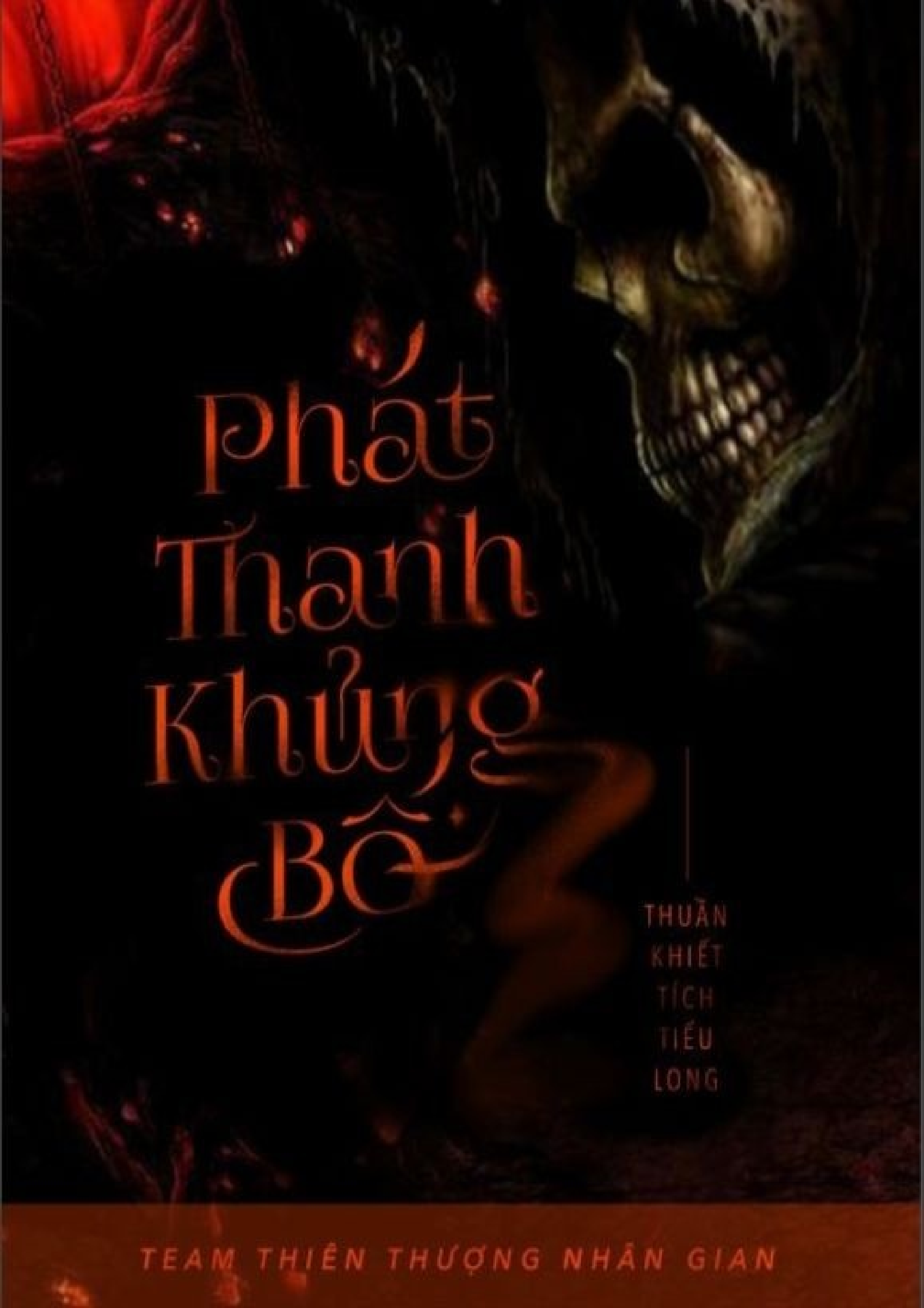
Phất Thanh Khung Bộ
THUẦN KHIẾT TÍCH TIỂU LONG
TEAM THIÊN THƯỢNG NHÂN GIAN

PHÁT THANH KHỦNG BỐ

Tác giả: Thuần Khiết Tích Tiểu Long

Thể loại: Linh Dị, Huyền Ảo, Đô Thị

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Editor: Kosuga Nhóm dịch: Thiên Thượng Nhân Gian Chào mừng quý thính giả nghe đài, bạn đang nghe chương trình "Phát thanh khủng bố", hy vọng bạn có thể tận hưởng chương trình của chúng tôi, được rồi, bây giờ, mời bạn quay đầu, nhìn phía sau của bạn, có phải là có một khuôn mặt người đang nhìn bạn mỉm cười hay không? Main chính trong truyện là kẻ có chút vấn đề về tâm thần, còn vấn đề là gì mời các đạo hữu đọc truyện sẽ rõ Lời dịch giả Phát Thanh Khủng bố: Nếu mọi người đang tìm một bộ truyện mới lạ, có main chính quyết đoán, không lụy tình… Vậy thì chào mừng bạn đến với Tô đại thiếu gia, giới thiệu ngắn gọn để mọi người đọc và cảm nhận sẽ chính xác hơn, tác giả bẻ lái liên tục, hầu như không ai đoán được tình tiết tiếp theo sẽ như thế nào Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Phát Thanh Khủng Bố (Dịch)!

Mục lục

Chương 1 Phát Thanh Khủng Bố
Chương 2 Trốn Xuống Gầm Giường
Chương 3 Thiện Ác Đến, Cuối Cùng Cũng Có Báo
Chương 4 Câu Lạc Bộ Giết Người
Chương 5 Da Đầu
Chương 6 Vụ Án Phanh Thây Ở Đại Học Nam Kinh
Chương 7 Còn Có Một Người Chết
Chương 8 Nghi Thức Tà Ác
Chương 9 Người Quỷ Dị
Chương 10 Khủng Bố Lại Đến.
Chương 11 Người Chết Sống Lại
Chương 12 Hung Thủ Đến Rồi
Chương 13 Thời Gian Xảy Ra Vụ Án
Chương 14 Đẩy Vào Trong Hố Lửa
Chương 15 Luộc Xác
Chương 16 Người Giấy
Chương 17 Hung Thủ!
Chương 18 Huyết Dịch Của Vampire
Chương 19 Ăn?
Chương 20 Vì Cái Gì
Chương 21 Đại Khủng Bố
Chương 22 Nữ Quỷ
Chương 23 Đồ Của Lưu Hòa
Chương 24 Gia Đình Người Giấy
Chương 25 Máu! Máu! Máu
Chương 26 Máu Người Tươi Mới
Chương 27 Chiếc Hộp Pandora
Chương 28 Kiểm Tra
Chương 29 Duyên Phận Không Nói Nên Lời
Chương 30 Rương Đồng
Chương 31 Ghi Chép Thuê Phòng
Chương 32 Mèo Đen
Chương 33 Vội Vàng Không Kịp Chuẩn Bị!
Chương 34 Cậu Có Thể Nhìn Thấy Bộ Dạng Thật Của Tôi
Chương 35 Lông Trắng

Chương 36 Chuyện Xưa Mới Mở Màn
Chương 37 Thân Phận Đặc Biệt
Chương 38 Nội Dung Cốt Truyện Phát Sinh Biến Hóa
Chương 39 Phát Hiện Kinh Người
Chương 40 Mục Đích
Chương 41 Phát Hiện Hung Thủ
Chương 42 Thay Thế Hung Thủ
Chương 43 Rất Loãng, Rất Loãng
Chương 44 Mở Mắt Ra
Chương 45 Không Thấy Thi Thể
Chương 46 Không Giống Như Trong Tưởng Tượng
Chương 47 Phản Kích! Giết Ngược Lại
Chương 48 Có Thể Tin Tưởng Vào Ai
Chương 49 Thính Giả
Chương 50 Cùng Lên Trời
Chương 51 Cửu Muội
Chương 52 Liều Mạng
Chương 53 Nhất Cố
Chương 54 Mắc Mưu
Chương 55 Con Mẹ Nó, Thiểu Năng Trí Tuệ
Chương 56 Chu Cục Trưởng Chết
Chương 57 Cuộc Sống Mới
Chương 58 Có Muốn Ngủ Nữa Không
Chương 59 Đêm Nay Không Cần Về Nhà
Chương 60 Mập Mạp
Chương 61 Vẻ Mặt Mờ Mịt
Chương 62 Cười Bỉ Ổi
Chương 63 Nữ Quỷ
Chương 64 Có Chút Không Đúng
Chương 65 Trong Nhà Có Khách
Chương 66 Tử Thần Trào Phúng
Chương 67 Ba Người
Chương 68 Sa Sa Vũ
Chương 69 Khẩu…
Chương 70 Trộm Đồ
Chương 71 Tính Chất Thay Đổi
Chương 72 Mosaic
Chương 73 Tiến Vào Nhiệm Vụ Mới
Chương 74 Thành Tử Thần
Chương 75 Vật Hi Sinh Đầu Tiên

Chương 76 Xấu Hổ Và Đẩy Ra
Chương 77 Tách Ra
Chương 78 Bạo Phát
Chương 79 Hút Máu Của Tôi
Chương 80 Ai Ngốc Hơn Ai
Chương 81 Luân Hồi
Chương 82 Bài Xích
Chương 83 Trời Sắp Tối
Chương 84 Nhắc Nhở Tử Vong
Chương 85 Pháp Trượng
Chương 86 Giết
Chương 87 Bản Sao
Chương 88 Chân Tướng
Chương 89 Có Một Người Không Phải Là Người
Chương 90 Cảm Ơn Điếu Thuốc Của Cậu (Nhiệm Vụ Final Destination Hoàn Thành)
Chương 91 Trở Về Thế Giới Thực
Chương 92 Không Ngờ Quả Báo Lại Đến Sớm Thế
Chương 93 Vết Thương Trí Mạng
Chương 94 Thiên Táng
Chương 95 Tiền Lau Xe
Chương 96 Chết Như Thế Nào
Chương 97 Độ Khó Tăng Lên
Chương 98 Nữ Sinh Viên Nghèo
Chương 99 Nhiệm Vụ Hiện Thực
Chương 100 Bắt Quỷ
Chương 101 Trực Tiếp Đối Mặt
Chương 102 Không Xong Rồi, Chạy Mau
Chương 103 Hồ Ngũ Sắc
Chương 104 Đây Là Làm Gì
Chương 105 Lại Nghịch Ngợm
Chương 106 Lãnh Khốc Tàn Nhẫn
Chương 107 Gia Thố
Chương 108 Tình Yêu Đến Quá Nhanh, Giống Như Gió Lốc (Xong Nhiệm Vụ Hiện Thực- Bắt Đầu Nhiệm Vụ Cương Thi Tiên Sinh)
Chương 109 Nghỉ Dưỡng, Đi Tắm
Chương 110 Binh Lính Nhà Thanh
Chương 111 Ngộ Sát
Chương 112 Cởi Sạch

Chương 113 Đứa Nhỏ Đi Đâu
Chương 114 Quỷ Ảnh
Chương 115 Đầy Đủ
Chương 116 Hang Động
Chương 117 Đánh Tráo
Chương 118 Chết Khuất Như Thế
Chương 119 Xúc Tu
Chương 120 Bị Ghét Bỏ
Chương 121 Thị Tẩm
Chương 122 Ấu Trĩ
Chương 123 Anh Thúc
Chương 124 Xác Chết Vùng Dậy
Chương 125 Nụ Hôn Đầu
Chương 126 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến
Chương 127 Nói Chuyện Với Cương Thi
Chương 128 Gặp Lại
Chương 129 Lâm Chính Anh Là Ai
Chương 130 Nhất Phẩm Quan Võ
Chương 131 Học Doãn Chí Bình Xxoo Với Tiểu Long Nữ
Chương 132 Đánh Nhau
Chương 133 Quá Lúng Túng
Chương 134 Quỳ Xuống, Há Miệng Cắn
Chương 135 Nhập Ma
Chương 136 Hẹn Ước Của Cương Thi
Chương 137 Trứng Trứng Ưu Thương
Chương 138 Anh Hưng Phấn Cái Gì
Chương 139 Người Khổng Lồ.
Chương 140 Âm Mưu
Chương 141 Hồ Yêu
Chương 142 Khiếp Sợ
Chương 143 Thật Đúng Là Trò Đùa
Chương 144 Dáng Dấp Không Tồi
Chương 145 Có Một Chân
Chương 146 Anh Không Thể Hiểu Một Người Điên
Chương 147 Con Người Thật
Chương 148 Thật Đúng Là Châm Chọc
Chương 149 Cậu Là Đồ Ngốc À
Chương 150 Ai Thắng
Chương 151 Chơi Thật
Chương 152 Bệnh Thần Kinh

Chương 153 Ông Lão Đánh Cá
Chương 154 Cẩu Huyết (Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 1 Cương Thi Tiên Sinh Kết Thúc)
Chương 155 Rất Nổi Tiếng
Chương 156 Bà Lão Kỳ Lạ
Chương 157 Ngôi Mộ Lẻ Loi
Chương 158 Thi Thể Nữ
Chương 159 Thánh Mẫu
Chương 160 Không Công Bằng
Chương 161 Không Kịp Trở Tay
Chương 162 Cầu
Chương 163 Thủy Ngân Sát Thi
Chương 164 Cắt Thịt Nuôi Ưng
Chương 165 Hết Rồi
Chương 166 Hồi Ức
Chương 167 Tất Cả Đều Quỳ
Chương 168 Mất Đi Khống Chế
Chương 169 Phát Thanh Khủng Bố Gặp Trục Trặc
Chương 170 Wtf
Chương 171 Người Sói
Chương 172 Ngạnh
Chương 173 Biến Thái
Chương 174 Trang Bức
Chương 175 Cảnh Giới Tích Cốc
Chương 176 Kinh Dị
Chương 177 Cướp Đường Phố
Chương 178 Luyện Khí Sĩ
Chương 179 Phân Tích
Chương 180 Đánh Giết
Chương 181 Đâm Hướng Hạ Bộ
Chương 182 Kết Thúc Thế Giới Cương Thi Tiên Sinh
Chương 183 Nhiệm Vụ Kết Thúc Như Thế Nào
Chương 184 Ngại Xấu
Chương 185 Đổi Địa Ngục Hỏa Shotgun
Chương 186 Còn Muốn Thử Súng Nữa Không
Chương 187 Móng Tay Mê Người
Chương 188 Đêm Nay Gieo Giống Xuống
Chương 189 Thật Xin Lỗi, Tôi Không Biết Mình Có Tương Lai Hay Không.
Chương 190 Bạn Gái Cương Thi

Chương 191 Dựa Vào Cái Gì
Chương 192 Vụ Án Mới
Chương 193 Vụ Án Đầu Độc Thallium
Chương 194 Vụng Trộm
Chương 195 Cẩn Thận Người Mở Cửa
Chương 196 Đánh Ngất
Chương 197 Ràng Buộc
Chương 198 Thì Ra Là Thế
Chương 199 Chết Đi Chết Đi Chết Đi
Chương 200 Cậu Đánh Không Lại Tôi
Chương 201 Hung Thủ Là Ai
Chương 202 Trở Lại Vụ Án
Chương 203 Trò Chơi Giết Người
Chương 204 Vở Kịch Chính Thức Bắt Đầu
Chương 205 Đột Phá Mới
Chương 206 Tự Nguyện
Chương 207 Câu Lạc Bộ Giết Người
Chương 208 Chân Tướng Khiến Cho Người Ta Khiếp Sợ
Chương 209 Tôi Là Ai
Chương 210 Người Chết Và Người Tham Dự
Chương 211 Hai Họng Súng.
Chương 212 Một Cơn Ác Mộng, Không Có Gì Hay Để Nói
Chương 213 Táng Gia Bại Sản Giết Chết Anh
Chương 214 Chiến Lợi Phẩm
Chương 215 Chỉ Để Lại Tiền Cho Tôi
Chương 216 Cuộc Sống Tốt Đẹp Như Thế
Chương 217 Không Gì Baidu Không Biết
Chương 218 Nhiệm Vụ Hiện Thực Hoàn Thành
Chương 219 Giết Cả Nhà Cô Ta!
Chương 220 Tự Sát
Chương 221 Gặp Lại
Chương 222 Câu Lạc Bộ Vampire
Chương 223 Anh Muốn Khống Chế Tôi
Chương 224 Giáo Đường
Chương 225 Như Gặp Đại Địch
Chương 226 Nên Giải Thích Như Thế Nào Đây
Chương 227 Rèn Luyện Năng Lực Chịu Đựng
Chương 228 Khám Bệnh
Chương 229 Giọng Nói Của Lâu Đài Cổ
Chương 230 Tiểu Loli Đáng Yêu

Chương 231 Thê Thảm
Chương 232 Nhớ Lại Cảm Giác Sợ Hãi
Chương 233 Nuốt Một Ngụm Nước Miếng
Chương 234 Ăn Não
Chương 235 Đảo Tần Hoàng
Chương 236 Phát Thanh Khủng Bố Quay Lại
Chương 237 Bảng Danh Sách Tử Vong
Chương 238 Người Đầu Tiên
Chương 239 Rơi Xuống
Chương 240 Vòng Bỏ Phiếu Thứ Hai
Chương 241 Tiễn Lam
Chương 242 Phát Bệnh
Chương 243 Tổn Thương Lẫn Nhau
Chương 244 Sa Mạc
Chương 245 Thiếu Mất Một Người
Chương 246 Bệnh Tâm Thần
Chương 247 Ăn Sáng
Chương 248 Ha Ha Ha Ha
Chương 249 Tiên Thi
Chương 250 Da Người
Chương 251 Mặt Khác Của Trò Chơi Bỏ Phiếu
Chương 252 Hai Trò Chơi Bò Phiếu
Chương 253 Quay Về
Chương 254 Lai Lịch Của Tấm Da Người
Chương 255 Anh Là Cừ Môn
Chương 256 Rốt Cuộc Hiểu Rõ!
Chương 257 Quỷ
Chương 258 Vòng Bỏ Phiếu Thứ Tư
Chương 259 Giết Hay Là Không Giết?
Chương 260 Hòa Thượng Phân Tích
Chương 261 Đều Tham Dự
Chương 262 Quan Hệ Nhân Quả
Chương 263 Món Hời
Chương 264 Chỉ Bị Phẫn Nộ Làm Cho Choáng Váng
Chương 265 Lại Là Bức Tranh Kia
Chương 266 Còn Có Bao Nhiêu Ngày Mai
Chương 267 Tìm Người
Chương 268 Tô Vũ Hiên
Chương 269 Dùi Cui Điện, Vòng Tay, Còng Tay, Các Loại Roi Da

Chương 270 Thôi Miên
Chương 271 Ngạt Thở
Chương 272 Xảy Ra Chuyện
Chương 273 Có Phải Do Thính Giả Làm Không
Chương 274 Tìm Bạn
Chương 275 Quỷ Đả Tường
Chương 276 Hoắc Khôn
Chương 277 Trúng Độc
Chương 278 Lật Thuyền Trong Mương
Chương 279 Mùi Vị Của Tử Vong
Chương 280 Thích Anh Ấy Sao
Chương 281 Châm Chọc
Chương 282 Vũ Khí Biến Mất
Chương 283 Thi Thể Hoắc Khôn
Chương 284 Bị Thi Thể...
Chương 285 Văn Phòng Thám Tử
Chương 286 Mặt Nạ Tử Thần
Chương 287 Để Nghiệp Chướng Của Tôi Nặng Nề Thêm Một Lúc
Chương 288 Lừa Dối
Chương 289 Rất Nhát Gan
Chương 290 Đuổi Giết
Chương 291 Cắn Chết Ngươi
Chương 292 Đến Đi Nào, Thăng Cấp
Chương 293 Năng Lực
Chương 294 Đến Thăm
Chương 295 Phục Vụ Mập Mạp
Chương 296 Tế Đàn Trong Tranh
Chương 297 Gia Nhập Tổ Chức
Chương 298 Âm Binh Mượn Đường
Chương 299 Mua Lại Nơi Này
Chương 300 Không Vì Lợi Ích
Chương 301 Không Có Năng Lực Thì Trang Bức Làm Gì
Chương 302 Người Bị Bệnh Tâm Thần, Nghĩ Mà Sợ
Chương 303 Bước Vào Thế Giới Chuyện Xưa Mới
Chương 304 Bà Lão Mặt Mèo Ở Cáp Nhĩ Tân
Chương 305 Nhà Trẻ Kỳ Lạ
Chương 306 Người Phụ Nữ Kỳ Lạ
Chương 307 Một Thành Phố Không Thuộc Về Người
Chương 308 Tang Mèo Vây Thành

Chương 309 Cứu Người Tàn Phế Làm Gì
Chương 310 Mở Party
Chương 311 Đoàn Đội Mới
Chương 312 Thế Giới Chuyện Xưa Chính Thức Bắt Đầu
Chương 313 Các Đoàn Đội Tập Hợp
Chương 314 Kế Hoạch
Chương 315 Đừng Sợ Hãi
Chương 316 Bố Trí
Chương 317 Đóng Băng Vô Tận
Chương 318 Rút Lui
Chương 319 Cẩu Huyết
Chương 320 Khung Cảnh Đẹp
Chương 321 Trận Pháp
Chương 322 Chia Của
Chương 323 Di Ngôn
Chương 324 Di Vật
Chương 325 Phân Chia Di Sản
Chương 326 Xác Nhận Tiểu Đội
Chương 327 Thuyền Noah
Chương 328 Nể Mặt Phối Hợp
Chương 329 Làn Sóng Mới
Chương 330 Nên Chặt Đầu
Chương 331 Đỡ Đẻ
Chương 332 Con Bà Nó Tô Bạch
Chương 333 Tích Đức
Chương 334 Bị Đánh
Chương 335 Lão Giả
Chương 336 Cảm Giác Sảng Khoái Sau Trận Chiến
Chương 337 Gặp Lại
Chương 338 Dùng Huyết Thống
Chương 339 Thể Chất Đột Phá
Chương 340 Đập Nát Và Tái Tạo
Chương 341 Máu Tươi Chính Là Mệnh Của Hắn
Chương 342 Lặng Yên Không Một Tiếng Động
Chương 343 Lựa Chọn
Chương 344 Sinh Mổ
Chương 345 Bẫy
Chương 346 Bánh Bao Tẩm Máu Người
Chương 347 Câu Cá
Chương 348 Một Kẻ Tâm Thần Quá Mức Tự Tin

Chương 349 Anh Rất Hiểu Tôi
Chương 350 Phương Pháp Tàn Nhẫn Của Hứa Tình
Chương 351 Lên Thuyền
Chương 352 Tiểu Đội Không Đủ Tiêu Chuẩn
Chương 353 Tang Lễ Một Người
Chương 354 Năng Lượng Dao Động
Chương 355 Không Đành Lòng Nhìn Thẳng
Chương 356 Nghệ Thuật Diệt Thế
Chương 357 Cảm Ngộ
Chương 358 Chơi Trò Nuôi Loli
Chương 359 Kế Thừa
Chương 360 Nhà Bên Có Cô Gái Mới Lớn
Chương 361 Bên Trên Thuyền Noah
Chương 362 Tôi Đói Rồi
Chương 363 Luôn Phải Có Mộng Tưởng
Chương 364 Đầu Bếp, Lưu Manh, Diễn Viên
Chương 365 Thần Thú
Chương 366 Chân Huyết Của Thần Thú
Chương 367 Tôi Tin
Chương 368 Cô Có Không
Chương 369 Chăn Nuôi
Chương 370 Cẩn Thận Người Giống Như Anh
Chương 371 Đến Đây Nào, Anh Ôm
Chương 372 Cảnh Trên Thuyền Noah
Chương 373 Đã Lâu Không Gặp
Chương 374 Đừng Có Trang Bức
Chương 375 Tôi Chỉ Muốn Mạng Anh
Chương 376 Cô Chọn Một Đi
Chương 377 Có Bao Nhiêu Thù
Chương 378 Không Thể Tin Được
Chương 379 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến Cuối Cùng
Chương 380 Kết Thúc Nhiệm Vụ Chủ Tuyến
Chương 381 Chuyển Nhà
Chương 382 Đào Hoa Nguyên Ký
Chương 383 Một Chuyện Xưa Quỷ Dị
Chương 384 Vụ Làm Ăn Đầu Tiên
Chương 385 Mất Niềm Tin Với Cuộc Đời Này
Chương 386 Bạn Bè Gặp Mặt
Chương 387 Võ Già Đại Hội
Chương 388 Thính Giả Gặp Thính Giả

Chương 389 Đừng Đi Vào Đó
Chương 390 Tìm Đường Chết
Chương 391 Móng Tay Quỷ
Chương 392 Tìm Đến
Chương 393 Quỷ Đi Qua Đi Lại
Chương 394 Hoảng Sợ
Chương 395 Anh Không Cảm Thấy Kích Thích Sao
Chương 396 Thật Kích Thích
Chương 397 Vậy Thì Thương Tổn Lẫn Nhau
Chương 398 Thảo Luận
Chương 399 Là Người Hay Quỷ
Chương 400 Một Nhà Kỳ Hoa
Chương 401 Kết Quả Điều Tra
Chương 402 Tôi Tin Cậu Mới Là Lạ
Chương 403 Sau Lưng Lạnh Toát
Chương 404 Không Thể Tin Tưởng Bất Kỳ Ai Được
Chương 405 Trắng Bệch
Chương 406 Quỷ Đả Tường
Chương 407 Đi Ra
Chương 408 Nước Hoàng Tuyền
Chương 409 Đây Không Phải Là Máy Chơi Game
Chương 410 Quả Nhiên
Chương 411 Đầu Người
Chương 412 Muốn Kết Thúc
Chương 413 Đào Hoa Nguyên Ký Thấy Hoa Đào
Chương 414 Chân Tướng Và Suy Luận
Chương 415 Bắt Đầu Phá Cục
Chương 416 Là Tô Bạch, Lại Là Tô Bạch!
Chương 417 Đáng Thương
Chương 418 Tống Tiền
Chương 419 Lương Sâm
Chương 420 Nón Xanh Mơn Mởn
Chương 421 Nhân Vật Cha Dượng
Chương 422 Đối Đầu
Chương 423 Đi Ra
Chương 424 Có Nội Ứng
Chương 425 Đáng Thương
Chương 426 Rất Ngu Ngốc, Rất Ngây Thơ
Chương 427 Tôi Thật Đúng Là Từng Cảm Động
Chương 428 Chắc Chắn Sẽ Có Tình Tiết Gay Cấn

Chương 429 Bẫy Liên Hoàn
Chương 430 Không Tin Ngẩng Đầu Lên Nhìn, Trời Xanh Bỏ Qua Cho Ai
Chương 431 Phẫn Nộ Đến Từ Trong Căn Nhà
Chương 432 Trả Thù
Chương 433 Đến Đi, Tự Bạo Nào
Chương 434 Mục Đích Ban Đầu
Chương 435 Chơi Chết Ông Ta (Kết Thúc Đào Hoa Nguyên Ký)
Chương 436 Bức Tranh Của Cát Tường
Chương 437 Làm Chuyện Mèo
Chương 438 Giọt Máu Cuối Cùng
Chương 439 Một Người Bạn Rời Đi
Chương 440 Có Phải Người Nên Chết Là Tôi
Chương 441 Báo Trước Tương Lai
Chương 442 Đau…
Chương 443 Thay Đổi Được Không
Chương 444 Sắp Xếp Mới
Chương 445 Định Cư
Chương 446 Mập Mạp Nổi Giận
Chương 447 Phát Thanh Khủng Bố Lại Đến
Chương 448 Nhiệm Vụ Hiện Thực
Chương 449 Ân Cần Hỏi Thăm
Chương 450 Bảo Tàng Binh Mã Dũng
Chương 451 Hàng Thật
Chương 452 Dị Biến
Chương 453 Tuẫn Táng
Chương 454 Gương Mặt Người Bên Trong Bồn Cầu
Chương 455 Huyết Thi
Chương 456 Tôi Nhìn Thấy
Chương 457 Người Anh Em, Giúp Tôi Nhặt Xà Bông Được Chứ
Chương 458 Bệnh Nhân Giường Bên
Chương 459 Trời Sắp Sáng Rồi
Chương 460 Chính Mình Đã Rời Đi
Chương 461 Làm Sao Anh Lại Không Ngoan Như Thế
Chương 462 Huyết Lệ!
Chương 463 Ai Dám Qua Đối Mặt Với Nó
Chương 464 Đi Chậm Quá
Chương 465 Bên Trong Nhà Xác Không Yên Ổn

Chương 466 Xe Tang
Chương 467 Thân Phận Của Huyết Thi
Chương 468 Phẫn Nộ
Chương 469 Thiên Đạo Luân Hồi – Phát Thanh Khủng Bố Và Nông Phu
Chương 470 Thông Báo Về Thế Giới Chuyện Xưa Tiếp Theo
Chương 471 Thời Gian Nhàn Rỗi Thuộc Về Tô Bạch
Chương 472 Tình Một Đêm
Chương 473 Tôi Cũng Muốn Thưởng Thức
Chương 474 Muốn Nhiều Như Thế
Chương 475 Một Nhát Dao, Hai Nhát Dao, Ba Nhát Dao…
Chương 476 Ánh Mắt Của Cát Tường
Chương 477 Nhà Quái Nhân Khoa Học
Chương 478 Trong Nhà Có Người
Chương 479 Loli Lòng Dạ Độc Ác
Chương 480 Hợp Tác
Chương 481 Ngoài Ý Muốn, Vẻ Đẹp Chỉ Có Ba Giây
Chương 482 Dung Hợp Linh Hồn
Chương 483 Lại Là Não
Chương 484 Rốt Cuộc Tôi Là Ai
Chương 485 Đừng Cho Tôi Cơ Hội Đó
Chương 486 Một Bát Mì
Chương 487 Thế Giới Quan Vặn Vẹo
Chương 488 Sống Sót
Chương 489 Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu
Chương 490 Rạp Chiếu Phim
Chương 491 Người Đầu Tiên Chết
Chương 492 Người Chết Thứ Hai
Chương 493 Đoán Sai
Chương 494 Từ Bỏ
Chương 495 Thì Ra Đơn Giản Như Thế
Chương 496 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 2
Chương 497 Đi Quá Giới Hạn
Chương 498 Áo Khoác Đến Từ Địa Ngục
Chương 499 Đồ Chơi
Chương 500 Mày Muốn Lên Trời À
Chương 501 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 3
Chương 502 Trời Tối, Nhắm Mắt Lại
Chương 503 Đại Loạn Đấu
Chương 504 Chơi Không Vui

Chương 505 Huyết Thi Triệu Hoán
Chương 506 Năm Chọn Hai
Chương 507 Một Năm Sau Chiến Đấu Với Thể Phục Chế Của Chính Mình
Chương 508 Không Nhúc Nhích
Chương 509 Sách Giáo Khoa
Chương 510 Chỉ Là Xác Chết
Chương 511 Thật Đúng Là Chết Rồi
Chương 512 Cắt Trứng, Cắt Trứng
Chương 513 Tạm Thời Gác Lại Ân Oán
Chương 514 Hoàn Toàn Trêu Đùa
Chương 515 Quét Ngang, Quét Ngang, Quét Ngang!
Chương 516 Lý Do
Chương 517 Ôi Chao, Thật Tức Giận
Chương 518 Thu Hoạch Trái Cây
Chương 519 Truyền Thừa
Chương 520 Diệp Tư
Chương 521 Trí Nhớ Của Ai
Chương 522 Huyết Thi Tức Giận
Chương 523 Excuse Me?
Chương 524 Chân Tướng
Chương 525 Bóng Người Trên Thập Tự Giá
Chương 526 Một Lần Cuối Cùng
Chương 527 Anh Bệnh Còn Nặng Hơn Tôi
Chương 528 Nên Mừng Thầm Hay Là Phải Bất Đắc Dĩ
Chương 529 Kết Thúc Phần Mộ Của Huyết Thi
Chương 530 Uy Hiếp Tôi?
Chương 531 Xảy Ra Vấn Đề
Chương 532 Chặt Móng Vuốt
Chương 533 Diễn Đàn
Chương 534 Vụ Án Bị Bỏ Lửng Chưa Giải Quyết
Chương 535 Người Đàn Ông Thần Bí
Chương 536 Người Quen
Chương 537 Gần 80 Năm Rồi
Chương 538 100 Tuổi Có Lẻ
Chương 539 Bí Mật Trường Sinh
Chương 540 Sáp Thi
Chương 541 Người Quen Cũ
Chương 542 Chơi Không Vui
Chương 543 Tin Tức Của Cha Mẹ

Chương 544 Tin Tức Về Cha Mẹ (2)
Chương 545 Đụng Vào Tổ Chức
Chương 546 Thanh Lý Môn Hộ
Chương 547 Có Nên Cứu Sở Triệu Không
Chương 548 Tại Sao Lại Là Cậu
Chương 549 Chuyện Của Tôi, Không Cần Cậu Lo
Chương 550 Cô Ta Đã Trở Về
Chương 551 Lệ Chi Trở Về
Chương 552 Hai Khả Năng
Chương 553 Không Thể Nói Lý Do
Chương 554 Lại Là Bức Tranh
Chương 555 Bức Tranh Báo Trước Hình Ảnh Kinh Dị
Chương 556 Mưa Gió Tụ Lại
Chương 557 Thật Sự Vội Vã Như Thế Ư
Chương 558 Cửa Vào
Chương 559 Xuống Dưới
Chương 560 Cha Mẹ Của Tô Bạch
Chương 561 Mắc Lừa Rồi À
Chương 562 Mắc Lừa 2
Chương 563 Kinh Biến, Kinh Biến, Kinh Biến
Chương 564 Chiếc Gương
Chương 565 Sáp Thi Tô Bạch
Chương 566 Tiên Đoán Tiến Trình
Chương 567 Tay Trái
Chương 568 Thuận Tay Trái
Chương 569 Đường Đầu Người
Chương 570 Hư Ảnh
Chương 571 Giết Người Diệt Khẩu
Chương 572 Linh Hồn Đưa Đò
Chương 573 Chú Viện Trưởng, Dì Viện Trưởng
Chương 574 Lựa Chọn
Chương 575 Cha Mẹ Để Cửa
Chương 576 Trở Về…
Chương 577 Để Tô Bạch Thật Sự Trở Về
Chương 578 Đảo Ngược (1)
Chương 579 Đảo Ngược (2)
Chương 580 Đảo Ngược (3)
Chương 581 Đảo Ngược (Xong)
Chương 582 Là Ai Hố Ai
Chương 583 Ăn Đi, Rất Bổ Đấy

Chương 584 Thuyền
Chương 585 Bộ Mặt Thật Của Chiếc Gương
Chương 586 Điều Kiện
Chương 587 Trúng Tên
Chương 588 Báo Thù
Chương 589 Đeo Mặt Nạ, Phóng Thích Tâm Ma
Chương 590 Một Màn Chém Giết Đẫm Máu
Chương 591 Ngang Sức Ngang Tài
Chương 592 Cưỡng Chế Dung Hợp Vũ Khí Bản Mệnh
Chương 593 Dung Hợp
Chương 594 Thực Sự Điên Rồi
Chương 595 Thực Sự Điên Rồi 2
Chương 596 Kết Thúc 1
Chương 597 Kết Thúc 2
Chương 598 Rất Lúng Túng!
Chương 599 Đúng Là Đồ Lợn Giống
Chương 600 Vùng Vẫy 1
Chương 601 Vùng Vẫy 2
Chương 602 Nhân Quả 1
Chương 603 Nhân Quả 2
Chương 604 Thẩm Phán
Chương 605 Hơi Thở Mất Hồn 1
Chương 606 Hơi Thở Mất Hồn 2
Chương 607 Người Thứ Ba
Chương 608 Đi Tiểu
Chương 609 Có Thể Đổi Không?
Chương 610 Hoa Cúc Tàn
Chương 611 Cô Không Giết Người Nào À
Chương 612 Ăn Mừng
Chương 613 Tiếng Thở Dài Trong Căn Phòng Thủy Tinh
Chương 614 Cơ Hội Một Bước Lên Trời
Chương 615 Cơ Hội Một Bước Lên Trời 2
Chương 616 Bây Giờ Mời Đưa Ra Lựa Chọn 1
Chương 617 Bây Giờ Mời Đưa Ra Lựa Chọn 2
Chương 618 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 1
Chương 619 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 2
Chương 620 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 3
Chương 621 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 4
Chương 622 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 5
Chương 623 Thẩm Phán Giả Ẩn Núp

Chương 624 Không Gian Tử Vong! 1
Chương 625 Không Gian Tử Vong! 2
Chương 626 Chỉ Cần Mình Sống, Còn Lại Không Quan Tâm 1
Chương 627 Chỉ Cần Mình Sống, Còn Lại Không Quan Tâm 2
Chương 628 Mau Tới Đây Mà Đánh Tôi
Chương 629 Gừng Càng Già Càng Cay! 1
Chương 630 Gừng Càng Già Càng Cay! 2
Chương 631 Có Tuyệt Vọng Không? 1
Chương 632 Có Tuyệt Vọng Không? 2
Chương 633 Tôi Cứu Con Của Ông
Chương 634 Canh Gà Kinh Khủng 1
Chương 635 Canh Gà Kinh Khủng 2
Chương 636 Vận Mệnh Của Thẩm Phán!
Chương 637 Sự Kiện Vampire Ở Thượng Hải Những Năm 1990 1
Chương 638 Sự Kiện Vampire Ở Thượng Hải Những Năm 1990 2
Chương 639 Tìm Mòn Gót Giày Mà Không Thấy 1
Chương 640 Tìm Mòn Gót Giày Mà Không Thấy 2
Chương 641 Niềm Vui Bất Ngờ 1
Chương 642 Niềm Vui Bất Ngờ 2
Chương 643 Huy Chương Bầu Trời Xanh Và Mặt Trời Trắng 1
Chương 644 Huy Chương Bầu Trời Xanh Và Mặt Trời Trắng 2
Chương 645 Hắc Thái Dương 731
Chương 646 Tội Phạm Chiến Tranh Chạy Trốn Khỏi Thẩm Phán 1
Chương 647 Tội Phạm Chiến Tranh Chạy Trốn Khỏi Thẩm Phán 2
Chương 648 Dựa Vào Cái Gì 1
Chương 649 Dựa Vào Cái Gì 2
Chương 650 Cách Xa Ông Đây 1
Chương 651 Cách Xa Ông Đây 2
Chương 652 Bốn Người 1
Chương 653 Bốn Người 2
Chương 654 Sự Thật 1
Chương 655 Sự Thật 2
Chương 656 Người Nhật Bản… Còn Sống
Chương 657 Quỷ Thay Quỷ 1

Chương 658 Quỷ Thay Quỷ 2
Chương 659 Nỗi Sợ Hãi Lớn 1
Chương 660 Nỗi Sợ Hãi Lớn 2
Chương 661 Cáo Chết Ba Năm, Quay Đầu Về Núi 1
Chương 662 Cáo Chết Ba Năm, Quay Đầu Về Núi 2
Chương 663 "Người Thân" Của Tô Bạch? 1
Chương 664 "Người Thân" Của Tô Bạch? 2
Chương 665 Tôi Thật Sự Gặp Người Thân
Chương 666 Tôi Thật Sự Gặp Người Thân 2
Chương 667 Sự Thật Của Lịch Sử 1
Chương 668 Sự Thật Của Lịch Sử 2
Chương 669 Khởi Viết Vô Y, Dữ Tử Đồng Bào
Chương 670 Alexander Đại Đế Và Tần Thủy Hoàng 1
Chương 671 Alexander Đại Đế Và Tần Thủy Hoàng 2
Chương 672 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 1
Chương 673 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 2
Chương 674 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 3
Chương 675 Lam Khả Nhi 1
Chương 676 Lam Khả Nhi 2
Chương 677 Cô Ta Để Mắt Tới Bọn Họ
Chương 678 Thì Ra Anh Là Dạng Phật Sống Như Thế Này 1
Chương 679 Thì Ra Anh Là Dạng Phật Sống Như Thế Này 2
Chương 680 Thiêu Đốt! 1
Chương 681 Thiêu Đốt! 2
Chương 682 Oán Niệm Bên Dưới Tử Kim Sơn 1
Chương 683 Oán Niệm Bên Dưới Tử Kim Sơn 2
Chương 684 Tới Đi, Gây Sát Thương Cho Nhau Đi 1
Chương 685 Tới Đi, Gây Sát Thương Cho Nhau Đi 2
Chương 686 Sợ!
Chương 687 Phát Thanh Lại Dừng Phát Sóng Một Lần Nữa 1
Chương 688 Phát Thanh Lại Dừng Phát Sóng Một Lần Nữa 2
Chương 689 Mập Mạp Trở Về 1
Chương 690 Mập Mạp Trở Về 2
Chương 691 Chiến Với Thiên Thần! 1
Chương 692 Chiến Với Thiên Thần! 2
Chương 693 Nguyên Tắc Một Trung Quốc
Chương 694 Người Hành Hương Thành Kính 1
Chương 695 Người Hành Hương Thành Kính 2
Chương 696 Anh Là… Đồ Tâm Thần Sao? 1
Chương 697 Anh Là… Đồ Tâm Thần Sao? 2

Chương 698 Anh Từng Bị Thi Thể Người Da Đen Thông 1
Chương 699 Anh Từng Bị Thi Thể Người Da Đen Thông 2
Chương 700 Không Vào Hang Cọp Sao Bắt Được Cọp Con 1
Chương 701 Không Vào Hang Cọp Sao Bắt Được Cọp Con 2
Chương 702 Ngũ Tương Bang Lã Bất Vi Qua 1
Chương 703 Ngũ Tương Bang Lã Bất Vi Qua 2
Chương 704 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 1
Chương 705 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 2
Chương 706 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 3
Chương 707 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 4
Chương 708 Người Ta Sợ Lắm Đó 1
Chương 709 Người Ta Sợ Lắm Đó 2
Chương 710 Cùng Nhau Chôn Sống Đi! 1
Chương 711 Cùng Nhau Chôn Sống Đi! 2
Chương 712 Quân Tần Sừng Sững Không Ngã!
Chương 713 Bí Mật Trong Xe Ngựa 1
Chương 714 Bí Mật Trong Xe Ngựa 2
Chương 715 Bí Mật Trong Xe Ngựa 3
Chương 716 Xuất Hiện Thêm Một Người Đó! 1
Chương 717 Xuất Hiện Thêm Một Người Đó! 2
Chương 718 Thay Đổi Gấp
Chương 719 Công Chúa Điện Hạ Đáng Thương 1
Chương 720 Công Chúa Điện Hạ Đáng Thương 2
Chương 721 Người Thành Thị Quá Nhiều Tâm Cơ! 1
Chương 722 Người Thành Thị Quá Nhiều Tâm Cơ! 2
Chương 723 Cố Phàm Đã Trở Về Rồi 1
Chương 724 Cố Phàm Đã Trở Về Rồi 2
Chương 725 Hay Là Đi Giết Người Đi
Chương 726 Cương Thi Trong Bóng Ma 1
Chương 727 Cương Thi Trong Bóng Ma 2
Chương 728 Nhát Gan, Thì Không Thể Nào Trở Thành Cường Giả Được Đâu 1
Chương 729 Nhát Gan, Thì Không Thể Nào Trở Thành Cường Giả Được Đâu 2
Chương 730 Hình Ảnh Đẹp Đến Mức Khiến Người Nghẹt Thở 1
Chương 731 Hình Ảnh Đẹp Đến Mức Khiến Người Nghẹt Thở 2
Chương 732 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 1
Chương 733 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 2

Chương 734 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 3
Chương 735 Tô Bạch Trị Thủy 1
Chương 736 Tô Bạch Trị Thủy 2
Chương 737 Bệnh Viện, Phòng Sinh, Thai Phụ
Chương 738 Rửa Sạch! 1
Chương 739 Rửa Sạch! 2
Chương 740 Giao Dịch Của Rương Đồng Xanh
Chương 741 Một Đứa Con Trai Mắc Bệnh Tâm Thần 1
Chương 742 Một Đứa Con Trai Mắc Bệnh Tâm Thần 2
Chương 743 Năm Tháng Bình Yên Như Vậy!
Chương 744 Hắn Đang Khóc Đấy Sao? 1
Chương 745 Hắn Đang Khóc Đấy Sao? 2
Chương 746 Cha Mẹ Của Tôi Rất Thương Tôi 1
Chương 747 Cha Mẹ Của Tôi Rất Thương Tôi 2
Chương 748 Di Vật
Chương 749 Cho Tôi Xem Chút, Có Được Không? 1
Chương 750 Cho Tôi Xem Chút, Có Được Không? 2
Chương 751 Cha Mẹ, Đứa Con Này Chắc Chắn Sẽ Nhặt Xác Thay Các Người 1
Chương 752 Cha Mẹ, Đứa Con Này Chắc Chắn Sẽ Nhặt Xác Thay Các Người 2
Chương 753 Cậu Ta Chỉ Là Một Con Quỷ 1
Chương 754 Cậu Ta Chỉ Là Một Con Quỷ 2
Chương 755 Cậu Ta Là Người, Còn Tôi Là Quỷ 1
Chương 756 Cậu Ta Là Người, Còn Tôi Là Quỷ 2
Chương 757 Nội Dung Trong Hai Bức Ảnh
Chương 758 Bé Cưng Hơn Một Trăm Năm Mươi Cân 1
Chương 759 Bé Cưng Hơn Một Trăm Năm Mươi Cân 2
Chương 760 Cẩn Thận Người Giống Cậu Như Hai Giọt Nước 1
Chương 761 Cẩn Thận Người Giống Cậu Như Hai Giọt Nước 2
Chương 762 Lời Hứa Của Con Mèo 1
Chương 763 Lời Hứa Của Con Mèo 2
Chương 764 Em Trai Của Pikachu
Chương 765 Vì Satan! 1
Chương 766 Vì Satan! 2
Chương 767 Sự Ai Oán Của Cát Tường 1
Chương 768 Sự Ai Oán Của Cát Tường 2
Chương 769 Đoàn Thính Giả Phương Tây 1

Chương 770 Đoàn Thính Giả Phương Tây 2
Chương 771 Các Thính Giả Mang Vẻ Mặt Ngơ Ngác 1
Chương 772 Các Thính Giả Mang Vẻ Mặt Ngơ Ngác 2
Chương 773 Huyền Cơ Trong Tấm Vé Xe Lửa
Chương 774 Soát Vé Vào Ga! 1
Chương 775 Soát Vé Vào Ga! 2
Chương 776 Đều… Trở Về Hết Rồi Sao? 1
Chương 777 Đều… Trở Về Hết Rồi Sao? 2
Chương 778 Con Búp Bê Đáng Sợ 1
Chương 779 Con Búp Bê Đáng Sợ 2
Chương 780 Không Mở Cửa Thì Phải Chết
Chương 781 Đoàn Tàu Chết Chóc 1
Chương 782 Đoàn Tàu Chết Chóc 2
Chương 783 Đoàn Tàu Chết Chóc 3
Chương 784 Đoàn Tàu Chết Chóc 4
Chương 785 Đoàn Tàu Chết Chóc 5
Chương 786 Thiệt Tình, Tức Quá Đi Thôi 1
Chương 787 Thiệt Tình, Tức Quá Đi Thôi 2
Chương 788 Báo Cáo, Có Người Ăn Mảnh! 1
Chương 789 Báo Cáo, Có Người Ăn Mảnh! 2
Chương 790 Phát Thanh, Rất Thú Vị Sao? 1
Chương 791 Phát Thanh, Rất Thú Vị Sao? 2
Chương 792 Một Mình Ta Uống Rượu Say… 1
Chương 793 Một Mình Ta Uống Rượu Say… 2
Chương 794 Thân Phận Của Thích Khách 1
Chương 795 Thân Phận Của Thích Khách 2
Chương 796 Bộ Da Chui Ra Từ Trong Xe Lửa
Chương 797 Khao Khát Mùi Vị Của Máu Tươi 1
Chương 798 Khao Khát Mùi Vị Của Máu Tươi 2
Chương 799 Phát Thanh Phát Sóng Trở Lại! 1
Chương 800 Phát Thanh Phát Sóng Trở Lại! 2
Chương 801 Bức Xạ Hạ Nhân Khủng Khiếp Và Tô Bạch 1
Chương 802 Bức Xạ Hạ Nhân Khủng Khiếp Và Tô Bạch 2
Chương 803 Phóng Xạ… Ba Mươi Năm
Chương 804 Thi Thể Bị Mưu Sát 1
Chương 805 Thi Thể Bị Mưu Sát 2
Chương 806 Bách Quỷ Dạ Hành Trong Lễ Tình Nhân 1
Chương 807 Bách Quỷ Dạ Hành Trong Lễ Tình Nhân 2
Chương 808 Thính Giả Hàn Quốc, Con Rối Tô Bạch! 1
Chương 809 Thính Giả Hàn Quốc, Con Rối Tô Bạch! 2

Chương 810 Mọi Người Mang Vẻ Mặt Sợ Hãi 1
Chương 811 Mọi Người Mang Vẻ Mặt Sợ Hãi 2
Chương 812 Người Trung Quốc Đáng Sợ
Chương 813 Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ 1
Chương 814 Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ 2
Chương 815 Biến Mất Rồi 1
Chương 816 Biến Mất Rồi 2
Chương 817 Tô Bạch Bị Cưỡng Hôn 1
Chương 818 Tô Bạch Bị Cưỡng Hôn 2
Chương 819 Bà Cô!
Chương 820 Một Tiên Xuyên Tầng Mây, Thiên Quân Vạn Mã Gặp Nhau! 1
Chương 821 Một Tiên Xuyên Tầng Mây, Thiên Quân Vạn Mã Gặp Nhau! 2
Chương 822 Người Trung Quốc Ngông Cuồng 1
Chương 823 Người Trung Quốc Ngông Cuồng 2
Chương 824 Chết Đi, Chết Đi, Chết Đi!! 1
Chương 825 Chết Đi, Chết Đi, Chết Đi!! 2
Chương 826 Trận Chiến Đau Khổ 1
Chương 827 Trận Chiến Đau Khổ 2
Chương 828 Thắng Lợi 1
Chương 829 Thắng Lợi 2
Chương 830 Bóng Ma Hạt Nhân 1
Chương 831 Bóng Ma Hạt Nhân 2
Chương 832 Ăn No Rồi 1
Chương 833 Ăn No Rồi 2
Chương 834 Tình Huống Gì Thế Này? 1
Chương 835 Tình Huống Gì Thế Này? 2
Chương 836 Tự Mình Để Lại Gợi Ý Cho Chính Mình Sao? 1
Chương 837 Tự Mình Để Lại Gợi Ý Cho Chính Mình Sao? 2
Chương 838 Nỗi Kinh Hoàng Đột Nhiên Giáng Xuống 1
Chương 839 Nỗi Kinh Hoàng Đột Nhiên Giáng Xuống 2
Chương 840 Đừng Động Vào, Trúng Kế Rồi!
Chương 841 Cái Chết Của Gia Thố! 1
Chương 842 Cái Chết Của Gia Thố! 2
Chương 843 Cường Hóa Và Cướp Đoạt 1
Chương 844 Cường Hóa Và Cướp Đoạt 2
Chương 845 Ồ, Sắp Nổ Rồi 1
Chương 846 Ồ, Sắp Nổ Rồi 2
Chương 847 Ồ, Sắp Nổ Rồi 3

Chương 848 Cái Gì, Nổ Rồi!
Chương 849 Cảnh Còn Người Mất! 1
Chương 850 Cảnh Còn Người Mất! 2
Chương 851 Trời Cũng Giúp Ta, Trời Cũng Giúp Ta! 1
Chương 852 Trời Cũng Giúp Ta, Trời Cũng Giúp Ta! 2
Chương 853 Luyện Mãi Thành Thép! 1
Chương 854 Luyện Mãi Thành Thép! 2
Chương 855 Muốn Sống Sót Rời Đi Sao? 1
Chương 856 Muốn Sống Sót Rời Đi Sao? 2
Chương 857 Cậu Ta Rất Nông Nổi, Nhưng Lại Không Ngu 1
Chương 858 Cậu Ta Rất Nông Nổi, Nhưng Lại Không Ngu 2
Chương 859 Bởi Vì Cậu Ta Bị Bệnh Tâm Thần 1
Chương 860 Bởi Vì Cậu Ta Bị Bệnh Tâm Thần 2
Chương 861 Thân Phận Của Thi Thể Nữ 1
Chương 862 Thân Phận Của Thi Thể Nữ 2
Chương 863 Mấu Chốt Bị Bỏ Quên
Chương 864 Người Có Mái Tóc Che Phủ Gáy 1
Chương 865 Người Có Mái Tóc Che Phủ Gáy 2
Chương 866 Thân Phận Của Hạt Nhân 1
Chương 867 Thân Phận Của Hạt Nhân 2
Chương 868 Chiêu Hồn! 1
Chương 869 Chiêu Hồn! 2
Chương 870 Tam Quốc Sát 1
Chương 871 Tam Quốc Sát 2
Chương 872 Tam Quốc Sát 3
Chương 873 Tam Quốc Sát 4
Chương 874 Tam Quốc Sát 5
Chương 875 Sự Vặn Vẹo Của Nhân Tính 1
Chương 876 Sự Vặn Vẹo Của Nhân Tính 2
Chương 877 Tức Giận 1
Chương 878 Tức Giận 2
Chương 879 [Cương Thi Tiên Sinh] Lần Thứ Hai 1
Chương 880 [Cương Thi Tiên Sinh] Lần Thứ Hai 2
Chương 881 Mẹ Cháu Qua Đây 1
Chương 882 Mẹ Cháu Qua Đây 2
Chương 883 Mẹ Cháu Đã Chết Rồi
Chương 884 Bóng Dáng Trở Về 1
Chương 885 Bóng Dáng Trở Về 2
Chương 886 Trời Đã Sáng Rồi 1
Chương 887 Trời Đã Sáng Rồi 2

Chương 888 Tô Bạch Bán Thịt 1
Chương 889 Tô Bạch Bán Thịt 2
Chương 890 Ăn Không? 1
Chương 891 Ăn Không? 2
Chương 892 Con Mẹ Nó
Chương 893 Dự Báo Và Gợi Ý 1
Chương 894 Dự Báo Và Gợi Ý 2
Chương 895 Mày Cũng Không Thể Chết Sớm Như Vậy Được 1
Chương 896 Mày Cũng Không Thể Chết Sớm Như Vậy Được 2
Chương 897 Lại Vào [Cương Thi Tiên Sinh] 1
Chương 898 Lại Vào [Cương Thi Tiên Sinh] 2
Chương 899 Npc Tô Bạch 1
Chương 900 Npc Tô Bạch 2
Chương 901 Huyền Diệp? 1
Chương 902 Huyền Diệp? 2
Chương 903 Cách Chơi Mới Của Phát Thanh 1
Chương 904 Cách Chơi Mới Của Phát Thanh 2
Chương 905 Tình Tiết Người Cản Thi Mở Ra 1
Chương 906 Tình Tiết Người Cản Thi Mở Ra 2
Chương 907 Lại Xuất Hiện Thêm Một 1
Chương 908 Thói Quen Của Phát Thanh 1
Chương 909 Thói Quen Của Phát Thanh 2
Chương 910 Cô Ả Ngu Xuẩn 1
Chương 911 Cô Ả Ngu Xuẩn 2
Chương 912 Cương Thi Xổ Lồng 1
Chương 913 Cương Thi Xổ Lồng 2
Chương 914 Cửu Muội Lại Xuất Hiện! 1
Chương 915 Cửu Muội Lại Xuất Hiện! 2
Chương 916 Sự Đấu Tranh Của Tô Bạch 1
Chương 917 Sự Đấu Tranh Của Tô Bạch 2
Chương 918 Ép Tôi Nhảy? 1
Chương 919 Ép Tôi Nhảy? 2
Chương 920 Huyết Thi Xuất Hiện 1
Chương 921 Huyết Thi Xuất Hiện 2
Chương 922 Tử Thần 1
Chương 923 Tử Thần 2
Chương 924 Huyết Thống Chân Chính 1
Chương 925 Huyết Thống Chân Chính 2

Chương 926 Tâm Tư Trêu Người 1
Chương 927 Tâm Tư Trêu Người 2
Chương 928 Cửa Sập Rồi 1
Chương 929 Cửa Sập Rồi 2
Chương 930 Cửa Sập Rồi 3
Chương 931 Cha, Mẹ
Chương 932 Sát Cục Chân Chính! 1
Chương 933 Sát Cục Chân Chính! 2
Chương 934 Sát Cục Chân Chính! 3
Chương 935 Một Cánh Cửa Cuối Cùng 1
Chương 936 Một Cánh Cửa Cuối Cùng 2
Chương 937 Dụng Ý Xấu Của Phát Thanh 1
Chương 938 Dụng Ý Xấu Của Phát Thanh 2
Chương 939 Lựa Chọn Tàn Khốc Nhất! 1
Chương 940 Lựa Chọn Tàn Khốc Nhất! 2
Chương 941 Giết! 1
Chương 942 Giết! 2
Chương 943 Buổi Trưa Đã Đến 1
Chương 944 Buổi Trưa Đã Đến 2
Chương 945 Nhiệt Độ Cuộc Sống 1
Chương 946 Nhiệt Độ Cuộc Sống 2
Chương 947 Cuộc Gọi Của Sở Triệu 1
Chương 948 Cuộc Gọi Của Sở Triệu 2
Chương 949 Tâm Tư Phức Tạp Của Thành Phố 1
Chương 950 Tâm Tư Phức Tạp Của Thành Phố 2
Chương 951 Cậu Ta Đã Về Rồi 1
Chương 952 Cậu Ta Đã Về Rồi 2
Chương 953 Tóc Như Tuyết 1
Chương 954 Tóc Như Tuyết 2
Chương 955 Đầu Sỏ Gây Chuyện 1
Chương 956 Đầu Sỏ Gây Chuyện 2
Chương 957 Cái Hố Của Cát Tường 1
Chương 958 Cái Hố Của Cát Tường 2
Chương 959 Nịnh Nọt Phát Thanh 1
Chương 960 Nịnh Nọt Phát Thanh 2
Chương 961 Mập Mạp Trung Thành Của Mày Bị Nhốt Lại Rồi 1
Chương 962 Mập Mạp Trung Thành Của Mày Bị Nhốt Lại Rồi 2
Chương 963 Trong Nhà Chưa Tỏ Ngoài Ngõ Đã Tường 1

Chương 964 Trong Nhà Chưa Tỏ Ngoài Ngõ Đã Tường 2
Chương 965 Hóa Ra Là Mày 1
Chương 966 Hóa Ra Là Mày 2
Chương 967 Giết Người Rồi 1
Chương 968 Giết Người Rồi 2
Chương 969 Số Mệnh Trong Chiếc Rương Đồng Xanh 1
Chương 970 Số Mệnh Trong Chiếc Rương Đồng Xanh 2
Chương 971 Phát Thanh Buồn Cười Chết Mất 1
Chương 972 Phát Thanh Buồn Cười Chết Mất 2
Chương 973 Mẹ 1
Chương 974 Mẹ 2
Chương 975 Ừm 1
Chương 976 Ừm 2
Chương 977 Đại Bạch, Rốt Cuộc Cậu Có Lai Lịch Gì? 1
Chương 978 Đại Bạch, Rốt Cuộc Cậu Có Lai Lịch Gì? 2
Chương 979 Đẹp Như Một Bức Tranh 1
Chương 980 Đẹp Như Một Bức Tranh 2
Chương 981 Ảnh Gia Đình 1
Chương 982 Ảnh Gia Đình 2
Chương 983 Mèo Và Chó 1
Chương 984 Mèo Và Chó 2
Chương 985 Ông Nội Cậu 1
Chương 986 Ông Nội Cậu 2
Chương 987 Tăng Nhân Đẩy Cửa Dưới Ánh Trăng 1
Chương 988 Tăng Nhân Đẩy Cửa Dưới Ánh Trăng 2
Chương 989 Tình Huống Đột Nhiên Xảy Ra 1
Chương 990 Tình Huống Đột Nhiên Xảy Ra 2
Chương 991 Đây Là Một Sự Hiểu Lầm 1
Chương 992 Đây Là Một Sự Hiểu Lầm 2
Chương 993 Bí Mật Trong Bức Ảnh 1
Chương 994 Bí Mật Trong Bức Ảnh 2
Chương 995 Bọc Mủ Của Nhân Tính 1
Chương 996 Bọc Mủ Của Nhân Tính 2
Chương 997 Bí Mật Nhuốm Máu Tươi 1
Chương 998 Bí Mật Nhuốm Máu Tươi 2
Chương 999 Đường Năm Thước 1
Chương 1000 Đường Năm Thước 2
Chương 1001 Mười Hai Cỗ Quan Tài 1
Chương 1002 Mười Hai Cỗ Quan Tài 2
Chương 1003 Lai Lịch Của Cát Tường 1

Chương 1004 Lai Lịch Của Cát Tường 2
Chương 1005 Khi Cái Chết Đến Gần 1
Chương 1006 Khi Cái Chết Đến Gần 2
Chương 1007 Như Ý, Cưng Đang Làm Gì Thế 1
Chương 1008 Như Ý, Cưng Đang Làm Gì Thế 2
Chương 1009 Cùng Ngủ Với Tôi 1
Chương 1010 Cùng Ngủ Với Tôi 2
Chương 1011 Đường Hoàng Tuyền 1
Chương 1012 Đường Hoàng Tuyền 2
Chương 1013 Chậu Phân Người Tươi Mát Và Thoát Tục Đó 1
Chương 1014 Chậu Phân Người Tươi Mát Và Thoát Tục Đó 2
Chương 1015 Quỷ Thoại Liên Thiên 1
Chương 1016 Quỷ Thoại Liên Thiên 2
Chương 1017 Thính Giả Cấp Đại Lão! 1
Chương 1018 Thính Giả Cấp Đại Lão! 2
Chương 1019 Anh Cũng Xứng Sao? 1
Chương 1020 Anh Cũng Xứng Sao? 2
Chương 1021 Ra Ngoài Rồi 1
Chương 1022 Ra Ngoài Rồi 2
Chương 1023 Sự Đổi Mới Của Phát Thanh 1
Chương 1024 Sự Đổi Mới Của Phát Thanh 2
Chương 1025 Cô Bé Lọ Lem! 1
Chương 1026 Cô Bé Lọ Lem! 2
Chương 1027 Chuyện Này Thật Xấu Hổ 1
Chương 1028 Chuyện Này Thật Xấu Hổ 2
Chương 1029 Cinderella! 1
Chương 1030 Cinderella! 2
Chương 1031 Cô Cởi Quần Áo Làm Gì? 1
Chương 1032 Cô Cởi Quần Áo Làm Gì? 2
Chương 1033 Thân Phận Thực Sự Của Cô Bé Lọ Lem 1
Chương 1034 Thân Phận Thực Sự Của Cô Bé Lọ Lem 2
Chương 1035 Tập Kích Và Chống Tập Kích! 1
Chương 1036 Tập Kích Và Chống Tập Kích! 2
Chương 1037 Đóng Cửa Huấn Luyện 1
Chương 1038 Đóng Cửa Huấn Luyện 2
Chương 1039 Tác Dụng Của Thôi Miên 1
Chương 1040 Tác Dụng Của Thôi Miên 2
Chương 1041 Tôi Không Thích Phụ Nữ 1
Chương 1042 Tôi Không Thích Phụ Nữ 2
Chương 1043 Buổi Tiệc… Bắt Đầu! 1

Chương 1044 Buổi Tiệc… Bắt Đầu! 2
Chương 1045 Hoàng Tử Nôn Nóng Không Chịu Được 1
Chương 1046 Hoàng Tử Nôn Nóng Không Chịu Được 2
Chương 1047 Cô Có Phải Người Mà Tôi Yêu Thích Nhất Không? 1
Chương 1048 Cô Có Phải Người Mà Tôi Yêu Thích Nhất Không? 2
Chương 1049 Ma Pháp Huyết Tộc! 1
Chương 1050 Ma Pháp Huyết Tộc! 2
Chương 1051 Ái Phi, Đừng Chạy! 1
Chương 1052 Ái Phi, Đừng Chạy! 2
Chương 1053 Ai Là Công, Ai Là Thụ? 1
Chương 1054 Ai Là Công, Ai Là Thụ? 2
Chương 1055 Khẩu Vị Nặng Đến Đáng Sợ 1
Chương 1056 Khẩu Vị Nặng Đến Đáng Sợ 2
Chương 1057 Độ Khó Tăng Lên! 1
Chương 1058 Độ Khó Tăng Lên! 2
Chương 1059 Sự An Ủi Giữa Những Người Đàn Ông 1
Chương 1060 Sự An Ủi Giữa Những Người Đàn Ông 2
Chương 1061 Có Thể Nói Chuyện Tử Tế Được Không? 1
Chương 1062 Có Thể Nói Chuyện Tử Tế Được Không? 2
Chương 1063 Phong Trung Thuật Trong Ảo Thuật 1
Chương 1064 Phong Trung Thuật Trong Ảo Thuật 2
Chương 1065 Bản Điện Hạ Không Thích Phụ Nữ 1
Chương 1066 Bản Điện Hạ Không Thích Phụ Nữ 2
Chương 1067 Kỵ Sĩ Trưởng Nổi Giận 1
Chương 1068 Kỵ Sĩ Trưởng Nổi Giận 2
Chương 1069 Lần Đầu Tiên Phát Bệnh Thất Bại 1
Chương 1070 Lần Đầu Tiên Phát Bệnh Thất Bại 2
Chương 1071 Hoàn Thành Nhiệm Vụ Và Tiếp Tục 1
Chương 1072 Hoàn Thành Nhiệm Vụ Và Tiếp Tục 2
Chương 1073 Quỷ Tụy! 1
Chương 1074 Quỷ Tụy! 2
Chương 1075 Quỷ Đi Nhờ Xe 1
Chương 1076 Quỷ Đi Nhờ Xe 2
Chương 1077 Người Quen Bày Cục 1
Chương 1078 Người Quen Bày Cục 2
Chương 1079 Dễ Hợp Dễ Tan 1
Chương 1080 Dễ Hợp Dễ Tan 2
Chương 1081 Sự Rời Đi Của Mập Mạp 1

Chương 1082 Sự Rời Đi Của Mập Mạp 2
Chương 1083 Lời Cảnh Cáo Của Kẻ Thù 1
Chương 1084 Lời Cảnh Cáo Của Kẻ Thù 2
Chương 1085 Cơ Thể Lính Tần 1
Chương 1086 Cơ Thể Lính Tần 2
Chương 1087 Tặng Cậu Một Cơ Thể Cũng Có Sao Đâu! 1
Chương 1088 Tặng Cậu Một Cơ Thể Cũng Có Sao Đâu! 2
Chương 1089 Giáng Lâm 1
Chương 1090 Giáng Lâm 2
Chương 1091 Tức Giận, Rít Gào, Điên Loạn! 1
Chương 1092 Tức Giận, Rít Gào, Điên Loạn! 2
Chương 1093 Tôi Sẽ Để Ý Chuyện Này Sao? 1
Chương 1094 Tôi Sẽ Để Ý Chuyện Này Sao? 2
Chương 1095 Chơi Tôi, Hay Là Đùa Với Lửa? 1
Chương 1096 Chơi Tôi, Hay Là Đùa Với Lửa? 2
Chương 1097 Trở Về? 1
Chương 1098 Trở Về? 2
Chương 1099 Trở Về? 3
Chương 1100 Trở Về? 4
Chương 1101 Mưa Vẫn Luôn Rơi, Bầu Không Khí Không Tính Là Hòa Hợp 1
Chương 1102 Mưa Vẫn Luôn Rơi, Bầu Không Khí Không Tính Là Hòa Hợp 2
Chương 1103 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 1
Chương 1104 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 2
Chương 1105 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 3
Chương 1106 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 4
Chương 1107 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 1
Chương 1108 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 2
Chương 1109 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 3
Chương 1110 Hoang Đảo Cầu Sinh 1
Chương 1111 Hoang Đảo Cầu Sinh 2
Chương 1112 Hai Trăm Ba Mươi Ba! 1
Chương 1113 Hai Trăm Ba Mươi Ba! 2
Chương 1114 Đồng Bộ! 1
Chương 1115 Đồng Bộ! 2
Chương 1116 Em Tên Là Gì? 1
Chương 1117 Em Tên Là Gì? 2
Chương 1118 Nhận Mệnh Trời Ban, Tồn Tại Mãi Mãi 1
Chương 1119 Nhận Mệnh Trời Ban, Tồn Tại Mãi Mãi 2

Chương 1120 Miếng Vàng! 1
Chương 1121 Miếng Vàng! 2
Chương 1122 Tủi Hờn Năm Tháng May Áo Cưới 1
Chương 1123 Tủi Hờn Năm Tháng May Áo Cưới 2
Chương 1124 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 1
Chương 1125 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 2
Chương 1126 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 3
Chương 1127 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 4
Chương 1128 Một Liều Thuốc Độc Này! 1
Chương 1129 Một Liều Thuốc Độc Này! 2
Chương 1130 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 1
Chương 1131 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 2
Chương 1132 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 3
Chương 1133 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 4
Chương 1134 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 5
Chương 1135 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 6
Chương 1136 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 7
Chương 1137 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 8
Chương 1138 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! (Bảy) 9
Chương 1139 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! (Bảy) 10
Chương 1140 Thăng Cấp Thành Công! 1
Chương 1141 Thăng Cấp Thành Công! 2
Chương 1142 Tôi Gieo Một Hạt Giống 1
Chương 1143 Tôi Gieo Một Hạt Giống 2
Chương 1144 Trời Sáng Từ Khi Nào Vậy? 1
Chương 1145 Trời Sáng Từ Khi Nào Vậy? 2
Chương 1146 Con Trai… Con Trai… 1
Chương 1147 Con Trai… Con Trai… 2
Chương 1148 Người Phụ Nữ Mang Thai Hộ 1
Chương 1149 Người Phụ Nữ Mang Thai Hộ 2
Chương 1150 Chân Tướng Giấu Bên Dưới Nụ Cười 1
Chương 1151 Chân Tướng Giấu Bên Dưới Nụ Cười 2
Chương 1152 Người Cư Trú Cũ 1
Chương 1153 Người Cư Trú Cũ 2
Chương 1154 Anh Ta Đang Kích Động 1
Chương 1155 Anh Ta Đang Kích Động 2
Chương 1156 Cô Nhi Viện 1
Chương 1157 Cô Nhi Viện 2
Chương 1158 Xác Cổ 1
Chương 1159 Xác Cổ 2

Chương 1160 Ảnh Tự Sướng Kỳ Quái 1
Chương 1161 Ảnh Tự Sướng Kỳ Quái 2
Chương 1162 Đại Gia, Mời Dùng Lươn 1
Chương 1163 Đại Gia, Mời Dùng Lươn 2
Chương 1164 Sắp Trèo Lên Rồi? 1
Chương 1165 Sắp Trèo Lên Rồi? 2
Chương 1166 Nguyền Rủa! 1
Chương 1167 Nguyền Rủa! 2
Chương 1168 Cô Ta Còn Sống! 1
Chương 1169 Cô Ta Còn Sống! 2
Chương 1170 Vô Gián Địa Ngục! 1
Chương 1171 Vô Gián Địa Ngục! 2
Chương 1172 Âm Mưu (Thượng) 1
Chương 1173 Âm Mưu (Thượng) 2
Chương 1174 Âm Mưu (Trung) 1
Chương 1175 Âm Mưu (Trung) 2
Chương 1176 Âm Mưu (Hạ) 1
Chương 1177 Âm Mưu (Hạ) 2
Chương 1178 Tôi Có Bệnh Về Phương Diện Đó 1
Chương 1179 Tôi Có Bệnh Về Phương Diện Đó 2
Chương 1180 Bóng Tối Dưới Ánh Đèn! 1
Chương 1181 Bóng Tối Dưới Ánh Đèn! 2
Chương 1182 Cách Tồn Tại Của Cha Mẹ Tô Bạch 1
Chương 1183 Cách Tồn Tại Của Cha Mẹ Tô Bạch 2
Chương 1184 Sao Anh Lại Trở Nên Sợ Hãi? 1
Chương 1185 Sao Anh Lại Trở Nên Sợ Hãi? 2
Chương 1186 Anh Cũng Có Thể Tìm Mẹ Tôi 1
Chương 1187 Anh Cũng Có Thể Tìm Mẹ Tôi 2
Chương 1188 Anh Là Cháu Trai Của Tôi? 1
Chương 1189 Anh Là Cháu Trai Của Tôi? 2
Chương 1190 Anh Cũng Xứng 1
Chương 1191 Anh Cũng Xứng 2
Chương 1192 Nhát Gan Và Đầu Chập Mạch 1
Chương 1193 Nhát Gan Và Đầu Chập Mạch 2
Chương 1194 Chức Năng Đặc Biệt 1
Chương 1195 Chức Năng Đặc Biệt 2
Chương 1196 Kích Động Muốn Bóp Chết Người 1
Chương 1197 Kích Động Muốn Bóp Chết Người 2
Chương 1198 Cát Tường 1
Chương 1199 Cát Tường 2

Chương 1200 Từ Trên Trời Rơi Xuống 1
Chương 1201 Từ Trên Trời Rơi Xuống 2
Chương 1202 Bùng Nổ Xung Đột 1
Chương 1203 Bùng Nổ Xung Đột 2
Chương 1204 Cắn, Lên Cắn Đi! 1
Chương 1205 Cắn, Lên Cắn Đi! 2
Chương 1206 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 1
Chương 1207 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 2
Chương 1208 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 3
Chương 1209 Mèo Sống Đã Không Còn Gì Nuối Tiếc 1
Chương 1210 Mèo Sống Đã Không Còn Gì Nuối Tiếc 2
Chương 1211 Cá Chết Lưới Rách! 1
Chương 1212 Cá Chết Lưới Rách! 2
Chương 1213 Cuộc Sống Không Bằng Một Con Rùa 1
Chương 1214 Cuộc Sống Không Bằng Một Con Rùa 2
Chương 1215 Còn Tới, Còn Tới Nữa! 1
Chương 1216 Còn Tới, Còn Tới Nữa! 2
Chương 1217 Đi, Cát Tường, Đi Tìm Như Ý Thôi 1
Chương 1218 Đi, Cát Tường, Đi Tìm Như Ý Thôi 2
Chương 1219 Rèn Lại Bản Thân! 1
Chương 1220 Rèn Lại Bản Thân! 2
Chương 1221 Như Ý, Như Ý, Nghe Được Hãy Trả Lời! 1
Chương 1222 Như Ý, Như Ý, Nghe Được Hãy Trả Lời! 2
Chương 1223 Hy Vọng! 1
Chương 1224 Hy Vọng! 2
Chương 1225 Cát Tường Bị Điên Rồi 1
Chương 1226 Cát Tường Bị Điên Rồi 2
Chương 1227 Tại Sao Cô Ta Vẫn Chưa Tới? 1
Chương 1228 Tại Sao Cô Ta Vẫn Chưa Tới? 2
Chương 1229 Tình Bạn Chấm Dứt 1
Chương 1230 Tình Bạn Chấm Dứt 2
Chương 1231 Tiếng Than Của Đỗ Quyên 1
Chương 1232 Tiếng Than Của Đỗ Quyên 2
Chương 1233 Chân Tướng! 1
Chương 1234 Chân Tướng! 2
Chương 1235 Tôi Chọn Chìm Đắm 1
Chương 1236 Tôi Chọn Chìm Đắm 2
Chương 1237 Vua Của Nơi Chứng Đạo! 1
Chương 1238 Vua Của Nơi Chứng Đạo! 2
Chương 1239 Bầu Trời Rất Rộng Lớn! 1

Chương 1240 Bầu Trời Rất Rộng Lớn! 2
Chương 1241 Một Ngày Kinh Khủng 1
Chương 1242 Một Ngày Kinh Khủng 2
Chương 1243 Một Ngày Này, Bắt Đầu! 1
Chương 1244 Một Ngày Này, Bắt Đầu! 2
Chương 1245 Sắp Đổ Mưa Rồi 1
Chương 1246 Sắp Đổ Mưa Rồi 2
Chương 1247 Đối Mặt Với Đại Địch! 1
Chương 1248 Đối Mặt Với Đại Địch! 2
Chương 1249 Chị Cả Đã Chọn Chúng Tôi 1
Chương 1250 Chị Cả Đã Chọn Chúng Tôi 2
Chương 1251 Suy Tính Của Phát Thanh 1
Chương 1252 Suy Tính Của Phát Thanh 2
Chương 1253 Đây Là Thiên Tính Của Anh Sao? 1
Chương 1254 Đây Là Thiên Tính Của Anh Sao? 2
Chương 1255 Dị Biến 1
Chương 1256 Dị Biến 2
Chương 1257 Nghiền Áp! 1
Chương 1258 Nghiền Áp! 2
Chương 1259 Bàn Tay Phía Sau Màn 1
Chương 1260 Bàn Tay Phía Sau Màn 2
Chương 1261 Cậu Thật Đáng Thương 1
Chương 1262 Cậu Thật Đáng Thương 2
Chương 1263 Cô Ta Không Phải Lệ Chi Thật! 1
Chương 1264 Cô Ta Không Phải Lệ Chi Thật! 2
Chương 1265 Đáp Án Bị Phơi Bày! 1
Chương 1266 Đáp Án Bị Phơi Bày! 2
Chương 1267 Khi Ấy Chỉ Là Bình Thường 1
Chương 1268 Khi Ấy Chỉ Là Bình Thường 2
Chương 1269 Sao Có Khả Năng Bị Anh Phát Hiện Ra Được? 1
Chương 1270 Sao Có Khả Năng Bị Anh Phát Hiện Ra Được? 2
Chương 1271 Giết Rồi! 1
Chương 1272 Giết Rồi! 2
Chương 1273 Hận! 1
Chương 1274 Hận! 2
Chương 1275 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 1
Chương 1276 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 2
Chương 1277 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 3

Chương 1278 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 4
Chương 1279 Mở Màn Của Đòn Đánh Trả! 1
Chương 1280 Mở Màn Của Đòn Đánh Trả! 2
Chương 1281 Nguyên Nhân Bệnh Thần Kinh Của Tô Bạch! 1
Chương 1282 Nguyên Nhân Bệnh Thần Kinh Của Tô Bạch! 2
Chương 1283 Hét Lên: Cút Ra Khỏi Ký Ức Của Tôi! 1
Chương 1284 Hét Lên: Cút Ra Khỏi Ký Ức Của Tôi! 2
Chương 1285 Tới Đây, Đả Thương Nhau Đi! 1
Chương 1286 Tới Đây, Đả Thương Nhau Đi! 2
Chương 1287 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 1
Chương 1288 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 2
Chương 1289 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 3
Chương 1290 Câu Đối Phúng Điếu Của Cha Con 1
Chương 1291 Câu Đối Phúng Điếu Của Cha Con 2
Chương 1292 Không Giờ! 1
Chương 1293 Không Giờ! 2
Chương 1294 Về Nhà 1
Chương 1295 Về Nhà 2
Chương 1296 Lời Hỏi Thăm Tới Từ Đơn Vị Bên Cạnh 1
Chương 1297 Lời Hỏi Thăm Tới Từ Đơn Vị Bên Cạnh 2
Chương 1298 Giao Lưu Hữu Nghị Giữa Các Đơn Vị Anh Em 1
Chương 1299 Giao Lưu Hữu Nghị Giữa Các Đơn Vị Anh Em 2
Chương 1300 Tôi Thừa Nhận Đều Là Họa Do Cô Đơn Dẫn Đến 1
Chương 1301 Tôi Thừa Nhận Đều Là Họa Do Cô Đơn Dẫn Đến 2
Chương 1302 Truyền Tin 1
Chương 1303 Truyền Tin 2
Chương 1304 Hồn Của Cương Thi Cổ! 1
Chương 1305 Hồn Của Cương Thi Cổ! 2
Chương 1306 Công Pháp Tu Luyện Của Quân Tần! 1
Chương 1307 Công Pháp Tu Luyện Của Quân Tần! 2
Chương 1308 Cơ Thể Dung Hợp! 1
Chương 1309 Cơ Thể Dung Hợp! 2
Chương 1310 Khoe Khoang 1
Chương 1311 Khoe Khoang 2
Chương 1312 Vương Phi Của Tôi, Tôi Muốn Chiếm Lấy Vẻ Đẹp Của Cậu! 1

Chương 1313 Vương Phi Của Tôi, Tôi Muốn Chiếm Lấy Vẻ Đẹp Của Cậu! 2
Chương 1314 Sự Thay Đổi Của Một Thanh Niên Mắc Chứng Ảo Tưởng Tuổi Dậy Thì 1
Chương 1315 Sự Thay Đổi Của Một Thanh Niên Mắc Chứng Ảo Tưởng Tuổi Dậy Thì 2
Chương 1316 Kinh Sợ! 1
Chương 1317 Kinh Sợ! 2
Chương 1318 Tiếng Gào Thét Từ Trong Ngục! 1
Chương 1319 Tiếng Gào Thét Từ Trong Ngục! 2
Chương 1320 Giết Em Gái 1
Chương 1321 Giết Em Gái 2
Chương 1322 Cinderella Cạn Lời 1
Chương 1323 Cinderella Cạn Lời 2
Chương 1324 Tín Ngưỡng Một Đời! 1
Chương 1325 Tín Ngưỡng Một Đời! 2
Chương 1326 Thử Một Lần! 1
Chương 1327 Thử Một Lần! 2
Chương 1328 Kết Cục Của Cô Bé Lọ Lem! 1
Chương 1329 Kết Cục Của Cô Bé Lọ Lem! 2
Chương 1330 Ngạc Nhiên Chưa, Bất Ngờ Chưa? 1
Chương 1331 Ngạc Nhiên Chưa, Bất Ngờ Chưa? 2
Chương 1332 Lão Tử Cho Anh Làm Màu Này! 1
Chương 1333 Lão Tử Cho Anh Làm Màu Này! 2
Chương 1334 Đại Triệu Hồi! 1
Chương 1335 Đại Triệu Hồi! 2
Chương 1336 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 1
Chương 1337 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 2
Chương 1338 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 3
Chương 1339 Chống Lưng! 1
Chương 1340 Chống Lưng! 2
Chương 1341 Có Kẻ Trộm Tới Nơi Chứng Đạo! 1
Chương 1342 Có Kẻ Trộm Tới Nơi Chứng Đạo! 2
Chương 1343 Nỗi Sợ Hãi Của Mập Mạp! 1
Chương 1344 Nỗi Sợ Hãi Của Mập Mạp! 2
Chương 1345 Quan Tài Cổ Ai Cập Trong Phòng Thí Nghiệm! 1
Chương 1346 Quan Tài Cổ Ai Cập Trong Phòng Thí Nghiệm! 2
Chương 1347 Đau Trứng 1

Chương 1348 Đau Trứng 2
Chương 1349 Bốn Người Lại Tụ Họp! 1
Chương 1350 Bốn Người Lại Tụ Họp! 2
Chương 1351 Châu Chấu Đá Xe 1
Chương 1352 Châu Chấu Đá Xe 2
Chương 1353 Không Cản Nữa, Đập! 1
Chương 1354 Không Cản Nữa, Đập! 2
Chương 1355 Tới Đi, Cô Lợi Hại Lắm Cơ Mà! 1
Chương 1356 Tới Đi, Cô Lợi Hại Lắm Cơ Mà! 2
Chương 1357 Cạn Ly! 1
Chương 1358 Cạn Ly! 2
Chương 1359 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 1
Chương 1360 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 2
Chương 1361 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 3
Chương 1362 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 4
Chương 1363 Phật Gia Chiến Bồ Tát! 1
Chương 1364 Phật Gia Chiến Bồ Tát! 2
Chương 1365 Tốc Chiến Tốc Thắng! 1
Chương 1366 Tốc Chiến Tốc Thắng! 2
Chương 1367 Án Chưa Giải Quyết: Sơn Trang Triệu Thị! 1
Chương 1368 Án Chưa Giải Quyết: Sơn Trang Triệu Thị! 2
Chương 1369 Hình Như… Hơi Có Quá Đáng Rồi Thì Phải? 1
Chương 1370 Hình Như… Hơi Có Quá Đáng Rồi Thì Phải? 2
Chương 1371 Triệu Biên An 1
Chương 1372 Triệu Biên An 2
Chương 1373 Màn Thăm Dò Đầu Tiên Trong Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu! 1
Chương 1374 Màn Thăm Dò Đầu Tiên Trong Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu! 2
Chương 1375 Động Cơ Giết Người! 1
Chương 1376 Động Cơ Giết Người! 2
Chương 1377 Nốt Nhạc Tử Vong! 1
Chương 1378 Nốt Nhạc Tử Vong! 2
Chương 1379 Ai Là Hung Thủ? 1
Chương 1380 Ai Là Hung Thủ? 2
Chương 1381 Hồ Sơ Tâm Lý Tội Phạm, Bạch! 1
Chương 1382 Hồ Sơ Tâm Lý Tội Phạm, Bạch! 2
Chương 1383 Phát Hiện Ra Hung Thủ Thật Sự! 1
Chương 1384 Phát Hiện Ra Hung Thủ Thật Sự! 2
Chương 1385 Bí Mật Bên Dưới Sơn Trang! 1

Chương 1386 Bí Mật Bên Dưới Sơn Trang! 2
Chương 1387 Mục Tiêu Tiếp Theo Của Hung Thủ: Tô Bạch! 1
Chương 1388 Mục Tiêu Tiếp Theo Của Hung Thủ: Tô Bạch! 2
Chương 1389 Người Thi Ngữ 1
Chương 1390 Người Thi Ngữ 2
Chương 1391 Quá Tam Ba Bận! 1
Chương 1392 Quá Tam Ba Bận! 2
Chương 1393 Tô Bạch Nham Hiểm! 1
Chương 1394 Tô Bạch Nham Hiểm! 2
Chương 1395 Lật Ngược Lại! 1
Chương 1396 Lật Ngược Lại! 2
Chương 1397 Vết Nhơ! 1
Chương 1398 Vết Nhơ! 2
Chương 1399 Thua Thì Chịu Phạt! 1
Chương 1400 Thua Thì Chịu Phạt! 2
Chương 1401 Tuyên Chiến Với Phát Thanh! 1
Chương 1402 Tuyên Chiến Với Phát Thanh! 2
Chương 1403 Suy Tính Của Phát Thanh! 1

Chương 1 Phát Thanh Khủng Bố

Đôi môi đỏ rực, bóng đêm mê ly.

Đêm nay chỉ có phóng túng.

Trong vũ trường, nam nữ không ngừng lắc lư cơ thể mình theo tiếng nhạc, bắp đùi trắng như tuyết, mồ hôi nhỏ giọt, theo cơ ngực chảy xuống, sự quyến rũ của phụ nữ và hormone nam tính đan xen vào nhau, tạo nên một vòng xoáy khiến cho người ta mê say, điên cuồng.

Ở một góc trong vũ trường, có một người đàn ông mặc bộ quần áo thể thao nhãn hiệu Nike ngồi ở đó, trước mặt hắn là thuốc và rượu, sức nóng và âm thanh xung quanh giống như không có chút ảnh hưởng nào tới hắn, hắn chỉ vô thức đem mặt mình ẩn giấu trong góc chết của ánh đèn.

Không phải không có những cô nàng sexy đến mời hắn nhảy, nhưng tất cả đều bị hắn dùng thái độ lạnh lùng để từ chối, cả người hắn không có chút nào thích hợp với nơi này.

Một người phụ nữ mặc trang phục công sở dùng tay che miệng, xông ra khỏi sàn nhảy, đi đến nhà vệ sinh.

Lúc này người đàn ông cầm bao thuốc trên bàn lên, để vào trong túi của mình, đứng dậy, đi về phía nhà vệ sinh, giống như một thợ săn đang chờ đợi con mồi, hiện tại đến lúc hắn bắt đầu truy đuổi con mồi.

Sau khi người phụ nữ xông vào nhà vệ sinh liền nôn thẳng vào bồn rửa mặt, lúc này trong nhà vệ sinh đều là mùi chua, cô

ta mở vòi nước ra, vừa xả đi những thứ dơ bẩn mà cô ta nôn ra trong bồn rửa mặt, vừa tạt nước lên mặt mình.

Dòng nước lạnh lẽo tạt lên mặt khiến cho cô ta thanh tỉnh hơn, nhưng mà, lúc cô ta mở mắt ra, lại bị bóng người phía sau mình trong gương làm cho giật nảy mình.

- Anh…

Cô ta muốn nói chuyện nhưng đã không nói được gì nữa, hai ngón tay của đối phương đang giữ chặt cổ cô ta, cô ta không thể phát ra âm thanh gì, động tác của đối phương rất thành thục, giống như đang làm một việc thường xuyên làm, không cần dồn sức, chỉ làm một cách tự nhiên.

Đồng thời, đối phương giơ một cái tay khác lên, trong tay hắn cầm một con dao.

- Tuy tôi không thích nói nhiều, nhưng đây là quy củ của câu lạc bộ, tôi không thể không nói: Tội lỗi của cô có thể trốn khỏi chế tài của thế tục, nhưng không trốn được phán quyết của chúng tôi.

"Phụt…"

Không có quá nhiều khúc nhạc dạo, dao nhanh chóng đâm vào ngực của người phụ nữ, đồng thời xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Lòng bàn tay hắn để sát vào miệng vết thương, tránh cho máu tươi bắn ra.

Thân thể người phụ nữ run rẩy hai lần, sau đó lúc người đàn ông buông tay ra, cô ta cũng trượt, ngã xuống đất.

Người đàn ông bắt đầu dùng nước trong bồn rửa mặt rửa sạch dao và tay của mình, sau đó nhìn vào gương, sửa lại trang phục của mình.

Tất cả mọi chuyện hắn đều làm rất cẩn thận, theo một trình tự.

Một gương mặt trẻ tuổi tái nhợt xuất hiện trong gương, gương mặt anh tuấn của hắn mang theo sự hưng phấn khác thường, đây cũng là nguyên nhân hắn vừa mới giết người, giết người có thể mang đến cho con người ta thứ khoái cảm này.

Hắn rất mê luyến loại cảm giác giết người này, thậm chí giống như là nhiễm độc nghiện, không cách nào tự kiềm chế.

Thi thể người phụ nữ trên mặt đất vẫn mở mắt, cô ta chết không nhắm mắt.

Người đàn ông lấy ra một cái túi nhỏ trong túi áo ra, bên trong đều là ma túy.

Hắn không hút ma túy, bởi vì khoái cảm ma túy mang lại cho hắn thật sự kém xa những kích thích mãnh liệt mà giết người đem lại.

"Xoạt…"

Cái túi nhỏ bị xé ra, hắn đổ ma túy ra xung quanh thi thể người phụ nữ.

Sau đó cái túi nhỏ cũng bị hắn nhét vào bên cạnh thi thể người phụ nữ.

Hộp đêm này cũng không sạch sẽ, hắn tin sau khi ông chủ của nơi này phát hiện xung quanh thi thể người phụ nữ đều là ma túy, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện bảo vệ hiện trường, sau đó gọi cho 110.

Cuối cùng, hắn nhìn chăm chú thi thể người phụ nữ, hít một hơi thật sau, trải nghiệm dư vị cuối cùng sau khi giết người, sau đó sắc mặt của hắn cũng khôi phục lại vẻ bình thường. Hắn nhìn vào gương, cười một tiếng, sau khi xác định nụ cười của hắn trở nên tự nhiên mà không phải là cứng ngắc,

hắn mở cửa nhà vệ sinh nữ ra, đem tấm biển "đang dọn dẹp" chuyển đi, rồi nhanh chóng đi ngoài.

Từ đầu đến cuối, hắn luôn chắc chắn mình tránh thoát tất cả các camera, cũng tin tưởng vào chuyện mình không khiến cho người xung quanh chú ý. Dĩ nhiên, trong lúc giết người, hắn nhất định sẽ để lại không ít giấu vết, nhưng hắn tin rằng ông chủ sợ bị liên đới trách nhiệm, nhất định sẽ giúp hắn giải quyết tốt hậu quả, ít nhất cũng sẽ đem thi thể xử lý sạch sẽ, như thế, hắn có thể yên tâm.

Đi ra khỏi hộp đêm, gió lạnh thổi tới, hắn có chút run lên, hắn giống như vừa từ thiên đường trở về nhân gian, đúng thế, đối với anh ta mà nói, hộp đêm này, nhà vệ sinh này, thi thể người phụ nữ này chính là thiên đường, bởi vì hắn cảm thấy chỉ có ở thiên đường mới có thể có sự ấm áp và cảm giác thoải mái đó.

- Cuộc sống tươi đẹp.

Hắn lẩm bẩm một mình, giọng nói có chút khàn khàn.

Người đàn ông lấy di động ra, mở phần ứng dụng đón xe ra để đặt xe.

Rất nhanh liền có một tài xế chấp nhận yêu cầu, đối phương cũng nhanh chóng gọi điện thoại tới.

- Alo, là Tô Bạch tiên sinh sao? Anh đã định vị chính xác vị trí của mình chưa? Là ven đường phía sau hộp đêm Nhiên Tình đúng không?

Tô Bạch khẽ nhíu mày, cái phần mềm đặt xe này thế mà lại tự động đem thông tin đăng ký như tên đều hiện lên cho tài xế, điều này khiến cho hắn cảm thấy phản cảm. Hiện tại, sau khi được phóng thích tất cả những tâm trạng bị đè nén của chính mình, hắn trở nên rất tỉnh táo, hắn hiểu rõ, tối nay, tên của hắn càng cách xa nơi này càng tốt.

- Đúng, tôi ở đó.

Tô Bạch trả lời, đồng thời nhanh chóng kéo cổ áo lên cao, đội mũ để che đi cả gương mặt của mình, chỉ còn lại một đôi mắt.

- Được rồi, tôi lập tức tới ngay.

Tài xế cúp điện thoại, nhưng ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại.

Vừa rồi lúc người tài xế nói chuyện, giọng điệu của anh ta rất dồn dập, đây cũng không phải là do vừa trải qua vận động mà hô hấp trở nên dồn dập, mà là trải qua một chuyện lo lắng, sau đó cảm xúc tự nhiên mất khống chế.

Sau khi giết người xong, đầu óc hắn thanh tỉnh.

Bây giờ Tô Bạch rất mẫn cảm.

Ba phút sau, một chiếc xe Audi màu đen đỗ lại.

Tài xế khoảng 30 tuổi, tóc có chút rối loạn, trên quần áo cũng có mẩu vụn của bánh mì, điển hình của một tài xế lái xe ca đêm, nhưng xuyên qua cửa sổ xe, Tô Bạch nhìn ở phía dưới chỗ ngồi của tài xế có mấy điếu tàn thuốc còn chưa có bị giẫm tắt hoàn toàn, đang lóe sáng.

Một người chủ xe, đêm khuya đi làm, lại không biết xót cho xe của mình, bình thường những người chủ xe đều không nỡ để mùi thuốc lá ám vào trong xe của mình, mà anh ta lại trực tiếp ném những mẩu tàn thuốc chưa có dập tắt, tùy ý ném xuống dưới chỗ ngồi.

- Tiểu tử, lên xe thôi.

Tài xế cười, vẫy tay với Tô Bạch.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn không có ngồi ở phía sau mà vòng qua bên cạnh, ngồi ở chỗ ghế phụ.

- Đã đến điểm hẹn, hành khách đã lên xe, hiện tại, bắt đầu chỉ đường.

Tài xế thuần thục khởi động xe, đồng thời đưa ra một bao thuốc lá.

- Người anh em, hút thuốc không?

Tô Bạch lắc đầu, móc thuốc lá của mình ra.

- Tôi có.

- Hút thuốc của tôi cũng thế mà.

Tài xế rất nhiệt tình.

- Không cần.

- Hút đi, đừng khách khí, lấy đi, lấy đi, lấy đi!

Giọng điệu của tài xế bắt đầu trở nên dồn dập, nhưng anh ta dường như cũng không có ý thức được sự thất thố của mình.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lấy một điếu thuốc ra từ trong bao thuốc lá của đối phương.

Lúc này tài xế mới vui vẻ, một lần nữa nhìn thẳng về phía trước, bắt đầu lái xe.

Lúc này trên radio trên xe đang phát sóng chương trình "ca khúc vàng lúc nửa đêm", hiện tại là bài hát "ngọt ngào" của Đặng Lệ Quân, nhưng hát được một nửa liền đột nhiên xuất hiện tạp âm.

"Chào mừng bạn nghe đài đến với chương trình phát thanh khủng bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên không có ý nghĩa gì."

Tài xế bỗng nhiên vỗ vào màn hình:

- Cái đồ chơi nào tàn này, lừa gạt trẻ con à!

Tài xế chuẩn bị đổi kênh, nhưng mà ngón tay của anh ta không ngừng ấn xuống, màn hình cảm ứng lại không có phản ứng gì, vẫn cố định ở kênh kia.

- Hỏng? Chết máy?

Tài xế vừa lẩm bẩm vừa không ngừng vỗ lên màn hình, thậm chí còn bắt đầu dùng nắm đấm đập vào.

Tô Bạch ngồi ở bên cạnh, chậm rãi hút thuốc, một tay khác thì lẳng lặng cho tay vào trong túi, giữ chặt lấy con dao mà hắn vừa dùng để giết người, rõ ràng tên tài xế này đang ở trong một loại cảm xúc nào đó, điều này khiến cho hắn nhớ đến lúc lần đầu tiên hắn giết người, hắn cũng có dáng vẻ này.

"Đây là chính là câu chuyện quỷ dị đầu tiên của ngày hôm nay, hy vọng quý vị thính giả ổn định lại tinh thần, lắng nghe:

Trên một chiếc xe riêng, có hai người đang ngồi trên xe, bọn họ thông qua phần mềm đặt xe gặp được nhau, chủ xe là một người đàn ông 31 tuổi, làm công việc bán bảo hiểm, ở chỗ ghế phụ là hành khách, một sinh viên 22 tuổi.

Chuyện này vốn dĩ cũng không có gì, rất bình thường, không phải sao?

Hiện tại có rất nhiều người làm trong ngành bảo hiểm, công việc cũng rất nhẹ nhàng, cho dù không chạy nghiệp vụ, mỗi ngày qua điểm danh, mỗi tháng cũng có thể nhận được một khoản tiền lương, dĩ nhiên nếu như không có thành tích gì, thì tiền lương cũng không nhiều. Cho nên người tài xế này cũng chỉ có thể chạy xe buổi tối để kiếm thêm thu nhập.

Người sinh viên thì ưu tú, nhưng cũng không tính là quá mức đặc biệt.

Nhưng câu chuyện phát sinh ở nơi đây.

Tài xế này vừa mới gây án bỏ chạy, anh ta vừa mới đâm chết một cô gái đi sang đường, sau đó trực tiếp lái xe bỏ trốn, lúc anh ta còn chưa hoàn hồn liền nhận cuốc xe này."

Tài xế bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, vẻ mặt không dám tin nhìn vào màn hình cảm ứng, sau đó khó khăn quay đầu, nhìn về phía Tô Bạch.

Từ trong ánh mắt anh ta, Tô Bạch nhìn ra sự hoảng sợ, trong sâu thẳm của sự sợ hãi kia lại cất giấu sự cuồng loạn.

Giọng nói trên radio vẫn còn tiếp tục.

"Mà người sinh viên ngồi bên cạnh tài xế, là một người bệnh có đam mê giết người, hiện tại, cách một khoảng thời gian, anh ta nhất định phải giết một người mới có thể giải tỏa hết những đè nén trong lòng anh ta. Vừa mới đây thôi, anh ta ở trong nhà vệ sinh một hộp đêm tên "Thiên Tình", giết một người phụ nữ công sở đến vũ trường."

Tài xế lập tức dịch đến bên cửa xe, ánh mắt nhìn Tô Bạch giống như đang nhìn một ác ma giết người.

Không sai, anh ta gây chuyện bỏ trốn, nhưng anh ta cũng không có chủ tâm giết người, mà người khách của anh ta lại là một tên cuồng giết người!

Tiếng radio dừng lại một chút, sau đó cố ý nhỏ giọng nói:

"Tiếp theo liền để câu chuyện xưa này đi vào cao trào…"

"Bịch!"

Tài xế và Tô Bạch đều nhìn về phía trước cửa xe, ở trên kính chắn gió có một gương mặt vặn vẹo của cô gái, nửa gương mặt đã bị lún xuống, nhưng đôi mắt vẫn trừng to nhìn vào người trong xe, cô ta cười ngây ngô.

Ngay sau đó, Tô Bạch cảm giác sau lưng mình truyền đến hơi lạnh, hắn lẳng lặng quay đầu, sau khi nhìn thấy phía sau xe

có một người phụ nữ, trên ngực người phụ nữ còn có một vết thương do dao đâm vào, hơn nữa còn không ngừng chảy ra máu đen.

Giống như nhận ra được ánh mắt Tô Bạch đang nhìn mình, người phụ nữ kia đã bắt đầu nở nụ cười.

- Ha ha ha…

Chương 2 Trốn Xuống Gầm Giường

Một mùi khai bỗng nhiên truyền đến, Tô Bạch khẽ nhíu mày, người tài xế 30 tuổi này thế mà lại bị dọa đến mức đái ra quần, có can đảm đụng người rồi bỏ trốn nhưng lại không có can đảm đối mặt với quỷ hồn đến đòi mạng à?

Nhưng mà rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Tô Bạch tin chắc rằng hắn không có bị ảo giác, như vậy sự tình có vẻ hơi quỷ dị.

Hắn vô thức mở cửa xe ra, nhưng cửa xe đã bị khóa. Hiện tại tài xế đã bị dọa sợ đến mức không biết phải làm gì, anh ta chỉ biết không ngừng dịch về phía sau, cô gái đang nằm sấp trên kính chắn gió đang nhìn anh ta càng không ngừng cười khúc khích, điều này khiến tài xế càng thêm hãi hùng khiếp vía.

Đồng thời, Tô Bạch cũng cảm thấy ở chỗ cổ mình xuất hiện hơi lạnh, hắn cúi đầu nhìn, vừa rồi người phụ nữ công sở còn đang ở ghế sau xe, lúc này đã ngồi xổm ở giữa hàng ghế trước và hàng ghế sau, trong lúc đó, hai tay cô ta còn đang gắt gao bóp chặt lấy cổ hắn, giống như điều hắn đã làm với cô ta ở trong nhà vệ sinh.

Tô Bạch trực tiếp lấy dao ra, cứa vào tay cô ta, nhưng một phút sau, dao bị cắm trong cổ tay người phụ nữ công sở, không rút ra được.

Mà lực đạo trên tay cô ta vẫn không có giảm, thậm chí còn lớn hơn trước.

Hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, hắn cảm thấy phổi của mình dường như muốn nổ tung, nhưng Tô Bạch cảm thấy mình giống như một bệnh nhân tâm thần, gặp phải tình huống này, trong đầu hắn không phải là cảm giác e ngại và sợ hãi, mà một loại cảm giác bình tĩnh và hưng phấn, dường như hắn lại được quay lại với cảm giác kích thích khi giết người.

Đại não hắn đã sinh ra một loại cảm giác lâng lâng, nhưng Tô Bạch hiểu rõ đây không phải là do hắn hưng phấn mà là đại não của hắn bởi vì thiếu dưỡng khí mà ý thức bắt đầu tan rã.

"Két…"

Ngay từ đầu, Tô Bạch không có theo bản năng, dùng hai tay giữ chặt lấy cổ tay của đối phương, một tay hắn dùng dao, nhưng kết quả lại thất bại, đó là một người chết, dao đâm vào trong người chết, chẳng có nghĩa lý gì cả.

Hắn dùng một tay khác hạ thấp ghế ngồi xuống, trọng lượng cơ thể của Tô Bạch làm cho chiếc ghế ngả về phía sau, người phụ nữ công sở kia hoàn toàn bị ép xuống dưới, hai tay của cô ta cũng bị buộc phải buông lỏng ra.

Tô Bạch hít sâu một hơi, khắc chế loại cảm giác chóng mặt kia, hai tay chống lên ghế ngồi, nghiêng người về chỗ ghế lái, ấn xuống nút mở cửa xe, chỉ nghe thấy "cạch" một tiếng, cửa xe được mở ra, Tô Bạch trực tiếp từ phía cửa bên trái, nhảy ra ngoài.

Xe vẫn đang duy trì tốc độ 20km/h, đi về phía trước, nhưng ở trong xe lại không có chút cảm giác nào là xe đang chạy. Lúc Tô Bạch rơi xuống đất, bởi vì quán tính mà mặt hắn hướng xuống mặt đất, trực tiếp lăn trên mặt đất vài vòng, trên người hắn bị thương rất nhiều chỗ, cũng may hắn vô thức ôm lấy đầu gối, cho nên những bộ phận quan trọng cũng không bị thương tổn gì.

Tiếng thắng xe vang lên, tài xế dường như cũng giật mình bừng tỉnh, ý thức được chính mình nên làm gì, lúc anh ta vừa dừng xe lại, cái gì cũng chưa kịp phản ứng, anh ta mới chui được một nửa ra khỏi xe, cô gái với gương mặt bị lún mất một nửa đã treo lơ lửng ở chỗ cửa xe, chiếc chân bị gãy chỉ còn sót lại chút da thịt nối với bắp chân đang đung đưa trước mặt tài xế. Lúc này tài xế bị dọa hét lên một tiếng, co người vào trong xe, cô gái kia cũng chui vào theo.

Tô Bạch nhanh chóng đứng dậy, hắn không kịp kiểm tra thương thế của chính mình, lập tức chạy về phía bên kia đường.

"Bịch…"

Cửa xe phía sau bị mở ra, người phụ nữ công sở không ngừng phát ra tiếng cười, cô ta bắt đầu đuổi theo, tiếng giày cao gót không ngừng ma sát lên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Trong lúc chạy, Tô Bạch phát hiện khung cảnh hai bên đường đang nhanh chóng thay đổi. Lúc đầu hai bên đường đều là những ngân hàng đã đóng cửa, những cửa hàng tiện lợi, nhưng dần dần lại biến thành những ngồi nhà bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi đều là bê tông cốt thép, lộ ra vẻ hoang vu, hộp đêm Nhiên Tinh nằm ở trung tâm thành phố, không thể xuất hiện những ngôi nhà bỏ hoang này.

Ngay cả con đường bằng phẳng dưới chân hắn cũng biết thành con đường nhấp nhô, đầy sỏi đá và bùn đất.

Tô Bạch trượt chân, người hắn lảo đảo ngã vào vũng bùn, hắn còn chưa kịp đứng lên, sau lưng liền truyền đến một tiếng rít, có mười thứ sắc bén đâm vào sau lưng hắn, đâm xuyên vào trong cơ thể.

"Tê…"

Cảm giác nhói đau khiến cho Tô Bạch hít sâu vào một hơi, trọng lượng sau lưng càng khiến cho hắn vừa mới chống tay đứng dậy lại một lần nữa bị ngã vào vũng bùn.

Mười đầu ngón tay sắc bén của người phụ nữ công sở cào lên người Tô Bạch, tạo thành mười vết máu, trên lưng Tô Bạch cũng bị lột mất một lớp da. Tô Bạch chịu đựng đau đớn, cầm lấy một thanh thép ở bên cạnh, sau đó cố gắng nghiêng người, dùng nó chặt ngang cổ của người phụ nữ công sở.

"Bịch!"

Người phụ nữ công sở ép xuống, giống như muốn đè chết Tô Bạch, nhưng cũng may có thanh thép chắn ở giữa hai người, làm giảm đi lực đạo của nữ nhân viên công sở, đồng thời khiến cho cô ta nghiêng về phía bên trái Tô Bạch, ngã xuống khỏi người hắn, rơi vào vũng bùn.

- Con mẹ nó, khốn kiếp!

Tô Bạch nhanh chóng đứng dậy, sau đó nhặt một tảng bê tông ở ven đường, lúc người phụ nữ công sở muốn bò dậy liền đập mạnh vào đầu cô ta.

Nói thật, nếu như đổi lại thành người khác gặp phải tình huống này, có lẽ cũng sẽ không tốt hơn so với người tài xế đái ra quần kia là bao nhiêu, nhưng Tô Bạch không giống thế. Lúc này đây, hắn đang giẫm hai chân lên lưng người phụ nữ công sở, cầm tảng bê tông, không ngừng đập vào đầu cô ta.

Đầu của cô ta quá cứng, điều này khiến trong đầu Tô Bạch hiện lên hai chữ: Cương thi.

Nhưng cũng may cô ta cũng không giống như mấy chủng loại cương thi trong mấy bộ phim Hongkong, trong quá trình hắn không ngừng đánh xuống, phần gáy của cô ta cũng bị lõm xuống, nếu như đây là gương mặt, chắc chắn sẽ thê thảm đến mức không dám nhìn.

Nhưng mà ngay khi Tô Bạch cho rằng mình có thể tự tay giải quyết tất cả những uy hiếp, người phụ nữ công sở bỗng nhiên nhấc hai chân lên, cả người ở trong tư thế quỷ dị, đầu hướng xuống dưới, chân dựng thẳng lên.

Vốn dĩ Tô Bạch đang giẫm trên lưng cô ta, lúc này hắn bị quẳng ngã xuống đất, tảng bê tông trong tay hắn cũng bị rơi sang một bên. Tình hình có chút không đúng, đúng lúc này, ở trên tầng hai của một căn nhà bỏ hoang có một người phụ nữ mặc tạp dề, trong tay bà ta cầm đèn pin chiếu đến nơi này, đèn pin chiếu lên mặt Tô Bạch, khiến cho hắn có chút không mở nổi mắt, nhưng hắn vẫn nghe thấy tiếng hét của người phụ nữ kia:

- Mau lên đây, lên đây!

Lúc này, hắn cũng bất chấp tất cả, thi thể của người phụ nữ công sở bắt đầu càng ngày càng quỷ dị, Tô Bạch xông thẳng vào ngôi nhà hoang này, sau đó leo lên thang lầu chỉ có trơ trụi xi măng, chạy lên trên lầu.

Lúc đến tầng thứ hai, người phụ nữa kia nhét đèn pin vào trong tay Tô Bạch, nói với hắn:

- Nhanh, đi qua đó, trốn xuống dưới giường, cô ta sẽ không tìm được cậu nữa.

Người phụ nữ vừa nói xong liền chạy xuống thang lầu mà Tô Bạch vừa đi, dáng vẻ rất vội vàng.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này có chút quen, nhưng ở trong hoàn cảnh tối tăm này, chỉ dựa vào ánh đèn pin yếu ớt cũng không đủ để nhìn thấy rõ mặt người. Tô Bạch chỉ có thể tiếp tục đi vào bên trong.

Trong căn nhà hoang, bốn phía đều là gió, cửa sổ cũng không có lắp, chỉ có những ô vuông đen sì.

Nhưng bên trong vẫn có một số đồ dùng đơn giản ví dụ như ghế, ngăn tủ, ví dụ như…giường!

- Nhanh, đi qua đó, trốn xuống dưới giường, cô ta sẽ không tìm được cậu nữa.

Trong đầu Tô Bạch hiện lên người dặn của người phụ nữ vừa rồi.

Trong hoàn cảnh này, ở trong bầu không khí quỷ dị, hình như cũng không có quá nhiều lựa chọn.

“Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!….”

Trên cầu thang đã truyền đến bước chân nặng nề, đang hướng lên trên lầu, nhiệt độ xung quanh cũng dần dần hạ xuống, người phụ nữ công sở kia đã lên lầu!

Tô Bạch ngồi xổm xuống, sau đó nằm xấp trên mặt đất, nghiêng người chui vào gầm giường. Dưới giường đều là tro bụi, có chút sặc người, bên cạnh đó, Tô Bạch còn phát hiện dưới gầm giường biểu ngữ và băng rôn, chỉ là những tiếng “bịch bịch bịch” ở bên ngoài quá mức rõ ràng, càng ngày càng đến gần, Tô Bạch đành phải tắt đèn pin, hắn không kịp xem nhưng biểu ngữ và băng rôn này.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó ngừng thở.

Dựa theo cách giải thích của phim truyền hình, cương thi chỉ có thể dựa vào hơi thở của người sống mà tìm thấy người, tuy Tô Bạch không biết hiện tại hắn nín thở còn có tác dụng không, nhưng hắn cảm thấy mình nên thử một chút.

“Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!”

Tiếng bước chân càng ngày càng trở nên rõ ràng, càng ngày càng đến gần, người phụ nữ công sở đã đi lên bậc thang, rẽ vào trong hòng này.

“Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!”

Tô Bạch có thể cảm nhận được mặt đất đang chấn động, đối phương đã đi tới, đồng thời đã đi đến chỗ giường này.

Tô Bạch nắm chặt tay lại.

Hy vọng người phụ nữ kia không nói sai.

"Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!"

Tới gần, tới gần.

Tô Bạch thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi lạnh bên ngoài phả lên mặt hắn, cảm giác lạnh buốt mang theo hơi ẩm.

Ngay sau đó, người phụ nữ công sở giống như đang đứng bên cạnh giường, sau đó ngừng lại.

Cô ta bất động rồi!

Trong lòng Tô Bạch nhẹ nhõm hơn, xem ra thật sự có hiệu quả.

Nhưng mà, ngay khi Tô Bạch vừa mới buông lỏng, ánh mắt của hắn cũng vô thức hướng lên trên, ngay sau đó, cả người hắn giống như rơi vào hầm băng.

Cách mặt hắn chưa đến 10 cm, ngay ở bên cạnh giường có một gương mặt bị đánh cho be bét đang nhìn chằm chằm hắn!

Lúc này Tô Bạch mới ý thức được, lúc trước người phụ nữ công sở hướng đầu xuống đất, chân hướng lên trên, lúc cô ta bước lên lầu, phát ra những tiếng "Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!", không phải là dùng chân bước đi mà là dùng đầu của mình đụng vào mặt đất để di chuyển.

Chương 3 Thiện Ác Đến, Cuối Cùng Cũng Có Báo

Gương mặt nát bét, bị lõm vào là do Tô Bạch gây ra. Mặc dù đây là kiệt tác của hắn, nhưng lúc này nhìn ở khoảng cách gần như vậy, đánh sâu vào thị giác, thật đúng là không phải tự mình trải qua thì không có cách nào tưởng tượng. Tô Bạch cảm thấy lông tơ trên người hắn đều dựng thẳng lên, giống như rơi vào trong hầm băng, cho dù là người to gan lớn mật đến thế nào, nhìn thấy tình cảnh khiếp sợ như thế này, cũng xuất hiện phản ứng theo bản năng của con người.

- Ha ha…Anh ở chỗ này…Ha ha…Anh ở chỗ này…

Đôi môi của người phụ nữ công sở đều dập nát, nhưng vẫn nhe răng ra cười, trong miệng cô ta đều là mùi hôi thối như cá ươn, có thể làm ngất người khác.

- Ầm!

Hai tay cô ta cầm lấy thành giường, sau đó cả cái giường bị lật lại, Tô Bạch lộn một cái, từ dưới đất đứng lên, mà lúc này đây, người phụ nữ công sở đã đánh tới.

- Á!!!

Một tiếng hét chói tai truyền đến.

Tiếng thét này cũng không phải do Tô Bạch phát ra mà chính là do người phụ nữ công sở phát ra.

Lúc này đây, người phụ nữ kia thế mà quay lại, bên cạnh bà ta còn có một người đàn ông với gương mặt già nua, một nam

một nữ, mỗi người giữ lấy một chân của cô ta, để cô ta lơ lửng giữa không trung.

Người phụ nữ và người đàn ông này cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, lúc Tô Bạch bật đèn pin trong tay hắn lên, nhìn thấy gương mặt của hai người kia, gương mặt họ xanh mét, trên người cũng giống như tủ lạnh đang mở, không ngừng tỏa ra khí trắng dày đặc.

Đều là quỷ, không, đều là những thứ quỷ quái!

Tô Bạch hít sâu một hơi, hắn không ngừng đè nén cảm xúc hỗn loạn của mình xuống. Hắn là một người rất bình tĩnh, cho dù là lúc thi cử, hay lúc yêu đương, thậm chí là lúc giết người, hắn đều bình tĩnh. Nhưng đối mặt với phạm trù vượt ra ngoài suy nghĩ của nhân loại, nếu muốn tiếp tục duy trì loại bình tĩnh tuyệt đối kia, là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa, Tô Bạch thật sự không biết nên làm gì vào lúc này.

Người sống có thể không biết, nhưng người chết lại biết.

- Lửa, lửa, dùng lửa đốt lấy cô ta, đốt cô ta!

Người phụ nữ vừa giữ chặt một chân của người phụ nữ công sở, vừa hét lên với Tô Bạch.

Lúc này người phu nữ công sở lại càng thêm không ngừng giãy dụa, người phụ nữ và người đàn ông kia có chút miễn cưỡng, rõ ràng là không khống chế nổi người phụ nữ công sở, hơn nữa mặc dù cô ta bị giữ lấy hai chân, nhấc lên không trung, hai tay không thể chạm vào mặt đất, đầu cũng không thể chạm đất, bởi vậy cô ta không thể di chuyển, nhưng cô ta bắt đầu điên cuồng cắn xé thân thể người phụ nữ, hai tay liều mạng nắm lấy hai chân người phụ nữ kia.

Ngay trước mặt Tô Bạch, hai chân của người phụ nữ đã bị giữ, cắn xé đến mức máu me be bét, bụng dưới của bà ta bị

cắn thủng một lỗ hổng lớn, một đầu ruột đen nhánh cũng lòi ra.

Thân thể bà ta đã bắt đầu co giật, tuy bà ta là một người chết nhưng thân thể của bà ta cũng có giới hạn chịu đựng của nó. Hơn nữa, người phụ nữ công sở rõ ràng lợi hại hơn, trên móng tay của cô ta còn mang theo khói đen, sau khi cào vào người phụ nữ, thân thể bà ta cũng giống như bị bốc cháy.

Một bên khác, người đàn ông há to miệng, lộ ra hàm răng đen sì, hai tay ôm lấy hai chân người phụ nữ công sở, hướng cô ta về phía mình.

Hiển nhiên, người đàn ông không muốn để cho người vợ mình cứ thế mà bị người phụ nữ công sở cắn chết.

- Lửa, lửa, lửa!

Ánh mắt Tô Bạch không ngừng tìm kiếm bốn xung quanh, sau đó hắn nhìn thấy trong góc tường có một chiếc bếp gas, hắn chạy thẳng về phía đó, mở bếp gas ra.

“Lạch cạch….”

“Lạch cạch….”

“Lạch cạch….”

Tô Bạch không ngừng bật bếp gas, nhưng bếp không cháy, cũng chẳng có tia lửa nào.

Tô Bạch nghiêng đầu sang một bên khác nhìn, đã thấy người đàn ông bị người phụ nữ công sở cắn không ra hình dạng gì, thân thể gần như sắp không chịu đựng được.

- Đáng chết!

Tô Bạch ngồi xổm xuống, cầm lấy bình gas lắc lắc, sau đó lại đứng lên bật bếp gas.

“Lạch cạch…”

Lửa, lửa!

Cuối cùng cũng có lửa!

Tô Bạch lập tức xoay người, trước đó dưới gầm giường có rất nhiều biểu ngữ và băng rôn, Tô Bạch nhớ rất rõ. Lúc này, hắn lập tức chạy đến cầm những biểu ngữ và băng rôn này lên…Sau đó đặt ở trên bếp nhóm lửa, tiếp theo hắn liền xông thẳng về phía người phụ nữ công sở.

Lúc này đây, Tô Bạch bất chấp tất cả, hắn cũng không quan tâm lửa này có làm tổn thương đến hai con quỷ đang giúp mình hay không, hắn ném thẳng đống biểu ngữ và băng rôn đang bốc cháy lên người cô ta.

Chẳng qua điều khiến Tô Bạch ngạc nhiên lại xảy ra, rõ ràng người phụ nữ và người đàn ông cũng rất sợ lửa, khi lửa bám vào người họ, họ cũng kêu lên những tiếng thống khổ, nhưng vẫn chủ động để ngọn lửa từ những băng rôn, biểu ngữ bám lên người mình. Sau đó lại dùng chính thân thể của mình, gắt gao bao trùm người phụ nữ công sở.

Bọn họ là muốn cùng người phụ nữ công sở đồng quy vu tận!

Rốt cuộc đây là thâm cừu đại hận nào, cho dù chết hóa thành quỷ cũng không buông tha cho đối phương!

Hỏa cháy lên mặt của người phụ nữ và người đàn ông, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên run lên, hắn tuyệt đối đã gặp qua hai người này ở nơi nào, nhưng hiện tại hắn không nghĩ ra.

- Á!

Người phụ nữ công sở liều mạng dãy giụa, cô ta sợ lửa nhưng hai người bên cạnh cô ta lại ép chặt lấy cô ta, cuối cùng, ba người chết hoàn toàn bốc cháy, ngọn lửa cũng tỏa ra màu xanh biếc quỷ dị.

“Ầm!”

Sau cùng một tiếng hết thảm còn vang vọng bên tai, trên mặt đất chỉ còn ba đống tro màu đen.

Lúc này chương trình phát thanh lại vang lên, lần này Tô Bạch không có ở trong xe, hắn đang ở trong một ngôi nhà hoang, nhưng giọng nói kia vẫn rõ ràng như thế, Tô Bạch thậm chí còn cảm thấy, cho dù hắn có che lỗ tai cũng không có tác dụng gì.

“Qúy vị thính giả, câu chuyện xưa đã đi vào phần cuối, tôi chỉ muốn nói, thiện ác đến, cuối cùng cũng sẽ có báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc mà thôi.

Được rồi, cảm ơn quý vị thính giả đã lắng nghe chương trình “Phát thanh khủng bố” hôm nay, hẹn gặp lại quý vị thính giả trong các chương trình lần sau.

Nếu quý vị thính giả muốn theo dõi thông tin mới nhất của chương trình “Phát thanh khủng bố”, quý vị có thể kết bạn với nick wechat của chúng tôi, các bạn ấn nút “thêm bạn bè” ở góc bên phải của màn hình, nick wechat của chúng tôi là: Kongbuu66, không biết chừng, nhân vật chính tiếp theo trong câu chuyện xưa của chúng tôi, chính là quý vị rồi.”

Tiếng chương trình phát thanh vừa kết thúc, Tô Bạch cũng cảm thấy một trận choáng váng, hoa mắt, cả người hắn lập tức ngã xuống đất, chờ đến khi hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn lại ngạc nhiên phát hiện ra mình đang nằm ở trước cửa hộp đêm Nhiên Tình.

Tô Bạch lập tức đứng lên, chung quanh cũng không có tung tích chiếc xe kia đâu.

- Đinh, đinh, đã có tài xế nhận được yêu cầu gọi xe của bạn, tài xế đang trên đường đến, mong bạn chờ trong giây lát.

Trong điện thoại bỗng nhiên truyền đến giọng nói nhắc nhở phát ra từ phần mềm đón xe. Tô Bạch lập tức cầm điện thoại di động lên, nhìn một chút thời gian, hắn rất mẫn cảm với thời gian, dù sao lần này hắn đến hộp đêm cũng là để giết người, cho nên hắn cần phải nắm chặt thời gian, nếu không chính mình lại kéo mình xuống vũng bùn.

Nhưng mà, màn hình di động hiện thị thời gian là lúc hắn vừa đi ra khỏi hộp đêm Nhiên Tình, đây chính là thời gian hắn đi từ cửa sau ra, dự định đón xe.

Xảy ra chuyện gì!

Chẳng lẽ là do hắn nằm mơ!

Tô Bạch cúi đầu nhìn chính mình, hắn phát hiện trên người mình không có chút thương tổn nào, quần áo cũng chỉnh tề, không sao cả, hắn kiểm tra toàn thân, thật giống như hắn vừa nằm mơ.

Nhưng đây là mơ sao?

Sao giấc mơ lại chân thực như thế?

Là do hắn vừa giết người phụ nữ công sở kia cho nên mơ thấy đối phương đến đòi mạng?

Đúng lúc Tô Bạch đang suy nghĩ, một chiếc xe BYD đỗ ở trước mặt hắn, tài xế với đôi mắt buồn ngủ, hạ cửa xe xuống hỏi hắn.

- Cậu dùng phần mềm đặt xe sao?

Đây không phải là người tài xế trong giấc mơ kia, người tài xế này thoạt nhìn chỉ hơn 20 tuổi, gương mặt thon gầy, cùng với người tài xế đụng chết người trong giấc mơ không phải là một người.

Tô Bạch ngẩn ra một chút, lúc này hắn đã gần như khôi phục tỉnh táo, mặc kệ những gì lúc trước hắn trải qua có phải

là mơ hay không, bây giờ nếu như hắn tiếp tục ở lại nơi này sẽ rất nguy hiểm, hắn lập tức lên xe, lần này, hắn ngồi ở sau xe.

Tài xế khởi động xe.

Tô Bạch cầm di động ra, trong đầu hắn bỗng nhiên nghĩ đến chương trình phát thanh kia, hắn mở wechat của mình ra, ngón tay chạm vào góc bên phải của màn hình, ấn vào nút "thêm bạn bè", sau đó hắn gõ dòng chữ Kongbuu66, hắn hít sâu một hơi, ấn nút tìm kiếm.

Ngay sau đó, Tô Bạch đột nhiên cứng đờ, hắn thật sự tìm ra nick wechat đó.

Đây không phải là mơ, có lẽ thật sự không phải là mơ!

Tô Bạch ấn vào nick wechat đó.

"Chào mừng bạn đã tới nick wechat chung của chương trình "Phát thanh khủng bố", trở thành thính giả nghe đài, chúng tôi chân thành hy vọng các bạn có thể sống lâu hơn một chút, để cống hiến những tiết mục đặc sắc hơn cho chương trình."

Đầy là tin nhắn trả lời tự động.

Tô Bạch ấn vào lịch sử tin tức, ngay sau đó hắn nhìn thấy tin tức đầu tiên chính là vào 10 phút trước, hắn mở ra, lúc này mồ hôi lạnh trên người Tô Bạch không ngừng chảy ra.

Đây là một bức ảnh, bên trên đó có chữ viết, nội dung trên đó kể về một câu chuyện kinh dị, người bên trong bức ảnh là hắn và người tài xế đâm vào người rồi bỏ trốn. Ở bức ảnh cuối cùng, Tô Bạch nhìn thấy ba con quỷ cùng một chỗ chết cháy, hóa thành tro bụi, trên bức ảnh còn có dòng chữ viết bằng máu "Thiện ác đến, cuối cùng cũng có báo", cạnh đó là bức ảnh người tài xế kia chết thảm trong xe, cơ thể vặn vẹo, rõ ràng là bị hành hạ đến chết, ở góc phải của bức ảnh còn có gương mặt âm trầm của cô gái như ẩn như hiện.

Cả người Tô Bạch giống như rơi vào hầm băng.

Những chuyện vừa xảy ra không phải là mơ!

Là thật, không phải mơ!

Lúc này, radio trên xe bỗng nhiên phát ra một tin tức giao thông.

“Vừa rồi ở trên đường Thành Dương mới xảy ra một vụ tai nạn giao thông, chiếc xe Audi đâm vào chân cầu. Các ngành chức năng có liên quan đã kịp thời có mặt ở hiện trường để xử lý. Hy vọng các tài xế lái xe ban đêm lưu ý lái xe cẩn thận, không lái xe khi mệt mỏi, quý trọng tính mạng.”

- Đường Thanh Dương à, nơi đó cách chúng ta không xa.

Tài xế đang lái xe chở Tô Bạch, lên tiếng.

Ngay sau đó, khoảng 5 phút sau, lại có tin tức giao thông.

“Trải qua điều tra, chiếc xe Audi gặp tai nạn trên đường Thanh Dương, cũng chính là chiếc xe gây tại nạn trên đường Hồng Phổ, sau đó bỏ trốn. Sau khi chiếc xe này đâm phải một cô gái trên đường Hồng Phổ, tài xế đã lái xe bỏ trốn, theo như cảnh sát suy đoán, trên đường bỏ trốn, tinh thần tài xế hoảng loạn, nửa đường xảy ra tai nạn giao thông.”

- Báo ứng, thật đúng là báo ứng.

Tài xế đang lái xe chở Tô Bạch, vỗ đùi thở dài.

Anh ta không nhìn thấy người hành khách ngồi phía sau, sau khi nghe tin tức này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 4 Câu Lạc Bộ Giết Người

Tô Bạch liên tục đi đến ba địa điểm, đổi mấy lần xe, mãi cho đến lúc rạng sáng, Tô Bạch mới về đến được ký túc xá của mình. Ký túc xá của hắn là một tòa nhà cũ, người gác cổng là một dì mới ly hôn, buổi tối không gác cửa, cũng không khóa cửa, bà ta ăn cơm xong liền lên giường đi ngủ, sinh viên ra vào chỉ cần đẩy cửa là được.

Hơn nữa nơi này cũng không có camera. Hình như sau lần đầu tiên hắn giết người, đối với camera, Tô Bạch sinh ra một loại cảm giác bài xích, hắn chán ghét tất cả mọi thứ có thể ghi chép lại hành tung của mình.

Đi đến ký túc xá, hắn đi thẳng đến nhà vệ sinh chung, đi đến căn phòng bên trong cùng, cánh cửa buồng vệ sinh này đã bị hắn dùng dây kẽm buộc chặt từ trước. Tô Bạch trực tiếp xoay người trèo lên, sau đó hắn cầm lấy bộ quần áo được đặt sẵn trong bồn rửa mặt thay vào, quần áo và giày hắn dùng lúc trước, đều được đặt vào trong bồn rửa mặt. Tô Bạch còn dùng vòi nước ở đó tắm rửa, cả người ướt sũng đi ra ngoài.

Hắn phủ khăn mặt lên trên bồn rửa mặt, che đi quần áo và giày. Hiện tại trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng và quần đùi, lộ ra cơ bắp rắn chắc, mái tóc còn ướt, mang theo một chút hơi thở mệt mỏi.

Mở cửa phòng ký túc xá của mình ra, Tô Bạch đi vào, hắn đi đến giường số 1, sau đó ngồi xuống, cố ý vẩy nước lên gương mặt trắng nõn của nam sinh trên giường, nam sinh mở

mắt ra, ánh mắt mông lung nhìn Tô Bạch, mãi một lúc lâu sau, anh ta mới nhận ra đó là Tô Bạch.

- Tô Bạch, cậu đi tắm rửa à?

- Ừ, tôi không ngủ được, nóng quá, cho nên tôi đi tắm cho mát.

Hắn trả lời một câu, xem như là lưu lại một ấn tượng cho nam sinh kia, sau đó Tô Bạch liền đi đến chỗ chiếc giường số 4. Trong ký túc xá này có bốn người, số lẻ nằm dưới, số chẵn nằm trên.

Lên đến giường của mình, Tô Bạch kéo chiếc rèm màu nâu ra.

Nằm ở trên giường, trong đầu hắn không nghĩ đến cảnh tượng giết người ngày hôm nay mà chính là chuyện về chương trình phát thanh khủng bố kia, so với chuyện đó, chuyện hắn giết người, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Thậm chí, đứng ở góc độ cảm nhận theo bản năng mà nói, hắn đã không còn có hứng thú với mấy chuyện tạo ra bằng chứng ngoại phạm nữa, tuy tên Sở Triệu vẫn luôn nói chuyện ngụy tạo ra chứng cứ ngoại phạm là không quá cần thiết, chỉ cần trước đó không bị cảnh sát hoài nghi thì tất cả mọi việc đều ổn, nhưng Tô Bạch vẫn vô thức làm xong tất cả mọi việc.

Tô Bạch nằm ở trên giường, nhưng hắn không sao ngủ được. Lúc đầu, sau khi giết người xong, hắn sẽ có một khoảng thời gian ngắn ở trong trạng thái hưng phấn, sau khi cả người được giải tỏa, hắn sẽ cảm thấy mệt mỏi, có thể ngủ một giấc ngon, nhưng lần này hắn lại ngủ không được.

Nằm ở trên giường khoảng nửa tiếng, Tô Bạch ngồi dậy, trên giường có chiếc laptop của hắn. Tô Bạch mở máy ra, khởi động máy, sau đó hắn ấn vào một thư mục bị ẩn, thư mục này có tên là "X", bên trong có bảy thư mục nhỏ, trong mỗi thư

mục nhỏ đều là tư liệu của những kẻ bị hắn giết, tất cả có bảy nhân vật mục tiêu.

Từ mục tiêu đầu tiên đến mục tiêu thứ sáu, không phải ăn cắp thì cũng là tội phạm giết người bị truy nã, chỉ cần sử dụng một địa điểm thích hợp, một cơ hội thích hợp, cùng với chứng cứ ngoại phạm thích hợp, hắn đều có thể giải quyết nhẹ nhàng.

Trên thực tế, tuy trên TV vẫn luôn chiếu những phóng sự phá án của cảnh sát, nhưng những phóng sự đó, trên cơ bản đều là những vụ án đã được phá thành công, khiến cho người xem cảm thấy rằng kẻ phạm tội sẽ không trốn khỏi lưới pháp luật.

Nhưng vẫn có một số lượng lớn các vụ án, cảnh sát không có manh mối, chuyện này, Tô Bạch hiểu rất rõ, bất kỳ một tên tội phạm giết người nào cũng thế, chỉ cần nắm chắc một số nguyên tắc phản điều tra cơ bản, liền có thể khiến cho cảnh sát khó lòng tóm được cái đuôi của mình, đồng thời chính mình không có động cơ giết người, cảnh sát không có cách nào dựa trên mối quan hệ xã hội của người chết điều tra đến chỗ mình, chính mình càng thêm an toàn.

Dù sao trong cái thế giới hiện thực này, mỗi người cảnh sát không có khả năng đều là Sherlock Holmes.

Người phụ nữ công sở mà Tô Bạch lựa chọn, cô ta không phải là tội phạm giết người bị truy nã, cũng không phải là tội phạm ăn cắp. Bởi vì cơn nghiện giết người của hắn càng lúc càng lớn, đây là lần đầu tiên hắn lựa chọn thay đổi cấp độ mục tiêu.

Tô Bạch mở thư mục số 7 ra, đây là tư liệu về người phụ nữ công sở, cô ta tên là Lưu San San, năm nay 28 tuổi, bây giờ đang làm trợ lý cho một công ty.

Bên dưới là những tư liệu liên quan đến cô ta mà Tô Bạch sưu tầm được. Lúc trước cô ta đã từng liên quan đến góp vốn phi pháp vào rất nhiều hạng mục, trên cơ bản thì tương đương với tội phạm kinh tế, ví dụ như có một công ty tài chính đến từ Đài Loan hoặc là Hongkong sắp đổ bộ vào Đại Lục, lúc này phải nhanh chóng mang tiền đi đầu tư để kiếm lời, rất nhiều người bị lừa đến mức bỏ cả gia sản vào đó, nhưng cuối cùng lại trôi theo dòng nước, rất nhiều người cũng bởi vì thế mà tan cửa nát nhà.

Chỉ là không biết cô ta dung thủ đoạn gì, mấy người khác tham dự vào chuyện này đều đã đi tù, còn cô ta vẫn sống tiêu dao thoải mái ở bên ngoài, nhưng cô ta thật sự có dính líu tới chuyện đó. Bởi vì trong nhà Sở Triệu có một bảo mẫu cũng bị cô ta lừa đem tích góp cả đời đầu tư vào trong đó, dĩ nhiên cũng là vì lòng tham không đáy của con người, không khống chế nổi sức mạnh của đồng tiền, nhìn thấy số tiền mình có được càng lúc càng nhiều, bảo mẫu kia liền đỏ cả mắt, khuyên con trai và con dâu mình thế chấp nhà cửa, đem tất cả tiền đều đầu tư vào đó.

Đến cuối cùng, khi mọi chuyện vỡ lở, bảo mẫu không tiếp thu được đả kích, bà ta đã uống một lượng lớn thuốc ngủ ở ngay trong nhà Sở Triệu. Mục tiêu lần này là do Sở Triệu giúp hắn chọn, chỉ là Sở Triệu và Tô Bạch không giống nhau. Tô Bạch có đam mê giết người, còn Sở Triệu chỉ đơn giản là muốn theo đuổi kích thích.

Tô Bạch tiếp tục nhìn xuống những tư liệu ở bên dưới, đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, hắn nhìn thấy một bức ảnh, trên bức ảnh là một đám người cầm biểu ngữ và băng rôn đứng biểu tình ở trước cửa cơ quan chính phủ.

Trong đó có một đôi vợ chồng già cầm biểu ngữ và băng rôn, trên đó viết: Nhà đầu tư lừa gạt tiền mồ hôi nước mắt của

dân chúng, mong chính phủ giữ gìn lẽ phải!

Mà đôi vợ chồng kia chính là hai người hắn gặp trong căn nhà hoang, bọn họ và người phụ nữ công sở cùng bị thiêu cháy.

Trách không được, lúc hắn nhìn thấy bọn họ, hắn lại cảm thấy quen thuộc.

Chỉ là lúc trước, khi hắn tìm kiếm tư liệu, hắn chỉ chú tâm vào những chuyện lúc trước của cô ta, hoặc là những sự việc cách hắn gần, còn những tài liệu và sự tình còn lại, hắn chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, cũng không có nhìn kỹ.

Bây giờ nghĩ lại, xem ra cô ta còn có liên quan đến công trình bỏ hoang kia.

Lúc "Phát thanh khủng bố" kết thúc đã nói qua, thiện ác đến, cuối cùng cũng có báo.

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng mình trở nên lạnh lẽo, rốt cuộc "Phát thanh khủng bố" là gì, nó chỉ là một sự kiện linh dị thôi sao?

"Đinh…"

Điện thoại di động của hắn vang lên.

Tô Bạch nhìn thoáng qua màn hình, là Sở Triệu gọi đến.

- Alo, tôi đây.

Tô Bạch lên tiếng.

Ở đầu dây bên kia, Sở Triệu trầm mặc một lúc, giống như đang suy nghĩ lại lời mình muốn nói, cuối cùng anh ta mở miệng nói.

- Tô Bạch, hôm nay cậu đã thực hiện kế hoạch chưa?

Sở Triệu hỏi.

Trong lòng Tô Bạch lộp độp một chút, chẳng lẽ kế hoạch có sơ suất gì, chẳng mấy chốc mà thân phận của hắn bị bại lộ?

Gia đình Sở Triệu làm cảnh sát, bản thân Sở Triệu cũng là cảnh sát, cho nên mỗi lần Sở Triệu giúp đỡ Tô Bạch lên kế hoạch, anh ta luôn có một khoái cảm kì quái, loại cảm giác này khiến anh ta cảm thấy mê muội.

- Xảy ra chuyện rồi à?

Tô Bạch lên tiếng hỏi, đồng thời nhấn nút ghi âm.

- Con mẹ nó, cậu mau trả lời tôi, rốt cuộc cậu có thực hiện hay không?

Ở đầu dây bên kia, Sở Triệu gần như rống lên.

- Cô ta chết chưa?

Tô Bạch hỏi.

- Chết rồi.

Sở Triệu hít sâu vào một hơi.

- Cô ta chết vì bệnh tim đột phát, cả người từ trên xuống dưới không có bất kỳ một vết thương gì, ông chủ của hộp đêm báo cảnh sát, pháp y cũng kiểm tra qua, nhận định nguyên nhân tử vong là ngoài ý muốn, loại bỏ khả năng bị giết.

Nghe thấy câu trả lời này, Tô Bạch vô thức cầm lấy con dao bên đầu giường của hắn, cảm nhận sự lạnh lẽo trên con dao truyền đến, cảm xúc trong lòng hắn càng thêm xao động.

Chính hắn vừa dùng con dao này đâm vào ngực của đối phương, còn xoay tròn nửa vòng…Làm sao lại là bệnh tim đột phát!

- Trước khi cậu ra tay, cậu dọa cô ta sợ chết khiếp à?

Sở Triệu tiếp tục hỏi.

- Ha ha, đây chính là chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ nhất, người anh em, cậu đã hoàn thành một vụ án hoàn mỹ nhất.

Chương 5 Da Đầu

Mãi cho đến buổi sáng, Tô Bạch mới ngủ thiếp đi, trong đầu hắn không ngừng hiện lên đủ loại suy nghĩ , giờ phút này đây, Tô Bạch mới biết được, thần kinh thép mà hắn luôn lấy làm kiêu ngạo, thật ra cũng không chịu nổi một kích.

Hắn mơ, trong mơ đều là hình ảnh người phụ nữ công sở bị cắm dao vào ngực đang cười lạnh với hắn, ngoài ra còn có giọng nói trầm lắng của chương trình phát thanh khủng bố kia.

Mãi cho đến giữa trưa, Tô Bạch mới mở mắt ra, đầu hắn đau như muốn nứt ra, hắn để chiếc laptop trên người sang một bên, kéo rèm ra liền nhìn thấy một người mặc cảnh phục đang ngồi ở chiếc giường đối diện bên dưới.

Trong nháy mắt, tay Tô Bạch run lên, trong lòng hắn cũng rất nóng nảy, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Lúc này, cảnh sát kia ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi đang cười vui vẻ.

- Xem ra tôi đã dọa đến bảo bối.

Con hàng Sở Triệu bày ra dáng vẻ tôi không cố ý.

Tô Bạch hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn đánh Sở Triệu một trận lại, hắn thu dọn đồ đạc trên giường, sau đó cầm điện thoại di động, đi xuống giường.

- Nào, qua ăn cơm đi, tôi mua đồ ăn bên ngoài cho cậu đó.

Sở Triệu chỉ vào túi thức ăn ở trên bàn sách.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không thấy ngon miệng.

Sở Triệu kinh ngạc, cười nói:

- Đây không phải lần đầu tiên của cậu, làm sao phản ứng lần này của cậu còn lớn hơn lần thứ nhất làm chuyện kia.

Tô Bạch liếm môi một cái, hắn không biết có nên đem chuyện Phát Thanh Khủng Bố nói cho Sở Triệu hay không. Đối với hai người mà nói, đối với câu lạc bộ nhỏ này mà nói, giết người, người chết cũng không phải là từ ngữ gì mẫn cảm, nhưng rõ ràng, sự kiện Phát Thanh Khủng Bố đã vượt qua khỏi suy nghĩ, tư duy của con người, nếu như hắn nói ra, liệu rằng mấy người trong câu lạc bộ có cho rằng trạng thái tinh thần của hắn đã rơi vào tình trạng cực đoan hay không, nói một cách thông tục, chính là bị điên?

Đây là một câu lạc bộ được thành lập chưa tới một năm, tổng cộng chỉ có bốn thành viên, không có nhiều kinh nghiệm, thậm chí còn lộ ra non nớt, nhưng lại dám lập ra một câu lạc bộ để làm loại chuyện này.

Cho nên, bất kỳ ai trong số bốn người xảy ra vấn đề đều sẽ ảnh hưởng đến ba người khác. Nếu như bọn họ cho rằng hắn không có cách nào khống chế bệnh tình, thậm chí đã bắt đầu sinh ra ảo giác bệnh tâm thần, bọn họ sẽ đối xử với hắn như thế nào?

Có đôi khi, ngay cả chính Tô Bạch cũng cảm thấy buồn cười, bốn người trẻ tuổi, đầu óc nóng lên liền thành lập ra câu lạc bộ này, thậm chí đã có hơn 10 người chết trong tay câu lạc bộ, nhưng câu lạc bộ này vẫn giống như cũ, lộ ra thô sơ và lỏng lẻo.

- Sự kiện kia đã được nhận định là tử vong ngoài ý muốn, cho nên cậu không cần có áp lực gì, thậm chí ngay cả việc điều tra liên quan, cảnh sát cũng không có làm. Cho dù cậu có giống như một con chó già, đi tiểu khắp nơi gần hộp đêm, để

lại rất nhiều dấu vết của mình, chuyện này cũng không tra đến trên người cậu.

- Tôi không nghĩ đến chuyện này.

Tô Bạch xua tay, sau đó hắn cầm lấy khăn rửa mặt và chậu:

- Cậu ngồi đi, tôi đi rửa mặt một chút.

Sở Triệu khẽ gật đầu.

Ở trong nhà vệ sinh chung, sau khi đánh răng xong, Tô Bạch đem cả mặt mình vùi vào trong chậu nước lạnh. Sau đó hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khiến cho bọt nước văng tung tóe, hắn cầm lấy khăn lau khô mặt rồi cầm theo đồ của mình ra khỏi nhà vệ sinh. Đúng lúc này, một sinh viên không cao lắm, đâm thẳng vào trong ngực Tô Bạch.

Tô Bạch lùi về sau hai bước, người nam sinh kia thì ngã ngồi dưới đất, quần áo cũng bị làm ướt.

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Người kia lập tức đứng lên, xin lỗi Tô Bạch.

Tô Bạch khẽ gật đầu, không có phản ứng gì, đi về ký túc xá.

Trong ký túc xá, Sở Triệu cầm một quyển sách liên quan đến tâm lý học tội phạm của Tô Bạch lên xem. Anh ta dựa người vào ban công, say sưa đọc nó.

- Hôm nay cậu rảnh à, có thể rảnh rỗi đến chỗ tôi đọc sách?

- Đúng lúc tôi có nhiệm vụ.

- Thăm hỏi sinh viên?

- Đúng thế, thăm hỏi sinh viên?

- Sau đó cậu đến ký túc xá của tôi để giết thời gian?

- Cũng không có gì hay để hỏi, trong phòng thí nghiệm liên tục bị mất ba thi thể của giảng viên.

Sở Triệu cười khổ.

- Tôi cũng không thể thấy sinh viên nào cũng hỏi, chào bạn, xin hỏi gần đây bạn có nhìn thấy nơi nào có thi thể không?

Tô Bạch vừa thay quần áo, vừa đi đến bệ cửa sổ, phía sau của tòa ký túc xá cũ này là một sân thể dục rất lớn, lúc này có thể nhìn thấu hai người mặc cảnh phục đang ở đó hỏi thăm sinh viên.

- Người khác đều đang làm việc, cậu lại ở chỗ này chơi, đây quả nhiên là một xã hội đen, con ông cháu cha.

Tô Bạch nói ra.

- Được rồi, Tô đại công tử của tôi ơi, cậu đừng nói mát tôi nữa được không? Không phải cậu không biết, tôi là bị cha tôi ép, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần tôi phạm sai lầm, ông ấy về đến nhà, cảnh phục cũng chưa kịp cởi liền rút dây lưng ra thu thập tôi, khiến cho từ nhỏ, đối với nghề cảnh sát này, tôi luôn cảm thấy sợ hãi và phản cảm, sau khi tôi lớn, ông ấy lại ép tôi ghi danh vào trường cảnh sát, cậu biết đó là loại cảm giác gì không?

- Có chút giống như bị ép quan hệ với một người phụ nữ bị xe đâm chết.

Tô Bạch nói ra hình dung của mình.

- Tuy ví dụ này của cậu rất buồn nôn, nhưng nó rất đúng.

Sở Triệu khép cuốn sách vào, sau đó nói tiếp.

- Có ba thi thể của giảng viên bị mất, theo cậu, nguyên nhân là gì?

- Tôi cũng không phải là cảnh sát, tôi chỉ là một sinh viên.

Tô Bạch nhún vai nói.

- Nếu cậu là một sinh viên bình thường, tôi đã không ở chỗ này rồi, Sở Triệu lấy ra một bao thuốc, đưa cho Tô Bạch một điếu, sau đó chống hai tay lên ban công:

- Huân Nhi muốn rút lui, gia đình cô ấy muốn cô ấy qua đại sứ quán Anh làm việc, cậu cũng biết rồi đó, lúc trước Cố Phàm gia nhập là vì anh ta muốn theo đuổi Huân Nhi, hiện tại Huân Nhi dự định rời đi, anh ta cũng có ý không muốn tiếp tục chơi đùa nữa.

Một người trẻ tuổi vì theo đuổi cảm giác kích thích mà tạo nên một câu lạc bộ giết người, hiện tại đã gặp phải khuynh hướng giải thể.

Tô Bạch rít một hơi thuốc, không biết vì sao lại sặc.

- Khụ, khụ, khụ…

Sở Triệu vỗ lưng Tô Bạch, giúp hắn thuận khí.

Tô Bạch lấy một tờ giấy, lau miệng:

- Có lẽ đây là một kết cục khá tốt, câu lạc bộ của chúng ta đã dính dáng đến hơn 10 mạng người rồi, hiện tại nhìn qua đều làm rất sạch sẽ, nhưng thường đi ở bờ sông, làm sao lại không ướt giày.

- Chậc, chậc, chậc, đây cũng không phải là thứ mà tên gia hỏa cậu có thể nói ra. Hơn nữa, những người chúng ta giết, dựa theo pháp luật, tuy cũng không đến mức tử hình nhưng bọn họ cũng không phải người thiện lương, dù sao trong lòng tôi cũng không có cảm giác tội lỗi gì khi giết bọn họ. Về phần cậu, không phải loại đam mê kia đã ngấm dần vào trong con người cậu rồi à, sau này nếu như không có câu lạc bộ, cậu sẽ rất khó để thỏa mãn được đam mê đó.

Sở Triệu không hổ danh là cảnh sát, sau khi nói xong câu đó, anh ta giống như là bỗng nhiên nghĩ đến điều gì,

- Cậu tìm được thứ có thể khiến cậu càng thêm kích thích?

- Có lẽ thế…

Tô Bạch cười cười.

Đúng lúc Tô Bạch đang muốn nói tiếp thì di động của Sở Triệu vang lên.

- Alo, đội trưởng, tôi đang điều tra trong ký túc xá, được, tôi tới ngay đây.

Sở Triệu lắc lư di động trước mặt Tô Bạch:

- Tôi đi trước đây, chuyện về câu lạc bộ, hai ngày nữa, bốn người chúng ta gặp mặt nói chuyện, giải thể thì giải thể.

……..

Buổi tối, Tô Bạch ở trong phòng tự học, hắn đang chỉnh sửa lại luận văn, Tô Bạch không quá thích qua thư viện làm loại chuyện này, có đôi khi trong phòng tự học trống rỗng, chỉ có mấy người, càng khiến cho con người ta cảm thấy cô độc.

Sau khi làm xong luận văn, Tô Bạch dự định qua bên máy bán hàng tự động ở ngoài mua chai nước uống, thuận tiện hút một điếu thuốc, trở về sẽ kiểm tra luận văn lại một lần nữa.

Lúc này, trong phòng tự học còn có hai sinh viên khác, một nam một nữ, ngồi ở bàn trước và sau hắn, trước đó Tô Bạch ngồi ở giữa.

Đi ra khỏi phòng tự học, hắn lấy một điếu thuốc, châm lửa, sau đó lấy tiền từ trong ví ra, nhét vào trong máy bán hàng tự động.

- Đinh đinh.

Tô Bạch cúi người, lấy một lon café từ phía dưới máy bán hàng tự động.

Lúc này một mùi thơm truyền đến.

- Anh Tô, anh mời tôi uống gì đi, tôi không mang tiền.

Tô Bạch đứng thẳng người lên.

- Tiền lẻ còn ở đó, cô tự lấy đi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch liền cầm lon café, quay lại phòng tự học.

Nữ sinh kia đứng nguyên tại chỗ, có chút xấu hổ.

Chờ đến khi Tô Bạch quay lại phòng học, một lần nữa ngồi xuống, lúc hắn dự định lấy luận văn ra xem lại, liền thấy nữ sinh kia đeo balo đi vào phòng tự học, hình như cô ta không hài lòng với thái độ lúc trước của Tô Bạch, cho nên lần này cô ta cũng không cùng Tô Bạch chào hỏi, thậm chí cũng không ngồi gần bàn Tô Bạch mà lựa chọn một vị trí ở giữa, ngồi xuống.

Nữ sinh đặt balo xuống, lấy tai nghe, đồ ăn vặt, gương, sách, bút ra…Không ngừng phát ra tiếng động, khiến hai sinh viên khác trong phòng tự học không khỏi nhíu mày, có một số người đến phòng tự học đọc sách một lúc, nhưng thời gian chuẩn bị lại quá lâu.

Nhưng sau đó lại là tiếng hét chói tai của nữ sinh kia.

- Á!!!

Tô Bạch đứng lên nhìn thấy trong tay nữ sinh kia có một miếng da người thấm đẫm máu.

Chương 6 Vụ Án Phanh Thây Ở Đại Học Nam Kinh

(Vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh là một vụ án có thật xảy ra năm 1996 ở Trung Quốc, cuối chương này tại hạ sẽ trích dẫn vụ án đó.)

Hai người Tô Bạch và Sở Triệu cùng nhau ngồi xổm xuống ở bên cạnh vườn hoa khu giảng đường, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

- Buổi trưa nay tôi mới hỏi cậu có suy nghĩ gì về việc phòng thí nghiệm mất ba thi thể giảng viên hay không, buổi tối cậu liền có thể cho tôi đáp án.

Sở Triệu bất mãn nói, ý tứ giống như ban ngày Tô Bạch đã biết nhưng lại không nói, đến buổi tối mới nói cho anh ta biết, làm hại anh ta phải từ trong chăn đứng dậy, tràn đầy một loại cảm giác oán niệm khuê phòng.

Tô Bạch nhìn thoáng qua anh ta:

- Cậu không nhìn thấy miếng da đầu kia sao?

- Tôi nhìn thấy máu là ngất, gan lại nhỏ, tôi không thấy gì.

Sở Triệu trả lời.

- Dựa vào bản lĩnh này, cậu còn có thể làm cảnh sát?

- Cậu biết rồi đó, tôi dựa vào quan hệ, đi cửa sau.

Sở Triệu đứng thẳng người lên, duỗi lưng một cái.

- Đây không phải là da đầu của ba thi thể giảng viên, thi thể của giảng viên đều bị ngâm trong Formalin bao nhiêu lâu rồi,

hơn nữa sớm đã bị sinh viên lật qua lật lại không biết bao nhiêu lần, sao da đầu của bọn họ có thể còn máu được? Hơn nữa da đầu này rất nhẵn nhụi và mềm, có lẽ là mới chết không bao lâu, hoặc là được bảo quản trong thời gian ngắn.

Sở Triệu dùng ánh mắt giống như đang nhìn biến thái nhìn chằm chằm vào Tô Bạch:

- Cậu còn lấy ra xem?

- Lúc phát hiện da đầu, tôi đang có mặt ở hiện trường, tôi cũng được coi là một nhân chứng, trước khi cảnh sát đến, dĩ nhiên là tôi đã đi xem qua.

- Haiz, kia là da đầu mới, có phải nó có ý nghĩa gì không?

Sở Triệu qua loa nói một câu, sau đó anh ta lại lấy một điếu thuốc ra, chuẩn bị châm lửa, nhưng một trận gió thổi tới, anh ta bật mấy lần đều không được.

- Da đầu còn mới, trước đó lại không có ai báo cảnh sát về việc bị thương tích gì, tám, chín phần mười, đây có lẽ là một vụ án giết người.

Sở Triệu vẫn không châm được lửa, anh ta tức giận ném thuốc lá và bật lửa xuống mặt đất, giẫm chân lên đó hai lần.

- Điều này không phải là có nghĩa, tối nay tôi không thể về được sao?

Tô Bạch bày ra dáng vẻ cậu cứ nói đi nhìn Sở Triệu, nhưng người cảnh sát như Sở Triệu cũng thật hiếm thấy, xảy ra phụ án giết người, anh ta lại còn nghĩ đến chuyện tối nay anh ta không thể về nhà ngủ ngon.

- Sở Triệu, cậu ở đó làm gì!

Lúc này một người đàn ông trung niên đứng ở cửa tầng 1 khu giảng đường, hướng về phía bên này quát.

- Anh ta là anh rể tôi, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, nhà người ta anh rể vuốt mông ngựa em vợ con không kịp, con mẹ nó chứ, anh ta chỉ biết thao luyện tôi.

Sở Triệu đội mũ cảnh sát lên:

- Đi, cậu qua đó với tôi.

- Đội trưởng Tôn, tôi đang đi điều tra tình huống, đây là Tô Bạch, cũng là một trong những người có mặt ở hiện trường phát hiện ra da người.

Đôi trưởng Tôn có gương mặt hình chữ quốc, lúc nói chuyện rất rõ ràng, tóc húi cua, cho người ta một cảm giác chính trực, anh ta nhìn thoáng qua Tô Bạch, sau đó hỏi.

- Cậu làm xong ghi chép chưa?

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Đã làm, những điều nên nói, tôi cũng đã nói hết.

Nghe thấy thế, đội trưởng Tôn cũng không nói gì, trực tiếp nói với Sở Triệu:

- Cấp trên quyết định hiện tại sẽ tiến hành điều tra toàn bộ trường học, chúng ta không có đủ người, cậu qua liên hệ với ban giám hiệu hoặc là hội sinh viên của trường, điều thêm một số người có thể tin tưởng được, đến đây giúp đỡ.

- Vâng!

Sở Triệu xoay người rời đi, Tô Bạch cũng đi theo anh ta.

Hai người đi xa, Sở Triệu lập tức bày ra gương mặt đau khổ:

- Còn phải điều tra toàn bộ trường học sao?

- Phát hiện ra miếng da đầu mà không phải da chân, cho nên nhất định phải điều tra toàn bộ, đây cũng là chuyện bình thường.

- Tô Bạch, cậu nói xem, nếu như hung thủ cũng giống như cậu, giết người sạch sẽ một chút, như vậy thì tốt biết bao, giết người thì giết đi còn chạy đi cắt da, sau đó ném loạn, làm hại ông đây đi làm khổ sai.

Tô Bạch:…

….

Dưới sự dẫn dắt của cảnh sát, hội học sinh được chia thành các hướng khác nhau, trường học bật toàn bộ hệ thống đèn trong trường lên. Các sinh viên cũng mang theo đèn pin hoặc là bật chức năng đèn trong di động của mình lên, bắt đầu tìm kiếm.

Bảy, tám trăm người bắt đầu tìm kiếm, trọng điểm là khu giảng đường nơi phát hiện ra miếng da đầu, lấy đó làm trung tâm.

Kết quả tìm kiếm nhanh chóng được tập hợp lại, nó dễ dàng hơn trong tưởng tượng nhiều.

Trong vườn hoa phát hiện thịt người, trong những phòng học khác cũng phát hiện ra thịt người, trong nhà vệ sinh cũng phát hiện ra thịt người, thậm chí là phía sau máy bán hàng tự động cũng có thịt người, nói tóm lại, trong thời gian một tiếng tìm kiếm, đã phát hiện ra mấy chục miếng thịt người.

Điều này vô thức khiến cho những người tham gia tìm kiếm càng có thêm động lực.

Đúng thế, Tô Bạch phát hiện các bạn sinh viên chung quanh hắn đang ngày càng cố gắng tìm kiếm, cho dù bọn họ biết thứ bọn họ đang tìm kiếm là thứ gì, nhưng xác suất tìm được thứ đó lớn như thế, quả thực là liều thuốc trợ tim cho bọn họ.

Hai người Sở Triệu và Tô Bạch thì ngược lại, họ vẫn đang lười biếng. Con hàng Sở Triệu này tuyệt đối là bị trong nhà ép

buộc làm cảnh sát, sau đó sinh ra tâm lý phản nghịch, tâm lý phản nghịch này đã đạt tới mức độ biến thái, từ việc anh ta nguyện ý gia nhập câu lạc bộ giết người kia cũng có thể thấy được, trong lòng anh ta luôn có một lại cảm xúc bài xích với công việc của mình và bộ cảnh phục.

Huân Nhi đã từng nói, bốn người trong câu lạc bộ này đều có bệnh thần kinh, điều này quả đúng là có đạo lý.

- Thứ bọn họ tìm là thịt người, là một bộ phận của thi thể, làm sao tôi lại có cảm giác giống như bọn họ đang chơi tìm kho báu thế?

Sở Triệu dựa vào một thân cây, nói.

- Con người chính là như thế.

Ánh mắt Tô Bạch nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn về phía Sở Triệu:

- Đừng nhúc nhích.

- Sao thế?

Sở Triệu ngây người, sau đó anh ta nhìn theo ánh mắt Tô Bạch, ngẩng đầu nhìn lên bên trên, phía trên thân cây mà anh ta dựa vào, ở trong cành lá, bên trong thấp thoáng có một ổ chim non, nhưng trong ổ chim, rõ ràng là có vật gì đó đen xì, được bỏ vào trong đó.

- Cậu giúp tôi một tay, tôi đi lên đó xem một chút.

Tô Bạch nói xong câu đó liền bắt đầu chạy về phía Sở Triệu.

Sở Triệu xuống tấn, sau đó đan hai tay vào nhau, lúc chân Tô Bạch đạp lên tay anh ta, anh ta dùng lực đẩy Tô Bạch lên, cả người Tô Bạch được đẩy lên cao, một tay hắn giữ lấy cành cây, một tay khác thì sờ lên tổ chim, sau đó hắn sờ được một

thứ gì đó giống như lông, còn mang theo cảm giác lành lạnh và ẩm ướt.

Tóm lại, xúc cảm này không tốt lắm, trong lòng Tô Bạch cũng dâng lên lo lắng, cũng may, trên phương diện này, hắn thật đúng là có kinh nghiệm.

Từ trên cây nhảy xuống, Tô Bạch đem thứ ở trên tay mình, ném thẳng cho Sở Triệu, Sở Triệu ôm trong ngực, sau khi nhìn thấy vật kia, đúng là số chó.

- Như vậy cũng được sao.

- Vận khí của cậu, thật đúng là thích hợp để làm cảnh sát, lười biếng cũng có thể tìm ra được đầu người.

Thứ trên tay Sở Triệu cầm chính là một cái đầu người, đầu người đầy máu, tai mắt, mũi đều tràn đầy máu tươi, mang theo một loại cảm giác khủng bố.

Nhưng Tô Bạch cứ thế ném đầu người cho Sở Triệu, Sở Triệu cũng không bị dọa đến mức hồn phi phách tán, vẫn có thể giống như cũ, bình tĩnh trêu chọc, có thể thấy được, Sở Triệu, người này cũng không ngả ngớn như những gì anh ta biểu hiện ra ngoài.

Nếu không, anh ta cũng sẽ không gia nhập câu lạc bộ, làm những chuyện kia, cho dù anh ta có thừa nhận hay không, thực chất bên trong anh ta chảy một dòng máu làm cảnh sát, chỉ là anh ta không muốn đối mặt mà thôi.

Sở Triệu lấy di động ra, gọi điện thoại cho đội trưởng Tôn.

- Alo, anh rể…

- Hiện tại là thời gian làm việc, đừng gọi tôi là anh rể, cậu hẳn là…

Sở Triệu nghe thấy thế liền cúp máy, sau đó nói với Tô Bạch:

- Tôi hỏi cậu, người làm cảnh sát đều như thế sao?

Tô Bạch nhận lấy đầu người, mở đèn trong điện thoại ra, chiếu lên trên đầu người, cẩn thận xem xét.

- Là nữ, tuổi khoảng 20, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hẳn là nữ sinh trong trường.

Tạm thời chỉ có thể nhìn ra được những thứ này, dù sao Tô Bạch cũng không phải là pháp y, lúc này hắn cũng lười đi kiểm tra chi tiết.

Rất nhanh, đội trưởng Tôn, cũng chính là anh rể của Sở Triệu gọi điện thoại lại.

- Alo.

Sở Triệu nghe máy.

- Cậu còn dám nổi cáu, cậu…

"Tút tút!"

Sở Triệu lại một lần nữa cúp điện thoại.

Sau đó lại ngồi xổm xuống bên người Tô Bạch, cùng kiểm tra cái đầu người.

Hai người còn rất trẻ, cũng chỉ mới hơn hai mươi, nhưng so với những người cùng trang lứa chỉ biết đua xe, chơi gái, bọn họ lại rất khác biệt, những sở thích của bọn họ tuyệt đối vượt qua phạm trù của người bình thường, thậm chí có chút khiến người nghe hoảng sợ.

- Trước đó, lúc báo cáo tình hình, tổng cộng tìm được bao nhiêu miếng thịt rồi?

Tô Bạch đột nhiên hỏi.

Sở Triệu sửng sốt một chút, cẩn thận tính toán.

- Cũng gần 70-80 miếng thịt rồi, đến lúc này chắc đã hơn 100 miếng.

- Có người đang bắt chước gây án.

Tô Bạch mím môi nói.

- Cậu có biết là bắt chước vụ án nào không?

Sở Triệu bày ra dáng vẻ cậu cho tôi là kẻ ngu à, nhìn Tô Bạch:

- Cho dù tôi không phải là cảnh sát mẫu mực, nhưng những vụ án nên biết tôi vẫn biết, là vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, đúng không?

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Năm nay là tròn 20 năm vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, người phạm tội đang dùng vụ án mới để tưởng nhớ đến nó.

(Chú giải 1: Đại học Nam Kinh (tên tiếng Anh NJU hay NU, giản thể: 南京大学; phồn thể: 南京大學; bính âm: Nánjīng Dàxué; 南京大學 Nánjīng Dàxué, thông dụng 南大, Nándà, Nam Đại) là một trường đại học tổng hợp quốc gia tọa lạc ở thành phố Nam Kinh, cố đô Trung Quốc. Đây là một các trường đại học tốt nhất ở Trung Quốc.

Chú giải 2: Trong truyện có nhắc đến vụ án đã xảy ra 20 năm, đó là tính theo năm tác giả viết sách, hiện tại vụ án đã xảy ra được 23 năm.

Vụ án phanh thây tại Nam Kinh năm 1996

Tác giả: Mao Tiểu Miêu

Nguồn: VNS

Người dịch: Mike

Lưu ý: Ở Trung Quốc người ta viết ngày tháng ngược, tức là ngày 19 tháng 1 thì viết là tháng 1 ngày 19 nên khi viết tắt sẽ đề là "1.19" thay vì "19.1". Tớ sẽ để nguyên là "1.19" vì sau này trong bài viết sẽ nêu trường hợp nhầm lẫn về ngày xảy ra vụ án từ 1.19 thành 11.9.

Giới thiệu

Thứ tư ngày 10 tháng 1 năm 1996, một nữ sinh viên năm nhất vừa mới vào học chưa đầy ba tháng, ở đại học Nam Kinh, gần Thanh Đảo, đột nhiên mất tích. 9 ngày sau, vào 19 tháng 1 cùng năm, nữ sinh này đã bị phanh thây, thi thể tản mác ở nhiều nơi trên đất Nam Kinh. Đó chính là vụ án phanh thây "1.19" rúng động đại học Nam Kinh. Đây vốn là vụ án giết người thông thường, nhưng vì những tình tiết đầu của vụ án được phát hiện tại khu vực trung tâm thành phố, nạn nhân lại là nữ sinh viên đại học, thủ pháp giết người bằng cách phanh thây đặc biệt ghê rợn, thêm vào đó, cảnh sát thời điểm đấy đã nỗ lực suốt nhiều tháng mà không tìm được hung thủ, kết quả vụ án trở thành câu chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu của những kẻ tò mò.

Cho đến năm 2008, những vụ án có tình tiết tương tự, vô cùng kinh khủng, mang màu sắc huyền ảo hư cấu, dần dần xuất hiện trong các tiểu thuyết online trên mạng. Ngay lập tức, vụ án phanh thây "1.19" liền trở thành chủ đề nóng trong dư luận. Các quan điểm kỳ quái, tin tức, luận điểm kinh dị cứ thế đồn thổi khắp đường làng ngõ xóm, ngay cả truyền thông chính thống cũng bắt đầu đưa tin lật lại vụ án bỏ ngỏ đã lâu. Cư dân mạng cũng tham gia vào suy luận tình tiết của vụ án, cảnh sát Nam Kinh cũng căn cứ các đầu mối mà cư dân mạng phát hiện để tiến hành điều tra. Năm 2008 chính là thời điểm quan trọng mà mọi manh mối được thu thập tưởng như đầy đủ nhất suốt ngần đấy năm, tuy nhiên đại bộ phận cư dân mạng mang tâm tính tò mò cái lạ, làm nhiễu thông tin vụ án "1.19",

từ tin vỉa hè, nghe nhảm đồn bậy, giả thiết phán đoán chủ quan không chút suy luận, chỉ trích vô trách nhiệm, không những khiến rất nhiều người vô tội bị vu oan giá họa mà còn khiến phần lớn tin tức thật bị che giấu chỉ vì thỏa mãn cơn tò mò mà tạo ra lời đồn.

Mao Tiểu Miêu khi vào khóa học tâm lý học tội phạm thì bắt đầu quan tâm án này, sau đó có từng ở ký túc xá đại học Nam Kinh một thời gian. Sau một khoảng thời gian tác giả bài viết tự mình thu thập góp nhặt những tài liệu tương ứng, càng thu thập lại càng phát hiện những thông tin về vụ án được lưu truyền trên mạng càng lúc càng sai lệch sự thật dẫn đến những hậu quả rất nghiêm trọng, tác giả bài viết quyết định viết bài này để mọi người có cái nhìn toàn cảnh về vụ án. Bài viết chia thành ba phần "Ghi chép lại", "Giải thích những tình tiết khó hiểu" và "Phân tích".

- —-

I. Bản ghi chép về vụ án 1.19

Phần một

Vụ án "1.19" sau mười tám năm trôi nổi trên internet theo dòng thời gian

Nạn nhân vụ án là Điêu Ái Thanh, nữ, sinh tháng 3 năm 1976, nguyên quán tại một trấn nhỏ thuộc Khương Yển, Giang Tô, vào tháng 9 năm 1995, sau lần thứ hai tham dự kỳ thi vào đại học Nam Kinh thì đỗ khoa quản lý thông tin và ứng dụng máy tính hiện đại chuyên nghiệp hệ tại chức. Thứ tư, ngày 10 tháng 1 năm 1996, Điêu Ái Thanh vào học chưa được ba tháng (hồ sơ của trường đại học có ghi sau ngày khai giảng 1 tháng Điêu Ái Thanh mới nhận được tin báo trúng tuyển, vì vậy cô mới học gần ba tháng) tự ý nghỉ buổi học chiều, sau bữa cơm chiều Điêu Ái Thanh một mình rời khỏi trường học, theo nhân chứng thuật lại, Điêu Ái Thanh được nhìn thấy lần cuối tại đại

học Nam Kinh thuộc Thanh Đảo, lúc đó Điêu Ái Thanh mặc áo khoác màu đỏ kiểu dáng phổ thông dành cho nữ.

9 ngày sau không có bất kỳ tin tức nào từ Điêu Ái Thanh, ngày 18 tháng 1, thành phố Nam Kinh có bão tuyết, sáng sớm ngày 19 tháng 1, ở phía nam đại học Nam Kinh, gần trung tâm thành phố Nam Kinh, trong một hẻm nhỏ, một bác gái lao công trong lúc quét đường đã nhặt được trong thùng rác một túi ni lông đen gồm nhiều miếng thịt được cắt nhỏ, lúc đó bác gái tưởng là thịt heo, bèn mang về nhà rửa sạch, kết quả ở trong túi thịt đó phát hiện 3 ngón tay người, lúc này mới báo công an. Cảnh sát khu vực tiến hành điều tra cẩn thận, phát hiện chắc chắn túi thịt này chính là một phần thi thể của nữ sinh viên Điêu Ái Thanh.

Sau đó cảnh sát lấy đại học Nam Kinh làm trung tâm, dự đoán khả năng địa điểm gây án rồi cho người tiến hành tìm kiếm, thu thập tin tức từ người dân, thế nhưng tới giờ cũng không tìm thấy địa điểm gây án ban đầu, tức là địa điểm mà hung thủ đã phanh thây nạn nhân, từng bắt giữ nhiều kẻ tình nghi nhưng tất cả đều được minh oan. Vụ án cuối cùng cũng rơi vào ngõ cụt trong khi các tin tức về vụ án ở Nam Kinh được giới truyền thông khai thác vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Năm 1998, một nhà văn tên là Vương Đại Tiến có linh cảm về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, trong tờ tạp chí hai tháng ra một lần có đăng truyện ngắn tên là "Tưởng niệm", được viết ở ngôi thứ nhất, nhân vật chính có nhiều đặc điểm giống với nữ sinh viên bị sát hại trong vụ án phanh thây 1.19. Với tin tức thu thập được đến giờ, có thể nói đây là cốt truyện đầu tiên lấy cảm hứng từ vụ án 1.19.

Ngày 21 tháng 3 năm 2007, một cư dân mạng có nickname là "Thập lục trà" đăng tải bài viết trên mạng có tựa đề "Vụ án

phanh thây năm 96 tại đại học Nam Kinh", theo tin tức thu thập được đến giờ, đây là bài viết đầu tiên trên internet nói về vụ án "1.19" với nhiều tin tức chi tiết, vì 9 năm đã trôi qua, tôi vẫn chưa thể tìm được nguyên văn bài post này cũng như địa chỉ đăng tải đầu tiên, nhưng có thể xác định, khi internet lưu truyền về vụ án "1.19", rất nhiều chi tiết miêu tả nạn nhân như "đầu và nội tạng nạn nhân đã được nấu chín", "thi thể bị cắt thành hàng ngàn mảnh", "ruột được xếp chồng lên nhau gọn gàng" đều được đề cập đến. Những thông tin này sau đó được rất nhiều nhà văn sử dụng trong tiểu thuyết dựa trên hoặc đề cập đến vụ án "1.19".

Ngày 28 tháng 5 năm 2008, ở trên baidu task bar, đột nhiên có người lập tag "Điêu Ái Thanh", để lại câu nói "Điêu Ái Thanh, thật sự rất nhớ cô, mong cô an nghỉ" tại bài post đầu, sau đó biến mất, ID lưu lại là 60.211.8.

Những bài post sau đều hoài nghi đây là lời thú tội của hung thủ do không chịu nổi lương tâm cắn rứt, mà tình huống thực tế khi đó cả nước trên dưới đều đang bận rộn cứu trợ nạn nhân vùng động đất, thành ra bài post về vụ án 1.19 này chưa hẳn được quan tâm, cho đến khi một cư dân mạng với nickname là Black Mass lập topic.

Ngày 19 tháng 6 năm 2008, tại diễn đàn Thiên Nhai, Black Mass đăng tải bài viết có tên là "Một ý kiến về vụ án phanh thây đại học Nam Kinh", ở giữa bài viết, Black Mass đặt giả thiết dựa vào căn cứ vụ án, cho rằng Điêu Ái Thanh đã chết và trở thành "món ăn" của hung thủ có liên quan tới gu thưởng thức của những người mê heavy metal rock, Black giả thiết, Điêu Ái Thanh thông qua sở thích nghe heavy metal rock mà quen với hung thủ, vô tình kích thích hung thủ do hung thủ từ nhỏ đã có bóng ma tâm lý, rốt cuộc bị hung thủ giết với phương pháp biến thái. Bài viết của Black Mass như một cú hích với cư dân mạng, những luận ngữ như bóng ma tâm lý

hồi nhỏ, heavy metal rock, giết người biến thái, trước giờ đều chưa từng xuất hiện khiến thông tin về vụ án "1.19" thêm màu sắc kỳ quái, mà giả thiết này lại trùng hợp với những tình tiết thường thấy trên phim ảnh, khiến cư dân mạng sôi sục, các bình luận liên tục được đăng tải phía dưới bài post, đặt dấu hỏi lớn về thân phận của Black Mass. Trên internet, tin tức về Điêu Ái Thanh một lần nữa trở thành điểm nóng, bài post trên Baidu tưởng nhớ Điêu Ái Thanh cũng nhận được sự quan tâm.

Bão mạng cũng ảnh hưởng tới truyền thông chính thống, ngày 24 tháng 6 năm 2008, tờ báo chủ lực của Nam Kinh là "Modern Express" đã đăng tải bài viết điều tra về vụ án phanh thây tại đại học Nam Kinh.

Bài post của Black Mass khiến vụ án "1.19" đã chìm xuống sau 12 năm lại nhận được sự quan tâm, cũng khiến vụ án trở nên rối rắm, từ đó trở đi, những tình tiết của vụ án như địa điểm phát hiện thi thể, số lượng thi thể bị chia cắt, tin tức về người bị hại đều được đào lên, thậm chí ngay cả thời gian xảy ra vụ án là 19 tháng 1 còn bị nhầm thành ngày 9 tháng 11 (nghĩa là Vụ án 1.19 bị nhầm thành Vụ án 11.9), rất nhiều quan điểm trái chiều. Về việc cư dân mạng nghi ngờ thân phận của Black Mass, cảnh sát Nam Kinh cuối cùng cũng can thiệp điều tra, xác định thân phận của Black Mass là một người có bố từng tham dự điều tra vụ án cùng cảnh sát, bản thân lại là một người mê thể loại nhạc heavy metal, đối với vụ án này cảm thấy hứng thú, vì vậy viết bài phỏng đoán hung thủ, không có khả năng giết người khi vụ án phát sinh. Khi có quá nhiều cư dân mạng vô tư thảo luận vụ án với thiên hình vạn trạng giả thuyết, vào cuối tháng 6, topic thảo luận về vụ án 1.19 của Black Mass trên Thiên Nhai bị khóa lại.

Nhưng topic này bị đóng, topic khác lại mọc lên, ngày 4 tháng 7 năm 2008, một người lấy tên là "Chủ nhân cối xay gió đỏ" trên mạng Sơn Đông cùng một ký giả khác đi đến Khương

Yển, Giang Tô, phỏng vấn bố của Điêu Ái Thanh, thu được rất nhiều tư liệu giá trị do đóng giả là người của Công an thành phố Nam Kinh, sau đó bị anh rể của Điêu Ái Thanh phát hiện báo cảnh sát. Cảnh sát địa phương áp giải hai người họ, lấy đi các tư liệu có được trong quá trình phỏng vấn cũng như mẫu máu thu thập được, rồi thả về. Ngày 13 tháng 7, "Chủ nhân cối xay gió đỏ" tập hợp tư liệu phỏng vấn thành bài viết "Dự đoán kết cục Vụ án phanh thây đại học Nam Kinh", đồng thời đăng trên "American Sound" đoạn ghi âm buổi phỏng vấn không quá 20 phút. Topic của "Chủ nhân cối xay gió đỏ" bị khóa lại vì bài viết dựa vào phỏng đoán, nhưng lại tiêu cực cho rằng bài viết này chứa đựng "thông tin thật" ám chỉ quân đội đã nhúng tay vào vụ án. Đồng thời, "Chủ nhân cối xay gió đỏ" mổ xẻ bài viết của Black Mass, phát hiện có chuyện ẩn giấu sau những lời bình luận của cư dân mạng, sau đó chuyển hướng tập trung vào tác phẩm "Tưởng niệm" năm 98 của nhà văn Vương Đại Tiến.

Rồi đến ngày 25 tháng 7 năm 2008, tờ báo "Southern Weekly" số 237 dựa vào sức nóng của vụ án phanh thây đại học Nam Kinh đã đăng bài viết nhan đề "Vụ án phanh thây đại học Nam Kinh – internet và sự thật", ký giả của Southern Weekly đã phỏng vấn bố mẹ Điêu Ái Thanh cùng bạn học cao trung, đồng thời đăng tấm ảnh chụp Điêu Ái Thanh, giúp cho cư dân mạng lần đầu thấy hình ảnh cô. Bài viết của Southern Weekly cũng tóm tắt phỏng đoán của Black Mass và "Chủ nhân cối xay gió đỏ". Thời điểm này, "Một ý kiến về vụ án phanh thây đại học Nam Kinh" của Black Mass, nguồn thông tin dồi dào được đưa ra bởi "Chủ nhân cối xay gió đỏ", và bài báo của Southern Weekly tạo thành chủ đề nghị luận xoay quanh vụ án 1.19, nhưng ba bài viết này đều có những điểm mâu thuẫn, quan điểm tuy mới mẻ nhưng đa phần là suy đoán chủ quan, khiến cho việc thông tin phát tán trên mạng càng lúc

càng loạn. Tuy nhiên, cơn sốt của vụ án phanh thây đại học Nam Kinh lần thứ hai cũng dần dần lắng lại.

Ngày 30 tháng 11 năm 2009, cũng trên diễn đàn Thiên Nhai, một cư dân mạng có tên là "Lặn xuống nước a lặn xuống nước nhiều năm" đăng tải bài post "Tôi muốn nói rằng tôi biết về Vụ án phanh thây 1.19 ở đại học Nam Kinh", theo suy đoán trong bài viết, thời điểm diễn ra vụ án vẫn còn là nam sinh viên, tận mắt chứng kiến cảnh sát Nam Kinh ở đại học Nam Kinh điều tra phá án, đề cập đến rất nhiều tin tức tương đối chính xác, đồng thời cũng dựa vào căn cứ điều tra được mà suy đoán rằng chính đại học Nam Kinh đã đứng đằng sau vụ án này, vì một năm sau khi vụ án diễn ra cũng từng có thêm vụ việc học sinh bị thương tích, khiến anh cho rằng đây là phương pháp xử lý kỳ lạ của đại học Nam Kinh. Topic này có thể nói là dư âm từ đợt sóng dư luận năm 2008.

Trong năm 2010, tài khoản "múa bút thành văn" trên diễn đàn Thiên Nhai có tên là "Tri Thù" (tên thật là Vương Lê Vĩ) ra mắt cuốn tiểu thuyết kinh dị "Thập tông tội" (đã xuất bản tại Việt Nam dưới tên Mười tội ác), trong đó chương thứ 9 và chương thứ 10, tác giả trích dẫn vụ án phanh thây 1.19 ở đại học Nam Kinh, đồng thời nhắc đến cả nhân vật tiêu điểm năm 2008 là Black Mass, bởi vì là tiểu thuyết hư cấu, miêu tả tình tiết trong vụ án 1.19 tương đối ấn tượng, một số chi tiết so với thực tế rất khác nhau, nhiều thế hệ độc giả trẻ đã dựa vào tiểu thuyết này để biết về vụ án "1.19" với rất nhiều thông tin sai lệch, khiến vụ án phanh thây 1.19 ở Nam Kinh được lan truyền trên internet càng ngày càng ảo.

2 năm sau, ngày 23 tháng 3 năm 2012, vẫn trên diễn đàn Thiên Nhai, một cư dân mạng có tên "baaaaabbcc" post bài viết tên là "cuộc đời màu xám – truy tìm hung thủ vụ án phanh thây đại học Nam Kinh 1996", từ bài viết có thể nhìn ra baaaaabbcc dựa vào bài viết của "Lặn xuống nước a lặn xuống

nước nhiều năm" suy đoán hung thủ là bạn học của Điêu Ái Thanh hoặc một nhóm sinh viên, theo suy luận trong bài viết, cho rằng "Lặn xuống nước a lặn xuống nước nhiều năm" lúc đó cũng nằm trong nhóm sinh viên đấy, thậm chí có khả năng cả nhóm chính là hung thủ, mà sự kiện một năm sau học sinh khác cùng trường bị tập kích từng được đề cập đến trong bài viết của "Lặn xuống nước a lặn xuống nước nhiều năm", có thể là chính nhóm đấy để bảo vệ bí mật nên đã ra tay trừ khử. Như vậy, lại thêm một hướng suy luận mới – "Thủ phạm là một nhóm sinh viên cùng trường" được đưa ra.

Trong khoảng thời gian từ năm 2008 đến năm 2011, một người đàn ông họ Từ người Nam Kinh đã cung cấp thêm một đầu mối cho cảnh sát, khi vụ án Nam Kinh diễn ra thì người này là thành viên của đội liên phòng, theo hồi ức của ông thì thời điểm Điêu Ái Thanh mất tích, ông ở thảo cầm viên cũ của Nam Kinh (về sau phát hiện một phần thi thể ở phụ cận khu vực này) phát hiện hai "người Khương Yển khả nghi", mang theo những chiếc túi cùng loại với "túi màu đen chứa thi thể nạn nhân", ông Từ cũng công bố thông tin này trên mạng. Vì vậy, ngoại trừ giả thiết "sát nhân biến thái", "nhà văn giết người", "chân tướng vụ án", "nhóm sinh viên cùng trường" thì giờ ta có thêm "sát nhân là người Khương Yển".

Như vậy, nguyên gốc Vụ án phanh thây tại Nam Kinh 1996, qua 18 năm lưu truyền trên internet, đã trở thành truyền kỳ quái dị, hiện giờ khi tìm kiếm tin tức về Vụ án phanh thây trên mạng sẽ thấy các loại "giả thiết", hầu như phía dưới bài viết nào cũng có câu thề thốt rằng mình biết chân tướng vụ án, giả thiết rằng "Vụ án đã tìm được thủ phạm chỉ là bị ém đi không công bố". Với các giả thiết dựa vào tình huống cặn kẽ, giải thích điểm khó hiểu và phản biện, tôi sẽ giải đáp ở chương sau. Hiện tại tôi căn cứ những tư liệu thu thập được suốt mấy

năm nay sẽ cho mọi người cái nhìn khách quan tổng thể chân thực về vụ án "1.19".

Phần hai

Thân phận của Điêu Ái Thanh

Tấm hình này được đăng trên tờ báo Southern Weekly năm 2008. Tôi tin rằng rất nhiều người với thuyết âm mưu tham gia thảo luận vụ án "1.19" khi lần đầu nhìn thấy hình dạng thật của Điêu Ái Thanh sẽ mất đi phân nửa hứng thú với vụ án. Đúng vậy, Điêu Ái Thanh là một cô gái bình thường. Chẳng lẽ khi mọi người lần đầu tiên nhìn thấy cô gái bình thường này, sẽ nghĩ rằng cô ta nhất định là mục tiêu của những kẻ biến thái, vật hy sinh trong những phi vụ cấp cao, người thích rock metal, vật hiến tế của hiệp hội tà giáo sao? "Xinh đẹp, thích văn chương" là những gì miêu tả về Điêu Ái Thanh được lưu truyền trên internet. Vì vậy vô số người ảo tưởng về Vụ án phanh thây với cái tựa đề rất kêu là "Nữ sinh viên xinh đẹp khoa văn bị phanh thây", mà trên thực tế, Điêu Ái Thanh chỉ là một cô gái nông thôn tầm thường vùng Tô Bắc.

Điêu Ái Thanh, nữ, người trấn Trầm Cao, Khương Yển tỉnh Giang Tô (cuối năm 96, trấn Trầm Cao thuộc Dương Châu, sau khi phân lại khu hành chính thì nay thuộc Giang Tô), sinh tháng 3 năm 1976 (căn cứ khi xảy ra vụ án thì còn chưa đầy 2 tháng là đến sinh nhật 20 tuổi của cô), trong bài phỏng vấn và tổng hợp tư liệu của Southern Weekly cùng hồi ức của bạn học Điêu Ái Thanh, chúng ta biết, thời điểm xảy ra án mạng Điêu Ái Thanh cao khoảng 165cm-170cm, dáng người trung bình, tóc ngắn, hơi cận, phía trên khóe miệng bên phải có nốt ruồi, cân nặng không quá 50kg.

Bố của Điêu Ái Thanh là Điêu Nhật Xương, tên này là dựa vào tư liệu của "Chủ nhân cối xay gió đỏ". Nhưng ở rất nhiều tư liệu lưu truyền trên mạng, tên của ông là Điêu Nghiễm

Minh. Tôi đã lục lại thông tin mình thu thập được và biết rằng, tên Điêu Quảng Minh xuất hiện lần đầu trong bài phỏng vấn tổng hợp của Southern Weekly năm 2008, dựa theo truyền thống khi phỏng vấn người liên quan đến vụ án mạng, tất cả tên của người liên quan đến nạn nhân thông thường đều là tên giả, tôi cũng thấy dưới bài phỏng vấn của Southern Weekly có đề dòng chữ "Theo yêu cầu của người được phỏng vấn, những cái tên Điêu Quảng Minh, Ngô Hiểu Khiết, Phan Tú Lệ đều là tên giả", 2 cái tên sau là tên bạn học của Điêu Ái Thanh. Với ký ức về Điêu Ái Thanh, bạn học cao trung của cô cung cấp nhiều thông tin hơn bố cô Điêu Nhật Xương. Điêu Nhật Xương làm kế toán trong thôn, vậy nên từ nhỏ Điêu Ái Thanh đã trưởng thành trong môi trường ít nhiều có chút văn hóa, điều này cũng giúp Điêu Ái Thanh nuôi dưỡng niềm đam mê viết văn từ nhỏ. Thế nên có lúc, Điêu Ái Thanh đã viết tên mình thành "Điêu Ái Khanh", điều này khi viếng thăm gia đình nạn nhân năm 2008 đã phát hiện bút tích của cô trên bưu thiếp trùng với nét chữ trong sách vở của cô đặt tại ký túc xá mà cảnh sát Nam Kinh thu thập làm bằng chứng.

Điêu Ái Thanh có một người chị tên là Điêu Ái Hoa, kết hôn năm 1995 trước khi Điêu Ái Thanh đi Nam Kinh học đại học. Sau khi Điêu Ái Thanh đi, vợ chồng Điêu Ái Hoa ở thành phố Khương Yển mở một nhà xưởng gia công máy móc, bố mẹ họ cũng tới Khương Yển sống, bây giờ cả nhà rất ít khi quay về trấn Trầm Cao.

Năm 1994, Điêu Ái Thanh lần đầu thi đại học đã bị trượt, sau đó tới trường giáo dục Anh Quốc tại Khương Yển (hiện là trường trung học phổ thông Khương Yển II) học bổ túc, ở nhờ nhà bố chồng của Điêu Ái Hoa, cũng chính là sui gia của Điêu Nhật Xương. Năm 1995, Điêu Ái Thanh 19 tuổi, lần thứ 2 thi đại học, kết quả thiếu 3 điểm để vào trường đại học Nam Kinh, bố chồng của Điêu Ái Hoa nhờ mối quan hệ quen được

một thầy chủ nhiệm khoa, nhờ cậy thầy đấy giúp Điêu Ái Thanh vào học tại đại học Nam Kinh (tin tức này từ bài viết năm 2008 của "Chủ nhân cối xay gió đỏ" do viếng thăm gia đình Điêu Ái Thanh mà biết được)

- ———

Phần ba

Điêu Ái Thanh trước khi mất tích

Tháng 9 năm 1995, vì nguyên nhân không rõ, Điêu Ái Thanh vào học chậm gần một tháng so với những học sinh khác, cô học khoa quản lý thông tin và ứng dụng máy tính hiện đại chuyên nghiệp hệ tại chức tại đại học Nam Kinh. Mới đây, phía nam khu ký túc xá 4 đại học Nam Kinh tu bổ lại, khu này trở thành ký túc xá cũ của trường.

Các lớp học tại chức dành cho người lớn, đối với phần lớn thanh niên trong cuộc sống hiện đại ngày nay mà nói dường như có phần xa lạ, nhưng hơn 20 năm trước, giáo dục đại học tại Trung Quốc vẫn chưa phổ cập, vì những nguyên nhân lịch sử, một bộ phận dân số đáng kể trưởng thành nhưng không có trình độ đại học, bởi vậy giáo dục dành cho người lớn ở trong nước rất phổ cập thời điểm đó, nhiều trường cao đẳng và đại học trong nước đã mở hệ tại chức dành cho người lớn hoặc tiến hành tổ chức các khóa học hàm thụ (đây là một hình thức đào tạo từ xa của thế hệ xưa, không cần tới trường lớp, không cần gặp giáo viên, chỉ cần ở nhà nhận tài liệu học tập qua đường bưu điện rồi gửi đáp án bài tập về cho trường để chấm, cuối khóa nếu đủ điểm sẽ cấp bằng). Ở thập niên 80 – 90 của thế kỷ trước, những hình thức đào tạo này rất phổ biến ở Trung Quốc, bởi vì học tại chức hay hàm thụ không cần phải mất cả ngày ở trường và thường thì các lớp này được tổ chức vào buổi tối, bởi vậy một số trường cao đẳng và đại học đã mở ra các lớp này với tài liệu và phương pháp giảng dạy tương

đương với hệ đại học và cao đẳng chính quy, cốt để phổ cập trình độ đại học – cao đẳng. So với học hàm thụ chỉ cần nộp tiền là học và có bằng mà không cần thi, bằng của hệ tại chức lại có yêu cầu cao hơn, đòi hỏi phải tham gia kỳ thi tuyển nghiêm ngặt như sinh viên bình thường nếu muốn vào được hệ tại chức của các trường đại học danh tiếng, tuy nhiên mức điểm đạt sẽ thấp hơn so với hệ đào tạo chính quy. Với việc mở ra các lớp hệ tại chức, rất nhiều trường cao đẳng và đại học đã có nguồn thu nhập mới. Sau đó, với sự phổ cập giáo dục đại học, hệ thống giáo dục hàm thụ và tại chức nhanh chóng biến mất. Theo nguồn thông tin lưu trữ trên trang web chính thức của Đại học Nam Kinh, khoa quản lý thông tin và ứng dụng máy tính hiện đại chuyên nghiệp hệ tại chức mà Điêu Ái Thanh theo học chỉ được mở ra có 5 khóa, vào những năm đầu thế kỷ 21 thì không tổ chức nữa.

Mao Tiểu Miêu đã hỏi thăm một số người từng theo học hệ tại chức các trường đại học trong những năm 90, các cô chú luôn miệng nói rằng, sinh viên hệ tại chức so với sinh viên hệ chính quy có sự khác biệt rất lớn. Sinh viên hệ chính quy đều là học sinh phổ thông thi lên, độ tuổi đồng đều, nhưng hệ tại chức thì không như thế. Sinh viên hệ tại chức có độ tuổi cách biệt, nhiều khi độ tuổi của sinh viên còn lớn hơn nhiều so với giảng viên. Phương thức nhập học của hệ tại chức cũng khác, không nghiêm khắc như kỳ thi cao đẳng – đại học chính quy. Điều này cũng giải thích nguyên nhân Điêu Ái Thanh có thể vào học tại đại học Nam Kinh với điểm số thấp. Giảng viên quản lý sinh viên cũng lỏng lẻo, rất nhiều sinh viên theo học đã lập gia đình và có công việc ổn định, không đồng ý ở lại ký túc xá. Việc này là do dù học hệ chính quy vào ban ngày hay học hệ tại chức vào buổi tối, nhà trường cũng đều yêu cầu sinh viên ở tại ký túc xá, thế nhưng ký túc xá quán lý không chặt. Điểm này đối với những tin tức về Vụ án “1.19” có nhắc đến

tình huống thời điểm đấy "ký túc xá quản lý lỏng lẻo, thành phần sinh viên ra vào phức tạp" là tương đối hợp lý.

Chủ nhật, ngày 7 tháng 1 năm 1996, cách ngày Điêu Ái Thanh mất tích 3 ngày, Điêu Ái Thanh tham dự tiệc sinh nhật bạn thân thời phổ thông ở Khương Yển giờ cũng học đại học tại Nam Kinh (Southern Weekly lúc đưa tin đã dùng tên giả là Phan Tú Lệ, bạn học thời phổ thông của Điêu Ái Thanh, năm 1994 thi vào đại học Nam Hàng, thời điểm Điêu Ái Thanh mất tích đang học đại học năm 2). Dựa theo hồi ức của Phan Tú Lệ, đêm đó, Điêu Ái Thanh không về trường mà ở lại nhà Phan Tú Lệ, hôm sau mới trở về.

Thứ hai, ngày 8 tháng 1 năm 1996, cách ngày Điêu Ái Thanh mất tích 2 ngày, Mao Tiểu Miêu không thu thập được bất kỳ thông tin gì.

Thứ ba, ngày 9 tháng 1 năm 1996, cách ngày Điêu Ái Thanh mất tích 1 ngày, căn cứ tin tức từ một cư dân mạng trên diễn đàn Thiên Nhai có nickname là "Vi Quang Bằng" nhờ mấy năm gần đây đều chơi với một người bạn thân của Điêu Ái Thanh, Vi Quang Bằng cho biết, ngày hôm đó Điêu Ái Thanh không đi học mà ra ngoài đi chơi cả ngày, đến khuya mới về, Điêu Ái Thanh nói là cùng đồng hương đi chơi.

Thứ tư, ngày 10 tháng 1 năm 1996, buổi sáng của Điêu Ái Thanh như thế nào thì tôi không biết rõ lắm, nhưng buổi trưa, Điêu Ái Thanh về đến ký túc xá, buổi chiều bạn cùng phòng đi học thì Điêu Ái Thanh nói mình "thân thể khó chịu", vẫn nghỉ học, sau đó không có tin tức về hướng đi của Điêu Ái Thanh, tới chạng vạng, căn cứ lời kể thống nhất của các nhân chứng và các bản điều tra, Điêu Ái Thanh ăn cơm tối xong lập tức rời khỏi ký túc xá, sau đó ở phụ cận trường học gần đường Thanh Đảo mất tích.

(Chú thích chữ đỏ trên hình theo thứ tự từ trái sang phải lần lượt là: Vị trí cuối cùng thấy Điêu Ái Thanh ở khu vực đường Thanh Đảo (khoanh hình chữ nhật dài), cổng trường đại học Nam Kinh (khoanh hình elip) , khu ký túc xá nơi Điêu Ái Thanh ở (hình ngôi sao)).

Đây là hình ảnh bản đồ năm 2013 do Mao Tiểu Miêu tự viết thêm phần chữ đỏ. Từ bản đồ có thể thấy được đường Thanh Đảo gần như song song với khu ký túc, từ cổng trường đại học Nam Kinh chỉ cần rẽ trái rồi lại rẽ trái, không quá 500m là đến đường Thanh Đảo.

Như trên sơ đồ, đường Quảng Châu nằm ở phía tây của khu Bắc đại học Nam Kinh, đường Hán Khẩu ở giữa đã chia trường đại học Nam Kinh làm hai phần, khu Bắc là khu giảng đường và khu Nam là khu ký túc xá cùng nhiều hoạt động khác, mà đường Thanh Đảo là ở phía tây của khu Nam đại học Nam Kinh, cùng đường Hán Khẩu và đường Quảng Châu vuông góc tạo thành ngã ba. Ký túc xá của Điêu Ái Thanh nằm ở Đông Nam của đại học Nam Kinh, chỉ cần ra đến cổng trường đại học Nam Kinh rất to ở đường Hán Khẩu, rẽ trái theo sườn núi đi lên đến ngã ba rồi lại rẽ trái sẽ đến ngay đường Thanh Đảo, toàn bộ đường đi không quá 500m. Năm 2012 là khoảng thời gian tôi ở đại học Nam Kinh, đã từng thử đi con đường này, không mất đến 5 phút để đi từ ký túc xá của Điêu Ái Thanh đến đường Thanh Đảo. Từ đường Thanh Đảo đến đường Quảng Châu có một đoạn sườn núi thoải, bởi vì có độ dốc hơn nữa hơi xiên, nên nếu đứng từ đoạn giao nhau giữa đường Hán Khẩu với đường Thanh Đảo sẽ không thấy được đoạn giao nhau giữa đường Hán Khẩu và đường Quảng Châu, bình thường đi giữa hai đoạn giao nhau cũng mất khoảng 5 phút. Năm 2012, đường sá rộng rãi suýt soát cho hai xe tránh nhau, nhà cửa hai bên đường theo lời người dân thì không khác biệt nhiều so với năm 1996, chỉ là một số khu nhà cũ

thấp thì đổi sang cửa hàng được xây mới. Thế nhưng, không cần chờ đến những ngày lễ được nghỉ, đường phố vẫn tương đối yên tĩnh, càng không cần phải nói tới khoảng thời gian chạng vạng tháng 1 năm 1996. Một đầu khác của đường Thanh Đảo, chỗ đường Hán Khẩu kéo dài sang phía bên phải yên tĩnh hơn rất nhiều, biến đoạn đường Thanh Đảo có phần hẹp hơn ở phía đấy trở nên im ắng.

Về nguyên nhân Điêu Ái Thanh rời ký túc xá lúc chạng vạng, được nêu ở phần đầu những bài viết về Vụ án "1.19" với nhiều giả thuyết, thường thấy nhất chính là suy đoán của bố Điêu Ái Thanh là Điêu Nhật Xương sau khi đến đại học Nam Kinh nói rằng: "Thời điểm đấy Điêu Ái Thanh với bạn nữ cùng ký túc xá vi phạm quy định sử dụng lò vi ba bị phát hiện, quản giáo kỷ luật dọa phạt tiền, Điêu Ái Thanh lúc đó ở trong ký túc xá trường", dựa theo Điêu Nhật Xương đoán, Điêu Ái Thanh là vì buồn bực chuyện đó nên mới rời trường cho khuây khỏa.

Mặc dù vậy, từ năm 1996 đến nay, các loại phỏng đoán từ đương sự vụ án hay người biết chuyện cứ ùn ùn kéo đến, có giả thuyết cho rằng Điêu Ái Thanh bị người gọi ra ngoài, có giả thuyết nói rằng thấy Điêu Ái Thanh ra ngoài mua giấy vệ sinh, hoặc là đi cắt tóc, thế nhưng tất cả những giả thuyết phỏng đoán đó đều không có cách nào chứng minh. Bởi thế tôi chỉ có thể dựa theo suy đoán của Điêu Nhật Xương – Điêu Ái Thanh rời khỏi khu ký túc 4 đại học Nam Kinh, mặc áo khoác màu đỏ kiểu dáng phổ thông dành cho nữ thường thấy, mất tích trên con đường Thanh Đảo không quá 400m. Như vậy Điêu Ái Thanh là mất tích trên đường Thanh Đảo? Hay là sau khi rời khỏi đường Thanh Đảo rồi mất tích ở một nơi khác mà không ai biết? Điểm ấy, không người nào trả lời được, chúng ta chỉ biết rằng vào chạng vạng ngày 10 tháng 1 năm 1996, Điêu Ái Thanh vĩnh viễn mất tích, cho đến khi cô xuất hiện trở

lại đã là 9 ngày sau, theo một phương thức mà chúng ta không bao giờ mong muốn.

- ——

Phần bốn

Sự phân bố của những phần thi thể bị bỏ lại

Thành thật mà nói, trong quá trình thu thập tư liệu vụ án "1.19", ngoại trừ phần phân tích chiếm nhiều thời gian nhất sẽ được nói sau, việc lấy của tôi nhiều thời gian thứ hai là chỉnh lý tư liệu về địa điểm phân bố thi thể, bởi vì chuyện này là một phần quan trọng liên quan đến vụ án. Trên internet tất nhiên sẽ lưu truyền nhiều thông tin nhất. Số lượng thông tin về địa điểm phân bố thi thể được đề cập đến chỉ đứng sau số lượng giả thiết suy đoán hung thủ, không chỉ có các loại tin đồn lan truyền trên mạng, còn có những thông tin độc quyền từ các đơn vị truyền thông uy tín, chẳng hạn như nguồn tin từ bài báo trên Southern Weekly năm 2008, đều khác xa so với tình hình thực tế vụ án. Vì vậy một hiện tượng khôi hài xuất hiện là rất nhiều bài viết tự xưng là vạch trần chân tướng vụ án, nêu lên chi tiết vụ án, công bố suy đoán nội tình vụ án, nhưng ngay cả đầu mối quan trọng nhất của vụ án – địa điểm phân bố thi thể - đều không nói rõ được, hoặc nói qua quýt thêm mắm dặm muối, lan truyền những tin tức ảo trên internet, thật đúng là quá mức vô lý.

Nói đến sự phân bố những phần thi thể và hoàn cảnh vụ án "1.19", trên internet phổ biến nhiều nhất là thông tin sau:

"Chiếc túi chứa đựng thi thể được phát hiện đầu tiên tại địa điểm phụ cận cửa Tân Nhai, vì trong túi có ba ngón tay nên được cho là chứa đựng thi thể người… Nội tạng cùng với thủ cấp rõ ràng đã bị luộc qua, thi thể bị cắt thành hơn một ngàn mảnh, thủ cấp được phát hiện ở núi Long Vương, những phần

thi thể khác được phát hiện ở đường Hoa Kiều và quanh bến cảng.”

Phần lớn những thông tin về sự phân bố thi thể đều gần giống với tin tức phía trên, chỉ có rất ít điểm khác biệt, chẳng hạn như có nơi cho rằng chiếc túi đựng thi thể chứa ba ngón tay được phát hiện đầu tiên tại đường Hoa Kiều, thông tin về người phát hiện túi thi thể đó từ dân công trong công trường gần đấy đến bác gái lao công đều được đề cập, về sau lại có nơi cho rằng thủ cấp được phát hiện ở Đường Sơn (khu suối nước nóng nổi tiếng nhất Trung Quốc nằm ở Nam Kinh), hoặc là phần xương được chôn tại Đường Sơn vẫn chưa được tìm thấy. Vì vậy tôi có dựa theo những thông tin lưu truyền trên internet mà vẽ ra sơ đồ sau:

Trên hình là địa điểm phân bố thi thể dựa theo thông tin sai lệch trên internet, phần đánh dấu đỏ trên cùng đề số 4 là vị trí phát hiện thi thể đầu tiên được lưu truyền rộng rãi trên internet, những địa điểm đánh dấu đỏ ở dưới là những địa điểm phát hiện thi thể tiếp theo ở quanh khu vực đại học Nam Kinh, khoảng cách giữa hai địa điểm phát hiện thi thể quá xa, thế nên thông tin sai lầm này đúng là quá vô lý.

Từ bản đồ ta thấy, núi Long Vương cách đại học Nam Kinh khoảng 16km, nhưng lại phải qua con sông Trường Giang rất to ở Nam Kinh, mà vùng đất khi vượt qua sông Trường Giang, ở thời điểm năm 1996, còn là vùng núi hiểm trở và đồng ruộng mênh mông, cho tới ngày nay, rất nhiều người Nam Kinh không biết đến địa phương này. Nếu như đây là bản đồ phân bố thi thể chính xác, vậy sẽ có điểm kỳ lạ, hung thủ sẽ trèo đèo lội suối hơn 10km (đấy là nếu di chuyển theo đường thẳng, còn dựa theo điều kiện năm 1996 thì quãng đường phải hơn 20km) bỏ lại thủ cấp của nạn nhân, sau đó sẽ đem những phần thi thể còn lại vứt bỏ ở bán kính chưa đầy 3km quanh trung tâm thành phố sao? Tôi chỉ muốn nói một câu… Hung thủ hẳn

phải quá mức rảnh rỗi khi mà mang thủ cấp của nạn nhân băng qua khu vực canh phòng nghiêm ngặt ở địa phận sông Trường Giang lớn của Nam Kinh, vì sao không trực tiếp vứt thủ cấp của nạn nhân xuống sông?

Về thông tin "thủ cấp của nạn nhân ở núi Long Vương" xuất hiện lần đầu ở nơi nào thì tôi hoàn toàn không điều tra được, nhưng tin tức này quả thực đã trở thành nguồn thông tin "chính thống", tồn tại trong một thời gian dài, tôi thử đi ngược lại dòng thời gian quá trình tin tức này xuất hiện: Tới tận năm 1993 đại học Nam Kinh mới thành lập một khu giảng đường tại núi Long Vương. Vào giữa những năm 90 vì tin tức không nhanh nhạy, vụ án "1.19" cũng chỉ được nhắc đến đôi câu vài lời, bởi vậy mọi người chỉ biết là đại học Nam Kinh xảy ra vụ án phanh thây man rợn. Thế nhưng ở khu giảng đường này của đại học Nam Kinh hoàn toàn không có chút tin tức gì. Khu giảng đường thì vừa mới thành lập lại rời xa khu vực thành thị phồn hoa, điều kiện an ninh không đảm bảo, rừng núi rậm rạp bao phủ núi Long Vương, tạo thành địa điểm cực kỳ bí ẩn. Vì vậy khắp đầu làng ngõ xóm đồn thổi, khu giảng đường mới của đại học Nam Kinh là "địa điểm thích hợp nhất để phạm tội", núi Long Vương nghiễm nhiên thành "địa điểm vứt bỏ thi thể lý tưởng nhất" trong vụ án phanh thây này.

Thông tin này lan truyền rộng rãi, vì vậy đến năm 2008, khi tờ Southern Weekly đăng bài viết về vụ án phanh thây tại đại học Nam Kinh năm 1996, tuy không có trực tiếp đề cập tin tức "thủ cấp được tìm thấy tại núi Long Vương", nhưng phần hình ảnh minh họa lại có ảnh chụp cổng lớn của điểm du lịch thắng cảnh núi Long Vương, còn thuyết minh "Có người nói địa điểm này chỉ còn lại Hoàng Sơn miếu đổ nát", trên thực tế là ngầm chấp nhận giả thuyết này. Sau đó vào năm 2010, tiểu thuyết nổi tiếng "Thập tông tội" của Tri Thù có trích dẫn Vụ án phanh thây tại Nam Kinh năm 1996 cũng trích dẫn giả

thuyết đấy. Như vậy, thông tin "thủ cấp được tìm thấy tại núi Long Vương" đã vì ngộ nhận mà được lưu truyền thật lâu.

Như vậy, địa điểm phân bố thi thể trong vụ án "1.19" gồm những địa điểm nào? Làm sao để phân biệt được thông tin về địa điểm đó là đúng hay chỉ là lời đồn? Trên diễn đàn Thiên Nhai có một topic tên là "Tổng hợp lại đầu mối vụ án phanh thây tại đại học Nam Kinh", người tạo topic có nickname là "Vi Quang Bằng" là một cư dân mạng quan tâm vụ án này đã nhiều năm. Anh cùng những người bạn trên mạng khác như "asdf sartre", "dragut", "Trời xanh sinh trăng sáng" không ngừng sàng lọc các loại tin tức, chỉnh lý và bổ sung tin tức, thu thập chứng cứ từ cảnh sát, từng bước tập hợp địa điểm phân bố thi thể thực sự. Căn cứ tin tức của họ, chúng ta có những địa điểm sau:

Địa điểm đổ rác số 13 ngõ Đại Giản Ngân đường Thượng Hải

Công trường đang thi công ở đường Hoa Kiều

Cửa phụ của trường đại học Nam Kinh trên đường Thiên Tân (trên lan can?)

Cầu Tiểu Phấn gần khu đổ rác

Khu vực bệnh viện trực thuộc đại học Nam Kinh gần đường Hán Khẩu (cửa phụ nào đó?)

Sân thể dục đại học Nam Kinh (gốc cây?)

Khu vực sông gần khu đổ rác

Khu vực sông gần chỗ nước thải

Những địa điểm phát hiện các phần thi thể khác

Danh sách địa điểm phía trên không xếp theo thời gian phát hiện các phần thi thể, không theo thứ tự logic nào, chỉ đơn giản là liệt kê. Dựa vào những địa điểm được nhắc đến trong

“Tổng hợp lại đầu mối vụ án phanh thây tại đại học Nam Kinh” trên diễn đàn Thiên Nhai, tôi đối chiếu với một số hồi ức của đương sự cùng những tin tức đã được chứng thực.

Địa điểm 1 gần cửa Tân Nhai nhất, cũng là nơi có khả năng là địa điểm đầu tiên phát hiện thi thể nhất, tức là nơi mà bác gái quét đường nhặt được túi nilong đen chứa ba ngón tay. Địa điểm 2 chính là đường Hoa Kiều được nhắc đến rất nhiều, nơi mà năm 1996 có công trường đang xây dựng. Địa điểm 3 không có tin tức hay bằng chứng xác thực nhưng có hồi ức của nhân chứng thời điểm xảy ra vụ án “Có túi đựng thi thể bị quăng vào lan can đối diện cửa trường”. Địa điểm 4 có thể chứng thực vì hai lý do, đầu tiên đây là nơi phát hiện hai người khả nghi cầm theo túi nilong màu đen cùng chủng loại với túi đựng thi thể, thứ hai, theo hồi ức của “Lặn xuống nước a lặn xuống nước nhiều năm” trong bài viết của mình có đề cập đến địa điểm cửa bên của khu ký túc xá, chính là nơi này. Địa điểm 5 cũng dựa theo hồi ức của “Lặn xuống nước a lặn xuống nước nhiều năm”. Địa điểm 6 không xác định được. Địa điểm 7 là nơi phát hiện thủ cấp. Địa điểm 8 là nơi phát hiện áo khoác màu đỏ của Điêu Ái Thanh. Mặt khác, căn cứ hồi ức của một số nhân chứng lúc đó (chủ yếu là sinh viên đại học Nam Kinh thời điểm xảy ra vụ án năm 1996), rất có khả năng hung thủ còn vứt những phần thi thể ở nhiều nơi khác quanh đại học Nam Kinh.

Khu vực A chính là nơi phát hiện những phần thi thể đầu tiên, cũng là “nơi gần cửa Tân Nhai phát hiện túi đựng thi thể” được đề cập đến. Khu vực B là tập hợp địa điểm phát hiện thi thể quanh đại học Nam Kinh, với số lượng địa điểm nhiều nhất. Khu vực C là nơi phát hiện thủ cấp cùng áo khoác của Điêu Ái Thanh. Như vậy khu vực giữa A và B rõ ràng là nơi tập trung địa điểm bỏ lại những phần thi thể. Còn giữa khu vực B và C, nhất là xung quanh khu vực B có thể sẽ còn một số

lượng nhỏ địa điểm phát hiện thi thể, vì chưa thể xác định cụ thể nên tôi không đánh dấu. Nhìn bản đồ ta thấy, nếu tính theo đường thẳng, hai khu vực A và B cách nhau khoảng 1 km, B và C cách nhau khoảng 2 km, A và C cách nhau khoảng 3 km.

Bản đồ trên có thể xem như bản đồ phân bố địa điểm phát hiện thi thể của vụ án 1.19 chi tiết nhất, rất có thể là bản đồ chính xác, đương nhiên, cũng có khả năng nhầm lẫn.

- ——

Phần năm:

Trạng thái phân bố của những phần thi thể ở các địa điểm phát hiện.

Khi phỏng chừng được những địa điểm hung thủ vứt xác, chúng ta lại điểm qua chi tiết về những phần thi thể và vật chứa thi thể ở những địa điểm trên. Phần này bao quát những địa điểm mà cư dân mạng ‘dragut’ đã cung cấp, nội dung và thời gian phát hiện được chỉnh lý xong sẽ trong như thế này:

Nội dung trong bức hình rất cụ thể, nó bao gồm tổng cộng 8 địa điểm thi thể bị vứt bỏ (2 địa điểm chưa xác định), 12 túi chứa thi thể (2 cái túi chưa xác định), trọng lượng của mỗi túi, phỏng đoán thời gian phát hiện và thời gian hung thủ vứt thi thể. Càng như vậy, thì tính chân thật của của bức hình này thấp, nhưng có một điều chúng ta có thể khẳng định, nếu như những điều bức hình này ghi là thật, thì đó cũng là tư liệu do các dân mạng tổng hợp cũng như kết hợp với nhiều phỏng đoán mà thành, bởi vì trong hình còn rất nhiều chỗ đánh dấu ?.

Tới đây chúng ta lại lướt qua thông tin về những túi chứa thi thể do cư dân mạng “Vi Quang Bằng” cung cấp :

“Túi thứ nhất là túi du lịch màu xám đen, mặt trước có in dòng chữ Thượng Hải (du lịch), mặt sau có hình máy bay và hình cầu Trường giang; túi thứ hai là túi du lịch màu xanh lá

mạ bằng vải bạt, mặt trước có in chữ non nước Quế Lâm (du lịch), mặt sau không rõ; Túi thứ ba là là một cái ba lô da trâu màu lam, không rõ hình dạng kiểu dáng, theo người biết tin kể lại thì đó là túi đựng xương; túi thứ tư là một cái ra giường in hoa bị xé làm hai nữa, bọc lấy phần thi thể gồm đầu lâu, nội tạng cùng với quần áo dính máu, được phát hiện trong một đống rác ở một khu phố nhỏ. Ngay sau khi phát hiện, cảnh sát đã tăng quy mô điều tra ở khu phố này nhưng không thu hoạch được gì, thật làm người ta khó hiểu. Túi cuối cùng là quần áo của Điêu Ái Thanh, màu đỏ thẩm có viền đen, cũng là thứ dùng để bọc một phần thi thể của cô, được phát hiện khi mắc vào miệng cống thoát đước hình chữ nhật, cảnh sát phát hiện ra khi đang đi tuần tra gần đó.”

So sánh một chút, ta có thể thấy tư liệu giữa 2 cư dân mạng “dragut” và “Vi Quang Bằng” cơ bản phù hợp, mà địa điểm vứt bỏ thi thể cũng khá phù hợp với nhiều thông tin khác, ngoại trừ địa điểm thứ 9 chưa thể xác định cụ thể, mà hiện tại cũng đã không thể xác định được nữa, như vậy tôi có lý do tin rằng nội dung của bức hình trên là thật.

Vì thế tôi dựa theo trình tự thời gian phát hiện thi thể mà tự tổng kết kết tình trạng của các phần thi thể ở các địa điểm phát hiện như sau :

Địa điểm, trọng lượng và các phần thi thể được phát hiện.

- Ngày 19/ 1/1996:

1, Địa điểm đổ rác số 13 ngõ Đại Giản Ngân: Túi rác màu đen đựng thịt và 3 ngón tay, 0.7 kg

2, Công trường đang thi công ở đường Hoa Kiều: túi rác màu đen đựng thịt, 0.8kg

3, Đường Tiểu Phấn Kiều gần khu đổ rác: phát hiện 2 túi du lịch

Túi du lịch Quế Lâm: thịt + nội tạng 6.5kg

Túi du lịch Thượng Hải: thịt + nội tạng 5.0kg

- Ngày 19 hoặc 20 tháng 1/1996:

4, Khu vực bệnh viện trực thuộc đại học Nam Kinh gần đường Hán Khẩu: túi rác đựng thịt 0.8kg

5, Cửa phụ của trường đại học Nam Kinh trên đường Thiên Tân: ba lô da trâu màu lam 7.5kg

6, Sân thể dục đại học Nam Kinh: túi rác màu đen đựng thịt + nội tạng 0.6kg

- Ngày 21-31 tháng 1 năm 1996:

7, Khu vực sông gần khu đổ rác:

Ga giường 1 có dính máu đầu lâu + thịt 3.0kg

Ga giường 2 có quần áo dính máu 1.5kg

8, Khu vực sông gần cống thoát nước áo khoác màu đỏ đựng thịt 3.0kg

So sánh với hình địa điểm phân bố các nơi vứt thi thể thì có thể thấy, điểm 1 -2 là khu vực A, 3-6 là khu vực B, 7,8 là khu vực C, vì thời gian phát hiện mà "dragut" cung cấp quá vụn vặt, nên tôi đại khái chia làm ba thời gian chính:

- Đầu tiên là ngày 19-20 tháng 1, ở khu vực A phát hiện địa điểm 1, vì thế cảnh sát bắt đầu điều tra, vì đó là khu đông dân cư, nhân khẩu dày đặc, 6 địa điểm vứt bỏ thi thể trong khu vực A, B tức chung quanh và phía nam đại học Nam Kinh lần lượt bị phát hiện, rất có thể lúc này còn phát hiện thêm một vài mảnh thi thể nhỏ

- Sau đó là khu vực C cách đại học Nam Kinh chừng 2km, tức là gần bờ sông, đây có lẽ là lý do mà cảnh sát lấy đại học Nam Kinh làm trung tâm sau đó mở rộng phạm vi điều ra ra

chung quanh, thời gian có thể là sau ngày 20, nhưng sẽ không cách quá lâu, trên mạng có tin đồn là ‘phát hiện đầu lâu sau 22 ngày’, mặc dù thông tin chưa được kiểm chứng, nhưng có thể khẳng định, đầu lâu của Điêu Ái Thanh được phát hiện vào khoảng ngày 20-22.

- Cuối cùng là khoảng trước ngày 31, phát hiện áo khoác của Điêu Ái Thanh, vì bị vứt ở cống thoát nước (không rõ là loại cống gì, dựa theo miêu tả là áo mắc vào miệng cống, thì rất có thể là loại cống xi măng có nắp dậy hình chữ nhật xây trên các con đường nhỏ, loại cống này thường thấy ở những năm 90 tại Trung Quốc), vị trí tương đôi bí ẩn, nên là thứ cuối cùng bị tìm thấy, dựa vào điểm này có thể thấy được lúc đó cảnh sát đã tập trung điều tra sưu tâm tỉ mỉ tới mức nào.

Xác định xong thời gian phát hiện thi thể, tôi từ trọng lượng, vật chứa, lại tập hợp thành đặc điểm của các phần thi thể:

- Túi nặng nhất, là ba lô phát hiện ở cửa trường đại học Nam Kinh, ước chừng 7.5 kg đựng xương của người bị hại, căn cứ những gì cảnh sát miêu tả, lúc Điêu Ái Thanh bị phanh thây, hung thủ cố ý róc xương cô ra, cắt nhỏ thịt trên người cô, thì cái ba lô đựng xương này phù hợp với miêu tả của cảnh sát.

- Khu vực có nhiều phần thi thể bị vứt nhất, là đống rác gần Tiểu Phấn Kiều, tổng cộng phát hiện 2 túi du lịch duy nhất trong toàn bộ vụ án, tổng cộng khoảng 12.7kg, chiếm khoản 1 phần 3 tổng trọng lượng các phần thi thể tìm được, ở đây phải nói rõ là Tiểu Phấn Kiều không phải cầu mà là một con đường hơi nhỏ ở Thanh Đảo, song song với đường Thanh Đảo, đều thông với đường Hán Khẩu, Tiểu Phấn Kiều và đường Quảng Châu giao nhau tạo thành một khu vực hình vuông cũng chính là khu ký túc xá nam của đại học Nam Kinh, mà đường Thiên

Tân là kéo dài từ đường Tiểu Phấn Kiều, từ đường Tiểu Phấn Kiều đi thẳng qua đường Hán Khẩu là đường Thiên Tân.

- Phần thi thể đặc biệt nhất là hai phần thi thể được vứt gần bờ sông, đầu lâu và quần áo của Điêu Ái Thanh được bọc trong 2 mảnh ra giường, tiếp theo là phần thi thể và áo khoác được phát hiện ở cống thoát nước, đây là 2 phần thể hiện rõ ràng đặc trưng của Điêu Ái Thanh nhất. Đồng thời nghe nói lúc ấy cảnh sát thu được dấu tay máu và vân tay từ các phần ra giường hoặc quần áo này.

Ngoại trừ khu vực gần sông hung thủ sử dụng ra giường và quần áo, thì những chỗ khác đều dùng túi plastic, 2 túi du lịch ở dường Tiểu Phấn Kiều và ba lô ở đường Thiên Tân trước cửa trường học trở nên khá đặc biệt, dựa theo những gì cư dân mạng ‘Vi Quang Bằng’ và nhiều cư dân mạng khác thảo luận cộng với phần thông báo quá trình điều tra mà năm đó cảnh sát công bố, có thể suy ra, cái ba lô ở cửa trường không có manh mối gì đặc biệt, nhưng 2 túi du lịch ở đường Tiểu Phấn Kiều lại phát hiện cặn của thuốc súng, còn có dấu ấn hình ống, lông mèo, xơ cọ của loại giường cọ kiểu cũ, đó cũng là lý do năm ấy cảnh sát nghi ngờ hung thủ có một cây súng săn và thuốc súng tự chế. Nhưng đó chỉ là một giả thiết, sau này cảnh sát vẫn chưa có phát hiện mới, cho nên không thể xem đó là đặc điểm duy nhất để nhận biết hung thủ, cụ thể tôi sẽ giải thích ở phần sau.

- ———

Phần sáu:

Tình trạng thi thể của Điêu Ái Thanh

Phần trước tôi đã cùng các bạn điểm sơ qua nơi phân bố và tình trạng các phần thi thể bị vứt bỏ của vụ án “1. 19”, giờ chúng ta lại xem xem, tình trạng thi thể của Điêu Ái Thanh sau khi được thu thập xong.

Dựa theo các tư liệu bên trên, chỉ tính những địa điểm chính xác, thì tổng trọng lượng thi thể của cô Llà khoảng 30.6kg, nếu cộng thêm những phần thi thể được phát hiện rải rác thì trọng lượng này vào khoảng trên dưới 32kg.

Về trạng thái của các phần thi thể, đa phần đều được miêu tả là "hơn một ngàn phần, có dấu vết bị nấu, ruột được xếp đặt chỉnh tề", đương nhiên miêu tả này cũng chưa chắc chắn, trong tờ "Thời báo hiện đại" đưa tin nói là có hơn ngàn phần , lại có báo khác đưa tin nói là hơn hai ngàn, ba ngàn phần, còn việc thi thể có bị nấu không thì có nơi ghi là bị nấu hết toàn bộ, có nơi lại ghi là bị trụng nước sôi.

Căn cứ theo topic "tổng hợp manh mối vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh", ta tổng hợp sơ được thế này:

"Cảnh sát phát hiện tổng cộng có hơn 2000 phần thi thể, con số này có thể lên đến 3000, mỗi một phần thịt đều được cắt rất ngay ngắn, xương cốt chỉnh tề bỏ trong túi …. Đầu và nội tạng đều bị nấu, xếp khá chỉnh tề."

Ở đây chúng ta cũng phải nhắc tới một topic khác ở diễn đàn tianya là "Về nghi án phanh thây ở đại học Nam Kinh sau 15 năm – phỏng đoán hung thủ", một cư dân mạng có tên "bvbvbv1232012" đã có một phản hồi làm tôi thấy rất hứng thú, nếu quả thật anh ta không bịa chuyện, thì từ lối hành văn cũng đủ biết anh ta là cảnh sát đã từng tham gia điều tra vụ án '1.19' năm xưa, phản hồi của anh ta như sau:

"Hơn 2000 miếng thịt, cắt rất nhỏ, tứ chi chỉ bị cắt đúng 1 lần, năm 08 có phát hiện thêm vụn gỗ trong thịt, thế nhưng khá bất ngờ là trong đó lại phát hiện vài mẫu thịt heo, tử cung nội tạng đều tìm được, chỉ không để chung một chỗ mà thôi" .

"Các ngón tay đều bị chặt riêng, các bộ phận đặc thù bị phân ra rồi vứt đi, thịt một phần, xương một phần, tứ chi bị một vật sắc nhọn cắt, xương bị chặt ở các đốt, nội tạng bị lần

lượt tìm thấy, một vài bộ phận bị trụng nước sôi, từ vết cắt thịt cho thấy có trên hai cách cắt, các phần thịt và xương xếp khá có quy luật “

“Ruột xếp theo quy tắc, dựa theo chiều dài đáy túi xếp qua lại, tổng cộng có bốn tầng rưỡi, trộn lận với các miếng thịt nát, có chỗ vật bài tiết tràn ra khỏi ruột.”

“bvbvbv1232012” miêu tả tình huống tương đương với những manh mối mà topic “tổng hợp manh mối vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh” cung cấp, lại có nhiều chỗ cụ thể hơn, nên tôi có khuynh hướng là tổng hợp lại thông tin từ cả hai phía. Về phần đầu bị nấu, thì năm 08 trong tư liệu “Điệu hồng hiên chủ nhân” có đề cập là trên đầu lâu vẫn còn tóc của nạn nhân, nên có thể bài trừ khá năng đầu lâu đã từng bị chưng trong nồi áp suất hoặc nấu trong thời gian dài, rất có khả năng chỉ là vì làm sạch máu mà trụng sơ quá nước sôi.

Căn cứ theo những tư liệu bên trên, tôi cho ra tình huống thi thể của Điêu Ái Thanh như sau:

1, Đầu và tứ chi bị vật sắc bén cắt ra, xương bị chặt ngay đốt, sau đó lóc thịt ra, xương và thịt bị chia ra vứt bỏ.

2, Nội tạng (bao gồm tử cung các thứ) đều đầy dủ, đầu và nội tạng có dấu hiệu từng tiếp xúc với nước nóng, xuất hiện trạng thái sau khi bị nấu.

3, Thịt bị lóc khỏi xương, sau đó bị cắt thành các khối nhỏ, không phải là miếng mỏng, ước chừng khoảng 2000 miếng. (theo như miêu tả thì có vẻ là bị cắt thành hạt lựu nhỉ)

4, Thịt và xương cốt xếp vào túi theo quy luật nhất định, ruột xếp thẳng theo chiều dài đáy túi, có phần tràn ra vật bài tiết.

5, (Không chắc chắn) năm 2008 kiểm tra ra vụn gỗ và thịt heo trong các phần thịt của thi thể

5 điểm trên là căn cứ theo trình bày và phân tích từ nhiều nguồn, tập hợp những đặc điểm có thể tin, trong đó 1,3,4 có thể chắc chắn đúng, 5 chỉ là lời nói 1 phía, nhưng nếu nhìn lại tuyến thời gian, thì thông tin 1 phù hợp với những gì truyền thông đưa tin, cảnh sát Nam Kinh vào năm 2008 lần nữa bắt tay điều tra vụ án "1.19", nên thông tin thứ 2 phù hợp với sự tiến bộ của kỹ thuật điều tra phân tích. Tôi tạm thời cũng liệt nó vào hàng đáng tin.

Phải đặc biệt cường điểu thông tin thứ 2 một xíu. Tôi nhấn mạnh 'nội tạng đầy đủ không thiếu thứ gì', là vì trên mạng có lưu truyền một số giả thiết, trong đó có giả thuyết nội tạng của nạn nhận không đủ, từ đó lại chỉ sang 2 hướng khác nữa:

- Đầu tiên là hướng hung thủ biến thái, hung thủ lấy nội tạng nạn nhân làm vật kỷ niệm, điều này khá phù hợp với những tên sát nhân nổi tiếng chuyên giết phụ nữ trên thế giới, thậm chí có topic nói rằng thận và tử cung của nạn nhân đã bị tên sát nhân lấy đi, kỳ thật với những ai quen đọc hồ sơ sát nhân thì đều biết, topic này lấy thông tin từ vụ án 'Jack the Ripper' của nước Anh gán vào cho vụ án "1.19".

- Hướng thứ 2 nói hung thủ là kẻ chuyên mua bán nội tạng, nhiều topic tự xưng vạch trần chân tướng đều đề cập nguyên nhân chết của Điêu Ái Thanh là bị mổ sống lấy nội tạng cho tới chết, sau đó phanh thay vứt xác, còn nhắc tới nhiều chi tiết khác, tạo thành tình tiết phù hợp với loại tiểu thuyết cẩu huyết
.

Về những cách nói trên, tôi sẽ giải thích và bác bỏ trong các phần tiếp theo, nhưng từ đó ta cũng thấy được, việc nội tạng của Điêu Ái Thanh có đầy đủ không, những kiến nghị phản bác đích xác đã làm ảnh hướng rất nhiều tới phán đoán sau này. Cho nên, tôi mới phải làm rõ ràng nội tạng của nạn nhân thiếu hay đủ, tuy rằng rất nhiều tư liệu đã nói nội tạng

của cô đầy đủ, nhưng tôi vẫn muốn chứng minh từ một góc độ khác.

Trong phần hai, thân phận của Điêu Ái Thanh, chúng ta biết cô cao 1m65, hình thể vào khoản lớp giữa, thể trọng không quá 50kg. Một người bình thường, các dịch nước tạo thành từ tế bào nội dịch và ngoại dịch chiếm khoản 60% cơ thể, trong đó dịch tạo thành từ tế bào nội dịch chiếm 40%, tế bào ngoại dịch, dịch giữa các tổ chức cơ thể (như tuyến dịch, dịch lim-pha) và huyết tương trong máu lần lượt chiếm 16% và 5% cơ thể, tổng sản lượng máu lại chiếm khoảng 7-8% tổng trọng lượng cơ thể người.

Hung thủ sau khi phanh thay, máu và các dịch giữa các tổ chức cơ thể của Điêu Ái Thanh xem như đã chảy hết, tức khoản 20% tổng trọng lượng cơ thể, thêm các phần cơ thể bị tìm thấy có dấu hiệu bị nấu, như vậy mỡ và abumin trên cơ thể cũng đã xói mòn gần hết, thể trọng lại giảm đi hơn 10% nữa, tức là, dù có tìm được toàn bộ thi thể của nạn nhân, thì tổng trọng lượng cũng thấp hơn 35kg, căn cứ phần 5 đã phân tích ở trên, ta biết tổng trọng lượng thi thể của Điêu Ái Thanh sau khi thu thập vào khoản trên 32kg, đó là chưa tính các phần thi thể rải rác khác, như vậy con số ≈35kg đã đủ chứng minh, vào tháng 1/1996 cảnh sát đã thu thập tương đối đầy đủ thi thể Điêu Ái Thanh, nội tạng không thiếu thứ gì.

Phần bảy: Xác nhận thân phận của thi thể và quá trình điều tra của cảnh sát.

Tính tới thời điểm hiện tại, vụ án phanh thây được phát hiện vào ngày 19 tháng 1, buổi sáng cùng ngày cảnh sát đã tham gia điều tra. Về phần xác nhận thân phận thi thể, không thể không nói, nó cũng giống như chi tiết “đầu lâu bị phát hiện ở núi Long Vương”, có quá nhiều thông tin, lại không có một thông tin nào đáng tin cả.

Thông tin lưu truyền rộng rãi nhất là: Lúc phát hiện các phần thịt vụn của vụ án ’1.19’, cảnh sát không thể xác định thân phận của thi thể, vì thế đã đăng tin tìm người xác nhận thi thể trên tờ Nhật báo Nam Kinh, mấy hôm sau, thần kì là bạn cùng phòng của Điêu Ái Thanh chợt có cảm ứng, đột nhiên mua một tờ báo Nam Kinh rồi tìm tới trang có tin tìm người nhận xác này, sau đó cô nhất quyết đi xem thử, khi được cho xem hình chụp cô vẫn chưa hài lòng, muốn được tận mắt nhìn thấy thi thể, sau khi ói chết đi sống lại cô này hô lên: “Là cô ấy, chính là cô ấy”, vì thế vụ án này xác định được thân phận nạn nhân.

Không bàn tới mấy yếu tố đầy ma quái thần bí đủ để dư luận bàn tán xôn xao, thì cái logic ‘đột nhiên cảm ứng’ bên trong có khác gì tình tiết trong tiểu thuyết? Đương nhiên, tôi có tin hay không cũng không ảnh hưởng gì, những kẻ thích thảo luận ‘chân tướng’ vụ án này tin là được, vì thế tôi muốn đi phân tích, xem xem cái thông tin này là đúng hay sai.

Đầu tiên, tôi đã đi tìm thử tờ nhật báo Nam Kinh xuất bản trong khoản thời gian sau ngày phát hiện vụ án, để xem có cái bản tin “tìm người nhận thi thể” nào hay không, đáng tiếc, báo điện tử Nam Kinh cũ nhất chỉ tới năm 2006, tôi cũng không đủ điều kiện để chạy tới Nam Kinh thăm dò, vì thế tôi đã ở trên mạng tìm kiếm từ khoá “tìm người xác nhận thi thể trong vụ án phanh thây”, để xem cảnh sát có từng đăng báo tìm người nhận xác kiểu này bao giờ chưa, kết quả tìm kiếm đều là thông tin trong vụ án phanh thây ở Nam Kinh, nội dung hoàn toàn giống nhau. Khi tìm kiếm một thông tin trên mạng, mà lại chỉ tìm được 1 trạng thái, một xuất xứ, lại còn cùng kiểu viết, như vậy chúng ta có quyền hoài nghi tính thật giả của thông tin này – đây là thường thức cơ bản về internet, nhưng chỉ có hoài nghi thôi vẫn chưa đủ, còn cần chứng thực. Vì thế tôi đã phát hiện được một vài manh mối.

Đầu tiên là năm 2008 tuần san Nam Đô đưa tin về cha của Điêu Ái Thanh, trong đó có nhắc tới ngày 19 tháng 1 năm 1996, đại học Nam Kinh đã gọi điện cho ông, sau khi được tin Điêu Ái Thanh chưa về Khương Yển, thì báo cho ông rằng cô đã mất tích, ông đã lập tức chạy tới Nam Kinh ngay trong ngày hôm đó, cảnh sát đã tiến hành ghi chép lời khai của ông.

Sau đó cư dân mạng ‘ Tiềm thủy a tiềm thủy đa niên’ đã mở topic [Tôi cũng muốn nói về vụ án phanh thây 119 ở Nam Kinh], trong topic có đề cập ‘ngay từ khi phát hiện, vụ án đã bị định vị ở trường học’.

Cuối cùng cư dân mạng”bvbvbv1232012” có viết: “Cảnh sát phát thông báo bắt đầu điều tra án, các xí nghiệp trường đại học hoặc cao đẳng có nhân viên/ sinh viên nữ mất tích hoặc nghỉ không xin phép trong thời gian dài có những đặc điểm nhận dạng trùng khớp đến xác nhận thi thể. Trường Nam Kinh đã cử 3 giáo viên và 6 học sinh đến, không thể xác nhận qua hình ảnh nên có 4 người đã nhìn thi thể, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nhìn xong thì đều khóc ói hết, người nhận ra thi thể là bạn chung phòng.”

Theo những gì thông tin miêu tả, ta có thể biết được, đầu tiên sau khi phát hiện vụ án, cảnh sát đã nhanh chóng tập trung vụ án tại đại học Nam Kinh, thậm chí rất có khả năng đã tập trung vào Điêu Ái Thanh. Chứ không phải là sau một thời gian dài cũng không thể xác định được thân phận nạn nhân; thứ hai, bạn cùng phòng của Điêu Ái Thanh tham gia quá trình xác nhận thân phận thi thể, nhưng đó là sau khi cảnh sát gửi thông báo tới nhà trường, rồi trường học sắp xếp cho những người trong ktx đi xác nhận thị thể, nói cách khác khi đó cảnh xác cơ bản đã nhận định thi thể này là Điêu Ái Thanh, chứ không phải là bạn cùng không đột nhiên cảm ứng được chạy đi mua nhật báo Nam Kinh; thứ ba, thi thể quả thật là được bạn cùng phòng xác nhận, bởi vì quần áo của Điêu Ái Thanh được tìm

thấy sau 5-10 ngày kể từ khi phát hiện thi thể, vả lại theo hồi ức của đương sự, cái áo khoác màu đỏ viền đen kia rất bình thường, không ít sinh viên trong trường có áo khoác kiểu đó, bởi vậy có thể xác định bạn cùng phòng xác nhận thân phận của Điêu Ái Thanh thông qua đầu lâu của cô, dựa theo những gì đã phân tích ở phần năm, đầu lâu của Điêu Ái Thanh được phát hiện sau đó 1-2 tức vào khoản ngày 22-23 tháng 1 năm 1996.

Đến đây, chúng ta có thể xác định thông tin "Bạn cùng phòng đột nhiên cảm ứng xem báo tới nhận thi thể" cùng với "phát hiện đầu lâu tại núi Long Vương" là vô căn cứ, chỉ phù hợp tâm lý buồn cười của những kẻ phát tán đồn đãi.

Sai khi phát hiện vụ án, cảnh sát phản ứng khá nhanh, trong vòng một ngày đã tìm được đa số các phần thi thể, sau đó tập trung điều tra chung quanh đại học Nam Kinh, về công tác điều tra của cảnh sát ở đại học Nam Kinh cư dân mạng "Tiềm thủy a tiềm thủy đa niên" vốn là sinh viên của đại học Nam Kinh đã cung cấp cho chúng ta khá nhiều tin tức.

Dựa theo hồi ức của người này, cảnh sát sau khi xác định nạn nhân là Điêu Ái Thanh, lập tức tổ chức tập trung các nữ sinh trong trường đến, trong buổi họp cảnh sát đã nói sơ qua về vụ án, mục đích chủ yếu là cung cấp manh mối chung quanh vụ án, lúc đó cảnh sát đã để lại rất nhiều số điện thoại, email hy vọng có người sẽ báo cáo hoặc tố giác, đồng thời còn tưng thu những kiểu quần áo giống với quần áo nạn nhân đã mặc (theo lời kể thì lúc ấy cảnh sát đã tìm được quần áo của Điêu Ái Thanh, nhưng vì đó là vật chứng không thể lấy ra xem, nên họ đã tìm một nữ sinh trong trường mượn một bộ đồ giống y hệt, phỏng chừng thời điểm diễn ra buổi tập trung này là ngày 27-28. Đồng thời bởi vì lúc mất tích Điêu Ái Thanh mặc áo khoác đỏ, kiểu dáng khá phổ biến, nên lúc ấy còn có lời đồn là có tên sát nhân chuyên ra tay với các cô gái mặc áo

đỏ, cùng là mấy tình tiết thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết).

Sau đó, tổ điều tra của cảnh sát đã thường trú trong Nam Đại, thông qua báo cáo, thu thập tư liệu, vân tay, khảo vấn những đối tượng hoài nghi trong trường. Vì công tác điều tra rất lớn, đã làm đám lưu manh trộm cướp chuyên xuống tay với nữ sinh chung quanh trường gần như tuyệt tích, mà các giáo sư sinh viên, công nhân viên trong trường đều là đối tượng điều tra chủ yếu, các giáo sư, viên chức bị nghi ngờ phẩm hạnh có vấn đề đều phải chịu điều tra, thậm chí lúc ấy chung quanh đại học Nam Kinh đều rải không ít cảnh sát ngầm, phòng ngừa hung thủ xuống tay gây án lần nữa, đợt điều tra này đã bắt được không ít những kẻ tay chân dơ bẩn, nhưng họ đều bị chứng minh là vô tội. Bao quát vị tác giả trên mạng kháo nhau là ngày 10 tháng 1 có hẹn Điêu Ái Thanh ra ngoài.

Từ những gì miêu tả phía trên, chúng ta tập hợp được ba tin tức, một là ngay từ đầu cảnh sát đã xem đại học Nam Kinh là khu vực điều tra trọng điểm, một phần vì nạn nhân là sinh viên trong trường, một phần nữa là vì thi thể xuất hiện trong khuôn viên trường, điều này phù hợp logic; thứ hai, mời các công nhân viên nữ tập trung, lại điều tra các nam công nhân viên cho thấy từ đầu cảnh sát đã liệt vụ án này vào diện tranh chấp tình cảm. Ba, cảnh sát Nam Kinh ngay từ đầu cũng đã liệt tầng lớp có địa vị xã hội cao và tầng lớp trí thức vào đối tượng điều tra trọng điểm. Như vậy phương hướng điều tra vụ án ngay từ đầu quả thật khá phù hợp với các loại tiểu thuyết trinh thám giết người.

Trong topic "Tập hợp manh mối vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh" không ít cư dân mạng đã nhắc tới phần sau, khi cảnh sát lấy đại học Nam Kinh làm trung tâm rồi phân bố tìm kiếm địa điểm có khả năng là hiện trường phanh thây nạn nhân, các địa điểm tập trung điều tra là nơi có bồn tắm lớn và

có cống thoát nước. Đồng thời họ cũng điều tra những nhóm người đặc biệt như đồ tể, còn sắp xếp điều tra những người có các vật phẩm đặc thù như súng săn kiểu cũ và xe đạp dùng để vận chuyển và vứt bỏ thi thể.

Từ đó có thể xác định, cảnh sát đã lấy địa điểm phanh thây làm manh mối tìm kiếm hàng đầu, phương hướng điều tra này cực kì chính xác, với những vụ án phanh thây thì tìm được nơi phanh thây nạn nhân có nghĩa là đã phá được phân nửa vụ án, còn những thông tin đằng sau, tôi nghĩa là vì cảnh sát đã tìm được một vài vật chứng cụ thể hướng về một vài đối tượng cụ thể, nên mới cho sắp xếp điều tra những nhóm người cụ thể.

Trong hồi ức của cư dân mạng "bvbvbv1232012", có nhắc tới rất nhiều chi tiết điều tra ở đại học Nam Kinh, tỷ như rất nhiều đối tượng bị hoài nghi lúc đó, nào là có khả năng phanh thây, có nơi vứt bỏ thi thể, có công cụ vứt bỏ, tích cách bình tĩnh lãnh đạm, nhiều lần bị phát hiện ở hiện trường nơi vứt bỏ thi thể, bị hàng xóm tố cáo buổi tối thường bật đèn rất khuya, trong nhà thường có tiếng động lạ, có mùi lạ, giống hệt như trong phim trinh thám chúng ta thường xem, cảnh sát sắp xếp điều tra từng thứ, sau đó phát hiện ra rất nhiều chuyện, nào là yêu đương vụng trộm, tư tàng hàng cấm, có nhu cầu sex kỳ quái …. chỉ là không có hung thủ.

Còn rất nhiều cư dân mạng đề cập tới xét nghiệm DNA, tuy rằng đây là cách làm rất bình thường trong việc điều tra án, nhưng Trung Quốc năm 1996 xét nghiệm này chưa được phổ biến, dựa theo tư liệu của tôi, thì giữa những năm 90 ở Trung Quốc, chỉ có vài thành phố có làm xét nghiệm DNA song đó chỉ là xét nghiệm lấy thông tin DNA, tới tận thế kỷ 21 mới có xét nghiệm so sánh DNA. Nói cách khác, tại thời điểm đó dù có thu thập được DNA của hung thủ, cũng không thể biết được hung thủ là ai.

Như vậy nói đến đây, chúng ta cơ bản có thể xác định phương hướng điều tra của cảnh sát trong vụ án "1. 19" lúc đó:

Đầu tiên sau khi xác định thân phận của nạn nhân, căn cứ đặc thù thi thể, đặt đại học Nam Kinh là khu vực điều tra trọng điểm, xếp vụ án này vào diện mâu thuẫn tình cảm hoặc sát nhân biến thái, sắp xếp điều tra các công nhân viên nam ở đại học Nam Kinh, bao quát các phần tử trí thức trong trường;

Theo sự tăng lên của tin tức và vật chứng, việc điều tra ở đại học Nam Kinh lại rơi vào bế tác, cảnh sát quyết định lấy đại học Nam Kinh làm trung tâm từ đó mở rộng điều tra ra khu vực xung quanh, bắt đầu điều tra những nhóm người có khả năng sở hữu vật chứng, hướng điều tra nhằm vào tầng lớp dưới đáy xã hội.

Nhưng tới cuối cùng, một là không tìm được hiện trường phanh thây, hai là kỹ thuật điều tra còn lạc hậu, nên vẫn không có kết quả.

Tuy nhiên có thể thấy, cảnh sát Nam Kinh suốt mười mấy năm qua vẫn chưa từng dừng việc điều tra vụ án này lại, song nếu giải quyết theo cách thường quy và những gì đã có thì không thể nào giải quyết được, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào góc độ chuyên môn để điều tra, đó cũng là lý do vì sao mấy năm gần đây không ngừng có manh mối mới, đến năm 2008, vụ án '1.19' lại được đẩy ra dư luận, cảnh sát Nam Kinh cũng cho ra báo cáo tổng hợp giai đoạn, từ tuần san Nam Đô và tư liệu trong 'Điệu hồng hiên chủ nhân' có thể thấy được, vào đầu tháng 7 năm 2008, sau khi topic của cư dân mạng'hắc di tát' làm xôn xao dư luận, cảnh sát Nam Kinh từng tới Khương Yển, tìm cha của Điêu Ái Thanh Điêu Nhật Xương, thu thập mẫu máu và DNA. Nhưng nó không giống với nghi ngờ trong "Điệu hồng hiên chủ nhân" , cho rằng cảnh sát quên đi manh mối quan trong trong vụ án năm đó là máu, là do cảnh sát vô

dụng nên vụ án còn chưa phá được. Cá nhân tôi lại cho rằng, tình huống hẳn là thế này, năm 1996 kỹ thuật so sánh DNA còn chưa phổ biến, cho nên dù có lấy được mẫu máu của cha Điêu Ái Thanh, cũng không có giúp ích được gì cho vụ án, thậm chí tôi nghĩ là thời điểm đó cảnh sát còn không biết có kỹ thuật này tồn tại. Tới năm 2008, vụ án lại được dư luận trên internet lôi ra thúc đẩy cảnh sát Nam Kinh lần nữa điều tra, lúc này kỹ thuật so sánh DNA đã có mặt trong lĩnh vực điều tra trinh thám, cảnh sát Nam Kinh lại lấy máu kiểm tra là hy vọng có thể tìm được một manh mối đột phá từ góc độ chuyên môn.

Phần tám: Niên biểu các sự kiện lớn trong vụ án phanh thây ‘1.19’

Nói nhiều như vậy, phần ‘ghi chú’ trong bài phân tích về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh cũng sắp đi tới cuối rồi, nhìn tới đây, tôi nghĩ mọi người cũng đã hiểu sơ qua về thời điểm phát sinh, quá trình phát sinh, đặc điểm nạn nhân, tình huống điều tra của vụ án, và để tiện cho các bạn ghi nhớ nội dung, tôi sẽ làm một cái niên biểu về các sự kiện lớn trong vụ án này, để các bạn có thể tổng hợp manh mối từ mấy trăm ngàn chữ phía trên:

1, tháng 3 năm 1976, Điêu Ái Thanh sinh ra trong một gia đình nông dân ở thị trấn Trầm Cao, Khương Yển tỉnh Giang Tô, cha là Điêu Nhật Xương, chị gái Điêu Ái Hoa.

2, năm 1994, Điêu Ái Thanh 18 tuổi thi rớt đại học, tham gia học bổ túc tại trường giáo dục Anh Quốc ở Khương Yến.

3, năm 1995 , Điêu Ái Thanh 19 tuổi thi đại học lần thứ hai, kết quả thiếu 3 điểm mới đủ điểm vào trường đại học Nam Kinh, sau này nhờ cha chồng của Điêu Ái Hoa liên hệ với thầy chủ nhiệm khoa quản lý tin tức giúp cô vào học khoa ứng dụng máy tính hiện đại chuyên nghiệp hệ tại chức ở trường này.

4, cuối tháng 9 hoặc đầu tháng 10 năm 1995, Điêu Ái Thanh vào trường đại học Nam Kinh, ở khu ký túc xá số 4 phía nam trường, trở thành trưởng ký túc xá.

5, chạng vạng ngày 10 tháng 1 năm 1996, Điêu Ái Thanh mất tích ở đường Thanh Đảo gần trường đại học.

6, sáng sớm ngày 19 tháng 1 năm 1996, ở ngõ Đại Giản Ngân phía nam đại học Nam Kinh phát hiện một túi đựng thi thể, sau đó ở công trường trên đường Hoa Kiều, đường Tiểu Phấn Kiều, cửa trường đại học Nam Kinh trên đường Thiên Tân, sân thể dục trong trường, bệnh viện ở đường Hán Khẩu lần lượt phát hiện các phần thi thể khác. Cảnh sát tập trung nghi ngờ người bị hại có thể là Điêu Ái Thanh, cũng trong ngày hôm đó thông báo cho ông Điêu tới Nam Kinh.

7, ngày 20-31 tháng 1 năm 1996, ở cống thoát nước phát hiện đầu nạn nhân và quần áo, sau khi tái lập cơ thể người bị hại, xác định người bị hại còn đầy đủ nội tạng, thông qua người bạn chung ký túc xác nhận thân phận người bị hại chính là Điêu Ái Thanh.

8, tháng 2- tháng 4 năm 1996, cảnh sát lấy trường đại học Nam Kinh làm trung tâm từ đó trải rộng điều tra các khu vực phụ cận, điều tra các thành phần thuộc tầng lớp tri thức và tầng lớp thấp trong xã hội, từ đó tra xét các hoài nghi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được hiện trường thực hiện phanh thây, vụ án lâm vào ngõ cụt.

9, năm 1998, nhà văn Vương Đại Tiến mang tình tiết trong vụ án “1. 19” viết vào tiểu thuyết 《 Vật kỷ niệm 》 .

10, ngày 21 tháng 3 năm 2007, topic《Vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh năm 1996》 xuất hiện.

11, ngày 28 tháng 5 năm 2008, tag “Điêu Ái Thanh” xuất hiện.

12, ngày 19 tháng 6 năm 2008, cư dân mạng “Hắc di tát” ở diễn đàn Tianya lập topic 《 Một vài ý kiến về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh 》, topic lập tức nhận được sự quan tâm của nhiều cư dân mạng.

13, ngày 24 tháng 6 năm 2008, tờ báo 《 Hiện đại báo tường 》ở Nam Kinh đăng một bài nghị luận về vụ án “1. 19” , từ internet tới hiện thực.

14, đầu tháng 7 năm 2008, cảnh sát Nam Kinh tới Khương Yển thu thập tin tức.

15, ngày 4 tháng 7 năm 2008, cư dân mạng “Điệu hồng hiên chủ nhân” đi Khương Yển phỏng vấn cha của Điêu Ái Thanh Điêu Nhật Xương, vì giả mạo ‘công an Nam Kinh’, bị anh rể của Điêu Ái Thanh cho là hung thủ nên báo cảnh sát, sau được phóng thích.

16, ngày 25 tháng 7 năm 2008 , tờ báo 《 nam đô tuần san 》số 237 đưa tin 《 Vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, từ internet cho tới hiện thực 》, làm tổng kết cho sự nổi tiếng của vụ án “1. 19” trong năm này.

17, ngày 30 tháng 11 năm 2009, cư dân mạng “Tiềm thủy a tiềm thủy đa niên” mở topic 《 Tôi muốn nói những điều mình biết về vụ án phanh thây 1.19 ở đại học Nam Kinh》, thu hút sự chú ý của đông đảo cư dân mạng.

18, năm 2010 admin “Tri Chu” của box văn học “Vũ văn lộng mặc” trên diễn đàn tianya ra mắt tiểu thuyết khủng bố 《 thập tông tội 》 có sử dụng tình tiết của vụ án “1. 19”

19, ngày 23 tháng 3 năm 2012, cư dân mạng “baaaaabbcc” lập topic 《 Quỹ đạo màu xám — gửi tới hung thủ của vụ án phanh thây 1.19 》, quan điểm đầy mới mẻ của người này nhanh chóng thu hút được nhiều sự chú ý của cư dân mạng.

20, năm 2011—2012, cư dân mạng “Vi Quang Bằng” và nhiều cư dân mạng khác trên diễn đàn Tianya đã thu thập tổng hợp lại tư liệu của vụ án phanh thây 1.19.

21, ngày 10 tháng 1 năm 2014, Mao Tiểu Miêu lập topic 《 Quay đầu nhìn lại mười tám năm — ghi chép giải thích khó hiểu và phân tích vụ án phanh thây ‘1.19’ ở đại học Nam Kinh năm 1996 》 cực kỳ muốn ghi chép lại tất cả những thông tin liên quan tới vụ án, … . . 囧… . 囧… . . 囧… …

Được rồi, phần I “ghi chép” của topic này đã viết xong, như vậy những phỏng đoán của cư dân mạng ‘Hắc di tát’ có lỗ hổng gì, tại sao không thể tin những gì cư dân mạng “Điệu hồng hiên chủ nhân” đã nói, những topic phỏng đoán vụ án ‘1.19’ cái nào sai cái nào đúng, tại sao chân dung tâm lý của hung thủ được lưu truyền trên mạng lại không đáng tin? Vì sao một vụ án phanh thây đơn giản lại kéo dài nhiều năm như vậy? Những điều này tôi sẽ từ từ nói rõ ở phần II “giải thích nghi vấn” .

II Giải thích nghi hoặc

Ở phần I ghi chép, tôi đã đưa mọi người quay về quá khứ cùng nhau nhìn lại những gì liên quan tới vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh năm 1996, tìm hiểu rõ ràng thân phận của nạn nhân, biểu hiện trước và sau khi mất tích, các tin tức trước và sau khi phát hiện thi thể cũng với cách xử lý và tình huống khi cảnh sát thụ lý vụ án này. Bởi vì có rất nhiều tin tức và manh mối quan trọng ảnh hưởng tới hướng điều tra vụ án, là do tôi tổng hợp tin tức từ nhiều nguồn khác nhau, sau đó dựa vào suy đoán để cho ra kết quả, chứ không phải là tư liệu từ phía cảnh sát. Để chịu trách nghiệm với những đọc giả của mình, tôi phải nói là những thông tin trên rất có thể có lệch lạc hoặc thiếu sót, nhưng đây là tư liệu đầy đủ nhất cho tới thời

điểm hiện tại, nên trong loạt bài viết này tôi vẫn sẽ dựa vào nó để phân tích tiếp.

Đây là phần thứ hai trong seri này "giải thích nghi hoặc", mục đích của phần này là hướng mọi người phân tích những điểm đáng ngờ của từng suy đoán giả thiết được đặt ra trong khoảng thời gian từ khi vụ án được phát hiện cho tới giờ, đặc biệt là suy đoán hung thủ là một tên sát nhân biến thái của 'Hắc Di Tát', và lời kể cũng như phân tích từ những gì 'Điệu hồng hiên chủ nhân' có được sau khi đi thăm nhà họ Điêu, phần này không có tư liệu cụ thể kỹ càng như phần I, cũng không có bất cứ suy đoán giả thiết mới nào được đưa ra như phần III "phân tích". Phần này chỉ đơn thuần là phản bác các suy luận đã có, cho nên đây có lẽ là phần nhàm nhất trong toàn bộ seri, lý do có phần này là vì tôi muốn mọi người lần lượt đi qua từng suy đoán mà người đi trước đã tìm ra, sau đó nói cho các vị biết đó là một ngõ cụt, song đây là phần không thể thiếu trong cái seri nhìn lại mười tám năm sau vụ án của Điêu Ái Thanh này, không bác bỏ quan điểm sai lầm của người đi trước, thì không cách nào nghiêm túc thành lập quan điểm mới của mình, đây là phần nền tảng cho phần III, cho nên hy vọng mọi người không phiền lòng.

Được rồi, giờ thì chúng ta vào việc chinh thôi.

Phần một:

Suy luận của Hắc Di Tát

Nhắc tới vụ án phanh thây "1. 19" , nhất định phải nhắc tới cư dân mạng tên "Hắc Di Tát" và topic 《 một vài ý kiến về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh 》 của anh ta, như nếu đã nhắc tới "Vụ án giết người O. J. Simpson", nhất định phải nhắc tới đôi bao tay kì lạ vậy. Trong lịch sử Trung Quốc, chưa từng có một vụ án giết người nào sẽ vì một cư dân mạng mà làm to chuyện lên, cũng chưa từng có bất kì vụ án hình sự nào

sẽ vì một topic trên mạng mà trở nên kì dị như thế, thậm chí phải nói là khó bề phân biệt, đến cả bản thân tác giả cũng phải bất ngờ về kết quả này.

"Hắc Di Tát", nam, sinh năm 1982, một cư dân mạng trên diễn dàn Tianya, người Nam Kinh, học chuyên ngành luật, từng làm việc ở pháp viện và văn phòng luật sư, thích âm nhạc và văn học, cha là cảnh sát, vào năm 2008 khi lập topic đó, anh ta đang làm việc cho một ngân hàng, khi vụ án '1.19' được phát hiện, anh ta chỉ mới 14 tuổi.

Thông tin bên trên đến từ trang Ifeng, trong bài tường thuật của trang này về tin tức mà truyền thông Nam Kinh đưa tin. Năm 2008, những suy đoán của "Hắc Di Tát" về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, khiến cho vô số cư dân mạng chú ý, càng khiến cho cư dân mạng hoài nghi thân phận của anh ta, thậm chí có vô số người nghi ngờ anh ta chính là hung thủ của vụ án '1.19'. Sau hàng loạt hành động như vạch trần thân phận thật ngoài đời, rồi phân tích, điều tra gốc gác của anh ta, đến cuối cùng buộc cảnh sát Nam Kinh phải tham gia điều tra, bắt 'Hắc Di Tát' đi thẩm vấn, mới có những tin tức sau này. Tuy đã từ vấn đề tuổi mà loại anh ta ra khỏi danh sách hoài nghi, nhưng topic của anh ta có nội dung gì? Lại có thể gây ra tiếng vang lớn như vậy?

Topic《 Một vài ý kiến về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh 》 được mở vào 21h49' ngày 19 tháng 6 năm 2008, bây giờ topic này vẫn còn nằm ở diễn dàn Tianya trong mục lảm nhảm, tuy rằng làm cho rất nhiều người không tin nổi, nhưng cái topic đã vì đủ loại nguyên nhân mà bị 'xoá đi' này, vẫn thật sự còn nằm ở nơi nó xuất hiện đầu tiên, không hề thay đổi bất cứ điều gì. Các bạn có hứng thú sau khi đọc xong bài phân tích của tôi có thể đi qua đó xem thử, để có ấn tượng trực quang nhất.

Toàn topic chỉ có 2500 chữ, không dài, có thể chia làm 11 đoạn ngắn, 11 đoạn này lại có thể chia làm 6 phần:

Phần đầu (đoạn 1-3 của topic), căn cứ vào trạng thái thi thể của nạn nhân xác định hung thủ có tâm lý và chỉ số thông minh rất cao, từ đó kết luận hung thủ có học thức cao.

Phần hai (đoạn thứ 4 của topic), suy đoán nạn nhân chủ động theo hung thủ tới hiện trường, từ đó kết luận hung thụ và nạn nhân là người quen, lại suy ra hai người có chung sở thích;

Phần 3 (đoạn thứ 5), căn cứ vào việc nạn nhân ở Nam Kinh nơi có văn hoá vô cùng đậm đà, suy ra nạn nhân và hung thủ quen nhau là vì niềm yêu thích”Cracked CD”;

Phần bốn (đoạn 6-9) suy đoán nạn nhân làm hung thụ nhớ lại những hồi ức bất hạnh lúc nhỏ, hung thụ giết nạn nhân sau đó phanh thây, từ đó đạt được cân bằng trong tâm lý;

Phần năm (đoạn thứ 10) phác thảo tranh tâm lý của hung thủ;

Phần sáu (đoạn cuối cùng) nói rõ mặt trên đều là suy luận từ cá nhân chủ topic.

Đấy chính là toàn bộ nội dung của cái topic nổi tiếng đó, cả topic không hề có bất cứ chứng cớ cụ thể hoặc chi tiết gì về vụ án ‘1.19’, tư tưởng trung tâm là “Hắc Di Tát” cho rằng nạn nhân Điêu Ái Thanh là bị một người cô thích, cũng chính là tên biến thái sát nhân hào hoa phong nhã giết chết, mà lý do lại được đưa ra dựa theo logic và khả năng trinh thám của tác giả, muốn nghiệm chứng quan điểm của “Hắc Di Tát” đúng hay không, chúng ta phải đi kiểm tra logic trinh thám của anh ta có vấn đề không. Cho nên tôi sẽ bắt đầu phân tích từ phương diện này.

Đầu tiên, tôi biến suy luận của topic đó thành một sơ đồ đơn giản như sau:

(1) Cách thức hung thủ gây án rất khó bị phát hiện →→→ hung thủ có trình độ văn hoá cao;

(2) Hung thủ không phải cố sức mang nạn nhân đi →→→ hung thủ có quen biết với nạn nhân;

(3) Nạn nhân ở nơi có văn hoá nồng đậm là Nam Kinh, kết hợp với (1) →→→ họ quen nhau vì "Cracked CD";

(4) nạn nhân khơi gợi ký ức lúc nhỏ của hung thủ →→→ hung thủ giết cô.

Chúng ta đều biết, logic phát triển hoặc kết quả khi một sự kiện này dẫn tới một sự kiện khác thường có rất nhiều khả năng, nói đơn giản chính là một hiện tượng muốn biến đổi chất, thì phải có đầy đủ số lượng và đúng thời điểm thì mới có thể sinh ra hiện tượng khác. Mà nếu phạm vi lượng của một hiện tượng càng lớn, thì mức độ biến hoá về chất của nó sẽ lại càng lớn, quan hệ logic đối ứng cũng sẽ càng nhiều, tỷ như, chúng ta thường có thể từ điều kiện "cha đứa trẻ này họ Vương" để cho ra kết luận "đứa trẻ này cũng họ Vương". Nhưng, từ điều kiện 'người thân của đứa bé này họ Vương' , chúng ta lại không thể nào cho ra kết luận 'đứa trẻ này cũng họ Vương', như vậy 'đứa bé này họ gì' đã trở thành một logic đối ứng của lượng.

Chúng ta lại quay lại logic của "Hắc Di Tát" , hai điểm (1), (3) rõ ràng có hơn một đôi logic đối ứng, tỷ như (1) 'Cách thức hung thủ gây án rất khó bị phát hiện ' có thể ứng với kết quả 'hung thủ có trình độ học vấn cao' cũng có thể ứng với 'hung thụ từng học qua những kỹ năng liên quan', rồi 'hung thủ có trình độ thấp nhưng từng học qua các kỹ năng đặc biệt' đồng thời cũng có thể ứng với 'hung thủ theo bản năng biểu hiện mình biết các kỹ năng liên quan'… Song "Hắc Di Tát" lại chỉ nhận định "Cách thức hung thủ gây án rất khó bị phát " nên suy ra "Hung thủ có trình độ học vấn cao" , về phần (3)

quá trình suy luận cũng như (1), thậm chí so với (1) càng tệ hơn, bằng vào việc "Nạn nhân ở nơi có văn hoá nồng đậm là Nam Kinh" đã suy ra "nạn nhân cực kì thích Cracked CD", tôi nghĩ cái suy luận này, ai cũng có thể phũ định hoặc bác bỏ. Hắc Di Tát" chỉ chọn lựa kết quả mình cho là hợp lý nhất từ một trong nhiều cặp quan hệ logic, từ đó suy luận ra các phần sau. Như vậy suy luận của "Hắc Di Tát" ngay từ đầu đã bị phiến diện và chủ quan.

Lại nhìn tới (2) và (4), từ bên ngoài, suy luận này tuy không đủ xác đáng nhưng quả thật có khả năng, chỉ là hai điểm này lại xuất hiện một vấn đề lớn, 'nạn nhân gợi lên ký ức bất hạnh của hung thủ' và 'hung thủ không phải cố mang nạn nhân đi' là hai câu trụ cột của cả đoạn phân tích trên, nhưng hai trụ cột này đều là do tác giải giả thiết! Đến đây, thiếu sót trong suy luận của "Hắc Di Tát" hoàn toàn bị lộ ra: Trước đó đã chủ quan xác định một vài đặc điểm cho hung thủ, sau đó lại căn cứ vào các đặc điểm này để hoàn thành quá trình suy luận, bó hẹp khả năng phát sinh trong vụ án và đầy phiến diện chủ quan.

Phân tích xong logic, chúng ta lại nói tới vật chứng. hơn trăm năm trước, một nhà điều tra của Pháp Edmond Locard đã từng đề xuất " nguyên tắc Locard", ông cho rằng quá trình phạm tội thực chất là quá trình trao đổi vật chất, kẻ gây án là một thực thể vật chất, trong quá trình phạm tội hắn luôn mang theo rất nhiều vật chất có thể phát sinh tiếp xúc và quan hệ trao đổi; bởi vậy, vật chất trao đổi trong vụ án tồn tại ở khắp nơi, nó cộng sinh hoàn toàn với hành vi phạm tội, đây là điều không thể thay đổi bởi ý nghĩ của bất kì ai. Sau đó, nguyên tác này đã trở thành chuẩn mực trong giới pháp y —— "Hai vật thể khi tiếp xúc nhau, chắc chắn sinh ra quá trình trao đổi vật chất", sau nữa thì từ nguyên lý này người ta phát triển ra nguyên lý 'di dời tin tức' trong tội phạm học. Như vậy tôi sẽ

vận dụng nguyên tắc này để nghiệm chứng giả thiết của "Hắc Di Tát", nếu nạn nhân Điêu Ái Thanh vì yêu thích "Cracked CD" mà quen biết với hung thủ, như vậy bản thân cô tất nhiên là một người đam mê âm nhạc, quá trình kết bạn giữa cô và hung thủ đương nhiên sẽ có vô số lần tiếp xúc với âm nhạc, mà những tiếp xúc này tất nhiên sẽ biểu hiện trên người hung thủ, vả lại không thể biến mất chỉ vì hung thủ không muốn nó tồn tại.

Nhưng tình huống thực tế là, cảnh sát Nam Kinh đã thu thập hết mọi vật dụng của Điêu Ái Thanh, bao gồm những thứ thu thập được ở Khương Yển, 'chắc là mấy bao' (theo tư liệu từ truyền thông), lần lượt kiểm tra, bao gồm cả nhật ký, sổ ghi chép, vật phẩm riêng tư, nhưng đều không có thứ gì liên quan tới "Cracked CD", từ góc độ vật chứng ta đã có thể gần như hoàn toàn phủ quyết suy luận của "Hắc Di Tát".

Thứ ba là về con người của "Hắc Di Tát" , vì sao anh ta lại có suy luận này, tôi đã thử vào xem profile của anh ta tại Tianya, tìm tới weibo sina của anh ta, kết quả không khác gì mấy so với kết mà dân mạng đã tìm được vào năm 2008: bản thân "Hắc Di Tát" là một người yêu thích âm nhạc, anh ta có cá tính cực kỳ độc đáo và tư duy phản nghịch không giống người thường. Đồng thời anh ta cũng là một kẻ yêu thích mạo hiểm, có hứng thú với việc trinh thám …

(Đây là trang chủ của Hắc Di Tát ở diễn dàn Tianya, thời gian chụp là tháng 1 năm 2014, tài khoản này cơ bản đã không còn dùng nữa, nhưng từ avatar cũng có thể thấy được phần nào tính cách của anh ta, cũng xem như biết được vì sao anh ta lại nghĩ tới manh mối "Cracked CD")

Đấy là chúng ta vừa phân tích qua cái topic được truyền thông liên tục đưa tin là 'hành văn nghiêm cẩn, vận dụng ngôn ngữ chuẩn xác, năng lực trinh thám rất tốt', nhưng từ những gì

đã phân tích bên trên ta lại chỉ thấy: không có bất cứ dấu vết gì chứng minh rằng vụ án ‘1.19’ có quan hệ tới “Cracked CD”, “Hắc Di Tát” là người đầu tiên đề xuất quan điểm này, dựa vào trải nghiệm và sở thích của chính bản thân mình, cộng với hứng thú phản bác các luận điểm trước đó, suy ra tình tiết vụ án, nhưng logic suy luận này đã gán cho hung thụ một vài thuộc tính đặc trưng, đó là một sai lầm rất nghiêm trọng, như vậy chúng ta có thể cho cái topic không có bất cứ chứng cứ thực tế hay là logic gì kia một định nghĩa – nói bậy, đó cũng là quan điểm của cảnh sát Nam Kinh vào năm 2008 sau khi xâm nhập điều tra topic của anh ta : “… . . Không có ác ý khi lập topic, nhưng những phân tích về vụ án đều là suy đoán chủ quan .”

Phân tích của “Hắc Di Tát” bị bác bỏ, mà cũng không tính là bác bỏ được, vì cuối topic anh ta cũng đã nói rõ những quan điểm trong topic đều là suy đoán của cá nhân anh ta, chứ không phải chân tướng. Nhưng vô luận là vô tình phỏng đoán hay cố ý dẫn đường, thì topic của “Hắc Di Tát” cũng kéo vụ án “1. 19” đã phủ bụi 12 năm ra ngoài ánh sáng, khoác lên nó màu sắc quỷ dị và khủng bố, cũng thông qua suy đoán hung thủ là một tên sát nhân biến thái hấp dẫn dư luận xã hội. Sau topic của anh ta, vụ án ‘1.19’ từ một vụ án giết người phanh thây đơn thuần đã biến thành một tiêu điểm trong dư luận xã hội, liên tục thu hút sự chú ý của công chúng, cũng từ sau đó mọi người đều có suy nghĩ là ‘bên trong vụ án này chắc chắn còn ẩn tình khác’ . Như vậy vụ án “1. 19” rốt cuộc thật là tác phẩm của một tên sát nhân biến thái? Tôi sẽ phân tích tâm lý hoạt động và trạng thái của hung thủ, cũng như cho ra quan điểm của mình về vụ án này ở phần III phân tích. Nhưng trước đó chúng ta hãy xem một suy luận khác cũng từ một topic trên mạng, so với “Hắc Di Tát” chỉ đơn thuần phỏng đoán, vị sau lại cống hiến những chi tiết ‘nghe có vẻ thật hơn’ về vụ án này.

Phần hai:

Chuyến thăm viếng và suy luận của của “Chủ nhân Điệu Hồng Hiên”

Vào cuối tháng sau năm 2008, diễn dàn Tianya chính thức đóng topic 《 Một vài ý kiến về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh 》 , sự hiếu kì của các cư mạng dường như cũng đã lắng xuống, nhưng cơn sóng dấy lên từ internet này vẫn chưa hoàn toàn yên tĩnh, sau hàng loạt các bài đưa tin dài kì về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, một cư dân mạng ở Sơn Đông đã không chịu được sức hút của vụ án mà bắt đầu đi điều tra. Anh ta chính là “Chủ nhân Điệu Hồng Hiên “

“Chủ nhân Điệu Hồng Hiên”, tên thật Âu Đức Nghĩa, nam, người Chư Thành, Duy Phường, Sơn Đông, hiện cư trú ở Bắc Kinh, profile của anh ta ở weibo cho biết, anh sinh ngày 14 tháng 10 năm 1976, năm 2008 anh ta 32 tuổi, không nghề nghiệp, thông qua những status và tần suất đăng status của anh ta trên weibo có thể đoán chức nghiệp của Âu Đức Nghĩa là một người chuyên viết tin tức trên internet, đồng thời anh ta còn chủ động cung cấp tin tức trong nước ra nước ngoài, bài đưa tin về vị phanh thây ở đại học Nam Kinh của anh ta ngay sau đó đã được trang Voachinese làm thành chuyện đề, chính bản thân anh ta cũng thừa nhận, vào năm 2008 khi sự kiện Hũ An phát sinh, anh ta đã từng nhận được một cuộc điện thoại phỏng vấn từ truyền thông nước ngoài, sưu tầm tin tức của anh ta từ khoản cuối năm 2008 tới đầu năm 2009, sẽ phát hiện anh ta gia nhập một công ty tên là “Kế hoạch doanh tiêu Chính Phương”, chức vụ của anh được trang web của công ty này ghi là ‘chuyên viên kế hoạch’, nhưng mười năm sau thì công ty này không còn bất cứ thông tin nào liên quan tới anh ta, người hiện đang là chuyên viên kế hoạch của công ty này cũng không phải anh ta, chắc là anh ta đã từ chức rồi.

Lấy tuổi của Âu Đức Nghĩa, thì hẳn anh ta là tốp người đầu tiên sử dụng weibo ở Trung Quốc, trong những diễn đàn cũ ver 1.0 đều thấy tài khoản của anh ta, giờ chúng ta vẫn có thể tìm được rất nhiều tin tức được anh ta đăng tải ở các trang blog cũ như "Blogchina" "blog.163" nơi mà chỉ dành cho những người trung niên tụ tập, nội dung trong các bài viết của anh ta đều liên quan đến các vấn đề chính trị hoặc phê bình, chuẩn xác mà nói thì anh ta toàn đăng các bài chửi rủa, cực đoan bất mãn với hiện trạng của Trung Quốc, văn vẻ của anh ta đầy hận thù, trong trang blogchina của Âu Đức Nghĩa hiện có 133 status, tất cả đều là những chủ đề dạng này 《 Một cách nói khác về Alpaca》, 《 sau trăm tuổi tất cả đều là súc sinh 》, 《 Đồ rùa con, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau giải phóng》, 《 Hai thằng ngốc ở đại học pháp luật Hoa Đông》, từ đó ta có thể thấy được Âu Đức Nghĩa dù đã sớm qua tuổi ba mươi những vẫn không hề trường thành ổn trọng như người lớn, càng không có niềm đam mê văn học như cái anh ta đã tự xưng rằng trong cái ID của mình rằng anh ta là chủ nhân của "Điệu Hồng Hiên" – thư phòng của Tào Tuyết Cần.

Mà càng thú vị là, sau khi xem hết tất cả các status của Âu Đức Nghĩa, ta không thấy bất cứ status nào có liên quan tới vấn đề tra án, ta đều biết trong thế giới ảo internet, những gì mà các cư dân mạng đăng lên, như các bài bình luận, trạng thái cập nhật tin tức, đều có thể phản ánh sở thích, hứng thú hoặc chuyên nghiệp của người đó. Rất rõ ràng, "Chủ nhân Điệu Hồng Hiên" không phải là người say mê gì với việc điều tra phá án như "Hắc Di Tát". Sở dĩ tôi tốn nhiều từ như vậy để giới thiệu Âu Đức Nghĩa, là chỉ muốn nói rõ rằng, năm 2008 Âu Đức Nghĩa lấy thân phận một cư dân mạng tham gia vụ án '1.19' là một điều rất đáng nghi.

Về cái topic liên quan tới vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh của "chủ nhân Điệu Hồng Hiên" Âu Đức Nghĩa, vì topic

này khá linh tinh, nên muốn xem hết cũng không dễ dàng gì, tôi tốn một ngày góp nhặt được đại bộ phận topic, toàn bài viết ước chừng 2 vạn 2 ngàn chữ, chia làm hai phần, phần đầu ước chừng khoảng một vạn năm nghìn chữ, miêu tả tỉ mỉ quá trình anh ta và một nữ phóng viên khác cùng đi đến Giang Tô, Khương Yển thăm viếng cha của Điêu Ái Thanh là ông Điêu Nhật Xương, phần sau khoản bảy ngàn chữ, là phỏng đoán của anh ta về vụ án Điêu Ái Thanh. Những tư liệu có ích trong phần đầu bài viết của anh, tôi đã viết trong phần ghi chép đầu tiên, ở đây tôi sẽ không nhắc lại nữa, mà chỉ phân tích xem, bài viết của anh ta có vấn đề gì, tôi đã chép lại một vài đoạn trong bài viết đó cho mọi người tham khảo:

Ân Đức Nghĩa đầu tiên là giới thiệu cuộc gặp gỡ của anh ta và nữ phóng viên, khi biết cô này chuẩn bị phỏng vấn vụ án '1.19', anh ta đã viết thế này:

"Cô ấy (chỉ nữ phóng viên, chú thích của tác giả) nói cho tôi biết, cô muốn tham gia vụ này, tôi lo cô ấy sẽ bỏ cuộc nữa chừng, vì đây là một đất nước đen tối, rất nhiều chân tướng đều bị giấu đi, truyền thông vì sinh tồn, nên dù có tinh thần hào hiệp thế nào cũng phải quan tâm tới sự sống còn của mình trước. Nếu đã có truyền thông chịu đưa tin về vụ án li kì này, tôi đương nhiên rất vui…"

Sau đó Âu Đức Nghĩa trước khi đến Giang Tô đã bàn bạc chuyện này với một người bản suốt một đêm dài anh ta viết:

"Qua nhiều năm vậy rồi, anh ta (chỉ người bạn của Âu Đức Nghĩa, tác giả chú thích) vẫn luôn duy trì tôi, đồng ý theo dõi tất cả những chuyện tôi đã làm. Càng lo lắng hơn cho sự an toàn của tôi. Có những bài viết rất đáng sợ rất có thể bị khiến mình bị cuốn vào sóng gió, nhưng tôi chưa từng buông tha cho lý tưởng của mình, tôi muốn càng nhiều người nhìn rõ xã hội đen tối này, biết về cái đất nước mang bệnh trầm kha

này, mỗi người góp một chút sức, sẽ có thể thay đổi đất nước này từ căn bản.”

Khi đến đến Nam Kinh , trên đường đi tới nhà Điêu Nhật Xương, Âu Đức Nghĩa và nữ phóng viên đã gặp một nghiên cứu sinh, ba người nói về vụ án ở đại học Nam Kinh, anh ta có viết:

“Làm tôi kinh ngạc vô cùng. Không thể không bội phục cái sự phong toả truyền thông của chính đảng này, họ khống chế ngôn luận quá mức hoàn hảo …. Xem ra đám cầm đầu nghiên cứu lý luận kia, nên nghiên cứu thêm vài trò hay ho nữa để đùa bỡn dân chúng Trung Quốc. Dùng mấy cái lý luận bốc mùi đó khống chế tư tưởng của dân chúng là bất khả thi. Cho tới giờ chưa bao giờ có một vị chúa cứu thế, càng chẳng có tư tưởng chó má hay chủ nghĩa nào cứu vớt được nhân loại, bảo thủ ngoan cố mà cung phụng những lý luận đó, không diệt vong thì quả là kì tích.”

Đúng vậy, các bạn không có nhìn lầm đâu, trong bài viết được cho là nghiên cứu kỉ càng tỉ mỉ có thể xem như tư liệu về vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh đó, ngoại trừ những ý kiến tác giả phản bác các suy luận khác, phỏng đoán và ghi chép không khác gì sổ thu chi, thì hơn phân nữa nội dung đều là như 3 đoạn trên, tác giả chỉ biểu lộ tư tưởng và cái nhìn của mình với xã hội. Mở đầu bài viết, Âu Đức Nghĩa đã biểu hiện rõ ràng thái độ của mình với vụ án này ———— anh ta kiên trì nhận định vụ án “1. 19” còn có ẩn tình khác, anh ta chú ý vụ án “1. 19” không phải như một người yêu thích phá án chú ý tới một vụ án, mà là vì “Công bố một sự thật bị che dấu”. Ngay từ đầu, “chủ nhân Điệu Hồng Hiên ” Âu Đức Nghĩa đã ôm ý nghĩa này để tham gia điều tra vụ án, trong đầu anh ta đã sớm kết luận rằng kẻ gây án là một tầng lớp nào đó. Với anh ta thì việc vạch trần chân tướng của chính phủ Trung Quốc mới

là mục đích chính, chứ không phải là vì tìm kiếm manh mối của vụ án ‘1.19’.

Ngày 5 tháng 7, Âu Đức Nghĩa và nữ phóng viên tới Khương Yển, vì giả mạo làm ‘cảnh sát Nam Kinh’, bị anh chồng của Điêu Ái Thanh phát hiện, báo cảnh sát, cảnh sát Khương Yển sau khi liên hệ với cảnh sát Nam Kinh đã bắt hai người lại.

Sau đó Âu Đức Nghĩa lại dùng một phần dài để”Lên án mạnh mẽ” cảnh sát Khương Yển vi phạm nhân quyền, xâm phạm quyền công dân, tuy rằng cảnh sát ở đó chỉ mời anh ta về đồn làm ghi chép, thu thập vân tay mẫu máu, thậm chí khi dẫn hai người họ về đồn, cảnh sát vì chú ý tới cảm xúc của Âu Đức Nghĩa mà để anh ta ngồi ở ghế đằng trước. Nhưng trong mắt Âu Đức Nghĩa, cảnh sát Khương Yến ngắt ngang cuộc phỏng vấn của anh ta, hoàn toàn là ‘bằng chứng’ chứng minh vụ án Điêu Ái Thanh ‘có người đứng sau, cản trở phá án’. Sau khi ở một buổi chiều trong đồn, chờ Âu Đức Nghĩa ra ngoài mới biết nữ phóng viên đã rời khỏi Khương Yển trước, anh ta quyết định lần nữa tới nhà Điêu Nhật Xương, xem xét những vật dụng Điêu Ái Thanh từng dùng rồi trở về. Một tuần sau đó, Âu Đức Nghĩa bắt đầu đăng bài nhật kí về chuyến đi thăm của mình, cũng ở cuối bài thêm vào những phỏng đoán của mình về vụ án này.

Đầu tiên, anh ta nghi ngờ nội tạng của Điêu Ái Thanh không còn đầy đủ, lý do là lúc tư liệu của vụ án bị tuồng ra, không ai có thể chứng minh nội tạng của cô đòn đủ, mà trong thời gian phát hiện vụ án, số lượng phẫu thuật cấy ghép gan ở một bệnh viện nào đó của Nam Kinh có quan hệ với quân đội đột nhiên tăng cao, vì thế Âu Đức Nghĩa tin rằng anh ta có đủ lý do hoài nghi nguyên nhân cái chết của Điêu Ái Thanh có liên quan tới việc buôn bán nội tạng phi pháp.

Thứ hai, anh ta nghi ngờ tiểu thuyết "Vật kỷ niệm" của Vương Đại Tiến đã miêu tả lại vụ án phanh thây nữ sinh, mà lúc xảy ra vụ án, Vương Đại Tiến vừa lúc cho xuất bản lại tiểu thuyết của mình sau khi đã tỉnh chỉnh tình tiết bên trong, vì thế Âu Đức Nghĩa tin rằng anh ta đủ lý do ngoài nghi cái chết của Điêu Ái Thanh, có liên quan tới quần thể các tác giả viết tiểu thuyết.

Thứ ba, anh ta nghi ngờ ban lãnh đạo của đại học Nam Kinh, vì các thầy cô ở đây không nghiêm khắc điều tra việc ăn ngủ của các sinh viên, việc thiếu ý thức trong quản lý ktx của đại học Nam Kinh là nguyên nhân quan trọng dẫn tới cái chết của Điêu Ái Thanh.

Thứ tư, anh ta nghi ngờ vai trò của chính phủ và quân đội Nam Kinh trong vụ án này, lý do là khu vực xung quanh đại học Nam Kinh cũng là chung quanh khu vực trung tâm thành phố là nơi ở của khá nhiều quan chức chính phủ và quân đội. Anh ta cho rằng hung thủ vứt xác xa như vậy, cần có phương tiện giao thông, mà năm 1996 ở Nam Kinh chỉ có quan chức nhà nước có thể tự do sử dụng ô tô, đồng thời anh ta còn tin chắc rằng, nơi ở của những quan chức này vào năm 1996 tuyệt đối không bị cảnh sát đến điều tra.

Thứ năm, anh ta nghi ngờ cách phá án và điều tra của cảnh sát Nam Kinh năm đó, lý do, đầu tháng 7 năm 2008. cảnh sát Nam Kinh sử dụng mẫu máu của cha Điêu Ái Thanh để làm xét nghiệm, điều này cho thấy vào năm 1996, cảnh sát Nam Kinh đã điều tra một cách vô ích, và vụ án này tới nay chưa phá được là do cảnh sát Nam Kinh chưa làm tròn trách nhiệm.

Cuối cùng, anh ta tin chắc vụ án '1.19' có người đứng sau, lý do là tháng 6 năm 2008, diễn đàn Tianya đã đóng một topic điều tra, và lần này anh ta đến thăm thì bị cảnh sát bắt lại.

Đến đây, Âu Đức Nghĩa ‘Chủ nhân Điệu Hồng Hiên’trần thuật xong quá trình thăm viếng nhà Điêu Ái Thanh và tổng kết ý tưởng của mình về vụ án ‘1.19’, anh ta cho rằng vụ án này có quan hệ tới việc cấu kết của bệnh viện Nam Kinh với quần thể tác giả và quan chức nhà nước ở Nam Kinh, hơn nữa ban lãnh đạo đại học Nam Kinh và cảnh sát ở đây không làm tròn trách nhiệm, vả lại còn hợp tác che dấu vụ việc, thậm chí tới năm 2008 ‘những kẻ đứng sau’ vẫn tiếp tục che dấu vụ án, cản trở người điều tra chân tướng…

Chương 7 Còn Có Một Người Chết

Vụ án phanh thây ở trường đại học Nam Kinh còn được gọi là vụ án Nam Kinh "1.19", vụ án Điêu Ái Thanh. Xảy ra vào ngày 19 tháng 1 năm 1996, địa điểm là ở tỉnh Giang Tô, thành phố Nam Kinh, người bị hại là Điêu Ái Thanh, sinh viên năm nhất của đại học Nam Kinh.

Sau chín ngày sau không có bất kỳ tin tức nào từ Điêu Ái Thanh, sáng sớm ngày 19 tháng 1, một bác gái lao công trong lúc làm việc đã phát hiện ra những miếng thịt nhỏ của thi thể người bị hại tại đường Hoa Kiều thành phố Nam Kinh. Hung thủ vì muốn hủy đi tất cả dấu vết gây án đã nấu thi thể, rồi chia nhỏ thành 2000 miếng. Sau khi vụ án xảy ra, công an thành phố Nam Kinh đã vận dụng những lực lượng tinh nhuệ nhất, điều tra với quy mô lớn, những đến nay vẫn không tìm được hung thủ.

Năm 2016 chính là thời hạn kết thúc truy tố của vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh.

- Nếu như thật sự là bắt chước vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh, phải chăng điều đó có nghĩa, chúng ta cũng tìm được 2000 miếng thịt người trong trường học?

Sở Triệu làm ra vẻ buồn nôn.

- Trước kia, bởi vì tôi có chút tò mò nên đã nhìn qua một số tư liệu, so với trên mạng, còn buồn nôn hơn nhiều, một giỏ thịt nát đặt ở đó, đơn giản chính là hủy đi tam quan (Tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.)

Tô Bạch vỗ bả vai Sở Triệu:

- Cậu đó, ngoài mồm luôn nói không muốn làm cảnh sát, thế mà con xem loại tư liệu nội bộ này, chậc, chậc, thật đúng là khẩu thị tâm phi (suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.)

- Đó là sở thích của tôi, không được sao?

Sở Triệu lắc đầu xem thường, lúc này di động của anh ta lại vang lên.

Lần này anh rể của Sở Triệu không tiếp tục quát mắng anh ta nữa, mà chính là nhỏ giọng hỏi.

- Tiểu tử, có phải cậu có phát hiện gì không? Nếu không phải vậy, cậu đâu có cái gan chó đó, dám cúp máy của tôi!

- Ha ha, anh rể, em tìm được một thứ.

- Thì vụn à? Chỗ này đã có hơn 300 miếng rồi, khắp nơi đều là thịt vụn, chỉ cần dịch bàn, dịch ghế, lật bụi cỏ, mở nắp bồn cầu, đều là thịt vụn.

- Thứ em tìm được không phải là thịt vụn.

Đội trưởng Tôn nghe đến đó, rõ ràng hô hấp của anh ta hơi dừng lại một chút:

- Đó là gì?

- Đầu người.

Sở Triệu lấy ra một điếu thuốc lá, ngậm ở trong miệng, nhưng lúc anh ta tìm bật lửa, anh ta lại nhớ ra lúc trước anh ta đã ném bật lửa đi rồi, Sở Triệu nhìn thoáng qua Tô Bạch, nhìn thấy dáng vẻ giống như rất thống khổ, ngồi xổm trên mặt đất của Tô Bạch, anh ta ngạc nhiên hỏi:

- Cậu sao thế, không thoải mái sao?

- Tiểu tử, cậu mau mang đầu người vào trong phòng học, nhanh lên!

- À, được!

Sở Triệu cúp máy, ôm đầu người đến trước mặt Tô Bạch.

- Sao thế, không thoải mái?

Sắc mặt Tô Bạch trắng bệch, thân thể co rút, cả người hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác ngạt thở, ngay sau đó, bên tai hắn dường như lại vang lên giọng nói của người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố.

"Chào mừng quý thính giả nghe đài, chuyện xưa của chương trình phát thanh đang trong quá trình thu âm, mong quý vị thính giả chờ đợi một chút, hẹn gặp lại quý vị thính giả trong số tiếp theo, không gặp không về"

Sau khi giọng nói này biến mất, Tô Bạch mới cảm thấy áp lực và thống khổ trên người hắn cũng biến mất theo.

Lúc này, trong tai hắn mới vang lên tiếng gọi ầm ĩ của Sở Triệu.

Ý thức của Tô Bạch có chút hốt hoảng, hắn vội vàng xua tay, lảo đảo đứng lên:

- Tôi không sao, không có việc gì, cậu mang đầu người đi đi, như vậy có thể sớm xác nhận được thân phận.

Sở Triệu khẽ gật đầu:

- Cậu thì sao? Có đi cùng tôi không?

- Tôi muốn về ký túc xá nghỉ ngơi, tôi cũng không phải là người của hội sinh viên.

- Con mẹ nó, sao cậu lại không có nghĩa khí như vậy chứ, không phải cậu rất thích giết người à?

Tô Bạch ho khan một tiếng, sau đó xoay người, ôm chầm lấy bả vai Sở Triệu:

- Tôi thích giết người, cậu nói không sai, nhưng chưa biến thái đến mức thích luộc chín người ta, sau đó cầm dao cắt thành ngàn mảnh, cậu hiểu không?

- Cho nên…

- Cho nên, tôi đi về phòng ngủ, cậu tiếp tục tìm thịt vụn, nếu như cậu muốn, tôi có thể mang cho cậu chút muối ăn và cây thì là.

- Cậu…

Sở Triệu tức giận không nói nên lời.

Sau khi Tô Bạch nói xong câu đó liền không chút nghĩa khí, đi qua sân thể dục, đi về phía trước, đi đến ký túc xá của mình.

Ở trên sân thể dục cũng có không ít người đang tiến hành tìm kiếm, thỉnh thoảng có người phát hiện ra, ngay ở dưới giỏ bóng rổ, lại có thể có được miếng thịt người.

Đối với Tô Bạch mà nói, giết người cũng không có gì đáng sợ, hắn đã giết bảy người, đối với chuyện giết người, hắn đã có chút chết lặng, nhưng chỗ đáng sợ chính là, giết chết một người, lại đem thân thể và nội tạng của cô ta đi luộc chín, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó lại rải ở khắp nơi như thế. Điều này cần phải có trái tim lãnh khốc như thế nào mới có thể làm được?

Tô Bạch thả ống tay áo xuống, bước nhanh về phía ký túc xá, hôm nay lần đầu tiên muộn như vậy rồi mà dì quản lý ký túc xá còn chưa ngủ, bởi vì lúc trước có rất nhiều lãnh đạo nhà trường và cảnh sát đã tới, có không ít sinh viên trong hội sinh viên bị gọi ra ngoài tìm kiếm, xảy ra chuyện lớn như thế, dì quản lý ký túc xá còn muốn lười biếng, ngủ sớm như lúc trước là chuyện không thể nào.

Thấy Tô Bạch đi về, dì quản lý ký túc xá vội vàng hỏi

- Bạn học, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi nghe nói chết rất nhiều người?

Tô Bạch nhíu mày, nhưng hắn vẫn trả lời:

- Chỉ chết một người.

- Vậy sao cần nhiều người đi tìm như thế? Là vì chết trong trường, cho nên muốn đi tìm thi thể sao?

Một khi dì quản lý ký túc xá bát quái, đúng là có chút khí thế không sợ trời không sợ đất.

- Là một người chết, nhưng lại bị chia thành nhiều mảnh, bây giờ còn đang tìm kiếm, có lẽ trong ký túc xá cũng có.

- Làm sao có thể, trong ký túc xá của chúng ta làm sao có thể có, mỗi ngày tôi đều quản lý cẩn thận.

Tô Bạch cũng lười nói ra chuyện mỗi lần buổi tối hắn trở về đều có thể đi thẳng vào mà không cần đăng ký. Hắn trực tiếp thoát khỏi sự truy hỏi của bà ta, đi vào bên trong ký túc xá, sau khi lên tầng 3, Tô Bạch đi vào nhà vệ sinh trước, rửa mặt, rửa tay, cái tay này của hắn đã cầm qua thịt vụn và đầu người, quả thật cần rửa một chút, cũng may Tô Bạch cũng không có bệnh thích sạch sẽ.

Trong lúc rửa tay, Tô Bạch nhìn thấy trên bồn rửa mặt có một chai sữa tắm của ai để đó, hắn đổ một ít ra lòng bàn tay để rửa. Sinh viên thường xuyên dùng nhà vệ sinh chung để tắm, cho nên nơi này có sữa tắm hay dầu gội để lại cũng không có gì là kỳ lạ, chỉ có thể trách điều kiện của ký túc xá quá kém, chưa nói đến chuyện nơi này không có phòng vệ sinh riêng, nhà tắm chung lại ở một khu khác, sinh viên muốn đi tắm, phải đi một đoạn đường khá xa, vòng qua một sân thể dục và một khu giảng đường nữa. Mùa hè tắm xong lại đi về, có lẽ trên người đã lại chảy mồ hôi, tắm cũng như không.

Sau khi rửa tay xong, Tô Bạch quay về phòng của mình, trong phòng có bốn chiếc giường, nhưng bình thường cũng chỉ có hai người ở, một người thì đã đi ra ngoài thực tập, một người khác thì ở bên ngoài, sống chung với bạn gái.

Giường số 1 là một nam sinh rất trắng, anh ta là người bản địa, sinh viên ngành toán học, tên là Lưu Hòa.

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì à?

- Ừ, có người chết.

Tô Bạch cũng không muốn ở chỗ này tiếp tục trò chuyện, hắn đổi giày, dự định đi đến giường của mình, chỉ có khi kéo rèm lại, Tô Bạch mới cảm thấy chính mình có không gian riêng, khiến cho hắn có một loại cảm giác an toàn.

Lưu Hòa, người cũng như tên, đối với người nào cũng khách khí, ôn hòa, thấy Tô Bạch không muốn nói nhiều, anh ta cũng không hỏi, tiếp tục nằm ở trên giường, bật đèn bàn, đọc sách.

Trước khi Tô Bạch lên giường, hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong đầu hắn lại xuất hiện hình ảnh về cái đầu người kia.

Hắn leo xuống khỏi thang giường, đi đến chiếc giường của người đã đi ra ngoài sống chung với bạn gái.

- Này, cậu nói xem, có phải hai ngày nay Trần Sở không có trở về?

Lưu Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút, lập tức khẽ gật đầu:

- Tính cả tối nay, hình như là ba ngày rồi…

- Lúc đi học, tôi cũng không có gặp cậu ta.

Tô Bạch lại nói một câu, ngay sau đó hắn bắt đầu lật giường của Trần Sở lên.

- Cậu làm gì…

Lưu Hòa hơi kinh ngạc nói.

- Cậu có nhớ Trần Sở có một khung ảnh, ở trong đó để ảnh cậu ta và bạn gái không, tôi nhớ lúc cậu ta mang về ký túc xá, còn khoe khoang một lúc.

Tô Bạch hỏi.

- Có, tôi có nhớ, nhưng tôi cũng không biết cậu ta để đâu.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn tiếp tục tìm, giường chiếu đều bị hắn lật lên, bên dưới có tiền lẻ, bật lửa, có tạp chí thậm chí còn có cả quần lót và bít tất, nhưng không có khung ảnh nào.

Tô Bạch lại qua chỗ bàn đọc sách của Trần Sở tìm, ngăn kéo của bàn đọc sách được khóa lại, Tô Bạch trực tiếp dùng chân đạp vào để phá khóa, khiến cho Lưu Hòa có chút sửng sốt, cũng không biết Tô Bạch lên cơn thần kinh gì.

Tô Bạch mở ngăn kéo ra, lấy ra vài cuốn sách và mấy hộp bao cao su, sau đó Tô Bạch tìm được một khung ảnh.

“Phù phù…”

Hắn thổi lớp bụi phủ trên đó, lại dùng tay lau đi, cuối cùng hai người ở trong khung hình trở nên rõ hơn.

Nhìn thấy gương mặt của cô gái này, trong đầu Tô Bạch lại nhớ đến mặt của người kia, nhất là vị trí nốt ruồi đen ở dưới cằm, hoàn toàn trùng khớp.

Tô Bạch lập tức cầm di động lên, gọi cho Sở Triệu.

- Alo, tôi không cần muối và thì là, nếu như cậu còn có chút lương tâm thì mang cho tôi một cốc sữa.

- Qua cái em gái cậu, các người đã tra ra được thân phận của thi thể cô gái kia chưa?

- Đang kiểm tra hồ sơ, sắp rồi.

- Không cần tìm nữa, tôi biết là ai, nhưng có lẽ khả năng người chết, không phải chỉ có một người.

Tô Bạch nói xong câu đó liền nhìn về phía chiếc giường trống không, bạn học của mình có tính tình gì, Tô Bạch là người hiểu rõ, loại người này dám giết bạn gái của anh ta, sau đó nấu chín, phanh thây lại vứt xác?

Căn bản là không có khả năng!

Căn cứ vào chuyện mấy ngày nay anh ta đã không đi học.

Thật ra kết quả đã được miêu tả rất sinh động rồi.

Chương 8 Nghi Thức Tà Ác

Sau khi gọi điện cho Sở Triệu, Tô Bạch hỏi thẳng Lưu Hòa:

- Cậu còn nhớ rõ địa chỉ của Trần Sở không?

Lưu Hòa giống như phát giác được đã xảy ra chuyện gì, anh ta vô thức do dự một chút, nhưng dưới ánh mắt của Tô Bạch, anh ta vẫn gật đầu một cái:

- Biết, lần trước lúc cậu ta chuyển đồ, tôi có qua hỗ trợ.

Tô Bạch bình thường có chút quái gở, cho nên lúc trước, khi Trần Sở chuyển ra ngoài, anh ta cũng chỉ nói với Tô Bạch một tiếng, Tô Bạch cũng chỉ gật đầu cho qua, đối phương cũng không có ý nhờ hắn giúp đỡ chuyển đồ.

- Dậy đi, có lẽ Trần Sở xảy ra chuyện rồi.

- Xảy ra chuyện gì?

Lưu Hòa vừa vội vàng hỏi, vừa tranh thủ mặc quần áo.

Tô Bạch nhíu mày, hắn cầm di động lên, tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, rốt cuộc cũng tìm được số của Trần Sở, Tô Bạch lập tức gọi đến.

- Xin lỗi, thuê báo quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…

Tắt máy?

Tô Bạch hít sâu một hơi, dựa theo tình huống bình thường mà nói, một thanh niên hiện đại sẽ rất ít khi để di động ở trong tình trạng tắt máy,lại thêm phỏng đoán lúc trước, có lẽ Trần Sở đã dữ nhiều lành ít, cũng không biết kết cục của Trần Sở là gì,

là giống như bạn gái của anh ta, bị nấu chín sau đó cắt thành ngàn mảnh, vứt khắp trường học, hay là một kết cục khác?

Sau khi Lưu Hòa mặc xong quần áo, Tô Bạch và anh ta trực tiếp rời khỏi ký túc xá, bên ngoài ký túc xá, một đội cảnh sát đã chạy tới, xem ra cấp bậc còn không thấp, Sở Triệu cũng ở trong đó.

Sở Triệu nhìn thấy Tô Bạch đi ra, liền chỉ tay vào hắn, nói:

- Chính là cậu ta, cậu ta tên là Tô Bạch, cậu ta chính là người cung cấp tin tức về thân phận của người chết và các tin tình báo khác.

Cục diện này khiến Tô Bạch có chút đau răng, trong nháy mắt, có chút giống như Sở Triệu đang kêu gào: Chính là cậu ta, cậu ta tên là Tô Bạch, cậu ta ở trong câu lạc bộ giết người, cậu ta đã giết mấy người rồi.

Cũng may, tuy quản lý của câu lạc bộ lỏng lẻo, bốn thành viên cũng không có gì ràng buộc, nhưng bốn người này đều có điều kiện gia đình không đơn giản, mỗi người đều có một tương lai tốt, cho nên sẽ không xuất hiện loại tình trạng cá chết lưới rách. Hơn nữa, trong mỗi sự kiện, mỗi một người, hoặc nhiều, hoặc ít đều có tham dự, mông người nào cũng không sạch sẽ.

Một người cảnh sát có gương mặt tang thương đi tới, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch:

- Ý của cậu là, người chết còn có thêm một người bạn trai sống chung, bọn họ sống ở bên ngoài?

- Đúng thế, bạn trai của người bị hại là bạn cùng phòng của tôi lúc trước, hiện tại, trong ký túc xá, chiếc giường trống không là của cậu ta, cậu ta không phải là hung thủ, cậu ta không có năng lực làm ra loại chuyện này, hơn nữa, đã ba ngày rồi, cậu ta không có đến trường đi học.

- Làm sao cậu lại nhận ra người chết?

Cảnh sát tang thương lại hỏi.

- Cục trưởng Vương, cậu ta và tôi cùng tìm ra đầu người, cho nên cậu ta nhìn thấy chiếc đầu người kia.

Lúc này, Sở Triệu nói xen vào.

Cục trưởng Vương khẽ gật đầu, thái độ của ông ta đối với Sở Triệu, giống như là muốn lấy lòng, xem ra tuy bình thường Sở Triệu làm việc có chút không nghiêm túc lắm, nhưng quan hệ trong nhà anh ta đủ mạnh, ngay cả người anh rể kia cũng chỉ dám thu thập anh ta mấy lần mà thôi.

- Tiểu Tôn, cậu dẫn người qua phòng trọ mà bọn họ thuê nhìn xem tình hình, tôi tiếp tục ở lại chỗ này tìm kiếm các bộ phận thi thể.

- Vâng!

Đội trưởng Tôn lập tức gật đầu, sau đó anh ta đi đến trước mặt Tô Bạch, hỏi:

- Cậu biết địa chỉ nhà trọ của bọn họ không?

- Biết, tôi có thể dẫn các người đến đó.

- Được, cậu, cậu, cậu và cậu, đi cùng tôi đến đó.

Cuối cùng đội trưởng Tôn còn chỉ vào Sở Triệu.

Lúc này, bảy, tám người ngồi lên hai chiếc xe cảnh sát, đi ra khỏi trường học, lần này chỉ là đi ra ngoài kiểm tra tình hình mà thôi, nếu như trong căn phòng trọ kia thật sự xảy ra chuyện, nhất định sẽ có nhiều người và nhiều nhân viên chuyên nghiệp sẽ được điều tới.

Trên xe, Tô Bạch và Sở Triệu ngồi cùng một chỗ, Tô Bạch nhỏ giọng hỏi:

- Không tra được gì qua camera sao?

Theo lý thuyết, tội phạm dám vứt xác trong trường học, mà lại không phải ném một, hai miếng, hiện tại đã tìm ra mấy trăm miếng thịt người, trong vườn hoa, trong phòng học, trong nhà vệ sinh…rất nhiều chỗ chỉ cần tìm kiếm tỉ mỉ là có thể tìm được, diện tích lớn và số lượng miếng thịt người vứt ra nhiều như thế, làm sao lại không để lại manh mối gì trên camera giám sát?

Sở Triệu thở dài, cười nói:

- Thật sự là giống như gặp quỷ, có một tổ đã sớm điều tra camera nhưng thật sự là không có gì khác thường xảy ra, rõ ràng những miếng thịt người kia bị ném ra chưa qua 24 tiếng, thậm chí còn ngắn hơn, nhưng trên camera lại không có gì đặc thù, thậm chí ở trong một phòng tự học khác, từ hôm qua đến hôm nay không có ai vào qua, nhưng lại phát hiện được hai miếng thịt.

Nghe thấy tin tức này, Tô Bạch bỗng nhiên trầm mặc lại, nếu như trong camera giám sát không có một chút manh mối gì, chuyện này quả thật quỷ dị.

Bỗng nhiên, Tô Bạch chợt nhớ tới những gì hắn đã trải qua trong ngày hôm qua, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía radio trên xe, nhưng cũng may, giọng nói kia không có tiếp tục vang lên.

Hiện tại, đối với radio, Tô Bạch sinh ra một loại cảm xúc e ngại, đó là một loại sợ hãi theo bản năng của con người, đối với những thứ mà họ không biết, hay là đối với những hiện tượng siêu nhiên.

Xe dừng lại ở một tiểu khu bên ngoài trường học, nơi này là một tiểu khu rất cũ, có thể nhìn ra được nó được xây dựng đã lâu. Nhưng mà những cặp đôi sinh viên yêu nhau thuê nhà ở đây, dù nói thế đi nữa, điều kiện ở nơi này tốt hơn ký túc xá trong trường rất nhiều.

Dưới sự dẫn đường của Lưu Hòa, mọi người rất nhanh đến căn phòng năm ở trên tầng hai của một tòa chung cư.

“Cốc cốc cốc!”

Đội trưởng Tôn đi qua gõ cửa, nhưng một lúc lâu cũng không có ai trả lời.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh cửa, đưa tay lên bịt mũi, hắn ngửi thấy một mùi máu tươi.

Lúc này ánh mắt của đội trưởng Tôn bỗng nhiên nhìn về phía Tô Bạch, sau đó cũng dùng mũi mình hít hà, giống như hiểu ra điều gì, nhưng ánh mắt anh ta nhìn Tô Bạch đã có chút khác thường.

Sắc mặt Tô Bạch không thay đổi, nói thẳng:

- Có mùi máu tươi, khứu giác của tôi rất mẫn cảm, không sai được.

Bị hoài nghi, còn không bằng thoải mái nói ra.

Thấy Tô Bạch thoải mái nói ra, vẻ ngờ vực trước đó của đội trưởng Tôn lập tức biến mất, khẽ gật đầu, lui về sau hai bước, sau đó xông lên,một chân đá mạnh vào cửa phòng.

- Oẹ…

Gần như tất cả mọi người ở đây đều bắt đầu nôn mửa, ngay cả người nhiều năm làm cảnh sát như đội trưởng Tôn cũng không ngoại lệ, bởi vì vừa rồi anh ta đá tung cửa, đơn giản là giống như mở nắp thùng rác ra, tất cả những mùi vị và cảnh tượng trong phòng đều hiện ra.

Đây là một căn phòng trọ bình dân, chỉ khoảng 60 mét vuông, hai phòng ngủ và một phòng khách, phòng khách cơ bản không có gì, ngay cả đặt một chiếc bàn ở đó cũng khó.

Ngay ở trong một căn phòng ngủ nhỏ, có một chiếc ghế, một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, chân tay anh ta đều bị đóng đinh trên đó, ngoài ra, toàn bộ lồng ngực và bụng của anh ta đều bị móc sạch, bên trong giống như bị chất đầy bằng thứ gì đó, trương phồng lên.

- Bảo vệ tốt hiện trường, không được đi loạn, gọi về tổng bộ yêu cầu giúp đỡ, nơi này là hiện trường phát hiện ra thi thể thứ hai.

Đội trưởng Tôn cố nén cảm giác buồn nôn, ra lệnh cho cấp dưới.

- Vâng!

Một cảnh sát giống như nhận được lệnh đại xá, vội vàng chạy xuống cầu thang gọi điện thoại.

Ngược lại, hai người Tô Bạch và Sở Triệu khôi phục lại rất nhanh, dù sao ngoại trừ mùi khó ngửi và hình ảnh có chút vặn vẹo, cũng không có gì quá đặc biệt. Sau khi đã thích ứng, hai người có thể quan sát kỹ hơn hiện trường.

- Bụng của cậu ta trương lên, trong đó nhét thứ gì? Gối đầu? Hay là bông?

Sở Triệu nghi ngờ hỏi.

Tô Bạch chỉ vào những hộp nhỏ được vứt trên mặt đất trong phòng khách, nói:

- Nếu như tôi đoán không sai, những chiếc bao cao su này, sau khi được đổ đầy nước sẽ được nhét vào trong bụng cậu ta.

Chương 9 Người Quỷ Dị

Một đôi nam nữ sinh viên thuê nhà ở ngoài trường, sống chung với nhau. Nữ sinh bị nấu chín, sau đó cắt thành 1000 miếng thịt nhỏ, rải khắp ngõ ngách trong trường học. Nam sinh bị đóng đinh trên ghế, ngực bị mổ phanh ra, tất cả nội tạng bên trong đều bị lấy đi, sau đó ổ bụng còn bị nhét đầy những bao cao su được đổ đầy nước.

Kiểu chết này đã vượt qua khỏi lẽ thường, vô cùng thê thảm, đây không giống như một vụ báo thù, nó giống như một loại nghi lễ nào đó.

Lưu Hòa và Tô Bạch cùng nhau trở về ký túc xá, trên đường về, Lưu Hòa gần như đều lấy tay che ngực, hiển nhiên, đối với anh ta mà nói, những hình ảnh trước đó đã đả kích anh ta.

Ngược lại, Tô Bạch còn tốt, dù sao tính cách của hai người cũng không giống nhau.

Chỉ là, Tô Bạch bỗng nhiên liên tưởng đến chuyện camera giám sát mà Sở Triệu đã nói lúc trước, có thể né tránh toàn bộ camera trong trường, đồng thời vứt những mảnh thịt người ở xung quanh sân trường, hình như đây không phải là những chuyện con người có thể làm được.

Lúc này, di động của Tô Bạch rung lên.

- Lưu Hòa, cậu về ký túc xá trước đi, lát nữa tôi về sau.

Tô Bạch nói với Lưu Hòa một tiếng, sau đó đi về phía quán bán đồ nướng bên ngoài trường học.

- Alo, tôi đây, đêm hôm khuya khoắt, cô gọi cho tôi có chuyện gì?

- Tôi nghe nói trường học các anh xảy ra chuyện, chậc chậc.

Bên đầu dây bên kia, Huân Nhi giống như đang sấy tóc, điện thoại di động mở loa ngoài, cho nên Tô Bạch có thể nghe được những tiếng vù vù trong điện thoại.

- Tin tức của cô thật linh thông.

Tô Bạch đi đến chỗ quán bán đồ nướng. Hắn nhìn mấy xiên thịt nướng, hầu kết giật giật, hình như hôm nay không thích hợp để ăn thịt nước cho lắm:

- Ông chủ, cho tôi hai chai bia, xào cho tôi ít rau xanh, không cần cho thêm thịt vào.

- Ha ha, sao thế, hôm nay anh cũng chịu ảnh hưởng rồi à? Nói thật, nếu như không phải thủ đoạn này quá mức biến thái, tôi còn cho rằng anh gây án ở trong trường, dù sao thì anh cũng là kẻ nghiện giết người.

Tô Bạch cười khan hai tiếng, ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ.

- Bệnh của tôi còn chưa nặng đến mức độ đó, tôi sẽ không vô duyên vô cơ lấy bạn học bên cạnh mình ra để khai đao!

- Chính anh cũng đã nói, là vì bệnh tình của anh chưa nguy kịch mà thôi, tôi nói cho anh biết, nếu như bệnh tình của anh vẫn tiếp tục phát triển, ngày anh biến thành tội phạm giết người liên hoàn, sẽ không còn xa.

- Hình như hiện tại tôi đã là người như thế rồi.

- Ít nhất, hiện tại những người bị câu lạc bộ của chúng ta giết đều không phải là người tốt lành gì.

- Làm sao tôi lại thấy chúng ta giống mấy cô cảnh sát bé nhỏ hay là Sailor Moon (Thủy thủ mặt trăng) đang hô hào khẩu hiệu: Nhân danh mặt trăng ta sẽ trừng trị ngươi.

- Ha ha, cũng gần như là thế, trên thực tế, chúng ta cũng giống như những kẻ thích đua xe phi pháp, chỉ là thứ mà chúng ta chơi to gan và kích thích hơn thôi. Không nói nhảm với anh nữa, anh biết chuyện của tôi rồi chứ?

- Sở Triệu đã nói cho tôi biết, cô muốn đến đại sứ quán bên Anh làm việc?

- Haizz, thật chán, tôi có nói với cha tôi, để tôi qua Somalia hoặc vùng Syria của Trung Đông, nhưng mẹ tôi ở bên cạnh khóc lóc, cha tôi ném ngay cái chén đi, cuối cùng tôi chỉ có thể qua Anh quốc.

- Con gái thì nên kiềm chế lại một chút.

- Tôi đi rồi, câu lạc bộ gần như tan rã.

- Xem như là thế đi, cô cũng biết rồi đó, vì sao tên Cố Phàm kia lại tham gia vào câu lạc bộ này, cô không có ở đây, anh ta sẽ không tiếp tục chơi nữa.

- Tôi và anh ta, thật sự không có gì.

- Lời giải thích này giống như là cô đang nói, cô thích tôi?

- Đừng có nằm mơ nữa, tôi còn chưa đến mức thích một kẻ có đam mê giết người đâu, sau này nếu như bệnh tình của anh nguy kịch, ngay cả vợ mình anh cũng giết, vậy thì thật quá thê thảm.

Đầu dây bên kia hơi dừng lại một chút, giọng nói của Huân Nhi trở nên nghiêm túc.

- Nói thật, Tô Bạch, sau khi tôi đến nước Anh, tôi có thể giúp anh liên hệ với bệnh viện, anh có thể qua nước anh điều trị.

- Bia và rau xào của cậu đây.

Ông chủ quán đồ nướng bưng bia và rau xào lên cho Tô Bạch.

- Cảm ơn.

Tô Bạch nói một tiếng với ông chủ, sau đó cầm bia lên uống, hắn cũng không rót vào cốc, cứ thể tu thẳng chai bia.

- Tôi cảm thấy, bệnh tình của anh không thể kéo dài được nữa, bây giờ chúng ta chỉ chơi trò trẻ con, người chúng ta giết cũng chỉ là những kẻ cặn bã trong xã hội, hơn nữa, bốn người chúng ta đều có gia tộc hùng mạnh, cho dù có để lộ ra chút gì cũng có thể thu dọn được, nhưng sau này thì sao, nếu như anh thật sự…Không phải tôi lo lắng cho tôi, tôi chỉ lo lắng cho anh, anh có thể hủy hoại cuộc sống của mình, hủy hoại gia tộc của mình.

- Tôi hiểu.

Tô Bạch lại uống một ngụm bia.

Vấn đề của mình như thế nào, Tô Bạch hiểu rất rõ, hắn cũng biết, trong tương lai bệnh tình của hắn sẽ phát triển ra sao, hoàn toàn không có cách nào khống chế được. Thật ra, có lẽ hắn thích hợp ra nước ngoài làm lính đánh thuê, nhưng với mối quan hệ của gia tộc hắn, hắn muốn làm như vậy, thật sự là sẽ gặp nhiều cản trở. Hơn nữa, trên thị trường lính đánh thuê, người Trung Quốc không được ưa thích lắm. Ngoài ra, Tô Bạch cũng hiểu rõ năng lực của mình, hắn biết chút đánh đấm và súng ống nghiệp dư, chút trình độ này nếu mang ra trong buổi tụ hội của mấy tên thiếu gia, tiểu thư, có thể đạt được những tiếng la hét và vỗ tay. Nếu hắn muốn dựa vào những thứ này để ra ngoài xông pha, có lẽ không bao lâu hắn liền xong đời, hắn còn quá non.

- Tôi sẽ giúp anh tìm bệnh viện, lúc nào tìm được tôi sẽ liên lạc với anh, tôi cần sự đồng ý của anh, bởi vì đây là chuyện của anh.

- Được, nếu như cô tìm được, tôi sẽ lấy danh ngạch trao đổi sinh viên để qua Anh, đây cũng không phải chuyện gì lớn.

- Ừ, anh có thể nghĩ được như thế là tốt nhất!

Huân Nhi sấy tóc, nằm ở trên giường, phát ra một tiếng thoải mái:

- Đúng rồi, bạn gái của anh đâu, lần trước không phải là anh nói trong trường học có một nữ sinh đang theo đuổi anh à? Hơn nữa hai người đã phát triển đến mức độ cùng nhau ăn cơm rồi.

- Đã lâu không thấy liên lạc.

Tô Bạch nói ra.

- Cái tính tình này của anh, làm sao mà nói được chuyện yêu đương, anh cũng đừng lạnh lùng như thế.

- Không phải cô mới nói, bệnh tình này của tôi, vẫn là đừng nên đi gây tai họa cho người khác à?

Đúng lúc này, khóe mắt Tô Bạch liếc nhìn thấy phía đối diện, có hai người đang đi tới, một người dắt một con chó, con chó kia cũng không lớn, toàn thân màu đen, có vẻ như là được huấn luyện, nhưng hắn lại cảm thấy con chó này khác với những con chó bình thường, ít nhất là nó không cảm thấy chút hứng thú nào với những miếng thịt nướng thừa dưới chân nó. Người đàn ông dắt chó, anh ta mặc một chiếc áo lót kiểu quân đội, dáng vẻ cường tráng và dũng mãnh.

Một người đàn ông khác thì có dáng vẻ gầy yếu, tuổi cũng không lớn, nhưng đêm hôm khuya khoắt lại đeo một kính râm, có chút…Buồn cười.

Hai người kia ngồi xuống một cái bàn trong quán bán đồ nướng.

- Làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì?

Huân Nhi là một cô gái rất mẫn cảm, cô ta có thể từ trong hô hấp của Tô Bạch phán đoán ra rất nhiều thứ.

- Không có gì, cô nghỉ ngơi sớm đi, chuyện của tôi, cảm ơn cô.

- Nói khách khí như vậy làm gì, được rồi, anh cũng nên cẩn thận, tôi vừa nhìn thấy tin tức mới nhất, gần trường học của anh, có lẽ còn ẩn giấu một kẻ giết người còn biến thái hơn cả anh.

- Ừ.

Sau khi nói xong, Tô Bạch cúp máy.

Nhưng trong lòng Tô Bạch đang suy nghĩ, thật sự là tội phạm giết người? Hoặc là, tất cả những chuyện này đều do con người làm sao?

Tô Bạch yên lặng uống bia, khóe mắt vẫn liếc nhìn chằm chằm người đàn ông mặc áo quân đội và người đàn ông đeo kính râm kia, không biết vì sao, Tô Bạch cảm thấy trên người bọn họ có một loại hơi thở khác thường.

Hai người kia ngồi ở chỗ này, không giống như là đi tản bộ, sau đó ăn khuya, ngược lại giống như đang đợi một chuyện gì đó, có vẻ hơi nghiêm túc.

Lúc này, con chó đen chạy đến chỗ Tô Bạch, bắt đầu lượn mấy vòng.

Lúc Tô Bạch giết người, hắn cũng không sợ, nhưng lúc này đây, khi con chó đen này chăm chăm nhìn hắn, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác giống như ngồi trên bàn chông.

- Quay về!

Người đàn ông mặc áo quân đội quát lớn một tiếng, con chó đen lại nhìn thoáng qua Tô Bạch một chút, sau đó quay về bên cạnh anh ta.

Người đàn ông đeo kính râm nhỏ giọng nói gì đó với người đàn ông mặc áo quân đội, anh ta khẽ gật đầu, sau đó ý tứ sâu xa nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch để tiền lên mặt bàn, trực tiếp đứng lên, dự định rời đi nơi này.

Lúc đi qua chỗ hai người kia, con chó đen còn nhe răng ra với hắn, dáng vẻ hung ác, những con chó bình thường làm thế, cũng chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng dáng vẻ hung dữ của con chó này mang theo một loại uy hiếp thâm trầm, khiến cho người ta không có cách nào coi nhẹ.

Người đàn ông đeo kính râm bưng một chai rượu, khẽ giơ lên: "Cậu định về à?"

Lời này là nói với Tô Bạch.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, vô duyên vô cớ, không thân cũng chẳng quen lại chào hỏi, nhưng hắn vẫn khẽ gật đầu:

- Ừm, tôi quay về trường.

Người đàn ông mặc áo quân đội khẽ hừ một tiếng.

- Tôi đề nghị cậu nên ngồi một lúc nữa.

Người đeo kính râm khẽ lắc đầu với anh ta, sau đó hai người tiếp tục uống rượu ăn thịt nướng.

Tô Bạch do dự một chút, nhưng vẫn lựa chọn sang đường, đi về trường học.

Nhìn thấy bóng lưng Tô Bạch rời đi, người đàn ông mặc áo quân đội cười cười:

- Sao không cho tôi gọi cậu ta lại, bình thường nếu như có thể đưa được người mới đến, đều có thưởng.

Người đàn ông đeo kính râm thở dài:

- Không cần thiết, trên người cậu ta có sát khí, tiểu Hắc của anh cũng đã sớm ngửi được, đây không phải là người đơn giản, ít nhất cậu ta cũng không phải người bình thường, trước khi chuyện xưa còn chưa có mở ra, nếu như cưỡng ép cậu ta ở lại sẽ tạo thành xung đột.

- Hơn nữa, tôi nhìn cậu ta cũng không giống như tùy tiện có thể chết, đến lúc đó, chúng ta đi tìm cậu ta là được.

Chương 10 Khủng Bố Lại Đến.

Đi đến cổng trường, Tô Bạch bước trên con đường nhỏ rợp bóng cây, gió đêm từ từ thổi tới khiến cho con người ta có một loại cảm giác thư giãn, thoải mái, giống như lúc này đây, sự mệt mỏi trên người hắn đều biến mất.

Đêm nay, có lẽ Lưu Hòa ngủ không yên giấc, nhưng Trần Sở chết thảm như vậy, đối với Tô Bạch mà nói, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng kia, hắn chỉ hơi có chút phản ứng, không đến mức gặp ác mộng.

Chỉ là, chuyện này có chút khiến cho Tô Bạch cảm thấy không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, theo Huân Nhi rời đi, câu lạc bộ giết người cũng theo đó mà giải tán, sau này nếu như hắn thật sự không khống chế nổi, chỉ có thể chấp nhận ra nước ngoài chữa căn bệnh tâm thần này, nếu không lúc đó hắn sẽ trở thành một kẻ giết người vô tội để thỏa mãn cho đam mê ác ma của mình mà không phải là một Tô Bạch biết suy nghĩ như hiện tại.

Tuy lúc trước người mà hắn giết không phải người tốt lành gì, nhưng xét về mặt pháp luật, tội của bọn họ quả thật không đáng chết, nhưng ít nhất nó có thể an ủi phần nào tinh thần Tô Bạch, giống như lúc ở trong nhà vệ sinh, hắn nói với người phụ nữ công sở kia:

- Tuy tôi không thích nói nhiều, nhưng đây là quy củ của câu lạc bộ, tôi không thể không nói: Tội lỗi của cô có thể trốn khỏi chế tài của thế tục, nhưng không trốn được phán quyết của chúng tôi.

Khiến cho tâm lý thay đổi, cưỡng chế phủ thêm một thứ ánh sáng chính nghĩa thần thánh.

Tô Bạch vừa suy tư vừa tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên, anh ta dừng bước, cả người sững sờ tại chỗ.

Làm sao xung quanh lại an tĩnh như thế?

Cho dù hiện tại là đêm khuya trong trường, bình thường chuyện này hẳn là chuyện đương nhiên, nhưng hôm nay có mấy trăm người, đến hơn một ngàn người ở chỗ này chơi trò chơi "tìm thịt người", hiện tại tuyệt đối chưa thể nào kết thúc, nhưng làm sao lại im ắng như vậy?

Tô Bạch lẳng lặng siết chặt tay, ánh mắt hắn bắt đầu nhìn thoáng qua xung quanh, loại cảm giác khác thường kia càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng, hắn đợi một lúc lâu, cũng không có xảy ra sự khác thường nào.

Tô Bạch quyết định đi về phía ký túc xá, hành lang giữa vườn hoa phía trước, có một bóng người chạy ra.

- Ai!

- Tô Bạch, là tôi.

Lưu Hòa cầm một cốc trà sữa, nói:

- Tôi vừa mới nôn ở trong vườn hoa, cho nên đi mua một cốc trà sữa để uống.

Tô Bạch khẽ gật đầu, Lưu Hòa đi ở phía trước, Tô Bạch đi ở phía sau, hai người cùng nhau về ký túc xá.

Lúc Tô Bạch nhìn thấy dì quản lý vẫn ngồi ở trước cửa ký túc xá, cuối cùng trong lòng Tô Bạch cũng yên ổn hơn, hình như hắn đã quá mẫn cảm và thần hồn nát thần tính.

Đi vào tòa ký túc xá cũ, đến tầng thứ ba, Lưu Hòa cầm chìa khóa mở cửa, Tô Bạch cũng đi vào theo.

- Cậu có định đi tắm gội không?

Lưu Hòa hỏi.

- Không, tạm thời tôi không có ý định đó.

Tô Bạch lắc đầu, lúc này hắn chỉ muốn nằm dài trên giường, ngủ một giấc cho thật ngon.

- Vậy tôi qua nhà về sinh tắm đây.

Lưu Hòa cầm chậu rửa mặt, đem theo khăn mặt, dầu gội và sữa tắm, sau đó cởi quần áo ra, chỉ mặc một cái quần cộc.

Tô Bạch cởi áo ra, sau đó leo lên giường, cầm laptop của mình lên, Tô Bạch lại phát hiện, sau khi khởi động máy, hệ điều hành win 10 trên máy tính của hắn không ngừng lặp đi lặp lại restart, có lẽ hệ thống xảy ra vấn đề, cũng may Tô Bạch đã sao chép những tài liệu quan trọng ra, hắn cũng không cần lo lắng chuyện máy tính hỏng sẽ làm mất đi tài liệu.

Nhưng hiện lại hắn quả thật không có tâm tư đi kiểm tra laptop, hắn đặt laptop ở đầu giường, Tô Bạch nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Lúc này, điện thoại di động của Lưu Hòa được đặt trên đầu giường, bỗng nhiên sáng lên.

Hiện tại trong phần lớn những chiếc điện thoại thông minh đều được cài đặt sẵn phần mềm radio, lúc này phần mềm radio tự động mở, bắt đầu có giọng nói phát ra.

“Chào mừng quý thính giả nghe đài, bây giờ lại đến thời gian cho chương trình “Phát Thanh Khủng Bố” của chúng tôi, hôm nay, chúng tôi tiếp tục kể về một câu chuyện quỷ dị, mong mọi người ổn định lại tinh thần, chăm chú lắng nghe.”

Lúc này Tô Bạch cũng không có ngủ, bên tai hắn dường như vang lên một giọng nói kỳ quái, nhưng khi hắn chuẩn bị tỉnh dậy, chuẩn bị mở mắt ra, lại phát hiện mình không có cách nào động đậy.

Hắn bị bóng đè!

Lúc này, hắn thế mà bị bóng đè.

Tô Bạch bắt đầu ra sức giãy dụa, phần lớn mọi người đều từng trải qua chuyện bị bóng đè, chính là trong khoảng thời gian ngắn, ý thức của mình đã mất đi khống chế với thân thể, nhưng qua một lúc thì tự động trở lại bình thường.

"Câu chuyện xưa hôm nay xảy ra ở một trường đại học, mọi người còn nhớ rõ vụ án Điêu Ái Thanh 20 năm về trước chứ, cũng chính là vụ án phanh thây ND nổi tiếng, năm đó, vụ án này đã từng làm chấn động cả nước, nhưng trong suốt 20 năm qua, vụ án này vẫn không thể bắt được hung thủ, cho tới ngày hôm nay, vụ án này đã qua thời hạn 20 năm truy tố, tuy đến ngày đó, cảnh sát của Giang Tô đăng tải nội dung liên quan đến vụ án phanh thây ND lên mạng, cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra, nhưng cũng không có nhiều người hôm hy vọng với nó.

20 năm trôi qua, cảnh còn người mất, chứng cứ, khẩu cung, những người liên quan…tất cả đều rất khó để lần theo dấu vết, điều quan trọng nhất chính là 20 năm trước, phương pháp và kỹ thuật điều tra của cảnh sát quá lạc hậu, nếu như lấy trình độ kỹ thuật hiện đại để quay về thời gian đó, có lẽ sẽ phát hiện thêm càng nhiều manh mối hơi.

Dĩ nhiên, tôi nói là có lẽ, mà không phải là một lời khẳng định.

Chỉ là, hết 20 năm thời hạn truy tố của vụ án phanh thây ND, cũng chính là vào năm 2016, ở một trường đại học khá có

danh tiếng trên cả nước lại xảy ra một vụ án tương tự, gần như là mọi tình tiết trong đó đều được tái hiện lại từ vụ án phanh thây ND năm đó, thi thể của sinh viên bị nấu chín, sau đó cắt thành từng miếng từng miếng, rải khắp trường.

Như vậy, nếu như vụ án kia xảy ra vào 20 năm trước, bởi vì hạn chế về phương pháp và kỹ thuật điều tra trong thời kỳ đó, vẫn không bắt được hung thủ, như vậy hiện tại thì sao?

Năm 2016, vụ án giống hệt như thế, liệu cảnh sát có bắt được hung thủ không?

Xuỵt…

Đừng lên tiếng.

Thật sự đừng lên tiếng.

Bạn nhìn xem, trong căn phòng ở tòa ký túc xá kia, cánh cửa bị mở ra, người nam sinh viên đã chết…

Cậu ta…

Cậu ta…

Cậu ta trở về rồi…”

“Kẹt kẹt….”

Một tiếng vang thanh thúy, cửa bị đẩy ra, có một nam sinh viên đi vào.

Anh ta đi đến bên giường của chính mình ngồi xuống, sau đó anh ta đi đến trước bàn đọc sách của mình, bật đèn bàn lên, lại mở ngăn kéo, khi anh ta phát hiện ra ngăn kéo của mình bị phá khóa, anh ta hơi nhíu mày, trên mặt hiện ra sự tức giận.

Lúc này, ngoài cửa lại có một người đi vào, trên người anh ta còn ướt nhẹp, trong tay anh ta còn cầm chậu rửa mặt, chính là Lưu Hòa vừa mới đi tắm về.

- Trần Sở, cậu về rồi à?

Lưu Hòa luôn có dáng vẻ hiền lành, đối với tất cả mọi người xung quanh, anh ta đều nhiệt tình.

- Ừ, hôm nay bạn gái tôi muốn quay về ký túc xá chép lại bài của mấy người bạn cùng phòng, cho nên tối nay tôi quay về.

Trần Sở nói.

- Ừm, hoan nghênh, hoan nghênh.

Lưu Hòa cười ha ha nói:

- Cậu thường xuyên trở về đi, nếu không ký túc xá cũng trống trải.

- Không phải trong ký túc xá vẫn còn có hai người sao?

Trần Sở nhìn thoáng qua chiếc giường số bốn đã bị che kín bởi rèm.

Lưu Hòa chỉ vào giường số 4 làm tư thế cậu tự hiểu, ý tứ chính là tính cách Tô Bạch có chút lạnh lùng, cho nên có đôi khi ký túc xá này thiếu đi một chút hơi người.

Trần Sở bỗng nhiên nghĩ tới điều gì liền hỏi Lưu Hòa:

- Ngăn kéo tủ của tôi bị sao thế?

- Chuyện này…

Vẻ mặt Lưu Hòa khó xử, sau đó lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết không phải tôi làm.

Thật ra, câu trả lời này tương đương với việc nói cho Trần Sở biết là ai phá khóa, bởi vì trong ký túc xá chỉ có hai người.

- Tô Bạch, Tô Bạch, khóa tủ của tôi là chuyện gì xảy ra?

Trần Sở ở phía dưới gọi.

Chỉ là, Tô Bạch nằm trên giường, vẫn không có động tĩnh gì.

- Cậu…

Trần Sở còn dự định nói gì đó lại bị Lưu Hòa ngăn lại.

- Đã muộn như thế, có lẽ cậu ta đã ngủ, có chuyện gì thì ngày mai nói sau.

Trần Sở khẽ gật đầu, dù sao cũng là bạn học lại ở cùng một ký túc xá, hơn nữa anh ta cũng chỉ tức giận nhất thời. Hiện tại Trần Sở nhớ đến cảnh tượng phô trương lúc Tô Bạch nhập học, anh ta cũng hiểu, lúc còn là sinh viên, chuyện đắc tội với một bạn học có bối cảnh thâm hậu là không đáng.

- Cho tôi mượn sữa tắm đi, tôi cũng đi tắm!

- Cậu cầm đi!

- Ừm, cảm ơn cậu.

"Kẹt kẹt…"

Trần Sở đi ra khỏi ký túc xá, thuận tay đóng cửa ký túc xá lại.

Lúc này, Tô Bạch mới hoàn toàn thoát khỏi trạng thái bị bóng đè, hắn lập tức ngồi dậy, trong lúc bị bóng đè, hắn cảm nhận được tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài, có thể nghe thấy được là ai tới, là ai nói chuyện với Lưu Hòa.

Tô Bạch lập tức nhảy xuống giường, trên tay anh ta là một con dao.

Lưu Hòa đang ngồi trên giường, anh ta nhìn thấy Tô Bạch bỗng nhiên nhảy xuống, bị dọa cho giật mình.

Tô Bạch đến gần Lưu Hòa, ánh mắt nhìn chằm chằm anh ta.

- Sao thế?

Lưu Hòa có chút không hiểu.

- Trần Sở về rồi à?

Tô Bạch đang cố ý nhắc nhở Lưu Hòa.

Trần Sở đã chết, bị mổ ngực, mổ bụng, còn bị đóng đinh lên ghế, hôm nay chính hắn và Lưu Hòa tận mắt nhìn thấy hiện trường án mạng.

- Đúng, cậu ta vừa về.

Lưu Hòa buồn bực nói.

Tô Bạch không nói gì nữa, đồng thời hắn kìm nén xúc động lấy dao đâm chết Lưu Hòa, hắn biết, trong chuyện này nhất định có chỗ nào không đúng, sau đó hắn nhìn về phía di động của Lưu Hòa đang đặt trên giường, đi đến, cầm nó lên.

Trên màn hình di động đang mở phần mềm radio, trên đó là chương trình Phát Thanh Khủng Bố.

Đáng chết, lại là nó, nó đang làm thứ quái quỷ gì thế!

Tô Bạch cắn răng, lúc này sát khí ẩn giấu trong con người hắn đều lộ ra, hắn hít sâu một hơi, mở cửa ký túc xá, đi đến nhà vệ sinh, cầm chặt con dao trong tay.

“Rào rào…”

Trong nhà vệ sinh không ngừng truyền ra tiếng tắm dội, gần như là cầm chậu rửa mặt, sau đó đổ nước lên người mình.

Lúc Tô Bạch đến cửa nhà vệ sinh, tay cầm dao của hắn bắt đầu run rẩy, hắn nhìn thấy.

Trần Sở đang tắm…

Mà máu không ngừng chảy xuống…

Thậm chí…

Ruột đều lòi ra ngoài…

Chương 11 Người Chết Sống Lại

“Rào…”

Một chậu nước cố ý giội trước mặt Tô Bạch, có ít nước bắn lên trên người hắn, cả người hắn giống như thoát khỏi cảm giác khẩn trương và nôn nóng trước đó.

- Cậu không ngủ à?

Trần Sở chỉ mặc một chiếc quần cộc, cởi trần. Trong lúc nói chuyện với Tô Bạch, rõ ràng còn mang theo sự tức giận, nhưng anh ta đã kiềm chế tâm trạng của mình, không có ý định so đo đến chuyện khóa tủ.

Tô Bạch hít sâu một hơi, lại nhìn Trần Sở, hắn phát hiện Trần Sở hoàn toàn là một người bình thường, giống như tất cả những điều hắn nhìn thấy trước đó đều là do hắn hoa mắt.

Nhưng Tô Bạch biết rõ, chính mình không có hoa mắt.

Tất cả những chuyện xảy ra trước đó, Tô Bạch không cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Hắn và Sở Triệu cùng nhau tìm được thịt vụn và đầu của bạn gái Trần Sở, chính hắn tận mắt nhìn thấy hiện trường Trần Sở bị giết trong nhà trọ.

Không phải giả thật sự không phải giả.

Nhất định là do cái chương trình “Phát Thanh Khủng Bố” kia đang giở trò.

Lúc Trần Sở bưng chậu rửa mặt đi qua, Tô Bạch vẫn vô thức giấu con dao trong tay áo mình, đèn trong nhà vệ sinh

không sáng lắm, lúc này lại là trong đêm tối, cho nên Trần Sở cũng không có phát hiện ra điều gì khác thường, anh ta chỉ đi đến trước mặt Tô Bạch.

- Cậu đi vệ sinh à?

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Trần Sở nghiêng người đi qua Tô Bạch, trở về ký túc xá.

Tô Bạch đi đến bồn rửa mặt, mở vòi nước ra, lấy nước tạt vào mặt mình, sau đó thở phì phò. Tô Bạch đứng thẳng người, dao găm trong tay hắn dán lên thịt, tuy xúc cảm lạnh lẽo nhưng lại khiến hắn cảm thấy có chỗ dựa vào.

Tô Bạch đúng ở trước cửa ký túc xá của mình, hắn hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, sau khi mở cửa, bên trong không có Trần Sở, Lưu Hòa cũng đã ngủ, nhưng Tô Bạch cũng hiểu rõ một điều, nếu như chuyện này liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố, như vậy giấc mơ này cũng không thể dễ dàng tỉnh lại.

Hắn vẫn mở cửa ra, vừa vào liền thấy Trần Sở đang thay quần áo, Lưu Hòa đang nằm trên giường, chuẩn bị ngủ rồi.

Tô Bạch sấy qua mái tóc ướt nhẹp của mình, sau đó hắn cũng leo lên giường, kéo rèm lại.

Ký túc xa nhanh chóng khôi phục lại yên tĩnh, sau khi thay quần áo xong, Trần Sở cũng nhanh chóng nằm trên giường của chính mình.

Chỉ là, Tô Bạch không có đi ngủ, hắn lén vén rèm ra, đủ để cho hắn nhìn về phía giường Trần Sở.

Vào lúc này đây, làm sao Tô Bạch có thể ngủ an ổn được?

Nhưng hình như Trần Sở thật sự đang ngủ, thời gian dần trôi qua, còn có tiếng ngáy nho nhỏ.

Nhưng Tô Bạch cũng không có cách nào buông lỏng, hắn quả thật không có chút buồn ngủ nào, giống như có một người đang cầm dao kề vào cổ bạn, liệu bạn còn có tâm tư đi ngủ?

Khoảng một tiếng trôi qua, Tô Bạch vẫn luôn duy trì tư thế này, cũng duy trì cảnh giác cao độ.

Hình ảnh người phụ nữ công sở biến thành cương thi và hình ảnh người tài xế chết thảm kia, Tô Bạch vẫn còn nhớ rất rõ.

Lúc này, chuông điện thoại của Trần Sở vang lên.

Trần Sở mơ mơ màng màng tìm điện thoại, nằm ở trên giường, ấn nút trả lời:

- Alo, em yêu, sao thế?

- Em cãi nhau? Với bạn cùng phòng à?

- Được rồi, đừng nói giận, anh và em trở về căn nhà trọ bên ngoài trường ngủ, ừ, chờ anh, anh đến ngay đây.

Trần Sở từ trên giường ngồi dậy, anh ta bắt đầu đi tất, Tô Bạch chậm rãi nắm chặt dao. Sau khi Trần Sở đi tất, đi giày, liền cầm di động, ví và chìa khóa, mở cửa ký túc xá, đi ra ngoài.

Có lẽ là bạn gái anh ta gọi đến, bạn gái anh ta vốn dĩ về ký túc xá để chép bài bạn cùng phòng, không biết vì sao lại phát sinh mâu thuẫn với bạn cùng phòng, hiện tại không muốn ngủ ký túc xá nữa, đêm hôm khuya khoắt, cô ta gọi điện cho bạn trai, để bạn trai đi theo cô ta về căn nhà trọ bên ngoài trường ngủ.

Trần Sở vừa mới đẩy cửa ra, Tô Bạch liền từ trên giường đi xuống, thật ra hắn vẫn không có cởi quần áo, dù sao hắn cũng không chuẩn bị ngủ, lúc này đây, dưới người hắn mặc một chiếc quần bò màu xanh nhạt, trên người là một chiếc áo sơ mi

dài tay. Trong ngày hè nóng nực, hắn ăn mặc như thế cũng là vì thuận tiện, nếu như gặp phải tình huống gì ngoài ý muốn, có đôi khi quần áo cũng có thể giảm đi thương tổn.

Lưu Hòa đã ngủ say, Tô Bạch mở cửa ký túc xá, duy trì tốc độ, đi theo Trần Sở xuống lầu.

Trần Sở mở cổng ký túc xá ra, một lát sau, Tô Bạch lẳng lặng đẩy cửa, đi theo sau anh ta.

Tô Bạch vừa đi vừa suy tư về chuyện lần này, trước đó hắn từng bị Phát Thanh Khủng Bố đưa đến một khu nhà bỏ hoang, sau khi ba con quỷ đều hóa thành tro, hắn mới có thể quay về cửa sau của hộp đêm Nhiên Tình.

Như vậy, điều này có nghĩa là, bây giờ hắn đã tiến vào một cảnh tượng khác? Cảnh tượng này có khả năng hoàn toàn là giả, nhưng Tô Bạch cảm thấy, có lẽ trong này có thật, có giả.

Hiện tại, rõ ràng là Trần Sở còn chưa chết, thậm chí hung thủ không có khả năng bắt chước được giọng nói của bạn gái Trần Sở, để gọi điện thoại lừa anh ta đi ra.

Nói cách khác, chuyện bắt chước vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh 20 năm trước, bây giờ hung thủ còn chưa gây án?

Tô Bạch bỗng nhiên dừng bước.

Chưa có gây án?

Vậy thời gian gây án, có phải là vào lúc này không?

Tô Bạch lấy di động của mình ra, nghiêng người trốn sau một thân cây, lấy áo che đi ánh sáng màn hình di động, hắn nhìn vào ngày tháng trên đó, lại là ba ngày trước!

Hô hấp của Tô Bạch bắt đầu trở nên dồn dập, đôi môi hắn có chút khô khốc!

Bởi vì tất cả manh mối đều chỉ về một hướng.

Đó chính là…

Tối nay….

Cũng chính là thời gian tên tội phạm giết người gây án, thậm chí là sắp bắt đầu.

Hắn nên tiếp tục đi theo Trần Sở, hay là quay về ký túc xá, khóa cửa đi ngủ?

Lựa chọn về trước, chuyện này không thể nghi ngờ là vô cùng nguy hiểm, bởi vì hiện tại cảnh sát cũng không biết hung thủ gây án như thế nào, vô số camera giám sát trong trường cũng không quay được manh mối gì. Nếu như hắn tiếp tục đi theo Trần Sở, chính hắn cũng bị cuốn vào sự kiện bắt trước vụ án phanh thây ở đại học Nam Kinh. Lúc này, trong đầu Tô Bạch không chỉ hiện ra những hình ảnh thịt vụn giấu trong phòng học, vườn hoa, trong nhà vệ sinh…và chiếc đầu cô gái trên tổ chim, còn có hình ảnh Trần Sở bị đóng đinh trên ghế, mổ phanh ngực, bụng, bị nhét đầy bao cao su có chứa nước trong đó.

Rất có thể…Chính hắn sẽ trở thành người chết thứ 3.

Tô Bạch nghĩ đến người tài xế gây án xong bỏ trốn, anh ta rõ ràng bị cô gái kia giết chết, hơn nữa còn chết một cách thê thảm nhưng kết quả sau cùng lại là xảy ra tai nạn xe cộ mà chết.

Phải chăng, nếu như lần này hắn chết trong câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố này, ở ngoài hiện thực, sẽ có một nguyên nhân gây ra cái chết của hắn, không chê vào đâu được.

Tô Bạch lui bước theo bản năng, hắn dự định từ bỏ, đây là một loại bản năng của con người khi đối mặt với sợ hãi chưa biết trước.

Nhưng đúng lúc này, một tia sáng thoáng qua tầm mắt Tô Bạch.

Tô Bạch bỗng nhiên xoay người, sau lưng vẫn là con đường nhỏ tĩnh mịch và ánh đèn đường, không có bóng người.

Nhưng Tô Bạch có thể chắc chắn rằng vừa rồi có thứ ánh sáng phản chiếu trên thân dao rọi lên người mình. Tô Bạch là một thành viên của câu lạc bộ giết người, hắn cũng đã từng giết nhiều người, cho nên hắn vô cùng mẫn cảm với loại cảm giác này.

Hắn…Đã bị để mắt tới rồi sao?

Hung thủ kia, đang giấu mình ở một góc nào đó, cầm hung khí trên tay, đang dùng ánh mắt mờ mịt nhưng cũng rất tàn khốc để nhìn chằm chằm hắn, giống như là thợ săn đang chờ đợi con mồi của mình, tìm cơ hội thích hợp để ra tay.

Con mồi, ra tay?

Hàm răng Tô Bạch phát ra những tiếng ma sát rất nhỏ.

Lúc nghĩ đến hai từ "con mồi" và "thợ săn", trong lòng Tô Bạch xuất hiện một cảm xúc hưng phấn.

Hình như hắn cũng chính là một thợ săn.

Quan trọng nhất chính là, đối phương thế mà lại lựa chọn tạm thời ẩn núp? Điều này là có ý gì?

Nếu giống lần hắn đụng phải người phụ nữ công sở, trực tiếp xông tới giết hắn, như vậy Tô Bạch đúng là không có biện pháp nào khác, dù sao người phụ nữ công sở cũng hóa thành cương thi rồi.

Đối phương, hung thủ, rất có khả năng…Là người!

Là người, sẽ ẩn núp…

Có nghĩa là có lo lắng.

Như thế rất tốt.

Tô Bạch chậm rãi lui lại, đem thân hình của mình hoàn toàn dấu trong rừng cây nhỏ phía sau ký túc xá, dao găm được hắn để trước người.

Đều là thợ săn.

Vậy chúng ta, có thể so tài một chút!

Chương 12 Hung Thủ Đến Rồi

Bóng tối khiến cho con người ta cảm thấy sợ hãi nhưng cũng mang đến cho con người ta một loại cảm giác an ủi, nhất là bây giờ, sau khi Tô Bạch đi vào rừng cây nhỏ, bóng tối che giấu lấy thân hình anh ta, hơi thở của Tô Bạch cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, tâm trạng khẩn trương lúc trước cũng được xoa dịu.

Trong lúc này, Trần Sở đã đi đến chỗ ngoặt, đi rất xa. Dưới ánh đèn đường, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng liêu xiêu.

Tô Bạch chậm rãi ngồi xổm xuống, giấu mình phía sau hai thân cây, đồng thời lắng nghe tất cả những động tĩnh bên ngoài, trừ khi tên tội phạm này xuất thân từ lính đặc chủng, nếu không, dưới loại tình huống này, căn bản không có khả năng không một tiếng động, lẳng lặng đến gần chỗ hắn.

"Vù vù vù…"

Một loạt các tiếng động rất nhỏ, giống như là tiếng muỗi kêu truyền vào trong tai Tô Bạch, Tô Bạch không kìm lòng được, hít một hơi thật sâu.

Chẳng lẽ, chính mình…

Đoán sai rồi sao?

Hung thủ không phải là người?

Mà chính là mấy thứ bẩn thỉu kia?

"Vù vù vù…"

Hắn có cảm giác tiếng động này càng lúc càng đến gần, Tô Bạch nắm chặt dao găm trong tay, lòng bàn tay hắn đã bắt đầu đổ mồ hôi hột.

Dường như tiếng gió xung quanh bắt đầu dừng lại, mặt trăng cũng trốn sau đám mây đen, thậm chí ngay cả ánh đèn đường mờ cũng bắt đầu lóe lên, lúc sáng lúc tối, vào lúc này.

Bầu không khí khiến cho người ta ngạt thở.

Trên mặt Tô Bạch đều là mồ hôi lạnh, nhưng mắt hắn vẫn mở to ra, Tô Bạch từ từ ngẩng đầu lên, tay phải hắn cầm chặt con dao, để sát vào lồng ngực của mình.

Cuối cùng, có một thứ gì đó lạnh như băng chậm rãi đặt lên vai hắn.

Giống như là tay người!

Trong nháy mắt khi bị nó đụng vào, Tô Bạch quát lên một tiếng, quay người, vung dao lên, trực tiếp đâm qua.

- Á!!!

Tiếng hét chói tai khiến cho đầu óc Tô Bạch choáng váng, thân thể lảo đảo, ngã bịch một tiếng lên trên mặt đất, một tay Tô Bạch che đầu, lập tức nhìn về phía trước, một bóng trắng lướt qua ngay trước mắt hắn, mang theo hoảng sợ, thất thố, xông thẳng vào bức tường phía sau ký túc xá, sau đó biến mất không thấy gì nữa, giống như chui vào!

- Thật sự…Là quỷ?

Tô Bạch nhìn thoáng qua con dao găm của mình rồi lại nhìn phía trước.

Lúc này nơi xa, truyền đến tiếng bước chân, là tiếng giày giẫm lên lá rụng tạo ra tiếng ma sát, Tô Bạch lập tức đứng lên.

- Gâu!

Một tiếng chó sủa vang lên, ngay sau đó, một con chó đen lao tới, Tô Bạch vô thức vung tay lên, muốn đâm nó, chỉ là con chó đen nhỏ này rất cảnh giác, phản ứng cũng rất nhanh, hai chân đạp về phía trước, thân thể nhảy lên, tránh thoát khỏi con dao găm của Tô Bạch.

- Cậu làm gì thê!

Một tiếng quát chói tai vang lên, một người đàn ông cao lớn mặc áo quân đội đi ra, ánh mắt anh ta mang theo lửa giận nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Đây chính là người hắn nhìn thấy lúc ở quán đồ nướng bên ngoài trường, chỉ là người đàn ông đêm hôm khuya khoắt còn đeo kính râm cũng không có ở chỗ này.

Người đàn ông kia nhìn thoáng qua con dao găm trong tay Tô Bạch, lại nhìn về phía trước, trên mặt mang theo sự khinh thường.

- Một cô hồn dã quỷ trong ký túc xá lại có thể dọa cho cậu hoảng sợ thành bộ dáng này, dao găm của cậu giết mấy người, mang theo oán khí và lệ khí, những cô hồn dã quỷ này căn bản không đến được gần người cậu.

Người đàn ông mặc áo bộ đội nhìn xung quanh:

- Người sinh viên kia đâu, nam sinh viên kia đâu, cậu ta đi nơi nào, mau nói cho tôi biết.

Tô Bạch ho khan một tiếng, nhìn người đàn ông kia, không nói gì.

- Con mẹ nó, cậu nhanh nói cho tôi biết, cậu có biết hay không, nếu như vật kia ở chỗ này lại thành công giết cậu ta và bạn gái, đối với chúng ta mà nói, nó có ý nghĩa gì không?

- Ý nghĩa gì?

- Cậu…

Người đàn ông kia hít sâu một hơi:

- Nói cho tôi biết vị trí, hiện tại tôi không có thời gian nói nhảm với cậu.

- Bên ký túc xá nữ có một sân bóng rổ, có lẽ bọn họ sẽ gặp nhau ở đó, sau đó cùng nhau quay về nhà trọ của mình ở bên ngoài trường học.

Tô Bạch lại hỏi.

- Con quỷ kia không phải là tội phạm giết người sao?

- Dĩ nhiên là không phải.

Lúc này người đàn ông mặc áo quân đội quay người, dắt con chó chạy về phía sân bóng rổ.

Tô Bạch do dự một chút, cũng chạy theo sau.

Người đàn ông mặc áo bộ đội nghe được động tĩnh Tô Bạch đi theo mình, nhắc nhở:

- Đi theo tôi, không chết là tốt nhất.

Tô Bạch không có trả lời, chỉ tiếp tục đi theo sát.

Sân bóng rổ có hai cổng, một cổng đối diện với khu giảng đường, một cổng đối diện với cổng trường, khi Tô Bạch và người đàn ông kia đến đây, đúng lúc trông thấy ở phía cửa đối diện có bóng dáng hai người.

- Hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, có lẽ là ở phòng trọ mà bọn họ thuê.

Tô Bạch lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta nhất định phải đi theo bọn họ, nếu như theo ý của anh, bọn họ sẽ không dựa theo hiện thực mà chết vào lúc này, như vậy, chúng ta tăng tốc, đến nhà trọ sớm hơn bọn họ một bước, có lẽ hung thủ đã sớm chuẩn bị ở đó để ra

tay, thậm chí có khả năng, hung thủ đã trốn vào trong căn phòng mà bọn họ thuê.

Người đàn ông kia hơi nheo mắt lại:

- Làm sao cậu biết? Ngộ nhỡ hung thủ ra tay ở trên sân trường thì sao? Hai người phía trước vẫn còn cách cổng trường một đoạn, xem ra là dự định đi từ con đường nhỏ phía sau thư viện qua, rất thích hợp để ra tay.

- Bạn gái của Trần Sở bị nấu chín rồi phanh thây, hoặc là sau khi phanh thây lại luộc chín, tóm lại hung thủ không có khả năng mang một cái nồi lớn, nhóm củi luộc thịt ở trên sân trường, liên hệ với hiện trường phát hiện ra xác của Trần Sở, anh ta bị đóng đinh trên ghế trong căn nhà trọ mình thuê, như thế hung thủ ra tay giết người trong căn phòng đó, đồng thời hung thủ cũng tiến hành phanh thây, nấu thịt, khả năng này rất lớn.

Người đàn ông nhìn thoáng qua Tô Bạch, sau đó khẽ gật đầu:

- Còn con đường khác sao?

- Leo tường, từ chỗ này trèo ra bên ngoài trường, bên ngoài cũng chính là quảng trường Tịch Dương Hồng, sau đó sang đường là đến tiểu khu mà bọn họ thuê, bọn họ phải đi qua cổng trường, cho dù có đi tắt qua phía sau thư viện cho gần, cũng phải đi một vòng lớn, chúng ta sẽ nhanh hơn.

- Được, đi thôi.

Tô Bạch dẫn người đàn ông mặc áo quân đội đi về phía tường bao, tường bao không cao lắm, hai tay Tô Bạch để lên trên thành tường, hai chân tìm một điểm tựa, trực tiếp leo lên, người đàn ông kia thì làm dễ dàng hơn, một tay ôm chó, bật lên tường bao.

Hai người đi qua quảng trường Tịch Dương Hồng, băng qua con đường đối diện, phía trước là khu nhà cũ cho giáo viên Bắc Kinh ở, đây cũng là tiểu khu mà Trần Sở và bạn gái đang thuê.

Dựa theo trí nhớ, Tô Bạch tìm được tòa chung cư mà Trần Sở ở, người đàn ông kia đi ở sau lưng Tô Bạch.

- Đèn sáng rồi?

Người đàn ông kia nói.

- Không thể nào, trừ khi là bọn họ bay, nếu không, không thể có khả năng họ nhanh hơn chúng ta, hơn nữa…

Tô Bạch giống như phát hiện ra điều gì, liền nói:

- Đây không phải là ánh đèn, ánh sáng này di động, đó là đèn pin, người bên trong đang cầm đèn pin.

Tô Bạch nhỏ giọng nói.

Trên mặt người đàn ông kia lộ ra vẻ may mắn, anh ta lập tức lấy một ống tuýp, xông thẳng vào trong hành lang đen xì.

Tô Bạch cũng đi theo sau, đèn trong hành lang hỏng, nơi này vốn dĩ sử dụng hệ thống đền cảm ứng bằng âm thanh, nhưng lúc hai người chạy qua, đèn cũng không có sáng.

Tất cả đều bị bao phủ trong bóng đêm.

Lên đến lầu, người đàn ông đứng trước cửa phòng, không chút do dự, lúc Tô Bạch cũng đi lên, anh ta liền bắt đầu đạp cửa:

“Ầm ầm ầm!” vang lên không dứt.

Tiếng động lớn như thế, nhưng tất cả hàng xóm xung quanh đều yên lặng, giống như không có nghe thấy.

“Két két…”

Chỉ mấy nhát đạp, cánh cửa đã bị người đàn ông kia phá ra, anh ta xông thẳng vào, nhưng bên trong lại hoàn toàn không có ánh sáng.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bạch chính là hung thủ chạy?

Trèo cửa sổ?

Đi vào trong vòng, Tô Bạch vô thức đưa tay lên công tắc đèn, nhưng sau khi bấm xuống, đèn không có phản ứng, hỏng?

Hoặc là nói, có người cố ý tắt cầu dao của ngôi nhà này.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng hắn có một lực đạo đánh úp tới, Tô Bạch theo bản năng nghiêng người, sau đó trên vai truyền đến đau nhức, cả người ngã xuống đất.

Che lấy bờ vai mình, Tô Bạch nằm trên mặt đất.

"Tách…"

Đèn pin sáng lên.

Người cầm đèn pin trên tay lại là người đàn ông đeo kính râm, mà người vừa cầm ống tuýp công kích hắn chính là người đàn ông mặc áo quân đội.

- Các anh có ý gì. Các anh cũng là tội phạm giết người?

Tô Bạch quát hỏi.

- Ha ha, chúng tôi cũng không có bản lãnh lớn như thế, thật ra hai người chúng tôi cũng giống như cậu, nhưng mà có đôi khi vì nhiệm vụ, vì sống sót, cần phải có người hy sinh.

- Rất xin lỗi, ngay từ đầu chúng tôi cũng muốn để cho cậu sống sót, sau đó lấy thêm phần thưởng, nhưng tình hình có biến.

- Nơi này cần chết một người để làm suy yếu thứ kia, mà cậu chính là người thích hợp nhất.

Người đàn ông đeo kính râm vừa nói vừa ra hiệu cho người còn lại ra tay.

Người đàn ông mặc áo quân đội vốn dĩ muốn dùng ống tuýp đánh lên đầu Tô Bạch, đáng tiếc Tô Bạch phản ứng quá nhanh, thế mà tránh được chỗ hiểm.

- Các người muốn giết tôi, cần gì phải vẽ chuyện như thế?

Tô Bạch vừa ổn định lại, vừa sờ lên con dao găm của mình, đồng thời hắn cũng không hiểu, nếu như đối phương muốn giết hắn, lúc trước có rất nhiều cơ hội, không cần tốn công lừa gạt hắn.

- Có một số chuyện, chúng tôi cần phải đi lòng vòng như thế.

Người đàn ông đeo kính râm giải thích:

- Hiện tại cho dù giải thích với cậu, cậu cũng không thể hiểu ngay được, hơn nữa cậu cũng không cần thiết phải hiểu.

- Đừng lằng nhà lằng nhằng nữa, chuẩn bị kỹ bao cao su và dao đi, trước tiên đánh cậu ta thành tàn phế, sau đó trói lại, cách thời gian gây án mà chúng ta suy đoán càng lúc càng gần rồi.

Người đàn ông mặc áo quân đội vừa thúc giục, vừa đi về phía Tô Bạch, nhưng mà rất nhanh, anh ta liền ngây ngẩn cả người, bởi vì từ trong mắt Tô Bạch, anh ta nhìn thấy được sự hoảng sợ, điều này vốn dĩ là chuyện bình thường, lúc con người ta đối mặt với tử vong, nhất định sẽ e sợ, nhưng quan trọng là ánh mắt hoảng sợ không dừng ở trên người anh ta mà chính là nhìn về phía sau anh ta.

Phía sau anh ta….

Có cái gì?

- Cậu đang nhìn gì….ực ực ực ực….

Người đàn ông kia mới nói được một nữa liền biến thành những tiếng "ực ực ực ực". Đầu lưỡi của anh ta rơi ra khỏi miệng, rơi xuống mặt đất.

Chương 13 Thời Gian Xảy Ra Vụ Án

“Lạch cạch.”

Đầu lưỡi rơi trên mặt đất.

Trong lòng người đàn ông mặc áo quân đội không có chút phòng bị nào, cả người sững sờ tại chỗ.

Người đàn ông đeo kính râm gầm lên một tiếng:

- Quách Cương, lùi về phía sau!

Người đàn ông mặc áo quân đội giống như được cảnh tỉnh, lăn một vòng, chật vật nhào về phía trước.

Lúc này, người đàn ông đeo kính râm đã tháo kính xuống, con ngươi của anh ta lại có màu trắng, cũng không phải kiểu trắng như mắt cá chết, nó mang theo một chút ánh sáng nhàn nhạt, giờ phút này đây, dưới ánh mắt của anh ta, chỗ mà Quách Cương vừa đứng bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay, đó là một cánh tay tái nhợt, trên tay giống như còn có một tầng hơi lạnh, trên đó còn có một cái kéo.

- Không có khả năng, làm sao nó lại có thể xuất hiện ở đây sớm như thế!

Người đàn ông đeo kính râm hoảng sợ, thất thố kêu lên, đồng thời anh ta nhìn thoáng qua Quách Cương, sau đó liền quay người, không chút do dự bỏ chạy ra ngoài.

Quách Cương nhìn thấy đồng bọn của mình cứ thế mà bỏ anh ta lại để chạy trốn, anh ta há mồm muốn chửi, nhưng bởi

vì đầu lưỡi đã bị cắt đứt, lúc này anh ta căn bản không nói ra lời.

Ngoài ra, Quách Cương nhanh chóng phát hiện ra phần eo của mình bỗng nhiên nhói đau, Quách Cương cúi đầu xuống, ngạc nhiên phát hiện ra phần eo của mình đã bị một con dao găm đâm vào.

Tô Bạch bò dậy, hắn hoàn toàn chẳng quan tâm đến cánh tay và cây kéo kia, đến lúc nên báo thù rồi.

Hắn hoàn toàn không để ý đến vật kia lợi hại, có thể đem người đàn ông đeo kính râm trước đó còn không coi ai ra gì, trực tiếp vứt bỏ đồng bọn chạy trốn, hắn cũng bất chấp đến chuyện sau đó mình có thể an toàn chạy trốn không, trước tiên đâm người một dao để báo thù rồi nói sau!

Sau khi dao găm đâm vào người Quách Cương, Tô Bạch muốn đâm sâu thêm, nhưng đúng vào lúc này, hắn phát hiện ra bắp thịt của Quách Cương lấy một tốc độ con người không có cách nào tưởng tượng nổi, co rút lại, hoàn toàn đem con dao găm cắm sâu vào bên trong, không cách nào rút ra được.

- Cậu ực…ực…

Quách Cương có chút không thể nào hiểu được người trước mắt, rõ ràng đối mặt với sợ hãi vô danh này, ý nghĩa đầu tiên của hắn không phải là bỏ chạy mà chính là đâm anh ta một dao.

Chẳng qua anh ta cũng không nghĩ một chút, lúc trước anh ta đã dự định giết chết người này.

Quách Cương nhanh chóng vươn tay ra bóp lấy cổ Tô Bạch, anh ta dùng lực rất lớn khiến cho Tô Bạch cảm thấy một loại cảm giác cổ mình như sắp vỡ vụn ra, rất đau nhức.

Lúc hai người đối diện với cảnh tượng có thể khiến người đàn ông đeo kính râm chạy trốn, họ lại có thể bắt đầu nội chiến

trước.

Ngay trước thứ khủng bố, tự giết lẫn nhau.

Sức lực của Quách Cương lớn đến mức vượt qua con người, cơ thể của anh ta cứng như đá, đây không phải là cơ bắp bình thường, có chút giống như thiết bố sam trong truyền thuyết (Thiết bố sam hay còn gọi là "áo giáp sắt", là bài tập luyện vai, ngực, lưng cho thành cứng như sắt, không luyện bụng. Khởi luyện bằng cách xoa tòa thân, nằm trên vật cứng. Sau tăng lên bằng các bài tập phi lưng, ngực, vai..v..v lên cát.)

Hai tay Tô Bạch giữ lấy cánh tay Quách Cương, ngay sau đó, hắn dùng lực, hai chân bật lên, kẹp lấy cổ Quách Cương, cả hai ngã xuống trên mặt đất.

Đầu tiên Quách Cương bị cắt đầu lưỡi, ngay sau đó eo còn bị đâm một dao, lúc đầu anh ta có thể dùng năm phần sức lực đã coi như là rất tốt, nhưng lúc này lại bị Tô Bạch đáp trả, hai người ngã xuống đất, trong lúc nhất thời, anh ta thế mà không làm gì được Tô Bạch, hai người giống như hai con "gà trống" đang sôi máu đánh nhau, hồn nhiên không chút nào để ý "đầu bếp" đã vác dao đuổi đến đây.

"Vù!"

Trong nháy mắt, nhiệt độ xung quanh giống như giảm đi, hoặc là nói bọn họ xuất hiện cảm giác toàn thân phát lạnh thì đúng hơn.

Ngay sau đó, cánh tay cầm kéo xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch và Quách Cương, hai người vẫn dính chặt nhau như cũ.

Đây giống như là tử thần đang tuyên án.

Cánh tay tái nhợt này không ngừng vuốt ve lên cây kéo, mang theo một chút gì đó do dự, đồng thời cũng mang theo một vòng quỷ dị.

“Răng rắc!”

Cây kéo rơi xuống cánh tay Tô Bạch, trên tay hắn bị cắt một miếng thịt lớn.

Vẻ mặt Quách Cương vô cùng hưng phấn, vật kia đang chuẩn bị giết Tô Bạch, chỉ cần nó giết Tô Bạch, dựa theo tiết tấu và cách thức trong chuyện xưa, anh ta nhất định có thể nhận được thời gian thở dốc, bởi vì một người chơi tử vong.

Lúc này Tô Bạch đau đến mức thiếu chút nữa đã ngất đi, bởi vì hiện tại cổ hắn bị Quách Cương bóp lấy, căn bản không có cách nào thở nổi, thậm chí khi hắn trơ mắt nhìn một miếng thịt lớn trên cánh tay mình bị kéo cắt đi, ngay cả một tiếng kêu đau, hắn cũng không phát ra được, chỉ có thể thấy được vành mắt hắn đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào một màn kia.

Đây là một loại hành hạ kinh khủng, một loại cực hình đáng sợ.

Quách Cương đang cười, cho dù đầu lưỡi anh ta có bị cắt đứt, lúc anh ta cười, bên trong miệng anh ta không ngừng chảy máu, anh ta vẫn cứ cười.

Nhưng mà rất nhanh, nụ cười của anh ta trở nên cứng đờ rồi.

Một con đom đóm bay vào, sau đó chậm rãi đậu vào trên cánh tay Quách Cương, cũng chính là cánh tay đang bóp lấy cổ Tô Bạch.

Lúc này đây, mắt Quách Cương trợn tròn lên, anh ta biết lai lịch của con đom đóm này, cũng biết người thả con đom đóm này là ai!

“Đoàng!”

Đom đóm phát nổ, nhưng không có làm ai bị thương, chỉ có một làn khói bé bằng móng tay xuất hiện trong nháy mắt.

Nhưng mà, cánh tay kia dường như bị thứ gì đó kích thích, lúc đầu nó dự định tiếp tục xuống tay với Tô Bạch lần thứ hai, trong nháy mắt liền thay đổi, trực tiếp đâm vào trong cánh tay Quách Cương.

"Răng rắc…."

Thanh thúy, băng lãnh, không chút cản trở nào.

Tô Bạch dùng dao găm, bất ngờ đâm vào Quách Cương, Quách Cương còn có thể nhanh chóng kịp phản ứng, tiếp tục chống đỡ, nhưng đối mặt với cây kéo này, anh ta không gắng gượng được!

Theo cây kéo rơi xuống, một nửa cánh tay anh ta cũng rơi xuống theo.

Cả người Tô Bạch giống như được đại xá, ngã quỵ xuống đất, hai tay che lấy cổ mình, tham lam hít thở không khí.

Quách Cương căm phẫn, hoảng sợ muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng khi anh ta vừa mới đứng lên, chuẩn bị chạy đi về phía cửa, một cái chân của anh ta đã rời khỏi cơ thể, cả người lại ngã xuống đất, máu tươi ào ào chảy ra, nhuốm đỏ nền nhà.

Ngay sau đó, chiếc kéo này giống như đem toàn lực chú ý của mình tập trung lên người Quách Cương, chiếc kéo hạ xuống, da thịt Quách Cương giống như là mì sợi được đầu bếp dùng dao cắt ra từng chút một, thậm chí miếng thịt còn xoay tròn trên không trung, tạo nên một mỹ cảm hài hòa đến quỷ dị.

Quách Cương đang giãy dụa, anh ta liều mạng giãy dụa, anh ta muốn thử rời khỏi nơi này, khi cánh tay còn lại của anh ta sắp chạm vào cửa, cánh tay này cũng lập tức chia lìa với cơ thể.

- Ực …Ực…

Quách Cương không cam lòng phát ra tiếng thét giận dữ, sau đó sự sống trong đôi mắt anh ta bắt đầu biến mất, cuối cùng vô lực nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hiển nhiên là chết đến mức không thể chết thêm.

Lúc cánh tay tái nhợt kia giết Quách Cương, rõ ràng nó đã nhuốm máu tươi, hình như máu tươi của Quách Cương có điểm đặc thù, cánh tay kia cũng không có cách nào loại bỏ nó, có chút mềm xuống, mà chiếc kéo kia bắt đầu trở nên vặn vẹo, giống như là bị mài cùn, nhưng lại không giống như có chuyện như thế.

Tô Bạch nhìn cánh tay giết người kia, hắn không nhúc nhích, bởi vì hắn biết nếu như đối phương muốn giết chính mình, hắn căn bản không trốn thoát. Nếu cánh tay và chiếc kéo kia muốn cắt bạn, bạn căn bản không có cơ hội tránh né, vừa rồi Quách Cương bộc phát lực lượng, chạy rất nhanh, nhưng chỉ trong chốc lát đã bị phanh thây.

Chỉ là, cánh tay kia nắm lấy chiếc kéo, chậm rãi lui lại, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

- Đi rồi sao?

Tô Bạch có chút không dám tin, hắn gian nan đứng lên, cánh tay trái bị cắt một miếng thịt lớn, thật sự rất đau, nhưng lúc này hắn chỉ có thể cắn răng chống đỡ.

Tô Bạch đi rất chậm, cũng rất cẩn thận, hắn vừa đi về phía cửa vừa thăm dò tình cảnh. Lúc đi qua thi thể của Quách Cương, Tô Bạch còn cố ý nhìn thoáng qua anh ta một chút. Cho đến tận bây giờ, Tô Bạch đều không hiểu vì sao người đàn ông đeo kính râm và người đàn ông mặc áo quân đội lại muốn cố ý lừa gạt hắn đến đây để ra tay giết hại, hình như bọn họ và hắn là cùng một loại người, nhưng giống như cũng không phải là cùng một loại người, nguyên nhân chính là bọn họ biết một số chuyện mà hắn không biết.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi cửa phòng, sau lưng Tô Bạch đều là mồ hôi, đây quá đúng là một đường sinh tử, hơn nữa nó còn xuất hiện một cách khó hiểu.

Lúc đi xuống thang lầu, bởi vì cánh tay chảy máu quá nhiều, sắc mặt Tô Bạch đã bắt đầu trắng bệch, nhưng dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng, đây coi như là đại hạnh trong bất hạnh rồi.

Ở lối rẽ, có một người đang đứng, Tô Bạch vô thức đi tìm dao găm của mình, nhưng hắn lại không thấy, hiển nhiên là còn ở trong căn phòng kia.

Người kia nhai kẹo cao su, một chân giẫm lên mặt tường, một tay cầm đồng xu, tùy tiện tung hứng, nhưng điều khiến Tô Bạch để ý chính là trong ống tay áo của người kia có ánh sáng lóe lên.

Là đom đóm, là một đàn đom đóm!

Trước đó, nếu như không phải con đom đóm kia đột nhiên xuất hiện, như vậy người chết là hắn mà không phải là Quách Cương.

- Sao thế, nhìn thấy ân nhân cứu mạng của mình, cậu còn không quỳ xuống, dập đầu cảm ơn tôi sao?

Dáng vẻ đối phương rất ngả ngớn, dưới ánh trăng, thân hình của anh ta lộ ra thon dài, trên người anh ta có một loại khí chất phóng đãng không bị trói buộc, tóc anh ta còn rất dài.

Dựa theo nhận biết của Tô Bạch, loại người này rất thích hợp qua nhà ga ôm đàn hát, trước mặt còn để một cái bát.

- Cảm ơn cậu.

Chuyện dập đầu thì không có khả năng, nhưng một tiếng cảm ơn cũng nên nói.

Đối phương giống như chỉ nói đùa, cũng không có làm thật, anh ta tùy ý lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra, để bã kẹo cao su lên đó, cuối cùng liếc mắt nhìn Tô Bạch.

- Hai người này là những kẻ ngu ngốc tự cho mình là đúng, bọn họ muốn xen vào giữa thời gian và địa điểm xảy ra chuyện, dựa vào quy tắc nguyên thủy nhất chính là giết một thính giả, để giảm thiểu nguy hiểm và né tránh tai ương, dùng điều này để hoàn thành nhiệm vụ của bọn họ.

- Chỉ là bọn họ có chút ngốc, cũng có chút ngây thơ, cũng không nhìn xem hôm nay là ngày gì.

Người đàn ông vừa lắc đầu, vừa rời đi, lúc đi còn vươn một ngón tay ra lắc lắc.

- Không phải tôi muốn cứu cậu, chỉ là bọn họ muốn dùng trước biện pháp này, nếu như vạn bất đắc dĩ, tôi cũng sẽ dùng.

Tô Bạch cũng không hiểu người kia đang nói gì, trước đó hắn cũng không biết người đàn ông đeo kính râm và người đàn ông mặc áo quân đội đang làm gì, nhưng căn cứ vào những gì hắn đã trải qua, hình như nếu chết đi một thính giả, như vậy nguy hiểm sẽ bị gián đoạn, điều này hẳn là nguyên nhân vì sao hai người kia lừa hắn đến đây rồi giết.

Sau khi cởi áo ra, băng bó kỹ vết thương trên tay, Tô Bạch rời khỏi tiểu khu, dự định về phòng y tế trong trường xin ít thuốc.

Lúc đi qua đường, hắn đúng lúc nhìn thấy một bóng người quen thuộc, là Trần Sở.

Lúc này Trần Sở đang xách theo cơm hộp đi vào một nhà nghỉ tình nhân ở đối diện trường.

Tô Bạch bỗng nhiên hiểu ra lời người đàn ông tóc dài nói là có ý gì.

Tối nay, Trần Sở và bạn gái anh ta cũng không có về căn nhà trọ mà là đến nhà nghỉ tình nhân ngủ, điều đó có ý nghĩa…Thời gian vụ án xảy ra không phải đêm nay, chính hắn và hai người kia đều…Sai!

Chương 14 Đẩy Vào Trong Hố Lửa

Ngày, thời gian, địa điểm xảy ra vụ án.

Tô Bạch đặt một tay lên trán, hắn cảm thấy có chút hơi đau đầu, nhưng ngược lại, trong lòng hắn không có áp lực quá lớn, chỉ là hắn không thích loại cảm giác giống như là lọt vào trong sương mù, nhất là khi hắn lại là một người chơi, thậm chí hắn còn phải dùng cả mạng sống của mình để chơi, mà chính hắn còn không biết quy tắc của trò chơi này.

Hắn quay về trường học, hiện tại người trong trường ít đến thương cảm, ngay cả cổng trường cũng không có bảo vệ đứng gác cổng.

Tô Bạch đi đến cửa phòng y tế, lúc đầu bên cạnh cũng có mấy cửa hàng tạp hóa bán buổi tối, nhưng tối nay, tất cả đều đóng cửa.

Hoặc có lẽ có một số người không quan trọng, sẽ không xuất hiện ở đây.

Đây là suy đoán của Tô Bạch, dĩ nhiên hiện tại hắn cần một số thuốc cơ bản để xử lý vết thương.

Hắn dùng chân, trực tiếp đạp vào cửa phòng y tế vốn cũng không chắc chắn lắm, sau khi đi vào, Tô Bạch sát trùng vết thương, sau đó lại dùng băng gạc băng bó cho cánh tay của chính mình, tuy không có tính thẩm mỹ, cũng không quá chặt, nhưng Tô Bạch cũng không lo nghĩ được nhiều như thế, hắn ngồi trên sàn nhà, lưng tựa vào một cái bàn, cảm giác mệt mỏi xuất hiện, hắn cứ thế ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ này, Tô Bạch không có nằm mơ, hắn ngủ rất ngon, khi tỉnh dậy, hắn cảm thấy dạ dày mình quặn đau.

Tô Bạch đưa tay lên dụi mắt, hắn nhìn thoáng qua ngoài cửa, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang, nhưng vốn dĩ ánh sáng mặt trời có thể khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, lúc này lại lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều.

Bởi vì bên ngoài không có một sinh viên nào đang đi lại.

Tô Bạch mím môi, hắn biết nơi một thành phố bị vây khốn, một khu vực đặc biệt, hoặc nói một cách chính xác, đây là một sân khấu quỷ dị.

Ở chỗ này, lúc cần thiết sẽ có diễn viên quần chúng xuất hiện, ví dụ như Lưu Hòa trong ký túc xá.

Nhưng mà phần lớn thời gian sẽ không có nhân vật ngoài chuyện xưa, ngay cả làm ra vẻ cũng không có.

Đi ra khỏi phòng y tế, hắn lấy tay che ánh nắng, Tô Bạch đi đến một tiệm tạp hóa ở gần đó, bên trong không có tiếng người, Tô Bạch liền lấy một chút bánh mỳ và nước khoáng bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, Tô Bạch thậm chí còn không biết mình phải đi nơi nào, hắn có một loại cảm giác bị toàn bộ thế giới cô lập. Dù sao con người chính là một loại động vật sống theo kiểu quần cư (Sống tụ tập), bỗng nhiên hắn bị nhét vào trong một hoàn cảnh không người, cho dù là ai cũng có chút khó chịu.

Đi trở về ký túc xá, cuối cùng Tô Bạch cũng nhìn thấy người, dì quản lý đang nghe nhạc, bên cạnh còn có một cốc trà hoa cúc.

Thấy Tô Bạch trở về, dì quản lý hơi hé mắt ra nhìn, sau đó tiếp tục nhắm mắt ngủ gật.

Bà ta dường như cũng không biết trong trường học thiếu đi rất nhiều người, cùng tĩnh mịch hơn ngày thường.

Đi vào trong ký túc xá, Tô Bạch đi đến phòng của mình, cầm chìa khóa mở cửa, hiện tại trong ký túc xá không có người, Lưu Hòa cũng không có ở đây, chăn màn Trần Sở tùy ý cuộn tròn lại trong góc.

Trước đó Tô Bạch đã thử qua, hắn thử gọi di động cho những người khác nhưng hoàn toàn không có tín hiệu, Weibo hay các phần mềm khác, sau khi hắn đăng nhập cũng không có cách nào gửi tin nhắn cho bạn bè, giống như bên cạnh hắn có một tấm lưới vô hình đang vây lấy hắn trong đó, ngăn cách hắn liên hệ với bên ngoài.

Không phải là hắn không nghĩ đến chuyện rời đi trường học này, thậm chí là rời khỏi thành phố này, nhưng mỗi lần ý nghĩ này xuất hiện, Tô Bạch bỗng nhiên có một loại cảm giác, có một đôi mắt nào đó đang nhìn hắn, dường như chỉ cần hắn làm như vậy, kết cục của hắn chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Đối với câu chuyện xưa khủng bố mà nói, nếu nhân vật nửa chừng rời khởi, bình thường đều sẽ sắp xếp một kết cục cho họ, một kết cục tới sớm hơn…Đó là cái chết.

Bây giờ hắn cũng đang ở trong câu chuyện kinh dị của Phát Thanh Khủng Bố đang kể.

Nếu như hắn tùy tiện rời khỏi phạm vi quy định của câu chuyện này, hoặc là cố ý làm một số chuyện vượt qua nội dung cốt truyện cho phép, hắn sẽ sớm nhận trừng phạt, thậm chí là bị bóp chết.

Loại quy tắc này cũng không có ai thông báo cho Tô Bạch, nhưng cảm giác nguy cơ kia lại chân thật như thế, khiến cho người ta không thể không tin.

- Điều này có nghĩa là, trừ khi câu chuyện xưa được kể xong, nếu không mình nhất định phải ở lại trong câu chuyện xưa này.

Tô Bạch đứng bên bệ cửa sổ, nắm chặt song cửa, ngón tay hắn đã có chút trắng bệch.

Đúng lúc này, di động của Tô Bạch đổ chuông, hắn có chút ngoài ý muốn nhưng hắn vẫn lập tức nghe máy.

- Alo.

- Alo, Tô Bạch, hôm nay thi trắc nghiệm, thầy giáo nhắc chúng tôi gọi điện cho mấy người nghỉ học nhanh chóng tới làm bài, nếu không học phần này sẽ không có điểm, cậu tranh thủ thời gian đến đi, phòng 102, giảng đường AJ.

Đây là Lưu Hòa gọi điện cho Tô Bạch.

- Được, tôi đến ngay đây.

Tô Bạch cúp điện thoại, sau khi suy nghĩ một chút, hắn tìm một chiếc áo khoác mặc lên người, che đi vết thương, ngay sau đó cũng không cầm sách bút, đi thẳng ra ký túc xá.

Lúc Tô Bạch đi ra khỏi ký túc xá, hắn bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài khu vực ký túc xá, đã xuất hiện một số bóng dáng sinh viên, nam nữ đều có.

Lúc Tô Bạch đến khu giảng đường, người nơi này càng đông hơn.

Nhất là phòng 102 giảng đường AJ này, bàn trong phòng được xếp theo hình bậc thang, gần như là chật kín người, Tô Bạch đi từ cửa sau vào, tìm được Lưu Hòa, hắn liền ngồi cạnh anh ta.

Thầy giáo trước mặt thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy từng sinh viên cúp học đi vào trong giảng đường, ông ta giống như phó quan ở địa phủ, khóe môi cong lên, nở nụ cười trào phúng.

- Tôi không gọi được điện thoại cho Trần Sở, điện thoại của cậu ta tắt máy, làm sao bây giờ?

Lưu Hòa nói với Tô Bạch.

Nghe thấy những lời Lưu Hòa nói, Tô Bạch nhíu mày.

Đúng rồi, Trần Sở.

Tuy tối hôm qua, Tô Bạch có rất nhiều điều không hiểu về hành động của người đàn ông đeo kính râm và người đàn ông mặc áo quân đội, nhưng có một việc rất rõ ràng, mục tiêu và mục đích của bọn họ là sự kiện liên quan đến Trần Sở và bạn gái.

Cách để cho câu chuyện xưa này kết thúc, thậm chí là cách để cho bọn họ sống sót, có lẽ vấn đề đều nằm ở trên người Trần Sở và bạn gái của cậu ta.

Tối hôm qua, Tô Bạch nhớ được hắn nhìn thấy Trần Sở mang theo đồ ăn đi vào một nhà nghỉ tình thú, lúc trước rõ ràng hắn đã đoán sai ngày tử vong, vụ án giết người không phải xảy ra vào tối hôm qua mà rất có thể…Sẽ xảy ra vào tối hôm nay!

Căn cứ vào kinh nghiệm lần trước của hắn để tiến hành suy đoán, điều này đã chắc tám, chín phần mười rồi, bởi vì nếu kéo dài thêm liền xung đột với thời gian phát hiện ra vụ án phanh thây.

- Điện thoại của tôi sắp hết pin, cho tôi mượn điện thoại của cậu, tôi biết Trần Sở ở đâu, tôi qua tìm cậu ta.

Tô Bạch không đợi Lưu Hòa kịp phản ứng liền cầm lấy di động của anh ta, sau đó rời khỏi phòng học.

Cho dù hiện tại tình trạng cơ thể của hắn không tốt lắm, nhưng Tô Bạch vẫn đi rất nhanh, thỉnh thoảng trên hắn cũng có mồ hôi chảy ra, thật ra tố chất thân thể của hắn khá tốt,

nhưng hai ngày hôm nay quả thực quá mức giày vò, hơn nữa hắn còn bị thương.

Đi ra khỏi trường, con đường bên ngoài không có lấy một chiếc xe.

Tô Bạch thử dùng điện thoại của Lưu Hòa để gọi cho Trần Sở, nhưng bên kia vẫn tắt máy.

Tô Bạch đi vào nhà nghỉ, hắn vừa đi vào, dường như con người lại xuất hiện, ngay cả lễ tân đang đứng trước quầy và khách mới đang ngồi trên sofa đều có. Trước đó lúc ở bên ngoài, hắn cũng không có nhìn thấy thân ảnh của một ai, giống như nơi này trống không.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy kinh ngạc nhất chính là ở trên sofa còn có người thanh niên đã cứu mình hôm qua, anh ta dựa người vào ghế sofa, trước mặt anh ta có cốc nước lọc, hai chân vắt chéo, nheo mắt lại.

Tô Bạch chỗ anh ta, người đàn ông kia hơi nâng tay lên:

- Làm gì thế? Tôi không có hứng thú với người mới, cũng chướng mắt với phần thưởng bảo hộ người mới.

- Tôi…

Tô Bạch không biết mình nên nói gì bây giờ, nhưng lúc này hình như cũng không cần thiết nói thêm gì nữa, vào lúc này, cửa thang máy mở ra, một nam một nữ từ bên trong đi ra.

Trần Sở nắm tay bạn gái mình đi ra.

- Trần Sở.

Tô Bạch gọi.

- Tô Bạch, sao cậu lại ở chỗ này?

Trần Sở có chút ngoài ý muốn.

- Có việc gì thế? Tối hôm qua tôi quên không sạc điện thoại, điện thoại hết pin.

Vẻ mặt bạn gái Trần Sở có chút xấu hổ.

Người thanh niên kia thấy Tô Bạch và Trần Sở có quen biết, anh ta có chút kinh ngạc, ngón tay gõ lên bàn trà, sau đó đứng lên, đi tới sau lưng Tô Bạch.

- Cậu và nhân vật mục tiêu có quen biết?

Nhân vật mục tiêu?

Tuy Tô Bạch không biết nhân vật mục tiêu là có ý gì, nhưng hắn có thể đoán được đây là chỉ Trần Sở và bạn gái anh ta.

Hiển nhiên, giống như thấy hắn có quen biết Trần Sở, anh ta liền thu hồi thái độ không để ý đến hắn lúc trước.

- Đúng thế, chúng tôi quen biết.

- Vậy thì tốt rồi, cậu nghĩ biện pháp để cho bọn họ theo quỹ đạo lúc trước không về trường học mà chính là về chỗ phòng trọ mà bọn họ thuê, tình tiết trong câu chuyện xưa không thể khác biệt quá lớn với quỹ đạo của nó, cậu biết bọn họ, làm như vậy sẽ không bị quy tắc trừng phạt.

- Tô Bạch, sao cậu lại ở chỗ này?

Trần Sở đi tới hỏi.

- Hôm nay là sinh nhật tôi, giữa trưa tôi muốn mời cậu đi ăn cơm.

Tô Bạch lập tức nói.

- Chuyện này….bất ngờ như vậy, làm sao trước đó cậu không nói…Na Na muốn quay về nộp bài tập, đầu giờ chiều cô ấy có tiết.

- Không có việc gì, tôi có thể chào hỏi qua với lãnh đạo khoa của cô ấy, học kỳ này bạn gái cậu sẽ không bị trượt tín chỉ nào đâu.

Tô Bạch thản nhiên nói.

- À…

Trần Sở nhìn thoáng qua bạn gái mình, anh ta biết bối cảnh nhà Tô Bạch, cho nên cũng không cho rằng Tô Bạch đang nói khoác lác, hơn nữa đối phương chịu mời mình đi ăn sinh nhật, cũng là hành động tôn trọng mình, thậm chí khiến anh ta có chút cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

- Được rồi, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, bữa tiệc sinh nhật được tổ chức ở nơi nào?

Trần Sở hỏi.

- Có thể mượn căn nhà cậu đang thuê không, tôi đã đặt đầu bếp của một khách sạn, lát nữa sẽ mang đồ đến, chỉ có tôi, cậu, còn có Na Na và Lưu Hòa, cậu biết rồi đó, ở trong trường học, tôi cũng không có mấy người bạn, cho nên sinh nhật của tôi tổ chức ở nhà cậu là được.

- Được rồi, vậy bây giờ qua nhà tôi phải không?

- Ừ.

Trần Sở nắm tay bạn gái đi ở phía trước, Tô Bạch đi theo phía sau, ba người đi ra khỏi nhà nghỉ, rất nhanh, người thanh niên trẻ tuổi kia cũng tuổi theo Tô Bạch, nói nhỏ vào tai hắn.

- Cậu có biết làm như vậy chẳng khác là cố ý đẩy họ về phía hố lửa không?

- Bọn họ đã chết rồi, mà tôi, lại muốn sống.

Tô Bạch trả lời.

Chương 15 Luộc Xác

Người dịch: Muội muội.

- Tuy nơi này là giả nhưng cũng là thật. Thật ra cũng không cógì khác nhau nhiều, bọn họ vẫn sẽ một lần nữa chịu đựng cảm giác thống khổ bị ngược sát (hành hạ cho tới chết), mà cậu chính là kẻ đã thúc đẩy, là đao phủ.

Người đàn ông đến rất gần Tô Bạch.

- Chẳng qua, dáng vẻ này của cậu khiến cho tôi bỗng nhiên có chút hứng thú, tuy cậu chỉ là một người mới, nhưng tâm thái của cậu còn tốt hơn những người khác nhiều, tính cách cũng không dây dưa dài dòng, không tồi, không tồi.

Lúc đầu, người đàn ông nói chuyện, hơi thở của anh ta phả lên trên tai Tô Bạch, khiến hắn cảm thấy rất phản cảm, nhưng mà sau khi đối phương nói xong còn lè lưỡi liếm vành tai Tô Bạch một chút. Cả người Tô Bạch chấn động, lúc này hắn vươn tay ra lại bị đối phương giữ lấy, thân thể đối phương nhìn rất mỏng manh yếu đuối, có chút giống với mấy "oppa" chân dài Hàn Quốc, nhưng lực đạo trên tay lại rất đáng sợ, Tô Bạch cảm thấy tay mình giống như bị một chiếc kìm kẹp chặt, căn bản không thể nhúc nhích.

- Đừng có ra tay với tôi, nếu không kết quả của cậu cũng rất khó coi, tôi có cảm giác với cậu, đó là vinh hạnh của cậu, chính cậu mới nói, cậu muốn tiếp tục sống, không phải sao?

Người đàn ông thả lỏng tay Tô Bạch ra, thấy Tô Bạch không còn ý định ra tay tiếp nữa liền cười cười, nhún vai, tiếp tục nói:

- Tôi tên là Mai Mai, họ Hải, cậu có thể gọi tôi là Hải thiếu gia, chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời, tôi có thể giúp cậu sống sót trong câu chuyện xưa lần này, thậm chí, cũng có thể giúp cậu sống sót trong câu chuyện xưa tiếp theo.

Tô Bạch đưa tay ra, xoa lỗ tai của mình, nhìn Hải thiếu gia, nói:

- Cha mẹ cậu thật sự đoán được tương lai, lấy cho cậu một cái tên rất hay.

- Không có gì, cậu càng như thế, tôi càng thích, trong mắt tôi, tiểu lạt tiêu (quả ớt nhỏ) càng hấp dẫn hơn mấy cục cưng bé nhỏ, được rồi, không nói nhảm nữa, nhanh chóng đuổi theo bọn họ. Lần này không thể để cho bọn đi vào trong phòng thuê trước, nơi đó còn có thi thể của người kia.

Hải thiếu gia trực tiếp đuổi theo, tư thế bước đi của anh ta có chút kỳ quái, trước đó Tô Bạch không có phát hiện, hiện tại đi theo sau anh ta, hắn cảm giác lúc Hải thiếu gia bước đi, chân anh ta có chút cà thọt, nhưng cũng không phải là quá rõ ràng.

Chuyện xưa…

Nội dung cốt truyện.

Đối với Tô Bạch mà nói, hắn chỉ hiểu biết lơ mơ về những thứ này, tối hôm qua người đàn ông đeo kính râm và người đàn ông mặc áo quân đội đã thử một lần nhưng thất bại, mà bây giờ Hải thiếu gia lại dự định thử lại một lần nữa.

Trần Sở và bạn gái đi ở phía trước, Tô Bạch đi sau hai người, Hải thiếu gia thì cách xa bọn họ một chút, thật ra nhà nghỉ này rất gần với căn phòng mà Trần Sở thuê, nhưng ngay khi bốn người đi được nửa đường, trời đang sáng, bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, nói mưa liền mưa.

Trần Sở dắt tay bạn gái chạy, Tô Bạch cũng đi theo sau, Hải thiếu gia thì chạy ở phía trước bọn họ.

Trần Sở có chút ngoài ý muốn, nhìn Hải thiếu gia, anh ta còn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tô Bạch ở sau lưng, trong mắt lộ ra nghi ngờ.

Ý tứ chính là có phải bạn của hắn hay không.

"Đúng, đây là bạn tôi, cố ý đi từ Bắc Kinh đến để dự sinh nhật tôi." Tô Bạch trả lời.

Trần Sở không hỏi nữa, mọi người nhanh chân sang đường.

Trời tối rất nhanh, thật ra bây giờ đang là buổi sáng, nhưng mây đen không ngừng kéo tới, nghiến cho người ta có cảm giác là trời tối.

Khi Trần Sở và bạn gái chạy đến dưới tòa chung cư, Tô Bạch nhìn thấy ở nơi đó có mấy con đom đóm đang bay lượn.

- Nhìn kìa, là đom đóm.

- Có lẽ là do trời tối, cho nên đom đóm tưởng rằng buổi tối.

Trần Sở nói đùa với bạn gái mình, sau đó hai người cùng nhau đi vào trong. Tô Bạch đi phía sau họ, hắn nhìn thấy trên người Trần Sở và bạn gái của anh ta đều có một con đom đóm đậu lên.

Tô Bạch hơi ngừng lại một chút, hắn không biết mình có nên tiếp tục đi vào trong không, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ nhà bếp của nhà Trần Sở, lúc này, không biết Hải thiếu gia lấy tăm từ đâu ra, trong miệng anh ta đang ngậm tăm, khẽ gật đầu với Tô Bạch.

Lúc này Tô Bạch mới đi vào bên trong.

Cửa nhà vẫn bị phá tan, đứng ở ngoài cửa liền có thể nhìn thấy máu tươi và thi thể của Quách Cương, Trần Sở và bạn gái

của anh ta giống như hoàn toàn không phát hiện ra, cứ như thế đi vào trong, bạn gái Trần Sở đi lấy đồ uống, Trần Sở thì gọi Tô Bạch vào trong nhà ngồi.

Hai người bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy thi thể và máu tươi ở trên mặt đất, vẫn giống như thường lệ, đi vào tổ ấm tình yêu của chính mình.

- Đúng rồi, Tô Bạch, người bạn kia của cậu đâu?

Trần Sở hỏi.

Hải thiếu gia đứng sau lưng Tô Bạch, ra dấu im lặng với Tô Bạch, sau đó đi đến trước mặt Tô Bạch, vỗ bả vai hắn, ra hiệu cho Tô Bạch và mình đi ra ngoài trước.

- Người bạn kia của tôi đang đi liên hệ với đầu bếp, là cậu ta giúp tôi sắp xếp, lúc đầu tôi cũng không có dự định tổ chức sinh nhật, tôi đi xuống xem cậu ta thế nào, đã gọi được người bên kia tới chưa.

- Ừ, cậu đi đi, hai chúng tôi ở trong nhà chờ cơm.

- Không phải cậu cung cấp địa điểm sao, đây cũng là giúp tôi đại ân rồi.

Tô Bạch vừa cười vừa nói, sau đó liền cùng Hải thiếu gia đi ra ngoài.

Hai người đi thẳng xuống dưới, đi đến chỗ vườn hoa cạnh chung cư.

- Tiếp theo phải làm sao?

Tô Bạch hỏi.

- Ngay cả nhiệm vụ mà cậu cũng không biết, đây chỉ là một trải nghiệm cho người mới, nhưng vận khí của cậu cũng thật tốt, chúng ta cùng nhau làm nhiệm vụ, sau đó sẽ căn cứ vào mức độ tham dự của cậu để chia thưởng.

- Bọ họ lập tức chết à?

Tô Bạch hỏi.

Hải thiếu gia ngẩng đầu, chỉ lên trời.

- Khung cảnh này, nếu không chết người, có phải là quá lãng phí không?

Một giọt mưa rơi xuống giữa trán Hải thiếu gia, khí thế trên người Hải thiếu gia lập tức thay đổi, vẻ lười biếng trước đó hoàn toàn biến mất không thấy, anh ta trở nên nghiêm túc hơn:

- Nó đến rồi!

- Là thứ tối hôm qua sao?

- Tối hôm qua chỉ là hai tên ngu xuẩn kia tính toán sai thời gian sớm hơn một ngày mà thôi, nhưng bọn họ tính toán cũng không tồi. Tôi muốn xem qua, rốt cuộc thứ kia đáng sợ đến mức độ nào, nếu như không quá mạnh, tôi liền làm nhiệm vụ chủ tuyến 1, nếu như là khó giải quyết, tôi sẽ làm nhiệm vụ chủ tuyến 2.

- Nhiệm vụ chủ tuyến 1, nhiệm vụ chủ tuyến 2? Đó là gì?

Hải thiếu gia nhìn Tô Bạch:

- Tôi biết bây giờ đầu có rất nhiều nghi hoặc, nhưng cậu có thể đừng hiếu kỳ như một đứa bé được không…

Lời nói của Hải thiếu gia bị cắt ngang, ngay sau đó, người anh ta lui về sau, chỗ mà anh ta đứng ban đầu, một mảnh cỏ tươi bị cắt đi.

- Lần này có chút rắc rối, nó thế mà lại có thể phát hiện ra người vây xem, trước tiên lui về sau, lui về sau!

Hải thiếu gia nhanh chóng lui lại, dĩ nhiên Tô Bạch cũng lui lại theo.

Nhưng hình như đối phương không có hứng thú tiếp tục đuổi theo, nó chỉ ra oai một chút liền không có động tĩnh gì.

Hải thiếu gia lấy ra một chiếc khăn tay, sau đó lau tay của mình, lắc đầu nói.

- Thứ này rất hung dữ.

Sau đó, anh ta lại nhìn Tô Bạch:

- Bảo bối, lúc cần thiết, có lẽ vẫn phải hy sinh cậu một chút.

Tô Bạch nhìn Hải thiếu gia, hắn không có nói tiếp mà là nhìn về phía cửa sổ trong căn bếp kia, bỗng nhiên ở đó xuất hiện huyết quang nhàn nhạt.

Đúng thế, là huyết quang.

- nhiệm vụ chủ tuyến 1 chính là tiêu diệt vật kia, nhiệm vụ chủ tuyến 2 chính là tìm ra lai lịch của vật kia, phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến 1 dĩ nhiên sẽ phong phú hơn nhiều so với phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến 2, nhưng thứ kia, bây giờ một mình tôi đối phó với nó có chút khó, cho nên chúng ta vẫn nên lựa chọn làm nhiệm vụ chủ tuyến 2. Đi thôi, bây giờ cùng tôi qua đó.

"Bốp!"

Tô Bạch bỗng nhiên vỗ mạnh tay vào cổ mình, sau đó thu tay về, trong lòng bàn tay của hắn là một con đom đóm bị vỗ chết.

- Cậu làm gì thế?

Hải thiếu gia giả bộ như không hiểu chuyện gì.

- Tôi khống chế cậu, thật ra sẽ càng có lợi cho mạng sống của cậu.

Tô Bạch lắc đầu, bắt đầu lui lại.

Tròng mắt Hải thiếu gia hơi nheo lại:

- Cậu cảm thấy, cậu có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi?

Ngón tay Tô Bạch chỉ về phía cửa sổ trên phòng bếp:

- Nó đã bắt đầu giết người, cậu đi lên hay là đến bắt tôi?

Hải thiếu gia hít sâu một hơi:

- Cậu có biết không, nếu như vào giây phút nó giết đôi tình nhân kia, chúng ta không có đi lên, không có nhìn thấy thân phận thật của nó, chuyện xưa sẽ tiếp tục kéo dài, nó sẽ lựa chọn ra một thính giả để tiếp tục giết chóc, mãi cho đến khi chúng ta tìm được ra thân phận của nó, nếu như vẫn không tìm được, như vậy toàn bộ chúng ta, những người thính giả lần này đều tử vong!

- Vậy cậu còn không đi nhanh? Lần sau nó giết ai, là tôi hay là cậu, tôi nghĩ tỷ lệ của tôi và cậu là như nhau!

- Cậu đúng là không tồi.

Hải thiếu gia xoay người, nhưng vào lúc này, thân thể anh ta bắt đầu bốc cháy, hóa thành một đám đom đóm.

Tô Bạch sửng sốt một chút, sau đó cổ của hắn bị bóp, đồng thời một tay của đối phương liền đem một con đom đóm cho vào trong miệng hắn.

Hải thiếu gia rõ ràng đã dùng chướng pháp nhãn (thủ thuật che mắt kẻ khác) để xuất hiện sau lưng Tô Bạch.

- Đấu với tôi? Cậu vẫn còn non lắm, đi thôi, lên lầu!

Sau khi Tô Bạch bị ép nuốt đom đóm, toàn bộ cơ thể hắn đều không chịu sự khống chế của chính mình, hắn bắt đầu chủ động đi lên lầu, Hải thiếu gia thì theo phía sau lưng Tô Bạch, hiển nhiên, mức độ hung ác của thứ này đã vượt xa dự đoán

ban đầu của Hải thiếu gia, tối hôm qua anh ta đã nói phương pháp của người đàn ông đeo kính râm và người đàn ông mặc áo quân đội là không ra sao, nhưng hôm nay anh ta không thể không dùng cách này.

Lúc một thính giả tử vong, trong nháy mắt, mức độ nguy hiểm sẽ giảm.

Đây là một loại định lý.

Một lần nữa đi vào trong căn phòng kia, Tô Bạch nhìn thấy Trần Sở đã bị đóng đinh vào trên ghế, ngực và bụng bị bổ phanh ra, trên mặt đất có hộp bao cao su, trong bụng anh ta cũng bị nhét đầy.

Trong nhà bếp có một bóng người đang lắc lư, đồng thời còn tỏa ra mùi thịt.

Đây là đang luộc thi thể!

Nhưng vào lúc này, thân thể của Tô Bạch vẫn không chịu nghe theo sự khống chế của hắn, tiếp tục đi về phía trước, Hải thiếu gia thì đi sát theo phía sau hắn.

Cuối cùng, hai người cũng đi vào nhà bếp, trên mặt đất và trên vách tường đều là những miếng thịt nát, một nồi thịt lớn còn đang được nấu.

Ngay sau đó, thân ảnh kia xoay người, trong tay người đó đang cầm chiếc kéo.

Hải thiếu gia vươn đầu ra xem xét tình hình, nhưng lúc này anh ta càng thêm kinh ngạc…

- Cái này…

Chương 16 Người Giấy

"Người" đang ở trước mặt Tô Bạch và Hải thiếu gia luộc thi thể rõ ràng không phải là người…

Mà chính là một…Người giấy.

Một người giấy cao bằng người.

Trên đầu người giấy đội một chiếc mũ gia đinh (Người ở/ đầy tớ ở thời xưa), hai bên má được tô đỏ, mắt phượng, cao khoảng 1m6, trên tay cầm một cái kéo, một tay khác cầm đũa, nó đang rất cẩn thận đảo thịt trong nồi.

Giống như là phát hiện ra có người tới, người giấy đi sang bên cạnh, đồng thời hơi nghiêng người, cười như không cười nhìn Tô Bạch và Hải thiếu gia.

Đối với phần lớn người Trung Quốc mà nói, người giấy không phải là thứ gì lạ lẫm, dù cho ở tang lễ hiện tại đã cắt giảm đi, nhưng điều này cũng không có ảnh hưởng gì, phần lớn mọi người trước kia đều đã từng nhìn thấy cảnh tượng hóa vàng người giấy trong tang lễ ở nông thôn, thậm chí ở phần lớn các làng quê của Trung Quốc vẫn còn lưu giữ tập tục này.

Người giấy được làm thành rất nhiều hình dạng ví dụ như đồng nam, đồng nữ, người hầu trong gia đình. Người sống đốt người giấy đi, đốt cho những người thân đã qua đời, để cho người giấy qua hầu hạ thân nhân của mình dưới suối vàng, coi như là một loại ký thác nỗi nhớ với người đã khuất.

Cũng chính vì đó, người giấy là một hình ảnh khiến cho người ta rất kiêng kỵ, phần lớn mọi người đi trên đường nhìn

thấy một người giấy ở ven đường, đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Lúc này đây, người giấy này, đang luộc thi thể?

Nó chính là hung thủ sao?

Trong lòng Tô Bạch đang kêu gào, nhưng rất nhanh, hắn liền ý thức được, không đúng, người giấy này cũng không phải là hung thủ, từ trong những lời Hải thiếu gia đã nói, điều kiện của việc hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 2 là tìm ra được hung thủ, hiện tại nếu người giấy là hung thủ, nhiệm vụ nên được hoàn thành mới đúng.

Hiện tại, dáng vẻ này không giống như là đã hoàn thành nhiệm vụ!

Hải thiếu gia cắn răng:

- Thật xúi quẩy!

Sau đó, một giây sau, người giấy cầm lấy chiếc kéo, lấy một loại tư thế quỷ dị đánh tới, trên mặt nó vẫn nở nụ cười, nhìn vô cùng âm u, nhất là khi trên cây kéo của nó còn có một mảnh thịt vụn.

Một tay Hải thiếu gia nắm lấy bả vai Tô Bạch, một tay khác thì lấy ra một chuỗi phật châu, loại phật châu này Tô Bạch đã từng thấy qua, lúc trước hắn đi Tây Tạng du lịch, hắn đã nhìn thấy một số người phụ nữ cầm phật châu này trên tay, niệm kinh.

Hải thiếu gia ném phật châu về phía người giấy, lúc này bên trong phật châu giống như ẩn chứa một cỗ sức mạnh có thể trừ tà, trực tiếp đập bẹt người giấy, người giấy vốn có hình dáng lập thể, bên ngoài là lớp giấy trắng, phần khung bên trong được làm từ cành trúc hoặc cành gỗ .

Sau đó phật châu liền quay lại, rơi vào trong tay Hải thiếu gia.

Trên mặt Hải thiếu gia nở nụ cười thắng lợi, nhưng Tô Bạch đứng ở trước mặt Hải thiếu gia, bị coi như là tấm khiên thịt người, trong lòng hắn đang chửi ầm lên, bởi vì Tô Bạch nhìn thấy rõ ràng, người giấy bị đánh bẹp kia, tư thế không chút thay đổi, tiếp tục đánh về phía này.

Ngay cả cánh tay và chiếc kéo kia cũng đều bẹp dí, đều là giấy, tất cả đều là giấy.

Tô Bạch rốt cuộc đã hiểu vì sao tối hôm qua, vì sao hắn lại nhìn thấy cái tay kia trắng bệch, hơn nữa vì sao sau khi nhiễm máu, nó không bỏ đi được, bởi vì cánh tay kia cũng được làm từ giấy.

Tối hôm qua, là bởi vì chưa đến lúc, hoặc là người giấy chưa được làm xong, cho nên chỉ có một cánh tay đến?

Chiếc kéo trực tiếp đâm qua, tốc độ này và mức độ sắc bén của nó mà Tô Bạch nhìn thấy tối hôm qua, hoàn toàn không thua gì một phát súng, thậm chí là vượt qua uy lực của đạn!

Lúc này Hải thiếu gia phát ra một tiếng gầm nhẹ, thuận thế đẩy Tô Bạch về phía trước, bây giờ Tô Bạch căn bản không có cách nào không chế thân thể của mình, sau khi Hải thiếu gia đẩy hắn, hắn không thể không chủ động đi về phía trước, chẳng khác gì vội vàng đi chịu chết.

Lúc này, ngược lại, trong lòng Tô Bạch không có bao nhiêu hận ý, bởi vì hắn căn bản không có tâm trạng này, lúc tử vong đến, trong đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng.

Có phải lúc trước, khi hắn giết người, những người bị hắn giết cũng có tâm trạng như thế này không?

Thậm chí đến lúc cuối cùng, trong đầu Tô Bạch vẫn là vấn đề này.

“Răng rắc…”

Tô Bạch cảm thấy mặt mình đau nhói, nhưng may mắn thay, cây kéo của người giấy không có đâm thẳng vào mặt hắn, nó chỉ lướt qua mặt hắn, gò má của Tô Bạch bị đâm xuyên qua, lột mất một nửa da thịt trên mặt hắn, nhưng dù sao cũng không phải là vết thương trí mạng, không phải là giữa trán hay những bộ vị khác.

Ngược lại, thân thể người giấy không có sắc bén như thế, lúc nó đụng vào người Tô Bạch, Tô Bạch chỉ cảm thấy một lực đạo đánh thẳng tới, cả người Tô Bạch bay ra ngoài, đụng vào tường, rơi xuống.

Bên dưới là mảnh vụn thi thể Quách Cương và máu tươi của Trần Sở, lúc này đây, từ trên xuống dưới của Tô Bạch vô cùng chật vật.

Hải thiếu gia vốn dĩ muốn để cho Tô Bạch làm kẻ chết thay, chỉ cần người giấy giết Tô Bạch. Sau khi một thính giả chết, tình tiết của chuyện xưa cũng vì thế mà dịu đi một chút, mức độ nguy hiểm cũng giảm xuống, đây là một phương pháp mà tương đối nhiều người vận dụng, nhưng mà…

Tô Bạch không có chết.

Như vậy điều này có ý nghĩa, mức độ nguy hiểm cũng không có kết thúc!

Người giấy không có đổi hướng để tiếp tục đuổi theo Tô Bạch vừa bị nó cắt bay một bên mặt, mà nó tiếp tục đi lên, hướng về phía Hải thiếu gia.

Trên mặt Hải thiếu gia đã xuất hiện mồ hôi nhưng anh ta không có chạy trốn như Quách Cương, đem phía lưng của chính mình cho người giấy, anh ta kéo phật châu trong tay mình ra, hướng về phía chiếc kéo của người giấy, muốn treo lên đó.

Nhưng mà một giây sau, chuyện khiến cho Hải thiếu gia gần như sụp đổ xảy ra, khi chiếc kéo chạm vào chuỗi phật châu, trong nháy mắt chuỗi phật châu liền đứt, những hạt phật châu vung vãi khắp nơi, trong lúc nhất thời hoàn toàn hỗn độn.

Chẳng qua chiếc kéo cũng bị triệt tiêu phần lớn thế tấn công, sau khi đâm vào ngực Hải thiếu gia, nó cùng chỉ đâm vào được một chút, không thể đâm sâu.

Hải thiếu gia nhanh chóng giữ chặt lấy cây kéo của người giấy, đồng thời trên trán anh ta xuất hiện một chữ vạn "卐", khí thế cả người bỗng nhiên tăng lên, cứ thế cản lại chiếc kéo của người giấy.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được thân thể của mình lại thuộc về sự khống chế của chính mình, có lẽ Hải thiếu gia đã không rảnh phân tâm khống chế hắn, lúc này Tô Bạch mới đứng lên.

Khóe mắt Hải thiếu gia liếc nhìn thoáng qua Tô Bạch, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đứng lên, hiện tại anh ta rất khẩn trương, đúng thế, rất khẩn trương, anh ta còn nhớ rất rõ, tối hôm qua lúc anh ta đến, Tô Bạch đang làm gì, khi cánh tay kia lấy tư thái khủng bố xuất hiện, Tô Bạch thế mà lại lựa chọn dùng con dao găm đâm vào Quách Cương, lựa chọn trả thù!

Nếu như bây giờ hắn cũng làm thế với mình….Như vậy, chính mình?

Hải thiếu gia muốn nói gì đó, thậm chí là dự định lấy đom đóm của mình ra, nhưng hiện tại anh ta không làm được, sức lực trên chiếc kéo này càng lúc càng mạnh, càng lúc càng đâm sâu vào trong máu thịt của anh ta.

Anh ta sắp không chịu đựng được nữa, thứ này còn cường đại hơn những gì anh ta tưởng tượng rất nhiều.

Hơn nữa, nó không chỉ là hung thủ bình thường, được cường điệu hóa trong câu chuyện xưa, bản thân nó ở hiện thực đã là một thể linh dị, nó xuất hiện trong câu chuyện xưa, sức mạnh của nó càng tăng thêm nhiều lần.

Điều này có nghĩ là, người giấy này thực sự tồn tại trong hiện thực, ở trong câu chuyện xưa, nó càng trở nên khủng bố hơn!

Nó hoàn toàn không giống với những thứ mà hắn đã từng đối mặt trong những câu chuyện xưa.

Ánh mắt của Tô Bạch vẫn nhìn chằm chằm vào cánh tay của người giấy, hôm qua, hắn nhìn thấy sau khi cánh tay này bị nhuốm máu đỏ của Quách Cương, nó đã cố gắng loại bỏ nhưng bởi vì nó là người giấy cho nên không có cách nào làm được.

Hôm nay, cánh tay kia vẫn trắng, điều này có nghĩa là tay của người giấy bị đổi?

Tại sao phải đổi tay?

Vì cái gì?

Chỉ vì đẹp mắt hơn sao?

Không, không có khả năng, có nguyên nhân, nhất định là có nguyên nhân….

Tô Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu, nói với Hải thiếu gia:

- Con mẹ nó, cậu chống đỡ một lát!

Sau khi nói xong, Tô Bạch lập tức xông tới chiếc nồi đang được nấu trong bếp, đây giống như nồi canh, bên trong còn có rất nhiều thịt vụn, Tô Bạch trực tiếp cầm cái nồi lên, sau đó đem toàn bộ nước canh trong nồi giội lên người giấy.

Nhưng mà nước này căn bản không làm ướt được người giấy.

Sắc mặt Hải thiếu gia đã bắt đầu càng ngày càng tái nhợt.

Không sợ nước?

Không đúng, không đúng, nó nhất định là sợ những thứ liên quan đến nước, Tô Bạch nhìn xung quanh, hắn bỗng nhiên phát hiện, những miếng thịt người được luộc rất sạch sẽ…Trên đó có rất ít vết máu, gần như là trong qua trình đun sôi đã mất đi.

Vì sao người giấy này phải vẽ vời cho thêm chuyện như vậy?

Vì sao nó muốn đem thi thể luộc lên, sau đó mới đi phân thây?

Trước đó Tô Bạch cho rằng hung thủ sợ để lại dấu vết gây án trên những miếng thịt, cho nên mới luột thi thể, nhưng nếu như hung thủ là người giấy, như vậy nó căn bản không cần thiết phải làm thế.

Nó làm như thế là bởi vì…

Nó sợ máu!

Tô Bạch xông thẳng đến bên cạnh thi thể Trần Sở, lấy bao cao su bên trong ra, bên trong bao cao su đều là nước nhưng bề ngoài nó đều bị dính máu của Trần Sở.

“Bịch! Bịch!”

Những chiếc bao cao su dính máu của Trần Sở ném vào chiếc kéo của người giấy, máu tươi dần dần thấm vào, chiếc kéo bắt đầu trở nên vặn vẹo và mềm xuống.

Lúc này, áp lực mà Hải thiếu gia phải gánh chịu cũng giảm đi, cả người trở nên có khí thế, thậm chí anh ta còn bắt đầu

phản kích.

“Bịch!”

Khi Tô Bạch ném chiếc bao cao su cuối cùng trong tay, chiếc kéo của người giấy vặn vẹo, trực tiếp gãy trong tay Hải thiếu gia.

Người giấy nhanh chóng đi về phía cửa, đây là dự định chạy trốn!

Hải thiếu gia quỳ trên mặt đất, ngực của anh ta bị thương nghiêm trọng, nhưng anh ta vẫn lập tức đứng lên nói với Tô Bạch.

- Đuổi theo nó, tìm hung thủ!

Chương 17 Hung Thủ!

Lần này, nếu như không thể tìm ra thân phận của hung thủ, như vậy lần sau cũng không biết là đến lúc nào, hơn nữa, thật ra lần này bởi vì người giấy hoặc nói chính xác là hung thủ đứng phía sau vẫn làm việc dựa theo quỹ đạo và tình tiết của câu chuyện. Tô Bạch và Hải thiếu gia đã biết nội dung cốt truyện, cho nên ít nhất bọn họ vẫn còn có dấu vết để lần theo, họ biết được người giấy này sẽ xuất hiện ở đâu vào vào lúc nào.

Nhưng lần tiếp theo thì sao?

Lần sau, mục tiêu của người giấy là ai?

Nó sẽ ẩn náu ở chỗ nào, sau đó bỗng nhiên xông ra, cho người ta một kích trí mạng.

Chuyện này không có ai biết, cũng không ai có thể đoán được, đến lúc đó cho dù bên người luôn mang theo túi máu, có lẽ cũng khó lòng phòng bị. Hơn nữa, Hải thiếu gia còn đang bị thương, ngoại trừ Hải thiếu gia có thể giằng co với người giấy, đối kháng với nó một chút, người đàn ông đeo kính râm bị dọa sợ bỏ chạy, Quách Cương bị hành hạ cho tới chết, Tô Bạch hắn cũng không có năng lực qua ứng đối với loại công kích này, cho nên lần này chính là cơ hội cuối cùng, nếu như không thể lần theo người giấy để tìm ra hung thủ, như vậy sự tình hoàn toàn trở nên mất khống chế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc Hải thiếu gia và người giấy đối kháng, Tô Bạch không có ra tay báo thù anh ta, bởi vì hắn muốn tiếp tục sống, nếu hắn giết Hải thiếu gia, một mình

hắn căn bản là không chống đỡ được người giấy và người chủ mưu đứng phía sau hậu trường.

Có lẽ sau khi người giấy bị dính máu, hình như nó đã bị tổn thương nguyên khí, tốc độ của nó cũng không có quá nhanh, cho nên lúc Tô Bạch đuổi theo, người giấy cũng không có bay được xa, thậm chí lúc nó bay còn lộ ra dáng vẻ gắng gượng, nó bay cũng không cao lắm, còn không bằng diều giấy.

Vậy thì tốt rồi.

Một tay Tô Bạch ôm lấy mặt mình, nhưng vẫn không ngăn được máu tươi chảy ra, đây là chuyện không có cách nào khác, bởi vì Tô Bạch căn bản không có thời gian đi xử lý vết thương, hơn nữa da thịt bên má phải của hắn gần như là bị lột ra, vết thương này rất nghiêm trọng, điều may mắn duy nhất là nó tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa hắn cũng không vì thế mà mất đi năng lực di chuyển, có lẽ hiện tại dáng vẻ hắn vô cùng kinh khủng.

Sau khi Tô Bạch đuổi đi rất xa, Hải thiếu gia mới lảo đảo đứng lên, từ trên cầu thang ngã xuống, anh ta bò tới đầu hành lang, sau đó dứt khoát từ bỏ ý định đuổi theo, trực tiếp dựa vào vách tường trên hành lang ngồi xuống, trong miệng còn lẩm bẩm.

- Con mẹ nó chứ, nếu như thật sự bị người mới này đuổi tới, hơn phân nửa phần thưởng của nhiệm vụ lần này đều được chia cho cậu ta, thật sự là quá lợi cho cậu ta rồi.

Hải thiếu gia biết, hiện tại tuy anh ta có chút không cam lòng, nhưng anh ta chỉ có thể chờ Tô Bạch có thể đi theo người giấy, từ đó tìm được hung thủ phía sau, giúp tất cả mọi người hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến.

Nếu không, chờ đến khi người giấy khôi phục lại, hoặc là hung thủ làm một người giấy mới, như vậy mọi người cùng

nhau chờ chết đi, người giấy này tồn tại trong hiện thực, cho nên vốn dĩ vụ án này là một sự kiện linh dị, sau khi được Phát Thanh Khủng Bố sắp xếp thành một câu chuyện xưa, nó càng trở nên cường đại đến đáng sợ, nếu như là trong thế giới hiện thực, Hải thiếu gia có lòng tin là mình có thể chế trụ lại người giấy này, thậm chí là xé nát nó, nhưng ở chỗ này, anh ta làm không được.

Bên này, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy khiếp sợ chính là người giấy thế mà lại một tiếng bay đến cổng trường.

- Hung thủ quả nhiên là người trong trường.

Điểm này, ngược lại, Tô Bạch không có cảm thấy ngoài ý muốn, người chết là hai sinh viên, bạn gái của Trần Sở còn bị vứt xác ở trong sân trường, như vậy có khả năng lớn, hung thủ là người trong trường, nếu như là người ngoài trường, thật ra không cần thiết phải làm như thế.

Rốt cuộc là ai?

Lao công? Giảng viên? Hay là sinh viên?

Cũng may, nội dung cốt truyện được lược bớt cũng có tác dụng lớn với Tô Bạch vào lúc này, khi hắn đuổi theo người giấy từ tiểu khu tới cổng trường, hắn không gặp bất kỳ ai , trên đường không có một chiếc xe, cổng trường cũng không có bảo vệ, trong sân trường không có bóng dáng sinh viên nào.

Nếu lúc này chung quanh có người đi đường hoặc là sinh viên hoặc là có bảo vệ gác cổng, như vậy Tô Bạch xuất hiện với hình tượng đầy máu me khắp người, căn bản là không có khả năng tiếp tục đi vào trong trường đuổi theo người giấy.

Chẳng qua nếu đổi một góc độ khác để suy nghĩ, nếu như trong một câu chuyện xưa, mấy người chơi hao hết công sức không chết cũng bị thương, cuối cùng mới tìm được chút ánh sáng le lói. Lúc này, bỗng nhiên lại bị một đám người qua

đường hoặc là bảo vệ chăn lại, bóp tắt chút ánh sáng này, điều này thật đúng là khiến cho thính giả thổ huyết. Có lẽ Phát Thanh Khủng Bố cũng là vì tính liên tục trong chuyện xưa, cho nên mới giản lược như vậy, cũng không hoàn toàn theo phong cách tả thực.

Người giấy giống như là cố ý tránh thoát khỏi Tô Bạch, lựa chọn bay vào trong rừng, nhưng dù sao Tô Bạch cũng là sinh viên của trường này, hơn nữa bởi vì hắn còn là thành viên của câu lạc bộ giết người, cho dù hắn có kém hơn những sát thủ chuyên nghiệp nhưng cũng coi như là dưỡng thành thói quen quan sát cảnh vật tỉ mỉ.

Cánh rừng này, Tô Bạch rất quen thuộc, cho nên người giấy muốn ở chỗ này tránh thoát khỏi hắn là khó!

Người giấy không ngừng bay loạn trong rừng, thân hình nó thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng mỗi lần Tô Bạch đều bình tĩnh quan sát, người giấy vẫn giống như cũ, rất khó thoát khỏi thị giác của Tô Bạch, từ đó không đạt được mục đích hoàn toàn thoát đi.

Ngay khi Tô Bạch càng lúc càng đến gần người giấy, thân thể người giấy bắt đầu lột xác, đúng thế, là lột xác.

Người giấy lột xác, xuất hiện ra thêm hai người giấy giống nhau như đúc.

Một loại hiện tượng rất quỷ dị, khiến cho Tô Bạch có chút hoa mắt, trong lúc nhất thời, ba người giấy này bay về ba hướng khác nhau trong rừng, làm cho Tô Bạch hoàn toàn không biết mình nên đi theo người giấy nào, đồng thời nếu như không sớm tính toán, chờ đến khi người giấy hoàn toàn bay xa, vậy thì tất cả đều muộn rồi!

- Đáng chết.

Tô Bạch cắn răng, hiện tại hắn không cam lòng đặt cược ba chọn một, nhưng mà thời gian cấp bách, không thể không làm thế, nhưng nếu như thua cuộc, hậu quả kia thật khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng đúng lúc này, một tia sáng từ bên con đường ngoài rừng chiếu đến, ánh sáng này, Tô Bạch rất quen thuộc.

Tia sáng này lần lượt chiếu lên ba người giấy, cuối cùng ở trên cơ thể người giấy ở giữa cũng phản chiếu lại ánh sáng.

Là nó, không sai!

Tô Bạch không do dự nữa, đi theo người giấy phản chiếu lại ánh sáng.

Bên con đường ngoài rừng, một người đàn ông tháo kính râm xuống, dụi mắt, vành mắt anh ta có máu tươi nhỏ xuống, hiển nhiên ở một khoảng cách xa như thế, muốn nhìn thấu pháp tướng của đối phương, cũng là một gánh nặng đối với anh ta.

Tô Bạch vẫn tiếp tục đuổi theo người giấy này, một người giấy và một người, giống như đang tiến hành một cuộc ác chiến, song phương đều dốc toàn lực.

Chẳng qua tình trạng của người giấy này dường như càng lúc càng yếu đi, bởi vì Tô Bạch nhìn thấy nó càng lúc càng bay thấp, thậm chí đến sau cùng, nó chỉ có thể bay tà tà sát mặt đất, căn bản là không bay lên cao được.

Nó sắp không được!

Nó nhất định phải tranh thủ thời gian quay về bên chủ nhân của mình.

Mà chỗ hắn muốn đến chính là chỗ của hung thủ.

Cuối cùng, người giấy này không chịu nổi, bay ra rừng, hình như nó không có tiếp tục có ý định dây dưa nữa, chỉ là

sau đó, chuyện khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn xảy ra, sau khi người giấy bay qua rừng cây, nó bay thẳng về phía ký túc xá.

Tô Bạch một đường đuổi theo, đến cuối cùng nó thế mà lại đi đến chỗ cổng ký túc xá của hắn.

Hung thủ lại ở cùng một ký túc xá với hắn?

Nói đùa gì thế.

Trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác rất hoang đường, nhưng hắn vẫn tiếp tục đuổi theo, bởi vì hắn tận mắt nhìn thấy người giấy bay vào, hắn sẽ không hoa mắt.

Đi vào dưới lầu ký túc xá, người giấy thật sự không bay lên nổi, nó gần như đã bắt đầu trườn trên mặt đất, tốc độ của nó càng lúc càng chậm, thật ra nếu như hiện tại Tô Bạch cố hết sức vẫn có thể trực tiếp bắt lấy nó, nhưng Tô Bạch không có làm như thế, thứ mà hắn muốn không phải là người giấy này mà chính là kẻ đứng sau hậu trường.

Nếu như người giấy không có, hung thủ còn có thể tiếp tục làm một cái mới, đối với Tô Bạch mà nói, việc hủy đi một người giấy không có bất kỳ ý nghĩa nào, về phần người giấy, vì sao nó đã rơi vào trạng thái này còn nhất định phải quay về bên chủ nhân, đây là một loại phản ứng theo bản năng hay là tuyến đường trong chuyện xưa mà Phát Thanh Khủng Bố đã đặt ra?

Nếu như Tô Bạch là hung thủ, người giấy của mình thất thủ, có lẽ hắn sẽ trực tiếp cắt đứt liên lạc với người giấy, để người giấy tự sinh tự diệt, không để nó dẫn đối phương đến tìm mình.

Dĩ nhiên, khả năng hung thủ kia có nỗi niềm khó nói, hoặc là nói sau khi hung thủ thả ra người giấy, anh ta liền đánh mất

đi năng lực khống chế từ xa, chỉ có thể để người giấy dựa theo những gì anh ta đã phân phó lúc trước để làm.

Cuối cùng, lúc đến tầng ba, người giấy cứ thế mà trườn trên mặt đất, từ phía dưới khe cửa ký túc xá đi vào, đầu tiên là chân, cuối cùng là đầu. Lúc đầu nó chui vào, nó nhìn thấy Tô Bạch đã đuổi tới, trên gò mà đỏ ửng đã nhiễm máu của nó càng trở nên quỷ dị.

Tô Bạch đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt không dám tin.

- Là cậu ta!

Lúc này một giọng nói bỗng nhiên vang lên trong đầu Tô Bạch.

- Nhiệm vụ chủ tuyến 2 đã hoàn thành…

Chương 18 Huyết Dịch Của Vampire

Tô Bạch nhìn qua trạng thái lúc này của mình, rốt cuộc hắn vẫn nhắm mắt lại, mặc dù Tô Bạch biết cơ hội hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1 đang ở ngay trước mắt mình, phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1 cũng lớn hơn phần thường khi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 2 rất nhiều.

Nhưng là người phải tự biết mình là ai, hiện tại hắn có bộ dạng này, cho dù là một người trưởng thành bình thường, thậm chí là thiếu niên đều có thể thoải mái giết chết hắn, trước đó hắn đã bị thương, lại đuổi theo lâu như thế, đã coi như là sức cùng lực kiệt, chính mình căn bản là không có khả năng qua chiến đấu với trận chiến tiếp theo, nhất là vào lúc này, phía sau cánh cửa ký túc xá đã xuất hiện bóng người, hiển nhiên là người trong ký túc xá dường như đã nhận thấy được điều gì, dự định đi ra mở cửa, xem xét tình huống.

- Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 2.

Trong đầu Tô Bạch đáp lại giọng nói kia, chính mình không có tư cách do dự và chần chờ không quyết, lúc cần quyết đoán lại không quyết đoán, tất sẽ loạn.

“Nhiệm vụ chủ tuyến 2 đã hoàn thành.

Quý thính giả thân mến, câu chuyện xưa ngày hôm nay đến đây là kết thúc, về phần hung thủ là người nào, có một số thính giả đã hiểu, mà có một số thính giả thì không.

Thính giả nào chưa hiểu, có thể lên wechat tìm nick: Kongbu66 và kết bạn, chúng tôi sẽ công bố đáp án ở đó.

Sau câu chuyện xưa này, tôi muốn nói đến, trên thế giới này, thật ra có rất nhiều điều thần bí, một số chuyện thần quái được ghi lại trên tiểu thuyết, cũng không phải là hoàn toàn bịa đặt. Có lẽ, có một số người bên cạnh bạn, có một số chuyện xảy ra bên cạnh bạn cũng không phải chỉ đơn giản như bạn nghĩ.

Trên thế giới này có quỷ, cũng có rất nhiều thứ không thể lý giải được, trở thành một phần trong cuộc sống của chúng ta. Từ khi còn nhỏ chúng ta đã được tiếp nhận nền giáo dục, thế giới quan của chúng ta tiếp nhận những kiến thức khiến cho chúng ta tự cho rằng mình hiểu biết hết về thế giới này, đúng thế, phi thuyền của con người có thể lên mặt trăng nhưng đối với địa cầu chúng ta đang sống, đối với một xã hội do chúng ta gây dựng nên, chúng ta vẫn rơi vào trong trạng thái hồ đồ, Âu Mỹmê, chuyện này không có chút khoa trương nào.

Trên thế giới này, có không ít người có được những năng lực khiến cho bạn cảm thấy khiếp sợ. Trong đó có một số người là thính giả trung thành của Phát Thanh Khủng Bố, dĩ nhiên cũng có một số người không phải là thính giả của chúng tôi, bọn vẫn có những năng lực khiến cho người ta cảm thấy khó mà tin nổi.

Người đó có thể là bạn cùng phòng của bạn, cũng có thể là bảo vệ trong tiểu khu, hoặc là những dì lao công bên đường, hoặc là tài xế taxi….Có thể là rất nhiều người mà bạn không tưởng tượng được.

Thế giới này rất an toàn nhưng cũng không an toàn.

Tôi chân thành hy vọng tất cả các quý thính giả nghe đài có một sức khỏe thật tốt, cũng chúc phúc các thính giả, người không biết không sợ, có đôi khi vô tri (không biết gì) cũng là một loại hạnh phúc.

Không phải sao?”

……

“Vù vù!”

Tô Bạch cảm thấy trong lỗ mũi mình có dịch thể gì đó tanh cay, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ngồi trên một chiếc ghế, trên bàn là một đĩa rau xào vẫn còn tỏa ra hơi nóng, mà trước đó hắn đang uống bia, không biết từ khi nào, chai bia đã bị đổ xuống trước mặt hắn.

Cũng may chỗ Tô Bạch ngồi rất vắng vẻ, cho nên sự thất thố của hắn cũng không bị ai phát hiện ra.

Chẳng qua, chiếc bàn phía trước mặt Tô Bạch còn có người ngồi, chính là…người đàn ông đeo kính râm!

Người đàn ông đeo kính râm ngồi ở đó, vẫn là dáng vẻ kia, nhưng lúc đầu còn có người đàn ông mặc áo quân đội ngồi đối diện anh ta, bây giờ đã không còn thấy bóng dáng đâu, Tô Bạch hiểu rõ, người đàn ông mặc áo quân đội Quách Cương đã chết trong câu chuyện xưa.

Người chết trong câu chuyện xưa sẽ chết ở trong hiện thực.

Ánh mắt người đàn ông đeo kính râm nhìn thoáng qua Tô Bạch, Tô Bạch đứng dậy, anh ta cũng đứng dậy theo, hai người cũng không có đối chọi gay gắt như lúc ở trong câu chuyện xưa, người đàn ông đeo kính râm chỉ cười ha ha đi tới, anh ta lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi quần, đặt ở trên mặt bàn Tô Bạch, sau đó khẽ gật đầu tạm biệt với Tô Bạch, rời khỏi quán bán đồ nướng, dần dần biến mất.

Đối phương không tìm hắn báo thù?

Tô Bạch hơi kinh ngạc, hắn cũng không hiểu nhưng nghĩ đến trong câu chuyện xưa, đối phương còn phải dùng thủ đoạn để lừa gạt hắn, dường như tất cả đều có thể hiểu.

Trong này có lẽ có một ít quy tắc nào đó, chỉ là hiện tại Tô Bạch còn chưa thể làm rõ.

Tô Bạch lấy di động ra, đăng nhập vào wechat, hắn nhận được một thông báo riêng.

Tô Bạch click vào đó, trong thông báo này chỉ có ba người xem, hình như là ba người hắn, Hải thiếu gia và người đàn ông đeo kính râm.

"Tổng phần thưởng trong câu chuyện xưa lần này là 500 điểm cốt truyện.

Với tỉ lệ cống hiến trong câu chuyện xưa lần này như sau."

Sau đó là một bức ảnh, phía dưới có ghi chú tỉ lệ cống hiến.

Quách Cương đã tử vong, tỉ lệ cống hiến là: 0%

Người đàn ông đeo kính râm: 20%

Nhìn đến đây, Tô Bạch hói nhíu mày, người đàn ông đeo kính râm có tỉ lệ cống hiến là 20%?

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ tới lúc hắn đuổi theo người giấy từ khu rừng nhỏ đến ký túc xá, trên thân thể người giấy có ánh sáng trắng, người giấy có thể có năng lực che giấu mình, như vậy ánh sáng trắng…

Trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến hình ảnh lúc mình đuổi theo người giấy thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng cây, một người đàn ông ẩn núp trong bóng tối, lẳng lặng tháo kính râm của chính mình, sau đó bắt đầu phóng ra tia sáng chiếu lên thân thể người giấy, giống như một ấn ký khiến cho người giấy kia không có cách nào trốn thoát khỏi sự truy đuổi của hắn. Tuy việc người đàn ông đeo kính râm bỏ đồng bọn lại để chạy trốn là đáng khinh thường, nhưng anh ta có thể vào thời điểm mấu chốt làm ra cống hiến, thu được phần thưởng cũng đủ thấy được tính cách của anh ta giống như hồ ly, không có

giới hạn, không có điểm mấu chốt, lại có thể luôn nhạy bén truy đuổi lợi ích.

Tỷ lệ cống hiến của Hải thiếu gia là 30%.

Cuối cùng là hắn với tỉ lệ cống hiến là 50%.

Nói cách khác, lần này Tô Bạch được 250 điểm cốt truyện.

Nhưng điểm này dùng để làm gì.

Mang theo suy nghĩ này, Tô Bạch tiếp tục vào xem nick wechat Kingbu66.

Lần này có chút không giống lúc trước, khi Tô Bạch vừa mới vào trang chủ, lập tức có một tin nhắn tự động hiện ra:

"Qúy thính giả nghe đài thân mến, bạn đã trải qua và hoàn thành hai câu chuyện xưa, bạn còn cần hoàn thành thêm một lần nữa, mới có thể chính thức trở thành thính giả thực tập của chương trình chúng tôi, có thể hưởng thụ tư cách lấy điểm cốt truyện để đổi lấy năng lực và vật phẩm.

Hy vọng bạn có thể tiếp tục cố gắng, có thể….Sống sót."

Điều này có nghĩa là 250 điểm cốt truyện này hiện tại chưa sử dụng được?

Tô Bạch ấn mở vào mục "trao đổi", sau đó ấn vào giao diện quầy hàng, trong quầy hàng có đủ các loại đồ vật rực rỡ muôn màu, có vật phẩm, đạo cụ, có kỹ năng…Nhưng toàn bộ nó đều hiện thị màu xám với Tô Bạch, hắn căn bản không có cách nào đổi được.

Trước đó giọng nói kia đã từng nhắc nhở, hắn còn cần trải nghiệm thêm một lần làm nhiệm vụ nữa mới có thể đổi đồ?

Tô Bạch nhớ đến năng lực của Hải thiếu gia và người đàn ông đeo kính râm, nói hắn không muốn, không hâm mộ, đó là nói dối, không nói đến chuyện những năng lực này có thể tăng

khả năng sống sót của mình trong câu chuyện xưa, chỉ nói đến người bình thường trong hiện thực, có ai không muốn có một năng lực đặc biệt khác thường?

Năng lực là thứ người bình thường luôn khao khát.

Đúng lúc này, đột nhiên trước mắt Tô Bạch, có một vật phẩm đột nhiên sáng lên…Là màu sắc rực rỡ, điều này có nghĩa là hiện tại hắn có thể đổi lấy!

Còn có một con cá lọt lưới?

[Huyết dịch Vampire]

[Giá trao đổi: 222 điểm cốt truyện.]

[Sau khi dung hợp huyết dịch sẽ khiến cơ thể có được một phần nhỏ năng lực cấp thấp của Vampire, huyết dịch này không có cách nào tiến hành thăng cấp, hơn nữa nó còn có tác dụng phụ chưa rõ.]

[Vật phẩm này không giới hạn số lần đổi.]

Tô Bạch không chút do dự liền bấm vào "xác nhận mua". Lúc này, hắn đem điểm cốt truyện giữ lại bên người là một chuyện rất ngu xuẩn, hắn còn cần trải qua một lần làm nhiệm vụ nữa mới có tư cách trở thành thính giả thực tập, loại người như Quách Cương, rõ ràng đã đổi vật phẩm nhưng cũng chết trong câu chuyện xưa, chính hắn nào có tư cách hy vọng xa vời, lần tiếp theo sẽ gặp may mắn?

Bỗng nhiên, trên màn hình di động của Tô Bạch xuất hiện một giọt máu tươi, giọt máu này có màu đen, sau đó nó trực tiếp dung nhập vào trong ngón tay Tô Bạch, một giây sau, cả linh hồn Tô Bạch đều run rẩy, thân thể hắn giống như bị đặt trong hầm băng, nhưng loại cảm giác này chỉ kéo dài trong nháy mắt mà thôi, Tô Bạch chỉ hít thở sâu hai lần, sau đó hắn còn chưa kịp nhận ra sự thay đổi trong cơ thể mình, một cái

tay liền đập vào trên bờ vai Tô Bạch, rất bất ngờ, không kịp chuẩn bị.

- Ha ha, tìm được cậu rồi.

Chương 19 Ăn?

“Bệnh thần kinh, tôi phục cậu rồi đó, cậu rõ ràng vừa nhìn hết dáng vẻ của thi thể kia, thế mà vẫn còn có tâm trạng ngồi ăn đồ nướng, xem ra bệnh thần kinh cũng rất tốt, nói thật, tôi bắt đầu có chút hâm mộ cậu rồi.”

- Bệnh tâm thần, không phải là bệnh thần kinh.

Tô Bạch sửa lại lời Sở Triệu nói.

- À, thật ra cũng không khác nhau là mấy.

Sở Triệu cầm xiên rau hẹ nướng (Món này được minh họa ở link: https://baike.baidu.com/item/烤韭菜)

- Nhịn cả đêm rồi, ăn ít rau hẹ tẩm bổ một chút, đến bây giờ tôi còn chưa kết hôn, nếu vì thức đêm nhiều mà liệt dương, vậy thì thật đúng là không ra làm sao.

- Đây không phải là một cách trả thù tốt nhất đối với cha cậu à, trả thù trên đời cháu ông ấy.

- À, đề nghị này của cậu, trước kia tôi có nghĩ đến, lúc cha tôi ép tôi đi làm cảnh sát, tôi thậm chí còn nghi tới việc kề dao vào hai quả trứng của mình, sau đó uy hiếp ông ấy, nếu ông ấy bắt ép tôi làm cảnh sát, tôi sẽ không khách khí với cháu nội của ông ấy.

Sở Triệu nói xong, chính mình cũng bật cười, sau đó cầm chai bia ở bên cạnh, uống một hớp, lúc đang làm nhiệm vụ, anh ta không được phép uống bia, nhưng bận rộn cả đêm, cấp trên cũng sẽ không vì chuyện này mà trách móc anh ta nặng nề, dĩ nhiên Sở Triệu chỉ làm theo ý mình, quả thật là có chút mặc kệ những quy củ kia.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Sở Triệu, hắn biết hung thủ là ai nhưng không có cách nào nói cho người bạn trước mặt này biết, bởi vì tất cả chuyện này đều không phù hợp với lẽ thường.

- Bước tiếp theo, các người dự định làm như thế nào?

- Còn có thể làm gì, tiếp tục điều tra thôi, phía trên còn cho thêm người xuống tiếp viện, hai sinh viên tử vong, hơn nữa lại còn vô cùng thê thảm, không phải chết theo phương thức bình thường, vụ án này đã làm kinh động đến thành phố, trên đó cũng gửi công văn xuống, đồng thời, tôi nói cho cậu biết, mấy người cảnh sát già tham gia vào điều tra vụ án phanh thây ND hơn 20 năm trước, đã về hưu đều được điều đến giúp đỡ điều tra.

Sở Triệu ăn xong một xiên hẹ, sau đó đứng lên:

- Tôi đưa cậu về ký túc xá.

- Sao thế, sợ tôi đi một mình không an toàn?

- Cũng không phải, tôi thấy trạng thái tinh thần của cậu hình như không tốt lắm, sắc mặt có chút trắng bệch, còn có đường kẻ màu đen dưới mắt cậu là có chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy Sở Triệu nói, Tô Bạch vội vàng cầm màn hình di động nhắm ngay vào mặt mình, rất nhanh hắn liền phát hiện ra chỗ không thích hợp, sắc mặt của hắn có chút trắng bệch, cũng may là trong đêm tối sẽ không bị nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa môi, vành mắt của hắn còn có những đường kẻ màu đen rất rõ, có chút giống hoa văn khi trang điểm.

Tô Bạch rõ ràng đây tuyệt đối là có liên quan đến chuyện hắn đổi "huyết dịch Vampire", huyết dịch này đã tạo thành ảnh hưởng đối với cơ thể hắn, đồng thời Tô Bạch cũng cảm thấy thân thể hắn giống như nhẹ nhàng hơn, còn có một số cảm giác không diễn tả được.

Hiện tại, hắn không có cách nào cảm nhận được một cách tinh tế.

Cũng may, ngay lúc Tô Bạch quan sát gương mặt mình, hắn phát hiện màu da của hắn đang dần dần khôi phục, những đường kẻ màu đen kia cũng nhạt dần.

Có lẽ là lúc đầu cơ thể hắn còn chưa kịp thích ứng, hiện tại đã bắt đầu khôi phục lại.

Tô Bạch đứng lên, để tiền lên bàn, sau đó nhìn thoáng qua Sở Triệu, vỗ bả vai anh ta:

- Vất vả cho cậu, người cảnh sát tốt của nhân dân.

Ngược lại, lúc này Sở Triệu không có ý định đùa giỡn với Tô Bạch, chỉ nói.

- Cậu có muốn qua chỗ tôi một đêm không, sáng mai qua bệnh viện kiểm tra một chút, cho dù cơ thể cậu không sao, nhưng tôi thật sự sợ phương diện tinh thần của cậu lại bởi vì chuyện hôm nay mà bị kích thích…Ừm, cậu hiểu mà.

- Không đâu.

- Người say thường nói mình không say.

Sở Triệu nhìn Tô Bạch nói:

- Bốn người trong câu lạc bộ chúng ta, ba người chúng tôi chỉ chơi trò kích thích, chơi trò khác người, chỉ có tên biến thái cậu là…

- Được rồi, vậy cậu theo tôi về ký túc xá lấy ít đồ, ngày mai tôi bắt đầu xin tạm nghỉ học.

- Như thế mới đúng, cậu có đi học hay không, cũng không có ảnh hưởng gì, được rồi, lúc này bên chúng tôi đang chờ đội tiếp viện, bây giờ tôi đang rảnh, chúng ta về ký túc xá của cậu trước.

Tô Bạch và Sở Triệu đi về trường học, trước cổng trường học có rất nhiều xe cảnh sát, khiến cho bầu không khí trở nên xơ xác tiêu điều, nặng nề.

- Có lẽ vụ án này sẽ bị phong kín lại thôi.

Lúc này Tô Bạch đột nhiên nói ra.

- Rất khó, chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức, hiện tại trong tay mỗi người đều có một smart phone, lần này lại huy động nhiều sinh viên đến giúp đỡ tìm kiếm như thế, có lẽ chuyện này đã được truyền hết lên mạng, nhưng chỉ cần bên trên có thông báo xuống thì việc xử lý cũng đơn giản, những việc này nhìn như sóng to gió lớn nhưng chỉ cần một chút thủ đoạn kiềm chế xuống liền có thể sóng êm gió lặng.

Ngay trên đường về Tô Bạch và Sở Triệu gặp rất nhiều sinh viên và cảnh sát còn đang tìm kiếm.

Hiển nhiên bọn họ đã tìm được không ít miếng thịt nhưng những phương diện còn lại thì không hề có tiến triển gì.

Sở Triệu châm một điếu thuốc, cũng đưa một điếu cho Tô Bạch, Tô Bạch mím môi không cần. Hai người đứng trước cổng ký túc xá, Tô Bạch để Sở Triệu đứng chờ ở phía dưới, Sở Triệu cũng không chút nghi ngờ gì, vui vẻ lười biếng không cần phải đi lên lầu, ở bên dưới vừa hút thuốc vừa hóng gió.

Chẳng qua, Sở Triệu rất nhanh liền phát hiện ra điều gì, anh ta sờ lên người mình.

- Con mẹ nó, mất rồi!

…….

Tô Bạch đi lên phòng mình, lúc này ký túc xá cũng không yên tĩnh, có rất nhiều người đi tới đi lui, bởi vì truyện này đã lan truyền trên mạng, cho dù mấy ban ngành liên quan có cảnh cáo với truyền thông, ví dụ như Weibo hay mấy mạng xã hội

khác đã tiến hành xóa bỏ những chủ đề liên quan, nhưng thân là sinh viên trong trường này, bọn họ tránh không khỏi bị khủng hoảng.

Chẳng qua những ký túc xá thảo luận với khí thế ngất trời như thế nào, trong phòng Tô Bạch vẫn yên tĩnh như trước.

Bởi vì người trong căn phòng này rất ít, hiện tại cũng chỉ còn Lưu Hòa ở trong ký túc xá.

Lúc đầu ký túc xá có bốn người, đầu kỳ này có một người ra ngoài thực tập, Trần Sở sống chung với bạn gái, thuê phòng ở bên ngoài, trong phòng bình thường chỉ có Lưu Hòa và Tô Bạch, tính tình Tô Bạch lạnh nhạt, hiện tại cũng chỉ còn mỗi Lưu Hòa mà thôi.

Tô Bạch mở cửa phòng ra, sau khi đi vào, hắn liền nhìn thấy Lưu Hòa nằm co quắp trên giường, giống như một con thỏ trắng bị kinh sợ.

Lưu Hòa nhìn thấy Tô Bạch đi tới, nói.

- Tô Bạch, tôi không ngủ được.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Tôi cũng không ngủ được.

- Thật khó mà tưởng tượng, Trần Sở cứ thế mà chết đi.

Vành mắt Lưu Hòa bắt đầu ngậm nước mắt.

Tô Bạch ngồi xuống bên giường Trần Sở, giường của Trần Sở ở bên dưới, đối diện với giường Lưu Hòa,coi như là mặt đối mặt.

- Tôi cũng không tin được.

Tô Bạch phụ họa.

- Tôi muốn tạm thời nghỉ học.

Lưu Hòa giống như đã làm ra một quyết định quan trọng:

- Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho cha tôi, tôi cần nghỉ học tạm thời, nếu để tôi tiếp tục ở trong ký túc xá này, không, là để cho tôi tiếp tục ở trong trường học này, tôi cảm thấy tôi sắp phát điên rồi.

Lưu Hòa nói xong liền khóc, tâm lý và năng lực chịu đựng của anh ta quả thật kém xa Tô Bạch.

- Tạm nghỉ học đi, tôi cũng dự định ngày mai sẽ tạm nghỉ học, nếu không tôi cũng sắp điên mất.

Đây là dự định của Tô Bạch, đụng phải Phát Thanh Khủng Bố, chuyện này khiến hắn rất khó có thể tiếp tục an ổn đi học, đã mất đi tâm thái học tập, chẳng bằng cho mình tạm nghỉ học.

Nếu như sau này hắn giống như Quách Cương, cứ thế chết đi trong câu chuyện xưa, những điều hiện tại giống như không có ý nghĩa gì.

- Ừm.

Lưu Hòa đứng lên:

- Đúng rồi, chỗ tôi còn có mấy quả lê, cậu muốn ăn không?

- Được.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Ừ, tôi qua nhà vệ sinh rửa, hôm nay nghỉ ngơi cho sớm, ngày mai tôi và cậu cùng đi làm thủ tục tạm nghỉ học, tôi cảm thấy loại chuyện này, trường học sẽ giải quyết sớm cho chúng ta.

- Thật ra nếu thái độ của chúng ta cứng rắn một chút, có lẽ trường học sẽ để cho chúng ta làm nghiên cứu sinh.

- Cậu còn để ý đến chuyện nghiên cứu sinh?

Lưu Hòa cười nói, sau đó anh ta đi ra ngoài, hiển nhiên, anh ta cũng giống như Trần Sở biết điều kiện gia đình Tô Bạch vô cùng tốt.

Lưu Hòa đi qua nhà vệ sinh rửa lê.

Tô Bạch đứng lên, đi tới bên giường Lưu Hòa, vén chăn màn của anh ta lên, sau đó hắn chỉ tìm được nước hoa, khăn tay, không tìm thấy được gì khác. Tô Bạch dứt khoát lật chiếu lên, sau đó hắn ngây ngẩn cả người.

Dưới chiếu, là một người giấy bằng phẳng.

Người giấy cao1m6, hai má ửng đỏ.

Trên tay người giấy còn có một chiếc kéo.

- Tôi rửa xong rồi, cậu muốn ăn luôn không.

Bỗng nhiên giọng nói của Lưu Hòa vang lên ngay sau lưng Tô Bạch, giọng nói có vẻ trống trải, xa xăm.

Chương 20 Vì Cái Gì

“Ăn, dĩ nhiên là ăn!”

Tô Bạch xoay người, mỉm cười, nhận lấy một quả lê từ trong tay Lưu Hòa, lúc này hắn cắn một miếng, lê rất ngọt, rất giòn.

- Cậu làm gì ở trên giường tôi thế?

Lưu Hòa rất bình tĩnh hỏi, rất giống với tính cách thường ngày của anh ta, dường như anh ta không biết tức giận là gì.

- Tôi hiếu kỳ cho nên lật xem phía dưới giường của cậu có giấu ảnh của ngôi sao nào không.

Tô Bạch trả lời, hắn cũng không coi là thật, dù sao Lưu Hòa cũng nhìn thấy rồi, chẳng qua chỉ là lừa gạt mà thôi.

Lưu Hòa rất nghiêm túc nhìn Tô Bạch, sau đó anh ta cắn một miếng lê.

Lê rất giòn, Lưu Hòa rất hài lòng.

Vừa nhai lê, Lưu Hòa vừa nghiêng người sang, chỉ vào người giấy bên dưới chiếu của mình, cười nói:

- Không có dọa cậu chứ?

- Có chút.

Tô Bạch trả lời, nhưng trong chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, nó càng đáng sợ hơn.

Ngay sau đó, Tô Bạch ngồi xuống giường Lưu Hòa:

- Cậu đến trường học, còn mang theo cái này làm gì?

- Trước kia gia đình tôi làm người giấy, ông nội và bà nội tôi đều làm nghề này, cha tôi và mẹ tôi cũng làm công việc này, họ bán người giấy để đổi lấy tiền cho tôi đến trường, cho tôi học đại học, cho nên đối với người giấy, tôi không có cảm giác sợ hãi hay kiêng kỵ, ngược lại, tôi cảm thấy bọn chúng rất thân thiết, dường như bọn chúng chính là một người bạn của tôi, vì thế nên tôi có thói quen, đi đâu cũng mang theo nó. Chẳng qua người giấy không thể mang ra để ở bên ngoài, cho nên tôi chỉ có thể để ở dưới chiếu, nếu không dọa sợ các cậu là lỗi của tôi.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Thì ra là như thế.

Nói xong, Tô Bạch liền đứng dậy.

Lưu Hòa nhìn Tô Bạch, khóe môi nở nụ cười như có như không.

- Cậu và bạn gái của Trần Sở có quen biết nhau không?

Lưu Hòa ăn hết quả lê, lấy tay lau miệng, sau đó ngồi xuống bên giường Trần Sở.

- Vì sao lại hỏi như thế?

Lúc này, thật ra Lưu Hòa đã lộ ra một loại khí chất khác, đúng thế, là một loại khí chất khác, không còn là một người hiền lành sợ phiền phức, anh ta có vẻ hơi…Qúa trầm ổn, cả người có chút thâm thúy.

- Tôi chỉ hiếu kỳ.

Tô Bạch trả lời.

- Không đâu, không phải là hiếu kỳ, Tô Bạch, cậu biết không, chúng ta là bạn học, tôi và Trần Sở đều có thể đoán được gia cảnh nhà cậu chắc chắn không tầm thường, cho nên từ trước đến nay, cậu đối với chúng tôi luôn xa lánh, tôi biết

đây không phải là do cậu cố ý xem thường người khác, mà lấy thân phận và xuất phát điểm của cậu, quả thật không cần cùng chúng tôi có quá nhiều liên hệ.

- Hơn nữa, chúng ta bình thường cũng không có chơi chung, thật ra cậu cũng là một người tốt, tôi có thể cảm nhận được, nhưng hai chữ bạn bè này cũng gắn liền với chữ tiền, tiền tài và địa vị không ngang bằng nhau, không làm được bạn bè.

- Cho nên, tôi biết, cậu sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm việc riêng của tôi và Trần Sở, cậu không phải là loại người nhàm chán và thích bát quái như thế.

Lưu Hòa tiếp tục ăn một quả lê khác, chỉ là lần này lúc anh ta ăn, rõ ràng anh ta dùng sức cắn, ngay cả tiếng nhai nuốt cũng trở nên rõ ràng hơn.

- Tôi không biết, tôi chỉ có một loại cảm giác.

Tô Bạch chống tay lên cằm, một tay khác để lên bên hông, giống như là đang lựa chọn một tư thế thoải mái để nói chuyện.

- Ồ? Là cảm giác gì?

- Cảm giác hiện tại cậu đang mang đến cho tôi.

Tô Bạch nhìn vào mắt Lưu Hòa.

Lưu Hòa đặt quả lê sang một bên:

- Tôi không biết cậu đang nói gì, chuyện Trần Sở và bạn gái của cậu ta, tôi cũng rất thương tâm khó chịu, dù sao bọn họ cũng là bạn học của tôi, là bạn học cùng trường với tôi, hơn nữa, bọn họ thật sự chết quá thảm rồi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Người giấy, ở trong mắt cậu, nó là thứ rất đẹp đúng không.

Lưu Hòa không biết vì sao Tô Bạch lại bỗng nhiên chuyển đề tài, anh ta vẫn gật đầu.

- Chúng nó khiến cho tôi có cảm giác rất thân thiết.

- Nói cách khác, chúng nó cũng là người thân của cậu?

- Nói là người thân thì có chút hơi quá, nói là bạn cũng không có chút nào khoa trương, từ nhỏ tôi và người giấy đã cùng nhau lớn lên, khi ông bà, cha mẹ tôi làm người giấy, tôi cũng chơi ở đó, những người giấy kia bồi bạn, cùng nhau chơi đùa với tôi, cùng tôi lớn lên, lúc nhìn thấy người giấy bị đưa đi hóa vàng, tôi rất thương tâm.

- Đối với tôi mà nói, người giấy có máu thịt, có tư tưởng, chúng nó và con người, không có gì khác biệt.

- Mang chúng nó đi hóa vàng, để xuống âm phủ hầu hạ những người chết không liên quan, tôi cảm thấy rất khó chịu. Thậm chí tôi còn có cảm giác áy náy vì đã không bảo vệ tốt cho bạn mình.

Nghe đến đó, Tô Bạch vươn lưỡi, liếm môi mình.

- Cho nên, nếu như chúng nó đã là bạn của cậu, vì cái gì cậu còn muốn để cho bạn mình đi giết người giúp cậu, đi làm những chuyện máu tanh?

Lưu Hòa đặt quả lê xuống giường Trần Sở, hơi nghiêng người về phía sau, chậm rãi nói:

- Cậu biết rồi.

- Ừ.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Trước kia tôi cảm thấy cậu là người rất tốt.

- Tôi quả thật là người tốt, có thể làm bạn với người giấy, tuyệt đối không xấu.

Giọng nói của Lưu Hòa càng trở nên xa xăm, giống như anh ta không phải đang ngồi đối diện Tô Bạch, mà là giấu ở một nơi sâu thẳm không có đáy.

- Sau đó đoạn sau là nhưng rồi à?

Tô Bạch nói tiếp.

- Nhưng …Ha ha, nhưng có một số việc, làm một người đàn ông thì không thể nhịn được.

Cuối cùng giọng nói của Lưu Hòa cũng bắt đầu nổi sóng gió, hiển nhiên có một số chuyện đã kích thích đến thần kinh của anh ta.

- Na Na vốn dĩ là bạn gái tôi, là Trần Sở, cậu ta đã cướp mất của tôi, sau đó mỗi buổi tối, cậu ta đều gửi tới những bức ảnh Na Na khẩu giao cho cậu ta cho tôi, hơn nữa lúc nói chuyện trong ký túc xá còn không ngừng khoe khoang, lần lượt lại lần lượt! Trần Sở thậm chí còn gửi video quan hệ của bọn họ cho tôi qua QQ, qua wechat!

Tô Bạch hít sâu một hơi, nói thật những chuyện này, hắn không rõ, đối với hắn mà nói, ký túc xá chỉ là một chỗ nghỉ, tính cách của hắn quả thật sẽ không cùng người trong ký túc xá thật sự kết giao, hắn không nghĩ đến trong ký túc xá của mình lại có tình tay ba.

- Cho nên, cậu ta phải chết? Hơn nữa bạn gái cũ của cậu cũng phải chết.

Tô Bạch hỏi.

- Ha ha, Tô Bạch, cậu có tư cách gì để nói tôi?

Lưu Hòa bỗng nhiên nở nụ cười.

- Tô Bạch, cậu thật sự có tư cách nói tôi sao?

Sắc mặt Tô Bạch trở nên nghiêm túc, bởi vì hắn đang nghĩ đến một số chuyện của hắn. Nếu như Lưu Hòa cũng không phải là người hiền lành và chất phác như lúc trước hắn suy nghĩ, như vậy những dấu vết hắn để lại trong ký túc xá, có lẽ Lưu Hòa đã phát hiện ra.

- Người giấy nói cho tôi biết, trên người cậu có mùi máu, thậm chí bên cạnh cậu còn có oán niệm, đó là hơi thở của người chết, hơi thở cuối cùng trước khi chết.

- Tô Bạch, cậu là một thiếu gia, một sinh viên đại học, chuyên nghành của cậu cũng không cần tiếp xúc với những thi thể giảng viên kia, thậm chí những tiêu bản kia đã sớm không biết bị sinh viên lật qua lật lại bao nhiêu lần, nó cũng không thể sinh ra loại oán niệm này.

- Tô Bạch, cậu nói đi, rốt cuộc cậu đã làm gì?

Giọng nói của Lưu Hòa mang theo trào phúng.

Tô Bạch chỉ trầm mặc.

Lưu Hòa thấy Tô Bạch không nói gì, anh ta tiếp tục nói.

- Điều này có ý nghĩ là, cậu giết người, hơn nữa còn là mới giết người, ngoài ra, cậu không chỉ giết một người. Tôi rất hiếu kỳ, Tô Bạch, bối cảnh gia đình cậu hùng hậu như vậy, sao cậu phải không ngừng giết người, rốt cuộc vì sao cậu làm thế? Hơn nữa, người cậu giết tuyệt đối không chỉ có hai người, cho nên, cậu hiểu ý tứ những lời này của tôi, không phải sao?

- Cậu, rốt cuộc cậu có tư cách gì ở chỗ này chất vấn tôi?

- Cậu nhìn lầm hoặc là người anh em người giấy của cậu đã lừa cậu, ngoài ra còn một lý do thích hợp hơn chính là, cậu đã biến thành một kẻ tâm thần.

Tô Bạch nói ra, bình thường hắn nói chuyện không chút cố kỵ gì với những người trong câu lạc bộ, nhưng cùng với người, hắn chắc chắn sẽ không thừa nhận những chuyện kia, bởi vì đó là chuyện không cần thiết, càng là một loại cơ chế bảo vệ mình theo bản năng.

- Người giấy sẽ không lừa gạt tôi, không có ai hiểu được trung thành hơn người giấy, chúng nó càng hiểu được cái gì gọi là hữu nghị.

Lưu Hòa giống như đã mất đi hứng thú tiếp tục vòng vo, nói thẳng:

- Tô Bạch, cậu tìm đến tôi là vì cái gì? Tố giác tôi? Vạch trần tôi? Hay là có mục đích khác?

- Tôi rất có hứng thú với phương diện huyền học (huyền học: trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Nguỵ Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng LãoTrang và tư tưởng Nho gia)

Tô Bạch nói:

- Đối vấn đề tố giác cậu, vạch trần cậu, nói thật, tôi không có hứng thú.

- À, tôi đã hiểu, chuyện này dễ nói, cậu muốn, tôi có thể cho cậu, hiện tại cũng không phải là cổ đại, đây cũng không phải tệ nạn gì cần phải bài trừ, có nhiều thứ không phải là không thể chia sẻ dĩ nhiên, tôi tin cậu có thể cung cấp đầy đủ phương diện tiền tài và vật chất khác.

Lưu Hòa đồng ý rất dứt khoát.

- Phương diện tiền tài không phải là vấn đề, chỉ cần cậu có thể cho tôi thứ mà tôi muốn, cậu muốn bao nhiêu, cứ nói.

Tô Bạch cũng trả lời rất dứt khoát.

Nhưng mà đúng lúc này, Tô Bạch đang ngồi trên giường Lưu Hòa, người giấy ở dưới chiếu bỗng nhiên chậm rãi ngồi dậy, cứ thế ngồi sau lưng Tô Bạch, chiếc kéo trong tay nó lóe sáng, hai má nó đỏ ửng, đỏ đến mức khiến cho người ta cảm thấy ngạt thở.

Nó chậm rãi nâng kéo lên!

Mang theo hơi thở lạnh lẽo, quỷ dị!

Chương 21 Đại Khủng Bố

"Đoàng!"

Có thứ còn nhanh hơn chiếc kéo của người giấy, đó chính là viên đạn.

Trong câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ đem mọi thứ phóng đại lên.

Ví dụ như người phụ nữ công sở đã chết đi, cô ta biến thành cương thi. Trước đó người giấy rất đáng sợ, chiếc kéo của nó có tốc độ và lực sát thương lớn hơn uy lực của đạn.

Nhưng đây là thế giới hiện thực, không phải là trong câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố.

Cho nên, người giấy dĩ nhiên đáng sợ, nhưng thật ra, so với trong chuyện xưa, nó suy yếu hơn rất nhiều, tuyệt đối không có đáng sợ như vậy, nó cũng tuyệt đối không biến thái như thế, điểm này, Tô Bạch có thể chắc chắn!

Trước đó, một tay Tô Bạch để trong túi, thật ra là hắn đang cầm súng, họng súng hướng về phía người đàn ông ngồi đối diện mình.

Một tên gia hỏa có thể dùng cách tàn nhẫn giết hai người như vậy, Tô Bạch không thể không cảnh giác với anh ta, hơn nữa người mà Lưu Hòa giết, một người là bạn cùng phòng với anh ta, một người là bạn gái cũ của anh ta, cũng không phải là người qua đường ất, giáp.

"Bịch!"

Cả người Lưu Hòa ngã từ trên giường Trần Sở xuống đất, trước ngực anh ta còn có một vết đạn đang chảy máu ồ ạt, phía

sau lưng Tô Bạch, người giấy vốn dĩ cầm kéo đâm Tô Bạch, lúc này cũng mềm nhũn rơi xuống, biến thành một người giấy bình thường.

Tô Bạch đứng lên, đi tới trước mặt Lưu Hòa.

- Cậu thế mà còn mang…theo súng?

Lưu Hòa có chút không nói ra lời, sau đó anh ta nở nụ cười thảm, chỗ khóe miệng cũng có máu tươi trào ra.

- Tôi vừa mới lấy trên tay một người bạn, không có cách nào, đối mặt với cậu, tôi không nắm chắc lắm.

Lúc này, cửa ký túc xá bị đẩy ra, Tô Bạch cho rằng Sở Triệu phát hiện ra súng của mình bị hắn lấy mất cho nên vội vã chạy lên, hoặc là những sinh viên trong ký túc xá nghe được tiếng súng, chạy tới, nhưng người đi vào lại là Hải thiếu gia.

Lúc này Hải thiếu gia không ngừng thở hổn hển, hiển nhiên anh ta đã lấy tốc độ nhanh nhất để chạy đến đây, phía sau anh ta là mấy con đom đóm đã biến thành màu hồng, sau đó nổ tung.

“Đoàng…”

“Đoàng…”

“Đoàng…”

Từng tiếng trầm đục vang lên.

- Cậu bị bệnh thần kinh à, cậu lại dám nổ súng trong ký túc xá, tên tiểu tử cậu có năng lực ứng phó với thế tục không? Ngay cả tôi cũng không có năng lực đó!

Hiển nhiên, Hải thiếu gia rất bất mãn với hành động của Tô Bạch, nhưng Tô Bạch cũng thấy rõ, Hải thiếu gia vội vàng chạy tới, anh ta cũng đã dùng năng lực của mình để giúp hắn khống chế tiếng súng.

- Nếu không thì sao?

Tô Bạch đứng lên, nhìn Hải thiếu gia:

- Chờ anh qua đây giết người?

Hải thiếu gia có chút ngoài ý muốn nhìn Tô Bạch:

- Cậu biết rồi?

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không biết nhiều, nhưng có một chuyện, nếu như trong thế giới hiện thực, tôi giết chết cậu ta, tôi có thể được thêm điểm trong Phát Thanh Khủng Bố, ít nhất là điểm ấn tượng.

- Ha ha ha, đây quả đúng là tính cách thuộc về Phát Thanh Khủng Bố.

Tính tình Hải thiếu gia có chút cổ quái, trước đó anh ta giống như rất phẫn nộ với hành động của Tô Bạch, hiện tại thì anh ta lại rất bình tĩnh.

- Thật ra tôi càng tin tưởng, dù cho cậu không giúp tôi không chế tiếng súng, tôi cũng không bởi vì giết cậu ta mà xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch tiếp tục nói.

Hải thiếu gia xoa chóp mũi của mình, ngồi xổm xuống thi thể Lưu Hòa, sau khi xác nhận anh ta đã chết hẳn, Hải thiếu gia cũng không nhiều lời, trực tiếp bắt đầu tìm kiếm trên giường Lưu Hòa.

- Làm sao lại không tìm thấy thứ gì cả, chẹp chẹp, tôi còn cho rằng chúng ta đụng phải con cháu thế gia huyền học ở trong thế giới hiện thực, tôi còn trông cậy vào chuyện tìm được thứ đồ gì đó, kết quả ngay cả một pháp khí cấp thấp nhất cũng không có.

Hải thiếu gia có vẻ hơi phiền muộn.

- Có lẽ cậu ta không giống như cậu, cần phải thông qua một đồ vật gì đó mới có thể khống chế người giấy, bản thân cậu ta đã là một người thông linh.

Tô Bạch tiếp tục nói:

- Cậu ta dựa vào chính mình để liên hệ với người giấy trong sâu thẳm, không dựa vào ngoại vật.

- Nói như thế, cậu ta chính là một thiên tài.

Hải thiếu gia nhìn về phía Lưu Hòa đang nằm trong vũng máu, có chút đáng tiếc, lắc đầu:

- Thật đáng tiếc, nếu người này được Phát Thanh Khủng Bố chọn làm thính giả, tuyệt đối là một bug lớn, nhưng đáng tiếc, cậu ta đã bị cậu trực tiếp bắn chết ở đây.

- Phát Thanh Khủng Bố sẽ muốn loại người này sao? Một tội phạm giết người?

Lúc Tô Bạch hỏi câu hỏi này, hắn đột nhiên nghĩ đến, hình như chính hắn cũng là một tội phạm giết người, thậm chí số lượng người mà hắn giết còn nhiều hơn số người Lưu Hòa đã giết, chỉ là người hắn giết đều có tội, nhưng tội không đáng chết.

- Cậu đã trải qua hai câu chuyện xưa, nhưng cũng đừng cho rằng Phát Thanh Khủng Bố có bao nhiêu chính nghĩa, nó không phải là Chung Qùy, cũng không phải là Phán Quan, nó chỉ là một chương trình giải trí, một chương trình giải trí khủng bố. Chúng ta chỉ là những vai phụ trong đó, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh trong chuyện xưa, ha ha, trong số những thính giả nghe đài, có rất nhiều những kẻ biến thái, cho dù trước kia không phải biến thái nhưng sau khi tiến vào mấy câu chuyện xưa cũng trở thành biến thái.

Tô Bạch nghe xong, khẽ gật đầu.

- Chương trình phát thanh này còn có quy tắc nào nữa không? Ví dụ như trong hiện thực không cho phép tùy tiện giết người, không cho phép tùy tiện ra tay với thính giả?

- Ha ha, quả đúng là như thế.

Hải thiếu gia khẽ gật đầu.

- Ở trong hiện thực, không phải là không thể giết người, nhưng nếu như quá mức lạm sát kẻ vô tội, hoặc là giết người vô cớ, cậu sẽ bị liệt vào danh sách trong câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố số tiếp theo, sẽ có người đặc biệt tiến vào trong chuyện xưa này để đến giết cậu. Cậu tử vong trong câu chuyện xưa thì trong hiện thực, cậu cũng sẽ chết, hơn nữa còn lấy một loại phương thức tử vong vô cùng tự nhiên, sẽ không khiến cho bất kỳ ai hoài nghi. Trong hiện thực, nếu cậu ra tay với thính giả, điều này càng thêm phạm vào điều kiêng kỵ hơn việc ra tay với người bình thường, trừ khi hai người có cừu hận rất sâu, thật ra có đôi khi Phát Thanh Khủng Bố cũng rất thông tình đạt lý.

- Vậy nếu như trong chuyện xưa thì sao?

Tô Bạch lại hỏi.

- Thật ra, hạn chế trong chuyện xưa có phần nhẹ nhàng hơn so với thế giới hiện thực, chỉ cần điều kiện tiên quyết là thính giả không phá vỡ nội dung cốt truyện thì có thể ra tay tùy ý, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết vẫn là không phá hỏng nội dung cốt truyện.

- Lúc trước cậu bị hai tên gia hỏa kia lừa qua nhà trọ là bởi vì bọn họ tạm thời không dám dùng sức mạnh với cậu, nguyên nhân là vì cậu vừa là nhân vật tham gia vào câu chuyện xưa lần này, vừa là thính giả. Cậu đã là người nghe, lại là người tham dự vào trong câu chuyện xưa, cho nên, đối với cậu, bọn

họ có chút ném chuột sợ vỡ bình, không dám nói thẳng, cho nên mạnh mẽ bắt cậu qua đó.

- Như vậy, lúc tôi tiến vào trong căn phòng trọ kia, bọn họ lập tức ra tay với tôi là bởi vì khi đó tôi đã không còn có ảnh hưởng gì đến nội dung cốt truyện rồi?

- Đúng thế, bởi vì lúc ấy bọn họ tính toán sai thời gian, trên thực tế, đối với vụ án này, những thính giả như chúng tôi đều sẽ tiến hành điều tra, cho nên có được một số chi tiết và tư liệu, nhưng hai tên khốn này vẫn tính toán sai thời gian, đã tính toán sai thời gian lại còn làm chuyện sai lầm, hơn nữa còn có ý đồ giết chết cậu, một nhân vật đáng lẽ ra không nên chết vào lúc đó, như vậy hậu quả…Rất đơn giản, người giấy trực tiếp xuất hiện, bởi vì không đúng thời gian, cho nên chỉ xuất hiện một cái tay nhưng như thế cũng đủ dùng.

- Vậy còn cậu?

Tô Bạch nhìn Hải thiếu gia.

Hải thiếu gia hơi nheo mắt lại, nhún vai nói:

- Tôi không có tính toán sai thời gian, thời điểm đó, điều kiện tiên quyết là Trần Sở và bạn gái cậu ta đã tự vong, nội dung chính của cốt truyện đã qua, những chuyện sau đó sẽ không ảnh hưởng gì đến nội dung cốt truyện nữa, bởi vì những thính giả chúng ta đã trở thành những người chứng kiến câu chuyện xưa này, chính chúng ta cũng trở thành diễn viên quần chúng trong câu chuyện, tiếp tục diễn.

Lúc này, Hải thiếu gia lại nhìn thoáng qua thi thể, cười với Tô Bạch.

- Tiếp theo, tôi có thể dẫn cậu đi cùng, để cậu chứng kiến chỗ đáng sợ của Phát Thanh Khủng Bố, nếu tên gia hỏa này đã bị viết vào trong chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, như vậy việc giết cậu ta ở trong hiện thực cũng thuộc về phạm trù

thực hiện nhiệm vụ của Phát Thanh Khủng Bố, sẽ không có phần thưởng về cốt truyện, nhưng giống như cậu đoán, chuyện này hoàn toàn có thể lấy được điểm ấn tượng, tác dụng của điểm ấn tượng là ở trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, cậu sẽ có lợi hơn một chút.

Hải thiếu gia mở cửa ký túc xá ra, sau đó ra hiệu cho Tô Bạch cùng anh ta rời đi.

Cửa ký túc xá mở rộng, đèn trong ký túc xá cũng bật lên.

Lúc này một sinh viên đi tiểu đêm đi tới, anh ta giống như hoàn toàn không thấy Tô Bạch và Hải thiếu gia, lúc đi ngang qua ký túc xá, nhìn thoáng qua bên trong một chút, sau đó liền hét chói tai.

Ngay sau đó, cả tòa ký túc xá đều bị kinh động, dì quản lý cũng đi lên, thậm chí Sở Triệu cũng đến, lúc Sở Triệu xông vào ký túc xá điều tra một chút, lập tức nói.

- Bệnh tim của cậu ta đột phát, nhanh đi gọi 120!

Tô Bạch trơ mắt nhìn Sở Triệu cõng Lưu Hòa đi ra, trên người Lưu Hòa đâu còn có vết đạn nào, chỉ là bờ môi tím tái, sắc mặt trắng bệch, tay chân đã lạnh buốt.

Tô Bạch lấy súng ra, kiểm tra băng đạn, hắn ngạc nhiên phát hiện bên trong không thiếu một viên đạn nào.

Hải thiếu gia ghé sát mặt mình vào bả vai Tô Bạch, sâu xa nói:

- Có phải cậu cảm thấy rất khủng bố không? Bởi vì khi cậu trở thành thính giả, cậu sẽ giống như bị cả thế giới này hoàn toàn gạt đi.

(Chung Quỳ (chữ Hán: 鍾馗) là vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa. Từ xưa, những câu

chuyện giáng yêu trừ ma của Chung Quỳ được nhiều người biết đến.

Theo sử sách, Chung Quỳ là người thời Đường Minh Hoàng, cực kỳ thông minh. Đến khi lên kinh ứng thí, được chủ khảo xem là kỳ tài. Thế nhưng khi lên điện ứng thí, gian thần Lư Kỷ lại lấy tướng mạo xét người, Chung Quỳ vốn xấu xí, bị Lư Kỷ buông lời xúc xiểm, vì quá tức giận đã đâm đầu vào cột mà chết, chấn động cả thiên đình. Ngọc Đế biết chuyện đã đứng ra chủ trì công đạo, phong cho Chung Quỳ làm vị thần phụ trách giáng yêu trừ ma chốn nhân gian.)

Chương 22 Nữ Quỷ

Lúc Tô Bạch rời đi ký túc xá, đúng lúc gặp Sở Triệu vừa đưa Lưu Hòa lên xe cấp cứu trở về, Sở Triệu nhìn thấy Tô Bạch, lập tức kéo hắn qua một góc vườn hoa.

- Tôi nói này người anh em, có phải súng của tôi bị cậu lấy đi không?

Tô Bạch đưa súng cho Sở Triệu.

Sở Triệu lập tức cẩn thận tháo băng đạn ra kiểm tra, sau khi kiểm tra số lượng viên đạn trong súng, anh ta mới cất súng đi.

- Tôi nói này người anh em, không phải bây giờ cậu đã biến thái tới mức cầm dao đi giết người còn chưa đã nghiền, còn học theo đám người nước Mỹ, dùng súng đi giết người mới thấy thích thú? Như vậy cũng không thể dùng súng của tôi.

Tô Bạch lắc đầu nói:

- Không phải, tôi không sao.

Sở Triệu không tin nhìn người bạn này, sau đó Sở Triệu đưa tay ra, vỗ vai Tô Bạch:

- Người anh em, tuy tôi không thích bộ cảnh phục này, nhưng mà dù sao…Tôi cũng là cảnh sát, trước đó những người mà câu lạc bộ của chúng ta giết đều không phải là người tốt lành gì, trong lòng chúng ta đều có thể tự mình an ủi, xem như chúng ta thay trời hành đạo, nhưng có một phòng tuyến cuối cùng không được đụng vào, đừng lạm sát người vô tội, được không?

Tô Bạch hít sâu một hơi, khẽ gật đầu, lập tức cười nói.

- Chuyện đó, tôi tự có chừng mực, tôi hiểu!

- Đúng rồi, người bạn học trong ký túc xá của cậu phát bệnh, lúc tôi đưa cậu ta lên xe cấp cứu đã kiểm tra qua, cậu ta chết rồi.

Lúc này, Sở Triệu nhìn thoáng qua hai mắt Tô Bạch.

- Cậu tạm thời nghỉ học đi, một ký túc xá liên tục có hai người bạn cùng phòng chết, tuy cậu cũng là một bệnh nhân tâm thần nhưng có lẽ, chuyện này cũng quá sức chịu đực của cậu.

Đối với việc Sở Triệu trực tiếp gọi hắn là bệnh nhân tâm thần, Tô Bạch không có gì không hài lòng, hắn chậm rãi đem cánh tay của Sở Triệu đang khoác trên vai mình ra.

- Chuyện nghỉ học tạm thời, người trong nhà tôi sẽ giúp tôi đi xử lý, nhưng mà tạm thời tôi còn chưa muốn về nhà.

- Chuyện trong nhà cậu, mấy người chúng tôi cũng biết, nếu thực sự không được, cậu có thể qua chỗ tôi, hoặc là, không phải Huân Nhi đi đến đại sứ quan bên nước Anh làm sao, cậu đi thẳng qua Anh cũng được, thay đổi hoàn cảnh, có lẽ sẽ làm dịu đi trạng thái tinh thần của cậu.

- Để xem đã, có lẽ tôi có thể làm như vậy.

- Nhưng nếu như cậu muốn theo chân Huân Nhi đi Anh, có lẽ tên Cố Phàm kia sẽ trực tiếp bùng nổ.

Hai người đàn ông nói mấy chuyện trong nhóm, cuối cùng Sở Triệu vỗ vai Tô Bạch, anh ta còn nhiệm vụ tiếp tục điều tra vụ án, cho nên không thể ở cùng Tô Bạch quá lâu.

Môi Tô Bạch mấp máy mấy lần, nhìn theo bóng lưng Sở Triệu rời đi, Tô Bạch rất muốn nói cho Sở Triệu biết, tên tội phạm trong vụ án giết người này đã bị giết chết, là bị chính

hắn giết chết, còn được tận tay Sở Triệu đưa lên xe cấp cứu rồi.

Nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại không biết nên nói như thế nào.

- Không cần phải nói ra, sẽ không có ai tin tưởng, bởi vì không có chứng cứ.

Hải thiếu gia lại một lần nữa xuất hiện sau lưng Tô Bạch.

- Thật ra những thính giả như chúng ta, cũng chẳng khác những bệnh nhân tâm thần phân liệt là mấy, những thứ mà chúng ta có thể tiếp xúc và nhìn thấy, những người khác lại không có cách nào nhìn thấy, cho nên, chúng ta là những kẻ cô độc, chúng ta thuộc về một nhóm người bị thế giới này hoàn toàn trục xuất. Chúng ta có vẻ giống như lúc ban đầu, nhưng bên cạnh chúng ta, có một chiếc lồng giam vô hình đang trói buộc chúng ta, nó rất lạnh, lạnh đến thấu xương, khiến cho người ta tuyệt vọng.

- Sao cậu còn chưa đi?

Tô Bạch hỏi tiếp:

- Hơn nửa đêm cậu còn ở chỗ này diễn cảm đọc thơ, cậu phát bệnh thần kinh à.

- Bởi vì có một chuyện tôi còn chưa rõ.

Ánh mắt băn khoăn của Hải thiếu gia nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Tôi có thể cảm giác được, hơi thở trên người cậu có chút biến hóa, đừng nói với tôi là cậu đã đổi thứ gì nhé!

- Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?

- À, lại còn chơi trò giữ bí mật với tôi?

Hải thiếu gia cười lắc đầu, sau đó lấy di động ra.

- Những người chưa trải qua đủ ba lần chuyện xưa, cho dù may mắn nhận được điểm cốt truyện, cũng sẽ không có cách nào đổi được vật phẩm, nhưng vẫn có một ít ngoại lệ, bởi vì cửa hàng trong wechat của Phát Thanh Khủng Bố đôi lúc cũng sẽ xuất hiện một số vật phẩm đặc biệt, sẽ không tuân theo những quy định kia, nhưng phần lớn những vật phẩm kia đều là những thứ đồ bỏ đi, có thể coi như là rác của cửa hàng, tính năng và giá trị thật đúng là kém đến đáng thương.

Hải thiếu gia lấy di động của mình ra, click vào nick wechat của Phát Thanh Khủng Bố, sau đó chọn giao diện cửa hàng. Ngay sau đó, anh ta liền nở nụ cười sâu xa, lập tức giữ cánh tay Tô Bạch, móng tay anh ta xẹt qua, tạo thành một vết thương nhỏ trên cánh tay Tô Bạch, máu tươi chảy ra, nhưng vết thương không sâu.

Nhưng vết thương của Tô Bạch lại nhanh chóng khép lại, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, vết thương biến mất, da thịt lại khôi phục như lúc ban đầu.

- Cậu thật sự đổi "huyết dịch Vampire"?

Tô Bạch tránh thoát khỏi tay Hải thiếu gia, hắn không nói gì nhưng sự thật đã nói ra tất cả.

- Cậu chỉ cần trải qua một câu chuyện xưa nữa là có thể đổi lấy được những huyết dịch hoặc là năng lực thăng cấp được, cậu lại đi đổi lấy loại huyết dịch không thể dựa vào điểm cốt truyện để thăng cấp làm quỷ gì!

- Điều đầu tiên tôi phải làm là phải sống sót trong thứ ba làm nhiệm vụ.

Tô Bạch nghiêm túc nói.

Hải thiếu gia im lặng nhún vai:

- Cậu thật sự cho rằng nhiệm vụ dành cho người chơi mới rất khó? Thật ra nhiệm vụ đầu tiên của cậu rất đơn giản đúng

không? Còn lâu mới bằng nhiệm vụ chúng ta vừa trải qua?

Tô Bạch nghĩ đến nhiệm vụ đầu tiên của hắn, hai vợ chồng kia đã bắt lấy người phụ nữ mặc đồ công sở, sau đó là hình ảnh ba người đồng quy vu tận, quả thật nhiệm vụ đầu tiên, chính hắn cũng chỉ là một diễn viên quần chúng mà thôi, nhiệm vụ cho tân thủ (người chơi mới), quả thực mức độ khó khăn không lớn.

- Sở dĩ nhiệm vụ thứ hai khiến cho cậu cảm thấy rất khó khăn, thật ra nguyên nhân chân chính là do cậu lại chính là một người tham dự vào trong chuyện xưa này, cậu, người chết, hung thủ có mối quan hệ mật thiết, nhưng loại chuyện này có tỉ lệ rất nhỏ, lần làm nhiệm vụ tiếp theo của cậu, có khả năng là giống như lần này.

- Cho nên, đối với cậu mà nói, nhiệm vụ thứ 3 của cậu, thật sự độ khó không quá lớn, nhiều nhất là mang theo thuốc trợ tim, đề phòng mình bị dọa chết mà thôi.

- Nhưng cậu lại vội vàng đem chuyện cốt truyện khó khăn lắm mới có được đổi lấy thứ đồ chơi rác rưởi không thể thăng cấp, đây chẳng khác gì hố chính mình.

Nghe thấy Hải thiếu gia nói, trong lòng Tô Bạch không có bao nhiêu cảm giác tiếc hận và hối hận, nếu như hắn đã làm ra lựa chọn, vậy thì cũng không thể nói tới hối hận hay không hối hận, hơn nữa cũng không trả hàng được.

- Được rồi, chuyện này cũng chẳng liên quan đến tôi, núi không chuyển thì nước chuyển, sau này có duyên thì gặp lại, hy vọng lần sau gặp lại, cậu có thể trở nên mạnh mẽ hơn một chút, không đến mức bị tôi coi như tấm bia sống.

Hải thiếu gia đến gần, giống như muốn hôn vào Tô Bạch lại rời đi.

Tô Bạch lui lại một bước, chỉ tay vào Hải thiếu gia.

- Nếu như không phải là tôi, cậu đã bị cắt thành ngàn mảnh thịt vụn, cho nên đây cũng là lời tôi muốn nói với cậu.

- Được rồi, tôi chính là thích tính cách và tính khí này của cậu.

Hải thiếu gia ra vẻ phong độ cười cười, nhưng sau đó anh ta liền xoay người rời đi, lần này anh ta dự định thật sự rời đi.

Đi ra đến cổng trường, vẻ mặt Hải thiếu gia giận dữ, gầm nhẹ.

- Tức chết mình rồi, tức chết mình rồi, một người chơi mới lại dám phách lối với mình như thế, nếu không mình làm bia thịt, qua tiếp nhận công kích, cậu ta có thể có thời gian nghĩ biện pháp sao…Phi phi phi, mình mới không phải là bia thịt.

Đêm đó, Tô Bạch không có quay về ký túc xá ở mà là đi ra ngoài trường tìm một nhà nghỉ để ngủ, sau khi tắm rửa xong, hắn liền leo lên giường, lúc tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Mấy ngày nay hắn thật sự qua mệt mỏi.

Lúc này Tô Bạch mới nhớ ra điện thoại của hắn chưa có sạc pin, Tô Bạch vội vàng sạc pin, sau đó khởi động máy, lúc hắn qua phòng vệ sinh rửa mặt, điện thoại đổ chuông.

Tô Bạch vừa ngậm bàn chải đánh răng vừa đi ra nghe máy, đầu bên dây bên kia truyền đến một giọng nói rất uy nghiêm.

- Tô Bạch.

- Vâng, bác hai.

Tô Bạch trả lời.

- Trước tiên cháu tạm nghỉ học đi.

- Vâng.

Sau đó đối phương liền cúp máy.

Người ngoài chỉ nhìn thấy bối cảnh gia đình Tô Bạch thâm hậu, lại không biết cha mẹ hắn đã sớm chết, địa vị của hắn trong gia tộc là như thế nào, tuy nói không đến mức cẩu huyết gặp phải tình huống bị mấy người cùng thế hệ trong gia tộc ức hiếp, nhưng tóm lại, hắn vẫn có chút ngăn cách với gia tộc này, cũng không thích cùng bọn họ thân cận, cũng may cha mẹ Tô Bạch để lại cho hắn khối tài sản vô cùng phong phú, cho nên về mặt cuộc sống, Tô Bạch cũng không cần lo lắng cái gì.

Ví dụ như hắn và người bác hai này, những lúc không có chuyện gì, căn bản hai người gần như không có liên lạc, lúc có chuyện cũng chỉ nói ngắn gọn.

Quay lại phòng vệ sinh, Tô Bạch tiếp tục đánh răng, sau đó Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng mình rét run, chẳng lẽ là điều hòa để nhiệt độ quá thấp?

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn về phía chiếc gương trước bồn rửa mặt.

Ở trên vai trái của hắn, có một gương mặt, một gương mặt của nữ.

Tô Bạch đột nhiên nhớ tới, trong thế giới chuyện xưa, hắn gặp phải một con quỷ ở ngay dưới ký túc xá của trường.

Nếu như cô ta đã tồn tại trong chuyện xưa, như vậy trong hiện thực nhất định cũng tồn tại!

Chương 23 Đồ Của Lưu Hòa

(Cảm ơn đh @CreativeSelf đã ủng hộ truyện)

Lần trước, trong câu chuyện xưa, Tô Bạch dựa vào con dao găm của mình để đánh cho nữ quỷ chạy, bởi vì con dao găm đó của hắn đã giết không ít người, cho nên cũng được coi là hung khí, cũng không khác dao giết lợn của đồ tể là mấy,nhưng lần này, bên cạnh hắn lại không có dao găm.

Cằm của nữ quỷ kề lên vai Tô Bạch, Tô Bạch có thể cảm nhận được trọng lượng như có như không, rất nhẹ nhưng quả thật là có, đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như giác quan của hắn đã xảy ra mâu thuẫn với cảm nhận về một sự vật, nhưng hắn có thể chắc chắn một điều, nữ quỷ kia thật sự tồn tại, cô ta ở ngay bên cạnh hắn.

Đồng thời, mặt nữ quỷ chậm rãi rời sang bên cạnh, thời gian dần trôi qua liền chạm vào mặt Tô Bạch, nhìn rất mập mờ, giống như là hành động thân mật giữa người yêu và tình nhân, nhưng có lẽ không người đàn ông nào thích một người yêu như vậy.

Tô Bạch bất động thanh sắc súc miệng, nhổ ra. Sau đó hắn xoay người rời khỏi phòng vệ sinh, hắn đã nhìn thấy mấy cảnh tượng hoành tráng hơn, hắn đã thành thói quen, hoặc nói là có chút chết lặng, có một chút gì đó cảm giác nhàn nhã, tự nhiên.

Ngồi ở trên giường, Tô Bạch rút hai tờ khăn giấy ra lau mặt.

TV ở ngay trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch lại nhìn thấy nữ quỷ đi đến sau mình, cứ thế dán vào phía sau lưng hắn, ngồi xuống.

Tô Bạch có chút không còn lời gì để nói.

Đúng thế, là không còn lời gì để nói.

Bởi vì hắn đã trải qua tương đối nhiều chuyện, hiện tại Tô Bạch cảm thấy đối với nữ quỷ này, hình như hắn đã sinh ra tâm lý miễn dịch, hơn nữa, lúc trước trong câu chuyện xưa, nữ quỷ này còn bị dao găm của hắn dọa chạy. Ở trong thế giới chuyện xưa, những nhân tố nguy hiểm và sự kiện linh dị đều bị phóng đại hơn, có thể nhận thấy rõ thông qua ví dụ về người giấy, cho nên ở trong hiện thực, sức của nữ quỷ yếu hơn rất nhiều.

Nếu đã là như thế, vậy thì không cần phải sợ.

Trong TV đang chiếu một chương trình của đài truyền hình địa phương gọi là "Nữ hán tử chủ động tỏ tình với chàng trai", trên màn hình, một nữ sinh có dáng dấp không tồi cầm một bó hoa tươi, quỳ xuống trước mặt nam sinh:

- Vương Vĩ, chúc anh sinh nhật vui vẻ, em muốn đem chính mình làm quà tặng sinh nhật cho anh.

Dĩ nhiên, sự chú ý của Tô Bạch không có ở trên TV.

- Đi theo tôi sao?

Tô Bạch lên tiếng.

Nữ quỷ sững sờ, vẻ mặt có chút không biết phải làm sao, nhưng sau đó bỗng nhiên hiểu ra, thậm chí là sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Nữ quỷ chỉ vào cốc nước trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch hiểu ý, liền đổ nước ra.

Nước trên mặt bàn bắt đầu di chuyển, thời gian trôi qua liền xuất hiện dòng chữ xiêu vẹo.

- Qủa nhiên là anh có thể nhìn thấy được tôi.

Tô Bạch lấy một chai nước khoáng, mở nắp ra, uống một ngụm:

- Cô có thể đừng nói những câu vô nghĩa được không?

- Được.

- Cô đi theo tôi làm gì?

Tô Bạch hỏi.

- Dương khí, tôi cần nó.

- Dương khí của tôi?

Tô Bạch chỉ vào chính mình.

- Bị cô hút hết, có phải tôi sẽ bị liệt dương không?

- Không đâu, tôi không cần nhiều như thế.

- Vậy tôi sẽ được chỗ tốt gì?

Có bỏ được thì mới có được, hiện tại Tô Bạch thật sự không ngại cùng quỷ làm một số giao dịch, chỉ cần hắn có thể thu được đầy đủ chỗ tốt là được.

- Tôi không biết mình có thể giúp được anh điều gì.

Nữ quỷ trả lời.

- Như vậy có nghĩa là tôi không được chỗ tốt gì?

Tô Bạch cười nói.

- Vậy chuyện này tôi không thể đồng ý, nếu như cô có thể không cần để ý đến sự phản đối của tôi, trực tiếp hút đi dương khí của tôi, như vậy cô sẽ không cùng tôi nói nhảm lâu như thế, đúng không?

- Đúng vậy.

- Thật ra cô có thể qua tìm người khác, như thế tối với cả tôi và cô đều tốt, tôi cũng không phải là Trương Thiên Sư, tôi

sẽ không quan tâm.

(Trương Thiên Sư còn được gọi là Trương Lăng (chữ Hán: 張陵; hay Trương Đạo Lăng 張道陵; tự là Phụ Hán 輔漢, "giúp nhà Hán"; 34–156) được xem là người đã sáng lập ra giáo phái Ngũ Đấu Mễ Đạo trong Đạo giáo Trung Quốc.)

- Anh không giống với những người khác, mùi máu tươi trên người anh khác với họ.

- Vậy thì đúng là vinh hạnh cho tôi.

Lúc này sắc mặt Tô Bạch đã có chút nghiêm túc:

- Tuy tôi không biết đánh quỷ, nhưng tôi cảm thấy nếu như tôi tốn chút tiền để qua chùa miếu hoặc là trong đạo quán, tìm một số tăng nhân thật sự có đạo hạnh hoặc là đạo nhân, vẫn có thể bắt cô lại, đúng không.

- Đúng thế.

Nữ quỷ thành thật, ngay thẳng như thế này, có một nói một, có hai nói hai khiến cho Tô Bạch cảm thấy có một loại cảm giác giống như đánh vào bông.

- Cô có thể suy nghĩ lại một chút, tôi là người rất không có nguyên tắc, chỉ cần tôi có đầy đủ chỗ tốt, tôi có thể để cho cô hấp thu một phần dương khí của tôi.

Tô Bạch lặp lại điều kiện của mình một lần.

Nữ quỷ đang ngồi trên giường, giống như là đang tự hỏi.

Tô Bạch lấy di động của mình ra, sau đó đăng nhập vào diễn đàn của trường, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Thật ra trong trường học, một năm chết một, hai sinh viên là chuyện bình thường, bỏ qua nguyên nhân cái chết chết khiến cho người ta chú ý như nhảy lầu, thì việc tự sát, bị giết, hay bởi vì phát bệnh, hoặc là những nguyên nhân dẫn đến tử

vong khác cũng không ít, dù sao trường học cũng có số lượng sinh viên lớn như thế.

Tô Bạch nhanh trong tìm kiếm trên diễn đàn của trường với những từ khóa then chốt, cuối cùng hắn cũng tìm được một bài đăng khiến cho hắn cảm thấy hứng thú, Tô Bạch ấn vào đó, một bức ảnh nữ sinh viên còn rất trẻ hiện ra, đây là một bài đăng tìm người.

Cô gái trên bức ảnh rất thanh tú, có một loại khí chất nữ thần trường học, bài đăng này là do một người bạn trong ký túc xá của cô ta đăng lên, nói là cô ta đã mất tích một tháng, thầy cô trong trường không tìm thấy cô ta.

Tô Bạch nhìn về thời gian đăng bài, là vào ba năm trước.

Ba năm rồi.

Xem ra lúc trước cô gái này không phải là mất tích, có lẽ là chết rồi, hiện tại đã biến thành quỷ, mà căn cứ vào việc quỷ hồn của cô ta vẫn còn phiêu đãng trong trường học, có thể thấy được, cô ta gặp chuyện ngoài ý muốn, chết trong trường học.

Tô Bạch có chút cảm thấy đáng thương cho Sở Triệu, cũng may hắn không phải là công dân một lòng hướng thiện, cho nên cũng lười đi gọi điện báo cáo vụ án này cho Sở Triệu, hơn nữa lời hắn nói ra cũng không có cơ sở, chẳng lẽ Tô Bạch lại nói mình ở nhà nghỉ nhìn thấy quỷ hồn của nữ sinh viên mất tích lúc trước, cho nên tới báo án, lúc trước nữ sinh này chết ở trong trường học hoặc là ở gần trường.

Nếu Sở Triệu nghe thấy hắn nói như thế, có lẽ anh ta sẽ nhảy dựng lên, sau đó gầm thét với hắn, nói rằng tối hôm qua anh ta đã thức cả đêm không ngủ, chẳng lẽ hôm nay anh ta còn phải tiếp tục thức đêm?

Đối với trình độ chuyên nghiệp và đạo đức của một người "cảnh sát nhân dân" như Sở Triệu, Tô Bạch thật có chút không

dám khen tặng, nhưng cũng may, nữ quỷ này cũng không giống như trong tiểu thuyết hay viết, vừa thấy được người có thể nhìn thấy mình liền khóc lóc bù lu bù loa, cầu xin người ta đến báo thù rửa hận cho mình, hoặc cầu giải oan, nữ quỷ này lại chỉ muốn hấp thu dương khí của hắn.

- Còn chưa nghĩ ra?

Tô Bạch thúc giục, hắn châm một điếu thuốc, nhưng không có hút, chỉ kẹp trên ngón tay.

Nữ quỷ bị Tô Bạch thúc giục liền có chút nóng nảy, cô ta hình như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, viết mấy chữ lên mặt bàn.

- Người giấy, đồ vật, giấu.

Nhìn thấy mấy chữ này, mắt Tô Bạch nheo lại.

Trước đó Hải thiếu gia đã từng tìm qua, nhưng anh ta không có tìm được đồ Lưu Hòa để lại, bọn họ còn cho rằng Lưu Hòa không phải là người thuộc giới huyền học, chỉ là vì có năng lực thiên phú có thể câu thông với người giấy, khống chế người giấy làm việc cho mình.

Nhưng theo ý nữ quỷ, Lưu Hòa có để lại thứ gì đó bên trong trường học!

Chương 24 Gia Đình Người Giấy

Hôm sau, số lượng xe cảnh sát trong trường ít đi rất nhiều, nhưng lại có nhiều cảnh sát mặc thường phục hơn, có thể nhìn ra được, vụ án Trần Sở và bạn gái của anh ta đã đi vào phân đoạn điều tra ngầm mà không phải là tiến hành gióng trống khua chiêng để điều tra, hơn nữa, tất cả những sinh viên có tham dự vào tìm kiếm thi thể đều bị ban lãnh đạo trường học triệu tập lại ra lệnh không được nói, những người nào có can đảm nói ra chuyện này hoặc là tung tin đồn lên internet, một khi bị điều tra ra đều huy bỏ tư cách xét tốt nghiệp.

Cấp trên cũng tiến hành phong tỏa tin tức về vụ án này, nói tóm lại, bây giờ đã không nhìn thấy những tin tức liên quan đến vụ án này trên internet, thật ra, rất dễ giải quyết và ứng phó với cư dân mạng, chỉ cần một khoảng thời gian làm lạnh, lực chú ý của bọn họ rất nhanh sẽ bị chuyện khác hấp dẫn, nói một cách thông tục chính là thích mới ghét cũ – có trăng quên đèn.

Tô Bạch không muốn liên lạc với Sở Triệu, hắn cầm một chiếc ô trên tay, tuy nói hiện tại mặt trời nắng chói chang, nhưng hắn cũng không có mở ô ra che nắng.

Nhưng mà, mọi chuyện chính là trùng hợp như thế, Sở Triệu vẫn luôn bận rộn đến buổi sáng mới ngả xuống đất trong phòng học ngủ tạm một giấc, lúc này vừa mới đi ra, trong tay anh ta đang cầm một hộp cơm, nhìn thấy Tô Bạch liền vẫy tay.

Tô Bạch đành phải thở dài đi qua.

- Cậu quay về ký túc xá lấy đồ?

Tô Bạch khẽ gật đầu?

- Cậu đã nghĩ đi xem mình đi đâu chưa?

- Tôi dự định về Thành Đô trước, cha mẹ tôi có một căn nhà ở đó, tôi tạm thời ở đó một thời gian ngắn, coi như là giải sầu một chút.

Sở Triệu khẽ gật đầu:

- Cũng tốt, nhưng mà hiện tại câu lạc bộ của chúng ta không hoạt động, nếu như cậu thật sự không nhịn được, nói với tôi, tôi có thể xin nghỉ phép qua Thành Đô tìm cậu, ít nhất tôi cũng có thể giúp cậu lên kế hoạch, hiểu không?

- Cậu lo ăn cơm của mình đi, tôi không đến mức độ đó.

- Được rồi, người anh em, sau này gặp lại.

- Ừ.

Tô Bạch cầm ô, đi về phía ký túc xá.

Chẳng qua hắn không đi vào ký túc xá mà ở đi vào tòa nhà ba tầng bị bỏ hoang ở phía sau ký túc xá.

Mấy năm trước, ngôi nhà ba tầng bị bỏ hoang này được coi như là phòng sinh hoạt chung của sinh viên, chỉ là hiện tại khu giảng đường mới được đưa vào sử dụng, rất nhiều khu giảng đường cũ đã không còn được sử dụng nữa, giống như là nơi này, cho nên nó cũng dần dần bị bỏ hoang, hiện tại nhà trường cũng đang chuyển dần trọng điểm về khu giảng đường mới, có lẽ hai năm sau, khu giảng đường cũ sẽ hoàn toàn không được sử dụng để dạy học nữa.

Tô Bạch đi vào, cửa không có khóa, bởi vì bình thường cũng không có người đến, bên trong cũng không có gì đáng giá để trộm.

Bên trong có rất nhiều bụi đất, Tô Bạch không có vội vã tiếp tục đi lên.

Mà chính là cầm ô lên, nói:

- Nếu như cô lừa tôi, tôi sẽ cho cô biết hậu quả.

Chiếc ô bỗng nhiên rung lên, ra hiệu mình biết rồi.

Tô Bạch vẫn luôn không hỏi ban đầu nữ quỷ chết như thế nào, thật ra nếu xét về quan hệ trên dưới, nữ quỷ này cũng coi như là học tỷ (đàn chị) của Tô Bạch, có lẽ nhiều nhất là lớn hơn hai khóa mà thôi.

Tô Bạch tiếp tục đi vào bên trong, bên trong có không ít bàn ghế, còn có một số trang phục diễn xuất, Tô Bạch đem những thứ này dịch chuyển, sau đó tìm được hướng lên lầu hai, lúc lên lầu hai, ánh sáng xung quanh đã tối đi.

Chỉ là, toà nhà này đã bị cắt điện, đèn cũng không bật được.

Chẳng qua, Tô Bạch phát hiện ở trên bậc thang có một số dấu vết, có người từng đến đây, nơi này có dấu chân để lại, quan sát một chút có thể thấy đây là dấu chân của nam, dấu chân còn rất rõ, là gần đây mới lưu lại.

Lưu Hòa thật sự đã từng tới đây?

Tô Bạch mím môi, tiếp tục đi lên lầu, lầu hai càng thêm trống trải, Tô Bạch đi đến một căn phòng đã được đóng kín, cũng may cửa không có khóa, hắn đưa tay kéo cửa ra một chút, cửa liền bị kéo ra.

Bên trong, những bộ bàn ghế được chất đống lên cao.

Tô Bạch cúi người lấy di động ra, mở chức năng đèn pin, chiếu sáng nơi này.

Mặt đất cũng có dấu vết đi lại, rất không đáng chú ý nhưng vẫn bị Tô Bạch cẩn thận phát hiện ra.

Tô Bạch đi qua, bắt đầu đi theo dấu chân, chậm rãi đi về phía trước, sau đó, hắn dời mấy chiếc ghế dựa ở trước mặt sang một bên, hắn nhìn thấy một chiếc túi du lịch màu đen được đặt bên trong.

Chính là cái này?

Tô Bạch lấy túi du lịch này ra, bên trong không phải là rất nặng, nhưng có thể cảm nhận được bên trong có thứ gì đó, nhưng Tô Bạch cũng không tính mở túi ra ở chỗ này, mà là dự định cầm theo túi đi ra ngoài.

Nhưng mà, ngay tại khi Tô Bạch cầm theo túi đi đến cửa phòng, cửa bỗng nhiên… "Bịch" một tiếng, đóng lại.

Đúng lúc này, từ trong đống bàn ghế, bỗng nhiên có một thanh gỗ nhọn đâm thẳng vào bụng Tô Bạch.

- Con mẹ nó!

Tô Bạch che bụng mình, quỳ xuống, chiếc túi du lịch màu đen cũng rơi xuống bên người hắn.

Máu tươi ào ào chảy ra.

Chiếc ô cũng rơi khỏi tay hắn, tự mình bay ra tránh sang một bên, ngay sau đó, ở chỗ đặt chiếc túi du lịch bỗng nhiên bốc cháy lên ngọn lửa màu đen, ngọn lửa rất lớn, giống như đang thiêu cháy thứ đồ vật ô uế nào đó, những chiếc bàn chậm rãi di chuyển, sau đó có một cái tay từ trong đó ló ra.

Đó là một cái tay trắng bệch, một cái tay rất mê người, đó cũng là một cánh tay nam giới.

Tô Bạch trơ mắt nhìn vị trí cái tay kia càng ngày càng không ngừng thay đổi tư thế, giống như cái tay này có thể nhảy múa.

Tô Bạch hít sâu một hơi, lảo đảo đứng lên, một tay che bụng, một tay chống lên mặt đất.

Nhưng mà, một giây sau đó lại có một cánh tay khác xuất hiện ở ngay dưới chân Tô Bạch, trực tiếp bắt lấy mắt cá chân Tô Bạch.

"Bịch!"

Cả người Tô Bạch lại một lần nữa ngã sấp xuống đất, ngay sau đó, cánh tay vốn dĩ đang say mê nhảy múa bỗng nhiên cầm lấy một thanh gỗ nhọn nhanh chóng đi tới trước mặt Tô Bạch, thanh gỗ thứ hai đâm thẳng vào ngực Tô Bạch.

Tô Bạch giãy dụa mấy lần, cuối cùng khóe miệng tràn ra máu tươi, đã mất đi hơi thở.

"Soạt."

Chiếc ô mở ra, lộ ra nguyên hình nữ quỷ, vẻ mặt nữ quỷ rất Âu Mỹoán, giống như cô ta đang bị ép làm một chuyện gì đó, nét mặt không đành lòng.

Lúc này, cánh tay nắm lấy mắt cá chân Tô Bạch và chiếc tay cầm thanh gỗ nhọn đã chậm rãi di chuyển về chỗ mà lúc trước để túi du lịch màu đen.

Sau đó hai cánh tay đều hướng xuống dưới, khiến cho người ta có một loại cảm giác giống như là nó muốn đem thân thể của mình từ dưới đất lôi lên.

Rất nhanh, một người giấy được kéo lên, đây là một người giấy nửa đen nửa trắng, dáng vẻ tiều tụy, giống như đã hao tổn hết tinh khí, nhưng trên mặt lại là được vẽ lên một biểu lộ ác độc.

Gương mặt này được vẽ lên, có 7-8 phần tương tự với Lưu Hòa, hoặc là nói nó chính là Lưu Hòa!

Vẻ mặt oán độc của người giấy, lúc này chậm rãi trở nên âm độc, nụ cười oán hận, mang theo quyết tuyệt.

- Khà, khà…Tô Bạch, chắc cậu không nghĩ đến, cậu giết tôi, nhưng mà tôi đã sớm biến mình thành…Nửa người giấy, cảm ơn cậu đã giúp tôi đưa ra quyết định cuối cùng.

- Tôi yêu người giấy, cho nên tôi nguyện ý trở thành một người giấy.

Giọng nói lạnh lùng vang lên trong căn phòng này, ngay sau đó người giấy Lưu Hòa bắt đầu chậm rãi đi lên, tốc độ di chuyển của anh ta quả thực chậm, có thể nhìn ra được trạng thái hiện tại của anh ta là vô cùng kém, anh ta ra tay với Tô Bạch đã tốn hết tất cả nguyên khí của anh ta, cũng may, anh ta thành công, Tô Bạch bị anh ta giết chết rồi.

Lưu Hòa đi đến bên cạnh chiếc ô, sau đó chậm rãi gấp mình lại, cuộn tròn, chui vào trong ô.

- Người phụ nữ chết tiệt, đưa tôi rời khỏi nơi này! Không phải tôi tìm được cô, cô liền vĩnh viễn bị giam cầm ở nơi này, mãi cho đến khi linh hồn cô bị thời gian diệt trừ.

Nữ quỷ nhìn Tô Bạch nằm trên mặt đất không nhúc nhích, vẻ mặt cô ta thống khổ, nhưng hình như cô ta rất sợ Lưu Hòa, cô ta đành phải một lần nữa dung nhập vào trong chiếc ô, chiếc ô không bay lên được, nhưng có thể trượt trên mặt đất.

Vào lúc này, cửa chậm rãi mở ra.

Hành động này giống như hao hết số khí lực còn lại của Lưu Hòa.

- Đưa tôi đi khỏi nơi này, qua lầu ba, nơi đó, có…Các anh chị em của tôi, tôi muốn đi tìm bọn họ, bọn họ đã đợi…Tôi rất lâu.

Sau khi nói xong câu đó, Lưu Hòa giống như ngủ thiếp đi.

Chiếc ô chậm rãi nâng lên, nữ quỷ giống như đã dốc toàn lực, chiếc ô run rẩy bay lên.

Lưu Hòa nói ở lầu ba có anh chị em của anh ta, hiển nhiên, ở chỗ này, Lưu Hòa đã an bài rất nhiều người giấy, chỉ là lúc trước anh ta do dự, không biết mình có nên hoàn toàn biến thành người giấy, dung nhập vào trong gia đình người giấy hay không, cho nên, số người giấy còn lại được anh ta sắp xếp ở lầu 3, còn người giấy mà anh ta chuẩn bị cho chính mình thì được đặt riêng ở tầng 2.

Ngôi nhà bỏ hoang này gần như là thiên đường của Lưu Hòa và người giấy.

Hôm qua Tô Bạch bắn chết anh ta, Lưu Hòa cũng chưa chết hẳn, chuyện này coi như Tô Bạch đã làm ra quyết định sau cùng cho Lưu Hòa, bởi vì thật ra Lưu Hòa đã không còn con đường nào khác để chọn.

Nhưng đúng lúc khi chiếc ô sắp bay ra cửa, có một cánh tay, từ phía sau giữ lấy chiếc ô, thân hình nữ quỷ lại một lần nữa hiện lên.

Cô ta kinh ngạc nhìn sau lực mình.

Một cái tay khác cầm bật lửa, tách một tiếng, xuất hiện một ngọn lửa, ánh lửa chiếu lên một gương mặt cười như không cười.

Chương 25 Máu! Máu! Máu

"Tô Bạch!"

- Tô Bạch!

- Thả tôi ra, thả tôi ra!

- Á!

Tô Bạch cứ như thế cầm theo chiếc ô, dốc ngược chiếc ô xuống, châm lửa, nhìn ngọn lửa cắn nuốt chiếc ô, tản ra khói đen hôi thối khiến cho Tô Bạch có một loại cảm giác say mê.

Trên thế giới này, có bao nhiêu người có thể tận mắt nhìn thấy kẻ thù vừa dự định giết mình lại ở trước mặt mình tan thành mây khói, thật sảng khoái.

Hiện tại Lưu Hòa là một người giấy, một người giấy yếu đuối, một người giấy có nguyên khí bị tổn hại, một người giấy khác xa với người giấy biến thái không sợ nước không sợ lửa, chỉ sợ máu trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố.

Hiện tại, đối với anh ta mà nói, lửa chính là khắc tinh lớn nhất.

Sau khi tiếng hét thảm cuối cùng biến mất, chiếc ô cũng bị đốt trụi, chỉ còn lại những mảnh tro tàn rơi trên mặt đất.

Trong này có tro cốt của Lưu Hòa, cũng là tro cốt của người giấy.

Tô Bạch đưa chân ra đạp mấy lần, sau đó hắn mới cắn răng rút thanh gỗ nhọn trên bụng mình ra, ngay sau đó, hắn cũng rút thanh gỗ nhọn đang cắm lên ngực mình ra.

Máu tươi chảy ra, sắc mặt Tô Bạch cũng rất tái nhợt.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Tô Bạch đỡ lấy tường, miệng thở hổn hển.

Mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Huyết dịch Vampire này làm thay đổi thể chất hắn, nhưng nó quả thật là có giới hạn, không giống như Tô Bạch đã tưởng tượng ra, hắn vốn dĩ cho rằng, cho dù thân thể hắn bị đánh nát vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại như Vampire.

Hiện tại, chỉ có hai thanh gỗ mà thôi, hắn đã giống như bị nghiền ép khô, nếu lại thêm hai thanh gỗ nữa, chỉ sợ hắn hoàn toàn không có hy vọng sống sót.

Tô Bạch nhớ tới những bộ phim điện ảnh hắn đã xem trước kia, những Vampire bị đánh nát còn có thể tiêu sái một lần nữa khôi phục như cũ, hoàn toàn là bất tử bất diệt, dĩ nhiên "huyết dịch Vampire" fake này có thể cải tạo thể chất của hắn đến mức độ này đã không thể yêu cầu gì thêm nữa, dù sao tiền nào của nấy, bây giờ hắn vẫn chỉ là thính giả thực tập của Phát Thanh Khủng Bố mà thôi.

Chẳng qua loại cảm giác hoàn toàn trở thành người chết, không có hơi thở khiến cho Tô Bạch có chút không thích ứng, chính mình bây giờ giống như một người vô dụng, một cái xác không hồn.

Chỉ là, thân thể của hắn, hắn là người hiểu rõ nhất, hiện tại Tô Bạch cảm thấy rất đói và mệt mỏi, hắn cần ăn một ít gì đó để bổ sung thể lực, sau đó tĩnh dưỡng một thời gian, như vậy chính hắn mới có thể một lần nữa biến thành người sống, có hô hấp và nhiệt độ của con người.

Nói một cách đơn giản, sau khi dung hợp với huyết dịch Vampire này, Tô Bạch chẳng khác gì là hơn người ta một trạng thái "tử vong". Chỉ là trạng thái tử vong này cũng có mức độ,

giống như nhân vật trò chơi ngoài có một cột máu chính thì còn có cột máu màu xanh. Sau khi cột máu chính hết, chỉ cần cột máu màu xanh còn liền không tính là hoàn toàn tử vong, dĩ nhiên thời gian sử dụng cột máu màu xanh là hữu hạn, nhất định phải nhanh chóng bổ súng máu để chơi tiếp, nếu duy trì trạng thái cột máu màu xanh quá lâu, kết quả cũng là chết thẳng cẳng.

Đây cũng là nguyên nhân Hải thiếu gia khịt mũi coi thường thứ mà Tô Bạch đổi, bởi vì nó thật thật vô cùng gân gà, muốn giết chết Tô Bạch chỉ cần chém thêm mấy dao là được, hơn nữa thứ này không thể thăng cấp, không thể dựa vào Phát Thanh Khủng Bố để đổi lấy năng lực cường hóa.

(Gân gà: Ví với chuyện làm một việc nào đó không có ý nghĩa, không có giá trị nhưng không làm thì tiếc- Đây là điển tích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa sẽ được trích dẫn cuối chương)

- Tới đây, đỡ tôi.

Tô Bạch vẫy tay với nữ quỷ.

Nữ quỷ bay đến bên người Tô Bạch, để tay Tô Bạch lên vai mình, lực của nữ quỷ rất nhẹ, chỉ có thể coi là có chút ít còn hơn không.

- Lựa chọn của cô rất sáng suốt.

Tô Bạch cười nói với nữ quỷ.

Nữ quỷ lại không nói chuyện, cô ta chỉ có chút chết lặng, nhưng cũng có một chút may mắn, nếu như Tô Bạch là người bình thường, cô ta sẽ dựa theo phân phó của Lưu Hòa, qua câu dẫn Tô Bạch đến đây, vận dụng thủ đoạn mị hoặc của quỷ, hoặc là dùng một cách thức nào đó, nhưng khi cô ta đến gần Tô Bạch, từ trên người Tô Bạch, cô ta ngửi thấy một hương vị

không thuộc về con người bình thường, loại hương vị này khiến cho cô ta biết Tô Bạch có chỗ đặc thù.

Quỷ cũng có thứ mà nó e sợ, bất cứ một thứ gì có trí tuệ đều có một loại bản năng tránh hại tìm lợi.

Nữ quỷ cũng giống như thế, cô ta bị Lưu Hòa quản chế, mà không phải là mang ơn Lưu Hòa.

Có nữ quỷ đỡ mình, Tô Bạch cảm thấy áp lực của mình ít đi rất nhiều, hắn mở túi du lịch ra, đồ vậy trong đó cũng rất đơn giản, một chiếc nhẫn màu xanh đậm, một chiếc lược bằng gỗ, trên lược có một sợi tơ hồng gắn với một người giấy nhỏ, rõ ràng người giấy này là một cô gái.

- Lợi hại thật, cậu ta còn có thể dùng nó để khống chế quỷ?

Tô Bạch nhìn thoáng qua nữ quỷ, nữ quỷ nhìn thấy người giấy nhỏ, vẻ mặt cầu khẩn.

Tô Bạch cười cười.

- Cô yên tâm, chút hứa hẹn đó, tôi vẫn giữ lời.

Tô Bạch cầm người giấy nhỏ này lên, sau đó dùng tay xé nát, đầu tiên nữ quỷ này lộ ra dáng vẻ thống khổ, nhưng rất nhanh vẻ mặt cô ta lại lộ ra vẻ giải thoát, ánh mắt nhìn về phía Tô Bạch càng thêm dịu dàng.

Thật ra, nếu Tô Bạch có năng lực như Lưu Hòa, hắn không ngại dùng cách của Lưu Hòa để khống chế nữ quỷ, để cô ta làm thủ hạ của mình, nhưng Tô Bạch không có bản lĩnh kia, chẳng bằng làm một chuyện tốt, giải thoát cho nữ quỷ, cho dù như thế nào, cô ta cũng đã làm ra lựa chọn có lợi cho hắn, chính hắn cũng có đề phòng, đồng thời đến cuối cùng, hắn đã thành công đốt Lưu Hòa thành tro bụi.

Chiếc nhẫn này khá kỳ lạ, Tô Bạch không dám tùy tiện đeo vào tay mình, nhất là hiện tại tình trạng cả người hắn giống

như là hai ngày không ăn không ngủ, dưới loại trạng thái này, hắn quả thật không thích hợp đi mạo hiểm.

Tô Bạch để nhẫn trong túi của mình, dưới sự giúp đỡ của nữ quỷ, Tô Bạch đi xuống dưới lầu.

Trước đó Lưu Hòa đã nói trên lầu ba có người giấy, thậm chí là một gia đình người giấy, Tô Bạch cũng không biết liệu Lưu Hòa chết có đồng nghĩa với việc những người giấy trên lầu ba liền mãi mãi là người giấy, nhưng Tô Bạch hạ quyết tâm, chờ chính mình rời khỏi trường học, dù mất ít hay nhiều tiền, hắn cũng phải để cho tòa nhà này một mồi lửa, hắn không cần biết ba bảy hai mươi mốt gì, đốt hết đi rồi nói, người giấy vẫn nên có chỗ của người giấy, cần gì phải tiếp tục ở lại dương gian.

Lúc sắp rời đi tòa nhà này, bởi vì nữ quỷ sợ tiếp xúc với ánh nắng, cô ta lại chui vào trong quần áo Tô Bạch, cuối cùng Tô Bạch cũng coi như khôi phục được một chút năng lực hành động, chỉ là bước chân hắn có chút phù phiếm, những hắn vẫn chống đỡ, lảo đảo bước đi tới cửa trường học, bắt một chiếc xe ba gác, đưa hắn đến cửa khách sạn, đồng thời hắn cho chủ xe ba gác tiền để người đó đưa hắn vào thang máy khách sạn, đi vào phòng.

Người lái xe ba gác là một người phụ nữ phúc hậu, không có tâm tư gì, sau khi đỡ Tô Bạch lên giường liền rời đi.

Tô Bạch nằm trên giường, cả người hắn vô cùng mệt mỏi, nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này chính là một ngày một đêm.

Sau đó hắn bị cơn đói đánh thức, Tô Bạch cảm thấy dạ dày mình co rút, đau đến mức mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng, Tô Bạch lập tức rời giường, cầm thẻ phòng khách sạn đi ra

ngoài, đến một quán mỳ, hắn gọi một bát mỳ và một đĩa thịt bò.

Lúc thịt bò được mang lên, Tô Bạch không ngừng gắp vào miệng, nhìn dáng vẻ của hắn nho nhã thư sinh, lúc ăn cơm lại ăn như hổ đói khiến cho người chung quanh có chút giật mình, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn hắn, nhưng Tô Bạch không rảnh để ý đến mấy thứ này, sau khi ăn xong đĩa thịt bò, hắn lại ăn bát mỳ, Tô Bạch cảm thấy mình chưa ăn no.

Không, không đúng.

Cảm giác này giống như hắn căn bản chưa có ăn gì.

Cảm giác trống rỗng trong dạ dày hắn không có giảm bớt, Tô Bạch buông đũa xuống, hắn biết chính mình đói không phải chỉ có dựa vào ăn cơm là có thể giải quyết.

Hiện tại hắn cần chính là.

Máu tươi!

Máu tươi!

Máu tươi!

(ĐIỂN TÍCH: KÊ LẶC (GN GÀ)

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, có một nhân vật khá thú vị đó là Dương Tu Dương Đức Tổ. Dương Tu vốn là quan chủ bạ rất thông minh tài trí nhưng ông cậy tài hay xóc đểu ngạo mạn với Tào Công.Chuyện kể rằng có 1 lần Tào Công cho người xây một khuôn viên mới.Sau khi xây xong Tào Tháo đến kiểm tra ,đi vòng vòng mọi chỗ đều gật gù khen đẹp nhưng đến lúc nhìn lại cánh cổng ông nhíu mày rồi lấy bút viết lên cánh cổng 1 chữ “Hoạt”. Mọi người không biết ý Tào Công thế nào nhưng thấy vậy chắc mẩn có gì không ổn nên hỏi xem có ai hiểu ý không. Dương Tu biết chuyện liền gọi thợ vào nói :Tào Công chê cánh cổng rộng quá chứ có gì đâu,chữ Hoạt nằm

trong chữ Môn(cổng) là chữ Khoát (rộng) đó.Các ngươi thu nhỏ lại là được. Quả nhiên sau khi xem lại thấy đúng ý mình Tào Tháo cười và hỏi ai hiểu ý ta hay vậy,mọi người nói là do Dương Tu chỉ.Tào tuy khen nhưng trong bụng không vui vì có kẻ hiểu bụng mình.

Một lần khác có người đem biếu hộp bánh bơ sữa.Tào Tháo không ăn ngay mà viết lên nắp hộp ba chữ : Nhất Hợp Tô rồi để trên bàn.Dương Tu nhìn thấy liền lấy hộp bánh ra ăn 1 miếng rồi còn phân phát cho mọi người mỗi người một miếng.Mọi người sợ hãi hỏi sao dám ăn không có lệnh chúa công thì Dương Tu cười nói: chúa công viết Nhất - Nhân Nhất Khẩu -Tô tức là một người một miếng bánh sữa rành rành ra đấy sao còn không ăn cho ngài vừa lòng(nguyên chữ Hợp tách riêng ra theo chiều dọc thì gồm 3 chữ Nhân + Nhất + Khẩu).Tào Tháo biết chuyện cười không trách tội nhưng trong bụng thầm căm ghét Dương Tu hơn

Tào Tháo có hai con lớn là Tào Phi và Tào Thực đều rất thông minh tài trí,Tháo băn khoăn không biết nên lập ai làm thế tử.Một hôm để thử tài hai người Tháo truyền lệnh cho hai con dẫn quân đi ra ngoài thành ,lại ra lệnh cho cấm vệ quân là không cho phép ai xuất nhập cổng thành. Tào Phi dẫn quân ra thấy lính gác ngăn lại theo lệnh của vua liền quay về .Thực lúc đó chơi thân với Dương Tu ,thấy vậy bèn hỏi Dương Tu nên làm thế nào.Dương Tu nói rằng:người lĩnh mệnh của bệ hạ ra ngoài thành,ai cản lại cứ việc chém trước tâu sau chứ còn gì nữa.Thực làm theo. Tào Tháo thấy vậy khen Tào Thực thông minh tài trí hơn Tào Phi và có ý định lập Thực làm thế tử. Nhưng sau đó có kẻ biết chuyện nói lại cho Tháo rằng chính Dương Tu mách nước cho Tào Thực ,Tháo càng tức lắm.

Thêm chuyện Tào Tháo sợ có kẻ ám sát mình khi ngủ nên hay nói với thị vệ là ta ngủ hay mộng du giết người lắm đừng kẻ nào lại gần lúc ta ngủ.Một lần khi Tào đang ngủ thì chăn

rơi xuống ,một tên lính hầu thấy vậy liền đến bên kéo lại chăn phủ lên người Tào.Tào vùng dậy rút gươm đâm chết tên lính rồi lăn ra ngủ tiếp.Đến sáng tỉnh dậy thấy mọi người lam ma tên lính liền giả vờ hỏi ai giết thị vệ của ta. Mọi người nói chính chúa công đêm qua mông du đã giết hắn,Tòa tỏ vẻ ân hận thương xót sai làm ma hậu. Chỉ có Dương Tu biết bụng Tào Tháo nên đến bên quan tài tên lính nói lớn:Không phải chúa công mộng du ngủ mê đâu,mà đích thị nhà ngươi mới ngủ mê" Có kẻ ghen tức thấy vậy liền tâu với Tào Tháo, Tháo càng căm tức có ý tìm cách giết Dương Tu.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến ,Hôm đó Tào Tháo đang chuẩn bị ăn món canh gà thì quân lính vào hỏi mật lệnh cho đêm đó.Tháo đang gặm chân gà uống rượu buột miệng nói luôn Kê Lặc. Dương Tu nghe mật khẩu liền thu xếp hành lý rồi nói oang oang với các tướng rằng chuẩn bị rút quân đến nới rồi gói gém trước cho đỡ mất công.Các tướng hỏi tại sao thì Dương Tu đáp: Gân gà ăn thì dai không nuốt được mà vứt đi thì tiếc,chả phải như Hán Trung sao lấy ngay không được mà rút về cũng không đành,nhưng rồi cũng sẽ phải rút thôi các ngươi cứ nghe ta. Các tướng thấy Tu nói phải cũng làm theo.Tháo biết được nổi giận sai chém Dương Tu vì tội làm náo loạn quân sĩ .Nhưng quả nhiên hôm sau ra lệnh rút quân.

Người đời sau khen Dương Đức Tổ vì ông thông minh, nhưng cũng chê ông quá ngạo mạn. Nếu không đúng lúc đúng chỗ, quá thông minh cũng sẽ trở thành cái tội, tự hại chính bản thân mình. Ôi nếu ông dùng cái tài đó mà giúp được Tào Tháo, thì có thể trở thành Quách Gia thứ hai chưa biết chừng.

Ngày nay từ "kê lặc" thường được dùng để miêu tả những vật giữ lại thì không có ích, nhưng bỏ đi thì lại tiếc.)

Chương 26 Máu Người Tươi Mới

Sau khi thanh toán, lúc Tô Bạch đi ra khỏi quán mỳ, dáng vẻ của hắn có chút thất tha thất thểu, hắn nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa thủy tinh của quán mỳ, từ trên cánh cửa thủy tinh phản chiếu, hắn có thể nhìn thấy ẩn trong mắt mình là một tầng huyết sắc.

Đây là khát vọng với máu, một loại theo đuổi huyết dịch.

Hắn rất đói, hắn cần máu tươi để bổ sung.

Trước đó, Sở Triệu lo lắng Tô Bạch bởi vì căn bệnh tâm lý, sau khi hắn về Thành Đô, hắn sẽ trở thành tên cuồng giết người, nhưng lo lắng của Sở Triệu có chút dư thừa, hoặc là nói gãi không đúng chỗ ngứa.

Bởi vì hiện tại Tô Bạch có một đam mê mới, một đam mê còn đáng sợ hơn cả sở thích giết người.

Hắn cần máu, máu tươi.

Đây giống như một nhu cầu khi con người ta quá đói.

Ở thời cổ đại, lúc đầu những người nông dân hiền lành chỉ biến bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, sau khi nạn đói xảy ra cũng sẽ cầm vũ khí nổi dậy, trở thành phản quân lưu dân, có thể ảnh hưởng đến căn cơ của quốc gia, như vậy có thể thấy được đối với một người, cảm giác đói bụng có thể đáng sợ và cấp bách đến mức nào.

Trên thực tế, trong xã hội hiện tại, đã có rất ít người thực sự trải qua cảm giác đói bụng, bình thường cũng chỉ vì bận

chút gì đó mà chưa ăn cơm, hoặc là vì giảm cân, khi cơn đói đã hoàn toàn giày vò thân thể của bạn, đồng thời lúc nó đánh thẳng vào lý trí, thật ra con người sẽ chẳng khác nào dã thú.

Tô Bạch dựa vào trên vách tường, ngồi xuống.

Ở trên con đường trước mặt hắn, đúng lúc có một người mẹ đang dắt tay cô con gái đi qua.

Tô Bạch không kiềm lòng được, khẽ liếm môi, nhìn bắp chân dưới chiếc váy màu hồng của cô bé, gương mặt đáng yêu, cùng với mùi thơm của trẻ nhỏ, khiến cho Tô Bạch rùng mình một cái, hắn đứng lên, theo bản năng muốn đi theo sau hai mẹ con này, nhưng một giây sau đó, hắn hít sâu một hơi, lại ngồi xuống, đưa tay lên ôm đầu.

Không được.

Không được.

Tuyệt đối không thể như thế.

Tô Bạch cũng không biết mình đang kiên trì vì cái gì, thật ra lý trí của hắn đã càng lúc càng kém rồi.

Tô Bạch đứng dậy đi trở về khách sạn, sau khi đi vào phòng của mình, hắn khóa kín cửa lại.

- Máu, máu!

Tô Bạch co quắp nằm trên giường, hắn khát vọng máu tươi, vô cùng khát vọng, nhưng hắn không biết trong thời gian ngắn, hắn có thể tìm ai để cung cấp máu cho mình, thứ đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là kho máu trong bệnh viện, nhưng hiện tại cho dù tìm quan hệ đi đường ngầm, cũng không phải là một lúc liền có thể lấy được, mà giết người…

Trong đầu Tô Bạch lại hiện lên dáng vẻ của cô bé kia, hắn bỗng nhiên lắc đầu, không được, không được, không thể như thế.

Lúc này Tô Bạch giống như một con nghiện đang lên cơn nghiện, cả người lăn đi lăn lại trên giường, đã không còn dáng vẻ lỗi lạc khi xưa, nước mắt chảy ra, vô cùng chật vật.

Cuối cùng, sắc mặt Tô Bạch càng lúc càng trở nên dữ tợn. Hắn xông vào nhà vệ sinh, mở vòi hoa sen ra, liều mạng tạt nước vào mặt mình nhưng vô dụng, lúc hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt vặn vẹo của mình trong gương, khóe miệng hắn đã lộ ra hai cái răng nanh.

Vampire, hắn đã không khác gì Vampire.

Lúc này, hai cánh tay Tô Bạch chán nản trượt xuống.

Được rồi, hắn từ bỏ chống lại.

Giống như đã quyết định xong mình muốn làm gì, cả người Tô Bạch trở nên bình tĩnh hơn, chính vì thế cảm giác đói bụng trong cơ thể hắn cũng bị áp chế xuống, bởi vì cảm giác đói bụng này đã hóa thành một loại bản năng.

Lúc Tô Bạch mở cửa phòng, hắn cúi đầu, đúng lúc này bên ngoài có người từ trong hành lang đi tới, Tô Bạch vô thức đem cửa phòng mình đóng lại.

- Đi vào đây.

- Anh đưa tiền công trước cho em.

- Chẳng lẽ anh còn lừa em? Hôm nay em không nhìn anh lái xe gì sao? Em không nhìn thấy trên tay anh đang đeo đồng hồ gì sao?Anh còn cần phải lừa chút tiền đó của em à? Chỉ cần em ngoan ngoãn, hầu hạ anh được dễ chịu, anh còn có thể bao em hết, hiểu không?

- Còn nếu như em chọc anh đây không vui, em cũng đừng nghĩ đến chuyện sau này, em về trường học của mình, anh đi chơi của anh, anh đây chỉ quan tâm đến hứng thú, nếu không có hứng thú, còn chơi cái rắm!

- Thật xin lỗi, anh Tăng, em sai rồi.

- Như thế mới ngoan, anh nói cho em biết, em gặp được anh tăng là may mắn của em.

- Dạ.

Cửa căn phòng bên cạnh được mở ra, người đàn ông và người phụ nữ đi vào.

Lúc cánh cửa phòng đóng lại, khóe môi Tô Bạch nở nụ cười âm trầm, lúc này đây, trong đầu hắn vẫn còn có lý trí, bởi vì hiện tại hắn rất tỉnh táo, nhưng loại tình cảm riêng tư và những quan niệm trói buộc về đạo đức đều bị hắn ném sáng tận đảo Java rồi. (Một hòn đảo thuộc Indonesia)

Đây là con mồi của hắn, là túi máu của hắn.

Trong lòng Tô Bạch tự nhủ.

Tô Bạch không có lựa chọn trực tiếp phá cửa xông vào, bởi vì trên hành lang có camera, hắn lựa chọn thông qua đường cửa sổ để đi vào, rất may mắn đối phương không có đóng cửa sổ, nhưng bên trong cũng không phát ra những tiếng động giống như đang làm loại chuyện kia, chỉ có tiếng người đàn ông thấp giọng quát, bắt đầu tra hỏi người phụ nữ về mật mã thẻ ngân hàng và thẻ thanh toán, người phụ nữ bị ép trả lời, sau đó, có lẽ miệng người phụ nữ bị che lại, không hề phát ra âm thanh gì nữa.

Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ đăm chiêu, hắn chậm rãi vén rèm cửa ra, quan sát tình hình bên trong.

Cô gái hẳn là bị trói trong phòng vệ sinh ở phòng khách, miệng bị bịt kín, hai tay hai chân cũng bị trói chặt bằng dây ni lông, thậm chí ngay cả mắt cũng bị dán băng dính đen lại.

Mà người được gọi là anh Tăng kia, lúc đầu âu phục phẳng phiu, hiện tại đã không có hình tượng ngồi trên mặt đất, trong

tay anh ta cầm một chai bia, trực tiếp uống.

- Cô cũng có không ít tiền nhỉ, trong này còn có hơn 9000 đồng, xem ra cô làm nghề này cũng kiếm được rất nhanh, không hổ là nữ sinh đại học, đi bán thân cũng quý, so với mấy người phụ nữ ở tiệm gội đầu thì kiếm hơn được nhiều lắm, ngẫu nhiên còn có thể diễn một vai thanh thuần, ở trong trường học còn có thể khiến cho mấy nam sinh nhớ mãi không quên các cô, ha ha.

- Chờ ông đây chuyển tiền xong, lại chụp cho cô em mấy bức ảnh, sau đó cô muốn làm gì thì làm nhưng nếu như tôi không cầm được một vạn hoặc là cô dám báo cảnh sát, tôi sẽ để cho người ta tung những bức ảnh này lên internet, đăng lên diễn đàn trong trường học của cô, còn gửi cho các thân thích của cô, để bọn họ biết cô là loại mặt hàng gì, để cha mẹ cô biết, bọn họ tạo điều kiện cho cô đến trường, cô lại ở trường làm công việc gì, ha ha ha.

Anh Tăng vừa nói vừa uống bia, dáng vẻ thỏa mãn, anh ta không ngờ tới, có một bóng đen, lặng yên không một tiếng động nhảy từ cửa sổ xuống, đứng ở phía sau rèm.

Căn phòng của Tô Bạch thuê rất lớn, còn anh Tăng, anh ta vì muốn lừa được nữ sinh kia, đã phải bỏ tiền ra thuê xe xịn, thuê âu phục, cho nên căn phòng anh ta thuê cũng không được quá nhỏ, vì thế nơi này có rất nhiều không gian cho Tô Bạch ẩn thân.

Uống một chai bia vào người, anh Tăng có chút hưng phấn, anh ta đứng lên, một tay gãi đầu, một tay cởi khóa quần.

- Nào, cô em qua đây khẩu giao cho anh một cái, làm tốt, để ông đấy sớm một chút phóng xuất ra, chúng ta cũng sớm tách ra, nếu như không nghe lời, ha ha ha, chỗ ông đây có axit, có thể khiến cô em hủy dung!

Anh Tăng mở cửa phòng vệ sinh, lúc anh ta đang chuẩn bị đi vào, một cái tay lặng yên không một tiếng động từ phía sau vươn ra, nắm vào cổ anh ta, sau đó cả người anh ta bị quẳng xuống đất.

Ngay sau đó, một quyền vung mạnh xuống, đánh thẳng vào mặt anh ta, anh Tăng bị đánh cho hồ đồ, nhưng một giây sau, anh ta lập tức tỉnh táo lại, bởi vì bỗng nhiên anh ta cảm thấy chỗ cổ mình truyền đến cảm giác đau đớn, có thứ gì đâm vào cổ anh ta, đồng thời còn đang điên cuồng hút lấy máu tươi trong người anh ta.

Máu!

Máu người sống!

Máu tươi!

Chương 27 Chiếc Hộp Pandora

Anh Tăng còn muốn đẩy người kia ra lại phát hiện ra sức lực của đối phương lại lớn một cách khác thường, đồng thời anh ta cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, máu trong người anh ta đang điên cuồng chảy ra từ miệng vết thương ở cổ đến trong miệng đối phương.

Đây là một trải nghiệm khiến cho người ta phải rùng mình.

Anh Tăng há miệng,muốn kêu lên nhưng bởi vì đối phương cắn vào cổ anh ta, cho nên anh ta căn bản không phát ra được âm thanh gì.

Trong lòng anh Tăng đều là sự tuyệt vọng, đối mặt với hoàn cảnh này, anh ta không có chút phòng bị nào, bây giờ anh ta càng thêm không có biện pháp.

Đến cuối cùng, anh Tăng rõ ràng cảm nhận được nhịp tim của chính mình gần như chậm lại, anh ta cũng không có sức lực giãy dụa, hé miệng.

- Á…Á…

Như có như không, những tiếng kêu đứt quãng từ trong miệng anh Tăng truyền tới, đến cuối cùng, những âm thanh bày cũng biết mất, thân thể anh Tăng bắt đầu khô quắt, da thịt anh ta dần dần nhăn nheo như một người già 70-80 tuổi.

Tô Bạch rất đói, vô cùng đói, khi một người đói bụng đến cùng cực, sẽ không để ý đến tất cả mọi thứ, đạo đức, lý trí… Những thứ này đều đi gặp quỷ đi!

- Phù…

Tô Bạch phát ra một tiếng thỏa mãn, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía người gần như đã bị hắn hút máu thành nửa cái xác khô.

Đây là lần đầu tiên hắn hút máu, lần đầu tiên hắn hút máu người sống.

Tô Bạch rất rõ ràng, chính hắn dường như đã mở chiếc hộp Pandora, cảm giác hút máu người, cảm giác người bị mình hút máu giãy dụa tuyệt vọng khiến cho Tô Bạch mê say, trầm luân….Làm cho anh ta hoàn toàn không thể kiềm chế.

Tô Bạch nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác thỏa mãn sau khi no bụng, dường như mọi tế bào trong người hắn đều đang reo hò, loại cảm giác này quả thật là tuyệt vời, không có từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Huyết sắc trong mắt hắn dần dần tản đi, Tô Bạch một tay chống đất, một tay đỡ trán, chậm rãi đứng lên.

Tô Bạch hít sâu một hơi, trước mặt hắn là xác chết, nhưng nó không khiến hắn e ngại và sợ hãi chút nào, trong lúc bất tri bất giác, tâm thái của Tô Bạch đã hoàn toàn tách ra khỏi quỹ tích trước đó.

Tử vong, quỷ hồn, những sự kiện khủng bố mà bình thường con người căn bản không tiếp xúc tới đã không còn cách nào kích thích đến thần kinh Tô Bạch.

Hắn đi đến phòng vệ sinh, mở cửa kính nhà vệ sinh ra.

Cô sinh viên đại học bị trói, bị bịt miệng, bị che mắt run rẩy theo bản năng, tuy cô ta không nhìn thấy gì, nhưng theo bản năng, cô ta cũng cảm nhận được một loại cảm giác sợ hãi.

Cô ta nghe được âm thanh tuyệt vọng trước khi chết của anh Tăng, cô ta không biết chuyện gì xảy ra nhưng cô ta biết,

nhất định đã xảy ra chuyện gì rất đáng sợ, mà người tiếp theo xảy ra chuyện, rất có thể là cô ta!

Tô Bạch đi vào trong nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, hắn nhếch môi, phát hiện trong hàm răng hắn tràn đầy tơ máu, hắn mở vòi nước ra, bắt đầu dùng nước lau đi vết máu trên miệng mình, cuối cùng súc miệng.

Sau khi chỉnh trang lại mình, Tô Bạch đứng trước vòi nước, nhìn trên mặt đất và nơi này, khắp nơi đều có dấu vết của hắn, cảnh sát rất dễ dàng có thể tìm ra được DNA của hắn và rất nhiều manh mối ở đây.

Chuyện này, cho dù Sở Triệu nguyện ý giúp đỡ hắn, chính hắn cũng rất khó thoát được có liên quan, nếu như đến cuối cùng khiến trong nhà hắn ra mặt, cho dù gia tộc có vì hắn là con cháu Tô gia mà ra tay giải quyết, nhưng vốn dĩ một người không được gia tộc thương yêu gì như hắn, sẽ hoàn toàn trở thành sao chổi, hố phân của gia tộc.

Tô Bạch xoa cằm, hắn không thích loại cảm giác này, rất không thích, nhưng mà, hiện tại hắn nên xử lý đám dấu vết này như thế nào đây?

Đầu tiên là nữ sinh đại học này, nên xử lý cô ta như thế nào?

Tô Bạch xoay người nhìn nữ sinh đại học, dáng dấp cô ta xem như nhỏ nhắn xinh xắn, còn có thể coi là xinh đẹp, biết cách trang điểm, hương vị không tồi, xem như là có tiền vốn để đi bán thân.

Giết cô ta?

Dù sao cô ta cũng không phải là loại người hiền lương thục đức gì.

Nhưng Tô Bạch vẫn lắc đầu một cái, Tô Bạch cũng không phải là một người đạo đức thích bệnh sạch sẽ, cô ta dựa vào

thân thể mình để kiếm tiền, Tô Bạch cũng không cảm thấy có bao nhiêu ti tiện hoặc là ghê tởm, cái này cũng không thể là lý do hợp lý để hắn giết cô ta, hơn nữa Tô Bạch đột nhiên cảm giác được suy nghĩ của mình đã bắt đầu có chút đi trật đường, có chút cực đoan, phương pháp đầu tiên mà hắn nghĩ tới, thế mà lại là giết người.

Đây không phải là một tư duy bình thường, nếu như Tô Bạch còn muốn tiếp tục sống trong xã hội này mà không phải là trốn chui trốn lủi trong một rãnh nước bẩn không thể lộ ra ngoài ánh sáng giống như một con chuột, hình thức suy nghĩ của hắn trong tình huống bình thường nhất định phải quay trở lại quỹ tích.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là hiện tại Tô Bạch đã ăn no rồi, sau khi người ta ăn no, đối mặt với thức ăn, ngược lại sẽ có cảm giác phản cảm.

Tô Bạch nhìn thoáng qua xung quanh, hắn đang xoắn xuýt giữ vấn đề là nên đốt căn phòng này đi hay là dọn dẹp thi thể này sạch sẽ, cuối cùng Tô Bạch lựa chọn phương án sau, bởi vì đốt căn phòng này là một chuyện không thực tế, nhân viên khách sạn sẽ rất nhanh phát hiện, sau đó lập tức sẽ có người đến dập lửa.

Chẳng qua, thật ra nếu đổi một góc độ để suy nghĩ, ngược lại chuyện này có thể được giải quyết một cách đơn giản.

Tô Bạch lấy khăn trong nhà vệ sinh ra, thấm nước, sau đó bắt đầu lau xung quanh.

Cũng may, lúc Tô Bạch hút máu, hắn không giống như trẻ con ăn cơm làm bắn tung tóe máu khắp nơi, cho nên chỗ cần lau dọn không phải là rất nhiều, hắn lau tương đối sạch sẽ vết máu, về phần dấu vân tay gì đó, hắn lười đi làm, Tô Bạch thu dọn tất cả đồ đạc của anh Tăng, anh Tăng có một chiếc ví da màu đen, đúng lúc bị Tô Bạch lấy ra bỏ đồ.

Túi xách và điện thoại của cô gái đều được Tô Bạch đặt ở trước mặt cô ta.

Ngay sau đó, Tô Bạch ngồi xổm ở trước mặt cô gái, cố ý hạ giọng nói:

- Giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, hiểu không?

Cô gái lập tức gật đầu liên tục.

- Anh ta chết!

Cô gái sững sờ, tuy trước đó động tĩnh và cảm giác của cô ta đã nói cho cô ta biết kết quả này, nhưng khi nghe được rõ ràng, trong nháy mắt, cô gái vẫn bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

- Tôi không giết cô, nhưng cô cũng đừng gây thêm phiền phức cho tôi, trong túi của anh ta còn có chút tiền mặt, lát nữa cô cầm rồi rời đi.

Tô Bạch lấy ra số tiền mặt trong ví anh Tăng, ném xuống trước mặt cô gái, tạo ra một cảm giác vô cùng châm chọc.

Tay hắn vỗ lên mặt cô gái.

Ừm, vẫn còn non.

Xem như là từ biệt, Tô Bạch giúp cô gái cởi dây trói trên tay ra, sau đó hắn đứng lên, vác thi thể anh Tăng lên vai, đóng cửa nhà tắm lại, lặng yên không một tiếng động đi đến bên cửa sổ, từ chỗ cửa sổ lại đi về phòng của mình.

Một giây sau khi Tô Bạch rời đi, cô gái đã được cởi trói tay mới dám tháo băng dính đen trên mắt mình ra, thấy trong phòng chỉ còn lại chính mình, cô gái nhanh chóng cởi trói chân, vứt thứ bị nhét trong miệng mình ra, đứng lên, hoạt động một chút chân tay tê dại, ngay lập tức, cô ta nhét tất cả ví tiền và di động vào túi của mình, sau đó, cô ta do dự một chút, cuối

cùng vẫn quay lại nhà vệ sinh, cúi đầu nhặt số tiền mà trước đó Tô Bạch ném xuống, cho vào trong túi.

Cuối cùng, cô ta mở cửa, lấy thẻ phòng, hối hả chạy ra ngoài.

Cô gái giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đứng ở quầy lễ tân làm thủ tục trả phòng, sau đó đi ra ngoài khách sạn, sau khi rời khỏi khách sạn, cô ta cúi đầu, nhanh chóng đi về phía trường học, đây là một cơn ác mộng, cô ta muốn coi như chưa từng xảy ra.

Trong căn phòng bên cạnh, Tô Bạch nằm ở trên giường, nghe động tĩnh cô gái rời đi, nửa tiếng sau, tất cả đều bình tĩnh.

Tô Bạch lấy một điếu thuốc, châm lửa, cười với thi thể anh Tăng đang được đặt ở dưới giường.

- Nhìn xem, những sinh viên đại học đâu có yếu ớt như thế, không phải sao?

Chương 28 Kiểm Tra

Tô Bạch cứ thế nằm ở trên giường tiêu hóa thức ăn, tuy không dám khen tặng dáng vẻ anh Tăng, anh ta tuyệt đối không đáng yêu như bé gái mà Tô Bạch thấy, nhưng đối với Tô Bạch lúc này thì máu tươi của người sống không khác gì một bữa thịnh yến khiến cho hắn say mê, không có cách nào tự kiềm chế.

Tô Bạch bắt đầu cảm thấy không biết có phải trời sinh hắn đã như vậy rồi hay không, hắn luôn không tự giác trầm mê trong những thứ cổ quái mà bình thường con người cảm thấy sợ hãi, dường như trời sinh hắn đã khác người như thế.

Trên giường, Tô Bạch nằm suốt một ngày, ở căn phòng bên cạnh đã có nhân viên phục vụ đến quét dọn, buổi tối cũng có khách mới tới ở.

Biểu hiện của nữ sinh đại học kia không tồi.

Anh Tăng kia xem như là biến mất không có tăm hơi, anh ta có mối quan hệ xã hội phức tạp, muốn khiến cho cảnh sát chú ý hoặc là có người đi báo án, có lẽ hẳn là cần một thời gian dài, thậm chí có khả năng như đá chìm đáy biển, bởi vì lúc dọn dẹp hiện trường, Tô Bạch phát hiện thẻ căn cước mà anh ta mang theo bên người cũng không phải là anh ta, điều này khiến cho sau này cảnh sát muốn điều tra về anh Tăng cũng rất khó khăn, có lẽ trên người anh Tăng này có án cũ, hoặc là nhân viên bỏ trốn.

Trên thực tế, có đôi khi muốn không muốn liên đới đến chuyện giết chết một người cũng không phải là một chuyện khó khăn gì, nhất là người giống như Tô Bạch, ban đầu hắn

không có mục đích giết người, cảnh sát không có cách nào điều tra ra từ mối quan hệ xã hội của người chết, không cách nào tiến hành điều tra từ động cơ gây án, hơn nữa lại không có chứng cứ rõ ràng ở hiện trường, vậy thì đồng nghĩ với việc đưa ra một nan đề cho cảnh sát, trừ khi trong đám cảnh sát có người có cấp bậc thần thám như Sherlock Holmes, nếu không, dựa theo quá trình điều tra của bọn họ, muốn lần theo dấu vết đến trên người Tô Bạch, gần như là một chuyện không thể nào.

Lúc trước, bốn người trẻ tuổi Tô Bạch dám thành lập câu lạc bộ giết người, thật ra cũng bởi vì bọn họ đối với cảnh sát, đối với hệ thống kia, cũng không có cảm xúc kính sợ như những người bình thường, hơn nữa, bởi vì nguyên nhân thân phận đặc biệt, ngược lại họ có thể nhìn thấy một số ít bản chất thực sự của nó, cho nên hành động vô pháp vô thiên cũng theo đó mà xuất hiện.

Tô Bạch dùng di động lên mạng thuê một chiếc xe, sau đó lại lên chợ đồ cũ mua một chiếc vali thật lớn.

Những thứ này đều thanh toán qua internet, người cho thuê xe chỉ đem xe đến bãi đậu xe ở khách sạn liền đi, bởi vì thông qua con đường đặc thù, chỉ cần giao khoản tiền thuê, đối phương cũng không cần Tô Bạch đưa giấy tờ hay làm thủ tục gì.

Về phần vali, Tô Bạch trả thêm 50% chi phí chuyển phát nhanh, để chủ cửa hàng trực tiếp mang tới cửa phòng hắn, Tô Bạch mở cửa nhận lấy vali, cũng không có để cho người kia đi vào, dù sao trong phòng hắn vẫn còn một cỗ thi thể.

Quả nhiên Internet làm cho nhiều thứ trở nên đơn giản.

Sau khi thi thể của anh Tăng bị Tô Bạch hút hết máu, trở nên khô héo đi rất nhiều, nhét thi thể anh ta vào valy cũng không phải là chuyện gì quá phiền phức, sau cùng, Tô Bạch đi

vào nhà vệ sinh tắm, châm một điếu thuốc, kéo valy, từ thang máy đi xuống tầng 1, đem thẻ phòng trả cho lễ tân, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, kéo valy có chưa thi thể, bỏ vào trong cốp chiếc xe hắn đã thuê.

Ngồi trong xe, khởi động xe, mở điều hòa không khí, Tô Bạch cầm điện thoại gọi cho Cố Phàm.

- Alo, cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?

Đầu dây bên kia, Cố Phàm lộ ra vẻ không kiên nhẫn, xung quanh cũng vang lên tiếng gõ lạch cạch, hiển nhiên là anh ta đang bận bịu làm chuyện gì.

- Cậu đang làm gì thế, sao lại ầm ĩ như vậy?

- Gõ báo cáo, tôi chuẩn bị sang Anh làm việc ở một phòng nghiên cứu một thời gian.

- Vì Huân Nhi, cậu thật sự có thể cam lòng làm thế, cậu không sợ người trong nhà sẽ đem cậu lột da?

Tô Bạch biết người nhà Cố Phàm đã sắp xếp anh ta vào một bệnh viện danh tiếng để đào tạo chuyên sâu, đồng thời cũng dự định tất cả đường đi cho anh ta, nếu như lúc này Cố Phàm bỏ đi, bên Cố gia sẽ có phản ứng gì?

- Ha ha.

Cố Phàm hiển nhiên không có ý định tiếp tục thảo luận về đề tài này.

- Tôi muốn một số huyết tương, cậu giúp tôi một chút.

Tô Bạch nói thẳng ra mục đích gọi điện thoại của mình.

- Huyết tương? Đầu óc cậu bị nước vào à, chẳng lẽ bây giờ cậu từ đam mê giết người nâng cấp lên thành bệnh nghiện máu?

- Gần như thế, tôi biến thành một Vampire, ừm, huyết tộc.

- Tôi tin cậu mới là lạ.

Đầu dây bên kia cười mắng một tiếng:

- Tôi mặc kệ cậu cần huyết tương làm gì, tôi cho cậu một số điện thoại, tên này trắng đen đều ăn sạch sẽ, chuyên môn buôn lậu thứ này, anh ta có thể lấy được từ kho máu của bệnh viện, nhưng giá có chút đắt, được rồi, câu nói này coi như tôi không nói, tuy cậu ở Tô gia không được coi trọng, nhưng cha mẹ cậu để lại cho cậu rất nhiều tiền, cậu cũng không quan tâm đến mấy thứ đó, được rồi, bây giờ tôi gửi số của anh ta cho cậu, cậu cứ nói với anh ta là tôi giới thiệu.

- Ừ, cảm ơn.

- Không cần phải khách khí, tôi và Huân Nhi đều đến Anh, không có tôi và Huân Nhi, có lẽ câu lạc bộ cũng không trụ được, cậu phải tính toán cho kỹ, muốn giết người thì cố gắng tìm những kẻ cặn bã, nếu như để cho tôi biết cậu biến thành một kẻ lạm sát người vô tội, tôi liền đi đến cục cảnh sát, làm chứng, tố cáo cậu!

- Qủa nhiên là lương y như từ mẫu.

Tô Bạch trêu chọc.

- Được rồi, nếu như thực sự không được, chờ tôi ổn định bên Anh, cậu qua bên này điều trị, đối với bệnh tâm thần, bên này có phương pháp chữa trị không tồi, hơn nữa họ rất đề cao tính riêng tư của bệnh nhân.

- Tôi hiểu rồi.

- Ừ, tạm biệt, hy vọng lần sau gặp lại cậu là ở trong hôn lễ của tôi và Huân Nhi.

- Cố lên!

Sau khi cúp máy, không bao lâu sau, một tin nhắn được gửi đến, Cố Phàm gửi tới một số điện thoại, Tô Bạch gọi đến số

này.

- Alo, ai đó?

Một giọng nam truyền đến.

- Tôi là người do Cố Phàm giới thiệu, tôi cần huyết tương.

- Nhóm máu nào?

- Nhóm máu nào cũng được.

- Anh cần bao nhiêu?

- Anh có thể lấy ra bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, tiền không phải là vấn đề?

- Khi nào anh cần?

- Càng nhanh càng tốt.

- Được, xế chiều mai được không?

Tô Bạch nhìn đồng hồ, do dự một chút, xế chiều ngày mai lấy được huyết tương, có thể dùng máy bay chở đến Thành Đô, như vậy thời gian không phải là vấn đề lớn.

- Được.

- Đến lúc đó tôi sẽ thông báo địa điểm cho anh, tiền…

- Tiền không phải là vấn đề.

- Ừm, anh chờ tin tức của tôi.

Sau khi cúp máy, Tô Bạch khởi động xe, phải biết rằng sau cốp xe anh ta còn có một thi thể cần xử lý.

Trên đường lái xe, Tô Bạch đã suy nghĩ kỹ nên mang thi thể này đến đâu để xử lý.

Chẳng qua Tô Bạch có chút ngoài ý muốn chính là, trên đường tự mình lái xe không lâu, hắn đã nhìn thấy trên đường

đi có chốt cảnh sát giao thông đang kiểm tra nồng độ cồn của tài xế.

Tô Bạch không uống rượu, nhưng ánh mắt của hắn hơi nheo lại, kiểm tra nồng độ cồn lại không chỉ có cảnh sát giao thông, lại còn có cảnh sát hình sự, lúc cảnh sát giao thông kiểm tra nồng độ cồn thì bọn họ quan sát tài xế.

Tô Bạch lấy di động ra gọi điện cho Sở Triệu.

- Alo, có việc gì thế?

- Bên chỗ tôi đang kiểm tra đường, xảy ra chuyện gì?

Tô Bạch hỏi.

- À, là lệnh của cục trưởng, coi như là giày vò nhau.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lúc này có cảnh sát giao thông đi tới, Tô Bạch hạ cửa xe xuống, thổi vào dụng cụ đo của cảnh sát giao thông.

Lúc này, Tô Bạch chú ý tới có một nữ cảnh sát hình sự đang đi vòng quanh xe hắn, hiện tại, cô ta đã đi đến phía cốp sau xe hắn.

Nữ cảnh sát hình sự đưa tay vỗ vào cốp xe Tô Bạch, nhìn thoáng qua cốp.

Lúc này có một nam cảnh sát hình sự chạy tới.

- Chị Lưu, sao thế?

- Trong xe chưa chứa thứ gì đó.

- Chị muốn kiểm tra sao?

Chị Lưu khẽ gật đầu.

Nam cảnh sát hình sự liền chạy tới chỗ cửa sổ xe.

Tô Bạch phát hiện ra, hình như sau khi huyết dịch kia thay đổi thể chất của hắn, thính lực của hắn cũng thay đổi, đối thoại

phía sau xe, hắn nghe rất rõ ràng.

Khi nam cảnh sát hình sự tới, Tô Bạch mỉm cười nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, chân hắn đạp lên chân ga.

Phía sau cốp xe của hắn có gì, Tô Bạch là người biết rõ ràng, nếu như đối phương mở ra nhìn, nhiều cảnh sát như vậy, cho dù thể chất của hắn có đặc thù, ở trước mặt nhiều khẩu súng như thế, hắn căn bản không có khả năng thoát được.

Nếu như có Hải thiếu gia ở đây, có những con đom đóm kia, quả thực có tác dụng lớn.

- Chào anh, chúng tôi kiểm tra theo thông lệ, anh có thể mở cốp xe cho chúng tôi kiểm tra không?

Tô Bạch khẽ gật đầu, rất nhanh trả lời lại.

- Được, không có vấn đề gì.

Chương 29 Duyên Phận Không Nói Nên Lời

"Kít!!!"

Một tiếng ma sát chói tai vang lên.

Chiếc xe Audi đang đỗ ở phía sau Tô Bạch bỗng nhiên tăng tốc, vượt qua xe Tô Bạch, đụng vào mấy người cảnh sát giao thông, lại đâm thẳng về phía chướng ngại vật thô sơ trên đường, sau đó trực tiếp quay đầu, đi ngược chiều.

Một màn này khiến cho tất cả những người đang có mặt ở hiện trường đều sợ ngây người, nhưng nói cho cùng, mọi người đều có tố chất chuyên nghiệp, nhanh chóng kịp phản ứng, bắt đầu cản chiếc xe kia lại, nhưng chướng ngại vật trên đường chỉ được bố trí một cách sơ sài, dù sao trên danh nghĩa hay là trên thực tế, bọn họ cũng chỉ đang kiểm tra nồng độ cồn mà thôi, cũng không phải là lấy đang nghĩ truy nã tội phạm bỏ trốn.

Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác trời cũng giúp ta, xem ra đám cảnh sát giao thông và cảnh sát hình sự này, có lẽ là không có thời gian để ý đến hắn.

Nhưng mà, điều khiến cho Tô Bạch dở khóc dở cười xuất hiện, người cảnh sát tên là chị Lưu kia lại trực tiếp mở cửa xe, ngồi lên chỗ ghế phụ xe Tô Bạch, chỉ vào Tô Bạch nói lớn:

- Rẽ trái, đi đến giao lộ phía trước, cản nó lại!

Xe của Tô Bạch ở phía bên trái, phía trước xe hắn là một khoảng trống, chiếc xe Audi ở phía đối diện hắn đã chuẩn bị tăng tốc đi qua, xe cảnh sát muốn khởi động để đuổi theo căn

bản là không kịp. Hơn nữa lấy biểu hiện tàn nhẫn trước đó của đối phương, người này tuyệt đối không phải là loại chỉ dựa vào kêu gọi đầu hàng liền khiến người kia dừng lại.

Tô Bạch hít sâu một hơi…Được rồi.

Hắn không nói hai lời, đánh tay lái sang trái, sau đó đạp chân ga. Tất cả động tác đều được hoàn thành liền một mạch, thật ra chị Lưu cũng không biết, nếu như không phải chiếc xe ở phía sau đột nhiên nổi điên, chiếc xe mà cô ta đang ngồi lên, chủ xe cũng dự định làm như thế, chỉ là chiếc xe Audi vượt lên trước một bước, nếu không phải vậy, hiện tại người làm chuyện này cũng là Tô Bạch.

Bánh xe ma sát, xoay tròn trên đường, thân xe chuyển hướng, chặn ngang ở làn xe đối diện.

Nhưng chiếc xe Audi căn bản không có giảm tốc độ, đâm thẳng đến.

Thật sự là dùng lưới đánh cá bắt được cá mập rồi à?

Hắn thật sự gặp phải tội phạm bỏ trốn?

Tô Bạch quả thật có chút kinh ngạc, xe của hắn đang dừng lại ở trên đường, nhìn ý tứ của chị Lưu, có vẻ giống như là thấy chết không sờn, muốn dựa vào tay lái của chính mình để cản xe đối phương.

Nhưng Tô Bạch không thể chơi liều như thế, nếu như là bình thường, có lẽ hắn thật sự làm thế, dù sao xe bị đâm ở vị trí chỗ ghế phụ, hắn nhiều nhất là bị thương nhẹ, hiện tại năng lực hồi phục của hắn mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Nhưng quan trọng là cốp xe phía sau có một thi thể, nếu như hai chiếc xe xảy ra va chạm, xe của hắn thuộc về bị động tiếp nhận, xe bị văng đi hoặc là đâm hỏng khiến cho cốp xe mở ra, thi thể kia cứ thế xuất hiện trước mắt mọi người, vậy thì có việc vui rồi. Hơn nữa, cho dù xe không sao, có thể cản

lại được đối phương, đối phương cũng bị cảnh sát bắt đi, nhưng cảnh sát nhất định sẽ thu dọn hiện trường, thậm chí xe của hắn có thể bị tạm thời mang đi làm bằng chứng, điều này cũng khó mà nói trước được, ít nhất sẽ bị kiểm tra và chụp ảnh lại, như vậy hoàn toàn không chối cãi được.

Sau khi suy nghĩ tất cả, hắn đột nhiên giẫm chân ga, di chuyển xe mình khỏi con đường phía trước.

Đối phương giống như ngầm hiểu, lập tức đánh tay lái, đi thẳng qua xe Tô Bạch.

Thấy xe người bị tình nghi cứ thế mà lái xe đi trước mắt mình, chị Lưu tức giận vỗ mạnh lên cửa kính xe, sau đó quát Tô Bạch:

- Vương bát đản, cậu làm gì đó!

- Tôi sợ cô xảy ra chuyện!

Tô Bạch giải thích.

- Cho dù tôi xảy ra chuyện cũng không thể để chiếc xe kia chạy mất, vừa rồi nó đã đâm ngã mấy đồng nghiệp của tôi, cậu!

Tô Bạch nhìn ra được, cô cảnh sát hình sự này cũng không phải là đang nói đùa, vừa rồi cô ta thật sự đặt an nguy của mình ra ngoài suy xét. Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến Sở Triệu, tên tiểu tử Sở Triệu kia nếu có được một nửa tinh thần cao thượng của cô cảnh sát hình sự này thì tốt, dĩ nhiên, Tô Bạch cũng biết rõ đây là chuyện tuyệt đối không thể nào.

- Đuổi theo, đuổi theo cho tôi!

Chị Lưu lại quát!

Tô Bạch khẽ gật đầu, lập tức đánh tay lái, lái xe về phía trước.

Chiếc xe kia đi ngược chiều để chạy trốn, lúc này Tô Bạch cũng thế, đều là đi ngược chiều. Hiện tại lưu lượng xe không cao, cho nên chiếc xe kia vẫn có thể tiếp tục đi ngược chiều, nhưng nó cũng không thể đi quá nhanh.

Tô Bạch đi sau không bao lâu liền đuổi kịp, ở một con đường khác, đã có xe cảnh sát đuổi theo tới.

Chị Lưu cầm bộ đàm trong tay, không ngừng chỉ huy, dự định ở lối rẽ phía trước sẽ cản chiếc xe này lại.

Sau khi chờ chị Lưu phân phó xong, Tô Bạch lên tiếng:

- Không còn kịp rồi, bọn họ muốn chuyển hướng.

Quả nhiên, chiếc xe Audi ở phía trước từ làn xe cao tốc trực tiếp lái thẳng xuống dốc, ở bên dưới, cách đó không xa là một con đường nhỏ thuộc về nông thôn, đối phương rõ ràng rất quen thuộc với địa hình nơi này, cho nên dám lái như thế.

- Lái xuống dưới, tiếp tục đuổi theo.

Chị Lưu nói với Tô Bạch.

Tô Bạch khẽ nhíu mày, hắn lo lắng nếu mình tiếp tục lái xuống dưới, trên đường xóc này, cốp xe mở ra, đến lúc đó valy chứa thi thể cũng rơi ra ngoài, chiếc xe Audi ở phía trước, cũng bởi vì đường xá xóc nảy mà cốp xe phía sau mở ra.

Tô Bạch rất thẳng thắn, hắn trực tiếp phanh xe lại.

Lốp xe ma sát trên mặt đất tạo nên âm thanh vô cùng chói tai, chị Lưu không kịp đề phòng, cái trán đập vào xe.

- Cậu!

- Xe này là tôi đi thuê!

Tô Bạch giơ tay với chị Lưu.

Chị Lưu tức hổn hển, cuối cùng vẫn mở cửa xe ra đi xuống, phía sau có một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng dừng lại, chị

Lưu lập tức lên chiếc xe này, sau đó chiếc xe cảnh sát cũng lao thẳng xuống dốc, đuổi theo chiếc Audi.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, sau đó lại có mấy chiếc xe cảnh sát đuổi theo, một chiếc xe cảnh sát không may lắm, xe xóc nảy chệch hướng, lao thẳng xuống mương, toàn bộ xe rơi vào trong mương, khiến Tô Bạch đang ngồi trong xe bật cười.

Tô Bạch nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, những cảnh sát xung quanh đều vội vàng đuổi theo chiếc xe kia, bên này còn đang sơ cứu cho mấy người bị thương, dường như không có ai chú ý đến Tô Bạch. Tô Bạch lại một lần nữa khởi động xe, quay xe lại, đi đến nơi mà hắn dự định đến.

Cứ như thế, mất thêm khoảng nửa tiếng nữa, cũng may trước khi mặt trời lặn, Tô Bạch đã đi đến chỗ nhà xưởng bỏ hoang kia.

Nơi này thường xuyên được một đám người mê CS coi làm căn cứ, Tô Bạch và Sở Triệu đã từng đến chơi qua, cho nên hắn nhớ kỹ nơi này, dĩ nhiên, điều quan trọng nhất chính là, Tô Bạch nhớ kỹ nơi này có xăng.

Thật ra xăng này được dùng làm đống lửa, tạo nên bầu không khí thực chiến, bình thường đều giấu ở chỗ đây, có lẽ những thứ này là của mấy người đã đi làm hoặc một số thiếu gia nhà giàu đến đây chơi, một trang bị đã trị giá hơn mấy ngàn, cho nên bọn họ cũng không quan tâm đến chút tiền đó.

Tô Bạch đỗ xe ở một chỗ kín đáo, hắn xuống xe, mở cốp sau, xách theo vali đi đến một cái hố nhỏ phía sau nhà xưởng. Hắn ném vali xuống đấy, sau đó Tô Bạch lấy xăng ra, mở nắp can, đổ xăng xuống đó.

Tiếp theo, Tô Bạch nhặt một thanh gỗ dưới đất, cầm bật lửa lên nhóm lửa, hắn ném thanh gỗ xuống đó, xăng gặp lửa, bắt đầu cháy rừng rực.

Tô Bạch ngồi xổm bên cạnh chiếc hố, một tay xoa cằm.

- Hút một lần máu mà phải vất vả như này, thật đúng là mệt mỏi, lần sau vẫn nên mua thì hơn.

Tuy hiện tại con đường mua huyết tương đã càng ngày càng khó, phía trên cũng quản lý nghiêm ngặt hơn, nhưng có tiền có thể xui khiến được ma quỷ.

Thấy bên dưới đã cháy gần hết, Tô Bạch phủi tay, đứng lên, chuẩn bị rời đi nơi này.

Nhưng mà, vào đúng lúc này, nới ra bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ xe, một chiếc xe Audi đầy vết xước đi vào từ cổng chính của nhà xưởng.

Tô Bạch lập tức có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Hắn và chiếc xe Audi này, hình như quá có duyên thì phải.

Chương 30 Rương Đồng

Rất hiển nhiên, chiếc xe kia cuối cùng cũng tránh thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, bây giờ, ở thời đại này, camera trải rộng ở khắp nơi, có thể thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát là rất khó, hơn nữa đối phương còn có thể bỏ trốn cùng xe, không phải bỏ xe chạy trốn, điều này càng thêm kinh người.

Xe dừng trước nhà xưởng, có hai người từ trên xe đi xuống.

Một người đàn ông tóc vàng đội mũ lưỡi trai, trong tay kẹp một điếu thuốc, khí thế trên người anh ta giống như lưu manh, nhưng dưới bề ngoài lỗ mãng này, lại cất chứa một loại khí thế sắc bén.

Tên gia hỏa này bước xuống từ ghế lái, có thể thấy được, lúc đó người đâm xe vào mấy cảnh sát giao thông chính là anh ta. Anh ta có dáng vẻ và tính cách quả quyết như vậy, quả thật không phải là điều người bình thường có được.

Một người đàn ông khác nhìn có vẻ lớn tuổi hơn nhiều, ông ta khoảng 50 tuổi, mặc một thân đường trang, trang phục có chút truyền thống, mái tóc đã hoa râm, nhưng tinh thần phấn chấn, bước đi trên đường mang đến một loại áp lực vô hình.

Tô Bạch nấp ở bên vách tường nhà xưởng, phía trước chất đống rất nhiều thứ, rất thuận lợi để hắn ẩn mình.

Ngay sau đó, lão giả và người đàn ông mũ lưỡi trai cùng mở cốp sau xe, sau đó hợp lực khiêng một chiếc rương đồng ra.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch có chút hiểu được vì sao lúc đó đối phương lại quyết định lựa chọn chạy trốn, bởi vì bọn họ đã nhìn ra được, cảnh sát hình sự ở phía trước kiểm tra xe rất cẩn thận, còn muốn mở cốp sau xe, có lẽ bọn họ là những kẻ buôn đồ cổ, cho nên mới bí quá hóa liều.

Nói đến thì có chút buồn cười, nếu như bọn họ biết chiếc xe ở phía trước mình, cũng chính là xe Tô Bạch, thật ra còn có một thi thể, có lẽ bọn họ sẽ hối hận vì mình đã hành động trước, bởi vì nếu như bọn họ bất động, có lẽ người xông ra lại là Tô Bạch.

Dĩ nhiên, chuyện này đâu ai ngờ được.

Một chốt kiểm tra nồng độ cồn, xe phía sau là mấy kẻ buôn lậu đồ cổ, xe phía trước lại có một thi thể trong xe, thật đúng là có chút trùng hợp rồi.

Tô Bạch đứng ở nơi đó nhìn hai người kia chuyển chiếc rương đồng vào trong nhà xưởng.

Tô Bạch hơi do dự một chút, hắn cũng không có tính toán làm gì, dự định quay lại xe mình, lái xe rời đi, hắn không muốn bước chân vào vũng nước đục này, trên người hắn còn có một đống chuyện cần giải quyết, quả thật không cần dính vào chuyện này.

Nhưng mọi chuyện không có phát triển giống như Tô Bạch tưởng tượng, sau khi chuyển đồ vào nên trong xưởng, lão giả kia rất nhanh liền đi ra, sau đó trực tiếp đi về phía Tô Bạch.

Ông ta không ngừng ngửi xung quanh.

Tô Bạch khẽ nheo mắt lại, mũi lão giả này thật thính, có lẽ ông ta ngửi được mùi thi thể hắn vừa đốt, lần theo mùi để đến đây.

Tô Bạch hít sâu một hơi, bắt đầu lui lại, nhưng cùng lúc đó, hắn cũng lẳng lặng nhặt một ống thép ở dưới đất lên, cầm

trong tay.

Bước đi của ông ta vững vàng, rõ ràng là người luyện võ, Tô Bạch cũng không dám chủ quan.

Chờ đến khi lão giả nghiêng người đến, lúc ông ta quay người, Tô Bạch bước nhanh về phía trước, trực tiếp vung mạnh ống thép xuống.

Hai người này vì bảo vệ đống đồ cổ buôn lậu đã dám đâm thẳng vào cảnh sát giao thông để chạy trốn, nếu như hắn bị bọn họ phát hiện ra, tuyệt đối sẽ không tránh khỏi một phen chém giết, cho nên ra tay trước mới là thượng sách.

Trong lúc bất tri bất giác, trong tâm thái của Tô Bạch, loại cảm giác kính sợ với mạng người đã gần như bằng không, có lẽ những chuyện mà hắn đã trải qua trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, đã khiến đam mê giết người trong Tô Bạch khuếch tán ra, hắn không cần nhẫn nại, cũng không cần phải nhẫn nại, hắn chỉ tìm một cái cớ thích hợp để có thể ra tay.

Một gậy đập xuống, lão giả lại có thể giơ tay lên, trực tiếp đánh sang bên cạnh.

"Vù!"

Tô Bạch chỉ cảm thấy gan bàn tay mình đau đớn, ngay sau đó, ống thép trong tay hắn bị đánh bay ra ngoài, lão giả nhanh chóng nghiêng người, sau đó người ông ta giống như một mũi tên, nhào về phía Tô Bạch.

Giống như, mãnh hổ xuống núi!

Tô Bạch biết mình đã đá trúng tấm sắt, lúc này hắn rất nhớ khẩu súng của Sở Triệu, chờ sau khi về Thành Đô, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được một khẩu súng để bên người, lúc quan trọng, vật kia càng có tác dụng hơn.

Thật ra sau khi dung nhập huyết dịch Vampire, tốc độ phản ứng và năng lực của Tô Bạch đã tăng lên rất nhiều, nhưng thân thủ của lão giả này quả thật kinh người, không phải người chỉ biết mấy chiêu thức linh tinh, ông ta thật sự là người luyện võ.

Hai tay lão giả đánh thẳng lên người Tô Bạch, tuy hai tay Tô Bạch đan vào nhau để chặn lại, nhưng cả người hắn vẫn bị lực đạo đáng sợ này đánh bay, rơi xa bốn, năm mét, trong lúc nhất thời, hai tay hắn đau rát.

Lão giả chiếm được ưu thế lại càng không nghĩ buông tha, hoặc là nói, ông ta vốn dĩ mang theo ý định giết người, chuyện về món đồ vật này, ông ta không cho phép bất kỳ một chuyện ngoài ý muốn nào.

Lúc lão giả lại một lần nữa đánh tới, Tô Bạch quét ngang chân, nhưng đầu gối lão giả hơi trầm xuống, một chân quét ngang, đạp trúng bắp chân Tô Bạch, Tô Bạch nằm dưới đất, cả người hắn giống như con quay, quay vòng trên mặt đất hai vòng, cuối cùng đâm vào vách tường.

Mặc dù hắn đã rất chú ý, nhưng sức mạnh của ông ta còn vượt xa những gì Tô Bạch đánh giá, nếu như không phải hơi thở của ông ta quá thuần khiết, nếu như tuổi và khí chất của đối phương không tương xứng với người luyện võ, Tô Bạch thiếu chút nữa đã cho rằng tên gia hỏa này là một thính giả của Phát Thanh Khủng Bố.

“Đoàng! Đoàng!”

Hai tiếng súng vang lên, bụng dưới của Tô Bạch trúng hai viên đạn, cả người hắn nằm trên mặt đất, giãy dụa hai lần, sau cùng không nhúc nhích.

Lão giả khẽ nhíu mày, đứng ở bên cạnh Tô Bạch, sau khi xác nhận hắn đã tắt thở, mới nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

- Dùng súng, quả thật là một chuyện rất vô vị.

- Dù sao cũng có tác dụng hơn sự lề mề của ông, tôi qua bên kia nhìn xem, ông kéo thi thể của anh ta vào bên trong xưởng đi.

Lão giả khẽ gật đầu, vươn tay ra cầm mắt cá chân Tô Bạch, cứ thế kéo lê Tô Bạch vào bên trong nhà xưởng, chiếc rương đồng cũng được đặt ở trong đó.

Một lúc sau, người đàn ông đội mũ lưỡi trai quay về.

- Ở đây có một chiếc xe, ha ha, còn khá quen nữa, chính là chiếc xe đã đuổi theo chúng ta một đoạn đường nhưng cuối cùng lại không đuổi theo nữa.

- Thì ra còn là người quen.

Lão giả cười cười.

- Lát nữa sẽ xử lý thi thể của cậu ta, bây giờ thời gian của chúng ta không có nhiều, trước tiên đem những thứ này xử lý qua một chút, sau đó chúng ta liên hệ với ông chủ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai, chỉ vào rương đồng rồi nói.

- Ừ, được.

"Bịch!"

Một tiếng vang thanh thúy truyền ra, người đàn ông đội mũ lưỡi trai giống như con diều bị đứt dây, bị đánh bay đến vách tường, ngực anh ta hoàn toàn lún xuống, nhưng anh ta còn chưa chết, trong khóe miệng anh ta đều là máu, phẫn nộ quát:

- Lão già kia….Ông dám đen ăn đen?

- Đây là…Thứ mà ông chủ muốn, ông lại dám nuốt!

- Ông chủ, ha ha!

Lão già lắc đầu:

- Lúc đầu, tôi còn đang do dự, nhưng mà nếu cậu ta tới nơi này, nơi này có thêm một thi thể, vậy tôi cũng không cần do dự nữa!

- Ông muốn ngụy trang cậu ta thành ông?

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai không ngốc, trong nháy mắt đã hiểu dự định của lão giả.

- Ừ, được rồi, bây giờ cậu có thể ngậm miệng lại.

Lúc này lão giả đã đi tới trước mặt người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đưa tay bóp cổ anh ta, sau đó rắc một tiếng, cổ người đàn ông đội mũ lưỡi trai bị bẻ gãy, đầu nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó, lão giả lấy một chiếc khăn tay từ trong túi quần ra, lau tay của mình, đi tới phía trước rương đồng, cất khăn tay đi, dồn khí ở đan điền, người ở trong tư thế đứng tấn, sau đó hai tay bắt đầu giữ lấy rương đồng, dùng sức mở ra.

Chiếc rương đồng này hẳn là có nguyên lý như sắt và nam châm, cho nên nó cũng không có khóa, muốn mở nó ra, cần phải tốn rất nhiều sức.

Trên đỉnh đầu lão giả cũng bắt đầu có khói xanh, trên người ông ta cũng đã có mồ hôi chảy ra, hiển nhiên, người ở cấp bậc ám kình tông sư như ông ta, mở chiếc rương này ra cũng là một chuyện cố hết sức.

Một phút sau, cuối cùng chiếc rương cũng phát ra tiếng răng rắc, nó hoàn toàn bị mở ra, bên trong vốn dĩ là chất lỏng, một chất lỏng có màu đục, sau khi nắp rương được mở ra, chất lỏng bên trong chậm rãi rút đi, đến sau cùng, một chiếc gương lộ ra.

Lão giả cứ thế nhìn chằm chằm vào chiếc gương, nhìn chằm chằm…Nửa tiếng.

Đúng lúc này, bên kia có một người không nhịn được.

Tô Bạch dùng một tay che bụng mình, một tay chống lên mặt đất, khó khăn lắm mới đứng được lên, trong miệng còn không ngừng nỉ non.

- Tên khốn kiếp kia còn nói mình đổi lấy thể chất này là sai, không có cái thể chất này, có lẽ ông đây không chống đỡ được đến thế giới chuyện xưa tiếp theo rồi.

Sau khi đứng lên, Tô Bạch từ từ nhắm hai mắt, lần mò di về phía trước, đi tới bên cạnh chiếc rương đồng, vươn tay ra, đẩy lão giả kia, ông ta trực tiếp ngã xuống mặt đất, vẫn duy trì tư thế trước đó.

Đúng lúc này, trong người Tô Bạch truyền đến một tiếng hét thê lương, thảm thiết của phụ nữ, sau đó một làn khói trắng lóe lên, đi vào trong rương, cũng chính là trong gương.

Trên mặt Tô Bạch bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc bên trong chiếc rương này là thứ gì.

Người sống nhìn vào trực tiếp bị rút mất linh hồn.

Linh hồn đến gần thì bị cắn nuốt!

Chương 31 Ghi Chép Thuê Phòng

Nữ quỷ vốn dĩ không phải là một con quỷ lợi hại, so với cấp bậc lệ quỷ thì cô ta còn kém xa, năng lực cũng không mạnh, cô ta bị đồ vật trong rương hút vào, Tô Bạch cũng không quá kinh ngạc, dĩ nhiên hắn cũng sẽ không tiếc hận hay đau lòng, tuy nói tiền thân nữ quỷ là học tỷ của hắn, nhưng hai người cũng không có quen biết, cũng chưa từng gặp nhau qua, Tô Bạch cũng không phải là người lạm tình.

Điều khiến Tô Bạch kinh ngạc là lão giả kia, thân thủ của ông ta đã đến một trình độ người thường khó có thể lý giải nổi, Tô Bạch thậm chí cảm thấy lão giả này có thể dựa vào phản ứng của mình để tránh né đạn, đây cũng không phải là năng lực được dùng điểm cốt truyện trong Phát Thanh Khủng Bố để đổi lấy mà chính là dựa vào mấy chục năm cực khổ tu luyện, để có được công phu chân thực.

Loại người này, tinh thần tập trung cao độ, ý chí cũng rất mạnh.

Nhưng…Cũng chỉ bởi vì nhìn thấy vật trong chiếc rương đồng kia, ông ta liền bị rút mất linh hồn, chết rồi.

Tô Bạch đưa tay ra, sờ tới nắp rương, sau đó hơi dùng lực, trong này có lẽ có cơ quan. Lúc mở ra tốn rất nhiều thời gian và công sức, nhưng lúc đóng lại, chỉ cần hơi dùng lực, nó liền bắt đầu đóng lại, chất lỏng trong rương cũng dần dần hiện lên, đồng thời một lần nữa bao trùm lên chiếc gương.

Sau khi chắc chắn chiếc rương đã được đóng lại, Tô Bạch mới mở mắt ra, sau đó hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, lúc giả trang người chết, hắn đã chậm rãi dùng bắp thịt của mình ép nó ra, nhưng hình như bởi vì khôi phục vết thương cần hao tổn một lượng lớn năng lượng, cho nên cảm giác đói bụng kia lại xuất hiện trong người hắn.

Đói, đói, đói!

Hắn thật sự rất đói!

Tô Bạch hít sâu một hơi, thể chất này, ở một mức độ nào đó, nó xác thực rất hữu hiệu, nhưng sau khi vết thương khôi phục, cả người hắn đều đói lả đi, hoàn toàn không phải cảm thụ tốt đẹp gì, đây giống như là một loại tra tấn.

Hắn giống như cái sạc pin dùng một lần, hơn nữa năng lực rất kém cỏi, sau khi mỗi lần dùng xong liền phải nạp pin, nếu không liền bị phế bỏ.

Loại cảm giác này khiến cho Tô Bạch không thích, bởi vì hiện tại, hắn giống như thứ đồ dùng một lần.

Chẳng qua cũng may mắn, hiện tại mặc dù không có túi huyết tương, nhưng nơi này còn có hai thi thể mới tử vong không bao lâu, có lẽ còn mang theo dư vị.

Tô Bạch bò đến chỗ thi thể của lão giả, cúi đầu xuống, đem răng nanh của mình lộ ra, sau đó đâm vào trong cổ lão giả, bắt đầu điên cuồng hút máu.

Trong lòng Tô Bạch cũng hiểu rất rõ ràng, một màn này rất khủng bố, hắn dường như đã từ một bệnh nhân tâm thần với đam mê giết người biến thành một bệnh nhân tâm thần ăn thi thể, nhưng hắn không có cách nào từ chối sự dụ hoặc của máu tươi, không có cách nào!

Đây là …Nguồn gốc của tội lỗi!

Sau khi ăn no nê xong, Tô Bạch dựa vào thi thể ngồi trên mặt đất, trên tóc hắn còn ướt đẫm mồ hôi, cả người Tô Bạch có một loại cảm giác chán chường.

Hắn nghỉ ngơi một lát, ổn định lại cảm giác ăn no quá độ, Tô Bạch đứng lên, hắn nhìn thoáng qua hai thi thể, sau đó lại đi ra ngoài lấy xăng, đổ lên trên người hai thi thể, ngay sau đó hắn lại đổ xăng lên trên chiếc xe kia, châm lửa, thiêu cháy.

Nhiệt độ của ngọn lửa khiến cho Tô Bạch có chút không thích ứng, nhưng có đôi khi lửa chính là thứ tốt, một thứ rất thuận tiện, nó thiêu hủy rất nhiều tội ác, mọi thứ đều vì thế mà tan thành mây khói.

Hắn thử bê chiếc rương đồng lên lại phát hiện nó có chút nặng, muốn bê nó rồi di chuyển là chuyện khó khăn, Tô Bạch dứt khoát bỏ chiếc rương ở trên mặt đất, đi ra ngoài, lái xe mình vào đây, sau đó dùng hết sức, bê chiếc rương để vào trong cốp sau.

"Bịch!"

Nặng nề đóng cốp lại, Tô Bạch chống đỡ lên sau xe, có chút thở dốc.

Tô Bạch cũng không biết tại sao mình lại muốn đem thư này mang đi, rõ ràng nó rất nguy hiểm. nhưng Tô Bạch đã trải qua thế giới chuyện xưa trong Phát Thanh Khủng Bố, thế giới quan của hắn đã thay đổi rất nhiều, đối với loại người như hắn mà nói, càng là đồ vật nguy hiểm liền mang ý nghĩa càng có giá trị.

Trước tiên mang về, sau đó chậm rãi nghiên cứu.

Tô Bạch lên xe, khởi động xe.

Trong chiếc xe thuê này có để một bức tượng tiểu hòa thượng để trang trí, tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực.

Tô Bạch nhìn thoáng qua nó, cũng để tay thành hình chữ thập, mặc niệm.

- An toàn trở về, đừng để tôi lại gặp chốt kiểm tra nồng độ rượu nào nữa!

Sau khi nói xong, ngay cả Tô Bạch cũng bật cười.

Cũng may, trên đường trở về quả đúng là thuận buồm xuôi gió, Tô Bạch dừng xe trước một siêu thị, hắn vào trong đó mua một số đồ dùng hàng ngày, quần áo, giày…Sau đó lại tiếp tục lái xe.

Hắn lái xe lên đường cao tốc, rẽ vào một chỗ khuất, hắn đỗ xe ở nơi này, hai bên đường đều là cây xanh, không có nhiều xe.

Tô Bạch không có ý định thuê khách sạn, cũng không có ý định tìm chỗ đặt chân, dù sao hắn đã mua vé máy bay, tối mai hắn sẽ bay đi, xế chiều mai còn phải đi giao dịch huyết tương.

Hắn dự định về Thành Đô, không có tiếp tục ở lại thành phố này nữa, dù sao chuyện ở trong trường học, bác hai đã nói với hắn, như vậy tất cả cũng không còn vấn đề gì nữa, hắn qua căn nhà ở Thành Đô mà cha mẹ để lại cho hắn, ở đó nghỉ ngơi một thời gian.

Tạm thời có thể cho là chữa bệnh hoặc là né tránh, thực ra, còn có một mục đích thực tế hơn, hắn muốn tìm một nơi mình quen thuộc lại yên tĩnh để qua ứng đối với Phát Thanh Khủng Bố.

Lúc này, di động của Tô Bạch vang lên.

- Alo.

- Tô Bạch, em vừa tham gia tranh tài trở về, em mới biết được chuyện của anh, hiện tại anh khỏe chứ?

- Rất tốt.

- Anh ở đâu, em đến thăm anh.

- Không cần.

- Không cần?

Đầu dây bên kia, cô gái có vẻ hơi tức giận.

- Ừ, chỗ tôi có đang ở có chút vắng vẻ.

- Anh gửi định vị cho em, em đi bắt xe tới, em mua một chút đồ ăn mang đến.

Giọng nữ mang theo sự kiên quyết.

Tô Bạch nhíu mày, do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

- Được rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Bạch đem vị trí của mình chia sẻ cho đối phương, sau đó còn gửi cả biển số xe đến, hắn ngồi trong xe, hạ ghế ngồi xuống, cả người nằm trên đó, nheo mắt lại.

Một giấc ngủ này kéo dài khoảng 2 tiếng, 2 tiếng sau, bên ngoài cửa xe có tiếng gõ cửa.

Tô Bạch mở cửa xe, đi ra.

- Tâm trạng anh không tốt, cho nên lái xe ra đây giải sầu sao?

Nữ sinh hỏi.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Anh đói bụng không?

Trên tay nữ sinh cầm theo hai túi nylon lớn, hai người ngồi ngay ở trên mặt đất ven đường.

Nữ sinh đưa một con vịt quay cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận lấy, cắn một miếng vịt quay, thịt vịt có chút nguội rồi.

- Anh ở bên cạnh em, có phải một chút cảm giác yêu đương cũng không có?

Nữ sinh hỏi.

- Khá tốt.

Lúc này, Tô Bạch quả thật không có tâm tư nghĩ tới phương diện kia:

- Đúng rồi, Tô Tô, tối mai tôi sẽ qua Thành Đô, tôi muốn ở đó nghỉ ngơi một thời gian.

Nghe thấy Tô Bạch nói thế, Tô Tô có chút mất mát, nhưng vẫn gật đầu.

- Anh thực sự cần nghỉ ngơi, chờ nghỉ…

Tô Tô cắn răng, giống như đang giãy dụa điều gì, bởi vì những điều này, một cô gái nói ra có chút không tốt.

- Em đi với anh.

Tô Bạch đưa tay ra xoa đầu cô ta.

Hai người bởi vì một lần ngoài ý muốn mà quen biết, một lần kia, cô ta là người dẫn chương trình, nhưng bởi vì một chương trình thất bại mà một mình trốn trong giảng đường khóc, lúc đó Tô Bạch đang ở trong phòng học đó làm bài, nhìn thấy cô ta khóc, hắn đưa một tập khăn ướt cho cô ta, sau đó cô ta liền tựa vào vai hắn.

Hai người dường như không có chính thức bắt đầu, cũng không giống như người yêu. Nhưng Tô Tô vẫn luôn coi Tô Bạch là bạn trai mình, chỉ là Tô Bạch vẫn luôn lãnh đạm, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, rất cặn bã.

- Em có chút lạnh.

Tô Tô nói.

Tô Bạch thở dài, ôm Tô Tô vào trong ngực.

Tóc Tô Tô còn mang theo mùi thơm nhàn nhạt, rất mê người.

Một nam, một nữ, cứ như vậy ngồi ở chỗ này, mãi cho đến khi sắc trời dần tối đen.

- Được rồi, tôi đưa cô về.

Thời gian không còn sớm, Tô Bạch vỗ vai Tô Tô.

- Tô Bạch, em rất thích anh.

Tô Tô nói xong câu đó liền lấy hết dũng khí, đem đôi môi đỏ của mình dán lên gương mặt Tô Bạch.

Tô Bạch quay đầu nhìn cô gái này, lúc này ở dưới ánh mắt mông lung, cô gái hết sức mê người.

- Ngoan.

Tô Bạch vươn tay ra, nhéo chóp mũi Tô Tô.

Sau đó, hắn lấy di động ra, mở wechat, click vào khung chat với Sở Triệu.

- Đây là ai?

Tô Tô cảm thấy cuối cùng Tô Bạch cũng đáp lại chính mình, cô ta rất vui vẻ, sau đó càng thêm dùng sức ôm chặt eo Tô Bạch, so với lúc trước lại càng thêm thân mật.

- Đây là một người bạn xấu của tôi, tên là Sở Triệu, làm việc ở đội cảnh sát hình sự, tôi đang nhờ cậu ta tra một số thứ.

- Cái gì?

Tô Tô tò mò hỏi.

- Ghi chép thuê phòng.

Tô Bạch nói thẳng.

Tô Tô sững sờ, cô ta có chút không hiểu lắm.

Tô Bạch cười cười:

- Ghi chép thuê phòng của cô.

Tô Bạch đưa di động cho Tô Tô, sau đó chính mình châm một điếu thuốc lá.

Nhìn thấy những ghi chép này, cả người Tô Tô giống như bị điện giật.

Trong màn đêm, chỉ còn lại ánh sáng chợt lóe lên từ đầu mẩu thuốc của Tô Bạch.

Chương 32 Mèo Đen

Tô Bạch lái xe đưa Tô Tô về trường học.

Thật ra, Tô Bạch cũng không muốn lái xe đi loạn khắp nơi, trên xe hắn có chiếc rương đồng kia, chỉ cần bị phát hiện cũng là tội danh buôn lậu đồ cổ, nhìn phản ứng trước đó của lão giả và người đàn ông đội mũ lưỡi trai, có thể thấy được thứ này tuyệt đối quan trọng.

Nhưng đế hôm khuya khoắt, chỗ kia lại không thể gọi được xe, về phần Tô Tô, tục ngữ nói mua bán không phải là sự công bằng, những cũng không nên mất mặt tới mức đêm hôm khuya khoắt lại để một nữ sinh ở đó.

Dĩ nhiên, hiện tại là bởi vì Tô Bạch không đói.

Máu của lão giả luyện võ kia có chất lượng rất tốt, sau khi Tô Bạch hút máu xong, loại cảm giác ăn no kia, đến bây giờ vẫn không có hoàn toàn biến mất.

Dừng xe lại, Tô Bạch không nói lời nào, Tô Tô không có vội vã xuống xe mà chính là nhìn về phía Tô Bạch:

- Từ sau khi em quen anh, em không có…

Tô Bạch giơ tay lên:

- Không cần phải giải thích, cô tự hiểu.

Tô Tô gật đầu, mắt ngân ngấn nước mắt, nhưng cuối cùng cô ta cũng xuống xe, nói với Tô Bạch:

- Hẹn gặp lại, bảo trọng.

Tô Bạch nhàn nhạt đáp lại một tiếng:

- Cô cũng thế.

Chờ Tô Tô quay người đi vào trường, Tô Bạch cũng một lần nữa khởi động xe, rời đi, chiếc rương đồng này, hắn không thể mang theo lên máy bay, cho nên phải tìm người để vận chuyển riêng.

Hơn nữa đây còn là hàng cấm, căn bản không thể tìm công ty chuyển phát nhanh, cho nên chỉ có thể tìm người quen.

Tô Bạch nhớ kỹ ở thành phố này, hắn quả thật có người quen.

Hắn lái thẳng xe đến cửa một công ty chuyển phát nhanh, đây là một công ty chuyển phát nhanh giống như bình thường, nhưng bên trong cũng làm những phi vụ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Ví dụ như một số hàng cấm, thậm chí là "ma túy", hoặc súng ống đạn dược.

Dĩ nhiên, định mức không phải rất lớn, hơn nữa giá cả rất cao.

Tô Bạch dừng xe ở đó, đi thẳng vào.

Mặt tiền được trang trí như những công ty chuyển phát nhanh khác, không có gì đặc biệt, một người nhân viên ở đó thấy Tô Bạch đến, lập tức hỏi:

- Anh đến gửi chuyển phát nhanh sao? Văn kiện hay là đồ vật?

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi đến tìm Cửu ca.

Nghe thấy là tìm Cửu ca, nhân viên liếc mắt vào bên trong ra hiệu, một nữ nhân viên lập tức đi vào bên trong, cô ta nhanh chóng quay trở lại, khẽ gật đầu với người kia.

- Mời vào.

Tô Bạch gật đầu đi vào nên trong. Thật ra, căn nhà phía sau cửa hàng này đã được mua lại, sau đó đập thông với cửa hàng.

Bên trong có chút tối tăm, nhưng sau khi đi qua chỗ rẽ, mở cửa ra liền sáng sủa, nơi này là một phòng làm việc, trong đó có một người đàn ông trung niên, trên mặt có vết dao chém, ông ta đang ngồi trên bàn trà ăn cơm, tai lợn luộc, thịt nướng và một bình rượu trắng, người đàn ông ăn rất ngon miệng.

- Cửu ca.

Tô Bạch đứng ở cửa ra vào, gọi.

Lúc đầu, người đàn ông kia vừa xem tivi vừa ăn cơm, sau khi nghe thấy giọng nói này liền sững sờ, lập tức đứng lên, nhìn về phía người cửa.

- A Bạch, là cậu!

Cửu ca lộ ra rất vui vẻ, có chút câu thúc, xoa tay lên áo, sau đó đẩy chiếc ghế sau lưng mình ra.

- Nhanh ngồi xuống đi, khó có dịp cậu đến tìm tôi.

Tô Bạch không ngồi, đứng ở một bên.

Cửu ca không vui lắm, nói thẳng:

- Coi như tôi đáng thương, coi như Cửu ca tôi đáng thương, coi như là vì để Cửu ca nhìn thấy dáng vẻ lúc cha cậu ngồi chủ tọa, có được không?

Cửu ca đã nói như thế, Tô Bạch cũng không nói gì thêm, trực tiếp ngồi xuống, Cửu ca cười ha ha, lấy một điếu thuốc, tự mình châm lửa, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Tô Bạch.

- A Bạch, có chuyện gì lại tìm Cửu ca.

- Tôi có một thứ muốn nhờ anh chuyển đến Thành Đô.

Tô Bạch nói thẳng ý đồ của mình, nhưng trong trí nhớ của hắn lại xuất hiện đêm mưa gió kia, chính mình đứng trước cửa

nhà, nhìn cả người Cửu ca đầy máu, quỳ ở đó.

Đêm hôm đó, cũng chính là ngay cha mẹ hắn xảy ra chuyện, Cửu ca là vệ sĩ của cha hắn, Cửu ca trở về nhưng cha mẹ hắn không còn sống để trở vè.

- Được, cậu đưa địa chỉ, Cửu ca tự thân xuất mã, chuyển đồ cho cậu.

Ông ta cũng không hỏi là thứ gì liền đồng ý.

- Cảm ơn Cửu ca.

- Đừng có nói hai chữ cảm ơn với tôi, tôi không đảm đương nổi, đời tôi, người tôi có lỗi nhất chính là tên nhóc nhà cậu, cậu cũng biết đó.

- Chuyện cha mẹ tôi, không liên quan đến Cửu ca.

- Được rồi, là Cửu ca nói sai, khó có dịp không phải sau tết lại có thể nhìn thấy tên nhóc nhà cậu, ăn cơm chưa, tối nay ở đây uống hai chén với Cửu ca.

Tô Bạch suy nghĩ, tối mai mình bay, xế chiều mai còn đi giao dịch huyết tương, tạm thời ở lại chỗ Cửu ca cũng rất tiện, cho nên hắn trực tiếp cầm bình rượu, đầu tiên là rót cho Cửu ca, sau đó lại rót cho mình.

Cửu ca bưng chén rượu lên, chạm chén một cái, sau đó buông xuống.

- Không được, cậu đưa đồ cho tôi, tôi qua đóng gói một chút, nếu không uống xong, say rượu dễ làm hỏng chuyện.

- Được.

Tô Bạch vòng qua lấy xe, lái xe đến phía sau công ty chuyển phát nhanh, đến nhà Cửu ca, Cửu ca để Tô Bạch lái xe vào trong nhà kho của mình, kéo cửa cuốn xuống.

Đèn sáng chói, bên trong rất sáng, lúc Cửu ca nhìn thấy chiếc rương đồng, ông ta chỉ yên lặng lấy nylon, bắt đầu đóng gói, cũng không lộ ra ý gì đặc biệt.

Sau khi đóng gói xong, Cửu ca liền lôi kéo Tô Bạch trở lại căn phòng trước đó, hai người ngồi uống rượu với nhau.

Uống rượu vào, Cửu ca đột nhiên hỏi.

- A Bạch, nếu như cậu có hứng thú với đồ cổ, tại sao không gọi cho bên nhà cậu.

- Anh biết, tôi không muốn phiền phức bọn họ.

- Ừm, cũng đúng, ha ha, tốt, tìm Cửu ca là tốt, chứng minh cậu không coi Cửu ca là người ngoài.

Tối đó, Tô Bạch ngủ trong nhà Cửu ca, bây giờ thời tiết rất nóng, sau khi trải chiếu lên giường liền có thể nằm ngủ, một giấc này, Tô Bạch ngủ rất an ổn, không có nằm mơ, sau khi tỉnh dậy, hắn cảm thấy cả người thoải mái.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ sáng rồi.

Tô Bạch rời giường, đi đến phòng vệ sinh, ở trong đó đã chuẩn bị bàn chải và khăn mặt mới. Sau khi Tô Bạch đánh răng rửa mặt xong liền đi khỏi nơi này, một nhân viên trong cửa hàng chuyển phát nhanh thấy Tô Bạch đi ra, lập tức nói:

- Sáng sớm hôm nay Cửu ca đã giao hàng rồi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, đối với đồ của hắn, Cửu ca rất để bụng, dĩ nhiên Tô Bạch cũng tin vào nhân phẩm của Cửu ca, ít nhất, đối với mình, Cửu ca là toàn tâm toàn ý.

Ở bên ngoài tiệm tạp hóa ăn qua thứ gì đó, di động của Tô Bạch có một tin nhắn đến.

- 1 giờ chiều, ở cửa quán trà công viên Tây Môn.

Sau khi xem xong, Tô Bạch lẳng lặng cất di động.

Hắn đi qua Thành Đô, huyết tương là thứ quan trọng, hơn nữa ở chỗ này hắn còn có quan hệ, có thể làm được, nếu như đợi sau khi đến Thành Đô rồi mới làm, ngộ nhỡ chính mình xảy ra chuyện, lúc đói bụng muốn đi tìm máu cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, Tô Bạch ngồi lại trong cửa hàng chuyển phát nhanh, hắn cầm di động lên, mở wechat của Phát Thanh Khủng Bố, phát hiện trên đó lại có thêm mấy tin tức, đều là tin tức chung cho tất cả thính giả.

Là livestream về mấy chuyện xưa và quá trình diễn ra, có người chết, bị chết rất thê thảm, nhưng cũng có người tiếp tục sống sót.

Nhất là khi Tô Bạch nhìn thấy một bức ảnh ở dưới cùng, bên trong, có một người đàn ông để trần thân trên, sau lưng là một com Zombies máu me be bét, gương mặt và thân thể của người đàn ông này đều được làm mờ, trên thực tế nhưng tin tức của nhân vật trên này đều được xử lý qua, chỉ có những chuyện xưa mà Tô Bạch trải qua, hắn mới có thể thấy rõ ràng mình và người tham gia.

Đây hẳn là để bảo mật.

Nhìn những bức ảnh này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được, kinh nghiệm của mình trong hai câu chuyện xưa, ở trước mặt một số người cũng chỉ là đồ trẻ con.

Chỉ là trong thế giới tưởng tượng này, Phát Thanh Khủng Bố đã tạo ra không ít thính giả biến thái, Tô Bạch có một loại cảm giác rất hoang đường. Rốt cuộc mục đích của Phát Thanh Khủng Bố là gì, chẳng lẽ là vì cho thính giả trải qua tư vị của khủng bố? Sau đó tạo ra những kẻ biến thái? Biến thái về tâm thái, biến thái về năng lực.

Có cần nhàm chán như thế không.

Nhìn đồng hồ, Tô Bạch thấy đã đến giờ, hắn chuẩn bị lái xe đến chỗ kia, xe hắn đỗ ở trước cửa nhà Cửu ca, Tô Bạch lên xe, thắt dây an toàn, nhưng lúc Tô Bạch dự định khởi động xe, bỗng nhiên hắn quay đầu, ở hàng ghế sau, lại có một con mèo, một con mèo đen, con mèo đen cứ thế lẳng lặng nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Một người, một mèo, cứ thế nhìn nhau, nhưng trên trán Tô Bạch, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu chảy xuống, Tô Bạch cảm thấy áp lực, hít thở không thông, cả người có loại cảm giác lung lay sắp đổ.

Chương 33 Vội Vàng Không Kịp Chuẩn Bị!

Tô Bạch cắn đầu lưỡi một cái, cả người nghiêng về sau, nếu như hắn không có thắt dây an toàn, có lẽ Tô Bạch đã ngã ngồi ở bên trên chỗ lái xe.

Mèo đen vươn móng vuốt của mình ra liếm, giống như hồn nhiên không để ý đến Tô Bạch, nhưng chỉ có Tô Bạch biết, vừa rồi khi chính mình và con mèo đen này đối mặt với nhau, trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh kia, đó giống như là âm phủ, bên trong đó có vô số oan hồn đang gào thét, gầm thét. Đây là một hình ảnh khiến cho người ta chấn động lại tuyệt vọng, thậm chí là Tô Bạch, một người có sức chịu đựng hơn người bình thường, lúc đột nhiên nhìn thấy hình ảnh này, trong nháy mắt, toàn bộ tinh thần đều thất thủ.

Đây là con mèo gì?

Tô Bạch cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình.

Lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch có tin nhắn đến, Tô Bạch không có quan tâm, nhưng con mèo đen này lại "meo" một tiếng nhảy đến, ngồi bên cạnh ghế phụ, đưa móng vuốt của mình ra, đặt ở trên di động của Tô Bạch được để trong hộp số trên xe.

Trong đầu Tô Bạch hiện lên rất nhiều suy nghĩ, hắn nên móc dao găm ra làm thịt con mèo này, hay là trực tiếp mở cửa xe ra chạy mất, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của con mèo, Tô Bạch vẫn hít sâu một hơi, cầm di động.

Trên wechat có lời mời kết bạn mới.

Hơn nữa lời mời kết bạn này rất kỳ quái: "Yêu cầu này thông qua nick Kong bu66."

Từ khi nào wechat có chức năng này rồi? Thông qua một nick đại chúng để kết bạn?

Hình ảnh avatar của đối phương là một con mèo đen.

Tô Bạch sửng sốt một chút, phóng to ảnh avatar của đối phương, lại ngẩng đầu lên nhìn con mèo đen đang ngồi trên ghế phụ, ảnh avatar của đối phương chính là con mèo đen ở trước mặt hắn.

Chẳng lẽ con mèo đen này đang dùng wechat, kết bạn với hắn?

Tô Bạch liếm môi, không có khả năng, con mèo đen này đang liếm láp móng vuốt của chính mình, trên móng vuốt của nó cũng không có điện thoại.

Sau khi ngây người, Tô Bạch vẫn ấn đồng ý.

Nick wechat của đối phương là: Hắc ám lệ chi (Cái tên này có nghĩa là quả vải đen.)

Vừa kết bạn không bao lâu, đối phương liền gửi đến một tin nhắn bằng giọng nói, Tô Bạch vừa chú ý đến con mèo đen, vừa mở tin nhắn ra.

- Chào anh, anh giúp tôi đưa Cát Tường về Thành Đô, cảm ơn.

Cát Tường?

Cát Tường là cái gì?

Con mèo đen này tên là Cát Tường?

Tô Bạch thật sự không thể đem hai chữ Cát Tường liên hệ với con mèo đen vừa mới khiến cho trong đầu hắn xuất hiện

những hình ảnh khủng bố kia. Con mèo này và ngụ ý cát tường như ý có liên quan gì?

- Cô là ai?

Tô Bạch trả lời lại.

- Anh không có tư cách hỏi tôi là ai, hiện tại tôi chỉ muốn anh đưa Cát Tường về Thành Đô cho tôi, không phải anh vừa mới mua vé máy bay về Thành Đô sao, đúng lúc tiện đường.

Giọng điệu của đối phương rất cứng rắn, nhưng có thể nghe được rõ ràng, đây là giọng nói của một người phụ nữ, mang theo một loại khí thế không cho phép phản bác.

- Là con mèo này sao?

- Dĩ nhiên, anh đưa nó về Thành Đô.

Tô Bạch không tiếp tục nói: "Tôi không mang theo đâu" hoặc là "Tôi mang theo thì được lợi gì?", càng không có truy hỏi thân phận của đối phương, chỉ nhắn lại:

- Được.

Hắc ám lệ chi lập tức gửi đến một mặt cười.

Đặt di động trở lại chỗ cũ, con mèo đen này giống như đã sửa sang xong lông mèo của mình, sau đó nó ngồi đó, nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ rất tự nhiên.

Người kia có thể thông qua nick wechat của Phát Thanh Khủng Bố để kết bạn với mình sao?

Người kia biết chuyện hắn về Thành Đô?

Rốt cuộc người kia là ai?

Tuy trong đầu của Tô Bạch còn có rất nhiều nghi hoặc, nhưng có một điểm Tô Bạch hiểu rất rõ ràng, cho dù có nhiều hay ít nghi hoặc, chuyện hắn nên làm vẫn phải làm, nhưng hắn có thể mang theo con mèo này lên máy bay sao?

Được rồi, tạm thời không quan tâm, đi giao dịch huyết tương rồi nói sau.

Dù sao đến lúc đó đối phương nhất định chờ hắn đến Thành Đô để lấy mèo, đến khi đó, đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào cũng đến lúc biết rõ.

Sau khi khởi động xe, Tô Bạch rất tỉnh táo, hắn đến chỗ hẹn trước 40 phút.

Tô Bạch xuống xe, trước khi Tô Bạch đóng cửa xe, con mèo đen cũng nhảy ra khỏi xe, nó vểnh đuôi, ngáp dài, giống như ngồi trên xe rất mệt mỏi.

Tô Bạch nhìn nó một lát, sau khi xác định con mèo đen này sẽ không chạy loạn, cũng để tùy ý nó đi lại ở bên ngoài, dù sao nó cũng không phải là con mèo bình thường, cũng không phải loại thích chạy loạn như chó husky.

Tô Bạch đi vào công viên, con mèo đen này cũng đi theo sau hắn.

Nhưng khi Tô Bạch chuẩn bị đi vào quán trà đã hẹn, con mèo đen bỗng nhiên kêu một tiếng, đi đến trước mặt Tô Bạch, hai chân trước của nó, đặt lên chân Tô Bạch.

- Sao thế?

Tô Bạch hỏi.

Sau khi hỏi xong câu này, ngay cả Tô Bạch cũng cảm thấy có chút buồn cười, chính mình lại đi nói chuyện với con mèo này, nhưng rất nhanh, con mèo này đã chứng minh, nó nghe hiểu tiếng người.

Mèo đen dùng móng vuốt của mình cào lên ống quần Tô Bạch, sau đó nhìn về phía rừng cây nhỏ, đây là ra hiệu cho Tô Bạch đi theo chính mình.

Thời gian còn sớm như thế, vậy thì đi qua xem một chút.

Công viên không lớn, rất vắng vẻ, những con đường trong rừng cây quanh co khúc khuỷu, thật ra cũng rất dài.

Tô Bạch đi theo mèo đen khoảng 5 phút, nhìn thấy thấp thoáng trong bóng cây là văn phòng của quản lý công viên, đây là một căn nhà được sơn màu xanh, thiết kế của nó không làm phá hỏng mỹ cảnh trong công viên.

"Khụ khụ…"

Lúc này, bên trong truyền đến tiếng một người đàn ông ho khan, sau đó cửa sổ được mở ra, một người đàn ông thò đầu, nhổ một bãi đờm ra ngoài.

- Đội trưởng Lục, anh lại ho khan.

Người phụ nữ cầm một cốc nước đưa cho người đàn ông.

- Bệnh cũ, ha ha.

Một nam một nữ, người đàn ông ho khan, người phụ nữ đưa nước, không có gì đặc biệt, nhưng vì sao trên người họ đều mặc cảnh phục?

Nơi này…Có cảnh sát!

Hơn nữa không chỉ có hai cảnh sát mà còn có thật nhiều cảnh sát.

Nếu như lúc này Tô Bạch còn chưa hiểu được thì thật đúng là vũ nhục IQ của hắn, tên gia hỏa cung cấp huyết tương cho hắn đã lọt lưới, cảnh sát đang thả dây dài, câu cá lớn.

Lúc này, người cảnh sát kia cũng chú ý tới Tô Bạch, cẩn thận nhìn chằm chằm anh ta.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, đặt tay lên đầu mèo đen.

- Meo.

Mèo đen thoải mái ghé vào lòng bàn tay Tô Bạch, chủ động cọ vào.

Rất phối hợp…

- Cát Tường, đi thôi, chúng ta về nhà.

Tô Bạch nói với mèo đen.

Mèo đen lười biếng duỗi lưng, sau đó chủ động đi tới trước mặt Tô Bạch, cùng Tô Bạch đi về phía trước.

Người cảnh sát dò xét cũng cúi đầu uống nước.

Đi đến bên hồ nước trong công viên, Tô Bạch ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Mèo đen kiêu ngạo ngồi bên cạnh hắn.

- Cát Tường, cảm ơn mày.

Mèo đen không có trả lời, nào có dáng vẻ theo đuôi Tô Bạch, giả bộ sủng vật như lúc trước.

Không thể giao dịch huyết tương, nếu không sẽ mang đến phiền phức lớn cho hắn, Tô Bạch không muốn vì chuyện của mình là lại làm phiền đến "người trong nhà", dù sao, chính mình và Tô gia cũng không có cảm giác thân thiết gì.

Nhưng hắn không thể rời bỏ máu tươi, ngộ nhỡ ngày nào đó hắn lại bị thương, thậm chí ngày nào đó chính mình đột nhiên đói bụng, chẳng lẽ hắn thật sự phải chạy ra đường giết người sống?

Hắn chuẩn bị lên máy bay, bây giờ lại không lấy được huyết tương, thật đúng là tay không đi Thành Đô rồi.

Lúc này mèo đen bỗng nhiên nhìn về phía Tô Bạch, sau đó tiếp tục giữ thái độ cao lãnh nhảy xuống ghế dài, bắt đầu đi về phía cửa đông của công viên.

Tô Bạch chỉ có thể tiếp tục đi theo nó.

Ra khỏi công viên, đi không bao lâu, qua một con đường, mèo đen liền đi thẳng vào một tiểu khu, đây là một tiểu khu

hết sức bình thường, Tô Bạch cũng đi theo mèo đen vào trong.

Mèo đen trực tiếp đi đến một tòa chung cư, sau đó đứng ở cửa thang máy, nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch đi tới, mèo đen dùng móng vuốt "vẽ" một số 7 dưới mặt đất.

Tô Bạch ấn thang máy, sau đó đi vào trong, ấn tầng 7.

Chờ đến khi cửa thang máy mở ra, mèo đen lại chủ động đi ra ngoài, Tô Bạch tiếp tục đi sau nó, rất nhanh, mèo đen liền dừng lại trước cửa một căn phòng.

Tô Bạch chỉ vào cánh cửa này, mèo đen không đáp lại, tiếp tục giữ thái độ cao lãnh.

"Cốc cốc cốc."

Tô Bạch đành phải gõ cửa, bởi vì chuông cửa của nhà này đã hỏng.

- Ai thế.

- Tôi.

Tô Bạch trả lời một cách mập mờ.

"Cạch…"

Cửa mở ra, là một người phụ nữ, cô ta mặc một chiếc tạp dề, trong tay cô ta là một cái nồi, trên người mang theo mùi nước hoa, vóc dáng không cao, có chút nở nang, mặc đồ ở nhà nhưng khó mà che hết dáng vẻ phong tình.

- Cậu là ai?

Người phụ nữ nhìn thoáng qua Tô Bạch, hỏi.

- Tôi…

Tô Bạch đang chuẩn bị tìm cớ, nhưng vào lúc này, Cát Tường bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

- Meo!

Sau khi Cát Tường kêu lên, Tô Bạch kinh ngạc phát hiện, chiếc nồi trong tay người phụ nữ biến thành một con dao, trên đó còn có máu tươi không ngừng nhỏ xuống, chiếc tạp dề cũng biến thành một chiếc áo dính đầy máu. Trên người cô ta cũng đều là máu tươi, mắt cô ta đỏ ngầu, trên mặt cô ta thỉnh thoảng có vệt máu, đầu lưỡi trong miệng cô ta bị cắt đứt một nửa, ở bên ngoài đung đưa.

Trong nháy mắt, một mùi máu tươi khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn ập đến.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Chương 34 Cậu Có Thể Nhìn Thấy Bộ Dạng Thật Của Tôi

(Cảnh báo, chương này có thể hơi biến thái. Các đậu hũ có thể cân nhắc trước khi đọc.)

Người phụ nữ không biết Tô Bạch.

Không, thậm chí cô ta cũng không thể coi như là người, về phần cô ta là gì, Tô Bạch cũng không biết, hắn chỉ biết một điều, tiếng kêu của Cát Tường đã khiến cho cô ta lộ nguyên hình.

Lúc này, Tô Bạch không kịp cảm thán năng lực của con mèo đen "Cát Tường", hắn cũng không kịp suy nghĩ đến "Hắc ám lệ chi" thần bí có thể thông qua nick wechat của Phát Thanh Khủng Bố để tìm kiếm hắn là ai.

Cho dù là ai nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, có lẽ đều vô thức bỏ qua tất cả.

- À, cậu là Tiểu Trương đúng không, lão Vương nhà chúng tôi thường xuyên nhắc đến cậu, cậu đến gặp ông ấy à? Vào đi, lão Vương nhà tôi vừa ra khỏi nhà, tuần này sẽ không về, nếu cậu đã tới, ít nhất chị dâu cũng phải mời cậu một bữa cơm.

Thậm chí, người phụ nữ còn liếc mắt đưa tình với Tô Bạch, rõ ràng là mang theo ý tứ trêu chọc và câu dẫn, giống như cô hàng xóm nhà bên ngoại tình, thậm chí cô ta còn liếm môi, tư thế kia, ý tứ đã quá rõ ràng.

Tình chàng ý thiếp, củi khô lửa cháy! Đến đây nào!

Nhưng, dường như cô ta còn chưa biết ngụy trang của mình sau tiếng kêu của Cát Tường đã hoàn toàn lộ ra nguyên hình, lúc này cô ta có dáng vẻ đáng sợ, lại liếc mắt đưa tình, cố ý trêu chọc, có lẽ, cho dù người đàn ông có đói khát đến mức độ nào đi chăng nữa cũng không sinh ra một chút xúc động nào về sinh lý.

- Vào đi, cậu còn thất thần ở đó làm gì, chị dâu làm cơm xong ngay đây.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Cát Tường, lại nhìn về người phụ nữ, rốt cuộc con mèo này đưa hắn đến nơi này làm gì? Rốt cuộc người phụ nữ này là thứ quái quỷ gì?

Vào lúc này, Tô Bạch quan sát được, cả người cô ta bị giới hạn bởi cánh cửa này, cho dù là một sợi tóc cũng không có đưa ra ngoài, điều này có nghĩa là, người phụ nữ không thể ra khỏi cánh cửa, ngay cả một sợi tóc cũng không thể.

Lúc này, Cát Tường trực tiếp đi qua khe cửa, đi vào trong.

Tô Bạch nhìn con mèo đen kia, lại nhìn người phụ nữ vô cùng kinh dị này, vẫn gật đầu, thật ra, từ đầu đến cuối, trên mặt Tô Bạch không có lộ chút nào kinh ngạc gì với người phụ nữ này, hắn khống chế rất tốt.

- Vậy thì làm phiền chị dâu rồi.

Tô Bạch tùy ý chào hỏi, sau khi cô ta tránh về phía sau cánh cửa liền đi vào.

Vừa vào nhà, trong nháy mắt, người phụ nữ lại khôi phục dáng vẻ bình thường, trong nhà cũng rất sạch sẽ, cô ta lại biến thành một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, mang theo mấy phần tư sắc và phong tình, thuộc về loại hình già mà dê.

Trong xã hội này, hiện tại là làm dâu trăm họ, quả thật không có ít người đàn ông thích loại hình phụ nữ lớn tuổi một

chút, hơn nữa, phụ nữ ở cái tuổi này, kinh nghiệm phong phú, biết hầu hạ người ta, nhất là ở trên giường.

- Cậu ngồi trên sofa một chút đi, chị dâu qua nhà bếp nấu nốt đồ ăn.

- Làm phiền chị dâu rồi.

Tô Bạch gật đầu cười, sau đó ngồi xuống sofa ở phòng khách, người phụ nữ cố ý lắc lư cái mông tròn của mình ở trước mặt Tô Bạch, đi vào nhà bếp.

Chỉ một lát sau, trong phòng bếp vang lên tiếng xoong nồi, bát đũa.

Cát Tường cũng nhảy lên ghế sofa, ngồi chồm hổm ở bên cạnh Tô Bạch.

Từ đầu đến cuối, dường như người phụ nữ kia chỉ chú ý đến hắn, cũng không phát hiện ra trong nhà có thêm một con mèo đen.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Cát Tường, chẳng là ở trong mắt cô ta, con mèo đen này là tàng hình?

Lúc này Cát Tường cũng nghiêng đầu qua nhìn Tô Bạch, sau đó vươn móng vuốt ra, sờ vào một cái túi trên áo Tô Bạch, nơi đó có một chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn Lưu Hòa để lại.

Tô Bạch hiểu ý, lấy nhẫn ra.

Mấy ngày này hắn vẫn luôn bị tác dụng phụ của thể chất vampire quấy nhiễu, Tô Bạch không có thời gian nghiên cứu qua chiếc nhẫn, nhưng nhìn ý tứ của con mèo, nó muốn hắn đeo nhẫn lên?

Chẳng lẽ chiếc nhẫn có tác dụng gì đặc biệt?

Dù sao, Tô Bạch cũng bị biểu hiện của con mèo làm cho hơi choáng ngợp, lúc này hắn cũng không để ý đến việc liệu

đeo chiếc nhẫn lên có sinh ra ảnh hưởng gì với hắn hay không, đeo lên trước rồi nói sau.

Sau khi đeo nhẫn, Tô Bạch cảm thấy toàn thân mình giống như có một luồng khí lạnh, vô thức run lên.

Ngay sau đó, Tô Bạch ngạc nhiên phát hiện, chiếc ghế sofa mình đang ngồi đã mục nát đến không chịu nổi, thậm chí còn có rất nhiều gián đang bò ở xung quanh, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những con giòi bọ đang bò tới bò lui.

Trong phòng, cảnh tượng sạch sẽ trước đó đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại những vệt máu trên mặt đất, trên sàn nhà, tủ lạnh, tivi…và rất nhiều nơi khác đều có vết máu đen sì.

Nơi này đâu phải là một căn nhà bình thường, nó là cái nhà ma, một địa ngục!

- Nào, cậu uống tạm cốc nước đi!

Người phụ nữ bưng một cốc nước đi tới, lúc này, bởi vì Tô Bạch đeo nhẫn, cho nên trước mắt Tô Bạch, người phụ nữ lại biến trở về hình dạng sau tiếng kêu của Cát Tường, đống thịt nát trên người cô ta không ngừng đung đưa theo bước đi, trên cánh tay cô ta còn có vô số lỗ máu, khiến cho người ta cảm thấy da đầu tê dại.

- Uống nước đi, không cần phải khách khí với chị.

Người phụ nữ rất nhiệt tình đưa cốc nước cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn cốc nước trước mặt mình, bên trong đâu phải là nước, hoàn toàn là giòi đang ngọ nguậy, thậm chí còn có cả giun, muốn có bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

Nhưng Tô Bạch vẫn kìm nén, đưa tay ra nhận cốc nước.

“Tõm”

Một con mắt của người phụ nữ rớt ra ngoài, rơi vào cốc nước, nhưng nó vẫn đang ngó chừng Tô Bạch.

- Uống đi, nhất định là cậu khát nước.

Cảnh tượng này thật đúng là kích thích đến thị giác, có lẽ nó có thể khiến cho người bình thường hồn phi phách tán, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy được chính mình là một người bình thường, bởi vì hắn cảm nhận được sợ hãi, một nỗi sợ rất lớn.

- Không, tôi không khát, tôi vừa mới uống một chai nước, bụng còn đang trướng đây.

- À, được rồi, cơm sắp chín, tôi qua xem nồi canh.

Người phụ nữ xoay người lại, đi đến nhà bếp, trong nhà bếp lại truyền tới một loạt tiếng động, nhưng có chút là lạ.

Lúc này, con mắt ở trong cốc nước trên tay Tô Bạch còn đang nhìn hắn, mang theo một lại âm độc.

Tô Bạch liếc nhìn qua Cát Tường, hắn thật muốn giội cốc "nước" lên người con mèo.

- Chị, để tôi qua giúp chị.

Tô Bạch nói xong liền đứng dậy, đi vào trong nhà bếp.

- Ai ôi, không cần, chị làm một mình là được, cậu có thể đi tắm trước đi, chúng ta ăn cơm xong, có thể tâm sự.

Giọng nói của cô ta mang theo mị hoặc, hiển nhiên là đang cố ý dẫn dắt người ta suy nghĩ miên mang.

Nhưng Tô Bạch vẫn đi vào bếp.

Trong phòng bếp, cô ta đang thật sự nấu canh trong một nồi áp suất, hơi nước mông lung, Tô Bạch nhìn kỹ mới thấy rõ, bên trong đang hầm một đứa trẻ sơ sinh, đứa trẻ sơ sinh đã bị hầm nhừ, tràn ra một mùi thịt mê người.

Tuy Tô Bạch rất buồn nôn, nhưng mùi thịt này thực sự rất mê người.

Người phụ nữ kia đang ngồi dưới đất, cầm một con dao lớn, đang mài nó.

Giống như là phát giác ra Tô Bạch, cô ta ngẩng đầu lên.

- Cậu đi tắm trước đi, mình chị nấu là được, haizz, vẫn là người trẻ tuổi các cậu biết quan tâm, cho tới bây giờ, lão Vương nhà tôi còn chưa đi vào nhà bếp.

Người phụ nữ giống như đã mài dao xong, đứng lên, lấy một cái muôi, múc một ít canh từ trong nồi áp suất ra, nếm thử một chút, sau đó cười nói:

- Hương vị vừa đủ, rất tươi.

Sau đó người phụ nữ bắt đầu múc canh ra một cái bát lớn.

Tô Bạch nắm chặt tay, hắn vẫn quyết định không có hành động thiếu suy nghĩ, đi ra khỏi nhà bếp, quay lại phòng khách.

Cát Tường vẫn ngồi trên sofa, tiếp tục lấy dáng vẻ cao lãnh.

Tô Bạch nhìn xung quanh, phát hiện dưới tivi có một thứ gì đó màu đỏ, hắn đi qua, kéo cửa thủy tinh ra, lấy một chiếc hộp màu đỏ ở trong đó, bên trong có mười mấy hạt màu đỏ.

Trong nháy mắt khi mở hộp ra, một mùi máu tươi thuần khiết xông vào mũi, cho dù trong hoàn cảnh này, Tô Bạch vẫn không kìm lòng nổi, lộ ra vẻ say mê.

Hương vị máu tươi ngọt ngào.

Hương vị máu tươi thuần khiết.

Làm một Vampire, Tô Bạch rất mẫn cảm với máu tươi, nhưng mà hắn bỗng nhiên phát hiện, trong bếp không có động tĩnh gì nữa.

Tô Bạch đột nhiên thoát khỏi cảm giác mê muội với máu, hắn ngẩng đầu lên liền thấy một gương mặt âm trầm đang ghé vào vai mình, hắn quay đầu lại, lúc này hai người nhìn nhau.

- Ha ha.

Cô ta bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nụ cười quỷ dị.

- Thì ra, cậu có thể thấy được dáng vẻ thật sự của tôi.

Chương 35 Lông Trắng

Trong nháy mắt khi Tô Bạch đối diện với người phụ nữ này, con dao trên tay cô ta cũng vung tới.

Tô Bạch nhanh chóng tránh sáng một bên, cả người gần như là nhảy ra ngoài, dao của cô ta sượt qua áo Tô Bạch, còn nghe thấy cả tiếng gió, chỉ là vào lúc này nó lại mang đến cảm giác sắc bén.

- Cậu thế mà có thể nhìn thấy dáng vẻ thực sự của tôi!

Cô ta lại phát ra một tiếng thét không thể tin nổi, nhưng con dao trong tay cô ta cũng không có nhàn rỗi, tiếp tục chém về phía Tô Bạch.

Tô Bạch thuận tay cầm lấy một cái bình hoa ở gần đó, nhưng sau đó hắn lại phát hiện trong bình hoa chất đầy chân của trẻ sơ sinh, khiến cho nó hết sức nặng.

Lúc đầu Tô Bạch muốn thuận thế cầm bình hoa này lên đập, nhưng bởi vì không chuẩn bị đủ, hắn không có cách nào ném bình hoa ra ngoài, nhưng con dao của người phụ nữ đã hạ xuống, Tô Bạch không có cách nào khác, chỉ có thể lấy hết sức cầm bình hoa lên, cản lại dao.

“Loảng xoảng” một tiếng, Tô Bạch ngạc nhiên khi thấy bình hoa trong tay mình có thể chống lại con dao của người phụ nữ, con dao kia chém xuống bình hoa, đồng thời bị kẹt lại ở đó, điều này hoàn toàn trái với lẽ thường.

Tô Bạch kinh ngạc phát hiện trong bình hoa có một cái chân nhỏ đang ra sức giữ chặt con dao, điều này mới là nguyên nhân khiến cho con dao bị kẹt lại.

Tô Bạch nhanh chóng buông bình hoa ra, sau đó đi lên phía trước một bước, nghiêng người, hung ác đá một cước vào bụng cô ta.

Một cước này, Tô Bạch đã dùng hết sức của mình, nhưng mà điều khiến cho Tô Bạch khiếp sợ chính là, chân của hắn trực tiếp xuyên thủng bụng cô ta.

Một giây sau, khoảng cách giữa Tô Bạch và người phụ nữ lập tức bị kéo gần lại.

Vẻ mặt cô ta dữ tợn nhìn Tô Bạch, sau đó há miệng, lộ ra hàm răng ố vàng, mang theo mùi máu tươi, cắn về phía Tô Bạch.

Lúc này Tô Bạch bỗng nhiên có một loại cảm giác rất hoang đường, một màn này rất quen, gần đây chính hắn cũng thích cắn người, nhưng hắn nghĩ đến hút máu, còn đối phương là nghĩ đến chuyện ăn thịt.

Hai tay hắn giữ chặt lấy cổ cô ta, để cho miệng cô ta khó có thể cúi thấp xuống, cho dù trong miệng cô ta không ngừng truyền đến mùi hôi thối, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, hiện tại vẫn có thể ở trong phạm vi chịu đựng của hắn.

- Meo.

Con mèo Cát Tường kia kêu một tiếng, sau đó lại bắt đầu chải truốt bộ lông của mình, giống như tất cả mọi chuyện trước mắt hoàn toàn không liên quan đến nó, nó chỉ là một quần chúng vây xem, nó dẫn Tô Bạch đến nơi này, bây giờ lại làm ra vẻ không quan tâm.

Người phụ nữ này giống như một người điên, cô ta càng không ngừng giãy dụa thân thể của mình, thịt nát và máu đen trên người cô ta càng không ngừng bắn lên người Tô Bạch, hai tay Tô Bạch tiếp tục chế trụ cổ đối phương, sau đó dứt khoát

quyết tâm, khi chiếc chân đạp xuyên qua bụng cô ta hạ xuống đất, hắn liền khiêng cô ta lên bả vai, bắt đầu chạy.

- A a a!

Cô ta cứ thế bị Tô Bạch "kẹp" lấy đầu, không nhúc nhích được, thật ra sức lực của cô ta không phải quá cường đại, đây là cảm giác hiện tại của Tô Bạch, tuy sức của cô ta tương đương với một người đàn ông trưởng thành, nhưng hiện tại thể chất của Tô Bạch đã lớn hơn người bình thường rất nhiều. Tô Bạch dựa vào thể trạng và sức lực của mình để thắng cô ta.

Người phụ nữ này…

Là một con hổ giấy?

Cuối cùng trong đầu Tô Bạch cũng khôi phục lại một chút tỉnh táo, trách không được cô ta phải dùng huyễn cảnh hoặc nói chính xác là phương thức huyễn thuật để lừa gạt và ngụy trang, thì ra, cô ta không có lợi hại như những gì hắn tưởng tượng trước đó.

Cô ta lợi dụng huyễn thuật của mình, để cho những người đàn ông kia trầm mê trong cảm giác nam nữ, buông lỏng cảnh giác, sau đó vào lúc bọn họ thả lỏng nhất, cho bọn họ một kích trí mạng.

Nhưng từ lâu Tô Bạch đã có sự phòng bị, một tiếng kêu của Cát Tường khiến cho hắn nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, lúc đó, huyễn thuật của cô ta đã không còn có ý nghĩa và tác dụng gì, nhất là khi Tô Bạch đối kháng với cô ta, hắn mới ý thức được vì sao Cát Tường lại tiếp tục ngồi trên ghế sofa sửa sang lại bộ lông của mình. Bởi vì con mèo kia cảm thấy, nếu dưới loại tình huống này, ngay cả người phụ nữ kia Tô Bạch đều không đánh thắng được, bị cô ta giết chết, vậy thì hắn thật sự hết thuốc chữa.

"Bịch!"

Người phụ nữ bị Tô Bạch đập mạnh vào tường, phát ra tiếng vang, hai tay Tô Bạch chuyển từ kéo cổ cô ta sang bóp cổ cô ta, từ thái độ đối mặt với sự vật đáng sợ chuyển sang thái độ đối mặt với một đối thủ hơi khó giải quyết.

Tâm thái quyết định tư thái.

Thân thể người phụ nữ bị Tô Bạch đè lên vách tường, đầu cô ta không ngừng bị Tô Bạch hung ác đập vào cửa kính thủy tinh, một lần lại một lần, căn bản không có ngừng lại.

Hơi thở của cô ta trở nên hỗn loạn, nhưng lại không biết đau đớn, cô ta không quan tâm đến vết thương, vẫn nở nụ cười điên cuồng với Tô Bạch.

Không đánh chết được cô ta?

Lúc này Tô Bạch chợt phát hiện, người phụ nữ này, có lẽ vốn là người chết, thật ra bây giờ cô ta và hắn có nhiều điểm tương tự, đều có sinh mệnh quỷ dị, vô cùng cường hãn,

Nếu như lúc này có cái cưa điện thì tốt, nhưng hiện tại cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Lúc này, bình hoa lại chủ động lăn đến chân Tô Bạch, chiếc dao kia vẫn bị kẹp chặt trong bình hoa, con dao này rất sắc bén, bởi vì cô ta vừa mới ở trong nhà bếp mài dao.

Cô ta giống như con bọ ngựa, bị Tô Bạch đánh cho liên tục lại không chết.

Tô Bạch hạ quyết tâm, nâng chân lên, giẫm lên vách tường, sau đó đẩy người về phía sau, hoàn toàn cùng người phụ nữ này tách ra, hắn lăn trên mặt đất một vòng, tay nắm chặt con dao.

Lần này, Tô Bạch dễ dàng có thể lấy được con dao ra, người phụ nữ bởi vì Tô Bạch rời đi mà khôi phục tự do, lại một lần nữa thét chót tai, đánh về phía Tô Bạch, Tô Bạch cầm

dao, một tay chống lên mặt đất đứng dậy, một tay giữ lấy bả vai cô ta, tránh cho cô ta xông đến, sau đó vung dao lên, chém vào cổ cô ta.

"Phụt!"

Máu tươi bắn ra, đầu người phụ nữ lăn trên mặt đất.

Đúng lúc này, Tô Bạch chuẩn bị thở ra một hơi, hắn cho rằng mọi chuyện đã được giải quyết xong thì thân thể không đầu kia lại ôm Tô Bạch từ phía sau. Mười đầu ngón tay của cô ta đâm vào trong cơ thể Tô Bạch, đau đến mức cả người Tô Bạch giật mình. Đầu người phụ nữ kia lăn xuống đất, tóc vén lên, một con mắt nhìn hắn, giống như đang trào phúng với suy nghĩ hão huyền của Tô Bạch.

Tô Bạch nghiêng người về phía trước, cả người hắn lăn trên mặt đất, để cho thân thể không đầu kia bị ép dưới thân thể hắn, lúc hắn dự định tránh thoát, đầu của cô ta đột nhiên nhảy đến, há miệng cắn về phía Tô Bạch.

"Bịch!"

Cuối cùng Tô Bạch cũng tránh thoát được sự trói buộc của thân thể kia, đồng thời hắn vươn hai tay ra, bắt lấy cái đầu đang nhảy tới nhảy lui của cô ta, miệng cô ta không ngừng đóng mở, mang theo sự điên cuồng.

Tô Bạch còn không có đứng lên, thân thể cô ta đã nhảy dựng lên, giống như một cương thi, hai tay cô ta đưa về phía trước, trên người cô ta đã mọc ra lông trắng.

Đây là muốn biến thành cương thi!

Ánh mắt Tô Bạch run lên, hắn biết mình không thể kéo dài được nữa, cương thi không đầu đã nhảy đến, mang theo hơi lạnh, tốc độ của nó rất nhanh, lại hung hãn, lúc hai chân nó giẫm lên mặt đất, phát ra những tiếng nặng nề, giống như cầm búa gõ xuống vậy.

Tô Bạch nhanh chóng xoay người lại, hắn khó khăn lắm mới tránh khỏi bị cương thi không đầu đánh giết, nhưng nó lại một lần nữa chuyển hướng về phía Tô Bạch, ra sức đuổi giết.

Tô Bạch không có cách nào, chỉ có thể lui lại, lui đến nhà bếp.

Lúc này, trên tay Tô Bạch còn cầm đầu của cô ta, khác với thân thể không đầu đã hóa thành cương thi, mọc ra lông trắng, thì đầu cô ta vẫn truyền đến xúc cảm mềm mại, dĩ nhiên, những miếng thịt nát trong lòng bàn tay vẫn khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Chiếc nồi áp suất cỡ lớn trong nhà bếp bỗng nhiên phát ra những tiếng bịch bịch, đứa trẻ sơ sinh đã bị nấu nhừ kia phình to ra, hai cánh tay nó chống lên mép nồi áp suất, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm bên này, thân thể nó không ngừng giãy dụa trong nước sôi, làm ra tư thế như đứa trẻ sơ sinh ở trong xe đẩy muốn được người ta ôm.

Tô Bạch dĩ nhiên biết nó không phải muốn ôm, trước đó, những cái chân trong bình hoa đã nói lên một số thứ, lúc cương thi không đầu đi đến nhà bếp, Tô Bạch không chút do dự xông tới nồi áp suất,bỏ đầu cô ta vào đó.

Đứa trẻ sơ sinh kia trực tiếp nhào lên mặt cô ta, đem đầu cô ta đặt ở phía dưới nồi áp suất.

- Á!

Tiếng thét chói tai thảm thiết vang lên từ bên trong nồi áp suất, ngay sau đó nước trong nồi không ngừng sôi sùng sục, toàn bộ đầu cô ta đều bị hòa tan.

Đúng lúc này, trong nháy mắt những sợi lông trắng trên người cương thi biến mất, thân thể cô ta giống như một quả khinh khí cầu bị xì hơi, ngã xuống đất, hoàn toàn là một bãi thịt nhão.

Tô Bạch lau mồ hôi, đi ra khỏi nhà bếp, Cát Tường vẫn đang ngồi trên sofa.

Đối với con mèo này, Tô Bạch đã không còn lời gì để nói, nhưng hắn vẫn nhặt chiếc hộp màu đỏ ở dưới đất lên, bên trong có hơn 10 hạt màu đỏ, so sánh với túi máu, thứ này càng có hiệu quả, hơn nữa lực hấp dẫn của nó với hắn cũng lớn hơn.

Lần này hắn có thể yên tâm qua Thành Đô rồi.

Nhưng mà, vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa:

- Mẹ, con đói lắm, con muốn ăn cơm.

- Vợ, anh đói lắm, anh muốn ăn cơm.

- Chị dâu, em đói lắm, em muốn ăn cơm.

- Chị, em đói lắm, em muốn ăn cơm.

……

Bên ngoài còn có một đám cùng loại với người phụ nữ kia, chúng về nhà vào lúc này?

Hô hấp của Tô Bạch hơi dừng lại!

Chương 36 Chuyện Xưa Mới Mở Màn

(Câu chuyện xưa này cũng giống như vụ án phanh thây ở trường đại học Nam Kinh, nó cũng là một câu chuyện có thật:Vụ án giết người hàng loạt ở Bạch Ngân sẽ được trích dẫn thêm cuối chương.)

Nếu như bên ngoài thật sự còn có một nhà người phụ nữ kia, như vậy Tô Bạch cảm thấy mình căn bản không thể ứng phó nổi, nhưng lúc này hắn cũng không có bối rối, ngược lại, hắn rất bình tĩnh, Tô Bạch nhún vai, nói với Cát Tường:

- Nếu còn đùa nữa, tôi thật không chơi nổi.

Cát Tường thảnh thơi từ trên ghế sofa nhảy xuống, sau đó tiếp tục lấy một tư thế cao lãnh đi tới cánh cửa, móng vuốt mèo của nó vẽ trên mặt đất vài vòng, thời gian trôi qua, một ánh sáng màu xanh nhạt xuất hiện trên mặt đất.

Ngay sau đó, Cát Tường lùi về sau hai bước, nghiêng người nhìn Tô Bạch, lại nhìn về cánh cửa.

Tô Bạch hiểu ý nó, đưa tay ra cầm chốt cửa, lúc này hắn đã không còn nghe thấy tiếng gọi cửa ở bên ngoài. Tô Bạch mở cửa, quả nhiên bên ngoài không có ai.

Tô Bạch đi ra ngoài, Cát Tường cũng đi theo hắn, đứng ở bên cạnh chân hắn.

Khi cánh cửa lại một lần nữa được đóng lại, Tô Bạch nặng nề thở ra một hơi, sau đó hắn chỉ cảm thấy bỗng nhiên mặt đất quay cuồng, cảm giác buồn nôn ập tới, hắn không chống đỡ được, lui về sau, dựa người vào vách tường.

Cảm giác mê mang tới rất nhanh, đi cũng nhanh, khi Tô Bạch lại một lần nữa xoa trán, lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện cánh cửa trước mặt mình đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng trên mặt đất vẫn còn có nhiều dấu chân ẩm ướt, lớn có, nhỏ có, nam có, nữ có. Dường như vừa rồi đã có rất nhiều người đứng ở đây gõ cửa.

Tô Bạch nhìn thoáng qua chiếc hộp màu đỏ trong tay mình, lại nhìn Cát Tường, đối với con mèo này, Tô Bạch thật sự không còn lời nào để nói, nó biết hắn cần gì, cho nên mới dẫn hắn tới đây, nhưng thiếu chút nữa hắn đã gặp nguy hiểm đến tính mạng ở đây, con mèo này có dáng vẻ cao lãnh, không phải giả vờ mà là một loại đạm mạc, một loại đạm mạc với sinh mạng.

Trong lòng nó hoàn toàn xem thường hắn, nó chỉ coi hắn là một phương tiện dùng để chuyên chở thôi.

Nếu như Tô Bạch xảy ra ngoài ý muốn, con mèo này, không, là Hắc Ám Lệ Chi có thể tìm một người khác, đưa nó về Thành Đô.

Lúc này, trong điện thoại di động của Tô Bạch có cuộc gọi đến từ wechat, Tô Bạch lấy di động ra, ấn nút đồng ý.

- Thứ anh muốn, Cát Tường đã giúp anh lấy được, đây coi như là thù lao anh giúp tôi đưa Cát Tường về, cho nên, tốc độ nhanh lên một chút.

Tốc độ nói của Hắc Ám Lệ Chi không quá nhanh, nhưng lại có một loại miệt thị, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy không thoải mái.

Hắn cúp máy, không nói gì, bỏ lại di động vào trong túi áo, đi xuống lầu.

Cát Tường đi theo sau hắn, bộ lông mèo màu đen của nó hòa vào bóng đêm, chỉ có đôi mắt màu hổ phách là tản ra thứ

ánh sáng quỷ dị.

Tô Bạch về tới xe của mình, thật ra vết thương trên người hắn đã khép lại, bây giờ hắn cũng có vẻ hơi suy yếu, nhưng cũng may chưa đến mức độ cần máu người, hiện tại, trạng thái của hắn chỉ giống như hơi bị bệnh.

Tô Bạch cầm khăn ướt lau qua người mình, sau đó đổi bộ quần áo mà hắn mua ban ngày, trực tiếp lái xe đến sân bay, lúc này cũng chuẩn bị đến giờ máy bay cất cánh, đủ thời gian để hắn lái xe đến.

Lúc Tô Bạch đến sân bay, liền đỗ xe ở nơi này, sau đó hắn gửi tin nhắn cho bên thuê xe, để hai ngày nữa bọn họ qua lấy xe, Tô Bạch cho bọn họ tiền đặt cọc, coi như phí dịch vụ.

Lúc đi vào sân bay, Cát Tường vẫn luôn đi theo hắn, nhưng nhân viên bảo vệ ở sân bay giống như không nhìn thấy Cát Tường, con mèo đen này quả thật ra vào như chỗ không người.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tô Bạch lắc đầu, hắn đi mua một vé máy bay khác ngay cạnh chiếc vé máy bay mình đã mua, sau đó qua cửa kiểm tra, lên máy bay.

Chờ đến lúc đăng ký, Cát Tường vẫn theo chân Tô Bạch, sau khi Tô Bạch ngồi xuống, nó lại ngồi xuống ghế bên cạnh Tô Bạch.

Người qua lại và nữ tiếp viên hàng không đều không nhìn thấy con mèo này.

Lúc máy bay cất cánh, khóe mắt Tô Bạch liếc qua Cát Tường, con mèo này lợi hại như thế, nếu như hắn lột da nó, hoặc là hút máu của nó, có phải hắn sẽ nhận được chỗ tốt gì không?

Dường như cảm nhận được điều gì, Cát Tường lạnh lùng nhìn thoáng qua Tô Bạch.

Một người một mèo, mặt đối mặt, sau đó đều chuyển tầm mắt, Tô Bạch nhắm mắt, hạ ghế của mình xuống, bắt đầu nghỉ ngơi.

Lúc trên loa thông báo nhắc nhở mọi người kiểm tra dây an toàn, Tô Bạch mới thoải mái tỉnh lại, bất tri bất giác, hắn đã ngủ mấy tiếng, lúc này, máy bay cũng đang chuẩn bị hạ cánh,

Cát Tường cũng không tiếp tục ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình, nó đang nằm, có vẻ nó cũng mệt mỏi.

Lúc máy bay hạ cánh, Tô Bạch cầm túi hành lý của mình, bỏ Cát Tường vào đó, xách nó theo, Cát Tường cũng không có phản kháng.

Vừa ra đến sân bay, điện thoại di động của Tô Bạch có tin nhắn đến, là Hắc Ám Lệ Chi nhắn một địa chỉ.

Cô ta thật sự cho rằng hắn là nhân viên chuyển phát nhanh sủng vật sao, Tô Bạch đứng ở ngoài sân bay, gọi một chiếc xe taxi đến chỗ kia.

Nơi này là tiểu khu Vũ Hầu thuộc huyện Hồng Bài của Thành Đô.

Lúc đến cửa tiểu khu, Tô Bạch xuống xe, đi vào tòa chung cư ở trước mặt, hắn chờ một lát, khi một hộ gia đình cầm thẻ chung cư đi vào thang máy, Tô Bạch cũng đi vào theo.

Thang máy dừng lại, hắn đi đến trước cửa phòng kia, ấn chuông cửa.

Cửa mở ra.

Cát Tường từ trong túi Tô Bạch nhảy ra ngoài, lười biếng đi vào.

Sủng vật được đưa đến, coi như Tô Bạch đã hoàn thành xong chuyện mình đã đáp ứng, hắn xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc Tô Bạch đi xuống khỏi chung cư, hắn nhận được một tin nhắn trên wechat do Hắc Ám Lệ Chi gửi.

- Anh rất thức thời.

Tô Bạch trả lời:

- Cảm ơn.

- Cẩn thận người giống như anh.

Tô Bạch nhíu mày lại, hắn không biết câu nói sau của Hắc Ám Lệ Chi có nghĩa là gì, cẩn thận người giống như hắn?

Chẳng lẽ Thành Đô cũng có thính giả của Phát Thanh Khủng Bố?

Hơn nữa đối phương còn là Vampire?

Chính mình phải cẩn thận anh ta?

Trong đầu hắn suy nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch thuận tay bắt một chiếc taxi, đọc địa chỉ của nhà cha mẹ hắn ở Thành Đô, xe chạy trên đường, Tô Bạch hơi nghi hoặc, hắn lại lấy di động ra, đọc lại tin nhắn này.

- Cẩn thận người giống như anh.

Rốt cuộc là có ý gì?

Lúc này, tài xế cũng lên tiếng nói.

- Đến nơi rồi.

- Đến rồi à?

Tô Bạch hơi nghi hoặc một chút, dựa theo trí nhớ của hắn, biệt thự của cha mẹ hắn cách chỗ kia không gần như thế, chẳng lẽ là do hắn suy nghĩ đến mức thất thần, cho nên không chú ý đến thời gian?

- Bao nhiêu tiền?

Tô Bạch hỏi

- Không cần tiên, các cậu nhanh chóng phá xong vụ án là được, hiện tại lòng dân đang bàng hoàng, không ai dám ra cửa, mấy người cảnh sát các cậu…haizz.

Tô Bạch nhíu mày một chút, sau đó hắn giống như nghĩ tới cái gì, lập tức mở xe ra, đi xuống xe, Tô Bạch ngạc nhiên phát hiện mình đang đứng ở trước cục cảnh sát, mà trên người hắn cũng đang mặc cảnh phục, hoàn cảnh xung quanh rất lạc hậu, giống như trong mấy bộ phim điện ảnh về thập niên 90.

- Trải nghiệm nhiệm vụ lần 3 của mình, bắt đầu rồi sao?

Một tờ giấy bay đến trước mặt Tô Bạch, có chút bất ngờ nhưng có chút cố ý.

Vào lúc 5 giờ chiều ngày 26 tháng 5 năm 1988, một nữ nhân viên họ Bạch 23 tuổi của công ty Bạch Ngân, đã bị giết tại nhà ở đường Vĩnh Phong. Cảnh sát đã khám nghiệm và phát hiện nạn nhân "bị cắt cổ, áo bị đẩy lên trên ngực, phần thân dưới trần truồng, trên người có tổng cộng 26 vết dao."

Vào lúc 2 giờ 50 phút chiều ngày 27 tháng 7 năm 1994, nữ nhân viên thời vụ họ Thạch 19 tuổi của Cục điện lực Bạch Ngân đã bị giết trong nhà trọ của mình. Nạn nhân "bị cắt cổ và có 36 vết dao trên thi thể."

Vào lúc 4 giờ chiều ngày 16 tháng 1 năm 1998, người dân đường Thắng Lợi phát hiện một phụ nữ trẻ họ Dương 29 tuổi đã bị giết hại tại nhà. Qua điều tra đã xác nhận thời gian nạn nhân bị giết thực sự là vào ngày 13 tháng 1. Lúc nghi phạm gây án, hình như đã có người nhìn thấy hoặc là bị cái gì đó làm giật mình. Nạn nhân "bị cắt cổ, trần truồng, trên người có 16 vết đâm, trên cả hai tai và đỉnh đầu mất 13 x 24 cm da."

Vào 5 giờ 45 phút chiều ngày 19 tháng 1 năm 1998, một phụ nữ họ Đặng 27 tuổi sống ở đường Thủy Xuyên khu Bạch Ngân, đã bị giết trong nhà. Nạn nhân "áo bị đẩy lên trên ngực,

quần bị tuột đến đầu gối, cổ bị đâm cắt, trên người có tổng cộng 8 vết đâm, bên đầu ngực trái và lưng bị mất 30 × 24 cm da.”

Vào lúc 6 giờ chiều ngày 30 tháng 7 năm 1998, nữ công chức cục điện lực Bạch Ngân cùng con gái 8 tuổi bị giết trong nhà. Nạn nhân “hạ thân trần truồng, trên cổ có dấu vết dây thắt lưng, bộ phận sinh dục bị rách, phát hiện có tinh trùng bên trong.”

…….

Đây là một phần báo cáo chi tiết về thời gian xảy ra vụ án.

Sau khi Tô Bạch xem xong, hắn liền cẩn thận gấp lại, cất vào bên trong túi áo mình, Tô Bạch hít sâu một hơi, trong lòng mặc niệm.

- Đây là nhiệm vụ trải nghiệm, nhiệm vụ trải nghiệm.

Hải thiếu gia đã nói qua, độ khó của nhiệm vụ trải nghiệm sẽ không quá lớn, lần này hắn xuất hiện ở niên đại này, nhìn hoàn cảnh xung quanh, là dáng vẻ hơn mười năm trước, lần này hắn tuyệt đối không có khả năng lại giống như lần trước, hắn không phải là nhân vật có liên quan đến cốt truyện, cho nên hắn chỉ cần để cho tinh thần của mình thật thoải mái, cẩn thận một chút sẽ vượt qua khảo nghiệm.

Tô Bạch hít sâu một hơi, đi vào chỗ cổng bảo vệ của cục cảnh sát, nơi đó có người đứng gác, trên bàn công tác có để báo hôm nay, Tô Bạch lướt qua ngày tháng trên đó: Ngày 18 tháng 1 năm 1991.

Tô Bạch bỗng nhiên nhớ tới tờ giấy mà hắn vừa xem qua, hung thủ liên hoàn lại một lần nữa xuất hiện ở khu vực Bạch Ngân, năm 1988 và 1994, hung thủ đã gây ra hai vụ án, sau đó vào năm nay, cũng chính là năm 1998, hung thủ đã gây án vào

ngày 16 tháng 1 năm 1988, khiến cho mọi người nhớ lại vụ án đã bị thời gian phủ bụi.

Mà căn cứ vào những gì ghi trên giấy, hung thủ rất nhanh lại gây án tiếp, ngày 19 tháng 1, cũng chính là ngày mai, hung thủ sẽ ra tay giết hại một phụ nữ họ Đặng 27 tuổi sống ở đường Thủy Xuyên khu Bạch Ngân, nạn nhân bị giết ở trong nhà.

- Lại là vụ án chưa được giải quyết? Giống như vụ án phanh thây ở trường đại học Nam Kinh? Qua nhiều năm như thế vẫn không tìm ra hung thủ?

Đối với vụ án này, Tô Bạch có chút ấn tượng, bởi vì vào năm 2016, cũng chính là năm hắn đang sống, hung thủ vẫn chưa sa lưới pháp luật, vẫn còn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Lúc này, một chiếc xe cảnh sát từ trong cục cảnh sát đi ra, đúng lúc đi qua bên người Tô Bạch.

Trong xe có năm người ngồi, bốn nam, một nữ, sắc mặt bọn họ rất nghiêm trọng, đồng thời lúc xe đi ngang qua người Tô Bạch, Tô Bạch nghe được người thanh niên ngồi bên ghế lái trêu đùa:

- Nhìn bản đồ này thật nhức trứng, không có điện thoại di động chỉ đường , thật đúng là không tiện.

Tất cả người trên xe đều là những thính giả trong câu chuyện xưa lần này của Phát Thanh Khủng Bố…Mà hắn, chính là người thực tập!

(Tư liệu về vụ án giết người hàng loạt ở Bạch Ngân: Nguồn RisNguyen191)

Vụ án giết người hàng loạt Bạch Ngân là một trong thập đại hung án của Trung Quốc, độ ghê rợn không thua gì Vụ án Nam Kinh. Nghi phạm trong 14 năm từ năm 1988 đến 2002 tại

thành phố Bạch Ngân, tỉnh Cam Túc đã điên cuồng gây án 9 lần, 9 cô gái đã bị sát hại trong nhà trong đó còn có người có dấu hiệu bị xâm hại. Hung thủ chuyên chọn những cô gái để ra tay, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, kín đáo, gây nên sự hoảng sợ cực độ trong xã hội. Mặc dù các cấp cơ quan công an đã dốc toàn lực phá vụ án này, nhưng vẫn không đạt được tính đột phá đáng kể. Năm 2004, cảnh sát thành phố Bạch Ngân công bố chi tiết vụ án với công chúng, đồng thời treo giải thưởng 20 vạn nhân dân tệ, hy vọng có thể tìm được đầu mối.

Vào lúc 5 giờ chiều ngày 26 tháng 5 năm 1988, một nữ nhân viên họ Bạch 23 tuổi của công ty Bạch Ngân, đã bị giết tại nhà ở đường Vĩnh Phong. Cảnh sát đã khám nghiệm và phát hiện nạn nhân "bị cắt cổ, áo bị đẩy lên trên ngực, phần thân dưới trần truồng, trên người có tổng cộng 26 vết dao."

Vào lúc 2:50 chiều ngày 27 tháng 7 năm 1994, nữ nhân viên thời vụ họ Thạch 19 tuổi của Cục điện lực Bạch Ngân đã bị giết trong nhà trọ của mình. Nạn nhân "bị cắt cổ và có 36 vết dao trên thi thể."

Vào lúc 4 giờ chiều ngày 16 tháng 1 năm 1998, người dân đường Thắng Lợi phát hiện một phụ nữ trẻ họ Dương 29 tuổi đã bị giết hại tại nhà. Qua điều tra đã xác nhận thời gian nạn nhân bị giết thực sự là vào ngày 13 tháng 1. Lúc nghi phạm gây án, hình như đã có người nhìn thấy hoặc là bị cái gì đó làm giật mình. Nạn nhân "bị cắt cổ, trần truồng, trên người có 16 vết đâm, trên cả hai tai và đỉnh đầu mất 13 x 24 cm da."

Vào 5:45 chiều ngày 19 tháng 1 năm 1998, một phụ nữ họ Đặng 27 tuổi sống ở đường Thủy Xuyên đã bị giết trong nhà. Nạn nhân "áo bị đẩy lên trên ngực, quần bị tuột đến đầu gối, cổ bị đâm cắt, trên người có tổng cộng 8 vết đâm, bên đầu ngực trái và lưng bị mất 30 × 24 cm da."

Vào lúc 6 giờ chiều ngày 30 tháng 7 năm 1998, nữ công chức cục điện lực Bạch Ngân cùng con gái 8 tuổi bị giết trong nhà. Nạn nhân "hạ thân trần truồng, trên cổ có dấu vết dây nịt, bộ phận sinh dục bị rách, phát hiện có tinh trùng bên trong."

Vào lúc 11 giờ sáng ngày 30 tháng 11 năm 1998, một phụ nữ trẻ họ Thôi của Công ty Bạch Ngân, đã bị giết tại nhà trên đường Đông Sơn. Nạn nhân "bị cắt cổ, trên người có 22 vết dao đâm, hạ thân trần truồng, hai vú, hai tay cùng âm hộ bị khuyết"

Vào lúc 11 giờ sáng ngày 20 tháng 11 năm 2000, một nữ công nhân họ La 28 tuổi của Nhà máy Sợi Bông Bạch Ngân, đã bị giết trong nhà. Nạn nhân "bị cắt cổ, quần bị tuột đến đầu gối, hai tay bị mất."

Vào lúc 9 giờ sáng ngày 22 tháng 5 năm 2001, nữ y tá họ Trương 28 tuổi của Trạm Y tế Phụ nữ và Trẻ em Bạch Ngân, đã bị giết tại nhà ở đường Thủy Xuyên. Nạn nhân "có 16 vết thương ở cổ và những nơi khác, bị cưỡng hiếp."

Vào lúc 1 giờ ngày 9 tháng 2 năm 2002, một người phụ nữ 25 tuổi họ Chu bị giết trong phòng tại nhà nghỉ Đào Lạc Xuân. Nạn nhân "bị cắt cổ, áo bị đẩy lên trên ngực, phần thân dưới trần truồng, bị hãm hiếp."

Sau khi vụ án đầu tiên phát sinh vào năm 1988 công an thành phố Bạch Ngân đã lập tức triển khai và huy động một số lực lượng lớn cảnh sát vào cuộc. Tất cả những người đàn ông trong độ tuổi 15 đến 30 đều được điều tra, từ côn đồ có tiền án tiền sự đến các nhân viên công chức đều được thẩm tra từng người một nhưng vào thời điểm đó nhiều loại phương pháp và kỹ thuật điều tra tội phạm của Trung Quốc vẫn chưa phát triển dẫn đến không tìm ra manh mối khiến vụ án bị kéo dài đến tận 28 năm

Trong vòng 10 năm công an tỉnh Cam Túc đã tiến hành phối hợp với các chuyên gia điều tra tội phạm để tiến hành phân tích vụ án, từng bước khắc họa chân dung hung thủ. Tổ chuyên án căn cứ vào cách thức gây án và dấu tay còn sót lại so sánh với các phạm nhân, chỉ cần là nam giới có độ tuổi tương đương đều được đều tra không bỏ sót. Bước đầu nhận định nghi phạm có thể lấy nhà vệ sinh công cộng làm nơi ẩn náu, tất cả nhà vệ sinh công cộng trong khu vực hiện trường 6 vụ án đầu tiên đều được theo dõi suốt ngày đêm

Cuối cùng ông trời có mắt, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Kẻ lẩn trốn Cao Thừa Dũng nằm mơ cũng không ngờ được rằng mình lại bị bắt và bị vạch trần là do máu và DNA của một người thân. Cuối năm 2015 một người họ hàng của Cao Thừa Dũng vì phạm tội hình sự mà phải cung cấp mẫu máu cho cơ quan điều tra từ đó phát hiện đầu mối của hàng loạt các vụ án mạng.

Đến tháng 3 năm 2016, Sở Công an tỉnh Cam Túc chính thức tái khởi động lại cuộc điều tra, cảnh sát đã thông qua xét nghiệm nhiễm sắc thể Y-DNA phát hiện gia đình họ Cao của thôn Thành Hà có nghi vấn phạm tội, tất cả người trong nhà đều phải lấy dấu vân tay. Khi cảnh sát lấy dấu vân tay và DNA của Cao Thừa Dũng, hắn ta đã hoảng sợ. Sau khi so sánh với dấu vân tay và DNA tại hiện trường, cảnh sát phát hiện dấu vân tay và DNA của Cao Thừa Dũng trùng khớp, việc bắt giữ được nhanh chóng thực hiện.

Vào ngày 26 tháng 8 năm 2016, nghi phạm hình sự Cao Thừa Dũng đã bị bắt tại một quầy bán đồ ăn vặt của trường đại học Công nghiệp thành phố Bạch Ngân, vụ án giết người và hãm hiếp hàng loạt được phá thành công. Cao Thừa Dũng năm đó đã 52 tuổi, trải qua tra hỏi bước đầu thú nhận phạm 11 tội ác và giết chết 11 người ở hai nơi Bạch Ngân và Bao Đầu.

Cao Thừa Dũng mất mẹ từ nhỏ, được bố nuôi lớn. Trong mắt người thân Cao Thừa Dũng là người có tính tình tương đối mềm yếu, thường ngày là người hiền lành thật thà, ít khi nói chuyện với người khác và hiếm khi gây gổ với ai. Thành tích học tập của Cao Thừa Dũng bình thường nhưng thể lực lại cực kỳ tốt, hắn từng tham gia tuyển chọn phi công nhưng lại không đỗ.

Sau khi trưởng thành vì sa vào thói quen cờ bạc mà hắn thường xuyên không ở nhà. Dù là sau khi kết hôn cũng thường tự dưng mất tích. Đối với vợ con cũng hay thượng cẳng tay hạ cẳng chân, đặc biệt trong khi vợ hắn Trương Thanh Phượng đang lúc ở cữ hắn đột nhiên mất tích không thấy đâu, vợ hắn vì không ai chăm sóc mà thường xuyên bị đói. Cuối cùng để con và mình được sống sót Trương Thanh Phượng đã phải nhờ đến chị dâu ở sát vách mỗi ngày mang một chút bánh bao đến cứu đói cho mình.

Tuy Cao Thừa Dũng được đánh giá là tính tình rất nhu hòa, ít khi phát sinh cãi vã với người ngoài. Nhưng có một lần, Cao Thừa Dũng đã xảy ra tranh chấp với một người bên ngoài một vũ trường khiến mọi người phải khiếp đảm, trong lúc tức giận đối phương đã đâm hai nhát vào bụng và bắp đùi hắn, mà việc khiến mọi người khiếp sợ là sau khi bị đâm hắn lại chỉ đứng bất động nhìn đối phương, đối phương nhìn máu của Cao Thừa Dũng đầm đìa chảy mà hắn không chút nhúc nhích cũng ngạc nhiên vô cùng. Cuối cùng Cao Thừa Dũng vì mất máu quá nhiều mới ngất đi được đưa vào bệnh viện.

Cao Thừa Dũng kết hôn vào năm 1986. Hai năm sau khi kết hôn, hắn đã thực hiện vụ giết người đầu tiên vào ngày 26 tháng 5 năm 1988. Sau khi phạm tội ác đầu tiên bằng chính đôi tay của mình, Cao Thừa Dũng cũng lấy đi album ảnh của nạn nhân "Tiểu Bạch Hài" sau đó lén xem trên giường mình vào ban đêm xem xong thì đem đi tiêu hủy.

Năm 1998 đứa con đầu tiên của hắn chào đời. Trong năm 1998, tâm lý Cao Thừa Dũng càng trở nên vặn vẹo, chỉ trong một năm mà liên tục gây án ở khắp nơi. Khi hắn giết hại bé gái 8 tuổi đã cưỡng hiếp cô bé một cách vô nhân đạo rồi còn ở nhà cô bé bình tĩnh uống trà như chốn không người.

Ngày 2 tháng 9 năm 2002 khi con trai hắn đạt được thành tích đứng đầu toàn thị trấn cũng là lúc hắn ra tay thực hiện vụ án cuối cùng.

Sau khi thông tin vụ án Bạch Ngân tràn ngập khiến lòng người kinh hoàng, Cao Thừa Dũng còn ngồi bàn tán, phân tích với mọi người về chi tiết vụ án sau bữa tối, khi phân tích còn rất sinh động, hợp lý, khi đó không một ai nghĩ rằng, người đàn ông trước mặt mình lại là hung thủ.

Sau khi các vụ án xảy ra liên tiếp, mọi người bắt đầu đồn đại hung thủ chuyên chọn các cô gái mặc áo đỏ để ra tay khiến cho rất nhiều phụ nữ lúc đó không dám mặc áo đỏ ra đường. Đối với tin đồn này sau khi bị bắt Cao Thừa Dũng từng nói hắn giết người không nhìn vào quần áo, chỉ xem xem có xinh đẹp hay không.

Trong lúc bị thẩm vấn, Cao Thừa Dũng nói với thái độ cực kỳ bình tĩnh rằng: “Sau khi tôi giết người xong, cảm giác rất hả giận, trong lòng rất sung sướng”. Nhưng hắn hận cái gì Cao Thừa Dũng không hề đề cập tới.

Sau khi thẩm vấn, cơ quan công an nhận định Cao Thừa Dũng giết người cơ bản là không có mục đích cụ thể, hoàn toàn là giết người ngẫu nhiên, hắn vì nhân cách biến thái chỉ cần thấy phụ nữ xinh đẹp sẽ lập tức ra tay. So với người bình thường mà nói, tố chất tâm lý của Cao Thừa Dũng rất mạnh mẽ, có trí nhớ cực kỳ tốt. Đối với thời gian, địa điểm, chi tiết các vụ án năm đó đều nhớ rõ ràng, thậm chí có thể nói lại một cách cặn kẽ số nhà, địa chỉ của nạn nhân. Mà khi công an cơ

quan hỏi hắn động cơ phạm tội, Cao Thừa Dũng cũng chỉ trả lời hai chữ "Trả thù", sau đó liền ngậm miệng không nói nữa.

Có thể nói chứng cớ phạm tội của Cao Thừa Dũng công an cơ quan nắm giữ rất nhiều, nhưng đầu mối tiết lộ chân dung nghi phạm lại không có

Ngoài ra bởi vì Cao Thừa Dũng không có chỗ ở cố định, hành tung bất định. Sau khi gây án liền ẩn núp ở trong nhà làm nông hoặc đến nơi khác đi làm, hết lần này đến lần khác trốn tránh sự điều tra thẩm vấn của cảnh sát. Hơn nữa Cao Thừa Dũng lại rất cẩn thận, chưa bao giờ phạm các tội khác. Cho dù lúc ấy cảnh sát đều có ghi chép về dấu chân, dấu vân tay, tinh trùng nhưng vì Cao Thừa Dũng không có tiền án nên đã không lọt vào tầm ngắm của cảnh sát.

Chương 37 Thân Phận Đặc Biệt

Tô Bạch kéo vành mũ cảnh sát của mình thấp xuống, vô thức che đi gương mặt của mình, nhưng mà rất nhanh hắn liền cười, hắn nhìn thấy trên cửa sổ thủy tinh ở phòng bảo vệ, phản chiếu ra gương mặt hắn. Gương mặt hắn đã phát sinh một số biến hóa, trở nên rất mộc mạc, cả người hắn nhiều thêm một loại hơi thở đặc thù của thời đại này.

Xem ra, đây đều là thiết lập của thế giới chuyện xưa lần này, như vậy, trước đó một thính giả trên xe, có lẽ đó không phải là diện mạo vốn có anh ta, đều có chút thay đổi.

Nhiệm vụ của bọn họ là gì?

Bắt lấy hung thủ?

Ngăn cản hoặc bắt được tên tội phạm giết người liên hoàn Bạch Ngân?

Nếu như là thế, đối với hắn mà nói, hoàn toàn không có nguy hiểm gì mới đúng.

Chỉ cần hắn cố gắng không khoa trương, cố gắng dung nhập vào trong xã hội này, để cho chính mình làm một quần chúng bình thường trong cục cảnh sát này, như thế hắn có thể an toàn, chờ đến khi năm thính giả này hoàn thành nhiệm vụ liền có thể rời đi.

- Lưu Dương, sao cậu lại đến muộn thế, cục trưởng Chu đã chờ ở bên trong rồi, cậu còn không vào, cẩn thận bị hành đó.

Một cảnh sát vỗ vai Tô Bạch, nói.

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía cảnh sát này, khẽ gật đầu.

Hắn đi tới một căn phòng họp, trong này đã có hơn hai mươi người cảnh sát đang ngồi, nam- nữ, già-trẻ, lớn-bé đều có.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa, có lẽ là cục trưởng Chu, trong tay ông ta cầm một ly trà, sau khi nhìn thấy Tô Bạch ngồi xuống liền ho khan một tiếng, cũng không có quá truy cứu đến chuyện Tô Bạch đến muộn, mà chính là nhổ lá trà trong miệng ra mặt đất, nặng nề đặt chén trà xuống bàn, nói:

- Các đồng chí, hiện tại bầu không khí ở địa phương chúng ta là gì, quần chúng nhân dân hoảng sợ như thế nào? Tôi tin mọi người đều rõ ràng, đều hiểu, các đồng chí cũng muốn về nhà, cũng muốn sống vui vẻ cùng người nhà, cảnh sát nhân dân là từ nhân dân, các đồng chí và xã hội này đều có chung một nhịp thở. Hung thủ mấy năm trước lần lượt gây ra án mạng, nay lại xuất hiện. Hắn giết một người!

- Mà chúng ta, những người làm cảnh sát, lại không có cách nào làm gì được hắn, đến bây giờ chúng ta cũng không tìm ra được manh mối nào hữu dụng, điều này đối với chúng ta, đối với những người dân an cư lạc nghiệp ở nơi này tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng, thậm chí còn đến mức độ xã hội hoảng loạn.

- Đây là trách nhiệm của chúng ta, đây là sai lầm của chúng ta, đây là do chúng ta không làm tròn trách nhiệm!

- Bởi vậy tôi ở chỗ này tuyên bố, thành lập tổ điều tra đặc biệt vụ án này, các đồng chí đang ngồi đây chính là thành viên của tổ chuyên án, tôi là tổ trưởng, tất cả các đồng chí đang có mặt ở đây đều bỏ những công việc trên tay xuống, tập trung vào vụ án lần này.

- Tiếp theo, mời đội trưởng Tần đem tư liệu về ba vụ án này cho mọi người, để các đồng chí hiểu rõ hơn.

Một người đàn ông trung niên có râu quai nón đứng lên, khẽ gật đầu với cục trưởng Chu, lại gật đầu với các đồng sự, đi tới chiếc bảng đen trong phòng họp, bắt đầu dán lên những bức ảnh trên tay mình, sau đó giảng giải:

- Vụ án đầu tiên phát sinh ở…

Cuộc họp này kéo dài đến trưa mới kết thúc, trong lúc đó còn phân công nhiệm vụ cho các thành viên trong tổ chuyên án, cục trưởng Chu uống hết mấy chén trà, lúc kết thúc cuộc họp, ông ta uống sạch nước trà trên bàn, cầm mũ lên:

- Tan họp!

Tô Bạch cầm bút ký ở trước mặt mình, đi ra khỏi phòng họp, đi đến một văn phòng khác ở trong tầng này, bây giờ căn phòng này tạm thời được bố trí thành phòng của tổ chuyên án đặc biệt, cho thấy phía trên dốc toàn bộ lực lượng, quyết tâm phá vụ án này.

- Đi ăn cơm thôi.

Những cảnh sát còn lại đều tốp năm, tốp ba, bỏ công việc trên tay xuống, đi ăn cơm.

Tô Bạch cũng đặt đồ xuống bàn làm việc của mình, đi ra ngoài.

Căng tin của cục cảnh sát không lớn, làm một người sinh hoạt trong thế giới tương lai mà nói, nơi này khó tránh khỏi có chút vô vị, cũng may Tô Bạch không để ý đến những chuyện này, sau khi lấy cơm xong, hắn liền tìm một chỗ bên cạnh mấy đồng sự ở tổ chuyên án đặc biệt, ngồi xuống ăn cơm.

Hiện tại bầu không khí bên trong tổ chuyên án có chút ngột ngạt. Lúc ăn cơm, mọi người đều lẳng lặng ăn phần của mình,

không ai tán gẫu, chỉ muốn nhanh chóng ăn xong, đi triển khai công việc.

Bữa cơm này, dĩ nhiên là ăn rất nhanh, Tô Bạch quay về chỗ của mình trong ký túc xá của cảnh sát trước, đây là phòng cho hai người, chiếc giường đối diện của Tô Bạch trống không, hiển nhiên, nơi này tạm thời chỉ có một mình Tô Bạch ở lại.

Ở đầu giường, Tô Bạch phát hiện một quyển nhật ký, tùy ý lật ra xem.

Hiện tại, Tô Bạch có chút hiểu biết về thân phận hắn đang dùng, hắn là người tốt nghiệp trường cảnh sát. Trong thời kỳ này, người tốt nghiệp ở trường cảnh sát, chính là tương đương với Phượng Hoàng, chỉ cần không phạm sai lầm, cứ thế đi lên, tiền đồ không nhỏ.

Hắn lớn lên trong gia đình đơn thân, mẹ mất sớm, trong nhà chỉ có một người cha, nhưng cha đã lấy vợ khác, bình thường hắn và cha cũng không liên lạc, bởi vậy hắn vẫn luôn ở cục cảnh sát.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy buồn cười chính là hắn có một người bạn gái.

Nhưng quan hệ của hai người chỉ là loại quan hệ nhạt nhẽo, vừa mới bắt đầu giai đoạn yêu đương.

Tô Bạch lắc đầu, lần này thế giới chuyện xưa thật sự có ý tứ, căn bản là đem hắn thành một nhân vật khác, đây là vì sao?

Chẳng lẽ là đề phòng ngừa một người thực tập như hắn khỏi biến thành miếng thịt lợn cho những người thính giả? Hay đây chỉ là một bug?

Một cơn buồn ngủ ập đến, Tô Bạch cầm một bình nước trong ký túc xá, rót cho mình một cốc nước, cầm lên uống hai

ngụm, sau đó cầm cốc đi ra khỏi ký túc xá, đến khu văn phòng tổ chuyên án đặc biệt.

Tô Bạch tới tương đối sớm, lúc này trong tổ chuyên án chỉ có 3-4 người, lúc Tô Bạch đi vào, mọi người cũng chỉ liếc nhìn, khẽ gật đầu giống như chào hỏi, sau đó lại tiếp tục làm công việc trên tay mình.

Phần lớn thành viên tổ chuyên án đều dựa theo nhiệm vụ được phân công trong cuộc họp buổi sáng để làm, sau khi ăn cơm trưa xong liền đi ra ngoài làm việc, Tô Bạch được phân công đến nhóm người sửa sang lại tư liệu vụ án.

Thời kỳ này, máy tính văn phòng còn chưa thông dụng, thậm chí trong cục cảnh sát cũng không có mấy chiếc máy vi tính, tài liệu một số vụ án và tin tức có liên quan đều cần con người chỉnh lý, đây cũng là một công việc có khối lượng lớn.

Tô Bạch đi đến trước bàn làm việc của mình, ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng lại, trước khi ăn cơm, hắn để bút ký của mình trên bàn, nhưng Tô Bạch có một thói quen, chính là đem bút cài lên bút ký, nhưng hiện tại, bút lại ở bên cạnh.

Tô Bạch cầm bút ký của mình lên, phát hiện có mấy nếp gấp trên đó.

Tô Bạch có một số thói quen, gần như là một loại cố chấp, ví dụ như đối với sách, hắn tuyệt đối sẽ không gấp mép, cũng không phải là không nỡ mà đây là thói quen từ nhỏ.

Hiển nhiên là có người cố ý đến đọc bút ký của hắn, mà bút ký này cũng chỉ ghi chép nội dung cuộc họp lúc sáng và một số vấn đề quan trọng.

Tô Bạch lại từ trên bàn làm việc của mình rời đi, hắn đi sang mấy bàn khác, bút ký trên đó hình như cũng có dấu vết bị động qua, có một quyển bút ký, sau khi bị lật qua lật lại còn bị nhét lộn xộn vào trong cặp tài liệu, các văn kiện và tư liệu

khác trên bàn đều được sắp chỉnh tề, điều này nói lên chủ nhân của bàn làm việc này có thói quen chỉnh lý đồ đạc cẩn thận, nếu như để anh ta bỏ vào, tuyệt đối sẽ không tùy ý như thế.

Tô Bạch mở bút ký đó ra, sau đó trên mặt hắn lộ ra kinh ngạc, trên này không ghi chép nhiều về hội nghị hôm nay, nội dung rất khái quát và ngắn gọn.

Phía trên là một vòng tròn, sau đó lại là một vòng tròn, trên đó còn có ký hiệu và mũi tên, viết kiểu rồng bay phượng múa, trên đó còn có rất nhiều dấu vết tẩy xóa, hiển nhiên lúc đang họp, chủ nhân của bút ký này suy nghĩ rất nhiều.

Tô Bạch lại lật về phía trước, bút ký đều được sử dụng, bút ký của Tô Bạch cũng thế, bị người tên cảnh sát Lưu Dương dùng qua, hoặc là nói hiện tại Tô Bạch cũng chính là Lưu Dương.

Nhưng nội dung trên bản bút ký này rất cẩn thận, tỉ mỉ, ghi chép rất nhiều nhưng cũng rất sạch sẽ, có thể nhìn ra được người dùng là một người theo chủ nghĩa giáo điều, cũng vì thế, nội dung bút ký và nội dung của bút ký hôm nay lại rất không hài hòa.

(Giải thích: Giáo điều là một nguyên lý mà người ta tiếp thu một cách mù quáng, bằng sự tín ngưỡng, không có phê phán, không chú ý đến những điều kiện ứng dụng nó. Chủ nghĩa giáo điều là đặc điểm của tất cả những hệ thống lý luận bảo vệ cái lỗi thời, cũ kỹ, phản động và chống lại cái mới, cái tiến bộ…" (Từ điển triết học, NXB Sự Thật, Hà Nội, 1960, tr. 312).

Tô Bạch giống như ý thức được chuyện gì, hắn quay sang nhìn những đồng sự đang quay lưng về phía hắn, tập trung tinh thần chỉnh lý tư liệu.

Lần này người thực tập không chỉ có mình hắn?

Hay là người kia là thính giả?

Như vậy người tìm đọc tất cả bút ký để tìm manh mối về thân phận là ai?

Người này có mục đích gì?

……

Chú thích:

Thính giả: Trải qua ba câu chuyện xưa, liền chính thức trở thành thính giả trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, thính giả dựa theo số lần trải qua chuyện xưa để chia làm: Người mới, người có thâm niên.

Người thực tập: Là người đang ở trong giai đoạn làm ba nhiệm vụ đầu tiên, nếu như may mắn nhận được điểm cốt truyện cũng không thể trao đổi vật phẩm, trừ khi là gặp vật phẩm không cần theo quy tắc bình thường để đổi, ví dụ như "Huyết dịch Vampire" của Tô Bạch.

Người thực tập chính là thính giả dự bị, lúc trước đã miêu tả qua.)

Chương 38 Nội Dung Cốt Truyện Phát Sinh Biến Hóa

Không biết vì sao, Tô Bạch có loại cảm giác, người đọc qua bút ký không phải là thính giả, mà giống như hắn, cũng là người thực tập.

Chẳng qua Tô Bạch cũng không xoắn xuýt về chuyện này quá lâu, cố ý lật ra trang đầu, nhìn thấy tên Vương HoànhThắng, trong lòng hắn ghi nhớ kỹ cái tên này, hắn uống thêm một ngụm nước, sau đó đi tới chỗ mấy người cảnh sát kia, bắt đầu chỉnh lý tư liệu.

Thật ra, Tô Bạch biết, vào ngày mai sẽ có vụ án mới phát sinh, nhưng hiện tại hắn không thể nói gì, cũng không thể làm gì, ít nhất là trước khi chưa hoàn toàn biết rõ tình huống, hắn vẫn nên tiếp tục sắm vai nhân vật này, không thể để lộ ra quá nhiều manh mối và cái đuôi, trước tiên giấu mình cho kỹ mới là sách lược sáng suốt nhất.

Đối với điểm cốt truyện, Tô Bạch vẫn rất hướng tới, dù sao trong lần thực hiện nhiệm vụ lần trước, Tô Bạch được chia nửa điểm cốt truyện, đổi lấy được huyết dịch Vampari, cũng coi như là để cho mình mạnh hơn một chút, đối với loại chuyện này, thật ra nên đi từng bước một. Nhưng hắn cần nhanh chóng lấy được nhiều điểm cốt truyện, để sau này con đường đi của hắn dễ dàng hơn, nói một cách thực tế chính là, để trong tương lai có thể sống sót lâu hơn một chút.

Chỉnh lý tư liệu là một chuyện rất rườm rà, cho đến tận đêm khuya mới kết thúc, mấy người cảnh sát đều mệt mỏi

ngồi về bàn làm việc của mình, chỉ có một mình Tô Bạch ôm tài liệu đã được chỉnh lý lại đi đến văn phòng Chu cục trưởng.

Mặc dù nói Chu cục trưởng là tổ trưởng tổ chuyên án, nhưng văn phòng làm việc của ông ta không có trực tiếp chuyển tới đây.

"Cốc cốc cốc!"

Tô Bạch gõ cửa.

- Mời vào.

Tô Bạch đẩy cửa đi vào.

Chu cục trưởng đang bôi dầu gió, hương vị rất nồng, tràn ngập trong phòng làm việc, hiển nhiên ông ta cũng vất vả vì vụ án này.

- Chỉnh lý xong rồi à?

- Vâng, Chu cục trưởng.

- Ừ, cậu đặt trên bàn đi, lát nữa tôi xem xong sẽ cho người đi photo.

Tô Bạch không có nói thêm lời thừa, hắn chỉ khẽ gật đầu, đem một chồng tài liệu đều đặt bên cạnh bàn làm việc Chu cục trưởng, sau đó chuẩn bị rời đi, trước khi đi, bỗng nhiên mũi Tô Bạch giật giật.

Không đúng, trong văn phòng không chỉ có mùi dầu gió.

Tô Bạch nhíu mày, bắt đầu cẩn thận ngửi.

- Sao thế?

Chu cục trưởng hỏi.

- Chân tôi có chút tê.

Tô Bạch trả lời, sau đó người hắn hơi lảo đảo, đi ra khỏi văn phòng Chu cục trưởng.

Chu cục trưởng bưng một chén trà, nhấp một ngụm.

Tô Bạch đứng ở ngoài cửa, từ từ nhắm mắt lại. Trong đầu hắn đang cố gắng nhớ lại mùi vị kia, có chút mùi thơm mang theo một chút mùi hạnh nhân, là thứ gì sẽ có những mùi này?

Bỗng nhiên, Tô Bạch nghĩ đến một loại khả năng, hắn nhớ kỹ có mấy chất hóa học mang theo mùi hạnh nhân, chẳng lẽ một mình Chu cục trưởng ở trong văn phòng làm việc, mân mê những thứ này, sau đó dùng dầu gió để che đậy mùi vị kia?

Đây là kiến thức hóa học ở cấp ba, có một số chất hóa học có mùi hạnh nhân đặc trưng có thể là độc tố trí mạng với thân thể con người, đây cũng là một trong những thủ đoạn thường được dùng trong mưu sát, có rất nhiều hung thủ cầm những chất hóa học được coi như là độc dược kia để đi đầu độc người ta.

Tô Bạch đặt tay ở trước ngực mình, điều chỉnh lại hô hấp của hắn.

Không thể xúc động, phải bình tĩnh lại, hiện tại hắn chỉ là một cảnh sát nhỏ, hắn nên làm chuyện cảnh sát nhỏ nên làm.

Cho dù là tổ chuyên án cũng không thể làm việc 24/24 giờ được, cho nên đêm khuya, sau khi hoàn thành nhiệm vụ chỉnh lý tư liệu, Tô Bạch và mấy người cảnh sát đã rời khỏi khu vực làm việc, xem như là tan việc.

Tô Bạch ở ký túc xá trong cục cảnh sát, cho nên tiện đường qua căng tin mua cơm, mang về ký túc xá ăn.

Một mình ở ký túc xá có vẻ hơi lạnh lẽo và buồn tẻ, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, hắn có thể cởi bỏ ngụy trang, hắn vừa ăn cơm, vừa trầm tư suy nghĩ.

Hắn nghĩ đến chiếc xe cảnh sát rời đi khỏi cục cảnh sát vào sáng nay, người ngồi trên xe rõ ràng là thính giả, theo suy đoán

của Tô Bạch, rất có thể họ qua hiện trường chuẩn bị xảy ra vụ án tiếp theo, qua đó để tiến hành bố trí, vây khốn hung thủ.

Về phần bút ký bị lật xem và người tên Vương Hoành Thắng kia, hiện tại Tô Bạch chỉ có thể coi là phát hiện ra những manh mối này, hắn vẫn chưa có ý định tra đến cùng, ít nhất là trong bản bút ký của mình, cho dù là chữ viết hay phong cách viết đều giống như trước, có lẽ hắn không để lộ ra sơ hở gì.

Sau khi ăn xong, Tô Bạch mang bát đũa đến bồn nước trước cửa nhà vệ sinh để rửa, vòi nước rất lớn, nước xả vào trên bát đũa, phát ra những tiếng vang thanh thúy, có mấy giọt nước bắn lên mặt Tô Bạch.

Tô Bạch hít sâu một hơi, lúc này dưới lầu truyền đến tiếng nói chuyện.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn xuống dưới, Tô Bạch nhìn thấy bốn nam, một nữ đang đi về phía này.

Đây là năm người ngồi trong xe cảnh sát lúc sáng.

Năm người này giống như đang hăng say thảo luận chuyện gì đó, Tô Bạch chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy từ, ví dụ như "Hậu quả" "Cực đoan" "Thay đổi". Tô Bạch đoán, có lẽ họ đang thảo luận về vị trí, địa điểm và thời gian của vụ án ngày mai sẽ xảy ra. Nhưng vì chuyện tiến hành bố trí sớm mà cãi nhau, có người cho rằng bố trí quá sớm sẽ đánh rắn động cỏ, có người cho rằng, nếu như không làm một số chuẩn bị, ngộ nhỡ hung thủ cứ thế rời đi, hậu quả sẽ khó giải quyết.

Lúc này, Tô Bạch có chút hâm mộ bọn họ, bọn họ có thể thoải mái trò chuyện những thứ này, người không biết chỉ cho rằng bọn họ đang thảo luận về vụ án, nhưng Tô Bạch biết rõ, bọn họ đang thảo luận về vụ án còn chưa có xảy ra.

Có lẽ thính giả có thể biết trước được nhiệm vụ, thậm chí là thông qua wechat của Phát Thanh Khủng Bố, bọn họ có thể biết được một số tin tức liên quan đến câu chuyện xưa tiếp theo, còn Tô Bạch là một thực tập, hai mắt đen thui, dĩ nhiên cũng vì như thế, hắn có thể tránh né phần lớn nguy hiểm, nhưng Tô Bạch vẫn theo bản năng chán ghét loại cảm giác đần độn Âu Mỹmê này.

Sau khi rửa xong bát đũa, Tô Bạch không có ở lại nơi này thêm, hắn cầm bát đũa quay về ký túc xá của mình.

Tô Bạch nằm trên giường, hắn vừa mới chuẩn bị ngủ thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

- Lưu Dương, Lưu Dương, anh giúp em một việc có được không?

Đây là giọng nói của phụ nữ.

Tô Bạch khẽ nhíu mày, hắn thật sự không muốn có quá nhiều giao lưu và liên hệ với những người còn lại trong câu chuyện xưa này, dù sao chính hắn cũng chỉ là một tên giả mạo.

Tô Bạch đứng dậy, đi tới mở cửa.

Đứng ở bên ngoài là một nữ cảnh sát, dáng dấp không phải rất xinh đẹp, có chút béo, trên mặt còn có không ít mụn.

- Lưu Dương, trong phòng em không có đồ ăn, anh giúp em nấu bát mì ăn liền đi, chỗ anh có bếp ga, em đi tắm trước, 10 phút nữa em quay lại, chờ em nhé.

Nữ cảnh sát đưa hai gói mì ăn liền và hai quả trứng cho Lưu Dương, sau đó xoay người cầm theo một túi nhựa rời đi, có lẽ là qua nhà tắm công cộng.

Trước đó Tô Bạch đã xem nhật ký của Lưu Dương, trên đó có diễn tả tình cảm lưu luyến, cảm xúc ái mộ, nhưng không có ảnh chụp, mà lúc này, Tô Bạch có chút bất đắc dĩ sờ lên trán

mình, chẳng lẽ người yêu của Lưu Dương chính là cô gái mập kia?

Nhưng cho dù không phải cô ta, thì hai người này cũng có quan hệ rất tốt.

Tô Bạch đổ nước vào nồi, sau đó bật bếp ga lên đun, chờ đến khi nước sôi, hắn lại bỏ mì vào, cuối cùng mới đập trứng. Tô Bạch đổ mì ra bát, để lên mặt bàn nhỏ, chính mình thì ngồi trên giường tìm xung quanh, nhưng không có thuốc, hiển nhiên Lưu Dương không có hút thuốc lá.

Nhưng Tô Bạch chờ 10 phút, 20 phút, thậm chí là 30 phút sau, cô nàng béo kia vẫn chưa về.

Mì tôm hút nước, cho nên đều đã trương lên.

Tô Bạch có chút không hiểu, tắm rửa không đến mức lâu như thế, hơn nữa cô ta đã dặn hắn nấu mỳ, cô ta chưa ăn cơm tối, như vậy hẳn là động tác phải nhanh hơn mới đúng.

Tô Bạch mở cửa ký túc xá ra, đứng ở bên hành lang.

Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện, có mấy người cảnh sát đang vội vã chạy về một hướng, có người hình như đã nghỉ ngơi, không mặc cảnh phục.

- Xảy ra chuyện gì?

Tô Bạch hỏi người bên dưới.

- Tôi nói này Tiểu Lưu, sao cậu còn đứng đấy làm gì, Khúc Nhi nhà cậu xảy ra chuyện rồi, ngay ở phòng tắm công cộng phía trước, cậu mau qua đó với tôi.

Trong lòng Tô Bạch lộp độp một chút, cũng không khóa cửa ký túc xá liền xông thẳng xuống dưới lầu, đi theo người cảnh sát trung niên vừa mới trả lời hắn, chạy về phía nhà tắm công cộng.

Lúc này bên ngoài nhà tắm công cộng đã có hơn mười cảnh sát, tất cả mọi người đều duy trì trật tự, dù sao bọn họ cũng không phải quần chúng vây xem náo nhiệt.

Một thi thể nữ bán khỏa thân nằm trên cán cứu thương được đặt ở trước cửa phòng tắm công cộng, khung cảnh có chút tiêu điều.

Tô Bạch đẩy người phía trước ra, nhìn thi thể, đây không phải là cô nàng cảnh sát béo vừa mới dặn hắn nấu mì sao?

Một số cảnh sát nhìn thấy Tô Bạch, đều lẳng lặng vỗ bả vai hắn, ánh mắt ân cần.

Không sai, cô ta là bạn gái của Lưu Dương, cũng chính là bạn gái của hắn.

Tô Bạch hít sâu một hơi, ép buộc cho vành mắt mình đỏ lên, sau đó lộ ra vẻ mặt không dám tin, trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất.

Người xung quanh nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Bạch đều tới an ủi.

Lúc này, cảnh sát vẫn đang kiểm tra thi thể trên cán cứu thương, có chút kinh ngạc nói.

- Phần cổ bị cứa, bộ phận sinh dục bị xâm phạm, là thủ pháp giết người của tên hung thủ kia, vương bát đản, hắn lại dám giết người ở trong cục cảnh sát chúng ta!

Tô Bạch cúi đầu, giống như không nghe thấy gì, người xung quanh an ủi như nào, hắn đều thờ ơ, nhưng bất kỳ tin tức hữu dụng gì cũng đều không thoát khỏi tai Tô Bạch, lúc này, trong lòng hắn đang nhấc lên sóng to gió lớn.

- Xảy ra chuyện gì, vụ án giết người không phải sẽ xảy ra vào ngày mai sao? Người chết không phải là một phụ nữ họ

Đặng 27 tuổi sống ở đường Thủy Xuyên sao…Làm sao lại biến thành dạng này?

Lúc này, năm người cảnh sát, bốn nam, một nữ cũng vội vàng chạy tới, trên mặt họ đều mang theo mệt mỏi, hiển nhiên ban ngày bề bộn nhiều việc, nhưng khi bọn họ đẩy đám người ra, nhìn thấy thi thể, trên mặt bọn họ đều là vẻ không dám tin.

Nội dung cốt truyện, vì sao lại xảy ra thay đổi, làm sao lại như thế!

Chương 39 Phát Hiện Kinh Người

Người của cục cảnh sát bị giết, hơn nữa còn bị mưu sát bằng cách này, không cần nói cũng biết ảnh hưởng của chuyện này lớn thế nào.

Không bao lâu sau, mấy người lãnh đạo đứng đầu cục cảnh sát như Chu cục trưởng cũng đến hiện trường, Chu cục trưởng nhanh chóng nghe qua báo cáo sơ bộ, nếp nhăn trên mặt ông ta giống như nhiều thêm, lập tức quát lớn.

- Nhanh chóng phong tỏa tin tức chuyện này, giữ bí mật nghiêm ngặt, nếu ai dám nói ra ngoài, nhất định sẽ chịu phạt nặng.

- Đêm nay mọi người đừng nghĩ đến chuyện ngủ, điều tra cho tôi, tôi không tin hung thủ còn có ba đầu sáu tay, giết người ở cục cảnh sát lại không để lại dấu vết gì!

Phong tỏa tin tức là việc làm cần thiết, hiện tại khu vực Bạch Ngân đang không ổn định, dân chúng đều thấp thỏm lo âu, buổi tối phụ nữ không dám đi ra ngoài một mình, nếu như tin tức xảy ra vụ án ngay trong cục cảnh sát truyền đi, như vậy sẽ gây đả kích lớn cho trật tự xã hội.

Ngay cả người trong cục cảnh sát cũng không thể may mắn thoát nạn, như vậy người dân thì sao? Cho nên trước khi tìm và bắt được hung thủ, tin tức về vụ án mạng đặc thù này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài xã hội.

Pháp ý và các bộ phận liên quan lập tức bắt tay vào điều tra, một nữ cảnh sát lớn tuổi khuyên Tô Bạch đứng lên, đối

phương cũng đưa hắn về ký túc xá.

Có lẽ người trong cục cảnh sát cũng biết Tô Bạch và nữ cảnh sát kia có quan hệ yêu đương, cho nên ngay cả Chu cục trưởng cũng trấn an Tô Bạch, để Tô Bạch tạm thời buông công việc trong tay xuống, nghỉ ngơi cho thật tốt, lúc này nếu hắn đi làm việc, cảm xúc dễ dàng bị ảnh hưởng, gây ra sai lầm.

Chờ đến khi những cảnh sát khác rời đi khỏi ký túc xá, Tô Bạch đóng cửa lại, lấy hai tay xoa lấy gương mặt cứng đờ của mình.

Trước đó một đường giả bộ bi thương, phẫn hận và lửa giận, dù sao hắn cũng không phải là diễn viên, quả thật là có chút mệt mỏi.

Trên bàn còn bát mỳ tôm, Tô Bạch trực tiếp vứt nó vào thùng rác, hắn rót cho mình một cốc nước, nước có chút lạnh, rất thích hợp cho hắn vào lúc này.

Uống một cốc nước, Tô Bạch thở hổn hển hai cái, ngồi xuống giường.

Ngay sau đó, hắn giống như nghĩ đến chuyện gì, lập tức đi ra khỏi ký túc xá, đi lên lầu, ở chỗ lối rẽ tìm được một căn phòng ký túc xá. Trong này có mấy cảnh sát đang tìm kiếm đồ vật, hình như đã kết thúc, lúc Tô Bạch đứng ở cửa ra vào, mấy cảnh sát đi ra, trong đó có người vỗ vai Tô Bạch:

- Người anh em, nén bi thương, chúng tôi đã kiểm tra ký túc xá của cô ấy, không có gì khác thường, hẳn là tên khốn kiếp kia chui vào trong cục cảnh sát chúng ta, tùy ý tìm mục tiêu để ra tay, cũng giống như lúc trước, không có mục đích. Cậu có thể vào trong thu dọn đồ cho cô ấy, để người nhà cô ấy đến nhận, dĩ nhiên, cậu có thể lấy đi một số thứ, coi như là vật kỷ niệm.

Mấy cảnh sát trấn an Tô Bạch, sau đó liền rời đi, Tô Bạch đi vào trong ký túc.

Ký túc xá này rất đơn giản, chỉ có giường, chăn và một bàn đọc sách nhỏ.

Trên bàn sách cũng không có nhiều đồ, chỉ có mấy quyển sổ và bút.

Tô Bạch mở quyển sổ ghi chép ra, hắn không có tìm thấy quyển sổ nhật ký nào, hiển nhiên nữ cảnh sát có quan hệ yêu đương với Lưu Dương không có thói quen viết nhật ký, không giống với người hướng nội như Lưu Dương, anh ta thích viết nhật ký.

Trong ký túc xá không có gì đặc biệt, Tô Bạch ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, xoa huyệt thái dương.

Trước đó, Tô Bạch cho rằng nội dung cốt truyện trong chuyện xưa đã bị thay đổi, nhưng khi Chu cục trưởng cho ra lệnh phong tỏa tin tức, dường như sự tình vẫn phát triển theo quỹ tích của nó.

Khu vực Bạch Ngân liên tục xảy ra vụ án giết người, chưa tìm ra được hướng giải quyết, cho nên thật ra có thể lý giải thành, lúc trước hung thủ cũng từng giết người trong cục cảnh sát, nhưng bị ban ngành có liên quan ép tin tức xuống, cho nên dân chúng không biết rõ tình hình. Sau này, bởi vì vụ án vẫn không giải quyết được, cho nên tình tiết này không được công bố ra, có lẽ vụ án giết người trong cục cảnh sát vẫn bị chôn giấu trong bóng tối, không để lộ ra trước công chúng.

Hung thủ có thể đi vào cục cảnh sát?

Hơn nữa còn có thể liên tục giết người mà không để lại manh mối gì?

Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến, hung thủ không phải là người trong cục cảnh sát chứ?

Chính hắn có thể nghĩ tới điểm này, Tô Bạch tin cảnh sát nhất định cũng nghĩ đến.

Chẳng qua muốn nghiệm chứng xem nội dung cốt truyện có thay đổi hay không, chuyện này rất đơn giản. Ngày mai, không, bây giờ đã là rạng sáng, chờ đến chiều mai, liệu người một phụ nữ họ Đặng ở đường Thủy Xuyên có bị giết theo quỹ tích phát triển của vụ án hay không? Như vậy có thể phán đoán ra, nội dung cốt truyện đã xảy ra vấn đề hay không.

Ánh mắt Tô Bạch đột nhiên bị một thứ hấp dẫn, hắn nhìn thấy dưới bàn sách giống như là có thứ gì đó, Tô Bạch cúi đầu nhặt lên, là một mảnh vụn của băng cassette.

Băng cassette?

Tô Bạch lại một lần nữa nhìn xung quanh, nhưng không có phát hiện ra máy ghi băng cassette nào.

Ngón tay Tô Bạch vuốt nhẹ trên mẩu Băng cassette, ánh mắt hắn hơi nheo lại, nơi này là cục cảnh sát, đây là thế giới chuyện xưa liên tục xảy ra vụ án giết người, có rất nhiều vòng xoáy quỷ dị, cho nên dù chỉ là một chi tiết nhỏ, Tô Bạch cũng không thể bỏ qua.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước hắn xem bút ký của Lưu Dương, hắn có nhìn thấy mấy lời bài hát, đây là những bài hát kinh điển được yêu thích trong thời kỳ này, hiển nhiên trước đó Lưu Dương vẫn luôn có thói quen nghe nhạc. Thời kỳ này không giống với tương lai, máy tính,di động, hay các sản phẩm cao cấp khác đều không có thông dụng, thậm chí không có, người bình thường nghe nhạc đều dựa trên radio và máy ghi băng cassette.

Lưu Dương nhớ lời, chép lời bài hát, hiển nhiên là anh ta có máy ghi băng cassette, nếu không chỉ nghe một lần trên radio, làm sao có thể chép lại lời.

Nhưng Tô Bạch có thể xác định, trong ký túc xá của mình không có máy ghi băng cassette.

Nếu suy đoán một chút, Lưu Dương và nữ cảnh sát này có quan hệ người yêu, vậy lúc bọn họ ở bên nhau, bọn họ sẽ làm những gì?

Cùng nhau nghe nhạc?

Một trong hai người, nhất định là có máy ghi băng cassette, hơn nữa còn có rất nhiều băng cassette.

Nhưng trong phòng hắn và căn phòng này đều không có, làm sao có thể?

Tô Bạch đi ra khỏi ký túc xá của nữ cảnh sát, bắt đầu tìm kiếm trên hành lang.

Loại tìm kiếm này, thật ra là lần theo vận may, cũng không phải là bắn tên không có đích, đây là ngày đầu tiên tiến vào trong câu chuyện xưa, điều này có ý nghĩa, có rất nhiều thứ, rất nhiều dấu vết, cho dù bị xóa đi, cũng có khả năng để lại manh mối.

Quả nhiên, trong một ngóc ngách, Tô Bạch nhìn thấy một thùng rác, hắn mở thùng rác ra, chịu đựng mùi vị hôi thối, ánh mắt hắn dừng lại ở trên máy ghi băng cassette.

Ở bên cạnh máy ghi băng cassette, còn có một chiếc túi nylon màu trắng, bên trong có rất nhiều băng cassette.

Sau khi lấy hai thứ này ra, lúc Tô Bạch quay người rời đi, hắn lại phát hiện xung quanh thùng rác còn có rất nhiều dây ở trong băng cassette bị rút ra.

Tô Bạch có dự cảm, đoạn dây bị rút ra này có giá trị lớn nhất!

Tô Bạch cầm đoạn dây cassette này lên, cúi đầu, cất máy ghi cassette và băng cassett, đi thẳng về phòng mình.

Tô Bạch khóa cửa ký túc xá lại, lấy máy ghi cassette ra, hắn lấy một băng cassette hoàn chỉnh, bỏ vào, rất nhanh liền vang lên bài hát của nhóm Tiểu Hổ Đội (Tiểu Hổ Đội, gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90.)

Tô Bạch vừa nghe nhạc, vừa bắt đầu cuộn lại dây băng về lại vị trí cũ, điều này không phải là rất khó, lúc nghe xong một bài, Tô Bạch lấy băng cassette hoàn chỉnh kia ra, đem băng cassette vừa quấn lại vào.

Có tiếng ma sát vang lên, ngay sau đó, trong máy ghi cassette truyền tới một giọng nói:

- Hôm nay là ngày 15 tháng 10 năm 1997, anh ấy nói anh ấy có thói quen viết nhật ký, tôi cũng muốn viết nhật ký, nhưng tôi không muốn dùng giấy bút, cho nên tôi quyết định dùng máy ghi băng cassette, ha ha, tôi thật thông minh.

Bên trong máy ghi băng cassette truyền đến giọng của nữ cảnh sát đã chết.

Tô Bạch tập trung tinh thần lắng nghe, ở một góc nào đó, đây giống như nhật ký, khoảng 2-3 ngày sẽ ghi lại một lần.

Cuối cùng đã đến ngày 16 tháng 1 năm 1998, đây là ngày xảy ra vụ án.

- Ngày 16 tháng 1 năm 1998, tên giết người hàng loạt kia lại xuất hiện, cách nhiều năm, kẻ đó lại xuất hiện, đáng chết, sao tên ác ma này còn chưa đến địa ngục, hắn thế mà còn ra tay giết người, lần này tôi nhất định phải bắt lấy hắn, báo thù cho những người phụ nữ bị hắn giết.

Rất nhiệt huyết, rất kiên cường hướng về phía trước, rất giống cảm giác mà cô nàng cảnh sát béo mang đến cho Tô Bạch, quả thật là cô gái lạc quan.

Nhưng bên dưới lại xuất hiện giọng nói khiến cho mắt Tô Bạch trợn to.

- Ha ha, thật là đồ trẻ con, nếu dựa vào cô liền có thể bắt được hung thủ, sao còn để chúng tôi đến làm gì…

Chương 40 Mục Đích

Giọng nói này cũng là của người nữ cảnh sát đã chết!

Cùng một âm điệu, cùng một âm sắc, tuyệt đối là cùng một người, nhất định là một người, hoàn toàn chính xác là của một người.

Nhưng câu cuối cùng lại lộ ra một giọng điệu hoàn toàn khác biệt, mang theo khinh thường, cao lãnh, lại thêm nội dung mà cô ta nói:

- Ha ha, thật là đồ trẻ con, nếu dựa vào cô liền có thể bắt được hung thủ, sao còn để chúng tôi đến làm gì…

Cô ta là một người, lại không phải là một người, thật ra là một người khác.

Đây là một kết luận hết sức mâu thuẫn, nhưng Tô Bạch có thể lý giải, cũng có thể hiểu, bởi vì ngay cả chính hắn cũng xảy ra mâu thuẫn như thế, hắn chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Tô Bạch có chút khiếp sợ tắt máy ghi băng cassette, hít sâu một hơi, trong đầu choáng váng.

Người cảnh sát kia, bạn gái của Lưu Dương cũng là một người nghe của Phát Thanh Khủng Bố?

Hơn nữa nghe giọng điệu của cô ta, cô ta giống như không phải là người thực tập mà là thính giả chân chính!

Như vậy, trước khi đi tắm rửa, cô ta cố ý đến tìm hắn, muốn hắn nấu giúp mì tôm là vì sao?

Chỉ vì trước đó, cô ta sớm biết Lưu Dương là bạn trai của cô ta, hoặc là vì cô ta nghĩ sau khi tắm xong sẽ đói bụng, cho

nên muốn tìm người bạn trai tiện nghi này giúp đỡ nấu mì?

Có cần nhàm chán như thế không?

Tô Bạch lấy tay xoa trán, không đúng, trong này nhất định có chỗ không đúng, đối phương là một thính giả, một người nghe có thể thông qua ba lần làm nhiệm vụ, đối phương làm như thế nhất định là có thâm ý, mục đích của cô ta là gì?

Thăm dò hắn, thăm dò thân phận của hắn?

Nhưng vì sao cô ta bị giết?

Lại bị giết bằng thủ pháp giống như vụ án giết người hàng loạt ở Bạch Ngân?

Tô Bạch biết rõ mỗi thính giả đều có năng lực đặc thù, ít nhất là lợi hại hơn người bình thường rất nhiều, hơn nữa trong thế giới chuyện xưa, bọn họ nhất định sẽ cẩn thận, nhưng cho dù như thế, cô ta vẫn bị giết, đây là vì sao?

Còn có, kỳ lạ nhất là bốn nam, một nữ. Lúc nhìn thấy thi thể nữ cảnh sát, vẻ mặt bọn họ rất khiếp sợ, bọn họ chỉ đang lo lắng vì nội dung cốt truyện bị thay đổi, cho nên mới lộ ra cảm xúc đó, hay là còn có ý nghĩa, sâu xa hơn?

Liệu có phải bọn họ đã sớm biết thân phận chân chính của nữ cảnh sát này, cho nên đối với cái chết của cô ta, bọn họ mới thất thố như thế?

Tô Bạch nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại hình ảnh lúc hắn chuẩn bị đi vào cục cảnh sát. Chiếc xe kia, bốn nam, một nữ, vẻ mặt và giọng điệu nói chuyện của bọn họ, có vẻ như hơi khoa trương, thậm chí có vẻ như hơi xốc nổi, một câu "chỉ dẫn của điện thoại di động" giống như quá mức tùy tâm sở dục, đúng thế là tùy tâm sở dục! (Thích làm gì thì làm).

Hơn nữa, ở chỗ này thế mà còn có thính giả đang ẩn náu.

Trong sáng, trong tối đều có người của bọn họ, bọn họ đang muốn làm gì?

Câu cá!

Đúng, bọn họ muốn câu cá, rất có thể đối tượng mà bọn họ muốn câu chính là những người thực tập như Tô Bạch!

Tô Bạch xoa huyệt thái dương, rốt cuộc đây là chuyện gì, lúc đầu lấy bối cảnh vụ án giết người hàng loạt ở Bạch Ngân làm thế giới chuyện xưa, vì sao lập tức trở nên phức tạp, khó bề phân biệt như thế?

Tô Bạch nằm trên giường, hắn vốn dĩ cho rằng mọi chuyện giống như Hải thiếu gia nói, chỉ cần mình không phải là nhân vật có liên quan đến nột dung cốt truyện trọng chuyện xưa, trên cơ bản sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng hiện tại giống như đã xuất hiện vấn đề, hơi thở nguy hiểm gần như đang ở rất gần.

Tô Bạch nhắm mắt lại, mang theo nhiều tâm tư, ngủ thiếp đi. Lúc này hắn không lo lắng sẽ gặp nguy hiểm, có người nhân lúc hắn ngủ say đến gần hắn, nguy hiểm muốn đến thì đến đi.

Một giấc ngủ này, hắn ngủ một mạch đến sáng hôm sau, tâm trạng hắn không tồi. Nhưng sau khi nghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình, tâm trạng Tô Bạch lại nhiều hơn mấy phần nặng nề, lo lắng.

Hiện tại phải chờ tin tức người chết tiếp theo, có phải câu chuyện vẫn dựa theo quỹ tích lúc đầu?

Chu cục trưởng cho Tô Bạch tạm thời nghỉ ngơi, nhưng Tô Bạch cũng không muốn tiếp tục ở lại một mình trong ký túc xá để chờ đợi, trước đó, hắn cảm thấy chính mình chỉ cần diễn cho tốt nhân vật này, ít nhất hắn có thể lẩn tránh nguy hiểm, hiện tại xem ra hắn có chút ngây thơ.

Tô Bạch rời khỏi ký túc xá, thậm chí đi ra khỏi một nơi tương đối an toàn như cục cảnh sát. Dĩ nhiên cái chết của nữ cảnh sát- nữ thính giả kia, thật ra đã chứng minh, trong cục cảnh sát cũng không có an toàn như trong tưởng tượng.

Tô Bạch dừng lại nhìn thoáng qua bảng thông tin, nơi này có ảnh chụp và tên cảnh sát. Tô Bạch chú trọng tìm cái tên Vương Hoành Thắng, hắn phát hiện ra Vương Hoành Thắng là một người đàn ông rất thanh tú, dĩ nhiên dáng vẻ chân thực của anh ta có phải giống như trong bức ảnh này hay không, điều này khó nói được.

Tô Bạch đứng ở trước cửa cục cảnh sát bắt một chiếc taxi, hắn nói ra một địa chỉ, chiếc xe taxi liền đưa hắn đến đó. Sau khi thanh toán tiền xong, Tô Bạch ngồi xuống một quán ven đường.

Hắn gọi một bát mỳ, một bát đậu xanh, trong lúc đang chờ, ánh mắt Tô Bạch do dự nhìn về phía con đường đối diện.

Tô Bạch vốn dĩ muốn thăm dò trước tình hình rồi mới bắt tay vào làm, nhưng hiện tại, hắn vẫn đi đến nơi xảy ra vụ án mạng tiếp theo.

Rất nhanh, đồ ăn được mang lên, Tô Bạch khẽ gật đầu với ông chủ, sau đó cầm đũa, cho thêm một ít ớt và giấm vào trong bát mỳ, đảo lên.

Đúng lúc trên con đường đối diện, có hai người đi tới, là hai người đàn ông.

Ánh mắt Tô Bạch bị hấp dẫn bởi mấy người này, bởi vì trong đó lại có một người là Vương Hoành Thắng.

Vương Hoành Thắng và một người cảnh sát khác mặc thường phục cùng nhau đi tới quán mỳ này, bởi vì Tô Bạch ngồi hướng khác, cho nên sau khi phát hiện ra người quen, Tô

Bạch vô thức quay người lại, vì thế bọn họ cũng không phát hiện ra Tô Bạch, bọn họ ngồi ngay phía sau Tô Bạch.

Tính cách hai người sáng sủa, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu khoe khoang, dẫn tới mấy người khách trong quán mỳ đều nhìn bọn họ.

Tô Bạch tiếp tục chậm rãi ăn mỳ, hắn rất bình tĩnh, thật ra đây cũng là một phương pháp ngụy trang của cảnh sát khi mặc thường phục, dù sao tất cả các cảnh sát mặc thường phục đều không thể giống như trong phim truyền hình hongkong, đeo tai nghe, cầm tờ báo, ngồi ở đó là được, có đôi khi, làm khoa trương như thế cũng là một cách tốt để che giấu mình.

Lúc này trên chiếc tivi đen trắng đang để kênh truyền hình trung ương, người dẫn chương trình trong đó đang nói về một câu chuyện xưa có chủ đề về "Kiên trì", anh ta nói rất sinh động, cũng rất cảm động.

Lúc này, Vương Hoành Thắng lại chỉ vào trên tivi, cười cười:

- Cái này thì tính là gì, đây cũng là kiên trì? Ha ha, có một lần tôi ra biển bơi, đột nhiên chân tay tôi bị chuột rút, chuyện này phải xử lý như thế nào, lúc đó tôi sợ muốn chết.

- Cậu đi qua biển rồi à?

Người cảnh sát mặc đồng phục ở bên cạnh biết anh ta đang khoác lác, nhưng lúc này cũng phối hợp theo.

- Đúng thế, tay chân tôi bị chuột rút, khi đó tôi liền dựa vào "cậu em nhỏ" của mình để bơi vào bờ, đây là dựa vào đâu? Đó là tinh thần kiên trì!

- Phụt!

- Phụt!

- Phụt!

Mấy người khách bàn bên cạnh nghe xong đều bật cười, mấy người phụ nữ cũng che miệng cười không ngừng.

Người cảnh sát bên cạnh Vương Hoành Thắng lại lắc đầu:

- Chuyện này thì tính là gì, để tôi kể cho cậu nghe một chuyện.

- Cậu nói đi.

- Có một lần tôi cũng ra biển bơi, sau đó chân tay tôi cũng bị chuột rút, tôi chính là dựa vào việc liên tục xuất tinh mới có lực đẩy ngược lên bờ, đó mới gọi là tinh thần kiên trì.

- Chuyện của cậu còn kém lắm, lúc trước tôi cũng đi bơi, sau đó chân tay tôi cũng lại bị chuột rút, nhưng lần này tôi không có tiếp tục kiên trì, tôi chỉ cần lấy JJ ra vẩy vẩy cho nó tự treo vào cây bên bờ rồi trôi vào.

Dù là người nghiêm túc như Tô Bạch nghe xong cũng cảm thấy buồn cười, hai người kia nói đùa rất thô tục, quả đúng là có năng lực.

Nhưng mà Tô Bạch đột nhiên nhìn thấy một bóng người đi vào ngõ nhỏ trước mắt.

Có biến!

Ánh mắt Vương Hoành Thắng cũng trở nên ngưng trọng, nhưng anh ta không có động tác tiếp theo, tiếp tục khoác lác với người cảnh sát ở bên cạnh.

Tô Bạch đứng lên, nhìn thoáng qua giá cả trên bảng hiệu, sau đó để tiền lên bàn, rời đi.

Không vào hàng cọp làm sao bắt được cọp con, lúc này làm rùa đen rút đầu thì cũng bị chém, ra ngoài cũng bị chém, Tô Bạch nguyện ý chọn cái trước, hơi thở nguy hiểm đã cách hắn càng lúc càng gần, thế giới chuyện xưa này là một bí ẩn, người thực tập căn bản không có cảm giác an toàn gì.

Đi vào trong ngõ nhỏ này chính là khu vực xảy ra vụ án tiếp theo, Tô Bạch tìm thấy một dấu vết ở chỗ thùng rác góc tường, hiển nhiên, đối phương đã giẫm lên thùng rác để leo tường.

Tô Bạch mím môi, lùi lại lấy đà, sau đó giẫm lên thùng rác, mượn lực nhảy lên, tay hắn nắm lấy tường, trực tiếp leo vào.

Sau khi xuống dưới, bên trong là một khu dân cư, Tô Bạch vừa mới đứng lên liền nhanh chóng nép mình ở góc tường, không có vội vàng đuổi theo dấu vết người vừa chạy vào.

Sau đó khoảng 20 giây sau, một bóng người cao lớn cũng từ trên tường nhảy xuống.

Một phút sau, Tô Bạch bỗng nhiên xông lên phía trước, nhảy dựng lên, đánh về phía cổ đối phương.

Tô Bạch không đến bắt hung thủ.

Mục đích hắn tới đây, vốn dĩ không phải vì hung thủ!

Chương 41 Phát Hiện Hung Thủ

Tô Bạch dùng hết sức mình để đánh, nơi này không phải nơi luận võ, cũng không phải nơi giao lưu gì, mà chính là vừa ra tay liền không chết không thôi.

Nhưng mà phản ứng của đối phương hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Tô Bạch, Tô Bạch nhìn thấy lỗ tai của đối phương đột nhiên giật giật, sau đó anh ta bỗng nhiên nghiêng người, dịch người sang một bên, chân quét ra phía sau lưng.

Thế tới như gió!

Chân anh ta đạp trúng bụng Tô Bạch, Tô Bạch nhất thời cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình giống như là rời khỏi vị trí ban đầu, nhưng hắn cũng không có bị đạp bay. Tay hắn đang giữ chặt lấy bắp đùi đối phương, giữ chặt một chân này của anh ta, một tay khác vẫn theo ý định ban đầu đánh vào người đối phương, chỉ là đối phương đã có đề phòng, nên cú đánh này của hắn không có đánh trúng vị trí cổ của đối phương, mà chính là đánh vào bả vai của đối phương.

“Bịch!”

“Bịch!”

Một giây sau, hai người đều ngã trên mặt đất.

Vương Hoành Thắng hít sâu một hơi, một tay xoa bả vai mình, một tay chống lên mặt đất đứng dậy, vẻ mặt anh ta lạnh lẽo.

Khóe miệng Tô Bạch tràn ra máu tươi, nhưng hắn cũng chậm rãi đứng lên, hơi thở của hắn có chút nặng nề, nhưng cả người không có bị Vương Hoành Thắng đánh cho tàn phế.

Nếu như người bình thường chịu cú đá mạnh như thế, có lẽ phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian, nhưng Tô Bạch không giống nhau, thể chất của hắn ở giữa phạm trù con người và vampire, chức năng và hoạt động của một số bộ phận trên cơ thể hắn cũng có chút kỳ quái, đã thiên về hướng không phải con người, cho nên bị đạp một nhát như vậy, mức độ thương tổn của hắn cũng nhẹ hơn bình thường.

- Ha ha, tôi không ngờ ở chỗ này còn có một thính giả đang ẩn mình.

Vương Hoành Thắng nới lỏng cổ áo, bày ra tư thế tiêu chuẩn của người luyện võ, từ trong giọng nói của anh ta, có thể thấy được, anh ta đã coi Tô Bạch giống như một thính giả, hơn nữa, có một điều rất rõ ràng, anh ta có một loại ác ý với thính giả.

Tô Bạch không phải là người tập võ, nhưng hắn có thể nhận ra được một số ít môn võ, mấy năm nay "Vịnh Xuân Quyền" xuất hiện nhiều trong tác phẩm văn học, mấy quyền anh ta vừa dùng cũng xuất hiện nhiều trên tivi và poster.

Tô Bạch lau đi khóe máu trên miệng, nhìn Vương Hoành Thắng, cười nói.

- Tôi là người thực tập.

- Trò đùa này không có gì hay để cười.

Một người thực tập không thể đổi lấy vật phẩm, căn bản không thể đạt được điểm cốt truyện, có thể biến thành một người có thể chất phi nhân loại sao?

Chỉ có trải qua ba nhiệm vụ, tích lũy được điểm cốt truyện, có thể đạt được quyền lợi của thính giả, mới có thể cải tạo và

cường hóa thân thể của mình.

Trước đó, Vương Hoành Thắng hiểu rất rõ lực đạo của một cước kia của mình, người bình thường bị trúng một cước đó, tuyệt đối không thể lập tức đứng lên như không có chuyện gì xảy ra như thế.

Vương Hoành Thắng không nói nhảm nữa, anh ta trực tiếp xông lên, động tác tàn nhẫn. Trước kia Tô Bạch có học qua một số kỹ năng cận chiến, nhưng hắn không thể so sánh với Vương Hoành Thắng. Nhưng may mắn hiện tại độ nhạy bén và tốc độ phản ứng của Tô Bạch vượt xa người bình thường, hắn chủ động lui về, Vương Hoành Thắng không bắt được tử huyệt của hắn, nhưng Tô Bạch cũng bị đánh không ít, tuy hiện tại Tô Bạch không phải người da dày thịt béo, nhưng năng lực chịu đựng thương tổn của hắn cao hơn người bình thường rất nhiều, tạm thời có thể gánh chịu được.

Thật ra hai bên đều trang bị súng, nhưng cả hai đều ăn ý không dùng súng.

- Các người là ai?

Lúc này, ở trên ban công lầu hai có một người phụ nữ đi ra, trong tay cô ta cầm một cái chậu nhựa, ở đó còn có quần áo vừa được lấy ra từ máy giặt, đây là dự định đi phơi quần áo.

Trong nháy mắt, Vương Hoành Thắng và Tô Bạch đều dừng tay lại, ánh mắt hai người đều dừng lại trên người phụ nữ kia.

- Tôi muốn báo cảnh sát!

Người phụ nữ kia nói xong câu này liền đi vào trong phòng, cũng không biết cô ta thật sự đi báo cảnh sát hay chỉ là hù dọa người. Dĩ nhiên, khả năng trước tương đối lớn, dù sao hiện tại Bạch Ngân liên tục xảy ra vụ án giết người, ý thức cảnh giác và đề phòng của dân chúng đã ở trong tình trạng

khẩn trương cao độ, thậm chí có thể nói là thần hồn nát thần tính cũng không sai.

Nhưng trong đầu Tô Bạch và Vương Hoành Thắng đang không ngừng hiện lên một tin tức.

"Vào 5 giờ 45 phút chiều ngày 19 tháng 1 năm 1998, một cô gái họ Đặng 27 tuổi sống ở đường Thủy Xuyên đã bị giết trong nhà."

Người phụ nữ vừa mới đi ra lại đi vào chính là người chết!

- Cậu thật sự là người thực tập?

Vương Hoành Thắng hỏi.

- Không thể giả được.

Tô Bạch trả lời anh ta.

Lúc người phụ nữ đi vào bên trong còn chưa đến một phút đồng hồ, bên trong bỗng nhiên truyền tới tiếng "loảng xoảng".

Đồng tử của Vương Hoành Thắng và Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại. Vương Hoành Thắng không nói hai lời, xông thẳng về phía trước, nhảy lên, nắm lấy ban công, sau đó dựa vào lực trên cánh tay, bật người lên. Nói cho cùng, anh ta cũng là người luyện võ, thân thủ này không phải thứ người bình thường làm được.

Tô Bạch không có lựa chọn leo lên ban công như Vương Hoành Thắng, hắn lựa chọn chạy về cửa sau của chung cư này, dự định từ nơi đó đi vào, coi như cũng là một loại ngăn cản.

Mở cửa ra liền thấy một cầu thang bộ, Tô Bạch nhanh chóng đi lên nhà người phụ nữ kia, lúc này Vương Hoành Thắng đã đứng trong phòng khách. Trên ghế sofa trong phòng khách, có một người phụ nữ đang nằm, cô ta chết rồi.

Cổ cô ta bị cắt, chiếc váy ngủ bị xé rách, phía dưới đều lộ ra, hơn nữa trong không khí còn có mùi tanh giống như hải sản và dịch thể màu trắng đục còn sót lại trên người cô ta.

Những căn nhà ở trong khu dân cư này không có phong cách thiết kế giống như trong tương lai, trong nhà có một lối vào và một lối ra. Cửa ra chính là cửa mà Tô Bạch vừa đi thang bộ lên.

Vương Hoành Thắng nhìn về phía Tô Bạch, Tô Bạch cũng nhìn anh ta, trước đó hai người còn liều chết chém giết, hiện tại bọn họ cũng biết không thể không tạm thời bỏ qua. Trong đầu Tô Bạch đã xuất hiện một ý nghĩ, trong thế giới chuyện xưa này, có phải đã tách ra làm hai phe người thực tập và thính giả, song phương đã bắt đầu đối kháng, thậm chí là chém giết lẫn nhau.

Thính giả cố ý đi rêu rao khắp nơi,thậm chỉ là giấu mình để tìm kiếm người thực tập, mà người thực tập cũng đang tiến hành một loại phản kích tàn nhẫn, cái chết của người nữ cảnh sát kia chính là một hình thức phản kích.

Thế nhưng, có thể chắc chắn rằng thính giả cường đại hơn người thực tập, đây đã là suy nghĩ ở trong tiềm thức, nhưng khi nhìn thấy thân thủ của Vương Hoành Thắng, Tô Bạch bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, đó chính là, nếu như thực lực của người thực tập đều rất mạnh, ở trong hiện thực, bọn họ cũng là người tàn nhẫn, đều là tinh anh, như vậy, để bọn họ đối mặt với thính giả có cấp bậc không cao lắm, thậm chí là thấp nhất, hình như cũng không có chênh lệch nhiều.

Vương Hoành Thắng ra hiệu cho Tô Bạch, ý của anh ta, anh ta đến nhà bếp và nhà vệ sinh kiểm tra, Tô Bạch qua kiểm tra hai phòng ngủ.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Hai người đi rất chậm, giống như đang lo lắng đối phương bỗng nhiên tập kích, khi khoảng cách song phương đủ xa, hai người mới tăng tốc.

Tô Bạch đi vào phòng ngủ chính, nơi này trang trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường, trên giường, ngay cả đệm và chăn đều không có, trên tư liệu viết một cô gái họ Đặng, có nghĩa là cô ta chưa kết hôn, có lẽ cô ta sống ở đây một mình, đây chính là nguyên nhân cô ta gặp phải cảnh ngộ bị giết.

Gầm giường trong phòng ngủ chính rất thấp, căn bản không thể trốn được, Tô Bạch xoay người, bước sang phòng bên, trong này có hơi người sống hơn nhiều, trên giường có đệm có chăn, trên sàn nhà còn trải thảm.

Ở trong này có thể thấy được quần áo và đồ trang điểm ở khắp nơi, có lẽ người phụ nữ họ Đặng thích sự yên tĩnh, cho nên lựa chọn căn phòng này để nghỉ ngơi.

Tô Bạch bước đến bên giường, hắn không có phát hiện ra điều gì khác thường, sau đó hắn xoay người, nhìn thoáng qua gầm giường, cũng không có gì lạ, Trên bàn trang điểm cũng không có dấu vết gì.

Lúc kiểm tra nơi này, Tô Bạch vô thức căng thẳng, có vết xe đổ của người giấy, hiện tại đối với boss trong chuyện xưa, hắn rất thận trọng.

Lúc Tô Bạch kéo rèm cửa ra, ánh nắng chiếu vào, ngay sau đó, một tiếng hít thở rất nhỏ truyền đến.

Trong nháy mắt, trong lòng Tô Bạch nhấc lên sóng to gió lớn.

Hung thủ ngay sau hắn.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Tô Bạch có thể nhìn thấy chiếc tủ quần áo ở sau giường, nơi đó vừa có tiếng hít thở truyền đến.

Không sai, tuyệt đối là tiếng hít thở!

Tên gia hỏa kia, hung thủ giết người đang trốn trong tủ quần áo!

Đó là chỗ thích hợp nhất để lẩn trốn, cũng là nơi trước đó Tô Bạch cố ý không kiểm tra.

Lúc này, Tô Bạch lặng lẽ đi ra phòng khách, mà Vương Hoành Thắng cũng đã đi ra.

- Không có.

Vương Hoành Thắng nói.

- Chỗ tôi cũng không có.

Tô Bạch báo cho anh ta.

- Như vậy lần này lại không có thu hoạch được gì.

Vương Hoành Thắng nhìn thoáng qua thi thể.

- Không, ít nhất chúng ta có thể xác định một chuyện.

Tô Bạch nói.

- Chuyện gì?

- Có lẽ tên hung thủ kia bị bệnh xuất tinh sớm.

Từ chỗ ban công đi vào nhà, Tô Bạch và Vương Hoành Thắng chỉ mất khoảng hai phút, hung thủ không chỉ giết được người còn có thể bắn tinh, quả thực rất nhanh.

Vương Hoành Thắng khẽ gật đầu, sau đó đi tới.

- Cậu qua chỗ tôi kiểm tra, tôi qua bên cậu kiểm tra lại một lần.

Kiểm tra chéo?

Được thôi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, đi vào trong nhà vệ sinh.

Vương Hoành Thắng đi vào phòng ngủ chính, anh ta không thu hoạch được gì, sau đó anh ta đi vào phòng bên cạnh, lúc anh ta vừa vào phòng, bỗng nhiên giọng nói của Tô Bạch vang lên.

- Hung thủ ở ngay trong tủ treo quần áo, cậu nhanh bắt anh ta lại, đừng để cho anh ta chạy thoát.

"…" Vương Hoành Thắng.

Chương 42 Thay Thế Hung Thủ

"@#$%…"

Trong lòng Vương Hoành Thắng muốn chửi Tô Bạch một ngàn câu, anh ta bỗng nhiên xoay người, lúc này trong không khí cũng có tiếng động truyền tới, Vương Hoành Thắng nhanh chóng làm ra phản ứng, giống như là lúc trước anh ta tránh né Tô Bạch đánh lén, tốc độ phản ứng của anh ta, quả thật kinh người.

Nhưng mà lần này anh ta không trốn kịp, bởi vì đây là viên đạn, hơn nữa còn dùng súng giảm thanh để bắn, cho nên âm thanh rất nhỏ. Cho dù Vương Hoành Thắng có phản ứng nhanh, tốc độ của anh ta có nhanh đến mấy cũng không nhanh hơn viên đạn.

"Đoàng!"

Ngực Vương Hoành Thắng trúng đạn, cả người ngã xuống đất, nhưng một giây sau, anh ta chống một tay lên sàn nhà, ổn định lại cơ thể, một tay khác lấy súng ra.

"Bịch!"

Vương Hoành Thắng chỉ cảm giác bàn tay mình tê dần, súng của anh ta đã bị đánh bay mất, ngay sau đó, cửa tủ quần áo bị đá văng ra, một người xông ra, trực tiếp đạp về phía Vương Hoành Thắng.

Vương Hoành Thắng giơ hai tay lên, muốn bắt được chân đối phương, nhưng một giây sau, chân của đối phương đổi, thay vì đạp, chuyển sang giẫm mạnh lên ngực Vương Hoành

Thắng, nơi này vừa mới trúng đạn, Vương Hoành Thắng nôn một ngụm máu tươi ra ngoài.

Một giây sau, người kia xoay người đi.

“Đoàng!”

Tô Bạch chạy tới ngăn cản nhưng lại bắn hụt.

Ngay sau đó, Tô Bạch xông vào phòng ngủ, một lần nữa giơ súng, đối phương cũng cầm súng, súng đối súng.

Vương Hoành Thắng bị trúng đạn, sau đó vết thương còn bị giẫm vào một chân, nếu như anh ta không phải là người tập võ, có lẽ lúc đó anh ta đã sớm bất tỉnh, nhưng lúc này cả người anh ta vô lực, nằm trên mặt đất, chỉ có thể há miệng thở dốc.

Tô Bạch nhìn người đối diện, đối phương mặc một chiếc áo mưa che người, đồng thời còn đeo một chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không để che mặt mình, nhưng ánh mắt của anh ta lại lóe lên sự tàn nhẫn và độc ác.

- Anh đã bị bắt.

Tô Bạch nói một câu vô nghĩa.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Đối phương bóp cò súng, Tô Bạch cũng bóp cò súng.

Bả vai Tô Bạch trúng đạn, cả người hắn dựa vào vách tường, đối phương cũng trúng đạn, nằm ở trên trường.

Nhưng hai bên cũng không vì thế mà ngừng bắn.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Thân thể của đối phương dường như không bị cuộc đọ súng này làm ảnh hưởng. Sau khi từ trên giường đứng lên, anh ta cử động rất linh hoạt, còn Tô Bạch, sau hai phát súng, người hắn có chút lảo đảo, nhất là khi đối phương trực tiếp đến gần, súng trong tay Tô Bạch bị đối phương chế trụ, ném xuống mặt đất.

Trong tay đối phương có một lưỡi dao, anh ta lấy tốc độ rất nhanh, xẹt qua vị trí cổ của Tô Bạch, hai tay Tô Bạch che lấy cổ, ngồi xổm xuống.

Đối phương lại dùng chân đá lên người Tô Bạch, đánh cho Tô Bạch nằm trên đất.

Nhưng mà, trong nháy mắt, Tô Bạch nên hấp hối lại bỗng nhiên bật dậy, hai tay ôm lấy eo đối phương, dùng lực làm đối phương ngã xuống bàn trang điểm.

"Ầm!"

Chiếc gương trên bàn trang điểm vỡ vụn, cuối cùng trong mắt của đối phương cũng lộ ra vẻ sợ hãi, hiển nhiên, lúc đầu anh ta cho rằng, Tô Bạch bị đạn bắn, nhất định sẽ đánh mất năng lực hoạt động, thậm chí chỉ có thể chờ đợi cái chết, nhưng lúc này, sức lực mà Tô Bạch thể hiện ra khiến anh ta có chút khó tin.

Một tay Tô Bạch nắm chặt một mảnh kính vỡ, sau đó không nói hai lời liền đâm xuống ngực của đối phương.

Nhưng mà, hắn chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn, mảnh thủy tĩnh vỡ vụn.

Con mẹ nó, tên này mặc áo chống đạn!

Cuối cùng đối phương cũng kịp phản ứng, một chân đạp trúng bụng dưới của Tô Bạch, đạp Tô Bạch ngã xuống giường, sau đó anh ta lập tức chạy ra khỏi phòng ngủ, dự định chạy trốn.

- Đuổi theo, mau đuổi theo.

Vương Hoành Thắng hấp hối, chỉ tay lên, nói với Tô Bạch.

Sau đó, anh ta lập tức nhìn thấy hai mắt Tô Bạch đỏ ngầu nhìn anh ta, lúc này trong lòng Vương Hoành Thắng lộp bộp.

Tô Bạch nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi, cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, liền xông ra ngoài phòng ngủ, đuổi theo.

Vương Hoành Thắng cảm thấy mình vừa đi dạo một vòng trước quỷ môn quan, anh ta nằm trên mặt đất, tiếng súng vang lên, như vậy rất nhanh liền có đồng nghiệp cảnh sát xuất hiện, một phát súng kia của đối phương cũng không có bắn trúng vào chỗ hiểm, nhìn giống như bắn vào ngực anh ta, lại chỉ là vết thương da thịt, một cước kia của đối phương mới là mấu chốt, gần như khiến anh ta mất hết sức lực, dùng cách nói trong tiểu thuyết võ hiệp mà thôi, đây là cách đánh tan nội lực của anh ta, trong thời gian ngắn, anh ta sẽ mất đi năng lực hoạt động.

…….

Mắt Tô Bạch đã đỏ ngầu, nhưng cũng vì thế mà tốc độ của hắn càng trở nên nhanh hơn, giống như một con dã thú đang đói khát, điên cuồng đuổi theo con mồi của mình.

Đối phương hiển nhiên biết rõ hoàn cảnh nơi này, mỗi lần anh ta đều chạy về phía đường nhỏ, hơn nữa ở một mức độ nào đó, thân thủ của anh ta còn tốt hơn Vương Hoành Thắng một bậc, những chướng ngại vật với người bình thường, anh ta đều có thể vượt qua một cách đơn giản.

Đuổi theo được khoảng năm phút, Tô Bạch có cảm giác người mình giống như nhũn ra, hắn cần máu tươi, vô cùng cần máu tươi, hắn không đuổi theo nổi nữa, cũng không đuổi kịp.

Khi đối phương nhảy qua bức tường, Tô Bạch tốn rất nhiều thời gian hơn trước mới leo lên được bờ tường, sau đó nhảy xuống, chạy ra khỏi đầu ngõ, hắn nhìn thấy rất nhiều cảnh sát đứng ở đó!

Làm sao có thể!

Người kia biến mất.

Tô Bạch cũng là cảnh sát, nhưng lúc này hắn không có ra ngoài chạm mặt bọn họ, mà là trực tiếp từ một bên khác, leo vào lại bên trong tường.

……

Vương Hoành Thắng được đưa lên xe cấp cứu, xe nhanh chóng lái về phía bệnh viện, ở một giao lộ, xe bỗng nhiên dừng lại.

Một bác sĩ đi theo cạnh Vương Hoành Thắng liền hỏi phía trước xảy ra chuyện gì, tình hình người bị thương rất nghiêm trọng, không thể trì hoãn, cần nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Tài xế mở cửa sổ nhỏ thông với phía sau ra.

- Có cảnh sát.

"Cạch!"

Tô Bạch mở cửa xe cấp cứu, sau đó lấy ra thẻ cảnh sát của mình ra.

- Tôi có một số chuyện muốn nói với cảnh sát Vương, đây là bí mật, các người đi lên ghế trước ngồi.

- Điều này không được, thương thế của anh ta rất nặng.

Bác sĩ rất kiên trì với chức trách nghề nghiệp của mình.

- Bác sĩ, nghe theo anh ta đi, tôi tạm thời không có chuyện gì, không chết được, nếu như làm chậm trễ không bắt được

hung thủ, sẽ còn nhiều người bị hại, tôi bị thương cũng không yên lòng!

Lúc này Vương Hoành Thắng lên tiếng nói giúp Tô Bạch.

Bác sĩ không nói gì nữa, anh ta đi xuống xe cùng y tá, ngồi ở phía trước xe.

Tô Bạch lên xe, đóng cửa xe lại.

Xe cấp cứu lại một lần nữa lăn bánh, đi về phía bệnh viện.

Tô Bạch đóng cửa sổ thông phía trước và phía sau lại, sau đó nhìn về phía Vương Hoành Thắng.

- Cậu không mất máu nhiều chứ?

- Cũng không mất nhiều máu lắm.

Vương Hoành Thắng thẳng thắn trả lời.

- Thế thì được.

Tô Bạch cười, cởi mũ của mình ra. Hôm nay, hắn đội mũ cả ngày, nhưng lúc này đây, khi hắn cởi mũ ra, Vương Hoành Thắng nhìn thấy một gương mặt trắng bệch.

Tô Bạch không để ý tới ánh mắt của Vương Hoành Thắng, trực tiếp ra tay, lấy xuống túi máu đang truyền cho Vương Hoành Thắng, đưa lên bên miệng mình để hút, hút rất nhanh.

Vương Hoành Thắng nhíu mày nhìn Tô Bạch, chờ Tô Bạch hút sạch túi máu, cuối cùng trên mặt hắn cũng có chút huyết sắc.

- Phù…

Tô Bạch phát ra một tiếng thở dốc thỏa mãn.

Hắn thật vất vả mới có thể lấy được hộp châu, lại không kịp mang vào thế giới chuyện xưa, nếu như có hạt châu đỏ ở

đây, cho dù chỉ là một viên, hắn cũng không bị làm cho chật vật như thế.

- Cậu đổi lấy thể chất gì?

- Vampire.

Tô Bạch trả lời, sau đó hắn lại tiếp tục tìm kiếm thêm một túi máu, lần này hắn hút tương đối chậm, hiển nhiên là đã vượt qua cảm giác đói bụng như điên dại kia.

- Cậu không có đuổi kịp, đúng không?

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Người kia có thân thủ lợi hại hơn cậu.

- Qủa thực là lợi hại.

Tuy lúc đầu Vương Hoành Thắng bị Tô Bạch chơi đểu, sau đó lại bị đối phương đánh lén cho không kịp chở tay, nhưng anh ta đã so chiêu qua với hung thủ, thân thủ của đối phương rất nhanh, cũng rất độc ác, rõ ràng là một người tập võ, hơn nữa không phải là một danh một chính phái, có chút gì đó ngang tàng.

- Súng lục lại còn mang theo ống giảm thanh, trên người còn mặc áo chống đạn, ha ha.

Tô Bạch bắt đầu nhớ lại.

Lúc này, Vương Hoành Thắng không có tiếp tục truy cứu chuyện mình bị Tô Bạch hố nữa, bởi vì điều này không có ý nghĩa gì, hơn nữa, lúc quan trọng, Tô Bạch đã đi ra, nếu không anh ta cũng chết chắc, Tô Bạch không có làm tuyệt tình.

- Có liên quan gì đến thân phận hung thủ?

Vương Hoành Thắng hỏi.

Tô Bạch lấy một tờ giấy từ trong túi áo ra, đặt ở trước mặt Vương Hoành Thắng.

- Tờ giấy này, cậu cũng có?

Vương Hoành Thắng khẽ gật đầu.

Có lẽ, mọi người đi vào thế giới chuyện xưa này đều có nó, ngay từ đầu liền có, nó là manh mối do Phát Thanh Khủng Bố gửi đến cho thính giả và người thực tập.

- Cậu nhớ lại xem năm đó hung thủ giết những người nào?

Tô Bạch chỉ vào trên tờ giấy, nói:

- Đều là những người sống một mình hoặc là phụ nữ đêm khuya ra ngoài, điều này có ý gì? Có nghĩa là hung thủ chẳng qua là một kẻ hèn, một kẻ biến thái, năng lực đối kháng không mạnh, một kẻ đáng thương.

- Nhưng tên gia hỏa mà chúng ta vừa gặp phải là người như thế sao?

- Kẻ đó đánh ngã cậu và tôi, còn có súng lục giảm thanh, áo chống đạn.

- Ý của cậu là?

Vương Hoành Thắng hiểu suy nghĩ cả Tô Bạch, vẻ mặt anh ta khiếp sợ.

- Đúng thế, tôi cho rằng có người giống như chúng ta, đang bắt chước hoặc là thay thế hung thủ giết người trong vụ án lịch sử, để tiếp tục gây án!

Chương 43 Rất Loãng, Rất Loãng

Xe cấp cứu đã đến bệnh viện, Vương Hoành Thắng được đưa đến phòng cấp cứu, Tô Bạch ngồi ở bên ngoài, một tay chống cằm.

Hải thiếu gia đã nói, trong ba lần làm nhiệm vụ đầu tiên của người thực tập, bình thường chỉ cần cẩn thận một chút là được, không cần liều mạng liền không xuất hiện vấn đề gì lớn, nhưng hình như hắn quá đen thì phải. Lần đầu tiên, quả thực là rất dễ dàng, có hai lão quỷ đến giúp, hai người đó còn đồng quy vu tận với người phụ nữ công sở kia. Nhưng lần thứ hai, tình thế quả đúng là ngàn cân treo sợi tóc, hiện tại là lần thứ ba, cũng không phải đơn giản.

Nhất là từ những lời Vương Hoành Thắng đã nói, lần này người thực tập và thính giả hình như đang đối đầu. Hơn nữa, nếu như lần này người thực tập đều có bản lĩnh hơn người như Vương Hoành Thắng, quả thật là đủ tư cách đấu lại thính giả.

Hiện tại đã có một thính giả chết rồi, nữ cảnh sát kia đã là người đầu tiên.

Điều này có nghĩa là mâu thuẫn giữa hai bên, nhất định phải đến mức độ thấy máu.

Lúc này, bởi vì ở khu Bạch Ngân lại xảy ra án mạng, cảnh sát đều bận rộn, cho nên cũng không có ai lo lắng đến Vương Hoành Thắng đang bị thương, hơn nữa, sau khi Vương Hoành Thắng được đẩy ra từ trong phòng cấp cứu, bác sĩ cũng nói anh ta đang hôn mê, không thể lấy lời khai của nhân chứng.

Tô Bạch đi vào phòng chăm sóc đặc biệt với Vương Hoành Thắng, rót một cốc nước cho anh ta.

- Bác sĩ và y tá đều đi ra ngoài, nơi này cũng không có camera.

Lúc này, Vương Hoành Thắng mới mở mắt ra, miễn cưỡng ngồi dậy, cầm lấy cốc nước, uống một ngụm, thể trạng của người luyện võ thật sự mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nhất là ở trong thời đại khoa học kỹ thuật hiện tại, phần lớn tố chất thân thể của con người đang giảm xuống, cho nên thân thể của những người chú trọng vào luyện võ càng thêm nổi bật, tố chất thân thể của họ cũng tốt hơn.

Dĩ nhiên, cho dù tố chất thân thể của Vương Hoành Thắng có tốt cũng không thể so với người có một nửa dòng máu Vampire như Tô Bạch.

- Buồn chết tôi rồi.

Vương Hoành Thắng kéo cổ áo ra, nhìn qua Tô Bạch.

- Đợi lát nữa sẽ có người tới.

- Đều là người thực tập?

Vương Hoành Thắng khẽ gật đầu.

- Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện này là gì không?

Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh giường, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, không chút nào để ý nơi này là bệnh viện.

- Tôi vốn dĩ không chắc chắn cậu có phải là người thực tập hay không, hiện tại thì tôi có thể chắc chắn rồi.

- Vì sao?

- Bởi vì cậu không biết nhiệm vụ chủ tuyến là gì.

Tô Bạch ngạc nhiên nhìn Vương Hoành Thắng:

- Lần này nhiệm vụ chủ tuyến không phải là bắt lấy hung thủ sao?

Vương Hoành Thắng lắc đầu.

- Suy nghĩ của cậu quá cứng ngắc rồi, lần này, bắt được hung thủ chỉ là nhiệm vụ chủ tuyến 2, còn có nhiệm vụ chủ tuyến 1, có một việc, chắc hẳn cậu đã biết, phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến 1 chắc chắn lớn hơn phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến 2 rất nhiều.

Tô Bạch khẽ gật đầu, điều này lần trước, hắn đã cân nhắc rất nhiều, sau đó mới lựa chọn hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 2, mà không phải lựa chọn nhiệm vụ chủ tuyến 1, không thể hoàn thành.

- Lần này, nhiệm vụ chủ tuyến 1 chính là giết chết người thực tập, ha ha.

Vương Hoành Thắng đặt cốc nước lên tủ đầu giường, lúc này anh ta đang bị thương, hô hấp khó tránh khỏi có chút dồn dập, trước ngực anh ta lên xuống chập trùng, sau đó ho khan.

- Cho nên, vì lẽ đó, chúng ta, tất cả những người thực tập tham gia vào chuyện xưa này, đều là mục tiêu đuổi giết của những thính giả kia.

Tô Bạch hơi nheo mắt lại, từ chối cho ý kiến, tiếp tục hút thuốc.

- Cậu muốn hỏi tôi, làm sao chúng tôi lại biết được, đúng không?

- Ừ.

- Thật ra, cậu là một trường hợp đặc biệt.

- Ồ?

- Bởi vì lần này, tất cả những người thực tập tham dự vào trong câu chuyện xưa này, ngoại trừ cậu, chúng tôi đều có quen biết trong thế giới hiện thực.

Tô Bạch phun ra một vòng khói.

- Ở đâu?

- Trên internet, trong số chúng tôi có một người đăng một bài trên internet, lấy một phương thức mơ hồ để kể lại lần đầu tiên thực hiện nhiệm vụ trong chuyện xưa của anh ta, người bình thường chỉ cho đó là một câu chuyện linh dị khủng bố để xem, chỉ có những người như chúng tôi, những người chân chính tham dự vào câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố mới có thể phát hiện ra điểm đặc biệt, sau đó chúng tôi để lại phương thức liên lạc trên diễn đàn, tạo nên một nhóm.

- Ý của cậu là, nhóm người các cậu đều bị kéo vào trong thế giới chuyện xưa lần này?

- Đúng thế, nhưng nhóm này cũng không có bao nhiêu người, chỉ có năm người mà thôi.

- Cho nên, các người bắt đầu hoài nghi?

- Đúng thế, chúng tôi bắt đầu nghi ngờ, bởi vì trong năm người chúng tôi, không có người nào là đơn giản, tôi còn tính là tương đối tốt, tôi mở võ quán, bốn người còn lại đều là những kẻ vơ vét Thiên Môn, ha ha, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không tốt đến mức cho năm người chúng tôi tụ tập thành một nhóm, cho nên, ngay từ đầu liền có người đưa ra luận điểm này, sau đó biểu hiện của những thính giả kia đều phù hợp với luận điểm này. Chúng tôi chọn người phụ nữ kia để khai đao, trước khi cô ta chết, chúng tôi đã chứng minh được luận điểm này là đúng.

- Trong chuyện xưa lần này, mọi chuyện không có đơn giản như thế, có hung thủ, có manh mối, nhưng lại có bối cảnh càng

lớn hơn, nó cũng không phải là vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân chưa được giải quyết trong lịch sử, đây chính là một cuộc chém giết giữa thính giả và thực tập.

- Chẳng qua trong trận chiến này có quy tắc, không thể ở trước mặt người ngoài để lộ ra thân phận của mình, không thể gây ra sự thay đổi và hỗn loạn trong nội dung cốt truyện, cho nên hai bên đều rất cẩn thận.

Tô Bạch vẫn yên lặng lắng nghe, Vương Hoành Thắng tin tưởng hắn không phải thính giả mà chính là người thực tập, là bởi vì lúc đó Tô Bạch liều mạng với hung thủ giết người, không có ý bỏ đá xuống giếng với Vương Hoành Thắng, hoặc là cố ý để Vương Hoành Thắng chết trên tay hung thủ, Tô Bạch nhiều nhất cũng chỉ hố Vương Hoành Thắng một chút mà thôi. Nếu như nói hắn là thính giả, như vậy nếu như Vương Hoành Thắng chết đi, điều này lại đang có lợi cho thính giả. Hơn nữa những thính giả còn ước gì hung thủ bị bắt chậm một chút, vụ án chậm chạp không được phá, nếu không nhiệm vụ chủ tuyến 2 sẽ hoàn thành nhanh hơn nhiệm vụ chủ tuyến 1, không phù hợp với việc tối đa hóa lợi ích của thính giả trong sự kiện lần này.

Lúc này, ở bên ngoài phòng có người đi đến, sau đó liền mở cửa đi vào, ba người, hai nam, một nữ.

Một người đàn ông trong đó khiến Tô Bạch khiếp sợ, những hắn cảm thấy đây cũng là điều hợp lý.

Chu cục trưởng cởi mũ đặt ở bên giường, đi đến bên người Vương Hoành Thắng, đưa tay sờ lên vết thương của anh ta, hỏi.

- Cậu cảm thấy thế nào?

- Còn tốt, tôi nằm thêm ở đây một buổi tối liền có thể hoạt động được.

- Ha ha, thân thể này thật đúng là khiến cho ông già như tôi hâm mộ.

Chu cục trưởng nhìn về phía Tô Bạch, trầm giọng nói:

- Lần này, người thực tập không chỉ có chúng ta mà còn có cả cậu ta?

- Đúng thế, cậu ta cũng là người thực tập, nhưng cậu ta đã đổi thể chất?

- Ồ? Người thực tập có thể kiếm được điểm cốt truyện, lại còn có thể đổi được thể chất, rất lợi hại, không tồi.

Tô Bạch nghiêng người nhìn Chu cục trưởng, hiện tại hắn không còn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời như ban ngày, chỉ khẽ gật đầu.

Đồng thời, trong lòng Tô Bạch càng cảm thấy kiêng kỵ với người Chu cục trưởng này, sau khi đổi thân phận, ông ta còn có thể dung nhập vào thân phận lãnh đạo một cách hoàn mỹ, đủ để thấy được năng lực của ông ta mạnh như thế nào, ngoài ta còn có tâm thái đáng sợ, hoặc là nói, trong hiện thực Chu cục trưởng không phải là một nhân vật nhỏ.

Một người mập khác ngồi xuống bên cạnh giường, cầm lấy cốc nước trên tủ đầu giường, một hơi uống sạch, lúc này mới lau miệng.

- Con mẹ nó chứ, các người đều ở trong cục cảnh sát làm cảnh sát, dựa vào đâu mà cái Phát Thanh Khủng Bố đáng chết kia lại ném ông đây vào làm đầu bếp trong căng tin cục cảnh sát.

- Đổng béo, nếu như cậu không muốn nấu cơm, tôi có thể phê chuẩn cho cậu nghỉ, cậu có thể danh chính ngôn thuận nghỉ ngơi.

- Được đó, ha ha ha, làm sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ.

Đổng béo sờ lên bụng, cười nói.

- Dù sao ông cũng chính là cục trưởng.

Người còn lại là một nữ cảnh sát, cô ta có gương mặt trái xoan, hơi gầy, an tĩnh đứng đó, có loại cảm giác người sống chờ gần.

Lúc này, Vương Hoành Thắng đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Cửu muội đâu, sao cô ấy còn chưa tới?

- Đúng đó, Cửu muội đâu?

Đổng béo giống như cũng chợt nhớ tới.

- Bởi vì vụ án mới xuất hiện, Cửu muội đang bận một chút việc, cho nên đến muộn, nhưng cũng nhanh thôi.

Chu cục trưởng nói.

- Để tôi đi gọi cô ấy.

Người phụ nữ lạnh lùng nói.

Lần này xem như mượn cơ hội đến thăm Vương Hoành Thắng, đám người thực tập tụ họp, Cửu muội nhất định phải đến tham dự.

- Tôn Phỉ, cô qua mượn điện thoại ở quầy lễ tân bệnh viện gọi đi.

Chu cục trưởng đưa ra ý kiến.

- Ừm.

Tôn Phỉ khẽ gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh.

Mấy người đàn ông trong phòng bệnh đều tìm chỗ ngồi xuống, nhưng bọn họ còn chưa ngồi được nóng mông, cửa

phòng bệnh lại một lần nữa được mở ra, Tôn Phỉ đứng ngoài phòng bệnh.

- Cửu muội đến rồi.

Tôn Phỉ nói.

- Người đâu?

Chu cục trưởng hỏi.

- Ở chỗ đầu bậc thang, chết rồi.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Hoành Thắng còn đang bị thương đều vội vàng chạy đến chỗ đầu bậc thang tầng này, ở phía sau cửa đã có máu tươi chảy ra, trước đó thi thể hẳn là bị giấu phía sau cửa.

Cửu muội là một cô gái còn trẻ, lúc này cổ của cô ta bị cứa, quần bò bị cởi đến đầu gối.

Chết rồi.

Đã chết.

Cách giết giống như vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân.

Tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Lúc này, Đổng béo đánh mạnh vào vách tường:

- Đáng chết, đây là do đám người thính giả phản kích!

Tô Bạch ngồi xổm xuống, đưa tay sờ lên âm hộ của Cửu muội, hắn cho ngón tay vào bên trong khu vực màu đen, sau đó liền lấy tay ra, trên tay hắn là dịch thể.

- Là do một người làm, chính là tên hung thủ hôm nay đã dựa theo quá trình để giết người.

- Làm sao cậu có thể khẳng định được như thế.

Chu cục trưởng hỏi.

- Bởi vì…

Tô Bạch giơ ngón tay của mình lên cho người xung quanh nhìn.

- Tinh dịch rất loãng, chính các người có thể thử xem, một người, nếu như trong một ngày đã xuất tinh một lần, lần sau, lượng tinh dịch sẽ loãng hơn rất nhiều. Đây là kiến thức thông thường.

Chương 44 Mở Mắt Ra

Trước khi người của cục cảnh sát đến nơi này, đám người Chu cục trưởng đều tránh đi, sau đó lần lượt giả bộ giống như vừa nhận được tin tức liền đến, coi như là tránh khỏi hiềm nghi, dĩ nhiên, quan trọng nhất là tránh né đám thính giả, so sánh với năm thính giả, đám người thực tập này còn có thể coi là ẩn mình trong bóng tối, đây cũng là ưu thế lớn của bọn họ.

Quả thật, sau khi nghe Tô Bạch giải thích, đám người Chu cục trưởng cũng không kiên trì tiến hành phản kích với thính giả. Nếu như là thính giả, có lẽ sẽ không chỉ đơn giản là giết một người, đối phương rõ ràng cũng có năm người, nếu như đám người thính giả thật sự phát hiện ra nhóm người này, có khả năng sẽ diễn ra một trận chiến, mà không phải là tiếp tục lén lút.

Dĩ nhiên, sự tình còn có cốt truyện chính, hơn nữa cũng có rất nhiều loại khả năng.

Nhờ phúc của người nữ cảnh sát đã chết, Tô Bạch vẫn còn đang ở trong kỳ nghỉ, cho nên hắn tiếp tục ở lại trong bệnh viện, buổi sáng hắn đi mua chút đồ ăn về bệnh viện, cùng ăn sáng với Vương Hoành Thắng.

- Trong số các người, ai là người giết nữ cảnh sát kia?

Tô Bạch đột nhiên hỏi.

Vương Hoành Thắng đang uống sữa đậu nành, nghe thấy Tô Bạch hỏi như thế, anh ta đột nhiên cảm thấy cốc sữa đậu nành này có chút nó nuốt xuống, quan trọng là, ngày hôm qua, Tô Bạch dựa vào phương pháp dùng tinh dịch để phân tích ra thân phận hung thủ, quả thực là quá đặc sắc, khiến cho người

ta khắc sâu ấn tượng, hơn nữa, cắt cổ, để lại tinh dịch là cách làm trong vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân, cho nên nghĩ đến người chết, lại nghĩ đến chuyện đó.

Dĩ nhiên, điểm mấu chốt nhất là dáng vẻ bình tĩnh của Tô Bạch ở lúc đó, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, lúc đó trong lòng Vương Hoành Thắng không ngừng mắng Tô Bạch là kẻ tâm thần.

Chẳng qua Vương Hoành Thắng cũng không biết, trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa, trước khi gặp Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch vốn dĩ là người có vấn đề về tinh thần.

- Tôi cũng không biết là ai.

Vương Hoành Thắng thẳng thắn trả lời.

- Ủm?

Tô Bạch nhíu mày, cái gì gọi là anh ta cũng không biết là ai?

- Lúc đó Đổng béo phụ trách đi bắt người, nhưng hình như người ra tay sau cùng không phải là Đổng béo.

Vương Hoành Thắng nhớ lại.

- Có phải là cậu không?

Tô Bạch hỏi.

- Không, điểm này tôi vẫn có thể chắc chắn.

- Vậy liệu có phải là Đổng béo hay Chu cục trưởng?

Nếu như lời của Vương Hoành Thắng là sự thật, anh ta không có nói dối, anh ta không có giết người, như vậy chỉ có thể là Đổng béo hoặc là do Chu cục trưởng giết người, dù sao Tôn Phỉ và Cửu muội cũng không có cách nào bắn ra được thứ kia.

- Điều này có vấn đề gì không?

Vương Hoành Thắng có chút không hiểu vì sao Tô Bạch lại hỏi vấn đề kia, hoặc là nói, anh ta không muốn nghĩ đến chuyện đó.

- Không có vấn đề gì, đúng rồi, xế chiều hôm nay cậu xuất viện đi, tôi còn có chút việc, không thể ở cùng cậu được.

Tô Bạch nói.

- Ha ha, thì ra cậu ở lại đây là vì bảo vệ tôi?

Tô Bạch lắc đầu:

- Hung thủ sẽ không giết cậu, tôi lo lắng đám người thính giả kia sẽ động thủ giết cậu.

"…"

Vương Hoành Thắng nhất thời nghẹn lời, quả nhiên, Tô Bạch cũng phát hiện ra điều này.

Buổi chiều, Tô Bạch giúp Vương Hoành Thắng làm thủ tục xuất viện, đưa Vương Hoành Thắng về cục cảnh sát, còn mình thì đi tản bộ trong cục cảnh sát.

Thật ra bối cảnh trong chuyện và quan hệ xã hội hết sức phức tạp, nhưng dưới mục đích rõ ràng, thật ra những thứ này chỉ là làm nền…

Tô Bạch đi đến văn phòng tổ chuyên án, lúc hắn đi vào bên trong, mấy cảnh sát khác gật đầu với hắn, xem như là chào hỏi, dù sao tuy Tô Bạch được nghỉ phép, nhưng bản thân hắn cũng là một thành viên trong tổ chuyên án.

Tô Bạch ngồi xuống chỗ của mình một lát, không có ai giao việc gì cho hắn, một lát sau, tự hắn đi qua, ở chỗ đặt tư liệu tìm kiếm, cầm ra ba tờ tài liệu, đi ra ngoài.

Tô Bạch cất ba tờ tài liệu này vào trong túi quần, đi ra cổng cục cảnh sát, sau đó bắt một chiếc xe, tài xế là một người đàn

ông khoảng 30 tuổi, có để ria mép, giọng nói của anh ta mang theo khẩu âm địa phương, hỏi Tô Bạch:

- Cậu đi đâu?

- Nhà tang lễ.

…

Nơi này là nhà tang lễ lớn nhất của khu vực Bạch Ngân, cũng là nơi có công trình hoàn thiện nhất, vào thời kỳ này, có rất nhiều nhà xác bên trong nhà tang lễ được sử dụng làm phòng pháp y của cục cảnh sát, trong tương lai, loại tình huống này đều được chia ra, dù sao cũng cần phải có một quá trình phát triển.

Tô Bạch lấy thẻ ngành của mình ra, sau đó nhân viên nhà tang lễ không có ngăn cản hắn nữa, đưa Tô Bạch đến nhà xác, bên cạnh nhà xác không xa là một phòng pháp y.

Buổi trưa phòng pháp y đã đưa ra báo cáo khám nghiệm tử thi, cho nên buổi chiều, khi Tô Bạch đến, nơi này không còn có ai.

Nhân viên nhà tang lễ đưa Tô Bạch đến nơi này, hỏi Tô Bạch một tiếng xem hắn có sợ hay không, thấy Tô Bạch lắc đầu ra hiệu mình không sao, nhân viên này liền rời đi.

Tô Bạch đứng ở trong nhà xác, nơi này luôn mang đến cho con người ta một loại cảm giác mát rượi trong ngày hè oi bức, đây không phải là vì nơi này có tủ đông.

Có lẽ, đây chính là cái gọi: “Lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ thấy mát”.

Trên tài liệu báo cáo của pháp y có ảnh chụp kiểm tra thi thể, nhưng dù sao ảnh chụp cũng là ảnh chụp, hơn nữa thời kỳ này, ảnh chụp có độ phân giải không cao, Tô Bạch muốn xác

minh thứ gì đó, hắn vẫn cần phải tự mình đến chỗ thi thể để tìm kiếm.

Tô Bạch lấy thi thể đầu tiên ở trong tủ đông ra, là nữ cảnh sát họ Khúc kia, cũng chính là "bạn gái" của hắn.

Lúc này, trên người cô ta được che kín bởi một lớp vải màu trắng, trên thi thể không có mặc quần áo, dù sao cô ta cũng thuộc về "khách hàng đặc biệt" của nhà xác, cho nên không thể đưa đi hỏa táng luôn được, cũng không cần phải qua trang điểm hay mặc quần áo gì, nếu không, ngộ nhỡ lúc nào pháp y còn muốn tiến hành kiểm tra, chẳng lẽ lại phải cởi quần áo?

Thi thể được đặt trong tủ đông, có thể giữ được độ tươi mới, nhưng giống như hoa quả để trong tủ lạnh, thời gian lâu dài, vẫn sẽ có sự thay đổi, ví dụ như, mắt của cô ta, thế mà lại có trạng thái nửa mở, giống như cô ta đang chuẩn bị mở mắt, len lén đánh giá Tô Bạch.

Tô Bạch không có cùng thi thể này ôn chuyện, đó là việc của Lưu Dương, nhưng lúc này, chủ nhân của thân thể là Tô Bạch.

Tô Bạch đeo găng tay vào, bắt đầu kiểm tra cổ của thi thể.

Vết thương trên cổ rất tinh xảo.

Đúng thế, rất tinh xảo.

Tinh xảo đến mức…Không tưởng tượng nổi, nó giống như không phải liên quan đến vụ án giết người mà là một tác phẩm nghệ thuật.

Chính Tô Bạch cũng là một kẻ tâm thần.

Cho nên hắn có thể nhạy bén bắt được điểm này, thậm chí hắn có thể cảm nhận được tâm trạng lúc đối phương làm loại chuyện này.

Rất thỏa mãn, rất kiêu ngạo, là một loại cảm xúc thăng hoa một mình.

Đó là một loại trạng thái vui vẻ sau khi giết người, dù sao, chỉ khi có lại tâm thái này, hung thủ mới có thể tạo ra một tác phẩm tinh xảo như thế.

Tô Bạch mở tư liệu trên tay mình ra, trong đó có mấy bức ảnh chụp người bị giết ở khu vực Bạch Ngân mấy năm trước, ảnh chụp không phải rất rõ ràng, nhưng trên đó có miêu tả vị trí vết thương.

Tô Bạch đặt bức ảnh trong tay mình lên vết thương trên cổ của thi thể, bắt đầu so sánh.

Một lúc sau, Tô Bạch dường như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, Tô Bạch đưa tay ra, vuốt lên mắt của cái xác, để cho cô ta "chết được nhắm mắt". sau đó đẩy cô ta về phía tủ chưa thi thể.

Tiếp theo, Tô Bạch lại lấy thi thể của người phụ nữ họ Đặng, làm kiểm tra tương tự, sau đó liền đẩy thi thể về chỗ cũ.

Cuối cùng, Tô Bạch lấy thi thể Cửu muội ra.

Tuổi của Cửu muội còn nhỏ hơn trong tưởng tượng của Tô Bạch rất nhiều, nhìn có vẻ giống như một cô sinh viên vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát. Lúc này, dấu vết trên người cô ta còn rất mới, dù sao cô ta được đưa tới nơi này còn chưa tới một ngày.

Đây cũng là người thực tập đầu tiên tử vong.

Cửu muội…

Vương Hoành Thắng đã nói qua, ngoại trừ anh ta, bốn người còn lại đều là vơ vét Thiên Môn, điều đó có nghĩ là mấy

người thực tập này đều không đơn giản, ít nhất không phải loại người có thể tùy ý bắt chẹt.

Cửu muội bị giết ở trên đầu cầu thang bệnh viện, thi thể bị giấu phía sau cửa, sau đó lúc Tôn Phỉ ra ngoài gọi điện thoại, bởi vì máu tươi chảy ra, cho nên mới phát hiện ra thi thể.

Thời gian tử vong trên báo cáo pháp y cũng không phải là rất chính xác, dù sao tạm thời không có cách nào xác định được thời gian tử vong cụ thể đến từng phút.

Trước đó, Đổng béo đã nói đây là do thính giả trả thù, ngược lại Tô Bạch có chút xem thường, đám người kia đều dồn sức chú ý lên người thực tập, làm sao có thể đi dùng cách thức chậm rãi giết từng người một.

Hơn nữa, làm sao bọn họ lại biết được Cửu muội là người thực tập, làm sao bọn họ biết nửa đêm hôm qua, mấy người Cửu muội đi thăm Vương Hoành Thắng?

Điều này không hợp lý.

Nếu đám thính giả kia thật sự có bản lĩnh này, bọn họ cũng sẽ không ngu ngốc đến mức dựa vào gióng trống khua chiêng để dẫn dụ những người thực tập nhảy ra ngoài.

Tay Tô Bạch đặt vào vị trí vết thương, sau đó theo vị trí vết thương và góc độ, bắt đầu suy nghĩ. Ngay sau đó, hắn đặt tay mình lên cổ.

Cổ của hắn đã từng bị hung thủ xẹt lưỡi dao qua, tuy vết thương kia vì thể chất đặc thù của hắn, đã khôi phục như cũ, nhưng loại cảm giác bị lưỡi dao xẹt qua vẫn còn rất rõ trong trí nhớ Tô Bạch.

Tay trái đặt lên cổ mình, tay phải đặt lên vị trí vết thương của Cửu muội, hai cánh tay cùng hoạt động, bỗng nhiên, ánh mắt Tô Bạch sáng lên.

Quả nhiên là thế.

Nhưng mà, đúng lúc này, Cửu muội đang nằm trên nằm trên cáng cứu thương, chậm rãi mở mắt ra.

Chương 45 Không Thấy Thi Thể

Tô Bạch bỗng nhiên lui lại, một màn này, hắn không có dự liệu được.

Thân thể của Cửu muội chậm rãi đứng lên, cả người cô ta đang ngồi trên cáng cứu thương, sau đó hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Tô Bạch, tròng mắt cô ta đều là máu trắng, không mang theo chút tình cảm nào, hoàn toàn lạnh lẽo.

Đây là xác chết vùng dậy?

Ánh mắt Tô Bạch đảo quanh trên người Cửu muội một lần, hắn không có nhìn thấy lông trắng hoặc là một số dấu hiệu khác của cương thi trên người Cửu muội, nhưng đối phương quả thật không có hơi thở của con người, nhưng lại vẫn có thể tiếp tục động.

Cô ta là người chết, chính xác là người chết rồi.

Cửu muội ngồi như thế, Tô Bạch liền đứng như vậy, một người, một xác, cứ thế giằng co.

Cũng may, sau lưng Tô Bạch là cửa của nhà xác, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp từ phía sau chạy ra ngoài, về phần dáng vẻ này của Cửu muội có gây hại hay không, cũng không phải là chuyện Tô Bạch cần phải suy tính, hắn cũng không có loại năng lực đó, cũng không có nhiệm vụ phải cứu vãn thế giới trong câu chuyện xưa này.

Cửu muội vẫn ngồi ở đó, tiếp tục giằng co một thời gian ngắn, Tô Bạch quay người, dự định rời đi, đi ra cửa sau của

nhà xác, trong nhà xác giống như là có tiếng vang, Tô Bạch lùi về sau một bước, quay trở về, ánh mắt nhìn vào trong nhà xác.

Vị trí kia vẫn còn, nhưng cô gái ngồi trên đó đã không còn thấy đâu.

Từ nhà xác đi ra ngoài hành lang, giống như có thêm mấy phần quỷ dị, dường như trong bóng đêm, ẩn giấu đi một sự tồn tại một sự sống, không một tiếng động, nhưng thật sự tồn tại.

Mặc kệ nó, Tô Bạch liếm môi, tiếp tục đi về phía trước.

Chờ đến khi Tô Bạch đẩy cửa ra, một lần nữa đối mặt với ánh nắng mặt trời, trong lòng hắn cũng hơi buông lỏng.

Chính mình đạt được kết quả mình mong muốn, nhưng vì sao Cửu muội lại biến thành cái dạng kia, Tô Bạch không biết, Vương Hoành Thắng đã nói qua, ngoại trừ anh ta, bốn người còn lại đều là những kẻ vơ vét Thiên Môn, như vậy Cửu muội, rốt cuộc là vơ vét Thiên Môn nào?

Trực giác nói cho Tiêu Mạch biết, chuyện vừa rồi có lẽ có liên quan đến thân phận trước kia của Cửu muội.

Trong nhà tang lễ vẫn có chút vắng vẻ, chờ đến khi Tô Bạch ra tới cửa, hắn lại không phát hiện ra bóng dáng người bảo vệ kia đâu,Tô Bạch vô thức nhìn vào bên trong, phát hiện ra người bảo vệ kia đang ngục xuống bàn, giống như là đang ngủ.

Cách cánh cửa sổ, Tô Bạch vươn tay ra sờ, đối phương thật sự đang ngủ, nhưng lúc này anh ta ngủ thì có chút không đúng, hơn nữa tư thế ngủ của anh ta có chút kỳ quái, hai tay buông thõng xuống bàn, mặt áp sát vào bàn, khi Tô Bạch đẩy mặt anh ta ra, Tô Bạch nhìn thấy ở vị trí ấn đường của anh ta có màu nâu đen, khác hẳn với màu da xung quanh.

Ngay sau đó, ánh mắt Tô Bạch nhìn về phía vị trí sau lưng của bảo vệ, anh ta nhìn thấy dấu chân, dấu chân này là dấu

nước đọng. Tô Bạch nghĩ đến lúc trước Cửu muội vẫn luôn nằm ở trong nhà xác, một người có nhiệt độ thân thể rất thấp, bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài, nơi có nhiệt độ cao, giống như chai nước từ trong tủ lạnh để ra ngoài sẽ có những giọt nước xuất hiện ở trên vỏ chai.

Cửu muội đã đi ra?

Đây là lần đầu tiên Tô Bạch có chút không quen, anh ta đụng vào một cương thi, cương thi này lại không nhằm vào mình, giống như một thói quen hình thành theo tự nhiên, lần này bị bỏ qua, có chút không quen.

Tô Bạch bắt một chiếc xe đi về cục cảnh sát. Sau đó hắn quay lại ký túc xá, đi thẳng đến phòng Vương Hoành Thắng, hắn còn chưa gõ cửa, cửa đã tự mở ra.

Người mở cửa là Đổng béo, trong tay tên gia hỏa này đang cầm một bát xương gà, bên miệng còn ngậm một chiếc tăm, thấy Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, Đổng béo có chút giật mình, lập tức xấu hổ cười nói:

- Người anh em, xin lỗi không gọi cậu.

- Tôi ăn rồi.

- Được rồi, cậu vào trong ngồi đi.

Đổng béo đi đổ rác.

Tô Bạch đi vào trong phòng liền thấy Vương Hoành Thắng ngồi trên sofa, Vương Hoành Thắng vừa ăn cơm xong, mặt anh ta cũng bóng loáng, xem ra thương thế của anh ta khôi phục rất nhanh. Tô Bạch bỗng nhiên cũng muốn đi học võ, trước kia hắn cũng từng học qua, nhưng chỉ là mấy loại như Taekwondo, chưa luyện tập bài bản, hiện tại xem ra, chờ sau khi câu chuyện xưa này kết thúc, có lẽ hắn nên tìm một sư phụ để luyện tập cho tốt, dĩ nhiên, điều kiện kiên quyết là hắn còn sống sót đến khi rời khỏi câu chuyện xưa này.

- Sao thế, cậu đến có việc gì?

Vương Hoành Thắng lên tiếng.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn không có ngồi xuống, lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Vương Hoành Thắng một điếu, sau đó lại châm một điếu thuốc cho chính mình, nhả một vòng khói thuốc.

- Rốt cuộc trước kia Cửu muội làm gì?

Vương Hoành Thắng sững sờ, có chút không hiểu lắm, nhìn về phía Tô Bạch.

- Cậu hỏi chuyện này làm gì? Người cũng đã chết rồi, không cần phải hỏi.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy chuyện này thật hoang đường, thật buồn cười, mấy lời Vương Hoành Thắng vừa nói thật có chút giống một tiểu phẩm trên CCTV, thật sự đâm trúng vào huyệt cười của người ta.

Nếu như Cửu muội yên ổn chết ở đó, không có cử động gì, coi như là một nhân vật rời khỏi câu chuyện xưa, hắn cũng không cần để ý đến chuyện của cô ta, nhưng hiện tại cô ta thế mà lại có thể từ trong nhà tang lễ đi ra, không cách nào giải thích được, chuyện này hắn không thể mặc kệ.

Hung thủ giết người liên hoàn ở Bạch Ngân, Tô Bạch đã từng giao thủ qua với người này, thân thủ tên đó không tồi, trang bị cũng đầy đủ, nhưng thật ra còn có thể ở bên trong phạm vi khống chế, cũng không phải là vô địch, không phải là quỷ vật mà là người!

Là người liền không quá đáng sợ!

Trên thực tế, nếu như không phải lần đó Tô Bạch quá cẩn thận, hố Vương Hoành Thắng, nếu như hai người kết hợp đấu với hung thủ, khả năng lớn là bắt được anh ta.

Nhưng hiện tại Cửu muội đã không phải là người, thứ không phải là người, ở trong câu chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố mới là đáng sợ nhất.

Tô Bạch nhả ra một vòng khói, nhìn chằm chằm vào Vương Hoành Thắng.

- Tôi đi đến nhà tang lễ

Vương Hoành Thắng nhíu mày:

- Người anh em, cậu đi đến chỗ đó làm gì, qua thăm bạn gái nhỏ của cậu? Tôi nói này, cậu diễn trò cũng không cần phải diễn sâu như thế, diễn đến mức thâm tình như thế làm gì?

Vương Hoành Thắng đang nói đùa, trên thực tế, lúc anh ta đang trêu chọc, lông mày anh ta đã nhíu lại, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Tôi đến xem Cửu muội.

Tô Bạch nói.

Vương Hoành Thắng nheo mắt lại.

- Sau đó không thấy Cửu muội đâu.

Tô Bạch tiếp tục nói.

Tay Vương Hoành Thắng bỗng nhiên run lên, hỏi ngược lại.

- Thật sự không thấy?

- Tôi không bị mù.

Tô Bạch nhấn mạnh:

- Cho nên hiện tại, cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc Cửu muội làm gì, vì sao những người khác chết không có thay đổi gì, cô ta vừa chết liền khác thường!

- Cửu muội sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Đổng béo, trong tay Đổng béo còn có một cái bát, trên gương mặt anh ta không còn có dáng vẻ tùy tiện như trước, anh ta tùy ý để cái bát xuống, sau đó đi đến trước mặt Tô Bạch.

- Không thấy Cửu muội đâu?

- Ngay dưới mí mắt tôi, không thấy đâu.

Tô Bạch trả lời.

Đổng béo chậc chậc một tiếng, nói lầm bầm:

- Vậy thì nguy rồi, chúng ta nhanh chóng đi tìm lão Chu, con mẹ nó, đúng là chơi không nổi.

Sự kiên nhẫn của Tô Bạch gần như đã bị mài sạch, rất hiển nhiên, năm người này trước đó đã quen biết nhau, bọn họ có ý thức đoàn thể rất mạnh, rất rõ ràng, Vương Hoành Thắng và Đổng béo đều biết ở trong hiện thực Cửu muội làm nghề gì, nhưng đều cố gắng giữ bí mật với hắn.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Được rồi, các người không nói cho tôi biết đúng không? Vậy các người tự chơi một mình đi.

Tô Bạch nhấc chân chuẩn bị rời đi.

- Đừng mà, người anh em, tôi chỉ nói đùa.

Đổng béo lập tức giữ bả vai Tô Bạch lại:

- Sao chúng tôi có thể không nói cho cậu, chỉ là hiện tại trong lòng chúng tôi cũng có chút loạn, lần này rất có thể vì chuyện của Cửu muội mà câu chuyện xưa trở nên rắc rối hơn.

Năng lực của Tô Bạch, Vương Hoành Thắng nhất định đã nói qua với bọn họ, cho nên Đổng béo cũng biết rõ, hơn nữa bên bọn họ vừa mất đi một người, bọn họ cần lôi kéo Tô Bạch về phía mình.

Tô Bạch dừng bước, chờ Đổng béo nói tiếp.

- Trước kia Cửu muội là một người trộm mộ.

Sau khi Đổng béo nói xong câu đó, dường như nhiệt độ trong phòng giảm đi không ít.

Trộm mộ?

Lúc này Vương Hoành Thắng bỗng nhiên chống nạng lên:

- Đi tìm lão Chu, nhanh, chúng ta đi tìm lão Chu, Cửu muội rời khỏi nhà tang lễ, nhất định là có mục đích.

Đổng béo nhìn về phía Vương Hoành Thắng:

- Ý của cậu là Cửu muội đã chết, quay về báo thù?

Tô Bạch nhìn thấy rõ ràng tay Đổng béo đang run lên.

- Cho dù như thế nào, trước mắt chúng ta qua tìm lão Chu, để ông ta đưa ra ý kiến, tôi lo lắng, nếu như Cửu muội thật sự đi vào cục cảnh sát, hoặc là ở bên ngoài gây loạn, làm hỏng nội dung cốt truyện, như vậy thế giới chuyện xưa này không còn là chuyện xưa về vụ án giết người nữa mà trở thành thế giới linh dị, đến lúc đó, cho dù là chúng ta hay là đám người thính giả kia, liệu còn có mấy người có thể sống sót?

…….

Đổng béo đỡ lấy Vương Hoành Thắng, Tô Bạch đi ở phía trước, ba người đi đến chỗ Chu cục trưởng.

Văn phòng của Chu cục trưởng nằm ở tầng 4, lúc ba người đi đến cửa văn phòng làm việc, phát hiện cửa phòng đóng chặt, cửa sổ cũng đóng, thậm chí rèm của cũng được kéo vào.

- Sao thế? Không thấy lão Chu đâu?

Vương Hoành Thắng nghi ngờ hỏi.

- Làm sao ông ta lại không có ở đây, có lẽ do thời tiết nóng quá, cho nên ông ta đóng cửa mở điều hòa, nhưng lão Chu nóng đến mức đó cơ à, ông ta tuổi cao, sức khỏe còn tốt như thế.

- Điều hòa chỉnh xuống nhiệt độ thấp như vậy, chỗ cửa sổ còn xuất hiện hơi nước, cũng không sợ bị đông lạnh đến mức sinh bệnh à?

Chương 46 Không Giống Như Trong Tưởng Tượng

Tô Bạch đi lên hai bước, nhìn thấy hơi nước trên cửa sổ, hắn rõ ràng, đây tuyệt đối không phải là do ở trong phòng làm việc, Chu cục trưởng chỉnh điều hòa không khí quá thấp, mà là do…

Cửu muội…Đã đến.

Hơi lạnh này không giống như hơi lạnh từ máy điều hòa không khí, mà chính là hơi lạnh ẩn chứa trên người Cửu muội đang không ngừng tỏa ra, so với trong tưởng tượng, nó lại càng thêm đáng sợ hơn. Hơn nữa, dựa vào đặc điểm nhất quán của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ cố ý để câu chuyện xưa tồn tại một mặt linh dị, ví dụ như người giấy trong chuyện xưa lần trước, người giấy chính là một bug, tồn tại trong câu chuyện xưa, ngay cả người ở cấp bậc như Hải thiếu gia cũng chỉ có thể cầm cự với nó trong giây lát, những thính giả khác trực tiếp bị giết chết một cách thê thảm.

- Cửa bị khóa trái, Chu cục trưởng, Chu cục trưởng!

Đổng béo gọi.

Tô Bạch đứng ở một bên, không nói hai lời, trực tiếp đạp cửa ra, nhưng ai biết cánh cửa kia lại không xê dịch gì, ngược lại, Tô Bạch còn bị bật ngược lại, lùi về sau theo quán tính, cả người dựa vào trên lan can.

- Cửa này bị đông lại.

Đúng thế, toàn bộ căn phòng này đều bị đông cứng, thậm chí ngay cả khe cửa cũng đều kết băng, vì thế cánh cửa này

cũng trở nên vô cùng kiên cố.

Vương Hoành Thắng vung mạnh chiếc nạng trong tay của mình lên, hướng về phía cửa sổ đánh xuống.

“Bịch!”

Tiếng va đập chói tai vang lên, bên ngoài cửa sổ thủy tinh thế mà cũng bị ngưng tụ thành một lớp băng trong suốt, đây không phải là băng bình thường, dù sao tuy nói hiện tại Vương Hoành Thắng bị thương, những trong người anh ta vẫn còn nội lực của người luyện võ, anh ta vung nạng xuống, lực đạo này không thể nói là không lớn, nhưng cửa sổ chẳng chút xê dịch gì.

- Gọi người đi.

Lúc này, Đổng béo đưa ra đề nghị.

- Không được, không thể gọi người.

Tô Bạch lập tức bác bỏ ý kiến này.

- Gọi người, nếu như chuyện này vỡ lở ra, tính chất trong câu chuyện xưa lần này sẽ bị thay đổi hoàn toàn.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Lão Chu ở trong đó, ông ta nhất định gặp nguy hiểm.

Vương Hoành Thắng hỏi.

Tô Bạch hít sâu một hơi, cửa ban công và cửa sổ đều không thể đi vào, lại không có điều kiện và tư nguyên để sử dụng phương pháp bạo lực phá vỡ cửa, hiện tại tình thế của bọn họ quả đúng là khó xử.

Chu cục trưởng này, có lẽ dữ nhiều lành ít.

Nhưng mà, một phút sau, băng sương trên cánh cửa và cửa sổ, thế mà lại bắt đầu tan đi.

Vốn dĩ trong lòng ba người Tô Bạch, Vương Hoành Thắng, Đổng béo đều đã tưởng niệm cho Chu cục trưởng, lúc này bọn họ đều sững sờ.

Cửa…Mở ra.

Một cơn gió thổi từ trong ra, đúng lúc Đổng béo đứng ở đối diện cửa, lúc cơn gió lạnh thổi qua, trên người Đổng béo đều bị nhiễm một tầng sương trắng, thân thể anh ta run lẩy bẩy, há miệng thở ra một hơi, vẻ mặt mờ mịt.

- Mẹ nó chứ, lạnh chết ông đây rồi.

Tô Bạch trực tiếp rút súng lục bên hông ra, xông vào trong văn phòng, nhưng anh ta chưa đi vào được hai bước, có một bóng người lướt qua.

Tô Bạch cầm súng lên, đối phương cũng giơ súng.

Hai khẩu súng đều chỉ vào trán của đối phương.

Trong lúc nhất thời, người nào cũng không có lui bước, người nào cũng không có chủ động thu tay về.

Chu cục trưởng cầm súng chỉ vào trán Tô Bạch, trên người tỏa ra sát khí, quần áo trên người ông ta xộc xệch, thậm chí trên mặt ông ta còn có vết thương do giá rét, bàn tay ông ta nứt ra, máu tươi cũng theo đó chảy ra.

Trong ánh mắt Tô Bạch tràn đầy sự kiên định.

- Người một nhà.

Vương Hoành Thắng nhanh chóng đi lên, ngăn ở giữa hai người Tô Bạch và Chu cục trưởng.

Lúc này Tô Bạch và Chu cục trưởng mới thu súng lại, Chu cục trưởng xông ra ngoài lan can nhìn xuống dưới, một bóng trắng đang lao ra ngoài, không phải đang chạy mà là đang bay…

- Đuổi theo.

Chu cục trưởng chạy thẳng xuống cầu thang.

Tô Bạch do dự một chút, sau đó cũng đuổi theo.

Đổng béo há miệng run rẩy, đứng nguyên tại chỗ xoa tay, thiếu chút nữa cả người anh ta đã biến thành cây kem.

Trên người Vương Hoành Thắng có vết thương, dĩ nhiên anh ta cũng không thể đuổi theo.

Bóng trắng kia chính là Cửu muội, Tô Bạch rất quen thuộc với dạng hơi lạnh này, rất rõ ràng, Phát Thanh Khủng Bố âm hiểm kia, sau khi Cửu muội chết, đã phóng đại Cửu muội lên, trước kia Cửu muội làm nghề trộm mộ, trong hầm mộ ẩn giấu rất nhiều bí mật, cũng vì nguyên nhân nghề nghiệp, cho nên trên người Cửu muội chắc chắn có có chỗ đặc thù, chính điều này đã khiến cho sau khi chết, thi thể của Cửu muội phát sinh biến hóa, ngay từ đầu, Cửu muội không có đáng sợ như thế, nhưng hiện tại cô ta có Phát Thanh Khủng Bố thêm dầu vào lửa, tất cả đều có chút không thể vãn hồi.

Chẳng qua điều Tô Bạch cảm thấy kinh ngạc chính là, Chu cục trưởng thế mà không chết!

Trước đó, Tô Bạch chỉ cho rằng, ở trong hiện thực, lão già này cũng là một nhân vật lớn, cho dù là hắc đạo hay bạch đạo, ông ta nhất định là nhân vật có mặt mũi, nếu không, sau khi được sắp xếp vào nhân vật Chu cục trưởng, tất cả biểu hiện của ông ta không thể kín kẽ như thế.

Chẳng qua bây giờ hắn mới hiểu, mình đã quá coi thường Chu cục trưởng, tên gia hỏa này giấu diếm rất sâu.

Những người khác đều không nhìn thấy bóng trắng này, chỉ có Tô Bạch và Chu cục trưởng nhìn thấy, chỉ thấy bóng trắng này xông thẳng đến trên chiếc xe tải đúng lúc vừa đi qua cổng cục cảnh sát, chiếc xe đó nhanh rời đi.

Chu cục trưởng không nói hai lời leo lên một chiếc xe cảnh sát đang mở, Tô Bạch cũng đi theo sau, ngồi ở bên cạnh ông ta.

Chu cục trưởng nhìn thoáng qua Tô Bạch, Tô Bạch cũng nhìn ông ta, trước đó không lâu, hai người vừa mới đọ súng, hiện tại thật ra sát khí trên người bọn họ vẫn chưa có hoàn toàn tản đi.

Cũng may, Chu cục trưởng là người phân rõ nặng nhẹ, lúc này Chu cục trưởng mới nói với hai người đang ngồi ở phía trước.

- Nhanh lên, đuổi theo chiếc xe đi ở phía trước!

Phía trước có hai người cảnh sát đang ngồi, có lẽ là dự định lái xe đi làm việc.

- Vâng thưa cục trưởng.

Cảnh sát rất nghe lời, trực tiếp khởi động xe, đánh tay lái, đuổi theo xe tải.

Không biết vì lý do gì, chiếc xe tải kia đi rất nhanh, tài xế biết phía sau có xe cảnh sát đuổi theo nhưng vẫn không giảm tốc độ, người tài xế lại giống như con mèo bị giẫm vào đuôi, lao nhanh về phía trước.

Đến cuối cùng, hai xe thậm chí còn ra khỏi khu vực thành phố, xe tải chạy về vùng ngoại thành.

Phía trước có một chiếc cầu, hai bên cầu là một nhà máy bột mỳ, thời điểm này, nhà máy bột mỳ không có nhiều việc, công nhân trong xưởng đều được cho nghỉ, cho nên ở đây có chút vắng vẻ.

Xe tải lái thẳng qua cầu, nhưng mà xe cảnh sát lại dừng ở bên này cầu.

Lúc này, Chu cục trưởng quát lên:

- Các cậu dừng lại làm gì, nhanh đuổi theo!

Lúc này Tô Bạch lẳng lặng lấy súng ra, đồng thời hắn cũng nhìn thấy Chu cục trưởng đã lấy súng của ông ta ra, điều này đủ để thấy được năng lực quan sát và năng lực phản ứng của Chu cục trưởng không kém gì hắn, ông ta quát lên chỉ là một cách để đánh lừa tầm mắt và sự chú ý của đối phương.

Đúng lúc này, hai người cảnh sát ở phía trước quay đầu lại, trong xe xuất hiện tia sáng trắng, rất chói mắt.

Trong nháy mắt, Tô Bạch có cảm giác hai mắt mình "mù", nhưng dưới ý thức về nguy cơ, hắn vẫn dùng tay phải mở cửa xe, cả người nhảy ra khỏi xe, ngay sau đó nhanh chóng chạy về một bên, sau nhiều lần ngã sấp mặt xuống, cuối cùng ánh mắt hắn cũng chậm rãi khôi phục lại.

Một bên khác, Chu cục trưởng cũng nhanh chóng xuống xe, khoảng cách giữa ông ta và Tô Bạch khoảng hơn mười mét.

Lúc nảy, cửa xe trước của xe cảnh sát cũng được mở ra, hai cảnh sát bước xuống xe, lấy tay xoa cằm, sau đó kéo xuống một tấm mặt nạ da người, lộ ra hai gương mặt khác.

- Ôi trời, câu cá lâu như thế, cuối cùng cá cũng tự mình đưa đến cửa rồi.

Một trong hai cảnh sát cười nói.

Dáng vẻ lúc này của hai cảnh sát, Tô Bạch đã gặp qua, ngày đầu tiên khi đi vào thế giới chuyện xưa này, ở cổng cục cảnh sát, hai người này cũng chính là hai người ngồi ở phía trước, là một trong năm thính giả!

Chu cục trưởng lau miệng, đứng lên.

Một bên khác, Tô Bạch phủi tay áo của mình, cũng đứng lên.

- Ai ôi, người thực tập đứng trước gian nguy mà không sợ, được đấy, được đấy.

Một người cảnh sát cười nói, ngay lập tức, da anh ta bắt đầu trở nên cứng lại, sau đó cả người anh ta giống như được một bao phủ bởi một tầng nham thạch, di chuyển vụng về hơn, nhưng loại cảm giác cứng rắn kia lại rất rõ ràng.

Một người cảnh sát khác cũng mỉm cười đưa tay ra, một ngọn lửa xuất hiện trên tay anh ta, lúc sáng lúc tối, mang theo sắc bén từ trong sâu thẳm.

- Từ bỏ chống lại đi, các người và chúng tôi không cùng trình độ!

Nghe thấy câu nói này, Chu cục trưởng cũng cười, súng trong tay quay một vòng, sau đó chỉ vào chính mình.

- Cậu đang nói với tôi hay nói với cậu ta?

Chương 47 Phản Kích! Giết Ngược Lại

“Cả hai người các ngươi!”

Một tên cảnh sát bổ sung.

- À, các người có thể thử một chút.

Thân người Chu cục trưởng hơi hạ xuống, đứng thế trung bình tấn, xung quanh không có gió, cỏ tự lay động, lúc này trên người Chu cục trưởng có một loại khí chất hoàn toàn khác biệt với lúc bình thường.

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người cảnh sát kia cũng lộ ra sự ngưng trọng, người trong nghề vừa ra tay liền biết Chu cục trưởng này không phải là nhân vật dễ đối phó.

Lúc này, Tô Bạch cúi đầu xuống, thở ra một hơi, hắn đang liều mạng nhớ lại loại cảm giác đói bụng kia. Đã lâu như thế, đối với thể chất đặc thù của mình, hắn cũng tìm ra được bí quyết công kích.

Một phút sau, khí chất cả người Tô Bạch đều thay đổi, trở nên âm Âu Mỹlãnh khốc, tóc hắn tản ra, Tô Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi đỏ ngầu như máu, đồng thời ở khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, như ẩn như hiện.

Hai cảnh sát liếc nhìn nhau, sau đó cùng nuốt nước bọt.

Tình cảnh này hình như không giống với những gì bọn họ đã tưởng tượng.

Rất không giống!!

Người thực tập, cái gì gọi là người thực tập?

Ví dụ như trong một trò chơi, thuộc về giai đoạn thử nghiệm, rất khó có thể thu hoạch được điểm cốt truyện, hơn nữa con bị hạn chế, nhất định phải trải nghiệm qua ba nhiệm vụ, mới có đủ tư cách và quyền hạn mở ra những thứ này, đồng thời chân chính biết được tin tức nhiệm vụ chủ tuyến và nhiệm vụ phụ, để thu được điểm cốt truyện, đổi lấy năng lực.

Cho nên, đối với người thực tập, các thính giả đều là người từng trải, bởi vậy trong câu chuyện xưa này, các thính giả luôn lấy một tâm thái coi thường người thực tập, cảm thấy người thực tập chí có tố chất tâm lý tốt hơn người bình thường, đối phó với họ, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng, lần này từ nội dung nhiệm vụ chủ tuyến 1 của Phát Thanh Khủng Bố, thật ra đã nói rõ lên một chuyện, đó chính là….Nếu như những người thực tập này chỉ là người bình thường, như vậy làm sao nó có thể xứng đáng với những giá trị phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến 1?

- Cừu Hòa, anh đối phó với lão già kia.

- Được, Trương Lộc, cẩn thận một chút.

Cừu Hòa chính là người đàn ông có da thịt hóa đá, Trương Lộc là người đàn ông có ngọn lửa trong lòng bàn tay, lúc này, khoảng cách giữa hai người Chu cục trưởng và Tô Bạch rất xa, cho nên hai thính giả không thể không tách ra quyết đấu.

Tô Bạch và Chu cục trưởng tách ra xa, thực ra là có nguyên nhân.

Dĩ nhiên, hiện tại cả hai đều không tiện nói, chuyện quan trọng trước mắt vẫn là giải quyết hai người kia, có chuyện gì thì nói sau.

Cừu Hòa xông về phía Chu cục trưởng, Chu cục trưởng giơ súng, nhắm về phía Cừu Hòa, bóp cò.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng liên tục vang lên, viên đạn đều bắn về phía người Cừu Hòa, nhưng đều bắn ngược ra ngoài, thân thể Cừu Hòa chỉ hơi lảo đảo, gần như không nhìn thấy viên đạn công kích gì được anh ta.

Thấy viên đạn thực sự không có tác dụng gì, Chu cục trưởng ném súng lên mặt đất, lúc Cừu Hòa đến gần, một chưởng quét ngang, đánh vào trên người Cừu Hòa, Cừu Hòa không xê dịch chút nào, Chu cục trưởng lại bay ra ngoài, cũng may lúc Chu cục trưởng rơi xuống, ông ta đứng vững vàng trên mặt đất, không có rơi vào thế yếu.

- Nội gia quyền?

(Nội gia quyền, tên chữ Hán: 內家, đọc bính âm Nèijiā, danh từ này được người Trung Hoa dịch sang tiếng Anh là "Internal style" (trái ngược lại danh từ Ngoại gia quyền, (chữ Hán: 外家, đọc bính âm: Wàijiā) được dịch sang tiếng Anh là "External style" hay "External family"), là tên một loại quyền thuật do Trương Tam Phong sáng tạo có nhiều đường nét rất giống Thái cực quyền khiến cho người đời sau ngộ nhận đây chính là Thái cực quyền nguyên thủy rồi gán cho ông là sư tổ sáng tạo ra Thái cực quyền, Hình ý quyền, Bát quái chưởng là ba môn quyền của trường phái Nội gia quyền.)

Cừu Hòa dùng tay xoa ngực mình.

- Một chút mà thôi không đáng chú ý.

Sau khi nói xong, Cừu Hòa lại một lần nữa xông về phía Chu cục trưởng, chiêu thức của anh ta rất trực tiếp, cứng đối cứng, đơn giản lại thô bạo, nhưng rất hữu hiệu.

Chu cục trưởng chỉ có thể dựa vào thân thủ của chính mình lần lượt tiến hành tránh né, mấy lần ông ta muốn thuận thế tìm ra sơ hở của Cừu Hòa, quả thật ông ta tìm được, nhưng bởi vì tố chất thân thể của Cừu Hòa không giống như người bình

thường, cho nên dạng phương thức tìm sơ hở để đánh lén đối phương, không thích hợp dùng trên người Cừu Hòa, hai người bên này, tạm thời ở trong tình thế giằng co.

Bên Tô Bạch, đầu tiên Tô Bạch cũng dùng đến súng, nhưng ngọn lửa trên tay Trương Lộc giống như có đầy đủ linh tính, trực tiếp biến thành một vệt sáng màu trắng ngăn cản viên đạn của Tô Bạch, đồng thời một phút sau, từng ngọn lửa cháy rực hướng thẳng về phía Tô Bạch, lúc con ngươi đỏ ngầu của Tô Bạch nhìn thế giới, thế giới cũng vì thế mà chậm hơn một chút, hơn nữa ở một góc độ nào đó, độ nhạy bén của cơ thể hắn đang ở trạng thái tốt nhất, lần lượt tránh né công kích của ngọn lửa, cũng may Trương Lộc còn chưa khống chế được những ngọn lửa này ở mức xuất thần nhập hóa, cho nên tuy Tô Bạch giống như Chu cục trưởng bên kia đang tạm thời rơi vào thế yếu, nhưng không lộ vẻ chật vật.

Dĩ nhiên, quan trọng nhà, hai người này là thính giả.

Bọn họ không có mạnh như trong tưởng tượng, năng lực cũng không đến cấp độ áp đảo hai người Tô Bạch, đồng thời, đối với năng lực của bọn họ, bọn họ còn chưa nắm giữ được nhuần nhuyễn, chưa phát huy được hiệu quả tối ưu.

Ví dụ như lúc này, hai người đang đánh nhau, Tô Bạch và Trương Lộc vẫn duy trì khoảng cách 13-14 mét. Ngay từ đầu, tốc độ công kích của ngọn lửa trên tay Trương Lộc rất nhanh, hoàn toàn là muốn đem Tô Bạch biến thành gà nướng, nhưng sau khi Tô Bạch gắng gượng qua mấy lần, Trương Lộc rõ ràng đã có dấu hiệu đuối sức, sau đó tốc độ công kích chậm đi, uy lực của ngọn lửa cũng dần dần suy yếu, sau đó…Tô Bạch thế mà chỉ cần dịch người sang bên cạnh liền có thể tránh được công kích.

Mà bên kia, quyết đấu giữa Cừu Hòa và Chu cục trưởng cũng dần dần đi đến một ranh giới, Cừu Hòa liên tục tấn công,

giống như dã thú, giống như một ngọn núi, nhưng mỗi lần Chu cục trưởng đều có thể giống như con cá trạch, chạy thoát, nhưng thời gian dần trôi qua, tốc độ của Cừu Hòa cũng bắt đầu chậm lại, tốc độ quyền đánh ra cũng chậm hơn, thể lực có chút tiêu hao.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Trương Lộc ở trước mặt mình, lại nhìn Cừu Hòa ở bên kia, ánh mắt hắn và Chu cục trưởng giao nhau, Chu cục trưởng nheo mắt lại, tản ra sát khí. Lúc này, trong con người Tô Bạch nhiễm một tầng đỏ tươi của máu, hơi thở trên người hắn càng thêm âm Âu Mỹlạnh lẽo.

Sau đó hai bên, phe yếu vùng lên, bắt đầu phản kích.

Chính thức chém giết, chính thức chiến đấu.

Cũng không phải là cái gọi là kỹ năng hay năng lực.

Trong này liên quan đến rất nhiều thứ.

Chu cục trưởng và Tô Bạch rõ ràng thuộc về loại người có kinh nghiệm giết người và chiến đấu phong phú, có lẽ không đến mức là đao phủ ưu tú nhất, nhưng ít nhất bọn họ gặp không ít huyết tinh.

Tô Bạch bắt đầu chạy theo hình chữ S, Trương Lộc lập tức trở nên luống cuống, nhất là sau khi anh ta bắn ra ba ngọn lửa, nhưng không có bức Tô Bạch lui về sau, ngược lại càng khiến cho khoảng cách của song phương rút ngắn, cả người anh ta vô thức lui lại.

Bên này, tốc độ của Tô Bạch càng lúc càng nhanh, đế sau cùng, hắn liền chạy thành đường thẳng.

Khoảng cách không sai biệt lắm.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm.

Tất cả không khác mấy, có thể nên kết thúc rồi.

Tô Bạch há miệng, lộ ra răng nanh, cả người hắn có một loại hơi thở yêu dị, huyết dịch Vampire rõ ràng đem đến tác dụng phụ cho thể chất của Tô Bạch, đồng thời nó không mang đến loại khí chất cao quý của Huyết tộc Châu Âu, ngược lại nó là một loại cảm giác được che giấu rất sâu, nhưng thực sự tồn tại…Cuồng loạn.

Tốc độ lùi lại của Trương Lộc dĩ nhiên không sánh bằng tốc độ xông đến của Tô Bạch, lúc này anh ta phát ra những tiếng gầm rú, ngọn lửa trong tay anh ta cháy rừng rực, bắn về phía Tô Bạch.

Trương Lộc rất phẫn nộ, rất sợ hãi, rất không hiểu, tất cả, không nên có cục diện như hiện tại!

Sau đó, cuối cùng khóe môi anh ta cũng cong lên, trong mắt anh ta, lần này, Tô Bạch không trốn thoát.

Nhưng, Tô Bạch căn bản không có tránh né, cũng không có suy nghĩ muốn đi tránh né.

“Bịch!”

Tô Bạch vươn hai tay về phía trước, hai tay duỗi thẳng, ngọn lửa đánh vào trên người hắn, lúc này ngọn lửa nổ tung ra, nhưng cả người Tô Bạch đi ra từ ngọn lửa, giống như điên, giống như cuồng!

Chịu một ngọn lửa của Trương Lộc, hắn không có vấn đề gì, chuyện này nằm trong giới hạn chịu đựng.

Trương Lộc ngơ ngác, trong con mắt anh ta, không ngừng phóng đại một thân rực lửa của Tô Bạch, ngay sau đó, tay anh ta bị Tô Bạch giữ lấy, vặn ra phía sau.

“Răng rắc…”

Trong nháy mắt, răng nanh của Tô Bạch đâm vào cổ của Trương Lộc.

- Á Á Á!!!

Trương Lộc thống khổ hét lên, máu đang chảy ra, lửa đang thiêu đốt.

Lúc lửa được dập tắt, cả người Trương Lộc cũng hóa thành một cái xác khô, ngã xuống đất, Tô Bạch chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay chống trên mặt đất, da thịt cháy khét trên người hắn bắt đầu bong tróc ra, thay vào đó là da thịt mịn màng như trẻ sơ sinh.

Bên kia, Chu cục trưởng bắt đầu phản kích, tiến công dũng mãnh, trước đó Cừu Hòa từng nói nội gia quyền của Chu cục trưởng không có gì đáng nói, nhưng anh ta không biết, thứ Chu cục trưởng am hiểu cũng không phải là nội gia quyền mà chính là…

Chương 48 Có Thể Tin Tưởng Vào Ai

Thái quyền! (Muay Thái: một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ biến của Thái Lan)

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Cừu Hòa thậm chí còn không nhìn thấy rõ bóng dáng Chu cục trưởng, anh ta chỉ có thể cảm nhận được đối phương đang cách mình rất gần, rất gần, ngay sau đó, vị trí đầu gối anh ta bị công kích, lực đạo rất lớn, gây ra thương thế nghiêm trọng.

"Bịch!"

Cừu Hòa quỳ rạp xuống đất, đầu gối đập xuống đất tạo ra một cái hố.

Ngay sau đó, anh ta bị đánh mạnh vào đầu.

Người Cừu Hòa run lên, lúc này da thịt hóa đá lại bắt đầu rạn nứt.

Chu cục trưởng liên tục công kích, chiêu thức ngoan độc, hoàn toàn không có thời gian thở dốc, đối với ông ta là như thế, đối với Cừu Hòa cũng là như vậy!

Người Cừu Hòa giống như một con thuyền cô độc đang phiêu bạt trên mặt biển rộng lớn, xung quanh anh ta, sóng biển không ngừng đánh tới, anh ta không biết mình phải làm sao, vừa nãy anh ta đã dùng hết tám phần sức lực, trước mắt, đừng nói là phản kích, ngay cả phòng ngự, anh ta cũng làm không nổi rồi.

"Bịch!"

Đầu gối Chu cục trưởng lấy một phương thức rất cực đoan, trực tiếp đánh vào vị trí cằm dưới của Cừu Hòa, Cừu Hòa cảm thấy lúc này xương cốt của anh ta đang phát ra những tiếng vỡ vụn, sau một kích này, da thịt hóa đá đã mất đi ý nghĩa tồn tại, ở vị trí cổ, máu tươi chảy ra.

Sau đó, bắp chân và đầu gối của Chu cục trưởng kẹp lấy cổ Cừu Hòa, phần eo phát lực, siết chặt Cừu Hòa, khiến cho anh ta run rẩy. Trong nháy mắt, trong lòng bàn tay Chu cục trưởng xuất hiện một con dao găm, đồng thời lấy một phương thức vô cùng ưu nhã, xẹt qua vị trí cổ của Cừu Hòa.

- Phụt!

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Chu cục trưởng đứng lên, lùi về sau một bước.

Cả người Cừu Hòa quỳ rạp xuống đất, đầu nặng nề cắm xuống đất, không còn sự sống.

Ngay sau đó, Chu cục trưởng xoay người, nhìn về phía Tô Bạch đang chậm rãi đứng lên.

Trong hàm răng Tô Bạch còn lưu lại máu tươi, nhưng hắn đang cười, nhìn Chu cục trưởng cười.

Nói đúng hơn.

Là nhìn lưỡi dao trong tay Chu cục trưởng cười.

Trên lưỡi dao còn đang nhỏ máu tươi thuộc về Cừu Hòa, ngón tay Chu cục trưởng lướt nhẹ trên lưỡi dao, sau đó bàn tay ông ta khẽ động, trong nháy mắt đã không thấy lưỡi dao đâu nữa.

Tô Bạch xoa vết máu trên khóe môi mình, hô hấp của hắn có chút nặng nề.

Bầu không khí giữa hai người rất trầm mặc, dĩ nhiên loại trầm mặc này thật ra cũng không phải vừa mới xuất hiện, mà chính là từ lúc Tô Bạch và Chu cục trưởng dùng súng chỉ vào trán đối phương.

Tô Bạch chậm rãi đi về phía Chu cục trưởng, Chu cục trưởng đứng ở đó chờ hắn.

Tô Bạch đi càng lúc càng nhanh, ánh mắt Chu cục trưởng càng ngày càng thâm thúy hơn, giữa hai người có thứ gọi là ngàn cân treo sợi tóc đang điên cuồng xuất hiện.

Cuối cùng, khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn có một mét, Tô Bạch dừng lại.

Lúc này, Chu cục trưởng dường như cũng giật mình vì hành động của Tô Bạch.

- Tiếp tục đuổi theo không?

Tô Bạch nói xong, trực tiếp đi đến chỗ xe cảnh sát, mở cửa xe ra, ngồi xuống ghế lái.

Chu cục trưởng cũng đi theo, ngồi xuống chỗ ghế phụ, lúc Tô Bạch khởi động xe, Chu cục trưởng cúi đầu xuống, thống khổ ho khan, một tay che miệng, chờ đến khi ho xong, trong lòng bàn tay ông ta đều là máu.

Sau khi tìm giấy ăn trên xe để lau máu đi, sửa sang lại qua dáng vẻ của mình, Chu cục trưởng tựa lưng vào ghế, cả người ông ta giống như già thêm 10 tuổi, sắc mặt tái nhợt.

- Cậu biết đó, hiện tại tôi rất yếu.

Chu cục trưởng nói.

Trước đó Cửu muội qua tìm ông ta, tuy cuối cùng Cửu muội bị ông ta đuổi đi, nhưng ông ta nhất định đã bỏ ra một cái giá lớn. Sau đó, ông ta lại chém giết với một thính giả, nhìn thì có vẻ ông ta giết Cừu Hòa một cách tiêu sái, nhưng đến

cuối cùng, ông ta bị buộc lấy ra lưỡi dao, không tiếc ở trước mặt Tô Bạch bại lộ ra thân phận của mình, thật ra điều này cũng có ý nghĩa, lúc trước ông ta đối phó với Cừu Hòa đã dốc toàn bộ sức lực, thậm chí là vô lực kết thúc cuộc chiến, chỉ có thể dùng cách này.

Những điều này, Tô Bạch đều hiểu, Chu cục trưởng tin tưởng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tô Bạch không có trả lời, hắn tiếp tục lái xe, sau khi qua cầu, lại tiếp tục lái về phía trước, đi không bao xa, hắn liền phát hiện chiếc xe tải kia đã lao xuống ruộng lúa, nửa thân xe ở trong đó.

Tô Bạch và Chu cục trưởng cùng nhau xuống xe, bước chân của Chu cục trưởng có chút lảo đảo, nhưng tạm thời điều này không quan trọng.

Bên trong xe tải có một tầng sương trắng, chỉ là mức độ kiên cố của tầng sương này kém xa với lúc ở trong phòng làm việc của Chu cục trưởng, Tô Bạch dùng báng súng đập vào cửa xe, ở trên ghế lái có một người, môi người kia bị cóng đến mức chuyển sang màu xanh. Hiển nhiên là đã chết rồi, nhưng trên mặt lại xuất hiện những đường vân rất quỷ dị.

Chu cục trưởng đưa tay sờ lên cổ đối phương, sau đó lập tức thu tay về.

- Cửu muội tiến hóa rồi.

Chu cục trưởng nhìn xung quanh, nơi này là cánh đồng, một cánh đồng rộng lớn, bởi vì lúc trước bị đám người nghe làm chậm trễ, cho nên lúc này, bọn họ không biết Cửu muội chạy đi đâu.

- Khi đó, vì sao ông phải giết cô ta?

Tô Bạch lên tiếng hỏi.

- Bởi vì tôi không có nói hết nội dung của nhiệm vụ chủ tuyến cho bọn họ biết, người thực tập giết thính giả sẽ có phần thưởng, điểm này, bọn họ rõ ràng, nhưng thật ra, người thực tập giết người thực tập cũng sẽ nhận được phần thưởng, điểm này, tôi không nói cho bọn họ, thậm chí thính giả giết thính giả cũng được thưởng.

- Trong thế giới chuyện xưa này, vốn là một sân khấu do Phát Thanh Khủng Bố dựng lên để chém giết nhau, nơi này, căn bản không có phân chia trận doanh.

- Một trong hai bên thính giả và người thực tập đều tử vong, lần lượt là các nhiệm vụ chủ tuyến, tìm ra hung thủ là một nhiệm vụ chủ tuyến khác, ba nhiệm vụ chủ tuyến này, chỉ cần hoàn toàn được một nhiệm vụ chủ tuyến liền có thể rời khỏi thế giới chuyện xưa này, dĩ nhiên, mỗi người giết chết một người thực tập và người nghe, đều có thể thu hoạch được phần thưởng.

……

Vương Hoành Thắng, Đổng béo và Tôn Phỉ đều ở trong ký túc xá của Vương Hoành Thắng, ba người ngồi trên ghế sofa và ghế, tất cả đều im lặng.

Chờ đến khi bên ngoài vang lên tiếng bước chân, lúc này ba người mới cùng nhau đứng lên.

Tô Bạch và Chu cục trưởng đi đến.

Ba người đều có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ngược lại là Chu cục trưởng thở dài nói:

- Trên đường đi đụng phải hai thính giả.

Ánh mắt ba người ngưng trọng, trên đường đuổi theo Cửu muội, đụng phải thính giả?

- Hai thính giả này bị tôi và Lưu Dương giết.

Vừa nói, Chu cục trưởng vừa nằm trên giường Vương Hoành Thắng.

- Lão Chu, tôi đi nấu chút canh gừng nóng cho ông, ông nghỉ đi.

Đổng béo lên tiếng nói.

- Mập mạp, cảm ơn cậu, làm phiền cậu rồi.

Chu cục trưởng vô lực nói, sau đó nhắm mắt lại.

Lúc này, ở dưới lầu bỗng có tiếng gọi.

- Tôn Phỉ, lại có vụ án.

Tôn Phỉ nhíu mày. Lúc này cô ta thật sự không muốn lại đi đóng kịch, thậm chí ngay cả làm qua loa cũng không muốn làm.

- Đi thôi.

Chu cục trưởng uể oải nói.

- Diễn trò phải diễn cho xong, tối nay tôi tạm thời ở lại chỗ lão Vương, các người về đi, một đám người tụ tập ở chỗ này, không phải là muốn nói cho ba thính giả còn lại về thân phận của chúng ta sao? Chờ đến đêm, chúng ta tập hợp, triển khai cuộc họp.

Tôn Phỉ khẽ gật đầu:

- Lão Chu, ông nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi đi trước.

Đổng béo bận bịu đi nấu canh gừng, Tôn Phỉ bận rộn với vụ án, Vương Hoành Thắng nhìn thoáng qua Chu cục trưởng.

- Lão Chu, tôi đi lấy nước nóng cho ông lau người.

- Cảm ơn.

Trong phòng chỉ còn lại Chu cục trưởng và Tô Bạch.

- Nếu làm như vậy, nói về phương diện cống hiến, tôi sẽ nhiều hơn ông, đến lúc chia thưởng, cũng được nhiều hơn.

Tô Bạch chậm rãi nói.

- Không quan trọng, thân phận của tôi có chút đặc thù, hơn nữa, tôi không tham lam.

Tô Bạch cầm lấy cốc trà trên bàn, uống một ngụm.

- Tôi muốn đi qua bên nhà kho, bổ sung thêm đạn.

- Không phải trước đó tôi đã phê duyệt cho cậu rồi sao, cậu tự đi lấy đi.

- Ông nghỉ ngơi cho tốt.

Tô Bạch rời khỏi ký túc xá, lúc này trên giường chỉ còn một mình Chu cục trưởng nằm ở đó, cũng với tiếng hít thở yếu ớt.

……..

Khoảng 3 giờ sáng, Tô Bạch quay lại ký túc xá của Vương Hoành Thắng.

Ký túc xá của Vương Hoành Thắng vẫn sáng đèn, Chu cục trưởng đã nghỉ ngơi được một chút, sắc mặt ông ta tốt hơn nhiều.

Thấy Tô Bạch đến, Chu cục trưởng lên tiếng chào hỏi, để Tô Bạch ngồi xuống.

- Sao thế? Còn cố ý đi mua hoa quả?

- Gọi là có chút tấm lòng.

Tô Bạch đặt hoa quả xuống bàn trà, sau đó tự mình lấy một quả chuối tiêu, ngồi trên ghế sofa, bắt đầu ăn.

Chu cục trưởng nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Bạch, cười nói.

- Tôi để Vương Hoành Thắng qua tìm Đổng béo và Tôn Phỉ để mở cuộc họp, trên danh nghĩa là bàn bạc bước tiếp theo của kế hoạch, nếu muốn tiếp tục giấu diếm thân phận của hai bên là không thể nào, sớm hay muốn chúng ta cũng phải trở mặt với đám thính giả, sau khi đối phương tổn thất mất ba người, bọn họ cũng không phải là người ngu, cho nên, cho dù thế nào, chúng ta cần phải tốc chiến tốc thắng.

- Bao gồm với cả người mình?

Tô Bạch hỏi….

Chương 49 Thính Giả

“Chúng ta làm chuyện này cũng vì tối ưu hóa lợi ích.”

- Tôi đột nhiên cảm thấy, làm sao tôi lại trở nên gian trá giống như ông.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Chu cục trưởng một điếu.

- Tôi không hút.

Chu cục trưởng từ chối.

Tô Bạch tự mình châm lửa, hút một hơi.

- Ông thật đúng là người lãnh huyết, tôi và bọn họ không quen, cũng không có giao tình gì, nhưng ông không giống thế.

- Nếu như lúc trước, người phụ trách tra khảo người phụ nữ kia không phải là tôi, mà là một trong số bọn họ, họ cũng sẽ làm giống như tôi, Phát Thanh Khủng Bố, đây chính là một con đường không có lối về, ngoại trừ tiếp tục đi về phía trước, để cho chính mình không ngừng trở nên lớn mạnh, tăng thêm hy vọng sống sót, thật ra đã không có đường lui, ở chỗ này, cũng không có cái gì gói là tình nghĩa và giao tình.

- Câu nói này của ông, tôi rất tán đồng.

Tô Bạch rất đồng ý với Chu cục trưởng, đây là một thế giới vặn vẹo.

Chu cục trưởng lấy ra một bọc giấy nhỏ, sau đó cầm năm chén trà lên, lại thả bột phấn trắng từ trong bọc giấy kia xuống ba chiếc chén, sau đó đổ nước trà vào để hòa tan.

- Đây là của cậu, đây là của tôi.

Chu cục trưởng chậm rãi nói:

- Bọn họ đều không phải là người bình thường, dựa vào súng và đánh lén, rất có thể sẽ xuất hiện ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên, vẫn nên dùng loại phương pháp trực tiếp nhất và an toàn nhất, dĩ nhiên, đến lúc đó, mức độ cống hiến của chúng ta cũng sẽ ngang hàng.

Tô Bạch khẽ gật đầu, ra hiệu đồng ý.

Rất nhanh, Vương Hoành Thắng, Tôn Phỉ, Đổng béo đi đến, ba người ngồi xuống bàn trà.

Chu cục trưởng bày ra vẻ lão đại ngồi ở đó, thấy mọi người đã đến đông đủ, đầu tiên ông ta lên tiếng phân tích rất nhiều thứ lợi và hại, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng, Chu cục trưởng lại nói.

- Hôm nay, tôi và Lưu Dương, hai người chúng tôi, mỗi người giết chết một thính giả, cộng thêm một thính giả bị giết chết lúc đầu, hiện tại đã có ba thính giả chết trên tay chúng ta, còn phía chúng ta, chúng ta đã tổn thất Cửu muội, hiện tại Cửu muội đã tiến hóa, để câu chuyện xưa lần này biến thành sự kiện linh dị nguy hiểm, cho nên, nếu chúng ta tiếp tục trì hoãn ở trong câu chuyện xưa lần này, điều đó tương đương với việc sẽ có thêm một phần nguy hiểm.

- Mà việc tìm ra hung thủ giết người chân chính…

Nói đến chỗ này, Tô Bạch cảm giác được ánh mắt của Chu cục trưởng hơi dừng lại trên người hắn một chút.

- Mà việc tìm ra hung thủ giết người chân chính, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể xong, cho nên, tôi cảm thấy bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng ta, chính là tìm ra được ba thính giả còn lại, sau đó giết chết bọn họ, dùng nó để kết thúc thế giới chuyện xưa lần này, như vậy chúng ta có thể an toàn hơn.

- Được rồi, trước tiên lấy trà thay cho rượu, mong cho mọi việc thuận buồm xuôi gió!

Chu cục trưởng cầm một chén trà đứng lên, Tô Bạch, Tôn Phỉ, Đổng béo và Vương Hoành Thắng đều đứng lên.

Sau đó năm người cùng nhau uống sạch nước chè trong chén.

Tô Bạch buông chén ngồi xuống, nhưng chỉ có một mình hắn ngồi xuống, những người còn lại, không có ai ngồi xuống.

Vẻ mặt Đổng béo âm trầm nhìn Tô Bạch, cười nói.

- Có phải cậu đang hiếu kỳ vì sao mấy người chúng tôi không có ngã xuống không?

Tô Bạch nhún vai, nhìn mấy người trước mặt.

Cuối cùng, ánh mắt Tô Bạch rơi xuống chỗ giỏ hoa quả.

Ánh mắt của những người khác cũng nhìn theo.

Ngay lập tức….

Sắc mặt mọi người bỗng nhiên thay đổi!

……..

“Cốc, cốc, cốc.”

Tiếng gõ cửa thanh thúy bất ngờ vang lên trong ký túc xá, nhưng người gõ cửa có chừng mực, loại tiếng động này cũng không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của những người xung quanh.

Trong nháy mắt, cửa được mở ra, có một người đàn ông chỉ mặc quần lót, mình trần từ bên trong đi ra.

Người gõ cửa là một người cảnh sát khoảng 30 tuổi, hơi gầy, dáng dấp rất cao, nhưng ánh mắt anh ta rơi xuống người đàn ông vừa đi ra, vô thức mang theo thái độ nhún nhường.

Lần này Phát Thanh Khủng Bố gọi 6 người thực tập và 6 thính giả cùng nhau tiến vào trong câu chuyện xưa, bên thính giả đã chết đi ba người, chỉ còn một nửa.

- Thầy Nhất Cố, tìm được bọn họ rồi.

Người đàn ông được gọi là thầy Cố cười cười, đưa tay lấy bao thuốc lá và bật lửa trên người đối phương, lấy ra một điếu, châm lửa, sau đó ném bật lửa vào mặt đối phương, chậm rãi nói:

- Hà Nghiêu, cậu biết không, tôi ghét nhất loại người nói chuyện một nửa.

- Vâng, vâng, vâng…

Hà Nghiêu lập tức cúi người xuống, nhặt bật lửa lên, sau đó tiếp tục nói:

- Cừu Hòa và Trương Lộc đều đã chết, không phải bị vũ khi nóng đánh lén, càng giống như là lúc cùng người ta quyết đấu, bị người ta chính diện giết chết, thi thể của bọn họ đã được xử lý qua, nhìn không ra chỗ khác thường về thân phận nào, điểm này anh có thể yên tâm.

Nhất Cố gật đầu, nhả ra một vòng khói.

- Ba người rồi.

Đúng vậy, ba thính giả đã chết.

Nhất Cố nhìn về phía Hà Nghiêu.

- Cậu chắc chắn không phải là tên hung thủ giết người kia?

- Tuyệt đối không phải, bởi vì thân phận Cừu Hòa và Trương Lộc đặc biệt, bọn họ bị giết chết bằng hai cách khác nhau, hơn nữa không phù hợp với đặc điểm trong vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân.

Nhất Cố cười:

- Vậy có nghĩa là, đây là do đám người thực tập giết?

- Có lẽ là thế.

Nhất Cố mím môi, đưa tay gãi đầu mình, có vẻ hơi tức giận, đúng thế, anh ta có chút tức giận.

Lúc này, Hà Nghiêu tiếp tục nói:

- Thầy Cố, bây giờ chúng ta có cần ngồi xuống một chỗ, thảo luận chuyện tiếp theo không?

- Đúng thế, nên thảo luận một chút, vào phòng tôi đi.

Nhất Cố xoay người, chuẩn bị vào nhà.

- Tôi đi gọi Thúy Thúy một tiếng.

Thúy Thúy là vợ của Hà Nghiêu, lúc trước khi hai người vẫn còn là người thực tập, bọn họ quen biết nhau, sau đó ở bên nhau là bởi vì cùng trải qua những chuyện khủng bố, cho nên tình cảm của hai người nhanh chóng phát triển, trước khi đi vào thế giới chuyện xưa này không lâu, bọn họ vừa mới đăng ký kết hôn.

Đây coi như là một chuyện bình thường, khi con người ta sợ hãi và tuyệt vọng, con người ta sẽ vô cùng khao khát được ôm ấp và quan tâm.

Nhất Cố lắc đầu:

- Không cần, cậu còn chưa có về ký túc xá đúng không?

- Ừm, vừa điều tra ra kết quả, tôi lập tức đến tìm anh.

- À, vậy thì không có gì lạ, Thúy Thúy đang ở trong phòng.

- Cái gì?

Hà Nghiêu có chút không dám tin:

- Cô ấy lại ở trong phòng anh?

Nhất Cố trực tiếp mở cửa, sau đó đi vào phòng bật đèn.

- Ừ, anh không thấy sao?

Cả người Hà Nghiêu giống như bị điện giật, lúc này vợ của anh ta đang nằm trên giường, không một mảnh vải che thân, hơn nữa trong phòng còn sót lại hương vị của loại chuyện làm rất nhiều lần, gương mặt vợ anh ta còn đỏ ửng, hẳn là do trước đó "vận động" quá kịch liệt, lúc này đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

- Anh!

Hà Nghiêu chỉ vào Nhất Cố, bất kỳ người đàn ông nào đối mặt với loại chuyện này đều không giữ được sự bình tĩnh.

Hà Nghiêu không phải là người có tính cách ngang ngược có dã tâm, trên thực tế, nhóm thính giả này có cấp bậc không cao, người duy nhất có chút đặc biệt là Nhất Cố, cho nên ở trong thế giới chuyện xưa này, Nhất Cố đương nhiên trở thành người nắm giữ quyền quản lý, có chút giống như Chu cục trưởng trong nhóm người thực tập. Hơn nữa lúc bọn họ tự giới thiệu, Nhất Cố nói hiện tại anh ta đang dạy học là một trường cấp 3, cho nên những người khác gọi anh ta là thầy Cố.

Nhưng Hà Nghiêu không nghĩ rằng, đối phương lại trực tiếp như vậy, đem vợ mình lên giường "để truyền đạt kinh nghiệm"!

Đồng thời, đối phương thản nhiên mời anh ta vào phòng, cố ý để cho anh ta nhìn thấy tư thái lúc này của vợ mình.

Một phút sau, gương mặt Hà Nghiêu bắt đầu vặn vẹo, mọc ra bộ lông màu xanh lá cây, gương mặt đã bắt đầu biến hóa thành sói.

Nhưng mà tiếng sói đầu tiên còn chưa kịp tru lên, trong mắt Nhất Cố lóe lên tia sáng màu xanh, cả người Hà Nghiêu bị đẩy lùi lại, đụng vào vách tường, hai chân treo lơ lửng giữa trời, tứ chi giống như bị đóng đinh vào trên tường, không thể động đậy.

Vẻ mặt Hà Nghiêu hoảng sợ, lúc trước anh ta cho rằng, Nhất Cố chỉ mạnh hơn mọi người một chút, không đến mức chênh lệch lớn, nhưng anh ta không nghĩ đến, lúc thật sự ra tay, anh ta không có sức đối kháng với Nhất Cố.

Nhất Cố hắng giọng, cầm bia lên bàn uống một ngụm, sau đó đi đến bên giường, đổ bia vào miệng người phụ nữ.

Bia lạnh đổ thẳng xuống mặt người phụ nữ, người phụ nữ lập tức tỉnh táo, nhìn Nhất Cố:

- Anh làm gì thế? Trò mới à? Không thể cầm chai bia đâm vào, phía dưới của em hỏng mất, chúng ta đổi sang chuối hoặc cà được không…

Người phụ nữ còn chưa nói xong, cả người cô ta giống như bị điện giật, bởi vì cô ta nhìn thấy chồng mình đang bị khống chế ở trên vách tường, thân thể chồng cô ta đã hóa sói một nửa, nhưng vào lúc này lại không có chút năng lực phản kháng hay cử động nào.

Phản ứng đầu tiên của cô ta là gian tình bị phát hiện, cô ta lập tức cầu xin.

- Thầy Cố, tôi với anh, anh muốn chơi thế nào cũng được, anh thả anh ấy ra được không?

Người phụ nữ vừa nói, vừa liếc mắt đưa tình, đồng thời tách hai chân mình ra, đem rừng rậm phía dưới, chủ động lộ ra trước mặt Nhất Cố…

Nhất Cố nghiêng đầu nhìn sang Hà Nghiêu, sau đó nghiêm túc gật đầu, ngay lập tức, cầm chai bia lên, đập mạnh vào trên mặt người phụ nữ.

“Bịch!”

Chương 50 Cùng Lên Trời

Chai bia vỡ vụn, người phụ nữ hét lên một tiếng đau đớn, nằm rạp trên giường, ngay sau đó Nhất Cố cầm một mảnh thủy tinh sắc bén của chai bia, đâm thẳng vào vị trí cổ của cô ta, thân thể người phụ nữ co quắp một lúc, hoàn toàn mất đi sức sống, máu tươi nhuộm đỏ lên đệm.

Đem một nửa trai bia tùy ý vứt đi, Nhất Cố đi đến trước mặt Hà Nghiêu.

- Lúc đầu tôi muốn chơi thêm một lúc, sau đó mới ra tay với các người, nhưng các người lại không chịu nghe lời, cũng chẳng có tài cán gì, lần lượt bị giết, nhưng mà….Tôi đã sớm dự định tốt điểm thưởng!

Nhất Cố vừa nói xong, ánh mắt anh ta trở nên sắc bén, cả người Hà Nghiêu lún sâu vào trong tường, xương cốt anh ta không ngừng phát ra những tiếng răng rắc, da thịt bắt đầu nứt ra, đến cuối cùng, trên mặt tường chỉ còn lại một vũng máu.

Nhất Cố nhắm mắt lại, thân thể lảo đảo, cố gắng vịn lấy chiếc ghế bên cạnh.

- Con mẹ nó, một đêm bốn lần, thân thể như bị móc rỗng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng vang lớn, Nhất Cố đột nhiên giật mình, xông ra ngoài lan can ký túc xá, nhìn về tòa nhà đang rực lửa phía trước, gương mặt anh ta bởi vì phẫn nộ mà trở nên vặn vẹo.

- Bên trong đám người thực tập kia, thế mà còn có nhân vật hung ác hơn mình?

……..

Cục diện hiện tại, rất đơn giản, cũng rất rõ.

Trước đó, Tô Bạch không có nhân lúc Chu cục trưởng hư nhược ra tay với ông ta, bởi vì hắn không chắc đó có phải do Chu cục trưởng cố ý gài bẫy hắn hay không, cố ý bày ra dáng vẻ yếu đuối. Thân phận của Chu cục trưởng không đơn giản, đồng thời Tô Bạch cũng biết, kinh nghiệm của Chu cục trưởng cũng không đơn giản, người có dáng vẻ này, không dễ dàng đối phó, dù sao vào lúc đó, nhìn bề ngoài là một cơ hội rất tốt, nhưng Tô Bạch nhịn được xúc động muốn giết chết ông ta, lựa chọn ẩn nhẫn.

Chu cục trưởng lại cho rằng, Tô Bạch càng muốn có thêm nhiều lợi ích, cho nên trên đường về, Chu cục trưởng thương lượng với Tô Bạch, đồng thời xác định phương án chia đầu người thực tập còn lại.

Tô Bạch rất phối hợp, vô cùng phối hợp.

Trên thực tế, mãi cho đến khi uống xong chén trà này, Tô Bạch đều phối hợp, hắn cảm thấy cho dù tranh ăn với hổ, cũng không phải là không được, chia đều lợi ích từ chỗ ba người Vương Hoành Thắng, Tôn Phỉ, Đổng béo cũng là một kết quả không tồi.

Chẳng qua vẫn có thể xuất hiện ngoài ý muốn, có lẽ, cái này cũng không thể gọi là ngoài ý muốn, tóm lại ba người kia, đứng về phía Chu cục trưởng.

Lúc Đổng béo lấy một loại tư thái giống như nhìn thấu Tô Bạch, đồng thời nói một câu kia.

Tô Bạch không có giải thích.

Hắn cũng lười kêu gào với bọn họ cái gì mà các người có biết thân phận của Chu cục trưởng không, có biết những chuyện ông ta đã làm không.

Tô Bạch chỉ thản nhiên nhìn giỏ hoa quả mình mang tới, rất bình tĩnh.

Tranh ăn với hổ, không phải là không được, nhưng phải luôn giữ vững cảnh giác, nếu không, sẽ bị lão hổ ăn hết.

Cho nên, lúc Tô Bạch cầm giấy phê duyệt của Chu cục trưởng đưa cho mình đến nhà kho, hắn bổ sung đạn, đồng thời còn cầm một kíp nổ, đặt dưới giỏ hoa quả.

Xung quanh yên tĩnh mấy giây.

Sau đó cả người Tô Bạch bỗng nhiên lật ra đằng sau ghế sofa.

"Đoàng!"

Nổ tung….

……

Cầu người không bằng cầu mình, nhất là ngay lúc này, dựa vào hợp tác với Chu cục trưởng để kiếm một chén canh thật sự là một việc làm có chút ngây thơ, cũng không phù hợp với phong cách làm việc từ trước đến nay của Tô Bạch.

Có lẽ bên trong đó có nhiều điều quanh co khúc khuỷu, hoặc có nhiều thứ thượng vàng hạ cám, thật ra, căn bản không cần để ý đến những thứ này, cũng không cần đi để ý tới, bởi vì cái này quá lãng phí tinh lực và thời gian.

("Thượng vàng hạ cám" là câu khẩu ngữ đã có từ xa xưa, dùng để mô tả nhưng nơi có đủ mọi thứ, từ quý giá nhất đến xoàng xĩnh nhất đều chẳng thiếu.

Nguồn gốc: Có câu này, có lẽ là vì khi dùng sàng để sàng phân loại một thứ gì đó, thì những hạt to ở phía trên sàng, sẽ được coi là giá trị, còn những hạt nào nhỏ li ti, tựa như hạt cám, sẽ bị lọt xuống phía dưới, những gì bị lọt xuống dưới sàng thì coi như hàng bị loại, giá trị thấp.)

Ít nhất trước mắt mà nói, khi mọi người mặt đối mặt, tất cả mọi người cùng ngồi một chỗ, không có âm mưu gì, không có quan hệ gì, cũng không có cái gì người lừa ta gạt…

…..Mà kíp nổ không thể giải quyết được.

"Đoàng!"

Một phút trước khi phát nổ, Tô Bạch xoay người đi đến phía sau ghế sofa, tuy loại ngăn chặn này có chút có còn hơn không, nhưng cũng coi như là một thủ đoạn lẩn trốn, cộng thêm với việc, chính bản thân Tô Bạch đã làm xong chuẩn bị nhận lấy thương tổn, thậm chí là bị trọng thương.

Nhưng mà đúng lúc này, Chu cục trưởng lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn của mình, ông ta thế mà đánh một chưởng lên lưng Đổng béo, đem cả người Đổng béo đánh lên trên giỏ hoa quả.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Đổng béo sợ hãi, hoảng sợ, Chu cục trưởng muốn dùng thân thể của anh ta để giảm bớt uy lực của kíp nổ.

Cả người Chu cục trưởng trực tiếp nhào về phía cửa sổ, nhảy qua đó.

Uy lực của vụ nổ đánh tới, chiếc ghế sofa ở phía trước Tô Bạch đã vỡ vụn, cả người Tô Bạch cũng bị áp lực từ vụ nổ thổi bay Tô Bạch ra ngoài, đụng thẳng vào vách tường, bức tường bị lún xuống, Tô Bạch bị vùi trong đống xi măng cốt thép.

Thân thể của Chu cục trưởng ở trong không trung cũng chịu áp lực của vụ nổ, cả người bị hất ra ngoài, sau khi phá vỡ cửa sổ, lập tức bị ném ra xa, từ tầng ba rơi xuống.

Vương Hoành Thắng dùng nạng giữ lấy Tôn Phỉ, để cô ta ở phía trước mặt mình, lúc sóng khí cuốn đến, cả người Tôn Phỉ bị nổ không ra hình dạng người, chết đi, Vương Hoành Thắng ngã ở phía dưới người Tôn Phỉ, máu me be bét, hít nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Về phần Đổng béo bị Chu cục trưởng lấy ra chắn kíp nổ, anh ta là người đầu tiên bị nổ chết, trở thành cái xác không hồn.

Trong ký túc xá của cục cảnh sát nhất thời đại loạn, hoàn toàn bị nổ tung.

…….

Tô Bạch vất vả đưa tay ra khỏi đống gạch ngói vụn, sau đó hắn bỏ những thứ trên người mình ra, chật vật đứng lên, khắp người hắn đều là vết thương, khắp nơi đều đang chảy máu, nhưng so với những người còn lại, ít nhất hắn có thể đứng lên, đồng thời vết thương trên người Tô Bạch đang lấy một tốc độ cho dù là mắt thường cũng có thể nhìn thấy, tự mình hồi phục như cũ, dĩ nhiên, tác dụng phụ của nó khiến cho Tô Bạch bắt đầu cảm thấy mình càng lúc càng đói.

Hiện tại đối với Tô Bạch mà nói, mỗi lần bị thương, theo sau đó không phải là cục diện đau đớn khó nhịn, mà chính là tiếng bụng đói sôi ùng ục, rất xấu hổ.

Bên ngoài không ngừng có cảnh sát và nhân viên phòng cháy xông tới, nơi này là một mảnh hỗn loạn.

Từ xa, Tô Bạch nhìn thấy Vương Hoành Thắng được một đám người đưa lên cáng cứu thương đưa đi, Tô Bạch nhìn xung quanh, lúc này hắn không nguyện ý đi nằm viện. Hơn nữa hiện tại phát sinh chuyện này, trong lúc nhiệm vụ chủ tuyến chưa hoàn thành, hắn và bọn họ đã xé rách mặt. Đối phương hoàn toàn có thể dùng quy tắc, bối cảnh trong câu chuyện xưa này để đối phó với hắn, ví dụ như Chu cục trưởng, hay như việc hắn cầm đi những kíp nổ kia, đều có thể tra ra được một cách dễ dàng. Ngay lúc này, chuyện hắn cần làm là tạm thời thoát khỏi thân phận mà Phát Thanh Khủng Bố tạo ra cho hắn.

Dĩ nhiên nội dung vở kịch đã phát triển đến mức này, cho dù hiện tại hắn có cởi mũ cảnh sát xuống, cũng không bị Phát Thanh Khủng Bố trừng phạt, nếu như ngay từ khi mới bắt đầu, người thực tập không nghe theo thiết lập về thân phận và nhịp điệu trong Phát Thanh Khủng Bố, như vậy sẽ không tránh khỏi việc bị trừng phạt. Bây giờ, theo sự xuất hiện của Cửu muội và một số lượng lớn thính giả và người thực tập chết đi, trên cơ bản, nội dung cốt truyện đã sụp đổ, sân khấu đã mất, như vậy các diễn viên có thể tự do phát huy một chút.

Theo làn khói đặc, Tô Bạch lảo đảo đi xuống dưới, vụ nổ này không chỉ có tác động đến người trong phòng, một số phòng bên cạnh cũng chịu ảnh hưởng, dĩ nhiên chỉ là bị thương mà thôi, không có nguy hiểm đến tính mạng.

- Không cần để ý đến tôi, các anh qua bên trong cứu người đi.

- Nhanh vào trong đi, tôi không sao, tự tôi đi bệnh viện.

Chương 51 Cửu Muội

Tô Bạch liên tục từ chối sự giúp đỡ của mấy người đồng nghiệp. Sau đó một mình rời khỏi cục cảnh sát từ cửa sau, trên đường đi, hắn tiện tay cầm một chiếc áo khoác để thay, làm cho chính mình không quá chật vật.

Lúc đi lên, Tô Bạch cố ý nhìn thoáng qua, hắn phát hiện không nhìn thấy bóng dáng Chu cục trưởng đâu, ông ta không có chết.

Đúng thế, ông ta nhất định chưa chết, nếu như ông ta chết rồi, như vậy một trong những nhiệm vụ chủ tuyến coi như hoàn thành, thế giới truyện xưa này cũng kết thúc.

Tô Bạch đi ra bên ngoài, bắt một chiếc taxi, đối phương hình như phát hiện ra bộ dạng này của Tô Bạch, anh ta có chút do dự, Tô Bạch dứt khoát lấy súng của mình ra.

- Lái xe.

Lúc này tài xế mới lái xe rời đi.

Lúc xe chạy đi, Tô Bạch vẫn luôn khắc chế sự điên cuồng với máu tươi trong người mình, lúc này hắn còn chưa có đi ra khỏi khu vực nguy hiểm, có khả năng đang chờ hắn là sự truy nã của cảnh sát, hiện tại điều quan trọng nhất chính là tìm nơi an toàn để ẩn nấp, giấu mình đi.

- Cảnh sát, anh muốn đi đâu?

- Nhà anh!

Tô Bạch trực tiếp lên tiếng.

“…”

Lúc này tài xế ngây người, xe cũng dừng lại, trên mặt bày ra nét mặt thề sống chết không đi, nhưng cùng lúc đó, thân thể của anh ta cũng bắt đầu bị dọa đến mức run rẩy.

Tô Bạch cười cười, trực tiếp xuống xe, phía trước là một ngõ nhỏ, phía sau tường bao là một rạp chiếu phim, nơi này không chỉ có riêng phòng chiếu phim mà còn có phòng chơi bài và máy chơi game, khung cảnh rất náo nhiệt, rất nhiều người, tốt xấu lẫn lộn.

Sau khi Tô Bạch đi vào ngõ hẻm liền rẽ vào một cánh cửa, bên trong là một căn phòng chứa đồ, có lẽ là nơi người ta tạm thời để những thứ không cần đến, sau khi đi vào trong, Tô Bạch ý thức được nơi này có người sinh sống, bên trong có giường, có rượu và thức ăn chín.

Tô Bạch ngồi xuống cạnh giường.

Trên người hắn đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, quần áo trên người hắn đã ướt, Tô Bạch dứt khoát đứng dậy, đi đến bên cạnh giếng, đổ hai thùng nước lên người mình, lúc này vết thương trên người hắn đã khôi phục như lúc đầu, nhưng Tô Bạch cũng biết rõ, bây giờ hắn cần phải được bổ sung máu tươi.

Đúng lúc này, có người tới, có lẽ là chủ nhân nơi này đã về.

Tô Bạch đứng đó nhìn ra cửa, rất nhanh liền nhìn thấy một người đàn ông đang đi tới.

Chẳng qua người đàn ông này không giống phải là chủ nhà như Tô Bạch nghĩ, bởi vì tuy đối phương ăn mặc đơn giản, nhưng từ khí chất trên người anh ta, không giống như loại người dãi nắng dầm mưa thu nhặt phế phẩm để kiếm cơm.

Nhất Cố nhìn Tô Bạch cười nói.

- Bên trong đám người thực tập, thế mà lại xuất hiện một người có thể chất đặc biệt, chậc chậc chậc, không tồi, có chút

ý tứ, gần đây, tố chất của người thực tập đều cao như vậy sao?

Lúc này ánh mắt Tô Bạch đã hoàn toàn đỏ ngầu, màu đỏ như máu, giống như muốn chảy ra, nhưng hiện tại, hắn rất tỉnh táo, có chút giống như trạng thái hồi quang phản chiếu, nếu như không có máu tươi, Tô Bạch thật sự không tiếp tục chống đỡ được bao lâu.

- Vampire?

Nhất Cố nhìn kỹ một chút, lập tức nói.

- Cậu muốn uống máu phải không?

Nhất Cố kéo ống tay áo của mình lên, lộ ra cánh tay trắng hơn mấy người đàn ông khác, tiếp tục trêu chọc.

- Đến đây, máu của anh đây còn ngon hơn máu của người thường đó.

Tô Bạch không có xông lên phía trước, mặc dù hiện tại khát vọng về máu tươi đang thiêu đốt hắn, nhưng hắn vẫn không có hành động thiếu suy nghĩ, lúc này trên người đối phương có một loại hơi thở khiến cho Tô Bạch sinh ra loại cảm giác sợ hãi, cho dù khi đối mặt vơi Chu cục trưởng, Tô Bạch cũng không cảm thấy áp lực như vậy..

- À, xem ra cậu ghét bỏ máu của tôi, thật đúng là khiến cho người ta thất vọng.

Nhất Cố nhún vai, sau đó chậm rãi đi đến chỗ Tô Bạch, cuối cùng anh ta thu lại thái độ trêu tức, vẻ mặt vặn vẹo.

- Đầu của những người kia đều là thứ tôi dự tính trước, cậu giết nhiều người như vậy, khiến cho tôi tổn thất rất nhiều!

Nhất Cố không ngừng đi tới, Tô Bạch không ngừng lùi lại.

Phía sau còn có một phòng nhỏ, nhưng xem ra đã lâu không có người ở, bên trên là một lớp mạng nhện thật dày, sau

lưng Tô Bạch đụng cào cửa, cả người ngã vào.

- Haizz.

Nhất Cố làm ra vẻ thở dài, sau đó ánh mắt anh ta bắt đầu lóe lên tia sáng màu xanh, cũng mở cửa đi vào.

Lúc đi vào, Nhất Cố thế mà lại nhìn thấy sau lưng Tô Bạch còn có hai người, một nam một nữ, nam ăn mặc có chút cũ nát, gương mặt có vẻ tang thương, sau lưng người đàn ông là một người phụ nữ đang co ro, bọn họ có vẻ hoảng sợ.

- Á, thì ra ở chỗ này còn có đôi vợ chồng.

Cả người Nhất Cố bỗng nhiên trở nên hưng phấn, anh ta có chút kỳ quái, anh ta không thích mấy cô gái trẻ tuổi, chỉ có hứng thú với vợ người ta.

- Là đối tượng cậu sắp hút máu à?

Nhất Cố nhìn thoáng qua Tô Bạch, hiên nhiên anh ta cho rằng đôi vợ chồng này là tế phẩm Tô Bạch dự định lấy ra hút máu.

Vẻ mặt Tô Bạch mờ mịt, trong phòng này còn có hai người?

Chờ đã?

Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện, ngay từ lúc bắt đầu, người đàn ông kia liền duy trì vẻ mặt sợ hãi, mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Nhất Cố cũng nhanh chóng phát hiện ra vấn đề này:

- Cậu giết người đàn ông? Ừ, không sao, người phụ nữ kia chưa chết là được.

Bởi vì người phụ nữ còn đang cử động.

Cuối cùng, người phụ nữ nhút nhát đem mặt mình ra khỏi phía sau lưng người đàn ông đã chết.

Lúc này, Tô Bạch mở to hai mắt ra.

Đây là…

Cửu muội!

Đây không phải là một chuyện trùng hợp, đây là một phương pháp.

Tô Bạch tuyệt đối sẽ không tin tưởng, hắn tùy tiện tìm một gia đình, kết quả lại giống với lựa chọn của Cửu muội, lúc trùng hợp biến thành quá mức ly kỳ, phía sau đó nhất định còn có một thứ gọi là tất yếu.

Nơi này là thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, như thế Phát Thanh Khủng Bố nhất định sẽ làm ra một số chuyện để cho câu chuyện này càng thêm hấp dẫn, càng thêm thứ gọi là tình tiết hấp dẫn lực chú ý của người khác.

Tình tiết này, nhất định có một đôi tay ở phía sau thúc đẩy.

Điểm này, khiến Tô Bạch đối với Phát Thanh Khủng Bố và đối với sự mạch lạc, tiết tấu trong thế giới chuyện xưa này, tăng thêm một phần nhận biết.

Lúc đầu, trong đầu thầy Nhất Cố tràn đầy hưng phấn, chuẩn bị chơi một chút với người có chồng, lại phát hiện ra trạng thái thân thể thực sự của đối phương đã chết, cái thứ kia từ lúc tràn đầy sức sống chuyển sang mềm oặt, nhất là khi đối phương còn đang di chuyển, hoàn toàn giống như một sinh vật sống, nhưng đối phương lại thật sự là người chết, loại cảm giác chênh lệch này, sinh ra ảnh hưởng với thể xác và tinh thần với Nhất Cố, có lẽ có khả năng ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng về phương diện kia của anh ta sau này.

Người bình thường, ngoại trừ một số ít kẻ biến thái thì đều sinh ra loại ý nghĩa về phương diện kia với nữ sinh, tuy nói người có đam mê vợ người ta, là một đam mê không được tán đồng, nhưng tuyệt đối không dính dáng gì đến biến thái.

Thi thể của người đàn ông trước mặt Cửu muội chậm rãi đổ xuống đất, lộ ra thân thể động lòng người của Cửu muội, đúng thế, là động lòng người, lúc này mặc dù Cửu muội là người chết, nhưng dáng người cô ta lại càng thêm nóng bỏng, khiến cho người ta suy nghĩ miên mang, đây là một loại tiến hóa, cũng là một loại tăng thêm sự sống cho mình, Cửu muội đã chết, nhưng thi thể cô ta vẫn còn đó, thể hiện ra một mặt khác, thậm chí hướng đến một mặt cực đoan.

Ánh mắt Cửu muội thỉnh thoảng liếc qua người Tô Bạch, Nhất Cố, dáng vẻ băn khoăn, giống như một đứa bé hiếu kỳ.

Lúc này, Nhất Cố cắn đầu lưỡi, dáng vẻ giống như thấy quỷ.

- Ai ôi, con mẹ nó chứ, đây là thi thể sinh ra linh trí, ông đây nguyền rủa tổ tiên Phát Thanh Khủng Bố, trong thế giới chuyện xưa ở mức độ hiện tại lại còn có thể buôn bán thứ đồ chơi này, không phải là hố người à!

Hình như Cửu muội không thích giọng điệu của Nhất Cố, lúc này cô ta trừng mắt nhìn Nhất Cố, sau đó trực tiếp đánh về chỗ anh ta…

Chương 52 Liều Mạng

Ngược lại, lúc này Tô Bạch có một loại cảm giác giống như trút được gánh nặng, hắn rất rõ ràng năng lực của Cửu muội, hơn nữa, hắn cũng biết rõ, so với lúc trước hắn gặp, Cửu muội đã tiến hóa hơn một bước. Cho nên, sau khi Cửu muội xuất hiện, hắn vẫn luôn không có hành động gì đặc biệt, cũng không nói gì, bởi vì Tô Bạch sợ mình sẽ gây nên sự chú ý của đối phương.

Trong nháy mắt, trong mắt Nhất Cố lóe lên thứ ánh sáng màu xanh, Cửu muội nhào tới anh ta, giống như là bị đụng vào một bức tường, "bịch" một tiếng, rơi xuống.

- Á Á.

Cửu muội phát ra một tiếng hét chói tai, hiển nhiên cô ta đã hoàn toàn bị chọc giận, Cửu muội giống như một đứa bé, cô ta muốn đồ chơi, nhưng người lớn lại không chịu đưa, lúc này đứa nhỏ bắt đầu tức giận, nổi cáu.

Lấy Cửu muội làm tâm điểm, mặt đất xung quanh bắt đầu kết băng, đồng thời tầng băng này còn không ngừng khuếch tán ra.

Tô Bạch vô thức di chuyển về phía cửa, nhưng lúc hắn vươn tay ra đẩy cửa, chỗ lòng bàn tay hắn thế mà truyền đến một cảm giác nhói đau, bàn tay hắn bị đông cứng, cánh cửa và cửa sổ kia, trong nháy mắt xuất hiện tầng băng, hoàn toàn bị đông cứng lại.

Nhất Cố nhìn xung quanh, anh ta phát hiện không riêng gì cửa sổ, ngay cả vách tường cũng bị đóng băng, cả phòng hoàn toàn biến thành một cái tủ lạnh cấp đông.

- Mẹ nó!

Trong lòng Nhất Cố chửi thầm một tiếng, ánh mắt anh ta nhìn về phía cánh cửa, ngay sau đó cửa rung động dữ dội, băng sương rơi xuống, nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt ở đó.

Cửu muội hét lên, lại một lần nữa đánh tới, Nhất Cố không lo được mất, tập trung hết sự chú ý của mình lên người Cửu muội, anh ta vươn tay ra, làm một động tác gì đó, cả người Cửu muội bị Nhất Cố giữ trên không trung.

Ngay sau đó, làm động tác vung tay xuống dưới.

"Bịch!"

Cửu muội bị ném mạnh xuống đất.

Động tác này lặp đi lặp lại. Cửu muội không ngừng bị ném xuống đất.

"Bịch!"

"Bịch!"

"Bịch!"

Một màn khiến cho người ta lúng túng xuất hiện, cho dù Cửu muội không ngừng bị ném xuống dưới, nhưng cô ta là một người chết, được coi như một loại cương thi đặc biệt, cho nên loại công kích vật lý này, chỉ có thể gây ra ảnh hưởng ở mức hạn chế với cô ta, Cửu muội giống như một quả bóng chuyền không ngừng bị đập xuống mặt đất, nhưng muốn dùng phương thức đánh bóng này để làm đánh hỏng cô ta, quả thật có chút suy nghĩ mơ mộng hão huyền.

Thời gian dần trôi qua, sau gáy Nhất Cố đã bắt đầu đổ mồ hôi, đây là mồ hôi lạnh, bởi vì anh ta bỗng nhiên phát hiện, dường như anh ta không có biện pháp nào với Cửu muội, anh ta chỉ có thể tạm thời áp chế Cửu muội, nhưng năng lực ý niệm của anh ta có thể áp chế được bao lâu?

Năng lực ý niệm của anh ta cũng không phải là vô cùng vô tận, trên thực tế, hiện tại anh ta đã bắt đầu có dấu hiệu suy yếu.

Tô Bạch vẫn đang quan sát tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng điều khiến Tô Bạch kinh ngạc chính là, trong lòng anh ta, loại khát vọng với máu, dường như đã giảm đi rất nhiều, hơi lạnh xâm nhập vào đến tận xương cốt và khát vọng về máu tươi đan xen vào nhau, miễn cưỡng tạo thành trạng thái cân bằng.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, nhưng ít nhất nó có thể giúp cho Tô Bạch xác định một chuyện, loại hơi lạnh này có tác dụng rất lớn trong việc áp chế thân thể hắn, nhưng hiện tại, dường như phát hiện này cũng không có ý nghĩa gì lớn cả, Tô Bạch đã nhìn ra, tuy nhìn bề ngoài, Nhất Cố đối kháng với Cửu muội, anh ta giống như đang chiếm thế thượng phong, Cửu muội giống như con búp bê rách nát bị Nhất Cố ném tới ném lui, nhưng bây giờ Nhất Cố có thể coi như là cung giương hết đà, còn Cửu muội, sau mỗi lần ngã xuống, cô ta vẫn giống như lúc đầu sinh long hoạt hổ, giống như là càng bị ném càng mạnh hơn.

Cộng thêm với việc căn phòng này đã bị Cửu muội biến thành một cái tủ cấp đông, nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng nổi.

- Cậu có biện pháp nào không!

Lúc này, Nhất Cố thế mà lại chủ động tìm Tô Bạch nói chuyện, hiển nhiên nhưng người tham gia vào Phát Thanh Khủng Bố đều là những người theo chủ nghĩa hiện thực, trước đó còn chuẩn bị giết người ta để nhận lấy phần thưởng, lúc này lại trực tiếp coi thành người cùng hội cùng thuyền, hoàn toàn không có thù oán gì.

Tô Bạch không có vội vã trả lời, hắn đang nhớ lại, hắn nhớ đến lúc trước Cửu muội từng đi qua chỗ văn phòng Chu cục

trưởng, sau đó cô ta đóng băng toàn bộ văn phòng Chu cục trưởng, nhưng kết quả cuối cùng, Cửu muội không những không giết được Chu cục trưởng, ngược lại còn chạy trối chết.

Chu cục trưởng đã làm cách nào để đánh bại Cửu muội?

Trong đầu Tô Bạch bắt đầu suy nghĩ miên man.

- Con bà nó, lần này thì nguy rồi!

Lúc trước Nhất Cố còn có dáng vẻ hùng hổ dọa người nhưng bây giờ, anh ta không có chút nào phong phạm thuộc về cường giả nữa.

- Giúp tôi giữ cô ta.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên lên tiếng.

Nhất Cố vừa nghe xong liền cảm thấy có hy vọng, không nói hai lời, vận dụng chút năng lực ý niệm còn sót lại của mình, tròng mắt anh ta bỗng nhiên phát ra tia sáng màu xanh, Cửu muội bị giam cầm ngay tại chỗ.

Tô Bạch đi thẳng lên, sau khi đến gần Cửu muội, ngón tay Tô Bạch trực tiếp bóp vào vị trí cổ của Cửu muội. Ở đó có một vết máu đen ứ đọng, là vết thương, không, nói một cách chính xác, đây là nguyên nhân cái chết của Cửu muội.

Móng tay sắc bén và lực đạo trên ngón tay tác động lên vị trí này, sắc mặt Cửu muội bỗng nhiên thay đổi, giãy dụa dữ dội, thân thể càng không ngừng run rẩy, khiến cho Tô Bạch có một loại cảm giác mình sắp bị đẩy lùi.

Nhưng điều này cũng chứng minh, đây chính là tử huyệt của Cửu muội.

- Chặn cô ta lại, nhanh lên.

Tô Bạch gào lên với Nhất Cố.

Nhất Cố phát ra tiếng gầm thét giận dữ, vành mắt anh ta đã có máu tươi chảy ra, hiển nhiên anh ta đang liều mạng phát ra ý niệm của mình, thậm chí là nghiền ép chính mình, điều này khiến cho Tô Bạch không khỏi có chút bội phục, tuy nói Nhất Cố có chút bệnh tâm thần, nhưng cách làm việc của anh ta không chút dây dưa dài dòng, nhất là loại chuyện liên quan đến tính mạng, anh ta rất quả cảm, loại người này thật sự thích hợp sống sót lâu dài trong Phát Thanh Khủng Bố.

Cửu muội lập tức không thể động đậy, nhưng vấn đề lại xuất hiện, móng tay và lực đạo trên tay Tô Bạch chỉ có thể khiến cho vẻ mặt Cửu muội càng thêm thống khổ, lại không để đưa đến hiệu quả thực sự sát thương, hơn nữa bên Nhất Cố đã có vẻ sơn cùng thủy tận (Cùng đường tuyệt lối), một khi anh ta không còn sức nữa, chính hắn và anh ta, hai người hoàn toàn xong đời.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc, hình như trong câu chuyện xưa về người giấy cũng đã xảy ra, Hải thiếu gia và người giấy giằng co với nhau, sau đó vẫn dựa vào chính hắn để tìm biện pháp phá vỡ cục diện.

Chẳng qua hiện tại hắn dường như không có biện pháp nào tốt hơn, xung quanh không có thứ gì thích hợp, bốn phía đều bị đông cứng, cũng không có thứ gì sắc bén có thể dùng, Tô Bạch vô thức lấy súng lục của mình ra, nhắm họng súng vào cổ Cửu muội, bóp cò, nhưng không có hiệu quả gì, viên đạn không bắn ra được.

Bị đông cứng.

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy có chút hoang đường, nơi này rốt cuộc lạnh đến mức nào? Súng ống đều đông lại? Vì sao hắn lại không có cảm giác quá lạnh?

Chẳng lẽ tác dụng phụ khát máu và nhiệt độ băng lãnh điều hòa?

Tô Bạch nhắm mắt lại, hắn biết lúc này không phải là lúc suy nghĩ đến những thứ này, thời gian không đợi người.

Con mẹ nó!

Liều mạng!!!

Tô Bạch cúi người, há miệng, cắn về phía cổ của Cửu muội.

Hai răng nanh của hắn đâm vào vết thương của Cửu muội.

Sau khi răng nanh đâm vào, cả người Tô Bạch run rẩy một chút, trong nháy mắt, răng nanh của hắn giống như là bị đông lại, đến mức mất đi tất cả tri giác, nhưng mà, một giây sau, con mắt Tô Bạch bỗng nhiên bởi vì giật mình mà trợn to.

Máu.

Dòng máu ấm áp.

Máu tươi của Cửu muội.

Lại là nóng!

Chương 53 Nhất Cố

Dòng máu ấm áp theo cổ họng chảy xuống dưới, Tô Bạch cảm thấy cả người hắn đang dần dần bay lên, đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như suy nghĩ và ý thức của hắn đã vượt qua khỏi sự trói buộc của thân thể, cả người hắn gần như bay lên mây, sung sướng đê mê.

Một phút sau, Tô Bạch bỗng nhiên ý thức được cái gì, trong lòng giật mình, nhanh chóng ổn định lại tinh thần, sau đó phát hiện Cửu muội đang nhìn mình một cách "thắm thiết", thấy Tô Bạch khôi phục dáng vẻ thanh tỉnh, trong đôi mắt Cửu muội lộ ra vẻ ác độc và phẫn nộ, hiển nhiên, cô ta thất bại rồi.

Sau lưng Tô Bạch trở nên lạnh lẽo, thiếu chút nữa hắn đã bị huyễn thuật của Cửu muội làm cho mê mang, thiếu một chút nữa!

Sau khi thiếu chút nữa kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Tô Bạch càng thêm liều mạng hút máu từ chỗ cổ Cửu muội, thời gian dần trôi qua, Tô Bạch cảm giác thân thể mình phát sinh một chút biến hóa, máu tươi mà hắn hút vào, giống như không phải là loại mà thân thể hắn muốn, không phải loại mà tác dụng phụ của thể chất kia cần, cho nên thân thể hắn sinh ra một loại phản ứng bài xích.

Nhưng không có cách nào khác, lúc này, Tô Bạch chỉ có thể tiếp tục kiên trì hút máu.

Dạ dày của Tô Bạch bắt đầu co rút lại, một loại cảm giác vô cùng buồn nôn đánh tới, nhưng hắn vẫn cố kiềm nén.

Giãy dụa của Cửu muội bắt đầu ngày càng suy yếu, linh tính của thân thể cô ta cũng bắt đầu dần dần tiêu tán, ánh mắt

sáng rực cũng trở nên ảm đạm.

Thân thể Nhất Cố lảo đảo, ngã quỵ xuống đất, tai mắt, mũi, miệng đều chảy máu.

Sau cùng, Cửu muội xụi lơ trên mặt đất, Tô Bạch nằm sấp trên người cô ta, sau đó, hắn thật sự không thể chịu đựng nổi loại phản ứng bài xích kia trên người mình, Tô Bạch ngồi xổm, bắt đầu không ngừng nôn mửa.

Thân thể Cửu muội bắt đầu tự cháy, ngọn lửa màu xanh nhạt xuất hiện, rất nhanh, chỗ đó chỉ còn lại tro tàn.

Băng giá trong phòng cũng bắt đầu tan ra, chỉ còn lại vũng nước đá.

Sau khi Tô Bạch nôn khan xong, có chút hư nhược, hắn đứng lên, Tô Bạch cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình giống như bị thiêu đốt, giống như có một cái bàn là đang không ngừng, không ngừng là đi là lại trên người hắn.

Người Tô Bạch giống như say rượu, ánh mắt hắn lắc lư và mơ hồ, nhưng hắn nhìn thấy Nhất Cố ngã quỵ dưới đất, lúc này anh ta đang vô cùng suy yếu.

Tô Bạch đưa tay ra, cầm trong tay một tảng băng sắc nhọn.

Đúng lúc này, Nhất Cố ra sức ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh ta không có mở ra, trên mặt anh ta đều là máu, nhưng một cỗ năng lực ý niệm bỗng nhiên ngưng tụ ra, chỉ là tia ý niệm này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Hai người cứ như thế giằng co một lúc, Tô Bạch cười cười, ném mảnh băng kia xuống đất, sau đó lại ngồi dưới đất.

- Oẹ.

Cảm giác buồn nôn lại một lần nữa ùa về.

Nhất Cố đã mất đi hết sức lực, ngẹo đầu sang một bên, ngất xỉu.

..

Hoàng hôn mang theo một cảm giác gì đó tiêu điều, thổi đi thời tiết nóng bức, trong một căn phòng nhỏ trong nhà nghỉ, Nhất Cố nằm trên giường, quạt điện được đặt ở trước anh ta.

Khi anh ta tỉnh lại, phát hiện tình cảnh hiện tại của mình, có chút mỉm cười.

Mắt đau, đầu đau, đó là biểu hiện của tiêu hao năng lực ý niệm, dĩ nhiên, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được, khi anh ta đứng dậy, phát hiện trên bàn trà còn có để một ít rượu và thịt.

Giống như là phát giác ra Nhất Cố tỉnh, Tô Bạch đang hút thuốc ở ngoài ban công, đi vào, lúc này xem như chính hè, thời tiết rất nóng, nhưng Tô Bạch lại mặc một chiếc áo khoác tương đối dày, hình như hắn rất lạnh.

- Vì sao lại không giết tôi?

Nhất Cố hỏi thẳng.

- À, tôi đã quên, cậu còn không biết chuyện, thật ra những thính giả còn lại đều đã chết, sau khi cậu giết tôi, nhiệm vụ chủ tuyến trong câu chuyện xưa lần này cũng kết thúc.

Tô Bạch sững sờ, Nhất Cố thẳng thắn như thế khiến hắn có chút giật mình, nhưng tin tức này, quả thật trước đó Tô Bạch không biết. Nếu như hắn biết, liệu hắn có còn đưa Nhất Cố đi ra khỏi đó hay không? Chuyện này khó mà nói trước được, dù sao sau khi giết Nhất Cố, kiếp nạn lần này coi như là hoàn toàn kết thúc, rất an toàn, coi như là phương pháp nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã).

Chẳng qua trên đời này cũng không có thuốc hối hận, đối với lựa chọn này, Tô Bạch cũng không có bao nhiêu hối hận.

- Tôi không giết anh, bởi vì cuối cùng anh không có giết tôi.

Tô Bạch trả lời, dĩ nhiên, lúc nói đến câu này, ngay cả chính Tô Bạch còn không tin.

- Già mồm!

Nhất Cố lắc đầu, bưng chén rượu lên uống một ngụm lớn:

- Tôi không có ra tay với cậu là bởi vì khi đó, nếu như tôi đối phó với cậu, tôi cũng sẽ tiêu hao sức lực, dẫn đến việc tê liệt, không phải là tê liệt thân thể thì cũng là não tử tê liệt, đến lúc đó, đối với tôi mà nói, nó vẫn là một chữ "chết" mà thôi.

Tô Bạch rút ra một điếu thuốc, ném cho Nhất Cố, Nhất Cố nhận lấy.

- Cậu có biết không, chờ tôi càng khôi phục, cậu sẽ càng nguy hiểm.

Nhất Cố nói.

Tô Bạch không có trả lời vấn đề này, chỉ bưng chén rượu lên uống một ngụm, sau đó để chén xuống.

- Tôi không có cân nhắc nhiều như thế.

- Không, cậu suy nghĩ rất nhiều.

Khóe mắt Nhất Cố mang theo sự bỡn cợt.

- Cậu tuyệt đối không có đơn thuần như thế, một tên gia hỏa có thể dùng kíp nổ, nổ tung tất cả người thực tập, bao gồm cả chính bản thân mình trong đó, sẽ là người thiện lương? Sẽ quan tâm tới cái gọi tôi không giết cậu, cậu cũng không giết tôi sao? Bảo thủ, ngây thơ? Con mẹ nó, cậu cho rằng tôi là thiểu năng trí tuệ à?

Tô Bạch hơi sửng sốt một chút, ngay lập tức khẽ gật đầu.

- Hiện tại tình trạng của tôi với tình trạng lúc anh không giết tôi, không khác nhau là mấy.

Nhất Cố nhướng mày, đứng dậy, đi đến trước mặt Tô Bạch, một tay anh ta khoác lên bả vai Tô Bạch, Tô Bạch cảm thấy một luồng sức mạnh theo tay của Nhất Cố chạy dọc khắp người hắn.

Ngay sau đó, Nhất Cố mở mắt ra, nhìn Tô Bạch, có chút dở khóc dở cười.

- Con mẹ nó, trước đó tôi còn có chút cảm động, có chút giật mình, thì ra cậu căn bản đã là tàn phế, dáng vẻ này của cậu, ngoại trừ có thể đứng lên đi bằng hai chân, trên cơ bản không là gì cả, trên người có một đống bệnh.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Cho nên, nếu anh muốn giết tôi, hiện tại anh có thể giết tôi.

Nhất Cố lắc đầu:

- Cái này không vui gì cả.

Nhất Cố lại một lần nữa ngồi xuống, trực tiếp cầm lấy chai rượu, sau đó dốc thẳng vào miệng, uống nửa chai, lau miệng.

- Loại người như tôi, không muốn nợ ơn người khác, tuy tôi cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng thật ra có một việc, cậu làm người thực tập nên không rõ ràng, đó chính là ở trong hiện thực, quan hệ giữa các thính giả đều có thể đưa đến rất nhiều tác dụng.

Tô Bạch dường như cảm thấy có chút lạnh, đưa tay tắt quạt điện đi.

- Tình trạng của cậu bây giờ hẳn là trúng độc, ừm, giống như loại độc băng, không phải loại giống như ma túy, chờ sau khi nhiệm vụ kết thúc, Phát Thanh Khủng Bố sẽ giúp chúng ta

điều trị và phục hồi, nói không chừng, cậu cũng vì điều này mà thu được một chỗ tốt.

- Trước kia tôi gặp một người phụ nữ, mỗi lần, lúc sắp kết thúc nhiệm vụ, cô ta luôn luôn hạ độc cho mình, sau đó nhân cơ hội độc tố chưa có phát tác, hoặc là nói ỷ vào việc cô ta còn thừa một hơi thở cuối cùng để hoàn thành nhiệm vụ, được Phát Thanh Khủng Bố giải độc, dùng loại phương thức cực đoan này để bộc phát tiềm năng của bản thân, người phụ nữ kia, thật đúng là đáng sợ.

- Là người nào…

Chương 54 Mắc Mưu

"Hắc Ám Lệ Chi."

"…" Tô Bạch

- Sao thế, cậu biết cô ta?

Nhất Cố hỏi.

- Ừ.

Sắc mặt Tô Bạch không chút thay đổi nào, khẽ gật đầu, hiện tại hắn quả thật có chút hối hận, nếu như hắn biết thính giả đã sớm chết, hắn nên giết Nhất Cố mới phải, nhưng hiện tại người ta đã tỉnh, bây giờ chính hắn, ngoại trừ việc cầm được gạt tàn thuốc, có lẽ ngay cả một chiếc búa cũng không cầm được, còn giết cái rắm.

Hiểu lầm này quá lớn.

Đây cũng là do Phát Thanh Khủng Bố không có thông báo về số lượng người thực tập và thính giả còn tồn tại mới gây ra hiểu lầm như thế, dĩ nhiên, cũng chính vì song phương không biết số lượng người còn lại của nhau, cho nên trò chơi này mới càng kích thích hơn, câu chuyện xưa này mới càng có thể thêm đặc sắc.

- Rất quen?

Nhất Cố có chút cẩn thận từng ly từng tí hỏi, hiển nhiên, lúc trước anh ta nói quen biết Hắc Ám Lệ Chi, có lẽ là không quá quen thuộc, hoặc có lẽ cũng chỉ nghe nói đến cô ta mà thôi, hoặc là từng đụng phải trong lần làm nhiệm vụ nào đó, thật ra, chỉ nhìn Cát Tường là sủng vật của Hắc Ám Lệ Chi liền biết, cấp bậc của Nhất Cố còn kém xa Hắc Ám Lệ Chi.

- Tôi nuôi giúp cô ta một con mèo, đó là một con mèo đen, tên là Cát Tường.

Tô Bạch thờ ơ nói, lúc này chính là lúc thích hợp nhất để xé da hổ làm cờ lớn, ngộ nhỡ Nhất Cố bỗng nhiên lật lọng thì phải làm sao bây giờ.

(Xé da hổ làm cờ lớn: là phép ẩn dụ bên Trung Quốc, được sử dụng để dọa mọi người và lừa dối mọi người bằng biểu ngữ của cách mạng.)

Một người thực tập lại biết nhiều như thế, quả thật khiến cho Nhất Cố tin tưởng Tô Bạch có mối quan hệ không đơn giản với Hắc Ám Lệ Chi, nhưng anh ta vẫn thăm dò.

- Cậu ở thành phố nào?

- Tôi vừa trở lại Thành Đô không bao lâu.

Địa điểm đúng rồi.

Nhất Cố cười cười, xem như hoàn toàn hạ xuống quyết tâm, giơ chén rượu lên.

- Nào, uống với tôi một chén.

..

Trong bệnh viện, trên hành lang lạnh lẽo, một tiếng bước chân thanh thúy vang lên.

Hai người cảnh sát đang ngồi ở trước của phòng chăm sóc đặc biệt đứng lên chào hỏi với người tới, sau đó người kia liền ra hiệu cho bọn họ mở cửa, người tới đi vào trong phòng bệnh.

Vương Hoành Thắng nằm ở trên giường bệnh, trên người anh ta cắm đầy các loại dây dẫn của máy móc, lúc đầu vốn dĩ trên người anh ta đã bị thương, lại bị vụ nổ làm ảnh hưởng, đã rơi vào trong giây phút hấp hối, có nghĩa là bất cứ khi nào, anh ta cũng có thể chết đi.

Người vừa đi vào tháo găng tay ra, trên tay ông ta đều bị bỏng, thậm chí sau khi ông ta tháo khẩu trang ra, kể cả mặt ông ta đều có dấu vết hủy dung, nhưng tổng thể dáng vẻ và khí chất của ông ta không thay đổi, đây cũng là lý do vì sao hai cảnh sát ngoài cửa lại vẫn có thể nhận ra ông ta.

Chu cục trưởng đưa tay ra, cầm con dao găm trên tay, giơ lên.

"Bịch!"

Nhưng vào lúc này, hai người cảnh sát vốn dĩ đang ở ngoài cửa phòng bệnh lại bị đánh bay vào trong, hai người lập tức đứng lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm con dao găm đang chuẩn bị hạ xuống trên tay Chu cục trưởng, ngay lập tức liền ngây ngẩn cả người, hơn nữa, ở đầu cầu thang, một đám cảnh sát vừa nhận được thông báo, vội vàng chạy tới.

Vào lúc này, đồng tử của Chu cục trưởng bỗng nhiên co rút lại, ông ta biết mình bị mắc mưu.

Dao găm trong tay Chu cục trưởng quét ngang, ông ta dự định giết chết Vương Hoành Thắng rồi nói sau, cho dù từ bỏ thân phận của mình, từ một người cục trưởng cục cảnh sát biến thành một đào phạm, ông ta cũng không tiếc.

Nhưng con dao găm trong tay ông ta bỗng nhiên run lên, ngay sao đó một luồng sức mạnh nào đó khống chế con dao găm, đảo ngược hướng, đâm vào ông ta.

Chu cục trưởng sững sờ, nhưng ông ta cũng không có hoảng sợ, đời này, ông ta đã trải qua nhiều chuyện lắm, Chu cục trưởng lập tức vung tay ra, sau đó dịch người sang một bên, dao găm đâm thẳng vào vách tường.

- Không được nhúc nhích.

- Không được nhúc nhích.

Lúc này, hai cảnh sát đã giơ súng lục lên, nhắm họng súng về phía cục trưởng của bọn họ.

Chu cục trưởng giơ tay lên, sau đó bỗng nhiên bước về phía cửa sổ, cửa sổ vốn dĩ mở, Chu cục trưởng trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài, nơi này là tầng 3, sau khi nhảy xuống, một tay Chu cục trưởng giữ lấy bệ cửa sổ của tầng tiếp theo, giảm bớt một chút lực rơi. Ngay sau đó ông ta buông tay rơi xuống mặt đất, lúc rơi xuống, người ông ta lảo đảo, nhưng cũng nhanh chóng bắt đầu chạy.

Đứng tại tòa nhà đối diện phòng bệnh, Tô Bạch cầm bộ đàm nói.

- Không những không bị nổ chết, thân thủ còn rất tốt, có chút kỳ lạ.

- Nói cho tôi biết phương hướng, ông ta không chạy thoát khỏi tôi.

Giọng nói Nhất Cố vang lên.

Trong miệng Tô Bạch còn đang nhai một miếng cau, khẽ gật đầu, sau đó tay trái hắn cầm ống nhòm lên, nhìn xuống dưới.

- Đi đến đường Liễu Giải, rẽ trái, sau đó anh đi về hướng tây, anh có thể chặn ông ta lại ở đầu đường, nhưng tôi đề nghị anh không sử dụng năng lực của mình ở chỗ giao lộ, trực tiếp giao thủ.

- Giết ông ta xong, nhiệm vụ liền kết thúc, sợ cái gì?

- OK, tùy ý anh!

Tô Bạch lắc đầu.

- Anh đi chậm một chút, tốc độ của ông ta không có nhanh bằng anh.

Nhất Cố có năng lực ý niệm, cho nên tốc độ của anh ta nhanh gấp 2-3 lần người bình thường, anh ta dựa theo chỉ dẫn của Tô Bạch đi đến con đường kia, lúc đến chỗ gần giao lộ, anh ta giảm tốc độ, lúc anh ta đến nơi, đúng lúc chạm mặt Chu cục trưởng.

Lúc này đã là sau nửa đêm, trên đường không có nhiều xe cộ và người qua lại, nhưng cũng không phải là không có, hai người vừa đụng vào nhau liền bày ra tư thế xung đột.

Cả người Nhất Cố gần như bay lên, sau đó từng tia ý niệm lực đánh xuống, đây là dự định vừa đi đến liền đập chết Chu cục trưởng giống như đập chết một con ruồi.

Nhưng vào lúc này, năng lực phản ứng của Chu cục trưởng phát huy vô cùng tinh tế, thân hình của ông ta dịch sang bên cạnh, mặt đất lõm xuống dưới, Chu cục trưởng lông tóc không tổn hại gì.

Tô Bạch vừa cầm ống nhòm vừa nhai cau, quan sát một màn bên dưới, hắn có một loại cảm giác giống như xem phim, nhưng biểu hiện của Chu cục trưởng thật đúng là ngoài dự liệu, bên trong ông ta ẩn chứa bí mật, thậm chí còn nhiều hơn cả những gì hắn dự đoán, vào giây phút này, Tô Bạch rõ ràng nhìn thấy, lúc thân thể Chu cục trưởng dịch sang một bên, người ông ta gần như không xương.

Cái này, chẳng lẽ là chiêu thức bên trong võ thuật?

Nhất Cố nhướng mày, anh ta vốn dĩ cho rằng, ngay lần đầu công kích, anh ta có thể nghiền ép được đối thủ, nhưng đối thủ của anh ta lại giống như một con cá chạch trơn trượt, trực tiếp thoát khỏi tay anh ta.

Điều này khiến cho Nhất Cố cảm thấy có chút mất mặt, anh ta là một người thích hư vinh, cũng rất tự cao, đặc điểm lớn nhất của dạng người này, đó chính là khi đối đãi với những

người nhỏ yếu hơn mình, anh ta vô cùng kiêu căng và lãnh khốc, đối với kẻ mạnh hơn mình, anh ta sẽ phá lệ thu liễm bản thân, khi Nhất Cố biết quan hệ của Tô Bạch và Hắc Ám Lệ Chi, anh ta lập tức thay đổi thái độ với Tô Bạch. Tô Bạch liền có thể nhìn ra loại tính cách này của anh ta, dĩ nhiên ở trong đó còn có nguyên nhân, thật ra, ngay chính Tô Bạch cũng không biết Hắc Ám Lệ Chi có dáng vẻ, địa vị gì. Dù sao Tô Bạch cũng chỉ là một người thực tập mà thôi.

Chu cục trưởng nhanh chóng lấy súng ra, họng súng trực tiếp nhắm vào Nhất Cố.

Nhất Cố hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, một bức tường vô hình xuất hiện, ngăn ở trước mặt anh ta.

- Ông ta muốn chạy.

Tô Bạch nhổ miếng cau trong miệng mình ra, đi xuống thang lầu.

Chu cục trưởng không có dùng súng công kích mà chính là quay đầu về một hướng khác liền chạy.

Nhất Cố bị lừa, phát ra một tiếng thét giận dữ, sau đó anh ta tiếp tục đuổi theo. Mặt khác, trên đường, có không ít người nhìn thấy một người đàn ông biết bay đều lộ ra dáng vẻ kinh ngạc, thật ra biểu hiện của bọn họ sẽ sinh ra ảnh hưởng phụ đối với câu chuyện xưa, dĩ nhiên, bởi vì lúc này đã là nửa đêm, ảnh hưởng này không lớn…

Chương 55 Con Mẹ Nó, Thiểu Năng Trí Tuệ

Chu cục trưởng thật sự không thể chạy nhanh hơn nổi Nhất Cố, hai chân của đối phương giống như treo lơ lửng ở trên không trung, cả người bay trên đó, chính mình hai chân, làm sao có thể chạy nhanh hơn được đối phương?

Nhưng lúc này, Chu cục trưởng đã thể hiện ra kinh nghiệm và bản lĩnh của mình.

Hai thính giả trước đó, Cừu Hòa và Trương Lộc, thật ra thực lực của bọn họ cũng không tồi, nhưng vẫn bị Chu cục trưởng và Tô Bạch giết chết, nếu muốn tìm nguyên nhân, có lẽ là do kinh nghiệm và năng lực chiến đấu của song phương có sự chênh lệch quá lớn. Ở phương diện này, Chu cục trưởng gần như đã đạt đến đỉnh điểm, giống như hơn nửa đời người, ông ta đều sống trong cuộc sống bị đuổi bắt, lúc này, cho dù phải đối mặt với sự đuổi giết của một cường giả như Nhất Cố, ông ta vẫn giống như cũ, vẫn tỏ vẻ thành thạo điêu luyện.

Chu cục trưởng nhảy qua một bờ tường, Nhất Cố cũng bay qua đó, nhưng một phút sau, anh ta không tìm thấy Chu cục trưởng đâu.

- Này, này.

Nhất Cố cầm bộ đàm liên hệ với Tô Bạch, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hoặc là do nguyên nhân khác, đầu dây bên kia không có tiếng trả lời.

Nhất Cố nhìn bốn xung quanh, cuối cùng vẫn tiếp tục đi về phía trước, sau đó lại nhảy ra khỏi bờ tường kia.

Vừa ra không bao lâu, anh ta đã nhìn thấy có một bóng người từ phía đối diện đi tới, không phải Chu cục trưởng mà là Tô Bạch.

- Nơi này nguy hiểm, cậu tới đây làm gì?

Nhất Cố lên tiếng nói.

Tô Bạch lắc đầu.

- Bộ dạng này của chúng ta, nhất định không bắt được ông ta.

- Ông ta nhất định ở gần đây.

- Sau đó thì sao? Sức mạnh của anh là ý niệm lực mà không phải là tinh thần lực.

Tô Bạch thở ra một hơi:

- Tên gia hỏa này làm đào phạm mấy chục năm, kinh nghiệm chạy trốn của ông ta quá mức phong phú.

- Ông ta chính là hung thủ giết người?

- Ừ, tuổi tác ở hiện thực của ông ta cũng không chênh lệch với trong chuyện xưa này bao nhiêu, cho nên trong thế giới này, không biết vì nguyên nhân gì, dẫn đến việc một bên ông ta trở thành người thực tập, một bên ông ta là hung thủ, hoặc là ông ta có nhiệm vụ phụ thuộc về bản thân ông ta, đó chính là trong chuyện xưa này, ông ta tiếp tục đảm nhiệm nhân vật trước kia của chính mình, điều này cũng có ý nghĩ là ông ta sẽ càng nhận được nhiều phần thưởng hơn.

- Nhưng ông ta là người thực tập, người thực tập không thể nhận được thông báo về nhiệm vụ chủ tuyến.

- Việc gì đều có ngoại lệ của nó, trong câu chuyện xưa lần này, nhóm người thực tập đều có năng lực đối kháng với nhóm

người thính giả, anh nói xem, điều này có phù hợp với kinh nghiệm anh đã trải qua hay không?

"…" Nhất Cố nghẹn lời, bởi vì điều Tô Bạch nói là sự thật.

"Bịch!"

Trên con đường đối diện, hình như có tiếng thùng rác bị đụng đổ.

Nhất Cố nhướng mày, lúc này cả người anh ta lơ lửng, nhanh chóng di chuyển về hương đó.

Tô Bạch hơi nghi hoặc một chút, hắn vừa mới khen lão gia hỏa kia có năng lực chạy trốn, ông ta không đến mức sẽ phạm vào loại sai lầm này chứ, Tô Bạch muốn gọi Nhất Cố lại, nhưng tốc độ của anh ta thực sự quá nhanh, ngay lập tức đã kéo giãn khoảng cách với hắn.

- Anh….

Tô Bạch há to miệng, vẫn là không nói, hắn cũng đi theo về phía trước.

Nhưng ngay khi Nhất Cố vừa đến đó, bỗng nhiên một tia sáng chiếu rọi, lúc này Nhất Cố nhắm chặt mắt, ngay sau đó, tiếng bánh xe ma sát trên mặt đất vang lên.

Trong lòng Nhất Cố cũng lộp bộp một chút, hai tay đẩy về phía trước, lúc này né tránh đã không còn kịp nữa rồi, ý niệm lực đúng lúc tạo thành một bức tường vô hình.

"Ầm"

Chiếc xe đâm thẳng vào bức tường vô hình, đầu xe lõm xuống dưới, còn Nhất Cố đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ngay sau đó, trong miệng anh ta phun ra một ngụm máu tươi, người anh ta lảo đảo lùi về sau, trong thân thể anh ta truyền đến tiếng xương cốt đứt đoạn vang lên giòn tan, cả người ngã quỵ xuống.

Cho dù có là Nhất Cố, đối mặt với một chiếc xe bất ngờ lao đến, cũng khó mà chịu đựng được, tuy ý niệm lực của anh ta có thể tạo thành một bức tường bảo vệ chặn xe ô tô lại, nhưng thừa nhận lực xung kích đáng sợ kia, vẫn là thân thể của anh ta.

Cửa xe bị đá văng ra, Chu cục trưởng từ bên trong đi ra, trên mặt ông ta mang theo nụ cười, phối hợp với gương mặt bởi vì bị bỏng mà hủy dung, muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu đáng sợ.

Chu cục trưởng giống như không để ý đến Nhất Cố đang ngã quỵ xuống đất, mà chính là trực tiếp nhìn thẳng về phía Tô Bạch, có chút khoa trương nói:

- Tôi đã nói rồi, đám gia hỏa kia chỉ có chút sức mạnh, lại không có kinh nghiệm và sự cảnh giác, không khác gì một đám ngốc.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn rất đồng ý với những lời này của Chu cục trưởng, tuy so với những thính giả khác, Nhất Cố mạnh hơn, nhưng vừa rồi anh ta quá khinh địch, trong tiềm thức, anh ta vẫn coi Chu cục trưởng là người bình thường, nhưng người bình thường này, lúc còn trẻ cũng chính là hung thủ giết người trong vụ án Bạch Ngân, sau đó một đường chạy trốn, có lẽ ông ta đã chạy đến Đông Nam Á, học được Thái Quyền (Muay Thái: một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ biến của Thái Lan), mấy chục năm sau đó, ông ta vẫn luôn bị truy nã, sống lẩn trốn đến tận bây giờ, tâm tính và thủ đoạn của người này, thật sự là rất đáng sợ.

Nếu như để cho ông ta tiếp tục phát triển, biến thành thính giả, nhận được tư cách cường hóa năng lực, hậu quả kia, thật không dám tưởng tượng. Ở trong mắt Tô Bạch, người như Chu cục trưởng, chính là người được tạo riêng cho Phát Thanh Khủng Bố, quả đúng là tuyệt phối.

- Cậu ta chết, chuyện xưa liền kết thúc, trước lúc đó, tôi muốn thu đầu của cậu, sau đó lại giết cậu ta, dù sao thứ giống như điểm cốt truyện, càng nhiều càng tốt.

Chu cục trưởng bắt đầu mỉm cười đi đến chỗ Tô Bạch.

- Tôi đã nói với ông rồi, ông nhất định sẽ phải hối hận.

Tô Bạch nghiêm túc nói.

- Không, cậu cho rằng tôi không nhìn ra được sao? Bước chân của cậu phù phiếm, thân thể sợ lạnh, hơi thở hỗn loạn, rõ ràng từ đầu đến chân, cậu chỉ là một con ma bệnh, có lẽ thể chất của cậu đã xảy ra vấn đề, bây giờ cậu cũng chỉ là một con ma bệnh mà thôi, nếu như không lấy đầu của cậu, ông trời cũng không nhìn nổi.

- Tôi không lừa ông, ông càng đi về phía trước, ông sẽ thật sự phải hối hận.

Tô Bạch không nhúc nhích đứng ở đó, tiếp tục nghiêm túc nói chuyện.

- Có cái rắm!

Trong lòng bàn tay Chu cục trưởng xuất hiện một lưỡi dao, sau đó nhanh chóng xẹt qua cổ Tô Bạch, ngay sau đó, một tay ông ta giữ lấy bả vai Tô Bạch, một chân lên gối, đạp vào bụng hắn, nhưng chân ông ta vừa mới nhấc lên, ông ta liền hét thảm một tiếng, liên tục lùi về sau mấy bước, vẻ mặt không dám tin nhìn lòng bàn tay mình.

Trên tay ông ta thế mà lại kết băng, tất cả cơ thịt trên tay ông ta hoàn toàn bị cóng đến hoại tử!

Tô Bạch đưa tay sờ lên vị trí vết thương trên cổ của mình, vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, khôi phục rõ ràng như lúc ban đầu, sau đó nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Chu cục trưởng, khẽ nói.

- Tôi nói với ông rồi, ông lại không chịu nghe. Con mẹ nó, đồ thiểu năng trí tuệ.

Hết chương 55.

(Giải thích: Ý niệm lực và tinh thần lực: Nói đến đây, không thể không nói đến một chút sự khác biệt giữa ý niệm và tinh thần lực.

Trên thực tế tại trong lý giải của rất nhiều người, ý niệm và tinh thần lực là một vật, nhưng thật ra cách nghĩ này rất sai lầm. Tuy rằng ý niệm và tinh thần lực đều là thứ sinh ra trong từ linh hồn, nhưng lại là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Lấy ví dụ thô thiển nhất, quan hệ của cả hai chính là người và công cụ.

Nhất định phải có người trước, công cụ mới có thể phát huy ra tác dụng của nó. Do người khống chế, mới có thể sử dụng các loại công cụ. Ý niệm và tinh thần lực cũng giống như người và công cụ. Nói cách khác, sử dụng tinh thần lực, hoàn toàn dựa vào ý niệm điều khiển mới có thể hoàn thành.

Ý niệm lực là một thứ tương đối trừu tượng. Ý niệm lực mạnh yếu, quyết định sự mạnh yếu các phương diện nghị lực, sức chịu đựng… của ngươi. Mà phương pháp tu hành ý niệm tốt nhất, chính là hoàn toàn tiêu hao tinh thần lực không còn gì, sau đó trong cảm giác cực độ khó chịu của đại não, lấy ý niệm khống chế tinh thần lực.)

Chương 56 Chu Cục Trưởng Chết

Tô Bạch vươn vai, dáng vẻ của hắn rất suy yếu, giống như một người bị bệnh nặng, lại thêm nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt hắn, thật là…Người vô hại.

Nhưng trong lòng Chu cục trưởng đã mắng hắn vô số lần, bàn tay này của ông ta xem như đã bị phế đi, so với vụ nổ trước đó, lần này ông ta càng bị thương nghiêm trọng hơn. Cánh tay này của ông ta đã bị đông cứng, nếu như lúc này cầm búa gõ lên một cái, có lẽ sẽ trực tiếp vỡ nát.

Nhưng suy cho cùng, rốt cuộc thì Chu cục trưởng cũng là một nhân vật tàn nhẫn. Ông ta không chút do dự lấy súng ra, quay người muốn một phát bắn chết Nhất Cố, Nhất Cố vừa chết, nhiệm vụ hoàn thành, trong nháy mắt mọi người liền được truyền tống rời khỏi thế giới chuyện xưa lần này.

Tiêu Mạch ho khan một tiếng, sau đó thân thể đi lên phía trước, máu tươi trên người hắn nhanh chóng vận chuyển, toàn bộ tiềm lực trên người hắn cũng bị kích phát ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt Chu cục trưởng, chặn họng súng của ông ta.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, viên đạn bắn vào bả vai Tô Bạch, thân thể Tô Bạch hơi lảo đảo, nửa người của hắn bởi vì thừa nhận xung lực từ viên đạn mà có chút chấn động, nhưng hắn cũng thuận thế giơ tay lên.

“Bốp!”

Một cái tát rơi xuống mắt Chu cục trưởng.

Gương mặt Chu cục trưởng trở nên vặn vẹo. Lúc đầu, gương mặt ông ta vốn dĩ đã bị vụ nổ làm cho hủy dung, bây giờ lại biến thành miếng thịt đông, trên cơ bản không nhận ra hình người nữa rồi.

- Á Á Á!

Chu cục trưởng phát ra những tiếng kêu thống khổ.

Tô Bạch nhân cơ hội đi lên, giữ lấy súng trên tay Chu cục trưởng, một chân đạp trúng bụng dưới ông ta, Chu cục trưởng trực tiếp bị đạp ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó, họng súng trên tay Tô Bạch nhắm thẳng về phía ông ta.

"Đoàng!"

Viên đạn bắn trúng trán Chu cục trưởng, tiếng kêu của ông ta lập tức dừng lại, nằm yên trên mặt đất, không nhúc nhích gì.

Chết rồi,

Đã chết.

Tô Bạch vươn một tay ra để lên vị trí vết thương trên bả vai mình, cắn chặt môi, dùng phương thức trực tiếp, nguyên thủy nhất, thô bạo nhất lấy đầu đạn ra. Đầu đạn kia bị ném sang một bên, sau đó người Tô Bạch lảo đảo, miệng thở hổn hển, hơi thở của hắn còn mang theo tầng sương trắng.

Loại cảm giác lạnh lẽo kia lại một lần nữa ập đến, Tô Bạch có chút kiềm chế không được, hắn quấn chặt quần áo trên người, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Lúc này, hai tay Nhất Cố chống lên mặt đất, cả người gục ở chỗ này, trong miệng không ngừng ói ra máu, giống như còn chưa có tỉnh táo lại sau trận chiến.

Tô Bạch khó khăn lắm mới có thể đứng lên, từng bước đi đến bên người Nhất Cố, Nhất Cố chậm rãi ngẩng đầu lên, trước tiên nhổ máu trong miệng ra, sau đó nói:

- Tôi cũng không biết nên nói gì.

Đúng thế, lúc đầu anh ta khí thế hùng hổ đi giết người khác, tự cho mình là thông minh, cao cao tại thượng, kết quả thiếu chút nữa bị con mồi mà chính mình xem thường giết chết thê thảm, cái tát vào mặt này thật đúng là đánh rất vang dội.

- Chẳng qua, cậu vẫn luôn ẩn núp?

Tô Bạch không để ý đến vấn đề của Nhất Cố, hắn đang nhìn xung quanh.

- Anh không có phát hiện ra chuyện gì lạ sao?

- Lạ ở chỗ nào?

- Chu cục trưởng chết rồi, nhưng chúng ta không có nhận được thông báo nhắc nhở nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành.

- Xảy ra chuyện gì?

- Điều này có nghĩa, hung thủ mà Phát Thanh Khủng Bố nhận định và hung thủ do chính chúng ta nhận định, không phải là một người.

Nhất Cố giật mình nói.

- Là lúc ông ta còn trẻ?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Có lẽ là thế, bây giờ anh còn có thể hành động được không?

Nhất Cố cười khổ:

- Cơ bản không được, trên người tôi có nhiều chỗ bị gãy xương lắm, cậu thì sao?

- Hiện tại tôi rất lạnh.

Lời Tô Bạch nói là sự thật, hiện tại, so với lúc trước, hắn cảm thấy lạnh hơn rất nhiều, trước mắt có thể đứng đây nói chuyện đã coi như là kết quả của ý chí và sự kiên trì. Sau khi hắn hút sạch máu của Cửu muội, thể chất của hắn phát sinh ra biến hóa, nhưng Tô Bạch rõ ràng còn chưa thể thích ứng được, hoặc là dựa theo cách nói của Nhất Cố lúc trước, nhất định phải đợi đến khi nhiệm vụ kết thúc, trở về thế giới hiện thực, để Phát Thanh Khủng Bố chữa trị cho thân thể của hắn, hắn mới có thể hồi phục như cũ, lúc đó hắn có thể đem sự biến hóa của thể chất ổn định lại. Tô Bạch vốn dĩ cho rằng sau khi giết chết Chu cục trưởng liền có thể hoàn thành nhiệm vụ, trở về hiện thực, nhưng hiển nhiên, vào lúc này, suy nghĩ đó đã tan vỡ.

- Cậu biết anh ta ở đâu?

Nhất Cố hỏi, sau đó giãy dụa muốn đứng lên lại thất bại.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không biết, nhưng tôi biết anh ta sẽ đi đâu.

….

Một tuần sau, tang lễ của Chu cục trưởng được tổ chức một cách long trọng, toàn bộ những nhân vật có mặt mũi ở Bạch Ngân đều có mặt tại lễ truy điệu, đài truyền hình địa phương cũng có đưa tin, lãnh đạo bên trên đã đè hết xuống những thông tin về chuyện Chu cục trưởng gây bất lợi cho quá trình điều tra, dù sao một người cảnh sát như Chu cục trưởng nếu xảy ra vấn đề gì, như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng lớn trong xã hội, vụ án giết người này lại càng thêm đáng sợ.

Trong một chiếc xe bus mini, Tô Bạch và Nhất Cố ngồi ở phía sau, cùng nhau ăn bữa trưa vừa mua được. Vào thời kỳ này, các thương hiệu đồ ăn nhanh vẫn chưa hoàn toàn tiến vào

thị trường Trung Quốc, có lẽ chỉ có ở những thành phố lớn mới có, cũng không thể giống như trong tương lai, chỉ cần lấy di động ra liền có thể đặt đồ ăn ngoài.

Cho nên, hai người bình thường đều đi ra ngoài quán ăn hoặc ăn ở trong nhà nghỉ, hiện tại nếu để cho hai người đi mua đồ ăn về nấu cơm, thật đúng là làm khó bọn họ.

- Cậu đó, đi cùng với cậu, ngày hè cũng không cần bật điều hòa.

Nhất Cố uống một ngụm rượu, trên chọc nói.

Tô Bạch không để ý đến Nhất Cố, chỉ gắp một hạt lạc lên ăn, thỉnh thoảng quan sát chỗ cửa nhà tang lễ ở phía đối diện, khúc nhạc buồn trang nghiêm vang lên một buổi sáng, đến giữa trưa mới dừng, có lẽ buổi chiều còn có một số hoạt động và một số nhân vật quan trọng đến phúng viếng.

Nhưng lúc này mặt trời lên cao, mọi người liền vội vàng đi ăn cơm, tranh thủ nghỉ ngơi một chút, người chết được nằm trong quan tài băng, dù sao cũng không có vấn đề gì, chỉ có người sống vẫn tiếp tục chịu tội.

Mấy ngày nay, Nhất Cố cơ bản đều ở cùng một chỗ với Tô Bạch. Mỗi khi trời tối, Nhất Cố sẽ lôi kéo Tô Bạch trò chuyện một số vấn đề liên quan đến chủ đề vợ người ta, mặc dù anh ta biết, Tô Bạch không có hứng thú với chuyện này, toàn bộ quá trình, Tô Bạch không nói một lời nhưng Nhất Cố vẫn chậm rãi nói, cũng chính vì thế, tuy hai người không đến mức thiết lập được tình hữu nghị, tin tưởng lẫn nhau, ít ra cũng quen thuộc hơn.

- Lần sau xe chấn thật muốn kéo cậu tham dự, tôi có cái xe bán tải nhỏ, cậu giúp tôi lái xe, sau đó cậu ngồi ở vị trí tài xế, tôi và phụ nữ ở phía sau làm vận động, cậu biết đấy, cho dù trong xe có mở điều hòa không khí thì cũng không quá thoải

mái, không phải quá lạnh thì là quá nóng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát huy của tôi.

Tô Bạch trợn mắt nhìn Nhất Cố, sau đó chỉ vào một phụ nữ khoảng 30 vừa đi qua cửa sổ xe.

- Bây giờ anh ra đi.

Vẻ mặt Nhất Cố đau khổ.

- Không phải cậu không biết, hiện tại, ngay cả bước đi tôi đều phải vịn tường, bây giờ tôi làm thế nào? Có lòng lại chẳng có sức, xương sườn trước ngực tôi còn đang bị gãy đây.

Tô Bạch bưng chén rượu lên uống một ngụm, lại chỉ vào Nhất Cố:

- Anh có thể nằm ở dưới, để dì đó, à không, bạn gái anh nằm ở phía trên, sau đó anh dùng ý niệm lực nâng cô ta lên, để cho cô ta treo lơ lửng giữa không trung, lúc lên lúc xuống. Quan âm tọa liên.

"…" Nhất Cố.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên ném đôi đũa trong tay đi, để cốc rượu trong tay xuống, lấy một tờ khăn giấy ra lau tay.

- Chuẩn bị đi, tới rồi.

Chương 57 Cuộc Sống Mới

Nhất Cố cũng ngay lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ xe, có một người đàn ông có vóc dáng thấp, đang cẩn thận từng chút một đi vào trong nhà tang lễ.

- Cậu chắc chắn là anh ta?

Nhất Cố hỏi

- Không chắc chắn lắm.

Tô Bạch thành thật nói.

- Nhưng đôi mắt kia rất giống Chu cục trưởng, hơn nữa từ mặt tuổi tác cũng không khác nhau.

- Nếu như anh ta là hung thủ, vậy tại sao Chu cục trưởng phải tự mình ra tay? Chỉ vì già nên muốn quay lại thời điên cuồng của thiếu niên, ôn lại những năm tháng vinh quang của tuổi trẻ?

Tô Bạch cười một tiếng, lắc đầu:

- Tôi cảm thấy không phải là vì nguyên nhân này, ông ta giết người, giết rất nhiều người, sau đó mấy chục năm đều sống chui sống lủi như chuột, ông ta đã sống cuộc sống này hơn 10 năm, đối với người bình thường mà nói, đây gần như đồng nghĩa với một loại tuyệt vọng.

- Cho nên, ý của cậu là, Chu cục trưởng không muốn chính mình trong thế giới chuyện xưa này, giẫm lên bước xe đổ của chính ông ta? Đây là thế giới giả tượng, chỉ là một thế giới chuyện xưa, ông ta ngây thơ như thế sao?

Hiển nhiên, Nhất Cố có chút không tin.

Tô Bạch đưa tay ra sờ lên cửa sổ xe, cảm nhận độ cứng và nhiệt độ trên cửa xe, hỏi ngược lại.

- Anh có thể tìm ra một chứng cứ, chứng minh thế giới chuyện xưa này là giả không?

- Chuyện này…

……..

Sau khi phúng viếng Chu cục trưởng xong, người thanh niên trẻ đi ra khỏi lễ đường, sau đó một mình đi trên đường, trong mắt anh ta đều là nước mắt, anh ta không biết người cảnh sát Chu cục trưởng kia, ban đầu vì sao lại tìm được anh ta, cũng không biết vì sao đối phương lại phải giúp anh ta xóa đi chứng cứ phạm tội, không những thế, còn khuyên anh ta, đồng thời cho anh ta một khoản tiền, để anh ta có thể mở cửa hàng, tự mình kiếm tiền, để bất kỳ khi nào anh ta muốn phụ nữ, anh ta có thể dùng tiền quang minh chính đại đi tìm họ.

Dùng tiền mua họ, họ sẽ không phản kháng anh ta, sẽ không xem thường anh ta, cũng sẽ không cười nhạo anh ta, họ sẽ chỉ biết lấy lòng anh ta, phục vụ anh ta, điều này khiến anh ta cảm thấy hưởng thụ.

Nhưng người Chu cục trưởng này thế mà chết.

Lúc nhỏ, anh ta là cô nhi, cha mẹ anh ta chết sớm, anh ta đã coi Chu cục trưởng như trưởng bối của mình, coi ông ta là một người cha yêu thương mình, người đã chết, cho dù chính mình như thế nào cũng nên đến thắp nén hương cho ông ta.

Sau đó, anh ta sẽ không giết người nữa, chính mình không cần quay lại cuộc sống này nữa.

- Chu cục trưởng, ông nói đúng, tôi còn có cơ hội quay đầu, tôi còn có cơ hội sống cuộc sống của người bình thường, sống cuộc sống giàu có, cảm ơn ông, cảm ơn ông.

Người thanh niên trẻ tuổi trịnh trọng ném một lưỡi dao ở trong lòng bàn tay mình vào trong thùng rác bên cạnh, xem như là đặt dấu chấm hết cho những chuyện trước kia. Thật ra anh ta cũng không tính là quá trẻ, đã 27-28 tuổi rồi, nhưng anh ta cảm thấy, cuộc đời của mình sắp bước sang một trang mới.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy đối phương ném lưỡi dao đi, cuối cùng hắn cũng xác định thân phận của đối phương, sau đó đạp chân ga, xe bus mini gầm rú xông về phía trước.

"Bịch!"

Người thanh niên vừa từ bỏ lưỡi dao để nghênh đón cuộc sống mới bị đâm bay ra ngoài, trong mắt còn lưu lại kinh ngạc và không dám tin.

Cùng lúc đó.

Giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố vang lên.

"Các vị thính giả nghe đài yêu quý, câu chuyện xưa lần này đến đây là kết thúc, chúng tôi hoan nghênh bạn tiếp tục lắng nghe chương trình của chúng tôi. Không gặp không về."

……

- Đến rồi, tiên sinh, tiên sinh? Đã đến địa chỉ anh nói, tiên sinh?

Tô Bạch bị tài xế lay tỉnh, lúc mở mắt ra, anh ta phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc xe taxi, ánh nắng mặt trời bỗng nhiên chiếu vào khiến cho anh ta cảm thấy có chút chói mắt, Tô Bạch vô thức đưa tay ra cản lại ánh nắng, sau đó lấy tiền từ trong túi ra.

- Thật xin lỗi, tôi ngủ thiếp đi.

Tô Bạch đưa tiền ra trả cho tài xế.

- Ha ha, không có gì, cậu quá mệt mỏi, để tôi trả lại tiền thừa cho cậu.

Tài xế cười nói.

- Không cần trả lại tiền thừa.

- Ai ôi, vậy thì cảm ơn cậu.

Tô Bạch xuống xe, đứng ở trước cửa một căn nhà trong tiểu khu, tất cả giống như đều là giấc mộng hoặc là một giấc ngủ gật, nhưng Tô Bạch rõ ràng những thứ mình đã trải qua, hiện tại hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trong nhà sẽ có người quét dọn theo định kỳ, cho nên nơi này không có bẩn, rất sạch sẽ. Nhưng vì không có ai ở lại chỗ này, nơi này không có sức sống, lộ ra tiêu điều. Bình thường, vào kỳ nghỉ dài hạn, Tô Bạch sẽ về Thành Đô một thời gian ngắn, hắn ở lại đây cũng không quá lâu.

Lúc này, Tô Bạch ngồi trên ghế sofa, đặt chân lên bàn trà, cứ thế nhắm mắt, ổn định suy nghĩ của mình.

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối.

Tuy trong nhà có người quét dọn theo định kỳ, nhưng đồ ăn, thức uống lại không có. Tô Bạch đứng dậy chuẩn bị qua bên ngoài giải quyết bữa tối, lúc này hắn bỗng nhiên nhớ lại chính mình hình như quên đi một chuyện quan trọng, hắn còn chưa kịp nhìn phần thưởng trong câu chuyện xưa lần này.

Chuyện quan trọng như thế, vậy mà bây giờ hắn mới nhớ tới, Tô Bạch có chút bội phục chính mình. Hắn lấy di động ra, đăng nhập vào wechat,Tô Bạch phát hiện ra lúc hắn ở trên xe taxi, Phát Thanh Khủng Bố đã gửi tin nhắn riêng cho hắn, tin nhắn này chỉ có một số người mới có thể thấy được.

Hắn ấn mở tin nhắn ra, trong đó là một bức ảnh, trên đó giới thiệu qua về chuyện xưa lần này, sau đó ở phía dưới cùng

xuất hiện một danh sách khen thưởng, mỗi thành viên đều có trong đó, nhưng phần lớn đều hiển thị màu xám, điều này có ý nghĩa những người này đã chết, người đã chết, còn chia điểm cốt truyện kiểu gì, dĩ nhiên là bằng 0, ví dụ như lúc còn sống, bọn họ đã giết người thực tập hoặc thính giả, vốn dĩ nên tính thưởng cho họ, cho dù tính, cũng không có ý nghĩa gì.

Nhiệm vụ lần này có ba người còn sống.

Theo thứ tự là Tô Bạch, Nhất Cố và Vương Hoành Thắng.

Lúc nhìn thấy ba chữ Vương Hoành Thắng, Tô Bạch không khỏi có chút mỉm cười, tên gia hỏa này là nằm không trải qua nhiệm vụ, vận khí này thật sự rất tốt, nếu như không phải khi đó muốn dùng Vương Hoành Thắng làm mồi nhử, có lẽ Tô Bạch và Nhất Cố sẽ không để anh ta tiếp tục sống sót. Hơn nữa, sau khi bị Chu cục trưởng giết hụt, Vương Hoành Thắng được bảo vệ cẩn thận, Tô Bạch cũng không tốn thời gian đi tìm hiểu chỗ anh ta nằm, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Vương Hoành Thắng được bảo vệ trong điểm, nếu muốn giết anh ta, quả thật là lãng phí thời gian và công sức, hơn nữa tỷ lệ nguy hiểm cao, không có lời.

Hiện tại nhiệm vụ chủ tuyến được công khai với Tô Bạch.

Nhiệm vụ chủ tuyến 1 chính là giết chết người thực tập: 100 điểm cốt truyện/ 1 người.

Nhiệm vụ chủ tuyến 2 chính là giết chết thính giả: 100 điểm cốt truyện/ 1 người.

Nhiệm vụ chủ tuyến 3 chính là phán quyết hung thủ: Phần thưởng 300 điểm cột truyện, được chia theo mức cống hiến.

Hai chữ phán quyết này rất đáng để nghiền ngẫm, bắt hung thủ đưa vào cục cảnh sát để lập án cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ, mà loại cách làm như Tô Bạch, trực tiếp vượt qua

pháp luật, tuyên án tử hình với anh ta cũng là một loại phán quyết, xem như là một nhiệm vụ mở.

Chương 58 Có Muốn Ngủ Nữa Không

Còn có một điều, phần thưởng điểm cốt truyện cho việc giết chết thính giả và người thực tập là như nhau, điều này đủ để chứng minh, trong nhận định của Phát Thanh Khủng Bố, nhóm người thực tập và nhóm thính giả có thực lực không khác nhau mấy. Trên thực tế, nếu ngay từ đầu, quả thật để cho người thực tập và thính giả xảy ra một trận đại chiến, người thực tập vẫn có khả năng thắng được, bên chỗ người thực tập, đến cuối cùng, nếu không phải Tô Bạch ra tay, Chu cục trưởng và Nhất Cố một đấu một, Nhất Cố gần như sẽ bị Chu cục trưởng phản sát thành công.

Trên thực tế nếu như không phải Chu cục trưởng quá mức lập dị và tham lam, lấy kinh nghiệm của bản thân ông ta, kết hợp đoàn đội với những người thực tập khác như Tô Bạch, qua đối đầu với đám người chỉ biết đùa bỡn vợ người ta như Nhất Cố, tinh thần đoàn đội lại chia năm xẻ bảy, khả năng thắng của người thực tập là rất cao.

“Vương Hoành Thắng: nhiệm vụ chủ tuyến 1: 0 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 2: 0 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 3: 30 điểm cốt truyện.

Tổng phần thưởng: 30 điểm cốt truyện.”

“Nhất Cố: nhiệm vụ chủ tuyến 1: 0 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 2: 200 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 3: 100 điểm cốt truyện.

Tổng phần thưởng: 300 điểm cốt truyện.”

“Tô Bạch: nhiệm vụ chủ tuyến 1: 300 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 2: 100 điểm.

Nhiệm vụ chủ tuyến 3: 170 điểm cốt truyện.

Tổng phần thưởng: 570 điểm cốt truyện.”

Sau khi xem xong bảng danh sách này, khóe môi Tô Bạch hiện lên ý cười, quả nhiên, phần thưởng của hắn là cao nhất, thật ra trong này có không ít là do may mắn, nhưng may mắn cũng chính là một lại thực lực của bản thân.

Ở đây còn có không ít ban thưởng xem như đã bốc hơi, ngoại trừ nhiệm vụ chủ tuyến 3 được chia cho 3 người còn sống sót, nhiệm vụ chủ tuyến 1 và nhiệm vụ chủ tuyến 2 đều lãng phí không ít trên người Chu cục trưởng đã chết.

570 điểm cốt truyện, cộng với thêm lần trước còn thừa một ít, Tô Bạch có khoảng 600 điểm cốt truyện, xem như là không nhỏ. Ít nhất với người ở cấp độ Tô Bạch mà nói, nó đã là rất nhiều, Tô Bạch thuận lợi mà mở ra cửa hàng bán đồ của Phát Thanh Khủng Bố trên wechat, xem xét những thứ đổi được.

Thứ đầu tiên hắn tìm đến chính là “Thể chất huyết thống”, kết quả, quả nhiên “huyết dịch Vampire” này của Tô Bạch không thể tiếp tục thăng cấp được, hơn nữa, càng khiến cho Tô Bạch tặc lưỡi chính là trên màn hình, các thể chất huyết thống khác đều hiển thị màu xám với hắn, điều này có nghĩa hắn không có cách nào đổi được, đây cũng không phải do điểm cốt truyện của Tô Bạch không đủ. Trên thực tế, phần lớn các thể chất huyết thống ở giai đoạn đầu, cũng chính là ở cấp độ G đều có giá từ 100 điểm cốt truyện, sau đó đi lên cấp cao hơn cần 500 điểm cốt truyện, khi đó thể chất huyết thống sẽ thăng cấp lên cấp độ F. Thứ tự từ cao xuống thấp chính là S, A, B, D, E, F, G, yêu cầu về điểm cốt truyện cũng sẽ tăng dần. Thật ra ở

trên cấp độ S, còn có loại đẳng cấp cao hơn, nhưng Tô Bạch không có quyền hạn xem, phải biết Tô Bạch đã tiến hành qua ba lần trải nghiệm, hắn đã trở thành thính giả chân chính.

Hiện tại Tô Bạch có 600 điểm cốt truyện, hắn hoàn toàn có thể nâng cấp một thể chất huyết thống lên cấp độ F, cũng chính là tiêu hết 600 điểm cốt truyện, nhưng khi nhìn thấy một danh sách dài màu xám, điều này có nghĩa, không phải điểm của Tô Bạch không đủ, không có cách nào đổi, mà chính là vì hiện tại bản thân Tô Bạch đã có thể chất Vampire, hắn đã không có cách nào một lần nữa dung hợp một huyết thống mới.

Lúc đầu, huyết dịch Vampire thật đúng là thay đổi thể chất của Tô Bạch, nhưng nó cũng không có tác dụng hoàn toàn, Tô Bạch cũng không phải là một Vampire đúng theo ý nghĩa của nó, cho nên có thể có một số thể chất huyết thống mà Tô Bạch không có cách nào đổi được, nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không quá nhiều, nhiều nhất là thể chất huyết thống có thuộc tính ánh sáng quá rõ ràng sẽ vô duyên với Tô Bạch, nhưng tuyệt đối không phải là cả một danh sách dài như thế, trên cơ bản việc không thể đổi lấy thể chất huyết thống khác đã nói rõ, sau khi Tô Bạch hút hết máu của Cửu muội, năng lượng hệ băng đi vào thân thể hắn, quấy nhiễu thân thể ban đầu của hắn, lại xung đột với thể chất huyết thống, sau cùng, lúc rời đi thế giới chuyện xưa, được Phát Thanh Khủng Bố "tốt bụng, tri kỷ" chữa trị, lúc này thể chất hắn mới ổn định.

Cho nên, hiện tại thể chất huyết thống trên người Tô Bạch đã hoàn toàn biến thành một chủng loại biến dị, không phù hợp với huyết thống chính thức nào, cũng chính vì thế, Tô Bạch không có cách nào có thể dùng điểm cốt truyện để thăng cấp nó.

Tô Bạch nhìn màn hình di động, sau khi sững sờ khoảng 2 phút, hắn lắc đầu, đây là số mệnh, không có cách nào thay đổi.

Khi đó nếu như hắn không quay đầu cắn Cửu muội, như vậy hắn sẽ biến thành tượng băng như Nhất Cố, còn nói gì đến chuyện về sau.

Nếu đã không có cách nào đổi được huyết thống thể chất, như vậy Tô Bạch trực tiếp lựa chọn "đạo cụ", đạo cụ cũng giống như thể chất huyết thống, có rất nhiều loại, thứ gì cũng đó, hơn nữa được niêm yết giá theo thứ tự.

Tô Bạch nhìn thoáng qua, lần này hắn không vội vã chọn lựa như lúc trước mà chính là thong dong lựa chọn.

Tô Bạch nhìn đồng hồ, hắn đã trì hoãn nhiều thời gian. Tô Bạch mở cửa phòng, rời khỏi nhà.

Thành Đô là thiên đường của thực khách, khi còn nhỏ, Tô Bạch sống với cha mẹ ở Thành Đô, cho nên đối với nơi này, Tô Bạch cũng không có xa lạ gì, đi qua một con phố, Tô Bạch đi vào một quán lẩu Malatang lâu đời ngồi xuống. Tô Bạch nhớ khi còn nhỏ, hắn đã từng đến nơi này, nhưng ông chủ khi đó đã qua đời, hiện tại người tiếp quản quán này là con trai ông ta.

Sau khi ngồi xuống, Tô Bạch để ví tiền, chìa khóa và thuốc lá lên bàn, sau đó đứng dậy đi lấy những xiên đồ ăn.

Lẩu Malatang được tính tiền theo số xiên trúc, ba tệ một xiên, quá rẻ lại thiết thực.

Tô Bạch cầm một đĩa xiên đồ ăn đi ra, thuận tay cầm hai chai bia, chỉ là khi hắn quay lại chỗ ngồi của mình lại phát hiện đã có một người phụ nữ ngồi ở chỗ đó.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy hoa, tóc được buộc cao, làn da trắng nõn mịn màn, gương mặt xinh đẹp, cô ta giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, lúc đối mặt với cô ta, có lẽ đều sinh ra một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Chẳng qua Tô Bạch là một ngoại lệ, dù sao Tô đại thiếu gia mới từ trong chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố trở về hiện thực, cảm xúc và tâm trạng hiện tại của hắn cũng không phải rất ổn định, dĩ nhiên cũng không có tâm tư suy nghĩ đến việc chơi trò tình cờ gặp gỡ với mỹ nữ, bây giờ hắn chỉ cảm thấy đói bụng mà thôi.

Đặt đồ xuống bàn, Tô Bạch nhìn thấy người phụ nữ này chỉ khoảng 20 tuổi, là một cô gái trẻ, hắn dùng một giọng điệu ngả ngớn để nói:

- Tôi mời cô xiên đồ ăn, cô mời tôi ngủ, được không?

Ý của câu này chính là, đây là chỗ của tôi, cô có thể nhường chỗ không.

Nhưng điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn lại xảy ra, cô ta thế mà ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, nói:

- Được.

Câu trả lời rất kiên quyết, không có chút dây dưa dài dòng nào.

Tô Bạch có chút sững sờ, một cô gái xinh đẹp như thế, chẳng lẽ thật sự làm gái?

Ngay sau đó, Tô Bạch nghe được tiếng mèo kêu:

- Meo!

Ánh mắt Tô Bạch nhìn xuống dưới, một con mèo đen đang nằm trên chân cô gái, ung dung nhắm mắt.

Là…Cát Tường.

Tô Bạch lại ngẩng đầu nhìn cô gái này.

Cô gái cũng ngẩng đầu nhìn hắn hỏi.

- Còn muốn ngủ nữa không?

Chương 59 Đêm Nay Không Cần Về Nhà

“Còn muốn ngủ không?”

Tô Bạch ho khan một tiếng, sau đó giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

- Cô muốn dùng bột ớt hay là ớt tươi?

Ớt bột hay là ớt tươi đều là ớt, bình thường ở Thành Đô, phần lớn trong các nhà hàng ăn đều sẽ hỏi như thế. Người dân ở nơi này ăn cay, đây cũng không phải là do theo trào lưu mà chính là một thói quen trong cuộc sống.

- Ớt bột.

- Được, ông chủ, cho tôi một phần ớt bột.

Tô Bạch nói với chủ quán.

- Đến ngay đây!

Ông chủ ngay lập tức đi đến, mang theo ớt bột và bát, đũa.

- Cô uống bia không?

Lệ Chi lắc đầu.

Tô Bạch mở một chai bia cho mình, hắn uống một ngụm. Nếu như trước mặt hắn không phải là cô gái này, có lẽ Tô Bạch có thể lẳng lặng tận hưởng loại cảm giác nhàn nhã, buông lỏng sau khi mới từ thế giới chuyện xưa trở về. Nhưng cô gái này ngồi ở đây, đẹp thì có đẹp, nhưng những người biết thân phận của cô ta sẽ chỉ thấy áp lực, Tô Bạch có chút không được tự nhiên.

Nồi lẩu sôi lên, Tô Bạch bỏ những xiên đồ ăn vào nấu chính, tự tay hắn làm hết. Lệ Chi ngồi yên ở chỗ đó không nhúc nhích, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy chính mình giống như một người hầu và nhân viên phục vụ. Nếu đổi thành người khác, nói không chừng anh ta sẽ cảm thấy vui vẻ vì được phục vụ cho mỹ nữ, nhưng đối với mỹ nữ, sức đề kháng của Tô Bạch tốt hơn những người bình thường, tuy trong nhà, hắn không có địa vị và nhiều cảm giác tồn tại, nhưng dù sao hắn cũng là người của Tô gia, hơn nữa cha mẹ đã chết của hắn để lại cho hắn rất nhiều tài sản. Tô Bạch cũng được coi như là thiếu gia nhà giàu điển hình, mỹ nữ khiến người ta thèm nhỏ dãi, ngược lại, Tô Bạch chỉ cảm thấy nhạt. Trước kia cũng có người bạn rủ hắn đi chơi mấy ngôi sao nhỏ gì đó, nhưng Tô Bạch không có hứng thú.

- Có phải anh không vui khi ăn cơm với tôi không?

Lệ Chi lên tiếng nói.

- Có một chút.

Tô Bạch thành thật nói, hắn khẽ gật đầu, hắn coi như đã thăm dò được một chút tính cách của Lệ Chi, cô ta không phải là loại người vì tiểu tiết này mà tức giận.

- Vậy thì anh phải làm quen.

Lệ Chi nói ra.

- Ừm.

Tô Bạch sững sờ.

- Cái gì?

Lệ Chi không có nói lần thứ hai, trực tiếp lấy một xiên rau từ trong nồi ra, để vào trong đĩa của mình, chấm chút xì dầu, đưa vào trong miệng cắn. Cô ta ăn rất ưu nhã, đây là một loại khí chất dung nhập vào trong cốt tủy của người phụ nữ, cô ta

không cần phải cố gắng giả bộ, từng hành động của cô ta đều rất quyến rũ.

Tô Bạch không có tiếp tục hỏi câu nói kia của Lệ Chi là có ý gì, thấy đồ ăn trong nồi lẩu đã chín, Tô Bạch cũng bắt đầu ăn.

Nửa tiếng sau, trên mặt bàn đều là những xiên trúc không. Lúc đầu, Tô Bạch chỉ lấy đủ phần mình ăn, hiện tại có thêm một người, hơn nữa Lệ Chi ăn cũng không ít, tuy cô ta ăn rất ưu nhã nhưng quả đúng là ăn không ngừng, cho nên, Tô Bạch…Chưa ăn no.

Tô Bạch cũng cảm thấy Lệ Chi chưa ăn no, cho nên hắn đành phải đứng dậy, đi qua lấy xiên đồ ăn, sau đó quay lại, tiếp tục bỏ trong nồi lẩu.

- Cô có ăn óc lợn nướng không?

Tô Bạch hỏi.

- Ăn!

Lệ Chi trả lời rất dứt khoát.

- Có muốn trộn thêm gia vị không?

- Muốn!

Lệ Chi vẫn rất thẳng thắn.

Tô Bạch đem óc lợn nướng bỏ vào trong bát nhỏ, sau đó cho thêm dầu vừng, muối và mì chính, tiếp theo cho thêm một chút tỏi và ớt bột, đặt ở trước mặt Lệ Chi.

Lệ Chi đang ăn, Tô Bạch cũng đang ăn, lúc Tô Bạch hoàn toàn ăn no đặt đũa xuống. Lệ Chi cũng buông đũa xuống, Tô Bạch cảm thấy Lệ Chi có chút chưa no, nhưng hắn cũng không tiện hỏi chuyện con gái người ta ăn no hay chưa.

- Ông chủ, tính tiền.

Tô Bạch gọi ông chủ.

Ông chủ đến đếm số lượng xiên trúc.

Lúc này, Cát Tường thảnh thơi tỉnh lại, nhảy lên ghế, cao lãnh ngồi xuống nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch không nguyện ý đi đối mặt với con mèo này. Lần đầu tiên lúc nhìn thấy Cát Tường, Tô Bạch cũng bởi vì con mèo này mà phải đối mặt với núi thây biển máu, hình ảnh đáng sợ. Đối với một người bình thường mà nói, thậm chí là đối với một người không bình thường thì loại hình kia, quả thực quá có lực áp bách rồi.

Tô Bạch tính tiền xong liền đứng lên.

- Chúng ta…

Ý của Tô Bạch chính là, cơm đã ăn xong, có phải nên đường ai nấy đi?

Lệ Chi cũng đứng lên, Cát Tường đi theo sau lưng Lệ Chi.

Nhìn thấy Lệ Chi ở trước mặt mình, đi càng lúc càng xa, Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác thất vọng, mất mát. Hắn lấy ra một điếu thuốc, châm lửa. Nói thật, Tô Bạch đã nhịn một lúc lâu, những lúc ăn cay, Tô Bạch thích hút thuốc cùng, nhưng có Lệ Chi ở đó, hắn lại có chút câu nệ, bận tâm một số lễ phép cơ bản trước mặt phụ nữ.

Cuối cùng, bóng dáng Lệ Chi và Cát Tường hoàn toàn biến mất ở lối rẽ, Tô Bạch cầm điếu thuốc trên tay hút xong, vứt xuống mặt đất, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch có tin nhắn đến. Tô Bạch lấy ra xem liền thấy Lệ Chi nhắn tin qua wechat cho hắn.

- Đêm nay đừng về nhà.

Tô Bạch mỉm cười, bảo hắn không về nhà, chẳng lẽ qua nhà cô ta ngủ?

Dĩ nhiên, ngược lại, Tô Bạch sẽ không có nhắn lại như thế, hắn chỉ nhắn lại một dấu ?.

Nhưng đối phương không có trả lời tin nhắn của hắn.

Tô Bạch lắc đầu, điều này thật đúng là khiến cho hắn không về nhà. Lệ Chi sẽ không nói nhảm, lần trước Lệ Chi nhắc nhở hắn cẩn thận người giống như hắn. Sau đó, quả nhiên, đến cuối cùng, người thực tập Chu cục trưởng mới chính là nhân vật đáng sợ nhất trong thế giới chuyện xưa. Lần này, đối phương vô duyên vô cớ đến tìm hắn ăn cơm, còn để lại cho hắn một lời nhắn này, dù gì đi chăng nữa cũng không phải là vì muốn trêu tức hắn.

Trước đó từ phản ứng của Nhất Cố sau khi nghe thấy tên của Lệ Chi, hắn có thể thấy được, trong đám thính giả, địa vị của Lệ Chi còn cao hơn rất nhiều những gì hắn tưởng tượng.

Không quay về, vậy thì ở bên ngoài thuê phòng.

Tô Bạch mang theo một chút cảm giác hoang đường, đi tới một khách sạn ở đối diện với tiểu khu nhà hắn, thuê một căn phòng. Sau khi vào phòng liền đi tắm rửa, sau đó nằm trên giường xem TV.

Một lát sau, Tô Bạch có chút buồn ngủ, hắn tắt TV đi, kéo chăn lên trên bụng mình, mơ màng ngủ thiếp đi.

“Đinh, đinh, đinh!”

“Đinh, đinh, đinh!”

Tiếng chuông điện thoại vang lên thật lâu, Tô Bạch không thể không đưa tay ra nghe máy.

- Alo…

Tô Bạch mệt mỏi trả lời.

- A Bạch, Cửu ca đây, đồ vật cậu nhờ tôi đã mang tới.

- À, Cửu ca, bây giờ anh đang ở đâu?

- Tôi đang ở trước cửa nhà cậu, bây giờ cậu đang ở đâu? Hình như cậu không có nhà phải không?

- Chờ một lát, tôi về ngay.

Tô Bạch đứng dậy, mặc quần áo đi ra khỏi phòng. Lúc đi xuống tầng 1, đi ra khỏi khách sạn, gió đêm thổi qua mặt, khiến cho đầu óc có chút hỗn loạn của Tô Bạch lập tức tỉnh táo lại, hắn lẳng lặng lấy di động ra, ấn vào wechat, tin nhắn của Lệ Chi vẫn ở đó.

- Đêm nay đừng về nhà.

Tô Bạch nhíu mày, bấm số điện thoại của Cửu ca, nhưng đầu dây bên kia lại truyền đến thông báo nhắc nhở.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tạm thời tắt máy…

Buông điện thoại xuống, Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ do dự một chút, những chuyện này có chút quá trùng hợp. Bởi vì có kinh nghiệm từ chuyện lần trước, cho nên từ góc độ lý tính mà nói, hắn tin tưởng Lệ Chi, nhưng bên Cửu ca…

Chương 60 Mập Mạp

Từ nhỏ cho đến lớn, Cửu ca vẫn luôn giống như một nửa trưởng bối của hắn. Tô Bạch còn nhớ rõ chính mình khi còn bé, lúc cha mẹ hắn còn sống, Cửu ca rất thích bế hắn đặt lên vai, chơi đùa với hắn.

Nhưng Tô Bạch không có vội vàng băng qua đường về nhà, hắn vào wechat, gọi video cho Lệ Chi.

Khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, điện thoại nhanh chóng được kết nối, nhưng xuất hiện trước màn hình không phải là Lệ Chi mà chính là con mèo đen, Cát Tường.

"…"

Nhìn thấy con mèo đen này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy nghẹn lời, nhưng hắn biết Cát Tường nghe hiểu được tiếng người, cho nên hắn nói thẳng.

- Một người thân của tôi đến nhà, tôi có thể trở về đón anh ta hay không?

- Meo.

Cát Tường kêu lên một tiếng.

"…" Tô Bạch.

Cát Tường lắc đầu, tiếp tục giữ vững phong phạm cao lãnh, nhưng nó vẫn dịch di động, để cho Tô Bạch nhìn thấy một chiếc giường tinh xảo, nhưng trên giường không có ai. Cát Tường vươn móng vuốt của mình ra, đặt ở trước màn hình, vẫy vẫy.

- Lệ Chi không có ở đó?

Tô Bạch lại hỏi.

- Meo.

Cát Tường khẽ gật đầu.

Tô Bạch hít sâu một hơi, không có cách nào khác, hắn tắt video đi, cho dù như thế nào, hắn cũng phải đi tìm Cửu ca.

Nhưng mà đúng lúc này, có một chiếc xe dừng lại trước mặt Tô Bạch, cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt Cửu ca.

- Sao cậu không ở nhà, làm gì lại chạy đến khách sạn ngủ?

- Trong nhà không có người quét dọn à? Được rồi, lên xe trước đi, tôi chết đói rồi, cậu theo tôi đi ăn khuya, mẹ nó chứ, điện thoại di động hỏng giác cắm, hiện tại di động của tôi hết pin.

Tô Bạch thở ra một hơi nhẹ nhõm, lên xe.

Cửu ca lái xe, tiếp tục đi về con đường phía trước.

- Sao rồi, trên đường thuận lợi chứ?

Tô Bạch hỏi.

- Vẫn ổn, rất thuận lợi, ha ha ha. Cũng không thông qua hải quan, nào có nghiêm ngặt như thế.

Cửu ca lấy một bao thuốc lá, đưa cho Tô Bạch một điếu.

Tô Bạch nhận lấy điếu thuốc, đầu tiên là châm lửa cho chính mình, sau đó thấy Cửu ca giống như không tìm được bật lửa của mình, hắn nói:

- Để tôi.

Tô Bạch đưa bật lửa của mình đến, Cửu ca cười gật đầu, bên trong miệng ông ta còn ngậm lấy một điếu thuốc, Tô Bạch bật lửa lên.

Lúc này, xe bỗng nhiên chấn động.

Bật lửa bị dịch đến chỗ ngón tay Cửu ca, Tô Bạch vô thức muốn hất bật lửa ra, nhưng bỗng nhiên hắn nghĩ đến tin nhắn của Lệ Chi, cho nên hành động chậm một chút.

Xe vẫn lái trên đường, xe còn đang lắc lư, đoạn đường này mấp mô, không bằng phẳng.

Nhưng, ngọn lửa vẫn đang đốt trên ngón tay Cửu ca.

Cửu ca,

Lại hồn nhiên không có chút phản ứng nào.

……..

Lúc này, ở phía trước bỗng nhiên có người đi đến giữa đường vẫy tay, đồng thời ngăn xe lại.

Cũng vào lúc này, Tô Bạch thuận thế dời ngọn lửa đi, rất bình tĩnh cất bật lửa vào trong túi áo mình, sau đó nhả ra một hơi khói thuốc.

Cửu ca đạp phanh xe lại.

Ở phía trước là một người mập mạp, ngày hè nóng nực, anh ta lại mặc một chiếc áo khoác mỏng. Nếu như không phải quần áo anh ta chỉnh tề, da thịt trắng nõn, chỉ sợ anh ta đã bị coi thành kẻ điên từ trong bệnh viện chạy ra.

Mập mạp thấy xe dừng lại, lúc này liền chạy tới, anh ta mở cửa xe ra lại phát hiện cửa xe bị khóa.

Cửu ca nhíu mày, giống như dự định trực tiếp lái xe, nhưng Tô Bạch lại nghiêng người, đưa tay mở khóa cửa sau ra, mập mạp mở cửa xe, sau đó chui vào.

Sau khi anh ta đi vào, cả xe cũng theo đó trầm xuống một chút, đủ để thấy được cân nặng của anh ta.

- Là chiếc xe này đúng không, tôi đợi rất lâu rồi, nhận đơn của tôi, lại để cho tôi chờ lâu như thế, quá hố người.

Mập mạp phàn nàn.

- Cậu ở bên đường bắt xe, tôi không có nhận…

Lời của Cửu ca bị Tô Bạch cắt ngang.

- Được rồi, người anh em, anh đi đâu thế, chúng tôi đưa anh đi.

Mập mạp cười hì hì gật đầu, không chút khách khí, nói thẳng:

- Tôi muốn qua công viên Hoa Hoán Khê.

- Cửu ca, đưa anh ta qua đó trước đi.

Tô Bạch lấy di động, mở baidu định vị nơi này, sau đó đặt di động ở trước mặt Cửu ca.

Cửu ca thấy Tô Bạch kiên trì như thế, ông ta cũng khẽ gật đầu.

Xe một lần nữa lại chạy trên đường, một tay Tô Bạch đặt lên chỗ cửa sổ xe, gió bên ngoài không ngừng thổi tới, khiến cho Tô Bạch cảm nhận được một chút hoảng hốt.

Giống như từ sau lần đầu tiên tiếp xúc với Phát Thanh Khủng Bố, hắn trở thành một sao chổi, loại cảm giác này khiến cho hắn không thích chút nào, nhất là khi nhớ đến lúc nhỏ, hắn được dì nhỏ nắm tay đưa đến tiệc mừng thọ của ông nội, có người ở sau lưng chỉ chỏ nói hắn là tai họa, là tai tinh, sau khi dì nhỏ nghe thấy liền trực tiếp cãi lộn với nhóm chị em dâu kia.

Trước đó Lệ Chi đã nhắc nhở qua, đêm nay không được về nhà, Tô Bạch rất rõ ràng, Cửu ca đi qua nhà hắn, có khả năng đã xuất hiện một số chuyện ngoài ý muốn, vừa rồi chiếc bật

lửa kia đã nghiệm chứng điều này, nhưng Tô Bạch không có cảm thấy hối hận. Giống như lúc cha mẹ bạn gặp nguy hiểm, bạn có đi hay không?

Trên thế giới này, người đáng giá để Tô Bạch mong nhớ và quan tâm không phải là rất nhiều, hơn nữa, nếu như Cửu ca xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, hơn phân nửa là do chính hắn mang đến…

Chiếc rương đồng kia…

Trong lúc suy nghĩ đang hỗn loạn, Tô Bạch bỗng nhiên từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy mập mạp ngồi phía sau dường như đang làm gì đó, Tô Bạch ho khan một tiếng, ngồi thẳng người, sau đó ánh mắt lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu đánh giá anh ta.

Tên mập mạp kia mặc một chiếc áo khoác, lúc này đây, hai tay anh ta để bên trong áo, giống như đang không ngừng xoa nhẹ.

Mập mạp này có bệnh ngoài da?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Tô Bạch.

Sau đó.

"Keng, keng, keng."

Một âm thanh vang lên, mập mạp ngây người, Tô Bạch cũng ngây ngẩn cả người, Cửu ca cũng ngẩn ngơ.

Dưới lòng bàn chân của mập mạp có một chiếc chuông nhỏ rơi xuống, chiếc chuông này có kiểu dáng rất cũ, phía trên có điêu khắc tượng bồ tát, nhìn giống như không phải là mấy đồ thủ công mua ở ngoài sạp hàng nhỏ.

Mập mạp bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, sau đó cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cửu ca nhíu mày, giống như rất phản cảm với tên mập mạp có da mặt dày này, ngồi xe của ông ta coi như xong, còn làm rơi cái chuông đáng ghét, hiện tại ông ta rất đói, nhưng ông ta lại không muốn chống đối ý của Tô Bạch, chỉ có thể đưa tên mập mạp đáng ghét kia đi, sau đó lại tìm chỗ ăn cơm.

Tô Bạch tiếp tục duy trì tư thế ngồi như cũ, giống như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong lòng Tô Bạch đã nhấc lên sóng to gió lớn, rốt cuộc mập mạp này có thân phận gì, chiếc chuông này có ý nghĩa gì?

Một loại trực giác nhạy bén nói cho Tô Bạch biết, tên mập mạp này tuyệt đối không phải là lên nhầm xe, dường như đối phương có mục đích rất lớn.

Mập mạp cẩn thận từng li từng tí nhặt chiếc chuông lên, đặt ở chỗ ngồi bên cạnh mình, sau đó lẩm bẩm.

- Haizz, bạn gái của tôi tặng chút đồ chơi nhỏ, tôi không thể vứt bỏ, thật đáng ghét.

Mập mạp này càng che giấu lại càng lộ, anh ta có chút cứng ngắc.

Cửu ca hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lái xe.

Tô Bạch hơi nhắm mắt lại, chợp mắt.

Mập mạp thấy hai người phía trước giống như không để ý đến việc nhỏ này, trong lòng anh ta cũng thở dài nhẹ nhõm, an tĩnh ngồi được một phút, lúc xe dừng lại ở một chốt đèn đỏ, mập mạp lại đưa tay vào trong áo của mình, bắt đầu lục lọi.

Mắt Tô Bạch lim dim, nhưng ánh mắt hắn vẫn đang thông qua kính chiếu hậu quan sát mập mạp, tên gia hỏa này, rốt cuộc đang sờ thứ gì?

Trong áo anh ta, rốt cuộc có gì?

Tô Bạch sẽ không tin lúc này mập mạp đang sờ đống thịt mỡ trên người anh ta.

Chương 61 Vẻ Mặt Mờ Mịt

Quả nhiên, chỉ một lát sau, một âm thanh trầm đục truyền đến.

“Tùng, tùng, tùng.”

Mập mạp lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Tô Bạch hơi sửng sốt một chút.

Một cái mõ rơi xuống chân mập mạp.

Bên trong mõ hẳn là có viên gì đó hình tròn, cho nên sau khi rơi xuống mặt đất mới có thể phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đầu tiên là chuông, sau đó lại là mõ, rốt cuộc mập mạp đang giở trò quỷ gì?

Quỷ?

Tô Bạch vô thức nhìn qua Cửu ca đang ngồi ở trên ghế lái, hiện tại Cửu ca còn có thể xem như là người sao?

Sắc mặt mập mạp bị dọa đến mức trắng bệch, lúc anh ta phát hiện hai người trước mặt lại không có phản ứng gì đặc biệt, cả người anh ta gần như vô lực, nhặt mõ lên để sang bên cạnh.

- Đây là cha vợ cho tôi, cha vợ tôi là hòa thượng.

Tô Bạch lắc đầu, có chút không biết nói gì, tên mập mạp này thật sự có hơi ngu xuẩn. Lúc đầu, Tô Bạch dự định tìm cơ hội thích hợp, chính mình đơn độc đi xem tình hình của Cửu ca, hoặc là đi tìm Lệ Chi, mặc dù nói hắn và Lệ Chi không

thân quen gì, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể tìm cô ta để xin giúp đỡ.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, mập mạp bỗng nhiên đứng lên, sau đó trên quần áo của anh ta rơi xuống một chuỗi phật châu, chân mập mạp giẫm lên đó, trượt một cái, cả người gã nằm xuống ghế ngồi sau xe.

- Con mẹ nó, đầu óc cậu có bị bệnh không?

Cửu ca tức giận đập vào tay lái, nghiêng đầu quay sang rống lên với mập mạp một câu.

Tô Bạch thật sự câm nín, quay đầu đi nhìn mập mạp không ngừng phát ra tiếng động này.

Mập mạp nằm ở phía ghế sau xe, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, môi không ngừng run rẩy, bị dọa đến mức nói không nên lời.

- A Bạch, không phải tên gia hỏa này bị bệnh tâm thần chứ?

Cửu ca nói với Tô Bạch, ý tứ của ông ta là để tên gia hỏa này xuống xe.

Tô Bạch lắc đầu.

- Được rồi, cũng sắp đến công viên Hoán Hoa Khê, đến lúc đó lại để anh ta xuống xe.

Thấy Tô Bạch vẫn kiên trì với quyết định này, Cửu ca cũng không nói gì, tiếp tục lái xe.

Mập mạp nằm ở đó, đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, liên tục ba lần, mập mạp cảm thấy anh ta sắp bị chính mình dọa chết, khó khăn từ phía sau xe ngồi dậy.

Cũng không lâu lắm, Cửu ca dừng xe ở bên đường, trực tiếp nhấn còi.

- Đến rồi.

- Á, cảm ơn.

Mập mạp nói cảm ơn, sau đó một tay đưa ra mở cửa xe.

Tô Bạch vẫn luôn chú ý tên mập mạp này, hắn lập tức phát hiện ra trên bàn tay mở cửa của mập mạp đang cầm lấy thứ gì đó màu đỏ.

Không.

Nói một cách chính xác, cả bàn tay tên mập mạp này đều là màu đỏ, đỏ đến mức chướng mắt.

Mập mạp mở cửa xe, nhưng người lại không xuống xe, mà chính là xoay người, một tay khác của anh ta cầm lấy lá bùa, tay trái thu về, trên ngón tay đều là chu sa, nhanh chóng vẽ trên lá bùa, gần như chỉ trong nháy mắt liền hoàn thành, sau đó mập mạp quát to một tiếng:

- Vô lượng thiên tôn, linh phù trấn sát!

Mập mạp này là muốn thu quỷ.

Tô Bạch bỗng nhiên quay đầu, lúc trước đối với thân phận của mập mạp, Tô Bạch đã có chút suy đoán, nhưng nhìn trước đó, có lẽ vì muốn lấy lá bùa trong áo mình ra mà anh ta liên tiếp phạm vào sai lầm, dẫn đến Tô Bạch hơi buông lỏng đề phòng với anh ta, chờ đến khi tới nơi, Tô Bạch vô thức cho rằng mập mạp muốn xuống xe.

Nhưng bỗng nhiên mập mạp lại xuất ra chiêu này.

Vẽ bùa, niệm chú một mạch mà thành, rất có khí thế, nơi nào còn có dáng vẻ vụng về như trước, đây rõ ràng là một tên gia hỏa có đạo hành.

Nhưng hiện tại Tô Bạch cũng chưa làm tốt chuẩn bị xé rách mặt với Cửu ca ở chỗ này, hắn thậm chí còn không nghĩ rõ

ràng chính mình nên làm như thế nào, nếu như chính hắn tùy tiện ra tay, có phải sẽ khiến Cửu ca không còn cứu được? Hiện tại Cửu ca còn sống…Hay đã chết rồi?

Điều càng khiến cho Tô Bạch cảm thấy kinh ngạc hơn chính là sự tình phát sinh sau đó, một hơi lạnh từ giữa trán hắn truyền đến.

"Bịch!"

Mập mạp này thế mà lại dán thẳng lá bùa lên trán Tô Bạch.

Mập mạp quát to một tiếng.

- Ông đây từ xa đã cảm thấy trên xe này có âm khí quá nặng, trên người cậu âm khí lại càng nặng hơn, phù chú đã hạ, lão quân đã đến.

- Yêu ma quỷ quái còn không mau hiện hình!

Ngay sau đó, mập mạp lại nói với Cửu ca đang ngồi trên ghế lái.

- Tôi đang bắt quỷ, anh là người thường, nhanh xuống xe, nếu làm ảnh hưởng đến anh chính là tội lỗi của tôi.

Lúc này, trong cốp xe bỗng nhiên truyền đến tiếng động, chiếc rương đồng vẫn luôn yên lặng ở trong cốp, lúc này tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cũng vào lúc này, ánh mắt Cửu ca trở nên âm u, lá bùa dán trên trán Tô Bạch lại chậm rãi bay xuống.

"…" Vẻ mặt mập mạp mờ mịt.

Có lẽ, trước đó từ phía xa, mập mạp đã phát hiện chiếc xe này có quỷ khí, nhưng sau khi anh ta lên xe, lại thản nhiên nhầm Tô Bạch thành quỷ, Cửu ca trở thành người thường. Có lẽ là bởi vì Tô Bạch có thể chất Vampire và cương thi, đồng thời còn có độc băng, trên người hắn tỏa ra hơi thở lạnh lẽo và

âm u, người bình thường không có khả năng phát hiện ra, nhưng tên mập mạp này lại là người có đạo hạnh, dĩ nhiên là nhìn ra được.

Chỉ là, Tô Bạch cũng không tính là cương thi, hắn cũng không phải là quỷ, hiển nhiên lá bùa của mập mạp không có tác dụng gì, dĩ nhiên, Vampire cũng không phải là quỷ quái ở phương đông, tuy cũng có một chữ "quỷ" những đó là do cách nói của người phương đông (giải thích: Thể chất của Tô Bạch là huyết dịch Vampire, dịch ra hấp huyết quỷ, cho nên chữ quỷ mà Tô Bạch nhắc đến chính là quỷ trong hấp huyết quỷ.)

Cánh tay phải của Cửu ca vung lên, trực tiếp đánh về phía Tô Bạch, thân thể Tô Bạch dịch sang một bên, cả người tựa vào cửa xe, một quyền của Cửu ca đánh vào trên ghế ngồi, chỗ ngồi phía sau theo đó rung lên, khiến cho mập mạp đang tựa vào ghế Tô Bạch rên lên một tiếng, vừa mới đứng dậy lại ngồi về vị trí cũ, hai tay che ngực, vẻ mặt thống khổ.

Mập mạp này nhìn thức có vẻ ngon nhưng lại không dùng được, ngay cả năng lực phản đòn của người mập mạp bình thường cũng không có.

Tô Bạch mở ra cửa xe, nhanh chóng đi xuống, một bên khác, Cửu ca cũng xuống xe.

Lúc này là đêm khuya, trên đường có rất ít người qua lại, gió thổi đến khiến cho không khí dễ chịu, mát mẻ, nếu như ngồi đây ăn đồ nướng uống bia là một loại hưởng thụ, nhưng lúc này hắn đang đối mặt với sinh tử.

- Tôi rất hiếu kỳ vì sao cậu không có chết.

Giọng nói vẫn là giọng nói của Cửu ca nhưng giọng điệu lại không phải giọng điệu của Cửu ca, đây tuyệt đối là một người khác.

Tô Bạch nhíu mày, hắn bỗng nhiên nghĩ đến người này là ai, hoặc là nói tên gia hỏa nhập vào Cửu ca rốt cuộc là ai.

- Cút ra khỏi người Cửu ca, nếu không, cho dù tôi là quỷ, tôi cũng không tha cho ông.

- Ha ha ha…

Cửu ca cười to một tiếng.

- Cậu là cái thá gì, tôi đã biến thành cái bộ dạng này, vì cái gì người vốn dĩ nên chết là cậu lại còn sống rất tốt, điều này không công bằng, tôi muốn cậu cũng giống như tôi, cũng trở thành nô lệ của nó.

Cửu ca lại một lần nữa xông về phía Tô Bạch.

Ở trong trí nhớ của Tô Bạch, Cửu ca luyện ngoại gia quyền, chiêu thức mạnh mẽ, nhưng lúc này bước chân của Cửu ca lại mang theo quy luật, chiêu thức mang theo một loại tiết tấu khác thường, nó không phải là trong phạm vi ngoại gia quyền, nó giống như nội gia quyền trong truyền thuyết.

Thật đúng là linh hồn lão giả tập võ bám vào trên người Cửu ca!

Chương 62 Cười Bỉ Ổi

"Bịch!"

Động tác ra quyền của Cửu ca không còn là mạnh mẽ xông tới, mà chính là mang theo một loại tính toán, đồng thời giấu diếm sát cơ. Trước những chiêu thức này, Tô Bạch chống đỡ rất chật vật, đồng thời rất nhanh bị Cửu ca tìm ra sơ hở, một quyền đánh vào ngực hắn, Tô Bạch lùi về sau mấy bước, Cửu ca thuận thế đi đến, bay người lên, hai chân đạp về phía Tô Bạch.

Hai tay Tô Bạch chắn ở phía trước, miễn cưỡng chống đỡ hai cước này của Cửu ca, sau đó cả người hắn bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Trước ngực là cảm giác khó chịu, còn có mùi máu tươi từ trong cổ họng tràn ra, Tô Bạch chống một tay xuống đất, rất nhanh liền đứng lên, đồng thời trên một cánh tay khác của hắn đã có một tầng băng sương xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên mặt Tô Bạch cũng lộ ra vẻ dữ tợn, đây một loại ngoan lệ ẩn giấu sâu trong đáy lòng, là ảnh hưởng từ huyết thống mang đến tâm hồn, dưới điều kiện tiên quyết là bị đánh vỡ dồn nén, loại phẫn nộ từ trong nội tâm sẽ bạo phát ra một cách tự nhiên.

Cửu ca vẫn tiếp tục không buông tha, nhưng trong mắt ông ta cũng hiện lên sự nghi ngờ.

Năng lực chịu đựng thương tổn của Tô Bạch thật đúng là có chút không thể tưởng tượng được, người bình thường trúng một quyền của ông ta, cộng thêm hai cước kia, cho dù sau đó không chết cũng sẽ không bò dậy nổi, tên gia hỏa này có thể

đứng lên một cách nhanh chóng, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, tên gia hỏa này cũng không phải là người luyện nội gia quyền.

Đối mặt với chiêu thức đang đánh tới, Tô Bạch vươn một tay ra, giữ chặt quyền của Cửu ca, sau đó nắm đấm của hắn hướng về phía Cửu ca, Cửu ca thuận thế vung một quyền khác để đối kháng.

Chẳng qua khi nắm đấm của hai bên sắp đụng vào nhau, Tô Bạch bỗng nhiên khôi phục bình thường, hắn cắn răng, buông lỏng nắm đấm, hơi lạnh bên trong bị chính hắn chủ động phóng ra biến mất, nhưng trong nháy mắt, bàn tay Tô Bạch trực tiếp trúng một quyền của Cửu ca, cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến cánh tay, sau cùng là nửa người đều run lên, bởi vì nhất thời mềm lòng, Tô Bạch lập tức rơi vào thế bị động.

Nhưng hắn cũng không có cách nào, hiện tại hắn không biết được rốt cuộc Cửu ca có còn hy vọng sống nữa hay không. Nếu như lúc đầu Cửu ca còn có hy vọng tiếp tục sống sót, chính mình lại làm như thế, đem thân thể Cửu ca làm cho chết cóng, đây chẳng phải là chính tay hắn giết chết Cửu ca?

Tô Bạch không phải là người có lòng dạ đàn bà, nhưng đối mặt với Cửu ca, hắn vẫn còn có chút do dự, trên thế giới này, hắn không có nhiều trưởng bối theo đúng nghĩa, Cửu ca biến thành cái dạng này là bởi vì giúp hắn vận chuyển chiếc rương đồng, sao hắn có thể hạ quyết tâm ra đòn sát thủ?

Lúc này, cuối cùng tên mập mạp cũng từ trên xe bước xuống, anh ta xốc áo lên,trong quần áo anh ta có giấu đầy đạo cụ, trách không được, anh ta lại mặc áo khoác trong ngày hè.

Mập mạp lấy ra một lá bùa, một tay cầm bùa, một tay khác dùng chu sa để vẽ bùa, khi một lá bùa chuẩn bị vẽ xong, mập mạp trực tiếp chạy đến.

Nhưng mà Cửu ca giống như đã sớm nhận ra động tác nhỏ của mập mạp ở phía sau, trực tiếp xoay người, một chân đạp trúng bụng mập mạp, mập mạp lảo đảo hai vòng, tựa vào trên thân xe.

Lúc này Tô Bạch nhân cơ hội xông lên, một tay giữ lấy cổ Cửu ca, một tay khác lại đè bả vai ông ta lại, đồng thời hai tay hắn phóng ra hàn khí nhất định.

Lạnh lẽo có thể sinh ra kích thích đối với cơ thể người, trước đó ngón tay Cửu ca bị Tô Bạch dùng bật lửa đốt nhưng ông ta không có phản ứng gì. Nhưng vào lúc này, hàn khí trong người Tô Bạch vẫn có một số tác dụng.

Giãy dụa của Cửu ca bắt đầu yếu hơn một chút, đồng thời Âu Mỹquang trong mắt cũng bắt đầu trở nên lúc sáng lúc tối.

- Mập mạp, nhanh lên.

Tô Bạch quát lên.

Mập mạp xoa mông, giơ lá bùa trong tay lên, khập khiễng đi đến trước mặt Cửu ca, lá bùa trực tiếp dán lên trán Cửu ca.

Thân thể Cửu ca run lên, lập tức không nhúc nhích.

Tô Bạch chậm rãi buông lỏng tay ra, Cửu ca vẫn đứng ở đó, từ từ nhắm hai mắt lại, hình ảnh này có chút giống với cương thi Hongkong bị lá bùa chế trụ, nhưng Tô Bạch không muốn Cửu ca bị biến thành cương thi.

- Cuối cùng cũng trấn trụ được anh ta.

Hai tay mập mạp chống tay lên đầu gối, thở hồng hộc.

Đúng lúc này, trong cốp xe lại một lần nữa rung lên, hiển nhiên, chiếc rương đồng kia lại bắt đầu không an phận.

- Con mẹ nó, cùng lắm thì chết chung một chỗ!

Tô Bạch bị chiếc rương đồng này khơi dậy lửa giận ở sâu trong lòng hắn, lúc trước chính mình không nên có suy nghĩ đem chiếc rương đồng này để lại bên người. Sự thật đã chứng minh, hắn không có năng lực khống chế chiếc rương này, hắn muốn hủy chiếc rương này đi, hoặc là dứt khoát ném xuống sông, tóm lại là để cho chiếc rương đồng đáng chết này mãi mãi đừng nghĩ đến việc có cơ hội xuất hiện trước mắt thế tục.

"Vù!"

Một làn khói trắng xuất hiện, ngưng tụ ra một thân ảnh phụ nữ, là nữ quỷ trong trường học. Nữ quỷ nhìn thấy Tô Bạch, cô ta mang theo một loại cảm xúc e sợ.

- Chúng ta giảng hòa đi, tôi đại diện cho nó, đến giảng hòa với anh.

Nữ quỷ nhỏ giọng nói.

- Giảng hòa, nó biến anh ta thành cái dạng này còn giảng hòa?

Tô Bạch chỉ vào Cửu ca bị lá bùa dán lên người, đứng ở sau lưng hắn, không nhúc nhích.

Nữ quỷ nhìn về phía mập mạp:

- Là do tên đạo sĩ què chỉ có bản lĩnh nửa vời này lấy ra lá bùa có linh lực, mới có thể kích thích đến nó, lúc đầu, nó chỉ muốn tìm một nơi thích hợp để tiếp nhận tế tự.

- Để anh ta trở về hình dạng ban đầu, nếu không…

Nữ quỷ khẽ gật đầu:

- Nó cảm nhận được suy nghĩ của anh, anh muốn phá hủy nó hoặc là chôn vùi nó vĩnh viễn, cho nên nó mới thả tôi ra để giảng hòa với anh.

Trong lòng Tô Bạch cũng có chút mỉm cười, xem ra cái rương này thế mà lại là hạng người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Nữ quỷ nhìn về phía cốp xe, trong cốp xe xuất hiện một ánh sáng trắng. Sau đó, trên người Cửu ca bay ra một luồng khói đen, bay đến chỗ ánh sáng trắng, cả người Cửu ca xụi lơ dưới mặt đất.

- Anh ta chỉ bị quỷ nhập vào người thời gian dài, thân thể bị hao tổn một chút tinh lực, nhưng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một lúc sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này mập mạp đưa tay ra kiểm tra đồng tử của Cửu ca, sau đó khẽ gật đầu:

- Vấn đề không lớn, chỉ là có lẽ một tháng không cứng nổi, không sinh hoạt tình dục được.

- Nó dự định đến đâu?

Tô Bạch hỏi.

- Nhà anh, nó biết trên người anh có bí mật, anh có thể tế tự cho nó. (Tế tự: Thờ cúng, cúng tế.)

- Không có khả năng.

Tô Bạch trực tiếp từ chối, đem thứ đồ chơi này thả trong nhà hắn? Nực cười.

- Nó có thể cho anh thứ mà anh muốn…

Lúc nữ quỷ và Tô Bạch trao đổi với nhau, mập mạp khập khiễng đi về phía xe, anh ta thở hổn hển, trên người, trên mặt anh ta có mấy vết máu bầm, giống như bởi vì những hành động đáng khinh của mập mạp lúc trước, cho dù là Tô Bạch hay là nữ quỷ, thậm chí là chiếc rương đồng trên xe đều không chú ý đến hành động của mập mạp.

- Ông đây muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì đang giả thần giả quỷ!

Mập mạp hùng hổ đưa tay ra mở chiếc rương ở cốp sau.

- Đừng nhìn vào nó…

Tô Bạch kêu lên, hắn biết rõ sự cổ quái của chiếc rương này, nhưng lúc Tô Bạch kêu lên, mập mạp đã mở chiếc rương ở trong cốp ra, hình như nhắc nhở của hắn có chút trễ, dù sao Tô Bạch cũng không ngờ tới tên mập mạp này lại lỗ mãng đến thế.

Trên mặt nữ quỷ lộ ra sự khinh thường, hiển nhiên cô ta đã dự cảm được kết cục bi thảm của tên đạo sĩ què nửa vời này.

Nhưng mà một màn khiến cho mọi người khiếp sợ lại xảy ra, mập mạp mở chiếc rương đồng, sau đó không có bất cứ chuyện gì xảy ra, ngược lại mập mạp còn cố ý nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Tô Bạch đứng cách đó không ra, ra dấu OK, Tô Bạch và nữ quỷ đều thấy rõ ràng, không biết từ lúc nào, trên mắt mập mạp lại có một chiếc kính râm!!!

Chiếc rương đồng bỗng nhiên run rẩy, hiển nhiên là cảm giác được cái gì.

Trên mặt mập mạp lại nở nụ cười bỉ ổi, hèn hạ, giống như là một con mèo cuối cùng cũng bắt được cá.

Chương 63 Nữ Quỷ

Thật ra trước khi mập mạp đi đến chỗ phía cốp xe, anh ta đã lén xé rách áo khoác của mình ra. Sau đó, trong nháy mắt khi anh ta mở chiếc rương đồng, lá cờ nhỏ bên trong áo khoác anh ta cũng lộ ra, toàn bộ quá trình mập mạp đều căn rất chuẩn, không xảy ra một chút sơ suất gì.

Lá cờ nhỏ này có màu đen, phía trên đó vẽ một con Huyền Vũ. Huyền Vũ mang đến một loại cảm giác uy áp nồng đậm, sau đó còn được mập mạp niệm chú, nó giống như sống lại, ở trên lá cờ nhỏ, dáng vẻ không ngừng biến hóa. Chính lá cờ này đã trực tiếp chế trụ được chiếc rương đồng kia, đây giống như là đạo lý tương sinh tương khắc.

(Huyền Vũ: là một trong tứ tượng hay tứ thánh thú Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Hình dạng khởi thủy của Huyền Vũ là con "vũ" màu đen, với Vũ là một linh vật kết hợp của rắn và rùa. Đây là linh vật rất cổ của Trung Quốc.)

Sau khi lá cờ này xuất hiện, chiếc rương đồng giống như thật sự bị hoàn toàn chế trụ, trên rương cũng rất hiện bóng dáng Huyền Vũ, đây giống như trên miệng một con hổ bị dán giấy niêm phong, không cắn được người.

- Ông đây cũng không dễ dàng gì, vì tiếp cận được ngươi mà phải giả vờ ngây ngốc lâu như thế, con bà nó, rốt cuộc vẫn bị ông đây bắt được, ha ha ha, vụ làm ăn này không có lỗ.

Trong lúc nói chuyện, mập mạp đã ôm chiếc rương đồng này vào trong ngực, chiếc rương đồng rất nhẹ, trước đó ít nhất phải cần đến hai người đàn ông trưởng thành mới có thể di chuyển được nó, nhưng lúc mập mạp ôm lại có vẻ nhẹ nhàng,

đủ để thấy được trước đó, dáng vẻ chật vật của anh ta lúc đối mặt với Cửu ca chỉ là giả vờ. Hơn nữa, lúc mới bắt đầu, mập mạp cũng không dự định lừa gạt Tô Bạch và Cửu ca, anh ta muốn lừa chiếc rương đồng ở trong cốp xe, anh ta muốn chiếc rương đồng tin tưởng anh ta chỉ là một tên đạo sĩ què nửa vời, để tiện cho mình tìm cơ hội ra tay.

Lá cờ nhỏ được mập mạp cắm vào khe hở trên chiếc rương đồng, sau đó anh ta vẫy tay với Tô Bạch, nói:

- Tiểu tử, tôi đi trước đây, để lại nữ quỷ xinh đẹp cho cậu, coi như hồng tụ thêm hương. Cảm ơn nhé.

(Hồng tụ thêm hương: hồng nhan thêm hương, thành ngữ cổ chỉ việc thư sinh thức đêm học bài có người con gái thức đêm thêm hương.)

Cho dù như thế nào, Tô Bạch rất phối hợp để mập mạp anh lên xe, đồng thời đưa anh ta đến nơi anh ta muốn đến, cũng coi như vô thức phối hợp với anh ta để hoàn thành kế hoạch. Mập mạp nói một tiếng cảm ơn với Tô Bạch cũng không mất gì.

Mập mạp vừa nói xong liền trực tiếp nhảy lên, người anh ta nhẹ như chim yến, dễ dàng nhảy qua một bức tường công trường đang thi công ở con đường đối diện, một tên mập lại có thể nhảy cao như thế, thật đúng là đánh mạnh vào thị giác của người ta.

Đối với chuyện mập mạp mang chiếc rương đồng đi, Tô Bạch rất bình tĩnh, nhưng đối với trình độ giả heo ăn thịt hổ của mập mạp, vẫn khiến cho Tô Bạch sợ hãi than. Có đôi khi, người có thực lực mạnh, chưa chắc đã đáng sợ, đáng sợ nhất là những người không những có thực lực mạnh, còn giỏi về khiêm tốn, thậm chí là giỏi về giả heo ăn thịt hổ giống như tên mập mạp kia, nói không chừng, một giây trước người ta còn còn cười hì hì với bạn, một giây sau liền cắn bạn, ăn sạch sẽ, chỉ để lại một cái xác không hồn.

Thật ra đối với Tô Bạch mà nói, mập mạp lấy chiếc rương kia đi cũng không phải là một chuyện xấu, dù sao thứ kia, Tô Bạch cũng không giải quyết được, nếu như thật sự mang nó về nhà, người rơi vào tình huống khó xử vẫn là Tô Bạch. Hiện tại thứ đồ nguy hiểm kia bị mập mạp lấy đi, ngược lại thanh tĩnh hơn nhiều, mập mạp đã có bản lĩnh lấy được rương đồng, anh ta cũng cần phải có bản lĩnh trấn áp vật kia.

Tô Bạch đỡ Cửu ca lên trên xe, để Cửu ca lên chỗ ghế ngồi phía sau, Tô Bạch ngồi lên vị trí lái.

Nữ quỷ bay đến chỗ ghế phụ.

Ngón tay Tô Bạch gõ trên tay lái.

Nữ quỷ có chút không được tự nhiên, thật ra ngay từ lúc bắt đầu, vị nữ quỷ mà lúc còn sống được xem như học tỷ của Tô Bạch vẫn luôn không mang đến cảm giác thuộc về "quỷ", ngược lại, cô ta giống như một nữ sinh nhát gan.

Trong sự kiện vụ án phanh thây của Phát Thanh Khủng Bố, nữ quỷ cũng có xuất hiện, cho dù được Phát Thanh Khủng Bố cường hóa, nhưng cô ta vẫn bị con dao găm đã giết người của Tô Bạch hù dọa, chạy đi mất. Điều này có thể chứng minh, lá gan của cô ta vô cùng nhỏ, cho nên dù cho là trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố hay là hiện thực, cô ta vẫn nhát gan như thế.

- Tôi không có nơi nào để đi.

Nữ quỷ nói.

- Cô tên là gì?

Tô Bạch khởi động xe.

- Vu Ức.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Được rồi, cô tạm thời đi theo tôi đi.

Tuy nói nguy hiểm của hắn đã được giải trừ, nhưng Tô Bạch vẫn lái xe về chỗ khách sạn mình đang ở, sau khi xuống xe, hắn đỡ Cửu ca vào khách sạn, nói với lễ tân là bạn mình uống rượu say.

Vào phòng, Cửu ca vẫn hôn mê như cũ được Tô Bạch đỡ lên giường, thu xếp ổn thỏa.

Tô Bạch hiểu rõ Cửu ca không thích đến những nơi như bệnh viện, đây là thói quen của Cửu ca, trước kia lúc Cửu ca bị thương đều là tự ông ta chữa cho mình. Hơn nữa, loại chuyện bởi vì quỷ nhập vào người trong thời gian dài dẫn đến thân thể suy yếu, cho dù có đi bệnh viện hay không cũng không khác nhau nhiều lắm, có lẽ bác sĩ cũng chỉ cho truyền nước cho ông ta mà thôi.

Nữ quỷ vẫn luôn đi theo Tô Bạch vào phòng, sau đó đứng ở chỗ tủ đầu giường.

- Cô không cần ngủ à?

Tô Bạch hỏi.

Nữ quỷ lắc đầu.

- Được rồi, tùy cô.

Tô Bạch nằm xuống mặt thảm, tối nay, quả thật có chút giày vò.

Rất nhanh, Tô Bạch liền ngủ thiếp đi, giấc ngủ này, hắn ngủ rất say, dù sao tố chất tâm lý của Tô Bạch càng lúc càng mạnh, ngược lại không đến mức buổi tối đi ngủ suy nghĩ lung tung hoặc mơ thấy ác mộng gì đó, lúc hắn tỉnh lại đã là giữa trưa.

Tô Bạch đi vào trong phòng vệ sinh rửa mặt, nhưng đúng lúc này, sau lưng Tô Bạch, ở phía sau chiếc rèm xuất hiện một

bóng dáng phụ nữ.

- Cô trốn ở đó sẽ hù dọa đến người khác, có biết không?

Tô Bạch vừa lau mặt vừa nói.

- Thật xin lỗi, ánh nắng chiếu vào phòng.

Vu Ức nói lời xin lỗi.

Tô Bạch thở dài, sau khi rửa mặt xong liền đi tới bên giường, gọi vài tiếng Cửu ca, nhưng Cửu ca vẫn không có tỉnh lại, vẫn hôn mê như trước.

Tô Bạch tự mình cầm khăn lau người cho Cửu ca, sau đó cõng Cửu ca lên, trả phòng, đi lên xe. Tình trạng trước mắt của Cửu ca, một mình Tô Bạch thật sự là khó có thể chăm sóc cho ông ta. Cho nên, Tô Bạch tìm một viện điều dưỡng. Hiện tại Cửu ca cần phải được tĩnh dưỡng và điều trị, những thứ này, Tô Bạch thật sự không am hiểu.

Đến buổi chưa, Tô Bạch mới sắp xếp xong cho Cửu ca đến một viện điều dưỡng cao cấp ở nơi này. Vấn đề lớn nhất là trả tiền và đặt cọc một khoản, những vấn đề nhỏ khác không đáng kể, ví dụ phải có người nhà của bệnh nhân ký tên vào giấy tờ…Tô Bạch sẽ phải tốn rất nhiều thời gian đi khơi thông quan hệ, cũng may có tiền có thể xui khiến được ma quỷ, thủ tục của Cửu ca nhanh chóng được làm xong.

Chờ đến khi Tô Bạch nhìn thấy Cửu ca được cắm ống dẫn thức ăn lỏng, đồng thời có hộ lý riêng chuyên kiểm tra và mát xa thân thể cho ông ta, Tô Bạch mới coi như yên lòng. Ngôi nhà kia, tạm thời hắn cũng không muốn trở về, ở chỗ Cửu ca, Tô Bạch lấy một phòng chăm sóc bệnh nhân, ở ngay tại đây.

Chương 64 Có Chút Không Đúng

Thời gian trôi qua ở viện điều dưỡng rất nhẹ nhõm, trong một tuần này, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tô Bạch rất thoải mái. Bình thường hắn xem tivi hoặc đi tản bộ một chút, bình thản nhưng cũng không có bao nhiêu bình thản, có lẽ là vì trải qua Phát Thanh Khủng Bố, cho nên hiện tại, hắn cảm thấy trân quý cuộc sống yên tĩnh.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là thức ăn ở viện điều dưỡng quá thanh đạm, ăn nhiều đồ ăn thanh đạm khó tránh khỏi việc muốn thay đổi khẩu vị.

Trong vòng một tuần, đây là lần đầu tiên Tô Bạch bước ra khỏi cổng viện điều dưỡng, ngay cả việc thay giặt quần áo, hắn đều đặt qua internet. Tô Bạch không biết lúc nào mình mới có thể về nhà được. Mấy lần hắn gửi tin nhắn qua wechat cho Lệ Chi nhưng đều không nhận được câu trả lời, Tô Bạch cũng hiểu chính mình và Lệ Chi không cùng đẳng cấp, cho nên sau khi thấy Lệ Chi không trả lời tin nhắn của mình, hắn cũng lười nhắn tin dây dưa.

Đi vào trong một quán lẩu ở ngoài viện điều dưỡng. Tô Bạch gọi một nồi lẩu thỏ, sau đó lại gọi thêm mấy món khác. Tô Bạch ngồi trên ghế chờ, TV trong đại sảnh đang chiếu tin tức cứu trợ, thời gian này, khu vực Hoa Nam và Hoa Đông đang có mưa rất to, gây ra ảnh hưởng lớn, Thành Đô cũng có những cơn mưa nhỏ.

Trong miệng Tô Bạch còn có một ống hút, hắn đang uống trà thảo mộc, đồ ăn còn cần một lát nữa mới xong, cũng may

Tô Bạch không vội, hắn ra ngoài để ăn một bữa ngon, cũng không phải là người từ trong tù ra, ăn như ma đói ma khát.

Chỉ là lúc này, bỗng nhiên có một người từ ngoài đi vào trong quán lẩu, dáng dấp người kia có chút lớn. Ánh mắt Tô Bạch chỉ nhìn thoáng qua người kia, sau đó liền không tiếp tục nhìn nữa. Đối phương cũng nhìn thấy Tô Bạch, lập tức vỗ đùi, đi thẳng đến chỗ Tô Bạch, ngồi xuống đối diện hắn. Sau đó hồn nhiên không đem mình thành người ngoài, vẫy tay với nhân viên phục vụ.

- Mỹ nữ, cho thêm một bộ bát đũa, hai chai rượu gạo.

- Đến ngay đây.

Lúc này, mập mạp mới chính thức nhìn về phía Tô Bạch, hỏi.

- Người anh em của cậu tỉnh chưa?

Tô Bạch lắc đầu.

- Còn chưa tỉnh, nhưng thân thể khôi phục rất khá, có lẽ cũng sắp tỉnh.

- Cậu không cần quá lo lắng, không có vấn đề gì, thể trạng người đó tốt, căn cơ tốt.

Tô Bạch không có hỏi chuyện chiếc rương đồng, vật kia đã bị mập mạp lấy, chính hắn cũng không cần thiết phải hỏi nữa, nếu không ngược lại có chút vẽ vời cho thêm chuyện.

- Đúng rồi, hiện tại độ hoàn thành nhiệm vụ của cậu ở cấp 3?

Tô Bạch hơi nghi hoặc một chút, lắc đầu.

- Là số lần thông qua thế giới chuyện xưa sao?

Mập mạp là thính giả, đây là điều mà Tô Bạch suy đoán ra, cho nên thấy đối phương trực tiếp hỏi, Tô Bạch cũng không lộ

ra quá nhiều ngoài ý muốn.

Mập mạp có chút ngoài ý muốn.

- Á, làm sao ngay cả điều này cậu cũng không hiểu?

- Tôi vừa làm xong nhiệm vụ thực tập.

Nghe thấy Tô Bạch nói câu này, ánh mắt mập mạp có chút khác thường nhìn Tô Bạch, có chút hứng phấn nói.

- Ai ôi nhân tài, được đấy, tối hôm đó nhìn thấy cậu ra tay, tôi cảm giác tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của cậu phải ở cấp 3-cấp 4, không nghĩ tới ngay cả cấp 1 cậu còn chưa tới.

Lúc này, nồi lẩu thỏ đã được mang lên, mập mạp không quan tâm đến chuyện gì khác, cầm đũa lên, bắt đầu ăn như gió cuốn.

- Ăn đi, ăn đi, tôi thường xuyên đến quán này, tôi còn quen cả chủ quán, chỉ là ba ngày trước, ông chủ quán này mới qua đời, ngày hôm đó đúng lúc tôi có việc nên không thể đến, hôm nay đặc biệt đến đây để đến nếm thử tay nghề ông chủ lần cuối.

Mập mạp vừa ăn vừa nói.

Tô Bạch cầm đũa gắp một miếng thịt thỏ.

Sau đó khẽ nhíu mày.

Câu nói của mập mạp lặp lại trong đầu Tô Bạch một lần, tiếp theo hắn đem thịt thỏ trả về chỗ cũ.

Đặt đũa xuống.

Câu nói này có chút không đúng.

…….

- Sao thế, không ăn? Chậc chậc, cậu còn chú ý đến điều này à? Thế để mình tôi ăn, ăn nhiều, ăn vui vẻ, người ta cũng

có thể hoàn toàn yên lòng lên đường, tâm nguyện của lão nhân gia cũng được thực hiện.

Dáng vẻ mập mạp giống như không quan trọng, tiếp tục ăn.

Tô Bạch lắc đầu, hắn vẫn không ăn nổi, không phải Tô Bạch không nhìn ra sự khác thường của nơi này. Nơi này cũng không phải hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc trong thế giới chuyện xưa, nếu như là ở trong thế giới hiện thực, trong điều kiện cho phép, nếu không cần ủy khuất chính mình thì không cần làm như thế.

- Ha ha, cậu đó…

Mập mạp lớn tiếng cười.

- Được rồi, cậu không ăn, tôi ăn…

Mập mạp ngồi ở đó ăn cơm, dáng vẻ phàm ăn tục uống của anh ta khiến cho Tô Bạch có cảm giác, mập mạp đang sợ hắn giành ăn với anh ta, cho nên mới cố ý bịa ra câu nói kia, nhưng nghĩ lại, mập mạp này còn chưa tới mức không có điểm mấu chốt như thế.

Chính vào lúc này, mập mạp lấy một lá bùa từ trong túi quần ra, anh ta cũng không có đốt nó, trực tiếp ngâm vào trong cốc nước, sau đó đưa lá bùa cho Tô Bạch.

- Cậu dùng nó để xoa lên mắt.

Tô Bạch nhận lấy lá bùa, khẽ xoa lên mắt mình, trong mắt hắn giống như có thêm một tầng hơi nước mông lung, sau đó, Tô Bạch giống như phát hiện ra cái gì, có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không phải quá ngoài ý muốn.

Một lão giả mặc trang phục đầu bếp đi lại trong đám thực khách, vừa đi vừa mỉm cười, nhưng Tô Bạch có thể chắc chắn, trước khi hắn dùng lá bùa này xoa lên mắt, lão giả này căn bản không tồn tại.

Lão giả đi tới bên bàn Tô Bạch.

Mập mạp đặt đũa xuống, cầm trà thảo mộc lên uống một ngụm, nhỏ giọng nói với lão giả.

- Bình thường chỉ có người chết mới ăn bát cơm chặt đầu, ở chỗ ngày của ông liền đảo ngược lại. Được rồi, tôi cũng đã ăn xong, ông nên yên tâm lên đường, một phần tình một phần duyên. Ông nên đi con đường của mình, con của ông có thể kinh doanh được nhà hàng này hay không, hãy để tùy duyên, nếu như ông tiếp tục ở lại chỗ này, ngược lại sẽ làm phá hỏng phong thủy nơi này.

Đối với việc mập mạp có thể nhìn thấy mình, lão giả hết sức giật mình, sau đó hoảng sợ, cúi đầu chắp tay trước ngực.

Ngay sau đó lão giả đi ra ngoài quán ăn, cuối cùng lưu luyến nhìn thoáng qua nơi này, lập tức rời đi, không thấy bóng dáng nữa.

Mập mạp sờ tay lên bụng, một nồi lẩu thỏ đều vào trong bụng anh ta, dĩ nhiên là có chút no, nhưng coi như anh ta còn có chút phúc hậu, mập mạp lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra.

- Cầm đi, cho người anh em của cậu uống nó, những thứ đổi được trong cửa hàng kia, không phải thính giả, không sử dụng được. Thứ đồ chơi này là thuốc do tôi điều chế ra, không có hiệu quả gì đặc biệt nhưng có thể bồi bổ nguyên khí.

Tô Bạch cất chiếc hộp đó đi.

- Cảm ơn.

- Đừng khách khí như thế làm gì, đúng rồi, ngoại trừ tôi ra, cậu còn có liên hệ với thính giả nào khác trong hiện thực không?

Tô Bạch nghĩ đến Lệ Chi, nhưng vẫn nói.

- Không có.

- Ha ha, thật ra kết giao nhiều bạn bè cũng có chỗ tốt của nó, ít nhất lúc vào chung một thế giới chuyện xưa, cũng coi như là biết gốc biết rễ, thuận tiện đâm một nhát ở sau lưng, không phải sao?

Mập mạp bày ra dáng vẻ người từng trải.

Lúc này Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ tới Chu cục trưởng. Trong hiện thực, những người kia và ông ta coi như là người quen, hắn cảm thấy mập mạp nói rất đúng, thật ra đây cũng chính là nguyên nhân Tô Bạch không có lên mạng tìm kiếm những thính giả khác. Trên thực thế, chỉ cần đăng bài lên internet, hơi miêu tả qua chuyện trong Phát Thanh Khủng Bố, chuyện tìm được một số thính giả không phải là rất khó, nhưng làm như thế, cũng không có nhiều ý nghĩ. Một khi tiến vào thế giới chuyện xưa, sẽ không quan tâm đến chuyện các người có quen biết nhau trước hay không, đều sẽ chỉ lựa chọn dựa trên lợi ích.

- Được rồi, tôi đang ra ngoài làm chân chạy cho một đại nhân vật, coi như là kiếm thêm chút thu nhập. Hiện tại phải về phục mệnh, cảm ơn cậu vì bữa cơm này, hai chúng ta thật đúng là có nhiều duyên phận.

Chương 65 Trong Nhà Có Khách

Mập mạp đứng lên, bỗng nhiên anh ta nhớ tới điều gì.

- Đúng rồi, cậu tên là gì, chúng ta lưu lại số điện thoại.

- Thuận tiện đâm một dao?

Tô Bạch vừa nói đùa, vừa lấy di động ra trao đổi số điện thoại với mập mạp, sau đó kết bạn trên wechat.

Mập mạp có tên là "Trương Bát Nhất", xem như là kiểu lấy tên của người đời trước, giống như cha của Tô Bạch thường đặt tên cho người của mình thành "Kiến Thiết, Lập Quốc, Bát Nhất, Kiến Quân" gì đó.

- Tô Bạch đúng không, ừm, được rồi, cậu giúp tôi gọi một chiếc xe được không, đây là điện thoại mới, tôi lười tải mấy ứng dụng đó về.

Tô Bạch khẽ gật đầu, chuyện này cũng không có gì khó, chỉ là một ít tiền mà thôi, Tô Bạch mở phần mềm đặt xe ra.

- Anh đi đâu.

- Khu A Thái Bình Thịnh Thế quận Vũ Hầu.

Tô Bạch bỗng nhiên hơi dừng lại, sau đó có chút không hiểu, hỏi.

- Anh lặp lại lần nữa.

- Khu A Thái Bình Thịnh Thế quận Vũ Hầu.

Mập mạp lập lại một lần.

- Nhà tôi ở gần đó, có thể đi cùng không?

Tô Bạch hỏi.

Mập mạp bày ra dáng vẻ tôi biết mà, đưa tay ôm chầm bả vai Tô Bạch.

- Người anh em, tôi biết cậu đang suy nghĩ gì, nếu như cậu thật sự muốn tìm người để ôm bắp đùi, chân ông đây cũng rất rắn chắc, đúng không?

Mập mạp nói xong lại còn chớp mắt với Tô Bạch.

Tô Bạch nhún vai:

- Tôi không nói dối, nhà tôi ở khu A Thái Bình Thịnh Thế quận Vũ Hầu.

- Được rồi, được rồi, chúng ta cùng đi, tôi phục cậu rồi. Nhưng đến lúc đó cậu có thể nhìn thấy vị kia hay không, hoặc là có chuyện gì ngoài ý muốn hay không, tôi cũng không dám chắc.

- Anh theo tôi về nhà lấy ít đồ là được, sau đó tôi về viện điều dưỡng, anh đi gặp đại nhân vật của mình.

Đúng lúc này, tài xế gọi điện tới, Tô Bạch để anh ta chờ ngoài quán lẩu, Tô Bạch và mập mạp nhanh chóng đi ra ngoài lên xe.

Mập mạp ngồi ở ghế phụ, Tô Bạch ngồi ở phía sau.

Trên đường đi, Tô Bạch không nói lời nào, ngược lại mập mạp nói rất nhiều, anh ta cũng không tị hiềm vị tài xế kia, nói rất nhiều chuyện liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố, dĩ nhiên, Tô Bạch rõ ràng cũng biết mập mạp mang theo ý tốt, biết hắn vừa mới hoàn thành nhiệm vụ thực tập, cho nên anh ta giới thiệu sơ qua về một số chuyện trong Phát Thanh Khủng Bố.

Ví dụ như, trong một thế giới chuyện xưa, càng có nhiều thính giả tham gia, điều này có nghĩa tỉ lệ tử vong trong thế

giới chuyện xưa này sẽ càng cao.

Tô Bạch nghĩ tới thế giới chuyện xưa lần trước, tổng số người thực tập và thính giả là hơn mười người, nhưng chỉ có ba người còn sống sót.

Mập mạp còn nói, bình thường trong Phát Thanh Khủng Bố, độ hoàn thành nhiệm vụ không vượt qua 5 đều là người mới. Độ hoàn thành nhiệm vụ từ 5 cho đến 20, được coi như là người có thâm niên, sau đó càng lên cao, số người càng ít đi, nhưng cấp bậc lại càng cao. Đại nhân vật mà anh ta sắp đi gặp, theo như suy đoán của mập mạp, người này đã vượt qua người có thâm niên, xem như là đại nhân vật có mặt mũi nhất của Phát Thanh Khủng Bố trong khu vực Tây Nam.

Dĩ nhiên, đại nhân vật không ám chỉ ở ngoài đời mà là trong số những thính giả của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch cũng hỏi qua độ hoàn thành nhiệm vụ của mập mạp là bao nhiêu, nhưng mập mạp không có trả lời, chỉ nói anh ta không phải là người mới, thật ra đây cũng coi như là biểu hiện cẩn thận của mập mạp, tên gia hỏa này có bề ngoài lỗ mãng nhưng nội tâm lại vô cùng tinh tế và tỉ mỉ.

Đến nơi, tài xế hoàn thành đơn hàng, Tô Bạch và mập mạp cùng nhau xuống xe.

Cổng tiểu khu này cần có thẻ ra vào, mập mạp nhìn thấy Tô Bạch lấy thẻ ra vào từ trong ví tiền ra, anh ta mới tin Tô Bạch thật sự ở trong tiểu khu này.

Nhưng ngay sau đó, mập mạp lộ ra dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác:

- Không biết vận khí của cậu là xấu hay tốt nữa, bắp đùi của đại nhân vật này tương đối khó ôm, khụ khụ, tuy chính tôi cũng muốn ôm bắp đùi người này, cho dù người này không phải là đại nhân vật gì, tôi vẫn cam tâm tình nguyện ôm đùi

người đó, nhưng biết nói như thế nào bây giờ, nếu như để cho tôi sống gần người kia như thế, hơn nữa còn là trong cùng một tiểu khu, tôi thật sự không dám, thật ra điều này không khác gì để một đầu đạn hạt nhân trong tiểu khu.

Tô Bạch hít sâu một hơi, bỗng nhiên hắn không biết làm sao để nói đề tài này, căn nhà này là do cha mẹ hắn mua từ lâu.

- Anh qua lấy ít đồ với tôi, sau đó tôi liền đi.

- Nhà tôi ở trong khu biệt thự.

Nhà cửa trong tiểu khu được xây dựng rất sát nhau, nhưng sẽ chia làm khu biệt thự riêng, coi như là thỏa mãn một bộ phận người muốn tiêu tiền.

Mập mạp đi theo Tô Bạch. Sở dĩ Tô Bạch lôi kéo mập mạp đi cùng là bởi vì mập mạp trùng hợp muốn đến tiểu khu này, hắn cũng không biết rõ trong nhà mình có an toàn hay không, có mập mạp đi theo, nếu như có chuyện gì, coi như có thêm tầng bảo vệ. Nơi này là thế giới hiện thực, cũng không phải là thế giới chuyện xưa giết người, cả hai không có xung đột về mặt lợi ích.

Chỉ là lúc Tô Bạch đi về phía cửa nhà mình, mập mạp liền sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích.

Tô Bạch hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn mập mạp.

- Sao thế?

Mập mạp có chút khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, vất vả nói.

- Nhà cậu thật sự ở chỗ này?

- Đúng thế, có chuyện gì?

- Không phải chứ, cậu và đại nhân vật kia có quan hệ như thế nào?

Mập mạp bỗng nhiên nhíu mày, sau đó mười ngón tay đan vào nhau:

- Ai nha, người anh em, cậu thật trâu bò, dạng người như vậy, cậu còn có thể hái cô ta xuống, được lắm, được lắm.

Tô Bạch nhíu mày, sau đó, hắn giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức đi đến trước cửa nhà, sau đó lấy thẻ ra vào, xoẹt một cái, cửa mở, nhưng phía sau cửa có một người đang đứng đó.

Là một người phụ nữ.

Một người phụ nữ mà Tô Bạch biết.

Là Lệ Chi.

Lúc này, Lệ Chi đang mặc một bộ sườn xám, tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô ta, mang theo một loại khí chất cao quý, Lệ Chi là một cô gái rất trẻ, nhưng loại khí chất kia trên người cô ta khiến cho người ta không thở nổi, đây chính là Lệ Chi.

Nhưng mà,

Nơi này là nhà của Tô Bạch.

Tô Bạch có chút dở khóc dở cười nhìn Lệ Chi, nói.

- Tối hôm đó cô nói tôi đừng về nhà là vì chuyện này?

Lệ Chi nghiêm túc gật đầu, cô ta vẫn giống như cũ, lời ít, ý nhiều.

- Nhà tôi bẩn, ở tạm nơi này.

"…" Tô Bạch.

……

Một mình Tô Bạch ngồi ở trong phòng khách, trước mặt hắn có một cốc trà, trà này là do Lệ Chi tiện tay pha. Sau đó

Lệ Chi và mập mạp đi đến thư phòng nói chuyện, ngược lại, người chủ nhà như Tô Bạch lại càng giống khách hơn.

Ngay cả đến Tô Bạch cũng cảm thấy có chút hoang đường và không hiểu, hắn uống một ngụm trà, sau đó đứng dậy, Tô Bạch đi đến một căn phòng ở dưới lầu 1, mở cửa ra, trong phòng không có mùi bụi bặm như những gì hắn tưởng tượng, ngược lại rất thông thoáng, nhìn về phía bàn thờ, ảnh chụp cha mẹ hắn và những nơi xung quanh đều rất sạch sẽ.

Trước đó Tô Bạch đã dặn dò công ty vệ sinh, bọn họ không được phép vào căn phòng này quét dọn, công ty vệ sinh không có khả năng phạm vào sai lầm như thế, hơn nữa nhìn dấu vết, chính là mấy ngày nay vừa quét dọn qua.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ là Lệ Chi quét dọn?

Chương 66 Tử Thần Trào Phúng

Nơi này có một bát hương mới, trên đó còn có nén hương chưa cháy hết.

Tô Bạch còn chưa có dâng hương hoặc là tế bái cha mẹ mình. Trước đó, ngày đầu tiên hắn về nhà cũng không có tế bái, thậm chí còn không có đi vào căn phòng này.

Bên ngoài, có lẽ Lệ Chi và mập mạp đã nói chuyện xong, mập mạp một bên a dua nịnh hót, một bên cúi đầu khom lưng đi ra.

Đi tới cửa, Lệ Chi đứng lại, sau đó mở cửa ra, đi vào liền thấy Tô Bạch ở chỗ này.

- Tôi giúp anh quét dọn một chút.

Lệ Chi nói.

Mập mạp đứng ở cửa, trên mặt nở nụ cười công thức hóa, bản lĩnh của mập mạp, Tô Bạch đã đứng thấy qua, anh ta có thể trấn áp được chiếc rương đồng, điều này có thể thấy được thực lực của anh ta, nhưng cho dù có là mập mạp thì ở trước mặt Lệ Chi, cũng chỉ có thể giả bộ giống như một đứa cháu trai, điều này khiến hắn càng nhận thức rõ được thân phận và địa vị của Lệ Chi.

Trước đó Nhất Cố cũng bởi vì Tô Bạch và Lệ Chi có quen biết mà thay đổi thái độ 180 độ với Tô Bạch. Có lẽ vì Tô Bạch không quen thuộc với đám người này, hắn không thể xác định được mức độ khủng bố của Lệ Chi, nhưng những người này thì khác, những kẻ già đời kia lại có thể.

- Nhiều chuyện.

Tô Bạch trả lời hai chữ này, sau đó liền lấy bát hương xuống, trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh.

Lệ Chi nhíu mày lại.

Mập mạp đứng ở bên cạnh bị dọa đến mức trợn mắt há mồm, nghĩ thầm tên gia hỏa này thật sự là trâu bò, dám ở trước mặt mọi người vả mặt Lệ Chi, rất giỏi, rất khâm phục, chỉ mong một giây sau Tô Bạch không chết thì tốt hơn.

Nhưng mà điều khiến cho mập mạp cảm thấy ngoài ý muốn lại xảy ra, Lệ Chi không có trực tiếp ra tay trừng chỉ ra hỏa này, chỉ hỏi.

- Vì sao?

Tô Bạch nhún vai:

- Trong di thư mẹ tôi có nói, sau khi chết, bà ấy không muốn được thờ cúng, bà ấy ghét cha tôi hút thuốc, không muốn sau khi chết được đặt lên bàn thờ còn phải ngửi mùi hương khói.

Lệ Chi khẽ gật đầu, cười nói:

- Chuyện này rất phù hợp với tính cách của bác gái.

- Trên thực tế, mẹ tôi còn nói qua, bà ấy không đồng ý để tôi đặt di ảnh của bà ấy ở chỗ này, bởi vì bà ấy cảm thấy ảnh đen trắng sẽ khiến cho bà ấy xấu hơn.

Lúc Tô Bạch nói đến những chuyện đã qua, khóe môi hắn hiện lên ý cười. Mặc dù nói cha mẹ hắn mất sớm, nhưng trong trí nhớ của Tô Bạch, hắn vẫn khắc sâu hình bóng cha mẹ. Mẹ của Tô Bạch, tuy bà ấy đã làm mẹ nhưng tính cách vẫn nghịch ngợm như nữ sinh, hắn nhớ có một lần, khi đó mẹ hắn trang điểm và ăn mặc cho hắn giống như một cô công chúa nhỏ, cha về nhà nhìn thấy liền vô cùng tức giận.

- Đó là do tôi đường đột, thật xin lỗi.

Lệ Chi nói xin lỗi với Tô Bạch.

- Không có gì, đúng rồi, cô quen biết cha mẹ tôi?

Tô Bạch hỏi, nếu như Lệ Chi quen biết với cha mẹ hắn, như vậy chuyện Lệ Chi chiếu cố hắn cũng là điều dễ hiểu, hơn nữa nơi này có nhiều nhà như thế, lấy năng lực của Lệ Chi, cô ta có thể ở bất kỳ nơi nào, sao lại lựa chọn nhà của hắn, tất cả đều có nguyên nhân.

- Tôi là một cô nhi.

Lệ Chi lên tiếng.

- Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở một cô nhi viện, cô nhi viện kia là do mẹ anh tài trợ.

- Hiện tại cô nhi viện đó đã đóng cửa rồi sao?

Tô Bạch hỏi.

- Ừ, đóng cửa, sau khi cha mẹ anh qua đời được mấy năm, cũng vì không đủ kinh phí mà đóng cửa, nhưng khi đó tôi cũng coi như trưởng thành, đã có thể rời đi khỏi cô nhi viện.

- Thật xin lỗi.

Tô Bạch nói lời xin lỗi, cha mẹ để lại tài sản cho Tô Bạch, đó không chỉ là vô số bất động sản và tiền tiết kiệm, còn có cả cổ phần của rất nhiều công ty, hiện tại đều chuyển sang danh nghĩa của Tô Bạch, có thể nói Tô Bạch không thiếu tiền, hắn không cần thiết làm gì, tài sản trên danh nghĩa của hắn vẫn không ngừng gia tăng. Chỉ là sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, Tô Bạch liền rời khỏi Thành Đô, đi đến học ở vùng duyên hải đông bộ, một số chuyện trước kia cha mẹ làm, ví dụ như giúp đỡ trường học và trẻ mồ côi, Tô Bạch đều không có tiếp tục để ý tới.

Không phải Tô Bạch không biết những chuyện này, trên thực thế, có rất nhiều trường học, cô nhi viện, hoặc là các tổ chức cứu trợ khác từng nghĩ cách tìm được phương thức liên lạc của Tô Bạch, để tiếp tục tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng đều bị Tô Bạch lạnh lùng từ chối, bởi vì khi đó Tô Bạch cảm thấy cha mẹ hắn làm nhiều chuyện tốt như thế, những vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên những chuyện đó không có ý nghĩa gì cả.

Lệ Chi đứng ở bên cạnh Tô Bạch, nhìn thấy hai bức ảnh trên bàn thờ.

- Dì Từ là một người tốt, tôi rất thích bà ấy.

- Cảm ơn.

- Tôi không ở lại chỗ này lâu, tôi sẽ rời đi một thời gian dài, có thể là khoảng nửa năm, cũng có thể là một năm, thậm chí là càng lâu hơn.

- Ừm.

Tô Bạch lộ ra vẻ bình tĩnh, hắn vốn dĩ không nghĩ đến chuyện sau khi biết được quan hệ giữa Lệ Chi và mẹ mình, bởi vì chuyện này mà có được sự trợ giúp từ Lệ Chi, nếu như làm thế, đó là việc không tôn trọng với mẹ hắn.

- Tôi sẽ để Cát Tường lại, bởi vì tôi không đưa nó đi.

Lệ Chi tiếp tục nói:

- Trương Bát Nhất là người Thành Đô, sau này có chuyện gì, anh có thể đi tìm anh ta.

Lúc này, mập mạp ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Không vấn đề gì.

Lệ Chi xoay người nhìn Tô Bạch:

- Thật ra khi còn nhỏ, tôi đã từng gặp qua anh, khi đó anh ngồi trong xe, mẹ anh gọi anh xuống chơi đùa với chúng tôi, nhưng anh từ chối.

Tô Bạch cười cười.

- Tôi không thể giúp gì nhiều cho anh, nếu như tôi không đi, thật ra tối có thể giúp anh rất nhiều, thậm chí có thể cam đoan với anh, anh nhất định có thể sống sót, nhưng tôi phải đi, nếu như trước khi đi, tôi có quá nhiều ảnh hưởng đến anh, sẽ bị Phát Thanh Khủng Bố tính toán vào, sau đó ở trong nhiệm vụ chuyện xưa tiếp theo của anh, độ khó sẽ tăng lên, khiến anh…Càng khó sống sót. Khi đó tôi đã không còn ở đây, tôi không thể giúp anh hóa giải, cho nên, làm như thế là hại anh.

- Cô không cần giải thích, tôi hiểu.

- Anh về viện điều dưỡng đi, ngày mai tôi đi, đến lúc đó, anh giúp tôi chăm sóc tốt cho Cát Tường.

Lệ Chi nói xong những lời này, liền cúi đầu trước ảnh chụp cha mẹ Tô Bạch, sau đó rời khỏi căn phòng này.

Tô Bạch và mập mạp cùng nhau rời khỏi căn nhà hắn, tạm thời bị tu hú chiếm nhà.

Hai người đứng ở trước cổng tiểu khu, trong miệng mập mạp ngậm lấy một điếu thuốc, chơi đùa bật lửa trên tay, có chút sụt sùi nói:

- Đáng tiếc, lúc đầu có một bắp đùi đẹp lại rất cường đại ở trước mặt cậu, nhưng cậu lại không có cơ hội ôm lấy cô ta, chậc chậc, thật đáng tiếc.

Tô Bạch nhìn thoáng qua mập mạp, sau đó ánh mắt hắn rời xuống trên đùi mập mạp, mập mạp lập tức sợ run người, ngượng ngùng nói:

- Đùi tôi không có to như cô ta, không không không, đùi tôi to hơn, hơn nữa còn có lông chân.

- Anh chuẩn bị trở về à?

Tô Bạch hỏi.

Mập mạp khẽ gật đầu.

- Tôi giúp anh gọi xe.

- Được.

Sau khi trải qua chuyện lúc trước, thái độ của mập mạp với Tô Bạch đã tốt hơn nhiều.

Ngay khi Tô Bạch chuẩn bị bắt xe, bỗng nhiên hắn cảm thấy trước ngực nhói đau, hô hấp trở nên khó khăn.

Sau đó cả người Tô Bạch ngồi xổm dưới mặt đất, hai tay chống lên đất, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện, mập mạp thế mà cũng giống như hắn, té quỵ trên mặt đất, trên đầu anh ta đều là mồ hôi.

Cũng may loại cảm giác thống khổ này nhanh chóng biến mất, Tô Bạch và mập mạp ngồi trên đất thở hổn hển.

Mập mạp oán hận nhìn tiểu khu ở phía sau, cắn răng nói.

- Mẹ nó, người phụ nữ này đã sớm biết, cố ý kéo tôi đến làm vú em.

Tô Bạch lấy di động ra, quả nhiên trên wechat, hắn nhận được tin nhắn riêng, trên đó có nội dung:

"Thế giới chuyện xưa": Tử thần trào phúng

"Thuộc tính chuyện xưa": Đấu tranh với tử vong

"Thính giả trong chuyện xưa": 20 người……. Nhất Cố, Trương Bát Nhất, Tô Bạch…

“Nhiệm vụ chủ tuyến”: Không rõ

P/S: Sẽ được thông báo sau ba ngày đi vào thế giới chuyện xưa.

Ở đó còn có một tấm hình, là một một ngọn núi hoang dã.

Chương 67 Ba Người

Chẳng qua những thính giả tham dự nhiệm vụ lần này, Tô Bạch ngoại trừ có thể nhìn thấy tên của Nhất Cố và Trương Bát Nhất, những người còn lại đều mơ hồ, không biết tên họ, Tô Bạch nhìn thoáng qua màn hình di động của mập mạp, phát hiện ra trên đó nhiều hơn mấy cái tên, hẳn là người quen của mập mạp.

Mập mạp dùng hai tay che mặt, có chút khóc không ra nước mắt.

- Đậu xanh rau má, nhiệm vụ này có 20 người tham dự.

Trước đó ở trên xe taxi, mập mạp đã phổ cập kiến thức qua cho Tô Bạch, số người tham dự càng nhiều liền mang ý nghĩa tỉ lệ tử vong càng cao, đồng nghĩ với việc thế giới chuyện xưa đó càng nguy hiểm.

Tô Bạch nhìn về phía qua mập mạp:

- Nghĩ thoáng một chút.

Mập mạp quay đầu nhìn thoáng qua Tô Bạch, lại nhìn tiểu khu phía sau, hít sâu một hơi, khẽ gật đầu, nhưng vẻ mặt trong lòng bảo bảo khổ sở vẫn thể hiện ra rõ ràng như thế.

Lúc này, di động của Tô Bạch đột nhiên đổ chuông, đây là một dãy số xa lạ, Tô Bạch không có vội vàng nghe máy, mà chính là nhẩm qua số điện thoại này một lần, rốt cuộc tìm được chút ấn tượng, ở trong chuyện xưa, chính hắn đã từng trao đổi số điện thoại này với một người.

- Alo.

Tô Bạch nghe máy.

- Alo, Tô Bạch, cậu nhanh tới cứu tôi.

- Anh đang ở đâu?

Tô Bạch nhướng mày, giọng nói của Nhất Cố nghe cũng không có vẻ nguy cấp.

- Hôm nay ông đây chuẩn bị từ Trùng Khánh lái xe đến Thành Đô tìm cậu chơi đùa, con mẹ nó, đang lái xe thì Phát Thanh Khủng Bố đáng chết kia đưa ra thông báo nhiệm vụ, làm hại xe ông đây mặc kẹt trong khe.

……..

Vào đêm, Nhất Cố mới đến nơi này, anh ta vô cùng lưu manh, trực tiếp ném xe mình lại ở trong khe, chính mình dùng ý niệm lực đi ra, sau đó ở trên đường xin đi nhờ một chiếc xe đến Thành Đô, ngược lại cũng coi như thuận lợi.

Ba người gặp nhau ở một quán ăn "Một cục xương", quán ăn này rất nổi tiếng ở Thành Đô, bên trong là các món được chế biến từ xương. Từ chiều hôm nay, Tô Bạch và mập mạp đã chờ Nhất Cố ở trong quán café, cho nên lúc nhìn thấy Nhất Cố, hai người đều có chút buồn ngủ mông lung, so sánh với dáng vẻ chật vật của Nhất Cố, sự chênh lệch càng thêm rõ ràng.

- Ăn, ăn, ăn, tôi chết đói rồi.

Nhất Cố thật sự đói bụng, cả một buổi chiều giày vò.

Tô Bạch gọi một chút đồ ăn, chính mình cũng uống một bát canh, buổi chiều mập mạp ăn không ít bánh ngọt, lúc này cũng không có khẩu vị.

Chờ đến khi Nhất Cố ăn xong mấy cục xương, cuối cùng cũng chậm rãi no bụng, nhìn dáng vẻ không chút hứng thú nào của Tô Bạch và mập mạp, anh ta nhìn đồng hồ.

- Không phải chứ, bây giờ mới có mấy giờ mà hai người đã như thế?

Tô Bạch cười cười, châm một điếu thuốc.

Mập mạp dụi mắt, thở dài một hơi.

- Hai người các người thật đúng là cặn bã, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, các người lại có thái độ này, thật đúng là nhân sinh không hoàn chỉnh.

- Rốt cuộc là tên ngu ngốc nào nói với chúng tôi nửa tiếng nữa sẽ đến, kết quả làm hại chúng tôi chờ ở trong quán café 4-5 tiếng, cả một buổi chiều nghe ca nhạc trữ tình, nghe đến mức lỗ tai ông đây như muốn nhũn ra, cả một buổi chiều bị thôi miên ở đó, lúc này rất thiếu ngủ, anh đó, ăn nhanh lên, tìm một khách sạn ngủ một giấc rồi nói.

- Ngủ cái gì mà ngủ, tôi mới đến Thành Đô, sao có thể hoang phế một đêm.

Nhất Cố lại cầm lấy một cục xương, bắt đầu ăn.

- Anh có nhân tình ở Thành Đô?

Tô Bạch có chút buồn cười hỏi, hắn ở chung mấy ngày với Nhất Cố trong thế giới chuyện xưa, cũng coi như là có hiểu biết về người này, nếu như trên đầu chữ sắc thật đúng là có một thanh đao, tên gia hỏa này sớm muộn sẽ bị thiên đao vạn quả.

- Phi phi phi, cái gì mà nhân tình, quá khó nghe, ha ha, các người đã nghe qua Sa Sa Vũ nổi tiếng của Thành Đô chưa?

Nhất Cố nở nụ cười mập mờ nhìn Tô Bạch và mập mạp.

Mập mạp lắc đầu:

- Là điệu múa dân tộc à? Điều này không có gì lạ, những năm gần đây du lịch rất phát triển, những thôn trấn nhỏ đều tự

sáng tạo ra những trang phục truyền thống mà ngay cả thôn dân cũng chưa từng thấy, mặc vào người để ca múa, lừa gạt du khách, quá chán.

Nghe được ba chữ "Sa Sa Vũ", Tô Bạch không có động tác gì, ngồi im.

Chẳng qua hành động này vẫn bị Nhất Cố bắt được, anh ta chỉ vào Tô Bạch rồi nói.

- Xem đi, Tô đại thiếu gia biết, ha ha, trước đây cậu cũng đi nhảy nhót ở Sa Sa Vũ, tìm bạn lữ tâm sự?

Tô Bạch uống một ngụm nước chanh, lắc đầu:

- Tôi chỉ nghe nói qua.

- Được rồi, nếu như đều đã không đi, vậy tôi này tôi liền dẫn hai người qua đó mở mang tầm mắt một chút, tôi mời khách.

Tô Bạch gẩy tàn thuốc:

- Dù sao cũng rất rẻ.

- Thế mà cậu còn nói mình chưa đi qua, ngay cả giá tiền còn biết, tôi sao có thể nhỏ mọn tới mức chỉ mời hai người khiêu vũ? Chi phí sau nửa đêm đều do tôi bao hết.

Nhất Cố vỗ ngực nói.

Lúc này mập mạp xem như đã ngửi thấy hương vị, lập tức lấy lại tinh thần.

- Chậc chậc, thật sự thú vị như vậy sao?

- Thật ra đây cũng là một chuyện rất tao nhã, tìm một người bầu bạn tâm sự, sau đó từ giao lưu tâm hồn biến thành giao lưu xác thịt, đạt đến một cảnh giới linh hồn và thể xác hợp nhất.

Nhất Cố già đời nói.

- Con mẹ nói, càng nói trong lòng ông đây càng ngứa ngáy, anh ăn no chưa, ăn no rồi thì tranh thủ dẫn đường.

Mập mạp đã kìm nén không được, bắt đầu thúc dục.

Nhất Cố cầm một tờ giấy ăn lau miệng, sau đó đứng dậy, vung tay lên.

- Đi thôi, chúng ta cùng nhau chơi gái, như vậy mới coi như hiểu biết lẫn nhau, nhiệm vụ của thế giới tiếp theo là đoàn thể, trước khi đến đó, chúng ta cũng nên bồi dưỡng tình cảm, đây là một chuyện rất quan trọng.

Tô Bạch vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không có đứng dậy.

Nhất Cố và mập mạp đi được hai bước, cùng nhau quay đầu lại nhìn Tô Bạch.

- Anh nói xem, có người không muốn đi chơi cùng chúng ta, điều này có ý gì?

Nhất Cố hỏi mập mạp ở bên cạnh.

- Điều này có nghĩa hiện tại cậu ta đang tính toán nên đâm dao sau lưng chúng ta như thế nào.

Mập mạp nghiêm túc trả lời.

Tô Bạch giơ tay lên, ra hiệu đầu hàng, sau đó để tiền lên bàn.

- Đi thôi.

…….

Nhất Cố chọn nơi này, ở Thành Đô, Sa Sa Vũ cũng coi như là một hộp đêm cao cấp, ngay cả tiền vé vào cửa cũng mất 500 tệ, dĩ nhiên mấy cô gái bên trong cũng không phải là loại bỏ ra 10-20 tệ liền có thể kéo qua một bên nhảy múa giở trò. Dựa theo cách nói của Nhất Cố, đó chỉ là những mặt hàng cấp thấp, mấy dì đã lớn tuổi, ở trong này mới là những mặt hàng chân

chính lên được mặt bàn, bình thường đều là nữ giảng viên hoặc thành phần tri thức gì đó đến để kiếm thêm thu nhập, những xe thường đều không thể vào nơi này.

Trên tay Tô Bạch cầm điếu thuốc, lúc đi vào có một người đàn ông mặc áo đen chỉ vào Tô Bạch nói.

- Làm phiền anh dập thuốc.

Tô Bạch giả bộ như không nghe thấy, cầm thuốc lên hít một hơi, sau đó tiếp tục đi vào trong.

Người đàn ông đưa tay ra giữ Tô Bạch lại.

- Đây là quy định của nơi này.

Nhất Cố xoay người, đá một cước vào bụng người đàn ông, người đàn ông bị đạp ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau, nhất thời không đứng dậy nổi.

- Mở mắt chó ra nhìn cho rõ.

Nhất Cố hung hăng nói.

Toàn bộ bảo vệ xung quanh đều trầm mặc, ba người Nhất Cố tiếp tục đi vào trong.

- Tôi nói này A Bạch, sao lại mang thuốc vào, không có việc gì lại làm mất hứng.

Mập mạp có chút bất mãn.

Nhất Cố đưa tay ra vỗ vai mập mạp:

- Đi vào mấy nơi như hộp đêm, nơi nào lại có quy định không cho hút thuốc? Mấy người ở đây chỉ đang thăm dò thực lực của chúng ta, hiểu không? Nếu như anh ngoan ngoãn dập thuốc, người ta liền biết lai lịch của chúng ta là mấy kẻ nhịn đau mất 500 tệ đến chơi, đến lúc đó cũng sẽ không có mặt hàng cao cấp đến tìm chúng ta?

Chương 68 Sa Sa Vũ

“Anh có hiểu không?”

- Mẹ nó, sao không nói sớm, nếu anh nói sớm, ông đây đã đi lên đánh gẫy chân mấy người kia, đến lúc đó có phải là kim bài đến chiêu đãi chúng ta?

“…” Nhất Cố.

“…” Tô Bạch.

Trong vũ trường cũng không phải là rất huyên náo, bên trong đang phát một ca khúc trữ tình, có một số nam nữ đang ở bên trong khiêu vũ, không gian nơi này rất rộng lớn, xung quanh vũ trường có rất nhiều ghế sofa, hầu như đều được đặt ở vị trí góc chết của ánh đèn, để cho khách hàng có được cảm giác yên tĩnh, nói một cách tổng thể, nơi này có chút gì đó mang phong cách Nhật Bản.

Ba người Tô Bạch vừa mới ngồi xuống lập tức có 4-5 cô gái đi tới, tuy 4-5 cô gái này không quá xinh đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mỗi người đều rất có khí chất, không phải kiểu người phong trần, hơn nữa ở trong hiện thực bọn họ còn có nghề nghiệp đàng hoàng.

- Mập mạp, anh chọn đi.

Nhất Cố nói với mập mạp.

- Chọn mấy người?

- Ba đi.

- Được rồi, người này, người này, người này.

Mập mạp trực tiếp chọn ba người cô gái, ba cô gái này cũng rất thức thời đi tới, hai người ngồi hai bên mập mạp, một người ngồi ở trên đùi mập mạp, đem mập mạp hồn vía lên mây.

Nhất Cố chọn một người người phụ nữ tương đối lớn tuổi, rất phù hợp với khẩu vị của Nhất Cố.

Cô gái có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn thì ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch.

- Nào, cạn ly.

Nhất Cố kêu gọi mọi người uống rượu với nhau.

Tô Bạch nâng ly, đưa cho cô gái bên cạnh.

- Thay tôi uống.

- Uống thay phải…

Cô gái còn chưa có nói xong, Tô Bạch đã lấy một xấp tiền màu đỏ từ trong ví ra, nhét vào khe ngực cô gái.

Lúc này cô gái không nói hai lời liền đem rượu uống sạch một hơi.

- Được lắm.

Nhất Cố trừng mắt nhìn Tô Bạch:

- Thì ra Tô đại thiếu gia nhà chúng ta cũng là cao thủ tình trường.

Lúc này âm nhạc được đổi, một ca khúc sôi động, rất nhiều nam nữ đang ngồi đều đi lên nhảy múa, đàn ông giở trò, phụ nữ cũng không quan tâm, dù sao ở chỗ này quan hệ giữa song phương, cũng chỉ là giao dịch.

Mập mạp và Nhất Cố dẫn theo bạn gái bên cạnh cùng đi vào vũ trường, điên cuồng nhảy múa, Tô Bạch vẫn tiếp tục ngồi ở chỗ cũ, hơi lim dim mắt.

- Soái ca, chúng ta cùng đi…

Tô Bạch lắc đầu:

- Cô ngồi ở đây một chút, tôi đi vào nhà vệ sinh.

Tô Bạch đứng dậy đi vào trong nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh có mùi thuốc khử trùng rất nồng, có lẽ là do vừa dọn dẹp, Tô Bạch tạt nước lên mặt mình, sau đó lấy khăn tay bên người ra lau.

Trong phòng vệ sinh riêng truyền đến tiếng hít thở nặng nề cũng với tiếng ma sát, thật ra mỗi góc ngách ở đây đều có loại chuyện này.

Tô Bạch không có đi qua chỗ vũ trường mà đi thẳng lên lầu hai, hai tay đặt lên lan can nhìn nam nữ phóng túng bên dưới.

- Sao thế, sao anh không đi xuống chơi đùa?

Một người đàn ông mặc âu phục màu hồng, đầu tóc chỉnh chu cầm một ly rượu vang đỏ đi tới chỗ Tô Bạch.

- Không có hứng thú.

Tô Bạch trực tiếp trả lời.

- Ha ha, chướng mắt phụ nữ? Vậy thì…Đàn ông thì sao?

Người đàn ông kia hỏi.

Tô Bạch cười, sau đó vươn tay ra bóp cổ người đàn ông, đem mặt người đàn ông kề sát vào trên lan can, gương mặt anh ta bắt đầu vặn vẹo, dáng vẻ thống khổ.

- Cút xa ra khỏi tôi.

Sau khi Tô Bạch buông tay ra, người đàn ông lập tức rời đi, có lẽ là qua nhà vệ sinh chỉnh trang lại, vừa đi vừa sụt sùi.

Lúc này, một người bồi bàn đi qua bên người Tô Bạch, ánh mắt Tô Bạch di chuyển theo. Trên tay bồi bàn có mấy ly rượu

màu đỏ, tươi đẹp ướt át, thế nhưng chỉ có Tô Bạch mới có thể ở khoảng cách xa như thế cảm nhận được, trong mấy ly rượu kia không phải là rượu vang đỏ, mà là máu tươi vừa rời khỏi cơ thể.

Tô Bạch hít sâu một hơi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên khóe môi.

Chính mình rốt cuộc cũng tìm được niềm vui.

……

Đối với Tô Bạch mà nói, hiện tại máu tươi chính là thứ đồ mỹ vị nhất, cũng chính là thứ có thể khơi dậy hứng thú trên người hắn, bởi vì đứng ở một góc độ nào đó, nó cũng chính là thức ăn của Tô Bạch.

Trong lúc này, Nhất Cố và mập mạp đang ở trong sàn nhảy đùa nghịch với bạn nhảy của mình, chơi đến quên trời đất, mấy cô gái kia cũng bị bọn họ trêu chọc đến mức thở hổn hển, gần như là động tình.

Tô Bạch đi theo chân người bồi bàn kia, nhắm mắt theo đuôi, đi đến bên ngoài một căn phòng.

Nhân viên phục vụ khẽ gõ cửa, sau đó liền đi vào, chỉ một lát sau đã thấy anh ta đi ra, nhanh chóng rời đi, chỉ là thứ trên khay anh ta đang cầm không thấy đâu nữa.

Tô Bạch vẫn đứng ở sau cây cột, ẩn mình ở đó, tiếp theo hắn lách mình ra, đi tới chỗ cửa phòng, trên đó có một ô cửa thủy tinh nhỏ, xuyên thấu qua đó, Tô Bạch nhìn thấy ở bên trong có ba người.

Một người mặc âu phục phẳng phiu quỳ trên mặt đất, hai tăng lữ ngồi xếp bằng trên ghế sofa, giống như đang đọc chú ngữ.

Mấy ly máu tươi được đặt lên trên bàn trà, hai tăng lữ niệm xong chú ngữ liền trực tiếp cầm mấy cái ly trước mặt, bắt đầu chậm rãi nhấm nháp máu tươi mới bên trong đó.

Bọn họ uống rất chậm, hầu kết không ngừng di động.

Người đàn ông trung niên mặc âu phục phẳng phiu thì tiếp tục quỳ trên mặt đất thành kính cúng bái.

Tô Bạch nhíu mày, không phải là hắn tìm được nơi diễn ra nghi thức tà giáo chứ? Hình như bên trong cũng không có thứ gì có giá trị khiến cho hắn cảm thấy hứng thú, Tô Bạch không khỏi có chút thất vọng.

Nếu như chỉ là loại hoạt động giả thần giả quỷ, Tô Bạch thật đúng là lười nhúng tay vào, đây là chuyện do chính phủ quản lý.

Nhưng mà ngay sau đó, lúc Tô Bạch đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên hắn nhìn thấy có một vị tăng lữ nôn ra, chính là loại nôn khan, hai tay tăng lữ này che lấy miệng mình, bụng anh ta lên xuống kịch liệt.

Ngay sau đó, trong tay tăng lữ xuất hiện một hạt châu đỏ.

Trong nháy mắt, ánh mắt Tô Bạch nhìn chằm chằm vào hạt châu đỏ này. Loại hạt châu đỏ này, Tô Bạch có, chính là lần trước dựa vào sự hỗ trợ của Cát Tường, hắn lấy được một chiếc hộp nhỏ, một viên hắn cũng không nỡ ăn. Dĩ nhiên cũng là vì trong thế giới chuyện xưa lần trước, những thứ này đều không được phép mang vào, Tô Bạch chỉ có thể đi người không vào trong thế giới chuyện xưa kia.

Còn ở trong hiện thực, hắn cũng không có gặp phải nguy hiểm gì, cũng không bị thương tích gì, cho nên tạm thời không cần phải ăn nó, nhưng thứ này, đối với Tô Bạch mà nói càng nhiều càng tốt.

Người đàn ông trung niên kia nhận lấy hạt châu này từ trong tay tăng lữ, ông ta cũng không quan tâm đến việc hạt châu này vừa mới được tăng lữ nôn ra, trực tiếp cho vào miệng mình, bắt đầu nhai nuốt.

Ngay sau đó, trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra dáng vẻ hưởng thụ, sau đó tiếp tục dập đầu với hai tăng lữ kia.

Hai tăng lữ cầm phật châu trên tay, sau đó đứng dậy, xem dáng vẻ hình như là chuẩn bị rời đi, có một người trong đó cầm lấy chi phiếu trên bàn, bỏ vào ống tay áo.

Tô Bạch lui lại, tránh né đến một chỗ hắc ám, nín thở.

Đối với Tô Bạch mà nói, ẩn núp mình giống như là một loại bản năng tự nhiên, cho dù là Vampire hay cương khi, băng độc đều có thể giúp Tô Bạch thu lại hơi thở của người sống.

Chương 69 Khẩu…

Hai tăng lữ đi ra ngoài, bọn họ ăn mặc quả thật có chút quái dị, nhưng Thành Đô vốn dĩ gần Tây Tạng, thường xuyên nhìn thấy một số người ăn mặc trang phục của các dân tộc thiểu số, cho nên cách ăn mặc của hai người kia không khiến cho quá nhiều người chú ý. Không giống như trước đó Tô Bạch sống ở vùng duyên hải đông bộ, nơi đó rất ít khi nhìn thấy những loại trang phục này.

Người đàn ông mặc âu phục cũng đi ra, nhưng ông ta không có đi theo hai tăng lữ này, mà chính là đi về một hướng khác.

Tô Bạch nhìn theo bóng lưng hai tăng lữ này, sau đó lại nhìn đám người Nhất Cố còn đang phóng túng ở dưới vũ trường, hắn suy nghĩ một chút, để cho an toàn, hắn vẫn lấy di động ra gọi điện cho Nhất Cố.

- Alo, A Bạch, alo, A Bạch, cậu nói cái gì, tôi nghe không rõ…

Nhất Cố nghe máy, nhưng bởi vì tiếng ồn xung quanh quá lớn, âm thanh huyên náo, anh ta không nghe thấy Tô Bạch nói gì.

Tô Bạch trực tiếp cúp máy, nhắn một tin cho Nhất Cố.

- Có biến, mọi người ra phía cửa sau.

Sau khi gửi xong tin nhắn, Tô Bạch liền tiếp tục lén lút đi theo sau hai tăng lữ này, quả nhiên hai người này đi về phía cửa sau, ở cửa sau, hai người đứng ở ven đường bắt xe.

Tô Bạch tựa ở chỗ thang lầu, chỉ một lát sau, Nhất Cố và mập mạp say khướt tới, quần áo của mập mạp không chỉnh tề.

Tô Bạch chỉ vào phía dưới mập mạp.

Mập mạp sững sờ, sau đó xoay người kéo khóa quần, nhanh chóng quay lại.

Tô Bạch chỉ vào hai tăng lữ.

- Hai người kia có chút ý tứ.

Nhất Cố nhìn sang, anh ta hơi nheo mắt lại, sau đó xoa tay.

Trong tầm mắt của Tô Bạch, hắn nhìn thấy hồ lô treo bên hông của một tăng lữ bỗng nhiên nhúc nhích, Nhất Cố cười nói:

- Có chút ý tứ, có môn đạo, hai tăng lữ này có chút đạo hạnh.

- Cái gì?

Mập mạp lập tức trở nên hào hứng, đối với bọn họ mà nói, thật ra tâm ma lớn nhất của bọn họ không phải là việc có thể sống sót ở trong thế giới chuyện xưa hay không, mà chính là thực lực của bản thân có đủ để tự vệ hay không, có rất nhiều thứ, có thể đổi lấy từ trong cửa hàng, nhưng giá tiền phải trả quá cao, điểm cốt truyện lại quá quý giá, cho nên, ở trong nếu ở trong thế giới hiện thực có thể vơ vét những thứ đồ hữu dụng cũng là một chuyện không tồi. Dĩ nhiên, chuyện này cần phải có đủ vận khí, dù sao ở trong xã hội hiện đại, sự tồn tại của những nhân sĩ huyền học cũng hiếm như lá mùa thu. Muốn gặp được họ, từ trên người họ lấy được bí tịch hoặc là pháp khí gì đó, độ khó khăn vô cùng lớn.

Lần này, mập mạp không còn có dáng vẻ không vui vì chuyện tốt bị cắt đứt, hai mắt anh ta bắt đầu tỏa sáng, hiển

nhiên trong lòng anh ta đã hạ quyết tâm ăn chắc hai tăng lữ này.

- Đám người này đi ra ngoài lại đi bằng cửa sau, xem ra cũng không phải là kẻ tốt lành gì, ông đây cảm thấy mình nên vì sự ổn định của xã hội, ra tay trấn áp bọn họ, đây cũng là một chuyện tốt với quốc gia với dân tộc.

Mập mạp xắn tay áo, chuẩn bị xông lên, lúc này Nhất Cố đi lên, ngăn mập mạp lại.

- Gấp cái gì, rõ ràng hai người này đến là có chuẩn bị, bây giờ bọn họ đi về, nói không chừng ở chỗ này, bọn họ còn có hang ổ gì đó, ví dụ như phân đà, tổng đà, nơi đó nhất định càng có nhiều đồ tốt, chúng ta phải hiểu được cái gọi là thả dây dài câu cá lớn, mấy thứ đồ chơi vớ vẩn ở trên hai người này, chỉ có anh mới để ý, tôi còn đang chướng mắt đó.

Mập mạp nhìn chằm chằm Nhất Cố, hơi kinh ngạc nói:

- Ông đây thật đúng là đã xem thường anh, không nghĩ tới, anh không chỉ thích phụ nữ lớn tuổi, bên trong còn âm hiểm như thế.

Hai tăng lữ nói chuyện một lúc liền bắt được một chiếc taxi, ba người Tô Bạch lập tức đi ra, đúng lúc ven đường có một chiếc taxi đến, ba người Tô Bạch cùng nhau lên xe.

- Bạn chúng tôi ở phía trước, anh đi theo chiếc xe kia là được.

Tô Bạch nói thẳng.

Cứ như thế hai chiếc xe taxi đi ba vòng quanh Thành Đô, sau đó quay về trung tâm thành phố Thành Đô, dừng lại trước một tiểu khu cao cấp.

Xe của hai tăng lữ dừng lại, bên Tô Bạch cũng dừng lại theo.

Mập mạp nhìn khung cảnh xung quanh, có chút tặc lưỡi:

- Lúc đầu tôi cho rằng hang ổ của mấy tên gia hỏa này phải ở một nơi nào đó hoang vu ở ngoại thành, không nghĩ tới bọn họ lại ở nơi tốt như thế, con mẹ nó, đúng là kẻ có tiền.

Nhất Cố cũng xuống xe, chỉnh lại trang phục:

- Còn không nhanh chân đi theo, cẩn thận mất dấu.

Ba người Tô Bạch đi theo hai tăng lữ này vào tiểu khu, sau đó hai nhóm người cùng nhau đi vào thang máy.

Đúng thế, trong thang máy có năm người.

Hai người kia đi đến tầng 13, còn Tô Bạch ấn xuống tầng 15.

Chờ đến khi thang máy đến tầng 13, hai người kia đi ra khỏi thang máy, lúc cửa thang máy đóng lại, miệng mập mạp thở hổn hển:

- Mẹ nó, đám người này không tắm rửa à, trên người bọn họ sắp bị thiu rồi!

- Nguyên vị.

Nhất Cố nói ra hai chữ này.

Chờ đến khi thang máy lên đến tầng 15, Tô Bạch lại ấn xuống tầng 13.

Ba người cùng nhau đi xuống tầng 13.

- Nhiều phòng như thế, làm sao chúng ta tìm được?

Mập mạp nói thầm.

Nhất Cố chỉ vào mũi của mình:

- Mũi tôi rất thính, để tôi…

Đúng lúc này, cửa căn phòng phía trước bỗng nhiên mở ra, ba người nhanh chóng đi về phía cầu thang bộ.

Có tất cả bốn tăng lữ từ trong phòng đi ra, sau đó đứng ở cửa thang máy.

Dường như bọn họ rất vui, đang trao đổi gì đó, nhưng đám người Tô Bạch đang trốn tránh, cho nên không có nghe được.

Thang máy nhanh chóng đến, bốn người này đi vào trong thang máy, chờ đến khi nhìn thấy thang máy đi xuống dưới, mấy người Tô Bạch mới một lần nữa đi ra.

Mập mạp đi tới cửa căn phòng kia, dùng lỗ tai nghe ngóng, nói.

- Bên trong phòng không có ai, nhưng cửa phòng cần phải có thẻ ra vào mới mở được, chúng ta…

Nhất Cố đi tới, tay anh ta sờ soạng lên cửa phòng một lúc, cửa lập tức mở ra.

Ý niệm lực trực tiếp mở khóa.

- Con mẹ nó, như vậy cũng được sao, anh đó, sau này anh có thể dựa vào con đường này để phát tài.

Ba người cùng nhau vào trong phòng, trên vách tường đều được dán giấy dán tường màu đỏ, nhìn rất ngột ngạt.

Ở trong vũ trường, mập mạp uống qua nhiều rượu, anh ta có chút mắc tiểu, vừa cởi thắt lưng quần, vừa đi vào trong nhà vệ sinh, sau khi vào trong, mập mạp mắng to một tiếng.

- Đậu má, đám gia hỏa này để đầy đồ trong nhà vệ sinh, ngày cả trên bồn cầu cũng đầy mũ và quần áo, bọn họ không đi tiểu à?

- Không phải chỗ này còn có ống nhổ à.

Nhất Cố chỉ vào một cái bình bằng đất sét ở ngoài cửa phòng vệ sinh, sau đó anh ta chuẩn bị đi vào tìm đồ.

Tô Bạch cũng ở bên trong tìm kiếm.

Nhưng Tô Bạch có chút không cẩn thận, lúc hắn đang chuyển một chiếc dây thừng thô ráp, trên tay liền bị nhiễm sơn hồng, Tô Bạch đành phải đi đến bên phòng vệ sinh, chuẩn bị rửa qua tay. Vào lúc này, mập mạp đã mở thứ đồ chơi kia ra, tiểu ngay vào trong, đầu thì có khuynh hướng nhìn sang phòng bên cạnh nhà vệ sinh, giống như đang nhìn bức tranh treo ở đó.

Lúc Tô Bạch đi đến liền thấy một đạo khói trắng từ trong chiếc bình đất sét bay lên, dần dần tụ thành một bóng người tóc tai bù xù, mặc đồ màu trắng, mặt của người kia dáng vào thứ đồ chơi phía dưới của mập mạp, không ngừng nhấp nhô.

Giống như đang giúp mập mạp khẩu giao, mà mập mạp lại không hay biết gì.

Chương 70 Trộm Đồ

“Mập mạp!”

Tô Bạch lập tức kêu lên.

Mập mạp đang thất thần liền bị tiếng gọi này của Tô Bạch làm cho giật mình, người run lên, sau đó anh ta cúi đầu liền thấy một quỷ ảnh có tròng mắt trắng bệch đang ngậm lấy thứ đó của anh ta, không ngừng nhả ra nuốt vào.

- Nhật, ngũ hành bát quái, đại đạo độc hành!

Hai tay mập mạp kết ấn, hít sâu một hơi, thứ đang sưng to lập tức mềm nhũn, mập mạp thế mà lại dùng phương pháp này cưỡng ép thứ đồ chơi nhỏ của anh ta co lại.

- Mẹ nó chứ, ông đây còn đang tự hỏi sao hôm nay lại thoải mái như thế, tôi còn cho rằng là bởi vì lúc trước ở Sa Sa Vũ bị mấy em gái trêu chọc cho ngạnh lên, hóa ra là thứ quái quỷ này chuẩn bị trộm dương tinh của ông đây.

Bóng trắng thấy mình không thành công, lập tức quay về trong chiếc bình đất sét, mập mạp đã nổi giận, có lẽ cho dù là bất kỳ một người đàn ông bình thường nào trong lúc lơ đãng bị quỷ ngậm lấy thứ đồ kia đều sẽ tức giận muốn chết, nhất là không phải nữ quỷ hồng nhan họa thủy gì, mà chính là một con quỷ có bề ngoài khó coi như thế.

- Ăn của ông đây một lá bùa đi.

Mập mạp lấy ra một chiếc bùa, trực tiếp dán lên miệng bình, chiếc bình đất sét lập tức run rẩy, giống như đang phải chịu đựng một nỗi thống khổ thật lớn.

Lúc này, Nhất Cố nghe được động tĩnh cũng đi tới, đứng ở bên người Tô Bạch.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhất Cố hỏi.

- Trong bình này có thứ gì đó.

- À.

Nhất Cố đưa tay lên sờ mũi:

- Tên mập mạp này có chút tà dị, làm sao lại luôn thu hút được đám đồ chơi này.

Mập mạp thắt lại dây lưng, sau đó cúi người nâng chiếc bình lên, đi về phía hai người.

- Con mẹ nó, chiếc bình đất sét này không đơn giản đâu, đây là nơi nuôi quỷ, chậc chậc, con quỷ bên trong có thể tẩm bổ hồn phách, nếu như cho thêm chút gì đó, còn có thể khiến cho linh hồn lớn mạnh, được đó.

Tô Bạch và Nhất Cố bịt mũi lại, cho dù chiếc bình đất sét này có là đồ tốt, nhưng lúc này nó đã bị mập mạp tiểu vào, mùi vị cũng thật khó ngửi.

- Mập mạp, không phải anh vẫn còn là gà tơ đó chứ, cẩn thận thứ đồ tốt này bị nước tiểu đồng tử của anh làm hỏng.

Nhất Cố trêu chọc nói.

- Có cái rắm, từ lúc tiểu học ông đây liền phá thân.

Mập mạp đặt chiếc bình đất sét xuống mặt đất, khó nén được sung sướng.

Tô Bạch và Nhất Cố liếc nhau một cái, hai người tiếp tục đi vào bên trong tìm kiếm.

Nếu như ngay cả thứ giống như ống nhổ đều có hiệu quả thần bí như thế, những đồ vật có vẻ ngoài tầm thường khác đều không thể bỏ qua.

Nhất Cố rất chịu khó tìm kiếm, Tô Bạch không ngừng tìm kiếm, sau đó hắn dừng lại ở bức tranh treo ở trên đầu giường.

Bên trong bức tranh là một người phụ nữ, trong ngực người phụ nữ này là một đứa trẻ sơ sinh, nhưng sắc mặt đứa trẻ sơ sinh này tái nhợt, mặt mũi dữ tợn, không có chút đáng yêu nào của một đứa trẻ sơ sinh.

Tô Bạch đứng đó khoảng hơn một phút đồng hồ, Nhất Cố lau mồ hôi đi tới.

- Nhìn gì thế?

Tô Bạch chỉ vào đứa trẻ sơ sinh kia:

- Lúc tôi mới đứng ở chỗ này, đứa trẻ sơ sinh trong bức tranh đang quay mặt vào trong bú sữa của mẹ, hiện tại, anh nhìn thấy gì?

Nhất Cố nhìn sang, phát hiện một tay của đứa trẻ sơ sinh trong tranh đang nắm lấy nơi cao ngất, nửa người hơi dịch sang một bên nhìn ra ngoài, cũng chính là đang nhìn những người đang xem tranh.

Nhất Cố liếm môi nói:

- Bức tranh này có huyền cơ?

- Có lẽ là thế, tôi không đến mức hoa mắt.

- Cậu không hoa mắt.

Nhất Cố ngược lại rất thẳng thắn, bước chân lên giường, tháo bức tranh kia xuống:

- Đây là của tôi, ha ha.

Đối với thứ này, Tô Bạch không quá chú ý, nhưng hắn nhìn thấy dưới gối hình như có thứ gì đó, Tô Bạch đi qua lật gối lên, nhìn thấy một chiếc gương nhỏ ở bên dưới, chiếc gương này có kiểu dáng cổ xưa, chỉ là lúc đưa tay chạm vào nó, trước ngực Tô Bạch bỗng nhiên có cảm giác chán ghét, giống như chiếc gương này tương xung với hắn.

Tô Bạch hít sâu một hơi, cầm chiếc gương này lên, chiếc gương bắt đầu hơi rung động, sắc mặt Tô Bạch cũng càng ngày càng khó coi.

Lúc này, sau khi mập mạp lau sạch chiếc bình đất sét, anh ta cũng đi tới đâu, lúc nhìn thấy chiếc gương nhỏ trên tay Tô Bạch, anh ta cười nói.

- A Bạch, thứ đồ chơi này không thích hợp với cậu, trước đây người ta thường dùng nó để tránh ma quỷ trong nhà, khi đó nhà người dân thường được xây dựng thấp, họ treo chiếc gương này lên xà nhà, tìm kiếm may mắn và tránh đi cái xấu. Trên người cậu có mùi vị cương thi, dĩ nhiên sẽ tương xung với thứ đồ chơi này. Hơn nữa thứ này cũng không có linh khí, chỉ là được dùng để trấn nhà trong thời gian dài, cho nên mới lưu lại chút khí vận, không bao lâu cũng biến mất hết.

Tô Bạch lắc đầu, không đúng, không phải như thế, chiếc gương này không đơn giản như những gì mập mạp nói. Huyết thống của hắn, bên trong thân thể của hắn còn ẩn tàng những thứ kia, đều bởi vì sau khi hắn tiếp xúc với mặt gương này mà bắt đầu run rẩy, giống như một chảo dầu sôi lại bị vẩy thêm nước vào.

Cuối cùng, Tô Bạch kêu lên một tiếng, bỏ chiếc gương vào trong túi quần của mình, không có tiếp xúc trực tiếp, rốt cuộc những lực lượng trong thân thể hắn đã bình tĩnh lại.

- Chúng ta rút lui chứ?

Nhất Cố hỏi.

- Sao tôi lại cảm thấy mấy tăng lữ kia nhất định còn có hang ổ?

Mập mạp bất mãn nói.

- Có chứ, anh trực tiếp qua tổng đà của họ, nơi đó có mấy ngàn tăng lữ, mấy chục vạn tín đồ chờ mập mạp anh qua sủng hạnh.

Nhất Cố trêu chọc.

- Đi thôi.

Tô Bạch nói.

- Được rồi, đi thôi.

Mập mạp cũng khẽ gật đầu.

Chỉ là, lúc ba người chuẩn bị ra ngoài, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hơn nữa không phải chỉ là một người, có mấy người đang đi về phía này.

- Mẹ nó, làm sao bọn họ lại nhanh như thế.

Mập mạp có chút câm nín.

Nhất Cố lắc đầu, anh ta lấy mấy cái phi tiêu từ trong túi quần ra.

Mập mạp cũng trở nên nghiêm túc, cầm một đống bùa, những lá bùa này có đủ loại màu sắc, nhìn rất có ý tứ.

Hô hấp của Tô Bạch lập tức chậm lại, bắt đầu tìm về loại cảm giác đó, dần dần theo thời gian trôi qua, khí chất của hắn bắt đầu trở nên âm u, bên khóe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh, ở hai tay cũng xuất hiện một tầng băng.

- Vận khí của đám tôn tử này cũng quá xấu rồi, ha ha!

Mập mạp cười to.

Đúng lúc này.

Cửa mở ra!!!

- Đừng nhúc nhích, cảnh sát đây!

- Cảnh sát!

- Đừng nhúc nhích, giơ tay lên!

Mập mạp ngây ngẩn cả người, Nhất Cố cũng ngây ngẩn cả người.

Người vào cửa thế mà không phải những tăng lữ kia, mà chính là mấy người mặc đồng phục cảnh sát.

Tô Bạch lập tức lùi lại, để thân hình cao lớn của mập mạp đứng chắn cho mình, nhắm mắt lại, nhanh chóng thu lại răng nanh, cả người khôi phục trạng thái bình thường.

- Chú cảnh sát, hiểu lầm, hiểu lầm, chuyện này…

Mập mạp muốn mở miệng giải thích nhưng hình như căn bản không có cách nào để giải thích, hiện tại nhóm người bọn họ so với ăn trộm, càng giống kẻ trộm hơn.

Chương 71 Tính Chất Thay Đổi

Hơn nữa trong tay mỗi người đều cầm tang vật, như vậy nhân chứng và vật chứng đều có đủ, thật ra quan trọng nhất là thính giả của Phát Thanh Khủng Bố vẫn phải chịu những ràng buộc trong thế giới hiện thức, ví dụ như giết người là làm trái với quy tắc của xã hội…Cho nên rất nhiều thính giả đều có chút gì đó kiêng kỵ, đây cũng chính là nguyên nhân căn bản để xã hội này tiếp tục giữ vững sự ổn định. Trong lòng mập mạp và Nhất Cố đều rõ ràng, nếu như bọn họ thuận thế giết chết mấy người thường này, có thể bọn họ không trực tiếp đụng chạm vào quy tắc, nhưng trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, bọn họ sẽ tự gia tăng độ khó cho mình, cho nên, lúc này bọn họ cũng không phải thật sự sợ mấy người cảnh sát này.

Mấy người cảnh sát nhíu mày:

- Các người là ai, những tăng lữ đó đâu?

Đúng lúc này, thang máy bên ngoài có tiếng vang, mấy tăng lữ đi ra khỏi thang máy, lúc nhìn thấy mấy người cảnh sát đứng ở trước cửa nhà bọn họ, phản ứng đầu tiên của bọn họ thế mà không phải là chạy trốn, cũng không phải là e sợ, mà chính là lộ ra vẻ mặt dữ tợn, xông đến.

- Đừng nhúc nhích!

- Đừng nhúc nhích!

Hai cảnh sát lập tức lấy súng ra, nhưng mấy tăng lữ kia hồn nhiên không sợ, trực tiếp xông lên phía trước, giữ lấy súng của cảnh sát. Hai cảnh sát lấy súng ra, nhưng bởi vì không dám tự

tiện nổ súng đả thương người, nhất là khi thân phận của đối phương còn tương đối đặc thù, nếu như cảnh sát nổ súng dễ dàng gây ra tranh chấp lớn, cho nên lúc đối mặt, cảnh sát liền bị mấy tăng lữ này cướp súng.

Thế nhưng những tăng lữ này đắc thế cũng không tha người, ỷ vào khí lực của mình lớn, trực tiếp đè hai cảnh sát này xuống mặt đất, chuỗi phật châu trên tay họ rất cứng rắn, chẳng khác nào quấn một tầng thép trên tay, lúc ra tay vô cùng tàn nhẫn, thân thể hai cảnh sát bị ép xuống dưới, lại bị hung ác đánh mấy quyền, trên cơ bản đều sắp ngất.

Còn có một cảnh sát đã vào nhà cũng lập tức lấy súng ra, nhưng hai người tăng lữ ở phía xa không có ra tay đang đọc chú ngữ, trong tay họ đều cầm thứ đồ chơi gì đó màu đen, giống như thiềm thừ (con cóc).

Cảnh sát vừa mới lấy súng ra liền cảm thấy bụng mình quặn đau, lập tức quỳ xuống, ném súng ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, bắt đầu co quắp, bên trong miệng sùi bọt mép.

Mập mạp hơi nghi hoặc một chút.

- Đám cảnh sát này sao lại sợ như thế.

Nhất Cố bày ra dáng vẻ người từng trải nói:

- Bọn họ sợ đem chuyện này làm lớn, hiện tại những quan hệ này quá mẫn cảm, khó xử lý.

Bốn tăng lữ nhanh chóng giải quyết đám cảnh sát vướng tay vướng chân, vội vã xông vào phòng chuẩn bị thu dọn đồ chạy trốn, nhưng sau khi đi vào lại ngạc nhiên phát hiện trong phòng thế mà còn có 3 người nữa.

- Các người là ai?

Một tăng lữ dùng tiếng Trung hỏi.

Ba người tăng lữ khác không chút nào ngừng lại, cầm thiềm thừ trong tay đang dự định niệm chú.

- Là tổ tông của các người.

Mập mạp ném lá bùa ra ngoài, sau đó giậm chân một cái.

- Thái thượng lão quân, lập tức nghe lệnh!

Phi tiêu trong tay Nhất Cố lập tức phóng ra.

Mấy cảnh sát kia có quá nhiều cố kỵ cho nên mới bị mấy tăng lữ này ăn sạch nhanh như thế. Riêng với những người này, đám người Nhất Cố cũng không cần cố kỵ nhiều, nhất là khi mấy người tăng lữ vừa đánh cảnh sát, hiện tại coi như họ làm công dân tốt, giúp cảnh sát làm nhiệm vụ giữ gìn trật tự xã hội.

Tính chất lập tức liền thay đổi.

Ở trong phạm vi quy tắc cho phép, vậy thì tùy tiện đi!

Bùa của mập mạp không có uy lực quá lớn, nhưng hiện tại mập mạp lại ném ra số lượng bùa lớn, trong lúc nhất thời, khung cảnh hỗn loạn. Ba tăng lữ đang cầm thiềm thừ đọc chú ngữ trực tiếp bị tê liệt tựa vào vách tường, thân thể bọn họ giống như nhũn ra, môi run rẩy, căn bản không có cách nào niệm chú, ngay cả ba con thiềm thừ cũng bắt đầu sùi bọt mép.

Phi tiêu của Nhất Cố chịu sự khống chế của ý niệm lực liền biến thành một lợi khí, nhất là ở trong lúc cận chiến lại càng khó lòng phòng bị, người tăng lữ vừa nói tiếng Trung chỉ tránh né được một chút, sau đó phi tiêu tiếp tục đuổi theo đối phương, đâm trúng cổ họng anh ta.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, răng nanh lại một lần nữa xuất hiện, cả người hắn giống như một con dã thú phát điên, một tay trực tiếp đánh vào trên mặt một tăng lữ, lực đạo không lớn nhưng trong lòng bàn tay hắn có chứa hàn khí, trực tiếp làm

cho nửa gương mặt của tăng lữ kia chết cóng, tăng lữ há miệng, thống khổ hét lên, Tô Bạch không có để ý đến anh ta, hắn tiếp tục nhào về phía tăng lữ tiếp theo.

Ba người bọn họ cùng nhau ra tay, nhất là khi đối thủ của bọn họ cũng chỉ là những tăng lữ nửa vời, giống như chém dưa thái rau, rất dễ dàng. Những lá bùa của mập mạp đánh cho đối phương trở tay không kịp, Tô Bạch đánh loạn càng khiến cho đám tăng lữ được cái này mất cái khác, đến sau cùng, Nhất Cố nhàn nhã như đi thu đầu người. Lần đầu tiên ba người bọn họ cùng nhau ra tay, bốn tăng lữ đều chết thảm trên mặt đất.

Những hộ gia đình xung quanh truyền đến những tiếng la hét hoảng sợ.

- Mọi người, không xong rồi, chạy mau!!!

Mập mạp ôm lấy cái bình đất sét, trực tiếp chạy ra, Nhất Cố cầm lấy bức tranh đi theo sau. Tô Bạch thấy bọn họ thế mà còn muốn đi thang máy, trực tiếp gọi lại.

- Bên dưới nhất định còn có cảnh sát, đi thang bộ, đến chỗ lầu 3, lầu 4, chúng ta sẽ nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

- Đi thôi!

Mập mạp nghiêng người sang bên khác, đi theo Tô Bạch chạy xuống thang bộ, Nhất Cố cũng giống như thế, nhưng lúc anh ta xuống thang bộ thì tiêu sái hơn nhiều, bởi vì anh ta có ý niệm lực có thể giúp duy trì thăng bằng, anh ta trực tiếp đặt mông ngồi trên tay vịn trượt xuống, tốc độ rất nhanh, cũng rất nhẹ nhàng.

Chờ đến lầu 4, Tô Bạch mở cửa sổ ở chỗ hành lang ra, hai tay giữ lấy ống thoát nước, theo đó leo xuống dưới, hai bàn tay hắn không ngừng ma sát vào ống nước, trong lúc nhất thời da tróc thịt bong, máu me đầm đìa, nhưng cũng có tác dụng trung hòa năng lực của hắn, chờ đến khi hai chân của Tô Bạch đặt

xuống đất, hắn ngồi xổm xuống, cắn răng chịu đau, nhìn bàn tay gần như bị phá nát hơn phân nửa của mình bắt đầu hồi phục như cũ.

Nếu như là lúc trước, Tô Bạch cảm thấy Vampire rất khốc, sau khi bị thương liền có thể lập tức khôi phục như cũ, nhưng khi sự tình xảy ra trên người mình, một chút cảm giác đó, Tô Bạch cũng không cảm nhận được. Lúc vết thương khôi phục như cũ, loại đau đớn kia hoàn toàn không thua gì lúc bị thương, đây là một loại tra tấn.

Chờ đến khi hai tay của Tô Bạch khôi phục lại như cũ, mập mạp và Nhất Cố đều đã đi xuống, thực lực và thủ đoạn của hai người này mạnh hơn Tô Bạch không ít, cho nên làm một số chuyện nhẹ nhàng hơn Tô Bạch rất nhiều.

Nơi xa, có thể nhìn thấy ánh đèn từ xe cảnh sát, ba người Tô Bạch nhanh chóng rời khỏi tiểu khu này, sau đó thuê một căn phòng ở khách sạn gần đó.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch đi vào trước tắm rửa, lúc quấn khăn tắm đi ra, Tô Bạch nhìn thấy mập mạp và Nhất Cố đang ngồi trên giường đùa nghịch thứ mình mang về.

- Tôi đói bụng rồi, chúng ta gọi thức ăn bên ngoài đi.

Mập mạp sờ lên bụng nói.

- Các người ăn đi, tôi mệt mỏi đi ngủ trước.

Tô Bạch nằm ở trên giường, trùm chăn lên người mình.

Ánh mắt mập mạp nhìn về phía Nhất Cố, Nhất Cố cũng lắc đầu:

- Giày vò đến tận lúc này rồi, ngủ sớm một chút, tỉnh ngủ trực tiếp ăn cơm trưa.

Nhất Cố từ trên giường đi xuống, có lẽ anh ta chuẩn bị đi tắm.

- Mẹ nó, các người đều không ăn, một mình ông đây rất cô cơn.

- Không phải trong phòng còn có mỳ tôm sao, anh ăn tạm đi, đúng rồi, mập mạp, anh lấy một hộp mỳ ra, đổ nước sôi vào đó pha mỳ, nhớ bóc miệng hộp mỳ cho ngay ngắn, chờ sáng mai lúc trả phòng, anh liền dán nó vào như cũ, khi trả phòng, nhân viên vệ sinh đến kiểm tra liền cho rằng anh không động đến mỳ tôm, chúng ta không cần trả tiền mỳ tôm.

"…" Mập mạp.

Chương 72 Mosaic

(Mosaic là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.)

Một đêm này, Tô Bạch ngủ rất say, mặc dù rất có thể hành tung của bọn họ sẽ bị cảnh sát tìm ra, nhưng hắn không quá lo lắng, dù sao bên cạnh mình còn có hai con hàng này, xảy ra chuyện, bọn họ sẽ chịu trách nhiệm trước.

Giữa trưa, lúc ánh nắng mặt trời chiếu vào, Tô Bạch mới mở mắt ra, nhìn thấy Nhất Cố thế mà lại ngủ cùng với mập mạp trên một chiếc giường khác, có lẽ bởi vì hắn đi ngủ trước, hai người bọn họ cũng không tiện đánh thức hắn.

Qua phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, Tô Bạch cầm di động lên, muốn tìm quán ăn gần đầy, có lẽ chờ hai người này tỉnh dậy, bọn họ cùng nhau đi ăn cơm.

Lúc này, Tô Bạch phát hiện ra trên wechat có tin nhắn mới, là của Lệ Chi.

- Tôi phải đi.

- Chú ý an toàn.

Tô Bạch suy nghĩ một lúc cảm thấy mình cũng chỉ có thể nhắn lại bốn chữ này.

- Cát Tường ở lại trong nhà anh, giúp tôi chăm sóc cho nó.

- Không có vấn đề gì.

- Hy vọng khi tôi trở về, anh còn sống.

- Tôi cũng hy vọng như thế.

Đối thoại dừng lại ở đây, rất đơn giản, bởi vì quan hệ giữa Tô Bạch và Lệ Chi vốn chính là đơn giản như thế.

Tối hôm qua, lúc ăn ở quán "Một cục xương", Tô Bạch từng hỏi Nhất Cố và mập mạp, rốt cuộc cấp bậc của Lệ Chi cao bao nhiêu, mập mạp trả lời rất cao rất cao, Nhất Cố trả lời rất cao rất cao rất cao, ngay lập tức, ba người đàn ông không hẹn mà gặp đều kết thúc cuộc thảo luận không có chút "dinh dưỡng" nào về cấp bậc của Lệ Chi.

Tô Bạch lấy di động ra, nhìn thoáng qua thông báo về nhiệm vụ một lần, bây giờ huyết thống và thể chất của hắn không thể thăng cấp và đổi lấy cái khác, con đường dựa vào cửa hàng để thăng cấp trên cơ bản cũng bị chặn lại, mập mạp là một đạo sĩ, anh ta vẫn đang trên con đường cường hóa bản thân, Nhất Cố có ý niệm lực. Hai người bọn họ đi con đường chính đạo, bọn họ không thể cho Tô Bạch bao nhiêu kinh nghiệm.

Tô Bạch nhìn thoáng qua bức ảnh nói đến hoàn cảnh của thế giới chuyện xưa tiếp theo. Nếu như là trong rừng rập, chính mình nên đổi lấy thứ đồ vật gì đó có thể dùng trong rừng, nhưng Tô Bạch không biết có thể mang theo đồ vật vào trong thế giới chuyện xưa hay không, nếu như đồ hắn chuẩn bị trong hiện thực và một số đạo cụ trong của hàng, kết quả lại không được phép mang vào trong thế giới chuyện xưa đặc thù, như vậy chẳng phải hắn uổng phí công sức.

Chẳng qua hắn còn có 600 điểm cốt truyện, nếu tiêu thì có chút đáng tiếc, nhưng nếu như hắn chết…

Tô Bạch lắc đầu, đúng thế, điểm cốt truyện giống như tài phú, sống không dùng, chết cũng không đem theo được, thậm chí nó còn không bằng tài phú, ít nhất tài phú có thể trở thành tài sản thừa kế để lại cho người thân, không cần nói, nếu như

hắn chết, điểm cốt truyện cũng sẽ tự động mất đi, người khác cũng không dùng được.

Tô Bạch lướt nhẹ trên màn hình di động, ở trong danh sách đạo cụ, hắn nhìn thấy không ít thứ đồ có giá từ 500 điểm cốt truyện trở xuống, nhưng Tô Bạch vẫn còn do dự. Ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy một thứ tên là "Nhuyễn vị giáp", nhuyễn vị giáp này cũng giống như nội y có thể giữ ấm bình thường, không có gì khác biệt, nhưng nó có hiệu quả phòng ngự vật lý không tồi, giá của nó là 500 điểm cốt truyện.

Hiện tại Tô Bạch không rõ thế giới chuyện xưa tiếp theo có cho phép thính giả mang theo một ít đồ hay không, nếu như cho phép mang, vậy những đồ dùng như nào sẽ được phép mang vào?

Suy nghĩ một lúc, Tô Bạch cảm thấy nếu như có thể mang vào, một thứ nội y có thể mặc trên người hắn, có lẽ nằm trong phạm vi được cho phép được mang vào. Thế nhưng, Tô Bạch vẫn còn chăm chú nhìn danh sách năng lực, phần huyết thống và thể chất, hắn không có cách nào đổi lấy và cường hóa, nhưng một số năng lực vẫn mở cho Tô Bạch, ví dụ như một số bộ phận năng lực Vampire và cương thi, nhưng bây giờ nhìn lại có chút hơi gân gà (bỏ đi thì tiếc, ăn vào thì không ra gì). Những năng lực chân chính của Vampire và cương thi, Tô Bạch lại không có cách nào đổi được, điều này khiến cho Tô Bạch có chút câm nín, hiện tại con đường đi của hắn vô cùng gian nan, người khác thu thập được đủ điểm cốt truyện liền có thể an tâm thoải mái thăng cấp, chính mình hiện tại có một số điểm cốt truyện không nhỏ, nhưng lại không biết dùng như thế nào.

Nhìn một lúc lâu, Tô Bạch cười, đưa tay ra xoa cằm, nhưng mà đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy trước ngực đau xót, cả người trực tiếp ngã xuống đất.

- Con bà nó…

- Á…

Lúc này, hai đại gia đang ngáy o o trên giường đều lăn xuống đất, vẻ mặt thống khổ kêu rên.

Cuối cùng, sau hơn 10 giây sau, ba người mới ổn định lại.

Mập mạp ho khan vài tiếng, hét lên:

- Đây là trúng tà gì, không phải là đã tuyên bố nhiệm vụ 1 lần rồi à, sao lại đến một lần nữa.

- Mẹ nó, Phát Thanh Khủng Bố chơi đến nghiện rồi đúng không.

Nhất Cố ngồi dậy.

Tô Bạch cầm di động lên. Phát hiện lại có tin nhắn mới được gửi đến, sau khi mở ra, hắn kinh ngạc nói:

- Nhiệm vụ không có gì thay đổi, vẫn giống như lần trước.

- Cái quỷ gì thế? Của tôi cũng giống như thế, chơi tôi à?

Nhất Cố cũng nhìn vào di động rồi mắng.

- Chỗ tôi cũng giống như đúc….Á

Mập mạp kêu lên một tiếng, lực chú ý của Tô Bạch và Nhất Cố liền tập trung về phía anh ta.

- Bên chỗ tôi, trong danh sách thính giả, lúc đầu ngoài tôi, Tô Bạch và anh, tôi còn quen biết với hai người khác, trên đó có hiện ra tên hai người bọn họ, hiện tại tên hai người này đều biến thành Mosaic, không nhìn thấy, ừm, đây chính là sự thay đổi.

- Mập mạp, ông đây thật muốn chửi tục, anh đừng nói với tôi là Phát Thanh Khủng Bố giày vò ba người chúng ta một lượt là vì muốn để cho hai cái tên kia biến mất?

……

Ngày hôm sau, cách thời gian đi vào thế giới chuyện xưa lần này càng lúc càng gần, hầu như mập mạp đều đang ngồi, thậm chí ngay cả thức ăn mặn, anh ta cũng không ăn, đây là "nước đến chân mới nhảy", trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa liền đem trạng thái của mình điều chỉnh ở mức tốt nhất.

Mập mạp cũng đã nói, có đôi khi anh ta thật sự hối hận vì đã đổi lấy thể chất đạo sĩ, tuy nói không có nhiều cấm chế, nhưng lấy kinh nghiệm của anh ta, sau khi cơm no rượu say không còn biết gì, lúc đó thân thể anh ta không còn nhanh nhẹn và thoải mái, hiệu quả khi sử dụng đạo pháp cũng yếu đi mấy phần, mấy phần này cũng đủ khiến anh ta mất mạng trong thế giới chuyện xưa.

Cho nên, mấy ngày này, ánh mắt mập mạp đều trơ mắt nhìn Tô Bạch và Nhất Cố gọi thức ăn ngoài, chính mình chỉ có thể ăn dưa muối, cháo trắng, hơn nữa ngay cả cháo cũng không được ăn nhiều, chỉ được ăn lưng bụng, quả thật khiến cho mập mạp khổ hơn chết, nhưng vì mạng sống, chút ham muốn ăn uống đó, mập mạp có thể tạm thời dứt bỏ được.

Nhất Cố thì ở trong phòng nhìn về phương xa, vừa đứng chính là mấy tiếng, ngẫu nhiên trong phòng sẽ có một số thứ gì đó bỗng nhiên rơi xuống, đây là lúc anh ta mệt mỏi, lúc này Nhất Cố liền lựa chọn nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục bắt đầu luyện tập, cho nên tất cả những thứ ở trong phòng như chén, chai, lọ…Không phải là thứ gì đó quá nặng đều ở trạng thái lơ lửng.

So sánh với hai người này, Tô Bạch có vẻ nhẹ nhõm hơn, hắn không cần luyện tập gì, chỉ thu dọn đồ đạc kỹ càng, gần như đều là những thứ đồ cần thiết cho lúc đóng quân dã ngoại, hơn nữa hắn cũng không biết những thứ này có được Phát

Thanh Khủng Bố cho phép mang vào trong thế giới chuyện xưa hay không.

Cuối cùng thời gian đến rồi…

Chương 73 Tiến Vào Nhiệm Vụ Mới

Mập mạp bày một bàn thờ ở trong phòng khách, trịnh trọng dâng hương cầu phúc, Tô Bạch và Nhất Cố ngồi ở trên giường. Lúc này hai người cũng không có mở miệng trêu chọc mập mạp là phong kiến, mê tín dị đoan gì đó. Trên thực tế, chính bọn họ cũng cần loại chuyện lừa mình dối người này, dù sao đây là nhiệm vụ đoàn thể gồm 20 người, dựa theo xác suất bình thường mà nói, người sống sót sẽ không vượt quá 5 người.

Cuối cùng, thời gian đã đến, ba luồng ánh sáng trắng xuất hiện, theo thứ tự bao trùm lên người Tô Bạch, mập mạp và Nhất Cố.

……..

Sau khi ánh sáng biến mất, Tô Bạch phát hiện mình đang đứng ở trên một con đường lớn, bên cạnh hắn còn có Nhất Cố và mập mạp.

- Ha ha ha, ba người chúng ta thật sự đi cùng nhau.

Tô Bạch lên tiếng nói.

Mập mạp xoay trái, xoay phải, sau đó sờ soạng lên người mình, vẻ mặt đau khổ:

- Mẹ nó chứ, Phát Thanh Khủng Bố chỉ để lại cho ông đây 3 lá bùa, trên người tôi có tận 30 lá bùa, vậy mà chỉ để lại cho tôi có ba….

Mập mạp có chút khóc không ra nước mắt.

- Tôi cũng chỉ có 3 cái phi tiêu.

Nhất Cố lắc cái túi bên hông mình, nơi đó lúc đầu có một túi phi tiêu, đều là thứ mà anh ta đổi được từ trong cửa hàng, lúc Nhất Cố dùng ý niệm lực, nó có thể trợ giúp rất lớn.

Tô Bạch lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra, ngoài dự liệu của Tô Bạch chính là, số hạt châu màu đỏ trong này đều ở đó.

- Thứ này của tôi vẫn còn đủ.

Mập mạp cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc:

- Dù sao thứ này không phải mua từ trong cửa hàng, cho nên dễ dàng mang vào trong thế giới chuyện xưa hơn, dù sao đối với mấy thứ này, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không quản lý quá chặt. Đây cũng chính là lý do vì sao tôi và Nhất Cố muốn vơ vét một số bảo bối trong hiện thực. Chúng tôi đoán, Phát Thanh Khủng Bố khuyến khích không nên đổi đồ trong cửa hàng, tự mình dựa vào năng lực của bản thân, đi ra ngoài thăng cấp.

- Chẳng qua, lần này chúng ta đi làm nhiệm vụ chỉ có những thứ này?

- Anh còn muốn gì nữa, nhìn đi, không phải bên kia còn có một chiếc xe sao?

Tô Bạch chỉ vào một chiếc xe đang đỗ ở bên kia đường.

Đó là một chiếc xe cũ nát, nhưng hình như vẫn có thể lái được.

Tô Bạch đi tới, mở cửa xe ra ngồi vào trong, hắn thử qua một chút, xe nhanh chóng khởi động được.

- Còn dùng được, hai người lên xe đi.

Nhất Cố và mập mạp cùng nhau lên xe, sau khi lên xe, Nhất Cố liền hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ? Đúng rồi, các người nhận được nhiệm vụ chủ tuyến chưa?

- Chưa có.

Mập mạp lắc đầu.

- Tôi cũng chưa nhận được.

Tô Bạch trả lời.

- Nhưng mà nơi này có một tấm bản đồ.

Bản đồ được đặt ở chỗ bên tay phải ghế lái, phía trên có một vòng tròn màu đỏ, ý tứ rất rõ ràng, đây là nơi bọn họ phải đến.

Đây cũng chính là chỉ dẫn của nội dung cốt truyện, nếu như không căn cứ theo chỉ dẫn của nội dung cốt truyện, như vậy kết quả của ba người sẽ rất thê thảm, đây là một loại quy ước và quy củ giữa thính giả và Phát Thanh Khủng Bố.

- Ha ha, ở chỗ này còn có ví tiền.

Nhất Cố chỉ vào bên cạnh chỗ ngồi của anh ta.

- Bên trong có gì?

Mập mạp hỏi:

- Nhìn xem có cái gì giống như thẻ căn cước hay không, có thể đó chính là manh mối.

- Không, chỉ có một ít USD mà thôi.

Nhất Cố trả lời.

- Được rồi, A Bạch, cậu lái xe đến đó trước đi, chúng ta đến nơi rồi nói tiếp, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, ba người chúng ta đi cùng nhau, có thể phối hợp với nhau một

chút, ít nhất chúng ta đã từng cùng giường chung gối mấy ngày, cùng vượt qua mưa bom bão đạn, đồng thời còn đi chơi gái cùng nhau, tóm lại là có tích lũy chút cảm giác tin tưởng.

Tô Bạch khẽ gật đầu, dựa theo bản đồ để lái xe đến đó.

Sau khi lái khoảng hơn 10km, trong tầm mắt Tô Bạch xuất hiện một trạm xăng.

- Dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nơi chúng ta cần đến là một khu rừng rậm, phía trước có một trạm xăng dầu, bên trong còn có cửa hàng tiện lợi, nếu trên xe đã có USD, chúng ta qua đó bổ sung một chút vật tư.

- Được rồi, dừng xe lại.

Mập mạp khẽ gật đầu.

Xe dừng lại bên trong trạm xăng dầu, Tô Bạch xuống xe, nhìn dáng vẻ hoang vu của nơi này, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng.

Trạm xăng dầu rất cũ nát, cửa hàng tiện lợi cũng rất cũ, hiển nhiên, chủ nhân của nơi này không thường quét dọn.

Chẳng qua nơi này vẫn có người, trạm xăng dầu vẫn có thể sử dụng bình thường, trong cửa hàng tiện lợi vẫn có thân ảnh người qua lại.

- Chúng ta cần gì?

Nhất Cố hỏi.

- Chúng ta có gần 1000 usd, có lẽ đủ mua không ít thứ.

Lúc mới đi vào thế giới chuyện xưa, trước khi chưa làm tốt chuẩn bị, tốt nhất không nên phá hỏng quy tắc, đây là một thói quen lẩn tránh nguy hiểm của thính giả, hơn nữa, hành động quá khác người rất có thể dẫn đến phản ứng dây truyền vô cùng đáng sợ.

- Xăng, thuốc, đồ ăn, bia, chúng ta tạm thời mua những thứ này đi.

Mập mạp nói ra những thứ này, sau đó anh ta liền nhìn xung quanh:

- Đậu má, làm sao hoàn cảnh nơi này giống với mấy cảnh mở đầu thường thấy trong những bộ phim kinh dị của Mỹ, một đám thanh niên nam nữ hồn nhiên ngây thơ, chuẩn bị lái xe vào rừng cắm trại vui vẻ gì đó, đầu tiên là mua chút đồ ở trạm xăng dầu ven đường, tiếp theo chính là mở màn khủng bố.

Nhất Cố đưa tay ra vỗ vai mập mạp:

- Tên mập mạp chết bầm này, anh nói rất đúng, nhưng có một điểm tôi không đồng ý, anh và từ thanh niên nam nữ hồn nhiên ngây thơ, không có một nửa xu quan hệ nào.

Trong của hàng tiện lợi có một người da đen mập mạp đang đứng ở sau quầy xem TV, thấy khách hàng tới, ông ta cũng không chào hỏi.

- Ông chủ, chúng tôi cần xăng, còn cần…

Ông chủ da đen trực tiếp xua tay nói:

- Xăng ở phía sau, các người tự lấy, kệ hàng ở bên kia, các người tự chọn, sau đó qua đây thanh toán.

Tiêu Mạch khẽ gật đầu, sau đó nói qua với Nhất Cố và mập mạp. Ba người cùng nhau đi chọn đồ.

Trong lúc đứng ở kệ hàng chọn đồ, Tô Bạch bỗng nhiên nhìn thấy bên trong còn có người.

Cách bố trí của cửa hàng này có chút kỳ lạ, ở giữa là kệ hàng, sau đó một bên là chỗ tính tiền, một bên khác giống như nhà ăn, nơi đó có một số bàn ghế, lúc này ở đó có hơn mười nam nữ thanh niên đang ngồi, tuổi của bọn họ còn rất trẻ, đều

là sinh viên, hơn nữa còn là tóc vàng, mắt xanh, người ngoại quốc.

Nhất Cố huých vai mập mạp, nói thầm:

- Nhìn đi, thanh niên nam nữ trong miệng anh đang ngồi ở chỗ này, dáng dấp còn không tồi, thật ra hương vị của mấy em gái tây không giống với Trung Quốc chúng ta…

Nhất Cố còn chưa có nói xong, mập mạp liền lấy tay che miệng Nhất Cố lại.

- Rụt rè một chút, mẹ nó, ngay cả những NPC trong thế giới chuyện xưa mà anh còn có thể có ý dâm được, anh còn có cái gọi là phòng tuyến cuối cùng nữa hay không? Ngủ với bọn họ có khác gì ngủ với búp bê bơm hơi? Hơn nữa bọn họ cũng không phải loại hình vợ người ta, không phải khẩu vị của anh!

- Cầm đồ cho cẩn thận, đi thôi, chúng ta đi tính tiền.

Tô Bạch nói với hai con hàng này.

Hơn mười người này, Tô Bạch cũng đã nhìn thoáng qua, bọn họ lẳng lặng ngồi đó nghịch di động hoặc là ngẩn người, giống như đang chờ ai đó, căn cứ vào nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Tô Bạch không có chú ý quá nhiều.

Ông chủ da đen rất không có kiên nhẫn tính tiền, sau khi Nhất Cố trả tiền xong, ba người liền ôm đồ lên xe.

Mập mạp bỏ xăng vào, sau đó bỗng nhiên anh ta nhìn thấy ở phía sau xe có một tấm poster, tấm poster này còn rất lớn, nhìn rất chân thật.

- Đây không phải là poster của phim Final Destination à, trước đó lúc lên xe, làm sao chúng ta không phát hiện ra?

…….

(Final Destination/ Lưỡi hái tử thần/ Điểm đến cuối cùng: là loạt phim kinh dị sản xuất bởi James Wong, Glen Morgan và Jeffrey Reddick, loạt phim khai thác chủ đề về số phận và sự tiên tri liên quan đến cái chết (chẳng hạn như cách để biết trước hậu quả và cách để điều khiển hoặc phòng tránh hậu quả đó). Trên thực tế, mỗi phần của loạt phim thể hiện một loạt những cảnh chết chóc tinh vi và đôi khi đẫm máu dựa vào phản ứng dây chuyền dưới sự sắp đặt của bàn tay thần chết.)

Chương 74 Thành Tử Thần

Lúc này Nhất Cố đã lên xe, nghe thấy mập mạp nói như thế, anh ta nói thẳng:

- Mập mạp, anh xé nó đi, để nó lại trên xe quá xúi quẩy rồi!

- Được.

Mập mạp lập tức xé poster xuống khỏi xe.

Sau khi ba người lên xe, Tô Bạch vẫn là người lái xe, xe nhanh chóng chạy sâu vào bên trong rừng rậm.

"Đinh đinh…"

"Thời gian an toàn kết thúc, thế giới chuyện xưa chính thức được bắt đầu."

"Tên thế giới chuyện xưa: Tử thần trào phúng."

"…."

Lúc này, hơn mười nam nữ thanh niên phương Tây đang ngồi trong cửa hàng tiện lợi đều đứng dậy, ánh mắt bọn họ đều trở nên nghiêm túc và ngưng trọng, đứng đầu bọn họ là một người thanh niên mặc áo jacket màu đỏ.

Ông chủ da đen bị làm cho giật mình, kêu lên:

- Fuck! Các người đi vào cửa hàng của tôi từ khi nào thế?

Thật ra lúc trước ông chủ da đen cũng chỉ cách hơn mười nam nữ thanh niên phương Tây này có mấy mét mà thôi.

- Nhiệm vụ đã bắt đầu, mọi người cẩn thận một chút, tôi hy vọng tất cả mọi người có thể an toàn trở về, cho nên, chúng ta phải cùng nhau nỗ lực!

Người thanh niên mặc áo khoác đỏ nghiêm túc nói với tất cả mọi người xung quanh anh ta.

Lúc này, một tờ poster bị xé nát bay vào bên trong cửa hàng tiện lợi, đây là một góc của poster, phía trên có một hình đầu lâu và một dòng quảng cáo cho phim:

- Tới đi, chúng tôi đang chờ các người đến, lãnh hội mị lực của tử vong!

Một cô gái phương tây nhìn góc poster này, khóe môi có chút run rẩy nói:

- Là mấy người phương Đông kia đưa ra thông điệp cảnh cáo với chúng ta, bọn họ…Bọn họ là ác ma.

- Đúng, trong thế giới chuyện xưa lần này của chúng ta, bọn họ chính là ác ma. Trước đó, ánh mắt của tên mập mạp kia nhìn chúng ta, giống như đang nhìn con mồi và bữa tối của anh ta, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Người thanh niên mặc áo jacket đỏ nắm poster trong tay, nói với tất cả mọi người:

- Chỉ cần chúng ta đoàn kết lại, ba tên da vàng kia tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta, trong thế giới chuyện xưa lần này, có lẽ bọn họ chính là tử thần, chúng ta cùng nhau nỗ lực giết bọn họ, như vậy sẽ hoàn thành được nhiệm vụ, mọi người cùng nhau cố lên!!!

……

Cánh rừng này rất lớn, càng đi vào bên trong, đường càng trở nên khó đi, chung quanh có những biển chỉ đường bằng tấm gỗ, Tô Bạch miễn cưỡng giữ vững tay lái, khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng bọn họ đến nơi cần đến.

Chỗ cần đến trên bản đồ có ghi chú một cái tên "Khu nghỉ dưỡng Hilton". Lúc đầu mập mạp và Nhất Cố ngồi trên xe còn

đang suy nghĩ xem khu nghỉ dưỡng này xa hoa như thế nào, hoặc là có bao nhiều cô nàng sexy mặc trang phục người hầu. Nhưng càng đi sâu vào trong, bọn họ cũng dần dần từ bỏ ảo tưởng, dĩ nhiên, ảo tưởng này không quá lớn, tuy hai con hàng này có chút tinh trùng thượng não, nhưng bọn họ đều hiểu rõ, bọn họ cần đi đâu, đối mặt với chuyện gì, thật ra chuyện này giống như ông lão nông dân nằm trên cánh đồng khô cạn, mơ tưởng đến cảnh mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu.

Chẳng qua, cho dù bọn họ có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Tô Bạch dừng xe lại, mập mạp và Nhất Cố vẫn mở to mắt ra nhìn khung cảnh phía trước, trước mặt bọn họ là một ngôi nhà cổ bằng gỗ, không thể nào cũ kỹ hơn được, trên đó có treo một tấm biển rất mới: "Khu nghỉ dưỡng Hilton chào đón bạn."

Một căn nhà rách rưới đến mức này, thế mà lại có một cái tên cao cấp như vậy, vẻ mặt mập mạp giống như giẫm phải phân, bắt đầu mang đồ ra khỏi xe, chuẩn bị chuyển vào trong nhà.

Vẻ mặt Nhất Cố giống như không còn gì để nói, tựa ở trên xe, sững sờ nhìn căn nhà nghỉ dưỡng này.

Tô Bạch đi tới một con sông nhỏ bên cạnh căn nhà nghỉ dưỡng, đứng ở trên bến thuyền có chút mục nát, ở đó có buộc một chiếc thuyền gỗ.

Nước sông không quá trong, nhưng cũng không phải loại thuộc về loại nước thải công nghiệp bẩn thỉu, có lẽ là vì không đủ hoạt tính, nước thượng du và hạ du không thể nhanh chóng trao đổi với nhau, cho nên có vẻ hơi đục.

Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn trời một lúc. Lúc này, sắc trời âm u, một phần là do sắp đến chạng vạng tối, một phần khác là do trời sắp mưa.

- Không khí này, thật đúng là thích hợp.

Tô Bạch ngồi xổm xuống nhìn bóng dáng mình phản chiếu trên mặt nước, nhất thời có chút thất thần, nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên Tô Bạch nhìn thấy một gương mặt khác trên mặt nước, đang chăm chú nhìn hắn.

Mắt Tô Bạch trợn to, nhưng một giây sau, mặt nước có những gợn sóng nhỏ, tất cả lại khôi phục yên tĩnh như thường.

Trong hoàn cảnh này, bất kỳ một hiện tượng không thể tưởng tượng được đều có thể phát sinh, nếu như coi những thứ mình nhìn thấy không phù hợp với lẽ thường là do mình hoa mắt, đây thật đúng là một việc làm vô cùng ngây thơ.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngột ngạt chính là, nhóm người bên hắn vừa mới đến, bên mập mạp vừa mới chuyển đồ vào, thế mà manh mối dấu hiệu đã xuất hiện.

Dựa theo tiến độ này, chỉ sợ đêm nay rất khó yên tĩnh và an toàn.

Tô Bạch vươn tay ra, múc một ít nước ở dưới lòng sông, cảm giác nước lạnh buốt, cuối cùng hắn nhìn thoáng qua mặt sông, đứng lên, đi về phía căn nhà gỗ.

Bên trong căn nhà gỗ không có cảm giác cũ kỹ, ngược lại, nó hoàn toàn khác biệt với vẻ rách rưới bên ngoài, bên trong được trang trí rất tỉ mỉ và tinh xảo, chỉ là phần lớn đồ dùng bên trong nhà và mặt đất còn có một lớp bụi mỏng, nhưng đối với ba người không có chủ tâm nghỉ phép ở đây mà nói, hoàn cảnh nơi này đã là không tồi.

- Mọi người cũng nên chấp nhận một chút, bên kia có mấy căn phòng, nhưng xuất phát từ vấn đề an toàn, tôi đề nghị mấy ngày này, buổi tối chúng ta nhóm bếp lò, ngủ chung một chỗ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Tô Bạch và Nhất Cố đều hiểu rõ ràng, tuy mập mạp nói là sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện, nhưng trên thực tế, không có gì bất

ngờ xảy ra mới chính là xảy ra ngoài ý muốn.

Mập mạp là người phụ trách nhóm lửa, Nhất Cố phụ trách quét dọn bàn trà và ghế, Tô Bạch đem đồ ăn mua được từ chỗ cửa hàng tiện lợi lấy ra.

Chờ đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, ba người ngồi cạnh bếp lò, trong tay mỗi người đều cầm một chai bia, còn có một số lòng nướng, lúc này đang bị mập mạp thô lỗ thả vào trong bếp lò.

Ba người nghiêm túc tận hưởng những giây phút yên tĩnh ngắn ngủi này, bởi vì ai cũng không biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện, nhưng lại có thể chắc chắn nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

- Nướng xong rồi, có chút cháy, mọi người đừng để ý.

Mập mạp lấy lòng nướng ra, chia cho mọi người.

Tô Bạch cắn một miếng lòng nướng, nói thật hương vị không tốt lắm, nhưng lúc này có thể ăn đồ ăn nóng hổi, hắn đã cảm thấy thỏa mãn, quả thực rất khó dùng từ ngữ nào có thể diễn tả.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ, nước trong sông bỗng nhiên truyền tới tiếng "phù phù".

Cho dù là đang ăn cơm, nhưng trong lòng mọi người vẫn còn có một dây cung (ý chỉ lo lắng), ba người lập tức đứng dậy, buông lòng nướng và bia xuống, nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài. Lúc này, ba người đi cùng nhau, chủ động đi đối mặt với tình huống phát sinh đột ngột, so với việc tiếp nhận một cách bị động, chuyện này có lợi hơn một chút. Ở trong các bộ phim kinh dị, các nhân vật chính biết rõ là có nguy hiểm lại còn đi tìm đường chết, tách ra, cho nên mới dẫn đến bi kịch liên tiếp phát sinh.

Trước đó, tiếng động kia rõ ràng từ phía mặt sông truyền đến, ba người nhanh chóng đi đến bến thuyền.

Trong tay mập mạp cầm đèn pin, anh ta lập tức chiếu đèn pin vào mặt sông, bọn họ nhanh chóng phát hiện ra một thứ gì đó lóe lên.

- Đó là thứ gì?

Mập mạp hỏi.

Nhất Cố nhíu mày, thử dùng ý niệm lực của mình qua cảm ứng thứ kia, nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Khoảng cách có chút xa, ý niệm lực của tôi không đến đó được.

Chương 75 Vật Hi Sinh Đầu Tiên

“Hình như cái đó giống với phản quang của tròng kính mắt.”

Lúc này Tô Bạch bỗng nhiên nói ra.

Nhất Cố và mập mạp nhìn nhau, bọn họ lập tức dựa theo phân tích của Tô Bạch tiến hành đảo ngược phỏng đoán, phát hiện khả năng này là rất cao, nếu như có mắt, như vậy chứng minh có người.

Mập mạp tiếp tục dùng đèn pin chiếu lên đó, phát hiện quanh khu vực tròng kính phản quang, hình như còn có một cái bóng, có suy luận lúc trước, bọn họ lập tức liền có thể phán đoán ra đây là thi thể.

- Mẹ nó, làm sao bây giờ, ở đây có xác chết trôi sông.

Mập mạp nói.

- Xuống sông, đem cỗ thi thể kia vớt lên, nơi này có hai mươi thính giả, gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, tôi gặp phải chuyện gì cũng sẽ xông về phía trước, mặc kệ lần này Phát Thanh Khủng Bố giở trò gì, tôi sẽ bỏ lá gan, hướng về phía trước, tôi muốn nhìn xem, người chết sau cùng có phải là chúng ta hay không!

Tô Bạch vừa nói vừa bắt đầu xuống thuyền, chiếc thuyền gỗ này có chút cũ, nhưng chất lượng không có vấn đề gì.

- Lời này rất hay, không phải chỉ là Phát Thanh Khủng Bố tạo thêm chút bầu không khí thôi sao, trước kia ngay cả đào

mộ tôi cũng từng thấy qua, đây cũng là một biện pháp hay, tìm đường sống trong chỗ chết.

Mập mạp cũng đi xuống thuyền, bởi vì anh ta quá nặng, tuy chiếc thuyền vẫn còn chịu nổi, nhưng vẫn khiến cho thuyền lắc lư, làm hại Tô Bạch nhất định phải ngồi xổm xuống mới có thể giữ thăng bằng.

Chờ sau khi Nhất Cố cũng đi xuống thuyền, Nhất Cố và mập mạp, hai người cầm mái chèo, bắt đầu chèo thuyền.

Thuyền nhỏ lại phải chịu tải trọng lớn, cho nên tốc độ không nhanh, nhưng lúc chuẩn bị qua một chỗ rẽ, cuối cùng ba người cũng xác nhận, thi thể kia hình như đang trốn tránh ba người, thi thể nổi lềnh bềnh, nhưng tuyệt đối không đi theo dòng nước.

Chỗ góc rẽ có một vách đá không cao lắm, khoảng 4-5 mét, nhưng lại có khả năng cản trở tầm mắt, lúc thuyền của ba người Tô Bạch đi qua, mập mạp lập tức tắt đèn pin, đồng thời dừng mái chèo.

Bên kia có tiếng người truyền đến, tuy khoảng cách có chút xa, không dễ nghe, nhưng quả thật là tiếng người.

…

- Sophie, cô không nên tức giận, vừa rồi Jack cũng không cố ý làm cô khó chịu.

- Tôi hiểu, tôi hiểu, Laurence, tôi không phải trẻ con, tôi biết tôi làm sai, tôi không nên tự cao tự đại, dùng nước uống để giặt quần áo của mình…

- Cô cũng không cần hiện tại liền…

- Tôi chỉ muốn đi giặt quần áo cho mọi người, sau đó đặt ở trên bếp hong khô. Ngày mai lúc mọi người xuất phát, mọi

người có thể mặc được. Xế chiều hôm nay, lúc đi đường, tất cả mọi người đều mệt mỏi.

- Nhưng nơi này rất có thể có nguy hiểm, ba ác ma phương Đông kia có thể xuất hiện vào bất kỳ lúc nào, Jack thậm chí còn nói, có khả năng bọn họ đang ở gần đây để giám thị chúng ta, tìm cơ hội.

- Chúng ta ở cách chỗ cắm trại có mấy chục mét mà thôi. Hơn nữa, Laurence, tôi và cô đều là cường giả, không giống với mấy người thực tập này, mấy ác ma phương Đông kia muốn tới gần, đồng thời ra tay với chúng ta, chúng ta cũng không phải là hạng người để cho bọn họ tùy ý nhào nặn, thậm chí, nếu như chúng ta coi chính mình thành mồi nhử, dẫn mấy ác ma phương Đông tới, chúng ta chỉ cần kiên trì một chút, những người còn lại sẽ có cơ hội vây quanh bọn họ, nếu ngay cả như thế cũng không làm gì được ba ác ma phương Đông, như vậy thế giới chuyện xưa lần này, chúng ta không có nhiều hy vọng sống sót, bởi vì chúng ta đã tận lực.

- Sophie, cô nói rất đúng, cô thật vĩ đại.

- Không, tôi chỉ đang tự mình an ủi mà thôi, dù sao, tôi vừa phạm sai lầm, không phải sao?

Sophie quay đầu lại, cười ngọt ngào với Laurence một tiếng.

Sau đó,

Một giây sau,

Bỗng nhiên, có một cái tay từ trong nước vươn ra, tóm lấy cổ Sophie, cô ta không chút đề phòng, bị kéo xuống dưới sông.

- Sophie! Sophie! Sophie!

……..

- Mẹ nó, làm sao động tĩnh lại lớn như thế, có tiếng nước, còn có tiếng người hét lên.

Mập mạp nói thầm.

- Mập mạp, đèn pin đâu, anh nhanh bật lên xem có chuyện gì xảy ra.

Nhất Cố vội vàng nhắc nhở.

- Được rồi, làm sao lại không sáng nữa? Công tắc hỏng hay nước vào?

Mập mạp lắc đèn pin trong tay:

- Phù, cuối cùng cũng sáng lên.

……..

- Laurence, Laurence, sao thế?

- Xảy ra chuyện gì.

Một đám thanh niên phương Tây từ chỗ cắm trại nhanh chóng xông đến.

Laurence có chút chưa hoàn hồn lại, chỉ tay vào mặt hồ.

Đúng lúc này, đèn pin của mập mạp rốt cuộc cũng sáng lên, bởi vì mập mạp lắc lư đèn pin, đúng lúc chiếu từ cằm lên đến đầu mập mạp.

Phần lớn mọi người đều có ấn tượng hoặc trải qua việc này, trong bóng tối, một chiếc đèn pin đặt ở cằm mình, bỗng nhiên sáng lên, hình ảnh kia tuyệt đối có thể khiến cho người không biết chuyện gì hoảng sợ gần chết.

Một màn này đem đám thanh niên phương Tây giật mình, có người hoảng sợ nói.

- Là ác ma, là ác ma da vàng, bọn họ tới rồi, bọn họ ra tay với chúng ta, Sophie đáng thương, trở thành vật hy sinh đầu

tiên của bọn họ…

……

- Làm sao tình cảnh này lại quen thuộc như thế? Tô Bạch bỗng nhiên nói, đồng thời lông mày hắn chậm rãi nhíu lại, giống như là đang suy tư chuyện gì đó.

Mập mạp chỉ về phía bên kia:

- Bên đó có thật nhiều người, còn khá quen, họ nói gì thế? Tiếng Anh?

- Không sai, là tiếng Anh?

Lúc này Nhất Cố cũng lên tiếng, anh ta là thầy giáo cấp 3, cho nên phương diện này, anh ta nhạy bén hơn một chút.

- Tôi nhớ ra rồi, trước kia tôi có xem một bộ phim hài kinh dị, từ lúc chúng ta vừa đến cửa hàng tiện lợi đến bây giờ, hoàn toàn dựa theo nội dung của bộ phim.

- Phim hài kinh dị?

Mập mạp lập tức trở nên có tinh thần:

- Vậy chúng ta là nhân vật chính hay nhân vật phụ?

- Lấy nội dung cốt truyện của bộ phim mà nói, hiện tại những việc chúng ta đang làm là những việc làm của nhóm nhân vật chính. Ở bên kia bờ sông, một đám vai phụ sẽ nghĩ biện pháp giết chết chúng ta, sau đó bọn họ đần độn Âu Mỹmê giết chính mình, đủ loại cơ duyên xảo hợp tự sát, nó không khác mấy Final Destination.

- Ý của cậu là chúng ta sẽ không chết, chúng ta không có việc gì? Chuyện này không tồi…Á!!!

- Vù!

Mập mạp còn đang hưng phấn nói chuyện, bỗng nhiên anh ta hét thảm một tiếng, một ngọn lao được chẻ từ gỗ trực tiếp

đâm xuyên thủng cánh tay của anh ta, may mà cánh tay mập mạp nhiều thịt, nhưng một ngọn lao nho nhỏ cứ thế cắm ở trên cánh tay, loại cảm giác đau nhức và nguy hiểm đột nhiên tới, khiến cho mập mạp có chút trở tay không kịp.

Lúc này, Nhất Cố lập tức đưa hai tay ra, một bức tường vô hình được tạo ra từ ý niệm lực, ngay sau đó mũi tên và ngọn lao làm từ gỗ không ngừng phóng tới, đều đập vào bức tường ý niệm lực của Nhất Cố.

- Đây là đãi ngộ của nhân vật chính?

Mập mạp có chút khóc không ra nước mắt, anh ta nhịn đau, cắn răng rút ngọn lao ra khỏi tay mình, sau đó lập tức xé áo mình ra, băng bó lên vết thương, động tác liền mạch, xem ra trên phương diện này, mập mạp rất có kinh nghiệp, gián tiếp nói rõ, trước kia chuyện anh ta bị thương chính là giống như cơm bữa.

Tay Tô Bạch chống đỡ lên mặt thuyền để ổn định thân thể, ngay sau đó trong lòng bàn tay của hắn cảm nhận được ẩm ướt, con mắt Tô Bạch bỗng nhiên trừng lên.

- Thuyền rò nước, nhanh quay vào bờ!

Chương 76 Xấu Hổ Và Đẩy Ra

Đúng thế, đã nghèo còn gặp cái eo, lúc đầu chiếc thuyền gỗ có chất lượng không tệ, thế mà đang bắt đầu rò nước.

Không chờ thuyền cập bờ, một trận va chạm từ đáy thuyền truyền tới.

"Bịch!"

Thân thuyền chấn động, bắt đầu lắc lư, rõ ràng là không chịu nổi.

"Tõm!"

"Tõm!"

"Tõm!"

Tô Bạch, Nhất Cố, mập mạp, ba người cùng nhau rơi xuống dưới sông, mập mạp và Nhất Cố có thể chống đỡ được, giữ thân thể của mình nổi lên mặt nước, còn Tô Bạch, bởi vì lúc trước hắn ngồi ở giữa thuyền, cho nên lúc thuyền vỡ ra là bắt đầu từ chỗ Tô Bạch vỡ ra trước, cả đầu Tô Bạch hướng xuống nước, nhưng may mắn kỹ năng bơi của Tô Bạch không tồi, không bị chết đuối trong tình huống này.

Lúc này đèn pin trong tay mập mạp rơi xuống dưới sông, Tô Bạch ở dưới mặt nước mở mắt ra, ngay sau đó, hắn nhìn thấy được một cảnh tượng khiến cho da đầu người ta tê dại. Ở dưới sông, từng người, từng người đi ở bên dưới, có vô số cái xác không hồn!

Trong đó, có một người đàn ông mặc bộ đồ văn phòng đã cũ, anh ta hơi ngẩng đầu lên, gương mặt anh ta đã hoàn toàn mục nát, chỉ còn lại một bộ xương, nhưng trên mặt anh ta thế mà còn mang theo một cặp mắt kính, hốc mắt màu bạc, dưới sự chiếu sáng của đèn pin, phản xạ ra ánh sáng.

Mặc dù vẻ mặt của đối phương không có biểu tình gì, nhưng Tô Bạch có thể phát giác ra được, đối phương đang cười.

Ngay sau đó, đối phương chậm rãi đi lên, trực tiếp bơi tới chỗ Tô Bạch.

Phía dưới, càng ngày càng có nhiều thi thể chậm rãi nổi lên, đồng thời hai chân, hai tay, không có mục đích run run, giống như những con cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, bắt đầu hướng về phía con mồi của mình.

Tô Bạch lập tức nổi lên mặt nước, hắn còn chưa kịp nói chuyện liền thấy một mũi tên bắn tới. Ở trong nước không dễ dàng di chuyển, cho nên Tô Bạch không có tránh né, mũi tên này trực tiếp đâm vào bả vai hắn. Lực đạo khiến cho Tô Bạch hơi lảo đảo, cả người trở mình trên mặt nước.

Ngay lúc này, một cánh tay đột nhiên giữ lấy bả vai của mập mạp, là từ bên trên nắm lấy, thi thể ở dưới còn cách hắn một khoảng cách nhất định.

- Phù…

Tô Bạch lại một lần nữa nổi lên mặt nước, nôn ra một ngụm nước.

Mập mạp kéo tay Tô Bạch, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Tôi không sao, phía dưới…

- Vù vù vù…

Từng ngọn lao và mũi tên gỗ không ngừng phóng tới, Nhất Cố đang cố hết sức ngăn cản, bởi vì phương hướng mũi tên này không cố định, anh ta rất khó để ý được toàn diện.

- Nhanh lên bờ, không thể tiếp tục ở trong nước nữa, đám người kia cách chúng ta càng lúc càng gần, chúng ta ở trong nước sẽ ăn thiệt thòi!

Tô Bạch kêu lên.

- Dưới nước có rất nhiều thi thể, bọn họ sắp tới rồi.

Lúc này, cuối cùng Tô Bạch cũng có thể đem phát hiện của mình nói ra.

- Cái gì!

Mập mạp và Nhất Cố sợ hãi, cùng nhau cúi đầu xuống dưới mặt nước, lúc này, ánh sáng của chiếc đèn pin càng lúc càng yếu, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, phía dưới quả thật có bóng người đang hướng dần đến nơi này.

- Mẹ nó, có thể chơi như thế nào, trên bờ có người, dưới nước có quỷ, A Bạch, nội dung bộ phim kia cũng như thế sao?

Tô Bạch lắc đầu cười khổ:

- Làm sao chúng ta có thể có vận khí tốt như nhân vật chính trong phim, IQ của đám người kia cũng không thấp như diễn viên quần chúng.

Nhất Cố hét lên một tiếng, trong mắt bắt đầu sung huyết, hiển nhiên anh ta dự định cưỡng ép phát huy tiềm lực của bản thân.

- Các anh em, lát nữa rất có thể tôi sẽ ngất đi, các người tuyệt đối không được "dùng xong" thì chê tôi nóng, đẩy tôi ra đấy!

"…"Mập mạp.

"…" Tô Bạch.

Nhất Cố quát to một tiếng, hai tay anh ta giữ lấy bả vai Tô Bạch và mập mạp. Ngay sau đó, ba người bắt đầu trượt về phía sau, tốc độ rất nhanh, dần dần không nghe được tiếng động bên kia bờ.

Nhất Cố chống đỡ đưa ba người về chỗ bến thuyền kia, sau cùng phun ra một ngụm máu tươi, liếc nhìn thoáng qua mập mạp và Tô Bạch, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Mập mạp bị thương, Tô Bạch phụ trách kéo Nhất Cố từ trong nước ra, sau đó lại cõng anh ta trên lưng.

- Chúng ta còn có thể tiếp tục ở trong căn nhà gỗ này được sao?

Mập mạp có chút lo lắng hỏi:

- Hiện tại tôi là nửa thương binh, Nhất Cố đang hôn mê, sức chiến đấu giảm một nửa, nếu chúng ta tiếp tục ở lại trong căn nhà gỗ, đám người kia sớm muộn cũng sẽ tìm tới chúng ta.

- Hiện tại nội dung cốt truyện còn diễn ra chưa được một ngày, chúng ta cứ thế mà rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, đây là làm trái với nội dung cốt truyện.

Tô Bạch nói.

- Mập mạp, anh phụ trách chăm sóc cho Nhất Cố, tôi qua bên kia, dẫn dắt đám người đó rời đi, để bọn họ không đến mức đi vào chỗ chúng ta, ít nhất tranh thủ thời gian cho các người thở dốc.

- Con mẹ nó, như thế qua nguy hiểm.

Tô Bạch cười cười, rút mũi tên bằng gỗ trên vai ra.

- Bọn họ cũng chỉ có những thứ vũ khí này, đối với tôi, lực sát thương của nó không đáng kể, tôi có thể chịu đựng được,

nhưng hai người không giống thế.

Từ trong túi quần của mập mạp, Tô Bạch lấy ra một con dao thái mà mập mạp mua từ chỗ cửa hàng tiện lợi:

- Các người trở về đi.

- Được, cậu chú ý an toàn một chút.

Chờ đến khi Tô Bạch quay người chạy vào trong rừng, mập mạp liền cõng Nhất Cố lên vai, đi vào trong căn nhà gỗ nhỏ.

Đặt Nhất Cố lên ghế gần bếp lò, Nhất Cố lảo đảo đứng lên.

- Tên mập mạp chết bầm này, không có chút ôn nhu nào cả!

Đối với chuyện Nhất Cố đột nhiên tỉnh lại, mập mạp không có chút kinh ngạc nào, chỉ hỏi:

- Hai chúng ta làm như thế không sao chứ?

- Ha ha, đẩy cậu ta đi, cũng là vì bảo vệ cậu ta, nếu không đến lúc cuối chia không đều chiến lợi phẩm. Tôi và anh đều ném chuột sợ vỡ bình, sao có thể chứa chấp được cậu ta? Nhưng cậu ta cũng có ý thức tự giác, tự mình ra ngoài ngăn chặn đám người kia, tránh cho anh khỏi tốn công đưa ra đề nghị này.

- Nếu như Lệ Chi không đi, tôi sẽ không cướp phần của cậu ta.

Mập mạp nhún vai:

- Mọi người cùng nhau phát hiện, dĩ nhiên là cùng nhau chia sẻ.

- Nói nhảm, nếu như Lệ Chi không đi, tôi cũng không làm như thế, nhưng ai bảo Lệ Chi lại tạm thời rời đi, ít nhất cũng là nửa năm, trong nửa năm này, phát sinh rất nhiều chuyện,

chúng ta cũng không thể làm bảo mẫu trong nửa năm, cậu ta là ai chứ? Người yêu của chúng ta à?

- Cũng không thể nói thế, dù sao đi chăng nữa, cậu ta cũng được coi là một thính giả ưu tú.

- Ở chỗ này quan trọng là thực lực, không có thực lực cũng chỉ là cái rắm!

Nhất Cố đứng đối diện bếp lò:

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tôi không biết tên tiểu tử kia có thể chống đỡ được bao lâu, nhưng lấy thể chất Vampire của cậu ta, có lẽ cậu ta có thể ngăn đám người kia một lúc lâu, anh là truyền nhân của đạo gia, chắc hẳn anh có thể mở trận pháp của nơi này ra, anh nói, tôi chuyển đồ dùng trong nhà, tốc độ của chúng ta nhanh lên một chút.

Mập mạp gật đầu, bắt đầu chỉ huy Nhất Cố di chuyển đồ dùng trong nhà, chờ sau khi di chuyển xong vị trí chiếc đèn treo, trong nháy mắt, ngọn lửa trong bếp lò dập tắt, vách tường phía sau lùi lại, lộ ra một không gian tối thui.

- Đi, vào xem một chút.

Nhất Cố vỗ vai mập mạp.

Mập mạp ngẩn người, thở dài, cuối cùng vẫn đi theo Nhất Cố, cúi người đi vào trong vách tường sau bếp lò.

……

Bên một sườn đất gần ngôi nhà gỗ nhỏ, Tô Bạch ngồi trên một cọc gỗ, trong tay hắn cầm một điếu thuốc nhưng không có nhóm lửa, con dao thái được ném ở trên mặt đất.

Trong tầm mắt hắn, dưới ánh nến trong ngôi nhà gỗ, có hai bóng người đang di động.

Có một thứ gọi là ngây thơ, nhưng cũng có một thứ gọi là hiện thực, điểm này Tô Bạch hiểu.

Lúc này đây, Tô Bạch cảm thấy trong rừng cây phía sau lưng hắn có những tiếng động sột soạt.

Tô Bạch cười cười, cầm con dao thái lên.

Chương 77 Tách Ra

Trên thế giới này, không có vô duyên vô cớ yêu thích, cũng không có vô duyên vô cớ hận ai.

Trước đó Lệ Chi đã ra tay nhắc nhở và giúp đỡ Tô Bạch, nhưng đó cũng là vì nể mặt tình cảm với mẹ Tô Bạch lúc trước, ngược lại, cô ta và Tô Bạch không có tình cảm gì. Ở trong đó, nguyên nhân lớn là bởi vì sau khi cha mẹ mình qua đời, Tô Bạch thừa kế tài sản, nhưng không tiếp tục làm người tốt "thích làm việc thiện", mà chính là có thái độ coi thường với những gì cha mẹ hắn đã làm trước đó, nếu không, có lẽ hắn có thể yêu cầu một chút gì đó từ Lệ Chi.

Điểm này, chính Tô Bạch cũng có thể hiểu được, cho nên hắn không ôm hy vọng gì nhiều về chuyện Lệ Chi có thể giúp đỡ mình, hoặc là nói đúng hơn, hắn chưa từng yêu cầu xa với gì.

Về phần ba người Nhất Cố, mập mạp và Tô Bạch, ba người nhìn bề ngoài thì thân thiết, bọn họ cũng nhau đi chơi gái, cũng nhau vượt qua khó khăn, nhưng người nào đem phần tình bạn nhậu này coi thành thật, đó chính là ngu ngốc.

Đối với chuyện này, Tô Bạch có thể tiếp nhận, cũng có thể lý giải, dĩ nhiên, trong lòng hắn vẫn có chút gì đó không thoải mái, trước đó đã nói là một đoàn thể, hiện tại rõ ràng đẩy hắn ra phía ngoài, chính mình bị xa lánh và bị coi nhẹ, quả thật không cao hứng.

Tô Bạch cầm dao thái trong tay, nín thở lại, Tô Bạch châm điếu thuốc trên tay hắn, tiếp theo hắn đem điếu thuốc lá để ở

chỗ chạc cây, ngay sau đó, hắn hơi ngồi xổm xuống, giấu mình phía sau một cái cây.

"Vù!"

"Vù!"

Hai mũi tên cùng lúc bắn tới, một mũi tên trúng vào cây, một mũi tên bay thẳng đến chỗ đầu điếu thuốc lá, năng lực của những thanh niên phương Tây này quả thực không kém, ít nhất có thể dùng điều kiện hữu hạn tự vũ trang cho bản thân, không phải là hạng người khoanh tay chịu chết.

Tô Bạch hơi nhắm mắt lại, không chút nhúc nhích.

Cuối cùng, tiếng bước chân truyền đến, rất nhỏ, nhưng có thể phát giác ra được.

Có hai người.

Hai người này đều là nam, một người có lỗ tai rất dài, hẳn là huyết thống tinh linh, một người có tròng mắt tản ra ánh sáng màu xám, có lẽ là loại kỹ năng giống như "mắt ưng".

- Tìm đi.

Trong đó có người dùng tiếng Anh để nói.

Hai người nhanh chóng đi vào khu vực của tàn thuốc.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên mở mắt ra.

Khoảng cách không sai biệt lắm.

Đối với sát nhân, Tô Bạch có kinh nghiệm, hơn nữa hắn luôn suy nghĩ nên làm như thế nào để đem kinh nghiệm sát nhân lúc trước kết hợp với đặc tính hiện tại của mình, có lẽ thực lực hiện tại của Tô Bạch không phải là rất mạnh, nếu hắn có thể lấy ra 8-9 phần mười khí lực ra sử dụng, tuyệt đối sẽ lợi hại hơn những kẻ có 20 phần khí lực lại chỉ có thể sử dụng ra 3-4 phần khí lực.

Tinh linh có năng lực phản ứng rất nhanh, người kia nhanh chóng giương cung tên lên, trực tiếp quay người xông về phía sau mình, dáng vẻ không chút dây dưa dài dòng nào, thể hiện ra sự bình tĩnh, quyết đoán.

- Vù!

Một mũi tên bắn trúng bụng của Tô Bạch, phần eo Tô Bạch phát lực, mạnh mẽ chịu đựng lực đạo này, thân hình hắn tiếp tục xông lên trước.

Cường giả mắt ưng lấy ra một ngọn lao phía sau lưng mình, trực tiếp đâm trúng bắp đùi Tô Bạch, đồng thời thuận thế đi lên trước. Người Tô Bạch lảo đảo, nhưng ngay lúc đó, hắn cầm lấy ngọn lao, lôi ra.

Thân thể cường giả mắt ưng hơi nghiêng về trước, vô thức nhích lại gần Tô Bạch.

Tô Bạch trở tay cầm lấy con dao thái, dao thái này không quá sắc nhưng lúc này lại mang theo hơi thở lạnh lẽo, trực tiếp lướt qua cổ cường giả mắt ưng, tròng mắt anh ta trợn tròn, đến tận khi chết, anh ta vẫn không thể tin được chính mình thế mà lại chết ở tay một con dao thái đồ ăn. Lấy cổ làm trung tâm, hàn ý lạnh lẽo lan ra khắp người anh ta, anh ta chết rất nhanh.

Cường giả tinh linh lấy mũi tên ra, lần này anh ta không có giương cung lên bắn mà chính là trực tiếp đâm vào bả vai Tô Bạch, thân thể Tô Bạch run lên, trực tiếp quỳ trên mặt đất, nhưng ngay sau đó, hai tay Tô Bạch trực tiếp giữ lấy hai chân cường giả tinh linh, cường giả tinh linh bị Tô Bạch ném xuống đất, hắn lập tức nhào lên trên người đối phương.

“Phập”

Trên người cường giả tinh linh thế mà còn có một tiêu đao được mài từ tấm tôn, hiển nhiên anh ta rất có kinh nghiệm cận chiến, gặp nguy không loạn, hơn nữa phản ứng rất nhanh, tiểu

đao sắc bén này đâm vào cổ Tô Bạch, Tô Bạch phát ra một tiếng gầm thét.

Điều khiến cho cường giả tinh linh cảm thấy không thể tin được chính là, rõ ràng trên người Tô Bạch có rất nhiều vết thương, nhưng dường như sức lực của đối phương càng lúc càng lớn, ngay sau đó, anh ta nhìn thấy tròng mắt của đối phương đỏ ngầu, cùng với đó, khóe miệng của đối phương lộ ra răng nanh rét lạnh. Anh ta rốt cuộc đã biết tại sao, nhưng đã quá muộn. Nếu như lại cho anh ta thêm một cơ hội, anh ta tuyệt đối sẽ không cho đối phương đến gần mình để chém giết.

"Phập! Phập! Phập!"

Tô Bạch cầm con dao thái lên trực tiếp chém lên mặt cường giả tinh linh, lúc đầu người thanh niên phương Tây tóc vàng vô cùng anh tuấn, dưới sự phát tiết chém giết của Tô Bạch, anh ta gần như hoàn toàn thay đổi.

Tô Bạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn xuống khỏi thi thể đối phương, lấy một hạt châu màu đỏ ở trong hộp ra, đưa vào trong miệng mình.

Đau đớn trên người không ngừng truyền đến, cho dù là do vết thương hay là do lúc hồi phục liên quan đến dây thần kinh đều mang đến thống khổ, đây giống như là một loại cực hình, một loại cực hình mà con người khó có thể tưởng tượng được.

Tô Bạch lảo đảo đứng lên, thu lại cung tên và ngọn lao, vác lên người mình, sau đó nhanh chóng biến mất ở nơi này.

Tô Bạch không có cách ngôi nhà gỗ nhỏ quá xa, hắn tiếp tục giấu mình trong một sườn núi, trong miệng hắn cắn một chạc cây, khi quá mức thống khổ, hắn liền cắn lấy chạc cây này để phân tán áp lực của mình, chờ cho đến khi quần áo hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng Tô Bạch mới nhổ chạc cây gần như đã bị cắn đứt ra.

Loại huyết châu kia có hiệu quả vô cùng tốt, tốc độ khôi phục của hắn cũng nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa tinh thần càng thêm hưng phấn.

Đem đồ đặt ở trước mặt, Tô Bạch tiếp tục chờ đợi nhóm người thứ hai, có lẽ đối phương đang tiến hành phân tổ để tìm kiếm, chỉ cần không phải cùng lúc đối mặt với ba người, Tô Bạch tự tin mình vẫn có năng lực liều mạng.

Bỗng nhiên, Tô Bạch nghe thấy ở phía sườn dốc truyền đến một tiếng vỡ vụn.

Tô Bạch lập tức cầm lấy ngọn lao còn đang nhiễm máu tươi của mình lên, sau đó lẳng lặng đi về hướng đó, tốc độ của hắn không quá nhanh, gần như không gây ra tiếng động.

Lúc này đây, Tô Bạch cảm nhận được nhịp tim của hắn và tiếng gió xung quanh đã sinh ra một loại ăn ý, hắn giống như một con dơi bay trong đêm tối, chậm rãi đi tìm con mồi của chính mình.

Đây là một loại cảm giác kỳ lạ, một loại cảm giác giống như hắn và huyết thống thể chất của mình đã đạt tới một loại phù hợp hoàn mỹ, có lẽ tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường, sao biết không phải là phúc? Tô Bạch tạm thời đã mất đi tư cách dùng điểm cốt truyện để thăng cấp cho huyết thống của mình, nhưng chính vì lẽ đó, hắn không ngừng bộc lộ hết tiềm chất bản thân, làm mình lớn mạnh.

Cuối cùng, Tô Bạch từ trong bụi cây thăm dò tình hình bên ngoài, ở cách hắn ba mét về phía trước, có một người thanh niên đang quỳ trên mặt đất, tiến hành tự sát trước một ngôi mộ….

Tái ông mất ngựa; hoạ phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: làm sao biết đó không phải là cái phúc? Ít lâu sau, con

ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót.Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

- ———-

Chương 78 Bạo Phát

Đồng thời còn đang nức nở.

Người thanh niên này, Tô Bạch có thể chắc chắn anh ta nằm trong số những thanh niên phương Tây, nhưng lúc này đây, biểu hiện của người này, rõ ràng không bình thường.

Bỗng nhiên, Tô Bạch ý thức được, chính mình dường như không chú ý đến một vấn đề, trong thế giới chuyện xưa lần này, địch nhân chân chính của hắn cũng không phải là những thính giả phương Tây.

Người thanh niên phương Tây đột nhiên dừng quỳ lậy, anh ta nắm một ngọn giáo trong tay, trực tiếp đâm vào bụng mình, sau đó bắt đầu móc những thứ như ruột từ trong bụng mình ra, giống như là tế phẩm, chuẩn bị kính dâng chính mình, anh ta chủ động thu dọn sạch sẽ, hiến tế.

Đây là một cảm giác rất khủng bố, đầu ngón tay Tô Bạch bởi vì dùng sức siết chặt giáo, cho nên có chút trắng bệch.

- Bé ngoan, đến chỗ mẹ nào.

Bỗng nhiên, Tô Bạch nghe thấy một tiếng gọi ôn nhu.

Ngay sau đó, hắn phát hiện tất cả xung quanh đều thay đổi, trở nên thật ấm áp, trở nên thật dễ chịu và thoải mái, trước mặt hắn là một bà lão, bà ta đang vươn tay mình ra, đi về phía Tô Bạch, giống như chuẩn bị ôm hắn.

Tô Bạch đứng dậy, chủ động đi đến chỗ bà lão kia.

- Mẹ rất đói, bé ngoan, con cho mẹ uống máu tươi của con, được không?

- Vâng, con hiểu rồi.

Tô Bạch thật thà trả lời, sau đó hắn lấy con dao thái, cứa vào cổ tay mình, máu tươi cuồn cuộn chảy ra.

- Đến đây nào bé ngoan, đưa cánh tay cho mẹ, mẹ đói quá, con thật sự là một người con hiếu thảo.

Tô Bạch đem vết thương đưa tới bên miệng đối phương, bà lão lập tức bắt đầu hút máu tươi của Tô Bạch, bà ta hút rất nhanh cũng rất hung mãnh, đồng thời càng không ngừng dùng ánh mắt ôn nhu hiền lành nhìn Tô Bạch, liên tục cổ vũ cho Tô Bạch.

Khóe môi Tô Bạch vẫn luôn nở nụ cười, một nụ cười thành tín, một nụ cười thỏa mãn.

Nhưng nếu như có người đứng ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, có thể nhìn thấy một con huyết đỉa to bằng một bàn tay, đang cắn trên cánh tay Tô Bạch, tham lam hút máu từ chỗ miệng vết thương.

- Ừng ực…Ừng ực…

Tiếng hút máu vang lên rất rõ ràng, mang theo một loại cảm giác tuyệt vọng và e ngại, rất có nhịp điệu.

Cả người Tô Bạch dần dần trở nên khô quắt, gần như già đi mấy chục tuổi, tin tưởng không bao lâu sau, hắn sẽ biến thành một cái xác khô không có sức sống.

Nhưng Tô Bạch lại không hề hay biết, khóe miệng hắn vẫn là nụ cười mỉm.

Huyết đỉa giống như quả bóng được bơm hơi, càng lúc càng lớn, càng ngày càng bành trướng, nó càng lúc càng đỏ, nếp nhăn trên da thịt nó càng trở nên rõ ràng, giống như gương mặt của một bà lão dữ tợn.

Thế nhưng, ngay lúc mạng sống của Tô Bạch sắp lấy cách thức này để hoàn toàn kết thúc, hắn gần như chỉ là một cái xác khô chỉ còn có da bọc xương, trong mắt Tô Bạch toát ra hai ngọn lửa…

Ở thế giới truyện xưa trước, bởi vì Tô Bạch hút máu tươi của Cửu muội, cho nên hắn trúng thi độc (cương thi) và hàn độc, may mắn nhiệm vụ hoàn thành kịp thời, sau khi rời đi thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố dựa theo quy tắc chung, giúp Tô Bạch điều trị thân thể, nó giúp cho Tô Bạch áp chế thi độc và hàn độc xuống, thể chất chủ chốt của Tô Bạch vẫn là thể chất Vampire. Nhưng vào lúc này, máu tươi trong cơ thể Tô Bạch gần như bị hút sạch.

Thi độc và hàn độc.

Ngay lúc này,

Bạo phát!

……

Sâu trong mắt Tô Bạch dâng lên vẻ Âu Mỹám đại biểu cho một loại chết chóc cực hạn, khi cương thi không còn đường lui sẽ sản sinh ra một thể chất đặc thù, chỉ có khi chết đi mới có thể sản sinh ra một sinh mệnh mới.

Hiện tại Tô Bạch đã hoàn toàn bị ép đi đến điểm giới hạn này.

Thể chất của Tô Bạch là Vampire, trong cơ thể hắn chứa hàn độc lẫn thi độc, nhưng trên thực tế mà nói cũng không phải là quá mạnh, thậm chí rất khó để được xếp vào cường giả. Đây chính là nguyên nhân vì sao Nhất Cố và mập mạp không muốn dẫn Tô Bạch đến nơi này kiếm một bát canh, cũng là nguyên nhân dù cho trên người Tô Bạch có năng lực thuộc tính khá mạnh, nhưng vẫn giống như cũ, không có cách nào

đem địa vị của bản thân đặt vào vị trí quan trọng trong lòng Nhất Cố và mập mạp.

Thế nhưng, cho dù sức mạnh ở mức thấp nhất, nó cũng giống như một con đom đóm sáng rực, làm thế nào cũng không thể chối bỏ được sự tồn tại của nó.

- Rống!

Tô Bạch phát ra một tiếng gần như không phải là tiếng rống giận của người, cả cơ thể hắn gần như ở biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Nhưng cũng chính vì thế mà huyễn ảo (ảo giác) của huyết đỉa đối với Tô Bạch đã hoàn toàn mất đi tác dụng, bởi vì khi con người hóa thân thành cương thi, nhìn qua giống như không có biến hóa gì đặc biệt, nhưng trên thực tế sinh mệnh đã hoàn toàn biến đổi, chính vì thế, huyễn ảo của huyết đỉa đã mất đi tác dụng.

Tô Bạch cúi đầu nhìn huyết đỉa vẫn đang bám vào trên cánh tay mình hút máu, hắn hơi mở miệng ra, lúc này hai chiếc răng nanh của vampire, vừa hay có thể trở thành răng nanh của cương thi.

Vận xui, tai nạn, đen đủi, từ từ theo hơi thở thuộc tính âm Âu Mỹtrên người Tô Bạch mà nhộn nhạo phát ra, bàn tay khô khốc của hắn bắt lấy huyết đỉa, giống như bắt lấy một đứa nhỏ nghịch ngợm.

Huyết đỉa giãy giụa kịch liệt, nhưng con huyết đỉa này vốn dĩ dựa vào năng lực tạo ra huyễn ảo đáng sợ kia mà kiếm cơm, ví dụ như nó thích giả thần giả quỷ dọa người, khiến hắn không thể quang minh chính đại đi khiêu chiến với ai, huyết đỉa chính là làm vậy. Ban đầu nó gần như hoàn toàn đem Tô Bạch đùa giỡn trong lòng bàn tay. Nhưng vào lúc này đây, khi

nó bị bàn tay khô khốc đến trơ cả xương trắng của Tô Bạch bắt lấy, nó lại trở nên bất lực đến đáng thương.

Tô Bạch ngẩng đầu, sau đó giơ tay lên, con huyết đỉa kia cứ vậy bị Tô Bạch nhét vào miệng mình.

Một giọt cũng không thiếu, một chút cũng không lãng phí,

Hút máu của ta,

Không cần ngươi nhổ ra trả,

Ta ăn lại ngươi là được,

Cả vốn lẫn lời phải trả hết cho ta!

Huyết đỉa bị nhai cắn trong miệng Tô Bạch, sau đó hắn ực một cái nuốt xuống. Tô Bạch mở hai tay mình ra, không ngừng phát ra tiếng hoan hô hưng phấn mà chỉ có mình hắn hiểu.

Thế nhưng ngay lúc đó, động tĩnh từ nơi này rốt cuộc cũng hấp dẫn tới sự chú ý của người khác.

Phía sau Jack là hai người thanh niên người phương Tây, trang phục trên người cả ba đều thuần một màu trắng ngà chói lọi, hiển nhiên cả ba người đều là đấu khí cường giả, đây là một loại hình thức cường hóa được lưu hành khá phổ biến ở trong những thính giả phương Tây. Thật ra trong thế giới chuyện xưa lần này, ba người bọn họ chính ba người có thực lực mạnh nhất trong nhóm thính giả kia.

Đối mặt với ba luồng hơi thở mạnh mẽ đang đến gần, Tô Bạch không hề lựa chọn tránh né, thậm chí còn không có chút phản ứng nào. Hắn chỉ yên lặng đứng đó, hai tay buông xuống bên hông, vẻ âm Âu Mỹtrong mắt ngày càng nồng đậm hơn, trên mặt không chút biểu tình, nhưng lại giống như mang theo một loại khinh thường sâu sắc.

Ba gã đấu khí cường giả từ ba hướng vây lấy Tô Bạch, Tô Bạch bị vây ở giữa ba người.

- Cậu là ai?

Chương 79 Hút Máu Của Tôi

Lần này Jack lại dùng tiếng Trung để hỏi.

Tô Bạch rất hờ hững đem ánh mắt tập trung lên trên người Jack, không có trả lời.

Ngay lập tức, Jack đưa mắt ra hiệu cho hai người bạn đang đứng xung quanh mình, hai người đồng thời tiến đến bên Tô Bạch, Jack đi chính diện.

- Rống!

Tô Bạch giống như một con dã thú bị chọc giận mà gầm rú lên, hai tay bắt đầu múa may điên cuồng, đồng thời hai chân của hắn cũng chậm rãi rời khỏi mặt đất, lơ lửng cách mặt đất khoảng năm centimet.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Trước đây vì cự ly xa cho nên ba gã đấu khí cường giả phương Tây không thể gây nên thương tổn nào cho Tô Bạch, Nhất Cố và mập mạp, bởi vì thực lực bọn họ vẫn chưa cường đại đến mức có thể đem đấu khí của mình gắn vào mũi tên hay giáo để công kích đến một nơi xa, nhưng ngay lúc này, cận chiến ở một khoảng cách gần, năng lực và ưu thế của đấu khí cường giả sẽ hoàn toàn được phô bày ra ngoài.

Nhưng điều khiến Jack bực bội chính là, ba người bọn họ phóng đấu khí ra, lại không có cách nào đến gần thân thể của

một con cương thi không có thần trí tỉnh táo, khi cương thi kia điên cuồng múa may hai tay thì bên người lại ngưng kết ra tầng tầng tường băng, lớp băng kia chắn hoàn toàn công kích của ba người bọn họ.

Đúng lúc này thì trong đầu tất cả mọi người đều truyền đến giọng nói của người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố:

"Đây là một đêm yên tĩnh, không tin tưởng dẫn đến nghi ngờ lẫn nhau, gây ra những trận chiến đẫm máu,

Mọi người luôn thích theo đuổi và nắm lấy cơ hội đấu tranh cùng đồng loại của chính mình, nhưng lại dễ dàng bỏ qua, coi nhẹ những thứ ở ngay bên cạnh. Trên thực tế còn có nhiều thứ đáng sợ hơn, kinh khủng hơn đang ẩn núp, đang ngủ đông, đang chờ đợi cơ hội ngay bên cạnh mỗi người;

Đây là một khu rừng rậm vô cùng bình thường, nhưng lại không bình thường.

Bởi vì,

Ở chỗ này,

Cái chết,

Không phải là kết thúc.

Điều này chỉ là mở màn, nó chỉ là một khúc nhạc dạo, giờ phút này, câu chuyện xưa mới thật sự bắt đầu….."

……

Lúc này mập mạp và Nhất Cố, mỗi người đều cầm một thanh pháp trượng, hai thanh pháp trượng này vốn dĩ được hai vị thần ở cuối thông đạo nắm trong tay. Sau khi, mập mạp và Nhất Cố, mỗi người lấy đi một thanh, tượng thần tồn tại sừng sững ở chỗ này không biết đã bao nhiêu năm tháng, vào lúc này lại hóa thành tro bụi bay đi.

Theo sau là âm thanh nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố vang lên.

Mập mạp và Nhất Cố liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng là do hai người đã kích hoạt cái gì đó, cho nên mới làm giai đoạn tiếp theo của nội dung cốt truyện bắt đầu.

Chẳng qua vẫn giống như lần trước, lúc này Phát Thanh Khủng Bố cũng không có thông báo nhiệm vụ chủ tuyến là gì, vẫn khiến cho tất cả mọi người giống như rơi vào trong sương mù.

Câu chuyện xưa vừa mới bắt đầu?

Vì sao?

- Tiếp theo nên làm gì?

Mập mạp hỏi.

- Chúng ta phải đi lên trên trước đã, vừa kéo dài thời gian, vừa cố gắng phá giải bí mật của pháp trượng, đến lúc đó, chúng ta liền có thể chiếm ưu thế tuyệt đối, cho dù có xảy ra tình huống gì, chúng ta cũng sẽ không hoảng loạn.

Lúc này, hai người liền chuẩn bị quay trở ra theo đường cũ, nhưng bỗng nhiên cả đoạn đường bắt đầu sập xuống, ngay cả ngôi nhà gỗ nhỏ kia cũng sập đổ theo.

…….

Ở giao lộ dẫn vào rừng sâu có một cửa hàng tiện lợi tiếp tục tồn tại trong im lặng, ông chủ da đen của cửa hàng vẫn lười biếng, không có chút hứng thú nào với khách hàng và công việc kinh doanh của mình, mọi sự quan tâm của ông ta đều được đặt lên tiết mục đang chiếu trên TV.

Tất cả các khuyết điểm của người da đen đều được tập trung hết trên người ông ta, dĩ nhiên, với tình trạng hiện tại, xét về tình cũng có thể thông cảm được cho ông ta. Cửa hàng

này của ông ta thường xuyên không có lấy một người khách, bất cứ ai sống lâu ở một nơi hoang vắng thế này thì tâm lý ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng và mất cân bằng.

Trước cửa hàng dừng lại một chiếc xe vô cùng cũ nát, có ba người từ trên xe bước xuống, một người béo, một người mang mắt kính nho nhã giống như thầy giáo và một người thanh niên khá đẹp trai.

Sau khi ba người này xuống xe cũng không nói chuyện, chỉ cùng nhau yên lặng đi vào cửa hàng tiện lợi.

Ba người không mua đồ ăn mà dừng ở kệ dụng cụ để lựa chọn, mục đích của ba người rất trực tiếp cũng rất rõ ràng.

Lúc tính tiền thì thanh niên béo người phương Đông vẫy tay với hơn mười người phương Tây ngồi sau anh ta.

- Quy tắc cũ, chúng tôi đi trước, các người nhanh lên.

Mười mấy nam nữ thanh niên người phương Tây mỉm cười đáp lại, nhưng trong mắt mọi người hầu hết là thờ ơ lạnh nhạt, không hề có loại sợ hãi vốn phải có.

Ba người bước về lại xe, lái xe chính là một nam thanh niên.

- Vị trí, địa điểm, tình huống hiện tại đều đã biết rõ rồi chứ?

Mập mạp và người đàn ông mang mắt kính kia đều cùng nhau gật đầu.

- Giết bọn họ, chúng ta có thể đạt được tư cách và cơ hội để trở về hiện thực. Trước khi trời sáng, đó là cơ hội cuối cùng của chúng ta, một khi trời sáng thì mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Sau khi đi sâu vào rừng, tốc độ xe cũng không hề giảm, chờ khi đến một nơi thì ba người mới cùng nhau xuống xe.

Một người đi vào sâu trong rừng rậm, hai người còn lại đi theo một hướng khác. Phía sau lưng họ, một đám thanh niên phương Tây đằng đằng sát khí cũng chuẩn bị bước ra, đi đầu tiên là một nam thanh niên mặc áo khoác đỏ, khóe miệng lại mang theo vẻ tươi cười như một con chim ưng.

……..

Mà bên này, trận chiến đã kết thúc một cách qua loa, căn nhà gỗ nhỏ sụp xuống, vang lên một tiếng vang lớn. Điều này xảy ra ngay sau khi Phát Thanh Khủng Bố phát ra thông báo, ai nấy đều biết, nơi đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến cho nội dung cốt truyện phát sinh biến hóa.

Jack và hai người bạn của mình lập tức từ bỏ việc tiếp tục vây đánh Tô Bạch, ngược lại vội vàng chạy về phía chỗ căn nhà gỗ nhỏ.

Tô Bạch tiếp tục giống như một cái xác không hồn, không hề có mục đích gì, cứ thế du đãng trong núi, không khác nào một cô hồn dã quỷ, không tìm thấy được phương hướng về nhà, ánh mắt của hắn lạnh băng, lúc thì ngơ ngác, khi thì bàng hoàng.

Tô Bạch vừa bước qua dòng suối nhỏ, ở trước mặt hắn xuất hiện một bóng người, đối phương ném một gói thuốc và bật lửa về phía hắn, sau đó ngồi xuống tảng đá bên cạnh dòng suối.

Tô Bạch ngây ra một lúc, nhưng dần dần dần hơi thở cương thi trên người hắn bắt đầu rút đi, thân thể bắt đầu căng lên lên, mái tóc xơ xác trở nên mềm hơn, cuối cùng, cả người hắn khôi phục lại được bộ dáng vốn dĩ của mình.

Tô Bạch cúi người nhặt lấy gói thuốc và bật lửa, hắn ngồi xuống bên cạnh người kia, châm một điếu thuốc.

- Cậu không có gì làm, cho nên làm cương thi tuần tra núi?

Đối phương có chút buồn cười hỏi.

- Loại cảm giác điên cuồng không cần phải suy nghĩ này cũng không tồi.

Tô Bạch trả lời.

Đối phương vươn tay vỗ bả vai Tô Bạch rồi cười cười.

- Được rồi, đừng hút thuốc, hút máu tôi đi, có thể mang đến không ít chỗ tốt cho cậu. Nói không chừng uống máu của tôi còn có thể khiến sức mạnh Vampire của cậu tăng thêm một bậc, tôi cũng không cần phải luôn trông cậy vào cái cửa hàng kia. Haizz, coi như tôi xui xẻo đi, có lẽ, thực lực của những người khác cũng chưa có thay đổi gì lớn, chỉ là tâm lý đã bị thay đổi hoàn toàn, có khả năng lớn muốn giết bản thể thay thế của chính mình, nhưng mà, ai bảo bản thể của tôi lại đột nhiên làm loạn chứ?

- Chưa đến nỗi, chúng ta có thể đánh một trận.

Tô Bạch nói.

- Không cần thiết, quá rắc rối.

Người kia kiên trì nói.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hé miệng cắn vào cổ của đối phương.

Nhưng mà ngay lúc này, trên tay người kia bỗng xuất hiện một thanh đao, trên mặt đao có khắc trận pháp sơn bạc, đây là thứ có thể khắc chế và gây ra lực sát thương lớn cho Vampire.

“Phốc!”

Chương 80 Ai Ngốc Hơn Ai

Thanh đao đâm vào ngực Tô Bạch.

Lúc này, đối phương lớn tiếng cười:

- Đây là một ít nguyên vật liệu tôi mua được ở cửa hàng tiện lợi, sau đó mập mạp giúp tôi vẽ một trận pháp chuyên khắc chế Vampire, cậu xong đời rồi.

Răng nanh của Tô Bạch tiếp tục đâm vào cổ của đối phương, không phải là hút mà là gặm cắn, cổ người kia bị cắn đến mất một miếng thịt to, đồng thời ánh mắt của đối phương cũng tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

- Tôi biết, tôi sẽ không ngây thơ đến vậy, cho nên tôi sẽ nhai anh như nhai một người bình thường, tôi cũng không có ý định làm theo như anh nói, dùng trạng thái Vampire để đi hút máu anh.

Trong gió, làn da Tô Bạch nứt nẻ, một lần nữa lộ ra diện mạo vốn có của cương thi.

……

Tô Bạch tiếp tục ngồi bên bờ sông, trước mặt hắn đặt một chiếc đầu người, một chiếc đầu người giống hệt như hắn. Hình ảnh này khiến hắn cảm thấy rất độc đáo cũng rất quỷ dị, thậm chí Tô Bạch còn nghĩ lúc này hắn nên kiếm một thanh tre, đâm xuyên vào cái đầu người này, tiếp theo ngâm nó vào nước muối một chút, sau cùng đặt nó lên trên lửa và nướng lên.

Thế giới chuyện xưa đã xảy ra thay đổi, Tô Bạch cho rằng, không chỉ mình hắn có thêm một "bản sao" của chính hắn, có lẽ những người còn lại cũng "mưa móc cùng dính". Chỉ là

người bên hắn quá mức dứt khoát nhanh gọn, tốc độ cũng nhanh hơn kẻ khác một chút mà thôi.

Hút máu trong thân thể mình có thể khiến dòng máu Vampire của Tô Bạch thăng tiến thêm một bước, nhưng Tô Bạch không có làm như vậy, bởi vì hắn không có ngây thơ đến thế. Hắn tin tưởng bản thân mình, cũng hiểu rõ chính mình, thậm chí Tô Bạch còn có cảm giác, trước đó đối phương đã hạ độc dược gì đó. Nói chung, nếu như đặt mình vào vị trí của người kia, lấy chính tâm tư của mình để phân tích thì Tô Bạch thà tự sát chứ không để mình trở thành chất dinh dưỡng cho kẻ khác.

Tô Bạch khoanh hai tay trước ngực, hắn đột nhiên cảm thấy thời tiết xung quanh hơi lạnh, sau nửa đêm trong rừng rậm quả thật rất lạnh. Tô Bạch lấy một viên huyết châu từ trong chiếc hộp nhỏ ra, nuốt vào bụng, lúc này trong bụng hắn dâng lên một luồng cảm giác ấm áp.

Lấy thứ này để sưởi ấm cho bản thân có vẻ hơi xa xỉ một chút, nhưng mà lúc này Tô Bạch cũng lười tính toán những chuyện đó. Hắn đứng lên nhìn khắp bốn phía, bỗng nhiên, Tô Bạch sinh ra một cảm giác vô cùng bài xích với cảnh vật xung quanh.

Có lẽ chính hắn vẫn cảm thấy yêu thích những thế giới chuyện xưa quỷ dị liên quan đến vụ án, chứ không phải là một thế giới chuyện xưa theo hình thức mở rộng này.

Sự giết chóc thuần túy, trái lại khiến Tô Bạch mất đi cảm giác lúc đầu Phát Thanh Khủng Bố mang đến cho hắn, thiếu đi một loại mỹ cảm của chân chính khủng bố.

Hơn nữa, hiện tại mọi chuyện cứ mơ mơ hồ hồ rối thành một đống, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó giải thích.

Tô Bạch thu dọn những đồ vật xung quanh, sau đó từ từ cất bước đi tiếp, hắn đi rất chậm, giống như một lão già ở tuổi xế chiều vậy. Thế nhưng khi ở trong trạng thái này, khả năng phản ứng của Tô Bạch có thể được điều chỉnh đến mức vô cùng nhạy bén.

Ít nhất ngay hiện tại, Tô Bạch cũng không quá bận tâm đến ngoại hình và phong thái của mình có hăng hái hay không, có gọn gàng đẹp trai hay không.

Tuy cánh rừng này thật sự rất lớn, nhưng để nói rằng nó nhỏ cũng có lý do, cứ đi tới đi tới, Tô Bạch hoảng hốt phát hiện ra mình đã đi đến bên cạnh một dòng sông nhỏ.

Con sông nhỏ này nằm vắt ngang giữa rừng, đi về hướng Bắc theo sông nhỏ chính là vị trí của căn nhà gỗ nhỏ.

Lúc này, nước sông bốc lên một màn sương mù khó hiểu, mà dưới làn sương đang bao phủ, Tô Bạch nhìn thấy một đầu lều vải, bên trong lều có người, có ánh sáng, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa.

Bên ngoài lều cũng có người, là một người phụ nữ. Người phụ nữ kia ngồi xổm ở một nơi, ngực cô ta liên tục phập phồng, gương mặt tái nhợt, rõ ràng là cô ta đang bị thương.

Sự xuất hiện của Tô Bạch đã bị người phụ nữ kia bắt gặp, cô ta mở mắt nhìn về phía Tô Bạch.

Người phụ nữ này, Tô Bạch có chút ấn tượng, nhưng ấn tượng lại quá mức mơ hồ. Hắn chỉ nhớ ngày hôm qua, người phụ nữ này đột nhiên bị kéo vào trong nước, bạn bè của cô ta cho rằng, cô ta đã bỏ mình, cho nên điên cuồng tấn công đám người Tô Bạch.

Sophie nhìn Tô Bạch một lúc, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Tôi ngửi thấy được khí tức của cương thi, thậm chí còn có một chút hơi thở của Huyết tộc. Thật thú vị, trên người đồng thời có hai loại thể chất, làm sao anh ta làm được điều đó?

Bên trong lều truyền ra một giọng nói, giọng nói rất trẻ, là một giọng nữ.

Lúc này, mành lều vải bị xốc lên, bên trong bước ra một cô bé tóc đen, cô bé kia có khí chất xuất trần, mang theo một loại hơi thở tươi mát và thoát tục.

Một mái tóc đen dài xinh đẹp, quần áo màu xanh lá, trên cổ tay cổ chân đều đeo lục lạc màu bạc, mang đến cho người ta cảm giác nhanh nhẹn hoạt bát, hình như cô bé chỉ mới mười sáu, mười bảy.

- Xin chào, người kỳ quái.

Cô gái vẫy tay với Tô Bạch.

- Không đến ngồi với chúng tôi một chút sao?

Tô Bạch nhìn phía trước một chút, thấp thoáng bên trong lùm cây có hai cỗ thi thể. Một là của Sophie, một là của cô bé này. Có lẽ, cả hai cỗ thi thể này đều được phục chế lại, rất hiển nhiên bọn họ cũng tự giết chết thi thể phục chế chính mình.

Phát Thanh Khủng Bố đã vén lên tình tiết mới của nội dung cốt truyện, giống như căn bản không hề ảnh hưởng đến chuyện gì. Đối với một số người mà nói thì bản phục chế cũng chỉ là bản phục chế mà thôi, ngoại trừ tính cách của bọn họ hung tàn hơn một chút thì cũng không còn gì khác biệt với bản chính, nhưng dù sao giả chính là giả, cái này là một loại cảm giác, cũng chính là một loại tín niệm.

Tô Bạch chậm rãi bước về phía trước, cô bé kia nhìn Tô Bạch mỉm cười. Sau đó cô bé xoay người, lấy từ trong lều ra một ít đồ ăn nói với Tô Bạch.

- Anh có đói bụng không?

Đồ ăn cũng không phải là thực phẩm được mua ở cửa hàng tiện lợi mà là một ít thịt nướng, có lẽ vừa được nướng xong không lâu, trên bề mặt có một chút muối ăn, lúc này cũng chưa nguội hoàn toàn, vẫn còn tỏa ra mùi thơm mê người.

Nhìn thấy miếng thịt nướng này, Tô Bạch lại nghĩ đến đầu lâu của bản phục chế của chính mình, hắn khẽ xua tay, ra hiệu rằng hiện tại mình không cần đồ ăn, hoặc nói chính xác hơn, hiện tại Tô Bạch không cần loại đồ ăn này.

- Thật kỳ quái, lần này có 20 người tham dự, thế nhưng cuối cùng có thể tập trung đến đây, tập trung đến vị trí bên sông này chỉ có ba người chúng ta…

Chương 81 Luân Hồi

Cô gái xinh đẹp kia khẽ thè lưỡi một cái, nhìn Sophie có chút đắc ý nói.

- Hãy nhìn xem, chúng tôi có hai người phương Đông.

Sophie nhìn cô bé, có chút bất đắc dĩ mỉm cười. Vào lúc này, cô bé thế mà còn có suy nghĩ, bên nào nhân số nhiều hơn thì bên đó lợi hại hơn, tư duy của cô gái này thật làm cho người ta cảm thấy khó đỡ.

- Được rồi, anh không ăn đồ ăn, chứng minh bây giờ anh không hề có hứng thú với thức ăn của người bình thường, thế nhưng, tôi và Sophie vừa bị thương, tôi lại rất sợ đau, cho nên chúng tôi không thể để cho anh hút máu được, xin lỗi.

Cô gái xin lỗi rất chân thành, điều này khiến cho Tô Bạch có chút không biết làm sao. Trên người cô bé này mang theo một loại hơi thở vô cùng thuần túy, nhưng tuyệt đối không phải là một nhân vật có thể khinh thường.

- Chỉ còn lại 5 phút đồng hồ, lần thứ hai sắp bắt đầu rồi.

Cô gái hít sâu một hơi, gương mặt đầy vẻ chờ mong.

- Trò chơi này rất vui, đúng rồi, lần trước chỉ có tôi và Sophie chơi, anh không có đến, nhưng bây giờ anh lại đến nơi này, anh phát hiện ra manh mối gì rồi sao?

Tô Bạch không có trả lời, bởi vì hắn căn bản không thể nào trả lời, một người phụ nữ phương Tây giả chết, một cô bé phương Đông trước đây hắn chưa từng gặp qua, những chuyện bọn họ làm và nói tới, Tô Bạch chưa từng nghĩ đến.

- Anh có cảm thấy thế giới chuyện xưa lần này thật đơn giản, khô khan và không thú vị?

Cô bé chớp chớp đôi mắt long lanh ngập nước của mình nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu.

Quả đúng là như thế, lần này thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố giống như đã đánh mất đi đẳng cấp.

- Hắc hắc, đó là bởi vì trước đó anh không thật sự bước vào thế giới chuyện xưa, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ ba người chúng ta, thực ra, chưa ai chân chính bước vào trong thế giới chuyện xưa cả. Thế giới chuyện xưa này rất thú vị, rất đặc sắc, thật sự cho khiến người ta…. Muốn ngừng cũng không được.

Cô bé vừa dứt lời liền có một tầng ánh sáng tím nhàn nhạt bắt đầu bốc lên từ mặt sông trước mặt.

- Được rồi, qua sông thôi, lần sau tôi, Sophie và anh phải cẩn thận hơn một chút, đúng rồi, chúng ta đã có ba người, lần tới nhiều nhất chỉ có thể là ba người, nếu không sẽ không có cơ hội tiếp theo. Sức chứa tối đa của nó chỉ ba người mà thôi, cho nên nếu lần sau ở nơi này có nhiều người hơn, các người cũng biết nên làm gì rồi đó, đương nhiên tôi không hy vọng có lần sau, hy vọng có người tìm được ngọn nguồn của con sông này trước.

Cô bé vẫy bàn tay trắng như phấn của mình với Sophie, sau đó thoải mái bước vào trong nước sông, quanh thân cô bé bị mây tím bao lấy, đến cuối cùng cô bé không bước lên bờ mà trực tiếp biến mất.

Sophie nhìn thoáng qua Tô Bạch rồi đứng dậy, đi vào bên trong nước sông, sau đó cũng giống như cô bé kia, đi được nửa người liền biến mất.

Tô Bạch cũng bước đến bờ sông, con sông này có rất nhiều bí mật, trước đó chính hắn ở chỗ này đã nhìn thấy một đám xác chết hành tẩu theo một quy luật nhất định ở dưới đáy sông, có lẽ đó chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Ánh sáng tím đang bắt đầu dần dần tản đi, dường như nó sắp biến mất.

Tô Bạch không do dự nhiều, chậm rãi bước vào trong luồng ánh sáng đó, ngay sau đó hắn đột nhiên có cảm giác mình đã bước vào bên trong đáy sông, khung cảnh xung quanh giống như bỗng nhiên xảy ra thiên biến vạn hóa.

"Ong!"

Thân thể run lên, đầu óc lúc này cũng run lên.

[Tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến 1: Tìm được ngọn nguồn của con sông trong rừng. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ được khen thưởng: 500 điểm cốt truyện.]

Nhiệm vụ chính của Phát Thanh Khủng Bố rốt cuộc cũng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, thế nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo hắn đột nhiên cảm thấy được vị trí chính mình đang đứng có chút quen thuộc.

- Mẹ nó chứ, Phát Thanh Khủng Bố chỉ để lại cho ông đây 3 lá bùa, trên người tôi có tận 30 lá bùa, vậy mà chỉ để lại cho tôi có ba….

- Tôi cũng chỉ có ba cái phi tiêu.

Giọng nói của Mập mạp và Nhất Cố truyền đến bên tai Tô Bạch, cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cũng hiểu được lời nói lúc trước của cô bé kia, thật ra thế giới chuyện xưa này có chỗ thú vị của nó!

Tô Bạch lấy ra cái hộp nhỏ của mình, phát hiện vốn dĩ bên trong phải có bảy viên huyết châu màu đỏ, nay lại biến thành

năm viên, hai viên mà bản thân hắn đã ăn trước đó không hề hồi phục lại như cũ!

Nhắm mắt lại, Tô Bạch cảm nhận được bên trong cơ thể của mình, sức mạnh của Vampire và cương thi vẫn đang sôi sục, giữa chúng có thể tiến hành chuyển đổi. Những điều này không hề biến mất, những chuyện hắn trải qua trước đó hết thảy đều không hề biến mất.

Ngoại trừ chính mình, Sophie và cô bé kia thì Nhất Cố, Mập mạp và những người khác đều bị… thiết lập lại!

- Ồ, ở đây có một chiếc xe hơi này, hai người mau đến đây xem, trên xe còn có bản đồ, cái này có được xem như là gợi ý của nhiệm vụ nội dung cốt truyện không?

Mập mạp bước đến bên cạnh xe nói với hai người khác.

Bởi vì Tô Bạch mất một chút thời gian để kiểm tra lại cơ thể mình, cho nên người phát hiện xe và bản đồ trước đó là hắn, nay lại biến thành mập mạp.

Ba người cùng nhau lên xe, lần này mập mạp là người cầm lái, anh ta khởi động xe.

- Béo gia tôi cảm thấy thế giới chuyện xưa lần này thật không đơn giản, có cảm giác quen thuộc như trong mấy bộ phim kinh dị vậy. Vì vậy chúng ta phải cố gắng đoàn kết lại với nhau, tôi tin tưởng rằng chúng ta có thể sống sót.

Lúc này Nhất Cố khẽ gật đầu.

- Dù cho có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng phải đoàn kết với nhau, có lẽ cũng không phải vấn đề lớn gì, một câu thôi, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Sau đó là đến lượt Tô Bạch tỏ thái độ, Tô Bạch cười gật đầu, nói một chữ.

- Được.

……

- Này, phía trước có một cửa hàng tiện lợi, nhìn qua rất rách nát.

Lúc này mập mạp trực tiếp mở miệng nói.

- Mấy vị đại ca, tôi đi xuống mua một chút đồ, mua thêm chút bia và đồ ăn luôn. Chỗ cần đến trên bản đồ có ghi chú là khu nghỉ dưỡng Hilton, mặc dù chúng ta không đến đó để du lịch nhưng vẫn phải chuẩn bị một số thứ cần thiết.

- Tên mập chết tiệt này, anh cho là chúng ta đi nghỉ phép chắc? Đi xuống xem cửa hàng tiện lợi này có nhu yếu phẩm gì chúng ta cần không, ở đây, tôi vừa phát hiện có một cái ví tiền, bên trong không có giấy tờ gì nhưng có một ít đô la, đủ để mua đồ vật này nọ.

- Được rồi.

Mập mạp dừng xe trước cửa hàng tiện lợi, bước xuống.

Nhất Cố cũng xuống xe, thấy Tô Bạch vẫn còn ngồi trên xe không chịu xuống nên có chút buồn bực hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi phụ trách theo dõi tình hình bên ngoài.

- Nội dung cốt truyện vừa mới bắt đầu, làm sao có chuyện gì được.

Nhất Cố có chút không hiểu nhưng cũng không cố gắng gặng hỏi đến cùng, chỉ khẽ gật đầu nói:

- Được rồi, cậu ở ngoài này coi xe, tôi và mập mạp vào trong mua đồ.

Hai người Nhất Cố và mập mạp đi vào trong cửa hàng tiện lợi, Tô Bạch hơi cúi đầu, hắn đang tự hỏi bản thân mình nên làm gì, nên dựa theo tình hình lúc trước hay là nên bắt đầu làm

nhiệm vụ chủ tuyến 1. Trước mắt, manh mối trong tay Tô Bạch kỳ thật không nhiều, cô bé tóc đen kia, Tô Bạch cũng không biết thân phận của cô ta, lúc này Sophie vẫn còn đang ở bên cạnh bạn đồng hành của cô ta, có lẽ còn chưa chính thức tiến vào nhiệm vụ.

Tuy trên thực tế, sở dĩ lần này Tô Bạch ngồi lại trong xe mà không có lựa chọn xuống xe, vào cửa hàng tiện lợi như lúc trước là có nguyên nhân quan trọng.

Đó chính là tấm poster kia!

Chương 82 Bài Xích

Tô Bạch nhớ rõ cuộc nói chuyện khi đó của Nhất Cố và mập mạp, mập mạp hỏi Nhất Cố tại sao sau xe lại có dán một tấm poster, Nhất Cố trả lời nó quá xúi quẩy, xé nó đi.

Lúc này đây, trước khi lên xe Tô Bạch đã tự mình ra phía sau xe kiểm tra, không có một tấm poster nào.

Điều này có ý nghĩa, lần trước có người nhân lúc cả ba vào trong cửa hàng tiện lợi mua đồ, lén lút lại đây dán lên xe một tấm poster "Final Destination".

Tô Bạch không biết có phải đối phương vẫn luôn âm thầm theo dõi nơi này trong tối hay không, cũng không biết có phải là vì đối phương biết hắn không có đi vào cửa hàng tiện lợi, cho nên không đến dán poster nữa hay không. Nhưng vào lúc này, trong đầu Tô Bạch cũng không còn manh mối nào khác, hắn chỉ có thể hy vọng dựa vào những manh mối này, để tìm ra được manh mối mà bản thân hắn muốn biết.

Dù sao, nếu như nhiệm vụ chủ tuyến 1 đã đưa ra yêu cầu là đi tìm nguồn của dòng sông, như vậy hầu hết những manh mối trong thế giới chuyện xưa lần này có ảnh hưởng đến chính hắn và những thính giả khác, tám chín phần mười là có liên quan đến đầu nguồn dòng sông.

Tô Bạch cúi đầu, im lặng không lên tiếng, nhưng ý thức của hắn vẫn luôn đề cao cảnh giác.

Bỗng nhiên một âm thanh "toa toa" rất nhỏ truyền đến.

Tô Bạch lập tức đẩy cửa xe, chạy vòng ra sau.

Ngay lúc này, một chiếc phi đao theo đường vòng cung bay thẳng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch lập tức cúi đầu xuống, phi đao bay xẹt qua đỉnh đầu Tô Bạch, cắm thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, một bóng người từ trên xe nhảy xuống, chạy ngược theo một hướng khác.

Tô Bạch không chút do dự đuổi theo, không nhìn thấy rõ thân hình của đối phương, có lẽ người kia đã dùng thứ gì đó để che giấu mình, khiến cho người khác từ phía sau nhìn thấy rất mơ hồ, ngay cả là nam hay nữ đều không phân biệt được. Nhưng may mắn tốc độ của đối phương không quá nhanh. Trong quá trình rượt đuổi, Tô Bạch dần dần rút ngắn được khoảng cách của hắn và đối phương.

Hai người nhanh chóng chạy vào rừng. Cuối cùng, đối phương dường như nghĩ, mình cứ chạy thế này cũng không tránh né được Tô Bạch, cho nên dứt khoát quay người lại, giữa hai tay dần hiện lên hai vệt sáng lạnh lẽo, có lẽ người kia rút dao găm ra, thân hình lao ngược về phía Tô Bạch.

Cho đến bây giờ, Tô Bạch vẫn chưa xác nhận được rốt cuộc đối phương là thính giả hay là thổ dân trong khu rừng này. Thế nhưng, sau khi đối phương đến gần, Tô Bạch rốt cuộc hiểu ra mình gặp ai, hắn thở ra những tiếng hừ hừ, trong nháy mắt, thân thể hắn khô quắt lại, cả người nhanh chóng biến thành một cái xác khô. Sự chuyển đổi này diễn ra rất nhanh, gần như được thực hiện trong chớp mắt.

“Leng keng!”

“Leng keng!”

Hai chiếc dao găm cắt vào hai tay Tô Bạch phát ra tiếng vũ khí va chạm, bởi vì làn da bên ngoài của Tô Bạch đã ngưng

kết ra một lớp băng, chiếc dao găm của đối phương căn bản không thể cắt vào da Tô Bạch.

Lúc này, bàn tay và cổ tay Tô Bạch nhanh chóng di chuyển, nắm lấy chiếc dao găm của đối phương đảo ngược lại, sau đó dùng sức đẩy. Đối phương dường như không dám tiếp xúc với bàn tay lạnh như băng của Tô Bạch, trực tiếp buông tay ra, từ bỏ vũ khi của chính mình rồi lùi lại phía sau một bước.

Tô Bạch không tiếp tục đuổi theo, đối phương cũng không lựa chọn chạy trốn.

- Ha ha, biết tôi là ai không?

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, ngay sau đó thân mình mơ hồ của đối phương rốt cuộc cũng trở nên rõ ràng lên, là cô bé tóc dài kia, là cô gái đầu tiên qua sông.

- Dù không thể nhìn thấy được thân thể của cô, nhưng mùi hương trên người cô, tôi vẫn còn nhớ rõ.

Gương mặt của cô bé đỏ lên, xì với Tô Bạch một tiếng rồi nói:

- Tôi chỉ muốn đến tìm anh. Một lúc nữa, nội dung cốt truyện sẽ bắt đầu, bởi vì tôi còn thiếu trợ thủ, lần trước Sophie đã giúp tôi, nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chút vấn đề, rốt cuộc vẫn bị thất bại. Cho nên lần này tôi muốn đến tìm anh trước, sau đó mới tìm Sophie.

- Cô cố ý đến tìm tôi?

- Đúng vậy, tôi biết anh đang suy đoán vớ vẩn gì, lúc tôi vừa mới đến đã đụng phải thứ này.

Trong tay cô ta xuất hiện một tượng đá, tượng đá có hình dáng một ác ma rất xấu xí, trên tay tượng đá kia là một tấm

poster. Cô ta cười hai tiếng, đem tượng đá và cả cái poster kia ném cho Tô Bạch.

Tô Bạch đón lấy nó, bức tượng ác ma này được điêu khắc từ loại đá bình thường, có lẽ là đã có từ rất lâu nhưng vẫn có thể cảm nhận được năng lượng dao động bên trong tượng đá này. Ngay sau đó, Tô Bạch mở tấm poster trên tay ác ma ra, quả nhiên là poster tuyên truyền cho bộ phim "Final Destination ".

- Thật ra, ngay từ lúc bắt đầu đã có một lực lượng ngăn cản chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, hoặc có thể nói, có một lực lượng đang đấu sức cùng Phát Thanh Khủng Bố, tuy nhiên, đối phương chỉ vì tự bảo vệ mình, còn Phát Thanh Khủng Bố phỏng chừng chỉ vì muốn cho cái gọi là nội dung cốt truyện ngày càng đẹp mắt, ngày càng thú vị, cho nên mới thuận nước đẩy thuyền. Dù sao, ở trong thế giới chuyện xưa, tôi không cho rằng sẽ tồn tại loại năng lượng có thể chống lại Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch ném tượng đá xuống đất, đồng thời nhẹ nhàng xé nát poster, sau đó nói:

- Hiện tại, tôi sẽ đi với cô?

- Bây giờ, chúng ta chỉ còn lại khoảng thời gian trước khi mặt trời mọc, cho nên thời gian rất cấp bách.

- Tôi vẫn còn có hai người bạn đồng hành, nếu tôi cứ thế mà đi, hai người bọn họ sẽ cảm thấy bất thường.

- Chuyện này thì có vấn đề gì?

- Tôi cảm thấy sẽ có vấn đề.

- Bảo thủ, anh thật đúng là một người đàn ông cứng nhắc. Anh có biết lần tiếp theo, rất có thể sẽ có người nào đó đến bờ sông kia trước, sau đó qua sông, chiếm mất vị trí của anh.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó chính là, lần tiếp theo, anh sẽ cho rằng lúc này anh mới vừa bắt đầu, thế nhưng tôi sẽ không đến tìm anh, bởi vì mục tiêu của tôi đã thay đổi, đã hợp tác thành công cùng người khác rất nhiều lần, còn anh đã sớm trở thành quá khứ. Nhưng chính anh lại không hề hay biết, anh còn tưởng rằng chính mình thật sự phát hiện ra gì đó, còn cho rằng lần sau, lần sau, lần sau nữa, như anh lúc này đây. Anh vui mừng vì nghĩ rằng mình là người đầu tiên ăn được con cua nhưng thật ra anh đã sớm tụt lại phía sau. (ăn được con cua: làm liều đầu tiên mà được lợi)

Tô Bạch cười cười, không có trả lời mà chỉ yên lặng xoay người rời đi.

Cô gái kia đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của Tô Bạch, bĩu môi, hờn dỗi.

- ——

- A Bạch, cậu thật biết cách lười biếng.

Mập mạp mang hết đồ vật bỏ vào trong cốp xe phía sau, sau đó lên xe.

- Chẳng phải người tài giỏi như tôi nên nhàn hạ nhất sao?

- Được rồi, lên đường đi.

Nhất Cố mở miệng nói.

Mập mạp gật đầu, khởi động xe, tiếp tục dựa theo bản đồ, đi về phía trước.

Tô Bạch lẳng lặng ngồi tại chỗ, hút thuốc, thỉnh thoảng lại gõ tàn thuốc ra ngoài cửa sổ xe. Cho dù là mập mạp hay Nhất Cố, ai cũng không kể lại sự việc bất thường bên trong cửa hàng tiện lợi cho hắn, ví dụ như mười mấy người thanh niên

nam nữ phương Tây, ví dụ như ông chủ người da đen kỳ quái của cửa hàng.

Tô Bạch hiểu, đây là biểu hiện của sự bài xích hắn ra khỏi tiểu đoàn của hai người bọn họ. Điều cơ bản nhất chính là sự ăn ý ngầm của cả hai đối với việc không chia sẻ tin tức.

Chương 83 Trời Sắp Tối

Tới khu nghỉ dưỡng Hilton, mập mạp và Nhất Cố cùng nhau oán hận chuyện ngôi nhà gỗ rách nát này không hề phù hợp với cái tên, còn Tô Bạch chỉ yên lặng mang đồ vào trong nhà, sau đó giả bộ như đang sắp xếp đồ. Trên thực tế, lần trước, chỉ có mập mạp và Nhất Cố đi vào bên trong nhà gỗ, còn hắn lại đi ra ngoài bờ sông. Tô Bạch chắc chắn rằng chính mình đã bỏ lỡ điều gì đó, nếu không sau đó Nhất Cố và mập mạp sẽ không cố ý tách hắn ra, trong nháy mắt khi Phát Thanh Khủng Bố phát sinh bước ngoặt, căn nhà gỗ nhỏ này lập tức sụp đổ, đây tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Chờ sau khi mập mạp và Nhất Cố đều vào trong nhà, Tô Bạch đi tới một góc trong phòng khách, trong tay lặng lẽ cầm một cái gương soi đặt trên cửa sổ, một bên giả bộ xem phong cảnh bên ngoài, một bên vẫn luôn quan sát mập mạp và Nhất Cố.

Quả nhiên, sau khi mập mạp tiến vào liền lộ ra vẻ kinh ngạc, anh ta rõ ràng đã phát hiện ra điều gì, ngay sau đó anh ta liếc mắt nhìn thoáng qua Tô Bạch, thấy Tô Bạch đứng cách bọn họ rất xa, cho nên liền bước đến bên cạnh Nhất Cố, giả vờ khom lưng lấy bia rồi ghé vào tai Nhất Cố nói mấy câu.

Ánh mắt Nhất Cố nhất thời sáng lên, lập tức đứng dậy, như có như không nhìn thoáng qua chỗ Tô Bạch, sau đó lại nhìn vào trong phòng rồi gật đầu.

- Trời sắp tối.

Tô Bạch vẫn luôn đứng bên cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài mở miệng nói.

……

Ngọn lửa trong lò sưởi bốc lên hơi ấm, mập mạp đang nướng xúc xích, trong tay mỗi người đều đang cầm một lon bia, bầu không khí rất thoải mái và yên tĩnh. Nhưng thật ra, trong lòng mỗi người ở đây đều có chút tâm sự riêng, thậm chí có thể nói, từng người đều mang theo ý đồ xấu.

Một sự việc đã từng xảy ra một lần khiến người ta cảm thấy đó là điều hối tiếc và sai lầm nhất, nhưng một khi có cơ hội được trải qua thêm một lần nữa, có thêm thật nhiều thời gian và năng lực để làm lại, có thể sẽ nhìn ra nhiều điều khác nữa. Thật ra đây là một loại nhân tính chân thật và cũng là phản ứng tự nhiên nhất của con người.

Sau khi biết kết cục lại bắt đầu suy đoán quá trình, chuyện này thường là làm ít mà hiệu quả nhiều, chỉ là hiện tại trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên có chút buồn bực, không ngờ chính mình lại bị xa lánh như thế, Nhất Cố và mập mạp đã mấy lần liếc mắt đưa tình, mấy lần làm một chút hành động mờ ám, nhưng lại không hề nhắc đến việc cho hắn tham gia cùng, giống như một con mèo luôn suy nghĩ đến chuyện ăn mảnh vậy.

Thế nhưng, nếu đổi lại một cách suy nghĩ khác, thật ra, chẳng phải bản thân Tô Bạch cũng đang làm như thế sao?

Bản thân hắn rõ ràng đã biết được nhiệm vụ chủ tuyến 1, cũng biết được phương pháp chân chính để mở ra và đi vào thế giới chuyện xưa lần này, nhưng hắn vẫn phải ở đây giả ngu, tiếp tục giả vờ thành chính mình lúc trước, không nói cho Nhất Cố và mập mạp biết những chuyện này.

Có lẽ vì lúc trước Nhất Cố và mập mạp làm mùng một, cho nên bây giờ Tô Bạch làm mười lăm. Đương nhiên, nếu nói theo bản chất thì cả Tô Bạch, Nhất Cố và mập mạp đều là một loại người, chết người chứ không chịu mất mình (tử đạo hữu

bất tử bần đạo). Gặp một số chuyện có ích cho mình liền tích trữ để kiếm lợi, không muốn nói cho người khác biết.

Cảm thấy thời gian đã gần đến, Tô Bạch cầm lon bia đứng dậy đi tới cửa.

- Tôi đi ra bên ngoài quan sát một chút xem thế nào, hình như tôi nghe thấy có tiếng dã thú kêu to.

Mập mạp và Nhất Cố nghe thấy thế cũng đều gật đầu ra hiệu, nhưng cả hai đều không có đứng dậy.

Ngược lại là mập mạp có chút không đành lòng cho nên mở miệng nói:

- Đừng ra ngoài một mình, nguy hiểm lắm.

- Tôi không đi xa đâu, chỉ ra ngoài nhìn thôi.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, bờ sông bên cạnh nhà gỗ nhỏ vang lên tiếng nước động "phù phù", mập mạp và Nhất Cố lập tức đứng dậy, còn Tô Bạch thì trực tiếp đẩy cửa xông ra ngoài.

Bước nhanh đến bờ sông, Tô Bạch nhìn thấy một thi thể người nổi trên mặt nước, trên mặt người kia còn đeo kính, dưới ánh trăng sáng lóe lên một tia sáng rất nhỏ.

Lúc này, Tô Bạch không nói hai lời mà nhảy thẳng xuống sông.

Nhất Cố và mập mạp vừa đến sau một bước, bọn họ có chút mờ mịt, cảm thấy Tô Bạch đột nhiên trở nên bốc đồng và gan dạ như vậy, thật khiến cho người ta không kịp thích ứng.

Chỉ có Tô Bạch mới hiểu rõ, bản thân hắn không nắm giữ được nhiều manh mối, cho nên chỉ có thể thông qua đủ mọi cách tiến hành điều tra sâu hơn.

Sau khi nhảy xuống nước ,Tô Bạch nương theo đà nhảy, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với thi thể kia, vươn tay ra,

trực tiếp giữ lấy thi thể.

Thi thể run lên, ngay sau đó bắt đầu cử động. Giống như là thi thể của một đứa nhỏ chết đuối, cuối cùng cũng tìm được người cứu giúp mình, cho nên gắt gao quấn chặt lấy Tô Bạch, giống như bạch tuộc.

Đây là chuyện mà Tô Bạch không hề ngờ tới, hắn đã nghĩ ra rất nhiều loại phản ứng của đối phương nên có, là chạy trốn hay là phát động công kích với hắn, Tô Bạch đều đã nghĩ tới cách để ứng phó. Thế nhưng đối phương lại bày ra phương thức mặt dày mày dạn này, khiến cho Tô Bạch rơi vào tình thế không biết phải làm sao.

Thân thể bị quấn chặt, thi thể này trực tiếp lôi kéo Tô Bạch cùng nhau chìm xuống đáy sông.

Tô Bạch bắt đầu giãy giụa, nhưng trong thời gian ngắn, hắn không có cách nào thoát ra được. Ngay lúc này, hắn đã chìm dần xuống.

Dưới đáy sông có gì, Tô Bạch hiểu rất rõ, lần trước hắn chỉ ở trên mặt nước xa xôi nhìn thoáng qua, còn lần này, hắn gần như trực tiếp tiếp xúc ở khoảng cách bằng 0.

Sau khi cỗ thi thể kia kéo Tô Bạch xuống đáy sông liền buông lỏng hắn ra, sau đó rất nhiều thi thể từ xung quanh bắt đầu chủ động tới gần Tô Bạch, tốc độ không nhanh nhưng số lượng lại rất đông, bọn họ giống như một đám dã nhân đói khát lâu ngày, bỗng nhiên có đồ ăn rơi xuống, cho nên muốn chuẩn bị liên hoan một bữa.

Tô Bạch cân nhắc một chút về sự chênh lệch giữa bản thân và đám xác chết đông đảo xung quanh, hắn cảm thấy muốn mở một con đường máu đi ra ngoài là một chuyện rất khó khăn. Hơn nữa trên mặt nước hoàn toàn không có động tĩnh gì, hiển nhiên mập mạp và Nhất Cố không có lựa chọn nhảy

xuống cứu hắn. Điều này không phải nói lên hai người kia thật lòng muốn Tô Bạch đi chết, có thể chỉ là do ném chuột sợ vỡ bình. Có lẽ lúc này mập mạp và Nhất Cố cũng đã phát hiện ra một màn kinh dị dưới đáy sông.

Chẳng qua, Tô Bạch không phải không có biện pháp nào, lúc này đây, thân thể của hắn trở nên khô quắt vào, hơi thở trên người hắn cũng bắt đầu biến thành "dơ bẩn" "ghê tởm" "tội lỗi", Tô Bạch hóa thành cương thi.

Ban đầu tất cả những xác chết đều xao động, nhưng vào lúc này lập tức yên tĩnh trở lại, sau đó bọn họ nhanh chóng dựa theo đội ngũ lúc trước, một lần nữa đứng vào vị trí cũ, gần như vô cùng vô tận, tiếp tục đi về phía trước.

Tô Bạch nhìn bốn phía, ở đây có đủ loại xác chết, phần lớn đều ăn mặc theo kiểu người hiện đại, có trời mới biết bọn họ đi vào con sông này bằng cách nào, thế nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng đã coi Tô Bạch là đồng loại của mình, cho nên không có quá nhiều hứng thú đối với hắn. Tô Bạch đi theo những xác chết xung quanh mình, đi lại dưới đáy sông.

Chương 84 Nhắc Nhở Tử Vong

Nhiệm vụ chủ tuyến 1 là tìm kiếm ngọn nguồn của dòng sông, nhưng tất nhiên thính giả không phải chỉ cần tìm thấy điểm bắt đầu của dòng sông này là được. Ngọn nguồn này là một tính từ, ý nghĩa giống như phải tìm ra nguyên nhân khiến dòng sông này trở nên quỷ dị!

Trên mặt nước có ánh sáng từ đèn pin rọi xuống, khi Tô Bạch ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một con thuyền gỗ, có lẽ mập mạp và Nhất Cố đang ở trên thuyền.

Ngay lúc này, một số ít xác chết ở gần đó, dường như bị thứ gì đó kích thích, bắt đầu chủ động nổi lên, giống như đang chuẩn bị công kích vào chiếc thuyền kia.

Dưới sự va chạm của mấy xác chết, chẳng mấy chốc thuyền gỗ đã bắt đầu không ổn định. Bên trên, mập mạp và Nhất Cố nhanh chóng lùi lại, tốc độ của thuyền gỗ đột nhiên tăng vọt, điều này chắc chắn không phải là do hai người kia chèo nhanh lên, có lẽ là do Nhất Cố đang vận dụng ý niệm lực của mình để điều khiển thuyền.

Dường như mập mạp và Nhất Cố đã từ bỏ tìm kiếm Tô Bạch, hoặc nói đúng hơn là từ bỏ chuyện tìm hiểu con sông này. Bởi vì chuyện ở bên trong nhà gỗ mới chính là điều khiến cho hai người bọn họ để tâm nhiều hơn.

Đối với việc này, thật ra Tô Bạch không có cảm giác gì đặc biệt, hắn tiếp tục đi theo đám xác chết, bởi vì Tô Bạch đột

nhiên nghĩ tới một vấn đề. Mục tiêu của đám xác chết này, có phải là ngọn nguồn của dòng sông hay không?

Hắn không cần dùng phương pháp gì cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1?

Ngơ ngơ ngác ngác đi lên, Tô Bạch cảm nhận được thân thể của mình mệt mỏi. Trên thực tế, trong trạng thái cương thi này, Tô Bạch không thể chống đỡ nổi trong thời gian dài, may mắn không cần phải chiến đấu, cho nên sức lực tiêu hao cũng không quá lớn, hắn tạm thời vẫn có thể cắn răng chịu đựng.

Đã đi được một quãng đường rất xa, ngay lúc này, trên mặt nước bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Đó là một người phụ nữ đang giặt quần áo, cô ta đã hấp dẫn lực chú ý của đám xác chết bên dưới. Người phụ nữ này còn đang nói chuyện, chỉ là khoảng cách quá xa, hơn nữa lại cách một mặt nước, cho nên Tô Bạch không thể nghe được rõ ràng.

Nhưng xung quanh đã có hai xác chết bắt đầu nổi lên, dường như bọn chúng đang chuẩn bị đi săn.

Con sông này, thật đúng là tràn ngập nguy hiểm!

"Phù phù"

Người phụ nữ kia bị một xác chết bóp lấy cổ, lôi xuống dưới nước, ngay sau đó bắt đầu nhanh chóng chìm xuống, những xác chết xung quanh nghe tin cũng lập tức hành động. Thế nhưng rất nhanh, trong tay người phụ nữ kia xuất hiện một cái lục lạc màu tím, tiếng lục lạc thanh thúy vang lên, cho dù ở dưới đáy nước, nhưng vẫn không có chút trầm đục nào.

Trong nháy mắt này, những xác chết xung quanh biến thành những đứa trẻ ngoan ngoãn, một lần nữa quay về vị trí.

Sophie chậm rãi chìm xuống, chỉ cách Tô Bạch một đoạn.

Cô ta dường như không phát hiện ra Tô Bạch, bởi vì bộ dạng hiện tại của hắn đứng cùng với đám xác chết dày đặc này, thật đúng là khiến cho người ta hoa mắt, rất khó tìm ra được một người trong chỗ này.

Sau khi có thêm một người gia nhập vào đội ngũ, đám xác chết lại tiếp tục di chuyển.

Không bao lâu sau, phía trước rốt cuộc phát sinh biến hóa, một động tối xuất hiện dưới đáy sông, tất cả đám xác chết đi phía trước đều chuyển hướng sang bên cạnh động tối, quay về đường cũ.

Sophie dừng bước trước động, dường như cô ta đang do dự, không biết có nên đi vào hay không, cuối cùng, cô ta giống như lấy hết dũng khí, trực tiếp đi vào bên trong động tối.

Dĩ nhiên Tô Bạch sẽ không đi theo đám xác chết quay về con đường cũ, chẳng lẽ hắn cực khổ lâu như vậy chỉ để tản bộ dưới đáy sông với đám xác chết kia thôi sao?

Thế nhưng ngay khi Tô Bạch còn chưa tách ra khỏi đội ngũ, Sophie bỗng nhiên từ trong động tối lùi ra, vẻ mặt không thể tin nổi, ở trên ngực của cô ta xuất hiện một miệng vết thương lớn, vết thương khá sâu, gần như là xuyên thẳng qua cơ thể cô ta. Màu đỏ tươi của máu trôi nổi trong làn nước, lộ ra một vẻ đẹp độc đáo, đương nhiên, vẻ đẹp này đại diện cho tử vong!

Mắt Tô Bạch bỗng nhiên trợn to, hắn biết, Sophie thay hắn giẫm vào mìn, rốt cuộc trong động tối kia có cái gì!

Tất cả xác chết đều quay đầu trở lại đường cũ, chỉ có Tô Bạch còn đứng yên tại chỗ. Sắc mặt Sophie trắng bệch như giấy, lúc này đồng tử gần như tan rã của cô ta dừng trên người Tô Bạch, Sophie nhìn về phía hắn, vươn bàn tay ra, đầu tiên là giơ ba ngón tay, sau đó là hai ngón tay, sau cùng cô ta tháo cái

lục lạc đang quấn trên cổ tay mình ra, ném cho Tô Bạch. Ngón trỏ của cô ta chỉ vào chính mình, vẻ mặt cầu xin, cuối cùng, đồng tử cô hoàn toàn tan rã, sau đó thân thể chậm rãi trôi nổi theo dòng nước.

Chính là,

Đã chết hoàn toàn.

……

Ánh mắt Tô Bạch dần chăm chú lại, sau khi được Sophie nhắc nhở xong, hắn không có chọn cách rời đi sau khi chứng kiến cái chết kinh hoàng của cô ta, ngược lại càng thêm kiên định. Hắn đẩy nhanh tốc độ, mang theo khí thế không chùn bước khi làm việc nghĩa mà trực tiếp bơi vào trong động tối kia.

Có thể nói Tô Bạch lỗ mãng, hoặc cũng có thể nó hiện tại Tô Bạch đang ở trong trạng thái cương khi, cho nên tính cách cực đoan được giải phóng ra rất nhiều, thế nhưng ít nhất ngay lúc này, Tô Bạch biết bản thân mình thật sự muốn làm gì.

Rất nhiều gút mắt, rất nhiều người lừa ta gạt, rất nhiều bí mật, bao gồm cả một màn lúc trước, khắp nơi đều tràn ngập hết bí ẩn này đến bí ẩn khác.

Tô Bạch không chọn cách chậm rãi kéo tơ lột kén (chậm rãi đi thăm dò), từ từ phân tích hết tất cả mọi chuyện, bởi vì công việc này thật sự quá lớn, lớn đến mức ngay cả bản thân Tô Bạch đều có chút tuyệt vọng. Ở trong thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà thôi, vì vậy, ở một mức độ nhất định mà nói, hắn có thể không quan tâm gì mà làm liều một chút, cái giá lớn nhất phải trả cũng chỉ là cái chết mà thôi. Thế nhưng, cẩn thận từng li từng tí cũng không chắc có thể an toàn sống sót, dù thế nào đi nữa thì cái chết vẫn chiếm tỷ lệ rất lớn, rốt cuộc thì đây cũng là nhiệm vụ của 20

người, xưa nay vẫn luôn được biết đến với danh có số người bỏ mạng cao.

Lúc trước, Tô Bạch có từng nói qua với mập mạp và Nhất Cố: Tôi không tin, khi chúng ta gặp phải cảnh báo nguy hiểm liền xông thẳng về phía trước, đến cuối cùng, tất cả chúng ta đều bị giết chế.

Tô Bạch nói vậy và cũng làm như vậy, khi sức mạnh hiện tại của bản thân không thể phá tan tất cả sương mù, vậy chỉ còn cách nhảy luôn vào trong sương mù thôi.

Lục lạc màu tím trôi đến trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch cũng chỉ im lặng vươn tay cầm lấy nó.

Trước khi Sophie chết đã có nhắc nhở, Tô Bạch không thể không cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ là cô ta muốn truyền rất nhiều tin tức cho hắn. Nhưng mà phương pháp đơn giản và trực tiếp nhất lúc này, chính là tự hắn đi xem xét một chút, ngay cả khi điều đó rất nguy hiểm, nhưng bên trong thế giới chuyện xưa, nếu không dám đương đầu với nguy hiểm thì làm sao có thể lấy được tin tức hữu dụng, chứ đừng nói đến là hoàn thành được nhiệm vụ.

Thông Báo: Độc giả Songthangsang có mở 1 event nhỏ cho bộ truyện, mọi người có thể xem qua phần bình luận ở truyện để biết thêm chi tiết. Event này chỉ có duy nhất 1 người trúng và kéo dài 14/9/2019

Chương 85 Pháp Trượng

Thế nhưng, đúng lúc thân thể Tô Bạch vừa bước vào bên trong động tối kia thì có một dòng nước chảy ngược đáng sợ cuốn đến, dòng nước chảy ngược này không chút báo trước mà trực tiếp cuốn lấy Tô Bạch lùi ra ngoài, ngay cả cơ thể của Sophie cũng bị cuốn lùi ra.

Điều này chứng minh, lần này đã có ai đó vào được, cho nên nó đã kết thúc.

"Phù!"

Trong tình cảnh bất đắc dĩ này, Tô Bạch chỉ có thể lựa chọn cách nhanh chóng nổi lên, bởi vì dòng nước ngầm bên trong động tối kia phun ra ngày càng mạnh hơn, rất có thể sẽ khuấy động đến dòng chảy và tốc độ chảy của cả dòng sông.

Sau khi nổi lên mặt nước, Tô Bạch thuận tay bắt được thứ gì đó bên bờ sông, chờ đến khi Tô Bạch nhìn ra thứ hắn nắm được là cái gì, hắn liền im lặng cúi đầu cười cười, hắn thế mà lại nắm được vào bến thuyền bên cạnh căn nhà gỗ nhỏ kia.

Một giả thuyết được lập ra trong đầu Tô Bạch, điều này có nghĩa là có một sức mạnh nào đó ngầm kiểm soát mọi thứ, lực lượng này khiến cho hắn không thể đi chệch khỏi quỹ đạo đã được nội dung cốt truyện thiết lập sẵn. Nói ngắn gọn hơn chính là: Tất cả mọi người bên trong thế giới chuyện xưa này phải hoạt động trong phạm vi của chuyện xưa, không được thoát ra khỏi "phạm vi quan sát chủ yếu".

Thế nhưng, loại cảm giác này thật khiến cho Tô Bạch không thoải mái, giống như bị người khác bóp cổ kéo đi vậy. Ngay cả khi bạn muốn đấu tranh tìm đường sống thì bạn vẫn

phải bước theo con đường cũ của những người khác để đi tới đích.

Tô Bạch quấn chiếc lục lạc màu tím lên cổ tay mình, hắn không biết phải sử dụng nó như thế nào. Mặc dù hắn biết Sophie đưa cái này cho mình, lại lộ ra vẻ mặt khẩn cầu, chắc chắn nó có ngụ ý gì đó, nhưng Tô Bạch lại không muốn phí đầu óc đi suy nghĩ chuyện đó, sự thật trước mắt đã chứng minh, trong thế giới chuyện xưa, một khi đã xuất hiện quan hệ về lợi ích thì rất nhiều thứ khác sẽ trở nên không còn quan trọng nữa. Mập mạp và Nhất Cố chính là ví dụ tốt nhất, hắn thậm chí vẫn không rõ lắm, hắn không biết Sophie thật sự muốn để lại tin tức cho hắn hay là muốn lừa hắn.

Thế nhưng nhập gia tùy tục (Sống ở đâu thì theo phong tục ở đó), Tô Bạch trèo lên bờ, cả người ướt sũng đi về hướng căn nhà gỗ nhỏ.

Cánh cửa của ngôi nhà gỗ đóng chặt, hơn nữa lại là khóa từ bên trong. Tô Bạch đứng trước cửa ra vào, bên trong không hề có động tĩnh gì, ngay sau đó Tô Bạch liền dứt khoát nhấc chân đạp mạnh lên trên cánh cửa, cánh cửa trực tiếp bị Tô Bạch đá văng ra.

Trong phòng khách không một bóng người, lửa trong lò sưởi cũng đã tắt hoàn toàn, bên trong còn lộ ra một cái cửa đường hầm đen sì.

Tô Bạch khui một lon bia uống một hớp, sau đó hắn khom lưng, cầm luôn lon bia đi vào bên trong đường hầm kia.

Thông đạo rất dài, cũng rất quanh co, nhưng đường lối của đường hầm này đã được phác họa trong đầu Tô Bạch, có lẽ vẫn phải đi xuống sâu hơn nữa.

Chờ đến khi ra khỏi đường hầm, Tô Bạch thấy nơi này đèn đuốc sáng trưng, mấy cái đèn đó cũng không phải đèn trường

minh, nhìn qua có vẻ được thắp lên chưa lâu, có lẽ là vì không khí bên ngoài thổi vào đã khiến những ngọn đèn dầu này cháy lên.

Ở phía trước, không gian tương tự như ở sảnh chính, nhưng đồ đạc bày biện lại rất đơn giản, chỉ có mỗi một bức tượng thần, bức tượng này cũng không giống như bức tượng của một vị thần cho lắm, nhìn qua thấy giống với bức tượng của một pháp sư độc ác hơn , trên đôi tay của vị pháp sư kia cầm hai thanh pháp trượng.

Lúc này, mập mạp và Nhất Cố, hai người đều đặt tay lên hai thanh pháp trượng kia, hiển nhiên, hai người này đang định lấy xuống.

Tô Bạch không vội vã đến gần, cũng không chủ động bước đến chào một tiếng, hắn chỉ im lặng đứng ở vị trí chuyển tiếp của đường hầm và sảnh chính, giấu đi hơi thở của mình.

Tô Bạch biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hắn lựa chọn đứng ở vị trí này, hắn nhìn thấy kiến trúc dưới lòng đất khá là vững chắc, cho dù có xảy ra sạt lở nghiêm trọng, vị trí hắn đứng cũng không chịu nhiều ảnh hưởng.

Bên trong truyền ra đối thoại của Nhất Cố và mập mạp, trong cuộc đối thoại có nhắc đến tên Tô Bạch, nhưng rõ ràng hai người rất hài lòng với quyết định không gọi Tô Bạch xuống dưới đây cùng, bởi vì nơi này căn bản chỉ có hai thanh pháp trượng, nếu là ba người thì làm sao chia?

Lúc này, âm thanh của Phát Thanh Khủng Bố vang lên trong đầu mọi người, tuyên bố….. Khúc dạo đầu của nỗi kinh hoàng vừa mới bắt đầu!

Ngay sau đó, trong nháy mắt, bức tượng pháp sư kia liền hóa thành tro bụi bay đi, lúc này toàn bộ kiến trúc dưới lòng đất hoàn toàn sụp đổ.

Tô Bạch ngẩng đầu, một bên chăm chú nhìn vào sự thay đổi kết cấu phía trên đầu, một bên không ngừng dán lưng vào tường, điều chỉnh lại vị trí đứng của bản thân. Lúc này, Tô Bạch thậm chí còn nghĩ đến việc sẽ châm một điếu thuốc, chỉ là quần áo hắn đều ướt sũng nước, thuốc lá trong túi cũng ướt theo.

Lần tới, nếu còn có cơ hội thì hắn nhất định sẽ để thuốc lá lại trong phòng khách chứ không mang đi.

Ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy, đây không phải là lần cuối cùng, dù sao thì chặng đường tìm được ngọn nguồn dòng sông của hắn vẫn còn rất dài.

Cuối cùng vụ sụt lún cũng dừng lại, ngôi nhà phía trên đã sụp đổ, phía dưới là một mớ lộn xộn. Nhưng thông qua khe hở của vách đá vẫn còn đủ để thấy được ánh trăng, rõ ràng là sau khi ngôi nhà phía trên bị sập thì kiến trúc bên dưới đường hầm này đã lộ ra ngoài.

Tô Bạch đẩy một phiến đá trên đỉnh đầu mình, sau đó từ dưới leo ra.

Dựa theo phương hướng trong trí nhớ, hắn bắt đầu đi đến vị trí ban đầu của bức tượng điêu khắc.

Lúc này không có bất ngờ gì xảy ra nữa, một đám bản phục chế đã hoạt động, họ đã bắt đầu tham gia vào nội dung cốt truyện, hơn nữa cũng đã chuẩn bị cho quá trình giết chết và thay thế. Tô Bạch không biết sự sắp xếp này có ý nghĩa gì, bởi vì người bị bản phục chế giết chết, hình như trong lần thiết lập lại tiếp theo, họ vẫn là chính họ, chứ không phải là bản phục chế nữa.

Thế nhưng Phát Thanh Khủng Bố sẽ không làm ra điều thừa thãi, có lẽ nó cũng có thâm ý riêng của chính mình, chỉ là hiện tại Tô Bạch không có cách nào để nhìn thấu mà thôi.

“Phù phù…..”

Mập mạp đẩy tảng đá đang đè trên người mình ra, nhưng lúc này hai chân anh ta cũng bị đè nát, gần như là dị dạng. Tuy nói bản lĩnh của mập mạp không tồi, nhưng dù sao anh ta cũng đi trên con đường đạo sĩ, đối mặt với loại cục diện này, năng lực của anh ta liền có chút không có đất dụng võ.

Nhìn thấy Tô Bạch đi tới, trên mặt mập mạp lộ ra vẻ ngạc nhiên xen lẫn với vui mừng, lập tức đưa bàn tay lấy ra một thanh pháp trượng đưa cho Tô Bạch.

- A Bạch, cậu mau đến đây cầm lấy thứ này, tôi vừa mới lấy được thứ này ra thì bị đè xuống, cậu nhanh đến giúp một tay, kéo tôi ra ngoài.

Thức thời, biết thay đổi linh hoạt, ở phương diện làm người và hành sự, mập mạp đã gần như đạt đến cảnh giới một giọt nước cũng không lọt.

Tô Bạch mỉm cười đi tới, cầm lấy pháp trượng từ trong tay anh ta, lúc này trong ánh mắt mập mạp lóe lên một tia đau lòng, rất nhanh liền biến mất.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, bắt đầu giúp mập mạp đẩy tảng đá đang đè trên đùi anh ta ra.

Lúc này, ở sau lưng Tô Bạch, một tảng đá bỗng nhiên khẽ động, sau đó bay lên, đập thẳng vào sau gáy Tô Bạch….

Chương 86 Giết

"Bịch!"

Dường như Tô Bạch đã sớm đoán được chuyện này, hắn xoay người một cái, bàn tay đỡ được tảng đá kia, máu tươi chảy ra đầm đìa nhưng sắc mặt của Tô Bạch vẫn không chút thay đổi, trên mặt hắn vẫn là nụ cười.

Miệng mập mạp hơi ngập ngừng một chút, sau đó có chút oán giận nhìn về hướng bên kia, làm gì thế, cần gì phải đoạt tuyệt quan hệ với gia hỏa này?

Hơn nữa, nói ra tay là lập tức ra tay, thế mà lại không giết chết hắn được.

Tô Bạch cũng không vội đẩy tảng đá ra cho mập mạp, hắn đi tới một bên khác, hắn dùng pháp trượng đẩy mấy cục đá vụn ra, phía dưới lập tức lộ ra mặt của Nhất Cố. Cả người Nhất Cố dường như đều bị đè dưới một tảng đá lớn, dưới tình trạng bị thương nghiêm trọng thế này, Nhất Cố cũng không có cách nào để tự cứu được mình. Lúc Tô Bạch tới, Nhất Cố vẫn mang theo chút lo lắng, thế nhưng ngay khi anh ta phát hiện ra Tô Bạch vô cùng bình tĩnh cầm lấy pháp trượng từ trong tay mập mạp, thì trên mặt lập tức lộ ra sát ý.

Cậu cứ như vậy mà cầm lấy pháp trượng của mập mạp?

Vậy tôi thì sao?

Chắc chắn là cậu cũng muốn lấy nó, tôi sẽ không để cậu lấy nó đi đâu!

Nhưng lúc này, Tô Bạch đang đứng bên cạnh Nhất Cố, trên mặt Nhất Cố hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Làm tôi sợ chết khiếp, A Bạch, thì ra là cậu. Tôi còn tưởng rằng có thứ gì đó đang đến đây, thật ngại quá, cậu mau giúp tôi và mập mạp ra khỏi đây đi, bị đè như vậy thật sự rất khó chịu.

- Được.

Tô Bạch nói.

Sau đó Tô Bạch vung pháp trượng lên rồi đập thẳng xuống.

"Bịch!"

Đầu của Nhất Cố trực tiếp bị Tô Bạch đập nát bét, thậm chí một vũng máu tươi và óc còn văng lên trên người mập mạp, miệng mập mạp

……..

Tô Bạch ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve gương mặt của Nhất Cố đã bị hắn đập nát hoàn toàn, hỗn hợp sền sệt của não và óc dính lên bàn tay trắng nõn của hắn, Tô Bạch nâng tay lên, đặt ở trên chóp mũi, ngửi ngửi.

Mập mạp ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, hô hấp của anh ta dần dần trở nên dồn dập hơn, anh ta đột nhiên cảm thấy Tô Bạch trước mắt này có chút xa lạ.

Đây chính là vị thiếu gia trước giờ làm việc vẫn mang thái độ hờ hững, không nóng không lạnh sao?

Tô Bạch không có ăn óc và máu tươi kia, hắn chỉ lắc lắc tay cho mấy thứ dơ bẩn trong tay rơi xuống hết, sau đó lại duỗi tay vào khe hở bên cạnh thi thể của Nhất Cố, tìm tòi một chút rồi lấy ra thanh pháp trượng khác.

Hai thanh pháp trượng đều nằm trong tay Tô Bạch, một cây màu xanh đậm, một cây màu xanh lam, điều rất đơn giản. Nhưng khi cầm trong tay lại có thể cảm nhận được nhịp đập

chung của hai thanh pháp trượng này, đây rõ ràng không phải là vật bình thường.

Cuối cùng, ánh mắt Tô Bạch dừng lại trên người mập mạp.

Rõ ràng là Tô Bạch đang do dự.

Mập mạp có thể nhìn ra được Tô Bạch đang do dự, lúc này anh ta không dám thở mạnh.

Đúng lúc này, Tô Bạch ngẩng đầu nhìn sắc trời, không còn bao lâu nữa sẽ đến lúc mặt trời mọc.

Mình vẫn còn chuyện cần phải làm.

- Tôi sẽ không giết anh.

Tô Bạch nói.

Mập mạp dùng sức gật đầu.

- Anh tự mà giải quyết cho tốt đi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đứng dậy và rời đi, thân thể hắn nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

Trên mặt mập mạp chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh, anh ta vươn tay lau đi, sau đó cố gắng dùng sức lực của mình chậm rãi nhích hai chân ra khỏi tảng đá đang đè nặng lên người mình, Lúc này, hai đùi của anh ta đã máu me be bét, thậm có còn lộ ra cả xương trắng.

Cuối cùng sau khi trải qua mười lăm phút giãy dụa trong đau đớn, mập mạp cũng đã rút được hai chân mình ra, nhưng hiện tại hai chân của anh ta đã không thể dùng được nữa, mập mạp chỉ có thể di chuyển dựa vào đôi bàn tay.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, một giọng nói khoa trương bỗng phát ra từ sau lưng anh ta, mập mạp xoay đầu, đôi mắt anh ta bỗng nhiên trợn trừng lên.

Bởi vì,

Anh ta nhìn thấy một người giống mình như đúc, đối phương mang theo sát ý nhìn chằm chằm anh ta.

…….

Sau đi tiến vào trong rừng, Tô Bạch bắt đầu di chuyển nhanh hơn, hai thanh pháp trượng được hắn dùng dây mây buộc lại trên lưng mình. Hắn phải nhanh chóng chạy đến nơi đó, tiến vào thiết lập tiếp theo.

Theo lý mà nói, lúc này đây Sophie đã không còn có thể đến được, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, có lẽ cô bé tóc đen kia đang ở đó, cộng thêm chính hắn, tổng cộng có hai người, thế nhưng không thể loại trừ khả năng sẽ có người nào khác đến được nơi đó.

Dù sao, lần trước hắn tự mình đến được nơi đó cũng là nhờ vào may mắn, đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất chính là do sâu trong lòng hắn đã sinh ra nghi ngờ với thế giới chuyện xưa này, cho nên mới ma xui quỷ khiến đến được nơi đó. Dĩ nhiên vẫn còn có rất nhiều điều kiện tiên quyết khác, trước đó hắn không thể chết, cũng không thể không vượt qua được cửa ải của bản sao.

Lúc Tô Bạch chạy đến, hắn phát hiện ra, cách hắn 50 mét có một khu vực song song, phía bên kia cũng có một bóng người đang chạy nhanh giống hệt như hắn.

Tô Bạch dừng lại, đối phương cũng dừng lại.

Giống bản thân như đúc, nhưng lần này lại không giống với lần trước. Khí tức của đối phương cực kì Âu Mỹám, giống như luôn lởn vởn giữa hai người.

Tô Bạch nhìn đối phương, đối phương cũng nhìn lại Tô Bạch.

Hai người cứ vậy mà nhìn nhau.

- Tôi đang vội.

Tô Bạch nói.

- Tôi biết.

Đối phương trả lời, hiển nhiên, đối phương biết rất nhiều chuyện, mỗi một lần thiết lập lại cũng là một lần bản sao này được làm mới thêm.

- Vậy đến đây đi!

Tô Bạch nhanh chóng nhảy vọt qua, vào lúc này, cơ thể của bản sao cũng nhanh chóng biến hóa, trở nên vô cùng gầy gò, cả thân người gầy đến mức giống như biến thành da bọc xương, bên trong hai tròng mắt như đang cháy lên hai ngọn lửa âm u.

Trong khi lao tới, Tô Bạch để lộ ra hai chiếc răng nanh trong miệng, đôi mắt cũng trở nên sâu thẳm và quỷ dị, thân thể hắn dần trở nên nhẹ hơn.

"Bịch!"

Móng tay của Tô Bach đâm phập vào lồng ngực của bản sao, sau đó lập tức rút ra, tránh cho việc ngón tay mình bị tê cóng do băng lạnh trên người bản sao, lúc này trên ngực của đối phương vẫn còn lưu lại mấy dấu tay.

Bản sao phát ra mấy tiếng gào thét, hai tay hắn ta vung lên, bất ngờ lấy Tô Bạch làm tâm, ngưng tụ lên một vòng tròn băng bao bọc xung quanh Tô Bạch, đồng thời hai cánh tay khô gầy của hắn ta cũng đánh về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhanh chóng lùi lại tránh đi bàn tay đang đánh tới, nhưng ngay lúc lùi về được một khoảng cách nhất định, thắt lưng Tô Bạch dùng sức khiến cả người hắn xoay vòng tại chỗ, nghiêng về sau, vung chân đá mạnh vào bụng đối phương.

Bản sao bị chấn động lùi về sau mấy bước, đụng vào một thân cây, làm cho thân cây rung lên.

Hai lần giao đấu, Tô Bạch đều chiếm thế thượng phong, tuy thương tích trên người bản sao cũng không nghiêm trọng, nhưng khi đối mặt với bản chính lại rơi vào tình thế bị đàn áp, hiển nhiên hắn ta không thể chấp nhận được chuyện này. Có lẽ hắn ta xem Tô Bạch và chính mình giống hệt nhau, thậm chí trong tính cách của hắn còn ẩn chứa nhiều tàn nhẫn hơn cả Tô Bạch, cho nên hắn ta mới tin tưởng mình có thể đánh thắng được Tô Bạch, ít nhất khi giao đấu vẫn có thể ngang tài ngang sức. Nhưng sau hai trận giao đấu, hắn ta lại bị Tô Bạch áp chế vững vàng, nếu như vậy, sự tồn tại của hắn ta còn có ý nghĩa gì?

Chương 87 Bản Sao

Một bản sao không thể thay thế được bản chính thì sự tồn tại của nó còn có ý nghĩa gì nữa?

Có lẽ bản sao của Tô Bạch cảm thấy được khi Tô Bạch ở trạng thái Vampire thì tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều, cho nên mới liên tục chiếm ưu thế cả hai lần giao đấu. Bản sao kia cũng nhanh chóng thay đổi mình từ trạng thái cương thi sang trạng thái Vampire.

Trong nháy mắt, một cương thi khô quắt đáng sợ liền biến thành một Vampire yêu dị, sự thay đổi về phong cách này diễn ra rất rõ ràng.

Tô Bạch cười khẩy, hắn không biết cái suy nghĩ bản thân trội hơn bản sao kia từ đâu mà có, đại khái như chính mình mới là bản chính. Mà trong lòng bản sao kia thật ra vẫn luôn nghĩ nó chỉ là bản sao mà thôi, chuyện này vốn dĩ khác biệt ở mặt bản chất.

Đối với Tô Bạch mà nói, trong trạng thái Vampire, tốc độ và sự nháy bén của hắn quả thật tăng lên rất nhiều, nhưng lực tấn công rõ ràng là không lớn, cho nên ngay khi bản sao của hắn biến hóa thành trạng thái Vampire thì thân thể của hắn chậm rãi biến khô gầy lại, cuối cùng biến thành một cỗ cương thi mang theo hơi thở nguyền rủa.

Lúc này, đổi thành bản sao chủ động xông tới!

Tốc độ của đối phương thật sự đã tăng lên rất nhiều, sau khi vọt đến gần Tô Bạch thì móng tay của đối phương trực tiếp quét đến cổ hắn, nhưng Tô Bạch lại giống như không chút phản ứng nào, chỉ có vung hai tay lên.

“Roẹt!”

“Roẹt!”

Hai âm thanh giòn giã vang lên, trên cổ Tô Bạch xuất hiện hai dấu móng tay, một dòng máu đen sền sệt chảy ra, rõ ràng là đã bị thương.

Thế nhưng sức mạnh của bảo sao trong trạng thái Vampire thật sự không lớn, trừ phi hắn ta dùng răng nanh cắn sâu vào cổ Tô Bạch. Nhưng bây giờ Tô Bạch không giống như lúc Cửu muội bị Nhất Cố giam cầm, sao hắn có thể để mặc cho răng nanh của bản sao đâm vào cổ mình được?

Sau khi bản sao đánh được Tô Bạch một đòn thì chuẩn bị lùi về sau giống như Tô Bạch đã làm trước đó, nhưng bỗng nhiên phía sau lưng hắn ta lại xuất hiện một bức tường băng, ngăn cản không cho hắn ta lùi về sau.

Tô Bạch phỏng đoán đối phương chỉ cần làm cho hắn bị thương một chút rồi sẽ ngừng tay, cho nên dứt khoát không bố trí phòng ngự nào cho bản thân nữa, chỉ đơn thuần mở ra trạng thái cương thi, miễn cưỡng nhận hết công kích của bản sao, cũng như tạm thời áp chế sự dịch chuyển của hắn ta.

“Ầm!”

Thân thể của bản sau bị chế trụ, Tô Bạch lập tức xông qua dùng bả vai đè lên thân thể của hắn ta.

“Bịch!”

Tường băng vỡ nát, bản sao bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất, phỏng chừng bị gãy đi mấy cái xương sườn, cho nên dù cố gắng giãy giụa cũng không làm gì được.

Tô Bạch im lặng rút pháp trượng ra, trên cổ tay hắn có một vết thương đang không ngừng chảy máu, một ít máu bị dính lên trên thanh pháp trượng màu xanh đậm phía sau lưng, ngay

sau khi hút được máu tươi của hắn thì thanh pháp trượng đột nhiên run lên, giống như không thể nhịn được nữa mà muốn tấn công. Điều ngoài ý muốn này khiến cho Tô Bạch có chút vui vẻ, dùng máu tươi cũng có thể thúc đẩy được pháp trượng sao, điều này thật đơn giản và dứt khoát.

Tô Bạch cầm lấy pháp trượng đi về phía bản sao đang nằm dưới mặt đất, cứ thế dùng phương thức bá đạo nhất, coi pháp trượng như gậy gỗ đập thẳng xuống, bản sao vội vàng chống hai tay hai chân xuống đất dịch chuyển, thật chật vật mới thoát được một đòn này của Tô Bạch

"Ầm!"

Sau khi rút pháp trượng lên, trên mặt đất lưu lại một cái hố, uy lực của thanh pháp trượng này khiến Tô Bạch vô cùng vừa lòng. Bản thân hắn không cần dùng bất cứ phép thuật hay thần chú nào liền có thể sử dụng được phần lớn năng lực của pháp trượng, việc này cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Thế nhưng bản sao bên kia vang lên tiếng xương khớp giòn tan, có lẽ hắn ta đã miễn cưỡng chữa trị lại thương thế trong thân thể mình. Bản sao đứng dậy nhưng thân người vẫn không ngừng lung lay, thế nhưng dường như bản sao kia cũng nhận được một chuyện kinh hỉ, hắn ta duỗi tay tìm kiếm bên dưới đống lá rụng một chút, lấy ra một thanh pháp trượng màu xanh đậm từ sau lưng ra, sau đó hắn ta dùng móng tay cào rách da thịt trong lòng bàn tay mình, dùng máu tươi của mình nhỏ lên trên thân pháp trượng, thanh pháp trượng kia cũng lập tức run lên.

- Thì ra cách sử dụng nó là như vậy.

Vẻ mặt của bản sao vô cùng đắc ý, hắn ta nhìn thẳng vào Tô Bạch, ý của hắn ta chính là, cậu nhìn đi, cậu có thì tôi cũng có, tôi không hề thua kém cậu, mặc dù tâm lý so sánh này đã sớm khiến hắn ta rơi xuống thế hạ phong.

Nhưng khi Tô Bạch thấy được bản sao của hắn lấy ra thanh pháp trượng đã sớm được cất giấu tại nơi này thì cả người hắn như bị điện giật, tư duy hắn bắt đầu xoay chuyển nhanh hơn, cuối cùng trên mặt hiện lên sự tức giận đến vặn vẹo.

Đúng vậy,

Ngay tại thời điểm này, Tô Bạch rốt cuộc cũng hiểu rõ mục đích Phát Thanh Khủng Bố khi sắp xếp mấy bản sao này.

Cuối cùng, hắn cũng biết được bản thân hắn đang rơi vào hoàn cảnh gì.

Trong lúc nhất thời, một nỗi sợ hãi cực lớn tràn lan khắp nội tâm Tô Bạch, đồng thời cũng dâng lên một suy nghĩ vô cùng đáng sợ!

- Thì ra là như vậy!

……

Phát Thanh Khủng Bố sẽ không rảnh rỗi đến mức làm ra chuyện vô ích, đây là điều không cần phải nghi ngờ. Dù sao, Phát Thanh Khủng Bố vẫn luôn tuân thủ các nguyên tắc trong cốt truyện, tất cả vi phạm liên quan đến nội dung cốt truyện đều sẽ bị nó nhìn ra, thậm chí là bị ép buộc sửa lại.

Cho nên, việc bản sao xuất hiện cũng có nguyên nhân riêng của nó, tuyệt đối không thể làm ra chuyện không có mục đích.

Nếu có thể biết được nguyên nhân, như vậy đối với việc hoàn thành nhiệm vụ mà nói, chuyện này tương đương với việc tìm ra được một bước quan trọng nhất.

Bởi vậy, dựa theo lần xuất hiện này của bản sao chính hắn, và mấy câu đối thoại đầu tiên với bản sao.

Tô Bạch vẫn luôn quan sát và suy nghĩ, sự xuất hiện của tên gia hỏa này chỉ là để trì hoãn thời gian và kiểm tra thực lực của hắn thôi sao? Hơn nữa chất lượng của những bản sao này

thật sự không cao, dù cho trong tình huống sức mạnh ngang nhau thì Tô Bạch vẫn đủ tự tin, hắn có thể giết chết được bản sao kia. Trừ khi, bọn chúng bất ngờ gặp phải một bản thể khác biệt, nếu không căn bản cũng không có bao nhiêu cơ hội. Hơn nữa, chúng cũng không tiến hành đi theo đoàn đội để lùng giết, chúng luôn luôn chỉ đối đầu với bản thể của chính mình, cái này quả nhiên đáng để suy ngẫm.

Chẳng qua Tô Bạch vẫn luôn quan sát bản sao của mình, cho nên ngay khi bản sao của hắn cũng lấy ra pháp trượng thì trong nháy mắt một dòng suy nghĩ xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Tô Bạch nhanh chóng bắt lấy và nắm chặt nó!

Đồng thời hắn cũng đã hiểu ra!

Hắn lấy được pháp trượng từ khi nào?

Ngay vừa rồi!

Về mặt thời gian cụ thể, chính là ngay sau khi giọng nói nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố vang lên, bản sao lập tức xuất hiện!

Bản sao được sao chép dựa vào đâu?

Có lẽ là được dựa vào trạng thái cơ thể của bản chính trước khi được thiết lập lại lần cuối cùng, Tô Bạch nhớ rõ khi lần đầu tiên hắn gặp được bản sao của mình, lúc đó hắn đang bị huyết đỉa tấn công, tình cờ nó lại khiến cho thi độc trong hắn có một trạng thái tương tự như Vampire, điều này cũng khiến cho thực lực của hắn tăng lên.

Chương 88 Chân Tướng

Mà sau đó, âm thanh của Phát Thanh Khủng Bố cũng vang lên trong đầu hắn, tiếp theo, bản sao của hắn tìm thấy hắn, nhưng khi đó bản sao lại không mang trong người huyết thống của cương thi.

Điều này nói lên sự tồn tại của bản sao chỉ là sao chép lại trạng thái trước khi thiết lập lại của bản chính, chứ không phải là cập nhật cho đồng bộ cả hai bên, về phương diện này thật sự có một sự khác biệt về thời gian.

Như vậy, dựa theo trí nhớ của Tô Bạch thì bản sao lần này hắn gặp có khi lại sở hữu được cả hai trạng thái Vampire và cương thi giống hắn, cũng chính là trạng thái trước khi hắn bước vào dòng sông.

Vốn dĩ tất cả hành động của bản sao đều được Tô Bạch suy đoán sẵn trong đầu, nhưng ngay khi bản sao của hắn lấy ra thanh pháp trượng đã được chuẩn bị từ sớm thì Tô Bạch đã ngây ngẩn cả người.

Lần này bản sao quả thật chính là hình dáng trước khi hắn được thiết lập lại, hoặc có thể nói là từ một khuôn đúc ra. Như vậy, nếu bản sao này cũng có một thanh pháp trượng, điều này có ý nghĩa, lần cuối cùng trước khi hắn thiết lập lại, trong tay hắn đã có được thanh pháp trượng!

Nhưng mà điều này hoàn toàn trái ngược với trí nhớ của Tô Bạch, thậm chí hắn cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Thế nhưng, kết luận lại một câu thì thế giới trong câu chuyện xưa này có tính chất đặc biệt riêng, có thể giải thích tất cả những vấn đề mâu thuẫn này một cách hoàn hảo.

Đó chính là,

Tô Bạch đã được thiết lập lại, trong đầu hắn lại hoàn toàn không nhớ gì, thế nhưng nó thực sự đã diễn ra, thậm chí là một sự kiện xảy ra rất nhiều lần.

Kể từ khi thế giới chuyện xưa bắt đầu,

Chính hắn đã bị thiết lập lại.

Hắn không còn là người được chính thức tham dự vào trong trò chơi này, hắn gần như trở thành một vai phụ, một NPC, những người khác liên tục tham gia và liên tục thiết lập lại, Tô Bạch chỉ có thể bị động chấp nhận chuyện này.

Giống như cảm giác của Tô Bạch khi nhìn Nhất Cố và mập mạp.

Trên thực tế, dựa trên trình độ cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông thôi.

Nhất Cố và mập mạp không hề biết Tô Bạch đã trải qua những việc này, lúc đầu Tô Bạch cũng nghĩ hắn có một lợi thế siêu nhiên, nhưng thật sự trong mắt người khác thì hắn, Nhất Cố và mập mạp không hề khác nhau.

Chính mình liên tục bị thiết lập lại, trước khi hắn được thiết lập lại lần cuối, hắn đã lấy được pháp trượng từ trong tay Nhất Cố và mập mạp, nhưng chính hắn lại không lấy được tư cách để qua sông. Dẫn đến việc ba người kia giữ được ký ức nguyên vẹn, những người còn lại bao gồm cả chính Tô Bạch đều bị buộc xóa đi ký ức, bắt đầu thiết lập lại.

Đây là sự thật, hơn nữa về cơ bản sẽ không có sai lầm nào, đồng thời cũng là một kết quả khiến người ta dựng tóc gáy.

Bàn tay Tô Bạch hơi run rẩy, cho tới bây giờ nội tâm hắn vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Thế nhưng hắn biết, hiện tại

mình cần phải làm gì, vì lần trước hắn không có được tư cách qua sông, cho nên lần này hắn nhất định phải đạt được nó!

Thà rằng để người khác bị thiết lập lại, bị xóa sạch ký ức, chứ không thể để bản thân mình tiếp tục vụt mất cơ hội, tiếp tục bị thiết lập lại.

Bây giờ, thời gian thật sự rất gấp rồi!

Tô Bạch giơ lên thanh pháp trượng màu xanh đậm trong tay, trực tiếp đánh về phía bản sao của hắn, bản sao kia cũng vung pháp trượng cùng màu trong tay hắn ta lên, hai thanh pháp trượng va chạm thẳng vào nhau, song phương đều đem máu tươi của mình nhỏ lên pháp trượng. Cho nên, ngay sau khi hai thanh pháp trượng giống nhau như đúc va chạm, lập tức vỡ nát!

"Shhhh….."

Tô Bạch hít vào một ngụm khí lạnh, toàn bộ cánh tay hắn gần như muốn vỡ vụn ra, máu tươi đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Mà vết thương của bản sao bên kia càng nặng hơn, khắp người đều là thương tích, lúc này hắn ta vẫn còn đứng thẳng được thật sự là chuyện không hề dễ dàng gì.

Tô Bạch lại giơ tay trái lên, máu tươi của hắn thấm đẫm vào thanh pháp trượng khác màu xanh lam, sau đó gian nan bước từng bước đến trước mặt cái tên bản sao cứng đầu kia, đập thẳng vào đầu hắn ta.

Bản sao giận dữ gầm lên một tiếng, nhưng một giây sau, thân thể hắn ta đã bị thanh pháp trượng thứ hai trong tay Tô Bạch nổ tung.

Thi thể của bản sao bị chia năm sẻ bảy rơi xuống mặt đất, có vẻ vô cùng thê thảm.

Xem ra lần trước hắn chỉ lấy một thanh pháp trượng màu xanh đậm kia chứ không lấy luôn cả thanh pháp trượng màu xanh lam này, cho nên trên người của bản sao này chỉ có một thanh pháp trượng mà thôi. Điều rất đơn giản này khiến cho bản sao kia lại một lần nữa chết trước mặt Tô Bạch.

Nhìn vào thi thể tan nát của bản sao, Tô Bạch cầm pháp trượng trong tay, thật ra Phát Thanh Khủng Bố thêm vai trò của bản sao này vào chỉ là muốn "nhắc nhở", ngọn nguồn của dòng sông đã kích hoạt trò chơi thiết lập lại, còn Phát Thanh khủng bố được coi là boss cuối kia rất thích xem chuyện này, nhưng mặt khác nó cũng cung cấp thêm một cơ hội cho thính giả, không đến mức để tất cả mơ mơ màng màng bị thiết lập lại hết lần này đến lần khác, quây ba chừa một, tặng cho thính giả thêm một cơ hội, cũng như tạo ra thêm nhiều tính thú vị cho cốt truyện.

(Giải thích: Quây ba chừa một

Một tòa thành bao giờ cũng gồm bốn phía, tướng quân lúc công thành cũng sẽ không vây cả bốn cửa mà bao giờ cũng lưu lại một đường thoát

Nếu như vây cả 4 phía không còn đường chạy trốn, quân địch sẽ liều chết chiến đấu, ngược lại thành ra mất nhiều hơn được, khó mà thành công

Nhưng nếu lưu lại một đường thoát, quân địch thấy có khả năng chạy được sẽ không cố sức giữ thành mà bỏ thành chạy trốn, như vậy lại có thể truy kích tàn dư kẻ địch.)

Lúc này, tốc độ chạy của Tô Bạch rất nhanh, hắn không còn chút do dự gì, cũng không còn thời gian để dừng lại, tuy rằng phải mất thêm một khoảng thời gian nữa mới đến lúc mặt trời mọc, nhưng trong lòng Tô Bạch vẫn không có chút cảm giác thả lỏng nào.

Lần trước hắn chỉ có một thanh pháp trượng màu xanh đậm, cho nên lần này hắn mới có thể giết chết được bản sao của mình, khó khăn không lớn, cũng không làm trì hoãn thời gian, nhưng hắn bắt buộc phải lấy được tư cách của một trong ba người. Bị xóa sạch trí nhớ, bị thiết lập lại, thời gian lần này cũng vừa đúng, có thể xảy ra kết cục giống nhau không?

Rốt cuộc Tô Bạch cũng đi tới vị trí bên bờ sông.

Nơi đó, đã có ba người.

Một trong số đó là cô bé tóc đen, lúc này cô ta đang đứng chân trần bên bờ sông, giống như là đang nghịch nước, cũng giống như là đang soi gương, có vẻ rất thản nhiên…

Còn có hai người đàn ông, nhìn qua đều là người phương Tây, một người là Jack, được coi như là đại ca đứng đầu trong đám thính giả phương Tây trong thế giới chuyện xưa lần này. Người còn lại dáng người hơi gầy hơn một chút, người này, Tô Bạch đã từng gặp qua, thậm chí Tô Bạch đã từng giết qua, là một thính giả phương Tây, mang trong người huyết thống của tinh linh.

Hiện tại đã đủ ba người, lúc này Tô Bạch là người thứ tư đến được nơi đây.

Ánh mắt của ba người đến từ lâu cùng rơi xuống người Tô Bạch, vị khách thứ tư không mời mà đến này.

- Anh đã đến muộn rồi.

Cô bé tóc đen nói.

Jack và một cường giả tinh linh đứng chắn ngang trước mặt Tô Bạch, rõ ràng là không ai nguyện ý từ bỏ cơ hội và tư cách của mình.

Cô bé tóc đen nhún vai, nói với một vẻ đầy buồn rầu:

- Thật sự là đã đủ người.

Chương 89 Có Một Người Không Phải Là Người

Có vẻ như ba người đến sớm này đã liên minh với nhau để đối phó với người thứ tư!

Thế nhưng bầu không khí giương cung bạt kiếm đã nháy mắt tan đi ngay sau câu nói tiếp theo của Tô Bạch.

- Được, vậy tôi chờ lần sau.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đi thẳng đến một sườn núi nhỏ ở phía xa và ngồi xuống, nơi đó cách bờ sông một khoảng đủ xa , lại đủ để hai bên nhìn thấy nhau rõ ràng.

- Chờ lần sau?

Jack và người thanh niên phương Tây liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Người phương Đông kia coi đây là một chiếc xe buýt công cộng sao? Lần này đi không được thì chờ lần sau?

Có dễ dàng vậy không?

Nhưng mà, lúc này mặt trời đã ló dạng.

Bên trong dòng nước sông xuất hiện một dãy ánh sáng tím, cô bé tóc đen là người đầu tiên bước vào trong nước, quanh thân cô ta bị ánh sáng tím bao lấy rồi nháy mắt biến mất.

Lúc này Tô Bạch chậm rãi đứng dậy, đi về phía bờ sông.

Jack nhìn chằm chằm bước chân của Tô Bạch, sau đó anh ta chậm rãi lùi về dưới dòng nước và cũng biến mất ngay sau đó.

Cường giả tinh linh kia một bên giương cung nhắm vào Tô Bạch, một bên cũng lùi vào dòng nước, ánh sáng màu tím bao phủ lấy anh ta, anh ta cũng hoàn toàn biến mất.

Từ đầu đến cuối, Tô Bạch đều đi rất chậm, sau khi cả ba người đều đã đi hết, Tô Bạch mới lững thững đi đến, thế nhưng Tô Bạch cũng bước thẳng vào nước sông, ánh sáng tím gần như đã biến mất, vậy mà vào lúc này lại ngưng tụ thêm lần nữa, dần dần bao phủ khắp người Tô Bạch.

Một bóng người từ dưới mặt nước nổi lên nhìn chằm chằm Tô Bạch.

- Anh đã biết?

Giọng nói của đối phương mang theo sự tức giận và không cam lòng.

- Cô đã quá xem thường trí tuệ của nhân loại, cũng đánh giá quá thấp năng lực của họ. Cho dù là mỗi lần cô đều cố gắng khâu vá thì đến cuối cùng nó vẫn chỉ là một trò chơi, cuối cùng vẫn sẽ bị đóng băng.

Trong đầu Tô Bạch hiện ra hình ảnh trước khi chết của Sophie, những hành động của cô ta, đầu tiên là dựng lên ba ngón tay, sau đó lại biến thành hai ngón.

Số người có tư cách, mỗi lần thật sự chỉ có ba người,

Tuy nhiên,

Mỗi một lần ba người thì bên trong lại có,

Một kẻ,

Không phải người!

……

Hình dáng của cô gái tóc đen chậm rãi hiện rõ lên, cô ta nhìn Tô Bạch một cách lạnh lùng. Lúc này cô ta đã mất đi vẻ

thản nhiên ban đầu, loáng thoáng trong đó lộ ra một loại hương vị cuồng loạn, giống như một người phụ nữ xấu xí bị cuốn trôi mất lớp trang điểm dày cộm của mình, cô ta tức giận, xấu hổ và buồn bực, cộng thêm một màn tay chân luống cuống.

- Đúng vậy, tôi đã coi thường các người, thế nhưng người tôi xem thường không phải là anh, mà chính là cô gái tên Sophie kia. Nếu không dây vào cô ta, tôi đã không cần phải tốn nhiều tâm tư và sức lực đến vậy, anh cũng không có khả năng đi được đến bước này.

Cô gái tóc đen nở một nụ cười âm u, vô cùng đáng sợ.

- Thế nhưng, các người đừng nghĩ việc đều còn sống rời khỏi nơi này.

Tô Bạch lắc đầu thầm nghĩ: Chúng tôi vốn dĩ không có hy vọng xa vời đều còn sống rời đi, dù sao đây cũng là thế giới chuyện xưa, chỉ cần chính mình sống sót là đủ, về phần những người khác, nếu phải chết thì cứ chết

Bên người Tô Bạch được ánh sáng tím bao lấy, ngưng tụ lại và không hề tan đi, thế nhưng nó cũng không làm Tô Bạch biến mất như những người khác, vẫn luôn giằng co ở nơi này.

- Sao thế, sợ rồi?

Tô Bạch nhìn về hướng cô gái tóc đen.

- Không dám tiếp tục đem tôi đi thiết lập lại?

Thật ra thế giới chuyện xưa này có một nguyên tắc thiết lập lại thời gian rất đơn giản, bên trong có 20 thính giả tham gia, mỗi lần chỉ có thể thiết lập lại 3 người. Nhưng lần nào cũng bị cô gái tóc đen này chiếm mất một vị trí trong ba người, điều này cũng có nghĩa là cô gái tóc đen này đã làm giảm số người được thiết lập lại từ 3 người xuống thành 2 người.

Đây là một cách giảm dần độ khó của trò chơi, hơn nữa mặc dù chỉ thiếu đi một người nhưng những trình tự bên trong vẫn tiếp tục, áp lực sẽ càng lớn hơn.

Thế nhưng lần này Tô Bạch đã nắm được thời gian, để cho cô gái tóc đen và hai người phương Tây kia tiến vào dòng sông trước, sau đó ngay trước khi kết thúc, chính hắn cũng đến đó, đi vào trước khi cánh cửa dưới sông này đóng lại. Chẳng khác gì khi cánh cửa này chưa đóng lại hoàn toàn, Tô Bạch đã vươn tay vào, thậm chí là nửa thân người dưới của hắn cũng đã lọt vào được, nhưng chủ nhân phía sau cánh cửa này lại không dám để hắn tiến vào.

Khi Tô Bạch đi vào thì cô gái tóc đen sẽ mất đi vị trí này, bởi vì cô ta không phải người, cô ta chỉ là hóa thân của dòng sông này, miễn cưỡng vàng thau lẫn lộn thì được, nhưng nếu thính giả chân chính, hàng thật giá thật bước vào dòng sông, bước vào vùng ánh sáng tím này, hắn sẽ chiếm được vị trí này một cách tự nhiên, một vị trí không thể tranh cãi được, đồng thời, cô gái tóc đen vàng thau lẫn lôn kia cũng sẽ mất đi tư cách.

Nói một cách đơn giản hơn, nếu Tô Bạch đứng ở đây, giữ lấy vị trí của mình thì sẽ trực tiếp ép cô bé tóc đen kia ra ngoài.

Ánh sáng tím không làm Tô Bạch biến mất, bởi vì nếu như lần này thiết lập lại, cô gái tóc đen sẽ trở thành đối tượng bị thiết lập lại, con sông chế tạo ra trò chơi này, nhưng cũng không thể thoát khỏi quy tắc của chính trò chơi.

Không chỉ một mình Sophie hay một mình Tô Bạch, toàn bộ 20 người thính giả, nhất định sẽ có người liên tiếp phát hiện ra vấn đề trong thế giới chuyện xưa lần này, không có cô gái tóc đen làm các loại bù đắp, không có cô ta vá lại các lỗ hổng/bug, trò chơi này căn bản sẽ không thể tiếp tục.

- Lần tiếp theo sẽ thiết lập lại hết tất cả, tôi rất tò mò, trong số các người, có bao nhiêu người có thể sống sót.

Đồng tử của cô gái tóc đen đỏ sẫm, hiển nhiên, thái độ này của cô ta là muốn bất chấp vò đã mẻ thì không sợ rơi.

- Thực ra tôi rất bội phục sự giãy giụa của các người.

Tô Bạch nhìn về phía con sông này, đến bây giờ hắn cũng không biết thế giới chuyện xưa và Phát Thanh Khủng Bố có liên quan gì đến nhau, nhưng ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố, hắn chỉ là thính giả,, hiển nhiên vô cùng yếu ớt bất lực, mà con sông này, lần này thật sự chủ động vật tay với Phát Thanh Khủng Bố, kết cục, nhất định sẽ là một kết cục bi kịch, nhưng trong đó, cũng chứa đầy sự bi tráng.

Cuối cùng ánh sáng màu tím mở rộng, Tô Bạch biến mất tại chỗ.

Tất cả,

Bị thiết lập lại,

Bị thiết lập lại một lần cuối cùng!

……

Mở mắt ra, Tô Bạch thoáng có chút kinh ngạc, chính mình thế mà không phải đang đứng ở bên lề đường, hắn đang ngồi bên cạnh lò lửa trong một ngôi nhà gỗ nhỏ, đối diện hắn, có một người phụ nữ phương Tây đang ngồi, đó là Sophie.

Lúc này, Sophie cũng mở to mắt, nhìn thẳng vào Tô Bạch.

- Xin chào.

Tô Bạch mở miệng nói, đồng thời đứng dậy, tỏ ý tôn trọng.

- Không cần cảm ơn tôi, tôi vốn dĩ muốn báo cho Jack. Nhưng lần nào cũng vậy, tôi đều bỏ lỡ anh ta ở một điểm nào

đó, hơn nữa, xét trên một số khía cạnh, quả thật trình độ của Jack không bằng anh, cho nên, tôi lựa chọn báo cho anh.

Chương 90 Cảm Ơn Điếu Thuốc Của Cậu (Nhiệm Vụ Final Destination Hoàn Thành)

Tô Bạch ngược lại không hề quan tâm đến điều này, hắn nhìn khắp bốn phía, phát hiện xung quanh có những vết bẩn, hơn nữa, không có bia và xúc xích.

- Tại sao lần này lại để hai chúng ta xuất hiện ở đây?

Tô Bạch hỏi, bởi vì rất hiển nhiên, từ hoàn cảnh xung quanh có thể đoán được, mập mạp và Nhất Cố còn chưa có đi vào căn nhà gỗ nhỏ này.

- Đây là lần thiết lập lại cuối cùng, tất cả ký ức của những lần thiết lập lại trước đó đều được khôi phục, tất cả mọi người đều được khôi phục. Qua biết bao nhiêu lần thiết lập lại như vậy, anh và tôi đã giết bao nhiêu người? Đã tích lũy biết bao nhiêu sự phẫn nộ và oán hận của người khác?

Sophie đứng lên, bước đến bên cửa sổ.

- Lần này, thế giới chuyện xưa chuẩn bị kết thúc, Phát Thanh Khủng Bố vì tính chất của cốt truyện, chắc chắn nó sẽ cho thêm một cao trào, một cao trào đẫm máu, đầy kích thích, nếu như để hai chúng ta trực tiếp xuất hiện bên cạnh những thính giả khác, mọi người sẽ trực tiếp chém giết lẫn nhau, như vậy thì có ý nghĩa gì chứ, kết thúc như vậy, chắc chắn không phù hợp với sở thích của nó.

- Cho nên, thật ra tất cả mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của Phát Thanh Khủng Bố? Con sông này chỉ là một vai hề nhảy nhót trong mắt nó, lên sân khấu cũng chỉ để mang đến một chút niềm vui cho người xem?

- Tôi rất tôn trọng con sông này.

Ngón tay Sophie chỉ ra dòng sông chảy qua căn nhà gỗ nhỏ

- Nó cũng đáng được chúng ta tôn trọng.

Tô Bạch gật đầu, đi tới bên cạnh Sophie.

- Đúng rồi, ngọn nguồn kia cô đã tìm được rồi sao?

- Anh cũng đoán ra được đó là gì, không phải sao?

Sophie nhìn về phía Tô Bạch.

- Việc hiện tại chúng ta cần phải làm là đi tìm ông ta sao?

- Trước tiên chúng ta cần rời khỏi khu rừng này đã.

Sophie vừa nói xong thì từng đợt sóng như thủy triều phát ra từ đáy sông, ngay sau đó, từng cổ xác chết đáng lẽ đang hành tẩu dưới sông, lúc này giống như đang phát điên mà trèo lên bờ, bắt đầu chạy thẳng đến nơi này. Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, đó chính là căn nhà gỗ nhỏ này, căn nhà gỗ nhỏ nơi hai người đang đứng!

Tô Bạch cầm thanh pháp trượng màu xanh lam còn lại trong tay, giống như đang cầm một cây gậy đánh bóng chày.

- Anh dùng nó như cây gậy à?

Khóe miệng Sophie không nhịn được giật giật, giống như là thấy được một việc làm ngơ ngẩn.

Tô Bạch không trả lời lại câu hỏi này, bởi vì tình hình hiện tại, thanh pháp trượng nằm trong tay hắn chính là một cây gậy, dòng máu Vampire trong người hắn có khiếm khuyết rất lớn, thậm chí hiện tại đã chẳng ra gì nữa. Ma pháp của Vampire

hắn không thể dùng được, cho nên thanh pháp trượng này trước mắt cứ dùng như vậy đi.

- Đi thôi, lao ra đi.

Đôi tay Sophie vẫn xỏ trong túi của mình, nhưng ở trước cửa sổ, trong nháy mắt liền mọc lên hai dây leo, trực tiếp lao thẳng đến hai xác chết sắp xông đến.

Vách tường của căn nhà gỗ này vốn dĩ đã mục nát, vì vậy mà nứt toát ra, Sophie bước ra ngoài.

Tô Bạch cầm pháp trượng đập thẳng vào những xác chết đang lao đến, bảy tám xác chết đã bị Tô Bạch đập cho nát đầu.

- Đúng rồi, phía dưới căn nhà gỗ này còn có thứ tốt, còn có hai thanh pháp trượng giống thế này.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Chúng ta không còn đủ thời gian, đây đã là lần thiết lập cuối, phải cố gắng giành giật từng giây phút một, hơn nữa, anh biết được cách dùng pháp trận sao?

- Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô thôi.

Tô Bạch vừa nói vừa cầm pháp trượng đập xuống đầu một xác chết.

- Chờ sau khi thế giới chuyện xưa lần này kết thúc, anh tới Luân Đôn tìm tôi, tôi muốn cây pháp trượng này của anh. Tôi sẽ đưa cho anh một điều kiện trao đổi, đủ khiến cho anh hài lòng.

- Thành giao.

Tô Bạch đồng ý rất nhanh.

Cứ như vậy, Sophie và Tô Bạch vừa đánh đám xác chết vừa lui ra ngoài, nhưng điều khiến Tô Bạch hơi khó hiểu chính là lúc đầu có rất nhiều xác chết, sau đó lại dần giảm bớt, thậm

chí khi hai người đi bộ một hồi lâu cũng không thấy thêm một xác chết nào.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn, trong khu rừng này có những những thứ còn đáng sợ hơn xác chết rất nhiều, nhưng từ đầu tới cuối lại không hề nhảy ra ngăn cản Tô Bạch và Sophie.

Tuy nhiên, trên đường đi, Tô Bạch nhìn thấy rất nhiều thi thể của thính giả, có người bị hút khô máu, có thi thể lúc bị rút cạn linh hồn trên mặt vẫn mang theo nụ cười, cũng có thi thể bị chém ngang lưng, cũng có thi thể bị trúng độc, từ trên xuống dưới xanh đậm một màu.

Tử trạng thật thảm, cảnh tượng cũng thật dữ đội. Rõ ràng, không giống với Tô Bạch và Sophie, những thính giả khác sau khi đi vào trong rừng đã hứng chịu một cơn bão dữ dội, tuyệt đối không phải là đám xác chết bình thường.

Sau đó Tô Bạch lại nhìn thấy Nhất Cố, bụng của anh ta bị xé, rách toát ra, ruột gan rơi đầy xuống đất, bị treo cổ ở trên một thân cây, xung quanh còn lưu lại những dấu vết chiến đấu rõ ràng.

Ngày càng có nhiều người chết, nhưng Sophie và Tô Bạch lại gần như không gặp phải chút ngăn trở nào.

Cuối cùng Sophie và Tô Bạch cũng đi ra khỏi khu rừng, đi đến trước cửa hàng tiện lợi kia.

Sophie hít sâu một hơi, bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của mình. Dưới cái nhìn của cô ta, có lẽ cô ta sắp phải đối mặt với một thử thách khắc nghiệt nhất, sự yên tĩnh trước đó chỉ là đoạn nhạc đệm cho một cơn bão lớn sắp bắt đầu.

Thế nhưng, Tô Bạch lại móc trong túi ra một bao thuốc lá, rất thoải mái đi tiến về phía trước.

Ánh mắt Sophie cứng lại.

- Anh làm gì thế!

- Không phải cô nói rất tôn trọng nó sao?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

- Trao một điếu thuốc cho người mình tôn trọng, đó chính là truyền thống của người Trung Quốc chúng tôi.

Tô Bạch cứ vậy, tùy ý đẩy cánh cửa của cửa hàng tiện lợi.

Ông chủ người da đen vẫn đứng trước quầy như cũ, vẫn chăm chú nhìn vào TV trước mặt.

Thấy Tô Bạch tới, người đàn ông da đen kia cũng không chào câu nào, tiếp tục xem TV.

Tô Bạch ném một điếu thuốc về phía người đàn ông da đen kia, ông ta vươn tay bắt được, sau đó ngậm vào miệng nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn vào TV.

Đầu tiên Tô Bạch tự châm lửa cho mình, sau đó mới đem bật lửa đến bên cạnh người đàn ông da đen, bật lửa châm thuốc cho ông ta. Ông ta nghiêng người tới, đặt điếu thuốc trên đầu ngọn lửa, sau đó hút một hơi, nhả ra một vòng khói, giống như một người, cuối cùng cũng có bộ dáng thở phào nhẹ nhõm.

- Người anh em, trên TV có gì mà ông xem chăm chú đến vậy?

Tô Bạch bước đến bên cạnh người đàn ông da đen.

Lúc này, Sophie mang theo cảm xúc khẩn trương và nghi hoặc đẩy cửa đi vào cửa hàng tiện lợi, vừa vào cô ta đã thấy Tô Bạch và ông chủ người da đen có dáng vẻ giống như anh em tốt đứng cùng một chỗ, vừa hút thuốc vừa xem TV, cô ta cắn môi, có chút không thể hiểu nổi những thứ trước mặt mình.

Ông chủ người da đen lại hút thêm một hơi thuốc, sau đó bắt đầu trả lời vấn đề của Tô Bạch.

- Một chương trình giải trí.

Quả đúng là một chương trình xuất sắc, Tô Bạch đã xem qua rồi, nhưng hình ảnh liên tục chiếu trên màn hình TV, chính là hình ảnh bi thảm khi chết của thính giả.

- Tôi vẫn luôn muốn gặp người có biểu hiện tốt nhất một lần.

Ông chủ người da đen nhếch môi cười, bởi vì làn da rất đen, cho nên nó làm nổi bật hàm răng của ông ta, rất trắng, rất trắng.

- Cuối cùng, cảm ơn sự tôn trọng của các người. Đương nhiên cũng cảm ơn điếu thuốc của cậu.

Sau khi nói xong, ông chủ người da đen hóa thành tro bụi.

Lúc này, trong đầu Tô Bạch, Sophie và một số ít thính giả còn sót lại rốt cuộc vang lên âm thanh của Pháp Thanh Khủng Bố:

“Nhiệm vụ chủ tuyến hoàn thành, những người còn sống sót trở về thế giới thực…..”

Chương 91 Trở Về Thế Giới Thực

Trong phòng khách sạn, Tô Bạch ngồi trên ghế, mập mạp ngồi trên giường, hai người đều không nói với nhau câu nào, bọn họ cũng không có gì để nói.

Cho dù trước đó họ từng là anh em tốt, cùng chơi gái, cùng vượt qua mưa bom bão đạn.

Cho dù trước khi bước vào thế giới chuyện xưa, trong lòng ba người đều có những tính toán và tâm tư riêng, nhưng ít nhất ở bên ngoài, bọn họ còn có thể duy trì gắn bó và hòa thuận với nhau.

Chỉ là, sau khi trải qua thế giới chuyện xưa lần này, khi những thứ sâu bên trong mỗi người bị phơi bày bởi ánh mặt trời, trên thực tế không cần thiết cần giả bộ nữa, nhất là khi Nhất Cố đã chết.

Tô Bạch cầm lấy ly thủy tinh trên bàn, uống một ngụm, sau đó lại đặt về chỗ cũ, chỉ lên thẻ phòng đặt trên tường, gần cửa ra vào:

- Đợi lát nữa anh hãy trả phòng.

- Được thôi, cậu đi thong thả.

Mập mạp trả lời, xem ra anh ta khôi phục cảm xúc rất nhanh.

Tô Bạch nhanh chóng rời khỏi khách sạn, hắn cầm lấy thanh pháp trượng màu xanh trên tay, như thế cũng không cần

lo lắng đến việc có gây ra sự chú ý hay không, mọi người trên đường đều nghĩ Tô Bạch đang cầm đạo cụ cosplay.

Bắt một chiếc taxi ven đường, nửa tiếng sau, Tô Bạch tới viện điều dưỡng.

Trên thực tế, khoảng cách từ khi bước vào thế giới chuyện xưa, đến lúc trở về thực tại cũng không được xem là quá dài, chỉ diễn ra trong nháy mắt, đối với thế giới thực mà nói, cũng không mất bao nhiêu thời gian, Cửu ca cũng không có khả năng tỉnh dậy trong một thời gian ngắn như thế, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, chuyện đã qua lâu như vậy, hắn cũng nên đến thăm Cửu ca.

Nhìn thấy Cửu ca vẫn giống như cũ đang nằm trên giường bệnh, Tô Bạch không biết mình đang có suy nghĩ gì, thậm chí từ sâu trong thâm tâm, hắn còn có chút hâm mộ Cửu ca, vì ông ta có thể yên tĩnh nằm hôn mê trên giường bệnh, không cần biết chuyện gì đang xảy ra.

Dĩ nhiên Tô Bạch cũng biết, cảm giác này chỉ có thể là do mình nhất thời xúc động mà thôi.

Ban đầu, khi Tô Bạch nhận thấy bản thân mình đang có khao khát giết người, trong lòng hắn cũng xuất hiện cảm giác khủng hoảng, bởi vì hắn cảm giác được chính mình đang lệch ra khỏi trạng thái cuộc sống của một người bình thường, thậm chí là lệch khỏi trật tự của một xã hội, con người, dù sao cũng là động vật sống theo bày đàn, cho nên khi phát hiện mình đang lệch khỏi quỹ đạo này, hắn cảm thấy cô độc, những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi dần hình thành.

Chẳng qua hiện tại, Tô Bạch cũng không còn cảm giác khủng hoảng và lo lắng này, bởi vì hiện tại hắn đang đi trên con đường còn tiêu cực hơn những gì hắn đã trải qua rất nhiều lần, nhưng lại không nhìn thấy đường lui.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch bỗng nhiên vang lên, hắn cầm lấy điện thoại, nhìn vào tên người gọi đến, thấy cuộc gọi đến từ nhà mình, hắn liền nghe máy, bên kia không có tiếng động, chờ sau khi Tô Bạch lên tiếng, bên kia mới truyền đến tiếng mèo kêu.

Lúc này, Tô Bạch mới nhớ đến Cát Tường, bị Lệ Chi bắt ở lại nhà mình.

Rời khỏi viện điều dưỡng, trên đường đi về nhà, Tô Bạch ghé vào một siêu thị, mua một ít thức ăn cho mèo, vốn dĩ hắn dự định mua một ít cát cho mèo, nhưng nghĩ lại bộ dạng cao lãnh (kiêu ngạo+lạnh lùng) của Cát Tường, có lẽ nó không phải là con sủng vật bài tiết lung tung.

Đẩy cửa nhà ra, Tô Bạch không nhìn thấy bóng dáng Cát Tường ở đâu, chờ đến khi hắn mở cửa phòng ngủ trên tầng hai ra, Tô Bạch liền thấy một con mèo đen đang ngồi ngay ngắn trên cửa sổ, nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài.

Tô Bạch đi tới bên cạnh Cát Tường, Cát Tường liếc nhìn Tô Bạch, sau đó lại tiếp tục quay ra ngắm trời.

- Nhớ tới cô ấy?

- Meo.

Lúc này, điện thoại trên tay Tô Bạch rung lên, hắn cầm lấy di động lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn từ wechat, đây là wechat của nhóm bạn học đại học của hắn, vốn dĩ hắn luôn để ở trạng thái offline, nhưng đúng lúc này lại có người tag hắn vào đó.

Ở bên dưới còn có một tin nhắn được gửi từ Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch tiện tay bấm vào, thấy mình được cộng 200 điểm cốt truyện, Sophie được cộng 300 điểm cốt truyện còn lại, điểm này được tính dựa trên sự mức độ cống hiến, đủ để thấy được, mặc dù người giúp dừng lại tiết tấu việc thiết lập

lại là Tô Bạch, nhưng trước đó, người có cống hiến lớn nhất chính là Sophie.

Một người phụ nữ Anh khá thông minh, Tô Bạch chỉ có thể giữ mình trong tình trạng thiết lập lại nhiều lần, ”tỉnh dậy” nhiều lần, còn người mở đường, thậm chí là truyền tin tức lại cho những người khác, thật ra là Sophie.

Chẳng qua đối với chuyện điểm cốt truyện nhiều hay ít, Tô Bạch cũng không quá quan tâm, bây giờ bản thân hắn cũng không thích hợp mua sắm gì, may mắn ở trong thế giới chuyện xưa này, hắn đã mở ra được trạng thái cương thi, thực lực tăng lên rất nhiều. Điều này không thua kém những thứ mua sắm được trong cửa hàng trên wechat.

Trong group chat trên wechat, một cô gái tag Tô Bạch, Tô Bạch cũng không có ấn tượng với cô gái này lắm, có lẽ là bạn cùng lớp với hắn.

- Nghe nói cậu ở Thành Đô?

Tô Bạch trả lời

- Đúng.

- Chúng tôi hiện đang ở Thành Đô, ngày mai chúng tôi dự định tới Cửu Trại Câu du lịch tự túc, cậu là người ở đây, có thể tiếp đãi chúng tôi không?

Tô Bạch mím môi, nhìn thoáng qua Cát Tường, đột nhiên, hắn cũng cảm thấy bản thân mình nên ra ngoài tận hưởng, thế giới chuyện xưa là một thế giới rất đẫm máu và căng thẳng, về tới thế giới hiện thực, hắn cũng nên đi đâu đó để ổn định lại tâm trạng của mình.

Bản thân hắn không thể cùng với Cát Tường ở nhà mãi được, sau đó, yên lặng chờ đợi một thế giới chuyện xưa khác lại đến, làm như thế, cuộc sống của hắn không tránh khỏi có chút quá đơn điệu, tất cả chỉ còn lại màu đen và trắng.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tô Bạch nhắn tin trả lời.

- Được.

Sau đó hắn gửi số điện thoại của mình cho cô gái kia.

Cô gái kia nhanh chóng gọi điện thoại đến.

- Alo, cậu là Tô Bạch phải không?

- Đúng, là tôi.

- Hiện tại chúng tôi có 6 người, 4 người là sinh viên trường chúng ta, 2 người còn lại là người yêu của hai người trong nhóm chúng tôi, cậu thì sao?

- Tôi có một con thú cưng, một con mèo.

Tô Bạch đáp lời.

Đối phương sững người một chút, sau đó hỏi:

- Cậu mang mèo theo sao? À đúng rồi, cậu có xe ô tô không?'

- Có.

Tô Bạch trả lời.

- Vậy thì tốt quá, chúng tôi ở tại khách sạn ở quận Kim Ngưu, buổi tối đến liên hoan với chúng tôi nhé?

- Tôi có chút không tiện, gửi cho tôi địa điểm tập trung vào ngày mai là được rồi.

- Được rồi, ha ha, thật tuyệt, chúng tôi vốn đang lo lắng không có đủ xe.

Tô Bạch cúp điện thoại, hắn biết nguyên nhân thật sự mà cô gái này tìm mình là gì, bởi vì một chiếc xe không đủ chỗ cho 6 người, cho nên cô gái này mới ôm thái độ muốn thử tìm tới hắn.

Cũng may, chuyện này giống như khi Tô Bạch buồn ngủ thì có một chiếc gối được đưa tới cho hắn.

Ôm Cát Tường vào trong lòng, lần này Cát Tường không còn biểu hiện bộ dạng lạnh lùng nữa, hiển nhiên, con mèo này cũng có lúc cảm thấy sa sút.

- Mang mày ra ngoài chơi đùa một chút, chúng ta cùng nhau nói chuyện giải sầu.

- ———-

Sáng hôm sau, Tô Bạch đi thuê một chiếc Audi, sau đó chạy đến lối vào của đường vành đai.

Cát Tường yên vị ở ghế lái phụ, giống như bầu không khí du lịch cũng khiến cho tâm trạng của con mèo này tốt hơn, nó lại bắt đầu bày ra dáng vẻ cao lãnh.

Đợi khoảng 20 phút, một chiếc BMW chạy đến trước mặt Tô Bạch, trừ tài xế, những người còn lại đều xuống xe.

Tổng cộng có 3 nam và 3 nữ, tuổi cũng không lớn, tầm khoảng 20 tuổi, bộ dạng tràn đầy thanh xuân.

Chỉ là lúc chia xe, bên Tô Bạch thế mà nhận thêm bốn người.

Ba người ngồi ở hàng ghế sau, người còn lại lên vị trí ghế lái phụ.

Còn chiếc BMW phía trước, chỉ có 2 người, chiếc Audi của Tô Bạch bị chất đầy người, không còn chỗ cho Cát Tường ngồi, vì vậy nó đành phải ngồi trên đùi của Tô Bạch.

Chương 92 Không Ngờ Quả Báo Lại Đến Sớm Thế

Đối với vấn đề này, Tô Bạch thật ra không có ý kiến gì, cô gái ngồi ở vị trí ghế lái phụ, cũng là cô gái đã nhắn tin trên wechat cho hắn, tên là Tô Noãn, bắt đầu tỏ vẻ bất mãn nói với những người còn lại:

- Cô ta cũng thật biết điều, cô ta hẹn chúng ta đi Thành Đô du lịch tự túc, cuối cùng chỉ có cô ta và bạn trai, hai người ngồi một xe, lại để cho chúng ta phải chen chúc trên một chiếc xe như thế này.

- Được rồi, Noãn Noãn, trên đường đi, không phải tiền khách sạn và tiền ăn uống của chúng ta đều do bạn trai của cô ta bao sao, chúng ta nhịn một chút là được, hơn nữa chiếc xe này cũng lớn, không quá chật chội.

Một cô gái ngồi cùng bạn trai lên tiếng khuyên nhủ.

- Hừ, có mấy đồng tiền là giỏi à, không phải chỉ là có một người bạn trai giàu có thôi sao? Xem như cô ta xinh đẹp, lần này sở dĩ cô ta hẹn tất cả chúng ta đi chơi, không phải chỉ là để khoe khoang thôi sao?

Tô Noãn vẫn tiếp tục nói, bản thân cô ta cũng biết, nếu không có người bạn trai của cô gái kia bao tất cả, bọn họ cũng sẽ không tham dự chuyến đi này.

Tô Bạch hạ kính xe xuống, hút một điếu thuốc, đối với chuyện của những người này, hắn không thấy hứng thú cho lắm.

Chiếc xe BMW chạy ở phía trước, Tô Bạch lái theo phía sau.

Ngồi trên xe Tô Bạch là hai nam hai nữ, Tô Noãn cùng một người nữa là Tôn Lâm, cả hai người đều còn độc thân, còn có một đôi là Chu Đình Đình và Lưu Cương, bốn người họ đều là người Giang Tô.

Tô Noãn oán trách thật lâu, chờ xe ra khỏi Thành Đô tiến vào trong khu Giang Yến, cảm xúc của bốn người cũng bắt đầu tiến triển, Lưu Cương và Tôn Lâm bắt đầu thi nhau khoe khoang về những kiến thức của mình, từ chuyện nguồn gốc của Giang Yến cho tới sự thống nhất của triều đại nhà Tần, Tô Noãn và Chu Đình Đình chăm chú lắng nghe, lâu lâu lại đùa vài tiếng, không khí trong xe dịu đi vài phần.

Chờ đến khi trên đường cao tốc có thông báo "Vấn Xuyên" xuất hiện, Tô Noãn lập tức kích động, lấy di động ra chụp lại cột mốc đường.

- Thật đáng sợ, chúng ta đã đến Vấn Xuyên

- Đúng vậy, đến Vấn Xuyên rồi.

Cảm xúc của hai người nam thanh niên và hai cô gái trong xe bỗng nhiên giống như được nhóm lửa.

Lúc này, thật ra khoảng cách đến Vấn Xuyên còn 20km, bầu trời cũng bắt đầu mưa, một mảnh âm u, bầu trời ảm đạm cũng ảnh hưởng tới bầu không khí và tâm trạng của những người trên xe.

Đợi đến khi xe thật sự tiến vào Vấn Xuyên, Lưu Cương bỗng nhiên nói:

- Các cậu nói xem, nơi này có thể có quỷ không, phía dưới này, có thể chôn vùi một vài thi thể không?

- A, anh đừng nói thế, em sợ lắm.

Chu Đình Đình- bạn gái của Lưu Cương, sợ tới mức vùi đầu vào lòng Lưu Cương.

- Thật đáng ghét, cố tình dọa người ta.

- Ha ha, sợ cái gì chứ, tôi nói cho các cậu biết, tôi đã kiểm tra lộ trình du lịch trước rồi, lúc biết phải đi qua Vấn Xuyên, tôi đã cố ý đi xin một cái bùa hộ mệnh.

Tô Noãn làm ra bộ dáng tôi thật lợi hại nói.

- Vẫn là Tô Noãn cẩn thận, nhưng mà cậu cũng không cần sợ, có tôi ở đây.

Tôn Lâm dường như có hảo cảm với Tô Noãn, tính toán phát động một cuộc tấn công trong chuyến đi này.

- Không bằng, chúng ta nói với Lam Lam và bạn trai cô ta, đêm nay chúng ta ngủ lại ở Vấn Xuyên một đêm, nói không chừng buổi tối còn có quỷ gõ cửa.

- Haha, đề nghị này hay đấy, nơi này có rất nhiều người chết, hẳn là sẽ có rất nhiều quỷ.

Tô Noãn đem hình ảnh vừa chụp xong đăng lên trên vòng bạn bè với dòng tin.

"Bây giờ, người ta đang ở Vấn Xuyên, thật đáng sợ."

Tô Bạch nhíu mày, trên đường đi, hắn gần như không nói câu nào, lúc này rốt cuộc cũng mở miệng:

- Xin lỗi chư vị, nơi này là thành phố mới của Vấn Xuyên, nơi xảy ra động đất của thành phố Vấn Xuyên ở cách đây khá xa, cho nên nơi này hoàn toàn không có thi thể hay ma quỷ gì đó. Hơn nữa, một số câu vui đùa, là điều không tôn trọng với người chết, làm người vẫn nên có chút phòng tuyến cuối cùng.

Tô Bạch nói xong, sắc mặt bốn người trong xe đều không được đẹp cho lắm, họ có vẻ xấu hổ, điều này cứ như vừa bị Tô

Bạch tát thẳng một cái vào mặt vậy. Hơn nữa Tô Bạch còn nói đạo lý cao siêu, bọn họ căn bản không có cách nào phản bác lại được.

Nhưng mà, vào lúc này, Chu Đình Đình vẫn luôn dựa vào ngực Luu Cương bỗng nhiên run lên, miệng sùi bọt mép, khiến cho Lưu Cương sợ tới mức kêu lên, sau đó Tôn Lâm và Tô Noãn cũng theo đó hét lên.

Ngay cả Tô Bạch cũng có chút không ngờ tới, hắn đánh lái vào bên phải và dừng xe lại ven đường, trong lòng buồn bực.

Quả báo đến nhanh vậy sao?

…….

Chiếc xe đang đi trên đường cao tốc thì dừng lại, Tô Bạch mở khóa cửa xe, Tô Noãn và Tôn Lâm, hai người lập tức mở cửa và xuống xe, sau đó bạn trai của Chu Đình Đình là Lưu Cương cũng run rẩy xuống xe, trước đó mọi người kể chuyện, cộng thêm lời cảnh cáo của Tô Bạch, khiến cho ba người theo bản năng nghĩ tới, bộ dạng này của Chu Đình Đình là bị quỷ đến báo ứng, bọn họ đều rất hoảng sợ.

Tô Bạch có chút câm nín, Tô Noãn và Tôn Lâm, hai người vội vàng xuống xe còn dễ nói, Lưu Cương là bạn trai của Chu Đình Đình, thế mà lại đối xử với bạn gái của mình một cách vô tâm, thực sự có chút không biết nói gì.

Sau khi xuống xe, mở cửa xe ra, Tô Bạch lập tức nắm chặt lấy vai của Chu Đình Đình, lôi cô ta từ trong xe ra, cơ thể của Chu Đình Đình vẫn còn đang trong trạng thái co giật, miệng vẫn đang sùi bọt mép, có một chút giống động kinh.

Tô Bạch đặt cô gái này nằm dưới đất, hắn dùng tay sờ vào trán cô ta, về phần có phải là do bị quỷ trả thù hay là do vấn đề cơ thể, Tô Bạch thật đúng là không có cách nào phân biệt được, cách tốt nhất bây giờ là gọi cho 120.

Nhưng đây là đường cao tốc, không phải là trong nội thành, xe cấp cứu cũng không thể đến ngay được. Ngay lúc này, Tô Bạch cau mày, bởi vì hắn nhìn thấy một người đang đi về hướng này, người đó mặc một chiếc áo cà sa màu đen, trên tay cầm một chuỗi phật châu, đầu trọc, khôi ngô tuấn tú, vẻ ngoài rất đại từ đại bi, không xác định được bao nhiêu tuổi, người này mang tới một cảm giác rất hiền hòa, trước đó đối phương ngồi trên chiếc xe bus mini, chiếc xe đó cũng đỗ ở phía bên phải và dừng lại

- A di đà phật, thí chủ, để bần tăng nhìn qua được không?

Hòa thượng niệm một tiếng kinh phật. Tô Bạch vô thức muốn từ chối, người hòa thượng này xuất hiện quá trùng hợp, trùng hợp đến mức bất bình thường.

Nếu mà buộc phải lựa chọn, Tô Bạch thà để mập mạp đến coi còn hơn, mặc dù quan hệ của hắn và tên mập đã hạ xuống bằng 0, nhưng mập mạp sẽ không từ chối giúp một người đang bệnh nặng như vậy, còn đối với hòa thượng này, Tô Bạch không biết anh ta là ai.

- Đại sư giúp đỡ một chút đi, giúp đỡ một chút đi.

Lúc này Tô Noãn khẩn cầu, nói.

Tôn Lâm và Lưu Cương, hai người chắp tay trước ngực cầu xin hòa thượng, hiển nhiên bọn họ đã coi hòa thượng này thành cọng cỏ cứu mạng.

Hòa thượng chỉ nhìn vào Tô Bạch, không để ý đến ba người kia.

Tô Bạch cười cười, lùi về sau một bước, làm một tư thế mời hòa thượng đi vào.

Lúc này, Hòa thượng mới đến, một tay để lên ấn đường của Chu Đình Đình, tay còn lại để vào bụng của cô ta, sau đó miệng hét lên một tiếng, bỗng nhiên, cơ thể của Chu Đình

Đình ngồi dậy, sau đó cô ta ho một hơi rất dài, mùi hôi khó chịu, tiếp theo Chu Đình Đình từ từ mở mắt ra, giống như đã khôi phục lại bình thường.

- A di đà phật, nữ thí chủ chỉ là bị kinh sợ cộng thêm sức khỏe không tốt, cho nên mới xuất hiện tình huống này, hơn nữa, có lẽ nữ thí chủ có bệnh động kinh di truyền từ người nhà.

Chương 93 Vết Thương Trí Mạng

Nghe xong câu nói này, sắc mặt của Lưu Cường lập tức thay đổi, bạn gái của mình lại có bệnh động kinh?

Tô Noãn và Tôn Lâm nghe xong câu này, biết không phải quỷ thần gõ cửa, bọn họ không sợ hãi nữa, nhưng ánh mắt nhìn Chu Đình Đình mang theo chút gì đó ghét bỏ.

Tô Bạch đứng ở một bên sờ vào mũi, mấy sinh viên đại học này thật đúng là quá thực dụng, hơn nữa lòng dạ không đủ sâu, cho dù là ghét bỏ người ta thì cũng đâu cần thể hiện hết lên khuôn mặt như thế, có đáng không.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, hướng về phía Tô Bạch niệm một câu kinh phật:

- Nữ thí chủ không có bệnh gì nặng, cho nên không cần quá lo lắng, bây giờ nữ thí chủ đã không sao rồi, bần tăng cũng xin cáo từ.

Tô Bạch chắp tay hoàn lễ cho hòa thượng.

- Xin hỏi pháp danh của đại sư, đại sư đang tu hành ở nơi nào?

- Chuyện nhỏ nhặt, không cần để trong lòng, nếu có duyên, nhất định có thể gặp lại.

Hòa thượng thể hiện một phong thái ung dung tự tại, đích thực là một người thế ngoại cao nhân, sau khi nói xong, hòa thượng lập tức đi tới chiếc xe bus mini kia, xe bus mini nhanh chóng rời đi.

Tô Bạch nhìn thấy Chu Đình Đình quả thật đã không sao, hắn lập tức nói với mọi người :

- Lên xe thôi, đi nhanh lên, đừng chậm trễ, buổi tối đường núi rất khó đi.

Lúc này mọi người mới đi lên xe. Mọi người vẫn ngồi ở vị trí cũ, thế nhưng lúc Lưu Cương ngồi bên cạnh Chu Đình Đình, hiển nhiên anh ta có chút không được tự nhiên, Chu Đình Đình phát hiện ra điều này, tâm trạng của cô ta sa sút, hiển nhiên, trước đó có lẽ cô ta vẫn luôn biết về căn bệnh di truyền của gia tộc, nhưng Chu Đình Đình vẫn luôn giấu diếm bạn trai mình.

Vì muốn đuổi kịp chiếc xe BMW phía trước, Tô Bạch bắt đầu đua xe trên đường cao tốc, tốc độ không vượt quá mức cho phép, nhưng cơ bản là thấy xe thì vượt, tốc độ rất nhanh. Khoảng một phút sau, chiếc xe BMW kia lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đôi tình nhân trên chiếc xe kia cũng khá lạ, bọn họ không nhìn thấy chiếc xe Audi ở đằng sau, thế mà cũng không dừng xe đợi hay gọi điện gì cả, vẫn ích kỷ phóng đi như bay ở phía trước.

Vài tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đã lăn bánh vào biên giới Aba, cơ bản là đường núi chật hẹp và cao vun vút, đường núi chật hẹp chỉ có thể cho một chiếc chạy lên và một chiếc chạy xuống, thêm vào đó là rất nhiều khúc cua gấp, thế nhưng tài xế đều lái rất nhanh, cơ bản là xem thường tốc độ quy định, chỉ ở trước mặt camera mới đạp phanh lại, sau khi đi qua, lại tiếp tục phóng như bay.

(Cửu Trại Câu: Nơi nhóm người Tô Bạch đến là một vùng núi non hùng vĩ ở độ cao 4.000 mét so với mặt nước biển, với cảnh quan thiên nhiên được xếp vào loại độc nhất vô nhị ở

Trung Quốc. Vùng núi này thuộc châu Aba, Tây Tạng và khu tự trị Choang tại miền Tây tỉnh Tứ Xuyên.)

Quốc lộ một bên là núi cao, một bên là bờ vực hoặc là sông, từ núi đến ven đường quốc lộ có một lưới sắt ngăn lại, đề phòng đá vụn trên núi rơi xuống, gây tại nạn cho người khác, nhưng có một số nơi còn có thể thấy được đất đá rơi từ trên núi xuống, hiển nhiên, cách phòng hộ này không an toàn 100%, nhưng so sánh với trí nhớ trước kia của Tô Bạch, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, sau trận động đất ở Vấn Xuyên, chính phủ đã bỏ ra rất nhiều công sức để xây dựng lại hệ thống giao thông ở đây, có rất nhiều nơi ban đầu là phải đi đường vòng, nhưng giờ đã có đường hầm, cho nên thường thấy có đường hầm dài vài cây số.

Những điều li kì về hệ thống giao thông ở đây đã khiến tâm trạng mọi người trên xe khôi phục lại bình thường, bắt đầu tán gẫu vui vẻ, ngay cả chính Chu Đình Đình giống như cũng nghĩ thông suốt rồi, không để ý đến thái độ lãnh đạm của Lưu Cương đối với mình nữa, cùng lắm thì sau khi trở về liền chia tay, chính mình trước tiên phải tận hưởng chuyện du lịch này đã, mọi chuyện để sau rồi tính.

Đến một giờ chiều, chiếc xe BMW ở đằng trước dừng lại ở một thị trấn nhỏ, rẽ vào một quán ăn, có lẽ chuẩn bị dừng lại để ăn cơm.

Tô Bạch đem xe đỗ ngay bên cạnh chiếc xe BMW, mọi người cùng nhau xuống xe.

Chủ xe BMW là bạn trai của Lam Lam, đây cũng là lần đầu tiên anh ta gặp Tô Bạch, đó là một người đàn ông cao gầy, vẻ ngoài không có gì đặc biệt, nhưng để lại cho người ta một ấn tượng rất khác biệt, lúc nhìn người khác luôn mang theo thái độ dò xét, nhất là khi nhìn Tô Bạch, ánh mắt anh ta mang theo chút gì đó khinh thường.

Bọn họ đi vào một quán ăn dân tộc Khương, bạn trai của Lam Lam gọi món, mọi người vây quanh một chiếc bàn tròn ngồi xuống, đồ ăn đều rất đặc sắc, nhưng đối với khẩu vị của Tô Bạch thì không phải là rất ngon, cho nên hắn chỉ ăn một chút, những người còn lại ăn rất ngon miệng, hơn nữa, lúc mỗi một món ăn được bưng lên, đều cầm di động chụp ảnh.

Tô Bạch ăn xong trước, hắn rời khỏi bàn ăn, đứng bên cạnh chiếc xe của mình, hút một điếu thuốc, ngay lúc này, một chiếc xe bus mini đã dừng ở trước mặt Tô Bạch, người lái xe quả nhiên là vị hòa thượng đó.

- A di đà phật, thí chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Sau khi dừng xe lại, hòa thượng liền bước xuống xe, nhìn thấy Tô Bạch ở chỗ này, hòa thượng cũng có chút ngoài ý muốn, thế nhưng chuyện này cũng không tính là gì, chỉ có con đường quốc lộ này là đi xuyên qua Aba, mọi người gặp nhau giữa đường, cũng không phải là điều kì lạ gì.

Hòa thượng vào quán xin một ít nước nóng, mua một ít bánh, sau đó quay trở về xe, bắt đầu dùng bữa.

Trong miệng Tô Bạch ngậm điếu thuốc, hắn đi tới chiếc xe bus mini kia, thấy hòa thượng đang nghiêm túc ăn, Tô Bạch không có qua bắt chuyện mà chính là đi về phía sau xe bus mini, có vẻ như chỉ có một mình hòa thượng ở trong xe, trong đó không có người nào khác, nhưng cửa của chiếc xe này khá đặc biệt, từ bên ngoài không thấy được gì cả.

Tô Bạch đặt tay lên trên cửa sổ xe, đây là hành động vô thức, nhưng khi Tô Bạch thu tay về, hắn bỗng nhiên phát hiện, trên cửa sổ xe vẫn hiện lên một bàn tay, nhưng không phải là ở bên ngoài, mà chính là ở bên trong.

Bên trong có người!

Tô Bạch lập tức áp mặt mình vào cửa sổ xe, một lát sau, bên trong cũng có một gương mặt học theo Tô Bạch áp vào cửa sổ xe, cái đó là gương mặt của trẻ sơ sinh, đồng tử đều là màu trắng, gương mặt tái xanh, nhưng khóe môi lại mang theo nụ cười hài hước, giống như cảm thấy mình và Tô Bạch cùng làm một động tác qua lại, là một chuyện rất thú vị.

Tô Bạch lập tức lui lại một bước, quay đầu, đúng lúc nhìn thấy hòa thượng đang đứng kế bên mình, người hòa thượng này thế mà có thể bước đi không một tiếng động gì:

- Thí chủ, cậu nên quan tâm đến chuyện của mình trước đi, chuyện của bần tăng không cần thí chủ quan tâm.

- À, tại sao?

Tô Bạch hỏi lại.

- Những gì mắt nhìn thấy chưa chắc là thật.

- Tôi muốn xem bên trong một chút được không?

Tô Bạch nói.

Chẳng qua phản ứng của hòa thượng rất dứt khoát, trực tiếp gật đầu:

- Nếu thí chủ thật sự muốn xem, vậy thì xem đi.

Sau khi nói xong, hòa thượng còn chủ động mở cửa xe ra. Một giây sau, khung cảnh bên trong xe xuất hiện trước mặt Tô Bạch. Bên trong có ba thi thể, hai người lớn theo thứ tự là một nam, một nữ, còn có đứa nhỏ nữa, là đứa trẻ trước đó đã đùa giỡn với Tô Bạch.

Ba thi thể đã bị mục rữa nghiêm trọng, nhưng không có bất kỳ một mùi hôi thối nào.

- A di đà phật, bọn họ chết yểu ở bên ngoài, đã trở thành lệ quỷ, cho nên nhất định phải tiễn đến đài thiên táng để làm nghi

lễ thiên táng, để quạ ưng rỉa thịt, ác niệm mới tiêu tan và chuyển sinh, bần tăng làm những việc này, mong thí chủ thông cảm.

(Thiên táng: tục để xác trên núi cho chim, quạ mổ)

Hòa thượng nói với một vẻ mặt đại từ đại bi, một phong thái vì thiên hạ. Nhưng Tô Bạch vẫn lấy tay đưa vào trong, quay thi thể của đứa bé đó qua, chỉ vào vết thương trên gáy của đứa bé, nói :

- Đại sư, vết thương trí mạng này có phải là do chuỗi phật châu trên tay ông gây ra không?

Chương 94 Thiên Táng

Hòa thượng không nói gì chỉ nhìn chằm chằm Tô Bạch, trên mặt mang theo nụ cười, giống như thể anh ta không nghe được Tô Bạch nói gì.

- Đừng bận tâm, tôi có chút tinh mắt.

Tô Bạch nhún vai, ý bảo đó không phải việc của mình, nhưng vết thương trên thi thể kia thật sự quá rõ ràng, hơn nữa chuỗi Phật châu trên tay hòa thượng quá khiến cho người ta chú ý, đồng thời có lẽ là bởi vì thực lực của Tô Bạch được tăng lên. Điều này rõ ràng đã thay đổi thái độ của Tô Bạch đối với một số chuyện, nếu nói là kẻ gan lớn tài cao thì thật có chút khoa trương, nhưng cũng giống như thái độ của một người cảnh sát đối đãi với ăn cướp hoặc móc túi, tóm lại sẽ có cảm giác lạnh nhạt hơn người bình thường.

- Bần tăng phải đi.

Hòa thượng dường như không định ở lại chỗ này dây dưa thêm với Tô Bạch nữa, anh ta cảm thấy tiếp tục dây dưa với Tô Bạch cũng không có nghĩa lý gì, hơn nữa ngay từ lúc bắt đầu, hòa thượng đã khá chú ý đến Tô Bạch, điểm này Tô Bạch có thể cảm nhận được, hiển nhiên hòa thượng cũng không thể nhìn ra Tô Bạch là người nông sâu thế nào.

- Tôi sẽ báo cảnh sát.

Tô Bạch cầm di động lắc lư trước mặt hòa thượng.

- A di đà Phật.

Hòa thượng chắp tay trước ngực niệm một câu Phật hiệu, sau đó lập tức lên xe, chiếc xe bus mini nhanh chóng khởi

động.

Tô Bạch ngáp một cái nhưng cũng không có thật sự báo cảnh sát, tuy nói đứa trẻ kia bị những hạt châu của hòa thượng giết chết, nhưng ba cỗ thi thể này đều mang theo một loại dao động khiến người ta hoảng loạn, hiển nhiên hòa thượng kia cũng không hoàn toàn nói dối, hơn nữa nếu ba cỗ thi thể này không được xử lý tốt, bị bỏ trong cái nơi khỉ ho cò gáy, giao thông chưa phát triển tốt này, như vậy có thể nghĩ được rõ sự nguy hiểm và cục diện khó thu dọn đến mức nào.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là Tô Bạch đến đây để giải sầu chứ không phải đến để giải quyết việc bao đồng, hắn muốn thư giãn, buông lỏng một chút, chuẩn bị tốt cho thế giới chuyện xưa tiếp theo, đây mới là kế hoạch hiện tại của Tô Bạch.

Hòa thượng lái xe trực tiếp rời khỏi nơi này, kỳ thật, nếu hòa thượng cứ lái xe thẳng về phía trước, như vậy chỉ cần Tô Bạch lái xe nhanh hơn một chút, việc đuổi kịp hòa thượng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nơi này cũng không có ngã rẽ nào khác, chỉ có một đường duy nhất. Dù sao thì xây dựng con đường này đã là một công trình lớn đối với chính phủ, hơn nữa nơi này không có cần thiết đến mức phải mở rộng mạng lưới giao thông ở bốn phía.

Một lần nữa về tới quán cơm, Tô Bạch không nhìn thấy Lam Lam, có lẽ là đã đi WC. Còn người bạn trai của Lam Lam và Tô Noãn đang dựa sát vào nhau, thậm chí còn đặt một tay lên đùi Tô Noãn len lén sờ soạng. Tô Noãn thế nhưng lại làm ra vẻ không có chuyện gì, vẫn tiếp tục ăn cơm, nhưng hai má Tô Noãn đỏ bừng, chứng tỏ cô ta có thể cảm nhận được việc gì đang xảy ra.

Thật là một vở kịch hay.

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy hắn đi du lịch cùng với những người này cũng rất thú vị, rất đặc sắc. Đây cũng là lý do mà hắn đồng ý với lời mời cùng đi du lịch của Tô Noãn, hắn sống một mình khá lâu, cho nên cũng cần thêm một chút gia vị cho cuộc sống, cùng mọi người ra ngoài chơi một chút, ít nhất cũng không quá cô đơn. Chính Tô Bạch cũng thừa nhận, tuy rằng lúc lái xe hắn cảm thấy những sinh viên này có chút trẻ con và nông cạn, nhưng trên đường đi nghe bọn họ nói chuyện ồn ào, hắn cũng cảm thấy đó là một loại cuộc sống.

Trên chiếc Audi, Cát Tường vẫn còn nằm ngủ bên trong, Tô Bạch mở cửa xe, duỗi tay sờ lên bộ lông của nó, bộ lông được ánh mặt trời chiếu lên ấm áp mềm mại, Cát Tường mở mắt ra nhìn Tô Bạch, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Lúc này, những người kia cũng đã ăn cơm xong, chuẩn bị tiếp tục lên đường. Từ nơi này đến Cửu Trại Câu còn hơn 300 km, dựa theo tình hình giao thông hiện tại thì có thể đến Cửu Trại Câu vào lúc 7 - 8 giờ tối.

Lam Lam và bạn trai cô ta vẫn ngồi cùng một xe, người đàn ông kia tên là Lý Úc, đây là Tô Bạch nghe được sau khi Tô Noãn lên xe nói chuyện phiếm. Có lẽ mấy người Lưu Cương, Tôn Lâm và Chu Đình Đình ngồi ở phía sau xe vẫn không cảm thấy được điều gì, nhưng Tô Bạch đã hiểu Tô Noãn chuẩn bị hoành đao đoạt ái (đoạt người yêu), từ chính cái gọi là bạn trai của bạn thân, đáng thương cho Tôn Lâm, trên đường đi vẫn luôn xum xoe với Tô Noãn, nhưng tiếc thay mục tiêu của anh ta lúc ăn cơm đều để cho người khác sờ soạng.

Một lần nữa lên đường, Tô Bạch châm một điếu thuốc, lúc này cảnh sắc hai bên đường càng ngày càng đẹp hơn, núi non trùng điệp, hùng vĩ tráng lệ. Lúc lái xe trên con đường này, bỏ qua vấn đề về giao thông, nơi này thật sự khiến cho người ta

cảm thấy thoải mái. Tô Bạch đột nhiên nhớ tới thảo nguyên Nhược Nhĩ Cái mà hắn đã từng đi đến lúc trước, nhưng mà lúc đó hắn vẫn còn rất nhỏ, thảo nguyên cây cỏ xanh um tươi tốt, từng đàn dê bò bất tận. Trong nhà hắn vẫn còn một khung ảnh hắn chụp cùng với mẹ mình, lúc đó mẹ hắn đặt hắn trên lưng một con bò Tây Tạng và được cha hắn chụp lại.

(Zoigê hay Nhược Nhĩ Cái một huyện thuộc châu tự trị A Bá (Aba), tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.)

Tô Bạch không hỏi mọi người có định đến thảo nguyên hay không, dù sao cứ đưa bọn họ đến Cửu Trại Câu trước, sau đó nếu bọn họ không đi thì Tô Bạch cứ tự mình lái xe đi là được. Nếu không được nữa thì cứ để bọn họ mua vé máy bay, tự về Thành Đô.

Đến chiều, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều, nhưng bầu không khí trong xe càng ngày càng nóng hơn, bởi vì bầu trời bên ngoài càng lúc càng trong xanh, thật đúng với ý ngàn dặm không mây và những ngọn núi xung quanh cũng không còn trần trụi mà trở nên xanh um tươi tốt, quả thực giống như một bức tranh sơn thủy. Thật sự là đã đi qua vùng núi khỉ ho cò gáy, cứ đi thẳng về trước thêm một giờ nữa là có thể đến được Cửu Trại Câu.

Lúc này Tô Noãn chỉ vào một chỗ ven đường nói:

- Nhìn xem, nơi đó là nơi nào thế, sao lại treo nhiều cờ vậy.

Lúc này Tôn Lâm lập tức lấy lại tinh thần, giải thích:

- Đó là nơi cử hành thiên táng, dân bản xứ đem thi thể người đã chết đặt ở đó đợi chim ưng đến ăn.

- Nghe có vẻ hay đấy.

Lúc này tâm trạng của Tô Noãn rất tốt, cho nên khi nghe thấy việc này cũng không cảm thấy sợ.

- Sao tôi lại có cảm giác tê dại cả da đầu thế này.

Lúc này Lưu Cương nói.

- Đúng, tôi cũng cảm thấy thật đáng sợ.

Chu Đình Đình cũng phụ họa.

- Các cậu suy nghĩ quá nông cạn rồi, suy nghĩ lại một chút, bản thân các cậu sau khi chết không phải bị chôn vùi trong lồng đất, cũng không phải bị thiêu thành tro bụi. Thay vào đó bị những linh hồn tự do kia ăn hết, mang theo các cậu tự do bay lượn khắp trời, đây là một chuyện đẹp đẽ và thuần khiết biết bao .

Tô Noãn đã gần như rơi vào suy nghĩ say mê của một cô nữ sinh.

Tô Bạch vươn tay ra ngoài cửa xe gẩy tàn thuốc.

- Thiên táng phải bỏ tiền, có khi cậu phải tốn mấy vạn mới có thể đem mình đi cho chim ưng ăn đấy. Cứ tính thu nhập của dân địa phương Tây Tạng và người Mông Cổ đi, vì hưởng thụ một lần sau khi chết, có thể hưởng đãi ngộ được chim ưng ăn thịt, có lẽ bọn họ cần vất vả hơn nửa đời người rồi.

Chương 95 Tiền Lau Xe

“Ah, thì ra nó đắt đến vậy.”

Lưu Cương hơi kinh ngạc nói.

- Hay là thôi đi, bị chim ưng ăn thịt mà đắt đến vậy.

Chu Đình Đình cũng nói.

Tô Noãn thấy Tô Bạch lại lần nữa phá nát cảm xúc tốt đẹp của mình, cô ta có chút không hài lòng mà bĩu môi, nhưng cũng không tiện nói gì. Sở dĩ cô ta có ấn tượng sâu với Tô Bạch là vì ban đầu cả cô ta và Tô Bạch đều họ Tô, sau đó lại nghe vài bạn học nói điều kiện gia đình của Tô Bạch khá tốt cho nên cô ta mới chú ý đến hắn. Nhưng bây giờ thấy Tô Bạch thuê đến một chiếc xe, cho nên cô ta lập tức cảm thấy Tô Bạch là loại người đã ốm còn phùng má giả thành mập, vẫn là tên phú nhị đại Lý Úc kia có lực hấp dẫn lớn hơn.

Chiếc BMW bỗng nhiên dừng lại bên lề đường, Lam Lam và Lý Úc cũng bước xuống, hẳn là đang chuẩn bị chụp ảnh.

Tô Bạch không thể không dừng xe lại, Tô Noãn cũng lập tức xuống xe, Tôn Lâm tự nhiên cũng đi theo đến.

- Lưu Cương, chúng ta cũng đi chụp ảnh được không?

Chu Đình Đình hỏi bạn trai mình.

Hiện tại thái độ của Lưu Cương đối với Chu Đình Đình đã lạnh nhạt hơn, nhưng dường như anh ta vẫn chưa quyết định được việc sau khi trở về có nên chia tay với cô ta hay không. Dù sao Chu Đình Đình vẫn khiến anh ta có chút lưu luyến, cho nên lúc này anh ta cũng gật đầu.

- Được, chúng ta đi xuống chụp ảnh, anh chụp cho em.

Chu Đình Đình thỏa mãn gật đầu.

Vấn đề giữa những đôi tình nhân đến nhanh đi cũng nhanh.

Những người khác cũng đều xuống xe, chỉ có Tô Bạch vẫn còn ngồi lại bên trong xe. Lúc này Cát Tường cũng có tinh thần hơn, ngồi trên đùi Tô Bạch nhìn ra đài thiên táng bên ngoài.

Thấy bọn họ vậy mà muốn đi sang bên kia chụp ảnh, hắn không thể không ôm Cát Tường xuống xe, đặt nó lên trên xe, sau đó nói với bọn họ:

- Này, đứng ở đây chụp ảnh thì được, bên kia không cho phép chụp ảnh và quay video đâu, đó không phải là nơi để ngắm cảnh, nó được pháp luật bảo vệ đấy.

- Không sao đâu, chỉ cần đưa một ít tiền là được.

Lý Úc không mặn không nhạt nói một câu, những người còn lại cũng sôi nổi gật đầu theo. Xem ra bọn họ đều nghĩ người dân Tây Tạng đều rất nghèo, chỉ cần cho họ một ít tiền là mọi điều đều được giải quyết.

Tô Bạch cũng lười quản họ, trên thực tế ở nơi nào cũng có người giàu người nghèo, những người dân Tây Tạng ở gần quốc lộ này thật sự nghèo, về phần những người có thể được thiên táng, gia cảnh của bọn họ nhất định vô cùng giàu có.

Chẳng qua đám người Lý Úc vẫn chưa kịp rời đi, bọn họ vẫn đang đứng bên cạnh xe thu dọn đồ đạc. Bên đầu đường bên kia có mười mấy người Tây Tạng đang đi đến, họ chia làm hai nhóm người, một nhóm đến bên chiếc BMW, một nhóm còn lại tiến đến bên chiếc Audi của Tô Bạch.

Một người trong số đó ném một cái giẻ lau lên trên xe của chiếc BMW, sau đó dùng khẩu âm địa phương nói tiếng phổ

thông:

- Vừa lau xe giúp mấy người, ba trăm đô.

Đám người Lý Úc ngẩn cả ra, Tô Noãn và Lam Lam sợ hãi nhìn những người ăn mặc theo kiểu Tây Tạng này. Rõ ràng, một số tin đồn trong những năm gần đây đã khiến cho những người không tiếp xúc với người Tây Tạng, sinh ra cảm giác sự hãi từ trong tiềm thức.

Cũng có người đi tới bên cạnh Tô Bạch, là một người đàn ông có nước da đen pha lẫn màu đỏ của cao nguyên, anh ta cũng ném giẻ lau lên xe.

Sau đó, giẻ lau bay thẳng đến trên người Cát Tường đang nằm ngắm đài thiên táng phía trước, che đậy luôn cả thân thể của con mèo đen kia.

……..

Mười mấy người Tây Tạng đến đây, rõ ràng mang theo ý tứ cướp bóc, những sinh viên đại học này khẩn trương cũng là chuyện bình thường, Tô Bạch cũng không cảm thấy có gì lạ, chỉ là lúc một người Tây Tạng ném giẻ lau lên người Cát Tường đang nằm trên xe ngắm đài thiên táng phía xa, lập tức khiến cho Tô Bạch ngây ngẩn cả người.

Chuyện này…

Tô Bạch có chút cẩn thận từng li từng tí, muốn vươn tay qua lấy chiếc giẻ lau trên người Cát Tường ra, thế nhưng đúng vào lúc này, Cát Tường bỗng nhiên kêu lên một tiếng trầm thấp.

- Meo!

Tiếng mèo kêu rất trầm thấp, mang theo chút gì đó khàn khàn, không có yêu khí gì nhưng lại khiến cho trong lòng tất cả mọi người, bao gồm cả Tô Bạch đều run rẩy.

Dường như tất cả mọi người đều hoảng hốt một chút, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo, đồng thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Những người dân Tây Tạng chỉ sửng sốt một chút, lập tức muốn bắt đầu thu tiền dịch vụ với Lý Úc và Tô Bạch, dù sao cũng giúp bọn họ chà lau xe, muốn lấy tiền công.

Thật ra, loại chuyện này có trên khắp cả nước, chỉ là gần đây quốc gia phát triển, giao thông thuận lợi, một số thành thị nhỏ đều được trang bị hệ thống camera rộng khắp, dưới sự kiểm soát chặt chẽ, loại cản đường hô một tiếng: "Đường này là do ta mở, cây này là do ta trông", mấy tên cướp cấp thấp này đã rất ít thấy.

Nhưng dù sao nơi này cũng là nơi vô cùng vắng vẻ, người ở đây thưa thớt, lại chỉ có một con đường quốc lộ chính, hơn nữa người dân Tây Tạng cũng hiểu được che giấu, bọn họ không đến ăn cướp, chỉ đến thu tiền lau xe, có tấm màn này che đậy, lại thêm dân tộc bọn họ đặc thù, một số ban ngành địa phương cũng lựa chọn mở một mắt, nhắm một mắt, dù sao những thứ chính sách này rất mẫn cảm.

Tô Bạch lấy ra miếng giẻ lau kia, Cát Tường vẫn tiếp tục duy trì tư thế cũ, nhìn về phía đài thiên táng phía xa, nhưng Tô Bạch có thể xác định, lúc chiếc giẻ lau được lấy ra, hắn nhìn thấy trong mắt Cát Tường có một vệt sáng màu đỏ lóe lên, nhanh chóng biến mất, Lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy Cát Tường, từ trong mắt Cát Tường, hắn nhìn thấy núi thi biển máu, đồng thời trước đó, Cát Tường có thể đi theo bên cạnh Lệ Chi, trở thành sủng vật của cô ta, sao nó có thể là nhân vật dễ đối phó?

Cảm giác lúc trước Tô Bạch nhớ rất rõ, thiếu chút nữa kích thích huyết thống của hắn bạo phát, may mắn hắn kiềm chế

được, nếu không vừa rồi, Tô Bạch thiếu chút nữa lộ ra trạng thái vampire hoặc cương thi trước mặt mọi người.

Lý Úc lấy ví tiền ra, móc ra 3 tờ 100 usd, sắc mặt anh ta rất bình tĩnh, đối với anh ta mà nói, tiền không tính là gì, hơn nữa, dưới tình cảnh này, chịu thua mấy người Tây Tạng cũng không tính là chuyện mất mặt gì, nơi này được xưng là vùng núi hoang vắng, không có nhiều xe cộ qua lại, đĩ nhiên càng không có cái gì gọi là người đi đường, cho dù có thì phần lớn cũng là người dân bản xứ Tây Tạng, nói một câu không dễ nghe, nơi này chính là nơi thích hợp để phóng hỏa giết người, một người hiện đại rời đi khu vực có camera giám sát, đi tới nơi ít người lui tới, loại cảm giác bất an này vô cùng mãnh liệt.

Cũng may những người Tây Tạng này không phải là chuyện ác nào cũng dám làm, bọn họ thu tiền xong liền dễ nói chuyện, cũng không làm khó người ta, dù sao bọn họ dự định làm ăn lâu dài ở đây, thật sự làm lớn chuyện, người bên trên ra tay trừng trị bọn họ, bọn họ cũng không thu được chỗ tốt gì.

Chờ đến khi một người khác đi đến trước mặt Tô Bạch đòi tiền, Tô Bạch mở ví tiền của mình ra, không phải cho 300 usd mà là cho 500 usd.

Người kia cũng sốt một chút, làm loại người cò kè mặc cả, bọn họ cũng không để ý giảm giá 51%, dù sao đây cũng là làm ăn không vốn, bao nhiêu tiền cũng là có lời, nhưng đây là lần đầu tiên, bọn họ được người ta chủ động cho thêm tiền.

Chương 96 Chết Như Thế Nào

Bên kia, mấy người Lý Úc nhìn thấy cảnh này, đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu và ánh mắt khinh bỉ, hiển nhiên bọn họ cho rằng Tô Bạch bị dọa sợ.

Thật ra chỉ có Tô Bạch biết rõ chính mình đang làm gì, đối với Tô Bạch mà nói, cho vài trăm đô cũng không tính là gì, cũng không đủ cho một đám người này đi thiên táng.

Thu tiền xong, mười mấy người Tây Tạng rất quy củ rời đi, cũng không có dây dưa nhiều.

Mấy người Lý Úc cũng không có hứng chụp ảnh, hơn nữa bọn họ lo lắng nhóm người này rời đi, lại thông báo cho những người khác đến giết dê béo.

Tô Bạch quay về trong xe, Cát Tường được Tô Bạch đặt lên đùi mình.

Sau khi Tô Noãn vào xe, cô ta liếc mắt nhìn Tô Bạch, nói:

- Tô Bạch, thật ra cậu không cần thiết làm như thế, Lý Úc đã cho bọn họ 300 usd, chiếc xe này của cậu, không cho cũng được.

Tô Bạch chỉ cười, lười giải thích.

Xe BMW chạy ở phía trước, Tô Bạch khởi động xe đi theo sau.

Hành trình vẫn tiếp tục, cách Cửu Trại Câu còn một đoạn đường, bọn họ đến sớm mới có thể nghỉ sớm, lái xe lâu như thế, Tô Bạch có chút mệt mỏi.

……..

Chỗ đài thiên táng, một chiếc xe bus mini dừng lại ở đó, loại biển xe thường trong nước có thể lái tới đây, thật đúng là chuyện kỳ lạ. Năm 2005, khu vực tự trị của Tây Tạng ban hành luật liên quan đến quản lý khu vực thiên táng, cấm chụp ảnh và quay video, cho nên, cho dù có không ít du khách đến Tây Tạng du lịch rất hiếu kỳ về nơi này, nhưng cũng khó lòng qua đó dòm ngó.

Một lạt ma có tuổi và một hòa thượng mặc áo bào màu đen cứ thế ngồi trên mặt đất, trước mặt họ là hai chén trà bơ, rất hiển nhiên, người đàn ông mặc áo tăng nhân màu đen không có hứng thú với loại trà này, ngược lại là lão lạt ma uống rất ngon miệng.

(Trà bơ – thức uống tinh túy của người Tây Tạng được biết đến như là một phần cốt lõi trong nền văn hóa đất nước độc đáo.)

- Thất Luận, cậu vẫn không thích trà bơ à?

Lão lạt ma cười ha hả, nói, dáng vẻ hiền lành.

- Từ lần đầu tiên tới nơi này, nhìn thấy cách nấu trà bơ, tôi liền không thích, lúc uống nó, tôi luôn cảm thấy có mùi phân trâu.

Hòa thượng Thất Luận nói rất thẳng thắn.

- Ha ha, đó là do tục tâm của cậu vẫn còn, nếu không phải thế, thật ra sẽ không thấy gì.

Lão lạt ma nói ra.

- Vì nghĩ thoáng mà ảnh hưởng tâm ý của mình, không thích chính là không thích, cứng rắn ép buộc, ngược lại là trái với tự nhiên.

Thất Luận trả lời.

- Được rồi, tôi không nói lại cậu, cậu đến đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, sư huynh qua xem thứ cậu lấy về.

Lão lạt ma đứng lên, bên người có tiểu lạt ma đưa đến một chiếc trống kim loại, lão lạt ma cười xua tay:

- Không cần thiết phải mang thứ đồ chơi này, Thất Luận sư đệ đã mang những thứ đó đến đây, hiển nhiên là đã có đề phòng.

Lão lạt ma ra hiệu, một lạt ma trẻ tuổi cường tráng mở cửa xe ra, sau đó không nhìn vào trong, cung kính lui xuống.

Lúc này thi thể một nhà ba người đều ngồi trên chiếc xe bus mini, lấy một tư thế ngồi rất quỷ dị.

Lão lạt ma đưa tay sờ lên thi thể người đàn ông, hơi nhíu mày, sau đó ông ta lại sờ lên thi thể bé trai, cường điệu nhìn thoáng qua vết thương sau gáy bé trai, thở dài.

- Sư đệ, vất vả cho cậu, khiến cậu tạo sát nghiệp.

- Cha mẹ đã vào quỷ đạo, đứa nhỏ cũng bị lây bệnh, tôi cũng chỉ có thể ra tay đánh chết nó, nếu đã cứu không được, không bằng sớm một chút để cho bọn họ không hại người, phật tổ minh xét, sẽ không trách tội tôi.

Lão lạt ma khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua ba cỗ thi thể này, ngay lập tức liền xoay người nhìn thiên táng phía sau mình, trên đó có hơn mười con chim ưng đang bay lượt, hiển nhiên là đang chờ ăn tiệc.

Lão lạt ma có chút khó nói.

- Thất Luận sư đệ, không phải sư huynh không muốn giúp đệ, nhưng ba thi thể này quá mức tà tính, thiên táng đài chỗ sư huynh căn bản không tiêu hóa, cũng không dám tiêu hóa thứ này, không tin cậu thử một chút, sư huynh dám đánh cược với cậu, cho dù đem thi thể một nhà ba người này đặt lên thiên

táng, sau khi làm xong tất cả nghi thức, những thần ưng kia cũng không dám xuống mổ xác.

- Nhưng sư huynh, một nhà ba người này đi Tây Tạng du lịch, trở về bị lây quỷ khí, đã vào quỷ đạo, hương bị này, thủ pháp này, rõ ràng là do Mật Tông làm, các người gieo xuống, dĩ nhiên các người phải là người chấm dứt hậu quả.

(Mật Tông là từ gốc Hán dùng để gọi pháp môn bắt nguồn từ sự kết hợp giữa Ấn Độ giáo và Phật giáo Đại thừa, được hình thành vào khoảng thế kỷ 5,6 tại Ấn Độ. Mật Tông lại chia thành hai phái: Chân ngôn thừa (Mantrayàna) và Kim cương thừa (Vajrayàna).)

- Mật Tông có rất nhiều môn phái, cũng không nhất định là do bên sư huynh…

Trong lúc đang nói chuyện, sắc mặt lão lạt ma bỗng nhiên thay đổi, lúc này ông ta phẫn nộ, trừng mắt quát.

- Yêu tà từ đâu tới, dám đến đàn tràng của ta giết người!

Thất Luận quay người, nhìn về phía bắc, ở nơi đó lộ ra một mùi máu tanh nồng đậm bay lên không trung.

Một đoàn người nhanh chóng rời đi đài thiên táng, trực tiếp đi thẳng đến chỗ mùi máu tanh, rất nhanh mười mấy lạt ma đi tới một khe núi, khe núi không rất xa, cách đường quốc lộ khoảng 2 km, nhưng ở chỗ này lại có thi thể của hơn 10 người Tây Tạng, trạng thái khi chết của bọn họ vô cùng thê thảm, từng người đều giống như bị móng vuốt cào qua vô số lần, da tróc thịt bong, máu thịt be bét.

Lão lạt ma nắm chặt tay, chống mạnh pháp trượng xuống đất, khẽ đọc một tiếng mật chú, sau khi mật chú vang lên, một linh hồn vặn vẹo lại hoảng sợ xuất hiện trước mặt lão lạt ma.

Thất Luận chắp tay trước ngực niệm một tiếng phật, bởi vì anh ta biết lấy loại phương pháp này cưỡng ép câu linh hồn, sẽ

khiến người này vĩnh viễn không siêu sinh, không có cách nào đi vào luân hồi.

- Nói! Người nào hại các ngươi!

Lão lạt ma hỏi.

Nhưng linh hồn này mang theo cảm xúc mờ mịt, hiển nhiên ngay cả chính anh ta cũng không rõ vì sao chính mình lại chết đi.

- Thứ không có tiền đồ, chết như thế nào cũng không biết.

Hiển nhiên, lão lạt ma nổi giận, trực tiếp xòe tay ra, để lên đầu lin hồn này, ngay sau đó, cảnh tượng vừa mới phát sinh xuất hiện trong đầu lão lạt ma.

- Trong đám du khách trong nước có cao nhân!

- Lòng dạ thật độc ác, cho dù bọn họ có lỗi, nhưng làm sao đến mức chết!

- Nếu là người huyền đạo, làm gì lại đi chấp nhặt với người bình thường.

(Người tu đạo, người đời gọi là huyền học)

Lúc này trong ánh mắt lão lạt ma ngưng tụ ra một hình ảnh, trong đó là vẻ mặt lúc Tô Bạch đưa cho người này 500 usd, không chút nào e ngại và sợ hãi, ngược lại mang theo chút thương hại.

- Là cậu ta, nhất định là cậu ta, nhất định là cậu ta.

Chương 97 Độ Khó Tăng Lên

Thật ra, chỉ cần lái xe thêm một tiếng nữa là có thể đến Cửu Trại Câu, nhưng chiếc xe BMW đi ở phía trước lại dừng ở địa phận huyện Tùng Phan, có lẽ là chuẩn bị ăn tối, thuận tiện ngủ ở đây một tối. Đối với chuyện này, Tô Bạch không nói gì, tuy ngược lại hắn muốn lái thẳng xe đến Cửu Trại Câu, tìm một khách sạn tốt một chút để nghỉ ngơi, nhưng trên xe hắn có nhiều người như thế, Tô Bạch cũng không tiện vứt bọn họ xuống đường, một mình rời đi.

Quan trọng hơn, lúc trước, sau khi sự kiện kia xảy ra không bao lâu, trong lúc lái xe, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy lo lắng, lúc này khi những người khác xuống xe qua nhà hàng chuẩn bị ăn cơm, Tô Bạch vẫn ngồi ở trong xe, lấy điện thoại di động ra, quả nhiên bên trong wechat có tin nhắn từ Phát Thanh Khủng Bố.

"Thế giới chuyện xưa tiếp theo, độ khó tăng lên 30%."

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch có chút không hiểu, làm sao Phát Thanh Khủng Bố lại gửi tin nhắn này cho hắn, độ khó tăng lên 30%?

Dựa theo thông thường, phần lớn trong thế giới chuyện xưa đều là cửu tử nhất sinh, độ khó chỉ hơi tăng lên đã rất khó sống, huống chi là 30%?

Rốt cuộc, độ khó này tăng lên là vì sao?

Tô Bạch nghĩ mãi không ra, hắn gửi tin nhắn này sang cho mập mạp, tuy hiện tại quan hệ giữa hắn và mập mạp có chút

xấu hổ, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể hỏi mập mạp.

Mập mạp trả lời rất nhanh, hỏi thẳng:

- Có phải ở trong thế giới hiện thực, cậu giết người? Mà không phải là loại quan hệ nhân quả? Chính là người ta không chọc giận cậu, cũng không chọc giận bạn bè thân thích của cậu, cậu liền trực tiếp giết chết người ta,hoặc là giết nhiều người?

Tô Bạch suy nghĩ một lúc, sau đó nhắn lại:

- Không có.

Nhưng ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy Cát Tường ngồi trên đùi mình, sau đó lại nhắn một tin khác:

- Có lẽ có, nhưng không phải tôi giết mà là một sủng vật bên cạnh tôi giết.

- À, vậy thì chuyện này có thể giải thích một cách đơn giản, nó là sủng vật của cậu, nó giết người, quan hệ nhân quả nhất định sẽ tính trên đầu cậu, sau này cậu cẩn thận một chút, giết một người bình thường, vấn đề không lớn, chỉ cần số lượng không quá nhiều hoặc không phải nhân vật đặc biệt thì không sao, ở trong hiện thực, vô duyên vô cớ giết người, thính giả sẽ bị trừng phạt lớn hơn.

Tô Bạch hiểu câu nói sau cùng của mập mạp là đang chỉ điểm cho mình, hắn trả lời một tin "Tôi hiểu" liền cất di động vào túi.

Lúc này Tô Bạch mới phát hiện ra Cát Tường thế mà ngẩng đầu, trước đó tin nhắn trên điện thoại hắn, Cát Tường cũng nhìn thấy.

Cát Tường có chút ủy khuất cọ đầu vào cánh tay Tô Bạch, tuy ngày thường con mèo này rất cao lãnh, nhưng sau khi biết mình gây phiền phức cho Tô Bạch, nó có chút xấu hổ, dù sao

nó giết người cho sướng, nhưng Tô Bạch có thể vì điều đó mà bị liên lụy, chết trong thế giới chuyện xưa.

Chuyện này Tô Bạch nghĩ rất thoáng, đưa tay xoa đầu Cát Tường:

- Không sao, dù sao người bị giết cũng không phải người tốt lành gì, không tính là quá thua thiệt.

Ôm Cát Tường, Tô Bạch cũng xuống xe, đi vào nhà hàng, mấy người kia đã ngồi xuống bàn, Tô Bạch tìm một chỗ trống để ngồi xuống. Trong lúc đó, mọi người nói chuyện cười đùa, bầu không khí khá tốt, Tô Bạch không phải người thích nói chuyện, hơn nữa trên đường đi hắn luôn trầm mặc, cho nên những người khác đều ăn ý không tán gẫu với Tô Bạch, Tô Bạch cũng vui vẻ tận hưởng thanh tĩnh.

Nhưng nồi lẩu bò Tây Tạng này quả đúng là không tồi, đối với Tô Bạch này mà nói, bữa cơm này hắn ăn rất ngon miệng.

Lý Úc thật sự thực hiện lời hứa hẹn trước đó, sau khi ăn cơm xong liền đi tính tiền, khách sạn anh ta cũng đã đặt xong, mọi người có thể đi nghỉ ngơi.

Từ trong nhà hàng đi ra, ăn một nồi lẩu nóng hổi, trên người khó tránh khỏi có chút khô nóng, Tô Bạch nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh không có mấy siêu thị, chủ yếu là quán ăn, có lẽ bởi vì dân cư ở nơi này ít, quy mô nơi này cũng không lớn bằng những quận huyện khác, cho nên mở siêu thị không có lợi nhuận bằng nhà hàng, dù sao ở đây có rất nhiều nhà hàng.

- Tô Bạch, cậu không vào khách sạn à?

Chu Đình Đình nắm tay Lưu Cương, đi qua bên người Tô Bạch nói.

- Tôi đi mua bao thuốc lá, các người vào trước đi!

Tô Bạch xua tay nói.

Tô Bạch đi qua đường, trước đó xe của hắn đỗ ở phía xa, nơi có rào chắn, ban đầu Lý Úc muốn đỗ xe ở ngay phía đường vào khách sạn, nhưng chủ khách sạn nói buổi tối đỗ xe ở ven đường không an toàn, cho nên Lý Úc và Tô Bạch chỉ có thể nhờ người của khách sạn dẫn bọn họ qua bãi gửi xe.

Ở trong cửa hàng tiện lợi, Tô Bạch mua một bao thuốc và một chút đồ uống, đậu phộng, xách theo túi ra ngoài.

Tùng Phan là một huyện được núi bao quanh, đứng ở nơi này nhìn xung quanh, khắp nơi đều là núi, nơi này không quá cao, cho nên đối với du khách mà nói, họ cũng không bị phản ứng cao nguyên nghiêm trọng, nhưng hô hấp vẫn có chút ngột ngạt, trong đầu cảm thấy bị đè nén, khiến cho người ta khó lòng thoải mái thưởng thức phong cảnh, dĩ nhiên Cửu Trại Câu lại khác, cảnh sắc ở đó thật khiến cho người ta quên đi chênh lệch độ cao của chính mình với mặt nước biển.

- Chú à, chú muốn mua dây chuyền không?

Một cô bé mặc trang phục Tây Tạng đi tới bên cạnh Tô Bạch, trong tay cô bé cầm rất nhiều dây chuyền, chào hàng với Tô Bạch.

- Bao nhiêu tiền một chiếc?

Tô Bạch hỏi.

- 30 tệ một chiếc, rất đẹp.

Cô bé nói.

Thật ra loại chào bán hàng hóa ở khu danh lam thắng cảnh cũng không có nhiều ý nghĩa, bởi vì phần lớn những món đồ lưu niệm này đều được gửi từ Thành Đô đến, thậm chí còn có cả ở Chiết Giang, Nghĩa Ô chuyển tới.

Tô Bạch nhìn thoáng qua cô bé hỏi:

- Cháu là người hán, hay Tây Tạng?

Cô bé nghịch ngợm lè lưỡi, ăn ngay nói thật:

- Người Hán.

Tô Bạch cười cười, đưa tay xoa đầu cô bé, sau đó từ trong túi lấy ra 100 tệ.

- Chú mua 3 cái, không cần trả tiền thừa.

Cô bé đưa cho Tô Bạch bốn chiếc dây chuyền:

- Cho chú bốn cái, không cần thối lại, ha ha.

Sau khi nói xong, cô bé xoay người chạy đi, giống như rất vui vẻ.

Tô Bạch đem bốn chiếc dây chuyền này nhét vào trong túi quần, nhìn thoáng qua Cát Tường đang ghé vào trên vai mình, Tô Bạch suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một chiếc dây chuyền, đeo lên cổ Cát Tường.

Cát Tường sững sờ, con mèo cao lãnh này giống như không nghĩ tới Tô Bạch sẽ đeo thứ mua trên đường với giá 30 tệ một chiếc lên cho mình.

- Rất đẹp.

Tô Bạch đeo xong còn xoa lên lông của Cát Tường, may mắn tuy trong mắt con mèo này mang theo bất mãn, những cũng không vì thế mà nổi giận, cũng không tháo dây chuyền xuống, cứ như thế, tiếp tục ghé vào vai Tô Bạch để nằm.

Về đến khách sạn, Tô Bạch cầm thẻ căn cước của mình qua lễ tân ghi tên, nhân viên lễ tân đưa thẻ phòng cho hắn, ít nhất tên Lý Úc kia vẫn có chút phong cách, không phải người lòng dạ hẹp hòi, bao ăn bao ở đầy đủ, Tô Bạch cũng vui vẻ đi theo ăn nhờ ở đậu.

Nhưng khách sạn này thật sự không tốt, dĩ nhiên ở một nơi như Tùng Phan, muốn dùng tiền để kiếm một khách sạn tốt cũng không có, nơi này cách Cửu Trại Câu và Hoàng Long chỉ một tiếng đi xe, cho nên không cần chỗ cao cấp gì, chỉ cần một chỗ dừng chân, vì thế không ai dại dột đi đầu tư khách sạn cao cấp ở đây.

Chương 98 Nữ Sinh Viên Nghèo

Nhưng tên khách sạn này rất có phong cách: Khách sạn văn hóa Tùng Phan, chỉ là lúc Tô Bạch đi vào thang máy, ngoại trừ những bức tranh sơn dầu về phong cảnh Tây Tạng, nơi này không có gì đặc biệt, trong thang máy còn có một cô gái, mặc một chiếc áo lông màu xanh nhạt, rõ ràng là một du khách.

- Đến du lịch?

Cô gái chủ động bắt chuyện với Tô Bạch.

- Ừm.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Một mình?

- Ừm?

Cửa thang máy mở ra, Tô Bạch đi đến căn phòng của mình, mở cửa đi vào, một mùi ẩm ướt xông vào mũi hắn, đúng vậy, nhập gia tùy tục, Tô Bạch đặt Cát Tường lên giường, sau đó chuẩn bị nước đi tắm, lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Bạch để người trần ra mở cửa, là cô gái trước đó hắn đã gặp ở trong thang máy, đang đứng ngoài cửa.

- Chào anh, tôi là sinh viên nghèo đi du lịch, vì lộ phí, cùng anh một lần, 800 tệ, được không?

Thấy Tô Bạch không có trả lời, cô gái lấy thẻ sinh viên ra, thật đúng là sinh viên đại học của một tỉnh trong nước, hơn nữa nhìn cách ăn mặc và cách nói chuyện, cũng không phải loại người thường xuyên làm buôn bác xác thịt.

- Đây là thẻ sinh viên của tôi, tôi là nữ sinh viên đại học, điều này không giả được, 800 tệ một lần, thật sự không đắt, được rồi, bớt cho anh, nhìn anh đẹp trai như thế, 700 tệ một lần, được chứ? Thực sự không được thì 600 tệ một đêm.

Tô Bạch lấy ví tiền ra, hắn dự định trực tiếp cho cô gái này 600 tệ, để cô ta đi về phòng ngủ, không phải Tô Bạch có bệnh thích sạch sẽ, giả thanh cao, cũng không phải xem thường cô ta vì muốn đi du lịch mà bán thân xác của mình, chỉ là Tô đại thiếu gia của chúng ta không thiếu phụ nữ, không cần thiết ở loại địa phương này, vì phát tiết một chút mà tùy tiện lựa chọn chấp nhận, sự tình khác đều có thể tùy tiện, đối với chuyện như này, ánh mắt Tô Bạch luôn rất cao.

Chỉ là cô gái này nghĩ thầm Tô Bạch đồng ý trả tiền, vội vàng xua tay nói:

- Làm xong cho tiền cũng được, anh đi tắm rửa trước đi, tôi qua phòng tôi cầm bao cao su.

Động tác lấy tiền ra của Tô Bạch hơi dừng lại, cô gái liền xoay người rời đi.

Tô Bạch cười cười, đặt tiền ở trên tủ giày, sau đó cởi quần áo, xoay người đi vào nhà tắm, khoảng 5 phút sau, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, Tô Bạch trần truồng đi ra khỏi nhà tắm, mở ra một khe hở, sau đó cầm 600 tệ đặt ở tủ giày, ném ra ngoài.

- Hôm nay tôi mệt, không cần cô.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lại một lần nữa đóng cửa lại, tiếp tục đi tắm.

Hòa thượng Thất Luận đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy 600 tệ tung bay trước mắt mình, vẻ mặt mờ mịt.

Hòa thượng Thất Luận hít sâu một hơi, cũng may tu vi của anh ta rất cao, chỉ là mặc cho ai có lòng tốt đến dự định đưa tin

giúp người một tay, kết quả lại thấy cảnh 600 nhân dân tệ tung bay trên không trung, sau đó rơi xuống mặt đất, có lẽ trong lòng đều có loại xúc động muốn đánh người.

“Cốc cốc cốc!”

Hòa thượng lại một lần nữa gõ cửa.

Tô Bạch không có phản ứng, tiếp tục đi về phía nhà tắm, trong lòng còn đang nghĩ cô gái này thật chấp nhất, có nghĩa khí, tiền hắn đã đưa, lại còn cứng rắn muốn ngủ với hắn, đây cũng được coi như có lương tâm nghề nghiệp, tuy nói vì không có tiền du lịch mà bán rẻ thân thể, loại hành động này khiến Tô Bạch không tiếp thu được, nhưng ít ra trên phương diện làm người, ngược lại cũng coi như không tồi.

Không biết còn tốt, nếu như lúc này hòa thượng Thất Luận biết suy nghĩ trong lòng Tô Bạch, có lẽ anh ta trực tiếp muốn xuất ra bản lĩnh hàng ma, móc rỗng óc Tô Bạch.

Cuối cùng, Tô Bạch cảm thấy tiếng gõ cửa này có chút phiền muộn, hắn vừa lau người, vừa đi ra, đưa tay mở cửa, lúc Tô Bạch nhìn thấy hòa thượng ngoài cửa và mấy đồng nhân dân tệ trên mặt đất, bỗng nhiên chính hắn cảm thấy ê răng.

Sao lại là anh ta?

- Đại sư, anh vào đi.

Hàm dưỡng của hòa thượng Thất Luận quả đúng là hơn người, chuyện lúc trước anh ta biết rõ là hiểu lầm, anh ta cũng không muốn xích mích với Tô Bạch, cho nên dứt khoát đi vào.

Tô Bạch nhặt tiền ở trên mặt đất, bỏ lên trên tủ giày, sau đó đóng cửa lại, mặc quần áo tử tế, lại đi ra ngoài giường.

Hòa thượng Thất Luận đứng ở cạnh cửa sổ, cửa sổ được kéo rèm, anh ta đưa tay ra vén lên một chút, nhìn ra bên ngoài.

- Đại sư, sao thế?

- Hôm nay có phải cậu giết mấy người Tây Tạng?

Nghe thấy câu hỏi này, ánh mắt Tô Bạch hơi lóe lên, hỏi:

- Sao thế?

- Mỗi một đài thiên táng đều có một đại lạt ma trấn thủ, cậu thật đúng là bất hạnh, cậu giết người ở gần thiên táng, vị đại lạt ma ở đó là người đức cao vọng trọng nhất của lạt ma khu vực Tứ Xuyên, bây giờ ông ta đang đi tìm cậu, mà người cũng đã đến Tùng Phan, tôi chỉ nhanh hơn ông ta một bước mà thôi.

Đối với chuyện này, Tô Bạch không quá quan tâm, cũng không có lộ ra bao nhiêu kinh hoàng, mặc dù nói hiện tại hắn đang ở trên địa bàn của người ta, nhưng dù sao nơi này cũng là thế giới hiện thực, không phải là thế giới chuyện xưa, trong thế giới chuyện xưa, có đôi khi vì cái gọi là nội dung cốt truyện, các thính giả chịu nhiều ràng buộc, nhưng ở trên thế giới hiện thực, không trêu chọc nổi còn có thể trốn đi.

- Sau đó thì sao?

Tô Bạch hỏi, nếu như hòa thượng này đã cố ý đến mật báo cho hắn, hiển nhiên là có mục đích của mình, Tô Bạch không tin tên gia hỏa này thật sự từ bi, chỉ xuất phát từ việc không muốn hắn chết, cho nên mới thông báo cho hắn. Đứa bé trai kia chết như thế nào, Tô Bạch còn nhớ rất rõ ràng, hơn nữa trên tay hắn gián tiếp giết chết hơn 10 người Tây Tạng, làm sao tên hòa thượng này có thể phát từ bi ngồi về phía hắn?

- Bần tăng chỉ muốn hỏi cậu một chuyện, cậu đã nghe qua Phát Thanh Khủng Bố chưa?

Lúc đặt ra câu hỏi này, hòa thượng Thất Luận nhìn chằm chằm vào mắt Tô Bạch, thấy Tô Bạch trầm mặc không trả lời, hòa thượng Thất Luận cười cười, lấy di động của mình ra, mở màn hình, đem một nick wechat đặt ở trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn thoáng qua, hắn khẽ gật đầu, thật ra, lúc đầu Tô Bạch còn cho rằng hòa thượng này thật sự là cao tăng có đạo hạnh, hiện tại Tô Bạch mới xác định, có lẽ năng lực cường đại của đối phương đến từ Phát Thanh Khủng Bố, dĩ nhiên,nếu như trong hiện thực có đạo hạnh, đồng thời lại giãy dụa trong Phát Thanh Khủng Bố nhưng không có chết, thực lực của người này càng đáng sợ hơn, bởi vì xuất phát điểm của những người này cao hơn những thính giả khác.

- Hóa ra là người trong nghề.

Tô Bạch nói đùa một câu, lúc này ấm nước trong phòng cũng đã sôi, Tô Bạch rót ra hai cốc nước, đưa một cốc cho hòa thượng, một cốc chính hắn cầm trong tay.

- Cậu có biết về nhiệm vụ hiện thực không?

Hòa thượng Thất Luận trực tiếp uống hết cốc nước trong tay, hiển nhiên anh ta khát nước, nhưng đây là nước vừa đun sôi, anh ta thế mà không chớp mắt lấy một cái, trực tiếp uống cạn, trong đó có phần thể hiện ra thực lực của chính mình, nhưng không thể không nói, tên hòa thượng này thật sự có chút cao thâm mạt trắc.

- Nhiệm vụ hiện thực?

Tô Bạch nhớ kỹ mập mạp đã từng nói qua, ý tứ chính là Phát Thanh Khủng Bố có đôi khi sẽ giao một số nhiệm vụ ở thế giới hiện thực cho một số thính giả, ví dụ như giải quyết hiện tượng linh dị hoặc là giải quyết chuyện có nguy hại lớn cho xã hội, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói, thế giới hiện thực là sân nhà của nó, nó nhất định phải đảm bảo cho sân nhà mình ổn định, ít nhất không đến mức không cách nào thu dọn được.

Chương 99 Nhiệm Vụ Hiện Thực

"Bần tăng đang làm một nhiệm vụ hiện thực, nhưng hiện tại tôi đang cần một người trợ giúp, cậu nguyện ý giúp bần tăng, bần tăng có thể gửi thiệp mời cho cậu, tương đương với làm nhiệm vụ tổ đội, ban thưởng sẽ dựa trên mức độ cống hiến trong nhiệm vụ, sẽ không thiệt thòi."

- Thế nhưng, đối với tôi mà nói, điểm cốt truyện không có lực hấp dẫn quá lớn, hơn nữa lần này tôi muốn yên ổn đi du lịch, không muốn liên quan đến những chuyện khác.

Đối với Tô Bạch mà nói, điểm cốt truyện quả thật không có lực hấp dẫn lớn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có lực hấp dẫn.

Trước đó, chính Tô Bạch cũng tự kiểm tra, hắn nghĩ đến việc mình có nên đổi lấy vũ khí gì trên wechat hay không, sau đó hắn nhìn trúng hai món đồ kia, một là "sơ cấp địa ngục hỏa Shotgun", một thứ khác là "sơ cấp lưỡi hái tử thần", tuy nói ở phía trước có thêm hai chữ sơ cấp, nhưng uy lực của nó không thể khinh thường, chỉ cần nhìn mức điểm cốt truyện cần đổi liền hiểu, mỗi một thứ đều cần 1000 điểm cốt truyện mới có thể đổi được.

(Shotgun được biết đến là loại vũ khí có sức sát thương cực lớn trong PUBG Mobile và có thể tìm thấy khá dễ dàng trong quá trình nhặt đồ.)

1000 điểm cốt truyện, đối với thính giả có mực độ hoàn thành nhiệm vụ dưới 5 mà nói, có lẽ là một con số không có

cách nào trực tiếp lấy ra ngay được, dù sao bọn họ cũng từng bước một tiến hành đổi lấy cường hóa huyết thống, thể chất của mình, việc đó hao phí mất phần lớn điểm cốt truyện, chỉ có người có huyết thống thể chất như Tô Bạch, không có cách nào dựa vào cửa hàng để cường hóa thể chất mới có thể tích trữ được hơn 800 điểm cốt truyện.

- Thật ra phần thưởng của nhiệm vụ hiện thực không nhiều, thậm chí trên cơ bản gần như là không có.

Hòa thượng Thất Luận nói.

- Thế còn chơi cái rắm!

Tô Bạch nhìn thoáng qua hòa thượng Thất Luận, cười nói:

- Hòa thượng, không phải anh đi làm tình nguyện viên chứ?

- Hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, có thể coi là phương thức giúp Phát Thanh Khủng Bố phân ưu, có thể mượn cơ hội này soát độ yêu thích, sau đó, trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, sẽ trở nên dễ dàng hơn một chút, thậm chí có thể có thêm một số phúc lợi.

Hòa thượng Thất Luận vươn tay ra, kéo rèm cửa vào, bên ngoài có hai lạt ma đang quay ra, hòa thượng Thất Luận tiếp tục nói với Tô Bạch:

- Cậu giết hơn 10 người Tây Tạng, có lẽ cậu đã nhận được thông báo nhân quả?

Tô Bạch khẽ thổi sợi tóc mai của mình, gật đầu.

- Lần này bần tăng làm nhiệm vụ, cậu chỉ cần làm trợ thủ, không cần cậu phải mạo hiểm gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc du lịch của cậu, bần tăng cần đi đến hồ Ngũ Sắc ở Cửu Trại Câu lấy một thứ, sau đó còn phải đi đến đỉnh Tuyết Bảo của Hoàng Long , nếu không có bất ngờ xảy ra, nó cũng

giống như lộ tuyến du lịch của cậu, hơn nữa thời gian của bần tăng không gấp. Dù sao bần tăng vừa vượt qua một thế giới chuyện xưa, có lẽ là có thể lưu lại thế giới hiện thực một thời gian dài.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, quả thực lực hấp dẫn của điểm cốt truyện với hắn không lớn, nhưng hòa thượng cũng đã nói, nếu như chiếm được điểm yêu thích, độ khó trong thế giới chuyện xưa tiếp theo sẽ có thể được hạ thấp, điều này quả thật khiến cho Tô Bạch có chút động tâm, hắn không do dự nữa, nói thẳng.

- Làm sao để tiếp nhận lời mời tổ đội?

Ngón tay hòa thượng thao tác trên điện thoại một lúc, sau đó trong điện thoại của Tô Bạch có một tin nhắn từ wechat, là từ Phát Thanh Khủng Bố gửi đến.

"Thất Luận mời bạn tham dự tổ đội cùng hoàn thành nhiệm vụ."

Tô Bạch nhắn lại hai chữ "đồng ý"

Sau đó trong đầu Tô Bạch xuất hiện nội dung của nhiệm vụ hiện thực, một nhiệm vụ nhìn giống như không quá khó, đầu tiên là đi đến mấy thành phố trong nước bị quỷ khí lây nhiễm, đã đi vào quỷ đạo, không phải là người, đem trấn áp lại, sau đó đưa đến Tây Xuyên, xử lý sạch bọn họ, nhiệm vụ này, hòa thượng đã tự mình hoàn thành một nữa.

- Bị nhiễm quỷ khí, chính là một nhà ba người trong xe?

Tô Bạch hỏi.

Hòa thượng Thất Luận khẽ gật đầu:

- Đúng thế, chỉ là bần tăng vốn dĩ định đưa bọn họ đến đài thiên táng, dùng tập tục thiên táng của nơi này hóa giải oán niệm và tà khí của bọn họ, nhưng những năm này, thần ưng

trên đài thiên táng đã thoái hóa rất nhiều, thế mà không dám ăn thi thể bọn họ, cho nên bần tăng không có cách nào, chỉ có thể hy vọng vào tuyết bảo trên đỉnh thần úng, có thể hoàn toàn hóa giải cho bọn họ.

- Sao không trực tiếp đưa đến chỗ hỏa táng?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

- Hiện tại, đối với bọn họ mà nói, nhục thể chính là một loại trói buộc, hủy hoại thân thể của bọn họ, đồng thời nếu như không thể hóa giải và hủy diệt những oán niệm đó, tương đương với việc ném một quả bom vào trong lò lửa, trước kia tiếp nhận thiên táng đều là những tín đồ đức cao vọng trọng, nhưng những năm này, những đám hám giàu đã làm hao mòn bầu không khí ở nơi này, người có thể qua đài thiên táng đều là kẻ có tiền, điều này cũng làm cho những Thần Ưng có thể hóa giải oán niệm, lâu dài ăn những người này cũng trở nên thoái hóa.

- Được rồi, anh muốn tôi làm gì?

Tô Bạch châm một điếu thuốc, sau đó mở TV trong phòng ra.

- Trên xe bần tăng có pháp khi có thể che giấu khí tức và tránh né truy đuổi, cậu đi cùng bần tăng xuống đó lấy, nếu để cho lạt ma tìm được cậu, đây thật sự là một chuyện phiền phức.

- À, còn có quà tặng?

- Là mượn, không phải cho, mặc dù chỉ là một pháp khí cấp thấp, nhưng đó là đồ của bần tăng, không phải là đạo cụ đổi từ trên cửa hàng wechat.

- Được rồi được rồi, là mượn.

Tô Bạch cũng không để ý, lấy được đồ tới tay rồi nói sau.

Lấy thẻ ra vào, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận cùng nhau rời khỏi phòng, Tô Bạch cũng không lo lắng chuyện hòa thượng Thất Luận hố chính mình, nhiệm vụ tổ đội do Phát Thanh Khủng Bố đứng làm trung gian, cũng mang ý nghĩa song phương nhất định phải giống như nội dung cốt truyện trong thế giới chuyện xưa, nếu như hòa thượng Thất Luận cố ý giúp những lạt ma đến hố hắn, như vậy hòa thượng Thất Luận sẽ nhận lấy sự trừng phạt từ Phát Thanh Khủng Bố.

Hai người đi dọc theo hành lang đến chỗ thang máy, lúc đi qua một căn phòng, bọn họ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng thở dốc của nữ và tiếng hưng phấn của người đàn ông, hiển nhiên là có hai người đang làm loại vận động kia, chất lượng cách âm của khách sạn ở Tùng Phan thật sự rất kém, Tô Bạch thậm chí còn có thể nghe tiếng tiếng rên rỉ kia là của cô gái không có tiền đi du lịch, trách không được đi cầm bao cao su lại đi lâu như thế, hóa ra là bất ngờ tiếp nhận giao dịch khác, có lẽ dự định làm xong lần này lại đến tìm hắn.

- Cậu biết?

Lúc này hòa thượng Thất Luận đột nhiên hỏi.

Tô Bạch nhìn thoáng qua số phòng, đây hẳn là phòng của Tôn Lâm, bởi vì Lý Úc đặt năm phòng ở sát cạnh nhau, nơi này kinh doanh không tốt lắm, cho nên tầng này chỉ có năm phòng, theo thứ tự, Tô Bạch, Lý Úc và Lam Lam, Lưu Cương và Chu Đình Đình, Tô Noãn, Tôn Lâm. Dĩ nhiên Tô Noãn không thể ở chung phòng với cô gái kia, những người còn lại đều là người yêu, phân tích một chút liền ra đây là phòng của Tôn Lâm. Có lẽ Tôn Lâm theo đuổi Tô Noãn không có kết quả, buổi tối một mình không chịu được tĩnh mịch, cùng với cô gái thiếu tiền đi du lịch này, đúng lúc phối hợp nhịp nhàng.

- Đi thôi.

Chương 100 Bắt Quỷ

.

.

- ————————-

Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận cùng nhau đi vào thang máy, xe bus mini của hòa thượng Thất Luận đỗ ở cửa khách sạn, phía ngoài, lạt ma đã rời đi, hiển nhiên bọn họ cho rằng khách sạn này đã có Thất Luận kiểm tra, cho nên không có vấn đề gì.

Hai người đi đến cạnh xe bus mini, hòa thượng Thất Luận lấy một cái bao màu vàng từ chỗ ngồi, từ trong đó lấy ra một khối ngọc bội có chất lượng không tốt lắm, đưa cho Tô Bạch.

Lúc Tô Bạch còn đang cầm trong tay thưởng thức, hòa thượng Thất Luận dường như đã phát hiện ra điều gì, anh ta bỗng nhiên mở cửa xe ra.

Tô Bạch thuận thế nhìn sang, sau đó ánh mắt hắn ngưng lại, vốn dĩ trong xe có một nhà ba người ngồi bên trong, lúc này vẫn là ba người đang ngồi, hai người lớn và một đứa trẻ, hai người lớn vẫn là một nam, một nữ, những người đàn ông kia rõ ràng không phải là người chồng đã chết, mà chính là người Tô Bạch rất quen, người này ngồi trên xe Tô Bạch cả ngày.

Là Tôn Lâm!

Sắc mặt Tô Bạch bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái, nếu như nói Tôn Lâm ở trên xe bus, vậy Tôn Lâm đang ở trong phòng vận động pít tông với nữ sinh viên kia là ai?

Hòa thượng Thất Luận lôi Tôn Lâm ra trước, Tôn Lâm còn có hơi thở, rất yếu ớt, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, hòa thượng Thất Luận lấy chuỗi phật châu trên tay mình xuống, quấn quanh cổ Tôn Lâm, sau đó dùng tay vẽ lên trán Tôn Lâm ký hiệu gì đó, cuối cùng đẩy Tôn Lâm về, để anh ta lại một lần nữa ngồi trên xe bus mini.

Lúc này Tôn Lâm còn chưa có tỉnh táo lại, nhưng cả người nhìn qua có vẻ nghiêm trang, hơn nữa sau khi anh ta lại một lần nữa ngồi vào xe, người phụ nữ và đứa bé kia lập tức trở nên sa sút hơn nhiều, hòa thượng thế mà có thể làm ra một loại trấn áp.

Tô Bạch không có quá chú ý đến sự sống chết của Tôn Lâm, nếu như Tôn Lâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy nhân quả này phải tính lên đầu hòa thượng, dù sao cũng chính là hòa thượng đưa một nhà ba người này đến Tây Xuyên, Tô Bạch cảm thấy rất hứng thú với pháp môn của hòa thượng Thất Luận, chỉ là đáng tiếc, hắn không có cách nào đổi lấy kỹ năng ma pháp của huyết tộc từ cửa hàng trên wechat, một huyết tộc không có mấy chiêu ma pháp trong tay, luôn có cảm giác giống như vừa bỏ ra một số tiền lớn để mua một chiếc xe sang trọng, nhưng lại không có xăng để khởi động.

- Nơi này tạm thời sẽ không có vấn đề gì, tước mắt phải bắt người đàn ông kia lại.

Hòa thượng Thất Luận trực tiếp xoay người đi vào khách sạn, Tô Bạch đi theo sau hòa thượng.

Trong khách sạn chỉ có một lễ tân, lúc này cô ta đang đeo tai nghe nhạc, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận đi qua, quay lại cũng không khiến cô ta chú ý, càng không biết trong khách sạn đang xảy ra chuyện gì, tóm lại, có đôi khi vô tri cũng chính là một loại hạnh phúc, một lần nữa đi vào trong thang máy, hòa thượng Thất Luận bắt đầu xắn tay áo, áo cà sa trên

người cũng được vắt lên hông, thế trận này nhìn không giống đi bắt quỷ mà là muốn đi đấu vật.

- Không thể phá nát túi da của anh ta, cậu không được tùy tiện ra tay, khi tất yếu hỗ trợ phòng ngừa anh ta chạy trốn là được.

Hiển nhiên hòa thượng Thất Luận có lo lắng về phương diện này, trước đó hòa thượng đã nói, hiện tại đối với một nhà ba người này mà nói, túi da là một loại trói buộc, cho nên lúc ra tay bắt bọn họ, không thể phá hỏng túi da của bọn họ, nếu không sẽ giống như nổ bom ở chỗ đông người.

- Anh cứ qua đó, tôi ở bên cạnh trợ uy, yên tâm, không có vấn đề gì.

Tô Bạch nhìn rất thoáng, dù sao hắn rất hiểu rõ vị trí của mình, chính mình đi đánh xì dầu (đánh đấm giả bộ cho có khí thế, chứ thật ra không giúp ích được gì), một mình hòa thượng có thể làm được tất cả, hắn tốt nhất không cần làm gì, để hòa thượng Thất Luận thực hiện hiện thực, tuy xét theo cống hiến, phần thưởng và độ yêu thích sẽ rất ít, nhưng dù sao có còn hơn không, nơi này cũng không phải thế giới chuyện xưa, không cần thiết vì một chút tiền mà xích mích.

Cửa thang máy mở ra, hòa thượng Thất Luận trực tiếp đi đến bên ngoài cửa căn phòng kia, lúc này nữ sinh viên đại học vẫn đang truyền ra tiếng thở dốc, nhưng đã đạt tới mấy lần lên đỉnh, có chút vô lực, Tô Bạch đi đến gần còn nghe thấy được nữ sinh này oán trách.

- Làm sao anh lại lợi hại như thế, sao còn chưa bắn, em sắp không chịu nổi, đã bốn lần rồi.

Nghe thấy câu này, Tô Bạch nhíu mày nhìn về phía hòa thượng Thất Luận:

- Món đồ của tên gia hỏa này còn có năng lực đó?

Hòa thượng Thất Luận lắc đầu:

- Chức năng sinh lý đã mất hết, hiện tại anh ta chính là một người chết, làm gì còn có khả năng tạo ra tinh trùng và tạo ra đời sau.

- À, anh hiểu biết cũng thật nhiều.

Tô Bạch nhún vai, sau đó lui lại một bước, nhưng dường như nghĩ tới điều gì, Tô Bạch đột nhiên hỏi:

- Vậy làm sao thứ đồ chơi kia của anh ta đột nhiên cứng lên được?

Thất Luận còn chưa có trả lời Tô Bạch, liền trực tiếp dùng chân đạp cửa, cửa này cũng không chắc chắn, chỉ cần một cước của hòa thượng, cửa đã bị phá, cảnh tượng hương diễm trong phòng hiện ra trước mặt hai người, lúc này nữ sinh viên bị đặt lên kệ TV, bên dưới còn có thứ đồ chơi không ngừng rút ra nhét vào, với tần suất cao, mà người đàn ông kia chính là người ở dưới xe.

Tô Bạch đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy cảnh tượng này, khóe môi hắn hiện lên ý cười, xem ra trước kia người đàn ông này cũng không phải người chồng tốt lành gì, ăn vụng thành quen, hiện tại một nhà ba người đều biến thành quỷ còn không quên loại bệnh ăn vụng này.

Hòa thượng Thất Luận khẽ quát một tiếng, hai tay mở ra, chạy như bay. Xông đến người đàn ông, hai tay hòa thượng Thất Luận giống như móng vuốt của chim ưng bắt lấy bả vai người đàn ông, sau đó nghiêng người, quật ngã người đàn ông xuống đất.

Lúc người đàn ông bị đánh ngã, món đồ chơi kia rút ra khỏi bên dưới nữ sinh viên, thế mà lại phát ra một tiếng "phụt" trầm đục, sau đó một dòng thủy triều phun ra ngoài.

Một tay hòa thượng Thất Luận đè lên cổ người đàn ông, một tay khác vẽ bùa trên mặt anh ta, nhưng người đàn ông này giãy dụa rất kịch liệt, trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Á!

Nữ sinh viên yếu ớt ở bên cạnh nhìn thấy một màn này liền phát ra tiếng hét chói tai, lúc Tô Bạch và hòa thượng xông tới, cô ta không có kinh ngạc và sợ hãi như thế, nhưng lúc này cô ta lập tức hoảng sợ, người vừa làm tình với cô ta là ai?

Rốt cuộc có phải là người hay không?

Tô Bạch đi tới, trực tiếp đánh vào gáy cô ta, khiến cho cô ta hôn mê bất tỉnh, căn phòng trở nên yên tĩnh.

- Bần tăng sẽ ép anh ta một chút.

Hòa thượng Thất Luận nói với Tô Bạch:

- Nếu không người xung quanh sẽ đến đây.

Tô Bạch khẽ gật đầu, nơi này phát sinh ra động tĩnh quá lớn, nhất định sẽ có người đến xem tình hình, Tô Bạch lập tức ngồi xổm xuống, hai tay thay hòa thượng Thất Luận đè người đàn ông kia xuống, nhưng người đàn ông kia còn giãy dụa kịch liệt hơn những gì Tô Bạch tưởng tượng, ở trạng thái bình thường, Tô Bạch có chút không chịu đựng được, hắn lập tức nhắm mắt lại, thân thể Tô Bạch bắt đầu trở nên gầy gò, cả người biến thành dáng vẻ da bọc xương, khí tức âm Âu Mỹvà tà ác tràn ngập căn phòng, móng tay màu đen dài ra, điều này cũng khiến cho Tô Bạch mạnh hơn.

Chương 101 Trực Tiếp Đối Mặt

Chẳng qua lúc Tô Bạch biến thành trạng thái cương thị, người đàn ông lập tức trở nên bình tĩnh lại, không giãy dụa nữa, ngược lại lúc nhìn thấy Tô Bạch còn bắt đầu ngây ngốc cười rộ lên.

Hòa thượng Thất Luận cắn nát đầu ngón tay của mình, sau đó lấy máu tươi vẽ bùa chú lên mi tâm, một bàn tay đặt lên đó, động tác liền mạch mà thành, lúc này người đàn ông nhắm mắt lại, hơi thở biến mất, hiển nhiên là bị trấn áp lại.

- Tên gia hỏa này xảy ra chuyện gì thế?

Tô Bạch nhìn về phía hòa thượng.

- Đại ca nhìn thấy nhị ca.

Hòa thượng Thất Luận đứng dậy, cõng người đàn ông trên lưng.

Biết mình bị trêu chọc, Tô Bạch cũng không để ý, khoanh hai tay trước ngực, cơ thể hắn dần dần trở về trạng thái bình thường, sau đó đi theo hòa thượng ra khỏi phòng.

- Cậu có thể trở về phòng của mình, tôi phụ trách xử lý chuyện nơi này.

- Anh định xử lý như thế nào?

- Ở một vài nơi, lực ảnh hưởng của tông giáo còn lớn hơn cảnh sát.

Hòa thượng Thất Luận bỏ lại một câu nói này, sau đó trực tiếp đi thang máy xuống dưới lầu, Tô Bạch cũng vui vẻ nhận

lấy nhàn rỗi, đi về phòng của mình, hắn đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện có một số lạt ma đi vào khách sạn, nhưng cũng không có tiến hành lục soát gì, nửa tiếng sau, lạt ma rời đi, còn chiếc xe của hòa thượng vẫn đỗ ở trước cửa khách sạn, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đêm nay có lẽ hòa thượng vẫn luôn ở trong xe.

Sau khi ngủ một giấc, Tô Bạch tỉnh dậy, cầm thẻ ra khỏi phòng, đi tới quầy lễ tân trả phòng.

Lúc này Tôn Lâm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, sắc mặt anh ta có chút không dễ nhìn, lúc nhìn thấy Tô Bạch xuống, liền vẫy tay chào hỏi Tô Bạch.

- Đêm qua tôi ngủ không ngon, người mệt mỏi.

Tôn Lâm nói, hiển nhiên anh ta không nhớ rõ những chuyện xảy ra tối hôm qua, nhưng Tô Bạch cũng không hiểu làm sao anh ta từ trên chiếc xe bus mini kia lại bị lừa về đến đây.

Những người khác còn đang ngủ, có lẽ bị tiếng động tối qua huyên náo, cho nên không có nghỉ ngơi tốt, nằm ỳ trên giường, cũng đúng, ở nơi xa lạ, vốn luôn mang theo lo lắng về tình hình trị an, tối hôm qua, động tĩnh lại lớn như thế, nhất định là lo lắng hãi hùng rồi.

Tô Bạch đi ra khỏi khách sạn, hòa thượng đang đứng bên cạnh xe bus mini, một tay cầm túi nước, một tay cầm thứ gì đó giống như cành cây để đánh răng.

- Hòa Thượng, anh không cần thiết phải bạc đãi chính mình như thế.

Tô Bạch cười nói, chẳng lẽ hòa thượng này đi theo con đường tu hành khổ luyện?

Hòa thượng chưa vội trả lời Tô Bạch, sau khi đánh răng xong, hòa thượng mới nói:

- Khi nào các người xuất phát?

- Có lẽ là phải một lúc nữa, những người khác còn chưa có dậy.

Tô Bạch chỉ vào một quán mỳ bên cạnh khách sạn:

- Cùng nhau ăn sang.

Hòa thượng còn chưa kịp từ chối đã bị Tô Bạch kéo đi.

- Cho hai bát mỳ bò.

Tô Bạch cũng không hỏi hòa thượng có ăn chay hay không, trực tiếp gọi hai bát mỳ, sau đó còn gọi ông chủ mang bánh Tsampa lên, lúc bắt đầu ăn có chút giống như bánh mỳ, Tô Bạch không thích ăn vị này lắm, tùy ý ăn hai miếng liền không ăn, nhưng hòa thượng lại ăn say sưa ngon lành, chờ mì sợi được mang lên, Tô Bạch bắt đầu ăn mì sợi, hòa thượng cũng ăn, hơn nữa cũng không có gắp thịt bò ra, vẫn giống như cũ, gắp vào miệng.

(Bánh Tsampa được làm từ bột đại mạch là món ăn không thể thiếu của người Tây Tạng.)

Hai người ăn sáng, bên ngoài bỗng nhiên có một trận gió thổi lên, cuốn theo cát bụi, ông chủ lập tức chạy tới đóng cửa sổ lại, cửa cũng đóng lại, chỉ một lát sau, cửa bị mở ra từ bên ngoài, có mấy lạt ma đi tới, dùng tiếng địa phương gọi ông chủ, sau đó một lão lạt ma chống quải trượng, được một tiểu lạt ma đỡ đi vào.

Lão lạt ma vừa vào cửa, bỗng nhiên liền bất động, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn, ánh mắt trực tiếp chăm chú nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch cầm đũa gắp mì sợi đến bên miệng, sau đó không coi ra gì, nói với hòa thượng:

- Tối hôm qua anh cho tôi mượn ngọc bội, tôi đeo nó lên người, ông ta không nhìn thấy tôi, đúng không?

Hòa thượng cũng tiếp tục ăn, vẻ mặt bình tĩnh đáp.

- Nếu như ngay cả mặt đối mặt đụng vào nhau còn không nhìn thấy, không nói đến bần tăng có hay không, cho dù có cũng không có khả năng cho cậu mượn.

- Anh nói rất có đạo lý.

Tô Bạch bưng bát mỳ lên, uống một ngụm nước mỳ, nói thật lòng, Tô Bạch thích mỳ dương xuân của Giang Chiết hơn, sau khi mì được nấu xong, trên bề mặt được rắc một chút hành, vị ngon tinh tế, bình thường không phát hiện ra, nhưng rời khỏi Giang Chiết đi đến địa phương khác, hương vị này lại rất trân quý, bát mỳ sợi hắn đang ăn, có hương vị, nhưng hắn luôn cảm thấy hương vị quá nồng.

Đặt bát xuống, Tô Bạch tiếp tục nói:

- Đừng nói với tôi là mấy lạt ma này thích ăn mỳ sợi, cho nên sáng sớm liền chạy tới đây ăn, sau đó trùng hợp gặp được tôi.

- Ừm, là bần tăng hẹn bọn họ đến cùng nhau ăn sáng.

Hòa thượng Thất Luận nói xong, cũng bưng bát lên uống một ngụm nước mỳ.

- Điều này thật đúng là không tốt.

Tô Bạch nói.

- Nếu như đã cùng nhau làm nhiệm vụ, hợp thành một tổ đội, dù sao cũng phải chiếu cố nhau một chút, cậu muốn đi du sơn ngoạn thủy, muốn đi du lịch, nhưng bần tăng cho rằng, quan trọng nhất vẫn là hoàn thành xong nhiệm vụ.

Hòa thượng đặt bát và đũa xuống, lấy ra một tờ 50 tệ để lên bàn.

Tô Bạch nhìn về phía lão lạt ma hỏi:

- Anh có thể đối phó với ông ta sao?

Hòa thượng Thất Luận nhìn thoáng qua lão lạt ma, rất nghiêm túc suy nghĩ, nói:

- Người có thể nuôi thần Ưng trên đài thiên táng đến mức ngay cả thi thể mang theo oán niệm cũng không dám ăn, có thể thấy, những năm nay, cho dù là thân thể hay là phật tâm đều bị những vật chất thế tục làm cho ô uế đi rất nhiều, đổi lại là trước kia, bần tăng không nắm chắc, hiện tại thì có.

Sau khi nói xong, Thất Luận đứng lên, chắp tay trước ngực với lão lạt ma:

- Sư huynh, sư đệ có chuyện riêng muốn nói với sư huynh có thể hay không mượn một bước nói chuyện?

Lão lạt ma vốn dĩ cho rằng Thất Luận gọi ông ta đến ăn mỳ, sau khi vào cửa nhìn thấy Thất Luận ngồi cùng một chỗ với Tô Bạch, ông ta còn cho rằng Thất Luận đã khống chế được người, nhưng nghe Thất Luận hình dung thân thể và phật tâm của mình bị xã hội coi trọng vật chất làm ô uế, trong lòng lão lạt ma trầm xuống, tính tình của ông ta vốn dĩ không tốt, mấy năm nay lại càng cương liệt, hiện tại không có trực tiếp ra tay đã là miễn cưỡng áp chế lửa giận, lại nghe thấy Thất Luận nói mấy lời này, râu dài của lão lạt ma đều run lên, ông ta nhấc tay lên, chỉ vào Thất Luận, môi run rẩy.

Nhưng Thất Luận không đợi lão lạt ma nói chuyện liền tiếp tục nói.

- Sư huynh, mời.

Thất Luận vừa nói xong, hơi thở của anh ta lập tức trở nên rất dài, ngay sau đó, Thất Luận chắp tay trước ngực, trong miệng đọc chú ngữ, một bóng dáng La Hán lập tức xuất hiện sau lưng Thất Luận, La Hán và người, hai hợp một, trong mắt Thất Luận lóe lên tia sáng màu vàng, xông thẳng đến chỗ lão lạt ma.

Chương 102 Không Xong Rồi, Chạy Mau

Người bình thường chỉ nghe nói qua pháp sư ở vùng đông bắc giỏi về việc mời đại tiên đến trên người, đó là mượn pháp môn sơn tinh yêu quái trong rừng già đông bắc, mà Đạo giáo và Phật môn, thật ra cũng có loại pháp môn như thế, thế nhưng bình thường bọn họ sẽ không mới yêu quái đến trên người, bọn họ đều mời tổ sư gia hiển thánh hoặc là mời một ít tiên phật do tín niệm hương hỏa ngưng tụ, hiện tại người Thất Luận mời chính là một vị La Hán.

Nhìn dáng vẻ này của Thất Luận, lão lạt ma không dám khinh thường, ông ta giang rộng hai chân, hai tay kết ấn, quát to một tiếng, trên người ngưng tụ một vòng ánh sáng màu trắng ngà.

Ánh sáng trên người bọn họ đều rất nhạt, nhưng lại tỏa ra khí thế khiến cho những người khác trong quán mỳ cảm thấy hít thở khó khăn.

- Ầm!

Hai cao tăng đụng vào nhau, hai tay hòa thượng Thất Luận ôm lấy lão lạt ma, mang theo lão lạt ma phóng ra ngoài, trực tiếp phá vỡ vách tường của quán mỳ, xông ra ngoài đường quốc lộ, đụng thẳng vào cửa khách sạn đối diện, làm cho cánh cửa thủy tinh ở đó vỡ vụn.

Đây thật đúng là cưỡng ép mượn một bước nói chuyện.

Tô Bạch phủi tay đứng lên, hắn không lo lắng hòa thượng Thất Luận sẽ hố chính mình, nhiều nhất cũng giống như trước

kia, đùa nghịch một số thủ đoạn nhỏ, đây cũng là bởi vì Tô Bạch không muốn tốn công xuất lực, quá không tập trung, hòa thượng Thất Luận không nhìn được nữa, cho nên chỉ có thể dùng chiêu này.

Nếu như đã là tổ đội, Tô Bạch cũng nên làm gì đó, xem ra kế hoạch lữ hành ban đầu bị mắc cạn, trước tiên phải đem chuyện trước mắt giải quyết xong, sau đó lại nói tiếp.

Thấy Tô Bạch đứng dậy, mấy người lạt ma trẻ đi về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nới lỏng cổ, sau đó cả người hắn trở nên âm lãnh, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, nhìn rất quỷ dị, ngay lập tức, Tô Bạch cầm lấy đôi đũa trên bàn, trực tiếp đâm thẳng vào mấy người đang xông tới.

Chẳng qua những lạt ma này cũng không phải là người bình thường, tuy nói không có đạo hạnh gì, những cũng coi như rèn luyện gân cốt, miễn cưỡng cũng có thể coi như người học võ, thậm chí trên người còn mang theo đạo cụ, thấy Tô Bạch dự định phản kháng, bọn họ đều rút đao ra.

Nhưng cho dù có đao, Tô Bạch vẫn xông tới, một lạt ma chém vào bụng Tô Bạch, đao đâm vào trong thịt Tô Bạch, Tô Bạch hít sâu một hơi, một tay đè xuống chuôi dao, cầm đũa trực tiếp đâm vào mặt của đối phương, lạt ma kêu lên thảm thiết, lui ra ngoài.

Sở dĩ Tô Bạch không sử dụng trạng thái cương thi là vì Tô Bạch lo lắng ở chỗ này giết người sẽ dẫn đến độ khó của thế giới chuyện xưa tiếp theo sẽ tăng lên, tuy lực công kích của trạng thái Vampire yếu hơn một chút, nhưng ứng phó trên phương diện đánh hội đồng vẫn chiếm được một loại ưu thế tự nhiên.

Tô Bạch dự định rút đao đang cắm trên bụng mình ra, đúng lúc này một lạt ma khác lại chém một đao xuống, Tô Bạch nghiêng người né tránh, sau đó dùng cánh tay kẹp lấy lưỡi dao của đối phương, đối phương xoay ngang, hai tay lật chuôi dao, Tô Bạch có thể cảm nhận được vị trí cánh tay mình đã da thịt bong tróc, nhưng hắn không để ý, loại đau nhức này Tô Bạch đã trải qua nhiều, dĩ nhiên có thống khổ, nhưng trong lòng lại có loại suy nghĩ, dù sao cũng sẽ khôi phục lại, quả thật có loại thản nhiên hơn người bình thường, Tô Bạch lập tức rút đao ở trên bụng mình ra, quay người chém vào bả vai đối phương, đối phương trực tiếp quỳ trên mặt đất, một tay chống lên đất, một tay che bả vai, vẻ mặt thống khổ, quỳ ở trên đất kêu thảm.

Người lạt ma cuối cùng không có hùng hổ như thế, cũng không bị Tô Bạch dọa sợ, trong miệng đang lẩm bẩm gì đó, quát lớn một tiếng, chiếc ghế bên cạnh anh ta bay tới.

Tô Bạch nghiêng người tránh né, sau đó tiến lại gần, lạt ma lùi về sau một bước, dẫn đến chính anh ta lảo đảo, một tay Tô Bạch trực tiếp để lên cổ đối phương, sau đó nhanh chóng đè đối phương lên vách tường, chuẩn bị phát lực, đập đầu anh ta vào tường, sau đó buông tay ra, lạt ma có chút choáng váng, ngồi xổm dưới đất, hiển nhiên là bị đập đầu không nhẹ.

Sau khi giải quyết ba lạt ma này, cả người Tô Bạch đều là máu, trên cơ bản, vết thương của hắn đã hồi phục như cũ, Tô Bạch đi ra khỏi quán mỳ, đến chỗ cửa khách sạn của hắn, ngồi lên xe bus mini của hòa thượng Thất Luận, lúc xe khởi động, Tôn Lâm chạy tới nhìn thấy cả người Tô Bạch đầy máu, vô cùng khiếp sợ.

- Cậu nói với bọn họ, xe các người lái về Thành Đô trả, tiền thuê xe tôi đã đưa, tôi và lạt ma ở đây náo loạn một trận, hiện tại đang chạy trốn.

Sau khi giải thích xong, Tô Bạch vẫy tay về phía chiếc xe Audi của mình, Cát Tường từ trong xe nhảy ra ngoài, ngay sau đó nhảy đến vào trong xe bus mini, nằm trên đầu gối Tô Bạch.

- Vậy chính cậu phải cẩn thận một chút, đi nhanh đi, dân bản xứ không dễ chọc.

Tôn Lâm nhắc nhở.

Tô Bạch khẽ cười, gật đầu, xe khởi động, đi thẳng về hướng quốc lộ, trên đường đi, Tô Bạch rẽ vào một khúc cua, mở một bên cửa xe ra, nói với bên kia:

- Hòa thượng, không xong rồi, chạy mau!

Quần áo hòa thượng Thất Luận rách tả tơi chạy đến, trên người còn mang theo vết máu, trực tiếp lên xe.

Tô Bạch cũng không trì hoãn, đạp chân ga, xe bus mini nhanh chóng lao đi.

Khoảng 5 phút sau, xem như cơ bản thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, lúc này Tô Bạch mới lấy ra một hạt huyết châu màu đỏ đưa vào trong miệng nhai nuốt, khôi phục lại bình thường.

Hòa thượng Thất Luận ngồi nghiêm chỉnh một bên, vết thương trên người anh ta rất nhiều, nhưng không tính là nghiêm trọng.

- Mấy người hòa thượng đánh nhau đều kịch liệt như vậy sao, khác xa với những gì tôi tưởng tượng.

- A di đà phật, so với pháp môn, tăng nhân chân chính của Mật tông pháp môn tầng tầng lớp lớp, bần tăng chỉ bắt nạt ông ta lớn tuổi, khi huyết hao tổn, cho nên mới dùng cách này áp chế ông ta.

- Được rồi.

Tô Bạch châm một điếu thuốc:

- Bây giờ chúng ta qua Cửu Trại Câu trước?

- Ừ.

Thất Luận gật đầu nói.

- Được, nếu không có gì thay đổi, một tiếng nữa sẽ đến Cửu Trại Câu.

Một tay Tô Bạch để bên ngoài, gạt tàn thuốc.

- Không cần lái nhanh như thế, nơi này nhiều khúc cua, ngộ nhỡ xảy ra chuyện, chúng ta không sao, nhưng ba người trong xe kia, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thất Luận nhắc nhở.

- Tôi lo lắng người phía sau đuổi theo.

Tô Bạch nói.

- Không đuổi theo.

- Vì sao?

- Bần tăng và sư huynh trò chuyện một lát, cho ông ta hai lựa chọn, một là để bần tăng và cậu mang theo một nhà ba người rời khỏi nơi này, hai là bần tăng và cậu trực tiếp rời đi, chuyện một nhà ba người này, sẽ để lại cho ông ta.

- Vậy ông ta lựa chọn thỏa hiệp?

- Ừm, sư huynh lựa chọn phương án đầu, thỏa hiệp.

- Lời của bọn họ có thể tin sao?

Tô Bạch nhả ra một ngụm khói, hiển nhiên, hắn không cho rằng đối phương thật lòng muốn thả hai người đi.

- Cho nên sau khi bần tăng và sư huynh thông cảm lẫn nhau, bần tăng dùng pháp trượng của sư huynh, đem bàn chân của ông ta cố định lên mặt đất.

“…” Tô Bạch.

- Anh nói rất đúng, từ hệ thống Phật gia mà nói, nhánh này của bọn họ không đáng tín niệm, không đáng tin tưởng, trong xương cốt mang theo phản bội.

- Phải biết rằng từ thuở ban đầu, đại lạt ma đã tự mình viết lên Chuyển Luân, chủ tịch Mao mãi mãi là mặt trời của dân tộc Tây Tạng, nhưng hiện tại anh nhìn xem, bọn họ đang làm những gì?

Chương 103 Hồ Ngũ Sắc

Nửa đường, xe dừng lại nghỉ ngơi một chút, hòa thượng Thất Luận cũng xem qua miệng vết thương của mình, lại thêm vận khí có chút không tốt, bởi vì tai nạn giao thông dẫn đến kẹt xe, từ lúc bắt đầu đi đến giờ, qua 6-7 tiếng, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận mới đến được khu vực Cửu Trại Câu, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ở trên đoạn đường hoang vu xảy ra tai nạn xe cộ, trước không có thôn, sau không có cửa hàng, chờ cảnh sát giao thông đến hoặc là xe kéo, quả đúng là cần rất nhiều thời gian.

Chẳng qua đến gần khu vực Cửu Trại Câu, tình hình được cải thiện hơn nhiều, cuối cùng xung quanh cũng có hơi thở của thành thị, trên thực tế, một khu vực lấy phát triển du lịch làm trọng điểm, dĩ nhiên cơ sở thiết bị kiến trúc không thể sánh bằng những thành phố lớn, nhưng trước đó đã đi qua khu vực Tứ Xuyên, nơi này đã coi như tốt hơn nhiều, hơn nữa xe cộ và dòng người cũng đông đúc hơn, rốt cuộc không còn cảm giác một mình một đường, hai bên đường chỉ có núi và thảo nguyên hoang vu.

Một tay Tô Bạch lái xe, một tay lấy di động ra tìm kiếm, đồng thời hỏi.

- Hòa thượng, chúng ta ở khách sạn nào?

- Đi thẳng vào cảnh khu.

Hòa thượng Thất Luận nói.

- Mấy giờ rồi à? Cảnh khu đều đóng cửa rồi, hơn nữa cho dù có lén đi vào cũng cần mang theo một nhà ba người này vào.

Khu phong cảnh của Cửu Trại Câu có diện tích rất lớn, nơi này có độ cao lớn hơn mực nước biển rất nhiều, lấy năng lực của Tô Bạch và Thất Luận, muốn trực tiếp đi vào là không khó, nhưng nếu muốn mang theo một nhà ba người đi cùng, như vậy có chút khó khăn.

Quan trọng nhất chính là, xe của lữ khách không được phép lái vào cảnh khu, bên trong cảnh khu có rất nhiều xe bus, đi qua danh lam thắng cảnh, vừa đi vừa đón khách về.

- Bên trong cảnh khu có một số thôn làng của người dân Tây Tạng, bần tăng có người quen ở đó, đến lúc ấy sẽ có người đến đón chúng ta ở lối vào cảnh khu, chúng ta có thể lái thẳng xe vào cảnh khu.

- À, như vậy thì được.

Tô Bạch không tìm khách sạn nữa, trực tiếp lái về phía cảnh khu.

Một phút sau, xe đến cửa cảnh khu, quả nhiên xe bus mini bị ngăn lại trước cổng, nơi này có hơn 10 bảo vệ, Tô Bạch hạ cửa sổ xe xuống nhìn xung quanh. Lúc này sắc trời đã có chút muộn, cái giờ này ở duyên hải Trung Quốc mà nói đã đầy sao trời, nhưng ở khu vực này chỉ mới là chạng vạng tối.

Mấy người dân Tây Tạng giống như vẫn luôn chờ ở chỗ này, sau khi nhìn thấy chiếc xe bus này đến, bên trong có người đi đến thương lượng với bảo vệ.

Chỉ một lát sau, phía trước liền cho đi, bên trong có người dân Tây Tạng ra hiệu chính mình muốn lên xe để dẫn đường, hòa thượng Thất Luận dĩ nhiên không có khả năng để anh ta ngồi phía sau với một nhà ba người kia, anh ta mở cửa chỗ ghế lái phụ, vẫy tay với người Tây Tạng, người dân Tây Tạng này có chút thụ sủng nhược kinh lên xe, cùng hòa thượng Thất

Luận ngồi một chỗ ở ghế trên, mấy người dân Tây Tạng còn lại ngồi trên xe cảnh khu, về thôn của bọn họ.

- Hòa thượng, mặt mũi của anh ở chỗ này cũng thật lớn đó.

Tô Bạch cười nói.

- Đại sư là ân nhân của chúng tôi.

Rất hiển nhiên, người Tây Tạng ngồi bên cạnh hòa thượng Thất Luận hiểu tiếng Hán, dĩ nhiên, người dân Tây Tạng bên trong cảnh khu, nào có đạo lý không biết tiếng Hán, nếu không làm sao có thể chào mời khách du lịch.

Thật ra, những năm này, theo sự phát triển của kinh tế, loại khu vực sinh sống đậm bản sắc dân tộc đã rất ít gặp, rất nhiều nơi, ban đầu thôn trưởng hoặc trấn trưởng vì muốn lôi kéo khách du lịch đến mà để cho người dân mặc những trang phục truyền thống rất ít hoặc chưa từng mặc qua, cái này gọi là bản sắc dân tộc, để lôi kéo du khách. Hơn nữa bên trong cảnh khu của Cửu Trại Câu còn có được thôn làng người Tây Tạng, chẳng khác gì là mở khách sạn ở khu vực hoàng kim, lợi nhuận trong này, tuyệt đối là khiến cho người ta tặc lưỡi.

Khi còn nhỏ, Tô Bạch đã từng cùng cha mẹ đến Cửu Trại Câu vui chơi, cha hắn còn dùng tiền thuê một người dân Tây Tạng, dẫn theo nhóm người bọn họ đến những nơi chưa được du lịch khai phá, chỉ có người dân Tây Tạng mới biết những con đường này.

Đi khoảng 20 phút, phía trước đã xuất hiện thôn của người Tây Tạng, trên đường đi có rất nhiều chiếc xe trở đầy du khách gặp thoáng qua xe Tô Bạch, hiển nhiên mặc dù đã đến giờ đóng của cảnh khu, nhưng còn có rất nhiều du khách chưa xuống núi.

Xe đi vào thôn làng, dưới sự chỉ dẫn của người trẻ tuổi Tây Tạng, Tô Bạch đỗ xe lại, nơi này thế mà có không ít xe sang

đỗ lại, hiển nhiên, người Tây Tạng ở đây, phần lớn có tiền hơn cả du khách.

Sau khi dừng xe, tất cả mọi người xuống xe, hòa thượng Thất Luận lấy ra mấy là bùa từ ống tay áo, dán lên cửa xe bus mini, sau đó phân phó cho người dân Tây Tạng kia vài câu, để anh ta sắp xếp hai người ở chỗ này canh giữ, trên xe có thứ đồ vật tà ác, không thể lơ là.

Người này rất kính trọng hòa thượng Thất Luận, rất tin tưởng lời hòa thượng Thất Luận nói, đồng thời vỗ ngực cam đoan sẽ lập tức an bài.

Sau đó, Tô Bạch đi theo hòa thượng Thất Luận đến phòng khách đã được sắp xếp, nơi này có thể coi là hình thức nông trại, ở đây có đủ mọi thứ, dĩ nhiên chỗ này cũng không rẻ.

Chỉ một lát sau, người dẫn đường lúc trước đến gõ cửa, hòa thượng Thất Luận nói cho Tô Bạch, người này tên là Ba Cát, thôn trưởng hoặc có thể gọi tộc trưởng cũng chính là ông nội của Ba Cát.

Dưới sự dẫn đường của Ba Cát, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận đi đến phía sau của thôn làng, nơi này là nơi đón tiếp các vị khách quan trọng, hoặc là nơi tiến hành tế tự, ông nội của Ba Cát đã không còn đi lại được, hiện ngồi trên xe lăn, nhưng vẫn ở ngoài cửa để đón tiếp khách.

Nhìn thấy hòa thượng Thất Luận đến, ông nội Ba Cát chắp tay trước ngực, thành kính hành lễ với Ba Cát, hòa thượng Thất Luận niệm một tiếng "A di đà phật" hoàn lễ, sau đó một đoàn người tiến vào bên trong.

Bên trong đã sắp xếp đồ ăn, không phải là đặc sản của Tây Tạng, mà chính là một bữa cơm bình thường, khẩu vị nhạt, cố ý dựa theo khẩu vị của hòa thượng Thất Luận.

Trên đường đi chỉ ăn một chút bánh mỳ, Tô Bạch thật sự đói bụng, hòa thượng Thất Luận và tộc trưởng đang nói chuyện, chính hắn tự mình ăn trước, chờ đến khi Tô Bạch ăn gần xong, bên phía hòa thượng Thất Luận cũng nói xong chuyện, Thất Luận dùng chút canh liền đứng dậy, ra hiệu cho Tô Bạch rời đi.

- Sao lại hành động gấp gáp thế, lại hành động vào đêm?

Tô Bạch đã lái xe một ngày, hắn có chút mệt mỏi.

- Ban ngày, khắp nơi đều là du khách, làm sao có thể lấy được đồ ở hồ ngũ sắc, chỉ có thể hành động vào đêm.

Lần này, người dẫn đường vẫn là Ba Cát, Ba Cát lái chiếc xe Cayenne (một dòng xe của Porsche), chở Tô Bạch và Thất Luận đến danh làm thắng cảnh hồ ngũ sắc, sau đó Ba Cát đứng chờ ở trên đường, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận đi xuống xe.

Ban đêm, dưới ánh trắng chiếu rọi, đá ngũ sắc vẫn khiến cho người ta có cảm giác xa hoa lộng lẫy, ánh trắng chiếu vào cái hồ này, khúc xạ ra ánh sáng ngũ sắc, rất mê người, nhưng lúc này là mùa hạ, nước mưa không nhiều, cho nên diện tích hồ không lớn.

Hòa thượng Thất Luận trực tiếp nhảy qua hàng rào, đi vào trong hồ, Tô Bạch do dự một chút cũng nhảy vào theo, nước trong hồ lạnh lẽo đến thấu xương, sau khi Tô Bạch đi vào dòng nước, thân thể không khỏi run lên một cái.

- Nơi này.

Chương 104 Đây Là Làm Gì

Hòa thượng Thất Luận nói với Tô Bạch.

Tô Bạch bơi tới, sau đó cùng với hòa thượng Thất Luận lặn xuống, dưới đáy hồ có một khe đá, hòa thượng Thất Luận rút ra một thứ giống như dải lụa, có màu vàng, cũng không biết thứ này bị ngâm trong hồ bao lâu, cũng không bị mục, thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác giống như mới.

Tô Bạch nhấc tảng đá lên, hòa thượng Thất Luận phụ trách lấy nó ra, cuối cùng dưới sự hợp lực của hai người, Thất Luận lấy được dải lụa dài hơn 10 mét, rộng mười mấy cm, sau đó hai người cùng nhau lên bờ.

- Chúng ta đến nơi xa như vậy là vì cái này?

Tô Bạch một bên lau nước trên người, một bên hỏi.

- Đây là pháp khí gì?

Hòa thượng Thất Luận gật đầu:

- Đây là pháp khí lúc trước bần tăng lưu lại nơi này, đường vân trên đó đã hư hại, chỉ có thể tạm thời ngâm mình ở hồ ngũ sắc này để tẩm bổ, ngày mai qua đỉnh Tuyết Bảo ở Hoàng Long, chúng ta cần kiện pháp khí này để trói một nhà ba người kia chung một chỗ, sau đó mượn hàn ý và ánh nắng giữa trưa ở đó, hóa giải oán niệm trên người họ.

Sau khi lấy đồ xong, Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận ngồi lên xe về thôn làng, đêm nay vẫn phải ở đó nghỉ ngơi một đêm.

Phòng của Tô Bạch và hòa thượng Thất Luận ở cạnh nhau, sau khi tắm nước ấm, Tô Bạch ngồi cạnh giường, trong phòng

không có bật đèn, TV cũng không có mở, Tô Bạch cứ thế, lẳng lặng ngồi đó.

Giống như cảm thấy thời gian ngây người đủ dài, Tô Bạch cười tự giễu, chuẩn bị lên giường đi ngủ, lúc này cửa phòng bị gõ, bên ngoài truyền đến giọng nói của Ba Cát.

Tô Bạch mở cửa, Ba Cát bưng một bát canh tản ra mùi thơm cho Tô Bạch.

Tô Bạch cười cảm ơn, sau đó bưng về phòng uống hai ngụm, cảm thấy mùi vị không tệ, thân thể lập tức trở nên thư thái, Tô Bạch uống sạch bát canh này, sau đó nằm trên giường, chỉ một lát sau liền ngủ.

Chờ đến khi ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng, mí mắt Tô Bạch run lên, sau đó lập tức mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang bị trói bởi dải lụa vàng.

- Đây là có ý gì?

Tô Bạch ngẩng đầu, hỏi hòa thượng Thất Luận đang đứng ở cạnh giường mình.

- Meo!

Sau khi nghe thấy tiếng kêu của Cát Tường, Tô Bạch không còn lo lắng, mặc dù hắn không thể thúc đẩy Cát Tường giúp hắn làm chuyện gì, nhưng Cát Tường không đến mức nhìn hòa thượng giết chết hắn, điểm này Tô Bạch vẫn rất tự tin.

Tối qua giấc ngủ của hắn có chút kỳ quái, có lẽ là do bát canh kia, nhưng sau khi tỉnh ngủ, ngoài việc thân thể bị trói có chút không tự do, còn lại đều rất thoải mái, trạng thái tinh thần được khôi phục ở mức tốt nhất, gân cốt cũng được buông lỏng.

Cát Tường nhảy tới bên giường, móng vuốt của nó sờ lên dải lụa màu vàng trói lên người hắn.

- Tối hôm qua, bát canh kia rất quý giá, ngày bình thường, những khách đến đây ở, cho dù có nhiều tiền cũng chỉ có thể mua được một chén nhỏ như móng tay, cậu thì hay rồi, người ta khách khí mời cậu một bát lớn, cậu liền uống hết, trong đó có dược liệu an thần nặng, nhưng đối với việc điều trị cơ thể là có chỗ tốt.

Trong tay hòa thượng Thất Luận cầm một lá bùa:

- Trước khi xuất phát, tôi muốn thử xem dải lụa vàng này có còn sử dụng được nữa hay không, dù sao sau khi lên đến đỉnh Tuyết Bảo phải dùng nó để trói một nhà ba người kia, đến lúc đó nếu như xảy ra vấn đề gì, vậy thì quá phiền toái, ở đó cao hơn mực nước biển cả nghìn mét, làm gì cũng không tiện.

- Anh có thể chờ tôi tỉnh lại.

Tô Bạch hít sâu một hơi.

Hòa thượng chỉ vào Cát Tường:

- Con mèo này có thể làm chứng, bần tăng ở chỗ này chờ cậu đã ba tiếng, sau đó mới ra tay, lúc buộc chặt cũng khá phiền phức, lại hao tốn một chút thời gian, nghĩ đến có lẽ đã lâu cậu không được ngủ say như thế liền để cậu ngủ thêm một lát, đối với những người như chúng ta mà nói, muốn ngủ một giấc an toàn là rất khó khăn.

Cát Tường đi xung quanh Tô Bạch, hiển nhiên nó cảm thấy lúc Tô Bạch bị trói rất thú vị, nhưng từ phản ứng của nó có thể nhìn ra được hòa thượng nói thật, Cát Tường có thể nghe hiểu tiếng người.

- Tôi cứ thế dùng sức tránh thoát?

Tô Bạch hỏi, hòa thượng đã trói hắn lại, thử thì thử, dù sao hai người vẫn còn quan hệ tổ đội, cho dù hòa thượng muốn hố chính mình cũng không trắng trợn như thế.

- Cậu biến thành trạng thái cương thi, thử xem dải lụa này có hiệu quả không?

Hòa thượng Thất Luận lùi về sau hai bước, đốt lá bùa trong tay, niệm chú ngữ, gật đầu với Tô Bạch:

- Có thể bắt đầu rồi.

Tô Bạch nhắm mắt lại, thân thể hắn nhanh chóng gầy đi, hơi thở tà ác bắt đầu tràn ngập ra, nhưng đúng lúc này, dải lụa vàng quấn quanh người Tô Bạch bỗng nhiên siết chặt.

- Shit!!!

Tô Bạch hít vào một ngụm khí lạnh, Tô Bạch sắp có chút chịu không nổi, cảm giác cả người hắn đều bị chịu áp bách, không nói đến chuyện tránh thoát, hắn cảm thấy mình sắp bị siết đến chết, cho dù là ở trạng thái cương thi cũng căn bản không chống đỡ được, dải lụa này không những tác dụng lên mặt ngoài thân thể, nó dường như còn trực tiếp đánh vào trong người, làm cho cơ thể tan rã, từ bỏ giãy dụa.

- Thu!

Hòa thượng Thất Luận đem lá bùa bị đốt một nửa bỏ vào trong cốc nước, lúc này dải lụa trên người Tô Bạch cũng mất đi lực đạo, Tô Bạch tháo dải lụa trên người mình ra, hắn ngồi dậy lau mồ hôi, Tô Bạch xoa tay và cổ, trên người hắn vẫn còn cảm thấy đau nhức.

- Hắn là không có vấn đề gì.

Hòa thượng Thất Luận tự nhủ, giống như rất hài lòng:

- Pháp khí này, bần tăng được truyền thừa từ sư môn, cũng không phải là đổi lấy từ cửa hàng trên wechat, năm đó bần tăng dùng qua nó một lần, không quá hiểu rõ nó.

- Hòa thượng, lần sau nếu anh muốn chơi trò trói người, tôi có thể giúp anh tìm một số người đặc biệt, hoặc là anh có thể

tham gia một câu lạc bộ, nơi đó có một đống người ưa thích việc này.

Tô Bạch trêu chọc, trước đó thân thể hắn đau nhức, nhưng dù sao cũng là vì thí nghiệm, trong lòng hắn nghĩ thông suốt, chỉ là loại cảm giác bị trói lại vẫn khiến Tô Bạch cảm thấy không vui.

Chẳng qua nghĩ đến trước đó hòa thượng nói với lão lạt ma kia: "Sư huynh, mượn một bước nói chuyện" sau đó liền ôm lão lạt ma đi, Tiêu Mạch cảm thấy bình thường trở lại.

Hiển nhiên, tính cách hòa thượng chính là như thế, lúc làm việc luôn tuân theo quy tắc của bản thân, ở góc nhìn của người khác lại khó trách khỏi có chút cực đoan, nhưng cũng không phải vì cố ý biểu hiện ra điều gì, cho nên Tô Bạch muốn trách cũng không trách nổi, ai sẽ đi oán trách với một cục đá?

Hòa thượng Thất Luận thu hồi lại dải lụa, sau đó nói với Tô Bạch:

- Đi thôi, sáng rồi, chúng ta mất khoảng 1 tiếng mới có thể đến được Hoàng Long, sau đó chúng ta còn cần phải leo núi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lần làm nhiệm vụ này, ngoại trừ có chút mệt mỏi và phiền toái, ngược lại không thật sự gặp chuyện khó giải quyết nào, trước đó gặp lão lạt ma cũng không phải là vì nhiệm vụ này mà là do Cát Tường giết người.

Sau khi tạm biệt với ông nội Ba Cát, hòa thượng Thất Luận lên xe kiểm tra ba người kia một chút, xác nhận không có bất thường gì mới quay về ghế lái phụ, kể từ sau khi đi cùng Tô Bạch, Tô Bạch vẫn luôn là người lái xe.

Sau khi Tô Bạch lên xe liền nhìn một chút, trong xe không có mở điều hòa, nhưng hắn cảm thấy nhiệt độ rất thấp, không giống bình thường, thậm chí còn mang theo loại cảm giác ướt

át, hiển nhiên ba người phía sau, đã sắp đến lúc áp chế không nổi.

Chương 105 Lại Nghịch Ngợm

“Hòa thượng, nhất định phải đưa một nhà ba người phía sau lên núi để diệt trừ? Tôi cảm thấy ngày hè dẫn bọn họ đi du lịch là một ý kiến không tồi, ngay cả điều hòa không khí cũng không cần mở.”

Tô Bạch đặt Cát Tường lên đầu gối mình, sau đó khởi động xe.

- Trò đùa này thật không buồn cười.

Hòa thượng rất nghiêm túc trả lời:

- Một ngày chưa giải quyết được bọn họ, cho dù cậu để ở đâu cũng là một trái bom hẹn giờ, một khi tổn thương đến người khác, đối với chúng ta mà nói, còn phiền phức hơn cả việc chính mình bị thương.

Sau khi xe rời khỏi Cửu Trại Câu liền đi thẳng đường núi, đỉnh Tuyết Bảo nằm ở độ cao hơn 5000 mét so với mặt nước biển, mà thật ra trên cơ bản, sau khi lên đường núi thì độ cao so với mực nước biển là 3000 mét, đối với người bình thường mà nói, độ cao này đã đủ để gây ra phản ứng cao nguyên, may mà tố chất thân thể của hòa thượng Thất Luận và Tô Bạch đều khác với người thường, ngược lại không cần lo lắng về phương diện này.

Thế nhưng khi xe vừa rẽ vào một khúc cua, phía trước đường liền xuất hiện ba con bò Tây Tạng màu trắng, bò Tây Tạng có bộ lông trắng thường mang đến một loại hơi thở thần thánh, ở khu vực này bò Tây Tạng không hiếm, thịt bò Tây

Tạng cũng được sử dụng làm đồ ăn, số lượng thịt mà người dân bản xứ tiêu thụ là rất nhiều, hơn nữa loại bò Tây Tạng có màu lông trắng này rất được du khách thích chụp ảnh chung, dân bản xứ cũng thường nuôi bò Tây Tạng màu trắng để kiếm thêm ít tiền chụp ảnh.

Chỉ là hiện tại ba con bò Tây Tạng này đang đứng trên đường, xe của Tô Bạch không qua được, ba con bò Tây Tạng phía trước cũng không phải là ba con gà rừng, nếu như là gà hoang, Tô Bạch đã sớm đạp chân ga xông đến, nhưng đối mặt với ba con bò Tây Tạng to lớn chắc nịch, Tô Bạch thật đúng là không giẫm nổi chân ga, đến lúc đó bò Tây Tạng chết hay không là hai chuyện, xe này của hắn nhất định là phế đi.

Xe bus dừng ngay trên đường, hiện tại phía trước và sau đều không có xe, lộ ra vẻ quạnh quẽ khác thường.

Lúc đi ra khỏi Cửu Trại Câu, hòa thượng Thất Luận vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, lúc này anh ta chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt lộ ra một tia sáng, hai tay hơi dùng sức, sau đó rất thành kính nói một câu.

- A di đà phật.

Ở khe núi bắt đầu tản ra sương mù, ở đây bình thường chỉ có vào lúc chạng vạng tối mới có thể có nhiều sương mù, nhưng bây giờ đang là buổi sáng liền có vẻ ý vị sâu xa, hơn nữa sương mù này lại có màu xanh, khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị.

Lúc sương mù bao trùm lên ba con bò Tây Tạng, mắt bò Tây Tạng cũng trở nên đỏ như máu, sau đó bắt đầu thở ra khói, hiển nhiên sương mù này có ảnh hưởng đến chúng.

Tô Bạch nhìn xung quanh, bởi vì sương mù bao trùm, cho nên tầm nhìn đã rất thấp, điều này khiến Tô Bạch không khỏi có chút sợ hãi than:

- Thật là bạo tay!

Hòa thượng Thất Luận mở cửa ghế lái phụ ra, bước xuống xe, đi đến phía trước xe. Lúc này ba con bò Tây Tạng giống như phát điên, xông về phía này.

Tô Bạch vốn dĩ cho rằng hòa thượng Thất Luận sẽ giống như trước đó từng đối xử với lão lạt ma, trực tiếp đối cứng với bò điên, nhưng lần này Thất Luận không làm thế, anh ta cởi áo cà sa màu đen của mình ra, đi thẳng về phía mấy con bò điên, lúc đến sát những con bò điên này, anh ta nhấc áo cà sa lên, bao trùm lên bò điên, trong nháy mắt liền xốc áo cà sa lên.

Ba con bò điên lập tức thay đổi hướng, chính mình chạy ra đường quốc lộ, sau khi phá hỏng hàng rào chắn liền rơi xuống vách núi.

- Ái chà, kỹ thuật tốt.

Tô Bạch ngồi ở ghế lái, lấy ra một điếu thuốc ngập ở trong miệng, lúc Tô Bạch đang tìm bật lửa, bên cạnh có một cánh tay đưa bật lửa qua, giúp hắn bật lửa. Tô Bạch đưa đầu điếu thuốc qua châm lửa, hút một hơi, nhả một vòng khói.

Người đàn ông dán sát vào mặt Tô Bạch, cầm bật lửa trên tay, đứa nhỏ thì nằm nhoài ở ghế sau, ánh mắt âm độc nhìn xung quanh, tay người phụ nữ lén để lên cổ Tô Bạch, nóng lòng muốn thử, Tô Bạch ngồi ở phía ở vị trí ghế lái, xuyên qua kính chiếu hậu, hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Tô Bạch nhấn còi, nói với hòa thượng ở bên ngoài.

- Con mẹ nó, một nhà ba người này lại bắt đầu nghịch ngợm rồi.

……

Tô Bạch giẫm chân ga, sau đó đột nhiên lại đạp phanh lại, thân xe chấn động một chút, Tô Bạch còn ổn, dù sao trên

người hắn có thắt dây an toàn, nhưng một nhà ba người phía sau vì sương mù mà trở nên sống động, trực tiếp té lăn quay tại chỗ.

Tô Bạch tiếp tục nhấn còi, nói:

- Hòa thượng, nếu không chúng ta đổi chỗ được không? Ba bảo bảo này, đánh không được, giết không xong, tôi lại không biết pháp thuật gì.

Hòa thượng Thất Luận khẽ gật đầu, đi về phía cửa xe, Tô Bạch cởi dây an toàn, chính mình nhảy xuống xe.

Cho dù là Tô Bạch hay Thất Luận đều rõ ràng, sương mù này rất kỳ quái, hiển nhiên là có người cố ý hành động, nhiệm vụ hiện thực cũng không thuận buồm xuôi gió như thế, lúc trước một nhà ba người này đến Tứ Xuyên du lịch mới bị lây nhiễm quỷ khí, không có khả năng những du khách còn lại đều không có chuyện gì xảy ra, chỉ có gia đình bọn họ xui xẻo bị lây nhiễm, hiển nhiên là có mang theo một loại mục đích nào đó. Hơn nữa mục đích của đối phương cũng rất tà ác, có chút gì đó giống như đem một nhà ba người này làm mồi nhử, chờ bọn họ trở lại thành phố mình sống, sau đó bộc phát, cảm nhiễm hoặc là tiến hành quy mô sát thương lớn.

Sau khi xuống xe, Tô Bạch cảm thấy hai tay hắn có chút trống trải, xem ra hắn cần nhanh chóng đổi lấy thứ vũ khí vừa tay, khẩu súng địa ngục hỏa kia, Tô Bạch càng nhìn càng thích, có thể giải quyết được vấn đề về lực công kích quá yếu khi ở trạng thái Vampire. Hơn nữa, khi ở trạng thái Vampire, tốc độ phản ứng và độ nhạy bén của hắn đều tăng lên, có thể phát huy năng lực của khẩu súng này tốt hơn.

Trong sương mù dày đặc dần dần xuất hiện một bóng người, sau đó, một người cưỡi một con ngựa đi ra, người kia không có mặc trang phục Tây Tạng, cũng không mặc trang phục của tông giáo nào, chỉ mặc một bộ âu phục màu đen,

nhưng trên mặt anh ta có nước da ngăm đen và đỏ đặc trưng của vùng cao nguyên, có thể chứng minh anh ta là người Tây Tạng.

Mặc âu phục lại cưỡi ngựa, phong cách này thật đúng là đặc biệt, ngón tay Tô Bạch gãi mũi, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt.

- Trên xe là đồ của tôi, cảm ơn các người đã trả lại, giao cho tôi ở đây là được.

Người đàn ông nói tiếng phổ thông bằng khẩu âm địa phương, giọng mũi rất nặng, nhưng Tô Bạch có thể hiểu được ý tứ của anh ta.

Chính chủ xuất hiện!

Tô Bạch cũng không dài dòng, lười phải nói nhảm, trong hiện thực không cho phép tùy tiện giết người, nhưng con hàng này, giết anh ta chẳng khác gì là cống hiến cho sự ổn định hòa bình thế giới, hắn không yêu cầu xa vời có khen thưởng thêm gì, nhưng ít ra sẽ không để độ khó của thế giới chuyện xưa tiếp theo tăng lên.

Thấy Tô Bạch ngay cả ý định trả lời mình cũng không có liền xông thẳng về phía mình, người đàn ông hơi sững sờ. Hiển nhiên trước đó anh ta cảm giác được đối phương đã có thể trấn áp gia đình này, có lẽ cũng là nhân sĩ huyền học trong nước, tóm lại là chú ý mấy lời sáo rỗng, nào có đạo lý lời xã giao không nói, liền trực tiếp động thủ?

Chương 106 Lãnh Khốc Tàn Nhẫn

Thật ra cho dù người đàn ông nói chuyện với Tô Bạch hay hòa thượng, kết quả đều như nhau, có lẽ hòa thượng sẽ nói nhiều thêm một câu: "mượn một bước nói chuyện", sau đó ôm người đàn ông đâm vào núi.

Người đàn ông nhấc roi ngựa trong tay lên, trực tiếp quất tới Tô Bạch, phạm vi công kích của roi ngựa rất lớn, hơn nữa người thực sự am hiểu dùng roi ngựa có thể căn cứ từ lực từ cổ tay để điều khiển roi ngựa, mang đến đủ loại hiệu quả.

"Bịch!"

Trước ngực bị đánh mạnh một cái, lực đạo to lớn khiến cho Tô Bạch bị hất ra ngoài, may mắn Tô Bạch nhanh chóng nắm lấy chiếc roi này, đem roi ngựa quấn trên tay mình, sau đó cả người xông tới.

Người đàn ông lập tức buông lỏng roi ngựa, lấy một khẩu súng từ trong túi ra, không chút do dự, bóp cò súng với Tô Bạch.

Tô Bạch nghiêng người, viên đạn sượt qua mặt hắn, không có gì đáng ngại, chỉ là trên mặt hắn nhiều thêm vết máu mà thôi, không chờ đối phương nổ phát súng thứ hai, Tô Bạch liền tóm lấy mắt cá chân của đối phương. Ngay lập tức, thân thể Tô Bạch bắt đầu trở nên gầy gò, khí tức âm lãnh tràn ra, trong nháy mắt, cả người hắn chuyển sang trạng thái cương thi.

Cánh tay phát lực kéo lấy người đàn ông, anh ta kêu lên một tiếng, bị Tô Bạch lôi xuống khỏi ngựa, sau đó Tô Bạch

nhào lên người đàn ông, hai bàn tay sắc bén của hắn trực tiếp đâm vào ngực người đàn ông.

Hiển nhiên, người đàn ông bị biến hóa này của Tô Bạch làm cho mờ mịt, một người đang yên đang lành, làm sao lập tức biến thành cương thi, nhưng phản ứng của người đàn ông này còn khá tốt, trước đó nhìn cách anh ta dùng súng và roi ngựa đều chỉ là vật phụ, hiện tại, cuối cùng anh ta cũng chân chính lấy ra bản lĩnh của mình.

Môi người đàn ông lẩm bẩm, trong miệng phát ra âm thanh tối nghĩa khó hiểu, ngay sau đó hai tay người đàn ông bỗng nhiên đập vào lồng ngực Tô Bạch, Tô Bạch chỉ cảm thấy hai tay của người đàn ông này giống như bàn ủi, trực tiếp dán lên trái tim mình, lực đạo không lớn, nhưng giống như muốn hòa tan hắn, Tô Bạch lập tức đứng dậy, móng tay rút ra khỏi da thịt người đàn ông, lôi ra 10 vết máu.

Còn trên ngực Tô Bạch thì có thêm dấu vết của hai chưởng gần như lõm xuống dưới, hơn nữa bên trên chưởng ấn còn có hơi nóng truyền tới, khiến cho Tô Bạch cảm thấy khó chịu.

“Bíp bíp…”

Hòa thượng một bên dán bùa lên một người ba nhà, một bên nhấn còi, thò đầu ra ngoài cửa sổ, nói:

- Anh ta tu công pháp Mập tông, cậu lấy trạng thái cương thi ra đánh nhau với anh ta, quá ăn thiệt thòi.

Sau khi nói xong, hòa thượng lại quay về trong xe, lấy ra một lá bùa dán lên trán đứa nhỏ, hiện tại hơi thở của bé trai càng lúc càng xao động, càng lúc càng rõ ràng, rất hiển nhiên, tiểu gia hỏa này tích lũy một cỗ oán niệm vô cùng đáng sợ, cường liệt hơn cha mẹ cậu bé rất nhiều.

Tô Bạch không phải không hiểu đạo lý này, chỉ là hắn không có cách nào, nếu như hắn dùng trạng thái Vampire để

đối mặt với tên gia hỏa này, có lẽ chỉ có thể rơi vào trạng thái bị động ăn đánh, chỉ có trạng thái cương thi, hắn mới có đủ lực công kích.

Bởi vậy Tô Bạch không có thay đổi trạng thái, vẫn lựa chọn chống cự.

Lúc này, người đàn ông che ngực từ dưới đất đứng lên, trước đó Tô Bạch công kích khiến anh ta bị thương, hơn nữa vết thương của anh ta còn bị hàn độc tàn phá, trên người cương thi mang theo thi độc, chuyện này cũng là bình thường, chẳng qua lần này anh ta lại gặp một con cương thi mang theo hàn độc cương thi, có chút trở tay không kịp.

Lúc này Cát Tường gục trên tay lái, lúc thì xem đánh nhau ở ngoài, lúc thì xem hòa thượng dán bùa, dáng vẻ say sưa ngon lành, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt của Cát Tường lại nhìn sang sườn núi bên kia, trong ánh mắt mèo mang theo một tia ý tứ sâu xa.

Trên sườn núi không có sương mù bao trùm, bởi vì sương mù chỉ có ở nơi này phát tán ra, ba ngọn lửa, không phải đốt từ củi mà là một loại mỡ, một loại mỡ màu xanh nhạt. Một người đàn ông tóc tai bù xù, dáng vẻ lôi thôi nhếch nhác, trên người mặc trang phục lạt ma, đang khoanh chân ngồi dưới đất, hai tay thỉnh thoảng khua lên, khống chế phương hướng của sương mù.

Sau lưng người đàn ông còn có một người phụ nữ ăn mặc thoải mái, sắc mặt người phụ nữ lạnh lẽo, một tay che vai mình, nhìn tình cảnh bên dưới.

Cuối cùng, người đàn ông lên tiếng.

- Vốn dĩ pháp lực của hòa thượng này rất lợi hại, sương mù của chúng ta đã kích thích đến ba bộ luyện thi, nhưng vẫn bị anh ta trấn áp lại, chỉ là Ba Tang và người trẻ tuổi kia đã đánh

rất lâu, thế mà còn không thu phục được, Trát Tây, cô có muốn xuống đó giúp một chút không?

- Cường Ba, tôi không thể đi xuống dưới.

Trát Tây rất nghiêm túc trả lời:

- Trong xe của đối phương còn có một hơi thở rất cường đại đang nhìn chằm chằm tôi, nếu như tôi xuống dưới ra tay, thứ đó cũng không đứng ngoài quan sát.

- Chuyện này…Phải làm sao bây giờ? Tiếp tục giằng co?

Cường Ba có chút không hiểu.

- So với chúng ta, bọn họ càng sốt ruột hơn, mấy cỗ luyện thi này đã không có cách nào tiếp tục trì hoãn, bọn họ sẽ không nhịn được.

Trát Tây lộ ra dáng vẻ tự tin.

Bên này, Tô Bạch và Ba Tang đã ác chiến rất lâu, trên khắp người Tô Bạch đều là những vết thương đáng sợ, dáng vẻ chật vật, không có cách nào, pháp môn của đối phương khắc chế trạng thái âm tà này của hắn, cho nên mỗi lần pháp thuật của đối phương đều khiến cho thương tổn của hắn tự nhiên tăng lên, may mắn Tô Bạch cũng không để đối phương dễ chịu, tuy thương thế của Ba Tang không có nghiêm trọng như Tô Bạch, nhưng anh ta lạnh tới mức run rẩy, mỗi lần cho dù Tô Bạch chỉ làm anh ta bị thương nhẹ, nhưng đều lưu lại hàn độc, thấm vào thân thể anh ta, hiện tại Ba Tang có cảm giác thân thể anh ta bị nhét vào tủ đá, cả người khó chịu.

- Các người muốn thi thể?

Lúc này, một tay Tô Bạch chống xuống đất, thở dốc, nói.

- Đúng, giao ba thi thể này cho tôi, các người có thể rời đi.

Ba Tang run rẩy nói, hai người đánh đến một bước này, có chút cảm giác tiếp tục đánh xuống đều rất chật vật.

Tô Bạch bỗng nhiên cười, khẽ gật đầu:

- Đã hiểu, tôi đem thi thể trả lại các người.

Ngay sau đó, Tô Bạch nói với hòa thượng:

- Hòa thượng, đem đứa nhỏ cho bọn họ.

Hòa thượng đang vẽ bùa trên trán đứa bé, nghe thấy Tô Bạch nói như thế, anh ta sững sờ, nhưng lập tức giống như hiểu được, không do dự, lau đi bùa mình vừa vẽ xong, đồng thời kéo xuống lá bùa mà mình vất vả mới dán được lên bé trai, mở cửa xe ra, ném bé trai xuống.

Bé trai lập tức mất đi tất cả trói buộc, dưới sự kích thích của sương mù trở nên sôi sục, há miệng rít lên một tiếng, miệng cậu bé to bằng nửa gương mặt khiến cho người ta có cảm giác da đầu tê dại, ngay sau đó, bé trai nhảy qua hàng rào, bắt đầu theo sườn núi chạy xuống dưới.

Trên sườn núi, Cường Ba đang khống chế sương mù lập tức sững sờ, tức giận nói:

- Đám người trong nước thật độc ác, bọn họ thế mà mang theo thi độc và luyện thi thiên tai thả ra, đây là muốn gây họa cho sinh linh ở nơi này.

Sắc mặt Trát Tây bỗng nhiên thay đổi, thúc giục:

- Đừng quản nơi này, nhanh bắt tiểu luyện thi kia lại, một khi để nó chạy đến bộ lạc gần đây, đem ôn dịch và thiên tai truyền nhiễm ra ngoài, hậu quả khó mà lường được!

Trát Tây và Cường Ba bỏ qua nơi này, liều mạng đuổi theo bé trai.

Phía dưới, Ba Tang đang giằng co với Tô Bạch, nhìn thấy bé trai bị ném ra khỏi xe, tự mình chạy xuống núi, trong lòng run rẩy người lảo đảo, chuẩn bị đuổi theo bé trai, còn quát về phía Tô Bạch.

- Sao các người có thể lãnh khốc tàn nhẫn như thế, trực tiếp thả luyện thi ra, cậu biết sẽ gây tai họa cho bao nhiêu dân chúng nơi này không!

Cuối cùng Tô Bạch cũng thở dài nhẹ nhõm, biến về trạng thái bình thường, thương thế chậm rãi khôi phục, nghe thấy Ba Tang chất vấn, Tô Bạch cảm giác thật buồn cười.

- Lời này giống như trước đó các người đem ba bộ thi thể này về nước là vì trợ giúp trong nước phát triển.

Chương 107 Gia Thố

Một người, trên lưng đeo một con dao bổ củi, đang leo lên núi.

Người này để thân trần, ánh mắt trời trên cao nguyên chói chang, khiến người ta dễ bị cháy nắng, phần lớn khách du lịch đến đây đều lựa chọn bôi kem chống nắng để bảo vệ da, nếu không làn da bị bỏng, nhẹ thì tróc da, nặng còn dễ bị bệnh ngoài da, khu vực cao nguyên, da mặt của rất nhiều người đều có màu đỏ, nguyên nhân là do tia tử ngoại chiếu xạ.

Thế nhưng người này lại để thân trần, một mảng da thịt lớn đều trần trụi dưới ánh mặt trời, chỉ là làn da của anh ta rất trắng, giống như làn da của một đứa trẻ sơ sinh vậy, làn da trắng nõn như thế và điều kiện thời tiết ở nơi này, tạo thành một hình ảnh tương phản lớn.

Tuổi người đàn ông này khoảng 20, gương mặt cương nghị, có vẻ ngoài trầm ổn vượt qua tuổi tác, trên lưng anh ta là một con dao bổ củi, trên đó có nhiều vết mòn, nhưng lại tản ra tang thương, hiển nhiên, cho dù nó thật sự là một con dao bổ củi, nhưng dấu vết thời gian trên nó, đủ để cho nó đi vào viện bảo tàng.

Phía trước người đàn ông, đứa bé trai vui vẻ chạy nhanh, luyện thi rời khỏi đường quốc lộ, chạy qua hàng rào, một đường chạy xuống dưới, trên người lộ ra dáng vẻ ngây thơ, giống như một đứa trẻ con, một đứa trẻ nghịch ngợm, đang thỏa thích chơi đùa.

Người đàn ông chậm rãi đem dao bổ củi của mình rút ra, mũi nhọn chạm vào bùn đất trên sườn núi, thế mà lại tạo ra tia

lửa, sau đó người đàn ông tăng tốc, chủ động hướng về phía bé trai.

Bé trai tiếp tục chạy vui vẻ, giống như không phát giác ra người đàn ông trước mặt này, cũng không phát hiện ra dao bổ củi của đối phương, càng không phát hiện ra được sát khí trên người đối phương.

Cuối cùng, lúc khoảng cách giữa người đàn ông và bé trai chỉ còn lại 3 mét, dao bổ củi của người đàn ông không ngừng chấn động, giống như mãnh thú đã ngủ say rất nhiều năm, vào lúc này bỗng nhiên thức tỉnh, mang theo một loại cảm giác sắc bén và thê lương.

- Gia Thố, không được, trên người nó có ôn dịch, có thiên tai.

Phương xa, Trát Tây một đường chạy theo bé trai, hiển nhiên cô ta và người đàn ông này có quen biết, nhưng lúc nhìn người đàn ông này, trong mắt cô ta mang theo e sợ.

Người đàn ông lạnh nhạt nhìn thoáng qua Trát Tây, sát ý trong mắt anh ta càng thêm nồng đậm. Dao bổ củi trong tay anh ta vẫn rơi xuống, nhưng không phải bổ về phía bé trai mà chính là hạ xuống tảng đá phía trước bé trai, sau đó cổ tay xoay chuyển.

"Ầm!"

Bé trai dừng bước, bởi vì xung quanh cậu bé xuất hiện một khe rãnh sâu 1 mét, một cái vòng tròn, đem cậu bé trơ trọi một chỗ, trước không đi được, sau không lui được.

Người đàn ông nhắm mắt lại, giữa trán xuất hiện một vòng ánh sáng, dưới ánh mặt trời lại càng trở nên rõ ràng, sau đó anh ta thế mà lại nhìn thấy trong người bé trai này ẩn chứa luồng hơi thở đáng sợ, lồng ngực anh ta chập trùng. Để thứ

này tùy ý chạy loạn, sẽ khiến cho dân chúng thế nào, anh ta hiểu rõ, cho nên anh ta tức giận.

Trát Tây đứng ở cách xa cũng không dám đi về phía trước, từ nhỏ cô ta và người đàn ông này đã có quen biết, lúc trước lại cùng nhau bái sư học tập, chỉ là sau đó cô ta rời khỏi Tây Tạng, ra ngoài, đầu năm nay mới quay về, cô ta còn nhớ kỹ khi đó cô ta lựa chọn rời đi, Trát Tây từng thuyết phục người đàn ông này đi cùng cô ta, kết quả người đàn ông này dùng dao bổ củi, thiếu chút nữa chặt đứt đầu cô ta, nói cô ta có thể đi, nếu như trở về bị anh ta nhìn thấy, chỉ có một con đường chết.

Bởi vì người đàn ông này biết cô ta ra ngoài làm gì, cũng hiểu nếu cô ta về có nghĩa là gì.

Người đàn ông nhảy đến, một tay bóp lấy cổ bé trai kia, dẫn bé trai nhảy ra khỏi hố, đi đến chỗ Trát Tây.

Trát Tây vô thức lùi về sau một bước, cô ta muốn giữ khoảng cách với người đàn ông này, cô ta thật sự vô cùng sợ hãi người đàn ông này thực hiện lời nói lúc trước, trực tiếp giết chết cô ta, hơn nữa Trát Tây có thể cảm nhận được, một năm này, thực lực của anh ta đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, mạnh đến mức khiến cho cô ta có cảm giác không thở nổi.

Làm sao có thể!

Tên người đàn ông này là Gia Thố, ở bên trong tàng văn có nghĩa là biển rộng, mà bây giờ, người đàn ông đang không ngừng đến gần, đối với Trát Tây mà nói, giống như sóng biển cuồn cuộn đến.

- Nó là do cô làm ra?

Gia Thố lên tiếng hỏi, giọng nói của anh ta rất trầm thấp.

- Không phải…

Trát Tây vô thức muốn phủ định, nhưng nhìn ánh mắt của Gia Thố, cô ta gật đầu nói:

- Là do tôi làm ra, nhưng không phải là do tôi thả ra ngoài, là bị hai người trong nước cố ý thả ra, tôi đang đuổi theo nó, Gia Thố, anh cũng biết, tuy lúc trước tôi rời khỏi nơi này, nhưng anh không thể phủ nhận tình cảm của tôi đối với mảnh đất này.

Lúc này Ba Tang và Cường Ba cũng đến, trên người Ba Tang mang theo vết thương, hiển nhiên trận ác chiến với Tô Bạch khiến cho anh ta bị thương nặng.

Nhìn ba người trước mặt, trong mắt Gia Thố hiện lên vẻ hiểu rõ, nhưng dao bổ củi trong tay vẫn giơ lên.

- Lúc trước lời nói của tôi, cô hẳn là còn nhớ.

Ánh mắt Trát Tây ngưng tụ, hít sâu một hơi, biện giải cho mình.

- Anh không thể làm như thế, Gia Thố, người chấp mê bất ngộ là anh, anh có biết hay không, ở bên ngoài tôi gặp người nào, tôi gặp được phật sống, phật sống nói với tôi…

Nhưng không đợi Trát Tây nói xong, dao trong tay Gia Thố đã hạ xuống…

……..

- Hòa thượng, anh cũng thật cương nghị, tôi bảo anh thả, anh thật đúng là thả xuống.

Ngồi lên xe, Tô Bạch vừa ăn huyết châu vừa nói.

- Bần tăng cũng không còn cách nào khác, chúng ta phải đem người một nhà này đến đỉnh núi để xử lý, bọn họ thế mà còn ngăn cản, bần tăng cảm thấy, tự mình gây nghiệt, hẳn là nên tự mình gánh chịu, bần tăng thay họ gánh chịu, điều này không phù hợp với nhân quả.

- Anh không thể nói thẳng là nhìn bọn họ không vừa mắt được sao, còn bày ra vẻ nho nhã.

Tô Bạch vứt đầu điếu thuốc ra ngoài cửa sổ:

- Hiện tại chúng ta đưa hai người lớn này đi hóa giải, còn đứa bé kia, chúng ta có thể tìm sau, không tìm được thì phó thác cho ông trời đi, Phát Thanh Khủng Bố bảo chúng ta hóa giải một nhà ba người, chúng ta hóa giải được hai, không cầu ban thưởng hay yêu thích gì, chỉ cần không truy cứu trách nhiệm cho chúng ta là được, tôi không thẹn với lương tâm.

Hòa thượng liếc nhìn thoáng qua Tô Bạch, nói:

- Rõ ràng là đang tự mình an ủi còn làm ra vẻ nho nhã.

"…" Tô Bạch.

Tô Bạch cười cười khởi động xe, chuẩn bị lên đỉnh núi, nhưng hắn lái xe chưa được 5 phút, phía trước đường xuất hiện một người đàn ông, trong tay người đàn ông kia là đứa bé trai, trên người đàn ông và dao bổ củi còn có vết máu.

Tô Bạch lập tức đạp phanh lại, không kiên nhẫn nói:

- Đợt thứ hai lại đến.

Hòa thượng Thất Luận nhìn thoáng qua, lắc đầu, chủ động xuống xe, đi về phía người đàn ông mang theo dao bổ củi.

Đợi đến khi khoảng cách giữa hai bên được rút ngắn, Gia Thố chắp tay trước ngực, hành lễ với hòa thượng.

- Có người không hiểu chuyện, gây phiền phức cho đại sư.

- A di đà phật.

Ánh mắt Gia Thố nhìn về phía Tô Bạch đang ngồi trong xe, anh ta khẽ nhíu mày:

- Người này rất âm lãnh.

- Người đồng đạo.

Thất Luận giải thích.

Gia Thố giống như có điều suy nghĩ:

- Đại sư, các người đang làm nhiệm vụ?

Chương 108 Tình Yêu Đến Quá Nhanh, Giống Như Gió Lốc (Xong Nhiệm Vụ Hiện Thực- Bắt Đầu Nhiệm Vụ Cương Thi Tiên Sinh)

"Đúng thế"

Hòa thượng thành thật trả lời:

- Đi cùng chúng tôi chứ?

Gia Thố cười, lắc đầu nói:

- Đã sắp kết thúc rồi, tôi không đến chia thưởng, hơn nữa nơi này là quê hương của tôi, giữ ổn định cho nơi này, tôi cũng nên làm một ít chuyện.

Hòa thượng khẽ gật đầu.

Sau đó, trên xe bus mini nhiều thêm một người đàn ông đeo dao bổ củi, người đàn ông và hòa thượng này ngồi ở phía sau cùng một nhà ba người, Tô Bạch lái xe, trêu chọc:

- Hòa thượng, anh nói xem Phát Thanh Khủng Bố có thể hay không vì nhìn thấy tôi lái xe lâu như thế, cho tôi thêm chút điểm yêu thích.

Hòa thượng chưa trả lời, hiển nhiên là quen thuộc với phong cách này của Tô Bạch, Gia Thố rất nghiêm túc suy nghĩ, trả lời:

- Dựa theo phong cách của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ làm thế.

Tô Bạch bĩu môi, chính mình đi du lịch một chuyến, kết quả biến thành cái dạng này, cả đường đều làm tài xế.

Cuối cùng, mọi người lên đến đỉnh núi, nơi này không có đường bằng phẳng gì, nhưng Tô Bạch cũng không có ý xót xe, trực tiếp lái lên, độ dốc không lớn, vẫn có thể trực tiếp lái qua.

Đoạn đường cuối cùng, mỗi người giữ lấy một người, leo lên đỉnh núi.

Ánh nắng phù hợp, ngàn dặm không mây, hòa thượng dùng dải lụa vàng trói một nhà ba người lại cùng nhau, lùi về sau mấy bước, cầm lá bùa trong tay đốt lên, bắt đầu đọc chú ngữ, Gia Thố đứng bên cạnh hòa thượng, trong miệng cũng niệm gì đó, chỉ có Tô Bạch ngậm điếu thuốc, đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhìn dáng vẻ hai người này đều đang dùng pháp thuật, trong lòng Tô Bạch quả thực có chút ngứa ngáy, tuy thể chất của hắn đặc thù, nhưng sau này nhất định phải nghĩ ra biện pháp lấy chút ma pháp huyết tộc, nhìn cảnh này thật đúng là quá thèm.

Một ngọn lửa bỗng nhiên xuất hiện trên một nhà ba người, bọn họ liều mạng giãy dụa phản kháng nhưng dải lụa vàng kia càng thêm trói chặt bọn họ.

Cuối cùng, trên mặt đất xuất hiện 3 bãi tro tàn.

- Nhiệm vụ hiện thực hoàn thành.

Giọng nói nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố vang lên, chỉ là một câu thông báo, cũng không nhắc đến ban thưởng.

Gia Thố nhìn ba bãi tro tàn trên mặt đất:

- Bọn họ cũng là những người đáng thương.

Quả đúng là như thế, lúc đầu người một nhà hạnh phúc ra ngoài du lịch, lại rơi vào kết cục thê thảm như thế.

- Mấy người kia đâu?

- Tôi giết.

Gia Thố trả lời.

- Cuộc sống càng ngày càng tốt nhưng có một số ít người thích chơi đùa lung tung, thật ra người ở trên mảnh đất này rất dễ dàng thỏa mãn.

Gia Thố quay người nhìn về phía con đường uốn lượn, không nhìn ra được đường quốc lộ.

- Những con đường quốc lộ, những đường hầm này chính là minh chứng tốt nhất, tôi tin, ngoại trừ quốc gia này, có lẽ khó có thể tìm được một quốc gia hoặc là chính phủ thứ hai nguyện ý mở đường hầm, tu sửa đường cái, bởi vì căn bản không có lợi ích kinh tế hay hồi báo gì cả, chỉ luôn bỏ ra.

- Mỗi lần đi qua những đường hầm đó, tôi đều có thể nghe thấy tiếng nói của những người hy sinh vì xây dựng nó, nhất là con đường ở Vấn Xuyên, những mộ bia đó, đại sư gặp qua chưa?

Hòa thượng khẽ gật đầu.

- Năm đó động đất, mộ bia của những người hy sinh được an trí ở đó, lúc xe cộ đi tới đi lui, tất cả mọi người không đành lòng ấn còi, thật ra, tất cả mọi người đều tôn trọng và kính sợ sinh mệnh.

- Này, đây là bản tin thời sự truyền đạo à?

Tô Bạch ngồi trên xe bus mini vẫy tay:

- Mấy giờ rồi, lên xe đi, tối nay chúng ta phải tìm một khách sạn cao cấp ăn ngon ngủ say, đó mới là chuyện cần thiết

nhất.

Hòa thượng cười một tiếng, nói với Gia Thố:

- Cùng đi đi, đưa cậu xuống núi.

Gia Thố không có từ chối, mọi người cùng nhau lên xe.

Tô Bạch hỏi hòa thượng:

- Tôi giúp Phát Thanh Khủng Bố làm nhiệm vụ hiện thực, chỗ tốt được thể hiện như thế nào?

Không đợi hòa thượng trả lời, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy trước ngực truyền đến cảm giác ngạt thở nhói đau, cả người ghé vào trên tay lái.

Hòa thượng Thất Luận ngồi sau, sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt thống khổ che ngực mình.

Ngay sau đó, Gia Thố cũng hít sâu một hơi, cánh tay đặt lên cửa xe, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống.

Tô Bạch vừa mới lên xe liền mở nhạc, lúc này âm nhạc vang lên:

“Tình yêu đến quá nhanh giống như gió lốc.

Không thể tiếp nhận, tôi đã mất đi chỗ trốn.

Tôi không cần suy nghĩ…

Tôi không cần suy nghĩ…”

Chờ đến khi cảm giác thống khổ kia đi qua, Tô Bạch thở phào một hơi, ngồi dựa vào ghế, sau đó quay đầu nhìn lại, phát hiện trên mặt hòa thượng và Gia Thố đều có mồ hôi lạnh, mỗi lần Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ, gần như không nhìn thực lực cao thấp, mục đích chủ yếu chỉ là nhìn người ta thống khổ và khó chịu, cho nên, tất cả mọi người đều cảm thấy giống nhau, ở cấp độ này thể hiện ra cảm giác mọi người đều bình đẳng.

Chờ tất cả mọi người đều thở ra một hơi, Tô Bạch bỗng nhiên cười nói.

- Đây chính là chỗ tốt.

Ba người cùng nhau đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, từ mặt ý nghĩa mà nói, đúng là một chỗ tốt, dù sao ba người cũng biết sơ qua, tuy hòa thượng và Gia Thố không có náo nhiệt như Nhất Cố và mập mạp lần trước, nhưng ranh giới cuối cùng và cảm giác tương đối mạnh, điểm này, Tô Bạch cảm nhận được, thật ra nói đúng hơn, hòa thượng và Gia Thố thông minh hơn, người thông minh, lúc mấu chốt sẽ không phạm hồ đồ.

Dĩ nhiên, lúc gặp được lợi ích, nên làm gì, vẫn phải dựa vào tùy cơ ứng biến, trong thế giới chuyện xưa không nên tin tưởng bất kỳ kẻ nào, cũng không nên đem phía sau lưng của mình cho kẻ nào, đây là một quy tắc cơ bản nhất.

Tô Bạch lấy di động ra, quả nhiên trên nick wechat "kongbu66" gửi tin nhắn đến, lần này tin nhắn tương đối đơn giản, chỉ có vài dòng chữ và một bức ảnh, bức ảnh có một cỗ quan tài, chung quanh tối thui, cụ thể là hoàn cảnh gì, không thể nhìn ra, nội dung tin nhắn:

Theo thói quen, trong điện thoại Tô Bạch, ngoại trừ ba người này, những người còn lại đều mơ hồ.

Chẳng qua lúc nhìn thấy tên thế giới chuyện xưa, Tô Bạch có cảm giác buồn cười, thông qua kính chiếu hậu, hắn nhìn thấy hòa thượng và Gia Thố đều đang nhìn di động, lúc này, hắn xua tay nói:

- Một người là hòa thượng trung nguyên, một người là hòa thượng Tây Tạng, hai vị đại sư, ở trong thế giới chuyện xưa này, tại hạ liền trông cậy vào việc ôm bắp đùi hai vị.

Năng lực và thủ đoạn của hòa thượng Thất Luận, Tô Bạch đã được chứng kiến, hơn nữa, hắn có thể cảm nhận được, trước khi chưa tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, hòa thượng đã là một cao tăng có đạo hạnh, sau khi đi vào Phát Thanh Khủng Bố càng giống như cá gặp nước, thật ra, đối với những người huyền học trong thế giới hiện thực mà nói, sau khi giãy dụa trong Phát Thanh Khủng Bố, cho dù không nhận được nhiều điểm cốt truyện thì cảm ngộ cũng tăng lên rất nhiều, dù sao những thứ ở trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, ở ngoài hiện thực rất khó gặp được.

Có lẽ kinh nghiệm của Gia Thố không khác hòa thượng là mấy, chỉ là Tô Bạch không quen thuộc với phật giáo hay Tây Tạng, nhưng hắn chắc chắn Gia Thố không thiếu thủ đoạn đối phó với những thứ quỷ quái linh dị, dù sao trong ấn tượng của Tô Bạch, hòa thượng đối phó với cương thi, hắn là rất lợi hại, nếu như tên đạo sĩ như mập mạp có thể đi vào thế giới chuyện xưa này, vậy thì càng tốt hơn, có đủ hòa thượng và đạo sĩ, ít nhất cũng coi như chuẩn bị đầy đủ về mặt "nhân viên" trong thế giới chuyện xưa này, nếu như không có, như vậy thật đúng là Phát Thanh Khủng Bố chủ ý làm khó dễ.

- A di đà phật, thí chủ, cậu nói sai rồi.

Hòa thượng bỗng nhiên nghiêm túc chắp tay trước ngực:

- Thế giới chuyện xưa tiếp theo, thật ra, hai người chúng tôi mới chính là cần ôm chân phật của cậu.

- Ửm?

Tô Bạch có chút chưa kịp phản ứng.

- Bởi vì tại hạ chỉ có một mình trong thế giới chuyện xưa, còn cậu có thể gặp được rất nhiều bà con thân thích.

Tô Bạch: "…"

Hòa thượng Thất Luận đang ám chỉ việc Tô Bạch là cương thi, thế giới chuyện xưa này là cương thi tiên sinh.

Chương 109 Nghỉ Dưỡng, Đi Tắm

Chạng vạng tối, Tô Bạch lái xe đến gần Cửu Trại Câu, thế giới chuyện xưa chuẩn bị bắt đầu, tuy lần này thông báo không có nhắc đến thời gian tiến vào chuyện xưa, nhưng hẳn là không quá lâu, cho nên Tô Bạch quyết định tìm một nơi cao cấp để giải tỏa mệt nhọc, điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

Lần thế giới chuyện xưa tiếp theo này, mục tiêu của Tô Bạch rất đơn giản, ít nhất có thể kiếm được 200 điểm cốt truyện để đổi lấy địa ngục hỏa, hoặc là không mua, đã mua là phải mua đồ tốt, vũ khí có giá 1000 điểm cốt truyện, phần lớn thính giả có độ hoàn thành nhiệm vụ là 5, thậm chí là 6 -7 đều thèm nhỏ dãi, bởi vì tình huống của Tô Bạch có chút đặc biệt, không thể dựa vào cửa hàng trên wechat để thăng cấp huyết thống của mình, làm cho có chút cao không tới, thấp không xong, cho nên mới tiết kiệm được nhiều điểm cốt truyện như thế, ngoại trừ lúc đầu mua huyết dịch Vampire, hình như cho tới bây giờ, Tô Bạch không có mua gì.

Ít nhất trong chuyện xưa lần này có Gia Thố và hòa thượng, Tô Bạch cảm thấy hệ số nguy hiểm hẳn là sẽ không lớn, cho nên mới tiếp tục giữ điểm cốt truyện.

Bọn họ thuê phòng ở một khách sạn năm sao có tên "Khách sạn thiên đường quốc tế", Tô Bạch đi vào phòng, bỏ đồ ở trong tay xuống, sau đó đi tắm qua, phòng ở đây không tồi, cũng không phải là vì công trình tiện ích của nó tốt bao nhiêu, chủ yếu là do cảnh sắc và con người nơi này.

Ví dụ như phòng của Tô Bạch, ở bên ngoài có một ban công, mở cửa ra có thể nhìn thấy dãy núi cao nguy nga tráng lệ, ở lưng chừng núi là những gốc cổ thụ xanh tốt, lên đến đỉnh lại là mênh mông tuyết trắng, chỉ riêng cảnh sắc này đã đủ cho giá cả đắt đỏ, phòng của hòa thượng và Gia Thố ở ngay bên cạnh phòng của Tô Bạch.

Tô Bạch mặc áo choàng tắm đứng ở trên ban công, lúc này cũng coi như là đêm xuống, nhưng bởi vì chênh lệch độ cao, cho nên sắc trời không hề hoàn toàn tối đen, nhiệt độ không khí có chút thấp, hiện tại ở Thành Đô vẫn nóng như hỏa lò, thế nhưng ở nơi này, ít nhất phải mặc một áo khoác, thậm chỉ buổi tối đi ra ngoài mặc áo lông cũng không có gì khác thường.

Khách sạn này có công trình hoàn thiện, có khu vui chơi giải trí, còn có một hồ bơi không tồi, Tô Bạch dự định xem phong cảnh thêm một lúc, sau đó đi bơi, xoa bóp một chút, thật ra đây vốn dĩ chính là chuyện Tô Bạch nên làm khi đi du lịch, nhưng lại bị những chuyện ngoài ý muốn làm cho rối loạn, hiện tại chỉ có thể coi như là trở về quỹ đạo.

Lúc này, cửa ban công phòng bên cũng được mở ra, Gia Thố mình trần đi ra, hai tay anh ta chống lên lan can, nhìn ra phong cảnh phía xa, quay đầu nhìn thấy Tô Bạch ở cách mình ba mét, cười cười.

Hàm răng của anh ta rất trắng, nhưng vì làn ra của anh ta trắng hơn nhiều người, cho nên không có mang đến cảm giác chênh lệch, trên người anh ta có loại khí chất ung dung, nếu đứng từ góc độ phụ nữ, Gia Thố chính là đại soái ca.

Bên hòa thượng cũng tham dự náo nhiệt, chỉ là tuy hòa thượng tắm rửa những vẫn mặc quần áo luyện công đi ra, màu vàng của quần áo luyện công mặc trên người hòa thượng, hiện ra một loại cảm giác thẳng tắp như tùng. (mạnh mẽ và kiên cường)

- Hòa thượng, anh bao nhiêu tuổi?

Lúc này Tô Bạch đột nhiên hỏi vấn đề này, hòa thượng cho người ta một cảm giác rất lão thành, lại thêm việc luôn mặc áo cà sa, khiến cho người ta cảm thấy anh ta lớn tuổi.

Hòa thượng dường như có chút hơi do dự một chút, nhưng vẫn lên tiếng nói:

- Bần tăng…23 tuổi.

Tô Bạch sửng sốt một chút, thế mà lại cùng độ tuổi với hắn? (Tô Bạch 22 tuổi)

- Này, hai người nghỉ ngơi đi, tôi xuống dưới bơi một lúc, chuông phục vụ ở đầu giường, các người muốn ăn uống gì thì có thể gọi lên, tôi trả tiền.

Tô Bạch nói xong cũng chuẩn bị rời khỏi ban công, lúc này Gia Thố lại lên tiếng.

- Bơi lội à? Cùng đi chứ?

- Cùng đi?

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ hòa thượng ở Tây Tạng lại thời thượng như thế.

Nào ngờ Gia Thố còn hướng về phía hòa thượng hỏi:

- Đại sư đi cùng chứ?

- Được.

Hòa thượng thế mà cũng dứt khoát đồng ý.

- Được rồi, các người mặc áo choàng tắm trong nhà vệ sinh vào, hòa thượng, anh đổi quần áo trên người mình đi, nếu không thật đúng là chướng mắt.

Hòa thượng Thất Luận giống như có điều gì suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Sau đó, lúc Tô Bạch đi thang máy xuống dưới, đứng bên cạnh hắn là Gia Thố và hòa thượng mặc áo choàng tắm màu trắng đi dép lê, điều này khiến cho Tô Bạch có cảm giác rất quái dị, trong ấn tượng của hắn, không phải những người tục nhân như hắn nên buông lỏng tiêu khiển, còn hòa thượng và Gia Thố hẳn là nên ở trong phòng tụng kinh lễ phật sao?

Đến đại sảnh, rẽ vào một cái đã đến hội sở, hội sở này thuộc quyền quản lý của khách sạn, khách của khách sạn có thể đến đây hưởng thụ dịch vụ, hơn nữa, Tô Bạch thuê phòng VIP, cho nên trong tiền phòng đã tự động bao gồm những dịch vụ này, hắn chỉ cần đưa thẻ phòng ra quẹt một cái, không cần trả tiền.

Lúc nhân viên phục vụ giới thiệu nơi này có nói đến suối nước nóng có thể ngâm mình, đề nghị bọn họ đi tắm suối nước nóng trước.

Tô Bạch hỏi qua ý kiến của hòa thượng và Gia Thố, sau đó liền thay đổi kế hoạch ban đầu của ba người, bọn họ đi đến suối nước nóng, nơi này có bố cục kiến trúc cổ, hơn nữa cũng không cần thay quần áo, ba người không chút câu nệ, trực tiếp bao hết suối nước nóng nhỏ này, vừa cởi áo choàng tắm, vừa vào trong suối nước nóng.

Cửa của nơi này được làm bằng thủy tinh, từ suối nước nóng có thể nhìn ra núi non hùng vĩ, tắm ở đây thật đúng là một loại hưởng thụ, nhìn qua cửa thủy tinh, gần như không có gì ngăn cản tầm mắt.

Tô Bạch gọi nhân viên phục vụ mang đồ uống đến, sau đó đưa cho Gia Thố và hòa thượng, ba người ở gần nhau, cũng rất thuận tiện.

- Thật thoải mái.

Tô Bạch phát ra tiếng thở dài thỏa mãn:

- Lúc này mới giống là đi du lịch.

Hai mắt hòa thượng và Gia Thố đều nhắm chặt, có lẽ bọn họ đang loại bỏ tạp chất và điều hòa cơ thể, suối nước nóng là nơi thích hợp nhất để loại bỏ tạp chất và điều hòa lại cơ thể của mình, hóa giải nội thương.

Chỉ một lát sau, Tô Bạch bỗng nhiên nhíu mày nói:

- Hòa thượng, anh đừng dùng chân của anh đụng vào chân của tôi có được không, người xuất gia không gần nữ sắc, đến lượt anh liền biến thành thích nam giới rồi à?

Tô Bạch cũng chỉ trêu chọc một chút, nhưng thật đúng là có một cái chân đang đụng vào chân hắn.

Lúc này, hòa thượng Thất Luận bỗng nhiên lên tiếng:

- Là cậu đụng vào chân của bần tăng, mà không phải là bần tăng đụng vào chân cậu.

Tô Bạch và hòa thượng liếc nhìn nhau, sau đó hai người cùng nhìn về phía Gia Thố, Gia Thố có chút ngoài ý muốn, anh ta lắc đầu ra hiệu chính mình quay lưng về phía hai người bọn họ, chân của anh ta sao có thể với sang hướng đó.

Bỗng nhiên, sắc mặt ba người đều thay đổi, Tô Bạch nhanh chóng leo ra khỏi suối nước nóng, ngay cả áo choàng tắm cũng không kịp mặc, trực tiếp xông ra ngoài.

Bên ngoài nào có khách sạn gì, cũng không có lữ khách hay nhân viên phục vụ nào cả, bên ngoài chỉ có một vùng núi vô cùng hoang vu mà thôi.

Lúc này, hòa thượng bỗng nhiên đưa tay cầm được một đoạn đùi người từ dưới suối nước nóng lên, nói:

- A di đà phật, thì ra đã tiến vào thế giới chuyện xưa rồi.

Chương 110 Binh Lính Nhà Thanh

Hòa thượng cầm trong tay đoạn chân kia, đoạn chân này đã bị phù thũng do ngâm nước, nghĩ đến cảnh tượng ba người vừa ngâm mình trong đó, trong lòng Tô Bạch cảm thấy buồn nôn, nhưng muốn trách cũng chỉ có thể trách lần này Phát Thanh Khủng Bố an bài cách tiến vào thế giới chuyện xưa, thật đúng là không có khe hở nào, nếu như không phải bị cái chân này đụng vào, có lẽ ba người hưởng thụ một lúc lâu mới có thể phát hiện khung cảnh thay đổi.

- Bên ngoài là rừng núi hoang vu, chỉ có ngôi nhà bằng gỗ có suối nước nóng này.

Tô Bạch mặc áo choàng tắm vào người, trên người hắn là áo choàng tắm và dép lê của khách sạn, tất cả trang bị của mọi người, đồ của hòa thượng và dao bổ củi của Gia Thố đều để lại trong phòng khách sạn.

Chờ đến khi Gia Thố và hòa thượng từ suối nước nóng lên, đi ra ngoài, liền biến thành ba người đàn ông mặc áo choàng tắm.

- Hiện tại tôi cảm thấy việc cấp bách nhất của chúng ta hiện giờ là tìm quần áo.

Gia Thố chỉ vào áo choàng tắm trên người mình, nói.

Hoàn toàn chính xác, mặc áo choàng tắm qua thế giới chuyện xưa, đúng là có chút dở dở ương ương, đến lúc đó xảy ra phát sinh xung đột, đánh đánh đấm đấm, áo choàng tắm rơi lả tả, đem bộ vị tư ẩn của mình lộ ra, như vậy quá lúng túng.

- Không sai.

Hòa thượng tán thành, làm một hòa thượng, rời khỏi áo cà sa vẫn còn có chút không quen, hơn nữa hiện tại chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, thời gian ngắn đi bơi còn tốt, nếu để cho anh ta mặc thứ này trong thời gian dài, có lẽ hòa thượng sẽ là người đầu tiên không chịu nổi.

- Đi xem qua một chút, tôi đoán có lẽ gần đây có thôn làng, đến lúc đó chúng ta có thể thu thập được một số tin tức về thế giới chuyện xưa lần này, dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là tìm quần áo.

Tô Bạch nói xong, đẩy cửa gỗ, đi ra ngoài.

- Shit…

Sau khi đi ra ngoài, cho dù hai thể chất của Tô Bạch đều thiên về thuộc tính âm lãnh cũng cảm thấy lạnh, xem ra không phải cuối thu thì cũng là đầu mùa đông, hơn nữa còn là trong núi.

Hòa thượng và Gia Thố cũng đi ra, tố chất thân thể của hai người cũng rất tốt, tuy cảm thấy lạnh nhưng không gây ra quá nhiều ảnh hưởng, chỉ dừng ở giai đoạn giác quan mà thôi.

Bên ngoài căn nhà gỗ là một con đường núi, không giống như do người xây dựng, càng giống như là một con đường được hình thành dưới điều kiện tự nhiên, thật ra từ niên đại của nhà gỗ và phong cách ở đó có thể thấy được, bối cảnh của lần này sẽ không phải là hiện đại, trên thực tế, sau phải năm giải phóng, Trung Quốc mới lưu hành xây dựng khu du lịch.

Ba người đàn ông mặc áo choàng tắm đi dép lê đi lại trên núi, có lẽ đây là thế giới chuyện xưa mà Tô Bạch bắt đầu bằng một cách quỷ dị nhất, may mắn cục diện lúng túng này cũng không có duy trì quá lâu, rất nhanh, ở một trên một khe núi,

Tô Bạch nhìn thấy ở phía dưới cách đó không xa có một ánh đèn, hẳn là có thôn xóm.

- Niên đại này rất lâu.

Lúc này hòa thượng lên tiếng:

- Đó là ánh sáng từ nến, không phải là đèn điện.

- Nếu như tên thế giới chuyện xưa lần này là "Cương thi tiên sinh", dĩ nhiên bối cảnh không thể quá hiện đại, tôi không cho rằng có bao nhiêu cương thi có thể ngăn cản được oanh kích của RPG. (RPG được dùng để chỉ loại súng phản lực chống tăng nhỏ dùng cá nhân, thường bắn tên lửa không điều khiển.)

Tô Bạch nói.

Hòa thượng khẽ gật đầu.

- Đi thôi, không còn bao xa.

Sau khi nói xong, hòa thượng nhìn về phía Gia Thố ở sau lưng:

- Còn ổn không?

Gia Thố cười cười:

- Ngoại trừ lạnh thì còn tốt.

Đúng lúc ba người đang dự định vượt qua khe núi đi xuống thôn làng, phía trước truyền đến tiếng vó ngựa.

- Có người.

Tô Bạch nhanh chóng liếc nhìn hòa thượng.

- Chúng ta ẩn nấp trước đã.

Hòa thượng nhanh chóng làm ra quyết định, ba người lập tức xoay người nhảy vào bụi cỏ ven đường, cúi người xuống, may mắn bụi cỏ rất cao lại đủ rậm rạp, che giấu thân hình bọn

họ. Hơn nữa đêm nay không trăng, ánh sáng buổi tối không dễ phát hiện, cho nên cho dù ba người họ mặc áo choàng tắm màu trắng cũng không dễ thấy.

Bảy binh lính cưỡi ngựa đến, tất cả đều mặc áo giáp, cầm binh khí, lộ ra anh tuấn uy vũ, mang theo một loại hơi thở vô cùng nguyên thủy và tàn bạo.

Chẳng qua ở sau gáy bảy binh lính này đều có bím tóc đuôi sam.

Chỗ ba người Tô Bạch ẩn núp cũng không cách bảy người này quá xa, Tô Bạch hơi nghiêng đầu, dùng khẩu hình miệng nói với hòa thượng.

- Binh lính nhà Thanh.

Lấy trang phục và áo giáp này, cộng thêm tiêu chí bím tóc sau gáy, có thể thấy được đây là trang phục của nhà Thanh.

Những năm gần đây có rất nhiều bộ phim theo con đường ngôn tình về thời triều Thanh, cho nên có nhiều chỗ làm rất không phù hợp với lịch sử, đặc sắc nhất chính là bím tóc đuôi sam.

Trên thực tế, bíp tóc đuôi sam của người nhà Thanh cũng không phải là loại đầu kiểu dáng âm dương kia, ví dụ như trong phim "Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam", kiểu tóc Trương Quốc Lập và Trương Thiết Lâm để khi đóng phim, là kiểu tóc sau thời kỳ Càn Long mới chính thức xuất hiện, bình thường bím tóc đuôi sam, tóc trên đỉnh đầu sẽ được cao gần như sạch, chỉ để lại một phần nhỏ sau gáy, sau đó làm thành đuôi sam nhỏ, lấy ánh mắt của người hiện đại để nhìn, rất buồn cười, cũng rất xấu xí, dĩ nhiên nếu như những bộ phim trên TV làm theo đúng lịch sử, có lẽ rất nhiều tiểu thịt tươi nam đi theo con đường thần tượng đều không dám đóng phim.

Tô Bạch không quá am hiểu lịch sử, nhưng cũng biết một số thứ, trong đêm tối, không nhìn rõ áo giáp của đối phương, nhưng hẳn là màu xanh, không biết là Tương Lam Kỳ hay là Chính Lam Kỳ (Thuộc Bát Kỳ, đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau).

Bảy binh lính nhà Thanh này không có ở lại đây quá lâu, trực tiếp thúc ngựa đi, hiển nhiên là lính dò đường.

Tô Bạch, hòa thượng và Gia Thố tiếp tục ở trong bụi cỏ, chưa hề đi ra, khoảng 5 phút sau, một đội nhân mã lại đến, có hai binh lính đánh xe ngựa, hai bên có đội binh lính bảo vệ, có lẽ trong xe ngựa là nhân vật tôn quý nào đó, cho nên mấy người binh lính lúc trước, thật sự đi dò đường.

Chờ đoàn xe đi qua, ba người trốn trong bụi cỏ mới đi ra.

Lúc này áo choàng tắm màu trắng đều nhiễm màu xanh của cỏ.

- Xem ra hẳn là đời nhà Thanh, cũng không biết nơi này là nơi nào, niên đại cụ thể là gì.

Trước khi nhà Thanh nhập quan đã thành lập chính quyền của mình ở ngoại thành rất nhiều năm, sau này triều Minh nội loạn, nhà Thanh thành công nhập quan, đi vào làm chủ Trung Nguyên, cho nên chỉ dựa vào một đội nhân mã phía trước để đạt được tư liệu về bối cảnh thế giới chuyện xưa, quả thật có chút khó khăn.

- A di đà phật, cũng đã nhập quan, nơi này không phải là quan ngoại.

Hòa thượng nói:

- Nhưng chúng ta vẫn nên đi tìm quần áo trước.

Ba người không có đi theo đội xe kia, bọn họ tiếp tục đi xuống núi, lại đi thêm nửa tiếng trong núi, cuối cùng thôn làng

cũng ở trước mặt họ, thế nhưng cách cổng thôn còn khoảng 100 mét, hòa thượng và Gia Thố đều ra hiệu dừng lại.

Tô Bạch nhún vai, có hai nhân sĩ chuyên nghiệp ở đây, hắn quả thật nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Có oán khí, hơn nữa còn rất nặng.

Hòa thượng lên tiếng.

- Ừ, người vừa chết, hơn nữa còn chết không ít người.

Ánh mắt Gia Thố ngưng lại.

- Tôi ngửi thấy có mùi máu tươi.

Chương 111 Ngộ Sát

"Phía trước có người bị giết?"

Tô Bạch ngồi xổm dưới mặt đất, trong miệng ngậm một cọng cỏ, quần áo của hắn cũng đã mất, dĩ nhiên không có thuốc lá, lúc này hòa thượng và Gia Thố đang phân tích, Tô Bạch có chút rảnh rỗi ngồi suy nghĩ, nếu như thời gian ở lại thế giới chuyện xưa này tương đối dài, như vậy bệnh nghiện thuốc lá của hắn phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại đi hút thuốc lào?

Rất nhanh, Gia Thố và hòa thượng lại một lần nữa hướng đi về phía thôn làng, có đôi khi thật sự không có lựa chọn nào khác, hơn nữa việc cấp bách bây giờ là lấy được quần áo.

Tô Bạch đứng lên đi theo.

Sau khi vào thôn, mùi máu tươi càng thêm nồng đậm, thậm chí…Có chút sặc người.

Ở trong thôn, có thể nhìn thấy được thi thể ở khắp nơi, có ở cổng thôn, có ở bên tường, cũng có người ở cạnh giếng, già trẻ nam nữ đều có, có lẽ người trong thôn đều bị thảm sát, hơn nữa còn là vừa xảy ra.

Hòa thượng lật một thi thể người già lên:

- Là bị đao kiếm giết chết, không phải là cương thi.

- Tôi vào trong tìm quần áo, nếu không thật sự phải lột quần áo của người chết ra mặc.

Gia Thố và hòa thượng tiếp tục tìm kiếm manh mối ở phụ cận,Tô Bạch đi vào một căn nhà có thắp nến, trong phòng không có tủ quần áo gì đó, chỉ có một ngăn tủ, ngăn tủ cũng

không có khóa lại, Tô Bạch mở ra, bên trong quả thật có chút quần áo cũ nát mang theo mùi ẩm mốc, nhưng lúc này cũng không phải là lúc có thể lựa chọn, dù sao so với áo choàng tắm và quần áo người chết, như thế này đã không tồi.

Trong lúc Tô Bạch đang ném quần áo lên giường, dưới giường bỗng nhiên có một tiếng động rất nhỏ, Tô Bạch dừng động tác trong tay lại, vươn tay cầm lấy cái cuốc ở góc tường, ngay sau đó, lẳng lặng đi đến.

Chiếc giường này được làm bằng gỗ, rất đơn sơ, Tô Bạch hít sâu một hơi, sau đó một chân đạp mạnh vào giường gỗ, phía dưới bỗng nhiên có một bóng người nhảy dựng lên, Tô Bạch không chút do dự, đập cuốc xuống.

"Bịch!"

Cái gáy người kia bị Tô Bạch đập nát, sau đó thân thể co quắp nằm trên mặt đất, rất nhanh liền không nhúc nhích, trên mặt đất là màu đỏ tươi.

Động tĩnh của nơi này lập tức khiến hòa thượng và Gia Thố ở bên ngoài chú ý, Tô Bạch ném cuốc xuống đất, sau đó nhặt quần áo lên, ném cho hòa thượng và Gia Thố, nói.

- Nơi này có một thi thể đã thi biến rồi.

Hòa thượng nhận lấy quần áo Tô Bạch đưa tới, sau đó kiểm tra thi thể đã bị thi biến, ngay sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tô Bạch, hơi do dự một chút, nhưng vẫn nói.

- A di đà phật, lúc trước anh ta hẳn là người sống.

Tô Bạch đang mặc quần áo, hắn hơi ngây người, sau đó lập tức cười cười, cũng không để ý, hòa thượng và Gia Thố cũng chỉ nhìn một chút, không nói thêm gì, ở trong thế giới chuyện xưa, lỡ tay giết sai một người, hoàn toàn không phải là vấn đề gì, đáng tiếc thiếu đi người có thể hỏi rõ, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi, nếu đổi lại vị trí để suy nghĩ, vừa rồi bỗng nhiên ở

dưới giường có tiếng động, cho dù là ai thì phản ứng đầu tiên cũng là bóp chết nguy hiểm.

Gia Thố và hòa thượng đều không phải là người bảo thủ, giả từ bi, ở trong thế giới chuyện xưa, vì tiền đồ của mình cũng không rõ ràng, dĩ nhiên sẽ không có thời gian nhàn rỗi đi trách trời thương dân.

Lúc ba người mặc áo xong, chuẩn bị rời đi hành động bước tiếp theo, chỗ cổng thôn truyền tới tiếng người.

Tô Bạch dựa người vào vách tường, hòa thượng quỳ một chân xuống đất, ánh mắt Gia Thố xuyên qua cửa sổ giấy nhìn tình hình bên ngoài, trong lòng ba người không có sợ hãi, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn mà thôi, thế nhưng lúc này có thể chưa cần ra tay là tốt nhất, người cười đến cuối cùng mới là người giỏi nhất, căn cứ vào việc trải qua những thế giới chuyện xưa trước, phía trước bộc lộ ra quá nhiều, phía sau không nhất định có thể tiếp tục phong quang.

- Hơn mười người, không có bím tóc.

Gia Thố xem xét tình hình bên ngoài, nhỏ giọng nói.

Không có bím tóc đuôi sam?

Vậy thì thú vị rồi.

Mọi người đều biết ở triều đại nhà Thanh, sau khi Đa Nhĩ Cổn vào làm chủ Kinh Thành liền đưa ra chính sách "để đầu thì cắt tóc, để tóc thì mất đầu", ngay từ đầu còn khiến người dân Hán phản kháng, nhưng đều bị trấn áp bằng máu tanh, mãi cho đến khi cách mạng Tân Hợi thành công, mới chính thức cắt bím tóc đuôi sam.

Thế nhưng trước đó mấy người Tô Bạch nhìn thấy đội binh lính nhà Thanh, thấy thế nào cũng không giống với thời kỳ chuẩn bị cách mạng Tân Hợi, hơn nữa trong thôn này rất nguyên thủy, hiển nhiên lúc này Trung Quốc còn chưa nhận

được cách mạng công nghiệp, lúc này người không thắt bím tóc đuôi sam, thân phận rất dễ phân biệt, đây chính là phản tặc của triều Thanh.

Tô Bạch đưa tay lấy quả ớt treo ở góc tường, cắn vào nhả ra:

- Không phải chúng ta gặp phải người của Hồng Hoa Hội chứ?

(Hồng Hoa Hội hay còn được gọi là Thiên Địa hội, là một hội kín bắt nguồn từ Trung Quốc vào thời Khang Hi với mục đích phản Thanh phục Minh.)

Dĩ nhiên, Tô Bạch đang nhạo báng, hắn lập tức nghiêm túc hỏi:

- Bọn họ đi rồi sao?

- Đi rồi, bọn họ đi một vòng ở cửa thôn, không có đi vào.

Gia Thố trả lời.

- Có lẽ mục tiêu của bọn họ là nhóm binh lính nhà Thanh đi qua căn nhà gỗ kia.

Tô Bạch suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trước khi làm việc, cạo đầu mới là sáng suốt, không thành công thì cũng thành nhân, thú vị đấy. (Không thành công thì cũng thành nhân: trong bất cứ công việc mà bạn làm dù thành công hay thất bại nhưng bài học được rút ra thì chính bạn là người hiểu và thấm thía hơn ai hết.)

Dưới triều đại nhà Thanh, cho dù sống ở trong tổ chức phản Thanh, phần lớn bọn họ đều để bím tóc đuôi sam, nếu không cũng quá bắt mắt rồi, mười mấy người này không có để bím tóc, hiển nhiên là dự định đập nồi dìm thuyền.

- Theo sau đi.

Hòa thượng đứng lên, vỗ ống quần của chính mình.

Mỗi một thế giới chuyện xưa đều có nội dung cốt truyện chính, nếu như thính giả không đi theo nội dung cốt truyện chính, kết cục sẽ rất thê thảm, những thứ này, toàn bộ đều nhờ vào cảm giác, bây giờ manh mối chính đã rất rõ ràng, cho nên ba người chỉ có thể một lần nữa quay lại trên núi, điều này giống như biết trên núi có hổ nhưng vẫn phải lên.

Một lần nữa lên núi, ba người đều đẩy nhanh tốc độ, trên núi nhất định có chuyện xảy ra, quả nhiên còn chưa tới đỉnh núi, ngay tại ven đường, bọn họ nhìn thấy hai thi thể của binh lính nhà Thanh, ở chỗ cổ bị tên bắn trúng, trực tiếp mất mạng.

Hòa thượng rút mũi tên ra, đặt ở chóp mũi ngửi:

- Có độc.

Ngay sau đó, hòa thượng rút một mũi tên khác ra, ném cho Gia Thố.

- Trước tiên dùng tạm.

Thật ra, ba người không có coi những binh lính nhà Thanh trước đó và một nhóm người không bím tóc kia là đối tượng thực sự nguy hiểm, bọn họ hiểu rõ, nguy hiểm mà bọn họ phải đối mặt chính là bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện cương thi.

Nếu như đối phó với người bình thường, cho dù là người có võ công không tồi, chỉ cần không quá nhiều, hoặc là bị đánh mai phục, vấn đề cũng không quá lớn.

Ba người tiếp tục đi lên núi, thi thể bắt đầu nhiều hơn, có thi thể binh lính nhà Thanh, có thi thể của đám người mặc áo đen, hiển nhiên, song phương vừa quyết chiến ở đây, binh lính nhà Thanh vừa đánh vừa lui, còn nhóm người này tiếp tục xông lên.

Chương 112 Cởi Sạch

"Đối phương có rất nhiều tên, hơn nữa dựa theo mức độ trang bị hiện tại, nó coi như là đỉnh phong của vũ khí lạnh thời đại này, thân thể những binh lính nhà Thanh đều rất cường tráng, công phu có vẻ không tồi, nhưng lại ăn thua thiệt của đám người kia vào buổi tối, bọn họ đánh không lại."

Hòa thượng đang kiểm tra thi thể, tính toán sơ bộ, binh lính nhà Thanh còn lại khoảng 7 – 8 người, còn bên phía người áo đen bị tổn thất 3 – 4 người, số lượng người hai bên, người áo đen đang chiếm ưu thế hơn, hơn nữa cung tên của người áo đen quả thật lợi hại, lại thêm điều kiện tiên quyết là chiếm ưu thế về nhân số, khả năng binh lính nhà Thanh lật ngược lại được ván cờ là không lớn.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, căn nhà nhỏ bằng gỗ có suối nước nóng lại một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt ba người, ở cửa ra vào, có một chiếc xe ngựa nào đó, bên cạnh xe ngựa có 6 thi thể binh lính nhà Thanh nằm ở đó, hiển nhiên là vì bảo vệ chiếc xe ngựa này, quyết đấu một trận.

Màn che của xe ngựa đều bị gãy, đứng ở bên ngoài liền có thể nhìn thấy trong xe ngựa hẳn là không còn ai.

Gia Thố hơi nhíu mày, anh ta nhắm mắt lại, cảm nhận một chút, sau đó lập tức nói:

- Không đúng, đám người kia hẳn là một đường chém giết vào trong, nhưng trong căn nhà gỗ nhỏ này, dường như không có hơi thở người sống.

- Đều đã chết sao?

Tô Bạch hỏi:

- Vào xem một chút.

Tô Bạch đi ở phía trước, đẩy cánh cửa gỗ ra, bên trong rất sạch sẽ, không khác gì lúc ba người Tô Bạch đến, bên trong cũng không có dấu vết đánh nhau sống chết, ba người tiếp tục đi vào trong, đến chỗ suối nước nóng, có một võ tướng nhà Thanh quỳ gối bên suối nước nóng, đầu của anh ta cũng không biết đã lăn đi đâu, dù sao bọn họ cũng không có tìm được.

Trong tay võ tướng còn nắm chặt một thanh đao.

Nước trong này không còn trong veo, thanh tịnh như lúc ban đầu, ngược lại tràn ngập một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hòa thượng ngồi xổm bên suối nước nóng, hỏi:

- Rốt cuộc người trong xe ngựa là ai, mặt khác, những tên áo đen giết người xong, hiện tại đi nơi nào?

- Hiển nhiên, đám người áo đen là người thắng cuộc, hơn nữa còn thành công đạt được mục đích của mình, nhưng những người đó đâu? Nơi này chỉ có một con đường xuống núi, nếu như bọn họ đi xuống, chúng ta đã gặp, trên đỉnh núi cũng chỉ có căn nhà gỗ nhỏ này.

Gia Thố cũng ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay vẩy một ít nước trong suối nước nóng lên, có chút chán ghét.

Ngay sau đó, Gia Thố có chút ngoài ý muốn chỉ vào trong suối nước nóng, hòa thượng hiểu ý nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng.

- Rốt cuộc đám binh lính nhà Thanh kia hộ tống vật gì, không đơn giản chỉ là quý nhân.

Hòa thượng phân tích:

- Bần tăng đi xuống xem một chút.

Sau khi nói xong, hòa thượng cũng không cởi quần áo, trực tiếp đi xuống suối nước nóng, sau đó lặn xuống nước, thật ra nước ở đây không quá sâu, chỉ có một khu vực ở giữa sâu hơn 2 mét, chỗ mép đều chỉ có một mét, thậm chí còn nông hơn.

Một lát sau, hòa thượng lại một lần nữa nổi lên mặt nước, đưa tay lau nước trên mặt, hít sâu một hơi:

- Các người có thể xuống dưới xem một chút.

Gia Thố và Tô Bạch cùng nhau xuống nước, khả năng bơi của Tô Bạch không tồi, lúc này nhiệt độ trong suối nước nóng cũng không cao lắm, chỉ là nước ấm mà thôi, lúc lặn xuống cũng không gây ra trở ngại gì lớn, hơn nữa chỉ cần làm tư thế ngồi xổm xuống liền có thể nhìn thấy rõ mọi thứ.

Cái nhìn này khiến cho thân thể Tô Bạch chấn động, phía dưới mặt nước lại có mười mấy người áo đen, bọn họ đều quỳ gối ở dưới đáy suối nước nóng, giống như những tội dân đang nhận sai, hơn nữa, ở giữa đám người mặc áo đen còn có một thi thể nữ nằm ở đó, thi thể này mặc trang phục của nhà Thanh, lúc này búi tóc của cô ta ngâm trong nước cũng không có tán loạn.

Thật ra, điều quỷ dị nhất chính là mười mấy bộ thi thể này đều chìm ở dưới nước, không có nổi lên.

Gia Thố vỗ bả vai Tô Bạch, ra hiệu anh ta muốn đi lên.

Tô Bạch khẽ gật đầu với anh ta, sau đó chỉ về phía trước, ý chỉ hắn muốn đến gần xem xét.

Gia Thố lắc đầu, ý bảo như thế quá nguy hiểm.

Tô Bạch chỉ Gia Thố, lại chỉ lên phía trên, ra hiệu cho Gia Thố và hòa thượng ở bên trên chuẩn bị sẵn sàng, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, liền dựa vào bọn họ.

Gia Thố do dự một chút vẫn gật đầu, nhưng anh ta không có lựa chọn đi lên mà chính là đi theo bên người Tô Bạch, lựa chọn cùng Tô Bạch tiến về phía trước.

Hai người tiếp tục hướng về phía trước, sau khi tới gần hơn 10 thi thể này, Gia Thố đi lên kiểm tra thi thể mấy người áo đen đang quỳ xuống, hiển nhiên là muốn tìm hiểu nguyên nhân cái chết của bọn họ và nguyên nhân sau khi chết, bọn họ không nổi lên. Cuối cùng, Gia Thố khiếp sợ phát hiện, thi thể của những người áo đen này lại lạnh lẽo đến thế, không giống như dáng vẻ người mới chết, bọn họ giống như đã chết từ rất lâu, mang đến một loại cảm giác cương thi.

Tô Bạch đến gần thi thể nữ kia, dáng dấp của thi thể nữ này không quá dễ nhìn, thậm chí có thể nói là có chút xấu, hơn nữa phối hợp với trang phục rườm rà như thế, khiến cho người ta cảm thấy phiền toái.

Hai tay hắn sờ lên người thi thể nữ, cũng không phải là ăn đậu hũ gì đó, Tô Bạch đang tìm kiếm xem trên người cô ta có đồ vật gì hay không, có câu nói cầu phú quý trong nguy hiểm, lúc trước quân phiệt Tôn Điện Anh đào mộ Từ Hi, ngay cả miếng ngọc nhét ở hậu môn Từ Hi đều không buông tha, lúc này Tô Bạch cũng muốn thử vận may của mình, nếu như có thể lấy được pháp khí hoặc là thứ gì đó quý hiếm, như vậy cũng đáng giá.

Nội dung cốt truyện đã trôi qua được một khoảng thời gian, cũng là lúc chính chủ nên xuất hiện. Hiện tại là lúc nguy hiểm nhất nhưng cũng là lúc dễ dàng có được thu hoạch bất ngờ nhất, gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, hiện tại Tô Bạch đang ôm loại tâm lý này.

Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, tay Tô Bạch giống như đụng phải nút thắt nào trên trang phục, cung trang của thi thể nữ kia thế mà mở ra, đồng thời trực tiếp rời khỏi thân thể

cô ta, trôi bồng bềnh đi lên, hơn nữa sau đó, yếm và đồ lót của cô ta cũng giống như bộ cung trang kia, rời khỏi thi thể nữ, nổi lên trên mặt nước.

Một thi thể khỏa thân hiện ra trước mặt Tô Bạch.

Gia Thố kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, sau đó lại nhìn về phía Tô Bạch, ánh mắt kia, thật đúng là vô cùng phức tạp.

Trong lòng Tô Bạch có một loại cảm giác rất hoang đường, hiện tại ở dưới nước, hắn cũng không tiện giải thích, chỉ là một giây sau, động tác của Tô Bạch dừng lại. Ở trên bụng thi thể nữ có một vết dao rất lớn, là một nhát dao chém mạnh xuống, hơn nữa trên bụng thi thể nữ có dấu vết mang thai rất rõ ràng, thế nhưng hiện tại bụng cô ta đã xẹp xuống.

Lúc trước, thi thể nữ này có thai.

Chỉ là…

Đứa nhỏ đâu?

Đứa nhỏ, đứa nhỏ đi nơi nào?

Chương 113 Đứa Nhỏ Đi Đâu

Đứa nhỏ đi đâu?

Tô Bạch nhìn xung quanh, dưới suối nước nóng không có bóng dáng một đứa bé nào, hơn nữa lúc trước ở bên trên cũng không có nhìn thấy, điểm này, Tô Bạch có thể chắc chắn.

Trong miệng Tô Bạch thở ra bọt khí, hắn ra hiệu cho Gia Thố, sau đó lập tức nổi lên mặt nước, thật ra suối nước nóng không sâu, trên cơ bản chỉ đạp chân liền nổi lên mặt nước.

Gia Thố cũng theo sau nổi lên mặt nước, hòa thượng đang nghiên cứu thi thể của võ tướng, trên đoạn đường này, hòa thượng gần như đều nghiên cứu mỗi thi thể một lần, khiến cho Tô Bạch cảm thấy nếu Thất Luận không đi làm hòa thượng, anh ta có thể lựa chọn đi làm pháp y, thật ra ngay cả pháp y, khi phải liên tục kiểm tra nhiều thi thể như vậy cũng sẽ cảm thấy phiền hoặc là mệt mỏi, thế nhưng hòa thượng lại đem đến cho người ta một loại cảm giác hòa thượng đang rất có hứng thú.

- Thi thể nữ ở bên dưới kia, có lẽ trước đó cô ta đang mang thai, trên bụng có dấu vết mang thai, nhưng bụng bị rạch ra, đứa nhỏ bên trong lại không thấy đâu, tôi không tìm được thấy ở đâu cả.

Tô Bạch vừa nói xong, Gia Thố liền cảm thấy giật mình, anh ta lại một lần nữa lặn xuống nước, thăm dò tình hình, tay hòa thượng run lên, lập tức chạy tới phía cửa căn nhà gỗ nhỏ, sau khi mở cửa lại lùi trở về, trên mặt nở nụ cười khổ, nói với Tô Bạch còn đang nổi trên mặt nước:

- Chúng ta vẫn còn có chút sơ suất.

Gia Thố rất nhanh nổi lên mặt nước, vẻ mặt ngưng trọng, sau đó ra hiệu cho Tô Bạch đi lên bờ.

Sau khi hai người từ suối nước nóng đi lên, hòa thượng chỉ ra ngoài cửa:

- Tạm thời chúng ta không ra được.

Tô Bạch và Gia Thố cùng đi về phía cửa, cửa đã được hòa thượng mở ra, nhưng đứng ở chỗ này nhìn ra ngoài cửa lại là một phong cảnh khác, không phải là vùng núi hoang vu mà chính là một suối nước nóng, giống như là mở ra một căn phòng khác. Thế nhưng Tô Bạch nhớ rất rõ nơi này chỉ có một căn nhà gỗ lẻ loi trơ trọi mà thôi, không còn có kiến trúc khác, bỗng nhiên nơi này lại có thêm một căn phòng, cảm giác giống như là cảnh huyễn ảo, có vẻ hơi hoang đường, đồng thời, xuyên qua cánh cửa gỗ có thể thấy được bên ngoài căn nhà gỗ còn có một căn nhà gỗ khác, những ngôi nhà gỗ liên tiếp nhau, ngay lập tức, quy mô trở nên lớn hơn rất nhiều.

- Chơi mê cung à?

Tô Bạch nói.

Gia Thố lắc đầu:

- Không phải mê cung, là do thứ kia làm.

- Đứa bé kia?

- Đúng thế, là do đứa bé kia, tất cả mọi chuyện này đều do nó giở trò quỷ.

Gia Thố khẳng định:

- Chuyện bên dưới suối nước nóng cũng chính là do nó làm ra,

- Thế nhưng, bây giờ đứa trẻ sơ sinh kia đang ở nơi nào?

Tô Bạch hỏi.

- Có lẽ, bây giờ nó không còn là trẻ sơ sinh nữa.

Gia Thố giống như đang tìm từ ngữ để diễn đạt:

- Có khả năng, ngay từ lúc đầu, người phụ nữ kia đã mang một bụng oán khí, oán khí kia ngưng tụ thành thai, người phụ nữ không sinh được, nhất định là do khó sinh mà chết, sau đó oán khí cũng theo cơ thể mẹ tử vong mà tiêu tán.

- Cái quỷ gì thế?

- Lấy một ví dụ, thật ra rất giống với Na Tra trong truyền thuyết, Na Tra là do Linh Châu Tử hạ phàm, mượn vợ chồng Lý Tĩnh để sinh ra thân thể của mình, nhưng cũng bởi vì thế mà mẹ đẻ của Na Tra hoài thai hơn ba năm, bởi vì nếu như dựa theo bình thường chín tháng mười ngày sinh ra, kết quả nhất định sẽ là khó sinh, mẹ con đều chết, cho nên Na Tra ở trong bụng mẹ mình, đem chính mình ngưng tụ thành hình mới ra, sở dĩ sinh ra một quả cầu, Lý Tĩnh dùng kiếm chém liền xuất hiện một bé trai, cũng chính là vì nguyên nhân này.

- Ha ha, ý anh là người phụ nữ nhà Thanh kia mang thai Na Tra?

Tô Bạch có chút buồn cười.

- Bên trong truyền thuyết thần thoại thường mang theo chút gì đó tàn khốc và máu tanh, ví dụ như nước tràn khắp Kim Sơn Tự, mọi người sẽ chỉ nghĩ đến tình yêu đẹp giữa Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh, lại thường bỏ qua trong câu chuyện này, có vô số sinh linh bị chết bởi đại hồng thủy, có lẽ Na Tra thật sự là một người, có nguyên hình, có khả năng nguyên hình cũng giống như việc hoài thai oán niệm, đến cuối cùng may mắn không có mẹ con đều chết mà chính là bình an sinh ra.

- Thật ra, từ tên thế giới chuyện xưa này có thể nhìn ra được, ở trong thế giới chuyện xưa lần này, bất kỳ một sự tình linh dị nào, bất kỳ một sự việc quỷ dị hiếm thấy nào, ở chỗ

này sẽ giống như khát nước thì uống trà, rất đơn giản và tự nhiên.

Gia Thố giải thích:

- Cho nên, không biết vì nguyên nhân gì, sau khi đám người áo đen kia giết chết những người hộ vệ này, còn mổ bụng người phụ nữ kia, kết quả lại khiến cho oán niệm trong bụng người phụ nữ, hoặc có thể gọi là oán linh bay ra ngoài, biến thành cục diện hiện tại. Có lẽ, tình huống mà chúng ta đang phải đối mặt chính là oán linh kia đang ra tay với chúng ta, nhưng bởi vì nó kiêng kỵ hơi thở và năng lực của chúng ta, cho nên không dám trực tiếp xuống tay với chúng ta như những người áo đen.

Lúc này, hòa thượng xoa đôi bàn tay, sau đó dứt khoát ngồi xuống mặt đất, trong tay hòa thượng cầm thanh đao của võ tướng, sau khi chết, cơ thể người sẽ trở nên cứng đờ, võ tướng này bị cắt đầu, nhưng sau khi chết còn nắm chặt thanh đao, đủ để thấy được muốn lấy thanh đao này xuống là một việc tốn sức như thế nào, cũng không biết hòa thượng làm cách nào để lấy được.

Hòa thượng cầm thanh đao vẽ thứ gì đó lên mặt đất, không giống như trận pháp, càng giống tính toán gì đó.

Gia Thố đi đến bên cạnh hòa thượng:

- Cần tôi giúp một tay không?

Hòa thượng lắc đầu:

- Cậu và bần tăng, pháp môn không giống nhau, cùng tiến hành suy đoán quá khó khăn, hơn nữa cái này không phiền phức, một tiếng là xong.

Gia Thố liền ngồi xuống bên cạnh hòa thượng, từ từ nhắm hai mắt lại, giống như đang ngồi.

Tô Bạch cũng muốn tìm một số chuyện làm, nhưng hắn lại phát hiện bây giờ, hắn thế mà không có việc gì làm, bên ngoài xuất hiện khung cảnh giống mê cung, lít nha lít nhít nhà gỗ, hòa thượng đã có biện pháp hóa giải, hơn nữa còn đang tiến hành, bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm là giữ im lặng, không nên quấy rầy đến hòa thượng.

Mặc dù trước khi đi vào thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch đã nói muốn ôm bắp đùi, nhưng chuyện ôm bắp đùi nhàn nhã, khiến cho Tô Bạch cảm thấy không quen.

Nửa tiếng sau, hòa thượng dừng lại. Lúc này Gia Thố cũng mở mắt ra.

- Bần tăng cần thí nghiệm.

Hòa thượng lên tiếng, sau khi nói xong, hòa thượng dùng ngón tay vẽ một phương hướng lên mặt đất.

Gia Thố khẽ gật đầu, anh ta đứng dậy, một lần nữa mở cửa căn nhà gỗ, sau đó đi ra ngoài, Tô Bạch không có đi theo anh ta, mà chính là đứng ở bên trong cửa nhìn Gia Thố.

Gia Thố đi đến căn nhà gỗ nhỏ tiếp theo, sau đó lại từ căn nhà gỗ nhỏ kia đi ra ngoài, giống như lại đẩy một cánh cửa, tiếp tục đi vào trong.

Tô Bạch nhớ được trước kia hắn đã từng xem qua một bộ phim có tên gọi "Mê cung lập phương"

Hoàn cảnh lúc này có chút giống với khung cảnh trong phim, chỉ là thuật nghiệp hữu chuyên công (ai cũng có chuyên môn riêng của mình), dưới sự phối hợp của hòa thượng và Gia Thố, nơi này không vây khốn được ba người không bao lâu.

Chẳng qua, chuyện ngoài ý muốn cứ lẳng lặng phát sinh.

10 phút đồng hồ trôi qua, Gia Thố còn chưa có trở về.

Hòa thượng để thanh đao trong tay xuống, nhíu mày, giống như một học sinh THPT đang giải một bài toán mà mình cảm thấy 10 phần chắc 9, chỉ cần tốn thêm chút thời gian nữa mà thôi, bởi vì nguyên lý và công thức, chính mình đã sớm hiểu rõ và có thể vận dụng, nhưng tính được một nửa, lúc thực hành lại phát hiện giống như mình tính sai rồi.

- Bần tăng…

Hòa thượng há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói như thế nào:

- Bần tăng không có tính sai, không có khả năng đó.

(Mê cung lập phương là một bộ phim kinh dị của mỹ. Mỗi người đang làm những công việc thường nhật, bỗng nhiên sau một giấc ngủ dài tìm thấy mình lạc trong khối đa phương 4 chiều bao gồm các phòng lập lại, dính với nhau, có thể di chuyển, thậm chí chúng giao nhau trong những khoảng không song song! Mọi chuyện ngày càng không thể lý giải khi họ phát hiện trong nhà tù quái lạ này, hiện tại, quá khứ lẫn tương lai còn đan xen với nhau! Như trong một giấc mơ, mọi thứ mờ mờ ảo ảo, chỉ có những cái chết là thật, rất thật, đến nỗi sự khủng hoảng đã giết chết từng người một…)

Chương 114 Quỷ Ảnh

Hòa thượng nói rất tự tin, chỉ là Gia Thố còn chưa có trở về, dựa theo hành động trước đó của hòa thượng, có lẽ hòa thượng để Gia Thố đi mấy suối nước nóng nhìn xem, nghiệm chứng một chút suy đoán của mình, cho dù có sai sót nhỏ, thế nhưng chỉ cần Gia Thố theo đường cũ trở về liền không có vấn đề gì.

Chẳng qua 10 phút nữa lại trôi qua, Gia Thố vẫn chưa có trở về.

Hòa thượng ngồi không yên, anh ta đứng lên, trên mặt đất có rất nhiều ký hiệu được anh ta dùng thanh đao vẽ xuống.

Hòa thượng đứng ở cửa, từ sau khi Gia Thố đi ra ngoài, Tô Bạch vẫn luôn đứng ở cửa ra vào, hắn vốn dĩ cho rằng Gia Thố chỉ dựa theo phân phó của hòa thượng, nhất định sẽ nhanh chóng quay về, thế nhưng nửa tiếng trôi qua, Gia Thố còn chưa có trở lại.

Điều này thiếu chút nữa đã khiến cho Tô Bạch cảm thấy hòa thượng đang muốn mượn dao giết người, nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Tô Bạch rồi biến mất, bởi vì chuyện này quá mức hoang đường, không nói đến lúc này hòa thượng không có động cơ mượn dao giết người, cho dù có, Gia Thố cũng không có khả năng dễ dàng bị lừa như thế.

Nơi này nhất định đã xảy ra vấn đề gì đó.

- Hòa thượng, anh tiếp tục suy đoán đi, có lẽ Gia Thố lạc đường, nếu như anh ta lạc đường, anh cảm thấy anh ta sẽ làm gì.

- Anh ta và bần tăng giống nhau, sẽ lấy phương thức của mình bắt đầu suy đoán lại.

- Cho nên làm lại một lần, nhiều nhất là một tiếng, không phải là chuyện gì lớn.

Hòa thượng được Tô Bạch trấn an, một lần nữa ngồi xuống, xóa bỏ tất cả, một lần nữa suy đoán.

Tô Bạch đứng bên cạnh cửa, tiếp tục chờ đợi, lúc này, không biết ở trong căn nhà gỗ nào đó, có lẽ Gia Thố cũng đang suy đoán như hòa thượng.

- Đúng rồi, hòa thượng, các người căn cứ vào đâu để suy đoán?

Hòa thượng không có bị câu hỏi của Tô Bạch quấy nhiễu, nói thẳng:

- Rất nhiều, rất nhiều phương diện

- Việc này bị thứ gì đó ảnh hưởng sao?

- Nơi này là một không gian bị phong bế, những thi thể này, bần tăng đều kiểm tra qua, bọn họ tử vong chưa được bao lâu, không kịp biến thành lệ quỷ, cho nên không tồn tại khả năng bị quấy nhiễu, hơn nữa dưới từ trường của oán linh, bọn họ cũng mất đi khả năng tiếp tục biến thành lệ quỷ…Không đúng, tôi tính sai!

Hòa thượng cầm thanh đao trên tay, một tay cầm đao vẽ dưới đất, một tay sờ lên cái đầu trọc của mình, vẻ mặt không hiểu.

Hòa thượng cảm thấy mình không nên tính toán sai, nhưng anh ta vẫn tính toán sai.

Hòa thượng lại một lần nữa đứng lên:

- Bên Gia Thố cũng tính sai, nếu không anh ta nhất định có thể trở về tìm chúng ta.

- Cả hai người đều tính sai, như vậy khẳng định đã bỏ qua điều gì đó, là cái gì…

Ánh mắt Tô Bạch sáng lên, hỏi hòa thượng:

- Hòa thượng, anh có thể nhìn thấy quỷ không?

- Bần tăng không có mắt âm dương, trừ khi dưới điều kiện bị quỷ ác ý làm nhiễu, nếu không cho dù chỉ là oan quỷ, oan hồn bình thường, bọn họ không xuất ra hơi thở của mình, bần tăng cũng không nhìn thấy.

- Vậy làm sao mới có thể nhìn thấy quỷ?

Tô Bạch mím môi nói:

- Hoặc nói đúng hơn, làm sao để biết bên cạnh mình có quỷ hay không?

Bỗng nhiên, hòa thượng nheo mắt lại, suy tư một chút, sau đó đi tới bên cạnh suối nước nóng, lấy ra một ít nước, vẽ bùa lên lòng bàn tay mình.

- Mượn của cậu một giọt máu.

Tô Bạch dùng móng tay cào rách đầu ngón tay mình, nhỏ một giọt máu vào trong lòng bàn tay của hòa thượng, sau cùng, hòa thượng để lòng bàn tay mình lên gáy Tô Bạch.

Tô Bạch cảm giác tầm mắt của hắn lập tức có chút mông lung, ngay sau đó, hắn đi tới một bên suối nước nóng, nhìn vào chính mình trên mặt nước.

- Con mẹ nó…

Tô Bạch kêu lên một tiếng, bởi vì hắn nhìn thấy ngay bên cạnh hắn có một quỷ ảnh bị đập nát đầu.

Lúc này hòa thượng cũng đi tới, nhìn phản ứng của Tô Bạch, hòa thượng hỏi:

- A di đà phật, thật sự có sao?

Tô Bạch khẽ gật đầu, có chút dở khóc dở cười nói:

- Chính là vị đại ca bị tôi dùng cuốc đập nát đầu, anh ta vẫn luôn đi theo tôi.

Sắc mặt hòa thượng bỗng nhiên trở nên kỳ lạ, giống như là bị nội thương, cũng không biết nên nói gì cho phải, chính mình và Gia Thố, hai cao tăng tiến hành suy đoán 10 phần chắc chín, thế mà lại mắc sai lầm ở trên du hồn, hơn nữa, cấp bậc của vong hồn này thấp đến mức không thể thấp hơn, chính là chủng loại chết oan bình thường.

- Hòa thượng, có biện pháp nào đẩy anh ta đi không?

Tô Bạch hỏi, hiển nhiên cũng không thể để tên gia hỏa này đi theo chính mình, lần này chỉ bị mê cung vây khốn, ảnh hưởng đến suy đoán của hòa thượng, hậu quả không quá nghiêm trọng. Nếu như nơi này còn có nguy hiểm lớn hơn, bọn họ còn bị thứ đồ chơi này làm chậm trễ thời gian, hậu quả kia thật đúng là không dám tưởng tượng.

- Có hai loại phương pháp, một là độ hóa anh ta, dù sao anh ta cũng không dễ dàng, vốn dĩ anh ta cho rằng chính mình trốn dưới gầm giường liền có thể chạy trốn, kết quả mang theo hy vọng sống sót đi ra lại bị cậu một cuốc đập chết, dưới đại hỉ đại bi, nhất định sẽ tích tụ nhiều oán khí, lại thêm đặc tính của thế giới chuyện xưa lần này, cho nên anh ta mới hóa thành quỷ, luôn đi theo cậu, có lẽ muốn tìm cơ hội trả thù cậu, chẳng qua dù sao anh ta là quỷ mới, tạm thời không có năng lực đó, hơn nữa lại có bần tăng và Gia Thố bên cạnh cậu, cho nên tạm thời anh ta không có can đảm đấy.

- Loại phương pháp thứ hai chính là đánh anh ta, khiến anh ta hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh được.

- Hòa thượng, anh cảm thấy loại phương pháp nào thì phù hợp?

Tô Bạch hỏi, tuy nhiên Tô Bạch có khuynh hướng về phương án sau, cái trước rõ ràng quá khó khăn, hơn nữa bây giờ Gia Thố còn đang lạc đường ở ngoài, quả thực không tiện lãng phí thời gian.

- A di đà phật, anh ta cũng là một kẻ đáng thương, thôn làng bị đồ sát, chính mình có thể chạy trốn nhưng vẫn bị giết, haizz, ngã phật từ bi, cho nên chúng ta vẫn nên trực tiếp đánh cho anh ta hồn phi phách tán, đối với anh ta mà nói, chuyện này chưa chắc đã không phải là một loại giải thoát.

- Hòa thượng à, bởi vì anh như thế này, cho nên tôi thật sự rất thích anh.

Tô Bạch cười cười:

- Nên làm như thế nào?

- Thật ra tự cậu có thể làm, anh ta bám vào trên người cậu là bởi vì bây giờ cậu đang ở trạng thái bình thường, cậu trực tiếp biến thành trạng thái cương thi, cương thi không nằm trong ngũ hành, một khi cậu biến thành trạng thái đó, anh ta sẽ không có cách nào bám vào thân thể cậu, dĩ nhiên sẽ hiện hình, chuyện còn lại giao cho bần tăng là được.

Tô Bạch nghe thấy hòa thượng nói thế, lúc này hắn nhắm mắt lại, thân thể bắt đầu trở nên gầy gò, cả người tản ra hơi thở tà ác, ngay lập tức, cái bóng mờ kia giống như lập tức từ trên người hắn bắn ra, xuất hiện ở bên ngoài, bóng dáng cũng trở nên rõ ràng hơn.

- Phật pháp vô biên!

Hòa thượng nghiêm túc đưa tay ra bắt lấy du hồn này, sau đó niệm kim cương chú, du hồn này không ngừng giãy dụa trong tay hòa thượng, cuối cùng giống như một quá khí cầu bị nổ, tiêu tán đi.

- Được rồi, hiện tại bần tăng có thể bắt đầu suy đoán lại.

Cuối cùng, cả người hòa thượng giống như dễ chịu hơn nhiều, một lần nữa ngồi trên mặt đất bắt đầu suy đoán. Hai lần suy đoán trước của hòa thượng tốn công sức và thời gian, nhưng lại không có thành công, trong lòng hòa thượng cũng tích tụ hỏa khí, đợi sau khi điều tra ra chân tướng, hòa thượng lại không thể đem lửa giận trút lên người Tô Bạch, cuối cùng tất cả đều rơi trên du hồn đáng thương.

Chương 115 Đầy Đủ

Tô Bạch khôi phục lại dáng vẻ bình thường, sau đó cổ tay hắn run lên, Tô Bạch dứt khoát dựa người vào một cây cột trụ, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi, loại việc này, chính mình cũng không giúp đỡ được một tay, hắn vẫn am hiểu loại hình chiến đấu hơn, cho nên lúc cần đến hắn, hắn sẽ ra tay, ở trong thế giới chuyện xưa, việc nghỉ ngơi dưỡng sức một lúc là một chuyện rất quý giá.

Khoảng 1 tiếng sau, hòa thượng lại một lần nữa đứng lên, tinh thần hòa thượng có chút mệt mỏi, anh ta đi đến bên người Tô Bạch, khẽ vỗ vai hắn, Tô Bạch mở mắt ra, có chút cười gượng. Hòa thượng cũng cười, anh ta biết Tô Bạch ngủ không sâu, không có khả năng chính mình đứng lên Tô Bạch lại không biết, nhưng song phương đều vô thức ăn ý không có phá vỡ chuyện này.

Hòa thượng đi ra cửa, Tô Bạch ngáp một cái cũng đi theo sau. Đi qua bên này, vòng sang bên kia, đi khoảng 2 phút đồng hồ, đi qua 10 suối nước nóng trong căn nhà gỗ nhỏ, lúc bọn họ lại mở một cánh của khác liền thấy Gia Thố đứng ở trong đó.

Gia Thố nhìn thấy hòa thượng và Tô Bạch đi tới, cười nói:

- Tôi cũng thử suy đoán một lần nhưng phát hiện vẫn sai.

- Bởi vì có chút chuyện ngoài ý muốn.

Hòa thượng giải thích:

- Bây giờ chúng ta có thể đi ra, chúng ta trì hoãn đã khá lâu rồi.

Ba người, dưới sự dẫn dắt của hòa thượng tiếp tục đi qua nhiều căn nhà gỗ, sau cùng mở ra một cánh cửa, trước mặt bọn họ xuất hiện ra khung cảnh núi rừng hoang vắng, mà không phải là những căn nhà gỗ giống nhau như đúc.

Sau khi đi ra, bọn họ quay đầu lại nhìn, ở đó chỉ có một ngôi nhà gỗ nhỏ trơ trọi, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác dường như đã đi qua mấy đời.

Lúc này trời đã gần sáng, có thể thấy được ba người đã ở bên trong trì hoãn bao lâu.

Thế nhưng, ba người còn chưa kịp thở ra, bên dưới truyền đến tiếng vó ngựa.

- Không dưới mấy trăm người.

Gia Thố nghe tiếng động này liền lên tiếng:

- Hơn nữa còn là kỵ binh, có lẽ đại quân nhà Thanh đến.

Dù sao hiện tại cũng là triều Thanh, một đội xe của quý nhân bị tập kích, lúc này nhà Thanh kịp phản ứng, phái quân đội đến cũng là chuyện bình thường.

- Không thể đi đường chính, chúng ta đi đường vòng đi.

Hòa thượng đi sang một bên đỉnh núi khác:

- Từ nơi này đi xuống, tuy không có đường núi, nhưng có lẽ không có vấn đề gì.

Nếu như đối diện là hơn 10 kỵ binh, hoặc là mười mấy người, ba người không cần sợ gì, có thể đi tới giết bọn họ.

Nhưng đây là mấy trăm người, cho dù mấy trăm kỵ binh này chỉ dùng thứ vũ khí lạnh lạc hậu, dựa vào mạng người cũng có thể ép chết bọn họ. Lúc này ba người Tô Bạch lựa chọn tránh đi mũi nhọn cũng là chuyện đương nhiên, điều này cũng không tính là vi phạm nội dung cốt truyện, dù sao trước

đó cũng có thể coi như đi theo nội dung cốt truyện rất lâu, nếu không ba người cũng sẽ không bị vây trong suối nước nóng lâu như thế, trước mắt thích hợp xu lợi tránh hại. Đây cũng được coi như tính bao dung của nội dung cốt truyện, nếu như trong chuyện xưa, nhân vật chỉ hướng về kẻ địch đâm xuống, như vậy thế giới chuyện xưa này cũng không thú vị gì.

Lúc này, hòa thượng xoay người xuống dưới, hai tay của anh ta rất có sức, trực tiếp nắm lấy khe đá, hai chân treo lơ lửng không trung, dáng vẻ này giống như muốn leo xuống dưới,

Gia Thố sử dụng cả tứ chi, giống như một con khi linh hoạt đi lại giữa những tảng đá.

Tô Bạch dần dần chuyển sang trạng thái Vampire, lúc này độ nhạy bén và năng lực phản ứng của hắn đều được tăng lên, tốc độ leo xuống dưới cũng không kém hai người kia là bao nhiêu.

Ba người cứ thế đi xuống vách đá, tốc độ rất nhanh, tránh né đám binh lính nhà Thanh kia.

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tô Bạch hỏi.

- Nó sẽ nói cho chúng ta biết?

Hòa thượng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Tô Bạch biết hòa thượng đang ám chỉ ai, hoàn toàn chính xác, Phát Thanh Khủng Bố sẽ an bài tốt tất cả, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói, thính giả chỉ như những món đồ chơi của nó, mà đối với thính giả, Phát Thanh Khủng Bố cũng chính là một trò chơi, hơn nữa đối với một số phương pháp của Phát Thanh Khủng Bố, thính giả cũng coi như đã sáng tỏ trong lòng.

Quả nhiên, khi ba người vừa đi xuống khoảng 100 mét, phía dưới xuất hiện một khối đá phẳng nhô ra, Gia Thố nhảy xuống trước, nơi này rất lớn, rất rắn chắc, bởi vì bị hai ngọn núi lớn che lấp, cho nên từ dưới núi, hoặc từ trên núi nhìn đều không thấy vị trí của tảng đá phẳng này. Tô Bạch và hòa thượng cũng nhảy xuống theo.

Gia Thố chỉ vào bên trong, chống nạnh, thở phì phò:

- Nghỉ ngơi một lát, sau đó đi vào.

Tô Bạch cũng nhìn về phía bên trong tảng đá này, nơi đó có một hang động, lúc đầu cũng không có gì, chỉ là ngay tại cửa hang, ở hai bên lối vào có hai bộ xác khô bị bụi bặm che mất.

Hòa thượng đi tới trước mặt một xác khô, đưa tay xoa đi tro bụi bám trên đó, lộ ra một chiếc áo cà sa vô hại, trên cổ tay cái xác khô còn quấn một chuỗi phật châu, chẳng qua phật châu đã vỡ vụn, không nói đến linh khí, ngay cả giá trị thưởng thức cũng không có.

Tô Bạch đi tới trước mặt một cái xác khô khác, lau đi tro bụi, sau đó tặc lưỡi một cái, quay người vẫy tay với Gia Thố đang nghỉ ngơi.

- Gia Thố, thân thích của cậu đang gọi cậu này.

Gia Thố nghe tiếng đi tới, sau đó ánh mắt anh ta trừng to, trên xác khô này thế mà ăn mặc trang phục của lạt ma, bên người còn có một kim luân, chỉ là kim luân này đã vỡ nát.

Hòa thượng và Gia Thố liếc nhau một cái, trước của hang động này lại có hài cốt của một hòa thượng Trung Nguyên và hòa thượng Tây Tạng, trùng hợp với hai người.

Tô Bạch đứng ở cửa hang động, nhìn một chút hai bên.

- Hai người nhìn xem đó có phải là hai người hay không, nếu như lần này đụng vào trò quỷ như luân hồi gì đó, vậy thì

quá không có ý nghĩa, hơn nữa nhìn năm tháng, hẳn là 10 năm một lần luân hồi.

Hòa thượng và Gia Thố cùng nhau lắc đầu, hiển nhiên bọn họ chắc chắn hai hài cốt này không có quan hệ gì với bọn họ.

Vậy thì không phải là luân hồi.

- Có lẽ là trùng hợp, thi thể của hai tăng nhân ở đây, chứng minh trong hang động có đồ vật thần bí đáng sợ, đúng lúc để chúng ta gặp phải.

Tô Bạch nói.

Hòa thượng khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu, tiếp theo là nhìn Tô Bạch.

Gia Thố cũng nhìn Tô Bạch.

- Nhìn tôi làm gì?

Tô Bạch hỏi.

- Nếu như lại xuất hiện một thi thể Vampire, như vậy cũng không phải là trùng hợp.

Hòa thượng nói.

- Ha ha, nhưng nơi này chỉ có hai cỗ thi thể, cỗ thi thể của tôi đang ở đâu?

Tô Bạch cười nhún vai, nhưng mà chỉ một giây sau, nụ cười của hắn cứng đờ trên mặt, phía trên hang động khoảng 2 mét, có một khối nham thạch bỗng nhiên rơi xuống, không có đập vào người nhưng lại rơi vỡ, bên trong có một thi thể dơi lớn bị phong hóa.

Chương 116 Hang Động

Nhìn thi thể dơi bị phong hóa trước mặt, Tô Bạch khẽ gật đầu,

Có thể, rất có thể, thật vô cùng có thể.

Lần này thật sự đầy đủ, ba người, một người cũng không thiếu, tất cả đều có đủ.

- Nhiệm vụ chủ tuyến còn chưa có thông báo, chúng ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn đi theo nhắc nhở của nội dung cốt truyện đi vào trong, nhưng tạm thời bần tăng muốn ở lại chỗ này để niệm một đoạn vãng sinh chú cho hai vị tiền bối, sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu đọc lấy kinh văn, cho dù hồn phách của hai cái xác khô này đã sớm không còn, nhưng đây coi như là một loại tôn trọng.

Gia Thố đứng ở bên cạnh hòa thượng, từ từ nhắm mắt lại, môi mấp máy, giống như đang niệm gì đó.

Hai tên hòa thượng đều niệm kinh văn siêu độ cho hai vị tiền bối của mình.

Tô Bạch nhìn thoáng qua thi thể của hòa thượng Trung Nguyên, lại nhìn một chút thi thể của hòa thượng Tây Tạng, hắn thở dài, chuyển thi thể dơi đặt ở giữa hai xác khô kia.

- Thuận tiện dẫn nó đi cùng đi.

……

Chờ sau khi sắp xếp xong xuôi, ba người chuẩn bị đi vào hang động, trong hang có rất nhiều nham thạch, nhưng mặt đất coi như bằng phẳng, rất dễ đi, thế nhưng nếu như bọn họ tiếp tục đi sâu vào trong, đất lại hơi xốp, mang theo cảm giác gì đó dính dính, chân bước lên có chút không vững, giống như bước tiếp theo sẽ bước hụt, ngã xuống. Hơn nữa nơi này ở vị trí sườn núi, thậm chí là có chút cao, cho nên nếu bên dưới thật sự có vết nứt trống rỗng, khả năng ngã chết không phải là không thể.

Đi khoảng 20 phút, phía trước xuất hiện một ngã ba, lúc hòa thượng và Gia Thố tiếp tục đi lên phía trước, Tô Bạch giơ tay lên.

- Đợi một chút.

Gia Thố và hòa thượng dừng lại, quay người nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, sờ tay lên mặt đất, ánh sáng trong động không tốt lắm nhưng không phải không có tia sáng, có vài khe hở đủ để tia nắng chiếu vào, dĩ nhiên, chút ánh sáng đó cũng chỉ có thể đủ cho bọn họ nhìn thấy mơ hồ.

Sau khi cẩn thận phân rõ, Tô Bạch phủi tay đứng lên.

- Có một nhóm người đã đi trước chúng ta, bên dưới có dấu chân, nhưng không phải quá rõ ràng, nhưng có thể xác nhận được là trước kia không lâu, số lượng người tương đối nhiều, có lẽ khoảng từ 5 người trở lên, hơn nữa, bọn họ không đi giày vải hoặc dép lê như chúng ta, mà là cùng một loại giày hiện đại.

Gia Thố và hòa thượng liếc nhìn nhau, hòa thượng nói:

- Có lẽ là còn có thính giả khác.

- Hơn nữa bọn họ cũng đã hợp lại.

Tô Bạch tiếp tục phân tích:

- Chúng ta đi chậm một chút, thả chậm bước chân, nếu đã có người đi trước chúng ta, chúng ta cũng vui vẻ để họ đi trước làm người dò đường cho chúng ta.

Hòa thượng khẽ gật đầu, cùng Gia Thố thả chậm bước chân, ba người đi như vậy, càng giống như đi ngắm cảnh du lịch, nhưng cũng chính vì biết phía trước còn có thính giả khác, cho nên cảm xúc không yên cũng giảm đi rất nhiều.

Chẳng qua tiệc vui chóng tàn, một bóng người màu đen xuất hiện ở con đường phía trước, anh ta nằm trên một tảng đá.

Cách từ rất xa, Gia Thố nhắm mắt lại, cảm ứng một chút, sau đó xác nhận:

- Là người chết, hơn nữa vừa mới chết không bao lâu.

Gia Thố có bản lĩnh xác nhận người sống hay chết từ xa, trước đó cũng chính là anh ta từ xa đã nhận định bên trong suối nước nóng không còn người sống. Sau khi có Gia Thố xác nhận, ba người mới tiếp tục đi về phía trước.

Người chết mặc một chiếc áo jacket màu đen, ở ngực có một vết thương rất lớn, to bằng cái bát, giống như bị một móng vuốt móc ra một khối thịt lớn, ở ngực cũng lún xuống, hẳn là bị một kích trí mạng, người đàn ông này khoảng 30 tuổi.

Tô Bạch theo thói quen đưa tay sờ vào túi quần của người chết tìm kiếm một lần, phát hiện túi quần đã bị lật trái, Tô Bạch không khỏi mỉm cười nói:

- Trước khi đồng bọn của anh ta vứt bỏ anh ta, bọn họ đã lấy hết mọi thứ trên người anh ta, không còn sót thứ gì.

- Thật ra, người giết anh ta rất có thể là đồng bạn của anh ta.

Gia Thố kiểm tra vết thương trên người đàn ông rồi nói:

- Vết thương lớn như vậy, nếu như là dị loại sát thương, ít nhất cũng phải là những loài có kích thước lớn như lão hổ hay báo săn kia mới có thể làm được, nhưng là thính giả, ít nhất anh ta có đầy đủ nhạy bén và thủ đoạn để bảo vệ mệnh, nếu như là dị loại có kích thước lớn như thế, hẳn là rất khó có thể hoàn toàn ẩn núp ở đây, khả năng anh ta bị đánh chết ngay ở trước mặt cũng không lớn. Hơn nữa ở đây cũng không có dấu vết vật lộn, nếu như bọn họ đã là đoàn đội, không có khả năng chỉ có mình anh ta chết, những người còn lại, ngay cả dấu vết đánh nhau với dị loại cũng không có xuất hiện.

- Trong đội ngũ của bọn họ nội chiến?

Tô Bạch suy nghĩ rồi nói.

- Bọn họ sẽ không ngu tới mức đó chứ, ở thời điểm này, ở nơi này, không chỉ nội chiến còn tự giết lẫn nhau, rốt cuộc bọn họ đã gặp phải chuyện gì?

- Không thể hoàn toàn dùng lý tính đi phân tích tất cả thính giả, ít nhất bần tăng biết không ít người, cho dù là sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa, làm việc cũng không chút kiêng kỵ, nhưng loại người này cũng không có chết đi.

Lúc này hòa thượng mới lên tiếng, sau đó đưa tay ra khép lại mắt cho người đàn ông, một lần nữa nhìn về phía trước.

- Nếu đội ngũ của đối phương đã nội chiến, có lẽ bây giờ tốc độ của chúng ta nên nhanh hơn một chút.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn hiểu được ý của hòa thượng, nếu như đội ngũ phía trước giống như bọn họ, coi trọng chú ý và cẩn trọng, như vậy bọn họ đi theo sau, quả thật có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm và phiền phức. Nhưng nếu như đội ngũ phía trước rất hỗn loạn, thậm chí đã xuất hiện nội chiến, đi

theo sau họ, cũng chẳng phải là chuyện may mắn gì, có trời mới biết bọn họ sẽ gây ra phiền phức hay tai họa gì.

Ba người tăng tốc đi lên phía trước, thế nhưng đi được một lúc, thế mà lại xuất hiện một cỗ thi thể.

Lần này là thi thể của nữ khoảng 20 tuổi, dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng cũng giống như người đàn ông kia, trước ngực bị móc ra một khối thịt lớn, một kích trí mệnh, trong túi không có gì, trên lỗ tai có bấm lỗ tai, thế nhưng lại không có khuyên tai hay trang sức gì, không biết là bị lấy đi hay là trước khi vào thế giới chuyện xưa, tự mình tháo ra.

Tô Bạch kiểm tra thi thể một lần, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư:

- Có chút gì đó không đúng.

Hòa thượng gật đầu:

- Qủa thực có chút không đúng, có chút nói không thông.

- Nếu như là nội chiến, liên tục hai lần giết người trong đội ngũ, đem thi thể nhét ở đây, có chút kỳ lạ.

Gia Thố bổ sung.

- Đây là nội chiến chứ không phải làm tình, còn muốn Mai Khai Nhị Đô (Hoa mai nở hai lần) hoặc là một đêm bốn, năm lần gì đó, chẳng lẽ không làm một lần rồi chấm dứt được hay sao. Đây là thi thể thứ hai, tôi thậm chí có một loại dự cảm, có lẽ phía trước còn có thi thể thứ ba.

Tô Bạch sờ cằm mình, sau đó ngồi xổm xuống, thậm chí là nằm trên đất, bắt đầu tìm kiếm dấu vết trên mặt đất.

Hòa thượng không có quấy rầy Tô Bạch mà chính là kiểm tra thi thể.

Gia Thố đứng nguyên tại chỗ nhìn xung quanh, giống như đang tiến hành cảnh giới.

Cuối cùng, Tô Bạch giống như đã phát hiện ra điều gì đó, đi đến chỗ hòa thượng và Gia Thố, ở trên phương diện đối phó với sự kiện linh dị, hòa thượng và Gia Thố là nhân sĩ chuyên nghiệp, còn việc phát hiện và quan sát ra các chi tiết nhỏ là điều Tô Bạch am hiểu, dù sao trước đó hắn cũng là sát nhân, tham gia câu lạc bộ giết người, hắn đã trải qua nhiều lần thực tế.

Chương 117 Đánh Tráo

"Các người nhìn xem, chỗ người phụ nữ này chết, ở phía sau và phía trước, số lượng và dấu chân không có gì thay đổi, không có gia tăng, không có giảm bớt, thậm chí tôi còn mơ hồ nhớ rõ được tình trạng dấu chân trước và sau của thi thể nam, thậm chí là bao gồm đến nơi này, dấu chân không có phát sinh thay đổi, nếu như nói một nam một nữ này đi loại giày đế mềm, không để lại dấu vết quá mức rõ ràng, điều này còn có thể giải thích được, thế nhưng trước đó tôi đã cố ý lưu ý, người đàn ông kia đi loại giày chuyên dụng để leo núi, đế của nó là đế đinh, còn trên chân người phụ nữ là một đôi ủng da cho nữ, đế giày rất nhọn, lúc bọn họ đi lại trên mặt đất xốp, không có khả năng không lưu lại dấu vết."

Nói đến đây, Tô Bạch vô thức mím môi.

- Nói cái nhìn của cậu ra đi.

Hòa thượng lên tiếng.

Tô Bạch cười nói:

- Đội ngũ đi trước chúng ta, có lẽ bọn họ không phải gặp nội chiến, thậm chí trong đầu tôi còn có một loại suy đoán, khả năng chính bọn họ cũng không biết, trong đội ngũ của bọn họ, đã có hai đồng bạn…Tử vong rồi!

- Ý của cậu là trong đội ngũ phía trước, có thứ gì đó lén giết người trong đội ngũ đó, còn biến thành hình dạng của bọn họ, lẫn vào bên trong bọn họ?

Hòa thượng hỏi.

- Có lẽ chính là như thế.

Gia Thố có chút lo lắng nói:

- Chúng ta phải làm sao bây giờ? Đi lên nhắc nhở bọn họ? Những thứ quỷ quái kia đã dùng loại thủ đoạn này, hẳn là vì cảm thấy chính diện không một hơi không ăn xong đội người kia, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, đội người kia sẽ không giải thích được, toàn quân bị diệt.

Hòa thượng đồng ý với lời của Gia Thố:

- Nếu những thứ quỷ vật đã xuất hiện ở bên trong hang động, sau khi nó đối phó xong đám người kia, khó tránh khỏi việc ra tay với chúng ta. Nếu như đội người kia cứ thế không giải thích được tử vong. Đối với chúng ta mà nói, đây cũng là loại quan hệ môi hở răng lạnh, sớm muộn gì mũi nhọn cũng hướng về phía chúng ta, có lẽ bọn họ cách chúng ta không quá xa, chúng ta nhanh thêm một chút đuổi theo, không bao lâu có thể đuổi kịp bọn họ, chúng ta cũng không cần bọn họ cảm ơn gì đó, chỉ cần bọn họ chết muộn hoặc là chết chậm một chút, cũng là một chuyện có lợi cho chúng ta.

- Đừng quá nóng vội.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ âm tình bất định, nói:

- Chúng ta đừng vội qua quản chuyện của đội ngũ khác.

- Đầu tiên, có phải chúng ta nên xác định trước một chút, trong đội ngũ của chúng ta có ai bị đánh tráo rồi hay không?

……..

Trên mặt đất xốp, hòa thượng ngồi xổm bên cạnh thi thể người đàn ông, ngón tay anh ta vuốt nhẹ lên cánh tay của thi thể nam, nơi này dường như có một cái bớt giống kinh văn, cái này xuất hiện rất quỷ dị, rất không bình thường, bởi vì đó không phải là hình xăm, hình xăm không có đường vân rõ ràng như thế, thế nhưng nếu như đây thật sự là bớt, vậy người

này, so với phật sống chuyển thế còn Bug hơn, là dạng Phật gì sau chuyển thế còn có thể để lại đường vân Phật lý trên thân thể?

Chỉ là, đường vân Phật lý này có chút khó có thể lý giải được, nó giống như ẩn chưa rất nhiều đạo lý, nhưng lại giống như cách một tầng sa, khiến cho hòa thượng rất khó có thể lập tức hiểu rõ, nhưng đối với hòa thượng mà nói, loại vật này thật giống như con nghiện gặp ma túy, hòa thượng trầm mê một cách tự nhiên vào nó.

Cuối cùng, hòa thượng giống như nghĩ ra được thứ gì đó, đường vân Phật lý này cũng không phải ở cận đại, thậm chí có thể từ ngàn năm trước, vào thời điểm đó, sau khi văn hóa Phật giáo tiến vào lãnh thổ nhà Hán, còn chưa được hoàn toàn chuyển hóa sang bản thích hợp cho người Hán đọc, cho nên nó mang theo một hơi thở nguyên thủy, cũng chính vì lẽ đó, hòa thượng đã quen tiếp nhận văn hóa Phật giáo Trung Nguyên mới cảm thấy đường vân này có chút hiếm thấy.

Trong giây lát, bỗng nhiên hòa thượng ý thức được thời gian trầm tư của mình quá dài, để Tô Bạch và Gia Thố ở đây chờ chính mình, hòa thượng có chút ngượng ngùng, vẫn nên vẽ lại trước để sau này nghiên cứu sau, hoặc là trực tiếp lột bỏ lớp da này cho dễ dàng hơn, dù sao trên phương diện này, hòa thượng luôn không câu nệ tiểu tiết.

Thế nhưng, đúng lúc này, hòa thượng bỗng nhiên phát hiện bên cạnh mình không có ai, không biết Gia Thố và Tô Bạch đã đi nơi nào, chỉ còn mình anh ta lẻ loi trơ trọi ngồi cạnh thi thể người đàn ông, đồng thời, đường vân Phật lý trên cánh tay người đàn ông bắt đầu nhạt dần, thậm chí sau cùng còn hoàn toàn biến mất.

Hòa thượng hít một hơi thật sâu, đứng lên.

Hòa thượng biết, mình bị mắt lừa rồi.

……..

Ở vị trí cổ của thi thể nữ có hình xăm giống như đồ đằng, hình xăm vẽ động vật, loại động vật rất kỳ lạ, trên thực tế không tồn tại trong hiện thực, nó chỉ tồn tại trong sách cổ của Mật tông, cùng với Thao Thiết Tỳ Hưu trong thần thoại.

Gia Thố nhìn chằm chằm vào hình xăm này, hình xăm này rất thú vị, hẳn là do một cao tăng đắc đạo của Tây Tạng vẽ ra.

Thời gian dần dần trôi qua, Gia Thố nhìn đồ đằng này, sau lưng anh ta cũng bắt đầu có một làn khói đen đang ngưng tụ, giống như anh ta và mãnh thú trong đó đang cùng nhau đạp mây, Gia Thố đang lĩnh hội và cảm ngộ.

Cuối cùng, giống như nghĩ tới điều gì, Gia Thố lập tức thanh tỉnh, anh ta không biết mình trầm mê cảm ngộ đồ đằng này trong bao lâu, nhưng có thể nghĩ tới hẳn là thời gian rất dài, nhưng vì sao hai người đồng đội bên cạnh anh ta lại không nhắc nhở?

Chẳng lẽ là do bọn họ ngượng ngùng?

Nhưng hai người bọn họ cũng không phải loại người thẹn thùng.

Gia Thố ngẩng đầu, ánh mắt ngưng tụ.

Làm sao lại chỉ còn lại một mình?

…….

- Đầu tiên, có phải chúng ta nên xác định trước một chút, trong đội ngũ của chúng ta có ai bị đánh tráo rồi hay không?

Sau khi Tô Bạch nói xong câu đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Gia Thố và hòa thượng.

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Qủa đúng là như thế, bần tăng đồng ý.

Gia Thố:

- Cái này có tính là cưỡng chế tạo ra nội chiến không?

- Chỉ là để an toàn, chúng ta có thể xem thường đội ngũ kia, bọn họ có thể là những kẻ nhược trí, có thể bọn họ sơ ý, có thể cấp bậc bọn họ quá thấp, có thể bọn họ kém quá xa chúng ta, cho nên chính vì bởi nhiều khả năng như thế, mới đưa đến việc đội ngũ của bọn họ bị đánh tráo hai người, nhưng bọn họ lại chẳng hay biết gì.

- Chẳng qua, nếu như đổi lại mạch suy nghĩ thì sao?

- Đội ngũ ở phía trước không ngốc, có lẽ bọn họ không thông minh như chúng ta, thế nhưng bọn họ không phát hiện đồng đội bị đánh tráo, điều này có khả năng là do năng lực người ngụy trang quá đáng sợ, đã đủ…Lấy giả để đánh tráo.

Tô Bạch vừa nói vừa quan sát phản ứng của hòa thượng và Gia Thố.

- Vậy chúng ta nên làm như nào để kiểm tra?

Gia Thố chỉ vào chính mình:

- Nói thật lòng? Hay là thể hiện ra năng lực của chính mình?

Tô Bạch lắc đầu:

- Đây chỉ là suy đoán của tôi, có lẽ những thứ đồ chơi quỷ quái kia cũng không có nhiều như thế, hơn nữa, lực chú ý của nó hẳn là tập trung lên đám người phía trước kia, tạm thời còn không để ý đến chúng ta. Hơn nữa, chúng ta chỉ có ba người, muốn có thể không một tiếng động đánh tráo, độ khó cũng quá lớn, nếu như đối phương thật sự có năng lực này, sớm có thể cứng đối cứng mà không phải đánh lén, cũng không cần thiết phải che giấu.

Chương 118 Chết Khuất Như Thế

“Không sai.”

Hòa thượng gật đầu tán thành.

Gia Thố khẽ gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác.

- Cho nên, hiện tại chúng ta vẫn nên tiếp tục đi về phía trước, đuổi lên hàng ngũ phía trước, ít nhất chúng ta cũng biết hai người trong đội ngũ này bị đánh tráo, như thế chúng ta có thể kéo được hai kẻ giả mạo này ra trước, một khi thứ đồ chơi giả thần giả quỷ này lộ ra ngoài ánh sáng, khăn che mặt của bọn chúng bị xé đi, bọn chúng không còn đáng sợ như thế nữa.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, đồng thời rõ ràng tăng nhanh tốc độ, đi tới đi tới, đi rất nhanh, ở trước mặt bọn họ lại xuất hiện một thi thể.

Gia Thố nhắm mắt lại xác định:

- Vừa mới tắt thở.

Hòa thượng chắp tay lại trước ngực, niệm một câu kinh phật:

- A di đà phật.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Sau đó, hòa thượng và Gia Thố đều bất động.

Khóe miệng Tô Bạch cười như không cười, trong nháy mắt, ba người đều ăn ý không nhúc nhích, hai mắt Tô Bạch

nhắm nghiền, thân thể hắn bắt đầu trở nên gầy gò, trực tiếp biến thành trạng thái cương thi.

Gia Thố và hòa thượng cứ như thế nhìn Tô Bạch.

- Lần này tôi luôn cảm thấy có gì đó khác thường, cho nên tôi cứ như thế đi qua, hòa thượng, không phải lúc trước anh đã nói, cương thi không nằm trong ngũ hành, không vào luân hồi, thần ghét quỷ ghét, coi như tôi có tấm bùa hộ thân.

Tô Bạch vừa nói xong liền bắt đầu chạy về hướng thi thể kia, đúng thế, là chạy tới.

Gia Thố và hòa thượng cũng chạy theo.

Thế nhưng, trong quá trình chạy, Tô Bạch vẫn luôn nhắm mắt lại, thậm chí lúc đi ngang qua thi thể thứ ba, hắn căn bản không có mở mắt ra nhìn một chút, cũng không chú ý đến xung quanh, cứ như thế lấy trạng thái cương thi không ngừng chạy đi.

Gia Thố và hòa thượng đứng lại bên cạnh thi thể thứ ba, không có tiếp tục đi lên một bước, mà cứ lẳng lặng nhìn Tô Bạch chạy càng lúc càng xa khỏi tầm mắt của bọn họ.

Ngay sau đó, hai người liếc nhìn nhau, bọn họ đều thấy gương mặt của đối phương tan biến.

…..

Sau khi chạy được một đoạn, vì tiết kiệm sức lực của mình, Tô Bạch khôi phục lại trạng thái ban đầu, hắn ngồi xuống một tảng đá, phía trước là một khoảng không đen thui không nhìn thấy đường, phía sau càng là nơi không thể tùy tiện trở về.

Hai tên gia hỏa giả mạo, gần như giống Gia Thố và hòa thượng như đúc, bọn họ bắt chước quá giống, đủ để đánh tráo, Tô Bạch cũng không có phát hiện ra sơ hở gì.

Nhưng có đôi khi trong rất nhiều chuyện cũng không cần xuất phát từ chi tiết nhỏ mà có thể đi từ cảm giác.

Bởi vì Tô Bạch phát giác ra được, sau khi đi qua thi thể người đàn ông, hòa thượng trở nên trầm mặc hơn nhiều, tuy hòa thượng vẫn nói, vẫn giao lưu, tuy câu trả lời vẫn phù hợp với tính tình của hòa thượng, nhưng Tô Bạch luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Thứ thiếu này, nếu như đổi thành hòa thượng và Gia Thố, có thể bọn họ không hiểu, nhưng Tô Bạch có thể hiểu và cảm nhận được, đó chính là…IQ.

Bởi vì từ lúc đi vào thế giới chuyện xưa này, thậm chí là lần đầu tiên gặp mặt hòa thượng ở Tây Tạng, đồng thời từ lúc cùng hòa thượng hoàn thành nhiệm vụ đến nay, Tô Bạch vẫn luôn ở trong trạng thái rất nhẹ nhõm, bởi vì mọi thứ, hòa thượng đều tính toán rất kỹ, đều an bài tốt, chính hắn chỉ cần đi cùng là được. Hiển nhiên, Gia Thố cũng chính là loại người này, lời nói không quá nhiều, nhưng phong cách hành sự rất dứt khoát lưu loát, rất giống hòa thượng.

Đây là một thế giới chuyện xưa hết sức cổ quái, cho nên trước đó, Tô Bạch liền cười nói chính mình lần này có thể đi ôm hai bắp đùi. Trên thực tế, quả thật hắn đã làm như vậy, từ khi đi vào thế giới chuyện xưa đến nay, chính hắn ngoại trừ lỡ tay giết chết một người bình thường, trên cơ bản đều không làm gì, đều là do hòa thượng và Gia Thố đi phía trước.

Giống như một tổ đội chơi loại trò chơi chiến đấu, có hai đồng đội thần cấp chống đỡ cục diện, chính mình có thể nhẹ nhàng đi đánh xì dầu (đi ăn theo đám đông cho có khí thế chứ thực ra không giúp được gì cả), sau cùng chiến thắng được chia kinh nghiệm. Trước đó, Tô Bạch luôn có loại cảm giác này, chính bản thân hắn cũng cảm thấy ngoại trừ gặp phải cục

diện không thể không chém giết, nếu không có lẽ chính hắn không cần đi làm chuyện gì.

Nhưng sau khi vào hang động, từ khi gặp thi thể đầu tiên của người đàn ông, Tô Bạch bỗng nhiên có cảm giác bầu không khí ở trong đội ngũ có gì đó không đúng. Khi đó hắn còn chưa có hoàn toàn phát hiện ra, chờ đến khi đi qua thi thể người phụ nữ, loại cảm giác này càng trở nên rõ ràng hơn, đồng thời cuối cùng cũng bị Tô Bạch bắt được.

Từ khi nào, trong đội ngũ này, nhân vật đi trước, tiến hành phân tích tình huống lại biến thành hắn rồi?

Hơn nữa vị trí của thi thể người đàn ông và thi thể người phụ nữ là hai điểm mấu chốt, ở hai vị trí này, hòa thượng và Gia Thố trong đội ngũ của hắn phát sinh biến hóa, đội ngũ đi phía trước cũng ở vị trí này đã chết hai người.

Chính vì lẽ đó, lúc đối mặt với thi thể thứ ba, trong lòng Tô Bạch hiểu rõ, đây chính là điểm mấu chốt thứ ba, cho nên hắn trực tiếp lấy trạng thái cương thi xông tới, không dừng lại, không nghỉ lại, chạy vọt qua.

Sau đó Tô Bạch thành công, Gia Thố và hòa thượng còn không có đuổi theo, điều này cũng đã chứng thực suy đoán lúc trước của Tô Bạch.

Tô Bạch bỗng nhiên cười tự giễu, chính mình quả thật thú vị, đi đánh xì dầu thế mà còn nắm được ưu thế, nếu như đối phương lựa chọn người đầu tiên đánh tráo là hắn, chuyện hòa thượng và Gia Thố có phát hiện ra hay không còn là điều khó nói, dù sao trong thế giới chuyện xưa lần này, bọn họ vẫn luôn đi tiên phong, đồng đội phía sau tiếp tục đi đánh xì dầu, bọn họ sẽ rất khó phát hiện ra thứ gì đó không đúng.

Đúng lúc này, Tô Bạch cảm giác lòng bàn tay hắn có chút dính dính, Tô Bạch lập tức đứng lên, nhìn về phía tảng đá mà

hắn đang ngồi lên, Tô Bạch sờ soạng một lúc, từ trong không gian tối đen, hắn thế mà sờ được một thứ đồ lông xù, không giống như lông của động vật, càng giống…Đầu người!

Tô Bạch mím môi, hai tay dùng sức giữ lấy vật kia, kéo ra ngoài.

Một thi thể gần như hoàn toàn vặn vẹo từ trong khe đá bị Tô Bạch kéo ra ngoài, trước đó máu tươi của thi thể bắn tung tóe lên tảng đá, cho nên khi lòng bàn tay Tô Bạch đặt lên tảng đá mới cảm thấy dính dính.

Đây là.

Thi thể thứ tư, cũng là điểm mấu chốt thứ tư.

Tô Bạch đã ngồi rất lâu ở chỗ này.

Tô Bạch vỗ vào trán mình, có loại cảm giác nội thương nặng.

- Con mẹ nó, anh có thể đừng chết khuất như thế không?

…..

Cỗ thi thể này không giống với những thi thể trước đó, thi thể này bị chết thê thảm hơn nhiều. Trước ngực mấy thi thể kia đều bị khoét một miếng thịt lớn, nhưng thi thể này càng giống như bị vặn nát, có lẽ xương cốt đều bị gãy vụn.

Tô Bạch giết qua không ít người, hắn miễn cưỡng có thể xem như là nửa đao phủ, nhưng khi nhìn thấy tử trạng này, Tô Bạch không nhịn được có chút cảm giác da đầu tê dại, rốt cuộc người anh em này đã làm gì mới khiến anh ta bị đối xử khác biệt như thế?

Tô Bạch không giống với hòa thượng, từ sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, hòa thượng giống như sinh ra hứng thú với thi thể, mỗi một thi thể, hòa thượng đều kiểm tra một lần, còn Tô Bạch, hắn không nguyện ý ở nơi tối tăm này đi tìm

tòi một thi thể chết thảm như thế, cho nên Tô Bạch lùi về sau mấy bước, chuẩn bị rời đi, thế nhưng phía sau lưng hắn đột nhiên chạm đến một tầng màng mỏng trong suốt.

Chương 119 Xúc Tu

Tô Bạch quay người vươn tay ra, một vách ngăn vô hình xuất hiện, ngăn cản hai tay Tô Bạch.

Ngay sau đó, Tô Bạch cảm giác đất dưới chân mình càng ngày càng xốp xuống, cái này giống như trên đường bê tông trải nhựa, vào ngày hè nhựa đường chảy ra, thậm chí loại cục diện này dần dần trở nên rõ ràng hơn, bởi vì hai chân của Tô Bạch đã trực tiếp lún vào trong đất đen.

Tô Bạch chống hai tay xuống đất, dự định dùng sức rút chân mình ra, nhưng lúc bàn tay Tô Bạch đặt lên mặt đất, một lực hút truyền đến, bàn tay hắn vậy mà trực tiếp chui vào trong đất đen.

Bây giờ thật đúng là không có biện pháp nào, hai chân hai tay hắn đều ở trong đất, hơn nữa còn không thế rút ra, khiến Tô Bạch cảm thấy nghẹn khuất, đến cuối cùng chỉ còn có mình đầu hắn ở ngoài, Tô Bạch không thể không hít sâu một hơi.

Cả người trên dưới đều dính dính, đây là loại cảm giác tuyệt vọng khi bị chôn sống, đối với người bình thường mà nói, loại tư vị chậm rãi bị chôn sống đủ để khiến cho con người ta sụp đổ, Tô Bạch không có sụp đổ, nhưng hắn cũng không có khá hơn chút nào. Trong lúc nhất thời, có rất nhiều suy nghĩ hiện ra trong đầu hắn, thế nhưng ngay lúc Tô Bạch còn chưa nghĩ cụ thể ra một chuyện gì, hai chân hắn bị hút xuống, phía người trầm xuống, ngay sau đó cả người hắn rơi xuống.

Dưới lòng đất rõ ràng đều là nồng đậm máu tươi, giống như một con suối nhỏ, nhưng rõ ràng tốc độ chảy của máu tươi

chảy siết hơn dòng suối nhỏ, đồng thời giữa huyết sắc của dòng suối nhỏ và đất đen phía trên có một tường kép cao khoảng 2 mét.

Tô Bạch ngẩng đầu lên phát hiện, đất đen cũng không phải treo lơ lửng giữa trời, dưới lớp đất đen có từng tầng từng tầng giống như hệ thống mạch máu trên cơ thể, đỏ tươi, sinh trưởng giống như nấm, sau đó nâng đất đen lên.

Mặc dù máu tươi dưới chân hắn tản ra mùi hôi thối nồng đậm, giống như một món ăn đã để không biết bao nhiêu năm, trở nên biến chất, nhưng loại cảm giác sống sót sau tai nạn vẫn khiến cho Tô Bạch cảm giác đầu óc của mình bỗng nhiên có chút thiếu dưỡng khí.

- Phù!

"Dòng sông máu" này không quá sâu, chỉ khoảng nửa mét nhưng chính xác là một dòng sông máu. Chỉ lả bỗng nhiên ở đó xuất hiện một vòng xoáy, ngay sau đó một xúc tu trực tiếp đâm đến, mục tiêu của nó rất rõ ràng, chính là ngực Tô Bạch.

Xúc tu này có tốc độ quá nhanh, giống như đạn bắn, đừng nói hiện tại Tô Bạch có chút vô lực sống sót sau tai nạn, ngay cả khi ở trạng thái tốt nhất, có lẽ hắn cũng không tránh nổi.

- Phập!

Ngực Tô Bạch bị xúc tu đâm xuyên qua, cả người bị nhấc lên.

Đau, đau quá…

Loại đau nhức này, cảm giác giống như tê tâm liệt phế, bởi vì đây thật sự là tê tâm liệt phế, Tô Bạch thiếu chút nữa đã bất tỉnh nhân sự, nhưng bản năng cầu sinh vẫn khiến cho hắn ép buộc chính mình tiếp tục duy trì thanh tỉnh.

Xúc tu đâm xuyên thủng ngực Tô Bạch, nhưng Tô Bạch không có chết, điểm này, xúc tu có thể cảm nhận được, sau đó…Dường như chính xúc tu cũng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao mục tiêu của mình không chết?

Lấy thể chất của Tô Bạch mà nói, dạng bị đâm xuyên này, dĩ nhiên gây ra thương tổn lớn, nhưng muốn hắn trực tiếp mất mạng như người bình thường, vậy thì quá coi thường thể chất Vampire của Tô Bạch rồi.

Nhưng nếu tiếp tục như thế cũng không ổn, hơn nữa vì muốn tiến thêm một bước xác nhận rốt cuộc Tô Bạch có chết hay không, xúc tua bắt đầu trên dưới đong đưa, Tô Bạch lúc thì bị đập vào trong dòng sông máu, lúc thì bị đập lên đất đen ở trên, giống như trống lúc lắc, không ngừng bị đánh lên trên lại đánh xuống dưới.

- Mẹ nó…

Tô Bạch chỉ có thể phát một câu chửi này, ngay sau đó đầu hắn bị đập mạnh vào trong nước, tiếp theo lại được nâng lên, thân thể ngã xuống đất đen, nhưng trên xúc tu hẳn là có gai ngược, sau khi xuyên thủng ngực Tô Bạch, nó đảo ngược ôm lấy thân thể Tô Bạch, khiến cho Tô Bạch không có cách nào tránh thoát, hơn nữa dưới sự va chạm kịch liệt như thế, Tô Bạch cũng không có cách nào tránh thoát.

Thế nhưng, Vampire không phải là không thể chết, cấp bậc Vampire của Tô Bạch cũng không cao, không đạt được cấp bậc như Vampire chân chính, cho nên dưới tình huống liên tục bị tổn thương, Tô Bạch cảm thấy độ linh hoạt của cơ thể hắn đang dần dần biến mất, cảm giác đói bụng đã lan ra toàn thân, chính mình thật sự phải chết, thật sự phải chết, bởi vì ngay lúc này, hắn không có huyết châu để khôi phục, bị động không ngừng nhận lấy thương tổn, Tô Bạch căn bản không nhịn được bao lâu.

Cuối cùng, ánh mắt Tô Bạch rơi vào trong dòng sông máu, máu tươi này tản ra mùi hôi thối nồng đậm, đối với Vampire như Tô Bạch mà nói, hoàn toàn chỉ có cảm giác buồn nôn, căn bản không phải thức ăn, chỉ là dưới tình huống này, Tô Bạch cũng không có lựa chọn nào khác.

Lúc lại một lần nữa bị xúc tu ném vào trong nước, Tô Bạch há miệng, bắt đầu uống máu trong sông.

Lần lượt bị ném xuống nước, lần lượt điên cuồng uống.

Tô Bạch không biết uống máu tươi của nơi này có hiệu quả hay không, nhưng ít nhất…Hắn còn sống, đúng vậy, hắn chưa có chết.

Nhưng bị đập qua đập lại như thế, chính bản thân Tô Bạch cũng có thể cảm nhận được xương cốt của hắn sắp không chống đỡ được, rất nhiều chỗ đã gãy xương.

Không phải ngươi muốn giết ta sao, vậy ta liền chết đi…

Lồng ngực của Tô Bạch phát ra tiếng gầm giận dữ, thân thể hắn chuyển sang trạng thái Vampire, trái tim ngừng đập, sự sống trên người hoàn toàn mất đi, sau đó chính hắn cũng không nhúc nhích.

Vào giây phút này, xúc tu cũng dừng lại động tác điên cuồng trước đó.

Giống như đối với xúc tu này mà nói, việc cuối cùng mục tiêu cũng chết đi cũng khiến cho nó thở dài nhẹ nhõm, sau đó Tô Bạch cứ thế bị trói, di chuyển theo xúc tu.

Loại cảm giác này không khác gì đi theo dạo phố, chỉ là thiếu người xem, nhưng rất nhanh người xem liền tới.

Xúc tu kéo lấy Tô Bạch đi đến một góc rẽ của dòng suối nhỏ, nơi đó có một bệ đá, sau đó xúc tu hất lên, Tô Bạch nặng nề bị ném lên bệ đá, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, mặt

hắn hướng xuống dưới, vết thương trên người Tô Bạch cũng bắt đầu chậm rãi khép lại.

Xúc tu co lại về trong dòng sông máu, từ góc độ này nhìn lại, nó không giống như xúc tu của động vật, càng có chút giống như rễ cây.

Lúc này, xung quanh bỗng nhiên truyền đến tiếng kèn, tiếng kèn hân hoan, giống như chuẩn bị đi đón dâu, loại tiếng kèn này, nói thật, vẫn là lúc Tô Bạch còn nhỏ có nghe qua, hơn 10 năm gần đây, hắn không có nghe lại.

Một người đàn ông cưỡi một con ngựa mặc bộ quần áo màu đỏ, dưới sự chen chúc của rất nhiều người, chậm rãi đi đến, có 7 – 8 người đang thổi kèn, rất chói tai, nhưng cũng mang theo một loại nhịp điệu, chẳng qua sắc mặt của những người này đều trắng bệch đến mức dọa người, bên quai hàm còn có màu đỏ rực rỡ, khiến cho Tô Bạch liên tưởng đến đám người giấy trong thế giới chuyện xưa thứ hai mà hắn nhìn thấy, bọn họ gần như là phiên bản khác của người giấy.

Người đàn ông cưỡi ngựa mặc trang phục màu đỏ được người giấy nâng đi, cũng không phải anh ta tự đi, bởi vì con ngựa kia hoàn toàn bằng giấy, khung xương là trúc, không phải là ngựa thật.

Về phần người đàn ông kia, so với những người thổi kèn và con ngựa, anh ta có thêm mấy phần sinh khí, anh ta không phải là người giấy, nhưng hình như cũng không phải là người, bởi vì gương mặt anh ta đều là huyết nhục mơ hồ, trên mặt anh ta không có da, hai con ngươi ẩn trong huyết nhục, bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên biến mất, cảnh tượng vô cùng quỷ dị, quần áo trên người anh ta là màu đỏ, nhìn ra được rất cổ xưa, chắp vá lên người, góp nhặt nên không khí vui mừng.

Đây là một đội ngũ kỳ quái, sự xuất hiện của bọn họ khiến cho nhiệt độ của nơi này nhanh chóng giảm xuống.

Chương 120 Bị Ghét Bỏ

Mấy người thổi kèn tới, dìu Tô Bạch đứng lên, hoặc nói đúng hơn là nâng lên, Tô Bạch không có phản kháng, lúc này thân thể hắn còn đang ở trong giai đoạn khôi phục, nhưng ánh mắt hắn hơi mở, cũng không phải là hoàn toàn nhắm mắt giả chết, dĩ nhiên loại hơi mở mắt này thật ra càng giống với trạng thái của người chết.

Mấy người này đưa Tô Bạch đến trước mặt người đàn ông cưỡi ngựa, người đàn ông không ngừng ở trên ngựa lắc lư, loại tâm trạng vui vẻ kia không có lời nào có thể miêu tả được, tuy anh ta không có mặt, thế nhưng cảm xúc càng thể hiện ra mãnh liệt hơn.

Sau đó người đàn ông vẫy tay, mấy người nâng Tô Bạch đến gần người đàn ông hơn, tay của anh ta bắt đầu sờ soạng trên mặt Tô Bạch, giống như đang nhìn một bộ quần áo.

Đúng thế, một bộ quần áo.

Tô Bạch cứ thế nhìn người đàn ông không ngừng sờ lên mặt mình, đồng thời trong lòng hắn âm thầm tính toán tốc độ khôi phục thương thế và sức lực còn lại của hắn, phải chăng nếu hắn đổi sang trạng thái vampire, hắn có thể giết chết tất cả đám người trước mặt này không, chỉ là người đàn ông trước mặt sâu cạn thế nào, Tô Bạch không rõ ràng, cho nên tạm thời hắn còn không có hành động thiếu suy nghĩ.

Người đàn ông sờ mặt Tô Bạch, cảm xúc của anh ta dường như càng ngày càng đi xuống, tâm trạng anh ta sa sút, trực tiếp ảnh hưởng đến hào hứng của những người thổi kèn xung

quanh, đến cuối cùng, tiếng kèn trở nên trầm thấp đến mức như đang nghẹn ngào.

Sau cùng người đàn ông xua tay với Tô Bạch, ra hiệu cho người của mình đưa Tô Bạch rời đi, vẻ mặt "ghét bỏ" được thể hiện ra vô cùng rõ ràng.

Lúc này, trước ngực Tô Bạch không khỏi một đợt chập trùng rất nhỏ.

Anh ta thế mà,

Ghét bỏ hắn xấu?

…..

Tô Bạch bị ghét bỏ, hiển nhiên người đàn ông không hài lòng với tấm da người của Tô Bạch, thậm chí ngay cả hào hứng lấy xuống dán lên mặt mình cũng không có, trực tiếp phất tay cho thủ hạ một lần nữa ném Tô Bạch xuống dòng sông máu, từ nơi nào thì về nơi đó đi, ngược lại, đối với Tô Bạch mà nói, đây là một loại giải thoát.

"Bịch!"

Một lần nữa rơi vào dòng sông máu, Tô Bạch vẫn duy trì trạng thái Vampire, không có nhịp tim, không có nhiệt độ, ở trên bệ đá, người đàn ông cưỡi ngựa được người giấy chuẩn bị đưa đi.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai bỗng nhiên vang lên, giống như là tiếng khóc than, rất cấp thiết, giống như tiếng oán phụ nơi khuê phòng đói khát đến mức không có cách nào kiềm chế, vội vàng, cấp thiết, khát vọng!

Người đàn ông khẩn trương quay đầu lại, sau đó vô thức sờ lên mặt mình, hình như anh ta muốn đi gặp người rất quan trọng, nhưng anh ta còn chưa tìm được lớp da người mà mình thích, hiện tại vẫn "không có mặt mũi gặp người", cho nên vô

thức bắt đầu trở nên hoảng loạn, lúc này những hạ nhân đang thổi kèn bên cạnh người đàn ông đều bị dọa cho mềm nhũn, thậm chí cánh tay chân đều bắt đầu muốn rời khỏi thân thể, hiển nhiên không chỉ riêng người đàn ông sợ hãi mà ngay cả những người giấy đều sợ sệt người này đến tận xương tủy.

Người đàn ông lại một lần nữa vẫy tay, trong miệng phát ra tiếng ma sát chói tai để thủ hạ của mình kéo thi thể kia về. Tuy anh ta không thích loại hình tiểu bạch kiểm, nhưng hiện tại không có lựa chọn nào khác, mấy tấm da người trước đó, anh ta lại càng không thích, hơn nữa còn có cả nữ, nếu như anh ta dán một da mặt nữ lên, đi ra ngoài gặp người kia, kết quả tuyệt đối vô cùng thê thảm.

Tô Bạch rơi vào dòng sông máu, xúc tu kia nhanh chóng lại giữ lấy hắn, ném hắn lên trên đất đen, sau đó đầu hắn giống như trồng cây chuối trên đất đen, nấm trên đất đen bắt đầu sinh trưởng, chủ động ngọ nguậy đưa Tô Bạch lên.

Tô Bạch rốt cuộc biết những người kia chết như thế nào, bọn họ đều ở vị trí đặc biệt hoặc nói đúng hơn là tọa độ không gian đặc biệt bị đất đen kéo xuống, vết thương ở ngực bọn họ là bị xúc tu này làm ra. Lúc thân thể Tô Bạch lại một lần nữa ở trong đất, hắn cũng không cảm thấy dơ bẩn, bởi vì lúc này đang có vô số vi sinh vật dọn dẹp thân thể dơ bẩn cho hắn, thậm chí ngay cả máu dính trên người hắn cũng không còn, cả người hắn còn sạch sẽ hơn cả khi tắm rửa xong được người hầu lau sạch.

Thế nhưng, lúc Tô Bạch vừa mới lên mặt đất, hắn vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, hai chân của hắn bị thứ gì đó kéo lại, ngay lập tức một cỗ lực đạo từ dưới đất truyền đến, lúc này Tô Bạch há to miệng hít sâu một hơi, sau đó lại một lần nữa chui vào trong đất đen.

Rất nhanh, Tô Bạch lại bị bên dưới "nhổ" ra, vẫn là xúc tu kia, nhưng lần này Tô Bạch đã quan sát rất cẩn thận, hắn nhìn thấy trên xúc tu kia có loại rêu xanh, trước đó Tô Bạch đã cảm thấy xúc tu này không giống như động vật, càng giống như rễ sợi của cây cổ thụ, bây giờ nhìn lại, quả đúng là như thế.

Mấy người giấy đứng trên bệ đá, ném thứ gì đó màu xanh lam vào trong dòng sông máu, ngay sau đó, xúc tu này mới chậm rãi một lần nữa ném Tô Bạch lên bệ đá, người giấy nâng Tô Bạch lên, người đàn ông kia đang thúc giục người phía dưới tranh thủ thời gian mang hắn lên.

Từ bệ đá nhìn xuống dưới là một sườn dốc, hơn nữa còn có dấu vết con người điêu tạc, xuống thêm chút nữa, Tô Bạch thậm chí còn nhìn thấy thôn xóm, thế nhưng những thôn xóm này đều đã lâu không thấy ánh nắng, hơn nữa còn xây dựng từ đá, rất cổ xưa, đồng thời bên trong đó cũng không có dáng vẻ giống như có người ở, càng có vẻ như mang ý nghĩa tượng trưng.

Một chiếc kiệu hoa xuất hiện ở phía trước, người đàn ông không có mặt đi vào trong kiệu hoa, sau đó mấy người giấy nâng Tô Bạch đi vào, ngay sau đó mấy người giấy này lập tức khiêng kiệu hoa lên, giống như đang vội vàng đi đón dâu. Người đàn ông không mặt ngồi ở trong kiệu hoa để đổi mặt, nguyên liệu dĩ nhiên là từ "thi thể" của Tô Bạch.

Móng tay của người đàn ông kia rất sắc, giống như dao vậy, trước tiên anh ta sờ lên mặt Tô Bạch, giống như đang đo vải trước khi may vá, sau khi chuẩn bị xong, người đàn ông bắt đầu chuẩn bị cắt.

Thời gian dày vò dài như thế, cuối cùng thương thế trên người Tô Bạch đã phục hồi được như cũ, mặc dù thân thể của hắn còn yếu ớt, nhưng người ta chuẩn bị cắt mặt hắn, làm sao hắn còn có thể tiếp tục giả vờ chết?

Một giây sau, người đàn ông bắt đầu dùng móng tay sắc bén đâm vào mặt Tô Bạch, thế nhưng điều khiến cho người đàn ông kia kinh ngạc chính là, móng tay của anh ta không giống như là đâm vào thi thể của người chết, càng giống như là đâm vào trên tảng đá cứng rắn, thậm chí còn phát ra một tiếng vang giòn tan, hai móng tay của anh ta trực tiếp gãy.

Người đàn ông tập trung nhìn lại, trước mắt anh ta đâu phải là thi thể của nhân loại vừa mới chết, đây rõ ràng là một bộ cương thi!

Cương thi này còn lộ ra đôi con ngươi màu xanh lam đang nhìn chằm chằm anh ta.

Trong nháy mắt, mười ngón tay của Tô Bạch nhanh chóng mọc ra 10 móng tay màu đen, mang theo thi độc và hàn độc, sau đó ngay lúc người đàn ông không mặt phát hiện ra sự biến hóa của hắn mà ngây người, trực tiếp ra tay, một tay hắn đâm vào tròng mắt của người đàn ông không mặt, một tay khác đâm vào vị trí cổ người đàn ông không mặt.

"Phập"

"Phập"

Lần này có thể coi như Tô Bạch liều mạng, hắn không biết thực lực người đàn ông không mặt này sâu cạn bao nhiêu, nhưng ở khoảng cách gần như thế, dưới tình huống đánh lén, cho dù người đàn ông không mặt có lợi hại như thế nào đi chăng nữa cũng không chịu nổi.

Chương 121 Thị Tẩm

Trên thực tế, hiệu quả của việc đánh lén vượt qua dự đoán của Tô Bạch, người đàn ông không có mặt này không giống như những gì Tô Bạch tưởng tượng, anh ta thuộc loại hình công tử bột, cảm giác nhìn thì ngon nhưng lại không dùng được.

Hàn độc trực tiếp xâm nhập vào trong đầu người đàn ông không mặt, cả đầu anh ta đều bị kết thành một tầng sương lạnh, Tô Bạch đã khôi phục lại trạng thái trước đó, lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, giày vò lâu như thế, thân thể còn không ngừng bị thương. Nếu như không phải máu ở trong dòng sông kia có chút tác dụng, quả thật hắn đã sớm chết.

Người đàn ông không mặt lẳng lặng ngồi trong kiệu, ngay lúc này, chiếc kiệu hoa chậm rãi được đặt xuống, có lẽ là đã đến nơi.

Tô Bạch ngồi dậy, nhanh chóng cởi quần áo mình ra, quần áo trên người hắn đều là quần áo tìm được trong thôn làng kia, trang phục cổ đại có thể cởi ra một cách dễ dàng, sau đó hắn lấy quần áo đỏ trên người đàn ông không mặt mặc vào, lại tùy ý mặc trang phục của mình lên người anh ta.

Tô Bạch nhanh chóng làm xong tất cả, đối với sự nhanh chí của mình, Tô Bạch cũng có chút ngạc nhiên, quả nhiên khi còn người ta ở lúc nguy cấp, tư duy vượt qua lúc bình thường rất nhiều.

Một người giấy đi đến trước kiệu hoa đợi lệnh.

Tô Bạch hít sâu một hơi, những vải đỏ này đều rất bẩn và cũ kỹ, mang theo mùi ẩm mốc, nhưng Tô Bạch vẫn duy trì một

loại bình tĩnh, vén rèm kiệu hoa lên, đi xuống.

Nơi này không còn là loại trống rỗng ở bên ngoài, nó mang tới cảm giác giống như vết nứt của hang động, nhưng phía trên thế mà có dấu vế của nhà, chỉ là do niên đại quá lâu lại thêm quanh năm suốt tháng tầng nham thạch vận động, dẫn đến những phòng ốc này cũng chỉ có thể xem như còn có chút dáng vẻ của nhà, trên thực thế cũng không còn lại bao nhiêu.

Hiện tại Tô Bạch đang ở trong một không gian riêng biệt, phía trước có một chiếc giường làm bằng gỗ, nhưng bởi vì thời gian dài, rất nhiều nơi có dấu hiệu hư hại, thậm chí là sụp xuống, những nơi này đều được dùng đá chất chồng lên nhau, để duy trì dáng vẻ giống giường.

Trên giường là vải rách với đủ loại màu sắc, một tầng lại một tầng, đồng thời ở đầu giường còn có một chiếc đầu lâu, bên trong đầu lâu còn có ngọn lửa xanh thăm thẳm, giống như một chiếc đèn ngủ, khiến cho nơi này càng thêm âm u.

Sau khi hạ kiệu, toàn bộ người giấy đều lui xuống, không thấy bóng dáng ai. Ở trên giường, trong từng lớp vải đầy màu sắc, có thứ đồ vật gì đó đang bắt đầu nhúc nhích, biên độ không lớn nhưng rất rõ ràng.

Ngay sau đó, từ bên trong, một cái tay thò ra, sau đó ngoắc tay với Tô Bạch.

Từ góc độ cái tay này mà nói, đây là một cái tay xinh đẹp của phụ nữ, thậm chí đủ để đi làm dấu điểm chỉ, chẳng qua Tô Bạch sẽ không cho rằng ở dưới những tấm vải rách này cất giấu một mỹ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc. Tô Bạch không có hy vọng xa vời chính mình sẽ giống như Ninh Thái Thần có cơ hội gặp được hương diễm với Hồ yêu.

Trên thực tế, dưới hoàn cảnh dơ bẩn và tỏa ra mùi hôi thối của thi thể, cho dù thật sự có mỹ nữ cởi trần truồng đứng trước

mặt hắn, hắn cũng rất khó có loại xúc động cứng lên.

Hơn nữa, có vết xe đổ của người đàn ông không mặt, có trời mới biết ở trong này lại là mặt hàng buồn nôn, dơ bẩn nào, thế nhưng hiện tại Tô Bạch giống như có chút hiểu rõ thân phận của người đàn ông không mặt, không trách là gối thêu hoa, chỉ xem mà không dùng được, người ta cũng chỉ là trai lơ mà thôi, hơn nữa có vẻ như con hàng này còn rất vất vả, đoán chừng vì thỏa mãn cảm giác mới mẻ của chủ nhân, anh ta không ngừng phải thay da mặt, càng không ngừng biến thành dáng vẻ của những người khác, lần lượt kéo lớp da này xuống, dán lớp da khác lên, đối với người đàn ông không mặt mà nói, có lẽ đây cũng là một loại dày vò, hắn giết anh ta, cũng coi như giúp anh ta giải thoát.

Cái tay kia ngoắc rất lâu, cảm giác được Tô Bạch thế mà còn không tiến về phía trước một bước, áp suất trong phòng lập tức hạ thấp xuống, lúc này quỷ hỏa bỗng nhiên cháy rừng rực, giống như tâm trạng người trên giường.

Hiển nhiên, lúc này người trên giường đã có chút không kiên nhẫn.

Ngay sau đó, một giọng nói từ trên giường truyền đến, đồng thời vang vọng trong vách đá chật hẹp, giọng nói đứt quãng lại mang theo uy nghiêm:

- Còn…Không…Mau tới…Thị…Tẩm…

…….

Tô Bạch nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, sau đó cúi đầu xuống, bắt đầu đi về phía trước, đi về phía chiếc giường kia, hắn bước đi rất bình tĩnh, cũng rất tự nhiên, giống như cam chịu, nhưng chỉ có chính bản thân Tô Bạch mới hiểu rõ, vào lúc này đây, độ nhạy bén của cơ thể hắn ở trạng thái cao nhất.

Dường như đối phương bắt đầu hài lòng với thái độ của Tô Bạch, thu tay mình lại, nhưng ngay sau đó trên giường phát ra tiếng ma sát, chân mày Tô Bạch hơi nhíu lại.

Con mẹ nó, đây là đang mài răng à!

Trong đầu Tô Bạch đã cố gắng tưởng tượng người phụ nữ trên giường rất xấu, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, giống như chính mình nói xấu còn chưa đủ, có thể phát ra tiếng mài răng đạt đến trình độ chói tai như thế, rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?

Ngay lúc Tô Bạch vừa mới đi đến bên giường, chuẩn bị một lần nữa đánh lén, từ xa, một âm thanh chấn động truyền đến. Lúc này, trên giường xuất hiện một đám khói đen, trực tiếp quét Tô Bạch xuống mặt đất, Tô Bạch ngồi trên mặt đất, hít vào một ngụm khí lạnh. Khí thế của đối phương có thể trực tiếp quét đến hắn, lúc trước hắn thế mà còn hy vọng xa vời, trông mèo vẽ hổ, một lần nữa đánh lén?

Từ trong đám khói đen, một bóng dáng người phụ nữ dần dần hiện ra, nhưng nửa người dưới của cô ta là hồ ly, bên trên hai đùi là bộ lông màu nâu, hơn nữa bàn chân cô ta giống như cái kìm, gắt gao giữ chặt lấy mặt giường, ở vị trí thân dưới có một cái miệng đỏ tươi ẩn dưới lớp lông, không ngừng mấp máy, rất dễ nhìn thấy.

Cái bộ vị kia, lại thêm bộ dáng này, thật giống như đang há miệng. Thậm chí Tô Bạch còn cảm thấy cho dù là món đồ chơi của con voi lớn nhất đâm vào đó, có lẽ cũng bị cái miệng đỏ lòm này cắn nuốt thành bã vụn.

- Chuyện này…Sao…Hòa thượng còn chưa chết!

Khói đen bay lên, thân hình người phụ nữ cũng theo đó mà bay lên, cuối cùng trực tiếp bay ra ngoài, rời khỏi nơi này, xem ra là muốn giải quyết chuyện bất trắc kia trước, sau đó mới tiếp tục hưởng thụ mặt hắn.

Trong căn phòng chỉ còn lại một mình Tô Bạch, Tô Bạch chắp hai tay trước ngực, trong miệng niệm một tiếng a di đà phật, hòa thượng này thật đúng là bạn tốt, vào lúc này cũng không biết anh ta gây ra động tĩnh lớn như thế ở đâu, nếu không phải thế, kết quả của hắn thật đúng là thê thảm.

Tô Bạch đứng lên, lấy lụa đỏ từ trên người mình ra. Tô Bạch để mình trần đi đến bên giường, trên đó, khắp nơi đều là vải, chẳng qua ở phía dưới vải còn có rất nhiều phân khô và nước tiểu. Hiển nhiên bình thường con hồ yêu kia đều ăn ngủ, cộng thêm sinh hoạt tình thú ở trên chiếc giường này. Mùi hôi thối trên giường đã không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chẳng qua trong hỗn hợp phân và nước tiểu, Tô Bạch nhìn thấy một dị vật, vật kia lóe lên ánh sáng lộng lẫy khác thường, tản ra một loại khí tức sắc bén. Tô Bạch bò lên giường, chân hắn đạp lên những thứ bẩn thỉu, ngồi xổm xuống, nín thở, đưa tay ra, chịu đựng loại cảm giác buồn nôn để lấy thứ đồ chơi kia. Đây là một con dao găm, con dao găm này có màu đen, dao găm được cắm lên giường, hơn nữa bên cạnh nó còn có một đống bột màu trắng.

Chương 122 Ấu Trĩ

Tô Bạch đưa tay ra vuốt nhẹ lên bột phấn, hắn liên tưởng đến tiếng ma sát trước đó, con hồ yêu này thật đúng là cầm dao găm mài răng? Những bột phấn này đều là do mài răng rơi xuống?

Thời gian qua, đối với trạng thái Vampire không có đủ lực công kích, Tô Bạch luôn cảm thấy bất đắc dĩ, tuy nói có lẽ còn cần phải chờ đến khi thế giới chuyện xưa lần này kết thúc, chính mình mới có thể tích lũy được đủ điểm cốt truyện để đổi lấy địa ngục hỏa shotgun, thế nhưng lúc này trong tay hắn không có chút vũ khí gì, mỗi lần chiến đấu đều dựa vào thân thể mình mạnh mẽ chống đỡ, nhận lấy thương tổn, Tô Bạch luôn cảm thấy bản thân có chút chật vật.

Dao găm, nhất là khi chiếc dao găm này mang theo chút gì đó giống như pháp khí, là thứ mà trước đó Tô Bạch cảm thấy do dự khi đặt chung một chỗ với địa ngục hỏa shotgun, hiện tại thì hay rồi, nó tự nhiên chạy tới cửa.

Tô Bạch nắm chặt lấy dao găm, sau đó rút nó ra khỏi giường, chuẩn bị đi ra ngoài. Tô Bạch hiểu rõ hòa thượng có rất nhiều thủ đoạn, nhưng nếu như hồ yêu đã tự mình ra trận, như vậy bên phía hòa thượng cũng rất khó tiếp tục làm ầm ĩ, hai bên căn bản không cùng thuộc một đẳng cấp. Tô Bạch cũng không có dự định vội vàng đi theo phương hướng hồ yêu để tìm cách cứu viện cho hòa thượng, vào lúc này, bản thân mình sống sót trước mới là điều quan trọng, có thể thoát thân liền thoát thân.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, hắn phát hiện hình như ngoại trừ đi lên trên, còn lại chỉ có một con đường trước đó hắn ngồi trên kiệu hoa đi qua mới có thể rời khỏi nơi quỷ quái này ra ngoài. Con đường kia, không nói đến việc hắn có đụng phải hồ yêu trở về hay không, chỗ đó nhất định còn có rất nhiều những trò chơi quỷ dị khác, chỉ riêng dòng sông máu và xúc tu ở đó đều là những thứ hắn không thể ứng phó một cách dễ dàng.

Tô Bạch nhảy xuống giường, đi tới trước một vách đá, vách đá này rất trơn bóng, không có điểm tựa cho tay chân, muốn dùng tay không leo lên đó là một chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí là gần như không có khả năng, thế nhưng Tô Bạch lại phát hiện ra một sợi dây thừng, sợi dây thừng này giống như một vật trang trí, rủ xuống chỗ này. Trên thực tế, sợi dây thừng này đúng là vật trang trí, bởi vì sợi dây thừng này hoàn toàn được làm từ vô số da rắn mà thành, đủ loại màu sắc, hơn nữa còn là loại rắn kịch độc.

Tô Bạch cầm sợi dây thừng bằng da rắn này kéo ra, hắn phát hiện thứ đồ chơi này rất rắn chắc, Tô Bạch không chút do dự, ngay lập tức hai tay nắm lấy da rắn, sau đó hai chân đạp lên vách đá, bắt đầu trèo lên.

Bởi vì lo lắng hồ yêu trở về, cho nên tốc độ của Tô Bạch rất nhanh, hắn dốc hết toàn lực, cuối cùng quay đầu nhìn lại, chiếc giường kia đã trở nên nhỏ bé, bên phía hòa thượng dường như dốc hết toàn lực, dây dưa với hồ yêu đến bây giờ còn chưa có trở về.

Càng lên cao, vết nứt càng ngày càng hẹp, phía sau lưng Tô Bạch đã có thể áp vào một bên vách đá khác, hai chân Tô Bạch cũng có thể đặt ở vách đá phía trước, điều này khiến cho tốc độ của Tô Bạch càng nhanh hơn.

Vào lúc này, vách đá cũng không còn trơn bóng như trước mà xuất hiện những hang động nhỏ, Tô Bạch không biết nếu

hắn tiếp tục theo da rắn trèo lên, có phải sẽ đi vào một hang rắn nào hay không. Chẳng qua trong suy nghĩ của Tô Bạch, cho dù có đi vào hang rắn cũng tốt hơn việc chờ hồ yêu về bắt được, sau đó ném tới trên giường kia chà đạp. Ít nhất cái đầu có thể chết thống khoái, cái sau thật đúng là sống không bằng chết.

Tô Bạch tiếp tục trèo lên trên, trèo lên trước rồi nói sau.

Bỗng nhiên, Tô Bạch nghe được phía dưới mình một mét, thế mà lại truyền ra một tiếng sột soạt rất nhỏ, ngay sau đó, một người từ chỗ cửa hang trên vách đá thò đầu ra. Đó là một người đàn ông, người đàn ông này mặc quần áo thể thao, rất hiện đại. Từ cách ăn mặc của anh ta có thể nhìn ra được, anh ta chính là thính giả, không phải là người dân bản xứ trong thế giới chuyện xưa này.

Bởi vì hang động rất nhỏ, cho nên người đàn ông nằm rạp xuống, dựa vào hai tay và đầu gối để bò ra, anh ta vừa mới thò đầu ra, nhìn một chút liền phát hiện Tô Bạch ở cách chỗ mình chưa đến một mét.

- Cứu tôi, dẫn tôi đi cùng, rời khỏi nơi này, cầu xin anh, cầu xin anh, người tốt có báo đáp tốt, thật đó, người tốt có báo đáp tốt!

Trên mặt người đàn ông lộ vẻ cầu xin, trên người anh ta có vô số vết thương, cũng không biết là do trầy xước hay là lúc trước bị thương, chẳng qua hiện tại cảm xúc của đối phương rõ ràng đã rơi vào tuyệt vọng, sắp đến ranh giới chuẩn bị sụp đổ.

Tô Bạch không có để ý đến anh ta mà tiếp tục trèo lên trên, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng leo lên phía trên, như vậy mới có hy vọng sau khi hồ yêu trở về, phát hiện ra hắn chạy, muốn bắt cũng không bắt được.

Hiện tại, Tô Bạch còn cách đỉnh chỉ khoảng 10 mét mà thôi, vạn dặm đường cũng chỉ còn lại mấy bước sau cùng.

Đồng thời, Tô Bạch cũng phát hiện ra trên vách đá thế mà đều vẽ tượng Phật, hơn nữa còn khắc kinh văn, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy nơi này là vị trí quan trọng để trấn áp hồ yêu.

Chỉ cần hắn leo lên trên, hồ yêu không thể nào bắt được hắn.

Thế nhưng đúng lúc này, Tô Bạch cảm nhận được sợi dây thừng bằng da rắn trong tay hắn chấn động. Tô Bạch cúi đầu xuống, phát hiện ở dưới hắn một mét, người người đàn ông vừa bò ra khỏi hang kia đang nắm chặt lấy da rắn, dùng sức kéo xuống, vẻ mặt âm ngoan nhìn Tô Bạch.

- Chân của tôi bị thương, một người không thể bò lên nổi, anh có thể mang theo tôi lên cùng, nếu như không mang, ha ha, cùng chết đi, ai cũng đừng nghĩ đến việc đi lên!

Hiển nhiên, da rắn trèo chống thể trọng của một mình Tô Bạch đã là cực hạn, lại thêm một người nữa, có thể chèo chống hay không còn khó nói, càng đừng nhắc đến việc tên gia hỏa này đang cố ý kéo lấy da rắn. Thậm chí Tô Bạch có thể cảm giác được vị trí cố định da rắn bên trên đã bắt đầu lỏng.

Tô Bạch lộ ra vẻ mặt do dự, sau cùng gật đầu, vẻ mặt hắn mang theo sự kinh hoảng và sợ hãi:

- Anh leo lên chỗ tôi, tôi kéo anh lên, tay anh giữ chặt lấy eo tôi, chúng ta cùng nhau đi lên.

Hiển nhiên, đối phương rất hài lòng với thái độ của Tô Bạch, bắt đầu từ trong hang nhỏ leo ra ngoài, hai tay nắm lấy da rắn, sau đó khó khăn trèo lên trên, đùi phải của anh ta máu me đầm đìa, quả thật đúng là bị thương.

Leo tới nơi, anh ta đưa tay ra chỗ Tô Bạch, Tô Bạch không có đưa tay cho anh ta mà chính là leo lên thêm một đoạn, kéo giãn khoảng cách với anh ta.

Hiển nhiên, người kia bị kích động, thân thể anh ta giống như nổi điên, nắm lấy da rắn không ngừng lắc lư, bên trên càng ngày càng lỏng, giống như đầu cố định của sợi dây thừng đã không còn chắc chắn.

- Muốn chết cùng chết, tôi chết cũng phải kéo theo anh làm đệm lưng, chúng ta cùng chết, ha ha, ai bảo anh đùa bỡn tôi, ai bảo anh đùa bỡn tôi! Ha ha ha!!!

Người kia một bên dùng sức đung đưa sợi dây, một bên ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, dễ dàng nhận thấy, anh ta hy vọng thông qua loại uy hiếp này có thể khiến cho Tô Bạch thay đổi chủ ý, anh ta vẫn muốn tiếp tục sống, muốn leo lên.

Nhìn thấy tên gia hỏa phía dưới giống như con chó điên lắc loạn, Tô Bạch trừng mắt nhìn anh ta, tay sờ vào bên hông, lấy ra một con dao găm.

Sau đó dao găm nhẹ nhàng cắt qua da rắn.

Từ vị trí Tô Bạch trở xuống, da rắn trực tiếp bị cắt đứt.

Sau đó rơi xuống.

Cùng rơi xuống còn có tên gia hỏa vừa còn dùng sức lắc lư.

Vẻ mặt anh ta không dám tin, bỗng nhiên anh ta hiểu được, trước đó chính mình uy hiếp thật đúng là buồn cười, thật đúng là ấu trĩ…

Chương 123 Anh Thúc

(*)Trong chương này sẽ có một số chỗ sự dụng xưng hô ngươi – ta cho phù hợp.

Hiển nhiên, trước đó chính anh ta cũng không có ý thức được, thật ra Tô Bạch chỉ cần nhẹ nhàng cắt đứt da rắn, chính mình liền sẽ trực tiếp rơi xuống, anh ta thế mà còn dùng sức uy hiếp, cho rằng mình nắm được tử huyệt của Tô Bạch.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, thật ra lúc tên gia hỏa kia còn ở trong hang động, Tô Bạch liền có thể cắt đứt da rắn, thế nhưng hắn không có làm thế mà chính là trước đồng ý với yêu cầu của đối phương, chờ đến khi cả thân thể đối phương đều từ trong hang đi ra nắm lấy da rắn, leo lên không trung, Tô Bạch mới cắt da rắn, trực tiếp để anh ta biến thành vật rơi tự do.

Ngay tại lúc khi tên gia hỏa kia ngã xuống, Tô Bạch nhìn thấy một làn khói đen xuất hiện ở dưới đáy, hiển nhiên hồ yêu trở về rồi.

Tô Bạch hít sâu một hơi, không để ý tới đến ngu ngốc kia nữa, liều mạng leo lên.

Dù sao có lẽ tên ngớ ngẩn này một lát cũng không chết ngay được, hơn nữa hắn còn biết, đường lớn hướng lên trời, tất cả mọi người đi một bên, trong thế giới chuyện xưa, nhìn thấy chết mà không cứu vốn dĩ chính là bổn phận, nhưng nếu như anh ta tự mình uy hiếp chính mình, Tô Bạch không ngại tiễn anh ta một đoạn đường.

Thật ra lúc này vách đá đã thẳng hẹp, đối với da rắn, Tô Bạch cũng chỉ mượn lực, hai chân hắn không ngừng dùng sức

ma sát để cho chính mình đi lên phía trước. Trước đó nếu chân tên gia hỏa xui xẻo kia không có bị thương, anh ta không đến mức trực tiếp rơi xuống.

Bên dưới, hồ yêu cũng không có nhanh chóng đi lên trên, Tô Bạch nghe được một tiếng kêu tê tâm liệt phế, là giọng của nam giới, cũng không biết tên gia hỏa kia nhận loại tra tấn gì, sau cùng, hai tay Tô Bạch đặt lên được mép, cả người bò lên, ngồi ở chỗ đó.

Cuối cùng Tô Bạch có thể buông lỏng, thở ra một hơi.

Tô Bạch cúi đầu xuống nhìn, cả người bị dọa cho căng lên, một gương mặt hồ ly ngay ở phía dưới Tô Bạch, cách hắn chưa đến nửa mét, hiển nhiên tốc độ của hồ yêu đã vượt xa phạm vi hiểu biết của Tô Bạch, thế nhưng hồ yêu không có tiếp tục đi lên, vào lúc này, những tượng Phật trên vách đá loáng thoáng tản ra ánh sáng màu vàng, khiến cho hồ yêu kiêng kị, cuối cùng, nó hậm hực nhìn thoáng qua Tô Bạch, giống như dự định nhớ kỹ kẻ chạy trốn từ trong tay nó, sau đó thân hình nó hướng xuống dưới, đi làm chuyện mà mình ưa thích.

Tô Bạch hít sâu một hơi, nặng nề thở ra, đưa tay lau mồ hôi trên trán, trước đó là do mệt mỏi đổ mồ hôi, nhưng hiện tại sau khi đối mặt với hồ yêu, đó lại là mồ hôi lạnh.

Tô Bạch nhìn hoàn cảnh xung quanh, hắn phát hiện nơi này không có tốt đẹp như những gì hắn tưởng tượng, xung quanh đều là vách đá, nhưng có một tảng đá có chút khác biệt, màu sắc có chút khác nhau.

Tô Bạch đi qua đứng ở phía dưới, đưa tay tìm kiếm một lúc, quả nhiên, tảng đá này được xếp lên, giống như dùng để chắn động.

Tô Bạch lấy dao găm ra, bắt đầu ở chỗ mép tảng đá nạy ra, rất nhanh tảng đá bị Tô Bạch nạy ra, chiếc dao găm này, cho dù là mức độ sắc bén hay độ cứng đều không thể chê vào đâu được.

Chờ đến khi đem phía trên khơi thông, có một lỗ nhỏ đủ cho một người đi qua xuất hiện ở trên đỉnh đầu Tô Bạch. Chỉ là Tô Bạch sờ lên mép của nó, thế mà có rất nhiều gai ngược, cũng không biết là do thứ gì hình thành nên.

Chẳng qua tình huống hiện tại, phía dưới là phòng ngủ của hồ yêu, phía trên tuy không biết là gì, những ít nhất còn có đường đi, vấn đề hiện tại chính là, đến tận bây giờ Tô Bạch còn chưa biết nhiệm vụ chủ tuyến là gì, làm thế nào để nhiệm vụ chủ tuyến hiện ra. Ở một mức độ lớn cần thính giả có động liền chui, có đường liền đi, biết rõ gặp nguy hiểm nhưng vẫn phải hướng về phía trước. Nếu như hắn tiếp tục ngồi chờ ở chỗ này, như vậy hắn vĩnh viễn không thể kích phát nhiệm vụ chủ tuyến. Nếu người khác có được nhiệm vụ chủ tuyến, chính mình lại không có, như vậy đến sau cùng, kết cục của Tô Bạch sẽ rất thê thảm.

Đây chính là chuyện thính giả cảm thấy bất đắc dĩ, nhất là lúc đưa ra lựa chọn, bọn họ không thể không biết trên núi có hổ nhưng vẫn hướng lên núi, đây cũng chính là sự đê tiện nhất của Phát Thanh Khủng Bố, nó cái gì cũng không làm lại khiến cho thính giả phối hợp với chính mình làm cho thế giới chuyện xưa càng thêm đặc sắc.

Thân thể Tô Bạch bắt đầu trở nên gầy gò, dưới trạng thái cương thi, tính phòng ngự cho thân thể Tô Bạch sẽ được nâng cao, sau đó hắn nhảy lên, chui vào trong hang nhỏ, bắt đầu bò đi, dùng từ bò cũng không chính xác cho lắm, có lẽ nên dùng từ nhúc nhích để hình dung, những gai trong hang nhỏ này

cũng không đâm vào được Tô Bạch, ngược lại Tô Bạch ở trạng thái cương thi đã san bằng tất cả.

Hang nhỏ này cũng không phải rất sâu, nó dài khoảng 7 – 8 mét, nhưng đỉnh chóp cũng không phải là đá mà chính là gỗ, mười ngón tay sắc bén của Tô Bạch trực tiếp đâm vào phía dưới tấm gỗ, sau đó đẩy tấm gỗ đã có chút mục nát ra một cái khe, chính mình chui vào.

…

"Sư phụ, canh giờ đã đến, chúng ta có thể dời mộ phần rồi." Một thanh niên nói với một người đàn ông trung niên mặc quần áo đạo sĩ.

"Đúng thế, sư phụ, đệ tử đã chuẩn bị xong tế đàn và tiền giấy, chỉ chờ sư phụ ra tay." Một người thanh niên khác đứng gần đó lên tiếng.

Lúc đầu đạo trưởng gồi trên ghế thái sư, trong tay ông ta cầm một ly trà, hai người đệ tử đều đang khuyên ông ta nên bắt đầu rời mộ phần, ông ta thản nhiên uống một ngụm trà, sau đó nhìn hai người đồ đệ của mình, hừ một tiếng.

- A Khoan, A Lượng, đừng cho là ta không biết trong lòng các ngươi đang đánh chủ ý gì, hiện tại còn chưa tới giờ ngọ ba khắc (Khoảng 11 giờ 45 phút), hai người các ngươi là đang đau lòng cho vị Trần đại tiểu thư kia phơi nắng quá lâu, cho nên mới giục vi sư sớm bắt đầu di rời mộ phần.

- Các ngươi đó, loại chuyện như di rời mộ phần, nếu làm không cẩn thận sẽ làm hỏng phong thủy của Trần gia, ảnh hưởng đến khí vận (vận may) của Trần gia, hiện tại sinh ý của Trần gia tốt như vậy, có liên quan rất lớn với vị trí phần mộ tổ tiên của họ, một khi xử lý không tốt, nhẹ thì gia đạo sa sút, nặng thì thậm chí tan cửa nát nhà, các ngươi đau lòng cho Trần đại tiểu thư đứng lâu liền hại cô ta tan cửa nát nhà!

Lúc này A Khoan và A Lượng đều ngoan ngoãn đứng ở một bên không nói gì, nhưng ánh mắt hai người thỉnh thoảng vẫn chần chừ đảo qua trên người Trần đại tiểu thư, người ta là tiểu thư khuê các, dáng vẻ xinh đẹp, khác với những cô nương trong ngõ hẻm mà bọn họ thường thấy.

Đạo trưởng thở dài một hơi, thật ra ông ta cũng không trách hai đồ đệ của mình cầm giữ không được, chính bản thân ông ta…Khụ khụ…. Vô lượng thiên tôn, vô lượng thiên tôn.

- Anh thúc, thúc nóng sao? Vừa rồi hạ nhân trong nhà mang đến nước tuyết lê chưng đường phèn, thúc uống một chút đi, hiện tại canh giờ chưa tới, chúng ta chờ thêm một lát nữa, không cần nóng vội.

Trần đại tiểu thư bưng một bát tuyết lê chưng đường phèn đưa đến trước mặt đạo trưởng, đạo trưởng khẽ gật đầu, đưa tay nhận lấy, nhưng chính mình lại không uống, trực tiếp đưa cho đồ đệ, ngược lại, hai đồ đệ của ông ta giống như nhặt được chí bảo, dường như đây chính là do tự tay Trần đại tiểu thư đưa cho bọn họ, hai người tranh nhau uống.

Chương 124 Xác Chết Vùng Dậy

Đạo trưởng lắc đầu, hai tên gia hỏa không có tiền đồ này, ông ta lập tức đứng lên, đi đến phần mộ tổ tiên Trần gia, sở dĩ lão Trần gia muốn di rời mộ phần cũng là do mấy đêm liên tục mơ thấy lão tổ tông về báo mộng cho mình, nói muốn chuyển nhà sang chỗ khác, lúc này mới tìm đến ông ta.

Đúng lúc này, Lâm đạo trưởng bỗng nhiên phát hiện trên phần mộ tổ tiên Trần gia xuất hiện một tầng khói đen, khói đen này rất mơ hồ, không rõ, người không có đạo hạnh căn bản không nhìn ra được.

- Chẳng lẽ phía dưới phần mộ thật sự xảy ra chuyện gì?

Lâm đạo trưởng vẫy tay ra hiệu cho đệ tử mang thanh kiếm gỗ đào đến, thế nhưng một phút sau, một cái bát to được đặt trong lòng bàn tay Lâm đạo trưởng, A Khoan vừa lau miệng, vừa nói:

- Sư phụ, chúng đệ tử để lại cho người nửa bát.

Lâm đạo trưởng nhất thời cảm thấy khó thở, trực tiếp ném bát vào ngực đệ tử, sau đó tự mình rút kiếm gỗ đào ra, thả người nhảy xuống dưới phần mộ.

Tất cả mọi người xung quanh đều bị cảnh tượng này làm cho có chút không hiểu.

Trần tiểu thư đi đến bên cạnh A Khoan, A Lượng, hỏi:

- Không phải còn chưa đến giờ sao? Làm sao Anh thúc lại đi xuống đó sớm như thế?

Đầu óc A Khoan tương đối nhanh nhẹn, nói thẳng:

- Sư phụ đi xuống dò đường, làm chuẩn bị cho việc di rời mộ phần.

Lâm đạo trưởng đi đến chỗ khói đen xuất hiện, thấy mặt đất phía sau mộ bia thế mà gồ lên, đồng thời có những mảnh vụn gỗ.

Lâm đạo trưởng cảm thấy kinh hãi, ông ta còn chưa có mở mộ phần, đèn đều không bày, quan tài còn chưa mở, thi thể phía dưới thế mà đã không kịp chờ đợi, muốn biến thành cương thi để đi lên?

Loại tình huống này, cho dù là Lâm đạo trưởng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy…Cương thi, hơn nữa hiện tại còn là ban ngày, cương thi lại dám càn rỡ như thế?

Một tay Lâm đạo trưởng cầm kiếm gỗ đào, trực tiếp đâm xuống. Ngay sau đó, Lâm đạo trưởng bỗng nhiên phát hiện đầu kiếm gỗ bị giữ lấy, Lâm đạo trưởng rút kiếm ra lại bị bên dưới kéo về, hai bên người tới ta đi.

- Anh thúc đang làm gì thế?

Trần tiểu thư nhìn thấy Anh thúc đứng sau mộ bia không ngừng dùng kiếm đâm vào bên trong bùn đất, sau đó không ngừng rút ra.

A Khoan sửng sốt một chút, lúc này A Lượng mới vượt lên trước nói:

- Đây là nghi thức trước khi rời mộ phần, sự phụ đang cảnh cáo cô hồn dã quỷ ở gần đây không được tới gần, không được quấy nhiều giấc ngủ của tổ tiên Trần tiểu thư, nếu không kiếm gỗ đào của sư phụ chúng tôi sẽ khiến cho bọn chúng hồn phi phách tán.

Một tay Lâm đạo trưởng cầm bùa, một tay khác tiếp tục cùng con cương thi ở bên dưới kéo co, ngay lập tức, ông ta ngồi xuống, tay cầm bùa thăm dò vào trong lòng đất, Lâm đạo trưởng quả thật có đạo hạnh cao minh, trực tiếp dán sát vào mặt cương thi, nhưng con cương thi này rất kỳ lạ, thế mà có thể tản ra hơi thở vô cùng lạnh lẽo, loại hơi thở này lan từ cánh tay đến toàn thân Lâm đạo trưởng, khiến cho ông ta lảo đảo đứng lên, lạnh run lập cập.

Từ chỗ A Lượng, A Khoan và Trần tiểu thư nhìn lại, chỉ thấy Lâm đạo trưởng bỗng nhiên lắc lư, Trần tiểu thư nghi ngờ hỏi.

- Anh thúc đang làm gì thế?

Lần này A Lượng không biết nên giải thích như thế nào, A Khoan vội nói:

- Trần tiểu thư, là như này, trước đó vài ngày sư phụ chúng tôi vừa mới lên trấn giao lưu học tập với một vị pháp sư, từ nơi đó học được pháp môn mời thần linh. Hiện tại, tổ tiên của Trần tiểu thư đã nhập vào thân thể của sư phụ chúng tôi, cô có lời gì muốn nói với tổ tiên thì nhanh qua nói, rất linh.

……..

Vẫn luôn bò lên phía trên, Tô Bạch mới phát hiện ra chính mình chui vào nơi nào, đây là bên trong một chiếc quan tài, chủ nhân bên trong quan tài đã sớm biến thành một cái xác khô, hơn nữa còn mục nát không ra hình dáng gì, gần như đụng vào liễn vỡ vụn, sau khi thân thể Tô Bạch chui vào nơi này cơ bản liền đem nguyên chủ nhân tan biến, thật đúng là tội lỗi, tội lỗi.

Điều này cũng thật thú vị, ai lại đi hạ táng ở nơi này, phía dưới chính là động của hồ yêu. Tô Bạch nghĩ đến khối đá chắn ngang kia, có lẽ lúc trước người xây dựng mộ cũng đã phát

hiện ra sự khác thường của bên dưới, nhưng không biết vì sao lại chỉ chắn cái hang nhỏ kia cho xong chuyện, ngược lại việc này giúp cho Tô Bạch trốn thoát.

Móng tay Tô Bạch tiếp tục phá quan tài, quan tài này rõ ràng thuộc về địa chủ nông thôn, cũng không phải là lăng mộ của tướng quân hay quân vương gì đó, cho nên không quá sâu, trong lòng Tô Bạch tính toán, có lẽ sau khi phá nắp quan tài, hắn lại đào thêm một lớp đất liền có thể đi ra.

Nhưng đâu ngờ được, Tô Bạch vừa mới dùng móng tay phá được một vết nứt trên quan tài, đang dự định làm tiếp liền thấy một cây kiếm gỗ đào cứ thế đâm xuống, trực tiếp đâm vào bả vai của Tô Bạch.

Kiếm gỗ đào vốn có tác dụng khắc chế âm tà, lại thêm thanh kiếm gỗ đào của Lâm đạo trưởng được làm phép qua, một kiếm này của Lâm đạo trưởng trực tiếp đâm xuyên da thịt của Tô Bạch, mũi kiếm không có đi vào.

Tô Bạch bỗng nhiên bị đánh lén, lúc này hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, một tay hắn kéo đầu kiếm gỗ đào hướng xuống dưới, tay Tô Bạch không ngừng bốc lên khói trắng, hiển nhiên là bị thiêu đốt, nhưng hắn vẫn giống như cũ, không chút nào để ý.

Bên trên kiếm gỗ đào cũng truyền tới lực kéo, song phương người tới ta đi, không chịu buông bỏ.

Ngay tại lúc hai bên giằng co, một cái tay thò vào, trong lòng bàn tay có một lá bùa, chuẩn xác dán lên trán Tô Bạch, trong nháy mắt, cả người Tô Bạch giống như bị điểm huyệt, thế nhưng ngay sau đó, hàn độc trên người Tô Bạch đều tập trung trên da mặt mình, hàn khí của hắn cũng theo tay của đối phương truyền ra ngoài.

Lâm Chính Anh bị đông cứng, không ngừng run rẩy giống như bị sốt rét, còn Tô Bạch đang nằm trong quan tài không nhúc nhích, song phương tiếp tục giằng co, ai cũng không chịu lui bước, chẳng qua đối với Tô Bạch mà nói, thân thể hắn chỉ bị bất động, cũng không có trở ngại gì lớn, thế nhưng Lâm Chính Anh chỉ là một người thường, cho dù ông ta có đạo hạnh cao thâm, nhưng cũng không thể chịu đựng hàn khí này trong thời gian dài, chính vì thế, một lúc sau, Lâm Chính Anh chủ động thu tay về, lá bùa trên trán Tô Bạch mất đi lực giữ của Lâm Chính Anh, trực tiếp rơi xuống, hắn khôi phục lại được tự do, lúc này Tô Bạch bất chấp tất cả, hai tay chống lên, ra sức đẩy, trực tiếp đẩy lên lớp đất không quá dày, sau đó tự mình đứng lên.

- A A A!!!

A Khoan, A Lượng và Trần tiểu thư, ba người đứng ở bên cạnh bỗng nhiên nhìn thấy cương thi từ trong mộ đi ra, trực tiếp hét lên.

Một tay Lâm Chính Anh đã bị nứt da, nhưng không có vấn đề gì lớn, lúc này ông ta nhìn thoáng qua đồ đệ, quát lên.

- Xác chết tổ tiên Trần gia vùng dậy, nhanh mang gương bát quái đến!

Lúc này A Lượng và A Khoan mới tỉnh táo lại. A Khoan lôi kéo Trần tiểu thư lùi lại, A Lượng quay đầu cầm lấy túi, lấy đồ trong đó ra, chuẩn bị đưa cho sư phụ.

Tổ tiên Trần gia?

Tô Bạch sững sờ.

Nhưng vào lúc này, Lâm Chính Anh lấy một giọng chính khí, quát lớn.

- Người có đường của người, quỷ có đường của quỷ, trời có đạo trời, ngươi nghịch thiên mà đi, không sợ bị trời phạt sao!

- Nhanh chóng quay đầu lại, hưởng thụ hương hỏa của hậu nhân mình!

Chương 125 Nụ Hôn Đầu

Tô Bạch nhìn Lâm Chính Anh, chỉ cảm thấy tên gia hỏa này khá quen, nhưng sau khi Lâm Chính Anh niệm xong những lời này, cũng không cho Tô Bạch có thời gian kịp phản ứng, có lẽ những lời kịch này giống như những lời cảnh sát nói trước khi ra tay với dân liều mạng: "anh có quyền im lặng nhưng những gì anh nói sẽ là bằng chứng chống lại anh trước toà…"

Lâm Chính Anh cũng không tin một cương thi lạc đường sẽ biết quay đầu lại, bởi vì làm một đạo sĩ, ông ta biết rõ rốt cuộc cương thi là loại đồ vật gì, nó không khác gì dã thú, thậm chí so với dã thú còn hung tàn hơn một chút.

Cho nên, sau khi nhận lấy gương bát quái của đồ đệ, Lâm Chính Anh trực tiếp cắn nát ngón tay của mình, đem máu tươi lau lên trên gương bát quái, giơ về phía Tô Bạch, nói.

- Ban ngày ban mặt, người lại dám ra đây làm càn!

Ánh sáng mặt trời chiếu lên gương bát quái, sau đó khúc xạ ra ánh sáng màu đỏ, trực tiếp chiếu lên người Tô Bạch, lúc này bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ, xung quanh phần mộ đều là lửa.

Tô Bạch khó khăn lắm mới trốn từ động hồ yêu ra, hắn đã sớm là cung giương hết đà, lúc này lại đối mặt với một kích mạnh của Lâm Chính Anh, hắn căn bản không thể chống đỡ, cả người trực tiếp bị nổ bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất.

Quần áo trên người và quan tài đều hóa thành biển lửa.

Lâm Chính Anh đang chuẩn bị giơ gương bát quái lên, cho Tô Bạch một kích trí mạng, khiến cho Tô Bạch hoàn toàn bị tiêu diệt, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, thế nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Trần tiểu thư kêu lên:

- Anh thúc, anh thúc, hạ thủ lưu tình, đó là tổ tiên nhà cháu…

Tô Bạch chỉ có thể mơ mơ màng màng nghe được câu nói kia, sau đó hắn liền hôn mê bất tỉnh.

……

- Ai nha, Lâm sư phụ, thật sự cảm ơn ông, cảm ơn ông.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục viên ngoại vừa nói lời cảm ơn với Lâm Chính Anh, vừa cùng ông ta đi vào trong nghĩa địa.

Nghĩa địa trong thôn cũng do Lâm Chính Anh phụ trách trông giữ, cách một khoảng thời gian, huyện nha sẽ phát ngân lượng để duy trì, ở trong thời cổ đại, đây cũng coi như là một chính tích của huyện thái gia (Chính tích: thành tích làm việc trong khi tại chức của quan lại)

- Trần viên ngoại, ông nói như thế cũng quá khách khí rồi, Lâm mỗ chịu sự nhờ vả của ông, dĩ nhiên phải đem mọi chuyện làm tốt. Trên thực tế, lần này tổ tiên của ông xác chết vùng dậy, trong đó cũng có một phần lỗi thất sát (sơ xuất trong việc giám sát) của Lâm mỗ.

Lâm Chính Anh là một người thành thật, không dành công, thậm chí còn tự mình nhận lầm.

- Lâm sư phụ lo xa rồi, có lẽ tổ tiên nhà tôi cũng bởi vì biết chính mình biến đổi…Khụ khụ, cho nên mới báo mộng cho tôi, để con cháu bất tài như tôi rời phần mộ, may mà có Lâm sư phụ đạo hạnh cao thâm, nếu như là đạo sĩ khác, nói không chừng sẽ làm hỏng mọi chuyện, hiện tại thi thể của tổ tiên nhà

tôi vẫn còn được bảo quản hoàn hảo, đây mới là điều may mắn, đây là công lao của Lâm sư phụ, Trần mỗ nhất định có hậu lễ đáp tạ.

Trần viên ngoại và Lâm Chính Anh đi vào trong nghĩa địa, A Khoan, A Lượng và Trần tiểu thư đi theo sau:

- Trần viên ngoại, mời đi bên này, nơi này, cũng chính là tổ tiên của nhà ông.

Lâm Chính Anh nhìn về phía đệ tử của mình.

A Khoan và A Lượng lập tức hiểu ý, chậm rãi mở nắp một quan tài bằng gỗ lim ra, người bên trong mặc một bộ quan phục của triều Thanh.

Trần viên ngoại đi lên nhìn, hơi ngạc nhiên nói:

- Lâm sư phụ, vì sao tổ tiên nhà tôi lại trẻ tuổi như thế?

Hiển nhiên, đối với người thanh niên hơn 20 tuổi nằm trong quan tài, Trần viên ngoại rất kinh ngạc.

- À, có lẽ tổ tiên của Trần viên ngoại là tráng niên mất sớm.

Lâm Chính Anh giải thích.

- Ừm, hóa ra là như thế.

Trần viên ngoại khẽ gật đầu, sau đó trịnh trọng quỳ xuống trước quan tài, ông ta còn gọi con gái của mình đến, cùng nhau dập đầu ba cái, sau đó đứng lên, lôi kéo tay của Lâm Chính Anh nói:

- Lâm sư phụ, chúng ta qua thương lượng một lần nữa về chuyện an táng, nhập thổ vi an, hơn nữa Trần mỗ còn có chuyện muốn thỉnh giáo. Nếu như tổ tiên nhà tôi lại một lần nữa an táng xuống dưới, có thể hay không lại…Khụ khụ.

Lâm Chính Anh dĩ nhiên hiểu Trần viên ngoại có ý gì, ông ta nói thẳng:

- Điểm này Trần viên ngoại có thể yên tâm, chỉ cần lựa chọn kỹ càng huyệt mộ, vị trí huyệt mộ tốt, để tổ tiên nhập thổ vi an sẽ không xảy ra chuyện gì.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

- Trần viên ngoại, chúng ta vào nhà nói chi tiết.

- Được, đi thôi.

Lâm Chính Anh và Trần viên ngoại đi ra khỏi nghĩa địa, lúc ra đến cửa, Lâm Chính Anh nói một tiếng:

- A Khoan, qua chuẩn bị nước trà.

- Vâng thưa sư phụ.

A Khoan lưu luyến không rời nhìn thoáng qua Trần tiểu thư, đi theo sư phụ và Trần viên ngoại rời đi.

Trong nghĩa địa chỉ còn lại A Lượng và Trần tiểu thư.

- A Lượng, anh và sư phụ của anh đều lợi hại, lúc đó thật đáng sợ.

Trần tiểu thư khẽ vỗ ngực, có chút nghĩ mà sợ.

- Ha ha, không có gì, những thứ này đều là chuyện thường ngày mà thôi, có thứ còn lợi hại hơn tôi cũng gặp qua.

A Lượng bắt đầu khoác lác.

- A Lượng, anh thật dũng cảm, anh là nam tử dũng cảm nhất mà tôi đừng thấy.

Trần tiểu thư nói.

- Tối hôm qua, nhưng lời anh nói với tôi, tôi đã suy nghĩ rất lâu.

Trần tiểu thư bỗng nhiên nói ra.

A Lượng bỗng nhiên khẩn trương, đêm qua A Lượng tâm sự với Trần tiểu thư, nói ra lòng mình, hiện tại có kết quả?

Trần tiểu thư nhìn thoáng qua "tổ tiên" trong quan tài, có chút lo lắng nói.

- Tổ tiên nhà tôi sẽ không làm như thế nữa chứ?

- Cô yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện đó nữa, trên người tổ tiên của cô có gương bát quái của sư phụ tôi, trên người cũng bị dán bùa, rất an tĩnh.

A Lượng nói.

- Ừm, vậy thì để tổ tiên chứng kiến đi.

- Ửm? Cô nói gì?

- A Lượng, anh nhắm mắt vào, không cho phép nhìn lén.

A Lượng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trần tiểu thư cũng nhắm mắt lại, sau đó đem môi của mình đưa qua, dâng nụ hôn cho người mình ái mộ.

A Lượng đứng ở bên trái quan tài, Trần tiểu thư đứng ở bên phải quan tài, quan tài không quá to, cho nên lúc Trần tiểu thư muốn hôn A Lượng, nửa người vượt qua quan tài.

Nam nữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, có đôi khi thật khó lý giải được, ở trong nghĩa địa, lại cạnh quan tài, thế mà cũng dám nói chuyện yêu đương, hơn nữa còn là ở trước thi thể "tổ tiên", còn muốn tổ tiên chứng kiến tình yêu của mình.

Đúng lúc này, Tô Bạch hôn mê thật lâu, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn đã thoát khỏi trạng thái cương thi, biến thành người bình thường. Cho nên dưới trạng thái người bình thường, những thứ đồ chơi đối phó với cương thi không có tác dụng gì với Tô Bạch, cái gì mà gương bát quái, bùa… Trừ khi lúc này Tô Bạch đột nhiên biến thành cương thi, nếu không, đối với Tô Bạch mà nói, nó cũng chỉ là gương và đống giấy vụn.

Lúc trước Lâm Chính Anh đã lầm Tô Bạch thành cương thi bình thường, cho rằng mình đã đánh thắng Tô Bạch, biến hắn thành thi thể bình thường, lại không biết rằng Tô Bạch chỉ rơi vào trạng thái hôn mê sau, giả chết mà thôi.

Sau khi tỉnh dậy, Tô Bạch vô thức từ trong quan tài ngồi dậy.

Đúng lúc ngồi giữa A Lượng và Trần tiểu thư.

Sau đó, nụ hôn đầu tiên của Trần tiểu thư cứ thế rơi vào trên mặt Tô Bạch.

Chương 126 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến

Khi còn người vừa mới tỉnh lại thường rất mẫn cảm, nhất là đối với Tô Bạch mà nói, hiện tại hắn đang ở trong thế giới chuyện xưa, trên dưới cả người đều mang theo sự phòng bị.

Khi Trần tiểu thư áp dấu son môi lên mặt hắn, trong lòng Tô Bạch không phải là diễm phúc vui vẻ, mà chính là hai tay vô thức đi tới bên cổ Trần tiểu thư, nếu như không phải trong đầu hắn còn có chút tỉnh táo, có lẽ cổ của Trần tiểu thư đã bị Tô Bạch vặn gãy, nhưng nghĩ đến tình cảnh của bản thân và nơi này là địa bàn của ai, hai tay Tô Bạch vẫn dừng lại một chút, sau đó một tay bổ mạnh về vị trí gáy của Trần tiểu thư. Lúc này Trần tiểu thư hôn mê bất tỉnh.

Bên này, A Lượng còn đang mong chờ, từ từ nhắm hai mắt chờ đợi, thật ra trong lòng anh ta sung sướng phát điên rồi, cho nên khóe miệng còn mang theo nụ cười.

Tô Bạch trực tiếp bắt lấy cổ A Lượng, đập đầu anh ta vào quan tài, A Lượng ngất đi.

Từ trong quan tài leo ra, Tô Bạch nhìn thoáng qua cách ăn mặc hiện tại của chính mình, loại trang phục này không có kiểu dáng cụ thể nhưng rõ ràng là bắt trước theo quan phục của triều Thanh, khiến cho hắn cảm thấy có chút dở dở ương ương.

Trên thực tế, vào giai đoạn cuối triều Thanh, quan tước đã tràn lan, rất nhiều hương thân phú hộ vì mặt mũi sẽ đi mua một chức quan, lúc hạ táng, hoặc là đem quan phục để bên

cạnh, hoặc là trực tiếp mặc lên người để hạ táng. Dĩ nhiên trước đó hòa thượng đã phân tích qua, thời đại này hẳn là trung kỳ của triều Thanh, thậm chí là ở gần giai đoạn trước hơn, quy củ còn chưa đến nát bét như thế, đây chính là sai lầm lúc Phát Thanh Khủng Bố khi thiết kế nội dung cốt truyện của thế giới chuyện xưa, hoặc là có lẽ nó chỉ muốn cho chuyện xưa tăng thêm tính thú vị mà hy sinh một số tình tiết không hợp lý.

Tô Bạch cởi quần áo trên người A Lượng ra, mặc vào người, sau đó đem A Lượng trần truồng và Trần tiểu thư đều bỏ vào trong quan tài gỗ mà mình vừa nằm, khép nắp quan tài lại, lưu lại một khe hở để cho bọn họ không đến mức ngạt thở, lo liệu xong tất cả, Tô Bạch để lại đôi trai gái dám nói chuyện yêu đương trong nghĩa địa ở lại nơi này, chính mình rời khỏi nghĩa địa.

Lúc này đã là hoàng hôn, Tô Bạch vươn vai, cũng không biết hắn đã hôn mê bao lâu, nhưng thương thế trên người hắn cơ bản đã khỏi hẳn, chỉ là hắn rất đói, bụng cồn cào, Tô Bạch tùy ý đi lại, sau đó hắn nhìn thấy một nơi bốc lên khói bếp.

Nơi này hẳn là khu vực nhà bếp của nghĩa địa, ngày bình thường, Lâm Chính Anh và hai tên đồ đệ của mình đều lấy nghĩa địa là nhà, mà bây giờ, A Khoan vừa mới pha trà ngon cho sư phụ và Trần viên ngoại, đúng lúc này đang nấu cơm.

Hiên nhiên, trong lòng A Khoan cảm thấy không công bằng, dựa vào đâu mà A Lượng ở nơi đó với Trần tiểu thư, còn chính anh ta lại ở chỗ này nấu cơm.

- A Lượng đáng chết, còn không qua đây nấu cơm.

A Khoan một bên mắng chửi, một bên cho củi vào trong bếp. Anh ta còn không biết, A Lượng đã sớm nhanh chân đến có một chân với Trần tiểu thư, loại chuyện này vốn dĩ nhanh tay thì có chậm tay thì không.

Tô Bạch cẩn thận từng ly từng tí đi đến phòng bếp. Tuy hiện tại hắn rất đói, nhưng không phải loại đói chỉ cần ăn cơm là có thể no bụng, chẳng qua Tô Bạch còn chưa đến mức hút máu người ở trong hang ổ của đạo sĩ, nếu không quan hệ nhất định sẽ bị đẩy lên mức độ không chết không thôi.

Ở phòng ngoài, Trần viên ngoại còn đang thương lượng với Lâm Chính Anh về công việc di rời phần mộ và hạ táng, ông ta không biết lúc này, "tổ tiên" của ông ta đã lặng yên không một tiếng động mò tới tận cửa. Dựa theo lý thuyết mà nói, tính cảnh giác của Lâm Chính Anh không đến mức thấp như thế, chỉ là hiện tại Tô Bạch đang ở trạng thái người bình thường, ông ta không cảm nhận được sát khí, cho nên dĩ nhiên không biết cương thi mình bắt được đang đến.

Cửa sổ đều là giấy, hơn nữa không cần Tô Bạch tự mình đâm thủng, vốn dĩ ở đó đã có mấy vết nứt, Tô Bạch nhìn vào trong, trước đó hắn đã cảm thấy đạo sĩ kia quen mắt, hơn nữa quả thật đạo hạnh của đạo sĩ này rất lợi hại, ông ta chỉ cần cầm bát quái đã trực tiếp đánh gục hắn, tuy lúc đó ông ta cũng chiếm tiện nghi vì hắn đã ở trong trạng thái cung giương hết đà, thế nhưng Tô Bạch đoán, cho dù hắn có cơ thể khỏe mạnh để dùng trạng thái cương thi quyết đấu với đạo sĩ kia, phần thắng của hắn cũng không lớn. Đương nhiên, nếu như hắn dùng trạng thái Vampire, nghề nghiệp của đạo sĩ kia sẽ không chiếm được chút ưu thế nào nữa.

Lúc này Lâm Chính Anh và Trần viên ngoại đã thương lượng xong, Trần viên ngoại chuẩn bị di, Lâm Chính Anh đứng dậy tiễn ông ta, gương mặt của Lâm Chính Anh xuất hiện ngay trong tầm mắt Tô Bạch, mắt Tô Bạch trợn to, cuối cùng cũng nhận ra ông ta là ai, thế nhưng Tô Bạch lại có một cảm giác rất hoang đường, lúc trước bộ phim Lâm Chính Anh bắt cương thi đã từng rất nổi tiếng, nhắc đến phim cương thi Hongkong không thể không nhắc đến ông ta, chỉ tiếc tráng

niên mất sớm, hơn 40 tuổi, bởi vì ung thư mà qua đời, nhưng hình ảnh trên màn ảnh của ông ta vẫn còn đó, Phát Thanh Khủng Bố lại đem hắn vào bên trong thế giới chuyện xưa này, thật đúng là không có một khe hở nào.

Ngay lúc Tô Bạch nhận ra Lâm Chính Anh, trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện thông báo nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố.

[Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Bảo vệ Lâm Chính Anh trong vòng 7 ngày không chết.]

[Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Thông báo sau khi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1.]

[Nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1, trừ 300 điểm cốt truyện, người không đủ điểm cốt truyện để trừ, lập tức loại bỏ! Những thính giả còn lại sẽ thực hiện nhiệm vụ chủ tuyến 2.]

Nhiệm vụ chủ tuyến lần này khiến cho Tô Bạch có loại cảm giác dở khóc dở cười, nếu như sớm thông báo một chút còn dễ nói, chính mình tìm cách đến cửa, bái sư cũng tốt, cầu che chở cũng được, luôn có cơ hội ở cùng Lâm Chính Anh để bảo vệ ông ta. Thế nhưng hiện tại, trong mắt Lâm Chính Anh, hắn chính là một cái bánh trưng lớn, nếu như hắn trực tiếp đến nói: Đừng sợ, tôi đến bảo vệ ông, có lẽ râu Lâm Chính Anh trực tiếp dựng ngược, trừng mắt cầm kiếm gỗ đào muốn giết hắn trước.

- A Khoan, A Lượng!

Lâm Chính Anh đứng trong phòng bắt đầu gọi đồ đệ của mình, nhưng thật ra là Trần viên ngoại chuẩn bị đi, ngụ ý của Lâm Chính Anh chính là để cho hai đồ đệ của mình đừng giống như Trư ca (bát giới), nhanh để cho Trần tiểu thư theo cha mình hồi phủ.

Tô Bạch lặng lẽ lui lại, trước khi chưa nghĩ ra cách gặp Lâm Chính Anh, hắn vẫn không nên gặp chính diện, cho dù là trước mắt rời khỏi nghĩa địa này, ở bên cạnh du đãng tìm một chỗ chờ đợi, lấy loại phương thức này bảo vệ Lâm Chính Anh cũng tốt hơn việc chính mình và Lâm Chính Anh trực tiếp đánh nhau.

A Khoan bưng cơm canh từ trong bếp đi ra, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Tô Bạch mặc quần áo A Lượng, anh ta kêu lên.

- A Lượng chết tiệt, còn không mau qua giúp đỡ.

Chương 127 Nói Chuyện Với Cương Thi

Tô Bạch sững sờ, lập tức quay người chạy ra.

Lúc này rốt cuộc A Khoan mới có phản ứng, kêu lên:

- Ngươi không phải là A Lượng, rốt cuộc ngươi là ai!

Đồng thời, A Khoan đặt cơm canh lên trên mặt đất, sau đó đuổi theo.

Lúc này Lâm Chính Anh đang cùng Trần viên ngoại đứng ngoài phòng, nhìn thấy A Khoan đuổi theo Tô Bạch, Trần viên ngoại có chút kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ nghĩa địa bị trộm à?

- Trần viên ngoại, ông đợi ở đây, tôi qua xem một chút.

- Ừm, Lâm sư phụ đi nhanh đi, không cần để ý đến tôi.

…..

Tô Bạch vốn muốn xông thẳng qua cửa nghĩa địa, nhưng nào ngờ Lâm Chính Anh đang từ bên kia đi tới, hắn do dự một chút, phân tích lợi hại khi động thủ với Lâm Chính Anh vào lúc này, sau đó Tô Bạch quyết định chạy theo một hướng khác, nơi đó cũng chính là hậu viện (sân sau) của nghĩa trang, Tô Bạch nghĩ cùng lắm thì leo tường ra ngoài.

A Khoan còn ở phía sau đuổi theo, nghĩ rằng đây là trộm, Lâm Chính Anh cũng bước nhanh tới.

Tô Bạch mở cửa một căn phòng đi vào, có lẽ phía sau căn phòng này là tường vây, hắn dự định từ cửa sau của căn phòng

này đi ra, sau đó lại treo tường.

Thế nhưng khi Tô Bạch mở cửa ra xong vào lại ngạc nhiên phát hiện căn phòng này thế mà không có cửa sổ, chỉ có cánh cửa hắn vừa vào, không cửa sổ!!!

Hơn nữa, trong căn phòng mờ mịt này lại có những cương thi mặc trang phục Mãn Thanh xếp thành từng hàng, Tô Bạch chống nạnh, liếm môi một cái, một màn này thường xuất hiện trong mấy bộ phim cương thi HongKong. Trong nhà đạo sĩ để một đống lớn cương thi có lá bùa trên trán, hơn nữa những con cương thi này giống như quân đội, có kỷ luật nghiêm minh.

Lúc này A Khoan cũng xông tới, nhìn thấy Tô Bạch đứng trong phòng, anh ta không nhận ra Tô Bạch, bởi vì ai cũng không nghĩ đến một con cương thi còn biết thay quần áo, cộng thêm nơi này vốn dĩ tối tăm, không nhìn rõ mặt Tô Bạch.

A Khoan đưa tay ra, từ cạnh cửa lấy ra một chiếc lục lạc, A Khoan trêu tức nhìn Tô Bạch, nói:

- Tên trộm như anh cũng thật ngu ngốc, thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa anh lại đâm đầu! Trộm đồ còn dám đến nghĩa địa trộm, hôm nay tôi liền để cho anh mở mắt to ra, mở mang một chút!

A Khoan bắt đầu lắc lục lạc, lục lạc phát ra âm thanh thanh thúy, mấy chục con cương thi trong phòng bắt đầu cử động, đưa hai tay về phía trước.

- Bắt anh ta lại!

A Khoan một bên lắc lục lạc, một bên ra lệnh cho cương thi, loại phương thức bắt trộm này khiến anh ta cảm thấy rất hưởng thụ.

Toàn bộ cương thi nhanh chóng đánh tới Tô Bạch, một chân Tô Bạch đá văng một con cương thi, sau đó quét ngang một con cương thi khác, nhưng càng lúc càng có nhiều cương

thi, đây cũng là bởi vì A Khoan không có hạ sát tâm, chỉ muốn cương thi vây bắt kẻ trộm, không có hạ sát lệnh, hơn nữa anh ta cũng không dám để cương thi giết người, những con cương thi này cũng không phải người hiền lành gì, để bọn chúng dính máu tươi, sau này không biết còn có thể khống chế được hay không.

Thời gian dần trôi qua, Tô Bạch phát hiện ra mình không chịu đựng nổi, càng này càng có nhiều cương thi dốc sức vây hắn, chính hắn đã bị ném xuống đất, bị đông đảo cương thi chế trụ, không thể động đậy.

A Khoan cười ha ha:

- Tiểu tử chờ đó, để tiểu gia tôi trói anh lại, sau đó dẫn anh đi gặp huyện thái gia.

Thế nhưng, một giây sau, nụ cười trên mặt A Khoan bỗng nhiên cứng đờ, bởi vì anh ta phát hiện, đám cương thi đang dốc sức vây Tô Bạch, thế mà tự động lui lại, không đợi hiệu lệnh từ lục lạc trên tay anh ta liền lùi hết ra ngoài, thậm chí xếp thành hai hàng, giống như đang đợi người nào đó đại giá quang lâm.

Tô Bạch lại một lần nữa biến thành trạng thái cương thi, từ dưới đất chậm rãi đứng dậy, trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa, hòa thượng đã từng nói đùa với Tô Bạch, nói hắn sẽ gặp được rất nhiều thân thích, hiện tại Tô Bạch cảm thấy hòa thượng nói câu kia rất có ý tứ sâu xa, cũng không chỉ đơn giản là một câu trêu chọc.

Bởi vì lúc hắn biến về trạng thái cương thi, hắn có thể cảm giác được sự dao động của linh hồn một số cương thi, những cương thi này đều bị dán bùa trấn áp, sở dĩ bọn chúng nghe theo hiệu lệnh A Khoan cũng vì thần trí của chúng bị trấn áp, hiện tại bọn chúng đều là đám trẻ sơ sinh ngây thơ.

Còn Tô Bạch, tuy đẳng cấp cương thi của hắn không cao lắm, xa xa không đến cấp độ cương thi vương, nhưng linh trí của hắn rất cao, vốn dĩ hắn chính là con người bình thường, cho nên sau khi nghe được linh hồn những cương thi này dao động, hắn thử phát ra dao động. Hơn nữa loại dao động của Tô Bạch là dao động cùng loại, đối với cương thi mà nói, hiển nhiên càng thêm dễ nghe hơn lục lạc, từng con cương thi giống như trẻ sơ sinh, bắt đầu nghe theo "người lớn" Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn chằm chằm A Khoan đang không biết làm sao, sau đó đưa tay ra chỉ vào A Khoan.

- Anh vừa nói gì? Tôi nghe không rõ? Lặp lại lần nữa.

Một đám cương thi trực tiếp nhào về phía A Khoan, trên người A Khoan cũng có chút công phu, nhưng có nhiều cương thi nhào đến như thế, anh ta tránh được mấy lần, cuối cùng không có không gian di chuyển, anh ta nhanh chóng bị đám cương thi làm cho ngã nhào xuống mặt đất, giữ chặt lại.

Tô Bạch đang trở về chỗ cũ tiến hành "giao lưu" linh hồn với đám cương thi, loại cảm giác này rất kỳ diệu, không có học qua, thế nhưng lúc ở dưới trạng thái cương thi, hắn dĩ nhiên biết, tên thế giới chuyện xưa này là "Cương thi tiên sinh", tuy trước đó hắn gặp được con hồ yêu đáng sợ kia, nhưng không có gì bất ngờ xảy ra. Trong thế giới chuyện xưa này, đáng sợ nhất vẫn là cương thi, điều này có phải mang ý nghĩa, hắn có thể cùng những cương thi đó tiến hành trao đổi?

Nếu như con đường này thông suốt, như vậy ở một góc độ nào đó, thế giới chuyện xưa lần này trở nên nhẹ nhõm hơn, ít nhất có thêm một con đường.

Chỉ là ngay lúc Tô Bạch còn chưa tận hưởng tốt dư vị, Lâm Chính Anh xuất hiện ở cửa, ông ta nhìn thấy dáng vẻ biến thành cương thi của Tô Bạch, trên người hắn vẫn mặc quần áo của đệ tử A Lượng!

Đối với Lâm Chính Anh mà nói, mặc dù A Lượng và A Khoan thường xuyên bị ông ta răn dạy, nhưng đây là Lâm Chính Anh quản giáo bọn họ như một người cha hiền lành. A Khoan và A Lượng đều là cô nhi, Lâm Chính Anh cũng một thân một mình, cho nên ông ta thật sự coi hai đồ đệ như con của mình, lúc này lửa giận công tâm, Lâm Chính Anh cũng không có tâm tư suy nghĩ vì sao cương thi còn cố ý thay quần áo, trong đầu ông tràn đầy suy nghĩ báo thù cho đồ đệ.

Không quản đây có đúng là tổ tiên Trần viên ngoại hay không, trước diệt trừ nghiệt chướng rồi nói.

- Nghiệt chướng, để mạng lại!

Lâm Chính Anh đi lên, lấy đai lưng bên hông mình xuống, sau đó dùng đai lưng chế trụ cổ một con cương thi trên người A Khoan, lôi nó ra, ngay sau đó tiếp tục lôi những con cương thi khác ra.

Tô Bạch sợ bị hiểu lầm là mình thăng cấp, ra lệnh cho những con cương thi này chủ động lui lại, thế nhưng ý tốt mà Tô Bạch thả ra, Lâm Chính Anh không có cảm nhận được, sau khi "cứu" A Khoan ra, Lâm Chính Anh trực tiếp đánh về phía Tô Bạch.

- Lâm…

Chương 128 Gặp Lại

Tô Bạch vừa mới chuẩn bị nói chuyện, Lâm Chính Anh đã đạp một cước đến, đây là cước pháp chuyên dùng để đá cương thi.

Vị trí dưới cổ trên ngực của Tô Bạch bị Lâm Chính Anh một chân đạp trúng, trực tiếp khiến Tô Bạch không nói thành lời, cả người Tô Bạch bị đá bay ra ngoài, đập vào trên vách tường, vách tường lõm xuống, điều này cũng đủ thấy được Lâm Chính Anh ra tay nặng như thế nào.

Trong phòng có một bàn thờ,trên đó để một số pháp khí của đạo sĩ, Lâm Chính Anh quay người lấy ra một kiếm gỗ đào, dùng máu tươi của chính mình nhỏ lên nó, đâm về phía Tô Bạch.

Tô Bạch vốn dĩ muốn biến về trạng thái bình thường. Lúc trước hắn ở trong trạng thái cương thi giao thủ với Lâm Chính Anh, điều này còn để lại bóng ma trong lòng Tô Bạch, nhưng tư thế này của Lâm Chính Anh, hắn ở trạng thái cương thi còn có khả năng chống đỡ một chút, nếu như lúc này biến về trạng thái bình thường, có lẽ Lâm Chính Anh không nói hai lời liền cắt đứt cổ hắn.

Kiếm gỗ đào xuất ra, mang theo khí thế một đi không trở lại, Tô Bạch không dám đối cứng, hắn nhanh chóng lui lại, thế nhưng thân thể hắn nhanh chóng lui đến vách tường, một tay Lâm Chính Anh cầm kiếm, một tay cầm theo một đống lá bùa, trực tiếp ném về phía Tô Bạch. Ngay sau đó, Lâm Chính Anh cắn đầu lưỡi của chính mình, phun ra một ngụm máu, lấy huyết tinh kích phát lá bùa.

Lá bù đánh lên người Tô Bạch, trong nháy mắt hắn giống như bị điện giật, Tô Bạch rên lên một tiếng, thân thể phá vỡ vách tường, lăn ra ngoài đình viện.

Lần này Lâm Chính Anh không tiếc gì liều mạng, muốn chém giết Tô Bạch. Còn Tô Bạch bởi vì nhiệm vụ chủ tuyến mà úy thủ úy cước (sợ hết chỗ nọ đến chỗ kia). Cho nên, trong tình huống quyết đấu, hắn nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Dưới sự bất đắc dĩ, Tô Bạch thu hồi lại trạng thái cương thi của mình.

Thế nhưng, Lâm Chính Anh chỉ giận dữ quát to:

- Ngươi thế mà đã thành tinh, nếu ngươi đã thành tinh, linh trí cũng đã mở. Đối với cương thi mà nói, đây đã là điều không dễ dàng, thế nhưng sao ngươi lại vẫn chấp mê bất ngộ, giết người tay dính máu tanh, chẳng lẽ người thật sự không hiểu được đạo lý báo ứng sao!!!

Tô Bạch: ….

Tôi đã biến thành dáng vẻ này, ông còn muốn tôi thế nào!

Tô Bạch có cảm giác khóc không ra nước mắt, nhưng Lâm Chính Anh lại một lần nữa xông đến, hiển nhiên, ông ta bởi vì tin dữ "đồ đệ tử vong" mà trở nên có chút điên cuồng, lúc này hai mắt ông ta đỏ ngầu, hiển nhiên là nghe không vào, đại não cũng không có cách nào suy nghĩ, chuyện duy nhất ông ta có thể nghĩ tới chính là giết chết Tô Bạch.

- Con mẹ nó!

Tô Bạch cũng giận dữ, hắn nằm dưới đất, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, khí chất trên người hắn trở nên vô cùng đáng sợ và quỷ dị, hắn lấy ra trạng thái vampire, trạng thái này đã từng thử qua với mập mạp, trạng thái này cũng không có xung đột với thuật pháp của Đạo gia, cho nên nếu như Lâm

Chính Anh tiếp tục dùng thủ đoạn đối phó với cương thi dùng trên người Tô Bạch cũng vô hiệu.

Loại năng lực có thể hoán đổi thể chất này, Tô Bạch có được từ trong thế giới chuyện xưa trước, khi hắn thiếu chút nữa bị huyết đỉa giết chết, cũng coi như là trong họa có phúc.

Kiếm gỗ đào lướt qua bả vai Tô Bạch, tạo nên vết thương, bình thường mà nói, kiếm gỗ đào đối với cương thi, lấy phương thức đánh là chủ yếu mà không phải là cầm kiếm gỗ đào qua đâm, thứ nhất là do thân thể cương thi vô cùng cứng rắn, thứ hai là bởi vì nó dễ dàng đánh tan sát khí trên người cương thi, đối với cương thi mà nói, sát khí là thứ vô cùng quan trọng, có thể coi là gốc rễ.

Chính vì nguyên nhân này, một kiếm của Lâm Chính Anh cũng không gây ra bao nhiêu thương tổn cho Tô Bạch giống như trước đó, đối với Vampire mà nói, kiếm gỗ đào cũng không có tác dụng khắc chế, nếu như đây là thanh kiếm sắc thì lại khác.

Tô Bạch thuận thế mà lên, một tay giữ lấy cổ Lâm Chính Anh,, móng tay sắc bén của hắn chạm vào da thịt Lâm Chính Anh, nhưng Tô Bạch vẫn vô thức khắc chế xúc động đâm xuyên móng tay mình vào cổ Lâm Chính Anh, ngược lại đè Lâm Chính Anh xuống dưới mặt đất:

- Nghe tôi nói, tôi không phải…

Tô Bạch còn chưa nói xong, sau lưng truyền đến tiếng xé gió, Tô Bạch bỗng nhiên từ trên người Lâm Chính Anh nhảy dựng lên. Trong tay A Lượng thế mà đang cầm con dao găm được Tô Bạch lấy ra từ động hồ yêu, dự định đánh lén hắn. Chiếc dao găm này, Tô Bạch còn chưa thử qua hiệu quả của nó, nhưng điều này cũng không có nghĩa Tô Bạch nguyện ý lấy thân mình ra thử nghiệm.

A Khoan không đợi Lâm Chính Anh đứng lên, lại một lần xông tới chỗ Tô Bạch, hiển nhiên có chút…Không tự lượng sức.

Tô Bạch nhanh chóng tránh né, sau đó một tay hắn bắt được cổ tay A Khoan, dùng sức giữ chặt, tay A Khoan mở ra, dao găm rơi vào trong tay Tô Bạch, Tô Bạch đạp mạnh một cước vào ngực A Khoan, đá bay A Khoan ra ngoài.

Lâm Chính Anh đã từ dưới đất đứng dậy, nhặt kiếm gỗ đào lên, lại một lần nữa xông tới chỗ Tô Bạch.

- Còn tới?

Tô Bạch cắn răng, đối mặt với một Lâm Chính Anh gần như phát điên, Tô Bạch thật sự cảm thấy bất lực, nhiệm vụ chủ tuyến của hắn là bảo vệ ông ta. Bây giờ lại đang đánh nhau người sống ta chết, thật sự khiến Tô Bạch câm nín. Hơn nữa, thật ra ngay từ đầu, Tô Bạch thật vất vả mới trốn ra được động hồ yêu, còn chưa lên đến mặt đất liền bị Lâm Chính Anh cầm kiếm gỗ đào "đâm đâm đâm" vào trên đầu, một đường này, Tô Bạch hoàn toàn là nằm không cũng trúng đạn.

Hiển nhiên, Lâm Chính Anh không chết không thôi. Tô Bạch không thể đánh, không thể giết ông ta, điều này không khỏi quá mức bó tay bó chân, Tô Bạch lập tức quyết định chính mình nên rời khỏi nơi này trước, ít nhất cũng để cho thương thế của mình ổn định. Lúc này, Tô Bạch xoay người, leo lên đầu tường.

Thế nhưng, Lâm Chính Anh thế mà xoay người nhảy vọt, vượt qua đầu tường, một kiếm đâm về chỗ cổ Tô Bạch.

Đây mới thực sự là khinh công!

Lần này Lâm Chính Anh đã rút ra giáo huấn lần trước, không dùng kiếm tới đánh, mà chính là trực tiếp dùng mũi

kiếm đâm vào cổ Tô Bạch, Tô Bạch không thể không ngửa người về sau, sau đó từ trên tường nhảy xuống đất.

Lâm Chính Anh đứng vững trên tường, lạnh lùng nhìn Tô Bạch.

Đúng lúc này, sau lưng Lâm Chính Anh xuất hiện một người, người kia cầm một chiếc gậy gỗ, sau đó trực tiếp đánh vào gáy Lâm Chính Anh, Lâm Chính Anh không kịp phòng bị, bị đánh một đòn nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi, cả người từ trên tường ngã xuống, rơi xuống bàn đá không nhúc nhích được gì.

- Chuyện này…

Tô Bạch há to miệng, nhưng không biết nên nói gì.

Trên tường, xuất hiện bóng dáng Gia Thố, trên người Gia Thố có rất nhiều vết thương, trên mặt anh ta cũng có mấy vết sẹo, có thể thấy anh ta cũng ăn rất nhiều khổ trong động hồ yêu, chỉ là công phu của Gia Thố thật đúng là lợi hại, xem như khổ luyện, còn công phu của Lâm Chính Anh thì càng nhiều theo hướng đạo thuật, loại quyền cước này, dĩ nhiên không bằng Gia Thố, chứ đừng nói đến Gia Thố thế mà đánh lén.

Gia Thố từ trên tường nhảy xuống, nhìn cũng không nhìn Lâm Chính Anh, đi tới trước mặt Tô Bạch, đưa tay ra, dự định kéo Tô Bạch lên.

Tô Bạch không có vội vã đứng lên, mà chính là nhìn về phía Gia Thố:

- Cậu chưa nhận được nhiệm vụ chủ tuyến?

Tô Bạch đang suy nghĩ liệu có phải chỉ có mình hắn nhận được nhiệm vụ chủ tuyến, những thính giả còn lại chưa kính phát ra?

Chương 129 Lâm Chính Anh Là Ai

Nào biết Gia Thố trực tiếp lắc đầu:

- Nhận được, tôi vừa đến trấn này liền cảm ứng được nơi này có sát khí quen thuộc, tôi liền biết đó là cậu, cậu vẫn tốt chứ, có sao không?

- Nội dung nhiệm vụ chủ tuyến của cậu là gì?

Tô Bạch tiếp tục hỏi.

- À, tôi còn đang muốn thương lượng với cậu một chút, làm sao để tìm được người tên Lâm Chính Anh kia, cậu có manh mối gì không?

Tô Bạch nhìn thoáng qua Lâm Chính Anh đang nằm im không nhúc nhích, hắn hít sâu một hơi, Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, từ hoàn cảnh sinh hoạt, trưởng thành của Gia Thố, anh ta chưa có xem phim cương thi của Lâm Chính Anh, đây thật đúng là hợp tình hợp lý.

Chỉ là hiện tại, làm sao bây giờ?

Cũng may hiện tại Tô Bạch chưa thu được nhắc nhở nhiệm vụ chủ tuyến thất bại, điều này có nghĩa Lâm Chính Anh chưa chết, Tô Bạch đứng dậy, đi đến bên người Lâm Chính Anh, ngồi xổm xuống, đưa tay ra trước mũi ông ta để thăm dò.

Lâm Chính Anh chưa chết, nhưng hiện tại ông ta thở ra nhiều hơn hít vào, cảm giác cũng sắp chết. Vừa rồi Gia Thố cho rằng hắn gặp tập kích, không có thời gian đi cân nhắc chuyện khác, trực tiếp đánh vào gáy Lâm Chính Anh, dĩ nhiên,

quan trọng nhất chính là anh ta không biết người này là Lâm Chính Anh.

Bên kia A Khoan nhìn thấy sư phụ mình bị người ta đánh xuống đất không nhúc nhích gì, lập tức kêu to "sư phụ sư phụ", đáng tiếc nơi này không phải phim ảnh, Gia Thố không cho A Khoan chạy tới ôm Lâm Chính Anh khóc lóc kêu to, sau đó lĩnh hội ra võ công, phản sát nhân vật phản diện. Gia Thố trực tiếp một gậy đánh tới, đem A Khoan đánh ngã xuống đất, không thể động đậy.

Sau đó Gia Thố nhìn về phía Tô Bạch đang ngồi xổm bên cạnh Lâm Chính Anh hỏi:

- Cậu đừng nói với tôi, người này chính là Lâm Chính Anh nhé.

Tô Bạch thở dài:

- Hiện tại tôi cũng thật sự hy vọng điều đó.

Gia Thố nhắm mắt lại, lắng đọng một chút tâm trạng của mình, anh ta biết một gậy vừa rồi của anh ta nặng bao nhiêu, bây giờ đối phương còn chưa có chết đã coi như kỳ tích, nhưng hiện tại có lẽ cũng cách cái chết không xa, xem như nửa bước đi vào quỷ môn quan.

- Nếu sớm biết tôi đã không cứu cậu, dù sao cậu cũng là Vampire, bị đâm mấy kiếm cũng không chết.

Tô Bạch xoa mũi mình, sau đó ngồi xổm xuống, cõng Lâm Chính Anh lên:

- Trước tiên đưa ông ta lên giường, sau đó lại nghĩ biện pháp, có lẽ còn cứu được.

- Tôi biết chút y thuật.

Gia Thố nói, sau đó chỉ vào A Khoan đang nằm trên mặt đất:

- Tên tiểu tử này thì sao?

- Trói lại.

Gia Thố khẽ gật đầu.

Cứ như thế, trong phòng ngủ bên trong nghĩa địa, Lâm Chính Anh nằm trên giường, Gia Thố xoa bóp cho ông ta, dùng cách nói của Gia Thố, vị trí sau gáy rất yếu ớt, sau khi nhận một kích của anh ta, Lâm Chính Anh đã rơi vào hôn mê, có lẽ qua 1 – 2 ngày sẽ tỉnh lại, không sao cả, hoặc cũng có thể chết trong lúc hôn mê.

A Khoan và Trần viên ngoại bị trói trên cây cột, A Lượng và Trần tiểu thư tỉnh lại cũng bị Tô Bạch trói, trong phòng, ngoại trừ Lâm Chính Anh đang hôn mê, tất cả mọi người đều bị trói.

Tô Bạch ngồi ở ngưỡng cửa, trời đã tối, trên trời lác đác vài ngôi sao, thời đại này không có ô nhiễm, cho nên bầu trời rất thanh tịnh.

Gia Thố tắm xong, đi đến bên cạnh Tô Bạch:

- Còn không có tin tức của hòa thượng.

- Ở trong động hồ yêu, anh ta nháo ra động tĩnh không nhỏ.

Tô Bạch nói:

- Chẳng qua tôi cảm thấy anh ta sẽ không chết.

- Mạng anh ta rất cứng.

Gia Thố nói:

- Hơn nữa không biết bao nhiêu năm trước, cao tăng phật môn đã trấn áp qua nơi đó, hòa thượng hẳn là chiếm được một chút ưu thế.

- Chỉ cần hòa thượng đừng đùa quá mức là được.

Tô Bạch bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh hồ yêu gầm lên giận dữ, bay thẳng đi tìm hòa thượng, thật ra, Tô Bạch có thể đoán ra được một chút, có lẽ ở trong động hồ yêu, hòa thượng gặp kỳ ngộ gì đó, sau đó vì muốn thu hoạch được thêm nhiều chỗ tốt của kỳ ngộ, hòa thượng không tiếc đặt mình vào nguy hiểm, nếu không chính hắn có thể trốn ra, Gia Thố cũng thế, hắn không tin hòa thượng chiếm ưu thế sân nhà đến bây giờ còn chưa xuất hiện.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ một chút, thật ra nếu như đổi thành Tô Bạch, nếu hắn gặp phải bảo tàng của tộc Vampire, hắn cũng sẽ lựa chọn như hòa thượng, gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, ở trong thế giới chuyện xưa, chính mình không chủ động, sớm hay muộn cũng sẽ chết.

Trên bầu trời, mặt trăng giống như nhuốm máu, mang tới chút gì đó tinh hồng, Tô Bạch cảm ứng được, hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời, Gia Thố đứng bên cạnh Tô Bạch cũng ngẩng đầu nhìn trời.

- Chuyện này có tính là nhà dột gặp mưa không?

Tô Bạch hỏi.

Gia Thố hít sâu một hơi, học theo giọng điệu của hòa thượng trả lời:

- Không sai.

Hiển nhiên Phát Thanh Khủng Bố sẽ không để cho nội dung cốt truyện an tĩnh như thế, nếu như nội dung chính trong thế giới chuyện xưa chỉ là để cho đám người Tô Bạch nghĩ biện pháp trị liệu cho Lâm Chính Anh, cầu bồ tát kéo dài tính mạng cho ông ta, điều này không khỏi quá mức nhàm chán, trên thực tế, Tô Bạch cảm thấy Lâm Chính Anh bị một gậy của Gia Thố đánh thành người thực vật, khả năng này, ngay cả chính Phát Thanh Khủng Bố cũng không ngờ tới.

Mặt trăng máu giữa trời, ngay cả Tô Bạch cũng cảm nhận được xung quanh bỗng nhiên nồng nặc sát khí.

- Lúc này chính là lúc âm khí thịnh nhất, chỗ chúng ta đứng chính là nghĩa địa.

- Không phải cậu là thứ mang âm khí mạnh nhất sao?

Gia Thố hỏi.

- Gia Thố, cậu học xấu rồi, cậu ở chung lâu ngày với tên hòa thượng kia, học được cách nói mỉa.

Tô Bạch phủi ống quần của mình, đứng lên:

- Trong nghĩa trang đã bắt đầu động, bên kia là đội quân cương thi do Lâm Chính Anh làm ra, cũng không thiết lập này là có ý gì, Lâm Chính Anh cũng không phải người muốn khởi binh mưu phản phản Thanh phục Minh, trong nhà ông ta bày nhiều cương thi như thế làm gì?

- Những thứ này đều là thân thích của cậu, cậu phụ trách đi trấn an chúng. Trong sương phòng bên kia, có lẽ trấn áp không ít quỷ hồn yêu tà, xem như là vật do Lâm Chính Anh sưu tầm, tôi qua phụ trách gia cố phong ấn và trấn an.

- Nếu như đêm nay chỉ có chút chuyện này, cũng không tính là quá mức giày vò.

Tô Bạch nói.

- Lúc này mới chỉ là ngày đầu tiên, nhiệm vụ chủ tuyến của chúng ta là 7 ngày, ngày đầu tiên chỉ là salat khai vị, món chính còn chưa có bưng lên.

- Vậy trước hết ăn salat đi.

Tô Bạch đứng lên, nhìn bốn người người đang bị trói.

- Có chút không an toàn, bọn họ là nhân tố không xác định.

- Vậy thì cắt ngang chân tay của bọn họ.

Gia Thố đề nghị.

Tô Bạch lắc đầu:

- Cái này quá cực đoan, hơn nữa, hiện tại chúng ta thật ra không nên hoàn toàn cùng Lâm Chính Anh xé rách mặt, còn có thể dùng hiểu lầm để giải thích, nếu như chờ ông ta tỉnh lại, phát hiện ra đồ đệ của ông ta đều bị chúng ta chơi cho tàn phế, có lẽ ông ta sẽ quyết tâm đồng quy vu tận với chúng ta.

Tô Bạch đi tới trước mặt A Khoan và A Lượng, cả hai đều hoảng sợ nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch há to miệng muốn giải thích gì đó, thậm chí dự định cởi trói trước cho hai người bọn họ, nhưng lời đến khóe miệng lại thu về, hắn nhìn A Khoan và A Lượng, trong mắt hai người, hắn thấy được sự e sợ, thậm chí là cả oán hận, Tô Bạch lên tiếng:

- Gia Thố, mang cây gậy của cậu lại đây.

……

Chương 130 Nhất Phẩm Quan Võ

"Bịch bịch!"

Hai tiếng trầm đục, A Khoan và A Lượng đều bị đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Gia Thố đứng ở một bên, hai tay để trước ngực:

- Tôi cho rằng cậu sẽ có biện pháp tốn hơn.

- Một lần vất vả, cả đời nhàn nhã.

Tô Bạch trả gậy lại cho Gia Thố, hai người đi ra khỏi căn phòng ngủ, một người đi hướng đông, một người đi hướng tây, cho dù đêm nay trên trấn này, ở nơi khác xuất hiện chuyện gì, nhiệm vụ của bọn họ chính là giữ cho nghĩa địa ổn định.

Về căn phòng kia, một bên vách tường vẫn giữ nguyên trạng thái bị phá, đây là do lúc Tô Bạch bị Lâm Chính Anh đánh đụng vào, cho dù là hiện tại, Tô Bạch khôi phục huyết khí, nhưng thương thế trước đó của hắn chưa có khôi phục lại.

Trong phòng cương thi vẫn còn đang xếp hàng, nhưng sau khi Tô Bạch đi vào, hắn phát hiện, tuy những con cương thi này không xê dịch gì, thế nhưng xung quanh lay động, hiển nhiên nhận kích thích từ mặt trăng máu, những cương thi này cũng có chút bất an.

Tô Bạch phủi tay, sau đó bờ vai hắn run lên, nhắm mắt lại, thân thể hắn bắt đầu trở nên gầy còm, chuyển sang trạng thái cương thi, con mắt xanh đảo qua tất cả cương thi.

- Yên tĩnh!

Tất cả cương thi lập tức đứng vững không nhúc nhích gì.

Tô Bạch nhìn những con cương thi trước mặt mình, trong đầu hắn bỗng nhiên có một ý niệm, ở trong thế giới chuyện xưa, liệu hắn có thể khống chế những con cương thi này giúp đỡ mình hay không?

Hoặc là, thậm chí ở trong thế giới hiện thực, hắn có thể làm ra một số cương thi để khống chế, cho dù không thể để bọn chúng đi làm những chuyện trái đạo lý để tránh tính toán nhân quả lên đầu hắn, nhưng lấy ra để trông nhà cũng được.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tô Bạch liền phát hiện ra ý tưởng này của hắn thật gân gà (ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì). Sở dĩ hiện tại hắn có thể khiến cho đám cương thi này nghe lời, cũng không phải là vì đẳng cấp huyết thống cương thi của hắn cao hơn bọn chúng, mà là bởi vì trên trán bọn chúng có dán lá bùa, IQ của bọn chúng hoàn toàn bị đạo gia áp chế, cho nên bọn chúng mới có thể nghe lời hắn. Hơn nữa ở trong trạng thái này, thật ra bọn chúng cũng không có ổn định, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, có thể sẽ gây thương tổn cho người một nhà. Hơn nữa, cương thi bị dán bùa trên trán này cũng chỉ có thể xếp hàng làm mấy nghi thức kéo cờ, lấy thịt đè người, những chuyện cấp bậc cao cấp hơn, bọn họ cũng không làm được.

Trừ khi huyết thống của hắn tiếp tục thăng cấp lên.

Tô Bạch mím môi, hắn quả thật phải nghĩ ra được biện pháp, dù sao con đường thăng cấp của hắn muốn dựa vào cửa hàng trên wechat để đổi lấy, cơ hội cũng không nhiều.

Chẳng qua trước mắt những con cương thi này đã khôi phục yên tĩnh, Tô Bạch yên lòng, chuẩn bị quay lại chỗ Lâm Chính Anh, bởi vì hiện tại hắn và Gia Thố, mỗi người đi qua trấn áp một nơi, chỗ Lâm Chính Anh không có ai trông coi, Tô Bạch luôn cảm thấy không yên lòng.

Chẳng qua Tô Bạch vừa mới quay người chuẩn bị rời đi, bước chân của hắn lập tức dừng lại, sau đó hắn quay người nhìn về phía đám cương thi.

Hắn đi đến, đi rất chậm, đi qua chỗ cương thi, cuối cùng dừng lại ở trước mặt một con cương thi.

- Mình luôn cảm thấy là lạ, thì ra là ở chỗ này.

Con cương thi này hẳn là đã có tuổi, nhìn không khác gì những con cương thi khác, sắc mặt tái nhợt, nhưng quan phục Mãn Thanh trên người nó lại có một chi tiết không giống nhau.

Có lẽ vì tính chất chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố đã thay đổi chút gì đó, ví dụ như Lâm Chính Anh vốn dĩ là nhân vật sinh động thời kỳ dân quốc, nhưng bây giờ ông ta lại xuất hiện ở triều Thanh, ông ta thế mà dám đường hoàng cho những con cương thi này mặc quần áo mô phỏng quan phục.

Nhưng cũng may Phát Thanh Khủng Bố vẫn còn chú ý đến điều này, những quan phục này đều không có dấu hiệu cụ thể nào, ví dụ như quan nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm đều có những hình động vật khác nhau được thêu lên trang phục, ở triều Thanh: Áo quan văn có thêu chim, quan võ là là thú, vốn dĩ ban đầu câu nói "mặt người dạ thú" là chỉ quan viên, nhưng bởi vì sau này quan viên làm những việc người ta quá thất vọng, cho nên "mặt người dạ thú" dần dần biến thành nghĩa xấu.

Còn quan phục mặc trên người cương thi chỉ tùy tiện thêu núi non hoa cỏ cho đủ số, thế nhưng con cương thi ở trước mặt Tô Bạch, trước ngực nó có thêu kỳ lân.

Thêu kỳ lân có ý gì?

Nhất phẩm quan võ!

Đối diện với con cương thi này, Tô Bạch há miệng, thổi một hơi, lá bùa trên trán cương thi, cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống, đồng thời con cương thi này cũng chậm rãi há miệng.

…….

Gia Thố đi đến tầng hầm trong nghĩa địa của Lâm Chính Anh, nói là tầng hầm thì có chút phóng đại, nơi này càng giống như một đạo tràng (nơi làm phép thuật của thầy tu hay đạo sĩ) dưới lòng đất, nó lớn khoảng một sân bóng rổ.

Bốn vách tường treo rất nhiều bình, lúc này bởi vì mặt trăng máu, không khí xung quanh vô cùng quỷ dị, hơn nữa nhưng thứ bị trấn áp trong những chiếc bình này cũng bắt đầu dao động.

Bên trong, một chiếc bình gốm đỏ lộ ra dáng vẻ rất chói mắt, không riêng gì việc bên trong có ánh sáng đang lóe lên, toàn bộ chiếc bình cũng bắt đầu lay động, không ngừng lắc lư, giống như có chút không kịp chờ nổi, muốn xông ra ngoài.

Ánh mắt Gia Thố ngưng tụ, khóe miệng nổi lên ý cười.

- Qủa nhiên là đạo gia Trung Nguyên, làm chuyện gì cũng đều coi trọng lưu lại một đường, ngay cả những thứ thương thiên hại lý, rõ ràng trên người có tội nghiệt nhân quả, thế mà cũng không đành lòng diệt trừ, mà chính là phong ấn ở nơi này, mài đi hung tính sau đó lại độ luân hồi.

- Cần gì chứ!

- Nếu như là thế, đám người trừ ma trên thế gian không phải mệt muốn chết!

Gia Thố là người của Mật tông, phong cách hành sự của Mật tông chú trọng làm việc chưa đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn nào, bọn họ chỉ chú trọng kết quả, không thích để ý đến mấy việc nhỏ không đáng kể, cho nên Mật tông thường xuyên cho người ta cảm giác thần bí đáng sợ.

Đối diện với mấy thứ bắt đầu không an phận dưới mặt trăng máu, Gia Thố đáp lại rất đơn giản.

Đó chính là, giết chết!

Gia Thố đi thẳng đến chỗ trước mặt bình đỏ, một tay giơ bình đỏ lên, ngay sau đó anh ta nhắm mắt lại, yên lặng đọng chú ngữ. Trên người Gia Thố tách ra một đạo ánh sáng màu vàng yếu ớt, chui vào bên trong bình đỏ, đồ vật bên trong bình giống như phát điên, không ngừng giãy dụa, không ngừng lắc lư, chỉ là lúc này ánh sáng màu vàng trên người Gia Thố đã sớm chuyển rời đến bình, làm tốt hiệu quả trấn áp.

Giữa lông mày Gia Thố xuất hiện một vết máu, vết máu này bắn ra, trực tiếp đánh vào bên trong bình.

Trong tầng hầm vắng vẻ truyền đến một tiếng hét chói tai, sau cùng bình tĩnh lại, bình đỏ vỡ ra, nước mủ tràn ra, mang theo mùi hôi thối.

Nhưng Gia Thố không chút nào để ý, anh ta tu hành sau chùa miếu, có thể so sánh với luyện ngục trong nhân gian, tâm tính của anh ta đã sớm kiên cường như sắt.

Kết cục của yêu vật này trực tiếp trấn trụ những thứ khác, xung quanh lập tức yên tĩnh, giống như tất cả những đồ bị phong ấn đều giống như người, trong nháy mắt đều giống như ve sầu ngủ đông.

Ác vật cần ác nhân mài!

Chương 131 Học Doãn Chí Bình Xxoo Với Tiểu Long Nữ

Gia Thố giống như hung thần đứng đó, những Si Mĩ Võng Lượng đó không dám làm càn.

(Thực ra, Si mị võng lượng là tên của quỉ thần chỉ thấy trong các sách vở của Trung quốc đời xưa, kinh điển Phật giáo chỉ mượn dùng mà thôi.)

Ngay khi Gia Thố cảm thấy công việc ở nơi này đã xong, anh ta chuẩn bị rời khỏi nơi này, quay về chỗ Lâm Chính Anh, lúc đi lên bậc thang, Gia Thố nhìn thấy một con chồn, con chồn này mang theo một loại ánh mắt ủy khuất và e ngại nhìn Gia Thố, giống như một cô vợ nhỏ đã làm sai chuyện, sợ bị giáo huấn.

Nơi này còn có thứ có thể biến hình?

Gia Thố đi tới, con chồn liền hèn mọn lui về sau, lui đến bậc thang bên cạnh.

Thế nhưng, lúc chân Gia Thố vừa bước lên bậc thang, trong nháy mắt bậc thang liền biến thành một cái miệng đầy máu của dã thú.

Ánh mắt Gia Thố ngưng lại, khẽ quát.

- Dựa vào người cũng dám thi triển huyễn thuật với ta. Ánh sáng bằng hạt gạo cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng?

Mọi thứ xung quanh bắt đầu thay đổi, nhưng Gia Thố vẫn giống như cũ, ổn định bước về phía trước, đi lên trên bậc

thang, đi vào trong miệng dã thú, thẳng tiến không lùi, cao tăng của Mật tông có loại cố chấp.

Có lẽ, so với tăng lữ Trung Nguyên, bọn họ thiếu một chút khéo léo đưa đẩy, nhiều hơn một phần lạnh nhạt, thế nhưng từ một trình độ nhất định mà nói, bọn họ càng thêm kiên trì.

So với hòa thượng Thất Luận, Gia Thố ít đi suy nghĩ đối nhân xử thế, nhưng càng nhiều thêm loại cảm giác thành kính với Phật.

Miệng của dã thú bắt đầu nứt toác, đến sau cùng hoàn toàn biến mất, tất cả mọi thứ xung quanh nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, con chồn kia vẫn là chồn, nhưng trong đôi mắt nó đã không ngừng chảy máu tươi, nhìn rất thê thảm.

- Đồ không biết lượng sức mình.

Gia Thố đưa tay ra nhấc con chồn đang hấp hối lên, anh ta nghĩ bên trong con chồn này hẳn là có nội đan, một con vật đã mở ra linh trí, thậm chí còn có thể chủ động khống chế huyễn cảnh, nội đan của nó còn tốt hơn linh chi trăm năm, có thứ đồ chơi này, cho Lâm Chính Anh ăn hết, ít nhất việc kéo dài tính mạng cho ông ta cũng không phải là vấn đề gì.

Thế nhưng, Gia Thố chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay mình bỗng nhiên nhẹ đi, da của con chồn trực tiếp rơi xuống, tự nhiên như thế, bất ngờ như thế, trong tay anh ta đang cầm một con rết màu tím, con rết há miệng, răng nanh đâm vào mu bàn tay Gia Thố.

- Á…

Gia Thố hất con rết ra, thân thể lảo đảo, vội vàng ngồi xếp bằng, bắt đầu bài độc, nhưng mí mắt anh ta càng lúc càng nặng, ánh mắt anh ta càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Trong tầng hầm yên tĩnh, sau khi Gia Thố ngồi xếp bằng, nó lại một lần nữa bắt đầu huyên náo, sục sôi.

…

Ngoài cửa nghĩa trang, có một lão khất cái chậm rãi chống quải trượng đi đến. Lão khất cái này bị què một chân, bước đi không tiện, trên mặt cũng vì dinh dưỡng không đủ mà có chút lõm xuống, cả người gầy đến mức trở thành da bọc xương.

- Lão hủ thật sự đói bụng.

Lão khất cái thở dài, sau đó đi lên bậc thang, khẽ gõ lên cánh cửa cổng màu đỏ của nghĩa địa, gõ mấy lần, nhưng không có ai mở cửa, nói đúng hơn, sẽ không có ai mở cửa.

Lão khất cái đưa tay ra mở cửa, cửa mở ra.

Cổng nghĩa địa vốn dĩ không có khóa, bởi vì trước buổi tối, người khóa cửa đều bị đánh cho hôn mê.

Lão khất cái thò đầu vào bên trong thăm dò, cửa đã mở, ông ta liền đi vào trong.

Ông ta biết nơi này là nghĩa địa, thế nhưng hiện tại ông ta thật sự quá đói, cũng rất mệt, cho nên ông ta muốn tìm một chỗ ngủ một giấc, nếu như có thể kiếm chút đồ ăn, vậy thì thật đúng không còn gì tốt hơn, đối với ông ta mà nói, sống thêm được một ngày cũng là sống.

Lão khất cái đi đến nhà bếp trước, trong bếp còn có cơm tối mà A Khoan nấu, chẳng qua hôm nay, mấy sư đồ không có cơ hội đến ăn, lão khất cái trực tiếp nhào đến, bỏ đồ ăn vào trong miệng, ông ta ăn rất nhanh, đến sau cùng, cái bụng phình lên, thở dài nhẹ nhõm, ngồi trên mặt đất.

Đã rất lâu rồi, ông ta chưa được ăn no như thế.

Lão khất cái ợ lên một cái, sau khi nghỉ ngơi một lúc, ông ta quyết định đi lại trong nghĩa địa, đã có cơm ăn, nói không

chừng ông ta có thể tìm được những thứ khác, ví dụ như một bộ quần áo lành lặn.

Ăn no, bước đi của ông ta càng có thêm sức lực, tuy nói ông ta chống quải trượng, nhưng tốc độ của ông ta cũng không có chậm.

Lão khất cái đi tới cửa phòng ngủ, ông ta đưa tay ra, khẽ đẩy cửa, cửa bị ông ta mở ra một khe hở, ông ta đoán chủ nhân nơi này đang nghỉ ngơi, nhưng ông ta vẫn muốn đến xem.

Ngay sau đó, từ trong khe hở, lão khất cái nhìn thấy bốn người bị trói trên cây cột, ông ta lộ vẻ kinh ngạc, theo bản năng, ông ta muốn rời khỏi nơi này đến huyện nha báo quan hoặc là chính mình cứ thế rời đi, bởi vì người một nhà này, rõ ràng bị trộm ghé qua. Thế nhưng, khi ánh mắt lão khất cái đảo qua trên người Trần tiểu thư bị trói chặt, hơi thở của ông ta lập tức trở nên dồn dập.

Tục ngữ có câu, no ấm thì nghĩ tới dâm dục, đói rét thì nổi lên trộm cắp. Lão khất cái này cũng không ngoại lệ, ông ta không kìm lòng được, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn xung quanh, xem ra kẻ trộm cướp đồ xong liền đi, thật đúng là tiện nghi cho ông ta.

Lão khất cái hoàn toàn đẩy cửa ra, sau đó đi vào.

Trần tiểu thư và Trần viên ngoại không có bị đánh ngất xỉu, thế nhưng trong miệng bọn họ đều bị nhét vải, tay chân bị trói, không thể kêu cũng không thể nhúc nhích. Quan trọng hơn là bọn họ đứng quay lưng về phía cửa, A Khoan và A Lượng ở đối diện cửa lại bị Tô Bạch đánh, vẫn đang trong trạng thái bất tỉnh.

Lão khất cái đẩy cửa ra, rón rén đi đến, ông ta nhìn thấy trên giường có một người đang nằm, nhưng xem ra giống như sắp chết.

Từ lúc ông ta đi vào cửa, lão khất cái vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng người Trần tiểu thư, đầu lưỡi càng không ngừng liếm bờ môi khô khốc, ông ta đi đến gần cây cột, sau đó từ bộ quần áo rách trên người mình, xé ra hai miếng vải.

Lúc đầu, Trần viên ngoại và Trần tiểu thư nghe được tiếng mở cửa còn cho rằng Tô Bạch và Gia Thố quay lại, hai người đói bụng và mệt mỏi, lười giãy dụa, vẫn duy trì tư thế ban đầu.

Mãi cho đến khi mắt Trần viên ngoại bỗng nhiên bị che kín, Trần viên ngoại mới cảm thấy không thích hợp, bắt đầu giãy dụa, nhưng Gia Thố trói rất chặt, Trần viên ngoại giãy dụa cũng vô ích.

Lúc này Trần tiểu thư cũng bị dọa sợ, thế nhưng cô ta còn chưa kịp nhìn thấy rõ, một tấm vải đen bẩn thỉu trùm lên mặt cô ta, sau đó cô ta cảm giác được có người cách tấm vải liều mạng hôn chính mình, hai tay còn ở trên người cô ta dở trò, rất kích động dùng sức xoa nắn.

Cả người lão khất cái hưng phấn đến điên rồi, ông ta không nghĩ tới có một ngày, mình được hưởng thụ một cô gái xinh đẹp như thế, đây quả thật là ông trời coi trọng ông ta.

Thơm quá.

Thật mềm, thật thoải mái.

Ừm ừm ừm.

Ngay lúc lão khất cái quên hết tất cả, một người thở hổn hển xuất hiện ở bên ngoài cửa phòng ngủ, nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng liền mắng một tiếng.

- Con mẹ nó, ông là thứ quái quỷ gì, thế mà ở chỗ này học Doãn Chí Bình XXOO với Tiểu Long Nữ

Chương 132 Đánh Nhau

Một con cương thi mặc quan phục võ quan nhất phẩm của Mãn Thanh, điều này có nghĩ gì?

Có một chuyện có thể xác định, đây không phải là cương thi do Lâm Chính Anh và đệ tử chấn áp, mà chính là không biết từ nơi nào xuất hiện trà trộn vào, đồng thời, từ việc lúc trước nó có thể cố ý theo những con cương thi khác nghe theo Tô Bạch liền có thể nhìn ra.

Gia hỏa này, có IQ.

Khi một con súc sinh có IQ cao, đây chính là một chuyện vô cùng đáng sợ trên trái đất, con người không có nhanh như báo săn, cũng không cường tráng như voi, càng không dũng mãnh như lão hổ, cũng không có thiện chiến như sư tử, nhưng sở dĩ con người có thể đứng trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn trên trái đất, nguyên nhân là do con người có IQ hoặc gọi là trí tuệ càng đúng hơn.

Một cương thi bất tử bất diệt, không vào luân hồi, nhảy ra khỏi ngũ hành lại có được trí tuệ, khi đó nó không còn dựa vào ăn lông ở lỗ, bản năng hung tàn để khống chế chính mình, điều này liền có ý nghĩ, nó đã biến hóa đến mức vô cùng đáng sợ rồi.

Hơn nữa, cho dù xem như xã hội phong kiến vương triều truyền thống, lúc quan viên hạ táng thường được truy phong quan tước, có khả năng nhất phẩm quan võ này chỉ là hữu danh vô thực, thế nhưng ít nhất nó nói lên một điều, lúc còn sống, con cương thi này đã ở cấp bậc phong hầu bái tướng, người như thế biến thành cương thi, đoán chừng chỉ cần là

người đầu óc còn hoạt động đều có thể cảm giác được nó có bao nhiêu đáng sợ.

Khi Tô Bạch thổi rớt lá bùa dán trên trán đối phương, có lẽ là do nó cố ý dán lên để vô hiệu hóa, lúc này cương thi chậm rãi mở mắt, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị.

Con ngươi của nó là màu đỏ, còn Tô Bạch là màu xanh.

Hiện tại hai con cương thi đang đối mặt nhìn nhau.

Không khí xung quanh bỗng nhiên ngưng kết, nhiệt độ giảm xuống.

Một "vù" vang lên. Lúc này Tô Bạch và con cương thi kia cùng nhau ra tay.

Móng tay của Tô Bạch trực tiếp đâm về vị trí cổ của đối phương, nhưng đối phương không có làm gì, đi thẳng lên phía trước một bước, cổ của đối phương giống như sắt thép, hơn nữa còn mang theo sát khí, cánh tay Tô Bạch còn chưa có đụng vào thân thể đối phương liền bị bắn ra, ngay sau đó, thân thể của đối phương bước lên phía trước một bước, mang tới áp suất không khí bắn thẳng đến chỗ Tô Bạch, cả người Tô Bạch bị quét bay ra ngoài, rơi xuống ngoài cửa.

Tô Bạch nằm trên mặt đất, nhất thời không thể đứng lên, khóe miệng tràn đầy máu tươi đen ngòm, dù sao hắn vẫn khác với những con cương thi thuần túy.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Từng âm thanh vang lên, vào lúc này, cả tòa nhà sụp đổ, bụi đất bay mù mịt, Tô Bạch xua tay, thân thể vô thức lùi về sau.

Chờ khi bụi đất lắng xuống, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, Tô Bạch nhìn thấy con cương thi kia đứng trên đống phế tích, bên cạnh nó là mấy chục con cương thi vốn bị Lâm Chính Anh trấn áp, chỉ là hiện tại những con cương thi này không nghe Tô Bạch ra lệnh, một mặt là cương thi có đẳng cấp nhất phẩm quan võ, ở trên cấp độ sinh mệnh liền tạo thành một loại nghiền ép với Tô Bạch, chỉ thị của nó càng có tính quyền uy hơn Tô Bạch, một phương diện khác là do những lá bùa trên trán đám cương thi này đã không còn thấy đâu nữa, hiển nhiên là dưới năng lực của con cương thi nhất phẩm quan võ, nó đã phá hết những lá bùa đạo gia dùng để trấn áp đám cương thi này.

Hiện tại chính là một con cương thi tướng quân dẫn theo bên người hơn mười con cương thi binh lính.

Cảnh tượng này rất quen thuộc.

Tô Bạch nhớ tới lúc mình còn bé có xem qua phim cương thi Hong Kong, có rất nhiều bộ phim có nội dung loại cương thi cao cấp đi ra tìm những cương thi bình thường làm thủ hạ, chỉ là Tô Bạch không nghĩ tới, chính mình thế mà có thể đụng vào cảnh này.

- A.

Con cương thi há miệng với Tô Bạch, trong miệng nhả ra một làn khói trắng, vẻ mặt trêu tức, giống như đang giễu cợt Tô Bạch không biết tự lượng sức mình.

Đồng thời, trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên truyền tới một giọng nói già nua, rất khàn khàn, lại có lực áp bách.

- Ngươi đi theo ta.

Tô Bạch hiểu rõ đây là con cương thi kia đang nói chuyện với mình, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy chơi rất vui, đến một

thế giới chuyện xưa còn gặp được đại cương thi nói muốn thu mình làm tiểu đệ.

- Vì sao?

Tô Bạch lấy phương thức cương thi để đáp lại, trong lúc cương thi nói chuyện, trong cổ họng sẽ phát ra tiếng ma sát, loại đối thoại này rất khó dùng khoa học để lý giải, nhưng thật sự tồn tại, giống như hiện tại khoa học cũng không hiểu biết hết được sự trao đổi giữa các loại động vật.

- Bởi vì…So với bọn chúng…Ngươi thông minh hơn.

Tô Bạch không nhịn được ho khan mấy lần, lý do này quả đúng là có sức thuyết phục, so với những con cương thi bình thường, hắn quả thật có IQ nghiền ép bọn họ.

Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ tới hòa thượng, thật ra chính hắn và Gia Thố đều có thể còn sống từ động hồ yêu đi ra, điều này mang ý nghĩa, đối với hòa thượng mà nói, chuyện này không quá khó, thế nhưng đến tận bây giờ còn chưa thấy bóng dáng hòa thượng đâu, hiển nhiên hòa thượng có ý đồ lớn, có lẽ là hòa thượng đã quán triệt phương châm, không vào hang hổ, sao bắt được hổ con, hòa thượng ở lại động hồ yêu tìm kiếm truyền thừa y bát của những cao tăng trấn áp yêu quái.

Mà trước mắt cũng có một kỳ ngộ đang bày ra trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch không sợ việc theo con cương thi này đi, nếu như đi theo nó, hắn có thể tìm được phương pháp nâng cao huyết thống cương thi của chính mình, đây là điều Tô Bạch nóng lòng khao khát, dù sao bởi vì huyết thống của hắn bị pha trộn mấy loại huyết thống sinh ra biến dị, không có cách nào thông qua cửa hàng trên wechat để đi theo đường chính quy, dùng điểm cốt truyện để thăng cấp, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Được, ta có thể đi theo ngươi, thế nhưng người nơi này, ngươi không thế giết, còn nhưng nơi khác, tùy ngươi.

Tô Bạch đưa ra yêu cầu này chỉ vì muốn đảm bảo cho đám người Lâm Chính Anh an toàn, đảm bảo cho nhiệm vụ chủ tuyến 1 không thất bại, đến lúc đó dù sao có Gia Thố chăm sóc cho Lâm Chính Anh, chính hắn và con cương thi này đi ra, cho dù là giết người phóng hỏa cũng không sao.

Nào biết sau khi con cương thi này nghe xong yêu cầu của Tô Bạch, thế mà không chút do dự liền từ chối.

- Ngươi…Không có tư cách nói điều kiện với ta…Hơn nữa…Nơi này có đạo sĩ…Lúc trước đả thương ta…Hôm nay ta…Đến báo thù.

Trong lòng Tô Bạch nổi sóng, đối phương hướng tới giết Lâm Chính Anh, thế nhưng vì nhiệm vụ chủ tuyến, sao hắn có thể giết Lâm Chính Anh?

Cái này không còn lời gì để nói.

Tô Bạch thở ra một hơi khí bẩn, cả người khôi phục lại trạng thái bình thường, sau đó lảo đảo từ dưới đất đứng lên.

Dường như đối với sự biến hóa của Tô Bạch, con cương thi này cũng rất giật mình, thế nhưng nó không có biểu lộ gì nhiều, bởi vì thái độ của Tô Bạch đã quá rõ ràng.

- Từ chối…mang ý nghĩa…tử vong.

- Thật ra đối với ta mà nói, hai cái này không có gì khác biệt.

Chương 133 Quá Lúng Túng

Tô Bạch cầm dao găm trong tay, nói thực tình, đánh nhau với con cương thi này, Tô Bạch không có nhiều lòng tin, bây giờ chuyện hắn có thể làm là kéo dài thời gian, tuy chính hắn cảm thấy việc kéo dài thời gian này đều miễn cưỡng.

Có lẽ bên Gia Thố nghe được động tĩnh liền dẫn Lâm Chính Anh chạy đi trước, về phần những người còn lại, chết thì chết, không quan trọng.

Hiện tại Tô Bạch không biết, bên Gia Thố cũng gặp phải chuyện giống hắn, bây giờ còn đang trong tầng hầm cố gắng loại bỏ độc tố, ngũ giác đều bị phong bế, cho dù anh ta có nghe thấy động tĩnh bên này cũng không thể di chuyển Lâm Chính Anh.

Cương thi vương đi lên hai bước, là đi chứ không phải là nhảy, chi tiết này, Tô Bạch nhìn thấy rất rõ ràng, điều này có nghĩa nếu như dùng phương pháp đối phó với cương thi bình thường sẽ không có hiệu quả gì, nhưng Lâm Chính Anh có thể khiến nó bị trọng thương, ông ta thật sự có bản lãnh.

Ngay lúc cương thi vương chuẩn bị ra tay với Tô Bạch, trên bầu trời xuất hiện những đám mây đen, trong tầng mây có sấm chớp, cương thi vương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt lóe lên dao động, phản ứng này của nó thể hiện ra cảm xúc của nó đang trở nên bối rối.

Đây là kiếp vân!

Có người đem chuyện nơi này tấu lên trên, thỉnh cầu thượng thiên hạ sấm, chỉnh đốn kỷ cương!

“Ta là Thiên mục, cùng thiên tướng trục.

Tinh như lôi điện, quang diệu Bát Cực.

Thấu hiểu ngọn ngành, không gì không phục.

Lập tức nghe lệnh!”

Một bóng người to lớn từ nơi xa nhảy vọt đến, đúng thế, là nhảy vọt.

Nhìn thấy dáng người quen thuộc này, nhìn thấy anh ta cho dù có mập mạp như thế vẫn có thể liên hệ với bốn chữ người nhẹ như yến, Tô Bạch liền biết là người nào tới, thật ra ngay chính Tô Bạch cũng không có nghĩ tới, mập mạp thế mà cũng bị chọn vào thế giới chuyện xưa lần này, hơn nữa bây giờ anh ta lại xuất hiện rất kịp thời.

Tuy hiện tại quan hệ giữa Tô Bạch và mập mạp có chút lúng túng, nhưng ít nhất trước mắt mục đích của mọi người là giống nhau, chính là bảo vệ Lâm Chính Anh không chết, cho nên lúc này bọn họ cùng nhau đối mặt với áp lực bên ngoài cũng không cần lo lắng những thứ khác.

Kiếp vân càng lúc càng dày, càng lúc càng nặng, loáng thoáng có tiếng sấm ầm ầm vang lên, đây cũng không phải là năng lực của mập mạp, anh ta chỉ có tác dụng truyền tin, đem khí tức cương thi vương dẫn lên trời, thiên đạo tự nhiên sẽ làm ra phản ứng vốn có.

Sau khi mập mạp niệm chú xong, trong tay anh ta cầm lấy kiếm gỗ đào vốn dĩ thuộc về Lâm Chính Anh chỉ xuống.

“Ầm!”

Một tia chớp từ trên bầu trời đánh xuống, phía dưới, tất cả mọi người, bao gồm cả đám cương thi đều không dám có động tĩnh gì, đây là uy lực của thiên đạo.

Trong thế giới chuyện xưa này, có cương thi, có yêu quái, có đạo sĩ, cho nên ở đây, năng lực của thiên đạo càng thêm rõ ràng và đáng sợ, nếu như đổi thành một thế giới chuyện xưa khác, có lẽ mập mạp cũng không thể dẫn thiên lôi xuống.

Con cương thi kia bị lôi điện bổ trúng, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Mập mạp quay người rơi xuống đất, quỳ một gối bên cạnh Tô Bạch, mồ hôi đầm đìa, anh ta thế mà còn mặc đạo bào mà Lâm Chính Anh mặc lúc di rời mộ phần.

- Phù phù phù…

Mập mạp thở hổn hển nhìn Tô Bạch:

- A Bạch, ông đây có đẹp trai không?

Hiển nhiên, mập mạp dẫn động thiên lôi đã làm tiêu hao thể lực, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

Tô Bạch nhìn thoáng qua mập mạp, lại nhìn về phía cương thi vương ở phía trước còn chưa có tỉnh táo, sau đó lại nhìn về phía dấu vết của cương thi bên cạnh cương thi vừa bị chém thành tro bụi, cuối cùng, ánh mắt hắn lại một lần nữa rơi vào trên gương mặt đầy mồ hôi và suy yếu của mập mạp.

- Mập mạp.

- Á?

- Anh đánh sai cương thi rồi.

"…" Mập mạp.

Cương thi vương đứng nguyên tại chỗ, chậm chạp không có động tác tiếp theo, hiển nhiên nó đã bị hù dọa, bởi vì nó cảm nhận được, nếu như đạo lôi điện kia rơi vào trên người nó, chính mình rốt cuộc có còn tồn tại nữa hay không, chuyện này rất khó nói, cho dù sống sót vượt qua một kiếp, nguyên

khí cũng bị thương nặng nề, công sức nhiều năm tu luyện cũng chảy về biển đông.

Mập mạp nhìn thoáng qua cương thi vương, lại nhìn một chút về đống tro tàn bên cạnh nó, cả người lập tức giận dữ, anh ta bận rộn lâu như thế, phí nhiều công sức như vậy, còn tiêu đạo cụ trân quý mà anh ta đổi được, thế mà chỉ đánh chết một con cương thi làm chân chạy? Còn cương thi vương chỉ bị hoảng sợ, không chút bị thương?

Lúc này Tô Bạch đến gần mập mạp:

- Mập mạp, anh còn có thể làm lại lần nữa được không?

- Cậu cho rằng đang tuốt ống à?

Vẻ mặt mập mạp Âu Mỹoán nhìn Tô Bạch.

- Vậy anh cản nó lại, tôi chuyển Lâm Chính Anh đi.

Tô Bạch nói.

- Tại sao lại là tôi cản mà không phải là cậu?

Mập mạp hỏi ngược lại.

- Thuật nghiệp hữu chuyên công. (Ai cũng có chuyên môn riêng của mình)

- Ngay cả sức lực tôi còn không có, ít nhất cậu còn có chút sức lực.

Mập mạp lộ ra dáng vẻ ủy khuất.

Bên kia, cuối cùng cương thi vương cũng lấy lại được tinh thần, xông thẳng tới, hiển nhiên khi sợ hãi đi qua, trong lòng nó tràn ngập phẫn nộ, chính nó thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương.

Mập mạp nhấc kiếm hỗ đào lên, vốn nghĩ chủ động xông lên, nhưng vừa đi được hai bước, hai chân mềm nhũn, lại một lần nữa quỳ trên mặt đất, Tô Bạch nhìn thoáng qua anh ta, biết

nếu mình cứ thế mà đi, mập mạp cũng chỉ có một con đường chết, hơn nữa cũng không có tác dụng kéo dài thời gian. Tô Bạch lập tức hạ quyết tâm, chuyển đổi sang trạng thái Vampire, cầm lấy dao găm trong tay, trực tiếp đâm tới cương thi vương.

Cương thi vương rất có lòng tin về phòng ngự của mình, đều là cương thi, đồng thời còn từng giao đấu qua với cương thi vương, Tô Bạch biết rõ khả năng phòng ngự của cương thi vương đáng sợ như thế nào.

Giống như hắn, cương thi vương nhìn thấy Tô Bạch chỉ cầm dao găm xông tới đối phó với chính mình, hơn nữa trên con dao găm này cũng không có hơi thở pháp khí của đạo gia, cương thi vương tỏ ra không quan trọng, nó thật đúng là có năng lực này.

Trong nháy mắt, trước người nó đều là sát khí cương thi, tồn tại giống như gió, quét đến người Tô Bạch. Lúc này trước ngực Tô Bạch xuất hiện 10 vết máu chảy đầm đìa, da ngực gần như bị lột ra, cho dù là Vampire, Tô Bạch cũng không phải chưa từng bị thương như thế, nhưng trong nháy mắt này, hắn cảm thấy linh hồn mình hơi run lên, huyết thống Vampire của hắn cũng không thể thừa nhận loại thương tổn đáng sợ này.

Thế nhưng dao găm trong tay Tô Bạch bỗng nhiên xuyên qua sát khí phòng ngự của cương thi vương, thậm chí còn nhẹ như cắt đậu phụ đâm thẳng vào ngực cương thi vương.

Một giây sau, Tô Bạch quỳ gối trước mặt cương thi vương, trên người máu me đầm đìa, làn da hắn trắng bệch như tờ giấy trắng, huyết thống Vampire của hắn gần như đã rơi vào ranh giới chuẩn bị sụp đổ, huyết thống Vampire cũng không có cách nào tiếp tục giúp Tô Bạch kéo dài tính mạng.

Thế nhưng tay phải của Tô Bạch còn nắm lấy dao găm, dao găm đâm vào cơ thể cương thi vương.

Chương 134 Quỳ Xuống, Há Miệng Cắn

Cương thi vương đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Có thể ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng không có ý thức được, con dao găm mà hắn rút ra được từ giường hồ yêu, rốt cuộc là một lợi khí như thế nào.

Có thể khiến cho hồ yêu lấy làm công cụ mài răng, làm sao có thể là phàm vật?

Thậm chí, bởi vì quanh năm suốt tháng bị hồ yêu lấy ra để mài răng, điều này dẫn đến cho bên trên con dao găm ẩn chứa nồng nặc yêu khí, yêu khí và sát khi là hai loại năng lượng thuộc tính khác biệt. Sau khi Tô Bạch dồn hết sức, lực liều mạng đâm con dao găm sắc bén vào trong người cương thi vương, yêu khí trên dao găm nhận lấy kích thích từ sát khí trong người cương thi vương mà bộc phát, trực tiếp dẫn trên hai luồng năng lực cường đại đang ở trong cơ thể cương thi vương bắt đầu hỗn chiến.

Hiện tại cương thi vương cảm thấy thân thể nó giống như một thùng thuốc nổ, lại giống như là một quả khí cầu, có loại cảm giác sắp nổ, vì thế, nó không dám nhúc nhích, cũng không dám động đậy.

Hiện tại cho dù Tô Bạch biến quẫn cảnh của cương thi vương, hắn cũng không có biện pháp gì, bởi vì chính bản thân hắn đều sắp rơi vào trạng thái ý thức mơ hồ, tử vong chỉ cách hắn một tầng lụa mỏng, đưa tay chạm nhẹ liền có thể xuyên thủng.

Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn mập mạp, tỉnh cảnh quỷ dị trước mắt khiến cho Tô Bạch có chút không dám tin. Vào lúc này, tên mập mạp chết bầm nhảy dựng lên, điều này có nghĩa, trước đó anh ta quỳ xuống phần lớn là do diễn kịch. Tên mập mạp chết bầm này quả thực không có năng lực dẫn dắt đạo thiên lôi thứ hai, trên thực tế anh ta đã mất đi một đạo cụ, mất đi vật trung gian, mập mạp không tiếp tục dẫn dắt, anh ta có tiêu hao sức lực, thế nhưng không đến mức vừa đi mấy bước liền quỳ xuống, hiển nhiên trước đó mập mạp dự định đánh bài chuồn, đánh không lại vậy thì chạy, nhiệm vụ chủ tuyến 1 thất bại bị trừ 300 điểm cốt truyện, điều này không vấn đề gì, mập mạp anh có đủ, bảo vệ mạng sống mới là quan trọng nhất.

Chẳng qua cục diện thay đổi, nếu chạy trốn thì có chút ngốc, lúc này mập mạp cắn răng hạ quyết tâm, cắn vào đầu lưỡi của chính mình, phun ra một ngụm máu lên thanh kiếm gỗ đào, trong miệng lẩm bẩm gì đó. Trong giây lát, kiếm gỗ đào tỏa ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt.

- Lại ăn của ông đây một kiếm!

Mập mạp lại một lần nữa cầm kiếm xông tới cương thi vương.

Trong miệng cương thi vương khẽ quát một tiếng, nó không dám để cho những con cương thi xung quanh đối phó với Tô Bạch, bởi vì nó sợ Tô Bạch liên lụy đến con gao găm này, dẫn đến thế cân bằng trong người nó bị phá hư, thế nhưng để những con cương thi xung quanh đối phó với mập mạp, nó vẫn có thể làm được.

Chỉ là mập mạp cũng là nhân tinh, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trước đó lôi điện bổ sai cương thi, thật ra không phải do sai lầm tự thân của mập mạp mà là do năng lực của anh ta không đủ, cộng thêm việc dùng ngoại vật làm vật trung gian dẫn dắt lôi điện, mập mạp có thể khống chế lôi điện bổ về

phía cương thi mà không phải là trên nóc nhà, đây đã là sự cố gắng lớn.

Cho nên, lúc này đối mặt với một đám cương thi chen nhau đến, mập mạp cũng không liếc mắt lấy một cái, trực tiếp ném thanh kiếm gỗ đào đang lóe ra ánh sáng màu đỏ về phía cương thi vương.

Ánh mắt cương thi vương ngưng lại, nó muốn dùng sát khí của mình để ngăn cản, thế nhưng chỉ cần nó hơi sử dụng sát khí, cơ thể nó lập tức trở nên sôi trào lên, điều này khiến cho nó không thể thi triển được năng lực của mình. Kiếm gỗ đào trực tiếp đâm trúng trán của nó, cương thi vương chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong nháy mắt nó mất đi sự khống chế với nguồn năng lượng bên trong cơ thể mình. Hiện tại, năng lượng của hai bên đã hoàn toàn mất đi trói buộc ban đầu, giống như hai đứa nhỏ bừa bãi đánh lộn nhau trong người cương thi vương.

Loại lực lượng này đối kháng, quan trọng nhất chính là cương thi vương không có cách nào tiêu hóa yêu khi, hơn nữa yêu khí này yếu hơn sát khi trên người nó, cho nên cương thi vương không giữ được thăng bằng nữa.

Rất nhanh, thân thể của cương thi vương bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa màu xanh và ngọn lửa màu đen bắt đầu cháy trên người nó, cương thi vương há miệng, phát ra những tiếng gầm thét, đối với cương thi vương mà nói, đây là một loại tra tấn thống khổ, hơn nữa chính bản thân nó cũng hiểu rõ, chính mình căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Cho dù Tô Bạch sắp chết rồi, tay của hắn vẫn giữ chặt lấy dao găm, hỏa diễm theo dao găm một đường thiêu đốt lên người Tô Bạch, đây là một loại đau đớn từ sâu trong linh hồn, kích thích Tô Bạch ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng hét thảm.

Hoặc có thể nói đây là một loại hồi quang phản chiếu, cho dù ngay cả cương thi vương cũng không có cách nào kiên trì được trong ngọn lửa này, chứ đừng nói đến người đang ở trạng thái sắp chết như Tô Bạch.

Ngọn lửa đốt cháy không chỉ thân xác mà còn là linh hồn, linh hồn hai bên bởi vì ngọn lửa này mà bắt đầu giao nhau, trong đầu song phương xuất hiện một số hình ảnh trong trí nhớ của đối phương.

Tô Bạch nhìn thấy thi thể được mai táng trong mộ tướng quân, bởi vì một lần kẻ trộm mộ mở ra quan tài mà khiến cho xác chết vùng dậy, biến thành cương thi, nó giết sạch những kẻ trộm mộ, sau đó sinh ra khát vọng với máu tươi, nó rời khỏi ngôi mộ, qua bên ngoài giết người hút máu, nó bị Lâm Chính Anh lúc trẻ đả thương, may mắn có thể chạy trốn về trong mộ tướng quân.

Từ trong trí nhớ của Tô Bạch, cương thi vương nhìn thấy Tô Bạch bị huyết đỉa hút máu, Tô Bạch đắm chìm trong ảo giác, thân thể bị hút sạch máu, cuối cùng dẫn phát thi độc trong người hắn bắn ngược lại, kích phát ra huyết thống cương thi.

Về phần làm sao Tô Bạch có thể thu hoạch được huyết thống Vampire, làm sao cân bằng được hai loại huyết thống này, cương thi vương không có nhìn thấy được trong trí nhớ của Tô Bạch, cho dù nó đã cố gắng tìm kiếm.

Bởi vì nó không nhìn thấy, Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không cho nó nhìn thấy.

Nếu như nó nhìn thấy, nó sẽ không là một cương thi trong thế giới chuyện xưa này, một lòng nghĩ đến việc trả thù Lâm Chính Anh.

Không phải mỗi NPC trong thế giới chuyện xưa đều có năng lực và tư cách giống như ông chủ cửa hàng tiện lợi trong thế giới chuyện xưa của Tô Bạch lần trước, biết mình đang ở trong một thế giới như thế nào, biết mình rốt cuộc là loại nhân vật gì, đồng thời chủ động chống lại Phát Thanh Khủng Bố, đến cuối cùng, ông ta dĩ nhiên thất bại. Ông ta chống lại Phát Thanh Khủng Bố, điều này cũng tăng kịch tính cho thế giới chuyện xưa, nhưng đến cuối cùng, ông ta tùy hứng để Tô Bạch và Sophie thoải mái vượt qua nhiệm vụ.

Bởi vì hai người bọn họ thể hiện ra sự tôn trọng ông ta, đối với ông chủ cửa hàng tiện lợi mà nói, điều này là đủ rồi.

Cho dù ông ta có thất bại khi chống lại Phát Thanh Khủng Bố, nhưng ít nhất ở trong chi tiết nhỏ này, ông ta vẫn có năng lực tự quyết, nhất là khi đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói, Phát Thanh Khủng Bố luôn muốn xây dựng một thế giới chuyện xưa tràn ngập kích thích, như vậy ông ta liền cố ý để cho thế giới chuyện xưa kia…Kết thúc theo kiểu đầu voi đuôi chuột.

Cương thi vương không thể tìm ra nguyên nhân hai loại huyết mạch trên người Tô Bạch, hiện tại cũng không có thời gian để nó đi tìm hiểu, hai tay nó giữ lấy cổ Tô Bạch.

- Đến cắn ta, ta cho người bản nguyên!

Chương 135 Nhập Ma

Cương thi vương dự định để Tô Bạch hút bản nguyên của chính mình, trước làm giảm lượng sát khí trong người nó, sau đó để sát khí và yêu khí đạt được trạng thái cân bằng, lại đem yêu khí bài trừ ra khỏi cơ thể, về phần nó để cho Tô Bạch hút bản nguyên của sát khí cũng không có gì quan trong, chờ sau khi bài trừ hết yêu khí đáng chết này, nó lại đem Tô Bạch ăn.

Tất cả đều vẫn thuộc về nó.

…….

Lúc này da thịt của Gia Thố biến thành màu đen, hiển nhiên, độc tố đã không ngừng xâm nhập, từ da vào máu, thậm chí hiện tại có khả năng bắt đầu xâm nhập vào trung khu thần kinh.

Thật ra tình huống của anh ta rất giống Tô Bạch, vốn dĩ Tô Bạch cho rằng chỉ cần trấn an đám cương thi bị mặt trăng máu làm cho xao động một chút là được, nào ngờ lại có một con cương thi vương trà trộn trong đó, kết quả thiếu chút nữa xảy ra chuyện không thể ngăn cản.

Bên Gia Thố, vốn dĩ anh ta cho rằng mình chỉ cần trấn áp đám yêu tà mà Lâm Chính Anh đã phong ấn, giết một người răn trăm người, nhưng đột nhiên xuất hiện một con rết vô cùng giảo hoạt khiến cho Gia Thố bị mắc lừa.

Mắt Gia Thố chậm rãi mở ra, lúc này hai mắt anh ta đều là màu đen, không chút ánh sáng nào, trống rỗng, vô hồn.

Sau khi con rết kia cắn Gia Thố, nó trở nên uể oải, nằm co quắp ở đó, nhưng đôi mắt âm độc không ngừng nhìn chằm

chằm Gia Thố, nó biết nhân loại này không chống đỡ được bao lâu, nó muốn nhìn thấy người này chết!

Xung quanh, những yêu tà bị phong ấn bắt đầu reo hò, giống như đang chờ đợi một bữa tiệc thịnh soạn.

Gia Thố nhìn xung quanh, thật ra cái gì anh ta cũng không nhìn được, thế nhưng anh ta có thể cảm nhận được sự vui vẻ của những yêu tà này.

- Làm càn!

Gia Thố quát to một tiếng, sau đó độc tố trên người anh ta nhanh chóng thu lại.

- Tâm ta hướng Phật là đủ, thân thể ta ngại gì nhập ma.

Ở cao tăng Mật tông thường xuất hiện trường hợp lúc đầu đại sư đắc đạo, sau đó bỗng nhiên nhập ma. Đây cũng là bởi vì con đường tu đạo của bọn họ quá mức cực đoan, Phật giáo trung nguyên khác với bọn họ, bọn họ giống như một thanh kiếm, đi thẳng không lùi, vì lẽ đó, khi bọn họ đến một điểm cực đoan, ngược lại rất dễ dàng đi vào một cực đoan khác, lúc này Gia Thố chuẩn bị nhập ma.

Đối với người truy cầu Phật giáo như Gia Thố mà nói, nhập ma chính là sự hy sinh và từ bỏ to lớn của anh ta, cũng không phải nói sau khi nhập ma liền vĩnh viễn không có cơ hội tu thành chính quả, trong Phật giáo không phải không có trường hợp ma đạo thành phật, thế nhưng khó khăn là rất lớn.

Chẳng qua Gia Thố không chút do dự nào làm ra lựa chọn này, nguyên nhân chỉ bởi những yêu tà này dám ở trước mặt anh ta làm càn như thế!

Đúng thế, chính là bởi một nguyên nhân đơn giản như thế, một động cơ đơn giản, anh ta từ bỏ con đường trước đó, trực tiếp nhập ma.

Trong nháy mắt, khi anh ta nhập ma, độc tố hóa thành chất dinh dưỡng cho thân ma, thấm vào thân ma, màu đen trong mắt của Gia Thố mất đi, thay vào đó là màu xám.

Anh ta đứng lên, ánh mắt đảo qua con rết đang run lẩy bẩy cùng với những chiếc bình khác.

Lần này con rết thật sự sợ hãi, không phải là giả bộ, bởi vì nó không có cách nào giả bộ, tất cả những yêu tà bị phong ấn bên trong đều im lặng, thậm chí bên trong tràn đầy hơi thở ngột ngạt.

- Các ngươi rất tốt!

Gia Thố trầm giọng nói:

- Các người đều phải chết.

Lúc này, Gia Thố không quan tâm đây là "đồ cất giữ" nhiều năm của Lâm Chính Anh, chúng nó khiêu khích tôn nghiêm của anh ta, anh ta nhất định phải trừng phạt, Gia Thố chỉ nhận đạo lý này, giống như trước đây đám người Trát Tây rời khỏi Tây Tạng, anh ta cũng đã nói, lần sau bọn họ trở về, nếu bị anh ta nhìn thấy, anh ta sẽ giết chết bọn họ. Sau đó, lần gặp mặt tiếp theo của bọn họ, sư huynh muội đồng môn xa cách trùng phùng, trực tiếp chém giết, không chút cò kè mặc cả.

Cho nên, tuy Gia Thố còn trẻ, cả người giống như ánh nắng, cho người ta cảm giác chất phác chính trực, nhưng trước đó Tô Bạch thân cận với hòa thượng hơn, bởi vì Tô Bạch hiểu, hòa thượng giỏi về đối nhân xử thế, tuy có đôi khi cũng sẽ làm ra chuyện "sư huynh, mượn một bước nói chuyện", sau đó liền ôm sư huynh đụng vào đâu đó, nhưng so với Gia Thố, hòa thượng coi như nhập thế.

….

Ngọn lửa thiêu đốt linh hồn, giống như muốn ép khô sinh mệnh của Tô Bạch, sau đó khiến hắn hoàn toàn tan thành mây khói, không nói đến linh hồn, có lẽ thân thể hắn cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Chẳng qua khi cương thi vương giữ lấy bả vai của Tô Bạch, hướng Tô Bạch đến cổ nó, gần như là phản ứng theo bản năng, trong lúc nguy cấp, bản năng cầu sinh khiến Tô Bạch há miệng lộ ra hai chiếc răng nanh, tuy hiện tại huyết thống Vampire đã ở vào trạng thái sụp đổ, thế nhưng không thể thừa nhận, khi con người ta ở trước cánh cửa tử vong sẽ có khả năng bạo phát ra tiềm lực khó mà lường được.

Tô Bạch không làm cho cương thi vương thất vọng, khi nó chủ động thu hồi sát khí phòng ngự trên người nó, thậm chí là chủ động thả lỏng thân xác mình, nó nhanh chóng cảm nhận được có hai chiếc răng nanh sắc bén đâm vào cơ thể mình…

Đâm vào trong cơ thể…

Cương thi vương chủ động đem bản nguyên và sát khí của mình cho Tô Bạch qua cắn nuốt, nó nhất định phải làm như thế, cũng chỉ có thể làm như thế.

Khi sát khí của nó tiến vào trong cơ thể của Tô Bạch, ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt của Tô Bạch lại bắt đầu cháy rừng rực, có một tư thái vô cùng điên cuồng, giống như trên cánh đồng cỏ khô hạn lâu ngày, bỗng nhiên có một mồi lửa, lúc này lửa lan tràn ra.

Thời gian dần trôi qua, ngọn lửa trên người cương thi vương và Tô Bạch trở nên yếu đi, đây là sau khi sát khí trên người cương thi vương truyền đến Tô Bạch, hai luồng sức mạnh trong cơ thể nó trở nên thăng bằng, từng làn khói xanh không ngừng tỏa ra từ trên người cương thi vương, đây là nó bắt đầu phóng thích yêu khí ra ngoài.

Mà lúc này, ánh mắt của Tô Bạch càng lúc càng sắc bén, hắn dĩ nhiên biết vừa rồi hoặc nói đúng hơn là hiện tại hắn đang đảm nhiệm dạng nhân vật gì.

Trên trời sẽ không rớt đĩa bánh xuống, nếu quả thật rớt xuống cũng sẽ đập chết người, đạo lý này, Tô Bạch sớm đã hiểu, hơn nữa hắn không tin tưởng chính mình được nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp, không lý do gì lại được người ta truyền công.

Sau khi cương thi vương hóa giải xong yêu khí, nó phát ra một tiếng gào thét vô cùng dữ tợn, đẩy Tô Bạch ra, để răng nanh của Tô Bạch rời khỏi cổ mình, hai tay vẫn giống như chiếc kìm, chế trụ bả vai Tô Bạch.

Hiển nhiên, cương thi vương dự định tiến hành bước tiếp theo, sát khi bản nguyên vô cùng quý giá, nó dĩ nhiên không có khả năng từ bỏ, cũng không từ bỏ được.

Lúc này, mập mạp còn đang bị mười mấy con cương thi đuổi theo, anh ta hoàn toàn không có cách nào, Tô Bạch chỉ có thể dựa vào chính mình, hiện tại mập mạp có chút chú ý đầu, không chú ý đuôi, trên người anh ta chồng chất vết thương, có khả năng lớn đã nhiễm thi độc.

Cương thi vương há miệng trực tiếp cắn vào bả vai Tô Bạch, sau đó cắn rách một miếng thịt.

Tô Bạch buồn bực không lên tiếng, bình tĩnh nhìn cương thi vương cắn xé thân thể mình.

Chương 136 Hẹn Ước Của Cương Thi

Sau khi cương thi vương cắn xé hai miếng thịt của hắn, cương thi vương nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Tô Bạch, nó hơi sửng sốt một chút, cũng do dự một chút, nhưng sau cùng vẫn cắn xuống.

Tô Bạch cứ như thế bị bắt, nhìn thấy thân thể của mình bị cắn nuốt, khi nửa người trên của Tô Bạch căn bản không còn được mấy miếng thịt ngon, Tô Bạch vẫn bình tĩnh, thậm chí còn mang theo một chút ý cười.

Cuối cùng cương thi vương dừng gặm cắn, ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào mắt Tô Bạch, cho dù có ngốc, con cương thi này cũng biết, hiện tại thái độ và vẻ mặt của Tô Bạch không phải chỉ làm ra vẻ, thịt trên người hắn bị nó cắn nuốt nhiều như thế, còn cố làm ra vẻ thần bí sao?

Tô Bạch bình tĩnh cùng nó đối mặt, sau đó, hắn chậm rãi nói:

- Ta không chỉ là cương thi, trên người ta còn có những thứ không của riêng cương thi.

Ngay khi Tô Bạch vừa nói xong, thân thể cương thi vương run lên, trong miệng phun ra hàn khí, sau đó trên mặt và da thịt của nó bắt đầu kết thành một tầng băng sương, thân hình cũng bắt đầu trở nên chậm chạp, lảo đảo.

Tay đang giữ bả vai Tô Bạch, bởi vì đông cứng cũng bắt đầu trở nên chậm chạp, Tô Bạch thoải mái tránh thoát khỏi tay nó, sau đó hắn tiếp tục nhìn vào mắt cương thi vương.

- Thật ra, ta thật sự hy vọng mình chỉ là cương thi.

Đúng thế, nếu như hắn chỉ là cương thi, hắn có thể thông qua cửa hàng trên wechat để cường hóa huyết thống, không cần mệt mỏi như thế.

Thân thể cương thi vương không ngừng lui về sau, cuối cùng không có cách nào lui lại, chỉ có thể bắt đầu nhảy nhót, bởi vì thân thể của nó đã cứng ngắc, trước đó nó khác những con cương thi bình thường, nó có thể sải bước như người, nhưng hiện tại cơ thể nó bị đóng băng, không còn độ linh hoạt.

Tô Bạch vươn tay ra, nắm chặt tay.

Nửa người trên của hắn, khắp nơi đều lộ ra xương cốt, dáng vẻ thê thảm, nhưng trên mặt hắn lại tràn đầy hứng thú nhìn tình hình hiện tại, đưa tay sờ lên phần xương sườn lộ ra của mình, lại vuốt ve bả vai đã máu thịt be bét, cũng không nhìn cương thi vương sắp biến thành tượng băng, hắn quay người lại nhìn về phía mập mạp đang bị một đám cương thi đuổi theo, nói:

- Mập mạp, hiện tại có phải tôi rất có hơi thở nghệ thuật không?

Lúc này mập mạp vừa bị một con cương thi cắn vào bắp đùi, thấy Tô Bạch lại hỏi chuyện mình vào lúc này, anh ta mắng:

- Mẹ nó, ông đây sắp thăng thiên, cậu còn hỏi tôi chuyện này, có phải cậu điên rồi không?

Tô Bạch nghe thấy những lời này, dường như có điều suy nghĩ, hắn khẽ gật đầu, sau đó xoay người nhìn cương thi vương, cương thi vương đang dùng sát khi trên người để loại bỏ hàn độc, nhưng bởi vì một phần lớn sát khí bản nguyên của nó đã truyền sang người Tô Bạch, dẫn đến thực lực hiện tại

của nó bị hao tổn, năng lực loại bỏ hàn độc cũng giảm đi rất nhiều.

Tô Bạch đi qua, cương thi vương đưa tay bắt Tô Bạch, Tô Bạch cũng vươn tay mình ra bắt lấy cương thi vương, chỉ là lần này thực lực của hai bên không giống như trước.

30 năm hà đông, 30 năm hà tây, vào lúc này càng thêm rõ ràng.

Hai cương thi đang giữ lấy tay nhau, mặt đối mặt.

Tô Bạch đang suy tư, đang tự hỏi, cương thi vương thì nhân cơ hội này liều mạng loại bỏ hàn độc trong người, nó không biết Tô Bạch muốn làm gì, thế nhưng nó cảm thấy chỉ cần có thêm thời gian, nó có thể loại bỏ hàn độc trong người, nhưng mà câu nói tiếp theo của Tô Bạch khiến cho lực lượng trong cơ thể cương thi vương lại một lần nữa bạo động.

- Người theo ta đi,

- Nếu không,

- Ngươi sẽ chết,

- Bởi vì so với bọn chúng,

- Ngươi thông minh hơn.

Trước đó, những lời cương thi vương nói với Tô Bạch, lúc này Tô Bạch trả lại nguyên vẹn, đồng thời lúc hắn vừa nói xong, Tô Bạch liền trực tiếp đâm cả người vào cương thi, thân thể song phương va vào nhau, phát ra một tiếng vang kịch liệt, giống như hai chiếc xe ô tô đâm sầm vào nhau.

Kết quả, cương thi vương bị đụng vào, bay ra ngoài, trên mặt đất còn lưu lại một rãnh dài khoảng 10 mét, một cánh tay của Tô Bạch giống như bị trật khớp, xương trắng trên người hắn lộ ra, có chút dữ tợn, nhưng nét mặt của hắn vẫn bình tĩnh

như trước, giống như đây không phải là thân thể của chính hắn, chỉ là một món đồ chơi không quan trọng mà thôi.

Loại thái độ thờ ơ này, không chỉ làm cho đối thủ cảm thấy tuyệt vọng và trái tim băng giá, ngay cả đồng đội cũng cảm thấy loại cảm giác không rét mà run.

Trước ngực cương thi vương đã bị Tô Bạch đâm một dao, ngay sau đó là yêu khí và sát khí đấu nhau, tiếp theo là bị lửa thiêu đốt, bây giờ lại bị Tô Bạch đâm vào, hoàn toàn bị lõm xuống dưới, lúc này đây, nó vô cùng chật vật.

- A Bạch, cứu tôi!!

Bên chỗ mập mạp đã hoàn toàn không chịu nổi, lúc này đây, anh ta bị mấy con cương thi bắt lấy tay chân, nếu như không phải anh ta liều mạng giãy dụa, có lẽ anh ta đã sớm bị cắn đứt cổ.

Tô Bạch há miệng, phát ra một tiếng gào thét, mang theo lửa giận.

Lúc này, những con cương thi đang tấn công mập mạp, bỗng nhiên dừng lại, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên khí thế bên Tô Bạch và cương thi vương, khiến cho bọn chúng cảm thấy không biết nên nghe ai.

Cương thi vương từ dưới đất bò dậy, thi khí trên người nó bắt đầu tản ra ngoài, trước đó vốn dĩ sát khí của nó đã truyền cho Tô Bạch một phần, nguyên khí của nó đại thương, mất đi lại không bổ sung về, ngược lại còn vì ăn thịt của Tô Bạch mà trúng hàn độc, sau đó lại bị Tô Bạch quay lại đánh cho một kích.

Mọi chuyện liên tiếp xảy ra, điều này đã không thể dùng không may để hình dung, hơn nữa oán hận và không cam lòng của cương thi vương lại càng khó mà miêu tả.

Tô Bạch vẫn giống như cũ, giống như không có chuyện gì, lạnh lùng nhìn nó, cương thi vương thế mà lại sinh ra cảm giác bất lực. Ở trong mắt cương thi vương, người này chính là một kẻ nhai không chết, nện không nát, kẹo da trâu. Hiện tại, cương thi vương cảm nhận được hơi thở của đối phương càng lúc càng dày đặc, nó không rõ đối phương thu được bao nhiêu chỗ tốt từ trên người mình, nhưng hiện tại ở trong trạng thái này, nó thật đúng là không dám tiếp tục xông lên.

Nó sợ.

- Nghiệt chướng, còn dám đến chỗ bần đạo làm càn!

Đúng lúc này, một tiếng gầm từ xa truyền đến, bóng dáng Lâm Chính Anh bỗng nhiên xuất hiện ở cửa phòng ngủ, trợn mắt trừng trừng, quả nhiên là tư thái tiên phong đạo cốt, vốn dĩ Lâm Chính Anh có đạo hạnh cao thâm, đồng thời lòng từ bi rất nặng, ông ta căn bản không cần giả bộ liền có thể thể hiện ra khí chất này.

Cuối cùng cương thi vương không do dự nữa, nó quay người, thân hình hóa thành một làn khói đen dày đặc, phiêu tán ra ngoài.

Tô Bạch thật nghĩ gọi nó lại hỏi một chút, chiêu thức này, nó tu luyện như thế nào, nhưng điều kiện tiên quyết là Tô Bạch có năng lực kia của nó.

Cương thi vương đi xa, đám cương thi kia cũng đi theo nó rời đi, Lâm Chính Anh không có ngăn cản, tuy những con cương thi này lưu lạc ra ngoài, nhất định sẽ tạo thành tai họa ngầm, nhưng Lâm Chính Anh vẫn đứng đó, thờ ơ.

Chương 137 Trứng Trứng Ưu Thương

Chờ đến khi toàn bộ cương thi đều rời đi, hai tay Lâm Chính Anh lập tức chống đỡ lên khung cửa, ngồi xổm ở đó, vẻ mặt lộ ra thống khổ, hiển nhiên lúc trước ông ta chỉ vừa tỉnh lại, thân thể vô cùng suy yếu, căn bản không có cách nào dùng đạo thuật qua chiến đấu, trước đó cũng chỉ ra dọa người một chút mà thôi, chẳng qua cũng coi như thành công, sự xuất hiện của ông ta, chẳng khác gì đè sập dũng khí cuối cùng của cương thi vương.

Bên cạnh, mập mạp vừa lẩm bẩm nhắc tới gạo nếp giải độc, vừa đi đến chỗ Tô Bạch, đưa tay vỗ lên vai Tô Bạch.

- A Bạch, rất khốc!

Sau đó, theo một cái vỗ vai này của mập mạp, cả người Tô Bạch trực tiếp ngã xuống đất, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước.

"…" Mập mạp.

- Mẹ nó, cậu không bị cương thi vương giết chết, lại bị tôi đập chết.

…..

Không biết hôn mê bao lâu, lúc Tô Bạch mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người băng đầy vải, những thứ này dùng để băng bó vết thương, nhưng thật ra Tô Bạch biết chính mình không cần đến những thứ này, vết thương trên người hắn đã khôi phục 7 – 8 phần.

Ngồi ở đầu giường là A Khoan đang ngủ gà ngủ gật, bị động tĩnh của Tô Bạch làm cho bừng tỉnh, anh ta lập tức đứng lên, tức giận hừ một tiếng:

- Tôi đi gọi sư phụ.

Tô Bạch yên lặng ngồi dựa vào thành giường, môi của hắn rất trắng, không có tỉnh lại còn tốt, một khi tỉnh lại, loại khát vọng với máu tươi lại một lần nữa bị đánh thức, hắn chỉ có thể dùng ý chí của mình đi đối kháng, giống như cai nghiện vậy.

Lâm Chính Anh đi đến, trên đầu ông ta còn quấn băng vải, bước đi có chút lảo đảo, nhưng không có hiểu lầm trước đó, mà chính là ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, ngón tay đặt lên cổ tay hắn, bắt đầu bắt mạch.

Tô Bạch nhìn Lâm Chính Anh, nói thực lòng, cho tới bây giờ, Tô Bạch đều cảm thấy Phát Thanh Khủng Bố đem một vị Anh thúc ở trong thế giới hiện thực cắm vào trong thế giới chuyện xưa này là một chuyện tà ác thú vị, Phát Thanh Khủng Bố đáng chết kia, vì muốn tăng thêm tính kích thích cho thế giới chuyện xưa, nó có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, nhưng từ nhỏ, hắn đã xem phim của Anh thúc, lúc này nhìn ông ta ở khoảng cách gần, thật đúng là có cảm giác đặc biệt.

Quả thật, dáng dấp rất xấu…

Lâm Chính Anh dĩ nhiên không biết trong đầu Tô Bạch đang suy nghĩ gì, nhưng ông ta vẫn bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Tô Bạch khiến cho ngượng ngùng, giống như có chút chột dạ, ông ta thu tay về, nói.

- Ăn ngay nói thật, từ trên mạch tượng của cậu, tôi không thể nhìn ra được thứ gì.

Khóe môi Tô Bạch hiện lên nụ cười, chuyện này là đương nhiên rồi, thân thể hắn, người không ra người, quỷ không ra quỷ, làm sao có thể thông qua mạch tượng nhìn ra điều gì.

- Chẳng qua lúc trước tôi xem qua thương thế của cậu, phát hiện huyết khí trong người cậu bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí có chút khiến tôi không tưởng tượng nổi, từ chỗ Trần viên ngoại, tôi mua được loại Hồng Hoàn của thương nhân Tây Tạng, cho cậu uống, sau đó…

Sau đó, Lâm Chính Anh không nói nữa, nhưng Tô Bạch cũng hiểu ông ta muốn nói gì, có lẽ tốc độ khôi phục của hắn đã hù dọa đến ông ta.

- Tăng nhân Tây Tạng kia cũng đã nói với tôi, các người có chuyện của chính các người, lúc trước hiểu lầm, tôi xin lỗi cậu.

Lâm Chính Anh chân thành nói.

- Không có việc gì.

Tô Bạch quả thật không để ý đến thái độ muốn giết mình trước đó của Lâm Chính Anh, đây chẳng quả là kết quả một hiểu lầm phủ lấy một hiểu lầm.

Lúc này Gia Thố đứng ở ngoài cửa.

Lâm Chính Anh đứng dậy:

- Các người trò chuyện đi, tôi đi xem một chút, đêm nay tôi dự định đi tìm những cương thi kia về, bọn chúng tản ra ngoài sẽ gây nguy hiểm cho dân chúng.

- Chúng ta cùng đi.

Tô Bạch nói.

Lâm Chính Anh cười cười:

- Cảm ơn.

Sau khi nói xong, ông ta gật đầu với Gia Thố liền đi ra ngoài.

Gia Thố đi đến bên cạnh Tô Bạch, nhìn một chút:

- Xem ra cậu khôi phục rất tốt.

Lúc này, Gia Thố cho Tô Bạch một loại cảm giác không giống, cả người anh ta càng thêm nội liễm, thậm chí khí chất trên người anh ta cũng phát sinh biến hóa rất lớn, nhưng cụ thể là gì, Tô Bạch nhìn không ra.

- Vẫn tốt, nhưng Hồng Hoàn là gì?

Tô Bạch hỏi.

- Đó là thuốc thường dùng trên cao nguyên Tây Tạng, luyện từ máu tươi của bò Tây Tạng, ban đầu các người thường dùng nó trong chuyện phòng the.

Gia Thố tự rót cho mình một cốc nước, uống một ngụm:

- Mệt cho Lâm Chính Anh tìm ra thứ này để cho cậu uống, nếu không có lẽ tôi đã lén ra ngoài giết mấy người, lấy máu cho cậu uống.

Tô Bạch biết, Gia Thố thật sự có thể làm ra loại chuyện này, hòa thượng thì chưa chắc, nhưng Gia Thố là truyền nhân của Mật tông, đối với loại chuyện này, anh ta không có mâu thuẫn gì.

- Mập mạp đâu?

- Cậu có thể xuống đất đi bộ không?

Gia Thố không trực tiếp trả lời.

- Cậu biết đó, chỉ cần tôi tỉnh lại, trên cơ bản không có vấn đề gì lớn.

- Thật sự hâm mộ huyết thống này của cậu.

Gia Thố cười nói:

- Anh ta ở phòng bên.

Tô Bạch đi xuống giường.

- Đi xem một chút chứ?

- Cậu chắc chắn?

- Sao thế?

- Được rồi, tôi đi cùng cậu qua đó.

Tô Bạch và Gia Thố đi đến phòng bên cạnh, trong phòng có một thùng tắm, mập mạp đang ngồi trong đó, trong đó có rất nhiều thứ giống như gạo nếp, nước rất đục.

Mập mạp nhìn thấy Tô Bạch đến, vẻ mặt đắng chát:

- A Bạch, cậu giúp tôi một chút.

- Sao thế?

Tô Bạch có chút kỳ quái hỏi, chẳng qua, một giây sau, Tô Bạch nhìn thấy một con rắn từ trong nước nhô đầu ra, bò tới trên vai mập mạp, thè lưỡi.

- Mẹ nó, lúc đầu ông đây gọi Lâm Chính Anh mang chút gạo nếp cho tôi trừ thi độc là được, ai biết ông ta lại nói những con rắn độc này cũng có thể hút thi độc ra, cho nên ông ta thả rất nhiều rắn độc trong thùng tắm của tôi, tôi rất sợ, tôi sợ rắn, thật đó.

- Ông ta nói hữu dụng, anh chịu khó một chút, dù sao người ta chuyên nghiệp hơn anh.

Tô Bạch nói.

- Nói thì hay lắm, cậu có thể tưởng tượng ra cảm giác có rất nhiều con rắn độc đang không ngừng bò qua bò lại trên "trứng" của cậu là gì không?

Mập mạp bày ra dáng vẻ sống không bằng chết.

Lúc này, mập mạp bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói:

- Đúng rồi, trước đó ở động hồ yêu, tôi gặp một tên hòa thượng, hòa thượng nhờ tôi nói một câu cho cậu nghe.

Tô Bạch nhướng mày hỏi:

- Câu gì?

- Anh ta nói thế giới chuyện xưa này là một trò đùa,

Mập mạp nhíu mày:

- Tôi vẫn luôn không hiểu rõ ý tứ của cậu này.

- Thế giới chuyện xưa này là một trò đùa.

Tô Bạch lẳng lặng lặp lại một lần, hắn nhìn thoáng qua Gia Thố, phát hiện Gia Thố đang cúi đầu trầm tư, Tô Bạch lập tức nhìn về mập mạp:

- Anh nhìn thấy anh ta, làm sao anh ta còn chưa đi ra?

- Lúc đầu tôi và hòa thượng kia cùng nhau đập tượng phật để lấy xá lợi tử bên trong, nhưng bỗng nhiên có con hồ yêu tới, hòa thượng để cho tôi đi trước, anh ta ở sau bọc hậu.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, hắn cảm thấy hòa thượng có lẽ không phải một cao tăng thiện lương, trong thế giới chuyện xưa cũng không có chuyện anh ta phấn đấu quên mình vì người khác mới đúng.

- Sau đó thì sao?

Lúc này, Gia Thố hỏi.

- Sau đó…

Mập mạp cắn răng:

- Hòa thượng nói xong liền đem tôi từ bên trên tượng Phật đạp xuống, còn mình thì cầm xá lợi tử chạy đi, các người có biết không, tôi vừa cảm động chưa được ba giây.

(Xá Lợi là những phần kết tinh còn lại sau khi làm lễ trà tỳ (hỏa thiêu) nhục cốt của Đức Phật và các vị cao tăng.

Từ lâu trong Phật giáo người ta đã tin rằng những vị sư đạt Chính Quả sẽ tích lũy được một dạng vật chất trong cơ thể của họ mà người thường không có.

Loại vật chất này sẽ lưu lại trong tro cốt sau khi hỏa táng, và có hình dáng giống hạt ngọc hay đá quý. Loại vật chất này được cho là đến từ các cảnh giới khác, chứ không phải từ thế giới này.

Các hạt này được gọi là hạt xá lợi hay xá lị, xá lợi tử. Đã có một vài nghiên cứu về hiện tượng này. Một số nguồn nhận định rằng hạt xá lợi chưa được kiểm nghiệm, vì chúng rất hiếm và mang tính chất linh thiêng.)

Chương 138 Anh Hưng Phấn Cái Gì

Nghe được câu sau cùng của mập mạp, Tô Bạch và Gia Thố liếc nhìn nhau, hai người đồng thời cảm thấy, lúc này mới giống phong cách làm việc của hòa thượng, bởi vì tuy hòa thượng luôn đem đến cho người ta cảm giác lòng dạ từ bi, thế nhưng xưa nay hòa thượng không bảo thủ, hơn nữa có đôi khi còn dứt khoát khiến cho người khác tặc lưỡi, tóm lại, trên người hòa thượng dường như không có một chút thói hư tật xấu nào.

Mập mạp tiếp tục ở trong thùng tắm loại bỏ độc tố, Tô Bạch và Gia Thố đi lại ở ngay trong nghĩa địa, A Lượng đang gọi một số công tượng (cách gọi công nhân thời xưa) một lần nữa tu sửa nghĩa trang, lúc nhìn thấy Tô Bạch và Gia Thố, anh ta giả bộ như không nhìn thấy, muốn để cho đám để tử như bọn họ có ý chí lớn như Lâm Chính Anh, hiển nhiên là một chuyện không có khả năng.

Đi dạo một lúc liền đến giờ ăn cơm, A Khoan là người phụ trách nấu cơm, bởi vì còn có những người công tượng đã bận rộn suốt cả một ngày, cho nên bữa cơm hôm nay là bữa cơm tập thể, nấu một nồi lớn đồ ăn, Tô Bạch cũng không coi mình là người ngoài, tự mình tìm bát đũa, lấy đồ ăn, sau khi ăn xong, Gia Thố đi đến ném cho Tô Bạch một cái túi, Tô Bạch mở ra xem, tất cả đều là Hồng Hoàn.

- Cậu đi cướp?

Tô Bạch hỏi, hiển nhiên số lượng này đủ nhiều, không giống như là mua được.

- Hóa duyên.

Gia Thố không nói nhảm nhiều, anh ta chỉ nói ra hai chữ này, sau đó nói:

- Thu dọn một chút rồi chuẩn bị đi, đêm nay Lâm Chính Anh khăng khăng muốn ra ngoài tìm những con cương thi kia về.

Tô Bạch lấy một viên hồng hoàn ném vào trong miệng mình, giống như là đang ăn kẹo vậy, Gia Thố nói là hóa duyên, nhưng Tô Bạch sẽ không tin, nhất định là anh ta tìm được từ chỗ thương nhân Tây Tạng gần đây, về phần anh ta sử dụng biện pháp gì để ép buộc, Tô Bạch thật đúng là không biết được, dĩ nhiên, hắn cũng không để ý.

(hoá duyên; đi khất thực; đi quyên (tăng ni hoặc đạo sĩ))

- Cậu nói xem thứ đồ chơi này, tôi chỉ thuần túy dùng nó để bổ huyết, có thể dẫn đến phương diện kia của tôi xảy ra vấn đề gì không.

Tô Bạch còn nhớ rõ, trước đó Gia Thố đã nói qua, thứ này thế những được người ta dùng để hỗ trợ chuyện phòng the.

- Theo như tôi biết được, máu tươi trong cơ thể cương thi đều bị ngưng lại, vì thế nhiệt độ cơ thể băng lãnh, phía dưới của cậu không có máu lưu thông, còn có thể cứng?

- À không, hoặc là nó vẫn luôn duy trì trạng thái cứng rắn, không mềm xuống được.

Khóe môi Gia Thố bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa.

Tô Bạch cười cười, lơ đễnh nói:

- Đêm đó có phải cậu cũng xảy ra chuyện gì không?

Gia Thố nghe thấy câu này, anh ta lẳng lặng gật đầu, từ Phật nhập ma, không chỉ là thay đổi con đường cường hóa của anh ta, quan trọng nhất, nó đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm cảnh của anh ta, trước đó Gia Thố nho nhã lễ độ, tuyệt đối sẽ không đùa kiểu này.

- Thật ra như thế cũng tốt, so với trước kia, cậu gần gũi, tự nhiên hơn nhiều.

Tô Bạch vỗ bả vai Gia Thố, mỗi người đều có bí mật riêng của mình, đều trải qua một số việc riêng, Gia Thố không muốn nói, Tô Bạch cũng sẽ không hỏi:

- Sau khi nhiệm vụ thế giới chuyện xưa lần này kết thúc, tôi dẫn anh vào khu vực trung tâm thành phố, chơi đùa vui vẻ.

Lúc này mập mạp bưng bát cơm đến, bước đi của tên gia hỏa này mang theo chút phù phiếm, giống như người bệnh lâu năm.

- Đêm nay còn phải theo Lâm Chính Anh ra ngoài, đại biểu mặt trăng tiêu diệt cái ác.

Mặt mập mạp nhăn nheo giống như cúc hoa:

- Nếu không, chúng ta lại học theo lần trước, đánh ông ta ngất xỉu, sau đó trói lại, thành thật chờ ở đây không phải là tốt à.

Tô Bạch lắc đầu, trực tiếp bác bỏ:

- Không thể làm như thế, lần trước làm như thế là do hiểu lầm, sai lầm không ở chúng ta, thậm chí còn là ở bên Lâm Chính Anh, lần này ông ta là nhân vật chính trong nhiệm vụ chủ tuyến 1, lần 1 có thể giải thích được, nếu như lần này chúng ta cố ý đánh ông ta ngất xỉu, như vậy chính là cố ý đầu cơ trục lợi, dạng này khó tránh khỏi sự trừng phạt của Phát Thanh Khủng Bố.

Mập mạp lè lưỡi.

- Được rồi, cậu nói rất có đạo lý, như vậy tối nay chúng ta cùng nhau hóa thân thành Sailor Moon (thủy thủ mặt trăng). Hơn nữa, trên người của Lâm Chính Anh có thương tổn, trên người tôi cũng thế, A Bạch à, nguyên khí của cậu rõ ràng còn chưa có khôi phục, tên phiến tăng này dường như hắc hóa, không biết còn lại mấy phần năng lực, đội ngũ của chúng ta, nói là đám người ô hợp còn là đề cao, đây rõ ràng là đội ngũ già yếu tàn tật.

Gia Thố nhìn thoáng qua mập mạp, mập mạp cũng nhìn chằm chằm anh ta, trong nháy mắt, ánh mắt hai người giao nhau, sau đó dịch chuyển, hiển nhiên, sự biến hóa của Gia Thố, không chỉ riêng Tô Bạch nhận ra, ánh mắt mập mạp cũng rất tinh tường.

- Nhìn tình hình rồi xử lý, cũng không thể để Lâm Chính Anh đi một mình, nếu như xuất hiện nguy hiểm hoặc chuyện ngoài ý muốn gì, cũng không cần qua đối cứng, đưa Lâm Chính Anh đi trước. Lâm Chính Anh cũng không phải là người cứng nhắc, nếu không đêm đó, ông ta cũng không để những con cương thi kia rời đi.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, Lâm Chính Anh đã mặc áo đạo bào đi tới, lúc này, sắc trời đã tối.

Tô Bạch lại lấy ra một viên hồng hoàn nhét vào miệng, thật ra trước đó hắn và Gia Thố nói chuyện cũng chỉ là một loại trêu chọc, Tô Bạch hấp thu huyết tinh bên trong hồng hoàn, thân thể hắn trực tiếp phân giải, ngược lại sẽ không giống như những người khác, sau khi ăn thứ đồ chơi này liền dẫn đến phía dưới sung huyết.

Mập mạp đến bên người Tô Bạch hỏi:

- Cậu ăn gì thế, rất thơm.

- Kẹo.

Tô Bạch nói.

- Tôi ăn với?

Mập mạp cười híp mắt nói.

- Được, anh há miệng ra.

- A…

Mập mạp lập tức há miệng.

Tô Bạch cầm một viên, nhét vào trong miệng mập mạp.

Mập mạp nhai nuốt một lúc, sau khi hoàn toàn nuốt xuống, liền đưa ra cảm nhận:

- Không ngon như tôi tưởng tượng, có chút mùi tanh.

….

- Mấy ngày gần đây không có nhận được tin tức cương thi đả thương người, bần đạo cảm thấy có hai loại khả năng, một là do cương thi vương bị thương, cho nên nó vẫn đang lẩn trốn, liên đới đến đám cương thi kia không thể không an phận thủ thường làm hộ vệ cho nó, thứ hai có lẽ là do những con cương thi kia không tàn phá bừa bãi trong thành trấn mà là ở trên núi, có lẽ thôn xóm trên đó đã bị chúng hạ độc thủ, tin tức không thông, cho nên đến bây giờ còn chưa truyền tới.

Lâm Chính Anh vừa dẫn đường vừa nói.

- Tôi cho rằng khả năng phía sau càng lớn hơn, cương thi vương bị thương, nó cần khí huyết để bổ sung chính mình, đám cương thi bị đạo trưởng trấn áp đã mất đi ước thúc, chúng càng thêm hung bạo, bọn chúng chắc chắn sẽ không an phận, cũng không thể an phận.

A Khoan và A Lượng đều được Lâm Chính Anh để ở nhà, không cho đi theo, vì thế đội ngũ này cũng chỉ có bốn người

mà thôi.

Phía trước Gia Thố và Lâm Chính Anh đang thương lượng đường đi, phía dưới là Tô Bạch và mập mạp chậm rãi đi tới, cây gậy phía dưới đũng quần của mập mạp đã nâng cao, dựng lên cái lều vải, bước đi không thoải mái.

- Mập mạp à, chúng ta đi bắt cương thi, không phải là đi bắt hồ ly tinh, anh hưng phấn cái gì?

Tô Bạch biết rõ chân tướng còn giả bộ như không biết gì, đứng ở bên cạnh trêu chọc.

Chương 139 Người Khổng Lồ.

“Ha ha ha, tuổi trẻ khí thịnh.”

Mập mạp cũng có chút buồn bực, đi ra không được bao lâu, phía dưới của anh ta tự nhiên có phản ứng.

- Nếu không tôi dừng lại nghỉ ngơi uống ngụm nước, anh tìm một cánh rừng nào đó qua tuốt ống một lần?

- Đây cũng không phải phim, cũng không phải tiểu thuyết, không tuốt ống? Còn không phải nghẹn chết?

- Vậy anh tìm một hốc nhỏ nào đó trên cây cũng được, bình thường hốc cây đều có rêu xanh, đúng lúc có tác dụng bôi trơn.

- Ha ha ha, tôi nói này, cậu đừng có ở đó châm chọc được không.

Mập mạp có chút nổi giận, sau đó ngó trái ngó phải.

- Còn rất xa sao?

- Có lẽ cũng sắp đến rồi, phía trước có thôn làng, nếu như người trong thôn đều chết sạch, liền chứng minh chúng ở rất gần, nếu như bọn họ còn sống nhảy nhót tưng bừng, chứng minh chúng ta còn một đoạn đường dài cần đi.

Tô Bạch nói.

- Phong cách nói chuyện của cậu thật đúng là lạc hậu.

- Còn không phải do tên mập mạp chết bầm nhà anh không đi nổi, chờ một chút, dừng lại!

Tô Bạch giống như bỗng nhiên cảm giác được thứ gì đó, hắn ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại:

- Tôi ngửi thấy thứ mùi gì đó.

Lâm Chính Anh nghe thấy thế, không chút nào hoài nghi Tô Bạch, trực tiếp lấy đạo cụ từ trong túi ra, dù sao tuy nói trong đội ngũ có đạo sĩ và tăng nhân Tây Tạng, thế nhưng dù sao người cùng là đồng loại sẽ có hiểu biết sâu hơn.

Gia Thố lên tiếng:

- Tôi đi lên trước nhìn xem.

Sau khi nói xong, anh ta đi thẳng lên trước.

10 phút sau, Gia Thố trở về, trực tiếp nói.

- Toàn bộ thôn đều bị cương thi giết.

Đội ngũ tiến vào trong thôn, trong thôn, khắp nơi đều là thi thể, phần lớn thi thể đều bị xé rách.

Tô Bạch ngồi xổm xuống bên cạnh một miệng giếng, Lâm Chính Anh và Gia Thố tiếp tục tìm kiếm, lúc đầu mập mạp cũng muốn đi điều tra, nhưng sau cùng, một mặt là mệt, mặt khác là thứ đồ chơi dưới đũng quần cũng không tiện để di chuyển, anh ta nhìn thấy Tô Bạch an vị ngồi bên miệng giếng hóng mát liền đi đến, ngồi cạnh Tô Bạch.

- Mập mạp, anh có thấy thi thể nữ không?

Tô Bạch bỗng nhiên nói.

- Mẹ nó, A Bạch, cậu có thể đừng ô uế như thế không? Tôi là người chính trực giống như ánh nắng mặt trời, tích cực hướng về phía trước.

- À.

Tô Bạch dường như có điều suy nghĩ.

- Nước này cậu vừa múc lên?

Mập mạp vươn tay ra đụng vào nước, cho dù là ngày hè, nước giếng vẫn lạnh buốt, nhất là khi nơi này còn ở trên núi, thành phần nước trong giếng không khác gì nước suối.

- Đúng, vừa múc.

Lúc này, mập mạp vừa mệt vừa khát, anh ta lập tức không nói hai lời, trực tiếp vốc nước lên uống ừng ực ừng ực, uống mấy ngụm lớn, sau đó nhắm mắt lại, đổ một thùng nước lạnh lên mặt mình.

- Mẹ nó, thoải mái thật! Nước này uống rất ngon.

Mập mạp thoải mái đến mức, ngay cả lỗ chân lông đều giãn ra.

Tô Bạch hơi kinh ngạc nhìn mập mạp.

Mập mạp nhìn chính mình, sau đó hỏi.

- Làm gì?

- Anh có nhìn thấy thi thể nữ không?

- Ông đây vừa dội một thùng nước lạnh, hiện tại đạo tâm thanh tịnh, không tin cậu nhìn xem.

Sau khi nói xong, mập mạp cố ý giang rộng hai chân ra, quả nhiên, món đồ chơi kia mềm xuống.

Tô Bạch đứng dậy, hai tay chống lên miệng giếng.

- Tôi hỏi anh có nhìn thấy thi thể nữ không, anh cho tôi xem đũng quần anh làm gì, nhìn đi, phía dưới giếng này có một thi thể nữ đã bị ngâm trương phình, biến thành người khổng lồ rồi.

- Oẹ…

Lúc này, mập mạp ngã xuống đất, bắt đầu nôn mửa.

Bên kia, Gia Thố và Lâm Chính Anh đã kiểm tra xong, đang đi tới bên này, nhìn thấy mập mạp đang ngồi xổm xuống bên cạnh miệng giếng, không ngừng nôn khan, còn đem tay cho vào cổ họng mình. Hai người hơi nghi hoặc một chút.

Tô Bạch phủi tay:

- Không có chuyện gì, hai người phát hiện ra điều gì rồi sao?

Lâm Chính Anh đưa tay ra, Tô Bạch nhìn thấy trên bàn tay ông ta có một ít đất màu đen.

- Loại đất này, trên núi chỉ có một nơi có. Những chiếc giày dưới chân cương thi, tuy không phải là mới, nhưng sau khi tôi trấn áp bọn chúng, cũng không có để bọn chúng lắc lư khắp nơi, vẫn luôn đặt ở trong phòng, chờ cánh cửa quỷ môn mở ra, cưỡng ép đưa bọn chúng vào luân hồi, cho nên đế giầy của bọn chúng còn coi như là sạch, bọn chúng hẳn là đi đến chỗ kia, cho nên mới để lại dấu vết rõ ràng như thế.

- Ông dẫn đường đi.

Tô Bạch xoa môi mình, sau đó vỗ vai mập mạp:

- Đi thôi.

Một đoàn người tiếp tục đi vào núi sâu, lần này cũng không đi lâu lắm, Lâm Chính Anh liền ra hiệu dừng lại, sau đó chỉ vào khe núi trước mặt.

- Chính là ở đó, hàm lượng khoáng thạch ở nơi này rất lớn, mặt đất đều là những bột phấn màu đen, còn có một hang động, đám cương thi hẳn là ở trong đó ẩn thân.

- Vậy chúng ta trực tiếp đi vào, nhân lúc cương thi vương còn chưa có khôi phục như cũ, trực tiếp một lần vất vả, cả đời nhàn nhã.

Gia Thố nói.

Lần trước đối kháng với cương thi vương, có mập mạp và Tô Bạch, hiện tại có thêm Gia Thố và Lâm Chính Anh gia nhập, phần thắng lớn hơn nhiều.

Tô Bạch đi sau ba người, nhẹ nhàng ngửi xung quanh, hắn luôn cảm thấy sự tình quá mức thuận lợi, nếu có thể dễ dàng đem một mẻ lưới hốt gọn cương thi, chẳng phải tên thế giới chuyện xưa này là vô ích sao?

"Cương thi tiên sinh"

Trong thế giới này, cương thi dễ dàng bị giải quyết như thế sao?

Bốn người nhẹ nhàng đi xuống vách núi, rất nhanh liền đi đến cửa hang động kia, mặt ngoài còn có một số quần áo và thịt nát, trên cơ bản đã chứng thực suy đoán của Lâm Chính Anh là không sai.

Lâm Chính Anh cầm gương bát quái ở trong tay, sau lưng ông ta là kiếm gỗ đào, một tay khác cầm chặt lá bùa, ông ta là người đầu tiên đi vào trong hang động, sau đó là Gia Thố và mập mạp, Tô Bạch cố ý đi sau cùng.

Chờ sau khi ba người đều đi vào, Tô Bạch cắn răng, hắn luôn cảm thấy lại cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, không có khả năng lừa gạt hắn, có lẽ là bởi vì hắn có được bản nguyên của cương thi.

Hắn không sợ chính mình cùng ba người phía trước kéo dài khoảng cách, Tô Bạch ngồi xổm ở cửa hang, đưa tay lật đống thịt nát, chính động tác lơ đãng này khiến Tô Bạch có được phát hiện quan trọng, những thịt nát này không phải là do cắn xé mà chính là do lợi khí chém đứt.

Tô Bạch hơi nheo mắt lại, trong đầu hắn xuất hiện một màn: Một người cầm trong tay mấy bộ quần áo và một tảng

thịt lớn, đứng ở bên ngoài cửa hang động, dùng kiếm hoặc là dao chém nát quần áo và thịt.

Cương thi không thể nào cầm vũ khí, điểm này, Tô Bạch rất rõ ràng, nếu như nơi này thật sự có một con cương thi tiến hóa đạt tới trình độ có thể hiểu dùng vũ khí của nhân loại, như vậy con cương thi này thật đúng là nghịch thiên.

Nói cách khác, có người cố ý bày mê hồn trận ở đây, lừa mọi người tin, sau đó đi vào hang động này.

- Hang động, hang động!

Tô Bạch lẩm bẩm mấy từ này.

- Mẹ nó, ông đây đến thế giới chuyện xưa này, thật đúng là làm xuyên sơn giáp (con tê tê), hết chui vào hang này, lại đến chui vào hang khác.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra ở trong bụi cỏ chỗ khe núi, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm nơi này.

Chương 140 Âm Mưu

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra nụ cười, hiển nhiên đối phương vì chuyện hắn chậm chạp không có đi vào, cho nên mới có chút luống cuống tay chân.

Tô Bạch giả bộ như không có việc gì, ngồi xuống cửa hang, hắn cũng không lo lắng cho đám người Gia Thố, mập mạp và Lâm Chính Anh, có Lâm Chính Anh ở đó, cho dù có thật sự sảy ra chuyện gì, bọn họ cũng có thể chống đỡ được một lúc. Tối nay hắn luôn theo sau, tác dụng cũng không lớn, hơn nữa, vì một loại tâm tư nào đó, Tô Bạch cũng không có vội vã đi vào bên trong hang động kêu lên: Mọi người mau ra đây, nơi này có âm mưu.

Khi mọi người đều say, chỉ có mình ta tỉnh, điều này mang ý nghĩa, so với người khác, bạn có thể nhanh hơn một bước phát hiện ra một số cơ hội.

Tuy nói là ngồi ở chỗ này, những khóe mắt Tô Bạch vẫn luôn nhìn về vị trí bên kia, sau khi chắc chắn chỗ mà đối phương ẩn nấp, cũng như hoạch định xong con đường mình xông đến, Tô Bạch bỗng nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên, trực tiếp tiến về phía đó.

Hiển nhiên đối phương bị hành động này của Tô Bạch làm cho sững sờ, nhưng ngay sau đó, đối phương lập tức lấy lại tinh thần, lúc Tô Bạch gần đến, chỗ bụi cỏ bắt đầu đung đưa, rõ ràng, người giám thị Tô Bạch đang bối rối, muốn chạy trốn.

Ánh mắt Tô Bạch ngưng tụ lại, Tô Bạch không có đuổi thẳng theo mà chính là đổi một hướng.

Sau cùng, đợi được một người đàn ông mặc quần áo bình thường chạy đến một chỗ trong rừng, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, ở phía trước anh ta, Tô Bạch vừa ngậm một nhánh cỏ trong miệng, vừa chậm rãi đi ra.

- A Lượng à, anh ở chỗ này làm gì?

Giọng nói của Tô Bạch truyền đến, cả người A Lượng bỗng nhiên run lên, sau đó quay đầu nhìn về phía trước mình, khi nhìn thấy dáng vẻ ung dung của Tô Bạch, A Lượng có chút run rẩy nói.

- Anh…Tôi…Tôi lo lắng cho sư phụ, cho nên theo tới… nhìn một chút…Đúng thế, là nhìn một chút.

Tô Bạch khẽ gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt A Lượng:

- À, thì ra là thế, cũng là một mảnh hiếu tâm, tôi rất cảm động.

"Bịch!"

Tô Bạch vừa nói xong, một khuỷu tay của Tô Bạch trực tiếp đánh trúng cổ A Lượng, lúc này mắt A Lượng trợn trắng, ngất đi.

Tô Bạch nhìn A Lượng đang nằm dưới đất, cười cười.

- Những lời này, ngay cả chính anh cũng không tin, đúng không?

.

- A Bạch không có đi vào.

Trong hang động, mập mạp lên tiếng.

- Dừng lại chờ một chút, hoặc là chúng ta đi ra xem một chút.

Gia Thố đề nghị.

Lâm Chính Anh lắc đầu:

- Không được, chúng ta đã vào đến đây rồi, đám cương thi nhất định cảm nhận được hơi thở của người sống, nếu như chúng ta trì hoãn ở đây, nói không chừng, đám cương thi kia sớm đã đi, các cậu ra ngoài tìm cậu ta, bần đạo vào đó một mình, lúc trước con cương thi vương kia cũng chính là bị bần đạo đánh trọng thương, lần này cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên, Lâm Chính Anh rất có lòng tin với chính mình, nhưng với tình trạng hiện tại của Lâm Chính Anh, Gia Thố và mập mạp không có nhiều lòng tin với ông ta, hơn nữa, cho dù hiện tại Lâm Chính Anh có ở trạng thái tốt nhất, ngộ nhỡ ông ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, ông ta chết thì chết, những sẽ hại đám người bọn họ thất bại nhiệm vụ chủ tuyến, bị trừ điểm cốt truyện.

Lúc này, phía trước xuất hiện một số bóng dáng mờ ảo, hơn nữa nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống.

Lâm Chính Anh cầm gương bát quái của mình lên.

Sau đó nhỏ máu tươi của mình lên đó, nhắm thẳng về phía trước. Trên gương bát quái tản ra ánh sáng màu đỏ, quét về phía trước.

Ngay sau đó, hô hấp của Gia Thố trì trệ, mập mạp hoàn toàn quên đi khép miệng như thế nào, ngay cả tay Lâm Chính Anh cũng run rẩy.

Trước mặt ba người, thật sự là cương thi.

Thế nhưng.

Trên người những cương thi này có mặc hoàng mã quái (quan phục thời thanh), cũng có cương thi mặc cung trang, khí thế bức người, gần như sắp nhỏ ra nước.

.

“Bốp!”

Một bàn tay rơi xuống trên mặt A Lượng, A Lượng từ trong hôn mê tỉnh lại, lúc này, hai tay và hai chân của anh ta đều bị Tô Bạch trói lại, Tô Bạch ngồi trên tảng đá, nhìn anh ta.

- Nói đi, xảy ra chuyện gì.

- Tôi không biết.

Sau khi mím môi, A Lượng nói ra câu này.

- À, thì ra là thế.

Tô Bạch cũng không nhiều lời, cầm một cục đá dưới chân mình, đập thẳng xuống mắt cá chân của A Lượng.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

A Lượng thảm thiết kêu lên, chỗ mắt cá chân anh ta máu me đầm đìa, xương cốt lộ ra, hiển nhiên, sau này, A Lượng muốn bước đi bình thường là chuyện không thể nào, ít nhất anh ta cũng biến thành một tên què.

Vứt cục đá dính máu sang một bên, Tô Bạch phủi tay:

- Không nói cũng không sao, tôi cũng không quá muốn biết, đúng lúc đã lâu tôi không hút máu người, suốt này bắt tôi ăn những thứ đồ chơi buồn nôn đó, thật đúng là thiệt thòi.

Tô Bạch lộ ra răng nanh của Vampire, khí chất trên người hắn trở nên âm Âu Mỹvà quỷ dị, đây cũng không phải là lừa gạt người, cũng không phải là phô trương thanh thế, mà chính là biểu hiện ra ngoài đặc thù của huyết thống.

Lúc này A Lượng bị dọa run lên cầm cập, khi răng nanh của Tô Bạch nhẹ nhàng đâm vào cổ anh ta, A Lượng kêu lên:

- Tôi nói, tôi nói, tôi nói!

Tô Bạch rút răng nanh của mình ra, chỗ cổ A Lượng lưu lại hai vết máu.

- Là một hòa thượng, một hòa thượng gọi tôi tới, gọi tôi bố trí những thứ này ở cửa hang động, sư phụ và các người đi đường vòng, tôi chạy thẳng đến đây, cho nên tốc độ nhanh hơn các người.

- Hòa thượng kia có dáng vẻ gì.

- Một hòa thượng rất trắng.

- Lời này của anh tương đương với không nói gì.

Tô Bạch tiếp tục cúi người, chuẩn bị hút máu.

- Anh ta tên là Thất Luận, tên là Thất Luận, tôi nghe thấy một người phụ nữ gọi anh ta bằng cái tên này, tôi bị bọn họ hạ độc, Trần tiểu thư cũng bị hạ độc, tôi nhất định phải làm việc theo sự phân phó của họ, nếu không, bọn họ sẽ không cho tôi giải dược.

- Tôi đã trải qua cảm giác lúc loại độc kia bộc phát, tôi không dám thể nghiệm lần hai, thật sự không dám.

A Lượng nói đến đây liền bắt đầu chảy nước mắt nước mũi.

Thất Luận?

Không phải…

Tô Bạch đột nhiên cảm giác được tất cả sự kiện này có chút không thể hiểu thấu, hòa thượng đã từ động hồ yêu đi ra rồi sao? Hơn nữa còn tìm được nghĩa trang? Nhưng vì sao anh ta không đến tìm hắn và Gia Thố, ngược lại núp mình trong bóng tối?

Rốt cuộc anh ta đang giở trò quỷ gì, ngay cả một thông báo cũng không có.

Tô Bạch dĩ nhiên không cho rằng mình, Gia Thố và hòa thượng có quan hệ thân thiết, nhưng Tô Bạch cảm thấy hắn là

không đến mức tính toán sau lưng.

- Bên trong hang động kia có thứ gì?

Tô Bạch lại hỏi.

- Tôi không biết, tôi chưa vào đó, bọn họ cũng không để tôi vào.

A Lượng trả lời, thế nhưng, trong giây phút này, thân thể của anh ta bỗng nhiên trướng lên, giống như một cái xăm bị thủng được bơm đầy hơi.

Tô Bạch vô thức lùi về sau một bước, A Lượng thống khổ nhìn Tô Bạch.

- Cứu tôi…Cứu tôi.

Trên trán A Lượng xuất hiện ấn ký của hồ ly.

Chương 141 Hồ Yêu

Trong một biệt viện xa hoa, hòa thượng đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nơi này tuy nói có chút nhỏ, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, có thể có một nơi yên tĩnh để tĩnh tu đã là một loại đãi ngộ vô cùng cao, lúc này, những thính giả còn sống đang liều mạng bảo vệ Lâm Chính Anh, ngược lại, hòa thượng ngồi vững vàng, thậm chí quá mức bình tĩnh.

Một người phụ nữ ở trong hồ, cô ta có vẻ bị bệnh, nhưng dù như thế, tư thái thướt tha, tư thái mê người, hơn nữa còn có khí chất khiến cho người ta vừa thấy đã yêu, quả thực khiến cho người ta có chút muốn ngừng mà không ngừng được, nhưng trên trán cô ta dần dần hiện ra sự sắc bén, nếu không phải người thận trọng, căn bản không nhìn ra.

- Hòa thượng, tôi đau quá.

Người phụ nữ lên tiếng, một tay che lấy bụng nhỏ, vẻ mặt thống khổ, lông mày nhíu chặt, dáng vẻ không khỏi khiến cho lòng người hoảng hốt.

Hòa thượng lại chẳng quan tâm, tiếp tục tĩnh tọa, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không động, dáng vẻ vững vàng như đá, dường như ngủ thiếp đi.

- Hòa thượng, tôi sắp đau chết rồi.

Người phụ nữ ồn ào nói:

- Hòa thượng, mau đến đây, tôi sắp chết rồi, thật đó.

- A di đà phật, giọng nói của thí chủ rất có lực, không ốm yếu gì, lúc này cũng không phải ban đêm, không phải lúc thai nhi động.

Người phụ nữ cười khổ hai tiếng, có chút không vui, cũng có chút oán tránh hòa thượng không hiểu phong tình, cũng không hiểu có phải hòa thượng đang giả bộ như khúc gỗ không.

Cô ta đưa tay hái một đóa hoa sen trong hồ, đặt ở trước mũi, lại cảm thấy không thích mùi hương này, cô ta vẫn thích mùi vị trong yêu động hơn, một khi đi ra, hoàn cảnh xung quanh khiến cho cô ta cảm thấy bất an, dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là từ trên thân thể cô ta, cô ta trở nên yếu đi, trở nên rất suy yếu.

Tay cô ta sờ lên bùng, nơi đó rõ ràng nhô lên, hiển nhiên là đang mang thai.

Sự bất an của người phụ nữ đến từ nơi này.

Sau khi tu luyện đến trình độ nhất định, sinh mệnh đã ở đẳng cấp cao, quan hệ với đám tiểu bạch kiểm kia, căn bản sẽ không khiến cô ta mang thai. Lần này cô ta mang thai, hoàn toàn là do chính yêu khí ở trong cơ thể cô ta ngưng tụ ra một sinh mạng mới, dựa theo góc độ khoa học mà nói, tự mình thụ tinh cho mình.

Đây là cảnh cô ta không muốn nhìn thấy, nhưng nó cũng là cảnh tượng mà cô ta hy vọng nhìn thấy. Mang thai sẽ khiến cho tình cảnh của cô ta trở nên nguy hiểm, bên trong yêu động cũng không chỉ có mình cô ta bị trấn áp trong đó, cô ta sợ vì mình mang thai, trở nên suy yếu, bị những yêu vật khác trong yêu động, nhân cơ hội lợi dụng nó để diệt trừ cô ta, cô ta được sự giúp đỡ của hòa thượng, rời khỏi yêu động.

Dĩ nhiên, sở dĩ cô ta muốn sinh đứa nhỏ này ra mà không phải lựa chọn bỏ đi, điều này cũng không xuất phát từ tình mẫu tử, mà bởi vì cô ta biết, đứa bé trong bụng cô ta, có thể coi là kết tinh của linh khí từ đất trời, chờ sau khi cô ta sinh đứa nhỏ này ra, lại ăn hết nó, cấp độ của thân xác và linh hồn

của cô ta sẽ được tăng lên một cảnh giới, dụ hoặc này, thật đúng là khó mà từ chối được.

Hổ dữ không ăn thịt con, thế nhưng người phụ nữ này vẫn luôn dự định ăn đứa nhỏ trong bụng mình, mà bây giờ, cách ngày đứa bé xuất thế, chỉ còn có 2 – 3 ngày. Ngày đó, là lúc cô ta trở nên suy yếu nhất, cho nên cô ta cần được bảo hộ, hòa thượng nhận được sự tin tưởng của cô ta, dĩ nhiên, cô ta cũng trả thù lao cho hòa thượng.

- Hòa thượng, mấy người kia đều giống như anh, vì sao anh còn muốn họ đi chết?

- A di đà phật, Phật viết, không thể nói?

Người phụ nữ liếc mắt nhìn hòa thượng:

- Anh muốn cho bọn họ chết, hay là đạo sĩ kia chết?

Hòa thượng vẫn không trả lời, trên thực tế, ngày đó, từ lúc rời khỏi yêu động, hòa thượng và người phụ nữ kia vẫn luôn ở trong loại trạng thái này.

Người phụ nữ bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó nhanh chóng xuất hiện trước mặt hòa thượng, hai tay để lên mặt hòa thượng, dữ tợn nói:

- Thứ tôi cho anh, anh chắc chắn sẽ không thỏa mãn, nói, rốt cuộc anh muốn gì.

Hòa thượng tiếp tục không nhúc nhích, người phụ nữ tức giận, tính khí thay đổi thất thường, hòa thượng căn bản không để ý, chỉ tiếp tục ngồi tụng kinh niệm phật.

- Nói đi!

Người phụ nữ trở nên kích động, cô ta vốn dĩ có tính cách ngang ngược, bây giờ lại đang mang thai, loại tính cách đó càng bị phóng đại lên đến đỉnh điểm, nếu như không phải rời khỏi yêu động, lập tức đi vào vị trí thiên đạo nhìn xuống,

chính cô ta cũng không biết, dưới trạng thái này, cô ta có thể làm ra những chuyện gì.

Hòa thượng chậm rãi mở mắt ra, nhìn vào mắt cô ta.

- Bần tăng muốn một cái chân.

Cuối cùng, hòa thượng cũng trả lời.

Muốn một cái chân, chân này dĩ nhiên không phải chân của hòa thượng, cũng không phải chân của người phụ nữ, mà chính là chân của đứa trẻ sơ sinh trong bụng người phụ nữ, thế nhưng lúc hòa thượng và người phụ nữ trao đổi, nó giống như chỉ muốn một chiếc đùi gà tầm thường.

- Chân, anh muốn một cái chân?

Trong mắt người phụ nữ không ngừng lóe lên ánh sáng khác thường:

- Tôi thật sự không nguyện ý cho anh, nhưng tôi vẫn nguyện ý vì loại thề độc của khế ước linh hồn với anh, anh chỉ cần bảo vệ tôi cho tốt, bảo vệ tôi bình an sinh con, tôi sẽ chia một chiếc chân của đứa bé này cho anh!

Sau khi nói xong, trong miệng người phụ nữ bắt đầu lẩm bẩm gì đó, ngay sau đó, từ trong mi tâm của cô ta xuất hiện một giọt máu tươi, máu tươi lửng lơ giữa hai người hòa thượng và người phụ nữ.

- Hòa thượng, đến lượt anh thề, đưa lên thiên đạo! Nếu làm trái lời thề này, ngũ lôi oanh đỉnh!

Trong thế giới huyền học, lời thề không thể tùy tiện nói ra, bởi vì so với người bình thường, bản thân bọn họ cảm ứng được thiên đạo, cho nên một khi phát loạn lời thề độc, vi phạm lời thề, bọn họ có khả năng sẽ bị lời thề của chính mình nguyền rủa, minh ước của người phụ nữ này, giống như có sự chứng kiến của thiên đạo, hơn nữa còn ở trong thế giới chuyện

xưa tràn ngập hơi thở linh dị, thiên đạo càng thêm mẫn cảm, ngay cả mập mạp đều có thể dẫn dắt thiên lôi xuống, đủ thấy được, ở trong thế giới chuyện xưa này, thiên đạo "nhìn rõ mọi việc" như thế nào.

Hòa thượng không chút do dự, trong miệng lẩm bẩm vài câu, sau đó từ trong mi tâm của hòa thượng cũng bắn ra một giọt máu tươi, hợp lại với giọt máu tươi của người phụ nữ kia, sau đó cùng nhau biến mất.

Lúc này người phụ nữ mới hài lòng, cho dù cô ta phải bỏ đi một chân của đứa nhỏ, thật đúng là có chút đau lòng, đây cũng không phải do cô ta thực lòng yêu quý đứa nhỏ, mà chính là đau lòng vì phải chia đồ ăn.

Cô ta cầm lấy một chùm nho, người phụ nữ hé miệng ăn, sau đó cô ta bỗng nhiên ngừng lại, khóe miệng giương lên:

- Hòa thượng, trong mấy người kia, có một người chưa vào hang động đó.

Chương 142 Khiếp Sợ

Nhìn thấy ấn ký của hồ yêu, ngón tay Tô Bạch vuốt nhẹ lên đó, lúc này A Lượng bởi vì thống khổ mà không cách nào nói ra lời, chỉ có thể không ngừng co quắp.

Tô Bạch do dự trong một lúc, cuối cùng vẫn ấn nhẹ đầu ngón tay lên ấn ký.

Ấn ký giống như vật sống, lúc này đồng tử của A Lượng bỗng nhiên biến thành màu xanh, đồng thời những chỗ phồng lên trên người A Lượng đều xẹp xuống.

- Là anh.

A Lượng lên tiếng, nhưng giọng điệu cao ngạo, có chút khiến người ta không thể chạm vào, lại rất dịu dàng, êm tai, dường như có thể khiến xương cốt người ta rã rời.

Tô Bạch cười cười, sau đó lại gật đầu:

- Là tôi.

Tô Bạch dĩ nhiên biết, hiện tại người đang dùng thân thể của A Lượng để nói chuyện là ai, đó chính là con hồ ly dâm đãng.

- Không thị tẩm cho tôi thì thôi, anh thế mà còn dám trộm đồ mài răng của tôi, đây cũng thật quá đáng, làm hại răng người ta ngứa ngáy, không có phát tiết.

Tô Bạch nhún vai:

- Tôi nói này, cô có thể nói chuyện một cách bình thường không, phải biết rằng bây giờ cô đang mượn dùng thân thể đàn

ông, dạng nói chuyện nũng nịu này, tôi thật có chút không chịu nổi.

- Ha ha, hòa thượng nói không sai, anh thật đúng là một kẻ không biết xấu hổ, xem ra, quả nhiên là như thế.

- Hòa thượng đang ở cùng cô?

Tô Bạch hỏi:

- Lời này có thể dịch thành: "người đàn ông của tôi nói, anh là một người không biết xấu hổ"

- Được rồi, trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy hòa thượng rất đặc biệt, chỉ là tôi thật sự không nghĩ tới, anh ta lại có khẩu vị nặng đến mức này, hòa thượng không gần nữ sắc, thế nhưng vẫn thích sinh vật giống cái.

- Những thứ anh muốn biết, không phải anh đã hỏi được từ trong miệng của người này rồi sao, anh biết rõ còn cố hỏi điều gì, ví dụ như hiện tại hòa thượng đang ở cùng tôi, tôi đã từ trong yêu động đi ra, hiện tại mỗi ngày hòa thượng đều mài răng, xoa bóp cho tôi, rất ngoan đó.

Tô Bạch hơi nhắm mắt lại, trong lòng hắn đang có rất nhiều suy nghĩ xuất hiện, hắn trầm mặc khoảng nửa phút, bởi vì Tô Bạch không nói chuyện, bên kia hồ ly cũng không nói.

Sau cùng, vẫn là Tô Bạch lên tiếng phá vỡ loại trầm mặc này:

- Hồ ly, có phải cô sắp không xong rồi đúng không?

Lần này, đến lượt người đối diện trầm mặc.

Một lúc sau, đối phương lên tiếng:

- Có phải nhìn rất rõ?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Gần như là thế.

- Đêm nay, đến hậu viện (sân sau) huyện nha gặp tôi.

- Ngay chính cô cũng thừa nhận cô sắp không được, tôi còn tới đó làm gì, đốt vàng mã cho cô?

- Hòa thượng nói, chờ tên này tỉnh lại, anh để anh ta viết tên sư phụ anh ta ra, anh sẽ biết.

Sau khi nói xong câu đó, ấn ký trên trán A Lượng biến mất, lúc này anh ta tỉnh lại, hai tay ôm lấy cổ họng của mình, không ngừng nôn ra nước chua, vẻ mặt thống khổ.

Thấy anh ta còn chưa có ngừng lại, Tô Bạch đạp một cước, A Lượng lăn trên đất vài vòng, quỳ trên mặt đất.

- Đừng có giết tôi….Cầu xin anh….Đừng giết tôi…Đừng giết tôi…

Tô Bạch nhặt một nhánh cây bên chân mình, vứt xuống trước mặt A Lượng:

- Viết tên sư phụ của anh xuống.

A Lượng sửng sốt một chút, anh ta không nghĩ tới Tô Bạch thế mà lại đưa ra loại yêu cầu này, nhưng sau khi khiếp sợ, anh ta khẽ gật đầu, vươn tay cầm lấy nhánh cây, viết lên chỗ mặt đất hơi xốp.

Lúc đầu, Tô Bạch cũng không hiểu vì sao hồ ly lại để cho hắn làm thế, rốt cuộc trong này có huyền cơ gì. Chỉ là khi A Lượng ngẩng đầu nói với Tô Bạch một tiếng:

- Tôi viết xong rồi.

Lúc Tô Bạch nhìn thấy ba chữ trên mặt đất, sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi.

- Lâm Chấn Anh!

- Lâm Chấn Anh?

Tô Bạch lặp lại một lần.

- Là từ Chấn này?

Đối mặt với chất vấn của Tô Bạch, A Lượng dùng sức, gật đầu liên tục.

- Đúng thế, trong tên sư phụ chính là chữ Chấn này.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, một tay đặt lên trán mình, sau đó hắn bỗng nhiên đánh một quyền thật mạnh vào tảng đá trước mặt.

- Con mẹ nó.

Hiện tại Tô Bạch thật sự là tức muốn chết, nghĩ đến câu mà hòa thượng nhờ mập mạp nói lại: "Thế giới chuyện xưa này cũng chỉ là một trò đùa." Bây giờ xem ra, thật đúng là như thế, ngoại trừ hòa thượng, những thính giả khác đều tham gia trò đùa.

Đồng thời, loại chuyện này rất phù hợp với phong cách của Phát Thanh Khủng Bố, nó mở ra một trò đùa với tất cả thính giả, cái giá phải trả của trò đùa này chính là tính mạng, vì bảo hộ một người căn bản không phải là nhiệm vụ mục tiêu, nhóm người thính giả phải mạo hiểm, ít nhiều đều gặp rủi ro, trắc trở. Hiện tại, trong hang động kia, nhất định là có nguy hiểm rất lớn.

Tô Bạch hít sâu một hơi, lại nặng nề thở ra, sau đó, hắn giữ lấy cổ A Lượng. Cả người A Lượng bị nhấc lên.

- Anh…Nói…Không giết tôi…

Tô Bạch cười cười, thờ ơ nói:

- Thật xin lỗi, tôi thay đổi chủ ý, hơn nữa, anh thiếu chút nữa đã giết chết tôi, loại người như tôi, thù rất dai.

Sau đó, Tô Bạch đem răng nanh của mình đâm vào cổ A Lượng, mấy phút sau, Tô Bạch buông tay ra, A Lượng biến

thành cái xác khô rơi trên mặt đất, lúc này, môi Tô Bạch trở nên đỏ thắm.

Hiển nhiên, cho dù có nhiều thuốc hay được nghỉ ngơi nhiều đến mấy, cũng kém xa lợi ích mà máu tươi đem đến cho hắn.

Tô Bạch giống như một người đói bụng thật lâu, cuối cùng cũng ăn nó, trước đó những nội thương trong người hắn, coi như đã hoàn toàn biến mất.

Thân thể hắn hơi lảo đảo, cảm nhận được cảm giác thỏa mãn và thân thể khôi phục. Hắn nhìn thoáng qua phương xa, trong hang động kia không ngừng có khói trắng bốc lên, điều này có nghĩa nhiệt độ bên trong hang động không chỉ thấp hơn nhiệt độ bên ngoài một chút, cũng không biết Gia Thố, mập mạp và Lâm Chấn Anh có còn tốt không.

Chẳng qua những thứ này không phải là điều Tô Bạch cần quan tâm vào lúc này, lừa gạt mọi người tiến vào hang động này, hòa thượng nhất định có tính toán của riêng mình.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất chính là, nếu hòa thượng biết Lâm Chấn Anh này không phải là Lâm Chính Anh trong nhiệm vụ chủ tuyến 1, điều này chứng minh, hòa thượng đã nắm chắc về Lâm Chính Anh, thậm chí là đã tìm được người.

Tô Bạch không có đi qua hang động để tiếp ứng cho những người khác, hắn trực tiếp rời khỏi nơi này, xuống núi, hắn cố ý tăng tốc, lúc về đến huyện thành, trên mặt đường cơ bản không có ai.

Tô Bạch đi thẳng đến cổng huyện nha, ở trước cổng huyện nhà có một quán rượu, quán rượu đã treo bảng đóng cửa, nhưng ở trên lầu hai có một hòa thượng đứng đó, hòa thượng giống như vẫn luôn đứng đó chờ Tô Bạch.

Hòa thượng khẽ gật đầu, sau đó quay đầu đi vào.

Tô Bạch đi vào quán rượu, ông chủ đang tính sổ sách, tiểu nhị đang quét dọn, nhìn thấy Tô Bạch đến, tiểu nhị nói:

- Thận xin lỗi khách quan, chỗ chúng tôi đã đóng cửa rồi.

Tô Bạch chỉ tay lên lầu hai.

- À, vậy thì được, vị đại sư trên đó đã bao lầu hai, mời ngài.

Tô Bạch từ chối để tiểu nhị dẫn đường, tự mình đi lên.

Hòa thượng ngồi ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ, trên bàn có một bầu rượu, ba đĩa thức ăn, theo thứ tự là đậu nành, đậu phụ và lạc.

- Không gọi thịt?

Tô Bạch ngồi xuống đối diện hòa thượng.

- A di đà phật, bần tăng là hòa thượng.

Chương 143 Thật Đúng Là Trò Đùa

“Trước kia cũng không thấy anh coi trọng những thứ này.”

Hòa thượng tự rót cho mình một chén rượu, uống một ngụm, rượu này không nặng, uống vào có vị ngọt.

- Thế giới chuyện xưa này không giống thế, ngẩng đầu ba thước có thần minh.

Tô Bạch khẽ gật đầu xem như hiểu, thế giới hiện thực rõ ràng không nhìn thấy quỷ quái và cương thi, chứng minh thế giới hiện thực khác biệt với thế giới chuyện xưa, ở chỗ này, quả đúng là ngẩng đầu ba thước có thần minh, ngay cả hòa thượng không thể không cẩn thận.

Thật ra, hòa thượng là một người theo chủ nghĩa thực dụng, một chút cũng không câu nệ với thân phận hòa thượng của mình, thế nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy mình là cao tăng đắc đạo, đây chính là năng lực của hòa thượng.

- Có phải cậu có rất nhiều điều muốn hỏi?

Tô Bạch không có phản ứng hòa thượng, tự mình bóp nát vỏ đậu nành, bỏ vào miệng, đậu nành rất thơm.

Hòa thượng hiểu ý của Tô Bạch, càng rõ hơn tính cách của hắn, nếu như hòa thượng không thể cho một lời giải thích hợp lý, lấy thói quen và phong cách có thù tất báo của Tô Bạch, nói không chừng liền lập tức muốn cùng anh ta tính toán chuyện ở hang động.

- Thật ra, cậu không cần đau lòng, cậu không có qua hang động tìm bọn họ đúng không?

Hòa thượng hỏi.

Tô Bạch tiếp tục ăn đậu, giống như có chút đói bụng, hắn vẫn không có trả lời.

- Thật ra cậu vẫn có chút nặng tình nghĩa, bần tăng biết, bần tăng thiết lập ván cờ này, vốn dĩ là muốn đem Lâm Chấn Anh qua đó, để ông ta chết đi, về phần cậu không có vào đó, là chuyện mà bần tăng không nghĩ tới.

Hòa thượng thẳng thắn nói.

- À.

Tô Bạch lại rót cho mình một chén rượu, cầm chén rượu lắc lư trước mặt hòa thượng:

- Thì ra là thế, tôi không xảy ra chuyện ở trong hang động, khiến cho hòa thượng anh cảm thấy quá thất vọng rồi?

- Như nhau, như nhau.

Hòa thượng nói như thế.

- Tôi không có thời gian đánh cờ với anh.

Tô Bạch cảnh cáo.

- Anh biết đó, tôi còn rất nhiều điểm cốt truyện.

Câu nói này của Tô Bạch chính là, anh đừng có giả bộ ngớ ngẩn với tôi, cùng lắm mọi người cá chết lưới rách, để nhiệm vụ chủ tuyến 1 thất bại, từ bỏ điểm cốt truyện, dù sao tôi có hơn 800 điểm cốt truyện, trừ thì trừ.

- Không thể nói như thế, thật ra bần tăng vẫn luôn muốn tìm một cơ hội.

Hòa thượng lấy từ cổ tay mình ra một chuỗi phật châu không biết được lấy ra từ nơi nào, làm tư thế niệm kinh:

- Cơ hội có thể gần như ăn trọn ban thưởng trong một thế giới chuyện xưa.

Nghe thấy câu nói này, Tô Bạch nhớ đến thế giới chuyện xưa thứ hai của chính hắn, chính là lần gặp được người giấy, lần đó Tô Bạch nhận được phần lớn ban thưởng, Hải thiếu gia và những người khác chỉ húp được ngụm canh.

- Có thể lấy được tất cả điểm cốt truyện trong một thế giới chuyện xưa, so với ban thưởng từ việc bình thường vượt qua ba thế giới chuyện xưa, còn cao hơn nhiều, lần này, bần tăng cảm thấy cơ hội của mình tới rồi.

- Cho nên anh liền cho rằng tôi, Gia Thố, mập mạp và những con cá lọt lưới khác là đối thủ cạnh tranh của anh, cho nên dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, hố chết mấy người chúng tôi trước, đúng không?

- Không sai.

Hòa thượng hào phóng thừa nhận:

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai.

- Hòa thượng, câu nói vừa rồi của anh giống như đang nói: "Cậu nhanh đánh tôi, nhanh đánh tôi, tôi không chờ được nữa."

- Ha ha, bần tăng và tên mập mạp kia từng ở trong yêu động, bần tăng từng nói với mập mạp một câu như này…

- Thế giới chuyện xưa này là một chuyện đùa?

- Đúng, chính là câu nói này.

Hòa thượng khẽ gật đầu, sau đó tự mình rót cho Tô Bạch một chén rượu.

Tô Bạch không có khách khí, trực tiếp cầm chén rượu lên uống, sau đó nói:

- Ý tứ chính là, Phát Thanh Khủng Bố lợi dụng ấn tượng ban đầu của thính giả, đang yên đang lành, cắm một tên gia hỏa giống diễn viên Lâm Chính Anh ở trong thế giới hiện thực như đúc, sau đó thông báo nhiệm vụ chủ tuyến 1, để cho chúng ta qua bảo vệ Lâm Chính Anh, thật ra cũng chính là mở ra một trò đùa với chúng ta, Lâm Chính Anh này không phải là Lâm Chính Anh mà Phát Thanh Khủng Bố nói tới, mà chính là Lâm Chấn Anh.

- Thật ra chuyện này cũng thật buồn cười, cũng rất phù hợp với tác phong trước sau như một của Phát Thanh Khủng Bố.

Hòa thượng phụ họa:

- Nhưng thật ra, trò đùa này không dừng lại ở đây.

- Anh nói nhanh, kiên nhẫn của tôi đã bị mài sạch sẽ, tôi biết anh để con hồ ly dâm đãng kia gọi tôi tới, hiển nhiên là muốn tìm tôi làm giúp chuyện gì đó, đã như vậy, anh phải nói rõ quy tắc và tin tức cho tôi biết, nếu không, không nói đến việc tôi có nguyện ý hợp tác với một tên gia hỏa vừa hố tôi hay không, cho dù tôi đồng ý, anh cũng sẽ không yên tâm về tôi, không phải sao?

- Đúng thế.

Hòa thượng dùng đũa gắp một miếng đậu phụ, đưa vào trong miệng mình, sau khi nuốt xuống mới một lần nữa nói tiếp.

- Yêu động kia là nơi một nhóm cao tăng dùng để trấn áp yêu vật, yêu vật ở đó không thể tùy ý ra ngoài.

- Chuyện này tôi biết.

- Lúc đó bần tăng nghĩ, ở chỗ này có lẽ sẽ thu được một số truyền thừa, nhưng lại ngoài ý muốn đụng phải con hồ ly này.

- Nghe nói quan hệ của hai người không tồi, khẩu vị của anh cũng thật nặng.

- Lúc đó cô ta đang làm một việc.

- Làm chuyện gì?

- Phá thai, cô ta đem bụng mình, đụng vào vách đá.

- À…

Tô Bạch nhớ tới bản thể của con hồ ly mà mình đã gặp, rất khó tưởng tượng, con hồ ly kia lại làm chuyện này.

- Sau đó thì sao?

- Bởi vì ở trong yêu động, không chỉ có mình cô ta là đại yêu, còn có mấy yêu vật có thực lực không chênh lệch với cô ta nhiều, bình thường đều duy trì thế cục cân bằng, cô ta mang thai, giống như một loại thai nghén tự nhiên, cũng không phải bên ngoài thụ tinh mà thành, cho nên lúc sinh nở, cô ta trở nên yếu ớt, có thể tạo cơ hội cho đám đại yêu, bởi vậy cô ta nghĩ mọi đánh bỏ đi đứa nhỏ còn chưa xuất thế.

- Tiếp tục.

Tô Bạch cầm một củ lạc trong tay, dựa vào ghế, một bên nghe chuyện, một bên ăn lạc.

- Sau đó, dưới sự khuyên bảo của bần tăng, cô ta đồng ý cùng bần tăng rời khỏi yêu động, ra bên ngoài sinh đứa nhỏ, bần tăng có biện pháp đưa cô ta rời khỏi yêu động.

- Chuyện xưa này không có lực hấp dẫn, cũng không có cao trào.

Tô Bạch lộ ra không hài lòng.

Hòa thượng trầm mặc một lúc rồi nói:

- Bỗng nhiên, tâm huyết của cô ta dâng trào, để bần tăng đặt tên cho đứa nhỏ còn chưa sinh ra của cô ta, cho dù cô ta dự định sinh xong đứa nhỏ liền ăn hết nó để nâng cao tu vi của mình, cô ta vẫn cảm thấy chính mình nên đặt một cái tên cho đứa nhỏ.

- Thật vô bổ.

Tô Bạch nghiêng người, ném một hạt lạc vào trong miệng mình.

- Lúc đó bần tăng nghĩ đến, tên thế giới chuyện xưa này là "Cương thi tiên sinh", lúc trước bần tăng cũng đã xem qua bộ phim điện ảnh cùng tên, lúc ấy chỉ là ngẫu nhiên, lấy một khối ngọc khoáng thạch vỡ thường thấy trong sơn động, khắc lên đó một cái tên cho đứa trẻ chưa sinh ra.

Tô Bạch ngây ngẩn cả người, hắn hít sâu một hơi, nhìn hòa thượng, bởi vì Tô Bạch loáng thoáng thấy được một khả năng.

- Cái tên mà anh lấy không phải là…

(林正英:Lâm Chính Anh/ Trong phim dịch Lâm Chánh Anh

林振英: Lâm Chấn Anh phiên âm

Hai từ này có cách phát âm tương tự nhau.

Lâm Chính Anh/ Lâm Chánh Anh là nhân vật có thực, nổi tiếng với những bộ phim về cương thi, ở trong thế giới chuyện xưa này, một người có gương mặt giống hệt với Lâm Chính Anh được Phát Thanh Khủng Bố đưa vào, nhưng tên của của người này là Lâm Chấn Anh, chẳng qua Tô Bạch và những thính giả khác như mập mạp ấn tượng với những bộ phim kia, cho nên trong đầu mặc định người này tên Lâm Chính Anh giống như ngoài đời thực.

Chương 144 Dáng Dấp Không Tồi

"Cái tên mà anh lấy không phải là…Lâm Chính Anh chứ?"

Hòa thượng trầm mặc một lát.

Cuối cùng khẽ gật đầu, nhả ra hai chữ:

- Không sai.

- Mẹ nó!

Tô Bạch trực tiếp cầm cốc rượu dội lên mặt bàn trước mặt hòa thượng:

- Hòa thượng, tôi kính anh chén rượu.

Đối với hành động này của Tô Bạch, hòa thượng thờ ơ, có lẽ đối với người bình thường mà nói, bọn họ sẽ cảm thấy đối phương đang nguyền rủa mình, thế nhưng hòa thượng không phải là người bình thường, anh ta biết sau khi Tô Bạch nghe xong chuyện này, hắn sẽ có một ít phản ứng, bởi vì kết quả này thật đúng là khiến cho người ta câm nín. Lúc trước ngay cả chính bản thân anh ta cũng mờ mịt, cũng không biết bởi vì mình tùy ý lấy một cái tên cho đứa trẻ còn chưa sinh ra, kết quả bỗng nhiên phát sinh biến hóa, anh ta chẳng qua cảm thấy nếu thế giới chuyện xưa lần này đã gọi là "Cương thi tiên sinh", vậy thì theo hoàn cảnh, lấy tên cho đứa bé là Lâm Chính Anh.

Hòa thượng nhìn Tô Bạch, tiếp tục nói:

- Sau đó, lúc tôi vừa đưa khối ngọc khoáng thạch vỡ cho hồ ly, thông báo về nhiệm vụ chủ tuyến 1 liền được đưa ra.

- Cậu nói xem, đây có tính là trò đùa không?

Tô Bạch trực tiếp vứt bầu rượu xuống mặt đất, bầu rượu vỡ nát.

Hòa thượng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, tiếp tục thờ ơ với hành động của Tô Bạch.

- Anh chắc chắn, sau khi anh lấy tên xong, nhiệm vụ chủ tuyến 1 mới được thông báo?

Tô Bạch hỏi.

- Bần tăng khẳng định, ngay lúc hồ ly nhận lấy miếng ngọc vỡ có khắc tên đứa nhỏ, nhiệm vụ chủ tuyến 1 đồng thời vang lên.

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ tới tình cảnh khi nhiệm vụ chủ tuyến 1 xuất hiện, khi đó, hắn đang làm gì?

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện một hình ảnh, hắn vừa trong quan tài đi ra, đem A Lượng và Trần tiểu thư ngất xỉu vào trong quan tài, mặc quần áo của A Lượng vào người, lén lút đi ra, đi tới phòng khách, từ cửa sổ nhìn vào bên trong, sau đó Lâm Chấn Anh quay mặt lại, cuối cùng khi hắn ý thức được, người này giống hệt với Lâm Chính Anh, nhân vật chính trong bộ phim cương thi Hong Kong mà khi còn bé hắn từng xem, giọng nói nhắc nhở về nhiệm vụ chủ tuyến 1 vang lên, dường như, rất phù hợp.

Thế nhưng, chờ một chút…

Không đúng, có vấn đề,

Lúc hắn mới vừa từ yêu động đi ra đã cùng Lâm Chấn Anh đối mặt, đồng thời còn ra tay đánh nhau, nếu như hắn tỉnh táo gặp được Lâm Chấn Anh là điều kiện để kích phát nhiệm vụ chủ tuyến 1, như vậy hắn là nên phát động ngay lúc hắn vừa mới từ yêu động đi ra liền giao thủ với Lâm Chấn Anh, khi đó

hắn bị thương rất yếu, hơn nữa trong lúc giao thủ với Lâm Chấn Anh, hắn bị gương bát quái của Lâm Chấn Anh chiếu vào, lúc đó quả thật hắn không nhìn thấy rõ dáng vẻ của đạo sĩ, cũng không nhìn ra ông ta giống Lâm Chính Anh như đúc.

Thế nhưng đây tuyệt đối không phải là điều kiện kiên quyết để phát động nhiệm vụ chủ tuyến 1, bởi vì Gia Thố, anh ta căn bản chưa có xem phim cương thi Hong Kong, anh ta căn bản không biết Lâm Chính Anh, cho nên Phát Thanh Khủng Bố sẽ không có khả năng thiết lập điều kiện phát động nhiệm vụ chủ tuyến 1…Là phát hiện ra Lâm Chấn Anh giống hệt với minh tinh trong phim cương thi ngoài hiện thực.

Phân tích như thế, chính mình lúc ấy ghé vào cửa sổ nhìn, đúng là lúc hòa thượng đem ba chữ "Lâm Chính Anh" khắc trên ngọc đưa cho hồ ly.

Thì ra, đạo sĩ mà đám thính giả liều mình bảo vệ chỉ là hàng giả, mà đứa bé do hòa thượng tùy tiện lấy tên, ngược lại trở thành nhân vật mà nhiệm vụ chủ tuyến 1 yêu cầu bảo vệ.

Điều này thật đúng là trò cười.

- Con hồ ly kia đang ở đâu? Hậu viện huyện nha?

Tô Bạch hít sâu một hơi, lấy tay xoa mặt, hiện tại hắn rất muốn biết rõ sau khi Gia Thố và hòa thượng biết được chuyện này, bọn họ sẽ có phản ứng gì, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể sống sót từ trong yêu động kia đi ra. Dĩ nhiên, lấy cá tính của hòa thượng, muốn ăn mảnh một mình, ra tay dĩ nhiên sẽ không nhẹ, cho dù bọn họ không chết, ít nhất cũng bị lột mất một tầng da, mất đi năng lực cạnh tranh mức độ cống hiến với hòa thượng trong thế giới chuyện xưa này.

- Đúng thế.

Hòa thượng thấy cuối cùng Tô Bạch cũng khôi phục bình tĩnh, gật đầu nói.

- Tiếp theo sẽ có nguy hiểm gì?

Tô Bạch hỏi.

- Tạm thời không có nguy hiểm gì, nhưng vào ngày cô ta sinh nở, cô ta không thể đè nén khí tức trên người mình, hơn nữa, bởi vì cô ta cùng bần tăng đi ra khỏi yêu động, bản thân đã bị trọng thương, công lực 10 phần chỉ còn 1 phần, ngày cô ta sinh nở, khí tức của cô ta tản đi rất xa, có thể hấp dẫn rất nhiều yêu tà, thậm chí là nhân sĩ huyền học chính đạo tới. Đây mới chính là thời gian nguy hiểm nhất.

Tô Bạch liếm môi:

- Anh tìm tới tôi, là bởi vì anh sợ một mình anh không giải quyết được.

Hòa thượng ngồi rất ngay ngắn, rất nghiêm túc nói:

- Thật ra cho dù có thêm cậu cũng không giải quyết được.

- Anh có thể đừng thành thật như thế không.

Tô Bạch đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện chính là huyện nha.

- Bần tăng chuẩn bị bố trí một trận háp, bần tăng có thể đi làm mắt trận, thế nhưng còn cần một người khác đến chủ trì, cho nên bần tăng cảm thấy cậu có thể làm được.

- Hòa thượng, anh nói xem, tôi nên tin tưởng anh như thế nào đây, ngộ nhỡ anh thuận tay hố tôi thì sao?

Hòa thượng lắc đầu:

- Không cần thiết, bởi vì lúc này mới là nhiệm vụ chủ tuyến 1, chờ vượt qua nhiệm vụ chủ tuyến 1, sẽ còn nhiệm vụ sau đó. Nếu như mập mạp, Gia Thố và thính giả khác bị hao tổn 7 – 8 phần, chỉ còn bần tăng một mình cô đơn, như vậy sau

đó chính là lúc bần tăng một thân một mình khiêng một nhiệm vụ lớn, cậu cảm thấy, bần tăng sẽ ngốc như thế sao?

- Có, anh có thể làm điều đó.

Tô Bạch không chút do dự nói:

- Cách ngày dự sinh còn mấy ngày.

- Không tính đêm nay, còn hai ngày nữa, ngày kia là sinh nở.

Hòa thượng trả lời.

- Hòa thượng, anh xác định sẽ không chơi trò chạy trốn chứ?

- A di đà phật, cầu phú quý trong nguy hiểm.

- Được, tôi đồng ý với anh.

Tô Bạch nhìn hòa thượng nói.

Hòa thượng không có so đo vấn đề Tô Bạch thật sự đồng ý hay là giả bộ đồng ý, cũng không để ý đến việc liệu Tô Bạch có tâm tư khác hay không, bởi vì đây là bản tính của con người, hòa thượng cũng không cho rằng mình nghĩ đến những chuyện này, liền có thể giải quyết được những chuyện này.

Chẳng qua, đối với Tô Bạch, hòa thượng vẫn có chút lòng tin, lòng tin này không phải xây dựng trên chuyện Tô Bạch sẽ không giống như anh ta, đâm một dao sau lưng người khác, mà chính là xây dựng trên sự thông minh của Tô Bạch, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay vào lúc thời cơ không thích hợp.

Có điểm hiểu biết này, như thế là đủ rồi.

- Đi cùng tôi qua gặp cô ta.

Hòa thượng nói.

- Ha ha, quá thối, không đi.

Tô Bạch trực tiếp trả lời.

“…”

Hòa thượng nghẹn họng một lúc, sau đó bắt đầu tìm từ:

- Thật ra, hiện tại cô ta đã biến thành hình người…Ừm… Dáng dấp không tồi.

Tô Bạch xoa cằm, nhìn vẻ mặt có chút quẫn bách của hòa thượng:

- Thật sao, vậy được rồi, tôi đi xem một chút.

Hai người rời khỏi quán rượu, leo tường vào huyện nha.

Chương 145 Có Một Chân

Huyện thái gia và huyện thái gia phu nhân bị hồ ly và hòa thượng mê hoặc, tin tưởng không chút nghi ngờ, đem phòng tốt nhất giao cho bọn họ ở, hai người thì ở phòng khách.

Nhưng lúc này hòa thượng cũng lười gọi người đi mở cửa, đối với bọn họ mà nói, leo tường còn dễ hơn.

Người phụ nữ đang ngồi ăn nho cạnh một chiếc bàn đá trong sân, hai bắp đùi trắng nõn không ngừng lắc lư, môi hé mở, nhả hạt nho ra.

Lúc này, tuy người phụ nữ nhìn thấy hòa thượng và Tô Bạch đi tới, nhưng cô ta coi như không thấy, tiếp tục ngồi đó ăn nho, dáng vẻ thiên chân vô tà, thật khiến cho con người ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tô Bạch đã gặp qua bản thể của hồ yêu lúc ở trên giường là dáng vẻ gì, nói một cách đơn giản chính là khó có thể diễn tả được bằng lời, thế nhưng hiện tại dáng vẻ người phụ nữ này lại rất non mềm, dáng người này có thể khiến cho người đàn ông chạm đến điểm G, đồng thời loại quyến rũ giống như từ trong cốt tủy càng khiến cho người ta vừa nhìn một cái đã cảm thấy xương cốt mềm nhũn.

Lúc này, Tô Bạch đang nghĩ, nếu như lúc trước chính mình ở trong yêu động nhìn thấy bộ dạng này của hồ yêu, rốt cuộc hắn có cầm giữ được hay không?

Có lẽ, cho dù phải hi sinh làm chút trai lơ, cũng không cảm thấy mâu thuẫn gì.

- Ai nha, cuộc sống gia đình của cô trôi qua cũng thật tốt.

Tô Bạch trêu chọc.

- Haizz, trước tiên tôi phải nói rõ, hòa thượng, anh đã lấy một chân, anh ta cũng đừng đánh tâm tư lên một cái chân khác.

Hồ ly nói thẳng.

Hòa thượng mỉm cười lắc đầu.

- Vì sao tôi không thể có chứ?

Thật ra, Tô Bạch căn bản không có nghe hiểu bọn họ đang nói chân gì, nhưng bản lĩnh bắt chuyện thì vẫn phải có.

- Cậu ta không biết.

Hòa thượng nói.

- À.

Người phụ nữ nheo mắt nhìn Tô Bạch:

- Còn muốn lừa chị đây?

Hồ ly không ngốc, trên thực tế cô ta chỉ lười nhác dành tâm tư nhiều lên người Tô Bạch và hòa thượng, nếu như không phải vì muốn ăn con mình, cô ta sẽ không theo hòa thượng tới đây, cũng sẽ không cần hòa thượng và người trước mặt này đến bảo vệ.

- Cái này không đúng, mưa móc đồng đều.

Tô Bạch ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện người phụ nữ:

- Nói đi, chân gì?

Ngón tay người phụ nữ hơi cong lên, con dao găm trên hông Tô Bạch bỗng nhiên liền bay lên, đây vốn dĩ là dao găm dùng để mài răng của hồ ly, thế nhưng lúc trước, khi Tô Bạch quyết đấu với cương thi vương, nó có tác dụng vô cùng quan trọng, một con dao găm có thể đâm thủng sát khí phòng ngự

của cương thi vương, ký ức này vẫn còn rất mới mẻ trong đầu Tô Bạch.

Đồ tốt như thế, làm sao Tô Bạch còn có thể trả về? Có chiếc dao găm này, mỗi lần đánh nhau, hắn cũng không cần tiêu hao nhiều sức.

Tô Bạch vươn tay ra, bắt lấy con dao găm đang bay lơ lửng.

Người phụ nữ giận dữ quát lên:

- Làm càn!

Lực đạo dẫn dắt dao găm lại một lần nữa được tăng lên, con ngươi Tô Bạch sáng lên, chuyển sang màu xanh, từ trên người Tô Bạch tỏa ra hơi thở cương thi, dưới chân Tô Bạch còn có khói đen bay lên.

"Vù!"

Hồ ly nghiêng người sang một bên, dao găm hoàn toàn bị Tô Bạch cầm trong tay.

Đồng thời, Tô Bạch đi về phía trước một bước, đi thẳng đến trước mặt người phụ nữ kia.

"Bốp!"

Một cái tát vang dội đánh vào mặt người phụ nữ.

Lúc này, hồ ly ngây người.

Hòa thượng cúi đầu niệm một tiếng a di đà phật.

Tô Bạch đem dao găm lướt lên bộ ngực hồ ly.

- Bây giờ cô rất yếu, cho nên, không cần tỏ vẻ trước mặt tôi.

- Mặt khác, nói cho tôi biết cái chân kia là gì, nếu không cũng lắm thì tôi không cần một chân, cắt một bên ngực của cô

về chơi cũng được.

Hiện tại, dáng vẻ này của Tô Bạch giống như một tên lưu manh ngoài đầu đường đến thu phí bảo kê, không phải nhà khác thu rồi, cô liền không cho tôi, không có quy tắc này, người gặp đều có phần, mưa móc đồng đều mới là đạo lý.

Lúc nhìn thấy chỗ tốt lại lùi bước, đây không phải là tính cách của Tô Bạch, nhất là khi Tô Bạch sẽ không chỉ thỏa mãn với việc thu được một chút điểm cốt truyện khi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, bên chỗ hòa thượng rõ ràng đã có thu hoạch ngoài dự kiến, hắn cũng không thể chịu thiệt thòi.

Người phụ nữ lạnh lùng nhìn Tô Bạch, tuy nói quả thật vì mang thai mà thực lực của cô ta hạ xuống, trước đó lúc tranh đoạt dao găm với Tô Bạch, có thể nhìn ra được điểm này, thế nhưng uy nghiêm của cô ta vẫn còn, ánh mắt của cô ta mang theo một loại cảm giác áp bách rất lớn.

Chỉ là Tô Bạch dường như là một kẻ khó chơi, hắn đưa dao gác lên cổ cô ta.

- Hòa thượng, anh nói gì đi chứ?

Người phụ nữ nhìn về phía hòa thượng đang đứng một bên.

- Anh và tôi thế nhưng có quan hệ minh ước, bảo vệ tôi và đứa nhỏ đến khi bình an sinh ra.

- A di đà phật.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, nhìn thoáng qua Tô Bạch, lại nhìn người phụ nữ, chậm rãi nói:

- Cậu ta không có ý định giết cô, cũng không có ý định giết con của cô, cho nên hiện tại bần tăng không làm gì, điều này cũng không làm trái với lời thề.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lời này của hòa thượng cũng là đang nói với hắn phòng tuyến cuối cùng của anh ta, nếu chưa đến

phòng tuyến cuối cùng liền có thể thỏa thích bàn điều kiện.

Trước đó hòa thượng hố hắn, lúc này bắt đầu cho hắn chỗ tốt, đây cũng coi như là một loại cân bằng, đến bù tổn thất.

- Được lắm, quả nhiên con người là loại động vật giảo hoạt nhất, gian trá nhất.

Trong mắt người phụ nữ hiện lên sát khí, hiển nhiên, hiện tại cô ta có chút hối hận về chuyện cứ như thế đi theo hòa thượng ra ngoài sinh con, loại người như hòa thượng, cô ta căn bản không thể dễ dàng khống chế.

- Này, là tôi muốn nói chuyện với cô, sao cô không nhìn tôi, có phải cô có chút không tôn trọng tôi rồi không?

Hồ ly quát to:

- Con kiến hôi, thật đúng là dám được đà lấn tới, anh ra tay với tôi đi, tôi nhìn xem anh có dám hay không!

- À.

Tô Bạch chỉ khẽ à một tiếng, ngay lập tức có tiếng dao găm cứa vào da thịt truyền đến.

Hồ ly mở to mắt ra, cô ta tận mắt nhìn thấy chiếc dao găm chém sắt như chém bùn kia cứa vào bộ ngực của mình. Trong nháy mắt, dãy núi bên trái của cô ta bị cắt xuống.

Bầu không khí nhất thời lặng ngắt như tờ.

Tô Bạch cầm cục thịt trắng trên tay, bóp bóp một chút, sau đó đặt ở trước mũi để ngửi, hắn khẽ lè lưỡi liếm môi, tình cảnh này, muốn có bao nhiêu biến thái liền có bấy nhiêu biến thái. Đến bây giờ, Tô Bạch cảm thấy không có thứ buồn nôn nào mà hắn chưa từng ăn qua, trước đó ngay cả cương thi vương, hắn còn há miệng cắn được. Trong khoảng thời gian này, đây cũng coi như là một thứ đồ chơi đáng yêu mà hắn gặp phải, dĩ nhiên, đối với phần lớn đàn ông mà nói, cục thịt này phải đặt ở

trên người phụ nữ mới có được xúc động muốn liếm, một khi cầm trực tiếp trên tay, vậy thì quá kinh dị rồi.

- Anh…Anh…Anh… Thật sự…

Người phụ nữ có cảm giác bầu trời giống như sụp đổ, trước đó cô ta bị Tô Bạch tát một bạt tai, cô ta cũng không coi là gì, bởi vì cô ta không phải là nhân loại, cô ta là yêu vật, là súc sinh, không có giá trị quan như con người, đối với cô ta mà nói, bị tát một cái chính là bị tát một cái, có chút đau, thế nhưng không có loại cảm giác tôn nghiêm bị giẫm đạp như lúc nhân loại bị tát một bàn tay.

Chương 146 Anh Không Thể Hiểu Một Người Điên

"Bịch"

Một cục thịt cao vút bị Tô Bạch ném xuống mặt đất.

Nó còn lăn trên mặt đất hai vòng, Tô Bạch đưa chân ra, dùng mũi chân đặt lên cục thịt kia, ừm, độ co dãn không tệ lắm, cho dù rời đi thân thể, nhưng vẫn lộ ra đầy đặn, mượn mà.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, sau khi cục thịt trắng kia rời khỏi thân thể người phụ nữ không bao lâu liền phát sinh biến hóa, nó biến thành loại lớn như của bò sữa, bên trên còn mọc lít nha lít nhít lông đen. Lúc đầu thứ đồ chơi kia hồng hào như trái đào, bây giờ lại biến thành to lớn tráng kiện.

Bản thể của hồ ly, Tô Bạch đã thấy qua, rất to lớn uy mãnh, vật kia của cô ta vốn dĩ có hình dạng này, hơn nữa dường như bởi vì sắp sinh nở, cho nên những bộ phận đó trên cơ thể cô ta bắt đầu hưng phấn và tiến thêm một bước phát dục.

- Máu tươi của hồ ly, không biết có ngon hay không?

Tô Bạch để mặt mình ở sát vết thương, hắn thật nghĩ thử một chút, nhưng lại có chút kiêng kỵ. Sau khi cương thi vương bị yêu khí xâm nhập vào cơ thể, thảm cảnh của nó, Tô Bạch vẫn còn nhớ rất rõ ràng, vết xe đổ còn đó, chính hắn cũng không thể giẫm theo vết xe đổ.

Hòa thượng vẫn đứng yên ở đó, thế nhưng trong lòng hồ ly lại không thể nào bình tĩnh được, thậm chí cả người cô ta bắt đầu run rẩy. Cho dù là cường giả, cho dù là đại yêu, đối diện

với loại chuyện này, khi thực lực của mình giảm đi, cô ta cũng sẽ biết sợ, nếu như không sợ, cô ta đã không cố ý rời khỏi yêu động ra ngoài sinh con.

- Ngoan, đừng sợ.

Tô Bạch đâm dao găm lên trên bụng hồ ly, rạch một chút, máu hơi chảy ra, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống, lưu lại một chút máu.

- A di đà phật, có chừng có mực.

Hòa thượng nhìn về phía Tô Bạch, sau đó lại nhìn về phía hồ ly.

- Cho ra hứa hẹn đi.

Hòa thượng cảm thấy đủ rồi. Ở trong mắt hòa thượng, Tô Bạch làm như thế, đơn giản là muốn một lời hứa hẹn giống như anh ta, điều này không phải là không được, thậm chí hòa thượng còn cảm thấy nếu như Tô Bạch có thể giống như chính mình, có được một cái chân của đứa trẻ sơ sinh kia, như vậy, Tô Bạch sẽ càng tận tâm tận lực, cùng mình bảo vệ cho hồ ly an toàn sinh nở, sau cùng chia của.

- Ha ha.

Lúc này, người phụ nữ lại cười, sau đó nhìn về phía Tô Bạch:

- Nhanh giết tôi đi.

Ở thời điểm này, hồ ly thể hiện ra sự nghị lực đặc thù, sợ, chung quy là sợ, chỉ cần có linh trí, đối với tử vong, đối với kết cục, cuối cùng vẫn có sự e sợ theo bản năng.

Thế nhưng, cô ta vẫn lựa chọn tranh phong, có bản lĩnh, anh đến giết tôi đi.

Hồ ly vốn dĩ là súc sinh, cho dù là súc sinh thông minh, nó vẫn là súc sinh.

Bồ Tùng Linh đã từng nói qua cầm thú gian xảo thì được bao năm, chỉ làm trò cười mà thôi! Huống chi còn hồ ly này phải đối mặt với một hòa thượng không biết sâu cạn như thế nào và một nhân vật có tâm tính ngoan lệ như Tô Bạch.

Tô Bạch mím môi, có chút ủy khuất, có chút run rẩy nhìn hồ ly:

- Đừng ép tôi, bảo bối, thật đó, đừng ép tôi.

- Tôi không có ép anh, không phải anh rất phách lối sao, không phải anh rất lợi hại à, có bản lĩnh anh giết tôi đi, nhanh lên, giết tôi!

Người phụ nữ điên cuồng gào thét, hiển nhiên hôm nay, tôn nghiêm của cô ta đã bị Tô Bạch vô tình chà đạp, khiến cho cô ta không kiểm soát được tâm trạng, dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng nhất chính là, cô ta không tin Tô Bạch sẽ giết cô ta, cô ta có năng lực này.

Đứa nhỏ này vẫn phải dựa vào cô ta để sinh ra, hơn nữa hòa thượng và cô ta đã có minh ước, cô ta không tin người này dám giết mình, giết cô ta, mấy tên gia hỏa này cũng không lấy được gì.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thất Luận đang chậm rãi đi tới.

Hòa thượng Thất Luận giống như cảm ứng được điều gì, anh ta dần dần đi tới.

- Hòa thượng, chớ hoảng sợ, không cần nhúc nhích.

Tô Bạch chỉ vào hòa thượng:

- Gần đây tôi có chút mệt mỏi, tinh thần mệt mỏi, cho nên đừng kích thích tôi, tôi thật sự sợ.

Cuối cùng ánh mắt hòa thượng cũng lóe lên thứ ánh sáng lạ, thậm chí còn có chút ngưng trọng.

- Hòa thượng, anh nói xem, tự mình giày vò nhiều như thế thì có ý nghĩa gì?

Không đợi hòa thượng trả lời, Tô Bạch liền tự trả lời:

- Thật đúng là không có ý nghĩa gì.

Sau khi nói xong, dao găm trong tay Tô Bạch trực tiếp đâm thẳng vào bụng hồ ly.

Hồ ly hoàn toàn khiếp sợ, thân hình hòa thượng lảo đảo một cái, bỗng nhiên anh ta quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, hiển nhiên là bởi vì hòa thượng vi phạm lời thề, cho nên bị lời thề phản phệ (cắn trả).

Minh ước của song phương, mượn pháp lực truyền lời thề đến Thiên Đạo, trong thế giới chuyện xưa này, Thiên Đạo càng thêm nhạy bén, cho nên báo ứng tới càng nhanh hơn.

Tô Bạch tiếp tục giữ vững nụ cười, sau đó chậm rãi khuấy động trong bụng hồ ly, bởi vì thống khổ, sắc mặt của hồ ly vặn vẹo, nhưng ánh mắt cô ta vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Làm sao có thể!

Chuyện này làm sao có thể!

Làm sao hắn lại dám làm như thế, sao hắn dám làm như thế!

- Nhiệm vụ chủ tuyến 1, tôi từ bỏ, bên mập mạp và Gia Thố còn không biết đã chết chưa, tôi lại phải ở đây đấu trí với anh, tôi cảm thấy thật phiền phức, hòa thượng, tôi biết anh rất thông minh, tôi biết, có lẽ tôi chính là một điều thừa trong kế hoạch của anh, cho nên, đối với sắp xếp của anh, tôi vẫn luôn không hài lòng, thật sự, tôi cảm giác tình cảnh của mình có

chút lúng túng, một bên phải đối mặt với nguy hiểm, một bên lại không thể cam đoan được ngang hàng chỗ tốt, còn phải phí tâm tư ám toán anh để trả thù một chút, thật đúng là phiền.

- Còn có, hòa thượng, anh luôn có dáng vẻ thông tuệ, thế nhưng thật ra tôi vẫn luôn muốn nói cho anh biết, có đôi khi, thứ anh nhìn thấy, người anh nhìn thấy, thật ra không nhất định là chuẩn xác.

- Thật sự.

- Ví dụ như lần này, anh thật đúng là có mắt không tròng.

- Tôi không biết làm cách nào anh và cô ta đạt thành hiệp nghị, cũng không biết anh và cô ta dùng phương thức nào ước thúc đối phương hoàn thành hiệp nghị, có lẽ tôi không có bản lĩnh đó.

- Ừm, cứ thế đi, sau cùng, tôi cho anh một lời khuyên.

- Cho dù anh am hiểu xem tướng người, anh cũng không thể nhìn thấu…Một kẻ thần kinh.

Lúc này, hồ ly phát ra tiếng gầm giận dữ, hai tay cô ta giữ chặt lấy dao găm, thế nhưng Tô Bạch đã đạp một cước, hồ ly ngã xuống đất, trong bụng cô ta bắt đầu chảy ra rất nhiều thứ như ruột, thậm chí còn dần dần không thể duy trì hình dáng người, trên người cô ta bắt đầu xuất hiện bộ lông màu đen, hiển nhiên là sắp biến về bản thể.

- Hòa thượng, anh vi phạm lời thề.

Hồ ly phát ra những tiếng kêu rên, nguyền rủa hòa thượng, chính hòa thượng đưa người này đến, cũng chính hòa thượng trơ mắt nhìn người này đi đến trước mặt cô ta, cũng chính là hòa thượng thờ ơ với những thương tổn người này gây ra cho cô ta, hiện tại bụng cô ta bị đâm thủng, hòa thượng khó thoát tội.

Trên thực tế, hiện tại hai mắt hòa thượng đã chảy máu và nước mắt, dáng vẻ vô cùng thống khổ.

Tô Bạch liếm môi, dao găm trong tay hắn vẽ ra một vòng tròn.

Nhưng mà, đúng lúc này, từ trong bụng hồ ly, có một thứ bằng bàn tay đi ra.

Tô Bạch ngây người, là một đứa trẻ con, nhưng hẳn là đứa trẻ đã chết, dù sao cũng là sinh non.

Tô Bạch đã làm tốt chuẩn bị nhiệm vụ chủ tuyến 1 thất bại, mũi chân hắn đụng vào đứa trẻ sơ sinh kia, thật đúng là rất nhỏ, hơn nữa còn là hình dáng nhân loại, đáng tiếc.

Mặc dù chính hắn là đao phủ, thế nhưng trong lòng Tô Bạch vẫn mặc niệm một chút.

Chẳng qua, một phút sau, ánh mắt Tô Bạch mở to.

Đứa trẻ sơ sinh khắp người đầy máu me kia, thế mà vươn một tay ra, bắt lấy mũi giày của Tô Bạch.

Đứa nhỏ này, chưa chết.

Ba chuyện sói của Bồ Tùng Linh

I.

Có người đồ tể bán thịt về, trời đã xế chiều, một con sói theo sát, hít hít giỏ thịt chảy cả nước dãi. Cứ từng bước từng bước lẽo đẽo theo suốt mấy dặm, y sợ rút dao ra thì nó sẽ làm dữ, nhưng đã rảo chân chạy mà nó vẫn đuổi theo. Y không biết làm sao, nhưng nghĩ thầm con sói muốn ăn thịt, chẳng bằng cứ treo giỏ thịt lên cây rồi mai ra lấy. Bèn lấy móc sắt móc giỏ thịt nhón chân móc lên cành cây. Thấy y không còn mang giỏ thịt, sói bèn dừng lại, y vội đi tắt về nhà. Sáng sớm ra lấy thịt, thấy trên cây có một vật lớn lơ lửng giống hệt người chết treo, y sợ rón rén tới gần, nhìn thì ra là con sói đã chết. Ngẩng lên

nhìn kỹ, thấy trong miệng nó còn ngậm thịt mà bị cái móc sắt móc vào hàm trên như cá mắc câu. Lúc ấy da sói đang có giá, y bán được hơn mười đồng vàng, gia cảnh trở nên dư dật. Đúng là chuyện bắt cá trên cây, câu được con sói kể cũng buồn cười.

II.

Một người đồ tể buổi chiều bán thịt về, trong giỏ không còn thịt mà chỉ có mớ xương thừa, trên đường gặp hai con sói cứ theo sát. Y sợ, ném lại một cục xương, một con dừng lại ăn còn con kia cứ bám theo. Lại ném thêm cục xương, con này dừng lại ăn thì con kia đã ăn xong, lại tới sát, cứ thế một hồi, mớ xương trong giỏ đã hết sạch mà hai con sói vẫn đuổi theo. Y sợ quá, lại lo hai con từ hai phía tấn công, thấy trên đồng có sân phơi lúa, trong sân có rơm cỏ chất thành đống, bèn chạy mau tới dựa lưng vào đó, rút dao ra, hai con sói không dám xông vào, cứ đứng gầm ghè nhìn. Giây lát một con sói bỏ đi, một con vẫn ngồi trước mặt y, hồi lâu thì nhắm mắt thiu thiu ngủ như là vô sự. Y vọt mau ra chém đầu nó, bồi thêm mấy nhát giết chết luôn. Đang định đi tiếp, vòng ra phía sau đống rơm cỏ thì con sói kia đang đào một cái hang định tấn công phía sau, đã lọt hết vào hang chỉ còn ló khúc đuôi. Y chém đứt chân nó, giết chết luôn. Lúc ấy mới hiểu rằng con sói phía trước vờ ngủ là để dụ địch, loài sói cũng giảo quyệt thật. Nhưng trong chớp mắt cả hai con đều bị giết, cầm thú gian giảo thì được bao lăm, chỉ làm trò cười mà thôi!

III.

Một người đồ tể đi đường lúc sẩm tối, bị sói đuổi, thấy bên đường có cái chòi của người cày ruộng dùng để nghỉ trưa, bèn chạy vào núp. Con sói thò chân qua vách lá quờ quờ, y vội chụp lấy giữ chặt, nhìn quanh không có vật gì để giết chết nó. Mò được con dao ngắn không đầy một tấc, bèn cắt hết lớp da

dưới bàn chân con sói, rồi ra sức thổi theo như thổi heo quay. Lát sau thấy con sói không vùng vẫy cử động gì nữa, y mới cởi thắt lưng buộc chân nó vào vách rồi ra nhìn, thì con sói đã phình to như con bò, chân thẳng đuột ra không co lại được, miệng cứ há hốc, bèn vác nó về. Thật nếu không phải là người làm nghề đồ tể thì không sao nghĩ ra cách ấy được.

Ba chuyện trên đều là chuyện của đồ tể thì sự tàn nhẫn của kẻ đồ tể cũng đắc dụng trong việc giết sói vậy. (Ba truyện ngắn về sói của Bồ Tùng Linh, nguồn sưu tầm)

Chương 147 Con Người Thật

Tuy Tô Bạch có chút không dám tin, thế nhưng sự thật đúng là như thế, khi mũi chân của hắn đụng phải tiểu Lâm Chính Anh, hắn cảm nhận được tay của đứa trẻ sơ sinh đang cầm chân hắn, sức lực rất yếu nhưng thật sự có.

Đứa bé đang dùng lực.

Nó còn chưa có chết.

Giờ phút này, Tô Bạch cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng hoang đường, đều đã như vậy, thế mà đứa trẻ này còn chưa có chết?

Nếu như không chết, Tô Bạch dịch mũi chân đi, sau đó đưa tay lên, đem đứa trẻ sơ sinh bằng lòng bàn tay, bế trong tay mình.

Bụng hồ ly đã bị Tô Bạch đào ra cái hang nhão nhoẹt, nhưng lúc này mắt hồ ly vẫn đang nhìn chằm chằm vào tay Tô Bạch, trên đó còn có con của cô ta, chính là đứa trẻ vừa sinh ra, cô ta đã có dự định ăn nó.

Cái này có thể coi như sinh non, có thương tổn lớn cho cả mẹ cả con, đối với hồ ly mà nói, chuyện này khiến cho công hiệu của món ăn này giảm đi nhiều.

Dĩ nhiên, hiện tại món ăn này đang nằm trong tay Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn thoáng qua đứa trẻ sơ sinh, trong nháy mắt, trong đầu hắn suất hiện suy nghĩ muốn ăn nó, dù sao hắn có thể đại khái đoán ra được, trước đó hồ ly tinh nói muốn cho hòa thượng một chân, tuyệt đối không phải là chân gà, có lẽ là chân của đứa bé. Đứa nhỏ này, hẳn là một thứ tốt, có chút

giống với Đường Tăng trong "Tây Du Ký", tuy nói ăn một miếng thịt của nó không thể trường sinh bất lão, nhưng công hiệu tuyệt đối sẽ không kém, nếu không hòa thượng sẽ không dám phá giới luật, dám ở trong thế giới chuyện xưa này ăn qua thịt người.

Chỉ là đối với người ngay cả cương thi cũng hạ miệng được như Tô Bạch, hắn lại có chút do dự với đứa bé này, Tô Bạch bế đứa bé, xoay người chuẩn bị rời đi.

- Cậu cứ thế mà đi, thích hợp không?

Hai tay hòa thượng chống lên đất, anh ta đang quỳ trên mặt đất, máu và nước mắt không ngừng chảy ra, thân thể hòa thượng còn đang run rẩy, điều này chứng minh anh ta đang phải chịu đựng một thống khổ lớn.

- Các người có minh ước đúng không, hơn nữa hình như hiệu quả lời thề này đến rất đột ngột, hòa thượng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh chật vật như thế.

Tô Bạch đưa lưng về phía hòa thượng, nói:

- Trước đó cho dù thế nào, tôi đều cảm thấy anh là cao tăng rất phong lưu.

- A di đà phật.

Hòa thượng niệm một tiếng phật, bắt đầu chậm rãi đứng lên, rất gian nan, nhưng hòa thượng vẫn đứng lên, bàn về nghị lực, Tô Bạch cảm thấy mặc cảm với hòa thượng.

- Tôi muốn đi, đứa nhỏ trên tay tôi, nếu như hòa thượng anh cản tôi, cùng lắm thì tôi không cần nhiệm vụ chủ tuyến 1, giết chết đứa nhỏ này đi, bây giờ còn chưa tới thời gian sinh nở, cũng không tới ngày mà nhiệm vụ chủ tuyến 1 quy định bảo vệ.

- Hiện tại tôi giết nó, liệu anh có bị lời thề cắn trả, chết đi không?

Hòa thượng không lên tiếng, chỉ đứng thẳng nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu:

- Thì ra ước định của các người thật sự vào ngày hôm đó, mà không phải lúc đứa nhỏ này sinh ra mới thôi, vậy thì tạm biệt.

Khi nhìn thấy Tô Bạch mang theo đứa nhỏ trực tiếp nhảy ra tường rời đi, hồ ly nghiêng đầu nhìn hòa thượng đang đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mắng to.

- Anh chết ở đó à, sao không đi ngăn anh ta lại!

- Vừa rồi cậu ta không có ăn đứa nhỏ ngay, chứng minh cậu ta sẽ không thương tổn đứa bé kia, cậu ta sẽ bảo vệ nó.

- Dựa vào đâu mà anh khẳng định như thế?

- Bởi vì cậu ta là một kẻ tâm thần.

Hòa thượng nói như thế, một người bị bệnh thần kinh, bạn không thể dùng lý tính suy nghĩ về người đó. Lúc trước hòa thượng vẫn luôn không nhìn thấy một mặt bị Tô Bạch giấu sâu trong lòng.

Trên thực tế, đây cũng không phải Tô Bạch che giấu tốt mà chính là chính bản thân Tô Bạch cũng quên đi dáng vẻ này của chính mình.

……..

Tô Bạch không có rời khỏi huyện thành mà chính là tìm một căn nhà dân trống đi vào, có lẽ chủ nhân của ngôi nhà đã đi, chum nước trong nhà vẫn còn nước, chỉ là trong thùng gạo không có gạo, hiển nhiên cũng đã sớm làm xong chuẩn bị ngộ nhỡ trong nhà có trộm.

Tô Bạch không đói, hắn nằm trên giường, đứa nhỏ kia được hắn đặt ở cuối giường, cứ như thế, Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ đến tận hừng đông, không có chuyện gì xảy ra, Tô Bạch không cho rằng khoảng cách giữa mình và hòa thượng gần như thế, hòa thượng sẽ không tìm thấy hắn, chỉ là chưa lựa chọn đối diện mà thôi, đứa nhỏ ở bên cạnh hắn, xem như hắn đang nắm giữ sinh mệnh của hòa thượng, nếu như hòa thượng tìm tới cửa, hắn trực tiếp bóp chết đứa nhỏ, như vậy hòa thượng thật đúng là đi đời nhà ma.

Chẳng qua đứa nhỏ này vừa ra đời, bị đặt ở trên giường lạnh lẽo, không được quan tâm, lúc này đây, đứa trẻ sơ sinh đã không còn nhúc nhích.

Chết rồi, hòa thượng….ha ha, thật xin lỗi hòa thượng.

Tô Bạch dựa người vào giường nhìn đứa trẻ sơ sinh không nhúc nhích, trong lòng hắn rất bình tĩnh, tối hôm qua, không biết vì sao hắn lại làm như thế, liều lĩnh lật ngược bàn, điều này không phù hợp với suy nghĩ nhất quán của hắn, hoặc là không phù hợp với phương thức ứng đối mọi chuyện khi tiến vào thế giới chuyện xưa của hắn, trước đó chính hắn vẫn luôn nơm nớp lo sợ, rất chú ý, thận trọng, bất kỳ chuyện gì hắn đều phân tích lợi và hại, nhưng tối hôm qua, hắn lại điên cuồng một lần.

Tô Bạch đưa tay ra đặt lên trán, thật ra trong lòng hắn rõ ràng, chính mình tối hôm qua, đó mới thật sự là chính hắn, là một Tô Bạch chân thật nhất, cộng thêm trên người hắn có huyết thống Vampire và cương thi, hai loại huyết thống ngoan độc này đều ở trên người hắn, đủ loại sự việc, cộng thêm trước đó tâm lý của hắn vốn bị kích thích, loại tư duy biến thái xuất hiện.

Đó mới là con người thật của hắn, một Tô Bạch thuần túy nhất.

Lúc đầu, Tô Bạch cho rằng bệnh tâm thần của mình sẽ bởi vì chuyện hắn đi vào thế giới chuyện xưa mà bị chính hắn coi nhẹ, bởi vì trong thế giới chuyện xưa, hắn thường xuyên giết người, hơn nữa còn là giết người không chớp mắt, trước kia hắn nhất định phải dựa vào giết người mới có thể làm giảm áp lực về bệnh lý, hiện tại cũng không có chuyện gì.

Chỉ là Tô Bạch vẫn sai, sai đến mức rất thái quá, loại tâm lý kia, loại tính cách kia, thật ra nó giống như giòi ở trong xương, vẫn luôn ở trong người hắn, đi theo hắn như hình với bóng, mà bây giờ nó đang có xu thế lan ra.

Quan trọng nhất chính là…Hắn không ghét loại cảm giác này, cũng không quan tâm, không để ý đến cảm giác trói buộc, Tô Bạch không bài xích, thậm chí là…Thích.

Cái này mới chính là hắn.

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện một con Vampire đứng ở núi thây biển máu, khóe miệng chảy ra dòng màu đỏ, hắn cũng nhìn thấy một con cương thi đang gào thét bên đống xác chết.

Tô Bạch đấm mạnh một quyền lên tường, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Thân thể đứa trẻ sơ sinh bỗng nhiên run lên, sau đó nó đưa tay ra dụi mắt, nhìn về phía Tô Bạch, lập tức nhếch môi.

- A a y y…

Đứa trẻ sơ sinh giang tay ra, giống như muốn được ôm.

- Ha ha.

Tô Bạch bị tiểu gia hỏa này chọc cười, hôm qua không chết coi như xong, đêm qua bị hắn không quan tâm, ném trên giường cả đêm, thế mà bây giờ còn chưa có chết, sinh mệnh

này thật đúng là ngoan cường, tên gia hỏa này đâu cần bảo vệ, trực tiếp tìm một sơn cốc không ai lui tới, ném nó xuống là được, chính mình không thấy, địch nhân không thấy, rất an toàn.

Chương 148 Thật Đúng Là Châm Chọc

Tô Bạch từ trên giường đi xuống, đưa tay ôm lấy đứa bé, thế nhưng động tác đến một nửa lại dừng lại.

Đứa trẻ sơ sinh đang chuẩn bị được Tô Bạch bế, thế nhưng Tô Bạch ngừng lại khiến trọng tâm nó lảo đảo, ngã ở trên giường, trong lòng tràn đầy nghi hoặc và không hiểu.

Dáng vẻ bảo bảo rất ủy khuất.

Tô Bạch dùng ngón tay kẹp lấy cánh tay đứa nhỏ, nhấc nó lên, tư thế này khiến cho đứa trẻ sơ sinh không thoải mái, nó muốn kéo áo Tô Bạch nhưng tay nhỏ không đủ dài.

Đi đến bên chum nước, Tô Bạch đá nắp ra, trực tiếp vứt đứa nhỏ vào trong chum.

Tối hôm qua đứa nhỏ trực tiếp từ bụng mẹ đi ra, trên người nó còn có máu tươi.

Tô Bạch ngại bẩn, tắm rửa cho nó trước.

Dĩ nhiên, sau khi ném nó vào, Tô Bạch cũng không qua tắm cho nó mà là đi đến miệng giếng trong sân, múc một thùng nước rửa mặt.

Khoảng 5 phút sau, Tô Bạch đi về.

Đứa bé đang nổi trên chum nước, hai bắp chân nhỏ đang không ngừng đạp lên mặt nước, để nó ở trong chum, đi một lúc, chính nó chơi đến quên cả trời đất.

Tô Bạch tìm được một bộ quần áo trong căn nhà này, hắn xé ra, đi đến chỗ chum nước, bế đứa bé, dùng vải bọc lại, sau

đó đi ra ngoài.

Lúc này đã là buổi sáng, Tô Bạch đi vào một quán mỳ, đối với hắn mà nói, máu tươi là một nhu yếu phẩm cần thiết, thế nhưng điều này không có nghĩa là hắn không cần ăn cơm, Tô Bạch còn xa mới đạt đến cảnh giới tích cốc.

Hắn gọi hai bát mỳ cay và hai trứng chần nước sôi, Tô Bạch ngồi ở một góc.

Hắn đặt đứa trẻ sơ sinh lên ghế, đứa bé mút ngón tay cái của mình, sau đó nhìn Tô Bạch, thấy Tô Bạch cũng nhìn về phía mình, lúc này đứa trẻ sơ sinh nhếch môi cười, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh, nhưng không biết nó đang nói gì.

Hai bát mỳ và hai quả trứng trần nước sôi được mang đến, Tô Bạch ăn mì trước, không có để ý đến đứa bé, chờ đến khi ăn xong hai bát mỳ, Tô Bạch mới nhìn rõ ánh mắt đứa bé nhìn hắn đã ngập nước, khóe miệng còn có nước miếng chảy ra.

Tô Bạch gắp một quả trứng chần nước sôi lắc lư trước mặt đứa bé, đứa bé sơ sinh lập tức vươn hai tay ra cầm lấy, sau đó dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình, ăn từng chút một. Đứa trẻ sơ sinh vừa ra đời có thể tự mình dùng tay ăn trứng chần nước sôi, thật đúng là kỳ ba, Tô Bạch dĩ nhiên biết đứa bé sơ sinh này nhất định không tầm thường, nếu không hòa thượng và hồ ly sẽ không muốn ăn nó.

Ăn sáng xong, Tô Bạch đi thanh toán, Tô Bạch bỗng nhiên không biết mình nên đi nơi nào, nhân vật cần bảo vệ của nhiệm vụ chủ tuyến 1 đang ở ngay bên cạnh hắn, trên mặt còn lưu lại vết dầu mỡ, thỉnh thoảng mút ngón tay.

- Lâm đại sư về rồi!

- Lâm đại sư về rồi!

Có người khua chiêng gõ trống kêu lên, lập tức có rất nhiều hàng xóm láng giềng tụ tập lại bên đường, reo hò Lâm Chấn Anh trở về.

Thôn làng trên núi bị cương thi tập kích, chuyện này ít nhiều cũng truyền đến trong huyện thành, khiến cho dân chúng nơi này bàng hoàng, bọn họ đều hy vọng Lâm Chấn Anh có thể giúp bọn họ diệt trừ cương thi.

Tô Bạch đứng ở một vị trí không đáng chú ý, cách đám người, hắn nhìn thấy Lâm Chấn Anh ngồi trên xe bò, tóc tai ông ta rối bời, áo đạo bào rách nát, ánh mắt đờ đẫn.

Gia Thố ngồi bên cạnh Lâm Chính Anh, một cánh tay đã không thấy, trên mặt còn có một vết sẹo đáng sợ.

Mập mạp nằm trên xe bò, dáng vẻ dọa người, là một cương thi, Tô Bạch biết, so với lần trước, lần này thương thế của mập mạp nghiêm trọng hơn, thi độc công tâm.

Đứa bé giống như cũng theo đám người tham gia náo nhiệt, không ngừng theo đám người xung quanh vỗ tay nhỏ, la hét ầm ĩ.

Tô Bạch nhìn đứa trẻ sơ sinh trong ngực, lại nhìn những người trên xe bò.

Bỗng nhiên hắn có cảm giác, cảnh tượng này thật đúng là châm chọc.

Tô Bạch không có đi đến nghĩa địa, không phải vì chuyện hắn giết A Lượng, bởi vì Tô Bạch hiểu rõ, chuyện hắn giết A Lượng, trừ khi hòa thượng bỗng nhiên nổi hứng đâm chọc, nếu không đám người Lâm Chấn Anh sẽ không biết, chính hắn bỗng nhiên tái phát bệnh tâm thần, loại người như hòa thượng, ngược lại không đến mức tính cách thất thường.

Quan trọng nhất chính là, trước đó lâm thời là một thành viên trong đoàn đội, cuối cùng vào thời khắc mấu chốt, hắn lại

lui ra, không tiến vào, cũng không đi tiếp ứng. Tuy nói thật ra cho dù hắn đi cứu hay đi thông báo, có lẽ kết quả cũng không thay đổi được gì, thậm chí căn bản không kịp.

Thế nhưng dù sao mọi chuyện đã xảy ra, mập mạp và Gia Thố không có chết, điều này ngược lại khiến Tô Bạch cảm thấy phiền phức, nếu như hai người bọn họ thật sự chết rồi, thế giới chuyện xưa này chỉ còn lại chính hắn và hòa thượng, cho dù còn mấy con cá lọt lưới khác, càng dễ dàng hơn.

Tô Bạch thuê một phòng trong khách điếm, cách nhiệm vụ chủ tuyến 1 kết thúc còn một thời gian, Tô Bạch cảm thấy nếu cứ thế bình tĩnh trôi qua, kết thúc nhiệm vụ chủ tuyến 1, sau đó đi làm nhiệm vụ chủ tuyến 2, đây cũng là một kết quả không tồi, so với mập mạp và Gia Thố, thậm chí là hòa thượng, trạng thái bây giờ của hắn được khôi phục tốt nhất.

Khi vừa đi vào thế giới chuyện xưa không bao lâu, ba người bọn họ tạo thành một đoàn đội, quan hệ không tồi, thế nhưng một khi đụng vào chuyện liên quan đến lợi ích, lập tức sẽ đứng về bên lợi ích tốt nhất cho mình, đoàn đội cũng lập tức tản ra, điều này cũng không khiến Tô Bạch kinh ngạc, bởi vì đây vốn dĩ là chuyện đương nhiên.

Đứa trẻ sơ sinh được Tô Bạch đặt ở dưới đất tự mình bò, Tô Bạch quả thật không có dáng vẻ của người cha tốt, hắn giống như ông chủ chỉ tay năm ngón, dĩ nhiên, đứa nhỏ này cũng không phải của Tô Bạch, chẳng qua đứa nhỏ này cũng không cần Tô Bạch lo lắng, sinh mệnh nó rất ngoan cường, tùy tiện vứt dưới đất cũng không có vấn đề gì, nếu như buổi tối kia Tô Bạch bỗng nhiên phát bệnh tâm thần, tên gia hỏa này còn chưa có sinh ra.

Chỉ là đứa nhỏ này rất thích Tô Bạch, nhiều lần leo lên giường hắn, giang hai tay ra, híp mắt nhìn Tô Bạch, bày ra dáng vẻ bảo bảo muốn ôm. Cuối cùng đều bị Tô Bạch một

chân đạp xuống giường, nhìn qua có vẻ là da mỏng thịt mềm, nhưng gia hỏa này chính là da dày thịt béo, không biết đau, cũng không có việc gì, chỉ là cách một thời gian lại đi lên giường, muốn được ôm, sau đó tiếp tục bị Tô Bạch đạp xuống dưới, đối với đứa bé này, đây giống như là một trò chơi, thật đúng là làm không biết mệt.

Vào ban đêm, Tô Bạch gọi chút rượu thịt, đặt đứa nhỏ lên bàn, ném cho nó một chiếc đùi gà.

Đứa trẻ sơ sinh tự mình đặt đùi gà lên bàn, sau đó ghé vào đùi gà, bắt đầu gặm, lấy thân thể của một đứa trẻ sơ sinh vừa ra đời mấy ngày, để nó ngồi thẳng người ăn đùi gà, hiển nhiên là có chút không thực tế, đứa trẻ nằm sấp để ăn, cái mông nhỏ trắng nõn đập thẳng vào mặt Tô Bạch.

Tô Bạch uống một ngụm rượu, đánh một cái vào mông nhỏ, đứa trẻ sơ sinh không khóc không nháo, cười ha hả, đổi một tư thế khác, tiếp tục nằm sấp xuống, ăn đùi gà.

Nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn, đầy dầu mỡ của tiểu gia hỏa, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy sâu trong lòng hắn có một thứ gì đó xuất hiện, trong đầu của hắn xuất hiện hình ảnh sau khi cha mẹ mình qua đời, một mình hắn ngồi trên bàn cơm, cả một bàn đầy thức ăn, một mình ngồi ăn.

Tô Bạch nhắm mắt lại, ép buộc chính mình đè xuống loại cảm xúc kia, hắn không muốn tâm trạng của mình bị loại chuyện này ảnh hưởng, nơi này là thế giới chuyện xưa, cho dù bây giờ nhìn giống như sóng êm biển lặng, nhưng tuyệt đối không thật sự thuận buồm xuôi gió.

Chương 149 Cậu Là Đồ Ngốc À

Lúc Tô Bạch mở mắt ra, hắn nhìn thấy tiểu gia hỏa bò tới trước mặt hắn, đem đùi gà mà mình đã gặm một nửa, đẩy đến trước mặt Tô Bạch, một đôi mắt long lanh như nước nhìn Tô Bạch, hiển nhiên, nó không biết nói chuyện, thế nhưng nó có thể lấy tấm lòng trẻ thơ (Xích tử chi tâm) để cảm nhận sự thay đổi cảm xúc của Tô Bạch.

(Tâm tính có sẵn trong mỗi người ban đầu, nó hồn nhiên, vô tư vô dục, lương thiện như tâm hồn của đứa trẻ con mới sinh ra, nên trong đạo giáo thường so sánh cái thiện lương của con người như là tâm của đứa trẻ sơ sinh, gọi là "Xích tử chi tâm".)

Tô Bạch nhìn thoáng qua chiếc đùi gà đã bị gặm một nửa, hắn khẽ gật đầu, cầm lên ăn một miếng.

Lúc này tiểu gia hỏa mới bắt đầu vui vẻ, sau đó đi đến chỗ chén rượu của Tô Bạch, lè lưỡi liếm một chút, sau đó bắt đầu lăn lộn trên bàn, hoa chân múa tay, hiển nhiên là bị rượu làm cho cay.

- Ha ha.

Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được tiểu gia hỏa này thật thú vị.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

Tô Bạch biết sẽ có người tới, cũng đoán được người tới là ai, cho nên mới để cho ông chủ sớm chuẩn bị rượu thịt.

- Vào đi.

Tô Bạch rót một chén rượu ở phía đối diện.

Gia Thố đóng cửa lại, đi tới chỗ Tô Bạch, ngồi xuống đối diện hắn, anh ta cũng không khách khí, trực tiếp cầm chén lên, một hơi uống sạch.

Sau đó, Gia Thố lắc đầu nhìn Tô Bạch:

- Nếu như cậu muốn giải thích về chuyện kia, tôi không muốn nghe.

Gia Thố nói đến chuyện kia, dĩ nhiên là chuyện vào trong hang động.

- Tôi không nghĩ đến việc giải thích chuyện đó.

Gia Thố rất thẳng thắn, Tô Bạch dĩ nhiên cũng thế:

- Trên thực tế, tôi không cho rằng lại chuyện này, tôi cần thiết phải giải thích.

Đúng thế, loại chuyện thính giả đâm một dao sau lưng nhau còn ít sao?

Cần phải giải thích?

Tất cả mọi người đều là thính giả, không phải là người thực tập, thật ra không cần thiết phải xoắn xuýt loại vấn đề này, giống như hai nhánh quân đội tác chiến, chẳng lẽ nhất định phải chờ cho đến khi song phương đều đem hết pháo binh, bộ binh, thành lập xong không quân mới hẹn nhau ra khai chiến ư?

- Vậy hôm nay, cậu có ý gì?

Một tay Gia Thố đặt lên bàn, không động đến đồ ăn, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ở góc độ nào đó, Gia Thố rất giống hòa thượng, đó chính là sự trầm ổn, trầm ổn đến đáng sợ, cho dù lúc nào, dường như anh ta đều không có cảm xúc thất

thường, anh ta luôn tuân thủ nghiêm ngặt phong cách của chính mình, duy trì phong cách của chính mình, không động tâm vì những nhân tố bên ngoài.

- Mập mạp vẫn khỏe chứ?

Tô Bạch hỏi.

- Có lẽ anh ta có thể kéo dài đến khi thế giới chuyện xưa lần này kết thúc đã là không tồi.

Gia Thố nhìn Tô Bạch, trả lời hắn.

- Ừm, cậu thì sao?

- Tôi có dáng vẻ gì, cậu không nhìn thấy sao?

Gia Thố bị mất một cánh tay, bên phải trống rỗng, ống tay áo còn đung đưa.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Hôm nay tôi chỉ muốn mời cậu uống chén rượu, còn lại không có gì khác.

- Rượu tôi đã uống.

Từ đầu đến cuối, Gia Thố đều nhìn Tô Bạch.

- Vậy cậu có thể đi.

Tô Bạch rất trực tiếp.

Gia Thố cười cười, đứng lên, chỉ vào đứa bé sơ sinh trên mặt bàn.

- Đứa bé này là ai? Mấy ngày không gặp, cậu mới thu nhận trong thế giới chuyện xưa à?

- Nó là một trò đùa.

Tô Bạch nói, trò đùa này, dĩ nhiên không chỉ riêng đứa trẻ sơ sinh mà còn bao gồm cả Gia Thố, mập mạp và những thính giả không liên quan đến, một người liều mạng đến mức thi độc

công tâm, một người mất đi cánh tay, đây không phải là trò đùa thì là gì?

- Ừm, trò đùa.

Gia Thố xoay người, đi ra khỏi phòng, anh ta đến rất dứt khoát, đi cũng rất dứt khoát.

Tô Bạch nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa đang ngoan ngoãn nằm trên mặt bàn, đứa bé này e sợ hơi thở trên người Gia Thố, cho nên sau khi Gia Thố đi vào, nó hết sức yên tĩnh, chẳng qua Tô Bạch có chút không nghĩ ra, không phải hơi thở trên người hắn càng đáng sợ hơn ư? Làm sao gia hỏa này lại không có chút nào sợ hắn, chẳng lẽ là bởi vì hắn là "bác sĩ" đỡ đẻ cho nó?

Mở cửa sổ ra, căn phòng của Tô Bạch đối diện với một con sông nhỏ, đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy Gia Thố đi về nghĩa địa, phong cảnh nơi này không tồi, không giống như trong thế giới hiện thực, khắp nơi đều là nhà cao tầng san sát nhau, muốn tìm một cây cầu nhỏ yên tĩnh là một chuyện rất khó.

Gia Thố dường như không biết Tô Bạch đang nhìn mình, anh ta vẫn bước đi như cũ, ống tay áo trống rỗng bị anh ta nắm trong tay, hiển nhiên chuyện này vẫn có ảnh hưởng đến anh ta, nó chẳng khác nào một loại trào phúng với Gia Thố.

Tiểu gia hỏa tự mình nhảy xuống khỏi bàn, sau đó bò đến bên chân Tô Bạch, Tô Bạch ngồi xổm xuống, đưa tay ra bế đứa nhỏ, đặt nó lên bệ cửa sổ, tiểu gia hỏa hưng phấn đến điên rồi, càng không ngừng lắc lư.

Đứa bé vừa mới đi đến thế giới này được mấy ngày, đối với thế giới này, sự tồn tại của nó cũng rất thần kỳ, nếu như tối hôm đó Tô Bạch không phát điên, có lẽ vận mệnh của nó chính là vừa ra đời đã bị người ta chia nhau ăn.

Lúc này, hắn nhìn về phía trước, không thấy bóng dáng Gia Thố đâu nữa, có lẽ là đi rồi.

Một con bươm bướm bay đến bên cửa sổ, đậu lên cái đầu trọc không có mấy sợi tóc của tiểu gia hỏa, ánh mắt tiểu gia hỏa nhìn theo, giống như sợ dọa bươm bướm bay đi mất, nó không dám động.

Tô Bạch đưa tay ra bắt được bươm bướm, sau đó đặt ở trước mặt đứa bé.

Tiểu gia hỏa rất hưng phấn, nhìn bươm bướm, nó cảm thấy đây là thứ rất đẹp.

Ai biết được, lúc tiểu gia hỏa vừa đến gần bươm bướm, Tô Bạch liền buông lỏng tay ra, khôi phục tự do cho bươm bướm bay đi, thân thể tiểu gia hỏa nghiêng về phía trước muốn bắt được bươm bướm, kết quả trọng tâm mất cân bằng, từ trên bệ cửa sổ rơi xuống, ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, lại phát hiện Tô Bạch không đưa tay ra kéo nó, trong mắt lộ ra nước mắt ủy khuất.

Ngay sau đó "bịch" một tiếng, tiểu gia hỏa rơi xuống sông.

Tô Bạch xoay người, đưa lưng về phía cửa sổ.

"Ầm!"

Trong nháy mắt, cửa phòng sụp đổ, bụi đất bay mù mịt, bóng dáng Gia Thố xuất hiện.

Tô Bạch phủi tay, thản nhiên nhìn Gia Thố quay lại.

- Cho tôi đứa bé kia.

Ánh mắt Gia Thố phát sáng, xuất hiện màu đỏ thẫm, hơn nữa sắc thái này vẫn luôn ở trong trạng thái biến hóa.

Lúc này đây, Gia Thố rất đáng sợ, anh ta đã nhập ma.

Tô Bạch nhún vai, giống như nghe không hiểu.

- Tôi có thể lý giải hòa thượng cố ý hố chúng ta.

- Tôi có thể lý giải cậu không chào mà đi.

- Thế nhưng tôi không hiểu được, cậu mang theo vật nhỏ kia bên người lại không làm gì.

- Nếu như cậu sớm ăn nó, tôi cũng có thể lý giải, cũng sẽ không nói gì, cũng sẽ không quay lại, đây là bản lĩnh riêng của cá nhân, cậu ăn nó, đó là năng lực của cậu, tôi không một câu oán hận.

- Thế nhưng,

- Cậu không ăn nó…

- Vậy thì sao?

Tô Bạch hỏi.

Đồng tử màu đỏ của Gia Thố bỗng nhiên co rụt lại, rất nghiêm túc trả lời.

- Vậy thì tôi ăn.

Tô Bạch cười, không nói chuyện.

- Nơi này là thế giới chuyện xưa, tất cả mọi thứ tồn tại ở đây, chính là vì để cho chúng ta chết hoặc là để cho chúng ta càng thêm cường đại, rốt cuộc trong đầu cậu nghĩ gì?

Khí thế của Gia Thố đang không ngừng đi lên, áp bách Tô Bạch.

Tô Bạch chỉ vào mặt mình rồi nói:

- Hòa thượng có nói cho cậu biết, tôi giống ai không?

- Bệnh tâm thần.

Gia Thố chủ động đi về phía Tô Bạch, bầu không khí căng thẳng.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Vậy thì được rồi. Tôi là bệnh nhân tâm thần, cậu thế mà còn hỏi tôi vì sao.

- Có phải cậu là đồ ngốc không?

Chương 150 Ai Thắng

Hòa thượng ngồi ở cạnh giường, trong tay cầm một bát nhỏ, trong bát đựng cháo gạo, lúc này hòa thượng đang cầm thìa đút cho mập mạp, mập mạp dựa vào cạnh giường, có vẻ hơi mất hứng.

- Gia Thố qua tìm cậu ta rồi?

Mập mạp nuốt một miếng cháo, hỏi.

- Không phải anh đều biết rồi sao?

Hòa thượng đặt bát xuống giường, tự rót cho mình một cốc nước.

Sở dĩ mập mạp biến thành cái dạng này, thật ra là do hòa thượng ở sau đâm anh ta, điểm này, anh ta biết, hơn nữa hòa thượng còn chủ động nói ra, thế nhưng giống như Gia Thố, đối với loại chuyện này, thật ra bọn họ không quá để ý, dù sao loại chuyện này ở giữa thính giả trong thế giới chuyện xưa là quá mức bình thường.

Người nào muốn lấy được nhiều chỗ tốt, cần phải dựa vào cổ tay có lợi hại hay không, những chuyện khác không đáng kể.

- Anh nói xem, cậu ta sao thế, bỗng nhiên lại giữ đứa bé kia lại, không ăn nó.

Mập mạp dịch lưng về sau, tìm một tư thế thoải mái hơn:

- Thật ra, người cảm thấy không công bằng nhất là anh mới đúng, anh ở bên hồ ly lâu như thế, hầu hạ cô ta, bị cô ta giày vò, còn hạ tâm tư lừa mấy người chúng tôi vào trong hang động, kết quả thứ anh muốn, anh cũng không lấy được, thậm

chí dựa vào phần cống hiến, ha ha, người khiến đứa bé kia ra đời sớm, đồng thời vẫn luôn bên cạnh nó, thế nhưng lại là Tô Bạch.

- Cho dù Tô Bạch không ăn đứa nhỏ kia, chỉ cần làm xong nhiệm vụ chủ tuyến 1, độ cống hiến của cậu ta tuyệt đối là cao nhất, thậm chí có khả năng chiếm lấy 9 phần. Tôi biết hòa thượng anh cũng không quan tâm đến điểm cốt truyện, thế nhưng ăn đứa bé kia, hẳn là có chỗ tốt, nếu không phải thế, một hòa thượng Trung Nguyên như anh, làm sao lại động tâm. Chẳng qua hiện tại đã là lấy giỏ trúc múc nước, công dã tràng rồi.

- Giống như các người biết, bần tăng hố các người, trong lòng các người chính là hận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng không đến mực hiện tại liền trở mặt thành thù, bởi vì hiện tại nhiệm vụ chủ tuyến 1 còn chưa có kết thúc, nhiệm vụ chủ tuyến 2 là gì, mọi người đều không biết, cho nên thật ra trong lòng bần tăng cũng không nghĩ nhiều, đều là bản lĩnh của cổ tay, người nào có thể ăn nhiều, đó là bản lĩnh của họ.

- Hòa thượng, anh đúng là người khẩu thị tâm phi.

Mập mạp lầm bầm một câu, sau đó anh ta bỗng nhiên cười nói.

- Hòa thượng, anh nói xem, có phải A Bạch lên cơn không, bỗng nhiên lại có lòng từ bi hơn cả hòa thượng, cho nên đem đứa bé kia bên người mà không có ăn, hay là cậu ta muốn chờ đứa nhỏ kia lớn hơn một chút, nhiều thịt hơn rồi ăn?

Hòa thượng lắc đầu:

- Vốn dĩ đứa bé này sinh non, linh khí chỉ có 8 phần, thời gian càng dài, linh khí càng tản đi, bị thân thể đứa nhỏ kia hấp thu càng nhiều, đến lúc đó ăn nó càng không có hiệu quả,

trước kia bần tăng không cảm thấy gì, hiện tại bần tăng cảm thấy, có lẽ thật sự là do bệnh tâm thần phát tác.

- Ở trong thế giới chuyện xưa, bỗng nhiên không làm việc theo quan hệ lợi và hại, quả thật khiến cho người ta rất khó lý giải.

Mập mạp nhìn thoáng qua cốc nước trong tay mập mạp:

- Hòa thượng, anh rót cho tôi cốc nước.

- Anh vừa mới ăn cơm lại uống nước, không tốt cho tiêu hóa.

Hòa thượng nghiêm túc nói.

- Má nó, tôi còn trẻ như thế, không sao, không có già đến mức cần dưỡng sinh, ha ha, có thể sống đến già hay không, còn không biết được.

- A di đà phật, người tốt sống không lâu.

Một câu hai ý nghĩa.

- Được rồi, vậy tôi hít gió vậy, đúng rồi, hòa thượng, anh nói xem, A Bạch và Gia Thố, ai có thể thắng.

- Gần đây A Bạch có chút quái dị, nhưng tuy Gia Thố bị thương, lại bị mất một cánh tay, tôi vẫn cảm thấy phần thắng của Gia Thố lớn hơn một chút, cao tăng Mật tông quá thần bí, hơn nữa còn có nhiều tư nguyên như thế, còn có đạo cụ đổi từ cửa hàng trên wechat.

- Anh ta và anh là cùng một loại người, khiến cho người ta khó lòng nhìn thấu, bên cạnh các người chính là một bảo tàng, so với loại người lẻ loi như tôi thì hạnh phúc hơn nhiều.

- Bần tăng cũng cho rằng Gia Thố đối đầu với Tô Bạch, vấn đề không phải là rất lớn, thế nhưng…

- Thế nhưng cái gì?

- Người bị bệnh tâm thần, không thể dùng lý lẽ bình thường để cân nhắc.

Hòa thượng thở dài một hơi:

- Nếu như Tô Bạch thật sự không tiếc sinh mạng của mình, không tiết để cho hai bên tổn hại, thậm chí là để kết cục một chết một bị thương, anh cho rằng, Gia Thố sẽ thật sự đánh cược với cậu ta sao?

- Không thể nào, không cần thiết phải chơi lớn như thế chứ?

Mập mạp nói thầm.

- Không gì là không thể, hiện tại không thể dùng quan hệ lợi hại để phân tích cậu ta, đây là lời lúc trước anh nói, bần tăng cảm thấy, nếu như hiện tại đứa bé kia còn sống, Tô Bạch không ăn nó, như vậy cậu ta liền không có đạo lý gì để thính giả khác qua ăn nó, một khi cậu ta hoàn toàn phát điên, Gia Thố và cậu ta, đến cùng hươu chết vào tay ai, thật đúng là khó nói.

- Đây chính là chỗ đáng sợ của người lỗ mãng, liều mạng, đúng không?

- Không sai.

Hòa thượng đứng dậy, nhìn thoáng qua mập mạp:

- Hiện tại không thể giải được thi độc trên người anh.

- Tôi biết, trong khoảng thời gian còn lại của thế giới chuyện xưa này, có lẽ tôi phải ở trên giường, các người lưu lại cho tôi một mạng, tôi đã thấy cảm ơn rồi.

Hòa thượng lắc đầu:

- Tuy hiện tại bần tăng cảm thấy anh đã rất thảm, vô cùng thảm, thế nhưng bần tăng không tin anh sẽ luôn chờ ở trên

giường, đợi đến khi thế giới chuyện xưa này kết thúc.

- Vì sao?

- Cho dù là lúc nào, vẫn lưu lại cho mình một đường lui, đối với tất cả thính giả mà nói, đây là một việc nhất định phải chuẩn bị, thế nhưng đối với anh mà nói, thật ra đây càng giống như một loại bản năng.

- Trời ạ, hòa thượng, lần này tôi thật sự không có, tôi thề!

Ngón tay hòa thượng chỉ về phía trên:

- Thế giới chuyện xưa này, ngẩng đầu ba thước có thần minh, so với thế giới hiện thực, hậu quả của lời thề càng nghiêm trọng hơn.

- Tôi…

Mập mạp sững sờ.

Hòa thượng thở dài, quay người rời khỏi căn phòng này.

Hiện tại nghĩa địa rất quạnh quẽ, sau khi Lâm Chấn Anh trở về liền đem chính mình nhốt ở trong phòng, giống như là vì bị thương, lại giống như là đã xảy ra chuyện gì đó bất ngờ, điểm này, hòa thượng đã chú ý đến, nhưng hiện tại nhiệm vụ chủ tuyến 1 còn chưa có kết thúc, hòa thượng sẽ không qua bứt dây động rừng.

Rời khỏi nghĩa trang, về đến huyện nha, trong một căn phòng, hồ ly nửa người nửa thú đang nằm trên giường, chỉ là trên người cô ta quấn rất nhiều băng vải, băng bó kín vết thương cô ta, thế nhưng dường như những lớp băng vải này chứa một một loại trận pháp, trói buộc cô ta ở đây.

Lúc hòa thượng đi vào, hồ ly chậm rãi mở mắt ra, nhìn hòa thượng:

- Tôi cảm thấy, cho dù tôi không bôi thuốc của anh, chuyện tôi khỏe lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lời nói của hồ ly có ý gì, hòa thượng rõ ràng, cô ta đang nói anh ta biến tướng giam lỏng cô ta, nhìn giống như là muốn tốt cho cô ta, nhưng trên thực tế lại là nhốt cô ta ở đây, mục đích là vì cái gì, không cần nói cũng biết.

- Khi nấu một bình trà, phần lớn mọi người chỉ chú ý đến lá trà và nước, rất ít người chú ý đến ấm trà, có đôi khi nó rất quý giá.

Hòa thượng mỉm cười đi tới.

- Thương thế khôi phục rất tốt, có lẽ đến ngày kia cô có thể xuống đất đi bộ.

Chương 151 Chơi Thật

“Hòa thượng, anh đang đầu cơ trục lợi, anh thật sự cho rằng mình có thể giấu diếm được ông trời ư.”

Hòa thượng khẽ ho khan hai tiếng, cười cười:

- Bần tăng là muốn tốt cho cô.

Hồ ly giống như đã nhận mệnh, cũng không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Tôi có thể cảm ứng được, con của tôi còn chưa có chết.

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Đúng là chưa có chết.

- Người kia, không ăn nó?

Hòa thượng lắc đầu, nếu như hắn thật sự ăn, như vậy hiện tại cũng sẽ không phiền phức như thế, nhiệm vụ chủ tuyến 1 cũng coi như kết thúc, mặc kệ là bị hố hay là được tiện nghi, đều có thể yên tĩnh ngồi xuống chờ đợi nhiệm vụ chủ tuyến 2.

- Anh biết nguyên nhân vì sao anh ta làm như thế không?

Hồ ly nhìn chằm chằm hòa thượng, không đợi hòa thượng trả lời, cô ta đã nói:

- Mèo có đạo của mèo, chuột có đạo của chuột, người có đạo của người, quỷ có đạo hoàng tuyền, yêu có yêu đạo.

- Ý của cô là, cậu ta đang tìm đạo của chính mình?

Hồ ly khẽ lắc đầu, phần lớn thân thể của cô ta đều bị trói buộc, chỉ có đầu hơi động đậy được.

- Không phải đang tìm, mà chính là đã tìm được, hòa thượng, có phải anh cảm thấy rất châm chọc hay không, chính anh đều không thể hoàn toàn nắm giữ đạo của mình, nhưng người kia lại tìm được trước rồi.

- Bần tăng càng thêm tin tưởng cậu ta chỉ bị bệnh tâm thần.

Hòa thượng nhìn hồ ly.

- Vậy chúng ta chờ xem.

- Minh ước bảo vệ cô, đến ngày mai là kết thúc.

Sau khi nói xong câu này, hòa thượng thổi tắt nến trong phòng, đi ra khỏi phòng, ngồi xếp bằng ở ngoài cửa, nhìn sao trời, trầm mặc không nói.

..

Bên kia yên tĩnh không chút nào che giấu sự căng thẳng của nơi này.

Gia Thố là loại người hoặc là không làm, nếu làm liền tấn công dũng mãnh như gió, anh ta đã nói rõ ý đồ của mình đến đây, Tô Bạch không đồng ý.

Như vậy chuyện còn lại liền dùng nắm đấm để giải quyết.

Một luồng khí đen từ trên người Gia Thố tản ra, thân hình của anh ta xuất hiện ngay trước mặt Tô Bạch, một tay kết ấn, đánh ra một chưởng, hai tay Tô Bạch ngăn ở trước người mình, cứ thể tiếp nhận chưởng này, đồng thời hai chân của hắn cũng lún xuống sàn nhà, hiển nhiên sàn nhà của khách điếm này không thể chịu đựng được ảnh hưởng lúc hai người giao thủ.

Gia Thố bay lên, hai chân đạp về phía Tô Bạch, Tô Bạch vẫn giống như cũ, dùng bàn tay nắm lấy mu bàn chân của đối phương, ở vào trạng thái bị động phòng ngự, sau cùng, một nửa thân thể hắn đã lún xuống sàn nhà.

Mục đích của Gia Thố không phải là giết Tô Bạch, mà chính là đứa bé kia, anh ta thấy Tô Bạch bị mình ép xuống, lúc này một tay giữ cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống sông.

Đúng vào lúc này, Tô Bạch lại gầm lên một tiếng, đánh một chưởng xuống nền nhà, thân thể bay lên không trung, một tay khác giữ lấy cổ chân của Gia Thố, phần eo phát lực, thân thể di chuyển trên không trung, đem Gia Thố đang chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ kéo lại, đồng thời ngã xuống sàn nhà.

Trong tay Tô Bạch xuất hiện dao găm, nhanh chóng đâm về phía cổ Gia Thố.

Ánh mắt Gia Thố ngưng lại, lăn một vòng, nhanh chóng đến cạnh cửa, sau đó đứng lên mặt đất.

Tô Bạch không có thừa cơ truy kích, hắn đứng tại chỗ, cầm dao găm nhìn Gia Thố:

- Cậu chơi thật?

Tô Bạch lắc đầu:

- Chẳng lẽ còn chơi giả.

- Tôi sẽ cho nó là thật.

Gia Thố đặt cái tay còn sót lại lên trán của mình.

- Tôi không lừa cậu.

- Đừng nói nhảm.

Tô Bạch không có chút nào cảm kích, trên thực tế, khi Gia Thố thả một con đường lui và lời nhắc nhở cho hắn, dựa theo mạch suy nghĩ bình thường, Tô Bạch cũng nên cho hạ một bậc thang cho đối phương.

Dù sao nhiệm vụ chủ tuyến 1 còn chưa có kết thúc, không biết sau đó còn nhiệm vụ gì nữa, lúc này liều mạng đánh nhau, thật đúng là một lựa chọn không khôn ngoan, vốn dĩ chính Tô

Bạch cũng cho rằng, chuyện hắn làm tối hôm trước chỉ là một loại hành động gián tiếp do tinh thần thất thường gây ra, thế nhưng hiện tại hắn phát hiện, có lẽ đây mới thật sự là chính mình.

Gia Thố không nói nhảm nữa, chỗ mi tâm anh ta xuất hiện một vệt đỏ, ngay sau đó bắn ra một vệt sáng, bay thẳng đến chỗ Tô Bạch. Bởi vì vệt sáng này mà không khí xung quanh đang bắt đầu bốc lên khói trắng.

Tô Bạch đưa dao găm ra phía trước người, dùng cạnh dao găm để ngăn lại vệt sáng. Lúc này dao găm nóng lên, lại không đến mức bỏng, vệt sáng tản ra, chia thành từng tia sáng nhỏ, bao phủ xung quanh Tô Bạch, sau đó mỗi tia sáng này lại bắt đầu tiến hành xâu chuỗi, tuy Gia Thố vừa mới nói chính mình cũng phải chơi thật, thế nhưng lúc ra tay, anh ta vẫn lựa chọn vây khốn Tô Bạch trước.

Một phút sau, Gia Thố lại một lần nữa xông về phía cửa sổ.

Lúc bị vệt sáng này bao phủ, Tô Bạch cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu trở nên có chút khó khăn.

Nhìn thấy Gia Thố sắp đi qua mình, Tô Bạch ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gào thét, thân thể hắn bắt đầu gầy đi, chỉ là lần này không giống với những lúc biến thành trạng thái cương thi trước. Tuy khi hắn biến thành trạng thái cương thi, trên người bao trùm bởi hơi thở tà ác dơ bẩn, nhưng tổng thể vẫn còn hình dáng con người, trở nên càng giống Zombie của Âu Mỹ, đồng thời có thêm một loại khí tức cuồng loạn.

"Ầm!"

Lồng ngực Tô Bạch đâm vào vệt sáng kia, vệt sáng run lên, bị sát khí trên người Tô Bạch xâm nhập, trực tiếp vỡ ra, đến lần thứ hai Tô Bạch đụng vào, vệt sáng trực tiếp tan rã.

Gia Thố vừa mới nhảy ra ngoài cửa sổ, rơi xuống bờ sông.

Anh ta còn chưa kịp đứng vững, còn chưa kịp đi tìm vị trí của đứa trẻ sơ sinh, Gia Thố bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lập tức chuẩn bị qua né tránh, thế nhưng Tô Bạch gần như hướng đầu xuống dưới, một cánh tay hắn đặt trên cổ Gia Thố, hai người cùng nhau rơi xuống sông.

Nước sông không có chảy siết, thế nhưng hai người vẫn không ngoi đầu lên, song phương ở dưới sông, lấy một lại phương thức nguyên thủy nhất để đánh nhau, bùn dưới đáy sông cũng bị khua lên.

Cuối cùng, một chân Gia Thố đạp trúng bụng Tô Bạch, một quyền của Tô Bạch đánh trúng bả vai Gia Thố, hai người đều bị đối phương đánh ra khỏi mặt nước, rơi đến bên bờ.

Trên người Gia Thố là khói đen, bàn tay còn sót lại chống đất, nửa quỳ, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Tô Bạch quỳ một gối xuống đất, sát khi lưu chuyển trên người, vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn.

Trong nháy mắt, song phương hít sâu một hơi, hai người gần như cùng nhau nhảy dựng lên, mặt sông không phải rất rộng, hai người cứ như thế ở phía trên mặt sông, đụng vào nhau.

Lòng bàn tay Gia Thố kết ấn, đánh về phía mặt Tô Bạch.

Lúc này dao găm của Tô Bạch lẳng lặng không một tiếng động xuất hiện, đâm về phía Gia Thố.

Song phương dường như không giữ lại bất kỳ thứ gì, nhất là Tô Bạch, đối với một chưởng của Gia Thố, hắn căn bản không có ý định né tránh, chuẩn bị cùng đối phương đồng quy vu tận.

Cuối cùng, Gia Thố thu tay lại, một chưởng kia đánh vào trên không trung, mượn lực phản chấn để cho mình lui ra ngoài, thế nhưng Tô Bạch đắc thế không tha người, dao găm

của hắn không đâm đến bụng Gia Thố, nhưng hắn vẫn giống như cũ, thuận thế vung lên.

Đến sau cùng, Gia Thố rơi xuống bờ sông, còn Tô Bạch rơi vào trong nước.

Bên bờ, Gia Thố đứng tại chỗ, máu tươi không ngừng chảy ra, từ bụng, từ cằm, một là vết thương, một là vết máu, rất dễ nhìn thấy.

Tô Bạch từ trong sông đi ra, từng bước đi đến trước mặt Gia Thố.

Chương 152 Bệnh Thần Kinh

Hắn không có việc gì, lúc liều mạng, thậm chỉ là lúc đánh đổi mạng sống, Tô Bạch không có chút nào lùi bước.

Người lùi bước là Gia Thố, hơn nữa, lúc Gia Thố lùi bước, Tô Bạch không chút lưu tình, để lại một vật kỷ niệm trên người anh ta.

Bàn về thực lực, giữa Tô Bạch và Gia Thố, thật ra xem như Gia Thố chiếm ưu thế, nhưng bây giờ trên người Gia Thố vốn dĩ có thương tổn, lại mất một tay, thực lực bị hao tổn lớn, dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là tư thế liều mạng của Tô Bạch khiến cho Gia Thố rơi vào tình huống khó xử.

- Đáng giá sao?

Gia Thố nhìn thoáng qua vết thương máu chảy đầm đìa trên người mình.

- Không có gì là đáng hay không đáng.

Tô Bạch cúi người, thân thể buông lỏng, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như dã thú, đây là hắn chuẩn bị phát động ra vòng tấn công thứ hai.

- Cậu đây là đang khích tướng tôi, cậu biết tôi sẽ không thực sự liều mạng với cậu.

Hô hấp của Gia Thố bắt đầu trở nên dồn dập, con dao găm của Tô Bạch nhìn không có gì đặc biệt, nhưng sự sắc bén của con dao găm này vốn dĩ đã vô cùng đáng sợ.

Gia Thố muốn dùng cơ bắp trên người anh ta để ngăn chặn vết thương chảy máu, nhưng anh ta lại thất bại, vết thương này nhìn như không nghiêm trọng, nhưng máu tươi lại không ngừng chảy ra, điều này rất khó giải quyết, không nói đến việc tiếp tục đánh nhau, chỉ đứng nguyên tại chỗ, Gia Thố đều có thể cảm nhận được chính mình đang suy yếu.

- Được rồi, tôi từ bỏ, được chứ?

Gia Thố thở dài, quay người, chuẩn bị rời đi.

Tô Bạch không nói một câu, nhưng hành động của hắn chính là minh chứng tốt nhất, cả người hắn giống như một con báo săn, chủ động lao đến Gia Thố.

Gia Thố nổi giận, thật sự nổi giận, anh ta quay người xé rách trang phục của mình, trong miệng nhanh chóng đọc ra một đoạn chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, chỗ ngực anh ta có một đồ đằng hình sói, vào lúc này, nó giống như sống lại, trực tiếp hòa làm một với Gia Thố.

- Ngao!!!

Một tiếng sói tru, phá vỡ chân trời.

……

Lúc này, hòa thượng đang khoanh chân tĩnh tọa ở cửa ra vào, hòa thượng hơi mở mắt ra, chắp tay trước ngực, niệm một tiếng:

- A di đà phật.

Cũng không biết câu a di đà phật này, hòa thượng nói cho ai.

……

Mập mạp đang ở trên giường, gian nan vẽ bùa chú, bỗng nhiên anh ta ngẩng đầu, có chút kinh ngạc lẩm bẩm:

- Mẹ nó, có cần chiến đấu kịch liệt như thế không, còn gào khóc thảm thiết như thế.

Đồng thời, mập mạp vô thức xuyên qua cửa sổ nhìn về phía căn phòng của Lâm Chấn Anh, phát hiện phòng Lâm Chấn Anh vẫn sáng đèn, bóng người rất rõ ràng, vẫn ngồi bên cạnh bàn, không nhúc nhích.

- Được rồi, ngay cả đến mức này mà ông ta cũng không có động tĩnh gì, xem ra chuyện lần trước, ông ta còn chưa có lấy lại được tinh thần, ngay cả việc mất một đệ tử, ông ta cũng không để ý.

Mập mạp không để ý nữa, anh ta tiếp tục chuyên tâm vẽ bùa.

…….

Vào lúc này, tốc độ của Gia Thố đột nhiên tăng gấp hai lần, đoạt trước Tô Bạch một bước, Gia Thố đi đến gần Tô Bạch, một tay ghìm chặt lấy cổ Tô Bạch, sau đó một chân đạp xuống đất, hai người đàn ông ôm nhau bay lên độ cao khoảng 7 – 8 mét.

Song phương đều ở trên không trung, không thể mượn lực dưới mặt đất.

Ngay sau đó, thân hình Gia Thố nhanh chóng đảo ngược lại, lấy một tốc độ vô cùng nhanh, mang theo Tô Bạch rơi xuống, trong nháy mắt tiếp xúc với mặt đất, Gia Thố buông tay ra, lùi lại.

“Bịch!”

Cả người Tô Bạch bị nện xuống đất, tạo ra một cái hố.

Gia Thố đứng một bên, anh ta không có nhàn rỗi, nâng một tảng đá ở bờ sông, chậm rãi đi đến bên miệng hố, đập xuống.

“Bịch!”

Lúc này, mặt đất chấn động một chút.

- Chính là do cậu muốn chết, cậu muốn chết!

Con ngươi của Gia Thố đỏ ngầu. Sau khi Gia Thố nhập ma, vốn dĩ tính tình của anh ta đã trở nên ngang ngược, lúc này Tô Bạch còn thành công dẫn dắt lửa giận ở sâu trong lòng Gia Thố.

Gia Thố cúi người, lại một lần nữa nâng tảng đá lên, đập xuống.

Không ngừng đập.

Dùng sức đập.

Tàn nhẫn đập xuống.

Gia Thố nhanh chóng thoát lực, khi đồ đằng sói một lần nữa xuất hiện trên ngực anh ta, khí tức trên người anh ta bắt đầu trở nên hỗn loạn, anh ta suy sụp ngồi trên mặt đất, một tay chống lên đất, đầu ngẩng lên, miệng thở hổn hển.

Gia Thố mệt mỏi, rất mệt mỏi, lúc anh ta và Tô Bạch giao thủ, thời gian không quá dài, thế nhưng anh ta lại phải kích phát đồ đằng ra dùng, nguyên nhân chính là do ngay từ đầu, Tô Bạch dốc toàn bộ lực, lúc ra tay mang theo cả sát cơ, điều này khiến cho Gia Thố không thể không giống toàn lực ra ứng đối.

Tảng đá bỗng nhiên lay động một cái, sau đó bị đẩy ra từ bên dưới.

Một cái tay đặt lên miệng hố, sau đó là một cái tay khác, tiếp theo là một cái đầu người đầy máu từ trong hố bò lên, trên người hắn, khắp nơi đều là vết thương, rất nhiều nơi da thịt đã bị đập nát, xương trắng lộ ra, vết thương trên đầu lại càng nghiêm trọng, máu tươi không ngừng chảy ra, thế nhưng không có một giọt máu nào rơi trên mặt đất.

Tô Bạch lảo đảo leo ra khỏi hố, đứng ở trước mặt Gia Thố, quan sát Gia Thố.

- Ha ha ha…Khụ khụ…

Gia Thố bắt đầu ho khan.

- Không đùa, cậu muốn giết liền giết đi, cái tên điên này.

Tô Bạch chậm rãi đi đến trước mặt Gia Thố, Gia Thố cứ thế nhìn Tô Bạch, sau đó anh ta nhắm nghiền hai mắt.

"Bốp!"

Mặt Gia Thố bị Tô Bạch tát, sau đó cả mặt anh ta bị Tô Bạch ép trên mặt đất, cả người Tô Bạch cũng ép xuống Gia Thố.

Gia Thố đã từ bỏ chống cự, lúc này dao găm của Tô Bạch đang kề sát cổ Gia Thố, thậm chí ở chỗ cổ Gia Thố đã có máu tươi bắt đầu chảy ra, vết thương ở bụng Gia Thố đã nhuộm đỏ phía dưới.

Tô Bạch dùng một giọng nói rất trầm thấp, khàn khàn nói vào bên tai của Gia Thố:

- Vừa rồi, tôi cho cậu đi rồi sao?

Gia Thố không lên tiếng, lúc này anh ta quá mức suy yếu, nói không ra lời.

Tô Bạch từ trên người Gia Thố đứng lên, cầm dao găm trong tay:

- Được rồi. Hiện tại, cậu mới có thể đi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch quay người rời đi, hướng về phía hạ du của con sông, lảo đảo đi tới, hắn vừa đi, vừa vịn vào tảng đá xung quanh đó, hoặc là chống tay xuống đất, điều này đủ để thấy, thật ra Tô Bạch cũng chỉ là cung giương hết đà, thế nhưng đến sau cùng, hắn kiên trì hơn Gia Thố một hơi.

Gia Thố phun ra một ngụm máu tươi, vẫn nằm trên mặt đất:

- Cái tên bệnh thần kinh này.

…….

Trong đêm khuya, một mình Tô Bạch đi dọc theo bờ sông về phía hạ du, tốc độ của hắn không quá nhanh, bởi vì trên người hắn còn có thương tổn, khoảng 3 tiếng sau, vết thương trên người hắn cơ bản đã khép lại 7 – 8 phần, thế nhưng nó cũng rút đi gần như toàn bộ sức lực trên người hắn, cuối cùng, Tô Bạch không chịu được nữa, hắn dựa vào bờ sông, ngồi xuống một tảng đá.

Buổi tối muỗi ở bờ sông tương đối nhiều, thế nhưng Tô Bạch cũng không có sức hấp dẫn với muỗi, chính vì lẽ đó, không có con muỗi nào đến quấy nhiễu hắn, ngược lại có vẻ cô tịch.

Tô Bạch không sợ cô độc, hắn đã sớm có thói quen với cô độc.

Từ sau khi cha mẹ hắn qua đời, hắn vẫn luôn chịu đựng, đồng thời làm quen với cảm giác này.

Vốc một ít nước sông, đưa lên bờ môi khô nứt của mình, nước sông mang theo mùi tanh của đất, Tô Bạch miễn cưỡng uống vào mấy ngụm, sau đó hai tay chống xuống đất, chuẩn bị đứng lên, nhưng cả người hắn chẳng còn chút sức lực nào, cho nên việc này không có thành công.

Chương 153 Ông Lão Đánh Cá

Chém giết với Gia Thố một trận, gần như đã ép khô tất cả sức lực của Tô Bạch, thế nhưng Tô Bạch không có hối hận, hiện tại hắn đã không muốn nghĩ tới chuyện có phải mình đang phát bệnh hay không. Thật ra từ rất lâu trước kia, lúc mới thành lập câu lạc bộ giết người, Tô Bạch đã ý thức được rõ ràng, lúc hắn giết người, đấy mới thật sự là chính hắn.

Tô Bạch hít sâu một hơi, nặng nề thở ra.

Tô Bạch không biết tiểu gia hỏa kia xuôi theo dòng nước chảy đi nơi nào, cũng không biết liệu hắn có thể tìm được hay không.

Được rồi, không tìm nữa, ngày đầu tiên vừa ra đời, đứa bé kia liền có thể vui vẻ chơi đùa trong chum nước, nhất định nó sẽ không chết chìm.

Hai mắt Tô Bạch nhắm nghiền, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một đêm này, Tô Bạch ngủ ở bờ sông, chờ đến khi ánh nắng ban mai xuất hiện, hạt sương ngưng đọng, mang theo cảm giác sương mù mông lung, một chiếc thuyền đánh cá phá vỡ sự yên lặng của nơi này.

Vào thời nhà Thanh, nhân khẩu còn chưa đông đúc như sau này, hơn nữa nơi này cũng không phải thành trấn nổi tiếng gì, nhân khẩu vốn thưa thớt, trên cơ bản, rời khỏi huyện thành ra bên ngoài, chỉ có lác đác vài thôn xóm.

Cho nên một đêm này, Tô Bạch ngủ rất ngon.

- Này, chàng trai trẻ, cậu sao thế?

Trên thuyền đánh cá có một ông già, râu tóc bạc trắng, đang cầm mái chèo, nói với Tô Bạch đang nằm trên bờ, một nửa người hắn đang ngâm trong nước sông.

Tô Bạch mở to mắt ra, theo đó là cảm giác đói bụng ùa đến, thế nhưng hắn cũng không có đi tới bắt lão ngư dân này để hút máu, bổ sung sức lực.

Hắn chỉ xua tay, ra hiệu chính mình không sao, sau đó từ dưới đất bò dậy, nhìn một chút phương hướng, một lần nữa lựa chọn hướng quay về huyện thành.

Thật ra chính bản thân Tô Bạch rất rõ ràng, hắn không thể đi tiếp, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không có khả năng cho phép hắn cách địa điểm phát sinh quá xa, càng sẽ không cho phép hắn du lịch vòng quanh thế giới, một khi hắn khư khư cố chấp rời khỏi huyện thành, có khả năng sẽ xuất hiện trừng phạt, đây là một loại ước định, một loại ăn ý giữa thính giả và Phát Thanh Khủng Bố.

Thế nhưng, đúng lúc này, trong thuyền của ông lão đánh cá bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Thân thể Tô Bạch run lên, dừng bước, xoay người nhìn về phía thuyền đánh cá kia.

Lúc này, ông lão vội vào cúi người đi vào thuyền, sau đó ôm đứa bé ra chỗ đầu thuyền để dỗ dành.

- A, ngoan ngoan, không khóc, không khóc.

Ngay khi nhìn thấy đứa bé kia, trong lòng Tô Bạch liền rõ ràng, đứa bé này là do hồ ly sinh ra, tiểu gia hỏa giống như cảm ứng được Tô Bạch ở ngay gần đó, giãy dụa muốn từ trong ngực ông lão đi ra, quay đầu nhìn thấy Tô Bạch đứng ở bờ sông, đứa bé liền giang tay ra đòi ôm.

Tô Bạch mím môi, không nói gì thêm.

Ông lão rất yêu thương đứa nhỏ, dùng vải bọc đứa nhỏ lại:

- Đừng nhúc nhích, cẩn thận bị lạnh, đứa nhỏ đáng thương.

- Lão tiên sinh, ông có thể đưa tôi theo một đoạn đường không?

Tô Bạch hỏi.

Ông lão nhìn thoáng qua Tô Bạch, trên người hắn rõ ràng mang theo vết máu, quần áo rách, ông ta không có do dự nhiều, gật đầu nói:

- Được rồi, cậu lên đây đi.

Sau khi nói xong, một tay ông lão ôm đứa nhỏ, một tay chống mái chèo, đưa thuyền lại gần bờ.

Tô Bạch nhảy lên thuyền, tiểu gia hỏa vui đến phát điên, trực tiếp từ trong ngực ông lão nhào ra, Tô Bạch đón được nó.

- Ha ha, đứa bé rất thích cậu.

Ông lão nhìn thấy cảnh này, cười hiền lành.

Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa vào trong ngực, tiểu gia hỏa đang dùng trán mình không ngừng cọ vào Tô Bạch, rất thân thiết, ngay cả chính Tô Bạch cũng không hiểu, vì sao vật nhỏ này lại thân thiết với hắn như thế.

Hiện tại, thật ra người càng không hiểu rõ chuyện này chính là đám người hòa thượng, bọn họ không hiểu, vì sao Tô Bạch không những không ăn đứa nhỏ, còn liều mạng bảo vệ đứa bé này như vậy.

Lúc đứa nhỏ vừa sinh ra, xích tử chi tâm còn chưa bị trần thế làm bẩn, cho nên loại cảm giác bản năng của đứa nhỏ rất nhạy bé.

- Chàng trai trẻ, cậu đi đâu?

Tô Bạch cười cười:

- Ông không hỏi xem vì sao tôi và đứa bé này lại thân thiết như thế? Cũng không hỏi về quần áo trên người tôi?

Ông lão chỉ khẽ gật đầu, sau đó thận trọng nhìn Tô Bạch, thừa nhận:

- Không có gì hay để hỏi, đứa nhỏ này là do tôi nhặt được trong sông, trước đó hẳn là cậu dẫn theo đứa nhỏ này, đứa nhỏ này thông minh, nhớ được ra cậu, đây là chuyện tốt.

Ông lão tránh nặng tìm nhẹ, trả lời một câu.

- Nói như thế, ông không có ý định đem nó trả lại cho tôi?

- Chàng trai trẻ, tôi thấy trong số mệnh của cậu … Khụ khụ…

Ông lão giống như cảm thấy lời mình dự định nói ra quá mức thẳng thắn, ngược lại hỏi:

- Chàng trai trẻ, xin hỏi nhị lão (cha mẹ) trong nhà, có còn tại thế không?

- Tôi biết ông muốn nói gì.

Tô Bạch dĩ nhiên hiểu ông lão muốn nói gì, đơn giản chính là số mệnh của hắn nhất định cô độc, cha mẹ hắn song vong chính là minh chứng tốt nhất, mà đứa bé này, hắn cũng không thể mang ra khỏi thế giới chuyện xưa, nếu để đứa nhỏ này ở bên cạnh hắn, chờ đến khi nhiệm vụ của hắn hoàn thành, trực tiếp bị Phát Thanh Khủng Bố truyền tống rời đi, đến khi đó đứa nhỏ này chỉ còn lại một mình.

- Ừm.

Ông lão trả lời một tiếng, nhìn về phía Tô Bạch:

- Cho nên đứa nhỏ này đi theo lão phu mới là kết cục tốt nhất, lão phu sẽ nuôi dưỡng đứa bé.

- Lão gia hỏa như ông còn có thể sống được mấy năm?

Tô Bạch cười mắng.

Ông lão cũng không có tức giận, bấm đốt ngón tay, trả lời:

- Lão phu không biết mình có thể còn sống được mấy năm, chỉ biết năm nay lão phu đã 120 tuổi có thừa.

Nghe thấy câu trả lời này, Tô Bạch hơi sửng sốt một chút, vốn dĩ hắn cho rằng ông ta chỉ là một đạo sĩ tay ngang, biết xem tướng, hiểu chút công phu, không nghĩ tới ông ta thật sự là đạo gia.

Thật đúng là có chút thâm tàng bất lộ.

Tô Bạch trực tiếp đưa tay ra, giữ lấy cổ tay ông lão, ông lão không nhúc nhích, mặc cho Tô Bạch giữ cổ tay mình.

- Ông lấy cái gì ra để chứng minh số tuổi của mình.

Ngón tay Tô Bạch cũng không có dùng sức, chỉ bình tĩnh nhìn ông lão.

Ông lão lắc đầu:

- Chính lão phu cũng không biết, bởi vì tuổi tác lão phu đã cao, phần lớn thời gian đều sống uổng phí.

Tô Bạch buông tay ra:

- Ông không thể chứng minh, đứa nhỏ này, tôi không thể đưa cho ông.

Tuy ông ta nhặt được đứa nhỏ này từ dưới sông lên, ông ta không trực tiếp ăn hết, khả năng trong lòng ông ta thật sự có lòng từ bi, hoặc có thể là do ông ta không nhìn ra được nội tình và chỗ tốt khi ăn nó, thế nhưng nếu như sau này đứa bé gặp phải một ít người chân chính có thể hiểu được môn đạo, như vậy ông ta xử lý như thế nào?

Chính bản thân Tô Bạch cũng không biết, tại sao hắn lại muốn suy nghĩ đến sự an toàn của đứa bé này trong tương lai, liên hệ giữa hắn và thế giới chuyện xưa này sẽ dừng lại sau khi nhiệm vụ kết thúc, sau đó vĩnh viễn không còn quan hệ gì, hơn nữa, trong những lần trước, Tô Bạch chỉ coi những người trong thế giới chuyện xưa giống như NPC để đối xử, không có mang theo bao nhiêu tình cảm, cũng không coi bọn họ là người.

Chương 154 Cẩu Huyết (Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 1 Cương Thi Tiên Sinh Kết Thúc)

Ông lão trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Thật ra cũng không phải không có biện pháp nào chứng minh, ví dụ như khí tức hỗn loạn trên người cậu, rõ ràng là một bộ cương thi, nhưng lại có hơi thở của người sống, từ trước đến này, lão phu chưa từng gặp qua.

Tô Bạch nhìn thoáng qua ông lão một chút, không nói chuyện.

Ông lão vươn tay ra, đặt ở trên bờ vai Tô Bạch.

- Chàng trai trẻ, cậu ở trong ma đạo sao? Cậu tu luyện công pháp này, quá tàn bạo, cũng dễ dàng ép khô tiềm lực của sinh mệnh cậu, không phù hợp với lý niệm của lão phu.

- Có rắm mau thả.

Tô Bạch lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Ông lão lấy một chiếc hộp gấm từ trong ngực ra, đưa cho Tô Bạch:

- Chỗ lão phu có một viên đan dược do lão phu tự mình điều chế, có thể điều hòa khí tức trên người cậu, lão phu đưa nó cho cậu.

Tô Bạch mở hộp ra, nhìn thấy một viên đan dược màu xanh làm, hắn không sợ ông lão hạ độc trong này, ở trong thể chất

của hắn, muốn dựa vào việc hạ độc để giết chết hắn là một chuyện vô cùng khó khăn, đã ai từng nghe nói qua cương thi bị độc chết chưa?

Tô Bạch cầm đan dược lên cho vào trong miệng, đan dược vào miệng lập tức tan ra, giống như kẹo bông gòn vậy, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó, Tô Bạch cảm nhận được một luồng hơi thở an lành tràn vào trong cơ thể mình, huyết thống Vampire và cương thi trên người hắn lập tức trở nên yên tĩnh, giống như một chú mèo Kitty ngoan ngoãn, điều này đối với việc hoán đổi huyết thống mà nói, có tác dụng rất lớn.

Chờ đến khi Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn về phía ông lão, hắn lại phát hiện mình đang đứng ở bờ sông, chiếc thuyền đánh cá đã dần dần đi xa, trên thuyền giống như còn có một đứa bé đang gọi hắn.

Tô Bạch nhìn xuống chân hắn, đây là chỗ hắn vừa ngủ, chính mình căn bản không có lên thuyền.

"Nhiệm vụ chủ tuyến 1 đã hoàn thành, hiện tại thông bố nhiệm vụ chủ tuyến 2…"

Trong đầu truyền đến giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch bỗng nhiên cười.

- Ngươi cũng thật là rất quê mùa, làm xong nhiệm vụ lại để lão gia hỏa đến đưa thuốc làm ban thưởng, ngươi ở chỗ này truy cầu và mong muốn một câu chuyện cẩu huyết ư? Dáng vẻ này cũng quá nhàm chán.

Thế nhưng, Tô Bạch nhanh chóng không cười nổi, bởi vì nội dung của nhiệm vụ chủ tuyến 2 đã được thông báo ra:

"Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Đưa đứa bé sơ sinh về yêu động!

Kỳ hạn nhiệm vụ: 30 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thông báo sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thất bại: Bị trừ 3.000 điểm cốt truyện, người không đủ điểm cốt truyện, lập tức bị loại bỏ!”

Tô Bạch đứng ở bờ sông, nhìn về phía trước đã không có bóng dáng thuyền đánh cá.

Ở trong gió, có chút ngổn ngang.

…..

- Chậc chậc, tên A Bạch này ra tay cũng quá độc ác.

Mập mạp cầm trứng gà lăn lên mặt Gia Thố, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Haizz, cậu cũng thật là, cậu ta là một kẻ tâm thần, cậu ta muốn liều mạng với cậu, cậu lại thật sự chơi cùng với cậu ta, đây không phải là ngốc thì là gì, ngộ nhỡ có gì không hay xảy ra, người chịu thiệt là ai?

Gia Thố từ từ nhắm mắt lại, để mập mạp trị liệu cho mình, hiện tại trạng thái thân thể của anh ta rất kém cỏi, hơn nữa, anh ta khác với Tô Bạch, trong người Tô Bạch có huyết thống Vampire, nó có thể giúp cho Tô Bạch khôi phục thương thế, hắn chỉ cần máu liền có thể chống đỡ. Đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Hơn nữa, Tô Bạch cũng không phải là người đạo đức, có bệnh thích sạch sẽ gì đó, còn Gia Thố bị thương, anh ta chỉ có thể dựa vào năng lực thân thể của bản thân, chậm rãi khôi phục. Dưới điều kiện tương đương, anh ta liều mạng với Tô Bạch, đứng từ góc độ lâu dài, quyết định của Gia Thố rất không sáng suốt.

Quan trọng nhất chính là, trong trận quyết đấu kia, Gia Thố vẫn không thể thắng được, người thực sự thắng vẫn là Tô Bạch, Gia Thố lấy giỏ trúc múc nước sông, công dã tràng, thật đúng là thua lỗ.

Lúc này sắc mặt của mập mạp vẫn tái nhợt, nhưng đã tốt hơn trước nhiều, hiển nhiên, tuy việc anh ta bị thi độc công tâm không có cách nào thay đổi, thế nhưng ít nhất tình hình ổn định hơn trước.

Có thể thấy được, tuy trước đó ngoài miệng mập mạp nói muốn ngồi ăn rồi chờ chết, chờ đến khi thế giới chuyện xưa kết thúc, nhưng nhìn từ hành động thực tế, tên gia hỏa này rõ ràng không cam lòng.

Đối với việc mập mạp không ngừng ồn ào, Gia Thố không chút để ý, chờ đến khi mập mạp giúp anh ta xử lý xong vết thương, Gia Thố đứng dậy, sau đó khoanh chân, ngồi trên mặt đất tĩnh tọa.

- Hũ nút.

Mập mạp lắc đầu, đi tới bên giường, tiếp tục nằm xuống, bên cạnh anh ta có không ít lá bùa được vẽ ra, dĩ nhiên, hiệu quả của nó rất bình thường, không sánh bằng thứ đổi được từ trong cửa hàng trên wechat, nhưng cũng coi như có còn hơn không, anh ta không thể thật sự nằm trên giường ngủ ngon. Hơn nữa trong lòng mập mạp rõ ràng, lấy tình trạng trọng thương của anh ta, nếu như anh ta không có chút giá trị nào, lúc gặp được nguy hiểm gì đó, bọn họ sẽ vứt bỏ anh ta, giống như ném đi một thứ đồ vướng víu.

Bên trong thế giới chuyện xưa, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Sau khi thông báo nhiệm vụ chủ tuyến 1 hoàn thành vang lên, tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến 2, Gia Thố đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, bỗng nhiên mở mắt ra.

Mập mạp vội vàng từ trên giường nhảy xuống.

Nhiệm vụ thất bại bị trừ 3.000 điểm cốt truyện, đây chính là muốn mạng người!

Trước đó, nếu như nhiệm vụ chủ tuyến 1 thất bại, đối với mấy người mà nói, chuyện này vẫn còn trong phạm vi chịu đựng được, cho dù nhiệm vụ chủ tuyến 1 có thất bại cũng không sao, ăn một miếng thịt của đứa bé kia, có được chỗ tốt tương đương với phần thưởng phải tốn 300 điểm cốt truyện.

Thế nhưng 3.000 điểm cốt truyện? Ai có thể tích lũy được 3.000 điểm cốt truyện chứ?

Thật ra thông báo cuối cùng của Phát Thanh Khủng Bố có thể đổi thành: Nhiệm vụ thất bại, lập tức bị loại bỏ.

Mập mạp vừa vỗ trán, vừa vây quanh Gia Thố, hỏi:

- Gia Thố, cậu nói, trước khi cậu vào khách điếm, Tô Bạch ném đứa nhỏ xuống sông, sau đó lại đánh nhau với cậu, đúng không?

Gia Thố khẽ gật đầu, hiển nhiên, Gia Thố đang nghĩ giống như mập mạp.

- Như vậy, cậu chắc chắn Tô Bạch có thể một lần nữa tìm được đứa bé mà cậu ta ném xuống sông không?

Mập mạp hỏi, hiển nhiên nếu như Tô Bạch không ăn đứa nhỏ, sau đó vì hắn vì không muốn để cho Gia Thố ăn đứa nhỏ, liền ném nó xuống sông, đến bây giờ mọi người cũng không tìm được đứa nhỏ, chuyện này cũng thật vui.

Hơn nữa, tình huống xấu nhất chính là Tô Bạch không ăn đứa nhỏ,cũng không muốn để cho người khác ăn, đứa nhỏ không biết bơi, bị Tô Bạch ném xuống nước, trực tiếp chết chìm, như vậy tất cả đều luống cuống.

- Có lẽ đứa bé kia không bị chết đuối, bởi vì sau khi cậu ta đánh nhau với tôi, cậu ta đi về phía hạ du.

Gia Thố nhớ lại:

- Chứng minh cậu ta có đủ lòng tin đứa nhỏ kia sẽ không chết đuối, nhưng sau khi cậu ta và tôi đánh nhau xong, cậu ta bị thương nặng, căn cứ vào tốc độ chảy của dòng nước để suy đoán, tối hôm qua, cậu ta không thể nào tìm được đứa nhỏ.

Mập mạp thở ra một hơi:

- Cho dù như thế nào, tìm được đứa nhỏ trước rồi nói sau.

- A di đà phật, chúng ta đi tìm đứa nhỏ.

Một tiếng niệm phật từ bên ngoài vang lên.

Không cần đoán liền biết ai đến.

Chương 155 Rất Nổi Tiếng

Trên vai hòa thượng có một con hồ ly màu đen đang nằm sấp, nó không ngừng nhìn xung quanh, lộ ra dáng vẻ thận trọng, đồng thời giữ chặt áo hòa thượng, không dám rời đi nửa bước.

Gia Thố nhìn hồ ly, lại quay sang nhìn hòa thượng, khóe miệng lộ ra ý cười.

- Có lẽ lúc đầu anh đự định đem bản thể của cô ta đi luyện chế, ít nhất cũng lấy được một viên nội đan, kết quả Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ chủ tuyến 2, anh liền từ bỏ ý định đó.

Hòa thượng khẽ gật đầu, đưa tay sờ lên con hồ ly trên vai mình:

- Mẫu tử liền tâm, tuy cô ta đã mất đi trí nhớ và năng lực, nhưng loại năng lực cảm ứng cơ bản nhất kia, cô ta vẫn phải có.

Lúc này mập mạp muốn cười nhưng không dám cười:

- Hòa thượng, vẫn là anh lợi hại, trước kia lúc còn ở yêu động, con hồ ly này thật đúng là uy phong, đáng sợ, bây giờ bị anh huấn luyện thành một sủng vật, con hồ ly này chính là đời trước tạo nghiệp, cho nên kiếp này mới gặp anh.

- A di đà phật, kiếp trước là duyên, kiếp này là quả.

Hòa thượng không muốn tiếp tục dây dưa về đề tài này, chỉ nói:

- Bây giờ chúng ta đi tìm vị trí của đứa bé kia trước, nó có thể mơ hồ cảm ứng được một phương hướng, ít nhất cũng tốt

hơn bắn tên không đích.

Gia Thố cố hết sức đứng lên.

- Vừa đi vừa khôi phục, nếu như kỳ hạn của nhiệm vụ là 30 ngày, tôi cảm thấy tôi hẳn là có đầy đủ thời gian để đi khôi phục.

Sau khi Gia Thố nói xong, anh ta liếc thoáng qua mập mạp.

Mập mạp nhún vai, lấy một bình nhỏ trong ngực ra:

- Đây chính là do tôi thiên tân vạn khổ giúp một thính giả có thâm niên một chuyện, mới có thể lấy được Quan Âm lệ, yên tâm đi, chuyện giải độc của tôi không thành vấn đề gì.

Hiển nhiên, mập mạp hiểu rõ, cho dù là Gia Thố hay hòa thượng, cả hai đều không tin anh ta hoàn toàn không có hậu chiêu, cho nên đây coi như bọn họ đang "bức vua thoái vị", nếu như mập mạp không chạy nổi, như vậy bọn họ sẽ không dẫn anh ta theo, may mắn mập mạp không "phụ sự mong đợi" của bọn họ, thật sự có hậu chiêu, Quan Âm lệ, thứ này nghe tên thôi cũng thấy trân quý.

Lúc trước, lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy mập mạp, mập mạp liền cướp đi chiếc rương đồng, lần thứ hai nhìn thấy mập mạp, mập mạp hẳn là đi làm việc cho Lệ Chi, chuyện này đủ để thấy được, cho dù là thế giới hiện thực hay là thế giới chuyện xưa, mập mạp đều rất chịu khó, những thứ thượng vàng hạ cám trên người anh ta, hơn phân nửa đều bắt nguồn từ đây.

Có hồ ly dẫn đường, ba người cùng nhau rời khỏi nghĩa trang, lúc rời đi, bọn họ đi ngang qua phòng Lâm Chấn Anh.

Hòa thượng dừng lại hỏi:

- Có phải sau khi Lâm Chấn Anh đi về, ông ta vẫn chưa ra khỏi cửa?

- Đúng thế, ông ta không có ra ngoài.

Mập mạp trả lời:

- Chúng ta không cần phải để ý đến ông ta, lần trước ông ta hẳn là bị thứ gì đó kích thích, xảy ra vấn đề gì, trước lưu tâm một chút, chờ sau khi chúng ta tìm được đứa bé kia về, lúc trở lại huyện thành, lại đến xem ông ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

……..

Đầu bên kia, Tô Bạch biết mình không thể đuổi kịp được chiếc thuyền đánh cá, nhưng hắn không có hối hận, Phát Thanh Khủng Bố chính là có tính cách này, vì cái gọi là kịch tính của thế giới chuyện xưa, chơi chết thính giả không đền mạng!

May mắn hắn đã nghỉ ngơi một thêm, cộng thêm viên đan dược của ông lão kia, trạng thái của Tô Bạch khá tốt, so với mập mạp bị trúng độc, Gia Thố bị đánh cho nguyên khí tổn thương nghiêm trọng và hòa thượng bị phản phệ, trạng thái của Tô Bạch đã coi như là tốt nhất.

Dĩ nhiên, có lợi có hại, hiện tại Tô Bạch hành động một mình, mà bên đám người hòa thượng lại có ba người.

Tô Bạch đi dọc theo bờ sông một lúc, sau đó đi lên một con đường, bắt đầu từ nơi này, trên cơ bản, con đường này chạy dọc theo hướng bờ sông.

Hắn đi trên đường khoảng nửa tiếng, một binh lính cưỡi ngựa đi ở phía đối diện Tô Bạch, dựa theo cách ăn mặc của binh lính này, anh ta hẳn là quân sĩ trong trạm dịch.

Khi đối phương thúc ngựa đi qua bên người hắn, Tô Bạch đưa tay ra, lôi đối phương xuống khỏi ngựa, ngay sau đó một quyền đánh ngất anh ta, lúc này bởi vì viên đan dược kia, Tô Bạch không cần máu tươi, lúc hắn không sinh ra cảm giác đói

bụng với máu tươi, Tô Bạch còn không đến mức có sở thích đi hưởng thụ việc hút máu người.

Hắn tùy tiện nhét gia hỏa này vào trong bụi cỏ, Tô Bạch cưỡi ngựa, thật ra kỹ thuật cưỡi ngựa của Tô Bạch không tốt lắm, nhưng khi còn bé, cha hắn từng đưa hắn qua thảo nguyên của Tứ Xuyên cưỡi ngựa, một số kỹ thuật cơ bản về cưỡi ngựa, hắn vẫn nắm được. Hơn nữa, con ngựa này dường như có thể cảm nhận được hơi thở đặc thù của Tô Bạch, khi Tô Bạch cưỡi trên người nó, nó rất ngoan ngoãn.

Cứ như thế, Tô Bạch dọc theo bờ sông, một đường đi đến hạ du.

Đến lúc tối, hắn đi qua một thôn trấn.

Trước đó Tô Bạch không dám tiếp tục đi về phía trước là bởi vì nội dung cốt truyện, chính mình càng đi càng xa, thế nhưng hiện tại, nhiệm vụ chủ tuyến 2 đã được thông báo, chuyện này không thành vấn đề, chẳng khác gì bối cảnh địa đồ của thế giới chuyện xưa lại được mở ra ở khu vực mới.

Đến trấn nhỏ, Tô Bạch còn có chút hiếu kỳ, binh lính trạm dịch kia thế mà còn chưa báo tin ngựa của anh ta bị cướp à, hoặc là nói, thời đại này, giao thông và việc truyền tin quá kém, dẫn đến việc hắn tiêu dao một ngày, chuyện gì cũng không xảy ra, ngược lại khiến cho Tô Bạch có chút không quen.

Tô Bạch để ngựa ở trước khách điếm, hắn đi vào bên trong, gọi một chút đồ ăn và một bầu rượu.

Chờ lúc đồ ăn được mang lên, Tô Bạch muốn tìm tiểu nhị ở đây hỏi thăm một chút về lai lịch của ông lão, nếu như lão nhân kia không lừa hắn, ông ta thật sự là đạo gia 120 tuổi, như vậy ông ta phải là một nhân vật rất nổi danh ở khu vực xung quanh đây.

Nhưng Tô Bạch còn chưa có gọi tiểu nhị đến, hắn liền ngây người, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện, bức tường phía sau lưng hắn có treo một bức tranh.

Bên trên vẽ một đạo sĩ có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, dáng vẻ người đạo sĩ kia, thế mà lại có 7 – 8 phần tương tự với ông lão kia, bên cạnh còn có dòng chữ.

"Trương thiên sư của núi Phục Long ở đây, tà vật mau tránh!"

Quả thật rất nổi tiếng, ông lão được lấy ra làm môn thần để trừ tà, bảo vệ bình an.

Núi Phục Long cách trấn nhỏ này không quá xa, sau khi Tô Bạch ăn xong liền cưỡi ngựa đi đến núi Phục Long, lúc đến dưới chân núi, Tô Bạch liền để ngựa ở lại, tự mình đi lên.

Không giống như sau này, có thể ngồi cáp treo để lên núi, rất thuận tiện lại đơn giản, hiện tại chỉ có thể đi bộ để leo núi, hơn nữa đường núi còn không được thiết kế tỉ mỉ, nhiều chỗ rất khó đi.

Đối với Tô Bạch mà nói, những thứ này không quá khó, chỉ là Tô Bạch sợ hiện tại ông lão kia không có ở trên núi Phục Long, mà chính là dẫn theo tiểu gia hỏa đi vân du rồi, như vậy thật đúng là uổng công, chẳng qua hắn nghĩ đến, nếu như Phát Thanh Khủng Bố đã thông báo nhiệm vụ này, không có khả năng để cho lão đạo sĩ kia đi vân du tứ hải, khiến cho các thính giả không có chút hy vọng hay biện pháp nào.

Chương 156 Bà Lão Kỳ Lạ

Lúc leo lên đến sườn núi, Tô Bạch phát hiện ra một cái đình, đình này làm bằng gỗ, nhìn giống như lung lay sắp đổ. Ở chỗ này thưởng thức phong cảnh cũng không tồi, Tô Bạch đi vào nghỉ ngơi một chút.

Đồng thời, Tô Bạch cũng cần thời gian để suy nghĩ một số chuyện, ví dụ như, nếu hắn thật đúng là tìm được ông lão kia, hắn nên làm như thế nào để đưa tiểu gia hỏa về.

Trước khi Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ chủ tuyến 2, Tô Bạch cảm thấy tiểu gia hỏa đi theo ông lão là một cái kết không tồi, thế nhưng sau khi nhiệm vụ chủ tuyến 2 đưa ra, Tô Bạch không thể không đi tìm tiểu gia hỏa để đón về, thậm chí… Dẫn nó về yêu động, không khác gì tự tay đẩy tiểu gia hỏa vào hố lửa.

Chẳng qua Tô Bạch cũng không có cách nào khác, nếu như chỉ bị trừ 300 điểm cốt truyện, có lẽ Tô Bạch sẽ dứt khoát từ bỏ nhiệm vụ này, thế nhưng đây lại là trừ 3000 điểm cốt truyện, Tô Bạch căn bản không có một chỗ trống nào để lựa chọn.

Ngồi trong đình một lát, lúc Tô Bạch chuẩn bị tiếp tục leo núi, phía dưới, có một bà lão đi đến, bà lão cầm theo một cái giỏ, trong giỏ có nến, hương và tiền âm phủ.

Bà lão dừng lại trước đình, dường như cũng mệt mỏi, bà ta đi vào trong ngồi, ngồi ở đối diện Tô Bạch, từ trong giỏ lấy ra một chiếc bánh ú, tự mình bóc ăn.

Hồn nhiên coi Tô Bạch thành không khí.

Tô Bạch vốn dĩ không định để ý đến bà ta, thế nhưng có một chi tiết khiến cho Tô Bạch chú ý, cho dù người có thể chất như Tô Bạch, lúc leo đến giữa sườn núi, hắn cũng có chút thở hổn hển, thế nhưng trên người bà lão lại không có chút mồ hôi nào, trên núi rất lạnh, thế nhưng leo núi là một hoạt động rất mệt.

Càng khiến cho Tô Bạch cảm thấy quỷ dị chính là, đế giày của bà lão không chút bụi bẩn, đế giày vải, sạch sẽ đến mức khiến cho người ta có chút mất tự nhiên, giống như là một đôi giày mới, còn chưa có đi.

Thế nhưng điều này căn bản không có khả năng, nơi này không có cáp treo, rất nhiều chỗ khó đi, trên đường đến đây, ngay cả quần áo đều bẩn chứ đừng nói đến đế giày?

Bà lão giống như cũng chú ý đến ánh mắt Tô Bạch, bà ta có chút ngoài ý muốn hỏi:

- Chàng trai trẻ, cậu đói rồi à? Chỗ tôi còn có một bánh ú, cậu ăn đi.

- Không cần, tôi không đói bụng.

Tô Bạch từ chối.

Bà lão khẽ gật đầu, chính mình ăn xong bánh ú, thu dọn một chút, lại một lần nữa lên đường,

Tô Bạch cũng đi theo, cách bà lão hơn 10 mét.

Bà lão đi không chậm, thậm chí còn có chút nhanh, Tô Bạch phát hiện ra khoảng cách giữa hắn và bà lão nhanh chóng trở nên rất xa, chỉ một lúc sau, Tô Bạch bị bà lão bỏ lại phía sau.

Hơn nữa, lúc đi qua một số vũng bùn, Tô Bạch đều không nhìn thấy dấu chân của bà lão, rốt cuộc bà ta là người hay là quỷ?

Tô Bạch không biết nếu như hắn biến thành trạng thái cương thi, dùng sát khí để áp bách đối phương, nếu như đối phương là quỷ, liệu có bởi vì thế mà hiện hình hay không? Thế nhưng nghĩ đến nơi này là chỗ của đạo gia, không giống như lúc trước, ở trong huyện thành chỉ có một Lâm Chấn Anh, nếu như hắn làm càn ở đây, sẽ khiến cho mấy đạo sĩ kia chú ý tới, trực tiếp đi xuống, hô hào cái gì mà muốn giúp trời hành đạo, giết chính mình?

Tô Bạch thật đúng là không dám đánh cược.

Tô Bạch tiếp tục đi theo, đã sắp đến nơi cần đến, phía trước xuất hiện một tấm bia đá, văn tự viết trên tấm bia đá này, Tô Bạch không biết, bà lão quỳ xuống trước tấm bia đá, sau đó bắt đầu đốt nến, đốt vàng mã.

Tô Bạch mím môi không biết bà lão này rốt cuộc có ý tứ gì, không lên quan đạo trên núi để tế bái, lại ở chỗ này làm gì?

Đúng lúc Tô Bạch đi ngang qua bà lão để tiếp tục đi lên núi, bà lão bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Chàng trai trẻ, cậu không nên đi về phía trước, phía trước đó không phải là nơi mà người như chúng ta có thể đi qua.

Tô Bạch sững sờ, trong lời nói của bà lão rõ ràng ẩn chứa hàm ý.

- Vì sao?

Tô Bạch hỏi.

- Trong lòng cậu hiểu rõ.

Bà lão bắt đầu đốt vàng mã, tiền giấy bay ra ngoài, bay trên không trung, hóa thành tro bụi, nhìn rất tịch mịch.

- Tôi muốn đi tìm người.

Tô Bạch nói.

- Tùy cậu.

Bà lão cúi đầu, bắt đầu dập đầu.

- Bà đang tế bái ai?

Tô Bạch hỏi.

- Người chết.

Bà lão chắp tay trước ngực, bắt đầu niệm kinh văn gì đó.

- Tôi biết bà đốt cho người chết, bà đốt cho người thân của mình à?

Bà lão hơi ngạc nhiên nhìn Tô Bạch, cười nói:

- Chàng trai trẻ, tôi đang đốt vàng mã cho cậu, trên đường xuống hoàng tuyền, cậu không cần lo ăn lo mặc.

Bỗng nhiên, Tô Bạch cảm thấy phía dưới chân mình không ổn định, giống như là đang phát sinh động đất, Tô Bạch vô thức ngồi xổm xuống, hạ thấp trọng tâm của mình, đồng thời hai tay giữ lấy mặt đất, nhưng dưới đất không có vật gì, cả người hắn giống như bay lên không trung, ngay sau đó, cả người Tô Bạch rơi xuống.

- Phù phù…

Tô Bạch bỗng nhiên mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang ngồi bên trong đình, trên người hắn bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp, trong đình không có bà lão, cũng không có bánh ú.

Đây chỉ là mơ thôi sao?

Tô Bạch không tin đây chỉ là một giấc mơ, không có trùng hợp như thế, hắn lại nằm mơ ở ngay đây.

Cho dù giấc mơ này có ngụ ý khác nào hay không, Tô Bạch không có khả năng từ bỏ việc leo lên núi, nếu nhiệm vụ thất bại, chính hắn phải chết, ngụ ý của giấc mơ này chính là hắn có thể chết, thật ra bản chất không khác nhau mấy.

Tô Bạch đứng dậy, một lần nữa leo lên núi, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy kỳ quái chính là, đường leo lên núi không giống với giấc mơ kia, hơn nữa, lúc sắp lên đến nơi, chữ viết trên bia đá kia, Tô Bạch có thể xem hiểu:

"Quan Phục Long."

Lấy tên núi thành tên của đạo quan, chuyện này rất phổ biến.

Tô Bạch hít sâu một hơi, đi qua bia đá kia, thế nhưng một tro giấy bỗng nhiên rơi xuống dưới giày Tô Bạch.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, lấy mảnh tro giấy.

- Được rồi, xuống núi.

Tô Bạch xoay người, bắt đầu đi xuống núi, hắn lên núi rất dứt khoát, xuống núi cũng rất dứt khoát.

…..

Một chiếc xe ngựa chạy vào trong tiểu trấn dưới chân núi Phục Long, đánh xe là một người mập mạp.

Mập mạp nói với hai tăng nhân một tiếng, hỏi xem họ có nên ở đây ăn một bữa cơm thật ngon, ngủ một giấc thật say, sau đó lại tiếp tục đi lên phía trước, thế nhưng đề nghị này lại bị hòa thượng trực tiếp bác bỏ.

Dưới sự bất đắc dĩ, mập mạp chỉ có thể đi mua một chút lương khô, ba người đàn ông ngồi trên xe ngựa, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, vừa ăn lương khô.

Xe ngựa tiếp tục đi đến một quán trà dưới chân núi liền dừng lại.

Dù sao bọn họ sắp leo núi, nhất định phải chuẩn bị một chút.

Mập mạp không nhịn nổi, đi qua hỏi chủ quán xem có thức ăn gì như thịt bò không, trên đường đi chung với hai tăng nhân, thật sự là thiếu chất béo.

May mắn tuy chủ quán không có thịt bò tươi, thế nhưng anh ta có một số thịt bò khô và lạp xưởng, mập mạp để chủ quán xào cho mình ít rau, còn anh ta thì ngồi chờ ở bàn.

Gia Thố và hòa thượng đi lấy nước trở về, vốn dĩ bọn họ dự định lên núi ngay trong đêm để không trì hoãn thời gian, thế nhưng nhìn thấy mập mạp ngồi ở đó, bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau ngồi xuống chiếc bàn kia.

Chương 157 Ngôi Mộ Lẻ Loi

Một bàn ăn đơn giản nhanh chóng được bày ra, trên đó có rau xào, canh, bò khô và lạp xưởng, mập mạp ăn quên cả trời đất, lát nữa bọn họ còn phải leo núi, dĩ nhiên phải bồi bổ.

Gia Thố và hòa thượng đều ăn một chút, hòa thượng còn phân phó cho chủ quán chuẩn bị cho họ một chút lương khô để dự trữ lâu dài, chủ quán nhanh chóng đi chuẩn bị.

- Tôi nói này, trên đường đi chúng ta đều không nhìn thấy A Bạch, không phải cậu ta không tìm được đường đấy chứ?

Mập mạp uống một bát canh, vỗ bụng nói.

Gia Thố lắc đầu:

- Cậu ta có bệnh tâm thần, nhưng cậu ta không ngốc.

- A di đà phật, so với chúng ta, cậu đã đến sớm hơn, có lẽ hiện tại cậu ta đã ở trên núi.

- Nhanh vậy sao? Vậy vì sao hồ ly vẫn cảm ứng được đứa nhỏ kia còn đang ở trên núi?

Mập mạp khó hiểu hỏi:

- Chẳng lẽ A Bạch lên núi nhưng không làm được gì, bây giờ vẫn đang dây dưa ở trên đó?

- Nếu như nhiệm vụ chủ tuyến có thể hoàn thành một cách đơn giản như thế thì tốt.

Khoảng thời gian gần nhất, khí sắc của Gia Thố rõ ràng đã chuyển biến tốt hơn, hiển nhiên, tuy thương thế của anh ta chưa có hoàn toàn khôi phục, thế nhưng cũng coi như lành được 7 – 8 phần.

- Ăn cơm xong, chúng ta leo núi trong đêm.

Hòa thượng buông đũa xuống, ra hiệu mình ăn xong rồi.

- Vội vàng như thế làm gì?

Mập mạp thật đúng là có chút không vừa lòng, kỳ hạn của nhiệm vụ là 30 ngày, bây giờ mới được bao nhiêu lâu, làm gì phải vội vã như thế?

Thế nhưng Gia Thố cũng buông đũa xuống, ra hiệu mình cũng ăn xong.

Mập mạp không còn cách nào khác, chỉ có thể qua thanh toán, sau đó đeo một cái túi lên lưng, ba người bắt đầu đi lên núi.

Chủ quán nhận tiền xong, cũng không lo lắng dọn dẹp bàn ăn, trực tiếp bỏ mặc quán trà của mình, chạy đi ra ngoài, anh ta một đường chạy đến một bãi tha ma.

Người thanh niên đứng ở trước một ngôi mộ lẻ loi.

- Gia, anh nói tôi để ý bọn họ, hiện tại bọn họ đã đi lên núi, dáng vẻ rất gấp gáp.

Chủ cửa hàng nói với người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi khẽ gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc, ném qua.

Chủ quán hưng phấn nhặt lên, dùng răng cắn thử, thấy người trẻ tuổi xua tay, anh ta lập tức biết điều rời đi.

Tô Bạch đứng trước ngôi mộ lẻ loi, thật ra ngôi mộ này vừa bị hắn mở ra, bên trong có một thi thể nữ được dùng chiếu để đắp lên, thi thể nữ đã vô cùng mục nát, nhưng giỏ trúc trong mộ vẫn còn nguyên vẹn, có hai bánh ú, lá sen đã khô héo, nhưng lột ra, vẫn có thể nhìn thấy nhân thịt bên trong.

- Nếu như trên núi thật sự có chuyện gì, chờ tôi trở lại, bà có thể báo mộng cho tôi, nếu bà còn có tâm nguyện gì chưa làm xong, tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình.

Sau khi nói xong, Tô Bạch cần một nắm đất, vãi lên bên trên ngôi mộ.

…….

Có lẽ bởi vì viên đan dược mà ông lão cho hắn, hiện tại khí tức trên người Tô Bạch càng ngày giống người bình thường. Cho nên so với lúc trước, Tô Bạch có thể dễ dàng che giấu khí tức trên người hắn hơn, dưới điều kiện tiên quyết là giữ một khoảng cách nhất định, Tô Bạch có lòng tin khiến cho hòa thượng và Gia Thố không thể nào phát giác ra được hắn.

Chẳng qua vì muốn an toàn, Tô Bạch chờ ba tiếng sau mới bắt đầu leo núi.

Lần trước, lúc chuẩn bị sắp lên đến đỉnh núi, Tô Bạch bị bà lão ba lần, bốn lượt khuyên can, cuối cùng cũng khiến Tô Bạch đổi ý, dù sao nhiệm vụ chủ tuyến 2 là nhiệm vụ chung cho toàn bộ thính giả, cho dù hắn không phải phải là người đầu tiên leo lên, phía sau nhất định sẽ có người leo lên.

Vì thế Tô Bạch vui vẻ chờ một chút, để cho đám người mập mạp thay hắn dò mìn.

Chờ đến khi Tô Bạch bắt đầu leo núi, hắn ngẩng đầu lên nhìn phía trên liền thấy đốm lửa yếu ớt giống như đom đóm, đây là đám người mập mạp. Tô Bạch nhìn ánh lửa, sau đó lại nhìn khoảng cách, hắn khẽ nhíu mày, dựa theo tốc độ bình thường mà nói, lấy thể chất của ba người mập mạp, ba tiếng trôi qua, bọn họ không có khả năng chỉ mới đi qua lưng chừng núi.

Chẳng lẽ bọn họ gặp phiền toái, hoặc là xảy ra chuyện gì? Bởi vì khoảng cách có chút xa, Tô Bạch không có khả năng

biết được đã xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch thậm chí còn nghĩ đến một loại khả năng, liệu có phải bà lão kia lại xuất hiện hay không? Thế nhưng suy nghĩ một chút, điều này không có khả năng, trên người Gia Thố và hòa thượng có hơi thở phật môn, coi như là một loại thiên địch với bà lão kia, bà lão không có khả năng không biết sâu cạn, đồng thời, nếu như bà ta muốn đặt cược trên người nhiều người, ngược lại tính toán này rất không có lời, ví dụ nếu như để Tô Bạch biết bà lão còn đem chuyện trên người mình, lặp lại trên đám người mập mạp, như vậy đối với Tô Bạch mà nói, chút cảm kích ít ỏi kia với bà lão, trong nháy mắt, tuyệt đối sẽ không còn sót lại một chút gì.

Xét từ nhiều góc độ, Tô Bạch không thể không chậm lại tốc độ của mình, hắn cần phải giữ khoảng cách an toàn, hiện tại Tô Bạch không muốn chạm mặt với đám người hòa thượng, cũng không cần thiết phải chạm mặt, một đoàn đội dựa trên mối quan hệ về lợi ích để ràng buộc, bất cứ lúc nào cũng có thể vì lợi ích mà đâm một dao sau lưng nhau, quả thật có chút chán.

Hơn nữa, hành động mấy lần trước của Tô Bạch, hiện tại hắn quả đúng không thích hợp gia nhập vào đoàn đội này.

Cuối cùng, sau nửa đêm, Tô Bạch mới nhìn rõ ánh lửa kia ở trên đỉnh núi.

Tô Bạch vô thức tăng tốc độ của mình, thế nhưng cùng lúc đó, Tô Bạch bỗng nhiên cảm nhận được một hương vị không giống với bình thường, lúc này, hắn đang ở cạnh đình, xem như là ở lưng chừng núi, thế nhưng hắn không có dừng lại, tiếp tục đi lên.

Chờ đến khi thêm một đoạn, Tô Bạch không đi nữa, đứng nguyên tại chỗ.

- Mình đã nói rồi, làm sao một thế giới chuyện xưa độc ác như này, đến cuối cùng chỉ còn sót lại mấy người quen biết, mấy "bé cưng" không quen biết khác, không có khả năng đều nghẻo.

Tô Bạch giống như đang lẩm bẩm, nhưng rất rõ ràng, hắn có ý riêng.

Một bóng đen từ trong tối đi ra, dáng người uyển chuyển, hiển nhiên là phụ nữ.

Trên cổ tay người phụ nữ có một chuỗi vòng tay, cho dù là trong đêm tối vẫn lóe sáng.

- Làm sao lại không đi nữa?

Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau, đây vẫn luôn là chuyện khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Tô Bạch thành thật nói, hiển nhiên, hắn cố ý thả chậm bước chân, để mấy người mập mạp đi trước dò mìn, thế nhưng hiện tại, thế mà lại có một người đi sau hắn, điều này không khỏi khiến cho cảm giác thành tựu của Tô Bạch giảm đi. Loại chuyện này, phía trước tất cả mọi người xông pha ra chiến đấu, chính mình ra sân sau cùng, gặt hái được thành quả lớn nhất, mới thật đúng là thoải mái.

- Tôi đã phát hiện ra anh từ sớm.

Người phụ nữ nói:

- Ngày đó, tôi theo anh lên núi, thế nhưng anh quay lại.

- Tôi thừa nhận, cô che giấu rất khá, cô là cường hóa ám sát à?

Tô Bạch nhún vai:

- Thật ra tôi rất hiếu kỳ, vừa rồi vì sao cô lại đột nhiên phóng ra sát ý với tôi, nếu như cô không phóng ra sát ý với tôi, tôi tin, tôi sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của cô, cô có thể tiếp tục ẩn mình ở một góc khác.

- Ngọc Châu của tôi cảm ứng được hơi thở nguy hiểm, thật xin lỗi, là tôi sơ sảy, hoặc là nói, bản lĩnh của tôi chưa hơn người.

Người phụ nữ rất thẳng thắn.

Chương 158 Thi Thể Nữ

"Bây giờ sao đây? Chúng ta cùng nhau đi lên, hay ở nơi này phân rõ người chết ta sống?"

Tô Bạch hỏi.

- Cùng đi thôi, ở chỗ này người chết ta sống, không đáng.

Người phụ nữ nói.

Tô Bạch không nhúc nhích, hắn vẫn đứng đó nhìn người phụ nữ kia.

Song phương giằng co khoảng năm phút, người phụ nữ giống như có chút ngoài ý muốn nói:

- Không phải anh muốn đấu người chết ta sống đấy chứ?

Hiển nhiên, hành động hiện tại của Tô Bạch, chỉ có thể lý giải thành như thế.

Tô Bạch liếm bờ môi của mình, nở nụ cười, sau đó đưa tay ra làm động tác mời, chờ người phụ nữ đi lên.

Không biết vì sao, có lẽ là bởi vì năm phút đồng hồ trầm mặc, người phụ nữ không dám đi lên trước.

- Sao thế?

Tô Bạch hỏi.

Người phụ nữ hít sâu một hơi, đứng ở trước mặt Tô Bạch.

- Bọn họ đã đi lên, chúng ta nhanh tranh thủ thời gian.

Tô Bạch và người phụ nữ cùng nhau đẩy nhanh tốc độ.

Nửa tiếng sau, khối bia đá "Quan Phục Long" xuất hiện trước mặt bọn họ, lần trước Tô Bạch ở chỗ này rồi quay lại,

không có tiếp tục đi lên trên.

Người phụ nữ dừng lại, cô ta ngồi xổm xuống trước bia đá, cô ta lấy từ trong ngực ra một thứ gì đó giống như là bản dập, đặt lên chữ viết kia.

(Bản dập: Bản sao nguyên khổ hình một vật hoặc môtip chạm khắc hay đắp nổi, chủ yếu nhằm truyền đạt tác phẩm nổi như tấm bia, phù điêu, tiền kim loại, huy chương…)

- Có thể cho tôi mượn máu tươi của anh không?

Người phụ nữ hỏi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Máu tươi của tôi, không tiện lấy ra.

Người phụ nữ khẽ gật đầu, lời giải thích này của Tô Bạch, cô ta xem như hiểu, không phải là đối phương không nỡ bỏ, mà huyết thống thể chất của hắn quả đúng là không tiện.

Đầu ngón tay cô ta rạch vào lòng bàn tay mình, người phụ nữ dùng máu tươi của cô ta thấm đẫm bản dập, trong nháy mắt, khi bản dập được lấy xuống, máu tươi bao trùm lên bản dập, trên đó không có ba chữ "Quan Phục Long", chỉ có một chữ "Chết".

- Thật thú vị.

Tô Bạch nhìn chữ viết rồi nói.

Người phụ nữ khẽ gật đầu:

- Quả đúng là thú vị, lần trước anh ở chỗ này quay đầu lại, tôi cũng không dám ở lâu, thế nhưng tôi cũng chú ý đến bia đá này, nó rất kỳ lạ, phía trước có lẽ không phải là đỉnh núi.

Tô Bạch khoanh tay trước ngực, giống như đang tự hỏi:

- Là gì đây? Chẳng lẽ là một kết giới ư?

- Khả năng lớn là kết giới.

- Nếu như nơi này là pháp trận của đạo gia, bọn họ bố trí một kết giới ở đây cũng là chuyện bình thường.

Tô Bạch nói.

- Đạo gia nhà ai lại khắc lên cột mốc của pháp trận một chữ chết?

- Tâm huyết dâng trào, chuyện gì cũng có thể làm được.

Tô Bạch giải thích như thế.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm Tô Bạch:

- Có phải anh biết chút gì đó không?

- Xem ra cô không có đi theo tôi ngay từ đầu mà chính là sau khi tôi đi vào trấn nhỏ này, cô mới đi theo sau tôi.

Người phụ nữ khẽ gật đầu, ra hiệu Tô Bạch nói đúng.

- Vậy thì rất tốt, nếu như cô sợ, cô có thể không đi, tôi đi trước.

Tô Bạch từng bước đi lên, đi qua bia đá, sau đó con đường phía trước bằng phẳng hơn nhiều, đi khoảng 5 phút, một tòa đạo quan xuất hiện trong tầm mắt của Tô Bạch, đạo quan này rất thấp, thấp đến mức khiến cho Tô Bạch cảm thấy nó xuất hiện ở đây rất không thích hợp, không xứng với một ngọn núi nổi tiếng, giống như một căn nhà đất của người bình thường, nhìn không có chút phong thái nào của đạo trường người tu tiên.

Người phụ nữ đuổi theo, đi phía sau lưng Tô Bạch, thuật ẩn thân của cô ta rất tốt, thế nhưng Tô Bạch cũng không kiêng kỵ cô ta, một khi cô ta lựa chọn ra tay với hắn, Tô Bạch có lòng tin mình có thể tiếp tục chống đỡ, thậm chí là phản sát.

Dù sao, cho dù là Vampire hay cương thi, đều là loại người mà sát thủ không muốn ám sát nhất, bởi vì rất khó một kích giết chết bọn họ.

- Có chút thất vọng.

Tô Bạch vừa đi vừa nhìn, nếu như không phải phía trước mỗi ngôi nhà đều có đủ loại gương bát quái, có liên quan đến đạo gia, Tô Bạch đã thật sự cho rằng mình đến một thôn xóm bình thường, nhất là phía trước một căn nhà còn có một dây ngô phơi khô.

Tiếp tục đi vào bên trong, Tô Bạch nhìn thấy mấy ngôi mộ, có mới, có cũ.

Tô Bạch đến gần, dừng bước trước một ngôi mộ không có chữ.

- Ngôi mộ này rất mới.

- Quả đúng là rất mới.

Người phụ nữ phụ họa.

- Tôi nói này, cô không thể lấy khăn che mặt xuống à?

Tô Bạch có chút không kiên nhẫn, từ đầu đến chân người phụ nữ này đều là màu đen, Tô Bạch lý giải là vì "nghề nghiệp" của cô ta, thế nhưng ngay cả mặt mà cô ta cũng không muốn lộ ra, như vậy thật vô vị.

- Anh thật sự muốn nhìn à?

- Cô rất xấu?

- Không tính là xấu.

- Vậy thì quên đi, tôi không hứng thú.

Tô Bạch từ chối.

Sau đó, lực chú ý của Tô Bạch đều tập trung lên ngôi mộ mới, ngôi mộ này rất mới, giống như hôm qua vừa được tu sửa, đất bùn trên đó còn mang theo cảm giác ướt át chưa có bốc hơi hết.

Tô Bạch lấy dao găm ra, trực tiếp đào nó.

Hắn muốn nhìn xem, rốt cuộc bên trong ngôi mộ mới này có gì.

Dao găm vô cùng sắc bén bị Tô Bạch lấy ra đào mộ, thật đúng là có chút phung phí của trời, thế nhưng hiệu quả rất cao, rất nhanh, ngôi mộ vốn không sâu, bị Tô Bạch đào ra.

Bên trong có một chiếc quan tài rất bình thường, không quý giá gì, giống như được làm từ mấy mảnh gỗ thường gặp trên núi, hơn nữa kiểu dáng đơn giản, trên thực tế, trên quan tài sẽ có rất nhiều chi tiết nhỏ, thế nhưng trên chiếc quan tài này, một chút cũng không biểu hiện ra ngoài, giống như cố ý lược bỏ.

Tô Bạch phủi bụi đất bên trên, nói với người phụ nữ phía sau:

- Đến giúp tôi một chút, tôi đứng đầu này, cô đứng ở đầu bên kia, chúng ta mở nắp quan tài lên.

- Như thế có chút không tốt? Anh định mở nắp quan tài ra ư?

Người phụ nữ có chút do dự.

Tô Bạch giận quá hóa cười:

- Lúc này, cô quan tâm chuyện này làm gì.

Người phụ nữ khẽ gật đầu, đứng ở đối diện Tô Bạch.

Hai người cùng nhau nâng nắp quan tài, trước đó Tô Bạch đã quan sát qua, không có đóng đinh, cho nên hai người nhanh

chóng mở được nắp quan tài ra.

Bên trong là một thi thể nữ, trên người nữ thi thể đều là trang phục màu đen, trên mặt cũng có một tấm mạng che màu đen.

- Thật giống cô.

Tô Bạch trêu chọc, chờ đến khi Tô Bạch nhìn thấy chuỗi vòng tay rất sáng trên cổ tay thi thể nữ kia, ánh mắt hắn ngưng lại!

Người phụ nữ khẽ gật đầu:

- Quả đúng là giống, anh khiến cho ngày hôm qua, tôi tốn công bận rộn, hôm qua vừa đào hố chôn mình, hôm nay anh lại đào tôi ra.

Nghe thấy người phụ nữ nói như thế, Tô Bạch không có quá nhiều kinh ngạc, từ lúc mở quan tài, nhìn thấy thi thể nữ kia, hắn liền đại khái đoán ra được, chỉ là vẫn có nhiều chỗ nói không thông, dựa theo những gì cô ta nói, cô ta đã chết, vì sao còn phải dằn vặt như thế? Người chết như đèn đã tắt, bây giờ cô ta có thể duy trì được loại trạng thái này, hẳn là do đặc thù của khu vực này, thế nhưng từ biểu hiện của cô ta, Tô Bạch có chút không nắm được mục đích của cô ta, chẳng lẽ cô ta muốn đi theo hắn lên núi, sau khi mở quan tài ra, hù dọa hắn một chút?

- Cho nên, lúc trước cô nói, cô lén đi theo sau tôi lên núi, lại cùng tôi xuống núi, hẳn là giả, lúc tôi lên núi, thật ra cô đã sớm ở trên núi, sau đó cô theo tôi xuống núi, lần này lại đi cùng tôi lên núi.

Chương 159 Thánh Mẫu

Người phụ nữ khẽ gật đầu, không có nói thêm gì, thậm chí còn không quan tâm đến thái độ của Tô Bạch, chỉ yên lặng nhìn thi thể của mình, bởi vì cô ta che mặt, cho nên không nhìn thấy rõ nét mặt của cô ta, thậm chí ngay cả ánh mắt của cô ta cũng rất mơ hồ, thế nhưng Tô Bạch có thể cảm nhận được, đối với thân thể của chính mình, cô ta có cảm giác lưu luyến không rời, mang theo một loại cảm giác thương cảm, tuy đối mặt nhưng lại không thể không vĩnh viễn biệt ly.

- Sau đó thì sao?

Tô Bạch vẫn ngồi xổm bên quan tài:

- Cô như thế khiến cho tôi có chút không biết làm sao.

Ý của Tô Bạch chính là, tiếp theo nên làm như thế nào, cô cũng nhanh cho một thái độ đi, là muốn ra tay kéo theo hắn chết cùng, hay là muốn làm gì khác, cô nhanh tỏ thái độ, như thế mọi người có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo, nên đánh nên giết, nên đàm nên luận, như thế nào cũng được, chỉ cần cô tỏ thái độ là được.

Cô ta cứ như thế tự luyến nhìn thi thể của chính mình, Tô Bạch thật đúng là có chút không biết nên làm gì bây giờ.

- Tôi không biết mình nên làm gì bây giờ, theo như lý thuyết, tôi chết đi, anh không chết, có phải tôi nên để anh chết đi, sau đó đi theo tôi? Nếu không tôi rất cô đơn.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Nếu như tôi là cô, có lẽ tôi sẽ cho tất cả đám thính giả tới nơi này đều đi theo tôi, không bỏ qua cho bất kỳ ai.

Đây là ý tưởng chân thật nhất của Tô Bạch, nghĩ lại, nếu như một mình hắn phải tiếp tục chờ đợi ở nơi này, những thính giả còn lại hoàn thành nhiệm vụ, quay về thế giới hiện thực, quả đúng là một loại cực hình, phần lớn thính giả, thậm chí là phần lớn người bình thường đều sẽ đưa ra lựa chọn như thế.

- Chẳng qua tôi không phải là anh.

Người phụ nữ đứng lên, thân thể của cô ta bắt đầu lơ lửng.

- Tôi không còn hứng thú gì.

Tô Bạch nhìn người phụ nữ đang bay lên:

- Tôi không tin.

Người phụ nữ cười:

- Ngay chính tôi cũng không tin, thế nhưng tôi thật sự không có hứng thú.

- Hiện tại tôi là quỷ?

- Hay là con rối?

- Hay là tượng gỗ?

- Ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết chính mình là gì, tôi chỉ biết chính tay tôi đã mai táng thi thể mình, loại cảm giác này, thật đúng là không tốt chút nào, tôi không có hứng thú để cho các người đi trải nghiệm một chút, vô vị, rất vô vị.

Tô Bạch xoa mắt mình:

- Nghe rất cảm động, tôi thay mặt toàn thể thính giả cảm thấy rất kiêu ngạo và tự hào, bởi vì trong số thính giả lại có một người có tình cảm cao thượng như cô, lúc đầu tôi cho rằng, trong đoàn thể này đều là những kẻ biến thái, không nghĩ đến thật đúng là xuất hiện một thánh mẫu.

Người phụ nữ nghe thấy thế, cô ta trầm mặc thật lâu, sau đó thở dài.

- Chỉ là, tôi nguyện ý hay không nguyện ý để cho các người thử loại cảm giác này một chút, điều này căn bản không ảnh hưởng đến đại cục. Anh nhìn đi, bia mộ của anh đã xuất hiện.

Người phụ nữ vừa nói xong, trước mặt Tô Bạch xuất hiện một tấm bia mộ từ trong đất chui lên, nó cao hơn nửa người, là bia mộ kiểu cũ.

Trên bia mộ không có chữ, nhưng ở đó lại có khí tức của Tô Bạch.

Tô Bạch hiểu rõ, đây là bia mộ của hắn, bia mộ tạo ra riêng cho hắn.

- Thú vị.

Tô Bạch ngồi xổm xuống mộ bia của chính mình, đưa tay ra sờ một chút.

- Thi thể của tôi đâu?

- Chẳng phải đang ở phía sau lưng anh ư?

Người phụ nữ chỉ tay về phía sau lưng Tô Bạch.

Tô Bạch nghe thấy thế liền quay đầu nhìn lại, hắn phát hiện ra sau lưng hắn còn có một "Tô Bạch" đang đứng đó, Tô Bạch kia nhắm mắt lại, chậm rãi ngã xuống đất, nằm im hơi lặng tiếng.

- Bây giờ anh có thể đem mình đi chôn, nếu không, xác anh sẽ nhanh hư thối.

Giọng nói của người phụ nữ mang theo chút thê lương buồn bã:

- Trước đó ở tấm bia đá trên núi, tôi đã sao chép một chữ "chết", ý định ban đầu của tôi là để cho anh biết khó mà lui.

Tô Bạch lắc đầu:

- Cô đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa, tư thế kia của cô, giống như một người cởi sạch sành sanh, giang rộng hai chân, kêu to với tên sắc lang không được qua đây, không được làm hỏng danh tiếng vũ nữ thoát y của cô vậy.

Người phụ nữ còn đang lơ lửng trên không trung, đối với trêu chọc của Tô Bạch, cô ta không có chút phản ứng nào.

Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn cô ta:

- Cô có thể đừng bay tới bay lui như nữ quỷ trên đầu tôi không?

- Vốn dĩ tôi chính là quỷ.

Người phụ nữ trả lời.

- Cho nên, cô có thể khiến cho tôi không có phòng bị, đi theo sát tôi, là vì nguyên nhân này?

- Có lẽ thế.

- Ừm.

Tô Bạch cúi đầu, hết sức nghiêm túc nhìn thi thể, bàn tay sờ lên mặt mình.

Người phụ nữ bay đến trước mặt Tô Bạch, dùng một giọng nói rất bình tĩnh, hỏi:

- Tôi rất hiếu kỳ, lúc anh quay người lại nhìn thấy thi thể của chính mình, rốt cuộc trong đầu anh suy nghĩ gì?

- Tôi đang suy nghĩ có nên nhân lúc còn nóng để làm một phát.

Trước ngực người phụ nữ chập trùng, hiển nhiên cô ta bị câu trả lời của Tô Bạch làm cho kinh hãi, lúc nhìn Tô Bạch, ánh mắt cô ta trở nên quỷ dị.

Tô Bạch phủi tay đứng lên, nhìn cũng không nhìn thi thể của mình, sau đó tiếp tục đi vào trong.

- Thi thể của anh đang thối rữa.

Người phụ nữ nhắc nhở.

Đúng thế, thi thể trên mặt đất của Tô Bạch đã xuất hiện thi ban, có vài chỗ đã bắt đầu thối rữa.

Loại cảm giác này cùng lúc xuất hiện trong đầu Tô Bạch, dường như thân thể của mình còn đang ở trên người mình, nhưng lại có một loại cảm giác chính mình sắp thối rữa, chính mình sắp sụp đổ, chân thật như thế, rõ ràng như thế.

Chỉ là, Tô Bạch vẫn còn tiếp tục đi về phía trước, hồn nhiên không có quay đầu nhìn cỗ thi thể của chính mình, cũng không có suy nghĩ mai táng thi thể của mình vào trong mộ bia.

Tô Bạch tiếp tục đi vào trong, xung quanh không còn là những căn nhà bình thường như trước, mà chính là xuất hiện một khu vực trống, rộng khoảng 100 mét vuông, giống như một thao trường, ở một đầu khác của thao trường, xuất hiện một kiến trúc có chút đồ sộ.

Có lẽ đây chính là chỗ ở của người tu chân, dường như nơi này chia thành nhiều đẳng cấp, Tô Bạch cảm thấy chỗ hắn vừa đi qua, hẳn là chỗ ở của tu sĩ tầng chót, tương lai và số mệnh của bọn họ, khả năng sau khi xuống núi, bọn họ cũng giống như Lâm Chấn Anh, đi làm đạo sĩ, bắt tiểu quỷ, diệt tiểu yêu, thuận tiện thay đạo trường của núi Phục Sơn làm một chút "quảng cáo".

Còn những người có thiên phú cao sẽ tiếp tục ở trong núi tu luyện, bởi vì thứ hai nhóm người này theo đuổi đã hoàn toàn khác biệt.

Tô Bạch tiếp tục đi tới, khi hắn đến vị trí trung tâm của thao trường, cảm giác mục nát lại xuất hiện trên người hắn, giống như cơn nghiện ma túy, cũng giống như một người bình thường đối mặt với việc súng chỉ thẳng vào trán mình, một

loại cảm giác thi thể mình thối rữa, chính mình cũng sắp biến mất lóe lên trong đầu, không cách nào biến mất.

Tô Bạch cúi thấp đầu xuống, phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó cắn răng, tiếp tục đi về phía trước.

Đây là một loại cảm giác đối kháng rất thống khổ, cũng là một lựa chọn rất khó khăn, dường như trong lòng Tô Bạch đang có một giọng nói không ngừng thuyết phục Tô Bạch, chỉ cần hắn đem thi thể bỏ vào quan tài, tất cả đều tốt, hắn sẽ không phải thống khổ, sẽ không chật vật, hắn có thể đạt được giải thoát.

Chương 160 Không Công Bằng

Thế nhưng tính cách của Tô Bạch đâu giống người thường, người như vậy thường có thể làm ra được những hành động mà người khác không có cách nào ngờ tới.

Hắn thật sự liều mạng, hoàn toàn liều mạng!

Người phụ nữ bay ở đằng sau Tô Bạch, đối với loại hành động này của Tô Bạch, cô ta rất không hiểu, cô ta là người từng trải, cho nên cô ta hiểu rõ loại cảm giác này rốt cuộc đáng sợ như thế nào, dường như có vô số con giòi đang nhúc nhích trong xương mình, thật sự kinh khủng.

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch đi qua thao trường, hắn bỗng nhiên cảm thấy cảm giác này hoàn toàn biến mất, Tô Bạch cười, quay đầu lại.

Người phụ nữ vô thức nhìn về phía dưới đất, phía dưới, trong nháy mắt, thi thể của Tô Bạch dừng lại thối rữa, ngược lại hóa thành ngôi sao bay đến chỗ Tô Bạch.

- Chuyện này….

Trong mắt người phụ nữ tràn đầy khiếp sợ, nhưng rất nhanh, cô ta liền hiểu ra, đến cuối cùng lại có tâm trạng buồn bực, ảo não.

- Cô nhìn đi, thật ra chết hay không, không có đơn giản như thế, nơi này hẳn là một kết giới, một kết giới vô cùng bá đạo, nếu như không nhịn được, chủ động chôn thi thể mình, vậy thì sẽ thật sự chết đi, mãi mãi bị giam cầm ở nơi này, trở

thành một con rối, nếu như có thể đi thẳng ra ngoài, chỉ cần đến nơi đây, tác dụng của kết giới liền hoàn toàn biến mất.

- Thật ra, căn bản không có thật sự chết đi, chỉ là một dụng ý kỳ lạ.

Tô Bạch dường như không biết người phụ nữ đang phẫn nộ, hắn thoải mái nói, cùng lúc đó, ngôi sao kia không ngừng dung nhập vào cơ thể hắn, Tô Bạch cảm thấy người hắn giống như được thanh tẩy toàn bộ, một lần thăng hoa, loại cảm giác này, tuyệt không thể tả.

Trước đó là viên đan dược của ông lão, lần này đến đây, thân thể Tô Bạch được thăng hoa, Tô Bạch hai lần lấy được chỗ tốt, tuy không nhìn ra được thực lực tăng lên, thế nhưng đối với việc cường hóa và sử dụng năng lực của hắn lại có ảnh hưởng vô cùng quan trọng, xem như đặt xuống một nền tảng tốt.

- Dựa vào cái gì anh không chết, dựa vào cái gì anh có thể đi qua!

- Dựa vào cái gì tôi lại mai táng thi thể của chính mình!

- Dựa vào cái gì tôi bị giam vĩnh viễn ở đây, mà anh lại không bị giam!

- Chuyện này không công bằng! Không công bằng!

Người phụ nữ dường như phát điên bay đến chỗ Tô Bạch, mang theo sát khí lạnh thấu xương.

Tô Bạch đưa tay lên sờ chóp mũi của mình, bình tĩnh nói:

- Xem đi, loại người thánh mẫu chính là giống như cô vậy.

Người phụ nữ đã trở nên điên cuồng, hiển nhiên trước đó thái độ lạnh nhạt của cô ta, giống như những gì Tô Bạch đã nói, chỉ là giả bộ mà thôi.

Loại tư thái kia, loại thái độ kia, loại lời nói không hy vọng anh và tôi đều biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ kia, ngay từ đầu Tô Bạch đã không tin, ngược lại nếu như Tô Bạch còn tin loại chuyện hoang đường này, thật đúng là 20 năm đều sống uổng phí.

Giả nhân giả nghĩa, giả rộng lượng, hư cấu tô son trát phấn lên mình, khoác lên người tư thái hào hiệp.

Thật ra cũng không chịu nổi một kích như vậy.

Lúc gặp được người khác tốt hơn chính mình, lúc gặp được người khác thế mà không có xui xẻo như mình, lúc gặp được người khác thế mà ưu tú hơn mình, bộ mặt giả lập tức bị xé rách, hiện ra sự ghen tỵ và không cam tâm, hơn nữa người bị kéo xuống mặt nạ ngụy trang, thường giống ma quỷ hơn những kẻ ngay từ đầu đã thể hiện ra mình xấu xa.

Chẳng qua một sát thủ đã bị cừu hận và các loại cảm xúc tiêu cực tràn ngập đầu óc, còn có thể phát huy ra mấy phần thực lực, thật ra chuyện này không cần nói cũng biết, một sát thủ cứ như thế thoải mái liều lĩnh xông đến, Tô Bạch càng thêm không sợ hãi, người phụ nữ đối diện kia chỉ là một kẻ thua cuộc, một kẻ thất bại, không có gì đáng sợ.

Trong lòng bàn tay người phụ nữ xuất hiện luồng khí đen, nó dần dần ngưng tụ ra một thanh kiếm.

Tô Bạch để dao găm chắn ở trước ngực, bày ra tư thế sẵn sàng đón địch.

Song phương đến gần nhau.

Kiếm của người phụ nữ đâm thẳng, không mang theo động tác dư thừa nào, hiển nhiên là thật lòng muốn cho Tô Bạch chết.

Tô Bạch dùng dao găm chống đỡ, nhưng chuyện khiến cho Tô Bạch nhíu mày xảy ra, thanh kiếm của người phụ nữ trực

tiếp xuyên qua dao găm, giống như một luồng khói đen, không có hình dáng cụ thể.

Đối mặt với biến hóa này, Tô Bạch nhanh chóng lui lại, thế nhưng tốc độ của kiếm càng lúc càng nhanh, vẫn đâm vào lồng ngực hắn, đồng thời trong nháy mắt, nó biến thành hình dáng thực thể.

Tô Bạch phát ra một tiếng đau đớn.

Người phụ nữ phát ra một tiếng thét dài sung sướng, hiển nhiên, cô ta rất vui khi nhìn thấy Tô Bạch luân lạc đến mức có chung một kết cục như mình, bây giờ cô ta ở trạng thái người không ra người, quỷ không ra quỷ, cô ta muốn Tô Bạch biến thành quỷ!

Thế nhưng, một giây sau, cô ta ngây ngẩn cả người, cô ta thế mà nhìn thấy Tô Bạch phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó chủ động đi lên.

"Phập"

Kiếm của người phụ nữ đâm xuyên qua ngực Tô Bạch, Tô Bạch đi lên, để thân kiếm xuyên qua ngực hắn, giống như hắn chủ động đi qua đón lấy mũi kiếm chịu chết.

Thế nhưng, cơ hội chính là xuất hiện ngay chớp mắt, khi hắn kéo gần khoảng cách, dao găm dưới sự khống chế của Tô Bạch, tạo ra một đường cong băng lãnh.

Người phụ nữ muốn ngẩng đầu, nhưng bờ môi cô ta co quắp mấy lần, đầu của cô ta rơi về phía sau.

Thi thể không đầu ngã xuống mặt đất, bắt đầu bốc cháy.

Đồng thời, ở trước bia mộ của người phụ nữ, bắt đầu một lần nữa ngưng tụ ra một cô ta mới.

Tay phải của Tô Bạch cầm theo dao găm, tay trái che vết thương ở ngực, bắt đầu xông đến.

Vị trí của kết giới này quá mức quỷ dị, Tô Bạch có thể nhân cơ hội này trực tiếp rời đi, hắn không tin người phụ nữ kia có thể luôn đuổi theo vào bên trong, cô ta nhất định bị giới hạn.

Chỉ là cứ thế rời đi không phải là phong cách của Tô Bạch, đối phương đã ra tay với hắn, vậy thì, không chết không thôi!

Người phụ nữ muốn một lần nữa ngưng tụ ra thân thể, cô ta cần có thời gian, quan trọng hơn, chính cô ta chưa có trải qua loại chuyện bị giết, sau đó lại một lần nữa sống lại, Tô Bạch lấy đi lần đầu của cô ta, cho nên cô ta có chút lạ lẫm, như vậy sẽ trì hoãn nhiều thời gian hơn.

Lúc này, Tô Bạch không chút dây dưa dài dòng nào, xông tới trước mộ bia của người phụ nữ kia, ngồi xổm bên quan tài của cô ta.

Lúc trước, cô ta và Tô Bạch cùng nhau mở nắp quan tài lên, bây giờ còn chưa có đóng lại.

Không biết hiện tại người phụ nữ này có hối hận vì trước đó đã giả bộ sói vẫy đuôi, giúp Tô Bạch mở ra nắp quan tài của chính mình hay không.

Lúc Tô Bạch đưa tay ra hướng về phía thi thể người phụ nữ, hắn còn cố ý quay đầu nhìn vẻ mặt người phụ nữ đang một lần nữa ngưng tụ lại hình thể.

Ừm, Tô Bạch rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Lúc nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ và bối rối theo bản năng của người phụ nữ, Tô Bạch thỏa mãn nở nụ cười, sau đó, ngay lúc hắn cười, hắn đưa hai tay đến bên cổ thi thể người phụ nữ nằm trong quan tài, vặn một cái.

"Răng rắc!"

Âm thanh giòn tan vang lên, đầu người phụ nữ kia cứ thế bị Tô Bạch dùng phương thức thô bạo, đơn giản bẻ gãy.

Khi Tô Bạch phát lực, hắn thậm chí còn để cho chính mình nhanh chóng chuyển sang trạng thái cương thi để tăng cường sức mạnh, chẳng qua việc này chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, ở chỗ này, Tô Bạch không dám quá mức trắng trợn, trước đó hắn không có trực tiếp dùng trạng thái cương thi qua đối kháng với công kích của người phụ nữ này, không phải là vì Tô Bạch khinh thường cô ta, mà chính là lo lắng chính mình quá mức phô trương sẽ kích thích đến thứ gì đó ở đây, dù sao nơi này cũng là đạo trường của đạo gia, tuy bây giờ nhìn lại, càng ngày càng không có cảm giác đạo trường của đạo gia.

Chương 161 Không Kịp Trở Tay

Người phụ nữ đang tái tạo lại thân thể phát ra một tiếng hét thảm.

Sau đó bắt đầu tan rã, cuối cùng tan thành mây khói.

Tô Bạch cầm lấy đầu của người phụ nữ, hắn không có trực tiếp vứt đi mà chính là xốc khăn che mặt của cô ta lên, Tô Bạch muốn nhìn qua mặt cô ta.

Tô Bạch lắc đầu, tiện tay ném đầu cô ta xuống đất, bỏ lại một câu:

- Thật xấu.

Chỉ là chiếc vòng tay trên người thi thể nữ vẫn bị Tô Bạch cố ý lấy ra, cất ở trên người mình, xem như đây là chiến lợi phẩm, Tô Bạch vẫn luôn giữ điểm cốt truyện để đổi lấy đạo cụ địa ngục hỏa shotgun rất đắt kia, dao găm là từ chỗ hồ ly trộm được, hiện tại loại vũ khí này, Tô Bạch thật đúng là ai đến cũng không từ chối, trước đó hắn thật đúng là có chút lưu manh rồi.

Qua thao trường, lại đi vào bên trong, Tô Bạch nhìn thấy một đường núi, chỉ là con đường núi này không gồ ghề như đường lên núi, rất rõ ràng, nơi này được dày công tu sửa qua.

Tô Bạch rất muốn biết, lúc trước đám người mập mạp vượt qua bia mộ bằng cách nào, tuy nói bọn họ đi ở phía trước hắn, thế nhưng hôm qua người phụ nữ kia theo hắn xuống núi, hôm nay lại theo hắn lên núi, chẳng khác gì Tô Bạch làm một chiếc máy bay đánh yểm trợ cho đám người mập mạp. Ở một góc độ

nào đó, có thể coi như Tô Bạch giúp làm giảm gánh nặng cho đám người mập mạp.

Chẳng qua chuyện này có thể nghĩ ra được, chính hắn có thể nhìn ra được manh mối, hắn là không làm khó được hai cao tăng như Gia Thố và hòa thượng.

Đường núi được dùng đá hoa cương để lát đường, nhìn rất tinh tế, Tô Bạch dọc theo con đường này, tiếp tục đi sâu vào trong, không bao lâu sau, trước mặt hắn xuất hiện một cái hồ sen.

Hoa sen trong đó đang nở, rất đẹp, mang đến một loại tràn ngập sức sống.

Chỉ là khi Tô Bạch đến gần, hắn lại phát hiện ra dưới hồ sen có một vũng máu.

Vết máu này là của ai, Tô Bạch không rõ, thế nhưng khả năng lớn là của đám người mập mạp, điều này có nghĩa là đám người mập mạp đã từng gặp nguy hiểm ở chỗ này, thậm chí còn có người bị thương.

Cũng không biết bọn họ đã giải quyết được thứ nguy hiểm kia chưa.

Tô Bạch cẩn thận đi về phía trước, hai bên hồ sen là vách núi, không có đường, nếu như muốn tiếp tục đi sâu vào trong, chỉ có cách đi qua hồ sen.

Tô Bạch lấy dao găm, cắt một bông hoa sen, Tô Bạch không có vội vàng đi vào trong hồ. Trước tiên hắn cầm hoa sen trên tay, cẩn thận quan sát một chút.

Hoa sen này chỉ là hoa sen bình thường, hồ sen nhìn giống như không sâu lắm, dưới đáy hẳn là có bùn, về phần dưới bùn là gì, vậy thì không biết được, có đôi khi, ở một chiếc hồ không sâu lắm, nhưng độ dày của lớp bùn dưới đáy hồ lại rất đáng sợ.

Sau khi chắc chắn đóa hoa sen trước mặt mình không có gì khác thường, Tô Bạch bắt đầu bước vào trong hồ nước, nước trong hồ chỉ đến ngang hông Tô Bạch, lớp bùn dưới chân hắn cũng không có quá dày, Tô Bạch tiếp tục đi về phía trước.

Tốc độ dĩ nhiên không nhanh, dù sao Tô Bạch không biết đám người mập mạp vượt qua nguy hiểm hay là trực tiếp tiêu diệt nguy hiểm.

Chờ đến lúc đến giữa hồ, dưới chân Tô Bạch giống như chạm vào thứ gì, từ cảm giác ở chân truyền đến, thứ này rất trơn, hơn nữa còn rất thô dài.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bạch chính là rắn, trong nháy mắt, cả người hắn căng lên, trong con mắt hắn đã có ánh sáng màu xanh yếu ớt, lúc ẩn lúc hiện, đây là dự định chỉ cần có chút nguy hiểm liền chuyển thành trạng thái cương thi.

Chẳng qua hơn mười giây sau, hắn phát hiện thứ dưới chân không có nhúc nhích gì, Tô Bạch hít sâu một hơi, lặn xuống nước.

Tô Bạch đưa tay ra đẩy bùn, quả nhiên một con rắn khổng lồ dài khoảng hơn 10 mét xuất hiện trước mắt Tô Bạch, chỉ là con rắn này đã chết, không nhúc nhích, chỗ bụng còn có một vết thương gần như đâm xuyên qua cơ thể nó.

Căn cứ vào phán đoán của Tô Bạch, con rắn này không chỉ bị giết mà ngay cả nội đan cũng bị lấy mất, như thế rất phù hợp với tác phong hành sự tối đa hóa lợi ích của đám người mập mạp.

Sau khi kiểm tra qua thân rắn, xác định không còn tiện nghi gì, Tô Bạch nổi lên mặt nước, năm phút sau, Tô Bạch từ trong hồ sen đi ra.

Rũ nước trên người, Tô Bạch hái một lá sen xoa mặt.

“Sát! Sát! Sát!”

“Sát! Sát! Sát!”

Trên hành lang phía trước truyền đến tiếng ma sát của lợi khí với vách đá, giống như có người ở đó luyện võ.

Gặp được người dân ở đây rồi à?

Tô Bạch bắt đầu đi về phía trước, sau khi chỗ ngoặt, một tiểu đình xuất hiện trước mặt Tô Bạch, trong đó có năm sáu người nam nữ có dáng vẻ tiêu sái, mặc quần áo đạo gia đang luyện kiếm, kiếm hoa phi vũ, thỉnh thoảng kiếm bay đến vách tường, phát ra những tiếng ma sát mà Tô Bạch đã nghe được.

Sự xuất hiện của Tô Bạch dường như không có quấy nhiễu đến bọn họ, bọn họ vẫn làm chuyện của mình.

Điều này khiến cho Tô Bạch vô thức quan sát bọn họ một cách tỉ mỉ, hắn phát hiện bóng dáng bọn họ mang theo chút gì đó hư ảo, hiển nhiên, bọn họ không phải là người thật, cũng không phải là quỷ, mà chính là huyễn ảo, chỉ là ngay cả âm thanh cũng rất sống động, điểm này thật đúng là thú vị.

Tô Bạch dự định đi qua chỗ bọn họ, thế nhưng khi hắn vừa mới bước chân đi, biến hóa xảy ra.

Biến hóa này cũng không phải là huyễn ảo thay đổi, phát động công kích Tô Bạch, trên thực tế, nếu là loại tình huống này, Tô Bạch sẽ cảm thấy rất bình thường, chẳng qua cảnh tượng trước mắt lại là…

Trên mặt những nam nữ này bỗng nhiên lộ ra một vòng ửng hồng quỷ dị.

Ngay sau đó.

Bọn họ không có luyện kiếm nữa, bắt đầu xé rách trang phục của đối phương, sau đó trần truồng ở ngay trong đình động tình, bắt đầu làm tình, trong đó cuối cùng còn thừa hai

người đàn ông không tìm được người khác phái để phối hợp, thế mà bắt đầu…

Cảnh tượng này đến quá đột ngột, thật đúng là khiến cho người ta không kịp trở tay, Tô Bạch hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Thế nhưng may mà Tô Bạch cũng coi như là hiểu biết nhiều, loại chuyện này không quá mức ảnh hưởng đến tinh thần của hắn, chỉ là hình ảnh từ cảnh luyện kiếm phiêu dật chuyển sang cảnh tượng khó coi này, khiến cho người ta theo bản năng cảm thấy kinh ngạc, sau đó tâm tình của Tô Bạch lại khôi phục bình thường, đồng thời hắn nhạy bén pháp hiện được giữa trán của những nam nữ này đều xuất hiện một ấn ký màu đen, trước đó những ấn ký này không hề tồn tại, điểm này Tô Bạch có thể chắc chắn.

Tô Bạch đi xuyên qua chỗ hình ảnh nam nữ "đang làm việc", cảm giác này không khác đi xem phim 5D, giống như lạc người vào một cảnh giới kỳ lạ, chỉ là thấy nhiều cũng không có gì đẹp mắt, nhất là những nữ đạo sĩ này, mặc đạo bào cầm kiếm còn có chút khí chất xuất trần, thế nhưng sau khi cởi sạch trang phục làm loại sự tình này, dáng người liền lộ ra quá mức khô quắt, không tính là dễ nhìn, có lẽ là liên quan đến chế độ ăn uống của những đạo sĩ và thỉnh thoảng bọn họ còn tích cốc.

Chờ đến khi Tô Bạch đi qua tiểu đình này, cảnh tượng xuân sắc trên đình vẫn còn diễn ra sinh động, không phải nói những người đàn ông kia có bao nhiêu bền bỉ, Tô Bạch đã lưu ý đến điểm này, mấy người đàn ông có chút non nớt, hơn nữa từ vẻ bề ngoài để phân tích, tuổi của bọn họ không lớn, lại thêm đạo gia coi trọng triết lý cổ xưa, liên tưởng đến hoàn cảnh trong núi, bình thường bọn họ rất ít tiếp xúc với nữ sắc, bọn họ đều

không có kinh nghiệm, chỉ đơn giản giống như mấy con khỉ gấp gáp muốn tìm khoái cảm.

Chương 162 Cầu

Nhưng là lần một, lần hai còn tốt, bọn họ đã liên tục làm bảy, tám lần, chuyện này có chút nghiền ép thân thể của mình, điều này cũng chứng minh, bọn họ hẳn là trúng tà mới có thể điên cuồng làm loại vận động này, không biết bên dưới đám người kia có phải đã bắn ra máu rồi hay không?

Đi qua đình, cuối cùng đã đến chính điện, một toà nhà coi như còn có chút khí thế đạo trường của đạo gia, mặc dù chỉ là ngói xanh, thế nhưng lại có thể toát ra một khí tức đạo gia một cách tự nhiên, hòa quyện với khung cảnh xung quanh.

Chẳng qua từ chỗ Tô Bạch đến chỗ chính điện kia vẫn còn phải đi qua một chiếc cầu gỗ.

Cầu là thứ được xây dựng ra để giúp con người vượt qua chỗ khó đi, giống như sông, sơn cốc, thế nhưng ở chỗ này, cầu gỗ chính là cầu gỗ, phía dưới là đá bằng phẳng, ít nhất từ góc độ quan sát của Tô Bạch, nơi này không cần thiết phải xây dựng một chiếc cầu.

Hơn nữa nhìn giống như không phải là để trang trí.

Tóm lại, ở chỗ này, mỗi nơi đều có huyền cơ, chỉ cần sơ ý một chút, rất có khả năng xảy ra vấn đề, thậm chí còn là vạn kiếp bất phục, điểm này, trong lòng Tô Bạch rất rõ, tuy nói có đám người mập mạp đi trước dò mìn, thế nhưng hắn không phải là 100% an toàn.

Chiếc cầu gỗ này không dài, cũng không cao lắm, nó dài khoảng 10 mét. Không đoán được độ cao, vì chiếc cầu rất khác người, xây hẳn luôn phần dưới mặt cầu chứ không để rỗng.

Chẳng qua cho dù như thế nào, chiếc cầu gỗ này là con đường để đi đến tòa cung điện kia.

Tô Bạch trì hoãn một chút, sau đó bắt đầu đi lên cầu, bước chân đầu tiên, không có gì đặc biệt, Tô Bạch tiếp tục đi lên trước hai bước, hắn bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có sương mù xuất hiện.

Tô Bạch vô thức lui lại hai bước, đi xuống cầu.

Tô Bạch liếm môi, hắn biết, đây chính là không có biện pháp nào, cho dù biết ở phía trước có chỗ khác thường, hắn vẫn phải kiên trì bước về phía trước.

Lần thứ hai bước lên cầu, lần này tốc độ của Tô Bạch nhanh hơn, đồng thời sương mù cũng xuất hiện, nhanh chóng bao trùm lên Tô Bạch.

Tô Bạch tiếp tục đi, hắn phát hiện ra có gì đó không đúng, chiếc cầu này chỉ dài khoảng 10 mét mà thôi, chính hắn đã sắp đi được 100 mét, làm sao ngoại trừ lan can hai bên cầu và dưới chân hắn, hắn không nhìn thấy gì cả?

Lúc này, ở phía trước xuất hiện một bóng người, bóng người kia rất mập, thân hình mập mạp.

Đặc điểm của người này quá mức rõ ràng, chính là mập mạp.

- Mập mạp?

Tô Bạch gọi một tiếng.

Thế nhưng bóng dáng mập mạp kia không chút đáp lại.

Chờ đến khi Tô Bạch đến gần, đối phương vẫn mơ hồ như thế.

Chẳng qua, càng đến gần bóng dáng kia, Tô Bạch càng có cảm giác bước chân của hắn càng ngày càng trở nên nặng nề,

loại cảm giác nặng nề này mang theo một loại tiết tấu tăng dần, giống như trên người hắn lập tức có thêm một quán tính, quán tính này lớn đến mức, lúc này Tô Bạch muốn thu chân lại cũng không được.

Thân ảnh mập mạp giống như một vùng nước xoáy, lực hút của nó càng ngày càng đáng sợ.

Khi lực hút đạt đến đỉnh, thân thể Tô Bạch không chống đỡ được nổi áp lực, quỳ trên mặt đất.

"Bịch"

Trong nháy mắt, sương mù biến mất.

Tô Bạch nhìn thấy phía dưới chân hắn không phải là cầu gỗ mà chính là một cây cầu bằng xi măng.

Hắn đứng lên nhìn xung quanh, xung quanh có thôn trấn, dưới cầu là một con sông, trong sông có mấy chiếc thuyền, chính là loại thuyền kiểu cũ.

Trong lúc Tô Bạch đang ngây người, ở phía đối diện của cây cầu, có một tiểu mập mạp một tay cầm kem, một tay cầm chặt tiền giấy, hoạt bát chạy tới chỗ này.

Từ vầng trán của tiểu mập mạp, Tô Bạch có thể thấy được đứa nhỏ này, hắn là mập mạp lúc còn bé.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Tô Bạch dường như có điều suy nghĩ, chính mình hắn đã đi vào thế giới hồi ức, hoặc là thế giới tinh thần, về phần chiếc cầu kia làm sao lấy được trí nhớ của người xuống hoặc là sao chép lại, Tô Bạch không rõ.

Chẳng qua Tô Bạch hiểu, hiện tại hắn nên nghĩ cách làm như thế nào đi ra khỏi thế giới tinh thần đáng chết của mập mạp.

- Chú, tiền của chú rơi này.

Tiểu mập mạp chạy đến trước mặt Tô Bạch, chỉ vào dưới mặt đất.

Tô Bạch không có để ý đến, hắn chỉ cười cười, trên người hắn có cái rắm tiền, cách thức trêu chọc người ta của tên mập mạp này quá thấp, dĩ nhiên, bây giờ mập mạp khoảng 10 tuổi, có lẽ vẫn còn ngây ngô.

Tiểu mập mạp thấy Tô Bạch không có bị mắc lừa, không có nói gì, bĩu môi chuẩn bị rời đi.

Lúc đi qua người Tô Bạch, tiểu mập mạp bỗng nhiên dùng mông mình huých vào người Tô Bạch.

Tô Bạch đã sớm nhận ra ý đồ của tiểu mập mạp, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy tức giận, nếu như đây quả thật là trong thế giới tinh thần của mập mạp, Tô Bạch quả thật có lý do để tức giận, bởi vì chiếc cầu xi măng này không có lan can, chỉ có hai khối cốt thép lớn ghép lại làm thành chiếc cầu để đi qua.

Khoảng 10 năm trước, loại cầu này thường được thấy ở nông thôn, thậm chí cho tới bây giờ, loại cầu này vẫn còn tồn tại ở một số nơi.

Mông tiểu mập mạp va vào trên người, thế nhưng Tô Bạch lại đứng im không nhúc nhích gì, ngược lại tiểu mập mạp bị văng ra, lảo đảo hai bước đến một bên cầu, thân thể giống như lảo đảo, sắp rơi xuống nước.

Tô Bạch đưa tay ra, giữ lấy phần gáy của tiểu mập mạp.

- Đau, đau.

- Còn nhỏ như vậy lại không học điều hay, đầu óc ngươi có bệnh à, đó là mưu sát.

Tô Bạch biết mập mạp không phải là người hiền lành, trung thực gì, cất giấu dưới bề ngoài phúc hậu là một trái tim

tàn nhẫn, chẳng qua nếu ngay từ nhỏ, mập mạp đã có loại tính cách đó, Tô Bạch cần phải cân nhắc lại phương thức dao du với mập mạp.

Tuổi còn nhỏ, bởi vì trêu người không thành công liền nghĩ đến việc đẩy người ta xuống sông, nếu như chết đuối thì làm sao?

Chuyện này không thể giải thích qua loa là trò đùa của con trẻ, trên thực tế, thời đại internet hiện nay, thứ mà một đứa trẻ 10 tuổi hiểu được còn nhiều hơn những gì mà người lớn tưởng tượng, rất nhiều đứa nhỏ, ẩn giấu dưới vẻ ngoài trẻ thơ là nội tâm dơ bẩn đáng sợ.

- Tôi va vào không phải là người, tôi va vào quỷ.

Lúc này, mập mạp nói.

Quỷ?

Tô Bạch vô thức nhìn về dưới lòng bàn chân mình, phát hiện hai chân hắn thật sự lơ lửng giữa trời, cách chiếc cầu kia mấy cm.

- Tên quỷ quái này, ban ngày ban mặt lại dám ra ngoài làm càn, tiểu gia tôi chính là cháu trai của lão đầu lĩnh trấn Thạch Cảng, đừng để cho ông nội tôi nhìn thấy ngươi, nếu không ngươi xong đời rồi!

- A, còn rất ngang ngược.

Tô Bạch cười, tóm lấy tiểu mập mạp xuống cầu, sau đó ném tiểu mập mạp xuống dưới đất.

Trước đó lão đầu lĩnh trong miệng tiểu mập mạp không phải là băng đảng nào, mà là một cách nói của địa phương, lão đầu lĩnh là người lo liệu tổ chức tang lễ, phụ trách sắp xếp một số công việc liên quan đến hạ táng, trước kia được xem như đạo sĩ dân gian.

Tô Bạch đang suy nghĩ làm cách nào mới có thể từ trong thế giới tinh thần của mập mạp chết bầm này ra ngoài, giết anh ta có được không?

Suy nghĩ này thoáng hiện qua đầu Tô Bạch, tiểu mập mạp cảm nhận được ánh mắt Tô Bạch mang theo sát ý, lúc này bị dọa sợ, vội vàng rụt cổ, hiện tại tiểu mập mạp không còn bao nhiêu dũng khí.

Chương 163 Thủy Ngân Sát Thi

Chẳng qua, lúc Tô Bạch còn chưa nghĩ ra cách làm sao để thu dọn cục diện, ở một bên đường nhỏ khác, lại có một người lớn và một đứa nhỏ đi tới.

Hai người đều mặc quần áo Tây Tạng, làn da của bé trai rất đen, sống mũi cao, bước đi trầm ổn, người lớn có vẻ tuổi cao sức yếu.

- Ông nội, khi nào chúng ta về nhà?

- Nơi này không tốt ư?

- Không tốt, cháu nhớ núi, nhớ hùng ưng ở nhà.

- Ha ha, bé ngoan, cháu ở đây chờ ông nội một lúc, chờ ông nội trở về, ông nội liền dẫn cháu trở về.

- Vâng.

Bé trai người Tây Tạng đứng tại chỗ, lão nhân kia lên cầu, sau đó qua cầu, biến mất trong tầm mắt.

Tô Bạch liếc thoáng qua bé trai Tây Tạng kia, hắn càng nhìn càng cảm thấy giống, ngoại trừ sự chênh lệch về làn da, vẻ bề ngoài giống như đúc ra từ một khuôn.

Ngay khi Tô Bạch chuẩn bị gọi một tiếng, ở trên cầu lại xuất hiện một tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng đầu trọc, mặc áo cà sa màu xanh, tay trái cầm phật châu,tay phải cầm một chiếc bát chuyên dùng hóa duyên.

Thế nhưng trong bát không có cơm chay mà chính là tiền xu và tiền giấy.

Tiểu hòa thượng vẫn duy trì phong phạm của mình, thế nhưng mỗi lần ánh mắt tiểu hòa thượng nhìn về chiếc bát hóa duyên trên tay mình, khóe mắt vô thức giật giật.

Hiển nhiên, ngay cả chính tiểu hòa thượng cũng cảm thấy, mình giống như đi xin cơm.

……

Đúng thế, tiểu mập mạp, tiểu hòa thượng, tiểu Gia Thố đều tập hợp đầy đủ.

Hiện tại, Tô Bạch có chút không biết rốt cuộc đây là thế giới tinh thần của mập mạp hay là của những người khác, hoặc là đan xen nhau?

Như vậy liệu có phải hắn cũng có thể nhìn thấy chính mình khi còn nhỏ?

Tô Bạch nhìn xung quanh, nhưng không có nhìn thấy chính mình, điều này không khỏi khiến cho hắn cảm thấy thất vọng, bởi vì hắn cho rằng, nếu như ông nội của Gia Thố xuất hiện, nếu xuất hiện dáng vẻ lúc bé của hắn, có lẽ là hình ảnh mẹ nắm tay hắn.

Khi ánh mắt ba đứa nhỏ đối mặt nhau, Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác thân thể của hắn càng ngày càng nhẹ, nhẹ đến mức khiến cho hắn khó có thể tưởng tượng được, Tô Bạch bay lên, bay lên càng lúc càng cao.

Phía dưới, ba đứa nhỏ nhìn chằm chằm hắn, bọn họ đều ngẩng đầu, giống như còn đang trao đổi gì đó, thế nhưng Tô Bạch hoàn toàn không nghe được gì.

Lúc Tô Bạch bay đến đám mây, hắn nhìn thấy dưới cầu, một người phụ nữ dịu dàng nắm tay một đứa bé mặc quần áo sạch sẽ đi tới.

Bờ môi Tô Bạch ngập ngừng một chút, danh xưng kia, hắn không có gọi ra được khỏi miệng.

Đã nhiều năm trôi qua, Tô Bạch không nghĩ tới, mình được gặp lại bà ấy trong hoàn cảnh này.

Trên mây, sương mù dày đặc.

Rất nhanh, cầu gỗ xuất hiện ở dưới chân Tô Bạch, hai bên là lan can của cầu gỗ.

Trong đầu Tô Bạch vẫn là hình ảnh người phụ nữ nắm tay bé trai, trong lòng hắn xao động, thật lâu không thể lắng lại, thế nhưng theo bản năng, hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước, lần này không có giống như trước đó, đi vài trăm mét còn không qua được cầu, mà chính là đi hai, ba bước đã đi xuống cầu.

Phía trước là cửa của cung điện đạo quan được lợp bằng ngói xanh kia, một tay Tô Bạch chống đỡ lên vách đá, một tay che lấy lồng ngực mình, cắn răng, hít một hơi thật sâu, nước mắt ướt át bị hắn cưỡng ép thu lại.

Lúc này không thích hợp để đa sầu đa cảm, cho dù ở trong thế giới hiện thực, mỗi lần đến tết thanh minh, lúc Tô Bạch qua mộ cha mẹ tế bái, hắn cũng không rơi một giọt nước mắt nào.

Tô Bạch thở ra một hơi, ổn định lại cảm xúc của mình, Tô Bạch xoay người, nhìn thấy trụ cầu phía sau lưng hắn, trên trụ cầu có chữ viết, Tô Bạch không hiểu, thế nhưng quay đầu lại nhìn chiếc cầu này, có nhiều thứ trở nên rõ ràng hơn, chiếc cầu kia, hẳn là có thể sao chép lại một số trí nhớ của người đã đi qua cầu, xem ra mập mạp, Gia Thố và hòa thượng đã đi qua đây.

Bây giờ bọn họ đang ở bên trong tòa cung điện trước mắt này ư?

Đầu tiên là mộ bia không có chữ, ngay sau đó là rắn yêu trong hồ sen, tiếp theo là chiếc cầu gỗ này, đủ để thấy núi Phục Long này không đơn giản.

Trước mắt, nơi thần bí và cũng là nơi có khả năng cất chứa đồ tốt nhất đã ở ngay trước mặt hắn, trong lòng Tô Bạch không phải là nóng lòng đi đào bảo vật, mà chính là một loại cảm giác bất an.

Tâm trạng bất an này của hắn đã xuất hiện trên đường đi tới đây, nhất là khi nhìn thấy tình cảnh nam nữ trên tiểu đình.

Bởi vì nó không giống với cảnh tượng thường thấy ở một đạo trường chân chính của đạo gia, quả thực so với Mật tông, nó càng thần bí hơn.

Tô Bạch cất bước đi về phía trước, khoảng cách giữa hắn và cửa tòa cung điện càng lúc càng gần, thế nhưng sự bất an của hắn càng thêm không ngừng tăng lên.

Bàn tay Tô Bạch để lên cửa, cửa rất lớn, hơn nữa cách đây không lâu vừa mới bị mở ra, có quá nhiều dấu vết để lại.

Tô Bạch đẩy cửa ra, một luồng khí tức mục nát và phủ bụi phả vào mặt.

Quả nhiên, đạo trường này hoặc là đã bị bỏ hoang, hoặc là đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì đó.

- Cậu đã đến.

Lúc này, một giọng nói suy yếu truyền vào tai Tô Bạch.

Người kia dựa vào cửa, lúc Tô Bạch đi tới, anh ta dựa ở cửa, cách Tô Bạch chưa đến năm mét.

Là Gia Thố.

Lúc này, so với lúc quyết đấu, Gia Thố càng thêm thê thảm, một tay còn sót lại của anh ta gần như bị bẻ cong, trước

ngực anh ta là một lỗ thủng lớn, máu tươi không ngừng chảy ra, thậm chí còn loáng thoáng nhìn thấy trái tim đập.

Hai chân của anh ta bị một cây thương đâm xuyên qua nhau, giống như một chiếc tăm tre đâm xuyên vào hai miếng thịt ba chỉ.

Tô Bạch đi qua, ngồi xổm trước mặt Gia Thố.

- Như vậy mà cậu còn chưa chết, sức sống của cậu thật đáng sợ.

Tô Bạch thật sự không biết nói mấy lời đa sầu đa cảm đi an ủi người khác, ngược lại chuyện bỏ đá xuống giếng, hắn thông thạo hơn.

Gia Thố không có tâm tư tranh cãi với Tô Bạch, hiện tại toàn bộ tinh thần của anh ta đều dùng để kéo dài tính mạng, người bình thường nhận thương thế như vậy, cho dù có hai mạng cũng đã chết từ lâu, thế nhưng Gia Thố không giống thế, cao tăng Tây Tạng có một dạng nghị lực giống như núi cao sừng sững.

Lúc này, thật ra có lẽ cái chết là một loại giải thoát.

Một gia hỏa mặc áo giáp vàng nằm bên cạnh Gia Thố, mũ giáp bị đánh nát, đầu nát bét, thế nhưng không có máu tươi chảy ra, Tô Bạch nhìn ra được đây là kim giáp lực sĩ của đạo gia, chẳng qua nhìn thế nào cũng thấy giống một con cương thi mặc thêm áo giáp mà thôi, bên ngoài thần thánh, vẻ vang, thế nhưng bên trong lại vô cùng dơ bẩn.

Tô Bạch đưa tay ra tháo mũ giáp xuống, lộ ra một chiếc đầu người vô cùng dữ tợn, chiếc đầu kia đã lõm xuống, bên trong trống rỗng, nhưng có thủy ngân đang không ngừng chảy ra.

- Thủy ngân sát thi?

Tô Bạch hỏi.

Gia Thố khẽ gật đầu:

- Đúng thế, thủy ngân sát thi.

Thủy ngân sát thi, đầu tiên, chọn một người có oan khuất rất lớn trói chặt lại, sau đó khoét một cái lỗ sau gáy, khi người kia còn sống, từ từ rót thủy ngân vào, khiến cho người ta thừa nhận một loại tra tấn khó có thể tưởng tượng ra, thậm chí phía sau loại phương pháp này, cho dù nửa đường chết đi, linh hồn vẫn không được giải thoát, nhất định sẽ tiếp tục bị giam cầm trong cơ thể, sau đó lại dùng một số thuật pháp cố định lại, đến cuối cùng biến thành một bộ thủy ngân sát thi, bình thường loại thi thể này chỉ có thể xuất hiện trong hầm mộ của vương hầu, tướng lĩnh trong thời cổ đại, xem như là người thủ hộ cho ngôi mộ.

Năm đó, quân Xích Mi khởi nghĩa, đào lăng mộ của Hán Vũ Đế và Lữ Trĩ, trong lăng mộ của Lữ Trĩ có hai cỗ thủy ngân sát thi, khiến cho những binh sĩ Xích Mi đang đào mộ bị tổn thất nặng nề, đến sau cùng, quân Xích Mi vì muốn xả giận, báo thù cho những người anh em đã chết, lấy thi thể Lữ Trĩ ra, từng người qua gian thi.

Xích Mi: quân khởi nghĩa nông dân cuối thời Tây Hán bên Trung Quốc, bôi lông mày đỏ.

Chương 164 Cắt Thịt Nuôi Ưng

“Cái này có được coi là pháp trận gì đó của đạo gia không?”

Tô Bạch trêu chọc nói:

- Ngay cả thủy ngân sát thi đều đi ra, không phải bên trong còn có lão cương thi vương và đạo gia thật sự đi ra chứ?

- Vị trí mà hồ ly cảm nhận được cũng chính là chỗ này, đứa bé sơ sinh kia ở ngay phía trước, cách đây không xa.

Gia Thố lên tiếng.

- Hòa thượng và mập mạp đã đi về phía trước, bỏ mình cậu ở đây?

- Cậu không cần giả bộ có lòng tốt.

- Ha ha.

Tô Bạch phủi tay, cười cười:

- Tôi ở đây với cậu, chờ bọn họ mang đứa bé kia ra, sau đó chúng ta cùng đi, hay là tôi đi theo mập mạp và hòa thượng vào trong?

- Cậu có thể ở lại nơi này bảo vệ tôi.

Gia Thố nhìn Tô Bạch:

- Thế nhưng tôi biết, cậu sẽ không làm như thế.

- Đừng nói thẳng ra như thế chứ, sau này chúng ta làm sao còn có thể vui vẻ đâm sau lưng nhau được nữa, phải không?

Tô Bạch lấy một bình nhỏ từ trong ngực ra, đưa nó cho Gia Thố.

- Đây là hồng hoàn mà cậu đưa cho tôi, cậu dùng nó bổ sung khí huyết đi.

Tô Bạch bỏ một viên vào trong miệng Gia Thố, Gia Thố không khách khí, nuốt xuống.

- Yên tâm đi, trước khi các người trở về, tôi không chết được.

Tiêu Mạch lắc đầu, đem bình nhỏ đặt ở bên người Gia Thố, sau đó chính mình tiếp tục đi vào trong.

Tòa cung điện này rất lớn, nơi đây chỉ có một cửa ra vào, càng đi về phía trước, càng có nhiều tượng tiên gia.

Những bức tượng này không giống với những tượng thần thô ráp mà Tô Bạch nhìn thấy ở trong thế giới hiện thực, những bức tượng ở đây được điêu khắc sống động như thật.

Khoảng 10 phút sau, Tô Bạch đi đến lối ra của nơi này, nơi này có rất nhiều thiên điện và phòng luyện công gì đó, Tô Bạch không vào, vào lúc này còn phải suy nghĩ xem có gì ngoài ý muốn hay không, có chút rắc rối.

Đi ra khỏi tòa cung điện, phía trước là vách núi, trên vách đá treo leo có một ngôi nhà lá.

Đây coi như là điểm cuối.

Tô Bạch có một loại dự cảm, đứa bé kia ở bên trong ngôi nhà lá đó.

Chỉ là tình cảnh bên ngoài ngôi nhà lá có chút khiến cho người ta hoảng sợ, khắp nơi đều là thi thể, những thi thể này đều là cương thi, có thể đem cương thi đánh thành dạng này, đủ để thấy lúc trước nơi này đã chiến đấu dữ dội như thế nào.

Có một thanh đao cắm lên trên vách đá bên cạnh nhà lá, trên đao có một người, mập mạp bị cố định trên đó.

Anh ta nhắm mắt, hoàn toàn không có tiếng động gì.

Lúc Tô Bạch đi qua, hắn thiếu chút nữa cho rằng mập mạp đã chết, thế nhưng, mập mạp dường như cảm ứng được Tô Bạch đến, anh ta thế mà chậm rãi mở to mắt ra, lúc trước, anh ta đang dùng khí công của đạo gia.

- Anh chưa chết à?

Tô Bạch hỏi.

- Sắp rồi.

Mập mạp trả lời.

- Nếu như tôi là anh, tôi cứ thế chạy ra.

Tô Bạch nói.

- Tôi không phải là cậu, đao này có năng lực trấn trụ linh hồn tôi, nếu như tôi liều mình xông ra, cho dù thân thể không đến mức hoại tử, linh hồn cũng sẽ biến thành tro bụi.

- Hòa thượng đâu rồi?

- Trong phòng.

Tiêu Mạch mím môi:

- Anh ta đi vào được bao nhiêu lâu rồi?

- Một, hai tiếng gì đó.

Mập mạp cười nói:

- Cậu có tới hay không, cũng không sao cả, chúng ta đều ngã xuống.

- Tôi đi xem thử một chút.

- Nhanh một chút đi theo tôi.

Tô Bạch đi qua mập mạp, đi đến trước ngôi nhà lá, mở cửa đi vào trong phòng.

Bố cục bên trong ngôi nhà lá rất đơn giản, rất cổ kính.

Hòa thượng ngồi bên cạnh một cái bàn.

Đối diện treo một bức tranh.

Bên trong vẽ ông lão mà Tô Bạch đã nhìn thấy, bức tranh này không khác mấy bức tranh dùng để trừ tà mà Tô Bạch đã nhìn thấy trong khách điếm, chỉ là, bên trong bức tranh này, dưới chân ông lão có thêm một bé trai đang chơi đùa, nhìn rất đáng yêu.

Lúc Tô Bạch đi vào, ánh mắt hòa thượng cũng không dịch chuyển, hòa thượng vẫn chắp tay ở trước ngực, niệm kinh văn, giống như đang đàm đạo Phật giáo với người trong tranh, chẳng qua lúc Tô Bạch đi vòng ra phía sau hòa thượng, phía sau lưng hòa thượng ướt đẫm, không phải mồ hôi mà chính là máu.

Hơn nữa còn có mấy con chim ưng đang lặng yên không một tiếng động, đứng trên ghế phía sau hòa thượng, thỉnh thoảng mổ một miếng thịt trên lưng hòa thượng, nuốt vào trong bụng.

Hòa thượng vẫn giống như cũ niệm kinh văn, sắc mặt không chút thay đổi, giống như người ngoài cuộc, không có phát giác được gì, hoặc là nói, tinh thần của anh ta đã đến một nơi khác.

Ví dụ như, trong bức tranh này.

Tô Bạch cười, lúc này cười, thật đúng là có chút không tim không phổi, thế nhưng hắn biết hòa thượng sẽ không để ý, trước đó chính mình đi qua chỗ Gia Thố và mập mạp, bọn họ đều không tỏ thái độ gì, bởi vì bọn họ sẽ không chú ý đến loại chuyện này.

Một phương diện khác, đây vốn dĩ là ước định của mọi người, bát tiên qua biển các hiển thần thông, bằng vào bản lĩnh của mình, có thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, về phần sau đó thể nào, chẳng muốn tốn công sức cùng người ta đi giận dỗi ngoài mặt.

(Bát tiên qua biển: Bát tiên trong truyện Đông Du Ký, hồi 48 có đoạn: "Tám vị tiên đến biển Đông, Lã Động Tân nói: 'Mỗi người tự trổ phép thần thông mà qua biển được không?'". Ý nói mỗi người có cách riêng của mình, hoặc mỗi người dùng bản lĩnh của mình để cùng nhau đua tài).

Mặt khác, hiện tại nhiệm vụ chủ tuyến 2 khó khăn như thế, thêm một Tô Bạch cũng không nhiều, thiếu một Tô Bạch cũng không ít, bọn họ đều nghĩ thoáng.

Đúng thế, bọn họ đã nghĩ thoáng, bởi vì càng đi vào trong, bọn họ càng cảm nhận được bất lực và tuyệt vọng.

Ở bên trong đại điện, Gia Thố liều mạng với một kim giáp lực sĩ, đánh chết kim giáp lực sĩ, thế nhưng chính anh ta cũng không đi nổi nữa.

Bên ngoài nhà lá, mập mạp giống như một lần nữa dẫn động thiên lôi, chém chết cương thi cản đường, thế nhưng lần này lực phản phệ càng thêm đáng sợ hơn, chính bản thân anh ta bị cố định trên vách đá.

Thật ra, bọn họ làm hết sức mình, việc còn lại phải nghe theo số trời.

Hai chân Gia Thố bị một cây thương đâm xuyên qua, một tay bị phế, tình trạng hấp hối, mập mạp chỉ có thể dựa vào khí công của đạo gia để kéo dài hơi tàn, bây giờ cục diện của hòa thượng, quả đúng là cách đoàn quân bị diệt không còn xa.

Lấy năng lực của một mình Tô Bạch, nếu như chỉ quyết đấu với một địch nhân, cố gắng còn có thể có được cơ hội vãn

hồi, thế nhưng lần này, thứ mà bọn họ phải đối mặt là một cục diện khiến cho người ta bất lực và tuyệt vọng, thậm chí cho tới bây giờ, địch nhân thật sự là ai, tất cả những hành động trước đó có ý nghĩa gì? Bọn họ đều không biết.

Từ lúc lên núi đến giờ, trong lòng Tô Bạch luôn cảm thấy ngột ngạt, đây là một loại cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung ra, giống như chính mình chính là dê vào miệng cọp.

Ông lão bên trong bức tranh này, Tô Bạch đã từng nhìn thấy, bé trai dưới chân ông lão chính là tiểu gia hỏa kia, điểm này, Tô Bạch có thể chắc chắn.

Thế nhưng, bọn họ đang ở trong bức tranh, Tô Bạch không thể mạng theo một bức tranh ra ngoài, đưa đến yêu động, sự tình sẽ không đơn giản như thế, nếu không, hòa thượng không cần ở chỗ này "cắt thịt nuôi ưng" rồi.

Chương 165 Hết Rồi

Tô Bạch nhìn ra được, hòa thượng vẫn đang cố gắng.

Hắn ngồi xổm xuống ở cạnh cửa, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, đến sau cùng, ánh mắt hắn vẫn rơi vào phía sau lưng của hòa thượng.

Những con chim ưng này, rõ ràng ăn càng lúc càng chậm, thậm chí còn có chút cảm giác lung lay sắp đổ.

Cắt thịt nuôi ưng là điển tích của Phật môn, thể hiện ra một loại đại từ bi, thế nhưng trong đại từ bi cũng có đại hiểm ác, lấy thịt cho ưng ăn, phật bỏ qua là thịt, kéo theo đó còn có nhân quả.

Ưng ăn hết thịt, nuốt xuống chính là nhân quả.

Đối với đạo lý của Phật môn, Tô Bạch không quá rõ ràng, thế nhưng hắn hiểu một chuyện, lấy phương thức xử sự của hòa thượng, anh ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện cắt thịt nuôi ưng vô nghĩa này, nơi này chỉ có một mình hắn làm khán giả, anh ta làm cho ai xem?

Quả nhiên, đúng như dự đoán, một lúc sau, bức tranh bắt đầu lắc lư, nhân vật trong bức tranh càng lúc càng trở nên sống động như thật.

Trong nháy mắt, ông lão trong bức tranh đưa tay ra trước mặt hòa thượng, mở lòng bàn tay mình ra.

Hòa thượng liếc thoáng qua, lại nhắm mắt.

Ngay lập tức, ông lão thu tay về trong bức tranh, một tay dắt đứa bé kia, một tay chống quải trượng, vui vẻ đi vào trong núi.

Nếu như lúc trước, Tô Bạch cảm thấy ông lão này là một đạo gia hàng thật giá thật, thế nhưng trải qua nhiều sự việc, ông lão này tuyệt đối không đơn giản như thế.

Hòa thượng thở dài, thoáng một cái, thân thể ngã bịch xuống đất.

Tô Bạch ho khan một tiếng, đưa tay ra vỗ mặt hòa thượng.

- Hòa thượng, hòa thượng?

Hòa thượng mở mắt ra:

- Hết rồi, hết rồi!

- Đừng bi quan như thế, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Hòa thượng lắc đầu, tai mắt miệng của hòa thượng bắt đầu chảy ra máu tươi, hơn nữa còn là máu tươi màu vàng, đây là máu bản mệnh của hòa thượng.

- Tiếp theo nên làm như thế nào?

Tô Bạch hỏi.

- Cái gì cũng không làm được, ông ta không phải là người của đạo gia, cũng không phải là người Phật gia, ông ta là ma quỷ, là tu hú chiếm tổ.

Hòa thượng chậm rãi nói:

- Một tu hú chiếm tổ, lại nghĩ đến ăn cắp chính quả.

Ma?

Tu hú chiếm tổ?

Con ma quỷ này còn cho hắn một viên đan dược?

Hòa thượng vẫn còn hơi thở, thế nhưng thở ra nhiều hơn hít vào, hiển nhiên là ở trong trạng thái tiêu hao sinh mệnh.

Tô Bạch đứng lên, đi tới bức tranh.

Trước đó, mục đích của hắn và ba người mập mạp chỉ là bức tranh này mà thôi.

Bây giờ nhìn thấy bức tranh, lại không biết nên làm như thế nào để lấy đứa nhỏ mà nhiệm vụ yêu cầu ra, thật đúng là cách thành công chỉ một tờ giấy, lại giống như khoảng cách chân trời góc bể.

Bức tranh lắc lư, xuất hiện một gợn sóng, một cánh tay già nua vươn ra, xuất hiện trước mặt Tô Bạch:

- Cậu lựa chọn đi vào trong tranh với tôi à?

- Ở trong tranh có thể bất tử.

Giọng nói rất già nua, thế nhưng Tô Bạch có thể chắc chắn đây là giọng nói của ông lão kia, chỉ là lúc này, so với lần đầu tiên gặp mặt ở trên thuyền đánh cá, giọng nói của ông ta trầm thấp hơn nhiều, không mang theo vẻ ôn hòa, ngược lại có một cảm giác lạnh lẽo.

- Khỏi phải nghĩ đến!

Đây là đáp án Tô Bạch đưa ra, bức tranh dần dần khôi phục lại bình thường.

Tô Bạch thật sự chỉ có thể từ chối, bởi vì hắn không tin bức tranh này lại có năng lực hơn cả Phát Thanh Khủng Bố, hắn đi vào trong đó, không đạt được cái gì gọi là bất tử, chờ kỳ hạn 30 ngày vừa kết thúc, hắn lập tức bị loại bỏ, bức tranh kia có thể ngăn cản được ư?

Trong lúc Tô Bạch cảm thấy không có chuyện gì xảy ra, hắn mãnh liệt cảm thấy trước ngực mình truyền đến cảm giác đau đớn, giống như tim của hắn chuẩn bị rời khỏi thân thể của mình đi ra ngoài.

- Á á á.

Tô Bạch quỳ trên mặt đất, vẻ mặt tràn đầy thống khổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Hòa thượng đứng bên cạnh nhìn, giống như lúc trước, Tô Bạch nhìn hòa thượng cắt thịt nuôi ưng vậy.

Đồng thời, trong mắt hòa thượng còn lộ ra vẻ thương hại, chính mình tốt xấu gì hiểu được dùng Phật lý mở bức tranh ra, khống chế lấy nó, tuy kết quả thất bại, thế nhưng xem như là đi con đường chính đạo, còn Tô Bạch, trực tiếp đi lên làm càn, từ chối bức tranh, không tránh khỏi việc sẽ tiếp nhận thống khổ.

Hô hấp của Tô Bạch bắt đầu trở nên dồn dập, hai tay che lấy lồng ngực của mình, tim hắn giống như muốn nhảy ra ngoài, loại cảm giác này vô cùng thống khổ.

Sau khi mập mạp bị Tô Bạch quấy rầy, anh ta cũng lười phải tiếp tục vận khí, tình huống bên trong ngôi nhà lá, anh ta có thể cảm ứng được, môi anh ta bỗng nhiên ngập ngừng một chút:

- Không đúng, một nhiệm vụ chủ tuyến 2 không cách nào làm được, Phát Thanh Khủng Bố đây là có chủ tâm để cho tất cả thính giả bị tiêu diệt ư?

Gia Thố dựa trên vách tường, môi anh ta đã trắng bệch, hơi thở cũng rất yếu ớt, thế nhưng lông mày của anh ta vẫn nhíu lại, bởi vì anh ta cũng không nghĩ thông, lần này toàn quân bị diệt, hình như không còn chút sức lực đánh trả nào, đến sau cùng, trải qua thiên tân vạn khổ, đụng phải một cục diện không thể hóa giải, Phát Thanh Khủng Bố đây là cố ý muốn cho tất cả đều chết ở đây à?

Chuyện này… Không phù hợp với thói quen của Phát Thanh Khủng Bố, ít nhất nó sẽ để 1 – 2 người còn sống sót, ít

nhất nó sẽ cho thính giả một cơ hội sống sót và một cánh cửa đột phá.

Hòa thượng ngã trên mặt đất niệm một tiếng a di đà phật, nhìn Tô Bạch quỳ trên mặt đất với vẻ mặt thống khổ, trong lòng hòa thượng cũng xuất hiện suy nghĩ, hoàn toàn không có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ ư?

Không có khả năng.

Tô Bạch cắn răng, chống cự loại thống khổ này, hiện tại hắn đột nhiên cảm thấy, chính mình đến sớm hay muộn, hình như không có gì khác biệt, đám người mập mạp có đi trước dò mìn hay không, cũng không có gì khác biệt, bởi vì đến sau cùng, gặp bức tranh này, một bức tranh có thực lực và cảnh giới rõ ràng vượt qua xa nhóm thính giả, tất cả mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên.

……

Một người mặc áo đạo bào đi qua bên cạnh Gia Thố, Gia Thố hơi kinh ngạc, còn có thính giả khác?

Chỉ là, anh ta lập tức nhìn thấy Lâm Chấn Anh.

Là ông ta?

Ông ta tới đây làm gì?

Lâm Chấn Anh không nhìn Gia Thố, tiếp tục đi vào trong.

Mập mạp nhìn thấy Lâm Chấn Anh từng bước đi tới, nhếch môi cười, mẹ nó, ông đây đã nói không thể nào là tàn cục, còn có Lâm Chấn Anh đến.

Lâm Chấn Anh đẩy cửa ngôi nhà lá ra, hô hấp của hòa thượng trở nên dồn dập.

Còn ông ta?

Tô Bạch cũng có chút ngạc nhiên, liếc thoáng qua Lâm Chấn Anh đang đứng trước mặt hắn.

Trong mắt Lâm Chấn Anh chỉ có bức tranh này.

- Lúc trước ngươi chiếm núi của ta, diệt sư huynh đệ của ta, giết sư phụ của ta, bây giờ đến lượt ta đến đòi nợ rồi!

- Trước đó vài ngày, ở trong động cương thi, ta đã bị thi độc công tâm, tu vi sắp mất, điều này khiến cho ta hạ quyết tâm, ta không thể tiếp tục nhát gan, tiếp tục tham sống sợ chết.

- Thù của sư môn, ta nhất định phải báo

- Bằng vào tự thân ta làm vật dẫn, dẫn động chính khí trăm ngàn năm qua của người tu đạo trên núi Phục Long, cùng tên ma quỷ nhà ngươi, đồng quy vu tận!

Chương 166 Hồi Ức

Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến trận đánh với cương thi vương lúc trước, trong trí nhớ của cương thi vương, trước đó Lâm Chấn Anh là người có tư thế hào hùng, anh dũng, đánh cho cương thi vương chật vật chạy trốn, còn Lâm Chấn Anh này lại cho hắn một cảm giác rất khác, hiện tại xem ra, Lâm Chấn Anh luôn có hậu chiêu, ông ta không có đơn giản như thế.

Người phá vỡ cục diện này là ông ta?

Gia Thố dùng sức mở to mắt, mập mạp nắm chặt tay, hòa thượng gắng sức liều mạng niệm một câu "a di đà phật", Tô Bạch che ngực nhìn Lâm Chấn Anh.

Lâm Chấn Anh giơ thanh kiếm gỗ đào trong tay ra, trong lúc nhất thời dẫn dắt chính nghĩa.

Thế nhưng đúng vào lúc này, bên trong bức tranh, ông lão đưa tay ra, chỉ về hướng này.

Thân hình Lâm Chấn Anh run lên, khóe miệng tràn máu tươi, sau đó ngã xuống đất, không nhúc nhích gì.

Gia Thố bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Mập mạp há mồm không biết làm sao khép kín.

Hòa thượng lần thứ hai niệm a di đà phật còn đang mắc kẹt trong cổ họng, không biết làm sao nói ra.

Tô Bạch quỳ trên mặt đất, người lảo đảo.

Thời khắc mấu chốt đi ra sân.

Xuất hiện rất có phong cách.

Hiện tại liền…

Chết.

..

Giờ phút này, bốn người Tô Bạch, hòa thượng, Gia Thố và mập mạp, lúc đầu tâm trạng của bọn họ giống như rơi xuống đáy vực, sau đó theo sự xuất hiện kịp thời của Lâm Chấn Anh, lại một lần nữa bay lên không trung, thế nhưng khi Lâm Chấn Anh cứ thế chết đi, trong lòng bốn người, giống như bị tàn nhẫn ném xuống đáy vực sâu thăm thẳm.

- Mẹ nó… Đại ca à, ông đừng chơi người ta như thế chứ, cơ hội biểu diễn tốt như vậy, ông lại chỉ nói ra được mấy câu thoại, sau đó ngay cả một chiêu cũng chưa phóng ra liền chết, đừng hố người ta như thế chứ…

Hiện tại mập mạp còn đang bị cố định trên vách đá, bây giờ anh ta muốn khóc, rất muốn khóc.

- Chuyện này…

Gia Thố ngửa đầu ra phía sau, dáng vẻ của anh ta rất thống khổ, dựa người vào vách tường, trong nháy mắt hơi thở của Lâm Chấn Anh đã biến mất, điều này nói lên điều gì, Gia Thố rất rõ ràng, cho dù ảnh hưởng đến vết thương càng thêm đau đớn, thế nhưng Gia Thố vẫn muốn cười, cười khổ.

- A di…

Hòa thượng nói ra được hai chữ, hai chữ cuối cùng bị hòa thượng nuốt xuống, hòa thượng nhắm mắt lại, giống như không muốn nhìn thế giới này thêm, dường như hòa thượng chẳng còn gì để luyến tiếc.

Tô Bạch che ngực quỳ trên mặt đất, đầu hắn ở sát mặt đất, cách Lâm Chấn Anh rất gần, Lâm Chấn Anh chết rất dứt

khoát, thậm chí còn có thể nhìn ra được vẻ mặt cương nghị của ông ta.

Trên mặt ông ta thể hiện ra sự căm hận với lực lượng tà ác, không tiếc thân mình đồng quy vu tấn với thế lực kia.

Chẳng qua.

Ông ta đã chết.

- Đại ca à, rốt cuộc ông đến đây để làm gì?

Tô Bạch vừa chịu đựng đau đớn từ ngực truyền đến, vừa lẩm bẩm, hắn đột nhiên cảm thấy, cho dù trái tim hắn không vì bức tranh kia mà cảm thấy đau nhức, cũng vì lần ra sân hoa lệ, trong nháy mắt liền nói lời chào cảm ơn của Lâm Chấn Anh làm cho bị sốc.

Trong bức tranh, trong tay ông lão xuất hiện một bát gỗ, sau đó ông ta ném nó xuống trước mặt mình.

Chiếc bát này không dùng để đựng cơm mà chính là dùng để chứa đựng linh hồn.

Một luồng ánh sáng trắng từ trong bức tranh bắn ra, rơi vào trên người Gia Thố.

Thân thể Gia Thố đã bị tàn phá đến mức không thể tàn phá thêm, thế nhưng khát khao trong nội tâm anh ta không có thay đổi, bức tranh muốn một con rối không có linh hồn, cho nên nó cần thu phục linh hồn này.

Cả người Gia Thố bị luồng ánh sáng trắng bao trùm.

Sau đó, anh ta đứng lên.

Ở trước mặt Gia Thố xuất hiện sư phụ của anh ta.

- Đồ nhi, quỳ xuống đi.

Gương mặt của sư phụ vẫn hiền lành như cũ.

- Không, sự phụ, con không quỳ.

Gia Thố trả lời rất kiên định, anh ta biết đây là nơi nào, anh ta cũng biết đây không phải là sư phụ mình, thế nhưng giọng nói và dáng điệu của người này lại giống như đúc với sư phụ anh ta, khiến cho trong lòng Gia Thố sinh ra một chút hoài nghi.

Bộ dáng của sư phụ biến mất, ngay sau đó trước mặt của Gia Thố xuất hiện một lão giả, lão giả có nụ cười ấm áp, ông ta nhìn Gia Thố.

- Ta là Phật sống, con quỳ xuống đi.

- Ông không phải là Phật sống, ông là ma quỷ!

Gia Thố giận dữ quát lên:

- Ngoại trừ mang đến thiên tai và tai họa cho dân chúng, ông còn làm được gì?

Thân hình lão giả biến mất.

Ngay sau đó, Phạm âm (tiếng nói, giọng nói của Phật) vang lên:

- Một vị Phật chân chính lấy một loại uy thế ngút trời xuất hiện, Phật quang lấp lánh, khiến cho người ta không thể kháng cự.

- Đây là quyền năng của Đức Phật, đây là quyền uy của Đức Phật!

Trước ngực Gia Thố phát ra tiếng vang trầm thấp, anh ta không thể không cúi đầu, đây là quyền năng của Đức Phật, đây đúng là sức mạnh của Đức Phật.

Đây là tín ngưỡng của anh ta, là trụ cột tinh thần của Gia Thố.

“Bịch”

Không có cách nào khác, Gia Thố quỳ xuống.

Chiếc bát trong bức tranh nhiều thêm một gương mặt người, một gương mặt người thuộc về Gia Thố.

Ngay sau đó.

Luồng sáng thứ hai từ bên trong bắn ra, rơi vào trên người mập mạp.

Mập mạp từ bên trong luồng ánh sáng trắng đứng lên, thế nhưng trong miệng anh ta còn tiếp tục lẩm bẩm:

- Tất cả chết hết đi, ông đây tuyệt đối không quỳ.

- Cháu ngoan, nhìn thấy ông nội, cháu không quỳ sao?

Một ông già mặc trang phục giải phóng đứng trước mặt mập mạp:

- Con mẹ nó, thật đúng là giống như đúc, ông nội à, nếu như không phải tự tay cháu đưa ông đến đài hỏa táng, cháu còn thật sự cho rằng ông xác chết vùng dậy, biến thành bánh ú đó.

- Thằng nhóc này, cháu nói chuyện với ông mình như thế ư, ông nội đã dặn đi dặn lại cháu bao nhiêu lần, cháu tuyệt đối không được đưa ông đi hỏa táng, để ông được toàn thây hạ táng trong phần mộ mà lúc còn sống ông đã chọn, chỗ đó có phong thủy tốt, ông nội hạ táng ở đó có thể phù hộ cho gia đình chúng ta gặp may mắn, trước đó người ta ra giá cao hơn nhiều để mua lại, thế nhưng ông không có bán.

Lúc này, vẻ mặt mập mạp giống như đưa đám:

- Ông nội, cháu nghe lời ông, cháu và cha cháu hạ táng ông ở đó, thế nhưng không biết người nào trong thôn lén đi tố cáo, kết quả bên chính phủ cho người đến, để cho người nhà đào ông lên, đưa đi hỏa táng, cháu không còn cách nào khác.

- Thôi thôi, nhà ta không có phúc phận đó, cháu dập đầu trước ông nội, ông nội liền tha thứ cho cháu.

Mập mạp lập tức lau khô nước mắt, cười đùa cợt nhả nói:

- Cháu nói này ông nội, ông nội muốn cháu dập đầu, chuyện này không có vấn đề gì, chờ đến lúc lễ tết, cháu qua mộ ông nội dập đầu, ông nội muốn bao nhiêu, cháu dập đầu cho ông nội bấy nhiêu.

Mập mạp vừa nói xong, thân hình ông lão trực tiếp biến mất.

Mập mạp chậc chậc cảm thán:

- Muốn lừa ông đây dập đầu, ha ha, còn non lắm.

Lúc này, trong nháy mắt, hoàn cảnh xung quanh thay đổi, mập mạp phát hiện mình đang đứng trên một chiếc cầu xi măng, khung cảnh này khiến trong lòng mập mạp hơi run rẩy, sau đó anh ta bắt đầu chậm rãi nhìn xung quanh, anh ta nhìn thấy phía dưới cầu có một người đàn ông rơi vào trong nước, anh ta bất lực vùng vẫy, bắt đầu chìm xuống, thế nhưng ánh mắt anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm mập mạp.

Chương 167 Tất Cả Đều Quỳ

"Bịch bịch"

Mập mạp quỳ gối trên cây cầu xi măng kia, một lát sau, ở bên cạnh anh ta xuất hiện một hư ảnh của tiểu mập mạp, một tay tiểu mập mạp cầm kem, một tay cầm chặt tiền lẻ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bên dưới.

- Xin lỗi… Thật xin lỗi… Thật xin lỗi…

Mập mạp không ngừng nói câu xin lỗi:

- Tôi không cố ý, tôi thật sự không có cố ý, đây chỉ là một trò đùa, tôi không biết anh sẽ chết đuối…

Bát gỗ bên trong bức tranh lại có thêm một gương mặt, một gương mặt của mập mạp.

Ngay sau đó, luồng ánh sáng trắng lại một lần nữa bắn ra, rơi vào trên người hòa thượng.

Hòa thượng cũng đứng lên trong luồng ánh sáng trắng, ở trước mặt anh ta xuất hiện một vị cổ Phật.

- A di đà phật.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, biểu đạt sự kính trọng.

- Quỳ xuống.

Phật nói.

Hòa thượng lắc đầu cười nói:

- Ngày sau cuối cùng tôi rồi sẽ hóa thành phật, tôi không cần quỳ phật.

Hòa thượng nói xong, Phật biến mất.

Ngay sau đó, trước mặt hòa thượng xuất hiện một người phụ nữ, người phụ nữ này mặc một chiếc áo bông cũ nát, đẩy một xe thồ đi bán phế liệu.

Lúc này hầu kết của hòa thượng bỗng nhiên nhúc nhích.

Chiếc xe thồ này rất nặng, bởi vì chăm sóc cho người chồng nằm liệt giường và đứa con đang ở trong nhà chùa tu hành, mỗi lần bà ta đều đi sớm về tối, thu được rất nhiều phế liệu.

Lúc lên sườn núi, người phụ nữ trượt chân, xe tuột xuống, bà ta ngã xuống đất, lòng bàn tay và đầu gối đều chảy máu.

Người phụ nữ nhổ nước bọt xuống lòng bàn tay, thổi bùn đất, sau đó nắm chặt tay, một lần nữa đứng lên, tiếp tục đẩy xe thồ.

Hòa thượng nhìn thấy cảnh này, thở dài một tiếng:

- A di đà phật.

Đời này của hòa thượng, anh ta không hổ thẹn với bất kỳ ai, duy chỉ có với mẹ mình, là anh ta khư khư cố chấp muốn xuất gia, đẩy gánh nặng gia đình lên vai me, chờ đến khi việc học của mình đã thành, lúc về nhà, cha anh ta đã qua đời, mẹ anh ta mắc bệnh nan y, đang lúc hấp hối, nhìn thấy anh ta trở về, mẹ anh ta dường như đã hoàn thành xong tâm nguyện cuối cùng, buông tay nhân gian. Hòa thượng thậm chí không kịp đem áo cà sa trên người đổi thành trang phục thường ngày.

Hòa thượng chậm rãi quỳ xuống.

Chiếc bát gỗ trong tranh lại có thêm một gương mặt của hòa thượng.

Lúc này, Gia Thố vẫn rất thê thảm dựa vào vách tường, mập mạp vẫn bị cố định trên vách đá, hòa thượng vẫn ở bên trong nhà lá, thân thể ba người không mất đi hoạt tính, thế

nhưng linh hồn của bọn họ đều đã được thu vào bên trong bức tranh.

Tô Bạch trừng mắt nhìn, sau đó luồng ánh sáng trắng kia rơi vào trên người hắn.

Cuối cùng, đến lượt hắn rồi.

Trong luồng ánh sáng trắng đó, Tô Bạch cảm thấy đau nhức trên người hắn hoàn toàn biến mất.

Thế nhưng trong lòng hắn càng cảm thấy nặng nề, mập mạp quỳ, Gia Thố cũng quỳ, thậm chí ngay cả người có tính cách cứng rắn như hòa thượng cũng đã quỳ.

Liệu hắn có kiên trì được hay không? Chính bản thân Tô Bạch cũng không chắc, thậm chí hắn đã đoán ra được sẽ xuất hiện hình ảnh gì khiến cho hắn quỳ xuống.

Lúc trước, Gia Thố quỳ tín ngưỡng từ nhỏ đến lớn của anh ta, anh ta không thể không quỳ xuống, cho dù trong lòng anh ta biết đó là giả, cho dù anh ta biết mình quỳ xuống sẽ có kết cục gì, thế nhưng anh ta vẫn không thể không quỳ, nếu như không quỳ, anh ta sẽ hủy đi trụ cột tinh thần của mình, hủy đi tín ngưỡng của anh ta.

Mập mạp nhìn thấy được chính mình khi còn bé, vì cái gọi là nghịch ngợm, đụng ngã một người xuống sông, sau đó người kia chết đuối, đây vẫn luôn là cơn ác mộng đối với mập mạp, cho dù sau này anh ta giết rất nhiều người, những người đó anh ta giết thì giết, không quan trọng, chẳng qua người này, ánh mắt này, anh ta không quên được, cả một đời này anh ta đều không quên được, trong lòng anh ta khắc sâu áy náy, mập mạp quỳ xuống.

Hòa thượng gặp được mẹ của mình, anh ta không có lý do gì không quỳ xuống, cho nên anh ta đã quỳ.

Bởi vì anh ta có rất nhiều áy náy với mẹ mình, nếu như không phải vì anh ta ích kỷ, nếu như không phải anh ta khư khư cố chấp, nghe lời mẹ, sống ở nhà, ít nhất mẹ anh ta có thể đỡ vất vả hơn.

Ba người đã quỳ xuống, Tô Bạch đang chờ đến lượt mình.

Hắn biết chính mình không có cách nào chống cự, thế nhưng hắn thật sự hy vọng có thể gặp thoáng qua cha mẹ mình, dù sao hắn đã không còn hy vọng trở tay, trước khi chết nhìn thấy cha mẹ mình, nghe được giọng nói của bọn họ…

Cảm giác đó cũng rất tốt…

Thế nhưng, Tô Bạch đợi một lúc lâu, xung quanh hắn vẫn chỉ có luồng ánh sáng trắng kia.

Hả?

Chuyện gì thế này?

Ngay lúc Tô Bạch cảm thấy nghi ngờ, Tô Bạch đứng giữa luồng ánh sáng trắng nghe được tiếng "bịch bịch bịch" của chân nhỏ.

Tô Bạch nghe tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Hắn nhìn thấy một tiểu gia hỏa phấn nộn đang bò về phía mình, trên người tiểu gia hỏa mặc yếm hồng, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, đứa bé vừa bò về phía Tô Bạch, vừa khua tay nhỏ:

- Ôm ôm…

Tiểu gia hỏa vẫn trắng nõn như thế, nhất là lúc nhìn thấy Tô Bạch, cái miệng nhỏ nhắn còn cười vui vẻ, mắt híp lại thành một đường thẳng, có thể nhận ra được, lúc này đứa bé rất vui vẻ.

Tô Bạch giang hai cánh tay ra, giống như lúc trước, mỗi lần tiểu gia hỏa đều ngốc nghếch leo lên giường Tô Bạch, cầu mong được ôm, sau đó bị Tô Bạch một cước đạp xuống giường, nhưng tiếp theo vẫn không ngừng bò lên, đứa bé luôn luôn làm không biết mệt.

Tô Bạch chuẩn bị quỳ xuống ôm đứa bé, thế nhưng đứa bé lại lập tức bò về phía sau.

Tô Bạch ngây ngẩn cả người.

Tiểu gia hỏa cố gắng dùng tay nhỏ của mình đứng lên, loạng choạng đi đến chỗ Tô Bạch, đứa bé bước đi lảo đảo, giống như một người say rượu, thế nhưng nó vẫn đi đến trước mặt Tô Bạch, ôm lấy bắp chân hắn.

Tô Bạch đưa tay ra cho đứa bé, đứa bé nắm lấy tay hắn, Tô Bạch dùng sức, bế đứa bé vào trong lồng ngực của mình.

Mặt tiểu gia hỏa hướng về trong ngực Tô Bạch, không ngừng dùng miệng thân mật cọ lên, hiển nhiên, tiểu gia hỏa rất nhớ Tô Bạch.

Tô Bạch vỗ mông tiểu gia hỏa, trước đó hắn chuẩn bị quỳ xuống ôm đứa bé cũng chỉ là một loại thăm dò, so với xích tử chi tâm của đứa nhỏ, Tô Bạch cảm thấy mình có chút bẩn thỉu rồi.

Chẳng qua đó là thói quen của Tô Bạch, ở chỗ này hắn không thể tin bất kỳ ai.

Ông lão xuất hiện ở giữa luồng ánh sáng trắng.

So với lúc gặp mặt bên bờ sông, lúc này ông ta càng thêm già nua, trước đó ông ta đã nói với Tô Bạch, ông ta đã 120 tuổi, khi đó Tô Bạch còn cảm thấy thân thể ông ta rất khỏe mạnh, sống thêm một giáp nữa cũng không có vấn đề gì, thế nhưng hiện tại, tóc ông ta bạc trắng, dáng vẻ tiều tụy, ánh mắt đục ngầu, rõ ràng là dáng vẻ thời gian không còn nhiều.

Tô Bạch nhìn ông lão, ông ta cũng nhìn về phía Tô Bạch.

- Cháu muốn đi cùng người này?

Ông lão nhìn vào ánh mắt tiểu gia hỏa, khó có được một loại hiền từ, trước đó đối với đám người Gia Thố, mập mạp, hòa thượng, ông ta không có chút thương hại nào. Dựa theo những lời Lâm Chấn Anh nói trước đó, ông ta ra tay với môn phái đạo gia núi Phục Long cũng không chút hạ thủ lưu tình nào. Ở trong tiểu đình, nam nữ còn đang diễn ra cảnh tượng khó coi, đây cũng là một loại trào phúng kéo dài suốt mấy chục năm với môn phái này.

Tiểu gia hỏa nhìn ông lão, lại nhìn Tô Bạch, dáng vẻ giống như muốn nói lại thôi, nhưng sau khi do dự, đứa bé vẫn nắm chặt lấy cổ áo Tô Bạch, hiển nhiên là muốn đi theo Tô Bạch.

Chương 168 Mất Đi Khống Chế

“Cậu ta sẽ rời khỏi cháu, cậu ta không phải là người của thế giới này…”

Lúc ông lão nói đến đây, ông ta dừng lại một lúc, sau đó ánh mắt rời rạc, nhìn thoáng qua không trung, lập tức thở dài một tiếng:

- Lựa chọn của cháu là sai, đi với ông, ông truyền thừa y bát cho cháu, truyền cho cháu đạo thống, ma thống, truyền cho cháu động thiên phúc trên núi Phục Long để cho cháu làm đạo trường.

- Ngày sau,

- Cháu muốn làm ma, chính là ma.

- Cháu muốn nho đạo chính là đạo.

- Như thế không tốt ư?

Tiểu gia hỏa lắc đầu, hiển nhiên đứa bé vẫn từ chối.

Ông lão nhìn Tô Bạch, ông ta biết mình không thể thuyết phục được tiểu gia hỏa này.

- Chàng trai trẻ, cậu từ nơi nào đến hãy về nơi đó, lão phu biết, chỉ là không thể nói rõ.

- Cậu cũng cần phải hiểu rõ, đứa nhỏ thích cậu, nó muốn đi theo cậu, thế nhưng cậu không thể ở bên đứa nhỏ quá lâu, không phải ư?

- Lão phu có thể thả cho cậu đi, chỉ cần cậu để đứa bé lại nơi này, lão phu mệt mỏi, đại nạn sắp tới, là phật hay mà đều không muốn tiếp tục giày vò, lão phu chỉ muốn tìm truyền nhân.

Tô Bạch lắc đầu:

- Ông biết đó, tôi không phải là người lương thiện gì.

Đúng thế, Tô Bạch không phải người lương thiện, hơn nữa, quan trọng nhất, nếu như để tiểu gia hỏa ở lại, nhiệm vụ chủ tuyến 2 của Tô Bạch sẽ nhất định thất bại, hắn lập tức bị Phát Thanh Khủng Bố loại bỏ.

- Cậu làm như thế, quá ích kỷ.

Ông lão nói.

- Đúng, tôi ích kỷ.

Tô Bạch thoải mái thừa nhận.

- Như vậy, tôi không thể để cho cậu rời đi.

Ánh mắt đục ngầu của ông ta biến mất, lộ ra vẻ minh mẫn, ngay sau đó, trên người ông lão tỏa ra một luồng hơi thở sắc bén.

So với Tô Bạch, tiểu gia hỏa kia làm ra phản ứng nhanh hơn, đứa bé hé miệng, cắn vào không khí ở trước mặt mấy lần.

Giữa luồng ánh sáng trắng xuất hiện vết nứt, ánh mắt ông lão trở nên hoảng hốt.

Tô Bạch đưa tay ra, giữ lấy khe hở, sau đó xé rách luồng ánh sáng trắng này.

“Soạt” một tiếng vang giòn.

Tô Bạch vẫn đang ngồi xổm bên trong ngôi nhà lá, tiểu gia hỏa còn đang nằm trong lồng ngực của Tô Bạch, bức tranh trước mặt đã bị xé rách một lỗ hổng.

- Ngươi sẽ phải hối hận.

Ông lão bên trong bức tranh làm đổ chiếc bát gỗ, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Bạch và tiểu gia hỏa.

- Ngươi sẽ phải hối hận.

Trên mặt ông lão mang theo nụ cười ý tứ sâu xa.

Ngay cả chính Tô Bạch cũng không nghe rõ, ông lão muốn nói ai sẽ hối hận, rốt cuộc là chỉ hắn, hay là chỉ tiểu gia hỏa trong ngực hắn.

Bức tranh bắt đầu bốc cháy, cảnh tượng bên trong tranh biến hóa, ông lão đứng ở trên núi cao nhìn về phương xa, đây giống như là kết cục sau cùng mà ông ta an bài cho chính mình.

Bức tranh bị cháy sạch, không còn chút tro tàn nào, hóa thành khói xanh bay đi.

Mập mạp, Gia Thố và hòa thượng đã mất đi ý thức, vào lúc này đều mở mắt ra, tỉnh lại.

Tô Bạch đứng dậy, tiểu gia hỏa bò lên vai Tô Bạch, cái mông nhỏ ngồi xuống trên vai Tô Bạch, một tay nắm lấy tóc Tô Bạch để ổn định lại thân hình của mình.

- Chú không muốn lừa dối cháu, thật ra ông ta nói rất đúng, chú sẽ rời đi, hơn nữa, còn là rất nhanh sẽ rời đi.

Tô Bạch khẽ vỗ lên bụng nhỏ của tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa bị Tô Bạch chọc cho cười khanh khách.

Hòa thượng còn đang nằm trên mặt đất, nhìn thấy cảnh tượng này, hòa thượng có chút thoải mái, có chút bất lực, chỉ yên lặng niệm một tiếng:

- A di đà phật, Tô Bạch, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ.

Tô Bạch nhìn thoáng qua hòa thượng, cười cười.

……

Trong xe ngựa, hòa thượng, Gia Thố, mập mạp đều bị trọng thương, bọn họ đều đang nằm ở bên trong, thương thế của bọn họ không nhẹ, thậm chí có thể nói là rất nghiêm trọng.

Tô Bạch đánh xe ngựa, tiểu gia hỏa ngồi trên lưng ngựa, lắc lư theo ngựa.

- Còn bao lâu nữa thì tới yêu động.

Mập mạp yếu ớt hỏi.

- Dựa theo tốc độ hiện tại, còn khoảng 1 – 2 ngày nữa.

- Nhiệm vụ lần này cũng sắp kết thúc rồi.

Mập mạp có loại cảm giác cuối cùng ác mộng cũng kết thúc.

Ánh mắt hòa thượng hiện lên sự nặng nề, lắc đầu nói:

- Chưa chắc, hiện tại cách kỳ hạn 30 ngày của nhiệm vụ còn không đến mấy ngày nữa, nếu Phát Thanh Khủng Bố cứ như thế để cho chúng ta kết thúc nhiệm vụ một cách qua loa, không tránh khỏi quá mức nhẹ nhàng.

- Cái này mà gọi là nhẹ nhàng ư? Hòa thượng, anh không nhìn thấy tình cảnh thê thảm của chúng ta à?

Mập mạp rất câm nín.

- Nếu như không phải Tô Bạch lấy đứa bé kia ra để giúp đỡ kết thúc ràng buộc giữa bức tranh và chúng ta, mà là sử dụng phương pháp khác, như vậy bần tăng sẽ cảm thấy chuyện xưa này nên kết thúc, thế nhưng thực tế chúng ta xuống núi lại bằng cách đó, những gian khổ trắc trở ở phía trước, ngược lại ở bên trong thời khắc cuối cùng xuôi gió xuôi nước, trở nên không đáng một đồng.

- Phát Thanh Khủng Bố muốn kể một chuyện xưa đầy kịch tính, một nội dung cốt truyện không thể tưởng tượng được, gần như khiến cho toàn quân bị diệt, bây giờ lại kết thúc như vậy, anh cho rằng chuyện này không cẩu huyết ư?

- Cho nên, hòa thượng, ý của anh là nó sẽ còn tiếp tục bổ cứu?

Mập mạp có chút không biết nói gì.

Lúc này Gia Thố mở mắt ra, nói:

- Thầy trò Đường Tăng từ bên trong Lôi Âm Tự lấy chân kinh về, Phật tổ và Quan Âm bấm đốt ngón tay tính toán, thầy trò Đường Tăng còn thiếu một kiếm nạn, thậm chí ngay trên đường thầy trò Đường Tăng trở về đông thổ Đại Đường, bọn họ đã bù lại kiếp nạn, chẳng lẽ Phát Thanh Khủng Bố không thể làm như vậy sao?

…….

Trên núi Phục Long, bên trong ngôi nhà lá, khói xanh lượn lờ khắp xung quanh, sau đó một lần nữa ngưng tụ lại ra một bức tranh, bên trong bức tranh, ông lão vẫn đứng trên vách núi, nhìn về phía xa xăm.

Trong giây phút đó, sấm chớp cuồn cuộn, bức tranh không ngừng run rẩy, giống như không thể thừa nhận uy áp đáng sợ này.

Ông lão đứng trong bức tranh, nhìn lên bầu trời, trầm giọng nói:

- Ngươi đang trách tội ta không dựa theo những gì người phân phó để làm, đúng không?

Tiếng sấm vẫn vang lên, mang theo phẫn nộ.

Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, có lẽ cũng là ý cảnh như thế này.

(Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm; thánh nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm. Trích đạo đức kinh.)

- Ta thật sự thích đứa bé kia, ta muốn truyền thừa y bát của ta cho đứa bé đó, ha ha, xin lỗi đã làm trái ý ngươi.

Ông lão giang hai tay ra, sau đó giận dữ thét lên.

- Ta vì ma thành đạo, duy ngã độc tôn, con mẹ nó, thứ đồ chơi như ngươi có thể trốn sau lưng chỉ trỏ ta hay sao?

"Ầm!"

Một tia sét đánh xuống trên người ông lão, trong lúc ông lão cười to, ông ta hoàn toàn tan thành mây khói.

Ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, ông chủ da đen của cửa hàng tiện lợi rất tùy hứng để Tô Bạch và Sophie an toàn rời đi, thậm chí còn nhận lấy một điếu thuốc Tô Bạch đưa tới, đến thế giới chuyện xưa này, ông lão dùng ý chí của mình từ chối sắp xếp của Phát Thanh Khủng Bố, điều này có nghĩa, Phát Thanh Khủng Bố đã mất đi sự khống chế với những nhân vật NPC trong thế giới chuyện xưa.

Chương 169 Phát Thanh Khủng Bố Gặp Trục Trặc

"Chào mừng quý thính giả nghe đài, thật không may phải thông báo một tin tức xấu cho các bạn biết, bởi vì chương trình gặp một số trục trặc, cần ngưng phát sóng trong vòng ba tháng. Trong ba tháng này, chương trình của chúng tôi không thể làm bạn với mọi người, dĩ nhiên, mấy thế giới chuyện xưa đang diễn ra, chúng tôi sẽ hoàn thành, tạo cho quý vị thính giả một kết cục đặc sắc, thú vị.

Tôi tin rằng, sau ba tháng, khi Phát Thanh Khủng Bố lại một lần nữa mở ra, tất cả vấn đề đều được xử lý sạch sẽ, sẽ không xuất hiện tình huống mất khống chế, chúng tôi sẽ dùng những vụ án chân thực làm chủ đề chính cho thế giới chuyện xưa đưa cho mọi người.

Tôi cảm ơn sự ủng hộ của quý vị thính giả, hẹn gặp lại vào ba tháng sau."

…….

- Súp khoai tây, súp khoai tây, lại là súp khoai tây, tôi nói này Smith, trong giáo đường này của anh, ngoại trừ khoai tây còn có gì khác không?

Một người đàn ông da trắng đầu trọc đập thìa lên bàn, giận dữ nói.

- Shawn, chú ý thái độ của anh.

Một người thanh niên tóc vàng ngồi đối diện, khiển trách một chút đồng đội của mình, đồng thời dùng thìa xúc súp

khoai tây đưa vào trong miệng của mình, anh ta không có yêu cầu đặc biệt gì với đồ ăn.

Trên bàn cơm có bốn người phương tây đang ngồi, có một vị linh mục già đứng ở cạnh bàn, lúc này ông ta nói xin lỗi:

- Xin lỗi, hiện tại trong giáo đường chỉ có những thứ này.

- Tôi thấy ông đang lén giấu đi, không cho chúng tôi ăn thì có.

Shawn hừ lạnh.

- Thật sự không có, chúa trời đang ở trên cao nhìn chúng ta.

Linh mục nói.

- Shawn, hiện tại là triều đại nhà Thanh, còn mấy chục năm nữa mới đến chiến tranh thuốc phiện lần thứ nhất, bây giờ điều kiện giáo sĩ có thể đi vào Trung Quốc truyền giáo rất khó, anh nhất định phải giữ sự tôn trọng với họ.

Shawn khẽ gật đầu, thở dài:

- Mick, tôi chỉ có chút phàn nàn mà thôi.

- Ăn đi.

Mick nhìn ba đồng đội của mình, nói:

- Ăn xong, chúng ta nghĩ một chút biện pháp qua phát động nhiệm vụ chủ tuyến.

Dưới chân mấy người phương Tây có một cái bao, bên trong chứa tất cả đầu của thính giả phương Đông mà bọn họ gặp trên đường đi, nhiệm vụ phụ của họ chính là giết chết hết những thính giả phương Đông.

Sau khi ăn xong, Shawn đứng lên, đi đến cửa nhà ăn, có chút phàn nàn.

- Mick, bữa tiếp theo, tôi không muốn ăn súp khoai tây nữa, quả thật rất chán rồi.

Mick buông thìa xuống, dùng khăn lau miệng, lúc này nghe thấy Shawn nói, anh ta lặng lẽ nói:

- Anh biết bây giờ chúng ta rời khỏi tòa giáo đường này, lập tức sẽ trở thành tiêu điểm chứ?

- Vậy thì sao? Lần này chúng ta vô duyên vô cớ bị truyền tống đến triều nhà Thanh của Trung Quốc, thế nhưng triều đại này không đến mức nhìn thấy những người phương Tây như chúng ta đi trên đường, nhất định phải đem chúng ta giết chết, chúng ta vẫn có thể ra ngoài ăn một bữa cơm, đúng không?

Lúc này, Pease và Agere còn đang ngồi trên bàn ăn đều đã ăn xong, chẳng qua bọn họ rất ăn ý không tham dự vào cuộc nói chuyện này, đối với sự quản lý đội ngũ nghiêm ngặt đến mức tàn khốc của Mick, bọn họ có chút phản cảm, thế nhưng lai lịch và thân phận địa vị của Mick, thật sự cao hơn bọn họ rất nhiều, chính vì lẽ đó, cho dù thực lực của mọi người không quá chênh lệch, nhưng không ai dám ở trước mặt chống đối uy quyền của anh ta, chỉ có tên trọc đầu ngốc nghếch như Shawn, mới có thể mượn cái đầu ngu xuẩn của mình đi đâm vào Shawn.

- Nhiệm vụ phụ của chúng ta là giết chết thính giả phương Đông, nơi này có thể coi như sân nhà của bọn họ, chúng ta không thể không cẩn thận, một khi chúng ta đi ra, chỉ sợ cho dù chúng ta bắt chước cử chỉ của linh mục, đều sẽ lộ ra sơ hở về việc chúng ta đều là người hiện đại, đám người thính giả phương Đông còn đang ẩn mình ngoài kia sẽ biết được thân phận của chúng ta.

- Bọn họ biết thì sao chứ?

Shawn trực tiếp mở bao, năm sáu cái đầu người lăn ra, đều là gương mặt người phương Đông.

- Ha ha, cho dù bọn họ có biết, còn có thể làm gì?

Linh mục nhìn thấy mấy đầu người này, bị dọa cho run rẩy, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, bắt đầu cầu nguyện:

- Xin chúa nhân từ…

Mick liếc thoáng qua mấy đầu người, sau đó nhìn về phía Shawn:

- Anh cho rằng tất cả những thính giả phương Đông đều yếu như thế?

- Tôi tin trong thế giới chuyện chưa này, nhất định sẽ có cường giả phương Đông khiến cho chúng ta phải đối phó một cách nghiêm túc, chỉ là chúng ta chưa gặp phải mà thôi, chúng ta giết được càng nhiều thính giả phương Đông, điều này có nghĩa, chúng ta đã cách người phương Đông thật sự có thực lực ở rất gần rồi.

- Cho nên càng là lúc như thế này, chúng ta càng không thể lơ là, tôi không muốn trong đội ngũ của chúng ta vì loại chuyện nhỏ này mà có người mất mạng.

- Hơn nữa, đến bây giờ chúng ta còn chưa phát động ra nhiệm vụ chủ tuyến, trước khi chưa biết rốt cuộc nhiệm vụ chủ tuyến là gì, chúng ta nhất định phải che giấu tốt chính mình.

Mick đứng lên, cúi người trước linh mục:

- Cha xứ thân ái, xin ngài sắp xếp cho tôi một chỗ nghỉ ngơi.

Linh mục còn chưa có hoàn hồn liền vội vàng gật đầu, dẫn Mick rời khỏi nhà ăn, đi đến phòng ngủ.

Shawn chống nạnh, thở phì phò, nhìn thoáng qua Pease và Agere:

- Các anh nhìn đi, tên gia hỏa Mick này giống như một con mèo Kitty nhát gan vậy.

Pease và Agere đều dựa người vào ghế, dáng vẻ rất lười biếng.

- Tôi rất nhớ xì gà.

Pease sờ lên mái tóc đỏ của mình, có chút thương cảm nói:

- Nơi này không có loại café mà tôi thích uống, cũng không có loại xì gà mà tôi thích, chỉ có súp khoai tây ăn mãi không hết.

- Shawn, không riêng gì anh, thật ra tôi cũng chịu đủ rồi, tôi thậm chí còn cảm thấy, sở dĩ đến bây giờ chúng ta còn chưa kích phát ra được nhiệm vụ chủ tuyến là bởi vì chúng ta quá vô danh, chúng ta luôn ẩn giấu mình, vẫn luôn ở trong bóng tối đi làm nhiệm vụ, tỉ suất lộ ra ánh sáng quá thấp, phạm vi ảnh hưởng cũng thấp, nếu như chúng ta khoa trương hơn một chút, phạm vi ảnh hưởng sẽ lớn hơn một chút nữa, nói không chừng sẽ kích phát được nhiệm vụ chủ tuyến, chúng ta không cần tiếp tục cố gắng sống chết làm nhiệm vụ phụ, tuy rằng những thính giả phương Đông này rất dễ bị giết, thế nhưng chút điểm cốt truyện đó, mấy người chúng ta chia ra cũng không đáng là bao.

Pease than vãn sửa sang lại tóc mình, hiển nhiên, đối với cục diện này, anh ta không hài lòng, thế nhưng anh ta không lỗ mãng như Shawn, ở trước mặt Mick, lời gì cũng dám nói.

- Nhịn thêm một chút, có lẽ không còn lâu nữa, cho dù chúng ta nguyện ý, Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không nguyện ý để cho chúng ta lãng phí thời gian ở trong giáo đường này ăn súp khoai tây, chúng ta không đi tìm chuyện để

làm, dựa theo thói quen của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ chủ động kiếm chuyện cho chúng ta làm, tuy tôi không quá đồng ý với việc Mick cẩn thận như thế, chẳng qua anh ta không có sai, có lẽ, chúng ta cần kiên nhẫn thêm.

Shawn nhìn thấy hai người đồng đội của mình, hoặc là chính diện, hoặc là ở bên ủng hộ mình, trong lòng anh ta rất vui, Shawn là người thẳng thắn, anh ta là cường giả người sói, thích đem tính cách của mình bộc lộ ra.

Chương 170 Wtf

“Các người đã ăn no chưa?”

Shawn chống tay lên mặt bàn, nhìn hai người đồng đội của mình:

- Hiện tại tôi có chút hối hận, vì sao lúc trước chúng ta chỉ cắt mấy cái đầu người phương Đông mang về làm kỷ niệm, chúng ta nên cắt mấy miếng thịt trên người họ, bây giờ chúng ta có thể ăn BBQ rồi, trong đó có hai người phụ nữ phương Đông, hai khối thịt trước ngực họ, nhất định ăn rất ngon.

Shawn vừa nói, vừa chảy nước bọt.

Pease có chút ngoài ý muốn nhìn Shawn:

- Shawn, khẩu vị của anh đã vượt qua khỏi sức tưởng tượng của chúng tôi, anh cách xa tôi ra một chút, tôi là một thân sĩ nho nhã.

Agere khẽ gật đầu:

- Chuyện này thật đúng là khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng nổi, anh muốn ăn thịt người ư?

- Ha ha, tôi là sói, sói dĩ nhiên ăn thịt người, thịt người chính là món ăn mà tôi yêu thích nhất.

Shawn lơ đễnh nói, anh ta nhìn thấy phản ứng này của đồng đội, anh ta càng thêm hài lòng, cảm thấy đây là loại thừa nhận huyết thống sói của anh ta, sói là động vật hung ác, muốn mọi người đều sợ hãi mình:

- Các anh ngồi đó đi, tôi đi dạo xung quanh một lúc.

Shawn nói xong liền mở cửa giáo đường, chuẩn bị ra ngoài.

Pease đứng lên:

- Shawn, anh vẫn không nên đi thì hơn, nếu Mick biết, anh ta sẽ rất tức giận.

Shawn sửng sốt một chút, hiển nhiên, tuy ngoài miệng anh ta tỏ vẻ khinh thường với Mick, nhưng từ sâu trong lòng anh ta, anh ta vẫn e ngại tên gia hỏa luôn trầm ổn và bình tĩnh kia.

Thế nhưng anh ta vừa nói chuyện phách lối như thế, bây giờ vừa nghe thấy tên Mick liền lui bước, thật đúng là mất hết thể diện, Shawn giả bộ như không quan trọng, xua tay nói.

- Được rồi, không có chuyện gì đâu, giáo đường này không ở trong huyện thành, tôi ở ngay chỗ sườn núi hóng gió không được ư?

Shawn không để ý đến đồng đội, vẫn đi ra ngoài.

….

- Qua đỉnh núi này, phía trước là huyện thành.

Tô Bạch một bên đánh xe ngựa, một bên nói với người trong xe:

- Các người có thể tự mình bước đi được không?

- Tôi nói này A Bạch, chúng tôi đều bị thương thành dạng này, có lẽ ít nhất mấy ngày đều không thể xuống đất bước đi, tôi và hòa thượng còn tốt, tên Gia Thố kia có lẽ bị liệt rồi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, nhưng không có nói tiếp lời mập mạp, hắn hỏi thẳng hòa thượng:

- Chúng ta nghỉ ngơi ở huyện thành này một chút, hay đi thẳng đến yêu động?

Hòa thượng suy nghĩ một chút, sau đó đề nghị:

- Dừng lại một chút đi, nguy hiểm sẽ không vì chúng ta đi nhanh mà có thể tránh được, điểm này, chúng ta nên tin vào Phát Thanh Khủng Bố, trước đó chúng ta không có trì hoãn bao nhiêu thời gian liền đi thẳng đến núi Phục Long, tuy kết cục cuối cùng là chúng ta đều bị thương nặng, nhưng không có dùng tới mấy ngày, cho nên chúng ta dứt khoát dành ra một chút thời gian để khôi phục thương thế, bây giờ chúng ta đã đến huyện thành, chỉ cách yêu động chưa đến một ngày đi đường, chúng ta có thể đến đó kịp.

Giống như trước đó hòa thượng đã phân tích, lần này mọi người đón được đứa trẻ sơ sinh từ trên núi Phục Long ra, mang theo một loại quỷ dị khó có thể tưởng tượng nổi, loại quỷ dị này có thể dẫn đến Phát Thanh Khủng Bố tiến hành điều tiết khống chế nội dung cốt truyện, ví dụ như lần này không có tình tiết lắt léo nào xuất hiện, Phát Thanh Khủng Bố sẽ nhanh chóng an bài từng lớp từng lớp sóng đến, đây cũng là một loại thói quen của Phát Thanh Khủng Bố.

Trong quá trình diễn ra thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố không ngừng đùa giỡn thính giả, đây coi như là thú vui của nó, những thính giả thông minh đều bắt đầu thăm dò rõ ràng một số thói quen của Phát Thanh Khủng Bố, hoặc nói chính xác hơn là tính cách.

- Thơm quá, Tô Bạch, đó là gì thế?

Mập mạp khịt mũi hỏi.

- Phía trước có một đám khất cái đang nấu cơm, xem ra là gà ăn mày.

Tô Bạch nhìn về phía xa, những tên khất cái kia quả đúng là đang nấu gà ăn mày, sau khi rửa sạch gà xong liền nhét một số loại gia vị vào bụng gà, sau đó trùm lá sen rồi phủ đất sét ở bên ngoài, đem đi nướng.

Loại phương pháp nấu ăn này là cách nấu ăn thường thấy của khất cái trong xã hội cổ đại, ngày nay, trong xã hội hiện tại, gà ăn mày đã được coi như là món ngon, được lưu hành nhiều nơi.

- Tô Bạch, cậu đi mua đi.

Mập mạp đã rất thèm:

- Cậu qua đó mua đi, Gia Thố và hòa thượng cũng cần phải ăn thịt để điều trị thương thế.

Tô Bạch liếc thoáng qua mập mạp, phủi tay, đặt tiểu gia hỏa vào trong xe ngựa, giao cho hòa thượng tạm thời chăm sóc, sau đó chính mình sờ bím tóc giả trên đầu, xuống xe ngựa.

Bím tóc giả này là do lần đầu tiên đám người Tô Bạch đi theo Lâm Chấn Anh đi bắt cương thi, Lâm Chấn Anh đã giúp đỡ bọn họ làm nó, bởi vì hòa thượng và Gia Thố đều là tăng nhân, cho nên không cần, thế nhưng mập mạp và Tô Bạch vẫn cần nó để che giấu, nếu không, trên đường đi gặp phải quan phủ, sẽ có rắc rối không cần thiết.

Tô Bạch dự định dùng bạc để đi mua gà ăn mày, hắn đi tới đó, trên đường đi, hắn đụng phải một người phương Tây đi ở phía đối diện, người phương Tây này mặc trang phục của cha xứ, thế nhưng không vừa với dáng người, hơn nữa Tô Bạch còn chưa từng thấy qua hình tượng cha xứ có đầu trọc, vẻ mặt lại hung ác ở thời kỳ này, loại hình tượng này, làm sao có thể có được ấn tượng tốt của dân bản xứ, để qua truyền giáo?

Shawn đi dạo chơi, anh ta ngửi thấy mùi thơm, liền có chủ ý giống như Tô Bạch, anh ta đi đến nơi này, khi ánh mắt anh ta và Tô Bạch giao nhau, song phương đều thoáng ngây người, có lẽ là giác quan thứ sáu, song phương đều cảm nhận được hơi thở khác thường trên người đối phương.

- Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, hôm nay Tô mỗ ra ngoài chưa từng xem quẻ, bởi vậy trên đường đi gặp phải ngoại tộc dơ bẩn, thật đúng là làm bẩn mắt Tô mỗ, dơ bẩn mắt Tô mỗ, thật đúng là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh.

Tô Bạch vừa nói, vừa rất khoa trương đắc ý gật đầu.

- À, thì ra là một thư sinh nghèo túng.

Shawn không quá hiểu những lời Tô Bạch nói, nhưng anh ta lại có thể cảm nhận được giọng điệu trưởng giả của Tô Bạch, những nghi ngờ trước đó, anh ta đều quên sạch, mà chính là cướp đường của Tô Bạch, nhanh hơn Tô Bạch một bước, đi đến chỗ đám khất cái kia.

Chờ đến khi Shawn đi được vài bước, anh ta liền cảm thấy không thích hợp, anh ta lập tức quay lại, Shawn nhìn thấy thư sinh nghèo kia đã ở ngay phía sau mình, hơn nữa còn đang mỉm cười với anh ta, một con dao găm sắc bén thế mà trong nháy mắt đã đâm vào hông anh ta.

- WTF…

Chương 171 Người Sói

Shawn hung ác, một loại hung ác rất ngông cuồng, giống như là sói, mang theo một loại kiêu ngạo của chính mình.

Tô Bạch hung ác, nhưng hung ác của hắn mang theo gì đó âm nhu hơn, quán triệt chân lý ta thà phụ người trong thiên hạ, không thể để người trong thiên hạ phụ lòng tin của ta.

Có lẽ lúc trước, song phương ngoài ý muốn đối mặt với nhau trong giây lát, thật ra giác quan thứ sáu của mỗi người đều có phản ứng riêng, thế nhưng sau khi nhìn thấy biểu tình cố ý kia của Tô Bạch, Shawn tỏ ra khinh thường, một loại khinh thường với dân bản xứ trong thế giới chuyện xưa.

Còn Tô Bạch, ngay từ lúc đầu, hắn đã quyết định ra tay giết người rồi.

Tô Bạch từng gặp thính giả người phương Tây ở trong thế giới chuyện xưa, nhưng lần đó, thực lực mấy thính giả phương Tây mà hắn đụng phải không cao lắm, mọi người đều là bên tám lạng, bên nửa cân, hơn nữa bọn họ đều ở trong một nhiệm vụ, không hoàn toàn đối đầu, chẳng qua song phương vẫn rất ăn ý chia làm hai phe.

Thế nhưng ở bên trong thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố, mấy người bọn họ đều tính toán lẫn nhau nhiều lần, rất thiếu cảm giác tín nhiệm nhau, nếu lần này gặp thính giả phương Tây, làm sao Tô Bạch còn có thể hạ thủ lưu tình?

Tuy nói ở giữa nhiệm vụ, song phương không cần thiết xung đột, thậm chí còn có khả năng có chung mục tiêu, chẳng qua Tô Bạch không dám đánh cược, cũng không cần đánh

cược, bóp chết tất cả nhân tố nguy hiểm, nếu như là thính giả phương Đông, nói không chừng Tô Bạch còn có chút do dự, nếu là người phương Tây, có loại tâm lý không phải cùng chủng tộc, dĩ nhiên Tô Bạch sẽ trực tiếp ra tay giết chết.

Lý do chỉ đơn giản như thế thôi.

Ở trong thế giới chuyện xưa, giết một người không cần quá nhiều lý do.

Thậm chí khi bạn nhìn ai đó không thuận mắt đều có thể giết chết.

Dao găm dễ dàng đâm vào hông Shawn, nhát dao này của Tô Bạch rất xảo trá, góc độ và vị trí đều lựa chọn rất khá, hơn nữa còn là đánh lén, đánh lén từ phía sau Shawn.

Trong lúc thật sự quyết đấu, việc chiếm được tiên cơ vô cùng quan trọng, thậm chí phần lớn thắng bại đều được quyết định bởi người có được ưu thế trước.

Lúc trước hắn ở trong câu lạc bộ giết người, cho dù là người có xuất thân tùy viên quân sự (Chức vụ trong đại sứ quán), hay là người có xuất thân cảnh sát như Sở Triệu, đều tiến hành huấn luyện ám sát cho Tô Bạch, hơn nữa trước khi qua đời, cha mẹ Tô Bạch có dính dáng đến bối cảnh hắc đạo, nếu không cha mẹ Tô Bạch sẽ không có một người vệ sĩ như Cửu ca, cho nên từ nhỏ Tô Bạch coi như mưa dầm thấm đất.

Trong nháy mắt sau khi thành công, Tô Bạch liền lui lại.

Lúc này chính là lúc đối thủ điên cuồng phát động phản kích nhất, một mặt là do thân thể bị thương, dẫn đến kích thích ngược, một mặt khác là do cảm xúc đột nhiên trải qua kích thích, làm ra hành động phản kích theo bản năng tự vệ.

Nếu như có thể nắm chắc việc đưa ngay lập tức đối phương vào con đường chết, đây dĩ nhiên là điều tốt nhất, nếu không

vẫn nên lui lại một bước, đó là quyết định sáng suốt và an toàn.

Tô Bạch không biết Shawn sâu cạn như thế nào, cho nên hắn không chắc mình có thể chịu được phản kích sắc bén của đối phương hay không.

"Ngao!"

Sau khi bị đánh lén, Shawn lâm vào nổi giận, phát ra một tiếng sói tru, ngay sau đó cơ thể của anh ta bắt đầu vặn vẹo, da thịt chuyển sang màu xanh biếc, hai tay biến thành móng vuốt của sói, gương mặt trở nên vặn vẹo, biến thành bộ dáng người sói, anh ta không hoàn toàn hóa sói, thế nhưng trạng thái nửa người nửa sói này, ngược lại đem trí tuệ của nhân loại và bản năng thiên phú của loài sói phát huy đến cực hạn.

Bắp thịt ở phần hông siết chặt, vị trí vết thương bị kẹp lại, thế nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, ánh mắt Shawn đảo qua dao găm trên tay Tô Bạch, trong lòng anh ta giật mình, con dao găm trong tay người phương Đông này, thế mà lại sắc bén như vậy, loại hơi thở sắc bén của nó vẫn còn lưu lại bên trong cơ thể anh ta, khiến cho vết thương của anh ta không thể nào khép lại.

- Người sói ư, thật đúng là thú vị.

Một tay Tô Bạch cầm dao găm, một tay khác nắm chặt lại, sau đó không ngừng ở tại chỗ nhảy lên đấm, tư thế giống như một võ sĩ quyền anh.

Nơi xa, trong xe ngựa, mập mạp xốc rèm cửa lên, nhìn thấy cảnh tượng này, vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

- Là người sói, người phương Tây thích nhất hệ thống cường hóa loại này, trong thế giới chuyện xưa, thế mà còn có thính giả phương Tây ư?

Gia Thố chậm rãi nói:

- Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, trước đó có gặp những thính giả phương Đông khác không?

- Không phải chúng ta gặp may, mấy người chúng ta tập hợp một chỗ, mà chính là những thính giả có thực lực yếu hơn chúng ta, có lẽ đều bị người ta "thanh lý", dĩ nhiên, bên trong yêu động có một nhóm đã chết, thế nhưng không phải là toàn bộ, những người còn lại, có lẽ là bị thính giả phương Tây giết chết.

- Hiện tại ba người chúng ta đều là tàn phế, A Bạch làm như vậy, không phải là rước thêm phiền phức ư? Hiện tại không phải là lúc nên trêu chọc, chúng ta nên lẩn tránh mới đúng.

Mập mạp có chút bất mãn nói, nếu như ở trạng thái bình thường, thân thể không có bị thương, gặp phải thính giả phương Tây, có lẽ mập mạp còn hăng hái hơn bất kỳ ai, thế nhưng hiện tại bản thân anh ta bị trọng thương, thật đúng là không có sức để đắc ý.

Hòa thượng liếc thoáng qua mập mạp:

- Không phải là do anh muốn ăn gà ăn mày ư? Chuyện này chẳng lẽ còn không phải do anh đưa tới? Lần này hẳn là tình cờ gặp mặt, hiện tại không đến mức bị động.

Hòa thượng nhìn thoáng qua đứa bé sơ sinh trong xe, ra hiệu với đứa bé:

- Ngoan, mau điều khiển xe ngựa đi, chúng ta cách xa một chút, nếu không chúng ta sẽ trở thành gánh nặng cho Tô Bạch.

Đứa bé sơ sinh liếc thoáng qua hòa thượng, sau đó bò ra chỗ rèm, ngồi ở chỗ đánh xe, cánh tay non nớt chạm lấy dây cương, nhưng không có đánh roi thúc ngựa, cũng không có kéo dây cương, chỉ làm bộ như vậy, sau đó kêu những tiếng "y y nha nha" của trẻ sơ sinh.

Con ngựa thế mà thật sự chạy đi, kéo xe đi về phía xa.

- Đứa nhỏ này rất thông minh, nếu như con trai của tôi thông minh như thế thì thật tốt.

Mập mạp có chút hâm mộ nói:

- Đáng tiếc chúng ta còn phải đưa nó đến yêu động.

Hòa thượng niệm một tiếng a di đà phật, không nói chuyện.

Gia Thố cũng không nói chuyện.

Bởi vì lúc đầu hai tăng nhân này đều dự định ăn đứa bé, chỉ là hiện tại xem ra, đứa bé rời cơ thể mẹ đã lâu, hơn nữa ông lão ở trong bức tranh trên núi Phục Long hẳn là đã làm gì, linh khí trên người đứa bé đã được chính đứa nhỏ hấp thu 7 – 8 phần, lúc này ăn đứa bé chẳng khác ăn một gốc cây nhân sân trăm năm, nhân sâm quý giá, thế nhưng ở trong thế giới hiện thực vẫn có thể dùng tiền mua được, vì chút lợi ích nhỏ này mà hoàn toàn đắc tội với một Tô Bạch hung ác, chuyện này không cần thiết, phải biết rằng, hiện tại trong bốn người, Tô Bạch là người có trạng thái tốt nhất.

Hòa thượng bỗng nhiên mở mắt ra:

- Bé ngoan, dừng lại, đừng nhúc nhích.

Chương 172 Ngạnh

Tiểu gia hỏa nhìn về phía sau nhíu mày, lè lưỡi, hiển nhiên, nó rất không thích vị hòa thượng giỏi về lật lọng này.

- Hòa thượng, sao thế?

Mập mạp hỏi.

Ngón tay Gia Thố gõ nhẹ lên xe ngựa:

- Bên kia có ba luồng hơi thở đang đến gần.

- Là đồng bọn của tên thính giả phương Tây kia?

Mập mạp hơi kinh ngạc:

- Con mẹ nó, game over, đây không phải là muốn đi thu đầu người à, một mình A Bạch có thể thành công đánh lén người kia, vấn đề này không quá lớn, thế nhưng hiện tại ba người chúng ta chính là những con gà chờ làm thịt, bất kỳ ai đến cũng có thể đồ sát chúng ta.

- Chúng ta phải nghĩ ra biện pháp, dù sao tốc độ của xe ngựa rất chậm.

Hòa thượng trầm ngâm.

- Mập mạp, anh lấy chiếc bình nhỏ trong ngực tôi ra.

Gia Thố lên tiếng nói, một tay anh ta bị cụt, một tay khác bị gãy, tuy rằng đã được cố định nhưng cần thêm mấy ngày nữa mới có thể cử động được, hiện tại anh ta không có sức cầm được vật gì, chứ đừng nói là đi đánh nhau.

Tay mập mạp sờ vào ngực Gia Thố, còn nhéo một cái.

Gia Thố trầm mặc một chút:

- Ở bên trái.

- Á, sao anh không nói sớm.

Mập mạp lấy ra một chiếc bình nhỏ, anh ta mở nắp bình ra xem:

- Mẹ kiếp, đây không phải là xuân dược ư?

- Anh có bùa kích phát dược hiệu không, không đúng, là bùa kích thích tinh thần và sức lực của con người.

Gia Thố nhìn về phía mập mạp, hỏi.

- Tôi có.

Mập mạp lấy một lá bùa từ trong túi ra, trước đó lúc anh ta bị thi độc công tâm, anh ta không có việc gì làm liền vẽ rất nhiều bùa, công hiệu không lớn, thế nhưng đủ loại thượng vàng hạ cám đều có.

- Ngâm lá bùa này vào trong nước, cho thêm hồng hoàn, ba người chúng ta cùng nhau uống chung.

Gia Thố nói.

Hòa thượng nghe thấy thế khẽ gật đầu.

Mập mạp sửng sốt một chút, con bà nó, đều sắp chết đến nơi rồi còn ăn xuân dược? Đây là muốn trước khi chết làm một phát cuối hay sao? Thế nhưng trong xe là ba người đàn ông đó?

- Làm theo đi!

Hòa thượng đột nhiên có cảm giác đau đầu, có đôi khi tên mập mạp này rất nhanh nhẹn tháo vát, nhưng có đôi khi suy nghĩ của anh ta lại rẽ sang một lối khác, nhìn vẻ mặt của anh ta liền biết trong đầu anh ta đang nghĩ gì.

Hòa thượng đã nói như thế, mập mạp hiểu rõ mình đã đoán sai, anh ta lập tức lấy nước ra, trước tiên đổ hết số hồng hoàn

còn sót lại ra tay, bóp nát nó, sau đó ném vào trong bình nước, tiếp theo đốt lá bùa, bỏ nó vào trong bình nước.

Sau khi lắc lư mấy cái, mập mạp hít sâu một hơi:

- Chúng ta phải uống nó sao?

- Ừm, anh uống một phần ba.

Gia Thố nhắc nhở.

Mập mạp khẽ gật đầu, anh ta uống hai ngụm, sau đó để cho Gia Thố uống, cuối cùng là hòa thượng nhận lấy bình nước, uống hết số còn lại.

….

Trong tay Mick cầm một thanh pháp trượng, lực gió trên người anh ta ngưng tụ ra một tầng sáng màu xanh nhạt, khiến cho tốc độ của anh ta nhanh hơn Pease và Agere.

Trên tay Pease cầm một chiếc cung dài màu đen, lúc anh ta chạy, mái tóc phiêu dật, lộ ra lỗ tai dài nhọn.

(Cung dài/ Long bow : xuất hiện vào thời Trung Cổ, là cây cung mạnh nhất có thể đưa tầm bắn của mũi tên mang đầu bọc thép đi xa tới 400m.)

Cơ bắp trên người Agere bắt đầu căng lên, mỗi bước đi đều để lại dấu chân rất rõ.

Lúc đầu, ba người này đều ở gần chỗ giáo đường để nghỉ ngơi, ngay lúc cảm ứng được hơi thở hóa sói của Shawn, bọn họ nhanh chóng chạy đến, thế nhưng vào lúc này, ở sườn núi trước mặt bọn họ có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, đánh xe là một đứa bé.

Ánh mắt Mick lộ vẻ nghi ngờ, thế nhưng ba người vẫn tiếp tục đi tới, thái độ kiên quyết.

Ngay sau đó.

Một tiếng sói tru truyền đến, một tiếng sói tru ngập tràn huyết tinh và bạo lực, tiếng sói tru này mang theo khí thế phi phàm.

Mick hít sâu một hơi, Pease và Agere đưa mắt nhìn Mick, sau đó tiếp tục chạy theo anh ta.

- A di đà phật.

Tiếng niệm kinh phật từ trong xe truyền ra, phạm âm vang lên, sừng sững oai nghiêm, mang theo khí thế cuồn cuộn của Phật gia.

Sắc mặt Mick trở nên nặng nề, cuối cùng tốc độ chạy của anh ta chậm lại, phía sau lưng anh ta, Pease đã dừng bước, bắt đầu giương cung, còn Agere đã chuẩn bị đem huyết thống man tộc của mình cường hóa đến cực hạn.

- Vô lượng… Thiên tôn!

"Ầm!"

Trên bầu trời loáng thoáng truyền tới một tia sét, không biết là trùng hợp hay là do đuổi tới kịp.

Cuối cùng Mick cũng dừng bước, giơ tay lên ra hiệu cho đám người phía sau anh ta không nên manh động.

Trong xe ngựa, mập mạp đã bắt đầu chảy máu mũi, nhìn thấy thứ đồ chơi phía dưới của mình còn đang ngạnh, anh ta run rẩy hỏi:

- Dọa sợ…Bọn họ…Rồi dừng ư?

….

Đầu bên kia, đám người hòa thượng điều khiển xe ngựa áp dụng không thành kế, Tô Bạch không biết, Shawn cũng không biết, hai người bọn họ đều thuộc về loại cường hóa cận chiến,

đối với việc khống chế toàn cục và cảm ứng hơi thở, bọn họ đều không am hiểu.

Hơn nữa vào lúc này, lực chú ý của hai người đều đặt lên trên người đối phương, coi như là hoàn toàn không chú ý đến tình huống bên ngoài, vào lúc này, người nào phân tâm chú ý đến việc khác, thật đúng là lão thọ tinh ăn thạch tín, chán sống rồi.

Shawn nhìn móng vuốt sói của chính mình, lại nhìn dao găm trong tay Tô Bạch, trong lòng anh ta có chút e sợ, lúc đầu anh ta rất có lòng tin với móng vuốt sói của mình, lúc va chạm với đao kiếm, anh ta không gặp chút áp lực nào, đỡ đạn cũng không thành vấn đề, thế nhưng sự sắc bén của dao găm trong tay đối phương, anh ta đã thể nghiệm qua, Shawn thật đúng là không dám dùng móng vuốt sói của mình đi qua đối cứng với dao găm trong tay Tô Bạch.

Ngay sau đó, Shawn lấy từ trong ngực ra một găng tay bằng kim loại.

Anh ta vừa quan sát Tô Bạch, vừa đeo găng tay đó lên bên tay phải của mình.

Tô Bạch không vội vã đi qua phát động công kích lần hai, bên hông đối phương còn đang không ngừng chảy máu, lúc này, hắn hoàn toàn không cần thiết đi mạo hiểm, chờ đối phương ra tay trước, chính mình gặp chiêu phá chiêu, chính hắn đang chiếm ưu thế, không cần đi mạo hiểm được ăn cả ngã về không.

Sau khi đeo găng tay, Shawn có chút ngoài ý muốn, Tô Bạch thế mà lại không nhân cơ hội này phát động công kích với anh ta, điều này khiến cho tất cả suy nghĩ lúc trước của anh ta đều vô ích. Chẳng qua Tô Bạch nghĩ rất đúng, Shawn thật sự không cầm cự nổi, thời gian hai bên giằng co càng dài, bởi vì mất máu càng nhiều, Shawn càng trở nên suy yếu.

Ngay sau đó, cơ bắp trên người Shawn gồng lên, cả người anh ta lao về phía Tô Bạch, tốc độ không quá nhanh, thế nhưng mỗi bước đi đều rất vững chắc, không có chút sơ hở gì, giống như một vua sói đang lao xuống lãnh thổ của mình.

Điều này đủ để thấy, lần tập kích trước đó của Tô Bạch có giá trị như thế nào, thật ra đối phương không có ngốc, nếu như triển khai trận chiến một cách công bằng, đối với Tô Bạch mà nói, cục diện chia đôi, hắn tuyệt đối không thể nhẹ nhõm như bây giờ.

Trên thực tế, nếu như Shawn chỉ là một kẻ lỗ mãng tứ chi phát triển, đầu óc ngu si, anh ta không có khả năng còn sống đến bây giờ, thậm chí không vượt qua được nhiệm vụ thực tập, cũng không vượt qua được những nhiệm vụ của thính giả chân chính.

Dưới sự sàng lọc của gió tanh mưa máu, có thể đi được đến một bước này, không có ai là kẻ ngu.

Chương 173 Biến Thái

Tô Bạch không lựa chọn qua đối cứng với đối phương, thậm chí ngay cả trạng thái cương thi có tính phòng ngự vật lý và năng lực công kích mạnh nhất, Tô Bạch cũng không có chuyển đổi, hắn chỉ lui lại, giao khí thế cho đối phương, chính mình chủ động rơi vào thế hạ phong.

Shawn liên tục xông tới mấy lần, thế nhưng đều không đụng vào được Tô Bạch, điều này khiến cho anh ta sinh lòng tức giận, nhất là khi lúc này hông của anh ta còn đang không ngừng chảy máu, cộng thêm trước đó, lửa giận bị đánh lén, bây giờ anh ta còn có thể tuyệt đối giữ vững bình tĩnh, đây là một chuyện có chút không thực tế.

Khi Tô Bạch phát hiện ra tốc độ của Shawn trở nên nhanh hơn, đồng thời bắt đầu phơi bày hết kỹ năng của mình ra, Tô Bạch cảm thấy chính mình bắt đầu trở nên càng lúc càng mờ nhạt, thế nhưng ánh mắt hắn trở nên thâm thúy.

Shawn rốt cuộc đã bắt được cơ hội đến gần Tô Bạch, một quyền đánh xuống, sức mạnh to lớn, tuyệt đối có thể đánh nát óc người ta ra, Tô Bạch cầm dao găm chắn ngang ở trước ngực. Trong lúc nhất thời, tiếng kim loại va vào nhau, truyền ra tiếng động, tia lửa bắn ra tung tóe.

Tô Bạch phát ra một tiếng rên, liên tục lùi lại về sau, cũng không có đánh tan đi lực đạo đáng sợ này, dao găm không có vấn đề gì, không chút tổn hại nào, thế nhưng thân thể của hắn rất khó có thể tiếp nhận loại năng lượng phản chấn này, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, hiển nhiên Tô Bạch đã bị thương.

- Ha ha.

Shawn phát ra một tiếng cười nhẹ, lại một lần nữa xông tới, hiện tại, trong lòng anh ta có lòng tin tuyệt đối, thật ra ngay từ đầu, chỉ là do anh ta chủ quan, cho nên đối phương mới có thể thành công đánh lén anh ta, chỉ cần anh ta nghiêm túc ứng đối, đối phương sẽ không có bất kỳ cơ hội gì.

Lúc này, Shawn đã hoàn toàn đem tốc độ của mình phát huy ở mức cao nhất, không cho Tô Bạch cơ hội chạy trốn, năng lực của người Sói rất mạnh, hơn nữa, tốc độ cũng chính là ưu thế của bọn họ.

Lần này, thân thể của Tô Bạch xông lên trước, chủ động đi nghênh đón, dao găm của hắn trực tiếp đâm về phía cổ Shawn, Shawn nghiêng đầu, bả vai kề sát Tô Bạch, Tô Bạch theo bản năng dùng sức ở vai, không phải Tô Bạch đối cứng, hắn đang chuẩn bị chủ động tiếp nhận lực va chạm của đối phương.

Một tiếng vang trầm muộn vang lên, Tô Bạch ngã bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất, một tay che ngực, không có đứng dậy, sắc mặt hắn rất thống khổ.

- Thật đúng là một người phương Đông tự đại, chỉ có chút sức lực đó mà lại dám chủ động ra tay với tôi, tôi rất khâm phục dũng khí của anh, thế nhưng tôi vẫn muốn đi lấy mệnh của anh.

Shawn từng bước đi đến chỗ Tô Bạch, lúc này tuy hông anh ta vẫn còn đang chảy máu, nhưng điều đó không có vấn đề gì, cuộc chiến đã sắp vào giai đoạn kết thúc, bởi vì va chạm vừa rồi, Shawn tự tin đã khiến cho Tô Bạch bị gãy rất nhiều xương sườn, sức lực của anh ta sao có thể dễ dàng bị phân tán như thế? Đối phương đã bị trọng thương, thậm chí là tàn phế.

Tô Bạch ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó càng không ngừng há miệng ra để thở, lộ ra dáng vẻ tiều tụy và mệt mỏi, trong ánh mắt hắn còn mang theo nồng đậm không cam lòng và phẫn nộ.

Shawn rất hưởng thụ loại cảm giác này, trên thực tế, phần lớn mọi người đều rất hưởng thụ loại cảm giác này, chuyện này không có liên quan gì đến vấn đề biến thái hay không biến thái, chỉ là loại hưởng thụ hình ảnh đối thủ bất lực giãy dụa ngay trước mặt mình, đối với rất nhiều người mà nói, hình ảnh này rất đẹp.

- Tôi muốn bóp nát xương cốt của anh, sau đó lấy đầu anh xuống, coi như là vật sưu tập trong thế giới chuyện xưa này của tôi.

Shawn đi đến trước mặt Tô Bạch, hai tay anh ta giữ lấy bả vai của Tô Bạch, sau đó giơ Tô Bạch lên, bắt đầu phát lực.

Cả người Tô Bạch gần như bị lực lượng của Shawn làm cho co quắp, trong lỗ mũi hắn không ngừng chảy ra máu tươi, hắn gần như đã từ bỏ chống cự, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

…….

Bên chỗ xe ngựa vẫn còn đang ở giai đoạn giằng co.

Mick không hành động thiếu suy nghĩ, Pease và Agere chỉ nghe lệnh Mick, dĩ nhiên sẽ không nhúc nhích.

Đồng thời, hiện tại Mick cảm giác được hơi thở của Shawn đang từng bước được kéo lên, hiển nhiên Shawn đã nắm chắc phần thắng, bên phía anh ta cũng có thể bình tĩnh.

- Mẹ kiếp, bên kia hình như A Bạch sắp nghẻo rồi.

Mập mạp có chút lo lắng nói, đồng thời thỉnh thoảng anh ta còn lấy tay gãi thứ đồ chơi kia, lúc này thứ đó ngạnh lên khiến cho mập mạp cảm thấy rất không thoải mái, đàn ông đều có loại cảm giác này, buổi sáng lúc thức dậy, khi thứ đồ chơi đó chào cờ, không đưa tay ra gãi, khuấy động mấy lần, thật đúng là không chịu được, đây có thể coi như là bản năng sinh lý của

phần lớn đàn ông, ví dụ như loại chuyện tuốt ống, rất nhiều nam sinh sẽ tự mình hiểu, không cần người khác dạy.

Chỉ là mập mạp có chút câm nín, anh ta len lén quan sát vị trí kia của Gia Thố và hòa thượng, vì sao anh ta đã ngạnh như thế, bọn họ lại không vấn đề gì? Chẳng lẽ tăng nhân thật sự có thể đạt tới trạng thái thanh tâm quả dục, ngay cả bản năng sinh lý cũng có thể áp chế xuống được? Thật đúng là đáng sợ.

Gia Thố lắc đầu:

- Không phải thế, cậu ta đang chờ đợi cơ hội.

Hòa thượng phụ họa:

- Bên kia nhất định phải nhanh chóng kết thúc, nếu không chúng ta sẽ rất bất lợi.

Sau khi nói xong, hòa thượng cao giọng nói với bên ngoài:

- A di đà phật, thời gian làm nhiệm vụ của chúng tôi rất gấp, không có thời gian để trì hoãn, các người có ý gì, nói ra đi.

Mick chỉ mỉm cười đứng nguyên tại chỗ, không có trả lời, anh ta đang đợi bên Shawn kết thúc, sau đó mới quyết định chiếc xe nào đó đi hay ở.

- Hòa thượng, lời này của anh, đến ngay cả tôi còn cảm thấy có chút miệng cọp gan thỏ.

Trong lòng mập mạp có chút không chắc.

Hòa thượng lơ đễnh cười, nhỏ giọng nói:

- Bần tăng chỉ làm nền mà thôi.

……..

Shawn gần như cười rất càn rỡ, nghe tiếng bộ xương trong cơ thể đối phương ma sát khiến cho anh ta cảm thấy rất vui vẻ, giống như đây là khúc nhạc hay nhất trên thế giới này.

Nên kết thúc rồi.

Shawn vô thức chuẩn bị dốc hết toàn lực, đưa Tô Bạch quy thiên.

Thế nhưng vào lúc này, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đang ở gần anh ta trong gang tấc, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, ngay sau đó, một Tô Bạch đang cúi thấp đầu chờ chết, lại chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt xanh biếc khiến cho người ta hoảng hốt.

"Rống!"

Trạng thái cương thi.

Bộc phát!

Trong nháy mắt, hơi thở của Tô Bạch trở nên dơ bẩn, tà ác.

Đồng thời, hai tay tay của Shawn vô thức nới lỏng ra, bởi vì muốn dùng phương pháp thô bạo để đi bóp chết một con cương thi đã từng được nhận truyền thừa sát khí bản nguyên của cương thi vương như Tô Bạch, có chút không thực thế.

Hai tay Shawn bị ép mở ra, chẳng khác gì đem toàn bộ mình, không chút giữ lại lộ ra trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch nhẫn lâu như thế.

Thứ mà hắn chờ, không phải là một cơ hội như này ư?

Móng tay sắc bén của cương thi đã mọc ra, Tô Bạch không khách khí chút nào, đâm 10 ngón tay sắc bén vào trước ngực Shawn, sau đó hai tay hướng ra phía ngoài, kéo ngang ra.

Da thịt trước ngực Shawn bị Tô Bạch trực tiếp xé ra, ngay cả xương sườn bên trong đều lộ ra.

Cho dù Shawn có ở trong trạng thái cường hóa người sói, anh ta cũng không chịu được một đòn đánh úp bất ngờ của Tô Bạch.

Đối với thành quả này, Tô Bạch chưa hài lòng.

Nhân lúc Shawn suy yếu, đòi mạng anh ta!

Răng nanh của Tô Bạch lộ ra, hướng thẳng vào ngực Shawn, trong nháy mắt, răng hắn cắn đứt xương sườn của Shawn.

Shawn giống như phát điên, anh ta không ngừng dùng hai tay đánh mạnh vào sau lưng Tô Bạch, thế nhưng lực trùng kích của Tô Bạch vẫn khiến cho anh ta không có cách nào thoát ra khỏi được Tô Bạch, đến cuối cùng, thân thể to lớn của Shawn ngã xuống, Tô Bạch đè lên người anh ta, lực đánh trên tay Shawn bắt đầu trở nên suy yếu, không còn sức lực, sau cùng, hai tay giang ra trên mặt đất, không còn hơi thở.

Lúc này Tô Bạch mới ngẩng đầu lên, trên mặt hắn đều là vết máu sền sệt, giống như là dùng sơn đỏ quệt lên mặt hắn một lần lại một lần, trong miệng của Tô Bạch còn có một miếng thịt nát của trái tim Shawn.

Tô Bạch lè lưỡi ra liếm máu trên mặt mình, sau đó hắn nở nụ cười thỏa mãn.

Chương 174 Trang Bức

Nụ cười trên mặt Mick dần dần cứng lại, ánh mắt anh ta cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, lẽ ra tất cả mọi thứ đã nằm trong lòng bàn tay, lúc này lại mất khống chế.

Ngay lúc vừa rồi, khi hơi thở thuộc về Shawn cường thịnh nhất, trong nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là một loại hơi thở tà ác, dơ bẩn, cho dù ngu ngốc cũng có thể đoán ra được là chuyện gì xảy ra.

Shawn chết rồi.

- Ha ha.

Trong xe ngựa, hòa thượng phát ra tiếng cười thanh thúy, không mang theo cảm xúc, giống như đang xem một bộ phim điện ảnh, nhìn thấy cốt truyện khá thú vị, cho nên cười một tiếng, rất tự nhiên, không giả bộ.

Vẻ mặt mập mạp sùng bái nhìn hòa thượng, mẹ kiếp, đây mới là cảnh giới tối cao của trang bức.

(Trang bức: Làm ra vẻ, cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất.)

- Tô Bạch sẽ nhanh đến đây chứ?

Mập mạp nói thầm.

Gia Thố từ từ nhắm hai mắt lại, giống như đang ngủ gật, thương thế của anh ta là nặng nhất, dù sao ở trong đại điện trên núi Phục Long, anh ta đã liều mạng đối kháng với một kim giáp lực sĩ, hai chân bị cây thương của đối phương xuyên qua, một tay bị cụt, một tay bị gãy, còn có thêm một số ngoại thương, lúc này, Gia Thố cần được nghỉ ngơi, Gia Thố nắm

chắc được tình hình trước mắt, hòa thượng hoàn toàn tỉnh táo, anh ta còn có thể tiếp tục chống đỡ cục diện, Tô Bạch đang tới, Gia Thố nhìn thoáng được điểm này.

Cả người Tô Bạch đều là máu, Tô Bạch từng bước đi về phía trước, bởi vì lúc trước, quá trình giết Shawn quá huyết tinh, cũng quá bạo lực, khiến cho trên người hắn giống như vừa bị dòng máu nhuộm qua một lần, thậm chí chỗ ủng da của hắn đi qua đều lưu lại dấu máu rõ ràng, điều này cũng là do khi ở trạng thái người sói, Shawn chảy ra quá nhiều máu, nếu như giết người bình thường, tuyệt đối sẽ không có dáng vẻ như hiện tại.

Lúc đến gần xe ngựa, Tô Bạch phát hiện ra phía trước còn ba thính giả phương Tây, trong lòng xoay chuyển, hắn biết hòa thượng bên này chủ động bày ra không thành kế.

Trước kia hòa thượng đã từng nói, giao lưu với người thông minh nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bởi vì có rất nhiều thứ không cần nói, song phương có thể hiểu rõ ràng.

Tuy Tô Bạch ngẫu nhiên phát bệnh tâm thần khiến cho hòa thượng có chút đau đầu, cũng đã từng chịu thua thiệt qua, thậm chí khó có thể lý giải được, thế nhưng hòa thượng không nghi ngờ việc Tô Bạch là một người thông minh.

Tô Bạch không có dừng lại ở cạnh xe ngựa, hắn đi thẳng đến chỗ ba người thính giả phương Tây, thậm chí một ánh mắt giao lưu cũng không có, không có ý đồ nhận được lời nhắc nhở nào từ trong xe ngựa.

Hắn cứ như thế, rất tự nhiên tiếp tục đi lên phía trước.

Tô Bạch vừa mới giết người xong, hắn giống như vừa mới diễn xong phần giết người của mình trong một vở kịch, sau đó không chút kẽ hở đi tiếp đến một vở kịch khác, diễn một vai

do chính đồng đội của hắn thiết kế sẵn, nhưng không có thông báo cho hắn.

Giết chết Shawn, thương thế của Tô Bạch không quá nặng, thế nhưng tuyệt đối không quá nhẹ, mấy lần cố ý để Shawn chiếm thế thượng phong, bản thân Tô Bạch quả thật bị thương, hơn nữa lúc hắn bộc phát ra huyết thống cương thi, dốc toàn lực đánh ra một kích, đối với Tô Bạch mà nói, sức lực tiêu hao cũng rất lớn.

Lúc này, hắn không thích hợp để tiến hành một vòng chém giết mới, đối phương sẽ không tiếp tục khinh địch, bản thân hắn không ở trạng thái tốt nhất, hơn nữa, trong xe ngựa, lúc đầu ba người có thực lực rất mạnh, hiện tại đều là kẻ tàn phế.

Phía trước có một thính giả phương Tây cầm ma trượng, hơi thở nguyên tố ma pháp trên người anh ta khiến Tô Bạch không thích, có lẽ anh ta là một ma pháp sư, hơn nữa nhìn thái độ của hai người đứng bên cạnh anh ta, người này hẳn là thủ lĩnh. Phía sau anh ta là một người có cơ bắp rất đáng sợ, có thể là cường hóa man tộc hoặc là cường hóa cự nhân (người khổng lồ), về phần người cầm cung dài, hẳn là tinh linh.

Mấy năng lực này xem như là thịnh hành và phổ biến ở thính giả phương Tây, không giống như hệ thống cường hóa của thính giả phương Đông.

Thật ra vấn đề này có liên quan đến văn hóa khác biệt của phương Đông và phương Tây, ví dụ như mập mạp là cường hóa đạo sĩ, hòa thượng và Gia Thố là cường hóa Phật môn, bọn họ có thể từ môn phái của chính mình hoặc từ một số bí cảnh bên trong Trung Quốc tìm được một số thứ hoặc là kỳ ngộ thích hợp với bản thân, ngược lại, phương Tây cũng giống như thế.

Bạn muốn tìm được giáo đường cơ đốc giáo có lịch sự hơn một ngàn năm ở Trung Quốc, hay linh cữu của một Vampire

hoặc nữ vương tinh linh ở đây, gần như là một chuyện nằm mơ giữa ban ngày, may mắn Tô Bạch còn có huyết thống cương thi, nếu hắn chỉ đơn thuần có huyết thống Vampire, ở trong nước, Tô Bạch rất khó thu hoạch được kỳ ngộ thích hợp với huyết thống Vampire của hắn.

Mick cầm ma trượng trong tay anh ta lên, nguyên tố ma pháp đã nổi lên, gió xung quanh bắt đầu dần dần trở nên thực thể hóa, từng thanh đao gió đã được hình thành, bất cứ lúc nào cũng có thể công kích Tô Bạch.

Chú ngữ của ma pháp hệ phong vang vọng xunh quang, nguyên tố ma pháp bắt đầu nhảy lên theo quy luật, hơi thở sát phạt bắt đầu tụ lại, tất cả chỉ vì người đàn ông phương Đông đang từng bước đi tới.

Pease cầm cung tên lên, cung tên tỏa sáng rực rỡ, hiển nhiên sức lực của tinh linh đã được tập trung trên đầu mũi tên, mũi tên nhắm thẳng về phía Tô Bạch, ngón tay Pease không nhúc nhích chút nào, lộ ra kỹ thuật bắn tên thiện xạ, đồng thời, dường như trong tròng mắt của anh ta có một con ưng, đồng tử của anh ta có mấy màu sắc, lộ ra vẻ yêu dị.

Trong lỗ mũi Agere tỏa ra hơi thở nóng hổi, anh ta nhìn chằm chằm Tô Bạch, lực lượng trong cơ thể Agere bắt đầu bành trướng.

Thật ra cục diện còn tính là bình tĩnh, ngoại trừ tiếng bước chân Tô Bạch đi tới chỗ ba người kia, lúc này hoàn toàn không có âm thanh dư thừa nào.

Chẳng qua, chính bước chân mang theo tiết tấu kiên định của Tô Bạch, trong lúc vô hình đã ngưng tụ ra một loại khí thế, cộng thêm hình tượng của Tô Bạch, hình ảnh này mang đến cảm xúc rất mãnh liệt.

- Quay về.

Giọng nói trầm thấp của hòa thượng từ trong xe truyền ra, giống như một người đội trưởng đang quát một đội viên có chút không nghe lời, nhưng nắm giữ rất tốt chừng mực, mang theo một loại nhàn nhạt răn dạy đối với đội viên không nghe lời, đồng thời cũng thể hiện ra một sự miệt thị với người phương Tây.

Đây giống như một sân khấu kịch cần người đi diễn, cần người đứng ra tường thuật, Tô Bạch là diễn viên, hòa thượng là người tường thuật, chuyện hai người muốn làm chính là đem bầu không khí và khí thế hoàn toàn kéo lên, khiến cho ba thính giả phương Tây không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng Tô Bạch chưa trở về, hắn tiếp tục đi lên phía trước, khoảng cách giữa hắn và thính giả phương Tây còn lại khoảng 20 mét.

Ở khoảng cách này, cho dù có nhắm mắt lại, đao gió trong tay ma pháp sư cũng có thể đánh trúng Tô Bạch, mũi tên của tinh linh sẽ không bay lệch hướng, lực trùng kích của man tộc sẽ không cho đối thủ quá nhiều thời gian phản ứng.

Thế nhưng, Mick không hề động, anh ta không nhúc nhích, Pease và Agere dĩ nhiên cũng sẽ không động.

Chương 175 Cảnh Giới Tích Cốc

Tô Bạch nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng, trên mặt hắn còn có vết máu tươi rơi vào trên môi, Tô Bạch không chút để ý, thậm chí còn cố ý liếm nó.

Đồng thời, Tô Bạch còn cho tay vào trong ngực mình.

Trong nháy mắt khi Tô Bạch làm ra động tác này, cung tên của Pease kéo căng lên, Mick giơ lên, ra hiệu cho Pease không được vọng động.

Pease khẽ gật đầu, hít sâu một hơi, tập trung quan sát.

Tô Bạch lấy ra một nửa lá gan của Shawn, nói thật, Tô Bạch không có đam mê quá mức biến thái, đối với máu tươi chỉ là do lúc bị thương, liên quan đến nguyên nhân khôi phục thương thế của huyết thống, hắn có khao khát với nó, bình thường hắn sẽ không đi hút máu làm niềm vui, trên thực tế khi lúc thân thể hắn ở trạng thái khỏe mạnh, Tô Bạch còn có một chút phản cảm với việc hút máu.

Cho nên, bỏ qua một bên, không nhắc đến chuyện này, làm một Vampire, đồng thời là một cương thi, Tô Bạch đã tự hạn chế một số hành động theo tập tính, thế nhưng hiện tại không giống thế.

Trong tay hắn cầm lá gan của Shawn, Tô Bạch mỉm cười đưa tay sờ lên lá gan, sau đó đưa lưỡi ra liếm một chút.

Trong xe ngựa, xuyên thấu qua một chút khe hở của rèm cửa, mập mạp nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta che miệng, trong cổ họng phát ra một tiếng nôn khan rất nhỏ.

- Ọe… Không được rồi hòa thượng, tôi sắp không chịu nổi, con mẹ nó thật buồn nôn, bảo bảo thật sự không chịu nổi.

Sắc mặt hòa thượng vẫn giống như thường, Gia Thố mỉm cười.

Trong nháy mắt, mập mạp khôi phục lại bình thường, sau đó lại lén lút quan sát, anh ta phát hiện ra Tô Bạch thế mà đã há miệng cắn một miếng gan đầy máu vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ nhai lấy.

Lần này, mập mạp không có nôn, chỉ là yên lặng đưa tay sờ lên trán mình, có chút thương cảm nói:

- Các người nói xem, nếu như cậu ta bỏ trốn một mình, cậu ta có thể trốn được không?

- Ừm, tôi cảm thấy độ khó là rất lớn, bởi vì đứa nhỏ kia còn ở trên xe ngựa chúng ta, cậu ta cũng không phải là Thường Sơn Triệu Tử Long có thể mang theo A Đấu, một đường chém giết đi ra.

(Thường Sơn Triệu Tử Long: Triệu Vân, tử là Tử Long, người Thường Sơn, sống ở thời Lưu Bị. A Đấu là con trai Lưu Bị.)

Hòa thượng không để ý đến mập mạp lảm nhảm một mình, hòa thượng chỉ tiếp tục quan sát tình huống bên ngoài, lúc cần anh ta lên tiếng, anh ta sẽ lên tiếng. Lúc này, ở trước mặt ba thính giả phương Tây, Tô Bạch đã ăn hết một nửa lá gan, cuối cùng hòa thượng cũng lên tiếng:

- Còn có chuyện cần làm, không có thời gian cùng cậu ở đây chơi đùa, nếu cậu còn tiếp tục như thế, chúng tôi sẽ rời đi trước, để xem một mình cậu đấu với ba người bọn họ, đến sau cùng là ai ăn thịt ai.

Tô Bạch nghe thấy thế liền nhe răng ra với xe ngựa phía sau mình, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm bất mãn, hiển

nhiên đối với chuyện người trong xe áp đặt suy nghĩ lên người mình, hắn rất không hài lòng.

Sau đó, Tô Bạch quay đầu nhìn ba người thính giả phương Tây, lè lưỡi liếm môi, lộ ra vẻ mặt tham lam, thèm nhỏ dãi.

Loại ánh mắt này, vẻ mặt này khiến cho tay Pease có chút run rẩy, thiếu chút nữa không khống chế được bắn tên ra, may mà đến sau cùng, anh ta vẫn khống chế được.

- A!

Tô Bạch rất tức giận, hai tay xé nát mảnh gan thừa còn lại, sau đó chủ động đi về phía trước mấy bước, ném vào trên mặt Mick.

"Bịch bịch bịch!"

Những tiếng vang giòn tan truyền ra.

Trên mặt Mick đầy máu, nhưng anh ta không có nhúc nhích, chỉ là hô hấp nặng nề hơn nhiều.

- Cậu không đi thì thôi, thứ đồ không nghe lời.

Hòa thượng phát ra tối hậu thư, sau đó đứa nhỏ ngồi ở chỗ đánh xe, bên trong miệng phát ra những tiếng "y y nha nha", con ngựa rất nghe lời xoay người, đánh xe rời đi.

Tô Bạch oán hận quay đầu nhìn thoáng qua xe ngựa, cuối cùng hậm hực theo sát xe ngựa rời đi.

Ba thính giả phương Tây đứng nguyên tại chỗ, mãi cho đến khi xe ngựa dần dần trở nên mơ hồ trong tầm mắt của họ, Pease mới bỏ cung tên ra, nói với Mick:

- Mick, trước đó anh phân tích rất đúng, những thính giả phương Đông yếu ớt đã bị chúng ta giết chết, những người còn lại đều là gia hỏa không dễ chọc.

…….

Đi vào trong huyện thành, bọn họ tìm một khách điếm để nghỉ lại, mặc dù nói bọn họ thuê bốn phòng, chẳng qua bốn người đàn ông vẫn ở chung một phòng, dù sao hiện tại hòa thượng, Gia Thố và mập mạp đều xem như là nửa tàn phế, chỉ có Tô Bạch là khá hơn, nếu Tô Bạch không nhìn bọn họ, ngộ nhỡ ba người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như thế quá thua lỗ, hắn vất vả mới cứu được bọn họ về, về phần vì cái gì, cũng chính là bước tiếp theo của nội dung cốt truyện, đồng thời để bọn họ nợ hắn một ân tình.

Trong thế giới chuyện xưa, có thể tính kế tính tới tính lui, không quan trọng, nhưng vẫn có một số khoản nên tính toán rõ ràng, ví dụ như nhân tình lần này, rất chân thật, không phải là tính kế, tồn tại một cách độc lập.

Ai cũng không muốn nợ phần ân tình này, trừ khi đem ba người còn lại đều giết chết hoặc diệt khẩu, nếu không sẽ trở thành chuột chạy qua đường trong vòng tròn nhỏ này, dĩ nhiên thật ra Tô Bạch không có nghĩ nhiều như thế, hắn đưa bọn họ đi cùng, chỉ là bởi vì để bọn họ nằm ở nơi đó liều mạng, có chút thật đáng tiếc, chẳng bằng kéo trở về, sau đó lại tính nợ, người ta chịu trả nợ, coi như hắn kiếm lời, người ta không trả, chuyện này cũng không có tổn thất gì, dù sao hắn chỉ tiện tay mà thôi.

Đêm đó, Gia Thố có thương thế nặng nhất nằm trên giường nghỉ ngơi, hòa thượng dựa vào vách tường, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, hai người Tô Bạch và mập mạp trải chăn nằm dưới đất.

Chờ đến sáng hôm sau, mọi người mới tỉnh lại, dĩ nhiên ở nơi này cho dù có ngủ cũng là mở một mắt, nhắm một mắt, ngược lại sẽ không ngủ lăn quay như chết.

Thương thế của mập mạp chủ yếu ở ngực và tổn thương do thanh đao kia đến linh hồn anh ta, cho nên anh ta còn duy trì

được năng lực hành động. Buổi sáng tên gia hỏa này liền trực tiếp vịn bậc thang đi xuống, sau đó chào hỏi tiểu nhị, cùng mình ra ngoài mua đồ ăn, anh ta còn cố ý nhờ tiểu nhị mang giúp đồ ăn lên phòng.

Đồ ăn không nhiều, không tính là phong phú: Sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao, dù sao lúc này mập mạp chỉ cần no bụng, không cần thứ khác, sau khi Gia Thố và hòa thượng rửa mặt liền ngồi ăn sáng, chỉ là bọn họ ăn tương đối chậm.

Mập mạp nuốt một chiếc bánh bao, trên miệng đều là dầu mỡ, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Các người làm gì thế? Không đói ư? Tôi ăn sắp no rồi, làm sao các người lại ăn ít như thế, người xuất gia, không nói đến chuyện lục căn thanh tịnh, ngay cả cảnh giới tích cốc cũng luyện ra được à?

Gia Thố và hòa thượng cười không nói, tiếp tục chậm rãi ăn.

Chờ đến khi hòa thượng hoàn toàn ăn no, nằm uỵch xuống giường, dáng vẻ thỏa mãn, lúc này người vẫn luôn không xuất hiện trong lúc ăn sáng là Tô Bạch trở về, trong tay hắn còn có hai chiếc hộp đựng thức ăn, mở hộp ra, bên trong là bánh ngọt nổi tiếng của một quán gần đây, làm rất tinh xảo, những thứ mập mạp mua về, rõ ràng không cùng đẳng cấp. Sau khi mập mạp đi ra ngoài, Tô Bạch cũng đi ra ngoài, còn chào hỏi qua Gia Thố và hòa thượng, cho nên Gia Thố và hòa thượng đều cố ý giữ bụng chờ lấy, hơn nữa hai người còn không nói cho mập mạp.

Chương 176 Kinh Dị

"Mẹ nó, không cần chơi thế chứ, ra ngoài mua đồ ăn sáng cũng không nói cho tôi một tiếng, tôi ăn no rồi."

Mập mạp nằm trên giường, có chút khóc không ra nước mắt, thật ra trước khi về, anh ta còn ở bên ngoài ăn hai bát mỳ Dương Xuân.

- Ở thời kỳ cổ đại cũng chỉ có thể hưởng thụ ăn uống, còn lại cũng không có gì, dù sao số bạc trước đó chúng ta lấy được cũng đủ để tiêu, hơn nữa số tiền này cũng không mang ra được thế giới chuyện xưa, sao phải giữ tiết kiệm làm gì.

Tô Bạch đưa một miếng bánh đến tay tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa cắn một miếng, bánh rất ngon, tiểu gia hỏa cười híp mắt.

Mập mạp quên mất vấn đề này, khi người ta ăn no, đồ ăn ngon sẽ không còn có lực hấp dẫn nữa, mập mạp xua tay nói.

- Chúng ta dự định ở đây vài ngày, hay hôm này liền rời đi?

Tô Bạch uống một ngụm trà rồi nói:

- Có thể lừa được nhất thời, không lừa được cả đời, ăn xong những thứ này, chúng ta chuẩn bị thêm một số nhu yếu phẩm và dược liệu, buổi trưa chúng ta liền xuất phát, cho dù không vội đi đến yêu động, trước mắt chúng ta đi ra ngoài huyện thành, tùy tiện tìm một nơi hoang vu không người chờ ở đó, có lẽ khoảng 4 – 5 ngày sau, ba người các ngươi cũng có thể khôi phục lại 3 – 4 phần sức lực, ít nhất cũng sẽ không giống như lúc đối mặt với mấy thính giả phương Tây kia, một chút năng lực cũng không có.

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Vẫn nên cẩn thận một chút, Tô Bạch nói đúng, người ta không ngốc, bị chúng ta hù dọa một lần, nhất định ngay lập tức sẽ đến thăm dò lần hai, chúng ta sớm rời khỏi nơi đông đúc như huyện thành, đi tới một nơi hoang dã, bố trí mấy trận pháp che giấu khí tức, cho dù bọn họ có phương pháp truy tung đặc biệt nào, muốn tìm được chúng ta cũng là chuyện rất khó.

- Được rồi, vậy tôi ngủ một lúc, sau đó lại lên đường.

Mập mạp bắt chéo hai chân bắt đầu ngủ, anh ta cần phải để linh hồn mình được tĩnh dưỡng, nếu như linh hồn bị tổn hại, anh ta cũng không thể vận dụng được đạo pháp, đối với anh ta mà nói, như thế không khác gì một phế nhân.

Bên Gia Thố thì phiền toái hơn một chút, cho dù anh ta bắt đầu khống chế máu thịt của mình, không ngừng chịu đựng đau nhức để thúc giục xương cốt sinh trưởng và khép lại, chẳng qua anh ta không giống như Tô Bạch có được huyết thống Vampire, tốc độ nhất định rất chậm, hơn nữa có thể khôi phục được bao nhiêu, điều này rất khó nói.

Vấn đề của hòa thượng phức tạp hơn, thân thể và linh hồn của anh ta đều bị thương, thế nhưng nhìn dáng vẻ của hòa thượng, trong ba người, khí sắc của anh ta là tốt nhất, hòa thượng có thể khôi phục được bao nhiêu, quả đúng là không dễ đoán.

Sau khi ba người ăn uống no đủ, bọn họ liền chuẩn bị lên đường.

Phần lớn đồ đạc đều do Tô Bạch cầm, tiểu gia hỏa được Tô Bạch dùng vải bọc lại, quấn ở trước ngực.

Mập mạp mở cửa, đi ra ngoài trước, Gia Thố và hòa thượng đi theo sau, Tô Bạch là người đi cuối cùng.

- Gia, các vị muốn đi rồi ư?

Dưới lầu, tiểu nhị chào hỏi với mập mạp, hiển nhiên là thân quen với mập mạp từ buổi sáng.

Tô Bạch bỗng nhiên giơ tay lên.

- Đợi một chút nữa.

Mập mạp sửng sốt, anh ta trở nên nghiêm túc, không nói gì nữa, không chỉ thu chân lại, còn chủ động lùi về mấy bước.

Gia Thố chống quải trượng cũng xoay người nhìn về phía Tô Bạch.

Hòa thượng nhìn thoáng qua phía dưới, lại nhìn xung quanh, hơi nghi hoặc hỏi:

- Cậu phát hiện ra chuyện gì?

- Chúng ta về phòng trước, giả bộ như không có gì phát sinh, mập mạp, anh gọi tiểu nhị pha trà.

Sau khi nói xong, Tô Bạch liền mang túi lớn túi nhỏ một lần nữa quay lại gian phòng, hòa thượng và Gia Thố cũng bất động thanh sắc đi theo sát, mập mạp đứng ở đầu bậc thang, cố ý cao giọng gọi tiểu nhị pha trà, để che giấu chuyện mất tự nhiên đi ra ngoài lại đi vào của bọn họ.

Bốn người đều quay về phòng, mập mạp đóng cửa lại.

Sau đó ánh mắt của hòa thượng, Gia Thố và mập mạp đều nhìn vào trên người Tô Bạch, Tô Bạch để tiểu gia hỏa lên giường, sau đó nghiêm túc nói:

- Vừa rồi ở dưới lầu, có một bàn thực khách đang dùng cơm, tôi nhìn thấy rất quen mắt.

- Rất quen mắt?

Mập mạp lẩm bẩm:

- Cậu gặp qua nơi nào ư?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Thật đúng là đã gặp qua.

- Có gì đặc biệt không?

Mập mạp không ngốc, Tô Bạch gọi mọi người lui về, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt, không phải là biểu hiện thần hồn nát thần tính, nếu không phải vậy, thật đúng là quá coi thường tâm lý tố chất của những người ở đây, hơn nữa ngày hôm qua Tô Bạch còn "biểu diễn" qua năng lực ăn gan người sống, tố chất tâm lý này đã chạy càng lúc càng xa trên con đường bệnh tâm thần.

- Bàn người này, tôi nhớ được, hôm qua bọn họ mặc trang phục khất cái nấu gà ăn mày bên ngoài huyện thành, hôm nay bọn họ ăn mặc trang phục quý giá ngồi dưới lầu ăn cơm, tôi không cho rằng hôm qua bọn họ chơi cosplay.

Nghe đến đây, tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc, hôm qua Tô Bạch đến rất gần đám khất cái, cho nên những người khác không thấy rõ ràng, hơn nữa sau đó lại đụng phải thính giả phương Tây, tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung lên đám người phương Tây.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là, nếu như hôm qua bọn họ làm đám khất cái nấu gà ăn mày, bây giờ bỗng nhiên biến thành quý nhân ăn cơm trong khách điếm, trong chuyện này ẩn chứa quá sâu, thậm chí có chút… Khiến cho người ta hoảng sợ.

- Chẳng lẽ đây chính là sóng trước chưa đi, sóng sau lại đến, mấy thính giả phương Tây kia không phải là món chính mà Phát Thanh Khủng Bố chuẩn bị cho chúng ta? Món chính thật sự, thật ra trước đó chúng ta không có phát hiện ra?

Mập mạp cầm chén trà lắc lư, sau đó mím môi nói:

- Nếu thật sự như thế, thế giới chuyện xưa này thật đúng là vô cùng đặc sắc, nhưng có một chút rất không thích hợp, nếu như bọn họ hoàn toàn nắm giữ hành tung của chúng ta, dựa theo suy đoán, hôm qua, trận giao phong giữa chúng ta và thính giả phương Tây kia, có thể là một loại thăm dò của bọn họ hay không.

- Chẳng qua muốn ăn gà ăn mày là do nhất thời tôi muốn ăn, làm sao bọn họ lại biết rõ sẽ xe ngựa của chúng ta đi qua ngay lúc đó, tôi bỗng nhiên thèm ăn gà ăn mày, sau đó để Tô Bạch đi mua giúp tôi?

Lúc này, Gia Thố lên tiếng.

- Có lẽ bọn họ chỉ là một đám người đặc biệt, thế nhưng hôm qua hẳn là trùng hợp đụng vào một cuộc ác chiến có quy mô nhỏ giữa chúng ta và đám người thính giả phương Tây.

Ngón tay hòa thượng gõ lên mặt bàn, trước đó anh ta vẫn luôn không nói chuyện, bây giờ hòa thượng mới chậm rãi nói.

- Nói không thông, nói không thông.

Bởi vì chuyện ngày hôm qua tồn tại quá nhiều nhân tố trùng hợp, hiện tại Tô Bạch đã phát hiện ra đối phương, nhưng thực ra bọn họ đã sớm bị đám người này nhìn chằm chằm, mang theo nhân tố chủ quan, có thể kết hợp nhân tố chủ quan và khách quan với nhau, dẫn đến lần trùng hợp ác chiến kia, có chút khó mà tin nổi, thậm chí có chút không dám tưởng tượng nổi.

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa truyền đến.

- Khách quan, trà các vị cần đã được mang đến.

- Vào đi.

Mập mạp nói.

Tiểu nhị đi vào, bưng trà đến, sau đó rời đi, còn đóng cửa lại.

Lúc này Tô Bạch cầm lấy nước trà, đem tất cả đổ xuống bàn.

Mập mạp nheo mắt lại:

- Hạ độc ư?

Chương 177 Cướp Đường Phố

Tô Bạch thành thật lắc đầu:

- Tôi không biết, nhưng người tiểu nhị mà lúc chúng ta ra ngoài còn cùng anh chào hỏi, hiện tại đã bị bọn họ đánh tráo, vừa rồi một người thực khách mặc quần áo tơ lụa, lại đổi sang thành tiểu nhị, đến bưng trà cho chúng ta.

Hòa thượng nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Cậu không có nhìn lầm chứ?

- Không lầm được, lúc đầu, khi tôi trở về, tiểu nhị kia đã bắt chuyện với tôi, anh ta nói một người bạn mập mạp của tôi đã sớm mua đồ ăn về, hơn nữa còn rất khách khí mời anh ta ăn một bát mỳ ở bên ngoài, hôm nay tiểu nhị kia ra ngoài với anh, có phải làm đổ nước lên người không?

Mập mạp khẽ gật đầu:

- Đúng thế, lúc anh ta ăn mỳ có làm đổ nước mỳ lên người mình.

- Vừa rồi tiểu nhị đưa nước trà vào, người thay đổi, thế nhưng quần áo không đổi.

Tô Bạch rất chắc chắn nói:

- Chính là ngay khi chúng ta ra ngoài lại quay về chỗ này, một thực khách ngồi ăn trên bàn kia đã thay quần áo của tiểu nhị, đi bưng trà cho chúng ta.

Lúc này, trong phòng nhất thời rơi vào ngắn ngủi trầm mặc, thậm chí còn có chút hơi ngột ngạt, lại áp lực này không giống

với lúc đối mặt với đám thính giả phương Tây, bởi vì thương thế trên người mà mang tới quẫn bách, thính giả phương Tây chỉ là một phiền toái, chưa nói tới mang bao nhiêu áp lực, còn những người thần bí mà Tô Bạch nói đến, bởi vì thần bí, bởi vì không biết, bởi vì từng bước một xâm nhập…. Cho nên thật sự mang đến cảm giác áp bách rất vững chắc.

Giống như mây đen kéo đến trên mặt biển đen ngòm.

- Có phải một đợt sóng NPC mới lại đến không?

Mập mạp bắt đầu phân tích:

- Có một trò chơi, không biết các người đã từng chơi qua chưa, hòa thượng và Gia Thố có lẽ chưa chơi qua, A Bạch, cậu hẳn là đã chơi qua. Trò chơi đó có tên gọi "Grand Theft Auto"

(Grand Theft Auto là series game hành động nhập vai cướp đường phố nổi tiếng của hãng Rockstar phát hành.)

- Trò chơi này lấy bối cảnh ở một số thành phố, mọi người có thể khống chế người chơi đi làm nhiệm vụ, dĩ nhiên cũng có thể đi giết người phóng hỏa, đua xe gì đó. Trò chơi này đã ra mấy phiên bản, nhưng thực tế vẫn còn thô ráp, ví dụ như bối cảnh bên trong thành phố, người đi đường và xe hơi chỉ có mấy loại như vậy, nhân vật chính đi đến chỗ nào đều có thể nhìn thấy người đi đường và xe ô tô có bộ dạng giống nhau, không ngừng di chuyển khắp góc ngách.

Ở mấy phiên bản sau, trò chơi được nghiên cứu ra nhiều tính năng hơn, biểu cảm vẻ mặt của NPC đã được cải thiện hơn nhiều, nhưng vẫn tồn tại vấn đề cũ, dù sao muốn đem tất cả xe ô tô và người đi đường trong thành phố đều được thiết kế thành dáng vẻ không giống nhau, đây là một công trình rất lớn và không có tính thực tế.

Tô Bạch cười nói:

- Mập mạp, ý của anh là, Phát Thanh Khủng Bố xảy ra vấn đề, nó đem những NPC này ra lăn lộn? Có nghĩa là hôm qua đám người làm gà ăn mày là một nhóm người, đám người hôm nay ăn cơm ở dưới lầu lại là một nhóm người khác, vừa rồi người tiểu nhị đưa trà lại là một nhóm người khác, thế nhưng bởi vì bản thân Phát Thanh Khủng Bố có vấn đề, cho nên dẫn đến dáng dấp của bọn họ giống nhau.

Mập mạp khẽ gật đầu:

- Không thể loại trừ nguyên nhân này.

Lúc này, hòa thượng lại trực tiếp phản bác:

- Phát Thanh Khủng Bố có thể mắc sai lầm, nhưng không đến mức xảy ra loại sai lầm quá rõ ràng như thế, điểm này không cần hoài nghi, nó có khả năng xuất hiện sai lầm, ví dụ như kết cục không giải thích được của chúng ta ở trên núi Phục Long, nhưng dấu vết biểu hiện của sai lầm cũng là do chúng ta phán đoán dựa trên cảm giác mà thôi, tuyệt đối sẽ không cho chúng ta nắm được chứng cứ rõ ràng như thế.

- Nếu như nói Phát Thanh Khủng Bố làm sai dáng vẻ của NPC diễn viên quần chúng trong thế giới chuyện xưa, như vậy chúng ta đã quá coi thường nó.

- Đúng thế, đây không phải là sai lầm của Phát Thanh Khủng Bố, Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không có loại sai lầm này, nó tồn tại ở vị trí cao cao tại thượng, cho dù nó phạm sai lầm, cũng không phạm sai lầm ngớ ngẩn như thế, sẽ không để cho chúng ta dùng mắt thường có thể quan sát được.

- Tôi đồng ý với quan điểm của Tô Bạch, chúng ta bị một nhóm người thần bí nhìn chằm chằm, chẳng qua không biết nguyên nhân là gì, bọn họ không có trực tiếp ra tay với chúng ta mà chính là lựa chọn ở gần quan sát và theo dõi, thậm chí

không tiếc chính mình ngụy trang thành tiểu nhị đưa trà, chỉ vì muốn đến gần thêm một bước để quan sát chúng ta.

- Nếu không, chúng ta đi bắt sống một người để hỏi một chút?

Mập mạp đề nghị.

Sau đó, mập mạp phát hiện ra ánh mắt của những người còn lại đều tập trung lên người anh ta, hơn nữa còn dùng ánh mắt giống như đang nhìn một tên ngốc để nhìn anh ta.

Mập mạp hậm hực cười cười:

- Ha ha, cái này không thực tế, tôi chỉ nói đùa một chút thôi.

Bắt sống một người nào có đơn giản như thế, đám người kia còn đang giám thị bọn họ, chỗ nào cũng có người, lúc này còn muốn bắt một người trong đó để tra hỏi, thật đúng là ngu ngốc.

Không nói đến chuyện có thể thành công hay không, nếu như thành công, có lẽ bọn họ còn chưa kịp trói để tra hỏi, đồng bọn của người kia liền xuất hiện, như vậy tra hỏi còn có ý nghĩa gì nữa? Còn không bằng tuyên bố vạch mặt, chính thức khai chiến.

- Hiện tại không thích hợp để vạch mặt, bọn họ muốn tiếp tục đi theo chúng ta, chúng ta nắm chặt thời gian để khôi phục, cho dù gặp chuyện ngoài ý muốn gì, thực lực mới là thứ quan trọng nhất để ỷ lại vào, Tô Bạch, cậu nói xem, bây giờ chúng ta còn tiếp tục di chuyển không?

Hòa thượng nói.

Tô Bạch cười cười:

- Có một đám cao da chó theo phía sau, chúng ta đi đâu đều không có nghĩa lý gì, hiện tại bọn họ không ra tay, chúng ta

tiếp tục ở lại đây đi, cũng bớt giày vò, các người có thể tranh thủ nghỉ ngơi thêm.

- Đúng thế, tôi tiếp tục ngủ.

Mập mạp không để ý những chuyện khác, anh ta dự định quay về giường ngủ.

Lúc đầu, tiểu gia hỏa được Tô Bạch đặt lên giường, nó bò đến trên bụng mập mạp, mập mạp cũng không có tức giận, ngược lại còn dùng bụng của mình, cố ý chơi với đứa nhỏ, tiểu gia hỏa thân thiết với Tô Bạch nhất, mặc khác còn có quan hệ khá tốt với mập mạp, thế nhưng đối với hòa thượng và Gia Thố, nó rất lãnh đạm, bình thường ngay cả vẻ mặt vui vẻ cũng không cho.

Rất hiển nhiên, tuy tiểu gia hỏa này nhìn qua chỉ là đứa nhỏ cởi truồng bò qua bò lại, thế nhưng trong lòng tiểu gia hỏa sáng long lanh, tinh khiết. Lúc trước hòa thượng và Gia Thố muốn ăn nó, dĩ nhiên nó sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt gì.

Gia Thố lại một lần nữa ngồi trên mặt đất, sau khi anh ta ngồi thiền, trên người anh ta không ngừng truyền ra tiếng xương cốt ma sát, hiển nhiên, anh ta đang phải chịu đựng loại đau đớn thống khổ, anh ta dùng phương pháp này để đẩy nhanh tốc độ xương liền lại.

Ngược lại, hòa thượng không có nóng vội, rót cho mình và Tô Bạch một chén trà lạnh, hai người an tĩnh ngồi đó.

Khoảng nửa tiếng sau, hòa thượng có chút mệt mỏi, một tay chống cằm, ngồi cạnh bàn ngủ thiếp đi, thế những tư thái điềm nhiên này khiến cho Tô Bạch cảm thấy quỷ dị, loại quỷ dị này không có cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Chương 178 Luyện Khí Sĩ

Mỗi người đều có đồ áp dưới đáy hòm, trong bốn người, hòa thượng chính là người có nhiều bí mật nhất, Tô Bạch không có để ý đến chuyện này, hắn đứng lên, tiểu gia hỏa đã ghé vào trên bụng mập mạp, cùng mập mạp ngủ trưa, trong phòng này tuy có bốn người đàn ông và một đứa bé nhưng lại rất yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Tô Bạch mở cửa sau của căn phòng, bên ngoài là một rừng cây, rất tĩnh mịch.

Tô Bạch cứ thế dựa vào bệ cửa sổ nhìn ra xa, hắn vô thức ngây người một lúc, sau đó ánh mắt hắn nhìn về một nơi nào đó, Tô Bạch thế mà phát hiện ra tiếng sột soạt rất nhỏ ở trong rừng cây truyền đến, Tô Bạch làm như không có chuyện gì, đem cửa sổ đóng lại, sau đó đứng ở một bên, xuyên qua khe hở, lén nhìn ra bên ngoài.

Dường như chuyện Tô Bạch đóng cửa sổ lại khiến cho người bên ngoài thở ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng bọn họ bắt đầu di chuyển.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của Tô Bạch xuất hiện một đám người mặc áo giáp, cầm binh khí nhà Thanh, hơn nữa những binh lính nhà Thanh này rõ ràng không có nằm trong lục doanh và binh lính phổ thông, bọn họ có kỷ luật nghiêm minh và sát khí trên người, cho dù chỉ nhìn thoáng qua từ xa, Tô Bạch có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Chỉ là sau khi những người này di chuyển đến gần, bọn họ liền ẩn nấp trong rừng cây, không có động tác tiếp theo, thế nhưng Tô Bạch rõ ràng chuyện này không có đơn giản như

thế, nếu như nói những người thần bí kia chỉ đang giám thị nhất cử nhất động của bọn họ, như vậy những binh lính này đến gần liền mang ý nghĩ khả năng đã sắp đến lúc bọn họ ra tay, những nhân vật thần bí kia có khả năng ẩn núp đặc biệt, còn những người binh lính này đều là người bình thường, lập tức muốn ăn một nhóm người, làm sao có thể chơi trò ẩn núp lâu dài.

Lúc này hòa thượng tỉnh lại, đi đến sau lưng Tô Bạch:

- Bần tăng ngửi được sát khí.

Tô Bạch chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Bên ngoài vừa có một đám binh lính đến, có không ít người, khoảng 300 – 400 người, nếu như đối phương vây quanh, vậy thì có khoảng gần ngàn người.

- Bọn họ dự định ra tay ư?

Vẻ mặt hòa thượng trở nên ngưng trọng:

- Đáng tiếc, không thể chờ lâu thêm một ngày.

Chờ lâu thêm một ngày, mọi người khôi phục thêm một phần thực lực, đối phó cũng dễ dàng hơn.

- Một đám người thần bí phụ trách giám thị chúng ta, bên ngoài có một đám binh lính nhà Thanh, hòa thượng, anh nghĩ tới điều gì.

Tô Bạch hỏi.

Hòa thượng trầm ngâm một chút:

- Tục truyền, lúc trước Thanh Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tìm được long mạch của tộc Nữ Chân, cuối cùng mới có thể dựa vào 13 bộ khôi giáp khởi binh phát tài, ở thời kỳ này, trong một thế giới chuyện xưa có bối cảnh như thế, đã có một Lâm Chấn Anh là cao nhân có đạo hạnh, có rất nhiều yêu vật

bên trong yêu động, trên núi Phục Long còn có ma và pháp trận đạo gia. Trong thế giới trần tục này, làm sao triều đình có thể không nuôi dưỡng một nhóm cao nhân.

- Tôi cũng nghĩ như thế, chúng ta vẫn luôn xem nhẹ bọn họ, chúng ta làm việc chỉ bỏ qua tầm mắt của những người bình thường qua một bên, thế nhưng vẫn bị những người khác chú ý.

- Bọn họ có thể gọi binh lính nhà Thanh đến, cũng coi như là đã xác định thân phận, những người thần bí kia có thể sớm xác nhận vị trí của chúng ta, thậm chí có thể suy đoán ra một số chuyện chúng ta muốn làm, hẳn là trong số bọn họ có người giỏi về suy luận, nhưng không có khả năng không bỏ sót điều gì, ít nhất, bọn họ hẳn không tính đến việc cậu đã sớm nhớ kỹ mặt bọn họ, cho dù khi đó bọn họ chỉ là khất cái.

- Sớm biết như thế, chúng ta nên đến thẳng yêu động, trì hoãn ở đây lại giống như bắt ba ba trong rọ.

Tô Bạch trêu chọc, sau đó hắn lắc đầu nói:

- Cũng không có nghĩa lý gì, người ta đã sớm giả trang thành khất cái ở ngoài thành chờ chúng ta, chứng minh bọn họ đã có tin tức chính xác về vị trí của chúng ta, chúng ta đi nơi nào cũng đều bị ngăn cản.

- Thật ra vào thành vẫn là lựa chọn đúng, đối phương rõ ràng có chút sợ ném chuột vỡ bình, nếu không, bọn họ không có khả năng cho chúng ta thời gian một ngày để thở dốc, hiện tại không phải là lúc Mãn Thanh mới vào nhập quan, loại chuyện Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ chỉ xuất hiện vào lúc nhập quan mới có thể làm một chút, hiện tại không thích hợp, bọn họ cũng sợ những người như chúng ta nổi điên, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn.

Ngay lúc Tô Bạch và hòa thượng ngươi một câu, ta một câu tán gẫu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng ma sát của binh khí, Tô Bạch nhìn ra bên ngoài, hắn phát hiện ra những binh lính nhà Thanh vừa mới ẩn núp ở bên ngoài, bây giờ đang giống như thủy triều rút lui, mà ở dãy phố bên cạnh, loáng thoáng có tiếng la hét giết người.

Tô Bạch dứt khoát mở cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài, trên đường phía đối diện, có một người đàn ông cầm ma trượng trong tay vung vẩy, từng đám binh lính nhà Thanh chen lên, lại bị đao gió gây sát thương cho rất nhiều người.

- A, đám người thính giả phương Tây giẫm lên mìn rồi.

Tô Bạch chỉ vào đám binh lính nhà Thanh đang ùa lên, sau đó lại giống như rau hẹ bị cắt, ngã xuống một loạt, nói:

- Hòa thượng, cảnh tượng này có giống năm đó kỵ binh của Tăng Cách Lâm Thấm xông đến trận địa pháo của liên quân Anh Pháp không?

Hòa thượng lắc đầu:

- Không giống nhau.

Quả nhiên hòa thượng vừa nói xong, mấy người thực khách mặc trang phục quý nhân ăn cơm ở dưới lầu mà Tô Bạch đã nhìn thấy, nhao nhao cầm kiếm, đạp không mà đến, nhắm thẳng vào ma pháp sư phương Tây kia.

- Luyện khí sĩ.

Hòa thượng xác nhận:

- Đây đúng là một thế giới chuyện xưa loạn thất bát tao, yêu ma quỷ quái đều đủ cả.

Luyện khí sĩ dùng ngoại vật để điều khiển nguyên khí trong thiên địa, là thủ đoạn mà một quân nhân bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Ở trong cổ đại, luyện khí sĩ không nhất định là đạo sĩ, nhưng ở trong đạo sĩ, có một bộ phận nhỏ có thể chia thành luyện khí sĩ, những đạo sĩ luyện khí sĩ này cùng với những luyện khí sĩ bình thường, tạo thành quần thể tu luyện khí sĩ. Bọn họ có chút giống với các phật tử trong khổ hành tăng, ăn gió uống sương, chỉ tu luyện tự thân mà không dùng đến các loại đan được để nâng cao tu vi, thứ bọn họ luyện là "ngũ khí trong ngực" mà không phải là "kim đan", từ xưa đến nay, luyện khí sĩ phụ thuộc vào long khí của thiên tử nhiều không kể siết, mỗi triều đại đều có một ví dụ và một nhân vật nổi danh, đây cũng chính là vì long khí của thiên tử rất quan trọng với bọn họ.

- Phát Thanh Khủng Bố càng ngày càng khiến cho người ta khó lòng lý giải, tôi bỗng nhiên có chút hoài niệm với thế giới chuyện xưa lúc trước, hiện tại trong thế giới này, tôi luôn có chút cảm giác không hiểu thấu, ngay cả luyện khí sĩ đều có thể xuất hiện.

(Chú giải: Dương Châu thập nhật và Gia Định tam đồ là hai sự kiện đẫm máu nhất trong thời gian thống trị của triều đại Mãn Thanh, cũng là hai thảm án chấn động lịch sử Trung Quốc.

Sau khi chiếm được Dương Châu, tướng nhà Thanh là Đa Đạc ép dân chúng phải cạo tóc theo kiểu của người Mãn. Bách tính trong thành nhất quyết không tuân theo. Bất mãn trước thái độ của dân chúng, lại thêm binh sĩ thương vong quá lớn, Đa Đạc đã hạ lệnh làm cỏ toàn bộ thành Dương Châu, tạo nên một cuộc giết chóc kéo dài suốt 10 ngày, sử cũ gọi là Dương Châu thập nhật.

Sau Dương Châu, Gia Định trở thành địa điểm thứ hai chịu cảnh tắm máu vì luật rừng của Thanh triều. Quân dân Gia Định đã chống lại quân Thanh trong ba tháng, bị quân Thanh

giết hại tàn bạo ba lần với 20.000 người chết, sử cũ gọi là Gia Định tam đồ.)

Chương 179 Phân Tích

Tô Bạch đưa tay lên xoa cằm mình, từ khi đi vào thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch còn chưa có cạo râu, hiện tại râu đã dài, có thể đâm vào người ta.

- Có lẽ sẽ có một số ít thay đổi, dù sao, Phát Thanh Khủng Bố có chút không cách nào khống chế được sự phát triển của thế giới chuyện xưa, những thế giới chuyện xưa mà bần tăng đã trải qua, đều lấy linh dị và kinh dị làm chủ đề, tiết tấu rất nhanh, những chuyện cần làm, manh mối và phân biệt địch ta đều được chia rõ ràng, không giống như hiện tại, chúng ta ở trong khu vực rộng lớn, không ngừng tao ngộ và tìm kiếm.

- Hòa thượng, anh vẫn muốn nói lại thôi.

Tô Bạch dĩ nhiên nghe được hòa thượng thật ra chỉ mới nói hơn phân nửa, phần còn lại không có nói ra.

Thật ra, tất cả các thính giả đang ở trong thế giới hiện thực đã nhận được thông báo từ nick wechat "kongbu66", thông báo về việc Phát Thanh Khủng Bố dừng phát sóng và cải cách trong ba tháng, trong ba tháng này sẽ không có tuyên bố nhiệm vụ, dĩ nhiên những thính giả hiện đang ở trong thế giới chuyện xưa, vẫn phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ hiện tại, bọn họ không biết tin tức này.

- Chính bản thân cậu có thể cảm nhận được những thứ này.

Hòa thượng nhìn Tô Bạch:

- Thật ra Phát Thanh Khủng Bố đang thử nghiệm, thử nghiệm một phương thức mới cho thế giới chuyện xưa, có đôi khi, chúng ta có thể coi nó như một chương trình phát thanh

theo đúng nghĩa của nó, nó vẫn đang không ngừng làm cho câu chuyện xưa của mình trở nên thú vị hơn, điểm này, tôi nghĩ cậu hiểu rất rõ.

- Trên thực tế, phần lớn thính giả hơi có chút kinh nghiệm đều có thể hiểu rất rõ ràng, trong 1 – 2 thế giới chuyện xưa gần đây, nó bắt đầu thử nghiệm một con đường không giống với lúc trước, thế nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm, bởi vì khi nó tạo ra một thế giới chuyện xưa càng phức tạp, nó càng phải kiểm soát thêm nhiều thứ, có đôi khi, ý chí của nó không thể hoàn toàn được thi hành, thường thường sẽ biến khéo hóa vụng.

- Có một điểm rất rõ ràng, có một số người có tính cách do nó tạo ra, bởi vì nó muốn cho thế giới chuyện xưa thêm phong phú, thế nhưng, những người hoặc là vật này lại không bị nó không chế, ngược lại vi phạm ý chí của nó.

- Ở trên núi Phục Long, bần tăng đã có loại cảm giác này, chúng ta lặn lội đường xa đi đón một đứa nhỏ, cảm giác giống như đi du lịch thám hiểm, từng bước, từng bước xâm nhập, đến sau cùng liên tục gặp được những cửa ải nguy hiểm. Gia Thố, mập mạp và tôi, đều lần lượt bị trọng thương, tiết tấu và hình thức này có chút buồn tẻ và đơn điệu. Bần tăng cho rằng đây cũng không phải tính chất chuyện xưa mà Phát Thanh Khủng Bố mong muốn, chỉ là trên thực tế, những thứ mà nó an bài đã đi theo hướng ngược lại.

- Ý của anh là ma quỷ kia?

Ánh mắt Tô Bạch nheo lại, tuy hiện tại hai người bọn họ giống như đang tán gẫu, thế nhưng nội dung đã nhắm thẳng vào một số nòng cốt của Phát Thanh Khủng Bố.

Đây không phải là loại chuyện ngu xuẩn như ánh sáng đom đóm cũng dám cùng hạo nguyệt tranh huy! Đối với vũ trụ mà nói, con người chỉ là một hạt bụi nhỏ, thế nhưng vẫn có thể

phân tích, tính toán ra được rất nhiều quỹ tích chuyển động của các hành tinh. Tuy cấp bậc hiện tại của Tô Bạch và hòa thượng không cao lắm, nhưng điều này cũng không trở ngại đến việc bọn họ tiến hành một số phỏng đoán và giả thiết về Phát Thanh Khủng Bố.

- Ma quỷ là do nó tạo nên, có lẽ nó cảm thấy rất hài lòng, thế nhưng ma quỷ chân chính làm sao có thể làm một con rối gỗ nghe theo sự an bài của người khác? Phát Thanh Khủng Bố muốn thử tạo ra một thế giới chuyện xưa phức tạp lại hoàn thiện, thế nhưng nó lại không có đầy đủ năng lực để tạo ra một thế giới chân chính, trừ khi nó cam tâm tình nguyện sáng tạo ra một thế giới, sau đó hoàn toàn buông tay ảnh hưởng của mình với thế giới đó, dĩ nhiên, chuyện này là không thể nào, một khi nó không có cách nào kiểm soát được thế giới chuyện xưa, như vậy thính giả đến đây thật sự là để đi du lịch.

Lúc hòa thượng nói đến đây, bên ngoài truyền đến một tiếng thét rất thê lương, đó là tiếng gầm thét của man tộc. Ngay sau đó từng tiếng chói tai của cung tên truyền đến, xung quanh lại có một nhóm lớn binh lính nhà Thanh nhanh chóng đến tiếp viện, xung quanh khách sạn lập tức trở nên trống trải.

Tô Bạch phủi tay, nói:

- Các vị, chuẩn bị chạy thôi.

Trước đó thật ra bọn họ đang chờ một cơ hội tốt.

Gia Thố vốn dĩ không có ngủ, mập mạp nửa ngủ nửa tỉnh, bọn họ đều chú ý đến tình hình bên ngoài.

- Bên kia chó cắn chó rồi à?

Mập mạp có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Có lẽ ở giữa xảy ra vấn đề gì đó, hoặc là nhiệm vụ chủ tuyến của thính giả phương Tây chính là cái này.

Tô Bạch phân tích, từ khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, đầu tiên là yêu động, tiếp theo là Lâm Chấn Anh, sau đó là động cương thi, tiếp nữa là núi Phục Long, nhóm người bọn họ đã trải qua một quãng đường dài, có lẽ những luyện khí sĩ Mãn Thanh này cũng không phải là món ăn được chuẩn bị riêng cho bọn họ, mà chính là chuẩn bị cho đám thính giả phương Tây.

- Chúng ta không cần cầm gì theo, trước thoát thân xong rồi nói.

Hòa thượng vừa quan sát tình hình bên ngoài, vừa nói:

- Chúng ta từ cửa sổ đi ra ngoài, lúc này binh lính đã qua bên kia tiếp viện, Tô Bạch, cậu và bần tăng cản ở phía sau.

Tô Bạch không có nói gì, có lẽ hòa thượng khôi phục chưa được nhiều, bản thân hắn đang ở trạng thái tốt nhất, hòa thượng nguyện ý cùng hắn cản ở phía sau, đó là một quyết định khiến cho Tô Bạch khó lòng từ chối.

- Tránh ra, tôi đi xuống trước.

Hòa thượng và mập mạp tránh ra hai bên cửa sổ, Tô Bạch từ cửa sổ nhảy ra ngoài, sau đó rơi xuống mặt đất, thật ra nơi này không quá cao.

Tô Bạch đứng dưới nhìn thoáng qua, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, hắn vẫy tay ra hiệu cho người bên trên có thể xuống.

Mập mạp giữ lấy cây cột cạnh bệ cửa sổ để leo xuống, thân thể Gia Thố tựa vào vách tường để trượt xuống, hơn nữa Tô Bạch có chú ý tới Gia Thố không chống quải trượng, điều này chứng minh anh ta đã khôi phục được năng lực hành động, thế những vẫn còn chưa thể khôi phục khả năng chiến đấu.

Hòa thượng là người đi xuống cuối cùng, thế nhưng khi hòa thượng đang chuẩn bị từ cửa sổ nhảy xuống, bỗng nhiên

anh ta quay đầu, nghiêng người, một lợi kiếm trực tiếp từ trong phòng bay ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó, trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau.

Tiểu gia hỏa ngồi trên vai mập mạp, lúc này tiểu gia hỏa rất ngoan ngoãn, không khóc không nháo.

- Xem ra bên kia biết chúng ta muốn thoát thân, cho nên trước ngăn cản chúng ta.

Gia Thố nhìn thoáng qua bệ cửa sổ.

- Bên nay, qua rừng rậm sẽ đến một con sông, các người đi theo bờ sông.

Tô Bạch dặn dò mập mạp:

- Chăm sóc cẩn thận cho đứa nhỏ.

Mập mạp xoa đầu đứa nhỏ, nở nụ cười hàm hậu:

- Tôi muốn làm cha nuôi của đứa nhỏ này, yên tâm đi.

Tô Bạch đi lùi về sau, lấy đà, một lần nữa xông tới, hai tay giữ lấy mái hiên, leo lên, sau đó giẫm lên mảnh ngói, leo vào cửa sổ phòng bên cạnh.

Gia Thố và mập mạp nhanh chóng chui vào chỗ trống, đi vào trong rừng, hai người kia có thể thuận lợi chạy đi hay không, Tô Bạch vẫn có lòng tin, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dưới điều kiện, hòa thượng và hắn có thể cầm chân những luyện khí sĩ Mãn Thanh trong thời gian ngắn.

Tô Bạch đi vào phòng bên cạnh, sau đó đi ra, ở ngay đầu hành lang, hòa thượng bị một thực khách dùng kiếm quét ngang, thân thể hòa thượng dựa vào lan can, có thể nhìn ra được hiện tại hòa thượng rất gắng gượng, chỉ có năng lực chống đỡ, nhưng điều này cũng đủ khiến cho Tiêu Mạch giật mình, hòa thượng này vô thanh vô thức, thế mà có thể khôi

phục được nhanh như thế, chùa miếu nhà ai lại có thể bồi dưỡng ra một hòa thượng có lòng dạ kín đáo như thế?

Chương 180 Đánh Giết

Chẳng qua hiện tại hòa thượng sắp không chống đỡ được, luyện khí sĩ này có dáng dấp trắng trẻo, mặc trang phục của viên ngoại, rất không tương xứng với khí chất của anh ta, thế nhưng mọi cử chỉ, hành động của anh ta đều mang theo khí tức biến hóa khôn lường.

Anh ta không có ý định hạ sát chiêu, anh ta muốn bắt được người sống, nhưng cho dù là Tô Bạch hay hòa thượng đều sẽ không cho anh ta cơ hội này.

Hòa thượng đã nhìn thấy Tô Bạch đến, chắp tay trước ngực, niệm một tiếng a di đà phật.

Phật âm lọt vào tai, thân thể luyện khí sĩ bỗng nhiên chấn động, mắt nhắm lại, trong đầu anh ta rất choáng váng.

Lúc này Tô Bạch đi lên, trong tay hắn nắm chặt dao găm, thân thể nhanh chóng chuyển sang trạng thái cương thi, trong lúc nhất thời, khí thế của hắn đạt đến cấp độ cường thịnh.

Tuy luyện khí sĩ từ từ nhắm mắt lại, thế nhưng anh ta vẫn có cảm giác nhạy bén với nguy hiểm, kiếm trong tay anh ta bay lên, chủ động đâm về phía Tô Bạch.

Đây là phi kiếm hộ chủ.

Thân thể Tô Bạch nghiêng sang một bên, kiếm bay sượt qua lồng ngực của hắn, ma sát ra một tia lửa, đồng thời Tô Bạch cũng cảm nhận được trước ngực của hắn có cảm giác đau rát, sau đó Tô Bạch đến gần luyện khí sĩ này, dao găm đâm về phía ngực đối phương.

Luyện khí sĩ đánh ra song chưởng, khí thế sôi trào mãnh liệt, Tô Bạch chỉ cảm thấy ngực mình giống như bị một chiếc ô tô đâm trúng, cả người bị hất ra, thế nhưng trong nháy mắt đó, Tô Bạch phóng dao găm trong tay ra ngoài.

Luyện khí sĩ mở mắt ra, trong mắt lộ ra tinh quang, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn dao găm, anh ta nâng tay trái lên, ngón trỏ và ngón giữa dựng thẳng lên, kẹp lấy dao găm.

Sau đó giống như là thói quen của luyện khí sĩ, khí thế trên người anh ta dựa theo thói quen điều khiển kiếm, chủ động truyền vào trong dao găm, giống như lần trước cương thi vương đem sát khí của chính mình đánh vào bên trong dao găm, lúc này yêu khí bên trong dao găm bắt đầu dao động, không ổn định.

Thật ra, yêu khí bên trong dao găm, ở lần trước quyết đấu với cương thi vương đã hao tổn mất 7 – 8 phần, lần này yêu khí dao động càng giống như ánh sáng chiều tà, thế nhưng vấn đề chính là tên luyện khí sĩ này lại dùng hai ngón tay để kẹp dao găm, yêu khí xung đột khiến cho hai ngón tay của anh ta tê dần, hai đầu ngón tay của anh ta bị hất ra, dao găm tiếp tục dựa theo phương hướng ban đầu bay ra ngoài.

"Phụt!"

Dao găm đâm vào cổ luyện khí sĩ.

- Chuyện này….

Luyện khí sĩ kia lảo đảo, không ngừng lùi về sau, đến sau cùng tựa người vào vách tường, vẻ mặt không dám tin và mờ mịt, cuối cùng chán nản ngã xuống đất, mất đi sự sống.

Tô Bạch bị hất xuống đất, lấy tay che ngực, khó khăn đứng lên, nhìn thấy kết cục này, Tô Bạch đi đến bên người luyện khí sĩ, rút dao găm của mình ra.

- Ai bảo anh trang bức làm gì.

Sau khi giết người, Tô Bạch sẽ tiến hành quá trình kiểm tra xem trên thi thể người chết còn thứ đồ gì đáng giá không, chẳng qua lần này khiến Tô Bạch thất vọng, trên người luyện khí sĩ ngoại trừ có có một thanh kiếm, ngoài ra không còn gì khác, ngay cả đồ trang sức trên người cũng không có.

- Những người luyện khí sĩ này không khác gì khổ hành tăng, leo lên đế vương cũng không phải vì công danh lợi lộc, chỉ vì long khí của thiên tử.

Hòa thượng ho khan một tiếng, nói với Tô Bạch.

Tô Bạch cầm thanh kiếm kia trên tay, trên thân kiếm có đường vân, hẳn là một loại trận pháp, thế nhưng đối với Tô Bạch mà nói, nó không có tác dụng gì lớn, chẳng qua ở trong tay người khác thì không giống thế. Tô Bạch nhớ ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, chính bản thân hắn lấy được một thanh ma trượng, Sophie còn nói hắn qua London để tiến hành giao dịch, phẩm cấp của thanh kiếm này nhất định không cao, dù sao đây cũng không phải thế giới tiên hiệp gì, chẳng qua cũng không quá kém, xa không nói, có lẽ mập mạp rất muốn có nó, đến lúc đó, hắn cầm nó đi trao đổi một số thứ với mập mạp là được.

Hòa thượng cũng không nghĩ tới chuyện qua tranh thanh kiếm này với Tô Bạch, hòa thượng nhìn thoáng qua cửa ra vào của khách điếm, nơi đó đã truyền đến tiếng vó ngựa, hiển nhiên là một đội kỵ binh đã đến.

- Có không ít người.

Tô Bạch mím môi nói:

- Bây giờ chúng ta có thể rút lui, hay vẫn chống đỡ thêm một lúc?

Hòa thượng lắc đầu:

- Rút lui đi, nếu như những thính giả phương Tây kia không chống đỡ được bao lâu, chúng ta tiếp tục trì hoãn ở chỗ này, chúng ta sẽ bị bao vây, đến lúc đó không ra được.

- Cũng đúng.

Tô Bạch mở cửa sổ ra, hòa thượng theo sát phía sau, hai người cùng nhau nhảy xuống, sau khi rơi xuống mặt đất, cách đó không xa có một đội kỵ binh đã phát hiện ra hai người, thúc ngựa về phía bên này.

- Chạy vào rừng, chúng ta tách ra chạy.

Tô Bạch nhìn thoáng qua hòa thượng:

- Anh không sao chứ?

Hòa thượng hiểu ý của Tô Bạch, hắn cảm thấy anh ta còn có ẩn tàng, cho nên dứt khoát đường ai nấy đi, bên ngoài chia làm hai đường, trên thực tế chính là đối với chuyện hòa thượng vẫn giấu kín thực lực, Tô Bạch rất bất mãn.

Hai người tách ra chạy, kỵ binh ở phía sau do dự một chút, sau đó cũng chia làm hai đường, tiếp tục đuổi theo.

Phía sau Tô Bạch có 10 kỵ binh, nơi đây là trong rừng, tốc độ của kỵ binh không thể nhanh, cũng không thể tạo thành vòng vây, Tô Bạch còn có thể tiếp tục duy trì khoảng cách với phía sau, không phải Tô Bạch sợ hãi 10 kỵ binh này, chỉ là ngộ nhỡ dây dưa, càng nhiều binh lính nhà Thanh tới, không cần quá nhiều, chỉ cần 100 người, Tô Bạch có thể chết vì kiệt sức.

Bờ sông đã xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Bạch, kỵ binh phía sau cũng không đuổi kịp, trong lòng Tô Bạch cảm thấy an tâm hơn, thế nhưng đúng lúc này lại xuất hiện ngoài ý muốn, một bên khác của Tô Bạch xuất hiện một thân ảnh màu trắng, trong tay người này cầm một thanh kiếm, trên người mặc bộ đồ trắng để luyện công, chỉ là trước ngực và sau lưng có thêu kim long.

Khí chất và thần thái của đối phương, Tô Bạch rất quen thuộc, bởi vì hắn vừa mới giết một luyện khí sĩ, hiện tại thế mà lại xuất hiện người thứ hai, lần này là nữ, tuổi khoảng 40, rõ ràng chỉ hơi già, nhưng khí chất tiên phong đạo cốt lại rất rõ ràng.

Nói như vậy, tuổi thọ của luyện khí sĩ sẽ khá dài, cũng không thể nào nhìn già, vì thế, người phụ nữ này có bề ngoài giống như 40 tuổi, đoán chừng tuổi thật của bà ta phải hơn 60 tuổi, hiển nhiên là một bà lão.

Ánh mắt người phụ nữ rơi trên thanh kiếm mà Tô Bạch đeo trên lưng, giận giữ quát to một tiếng:

- Cậu giết đồ đệ của tôi!

Bà ta vừa nói xong liền nhanh chóng tiếp cận Tô Bạch, cho dù Tô Bạch đang liều mạng chạy, thế nhưng khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Chương 181 Đâm Hướng Hạ Bộ

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại chưa tới mười mét, kiếm trong tay người phụ nữ bay ra, đâm về phía Tô Bạch.

Tô Bạch không thể không lộn một vòng để tránh thoát thanh kiếm, thế nhưng tốc độ của hắn chậm xuống, trên cơ bản, người phụ nữ đã đến gần sát hắn, đám kỵ binh phía sau càng lúc càng đến gần.

Đoạn sau nếu hắn thật sự bị bắt, Tô Bạch thật đúng là có chút hoảng sợ.

Bà lão này rõ ràng đã tức đến nổ phổi, bà ta đã không còn tâm cảnh của luyện khí sĩ, sau khi thanh kiếm bay trở về tay của bà ta, bà ta lại trực tiếp đánh về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nửa nằm trên mặt đất, phần eo phát lực, hai tay đập mạnh lên mặt đất, cả người bay lên không trung, một chân đạp về phía người phụ nữ, người phụ nữ cầm kiếm chuyển hướng, thân kiếm nghiêng đi, một cước của Tô Bạch đạp lên thân kiếm, ngay sau đó người phụ nữ đánh một chưởng lên vị trí chuôi kiếm, một âm thanh vang lên, thân kiếm chấn động, Tô Bạch chỉ cảm thấy cái chân kia của mình tê dần, cả người ngã xuống đất.

Người phụ nữ không chút do dự, một bước đi đến, một kiếm đâm vào ngực Tô Bạch.

Tô Bạch vẫn luôn nắm chặt dao găm trong tay, hắn vung dao găm lên, dao găm và thanh kiếm va chạm, lực đạo của đối

phương hoàn toàn áp đảo Tô Bạch, Tô Bạch chỉ cảm thấy cổ tay và lòng bàn tay của mình đau nhói, dao găm bay ra ngoài, kiếm của đối phương cũng bị xê dịch, nhưng vẫn giống như cũ, đâm vào lệch phía bên trái bụng Tô Bạch.

Chẳng khác gì đóng đinh Tô Bạch lên trên mặt đất.

Tô Bạch vô thức bắt đầu chuẩn bị chuyển sang trạng thái cương thi, thế nhưng ngay khi ánh mắt Tô Bạch vừa mới xuất hiện một chút màu xanh, trong lòng bàn tay của người phụ nữ xuất hiện một tờ bùa, trực tiếp dán lên trán Tô Bạch.

Một cỗ lực lượng hoàn toàn trấn áp Tô Bạch, sát khí của cương thi trực tiếp bị đánh trở về, thân thể Tô Bạch đang nhấc lên, lại nặng nề rơi xuống đất.

Hiển nhiên đối phương rất hiểu hắn, rõ ràng là đã quan sát nhóm người hắn rất lâu.

Tô Bạch cảm thấy hoảng sợ, nếu như lúc trước đám thính giả phương Tây không có xuất hiện làm rối, có lẽ ngay cả người luyện khí sĩ kia, hắn cũng không giết được.

- Cậu giết đồ đệ của tôi, ha ha ha, tôi sẽ không để cho cậu sống tốt, tôi sẽ không cho cậu chết một cách thoải mái, tôi sẽ khiến cho cậu sống không bằng chết.

Người phụ nữ trở nên điên cuồng.

Ngay sau đó, những kỵ binh kia đã đi tới, một số người lập tức xuống ngựa, dùng xích sắt để trói Tô Bạch lại.

- Không cho phép các người tháo lá bùa trên trán cậu ta xuống, cũng không cho phép các người giết chết cậu ta.

Sau khi bỏ lại câu nói này, người phụ nữ nhanh chóng rời đi, hiển nhiên, bà ta vẫn còn có mục tiêu và con mồi.

Còn Tô Bạch.

Chỉ là một con cá sa lưới.

…….

Lá bùa trên trán Tô Bạch mang theo một lực hút đáng sợ, từ trên cảm giác của Tô Bạch có thể hình dung, nó còn dính chắc hơn cả keo 502, gần như là có sẵn trên da hắn.

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy mấy lá bùa chú của mập mạp, quả đúng là kém xa cả Thái Bình Dương.

Trên đường đi, Tô Bạch đều bị bịt mắt, nhốt trong một chiếc lồng sắt, sau đó Tô Bạch có thể cảm giác được, hắn được "vận chuyển" trên thuyền, bởi vì hắn nghe được tiếng nước và cảm nhận được mặt đất lắc lư.

Người phụ nữ kia không có ý định để hắn chết một cách thống khoái, mà chính là từ từ bào cách hắn, đối với Tô Bạch mà nói, đây là một tin tức tốt, chỉ cần trước khi hắn bị bào cách chết, đám người mập mạp có thể đưa tiểu gia hỏa đến yêu động, như vậy thế giới chuyện xưa lần này kết thúc, bản thân hắn cũng sẽ được triệu hoán về thế giới hiện thực, rời đi địa phương đáng chết này.

(Bào cách: dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa)

Những luyện khí sĩ Mãn Thanh này thật đúng là rất lợi hại, nhưng ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố lại không đáng là gì.

Chỉ là, đi về phía trước được 7 ngày, mãi cho đến khi Tô Bạch chuyển từ đường thủy sang đường bộ, ở trên xe ngựa lắc lư thêm hai này.

Nơi này vẫn chân thực như thế.

Chờ đến khi bọn họ tháo miếng vải đen trên đầu hắn ra, sau đó nhốt hắn vào một lồng giam được làm hoàn toàn từ sắt tinh luyện, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có chút hoang đường.

Gần 10 ngày, đám người mập mạp đang làm gì, mười ngày còn không thể đưa tiểu gia hỏa về yêu động ư?

Thời gian 10 ngày, cho dù là hiệu suất của phụ nữ tiền mãn kinh có thấp như thế nào đi chăng nữa, sự tình hẳn là đã giải quyết xong, bà ta cũng sắp trở về, chẳng lẽ hắn thật sự phải nếm thử tư vị 10 đại cực hình của Mãn Thanh trong tay bà lão kia?

Chuyện này, thật đúng là thú vị.

- Ha ha ha…

Đúng lúc này, ở bên cạnh Tô Bạch, cách khoảng 1 mét, cũng có một chiếc lồng sắt, nơi đó giam giữ một ông lão mặc quần áo nho sinh, chỉ là đãi ngộ của ông lão này tốt hơn Tô Bạch nhiều, trên người ông ta không có xiềng xích gì, hơn nữa trong tay ông ta còn có một quyển sách, mặt đất còn có vài quyển sách và bút lông.

Ừm, thậm chí còn có cả một bầu rượu.

Còn Tô Bạch lại bị 7 – 8 đầu xiềng xích khóa lại, hai chân treo lơ lửng giữa trời, đãi ngộ của hai bên, quả thật có chút khiến cho người ta tức chết.

Tô Bạch nhìn về phía ông lão này, tóc tai ông ta rối bời, thế nhưng ánh mắt ông ta lại thanh tịnh, mang theo tư thái của lão ngoan đồng:

- Chàng trai trẻ, tôi thấy cậu đang cười, thật đúng là thú vị, người đi vào nơi này đều có dáng vẻ cha mẹ chết, chỉ có cậu là cười.

- Cha mẹ tôi đã sớm qua đời.

Tô Bạch nói.

- Ồ, thật xin lỗi, tôi lỡ lời.

Ông lão khẽ đánh tát chính mình một cái, sau đó không tìm Tô Bạch tán gẫu nữa, dựa vào song sắt ngồi xuống, bắt đầu tìm bút lông, ngồi trong song sắt vẽ vời.

- Ông đang làm gì đó.

Lúc này nhàn rỗi, Tô Bạch vừa nghĩ tới tao ngộ của chính bản thân hắn khi bà lão kia về, trong lòng hắn quả thật có chút e sợ, cho nên muốn tìm một người nói chuyện để hóa giải một chút áp lực.

- Thôi Bối Đồ.

Ông lão gãi đầu, giống như là bắt con rận, sau đó thổi vào ngón tay:

- Thôi Bối Đồ này, trước kia bị mấy triều đại sửa lại quá nhiều, triều đình phái những luyện khí sĩ đó bắt tôi về, một lần nữa sửa lại.

(Thôi Bối Đồ là cuốn sách tiên tri nổi tiếng thời Trung Quốc cổ đại, bao gồm những dự ngôn rất chuẩn xác. Trong đó, đại sự Trung Quốc giai đoạn ngày nay, cũng như giai đoạn đặc thù của lịch sử nhân loại hôm nay, đều được Thôi Bối Đồ nói đến.)

- Lúc này sửa lại, tỉ lệ càng khó hơn.

Tô Bạch nói.

- Ha ha, chàng trai trẻ, lời này của cậu nói đúng tâm khảm của tôi, phía trước không có vấn đề gì, dù sao chỉ cần viết theo sách sử là được, phía sau, chậc chậc, muốn viết về một đại Thanh triều có nghìn năm lịch sử, thật đúng là quá làm khó người ta.

Lúc này, một thân ảnh màu trắng đi tới.

Ông lão lập tức xoay người, cách Tô Bạch xa một chút.

Thủ hạ mở cửa, bà lão đi đến, Tô Bạch nhìn thấy trên mặt bà ta có thêm một vết sẹo, nhìn thật giống như Diệt Tuyệt sư thái.

(Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết ỷ thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn Ỷ Thiên kiếm.)

Bà lão mỉm cười với Tô Bạch:

- Cậu rất may mắn, hiện tại tâm trạng tôi không tốt, cho nên tôi sẽ không tra tấn cậu quá lâu, bởi vì tôi xuống tay khá nặng, cậu sẽ không chống đỡ được bao lâu.

- Tôi cảm thấy có thể khe nhỏ sông dài (ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng), bà có thể nhốt tôi ở chỗ này, tra tấn tôi một năm hoặc nửa năm, khiến cho mỗi ngày tôi đều sống không bằng chết, lúc này mới có thể giải hận, dù sao tôi đã giết chết đồ đệ của bà, không phải ư?

- Phụt….

Ông lão sặc một tiếng, sau đó che giấu ho khan.

Nụ cười trên mặt bà lão không thay đổi, vươn tay ra, nắm chặt lấy con dao găm của Tô Bạch.

Sau đó,

Không một câu nói nhảm,

Nắm chặt dao găm, nhắm thẳng về phía đũng quần Tô Bạch, đâm xuống…

Chương 182 Kết Thúc Thế Giới Cương Thi Tiên Sinh

Trước đó trong đầu Tô Bạch đã tưởng tượng qua vô số cực hình mà chính mình có thể sẽ gặp phải, dù sao 10 ngày bôn ba, có quá nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung.

Chỉ là Tô Bạch thật đúng là không nghĩ tới người phụ nữ này thế mà ác độc như vậy, trực tiếp như vậy, nếu như bà ta dùng những phương pháp khác để giày vò thân thể Tô Bạch, Tô Bạch có thể cắn răng tiếp tục chống đỡ, thế nhưng một đao đâm xuống vị trí quan trọng kia, cho dù là người có tính cách cứng cỏi như Tô Bạch, cũng cảm thấy đổ mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, ông lão trong phòng bên khẽ gõ bút lông trong tay xuống.

Tay của bà lão đột nhiên dừng lại, dao găm trong tay bà ta không có đâm vào bộ phận quan trọng của Tô Bạch, mà chính là đâm vào đùi hắn.

- Ông có hứng thú với thằng nhóc này?

Nữ luyện khí sĩ nhìn ông lão kia.

Ông lão lắc đầu, chỉ là có chút buồn bực nói:

- Chẳng qua tôi cảm thấy không nên đáng tiếc như thế.

- Ông tiếc điều gì?

Nữ luyện khí sĩ có chút không hiểu.

- Chính là tôi và bà nói thêm mấy câu, một người liền có thể chuyển từ chết sang sống, đây là một loại chuyện rất thú vị, không phải sao?

Nữ luyện khí sĩ buông tay ra, để dao găm đâm vào đùi Tô Bạch, sau đó bà ta nhìn bốn xung quanh, cười to.

- Ông đang nói đến cậu ta ư? Cậu ta có thể sống ra ngoài à? Ông biết nơi này là nơi nào không?

- Tôi dĩ nhiên biết.

Ánh mắt của ông lão có chút trống rỗng, câu nói này của ông ta có thâm ý.

Nơi này là thiên lao do triều đình cung cấp cho nhóm người luyện khí sĩ, nó là một thiên lao theo đúng nghĩa, người đi vào nơi này, trừ khi là có ý tứ của nữ luyện khí sĩ, nếu không, ai cũng không ra được.

Thế nhưng, lão đầu đang nhìn chính thế giới này, nếu như chí cao vô thượng của thế giới này muốn chàng trai trẻ này ra ngoài, một thiên lao thì có cái rắm gì?

- Được, vậy tôi sẽ để cho ông tận mắt nhìn thấy, cũng có lúc ông nhìn lầm!

Nữ luyện khí sĩ đánh một chưởng về phía trán Tô Bạch, đây là không có ý định hành hạ, mà chính là muốn một chiêu giết chết Tô Bạch, để cho những lời ông lão này vừa nói hoàn toàn biến thành những lời nói nhảm.

Thế nhưng, ngay khi tay nữ luyện khí sĩ còn chưa có hạ xuống, một luồng ánh sáng trắng bỗng nhiên bao phủ lên người Tô Bạch.

Trong nháy mắt, Tô Bạch biến mất.

Tay nữ luyện khí sĩ còn lơ lửng giữa không trung, nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, bà ta không dám tin vào mắt mình.

Ông lão cười ha hả, bắt đầu tùy ý đặt bút lên quyển sách trước mặt mình, thứ ông ta viết ra không phải là Thôi Bối Đồ,

mà chính là hoài nghi và chứng thực của ông ta đối với thế giới này, bây giờ, chứng cứ tốt nhất đã hiện ra ngay trước mắt ông ta, ông ta muốn ghi chép lại, cho dù loại ghi chép này có lẽ chỉ là một loại phí công.

Nữ luyện khí sĩ đánh một chưởng vào dây xích trong lồng sắt, lòng bàn tay của bà ta đã chảy máu, máu thịt be bét, đủ để thấy được lúc này bà ta điên cuồng như thế nào, bà ta thấy ông lão còn đang múa bút thành văn, giận dữ hét lên:

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!

Ông lão ném bút lông lên trên mặt đất, xé rách sách, ném lên xung quanh, sau đó cất tiếng cười to.

- Bà hãy nhìn tất cả xung quanh mình đi, đây là một sản phẩm thất bại, nó sẽ bị xóa bỏ.

- Nhà của chúng ta, sự hiện hữu của chúng ta, những thứ chúng ta thấy, thật ra đều là một loại thử nghiệm, hiện tại đã chứng minh, thử nghiệm của nó thật bại, chúng ta và tất cả mọi thứ ở xung quanh chúng ta đều không cần thiết phải giữ lại.

….

"Vù."

Tô Bạch bỗng nhiên cảm nhận được một loại cảm giác tuyệt vọng, hít thở không thông, giống như toàn bộ thế giới này đều cách hắn rất xa, một loại cảm giác tuyệt vọng lóe lên trong đầu, tai mũi mắt miệng đều bị nước bao trùm.

Lập tức có một cái tay vươn ra, giữ lấy bả vai Tô Bạch, kéo hắn lên.

Thân thể Tô Bạch nhẹ bẫng, không khí trong lành.

Dần dần, ánh mắt hắn trở nên rõ ràng hơn, đến sau cùng, Tô Bạch nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh hắn, là một suối

nước nóng, xung quanh còn có nhân viên phục vụ đang đi lại.

Tô Bạch trùm khăn mặt lên mặt của mình, cuối cùng cả người hắn cũng có cảm giác buông lỏng.

- Cậu sao rồi? Cậu nhận loại hành hạ gì?

Giọng nói của hòa thượng vang lên bên tai Tô Bạch.

Tô Bạch không nói chuyện, hắn cũng không thể nói lúc trước, hắn thiếu chút nữa bị người ta thiến.

Tô Bạch theo bản năng nhớ ra thứ gì đó, đưa tay ra sờ dưới đáy hồ, quả nhiên sờ đến một thứ đồ băng lãnh, là con dao găm kia. Trước đó nữ luyện khí sĩ dùng dao găm đâm vào đùi Tô Bạch, vậy mà nó cũng được truyền tống trở về.

Cho dù như thế nào, thế giới chuyện xưa lần này, thu hoạch được bao nhiêu điểm cốt truyện đã không còn quan trọng, có được con dao găm này, coi như đã không lỗ vốn.

- Trước đó bần tăng còn lo lắng cho cậu không chống đỡ được lâu như thế.

Hòa thượng mang theo chút xin lỗi, nói:

- May mà cậu không chết.

Đầu óc Tô Bạch đã khôi phục thanh tỉnh, vứt khăn mặt ra, ném vào trong suối nước nóng.

- Vì sao lại lâu như thế?

Đúng thế, vì sao lại lâu như vậy, ròng rã 10 ngày!

Nếu như không phải hắn giết đồ đệ của nữ luyện khí sĩ kia, đối phương muốn hành hạ hắn cho hả giận, có lẽ hắn không sống được đến bây giờ.

- Sau khi chúng tôi thoát khỏi những luyện khí sĩ Mãn Thanh liền đi thẳng đến yêu động.

Hòa thượng bắt đầu kể lại:

- Chỉ là, vốn dĩ chúng tôi cho rằng có thể thoải mái hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng vẫn xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.

- Tô Bạch, cậu còn nhớ lúc chúng ta mới đi vào thế giới chuyện xưa này, chúng ta gặp một đội binh lính nhà Thanh hộ tống một chiếc xe ngựa chứ?

- Ý của anh là oán anh kia?

- Đúng, chúng tôi vốn dĩ dự định trực tiếp vòng qua oán anh kia, thế nhưng, đêm hôm ấy, người kia vẫn luôn ôm đứa bé, nhân lúc tôi và Gia Thố không chú ý liền bế nó đi đến suối nước nóng trong căn nhà gỗ nhỏ.

- Là mập mạp sao?

Tô Bạch hỏi.

- Đúng, là anh ta.

Hòa thượng xác nhận:

- Anh ta che giấu rất tốt, thật ra bần tăng nên sớm phát hiện.

- Điều này không liên quan gì đến anh, nó liên quan đến tôi, lúc trước anh không biết mập mạp, nhưng tôi biết.

- Lúc thông báo về thế giới chuyện xưa lần này, tôi nên chú ý tới, tôi có thể nhìn thấy tên ba người chúng ta, tôi, anh và Gia Thố, không có mập mạp, dựa theo tình huống bình thường mà nói, tôi biết anh ta, tên của anh ta nên hiện ra, mà không phải là mơ hồ không rõ.

- Có lẽ nhiệm vụ chủ tuyến của anh ta, không giống với chúng ta, nhưng nhiệm vụ chủ tuyến 1 hẳn là giống nhau, nhiệm vụ chủ tuyến 2 khác biệt, nhiệm vụ chủ tuyến 2 của anh

ta, không phải là đưa đứa nhỏ đến yêu động… Mà chính là đưa đến suối nước nóng trong căn nhà gỗ nhỏ!

Lúc hòa thượng nói ra những lời này, giọng nói của anh ta trầm thấp, hiển nhiên chuyện này đã làm bộc phát lửa giận trong lòng anh ta, hiện tại còn chưa có biến mất, lấy tâm tính của hòa thượng, đến bây giờ hòa thượng còn có cảm xúc về chuyện này, đủ để thấy được, mập mạp lâm thời phản bội, mang đến đả kích lớn đến mức nào với hòa thượng.

- Sau đó thì sao?

Tô Bạch hỏi.

Chương 183 Nhiệm Vụ Kết Thúc Như Thế Nào

"Mập mạp đưa đứa nhỏ đến suối nước nóng trong căn nhà gỗ nhỏ, nhiệm vụ của anh ta hoàn thành liền được truyền tống rời đi, tôi và Gia Thố tốn rất nhiều thời gian mới cướp được đứa nhỏ từ chỗ oán anh kia về."

- Ngay từ đầu, chúng tôi chỉ cho rằng oán anh cảm thấy cô độc, muốn tìm một người bạn chơi cùng, thế nhưng sau đó chúng tôi mới phát hiện, nó muốn tìm một thân thể để ký túc, bởi vì trên người chúng tôi đều có thương tổn, cho nên chỉ có thể giằng co với nó, thời gian có chút lâu. Đến cuối cùng, khi oán anh chuẩn bị đoạt xá, bần tăng và Gia Thố liền quyết định được ăn cả, ngã về không, cùng oán anh liều mạng, hai bên đều bị tổn hại, nói thật, khi đó bần tăng đã tuyệt vọng, bởi vì trước khi bị bần tăng và Gia Thố đánh cho hồn phi phách tán, oán anh đã dùng nguyền rủa để vây khốn chúng tôi ở suối nước nóng, chúng tôi đã không còn sức phá giải nó.

(Đoạt xá có thể hiểu là đoạt xác, lấy thân thể của người khác.)

Tô Bạch trầm mặc một lúc, hỏi:

- Nhiệm vụ kia, hoàn thành như thế nào?

- Là đứa bé kia, nó tự mình bò ra khỏi căn nhà gỗ, bò xuống núi, tự mình bò vào trong yêu động, phát động nhiệm vụ hoàn thành.

Hòa thượng nói đến đây, hít sâu một hơi, niệm một tiếng:

- A di đà phật.

Hiển nhiên, cho dù hòa thượng có ngàn vạn khôn ngoan, thế nhưng đến sau cùng, một đứa nhỏ non nớt trắng nõn, dựa vào hai tay và đầu gối của mình bò qua những cục đá thô ráp, sắc bén để xuống núi, chủ động bò vào yêu động có nồng đậm yêu khí, đây là một hình ảnh như thế nào.

Tô Bạch hít sâu một hơi, sau đó nắm chặt tay lại.

- Hòa thượng, anh nói xem có phải tôi là người quái gở không.

Giọng nói của Tô Bạch mang theo chút run rẩy:

- Trước đó, tôi dự định đứa nó đến yêu động, đây vốn dĩ chính là kết quả mà chúng ta mong muốn, thế nhưng khi tôi biết đứa bé chủ động tự mình bò vào yêu động, trong lòng tôi, ha ha ha, thật đúng là khó chịu.

- A di đà phật, bần tăng cũng giống như thế, dù trước khi đứa bé sinh ra, bần tăng còn muốn ăn thịt nó.

- Hai người còn muốn tiếp tục ngâm à?

Gia Thố khoác trên người một chiếc áo choàng tắm đi tới, sau đó anh ta nhìn về phía Tô Bạch, do dự một chút, cuối cùng vẫn nói một tiếng:

- Xin lỗi, tôi không có đưa tiễn tốt thằng bé đoạn đường cuối cùng.

- Là tôi có lỗi với nó, nó tin tưởng tôi, cho nên mới chủ động đi theo tôi xuống núi Phục Long, đến sau cùng, lại để nó lẻ loi trơ trọi bò vào yêu động.

Tô Bạch đi ra khỏi suối nước nóng, ba người cùng nhau rời đi, quay về chỗ khách sạn, lúc đi vào thang máy, Tô Bạch còn có chút mất hồn mất vía.

Hòa thượng và Gia Thố đứng bên cạnh Tô Bạch, không nói gì.

Cửa thang máy mở ra, ba người đi về phòng mình, hòa thượng dùng thẻ phòng mở cửa phòng mình, sau đó một đồ vật lông xù thò đầu ra, là một con hồ ly màu đen.

Hòa thượng có chút ngoài ý muốn, anh ta không nghĩ tới con hồ ly này thế mà lại bị chính mình từ trong thế giới chuyện xưa mang ra ngoài, hòa thượng cảm ứng một chút, lắc đầu nói:

- Con hồ ly này một chút linh tính cũng không có, chỉ là một con vật ngu ngốc.

Trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên bùng cháy lên một hy vọng, sau đó hắn lập tức mở cửa phòng mình, hòa thượng ôm hồ ly, cùng Gia Thố đi theo sau, hiển nhiên lúc này bọn họ muốn nhìn một chút, nếu như hồ ly có thể đi ra ngoài cùng bọn họ, như vậy đứa bé kia thì sao?

Thế nhưng, hy vọng càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, trong phòng Tô Bạch trống rỗng, căn bản không có đứa nhỏ nào.

Gia Thố và hòa thượng thở dài, ra khỏi phòng Tô Bạch, giúp Tô Bạch đóng cửa lại.

Tô Bạch mím môi, vành mắt ướt át, nhưng lần này chỉ có một mình, hắn không lựa chọn chịu đựng mà chính mình nằm ở trên giường khách sạn năm sao, mặc cho nước mắt của mình rơi xuống.

Có lẽ vào lúc này, hắn chỉ có thể rơi một chút nước mắt cho tiểu gia hỏa kia, nếu như ngay cả nước mắt, hắn cũng keo kiệt, vậy hắn không đáng làm người.

Tuy hắn quả thật là cặn bã, so với một đứa nhỏ vì chính mình mà bò vào yêu động, hắn thật đúng là một đống bùn nhão vừa dơ lại vừa thối.

Đúng lúc này.

Một bàn tay nhỏ trắng nõn bỗng nhiên từ trong chăn vươn ra…

Bàn tay trắng nõn từ trong chăn vươn ra, ngây ngô xoa nước mắt trên mặt Tô Bạch, Tô Bạch sững sờ, quay đầu lại, sau đó cả người bật dậy, hai tay giữ chặt lấy mép chăn, cẩn thận xốc lên.

Lúc này tiểu gia hỏa chỉ mặc một cái yếm hồng, hai tay che lấy mặt mình, sau đó chậm rãi dịch tay ra, vừa nhìn Tô Bạch, vừa đạp chân nhỏ, cười ha hả.

Tô Bạch đang cười, tiểu gia hỏa cũng đang cười, một lớn một nhỏ đều đang cười.

Tiểu gia hỏa giang hai tay về phía Tô Bạch.

Cầu ôm ôm.

Tô Bạch vươn tay ôm đứa bé vào trong ngực, kề sát vào mặt tiểu gia hỏa.

Tô Bạch từ bên trong thế giới chuyện xưa đi ra, hắn đã lâu không có cạo râu, đâm vào trên gương mặt non mịn của tiểu gia hỏa, khiến cho tiểu gia hỏa khó chịu, thế nhưng Tô Bạch có thể thấy được, tiểu gia hỏa thật sự thích hắn.

Đứa nhỏ này không thích hòa thượng và Gia Thố, bởi vì hai người kia từng có dự định ăn nó, cho nên Tô Bạch có thể chắc chắn, lúc đó tiểu gia hỏa tự mình chủ động bò vào yêu động, nhất định là vì hắn, không phải vì đám người hòa thượng.

Thậm chí có vài chuyện còn chưa nói, nhưng Tô Bạch có thể đoán ra được, hòa thượng nhất định đã nói với tiểu gia hỏa, chỉ khi nó bò vào yêu động, mới có thể cứu được hắn.

Tiểu gia hỏa được Tô Bạch đặt lên giường, một bên mút ngón tay, một bên dùng chân nhỏ đạp nhẹ lên cằm Tô Bạch.

Tô Bạch giả bộ như rất tức giận, lật tiểu gia hỏa lại, đánh nhẹ vào mông tiểu gia hỏa.

Cảnh tượng này, nếu như để cho người quen biết với Tô Bạch nhìn thấy, có lẽ sẽ khiếp sợ đến mức rơi cả mắt kính, cho dù là thế giới hiện thực hay ở trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch tuyệt đối là một người tâm ngoan thủ lạt, thậm chí ngay cả người như hòa thượng đều không khống chế được hắn, còn bị hắn cho ăn thua thiệt, nhưng vào lúc này, Tô Bạch giống như một người cha bình thường đang chơi đùa với con trai mình, hình ảnh này rất ấm áp, ấm áp đến mức khiến cho người ta có chút không tiếp thu được.

- Meo.

Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng mèo kêu.

Tô Bạch thiếu chút nữa đã quên mất, bên cạnh hắn thật ra còn có một con mèo.

Cát Tường thành thơi từ trên ban công nhảy vào, bên trong miệng còn ngậm một cái túi, trong túi là hai bịch sữa bò.

Có lẽ tiểu gia hỏa và con hồ ly của hòa thượng được truyền tống ra cùng một lúc, khi đó đám người Tô Bạch còn đang ở suối nước nóng bên trong hội sở của khách sạn, tiểu gia hỏa và hồ ly phân biệt xuất hiện ở trong phòng Tô Bạch và hòa thượng.

Cát Tường vẫn luôn ở trong phòng khách, điều khiển cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn chính là, con mèo vẫn luôn giữ phong thái cao lãnh, thế mà nguyện ý đi lấy sữa bò cho tiểu gia hỏa uống.

Tô Bạch nhận lấy chiếc túi trong miệng Cát Tường, hai bịch sữa bò này vẫn còn ấm, ngón tay hắn khẽ xé mép túi, sau đó đưa cho tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa rất thông minh, hai tay cầm lấy bịch sữa bò, không ngừng mút vào chỗ miệng bịch sữa mà Tô Bạch xé ra, bàn chân nhỏ không ngừng đung đưa, vừa ăn, vừa chơi quên cả trời đất.

Chương 184 Ngại Xấu

Tô Bạch thay một bồ quần áo, thuận tiện cao râu, lúc gần thu dọn xong, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, là hòa thượng.

- Sao thế?

Tô Bạch đang đánh răng, hỏi.

- Ăn cơm thôi.

- À, đợi tôi một lát.

Tô Bạch thu dọn xong, một bên lau mặt, một bên từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Tiểu gia hỏa nằm trên giường, một tay nắm chặt đuôi của Cát Tường, Cát Tường thế mà không có tức giận, cứ như thế ngồi trên giường, mặc cho tiểu gia hỏa đùa giỡn đuôi của mình.

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn, xem ra con mèo cao lãnh Cát Tường, đối xử không tồi với tiểu gia hỏa.

- Chúng tôi đi xuống trước, lúc nào cậu xong thì xuống.

Hòa thượng nói với Tô Bạch một tiếng, sau đó cùng Gia Thố đi xuống trước.

Tô Bạch đi đến bên giường, bế tiểu gia hỏa lên, nói với Cát Tường:

- Chúng tôi đi ăn cơm, ngươi có đi không?

Cát Tường không nhúc nhích, ngồi ở trên giường, thái độ giống như đối với thức ăn của nhân loại, xin miễn cho kẻ bất tài này. Điều này không khiến cho Tô Bạch cảm thấy kinh

ngạc lắm, nhưng tiểu gia hỏa thấy bé mèo nhỏ không đi, nó có chút sốt ruột, vành mắt đỏ lên, giống như muốn khóc.

Cát Tường nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa, sau cùng nhảy xuống giường, đi tới bên chân Tô Bạch.

- Y y a a.

Tiểu gia hỏa nhìn thấy Cát Tường đi theo, cao hứng vỗ tay.

Bọn họ đi thang máy xuống lầu, ở bên dưới khách sạn, có chỗ phục vụ ăn uống, ở trên phương diện này, những khách sạn năm sao trong khu du lịch thường bỏ ra khá nhiều tâm tư, nơi này còn có biểu diễn văn hóa của dân tộc Khương.

Dĩ nhiên, thật ra tiết mục này cũng rất đơn giản, hơn mười người nam nữ mặc trang phục của dân tộc Khương ca hát, nhảy múa một chút. Tô Bạch nhớ kỹ nơi này có biểu diễn Tình Cửu Trại Thiên Cổ, chỉ là không phải ở trong khách sạn, mà là ở một sảnh sân khấu độc lập ở bên ngoài, điều kiện của sân khấu kia, dĩ nhiên tốt hơn ở đây nhiều, biểu diễn ở đây cũng chính là giúp vui cho thực khách ăn cơm mà thôi, mọi người chỉ xem náo nhiệt, không yêu cầu gì khác.

Hòa thượng và Gia Thố vốn dĩ ngồi ở bàn tròn bên ngoài, nhìn thấy Tô Bạch thế mà bế một đứa bé và dẫn theo một con mèo đen xuống, Gia Thố và hòa thượng đều giật mình.

Bế theo đứa nhỏ không quan trọng, quan trọng là hắn còn dẫn theo sủng vật, khi nhân viên phục vụ đi tới, Tô Bạch trực tiếp muốn một phòng bao riêng ở lầu hai, sau đó hắn vẫy tay với Gia Thố và hòa thượng, để hai người đi lên lầu hai.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa lên một chiếc ghế, Cát Tường nhảy lên ghế, ngồi chung với tiểu gia hỏa.

Hai tay tiểu gia hỏa ôm lấy Cát Tường cọ cọ, Cát Tường từ từ nhắm mắt lại, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

Một lát sau, hòa thượng và Gia Thố cũng đi đến, thấy tiểu gia hỏa, hai tay hòa thượng chắp tay trước ngực, niệm một tiếng a di đà phật.

Tiểu gia hỏa bĩu môi, cố ý không nhìn hòa thượng, xem ra tiểu gia hỏa còn chưa tiêu tan ấn tượng xấu với hòa thượng, dù sao nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, suy nghĩ đơn thuần, không giống như loại người già đời như Tô Bạch, cho dù trước đó mọi người tính toán nhau như thế nào, đến sau cùng vẫn có thể cười ha hả, cùng nhau ăn cơm.

Cát Tường có thể cảm ứng được tiểu gia hỏa bài xích hòa thượng, nó hơi đứng thẳng người, trong mắt mang theo sự sắc bén, nhìn chằm chằm hòa thượng.

Trong lúc nhất thời, hòa thượng đứng ở đó, ngồi không được, đứng cũng không xong.

Hiển nhiên là bị con mèo này bỗng nhiên dâng lên địch ý, thậm chí là sát ý, khiến cho có chút rơi vào tình huống khó xử.

Cát Tường là con mèo do Lệ Chi nuôi, đến bây giờ Tô Bạch vẫn không nhìn thấu nó, con hàng này luôn có dáng vẻ lười biếng, chưa từng thấy nó nghiêm túc, nhưng bây giờ nhìn nó đối xử với tiểu gia hỏa, có vẻ như thái độ của nó rất nghiêm túc, thậm chí bởi vì tiểu gia hỏa chán ghét hòa thượng, nó sinh ra sát ý với hòa thượng.

Tô Bạch đưa tay ra xoa đầu Cát Tường, trấn an nó một chút.

Lúc này Cát Tường mới đem ánh mắt địch ý của mình rời khỏi người hòa thượng, sau đó nằm trên ghế, tiểu gia hỏa thế mà cũng học theo dáng vẻ của Tô Bạch, đưa tay xoa đầu Cát Tường.

Hòa thượng thở dài nhẹ nhõm, nhưng không có ngồi xuống, mà chính là chủ động đi tới.

- Tô Bạch, để bần tăng cầu phúc cho đứa nhỏ này.

Tô Bạch nghe thấy được câu này, hắn có chút hơi kinh ngạc và nghi ngờ, có lẽ là do trạng thái của hắn còn chưa có hoàn toàn thoát khỏi thế giới chuyện xưa, hắn luôn cảm thấy hòa thượng có suy nghĩ gì đó đặc biệt.

Hòa thượng biết lo lắng của Tô Bạch, cho nên tiếp tục nói:

- Có con mèo này ở đây, bần tăng không làm được hoa chiêu gì, chỉ là một loại gột rửa và cầu phúc đơn giản, có thể phù hộ cho đứa bé, sau này phúc dày an khang.

Tô Bạch khẽ gật đầu, nếu như hòa thượng thật lòng vì tiểu gia hỏa làm gột rửa và cầu phúc, thật đúng là một loại phúc khí lớn, từ xưa đến nay, mời cao tăng đến gột rửa cho đứa nhỏ, cũng chỉ có danh môn, quý tộc mới có tư cách này, hơn nữa, tuy lòng dạ hòa thượng thâm sâu, nhưng hòa thượng quả đúng là một cao tăng có đạo hạnh, để anh ta gột rửa cầu phúc, thật đúng là cơ duyên chỉ có thể ngộ, mà không thể cầu.

Lúc này Gia Thố cũng đi tới, nói:

- Cho dù nói thế nào, tôi cũng nợ đứa bé này một ơn cứu mạng, tôi cũng cầu phúc cho đứa bé này.

Một cao tăng Mật tông, một cao tăng Trung Nguyên đều nguyện ý cầu phúc cho tiểu gia hỏa, cho dù ở trong thế giới chuyện xưa, bọn họ còn muốn ăn tiểu gia hỏa, tóm lại, bây giờ xem ra, đây đúng là một cơ duyên lớn.

Tô Bạch dĩ nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa hòa thượng nói đúng, nếu như bọn họ có suy nghĩ không an phận, Cát Tường có thể cảm ứng được, linh giác của con mèo này còn đáng sợ hơn những gì hắn tưởng tượng.

Tô Bạch đưa tay ra bế tiểu gia hỏa, đặt tiểu gia hỏa lên trên mặt bàn, tiểu gia hỏa có chút mờ mịt, vô thức nhìn Tô Bạch.

- Đừng sợ, đây là chỗ tốt cho con.

Tô Bạch an ủi, sau đó ra hiệu cho hòa thượng và Gia Thố có thể bắt đầu được rồi.

Một cao tăng thật sự có đạo hạnh, trong cả một đời, họ chỉ cầu phúc cho một số lượng nhất định, bình thường sẽ không quá ba người, cho nên danh ngạch này rất quý giá, Tô Bạch cảm thấy, khả năng hòa thượng và Gia Thố muốn đền bù chính mình đã từng làm thương tổn tiểu gia hỏa, dĩ nhiên quan trọng nhất chính là, Tô Bạch cảm nhận được, trước đó, hình ảnh một mình tiểu gia hỏa bò từ trên núi xuống yêu động, đã khiến cho bọn họ xúc động.

- Chư phật bồ tát tâm chú đại đoàn: Án, đạt, liệt, đô đạt liệt, đô liệt, toa cáp.

Hãy chặt đức gốc rễ luân hồi, miễn trừ tất cả ma chướng, tiêu trừ tất cả tai nạn, điều mong cầu được như nguyện.

Trong miệng Gia Thố đọc chú ngữ, một luồng ánh sáng bao phủ trên người tiểu gia hỏa.

- Chú ngữ của Phật Dược Sư Lưu Ly: Đạt nhã tha ông bối khán kiệt bối khán kiệt mã cáp bối khán kiệt nhiệt trát tát mẫu ân dát đắc toa cáp.

Theo kinh Phật nói, chỉ cần tụng chú ngữ này, chẳng nhưng có thể kéo dài tuổi thọ, diệt trừ tất cả tai kiếp đau khổ, cũng lấy được công đức vô lượng.

Hòa thượng đọc bùa chú này, một tầng ánh sáng nhạt ngưng tụ trên trán tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cậu bé có chút hoảng sợ, thế nhưng thấy Tô Bạch không có động tĩnh gì, bé mèo nhỏ cũng không động tĩnh gì, cậu bé liền ngoan ngoãn ngồi trên bàn nhận lấy cầu phúc.

Cầu phúc kéo dài khoảng 15 phút, sắc mặt hòa thượng và Gia Thố đều có chút trắng bệch, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, loại cầu phúc này tiêu hao rất nhiều sức của bọn họ, đủ để thấy được, lần này, ít nhất bọn họ không giữ lại gì.

Sau khi kết thúc, Gia Thố và hòa thượng đều ngồi xuống ghế, bắt đầu tĩnh khí ngưng thần để khôi phục.

Tô Bạch kéo cái yếm của tiểu gia hỏa ra, phát hiện trên bụng của tiểu gia hỏa có hai ấn ký, một là ấn ký vạn Phật của Phật môn, một là ấn ký đầu sói.

Hai gia hỏa kia thật sự có lòng, đây không đơn giản chỉ là cầu phúc, sau này nếu như tiểu gia hỏa gặp phải nguy hiểm gì, thậm chí có thể mượn năng lực của Gia Thố và hòa thượng, mà loại năng lực này sẽ tăng lên theo cảnh giới của hòa thượng và Gia Thố, càng lúc càng lớn, đồng thời Tô Bạch cũng cảm thấy một trong hai tên gia hỏa này, rất có khả năng thành phật.

Lúc này, ánh mắt Cát Tường nhìn về phía hòa thượng cũng hòa hoãn hơn.

Chỉ có tiểu gia hỏa kia, đầu tiên là cúi đầu xuống nhìn bụng nhỏ của mình, sau đó đưa tay sờ lên, phát hiện không xóa được, trong nháy mắt vậy mà lại khóc.

Cậu bé.

Ngại xấu…

Chương 185 Đổi Địa Ngục Hỏa Shotgun

Nhân viên phục vụ gõ cửa, bởi vì lúc trước Tô Bạch khóa trái cửa, dù sao trước đó hai cao tăng cầu phúc cho tiểu gia hỏa, loại chuyện này rất nghiêm túc, dĩ nhiên không thể bị quấy rầy.

Tô Bạch đi ra mở cửa, nhân viên phục vụ mang theo chút oán trách làm sao còn phải khóa cửa, cũng không nói gì khác, đưa thực đơn cho Tô Bạch, Tô Bạch tùy ý nhìn thoáng qua, chọn mấy món ăn, sau đó trả lại.

- Ngài muốn uống loại rượu nào?

- Mang đồ uống lên là được.

- Vâng.

Nhân viên phục vụ rời đi, Tô Bạch ngồi về vị trí của mình, tiểu gia hỏa còn đang xoa bụng nhỏ của chính mình, thế nhưng làm cách nào cũng không lau đi được, vẻ mặt ủy khuất, biểu tình này của cậu bé, có lẽ gần như khiến cho hòa thượng và Gia Thố đang suy yếu ngồi ở đối diện bị nội thương.

Đồ ăn không được nhanh chóng mang lên, dù sao khách ở nơi này tương đối nhiều, ở bên ngoài có ca hát, ngược lại không quá nhàm chán.

Đúng lúc này, di động của Tô Bạch vang lên, là một cuộc điện thoại từ Thượng Hải gọi đến, một dãy số xa lạ.

Tô Bạch nghe máy.

- Alo, anh Tiểu Bạch à?

Tô Bạch khẽ nhíu chân mày, hắn đang cố gắng nhớ lại giọng nói này, người gọi hắn là Tiểu Bạch, hẳn là người ở trong gia tộc, hơn nữa còn cùng thế hệ với hắn, tuổi tác không chênh mấy. Dĩ nhiên, sau khi cha mẹ Tô Bạch xảy ra chuyện, bản thân Tô Bạch dần dần không còn liên hệ với người thân hai bên, bên kia cũng không có ý tứ thân thiết với Tô Bạch, ngoại trừ dì nhỏ.

Ừm, dì nhỏ?

Tô Bạch bỗng nhiên nhớ ra giọng nói này là của ai, là con gái của dì nhỏ, cũng coi như là em họ của hắn.

- Tiểu Ngọc, là em à, có chuyện gì thế?

- Anh Tiểu Bạch, bây giờ anh đang ở đâu?

- Anh đang ở Cửu Trại Câu.

- Hừ, em cũng muốn qua đó, lần sau anh đưa em đi theo có được không?

- Được.

Ngón tay Tô Bạch gõ nhẹ lên bàn.

- Em còn dẫn theo một người đi cùng, anh Tiểu Bạch, em sắp đính hôn rồi.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, nếu như hắn nhớ không lầm, người em họ này của hắn còn chưa đến 20 tuổi, vừa mới trưởng thành chưa được bao lâu, lúc này đã muốn đính hôn, thật đúng là nhanh. Nhưng con gái sinh ra trong một gia tộc lớn, hôn nhân đã sớm bị gia đình sắp xếp, đây cũng là chuyện rất bình thường, còn cái gọi là tuổi kết hôn theo quy định ư, ở thời tại này, cho dù chưa đến tuổi kết hôn, gia đình bình thường còn có thể đưa tiền lo lót làm giấy đăng ký kết hôn, chứ đừng nói là cấp bậc gia đình này.

- Thật ư, chúc mừng em.

Tô Bạch nói.

- Vâng, em muốn mời anh tới tham dự lễ đính hôn của em, em nói với mẹ muốn mời anh đến, nhưng mẹ em không muốn gọi cho anh, cho nên em đành phải tự mình gọi đến, anh Tiểu Bạch, anh sẽ đến, đúng không?

Sở dĩ dì nhỏ không nguyện ý gọi điện thoại mời hắn, Tô Bạch cũng biết đó là ý tốt của dì nhỏ, bởi vì dì nhỏ hiểu bản thân hắn không muốn có quá nhiều tiếp xúc với thân thích hai nhà, mà trên lễ đính hôn của em họ, nhất định sẽ có nhiều thân thích đến.

Ở thời điểm này, Tô Bạch giống như vì đã trải qua quá nhiều thế giới chuyện xưa, cho nên đối với những chấp niệm ban đầu, hiện tại Tô Bạch quả thật không còn đặt nặng như trước, tuy từ trong đáy lòng hắn, Tô Bạch quả thật không muốn có quá nhiều tiếp xúc với những người được gọi là thân thích kia, thế nhưng nếu như là lễ đính hôn của con gái dì nhỏ, hắn vẫn nên tham dự, bởi vì dì nhỏ là người đối xử với hắn tốt nhất.

- Gửi thời gian, địa điểm cho anh, anh sẽ tham dự.

- Dạ, anh Tiểu Bạch là tốt nhất.

Bên kia, em họ cúp máy, Tô Bạch đặt di động lên bàn. Lúc này hắn mới bỗng nhiên ý thức được, lần này hắn còn chưa kiểm tra điểm cốt truyện mà mình nhận được trong thế giới chuyện xưa này. Bởi vì sự xuất hiện của tiểu gia hỏa thật đúng là khiến cho Tô Bạch không để ý đến những chuyện khác, đối với Tô Bạch mà nói, việc đưa tiểu gia hỏa ra khỏi thế giới chuyện xưa đã là thu hoạch lớn nhất, tuy đến tận bây giờ, Tô Bạch còn chưa hiểu được, vì sao tiểu gia hỏa và con hồ ly đen kia có thể từ bên trong thế giới chuyện xưa đi ra. Lúc trước con dao găm bị cắm trên đùi hắn, cùng nhau truyền tống ra

ngoài là một chuyện hợp tình hợp lý, thế nhưng tiểu gia hỏa là tự mình bò đến yêu động…

Tô Bạch lấy đi động ra, quả nhiên nick wechat "kongbu66" đã phát ra thông báo, hơn nữa còn là mấy tin nhắn. Trong đó có một tin nhắn Phát Thanh Khủng Bố sẽ dừng phát sóng ba tháng để sửa đổi, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất ngoài ý muốn, đồng thời trong lòng hắn không khỏi buông lỏng, bởi vì như vậy hắn có thể ở trong thế giới hiện thực đợi trong ba tháng, có chút cảm giác giống như học sinh được nghỉ hè hoặc nghỉ đông vậy.

Sau đó, Tô Bạch click vào cột phân phối điểm cốt truyện lần này, trên đó hiện ra, nhiệm vụ chủ tuyến 1, mức độ cống hiến của hắn là 85%, nhận được phần thưởng 200 điểm cốt truyện, nhiệm vụ chủ tuyến 2, hắn vậy mà cũng cống hiến 20%, được thưởng chưa đến 100 điểm cốt truyện, cộng lại được gần 300 điểm cốt truyện, tính cả trước đó hắn tích lũy được hơn 800 điểm cốt truyện, Tô Bạch đã có được khoảng 1.100 điểm cốt truyện rồi.

Khóe miệng Tô Bạch cong lên.

Hắn có thể đổi lấy địa ngục hỏa shotgun.

- Có chuyện gì mà cậu lại cao hứng thế?

Hòa thượng lên tiếng hỏi, hiển nhiên hòa thượng hiểu lầm Tô Bạch bởi vì nhận được cú điện thoại kia mà vui vẻ.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn đã đăng nhập vào cửa hàng trên wechat, sau đó ấn vào địa ngục hỏa shotgun, ấn nút xác nhận đổi.

Trong nháy mắt, Tô Bạch bị trừ 1000 điểm, hắn có một loại cảm giác nhọc nhằn khổ sở mấy chục năm, một đêm trở lại trước giải phóng, cũng may tất cả đều đáng giá, lực công kích của huyết thống Vampire trong người hắn thật sự quá yếu, mà

huyết thống cương thi, tuy có năng lực phòng ngự và công kích khá tốt, nhưng tính hạn chế quá lớn, đồng thời chịu quá nhiều phương diện áp chế.

Ví dụ như nữ luyện khí sĩ kia chỉ cần dùng một lá bùa liền khiến cho huyết thống cương thi của hắn gần như rơi vào trạng thái tê liệt, đạo sĩ, hòa thượng, hệ ma pháp sư phương Tây hoặc các loại hình thuật sĩ, có rất nhiều thứ có thể khắc chế được huyết thống cương thi, trong thế giới chuyện xưa, một số lúc vì biểu hiện của huyết thống cương thi quá mức khoa trương và làm kinh sợ đến người khác, cho nên cũng không thích hợp để dùng.

Hai khẩu súng xuất hiện trước mặt Tô Bạch, lẳng lặng nằm trên bàn, điều này khiến cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn.

- Hai khẩu súng ư?

Một bộ gồm hai khẩu súng có giá 1000 điểm cốt truyện, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hai khẩu súng này không quá bắt mắt, thế nhưng loại hơi thở nội liễm lại chứng minh chúng có sức mạnh không tầm thường, Tô Bạch vươn tay ra cầm hai khẩu súng này lên.

Súng không quá nặng, Tô Bạch cầm có chút nhẹ, thế nhưng Tô Bạch cảm nhận được rất rõ ràng cảm giác cứng rắn, rắn chắc.

Tô Bạch vô thức cầm một khẩu súng gõ xuống một giá đỡ bằng đã cầm thạch ở bên cạnh.

"Ầm!"

Bệ đá cầm thạch thiếu một góc lớn.

Đó không phải là uy lực của đạn, chỉ đơn giản là uy lực khi đập khẩu súng này xuống.

Chương 186 Còn Muốn Thử Súng Nữa Không

Lúc Gia Thố nhìn thấy hai địa ngục hỏa shotgun, anh ta không có quá nhiều kinh ngạc, thế nhưng khi Tô Bạch dùng khẩu súng đập vỡ bệ đỡ bằng đá cẩm thạch, ánh mắt của anh ta mở to, sau đó cầm điện thoại di động lên xem.

Chờ đến khi anh ta nhìn thấy giá cả của địa ngục hỏa shotgun trên cửa hàng wechat, Gia Thố có chút dở khóc dở cười, sau đó đưa cho hòa thượng nhìn xem.

Sau khi hòa thượng xem xong, vẻ mặt hòa thượng gần giống với Gia Thố.

Vũ khí 1000 điểm cốt truyện, thật đúng là xa xỉ.

Gia Thố có chút ngoài ý muốn nói:

- Cậu thế mà tích lũy được nhiều điểm cốt truyện như vậy? Những thính giả có độ hoàn thành nhiệm vụ là 10 cũng chưa chắc có được vũ khí tốt như thế.

Đây là điều hoàn toàn chính xác, thính giả rất khó có được điểm cốt truyện, hơn nữa khi tích trữ đủ liền lập tức cường hóa huyết thống và kỹ năng, mặc khác còn mua một số đạo cụ phụ trợ, căn bản sẽ không tích trữ được mấy, rất ít người có thể tích lũy được 1000 điểm cốt truyện, hơn nữa chỉ lấy ra đổi vũ khí, thật đúng là quá xa xỉ.

- Tôi không có chỗ nào khác để dùng.

Tô Bạch giải thích qua loa, sau đó vô thức hướng họng súng ra phía ngoài cửa sổ, bóp cò.

Không có phản ứng?

Phía ngoài tiếng ca hát rất lớn, phòng khách của Tô Bạch ở chỗ gần cửa sổ tầng 2, cho nên hắn mới dám không chút kiêng kỵ nổ súng ở đây, thế nhưng sau khi bóp cò súng, một chút tiếng vang cũng không có, điều này khiến cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ là vũ khí có hiệu quả công kích linh hồn? Cho nên không có hiệu quả vật lý.

Lúc đầu Gia Thố cũng đang chờ tiếng súng vang lên, thấy súng không có vang lên, anh ta bỗng nhiên ý thức được vấn đề, nói thẳng:

- Cậu không mua đạn à?

- Đạn?

Tô Bạch có chút kinh ngạc, đúng rồi, đạn.

Hắn lấy di động ra, quả nhiên phía sau địa ngục hỏa shotgun còn có bán đạn, hơn nữa giá tiền… 50 điểm cốt truyện cho 8 viên đạn.

Mẹ kiếp! Đắt vậy ư!

Mỗi một thế giới chuyện xưa, Tô Bạch vận khí tốt cũng chỉ có thể thu được 200 – 300 điểm cốt truyện, dưới tình huống bình thường, số điểm cốt truyện thu được sẽ thấp hơn, điều này có nghĩa hắn chỉ cần bắn "đoàng đoàng đoàng" mấy phát, điểm cốt truyện thu được trong một nhiệm vụ sẽ tan thành mây khói?

Lúc đầu, Tô Bạch cầm hai khẩu súng, trong đầu hắn đã tưởng tượng ra hình ảnh mình ở trạng thái Vampire cầm súng đi đối chiến với kẻ địch, thế nhưng hiện tại xem ra, cục diện này có chút không thực tế, đạn của hắn căn bản không thể chống đỡ được một cảnh tượng đối chiến hoành tráng.

Hòa thượng và Gia Thố liếc thoáng qua nhau, sau đó cầm di động của mình lên, trước mặt mỗi người xuất hiện một hộp đạn, Gia Thố đặt hai hộp đạn này ở trước mặt Tô Bạch.

Rõ ràng đây là lễ vật.

Tô Bạch dùng số điểm cốt truyện còn lại của mình đổi lấy hai hộp đạn, hắn tổng cộng có 32 viên đạn.

Tô Bạch cho đạn vào súng, mỗi khẩu súng chứa được 8 viên đạn, điều này có nghĩa, vốn liếng hiện tại của Tô Bạch, cộng thêm tài trợ hữu nghị của Gia Thố và hòa thượng, hắn cũng lắp được bốn băng đạn, sau đó chỉ có thể coi khẩu súng này thành vật nhóm lửa để dùng.

- Cậu còn muốn thử súng không?

Lúc này Gia Thố hỏi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Thử không nổi, chờ tìm một cơ hội đối mặt với một tiểu lâu la sẽ dùng thử, bỗng dưng bắn một phát liền mất điểm cốt truyện, có chút thịt đau.

Lúc này hòa thượng niệm một tiếng a di đà phật.

- A di đà phật, không quan trọng, thật ra điểm cốt truyện không có tác dụng gì đối với huyết thống của cậu, hơn nữa một số thu hoạch bất ngờ trong thế giới chuyện xưa, còn tốt hơn mấy thứ trong cửa hàng trên wechat.

- Vẫn là hòa thượng anh biết cách an ủi người.

Tô Bạch khẽ gật đầu, cất hai khẩu súng kia sau lưng, có lẽ sau này hắn nên mặc áo khoác rồi.

- Dĩ nhiên, cầm loại vũ khí này qua thế giới chuyện xưa làm nhiệm vụ , quả đúng là đau lòng, giết chết một boss, ban

thưởng 100 điểm cốt truyện, cậu bắn nhiều thêm mấy phát, còn không bằng không giết…

"…" Tô Bạch.

…..

Sau khi ăn cơm xong, Gia Thố và hòa thượng rời đi trước, bọn họ cần được nghỉ ngơi, dù sao vào lúc cuối cùng, bọn họ vẫn luôn giằng co cùng oán anh, Tô Bạch không giống thế, ngoại trừ đi vào thiên lao chịu một chút hoảng sợ, trên cơ bản, 10 ngày đó hắn đều bị giam giữ, đối với thế giới chuyện xưa mà nói, đây đã là một loại nhàn hạ.

Tô Bạch ngồi ở bàn ăn một lúc, chờ lúc hắn chuẩn bị đưa tiểu gia hỏa và Cát Tường đi ra dạo vài vòng, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Là Tô tiên sinh đúng không, ngài khỏe chứ, tôi là giám đốc của khách sạn Thiên Đường.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, không biết người quản lý này tìm hắn làm gì, Tô Bạch lên tiếng:

- Có chuyện gì thế?

Giám đốc tự mình mở cửa, nhưng ông ta không có đi vào, áy náy nói:

- Tô tiên sinh ở nơi này, làm sao lại không nói trước với chúng tôi một tiếng, nếu như không phải lễ tân ghi chép lại tên họ Tô tiên sinh, chúng tôi thật đúng là không biết.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa, Cát Tường đi theo sau Tô Bạch.

- À…

Cuối cùng giám đốc cũng xác nhận Tô Bạch không biết chuyện này, trên mặt lộ ra cười khổ, nói:

- Tô tiên sinh, ngài có cổ phần trong khách sạn này.

Tô Bạch giật mình, hắn quả thật không biết, những sản nghiệp mà cha mẹ hắn để lại đều có người quản lý riêng, bình thường hắn không quá quan tâm, đối với hắn mà nói, trước kia tiền cũng chỉ là một con số, ít nhất có thể làm cho đời này hắn cơm áo không lo, cũng không vì mưu sinh mà lo lắng, bây giờ, sau khi gặp Phát Thanh Khủng Bố, đối mặt với những thứ này, Tô Bạch càng thêm thản nhiên, nếu như tiền trong thế giới hiện thực có thể đổi thành điểm cốt truyện thì tốt biết mấy, như vậy hắn cũng không đến mức phát sầu vì mấy viên đạn.

- À, chỗ tôi không có việc gì, ông đi làm việc của mình đi.

Tô Bạch cảm thấy có lẽ giám đốc cho rằng chính mình lén đến kiểm tra, thế nhưng trước đó hắn thật sự không biết nhà mình có cổ phần ở đây.

- Tô tiên sinh có cần tôi nâng cấp phòng của ngài và hai người bạn kia không, chỗ chúng tôi còn có…

- Không cần, như hiện tại là tốt rồi.

- Vâng, Tô tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, ngài có thể gọi điện cho tôi vào bất kỳ lúc nào.

Tô Bạch nhận lấy danh thiếp, giám đốc lập tức lui ra ngoài.

Tiểu gia hỏa cầm lấy tấm danh thiếp viền vàng trong tay Tô Bạch để chơi đùa, còn cho vào trong miệng cắn, kết quả phát hiện ra thứ này không thể ăn được liền nhíu mày.

- Được rồi, ít nhất nuôi con cũng không cần lo lắng về tiền sữa bột.

Tô Bạch xoa đầu tiểu gia hỏa.

Chẳng qua, ngày đầu tiên tiểu gia hỏa sinh ra liền có thể ăn đùi gà, hình như cũng không cần đến sữa bột.

Khung cảnh trong khách sạn không tồi, có một nhà thủy tạ (nhà xây trên mặt nước), mái vòm được làm bằng thủy tinh, buổi tối có thể đến đó ngắm sao trời, mang đến cho người ta một cảm giác an toàn, đồng thời không khiến cho người ta cảm thấy bị trói buộc.

Nơi này còn có một hồ nước nhỏ, một cây cầu nhỏ bắc ngang qua hai bên bờ, phía dưới là một số động vật nhỏ, tiểu gia hỏa được Tô Bạch cho đứng lên lan can cầu nhìn xuống một con thiên nga, ánh mắt không nhúc nhích.

Trong nháy mắt, thiên nga quay đầu lại, nhưng rất nhanh liền thảnh thơi bơi đến chỗ khác.

Tiểu gia hỏa cho tay vào trong miệng, sau đó nhìn chim thiên nga, lại nhìn Tô Bạch.

- Nó ở chỗ này đã rất đáng thương rồi, chúng ta cũng không cần đi giày vò nó.

Tiểu gia hỏa cái hiểu cái không, rất nhanh liền bị thác nước nhỏ ở bên hấp dẫn.

Chương 187 Móng Tay Mê Người

Tiểu gia hỏa không ngừng đạp chân muốn đi xuống, Tô Bạch không có cách nào khác, hắn ngồi xổm xuống, giữ lấy eo tiểu gia hỏa, để hai tay tiểu gia hỏa giữ lấy lan can, ngay sau đó hắn phát hiện ra tiểu gia hỏa có thể đứng thẳng, giữ thăng bằng ổn định, hắn liền buông tay, đứng lên.

- Y y a a.

Tiểu gia hỏa không ngừng hướng về phía thác nước nhân tạo kêu lên, tiểu gia hỏa dùng ngôn ngữ trẻ con, không ai nghe hiểu nhưng dáng vẻ rất hưng phấn.

Thế nhưng, tiểu gia hỏa giống như quá mức hưng phấn, một cái chân trượt xuống khe hở của lan can, cả người trượt xuống, rơi xuống hồ nước.

Tô Bạch vừa mới chuẩn bị đưa tay đi kéo tiểu gia hỏa, Cát Tường lại nhanh hơn Tô Bạch một bước, nó nhảy theo xuống hồ nước, bắt đầu vây quanh tiểu gia hỏa, hiển nhiên là sợ tiểu gia hỏa này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hiển nhiên Cát Tường đã quá lo lắng, Tô Bạch vẫn còn nhớ kỹ hình ảnh, ngày đầu tiên tiểu gia hỏa ra đời liền bị hắn ném vào trong vại nước để tắm rửa, sau đó còn vui vẻ chơi đùa trong đó.

Quả nhiên, sau khi Cát Tường vội vàng xuống nước, nó phát hiện ra tiểu gia hỏa thế mà đầu hướng lên trên, hai chân đạp nước, ở trong hồ nước chơi đến quên cả trời đất.

Cát Tường lên bờ, lắc lắc bộ lông của chính mình, sau đó tiếp tục giữ vững phong phạm cao lãnh, ngồi ở một bên hồ.

Tô Bạch đi tới, đưa tay xoa đầu Cát Tường:

- Như thế rất tốt, sau này khi tao tiến vào trong thế giới chuyện xưa, mày phải giúp tao chăm sóc cho đứa nhỏ, có mày ở đó, tao an tâm hơn so với bảo mẫu, giúp việc gì đó.

Cát Tường không có trả lời, tiếp tục ngồi xổm ở đó.

Tô Bạch phủi tay, đi qua vớt tiểu gia hỏa từ trong nước lên.

- Được rồi, trời lạnh, đừng chơi nữa, chúng ta nên đi ngủ rồi.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa lên, Cát Tường đi theo sau. Tô Bạch về đến phòng, tiểu gia hỏa quả thật có chút mệt mỏi, Tô Bạch đặt cậu bé lên giường, cậu bé liền ngoan ngoãn cuộn tròn mình, cắn ngón tay cái đi ngủ. Tư thế ngủ của tiểu gia hỏa và Cát Tường gần như giống nhau, Cát Tường cuộn mình nằm bên cạnh tiểu gia hỏa, hình ảnh một người một mèo vô cùng hài hòa.

Tô Bạch phát hiện trong phòng mình có thêm rượu vang đỏ, hiển nhiên, mặc dù hắn nói không đổi phòng, nhưng giám đốc vẫn tốn một chút tâm tư.

Tô Bạch rót một ly rượu vang đỏ, Tô Bạch đi tới ban công, trong bầu trời đêm chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy đỉnh núi tuyết, nhưng tư thái oai hùng của nó vẫn còn đó.

Tô Bạch nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hắn lấy di động ra, trên wechat của hắn không có quá nhiều bạn bè, có lẽ cũng bởi vì tính tình quái gở của hắn, cho dù ở trong đại học, hắn có rất ít bạn tốt.

Trong danh sách bạn bè, hắn nhìn thấy avatar của Lệ Chi, avatar của Lệ Chi vẫn là ảnh của Cát Tường, từ sau khi Lệ Chi rời đi, nick của cô ta luôn ở trạng thái màu xám.

Tô Bạch không biết Lệ Chi đi nơi nào, cũng không biết cô ta đi làm gì, dĩ nhiên, hắn cũng không có loại khát vọng muốn biết điều đó.

Tô Bạch đặt ly rượu xuống lan can ban công, hai tay chống lên lan can, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, không khí rất trong lành, Tô Bạch rất thích như này, chẳng qua cho dù nơi này rất đẹp, non xanh nước biếc, thế nhưng đối với nhiều người mà nói, nơi này không thích hợp để ở lâu dài, dù sao nơi này cao hơn mức nước biển quá nhiều.

Đúng vào lúc này, Tô Bạch phát hiện ra có người gửi tin nhắn wechat cho hắn, nhìn thấy người kia, Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, lại là Huân Nhi.

Từ sau khi Huân Nhi nói với hắn muốn đi đại sứ quan London làm tùy viên quân sự, câu lạc bộ giết người cũng vì thế mà giải tán. Tô Bạch và Huân Nhi cũng không liên lạc, bạn bè chính là có dáng vẻ này, phần lớn bạn bè, nếu như thời gian dài không liên hệ, dần dần chẳng còn nghĩ đến.

- Anh đang làm gì thế?

Huân Nhi gửi tin nhắn đến.

Tô Bạch cầm di động lên, chụp khung cảnh trước mặt, sau đó gửi đi.

Huân Nhi nhanh chóng gọi điện đến, Tô Bạch nhấn nút nghe máy.

- Rất đẹp, cuộc sống của anh có vẻ rất tốt.

- Hiện tại London là ban ngày à?

Tô Bạch hỏi.

- Sai rồi, tôi vừa về, bây giờ tôi đang ở Thượng Hải.

- Trở về giải quyết việc công ư?

- Ừ, gần như là thế, tôi có chút chuyện cần xử lý.

- Cố lên!

- Anh sao thế? Nhất định phải để một cô gái như tôi nói trắng ra sao, để vị Tô thiếu gia anh nhanh chóng quay về Thượng Hải, gặp mặt, cùng tôi ăn một bữa cơm.

- Ha ha ha, tôi thế nhưng nghe nói người nào đó đã đi đến một bệnh viện ở London làm rồi.

- Được rồi, anh nhìn qua wechat của Sở Triệu chưa, anh ta vừa được thăng chức rồi.

- Nhanh thế à?

Tô Bạch khẽ nhíu mày, không phải hắn ghen tỵ với việc bạn tốt được thăng chức, hắn đang lo lắng, nếu như tất cả những điều này đều do người nhà Sở Triệu thao túng, đối với một vị thiếu gia hoàn toàn không có lòng trung thành với nghề cảnh sát này mà nói, ngồi ở vị trí càng cao, lại càng dễ dàng xảy ra chuyện.

- Anh nhìn qua trạng thái mới nhất trên wechat của anh ta đi, anh ta vừa mới khoe đó.

Tô Bạch ấn vào trang chủ wechat của mình, liền thấy dòng trạng thái mới đăng cách đây hai phút trước của Sở Triệu, đó là tin tức, trong đó có kèm một bức ảnh, Tô Bạch lẩm bẩm:

- Vương Bảo Cường đang chuẩn bị hoàn tất thủ tục ly hôn với Mã Dung, thông báo chính thức như sau…

Tô Bạch sửng sốt một chút.

- Ai nha, sai rồi, không phải cái đó, tên gia hỏa này làm cảnh sát sao lại còn đi bát quái như thế, ngôi sao người ta ly dị cũng đăng lên trang cá nhân của mình.

Hiển nhiên Huân Nhi rất câm nín.

Đối với người bình thường mà nói, ngôi sao, minh tinh là những người rất vẻ vang, ở vị trí cao cao tại thượng, nhưng đối với con cháu xuất thân từ gia tộc lớn như bọn họ mà nói, phần lớn ngôi sao, minh tinh không khác gì con hát ở cổ đại, thậm chí lúc ăn cơm, vì muốn vui vẻ còn có thể gọi mấy ngôi sao đến tiếp khách.

- Cậu ta đây là đang chơi trò thám tử suy luận, cô không nhìn thấy câu nói cuối cùng à, đó là do Sở Triệu tự mình thêm vào "Detective Chinatown" (Thám tử phố Tàu), đạo diễn Trần Tư Thành đã không ngừng nhắc nhở Vương Bảo Cương chuyện bị đội nón xanh, cũng bởi vì thế trong nội dung cốt truyện của phần 2, Vương Bảo Cương diễn vai một cảnh sát, bởi vì ở quê nhà phát hiện ra vợ mình ngoại tình với người khác, cho nên mới xông xáo ra ngoài.

Tô Bạch mỉm cười, tên gia hỏa Sở Triệu này, tư duy của anh ta thật đúng là mới lạ và độc đáo.

- Cũng không biết trong đầu anh ta đang suy nghĩ gì nữa, cái này cũng có thể chơi suy luận.

Huân Nhi rất câm nín.

Tô Bạch kéo xuống dưới, phát hiện trạng thái một tiếng trước của Sở Triệu, đó là một bức ảnh, trong ảnh, Sở Triệu mặc cảnh phục, dáng vẻ anh tuấn, uy vũ, bên người có một đám đồng nghiệp vây quanh, hẳn là tụ hội chúc mừng anh ta thăng chức, Sở Triệu rất vui, làm bạn tốt, Tô Bạch cũng hy vọng Sở Triệu có thể nghĩ thoáng một chút, không giống như trước đây, bài xích với nghề cảnh sát này.

Chẳng qua, rất nhanh,

Ánh mắt của Tô Bạch ngưng tụ lại, hắn nhìn thấy một cánh tay khoác lên vai Sở Triệu, không nhìn rõ là cánh tay ai, hình như cũng mặc cảnh phục, chỉ là trong bức ảnh này không có

chụp người kia vào, móng tay cái của bàn tay kia lộ ra, hẳn là tay phụ nữ, móng tay dài, rất tinh xảo, còn sơn móng tay màu đen, thế nhưng Tô Bạch nhìn thế nào cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Tô Bạch lập tức đưa tay mình ra, hoán đổi sang trạng thái cương thi.

Tô Bạch nhìn thấy, trên bàn tay trái của hắn nhanh chóng mọc ra móng tay, chỗ móng tay có màu đen, mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Tô Bạch đem ngón tay cái của mình đặt cạnh di động, sau đó phóng to bức ảnh kia ra, đặt hai ngón tay cái ở cạnh nhau.

- Đây không phải là sơn móng tay.

Vương Bảo Cường là sao nam hiếm hoi nổi tiếng tại Trung Quốc dù ngoại hình bị chê xấu, anh là ảnh đế của Trung Quốc, vụ việc vợ Vương Bảo Cương là Mã Dung ngoại tình với chính quản lý của Vương Bảo Cương trong nhiều năm bị phát hiện vào năm 2016.

Vương Bảo Cương là diễn viên chính trong phần 2 của Thám Tử Tàu.

Chương 188 Đêm Nay Gieo Giống Xuống

Tô Bạch hít sâu một hơi, sau khi trạng thái của hắn khôi phục lại bình thường, Tô Bạch lập tức gọi điện thoại cho Sở Triệu.

- Alo, tôi nói này Tô đại thiếu gia, không phải cậu đang ở Thành Đô dưỡng già à, sao lại còn nhớ ở phương đông xa xôi, có một người bạn cảnh sát đang vất vả ngày đêm phục vụ nhân dân.

Nghe thấy Sở Triệu vẫn cà lơ cà phất giống như trước, trong lòng Tô Bạch an ổn hơn một chút, từ bức ảnh cũng không thể nhìn ra chủ nhân của bàn tay kia muốn ra tay với Sở Triệu, có lẽ đây là bị chụp lẫn vào.

Chẳng qua vừa mới nghĩ đến bên người Sở Triệu khả năng có thứ này, hơn nữa đối phương rất có thể còn là một cảnh sát, Tô Bạch đã cảm thấy rất không tưởng tượng nổi.

Mẹ kiếp, cục cảnh sát là nơi như thế nào?

Cho dù người bình thường cũng mang theo một tầng kính sợ với nó, chứ đừng nói là thứ này, trong bệnh viện nháo quỷ, nhà xác nháo quỷ, trong ngõ nháo quỷ, nhưng chưa từng nghe nói cục cảnh sát cũng nháo quỷ.

Thế nhưng vật kia thế mà thật sự có khả năng lăn lộn trong đó.

Tô Bạch đem rượu vang đỏ lúc trước hắn đặt lên lan can, một hơi uống sạch, lúc này mới nói:

- Đừng cúp máy, cậu vừa đăng một bức ảnh tụ hội trên wechat, cậu nhìn lại cho tôi một chút, cánh tay đặt trên vai cậu, chính là cái tay mà có móng tay sơn màu đen, cậu còn nhớ rõ chủ nhân của cánh tay này là ai không?

- Chờ đó, để tôi nhìn lại một chút.

Sở Triệu cười ha hả, sau đó lập tức xem lại bức ảnh, chỉ là sau đó, giọng điệu của anh ta trở nên nghiêm túc:

- Tôi nói này, Tô đại thiếu gia, nếu như bây giờ cậu bỗng nhiên có sở thích tay khống (cuồng tay), người này cậu không cần nghĩ tới, hiện tại cô ấy là bạn gái tôi, ha ha, lúc đầu tôi còn muốn giới thiệu cho mấy người quen biết, nhưng từng người đều không có ở đây, người anh em này cũng chỉ có thể vui vẻ một mình.

Bạn gái?

Hai chữ này xuất hiện trong lòng Tô Bạch, Tô Bạch thật khó mà tưởng tượng nổi hình ảnh Sở Triệu và thứ kia làm một số chuyện…

- Được rồi, đừng hâm mộ tôi nữa, cậu cũng độc thân lâu rồi, cũng đến lúc đi tìm bạn tình, bạn gái của tôi nấu bữa ăn khuya cho tôi, ha ha, tôi nói cho cậu biết, tối nay tôi ăn canh hẹ nấu trứng, canh hẹ xào thịt, hẹ xào nấm hương, đêm nay gieo giống xuống, sau đó liền đợi phụng chỉ thành hôn.

(Rau hẹ có tác dụng bổ thận tráng dương)

- Chuyện này…

- Cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, có rảnh thì trở lại thăm tôi, dù sao chỉ ngồi một chuyến máy bay cũng không khó khăn gì, tôi có việc, goodbye.

Sở Triệu cúp máy.

Tô Bạch nhìn di động, có chút dở khóc dở cười, goodbye, lại còn canh rau hẹ, hắn thật đúng là muốn nhìn một chút vẻ mặt của Sở Triệu khi biết thứ mà anh ta muốn ngủ cùng rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Tô Bạch không có tiếp tục gọi điện thoại, cũng không muốn nhắc nhở Sở Triệu gì cả, xem ra vật kia ở bên Sở Triệu đã lâu, đoán chừng tạm thời không có ý định ra tay với Sở Triệu, lúc này Sở Triệu vẫn an toàn, tuy Tô Bạch vẫn không nghĩ ra, làm sao Sở Triệu có thể làm loại chuyện đó với thứ kia, thế nhưng Tô Bạch rõ ràng, nếu như hắn vẽ vời cho thêm chuyện, gọi điện đến nhắc nhở Sở Triệu, anh ta tin hay không còn là một chuyện, nếu như tin, Sở Triệu làm sao đối mặt với thứ kia, thậm chí rất có thể bởi vì phản ứng khác thường mà dẫn đến bi kịch.

- Nhìn anh ta có vẻ rất hạnh phúc.

Giọng nói của Huân Nhi từ trong di động truyền ra, trước đó Tô Bạch gọi điện cho Sở Triệu cũng không có tắt cuộc trò chuyện của hắn và Huân Nhi.

- Ừ, thật khiến cho người ta hâm mộ.

Tô Bạch trêu chọc.

Lấy ánh mắt cao hơn người của Tô đại thiếu gia mà nói, mấy cô gái có dung mạo bình thường, hắn thật đúng là chướng mắt, càng sẽ không làm loại chuyện đó với thứ kia.

- Được rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi không quấy rầy anh nữa.

- Ngày mai tôi về Thượng Hải, đến lúc đó gặp.

- Anh làm cho tôi bỗng nhiên cảm thấy xúc động.

- Cảm động đến yêu à?

- Anh thử xem, anh có thể thử thổ lộ với tôi một chút.

- Tim tôi rất mỏng manh.

Tô Bạch nhìn đồng hồ:

- Được rồi, cô nghỉ ngơi cho sớm, ngày mai gặp.

- Ừ, ngày mai gặp, ngủ ngon.

Cúp điện thoại, Tô Bạch đi về phòng, ngồi ở trên ghế sofa, cầm điện thoại di động, bắt đầu xem vé máy bay, Thành Đô cách Thượng Hải gần 2000 km, từ Cửu Trại Câu về Thượng Hải, đoán chừng phải thêm mấy trăm km, hiển nhiên không thể đi xe, may mắn Cửu Trại Câu có sân bay.

Tô Bạch mua hai vé sáng mai đi Thượng Hải, Tô Bạch cũng không có đồ đạc gì cần thu dọn, lúc hắn đến lữ hành, đồ đạc không mang theo nhiều, cho nên dứt khoát nằm trên giường, ôm tiểu gia hỏa vào trong lòng, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một lúc.

Tay chân của tiểu gia hỏa rất không thành thật, lúc ngủ thích đạp chân vung tay, thế nhưng loại cảm giác này lại khiến cho Tô Bạch cảm thấy an tâm, đã lâu rồi hắn không có cảm giác này.

Buổi sáng, Tô Bạch mở mắt ra, hắn không đặt đồng hồ báo thức, bởi vì hắn biết mình sẽ không ngủ quên, lúc này tiểu gia hỏa thế mà đã tỉnh, đang ngồi chơi với Cát Tường ở trên giường.

Tô Bạch đứng dậy cầm ví tiền và di động, cầm áo khoác của mình bọc tiểu gia hỏa lại, ôm vào trong lòng, hắn gọi điện cho giám đốc khách sạn chuẩn bị một chiếc xe, đưa hắn đến sân bay, trên đường đi, hắn nhắn một tin cho hòa thượng, nói mình có việc gấp phải đi trước.

Lúc qua chỗ bảo vệ, Tô Bạch lấy một xe đẩy hành lý, đặt tiểu gia hỏa và Cát Tường vào đó, sau đó dưới ánh mắt của

mọi người, đi qua bộ phận an ninh, không có bị kiểm tra hành lý.

Trong này dĩ nhiên không thể bỏ qua công lao của Cát Tường.

Sau khi đăng ký, Tô Bạch liền để Cát Tường và tiểu gia hỏa ngồi ở chỗ bên cạnh mình, nữ tiếp viên hàng không hoàn toàn không thấy một đứa bé và một con mèo lên máy bay.

Tô Bạch thắt dây an toàn cho đứa nhỏ, về phần Cát Tường, Tô Bạch mặc kệ, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên nó đi máy bay.

Lúc máy bay chuẩn bị cất cánh, tiểu gia hỏa mở to mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng biến thành hình chữ O rồi, hiển nhiên lần đầu tiên đi máy bay khiến cho tiểu gia hỏa cảm thấy ngạc nhiên.

Tô Bạch biết tiểu gia hỏa trưởng thành sớm lại thông minh, chờ lúc máy bay cất cánh ổn định, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa, để cậu bé nhìn đám mây ngoài cửa sổ.

Tiểu gia hỏa hưng phấn, dùng tay nhỏ vỗ vào cửa sổ, lộ ra kích động.

Tô Bạch khẽ hôn lên trán tiểu gia hỏa, cậu bé cười khanh khách.

Khoảng 3 tiếng sau, máy bay hạ cánh, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa xuống máy bay.

Lúc mới đi ra, ở phòng chờ, Tô Bạch đã nhìn thấy một bóng người xinh đẹp đang đứng chờ.

Lâu không gặp, dáng người Huân Nhi lại càng đẹp hơn, có thể bởi vì thời gian này đang làm việc ở nước ngoài, cho nên trên người cô ta có thêm cảm giác ổn trọng.

Huân Nhi không mặc váy, cũng không mặc quần bò mà chính là một bộ quân phục, hiện này quân phục càng lúc càng đẹp, Huân Nhi đứng ở đó, giống như một phong cảnh lóa mắt nhất, dung mạo mỹ lệ càng làm tăng thêm khí chất thuộc về quân nhân, khiến cho những người phụ nữ khác ở bên cạnh phai mờ.

- Làm sao cô biết tôi xuống máy bay vào lúc nào?

Tô Bạch đi tới hỏi.

Chương 189 Thật Xin Lỗi, Tôi Không Biết Mình Có Tương Lai Hay Không.

Huân Nhi nở nụ cười, trên mặt xuất hiện hai má lúm đồng tiền mê người:

- Anh đừng quên tôi làm nghề gì.

- Nhân quyền, nhân quyền, tôi bị xâm phạm quyền riêng tư, tôi muốn tố cáo cô.

Tô Bạch trêu chọc nói.

- Ha ha ha, anh thế mà còn mang theo một con mèo đi lữ hành, đem nó lên máy bay, chắc hẳn anh tốn không ít tâm tư.

Huân Nhi ngồi xổm xuống đùa với Cát Tường, thế nhưng Cát Tường chỉ liếc thoáng qua Huân Nhi, sau đó duy trì phong phạm cao lãnh của mình.

Huân Nhi bị Cát Tường làm lơ cũng không tức giận. Cô ta đứng lên, rất tự nhiên ôm Tô Bạch một cái, lúc này tiểu gia hỏa ngủ thiếp đi cũng tỉnh lại, từ trong áo Tô Bạch thò đầu nhỏ ra, có chút mơ hồ nhìn xung quanh, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn lấy chị gái này.

Hơn nữa chị gái này còn đang ôm Tô Bạch.

Lúc này tiểu gia hỏa nhíu mày lại, vành mắt đỏ lên.

Trong lòng bảo bảo ủy khuất.

Người kinh ngạc hơn là Huân Nhi, cô ta không nghĩ tới Tô Bạch còn bế một đứa bé.

- Đứa nhỏ này thật đáng yêu, là thân thích của anh?

Huân Nhi đưa tay ra nhéo mặt tiểu gia hỏa.

- Con tôi.

Tô Bạch bình tĩnh trả lời.

Huân Nhi sửng sốt một chút, chậm rãi buông tay ra.

- Con anh?

- Đúng thế, con tôi.

- Làm sao tôi chưa từng nghe anh nói qua.

Huân Nhi có chút không dám thở mạnh.

- Con riêng.

Tô Bạch trả lời như thế, sau đó bế tiểu gia hỏa đi:

- Đi thôi, chúng ta ra khỏi sân bay trước, cô gọi điện cho Sở Triệu rồi à?

- Anh ta nói hôm nay anh ta có công vụ.

- Bảo cậu ta lùi lại, còn có, bảo cậu ta đưa bạn gái theo, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Huân Nhi khẽ gật đầu, tâm trạng của cô ta có chút phức tạp, thế nhưng vẫn lấy di động ra, một lần nữa gọi cho Sở Triệu, đầu bên kia Sở Triệu hiển nhiên có chút khó khăn, nhưng Tô Bạch đã nói như thế, anh ta cũng không thể từ chối, chỉ có thể đem công việc trong tay lui lại.

Huân Nhi lái xe đến, Tô Bạch ngồi ở chỗ ghế phụ, tiểu gia hỏa vẫn nằm trong ngực Tô Bạch, Cát Tường ngoan ngoãn ngồi ghế sau.

- Trước đó tôi nghe nói em họ anh đính hôn, tôi còn cảm thấy những người trong gia tộc như chúng ta, nam nữ đều đính

hôn thật sớm, không nghĩ tới, anh thế mà nhanh hơn bọn họ, con đều có rồi.

Tô Bạch có thể cảm nhận được giọng nói của Huân Nhi có chút không thích hợp, thế nhưng hắn vẫn lựa chọn giả bộ như không biết.

- Tôi sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé.

- Mẹ của đứa bé đâu?

Huân Nhi hỏi.

- Đây là việc riêng của tôi.

Tô Bạch cứng nhắc trả lời, hiển nhiên, việc riêng lần này không giống trước đó, không phải nói đùa.

Huân Nhi hơi ngẩng đầu lên, mũi cũng bắt đầu chua xót, thế nhưng cô ta không cho phép mình khóc.

- Tô Bạch, chúng ta là bạn tốt, không phải ư? Chúng ta còn từng cùng nhau… giết người.

Tô Bạch quay đầu nhìn cửa sổ, không có trả lời, nhưng thái độ của hắn đã nói lên tất cả.

Xin lỗi.

Tôi không biết mình có tương lai hay không.

…..

- Buổi trưa chúng ta đi đâu ăn đây?

Huân Nhi hỏi, sau khi lái xe một lúc, tâm trạng của cô ta đã khôi phục lại bình thường, thân là tùy viên quân sự ngoại trú, có một phần là do trong nhà hỗ trợ, nhưng không thể phủ nhận tố chất và năng lực của Huân Nhi.

- Chúng ta đi ăn cơm Trung đi, tôi nhớ năm ngoái chúng ta cùng nhau đi ăn ở một quán cơm gia đình khá ngon, ở Tứ

Xuyên đã lâu, hiện tại cũng muốn thay đổi khẩu vị.

- Ừ.

Huân Nhi khẽ gật đầu, đánh xe vào trong một tiểu khu, sau khi đỗ xe xong, hai người đi vào thang máy, đi lên tầng 35, đây là một quán cơm gia đình, trang trí rất tinh xảo, hơn nữa có rất ít bàn, muốn ăn cơm ở đây đều phải đặt trước, chẳng qua lấy bối cảnh và năng lực của Huân Nhi, cũng không cần vẽ vời cho thêm chuyện, lúc này còn chưa đến giờ cơm, còn không có khách.

Chủ quán là một người đàn ông trung niên, ông ta thế mà còn nhận ra hai người trẻ tuổi năm ngoái đã đến đây ăn, ông ta biết nhìn mặt mà nói chuyện, sau khi hỏi rõ có mấy người, liền xếp cho bọn họ một bàn gần cửa sổ, sau khi đưa thực đơn lên liền đi gọi điện thoại hủy hẹn với khách đã đặt lịch.

Đối với Tô Bạch và Huân Nhi mà nói, loại chuyện này rất bình thường, chẳng qua Tô Bạch rất ít khi tới những chỗ như thế, cũng rất ít tham gia tụ hội của mấy thiếu gia nhà giàu, ngược lại là Huân Nhi, trước khi chưa xuất ngoại, cô ta rất nổi danh trong giới.

Có đôi khi Tô Bạch từng nghĩ qua, nếu như cha mẹ hắn không chết, có lẽ hắn cũng sẽ giống như đám thiếu gia kia, chơi bời phóng túng.

Tiểu gia hỏa ngồi bên người Tô Bạch, ông chủ còn cố ý mang đến một chiếc ghế dành riêng cho trẻ con, Cát Tường ngồi trên một chiếc ghế khác, đối với thức ăn của nhân loại, nó không chút hứng thú nào, dáng vẻ rất lười biếng.

Huân Nhi chọn xong món, cũng không đưa cho Tô Bạch xem liền đặt một bên, nhân viên phục vụ hiểu ý lập tức cầm thực đơn xuống, Huân Nhi biết, Tô Bạch không phải loại

người thích khách sáo và phiền phức, món cô ta thích ăn, hắn cũng sẽ thích.

Trên bàn ăn, bầu không khí có chút yên tĩnh, tiểu gia hỏa dường như đã nhận ra không khí xung quanh có chút không đúng, cậu bé cũng không nháo, ngoan ngoãn ngồi đó nghịch ngón tay mình, thỉnh thoảng còn lật yếm lên xoa bụng, đến tận bây giờ, cậu bé vẫn không hài lòng với hai ấn ký ở trên bụng.

- Sao anh lại để đứa nhỏ mặc như thế này?

Huân Nhi nói.

- Tôi chưa kịp mua.

- Đứa nhỏ mấy tháng rồi?

- Năm, sáu tháng gì đó.

Lúc hồ ly sinh tiểu gia hỏa, thật ra tiểu gia hỏa đã lớn hơn những đứa trẻ sơ sinh khác, bình thường những đứa trẻ khác vừa sinh ra, da thịt đều nhăn nheo, cơ thể rất nhỏ, cũng không dễ nhìn, thế nhưng tiểu gia hỏa này vừa ra đời chính là trắng nõn, mập mạp.

Hòa thượng nói đứa bé này là do linh khí của trời đất ngưng tụ lại trong người hồ ly, hồ ly không có thụ tinh, cho nên căn bản không có liên hệ máu mủ.

Huân Nhi thấy Tô Bạch không muốn nói chuyện về chủ đề này, cô ta mở rộng đề tài:

- Anh nói xem, lát nữa Sở Triệu tới nhìn thấy anh ngay cả con trai đều có rồi, anh ta sẽ có biểu tình gì?

- Khó mà nói.

Tô Bạch mỉm cười.

- Anh có tâm sự gì ư?

Huân Nhi cảm thấy như thế.

Tô Bạch lắc đầu, bầu không khí ngột ngạt.

Tô Bạch không nói lời nào, Huân Nhi cũng không nói gì, hai người lẳng lặng ngồi đó.

Khoảng 20 phút sau, Sở Triệu mới đến, sau lưng anh ta là một cô gái trẻ mặc thường phục.

- Nào, để tôi giới thiệu mọi người với nhau, đây là bạn gái của tôi, Tiểu Huệ, còn đây là hai người bạn chơi đùa từ nhỏ đến lớn với anh, Liễu Huân, em có thể gọi cô ấy là chị Huân Nhi, hiện tại trong số bọn anh, cô ấy là người có tiền đồ nhất, cô ấy đang làm tùy viên quân sự thường trú ở nước ngoài, còn đây là người anh em tốt nhất của anh, Tô Bạch, sau này em gọi là anh Bạch.

- Chị Huân Nhi, anh Bạch.

Tiểu Huệ nói chuyện rất lễ phép, cúi đầu chào hai người.

Chương 190 Bạn Gái Cương Thi

Hiển nhiên, cô ta vẫn còn có chút câu thúc, cô ta hẳn là biết sơ qua về gia thế nhà Sở Triệu, trong nội bộ cảnh sát, đây không phải là bí mật gì quá lớn, dù sao lấy lấy thái độ bài xích của Sở Triệu đối với nghề nghiệp này, thế mà anh ta vẫn luôn được phân công những công việc tốt, hơn nữa thời gian gần đây còn được thăng chức, đủ để thấy được, bên trên anh ta có người, hơn nữa địa vị tuyệt đối không nhỏ, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, hai người bạn chơi đùa từ nhỏ đến lớn cùng Sở Triệu, dĩ nhiên sẽ có thân phận không đơn giản, thêm vào đó, cô gái trẻ tuổi, tuổi tác không chênh với cô ta là mấy, thế mà đã làm tùy viên quân sự thường trú ở nước ngoài rồi.

- Chào cô, rất vui vì được làm quen với cô.

Huân Nhi khẽ gật đầu, không có đứng lên, dù sao địa vị chênh lệch giữa hai bên vẫn còn đó, trong thế giới của bọn họ, thay đổi người yêu là chuyện rất bình thường, nếu như Sở Triệu dẫn vị hôn thê của mình đến, Huân Nhi dĩ nhiên sẽ lấy thái độ khác, nhưng hiển nhiên bây giờ Sở Triệu và Tiểu Huệ chỉ là bạn bè trai gái, Huân Nhi sẽ không quá để ý.

Tô Bạch khẽ vuốt ve ngón tay mình, từ lúc cô gái này đi vào, Tô Bạch vẫn luôn quan sát cô ta, hắn không phát hiện ra hơi thở đồng loại trên người cô ta, thế nhưng móng tay của cô ta.

Đúng, móng tay.

Màu sắc này, cảm giác kia, thậm chí chỉ nhìn thoáng qua đã kích thích đến thị giác của Tô Bạch, khiến Tô Bạch rất chắc chắn, đồng thời Tô Bạch còn chú ý đến trên mặt Sở Triệu có chút tái xanh, đây là do dương khí bị hút, đồng thời còn là biểu hiện của nuôi thả rồi hút.

Mẹ kiếp, thứ này thế mà lấy Sở Triệu ra làm lô đỉnh!

- Đây là con cái nhà ai, thật đáng yêu, ha ha ha, chú ôm một cái!

Sở Triệu nhìn thấy tiểu gia hỏa liền đưa tay ra bế đứa nhỏ phấn nộn giống như đồng tử trong tranh chúc tết.

- Con trai tôi…

Sở Triệu trượt chân, thiếu chút nữa ngã xuống đất, sau khi đứng vững liền có chút không dám tin, lắp bắp hỏi:

- Mẹ kiếp, Tô Bạch, cậu đang nói đùa à?

- Con trai tôi.

Tô Bạch lặp lại.

Sở Triệu hít sâu một hơi, sau đó trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua Huân Nhi.

Huân Nhi cười nói:

- Đừng nhìn tôi, không phải do tôi sinh.

- Khụ khụ…

Sở Triệu vội vàng ngồi xuống, Tiểu Huệ ngồi xuống bên cạnh anh ta:

- Tôi còn đang mua vé, cậu đã lên thuyền rồi.

Tiểu Huệ xấu hổ đưa tay ra nhéo đùi Sở Triệu.

Sở Triệu ngây ngô cười, cũng không để ý.

- Mang thức ăn lên đi.

Tô Bạch nói với nhân viên phục vụ.

- Vâng, quý khách chờ một lát.

Thức ăn của nơi này được làm rất cầu kỳ, người lớn đều có chút không yên lòng ăn cơm, tiểu gia hỏa lại ăn rất vui vẻ, cậu bé nhìn thấy món mình thích ăn liền đưa tay ra chỉ, sau đó Tô Bạch sẽ gắp đến, để vào trong bát của cậu bé, tiểu gia hỏa không dùng đùa, dùng tay để ăn, khiến cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Dù cho đứa nhỏ này xuất hiện có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, lúc Huân Nhi nhìn thấy đứa bé đáng yêu này ăn, tâm trạng phức tạp trong lòng cô ta cũng theo đó tiêu tán đi rất nhiều, thậm chí còn chủ động giúp tiểu gia hỏa gắp đồ ăn.

Sở Triệu nhìn thấy cảnh này, vô thức bĩu môi, con riêng đều đã có, thế nhưng nhìn dáng vẻ này của Huân Nhi, thật đúng là ngay cả mẹ kế cũng nguyện ý làm.

- Em qua nhà vệ sinh một chút.

Tiểu Huệ khẽ cúi người, sau đó đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Quán ăn gia đình này, tuy không có mặt tiền, thế nhưng cũng là quán ăn cao cấp, toàn bộ tầng này đều là của quán ăn, cho nên phòng vệ sinh không nhỏ, gần với nhà vệ sinh của một nhà hàng lớn.

Lúc này Tô Bạch khẽ xoa đầu tiểu gia hỏa, gắp một con tôm vào trong bát tiểu gia hỏa:

- Tôi cũng đi vệ sinh một lát.

Chờ sau khi Tô Bạch đi, Sở Triệu ngay lập tức nói chuyện với Huân Nhi:

- Xảy ra chuyện gì thế, làm sao Tô Bạch lại có con rồi.

- Làm sao tôi biết được.

- Sao cô lại có thể không biết, không phải cô…

- Ủm?

- Được rồi, coi như tôi chưa nói gì.

Sở Triệu nhún vai:

- Chẳng qua nếu như là con riêng của Tô Bạch cũng không có gì, dù sao bên Tô gia cũng chỉ là quan hệ trên danh nghĩa, cuộc sống riêng tư của Tô Bạch như thế nào, bọn họ không quản, càng không xen vào.

- Anh nói chuyện này với tôi làm gì?

- Nhưng người trong nhà cô lại khác.

Sở Triệu hít sâu một hơi rồi nói:

- Thật ra mấy người chúng tôi đều nhìn ra được, Cố Phàm cũng không phải đứa ngốc, cậu ta đương nhiên cũng nhìn ra được cô đối với Tô Bạch… Chậc chậc, tôi chỉ làm chuyện mà bạn bè nên làm, hiện tại Tô Bạch có con, nếu như cô muốn ở bên cậu ta, trừ khi cô cắt đứt với người nhà.

Lần này Huân Nhi không có quát Sở Triệu, chỉ trầm mặc ngồi đó.

….

Tiểu Huệ đi vào nhà vệ sinh, cô ta đi đến trước bồn rửa tay để trang điểm lại, hiển nhiên cô ta rất coi trong lần gặp mặt đầu tiên với bạn bè của người yêu.

Đúng lúc này, Tô Bạch đi đến.

Tiểu Huệ giật nảy mình, nhìn thấy Tô Bạch, cô ta vỗ ngực nói.

- Anh Bạch, anh đi nhầm rồi, đây là nhà vệ sinh nữ.

- Tôi không đi nhầm, tôi đến tìm cô.

Tô Bạch đi thẳng vào vấn đề.

- Anh Bạch, nếu anh có chuyện gì, chúng ta có thể ra ngoài rồi nói, chỗ này không tiện.

- Chúng ta nói ngay ở đây đi, rất tiện.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, ngậm ở trong miệng. Lúc này ở trong mắt người khác, Tô Bạch không khác gì một tên hoa hoa công tử xông vào nhà vệ sinh nữ để chà đạp con gái nhà người ta.

- Anh Bạch, em là bạn gái của Sở Triệu, anh còn như vậy, em sẽ kêu lên.

- Kêu đi, tôi ngược lại muốn nhìn xem, trong lòng Sở Triệu, là người anh em chơi đùa với nhau từ nhỏ, hay là người phụ nữ vừa mới kết giao, lên giường được mấy lần quan trọng hơn, đừng quên tôi là ai, đừng quên giữa tôi và cô, thân phận và địa vị của chúng ta không giống nhau.

Ngón tay Tô Bạch nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Tiểu Huệ.

- Rất mịn, tôi rất thích.

- Huệ Huệ, em xong chưa?

Ngoài phòng vệ sinh truyền đến giọng nói của Sở Triệu.

Tiểu Huệ lập tức vươn tay, giữ lấy tay Tô Bạch, sau đó kéo Tô Bạch vào trong buồng vệ sinh riêng, đóng cửa phòng lại, nói với bên ngoài:

- Em chưa xong, phải một lúc nữa mới xong được, anh yêu, xin lỗi, bụng em có chút không thoải mái.

- Không sao, không sao, em đừng nóng vội, không có chuyện gì, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi, anh đưa em qua

bệnh viện.

Bước chân của Sở Triệu dần dần đi xa.

Tô Bạch cười cười, lúc này hắn đưa lưng về phía Tiểu Huệ, vươn tay gẩy tàn thuốc.

- Cậu ta đi rồi, đúng lúc thổi ra giúp tôi, thật đúng là kích thích.

Sau khi nói xong, Tô Bạch chậm rãi quay người lại, ở trước mặt hắn đã không phải là Tiểu Huệ kia…

Mà chính là một gương mặt tái nhợt của…

Cương thi.

- À, thôi được rồi.

Tô Bạch lạnh nhạt vứt đầu thuốc lá xuống đất.

- Cuối cùng cũng ép cô hiện ra nguyên hình rồi sao!

Chương 191 Dựa Vào Cái Gì

Ánh mắt Tiểu Huệ nhìn chằm chằm Tô Bạch, hai hàng máu và nước mắt chậm rãi chảy ra từ khóe mắt Tiểu Huệ, lộ ra dáng vẻ âm Âu Mỹquỷ dị, nhưng điều này đối với Tô Bạch mà nói, hoàn toàn không tính là gì, dù sao bộ dáng này của cô ta, chẳng những không hù dọa được Tô Bạch, ngược lại còn khiến cho Tô Bạch sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Giống như thấy được chính mình.

Lấy cách nói của hòa thượng, Tô Bạch đã gặp được thân thích cương thi của mình.

Tay Tô Bạch rời khỏi trán Tiểu Huệ, nhẹ nhàng sờ lên mặt cô ta.

Loại vuốt ve này không mang theo quá nhiều sắc thái tình cảm, cùng với tư thái đùa giỡn trước đó hoàn toàn không giống nhau, lúc này con ngươi của Tô Bạch rất thanh tịnh, dĩ nhiên, cho dù Tô Bạch có biến thái thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thật sự đi đùa bỡn một con cương thi.

Vẻ mặt Tiểu Huệ lộ ra sự phẫn nộ, sau đó biến thành ngạc nhiên, đến sau cùng là vẻ mặt sợ hãi, hiển nhiên, từ hơi thở thản nhiên của Tô Bạch, Tiểu Huệ dường như đã nhận ra được điều gì đó, thậm chí khi Tô Bạch hoàn toàn không che giấu hơi thở của huyết mạch trong người hắn nữa, trong lòng Tiểu Huệ giống như có một đám mây đen, vô cùng nặng nề.

Một loại cảm giác đối mặt với trưởng giả, một loại cảm giác đối mặt với trưởng bối xuất hiện trong lòng Tiểu Huệ, thời gian dần trôi qua khiến cho cô ta không có năng lực phản kháng, thậm chí còn có xúc động muốn quỳ lậy.

Lúc này Tô Bạch thật đúng là không có cố gắng làm gì, hắn chỉ nhớ đến cảm giác trong thế giới chuyện xưa, khi chính mình đi khống chế những con cương thi bình thường khác, cùng với hình ảnh, hắn dùng khí thế và huyết thống của mình cưỡng chế những con cương thi khác phải thần phục hắn.

Con đường cương thi không phải là con đường mà Tô Bạch chủ động lựa chọn, thế nhưng một khi đã đi lên, nhất định phải học tập và tổng kết, cũng may, điều xứng đáng để Tô Bạch ăn mừng chính là, trên phương diện này, năng lực học tập của hắn khá tốt.

Đẳng cấp cương thi của Tiểu Huệ nhất định không cao bằng hắn, điều này Tô Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng.

Bởi vì nếu như ở nơi này có một con cương thi có huyết mạch cấp bậc cao ẩn giấu, có lẽ Phát Thanh Khủng Bố đã sớm tuyên bố nhiệm vụ cho thính giả, nhanh chóng giải quyết quả bom hẹn giờ này đi.

Thế nhưng, lúc Tô Bạch cho rằng có thể dùng một tư thái ôn hòa để Tiểu Huệ rời khỏi Sở Triệu, trên trán Tiểu Huệ bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt khác, một gương mặt rất nhỏ của người phụ nữ.

Gương mặt người phụ nữ vặn vẹo, không ngừng giận dữ nói.

- Vì sao lại hại tôi!

- Dựa vào đâu lại hại tôi!

- Vì sao!

- Dựa vào cái gì!

Theo tiếng gào thét của người phụ nữ, nhiệt độ trong nhà vệ sinh nhanh chóng hạ xuống, lúc đầu Tiểu Huệ gần như

không chút nào phản kháng trước mặt Tô Bạch, lúc này lại bắt đầu cùng hắn giằng co.

"Răng rắc…"

Tô Bạch không chút do dự, lấy súng ra chỉ vào trán Tiểu Huệ.

Họng súng của địa ngục hỏa shotgun kề sát vào da thịt của Tiểu Huệ, hơi thở tử thần từ họng súng chận rãi truyền tới.

Người phụ nữ kia dần dần yên tĩnh, bởi vì cô ta có thể cảm nhận được Tô Bạch có năng lực hủy diệt cô ta chỉ trong nháy mắt, cho dù là hình thái sinh mệnh nào, chỉ cần cô ta còn có ý thức, như vậy nhất định sẽ sợ hãi với tử vong.

- Đừng nói nhảm với tôi, tôi lười nghe.

Giọng nói của Tô Bạch rất lạnh lẽo, hắn thật sự không ngại ở đây bắn Tiểu Huệ một phát, cho dù cục diện có chút không dễ thu dọn, cho dù chuyện này không tốt với Sở Triệu, cho dù hắn phải làm rất nhiều chuyện để giải quyết hậu quả.

Thế nhưng khi người phụ nữ này xuất hiện trên trán Tiểu Huệ, Tô Bạch rõ ràng chuyện này đã vượt qua khỏi dự đoán của hắn, trở nên phức tạp hơn nhiều, đối với những chuyện phức tạp, giải quyết dứt khoát chính là biện pháp tốt nhất.

Tiểu Huệ không phải là một con cương thi bình thường, mà là một ác linh dung nhập vào cơ thể người, Tô Bạch không biết nguyên nhân gì khiến cho ác linh dung nhập vào cơ thể, mang theo hình thức rất phối hợp, giống như song phương chủ động tiếp nhận nhau, ác linh không phải là tu hú chiếm tổ, mà chính là sống trong cơ thể Tiểu Huệ, Tiểu Huệ không có sinh ra cảm giác bài xích với ác linh này, song phương chung sống hòa thuận.

Thế nhưng người quỷ khác đường, tuy nói trong thế giới hiện thực, Thiên đạo không có nhạy bén như trong thế giới

chuyện xưa trước Tô Bạch từng tham dự, thế nhưng giới hạn tam cương ngũ thường cơ bản vẫn tồn tại.

Một người một quỷ kết hợp, cuối cùng dẫn dắt đến đủ loại dị biến, rõ ràng nhất chính là, Tiểu Huệ vốn dĩ từ một người bình thường, nhưng theo hơi thở tử vong của ác linh tỏa ra, càng lúc thẩm thấu vào trong cơ thể, cơ thể của cô ta đã chấp nhận sự tử vong của chính mình, đồng thời mở ra một trạng thái mới, đó chính là.

Cương thi.

Chỉ là hiện tại trạng thái của Tiểu Huệ đang ở giữa cương thi và người sống, xem như thuộc về một loại mơ hồ, cho nên một bên cô ta có thể tiếp tục lấy phương thức người sống để xuất hiện, tham gia các hoạt động xã hội, thế nhưng cô ta không cách nào chống cự sự biến hóa không ngừng của thân thể, ví dụ như móng tay của cô ta đã biểu hiện ra trạng thái cương thi, hơn nữa nếu như Tô Bạch không ra tay, sau này cô ta càng không ngừng biểu hiện ra nhiều đặc điểm của cương thi.

Bây giờ Tiểu Huệ còn có thể lừa gạt một chút Sở Triệu, nói mình sơn móng tay đen, dần dần, làn da của cô ta trở nên xanh mét, sau đó lúc bên dưới cũng không bởi vì vận động pít tông mà ra nước, có lẽ cô ta không giấu diếm được nữa.

- Tôi có thể rời khỏi cậu ta, tôi cũng có thể rời khỏi cô bé, cô bé là cháu gái của tôi, là cháu gái của tôi, tôi không muốn đối xử với cô bé như thế, tuy cô bé tự nguyện, nhưng trong lòng tôi rất khó chịu, thật đó.

Người phụ nữ không ngừng khóc lóc kể lể, còn Tô Bạch càng ngày càng nhíu chặt chân mày.

Bởi vì Tô Bạch không phải là một người thích nghe chuyện xưa, bởi vì trước đó ở trong Phát Thanh Khủng Bố, hắn đã trở

thành một diễn viên trong đó, đồng thời Tô Bạch luôn không quan tâm đến những chuyện xưa mang tính chất tố khổ bi kịch.

Người phụ nữ này đáng thương, bi kịch thì có liên quan gì đến Sở Triệu?

Cô ta quấn lấy Sở Triệu, ở bên cạnh anh ta, chỉ sợ không phải cố ý làm, thế nhưng lại không ngừng hấp thu dương khí trên người Sở Triệu, hiện tại Sở Triệu trẻ tuổi, dương khí tràn đầy, chẳng qua hiện tại Sở Triệu đã uể oải hơn nhiều. Nếu như Sở Triệu là ông lão 50 – 60 tuổi, có lẽ chỉ một lần liền ngã bệnh, thậm chí bệnh tình nguy kịch.

- Cậu giúp tôi một chút, van xin cậu, cháu gái tôi thi trường cảnh sát, làm cảnh sát cũng vì muốn giúp tôi.

Người phụ nữ bắt đầu cầu xin Tô Bạch.

Tô Bạch chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngón tay đặt trên cò súng chậm rãi phát lực.

“Leng keng.”

Một tiếng động thanh thúy vang lên, một chiếc nhẫn có tạo hình cổ quái rơi từ trên người Tiểu Huệ xuống, lăn đến dưới chân Tô Bạch.

Chiếc nhẫn này không phải là nhẫn kim cương, cũng không phải nhẫn khảm vàng, không nói đến tạo hình cổ quái, màu sắc của nó rất tối, có chút giống như hàng thủ công mỹ nghệ làm ẩu.

Chương 192 Vụ Án Mới

Vụ án này có tên là Chung Linh Thallium, quá trình vụ án sẽ được dẫn chứng ở sau chương truyện, đây là một vụ án rất đáng để đọc và suy ngẫm, ở trong truyện để là trường đại học Thượng Hải, nhưng trên thực tế vụ án này xảy ra ở đại học Thanh Hoa. Tên nhân vật người bị hại cũng đổi từ Chu Linh (Chu Lệnh) sang Vương Tuyết.

Thế nhưng, trên mặt nhẫn thế mà lại tỏa ra hơi thở âm lãnh, đối với loại hơi thở này, Tô Bạch cảm nhận được rất rõ ràng.

Tay cầm súng của Tô Bạch vẫn tiếp tục chỉ vào trán Tiểu Huệ, sau đó hắn cúi người, dùng tay còn lại nhặt nhẫn lên.

Trong nhẫn vậy mà ẩn chứa rất nhiều oán niệm, loại oán niệm này rất thuần túy nhưng cũng rất đáng sợ.

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra nụ cười mỉm, hắn cũng không phải là loại người tuân thủ điều ước.

- Tôi có thể nhìn ra được, cậu rất quan tâm đến người bạn kia, Sở Triệu và Tiểu Huệ thật lòng yêu thương mới ở bên nhau, là lỗi của tôi, Tiểu Huệ bao dung tôi, cho nên mới tạo thành cục diện như hiện nay, tôi cũng muốn được giải thoát, thế nhưng tôi biết mình không thoát được, linh hồn của tôi bị ràng buộc, bây giờ còn chưa có tìm được, tôi phải tìm ra nó, có như thế tôi mới có thể hóa giải chấp niệm của bản thân mình, cho dù có tan thành mây khói, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

- Hai người trẻ tuổi bọn họ rất xứng tôi, là tôi hại cháu gái của mình, tôi cầu xin cậu, giúp tôi một chút, giúp tôi tìm được nó, tôi liền rời khỏi thân thể của Tiểu Huệ, tôi sẽ tan biến, sẽ mang theo tất cả những thứ trong cơ thể không thuộc về Tiểu

Huệ, Tiểu Huệ sẽ một lần nữa trở thành người bình thường, cậu tin tưởng tôi có được hay không?

- Thật ra đối với một người đàn ông mà nói, thất tình là một loại đả kích, thế nhưng đó cũng là một loại trưởng thành, nó sẽ giúp họ càng trở nên thành thục hơn.

Nói đến đây, ngón tay Tô Bạch chậm rãi dùng sức bóp cò, thế nhưng, đúng vào giây phút này, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên truyền ra một giọng nói âm Âu Mỹnghiêm túc, giọng nói này, Tô Bạch rất quen thuộc, bởi vì nó chính là giọng nói của người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố.

“Tìm ra thứ ràng buộc Vương Tuyết, hóa giải chấp niệm của cô ta, đây là nhiệm vụ cậu phải làm, cũng là thứ mọi người muốn xem.

Thực tế, trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều không chỉ có một mặt, nó còn có thật nhiều mặt khác.

Bên dưới thường ẩn giấu rất nhiều chuyện, thế nhưng, chúng thường không may mắn như thế, rất khó khiến cho người ta chú ý.

Thế nhưng, những thứ đó rất đặc sắc, không cho phép chúng ta bỏ lỡ.”

Đây là nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố.

Nhiệm vụ hiện thực đến bất ngờ, vội vàng không kịp chuẩn bị khiến cho Tô Bạch có chút kinh ngạc, trước đó có thông báo Phát Thanh Khủng Bố sẽ dừng phát sóng trong ba tháng, trong ba tháng này thính giả sẽ không bị truyền tống vào trong thế giới chuyện xưa, thế nhưng có thể thấy, Phát Thanh Khủng Bố không hoàn toàn im lặng, nó vẫn khống chế và bảo vệ thế giới hiện thực như cũ, nhiệm vụ thế giới hiện thực này là một minh chứng tốt nhất.

- Thật ra đối với một người đàn ông mà nói, thất tình là một loại đả kích, thế nhưng đó cũng là một loại trưởng thành, nó sẽ giúp họ càng trở nên thành thục hơn…

Lúc Tô Bạch nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên bỏ súng xuống.

- Thế nhưng Sở Triệu là người anh em tốt của tôi, là bạn từ nhỏ đến lớn của tôi, cô gái mà cậu ta thích, nếu như tôi đủ khả năng, tôi sẽ giúp cô ấy, hoặc nói đúng hơn là giúp cậu ta.

Trong mắt Tiểu Huệ chứa đầy nước mắt, lúc này người phụ nữ kia đã lệ rơi đầy mặt.

- Năm 1994 ở đại học Thượng Hải, khu ký túc xá số 5, phòng 103…

Sau khi nói xong những thông tin này, người phụ nữ rơi vào tình trạng mệt mỏi, chậm rãi quay về trong thân thể Tiểu Huệ, Tiểu Huệ biến về dáng vẻ người bình thường, mệt mỏi quỳ xuống trước mặt Tô Bạch.

…..

Tô Bạch quay về chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, cầm một ly nước chanh, uống một ngụm, trước đó Sở Triệu và Huân Nhi đã nói chuyện qua, hiện tại cũng không còn gì để nói, tiếp tục ăn phần của mình.

Chẳng qua một lúc sau, di động của Sở Triệu vang lên:

Sở Triệu nghe máy:

- Em không thoải mái? Muốn về nhà nghỉ? Được rồi, anh đưa em đi.

Một lát sau, Tiểu Huệ đi đến, Sở Triệu đứng lên, có chút nóng nảy nhìn bạn gái.

- Xin lỗi, em có chút không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi, xin lỗi chị Huân Nhi và anh Bạch.

Tiểu Huệ cúi đầu xin lỗi Tô Bạch và Huân Nhi, đây là một cô gái hiểu biết lễ nghĩa, từ một góc độ nào đó có thể nói, gia giáo nhà Tiểu Huệ khá tốt.

- Không sao, để Sở Triệu đưa cô về nghỉ ngơi cho khỏe.

Huân Nhi nói.

- Nghỉ ngơi cho thật tốt.

Tô Bạch đặt cốc nước chanh xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào thân cốc.

Tiểu Huệ cúi đầu, quay người rời đi, Sở Triệu vẫy tay với Tô Bạch và Huân Nhi, sau đó nhanh chóng đuổi kịp bạn gái, đưa cô ta về nhà.

Tô Bạch và Huân Nhi ngồi thêm một lúc, sau đó chuẩn bị rời đi, lúc này tiếp tục ngồi ăn cơm cũng không có khẩu vị gì nữa.

- Anh có đi hóng gió với tôi không, hay bây giờ tôi đưa anh về nhà anh.

- Ở Thượng Hải tôi có một căn nhà, nhưng đó không phải nhà tôi, tôi vẫn nên ở khách sạn thì hơn.

- Tùy anh.

Huân Nhi cầm di động của mình lên:

- Tôi qua thanh toán.

- Đợi một lát, cô ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp.

Huân Nhi hơi nghi hoặc một chút, liếc thoáng qua Tô Bạch, một lần nữa ngồi xuống.

- Có chuyện gì?

Tô Bạch nói cho Huân Nhi biết thông tin lúc trước mà Tiểu Huệ nói cho mình nghe.

- Giúp tôi tra một chút thông tin này.

Năm 1994, đại học Thượng Hải, tòa ký túc xá số 5, phòng 103.

Huân Nhi hơi nhíu mày, có chút ngoài ý muốn nói:

- Làm sao anh lại hứng thú với chuyện này?

- Ồ, xem ra tôi tìm đúng người rồi, cô biết chuyện này?

Chỉ có những thông tin này liền có thể nhìn ra đây là chuyện gì, chứng minh Huân Nhi rất quen thuộc đối với chuyện này, tuy khi đó có lẽ Huân Nhi vừa mới ra đời, ngược lại là Tô Bạch, khi còn bé, phần lớn thời gian hắn đều ở cùng với cha mẹ ở Thành Đô, không có thường xuyên sống ở Thượng Hải, cho nên đối với những manh mối này, Tô Bạch không có ấn tượng gì.

- Chuyện này anh hẳn nên đến hỏi Sở Triệu, ban đầu cha anh ta tham gia vụ án này, đây là một vụ án đầu độc Thallium, xảy ra ở đại học Thượng Hải, hơn nữa năm 1994, lúc trước vì vụ án này, cha Sở Triệu gặp áp lực rất lớn, thậm chí lúc Sở Triệu vừa ra đời, ông ấy cũng không có thời gian đến bệnh viện thăm Sở Triệu, những chuyện này là do mẹ tôi nói qua.

Vụ nữ sinh viên Chu Linh trúng độc Thallium (Phần 1)

- (Bài viết về vụ án này rất dài, quá trình cứu sống nạn nhân rất kì diệu, cảm động càng đọc mình càng bị cuốn vào, lẫn ức chế sự quan liêu của cảnh sát và bác sĩ bên đấy, nên thay vì dịch ngắn gọn đưa tin như mấy vụ trước mình sẽ dịch chi tiết và nguyên văn nên hơi dài một chút, có thể chia làm 3 phần. Hi vọng các bạn chịu khó đọc)

- Vụ án Chu Linh trúng độc Thallium cùng với vụ án phanh thây Điêu Ái Thanh được xem là hai đại hung án trong khuôn viên trường Đại học ở Trung Quốc. Nhưng hai trường hợp lại khác biệt nhau rõ ràng. Ở vụ án Nam Kinh không hề có bất kì manh mối nào. Cảnh sát Nam Kinh dùng hơn 10 năm điều tra cũng không thể xác định được hung thủ là ai, thậm chí khoanh vùng đối tượng nghi phạm cũng không. Đây chính là nguyên nhân cơ bản vụ án Nam Kinh không thể phá được.

- Còn vụ trúng độc của nữ sinh viên Thanh Hoa Chu Linh lại khác. Cảnh sát từ những cử chỉ bất thường đã có thể phán đoán, dường như đã sớm nhận định được hung thủ, chỉ là vì một số nguyên nhân mà vụ án này đến nay vẫn còn bỏ ngỏ

- Chu Linh sinh ra trong một gia đình trí thức bình thường ở Bắc Kinh. Là một cô gái đa tài đa nghệ xuất sắc về mọi mặt, từ nhỏ đã học piano, đàn cổ. Năm 1992 thi đậu đại học Thanh Hoa khoa hóa học, dựa vào thành tích đối với đàn cổ lúc nhỏ mà trở thành thành viên chủ lực của đội nhạc cụ dân tộc của trường.

- Học giỏi, giỏi âm nhạc, Chu Linh còn chơi thể thao rất tốt, cô là vận động viên bơi lội cấp hai của thành phố Bắc Kinh, thân thể tương đối tráng kiện. Ngoại trừ có năng lực, Chu Linh còn là một cô gái xinh đẹp. Tuy không phải là kiểu người đẹp Giang Nam ôn nhu, mà có đặc điểm thông minh sáng sủa của mỹ nữ phương Bắc. Cô hiền lành, trong tính cách còn có chút ngây thơ cố chấp.

- Chu Linh làm người khá chính trực trung hậu, lấy việc giúp người làm niềm vui, không kiêu căng làm dáng, cho nên nhân duyên không tệ. Rất nhiều người theo đuổi nhưng cô lại không để ý, chỉ lấy việc học tập và âm nhạc làm đầu. Ở trong lớp cô cũng có không ít bạn bè, trong đó có một người bạn

thân, chính là nhân vật chủ chốt của vụ án sau này tên là Tôn Duy.

- Tôn Duy tuy là bạn thân nhưng lại trái ngược hoàn toàn với Chu Linh. Gia thế của Tôn Duy hiển hách, dùng ngôn ngữ bây giờ để nói chính là con ông cháu cha, có ô dù che chở. Nhưng đáng tiếc chỉ có gia thế cô ta là hơn người, còn tất cả đều bình thường, không có sở trường, cũng không có gì nổi bật. Nếu bỏ qua gia đình mà so sánh thì Chu Linh và Tôn Duy chính là trên trời dưới đất, tất cả bạn học đều công nhận như thế.

- Thế nhưng cuộc đời tươi đẹp của Chu Linh còn chưa có bắt đầu đã phải kết thúc

- Tội ác bắt đầu từ tháng 12 năm 1994, từ lúc đó Chu Linh đột nhiên xuất hiện một bệnh lạ. Đầu tiên là ăn không ngon, đau bụng, tiếp đó là dạ dày không ổn, cuối cùng đến ngày 8 tháng 12 thì bắt đầu rụng tóc không thể giải thích được, hơn nữa cả người còn đau nhức không ngừng. Mấy tuần sau, tóc Chu Linh bị rụng sạch hoàn toàn, phải nằm viện theo dõi một tháng, trong thời gian nằm viện tuy không tìm ra nguyên nhân nhưng bệnh tình của Chu Linh đã có thuyên giảm, đau đớn cũng từng bước biến mất, tóc cũng dài ra. Sau khi nghe bác sĩ nói bệnh của cô đã chuyển biến tốt, Chu Linh vì sợ nghỉ học quá lâu ảnh hưởng đến việc học nên đã kiên quyết yêu cầu xuất viện. Vì thế ngày 23 tháng 1 năm 1995 Chu Linh xuất viện, về nhà.

- Khi đó vẫn còn đang trong kì nghỉ đông, Chu Linh nghỉ ngơi ở nhà một thời gian đến ngày 20 tháng 2 năm 1995 mới trở về Thanh Hoa bắt đầu học kỳ mới.

- Sau khi trở về Thanh Hoa, Chu Linh vẫn vô cùng suy yếu, dạ dày luôn đau đớn, tóc cũng chỉ hơi dài ra một chút, trở thành một hòa thượng trọc đầu. Vì thế phần lớn thời gian Chu

Linh đều ở kí túc xá học. Ăn sáng xong thì uống thuốc chắc xương từ nhà mang vào, cơm trưa và cơm tối thì nhờ bạn cùng phòng mua từ căn tin mang lên. Trừ lúc đi vệ sinh, cơ bản không rời khỏi phòng! Một cô gái trẻ tuổi đi nhà vệ sinh thì mất bao nhiêu thời gian, chỉ 3 đến 5 phút mà thôi. Cho nên Chu Linh hầu như là không bước chân ra khỏi kí tức xá nửa bước, chi tiết này khiến cho nghi phạm trong vụ án phạm vi được thu hẹp lại.

- Không ngờ học kỳ mới bắt đầu chưa tới nửa tháng, bệnh lạ của Chu Linh lại tái phát, hơn nữa còn phát tác cực kì nặng, uy hiếp đến tính mạng Chu Linh. Bố mẹ cô liền vội vàng đưa cô đến bệnh viện Bắc Kinh điều trị. Nhưng bệnh viện Bắc Kinh vẫn không thể tìm ra nguyên nhân bệnh tình của cô, bác sĩ chủ trị thẳng thắn nói cho ba mẹ Chu Linh biết họ nên đem cô đến bệnh viện tốt nhất tại Bắc Kinh, bệnh viện Hiệp Hòa để chẩn đoán. Bệnh viện Hiệp Hòa là nơi có rất nhiều chuyên gia nổi tiếng trong nước, có lẽ họ có thể xác định được vấn đề bệnh của cô

- Ngày 9 tháng 3 năm 1995 bố mẹ Chu Linh mang cô đến bệnh viện Hiệp Hòa cho chuyên gia khoa thần kinh Lý Thuấn Vỹ chẩn đoán. Sau khi thăm khám, giáo sư Lý Thuấn Vỹ đã nói trường hợp của cô rất giống một "trường hợp trúng độc Thallium tại Thanh Hoa vào thập niên 60". Đáng lẽ nếu theo quan điểm của giáo sư Lý tiến hành chữa trị Chu Linh đã có thể được cứu, không để hậu di chứng sau này. Nhưng chế độ chữa trị công lập cùng với nhà trường quan liêu có ý đồ che giấu đùn đẩy trách nhiệm đã đẩy Chu Linh vào thảm cảnh.

- Ban đầu bệnh viện Hiệp Hòa dựa vào quy trình hỏi Chu Linh xem cô có từng tiếp xúc qua Thallium chưa, tất nhiên Chu Linh phủ nhận có tiếp xúc với nó, như vậy bệnh viện liền đem khả năng Chu linh chủ động tiếp xúc Thallium mà trúng độc loại bỏ. Sau đó bệnh viện Hiệp Hòa cùng với bố mẹ Chu

Linh đến trường Thanh Hoa hỏi họ có vô tình để lộ Thallium hay không, đại học Thanh Hoa lập tức bày tỏ quy trình thí nghiệm của họ là vô cùng hoàn mỹ, không thể có chuyện để lộ Thallium (thái độ này sau đó bị cho là nói bậy), như vậy cũng loại bỏ khả năng Chu Linh trong lúc vô ý mà tiếp xúc với Thallium.

- Cứ như vậy bệnh viện đều chắc chắn nhận định Chu Linh không thể nào là bị trúng độc, bởi vì Chu Linh căn bản không có khả năng tiếp xúc với Thallium. Cộng thêm lúc đó bệnh viện không đủ điều kiện làm hóa nghiệm kiểm tra nên đã bỏ qua luôn khâu hóa nghiệm. Tác phong quan liêu này về sau bị lên án rất nhiều, đã có nghi ngờ tại sao lại không kiểm tra mà chỉ dựa vào lời người khác đảm bảo. Nếu nói như vậy, tội phạm giết người chỉ cần tự mình nói "Tôi không có giết" là cũng không truy cứu nữa sao?

- Sau khi vô trách nhiệm loại bỏ ngộ độc Thallium, các chuyên gia Hiệp Hòa cùng nhau hội chẩn, cho ra nguyên nhân bệnh sai lầm. Họ đối xử với Chu Linh như người bị bệnh viêm hạch não cấp tính phổ biến, sự chẩn đoán sai lầm này đã khiến Chu Linh trở thành người gần như mất đi tri giác sau đó. Trong lúc đó, các triệu chứng của trúng độc sâu lại ngày càng tăng lên nhanh chóng. Ngày 15 tháng 3 chỉ sau 6 ngày nhập viện, Chu Linh bắt đầu xuất hiện tê liệt cơ mặt, mắt dại đi, hô hấp không tự chủ được, người nhà liền vội vàng đưa Chu Linh vào phòng cấp cứu của khoa thần kinh.

- Lại qua một tuần, ngày 23 tháng 3 Chu Linh đã gần như tử vong, hô hấp suy kiệt, không có cách nào tự thở được, bệnh viện buộc phải tiến hành phẫu thuật khí quản. Lúc này có lẽ một số chuyên gia và bác sĩ của bệnh viện Hiệp Hòa đã bắt đầu cân nhắc đến việc bị trúng độc, nhưng nếu lúc này mà công khai thay đổi phác đồ điều trị khác nào là tự thừa nhận sai lầm của mình, tự vả vào mặt. Thế là bọn họ âm thầm điều

chỉnh phác đồ, tận lực cứu vãn chẩn đoán sai lầm lúc trước nhưng không để cho người nhà biết.

- Ngày 24 tháng 3, bệnh viện bắt đầu biện pháp thay máu cho Chu Linh, tổng cộng 8 lần, mỗi lần 1000ml. Cách thức này đã có tác dụng duy trì được tính mạng Chu Linh lúc đó, đem độc trong máu dần dần loại bớt đi, nhưng đáng tiếc trong quá trình lại khiến cô bị nhiễm virus viêm gan C.

- Ngày 26 tháng 3 Chu Linh chỉ cách cái chết trong gang tấc, cô được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU, phải dùng máy thở để duy trì hô hấp. Sau đó cô rơi vào tình trạng hôn mê trong vòng 5 tháng, trong suốt thời gian đó cô luôn đứng ở ranh giới sự sống và cái chết, có thể ra đi bất kì lúc nào. Bệnh viện Hiệp Hòa cũng dần nhận biết được tính nghiêm trọng của sự việc, bắt đầu tiến hành hết thảy các biện pháp để tìm ra nguyên nhân căn bệnh. Họ cho làm các xét nghiệm trên cơ thể Chu Linh bao gồm HIV, tủy sống, MRI, hệ thống miễn dịch… vv… nhưng trừ bệnh Lyme ra tất cả đều cho kết quả âm tính. Không thể tìm ra nguyên nhân thực sự, xem ra việc Chu Linh chết là chắc chắn không thể nghi ngờ gì.

- Tuy nhiên, điều kì diệu đã xảy ra

- Sự kỳ diệu này xuất phát từ một số bạn học và thầy cô nhiệt tâm cùng với một nhóm bác sĩ nước ngoài với tinh thần nhân đạo.

- Sau khi các bạn của Chu Linh biết cô bị bệnh nặng đã đến bệnh viện thăm cô ấy, trong đó có Bối Chí Thành một người bạn trai đã từng ái mộ Chu Linh

- Cho dù đã nhiều năm sau, Bối Chí Thành lúc này đã là một nhà quản lý công ty phần mềm vẫn còn nhớ rõ: “Chúng tôi một nhóm bạn học đã hẹn nhau thứ 7 đi thăm cô ấy, lúc đó tôi 21 tuổi, đối với chuyện bạn học chết là một chuyện gì đó rất xa vời, Chu Linh im lặng nằm ở phòng ICU, thân thể trần

nửa người cắm đầy các ống, bởi vì yêu cầu vệ sinh mà mỗi lần vào thăm chỉ được có một người. Khi đến phiên tôi vào đứng trước giường cô ấy, không biết nghĩ thế nào lại thấy giống như đang đứng từ giã trước người chết. Ý thức được đây là một bạn học cùng tuổi với mình sắp phải ra đi, đột nhiên tôi sinh ra một loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt, muốn nhấc chân chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn không thể đi nổi"

- Sau khi nói chuyện với bố của Chu Linh, bọn họ mới biết được bệnh của Chu Linh từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm ra nguyên nhân nên không có cách nào trị liệu, xem ra là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

- Tâm tình nặng nề, đám người không học y Bối Chí Thành căn bản là không thể giúp đỡ được gì, nhưng bọn họ là người trẻ, có nhiệt huyết, nên đã quyết định dốc hết sức lực để cứu giúp Chu Linh.

- Sau nhiều ngày bàn bạc, cuối cùng họ đã nghĩ ra cách lên mạng cầu cứu, không phải cầu cứu trong nước (bệnh viện Hiệp Hòa bấy giờ đã là bệnh viện tốt nhất trong nước) mà là kêu gọi sự giúp đỡ ở nước ngoài. Lúc này Internet mới vừa xuất hiện ở trong nước, chỉ mới được thử nghiệm ở một số trường, Bối Chí Thành dưới sự giúp đỡ rất nhiều của các thầy cô đã gửi email đến SCI của UNICEF và các tổ chức có liên quan tình hình của Chu Linh cầu xin sự giúp đỡ của toàn thế giới.

- Bối Chí Thành nhớ lại nói: Về đến nhà tôi liền viết thư cầu cứu, lúc ấy tôi biết nước Mỹ thích nhất là nói về tự do dân chủ, tôi phải đem câu chuyện này liên hệ với bọn họ mới có thể được xem trọng. Vì vậy tôi viết "Nơi này là đại học Bắc Kinh Trung Quốc, một nơi tràn đầy tự do dân chủ, nhưng một cô gái trẻ tuổi đang chết dần đi, mặc dù bệnh viện tốt nhất

Trung Quốc cùng bác sĩ đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn không thể chẩn đoán cô ấy mắc bệnh gì", theo sau là hồ sơ bệnh lý.

- Điều khiến bọn họ không thể ngờ tới chính là chỉ trong 1 tuần bọn họ nhận được 1635 bức thư từ 18 quốc gia và vùng lãnh thổ trên thế giới (có người nói hơn 2.000, và Bối Chí Thành nói hơn 3.000), hơn 1/3 thư đều nói rằng đây là triệu chứng trúng độc Thallium điển hình. Các bác sĩ Bệnh viện Nhi Đồng St. Jude trong thư trả lời rõ ràng là "là trúng độc Thallium, căn cứ vào triệu chứng rụng tóc, có vấn đề tiêu hóa, các vấn đề về thần kinh và các triệu chứng khác có thể gần như khẳng định là như vậy."

- Do mạng Internet không phát triển tại Trung Quốc vào lúc đó, nên tiến sĩ Xin Li của UCLA (Đại học California, Los Angeles) và tiến sĩ John W. Aldis ở nước ngoài đã cùng nhau tạo nên mạng lưới chuẩn bệnh từ xa cho Chu Linh, mang thông tin bệnh tình của Chu Linh công bố và phối hợp chẩn bệnh điều trị. Mạng lưới này đóng vai trò vô cùng quan trọng.

- Đám người Bối Chí Thành phát động các sinh viên giỏi tiếng Anh có thể phiên dịch lại những bức email này, mọi người đều hết lòng giúp đỡ, trải qua mấy đêm cố gắng, sáng sớm ngày 8 tháng 4, Bối Chí Thành hào hứng cầm ý kiến chẩn đoán của các bác sĩ khắp nơi trên thế giới đến bệnh viện Hiệp Hòa, hi vọng các bác sĩ ở đó có thể tiếp thu.

(Phần 2)

Bối Chí Thành kể lại:

"Thực ra trong khi các bạn thức suốt đêm phiên dịch chỉnh sửa email, tôi cũng như bao người Trung Quốc khác, tranh thủ đi tìm mối quan hệ. Bạn của mẹ tôi là Phó bộ trưởng Bộ Y tế đã về hưu, sau khi nghe tôi kể chuyện đã gọi điện cho Phó viện trưởng bệnh viện Hiệp Hòa, đại ý nói rằng Chu Linh khỏi bệnh hay không có lẽ cũng rất quan trọng đối với Hiệp Hòa.

Nay có một nhóm bạn trẻ dùng phương tiện khoa học kỹ thuật mới liên lạc với chuyên gia ở nước ngoài, có một ít tài liệu để các bác sĩ tham khảo, tuyệt đối không có ý quấy rầy quá trình trị liệu.

Sau đó bà bảo tôi đi tìm gặp trực tiếp vị Phó viện trưởng kia, tôi còn nhớ bà nói vị Phó viện trưởng đó là một bác sĩ rất tốt, năm đó có một công nhân rơi vào hầm phân hít thở không được, hiện trường cấp cứu lại không có đầy đủ thiết bị, lúc đó Phó viện trưởng đã dùng miệng của mình hút phân ra cứu sống nạn nhân. Đó là vào khoảng ngày 13, 14 chúng tôi đã thu thập được một số email nhất định, dựa trên những suy đoán đưa ra đề nghị kiểm tra lần nữa. Tôi cũng gọi điện cho bố của Chu Linh, những cái khác tôi đều không còn nhớ nữa, chỉ nhớ lúc tôi rụt rè nhắc đến khả năng Chu Linh bị trúng độc, ông ấy cười nhẹ, nói khả năng này Hiệp Hòa đã sớm nghĩ đến, nhưng đã bác bỏ rồi. Vì vậy khoảng ngày 15, 16 chúng tôi đến tìm bố của Chu Linh giải thích những chuẩn đoán của bệnh viện ở các nơi trên thế giới đã phiên dịch từ tiếng Anh sang. Sau đó tôi in ra một ít email của các bác sĩ mang đến Hiệp Hòa tìm vị phó viện trưởng kia

Ông ấy rất kiên nhẫn tiếp đón tôi, tiếp đó gọi điện cho chủ nhiệm phòng ICU để ông ấy nhận tài liệu (về sau đã chứng minh không tìm chủ nhiệm khoa thần kinh mà tìm chủ nhiệm phòng ICU là một sai lầm)”

Nhưng ngày hôm đó, bộ máy làm việc quan liêu của Hiệp Hòa đã cho chàng trai trẻ Bối Chí Thành bài học đầu tiên trong cuộc đời.

“Tôi cầm tài liệu đứng chờ chủ nhiệm bên ngoài khu ICU, cậu của Chu Linh đi vào hỏi ông ta có thể xem qua tài liệu một lúc được không, ông ta nói đang rất bận bảo tôi đợi một lát nữa. Tôi vẫn kiên nhẫn đứng chờ, đoán chừng vị chủ nhiệm

này hoàn toàn không có ý nhận tài liệu, ông ta cứ luôn ở trong phòng bệnh nói chuyện với bệnh nhân. Tôi đứng đến mỏi chân mới đến chỗ ghế ngồi nghỉ, ông ta liền bước vọt ra một cái vào nhà vệ sinh, sau đó lại tiếp tục đi vào phòng bệnh nói chuyện. Tôi chờ đến trưa, người nhà Chu Linh đi vào hỏi một lần nữa, kết quả đã khá rõ ràng chính là không muốn nhận.

Tôi mang cảm giác thất bại nặng nề đi ra khỏi cửa Hiệp Hòa, nhìn bầu trời âm Âu Mỹảm đạm lúc đó không biết phẫn nộ bùng phát thế nào mà nghiến răng nói một câu "Tôi nhất định đánh bại các người". Lúc này những người đã liên lạc với chúng tôi bên Mỹ trải qua một tuần giao tiếp đã xuất hiện một nhóm người rất nhiệt tâm. Khiến cho tôi ấn tượng nhất là một vị du học sinh học Y người Trung Quốc ở Mỹ, còn có một vị từng làm nhân viên y tế tại đại sứ quán Mỹ John Aldis. Bọn họ đã liên lạc với một số bác sĩ khá có quyền lực đến để xem vụ việc này (tôi nhớ trong đó có một bác sĩ ở Colorado, có vẻ là phó chủ tịch của một bệnh viện tầm cỡ thế giới về nghiên cứu chất độc, các bác sĩ Hiệp Hòa sau đó nghe danh vị này đã rất tôn trọng).

Tuy nhiên lại xuất hiện một tình huống không may, bởi vì trong email chúng tôi đã nói bệnh viện Hiệp Hòa đã loại bỏ khả năng trúng độc Thallium và kim loại nặng, những thầy thuốc này lại có giao tình với Hiệp Hòa nên đã tin vào phán đoán của họ, tập trung vào nghiên cứu những nguyên nhân khác. Cũng may là vì tiếng Anh của tôi không tốt nên đã để lại số điện thoại làm việc của mẹ tôi để tiện nói chuyện (bà lúc ấy đang làm công tác đối ngoại). Có một bác sĩ ở New York đã gọi điện thoại cho bà, nói thao thao bất tuyệt đó chính là trúng độc Thallium, mẹ tôi hỏi lại tôi, tôi nói cho bà biết đã loại bỏ khả năng đó (bao gồm trúng độc kim loại nặng). Phải cảm tạ tinh thần vì bệnh nhân không ngừng nghỉ của bác sĩ nọ (có lẽ là cộng thêm chút sự khinh thường với trình độ của người

Trung Quốc), hai ngày sau vị bác sĩ đó lại gọi đến, mẹ tôi theo lời tôi nói lại với ông ta, ông ta nghe xong kêu la trong điện thoại như sấm, tuyên bố dựa theo sự hiểu biết của ông ta với Hiệp Hòa thì căn bản bệnh viện sẽ không có đủ thiết bị để kiểm tra trúng độc kim loại nặng, chất vấn sao lại loại bỏ, rồi lại nói một tràng về cách làm thế nào để quan sát kiểm tra từ móng tay đến biểu hiện..vv của người bị nghi ngờ trúng độc trong trường hợp không có đủ dụng cụ.

Lúc này hình như là khoảng ngày 20, sau khi mẹ tôi truyền đạt lại cú điện thoại của bác sĩ kia, tôi không còn cách nào khác là gọi điện hỏi bố của Chu Linh, Hiệp Hòa là dựa vào cái gì mà loại bỏ khả năng trúng độc Thallium, đặc biệt nhấn mạnh nghi ngờ của vị bác sĩ New York. Rốt cuộc bố của Chu Linh mới nói cho tôi biết Hiệp Hòa thực ra không có làm hóa nghiệm, bởi vì không có thiết bị, loại bỏ là vì Chu Linh không có khả năng tiếp xúc. Sau khi chúng tôi gửi tin này qua bên phía Mỹ, bên đó lập tức nhốn nháo. Có người nói cho chúng tôi tất cả các cách để trợ giúp chẩn bệnh, còn John Aldis cùng các bác sĩ khác lại nghĩ cách giúp chúng tôi mang sang Hong Kong để hóa nghiệm, nói có một cơ quan đồng ý tài trợ để chúng tôi vận chuyển sang Hong Kong, chỉ cần có mẫu máu và nước tiểu của Chu Linh, nhưng đã bị cự tuyệt (lý do là bệnh viện không cho phép lấy mẫu bệnh phẩm ra).”

Tuy vậy bố mẹ của Chu Linh đã không từ bỏ, bọn họ thông qua một số người biết được thầy Trần Chấn Dương của Viện nghiên cứu và phòng chống bệnh thành phố Bắc Kinh có thể giám định được trúng độc Thallium, dưới sự âm thầm giúp đỡ của một bác sĩ hảo tâm đã lấy được nước tiểu, dịch não tủy, máu, móng tay và tóc đến Viện nghiên cứu và phòng chống bệnh thành phố Bắc Kinh vào ngày 28 tháng 4 năm 1995 để kiểm tra.

Cùng ngày, giáo sư Trần Chấn Dương đã đưa ra báo cáo xét nghiệm, cho rằng hai lần phát bệnh lạ của Chu Linh thực tế là bị trúng độc Thallium hai lần, lần thứ hai hàm lượng độc Thallium trong cơ thể của Chu Linh đã vượt xa ngưỡng chết người, nếu Chu Linh không có ý tự tử thì nhất định là có người cố ý đầu độc.

Bối Chí Thành tiếp tục nhớ lại nói:

"Đó là trưa ngày 28, tôi đang đưa bạn gái đến sân bay để thực tập, điện thoại tôi rung lên, gọi điện tới là bố của Chu Linh, giọng ông trầm thấp mà bi ai "Đã chẩn đoán chính xác rồi, là trúng độc Thallium, vượt quá ngưỡng mấy trăm lần."

Đến khi chạng vạng tối tôi về đến nhà trọ mở điện thoại lên lần nữa, nhận được tin Hiệp Hòa đối với trường hợp trúng độc lần này không có kinh nghiệm, hy vọng

Chúng tôi giúp hỗ trợ tìm thuốc điều trị ngộ độc cấp tính "Dimercaprol" bởi vì Hiệp Hòa không có hoặc có chỉ còn lại không nhiều

Hỏi chúng tôi có còn biết biện pháp trị liệu tốt hơn không

Dự đoán tình hình bệnh không lạc quan, vì độc Thallium tổn hại với hệ thần kinh rất lớn, nước ngoài có kinh nghiệm với việc điều trị hồi phục sau này không

Sau hai ngày tôi và các bạn làm việc không ngừng nghỉ, liên lạc với nước ngoài có, tìm kiếm thông tin hữu ích trong các email trước kia có, cuối cùng tôi và Ngô Hướng Quân chạy đến Thanh Hoa cầu viện các bạn học của Chu Linh nhờ phiên dịch một bức thư điện tử trong đó có thông tin hữu ích cách thức trị liệu, lúc đó là trước ngày 1/5 một ngày, chúng tôi nghe nói lớp hai khoa Hóa của Chu Linh đang còn tiết học nên tôi về trước để lại Ngô Hướng Quân chờ.

Buổi tối Hướng Quân trở về nhà trọ đùng đùng nổi giận nói: "Đây là cái lớp biến thái gì vậy, thì ra cậu ấy đợi đến khi hai nữ sinh tan học giải thích rõ mục đích với hai người đó thì nhận được câu trả lời "Chúng tôi dự định ngày mai nghỉ lễ sẽ đi du lịch, bây giờ không có thời gian phiên dịch đâu" Sau đó cậu ấy lại đi tìm những bạn học khác thì được chỉ đến chỗ bí thư đoàn của lớp hai khoa Hóa – người sau này bảo vệ nghi phạm rất tích cực, lúc đó hắn ta dẫn Ngô Hướng Quân đi tìm thầy phụ đạo, thái độ cũng không tệ, Ngô Hướng Quân đã nhiều lần dặn đi dặn lại sau khi phiên dịch phải nhanh chóng gửi lại cho chúng tôi để tổng hợp ý kiến gửi cho Hiệp Hòa, bọn họ liên tục gật đầu đồng ý. Tuy nhiên sau này chúng tôi không hề nhận lại được những bức email này, vị bí thư đoàn đó nói đã chuyển trực tiếp cho Hiệp Hòa rồi, nhưng người nhà Chu Linh chưa bao giờ nghe Hiệp Hòa nói qua chuyện này.

Về phía nước Mỹ bọn họ rất nhanh sau đó đã gửi thư trả lời về, Dimercaprol không phải là thuốc trị đúng bệnh, mà phải dùng dùng sắc tố Prussian Blue. Bấy giờ thái độ của Hiệp Hòa đã hòa hoãn thiện chí hơn hẳn, có một bác sĩ trẻ trực tiếp liên hệ với tôi, hỏi nồng độ của Prussian Blue là bao nhiêu là thích hợp, có được thêm Glycolitol vào hay không..vv.. Sau khi anh ta nói có thể giao tiếp bằng tiếng Anh được, tôi đã để cho anh ta nói chuyện trực tiếp với bác sĩ ở Mỹ, có vẻ như nồng độ càng tinh khiết càng tốt, có thể thêm Glycolitol vào để làm chậm phản ứng bất lợi ở bệnh nhân. Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của một số người, chúng tôi đã mang hình chụp X-quang não bộ và hệ thống thần kinh của Chu Linh sang đại học California để các bác sĩ Hiệp Hòa và bác sĩ bên Mỹ thông qua điện thoại cùng nhau thảo luận phác đồ điều trị của Chu Linh. Đó là một thời khắc cảm động lòng người, hai đội ngũ cách xa nửa vòng trái đất cùng chung tay vì một mục đích.

Về sau trong một bức email, vị bác sĩ nổi tiếng người Colorado viết "Tôi đã quá tin tưởng các đồng nghiệp ở Hiệp Hòa, tôi không thể tưởng tượng được bọn họ vì sao không hề hóa nghiệm lại có thể loại bỏ khả năng trúng độc kim loại nặng, tôi thực sự có tội" Sau này chúng tôi mới được biết, chủ nhiệm khoa thần kinh bệnh viện Hiệp Hòa đã từng nghi ngờ khả năng này, nhưng vì Chu Linh phát tác độc hai lần vào tháng 12 năm 94 và tháng 2 năm 95, triệu chứng này không giống trúng độc cho lắm, mặt khác Thanh Hoa đã xuất trình văn bản chứng minh lịch sử dùng Thallium của họ không để lộ, cộng với bệnh viện không có đủ thiết bị để hóa nghiệm nên đã loại bỏ đi"

Người đi mua Prussian Blue là Bối Chí Thành, bởi vì tiền chữa bệnh trước đó của Chu Linh đã tiêu tốn hơn 10 vạn nhân dân tệ, số tiền đó vào những năm 90 không phải là nhỏ nên Bối Chí Thành cho rằng thuốc Prussian Blue cứu mạng người này ít nhất cũng phải mấy ngàn tệ. Mang theo chỉ có hơn 1000 nhân dân tệ Bối Chí Thành nơm nớp lo sợ sẽ không đủ, nhưng khiến anh không nói lên lời chính là hai bình thuốc này chỉ tốn có 80 tệ. Mà 80 tệ này trong nháy mắt đã có thể cứu được một mạng của Chu Linh.

Ngày 28 tháng 4 Chu Linh bắt đầu dùng Prussian Blue, nồng độ Thalli ion trong máu đã bắt đầu hạ xuống, đó đã là ngày thứ 50 Chu Linh đến Hiệp Hòa điều trị, một tháng sau, Thallium trong cơ thể Chu Linh đã bị thải ra. Nhưng bởi vì Thalli ion đã ở trong cơ thể cô một thời gian quá dài, khiến cho hệ thống thần kinh của Chu Linh bị tổn hại nghiêm trọng, đặc biệt là chấn thương rất lớn ở não bộ, thị giác của cô dường như đã hoàn toàn mất đi, toàn bộ chức năng cơ thể cũng bị hư hại và vẫn trong tình trạng hôn mê.

Ngày 31 tháng 8 năm 1995, Chu Linh tỉnh lại sau 5 tháng dài hôn mê

Tháng 11 năm 1995, Chu Linh xuất viện chuyển vào trung tâm phục hồi chức năng tiếp tục điều trị

Tuy nhiên những tổn thương mà mà Thallium gây ra với cơ thể con người là không thể thay đổi, khiến cho Chu Linh từ một cô gái xinh đẹp, tiền đồ rộng mở thành một người tàn phế mất đi một nửa tri giác. Mặc dù đã cố gắng phục hồi nhưng Chu Linh của bây giờ là một phụ nữ trung niên bị mù nặng 80kg, toàn thân tê liệt, mất hết thảy chức năng vận động, bị khô não nhẹ, cuộc sống không thể tự lo liệu được, cả ngày ngồi trên xe lăn, dựa vào chút tiền lương hưu ít ỏi của bố mẹ mà sống qua ngày.

Hết phần 2 – Đón xem phần 3: Thủ phạm và lí do vì sao vụ án Chu Linh đến nay vẫn chưa thể kết án được

Vụ án Chu Linh trúng độc Thallium (Phần cuối)

Một vị cảnh sát nói án trúng độc bao gồm 2 loại, mà 2 loại này lại hoàn toàn trái ngược nhau. Trong đó một loại để phá án được độ khó rất lớn, còn một loại ngược lại độ khó lại rất nhỏ

Khó để phá án chủ yếu là những vụ đầu độc trả thù xã hội. Bởi vì nghi phạm gây án không quen biết với nạn nhân, cũng không có mục tiêu hạ độc rõ rệt. Loại án này chỉ có thể dựa vào bằng chứng và nhân chứng tiến hành phân loại, sau đó phá án.

Loại còn lại thì hoàn toàn khác, rất dễ để phá án, đó là do hận thù ghen tị mà hạ độc. Người hạ độc nhất định là kẻ thù của nạn nhân, phạm vi điều tra thu hẹp lại rất nhiều. Bởi vì kẻ thù sẽ là người quen với nạn nhân, nếu như không quen biết thì không thể tạo thành thù hận được. Mà trừ đi số ít những người hoạt động trong băng đảng, các doanh nhân, quan chức thì một người bình thường như Chu Linh có thể thân quen được bao nhiêu người? 20, 30, nhiều lắm cũng chỉ 50 người là cùng. Mà trong 50 người đó được mấy người có thể hận thù

đến mức hạ độc giết người? Sợ là cũng chỉ có 1, 2 người mà thôi

Cho nên mới nói hung thủ ở loại này phạm vi rất nhỏ. Một khi phát hiện được nghi phạm, cảnh sát Trung Quốc có thể thông qua các nghiệp vụ điều tra lấy lời khai hăm dọa một trận khiến cho nghi phạm phải khai ra mình mua độc ở đâu, hạ độc như thế nào. Lúc đó chứng cứ đều đầy đủ có thể ung dung kết án.

Mà vụ án hạ độc Chu Linh vừa vặn lại là trường hợp người có quan hệ xã hội hẹp. Chu Linh chỉ là một cô gái 21 tuổi còn chưa lăn lộn ngoài xã hội, những người quen biết chủ yếu chỉ là bạn học từ cấp ba, đại học. Học sinh dù có giảo hoạt thế nào đi chăng nữa cũng không phải là phần tử tội phạm trưởng thành chuyên nghiệp, lần đầu ra tay vì không có kinh nghiệm lẫn lo sợ nhất định sẽ lưu lại một ít chứng cứ ví như dấu vân tay, chất độc còn sót lại, dấu chân..vv không khó để đối phó

Cứ theo những lẽ thường như thế vụ án của Chu Linh nhất định sẽ phá được, nhưng vụ án này đến nay vẫn chưa thể kết án, án kiện vẫn còn dở dang là vì sao?

Thông qua hóa nghiệm lẫn chẩn đoán từ xa của các bác sĩ nước ngoài, tất cả đều thống nhất ý kiến Chu Linh bị đầu độc

Bởi vì trong hai lần Chu Linh trúng độc, lần đầu tiên liều lượng khá nhỏ, chưa đến ngưỡng nguy cấp đến tính mạng, rất có thể là hung thủ vẫn chưa nắm rõ liều lượng chết là bao nhiêu. Mà thân thể Chu Linh lại rất khỏe mạnh, cứ vậy mà miễn cưỡng qua khỏi.

Nhưng lần thứ hai trúng độc tuyệt đối là một lượng chết người. Điều này thể hiện rõ hung thủ muốn đưa Chu Linh vào chỗ chết, cho nên mới hạ độc lần nữa, không phải là vì nhất thời kích động mới hạ độc.

Bản thân Chu Linh cũng không có lịch sử tiếp xúc với Thallium; có thể tiếp xúc được với độc, hiểu được độc tính, độc lý; là người quen; có quan hệ cạnh tranh; những thứ này đều là phác thảo sơ bộ chân dung hung thủ.

Thallium là một loại độc phát tác chậm, sau 3 đến 7 ngày ở trong cơ thể con người mới bắt đầu phát tác. Ngày 20 tháng 2 năm 1995, sau khi Chu Linh trở lại trường, trừ 2 ngày cuối tuần về nhà, thì thời gian còn lại chỉ luôn ở trong Thanh Hoa. Khi cô trở về nhà ngày 2 tháng 3 rõ ràng đã cảm thấy thân thể khó chịu, như vậy có thể suy ra lần thứ hai hung thủ đầu độc có thể vào khoảng ngày 27 tháng 2 đến ngày 2 tháng 3

Trong hai tuần lễ ở trường, trừ mỗi ngày đi đến văn phòng đoàn dùng lò điện sắc thuốc bắc ra, Chu Linh chỉ có 2 lần tham gia vào lớp thực nghiệm hóa, một lần là để chuẩn bị cho thi lại và một lần để kiểm tra bổ sung, thời gian còn lại chỉ ở trên giường kí túc xá, ôn tập những môn vì nằm viện mà không học được

Thân thể Chu Linh yếu ớt, điểm tâm mỗi ngày đều là bánh mì mang từ nhà theo, cơm trưa, cơm tối và nước uống đều nhờ bạn cùng phòng lấy hộ. Ký túc xá nữ Thanh Hoa lại quản lý nghiêm khắc, nam sinh không thể tự do ra vào. Vì vậy "hung thủ chỉ có thể là người ở bên cạnh Chu Linh."

Các loại giả thiết suy đoán đó cuối cùng hội tụ trên người một người, cô ta chính là bạn thân của Chu Linh khi đó, là bạn học cùng lớp, bạn cùng phòng đồng thời là thành viên đội nhạc cụ dân tộc. Cô ta từng cùng thầy hướng dẫn cùng nhau làm thí nghiệm, có thể tiếp xúc được với Thallium.

Thấy được đã xác định được đối tượng nghi phạm, cuối ngày 28 tháng 4 năm 95, sau khi Chu Linh được xác nhận đã bị trúng độc, cha mẹ Chu Linh lập tức đến tìm thầy Tiết Phương Du phó chủ nhiệm khoa hóa lúc đó của đại học Thanh

Hoa, chủ quản công tác sinh viên để yêu cầu kiểm tra, thầy Tiết sau đó đã báo lại với đội trưởng đội bảo vệ trường Thanh Hoa và phó sở trưởng đồn cảnh sát khu vực đại học Thanh Hoa

Nhưng khiến cho người ta khiếp sợ là, bảo vệ đại học Thanh Hoa lại làm ra một hành động khiến mọi người không thể hiểu được chính là sau khi nghe thân nhân Chu Linh báo án, lại thông báo đến bạn cùng phòng của Chu Linh, bảo bọn họ không được động vào đồ đạc của Chu Linh, chờ cảnh sát xuống kiểm tra.

Bảo vệ đại học Thanh Hoa cũng từng làm cảnh sát, cảnh sát và họ chính là người một nhà, bọn họ không thể nào không biết, hung thủ hạ độc là người quen, rất có thể ở cùng phòng với Chu Linh. Điều hiển nhiên là phải phong tỏa phòng kí túc này để bảo vệ hiện trường hạ độc, đây là kiến thức cơ bản đơn vị hỗ trợ cảnh sát nào cũng đều phải biết

Nhưng đội bảo vệ Thanh Hoa lại phát ra thông báo đó, không khác nào nhắc nhở hung thủ, cho cô ta mau sớm hủy đi chứng cớ. Tuyệt đối là hành động bất thường. Quả nhiên vào ngày 7 tháng 5 năm 95, trước khi cục công an thành phố Bắc Kinh bắt đầu chính thức lập án điều tra, đang lúc được nghỉ lễ 1-5, phòng ký túc của Chu Linh xảy ra một vụ trộm kì lạ, dụng cụ vệ sinh cá nhân của Chu Linh bị mất, nhưng tài sản lại không mất cái nào.

Sau đó cảnh sát chính thức mở chuyên án, nhận định đây là một vụ không khó phá. Dùng thallium để hạ độc, thể hiện hung thủ có sự hiểu biết với các chất hóa học. Tại sao chọn dùng thallium, mà không lựa chọn thạch tín hay thuốc trừ sâu, bởi vì trúng độc thallium không có biểu hiện gì nổi bật, vào những năm đó rất khó bị phát hiện.

Trúng độc Thallium là phản ứng ngộ độc do hấp thụ các hợp chất chứa bismuth của cơ thể. Đối với cơ thể người nó độc hại hơn các kim loại khác như thủy ngân, chì, độc tố mạnh tương đương thạch tín. Bởi vì độc tính mạnh người bị hại rất khó sống, cho dù may mắn không chết, thì cũng sẽ để lại di chứng vĩnh viễn, bao gồm teo cơ, gan thận bị tổn thương vĩnh viễn. Cho nên có thể nói thallium là một loại độc dược vô cùng trí mạng, nhưng nó lại không dễ bị phát hiện.

Thallium không mùi không màu, hòa tan tốt, khi người bị hại ăn vào không có cách nào phát hiện. Hơn nữa triệu chứng trúng độc lại không rõ ràng, rất dễ chẩn đoán sai thành bệnh khác. Cho nên hung thủ chọn dùng thallium, là rất cao minh, giải thích rõ cô ta có kiến thức về hóa học, hơn nữa còn quen thuộc với thallium, tuyệt đối không phải là người bình thường. Bởi vì lúc ấy người bình thường, dù là có một ít kiến thức hóa học, cũng chưa từng nghe qua cái tên thallium này.

Hiển nhiên, nếu như không có sự trợ giúp của nhiều chuyên gia nước ngoài như vậy, sợ rằng đến chết, Chu Linh cũng không biết mình chết vì cái gì! Tiếc là, hung thủ thiên tính vạn tính, cũng không tính ra có nhiều bác sĩ và người tốt có tâm đến thế.

Trúng độc Thallium mặc dù rất khó bị phát hiện, nhưng một khi đã chẩn bệnh được, thallium này liền trở thành đầu mối tốt nhất để bắt hung thủ. Vì năm đó nó là một chất hóa học cực kì hiếm, hầu như rất ít người có được. Theo một vị cảnh sát trong vụ án nói, lúc ấy toàn bộ thành phố Bắc Kinh công việc cần sử dụng thallium chỉ có hơn hai mươi chỗ, có thể tiếp xúc được thallium chỉ có hơn hai trăm người.

Như vậy chúng ta có thể sàng lọc trong 200 người này, tìm ra người có quan hệ với Chu Linh, bọn họ cho dù không phải hung thủ, cũng nhất định là người có dính dáng đến. Cảnh sát

cũng rất nhanh loại bỏ trường hợp Chu Linh sử dụng hoặc tiếp xúc qua thallium, cũng loại bỏ trường hợp người nhà có tiếp xúc

Mà khi đó, Thanh Hoa là đại học đứng đầu cả nước, đối với quan hệ nam nữ quản lý rất nghiêm khắc. Nam sinh không thể nào vào kí túc xá nữ, như vậy rất rõ ràng hung thủ ở bên cạnh Chu Linh là phái nữ.

Vấn đề đơn giản như vậy, vụ án dễ phá như thế, nhưng hiệu suất xử lý của cảnh sát Trung quốc khiến cho người ta phải hoảng sợ.

Năm 1995 cảnh sát đến chỗ làm của bố Chu Linh điều tra quan hệ của bố Tôn Duy và bố Chu Linh, cũng cùng năm đó cảnh sát thông báo với thân nhân của Chu Linh, "Sự thật chỉ còn cách một lớp cửa nữa thôi"

Vậy mà không biết trong mấy tháng ngắn ngủi đã có chuyện gì xảy ra, vào tháng 2 năm 1996, lãnh đạo cục công an thành phố Bắc Kinh đối với người nhà Chu Linh bày tỏ đây là vụ án có "độ khó" rất lớn, vẫn đang cố gắng;

Tháng 2 năm 1997, Thầy Tiết Phương Du báo cho người nhà biết nhà trường đã phối hợp với cảnh sát hành động phá án, nhưng sau đó lại không thấy nhắc đến nữa.

10 năm trước, một giảng viên trong khoa Hóa đã tiết lộ: "Cục công an đã dặn dò, không thể nói những người nào đã tiếp xúc với Thallium."

10 năm sau, bạn học cùng lớp 2 khoa hóa bất chợt bị hỏi đến, dáng vẻ tươi cười liền biến mất, lời nói dè dặt: Vụ này khi đó vô cùng nhạy cảm.

10 năm trước, sở trưởng đồn công an khu vực đại học Thanh Hoa Lý Mộ Thành nói với cha mẹ chu Linh, "Đã phát

hiện đối tượng.” “Sau khi phía trên phê chuẩn, sẽ bắt đầu hành động.”

10 năm sau, Lý Mộ Thành đã về hưu nói với các ký giả, “Chuyện này là do đội trưởng cục công an thành phố Lý Thụ Sâm làm chủ, chúng tôi chỉ làm công việc hỗ trợ.”

10 năm trước, theo tin tức của một giảng viên khoa Hóa truyền ra, đã chuẩn bị hành động, nhưng vì đợi lãnh đạo cục công an phê chuẩn lại bị hoãn…

10 năm sau, một giáo sư khoa Hóa hàm hồ trả lời, vụ án là do trường ra mặt xử lý, đã nói đến đây là chấm dứt.

Cứ thế kéo đến 2 năm phá án nhưng vẫn không có cách nào trực tiếp đối mặt với nghi phạm, cuối cùng người nhà Chu Linh cho rằng cảnh sát không thể nhờ cậy được, cho là vụ án đã bị các yếu tố khác quấy nhiễu, nên bọn họ đã quyết định sử dụng quan hệ của mình.

Tháng 3 năm 1997 người nhà Chu Linh lấy lý do sắp tốt nghiệp, hung thủ rất khó để bắt, gửi thư cục trưởng công an thành phố Bắc Kinh đẩy nhanh vụ án, hiển nhiên cục trưởng công an thành phố Bắc Kinh phải phê chuẩn.

Sau 2 năm kéo dài, tháng 4 năm 1997, tổ điều tra 14 cục công an thành phố Bắc Kinh lần đầu tiên triệu tập nghi phạm Tôn Duy lên thẩm tra.

Chỉ sau 8 giờ thẩm vấn (bình thường cảnh sát Trung Quốc nếu tóm được nghi phạm đều giam giữ đủ 48h mới chịu thả người), Tôn Duy đã được người nhà đưa về. Cảnh sát cho rằng Tôn Duy:

Thứ nhất là một trong rất ít người có thể tiếp xúc với Thalllium

Thứ hai, mặc dù ngoài mặt cô ta và Chu Linh là bạn tốt, nhưng rõ ràng có sự ghen tỵ, điểm này đều được mọi người

xung quanh chứng thực. Mẹ Chu Linh kể lại: Có một lần Chu Linh tức giận nói với tôi, khi lớp nhạc được mở, Tôn duy chạy đến trước mặt lão sư nói tài nghệ âm nhạc của Chu Linh đã rất cao, không cần phải học nữa, vì vậy thầy giáo đã xắp xếp cho Chu Linh lớp học khác. Nên nhớ, lúc ấy hai người đã là bạn "thân".

Thường thường hay nói bạn thân nhất, chính là người có khả năng giết mình nhất, mọi người hãy nhớ kỹ điều này.

Thứ ba, thời điểm đó Tôn Duy hành động rất khác thường, cộng thêm tìm thấy trong rương cô ta cốc uống nước của Chu Linh, rõ ràng Tôn Duy chính là nghi phạm.

Nhưng cảnh sát nói, vì phát hiện Chu Linh trúng độc quá muộn, lại đả động thông báo cho người trong phòng biết, làm đồ dùng cá nhân của Chu Linh bị mất, dấu vết bị xóa khiến cho thiếu mất 1% chứng cứ định tội nghi phạm

Cảnh sát bày tỏ sẽ không từ bỏ vụ án cũng rất tự tin đang đệ đơn lên tòa án định tội nghi phạm. Nhưng từ ngày 7 tháng 5 năm 1995 tới nay đã hơn 23 năm vụ án này vẫn chưa hề ra tòa, cảnh sát Bắc Kinh không hề công bố đã phá vụ án này, cũng không công khai bất kỳ nguyên nhân hay chi tiết nào có liên quan

Ngày 26 tháng 8 năm 1998 cơ quan công an tuyên bố giải trừ thân phận nghi phạm đối với Tôn Duy. Cảnh sát giải thích rõ, "Giải trừ nghi vấn phạm tội chỉ vì đã quá kỳ hạn pháp luật quy định, mà cơ quan công an không có chứng cớ xác thực, vì vậy theo luật giải trừ các biện pháp cưỡng chế với người bị nghi vấn, nhưng không có nghĩa là loại bỏ nghi vấn với người đó"

Sau này Tôn Duy sau rất nhiều thời gian im lặng từng đăng bài thanh minh trên diễn đàn Thiên Nhai. Tất nhiên là hao tốn không ít tâm tư, thậm chí còn tìm ra một bạn học cùng lớp coi

như trợ thủ thay mặt chứng minh. Nhưng mà thanh minh lại có chỗ sơ hở, nhanh chóng bị người biết chuyện lúc đó công kích.

Kỳ quái là, trừ người bạn học Tôn Duy tìm ra, một lớp 30 người của Chu Linh từ đầu đến cuối đều giữ yên lặng, không một người nào ra mặt nói chuyện. Theo những người biết chuyện lúc ấy nói, nhà trường đã ra lệnh, không cho phép nói linh tinh, nếu không hậu quả tự gánh lấy.

Nghe nói Tôn Duy mặc dù không bị định tội, nhưng cũng gặp trừng phạt nhất định.

Đầu tiên, Thanh Hoa giữ lại bằng tốt nghiệp của cô ta, yêu cầu có kết luận vụ án mới trả lại. Khi trả đã là nhiều năm sau đó, khoảng thời gian đó tất nhiên là cô ta không có cách nào đi làm được.

Tiếp theo, các cơ quan chính phủ và các công ty lớn không ai dám nhận cô ta, bởi vì danh tiếng quá lớn, ai cũng không dám nhận một nghi phạm giết người. Cuối cùng cô ta phải làm ở một công ty nước ngoài, không biết công ty này có biết lai lịch của cô ta hay không.

Thêm nữa, gia đình Tôn Duy vì chuyện này mà ảnh hưởng rất lớn, thanh danh hiển hách của gia đình cô ta đã sớm bị mất, cha mẹ ở cơ quan bị đồng nghiệp bàn tán suốt mấy chục năm, nói bọn họ là cha mẹ của tội phạm giết người, cuộc sống cả nhà bọn họ cũng rất chật vật.

Cuối cùng, trên web đồn đại Tôn Duy luôn sợ Trung Quốc sẽ có ngày dân chủ hóa, vụ án của cô ta sẽ bị đưa ra xét xử lại. Nên đã tìm cách rời khỏi Trung Quốc, nhưng cô ta bị Liên minh Châu Âu và Mỹ từ chối, lý do rất đơn giản, những quốc gia này không chấp nhận nghi phạm Trung Quốc nhập cảnh.

Tôn duy không còn cách nào khác phải sử dụng ảnh từ hồi còn trung học, thay đổi tên, ngày tháng năm sinh, định đến đại

sứ quán Mỹ xin visa lần nữa (nghe nói lúc ấy đã kết hôn với một Hoa kiều), nhưng vẫn bị cự tuyệt. Chính phủ Mỹ còn cho là Tôn Duy dính líu đến làm giả thân phận, vi phạm luật di dân của Mỹ, ra lệnh cho cô ta trước 90 tuổi không được phép nhập cư vào nước Mỹ.

(Hết)

[Series] Mỗi ngày một câu chuyện bí ẩn – tác giả Shu_HM

Nguồn: page facebook Truyện Của Nhi

Chương 193 Vụ Án Đầu Độc Thallium

"Vụ án đầu độc Thallium?"

Ngón tay Tô Bạch ngõ nhẹ lên bàn:

- Có phải khi đó vụ án này rất oanh động hay không?

Huân Nhi khẽ gật đầu:

- Quả đúng là rất oanh động, chẳng qua sau này bị đè xuống, các cơ quan truyền thông cũng bị chào hỏi qua, tin tức đưa ra rất hạn chế.

- Tôi muốn xem qua tư liệu về vụ án này, cô có thể tìm giúp tôi không?

- Tôi là quân nhân, không phải là cảnh sát, vẫn câu nói kia, vì sao anh không đi tìm Sở Triệu? Hiện tại anh ta vừa được thăng chức, giúp anh tìm kiếm hồ sơ, không phải là thuận tiện hơn ư?

- Không tiện, chuyện này không thể để cho cậu ta biết.

Hai tay Tô Bạch giao nhau:

- Về phần nguyên nhân, không phải là không thể nói cho cô biết, thế nhưng cô phải giúp tôi giữ bí mật với Sở Triệu.

- Anh nói đi.

Huân Nhi làm ra tư thế rửa tai lắng nghe.

- Bạn gái của Sở Triệu, cùng với người chết trong vụ án đầu độc mà cô vừa nói, hẳn là có quan hệ thân thích.

Trong nháy mắt, ánh mắt Huân Nhi trở nên sắc bén, một tay cầm lấy dĩa cắm xuống bàn:

- Như vậy người phụ nữ kia tiếp xúc với Sở Triệu, nhất định là có thâm ý khác.

Trên mặt Tô Bạch lộ vẻ buồn cười:

- Lúc trước có phải bác Sở đã làm chuyện gì không?

- Anh cũng không phải là người ngoài.

Huân Nhi khẽ gật đầu:

- Lúc trước, vụ án kia, bác Sở phải chịu áp lực rất lớn.

Ngón tay Huân Nhi chỉ lên trên. Ý tứ này chính là áp lực từ bên trên.

Tô Bạch trầm mặc một lúc:

- Sao cô lại biết cặn kẽ như thế, lúc trước chính cô đã nói, cô là quân nhân, không phải là cảnh sát.

- Anh đang bắt bẻ tôi đó à?

Huân Nhi không có tức giận, cô ta tiếp tục nói:

- Tôi có một người cậu, ban đầu ông ấy làm luật sư, đối với vụ án này, ông ấy rất để ý, còn đến tìm cha tôi, muốn dựa vào lực ảnh hưởng của cha tôi để kéo chuyện này lên, dĩ nhiên, lúc đó cậu tôi cũng dự định mượn chuyện này để đánh lấy danh tiếng.

- Nhưng sau cùng vẫn thất bại, đúng không?

- Đúng thế, thất bại.

Huân Nhi bĩu môi:

- Anh biết đó, trên thế giới này, làm chuyện chính nghĩa là một chuyện rất tốt đẹp, nhưng nhất định là phải trong phạm vi khả năng của mình.

- Tôi hiểu.

Tô Bạch lý giải điều này.

- Nếu như Tiểu Huệ là thân thích với người chết trong vụ đầu độc năm xưa, chuyện này không thể coi thường, tôi nhớ một phần hồ sơ của vụ án này vẫn còn ở trong phòng làm việc của cha tôi, anh muốn xem thì cùng tôi về nhà.

- Được, thế nhưng đợi một lát nữa, tôi phải sắp xếp cho đứa nhỏ.

Tô Bạch đến khách sạn thuê một phòng, sau đó để tiểu gia hỏa và Cát Tường lại, trước khi đi, hắn xoa đầu Cát Tường, Cát Tường không nhịn được "meo" một tiếng, nó đương nhiên biết Tô Bạch muốn nó làm gì, thế nhưng bảo vệ tiểu gia hỏa là chuyện mà Tô Bạch không cần nhắc nhở, Cát Tường cũng sẽ làm.

Lúc này tiểu gia hỏa biết Tô Bạch đi ra ngoài làm việc, cậu bé không khóc cũng không nháo, ngồi cạnh Cát Tường, xem phim hoạt hình.

Đi ra khỏi khách sạn, Huân Nhi cười nói:

- Anh cứ như thế để đứa nhỏ ở một mình trong khách sạn?

- Yên tâm đi, không có chuyện gì.

Tô Bạch lên xe của Huân Nhi:

- Đi thôi.

Huân Nhi khởi động xe, lần cuối cùng hỏi:

- Đứa bé kia rất đáng yêu.

- Tôi biết.

Huân Nhi thở dài lái xe, khoảng hai mươi phút sau, xe đến một tiểu khu không quá xa hoa nhưng có phong cách đặc biệt,

đứng gác ở cửa tiểu khu không phải là bảo vệ mà chính là quân nhân.

Xe lái qua khu vực kiểm tra, dừng lại trước cửa một ngôi nhà.

Đây là nhà của Huân Nhi, hiện tại cha mẹ của cô ta không ở Thượng Hải, đây coi như là một căn nhà lúc trước của Huân Nhi, thế nhưng nhìn ý tứ của cô ta, những hồ sơ, văn kiện… hẳn là không có dọn đi.

Đi vào nhà, đi lên lầu, Huân Nhi mở phòng làm việc của cha mình ra, ngồi xổm xuống trước một ngăn kéo để tìm kiếm, rất nhanh liền lấy ra một túi văn kiện đã bị ố vàng, đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch thoải mái kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, mở văn kiện, bắt đầu nhìn tư liệu trong đó.

- Tôi đi pha cho anh cốc trà.

- Cảm ơn.

Lúc Huân Nhi rời đi có khép cửa lại, Tô Bạch tiếp tục nhìn những tài liệu này, phần lớn tài liệu đều được viết tay.

“Từ ngày 24 tháng 11 năm 1994, Vương Tuyết bắt đầu xuất hiện triệu chứng trúng độc kỳ lạ: Đầu tiên là ăn không ngon, đau bụng, tiếp đó vào ngày 5 tháng 12 dạ dày không thoải mái, cuối cùng đến ngày 8 tháng 12 thì bắt đầu rụng tóc không thể giải thích được, hơn nữa cả người còn đau nhức không ngừng. Mấy tuần sau, tóc Vương Tuyết bị rụng sạch hoàn toàn. Ngày 23 tháng 12, Vương Tuyết vào nhập viện khoa tiêu hóa bệnh viện Thượng Hải, mặc dù không tìm ra nguyên nhân nhưng bệnh tình của Vương Tuyết đã có thuyên giảm, đau đớn cũng từng bước biến mất, tóc cũng dài ra. Vì thế ngày 23 tháng 1 năm 1995 Vương Tuyết xuất viện, về nhà.

Khi đó vẫn còn đang trong kì nghỉ đông, Vương Tuyết nghỉ ngơi ở nhà một thời gian đến ngày 20 tháng 2 năm 1995 mới trở về trường bắt đầu học kỳ mới.

Vào ngày 6 tháng 3 năm 1995, bệnh tình Vương Tuyết chuyển biến xấu, chân của cô rất đau, cũng cảm thấy mệt mỏi, cha mẹ Vương Tuyết đưa cô đến bệnh viện.

Ngày 9 tháng 3 năm 1995 cha mẹ Vương Tuyết đưa cô đến bệnh viện Hiệp Hòa cho chuyên gia khoa thần kinh Lý Thuấn Vỹ chẩn đoán. Sau khi thăm khám, giáo sư Lý Thuấn Vỹ đã nói trường hợp của cô rất giống một "trường hợp trúng độc Thallium tại Thanh Hoa vào thập niên 60". Nhưng do Vương Tuyết phủ nhận có tiếp xúc với Thallium, đồng thời bệnh viện Hiệp Hòa không có đủ điều kiện để làm xét nghiệm, cho nên bệnh viện Hiệp Hòa không tiến hành kiểm trắc trúng độc Thallium.

Ngày 15 tháng 3 chỉ sau 6 ngày nhập viện, Vương Tuyết bắt đầu xuất hiện tê liệt cơ mặt, mắt dại đi, hô hấp không tự chủ được, người nhà liền vội vàng đưa Vương Tuyết vào phòng cấp cứu của khoa thần kinh. Họ điều trị cho Vương Tuyết giống như người bị bệnh viêm hạch não cấp tính phổ biến.

Bệnh viện Hiệp Hòa cho làm các xét nghiệm trên cơ thể Vương Tuyết bao gồm HIV, tủy sống, MRI, hệ thống miễn dịch…vv… nhưng trừ bệnh Lyme ra tất cả đều cho kết quả âm tính.

Ngày 10 tháng 4 năm 1995, bạn học cấp 3 và bạn học đại học của Vương Tuyết, sau nhiều ngày bàn bạc, cuối cùng họ đã nghĩ ra cách lên mạng cầu cứu, không phải cầu cứu trong nước mà là kêu gọi sự giúp đỡ ở nước ngoài. Dưới sự giúp đỡ rất nhiều của các thầy cô, họ đã gửi email đến SCI của UNICEF và các tổ chức có liên quan về tình hình của Vương

Tuyết, cầu xin sự giúp đỡ của toàn thế giới. Chỉ trong 1 tuần bọn họ nhận được 1635 bức thư từ 18 quốc gia, hơn 1/3 thư đều nói rằng đây là triệu chứng trúng độc Thallium điển hình.

Bởi vì trên Internet hoài nghi là trúng độc Thallium, cha mẹ Vương Tuyết thông qua một số người biết được thầy Trần Chấn Dương của Viện nghiên cứu và phòng chống bệnh thành phố Bắc Kinh có thể giám định được trúng độc Thallium, dưới sự âm thầm giúp đỡ của một bác sĩ có lương tâm đã lấy được nước tiểu, dịch não tủy, máu, móng tay và tóc đến Viện nghiên cứu và phòng chống bệnh thành phố Bắc Kinh vào ngày 28 tháng 4 năm 1995 để kiểm tra.

Cùng ngày, giáo sư Trần Chấn Dương đã đưa ra báo cáo xét nghiệm, cho rằng hai lần phát bệnh lạ của Vương Tuyết thực tế là bị trúng độc Thallium hai lần, lần thứ hai hàm lượng độc Thallium trong cơ thể của Vương Tuyết đã vượt xa ngưỡng chết người, nếu Vương Tuyết không có ý tự tử thì nhất định là có người cố ý đầu độc, đồng thời đề nghị dùng Prussian Blue để giải độc.

Vương Tuyết bắt đầu sử dụng thuốc Prussian Blue, cùng ngày nồng độ Thalli ion trong máu đã bắt đầu hạ xuống, đó đã là ngày thứ 50 Vương Tuyết đến Hiệp Hòa điều trị, một tháng sau, Thallium trong cơ thể Vương Tuyết đã bị thải ra.

Nhưng bởi vì Thalli ion đã ở trong cơ thể cô một thời gian quá dài, khiến cho hệ thống thần kinh của Vương Tuyết bị tổn hại nghiêm trọng, đặc biệt là chấn thương rất lớn ở não bộ, thị giác của cô dường như đã hoàn toàn mất đi, toàn bộ chức năng cơ thể cũng bị hư hại, không lâu sau thì qua đời.”

Phía dưới còn có không ít tư liệu, Tô Bạch nhìn một chút liền nhíu mày, hắn chợt nhớ đến mấy năm gần đây phát sinh vụ án đầu độc Thallium, tình tiết tương tự như vụ án này, đều sử dụng loại độc có khả năng gây ra thương tổn lớn để giết

sinh viên cùng trường, hơn nữa hung thủ của hai vụ án đều không có nói cho cảnh sát hoặc là bệnh viện, người bị hại rốt cuộc bị trúng độc gì, khiến cho người bị hại bỏ qua thời gian tốt nhất để giải độc, kết quả cuối cùng tử vong.

Vụ án Thallium kia càng thêm quá mức kinh khủng, hung thủ là bạn ngủ chung phòng với nạn nhân, nhưng mấy lần anh ta đến bệnh viện thăm người mà mình hạ độc đều không lộ ra điều gì, chẳng khác gì tận mắt nhìn thấy người bị hại từng bước trượt xuống vực sâu.

Tô Bạch ghi lại mấy tên nhân vật quan trọng trong này, sau đó vẽ một vòng tròn trên đó, bỗng nhiên từ trong tài liệu rơi xuống một bức ảnh, là ảnh chụp của người chết Vương Tuyết.

Thế nhưng lúc Tô Bạch nhìn bức ảnh này, tay hắn bỗng nhiên cứng đờ.

Người trên bức ảnh này, thế nào lại là Tiểu Huệ.

Năm 2013, vụ đầu độc của Chu Linh bất ngờ được đào lại khi có một vụ hạ độc tương tự xảy ra ở Thượng Hải. Một nam sinh viên ngành Hóa của Đai học Phúc Đán tên Lâm Sâm Hạo, do mâu thuẫn với bạn học nên đã đầu độc người bạn tên Hoàng Dương. Sinh viên họ Hoàng không lâu sau bị tổn thương gan trầm trọng nên đã qua đời. Lâm Sâm Hạo bị buộc tội cố ý giết người với thủ pháp tàn độc và bị tuyên phạt với mức án cao nhất là tử hình vào năm 2015.

Chương 194 Vụng Trộm

Cửa phòng làm việc bị mở ra, Huân Nhi bưng trà vào, Tô Bạch vô thức giữ bức ảnh kia trong lòng bàn tay, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nhìn tư liệu.

Chuyện này đã liên lụy đến nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố, cũng không phải là chuyện người bình thường đủ khả năng tùy tiện tham dự vào, Tô Bạch không muốn để Huân Nhi dính quá sâu vào chuyện này, nếu không, đến lúc đó hắn có năng lực bảo vệ Huân Nhi hay không, chuyện này rất khó nói.

Tô Bạch nhận lấy cốc trà, để lên bàn, Tô Bạch một lần nữa cất tư liệu này vào trong túi văn kiện.

- Anh lấy nó đi, tài liệu này đã để đây nhiều năm không động tới, cha tôi sẽ không nhớ tới nó.

- Ừ.

Tô Bạch khẽ gật đầu, cầm túi văn kiện trong tay, đứng lên:

- Tôi có chút chuyện, tôi đi trước.

- Hiếm khi anh đến nhà tôi, lúc này liền đi ngay, thám tử Tô, anh thực sự đến để tra án à?

- Ha ha, để lần sau.

Tô Bạch xua tay đi xuống thang lầu, tự mình mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy bức ảnh ố vàng kia khiến trong lòng Tô Bạch không bình tĩnh.

Một tay Huân Nhi chống lên lan can, một tay cầm cốc trà còn chưa có uống ngụm nào, cô ta có chút mất hết cả hứng, lắc

đầu.

Huân Nhi đột nhiên có cảm giác, chỉ mấy tháng không gặp, nhưng Tô Bạch trước mặt này giống như đã biến thành một người khác, khiến cho cô ta cảm thấy thật lạ lẫm, trước kia tuy tính cách Tô Bạch lãnh lùng một chút, thế nhưng với cô ta và mấy người bạn khác là hoàn toàn thoải mái, chỉ là hiện tại, rõ ràng giữa Tô Bạch với Sở Triệu và cô ta đã có một tầng ngăn cách, nhất là khi lúc cô ta chủ động rút ngắn quan hệ song phương như lúc đầu, hắn lại cố ý gia cố vách ngăn này, dường như Tô Bạch đang cố ý duy trì một khoảng cách với bọn họ, chuyện này rất rõ ràng, chính cô ta cảm thấy, Sở Triệu cũng cảm thấy như thế.

……

Tô Bạch đi ra tiểu khu, ở ven đường bắt một chiếc taxi, lần này hắn không lựa chọn gọi điện thoại trước cho Sở Triệu mà chính là đến thẳng chỗ Sở Triệu ở, Tiểu Huệ là nhân vật nhiệm vụ hiện thực mà Phát Thanh Khủng Bố giao cho hắn, thế nhưng trước đó hắn có chút quá phụ thuộc vào ấn tượng ban đầu, coi nhân vật này giống như NPC trong trò chơi trên máy tính, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chờ người chơi đến để giao nhiệm vụ.

Trên thực tế, Tiểu Huệ đang nói dối.

Hơn nửa tiếng sau, Tô Bạch đi đến chỗ nhà Sở Triệu thuê.

Thật ra trong nhà Sở Triệu không thiếu tiền, chẳng qua bởi vì nguyên nhân thân phận đặc biệt, cho nên có một số việc phải hết sức khiêm tốn và không khoa trương, đây cũng là một chuyện không có cách nào khác.

Dưới lầu, Tô Bạch quan sát một chút, xác nhận hệ thống bảo an nhà Sở Triệu thật sự rất kém, anh ta là cảnh sát, nhưng trong nhà anh ta lại rất dễ bị trộm. Sở Triệu ở tầng hai, không

cao lắm, thế nhưng Sở Triệu chẳng những không lắp hàng rào chống trộm, thậm chí ngay cả cửa nhà bếp cũng mở toang, không nói đến trộm, ngay cả người bình thường cũng có thể leo vào.

Tô Bạch không có quá nhiều do dự, hắn bắt đầu leo vào bên trong nhà bếp của Sở Triệu, trong nhà bếp rất sạch sẽ, nhìn ra được nơi này thường xuyên được dọn dẹp qua, hẳn là Tiểu Huệ, không đúng, không biết nên gọi là Tiểu Huệ hay là Vương Tuyết.

Từ nhà bếp đi ra chính là phòng khách nhỏ, sau đó là hai phòng ngủ, vào lúc này, Sở Triệu có khả năng đưa Tiểu Huệ về nhà, sau đó một lần nữa đi làm.

Tô Bạch đi qua phòng khách, lúc hắn còn chưa đi đến phòng ngủ, cách cánh cửa phòng liền nghe được tiếng nam nữ thở dốc, giọng nữ lúc cao vút lúc lại uyển chuyển, nam giống như con trâu già đang cày đất, không ngừng phát ra tiếng thở hổn hển.

Cái này thật đúng là lúng túng.

Hiện tại Tô Bạch thật sự có chút hối hận tại sao chính mình không có gõ cửa đi vào, không có chuyện gì làm lại học người ta leo tường.

Lúc này, trong phòng ngủ, người đàn ông phát ra những tiếng thở dồn dập, một lúc sau thì bình ổn lại.

Tô Bạch nhìn thoáng qua một chút, hắn quay lại phòng bếp.

Cửa phòng ngủ được mở ra từ bên trong, một người đàn ông đi ra, oán giận nói:

- Làm ngay giữa trưa, nóng chết anh rồi, lần sau chúng ta có thể hẹn nhau ở chạng vạng tối hoặc là buổi tối không?

Ngón tay Tô Bạch bỗng nhiên run lên, giọng nói này không phải là Sở Triệu, là người khác!

Trong nhà Sở Triệu xuất hiện một người đàn ông vừa làm tình xong, Tô Bạch nheo mắt lại, bạn tốt của hắn bị đội nón xanh?

- Đáng ghét, em làm người giúp việc trong nhà này, nhà này cũng không phải là của em, em thấy xế chiều hôm nay bọn họ không về, cho nên mới gọi anh qua đây, người ta phí sức hầu hạ anh, anh thế mà lại không thương em.

Người phụ nữ bắt đầu nũng nịu.

- Được rồi, là lỗi của anh, Thúy Nhi nhà ta rất vất vả, anh cũng biết em làm giúp việc rất vất vả, em yên tâm, anh hứa với em, anh sẽ kiếm tiền, đến khi đó chúng ta mua nhà, em không cần đi hầu hạ người khác, ở nhà chăm con là được.

Nghe đến đó, Tô Bạch không còn lời gì để nói, tên nhóc Sở Triệu kia thuê người giúp việc kiểu gì không biết, vậy mà lại nhân lúc chủ nhân không có nhà, dẫn tình nhân về nhà làm loại chuyện kia, hơn nữa căn phòng ngủ này rõ ràng là phòng ngủ chính của Sở Triệu, hiển nhiên người giúp việc này rất thích xa hoa.

- Có gì ăn không, anh có chút đói bụng.

- Có, ở trong bếp, để em đi nấu cho anh ăn.

Người giúp việc đi về phía nhà bếp.

Tô Bạch lắc đầu, nếu Sở Triệu và Tiểu Huệ đều không có ở nhà, như vậy chính mình đi tới chuyến này có chút vẽ rắn thêm chân (làm những chuyện vô ích), có lẽ cho dù hiện tại bạn gái của Sở Triệu là Tiểu Huệ hay là Vương Tuyết, bọn họ đều không có loại địch ý kia với Sở Triệu, ít nhất Tô Bạch cảm thấy khi hắn chỉ họng súng lên trán người phụ nữ kia, nếu như

đối phương muốn động tâm tư khác với Sở Triệu, thật đúng là phải cân nhắc một chút.

Thế nhưng vào lúc này, cửa lớn truyền đến tiếng mở khóa cửa.

Người giúp việc bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên, nhân lúc chủ nhân không có nhà, chính mình gọi tình nhân đến, ngay ở trên giường người ta mây mưa, chờ chủ nhà về mở cửa nhìn thấy, nhất định cô ta sẽ bị đuổi.

Lúc trước người đàn ông kia còn thề non hẹn biển nói muốn phát tài, lúc này cũng bị dọa đến mức không biết phải làm sao.

Thế nhưng ngoài cửa vẫn đang truyền đến tiếng mở chìa khóa, chỉ là vẫn không thành công, cửa không có mở ra.

- Em khóa trái cửa à?

Người đàn ông hỏi.

Người giúp việc có chút không nhớ rõ, cô ta nhớ hình như bản thân không có khóa trái cửa, thế nhưng lúc này như vậy là tốt nhất, cô ta bình tĩnh lại, lập tức đẩy người đàn ông đến chỗ ban công:

- Nhanh, anh mau nhảy từ ban công xuống, em dọn dẹp trong phòng ngủ một chút, may mà lúc trước em có lót khăn bên dưới, không có làm ướt ga giường.

Người đàn ông lập tức hiểu ý, ôm quần áo của mình chui ra ban công, dù sao tầng hai của tòa nhà này cũng không cao lắm, người đàn ông trực tiếp xoay người, tay nắm lấy lan can ban công nhảy xuống, lúc nhảy xuống, chân anh ta có chút trượt, ngã xuống, trầy xước một chút nhưng không có gì đáng ngại, người đàn ông không dám trì hoãn, vừa mặc quần áo vừa chạy đi xa, anh ta biết gia đình này làm cảnh sát.

Chương 195 Cẩn Thận Người Mở Cửa

Nhìn cảnh tượng này, Tô Bạch có chút buồn cười, hơn nữa vì sao Sở Triệu lại muốn thuê người giúp việc, chẳng lẽ là để chăm sóc riêng cho Tiểu Huệ?

Tô Bạch rất rõ tính tình của Sở Triệu, cho dù trong nhà anh ta có loạn thành chuồng lợn, Sở Triệu cũng không nguyện ý để người lạ đi vào trong nhà mình quét dọn, hơn nữa cũng sẽ không tìm một người giúp việc trẻ như thế.

- Đến đây đến đây, nhìn tôi này, ngủ trưa say như chết.

Người giúp việc vừa giải thích, vừa chạy đi mở cửa.

"Cạch."

Người giúp việc mở cửa ra.

Tô Bạch đứng ở trong phòng bếp, bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Ngay sau đó người giúp việc phát ra tiếng "ô ô ô…", hai chân không ngừng đạp mạnh trên mặt mặt đất, lộ ra dáng vẻ rất thống khổ.

Tô Bạch đi ra khỏi nhà bếp, hắn nhìn thấy một nửa thân hình người giúp việc ở bên trong cửa, một nửa ở bên ngoài, hiện tại cô ta không nhúc nhích, cả người tiếp tục duy trì tư thế quỷ dị này.

Tô Bạch bước nhanh đến, xông thẳng đến cửa, thế nhưng ngoài cửa trống không, không có gì, một tay người giúp việc nắm chặt tay nắm cửa, đôi tay vặn vẹo không theo lẽ thường

để trên tay cầm, điều này khiến cho dù cô ta chết, thân thể cô ta vẫn duy trì tư thế này không có ngã xuống.

Trên mặt người giúp việc mang theo sợ hãi, dường như cô ta đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có chút hoang đường, bản thân hắn ở ngay cả phòng bếp, sau đó liền không biết thứ quỷ quái nào giết người ở ngay cửa, hắn thế mà chưa kịp chạy tới, thậm chí đối phương có dáng vẻ gì hắn còn không biết.

Ánh mắt Tô Bạch đột nhiên rơi vào vách tường trên hành lang, nơi đó có một chưởng ấn, không phải rất rõ ràng, hiện tại đang bốc hơi nước, thế nhưng nó thật sự tồn tại, hơn nữa còn đang không ngừng hướng lên trên lầu, càng lên cao càng rõ ràng, điều này nói rõ thứ kia sau khi giết người giúp việc không chạy trốn mà tiếp tục đi lên lầu.

Tô Bạch ngẩng đầu liếc thoáng qua trên lầu, sau đó dứt khoát đuổi theo, chờ đến khi hắn lên đến tầng 3, cuối cùng Tô Bạch cũng nghe được tiếng mở khóa giống như lúc trước, dường như chìa khóa đã hoàn toàn cho vào ổ, không ngừng chuyển động nhưng lại chẳng thế mở được.

- Lão già kia, ngay cả mở cửa ông cũng không biết mở à!

Trong phòng truyền đến giọng nói bất mãn của một người phụ nữ, hiển nhiên cũng cho rằng người nhà mình đi về những không mở được khóa, bà ta cũng đang chuẩn bị đi ra mở cửa.

Đúng lúc này Tô Bạch vừa đi đến chỗ bậc đầu cầu thang.

Ha ha.

Ở trước mặt hắn giết người không nói, thế mà còn muốn tiếp tục giết người, thật đúng là không coi ai ra gì.

Tô Bạch dựa theo quán tính xoay người, nhìn thấy bên cạnh cửa đối diện có một bóng người màu đen khá mơ hồ, lúc

này hắn không chút do dự lấy địa ngục hỏa shotgun của mình ra, hướng về phía bóng dáng màu đen kia nổ súng:

"Đoàng!"

Sau khi đổi địa ngục hỏa Shotgun, đây là lần đầu tiên Tô Bạch nổ súng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đạn quá đắt, Tô Bạch thật sự không nỡ vô duyên vô cớ tìm nơi trống trải đi luyện tập bắn súng, quá xa xỉ, xa xỉ đến ngay cả Tô đại thiếu gia đều cảm thấy thịt đau.

Chẳng qua cũng chính vì thế, cho nên trong lòng hắn càng có thêm một loại chờ mong đối với khẩu súng này, giá trị của bản thân nó đã là 1000 điểm cốt truyện, ngay cả đạn cũng phải mua.

Khẩu súng này hẳn là sẽ không khiến cho người ta thất vọng.

Trong nháy mắt khi tiếng súng vang lên, Tô Bạch cảm thấy tay hắn hơi chấn động một chút, thậm chí còn có loại cảm giác không khống chế được, sắp sửa tuột khỏi tay, thiếu chút nữa khẩu súng đã rơi ra khỏi tay hắn.

Tô Bạch đã từng bắn qua súng, thậm chí khả năng bắn súng của hắn khá tốt, đối với lực phản chấn này, Tô Bạch rất rõ ràng, nhưng lực phản chấn của địa ngục hỏa shotgun vẫn khiến cho hắn giật nảy mình, may mắn không có rơi súng, ở một góc độ nào đó, địa ngục hỏa shotgun có thể bù đắp thêm độ chính xác của xạ kích.

Trong nháy mắt, họng súng bắn ra một hạt ánh sáng màu đỏ, bắn vào thân ảnh màu đen.

Trong không khí có mùi khói nhàn nhạt, mùi vị kia lưu lại hơi thở ma pháp, công hiệu kèm theo của nó là gì, Tô Bạch không rõ ràng, thế nhưng chỉ riêng kết quả trước mắt đã khiến cho hắn tặc lưỡi về uy lực của khẩu súng này.

Bóng đen kia trực tiếp bị đánh tan, thậm chí toàn bộ cơ thể vỡ vụn thành những mảnh thịt nhỏ rơi đầy đất, chỉ có một cánh tay còn tương đối hoàn chỉnh rơi xuống đất.

Tô Bạch đi lên một bước, giẫm lên cánh tay này, cánh tay này vẫn còn vô thức muốn chống lên chuẩn bị rời đi, thế nhưng ở dưới chân Tô Bạch, nó chỉ có thể giãy dụa chờ chết.

Trên mặt đất là một bãi thịt nát, rõ ràng không phải là tươi mới, chứng minh vừa rồi trong bóng đen kia có một người, nhưng toàn thân cao thấp của người kia, ngoại trừ cánh tay, những bộ phận còn lại cũng không thể xem như nhân loại bình thường.

Cửa bị mở ra, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi mặc đồ ngủ, lúc này hẳn là ngủ trưa, nhìn thấy cảnh tượng này, mắt bà ta trợn trắng, ngất xỉu.

Tô Bạch đưa lưng về phía người phụ nữ, cho nên hắn không lo lắng thân phận của mình bị bại lộ, trên thực tế, trước đó Tô Bạch đã cùng làm nhiệm vụ hiện thực với hòa thượng, trong lúc thi hành nhiệm vụ thế giới hiện thực, thính giả chẳng khác gì đang giúp Phát Thanh Khủng Bố một tay, cho nên Phát Thanh Khủng Bố dĩ nhiên sẽ cung cấp một số trợ giúp, ví dụ như giúp thính giả giải quyết một số hậu quả, nếu không một thính giả nào đó đang thực hiện nhiệm vụ hiện thực bị phát hiện hoặc là bị chụp ảnh lại, chẳng lẽ họ sẽ biến thành siêu anh hùng phiên bản đời thực?

Tô Bạch còn nhớ rất rõ trải nghiệm đầu tiên khi hắn tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, người phụ nữ công sở bị hắn dùng dao giết chết, cuối cùng cảnh sát phán quyết cô ta chết do tái phát bệnh tim, hiển nhiên đây cũng coi như Phát Thanh Khủng Bố giúp thính giả "chùi đít".

Mũi giày của Tô Bạch đá vào đống thịt nát, Tô Bạch phát hiện ra một chuỗi chìa khóa, những chìa khóa này rõ ràng đã

có chút năm tháng, không đồng bộ với khóa của tòa nhà này, mở được cửa mới là lạ, chẳng trách tên gia hỏa này vẫn luôn ở ngoài mở cửa, hiển nhiên anh ta đang không ngừng thử chìa khóa.

Nhưng đây cũng là một phương pháp hữu hiệu, nếu như trong phòng có người nghe được tiếng động này, có lẽ sẽ thật sự cảm thấy là người nhà mình trở về, thế nhưng không biết vì lý do nào đó lại không mở được chìa khóa, sau đó chủ động ra mở cửa, cuối cùng gặp phải độc thủ, có phần giống với phong cách linh dị.

Độc thủ?

Thật đúng là phù hợp với tình hình.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, cầm cánh tay kia lên, đây là tay của một người đàn ông, trên bàn tay có vết chai, trên tay còn không ngừng có nước chảy ra, giống như bị ngâm trong nước, dấu vết ở trên tường, hẳn là từ nó.

Cho dù bị giữ lấy, nhưng bàn tay kia vẫn không có thành thật, càng không ngừng muốn thoát khỏi trói buộc của Tô Bạch.

- Ngươi có trí tuệ?

Tô Bạch hỏi, mang theo một loại uy hiếp tử vong.

Cái tay không ngừng giãy dụa, hiển nhiên đối với uy hiếp của Tô Bạch, nó rất thờ ơ.

Chương 196 Đánh Ngất

Tô Bạch nhíu mày, cái tay này mang đến cho hắn một loại cảm giác chỉ có kích động giết chóc, không có một chút trí tuệ nào, vốn dĩ hắn nghĩ nếu như cái tay này có thể viết chữ, hắn có thể thông qua đó lấy được một số tin tức, thế nhưng rất rõ ràng, hắn phải thất vọng, cái tay này giống như một con dã thú, ngay cả chút linh trí cũng không có.

Tô Bạch đi xuống lầu, thế nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy có chút nghi ngờ chính là, cửa nhà Sở Triệu đang đóng, Tô Bạch nhớ rõ lúc bản thân hắn đuổi theo lên lầu, hắn không có thu dọn qua thi thể của người giúp việc, hiện tại thi thể của người giúp việc hẳn là nên duy trí tư thái kia mới đúng.

Tô Bạch đi xuống lầu dưới, đưa tay đẩy cửa, cửa bị đóng lại, không đẩy ra được.

Có người đến, không khóc không nháo mang thi thể vào trong nhà?

Sẽ là ai đây?

- Ai thế?

Trong phòng truyền ra giọng nói, mang theo chút lười biếng.

Là người giúp việc.

Khóe môi Tô Bạch cong lên, chuyện này càng lúc càng thú vị.

Đây không phải là thế giới chuyện xưa, đây là thế giới hiện thực, ở trong hiện thực xuất hiện một loại cục diện không thể tưởng tượng nổi, thật đúng là khiến cho Tô Bạch cảm thấy có

chút ngoài ý muốn, thế nhưng cũng làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác kích thích.

Đúng thế.

Kích thích.

Tô Bạch cảm thấy hắn điên rồi, cho dù từ lý trí mà nói, đối với việc Phát Thanh Khủng Bố dừng phát sóng trong ba tháng, Tô Bạch rất vui vẻ, thế nhưng từ góc độ cảm tính mà nói, hắn rõ ràng có chút cảm giác mất mát.

Trong lúc bất tri bất giác, tâm thái của Tô Bạch đã thay đổi, lúc trước khi thành lập câu lạc bộ giết người, hắn dựa vào giết người để thu được khoái cảm, hiện tại chuyển thành không ngừng tiến vào thế giới chuyện xưa không thể tưởng tượng được, thể nghiệm loại cảm giác giãy dụa trong tử vong.

Ba tháng không có đi vào thế giới chuyện xưa, đối với Tô Bạch mà nói, chuyện này giống như một tên nhóc tuổi trẻ khí thịnh lại mới nếm thử trái cấm, lúc này lại bị cấm dục 3 tháng, hơn nữa còn không thể dùng tay tuốt ống.

Đúng lúc này, trên thang bộ có người đi đến, là Sở Triệu, anh ta nắm tay Tiểu Huệ từng bước đi lên, một tay Sở Triệu còn cầm túi nylong, bên trong đựng một số loại thuốc, bọn họ hẳn là mới từ bệnh viện về.

- Tô Bạch, sao cậu lại ở đây?

Sở Triệu nhìn thấy Tô Bạch thế mà đứng ở cửa nhà mình, anh ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nói.

- Tôi có chút việc tìm cậu.

Tô Bạch trả lời, sau đó ánh mắt Tô Bạch rơi vào trên người Tiểu Huệ, ảnh chụp ố vàng bên trong tư liệu nói rõ rất nhiều vấn đề, hiện tại vì sao Tiểu Huệ lại giống với Vương Tuyết

như đúc, bọn họ không phải là song bào thai, cũng không phải là tiết mục chị gái chết, em gái đi báo thù cũ rích.

Tiểu Huệ có chút tránh né ánh mắt của Tô Bạch, nhưng cô ta làm rất tốt, đem loại cảm giác e ngại Tô Bạch thể hiện ra rất tự nhiên.

Rốt cuộc cô ta là Tiểu Huệ hay là Vương Tuyết, linh hồn kia là ai?

- Cậu vào trong ngồi chút đi, không đúng, trong nhà tôi có người, lúc trước người môi giới có giới thiệu một người giúp việc đến, cậu không gõ cửa ư?

Lúc Sở Triệu nói chuyện, cửa được mở ra, Tô Bạch rõ ràng cảm giác được, trong nháy mắt khi cửa được mở ra, mu bàn tay hắn cảm nhận được hơi lạnh.

Tiểu Huệ cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía cửa nhà, hiển nhiên cô ta cũng cảm nhận được hơi lạnh này, sau đó ánh mắt cô ta trong lúc lơ đãng đảo qua trên người Tô Bạch, hẳn là cảm thấy loại cảm giác này do Tô Bạch mang đến.

Thật ra Tô Bạch cũng chỉ đơn giản là một người trải qua việc này, không phải là người thiết kế.

- Hai người về rồi ư, thân thể của chị Huệ không sao chứ?

Người giúp việc nhiệt tình đi tới, từ trong tay Sở Triệu dắt cầm tay Tiểu Huệ, sau đó đỡ Tiểu Huệ vào.

Sở Triệu không có vội vã đi vào, anh ta đứng ở trước mặt Tô Bạch, đưa cho Tô Bạch một điếu thuốc, có chút hiếu kỳ hỏi:

- Cậu không có chuyện gì gạt tôi chứ?

Tô Bạch lắc đầu, lúc này đem mọi chuyện nói cho Sở Triệu biết, rõ ràng có chút làm rối lên, bởi vì sự tình phát triển đã

vượt qua khỏi tầm kiểm soát và mong muốn của Tô Bạch, rõ ràng là một loại ý tứ chĩa mũi nhọn vào nơi này.

Trước đó Tô Bạch còn cho rằng đây chỉ là một nhiệm vụ đơn giản, trong nhà vệ sinh, Tiểu Huệ ủy khuất rơi lệ chính là một NPC dùng để thông báo nhiệm vụ, sau khi hắn tiếp nhận nhiệm vụ xong liền hết tác dụng, chỉ cần hắn tìm được sự ràng buộc, hoàn thành xong nhiệm vụ, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết tốt đẹp, thế nhưng từ lúc hắn ở trong nhà vệ sinh bức bách Tiểu Huệ cho đến giờ, Tô Bạch phát hiện ra nguy hiểm bên người Sở Triệu, thật ra vẫn luôn không có biến mất.

Tô Bạch có một loại xúc động đánh ngất xỉu Sở Triệu, sau đó trói anh ta lại, nhốt anh ta vào một chỗ trong mấy ngày, chờ hắn giải quyết xong mọi chuyện sẽ thả Sở Triệu ra. Sở Triệu là bạn tốt của hắn, sở dĩ hắn bị cuốn vào chuyện này cũng vì Sở Triệu, Tô Bạch dĩ nhiên không muốn Sở Triệu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng cũng không muốn Sở Triệu ở đó làm loạn tiết tấu suy nghĩ của hắn, đồng thời khiến cho hắn trở nên có chút… Ném chuột sợ vỡ bình.

Sở Triệu khẽ gật đầu, ra hiệu cho Tô Bạch cùng mình vào nhà.

Hai người đàn ông ngồi cạnh bàn trà, yên lặng hút thuốc, cả hai đều không nói chuyện, Tiểu Huệ đã đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi, người giúp việc rất ân cần pha trà mang tới.

Sau khi vào nhà, lực chú ý của Tô Bạch vẫn luôn chia ra một phần để chú ý đến người giúp việc.

Lúc đầu người phụ nữ đi trộm tình, sau đó chết đi, hiện tại còn nhảy nhót tưng bừng xuất hiện ở trước mặt hắn bận trước bận sau khiến cho Tô Bạch cảm thấy có chút buồn cười, đồng thời cũng có một loại cảm giác vô cùng quỷ dị.

Sau khi bưng trà, người giúp việc một lần nữa quay lại nhà bếp, Tô Bạch lơ đãng sờ lên mũi mình, sau đó nhìn bóng lưng của người giúp việc.

- Sao thế? Cậu coi trong cô ta? Chuyện này đơn giản, tôi có thể giúp cậu giải quyết,

Vào lúc này, Sở Triệu vậy mà bắt đầu biến thành ông mai.

Tô Bạch có chút dở khóc dở cười, tên gia hỏa này là tinh trùng lên não à.

Anh ta không nhìn thấy người giúp việc đi dép, nhưng lúc bước đi, gót chân cách mặt đất, cả người độn lên à?

Sở Triệu cầm chén trà trong tay, cảm nhận nhiệt độ của nước trà, anh ta còn cười đùa nói khẩu vị hắn thay đổi, càng ngày càng đặc biệt, Tô Bạch chỉ hơi lắc đầu, hắn càng lúc càng cảm thấy mình nên đánh ngất xỉu Sở Triệu rồi vác đi, cho dù sau này sự tình biến thành bộ dạng gì, ít nhất Sở Triệu sẽ an toàn.

Nhìn dáng vẻ xán lạn của gia hỏa này, thật đúng là đáng ăn đòn, người giúp việc trong nhà anh ta chết, bạn gái lại là một cương thi, Sở Triệu thật đúng là có bản lĩnh, người bình thường cho dù có đen đủi đến đâu đi chăng nữa cũng không đến mức tập hợp đủ người chơi đấu địa chủ như thế này.

Chẳng qua ngay lúc Tô Bạch đứng lên, giả bộ như đi tham quan trang trí nội thất trong nhà Sở Triệu, sau đó hắn lại đi đến sau lưng Sở Triệu, tay hắn vừa mới nâng lên, trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác hoảng sợ, đây là một loại cảm giác tối tăm, giống như đang nhắc nhở hắn, nếu như hắn đánh ngất xỉu Sở Triệu, sự tình càng thêm khó bề phân biệt.

Chương 197 Ràng Buộc

Dù sao hiện tại Sở Triệu xem như là có một mối liên quan đến chuyện này, có rất nhiều những chi tiết manh mối nhỏ không thể thiếu trong chuyện xưa, vì bảo vệ Sở Triệu, để Sở Triệu rời ra chuyện này sẽ khiến cho độ khó khăn của nhiệm vụ hiện thực lần này gia tăng hơn nhiều, chẳng khác gì tự mình làm khó mình hơn.

Đây coi như là một lời nhắc nhở ư?

Một loại nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố đối với thính giả giúp mình làm nhiệm vụ hiện thực?

Khóe môi Tô Bạch lộ ra nụ cười, thật đúng là có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu quý, vừa mừng, vừa lo.), thế nhưng, ai bảo hắn là bệnh nhân tâm thần đâu?

Lúc trước, sở dĩ Sở Triệu lựa chọn gia nhập vào câu lạc bộ giết người, nguyên nhân lớn nhất là vì hắn, Sở Triệu biết bệnh của hắn, cho nên mới nguyện ý vì hắn, lấy thân phận của cảnh sát ra nhập vào câu lạc bộ giết người này, Cố Phàm là vì Huân Nhi, tuy nói lúc đó Sở Triệu lấy lý do là chán ghét thân phận cảnh sát này, thế nhưng Tô Bạch biết, đây chỉ là lấy cớ, cho dù Sở Triệu có chán ghét thân phận cảnh sát, cũng không đến mức dựa vào giết người để thu được cảm giác thỏa mãn.

“Bịch!”

Tay Tô Bạch đánh vào cổ Sở Triệu, Sở Triệu lập tức ngất đi, Tô Bạch khiêng Sở Triệu lên vai mình, không nói gì, cũng không giải thích gì, hắn đi thẳng ra ngoài, hắn muốn sắp xếp một chỗ ở tốt cho Sở Triệu, hắn là nên để Sở Triệu đến nhà

hắn, sau đó lại đưa Cát Tường và tiểu gia hỏa đến, mượn năng lực của Cát Tường, bảo vệ tốt cho Sở Triệu.

Khi đó Cát Tường hẳn là sẽ vì bảo đảm an toàn cho tiểu gia hỏa mà loại trừ đi những nguy hiểm gần đó, nếu ở bình thường, Tô Bạch thật đúng là không sai khiến được sủng vật của Lệ Chi.

Trong phòng bếp bỗng nhiên có tiếng động, người giúp việc đi ra, nhìn thấy Tô Bạch khiêng Sở Triệu, cô ta không kinh ngạc, vẻ mặt vẫn thản nhiên nói:

- Anh đi đâu thế?

Tô Bạch không có giải thích, hắn lười giải thích, mở cửa, đi ra ngoài.

Một nhà người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Sở Triệu đỗ xe ở trước tòa nhà, chìa khóa xe vẫn còn ở trên người anh ta, Tô Bạch lấy chìa khóa xe, sau đó đặt Sở Triệu trên ghế lái phụ, trực tiếp lái xe rời khỏi tiểu khu.

Ở phía sau cửa sổ trong phòng ngủ của Sở Triệu, Tiểu Huệ đứng đó. Người giúp việc thì đứng sau cửa sổ trong nhà bếp.

Hai người phụ nữ đều mỉm cười, lãnh đạm nhìn cảnh này.

Tô Bạch xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng cong lên nở nụ cười, còn rất phong độ, vươn tay ra khỏi cửa sổ xe, vẫy tay chào tạm biệt.

Nửa tiếng sau, xe đến chỗ khách sạn, Tô Bạch đi lên trước đón Cát Tường và tiểu gia hỏa, sau khi Cát Tường chui vào xe liền nhìn thấy trong xe còn có một người đàn ông bị đánh ngất xỉu, nó dường như hiểu ra điều gì, lông dựng đứng, nhe răng trợn mắt với Tô Bạch, biểu cảm tức tối, nguyên nhân nó tức giận là bởi vì Tô Bạch vậy mà lại đem một người đàn ông

không rõ hơi thở đặt chung một chỗ với tiểu gia hỏa, đây rõ ràng là chủ động trêu chọc tai họa.

Tô Bạch một lần nữa khởi động xe, nhìn dáng vẻ Cát Tường, hắn thở dài:

- Cậu ta là người anh em tốt, là bạn chơi đùa từ nhỏ đến lớn của tao, còn đây là con trai tao, cho dù là ai, tao đều không bỏ được, Cát Tường, lần này xem như tao lợi dụng mày, sau này nếu như có cơ hội, tao sẽ đền bù tổn thất cho mày, được không?

Cát Tường lắc đầu, lửa giận vẫn như cũ, trong mắt mèo của nó lộ ra khinh thường.

Hiển nhiên, đối với việc Tô Bạch dám không nói tiếng nào lợi dụng nó làm việc, Cát Tường rất không hài lòng, đương nhiên quan trọng nhất chính là Cát Tường có thể nhìn ra được lúc này Sở Triệu là một người có điềm xấu quấn thân, giữ anh ta ở bên người, ở cạnh tiểu gia hỏa là một loại biểu hiện không có trách nhiệm.

Nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng Tô Bạch xông lên lửa giận, một tay lái xe, một tay khác xoay người chỉ về phía Cát Tường.

- Lệ Chi đi rồi, bây giờ mày chỉ có thể theo tao lăn lộn, con mẹ nó, mày có tin hay không, mày cách xa tao, không nói đến Thiên Đạo, Phát Thanh Khủng Bố sẽ ra lệnh cho người lùng giết mày ở trong nhiệm vụ hiện thực, đừng ở trước mặt tao bày ra dáng vẻ đại gia, mày chỉ là một con mèo hoang bị người ta vứt bỏ!

- Mặt khác thằng bé là con trai tao, không phải là con của mày, mày hỏi thử một chút xem, thằng bé muốn đi theo tao, hay đi với mày!

- Nếu mày không muốn đi, có thể lập tức xuống xe, cút đi cho tao!

Tô Bạch mở cửa sổ xe ra, gió thổi vào, mang theo hơi nóng.

Cát Tường ngây ngẩn cả người, nó không nghĩ đến Tô Bạch lại dám nói chuyện như thế với mình, bởi vì ngày thường cho dù nó có bày ra thái độ cao lãnh, Tô Bạch cũng không nói gì, thế nhưng hôm nay Tô Bạch giống như một thùng thuốc nổ, đụng một chút liền nổ.

Tiểu gia hỏa cũng bị thần sắc và giọng điệu của Tô Bạch lúc này dọa sợ, đưa tay gãi đuôi con mèo.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Tô Bạch, Sở Triệu và hắn có quan hệ rất tốt, nếu như chính mình đem anh ta đánh ngất xỉu, sau đó lại mặc kệ anh ta, đặt anh ta ở một nơi khác, thật đúng là không an toàn. Hơn nữa, hiện tại manh mối của nhiệm vụ hiện thực đã bị chính hắn chủ động đảo loạn, bản thân hắn phải qua đối mặt với một cục diện vô cùng phức tạp, lúc này con mèo đen lại bày ra sắc mặt cho hắn nhìn, sao Tô Bạch có thể có tâm trạng tốt?

Cuối cùng Cát Tường không có lựa chọn nhảy cửa sổ ra ngoài, chỉ yên lặng nằm xuống nhìn tiểu gia hỏa, trong mắt nó mang theo bất đắc dĩ và cưng chiều.

Đến nhà của mình, Tô Bạch trói Sở Triệu lên ghế, sau đó ôm tiểu gia hỏa đến phòng ngủ của mình, Cát Tường không nói lời nào đi theo sau.

Tô Bạch nắm tay tiểu gia hỏa, đặt ở trên môi hôn một chút, tiểu gia hỏa cười khanh khách, cậu bé rất thích cảm giác thân thiết với Tô Bạch.

- Ngoan, lần này người làm cha như cha kéo con xuống nước, là cha không đúng, nhưng con yên tâm, sau này cho dù

con gặp phải chuyện gì, cha đều ở bên cạnh con, loại chuyện giống như lần trước chủ động đưa con đến yêu động sẽ không có nữa, cho dù cha phải chết.

Cuối cùng, Tô Bạch xoa đầu tiểu gia hỏa rồi đi ra khỏi nhà, ngồi lên xe.

Hai địa ngục hỏa shotgun được Tô Bạch đặt ở trên ghế lái phụ, Tô Bạch lấy ra túi văn kiện, trên đó có mấy chỗ hắn đánh dấu lại, trong đó có một chỗ khiến cho Tô Bạch cảm thấy nghi ngờ nhất, chính là cha của Sở Triệu, phải biết lúc đó cha Sở Triệu là người phụ trách xử lý vụ án này, trước đó Tiểu Huệ đã nói qua với hắn, Vương Tuyết cần thứ đồ ràng buộc, Tô Bạch đoán thứ ràng buộc kia chính là thứ chân chính dẫn đến cái chết của Vương Tuyết, thậm chí rất có khả năng là Thallium.

Cái chết của Vương Tuyết liên quan đến chất độc này, cho dù sau cùng thành công đem Thallium thải ra ngoài cơ thể, thế nhưng vẫn không cải thiện được thân thể đã bị tổn thương nghiêm trọng cuối cùng dẫn đến tử vong.

Khả năng Thallium là thứ ràng buộc Vương Tuyết là rất lớn, cho dù lúc đó cha Sở Triệu nhận rất nhiều áp lực từ phía trên, dẫn đến sau cùng vụ án bị che đậy không giải quyết được gì, nhưng dựa theo tính cách của cha Sở Triệu, trên tay ông ta nhất định là còn có gì đó.

Chương 198 Thì Ra Là Thế

Mấy trưởng bối trong nhà, cha mẹ Cố Phàm làm nghiên cứu khoa học, cha mẹ Huân Nhi làm về chính trị, còn về nhà Sở Triệu, ông nội và cha Sở Triệu đều tự mình chậm rãi đi lên, loại người này luôn lưu lại biện pháp dự phòng cho mình.

Nhưng khoảng thời gian gần đây, cha của Sở Triệu đang nghỉ phép ở nhà, đây là lúc ăn cơm, Sở Triệu tự mình nói ra, anh ta nói thật ra dạo này sức khỏe của cha Triệu có chút vấn đề, nhưng vì gia đình vẫn tiếp tục gánh vác, đây cũng chính là lý do vì sao Sở Triệu chịu chấp nhận thăng chức, đại khái là vì nể mặt mũi và sự vất vả của cha, anh ta mới không làm kiêu như thế.

Từ ngoại ô đến trung tâm thành phố Thượng Hải cũng không qua xa.

Thật ra hiện tại Tô Bạch có chút hối hận, sau khi chính mình nhận nhiệm vụ này, có lẽ hắn nên giống như hòa thượng, đi tìm một người hỗ trợ, cùng nhau làm nhiệm vụ, dù sao Phát Thanh Khủng Bố cũng cho phép chuyện này, chẳng qua tìm hay không tìm, hiệu quả cũng không khác nhau là mấy, bây giờ chính hắn cũng không biết người thính giả nào thích hợp đi làm nhiệm vụ cùng mình. Hơn nữa, hắn trực tiếp đánh ngất xỉu Sở Triệu, thay đổi hướng làm, chỉ cần người hợp tác với hắn không phải kẻ ngốc liền có thể biết được điều này có ý gì, đoán chừng đến lúc đó có thể trở mặt.

Một mình làm chuyện này, độ khó và lượng công việc quả thật rất lớn, hiện tại thái độ của Tô Bạch chính là đi một bước nhìn một bước.

Tô Bạch đỗ xe ở một cửa hàng tự phục vụ mua chút đồ ăn, sau đó lại một lần nữa lái xe đi, không bao lâu sau, Tô Bạch phát hiện ra có một chiếc xe vẫn luôn đi theo hắn.

Đi trên đường cao tốc, chuyện này cũng rất bình thường, dù sao phần lớn xe đều cùng đường, nhưng có một lần, bởi vì chiếc xe phía trước hắn đột nhiên thay đổi làn đường, khiến cho Tô Bạch không thể không giảm tốc độ xuống, chiếc xe kia vậy mà không có vượt qua hắn, tiếp tục giảm tốc độ, đi theo sau Tô Bạch.

Tô Bạch dứt khoát đánh tay lái, dừng xe ở bên đường.

Hắn mở cửa xe, xuống xe, Tô Bạch đột nhiên có cảm giác, rốt cuộc đây là thế giới hiện thực hay là thế giới chuyện xưa, vì sao trong thế giới hiện thực, chỉ điều tra một vụ án, thế mà lại dẫn đến những chuyện quỷ dị liên tiếp phát sinh.

Chiếc xe kia cũng dừng lại ở phía sau Tô Bạch, thế nhưng không ai xuống xe, trong xe có một người đàn ông đeo mặt nạ, mặt nạ rất xấu, một đôi mắt lạnh lẽo đang dõi theo Tô Bạch.

Người xấu xí kia đưa tay ra làm động tác cắt cổ, ý đồ uy hiếp rất rõ ràng, Tô Bạch nhanh chóng đưa ra câu trả lời của mình.

Hắn cầm địa ngục hỏa shotgun lên.

“Pằng!”

Một lần nữa bóp cò súng.

Người đàn ông xấu xí kia sửng sốt, dường như anh ta không nghĩ tới Tô Bạch lại dứt khoát như thế, trong nháy mắt, cửa kính xe vỡ nát, nửa người trên của anh ta hóa thành thịt nát.

Tô Bạch đi tới.

Mở cửa xe ra.

Ở trong xe, ngoại trừ tên hề này không còn có ai khác, chỉ có một cánh tay ở chỗ ghế phụ đang không ngừng di chuyển.

Trong mắt Tô Bạch lóe ra ánh sáng hiểu rõ, hắn cảm thấy mình đã hiểu vì sao liên tiếp phát sinh chuyện không hợp lẽ thường:

- Đây là thế giới hiện thực, dựa theo lý thuyết không đến mức khoa trương như thế, trừ khi…

……..

- Dì, dì lại mơ thấy ác mộng à?

Trong một căn phòng ngủ được trang trí xa hoa, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi đang co quắp ở góc giường, hai tay ôm lấy đầu gối của mình, cả người run lẩy bẩy, trong mắt bà ta đều là sự sợ hãi, nước mắt không ngừng chảy ra, dáng vẻ động lòng người, nhìn thấy mà yêu.

Tuy người phụ nữ không còn trẻ, thế nhưng vẫn còn rất xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha, lúc này bà ta đang mặc một chiếc áo ngủ rất mê người, bắp đùi trắng nõn lộ ra bên ngoài, trước ngực cao vút cũng bởi vì hành động thất thường của mình mà lộ ra ngoài, rất có tiềm chất.

Một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở bên cạnh bà ta, nhìn thấy dáng vẻ này của mẹ kế anh ta, trên mặt anh ta lộ ra vẻ đau lòng, ngồi xuống bên cạnh giường, ôm mẹ kế vào trong ngực.

- Chỉ là cơn ác mộng mà thôi, dì đừng sợ, có con ở đây.

Người phụ nữ dường như tìm được một người đáng tin cậy, bà ta lập tức ôm chặt lấy người đàn ông trẻ tuổi, vùi đầu vào trong ngực anh ta, mang theo sợ hãi khóc nức nở.

- Gia Thành, dì rất sợ, rất sợ hãi, mấy ngày hôm nay, mỗi ngày dì đều nằm mơ thấy cô ta, cô ta đến tìm dì để lấy mạng, dì rất sợ, cô ta vẫn có dáng vẻ giống như lúc trước, một chút

cũng không thay đổi, ở trong mơ, cô ta đuổi theo dì, dì căn bản không thể chạy thoát.

- Con biết, không có chuyện gì, có con ở đây, dì sợ gì chứ?

- Gia Thành, hứa với gì, đừng rời xa dì, ở bên cạnh dì, có được không?

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi.

- Con biết, con sẽ vĩnh viễn không rời khỏi dì, giống như lúc nhỏ dì đã đối xử tốt với con, sau này con cũng sẽ đối xử tốt với dì.

- Vẫn là Gia Thành nhà ta đau lòng dì, dì sẽ giống như lúc con còn nhỏ, làm cho con dễ chịu, hiện tại dì cũng chỉ còn chút năng lực nhỏ nhoi này, chỉ cần có thể làm cho con dễ chịu, làm cho con thoải mái, dì có thể làm bất cứ điều gì.

Người phụ nữ cởi áo của mình, đem da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, sau đó cởi khóa quần người đàn ông trẻ, đem vật kia ngậm vào trong miệng, quên mình ngậm lấy, dường như chỉ có trong loại vận động này, bà ta mới có thể thấy được giá trị của mình, có thể nhận được một loại cảm giác an toàn.

Trên mặt người đàn ông trẻ tuổi lộ vẻ thương tiếc, ngay sau đó là loại cảm giác sung sướng kia, sau khi anh ta bắn ra chất lỏng màu trắng, người phụ nữ ngẩng đầu, nhìn anh ta, đem toàn bộ thứ trong miệng nuốt xuống, cuối cùng ghé trên người đàn ông trẻ tuổi, hài lòng ngủ thiếp đi.

Người đàn ông nhẹ nhàng đắp chăn cho bà ta, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, anh ta ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, lấy di động ra, gọi đến một số điện thoại.

- Alo, Từ Gia Thành, đã muộn như vậy anh gọi điện thoại cho tôi làm gì, thật vất vả mới có ba tháng liên tục không có nhiệm vụ gì, ngay cả một giấc ngủ ngon, anh cũng không để cho tôi ngủ ư?

- Tần Nhất Minh, những chuyện tôi nói anh làm, anh làm xong chưa?

Từ Gia Thành châm một điếu thuốc, kẹp ở trong tay, nhưng không có hút, đối phương đang giả bộ, thế nhưng Từ Gia Thành không có thời gian chơi đùa cùng anh ta, bởi vì trạng thái của mẹ kế anh ta đã càng lúc càng kém.

- Ha ha, anh cố ý hố chết tôi, tôi biết.

Giọng nói của Tần Nhất Minh lập tức trở nên lạnh lẽo:

- Mẹ nó, lúc đầu tôi cho rằng anh chỉ đơn thuần muốn để tôi giúp anh giết mấy người, ở trong thế giới chuyện xưa, tôi thiếu anh một nhân tình, chuyện này không giả, tôi cũng nguyện ý giúp anh làm một số chuyện, cùng lắm thì chọc đến nhân quả, khiến cho độ khó của thế giới chuyện xưa tiếp theo tăng lên, tôi không quá để ý đến việc này.

- Thế nhưng, anh thế mà bảo tôi qua phá hỏng nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố, anh muốn hại chết tôi ư?

Chương 199 Chết Đi Chết Đi Chết Đi

Từ Gia Thành có chút ngoài ý muốn, anh ta nhíu mày nói:

- Nhiệm vụ thế giới hiện thực ư?

- Nói nhảm, tôi cho anh xem bức ảnh này.

Tần Nhất Minh nhanh chóng gửi một bức ảnh đến, Từ Gia Thành mở nó ra, song phương vẫn đang gọi điện thoại.

- Anh nhìn qua bức ảnh này đi, chỗ ngồi phía trước xe hoàn toàn bị đập nát, tôi phái một kẻ sống trong bang phái xã hội đen đi làm việc, thế nhưng anh ta trực tiếp biến thành thịt vụn. Tôi đã quan sát qua, đây là hiệu quả của một phát súng bắn ra.

Một phát súng.

- Một phát súng.

- Ngoại trừ vũ khí được đổi trong cửa hàng trên wechat, trong thế giới hiện thực còn có người bình thường có thể có được loại súng ống có uy lực không thể tưởng tượng này hay sao?

- Mặt khác, tôi nhọc nhằn khổ sở nuôi dưỡng mấy cái tay đều bị tên gia hỏa kia làm nát bét, một cái cũng không để lại, mẹ nó, Từ Gia Thành, lần này ông đây tổn thất lớn rồi.

Từ Gia Thành liếc thoáng qua hình ảnh, lại nghe Tần Nhất Minh nói, anh ta thở dài.

Nếu như người phụ nữ kia chỉ là âm hồn bất tán quay lại báo thù, anh ta đuổi đi là được, bình thường quỷ mang theo oán niệm trở về cũng nên tìm một người sống ở trần gian giúp

mình khuếch trương chính nghĩa hoặc là báo thù rửa hận gì đó, một bên anh ta có thể tìm con quỷ có oán niệm kia để ra tay với nó, một bên có thể giết chết người giúp con quỷ kia, thế nhưng cả hai chuyện này, anh ta đều thất bại.

Lúc đầu Từ Gia Thành còn có một số nghi hoặc, chẳng qua đối phó với một con quỷ âm hồn bất tán mà thôi, vì sao lại phiền phức như thế, mấy lần vẫn không thể thành công, hiện tại anh ta rốt cuộc hiểu rõ, có thính giả nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa rất có thể còn biến thành nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố.

Vì sao, vì sao chứ.

Vụ án đã qua hơn 20 năm, vậy mà lại dẫn tới nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố?

Đầu bên kia, Tần Nhất Minh vẫn tiếp tục nói:

- Từ Gia Thành, tôi khuyên anh vẫn nên thu tay lại đi, dù sao chuyện này tôi sẽ không tiếp tục làm nữa, trước đó tôi vô ý không biết đó là nhiệm vụ hiện thực, hơn nữa cũng không có ra tay, đoán chừng không dẫn đến nhân quả, hiện tại anh đã biết, bản thân anh cũng rất rõ ràng, nếu như tiếp tục ra tay, như vậy anh sẽ gặp rắc rối lớn.

- Tôi không có lựa chọn nào khác, nếu như mẹ anh xảy ra chuyện, bởi vì việc này mà gặp nguy hiểm, thậm chí là bị giày vò đến mức tiều tụy, anh sẽ thu tay lại ư?

Từ Gia Thành hỏi ngược lại.

- Tôi sẽ làm thế.

Tần Nhất Minh không chút do dự trả lời:

- Tôi thật sự làm thế, mạng của tôi còn lo không xong, quản sống chết của cha mẹ tôi làm gì.

- Thế nhưng tôi và anh không giống nhau.

Từ Gia Thành nói:

- Tôi không lãnh huyết như anh, hoặc là nói, trong chuyện này, tôi không thể lãnh huyết.

- Chẳng qua có một việc tôi có thể nói cho anh biết, thính giả làm nhiệm vụ kia, hình như là một tên gia hỏa không có thanh danh gì, khả năng độ hoàn thành nhiệm vụ dưới 3, đối với anh mà nói, dĩ nhiên không đáng nhắc đến.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của anh.

Từ Gia Thành nói, đồng thời, từ trong lời nói của đối phương, anh ta nghe ra được một tầng ý tứ khác.

- Nếu như anh cứng rắn muốn làm tiếp, vậy thì khống chế một chút, đừng tự mình ra tay, đứng ở bên lợi dụng một số quan hệ của anh, tôi đề nghị anh thuê mấy người ngu ngốc giống như tôi giúp anh ra tay, chỉ cần anh chịu mất thêm chút máu, dù sao trên người anh có không ít đồ tốt, tùy tiện lấy ra một thứ, cho dù khó như nào, nhất định có người nguyện ý đi làm.

- Như vậy, giá tiền của anh là gì?

Từ Gia Thành dĩ nhiên biết rõ hàm ý khi Tần Nhất Minh nói những lời này, một tên gia hỏa có thể nói ra những lời không để ý đến sống chết của mẹ mình, người này chính xác là một kẻ liều mạng, chỉ cần anh ta đưa ra giá tiền phù hợp, cho dù là nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh Khủng Bố, người kia dám đi phá hỏng, trước đó đối phương bất mãn, tìm đủ lý do thoái thác đều chỉ vì cố tình muốn nâng giá, giống như lúc đi buôn vậy.

- Tôi muốn mảnh huyết ngọc trên người anh.

Tần Nhất Minh trực tiếp thể hiện ra công phu sư tử ngoạm.

- Giết được anh ta, huyết ngọc là của anh.

Từ Gia Thành không chút do dự, trực tiếp đồng ý.

Đầu dây bên kia điện thoại trầm mặc một chút, lập tức nói:

- Có phải tôi đã đưa ra giá quá thấp rồi không?

- Anh thật sự đưa huyết ngọc cho tôi ư?

- Làm sao lại cho tôi?

- Nó là thứ anh luôn trân quý, anh thật sự cam lòng ư?

- Ở ngay trước mặt tôi, trên minh ước với huyết ngọc, nhất định phải đem người kia giết chết, khối huyết ngọc này, hiện tại tôi liền có thể cho anh.

- Ha ha, thật đúng là một người con có hiếu, thế nhưng vì sao anh không tự mình đi làm?

- Tôi sợ chết.

Từ Gia Thành rất thẳng thắn:

- Tôi sợ sau khi tôi chết, không ai chăm sóc cho bà ấy.

- Được rồi, một lát nữa tôi sẽ qua chỗ anh, anh chờ tôi một chút, dù sao tôi cũng chỉ là kẻ cô độc, hơn nữa mỗi lần đều phúc lớn mạng lớn, không chết được, gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, tôi không sợ.

- Không có vấn đề gì.

Từ Gia Thành cúp máy, cầm điện thoại di động về phòng ngủ, nhìn người phụ nữ đang nằm ngủ say ở trên giường, khóe miệng bà ta còn có chất lỏng màu trắng chậm rãi chảy ra, cảnh tượng này, Từ Gia Thành cảm thấy rất mê người, cũng rất xúc động.

……

Cha của Sở Triệu không có ở đại viện quân khu, ông ta ở trong một tiểu khu bình thường, nhưng vị trí khá tốt, dù sao

một nhà từ trẻ tới già nhà Sở Triệu đều quán triệt khiêm tốn, tuyệt đối sẽ không khoa trương, xa hoa.

Trước tiên, Tô Bạch tìm một khách sạn ở gần đó để ở lại, sau đó hắn ra ngoài mua một chút gì đó, cầm điện thoại trong phòng khách sạn, gọi một phần bữa tối, cuối cùng bởi vì chất lượng bữa ăn quá kém, hơn nữa bản thân hắn cũng không có tâm trạng ăn, Tô Bạch uống một lon bia, bên ngoài, sắc trời đã tối, Tô Bạch mua một chiếc mặt nạ đầu lâu, đeo nó lên mặt mình.

Hắn đứng ở trước gương trong phòng vệ sinh, lúc này hắn đang mặc một chiếc áo khoác đen, trên mặt đeo mặt nạ đầu lâu, đối với hình tượng này, Tô Bạch cảm thấy rất hài lòng.

- Mình đã nói làm sao lại kỳ lạ như thế, ở trong thế giới hiện thực lại liên tiếp gặp được sự kiện quỷ dị, không biết là kẻ nào to gan như thế, ở trong thế giới hiện thực của ông đây, vậy mà dám thò một chân vào.

Tô Bạch đưa tay ra, nâng mặt nạ lên.

Trong gương, Tô Bạch cố ý phóng ra một ít hơi thở của mình, lập tức trên người hắn lộ ra khí chất lạnh lẽo túc sát, kết hợp với quần áo hắn đang mặt trên người, thật đúng là rất phù hợp.

Tô Bạch muốn đi đến nhà cha Sở Triệu hỏi một ít chuyện, có lẽ phải cần dùng một bạo lực, vì để sau này hai người còn có thể tiếp tục làm anh em tốt, hắn chỉ có thể che giấu diếm một chút thân phận của mình trước mặt cha Sở Triệu, chẳng qua ngụy trang như thế cũng chỉ là quyết định trong lúc Tô Bạch tâm huyết dâng trào, thế nhưng nó lại khiến Tô Bạch cảm thấy khá thích thú.

Đáng tiếc, cho dù là chiếc áo khoác màu đen hay là mặt nạ này đều chỉ là những thứ đồ bình thường, thật ra ở trong cửa

hàng trên wechat có trang phục và mặt nạ, chỉ là bây giờ Tô Bạch có chút xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, không mua nổi, hắn chỉ có thể dùng những thứ này.

Dường như rất hài lòng với tạo hình hiện tại của chính mình, Tô Bạch giống như một đứa trẻ bỗng nhiên có chút tâm huyết dâng trào.

Lấy hai khẩu súng ra, chỉ họng súng về khắp xung quanh, trong miệng lẩm bẩm:

- Chết đi, chết đi, chết đi…

Sau đó Tô Bạch ngừng lại, một tay chống lên vách tường nhà vệ sinh, đối với hành động tự kỷ vừa rồi của mình, Tô Bạch có chút dở khóc dở cười.

Đến giờ, Tô Bạch cầm một lon bia trong tay, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đêm nay, hẳn là một đêm không an bình…

Chương 200 Cậu Đánh Không Lại Tôi

.

.

- ————-

Trong căn nhà nho nhỏ gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, bên trong được trang trí không quá cầu kỳ, nhưng mang theo một loại phẩm vị của chủ nhân ngồi nhà, không thể nói là trang nhã, nhưng làm cho người ta cảm thấy gọn gàng, mộc mạc.

Trong nhà có không ít tranh, phần lớn là tác phẩm của người trong nhà, có một số đó là của ông nội Sở Triệu, một số là của cha Sở Triệu, còn có một phần là của Sở Triệu.

Ban đầu ông nội của Sở Triệu xuất thân từ lính trinh sát, sau đó được điều đến làm cảnh sát hình sự, ông có thể xem như là cảnh sát đúng nghĩa sớm nhất của cảnh sát Trung Quốc. Lúc còn trẻ, cha Sở Triệu cũng ở trong quân đội, sau đó tham gia chiến đấu, lập được chiến công, dựa vào quan hệ của ông nội Sở Triệu, một bước lên cao, sau này năng lực của cha Sở Triệu ưu tú, lại giỏi về làm người, trên con đường làm quan thật đúng là xuôi gió xuôi nước.

Tô gia mà Tô Bạch không lui tới và Liễu gia sau lưng Huân Nhi, ngay từ khi chế độ cộng hòa mới được xây dựng, hai nhà đều nằm trong nhóm gia tộc có công trạng, hơn nữa trải qua mấy lần phong ba chính trị, bọn họ vẫn đứng vững không ngã, dần dần tạo thành thành tựu như ngày hôm nay,

loại gia tộc chính trị và những quan chức bình thường có bản chất không giống nhau, bọn họ gần giống như hoàng thân quốc thích ở thời cổ đại, chỉ cần chính mình không phạm vào sai lầm ngớ ngẩn gây ra tội lớn, trên cơ bản hưng vong với đất nước.

Cho nên nói, khi còn nhỏ, Sở Triệu có thể cùng chơi với đám người Tô Bạch, Huân Nhi và Cố Phàm, đều là dựa vào cha và ông nội anh ta đặt xuống một quân cờ, dù sao hai chữ bạn bè cũng là hai xâu tiền, có nghĩa là nếu như kinh tế, thân phận và địa vị của hai bên không bình đẳng, rất khó thành bạn bè chân chính, điều này đủ để thấy được ông nội và cha của Sở Triệu, từ một cây cỏ phấn đấu nên ngày hôm nay là không dễ.

Chẳng qua, đại khái bởi vì hai thế hệ đều xuất thân từ chân đất, cho nên đối với đời sau càng hy vọng lớn hơn, thật ra Sở Triệu không hề giống với dáng vẻ cà lơ cà phất mà anh ta biểu hiện ra, Tô Bạch còn nhớ khi còn đi học, Sở Triệu biết chơi mấy nhạc cụ và viết thư pháp, nhìn anh ta giống như mấy người xuất thân từ dòng dõi nho học.

Có lẽ, vốn dĩ anh ta nên giống như Tô Bạch, tự mình lựa chọn con đường mà mình thích, chọn một con đường bình thường hoặc làm một nghệ thuật gia, cũng chính vì nguyên nhân này, lúc gia đình ép anh ta đi làm cảnh sát, anh ta mới có một loại cảm giác bài xích mãnh liệt như thế.

Lần này Tô Bạch vẫn không có đi vào từ cửa chính, có lẽ bởi vì hắn đã có chút thói quen leo từ cửa sổ vào, cửa sổ phòng ngủ nhà Sở Triệu không khóa, bởi vì nơi này là tầng 7, muốn leo lên làm trộm, độ khó quả thực rất lớn, thế nhưng đối với Tô Bạch mà nói, chuyện này không tính là khó khăn gì.

Tô Bạch dùng cả hai tay hai chân, Tô Bạch nhanh chóng leo đến ban công nhà Sở Triệu, đưa tay ra phủi bụi trên áo

khoác, sửa sang lại một chút cổ áo của mình, Tô Bạch mở cửa sổ sát mặt đất trong phòng ngủ ra, đi vào.

Đây là phòng ngủ của cha mẹ Sở Triệu, trong phòng ngủ có thảm màu đỏ, ga giường màu trắng, chăn màn được gấp đúng theo tiêu chuẩn quân đội.

Trong phòng khách truyền đến tiếng cười nói, một nam một nữ, hẳn là cha mẹ Sở Triệu đang nói chuyện, có lẽ lúc này hai người đang ăn bữa tối.

Tô Bạch đi đến cạnh cửa lớn, đưa tay ra, khẽ mở chốt cửa, cửa mở ra một khe nhỏ, sau đó, Tô Bạch cầm theo dao găm, trực tiếp mở cửa ra.

"Răng rắc!"

Họng súng lạnh như băng chống đỡ lên ngực Tô Bạch.

Một người đàn ông gần 50 tuổi cầm súng chỉ vào hắn, đó là cha Sở Triệu, Sở Kiến Quốc.

Một tay khác của Sở Kiến Quốc còn cầm một đôi đũa, trên chiếc đũa còn đang kẹp lấy một quả cà, hiển nhiên ông vừa ngồi trên bàn ăn cơm, tốc độ rất nhanh, không hổ là quân nhân đã trải qua chiến tranh.

Tô Bạch giơ hai tay lên đỉnh đầu, làm ra tư thế đầu hàng, thân thể buông lỏng.

Sở Kiến Quốc liếc thoáng qua dao găm trong tay Tô Bạch, khóe miệng mang theo ý cười.

- Không giống như tên trộm nhỏ, thoạt nhìn giống như muốn đột nhập vào nhà để giết người.

Lúc này mẹ Sở Triệu ngồi trên ghế, dáng vẻ có chút khẩn trương nhưng không quá bối rối.

Lần gặp gỡ trước giữa Tô Bạch và Sở Kiến Quốc vẫn là vào khoảng 7 – 8 năm trước, mấy năm nay, mấy người trẻ thường xuyên tụ hội, nhưng cơ bản đều không gặp gia trưởng, nhất là sau khi bọn họ thành lập ra câu lạc bộ giết người, càng không thể để cho người nhà đối phương phát hiện ra manh mối gì.

Cho nên Tô Bạch tin tưởng Sở Kiến Quốc có thể mơ hồ nhớ dáng vẻ của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không thể nhận ra giọng nói của hắn.

- Tôi đến hỏi một chút chuyện.

- Ồ, chuyện gì?

Trên mặt Sở Kiến Quốc nở nụ cười ý vị thâm trường:

- Người khác đến hỏi chuyện đều mang theo rượu và thuốc đến cửa, làm sao đến lượt cậu đến nơi này, lại mang theo dao găm và mặt nạ?

Tô Bạch bước lên một bước.

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên.

Bởi vì họng súng chống đỡ lên da thịt Tô Bạch, cho nên tiếng súng mang theo một cảm giác trầm đục, cũng không quá lớn, trước đó thân thể Tô Bạch bước lên một bước,cố gắng hướng họng súng xuống dưới, viên đạn bắn vào bụng hắn.

Sở Kiến Quốc chỉ bắn một phát súng, ông bắn rất dứt khoát, hơn nữa còn rất chắc chắn Tô Bạch sẽ vì một phát súng này mà ngã xuống đất, đây là kinh nghiệm của lão quân nhân, chỉ là loại kinh nghiệm này chỉ hữu hiệu với người bình thường, đối với một người đã sớm thoát ly khỏi người bình thường, đạt tới cấp độ biến thái như Tô Bạch mà nói, nó không thích hợp.

Trúng một phát súng cũng không khiến cho Tô Bạch mất hết sức ngã xuống đất, trong nháy mắt hắn chuyển sang trạng thái cương thi, một tay Tô Bạch giữ cổ của Sở Kiến Quốc, nâng ông lên trên vách tường, để đỉnh đầu ông chạm trần nhà, đồng thời một tay khác cầm dao găm kề cổ Sở Kiến Quốc.

Mẹ Sở Triệu sợ che miệng, không kêu thành tiếng, hiển nhiên bà sợ chính mình kêu lên sẽ khiến cho người này ra tay với chồng mình, bà sợ kích thích đến Tô Bạch.

- Tôi đến hỏi vụ án của Vương Tuyết năm 1994, tôi không nghĩ đến chuyện giết người.

Xuyên qua mặt nạ đầu lâu, ánh mắt Tô Bạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Kiến Quốc.

Sở Kiến Quốc chưa từng khẩn trương, tuy bởi vì hô hấp có chút khó khăn, sắc mặt ông có chút không dễ nhìn, thế nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được, cha của Sở Triệu rất bình tĩnh.

- Được… Tôi… Nói… Cho cậu…

Tô Bạch buông lỏng tay ra, Sở Kiến Quốc ngồi trên mặt đất, lấy tay xoa cổ, đồng thời không cam lòng nói:

- Nếu như tôi trẻ lại 10 tuổi, cậu đánh không lại tôi.

- Nhưng tôi chưa dùng hết sức.

Tô Bạch trả lời.

"…" Sở Kiến Quốc.

Tô Bạch đi đến bên cạnh bàn ăn, nói với mẹ Sở Triệu:

- Dì có thể đi pha nước giúp tôi được không?

Lúc này Sở Kiến Quốc cũng đi tới, kéo ghế ngồi xuống, ra hiệu cho vợ mình đi pha trà.

Tô Bạch ngồi xuống, cất dao găm đi, thế nhưng hắn vẫn đeo mặt nạ, hắn không sợ bỗng nhiên Sở Kiến Quốc nổi điên,

bởi vì hắn có lòng tin khống chế cục diện, nếu như bình thường, đối với loại cấp cán bộ quốc gia như Sở Kiến Quốc, quan hệ nhân quả quá lớn, thế nhưng bây giờ hắn đang thực hiện nhiệm vụ hiện thực, cho nên có thể tùy cơ ứng biến, chỉ cần không quá phận hoặc cố ý, hắn có thể được Phát Thanh Khủng Bố "thông cảm"

Chương 201 Hung Thủ Là Ai

Dĩ nhiên Tô Bạch cũng không có ý định thật sự làm bị thương cha Sở Triệu, nếu như nói vì cứu hoặc là giúp Sở Triệu, tiện đường giết cả nhà anh ta, như vậy thật đúng là thiếu đạo đức.

- Vụ án này đã qua tay tôi, cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Sở Kiến Quốc nói.

- Ông muốn nói gì thì nói ra trước đi.

Tô Bạch nhận lấy chén trà từ trong tay mẹ Sở Triệu, uống một ngụm, hắn không lo lắng trong này có bỏ thuốc, lúc này cục diện đã dịu đi, Tô Bạch không có thả ra sát khí trên người mình, từ việc trước đó mẹ Sở Triệu cố ý ngăn không cho mình hét chói tai, có thể thấy được, bà không phải là người phụ nữ ngu ngốc, dĩ nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn.

- Có một số tư liệu ở phòng làm việc của tôi, chúng ta có thể qua phòng làm việc của tôi nói chuyện.

Sở Kiến Quốc đứng dậy, đi về phía phòng làm việc của ông, đồng thời nói với vợ mình:

- Không cần gọi điện thông báo cho người khác, tôi chỉ trò chuyện với cậu ta một lúc.

Mẹ Sở Triệu gật đầu.

Tô Bạch cười, quan hệ của người trong gia đình này, thật đúng là hài hòa.

Đi theo Sở Kiến Quốc vào trong phòng làm việc, phòng làm việc của ông không lớn, một giá sách, một bàn làm việc,

trên bàn làm việc có một chiếc máy tính.

Sở Kiến Quốc mở máy tính ra:

- Tôi đã sưu tầm tài liệu về vụ án đó, tài liệu được lưu trong máy tính.

Đối với chuyện Sở Kiến Quốc dùng máy tính, Tô Bạch không cảm thấy kỳ lạ, đầu năm nay, nếu như muốn tiếp tục thăng chức, không thể lạc hậu.

Sở Kiến Quốc chuyển màn hình đến trước mặt Tô Bạch, đó là một bức ảnh chụp Vương Tuyết.

- Là cô ta.

Tô Bạch nói.

- Cô gái này bị chết rất thảm, hiện tại tôi còn nhớ rất rõ ràng, cô ta cứ thế bị giày vò cho đến chết.

Giọng nói của Sở Kiến Quốc mang theo một chút thổn thức. Hơn 20 năm trước, lúc vụ án này xảy ra, ông mới từ bộ đội chuyển công tác không được bao lâu, con của ông vừa chào đời.

- Tôi muốn biết hung thủ là ai, khi đó truyền thông, cảnh sát các người đều bao che cho hung thủ, bởi vì bối cảnh gia đình của hung thủ không đơn giản.

Tô Bạch gác chân mình lên bàn làm việc, nhìn Sở Kiến Quốc.

- Bảo sao hay vậy mà thôi, lúc ấy thật ra tôi đã gần điều tra ra chân tướng vụ án, cũng đã nói qua với thân nhân người bị hại về việc sắp tra ra được manh mối của vụ án, thế nhưng sau đó, phía trên vẫn cho dừng lại, đến sau cùng, vụ án này vĩnh viễn bị ép xuống, đến nay cũng đã hơn 20 năm trôi qua.

- Lời này của ông, tôi không hiểu cho lắm.

Tô Bạch liếc thoáng qua Sở Kiến Quốc:

- Lời nói trước sau của ông có chút mâu thuẫn.

- Ha ha.

Sở Kiến Quốc cười:

- Cho dù gia đình hung thủ có bối cảnh lớn như thế nào đi chăng nữa, trước mặt vụ án này cũng không có tác dụng gì, bởi vì lúc đó vụ án này rất oanh động, gần như tất cả người qua đường đều biết, nếu như chỉ vì bảo vệ một hung thủ có bối cảnh, thật sự là được không bù nổi mất.

- Thế nhưng ông còn nói bên trên…

Sở Kiến Quốc cắt ngang lời Tô Bạch, khoanh hai tay trước ngực:

- Nếu như hung thủ không phải là một người, mà chính là mấy chục người, thậm chí… Là hàng trăm người, cậu còn có thể bắt và công bố ra không?

Tô Bạch mím môi, dĩ nhiên động tác này được che giấu dưới lớp mặt nạ, Sở Kiến Quốc không nhìn thấy, sau đó Tô Bạch chậm rãi tiêu hóa câu nói này của Sở Kiến Quốc, cuối cùng, Tô Bạch nói ra hai chữ:

- Thú vị.

Đúng thế, rất thú bị, bình thường vụ án giết người, nhất là vụ án giết một người, trên cơ bản hung thủ chỉ có một người, nhiều nhất là có thêm một đồng lõa, nếu như số lượng hung thủ nhiều thêm một số người, thật ra đã không cần qua mưu sát, chuyện này liền thay đổi tính chất.

Trước đó trên imternet có đưa ra đủ loại suy đoán về vụ án này, thậm chí còn khóa chặt đối tượng hiềm nghi, sau đó nghĩ ra đủ loại khả năng, trong đó người bị nhận định là có khả năng gây ra vụ án này nhất, chính là người có gia thế không

đơn giản, cho nên được phía sau bao che, dẫn đến việc lúc sắp phá được án, cảnh sát bỗng nhiên dừng lại, không công bố chuyện gì nữa.

Chẳng qua từ trước đến nay, ánh mắt của quần chúng không phải đều sáng như tuyết, quần chúng thường dễ dàng bị mê hoặc, hơn nữa bản năng của quần chúng chính là tin tưởng vào sự việc mà bọn họ nguyện ý tin tưởng, phần lớn mọi người đều lười đi tìm tòi nghiên cứu cái gọi là chân tướng.

Đối với chuyện Sở Kiến Quốc nói, thật ra Tô Bạch không quá giật mình, ngược lại hắn cảm thấy rất thú vị, chẳng qua sau khi cảm thấy thú vị, còn có một phiền phức lớn. Nếu như hung thủ giống như Sở Kiến Quốc đã nói, không phải một người mà là một đám người, như vậy chuyện hắn đi tìm đồ vật ràng buộc Vương Tuyết liền có phạm vi lớn hơn. Thậm chí có chút cảm giác giống như mò kim dưới đáy biển. Hắn cũng không có năng lực tác động lên cảnh sát, để cảnh sát một lần nữa mở rộng quy mô điều tra vụ án này, nếu như phải điều tra 100 người, như vậy nhiệm vụ hiện thực lần này, trên cơ bản có thể tuyên bố thất bại, bởi vì bằng vào năng lực của Tô Bạch, hắn căn bản không có biện pháp hoàn thành.

Ngón tay Sở Kiến Quốc gõ lên con chuột, sau đó thở dài nhìn Tô Bạch.

- Gần 100 sinh viên đại học Thượng Hải ở năm 1994, lúc đó bọn họ chỉ là sinh viên, còn hiện nay, bọn họ có giá trị hơn nhiều, lực ảnh hưởng và giá trị xã hội lớn hơn, nếu như 100 người này đều bị bắt lại, đều bị liệt vào diện nghi phạm giết người, cậu biết khi đó, điều này có ý gì không?

Tô Bạch nắm chặt tay, sau đó bỗng nhiên mở ra.

Ý tứ rất đơn giản.

Chính là nổ tung.

100 sinh viên đại học là hung thủ, cho dù là bây giờ nghĩ đến chuyện này đều cảm thấy có chút không rét mà run, đừng nói là hơn 20 năm trước, cho nên việc đem vụ án này đè xuống, dường như là phương pháp tốt nhất.

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết chính là những điều Sở Kiến Quốc nói ra đều là sự thật.

- Tôi cần tin tức chính xác, ví dụ như vì cái gì?

Tô Bạch truy hỏi.

Sở Kiến Quốc do dự một chút, sau đó buông lỏng người:

- Những điều đó thuộc vào điều lệ giữ bí mật, tôi không thể nói, cho dù cậu có giết tôi, tôi cũng không thể nói.

- Bảo thủ.

Tô Bạch đem chân từ trên mặt bàn thu lại, đứng dậy:

- Tôi cần manh mối và chân tướng, chuyện này rất quan trọng với tôi.

- Thế nhưng tôi thật sự không thể nói ra, điều duy nhất tôi có thể tiết lộ chính là, lúc trước khoảng 100 sinh viên đại học kia đều là người tham dự, hơn nữa không giống như mấy người qua đường thờ ơ trong vụ án Tiểu Nguyệt Nguyệt, bọn họ chỉ giả bộ như không nhìn thấy, xét về mặt đạo đức, bọn họ sẽ phải chịu chỉ trích, thế nhưng đứng ở góc độ pháp luật mà nói, bọn họ không có phạm tội, còn ở trong vụ án này, những sinh viên kia đều là người tham dự, bọn họ lần một, lần hai đẩy Vương Tuyết đến vực thẳm.

- Đến sau cùng, tôi tận mắt nhìn thấy Vương Tuyết từng bước biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, tôi đã đừng đi lên chiến trường, thế nhưng nhìn thấy cảnh tượng này vẫn cảm thấy không rét mà run, rốt cuộc là thứ gì đã

biến những sinh viên được hưởng nền giáo dục đại học, trở thành những đao phủ máu lạnh.

Chương 202 Trở Lại Vụ Án

“Ông nói úp mở nhiều như thế, làm sao lại không nói nhiều hơn một chút, nói thẳng cho tôi biết.”

- Nói thật với ông, tôi không thể dùng sức mạnh với ông, cũng không thể làm tổn thương ông, thế nhưng nếu như từ chỗ ông, tôi không thể lấy được tin tức và chân tướng mà tôi muốn biết, tôi sẽ thuận thế đi tìm cấp trên hoặc là cấp dưới khi đó của ông, đối xử với bọn họ, tôi không biết mình có thể làm ra chuyện gì, hơn nữa, cho dù ông sớm thông báo cho cảnh sát, hoặc thậm chí là tiến hành truy lùng tôi, thật ra bản thân ông cũng rất rõ ràng, điều này không có tác dụng gì với tôi.

Sở Kiến Quốc thở dài, kéo ngăn kéo của chính mình ra, cầm một chiếc laptop cũ trong tay, sau đó nặng nề đặt trên mặt bàn, nghiêm túc nói:

- Đây là bí mật trọng đại, tôi tuyệt đối không nói cho cậu biết.

Tô Bạch khẽ gật đầu, đi qua, đánh mạnh vào gáy Sở Kiến Quốc, Sở Kiến Quốc ngất đi, Tô Bạch cầm laptop trong tay, mở cửa phòng làm việc ra, đi đến chỗ sofa mà mẹ Sở Triệu vẫn luôn ngồi ở đó lo lắng chờ đợi.

- Dì à, chú vừa ngất, dì rót cho chú cốc nước, tôi đi trước.

Sau khi Tô Bạch nói xong, hắn trực tiếp đi qua phòng khách, mở cửa phòng, đường đường chính chính rời khỏi căn nhà này.

Lúc Tô Bạch quay lại khách sạn đã là rạng sáng, Tô Bạch không có vội vã mở laptop này ra xem mà chính là cởi áo

khoác và mặt nạ ra trước, đi tắm, sau đó khoác áo choàng tắm đi lên giường, cầm theo laptop trong tay.

Ở trong chiếc laptop này, Sở Kiến Quốc ghi chép lại góc nhìn của mình đối với vụ án này, quá trình điều tra vụ án, cũng như manh mối để lại, Tô Bạch có thể cảm thấy được, đối với một lão tướng trinh sát như Sở Kiến Quốc mà nói, tận mắt nhìn thấy người bị hại chết thảm ngay trước mặt mình, vụ án lại không thể không gác lại, trong lòng ông nhất định không hài lòng, cho nên mới có sự xuất hiện của chiếc laptop này.

Vừa đọc nội dung trên laptop, Tô Bạch vừa tưởng tượng ra hình ảnh lúc đó.

Năm 94, đại học Thượng Hải là đại học danh tiếng nhất cả nước, giống như hơn 20 năm sau, nó vẫn là trường nằm trong top đầu của Trung Quốc.

Sinh viên năm đó thật đúng là có giá hơn bây giờ rất nhiều, địa vị xã hội cũng cao hơn.

Lúc này Tô Bạch đang đứng trong một căn phòng học, đây là một căn phòng tự học, hắn theo tự thuật trong laptop của Sở Kiến Quốc, ở trong đầu mình, bắt đầu trở lại chân tướng vụ án giết người đã bị phủ bụi hơn 20 năm.

Đây là Vương Tuyết trước khi chưa bị đầu độc.

Một cô gái rất thanh tú, Tô Bạch nhìn thấy qua ảnh của cô ta, cho dù đặt ở hơn 20 năm sau, ở trong số sinh viên nữ cũng coi như là thượng tầng, rất xinh đẹp.

Vương Tuyết nhìn thoáng qua Tô Bạch, sau đó bắt đầu làm bài tập.

Tô Bạch ngồi xuống ngay cạnh Vương Tuyết.

Một lúc sau, Vương Tuyết đứng dậy, hẳn là đi vệ sinh, rời khỏi giảng đường xếp theo hình bậc thang.

Ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy một bóng người, một bóng người mơ hồ đi vào căn phòng học này, đem một mảnh giấy nhỏ kẹp dưới sách Vương Tuyết.

Bóng người mơ hồ này là Tô Bạch căn cứ vào tự thuật trong laptop của Sở Kiến Quốc, tự mình tưởng tượng trong đầu, cụ thể là ai, Tô Bạch không rõ, Sở Kiến Quốc cũng không rõ, dù sao vụ án này không đem tất cả hung thủ và tất cả người tham dự đều truy nã, rất nhiều thứ không thể được kiểm chứng.

Tô Bạch căn cứ vào trong laptop, biết có một người, ngay lúc Vương Tuyết lơ đãng nhét vào một tờ giấy, mà tờ giấy này cũng chính là mở màn cho vụ án oanh động khắp cả nước khi đó, thậm chí là ngay đến tận bây giờ, sau hơn 20 năm vẫn có nhiều người thảo luận về nó.

Sau khi bóng người kia rời đi, Vương Tuyết quay lại, cô ta cười với Tô Bạch, sau đó ngồi về chỗ của mình, trong lúc lật sách nhìn thấy mảnh giấy được kẹp ở dưới kia.

Tô Bạch lại gần, hắn biết trên tờ giấy đó viết gì, bởi vì trong laptop của Sở Kiến Quốc có ghi chép rất chi tiết, ngay cả sau khi Vương Tuyết trúng độc, cả người hôn mê, thậm chí là khi thân thể Vương Tuyết càng ngày càng lụi bại, cuối cùng tử vong, trong lúc này có một quá trình, Tô Bạch không biết Sở Kiến Quốc biết được nội dung tờ giấy này thông qua miệng Vương Tuyết, hay là thông qua con đường khác để điều tra, ví dụ như cuối cùng cho dù cấp trên đè ép vụ án này xuống, nhưng khi đó ông vẫn làm rất nhiều điều tra, thậm chí là thẩm vấn qua một số người tham dự. Còn Vương Tuyết, sau khi bị đầu độc, phương diện trí lực nhanh chóng thoái hóa, khả năng lấy được manh mối trong miệng cô ta là rất thấp.

Nội dung trên tờ giấy chính là

“Có muốn thể nghiệm qua một loại cảm giác giết người mới lạ không?

Có muốn nhận được loại cảm giác khẩn trương và kích thích khi giết người không?

Nếu như cô muốn, hãy ghi lại ý nghĩ của mình ở mặt sau tờ giấy này, sau đó ném vào thùng rác trong phòng tự học.”

Vương Tuyết nhíu mày thì thầm một tiếng: “Thật vô vị.”

Chẳng qua Vương Tuyết không vứt bỏ tờ giấy giống như một trò đùa dai này đi, cô ta viết lên phía sau mảnh giấy này:

“Bạn học, tôi không biết bạn là ai, nhưng mong bạn đừng đùa kiểu này, bởi vì đùa kiểu này sẽ khiến cho người ta cảm thấy bạn không có gia giáo!!!”

Phía sau Vương Tuyết dùng ba dấu chấm than để cường điệu, cô ta đang chuẩn bị cho kỳ thi, trong lòng bực bội, cho nên thấy người đùa giỡn kiểu này, cô ta rất tức giận.

Tô Bạch vẫn luôn bên cạnh, yên lặng nhìn lấy tất cả, thật ra tất cả những điều này đều là do hắn căn cứ vào ghi chép trong laptop của Sở Kiến Quốc, sau đó ở trong đầu, mô phỏng ra hình ảnh khi đó.

Rất nhanh, trời sắp tối, Vương Tuyết thu dọn sách vở của mình đứng dậy, rời khỏi phòng tự học, lúc cô ta đi ra khỏi phòng, cô ta ném tờ giấy này vào trong sọt rác.

Tô Bạch không đi, hắn vẫn luôn ngồi ở đó, khoảng nửa tiếng sau, khi đèn đều tắt, hắn là nhân viên quản lý khu vực giảng đường đã tắt nguồn điện.

Đúng lúc này, Tô Bạch đang ngồi ở một góc trong phòng học, hắn nghe thấy trong những căn phòng học khác cùng tầng không ngừng truyền ra tiếng mở cửa và đóng cửa, hiển nhiên có người đi vào lại nhanh chóng đi ra.

Rất nhanh, cửa căn phòng học Tô Bạch đang ngồi cũng bị mở ra, một bóng đen đi tới, đổ thùng rác ra, trong tay người này cầm theo đèn pin, người này nhặt mảnh giấy lên, lúc người này nhìn thấy dòng chữ Vương Tuyết lưu lại, cả người lộ ra kích động và phẫn nộ, Tô Bạch nhìn thấy bóng đen kia bởi vì tức giận mà thân thể run rẩy, có lẽ là một số từ ngữ trong đó của Vương Tuyết đã chạm vào vẩy rồng của bóng đen kia.

Trong phòng tự học tối thui, chỉ có hai người, một người là Tô Bạch ngồi ở phía sau cùng, một người khác là bóng đen đứng ở cửa ra vào, trên tay còn cầm mảnh giấy kia.

Trong lòng Tô Bạch không khỏi thổn thức, cô gái kia, bởi vì mấy câu mình viết lại, cho nên mới trở thành mục tiêu ư?

Chương 203 Trò Chơi Giết Người

Đây là một loại cảm giác từ trong sâu thẳm, dường như Vương Tuyết đã làm điều thừa, sau cùng kích thích bóng đen kia, đến lúc này, Tô Bạch có thể chắc chắn, những dòng chữ Vương Tuyết viết trên tờ giấy kia đã hoàn toàn chọc giận tên hung thủ này, là tiền đề cho vụ án đầu độc khiến cho cả nước oanh động.

Có lẽ nếu như ngày đó Vương Tuyết chỉ coi mảnh giấy này trò đùa dai, hoặc là ngộ nhỡ tâm trạng cô ta tốt hơn, coi nó như một trò chơi, tùy ý viết tham dự, có lẽ kết cục và tương lai của cô ta không giống như thế.

Dĩ nhiên những thứ này vốn dĩ không tồn tại nếu như, Tô Bạch cũng chỉ dựa vào những gì ghi trên laptop của Sở Kiến Quốc để mô phỏng lại cảnh tượng lúc đó mà thôi, tất cả đều đã xảy ra, Tô Bạch giống như đang ngồi trong rạp chiếu phim, theo dõi một bộ phim điện ảnh, trong lòng phát ra vô vạn cảm khái.

Tô Bạch đứng dậy rời khỏi căn phòng tự học, hắn đi vào một căn phòng khác, lúc này trời đã sáng.

Phòng tự học trong đại học có đôi khi được sử dụng thành phòng học, chẳng qua chương trình lý thuyết cơ bản trên đại học không quá nhiều, muốn tìm một phòng trống, thật ra rất đơn giản, lúc Tô Bạch học đại học, hắn không thích qua thư viện mà thích mang theo một cốc trà và sách vở, tìm một căn phòng học trống, làm chuyện mình muốn làm.

Chẳng qua vào lúc chạng vạng tối là lúc có nhiều người tụ tập nhất.

Thân thể Tô Bạch hơi ngửa ra sau, hắn ngồi trên ghế, ngoài cửa sổ, mây gió không ngừng biến đổi, sắc trời Âu Mỹám, mặt trời đã ngả về tây.

Từng sinh viên không hẹn mà gặp đi vào căn phòng tự học này, lúc học đại học, phần lớn sinh viên lựa chọn phòng tự học sẽ dựa theo sở thích của mình, ví dụ như vị trí đặc biệt của phòng học, bên trong phòng học được xếp theo hình bậc thang, lúc này có mấy chục sinh viên đang ngồi làm bài, trong phòng không có ai ồn ào, rất yên tĩnh.

Ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy một bóng đen đi đến chỗ cửa phòng học, người này dừng ở phía trước một lúc, giống như đang nhận biết một số người, sau đó chủ động đi tới, phát từng tờ giấy lên bàn mỗi người.

Rất nhiều sinh viên thật ra không cảm thấy bất ngờ về điều này, thậm chí Tô Bạch còn có cảm giác được đối với người phát ra tờ giấy kia, những sinh viên này hết sức quen thuộc, thậm chí loáng thoáng mang theo kính sợ.

Kính sợ ư?

Hai chữ này xuất hiện bên trong ghi chép của Sở Kiến Quốc, điều này có nghĩa, người phát ra những tờ giấy kia rất có sức ảnh hưởng đối với những sinh viên này, có thể là giảng viên, cũng có thể là cán bộ trong hội học sinh.

Rất đáng tiếc, bởi vì điều tra bắt buộc dừng lại mà không thể tiếp tục xâm nhập, bởi vì một khi xâm nhập, rất dễ mang tới hệ lụy, sinh ra phản ứng dây chuyền, cho dù không muốn bắt người cũng phải bắt, đây không phải là điều cấp trên muốn nhìn thấy, khoảng 100 sinh viên ở trường đại học trọng điểm tham dự vào vụ án mưu sát, chỉ nghe thôi cũng khiến cho

người ta khiếp sợ, cho nên Sở Kiến Quốc cũng không biết được thân phận thực sự của vụ án này.

Nam sinh viên trước mặt Tô Bạch cũng nhận được tờ giấy này, anh ta có chút thụ sủng nhược kinh, thậm chí đứng dậy để tỏ ý cảm ơn với người phát ra tờ giấy này, sau đó ngồi xuống bắt đầu đọc nội dung trên đó.

Tô Bạch đứng lên, đi đến bên cạnh nam sinh viên này, Tô Bạch và anh ta cùng nhau đọc nó, nội dung của tờ giấy này, trên laptop của Sở Kiến Quốc có ghi lại, là một đoạn văn tự rất đơn giản.

"Hiện tại tôi đã tìm ra một mục tiêu

Một cô gái thô bỉ, bẩn thỉu.

Một cô gái tự cho là đúng, mắt cao hơn đầu

Một người phụ nữ khiến cho người ta khó mà nhìn thẳng

Tôi nên làm gì?

Tôi nên làm gì?

Không

Là chúng ta nên làm gì?

Câu trả lời viết ở mặt sau của tờ giấy, trước khi đi ném vào trong thùng rác, dì dọn vệ sinh thường quét dọn vào sáng hôm sau, cho nên mọi người không cần quá lo lắng có người đọc được tờ giấy mà các người để lại, câu trả lời của mỗi người trong đây, tôi đều đọc và ghi nhớ trong lòng."

Người nam sinh này rất kích động, anh ta ghi vào phía sau tờ giấy.

"Giết cô ta, giết tiện nhân đó!"

Tô Bạch khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy mình có chút lý giải về quá trình và cách chơi.

Vào năm 94, cách thời điểm điện thoại thông minh ra đời còn rất xa, thậm chí đối với phần lớn mọi người mà nói, điện thoại di động là một thứ xa xỉ, đồng thời, phương thức truyền tin qua giấy rất phổ biến, có thể khiến cho người ta cảm nhận được rõ ràng kích thích, nhất bút nhất họa viết xuống, càng khiến cho bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ, giác quan đại nhập cảnh.

Đây là một trò chơi giết người.

Tô Bạch đã có thể biết được phía sau sẽ phát triển như thế nào, đến sau cùng sẽ tạo ra kết cục bi thảm của Vương Tuyết.

Để một đám sinh viên đại học thiên chi kiều tử bỗng nhiên chủ động tham dự vào một vụ án giết người, hiển nhiên là một điều không thực tế, nhưng lợi dụng tâm lý hiếu kỳ của người trẻ tuổi, từng bước để bọn họ tham dự vào, điều này không thể nghi ngờ là một phương pháp tạo tiền đề rất hữu hiệu. Dù sao thời gian xảy ra vụ án là vào năm 94, niên đại đó tin tức, khoa học kỹ thuật còn chưa bùng nổ, tư duy của con người vẫn còn có tính hạn chế, thế nhưng có người có thể vận hành nó giống như một trò chơi, cho dù thân là người đứng xem, Tô Bạch cũng rất tò mò, kẻ đứng phía sau khởi xướng kia, hơn 20 năm sau sẽ có dáng vẻ gì.

Khu giảng đường nhanh chóng tắt đèn, từng sinh viên rời khỏi phòng tự học này để trở về ký túc xá, nhân viên quản lý tắt cầu dao, phòng tự học này cũng nhanh chóng chìm vào bóng tối, thế nhưng rất nhanh liền có một bóng đen đi vào căn phòng tự học Tô Bạch đang ngồi, tìm kiếm trong thùng rác, sau đó thu lại tất cả những tờ giấy kia, rời khỏi căn phòng tự học này, tiếp tục đến một căn phòng tự học khác, tiếp tục thu thập.

Tô Bạch đi theo ra ngoài, nhìn thấy bóng đen kia lần lượt qua các phòng tự học, trong laptop của Sở Kiến Quốc có ghi

chép, người thực sự tham dự vào vụ án giết người, có gần trăm sinh viên, thế nhưng những sinh viên này là do một người hoặc là mấy người tạo thành một đoàn đội để điều hành hoạt động.

Nếu không một lượng công việc lớn như thế, một người rất khó có thể hoàn thành một cách hoàn hảo, một khi xảy ra sơ suất, ngày nào đó tờ giấy truyền lại thất bại hoặc là không kịp truyền hoặc là truyền sai người, như vậy trò chơi hấp dẫn này sẽ sụp đổ.

Ngay sau đó, trong tầm mắt Tô Bạch xuất hiện hai bóng đen, ba bóng đen, đến cuối cùng biến thành bốn bóng đen.

Bốn bóng đen này là đủ, nhiều thêm người, bọn họ không nhất định phải tiếp tục trò chơi này, chính bọn họ có thể hình thành một trò chơi giết người nho nhỏ, mà không cần kéo theo người ngoài vào. Cũng sẽ không có cảm giác thú vị của người chơi game.

Trời lại sáng.

Chương 204 Vở Kịch Chính Thức Bắt Đầu

Lời dịch giả: Tất cả đều dựa trên ghi chép của Sở Kiến Quốc, Tô Bạch chỉ mô phỏng.

Tô Bạch nhìn thấy buổi sáng Vương Tuyết đi đến phòng tự học, cô ta lấy ra một quyển sách, nghiêm túc làm bài.

Tô Bạch đứng dựa người vào cửa phòng tự học nhìn người bên trong, ừm, hiện tại chỉ có mình Vương Tuyết.

Trong nháy mắt, căn phòng tự học này có rất nhiều sinh viên, có khoảng 30 người.

Nếu như vào tiết học, 30 người không tính là nhiều, nhưng đối với tự học mà nói, 30 người đã là rất chen chúc, bình thường mà nói, một sinh viên muốn đi tự học sẽ vô thức tìm phòng vắng vẻ, tốt nhất là xung quanh không có người, như thế tương đối thích hợp với tự học.

Vương Tuyết cũng có chút ngạc nhiên, phát hiện căn phòng tự học này có chút đông người, chẳng qua rất may mọi người đều giữ yên lặng, Vương Tuyết tiếp tục vùi đầu vào việc của mình.

Tô Bạch đi vào, đưa tay mở ra một quyển sách của một sinh viên, quả nhiên tìm thấy được một mảnh giấy nhỏ.

“Nữ sinh này đang ngồi ở bàn thứ hai từ hai từ dưới lên bên phía trái của phòng tự học AJ203, các người không muốn nhìn thấy mục tiêu săn giết tiếp theo của chúng ta ư?

Nhớ kỹ phải giữ im lặng.

Nhớ kỹ phải giữ bình tình.

Nhớ kỹ phải tỉnh táo.

Ngày hôm qua, tất cả mọi người đều trả lời lại muốn giết chết cô ta, ha ha, dĩ nhiên, còn có rất nhiều người, bởi vì buổi sáng có tiết học không đến được, nhưng không sao, vẫn còn có cơ hội khác, chúng ta chỉ lén quan sát trước con mồi của chính mình.

Câu trả lời viết vào phía sau mảnh giấy, sau đó ném vào sọt rác trong phòng học, quy củ cũ."

Tô Bạch đặt tờ giấy xuống mặt bàn, hắn đi đến bục giảng nhìn 30 sinh viên bên dưới, bọn họ không hẹn mà gặp, đều đang lén đánh giá Vương Tuyết, cục diện rất quỷ dị.

Còn Vương Tuyết, cô ta dường như đang quá say sưa làm bài, cho nên không phát hiện ra điều gì.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật trùng hợp.

Hơn 30 sinh viên, không ai nhắc nhở Vương Tuyết.

Mọi người giống như đang chơi một trò chơi, đi vào tiết tấu của trò chơi này, bắt đầu quan sát con mồi của mình, đây thật đúng là nói mơ giữa ban ngày, trong suốt hơn 20 năm qua, trên internet không ngừng thảo luận, bọn họ cho rằng bối cảnh của hung thủ quá sâu, bây giờ Tô Bạch nhìn thấy cảnh tượng này, thật đúng là khiến cho người ta rất khó lý giải ra được.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, lúc những sinh viên kia rời khỏi phòng học, bọn họ đều ném tờ giấy của mình vào trong thùng rác.

Tô Bạch không biết bọn họ viết gì, bởi vì đến đấy, trong laptop Sở Kiến Quốc không còn ghi chép nữa, lúc trước, nội dung trên giấy kia đều do Sở Kiến Quốc ghi chép lại.

Sau này bởi vì quá trình điều tra bị gián đoạn, vụ án bị phủ bụi, cho nên dẫn đến Sở Kiến Quốc không có tư liệu chi tiết.

Chẳng qua ít nhất nó có thể khiến cho Tô Bạch suy đoán ra sau đó.

Buổi tối, bóng đen kia lại đến nhặt giấy, sau đó rời đi.

Tô Bạch tiếp tục ngồi trên bục giảng, ngày hôm sau rất nhanh liền đến.

Hôm nay Vương Tuyết không có đến phòng tự học này nữa, nhưng trong này vẫn có sinh viên đến tự học, bóng đen kia lại đến phát giấy, nơi này có hơn mười sinh viên, nhưng bóng đen kia chỉ phát cho ba người, hiển nhiên, mỗi ngày bóng đen này phát giấy cho ai đều có mục đích riêng của mình.

Có lẽ ngay từ đầu đã phát cho mấy trăm người, sau đó giảm dần, đến cuối cùng chỉ còn khoảng trăm người.

Một trò chơi giết người, làm khoa trương, trắng trợn như thế, nhưng đến cuối cùng lại thành công, hơn nữa còn khiến cho cảnh sát không thể không ép vụ án này xuống, từ kết quả nhìn lại, bọn họ rất thành công.

Tô Bạch đến trước mặt một nữ sinh, hôm nay nội dung trên tờ giấy chính là:

"Nào, chúng ta cùng nhau thảo luận một chút, chúng ta nên làm như thế nào để giết nữ sinh kia, mọi người có đề nghị gì không?

Quy củ cũ, mảnh giấy trả lời được ném vào sọt rác."

Một nữ sinh có dáng vẻ đáng yêu, rất xinh đẹp, thế nhưng Tô Bạch đứng bên người cô ta, nhìn thấy cô ta bắt đầu viết:

"Trong phòng thí nghiệm có chất thallium, nó có hiệu quả tốt hơn nhiều so với những độc dược khác, đồng thời hiện tại

trong nước không thể kiểm tra ra, tôi cảm thấy dùng thallium để đối phó với cô ta mới thật sự thú vị.”

Tô Bạch mím môi.

Cuối cùng vở kịch chính thức bắt đầu rồi ư?

Một tấm lưới đã chậm rãi quăng ra, có lẽ hơn 20 năm trước, thân là người trong cuộc, những sinh viên này không cảm thấy thế nào, thế nhưng người ngoài cuộc như Tô Bạch, lúc này lại có thể cảm nhận được một loại cảm giác hít thở không thông.

Con người ta, có đôi khi trở nên đáng sợ như thế, chỉ cần một phương thức thích hợp, chỉ cần một người dẫn dắt thỏa đáng, gần 100 sinh viên có tiền đồ xán lạn ở đại học Thượng Hải, từng người từng người biến thành ác ma đưa người ta vào chỗ chết, bắt đầu dùng giấy để trao đổi kế hoạch giết người.

Tất cả những chuyện này giống như ở trong phòng thí nghiệm, dường như lần này chỉ là một thí nghiệm bình thường mà thôi, thứ mà họ đem ra thí nghiệm là một mạng sống sờ sờ.

Tô Bạch có thể chắc chắn, nếu như để 100 sinh viên đại học này thật sự cầm dao đi giết người, có lẽ 99 người sẽ không dám, còn lại một người cũng khó nói, dù sao bọn họ không ngốc.

Nhưng tổ chức này chỉ dùng một tờ giấy nhỏ, cộng thêm mỗi ngày đến hướng dẫn từng bước liền có thể khiến cho bọn họ rơi vào sự khẩn trương và kích thích trong trò chơi, có lẽ phần lớn người ở trong này đều không nghĩ tới, nếu Vương Tuyết thật sự chết thì phải làm sao, bởi vì hiện tại bọn họ đang quá chú tâm và đắm chìm trong kích thích của trò chơi, không thể tự kiềm chế.

Điều này khiến cho Tô Bạch nghĩ đến bán hàng đa cấp, đúng thế, bán hàng đa cấp.

Thông qua phương thức truyền giấy, đặc biệt là lời nói, cộng thêm chính mình tuyển chọn ra một đám người, cứ như thế, bọn họ có thể tiến hành "tẩy não" những sinh viên tài năng này. Hai mươi năm sau, những tổ chức bán hàng đa cấp kia chỉ biết hô khẩu hiệu thật to, so sánh với cảnh tượng trước mắt Tô Bạch thấy được, thật đúng là gặp sư phụ.

Tô Bạch ngồi trong căn phòng này, trời tối trời sáng, ngày qua ngày, hắn ngồi ở chỗ này, nhìn những sinh viên không ngừng đi đến rời đi, nhìn thấy sau khi nhân viên quản lý đóng cầu dao xuống, bóng đen bắt đầu bận rộn.

Nội dung bên trong tờ giấy không ngừng thay đổi, đối với những nội dung của những tờ giấy sau đó, Tô Bạch cảm thấy có chút lạ, lời nói và cách viết có chút không cùng một trình độ với lúc trước. Tô Bạch đoán, những nội dung cụ thể này, Sở Kiến Quốc không có lấy được, nhưng trải qua suy đoán của hắn và những manh mối quan trọng, được phục hồi giống như cũ.

Loại phục hồi như cũ này, nội dung và ý tứ hắn là gần giống, thế nhưng nó khiến cho Tô Bạch cảm thấy thiếu hụt cảm giác nghệ thuật, loại trò chơi giết người này, mỗi một chi tiết, cho dù là nhỏ nhất như một dấu chấm đều là kết quả do đối phương suy tính sâu xa.

Chẳng qua mạch suy nghĩ tổng quát và tiến trình vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt Tô Bạch, mấy ngày nay, trình tự nội dung trên tờ giấy theo thứ tự là:

..

"Hôm qua tổng kết lại phương pháp của mọi người đưa ra, tôi cảm thấy khá tốt, trong đó có một số phương pháp tôi cảm thấy khá khả thi.

Thứ nhất là đầu độc, hơn nữa một bạn học đã nhắc đến một loại chất độc, đây không phải loại thuốc trúng độc bình thường, là một chất độc đặc biệt, trong bệnh viện căn bản không có cách nào kiểm tra ra.

Thứ hai là hẹn nữ sinh kia, sau đó mấy nam sinh có sức khỏe phụ trách giết người và chuyển xác, mấy nữ sinh phụ trách giải quyết tốt hậu quả, làm chứng cho nhau, chứng minh mình không có liên quan.

Thứ ba là lợi dụng thủ đoạn để đe dọa, ví dụ như ký túc xá nữ có ma, khiến cho nữ sinh kia suy sụp, sau cùng dẫn dắt cô ta tự sát, bạn học đưa ra đề nghị này đưa ra mấy phương pháp khá tỉ mỉ.

Ăn ngay nói thật, lúc chúng ta đặt bút thảo luận, một sinh mệnh mỹ lệ đang nằm trong tay chúng ta, phóng ra ngọn lửa rực rỡ.

Rất đẹp, không phải ư?

Quy củ cũ, câu trả lời ném vào trong thùng rác.”

Chương 205 Đột Phá Mới

..

“Tổng kết ý kiến của mọi người về ba phương án hôm qua, phần lớn mọi người đều cảm thấy phương án số 2 dễ bị chú ý, người càng đông, dĩ nhiên càng dễ “giải quyết”, thế nhưng cũng rất dễ dàng lộ ra dấu chân ngựa, phương án thứ 3 tốn nhiều thời gian, dễ dàng xuất hiện biến số.

Như vậy phương án thứ nhất được đa số mọi người tán thành, đồng thời rất nhiều người hỏi đó là chất độc gì, xin lỗi, tôi không thể ở đây tiết lộ cho mọi người, bởi vì đó là bí mật.

Chúng tôi nhất định phải giữ bí mật về thân phận của các bạn, trên thực tế, trong số những mảnh giấy thu được, thật ra có rất nhiều người không tính là tham dự trò chơi giết người lần này, tờ giấy bọn họ nhận được chỉ là những lời thăm hỏi bình thường hoặc là một số thảo luận vô nghĩa, mà không phải nội dung như các người các thấy, sở dĩ phát cho bọn họ là để che đậy tai mắt mà thôi, cũng là muốn để cho mọi người an toàn hơn.

Cho nên đây là một trò chơi được che đậy bởi một tấm màn đen.

Chúng ta không cần cố kỵ gì.

Quy củ cũ, câu trả lời ném vào trong sọt rác.”

…….

“Tờ giấy hôm nay, có một số ít người, ở bên dưới sẽ có thêm một số nội dung, một số người không có, bởi vì tôi rất vinh hạnh nói cho mọi người biết, kế hoạch lần này đã chính

thức khởi động, đây cũng chính là kết quả những ngày nay chúng ta thảo luận, mỗi người chúng ta đều là phần tử trong đó, lại không biết lẫn nhau, có khả năng người kia chính là bạn cùng phòng, có khả năng đó là bạn gái của bạn, cũng có thể là người bạn thích thầm.

Có phải rất thú vị không?

Chúng tôi tin những người nhận được nội dung đặc biệt có thể hoàn thành kế hoạch của chúng ta, để kế hoạch của chúng ta có thể hoàn thành một cách thuận lợi.

Quy củ cũ, câu trả lời ném vào sọt rác."

……

"Thông báo cho mọi người biết tiến độ, trải qua sự cố gắng của mấy bạn học, chúng ta đã lấy được chất độc kia, kế hoạch của chúng ta đã thành công một nửa, tiếp theo là để cô ta uống hết chai nước có chứa chất độc kia.

Nhưng không cần lo lắng, nội dung tờ giấy hôm nay cũng có sự đặc biệt, chúng tôi tin tưởng, bọn họ sẽ giống như những bạn học ngày hôm qua, không làm chúng tôi thất vọng.

Quy củ cũ, câu trả lời ném vào trong sọt rác."

……..

"Tiếp tục thông báo về tiến triển của trò chơi giết người, hôm nay mấy người kia vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chúng ta sẽ không từ bỏ, hôm nay có người nhận được nội dung đặc biệt trên giấy, chúng ta tiếp tục rửa mắt mong chờ, tôi tin, chúng ta chỉ cách thành công một bước nhỏ thôi.

Quy củ cũ, câu trả lời ném vào trong sọt rác."

……

"Nhiệm vụ đã hoàn thành.

Hôm nay tôi chỉ muốn nói tin tức này cho mọi người, sau khi xem xong tờ giấy này, hãy lập tức hủy đi.

Còn có, mong mọi người nhớ kỹ, các người đều tham dự vào sự kiện lần này, các người đều là hung thủ, trong tay các người đã dính máu tội ác.

Cho nên mong mọi người giữ kín miệng.

Không nên nói đừng nói.

Không nên làm đừng làm.

Nơi này có 100 sinh viên nhìn bạn, tuy các người không biết lẫn nhau, cũng không biết ai vẫn luôn tham dự trò chơi này, nhưng tôi biết.

Không có quy củ cũ, lập tức tiêu hủy tờ giấy ngay tại chỗ."

.

Tô Bạch đóng laptop của Sở Kiến Quốc lại, nhíu mày thật chặt, đây là kết quả năm đó Sở Kiến Quốc điều tra về vụ án này, thậm chí sau khi bị cưỡng ép bỏ dở điều tra, Sở Kiến Quốc tự mình âm thầm điều tra.

Cầm lấy một chai nước khoáng, mở nắp chai ra, uống một ngụm, không biết vì sao, Tô Bạch cảm thấy trong lòng rất nặng nề, đồng thời có một cảm giác nghi hoặc.

Trong nháy mắt, bóng dáng của Vương Tuyết và Tiểu Huệ không ngừng hiện lên trong đầu Tô Bạch, ngay sau đó là từng mảnh giấy, một loại cảm giác quỷ dị không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, thế nhưng Tô Bạch hoàn toàn không bắt được nó.

Tô Bạch lấy di động ra, vốn dĩ hắn định lên mạng tìm kiếm những bình luận và suy đoán về vụ án đầu độc năm 94 này, thế nhưng hắn không nhìn thấy bất kỳ một thông tin nào về những mảnh giấy này, hiển nhiên, cho dù đám cư dân mạng có thông

minh tới đâu cũng không phải là người chuyên nghiệp, bọn họ cũng không có tư cách biết được những điều cốt lõi.

Bỗng nhiên, Tô Bạch lật ra tư liệu lấy được từ nhà Huân Nhi, lúc trước cậu của Huân Nhi vốn dĩ định dựa vào vụ án này để nổi danh, thế nhưng sau cùng lại thất bại, ngay cả Sở Kiến Quốc cũng nói năng thận trọng về vụ án này, chứ đừng nói đến người khác.

Càng không ngừng xem tư liệu, trong lòng Tô Bạch càng mô phỏng theo nội dung trong laptop của Sở Kiến Quốc.

Một tờ giấy rơi xuống, Tô Bạch cúi đầu nhặt, bên trong tờ giấy này ghi lại chi tiết lúc Vương Tuyết trúng độc và quá trình chạy chữa, ánh mắt Tô Bạch lướt qua phần ghi chép này.

"Từ ngày 24 tháng 11 năm 1994, Vương Tuyết bắt đầu xuất hiện triệu chứng trúng độc kỳ lạ: Đầu tiên là ăn không ngon, đau bụng, tiếp đó vào ngày 5 tháng 12 dạ dày không thoải mái, cuối cùng đến ngày 8 tháng 12 thì bắt đầu rụng tóc không thể giải thích được, hơn nữa cả người còn đau nhức không ngừng. Mấy tuần sau, tóc Vương Tuyết bị rụng sạch hoàn toàn.

Ngày 23 tháng 12, Vương Tuyết vào nhập viện khoa tiêu hóa bệnh viện Thượng Hải, mặc dù không tìm ra nguyên nhân nhưng bệnh tình của Vương Tuyết đã có thuyên giảm, đau đớn cũng từng bước biến mất, tóc cũng dài ra. Vì thế ngày 23 tháng 1 năm 1995 Vương Tuyết xuất viện, về nhà.

Khi đó vẫn còn đang trong kì nghỉ đông, Vương Tuyết nghỉ ngơi ở nhà một thời gian đến ngày 20 tháng 2 năm 1995 mới trở về trường bắt đầu học kỳ mới.

Vào ngày 6 tháng 3 năm 1995, bệnh tình Vương Tuyết chuyển biến xấu, chân của cô rất đau, cũng cảm thấy mệt mỏi, cha mẹ Vương Tuyết đưa cô đến bệnh viện để điều trị.

..”

Bỗng nhiên, mắt Tô Bạch trừng to, tay hắn nắm chặt tờ giấy.

Vương Tuyết đã từng trúng độc, sau đó nhìn bề ngoài giống như khôi phục, nhưng sau khi khai giảng, bệnh tình của cô ta lần thứ hai lại chuyển biến xấu, cuối cùng chết thảm.

Môi Tô Bạch trở nên khô nứt, ở chỗ này, đúng thế, ở chỗ này, bản thân Sở Kiến Quốc không để ý đến một chi tiết, nói đúng hơn, không phải Sở Kiến Quốc không để ý đến mà chính là lý giải sai một chi tiết.

Vương Tuyết có phản ứng trúng độc, sau đó bệnh viện điều trị, nhìn giống như đã khôi phục, sau khi trở về trường, bệnh tình của cô ta nặng thêm, cuối cùng cho dù điều tra ra cô ta trúng độc thallium, Vương Tuyết vẫn chết.

Trong đầu Tô Bạch nghĩ đến nội dung tờ giấy cuối cùng.

“Không có quy củ cũ, lập tức tiêu hủy tờ giấy ngay tại chỗ.”

Nếu như,

Nếu như,

Nếu như,

Nếu như thật ra lần đầu tiên Vương Tuyết trúng độc không phải là thallium, có lẽ lúc đó Vương Tuyết thật sự được chữa khỏi, trở lại trường, cô ta là người khỏe mạnh, sau này bệnh tình của cô ta chuyển biến xấu được lý giải thành… Lần thứ hai trúng độc!

Điều này có ý nghĩ, có người sau khi trò chơi này kết thúc.

Lại một lần nữa mở ra trò chơi giết người.

Trò chơi giết người này.

Được tiến hành hai lần!

Tô Bạch lấy tay xoa mặt mình:

- Sở Kiến Quốc đã từng âm thầm thẩm vấn qua một người tham dự vào sự kiện đó, cũng chính là một trong số những sinh viên kia, đồng thời căn cứ vào tự thuật của đối phương và lý giải, suy luận của bản thân mình, lão điều tra viên Sở Kiến Quốc đã viết xuống suy đoán của mình về quá trình diễn ra vụ án vào trong laptop.

- Thế nhưng, nếu như người lúc trước Sở Kiến Quốc tìm tới chỉ tham dự vào trò chơi giết người đầu tiên, không có tham dự vào lần hai thì sao?

Chương 206 Tự Nguyện

Nếu như hơn 20 năm trước, trò chơi giết người này đã từng diễn ra qua hai lần, hơn nữa nhìn giọng điệu và thái độ trong tờ giấy cuối cùng, hình như có ý muốn kết thúc trò chơi, như vậy khi trò chơi lần thứ hai mở ra, rất có thể người mở ra và vận hành nó không phải là cùng một người, điều này mang ý nghĩa rộng hơn, tuy vụ án giết người này chỉ có một người bị hại là Vương Tuyết, thế nhưng nếu dùng một góc độ khác để xem xét, điều này là một loại thử nghiệm đã hoàn toàn vượt qua tính hạn chế của thời đại.

Người có thể nghĩ ra phương pháp này, đồng thời hoán vị người hành động, Tô Bạch rất khó tưởng tượng, nếu như người này không bị bệnh, không gặp tai nạn, tiếp tục vật lộn trong xã hội, 20 năm sau, người này sẽ đạt đến trình độ nào.

Tay Tô Bạch khẽ xoa cằm, đi tới phòng vệ sinh, xông vào tắm một chút, sau đó cầm dao cạo râu mà khách sạn đã chuẩn bị, cạo ria mép cho mình, lúc này cả người hắn trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, dù sao Tô Bạch cũng là một người thanh niên trẻ 22 tuổi, hơn nữa còn rất đẹp trai, chỉ là khoảng thời gian gần đây, trải qua nhiều chuyện khiến cho khí chất trên người hắn có thêm mấy phần nội liễm.

Tô Bạch cất laptop của Sở Kiến Quốc vào trong túi, sau đó cất áo khoác và mặt nạ đi, Tô Bạch cầm theo túi xách rời khỏi khách sạn. Bên ngoài ánh nắng rực rỡ, có chút hơi nóng khiến cho Tô Bạch có chút không biết làm thế nào, dù sao, cho dù hiểu rõ vụ án của Vương Tuyết có rất nhiều ẩn tình, thế nhưng hắn vẫn giống như cũ, không tìm ra được thứ ràng buộc với Vương Tuyết.

Tìm không thấy thứ ràng buộc với Vương Tuyết, nhiệm vụ hiện thực này căn bản không làm được.

Tô Bạch đến không phải là để làm thám tử, hiển nhiên nếu như để cho Tô Bạch lựa chọn, hắn ngược lại tình nguyện xuất hiện một số đối thủ cường đại, qua chém giết còn tốt hơn tình cảnh hiện tại, hoàn toàn biến thành một thám tử tư, không phải hắn lười động não, chỉ là những thứ này hỗn loạn, phức tạp, dây dưa đủ loại, không cách nào giải quyết dứt khoát.

Ngồi lên xe của mình, Tô Bạch không biết đi nơi nào, về Thượng Hải hay là qua đại học Thượng Hải?

Tuy Tô Bạch biết chính mình làm như thế cũng không có tác dụng gì, vụ án hơn 20 năm trước, những chứng cứ có tác dụng cũng bị sức mạnh của thời gian làm cho hao mòn, biến thành vô hình.

Hiện tại cảm giác giống như hắn đang mở ra một cánh cửa sổ, thế nhưng phía trước cửa sổ lại là bức tường lấp kín, cuối cùng vẫn rơi vào ngõ cụt.

Khởi động xe, Tô Bạch quyết định về Thượng Hải trước rồi nói, dù là đi xem qua Sở Triệu hoặc là đi tìm Vương Tuyết hỏi một chút, thật ra Thượng Hại cũng có một đống ma quỷ ở đó, Tô Bạch theo bản năng muốn né tránh những thứ đó, vốn dĩ hắn cho rằng có thể thu hoạch được điểm đột phá từ chỗ Sở Kiến Quốc, từ đó tìm ra được thứ chân chính ràng buộc đến cái chết của Vương Tuyết, thế nhưng hiện tại xem ra, độ khó khăn quả thực có chút lớn hơn một chút.

Lúc này Tô Bạch thật đúng là muốn ở cùng hòa thượng, lấy năng lực của hòa thượng đi đối phó với những thứ ma quỷ đó rất thỏa đáng, hơn nữa Tô Bạch cũng rất nể trọng trí tuệ của hòa thượng, chỉ là đáng tiếc, chính mình đi quá vội vàng, hiện tại có lẽ hòa thượng và Gia Thố vẫn còn ở Tứ Xuyên chơi đùa,

chờ hòa thượng thu thập xong đồ đến đây, món ăn cũng đã nguội rồi.

Đoạn đường về Thượng Hải gió êm sóng lặng, Tô Bạch vốn dĩ còn cho rằng sẽ có đánh lén như lần trước, kết quả không có gì.

Tô Bạch đi đến nhà Sở Triệu trước, Sở Triệu mất tích cũng không gây nên sóng to gió lớn gì ở bên ngoài, trong này nhất định có tác dụng của Phát Thanh Khủng Bố, dù sao Tô Bạch làm nhiệm vụ hiện thực chẳng khác nào giúp Phát Thanh Khủng Bố một tay, một số ảnh hưởng từ nhiệm vụ hiện thực, dĩ nhiên sẽ có Phát Thanh Khủng Bố hỗ trợ "chùi đít".

Lần trước, lúc Tô Bạch rời khỏi nơi này, hắn đánh ngất Sở Triệu, rời đi dưới ánh mắt chăm chú của Tiểu Huệ và người giúp việc, lần này Tô Bạch tự mình tới.

Địa ngục hỏa shotgun được đặt ở ghế lái phụ, lần này tới, Tô Bạch không có ý định vòng vèo, Tiểu Huệ và Vương Tuyết rốt cuộc ai là chủ ai là thứ và thân phận chân thật của người giúp việc, Tô Bạch không muốn đặt ở chỗ này xoắn xuýt, không có việc gì mà một phát súng không thể giải quyết được.

Nếu như không được.

Vậy thì hai phát súng.

Cho dù liều mạng thực hiện nhiệm vụ, nhiệm vụ vẫn thất bại, điều này không quá quan trọng, cho dù không thể thành công lấy độ thiện cảm của Phát Thanh Khủng Bố, đối với Tô Bạch mà nói, tổn thất không quá lớn, nhiều nhất ở mấy thế giới chuyện xưa sau, độ khó tăng lên. Dù sao còn có hơn 2 tháng nữa có thể tiêu dao vui vẻ ở thế giới hiện thực, Tô Bạch cảm thấy không lỗ.

Hắn không phải xuất thân từ cảnh sát, đem hắn thành thám tử, thật mệt cho Phát Thanh Khủng Bố có thể nghĩ ra.

Sau khi xuống xe, Tô Bạch trực tiếp cầm hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun vác lên vai, Tô Bạch cứ thế đường đường chính chính lên lầu.

Dĩ nhiên, tạo hình của địa ngục hỏa shotgun quá khoa trương, người xung quanh nhìn thấy, có lẽ đều cảm thấy đó là đồ chơi, hoặc là đạo cụ của nhân vật trong phim hoạt hình, ngược lại không nghĩ tới nó có uy lực đáng sợ.

Từ xe đến cửa nhà Sở Triệu, không biết có phải do may mắn hay không, thế mà hắn không gặp một người đi đường nào, Tô Bạch ấn chuông cửa.

Rất nhanh bên trong truyền ra tiếng bước chân, tốc độ không nhanh, có chút nhẹ, Tô Bạch hiểu, là người giúp việc mở cửa, bởi vì lần trước, sau chuyện gõ cửa, người giúp việc ở trước mặt hắn chết đi sống lại, cuối cùng biến thành, lúc bước đi, cô ta sẽ dùng mũi chân bước đi, gót chân kiễng lên, đây giống như phương thức bước đi của người chết.

Cửa mở ra, người bảo mẫu quê mùa có gương mặt coi như xinh đẹp xuất hiện ở khe cửa, sau khi nhìn thấy Tô Bạch, cô ta không nói gì, mở cửa ra.

- Tôi đi pha trà.

Tô Bạch đi tới trong phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Tiểu Huệ mặc đồ ngủ từ trong đi ra, áo ngủ rất bảo thủ, không lộ ra gì, nhưng cả người cô ta lộ ra dáng vẻ mệt mỏi.

- Nếu như cô thật sự quan tâm đến cô cháu gái này, cô nên sớm cút khỏi người cô ta, nếu không sẽ khiến cho thân thể cô ta suy sụp, sau này cho dù có bồi bổ cũng sẽ không có chút hiệu quả nào.

Tô Bạch bình tĩnh nói.

Tiểu Huệ ngồi trước mặt Tô Bạch:

- Đây là do tôi tự nguyện.

Tự nguyện ư?

Ha ha.

Người giúp việc bưng trà ra, đặt ở trước mặt Tô Bạch một chén, đặt ở trước mặt Tiểu Huệ một chén, sau đó lại cầm một cái chổi, dáng vẻ giống như dự định quét dọn.

Tô Bạch bưng trà, không có vội uống, mà chính là nói với người giúp việc:

- Người đã chết rồi, vậy thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần thiết lúc còn sống hầu hạ người khác, chết đi vẫn muốn tiếp tục hầu hạ người ta.

Người giúp việc sửng sốt, sau đó lắc đầu, rất thành thật trả lời:

- Làm những việc này sẽ khiến cho mình có cảm giác còn sống.

- Lời nói này của cô rất có tư tưởng triết lý, sau này những đại học có thể chiêu mộ cô về làm giáo sư.

Chương 207 Câu Lạc Bộ Giết Người

Tiểu Huệ liếc thoáng qua Tô Bạch, không cùng Tô Bạch chế giễu bảo mẫu, mở miệng thúc giục:

- Hiện tại Sở Triệu còn tốt chứ?

- Vẫn ổn, ở trong mắt tôi, cậu ta tốt hơn nhiều so với việc ở trong một ngôi nhà đầy quỷ khí.

- Anh chỉ là bạn của anh ấy, anh không thể thay anh ấy đưa ra lựa chọn.

- Tôi không phải loại người cổ hủ đó, để cậu ta tiếp tục ở bên cô, dương khí của cậu ta bị ép khô, đến sau cùng Sở gia tuyệt hậu.

Tô Bạch uống một ngụm trà, người chết pha trà, trà mang theo hơi lạnh tự nhiên, căn bản không cần bỏ trong tủ lạnh.

- Anh rất không kiên nhẫn ư?

Tiểu Huệ nhìn Tô Bạch, từ trên người Tô Bạch, cô ta có thể cảm nhận được loại tâm tình này, đối phương giống như một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có khả năng phun trào.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lấy một bức ảnh ố vàng từ trong túi ra, ném xuống bàn trà:

- Rốt cuộc cô là Tiểu Huệ hay là Vương Tuyết?

Tiểu Huệ cầm bức ảnh này, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng, sau cùng lắc đầu:

- Tôi là Tiểu Huệ, thế nhưng tôi và bác gái có dáng dấp rất giống nhau.

- Lý do này tạm thời nói còn nghe được.

Tô Bạch nói:

- Cô còn có việc gì nói dối tôi, nói đi, tôi không rảnh dây dưa cùng cô, hôm nay nếu như tôi không lấy được tin tức mà mình muốn, tôi sẽ chấm dứt hết tất cả.

- Nói dối anh ư?

Tiểu Huệ cười:

- Trước khi chết, bác gái tôi bởi vì trúng độc mà trí nhớ và hệ thần kinh hoàn toàn bị thoái hóa, sau khi chết liền biến thành một con quỷ cất chứa oán niệm, chỉ biết đi báo thù, bác ấy căn bản không nhớ gì, những gì tôi biết, tôi đều nói cho anh nghe, xem ra, mức độ quan tâm của anh đến người anh em tốt của mình cũng chỉ là hữu hạn mà thôi, lúc này mới bao lâu, sự kiên nhẫn của anh đã gần như hao mòn hết.

Tô Bạch trực tiếp cầm súng, hướng về phía Tiểu Huệ.

- Tôi không thích nói nhảm.

Nhìn thấy họng súng đen xì, cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo từ trong súng này truyền ra, Tiểu Huệ thở dài.

- Tôi thật sự không biết gì cả, ngoại trừ… Trong đầu bác gái tôi còn lưu giữ một bức tranh.

- Tranh?

- Không thể xem như tranh, chỉ có thể coi nó là một dấu hiệu, một dấu hiệu rất đơn giản, tôi và bác gái tôi cùng dùng chung một thân thể, cho nên ý thức và tư duy sẽ có liên hệ, tôi có thể cảm nhận được trong đầu óc của bác gái rất hỗn loạn, thế nhưng có một dấu hiệu thường xuất hiện.

Trên người Tô Bạch có một cây bút và một quyển số ghi chép nhỏ, Tô Bạch lấy bút và sổ ra.

Tiểu Huệ không do dự, cầm bút lên vẽ một ký hiệu.

X – X.

Giữa hai chữ X có một dấu – để liên hệ.

- Đây là ý gì?

Tô Bạch vừa hỏi, vừa cầm di động lên gọi điện thoại ra ngoài, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy mình đã gặp qua ký hiệu này ở đâu, hơn nữa còn không phải là trên đường, cũng không phải ở một nơi vui chơi nào đặc biệt.

- Ở trong ý thức của bác gái tôi, bác gái tôi tràn đầy oán hận với ký hiệu này, lúc trước khi chết, bác gái tôi có liên quan đến ký hiệu này, về phần ký hiệu này đại biểu cho cái gì, tôi không rõ.

Bên này, Tô Bạch đã kết nối được với Cố Phàm.

- Alo, gọi tôi có việc gì, bây giờ ở bên đây đang là buổi tối, tôi còn đang ngủ.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói bất mãn của Cố Phàm.

- Tôi có chuyện muốn hỏi cậu một chút, giữa hai chữ X có một dấu - , ký hiệu này, cậu đã gặp qua chưa?

Tô Bạch loáng thoáng nhớ được, trước kia, khi nhóm người bọn họ thành lập câu lạc bộ giết người, hắn đã gặp qua ký hiệu này, thế nhưng cụ thể là như thế nào, hắn không nhớ rõ.

Cố Phàm sửng sốt một chút liền nói ngay:

- Đây không phải là ký hiệu mà lúc trước Huân Nhi đề nghị, coi như là dấu hiệu cho câu lạc bộ của chúng ta ư?

- Cậu còn có chuyện gì nữa không? Nếu như không có chuyện gì, tôi đi ngủ đây.

Cố Phàm lộ ra vẻ không kiên nhẫn, gần đây Huân Nhi về nước để một mình Cố Phàm ở nước Anh, anh ta có một loại cảm giác bị "vứt bỏ", tâm trạng anh ta không quá tốt.

- À, không sao.

Cúp điện thoại, Tô Bạch xoa trán, nhìn thấy dấu hiệu này, nghe Cố Phàm nhắc nhở, Tô Bạch nhớ ra, lúc trước Huân Nhi nói muốn dùng dấu hiệu này để in lên trên quần áo riêng cho bốn người bọn họ, hoặc là sau khi giết người để lại dấu hiệu này, biểu thị công khai thân phận của mình, chỉ là sau đó bị ba người phủ quyết, đây cũng không phải khu vực tổ chức tập kích khủng bố, chẳng lẽ còn muốn tuyên bố phụ trách sự kiện à? Hơn nữa tuy nói bốn người tổ chức ra câu lạc bộ giết người đã là một chuyện rất to gan lớn mật, thế nhưng bọn họ hiểu rõ đạo lý làm người không nên khoa trương, cũng không có ý tứ dựa vào việc này để dương danh, thật sự làm ra án giết người liên hoàn, một khi xảy ra ảnh hưởng lớn, đến lúc đó cho dù người trong nhà muốn chùi đít cho cũng không dễ dàng.

Cho nên dấu hiệu này không có nhấc lên sóng to gió lớn gì trong câu lạc bộ, chỉ là Huân Nhi thuận miệng nhắc đến một lần mà thôi, chính vì thế Tô Bạch chỉ có một chút ấn tượng, còn Cố Phàm, người luôn si tình với Huân Nhi, tất cả mọi việc về Huân Nhi, anh ta đều ghi tạc trong lòng, cho nên anh ta nhớ rõ nhất.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, có một điểm, suy đoán của Sở Kiến Quốc và hắn nhất trí, đó chính là vụ án đầu độc năm 94, những người phát tờ giấy kia không phải là một người, người tham dự có trăm người, nhưng chân chính vận hành nó không phải là một mà là mấy người.

Gửi giấy cho 100 người, còn phải thu về, lập kế hoạch, còn phải tiến hành cổ động và tham dự học, đây không phải là chuyện một người không thể gánh vác tất cả, cho dù người kia có năng lực lớn như thế nào cũng không có cách phân thân.

Cho nên rất có thể đây là một tổ chức.

Tổ chức này có dấu hiệu là X – X.

Bỗng nhiên, Tô Bạch cảm giác được, tổ chức hơn 20 năm trước kia, cùng câu lạc bộ giết người mà bọn hắn xây dựng ra có chút tương đồng, hơn nữa, có một chỗ tương đồng nhất, Huân Nhi thế mà đề nghị dùng ký hiệu X – X để làm dấu hiệu cho câu lạc bộ, hai tổ chức giết người cách xa nhau hơn 20 năm, lại đạt thành một quan hệ vi diệu.

Tô Bạch thu đồ trên bàn lại, nhìn Tiểu Huệ:

- Trực giác nói cho tôi biết, cô còn có gì đó đang lừa tôi.

Tiểu Huệ không thành thật, điều này Tô Bạch rõ ràng, Tô Bạch sẽ không chút do dự dùng súng bắn nát đầu người phụ nữ không rõ này, cho dù cô ta có là bạn gái của Sở Triệu, Tô Bạch giết cô ta, hắn không có quá nhiều gánh nặng trong lòng, nhưng Tô Bạch lo lắng mình làm như thế sẽ khiến cho nhiệm vụ thất bại, Phát Thanh Khủng Bố đưa ra nhiệm vụ, để cho hắn tìm được thứ ràng buộc với Vương Tuyết, để Vương Tuyết rời đi mà không phải là để Tô Bạch trực tiếp đánh Vương Tuyết hồn phi phách diệt.

- Thật sự không có.

Tiểu Huệ giơ tay ra, ra hiệu mình đã thẳng thắn với Tô Bạch, giống như cùng Tô Bạch tiếp xúc nhiều lần, hoặc là cô ta phát hiện ra điều gì quan trọng, lúc cô ta đối mặt với Tô Bạch, so với lần đầu tiên nhìn thấy Tô Bạch, cô ta bình tĩnh hơn nhiều.

Chương 208 Chân Tướng Khiến Cho Người Ta Khiếp Sợ

“Ngoại trừ ký hiệu này, lúc bác gái cô còn sống, còn có chấp niệm với thứ đồ gì không?”

Tô Bạch hỏi, tuy đối với vấn đề này, Tô Bạch không ôm quá nhiều hy vọng.

- Tôi không biết, trí nhớ của bác gái tôi gần như bị mất, chỉ còn lại chấp niệm muốn báo thù.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Cô biết không, thật ra chuyện này đã liên lụy rất lớn, tôi mặc kệ cô là Tiểu Huệ hay là Vương Tuyết, nếu như các người còn có ý đồ và dã tâm, tôi khuyên các người nên từ bỏ đi, nếu không đến sau cùng, kết cục của các người sẽ rất thê thảm, có một số việc hiện tại tôi không tiện làm, tóm lại tôi nói ra câu này, nếu như ngày sau tôi phát hiện ra chuyện này không đơn giản như lời cô nói, vậy thì xin lỗi, cho dù trong bụng của cô có con của Sở Triệu, tôi cũng sẽ khiến cho các người một xác hai mạng!

Nghe được lời uy hiếp lạnh lùng của Tô Bạch, Tiểu Huệ không nói gì, cô ta chỉ yên lặng cúi đầu.

Phát Thanh Khủng Bố đã chú ý đến chuyện này, trước đó hình như đã có người nghe tham dự vào, hơn nữa còn ra tay với Tô Bạch, người phụ nữ trước mắt hắn cũng chẳng phải đèn đã cạn dầu.

Bây giờ chuyện Tô Bạch có thể làm chính là nhanh chóng tìm ra được thứ gọi là ràng buộc kia, sau đó để oan hồn của Vương Tuyết lập tức hóa giải, hắn không phải là Trương Thiên Sư, cũng không phải là người có lòng nghĩa hiệp, hắn chỉ đơn thuần là người muốn hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, dù cho Vương Tuyết hay là những người khác có kết cục bi thảm, chuyện này chẳng liên quan gì đến Tô Bạch.

Tô Bạch đứng lên, chuẩn bị rời đi, người giúp việc đi tới, chuẩn bị đổi giày cho Tô Bạch, Tô Bạch từ chối:

- Rốt cuộc cô là thứ gì?

- Tôi chỉ là một người đã chết.

Người giúp việc trả lời.

- Nếu như người đã chết đều giống như cô, vậy cái thế giới này đã sớm không phải là thế giới của người sống.

- Anh là người sống ư?

Người giúp việc đột nhiên hỏi.

Tô Bạch không biết nên trả lời như thế nào, đúng thế, đối phương hỏi rất đúng, chính mình thật ra cũng không thể coi là người sống tiêu chuẩn, huyết thống cương thi và huyết thống vampire đã sớm biến hắn không đơn thuần là con người.

- Tôi không biết cô là cô hồn dã quỷ từ đâu tới, tu hú chiếm tổ, cũng không quan tâm quá khứ của cô như thế nào, cô giúp tôi trông chừng cô ta, tôi nghĩ, người có thể chung sống chung cùng một mái nhà trong hai ngày với cô ta, hẳn không phải người đơn giản, nếu như cô có thể giúp tôi một số chuyện, tôi tin sau này tôi sẽ cho cô thứ mà cô muốn.

Người giúp việc nói nhỏ:

- Tôi biết, đã rất nhiều lần cô ta muốn rời khỏi căn nhà này, nhưng đều bị tôi ngăn lại.

Tô Bạch nheo mắt lại, so với trong tưởng tượng của hắn, người giúp việc này còn phức tạp hơn nhiều, hiện tại Tô Bạch nghĩ đến một loại khả năng rất lớn, lúc hắn chạy lên lầu đuổi theo cái tay giết người kia, ở gần đó có thứ gì đó lợi hại lần theo mùi đến, tiến hành mượn xác hoàn hồn trên người cô giúp việc mới chết không lâu.

Dĩ nhiên, cho dù một lệ quỷ không chuyện ác nào không làm thì cũng chẳng có liên quan gì đến Tô Bạch, từ trước đến giờ, hắn là một người theo đuổi chủ nghĩa hiện thực.

- Cô làm rất tốt, để cho cô ta ngoan ngoãn đợi ở trong nhà là được.

- Cảm ơn.

Tô Bạch rời khỏi căn nhà này, người giúp việc đứng ở cửa ra vào nhìn theo bóng lưng Tô Bạch biến mất ở đầu hành lang, sau đó quay người vào nhà tiếp tục dọn dẹp vệ sinh.

Tiểu Huệ liếc thoáng qua chỗ người giúp việc, hai người không phải là người bình thường, cùng sống trong một mái nhà, loại cục diện kỳ lạ này, thật ra cũng không có bao nhiêu xấu hổ, thế nhưng Tiểu Huệ rõ ràng, tiểu gia hỏa này đang từng giây từng phút nhìn chằm chằm cô ta, khiến cho cô ta căn bản không có biện pháp rời khỏi căn nhà này.

Không có người nào là kẻ ngốc, giống như Tô Bạch biết chắc chắn Tiểu Huệ còn có chỗ giấu diếm hắn, cô ta còn có ý đồ khác, thế nhưng lại không cách nào làm gì Tiểu Huệ, giống như Tiểu Huệ rõ ràng biết trong nhà này, có người bảo mẫu đã chết vẫn luôn giám thị cô ta, nhưng cô ta cũng không có cách nào khác.

..

Ngồi vào trong xe, Tô Bạch vừa thắt dây an toàn vừa nhìn về phía căn nhà sau lưng, nhà của Sở Triệu.

- Haha, thật hy vọng mình lại phát bệnh tâm thần, giết hết tất cả người trong nhà này.

Tô Bạch nói một mình, sau đó nhìn vào gương chiếu hậu, ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhịn được lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Thật ra, tâm tính của Tô Bạch không có thay đổi, bởi vì trước khi đến, hắn đã hạ quyết tâm, nếu như lần này không hỏi được chuyện gì, hắn liền giết chết người giúp việc và Tiểu Huệ, kết thúc tất cả mọi chuyện, Phát Thanh Khủng Bố thích ai thì thích, thế nhưng lần này ngoài ý muốn lại hỏi ra được một ký hiệu X – X, hơn nữa ký hiệu này có liên quan đến Huân Nhi.

Có thể nói, ký hiệu này đã cứu được mạng Tiểu Huệ và người giúp việc kia, bởi vì ngay cả hòa thượng đều trong trạng thái ăn nghẹn khi Tô Bạch phát bệnh, Tiểu Huệ có thể so sánh với hòa thượng ư? Hiển nhiên không thể.

- Alo, Huân Nhi, cô đang ở đâu?

- Ừm tôi vừa ra cửa, Cố Phàm vừa gọi điện cho tôi.

- Cậu ta lại đâm thọc đúng không?

- Đúng thế, anh ta nói cho tôi biết anh đang hỏi chuyện dấu hiệu kia.

- Gặp được người đàn ông yêu cô sâu đậm như thế, cô lấy chồng đi.

- Anh đang ăn dấm à?

Huân Nhi hỏi.

- Tôi không có nhàm chán như thế, cô đang ở đâu, tôi đến tìm cô.

- Tôi gửi định vị cho anh, anh qua đi.

Từ trên wechat, Tô Bạch nhận được một định vị, là một nghĩa trang.

- Được rồi, tôi đến ngay đây.

Tô Bạch cúp máy, sau đó lái xe qua đó, hắn lái rất nhanh, hơn mười phút đồng hồ sau đã đến được chỗ đó, xe đỗ ở bên ngoài nghĩa trang, Tô Bạch tự mình đi vào, trên đường đi còn có mấy bà cụ hỏi Tô Bạch có mua hoa hay không, bị Tô Bạch thẳng thừng từ chối.

Huân Nhi đứng ở trước một ngôi mộ, mặc quần áo màu đen, có chút trang nghiêm.

Tô Bạch đi tới đứng sau lưng Huân Nhi.

- Lúc tôi biết anh đang điều tra vụ án, tôi liền nghĩ, liệu anh có đến tìm tôi hay không, xem ra, so với trong tưởng tượng của tôi, anh lợi hại hơn nhiều, so với Sở Triệu, anh càng thích hợp làm cảnh sát hơn.

Nếu như Sở Triệu có thể giống như hắn gặp được ma quỷ cũng không sợ, anh ta cũng có thể làm được một bước này, Tô Bạch rất rõ ràng, chính mình không phải dựa vào bản lĩnh cảnh sát để tra án mà là ưu thế trời sinh của thính giả.

- Nói đi, tôi nghe.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, chuẩn bị nghe Huân Nhi giải thích.

- Ký hiệu này là do một trưởng bối của tôi để lại, lúc trước bà ấy học ở đại học Thượng Hải, cùng một ngành với Vương Tuyết.

- Bà ấy là hung thủ?

Huân Nhi nhẹ gật đầu, lại lắc đầu:

- Phải, nhưng cũng không phải, Tô Bạch, anh biết vì sao lúc trước khi anh nói muốn tổ chức ra câu lạc bộ giết người, vì sao tôi lại để ý như thế không?

- Cô nói đi, tôi nghe.

Tô Bạch nhả ra một ngụm khói.

- Chủ nhân của ngôi mộ này, tôi chịu ảnh hưởng rất lớn của bà ấy, sau này bà ấy tham gia nghiên cứu một thí nghiệm ở cấp quốc gia rất cao, lúc nghiên cứu bà ấy bị lây bệnh, khi đưa về Thượng Hải đã hấp hối, bà ấy có tư cách đi vào nghĩa trang liệt sĩ, thế nhưng bà ấy nói, nếu như bà ấy ngoài ý muốn hy sinh, hãy chôn bà ấy ở nghĩa trang thường là được, bà ấy không có mặt mũi đi vào nghĩa trang liệt sĩ.

- Bà ấy rất thích người hậu bối như tôi, ở bên giường bệnh, bà ấy cố ý để cho tôi đến chăm sóc hai ngày, nói cho tôi nghe một câu chuyện xưa rất giống với câu lạc bộ giết người mà chúng ta thành lập vào năm ngoái, thật đúng là vô cùng giống, khi đó bọn họ cũng vì tìm kiếm kích thích, gây dựng ra một đoàn đội, bắt đầu trò chơi giết người.

Huân Nhi nhìn Tô Bạch.

- Mà Vương Tuyết, chính là một thành viên trong đó.

Điếu thuốc trong tay Tô Bạch rơi xuống.

Chương 209 Tôi Là Ai

"Vương Tuyết?"

Tô Bạch bỗng nhiên có loại cảm giác không thể hiểu nổi, đồng thời trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh, đó là lúc Tô Bạch dựa trên laptop của Sở Kiến Quốc để mô phỏng ra hình ảnh, khi đó Tô Bạch ngồi ở dãy cuối cùng trong một căn phòng tự học.

Trời rất tối, nhân viên quản lý đã tắt đèn, toàn bộ phòng tự học yên tĩnh, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Một bóng đen mở cửa đi vào, đi qua thùng rác thu gom mảnh giấy bên trong.

Lúc đầu bóng đen kia rất mơ hồ, dần dần nó trở nên rõ ràng hơn, biến thành một người cụ thể.

Người này quay lại nhìn Tô Bạch, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mà người này chính là Vương Tuyết.

Huân Nhi nhìn Tô Bạch, giống như đang chờ Tô Bạch tiêu hóa những lời lúc trước chính mình nói, trong lòng cô ta hẳn là đang suy đoán Tô Bạch đang điều tra đến chỗ nào, nếu không Tô Bạch sẽ không tra được ra ký hiệu X – X kia, chỉ là Huân Nhi hiểu rõ, có lẽ mãi cho trước khi Tô Bạch tìm cô ta để nói chuyện, hắn đều không nghĩ tới, Vương Tuyết, người bị hại này, thật ra bản thân Vương Tuyết chính là một người tham dự.

Tô Bạch có chút mỉm cười, lắc đầu nói:

- Ý của cô là Vương Tuyết muốn giết chính mình ư?

Nếu như Vương Tuyết mưu đồ giết chính mình, cô ta còn có cái rắm oán khí, còn có cừu hận gì lại không cam tâm?

Ngón tay Huân Nhi đặt lên trên mộ bia, nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh trên đó.

Đó là một bức ảnh chụp của một người phụ nữ gần 40 tuổi, từ động tác và thần thái của Huân Nhi có thể thấy được, đối với Huân Nhi mà nói, người trưởng bối này có sức ảnh hưởng lớn đến cô ta, từ việc bà ta có thể tham dự thí nghiệm sinh vật cao cấp của quốc gia, có thể nhìn ra được thân phận của bà ta tôn quý, hơn nữa Huân Nhi còn vì bà ta mà bắt chước gây dựng nên câu lạc bộ giết người, thậm chí là dự định tiếp tục sử dụng ký hiệu từ hơn 20 năm trước.

- Đây là sự thực, lúc ấy bọn họ có bốn người, đều là nữ sinh, trong đó dẫn đầu là Vương Tuyết, bọn họ chính là tâm huyết dâng trào, dự định chơi một trò chơi.

- Vì theo đuổi kích thích, vì theo đuổi loại cảm giác khống chế tất cả, đây có thể coi như là biểu hiện phản nghịch của nữ sinh, anh biết đó, hơn 20 năm trước, nam nữ bình đẳng giống như là một loại khẩu hiệu xa vời, xa xa không có đi vào lòng người như hiện tại, bọn họ có thể thi lên đại học, thể hiện tài năng, bọn họ bỏ ra nhiều nỗ lực hơn người thường, nhận lấy nhiều áp lực hơn đàn ông, dĩ nhiên trong lòng càng thêm kiêu ngạo.

- Chẳng qua ngay từ đầu bọn họ coi Vương Tuyết là đối tượng để giết chết, đây thật ra là do Vương Tuyết tự mình nói ra.

- Thật ra ngay từ đầu Vương Tuyết không có trúng độc, bà ta chỉ giả bộ như bị trúng độc, cạo sạch tóc của mình, nhưng trên thực tế chỉ là một loại bàn giao, một loại kết thúc. Nếu như đây quả thật là một kết cục.

Huân Nhi cắn môi, tiếp tục nói.

- Bởi vì bọn họ sợ hãi, trận đùa này là do bọn họ tự tạo ra, nhưng nó lại khiến cho bọn họ cảm thấy không biết làm thế nào, thậm chí là vô cùng e sợ.

- Bọn họ thấy có rất nhiều sinh viên dựa theo chỉ dẫn của tờ giấy đi trộm chất độc, tiến hành công việc được phân công, hoàn thành nhiệm vụ trên giấy giao cho họ.

- Những sinh viên kia, những bạn học kia, đều giống như bọn họ, đều là những sinh viên ưu tú, thiên chi kiều tử trong cả nước, thế mà bắt đầu phục vụ cho công việc giết người, biến thành những thứ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Nghe đến đó, Tô Bạch cười, loại cảm giác này, hắn có thể đồng cảm.

Đây chính là nhân tính, cái gọi là lòng người.

Có lẽ Vương Tuyết, người trưởng bối kia của Huân Nhi và hai người khác chỉ là muốn tiến hành một loại thử nghiệm, thế nhưng bọn họ làm quá tốt, đến mức ngay cả chính bản thân họ cũng hoàn toàn không có phòng bị, khi trò chơi tiếp tục được tiến hành, khi những sinh viên kia thật sự hoàn thành nhiệm vụ được phân công, chủ động góp một viên gạch cho quá trình giết người, bọn họ sợ hãi, bọn họ sinh ra một lại cảm giác e ngại và luống cuống với những bạn học bên cạnh mình.

Bởi vì bọn họ chỉ ôm một chút lòng hiếu kỳ với trò chơi, mở ra chiếc hộp Pandora, thế nhưng khi bọn họ thật sự nhìn thấy ma quỷ từ trong đó đi ra, bọn họ hoàn toàn luống cuống.

Những thứ này, đối với người trải qua rất nhiều thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố như Tô Bạch mà nói, không tính là gì, loại người hắc ám có mặt ti tiện, hắn đã thấy qua nhiều, hiển nhiên hơn 20 năm trước, bốn cô gái này, cho

dù bọn họ có ưu tú như thế nào thì bọn họ vẫn thiếu loại kinh nghiệm và trải nghiệm này.

- Vậy rốt cuộc Vương Tuyết chết như thế nào?

Tô Bạch hỏi.

Huân Nhi lắc đầu:

- Sau khi học kỳ mới khai giảng, Vương Tuyết trở lại trường mới xuất hiện khác thường, mãi cho đến sau cùng, thê thảm chết đi.

- Nói cách khác, trong ghi chép có nhắc đến, ngay từ đầu Vương Tuyết trúng độc, sau đó được cứu chữa, khỏe mạnh trở lại, tiếp theo sau khi kỳ học mới khai giảng, bệnh tình đột nhiên tái phát chuyển biến xấu, nhưng thật ra lần thứ nhất trúng độc căn bản là giả, là chuyện không có thật, là bọn họ cưỡng chế đặt một dấu chấm tròn trong trò chơi giết người này. Mà sau khi khai giảng, cái được gọi là bệnh tình chuyển biến xấu mới thật sự là trúng độc, là lần đầu tiên trúng độc, đúng không?

Huân Nhi khẽ gật đầu:

- Đúng thế, chính là như thế.

Tô Bạch nhắm mắt lại.

Huân Nhi nhìn Tô Bạch, nói:

- Bà ấy nói cho tôi biết, vào lúc đó, kỳ học mới vừa khai giảng chưa được mấy ngày, chuyện khiến cho bọn họ cảm thấy khó mà tin được đã xảy ra, nó khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi và hoảng sợ.

Tô Bạch thở dài, sờ lên cằm mình, chuyện khó có thể tin được là cái gì, Tô Bạch đã biết.

- Tờ giấy lại xuất hiện, đúng không?

- Trò chơi giết người vốn dĩ nên kết thúc.

- Lại khởi động, đúng không?

……

Tô Bạch đã đi được hai tiếng, thế nhưng Tiểu Huệ vẫn ngồi trên sofa trong phòng khách, thân thể lõm xuống sofa, trước mặt Tiểu Huệ là người giúp việc đang không ngừng quét dọn vệ sinh.

- Thật ra trong nhà đã rất sạch sẽ, dù sao hiện tại trong nhà không có người sống, sao có thể bẩn được?

Tiểu Huệ lười biếng cầm chén trà trên bàn, uống một ngụm nước:

- Ngồi xuống tâm sự đi.

Người giúp việc phủi tay, kiễng chân đi tới, ngồi ở đối diện Tiểu Huệ.

- Rốt cuộc cô là ai?

Tiểu Huệ hỏi.

- Dáng dấp của cô vẫn không thay đổi, thật đúng là may mắn, cháu gái của cô thế mà lại có dáng dấp giống cô như vậy, khiến cho tôi giống như nhìn thấy cô của hơn 20 năm trước, vẫn xinh đẹp như thế.

Tiểu Huệ hơi sửng sốt, đặt chén trà lên bàn, nói:

- Rốt cuộc cô là ai?

Người giúp việc ngồi xuống, lộ ra khiêm tốn, thậm chí là có chút quá khiêm tốn, thế nhưng ánh mắt của cô ta lại mang theo một loại lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy xa xôi.

- Tôi là ai ư?

Chương 210 Người Chết Và Người Tham Dự

Khóe miệng người giúp việc cong lên, nở một nụ cười, nụ cười này của cô ta mang theo trào phúng, cũng mang theo chút gì đó cay đắng:

- Tôi là một người bởi vì cái chết của cô mà bị hành hạ ròng rã trong 20 năm.

- Tôi không biết cô đang nói gì.

Tiểu Huệ hơi nhíu mày, cô ta muốn đứng lên, thế nhưng lúc cô ta đứng lên, người giúp việc cũng đồng thời đứng lên, hơi thở của hai người đụng vào nhau,Tiểu Huệ nhất thời cảm thấy chính mình trở nên vô cùng suy yếu, suy sụp ngồi lại xuống ghế sofa.

- Đừng nhúc nhích, đừng đi, đừng chạy, đừng giày vò nữa.

Trong ánh mắt người giúp việc lộ ra thống khổ và cầu xin:

- Tôi đã sống trong thống khổ và tự trách trong suốt 20 năm, hiện tại đã chết, tôi muốn nhanh chóng kết thúc, nhanh một chút kết liễu.

Trên mặt Tiểu Huệ lộ ra giận dữ, quát ầm lên:

- Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì! Tôi chết như thế nào! Tôi chết không nhắm mắt!

- Có lẽ khi lần đầu tiên chúng ta thảo luận chuẩn bị cho trò chơi này, đã chú định kết cục ngày hôm nay của chúng ta.

Người giúp việc bắt đầu khóc, nhưng cô ta là người chết, người chết không khóc được, cho nên khóe mắt cô ta không

ngừng tràn ra máu tươi.

- Rốt cuộc cô là ai, là A Hồng, Lệ Lệ hay là Viện Viện?

Tiểu Huệ gọi ra ba cái tên này, ngay sau đó nước mắt từ khóe mắt cô ta chảy xuống.

.

Tô Bạch một lần nữa lấy ra một điếu thuốc, lần này hắn không có vội vàng châm lửa, rất nghiêm túc hỏi:

- Người có thể tiếp tục trò chơi này, tiếp tục phát giấy, hiển nhiên là một trong bốn cô gái.

- Đúng thế, là một người trong số họ, dĩ nhiên không loại trừ khả năng có người lúc trước tham dự tâm huyết dâng trào, bắt đầu lại trò chơi này, thế nhưng điều này là tương đối khó khăn, bởi vì vào niên đại đó, ở thời mà internet còn chưa có thông dụng, người có thể có đầy đủ kinh nghiệm tiếp tục trò chơi này không một khe hở, hẳn là không có nhiều.

- Bà ấy đã từng nói, không biết khi nào tờ giấy kia đã được phát lại một lần nữa, thủ pháp rất thành thạo, hẳn là người một nhà.

- Bốn nữ sinh.

Ngón tay Tô Bạch gõ nhẹ lên trên mặt mình:

- Trước tiên loại trừ khả năng Vương Tuyết tự sát, như vậy còn lại ba người, sau đó loại trừ vị trưởng bối của cô, như vậy chỉ còn sót lại hai người.

- Bây giờ hai người kia đang ở đâu, làm gì?

- Lúc trước bốn người bọn họ có quan hệ rất tốt, tên của bốn người đó lần lượt là A Tuyết, A Hồng, Lệ Lệ và Viện Viện.

- A Tuyết chính là Vương Tuyết đã chết, A Hồng là trưởng bối của tôi, Lệ Lệ và Vương Tuyết ở chung một ký túc xá, thật ra bà ta rất đáng thương, bà ta bị cả nước coi là hung thủ trong suốt 20 năm, cho dù cảnh sát bởi vì nguyên nhân đặc thù cố ý áp chế vụ án này, không điều tra, thế nhưng trên dưới cả nước đều coi bà ta thành hung thủ thật sự.

- Bà ta từng mấy lần muốn xuất ngoại, nhưng đều bị từ chối, bởi vì trên người bà ta có quá nhiều hiềm nghi, sau này hình như bà ta kết hôn với một người Mỹ, ra nước ngoài nhưng bởi vì kiểm tra tinh thần có vấn đề không thể không từ nước Mỹ về nước.

- Là người phụ nữ này?

Tô Bạch nhớ kỹ, đối với vụ án này, trên internet vẫn luôn coi Lệ Lệ là hung thủ để công kích, hơn nữa còn là một hung thủ giết người nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, rất nhiều người suy đoán bối cảnh nhà Lệ Lệ rất thâm hậu, thậm chí là ở thượng tầng.

- Nghe cô nói như thế, rất có thể là bà ta.

- Không, không phải là bà ta.

Huân Nhi bác bỏ.

Tô Bạch giật mình, khẽ gật đầu.

- Đúng thế, dùng trò chơi giết người, mục đích là có thể hoàn mỹ rửa sạch hiềm nghi cho chính mình, thậm chí dùng số đông để uy hiếp chính phủ.

- Hung thủ đã phát tờ giấy, làm sao lại có thể ngốc đến mức để cho tất cả hiềm nghi đều rơi trên người mình. Điều này nói không thông.

Tô Bạch cầm bật lửa, dự định châm thuốc.

- Đoàng!

Đúng lúc này, một tiếng súng dồn dập vang lên.

Tiếng súng đột nhiên vang lên, hơn nữa mục tiêu còn là Tô Bạch, điểm này, ngay từ khi tiếng súng vang lên, Tô Bạch liền rõ ràng, đối phương là một cao thủ giỏi về ẩn giấu, vẫn chờ đến bây giờ mới vươn xúc tu ra, hiển nhiên là muốn chờ đợi cơ hội.

Lần này, Tô Bạch muốn né tránh là điều không thể nào, nhưng hắn vẫn vô thức nghiêng người qua.

Viên đạn trúng vào cánh tay trái của Tô Bạch, cảm giác nhói đau ùa đến, khiến cho dây thần kinh bên tay trái của Tô Bạch mất đi tri giác, khẩu súng này không tầm thường.

Tay phải Tô Bạch kéo Huân Nhi, hai người ngồi xổm xuống bên cạnh mộ bia.

Huân Nhi có xuất thân quân nhân, lúc này chỉ nhìn thoáng qua vết thương của Tô Bạch, cô ta liền đoán ra được thương thế của hắn.

- Anh quay về xe tôi, tôi dời đi lực chú ý của người kia.

Tô Bạch cười, khóe miệng chảy ra tia máu, viên đạn này hẳn là có năng lực kỳ dị, nổi lên phản ứng xung đột với huyết thống trong người hắn, nếu như chỉ là đạn của loại súng bình thường, Tô Bạch bị bắn cũng chẳng sao, chẳng qua loại đạn này thật đúng là khiến cho Tô Bạch hít một hơi thật sâu, may mắn đẳng cấp khẩu súng của đối phương thấp hơn địa ngục hỏa shotgun của hắn, cho nên hắn chỉ bị ăn đau mà thôi, không có ảnh hưởng lớn gì.

- Đừng xúc động, đó là cao thủ, hơn nữa mục tiêu của người kia là tôi.

Tô Bạch cười, sau đó đưa tay sờ lên địa ngục hỏa shotgun bên hông mình, hiện tại hắn không xác định được khoảng cách của đối phương và mình là bao xa, nếu như khoảng cách quá

xa, hiệu quả của địa ngục hỏa shotgun kém đi rất nhiều, đạn này rất đắt, Tô Bạch không nỡ lãng phí.

Hiện tại hắn thật lòng cảm thấy có chút mệt mỏi, người ta nổ súng rồi, chính mình còn có ở đây đếm đạn, rất có một loại cảm giác giống như Bát Lộ quân tác chiến, dù sao trước tiên phải kiểm tra chính mình có mấy viên đạn.

(Bát Lộ quân tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung quốc)

- Tôi đi gọi điện thoại.

Huân Nhi lấy điện thoại di động ra.

- Nằm xuống!

Tô Bạch đè Huân Nhi lại, hai người ngã nhào xuống đất.

- Đoàng.

Phát súng thứ hai vang lên, mộ bia rơi vỡ, đá vụn và tro bụi rơi lên người Huân Nhi và Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu, thổi một hơi, lấy tay phủi cho Huân Nhi.

- Cô chờ ở đây, tôi đi giải quyết người bạn nhỏ kia.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đứng lên, chạy về phía hướng nổ súng, bởi vì Tô Bạch bỗng nhiên ý thức được, nếu như chỉ có một mình hắn, ngược lại có thể từ từ giày vò, dùng biện pháp "tiết kiệm" giải quyết tên gia hỏa kia, thế nhưng Huân Nhi cũng ở nơi này, nếu như mình tiếp tục ở đây, Huân Nhi rất có thể gặp tai bay vạ gió, nếu Huân Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì không phải là chuyện mấy chục điểm cốt truyện có thể bù đắp được.

Trên thế giới này, Tô Bạch không quan tâm nhiều người, chỉ có mấy người bạn mà thôi.

Chương 211 Hai Họng Súng.

Sau khi đứng lên, ánh mắt hắn có chút do dự, rất nhanh Tô Bạch đã phát hiện ra vị trí của tên gia hỏa kia, đó là ở một căn nhà gỗ nhỏ, là văn phòng của nhân viên quản lý nghĩa trang.

- Tô Bạch, quay về.

Huân Nhi ở phía sau kêu lên, thế nhưng Tô Bạch vẫn xông về phía đó.

Đối phương một lần nữa lên đạn, sau đó nhắm vào Tô Bạch, chỉ là từ thao tác và thủ pháp của đối phương, có thể nhận ra được, hiển nhiên đối phương không quá nhuần nhuyễn, điều này đối với một sát thủ mà nói, là một chuyện rất kỳ lạ, mang ý nghĩa, khẩu súng này không phải là khẩu súng của anh ta, anh ta chỉ cầm theo khẩu súng này để đến giết Tô Bạch.

Tô Bạch kéo gần khoảng cách của hai bên, chỉ còn 100 mét, đối phương bình tĩnh tự tin, một lần nữa nhắm họng súng về phía Tô Bạch.

……

Bên ngoài ven đường có một chiếc xe bán tải nhỏ, trong xe là một người đàn ông mặc một bộ đồ màu đỏ, trên tay anh ta cầm một ly rượu vang, thỉnh thoảng đặt ở chóp mũi ngửi.

Ở trên cổ tay người đàn ông có một mảnh huyết ngọc, ánh sáng rực rỡ, mỗi lần ánh mắt người đàn ông rơi xuống nó sẽ lộ ra vẻ mê say, miếng huyết ngọc này rất trân quý, được một người có thâm niên dưỡng qua, rất có linh tính, đối với Tần

Nhất Minh mà nói, cho dù có chủ động đi giết một thính giả đang làm nhiệm vụ hiện thực, như thế cũng đáng.

Bản thân anh ta là một dân cờ bạc, cho dù sau này độ khó trong thế giới chuyện xưa của anh ta bị nâng lên cao, anh ta cũng không để ý. Dân cơ bạc chính là loại người hôm nay có rượu, hôm nay say, trước tiên đem lợi ích đến tay của mình, về phần tương lai đến đâu hay đến đó, cho dù chính mình có khả năng lớn sẽ chết trong thế giới chuyện xưa, anh ta không quá lo lắng, phải chết thì vẫn sẽ chết, chẳng qua có thêm chút kích thích mà thôi.

Trong lòng Tần Nhất Minh yên lặng đếm tiếng súng, chờ đến khi tiếng súng thứ ba vang lên, anh ta có chút ngoài ý muốn nhìn về phía cửa sổ xe.

Khẩu súng bắn tỉa kia là của Tần Nhất Minh, anh ta nghĩ, nếu như mình tìm sát thủ, dùng khẩu súng đó bắn chết Tô Bạch, như vậy quan hệ nhân quả rơi xuống trên người anh ta sẽ giảm đi.

Mặc dù anh ta đã làm xong chuẩn bị phá hỏng quy củ, thế nhưng cường độ trừng phạt, dĩ nhiên là càng thấp càng tốt.

Tên sát thủ kia, thật ra cũng là người nghe, ở trong một thế giới chuyện xưa, Tần Nhất Minh quen biết với anh ta, anh ta là một người thực tập, tố chất khá tốt, Tần Nhất Minh mời anh ta hỗ trợ giết một người bình thường, anh ta liền đến.

….

- Đoàng!

Khoảng cách ngắn như thế, viên đạn nhanh như vậy, Tô Bạch căn bản không có chỗ để trốn, viên đạn bắn về phía bả vai của hắn, cả người Tô Bạch bị lực đạo này làm cho thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, thế nhưng gót chân của hắn nhấc lên, cả người một lần nữa bước về phía trước hai bước.

Hiển nhiên đối với với việc Tô Bạch di chuyển đến khoảng cách gần như thế, người kia lộ ra rất khiếp sợ. Hơn nữa đối với năng lực chịu đựng đáng sợ của thân thể Tô Bạch cũng khiến cho anh ta cảm thấy khó mà tin được, ngay sau đó, anh ta lập tức ý thức được, người anh ta phải giết không phải là người bình thường mà chính là một thính giả.

Hiển nhiên, ở trong thế giới thực, vô duyên vô cớ ra tay với thính giả, hậu quả này anh ta cũng rất rõ ràng, biết mình bị gài hàng, anh ta lập tức cầm súng quay người bỏ chạy về phía sau, anh ta không dám cùng Tô Bạch đối mặt ở khoảng cách gần như thế, cho dù anh ta rất mạnh về cận chiến, nhưng vì đối phương là thính giả, cho nên không thể dùng góc nhìn như người bình thường.

Thế nhưng Tô Bạch chỉ hơi nghiêng người, rút địa ngục hỏa shotgun bên người mình ra, nhắm về phía vách tường của nhà gỗ, không chút do dự nổ súng.

- Chết đi…

Địa ngục hỏa shotgun bắn ra một hạt tròn màu vàng, trực tiếp xuyên qua tường của ngôi nhà gỗ nhỏ, một mặt bên khác của ngôi nhà gỗ nhỏ truyền ra một tiếng hét thảm, sau đó tiếng hét kia im bặt.

Tô Bạch lảo đảo đi tới đã thấy nửa người dưới của tên gia hỏa đã bị dập nát, người này đã chết rồi, khẩu súng trước đó mà người này dùng cũng đã bị bắn gãy, tràng diện vô cùng máu me, vô nhân đạo.

Nhìn một chút khẩu súng trong tay mình, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có chút hối hận, sớm biết phạm vi bắn giết của địa ngục hỏa shotgun lớn như thế, chính mình còn vất vả rút ngắn khoảng cách, đang yên đang lành ăn mấy phát đạn, hơn nữa điều đáng chết nhất chính là, những viên đạn này có uy lực hơn những viên đạn phổ thông gấp mấy lần.

Vào lúc này, một bên khác của nghĩa trang, Tần Nhất Minh từ trong xe đi ra, hai tay của anh ta đeo găng tay màu vàng, cả người lộ ra khí chất yêu dị, có chút giống như đang quay MV Hàn Tinh giả gái, thế nhưng người như Hàn Tinh chỉ có vẻ bề ngoài, còn Tần Nhất Minh lại có loại thực lực đáng sợ.

- Sao anh không ngoan ngoãn đi chết, lại để tôi phải tự mình ra tay.

Tần Nhất Minh phát ra một tiếng phàn nàn, cả người lộ ra hơi thở lười biếng.

Thân thể Tô Bạch lảo đảo một cái, hắn không nói gì, chỉ yên lặng giơ họng súng về phía Tần Nhất Minh.

Xem ra, trước đó, thứ mà Tô Bạch gặp phải trên đường đi và thứ mở cửa nhà Sở Triệu đều do anh ta sắp xếp.

- Không phải Phát Thanh Khủng Bố cấm đoán thính giả ra tay với nhau trong hiện thực à?

Tô Bạch vác một khẩu súng trên vai, dựa vào ván gỗ, giọng nói mang theo chút suy yếu, giống như bị trọng thương, sắp không qua khỏi.

- Quy củ là thứ dùng để phá vỡ.

Tần Nhất Minh đi về phía Tô Bạch, tốc độ của anh ta càng lúc càng nhanh.

- Chỉ cần lợi ích đủ lớn!

Ánh mắt Tô Bạch trở nên lạnh lẽo, họng súng thẳng tắp, bóp cò.

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

Liên tiếp sáu phát súng.

Đây đều là điểm cốt truyện đó, nói không đau lòng đó là giả, nhưng khí thế của đối phương đã chứng minh một chuyện, đây là thính giả có độ hoàn thành nhiệm vụ rất cao, so với chính bản thân hắn thì cao hơn rất nhiều, cho nên lúc đối mặt trực diện, anh ta mới có lòng tin như thế.

Trong nháy mắt khi Tô Bạch nổ súng, trên găng tay của Tần Nhất Minh bắt đầu phóng ra sợi tơ, mỗi sợi tơ không phải xuất phát từ trên găng tay mà chính là cắm rễ trong máu thịt của Tần Nhất Minh, chỉ là bên ngoài có hình dáng giống như găng tay, đại khái là vì giá trị mỹ quan.

Sợi tơ tạo thành một cái lồng, ngăn cản Tô Bạch liên tục xạ kích, những viên đạn màu vàng liên tiếp bắn thẳng về phía tầng kết giới giống như cái lồng này.

Thế nhưng đều bị chặn lại, chẳng qua lúc này hai tay của Tần Nhất Minh đã máu chảy đầm đìa, sắc mặt anh ta tái nhợt.

Tần Nhất Minh không dám tin nhìn Tô Bạch, sau đó anh ta nhìn về phía địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch, mặt mũi tràn đầy không dám tin hỏi.

- Vì sao anh lại có loại súng này!

Ngay sau đó Tần Nhất Minh ho khan, máu tươi từ khóe miệng anh ta tràn ra, bên trong miệng còn có một bộ phận nội tạng như phổi, Tần Nhất Minh cố gắng ngậm lấy không phun ra, thương thế kia vượt xa những gì anh ta tưởng tượng.

Trước đó anh ta cảm thấy tuy súng của Tô Bạch có uy lực rất mạnh, nhưng cũng không phát hiện, hoặc là nói đúng hơn

là không dự liệu được khẩu súng này có uy lực mạnh gấp 10 lần khẩu súng mà anh ta đưa cho tên sát thủ.

Một vũ khí chưa đến 100 điểm cốt truyện và một vũ khí 1000 điểm cốt truyện.

Dĩ nhiên không thể so sánh.

- Ồ, khẩu súng này có gì hơn người à?

Sau đó Tô Bạch lấy ra một địa ngục hỏa shotgun khác.

Hai họng súng,

Lạnh như băng,

Nhắm thẳng vào Tần Nhất Minh.

Chương 212 Một Cơn Ác Mộng, Không Có Gì Hay Để Nói

Đối với đạn của địa ngục hỏa shotgun, Tô Bạch rất trân quý, rất không nỡ dùng, thế nhưng Tô Bạch càng rõ ràng hơn, cái mạng nhỏ này của hắn càng thêm trân quý hơn điểm cốt truyện, hơn nữa điểm cốt truyện và vũ khí vốn dĩ được dùng như thế, mà không phải là để dành, sau này chôn cùng với quan tài.

Giờ phút này, cục diện này, lập tức liền có chút lúng túng.

Hai tay Tần Nhất Minh không chỉ đơn giản là máu me be bét, lực sát thương của địa ngục hỏa shotgun kia, trực tiếp gây trọng thương cho thể chất trong người anh ta, những sợi tơ này thực chất là một loại thực vật sinh trưởng trong huyết nhục của Tần Nhất Minh, hấp thu chất dinh dưỡng trên người anh ta, sau đó giúp Tần Nhất Minh chiến đấu.

Thậm chí những sợi tơ này không chỉ có ở lòng bàn tay, còn vươn vào trong toàn cơ thể Tần Nhất Minh, nếu như xé thân thể Tần Nhất Minh, thứ đầu tiên nhìn thấy không phải là mạch máu mà chính là từng sợ tơ kim loại kia.

Đây là một hình thức cường hóa của kẻ điên, hoàn toàn không thấy đau đớn của thể xác chính mình, cải tạo thân thể của mình, trực tiếp đem chính mình biến thành phi nhân loại, người có dáng vẻ này, nhất quán quán triệt tư tưởng của dân cờ bạc, đánh đổi tất cả, cho dù là thân thể của anh ta cũng chỉ là một tấm thẻ đánh bạc.

Giờ phút này, Tô Bạch giống như một người chơi nhiều tiền dùng trang bị cao cấp nghiền ép một người chơi già dặn kinh nghiệm, sự từng trải và kinh nghiệm của Tần Nhất Minh tuyệt đối cao hơn Tiêu Mạch rất nhiều, thế nhưng ở trước mặt địa ngục hỏa shotgun, lại trở nên yếu ớt, cho dù là thính giả có thâm niên, việc có được một vũ khí cấp bậc 1000 điểm cốt truyện là vô cùng khó khăn, thế nhưng loại vũ khí như địa ngục hỏa shotgun lại xuất hiện trong tay Tô Bạch, một người chơi có độ hoàn thành nhiệm vụ không vượt quá 2. Dĩ nhiên, đây cũng là vì nguyên nhân đặc thù của Tô Bạch, lúc trước trong các thế giới chuyện xưa, hắn gần như dẫn đầu mức độ cống hiến, Tô Bạch muốn đi cường hóa huyết thống gì đó, thế nhưng ai bảo hắn không cường hóa được.

Cảm nhận đau đớn trên người mình, ngay cả chính bản thân Tần Nhất Minh cũng không rõ ràng, chính mình còn có thể tiếp tục chống đỡ được một đợt xạ kích mới của Tô Bạch nữa hay không, chỉ cần trong tay Tô Bạch có khẩu súng này, cho dù anh ta có am hiểu cận chiến cũng không làm gì được Tô Bạch, bởi vì địa ngục hỏa shotgun, ý nghĩa của nó giống như tên, cự ly càng gần, uy lực sát thương càng đáng sợ.

Sở dĩ Tô Bạch lấy khẩu súng thứ hai ra cũng là cảnh cáo Tần Nhất Minh, cho dù bắn hết viên đạn của một khẩu súng, hắn vẫn còn một khẩu súng khác, không đến mức bị người ta đánh lén khi đang nạp đạn.

Nhìn thoáng qua huyết ngọc trên cổ tay mình, Tần Nhất Minh rõ ràng, dựa theo minh ước với Từ Gia Thành, anh ta muốn lấy được khối huyết ngọc này, như vậy anh ta nhất định phải giết chết Tô Bạch, điều này không có gì phải giải thích, nếu không sau cùng kết quả thất bại, Tô Bạch không chết, Từ Gia Thành không được như mong muốn, như vậy kết quả thê thảm nhất chính là Tần Nhất Minh anh, đến lúc đó, huyết ngọc

trân bảo trong mắt anh ta lập tức biến thành tu la đến lấy mạng anh ta.

Chẳng qua, hiện tại không cần thiết cứng rắn, bởi vì Tô Bạch quá cứng rồi.

Dù sao còn có thời gian, đối phương cần phải tiếp tục đi làm nhiệm vụ hiện thực, chính mình còn có thể tìm cơ hội, xét cho cùng, trước đó anh ta quá coi thường đối phương.

- Được, rất tốt.

Tần Nhất Minh bắt đầu lui lại, rất tự nhiên lui lại, đồng thời những sợi tơ trong cơ thể anh ta xuất hiện, bắt đầu quấn lấy cơ thể anh ta, làm ra một loại bảo hộ, anh ta sợ hãi Tô Bạch nhân lúc mình lui lại liền đánh lén.

Tô Bạch biết Tần Nhất Minh đánh trống lui quân, hắn cố ý ngồi trên mặt đất, bày ra dáng vẻ trọng thương sắp chết, nhưng quá giả tạo, ngay cả Tần Nhất Minh, trong lòng anh ta cũng đang cười lạnh.

Dân cơ bạc làm việc không chút nào dây dưa dài dòng, sau khi rút lui đến một khoảng cách an toàn, anh ta một lần nữa lên xe của mình, khởi động xe rời đi, anh ta cảm thấy Tô Bạch chỉ ỷ vào việc có hai khẩu súng để chống đỡ cục diện, đối phương cũng không dám thật sự cứng đối cứng, dù sao không phải mỗi người đều có dũng khí liều mạng như dân cơ bạc.

Nếu như viên đạn còn lại của hắn không giết được anh ta, như vậy hắn sẽ bị anh ta giết chết.

Tần Nhất Minh cầm tay lái, lòng bàn tay và thân thể truyền đến cảm giác đau nhói, sắc mặt của Tần Nhất Minh rất khó coi, chính mình ở trước mặt một thính giả mới ăn thiệt, thứ gọi là mặt mũi, anh ta không quá quan tâm, quan trọng là ở chỗ này, anh ta thật sự không thuận.

Xe chạy đi, Tần Nhất Minh xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tô Bạch vẫn ngồi nguyên ở đó, khóe miệng lộ ra cười lạnh, chờ đó cho tôi.

Chờ đến khi xe rời khỏi tầm mắt, Tô Bạch đem đạn ra thay mới, hắn có tất cả 32 viên đạn, vừa rồi bắn 6 phát, trước đó giết người và đánh quỷ ảnh kia bắn 2 phát, tổng cộng đã dùng 8 viên đạn, đây chính là 50 điểm cốt truyện, phải biết một thính giả bình thường, hoàn thành xong một chuyện xưa đạt được chưa đến 100 điểm cốt truyện.

Thế nhưng hiện tại Tô Bạch không quan tâm, Tần Nhất Minh rút đi, vẻ mặt Tô Bạch lạnh nhạt lắp đạn vào súng, hai khẩu súng đều đầy đạn, mỗi khẩu súng có 8 viên đạn, hai khẩu súng có 16 viên đạn, vừa rồi bắn Tần Nhất Minh 6 phát đạn, Tô Bạch hiểu rõ, thật ra đối phương không chỉ tổn thương da thịt, nhất định còn có thương tổn sâu hơn, nếu không đối phương sẽ không tùy tiện rời đi.

Chỉ là Tô Bạch cảm thấy không an toàn, sau khi lắp đạn vào hai khẩu súng, Tô Bạch mới cảm thấy an toàn hơn.

Trước đó Tần Nhất Minh lái xe còn đang suy nghĩ Tô Bạch không có dũng khí cùng dân cờ bạc như anh ta đánh cược một phen, trên thực tế, anh ta nhìn lầm Tô Bạch, giống như lúc trước hòa thượng cũng nhìn nhầm Tô Bạch.

Có đôi khi những chuyện Tô Bạch làm hoàn toàn không so đo lợi ích được mất, đây là một loại tâm thái còn đáng sợ hơn cả dân cờ bạc, dân cờ bạc muốn lợi ích, chỉ vì lòng tham mà quả quyết, còn người như Tô Bạch, hoàn toàn chính là lật bàn đánh bài, làm theo phương thức hại người không lợi mình.

Huân Nhi chạy đến bên người Tô Bạch, đối với một màn trước đó, cô ta không có hỏi, Huân Nhi chỉ lo lắng nhìn thương thế của Tô Bạch.

- Tôi đưa anh đi bệnh viện.

- Đi bệnh viện cái quỷ.

Tô Bạch đem viên đạn thứ 8 nhét vào nòng súng, đóng báng súng lại, sau đó nói với Huân Nhi:

- Đưa chìa khóa xe của cô cho tôi, xe của cô đã được cải tiến, tôi có thể đuổi theo được.

Huân Nhi không nhăn nhó, đưa chìa khóa xe của mình cho Tô Bạch.

- Tô Bạch, chờ sau khi chuyện này kết thúc, anh có thể đem chuyện phát sinh trên người mình nói cho tôi biết không?

- Một cơn ác mộng, không có gì hay để nói.

Tô Bạch cầm chìa khóa, khập khiễng đi về phía xe Huân Nhi, sau khi hắn lên xe, Huân Nhi đứng nguyên tại chỗ nhìn hắn, Tô Bạch vẫy tay:

- Chờ tôi trở lại trò chuyện với cô.

Tô Bạch đạp chân ga, trực tiếp lái xe xông ra ngoài.

Cảm thụ được tốc độ mạnh mẽ, Tô Bạch lắc đầu, rốt cuộc là nữ thái tử, xe cải tiến có gắn biển quân đội, cho dù như thế nào cảnh sát giao thông cũng không dám tới kiểm tra.

Chương 213 Táng Gia Bại Sản Giết Chết Anh

Hai thanh địa ngục hỏa shotgun bị Tô Bạch đặt dưới cửa sổ xe, hai tay Tô Bạch nắm lấy tay lái, tăng tốc tối đa.

Có người muốn giết mình.

Ha ha.

Làm sao có thể cho qua?

Muốn đến giết thì giết, muốn đi thì đi à?

Thật coi mình là Poodle hay là Chihuahua?

(Chó săn vịt (Poodle) là một giống chó săn dùng để săn các loại thủy cầm trong đó chủ yếu là vịt. Ngày nay giống chó này được lai tạo để trở thành dòng chó cảnh

Chó Chihuahua là một trong những giống chó nuôi nhỏ nhất trên thế giới.)

Xe Tần Nhất Minh nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt của Tô Bạch, hình như Tần Nhất Minh cũng phát hiện ra phía sau có xe, chỉ là có lẽ anh ta không phát hiện ra đó là Tô Bạch, nhưng bản năng cảm giác được nguy hiểm khiến anh ta vô thức tăng tốc xe, chẳng qua tốc độ xe của Tô Bạch lại càng nhanh hơn, khoảng cách giữa 2 xe còn lại chưa đến 10 mét.

Tô Bạch lấy một điếu thuốc, ngậm ở trong miệng, không rảnh đi châm lửa, chỉ dùng răng nhai đầu thuốc lá, một tay cầm lái, một tay cầm địa ngục hỏa shotgun, sau đó vươn một tay ra ngoài cửa sổ xe, bắn vào xe Tần Nhất Minh một phát.

- Pằng!

Lúc này Tô Bạch thật đúng là hào khí ngất trời, anh đó, không phải anh muốn đến giết tôi à, vậy ông đây tình nguyện dùng hết tất cả đạn cũng phải giết chết anh!

Táng gia bại sản giết chết anh!

Một phát đạn này bắn ra, cốp sau xe của Tần Nhất Minh bị bắn tung lên, hai bánh xe phát nổ, chiếc xe ma sát kịch liệt trên mặt đường.

Tần Nhất Minh nhanh chóng phanh xe lại, đánh tay lái khống chế xe, còn Tô Bạch mỉm cười, tiếp tục duy trì tư thế đạp chân ga.

Xe của Huân Nhi "ầm" một tiếng, đụng vào xe của Tần Nhất Minh.

"Ầm!"

Âm thanh ngột ngạt chói tai vang lên, xe của Tần Nhất Minh bị đụng cho lõm xuống, còn chiếc xe của Huân Nhi, chất lượng thật đúng là tốt, chỉ có nắp động cơ hơi biến hình, những nơi khác còn hoàn chỉnh.

Nhưng ngay cả như thế, lực va đập này rất chân thật.

Tô Bạch mở cửa xe đi xuông, trên mặt hắn có rất nhiều máu tươi, đây là vừa va chạm, thế nhưng hắn không chút để ý, hai tay cầm hai khẩu súng đi xuống xe.

Tần Nhất Minh ở nơi đó, cả người bị đâm đến vặn vẹo, đang ở trong xe giãy dụa, trong cơ thể anh ta không ngừng phóng thích ra sợi tơ, cắt linh kiện của xe, mở không gian cho anh ta.

Thế nhưng khi anh ta nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Tô Bạch đứng bên ngoài, trên mặt anh ta mang theo vẻ không dám tin, từ trong mắt Tô Bạch, anh ta không nhìn thấy bao nhiêu cảm xúc, hiện tại đối phương bình tĩnh đến mức không

thể bình tĩnh hơn, căn bản không biết đối phương lo lắng hay vui vẻ.

Tô Bạch giơ hai địa ngục hỏa shotgun lên, nhắm thẳng vào Tần Nhất Minh.

Hô hấp của Tần Nhất Minh lập tức trở nên nặng nề, anh ta nhìn chằm chằm Tô Bạch, hầu kết không ngừng chuyển động.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nói với Tần Nhất Minh.

- Bàn điều kiện đi, lấy cái gì có thể mua mạng của anh.

Tần Nhất Minh giống như trút được gánh nặng, trên mặt lộ ra mỉm cười.

- Tôi có thể cho anh…

Tô Bạch bỗng nhiên lại nghiêng đầu sang một hướng khác.

- Xin lỗi, tôi đổi chủ ý rồi.

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

Trong nháy mắt khi Tô Bạch nổ súng, hai con ngươi của Tần Nhất Minh tự bạo, từng lỗ chân lông trên người anh ta phóng ra vô số sợi tơ, đây là dùng phương thức tự hại mình để tiến hành phản kích, hiển nhiên anh ta không cam tâm bị Tô Bạch đùa bỡn sau khi giết chết.

Dân cờ bạc đáng sợ, thế nhưng trong mắt dân cờ bạc có lợi ích, có không muốn, có ràng buộc, còn loại người như Tô Bạch, hoàn toàn không có cái gì gọi là lợi ích hay không lợi

ích, hắn không quan tâm, cho dù táng gia bại sản cũng phải giết chết anh ta.

- Pằng!

- Pằng!

"…"

Tô Bạch liên tục bắn đạn về phía đầu xe, từng hạt tròn có màu vàng lộng lẫy mang theo tử vong liên tiếp được bắn ra.

Chiếc xe này vốn dĩ đã hỏng, bây giờ lại thêm một loạt đạn từ địa ngục hỏa shotgun, nó đã hoàn toàn biến thành một đống sắt vụn, ngay từ đầu, Tần Nhất Minh còn quyết tâm giãy dụa, dùng những sợi tơ để ngăn cản, thế nhưng theo Tô Bạch liên tiếp xạ kích, những sợi tơ kim loại kia liên tục bị đứt, toàn thân cao thấp lỗ chân lông trên người Tần Nhất Minh bắt đầu không ngừng tràn ra máu tươi, cực kỳ thê thảm.

Đến sau cùng anh ta phát ra một tiếng gầm không cam lòng, thân thể không được che chắn bị đạn bắn trúng.

- Pằng!

- Pằng!

Cuối cùng, Tô Bạch ngừng lại, ở trong đống sắt vụn có một đống thịt nhão.

Tô Bạch thờ ra một hơi, chậm rãi quỳ xuống, hai họng súng chống trên mặt đất, chống đỡ thân thể của hắn.

Khoái cảm khi giết chết một thính giả cường đại bắt đầu bao vây lấy hắn, hắn cảm nhận được một loại cảm giác vui vẻ từ trong ra ngoài, Tô Bạch mỉm cười, bỏ ra nhiều điểm cốt truyện như thế vì tìm cho mình khoái cảm, chính mình thật đúng là có chút tâm thần.

Nhưng vào lúc này, ở trong đống thịt vụn, có một trái tim được sợi kim loại bao bọc bỗng nhiên run lên, ngay sau đó một sợi tơ đột nhiên dựng đứng, giống như một con dao sắc bén đâm về phía giữa trán Tô Bạch.

Tô Bạch ngẩng đầu, trên mặt hắn đều là máu, thế nhưng hắn vẫn cười, nâng họng súng lên, nhắm về phía trước.

- Xin lỗi, tôi còn một phát đạn.

- Pằng!

Ở khoảng cách gần như thế, một phát đạn từ địa ngục hỏa shotgun đủ để cho đối phương hồn phi phách diệt, trái tim của Tần Nhất Minh hoàn toàn nổ tung.

Tất cả đã kết thúc.

Tô Bạch đứng lên, thân hình có chút lảo đảo, nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy đống thịt nhão của Tần Nhất Minh bắt đầu nhúc nhích, lúc đầu hơi thở của anh ta đã biến mất, nhưng hiện tại lại có xu thế tro tàn lại cháy.

- Ồ, thì ra anh cũng là Vampire?

Tô Bạch không vội vã qua đó, mà chính là đem số đạn còn lại lấy ra, hắn còn 8 viên đạn, từ lúc cùng Tần Nhất Minh giao thủ đến nay, Tô Bạch đã tốn hơn 20 viên đạn, có nghĩa hắn đã tiêu hết 150 điểm cốt truyện, gần như tương đương với ban thưởng cho một thính giả ưu tú trong thế giới chuyện xưa, thật đúng là một thắng lợi vô cùng đắt đỏ.

Nhét tám viên đạn còn lại vào súng, đủ đầy băng đạn của một địa ngục hỏa shotgun, Tô Bạch để hộp đạn vào bên hông, cầm theo khẩu súng có đạn đi đến chỗ đống sắt vụn kia.

Chân hắn đạp lên trên đống thịt nháo của Tần Nhất Minh, những miếng thịt nhão này thế mà thật đúng là đang ngọ nguậy, chúng giống như còn có sinh mệnh, nhưng loại sinh

mệnh này lại bị thuộc tính phá ma từ địa ngục hỏa shotgun áp chế và tiêu hao, dù sao địa ngục hỏa shotgun cũng là vũ khí có giá 1000 điểm cốt truyện, tiền nào của nấy, đồ vật đắt đỏ dĩ nhiên có đạo lý của nó, Tô Bạch không thể hiểu hết năng lượng thuộc tính của nó, thế nhưng nó đủ để dập tắt phần ký thác may mắn của Tần Nhất Minh.

Tô Bạch không cảm thấy buồn nôn trước đống thịt nhão, hắn vươn tay vào trong đống huyết nhục, bắt đầu tìm tòi, cuối cùng hắn tìm thấy một đồ vật hơi nóng.

Tô Bạch lấy nó ra, vứt bỏ những miếng thịt nhão trên đó, cuối cùng lộ ra vẻ lộng lẫy ban đầu của miếng huyết ngọc.

Trong huyết ngọc có một gương mặt người, là Tần Nhất Minh, lúc này ánh mắt Tần Nhất Minh mang theo oán hận nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Chương 214 Chiến Lợi Phẩm

"Mạng của anh, con mẹ nó, thật đúng là cứng rắn, ông đây bắn ra nhiều viên đạn như thế còn không hoàn toàn giết được anh."

Tần Nhất Minh không ngừng nguyền rủa Tô Bạch, cảm xúc phẫn nộ khiến anh ta trở nên điên cuồng, còn Tô Bạch, đối với miếng ngọc này, hắn không có bao nhiêu biện pháp, dù sao thuật nghiệp có chuyên công (ai cũng có chuyên môn của mình), Tô Bạch không phải người trong nghề thuật pháp, hơn nữa quan trọng nhất là Tô Bạch không nỡ lòng phá hủy miếng ngọc này.

Bởi vì lúc trước Tô Bạch thấy rất rõ ràng, nếu như không phải thuộc tính của địa ngục hỏa shotgun quá mức lợi hại, có lẽ Tần Nhất Minh thật đúng là ở loại trạng thái này trở về từ cõi chết.

Con mẹ nó, biến thành một đống thịt nát còn có thể có cơ hội chạy trốn?

Đây thật sự còn lợi hại hơn cả Vampire, một Vampire như Tô Bạch nhìn thấy vật này, làm sao không đỏ mắt cho được?

Chẳng qua chính Tô Bạch không rõ, không có nghĩa là người khác không rõ. Hắn cầm miếng ngọc trong tay, sau đó lấy di động ra, thông qua wechat gọi điện cho hòa thượng.

Tô Bạch không biết trước kia hòa thượng có dùng wechat hay không, có lẽ di động vẫn dùng, dù sao hiện tại có rất nhiều chùa chiền thu hòa thượng còn phải khảo hạch, muốn nhìn văn bằng và xem tu dưỡng, nhất là bây giờ mạng weibo phát triển như thế, rất nhiều người được gọi là đại sư và chân nhân đều

đang chủ động phát triển tên tuổi của chính mình, đây cũng coi như bắt kịp xu thế của thời đại.

(Đạo giáo nói đến những người tu hành đắc đạo, thường dùng làm danh hiệu như 'Thái Ất chân nhân', 'Ngọc Đỉnh chân nhân'.)

Chẳng qua sau khi vào Phát Thanh Khủng Bố, muốn không dùng wechat cũng khó, bởi vì sau khi mỗi nhiệm vụ kết thúc, Phát Thanh Khủng Bố sẽ đưa ra tổng kết trên nick wechat kongbu66, chỉ cần thính giả còn có đầu óc đều sẽ đến đó xem một chút, dĩ nhiên, phải chăng có thính giả hoàn toàn khác biệt hay không, Tô Bạch không rõ ràng, không chú ý đến wechat, ngay cả cửa hàng trên wechat cũng không quan tâm, người như vậy rất khó sinh tồn trong thế giới chuyện xưa.

Đúng lúc hòa thượng rảnh nghe máy của Tô Bạch:

- A di đà phật.

Cách thức chào hỏi của hòa thượng từ bên trong điện thoại truyền ra.

Tô Bạch cũng học theo hòa thượng, trả lời một câu:

- A di đà phật.

Hòa thượng trầm mặc một lúc:

- Xem ra không có chuyện gì, bần tăng cúp máy.

- Haiz, đừng thế chứ, tôi hỏi anh một vấn đề.

Tô Bạch vừa vuốt ve miếng huyết ngọc, vừa nghiêng đầu kẹp điện thoại:

- Tôi vừa lấy được một miếng ngọc, trên đó có một gương mặt người, làm sao xóa bỏ đi gương mặt này?

- Mặt người, miếng ngọc? Ha ha, đồ tốt.

- Nói chính sự.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Bần tăng trao đổi với cậu, loại pháp khí kia ở trên tay cậu không thể phát huy ra được hiệu quả tốt nhất.

- Cái này có tác dụng rất lớn với tôi, không bán.

- Gương mặt người kia, là người cậu vừa giết chết à?

Hòa thượng hỏi.

- Đúng thế, vừa bị tôi giết chết, hiện tại thịt còn nóng hổi.

- Đó là linh hồn lưu lại trong miếng ngọc, miếng ngọc này có thể lưu giữ tàn hồn, trong số pháp khí, miếng ngọc này khá tốt, ngay cả bần tăng cũng đỏ mắt, cậu muốn xóa bỏ tàn hồn kia đi cũng rất đơn giản, phương pháp trực tiếp nhất chính là cậu hoán đổi sang trạng thái cương thi, để sát khí cương thi xông vào đó hai lần, sẽ không ảnh hưởng đến công hiệu của nó.

- Ồ, cảm ơn hòa thượng, hôm nào tôi mời anh qua tiệm uốn tóc.

Tô Bạch cúp máy, nắm chặt huyết ngọc, ngay sau đó hơi thở trên người hắn đột nhiên thay đổi, huyết thống cương thi xuất hiện, hơi thở âm lãnh tà ác dơ bẩn cũng theo đó lộ ra.

Ngay sau đó, Tô Bạch bức sát khí trong người mình ra, đánh thẳng vào trong huyết ngọc.

Dần dần, gương mặt của Tần Nhất Minh trở nên mờ nhạt, sau cùng… Hoàn toàn biến mất.

Đám huyết nhục vốn dĩ đang ngọ nguậy trên mặt đất, trong nháy mắt biến thành một đống thịt thối rữa, cuối cùng hóa thành đống nước mủ.

Huyết ngọc càng thêm lộng lẫy, nắm ở trong tay có cảm giác hơi lạnh, hơn nữa Tô Bạch phát giác ra được, huyết ngọc

thế mà cùng huyết thống Vampire trên người hắn sinh ra một loại cộng hưởng, khiến cho huyết thống Vampire trên người hắn ngày càng trở nên sinh động.

- Quả đúng là đồ tốt, cảm ơn nhé.

Bỏ huyết ngọc vào túi, Tô Bạch thu súng lại, sau đó gọi điện cho Huân Nhi:

- Alo, anh sao rồi?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quan tâm của Huân Nhi.

- Không có chuyện gì, đến đón tôi một chuyến, tôi gửi định vị cho cô.

Tô Bạch không lo lắng về hiện trường, vấn đề này đã có Phát Thanh Khủng Bố thu dọn.

Rất nhanh, ở chỗ góc rẽ xuất hiện một chiếc xe màu đen, Huân Nhi ngồi ở phía sau, hạ cửa sổ xe xuống.

Tô Bạch ngồi vào trong xe, phía trước là tài xế có gương mặt nghiêm túc, có thể thấy được anh ta là quân nhân.

- Không sao chứ?

Huân Nhi cầm tay Tô Bạch.

Chờ lúc lái xe đi qua, Tô Bạch phát hiện cho dù là Huân Nhi hay tài xế quân nhân kia dường như đều không nhìn thấy hai chiếc xe bị hỏng ở đó.

Xem ra năng lực của Phát Thanh Khủng Bố không chỉ đáng sợ trong thế giới chuyện xưa, mà ở trong thế giới hiện thực, nó vẫn tương đương với một bug, chẳng qua trong thế giới hiện thực, nó có rất nhiều hạn chế, cho nên nó cần mượn tay thính giả để giải quyết một số việc.

Trên xe, Huân Nhi vốn dĩ định băng bó qua vết thương cho Tô Bạch, thế nhưng khi cô ta lấy nước sát trùng và bông băng ra, Huân Nhi phát hiện miệng vết thương trên trán và cánh tay của Tô Bạch đều đã tự mình khép lại.

Huân Nhi muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì.

Giết Tần Nhất Minh, hiện tại tâm trạng Tô Bạch ổn định hơn, bắt đầu suy nghĩ đến chính sự của mình, hắn lấy một điếu thuốc ra, không quan tâm đến việc người trong xe có chịu được khói thuốc không, Tô Bạch châm lửa, sau đó nhả ra một vòng khói, hỏi:

- Huân Nhi, cô nghĩ xem, nếu như Vương Tuyết biến thành một lệ quỷ trở về lấy mạng, thứ mà Vương Tuyết khao khát, muốn biết nhất, hoặc là muốn có được nhất là gì? Nói một cách đơn giản chính là thứ ràng buộc nhất với Vương Tuyết?

Huân Nhi trầm mặc một lúc, sau đó nhìn về phía Tô Bạch, lúc này Tô Bạch nheo mắt lại, hắn nghĩ đến…

Hai người đồng thanh nói:

- Tờ giấy của lần thứ hai diễn ra trò chơi.

Thứ hiện tại Vương Tuyết muốn biết nhất hẳn là việc ai là người mở ra trò chơi giết người lần thứ hai, sau cùng dẫn đến tử vong cho mình, thế nhưng thứ Phát Thanh Khủng Bố muốn là đồ vật ràng buộc, là một vật chứ không phải là tin tức.

Ở một góc độ nào đó, điều này thật ra đã làm giảm đi độ khó của nhiệm vụ, sự tình điều tra đến lúc này, vật ràng buộc kia là gì đã quá rõ ràng, đó chính là tờ giấy nhỏ trong trò chơi giết người lần hai.

- Tờ giấy kia, trưởng bối của cô có để lại không?

Tô Bạch nhìn Huân Nhi hỏi.

Vẻ mặt Huân Nhi lộ ra sự nghiêm túc chưa từng có, trầm giọng hỏi:

- Tô Bạch, vì sao đối với vụ án này anh lại đột nhiên để ý như thế, anh có mục đích gì?

Chương 215 Chỉ Để Lại Tiền Cho Tôi

"Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, nếu như tôi không nói, có phải cô sẽ không giúp tôi?"

Tô Bạch hỏi ngược lại.

- Làm sao có thể, chúng ta là bạn.

Huân Nhi đưa tay vén một lọn tóc ra sau tai:

- Tờ giấy của trò chơi giết người lần hai kia, trưởng bối A Hồng của tôi cũng lấy được một tờ, hơn nữa là nhặt được từ một sọt rác, đối phương thật ra đã thay đổi cách truyền tờ giấy đến tay người chơi, không còn là trực tiếp mặt đối mặt để truyền giấy nữa.

- Dĩ nhiên không cần mặt đối mặt để truyền giấy nữa rồi.

Tô Bạch vươn tay ra, gạt tàn thuốc ra ngoài:

- Chỉ cần người đề xuất ra là một trong bốn cô gái năm đó, thật ra bọn họ đã nắm giữ được hoàn chỉnh quần thể người mà tờ giấy này có tác dụng, những kẻ đánh xì dầu (đi ăn theo đám đông cho có khí thế chứ thực ra không giúp được gì cả), ở lần thứ nhất không có chân chính tham dự hành động, hoàn toàn có thể coi nhẹ, ngược lại là đối với những người chân chính tham dự vào trong lần một của trò chơi, đại khái có khoảng 10 người, thậm chí con số còn ít hơn, nhưng bọn họ vẫn có thể một lần nữa bắt đầu lại trò chơi mang tính kích thích này.

- Làm theo cách này, áp lực của công việc sẽ giảm bớt đi rất nhiều, chỉ cần dựa theo quá trình trước đó để tiếp tục, cho

dù chỉ có một người vẫn thừa sức làm được, hơn nữa quá trình khởi động lại trò chơi này rất đơn giản, chỉ cần một câu:

- Vương Tuyết chưa chết, trò chơi tiếp tục.

Tô Bạch ném đầu thuốc lá ra ngoài, đưa tay sờ cằm mình:

- Chuyện này càng có thể chứng minh, người bắt đầu trò chơi giết người lần hai chính là một trong bốn cô gái.

- Di vật của trưởng bối A Hồng vẫn luôn ở chỗ tôi, nhưng không phải là căn nhà hôm trước anh đến, mà là nhà riêng của một mình tôi ở Thượng Hải, hiện tại tôi dẫn anh đi lấy nó, trước khi bà ấy qua đời, bà ấy đã để cho tôi nghe rất nhiều chuyện, còn đưa di vật của mình cho tôi giữ.

- Vậy là tốt rồi.

Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm, hắn đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời hoàn thành nhiệm vụ ở ngay trước mắt hắn.

Huân Nhi nói lại địa chỉ cho tài xế, tài xế khẽ gật đầu.

Trong nháy mắt, bầu không khí lại rơi vào cảm giác trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Huân Nhi phá vỡ loại trầm mặc này:

- Tô Bạch, có phải bây giờ áp lực của anh rất lớn không?

Huân Nhi biết rõ loại khuynh hướng khát vọng giết người của Tô Bạch, khoảng thời gian gần đây câu lạc bộ giết người giải tán, đối với những người khác mà nói, cùng lắm thì ít đi một chuyện kích thích, thế nhưng với Tô Bạch mà nói, nó có ảnh hưởng rất lớn.

- Không, gần đây tôi rất vui vẻ.

Đúng thế, rất vui vẻ.

Lấy tính cách và hình thức hành động hiện tại của Tô Bạch mà nói, hắn ở trong thế giới chuyện xưa, ngược lại giống như

tìm được một nơi phát tiết chính mình.

Có nơi nào thích hợp với bệnh nhân tâm thần hơn thế giới chuyện xưa đầy máu tanh?

Huân Nhi thở dài nhìn Tô Bạch:

- Chờ chuyện này qua đi, anh qua London với tôi, tôi đã giúp anh sắp xếp xong bệnh viện.

Nghe thấy Huân Nhi nhắc đến London, Tô Bạch chợt nhớ tới Sophie, người phụ nữ kia nói muốn "mua" thanh ma pháp trượng của hắn, mà hiện tại hắn chỉ còn có 8 phát đạn, có nhu cầu cần điểm cốt truyện, hoặc là nói, hắn hoàn toàn có thể để Sophie giúp hắn đổi lấy đạn, sau đó lại dùng ma pháp trượng trao đổi với cô ta, dù sao với Tô Bạch mà nói, thanh ma pháp trượng kia chỉ có thể lấy ra làm đuốc, không có hiệu quả mấy, địa ngục hỏa shotgun có đạn dĩ nhiên mạnh hơn nhiều, dùng nó để trao đổi với Sophie thật đúng là chuyện tốt.

Hơn nữa, trong thế giới chuyện xưa lần trước, Tô Bạch còn lấy được một chiếc vòng tay của một nữ thính giả ám sát, có lẽ nó thích hợp với cường giả huyền học, Tô Bạch có thể cầm nó đi đổi lấy đạn.

Hiện tại không đủ đạn, trong hai khẩu súng, chỉ có một khẩu súng có đạn, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy thiếu an toàn, ưu thế của viên đạn này đã quá rõ ràng, nó khiến cho ngay cả một Tần Nhất Minh có huyết ngọc thủ hộ cũng phải ôm hận mà chết dưới những phát súng của hắn, đủ để thấy được vũ khí có ảnh hưởng như thế nào trong một cuộc chiến.

- Được.

Tô Bạch dứt khoát đồng ý, sau đó lấy di động ra, hắn nghĩ đến mập mạp, đúng thế tên mập mạp chếp bầm kia ở trong thế giới chuyện xưa, cuối cùng thiếu chút nữa đã hố chết hắn, Gia Thố và hòa thượng. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như chỉ

có tên mập mạp là người thích hợp nhất để hắn giao dịch chiếc vòng tay này.

Chuyện đã qua, Tô Bạch ghi nhớ trong lòng, nhưng tất cả đều nhìn về phía trước, nói không chừng lần sau cùng mập mạp vào trong một thế giới chuyện xưa, Tô Bạch không chút do dự nổ súng với mập mạp, mặc kệ là hoàn cảnh gì, trước giết chết tên mập mạp chết bầm này rồi nói.

Thế nhưng nơi này là thế giới hiện thực, Tô Bạch tạm thời còn chưa thể giống như Tần Nhất Minh không những không đi rút ngắn quan hệ với Phát Thanh Khủng Bố, lại thuần túy chỉ vì phát tiết lửa giận của chính mình qua chủ động giết một thính giả chỉ ở trong nhiệm vụ Phát Thanh Khủng Bố hố chính mình mà không phải cùng mình kết thù, đạt thành quan hệ nhân quả trong thế giới hiện thực.

Huân Nhi không biết rốt cuộc Tô Bạch suy nghĩ gì, đối với chuyện Tô Bạch đồng ý dứt khoát như thế, Huân Nhi có chút giận mình, thế nhưng Tô Bạch đã đồng ý, như vậy rất tốt, cô ta tin bệnh tình của Tô Bạch có thể dịu đi, dù sao y học hiện đại phát triển, đối với phương diện nghiên cứu tâm lý của con người cũng thay đổi từng ngày.

Đúng lúc Tô Bạch vừa mới nhắn tin hỏi thăm cho mập mạp trên wechat, xe lái vào một khu biệt thự.

Nhà của Huân Nhi ở chỗ này, Liễu gia thân là gia tộc chính trị trong nước, phương diện tài sản dĩ nhiên không cần nhiều lời, nhất định là có một số con em trong gia tộc không có năng lực tham gia vào chính trị, khoác lên mình tấm vỏ ngoài kinh doanh, thực tế là dùng tư nguyên mà gia tộc cung cấp cho để kinh doanh. Mấy năm nay, bởi vì cho dù là hệ thống chính trị hay kinh tế đều ổn định và vững vàng hơn, đối với những thế hệ đời thứ hai chỉ muốn dựa vào trong nhà để kinh doanh thì càng ngày càng khó khăn, nếu như đặt vào hơn mười năm

trước, thật đúng là không tìm được mấy người con em gia tộc ra ngoài buôn bán đến lỗ vốn, vấn đề chính của bọn họ chỉ là kiếm được nhiều hay ít mà thôi.

- Đừng hiểu lầm, nơi này đúng là nhà của tôi, thế nhưng không phải là tôi mua, là do nhà nước phân, tôi chỉ có quyền ở, không có tư cách mua bán, không tính là tài sản cá nhân.

Huân Nhi quẹt thẻ ra vào, mở cửa ra, mời Tô Bạch vào nhà.

Tô Bạch cười:

- Cô biết đó, tôi sẽ không để ý đến chuyện này, nếu như cô thích, tôi có thể đưa cô mấy căn nhà.

Huân Nhi bật cười một tiếng:

- Thật đúng là Tô đại thiếu gia, nói thật, trong số chúng ta, anh chính là người nhiều tiền nhất.

- Cha mẹ tôi qua đời sớm, chỉ để lại tiền cho tôi.

Chương 216 Cuộc Sống Tốt Đẹp Như Thế

Tô Bạch cười nhạo chính bản thân mình, có đôi khi ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng không biết mình có bao nhiêu tiền, tóm lại lúc trước cha mẹ hắn quả thật có dự liệu trước, bọn họ mở mấy công ty nhưng không có tận lực đi bồi dưỡng Tô Bạch làm người nối nghiệp, dĩ nhiên cũng bởi vì lúc đó Tô Bạch còn quá nhỏ. Chẳng qua từ rất lâu trước kia, cha mẹ Tô Bạch đã gây dựng hệ thống quản lý chuyên nghiệp, ở nước ngoài đã sớm hình thành phương thức này, nhưng các công ty trong nước, phần lớn đều quản lý theo gia tộc.

Cho nên cho dù cha mẹ Tô Bạch chết sớm, Tô Bạch không quản lý công ty, nhưng công ty trong nhà giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, có đôi khi chính Tô Bạch cũng cảm thấy có lẽ ngay từ đầu cha mẹ Tô Bạch đã đoán được sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới cố ý bố trí sản nghiệp như thế, họ sợ đứa con trai độc nhất này tương lai không có cơm ăn.

- Đúng thế, anh chính là đại gia, lúc nào cần tôi sẽ nói.

Huân Nhi đi vào trong phòng làm việc của mình, nơi đó có một két sắt, Huân Nhi mở khóa, lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong đó ra.

- Tờ giấy đó ở trong này, cho anh.

Huân Nhi trực tiếp đem hộp đưa cho Tô Bạch.

Ngay lúc Tô Bạch chuẩn bị đưa tay nhận lấy chiếc hộp này, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, là điện thoại bàn từ nhà Sở Triệu gọi tới, máy bàn nhà Sở Triệu và

chiếc thoại di động hắn đang cầm là máy mẹ con, cho nên Tô Bạch mới biết được điện thoại từ đâu gọi đến, hơn nữa Sở Triệu bị hắn trói ở trong nhà, điện thoại di động của anh ta bị hắn cố ý lấy đi, có Cát Tường trông coi, Sở Triệu không trốn được.

Cho nên cuộc điện thoại này là người ở trong nhà Sở Triệu gọi, ừm, nói một cách chính xác cũng không tính là người.

- Alo.

Tô Bạch vừa nhận chiếc hộp gỗ màu đỏ, vừa nghe điện thoại.

- Là tôi.

Là giọng nói của Tiểu Huệ.

- Đồ vật mà bác gái cô cần, tôi đã tìm được, tôi lập tức đưa về cho cô.

Tô Bạch nói.

- Không cần, tôi đã nhìn thấu, tôi đã nhìn thấu…

Giọng nói của Tiểu Huệ ngày càng suy yếu, khiến cho người ta có cảm giác như tro tàn, giống như một người già thỏa mãn được một tâm nguyện cất giữ trong lòng nhiều năm, hoặc nói đúng hơn là chấp niệm, sau đó thường mất đi ý chí tiếp tục sống, chẳng mấy chốc mà qua đời.

Tô Bạch liếc thoáng qua hộp gỗ trên tay mình, hắn ngây ngẩn cả người, lập tức quát vào trong điện thoại.

- Mẹ nó chứ, cuộc sống còn tốt đẹp như thế, cô phải kiên cường tiếp tục sống!

- Tôi còn chưa đưa đồ cho cô, cô cứ như thế hồn phi phách tán, tôi chịu giày vò lâu như vậy, nhiệm vụ cứ như thế uổng phí không công à, mẹ kiếp, còn lãng phí nhiều đạn như thế!

- Ha ha ha, không cần thiết…

Không biết Vương Tuyết đã trải qua chuyện gì, cô ta thế mà thật sự dự định tiêu tán vào lúc này.

Tô Bạch hít sâu một hơi nhìn thoáng qua Huân Nhi, dù sao Huân Nhi cũng không phải người ngoài, lúc này hắn giống như biến thành người khác, hung ác nói:

- Nếu như cô dám hồn phi phách tán trước khi tôi đến, tôi liền nghĩ biện pháp khiến cho người thân của cô, cha mẹ của cô, thân thích của cô, từng người từng người chết đi biến thành dáng vẻ lệ quỷ giống như cô bây giờ, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Huân Nhi che kín miệng của mình.

Vương Tuyết ở đầu dây bên kia: …

Tô Bạch cất chiếc hộp gỗ đỏ, trực tiếp đi thẳng ra ngoài, Huân Nhi vô thức đi theo, kết quả bỗng nhiên Tô Bạch đột nhiên dừng bước:

- Tôi đi một mình.

Loại giọng điệu và thái độ này giống như hai người vừa mới như keo như sơn lăn lộn trên ga giường, người đàn ông đẩy người phụ nữ đang dính trên người mình ra, phàn nàn ngại nóng.

Huân Nhi sửng sốt một chút nhìn Tô Bạch mở cửa ra ngoài, cắn môi nhưng cô ta không theo sau nữa, chỉ gọi:

- Xe đỗ ở bên ngoài, anh có thể lấy nó dùng.

Sau khi Tô Bạch đi ra ngoài, người quân nhân đã xuống xe, đứng ở một bên, cầm chìa khóa trong tay, Tô Bạch nhận lấy chìa khóa, mở cửa ra ngồi xuống.

Cho dù như thế nào, Tô Bạch không biết uy hiếp của hắn có bao nhiêu tác dụng với Vương Tuyết, thế nhưng hiện tại hắn đã tìm được đồ vật ràng buộc với Vương Tuyết, cách cự ly hoàn thành nhiệm vụ chỉ còn một bước chân, nếu như Vương Tuyết nghĩ thoáng, cứ thế rời đi, lần giày vò này của Tô Bạch, thật đúng là trắng tay.

Sau khi xe chạy, Tô Bạch vượt rất nhiều đèn đỏ, có mấy người cảnh sát giao thông muốn đuổi theo nhưng sau khi đuổi theo được một lúc, nhìn thấy biển số xe của Tô Bạch, tất cả đều im lặng quay về, loại nhãn lực này, dù sao bọn họ cũng phải có.

Tô Bạch cũng cảm thấy thoải mái, dù sao đây cũng không phải là chơi game, hắn không có tâm trạng chơi trò đua xe với mấy cảnh sát giao thông như trong phim điện ảnh, Huân Nhi nhìn ra được Tô Bạch rất vội, cho nên mới đưa xe của mình cho Tô Bạch, thời khắc mấu chốt, chiếc xe này thật đúng là tiện lợi.

Tô Bạch tăng tốc tối đa, từ đây đến chỗ nhà Sở Triệu khoảng 20 phút, đối với Tô Bạch mà nói, 20 phút này thật đúng là giày vò, Tô Bạch xuống xe, cầm hộp gỗ đỏ, trực tiếp xông thẳng lên lầu.

Lúc đến cửa nhà Sở Triệu, Tô Bạch không có gọi cửa, trực tiếp đạp một nhát, cửa bị đá văng, Tô Bạch nhìn thấy người giúp việc ngã trên mặt đất, thi thể của cô ta đã xuất hiện thi ban, mang ý nghĩa cô ta đã chết từ lâu, trên thực tế vốn dĩ cô ta đã chết từ rất lâu rồi, hiện tại trên người cô ta xuất hiện thi ban cũng là chuyện bình thường.

Điều này có nghĩa thứ mượn xác hoàn hồn đã đi ra hoặc là đã xảy ra chuyện.

Tô Bạch lật thi thể của người nữ giúp việc lên, sắc mặt cô ta xanh mét, trở nên rất dữ tợn, ở chỗ tim có một dấu tay, trên

dấu tay này không ngừng truyền ra hơi thở cường đại, chỉ một dấu tay thế mà có thể đánh tan linh hồn người giúp việc, hoặc nói đúng hơn là linh hồn của thứ kia.

Có người đến!

Rất rõ ràng loại dấu tay mang theo hơi thở cường đại này không thể nào là do Tiểu Huệ làm, hơi thở của một con cương thi không thể đạt đến mức độ này, điều này Tô Bạch có quyền lên tiếng.

Tô Bạch đứng lên, trong phòng khách ngoại trừ thi thể của người giúp việc không còn ai khác, Tô Bạch mở cửa phòng ngủ, Tiểu Huệ cứ thế ngồi bên giường, yên lặng không một tiếng động.

Tô Bạch đến gần khẽ đẩy Tiểu Huệ, cả người Tiểu Huệ cứ thế ngã xuống giường, không nhúc nhích.

- Mẹ nó, tới muộn rồi, cô ta vẫn đi mất.

Tô Bạch siết chặt nắm đấm của mình, đốt ngón tay trắng bệch.

Cuối cùng Tô Bạch thở dài một hơi, dứt khoát ngồi xuống giường, Tiểu Huệ vẫn lẳng lặng nằm đó, Tô Bạch lắc đầu, giày vò không công thì giày vò không công, Tô Bạch không có nghĩ không ra, chuyện cho tới bây giờ, nên nhìn về phía trước, hơn nữa, nếu như tính toán cụ thể, Tô Bạch chưa chắc đã thiệt, hắn rõ ràng đã lấy được một huyết ngọc có trợ giúp rất lớn với huyết thống vampire, cho dù hắn có mất đi 150 điểm cốt truyện để mua đạn, về mặt ý nghĩa mà nói cũng không tính là thiệt thòi, thậm chí là kiếm lời.

Chỉ là ít nhiều cũng có chút không cam tâm, chính mình đi làm thám tử lâu như thế, ngay tại trước khi hắn thành công, vậy mà người phụ nữ này lại đi trước một bước, nghĩ thông

suốt, tự mình giải thoát, quả nhiên lòng dạ phụ nữ giống như kim dưới đáy biển.

Chương 217 Không Gì Baidu Không Biết

(Baidu được xem là ông vua trong lĩnh vực tìm kiếm của Trung Quốc kể từ khi Google quyết định rời thị trường này.)

Tô Bạch mở hộp gỗ màu đỏ ra, bên trong có kẹp cài tóc và các loại đồ dùng của nữ, ngoài ra còn có một tờ giấy, chỉ đáng tiếc, chữ viết trên tờ giấy đã không còn rõ ràng, nhưng còn có thể nhìn ra được nội dung đại khái, không khác gì những gì trong laptop của Sở Kiến Quốc có ghi lại, xem ra đối phương quả thật đã phục chế lại kinh nghiệm trong trò chơi giết người lần một.

- Cô nói xem tờ giấy này tôi nên đốt cho cô hay là chôn cùng với thi thể cô?

Tô Bạch nói một mình:

- Cô giải thoát thì giải thoát, tại sao phải lôi kéo cháu gái mình chôn cùng, lúc trước không phải đã nói rồi sao, sau khi cô được giải thoát, cô sẽ trả lại thân thể cho cháu gái mình, hiện tại làm sao lại mang cô ta đi theo cùng xuống hoàng tuyền, người trưởng bối như cô thật quá không tử tế.

Tô Bạch vừa nói vừa lấy bật lửa ra, đốt tờ giấy, tờ giấy vừa bén lửa, Tô Bạch giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhanh chóng dập tắt lửa.

Bởi vì "cấp cứu" nhanh, tờ giấy chỉ bị cháy một góc nhỏ.

Sắc mặt Tô Bạch chậm rãi trở nên nghiêm túc, khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Không đúng, không đúng.

Tô Bạch cầm tờ giấy trong tay, cúi người xuống, hai tay chống lên giường.

- Một chi tiết quan trọng như vậy làm sao tôi lại quên mất, lần thứ nhất sử dụng Thallium làm độc, lần thứ hai cũng dùng Thallium làm độc, trên bệnh án ghi lại rất rõ ràng, năm đó sau khi cô trở lại trường, bệnh tình mới chuyển biến xấu, cô không có khả năng trong nháy mắt liền mất đi ý thức, IQ và trí nhớ.

- Những người kia hao phí nhiều như thế đi thăm dò, suốt một tháng trời, cuối cùng mới tìm được là trúng độc, cô là người bị hại nhưng cũng là người tham dự, vì sao lại không nói.

- Còn có một điểm quan trọng nhất, những người bạn trong nhóm kia của cô, vì sao không nói ra?

- Nếu như nói sớm một chút là trúng độc Thallium, tiến hành điều trị sớm, cô căn bản không chết?

- Như vậy liền biến thành một nghịch lý, rốt cuộc cô đã làm gì, hoặc nói đúng hơn rốt cuộc cô nghĩ gì, dẫn đến chính bản thân cô không nói ra đó là trúng độc gì, nhóm bạn thân đó của cô thế mà cũng im lặng không nói.

Tô Bạch vươn bốn ngón tay ra, trong đó có một ngón tay cách xa ba ngón tay khác một chút, mang ý nghĩa hai đoàn thể, một đoàn thể chỉ có mình Vương Tuyết, một đoàn thể khác chính là A Hồng, A Lệ và Viện Viện.

- Vị trưởng bối kia của Huân Nhi, lời người sắp chết nói cũng là thiện, trước khi chết, lúc bàn giao hậu sự, bà ta không cần thiết nói dối vãn bối mà mình yêu thích, điều này không có ý nghĩa gì cả, như vậy có nghĩa lời trưởng bối của Huân Nhi là A Hồng nói hẳn là đúng, thế nhưng có thể lời nói của bà ta không đầy đủ, lược bớt rất nhiều thứ.

Tô Bạch nheo mắt lại, giọng nói cũng trở nên trầm thấp.

- Sau khi xác định được một điểm này, những điểm còn lại có thể tiếp tục được loại trừ.

- Hơn hai mươi năm trước, bốn cô gái các cô, ngay từ đầu chỉ vì muốn tìm cảm giác kích thích mới bắt đầu trò chơi giết người này, sau cùng bởi vì ba người e sợ, bởi vì họ thấy được vẻ tà ác trong nhân tính con người, những người bạn học chung đụng xung quanh mình lại có một mặt đen tối như thế, cho nên ba người e sợ, rút lui, lựa chọn kết thúc trò chơi này.

- Thế nhưng có một người không lựa chọn kết thúc mà chính là tiếp tục, thậm chí người này có kinh nghiệm lần chơi đầu tiên, cho nên có thể bắt đầu lại từ đầu, chỉ là hơi phức tạp một chút, hơi phiền phức một chút, bởi vì người đó chỉ có một mình, không có trợ thủ, trước đó chuyện mà bốn người làm, nay lại chỉ có một mình người đó làm, cho nên người đó làm rất chậm nhưng thật không may, chuyện người đó làm bị ba người khác phát hiện.

- Tôi không biết cô gái kia muốn làm gì, cũng không rõ rốt cuộc người đó có mục đích gì, thế nhưng mục đích này hù dọa ba cô gái còn lại, thậm chí dưới sự bất đắc dĩ, ba cô gái kia vậy mà lại quyết định dùng kinh nghiệm và đám người mà bọn họ định vị được trong trò chơi lần thứ nhất để tiến hành chân chính trò chơi giết người đối với cô gái kia.

- Trong laptop của Sở Kiến Quốc, một phần là do ông ấy điều tra ra, một phần khác là ông ấy căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát hình sự của mình để tổng kết ra, bên trong nhất định có suy nghĩ chủ quan.

- Ví dụ như cái chết của Vương Tuyết cô bởi vì sau cùng tra ra là trúng độc Thallium, cho nên Sở Kiến Quốc liền suy đoán lần trò chơi giết người đầu tiên cũng sử dụng Thallium.

- Thế nhưng đổi một góc độ để suy nghĩ, nếu như lần đầu tiên của trò chơi giết người không dùng độc Thallium, mà chính là một loại độc dược khác thì sao?

- Cho nên, với tư cách là người bị lại, là người tham dự vào trò chơi giết người lần thứ nhất, chính là cô, Vương Tuyết. Cho dù cô biết mình bị trúng độc, nhưng cô không rõ ràng rốt cuộc mình trúng độc gì, cho nên mới đưa đến vấn đề, lúc mới bắt đầu có triệu chứng trúng độc, chính bản thân cô hoàn toàn thanh tỉnh lại vẫn như cũ bất lực. Chờ đến khi độc tố bắt đầu phát tác, chờ đến khi thần trí cô bắt đầu không còn thanh tỉnh, cô chỉ có thể giao chính mình cho cha mẹ và bác sĩ, nhóm bác sĩ kia không ngừng thử nghiệm để đưa ra kết luận, đến sau cùng, hơn một tháng sau, lúc đó thông internet để cầu cứu chuyên gia nước ngoài, xác định được là triệu chứng trúng độc Thallium, thế nhưng chờ đến khi tìm được biện pháp đẩy độc tố trên người cô ra ngoài cơ thể, sau cùng cô vẫn không chịu đựng được ảnh hưởng đáng sợ của độc tố trên người mà qua đời.

- Còn ba cô gái cùng tham dự trò chơi giết người lần một với cô chính là hung thủ thật sự, dĩ nhiên bọn họ không có đem tin tức nói ra.

- Cứ như thế liền giải thích thông được.

- Không, còn một thứ, chờ chút…

Trong lòng bàn tay Tô Bạch xuất hiện một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn không biết được dùng từ chất liệu gì làm ra, kiểu dáng cổ quái, đây chính là chiếc nhẫn mà ở trong nhà vệ sinh, lúc nhiệm vụ hiện thực được phát động, Tiểu Huệ đã ném ra chiếc nhẫn này.

- Thật ra tuy tôi không biết đây là nhẫn gì nhưng tôi có thể áp dụng phương pháp mà những người kia dùng để tra ra cô

trúng loại độc gì để tìm hiểu một chút về nó, chẳng qua bây giờ việc này trở nên đơn giản hơn.

Tô Bạch lấy di động ra, ấn vào trình duyệt internet đi đến baidu, sau đó chụp bức ảnh chiếc nhẫn và tiến hành tìm kiếm bằng hình ảnh.

Rất nhanh một loạt nguồn hình ảnh giống như đúc với chiếc nhẫn Tô Bạch đang cầm xuất hiện.

- À… Thì ra là như thế.

Tô Bạch hiểu ra.

Đúng lúc này, lúc đầu Tiểu Huệ nhìn giống như hồn phi phách tán chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Chương 218 Nhiệm Vụ Hiện Thực Hoàn Thành

Trên điện thoại di động tìm được một tin tức dẫn link trực tiếp đến một blog, blog từng rất thịnh hành, sau này dần dần bị Weibo thay thế, hiện tại không có nhiều người dùng.

Link blog mà Tô Bạch tìm được đã có từ rất lâu, từ năm 2007, cách hiện tại khoảng 10 năm, trong đó có một bức ảnh, trong bức ảnh đó có một chiếc nhẫn tương tự với chiếc Tô Bạch đang cầm ở trong tay.

Ừm, nó không phải là thứ đồ vật quý giá gì, kém xa kim cương, chỉ là tạo hình kỳ lạ có hàm ý đặc biệt mà thôi.

- Ồ, thì là là một loại trang sức của tình nhân Tây Hạ, trách không được tôi nhìn thấy nó không giống như nhẫn kim cương, thật đúng là có màu sắc tông giáo, không tồi, không phô trương lại rất có nội hàm.

- Không nhìn ra, cô và người đàn ông nào đó lại lãng mạn như thế.

Tô Bạch giơ tay lên, cầm chiếc nhẫn trên tay.

(Tây Hạ :quốc gia của dân tộc Đảng Hạng, xây dựng năm 1038, bao gồm Ninh Hạ, miền bắc Thiểm Tây, tây bắc Cam Túc, đông bắc Thanh Hải và phía tây Nội Mông Cổ ngày nay. Năm 1227 bị nhà Nguyên tiêu diệt)

Đúng lúc này Tiểu Huệ ngồi dậy, chiếc nhẫn xuất hiện ở trước mặt cô ta, sắc mặt của cô ta bắt đầu trở nên tái nhợt, nhiệt độ trong phòng ngủ nhanh chóng đi xuống.

Tô Bạch vẫn tiếp tục nói tiếp.

- Thật đúng là thú vị, người cô muốn giết, hẳn là người đàn ông có được một chiếc nhẫn khác giống như thế này, hơn nữa thân phận của người đàn ông kia không bình thường, cho nên…

Tô Bạch lắc đầu cười cười:

- Thật sự là một câu chuyện có nội dung cẩu huyết, Vương Tuyết, cô có thể có chút tiền đồ được hay không, khoảng thời gian gần đây không phải lưu hành mấy chương trình nữ quyền à, cô có thể học tập bọn họ, như vậy cô cũng sẽ không biến thành dáng vẻ như hiện tại rồi.

Chuyện đến nước này, mọi chuyện đã rất rõ ràng, lúc trước Vương Tuyết và một người đàn ông ở trường nói chuyện yêu đương, sau cùng hẳn là xảy ra vấn đề gì, Vương Tuyết dự định ra tay đi trả thù, đi giết người, thậm chí lúc Vương Tuyết đưa ra trò chơi giết người, ba cô gái còn lại vì theo đuổi cảm giác kích thích, còn Vương Tuyết thật ra đã sớm quyết định chủ ý muốn giết người, nhưng không phải giết cô ta mà chính là người đàn ông mà cô ta đã từng yêu.

Không thể không nói, có thể tìm được chiếc nhẫn này, có thể đem chiếc nhẫn coi như vật đính ước cũng coi như là một loại người có phong cách, người bình thường ai sẽ đi đọc và nghiên cứu sách về văn hóa Tây Hạ.

Dù sao triều đại Tây Hạ đã bị tiêu diệt, mãi cho đến vào gần cuối nhà Thanh, một thư sinh mới tìm được dấu vết tồn tại của nước Tây Hạ, sau đó để nhà thám hiểm và sử học nước Nga qua nghiên cứu và đào bới, mới coi như chân chính tìm ra được Tây Hạ, hiện tại phần lớn mọi người biết đến Tây Hạ thông qua tiểu thuyết Kim Dung, hơn nữa hơn 20 năm trước, nghiên cứu về Tây Hạ còn không nhiều như thế, vào thời kỳ đó có thể hiểu biết về văn hóa Tây Hạ thật đúng là hiếm thấy.

Ở đối diện khu chung cư của nhà Sở Triệu là một quán trà, Từ Gia Thành đang ngồi ở trong đó, đối diện anh ta là mẹ kế của mình.

Từ Gia Thành cầm khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng cho mẹ kế, bà ta khẽ mỉm cười với Từ Gia Thành, nghiêm túc nắm chặt tay anh ta, có thể nhìn ra được, bà ta rất khẩn trương.

- Dì, không sao, cho dù cô ta thật sự muốn bạo phát tìm đến dì để báo thù thì còn có con ở đây.

Từ Gia Thành dùng một tay còn lại cầm cốc nước chanh trên bàn uống một ngu, ánh mắt sâu xa, Tần Nhất Minh thất bại, điều này thật đúng là ngoài dự liệu của Từ Gia Thành, anh ta rất khó tưởng tượng một dân cờ bạc tâm ngoan thủ lạt đã đạt đến độ hoàn thành nhiệm vụ ở cấp 6 thế mà lại bị một thính giả cấp 2 giết trong tay, hơn nữa đối phương còn sống nhảy nhót tưng bừng đi thực hiện nhiệm vụ hoàn thành.

Huyết ngọc mất tích, Từ Gia Thành không quá để ý, điều anh ta để ý chính là mẹ kế của mình, một người nuôi lớn anh ta, so với mẹ của anh ta, người mẹ kế này càng giống với mẹ của anh ta hơn. Ngoài ra, đây còn là người phụ nữ của Từ Gia Thành anh, cho dù là tâm hồn hay thân thể đều là người anh ta yêu nhất, cho nên anh ta không cho phép bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến mẹ kế của mình.

Vì mẹ kế, anh ta thật sự có thể liều lĩnh.

Thế nhưng lúc cảm thụ được hơi thở vốn dĩ đã sắp biến mất trong khu chung cư, bỗng nhiên bắt đầu lớn dần lên, trong lòng Từ Gia Thành hiện lên phẫn nộ và cảm giác bất đắc dĩ.

So với tên gia hỏa kia, chính mình đến nhà Sở Triệu trước một bước. Dì A Lệ vừa mới qua đời không lâu, thế mà mượn xác hoàn hồn, xem ra lực ảnh hưởng của nhiệm vụ hiện thực

trong Phát Thanh Khủng Bố đã kéo những người năm đó tập hợp lại, cho dù là người hay quỷ.

Dù cho Từ Gia Thành đã là thính giả có độ hoàn thành nhiệm vụ là cấp 10, có thể nhìn thấy và dự cảm được một số chuyện, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản Phát Thanh Khủng Bố thúc đẩy những thứ mà nó đã chuẩn bị ở phía sau.

Anh ta đã đánh cho dì A Lệ hồn phi phách tán, cũng dùng phương thức của mình đi "khuyên" và "hóa giải" oán khí của Vương Tuyết, cô ta hẳn là sắp chuẩn bị tan thành mây khói, cát bụi lại trở về với cát bụi.

Nhưng ngay khi lúc có thể kết thúc tất cả thì tro tàn lại cháy, dưới điều kiện không trực tiếp ảnh hưởng đến tiến trình của nhiệm vụ hiện thực, Từ Gia Thành đã dốc toàn lực, khả năng cũng bởi vì thế mà bị dính đến một số nhân quả, nhưng còn trong phạm vi có thể chiu đựng được, anh ta không dám thật sự nhúng tay vào chuyện này, cho nên mới dùng huyết ngọc làm điều kiện để mời Tần Nhất Minh xuất thủ, bởi vì ở độ hoàn thành nhiệm vụ ở mức 10 sẽ có một cửa khẩu, Từ Gia Thành sợ hãi chính mình trong lúc mấu chốt sẽ chọc đến đại nhân quả, khả năng không sống được qua thế giới chuyện xưa tiếp theo, vậy ai sẽ đến chăm sóc mẹ kế cho anh ta?

Đặt cốc nước chanh xuống, Từ Gia Thành nhíu mày, anh ta đang do dự cũng đang băn khoăn, đồng thời còn mang theo chút phẫn hận, một nhiệm vụ hiện thực mà thôi, cho dù vỗ mông ngựa Phát Thanh Khủng Bố thì có bao nhiêu ý nghĩa chứ?

Nhất định phải đem đống lửa mà anh ta đã diệt đi, một lần nữa nhóm lên!

…

Hiện tại Tô đại thiếu gia không biết mình vừa mới châm lửa cho một đống lửa mà người khác vừa mới dập đắt, đương nhiên cho dù có biết, Tô đại thiếu gia vẫn sẽ làm thế, hơn nữa còn cho nó cháy to hơn, không quan tâm đến việc phải chăng mình có thể từ đó lấy được bao nhiêu lợi ích, từ bỏ nhiệm vụ hiện thực để trao đổi với đối phương mới là cách khôn ngoan nhất, chẳng qua Tô Bạch vẫn sẽ tiếp tục lựa chọn châm lửa, ai kêu anh ta đã từng gọi người đến giết hắn làm gì.

Chuyện hại người không lợi mình, đây không phải lần một lần hai Tô Bạch làm như thế, huống chi, làm nhiệm vụ hiện thực vẫn đạt được chỗ tốt, không phải ư?

Gương mặt Vương Tuyết đã vô cùng dữ tợn, lúc này oán niệm trong người cô ta bị Tô Bạch nhóm lên, cuối cùng cô ta vươn tay ra, cầm chiếc nhẫn kia trong tay.

- Nhiệm vụ hiện thực hoàn thành.

Còn 2 chương nữa là kết thúc rồi.

Chương 219 Giết Cả Nhà Cô Ta!

Giọng nói nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố vang lên trong đầu Tô Bạch, Tô Bạch thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng làm xong, phủi mông, Tô đại thiếu gia đứng lên, nhìn thấy Vương Tuyết ngồi trên giường, tóc tai rối bời, cả người nồng đậm oán niệm giống như muốn chảy nước ra, cũng có thể gọi cô ta là Tiểu Huệ.

Có lẽ lúc trước Tiểu Huệ ném chiếc nhẫn này cho hắn cũng có một loại thâm ý, thứ ràng buộc với Vương Tuyết thật ra luôn ở trên người mình, thế nhưng oan hồn của Vương Tuyết đã mất đi rất nhiều ký ức, thứ đồ vật ràng buộc nhất định phải được phối hợp với chân tướng hoặc nói đúng hơn là xuất hiện với hình ảnh người đàn ông kia mới có thể phát huy được tác dụng chân chính của đồ vật.

Khóe mắt của Tiểu Huệ có hai hàng nước mắt và máu chảy xuống.

Tô Bạch cúi đầu không nói gì chỉ khẽ mở cửa sổ, ngoài trời có chút tối, loáng thoáng có thấy sấm chớp đang lóe lên.

Điều này khiến cho Tô Bạch nhớ tới ở trong thế giới chuyện xưa, mập mạp vì muốn đối phó với cương thi vương đã dẫn động thiên lôi xuống.

Đạo thiên lôi này, ngay cả cương thi vương đều bị dọa sợ, Vương Tuyết cũng không tránh khỏi điều đó, bởi vì lần này dẫn động thiên lôi cũng không phải là tên mập mạp chết bầm kia.

Có lẽ đây chính là ý định ban đầu của Phát Thanh Khủng Bố về giải thoát, không phải để hắn đi khuyên nhủ Vương Tuyết, sau đó để tự cô ta tiêu tán mà chính là bù đắp trí nhớ cho Vương Tuyết, hoàn toàn kích thích cô ta ra, sau đó ở trong thiên lôi, hoàn toàn tan thành mây khói!

Tô Bạch chợt nhớ tới Phát Thanh Khủng Bố thường nói, thiện ác đến cuối cùng cũng có báo.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng Tô Bạch nở nụ cười.

Thật ra Phát Thanh Khủng Bố là thứ hung ác nhất so với bất kỳ kẻ nào, cũng tàn khốc và không có tình người hơn bất kỳ ai.

- A Lệ chết rồi à?

Vương Tuyết hỏi.

Giọng nói âm u, giống như tiếng thở dốc phát ra từ địa ngục.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Các người xuống đó cùng nhau tán gẫu.

- A Hồng đâu?

Vương Tuyết lại hỏi.

Tô Bạch lắc lư mảnh giấy nhỏ trong tay mình:

- Đây là của A Hồng để lại, cả đời này A Hồng không lấy chồng.

- Còn Viện Viện thì sao?

Tô Bạch nhún vai:

- Tôi không biết, cô biết không?

Vương Tuyết rất nghiêm túc gật đầu, đi đến bên cửa sổ.

Cho dù là vampire như Tô Bạch, đứng ở bên người Vương Tuyết hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí có chút không chịu được.

- Cô ta đang ngồi ở bên ngoài, giữa tôi và cô ta vẫn luôn có liên hệ, tôi là cơn ác mộng của cô ta.

- Thật ra không cần thiết phải làm như thế.

Tô Bạch nói:

- Cô không còn nhiều thời gian, đến sau cùng khi thiên lôi đánh xuống cô sẽ tan thành mây khói, ngay cả cháu gái cô cũng hương tiêu ngọc vẫn, cần gì chứ?

- Cha mẹ cô vẫn còn sống, cô có thể nhân cơ hội này đi thăm bọn họ một chút, nếu như quá xa không kịp, cô có gì muốn nhắn nhủ thì có thể nói với tôi, tôi không có gì, chỉ có tiền là nhiều.

Vương Tuyết nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- So với tôi, cậu càng là người máu lạnh hơn, cậu hẳn là hiểu tôi, nếu như lúc trước có người giết cậu, cậu có cơ hội tỉnh lại, cậu sẽ làm gì?

Tô Bạch thở dài, lắc đầu, sau đó lộ ra rất nhiều biểu lộ đau thương, gằn từng chữ:

- Giết cả nhà kẻ đó.

Vương Tuyết cười, hàm răng của cô ta cũng biến thành màu đỏ, cười đến rất thê lương.

- Đúng thế, giết cả nhà cô ta!

Vương Tuyết hóa thành một cơn gió đen, bay ra ngoài cửa sổ.

Không có người khuyên cô ta trở về, Tô Bạch không cảm thấy mất mát, dù sao hắn chẳng để ý, chỉ cầm di động lên gọi

điện cho Huân Nhi:

- Alo, chuyện của anh sao rồi?

- Khoan hẵng hỏi chuyện này, tôi hỏi cô một chuyện, vào năm 94, ở trường đại học Thượng Hải, người có xuất thân từ khoa lịch sử, hiện tại đã nổi danh, cô có thể liên tưởng đến người nào không?

Huân Nhi không chút do dự nói ra một cái tên.

Tô Bạch nuốt ngụm nước bọt.

- Vậy tôi thật đúng là hiểu được ba cô gái kia, ha ha, đổi lại lúc đó là tôi, tôi cũng sẽ ngăn cản người phụ nữ điên cuồng kia.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, đứng ở bên cửa sổ, mây ở bên ngoài càng lúc càng dày, đối với người bình thường mà nói, đây chẳng qua chỉ là trận mưa rào kèm theo sấm chớp, chỉ là đài khí tượng dự đoán sai lầm, không dự đoán được từ sớm, nhưng đối với người trong cuộc mà nói, đám mây đen này đại biểu cho chung kết.

Không có đúng sai, có lẽ nói đúng hơn, không có đúng hay sai một cách tuyệt đối.

Trên thế giới này, có quá nhiều thứ không có phân chia đúng sai một cách tuyệt đối, cho dù là người với người, hay giữa các nước với nhau, giữa đen và trắng luôn có khoảng xám, giống như trên ngọn núi tuyết mênh mông, lại có điểm xuyết những chấm màu đen nhỏ.

Điện thoại vẫn đang được kết nối, Huân Nhi dường như có thể cảm giác ra được tâm tình lúc này của Tô Bạch, cô ta rất yên tĩnh.

Chẳng qua lúc nghe thấy bên Tô Bạch truyền đến tiếng sấm, có chút ngoài ý muốn nói:

- Bên chỗ anh mưa à?

- Ừ.

Tô Bạch lên tiếng, ở phía trước, Tô Bạch đã cảm nhận được hai hơi thở cường đại va chạm vào nhau, tất cả đã rõ ràng, có người muốn bảo vệ Viện Viện, cho nên mới ngăn cản hắn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ hiện thực.

Tô Bạch sờ lên chóp mũi, mỉm cười.

Thật ra.

Bản thân hắn là một người không có nguyên tắc, nếu như trước đó đối phương chủ động liên lạc qua với hắn, hứa hẹn một ít chỗ tốt để cho hắn từ bỏ nhiệm vụ hiện thực cũng không phải là không thể.

Thế nhưng dường như đối phương cảm thấy không cần thiết nói nhảm với một thính giả cấp thấp, trực tiếp tìm người giết hắn, vậy thì… Xin lỗi.

Đối với cục diện bên kia, Tô Bạch không đi quan sát, cũng không có tâm tư qua đó nhặt chỗ tốt, một mặt là vì đạn trong địa ngục hỏa shotgun không còn nhiều lắm, một mặt bản thân Tô Bạch tự hiểu, loại quyết đấu ở cấp bậc kia, chính mình đến đó rất dễ gặp tai bay vạ gió, chỗ tốt đã lấy được không ít, không nên quá tham lam.

Tô Bạch ngồi xuống trên giường Sở Triệu, bỗng nhiên hắn nhớ đến Sở Triệu còn bị trói ở trong nhà hắn, Tô Bạch còn chưa biết nên làm thế nào để giải thích với Sở Triệu, nhưng có lẽ cũng không cần giải thích nhiều, chính mình trước khi đi Sở Triệu vẫn còn trong trạng thái hôn mê, hắn đã chào hỏi qua với Cát Tường, để Sở Triệu tiếp tục hôn mê, lý do là tránh quấy rầy tiểu gia hỏa nghỉ ngơi Cát Tường vì muốn cho tiểu gia hỏa an ổn ngủ trưa, hắn là sẽ không cho Sở Triệu tỉnh lại.

Trong lúc bất tri bất giác, quan hệ của Tô Bạch ở trong Phát Thanh Khủng Bố đã bắt đầu ảnh hưởng đến quan hệ của hắn trong thế giới hiện thực, thế nhưng Tô Bạch không quá quan tâm, dù hắn rất quý trọng tình bạn của mình với Huân Nhi và Sở Triệu, thế nhưng loại tình bạn này đã là thứ quá xa xỉ đối với hắn ở hiện tại.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Chương 220 Tự Sát

Ba tiếng sấm vang lên có hơi chói tai, hơi thở thuộc về Vương Tuyết hoàn toàn biến mất.

Tô Bạch đưa tay xoa cằm của mình, đứng lên, rời khỏi phòng ngủ của Sở Triệu.

Trong phòng khách, nếu không xử lý thi thể của người giúp việc thì nó sẽ bốc mùi, Tô Bạch nâng thi thể này lên, tùy tiện tìm một chiếc valy, sau đó bỏ nó vào, đẩy ra khỏi nhà Sở Triệu.

Đối với việc xử lý thi thể, Tô Bạch không quá để ý, dù sao đây chính là cái đuôi của nhiệm vụ hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố xóa nó đi cũng không ảnh hưởng gì, chính hắn làm như thế, chẳng qua là giúp nhà bạn mình sạch sẽ.

Tô Bạch đẩy valy đến bên cạnh thùng rác, vừa xong việc, trời đổ mưa.

Không biết lần giao đấu này, rốt cuộc ai thắng ai thua.

Tóc Tô Bạch đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, Tô Bạch không quan tâm, hắn lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, dự định rời khỏi nơi này, về nhà mình trước để cởi trói cho Sở Triệu sau đó mới tính đến chuyện khác.

Trước đó sấm chớp khiến cho sóng điện thoại không ổn định, cuộc điện thoại của Huân Nhi và Tô Bạch cũng bị cắt đứt, lúc này Huân Nhi nhắn một tin trên wechat.

- Mọi việc kết thúc rồi à?

- Kết thúc rồi.

- Vậy khi nào anh cùng tôi về London… Nghỉ ngơi.

- Cô sắp xếp thời gian đi, tôi không có ý kiến gì, mặt khác tôi muốn đưa đứa nhỏ đi cùng.

- Ừ, tôi đi sắp xếp.

Đúng lúc Tô Bạch chuẩn bị khởi động xe, ngoài cửa xe bỗng nhiên xuất hiện gương mặt của Tiểu Huệ.

Tô Bạch mở khóa xe ra, Tiểu Huệ đi vào, ngồi xuống cạnh ghế phụ, trên người cô ta đều là nước mưa.

Lúc này trên người Tiểu Huệ không còn bất kỳ oán khí nào nữa, cũng không có quỷ khí, ngay cả móng tay cũng khôi phục như thường.

- Xem ra người bác gái này của cô thật đúng là có chút lương tâm.

Tô Bạch trêu chọc.

Tiểu Huệ nhìn Tô Bạch:

- Sở Triệu đâu?

- Cô còn muốn đi tìm cậu ta?

- Anh ấy là bạn trai tôi.

Tô Bạch hít sâu một hơi:

- Là bạn của cậu ta, tôi hy vọng cô cách xa cậu ta ra một chút.

- Anh chỉ là bạn của anh ấy, anh không có quyền và tư cách thay thế anh ấy làm ra lựa chọn, bác gái tôi đã hồn phi phách tán, biến mất hoàn toàn dưới sấm chớp, bà ấy vượt qua sự ngăn cản của người đàn ông kia, đi đến trước mặt người phụ nữ, nhưng bà ấy không giết chết người phụ nữ, bà ấy lựa chọn từ bỏ.

- Cẩu huyết.

Tô Bạch bình luận.

- Dẫn tôi đi tìm Sở Triệu.

Tiểu Huệ lặp lại.

Tô Bạch khẽ gật đầu, sau đó giữ lấy tóc Tiểu Huệ, ép mặt cô ta vào sát cửa sổ xe, đồng thời mở ngăn kéo trên xe, lấy ra một khẩu súng, nhắm thẳng vào trán của Tiểu Huệ, đây là xe của quân nhân, trong xe có súng cũng là chuyện bình thường.

- Cô còn muốn đi tìm cậu ta? Con mẹ nó cô còn muốn đi tìm cậu ta? Có một số việc, đừng tưởng rằng cô làm thật sự không có một chút sơ hở nào, nhưng luôn có thể tra ra được, cô cố ý tìm quan hệ để được phân công đến đây, cố ý tiếp cận Sở Triệu, cô biết rất rõ thân thể của mình đã biến dị còn chủ động tiếp cận cậu ta, biết rõ cậu ta vì ngủ cùng cô mà dẫn đến thân thể suy yếu, dương khí bị cô hấp thu, cô còn muốn đi theo cậu ta!

- Cô chính là biết cậu ta là con trai của Sở Kiến Quốc, Sở Kiến Quốc là người phụ trách vụ án năm đó!

Trên mặt Tiểu Huệ lộ ra thống khổ, mặt của cô ta bị Tô Bạch ép thành nhân bánh dán sát vào cửa sổ xe, nhưng sau khi nghe Tô Bạch nói, Tiểu Huệ chỉ lạnh lùng lặp lại.

- Dẫn tôi đi tìm Sở Triệu.

Tô Bạch cười, liếm môi, nhỏ giọng nói:

- Có phải cô cho rằng tôi sẽ không giết cô?

Nhiệm vụ thế giới hiện thực kết thúc, Tô Bạch cảm thấy nếu mình giết một người bình thường, dẫn đến nhân quả còn trong phạm vi chịu đựng được.

- Anh giết tôi à?

Trong mắt Tiểu Huệ rất bình tĩnh, hiển nhiên sau khi trải qua chuyện này, cô ta giống như đã mất đi khát vọng, bây giờ cô ta không còn liên quan gì đến Vương Tuyết, trở thành một người bình thường, nhưng so với trước đó, cô ta càng giống như một cái xác không hồn.

Lúc thời khắc sống còn, Vương Tuyết lựa chọn tự mình giải thoát, từ bỏ báo thù Viện Viện, cũng giữ cháu gái mình lại, chính mình hoàn toàn chôn vùi trong sấm chớp, thế nhưng cảm xúc của Vương Tuyết, trí nhớ của Vương Tuyết và thời gian dài ở chung vẫn ảnh hưởng lớn đến Tiểu Huệ.

Vương Tuyết rời đi, tinh thần của Tiểu Huệ cũng mất.

- Được, tôi dẫn cô đi.

Tô Bạch buông lỏng tay ra, cất súng vào dưới ghế lái phụ, sau đó lái xe.

Tiểu Huệ bình tĩnh ngồi xuống, mắt không thay đổi nhìn về phía trước.

Cần gạt nước không ngừng hoạt động, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi.

Tốc độ lái xe của Tô Bạch không quá nhanh, đốt ngón tay không ngừng gõ lên tay lái, hắn đang do dự cũng đang tự hỏi.

Tô Bạch hiếm khi do dự, giết chết Tiểu Huệ, cho Sở Triệu một cuộc sống an ổn là phương thức Tô Bạch cảm thấy chính xác nhất, thế nhưng Tiểu Huệ nói đúng, hắn chỉ là bạn của Sở Triệu, hắn quả thật không có tư cách thay Sở Triệu đưa ra quyết định, trừ khi Tô Bạch không có ý định cần người bạn như Sở Triệu nữa.

Nửa tiếng sau, Tô Bạch lái xe đến cửa nhà mình.

- Cô ngồi ở đây trước.

Tô Bạch mở cửa xe, đi vào nhà,

Lúc này tiểu gia hỏa đang ngồi trên sofa xem TV, nhìn thấy Tô Bạch về liền kích động khua tay,

Tô Bạch đi đến bế tiểu gia hỏa, hai tay tiểu gia hỏa ôm lấy cổ Tô Bạch, thân thiết với hắn.

Cát Tường đứng trên bậc thang nhìn cảnh tượng này, dáng vẻ nó vẫn cao lãnh.

Một lần nữa đặt tiểu gia hỏa về sofa, tiểu gia hỏa rất hiểu chuyện, tiếp tục xem phim hoạt hình, Tô Bạch đẩy ra cửa phòng ngủ tầng 1, Sở Triệu bị trói trên ghế, ở trên trán Sở Triệu có thể nhìn thấy rõ những vết chân mèo, không phải là vết máu, đó chỉ là một loại ấn ký, cho dù trước đó thiếu chút nữa đã trở mặt với Tô Bạch, thế nhưng Cát Tường vẫn nghe theo Tô Bạch, để Sở Triệu ngủ say đến tận bây giờ.

Tô Bạch đưa tay ra, lau đi những ấn ký đó.

Mí mắt Sở Triệu run rẩy mấy lần, chậm rãi mở mắt ra, lúc này Tô Bạch đã cởi trói cho hắn.

- Sao thế, sao tôi lại ngủ ở nhà cậu?

Tô Bạch không trả lời, chỉ trầm mặc đi ra khỏi phòng, sau đó ngồi xuống sofa.

Cát Tường vừa mới ngậm kem tới, tiểu gia hỏa đang xúc ăn, sau khi Tô Bạch ngồi xuống, cậu bé chủ động dựa vào hắn, xúc kem cho Tô Bạch.

Tô Bạch mỉm cười nhận lấy, lấy một quả đào từ trên bàn trà đưa đến miệng tiểu gia hỏa.

Sở Triệu vừa xoa cổ của mình, vừa từ trong phòng ngủ đi ra.

- Tôi ngủ bao lâu rồi.

Sở Triệu buồn bực hỏi.

Thế nhưng Tô Bạch vẫn không trả lời.

- A Bạch, A Bạch, tôi đang hỏi cậu đó.

- Tiểu Huệ đang ở bên ngoài xe.

Tô Bạch nói.

- Ồ.

Sở Triệu không biết Tô Bạch làm sao thế, anh ta không tiếp tục suy nghĩ sâu xa mà chính là mở cửa nhà ra, nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trong xe.

- A Huệ.

Sở Triệu đội mưa chạy đến.

Nhìn thấy Sở Triệu chạy về phía mình, lúc đầu vẻ mặt Tiểu Huệ không có sức sống, lúc này lại nở nụ cười, là một nụ cười tự giễu, lúc Sở Triệu còn cách xe khoảng mấy mét, Tiểu Huệ giơ tay lên, trong tay cô ta có một khẩu súng.

Ngay sau đó, lúc Sở Triệu muốn mở cửa xe.

Tiểu Huệ nhét họng súng vào trong miệng mình, nước mắt chảy ra.

Cô ta nhìn Sở Triệu, sau đó bóp cò súng.

- Pằng!

Sở Triệu sững sờ ngay tại chỗ, nhìn thấy óc và máu bắn tung tóe trong xe, cả người giống như bị điện giật.

Chương 221 Gặp Lại

Trong quán café của phòng chờ VIP của sân bay quốc tế Phố Đông, Huân Nhi ngồi một mình ở đó, trước mặt cô ta là một tách café và một miếng bánh ngọt, cô ta đeo kính râm, dáng vẻ người sống chớ gần, lộ ra sự lạnh lùng.

(Sân bay quốc tế Phố Đông Thượng Hải là một sân bay tọa lạc tại phía đông của quận Phố Đông, thành phố Thượng Hải, Trung Quốc.)

Một người đàn ông trẻ tuổi đẩy chiếc valy hành lý màu xanh nhạt đi tới ngồi xuống đối diện Huân Nhi.

Huân Nhi cởi kính râm xuống, nhìn Tô Bạch ở trước mặt, có chút ngoài ý muốn:

- Tôi cho rằng tinh thần anh không tốt, không nghĩ tới sắc mặt anh khá tốt.

Tô Bạch không có khách khí, trước tiên đặt tiểu gia hỏa lên trên đùi mình, sau đó bưng tách café ở trước mặt Huân Nhi lên uống một ngụm.

- Tôi rất ổn.

- Tôi nghe nói mấy ngày nay, mỗi ngày Sở Triệu đều uống say, sau đó qua tìm anh làm ầm ĩ, anh đối phó như thế nào?

Huân Nhi có chút hiếu kỳ.

Tô Bạch cười nói:

- Ngày đầu tiên, tôi uống rượu với cậu ta, cả một buổi tối cậu ta đều hỏi tôi vì sao, nhưng tôi không có trả lời.

Ngày thứ hai, cậu ta uống say, đập cửa nhà tôi, bị tôi đánh cho một trận, ngày thứ ba cậu ta lại đến, kết quả vẫn bị tôi đánh cho một trận, ngày thứ tư vẫn đến lại bị tôi đánh cho một trận, ừm, đến ngày thứ năm thì không đến.

- Vì sao?

- Tôi đánh gãy chân cậu ta.

Tô Bạch khẽ cười nói.

Huân Nhi gật đầu:

- Rất cường thế.

- Tôi không thẹn với lương tâm mà thôi.

Đây là lời nói thật của Tô Bạch, nếu như không phải vì Sở Triệu, chính mình sẽ không bị cuốn vào nhiệm vụ hiện thực, đối với Sở Triệu, hắn coi như đã làm hết bổn phận bạn bè, tuyệt đối không thẹn lương tâm, mặc dù có một số chuyện không tiện giải thích với Sở Triệu, thế nhưng điều này cũng không khiến cho Tô Bạch cảm thấy mình nên thánh mẫu, làm loại chuyện tốt vẫn cam tâm tình nguyện chịu ủy khuất, chịu hiểu lầm.

Chân của Sở Triệu bị Tô Bạch đánh gãy, chuyện này không lớn, nằm nửa tháng là được, sẽ không có hậu di chứng gì, chút chuyện nhỏ này, Tô Bạch còn có thể làm được.

Bởi vì nhiệm vụ thế giới hiện thực đã kết thúc, cho nên một số chuyện không còn có thêm hạn chế, dĩ nhiên Phát Thanh Khủng Bố cũng không chùi đít nữa. Trước đó Sở Kiến Quốc "không biết" con trai mất tích, sau khi biết được chân con trai mình bị thương, trong cơn giận dữ thiếu chút nữa đã dẫn người tới bắt hắn, kết quả vẫn là Sở Triệu khuyên xuống.

- Tang lễ của Tiểu Huệ, anh có đi không?

- Đi thì có nghĩa lý gì.

Tô Bạch lơ đễnh lấy ra vé máy bay ra:

- Sắp đến giờ rồi, chúng ta có thể lên máy bay.

- Ừ.

Đối với chuyện lúc trước, Huân Nhi không tiếp tục truy hỏi Tô Bạch, thật ra cô ta biết được nhiều hơn Sở Triệu, thế nhưng từ trực giác của phụ nữ, cô ta không lựa chọn hỏi tiếp.

Sau khi lên máy bay, Tô Bạch thu xếp tốt cho tiểu gia hỏa và Cát Tường, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần, Huân Nhi ngồi ở khoang phổ thông, không ngồi cùng Tô Bạch. Trên người Huân Nhi mặc quân phục, có một số việc nên khiêm tốn một chút, nếu như bị chụp ảnh người mặc quân phục ngồi trên khoang hạng nhất, trên mạng nhất định sẽ yêu cầu xử lý gì đó, được không bù mất.

Về phần Tô Bạch thì không có gì phiền não, hắn không phải công chức nhà nước, hắn có rất nhiều tiền, tuy không có tên trong danh sách người giàu nhất nhưng đối với thói quen tiêu phí của Tô Bạch, hắn thật đúng là không lo lắng về việc thiếu tiền.

Trên máy bay, Tô Bạch ngủ một giấc, tuy không quá sâu, nhưng coi như thoải mái, sau khi máy bay cất cánh, tiểu gia hỏa ghé vào đùi Tô Bạch, chờ Tô Bạch tỉnh lại, phát hiện nước miếng của cậu bé đã làm ướt quần hắn.

Tô Bạch nhẹ nhàng ôm lấy cậu bé, ngửi mùi sữa thoang thoảng trên người tiểu gia hỏa, Tô Bạch cảm thấy tâm trạng mình dịu đi, có lẽ lúc ở cạnh cậu bé, chính mình mới tìm thấy được an bình.

Sau khi máy bay hạ cánh, Huân Nhi đưa cho Tô Bạch một địa chỉ còn cô ta thì qua đại sứ quán báo cáo, dù sao Huân Nhi còn có công việc cần giải quyết, không có khả năng đi làm

hướng dẫn viên du lịch cho Tô Bạch. Dĩ nhiên, Tô Bạch cũng không cần hướng dẫn viên du lịch.

Địa chỉ mà Huân Nhi đưa cho là một sở nghiên cứu tâm lý, phía trước là một dãy chữ tiếng anh khiến Tô Bạch vừa nhìn đã cảm thấy choáng váng đầu, không phải là Tô Bạch nhìn không hiểu, chỉ là đoạn thời gian dài trước kia không ngừng giày vò sinh tử trong thế giới chuyện xưa, sau đó là nhiệm vụ hiện thực, hiện tại bỗng nhiên đến nơi đất khách quê người, tinh thần luôn cảm thấy mệt mỏi, giống như đi vào một thế giới chuyện xưa khác.

Sau khi chia tay Huân Nhi, Tô Bạch đi đến khách sạn đã đặt phòng từ trước, thật ra ở London, hắn có bất động sản nhưng ở khách sạn vẫn tiện hơn.

Trên đường đi, tiểu gia hỏa nhìn thấy rất nhiều người nước ngoài, cậu bé lộ ra rất tò mò, ghé đầu trên vai Tô Bạch, sau đó không ngừng nhìn xung quanh, sau khi về phòng, Tô Bạch vừa đặt cậu bé lên giường liền đi đến phòng vệ sinh, lúc Tô Bạch đi ra, hắn phát hiện tiểu gia hỏa đã tự mình đi xuống giường, leo đến cửa sổ sát mặt đất nhìn cảnh sắc bên ngoài.

- Hôm nay ăn cơm Tây.

Trên mặt đất có thảm, Tô Bạch không lo lắng chuyện tiểu gia hỏa bị ngã, hơn nữa bên cạnh còn có Cát Tường vẫn luôn chú ý, chẳng qua lúc Tô Bạch đang dự định gọi điện thoại đặt bữa, điện thoại lại đổ chuông.

Đây là điện thoại của khách sạn, Tô Bạch nhấn nút nghe.

- Còn nhớ tôi không?

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ lười biếng, giống như vừa mới tỉnh ngủ.

- Nhớ rõ.

Tô Bạch dĩ nhiên nhớ kỹ, là Sophie, bên trong hành lý của hắn còn có một thanh ma pháp trượng, hắn mang nó đến để giao dịch với Sophie.

- Vậy là tốt rồi, hôm nay tôi nhìn thấy một số tin tức mới phát hiện anh ở trên máy bay kia, không tồi, lúc đầu tôi chỉ cho rằng anh là một người bình thường trong thế giới hiện thực, không nghĩ tới ở Trung Quốc anh lại giàu có như thế, không, thật ra tập đoàn của anh ở nước Anh cũng có một số sản nghiệp.

Tuy ở trong nước, Tô Bạch không khoa trương, nhưng có một số việc không thể gạt được, hắn ngồi trên khoang hạng nhất, hơn nữa lại ngồi trên cùng một chuyến máy bay với người có thân phận mẫn cảm như Huân Nhi. Nhất định sẽ gây ra chú ý, bên nước Anh thuận tiện điều tra thân phận và tư liệu của Tô Bạch cũng không phải là việc khó gì.

- Không phải các cô rất coi trọng nhân quyền à?

Tô Bạch hỏi ngược lại, tin tức của hắn cứ như thế bị tiết lộ.

- Đây chỉ là mấy lời khách sáo, hơn nữa hai năm nay có quá nhiều dân tị nạn đến, nếu như chú trọng bảo vệ bí mật cá nhân, London sẽ giống như Paris, không có chuyện gì làm liền tiến hành tập kích khủng bố. Nước Trung Quốc các anh thật chẳng đâu vào đâu, rõ ràng cũng là một trong những nước kí hiệp ước, vậy mà lại chẳng biện pháp thu nhận và giúp đỡ (người tị nạn) thực tế nào cả, nếu không bên Châu Âu không cần mệt mỏi như thế.

- Được thôi, hãy để những nạn dân đó đến cao nguyên Tây Tạng, chúng tôi hoan nghênh bằng cả hai tay.

Chương 222 Câu Lạc Bộ Vampire

"Không nhắc đến chuyện này nữa, đúng rồi, tôi còn thấy anh có hẹn với một sở nghiên cứu tâm lý, thật đúng là thú vị, anh là thính giả đầu tiên gặp áp lực trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, sau đó còn chủ động chạy ra nước ngoài làm điều trị tâm lý."

Sophie nói xong, tự mình nở nụ cười.

- Đồ mà cô muốn, tôi đã mang đến, cô đến chỗ khách sạn của tôi đi, tôi không muốn cô mang theo gì, cô đến chỗ tôi, giúp tôi đổi một số thứ trên cửa hàng wechat là được.

- OK, anh mở cửa ra đi.

Tô Bạch sửng sốt, sau đó cười một tiếng đi ra mở của, đúng lúc thang máy ở chỗ đối diện mở ra, một tay Sophie cầm điện thoại, một tay cầm tài liệu, giẫm lên giày cao gót đi đến.

Sophie liếc thoáng qua Tô Bạch, dáng vẻ quyến rũ đi vào phòng hắn, ngồi xuống sofa.

- Tôi muốn xem qua thanh ma pháp trượng kia, được chứ? Yên tâm, tôi sẽ không làm mấy trò bẩn thỉu, hơn nữa anh cũng cần phải hiểu rõ, ở trong thế giới hiện thực, cùng với thính giả xé rách mặt, đối với người nào cũng không có chỗ tốt.

Tô Bạch mở hành lý của mình, lấy thanh ma pháp trượng ra.

- Khoan đã, chuỗi vòng tay trong hành lý của anh, tôi cũng cảm thấy có hứng thú.

- Được, cùng giao dịch.

Tô Bạch rất sảng khoái, lúc đầu hắn dự định dùng chuỗi vòng này để trao đổi với mập mạp, nhưng bây giờ có thể giao dịch cùng một lúc, dĩ nhiên là thuận tiện hơn.

Tô Bạch đặt thanh ma pháp trượng và chiếc vòng lên bàn trà.

- Anh muốn bao nhiêu?

Sophie cười nói.

- 200 điểm cốt truyện.

Tô Bạch nói.

- Quá đắt.

- Không mặc cả.

- 150 điểm cốt truyện.

Sophie nói.

Tô Bạch chỉ cười không nói.

Lúc này, điện thoại di động của Sophie đột nhiên vang lên, cô ta giơ tay ra hiệu tạm dừng, sau đó nghe điện thoại.

- Ừm, tôi đây, đám người câu lạc bộ vampire lại bắt đầu tụ hội?

- Được, tôi đã biết, tôi lập tức xử lý.

Nghe được bốn chữ câu lạc bộ Vampire, lỗ tai Tô Bạch bỗng nhiên nhúc nhích. Ở phương Tây có rất nhiều người trẻ tuổi sùng bái Vampire, phần lớn những người này không liên quan gì đến Vampire, nhưng lại rất sùng bái Vampire, cho nên có rất nhiều câu lạc bộ Vampire, có một số câu lạc bộ hơi cực đoan, thậm chí còn hút máu người, lấy máu lẫn nhau để hút.

Sophie không biết Tô Bạch có huyết thống Vampire, ban đầu ở trong thế giới chuyện xưa kia, Tô Bạch và Sophie luân hồi ở những thời điểm khác nhau, rất ít gặp mặt, sau cùng lúc hai người đi qua khu rừng rậm, đến cửa hàng tiện lợi, Tô Bạch dùng trạng thái huyết thống cương thi mà không phải là trạng thái Vampire có lực công kích rất yếu, điểm này, Tô Bạch có thể chắc chắn.

Chẳng qua nghề nghiệp của Sophie rõ ràng không đơn giản, hơi giống người trong an ninh quốc gia, thậm chí lấy thân phận đặc thù của Sophie, cô ta còn có khả năng có chút gút mắc với phương diện linh dị, điều này có ý nghĩa câu lạc bộ Vampire kia không bình thường.

Sophie cúp điện thoại, Tô Bạch vừa dự định nói có thể dừng ở giá 150 điểm cốt truyện nhưng cô ta nhất định phải dẫn theo hắn đến câu lạc bộ kia, nhưng Sophie đã lên tiếng trước.

- 200 điểm cốt truyện, nhưng anh phải đi theo tôi đến câu lạc bộ Vampire kia để xử lý một số chuyện.

- 250 điểm cốt truyện, tôi qua đó với cô.

Tô Bạch bày ra vẻ mặt không tình nguyện.

…..

Sophie không lái xe ô tô đến, cô ta lái một chiếc phân khối lớn, nhìn rất có khí thế hoang dã, tương xứng với khí chất của Sophie.

Cô ta đội một chiếc mũ bảo hiểm lên đầu mình, sau đó ném cho Tô Bạch một chiếc mũ bảo hiểm khác.

Tô Bạch nhìn thoáng qua:

- Tôi có cần đội nó không?

- Tám năm trước, có một người bạn cũng hỏi tôi câu này.

- Sau đó thì sao?

- Óc của anh ta bắn tung tóe.

Tô Bạch yên lặng đội mũ bảo hiểm, sau đó ngồi trên mô tô, cả người tựa vào trên lưng Sophie.

Sophie không phải là dạng phụ nữ cao gầy, cũng không phải mẫu người thô kệch, trên người cô ta có một loại hơi thở giống như gu thẩm mỹ của người phương Đông, cô ta không có quá nhiều thịt, nhưng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy quá gầy.

Hai tay Tô Bạch vô thức ôm lấy eo Sophie, Sophie hơi sửng sốt một chút nhưng không nói gì, chỉ đáp chân ga, xe mô tô lao nhanh ra ngoài.

Sophie lái xe rất nhanh, hơn nữa cả đoạn đường đều vượt đèn đỏ, bởi vì kỹ thuật lái xe của cô ta rất tốt cho nên không gây ra tai nạn gì.

Khoảng 15 phút sau, xe đến một khu phố cổ của London.

Đây là một trong những khu phố cổ xưa nhất của London, nơi đây lưu giữ rất nhiều nét cổ kính, sau khi Sophie đi vào nơi này cũng vô thức giảm tốc độ, để cho tiếng mô tơ nhỏ đi rất nhiều.

Sau cùng, xe dừng lại ở trước cửa một quán rượu.

- Xuống xe.

Sophie nói.

Tô Bạch xuống xe, tháo mũ bảo hiểm ra.

- Đoạn đường này, xem chừng cô ăn không ít phiếu phạt nhỉ.

Sophie không chút để ý:

- Chút đặc quyền này vẫn phải có.

Ngay sau đó, Sophie đi vào bên trong quán rượu.

Tô Bạch cũng đi theo vào, bên trong được trang trí theo phong cách trung cổ, có chút ngột ngạt, nhưng lại có gì đó hơi hoang dã.

Trong này không có quá nhiều khách, có lác đác mấy người ngồi uống rượu, cũng có người ngồi nghe hát.

Ở chỗ quầy bar có một ông chủ, dáng dấp ông ta hơi thấp, nếu như ông ta thấp hơn một chút nữa, có thể đi đóng bảy chú lùn rồi.

- Chào tiên sinh, tiểu thư, hai người muốn uống gì?

Sophie đi đến trước quầy bar, ra hiệu cho Tô Bạch cũng đến đó.

Tô Bạch đi tới, Sophie rất thân thiết choàng tay lên bả vai Tô Bạch, sau đó cúi đầu hôn lên bả vai hắn.

Tô Bạch có chút không hiểu, nhưng sau đó truyền đến cảm giác nhói đau khiến cho Tô Bạch hiểu rõ Sophie muốn làm gì. Lúc Sophie ngẩng đầu lên, Tô Bạch phát hiện ra trên vai mình xuất hiện thêm hai vết máu, máu tươi chảy ra, không phải rất nhiều, nhưng có thể nhìn thấy rõ.

Sophie thỏa mãn lấy tay lau khóe miệng của mình, đầu lưỡi liếm một vòng trên môi, mang theo một loại quyến rũ.

Ông chủ quán rượu nhìn thấy cảnh này, cười rất vui vẻ, sau đó thái độ của ông ta càng thêm hòa ái.

- Thư giới thiệu của các người đâu?

Sophie lấy ra một huy hiệu, trên đó có ảnh chân dung một Vampire, đặt ở trên mặt bàn quầy bar.

Ông chủ cầm huy hiệu trên tay nghịch một lúc, sau đó trả về, lắc chuông trên bàn, một nhân viên phục vụ đi tới.

- Dẫn hai vị khách quý này về phía sau.

Nhân viên phục vụ ra hiệu mời, sau đó dẫn Tô Bạch và Sophie đi đến phía sau quán rượu.

Sau khi đi vào trong, ở chỗ sâu nhất có một chiếc thang máy thấp thoáng sau giá để rượu, nhân viên phục vụ bấm một nút gì đó, giá để rượu mới dịch chuyển, lộ ra thang máy.

Nhân viên phục vụ bấm thang máy, cửa thang máy mở ra.

- Mời hai vị vào.

Sophie và Tô Bạch đi vào trong thang máy, nhân viên phục vụ mỉm cười đóng cửa thang máy, anh ta không có đi vào mà chính là lựa chọn quay người về.

Thang máy chậm rãi đi xuống.

Tô Bạch nhìn xung quanh, trong thang máy có rất nhiều đồ dùng của Vampire, không khỏi khiến cho người ta có chút chờ mong.

- Hình như anh rất hứng thú với Vampire.

Lúc này Sophie lấy di động ra, lại phát hiện hoàn toàn mất sóng, có lẽ ngoại trừ nick kongbu66 của Phát Thanh Khủng Bố có thể không cần dùng sóng vẫn nhắn tin được, ở nơi này, điện thoại di động chỉ giống như đồ bỏ đi.

Chương 223 Anh Muốn Khống Chế Tôi

“Tôi chỉ tò mò một chút mà thôi.”

Tô Bạch cười ha hả, sau đó nói:

- Huy hiệu này của cô không tồi.

- Đó là huy hiệu của thành viên trong nhóm bọn họ, lúc người kia hút máu người, bị chúng tôi giết chết, cướp được nó, cầm chiếc huy hiệu này đến đây, có thể coi nó như thư giới thiệu, chỉ cần tham gia một lần hoạt động, sẽ được trao huy hiệu này.

- Người bị các người giết, thật sự là Vampire à?

Tô Bạch hỏi.

Sophie nheo mắt lại:

- Anh đoán xem?

- Thang máy sắp đến tầng chót rồi.

Tô Bạch thở dài.

- Rốt cuộc anh có ý gì?

- Ý tứ của tôi rất đơn giản, trong chiếc huy hiệu này có hơi thở thuộc về Vampire, tôi đoán bên trong huy hiệu có cất giấu một giọt máu tươi của chủ nhân, chẳng qua bây giờ nó lại truyền ra một hương vị âm Âu Mỹđầy tử khí, hoàn toàn khác biệt với mùi máu tươi Vampire.

- Nếu như trong câu lạc bộ kia thật sự có rất nhiều Vampire cấp bậc cao, tôi cảm thấy có lẽ bọn họ nên phát hiện rồi.

Sophie hít sâu một hơi, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Tô Bạch, vì sao anh không nói sớm.

Tô Bạch đưa tay ra gõ lên dấu răng đáng yêu của Sophie trên bả vai mình:

- Chuyện này, cô cũng không nói sớm cho tôi biết một tiếng, bị cô cắn một nhát, ngược lại không quá quan trọng, nhưng cắn trên bờ vai thì không có ý nghĩa gì cả, nếu như cô cắn vào một bộ phận nào đó, tôi rất hoan nghênh.

"Đinh!"

Thang máy đi đến tầng chót, cửa thang máy sắp mở ra.

Sắc mặt Tô Bạch chuyển sang nghiêm túc, hai tròng mắt lộ ra hơi thở đạm mạc.

Lúc này Sophie giữ lấy cổ tay Tô Bạch:

- Người trong câu lạc bộ này đều là nhân sĩ trong giới thượng lưu, thậm chí có thành viên hoàng thất, giết bọn họ sẽ gây ra hậu quả lớn.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Vù.

Vù.

Vù.

Ba mũi tên bắn ra, mũi tên trực tiếp cắm sâu vào trong vách thang máy, điều này đủ để thấy được uy lực của mũi tên.

Ba người đàn ông đeo mặt nạ đứng ở cửa thang máy, ánh mắt nghi ngờ, trong thang máy căn bản không có ai.

Một người trong số đó đi vào bên trong thăm dò, đúng lúc này một cái tay từ bên trên thang máy duỗi xuống giữ lấy cổ áo anh ta, sau đó nhấc anh ta lên.

Lấy sức lực hiện tại của Tô Bạch muốn nhấc một người bình thường lên, thật đúng là dễ như ăn một bữa sáng.

Hơn nữa, từ trên người anh ta, Tô Bạch cảm nhận được hơi thở Vampire, rất nhạt, rất hỗn tạp, không chút nào thuần túy, loại huyết mạch Vampire này, có lẽ chỉ có thể khiến cho người ta cảm thấy tinh thần hơi phấn chấn, thậm chí ngay cả năng lực giúp cho cơ thể lành lại vết thương cũng không có.

Hai người đàn ông còn lại giơ cung lên, thế nhưng hai dây leo trực tiếp xuất hiện dưới chân bọn họ, quấn chặt, sau đó dùng sức hất lên, hai người đồng thời bị ngã xuống mặt đất.

Sophie từ trong thang máy đi ra, phủi tay.

Hai người vừa bị ngã kia đã hôn mê, thế nhưng người trong tay Tô Bạch vẫn đang nhảy nhót tưng bừng, không ngừng giãy dụa.

Tô Bạch tháo mặt nạ của tên gia hỏa này xuống, dáng dấp không tồi, đúng tiêu chuẩn tiểu thịt tươi của phương Tây.

Tô Bạch đưa tay ra, tát hai cái lên mặt anh ta, tên gia hỏa này hôn mê bất tỉnh, sau đó bị Tô Bạch ném trên mặt đất.

Tô Bạch sửa sang quần áo và ống quần, hắn liếc nhìn Sophie:

- Bây giờ chúng ta làm gì, xông vào à?

Sophie lắc đầu.

“Két.”

“Két.”

“Két.”

“Két.”

Vách tường bốn phía bỗng nhiên lõm xuống dưới, ngay sau đó xuất hiện một sàn nhảy với ánh đèn màu rực rỡ, lúc này có

hơn hai trăm người ngồi khắp phòng, sàn nhảy huyên nháo và hình tượng những nhân sĩ Phương Tây mặc âu phục chỉnh tề, đi giày da, sinh ra một loại cảm giác rất tương phản.

Hơn nữa trong tay mỗi người không cầm dao thì chính là súng, tất cả đều đeo mặt nạ, nhưng ánh mắt nghiêm túc, tập trung về nơi này.

Hai tay Tô Bạch vô thức sờ lên hông mình, nói thật lòng, loại cục diện này, thân là người nghe, hắn cũng có chút không được tự tin lắm, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy không được tự tin lắm chính là, hắn vừa mới từ chỗ Sophie giao dịch được 40 viên đạn, đạn còn chưa cầm nóng tay, bây giờ lại lấy ra dùng?

Lúc này, một người đàn ông cao lớn đeo mặt nạ ngồi chính giữa bàn tròn, trên người anh ta mặc tây trang màu đen, đang chậm rãi đứng dậy đi về phía này, anh ta vừa đi vừa lấy ra di động, đồng thời ngón tay anh ta còn hơi lắc lư trong không trung.

Đây là ra lệnh cho người ta đóng máy che tín hiệu lại.

Người đàn ông đặt di động ở bên tai, ngay sau di động của Sophie đổ chuông.

Sophie nhìn thấy màn hình di động của mình nhấp nháy, khóe môi cô ta nở nụ cười khổ.

- Anh ta là ai?

Tô Bạch hỏi.

- Anh ta là cấp trên của tôi, cũng là người thông báo cho tôi.

- Ồ?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Anh ta là thính giả?

- Ừ.

Sophie trả lời.

Là thính giả thì không cần lo lắng gì cả, nếu là người bình thường, Tô Bạch thật đúng là có hơi không nguyện ý xảy ra loại hỗn chiến gì đó, còn nếu như tất cả mọi người đều là thính giả, dưới điều kiện tiên quyết Tô Bạch không ở London giết cha giết mẹ bọn họ, không làm ra những chuyện thương thiên hại lý gì đó, đối phương không thể ra tay với hắn.

- Sophie yêu quý của tôi, đây là buổi tụ hội mà tôi chuẩn bị cho cô, cô biết huyết thống của tôi là gì, cũng biết tôi yêu thích loại huyết thống này, cho nên tôi muốn tạo ra cho cô một sự ngạc nhiên, để cô nhìn thấy câu lạc bộ mà tôi sáng lập ra.

Giọng nói của người đàn ông có hơi khàn khàn, nhưng rất có mị lực.

Một người phụ nữ bưng hai ly chất lỏng màu đỏ đến.

- Đến đây nào, Sophie yêu quý của tôi, cô uống một ly đi, sau khi uống ly rượu này, cô chính thức trở thành một thành viên trong câu lạc bộ của chúng tôi.

Sắc mặt Sophie không chút thay đổi, bưng ly rượu lên, cô ta đang định một hơi uống sạch, Tô Bạch bỗng nhiên đưa tay ra, đặt lên bờ vai Sophie.

- Khoan đã.

- Ồ. Người bạn phương Đông có ý kiến gì à? Anh đừng lo lắng, một ly của anh đang ở đây.

Tô Bạch cười, nhận lấy ly của chính mình, chẳng qua hắn không có vội vàng uống mà chính là dùng móng tay xẹt qua bàn tay của chính mình, hai giọt máu tươi của hắn đã rơi xuống ly

Sau khi máu của Tô Bạch nhỏ vào đó, chất lỏng trong ly rượu bỗng nhiên sôi trào, ngay sau đó từng con côn trùng màu đỏ không ngừng điên cuồng bò ra ngoài.

Sắc mặt Sophie bỗng nhiên thay đổi, lùi về sau Tô Bạch, trên người xuất hiện dây leo, sắc bén chất vấn người đàn ông trước mặt.

- Anh muốn khống chế tôi?

Khác với cảm xúc tức giận của Sophie, Tô Bạch vẫn còn tiếp tục tò mò nhìn ly rượu trong tay mình, từng con côn trùng đang bò ra ngoài kia, ở trong mắt Tô Bạch lại rất đáng yêu.

Huyết thống Vampire trên người Tô Bạch không chính thống, năng lực của Tô Bạch rất đơn giản, về phần ma pháp của huyết tộc gì đó, Tô Bạch càng không thu hoạch được.

Trước mắt hắn, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, đây hẳn là một nhánh biến dị của ma pháp huyết tộc, dùng máu tươi của mình làm ngòi dẫn, sau khi cho người ta uống hết, nó sẽ mang đến một loại tác dụng khống chế và uy hiếp.

Cách làm này rất hay.

Đây là suy nghĩ thật sự trong lòng Tô Bạch, cùng với Sophie đang cảm thấy phẫn nộ là hai trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Chương 224 Giáo Đường

“Rayne, rốt cuộc anh có ý gì, anh là cấp trên của tôi, cũng là tiền bối của tôi trong Phát Thanh Khủng Bố, ly rượu máu kia, tôi muốn có một lời giải thích từ anh, nếu không hôm nay, cùng lắm thì chúng ta hoàn toàn xé rách mặt, dù sao là anh có ý đồ ra tay với tôi trước, tôi tuyệt đối có thể dùng quan hệ nhân quả để phản kích anh!”

Đây là uy hiếp.

Tô Bạch lưu luyến không rời đặt ly rượu xuống mặt đất, sau đó phủi tay. Nếu như Sophie thật sự muốn ra tay, cô ta đã sớm ra tay. Người đàn ông tên Rayne kia, mặc dù đi theo đường vòng, không trực tiếp tạo thành thương tổn gì với Sophie, thế nhưng nếu như Sophie ra tay với anh ta, là một quyết định tuyệt đối có đạo lý, sau đó cô ta tiếp tục đem chuyện này làm cho lớn lên, cuối cùng quan hệ nhân quả mà Rayne nhận được sẽ càng ngày càng lớn, việc này sẽ ảnh hưởng đến độ khó của nhiệm vụ tiếp theo trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố.

Có lẽ, trước kia, lúc ở cùng với người phụ nữ này ở trong một thế giới chuyện xưa, thực lực của cô ta rõ ràng cao hơn những người khác một bậc, cho nên cũng vì thế mà che giấu đi một phương diện ngây thơ và ngu xuẩn khác của cô ta.

Người ta đã dám dùng thủ đoạn này với cô ta, làm sao lại sợ loại uy hiếp này của cô ta cho được?

Quả nhiên Rayne chỉ giang hai tay cười cười, sau đó bưng ly rượu kia lên, lắc lư, sau đó nhổ một bãi nước bọt vào, trong

nháy mắt những con trùng kia hoàn toàn tiêu tán, tản ra một mùi thơm rất mê người.

- Đây chính là con sâu rượu do tôi dùng máu của chính mình để dưỡng ra, tôi cố ý đưa cho cô nhấm nháp, cô lại hiểu lầm tôi, lòng tôi rất đau đớn, loại sâu rượu này gặp nước bọt sẽ tự mình tan ra.

Tô Bạch nhíu mày, không đúng, anh ta đang nói dối.

Nếu như những con côn trùng này cần máu tươi của anh ta để nuôi dưỡng, bọn chúng tuyệt đối tâm ý tương thông với anh ta, anh ta muốn dùng nước bọt hòa tan liền hòa tan, chuyện này thật đúng là đơn giản, dĩ nhiên không loại trừ đối phương thật sự xa xỉ đến mức theo đuổi một con đường hưởng thụ cực đoan như thế, chẳng qua khả năng này rất thấp.

Nhưng ít nhất đối phương dùng loại phương thức này đã hóa giải tất cả quan hệ nhân quả trước đó.

Sắc mặt Sophie vẫn bình tĩnh như cũ, cô ta xoay người nói thẳng:

- Tôi sẽ báo cáo anh với cấp trên.

- Ha ha, tùy cô.

Rayne giống như không quan tâm đến chuyện Sophie có báo cáo hay không, anh ta chỉ liếc thoáng qua Tô Bạch, hiển nhiên cảnh tượng Tô Bạch dùng máu của bản thân để kích phát những con trùng kia khiến cho anh ta nhìn ra được chút gì đó.

Sophie xoay người đi thẳng về phía thang máy, Tô Bạch do dự một chút, nhưng nhìn cảnh vật xung quanh, không thể không nói, câu lạc bộ này quả thực có lực hấp dẫn, chẳng qua hiện tại ở lại đây tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt gì, dù tạm thời gác lại loại cảm giác đối lập tự nhiên giữa thính giả phương tây và phương đông, chỉ nói đến việc ngay cả

người một nhà như Sophie còn thiếu chút nữa bị bọn họ hố, chứ đừng nói đến người ngoài như hắn.

Lúc Tô Bạch đi vào thang máy, Sophie vẫn luôn cúi đầu, lúc này mới lên tiếng:

- Tôi cho rằng anh sẽ không cùng tôi trở về.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Tô Bạch thành thật trả lời.

Sophie ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Điều này không chỉ đơn giản bởi vì anh cảm thấy hiếu kỳ và hứng thú với Vampire mà thôi, đúng chứ?

- Ha ha.

Tô Bạch cười.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi ra bên ngoài.

Trước quầy bar, không thấy ông chủ lùn lúc trước đâu nữa, thay vào đó là một bà chủ.

Sophie ngồi lên xe mô tô của chính mình, Tô Bạch đứng bên cạnh cô ta, do dự một chút, thật đúng là không dám ngồi lên, cảm xúc của người phụ nữ này rõ ràng không ổn định, rất có thể liều mạng đạp chân ga giống như đám người đua xe, Tô Bạch thật sự không nguyện ý cùng dạo chơi với cô ta.

- Không cần tôi đưa anh về khách sạn à?

- Không cần, tôi tự mình bắt xe về.

Sophie không nói hai lời, trực tiếp lái xe rời đi.

Tô Bạch sờ lên chóp mũi của mình, phát hiện dưới chân hắn có thêm một tờ giấy, dưới mặt giấy có một chiếc huy hiệu là huy hiệu của câu lạc bộ Vampire này.

Tô Bạch thuận thế đá chiếc huy hiệu này vào một cống ngầm bên lề đường, hắn cho tay vào túi quần, bắt đầu đi dọc theo con phố cổ xưa này.

Phố cổ của London, đối với một người vẫn luôn sống trong văn hóa phương đông mà nói, quả thật rất có hương vị, dù sao tiểu gia hỏa ở trong khách sạn đã có Cát Tường trông chừng, Tô Bạch không lo lắng gì, chính mình có thể nhàn rỗi.

Hiện tại là ban ngày, cho nên chưa gặp được mấy loại hình mại dâm gì đó, ngược lại có không ít nhân viên của quán ăn và nhà bảo tàng đang bận rộn phát tờ rơi.

Tô Bạch dạo bước đi lên, ở phía góc rẽ xuất hiện một tòa giáo đường, giáo đường không quá lớn, thậm chí so với phần lớn những giáo đường khác ở châu âu mà nói, giáo đường này lộ ra dáng vẻ bủn xỉn hơn nhiều, có hơi giống như bệnh viện công và bệnh viên tư nhân.

Ở chỗ ghế dài của cửa giáo đường có một bé trai đang ngồi, bé trai này mặc quần áo của cha xứ, gương mặt gây thơ và trang phục nghiêm túc, thật đúng là không hợp nhau.

Tô Bạch đi đến trước mặt bé trai thì dừng lại, lúc này hắn mới phát hiện ra bé trai là người mù, điều này khiến cho Tô Bạch có hơi cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì chính hắn đến gần mới có thể phát hiện ra điểm này, trước đó bé trai vẫn luôn mở to mắt, thế nhưng ánh mắt của cậu ta không làm cho người ta cảm thấy vô hồn, mãi cho đến khi tới gần mới phát hiện đồng tử của bé trai này không tập trung.

- Tiên sinh, chú tin vào thượng đế không?

Tô Bạch lắc đầu.

Chờ một lát không thấy bé trai trả lời, Tô Bạch đột nhiên có chút không biết nói gì, chính mình đi tới, cậu ta có thể gọi

hắn một tiếng tiên sinh, lúc này lại không nhìn thấy hắn lắc đầu.

- Tôi không tin.

- Người không tin vào thượng đế là người hạnh phúc nhất.

Bé trai ra dấu a men.

Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh bé trai, nghiêng người ôm lấy bả vai của bé trai:

- Câu trả lời này của cháu này không đúng lắm.

Bé trai khẽ gật đầu, nghiêm túc nói:

- Trong giáo đường rất thiếu kinh phí.

- Cho nên?

- Cho nên cần dùng phương pháp này để hấp dẫn sự chú ý của du khách, để bọn họ sinh ra hứng thú đi vào xem giáo đường nhỏ này.

- Vì sao cháu lại thẳng thắn với tôi như thế?

Tô Bạch hỏi.

- Chúng tôi cần tín đồ và tiền, nhưng không dám để cho ma quỷ đi vào.

Bé trai vẫn trả lời rất nghiêm túc.

- Tôi là ma quỷ?

Cậu ta không có trả lời.

- Vậy cháu có biết hay không, theo con đường này đi xuống dưới, không có đường đi, chỉ có một đám ma quỷ tụ tập?

Cậu ta vẫn không trả lời.

- Trung Quốc có câu gần mực thì đen gần son thì đỏ (tương tự như câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng), có thể cùng đám ma quỷ làm hàng xóm, chắc chắn không phải là thượng đế gì.

Bé trai vẫn im lặng, sau đó cậu ta nhảy xuống ghế dài, dựa theo trí nhớ của mình đi về giáo đường.

Tô Bạch liếc thoáng qua giáo đường bủn xỉn này, do dự một chút vẫn đi vào.

Chương 225 Như Gặp Đại Địch

Trong giáo đường chỉ có mấy hàng chỗ ngồi, hơn nữa còn rất cũ, ở phía trước có một tấm màn che màu đen, Tô Bạch nhớ rõ trước kia ở trong một số tiểu thuyết hoặc là điện ảnh phương tây, hắn thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng này, trong này hẳn là có một cha xứ đang ngồi, người ta đi đến đó thành kính nói một câu:

- Cha xứ, con có tội.

Nhập gia tùy tục, Tô Bạch đi tới ngồi xuống ghế, tấm màn che màu đen ở trước mặt hắn.

Trầm mặc một lát, rốt cuộc Tô Bạch vẫn lên tiếng.

- Tôi chỉ đến London khám chút bệnh tâm thần, các người tốn công tốn sức như thế làm gì.

- Anh nói thật?

Bên trong tấm màn che vang lên một giọng nói khàn khàn.

- Anh nói thử xem.

Tô Bạch vươn tay ra, trực tiếp tháo màn che xuống, bên trong có một người cha xứ đang ngồi, người này đưa lưng về phía Tô Bạch, dáng vẻ có hơi già nua.

- Anh đang đóng giả ai thế, thật thú vị.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, vừa châm lửa, vừa trêu chọc nói:

- Trước khi anh làm thính giả, hẳn là anh lăn lộn ở Hollywood.

Cha xứ đứng lên, theo động tác đứng dậy của anh ta, cả người anh ta đột nhiên trở nên rất cao lớn, khí chất trên người cũng phát sinh thay đổi, trở nên sắc bén, đồng thời anh ta xoay người nhìn Tô Bạch.

Trên mặt anh ta còn đeo mặt nạ.

Tô Bạch không biết là anh ta vừa kết thúc diễn xuất ở câu lạc bộ, lúc chạy đến "trường quay" này còn chưa kịp tháo đồ hóa trang ra hay là bởi vì anh ta cảm thấy chiếc mặt nạ này rất phù hợp với tính cách của mình.

Rayne tháo mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt khá anh tuấn, dĩ nhiên gương mặt này hợp với gu thẩm mỹ của người phương Tây hơn, đôi mắt anh ta màu xanh, ánh mắt thâm thúy.

Lúc này Sophie một tay cầm văn kiện, một tay cầm café đi tới, ngồi ở một bên khác của ghế dài, ánh mắt nhìn kỹ Tô Bạch.

Tô Bạch không sờ hai thanh địa ngục hỏa shotgun bên hông mình, lúc này cầm súng đi ra uy hiếp không có ý nghĩa gì cả, bởi vì viên đạn là thông qua Sophie để đổi lấy, cô ta đã giúp hắn đổi đạn, dĩ nhiên không có khả năng, cô ta không nhìn tài liệu về khẩu súng kia trên cửa hàng wechat.

Nhả ra một ngụm khói, ánh mắt Tô Bạch dần dần có hơi mơ hồ, hắn không rõ vì sao mình vừa hạ cánh xuống London không bao lâu, đám người này lại nhọc lòng luân phiên đến thăm dò mình. Tô Bạch tự cho mình không phải là nhân vật lớn gì, không có tư cách để bọn họ phải cẩn thận dò xét như thế.

Rayne mím môi, tháo mặt nạ của mình xuống, anh ta không cách nào che lại một số cảm xúc của bản thân, vào lúc

này hơi thở của Sophie trở nên nặng nề, xung quanh xuất hiện rất nhiều loại hơi thở, hiển nhiên có không ít người mai phục.

Thế nhưng trong sự nghiêm túc của bọn họ mang theo một tầng e sợ.

- Chủ nhân của con mèo đen phái anh tới đây làm gì?

Rayne chậm rãi hỏi, giống như sợ hãi quấy nhiễu đến Tô Bạch.

Tô Bạch bất động, tiếp tục hút một hơi thuốc.

Nhưng trong lòng đang có một nghìn con ngựa chạy qua.

Con mẹ nó, Lệ Chi, Cát Tường.

Lúc trước Lệ Chi đến London hoặc là đến khu vực này làm qua chuyện gì đó khiến cho đám người này như gặp đại địch? Đối với một nhân vật nhỏ có độ hoàn thành nhiệm vụ chỉ là 2, thế mà lại cố ý diễn kịch đi diễn kịch lại để dò xét?

Trầm mặc.

Trầm mặc.

Tô Bạch tiếp tục hút thuốc.

Cục diện tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng, Tô Bạch lên tiếng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này.

- Ha ha, có một số việc, anh cho rằng, các anh có đủ tư cách để biết à?

Sau đó ở trong lòng âm thầm cho mình một like.

Thật ra ngay từ đầu, Tô Bạch không nghi ngờ đây là một loại thăm dò, cũng không cho rằng đây là sân khấu cố ý dựng lên cho chính mình.

Từ lúc Sophie gọi điện thoại cho hắn, sau đó lúc hắn ra mở cửa, cô ta đã ở trong thang máy đi ra, cuối cùng là Sophie mời hắn đi theo đến câu lạc bộ Vampire kia.

Ban đầu Tô Bạch cho rằng đây là do hắn gặp may, dù sao hắn cũng không phải Sherlock Holmes, không thể nhìn rõ từng chân tơ kẽ tóc như thế, thế nhưng đối phương dường như quá mức cẩn thận với hắn, cẩn thận đến mức thái quá, hoặc là nói bọn họ có chút luống cuống, có chút hốt hoảng, lúc phát hiện ra hắn, à không đúng, là lúc phát hiện ra Cát Tường cùng đi theo hắn đến London, bọn họ lập tức đứng ngồi không yên, không có kịp tập luyện diễn xuất, cuối cùng sẽ xuất hiện rất nhiều điểm khiến cho người ta cảm thấy đây chỉ là diễn kịch.

Một lần lại một lần, chuyện trùng hợp liên tiếp phát sinh, như vậy có thể chắc chắn rằng nó không còn đơn thuần chỉ là trùng hợp.

Một điểm có thể thấy rõ ràng nhất chính là IQ của Sophie…

Một người phụ nữ có thể giữ vững tỉnh táo trong thế giới chuyện xưa luân hồi lần trước, sau khi đi vào quán rượu, từng bước từng bước thể hiện ra mình là một người có IQ thấp, khiến cho Tô Bạch cảm thấy hơi quỷ dị.

Một người bỗng nhiên trở nên thông minh, chuyện này có thể nói thông được.

Nhưng một người bỗng nhiên biến thành ngu xuẩn, hơn nữa dưới tình huống não bộ không gặp kích thích gì lại biến thành ngu xuẩn, vậy thì rất đáng nghiền ngẫm rồi.

Thật ra nguyên nhân chính nằm ở, người thông minh đến đâu cũng là thuật nghiệp hữu chuyên công (ai cũng có thế mạnh riêng của mình), dù sao Sophie cũng không phải là diễn viên, hơn nữa cho dù cô ta có là một diễn viên ưu tú, vội vàng

cầm một kịch bản, thậm chí căn bản không có đọc qua kịch bản liền trực tiếp tùy cơ ứng biến để quay phim, cuối cùng sẽ xuất hiện trúc trắc, đó là chuyện bình thường.

Khi Sophie giống như một cô vợ nhỏ bị ủy khuất, hờn dỗi lái xe mô tô rời đi, Tô Bạch cảm thấy ê cả răng, thật đúng là làm khó cô ta.

Đối phương không thể hiện ra ác ý một mức quá rõ ràng, hơn nữa nơi này là thế giới hiện thực, trừ khi Tô Bạch ở London giết người phóng hỏa, nếu không những thính giả khác sẽ không ra tay với hắn. Đối với việc sinh mệnh của mình an toàn, tạm thời không có ảnh hưởng gì, Tô Bạch lười đi cãi cọ với bọn họ, cũng không cần thiết bóc trần.

Thế nhưng lúc Tô Bạch chỉ thuần túy muốn đi dạo một chút lại đụng phải phim trường vội vã được dựng lên lần hai, ngay cả khi Phát Thanh Khủng Bố muốn xây dựng một thế giới chuyện xưa còn xuất hiện một số điểm không hài hòa chứ đừng nói đến việc xây dựng "trường quay" gấp rút như này.

Đối phương chấp nhất như thế khiến cho Tô Bạch có hơi tò mò, rốt cuộc chính mình có gì đặc biệt, đáng giá được "tiếp đón long trọng" như thế?

Được rồi, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, thứ mà bọn họ quan tâm không phải là hắn mà chính là chủ nhân lúc đầu của Cát Tường, ngay cả tên mập mạp chết bầm kia gặp cô ta cũng phải cúi đầu khom lưng, dáng vẻ đáng thương, người phụ nữ kia chắc hẳn đã ở nơi này làm qua chuyện gì đó, khắc sâu vào trong lòng bọn họ, thật ra bọn họ hẳn là không biết Lệ Chi đã sớm không biết đi nơi nào rồi.

- Ha ha, có một số việc, anh cho rằng, các anh có đủ tư cách để biết à?

Khi Tô Bạch nói ra câu này, trong nháy mắt cục diện rơi vào tĩnh mịch, Rayne nhắm chặt hai mắt, Sophie chậm rãi khép lại tư liệu trong tay mình.

Chương 226 Nên Giải Thích Như Thế Nào Đây

Tô Bạch tiếp tục ung dung ngồi đó, dáng vẻ mây trôi nước chảy.

Cuối cùng vẫn là Sophie đứng lên nhìn Tô Bạch:

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu, cô ta đến London rồi à?

- Chuyện này tôi không rõ.

Tô Bạch ăn ngay nói thật, có trời mới biết Lệ Chi đang ở nơi nào, lúc trước cô ta nói với hắn sẽ rời đi khoảng nửa năm, hiện tại cô ta có ở London hay ở một nơi nào khác làm nhiệm vụ hiện thực, hắn quả thật không biết.

Thế nhưng giọng nói và thái độ của Tô Bạch giống như đang cố ý càng che càng lộ.

Sophie cúi đầu xuống, bưng café lên uống một ngụm, sau đó có chút thoải mái nói:

- Được rồi, rất có thể là chúng ta sợ bóng sợ gió một trận.

Rayne liếc thoáng qua Sophie:

- Cho dù chỉ là sợ bóng sợ gió, chúng ta nhất định phải nghiêm túc, tiếp tục chờ đợi.

Sophie chỉ vào Tô Bạch:

- Con mèo đen kia đã đi theo anh ta, chứng minh quan hệ của anh ta và nữ chủ nhân của con mèo đen không đơn giản, thế nhưng độ hoàn thành nhiệm vụ của anh ta không cao, người phụ nữ kia có thể giống như lúc trước, làm mọi chuyện

đều không cố kỵ gì, quan hệ nhân quả có lớn hay không, cô ta không quan tâm, chẳng qua anh ta không giống thế.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn Sophie, giọng điệu này hình như rất khinh thường hắn.

Rayne hít sâu một hơi, nặng nề thở ra, quay người trực tiếp lựa chọn rời đi, lúc Rayne rời đi, những người mai phục xung quanh giáo đường cũng biến mất.

Trong giáo đường chỉ còn lại Sophie và Tô Bạch, Tô Bạch duỗi lưng một cái:

- Cậu bé mù kia là diễn viên các cô tìm đến?

Sophie lắc đầu:

- Cậu bé là con trai của Rayne.

- Ồ, xin lỗi.

Tô Bạch rất có giáo dưỡng, xin lỗi một tiếng.

Không tiếc để con trai mình đến tham gia vở kịch thăm dò này, có cần phải dốc hết vốn liếng như thế không?

- Tôi đưa anh về khách sạn.

Sophie nhìn Tô Bạch:

- Lần này là thật, ngày mai anh có hẹn với sở nghiên cứu tâm lý, tôi sẽ đi cùng anh, coi như tôi là hướng dẫn viên du lịch của anh khi đến London, tuy chúng tôi biết bây giờ nên làm gì nhưng lại bất lực, dù sao cũng nên tìm một chút chuyện để làm.

- Bởi vì cô ta à?

- Đúng thế.

Tô Bạch nhún vai, rốt cuộc Lệ Chi đã làm gì ở đây mà lại khiến đám người này hoảng sợ như vậy.

Đi ra khỏi giáo đường, đỗ ở bên ngoài không phải là mô tô mà là một chiếc xe ô tô cao cấp.

Tô Bạch ngồi ở ghế lái phụ, Sophie lái xe.

- Lái chậm một chút.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Được.

Sophie khởi động xe, quả nhiên lần này cô ta lái rất chậm, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

- Đúng rồi, cô có thể nói cho tôi biết, lúc trước cô ta đã làm gì không?

Cuối cùng, Tô Bạch không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, hỏi một câu.

- Bình thường anh có hay xem đá bóng không?

Sophie không có trực tiếp trả lời.

- Chỉ thỉnh thoảng.

- Lần trước quán quân giải ngoại hạng Anh_Premier League là đội bóng nào?

- Leicester.

Tô Bạch trả lời.

Lần trước, giải bóng đá ngoại hạng Anh_Premier League nhận được rất nhiều sự chú ý của giới chuyên môn, một đội bóng nhỏ như Leicester đã tạo ra một kỳ tích và thần thoại, ở giữa rất nhiều ông lớn trong giải ngoại hạng Anh_Premier League, giành được ngôi vị quán quân, chấn động một thời gian dài.

- Nếu như tôi nói cho anh biết, quán quân không phải là Leicester, anh tin không?

- Cô có ý gì?

Tô Bạch đã rơi vào trong trầm tư.

- Lần trước đội bóng đạt được giải quán quân có tên là Sailor.

Đội bóng Sailor?

Sailor?

Giải ngoại hạng Anh_Premier League có đội bóng này à?

Bàn tay Tô Bạch bỗng nhiên run lên, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, một loại khả năng rất đáng sợ.

- Lần đó, cô ta tới đây hẳn là để tìm kẻ thù, kẻ thù của cô ta có thể coi là một đại gia tộc ở Sailor, có rất nhiều đệ tử, cho đến bây giờ chúng tôi còn không biết rõ là cừu hận gì khiến cho cô ta sau khi giết chết người kia còn cảm thấy chưa đủ, đến cuối cùng, cô ta thế mà giết hết cả một thành phố.

- Sailor chỉ là một thành phố nhỏ, nhưng đội bóng ở nơi này rất nổi tiếng, có thể xem là một trong những đội mạnh ở giải ngoại hạng Anh_Premier League, bọn họ đã mấy lần đạt được giải quán quân, cũng rất nổi tiếng trên thế giới.

- Thế nhưng bởi vì cô ta hủy đi thành phố đó, đội bóng này dĩ nhiên cũng bị hủy đi.

- Phát Thanh Khủng Bố vì muốn loại bỏ ảnh hưởng, dứt khoát xóa bỏ thành phố kia, xóa bỏ đi tất cả dấu vết tồn tại của nó.

- Nói cách khác, trên thế giới này, chỉ có người hủy đi thành phố là cô ta và những người đã trở thành thính giả trước đó mới biến được, ở London của Anh đã từng có một thành phố tên là Sailor.

- Anh không biết, bởi vì sau đó một ngày anh mới trở thành thính giả.

Trong nháy mắt, cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu rõ vì sao đám người Anh này lại giống như gặp đại địch khi đối mặt với hắn, hiển nhiên lúc trước khi Lệ Chi đến Anh có dẫn theo Cát Tường, cho nên lần này thính giả Anh nhìn thấy con mèo đen kia đi cùng hắn, mới trở nên bối rối như thế.

Chẳng qua đổi góc độ để suy nghĩ, lúc trước chủ nhân của Cát Tường đi Anh hủy đi một thành phố lại trở về, đây là một loại nhân quả lớn như thế nào?

Hơn nữa cô ta còn không chết… Chỉ phải rời khỏi nửa năm.

Điều này không khỏi khiến cho Tô Bạch càng thêm tò mò về Lệ Chi, cô ta thật đúng là đáng sợ.

- Đến nơi rồi.

Sophie dừng xe trước của khách sạn.

- Cảm ơn.

Tô Bạch xuống xe, đi vào trong thang máy, lúc hắn còn chưa có vào cửa phòng, chuông điện thoại của hắn vang lên, là Sở Triệu gọi điện thoại đến.

Tô Bạch nhíu mày, nhưng vẫn nghe máy:

- Tô Bạch…

Sở Triệu rõ ràng lại uống say.

- Cậu nhanh nói cho tôi biết, vì sao Tiểu Huệ lại tự sát, con mẹ nó, sao tôi lại ở nhà của cậu, cậu nhanh nói cho tôi biết!

- Nếu như cậu không phải là anh em tốt của tôi, ít nhất ông đây có thể dùng súng thống khoái đập chết cậu, cùng lắm thì ông đây phạm tội giết người, ăn mấy viên đạn là được.

- Hiện tại tôi chỉ cần cậu cho tôi một lời giải thích, cho tôi một lý do.

- Tô Bạch, cho tôi một lời giải thích, cho tôi một lý do.

- Cầu xin cậu Tô Bạch, tôi thật sự cầu xin cậu, cậu nể mặt tình cảm của chúng ta, cho tôi một lời giải thích đi.

- Trong lòng tôi thống khổ, trong lòng tôi khó chịu.

- Tôi khó chịu.

Nghe thấy đầu dây bên kia Sở Triệu đã nức nở, Tô Bạch mím môi, cửa thang máy mở ra, hắn không có đi vào phòng mình mà chính là dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo trên lối đi.

Thế nhưng Tô Bạch không nói gì, cũng không giải thích, chỉ cúp máy.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, dùng sức vỗ lên mặt mình, ép buộc chính bản thân mình ổn định lại cảm xúc, sau đó mỉm cười lắc đầu, khóe mắt hơi hồng.

Sở Triệu.

Cậu còn nhớ rõ không.

Lúc trước tôi trộm súng của cậu, nổ súng giết chết bạn cùng phòng của tôi.

Nhưng chờ đến khi cậu đi vào ký túc xá của tôi, bạn cùng phòng của tôi đột phát bệnh tim rồi chết, bên trong khẩu súng của cậu không mất viên đạn nào.

Ha ha.

Làm sao tôi có thể giải thích được cho cậu?

Con mẹ nó chứ! Rốt cuộc nên giải thích như thế nào!

Chương 227 Rèn Luyện Năng Lực Chịu Đựng

Sáng sớm, khi tiếng chuông cửa vang lên, Tô Bạch còn đang nằm trên giường chưa dậy, tối qua hắn và tiểu gia hỏa cùng nhau xem phim hoạt hình đến tận đêm khuya, tiểu gia hỏa phải xem xong một hết một bộ phim mới chịu đi ngủ, khiến cho Tô Bạch cũng ngủ muộn hơn.

Tô Bạch xốc chăn lên nhìn thấy tiểu gia hỏa còn nằm trên bụng mình ngủ say, trong miệng còn đang ngậm ngón tay cái của mình, dáng vẻ rất đáng yêu.

Trẻ con vốn dĩ chính là đáng yêu như thế, cộng thêm cậu bé không khóc, không ầm ĩ, không đái dầm, mỗi lần muốn đi vệ sinh đều sẽ kéo tay Tô Bạch, sau đó y y a a kêu lên vài tiếng, Tô Bạch liền bế tiểu gia hỏa đi tè, có đôi khi Tô Bạch ở quá xa, ví dụ như nửa đêm hôm qua, Tô Bạch ngồi trên sofa uống rượu vang đỏ, lúc hắn đang xem tin tức, ánh mắt vô tình liếc thoáng qua đã thấy Cát Tường ngậm quần của tiểu gia hỏa, kéo tiểu gia hỏa vào trong nhà vệ sinh đi tè, cậu bé cũng rất phối hợp.

Tuy Cát Tường chỉ là một con mèo nhưng đủ sức chăm sóc cho cậu bé.

Tô Bạch nhẹ nhàng ôm cậu bé đặt lên giường, Cát Tường ngủ ở đầu giường mở mắt ra, nhìn thấy Tô Bạch rời giường, nó biết đến lúc mình có thể "một mình chiếm lấy tiểu gia hỏa", Cát Tường lập tức cuộn mình nằm cạnh cậu bé, đuôi mèo không ngừng vung vẩy.

Nhìn thấy Cát Tường yêu thương tiểu gia hỏa như thế, Tô Bạch không khỏi cảm thấy buồn cười, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, Tô Bạch rất muốn đi qua lật Cát Tường lên, xem Cát Tường là mèo đực hay mèo cái, nói thật, cho đến bây giờ Tô Bạch không chú ý đến điểm này, dù sao quan hệ của hắn và Cát Tường cũng không phải là chủ nhân và sủng vật, Cát Tường cũng sẽ không chạy đến làm nũng với hắn.

Tô Bạch mặc đồ ngủ đi tới cửa, ngoài cửa có camera giám sát, có thể thấy người bên ngoài là ai, là Sophie

Người phụ nữ này.

Hôm qua nói muốn đi cùng hắn đến sở nghiên cứu tâm lý, hôm nay cô ta thật sự tới.

Nói thật lòng, Tô Bạch không muốn tiếp xúc quá nhiều với thính giả phương Tây, hiện tại đối phương e ngại mình thật ra là vì cảm thấy bị Lệ Chi uy hiếp, giữa Lệ Chi và bọn họ, càng nhiều hơn là cừu hận, chỉ là lúc trước chuyện mà Lệ Chi làm quá tàn nhẫn, dẫn đến loại cừu hận này thăng hoa, có loại cảm giác chỉ nghe tên thôi đã cảm thấy sợ mất mật.

Tô Bạch biết rõ mình có bao nhiêu phân lượng, hơi tỏ ra cao thâm khó dò là đủ rồi, nếu như ôm tâm lý trộn lẫn để đục nước béo cò gì đó, như vậy khả năng chính mình sẽ chết ngay sau đó, dù sao những người khác đâu phải là kẻ ngu.

Tô Bạch mở cửa, trong tay Sophie có hộp giữ nhiệt.

- Tôi mang bữa sáng đến cho anh, là bữa sáng kiểu Trung Quốc, tôi mua ở phố người Hoa.

- Cảm ơn, nhưng trong khách sạn có cơm.

- Trong khách sạn nấu không đúng vị.

Sophie đi thẳng đến phòng khách, đặt bữa sáng lên trên bàn trà, tỉ mỉ mở ra, bên trong có cả thìa và đũa:

- Ăn cơm sáng dưỡng sinh, bình thường tôi rất thích ăn, thỉnh thoảng còn tự nấu.

- Lợi hại.

Tô Bạch cười, đi tới trong phòng ngủ, bế tiểu gia hỏa dậy, cậu bé mơ mơ màng màng tỉnh lại, vô thức đưa hai tay ra ôm lấy cổ Tô Bạch:

- Nhanh dậy ăn sáng nào.

Sau đó Tô Bạch bế tiểu gia hỏa vào trong nhà vệ sinh.

Cậu bé dĩ nhiên không biết đánh răng, Tô Bạch chỉ cho cậu bé súc miệng qua, dù sao tiểu gia hỏa thông minh, sẽ không ngu ngốc nuốt nước súc miệng xuống.

Chờ tiểu gia hỏa nhổ nước súc miệng ra, Tô Bạch bắt đầu đánh răng, hắn đặt cậu bé vào trong bồn tắm, bắt đầu xả nước ấm.

Lúc này Cát Tường đi đến, dùng móng vuốt mèo đổ dầu gội và sữa tắm ra, tiểu gia hỏa vui vẻ nghịch nước, Cát Tường ngồi xổm ở bên cạnh bồn tắm, dùng chính móng vuốt của mình qua tắm cho cậu bé.

Chờ Tô Bạch làm xong vệ sinh cá nhân, bên Cát Tường cũng đã tắm xong cho cậu bé, Tô Bạch xả nước để rửa sạch bọt xà phòng, cầm một khăn tắm lớn bọc cậu bé vào, sau đó bế cậu bé đến phòng khách.

- Đứa nhỏ rất đáng yêu, là con riêng của anh à, A Bạch?

- Là con trai tôi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, đặt tiểu gia hỏa trên sofa.

Lúc này tình thương của người mẹ trong Sophie giống như trỗi dậy, cố ý dùng đũa gặp một miếng xá xíu thổi nguội, sau đó đưa đến bên miệng cậu bé.

Cậu bé vui vẻ ăn, cậu bé rất thích có người phục vụ mình ăn cơm, thường ngày Tô Bạch chỉ đặt cậu bé lên trên bàn, để cậu bé tự mình ăn.

Đối với thức ăn của con người, Cát Tường luôn không có hứng thú, thế nhưng vẫn cố ý kéo một chiếc chăn nhỏ đưa đến bên cạnh Cát Tường, sau đó tự mình về phòng ngủ.

Lúc Sophie nhìn thấy Cát Tường đi ra, sắc mặt cô ta không dễ nhìn, trong lòng cô ta tràn ngập hoảng sợ.

Dĩ nhiên Tô Bạch có thể hiểu được điều này, nếu như đổi lại vị trí, hắn cũng không khác gì Sophie

- Thằng bé là con của anh và cô ta?

Sophie lại hỏi.

Hiển nhiên, từ thái độ chăm sóc của Cát Tường đối với đứa nhỏ, trong lòng Sophie sinh ra suy đoán, cô ta cảm thấy tiểu gia hỏa là con của Tô Bạch và Lệ Chi, nếu như vậy, việc một người có độ hoàn thành nhiệm vụ là hai lại có Cát Tường đi theo bên người liền có thể giải thích được.

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện dáng vẻ lạnh lùng của Lệ Chi, muốn sinh con với cô ta thật đúng là khó khăn, hắn không có nói tiếp về chủ đề này, Tô Bạch gắp một chiếc bánh bao, bắt đầu ăn.

Chờ đến khi ăn xong, Tô Bạch bật Tivi, đưa điều khiển từ xa cho tiểu gia hỏa, sau đó thay một bộ quần áo để ra ngoài.

Sophie đi theo Tô Bạch ra ngoài, chờ đến lúc đóng cửa lại, Tô Bạch nhìn thấy Sophie thở phào nhẹ nhõm.

- Làm khó cô rồi.

- Không có việc gì, chuyện này coi như rèn luyện sức chịu đựng cho tôi.

Sophie thẳng thắn trả lời.

Xe đỗ ở bên ngoài khách sạn, vẫn là chiếc xe ngày hôm qua, Sophie lái xe, Tô Bạch ngồi ở ghế lái phụ.

Trên đường đi, Sophie đưa cho Tô Bạch xem một phần tư liệu.

- Gì thế?

Tô Bạch tiện tay mở ra.

- Thân phận của người đặt lịch hẹn này cho anh, chúng tôi rất rõ, nhưng cô ấy không có tư cách để đặt lịch hẹn với bác sĩ giỏi nhất trong sở nghiên cứu, tôi đã đặt lịch hẹn lại cho anh, đây là một trong những người phụ trách sở nghiên cứu, là người rất có tiếng nói trong ngành tâm lý, người này định kỳ còn đến kiểm tra tình hình tâm lý của tổng thống.

- Ha ha, tổng thống nước các cô thật đáng thương, còn không thể phát bệnh tâm thần.

Sau khi Tô Bạch nói xong, hắn không khỏi bật cười, chính mình thật sự đủ quái gở, không phát bệnh tâm thần cũng có thể trở thành một chuyện đáng tiếc, thật ra có đôi khi bệnh tâm thần tùy hứng một chút cũng rất thoải mái, phần lớn người bình thường sống đều phải có đầy đủ ước thúc với chính mình, phải nhìn vào các loại lợi ích quan hệ xung quanh, có mấy người không chút nào để ý, tùy hứng một lần?

Bề ngoài của sở nghiên cứu giống như một lâu đài cổ, cảnh vệ đứng gác ở cửa, rất sâm nghiêm, có một cảm giác giống như đây là chỗ ở của lãnh đạo quốc gia.

- Đây là tòa thành của bá tước Edward, cụ nội của ông ta là người đã thúc đẩy nghiên cứu trong lĩnh vực tâm lý, Edward Bennett cũng chính là người khám bệnh cho anh hôm nay.

Chương 228 Khám Bệnh

Nơi này không giống với bệnh viện, cho nên không có cửa đăng ký khám bệnh gì đó, người bình thường không có cách nào đến đây khám bệnh, dù sao cho dù là nước xã hội chủ nghĩa như Trung Quốc thì sự chênh lệch giai cấp với nhau vẫn rất rõ ràng.

Tô Bạch ngồi xuống một căn phòng làm việc, Sophie ra ngoài giúp Tô Bạch liên hệ, nhân viên đưa café và bánh ngọt đến.

Trong phòng làm việc có không ít sách và những bức tranh nổi tiếng, Tô Bạch bưng café đi tới đi lui, đối với bệnh tình của mình, Tô Bạch không quá lo lắng, nếu như hắn là một người bình thường, muốn tiếp tục sống an ổn như vậy quả thật cần nhanh chóng chữa khỏi căn bệnh này, thế nhưng sau này Tô Bạch còn tiếp tục đi vào thế giới chuyện xưa, ở nơi quỷ quái đó, cho dù hắn khỏi bệnh cũng sẽ tái phát, giống như một người bị cảm vừa mới được chữa khỏi, trong nháy mắt lại bị giam vào trong hầm băng.

Trong phòng làm việc có một bức tranh khiến cho Tô Bạch hơi cảm thấy quen mắt, trong bức tranh có một sườn dốc nhỏ trên thảo nguyên, có bóng lưng một người phụ nữ dắt theo một đứa nhỏ ngồi trên đồng cỏ nhìn ngắm chiều tà, toàn bộ bức tranh mang đến một loại tình cảm duy mỹ.

Tô Bạch không kìm lòng được muốn đưa tay ra sờ lên người phụ nữ trong tranh, đúng lúc này phía sau lưng hắn vang lên một giọng nói nghiêm nghị.

- Kẻ thô lỗ kia, dừng tay lại!

Tô Bạch sửng sốt một chút, hắn quay người nhìn thấy một ông già, trên người ông mặc một bộ đồ màu trắng, Sophie đứng bên cạnh ông, vẻ mặt xấu hổ.

- Sophie, đây chính là khách mà cô hẹn trước cho tôi à? Sao cậu ta dám sờ lên tranh của tôi, cô biết bức tranh này có ý nghĩa như thế nào với tôi không!

Ông lão không ngừng nói, Tô Bạch có hơi lúng túng đứng ở bên cạnh, nhưng ánh mắt hắn vẫn dừng trên bức tranh kia.

Sophie đang không ngừng an ủi ông lão, còn nhắc đến tên người khác, hiển nhiên là đang tạo áp lực với ông, khiến cho ông không tùy hứng như thế.

Cuối cùng, ông lão đi đến trước mặt Tô Bạch:

- Bệnh án của cậu đâu?

Tô Bạch nhún vai:

- Tôi không có bệnh án.

Hô hấp của lão tiên sinh trở nên nặng nề:

- Thật đúng là phiền phức, chẳng lẽ bắt tôi kiểm tra tâm lý cho cậu ta từ đầu, Sophie, thời gian của tôi rất quý giá!

Chẳng qua ông chỉ oán trách mấy câu, cuối cùng vẫn ngồi xuống, ra hiệu cho Tô Bạch ngồi lại đây.

Sophie lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc.

Lão tiên sinh không chớp mắt nhìn Tô Bạch, Tô Bạch cũng lẳng lặng nhìn ông.

Thời gian trôi qua, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện tròng mắt của ông giống như biến thành lốc xoáy, chậm rãi hút hắn vào trong đó.

Một loại kinh nghiệm nhiều lần đối mặt với sinh tử khiến cho Tô Bạch theo bản năng vô thức làm cho mình tỉnh táo,

đồng thời khống chế không cho mình phản kích.

Lão tiên sinh nhắm chặt mắt, đưa tay lên xoa mũi, lúc ông một lần nữa mở mắt ra, trên mặt ông có thêm một tầng nghiêm túc.

- Thật ra, cậu không nên đến sở nghiên cứu của tôi.

- Cậu hẳn là nên được đưa thẳng đến trại giam Vịnh Guantánamo.

Trại giam Vịnh Guantánamo nằm trong căn cứ hải quân tại vịnh Guantánamo ở phía đông của Cuba, là một trại giam của Hoa Kỳ nhằm chứa các tù binh và những người tình nghi khủng bố, phụ trách quản lý và vận hành nơi này là bộ đội đặc chủng.

Ý của Edward Bennett tiên sinh là để cho Tô Bạch điều trị tâm lý còn không bằng đưa thẳng hắn vào trong nhà tù.

Tô Bạch cầm thìa, cho thêm một thìa đường vào trong cốc café của chính mình, im lặng không nói gì.

Lão tiên sinh này không phải là thính giả,có lẽ trên thế giới này thật sự có loại người bình thường, không dựa vào ngoại vật để tăng lên sức mạnh mà chỉ dựa vào chính mình nghiên cứu và nghiên cứu để có được năng lực siêu việt vượt qua người thường.

Ví dụ như vừa rồi trong lúc nhìn vào mắt hắn, ông có thể nhìn ra gì đó.

- Thật ra cậu không cần phải đến chỗ tôi tiếp nhận bất kỳ điều trị gì, chính bản thân cậu rất rõ ràng tâm lý của cậu có vấn đề, hơn nữa cậu còn cảm thấy hơi thích thú với nó.

Edward Bennett đeo kính, sau đó đứng lên:

- Tôi thật sự không hiểu vì sao Sophie lại đem một người coi bạo lực là thú vui đến chỗ của tôi, nghiên cứu của tôi là cố

gắng giúp đỡ con người trở nên bình thản mà không phải là tiến hành vỗ về tâm lý cho một tên tội phạm khát máu tanh.

Tô Bạch vẫn không nói gì, lão tiên sinh này rất có cá tính, Tô Bạch không muốn cưỡng cầu, trên thực tế Edward Bennett nói đúng, chính mình quả thật không cấp thiết giải quyết vấn đề tâm lý này.

Edward Bennett không có trực tiếp rời đi mà chính là đi đến bức tranh mà trước đó Tô Bạch đã nhìn, ông chăm chú nhìn vào người trong bức tranh, có chút thổn thức.

Lần này Tô Bạch lên tiếng:

- Bức tranh rất đẹp, họa sĩ là người phương Đông sao?

Mặc dù chỉ là một bức tranh sơn dầu, nhưng trong tranh rõ ràng vẽ hai mẹ con, hơn nữa còn là người phương Đông, như vậy rất có khả năng người họa sĩ này là người phương Đông, có lẽ là chồng của người phụ nữ và là cha của đứa bé trong tranh.

Edward Bennett tháo kính xuống, sau đó lau tròng kính.

- Ông ấy là bạn thân nhất của tôi, tuy lý tưởng của chúng tôi khác biết những không ảnh hưởng gì đến việc chúng tôi tôn trọng lẫn nhau.

- Tôi hiểu, dùng cách nói của chúng tôi, đó chính là cơ duyên.

Edward Bennett không hiểu chữ cơ duyên này, sau khi một lần nữa đeo kính vào, ông thở dài, xoay người:

- Tiên sinh, cậu còn cần tiếp tục khám bệnh nữa không?

- Nếu như ông không muốn…

- Không, tôi không nói tôi không muốn, làm bác sĩ, tôi vẫn cho rằng mình hẳn là nên có quyền cáu giận, nếu không cả

ngày đối mặt với nhiều người bệnh như thế, bác sĩ chính là người đầu tiên biến thành bệnh nhân tâm thần.

- Tiếp theo tôi sẽ hỏi cậu một số vấn đề, cậu có thể trả lời thành thật không?

- Để xem tình hình.

Đối với phản ứng này của Tô Bạch, Edward Bennett từ chối cho ý kiến, nhưng Tô Bạch có thể nhìn thấy vành mắt ông có chút đỏ, không phải là do nhìn bức tranh cảm thấy thương cảm mà chính là sau khi cùng hắn đối mặt.

- Cậu có thể nói qua cho tôi biết tình cảnh gia đình của cậu không?

Tô Bạch nhấp một ngụm café, không chút do dự và che giấu nào, nói thẳng:

- Lúc tôi bảy tuổi, cha mẹ tôi bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời.

Edward Bennett khẽ gật đầu, cả người dựa vào trên sofa, lần này ông không nhìn vào mắt Tô Bạch nữa mà chính là nhìn chằm chằm vào tay hắn, tiếp tục hỏi.

- Sau này cậu sống với ai?

- Tôi sống một mình, cha mẹ để lại tiền cho tôi, đủ cho tôi sống.

- Thân thích của cậu đâu?

- Chúng tôi không thân thiết, tôi đã quen sống một mình.

- Bạn bè của cậu thì sao? Nhiều không?

- Tôi không có nhiều bạn bè.

- Ồ.

Edward Bennett không lên tiếng, Tô Bạch cũng không nói chuyện, tràng diện lập tức rơi vào trầm mặc.

Lúc này, điện thoại di động của Edward Bennett đổ chuông, ông nói một tiếng xin lỗi với Tô Bạch, sau đó dập máy.

Ngay sau đó, tiếp tục trầm mặc.

Tô Bạch rất bình tĩnh ngồi đó uống café, tuy lúc trước hắn chưa đi khám tâm lý bao giờ, nhưng giống như Edward Bennett đang làm, tuyệt đối không phải là phương thức trị liệu tâm lý bình thường.

Sau cùng, Edward Bennett thở dài:

- Từ lúc tôi vừa bước chân vào phòng này, tôi đã quan sát từng cử động của cậu, từ những thay đổi trên người cậu, những biểu hiện rất nhỏ được thể hiện ra ngoài…

- Thật ra cậu là một người bình thường, nói đúng hơn, đối với cậu mà nói, cậu là một người bình thường, cậu có thể thản nhiên đối mặt với vấn đề tâm lý của mình, không, khả năng đây không phải là vấn đề, có lẽ đây là một loại thiên tính của cậu, là một loại…

Chương 229 Giọng Nói Của Lâu Đài Cổ

Lúc này, điện thoại di động của Edward Bennett lại một lần nữa đổ chuông, lần này ông không cúp máy nữa mà chính là cầm di động lên nghe, sắc mặt ông lập tức thay đổi, đứng lên nói với Tô Bạch:

- Xin lỗi tạm thời không thể tiếp cậu được, tôi có việc khẩn cấp cần phải xử lý.

- Không sao.

Nhìn thấy Edward Bennett vội vàng rời đi, Tô Bạch có chút cảm thấy không hiểu.

Ngoại trừ trước đó và sau cùng, Edward Bennett không khiến cho Tô Bạch có cảm giác đối phương là một bác sĩ tâm lý, ngược lại hắn có cảm giác ông giống như một tên giang hồ bịp bợm, có lẽ đây là một loại khí chất tiêu sái của cao nhân, thế nhưng làm bác sĩ lại có dáng vẻ này, sẽ khiến bệnh nhân cảm thấy bị đối xử qua quýt.

Sau khi Edward Bennett rời đi, Sophie đẩy cửa đi vào.

- Có hiệu quả gì không?

- Hiệu quả chính là tôi uống hai cốc café, bây giờ tôi định đi qua nhà vệ sinh.

Tô Bạch đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc, lâu đài cổ này rất lớn, diện tích kiến trúc cũng rất lớn, Tô Bạch đi thẳng đến hết hành lang mới nhìn thấy một phòng vệ sinh, hơn nữa còn rất nhỏ, bên trong chỉ có một chỗ đi nặng và một đi tiểu,

hơn nữa còn làm từ gỗ, đứng bên ngoài có thể ngửi thấy một số mùi.

Có đôi khi, Tô Bạch thật đúng là không thể hiểu được đam mê của một số người, có lẽ đây chính là một loại truyền thống của họ.

Tô Bạch đi vào phòng vệ sinh, ngay lúc này Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra trong vách tường phòng vệ sinh có mấy dấu chân, mấy dấu chân này rất kỳ lạ, không phải do loại người nào nhàm chán lưu lại trên đó, càng giống như có ai đã đã từng ở nơi này giãy dụa qua, sau đó để lại dấu vết.

Edward Bennett rời đi không bao lâu liền vội vã trở về, lúc Tô Bạch từ nhà vệ sinh đi ra, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng của Edward Bennett.

- Thật đúng là vô vị.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, hiện tại Tô Bạch không còn ôm hy vọng gì đối với lần trị liệu tâm lý này nữa, hắn dự định chào hỏi qua với Sophie một câu rồi đi về thẳng, cùng tiểu gia hỏa nằm trên giường xem phim hoạt hình còn vui vẻ hơn việc lãng phí thời gian ở trong lâu đài cổ này.

Thế nhưng lúc Tô Bạch đi về, trên hành lang, vẻ mặt Sophie ngưng trọng đi theo Edward Bennett, xem ra Edward Bennett quay lại là vì cố ý tìm đến Sophie.

Sophie nhìn thấy Tô Bạch liền nói xin lỗi:

- A Bạch, xin lỗi, buổi điều trị hôm nay hủy bỏ, hiện tại tôi có một số việc, anh có thể tự lái xe của tôi về không?

- Được.

Tô Bạch khẽ gật đầu, từ trong tay Sophie nhận lấy chìa khóa xe.

Có lẽ trong pháo đài cổ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng Tô Bạch chẳng quan tâm, hắn không có hứng thú phát tài trên địa bàn của người phương Tây, cũng không muốn bị giày vò ở một nơi mình chưa quen thuộc, Tô Bạch chống tay lên lan can nhìn thấy cảnh vệ đang rối rít chạy vào bên trong, trên mặt bọn họ đều mang theo sự hoảng sợ và cảm xúc không ổn định.

Tô Bạch đi xuống thang lầu, đi ra pháo đài, hắn đi thẳng đến cạnh xe của Sophie, Tô Bạch mở cửa xe ra ngồi xuống.

Đúng lúc Tô Bạch đang chuẩn bị khởi động xe, bỗng nhiên trong đầu hắn xuất hiện một giọng nói.

- Hì hì, anh và bọn họ không giống nhau, à không còn có cả một người phụ nữ nữa cũng khác biệt với những người khác, thế nhưng tôi cảm thấy anh thú vị hơn, anh thế mà đến khám bệnh, chơi thật vui rồi.

Ánh mắt Tô Bạch nhìn thoáng qua xung quanh một lượt, phát hiện không có bất kỳ ai, cảnh vệ và bác sĩ đều tập trung vào bên trong lâu đài cổ, hiện tại một nơi rộng như thế chỉ có một mình hắn.

Ngón tay Tô Bạch gõ nhẹ lên trên tay lái, Tô Bạch tuyệt đối không tin mình nghe lầm, hắn có bệnh tâm thần, không phải là kẻ điên, sao có thể nghe lầm.

Được rồi, không dính vào thị phi.

Tô Bạch đạp chân ga, đánh tay lái rời khỏi lâu đài cổ.

Nếu như ở trong thế giới chuyện xưa hoặc là ở Trung Quốc gặp phải loại chuyện này, Tô Bạch tuyệt đối sẽ tích cực tham dự vào trong đó, thế nhưng ở chỗ này, thân phận của hắn có hơi đặc thù, hiện tại đối với thân phận của hắn, những thính giả phương Tây kia có chút kiêng kỵ, thế nhưng nói gì thì nói, hắn không phải là Lệ Chi, Lệ Chi khiến cho những người kia cảm thấy sợ hãi, còn Tô Bạch thì không giống thế.

Chờ đến khi Tô Bạch lái xe ra khỏi cổng, bỗng nhiên giọng nói kia lại một lần nữa vang lên:

- Hì hì, anh chạy xe ra bên ngoài, anh sẽ không nghe thấy tôi nói nữa, anh không thể trò chuyện với tôi à?

Tô Bạch cười, ấn một tiếng còi:

- Em gái nhỏ, anh trai bận rộn nhiều việc, để hôm khác, anh đây dẫn em về nhà xem cá vàng.

Cảnh vệ bên ngoài đã đi vào bên trong lâu đài cổ, nhưng ở ngoài cổng vẫn có người đứng gác, thấy Tô Bạch lái xe của Sophie đi ra, đối phương lập tức bấm nút mở cửa.

Cho dù trong lâu đài cổ này có thứ quỷ quái gì, Tô Bạch không muốn quan tâm, hắn đã nghĩ kỹ, chờ hai ngày nữa hắn sẽ nói với Huân Nhi một tiếng điều trị ở bên này không thích hợp, sau đó về nước, thời gian Phát Thanh Khủng Bố ngừng phát sóng còn có một tháng nữa, Tô Bạch cần tìm một chỗ nào đó an tĩnh để dưỡng sức cho mình.

Sau khi đưa ra quyết định, không chút dây dưa dài dòng nào, đó chính là phong cách của Tô Bạch.

Nhưng mà khi đầu xe của Tô Bạch vừa mới đi ra ngoài, giọng nói kia lại một lần nữa vang lên:

- Bức tranh trong phòng làm việc kia, ông Edward Bennett rất thích, thật ra tôi cũng rất thích.

- Chẳng qua anh không cảm thấy, thật ra bóng lưng bé trai kia có hơi giống anh à?

Két…

Tô Bạch bỗng nhiên đạp chân phanh, xe phát ra tiếng ma sát chói tai.

…….

Khu vực bên trong và khu vực làm việc của lâu đài cổ cơ bản luôn cố gắng giữ vững phong cách vốn có của nó, dù sao ở châu Âu không còn tồn tại nhiều loại lâu đài cổ như thế này nữa, gia tộc Edward còn chưa có sa sút, kinh tế vẫn rất tốt, cũng vì thế, lâu đài cổ này chính là tượng trưng cho vinh quang của Edward Bennett và gia tộc, dĩ nhiên không có khả năng đem nơi này phá bỏ, xây dựng nên một sở nghiên cứu hiện đại.

Dĩ nhiên, tầng hầm bên trong của lâu đài đã được thay đổi tương đối, bởi vì đây là khu vực trung tâm nghiên cứu, dĩ nhiên cần phải chặt chẽ và hiện đại hóa.

Nghiên cứu tâm lý học không phải là nhắm mắt làm liều, nó cũng cần làm thử nghiệm và suy luận, cho nên nơi này tương tự như phòng thí nghiệm vật lý hóa học gì đó, chỉ là thay đổi đơn giản hơn một chút.

Trong một căn phòng thủy tinh kín mít, ba nhân viên nghiên cứu mặc áo blouse trắng đang nằm rạp trên mặt đất, không ngừng di chuyển về phía trước, nhìn bọn họ giống như những con thạch sùng, rất buồn cười lại quỷ dị, đồng thời thỉnh thoảng còn vươn lưỡi ra liếm mặt đất hoặc thủy tinh.

Những nhân viên nghiên cứu khoa học còn lại thì giữ vững một khoảng cách nhất định với căn phòng này, đồng thời bên ngoài còn có bảo vệ cầm súng trong tay tiến hành cảnh giới, sở nghiên cứu của Edward Bennett xem như có một nửa là của quốc gia, cho nên phương diện súng ống sẽ được bật đèn xanh.

Chương 230 Tiểu Loli Đáng Yêu

Sophie và Edward Bennett đứng ở trên cùng, vẻ mặt Edward Bennett âm trầm, dáng vẻ Sophie thì lạnh nhạt hơn nhiều, cũng đúng, làm một thính giả, có truyện quỷ dị nào mà chưa thấy qua?

- Cô ta lại bắt đầu à?

Sophie nhận lấy găng tay một nhân viên nghiên cứu khoa học đưa tới, đeo ở trên tay mình.

- Cô ta đã ngủ say nửa năm, không biết vì sao lại thức tỉnh, lúc đầu hai nhân viên ghi chép số liệu bị thôi miên, sau đó một người đi vào xem tình hình cũng bị thôi miên.

Lúc Edward Bennett nói ra những lời này, trong giọng nói của ông ta tràn đầy bất đắc dĩ.

Sophie đi về phía trước mấy bước lại bị Edward Bennett giữ cổ tay lại.

- Thôi miên của cô ta có tác dụng trong phạm vi năm mét, đây là lần trước lúc cô ta thức tỉnh, chúng tôi tính toán và đo lường được, hiện tại chúng tôi không rõ có phải năng lực của cô ta tăng lên hay không.

Sophie nhìn xung quanh, lắc đầu:

- Không sao, tôi đến gần cô ta nhìn xem, nếu như cô ta có thể thôi miên tôi, như vậy năng lực thôi miên của cô ta không liên quan gì đến khoảng cách xa hay gần.

Thân là một cường giả hệ thực vật, Sophie rất tự tin về tâm cảnh và tu vi tinh thần của mình.

- Bình thường thời gian mà cô ta thức tỉnh là nửa tiếng, sau nửa tiếng, cô ta sẽ tự động rơi vào trạng thái ngủ say.

Edward Bennett nhìn thoáng qua bảng ghi chép của nhân viên:

- Còn khoảng 15 phút nữa là cô ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, những người trong phòng kia bị cô ta coi thành đồ chơi sẽ không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Edward Bennett nói với tất cả mọi người:

- Còn thất thần làm gì, tất cả tiến hành ghi chép số liệu lần đầu tiên tiêu bản tỉnh dậy trong nửa năm qua, nhìn cho kỹ, không được phép xảy ra sơ suất gì!

- Vâng!

- OK!

Tất cả nhân viên đều khôi phục bình tĩnh, một lần nữa bắt đầu trở về cương vị, tiến hành công việc ghi chép của mình.

Nhưng những người bảo vệ ở xung quanh vẫn bình tĩnh nhìn xung quanh, đối với bọn họ mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ nhìn thấy loại chuyện này, trong lòng bọn họ ngoài cảm giác khẩn trương ra còn có hưng phấn.

Sophie tránh thoát khỏi tay Edward Bennett, ra hiệu Edward Bennett không cần lo lắng cho mình, sau đó trực tiếp đi về phía trước, mở cửa thủy tinh ra, đi vào.

Ngay chính giữa phòng thủy tinh là một bình chứa, trong bình chứa đó đều là dịch dinh dưỡng, xung quanh còn có rất nhiều thiết bị cảm ứng, trong dịch dinh dưỡng là một đại não không ngừng chìm nổi.

Đúng thế là một đại não, một đại não sống bên trong dung dịch.

Sau khi tách đại não ra khỏi thân thể con người liền đem đặt nó ở trong này, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy rợn cả người, nhưng Sophie hiểu rõ, đại não này không phải do người của sở nghiên cứu lấy ra nuôi dưỡng, cũng không phải là kiệt tác của một tổ chức nào đó của nước Anh hay Châu Âu mà chính là hơn mười năm trước được một người đưa qua đây.

Khoa học không ngừng phát triển từng ngày, từ điểm này có thể thấy, hơn mười năm trước, người có thể làm ra đến bước này, nghĩ đến đều cảm thấy khủng bố.

- Cô phiền quá, cô cách xa tôi ra một chút có được không, hơi thở trên người cô khiến cho tôi cảm thấy đáng ghét, hiện tại tôi cũng chỉ dựa vào bình dinh dưỡng này để sống sót, trên người cô có nhiều thực vật như thế, có phải cô muốn giành ăn với tôi không?

Một giọng nói trẻ con xuất hiện trong đầu Sophie, lúc này Sophie cũng không cảm thấy quá nhiều ngoài ý muốn, trước đó bên chỗ cô ta cũng đã tiến hành kiểm tra và phân tích qua thứ này, chỉ là khi đó đại não còn đang trong trạng thái mê man, đây là lần đầu tiên Sophie nhìn thấy cô ta tỉnh lại, đoán chừng nhóm của mình cũng sẽ nhanh chóng tới, thế nhưng Edward Bennett nói cô ta chuẩn bị rơi vào trạng thái ngủ say, những người khác hẳn là không đến kịp.

- Lui ra, cô còn dám đến gần tôi, cẩn thận tôi gọi Tiểu Bạch Tử đến đánh cô.

Giọng nữ non nớt mang theo lửa giận, lúc này ba nhân viên bị thôi miên bò loạn trên mặt đất đã khôi phục bình thường, sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng thủy tinh này, hiển nhiên ba người bọn họ đã sợ vỡ mật rồi.

- Tiểu Bạch Tử?

Sophie nhíu mày, có lẽ tiếng Trung Anh khác biệt, khiến cho Sophie không hiểu Tiểu Bạch Tử là chỉ ai, nếu như Sophie là phụ nữ Trung Quốc, có lẽ cô ta ngay lập tức sẽ hiểu ra được Tiểu Bạch Tử là ai, dù sao cả buổi sáng hôm nay, người này đều đi cạnh cô ta.

…..

- Làm sao anh đần như thế, bây giờ còn chưa tới!

- Thật đúng là không biết nói gì, anh thế mà còn lạc đường!

- Đừng mò mẫm nữa, đi nhanh lên.

- Cô đừng ồn ào nữa, chết tiệt!

Tô Bạch không nhịn được mắng một câu, con nhóc này không ngừng ầm ĩ, hơn nữa hắn còn không thể bịt lại lỗ tai, giọng nói của đối phương không ngừng vang lên trong đầu hắn, loại cảm giác này giống như không còn tính tư mật gì, giống như đang làm tình thì có một người xa lạ đứng bên cạnh cầm một chiếc camera quay lại, khoảng cách của máy quay chỉ cách bạn khoảng mấy centimet.

Cuối cùng sau một lúc đi tới đi lui, Tô Bạch đi tới một nơi được xây dựng khác biệt với những nơi khác, cửa là cửa điện tử, cần đến vân tay để mở.

Nơi này được bố trí đơn giản, chỉ mang tính chất tượng trưng, dù sao so với những cánh cửa hiện đại, cánh cửa này có hơi lạc hậu, sở nghiên cứu tâm lý không phải nơi nghiên cứu vũ khí hạt nhân, phần tử khủng bố cũng không đến đây tập kích.

Cũng may, ngoài cửa còn có một bảo vệ, Tô Bạch đi đến chào hỏi đối phương.

- Tiên sinh, nơi này không thể đi vào.

Đối phương còn chưa có nói xong, Tô Bạch đã đi đến đánh vào cổ anh ta, lúc này nhân viên bảo vệ đã hôn mê, lấy sức của Tô Bạch hiện tại, muốn đi đánh ngất xỉu một người bình thường là chuyện đơn giản.

Tô Bạch đưa tay của đối phương lên chỗ cảm ứng, cửa lập tức mở ra, Tô Bạch cứ thế đi vào.

Bên trong khá rộng rãi, phần lớn mọi người đều tập trung ở xung quanh căn phòng kính kia, trong lúc nhất thời không ai chú ý đến Tô Bạch lén lút đi vào.

- Cuối cùng anh cũng đến rồi, haizz, tôi mệt quá, cảm giác rất muốn ngủ, nếu như anh không tới, tôi thật sự ngủ mất, tôi nói cho anh biết, thời gian một giấc ngủ của tôi rất dài, đại khái khoảng nửa năm gì đó.

Tô Bạch tiếp tục đi vào trong, lúc này nếu muốn không bị người ta phát hiện, thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày, những nhân viên bảo vệ lập tức phát hiện ra Tô Bạch, đồng thời tất cả họng súng đều nhắm về phía Tô Bạch.

Edward Bennett hơi nghi hoặc nhìn sang, Tô Bạch là bệnh nhân mà Sophie giới thiệu, địa vị không đơn giản, thế nhưng đối phương cứ thế không hiểu chuyện, xông tới đây, xem ra vẫn nên sử dụng một số biện pháp.

- Tiên sinh, nơi này không phải là nơi cậu nên đến.

Edward Bennett lập tức nói với Tô Bạch.

Tô Bạch nhún vai, chỉ vào trong tủ kính:

- Là giọng nói trong đó gọi tôi tới, lúc đầu tôi đã rời đi.

Sophie cũng phát hiện ra Tô Bạch, cô ta ở trong phòng thủy tinh vẫy tay ra hiệu để cho Tô Bạch đến, Sophie hơi lo lắng, nếu như những người này nổ súng khiến cho Tô Bạch phản kích, như vậy sở nghiên cứu này sẽ hoàn toàn rối loạn,

bình thường Tô Bạch không thể ở chỗ này chủ động giết người, thế nhưng nếu như mạng sống của hắn gặp uy hiếp, nhất định sẽ bảo vệ mạng trước, những chuyện khác nói sau, loại quan hệ nhân quả gì đó đều bị quên sạch sành sanh.

Vẻ mặt Edward Bennett bình tĩnh vẫy tay ra hiệu thả Tô Bạch, ông thật sự không muốn một bệnh nhân tâm thần đi vào nơi quan trọng cũng là nơi tư mật nhất của sở nghiên cứu.

Tô Bạch đi đến, mở cánh cửa phòng thủy tinh.

Vẻ mặt Sophie nghiền ngẫm nhìn Tô Bạch:

- Anh có biết nơi này là phương Tây không?

- Ừm.

Tô Bạch từ chối cho ý kiến.

- Cho dù sau lưng anh có người phụ nữ kia, thế nhưng chúng tôi vì tôn nghiêm của mình và…

- Đừng nói nhảm nữa được không? Là thứ này gọi tôi đến.

Tô Bạch chỉ vào đại não đang được nuôi trong dịch dinh dưỡng, sau đó ngạc nhiên nói:

- Phương thức tồn tại này rất ngầu.

- Đúng thế, rất ngầu.

Sắc mặt Sophie không dễ nhìn.

- Ha ha, rốt cuộc anh cũng đã đến, tôi chờ anh thật lâu, may mà tôi không ngủ.

Giọng nói của cô bé lộ ra vui vẻ.

- Được rồi, tôi đến đây là để nghe những chuyện liên quan đến cha mẹ tôi.

Tô Bạch nói, đây là nguyên nhân khiến hắn đến đây.

Ai biết, vào lúc này, giọng nói của cô bé kia lập tức trở nên già nua, một tiếng thét chói tai của bà lão:

- Khà khà, rốt cuộc cậu đã đến, lúc trước người đàn ông kia giam tôi ở đây, hại tôi gặp nhiều tra tấn thống khổ.

- Tôi muốn con của ông ta chôn cùng.

- Chôn cùng.

- Chôn cùng!!!

“…”

Tô Bạch:

- Con mẹ nó…

Chương 231 Thê Thảm

Một loại cảm giác cẩu huyết không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, lão bất tử này vì muốn hấp dẫn mình đến đây, thế mà lại vứt bỏ hết mặt mũi, giả bộ làm tiểu loli?

Thật ra bà ta không cần thiết làm thế, Tô Bạch không phải loại người thích đem loli về nhà xem cá vàng gì đó, đối phương chỉ cần nói đến chuyện liên quan đến cha mẹ hắn, hắn nhất định sẽ đến, hoàn toàn không cần thiết… Vứt hết mặt mũi đi như thế.

(Dẫn loli về xem cá vàng: Ám chỉ những người đàn ông có sở thích ấu dâm.)

Lúc trước dáng vẻ ỏn à ỏn ẻn lúc thì cười hì hì, lúc thì làm nũng, bây giờ sau khi xé rách lớp vỏ ngụy trang, lộ ra dáng vẻ già nua chân thực, chuyển biến này quả đúng là có hơi kinh người.

Cùng lúc đó, một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ quét tới, ngay lúc phong cách của bà lão chuyển biến, Tô Bạch đã vô thức đặt hai tay lên hông, chuẩn bị lấy địa ngục hỏa shotgun ra, thế nhưng trong nháy mắt này, hắn cảm thấy đại não mình như bị đánh trúng một kích, cả người cảm thấy trời đất quay cuồng, quỳ trên mặt đất, hai tay chống lên đất, mắt, lỗ tai, và lỗ mũi bắt đầu chảy ra máu tươi.

Hiện tại, trong đầu Tô Bạch giống như có một cơn gió lốc, khuấy động đến mức long trời lở đất, bởi vì đau đớn cho nên mặt mũi Tô Bạch trở nên vặn vẹo.

Sophie đứng ở bên cạnh sửng sốt, lúc này hai dây leo của cô ta nới rộng ra.

- Cô đi ra, chờ tôi giải quyết xong kẻ thù, tôi sẽ cho cô cho cô một món quà!

- Mặt khác, không cho phép những người khác đến gần nơi này, tôi nói lời giữ lời!

Giọng nói của bà lão vang lên trong đầu Sophie, Sophie do dự và chần chờ, sau cùng cô ta liếc thoáng qua Tô Bạch, khẽ gật đầu, lùi về phía sau, rời khỏi căn phòng thủy tinh.

Năng lực của đại não này không lớn, nếu không bà ta sẽ không bị giam ở đây nhiều năm như thế, cho nên độ nguy hiểm rõ ràng đã bị rút ngắn đi, mặt khác bà ta ra tay với Tô Bạch, cô ta nhiều nhất chính là thấy chết không cứu, không phải cô ta cưỡng ép Tô Bạch tới, mà là do Tô Bạch tự mình đi đến, quan hệ nhân quả không chút nào liên quan đến cô ta, cộng thêm bà lão đã nói cho mình một món quà, Sophie cảm thấy mình không có lý do gì từ chối.

- Cậu ta sao thế?

Edward Bennett nhìn Tô Bạch thống khổ quỳ gối trên mặt đất, lo lắng hỏi, ông không quen Tô Bạch, thế nhưng lương y như từ mẫu, Edward Bennett vẫn luôn là người có y đức.

- Thật xin lỗi, hiện tại nơi này do chúng tôi hoàn toàn tiếp quản.

Ánh mắt Sophie đảo quanh tất cả nhân viên bảo vệ của nơi này, vẫy tay nói:

- Giới nghiêm!

- Tuân lệnh!

Tất cả nhân viên bảo vệ đi lên một bước, cách ly căn phòng thủy tinh với bên ngoài, không cho phép nhân viên nghiên cứu khoa học nào đến gần.

- Sophie, tôi muốn đi chống án, tôi muốn khiếu nại các người, các người lạm dụng chức quyền, các người…

Sophie đặt tay mình lên mặt Edward Bennett, một mùi hương hoa thơm ngát, lúc này thân thể Edward Bennett mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

……

Tô Bạch vô số lần muốn dùng tinh thần và ý chí của mình để kiểm soát cơ thể của hắn, rút súng ra, bắn nát thứ đáng chết này, thế nhưng mỗi lần hắn muốn dùng tinh thần và ý chí liền vô tình bị tách ra, tất cả những nỗ lực của hắn đều thất bại.

- Lúc trước cha cậu tra tấn tôi, đối với những gì bây giờ cậu phải thừa nhận mà nói, thật đúng là chín trâu mất một sợi lông, không có gì đáng kể.

Giọng nói của bà lão mang theo sự thoải mái khi có thể trả thù, Tô Bạch càng thống khổ, bà ta lại càng vui vẻ, càng hưng phấn.

Khóe miệng Tô Bạch nở nụ cười, bởi vì đau đớn khiến cho hắn cắn chặt môi đến mức bật máu, máu tươi chảy ra, thế nhưng thân thế của hắn đang thay đổi.

- Ồ, thì ra trong cơ thể của cậu còn có một loại lực lượng khác, ha ha, cậu vẫn quá xem thường tôi, cậu cho rằng cậu có thể dưới sự áp chế của tôi, đổi sang một loại huyết thống khác à?

Hơi thở cương thi vừa mới xuất hiện đã bị dập tắt, Tô Bạch phát ra một tiếng hét thảm, giữa hàm răng đều là tơ máu.

- Ha ha, đừng cố gắng chống đỡ làm gì, chết sớm một chút, như vậy cũng sớm được giải thoát, không phải sao?

- Cút!

Trên cổ Tô Bạch nổi đầy gân xanh, đứng dậy, nhưng một giây sau, cảm giác linh hồn bị xé rách khiến cho hắn cảm thấy choáng váng, quỳ xuống mặt đất.

- Khà khà, cậu không dậy nổi, không dậy nổi!

Tô Bạch nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào trong da thịt, thế nhưng hắn không cảm thấy đau đớn, đây là trên phương diện tinh thần, hắn đã hoàn toàn bị nghiền ép, một loại nghiền ép không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

…..

- Alo.

Sophie nghe máy, chuyển camera về phía Tô Bạch:

- Anh nhìn thấy không?

- Nhìn tình hình này, anh ta chống đỡ không được bao lâu, khoảng 15 phút nữa chúng tôi mới có thể đến nơi, cô cảm thấy còn kịp không?

Thông qua tai nghe, giọng nói của Rayne truyền đến.

- Có lẽ không kịp, Edward Bennett nói, thời gian mỗi lần thứ này thức tỉnh chỉ có nửa tiếng, hiện tại chỉ còn chưa đến năm phút, thứ kia có lẽ sẽ tra tấn Tô Bạch thêm một lúc, đến giây phút cuối cùng sẽ để cho Tô Bạch hoàn toàn tử vong.

- Thật đáng tiếc, tôi không thể tận mắt nhìn thấy quá trình này, đúng rồi, Sophie, báo cáo điều tra, cô viết chi tiết một chút.

- Tôi hiểu.

Sophie cúp máy, khoanh tay bình tĩnh đứng ở bên cạnh nhìn dáng vẻ thống khổ của Tô Bạch trong phòng thủy tinh, không biết vì sao, nhìn người đàn ông này lần lượt giãy dụa

đứng lên, khiến cho con ngươi của cô ta có loại cảm giác bị đâm đau.

.

Ánh mắt của Tô Bạch đã bắt đầu trở nên mơ hồ, tất cả trước mắt hắn dường như không còn chân thật, giống như hắn đã biến thành một người trong suốt, hình như hắn không còn tồn tại.

Thân thể của hắn, linh hồn của hắn, ý thức của hắn… Tất cả đều chuẩn bị tiêu tán.

Đây là một kết cục hoàn toàn bị xóa bỏ.

Mà đối với những thứ trước mắt này, Tô Bạch hoàn toàn bất lực.

Thời gian dần dần trôi qua, thân thể Tô Bạch cũng từ từ mất đi sức lực, cả người hắn không còn quỳ trên mặt đất nữa mà chính là nằm trên mặt đất, ánh mắt rời rạc, bờ môi run rẩy, giống như đã biến thành người thực vật.

- Khà khà, bây giờ cậu có thể chậm rãi chờ đợi, chậm rãi thưởng thức… Cảm giác tử vong! Nếu như không phải bởi vì tôi còn cần phải ngủ say, tôi thật sự muốn tra tấn cậu 100 năm!

Hiện tại trong đầu Tô Bạch có một ý niệm, nếu như lúc trước thật sự là do cha hắn để thứ này lại ở đây, vì sao không tiến hành thêm một bước để đảm bảo an toàn cho người xung quanh.

Hiện tại thì hay rồi.

Con trai của ông biến thành dáng vẻ này.

Người khác đều là hổ cha, làm sao đến lượt hắn lại là bị cha gài hàng!

Không thể không nói, lúc sắp chết đến nơi, khi ý thức hoàn toàn rời rạc, trong đầu Tô Bạch thế mà còn xuất hiện loại ý nghĩ này, quả thật suy nghĩ của một kẻ tâm thần, người bình thường không có cách nào hiểu được.

Ai sẽ là người cứu được Tô Bạch??

Chương 232 Nhớ Lại Cảm Giác Sợ Hãi

Khách sạn.

Trong phòng.

Sau khi Tô Bạch đi, tiểu gia hỏa ở lại trong phòng khách cầm điều khiển từ xa lên xem tivi, bình thường đều là Cát Tường giúp cậu bé lựa chọn phim, lựa chọn đến bộ phim hoạt hình mà cậu bé yêu thích, tiểu gia hỏa sẽ vỗ tay, sau đó ôm điều khiển từ xa vào trong ngực.

Cát Tường rất yêu thương tiểu gia hỏa, thỉnh thoảng sẽ chú ý đến nhiệt độ của điều hòa không khí và mang thêm một số bánh và đồ uống cho tiểu gia hỏa.

Đúng vào lúc này, Cát Tường giống như bỗng nhiên nhận ra được gì đó, nó nhảy xuống khỏi ghế sofa, đứng ở trên ban công.

Thời gian ở chung với Tô Bạch cũng đã khá lâu, đối với hơi thở của Tô Bạch, Cát Tường khá mẫn cảm, cũng có thể nhanh chóng phân biệt được, nó có thể cảm ứng ra được hơi thở của Tô Bạch đang không ngừng suy yếu, thậm chí đã sắp chết.

Đối với chuyện này, Cát Tường tỏ ra thờ ơ, nó chỉ yên lặng ngồi trên ban công hóng gió, liếm móng vuốt của mình, sửa sang lại bộ lông.

Cát Tường và Tô Bạch không có bao nhiêu tình cảm, nó đi theo Tô Bạch không phải vì Tô Bạch là chủ nhân của nó, trên

thực tế, từ khi vừa mới bắt đầu, nó đã coi Tô Bạch như một người khách qua đường, một chỗ ở tạm sau khi Lệ Chi rời đi.

Lệ Chi sẽ trở lại, chỉ là hơi lâu, điều này Cát Tường rất có niềm tin,

Hắn,

Chết thì chết,

Không có hắn,

Cuộc sống cũng rất tốt, tránh khỏi hắn bất ngờ lên cơn điên.

Hiển nhiên đối với chuyện lần trước Tô Bạch đem Sở Triệu trói ở trong nhà, Cát Tường vẫn rất để ý, nó biết sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố, dù sao nó vẫn luôn đi theo Lệ Chi, nó hiểu việc đem người có liên quan đến nhiệm vụ hiện thực đến nhà có bao nhiêu mạo hiểm.

Người như thế, sao có thể chăm sóc tốt cho đứa nhỏ.

Hắn chỉ có thể mang đến nguy hiểm cho tiểu gia hỏa.

Hắn là một người cha không có trách nhiệm, một người bệnh tâm thần, rất bất lợi cho sự trưởng thành và tương lai của đứa nhỏ.

Chết thì chết.

Chết đi cho sạch sẽ.

Cát Tường rất thỏa mãn nhìn bóng dáng phản chiếu của mình trong gương, ưu nhã bước về phòng khách.

Sau đó Cát Tường ngây người, nó nhìn thấy tiểu gia hỏa không biết vì sao lại nhảy xuống khỏi sofa, hai tay đặt lên bàn trà, cầm cặp da của Tô Bạch, cặp da rơi trên mặt đất, rơi xuống trước mặt tiểu gia hỏa, bên trong có rất nhiều thẻ, ở vị trí bắt mắt nhất chính là thẻ căn cước của Tô Bạch.

Nhìn thấy ảnh chụp của Tô Bạch, tiểu gia hỏa rất vui vẻ, ngón tay nhỏ chỉ vào thẻ căn cước, trong miệng thế mà không còn y y nha nha nữa, mà chính là gian nan nói:

- Cha … Cha.

Một bên Cát Tường giống như bị điện giật, ủy khuất nằm trên đất, dùng hai móng vuốt che mắt của chính mình.

Câu nói đầu tiên của tiểu gia hỏa thế mà không phải là "mèo" mà chính là cha!

Vì sao!

Rõ ràng nó là người chăm sóc cho tiểu gia hỏa, tên gia hỏa Tô Bạch chỉ vung tay lên gọi cơm, sau đó để mặc cho tiểu gia hỏa bò lên bàn tự ăn.

- Cha cha… Cha cha.

Tiểu gia hỏa không ngừng chỉ vào thẻ căn cước để gọi.

Cát Tường chậm rãi đứng lên, nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của cậu bé, nó lắc đầu.

Sau đó Cát Tường quay lại ban công, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn tiểu gia hỏa, ánh mắt nó mang theo hiền từ.

Tiếp theo, nó nhảy lên lan can ban công.

Một bóng người màu đen không ngừng từ trên người nó phóng đại ra, lúc này một hơi thở thuộc về người phụ nữ kia không ngừng dâng lên.

Vào hôm nay, tất cả thính giả ở nước Anh đều cảm thấy run rẩy.

Bởi vì bọn họ lại một lần nữa nhớ lại cảm giác sợ hãi do người phụ nữ này mang đến.

……..

- Chúng ta cố gắng đuổi đến cũng không kịp, thời gian quá ngắn.

Người ngồi điều khiển máy bay trực thăng nói với Rayne:

- Cố gắng hết mức là được, dù sao loại chuyện này tôi vẫn cần đi xử lý, cũng không mong đến kịp.

Rayne ngồi trên máy bay trực thăng, xung quanh là tiếng gió gào thét, nhưng anh ta rất lạnh nhạt, thậm chí có một tầng vách ngăn vô hình ngăn cách anh ta với bên ngoài, tuy gió lớn, nhưng đầu tóc của anh ta vẫn chỉnh chu, anh ta là một người có yêu cầu cao trong cách ăn mặc, thậm chí gần như là một loại chấp nhất.

Ở bên trái Rayne còn có một người đàn ông, tuổi của ông ta hơi lớn, vào khoảng 40 tuổi, trên người mặc quần áo lao động, giống như công nhân.

Hai người ngồi chung một chỗ, tạo nên hình ảnh tương phản rõ ràng.

Nhưng hình như hai người rất tự nhiên.

Hoàn toàn chính xác, có lẽ trong cuộc sống rất coi trọng thân phận địa vị, nhất là ở các quốc gia phương Tây đang không ngừng hô to những khẩu hiệu về tự do dân chủ, thật ra ở một mức độ nào đó mà nói, tư duy cấp bậc của bọn họ càng thêm rõ ràng, thế nhưng một khi đi vào Phát Thanh Khủng Bố, thân phận bình thường ở thế giới hiện thực không còn là thứ thính giả cân nhắc.

Chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất, đó chính là thực lực.

Có thể ngồi cùng một chỗ với Sophie và Rayne, thân phân của người công nhân này không thấp, thậm chí có thể cao hơn Rayne.

- Đây là một loại mạo hiểm.

Giọng nói của người công nhân hơi có to, hẳn là do thói quen làm việc trong môi trường ồn ào, bởi vì nếu như không nói to, bên trong nhà xưởng không nghe được gì:

- Một khi làm không cẩn thận, cảnh tượng lúc trước sẽ xảy ra một lần nữa.

- Ông vẫn còn cho rằng anh ta có quan hệ rất sâu xa với người phụ nữ kia à? Cho dù con mèo đen kia có đi theo anh ta, nó cũng không nói lên được vấn đề gì, từ những điều mọi người thảo luận và phân tích, tôi càng thêm tán đồng giả thiết người phụ nữ kia đã biến mất, tin tình báo gần đây mới thu thập được cũng nói ra vấn đề này. Người phụ nữ kia rất có thể đã không còn ở thế giới hiện thực nữa rồi.

- Nếu như người phụ nữ kia đã biến mất, con mèo đen đi theo anh ta cũng là điều dễ hiểu, chỉ là một thính giả phương Đông gặp may mà thôi, thu dưỡng được một sủng vật cường giả, trường hợp này bên phương Tây chúng ta cũng không hiếm gặp, thậm chí trong thần thoại cũng có rất nhiều.

- Alan, ông không cần suy nghĩ quá nhiều, hiện tại cho dù anh ta có chết cũng không liên quan gì đến chúng ta, là anh ta tự mình chủ động qua phòng thí nghiệm, cũng tự mình đến căn phòng thủy tinh kia, không phải chúng ta ép buộc.

- Hơn nữa, những thính giả London chúng ta luôn muốn thoát khỏi bóng ma của người của phụ nữ kia, chúng ta không thể mãi đắm chìm trong cơn ác mộng của quá khứ.

- Ác mộng, bóng ma, ha ha ha…

Alan thở dài:

- Tôi là người của thành phố Sailor, vợ và con gái tôi đã vĩnh viễn rời khỏi tôi, thậm chí Phát Thanh Khủng Bố đã xóa đi mọi dấu vết của họ, tôi muốn tìm một sợi tóc của bọn họ để cúng tế cũng không được. Nếu như người phụ nữ kia không

biến mất, nếu như người phụ nữ kia đang chăm chú quan sát nơi này. Nếu như quan hệ của cô ta và người đàn ông này không bình thường, như vậy hậu quả này, Rayne, cậu có thể gánh vác được không?

- Nếu như người phụ nữ kia một lần nữa đến Anh, cậu có thể chắc chắn những vị bá chủ ở Vatican, Milan và Catalonia có thể nguyện ý hao tổn bản nguyên của chính mình để liều mạng với người phụ nữ điên kia không.

Chương 233 Nuốt Một Ngụm Nước Miếng

"Nước Anh vẫn do người Anh đến bảo vệ, không thể trông cậy vào những người khác, vĩnh viễn không thể, chỉ có chúng ta, những người thính giả Anh mới coi đây là nhà mình."

- Lúc trước chúng ta đã bị những kẻ khác tính kế rước lấy người phụ nữ kia, bây giờ chúng ta còn muốn chủ động giẫm lên vết xe đổ kia à?

Rayne đưa tay vỗ bả vai Alan:

- Alan, mong ông hãy tin tôi, người phụ nữ kia thật sự không còn ở đây nữa, chúng ta nhất định phải học cách đứng lên, chỉ khi chúng ta thoát khỏi bóng ma kia, những thính giả nước Anh mới có hy vọng, mới có thể sinh ra bá chủ.

- Đây chỉ là bước đầu tiên của chúng ta, hiện tại người đàn ông tên Tô Bạch kia là bước dò đường, việc anh ta gặp sự cố chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Đúng lúc này, một luồng hơi thở đáng sợ từ trung tâm thành phố London bay lên, không có bất kỳ dấu hiệu nào, không có bất kỳ cảnh báo nào, khiến cho người ta không kịp chuẩn bị.

Sắc mặt Rayne thay đổi, hai tay vô thức run rẩy, sự tự tin trước đó của anh ta hoàn toàn biến mất, ngược lại biến thành sợ hãi giống như mấy con chuột bạch bị đưa đi làm thí nghiệm.

- Hơi thở của cô ta, hơi thở của cô ta, cô ta đến, cô ta vẫn còn ở đó…

Môi Alan đã tím tái, hiển nhiên loại sợ hãi khắc sâu trong linh hồn đã hoàn toàn chế trụ cừu hận bị giết vợ con, giống như là đỉnh cao của chuỗi thực vật tiến hành một loại áp chế tự nhiên với bên dưới, đối với người phụ nữ kia, ông ta không hận nổi, cũng không dám hận, đối phương đã gieo ác mộng trong lòng ông ta, không xóa đi được.

….

Trong một viện bảo tàng của London, một quan tài được đặt ở vị trí đặc biệt trong khu triển lãm, vào lúc này đang chậm rãi lơ lửng, một người đàn ông gầy gò vươn tay ra, bắt lấy mép quan tài, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Tóc của anh ta là màu xanh, giống như đống cỏ khô, do của anh ta nhăn nheo giống như dán vào người, dáng vẻ lôi thôi.

Nhưng ánh mắt anh ta lại sâu thẳm, lúc anh ta ngồi dậy, nhiệt độ xung quanh giảm xuống, anh ta chính là trung tâm của nơi này.

Anh ta đang do dự, anh ta đang tự hỏi.

Anh ta thậm chí còn không dám hoàn toàn đem hơi thở của mình thả ra ngoài đi nghênh đón hơi thở kia.

Sau cùng, anh ta thở dài một hơi, cả người lộ ra vẻ cô đơn, ngay sau đó chậm rãi nằm xuống quan tài, lúc này nắp quan tài cũng từ từ khép lại, rơi xuống mặt đất.

…….

- Tiên sinh, thủ tướng để tôi tới hỏi ngài, bản thảo kế hoạch quân sự tiếp theo, ngài đã chuẩn bị xong chưa?

Một nhân viên văn phòng gõ cửa, bởi vì cửa bị khóa trái, đây là một chuyện rất kỳ lạ, có rất ít người ở đây khóa cửa.

Vẫn luôn không nhận được câu trả lời, nhân viên văn phòng tiếp tục gõ cửa, nhưng rất nhanh bên trong truyền đến

tiếng giận dữ.

- Để thủ tướng cút đi gặp quỷ đi, để bản thảo cút đi gặp quỷ đi, tất cả mọi người đi gặp quỷ đi, cút cho tôi, cút cho tôi.

Tiếng rống giận dữ quanh quẩn tầng lầu chính phủ khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, trợ lý thủ tướng luôn ôn tồn lễ độ sao lại bỗng nhiên nổi giận như thế.

Trong văn phòng, Will đang ngồi trước bàn làm việc của mình, anh ta nhìn thấy tay mình đang run rẩy, trước đó anh ta đã từng vô số lần ảo tưởng qua, nếu như người phụ nữ kia lại một lần nữa dám đến Anh, lúc đó anh ta sẽ lấy tư thái nào đi đối mặt với cô ta, đối kháng cô ta, đánh bại cô ta, vì bảo vệ quốc gia của mình, bảo vệ nhà mình, anh ta không tiếc gì, thậm chí là hy sinh,

Thế nhưng lúc thật sự gặp phải, dũng khí của anh ta, khi hơi thở của người phụ nữ kia lại một lần nữa xuất hiện ở London, trong nháy mắt đã biến mất không còn chút gì.

Anh ta giận dữ sự hèn nhát của mình, hiện tại… Anh ta chỉ có phẫn nộ.

Rayne nói không sai, nếu như thính giả của Anh không thể đi ra khỏi bóng ma của Lệ Chi để lại, như vậy tương lai rất xa vời, bởi vì bọn họ đã mất dũng khí, mất đi dũng khí đối mặt.

Cùng lúc đó, ở Vatican, Milan, Catalonia, Athens và một số thành phố khác, trên bầu trời xuất hiện một bóng người to lớn, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về nước Anh.

Thậm chí ngay cả Trung Quốc, cũng có một vài thành phố xuất hiện bóng người to lớn, bóng người mơ hồ, người bình thường không thể nhìn thấy nhưng lại có thể ảnh hưởng lớn đến từ trường.

Một người nghi ngờ hỏi:

- Không phải cô ta đang ở chỗ đó à, làm sao… Cô ta đã về rồi?

……..

Sophie bỗng nhiên nằm trên mặt đất, miệng thở hổn hển, loại hơi thở kia, lúc trước khi cô ta vẫn còn là người thực tập đã cảm nhận được, lúc này lại xuất hiện.

Cô ta nhớ sau khi hơi thở này xuất hiện, ngày hôm sau, một thành phố cứ thế bị xóa bỏ, giống như thế giới quan hoàn toàn bị phá vỡ, cả người ngơ ngác rất lâu.

Thành phố Sailor có mấy trăm ngàn người, tất cả dấu vết của bọn họ đều bị xóa bỏ sạch sẽ, đây là một chuyện vô cùng kinh khủng và đáng sợ, là một tấm màn đen bao phủ lên đỉnh đầu toàn bộ thính giả Anh.

Sophie lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Bạch đang hấp hối trong căn phòng thủy tinh, cô ta giống như phát điên, điên cuồng gào thét, hơn mười dây leo từ trong cơ thể cô ta mọc ra, xuyên qua cửa, trực tiếp lao đến bình nuôi dưỡng.

Không thể để cho hắn chết, tuyệt đối không thể để cho hắn chết.

Người phụ nữ kia vẫn còn sống.

Người phụ nữ kia đang tới!

Hắn và người phụ nữ kia nhất định có quan hệ sâu xa, hắn không thể chết, không thể chết!

Tô Bạch chỉ nghe thấy bà lão kia bỗng nhiên kêu to một tiếng, một lúc sau, lực lượng tinh thần áp chế trên người hắn, trong nháy mắt bỗng nhiên biến mất.

Choang!

Tiếng thủy tinh vỡ vụn truyền đến, Tô Bạch cảm thấy người mình ẩm ướt, hắn ngẩng đầu, mở mắt ra, Tô Bạch nhìn thấy bình nuôi dưỡng bị vỡ vụn trên mặt đất, dịch nuôi dưỡng bắn tung tóe lên sàn nhà, hơn nữa, đại não kia đang lăn tới trước mặt hắn.

Nhìn thấy đại não buồn nôn này.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bạch chính là.

Nuốt một ngụm nước miếng.

Não nướng, nhiều người Giang Triết không thích ăn món này, ở đó người ta thường chú ý đến những món ăn thanh đạm và tinh tế hơn, còn người Tứ Xuyên lại rất hoan nghênh món não nướng này, dù sao người Tứ Xuyên cũng cuồng dã hơn một chút.

Não nướng được chế biến rất đơn giản, trước khi ăn người ta tẩm ướp ớt, hạt tiêu và các loại gia vị khác như tỏi, sau đó trộn đều lên rồi đem đi nướng, đây được xem như là một món ngon ở trong quán ăn Tứ Xuyên.

Chẳng qua,

Phần não trước mặt Tô Bạch,

Có hơi lớn, dù sao đây không phải là não lợn mà chính là não người.

Hơn nữa nó chưa được nướng, cũng chẳng có gia vị gì.

Đồng thời đại não này bị đặt trong dịch nuôi dưỡng mười mấy năm, đoán chừng đã không còn đảm bảo chất lượng lắm, thậm chí vì nuôi dưỡng trong dịch thể mà ngấm không ít chất hóa học.

Nhưng Tô Bạch vẫn vô thức nuốt nước miếng của mình.

Hắn cảm thấy.

Thật đói.

Loại cảm giác đói này không phải từ trong thân thể truyền đến mà chính là từ đại não truyền đến, loại cảm giác đói bụng đến từ linh hồn, từ tinh thần. Dường như linh hồn hắn đã bị móc sạch, bây giờ phải được bổ sung.

Ăn gì bổ đó, phương thức tốt nhất để bổ sung… Chính là đem bãi trắng trắng nhão nhão này ăn vào.

Chương 234 Ăn Não

Nói thật lòng, Tô Bạch không muốn ăn, thế nhưng dường như hắn đã bị bà lão kia giày vò, hiện tại linh hồn và phương diện tinh thần của Tô Bạch vô cùng suy yếu, loại đói khát kia không ngừng lớn dần lên trong người Tô Bạch.

Đây là một loại bản năng, một loại bản năng nguyên thủy được cất giấu sâu trong lòng mỗi người.

Cuối cùng, trong ánh mắt trợn tròn của những người bên ngoài.

Tô Bạch nâng đại não kia lên… Ăn từng miếng, từng miếng một.

Hắn ăn rất ngon.

Giống như đang ăn một chiếc kem mỹ vị.

…..

Tiểu gia hỏa vừa xem tivi vừa liên tục cầm thẻ căn cước của Tô Bạch khua lên, trong miệng không ngừng gọi cha, hiển nhiên, đối với việc cuối cùng mình cũng có thể học được cách nói chuyện, tiểu gia hỏa rất hưng phấn, cậu bé muốn luyện tập thêm nhiều một chút, chờ Tô Bạch về sẽ gọi hắn.

Gọi không biết bao nhiêu lần, tiểu gia hỏa cảm thấy có hơi khát nước, lúc này cậu bé mới ý thức được chú mèo kia không đưa sữa cho mình, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên người Cát Tường đang nằm cuộn tròn ở ban công.

Miệng tiểu gia hỏa há thành hình chữ O, lập tức từ trên ghế sofa đi xuống, bò tới ban công, bò đến bên người Cát Tường.

Cát Tường đang nhắm mắt, nó rất suy yếu, co quắp ở đó.

Hiển nhiên lúc trước nó bắt chước phóng xuất ra hơi thở của Lệ Chi đã tiêu hao rất lớn năng lượng, lúc đầu cho dù là xuất phát từ góc độ tình cảm hay là từ năng lực của bản thân, nó đều không muốn vì Tô Bạch làm ra loại chuyện này, nhưng khi nhìn thấy tiểu gia hỏa cầm thẻ căn cước của Tô Bạch rồi gọi cha, nó vẫn lựa chọn đi làm, hiện tại Cát Tường thật sự mệt mỏi, có lẽ ngay cả một con mèo thường nó cũng đánh không lại.

Tiểu gia hỏa dùng tay vuốt ve đầu của Cát Tường, sau đó cúi thấp đầu để mặt mình cọ sát lên người Cát Tường, thấy Cát Tường vẫn không dậy nổi, tiểu gia hỏa bò đến phòng ngủ, lấy một hộp sữa tươi đặt ở trước mặt mình, chính mình vừa bò vừa đẩy sữa từ phòng ngủ đi qua phòng khách, đến ban công.

Đầu tiên, tiểu gia hỏa dùng răng cắn nát một góc nhỏ của hộp sữa, sau đó để lỗ hổng đó vào bên miệng Cát Tường.

Lúc này cửa phòng mở ra, Tô Bạch đi vào, hắn giống như một người say rượu lảo đảo đi vào trong, sau đó ngã xuống đệm ngáy o o, giống như một con sâu rượu đã say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Tiểu gia hỏa lại bò đến, đầu tiên là đóng cửa lại, sau đó bò đến phòng ngủ cầm một bịch sữa, đẩy đến bên người Tô Bạch, giống như lúc trước, tiểu gia hỏa đặt sữa đến bên miệng Tô Bạch.

Tô Bạch đang cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lúc này hắn không ngừng uống sữa.

Cứ như thế, tiểu gia hỏa bận rộn bò qua bò lại giữa Tô Bạch và Cát Tường.

Sau khi Sophie đưa Tô Bạch đến khách sạn, cô ta không đi vào trong mà chính là quay lại xe, trong lòng cô ta chưa có

cách nào ổn định, thậm chí cô ta sợ hãi ngày mai mình đọc báo sẽ thấy một thành phố nào đó biến mất.

Thật ra lúc này, nếu như cô ta có dũng khí đi theo một Tô Bạch thần chí không tỉnh táo vào trong phòng, nhìn thấy Cát Tường hư nhược chỉ còn nửa cái mạng, đoán chừng cô ta sẽ hiểu ra tất cả.

Thế nhưng,

Lúc Cát Tường mô phỏng hơi thở của Lệ Chi, tất cả thính giả của nước Anh đều sợ tới mất mật, thậm chí không có ai dám ra mặt, Sophie miễn cưỡng được coi là người trong cuộc, cô ta không thể không tiếp nhận loại cục diện rối rắm này, chỉ có thể đưa Tô Bạch về.

Thời xưa, sở dĩ không thành kế của Gia Cát Lượng có thể thành công, nguyên nhân là Gia Cát Lượng đã tính toán cẩn thận, không bỏ sót uy danh khiến cho quân địch nghe xong liền khiếp đảm, mà lần này bởi vì trước đó Lệ Chi đến nơi đây xóa bỏ đi một thành phố, sau cùng có thể mạnh mẽ chống đỡ được trách phạt của Phát Thanh Khủng Bố, toàn thân trở ra, chuyện này tạo thành ác mộng đối với thính giả nước Anh.

….

Không biết hôn mê bao lâu, Tô Bạch bị tiếng đập cửa đánh thức, hắn mở mắt ra, sau đó bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, Tô Bạch vội vàng chạy vào trong nhà vệ sinh để nôn ra.

Hắn không nôn ra được thứ gì, chẳng qua loại cảm giác buồn nôn kia không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, đây chính là cảm giác lúc hắn ăn não người kia, buồn nôn, rất buồn nôn, vô cùng buồn nôn, thế nhưng khi đó Tô Bạch biết rõ buồn nôn, nhưng lại không biết hắn lên cơn điên gì, vẫn từng miếng ăn vào.

Tô Bạch quỳ trên nền nhà vệ sinh, hắn cảm thấy tinh thần và thân thể của mình dường như đã có một sự thay đổi, mọi thứ giống như trở nên rõ ràng và tinh tế tỉ mỉ hơn, dường như ngay cả khi gió thổi ngọn cỏ lay, hắn đều có thể cảm nhận được.

Tô Bạch giống như một người cận thị nặng, bỗng nhiên được đeo kính, sau khi đeo kính, cả thế giới xung quanh lập tức trở nên rõ ràng, khiến cho đầu óc choáng ngợp.

Tiếng đập cửa tiếp tục vang lên, hơn nữa còn là càng lúc càng lớn, Tô Bạch đứng lên, lảo đảo đến đó, lúc ấn vân tay để mở cửa còn lần mò hai lần mới có thể đặt đúng chỗ, cửa mở ra, Huân Nhi đứng ở ngoài với vẻ mặt lo lắng.

- Tô Bạch, ba ngày nay, rốt cuộc là anh đi đâu thế, hôm qua tôi gọi điện thoại cho anh nhưng điện thoại luôn ở trạng thái tắt máy, tôi đến gõ cửa phòng anh mấy lần, không ai đáp lại, về sau tôi đến đại sứ quán để xin xem lại camera của khách sạn, mới biết được anh đã trở về phòng, không ra ngoài, anh có biết hay không, nếu như vừa rồi anh không mở cửa, tôi sẽ gọi người của khách sạn đến, cưỡng chế mở cửa!

Huân Nhi rất kích động, tốc độ nói cũng rất nhanh.

Tô Bạch sờ lên trán mình:

- Tôi có chút không thoải mái.

- Sao thế? Tôi đưa anh đến bệnh viện.

- Không cần, tôi muốn ngủ tiếp một lát.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lảo đảo đi về phòng ngủ, sau đó nằm vật ra giường.

Thấy Tô Bạch không sao, lo lắng của Huân Nhi vơi đi, lúc này cô ta nhìn thấy Cát Tường nằm trên sofa, ở bên cạnh là tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa đang ôm đầu Cát Tường, không

ngừng vuốt ve, Cát Tường giống như Tô Bạch vậy, chỉ tỉnh táo một lúc lại hôn mê.

- Gần đây cháu ăn gì?

Huân Nhi đi đến trước mặt tiểu gia hỏa, đau lòng hỏi.

Huân Nhi thật sự cảm thấy Tô Bạch rất không có trách nhiệm, dẫn đứa nhỏ theo lại còn đi uống rượu say đến bất tỉnh nhân sự, không quan tâm gì đến đứa nhỏ.

Ánh mắt tiểu gia hỏa long lanh như nước nhìn Huân Nhi, sau đó bò xuống ghế sofa, đi đến tủ lạnh trong phòng khách, mở tủ lạnh ra, từ trong đó lấy ra một số đồ ăn, đặt ở trước mặt mình, sau đó đẩy đến chỗ Huân Nhi.

- A a, y y, nha nha.

Ngón tay của tiểu gia hỏa chỉ về phía miệng mình, ý bảo nếu như Huân Nhi đói bụng có thể lấy ăn.

Huân Nhi dở khóc dở cười, đây thật sự là con của Tô Bạch sao? Mới bao lớn mà IQ cao như thế?

…..

Không biết ngủ bao lâu, Tô Bạch cảm thấy linh hồn và thân thể của mình lại một lần nữa hòa vào nhau, hắn chậm rãi mở mắt ra, vươn vai.

Dễ chịu, rất dễ chịu, dường như thế giới này cách hắn càng gần, ngay cả lúc không khí đi vào phổi, cảm giác càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Đây là chỗ tốt khi ăn đại não kia, tuy có khó chịu nhưng hiệu quả khá rõ rệt, có lẽ khả năng phản ứng và tinh thần lực của hắn cũng tăng lên.

Chẳng qua sau đó Tô Bạch phát hiện ra quần áo trên người hắn thế mà đã được đổi, hiện tại hắn đang mặc áo ngủ.

Thông báo: Mai chỗ mình mất điện rất có thể không đăng chương được, khi nào có mình sẽ đăng luôn.

Chương 235 Đảo Tần Hoàng

Tô Bạch đi xuống giường, hắn nhìn thấy tiểu gia hỏa đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, Cát Tường hơi không có tinh thần, nhưng vẫn nằm bên cạnh tiểu gia hỏa, cùng xem tivi.

Trong phòng bếp truyền đến mùi thơm, trên bàn đã có không ít món ăn.

Lúc Tô Bạch thuê phòng, dĩ nhiên hắn không có khả năng bạc đãi chính mình, khách sạn này không có phòng tổng thống nhưng đây là trung tâm của London, căn phòng này rất lớn, ba phòng ngủ và một phòng bếp, phòng làm việc và phòng bếp đều có, trong phòng bếp có đủ loại đồ dùng và gia vị, nguyên liệu nấu ăn tươi mới, dù sao Tô đại thiếu gia cũng không thiếu chút tiền đó.

Huân Nhi bưng bát canh từ bếp đi ra, trên người cô ta đeo tạp dề, rất có dáng vẻ của bà chủ gia đình.

- Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, anh ngồi ăn chút gì đi, lần này tôi nấu một số món nước cho anh.

- Cô cũng làm thế này với Cố Phàm à?

Lúc này, Tô Bạch phá hỏng phong cảnh, hỏi một câu như thế, với EQ của Tô Bạch, hắn tuyệt đối không thể phạm loại sai lầm này.

- Ha ha.

Huân Nhi chỉ cười không trả lời:

- Anh ăn trước đi, tôi đặc biệt chuẩn bị một món mà trước kia anh rất thích ăn, khi đó ở trước mặt mấy người chúng tôi, anh luôn nói đó là mỹ vị, còn chúng tôi lại không dám ăn.

Sau khi Huân Nhi nói xong, cô ta đi vào nhà bếp, còn Tô Bạch thì đi bế tiểu gia hỏa đặt lên bàn cơm, chơi đùa với cậu bé.

Rất nhanh, Huân Nhi bưng một chiếc bát đến.

Huân Nhi rất long trọng đặt một bát não nướng ở trước mặt Tô Bạch, đắc ý nói:

- Sao nào, ở nơi đất khách quê người anh còn có thể ăn được món não nướng Tứ Xuyên, thật đúng là có lộc ăn, đây là tôi cố ý học công thức từ trên mạng.

Đối với khả năng bếp núc của mình, Huân Nhi rất có lòng tin, trên thực tế, đối với phụ nữ mà nói, xuống bếp cũng là một chuyện hưởng thụ, nhất là để nấu cơm cho người đàn ông mà mình yêu, trong đó càng chất chứa tình yêu và sự quan tâm.

Lúc nhỏ Tô Bạch sống ở Thành Đô một thời gian rất dài, chẳng qua từ sau khi cha mẹ qua đời, hắn mới sống một mình ở vùng duyên hải đông bộ, cho nên khẩu vị của hắn thiên về Tứ Xuyên, chính vì thế, Huân Nhi cố ý nấu cho Tô Bạch một bàn đồ ăn mang hương vị nơi này.

Chẳng qua, khi Tô Bạch nhìn thấy bát não nướng được đặt một cách long trọng ở trước mặt mình, hắn thở dài một hơi, áp chế một loại xúc động, sau đó rời khỏi bàn ăn, từng bước từng bước đi vào nhà vệ sinh.

Huân Nhi sững sờ, sau đó lập tức nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nôn mửa, cả người cảm thấy xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy hơi tức giận, lúc trước không tính đến chuyện hắn dùng Cố Phàm để kích thích cô ta, cô ta vất vả làm một bữa cơm cho hắn, thế mà Tô Bạch lại dùng phương thức này để đáp lại.

Tiểu gia hỏa nhìn về phía nhà vệ sinh, nghe âm thanh từ trong đó truyền đến, thế mà lại học theo, cúi người xuống, hai

tay đặt ở bên miệng, bắt đầu "ọe".

Động tác này của cậu bé chọc cười Huân Nhi, cô ta đưa tay ra nhéo mũi cậu bé:

- Nhóc con, cái tốt không học, cái xấu lại học nhanh như thế, nào, cha cháu không ăn thì chúng ta ăn.

Huân Nhi ngồi xuống bên cạnh tiểu gia hỏa, cầm chiếc bát nhỏ, lấy một ít bánh, dùng thìa đút cho tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa rất thích người khác cho mình ăn cơm, lập tức không nén được sự vui vẻ, há miệng ngồi đó, ăn từng miếng một.

Chờ đến khi Tô Bạch khôi phục lại bình thường, có chút ngượng ngùng nói với Huân Nhi:

- Gần đây tôi hơi có mẫn cảm với não nướng.

Huân Nhi không để ý đến Tô Bạch, tiếp tục cho tiểu gia hỏa ăn.

Tô Bạch ngồi xuống bàn ăn, thật sự hắn không muốn ăn, lúc đầu bởi vì ngủ mê man vài ngày chưa có ăn cơm, khẩu vị khá tốt, nhưng sau khi nhìn thấy não nướng, dạ dày co rút, thật đúng là nuốt không trôi.

Một bữa cơm, ngoại trừ tiểu gia hỏa ăn rất vui vẻ, những người còn lại có chút lãnh đạm, sau khi cho tiểu gia hỏa ăn xong, Huân Nhi thu dọn một chút liền rời đi, không có tạm biệt Tô Bạch.

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy mình có chút không thức thời, nếu biết vậy ngay từ đầu hắn không lấy chuyện Cố Phàm qua kích thích Huân Nhi, như vậy có lẽ sẽ không có đoạn hiểu lầm sau này, Tô Bạch rót chén rượu vang đỏ cho mình, ngồi xuống ghế sofa.

Tiểu gia hỏa ăn no rồi, tinh thần đầy đủ, ở trên mặt thảm chơi một mình.

Nói thật lòng, hiện tại Tô Bạch cảm thấy, sau khi nuôi lớn tiểu gia hỏa, hắn không muốn có thêm một đứa nhỏ có liên hệ máu mủ với mình, bởi vì tiểu gia hỏa thật sự quá nghe lời hiểu chuyện, nếu như một đứa nhỏ bình thường, có lẽ không đơn giản như vậy.

Hơn nữa chính bản thân hắn cũng không biết mình sống được bao lâu, muốn có con làm gì chứ, tiểu gia hỏa là do hắn từ bên trong thế giới chuyện xưa đưa ra, hai người xem như sống nương tựa vào nhau, đây coi như là tình huống đặc biệt.

Lấy điện thoại di động ra, Tô Bạch bắt đầu kiểm tra lịch trình bay, sau đó hắn đặt vé máy bay trở về vào tối mai, có lẽ, lần này chuyện hắn làm khi đến London chính là ăn xong một bữa náo nướng.

Có khả năng Edward Bennett và cha hắn đã từng gặp nhau, nhưng Tô Bạch không muốn tiếp tục ở lại London, sự thật đã rất rõ ràng, lúc trước hắn thật đúng là có thể dựa vào tâm trạng để đi du lịch ở khắp nơi, hiện tại bởi vì có một tầng thân phận thính giả, đã rất không tiện, nhất là khi Tô Bạch biết rõ Lệ Chi căn bản không có ở thế giới hiện thực, lúc trước chính Lệ Chi đã nói cô ta muốn rời đi một thời gian dài, không thành kế thành công một lần đã là rất may mắn, nếu như còn muốn tiếp tục diễn tiếp, thật đúng là có chút mơ mộng hão huyền.

Chờ sau khi về nước, Tô Bạch sắp xếp một số luật sư hoặc là thám tử tư đi điều tra chuyện này, khả năng còn có hiệu quả hơn việc tự thân xuất mã.

Buổi chiều, sau khi Tô Bạch xem tivi với tiểu gia hỏa, hắn liền đi chợp mắt một lúc, lúc thức dậy, nhìn thoáng qua đồng hồ, cảm thấy đã đến giờ ra sân bay, kết quả lại phát hiện ra

trong điện thoại còn có một tin nhắn mà hắn chưa đọc, tin nhắn là do hòa thượng gửi đến.

Nội dung của tin nhắn: Có rảnh đi một chuyến đến Đảo Tần Hoàng không?

(Đảo Tần Hoàng nổi tiếng với Sơn Hải Quan, Bắc Đới Hà, từ xưa đến nay được biết đến như điểm du lịch mùa hè nổi tiếng của Trung Quốc.)

Nếu như hắn nhớ không lầm, lúc hắn rời khỏi Tứ Xuyên, hòa thượng và Gia Thố còn đang ở Cửu Trại Câu, kết quả thế mà lại đang ở Đảo Tần Hoàng, thật vất vả mới được nghỉ ngơi một lần, hòa thượng lại phát điên cái gì, chạy loạn, tự giày vò mình.

Tô Bạch vừa mặc quần áo vừa nhắn lại:

- Có chuyện gì?

Nói thật, ở thế giới hiện thực, Tô Bạch không muốn có quá nhiều dây dưa với hòa thượng, như thế quá mệt mỏi, lòng dạ hòa thượng có chút sâu, hiện tại Tô Bạch cảm thấy mệt mỏi với loại cảm giác tính toán lẫn nhau này, nói không chừng chính mình phát bệnh tâm thần trực tiếp xé rách mặt với hòa thượng, cần gì chứ?

Thế nhưng, hình như hòa thượng có chuyện khẩn cấp, anh ta gọi điện thoại thẳng cho Tô Bạch.

Chương 236 Phát Thanh Khủng Bố Quay Lại

“A di đà phật.”

Tô Bạch chắp tay trước ngực, niệm một tiếng a di đà phật, sau đó nhìn tiểu gia hỏa đang ngồi trên thảm, cậu bé giống như rất ngạc nhiên với dáng vẻ hiện tại của hắn, bây giờ tiểu gia hỏa còn đang ở trong giai đoạn học tập và bắt chước.

- Tô Bạch, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp một tay.

- Anh nói rõ ra trước đi.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, thật ra trong lòng Tô Bạch đã đưa ra quyết định, cho dù hòa thượng có đưa ra chiếc bánh nướng nào, hắn cũng sẽ từ chối.

- Ở chỗ đảo Tần Hoàng, bần tăng thấy được một thứ, đây không phải là nhiệm vụ hiện thực, nhưng đối với chúng ta mà nói, nó có rất nhiều chỗ tốt.

- Xin lỗi, tôi bị gãy chân, không đi được.

Sau khi nói xong, Tô Bạch cúp máy, hắn lười chạy đến đảo tần hoàng theo hòa thượng chơi đùa, tính kế qua tính kế lại, còn chưa chắc lấy được chỗ tốt gì, quá mệt mỏi.

- Đi thôi, về nước.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa lên, hôn một cái.

…

Lúc này thời tiết ở Thượng Hải không giống như lúc trước, dù sao bây giờ đã vào thu, hơn nữa mấy ngày nay căn bản đều

là nhiều mây xen lẫn với mưa nhỏ, khiến cho dân chúng thành thị từ hận không thể cởi trần chuyển sang mặc áo dài tay.

Tô Bạch đã trở lại biệt thự của mình ở Thượng Hải được gần một tháng, trong khoảng thời gian này hắn sắp xếp người đi London giúp mình điều tra về sở nghiên cứu của Edward Bennett, thậm chí còn không tiếc tiền tài trợ cho sở nghiên cứu của ông, chuyện này đã có tiến triển, chẳng qua một số báo cáo chi tiết phải qua kiểm tra mới có thể đưa ra ngoài.

Trong một tháng này, cuộc sống của Tô Bạch rất có quy luật, hắn không gặp ai cũng không có đi xa nhà, buổi sáng ở nhà đọc sách uống trà, buổi chiều đi đến phòng tập gym để luyện thể hình, chạng vạng tối đi đến một câu lạc bộ xạ kích gần nhà để luyện tập bắn súng, thật ra rất nhiều súng trong câu lạc bộ này đều bị nhà nước cấm đoán, nhưng năng lực của ông chủ đứng sau lớn, hơn nữa hội viên VIP ở đây không phú thì quý, đều là nhân vật lớn, cho nên các phương diện khác có thể mở một mắt nhắm một mắt, chỉ là khác với mọi người, Tô Bạch yêu cầu loại súng shotgun, điều này khiến cho ông chủ tốn rất nhiều công sức, may mà trên phương diện tiền, Tô Bạch không quan tâm.

(Súng Shotgun hay còn gọi súng bắn đạn hoa cải, súng bắn đạn ghém… tùy vào loại đạn mà nó bắn ra, là loại súng được thiết kế thường dùng để bắn khi tựa vào vai.)

Không cách nào khác, ai bảo hiện tại vũ khí mà Tô Bạch có thể dựa vào chỉ có địa ngục hỏa shotgun, hắn không thể cầm địa ngục hỏa shotgun ra luyện tập, cho nên hắn chỉ có thể tìm mấy loại súng tương tự như thế để luyện tập, đạn của địa ngục hỏa shotgun quá đắt, nếu như khả năng bắn súng của hắn tăng lên, quả thật có nhiều chỗ tốt.

Trên cơ bản, sau khi luyện súng xong đã đêm khuya, Tô Bạch đi tắm xong rồi ngủ.

Sinh hoạt theo quy luật như thế khiến cho Tô Bạch có cảm giác giống như trở về thời còn đi học, trước đó lễ đính hôn của em họ, Tô Bạch không đến, khi đó hắn vừa mới đến London, nhưng tiền mừng Tô Bạch vẫn cho người đưa đến từ trước, có lẽ dì út và em họ sẽ cho rằng hắn không muốn gặp mặt những thân thích kia, cho nên không đến.

Trong một tháng này, tiểu gia hỏa lớn hơn một chút, bây giờ cậu bé trông giống như một đứa trẻ 7 – 8 tháng, bởi vì có Cát Tường chăm sóc, cho dù tiểu gia hỏa có một người cha cẩu thả như thế cũng trở nên trắng trẻo mập mạp, hiện tại tiểu gia hỏa không mặc yếm nữa mà chính là quần áo trẻ em cao cấp mà Tô Bạch mua về, ngẫu nhiên có đôi khi Tô Bạch cõng tiểu gia hỏa ra ngoài tản bộ, dáng vẻ đáng yêu của cậu bé luôn khiến người xung quanh ghé mắt nhìn.

Tô Bạch đã quen thuộc với cảm giác làm cha, có lẽ Tô Bạch còn phải cảm ơn sự xuất hiện của tiểu gia hỏa, nếu như không có tiểu gia hỏa, cuộc sống của hắn rất đơn điệu và tẻ nhạt, lúc ở bên cạnh cậu bé, Tô Bạch cảm thấy mình là người có máu thịt.

Thời gian trôi qua, chờ đến một ngày, Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa ngủ bên cạnh hắn, Cát Tường ngủ bên kia giường, bỗng nhiên trong phòng vang lên một tiếng chuông, tiểu gia hỏa vẫn đang nằm gáy o o, Cát Tường đột nhiên mở mắt ra, sau đó không nhúc nhích gì, từ từ nhắm hai mắt lại.

Tô Bạch yên lặng ngồi dậy.

Ba tháng.

Tô Bạch lấy đi động ra, đăng nhập vào wechat của Phát Thanh Khủng Bố, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên.

Nói thật lòng, ba tháng không nghe thấy giọng nói ma quỷ này, Tô Bạch có hơi nhớ.

“Chào các bạn thính giả yêu quý, các bạn đang nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì tên tuổi ở đây chẳng có chút ý nghĩa gì.

Thời gian ba tháng nghỉ ngơi đã kết thúc, nó dài đằng đẵng, cũng rất giày vò, tôi tin là phần lớn thính giả có chút không quen khi chúng tôi không có ở bên cạnh cuộc sống của các bạn?

Đừng nóng vội.

Hôm nay chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố lập tức bắt đầu.

20 người trẻ tuổi, tuổi từ 20-30, 10 nam và 10 nữ, rất đồng đều, không phải sao?

Lúc này bọn họ đều đang nằm trên giường của chính mình, chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên lại phát hiện, căn phòng ngủ của mình đã thay đổi.

Một trò chơi lựa chọn đẫm máu… Bắt đầu được mở màn.”

Tô Bạch thở dài nhẹ nhõm, Tô Bạch không có vội vã đứng lên mà chính là sờ sang bên cạnh, lúc này tiểu gia hỏa và Cát Tường vốn dĩ ngủ bên cạnh hắn đã không thấy đâu nữa.

Chẳng qua rất nhanh, Tô Bạch liền từ trong chăn lấy ra hai thanh địa ngục hỏa shotgun.

- Quả nhiên cẩn thận không bao giờ thừa.

Tô Bạch nói với chính mình.

Có kinh nghiệm lần trước đang ngâm suối nước nóng với Gia Thố và hòa thượng đột nhiên bị truyền tống vào thế giới chuyện xưa, hiện tại Tô Bạch coi như đã rõ về sự “hèn hạ” của Phát Thanh Khủng Bố, cho nên mấy ngày trước khi Phát Thanh Khủng Bố chuẩn bị phát sóng lại một lần nữa, buổi tối

lúc đi ngủ, Tô Bạch đều đặt hai khẩu súng ở bên cạnh mình, nếu không phải vậy, sau khi ngủ một giấc, hắn lại mặc nguyên một bộ đồ ngủ, tay không tiến vào thế giới chuyện xưa, như thế quá oan uổng.

Tô Bạch đi xuống giường, mở tủ quần áo cũ ra, bên trong có quần áo thường và âu phục, kiểu dáng rất cũ, giống như Thượng Hải 1920 – 1930, Tô Bạch mặc một chiếc áo khoác đen, quần thể thao, chân đi giày da, hắn đóng cửa tủ quần áo lại, nhìn mình ở trong gương.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy được lúc này mình rất giống với hình tượng của nhân vật chính trong "Bến Thượng Hải", chẳng qua Hứa Văn Cường không dùng địa ngục hỏa shotgun.

Tô Bạch giấu hai khẩu súng ở bên hông, sau đó mở cửa phòng ngủ, lúc đi ra, Tô Bạch phát hiện đây giống như một khách sạn thời xưa, trên tầng này có rất nhiều phòng.

Tô Bạch đi ra, đúng lúc cánh cửa đối diện cũng được mở ra, người đàn ông cao khoảng một mét năm mươi nhìn thấy Tô Bạch, anh ta giật mình, trực tiếp rút dao găm, chỉ về phía Tô Bạch.

Tô Bạch giả bộ xông tới nhưng nhanh chóng dừng lại, cơ thể của hắn không hề rời khỏi phạm vi của khung cửa, đối phương bị hành động này của Tô Bạch làm cho giật mình, anh ta bị kích thích, trực tiếp cầm dao đâm về phía Tô Bạch.

Tô Bạch không rút súng, cũng không phản kích, mà chính là nhìn đối phương xông đến, hơi nghiêng người, dao găm của đối phương đâm vào trên đùi Tô Bạch, Tô Bạch hét thảm một tiếng, sau đó hắn bỗng nhiên lùi về sau, đóng cửa lại.

Lúc này có rất nhiều thính giả nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, bọn họ mở cửa phòng của mình, đi ra ngoài hành lang liền thấy một người đàn ông lùn tay cầm dao găm mang theo

máu tươi và ở trong căn phòng đối diện, không ngừng truyền đến một giọng nam thống khổ kêu rên.

Chương 237 Bảng Danh Sách Tử Vong

Người đàn ông lùn hơi ngạc nhiên, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt kiêng kỵ của những thính giả khác, anh ta không nhịn được ưỡn ngực, một loại cảm giác tự hào lan ra khắp người anh ta, sau đó anh ta nhổ một bãi nước bọt vào trước cửa phòng Tô Bạch.

- Phì, nhìn thì ngon mà không dùng được.

Sau đó anh ta lập tức tiêu sái rời khỏi nơi này.

- Nơi này cấm giết hại lẫn nhau, một khi ở đây xuất hiện thính giả tử vong sẽ lập tức để cho thính giả chôn cùng.

Một người phụ nữ mặc chiếc váy hồng chỉ vào một tờ thông báo dán trên cột rồi nói.

Mọi người nhao nhao vây quanh.

Người đàn ông lùn hơi sững sờ, trong lòng cũng cảm thấy hoảng sợ, may mắn mình chỉ đâm vào đùi của đối phương mà không phải là vị trí trái tim của đối phương, nếu không cẩn thận lỡ tay giết chết đối phương, chính mình phải chôn cùng, thật đúng là lãng phí.

Đúng lúc này, Tô Bạch mở cửa phòng, khập khiễng đi ra.

- Ồ, chết tiệt, không cho phép giết người, ha ha ha, không cho phép giết người.

Tô Bạch cười đến chảy cả nước mắt.

Đây chính là cái gọi là vui đến phát khóc.

Xung quanh có không ít thính giả nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt khinh bỉ, một kẻ nhát gan lại tham sống sợ chết như thế mà còn có thể trở thành thính giả, có lẽ chính là dựa vào may mắn.

- Nơi này có bảng chỉ dẫn, bên kia là nhà ăn.

Một người đàn ông nói.

Quả nhiên, ở cuối hành lang có một bảng chỉ dẫn đến nhà ăn.

Tất cả mọi người đều bắt đầu đi về bên đó, Tô Bạch khập khiễng đi qua.

Tô Bạch là người cuối cùng đi vào nhà ăn, nhà ăn rất lớn, giống như buffet, tự mình lấy đồ ăn mà mình thích, thật ra vết thương ở trên đùi Tô Bạch gần như đã khỏi, dù sao hắn cũng có huyết thống Vampire, nhưng Tô Bạch vẫn giả bộ què, lúc đi lấy đồ ăn, người nào đang đứng ở đó đều vô thức tránh sang một bên.

Thông qua việc lấy đồ ăn, Tô Bạch hiểu ra một việc, ở chỗ này, hơi thở của mọi người đều bị che giấu, căn bản không cách nào từ khí thế trên người của đối phương để suy đoán ra thực lực của người này mạnh hay yếu.

Tô Bạch lấy một phần cơm rang dưa bò và một cốc sữa, sau đó hắn bắt đầu ngồi xuống ăn.

Trong nhà ăn không ai nói chuyện, tất cả đều rất yên tĩnh, 20 người, 10 nam, 10 nữ, không có sai lầm gì.

Hiển nhiên mọi người chỉ vì nhu cầu mà ngồi ăn ở đây, tất cả đều rõ ràng, đây là trong thế giới chuyện xưa chứ không phải đi ăn cơm dã ngoại.

Nói thật lòng, Tô Bạch có chút hoài niệm với bầu không khí trong thế giới chuyện xưa, lần này khẩu vị của hắn khá tốt,

trên cơ bản, hắn ăn sạch đĩa cơm của mình, sau cùng giống như còn hơi đói, Tô Bạch đi lấy thêm một đĩa mì.

Ngay cả chính Tô Bạch cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, chính mình quả đúng là kẻ tâm thần, vừa mới vào thế giới chuyện xưa, cả người đều có tinh thần tươi cười rạng rỡ.

Khoảng 45 phút sau, rất nhanh trong nhà ăn lại xuất hiện một bảng chỉ dẫn:

- Mời đi theo bên này để đến phòng hội nghị.

Có người ăn xong sớm nhưng không đi trước mà vẫn ngồi đó, họ đang chờ những người khác ăn xong, sau khoảng 5 phút trầm mặc, phần lớn mọi người cùng nhau đứng dậy, đọc bảng chỉ dẫn tiếp theo.

Bởi vì khẩu vị của Tô Bạch tương đối tốt, cho nên hắn là người đứng dậy sau cùng.

- Khẩu vị của cậu tốt nhỉ.

Một người phụ nữ đeo kính gọng vàng, kéo gần khoảng cách với Tô Bạch.

Đối phương khoảng 27-28 tuổi, dáng vẻ thông minh, da thịt trắng nõn.

- Khụ khụ khụ…

Tô Bạch liên tục ho khan.

- Ồ, xin lỗi, có thể là cậu dị ứng với nước hoa mà tôi xịt, ha ha ha, dù sao cũng là nước hoa của thời 1920-1930, tôi nhất thời hiếu kỳ nên xịt thử một ít.

- Không có việc gì, là do mũi tôi hơi mẫn cảm.

Tô Bạch lập tức nói xin lỗi.

- Tôi tên là Trân Trân, cậu tên là gì?

Người phụ nữ này dường như rất hứng thú với Tô Bạch.

- Tô Bạch.

- Ồ, tôi chưa nghe qua.

Trân Trân có hơi tiếc nuối:

- Chẳng qua bây giờ chúng ta đã biết nhau, đúng không?

- Ừm.

Tô Bạch nhìn thoáng qua phía trước, phát hiện người phía trước đều đã đi, hắn nhắc nhở:

- Chúng ta đi về phía trước thôi, ở trong thế giới chuyện xưa, tôi nhất là đi theo trào lưu, đừng tụt lại phía sau quá nhiều.

- Theo trào lưu?

Trân Trân lặp lại một lần, sau đó khẽ gật đầu:

- Đúng thế, theo trào lưu.

Lúc hai người đi đến phòng hội nghị, 18 người khác đã ngồi ở trong đó.

Tô Bạch cố ý lựa chọn một vị trí ở bên phải không khiến người ta chú ý tới nhất, còn Trân Trân thì ngồi bên tay trái.

Chiếc bàn màu đen, thế nhưng vào lúc này, mặt bàn bắt đầu di động, giống như một chất lỏng, một tờ giấy và một chiếc bút xuất hiện. Sau cùng tất cả đều trở về như cũ, chẳng qua chỗ ngồi của mỗi người có thêm một bảng danh sách và một chiếc bút.

Trên giấy viết một hàng chữ:

- Bạn hy vọng ai chết trước.

Phía dưới là ảnh chụp của 20 người, bên dưới ảnh mỗi người đều có một hình tròn, có thể tích vào đó.

Tô Bạch dùng một tay che mặt, sau đó mỉm cười, người không biết còn cho rằng Tô Bạch đang vì những chuyện xảy ra mà cảm thấy ngạc nhiên và hoảng sợ, thế nhưng Tô Bạch đang im lặng che miệng cười to.

Mẹ nó.

Ông đây cược đúng rồi.

Làm xong nhiệm vụ hiện thực vẫn có chút phúc lợi, cộng thêm lúc Tô Bạch nhìn thấy nhiều người tập hợp trong từng căn phòng khác nhau, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện một suy đoán.

Tô Bạch cảm thấy mình sắp cười đến mức cứng đờ cả mặt, nhưng hắn căn bản không thể dừng cười được, trong lòng bảo bảo rất vui, có một loại cảm giác cuối cùng cũng thành công nắm chặt được Phát Thanh Khủng Bố.

Phía trước phòng hội nghị có một chiếc bục phát biểu, nhưng trên đó không có ai, chỉ có một chiếc đồng hồ treo tường, còn 5 phút nữa là đến 12 giờ trưa.

Tất cả mọi người bắt đầu đưa ra lựa chọn.

Hiển nhiên, lúc này tất cả mọi người đều có khuynh hướng loại bỏ kẻ mạnh trước, dĩ nhiên như vậy sẽ có lợi cho chính mình hơn, giống như Phát Thanh Khủng Bố đã nói, đây là một trò chơi lựa chọn huyết tinh, chỉ có để cho kẻ mạnh hơn mình chết trước, như vậy đến cuối cùng mình mới có hy vọng sống sót.

Tô Bạch lẳng lặng tích một dấu vào người đàn ông lùn.

Ngay lập tức trang giấy và bút biến mất trên mặt bàn.

Chờ đến khi đồng hồ chỉ 12 giờ, trên mặt bàn lại xuất hiện một bảng danh sách hai mười người, chỉ khác bên dưới có ghi số phiếu bầu.

Người đàn ông lùn tên là Triệu Chấn, anh ta có số phiếu bầu cao nhất, 13 phiếu.

Sau đó là Tần Dương (người đàn ông mặc áo may ô): 1 phiếu.

Tôn Nguyệt (nữ, mặc váy màu trắng): 1 phiếu.

Lưu Thao (người đàn ông mặc âu phục màu đen): 2 phiếu.

Khiến cho Tô Bạch có hơi giật mình chính là, phía dưới cái tên Tô Bạch vậy mà lại có 3 phiếu!

Ngoại trừ tên lùn phát hiện mình bị Tô Bạch hố, cố ý trả thù bằng cách tích vào Tô Bạch, còn có hai người chọn hắn, xem ra, trong này không phải ai cũng là kẻ ngu, ít nhất có mấy người nhìn ra được Tô Bạch đang cố ý diễn kịch, điều này không khỏi khiến cho Tô Bạch tỉnh táo hơn, xem ra không thể luôn bày ra tư thái yếu đuối ra dùng, chính mình nhất định phải tìm đồng đội.

Leng keng.

Đồng hồ treo tường kêu lên.

Ánh mắt 19 người đều rơi vào người đàn ông lùn Triệu Chấn.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều đang chờ đợi xem kết cục của người bị bỏ phiếu cao nhất là gì.

Chương 238 Người Đầu Tiên

Người có số phiếu cao nhất sẽ có kết cục gì, trong lòng Tô Bạch đã có suy đoán của mình, dựa theo phán đoán của hắn, có lẽ người này sẽ không chết ngay, mặc dù bảng danh sách muốn mọi người đưa ra lựa chọn chính là bảng danh sách tử vong.

Thế nhưng nếu như chết ngay, vậy thì không quá vui lắm.

Nói thật lòng, Tô Bạch tình nguyện làm một trận súng thật đạn thật, cho dù mình bị người có thực lực mạnh hơn giết hay gài hàng thì cũng không có gì để tiếc nuối, nếu thật sự dựa vào hình thức bỏ phiếu mà bị xóa bỏ, như vậy có hơi lạnh như băng.

Hơi lạnh đến khiến cho trong lòng Tô Bạch không nhịn được hít vào một hơi lạnh.

Khi tiếng chuông đồng hồ lần thứ 2 vang lên, đầu của Triệu Chấn chậm rãi rời khỏi thân thể, trên mặt của anh ta còn lưu lại vẻ mặt kinh hoàng, thi thể không đầu ngồi nguyên tại chỗ, khoảng 7 – 8 giây sau mới gục xuống.

Đầu của anh ta rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang trầm đục.

Sau đó, toàn trường yên tĩnh.

Bởi vì không riêng gì Tô Bạch, những người còn lại đều không ngờ rằng, người có số phiếu cao nhất thế mà ngay lập tức sẽ bị giết, trở thành một sự thật lạnh lẽo.

Triệu Chấn cứ thế mà chết đi.

Ngay cả một chút phản kháng cũng không có, thậm chí là cả một tiếng hét cũng không phát ra được, không có bất kỳ một khúc nhạc dạo nào, không có bất kỳ dấu hiệu nào của tử vong, thậm chí ngay cả máu tươi cũng không bắn ra một giọt nào.

Tô Bạch lè lưỡi, khẽ liếm môi của mình, thật ra chuyện hắn không muốn thấy nhất vẫn xảy ra, bởi vì nếu như người tiếp theo là hắn, những kẻ thiểu năng trí tuệ này bỏ phiếu cho hắn, vậy có phải hắn cũng lập tức bị "xóa bỏ" như thế này không?

Thậm chí ngay cả một chút giãy dụa cũng không có?

Vậy hắn vất vả đổi lấy địa ngục hỏa shotgun làm gì?

Ở đây, trong số 19 thính giả còn sống, có người mừng thầm, có người lo lắng.

Những người mừng thầm cơ bản đều không cảm thấy mình có thực lực, cho rằng loại phương thức này đối với mình có lợi, những người lo lắng đều cảm thấy mình có thực lực, dạng sinh tử dựa vào việc bỏ phiếu để quyết định, bọn họ không cam lòng.

Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều bắt đầu giấu đi tâm trạng của chính mình, có lẽ trước đó bọn họ không hiểu, nhưng bây giờ bọn họ hiểu rõ quy tắc súng bắn chim đầu đàn đã thành chuẩn mực cho trò chơi huyết tinh này.

Tô Bạch ngồi ở phía sau cùng, sắc mặt hắn bình tĩnh, nhưng trong đầu hắn đã suy nghĩ rất nhiều thứ, trong lúc đó, hắn rất thèm thuốc, đáng tiếc Tô Bạch không đến mức lúc ngủ đã đặt địa ngục hỏa shotgun ở trong chăn còn bỏ thêm cả thuốc lá và bật lửa, nhưng tay hắn vẫn theo thói quen sờ lên túi áo, thế mà thật đúng là tìm được thuốc lá đời cũ và diêm.

Được rồi, có còn hơn không, Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc ngậm trong miệng, sau đó dùng diêm châm lửa.

Lúc này, người đàn ông ngồi ở trước mặt Tô Bạch bỗng nhiên xoay người nhìn hắn:

- Này người anh em, anh có thuốc à? Cho tôi một điếu.

Tô Bạch cười đưa một điếu thuốc, đồng thời chủ động giúp đối phương châm lửa.

- Cảm ơn người anh em.

Đối phương hít sâu một hơi, xem ra cũng là kẻ nghiện thuốc.

Thật ra với phần lớn người nghiện thuốc mà nói, lúc ở trong trạng thái khẩn trương và nhàm chán, cơn nghiện thuốc của họ mới lên đến đỉnh điểm, rất rõ ràng, một màn vừa rồi khiến cho trong lòng mọi người đều cảm thấy khẩn trương.

- Anh có ba phiếu.

Đối phương nhỏ giọng nói.

- Chỉ nhiều hơn anh một phiếu mà thôi.

Tô Bạch trả lời.

Trước đó trên bảng danh sách kia có tên và ảnh chụp, Tô Bạch biết người ngồi ở phía trước mình là Lưu Thao có hai phiếu bầu cho anh ta chết, còn Tô Bạch là ba phiếu.

- Tôi và anh không giống nhau, tôi tự bỏ cho mình một phiếu.

Lưu Thao gảy tàn thuốc:

- Chứng minh chỉ có một kẻ muốn tôi chết, còn anh lại không giống, có ba người muốn anh chết, anh biết điều đó có nghĩa gì không? Nó mang ý nghĩa nếu như trước lần bỏ phiếu sau, không người một ai có hành động khác người, số phiếu sẽ rất thấp và đồng đều, khả năng 3 phiếu sẽ trở thành người có số phiếu cao nhất.

- Anh nói chuyện này với tôi làm gì?

Lúc này, đã có người rời đi phòng hội nghị, hoặc là trở về phòng hoặc là qua nhà ăn, bởi vì trong phòng hội nghị, thi thể của Triệu Chấn vẫn ở đó, trò chơi không có thu dọn thi thể, mùi máu tươi càng nồng.

- Anh đoán xem?

Lưu Thao tỏ ra vẻ thần bí.

- Tôi không có hứng.

Tô Bạch đứng lên, lấy ra mấy điếu thuốc ném cho Lưu Thao:

- Trong nhà ăn có nến.

Sau khi nói xong, chính hắn quay người rời đi phòng họp.

Giống như lần trước cùng hòa thượng làm nhiệm vụ đã để lại bóng ma cho hắn, hiện tại Tô Bạch có hơi phản cảm với loại cảm giác bí ẩn và tính toán, Tô Bạch không muốn cùng người xa lạ hợp tác hoặc là đề phòng lẫn nhau gì đó, bởi vì hắn cảm thấy quá mệt mỏi, cũng cảm thấy rất phiền, thậm chí ngộ nhỡ hắn tái phát bệnh, rất có thể sẽ dùng một súng bắn nát đầu Lưu Thao, sau đó đồng quy vu tận.

Bên trong nhà ăn thế mà lại một lần nữa được đổi, buffet trong này đều là đồ mới, hơn nữa còn là số lượng lớn, đủ cho 200 người ăn, nơi này lại chỉ có 20 người, à không, hiện tại chỉ có 19 người, hiển nhiên là dư xài, hơn nữa số thức ăn này sẽ tự động "cập nhật", ít nhất là khi trò chơi tiến hành, không cần lo lắng về vấn đề thức ăn.

Trong nhà ăn có mấy người ngồi đó đang uống rượu, không có mấy người trò chuyện với nhau, bởi vì ngoài sáng kết bè kết phái, rất có thể trở thành cái đinh trong mắt kẻ khác,

những kẻ tạo thành đoàn đội kia, ở lần bỏ phiếu tiếp theo, khả năng bị bỏ phiếu rất cao.

Còn nhưng nhóm có số người đông hơn, ví dụ như năm người, thậm chí là mười người, điều này không có ý nghĩa gì mấy, đầu tiên việc có thể tạo ra được đoàn thể này hay không còn khó nói, dù sao không phải mỗi người đều là Adolf Hitler, có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn dựa vào việc diễn giảng lôi kéo được một nhóm người trung thành đi theo và ủng hộ chính mình, thậm chí nếu như làm không tốt, nội bộ đoàn thể rất có thể xuất hiện vết nứt, đến lúc đó tự chết trong tay nhau là một điều rất có thể.

Quan trọng nhất chính là, Tô Bạch phát hiện ra 20 người này, ừm, là 19 người này đều không biết nhau, hiển nhiên đây cũng là điều mà Phát Thanh Khủng Bố đã cân nhắc khi chọn ra người chơi, nếu không một khi nơi này có nhân tình cũ hoặc là cừu gia gì đó, sẽ ảnh hưởng đến tính thẩm mỹ và tính thuần khiết của trò chơi.

Tô Bạch cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì chính mình lại có thể đứng trên góc độ của Phát Thanh Khủng Bố để suy nghĩ vấn đề một cách tự nhiên như thế, thật ra đây cũng là một chuyện không có cách nào khác, dù sao Phát Thanh Khủng Bố chính là người chủ trì của trò chơi này, tuy không nhìn thấy hay sờ thấy, nhưng nếu như chính mình muốn sống sót trong thế giới chuyện xưa, việc đầu tiên chính là phải đứng trên góc độ của nó để suy nghĩ một vài vấn đề, cố gắng làm việc theo ý tứ của Phát Thanh Khủng Bố.

Chương 239 Rơi Xuống

Về đến phòng của mình, Tô Bạch nằm ở trên giường, ngáp một cái, sau đó đứng lên, hắn nhẹ nhàng mở cửa phòng của mình, hiện tại trên hành lang không có một bóng người, phần lớn những người khác vẫn còn đang ở nhà ăn hoặc là quay về phòng của chính mình.

Phòng đối diện của Tô Bạch chính là phòng của Triệu Chấn.

Thi thể của Triệu Chấn còn đang ở trong phòng hội nghị, có lẽ Phát Thanh Khủng Bố cố ý để ở đó, khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn, sau này bọn họ còn phải tiếp tục sử dụng phòng hội nghị, thi thể của Triệu Chấn và những người bị bỏ phiếu cao tiếp theo đều sẽ được để lại trong phòng hội nghị, cũng coi như tạo nên bầu không khí huyết tinh.

Tô Bạch đi ra khỏi căn phòng của mình, căn phòng không có khóa, ai muốn đi vào đều được.

Tô Bạch đi đến mở cửa phòng Triệu Chấn, sau đó đi vào.

Bố trí trong phòng Triệu Chấn giống hệt như phòng của Tô Bạch, là gian phòng của khách sạn thời xưa với tủ quần áo màu đỏ.

Chăn trên giường không được gấp lại.

Nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện một suy nghĩ, nếu như có cơ hội lén lút đi nhìn trộm phòng của người khác, người nào có thể đem chăn màn gấp được chỉnh tề, không cần phải cầu kỳ như kiểu nhà binh, chỉ cần có thể đem chăn màn gấp lại, điều này nói rõ một vấn đề,

chủ nhân của căn phòng đó, cho dù trong lúc nằm trên giường ngủ bỗng nhiên bị truyền tống đến thế giới chuyện xưa cũng không bối rối, thực lực của người này tuyệt đối nằm ở top trên trong 19 thính giả.

Dù sao ở nơi này, hơi thở của mỗi người đều bị che giấu, không thể dựa vào việc cảm ứng hơi thở để phát giác ra được thực lực của người khác mạnh hay thấp, chỉ có thể từ loại phương thức nhỏ xíu này đi thăm dò.

Tô Bạch xốc chăn của Triệu Chấn lên, điều khiến cho Tô Bạch hơi cảm thấy ngạc nhiên chính là, trong chăn của anh ta thế mà còn có mấy túi chườm nóng.

Xem ra ở trong thế giới hiện thực, lúc Triệu Chấn ngủ trên giường, anh ta có mang theo túi chườm nóng, giống như Tô Bạch đặt địa ngục hỏa shotgun ở trong chăn, cùng theo hắn đi vào thế giới chuyện xưa, túi chườm nóng của Triệu Chấn cũng theo anh ta đi vào trong này.

Không có gì đặc biệt, Tô Bạch xoay người muốn nhìn qua tủ quần áo của Triệu Chấn, chỗ cửa tủ quần áo cũng giống như phòng Tô Bạch, ở đó đều có một chiếc gương, Tô Bạch còn cố ý soi gương, ừm, không tồi, không ngờ mình lại hợp với kiểu ăn mặc cổ điển này.

Tô Bạch mở cánh cửa tủ quần áo ra, bên trong có rất nhiều kiểu dáng quần áo, thậm chí còn có quần áo của nữ, giống như chỗ Tô Bạch vậy, chỉ là quần áo ở chỗ này có kích cỡ nhỏ hơn chỗ Tô Bạch. Xem ra Phát Thanh Khủng Bố thật đúng là suy nghĩ chu toàn cho thính giả, ngay cả việc quần áo có vừa người hay không cũng được cân nhắc đến.

Ngay sau đó, ánh mắt thâm thúy của Tô Bạch nhìn về phía trong cùng của tủ quần áo.

- Bộ quần áo này khá đẹp.

Là một lễ phục màu đen, rất tinh xảo.

Thế nhưng rất nhanh, ánh mắt Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại.

Tay áo của lễ phục này gồ lên.

Chứng minh nó không phải được treo trong tủ quần áo.

Mà là có người mặc nó trốn trong này!

Tô Bạch lấy địa ngục hỏa shotgun của mình ra, nhắm thẳng về phía bộ lễ phục, hoặc nói đúng hơn là người kia.

- Anh giết tôi thì anh cũng sẽ chết.

Đối phương lên tiếng, là một người phụ nữ.

- Đi ra.

Đối phương chậm rãi đi ra khỏi tủ quần áo, một người phụ nữ có dáng dấp khá xinh đẹp, Tô Bạch nhớ lại gương mặt của đối phương, cô ta tên là Trần Hân Di, trước đó hắn đã nhớ tên và ảnh chụp của mọi người trên danh sách.

Chẳng qua người phụ nữ này đã thay một bộ quần áo khác.

- Ở chỗ này, vũ lực không phải là cách thức duy nhất để giải quyết vấn đề.

Trần Hân Di đưa tay chỉnh lại tóc của mình. Tóc của cô ta màu nâu, nhìn rất dịu dàng, đây là một người phụ nữ biết cách đem ưu điểm của chính mình bộc lộ ra.

- Tôi không cho là như thế.

Tô Bạch thu súng lại, sau đó hắn ngồi trên giường của Triệu Chấn, nói thật lòng, chỗ này cũng không có gì phải cố kỵ, cho dù chủ nhân của nơi này vừa mới đầu thân hai nơi.

- Ồ, anh có suy nghĩ gì?

Trần Hân Di ngồi xuống một chiếc ghế ở đối diện giường.

Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra chính mình vẫn không cách nào thoát khỏi bản tính của đàn ông, trước đó lúc nói chuyện với Lưu Thao, Lưu Thao tỏ ra ý muốn hợp tác hoặc là muốn thảo luận, nhưng bị Tô Bạch trực tiếp từ chối, chẳng qua lúc này đối diện với người phụ nữ xinh đẹp, Tô Bạch nguyện ý nói thêm mấy câu.

Cũng không phải là vì coi trọng cô ta, có lẽ đây chính là ưu thế trời sinh của phụ nữ trước mặt đàn ông, chẳng qua phải có thêm một điều kiện tiên quyết, đó phải là người phụ nữ xinh đẹp.

- Nếu như nói đây là dân chủ thì không đúng lắm, nhất là đối với những thính giả chỉ am hiểu giết chóc và âm mưu mà nói, loại hình thức nhiệm vụ chỉ đơn giản thông qua việc bỏ phiếu để tiến hành quá mức buồn tẻ và nhàm chán.

Trần Hân Di mỉm cười, gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như thế, chỉ có lần thứ nhất được tiến hành theo phương thức này, súng bắn chim đầu đàn, Triệu Chấn chết rồi, nếu như sau đó vẫn còn tiếp diễn hình thức kia, như vậy thế giới chuyện xưa lần này liền biến thành cuộc thi đóng giả kẻ ngốc, xem ai ngốc hơn ai, xem ai có khả năng diễn xuất cao hơn.

- Chẳng qua hiện tại còn không biết trong hồ lô của nó có bán thuốc gì.

Tô Bạch đứng lên, hắn chuẩn bị đi ra khỏi phòng của Triệu Chấn.

- Chúng ta sắp biết rồi.

Trần Hân Di cũng đứng lên, hiển nhiên cô ta chuẩn bị rời khỏi căn phòng này, cô ta chỉ vào Tô Bạch rồi nói:

- Anh đi trước hay là tôi đi trước?

- Tôi đi trước.

Sau khi nói xong, Tô Bạch liền đi ra cửa.

Hai người đi ra cùng một lúc, nếu như có người nhìn thấy, rất có thể sẽ bị hiểu lầm thành việc hai người bọn họ đã liên minh, như vậy được không bù mất.

Tô Bạch xoay chốt cửa, cửa mở ra, thế nhưng đúng lúc này, sàn nhà của cả tầng lầu đột nhiên biến mất, tất cả mọi người đều rơi xuống.

Trần Hân Di ở ngay bên cạnh Tô Bạch, ở những phương hướng khác, còn có hơn mười người cùng nhau rơi xuống, cho dù là trong nhà ăn hay trong phòng của mình, tất cả mọi thính giả đều rơi xuống.

Ánh mắt Tô Bạch và Trần Hân Di liếc thoáng qua nhau, song phương đều từ ánh mắt của đối phương bắt được một số tin tức.

Quả nhiên trước đó bọn họ đoán không sai, chuyện xưa mở màn, không chỉ đơn giản dựa vào việc bỏ phiếu giết người để đi đến sau cùng.

Phía dưới là mặt nước, tất cả mọi người đều giống như sủi cảo rơi vào trong nước.

Tô Bạch nhìn thấy dưới chân Lưu Thao dường như xuất hiện một vòng xoáy, thân hình anh ta hơi ngưng lại, nhưng trong nháy mắt vòng xoáy này liền biến mất, anh ta tiếp tục rơi xuống, không biết đây là quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố hay là Lưu Thao cố ý không muốn để cho người khác chú ý, Tô Bạch đoán khả năng trước lớn hơn.

Tóm lại tất cả mọi người đều rơi vào trong nước.

Chương 240 Vòng Bỏ Phiếu Thứ Hai

Nước rất sâu nhưng đủ sức nổi, điều này đảm bảo cho người không biết bơi cũng sẽ không chết đuối, trong nước hẳn là có loại vật chất đặc thù, cho nên sức nổi rất lớn.

Tất cả mọi người đều nổi trên mặt nước, ở phía xa, xuất hiện một vòng sáng màu xanh, là một cánh cửa.

Mọi người đều cảm thấy mờ mịt, không biết Phát Thanh Khủng Bố định làm gì, phía trên là một ngôi nhà lơ lửng, còn có thể nhìn thấy đồ vật bên trong đó, nhưng bên dưới đáy đều rỗng, loại cảm giác này giống như đang chơi game thì bị quẳng xuống vực sâu.

Ngay sau đó, mặt nước bắt đầu chuyển động, sức nén phía trên cũng lớn hơn.

Hiện tại, dưới mặt nước có sức nổi, phía trên có sức nén, lúc này những người ở trong nước chỉ có thể bị ép xuống dưới mặt nước, tuy không đến mức chết đuối, thế nhưng cho dù là người đó có kỹ năng bơi giỏi đến đâu cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy được một hơi nóng đang truyền đến, hắn nhìn xung quanh, phát hiện ra ở ví trí cách đó hơn 1000 mét có ánh lửa, những ngọn lửa này có màu xanh lam, nó đang đến gần, mang đến cho người ta một cảm giác quỷ dị và ngột ngạt.

Lúc này có người bắt đầu bơi về phía cánh cửa kia, tốc độ bơi không nhanh lắm.

Hiển nhiên, cánh cửa kia mang ý nghĩa là đường sống, còn ngọn lửa, chỉ nhìn từ xa cũng biết, cho dù là người có thực lực mạnh hơn nữa, trừ khi đạt đến cấp độ biến thái, nếu không bị ngọn lửa này thiêu đốt chỉ có một kết cục là chết.

Tất cả mọi người bắt đầu bơi, bởi vì mọi người đều không muốn chết.

Lúc này sự chênh lệch thực lực đã lộ ra, Tô Bạch bơi ở vị trí giữa, bởi vì hắn quyết định không hoán đổi sang trạng thái Vampire để tăng độ nhanh nhẹn của chính mình, những người ở trước mặt và phía sau hắn, tốc độ chênh lệch đã lớn hơn, khoảng cách cũng kéo dài ra, còn những ngọn lửa màu xanh kia đang nhanh chóng đến gần, không chút lưu tình.

Tô Bạch không vội vàng bơi về phía trước, mà chính là kìm lại tốc độ của mình, để cho chính mình bơi ở vị trí chính giữa, phía sau hắn còn có 7 – 8 người, bởi vì Tô Bạch không tin Phát Thanh Khủng Bố sẽ để cho hơn phân nửa người đều táng thân trong biển lửa, nếu như mọi người đều bị thiêu chết, trò chơi này chơi như thế nào nữa? Tính kích thích mà Phát Thanh Khủng Bố theo đuổi phải làm sao bây giờ?

Trong lúc bơi, Tô Bạch còn nhìn sang bên cạnh, hắn phát hiện ra Trân Trân và Trần Hân Di thế mà đang bơi ở bên cạnh hắn.

- Mẹ nó…

Trong lòng Tô Bạch chửi thầm một tiếng, cả đám đều là hồ ly, bây giờ nhìn lại, những người có thực lực và thông minh, có lẽ đều ở vị trí giữa, mấy người bơi đầu, ngược lại đều biến thành những kẻ ngu rồi.

- Lửa! Lửa!

Mấy người ở sau cùng hét ầm lên.

Tô Bạch quay đầu nhìn lại, phát hiện ngọn lửa kia đã đến rất gần, hắn nhìn về phía trước, còn có một đoạn đường dài nữa mới đến được chỗ cánh cửa, nếu cứ tiếp tục như thế, ngoại trừ mấy người bơi đầu có thể kịp thời vào cửa, những người còn lại đều bị thiêu chết.

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc áo màu xanh giang hai tay ra, môi mấp máy giống như đang lẩm bẩm gì đó, ngay lập tức, một cơn gió thổi tới, gió càng lúc càng lớn, hơn nữa cơn gió này hướng về phía cánh cửa bên kia.

Hay lắm, dựa vào sức gió!

Vào lúc này, bởi vì có gió thổi mà tốc độ của mọi người nhanh hơn.

Tô Bạch còn quay đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, nếu như hắn nhớ không lầm, người phụ nữ này tên là Tiễn Lam, nhìn dáng vẻ này của cô ta, hẳn là cường hóa ma pháp hệ phong, trong số thính giả phương đông, rất ít gặp thính giả cường hóa ma pháp.

Hiện tại, nhờ có Tiễn Lam, tốc độ của thính giả đều được đẩy nhanh hơn.

Cuối cùng phía trước đã có người bơi được đến chỗ cánh cửa, người phía sau cũng chuẩn bị đến nơi, Tô Bạch bơi đến cánh cửa kia, tung người nhảy lên, sau đó rơi trên mặt đất, đây là nhà ăn.

Tất cả mọi người đều ướt nhẹp, cả người ướt đẫm, một số thính giả là nữ ăn mặc quần áo hoa lệ, lúc này đây gần như là trong suốt, chẳng qua bây giờ đã không ai có tâm trạng để ý đến những chuyện này nữa, ngay cả những người phụ nữ kia cũng không chút để ý.

Từ Trân Trân ở ngay phía sau Tô Bạch, Trần Hân Di thì ở phía trước Tô Bạch, cho nên lúc này ba người đang ngồi cùng

nhau, trước đó bơi lội đã làm hao phí rất nhiều thể lực của bọn họ.

Trân Trân nhìn thoáng qua Tô Bạch, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy, nhỏ giọng nói.

- Vừa rồi tốc độ của ngọn lửa kia bỗng nhiên giảm xuống.

Tô Bạch nhíu mày, hắn không trả lời.

Đến sau cùng, 19 người cùng nhau đi vào cánh cửa, ngay lập tức, cánh cửa kia biến mất.

Cả 19 người đều hoàn chỉnh quay về.

Rất nhiều thính giả đi qua nói cảm ơn với Tiễn Lam, đại khái có hơn mười người, Tô Bạch không có đi đến nói lời cảm ơn mà chính là lựa chọn quay về phòng thay quần áo.

Sau khi tắm rửa, thay một bộ quần áo, Tô Bạch lười xuống ăn cơm tối mà chính là nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tô Bạch thật đúng là ngủ thiếp đi, một giấc ngủ này không quá an tâm, Tô Bạch tỉnh lại nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn ngủ đến tận sáng hôm sau.

Chờ đến khi ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Tô Bạch mở mắt ra liền thấy trên giường có viết mấy chữ.

- Mời qua nhà ăn dùng cơm.

- Mẹ nó, biến thái.

Đối với loại phương thức thông báo này, Tô Bạch lên án một lúc, sau khi làm vệ sinh cá nhân, hắn mở cửa phòng, đi về phía nhà ăn, lúc này trong nhà ăn đã có không ít người, tất cả đều đang ăn sáng.

Bên cạnh Tiễn Lam có mấy người, hiển nhiên trải qua chuyện ngày hôm qua, nhân duyên và độ thiện cảm của Tiễn Lam tăng lên rất nhiều.

Trân Trân và Trần Hân Di, hai người phụ nữ này thế mà cùng ngồi chung với Tiễn Lam.

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó một chỉ thị mới xuất hiện trong cây cột ở nhà ăn.

- Mời đến phòng hội nghị.

Tất cả mọi người bắt đầu đứng dậy đi đến phòng hội nghị, mọi người đều rõ ràng chuyện gì sắp diễn ra.

Trân Trân cố ý đi cùng Tô Bạch, giống như lần đầu tiên đi vào phòng họp.

- Từ lúc hội nghị lần trước kết thúc đến bây giờ, có rất nhiều người liên minh với nhau, cũng có rất nhiều người nảy sinh mâu thuẫn, lần bỏ phiếu này rất thú vị.

Trân Trân nói.

- Cô đang thử thăm dò tôi?

Tô Bạch hỏi ngược lại:

- Làm sao cô luôn cố ý đến gần tôi vậy, cẩn thận tôi bỏ phiếu cho cô.

Trân Trân liếc thoáng qua Tô Bạch, hai người ngồi ở vị trí ngày hôm qua.

Quy củ cũ, bảng danh sách tử vong xuất hiện trên bàn.

Lần này trên bảng danh sách vẫn có hai mươi người nhưng ảnh chân dung của Triệu Chấn đã biến thành màu xám.

Tô Bạch nhìn chăm chú vào ảnh của Tiễn Lam rồi tích ngay vào ảnh chân dung của Trân Trân.

Sau đó bảng danh sách lại biến vào trong mặt bàn.

Tiếp theo, tờ giấy ghi chép số lượt bỏ phiếu lại xuất hiện, Tô Bạch cầm lên đọc một lượt.

Dưới bức ảnh của hắn vẫn có ba phiếu, cũng không biết ba kẻ thiểu năng trí tuệ nào muốn hắn chết.

Dưới bức ảnh của Trân Trân có một phiếu, ừm, là Tô Bạch tích vào.

Lưu Thao có một phiếu, xem ra lần này anh ta không có tự bỏ phiếu cho mình.

Tần Dương: 1 phiếu.

Tôn Nguyệt: 1 phiếu.

Hai người này giống như lần trước.

Sau cùng, Tô Bạch thở dài.

Tiễn Lam: 12 phiếu.

Chương 241 Tiễn Lam

Tiễn Lam có 12 phiếu, nói thật lòng, điều này không khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí vẫn còn là hợp tình hợp lý.

Thật ra lúc đầu Tô Bạch cũng muốn bỏ phiếu cho Tiễn Lam, cho nên lúc bỏ phiếu, hắn nhìn vào ảnh Tiễn Lam rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn dựa theo câu nói đùa lúc trước với Trân Trân, cho Trân Trân một phiếu, đối với chuyện của Tiễn Lam, Tô Bạch cảm thấy có hơi khinh thường đi làm.

Khi bỏ phiếu lần thứ 2, có kinh nghiệm của lần đầu, lần này mọi người hẳn là có tính toán và suy nghĩ của chính mình, cũng có thời gian để giảm xóc, bọn họ đều đã suy nghĩ thật lâu để đưa ra lựa chọn, nên lựa chọn người nào chết trước mới có thể bảo vệ chính mình.

Sở dĩ trước đó Phát Thanh Khủng Bố thiết kế chuyện rơi xuống nước, rồi lại đến lửa cháy phía sau cũng là vì thúc đẩy nội dung cốt truyện phát triển, nếu để cho mọi người hoặc là ở nhà ăn, hoặc là ở trong phòng mình nghỉ ngơi, không chút gợn sóng nào thì rất khó đem số phiếu của một người nào đó kéo cao hơn, nó rất định phải tạo ra một sự kiện để trong số thính giả này có một người "đạt được" số phiếu rất cao, tới một loại cấp độ "mục đích chung" muốn người đó chết.

Nếu cứ tiếp tục bình thản như thế, xác suất Tô Bạch bị chết là rất lớn, bởi vì hai vòng liên tục, hắn có ba phiếu, khả năng dẫn đầu của hắn là rất cao, vòng thứ nhất, hắn là người có số phiếu cao thứ 2. Lần thứ hai cũng như thế, một khi đến vòng thứ ba, dưới tình thế sóng yên biển lặng, đoán chừng có một số

người sẽ vô thức lựa chọn người trước đó vẫn luôn đứng ở vị trí cao, dù sao mọi người sẽ cảm thấy người này vẫn luôn ở vị trí thứ hai, đều là có lý do của nó, cho dù mình không biết, nhưng thôi cứ để kẻ đó chết đi.

Hơn nữa, đến lúc đó khả năng số phiếu sẽ được chia trung bình, rất khó xuất hiện 10 phiếu trở lên, như vậy Tô Bạch rất dễ dàng được vinh danh đứng đầu bảng.

Làm cho chuyện xưa tăng tính thú vị luôn là thứ mà Phát Thanh Khủng Bố theo đuổi, cho nên sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa, lúc đầu người luôn có tính khí táo bạo như Tô Bạch cũng vô thức bắt đầu khiêm tốn hơn, dĩ nhiên một nguyên nhân khác chính là hiện tại sự việc còn chưa phát triển đến mức kích thích phòng tuyến cuối cùng của Tô Bạch, đến sau cùng, liệu Tô Bạch có điên cuồng giết chóc, cho dù biết rõ giết người ở chỗ này sẽ chết, hắn cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng, chuyện này thật đúng là khó nói. Dù sao loại chuyện hại người không lợi mình này, Tô Bạch đâu chỉ mới làm lần một, lần hai.

Ngày hôm qua, trong lúc nguy cấp, Tiễn Lam dùng ma pháp hệ Phong của mình để giúp đỡ rất nhiều người, hơn phân nửa thính giả bởi vì cô ta mà được lợi, không bị lửa thiêu chết, nhưng nơi này không phải là thế giới hiện thực, lấy giúp người làm niềm vui, sau đó còn được nhà nước trao cờ tặng thưởng, nơi này là thế giới chuyện xưa người chết ta sống, tất cả tư duy của thính giả đều dựa trên cơ sở lợi ích của mình.

Không ai nguyện ý vào lúc này xuất hiện một nhân vật có uy vọng cao, đồng thời được người ta cảm kích, cho dù trong lòng bọn họ có thật sự cảm kích Tiễn Lam, cho dù bọn họ có bao nhiêu ấn tượng tốt với Tiễn Lam, nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc bầu cho Tiễn Lam.

Bởi vì phần lớn mọi người đều vô thức cảm thấy, nếu như Tiễn Lam nhận được càng nhiều sự cảm kích, lực ảnh hưởng của cô ta càng lớn, như vậy xác suất giữ cô ta sống càng cao, thậm chí cô ta còn có thể dùng lực ảnh hưởng của mình để người khác bỏ phiếu cho một ai đó, đứng ở một góc độ nhất định mà nói, trong lúc vô hình, xác suất tử vong của mình sẽ lớn hơn, tóm lại, kể một ngàn nói một vạn, rất nhiều người đã nhận ra Tiễn Lam có thể sinh ra uy hiếp với bản thân mình, bọn họ vô thức bỏ phiếu cho Tiễn Lam.

Người xưa có câu, kho lương đầy mới biết lễ tiết, người ăn no rồi, sống đầy đủ mới hiểu được những cái gọi là lễ tiết, những quy tắc đạo đức tốt đẹp, điều này không phải là không có đạo lý, thế nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, tất cả mọi người đều có cảm giác, ăn được bữa nay lo bữa mai, ở nơi này.

Không có đạo đức,

Không có lễ tiết,

Không có cảm ơn,

Chỉ có người chết ta sống!

Tiễn Lam tính sai rồi!

Tô Bạch rõ ràng, Tiễn Lam thật ra là muốn mạo hiểm một lần, muốn nhận được sự thiện cảm của mọi người một lần, cô ta dự định đánh một canh bạc, nếu như cô ta đánh cược thành công, như vậy chẳng khác nào cô ta là một người tốt, một người trung lập có tư cách và địa vị cao, những vòng bỏ phiếu sau, xác suất cô ta chết là rất thấp, có lẽ cô ta cảm thấy tỉ lệ mình thắng cược là rất lớn, đây chính là cái gọi đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không phải sao?

Thế nhưng nếu như đứng ở góc độ bản tính con người vốn độc ác như Tô Bạch suy nghĩ, rất rõ ràng, xác suất cô ta cược

thua lớn hơn, cô ta quá liều lĩnh, làm như vậy chỉ khiến cho bản thân cô ta ngã chổng vó.

Những người xuất hiện ở đây không có ai là người lương thiện gì, dựa theo cách định vị của thế giới hiện thực mà nói, nơi này đều là cặn bã, là người xấu, nếu không, bọn họ cũng không sống tới bây giờ.

Tiễn Lam sững sờ đứng lên, trong ánh mắt cô ta đều là vẻ không dám tin, khi cô ta nhìn thấy kết quả bỏ phiếu, cả người cô ta như sụp đổ, cô ta không nghĩ tới kết cục này.

Vào lúc này, có rất nhiều người không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiễn Lam, trong lòng bọn họ day dứt.

Thật ra con người chính là một sinh vật kỳ quái, bởi vì họ rất phức tạp.

Giống như mười tên tội phạm giết người man rợ nhất, không phải một ngày 24 giờ, một năm 365 ngày bọn họ đều nghĩ đến việc mình nên giết người như thế nào, mình nên làm ra những chuyện táng tận lương tâm như thế nào, khả năng nhìn thấy ăn mày ở ngoài đường, bọn họ cũng sẽ cho những người đó ít tiền, quyên góp từ thiện gì đó.

Cho nên những thính giả bỏ phiếu cho Tiễn Lam, bọn họ cũng không phải người có ý chí sắt đá, cho nên trong lòng bọn họ cũng cảm thấy áy náy, bọn họ cũng có lương tri, ít nhất bọn họ có điểm mấu chốt, bọn họ không thể hoàn toàn thoải mái giống như kẻ tâm thần Tô Bạch này.

Những người khác không dám nhìn vào Tiễn Lam, ngược lại là Tô Bạch, dáng vẻ của hắn vẫn ung dung, chống cằm quan sát Tiễn Lam, bởi vì Tô Bạch cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Vào giây phút này, biểu hiện của Tiễn Lam nói rõ cô ta còn quá ngây thơ rồi, đồng thời Tô Bạch còn phát hiện ra, thân thể

của Tiễn Lam đã không còn cử động được nữa, hẳn là sau khi xuất để hả giận cũng không làm được, dù thực lực của cô ta không yếu nhưng không mạnh đến mức có thể đi khiêu chiến quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch cũng sáng tỏ điều này, ít nhất hắn biết một chuyện, nếu như vòng tiếp theo mình rất có thể bị bỏ phiếu cao, như vậy chính mình nhất định phải ở trước khi bỏ phiếu, giết chết mấy tên gia hỏa mà mình thấy ngứa mắt đi làm đệm lưng, không thể chờ đến khi kết quả bỏ phiếu được công bố, nếu không ngay cả cơ hội bay nhảy cuối cùng của hắn cũng mất.

Một phút sau, tứ chi của Tiễn Lam bắt đầu rời ra, chỗ bộ phận bị tách rời không chảy máu, rất gọn, tứ chi rơi xuống đất, cả người cô ta biến thành cây côn người, sau đó Tiễn Lam mang theo ánh mắt oán hận chết đi.

Chương 242 Phát Bệnh

Kiểu chết này rất tàn khốc, rất bi thảm, một kiểu chết khiến cho da đầu người ta cảm thấy tê dại.

Tô Bạch không kìm lòng nổi, lẽ lưỡi liếm môi của mình, mùi máu tươi mới khiến cho người ta mê say.

Hắn thậm chí rất muốn vỗ tay khen ngợi quy tắc giết người đa dạng trong thế giới chuyện xưa này.

Chuyện này thật đúng là thú vị, chơi rất vui, nhìn một người rõ ràng là cứu được người, làm chuyện tốt, nhưng đến sau cùng lại lấy phương thức cực kỳ tàn nhẫn để chết đi, hương vị trào phúng nồng đậm đến mức chảy nước, đây chẳng khác gì cho những người đã được Tiễn Lam giúp đỡ, nhưng sau cùng lại bỏ phiếu cho Tiễn Lam một cái tát rất vang dội.

Nhưng Tô Bạch vẫn khắc chế loại xúc động này, hiện tại có ba kẻ thiểu năng trí tuệ, mỗi lần đều muốn bỏ phiếu cho hắn chết, tuy Tô Bạch không hiểu vì cái gì, cũng không biết đó là ai, nhưng nếu như lúc này chính mình lại vỗ tay vả mặt đám người kia, hắn lại rước thêm được mấy kẻ ghi hận trong lòng. Lần bỏ phiếu tiếp theo, Tô Bạch thật đúng là rất có khả năng "giành" được giải nhất.

Tô Bạch không muốn chết, nhất là lấy phương thức vô cùng bất lực này chết đi, để nhóm người cặn bã quyết định sinh tử của mình, đối với Tô Bạch mà nói, đây là một loại vũ nhục, người bị bệnh tâm thần cũng muốn có tôn nghiêm, đúng không?

Tô Bạch đứng dậy, rút ra một điếu thuốc, người đã chết, hội nghị cũng nên kết thúc, Tô Bạch dùng diêm châm lửa, sau

đó hắn là người đầu tiên đi ra khỏi phòng hội nghị, phía sau cũng có người lục tục đi ra.

- Người anh em, cho tôi xin điếu thuốc.

Lưu Thao từ phía sau vỗ vai Tô Bạch.

Đây là một hành vi mạo phạm, một loại hành vi không lý trí, cũng là một loại hành vi càn rỡ, giống như đoán chắn Tô Bạch không dám ra tay vào lúc này, không dám giết người ở đây.

Khóe miệng Tô Bạch giật giật, hắn cố nén không tiến hành phản kích mà chính là ném điếu thuốc xuống mặt đất, sau đó dùng châm giẫm lên, một loạt động tác mây trôi nước chảy, rất tự nhiên.

Sắc mặt Lưu Thao nhất thời thay đổi, trở nên rất khó chịu, anh ta không nghĩ tới Tô Bạch sẽ quyết tuyệt với mình như thế.

Tô Bạch không quay đầu lại, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Sắc mặt Lưu Thao âm tình bất định một lúc, cuối cùng vẫn rời đi.

Trở lại căn phòng của mình, Tô Bạch lấy ra một chiếc ghế ngồi ở bên giường, bên ngoài cửa sổ không có gì, không phong cảnh, không gió, không ánh nắng, chỉ là một mảnh đen kịt, không ai thử đi ra ngoài, bởi vì rất rõ ràng đây chính là phạm vi mà thế giới chuyện xưa đã quy định.

Tô Bạch lại châm một điếu thuốc khác, lông mày nhíu chặt của Tô Bạch giãn ra, lúc này hai địa ngục hỏa shotun để ở trước mặt hắn lại có vẻ không ý nghĩa gì cả.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng của Tô Bạch vang lên tiếng gõ cửa.

- Tôi có thể đi vào chứ?

Giọng nói rất nhỏ, là của nữ.

- Cút!

Tô Bạch chỉ trả lời một chữ này.

Đối phương trầm mặc, sau đó tiếng bước chân xa dần, hẳn là cô ta đã rời đi.

Thật ra có một loại tư duy ngược chiều, Tô Bạch có thể đảo ngược suy đoán chính mình hai vòng liên tục bị bỏ ba phiếu, vô duyên vô cớ muốn cho hắn chết?

Vì cái gì, dựa vào cái gì?

Bọn họ bỏ phiếu cho hắn cũng nên vì oán hận, cũng nên có nguyên nhân.

Ít nhất cũng phải có hiếu kỳ chứ?

Như vậy, từ sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, ai đã từng chủ động tiếp xúc với hắn.

Lưu Thao, Trân Trân, Trần Hân Di, Triệu Chấn đã chết không tính, thế nhưng ba cái tên kia, xác suất chiếm 80%.

Trong lòng các người đã bắt đầu kiên trì bỏ phiếu cho tôi, vậy vì sao tôi còn cần phải giả vờ giả vịt với các người?

Tôi đây cũng có lòng tự trọng.

Tô Bạch dập tắt thuốc lá, hắn đặt hai tay lên mặt mình, Tô Bạch đột nhiên có một loại dự cảm bất thường, bởi vì hắn cảm thấy chính mình sắp tái phát bệnh cũ.

Ở giữa khe hở hai bàn tay lộ ra một gương mặt, có thể thấy Tô Bạch đang cười.

Nụ cười rất tùy ý, có chút dữ tợn.

Thế nhưng trong lòng Tô Bạch đang khóc.

Hắn đột nhiên có một loại xúc động muốn khống chế lại chính mình.

Lúc không nên phát bệnh, hắn lại đi tái phát bệnh.

Tô Bạch đi vào trong nhà vệ sinh, không ngừng dùng hai tay vốc nước lên tạt vào mặt chính mình, hắn cần phải giữ tỉnh táo, rất tỉnh táo và bình tĩnh.

Thế nhưng suy nghĩ và cảm xúc trong người hắn vẫn đang không ngừng rục rịch muốn đánh thẳng vào lý trí phòng tuyến cuối cùng của hắn.

Chẳng qua Tô Bạch không muốn chết, thật sự không muốn chết, nhưng Tô Bạch không cách nào khắc chế được khát vọng trong lòng mình.

Những quy tắc cứng nhắc trong thế giới chuyện xưa này.

Liên tục hai vòng, có ba người bỏ phiếu cho hắn.

Hắn rất có thể bị những kẻ thiểu năng đó bỏ phiếu hại chết.

Từng hình ảnh không ngừng xuất hiện trong đầu của Tô Bạch, nó càng không ngừng kích thích lên dây thần kinh của Tô Bạch.

Giống như lúc trước hòa thượng tính kế hắn còn muốn dẫn hắn theo bảo vệ hồ ly, Tô Bạch đã hoàn toàn xé rách mặt, có đôi khi, hắn phiền não, hắn cảm thấy tiếp tục như thế quá giày vò, quá khiến cho mình cảm thấy ngột ngạt.

Cho nên hắn liền quyết định,

Lật bàn.

Thế nhưng nếu như ở chỗ này giết người, chính mình sẽ phải chết, bị xóa bỏ, Tô Bạch không cho rằng mình có tư cách đi đối kháng với quy tắc trong chuyện xưa này.

Chẳng qua, Tô Bạch vẫn không khống chế được chính mình, hai tay của hắn bắt đầu run rẩy, gương mặt của hắn từ từ trở nên bình tĩnh lại.

Vào lúc này một đôi mắt lạnh lẽo lộ ra không chút bận tâm, càng giống như một loại cảm giác ngột ngạt kinh khủng khi mưa bão sắp đến.

- Sớm muộn cũng sẽ đến lượt mình, hơn nữa còn là rất nhanh.

Tô Bạch nói với chính mình trong gương.

- Mình nên lựa chọn giống như Triệu Chấn và Tiễn Lam, không chút năng lực phản kháng nào chết đi, hay là trước khi chết, tùy ý phóng túng chính mình.

Tô Bạch dừng lại một chút, sau cùng nở nụ cười với chính mình trong gương.

- Mình… Lựa chọn cái sau.

Tô Bạch đi ra khỏi phòng vệ sinh, hắn cầm hai địa ngục hỏa shotgun trong tay, mở ra cửa phòng ngủ của chính mình.

Hắn không thể giết tất cả mọi người ở đây, căn cứ vào quy củ, sau khi giết chết một người, hắn sẽ bị xóa bỏ. Chẳng qua không phải Tô Bạch không có mục tiêu giết người, đúng Tô Bạch có mục tiêu rất rõ ràng.

Lưu Thao.

Trần Hân Di.

Trân Trân.

Ba người này chính là mục tiêu của hắn.

Bây giờ Tô Bạch muốn giết người, loại khoái cảm, khát vọng giết người kia, Tô Bạch đã không có cách nào từ chối, không cách nào chậm chạp, trong thế giết chuyện xưa chết tiệt

này, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy giày vò nhất chính là nó kiềm chế bản năng giết chóc của thính giả.

Quy tắc chết tiệt! Đi gặp quỷ đi.

Tô Bạch đi khỏi phòng của mình, Tô Bạch không biết phòng của Lưu Thao, Trân Trân, Trần Hân Di ở đâu, thế nhưng chuyện này không cần thiết, hắn không muốn làm thám tử chậm rãi đi tìm và quan sát dấu vết để lại, hắn cũng không muốn chờ đến giờ cơm trưa xong lại theo dõi đám người bọn họ.

Dưới loại trạng thái này, cho dù Tô Bạch có làm gì, hắn đều lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn muốn giết người,

Hắn muốn giết người,

Hắn muốn giết người,

Từng tiếng hò hét vang vọng trong lòng Tô Bạch, Phát Thanh Khủng Bố ngừng phát sóng trong vòng ba tháng, vừa mới bắt đầu còn tốt, nhưng sau một tháng, trong lòng Tô Bạch bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

Hắn bắt đầu nhớ đến hương vị chết chóc, khoái cảm tử vong, niềm vui khi cướp bóc.

Chương 243 Tổn Thương Lẫn Nhau

Thế nhưng cố tình thế giới chuyện xưa này lại bắt thính giả đi làm tu sĩ, từng kẻ đều giả bộ sợ sệt, từng kẻ đều giả trang ngu ngốc, co lại ở một góc nào đó.

Có người muốn hắn chết,

Nhưng hắn lại không thể giết bọn họ.

Ủy khuất, bất lực, không cam lòng, cuối cùng thôi thúc con dã thú ở sâu trong lòng Tô Bạch ngẩng đầu lên.

Lúc này, mắt của Tô Bạch đã chuyển sang màu đỏ, đây không phải là màu đỏ điên cuồng mà chính là mang theo một loại cảm giác lạnh lẽo và bình tĩnh. Hiện tại, cả người Tô Bạch rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy e ngại.

- Trần Hân Di, cô ở đâu.

Tô Bạch trực tiếp đứng ở trên hành lang, quát to lên.

Giọng của hắn rất lớn, lúc trước người phụ nữ đến tìm Tô Bạch, từ giọng điệu cho đến phong cách, Tô Bạch cảm thấy đây rất giống Trần Hân Di, dĩ nhiên, cho dù có phải là cô ta hay không, điều này không quan trọng, hiện tại Tô Bạch muốn chính là một nơi có thể phát tiết.

Không ít cửa phòng mở ra, có người thò đầu ngó nhìn, hiển nhiên đối với chuyện có người đột nhiên hét to lên, bọn họ không thể nào hiểu được, mặc dù mới đi vào thế giới chuyện xưa này được hai ngày, thế nhưng tất cả thính giả gần như đã

vô thức có thói quen nói chuyện nhỏ tiếng, bọn họ sợ khiến cho người ta chú ý.

Một cánh cửa phòng được mở, Trần Hân Di đi ra, cô ta đã thay trang phục, một chiếc áo sơ mi màu xanh, hẳn là áo của nam, nhưng mặc trên người cô ta lại có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Tìm được rồi.

Tô Bạch đi về phía Trần Hân Di, hắn rút địa ngục hỏa shotgun ra, cầm hai khẩu súng trong tay, dáng vẻ tùy ý, thế nhưng hơi thở gần như điên cuồng trên người hắn khiến cho những người xung quanh quan sát cảnh tượng này lộ ra nghi hoặc.

Thật sự có người dám ở đây ác chiến với nhau ư?

Trần Hân Di không ngốc, ngược lại, cô ta rất thông minh, lúc cô ta nhìn thấy Tô Bạch bước về phía mình, cô ta lập tức quay về phòng đóng cửa lại.

Thế nhưng tất cả các cửa phòng ở nơi này đều không thể khóa, cũng không cần thẻ ra vào gì, chỉ cần chuyển động chốt cửa là có thể mở, thế nhưng cửa không bị mở ra, hiển nhiên là Trần Hân Di ở bên trong đang chống đỡ lấy cửa.

Tô Bạch không chút do dự đem họng súng nhắm thẳng về phía cửa, sau đó bóp lấy cò súng.

Tô Bạch điên rồi, hắn đè nén đến điên rồi, đạn của địa ngục hỏa shotgun trân quý như thế nào, thế mà lúc này hắn lại dùng nó để phá cửa.

- Pằng!

Một tiếng vang trầm đục truyền đến, cả cánh cửa bị bắn nát, Trần Hân Di vốn dĩ dựa lưng vào cửa, lúc này đã bị đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất, trên người cô ta máu me đầm

đìa, khắp người đều là vết thương, một người phụ nữ cho dù đẹp đến đâu bị thương thành dạng này cũng không còn đẹp nữa.

Thế nhưng, thân thể của Tô Bạch cũng lảo đảo một cái, ngã quỵ xuống đất, chỗ lồng ngực của hắn thế mà cũng xuất hiện một vết thương rất lớn, vô cùng đau đớn.

Không đúng.

Không có khả năng.

Trí nhớ của Tô Bạch bắt đầu trở lại lúc trước, hắn nhớ tới tình cảnh ngày đó sau khi Triệu Chấn đâm mình một dao, rõ ràng Triệu Chấn không có gì khác thường, anh ta dường như không bị thương, vì sao khi hắn nổ súng bắn Trần Hân Di, trên người hắn thế mà cũng xuất hiện một vết thương như vậy.

Chẳng qua vừa nghĩ đến vết thương của Trần Hân Di ở trên lưng còn miệng vết thương của mình lại ở ngực, tuy cùng bị thương nhưng vị trí vết thương không giống nhau, rất có thể lúc trước Triệu Chấn đâm vào chân hắn, trên người anh ta xuất hiện vết thương ở vị trí khác, thế nhưng Triệu Chấn lựa chọn giả bộ làm một trang hảo hán, không dám để cho người ta nhìn thấy thương thế của mình, cho nên gắng gượng chống đỡ, giả bộ không việc gì.

Dĩ nhiên lúc trước Triệu Chấn đâm Tô Bạch một dao kia, cơ bắp của Tô Bạch đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cho nên vết thương không lớn, vì thế thương thế của Triệu Chấn không nặng.

- Anh điên rồi! Anh điên rồi! Tô Bạch, anh điên rồi, anh điên thật rồi!

Trần Hân Di điên cuồng gào lên, trong tay cô ta vô thức xuất hiện chiếc roi da màu đỏ tím, cả người lảo đảo đứng lên.

Thế nhưng cho dù Tô Bạch nổ súng làm bị thương cô ta trước, cô ta vẫn không lập tức phát động phản kích với Tô Bạch, bởi vì tổn thương là ngang nhau, cô ta làm bị thương Tô Bạch, chính bản thân cô ta cũng sẽ bị thương như thế.

Lúc này cô ta cầm roi da chỉ là một loại phản ứng theo bản năng mà thôi.

Rất nhiều người đều đi đến, nhưng bọn họ không dám đến quá gần, cảnh tượng náo nhiệt này thật sự khiến cho các thính giả khác cảm thấy ngạc nhiên, có người muốn ác chiến? Kết quả ác chiến chính là như vậy, tổn thương lẫn nhau!

Tô Bạch không chút để ý đến thương thế của mình, hắn nhếch môi cười, sau đó nâng hai khẩu súng trong tay mình lên, nhắm về phía Trần Hân Di.

- Cô bỏ phiếu cho tôi chết, đúng không?

Tô Bạch hỏi.

Trần Hân Di thét lên.

- Không phải!

Tô Bạch chậm rãi nói:

- Ừm, tôi tin cô.

- Pằng!

Tô Bạch vẫn nổ súng.

Trần Hân Di nhanh chóng cuộn tròn chiếc roi da của mình để tạo thành một vòng ánh sáng, thế nhưng thuộc tính phá ma của địa ngục hỏa shotgun rất mạnh, trực tiếp khiến cho cánh tay của Trần Hân Di bị thương, trên cánh tay của cô ta nổi đầy gân xanh, máu tươi không ngừng chảy ra. Lúc này Tô Bạch quỳ một gối dưới đất.

- Tên điên này!!!

Trần Hân Di dùng roi da để đánh tới, Tô Bạch không làm gì, thậm chí hắn còn nhắm mắt lại, giang hai tay mình ra, chuẩn bị nghênh đón.

- Ba!

Chiếc roi da nặng nề đánh vào trên người Tô Bạch, cả người Tô Bạch bị đánh bay ra ngoài, đập vào trên vách tường, từ cổ đến hông có một vết thương dài, máu me đầm đìa, vô cùng đáng sợ.

Ngay lúc này, Trần Hân Di kêu lên thảm thiết, sau lưng cô ta cũng xuất hiện một vết roi dài, vết thương rất sâu, đủ để thấy được xương sườn của cô ta, cả người quỳ xuống đất.

- Tên điên này, chết tiệt, đồ điên! Vì sao anh không đi tìm người khác, vì sao lại tìm tôi!

Tí tách, tí tách…

Cả người Tô Bạch chật vật, khắp người hắn đều là máu.

Tô Bạch chậm rãi chống đỡ vách tường để đứng lên, trong tay hắn còn nắm chặt súng, hắn khập khiễng đi về phía Trần Hân Di, nhắm họng súng về phía cô ta.

- Nói thật đi, rốt cuộc có phải cô đã bỏ phiếu cho tôi không?

Lúc này trong số thính giả vây xem có Trân Trân và Lưu Thao và một số người che giấu rất sâu, nhưng không hẹn mà gặp, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bọn họ đã mất đi vẻ đạm mạc ban đầu, lộ ra… Rất khó mà tiếp nhận.

Đây là trắng trợn chạm vào quy tắc.

Trắng trợn… Đồng quy vu tận?

Trần Hân Di bỗng nhiên cười, sau đó nghiêm túc nhìn Tô Bạch nói:

- Tô Bạch, tôi rất muốn đấu một trận công bằng với anh, khi đó tôi sẽ ngược chết anh.

- Ha ha, tôi tin.

Tô Bạch lạnh nhạt nói.

- Pằng!

Lại là một phát súng.

Phát súng này trực tiếp bắn vào chân Trần Hân Di.

Lúc này, một cái chân của Trần Hân Di nổ tung, một cánh tay của Tô Bạch cũng theo đó nổ tung.

Chương 244 Sa Mạc

Nhưng may mắn, trên tay còn lại của Tô Bạch vẫn có một địa ngục hỏa shotgun.

Trần Hân Di hoàn toàn điên cuồng.

- Là tôi bỏ phiếu cho anh đấy thì sao nào! Đúng thế, chính tôi bỏ phiếu cho anh!

- Ngay từ đầu anh lừa Triệu Chấn công kích anh, ngay từ đầu anh đã cố ý giả bộ sợ hãi, từ khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, anh đã hiểu rõ quy tắc của nó, đúng không?

- Anh coi những người khác là kẻ mù, chỉ có anh là người thông minh thôi à?

Tô Bạch lấy được đáp án mà mình muốn biết, hắn khẽ gật đầu, trước khi chết kéo theo một cái đệm lưng, may mà không lựa chọn sai.

Thế nhưng ngay khi Tô Bạch chuẩn bị nhắm thẳng vào đầu Trần Hân Di để nổ súng, toàn bộ tòa nhà bỗng nhiên chấn động, ngay lập tức, toàn bộ kiến trúc xung quanh đều biến mất, gần như trong nháy mắt, Tô Bạch phát hiện ra mình đang đứng trong sa mạc.

Ở cách xa hắn có hai thính giả, nhưng không phải là Trần Hân Di, bởi vì bọn họ đang đứng, Trần Hân Di không đứng nổi.

Giống như lúc trước, khung cảnh mới xuất hiện, lúc Tô Bạch chuẩn bị giết người và tự sát, không thể không nói đây là cố ý.

Tô Bạch dùng một cánh tay còn sót lại giơ súng lên trời, tức giận nói:

- Con mẹ nó!

……..

Vạn hạnh trong bất hạnh chính là một địa ngục hỏa shotgun khác của Tô Bạch rơi ở cách hắn khoảng 2 mét, thế nhưng đáng tiếc, hiện tại Tô Bạch chỉ có một cánh tay.

Những thương thế bình thường, hoặc nói chính xác là thương thế ngoài da, Tô Bạch có thể dựa vào huyết thống của mình để khôi phục như cũ, thế nhưng loại vết thương cụt tay này, Tô Bạch không đủ sức để kích phát huyết thống khôi phục như cũ.

Dù sao đẳng cấp của huyết thống vampire trên người hắn không cao, may mắn hiện tại ít nhất huyết thống này có thể làm cho hắn không đến mức mất máu mà chết, thương thế của hắn rất nghiêm trọng, nhưng dưới điều kiện thiếu thốn thuốc men, hắn vẫn còn có thể tiếp tục sống.

Chẳng qua ngay khi Tô Bạch vừa đặt một địa ngục hỏa shotgun vào ngay bên hông mình, còn một địa ngục hỏa shotgun khác thì được hắn nắm chặt trong tay, Tô Bạch nhạy bén phát giác ra được nhiệt độ của sa mạc đột nhiên lên cao.

Trong hoàn cảnh của sa mạc, nhiệt độ dĩ nhiên là rất cao, nhưng hiện tượng nhiệt độ đột nhiên tăng cao vẫn rất rõ ràng, hiện tại cả người hắn giống như đang ở trong một cái hỏa lò.

Thậm chí trên da mặt còn có dấu vết bị phỏng.

Điều này quá khoa trương rồi.

Tô Bạch mấp máy đôi môi khô khốc, hận không thể khập khiễng đi lên sa mạc, hắn không đi tìm hai người kia, một là vì khoảng cách quá xa xôi, lấy tình hình và năng lực hiện tại của

Tô Bạch, cùng với hành động trước đó của hắn, sẽ không có thính giả khác nào để ý đến hắn. Hai là, hai người kia hình như cũng đã thấy được Tô Bạch, sợ đến mức sớm chạy đi xa.

- Mẹ nó!

Tô Bạch vừa đi vừa chửi, nếu như trước đó hắn giết Trần Hân Di, sau đó chết đi, như vậy mọi chuyện đều kết thúc, nhưng hiện tại chuyện này là sao chứ, chính hắn tự biến mình thành một kẻ tàn phế, sau đó bị quy tắc của thế giới chuyện xưa này ném vào trong sa mạc.

Chẳng qua lúc này, có lẽ là do ánh nắng mặt trời gay gắt, hoặc là trước đó đã phát tiết hết cảm xúc trên người Trần Hân Di, con dã thú đã thức tỉnh trong người Tô Bạch dần dần trở nên yên tĩnh, hoặc nói đúng hơn, Tô Bạch vẫn không cam tâm, không cam tâm chính mình cứ như thế trở thành một người qua đường giáp, chết ở trong một sa mạc không chân thực.

Cho dù chết cũng phải vượt qua cảnh tượng này, ra đến bên ngoài giết người xong rồi chết.

Loại tư duy và tín niệm khác người này khiến cho Tô Bạch vẫn luôn kiên trì bước từng bước về phía trước.

Bởi vì giày da trực tiếp đi trên sa mạc cho nên lúc này đã rất nóng, hơn nữa còn tản ra mùi nhựa plastic bị đốt cháy khét, Tô Bạch có thể ngửi được mùi này.

Chỉ là hắn không thể đi chân đất, Tô Bạch vẫn tiếp tục đi giày, mặc dù đế giày đã hơi bị chảy nhựa.

Dựa theo kinh nghiệm ở dưới nước lần trước, nơi này hắn là có cửa sống.

Ánh mắt Tô Bạch không ngừng nhìn xung quanh, nhưng ngoại trừ những hạt cát vàng nóng hổi, hắn không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

- Phù!

Tô Bạch mệt mỏi ngồi nghỉ ở dưới một cồn cát, cồn cát không cao, miễn cưỡng có thể che nắng, cát ở bên dưới cũng không quá nóng, nhưng ngồi một lúc lâu, Tô Bạch vẫn cảm thấy bắp đùi và mông mình bị thương tổn, chẳng qua hiện tại hắn thật sự có chút đi không nổi, nhất định phải nghỉ ngơi một lúc.

Địa ngục hỏa shotgun bị Tô Bạch dùng làm gậy để chống, dù sao hiện tại hắn đã mất đi một cánh tay, cả người không quen, bước đi không ổn định.

Tô Bạch nghỉ ngơi khoảng một phút, hắn thật sự không ngồi nổi nữa, nếu hắn còn tiếp tục ngồi ở đây, cái mông này của hắn sắp bị nướng chín rồi, chẳng qua ngay lập tức, Tô Bạch sững sờ, lúc địa ngục hỏa shotgun được rút từ bên trong cát ra, chỗ vị trí họng súng có hơi lạnh.

Tô Bạch đưa tay ra sờ một lúc, quả thật là hơi lạnh.

- Chẳng lẽ?

Tô Bạch lập tức một lần nữa nằm xuống, hai tay chống lên cát, cả người hắn đỏ bừng, thậm chí còn bắt đầu chảy máu, nhưng Tô Bạch hồn nhiên không chút để ý, hắn thậm chí còn trực tiếp cho tay vào bên trong cát, cát nóng bỏng trực tiếp làm thương tổn đến cánh tay Tô Bạch, có lẽ bàn tay còn đang vùi trong cát của Tô Bạch đã sớm bị bỏng, nhưng ở vị trí ngón tay của Tô Bạch, Tô Bạch thật sự chạm vào hơi lạnh.

- Đúng, không sai, cửa sinh nằm ngay dưới lớp cát.

Tô Bạch lập tức đem hai tay rút ra, cả cánh tay hắn đều là máu, nhưng máu không có nhỏ xuống mà chính là bởi vì hơi nóng của nơi này đã nhanh chóng khô đi, vết thương cũng bị thiêu đốt đến mừng kết thành những vết sẹo dữ tợn.

Tô Bạch cầm một địa ngục hỏa shotgun trong tay, hắn nhét họng súng vào bên trong, sau đó Tô Bạch bóp lấy cò súng.

- Pằng!

Đất cát bị nổ tung, cả người Tô Bạch cũng bị cát bắn trúng người, rất khó chịu nhưng không thể không chịu đựng.

Một hố cát nhỏ có bán kính khoảng hai mét xuất hiện, Tô Bạch nhảy vào, ở dưới hố cát có dấu vết ẩm ướt, là nước, hơn nữa còn rất lạnh, là nước đá.

Tô Bạch không chút do dự, tiếp tục bắn một phát súng vào hố cát đó.

- Pằng!

- Mình sẽ…

Tô Bạch chỉ kịp nói hai chữ này, cả người hắn rơi xuống, đại khái ở cách mặt cát khoảng hai mét trở xuống, bên dưới là một tầng băng, điều này căn bản trực tiếp phá vỡ tất cả những kiến thức mà con người ta đã biết về sa mạc, Tô Bạch vội vàng không kịp chuẩn bị, hắn vốn cho rằng có thể lấy được ít nước ra, ai biết cả người đều ngã vào trong.

Cũng may nơi này không cao lắm, chỉ khoảng hơn mười mét, cả người Tô Bạch rơi vào trong nước đá, cái lạnh thấu xương lập tức lan ra khắp người Tô Bạch, trước đó cả người hắn đều cảm nhận được cảm giác bị lửa thiêu đốt, hiện tại Tô Bạch sắp đông thành người tuyết, đây quả đúng là trải nghiệm băng hỏa đan xen, vượt xa mấy loại cảm giác kích thích ở trong hội sở mang đến.

Tô Bạch lập tức hoán đổi sang trạng thái vampire, huyết thống vampire có thể chịu lạnh, nhưng không thể ngâm trong hoàn cảnh nước đá quá lâu.

Chương 245 Thiếu Mất Một Người

Cũng may, trong không gian đen thui, Tô Bạch thế mà tìm được một khối băng nổi, dĩ nhiên là rất lạnh, nhưng tóm lại so với việc trước đó ngâm mình trong nước đá còn thoải mái hơn.

Tô Bạch thở hổn hển, xung quanh hắn rất tối, không có bất kỳ ánh sáng nào, trước đó hố cát mà hắn dùng địa ngục hỏa shotgun để đào ra, có lẽ lúc này đã bị lấp đầy.

Mặc dù bây giờ rất lạnh, nhưng ít nhất so với cảm giác trước đó sắp bị nướng chín thì tốt hơn nhiều, ít nhất đợi ở chỗ này không đến mức lập tức xuất hiện nguy cơ sinh tử.

Tô Bạch sờ lên người, hắn tìm thấy được một hộp diêm, nhưng diêm đã sớm bị nước làm cho ướt, muốn đánh lửa là không thể, chung quanh không có chút ánh sáng nào khiến cho Tô Bạch sinh ra một loại cảm giác nguy cơ.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của con người, thật ra đến từ cái gọi là không biết.

Tay Tô Bạch giữ lấy tảng băng nổi, đụng vào mặt nước, hắn phát hiện ra mặt nước thế mà đang từ từ lưu động, tảng băng này cũng di động theo

Nếu như đang di chuyển, vậy thì dễ dàng hơn nhiều, ít nhất chính mình sẽ không bị vây ở chỗ này, ít nhất hắn còn một chỗ để đi.

Hơn nữa, đối với quy tắc trò chơi và tính tình của Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch cũng coi như hiểu rõ, lúc này hắn rất bình tĩnh, dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu điều chỉnh hô

hấp của mình, dùng huyết thống Vampire đi vào một nửa trạng thái ngủ đông, một mặt là để bảo tồn nhiệt lượng trên người hắn, một phương diện khác là tiết kiệm sức lực.

……

Phía dưới thác nước có bảy tám người đang nằm đó, bụng của rất nhiều người đã phồng lên, hiển nhiên trước đó bọn họ đã uống quá nhiều nước, bởi vì họ rất khát.

Về cơ bản, trên người bọn họ đều có vết thương, nhưng không phải do ác chiến mà là bị bỏng.

Những người này tương đối gặp may mắn, thật ra thác nước này là một điểm trên sa mạc, lần này Phát Thanh Khủng Bố đưa 18 thính giả đến sa mạc, nếu như coi thác nước kia là tâm điểm để vẽ một hình elip thì bảy tám thính giả này được đặt ở tương đối gần đó, mà những người còn lại, bao gồm cả Tô Bạch thì được đặt ở hai điểm xa nhất của hình elip.

Trân Trân và Lưu Thao cũng xuất hiện trong đám người này, Lưu Thao không còn dáng vẻ cà lơ cà phất như trước, Trân Trân không còn có phong thái đại tỷ như lúc đầu, hiện tại hai người nằm ở trên bờ gần đầm nước mà thác nước chảy xuống, không ngừng thở phì phò.

Ánh nắng vẫn chói chang như thế, nhiệt độ của nơi này rất cao, thác nước không ngừng chảy, nhưng đầm nước này rất lớn, sẽ không chảy ra bên ngoài.

- Chuyện này không đúng, ở đây mới có 8 người, 10 người còn lại đều chết trên sa mạc rồi à?

Lưu Thao nói:

- Không đúng, điều này không phù hợp với tinh thần của trò chơi.

Trân Trân khẽ gật đầu, cô ta dùng sức thở ra một hơi, nói:

- Thật đúng là không phù hợp với tinh thần của trò chơi bỏ hiếu, quy tắc đầu tiên trong thế giới chuyện xưa này chính là phải khống chế số lượng người tử vong, cho nên nó mới quy định thính giả không thể giết chóc ở đây, người chết mỗi lần nhất định phải do bỏ phiếu để lựa chọn ra.

- Cho nên trước đó khi Tô Bạch muốn giết Trần Hân Di, xem như anh ta đã phá hủy quy tắc này, quy tắc lập tức tiến vào một cảnh tượng mới để ngăn cản Tô Bạch và Trần Hân Di đồng quy vu tận, bởi một khi thính giả chết không phải do quy tắc bỏ phiếu, như vậy không khí bỏ phiếu trong phòng hội nghị và tính kịch tích sẽ giảm xuống, đây không phải là thứ mà nó muốn thấy.

- Ha ha, đoán chừng chính nó cũng không dự đoán được Tô Bạch không tiếc mạng mình để đồng quy vu tận, thật đúng là kẻ điên.

Rất hiển nhiên, Lưu Thao cũng giống như Trân Trân, bọn họ chính là người bỏ phiếu cho Tô Bạch.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người che lấy bụng mình, sau đó bắt đầu kêu lên, sắc mặt của hai người Lưu Thao và Trân Trân cũng theo đó thay đổi, trong bụng bọn họ truyền đến cảm giác đau đớn, với cấp bậc và thực lực hiện tại của bọn họ, thật đúng là không chịu đựng nổi loại đau đớn này, bọn họ vô thức cuộn tròn người, cơ thể bắt đầu run rẩy, trong đầm nước xuất hiện ra những con trăn nước, dùng thân trăn của mình trói chặt những thính giả đang ở trên bờ không ngừng kêu rên, chậm rãi kéo về trong đầm nước.

Mặt khác, vào lúc này, từng con khỉ với bộ lông màu vàng có khuôn mặt dữ tợn bắt đầu từ trong cát chui ra, nâng những thính giả đã bị thiêu đốt đến mức hôn mê bất tỉnh lên, sau đó chui vào trong cát.

Thế nhưng trăn nước trong đầm lầy và những con khỉ vàng trong sa mạc lại có chút "chân tay luống cuống".

Bởi vì,

Làm sao lại thiếu mất một người?

…..

Điều quan trọng nhất trong thế giới chuyện xưa này là cảnh tượng, cũng chính là khách sạn cũ kỹ này. Trong đó, phòng trong khách sạn, nhà ăn và phòng hội nghĩ chính là ba phần quan trọng nhất.

Bên cạnh đó còn có nhất nhiều cảnh tượng phụ thuộc khác, ví dụ như lần đầu tiên ở dưới nước, lần thứ hai ở sa mạc, so với sân khấu chính ở trong khách sạn, những sân khấu này có hơi không chân thực, rất nhiều điểm không phù hợp với lẽ thường, từ đó thấy được rõ thứ tự phân chia chính phụ.

Lúc này, ở trong một hang động, từng người đều bị treo trên vách đá, có một số người bị trăn trói, chẳng qua trăn đã chết, nhưng thân của nó giống như một chiếc dây thừng buộc chặt thính giả vào trên vách đá, đem những thính giả vốn dĩ đã bị đùa nghịch đến mức sắp hấp hối chế trụ lại.

Một phần thính giả còn lại thì bị khỉ ôm trên vách đá, tương tự như những con trăn nước, những con khỉ này cũng đã chết, cơ thể của chúng đã hóa đá, thi thể và vách đá gần như dung hợp vào nhau, cố định những người này lên vách đá.

Loại hình thức giam này thật đúng là mới lạ, đồng thời cũng rất thú vị, dĩ nhiên cũng rất đáng sợ.

Thời gian trôi qua, từng thính giả bắt đầu tỉnh lại, bọn họ giống như bị ép khô sức lực, ai nấy đều uể oải.

Trân Trân và Lưu Thao đều bị thân trăn trói buộc trên vách đá, hai người ở rất gần nhau, sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên

mà hai người làm chính là nhìn xung quanh, đếm số người ở đây.

17 người.

Chỉ có 17 người.

Thiếu một người!

Trân Trân hé miệng, làm khẩu hình "Bạch".

Lưu Thao khẽ gật đầu, anh ta hiểu Trân Trân muốn nói gì, ở đây thiếu Tô Bạch.

Đúng thế, thiếu duy nhất Tô Bạch.

Vào lúc này, hai người bọn họ đều cúi đầu xuống, trong lòng không cảm thấy gian nan như tình cảnh hiện tại, ngược lại có một loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Căn cứ vào kinh nghiệm, 18 người, hiện tại có 17 người ở đây, còn có một người không xuất hiện, như vậy chờ đến khi vòng bỏ phiếu thứ ba xuất hiện, người kia hẳn là sẽ có số phiếu cao nhất.

Ngay từ đầu, Triệu Chấn mù quáng ra tay với Tô Bạch, cho nên anh ta vinh dự là người đầu tiên được chọn để chết, còn Tiễn Lam, bởi vì cô ta bộc phát lòng tốt hoặc nói đúng ra là vì muốn đánh cược một lần, sau cùng bị những người mà cô ta đã giúp đỡ quay ngược đầu cho một kích bỏ phiếu mà chết.

Chương 246 Bệnh Tâm Thần

Trên cơ bản, trước mỗi lần bỏ phiếu sẽ xuất hiện một cảnh tượng, mà cảnh tượng này sẽ thay đổi theo nội dung cốt truyện, nội dung cốt truyện sẽ đem một người trong số đó trở thành một nhân vật nổi bật.

Mà người "nổi bật" này gần như chính là người bị bỏ phiếu cao nhất trong vòng bỏ phiếu tiếp theo, từ đó đi đến con đường chết.

Lần này người kia chính là Tô Bạch.

Trong lòng Trân Trân suy đoán, có lẽ hành động của Tô Bạch đã chạm đến phòng tuyến cuối cùng của thế giới chuyện xưa lần này, cho nên nó mới dùng phương thức như vậy để xử lý Tô Bạch. Thật ra, dựa theo cách nhìn của Trân Trân, Tô Bạch sống không nổi quá ba lần bỏ phiếu, có Lưu Thao, Trần Hân Di và cô ta, mỗi lượt bỏ phiếu đều tích chọn Tô Bạch, khiến cho Tô Bạch vẫn luôn đứng số 2, không ngừng hấp dẫn sự chú ý của những người khác, sớm hay muộn cũng sẽ đến lượt Tô Bạch mà thôi.

Việc này giống như hình thức quảng cáo vậy, một số quảng cáo tốn không ít tiền để chiếu liên tục trên tivi, nhìn bề ngoài có vẻ như rất lãng phí, nhưng trên thực tế, ở trong lòng người xem sẽ hình thành nên một loại tâm lý ám chỉ, về sau, khi người đó cần dùng đến loại sản phẩm này, nhìn thấy bên trong siêu thị bán, người đó sẽ có khuynh hướng mua của thương hiệu mà trước đó anh ta đã nhìn thấy trên tivi.

Điểm này, Tô Bạch hiểu rất rõ ràng, mấy tên thiểu năng vẫn luôn để hắn ở vị trí số hai, hắn đã hai lần xuất hiện ở vị trí

bắt mắt đối với những thính giả khác, điều này đối với hắn mà nói, thật đúng là không ổn, cho nên đến sau cùng Tô Bạch mới có thể quá khích muốn đi tìm Trần Hân Di đồng quy vu tận, dù sao đi chăng nữa, trước khi chết kéo theo được một cái đệm lưng, hơn nữa cái đệm lưng này còn là kẻ đã bỏ phiếu cho mình chết, cũng tốt hơn việc sau khi bỏ phiếu, việc gì cũng không thể làm được, cứ thế lẻ loi chết đi.

Tất cả thính giả đều thức tỉnh, mọi người đều rất uể oải, trong đó có một nửa số người bị bỏng nghiêm trọng, bọn họ bị nhiệt độ trên sa mạc thiêu đốt, da thịt trên người họ gần như không có vị trí nào hoàn chỉnh, nhưng dù sao loại bị bỏng do nhiệt độ này cũng tốt hơn việc bị đốt trực tiếp, hơn nữa mỗi khi những người này ngất đi, ngay lập tức những con khỉ sẽ từ trong cát đi ra, lôi những thính giả này vào trong.

Tuy bọn họ còn sống, nhưng từng người đều có dáng vẻ giống như hấp hối, chẳng qua nói gì thì nói, thính giả không giống như người bình thường, bọn họ đều là những người liều mạng để sống, cho dù chỉ còn một hơi thở, bọn họ sẽ không ngừng tiếp tục giãy dụa.

Tất cả đều vì sống sót!

Rất nhiều thính giả bắt đầu dò xét xung quanh.

Mấy người thính giả bên phía Lưu Thao và Trân Trân, trên người bọn họ xuất hiện những vết xanh tím, môi của bọn họ đều biến thành màu đen, đây là biểu hiện của trúng độc, có lẽ điều bi thảm nhất trong cuộc sống chính là việc bạn đang sắp chết khát trên sa mạc, bỗng nhiên nhìn thấy một đầm nước trong veo, chẳng qua, trong nước… Có độc.

Độc tính rất mạnh, độc tính này có quan hệ với thính giả, thính giả có thực lực càng mạnh thì độc tính càng mạnh hơn, cho nên lúc này Lưu Thao và Trân Trân mặt ủ mày chau, không phải bọn họ giả bộ mà thật sự là như thế.

Trên vách đá có treo 17 người.

Phía dưới là con sông ngầm, nước trong này rất lạnh, bởi vì cho dù bọn họ bị treo ở bên trên, bọn họ cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh từ bên dưới không ngừng truyền đến, thậm chí còn có mấy tảng băng nổi xuất hiện.

Lúc này, người thứ 18 mà mọi người đang tự hỏi đã xuất hiện.

Khi tảng băng tương đối lớn trôi qua nơi này thì bị một tảng đá nhô ra chặn lại, làm cho tảng băng chấn động.

Trên người Tô Bạch đã kết thành một tầng sương mỏng, ngay lúc này đây, hắn nhàn nhã tỉnh lại. Tô Bạch mất khoảng nửa phút để giải phóng cơ thể mình khỏi trạng thái cứng ngắc, hai địa ngục hỏa shotgun, một thì được hắn buộc lại bên lưng, còn một cái khác thì được hắn nắm trong tay. Bởi vì trong quá trình trôi nổi, người hắn dần dần trở nên cứng đờ, cho nên, dù cho Tô Bạch có ngủ mê man rồi lại tiến vào giai đoạn ngủ đông thì khẩu súng này vẫn nằm trong tay Tô Bạch.

Tô Bạch chậm rãi từ tảng băng nổi bò ra ngoài, đi đến trên mặt đất, hắn đã bị mất một cánh tay, trên người có rất nhiều vết thương, lại thêm hình tượng lúc này của hắn, hoàn toàn giống với những người ăn xin quỳ gối ở dưới chân cầu rồi.

Nói thật lòng, Tô Bạch không tốt hơn mấy người bị treo trên vách đá là bao nhiêu, dù sao trước khi hắn đi vào trong cảnh tượng này, trước đó hắn và Trần Hân Di vẫn cùng một chỗ "tổn thương lẫn nhau".

Chẳng qua hiện tại, ít nhất Tô Bạch có được tự do, mà những người trên vách đá đã sớm mất đi tự do.

Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là, hai địa ngục hỏa shotgun vẫn còn ở trên người hắn.

- Đói quá, lạnh quá!

Tô Bạch lẩm bẩm.

Bây giờ chuyện mà hắn muốn làm nhất chính là ăn một bữa cơm, sau đó đi tắm nước nóng rồi nằm bẹp dí trên chiếc giường mềm mại, ngủ một giấc thật ngon.

Giết người,

Ừm,

Bỗng nhiên không hứng thú lắm.

Dù sao hiện tại chín hắn quá mệt mỏi.

Tô Bạch cầm súng gõ nhẹ lên đầu mình, trong lòng thầm mắng mình một tiếng thần kinh.

Không phải hắn vẫn luôn muốn giết người sao, hiện tại có 17 người treo trên vách đá làm bia sống cho hắn chọn, sao bỗng nhiên hắn lại lười đi giết người vậy?

Tô Bạch ngẩng đầu lên, trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như dã thú, nhưng lại tràn đầy mệt mỏi.

Ánh mắt Tô Bạch bắt đầu đảo qua những người trên vách đá.

Lúc những người kia nhìn thấy ánh mắt hắn đều vô thức tránh đi, hiển nhiên trước đó hình ảnh Tô Bạch muốn cùng Trần Hân Di đồng quy vu tận đã khắc sâu vào trong đầu của bọn họ, khi đó Tô Bạch điên cuồng, thái độ của hắn chính là hồn nhiên không coi mạng mình ra gì, quả thật khiến cho những thính giả khác cảm thấy e sợ, hắn không cố kỵ gì, không để ý bất kỳ điều gì, không nhược điểm, không gì uy hiếp được hắn.

Khi ánh mắt Tô Bạch rơi vào trên người Trần Hân Di, Trần Hân Di lại mỉm cười với Tô Bạch, cô ta dường như đang nói, đến đi, nổ súng đi, trước đó chưa giết chết được cô ta, vậy thì lần này đến đi.

Nhưng Tô Bạch không nổ súng mà là tiếp tục rời ánh mắt của mình nhìn sang những người khác, lúc hắn nhìn về phía Lưu Thao và Trân Trân, ánh mắt hắn dừng lại lâu hơn một chút.

Trân Trân và Lưu Thao vô thức nín thở, hai người bọn họ rất khẩn trương, bọn họ sợ Tô Bạch bỗng nhiên thay đổi chủ ý không muốn liều mạng với Trần Hân Di nữa mà chính là cùng mình đồng quy vu tận! Bởi vì hai người căn bản không nắm giữ được suy nghĩ của Tô Bạch, có lẽ tâm trạng hiện tại của bọn họ rất giống với hòa thượng lúc trước.

Chẳng qua suy nghĩ hiện tại trong đầu Tô Bạch, 17 thính giả đang treo trên vách đá kia thật đúng là không thể nào hiểu được, bởi vì 17 người này đều là người bình thường, bọn họ rất lý trí, cho nên bọn họ không cách nào đi hiểu một kẻ tâm thần.

Hiện tại trong đầu Tô Bạch đang nghĩ đến, giết một người trong số họ xong, chính hắn cũng sẽ chết.

Thế nhưng hiện tại hắn rất muốn ăn một thứ gì đó, đi tắm nước nóng, sau đó nằm bẹp dí trên chiếc giường mềm mại rồi ngủ một giấc thật ngon.

Có chết hay không, là chuyện sớm hay muộn, nhưng hiện tại nếu như hắn chết, vậy hắn không hưởng thụ được những thứ đó nữa.

Được rồi.

Tô Bạch cầm súng lên.

Chương 247 Ăn Sáng

Vào lúc này, trái tim của những người bị treo trên vách đá đều chậm mất một nhịp:

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

"Khóa trói" trên người bọn họ đều được Tô Bạch dùng những viên đạn xa xỉ của địa ngục hỏa shotgun cắt ngang, tất cả mọi người rơi xuống, khôi phục lại tự do.

Mà lúc này, giống như Tô Bạch đoán, trong nháy mắt, khung cảnh xung quanh phát sinh biến hóa, mặt đất trong hang động lập tức biến thành nhà ăn của khách sạn.

Tô Bạch không quan tâm đến những ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu của những người khác, hắn đi đến lấy một đĩa đầy cơm chiên, cộng thêm mấy chiếc xúc xích nướng và một chai rượu vang đỏ, khập khiễng đi về phòng của mình.

Ngồi ở trong phòng, Tô Bạch ăn như hổ đói, sau đó hắn còn uống sạch chai rượu vang đỏ đắt tiền kia, cả người phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn.

Tô Bạch đi vào trong phòng vệ sinh, dùng nước nóng để cọ rửa cơ thể và vết thương, tuy rất đau nhưng cũng rất dễ chịu.

Sau đó Tô Bạch cũng không lau người, trực tiếp nằm trên giường.

Rất nhanh,

Có tiếng ngáy nho nhỏ vang lên…

Buổi sáng hôm sau, khi ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho Tô Bạch không thể không mở mắt, Tô Bạch thức dậy, hắn nhìn thấy trên trần nhà xuất hiện một hàng chữ:

- Mời đến phòng hội nghị.

Tô Bạch đi ngáp một cái, cảm giác sau khi ăn uống no đủ, tắm rửa rồi ngủ một giấc thật đúng là thoải mái, tinh thần sung mãn, ít nhất không giống như trước đó băng hỏa đan xen, lúc đó thật đúng là mệt mỏi. Trước đó, đầu tiên Tô Bạch phát bệnh tâm thần, cùng Trần Hân Di "tổn thương lẫn nhau" dẫn đến việc hắn bị trọng thương, sau đó hắn lại bị ném vào trong sa mạc và đầm băng, chịu đủ giày vò trong đó, chuyện này đối với thể xác và tinh thần mà nói là một loại tra tấn rất lớn.

Có đôi khi con người sẽ không thấy bản thân mình rốt cuộc cần gì, chỉ khi con người đã trải qua đả kích và giày vò, con người ta mới hoàn toàn hiểu ra chính bản thân mình cần gì, nhất là đối với những người ăn bữa nay lo bữa mai như thính giả mà nói,

Con sống,

Dường như là một chuyện thỏa mãn nhất.

Khi việc sống sót là một chuyện xa xỉ, bọn họ sẽ chợt phát hiện ra trong cuộc sống có rất nhiều thứ được gọi là theo đuổi và lý tưởng đều trở nên mong manh và bất lực.

Ví dụ như hiện tại Tô Bạch đã mất đi một cánh tay, ngoại trừ phàn nàn có hơi không tiện ra, hắn thật đúng là không quá để ý, nếu như sau khi nhiệm vụ kết thúc mà hắn còn sống, như vậy tất cả thương thế của hắn đều được khôi phục lại bình thường. Ngược lại, nếu như trước khi nhiệm vụ của hắn kết thúc, vậy thì lại càng không cần thiết để ý chuyện đó, chết rồi, ai còn quan tâm đến chuyện thiếu tay, thiếu chân làm gì, giống

như thái giám sau khi chết đi cũng không chú trọng đến việc chôn thứ của quý của mình theo cùng, Tô Bạch không lập dị như thế.

Tô Bạch thay một bộ quần áo thoải mái, sau đó đi ra khỏi phòng của mình, trong hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân của hắn, có gì đó hơi âm u.

Hắn đi qua nhà ăn trước, trong đó không có ai, có lẽ hắn ngủ quên mất, đến sau cùng, quy tắc của chuyện xưa "để cho bản thân hắn thức dậy", đoán chừng những người kia đã sớm ăn sáng xong, đi đến phòng hội nghị rồi, chỉ còn thiếu một mình hắn mà thôi.

Tô Bạch không vội, lại càng không hoảng hốt, thậm chí còn cố ý cầm một ít bánh bao và xíu mại, thuận tiện lấy thêm một bịch sữa đậu nành, cứ như thế bưng một đống đồ ăn đi vào trong phòng hội nghị, hắn giống như lãnh đạo, một nhân vật quan trọng vào lúc cuối cùng mới xuất hiện,

Trong phòng hội nghị, 17 người còn lại đã ngồi xuống, khi Tô Bạch đi tới, gần như tất cả mọi người đều vô thức nhìn sang Tô Bạch, quả thật nhân vật quan trọng nhất của lần bỏ phiếu thứ ba chính là Tô Bạch.

Ở trong lòng rất nhiều người, Tô Bạch đã giống như Triệu Chấn và Tiễn Lam rồi.

Tô Bạch bình thản ung dung, lần này hắn phát hiện ra Lưu Thao đã ngồi lên chỗ hắn luôn ngồi, Lưu Thao cũng không để ý đến Tô Bạch, anh ta cúi đầu giống như không nghe, không thấy bất cứ điều gì.

Được rồi, Tô Bạch dứt khoát ngồi lên phía trước, hắn sắp chết đến nơi, thế mà còn cướp chỗ của hắn, thật đúng là không có gia giáo, người tử tù trước khi bị tử hình còn có thể ăn một bữa cơm ngon, Lưu Thao thật sự là một tên gia hỏa hẹp hòi.

Tô Bạch vừa nghĩ vừa bày đồ ăn lên bàn họp.

Bên người hắn là thi thể của Tiễn Lam và Triệu Chấn, Triệu Chấn còn tốt một chút, dù sao cũng chỉ là đầu rơi xuống, Tiễn Lam thì tứ chi tách khỏi cơ thể, biến thành cây côn người, dáng vẻ thê thảm, ngay ở dưới hoàn cảnh này, Tô Bạch rất nhàn nhã ăn sáng.

Mùi thơm của thức ăn hòa quyện với mùi hôi tanh của máu tươi, ngược lại khiến khẩu vị của Tô Bạch trở nên tốt hơn, Tô Bạch rất hưởng thụ loại cảm giác này, ở trước mặt bao nhiêu người, bên cạnh mình là thi thể và đồ ăn nóng hầm hập, loại đãi ngộ này ở trong thế giới hiện thực rất khó có thể nghĩ đến, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, chuyện này có thể coi là bình thường như ăn cơm, chỉ là thế giới chuyện xưa này có hơi đặc thù, nghiêm cẩn và ngột ngạt, cho nên trong lúc nhất thời, hành động của Tô Bạch thật đúng khác người.

Quả thật có thể hiểu thành… Vò mẻ thì không sợ rơi nữa rồi.

Đều biết chính mình sắp phải chết, sao không ngông cuồng, tùy tiện một chút?

Sau khi ăn hết mấy cái bánh bao, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra chính mình không có ống hút, vậy sữa đậu nành này uống như thế nào đây?

Tô Bạch dùng móng tay đâm vào túi sữa đậu nành, một ít sữa đậu nành bắn ra, rơi xuống thi thể, Tô Bạch không để ý, bắt đầu uống, dáng vẻ say sưa ngon lành.

Toàn bộ phòng hội nghị chỉ có tiếng nhấm nháp đồ ăn của Tô Bạch, Tô Bạch không có cố gắng hạ giọng, thậm chí còn giống như lúc bình thường Tô Bạch chậm rãi một mình ăn cơm, bởi vì từ sau khi cha mẹ hắn qua đời, hắn có thói quen một mình ngồi trên bàn cơm lặng lẽ ăn, vào lúc này, có lẽ hắn

mới có thể buông xuống tất cả những kiềm chế của mình trước đó, giống như những người trẻ tuổi khác, tùy tiện một chút.

Mà quy tắc của thế giới chuyện xưa này vẫn rất nể tình, vẫn luôn chờ cho đến khi Tô Bạch ăn sáng xong, sau đó còn lau tay vào trên quần áo mình, mới bắt đầu để lộ ra bảng danh sách.

Tô Bạch không vội, càng không hoảng hốt, hắn cầm bảng danh sách trong tay, sau đó giơ lên cao, hấp dẫn ánh mắt của những người khác về chỗ mình.

- Ăn uống no đủ rồi lên đường, bỏ phiếu cho tôi đi, đúng lúc được giải thoát, những người anh chị em tốt, tôi không có ý gì khác, dù sao tôi cũng chỉ nhìn thoáng được, chúng ta đều là thính giả mà, không ai biết được khi nào mình chết, tóm lại trong tâm lý luôn có áp lực. Tôi chỉ nói một câu thôi, tôi chết cũng không sao, cho dù tôi làm quỷ, tôi cũng sẽ không buông tha cho cho các người.

Trong phòng họp, ngoại trừ giọng nói của Tô Bạch, không còn ai khác nói chuyện.

Chương 248 Ha Ha Ha Ha

Trong lòng Lưu Thao nở nụ cười gằn, lúc này ở trong mắt anh ta, Tô Bạch đã là một kẻ không có đường lui, hắn biết lần này Tô Bạch nhất định phải chết không chút nghi ngờ, sẽ có rất nhiều người bỏ phiếu cho hắn, cho nên lúc này anh ta không cần thiết đi dệt hoa trên gấm làm gì, ánh mắt anh ta đảo qua người Trân Trân, Trân Trân giống như đúng lúc nhìn về phía Lưu Thao, trong nháy mắt, ánh mắt hai người giao nhau.

Ngay lập tức, Lưu Thao nhìn về phía Trần Hân Di, Trân Trân yên lặng gật đầu.

Theo như tình hình hiện tại, số phiếu của Tô Bạch vốn dĩ đã áp đảo, không cần thiết dệt hoa trên gấm, còn không bằng hiện tại tranh thủ giải quyết người phụ nữ bị đứt mất một chân đáng thương kia, dĩ nhiên sở dĩ cô ta đáng thương cũng không phải mọi người ức hiếp cô ta mà chính là do Tô Bạch ban tặng.

Lần bỏ phiếu này, Tô Bạch nhất định sẽ là người có số phiếu cao nhất, hiện tại nên đề cử ra người có số phiếu thứ hai thay thế cho Tô Bạch, để tạo cảm giác tồn tại cho người này rồi.

Lưu Thao và Trân Trân đều bỏ phiếu cho một người.

Rất nhiều người cũng bắt đầu bỏ phiếu, trong đó cũng bao gồm Trần Hân Di, Trần Hân Di cắn môi, không biết vì sao, cô ta có cảm giác nguy cơ.

Thật ra loại cảm giác này, nếu như suy nghĩ tinh tế một chút cũng có thể phân tích ra nguyên nhân.

Bởi vì… Cô ta quá chói mắt.

Quy tắc trong trò chơi bỏ phiếu này chính là súng bắn chim đầu đàn, cho nên người không biết cách che giấu mình như Triệu Chấn hay Tiễn Lam đều có kết cục là chết, ở chỗ này, tận lực loại bỏ đi cảm giác tồn tại của bản thân mình mới là cách để sống sót, nhưng ngày đó Tô Bạch đi tìm cô ta, hai người ầm ĩ một trận, rất nhiều người đã có ấn tượng sâu với cô ta, hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra được thực lực của cô ta, thậm chí còn từ những gì Tô Bạch đã nói, nhìn ra được tâm cơ của Trần Hân Di.

Trần Hân Di ngồi ở vị trí trung tâm, Lưu Thao và Trân Trân vẫn luôn ngồi ở phía sau, cho nên Trần Hân Di không nhìn thấy bọn họ, thế nhưng cô ta có thể khẳng định, sau khi hại chết Tô Bạch, người tiếp theo bọn họ muốn ra tay là mình.

Cầm danh sách trên tay, Trần Hân Di suy nghĩ một chút, ngòi bút của cô ta ở dưới bức ảnh của Tô Bạch do dự thật lâu, cho dù như thế nào, cô ta đã chuẩn bị tốt tâm lý làm nền cho Tô Bạch, thậm chí là loại chuẩn bị chết như Tô Bạch.

Dù sao Tô Bạch đã muốn chết, vậy thì cô ta nên cho hắn thêm một phiếu.

Trước ngực Trần Hân Di bắt đầu chập trùng, cô ta cắn răng, tích vào ảnh của Tô Bạch, cho dù thế nào, Tô Bạch, anh vẫn nên đi trước đi, dù sao anh cũng đã chuẩn bị xong, không phải sao?

Đối với dáng vẻ tùy tiện của Tô Bạch, phần lớn mọi người đều không thích ứng được với cục diện này, hai vòng bỏ phiếu trước đó đều có không khí nghiêm túc, lần này bị Tô Bạch làm như thế liền có chút dở dở ương ương, không giống như đang chọn ai đi chết, càng giống với bỏ phiếu chọn bí thư, người nào trúng cử có thể thăng quan phát tài, vì thế bắt đầu vận động bỏ phiếu cho mình.

Tô Bạch buông bảng danh sách xuống, dáng vẻ khoa trương nhìn xung quanh, hắn không chút do dự xoay người, tích vào ảnh Trần Hân Di.

Ngay sau đó, bảng danh sách biến mất vào mặt bàn, đoán chừng một phút sau, kết quả bỏ phiếu sẽ có.

Lần này Tô Bạch trở nên yên tĩnh hơn nhiều, hắn yên lặng ngồi trên ghế, tay đặt ở trên đầu gối.

Nói thật lòng, lần này nước đến chân, chính mình nói có thể thản nhiên đi chịu chết, dĩ nhiên là không có khả năng, nếu như dứt khoát để cho hắn và những liệt sĩ đổi chỗ, Tô Bạch còn cảm thấy dễ chịu một chút, hy sinh bản thân, ít nhất lúc chết đi còn có thể không ngừng nói với bản thân mình đây là hy sinh vì quốc gia vì dân tộc, nhưng kiểu chết này lại quá oan uổng, quá nhàm chán.

Tô Bạch vô thức đưa tay lên sờ hai địa ngục hỏa shotgun ở bên hông mình. Tô Bạch đang do dự không biết lúc này có nên ra tay một chút không, nhưng ngay sau đó hắn lại từ bỏ, bữa sáng hắn ăn hơi nhiều, nếu làm loại vận động kịch liệt sẽ không tốt cho dạ dày.

Hơn nữa, hắn không thể ở trong phòng hội nghị cầm hai khẩu súng rồi hô to: Chết đi, chết đi… để giết toàn bộ người trong này, hắn chỉ có thể giết chết một người, như vậy thật đúng là không hết giận, chưa đã nghiền.

Lúc này Tô Bạch không nghĩ đến quá nhiều thứ, chỉ khi nghĩ đến tiểu gia hỏa, nếu như sớm biết mình đi vào thế giới chuyện xưa, trước đó hắn nên làm tốt chuẩn bị chia tài sản và chuyển nhượng, giống như cha mẹ của hắn trước kia vậy, bọn họ để lại một sản nghiệp lớn và một chế độ quản lý không thể tốt hơn.

Bỗng nhiên ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, hắn giống như nghĩ đến thứ gì đó, nhanh chóng trở lại bình thường, bây giờ nghĩ đến những thứ đó đã không còn có ý nghĩa gì nữa.

Cuối cùng.

Ghi chép bỏ phiếu xuất hiện.

Tô Bạch đợi ba giây mới đưa tay ra cầm tờ giấy trước mặt mình, hắn liếc thoáng qua, sau đó bỗng nhiên Tô Bạch vỗ bàn.

- Ha ha ha ha…

Tô Bạch chậm hơn mọi người ba giây mới đi nhìn tờ giấy kia, cho nên phần lớn thính giả đều đã nhìn thấy kết quả bỏ phiếu trước Tô Bạch.

Lúc đầu Lưu Thao không chút lo lắng, anh ta cảm thấy số phiếu của Tô Bạch nhất định sẽ đứng đầu, anh ta chỉ muốn nhìn xem lần này Trần Hân Di sẽ có bao nhiêu phiếu, có lẽ sẽ có tới 4 – 5 phiếu, thậm chí là còn cao hơn, khoảng 6 phiếu gì đó.

Con người đều ích kỷ, hơn nữa còn có loại bản năng sớm tiêu diệt người mang đến uy hiếp cho chính mình, đồng thời nếu như lần này người mà anh ta chọn không có số phiếu cao nhất thì lần bỏ phiếu tiếp theo, có rất nhiều khả năng anh ta sẽ vẫn tiếp tục bỏ phiếu cho cô ta, bởi vì anh ta cảm thấy, dù sao mình đã ra tay với cô ta, nếu như cô ta không chết, như vậy rất có khả năng, cô ta sẽ quay lại trả thù chính mình, tuy Trần Hân Di không biết ai bỏ phiếu cho mình.

Chẳng qua, lúc nhìn thấy kết quả bỏ phiếu, cả người Lưu Thao sững sờ.

Số phiếu của Tô Bạch rất cao, 8 phiếu, nhưng còn một người khác có số phiếu cao hơn Tô Bạch, đó chính là Trần Hân Di, cô ta có 9 phiếu.

Chết tiệt! Số phiếu của Tô Bạch còn thấp hơn Trần Hân Di!

Làm sao có thể!

Lưu Thao hít sâu một hơi, dùng sức dụi mắt, anh ta cho rằng mình hoa mắt, anh ta hiểu chuyện này là không thể nào.

Trân Trân mở to hai mắt ra nhìn, cô ta không thể nào tin được kết quả đang bày ra trước mắt mình, số phiếu của Tô Bạch thấp hơn Trần Hân Di, đây là vì sao chứ?

Thật ra, Trân Trân hiểu rõ đây là vì sao, bởi vì quá nhiều người thông minh… Nhưng sự thật đã cho bọn họ, bao gồm cả Trân Trân một cái tát vang dội.

Đôi khi có quá nhiều người thông minh ở chung một chỗ không phải là chuyện tốt gì, mỗi người đều có suy tính của mình, mỗi người đều có những cân nhắc lâu dài cho riêng mình, mà một đám người với dáng vẻ này tụ cùng một chỗ tạo thành ảnh hưởng, rất dễ dàng biến thành…

Tự cho là thông minh.

Chương 249 Tiên Thi

Không ít người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi với kết quả bỏ phiếu này, phần lớn mọi người, đều đưa ra lựa chọn giữa hai người Tô Bạch và Trần Hân Di, ngoài hai người đó ra, chỉ có Tần Dương "đạt được" 1 phiếu, không biết vì sao, ở mỗi một vòng bỏ phiếu, Tần Dương đều có cố định một phiếu.

Lúc Tô Bạch vỗ bàn cười, bầu không khí trong phòng hội nghị từ ngột ngạt chuyển sang sụp đổ, một người phụ nữ đứng lên.

Cô ta chính là Trần Hân Di.

Lúc này ánh mắt của Trần Hân Di mang theo phẫn nộ, cô ta không nổi giận với Tô Bạch, bởi vì cô ta rõ ràng, nếu như chỉ có một mình Tô Bạch bỏ phiếu cho cô ta, chuyện đó không ảnh hưởng gì đến cục diện, mà là những kẻ tự cho mình là đúng, cho rằng số phiếu của Tô Bạch chắc chắn sẽ đứng đầu, là những kẻ khi một cây đinh còn chưa kịp nhổ đi đã bắt đầu hướng tầm mắt sang một cây đinh khác.

Tô Bạch dùng bàn tay còn lại của mình gãi đầu, sau đó xoay người nhìn về phía Trần Hân Di, hắn đang chờ mong tiết mục sau đó sẽ diễn ra như thế nào.

Ừm, chính là Trần Hân Di chết như thế nào.

Đối với chuyện này, quy tắc của thế giới chuyện xưa luôn rất sáng tạo.

Trong tay Trần Hân Di xuất hiện một chiếc roi da màu tím, cô ta muốn phát tiết, cô ta muốn đánh người, nhưng lúc cô ta rút roi ra, Trần Hân Di phát hiện cô ta đã không còn cách nào

khống chế cơ thể mình nữa, roi da của cô ta bắt đầu tự mình vung lên, sau đó đánh vào người cô ta.

Đau! Đau quá!

Roi da không ngừng quật xuống, thân thể Trần Hân Di biến dạng, phần thịt và xương bắt đầu tách ra, thế nhưng chiếc roi da kia vẫn tiếp tục đánh xuống, rất nhanh Trần Hân Di đã bị đánh chết tươi, chẳng qua chiếc roi vẫn không biết mệt mỏi quật xuống.

Đến cuối cùng, Trần Hân Di còn đứng ngay tại chỗ nhưng trên người cô ta chỉ còn lại khung xương, vào lúc này da thịt trên người cô ta đều tách rời, chồng chất rơi trên mặt đất.

So với kiểu chết của Tiễn Lam, kiểu chết của Trần Hân Di càng thêm kích thích, thậm chí còn khiến cho Tô Bạch nảy sinh cảm giác hưng phấn, lúc roi da liên tục đánh xuống, Tô Bạch vô thức vung vẩy tay mình, giống như một thiếu niên tự kỷ đang tưởng tượng chính mình nắm giữ chiếc roi da kia.

Có người bắt đầu không chịu đựng được loại cảnh tượng tiên thi này, rời khỏi phòng hội nghị, vòng bỏ phiếu thứ ba đã kết thúc, nơi này lại có thêm một thi thể, mùi máu tươi lại thêm nồng nặc hơn, khiến cho người ta không cách nào tiếp tục chờ đợi ở đây.

(Tiên thi: lấy roi đánh thi thể).

Đến sau cùng, trong phòng hội nghị chỉ còn có Tô Bạch và một người đàn ông khác, nhìn roi da tiếp tục đánh xuống, chậm rãi cạo đi những mảnh thịt vụn còn sót lại trên bộ xương của Trần Hân Di.

Còn một ít sữa đậu nành, Tô Bạch lơ đễnh cầm lên uống nốt những giọt cuối cùng, sau đó hắn rút một điếu thuốc, châm lửa.

Đây dường như là một loại đãi ngộ đặc biệt đối với hắn, sau khi đi vào thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch còn chưa nhìn thấy những người khác có thuốc, nhưng chính bản thân hắn lại có, hơn nữa trong mỗi chiếc áo choàng dài treo trong tủ quần áo của hắn đều có để một bao thuốc lá kiểu cũ.

Tô Bạch thậm chí còn có một loại suy đoán, liệu đây có phải là phần thưởng mà Phát Thanh Khủng Bố dành cho hắn, sau khi hắn đã làm xong nhiệm vụ hiện thực hay không?

Phát Thanh Khủng Bố nhìn thấy hắn vất vả giúp đỡ làm nhiệm vụ hiện thực, sau đó ban thưởng quyền được tự do hút thuốc lá trong thế giới chuyện xưa?

Còn có một tên khác cũng biến thái như hắn, cùng thưởng thức cảnh tượng này, Tô Bạch biết tên người đàn ông này, anh ta tên là Tần Dương.

Một người đàn ông có dáng dấp bình thường, không có gì nổi bật, một gia hỏa khiến cho người ta nhìn qua một lần, lần hai gặp lại hoàn toàn không ấn tượng gì, loại người này lăn lộn ở chỗ làm việc là đáng thương nhất, hoàn toàn là bị xem nhẹ, là nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

- Người anh em, anh còn thuốc không?

Tần Dương chào hỏi Tô Bạch.

Đúng thế, lần trước Lưu Thao cũng xin thuốc hắn, lần này Tần Dương cũng vậy, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy thú vị, không ngờ thuốc lá mà Phát Thanh Khủng Bố cho hắn còn có tác dụng đi ngoại giao?

Tô Bạch đặt mấy điếu thuốc lá ở trên mặt bàn.

Tần Dương đi tới, ngậm một điếu thuốc vào trong miệng, còn hai điếu thuốc khác thì được anh ta kẹp ở trên lỗ tai, sau đó ngón tay anh ta nhẹ nhàng lướt qua, điếu thuốc bên trong miệng anh ta được châm lửa.

- Vẫn còn tiếp tục.

Tần Dương xoay người, nhìn về phía Trần Hân Di vẫn tiếp tục bị tiên thi.

- Có lẽ ngày mai lúc nhìn thấy cô ta, khung xương của cô ta sẽ đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi, tinh khiết, tự nhiên, trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Tần Dương bắt đầu hình dung.

Lúc Tô Bạch nghe thấy anh ta nói những lời này, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác nhìn thấy người cùng chung lý tưởng, biến thái và bệnh tâm thần thường có nhiều điểm giống nhau.

- Đi thôi, không xem nữa, không ý nghĩa gì.

Tô Bạch đứng lên, chuẩn bị rời đi.

- Chuyện ngày hôm qua anh làm khiến cho tôi cảm thấy rất sung sướng.

Tần Dương nói phía sau Tô Bạch:

- Cho nên hôm nay tôi cố ý bỏ phiếu cho cô ta mà không phải là anh.

- Cảm ơn người anh em, lần này không chết, lần sau ở thế giới hiện thực, tôi nhất định mời anh uống rượu.

Tô Bạch xua tay, đi ra khỏi phòng hội nghị, còn Tần Dương, anh ta vẫn tiếp tục đứng ở trong đó nhìn một tác phẩm nghệ thuật sắp được hình thành ở ngay trước mặt mình.

Trong nhà ăn có mấy người đang ăn cơm, dù sao buffet trong này liên tục được đổi mới với một tần suất rất nhanh, hơn nữa đồ ăn ở đây khá ngon miệng, cho nên bất cứ khi nào muốn ăn đều có thể tới.

Tâm trạng của Tô Bạch rất tốt, hắn cầm một chai bia, một hơi uống sạch, sau đó không quan tâm đến ánh mắt của mấy người đó, tự mình về phòng.

Trên hành lang không có ai, có lẽ mọi người đều đã trở về phòng của chính mình, trải qua lần "trở về từ cõi chết", Tô Bạch càng cảm thấy mình nên tranh thủ thời gian hưởng thụ, đó mới là một chuyện tốt đẹp nhất, hơn nữa áp lực tâm lý trong người hắn đã được giải tỏa rất nhiều, có lẽ trong thời gian ngắn, xác suất hắn tái phát bệnh tâm thần là không lớn.

Bây giờ vấn đề lớn nhất mà hắn gặp phải chính là, lần này rõ ràng có mấy người khẳng định số phiếu của hắn là cao nhất, cho nên bỏ phiếu sớm một vòng cho Trần Hân Di, để cho cô ta có cảm giác tồn tại cho vòng tiếp theo. Nhưng vòng thứ tư này, bọn họ sẽ không phạm sai lầm ngu ngốc như thế nữa, bọn họ sẽ dứt khoát bỏ phiếu cho hắn, vòng bỏ phiếu tiếp theo này, hắn thật đúng là dữ nhiều lành ít, chẳng qua, quan tâm nó làm gì.

Đúng lúc Tô Bạch đi ngang qua cửa phòng của Trần Hân Di, phòng của hắn ở phía trước, Tô Bạch bỗng nhiên dừng bước.

Hình ảnh Trần Hân Di vừa mới bị tiên thi xuất hiện trong đầu Tô Bạch, sau đó Tô Bạch nghĩ tới lần đầu tiên hắn nhìn thấy, không, là lần đầu tiên thật sự tiếp xúc với Trần Hân Di là khi nào!

Đó chính là lúc ở trong vòng Triệu Chấn!

Khi đó, Trần Hân Di đang trốn trong tủ treo quần áo của Triệu Chấn!

Chương 250 Da Người

Trong lúc vô thức, tâm tư của Tô Bạch bắt đầu lơ lửng không cố định, hắn dường như đã bắt được một điểm mấu chốt nhưng cuối cùng vẫn là một mảnh sương mù.

Chẳng qua, Tô Bạch quan sát trước và sau mình, sau khi phát hiện ra không có người nào, Tô Bạch chuyển động tay nắm cửa, đi vào phòng của Trần Hân Di.

Phòng của Trần Hân Di rất giống với phòng của Triệu Chấn, trên thực tế, tất cả các phòng trong khách sạn đều có bố trí như nhau, chỉ có số đo quần áo là khác nhau, ví dụ như Triệu Chấn, vóc dáng anh ta thấp, cho nên quần áo của anh ta tương đối nhỏ.

Tô Bạch không hứng thú đi xem chăn màn hoặc là nơi khác của Trần Hân Di, hắn đứng trước tủ quần áo của cô ta.

Tô Bạch hít sâu một hơi, nhìn tủ quần áo phía trước mặt mình, hắn luôn cảm thấy mình sẽ phát hiện ra được thứ gì đó, thế nhưng hình như hắn lại sợ phát hiện ra thứ này.

Một loại cảm xúc rất mâu thuẫn.

Thế nhưng không có đạo lý không mở, đúng không?

Tô Bạch vươn tay mở tủ quần áo ra, bên trong có rất nhiều trang phục, nam nữ đều đủ, điểm này không có gì kỳ lạ, bởi vì trong tủ quần áo của Tô Bạch cũng có mấy bộ quần áo của nữ, có lẽ đây có thể coi như Phát Thanh Khủng Bố quan tâm đến đam mê của một số người.

Chỉ là quần áo được treo trong tủ Trần Hân Di, độ lớn nhỏ hình như không tương đương.

Có một số bộ quần áo khá lớn, có một số bộ lại có số đo hơi nhỏ, Tô Bạch nhíu mày lật qua, trong lòng suy đoán có phải người phụ nữ mặc bất kỳ một loại trang phục nào, cho dù to nhỏ đều thể hiện ra được sức hút của cô ta hay không?

Chẳng qua lúc Tô Bạch nhớ đến bộ quần áo ngày đầu tiên Trần Hân Di mặc, cánh tay đụng vào thanh nẹp tủ quần áo của Tô Bạch bỗng run lên, ngay sau đó, trước mắt hắn xuất hiện một tấm da người từ trong tủ quần áo rơi xuống chân Tô Bạch.

Tô Bạch nhặt tấm da người này lên, tấm da người này rất mềm mại bóng loáng, cũng rất nhẵn mịn, xúc cảm quả thật không tồi, so với búp bê bơm hơi còn tốt hơn nhiều, chỉ là khi Tô Bạch lật tấm da người này lên, hắn phát hiện gương mặt kia đã bị xé rách, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng gì.

Tô Bạch hơi nhíu mày, hắn đặt tấm da người này ở trước mũi để ngửi, không có mùi gì đặc biệt, chỉ có mùi mồ hôi thoang thoảng, mũi của Tô Bạch cũng không phải là mũi chó, không phân biệt được đây là mùi mồ hôi của nam giới hay nữ giới.

Sau đó, Tô Bạch đem tấm da người này trải rộng trên giường.

Tô Bạch muốn thông qua hình thể để nhìn xem đây rốt cuộc là nam hay nữ, thế nhưng những bộ vị trọng yếu trên cơ thể thế mà đều đã bị tiêu hủy, hơn nữa tấm da người này rõ ràng đã mất đi lực đàn hồi, chỉ cần hơi dùng sức kéo một chút, nó bắt đầu rách ra.

Đây là một thứ phế phẩm, một manh mối không có quá nhiều giá trị.

Chỉ là tấm da người này có ý nghĩa gì?

Đây là đồ của Trần Hân Di hay là của người khác?

Tấm da người này rốt cuộc có thể làm gì? Có thể cải trang thành dáng vẻ của người khác sao?

Dù sao cửa của căn phòng này không thể khóa, bất kỳ ai đều có thể vào, nếu như dựa theo ấn tượng ban đầu mà suy đoán đây là đồ của Trần Hân Di, rất dễ dàng đi lạc lối.

Nhưng tấm da người này có ý nghĩa gì, vì sao nó lại ở trong phòng của Trần Hân Di?

Sau khi Tô Bạch treo lại trang phục, cất tấm da người, hắn mở cửa phòng Trần Hân Di ra, sau khi chắc chắn bốn phía vắng lặng, hắn đi ra ngoài, đi về phòng của mình.

Trong phòng không có tivi, cũng không có wifi, trên thực tế nơi này rất nhàm chán, Tô Bạch nằm trên giường, hắn đặt tấm da người kia ở ngay bên cạnh, trong đầu đang suy nghĩ về những chuyện này, nhưng ai biết được, chỉ suy nghĩ một lúc, thế mà Tô Bạch lại ngủ thiếp đi, giống như là ngủ gật.

Chờ đến lúc Tô Bạch tỉnh lại nhìn đồng hồ treo tường, hắn phát hiện ra mình đã ngủ một tiếng, ban ngày ngẫu nhiên lén chợp mắt một chút, thật đúng là việc làm thú vị, chẳng qua Tô Bạch rõ ràng, ngày hôm nay hắn ngủ không được bao lâu.

Dựa theo quy tắc của thế giới này, nó chắc chắn sẽ sắp xếp một cảnh tượng mới cho ngày hôm nay.

Dĩ nhiên hiện tại Tô Bạch thật sự hy vọng nó có thể sắp xếp một cảnh tượng khác, bởi điều đó có nghĩa Tô Bạch còn có cơ hội chuyển mình, hơn nữa "sân khấu" này nhất định phải thật khẩn trương và kích thích.

Nếu không một khi bình an vượt qua, chờ đến ngày mai, hắn vẫn là ứng cử viên "sáng giá" nhất, ở trong cùng một việc, sẽ không có người nào lại tự cho mình là thông minh nữa, nếu không, đó không còn là thông minh, mà chính là ngu ngốc.

Lúc Tô Bạch chuẩn bị đi đến nhà ăn, ăn chút gì đó, bên cạnh hắn bỗng nhiên có gió nổi lên, ngay sau đó cảnh tượng thay đổi, trước mặt Tô Bạch không phải là cánh cửa kia nữa mà chính là hang động.

Bốn phía hang động thông suốt, xung quanh chỗ Tô Bạch đứng có gần 8 lối đi, giống như là để cho thính giả ngẫu nhiên lựa chọn một con đường, đỉnh đầu là vách đá, thế nhưng bên trên những tảng đá đó dường như có điểm sáng, nó không quá sáng nhưng miễn cưỡng có thể nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, nhưng vẫn mang đến một loại cảm giác tối tăm.

- May mà lần này không phải là biển hay sa mạc gì đó.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, hoàn toàn chính xác, hai cảnh tượng trước đó quá mức giày vò người, dĩ nhiên lần này đoán chừng quy tắc của thế giới chuyện xưa vì đề phòng thính giả không chống đỡ được, cho nên mới lựa chọn một nơi có "tình người" hơn, tuy nơi này rộng, ánh sáng yếu ớt, nhưng ít ra không cần phơi gió phơi nắng, mấy thính giả khác, người thì bị bỏng chưa khỏi hẳn, người thì vẫn còn dư độc chưa tan hết, tạm thời không chịu được những hoàn cảnh quá tàn khốc.

Tô Bạch không vội vã lựa chọn một hang động để đi vào mà chính là từ trong túi lấy ra một hộp diêm, sau đó hắn bắt đầu đốt diêm lên, để ở trước cửa hang, nhìn ngọn lửa đung đưa.

Quả nhiên chỉ có một cái hang động là có gió thổi qua, ngọn lửa trên que diêm rõ ràng lệch đi.

Tô Bạch ném diêm xuống mặt đất, đi vào trong hang động đó.

Đường trong đó không dễ đi, rất gập ghềnh, có nơi phải dịch một tảng đá lớn mới có thể đi qua.

Tuy có chút giày vò nhưng may mắn không có nguy hiểm gì, mãi cho đến khi phía trước xuất hiện ánh sáng, nói đúng hơn là một cánh cửa ánh sáng, Tô Bạch đưa tay ra, cả người hắn bị hút vào trong chiếc cửa ánh sáng đó, trong nháy mắt, Tô Bạch phát hiện ra mình còn đang đứng ở trong phòng.

WTF!

Tô Bạch có chút không biết làm sao… Cái quỷ gì thế?

Lần này cứ thế mà vượt qua?

Tô Bạch thật đúng là có loại cảm giác không biết nói gì, nếu như "sân khấu" này cứ thế qua đi, hắn và những thính giả khác không đụng độ, làm sao hắn còn có cơ hội chuyển mình?

Chẳng lẽ quy tắc trong thế giới chuyện xưa này cảm thấy hắn chết đi tương đối tốt, cho nên mới thiết kế ra một hoàn cảnh đơn giản như vậy, giống như mời thính giả sau khi ăn xong thì đi tản bộ, sau đó nên làm gì thì làm cái đó, bỏ phiếu cho tên giả hỏa đáng ra nên chết từ lần trước xong rồi lại nói.

Hiện tại trong đầu Tô Bạch chỉ có một loại giải thích này.

Chương 251 Mặt Khác Của Trò Chơi Bỏ Phiếu

Lúc hắn cần một hoàn cảnh mang đến kích thích cao độ, kết quả lại xuất hiện một cảnh tượng giống như đùa, thật đúng là quá giống lừa đảo.

Hiện tại Tô Bạch chỉ có thể đi tắm rồi ngủ, chờ đến vòng bỏ phiếu hôm sau thì lên đoạn đầu đài.

Dĩ nhiên, nếu như Tô Bạch cảm thấy quá nhàm chán, trong lúc ngủ, hắn có thể mơ đến cảnh tượng mình chết như thế nào sau khi bị bỏ phiếu cao nhất, mỗi lần nhìn thấy một thính giả khác tử vong theo quy tắc của thế giới chuyện xưa này, hắn đều cảm thấy kích thích.

Được rồi, sắp đến lượt hắn, hắn có thể đi thể nghiệm một lần.

Tô Bạch đi vào trong nhà vệ sinh, vốc nước tạt vào mặt mình, sau đó Tô Bạch nhìn chính mình trong gương, hai tay xoa bóp trên mặt mình, cười nói.

- Hiện tại thật hy vọng mình phát bệnh, ừm, phát bệnh đi, phát bệnh đi, sao hiện tại lại không phát bệnh, mẹ nó chứ!

Sau khi lảm nhảm một mình, Tô Bạch mở cửa phòng mình ra, bên ngoài hành lang không có ai, Tô Bạch cũng không coi ai ra gì, hắn đi đến nhà ăn, nơi này cũng không một bóng người.

Mãi cho đến khi Tô Bạch lấy đồ ăn sáng và nước uống xong, chuẩn bị ngồi xuống, vẫn không ai đến.

Xung quanh an tĩnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy có chút lạnh.

Tô Bạch bỗng nhiên bỏ lại đồ ăn rồi xông ra ngoài, hắn mở từng cửa phòng ra,

Không có ai,

Không có ai,

Không có ai,

Vẫn không có ai!

- Mẹ nó… Đây là ý gì.

Tô Bạch gãi đầu, sau đó hít sâu một hơi.

Chẳng lẽ những người khác vẫn còn đang ở cảnh tượng trong hang động chưa có đi ra, chính mình cứ như thế vô cùng đơn giản rời khỏi nơi đó?

Hiện tại trong khách sạn này chỉ có một mình hắn?

Còn có một chỗ chưa có kiểm tra, Tô Bạch nhanh chóng chạy đến nhà ăn, sau đó từ chỗ nhà ăn đi tới cửa phòng hội nghị.

Cửa phòng hội nghị vẫn luôn đóng kín, bình thường phải dùng tay đẩy ra mới có thể mở ra được, lúc này trong phòng hội nghị không ngừng truyền đến tiếng roi da đánh xuống, hiển nhiên tác phẩm nghệ thuật kia vẫn chưa được gia công xong.

Tần Dương đã nói có lẽ phải đợi đến lần bỏ phiếu sau, thi thể của Trần Hân Di mới có một tạo hình hoàn chỉnh, khi đó cả bộ xương đều trở nên trắng sáng long lanh không tỳ vết. Xem ra trước kia Tần Dương đã không ít lần làm ra những tác phẩm biến thái. Trong thế giới hiện thực, có lẽ Tần Dương cũng là một tên gia hỏa có khẩu vị nặng, bình thường những

kẻ biến thái đều có dáng dấp rất phổ thông, tính cách không có gì nổi bật, ví dụ như một số hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn, ở trước mặt bạn bè, hàng xóm, bọn họ vẫn là những người hết sức bình thường, mãi cho đến khi sự tình bị đưa ra ánh sáng, đám người sống cùng với những tên hung thủ rất nhiều năm này mới vừa cảm thấy tê dại cả da đầu, vừa cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Đối với tác phẩm nghệ thuật này, Tô Bạch vẫn rất chờ mong, nhưng không biết vì sao, lúc này gần như chỉ có một mình hắn trong khách sạn, trong hoàn cảnh trống rỗng này, chợt nghe thấy tiếng roi da từ trong phòng hội nghị truyền đến, luôn khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác âm trầm, tiếng roi da giống như tiếng con lắc của đồng hồ treo tường, đang không ngừng nhắc nhở chính mình về thời gian quỷ môn quan mở ra, càng không ngừng cảm thấy thời gian còn lại dành cho sinh mệnh của mình đang đếm ngược.

Đúng thế, trước đó hắn thật đúng là không cảm thấy nơi này có bao nhiêu âm Âu Mỹhoặc đáng sợ gì cả, bởi vì trước đó bên cạnh hắn còn có rất nhiều người, cho dù những người kia có muốn hắn chết hay không, có suy nghĩ riêng gì hay không, nhưng ít nhất xung quanh hắn còn có không ít người, vì thế cho dù là ở trong một khách sạn cũ, ở trong một bữa tiệc buffet tự động đổi mới thức ăn hay là trong căn phòng hội nghị ngột ngạt đều không lộ ra đáng sợ như thế.

Giống như một người đi vào nhà ma sẽ cảm thấy rất dọa người, nhưng nếu như 100 người cùng nhau đi vào thì sao?

Một đám người chen chúc trong nhà ma, có lẽ không còn gì đáng sợ nữa.

Tô Bạch vô thức dừng lại trước cửa phòng hội nghị, không biết vì sao, hắn mơ hồ cảm thấy hiện tại nếu hắn đến phòng hội nghị, hắn sẽ phát hiện ra một số chuyện không thể ngờ tới.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, hắn lấy một điếu thuốc lá ra ngậm ở trong miệng, hiện tại có thể thấy được, có lẽ cơ hội lần này mới là phúc lợi mà Phát Thanh Khủng Bố dành cho hắn vì đã giúp nó hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, những người khác vẫn còn ở trong "sân khấu" kia chưa có đi ra, chính hắn đã đến đây, ở đây chỉ có một mình hắn.

Có lẽ,

Nên,

Khả năng,

Đại khái,

Có thể nhìn thấy và phát hiện một số chuyện bên ngoài trò chơi bỏ phiếu, thế giới chuyện xưa này không có khả năng chỉ đơn giản như thế, cũng không có khả năng thuần túy như vậy, cứ tiếp tục bỏ phiếu, tiếp tục giả ngu, một lần hai lần còn được, nếu như tiếp tục như thế, điều này không phù hợp với tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố.

Liên tục hút xong hai, ba điếu thuốc, Tô Bạch cắn răng đứng lên, hắn không biết vì sao mình lại bỗng nhiên e ngại, là một loại dự cảm chăng?

Tô Bạch đi về phía trước, tay hắn để lên cánh cửa phòng hội nghị, sau đó cánh cửa bị Tô Bạch chậm rãi đẩy ra.

Bỗng nhiên, nhìn thấy tình cảnh bên trong, khiến cho Tô Bạch sửng sốt.

Cả người lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Chuyện này… Là sao…

Lúc này trong phòng họp đang có một người đang cầm roi da không ngừng đánh vào bộ xương của Trần Hân Di, vẻ mặt anh ta oán độc, vẻ mặt anh ta không cam tâm, giống như muốn

phát tiết tất cả lửa giận của mình lên một bộ xương, anh ta… là Triệu Chấn.

Ở một bên khác, Tiễn Lam cầm một sợi dây thừng, không ngừng vừa đi vừa kéo chặt cổ Triệu Chấn, cổ Triệu Chấn lần lượt bị cắt đứt sau đó lại một lần nữa quay về chỗ cũ, tiếp tục bị Tiễn Lam dùng sức ghìm chặt.

Còn bên cạnh thi thể của Tiễn Lam, Trần Hân Di đang cầm một chiếc cưa, cô ta không ngừng cưa vào thi thể của Tiễn Lam.

Triệu Chấn cầm roi da, Tiễn Lam cầm dây thừng, Trần Hân Di cầm cưa, bóng dáng bọn họ có màu xám, hiển nhiên không phải thực sự tồn tại, giống như một loại oan hồn mang theo oán khí, đang phát tiết sự không cam lòng trong người, thậm chí khả năng chuyện này có liên quan rất lớn với kết cấu của căn phòng hội nghị, sau khi chết đi, vong hồn của bọn họ không được siêu sinh, không biến mất mà bị nhốt ở nơi này.

Điều này có nghĩ, cho dù thế giới chuyện xưa này kết thúc, chỉ cần Phát Thanh Khủng Bố không cho nó biến mất, không đem nó đi tiêu hủy, như vậy những thính giả chết ở đây vĩnh viễn sẽ gặp loại tra tấn này.

Không được siêu độ, không được rời đi, không ngừng quanh quẩn ở trong oán hận và không cam lòng.

Ba người này hình như không nhìn thấy Tô Bạch đến.

Hoặc nói đúng hơn, Tô Bạch và bọn họ đã ở vào một vi diện khác, bọn họ là quỷ, Tô Bạch là người.

Tô Bạch tiếp tục đi vào trong, hắn ngồi xuống hàng ghế đầu tiên nhìn ba người này, tiếp tục giống như nổi điên, không biết mệt mỏi làm loại chuyện kia.

Chương 252 Hai Trò Chơi Bò Phiếu

Ngày sau đó, Tô Bạch chợt phát hiện trên mặt bàn có thứ gì đó nhô ra, Tô Bạch để tay lên đó, sau đó bàn tay hắn bị hút vào trong, cảnh tượng giống như lúc bảng danh sách biến mất vậy.

Ngay lập tức, Tô Bạch giống như đã bắt được thứ gì đó, hắn dùng sức rút ra.

Đầu bên kia mang theo cảm giác dính dính, Tô Bạch dùng hết sức, rất lâu sau mới có thể đem thứ này tách ra.

Là một tấm bài vị.

Trên đó có hai chữ "Tô Bạch".

Tô Bạch đặt bài vị lên trên bàn, bài vị lại một lần nữa dung nhập vào bên trong mặt bàn một cách tự nhiên.

Sau đó Tô Bạch đứng dậy ngồi xuống một vị trí khác, Tô Bạch tiếp tục đặt tay mình lên vật nhô lên kia, bàn tay của hắn lại một lần nữa bị hút vào trong, hắn mò được một thứ, tiếp tục lôi kéo nó ra, lần này vẫn là một cái bài vị.

Hơn nữa cái tên ghi trên đó còn là chính hắn.

Tô Bạch nhớ rõ lúc trước bỏ phiếu, trên mặt bàn không có thứ nhô ra này, tay thính giả cũng không thể dung hợp vào trong bàn để móc ra đồ vật.

Bỗng nhiên Tô Bạch có một loại ảo giác, giống như chính mình đã đi và hậu trường của trò chơi, hoặc là phía sau của sân khấu.

Giống như việc khác giả đi mua vé vào cửa, đến chỗ ngồi của mình, bọn họ sẽ được thưởng thức một màn biểu diễn xuất sắc, nhưng nếu đi đến hậu trường, thường sẽ có loại cảm giác mỹ cảm bị phá nát, giống như một bộ phim điện ảnh, bình thường sau khi chiếu xong phim mới chiếu một chút công tác hậu trường để cho khán giả vui vẻ, nếu như đặt ở ngay trước khi chiếu phim thì mức độ thưởng thức sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí căn bản không có cảm xúc gì.

Lúc này Tô Bạch đang ở hậu trường của trò chơi bỏ phiếu.

Tuy không biết vì sao mỗi lần thò tay vào bàn để lấy đồ, Tô Bạch đều lấy được bài vị của chính mình, chẳng lẽ nói ngày mai chính mình nhất định sẽ chết chắc? Cho nên thế giới chuyện xưa này mới chuẩn bị xong bài vị cho hắn?

Tô Bạch tìm thêm một lúc, sau cùng hắn ngồi ở vị trí cuối cùng.

Lúc này không có Lưu Thao ở đây, không có người cướp chỗ với Tô Bạch.

Chẳng qua Tô Bạch vừa mới ngồi xuống không bao lâu, bên ngoài có một loạt tiếng bước chân truyền đến, hơn nữa trong nháy mắt, ba vong hồn kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tô Bạch sững sờ, những người kia về rồi ư?

Nhưng nếu như trở về, dựa vào kinh nghiệm mấy lần trước, bọn họ hẳn là nên trở về ăn cơm hoặc là về phòng nghỉ ngơi, không nên đến thẳng phòng hội nghị.

Tô Bạch vẫn ngồi ở vị trí cũ, không hề nhúc nhích, cửa phòng được mở ra, Tô Bạch nhìn thấy từng gương mặt xa lạ đi đến, chính xác là người sống, nhưng Tô Bạch không biết bọn họ.

Chưa gặp qua.

Thật sự chưa từng gặp qua.

Những người này có nam có nữ, trên mặt bọn họ đều mang theo một loại sợ hãi bất an, có mấy người tương đối bình tĩnh nhưng đều rất khiêm tốn.

Người đi vào đều dựa theo vị trí trước đó ngồi xuống, Tô Bạch vẫn ngồi ở vị trí cũ, bên cạnh hắn còn có một người phụ nữ ngồi xuống.

Người phụ nữ này nhìn Tô Bạch rồi mỉm cười.

Tô Bạch cũng cười với cô ta.

- Cánh tay của anh?

Người phụ nữ giống như bỗng nhiên phát hiện ra chuyện này:

- Là bị thương trước khi vào Phát Thanh Khủng Bố sao?

Tô Bạch hơi ngạc nhiên, hắn có thể lý giải ý tứ của người phụ nữ này thành, mỗi lần ra khỏi thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, nó đều sẽ giúp cho hắn hồi phục lại, thế nhưng nếu như trước khi tiến vào trong thế giới chuyện xưa, hắn đã bị thiếu chân hay thiếu tay gì đó, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không vẽ vời cho thêm chuyện, giúp hắn nối tay hay nối chân.

Tô Bạch chỉ khẽ gật đầu, không nói.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ lãnh đạm của Tô Bạch, cô ta dường như ý thức được chính mình có chút mạo phạm, cô ta cúi đầu, đặt hai tay lên bàn, không nói gì nữa.

Đúng lúc này, cửa mở ra, hai người cuối cùng đi đến, là một nam một nữ, lúc đầu Tô Bạch lơ đễnh không quan tâm, thế nhưng khi ánh mắt của hắn đảo qua hai người này, cả người hắn giống như bị điện giật.

Huân Nhi!

Sở Triệu!

Đúng thế, hai người đó là Huân Nhi và Sở Triệu!

Làm sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?

Sao bọn họ lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Sau khi Sở Triệu và Huân Nhi đi vào cũng đang tìm vị trí, dĩ nhiên, bọn họ đang mượn cớ tìm vị trí để quan sát những người khác.

Tô Bạch vô thức cúi đầu, quay lưng ra phía ngoài, mặt hướng vào trong.

Trong lòng Tô Bạch đang suy tính, chết tiệt, thế giới chuyện xưa này không chỉ có riêng nhóm người bên hắn, còn có một nhóm người hiện tại gia nhập.

Khi một nhóm người khác đi vào một hoàn cảnh, một nhóm người còn lại ở chỗ này tiến hành hoạt động, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, song phương sẽ không chạm mặt. Lần này Tô Bạch xem như là trường hợp đặc biệt, có thể chuyện này liên quan đến phúc lợi khi thực hiện nhiệm vụ hiện thực.

Thế nhưng Huân Nhi và Sở Triệu thế mà cũng đi vào, gia nhập vào Phát Thanh Khủng Bố, đây là chuyện mà Tô Bạch tuyệt đối không ngờ tới.

Ánh mắt Huân Nhi hơi dừng lại trên người Tô Bạch một lát, thế nhưng sau khi phát hiện Tô Bạch cụt một tay, ánh mắt cô ta liền rời đi nơi khác, người kia không phải cụt một tay.

Sở Triệu và Huân Nhi ngồi ở vị trí giữa.

Tô Bạch nhìn thấy cảnh tượng này, hắn không khỏi cảm thấy đau răng, dấu vết hai người kia quen biết quá mức rõ

ràng, dáng vẻ này rất dễ trở thành mục tiêu cho người khác nhằm vào, khả năng vòng bỏ phiếu đầu tiên, họ sẽ chết…

Sau đó…

Tô Bạch vô thức bắt đầu kiểm kê số người ở nơi này, nếu như không tính cả hắn, nơi này có 17 người, giống với số người bên hắn như đúc, hiển nhiên nhóm người này đã sớm bỏ phiếu, đây không phải lần bỏ phiếu đầu tiên của họ, lần này hẳn là vòng thứ 4, nếu như nói đến vòng thứ 4, Sở Triệu và Huân Nhi còn không quen thuộc với quy tắc của trò chơi bỏ phiếu này, Tô Bạch tuyệt đối không tin.

Dù gì đi chăng nữa, Sở Triệu cũng là một cảnh sát hình sự, Huân Nhi là tùy viên quân sự của bộ ngoại giao thường trú ở nước ngoài, hai người xem như là trải qua sự đời, tuyệt đối không ngây thơ như thế, hiện tại bọn họ đường hoàng ngồi chung một chỗ, hiển nhiên là có nguyên nhân sâu xa.

Chẳng qua có một việc Tô Bạch không nghĩ ra, bây giờ hắn đang ra nhập loạn rồi à.

Lúc đầu hắn thuộc về đội ngũ kia, bây giờ lại nhảy sang đội ngũ khác.

Thế nhưng, lát nữa bỏ phiếu, chính mình làm sao bỏ phiếu đây?

Còn có nếu như đã bỏ phiếu đến vòng thứ tư, như vậy giữa bọn họ cũng nên quen biết nhau, không đến mức ngay cả một người xa lạ như hắn gia nhập, bọn họ cũng không biết gì.

Ví dụ như người phụ nữ ngồi bên cạnh hắn, cô ta thế mà còn vừa chào hỏi với hắn, lại không phân rõ ràng một chuyện, xưa này cô ta chưa từng gặp qua hắn sao?

Chẳng lẽ quy tắc của trò chơi này chính là để người trong hai trò chơi này, có thể có cơ hội xen kẽ vào trò chơi còn lại mà không bị phát hiện ra?

Chương 253 Quay Về

Chẳng khác gì việc tạo nên một bug, rõ ràng đây là lần đầu tiên bạn nhìn thấy hắn, rõ ràng trước kia chưa từng có trao đổi qua, rõ ràng lúc trước trong danh sách bỏ phiếu không nhìn thấy hình của hắn, nhưng khi hắn xuất hiện trước mặt bạn, bạn lại cảm thấy dường như hắn vẫn luôn tham dự vào trong trò chơi này, vẫn luôn ở đó, chưa từng thay đổi.

Phát Thanh Khủng Bố tuyệt đối có năng lực đó.

Tô Bạch chợt nhớ đến việc Lệ Chi đã xóa bỏ một thành phố, sau đó dưới tác dụng của Phát Thanh Khủng Bố, toàn bộ thế giới đều quên lãng đi thành phố đó, chuyện này, thật ra là có điểm giống nhau.

Bảng danh sách nhanh chóng xuất hiện.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là trước mặt hắn thế mà cũng xuất hiện bảng danh sách và một chiếc bút.

Tô Bạch nhìn thoáng qua bảng danh sách, hắn phát hiện ra mình không có tên trong danh sách này.

Huân Nhi và Sở Triệu dĩ nhiên là ở trong đó, Tô Bạch không có khả năng bỏ phiếu cho bọn họ, hắn tùy tiện bỏ phiếu cho một người.

Tô Bạch để ngòi bút ở dưới bức ảnh một người đàn ông, sau đó lúc chuẩn bị tích vào, Tô Bạch phát hiện ra bút hết mực.

Mẹ kiếp.

Không phải chứ.

Tô Bạch mỉm cười, lật mặt sau của bảng danh sách lên, hắn chợt phát hiện ra ở mặt sau thế mà còn có một bức ảnh, hơn nữa đây còn là ảnh của chính hắn, Tô Bạch.

Tô Bạch mím môi, dùng cái bút kia vẽ một dấu tích vào đó.

Sau khi vẽ xong, lúc này Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến một người.

Trong nhóm người của hắn, tên gia hỏa kia mỗi vòng đều giữ số phiếu ổn định là một, cho dù thế cục có thay đổi như thế nào, anh ta luôn chỉ có một phiếu.

Tô Bạch dùng bàn tay còn lại của mình ôm lấy đầu.

Chết tiệt!

Nhận thức của hắn, nhất định bởi vì ở phía trước trò chơi bỏ phiếu diễn ra có ai đó đi vào, cho nên Phát Thanh Khủng Bố mới thay đổi.

Tô Bạch bỗng nhiên lật lại bảng danh sách.

Hắn nhìn chằm chằm ảnh chụp của 17 người này.

Ngoại trừ Huân Nhi và Sở Triệu, hắn không biết ai

Thế nhưng khi Tô Bạch ra sức căng mắt nhìn, đến mức lộ ra cả tơ máu, vào lúc này, bức ảnh của một người đàn ông thế mà chậm rãi xảy ra biến hóa.

Quả nhiên!

Người đàn ông trên bức ảnh kia dần dần trở nên mơ hồ, đến sau cùng biến thành dáng vẻ của người khác.

Tần Dương!

Quả nhiên là Tần Dương!

Cổ họng của Tô Bạch có hơi khô khốc, con mắt bắt đầu cảm thấy cay cay, khi bảng danh sách lại một lần nữa dung

nhập vào trên mặt bàn, Tô Bạch chậm rãi nhắm mắt lại.

- Anh sao thế?

Người phụ nữ bên cạnh có chút ngoài ý muốn hỏi.

Người phụ nữ này thật phiền phức, cô nhiệt tình như thế, quan tâm người ta như thế, làm sao mấy vòng trước không chết đi?

Tô Bạch ra hiệu mình không sao.

Chỉ là đầu và mắt của hắn thật sự có chút đau đớn.

Ngay sau đó, khi Tô Bạch đưa tay sờ lên mặt mình, thế mà sờ được một thứ chất lỏng sền sệt, là máu, là máu tươi.

Tô Bạch sửng sốt, hắn đột nhiên cảm giác được chuyện này thật đúng là khoa trương, chẳng lẽ đây chính là cái giá phải trả vì hắn đã phát hiện ra ảnh hưởng của quy tắc trò chơi đối với mình?

Đúng lúc khi Tô Bạch đưa tay lau sạch vết máu tươi trên mặt mình, chung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, Tô Bạch mở to đôi mắt đỏ ngầu của mình, hắn phát hiện ra trong phòng hội nghị chỉ còn lại một mình hắn.

Kết thúc rồi sao?

Hắn đã từ trong trò chơi kia trở về phạm vi trò chơi ban đầu của chính hắn?

Tô Bạch lắc đầu, đầu hắn vẫn còn hơi choáng váng, hắn lảo đảo đi ra khỏi phòng họp, lúc đi vào nhà ăn, hắn phát hiện ra trong nhà ăn đã có mấy người, Trân Trân cũng ở trong đó.

Đối với dáng vẻ hiện tại của Tô Bạch, bọn họ dường như không quá hiếu kỳ lắm, dù sao trên người bọn họ cũng có rất nhiều vết thương, hiển nhiên không giống như Tô Bạch có thể

nhanh chóng đi ra khỏi cảnh tượng kia, bọn họ gặp một chút phiền toái.

Tô Bạch cầm một chai nước để rửa sạch vết máu trên mặt mình, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm, thế nhưng sâu trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác bất lực, bản thân hắn biết một số chuyện mà những người khác không biết, nhưng vòng bỏ phiếu vào buổi sáng ngày mai, hắn có thoát được không?

Tô Bạch ngồi xuống một cái ghế, hắn không đi lấy đồ ăn, chỉ an tĩnh ngồi đó, trong đầu hắn không ngừng xuất hiện đủ loại suy đoán.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến tấm da người được tìm thấy ở trong phòng Trần Hân Di.

Sau đó lại nghĩ đến một Tần Dương không ngừng xuất hiện trong trò chơi này.

Rất nhiều manh mối nhưng lại không xác định được đầu đuôi, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy mờ mịt.

Trong nhà ăn càng lúc càng có nhiều người hơn, phần lớn đều là từ cảnh tượng đi ra, thế nhưng Tô Bạch nhạy bén phát hiện ra được, cảm xúc của những người này có hơi khác thường.

Không giống như cảm giác nhẹ nhõm vui vẻ sau khi đi ra khỏi cảnh tượng, trong lúc ăn uống cũng lộ ra vẻ trầm mặc hơn.

Tô Bạch có chút không hiểu, nhưng lại không biết hỏi ai, bởi vì quan hệ giữa hắn và những người ở đây không quá tốt.

Tô Bạch lẳng lặng đi đến gần bàn của Trân Trân và Lưu Thao, hai người bọn họ không ngồi gần nhau, nhưng khoảng cách tương đối gần, Tô Bạch ngồi xuống, hỏi thẳng:

- Sao thế?

Ừm, dù cho quan hệ không tốt lắm, Tô Bạch cũng không quan tâm người ta có nguyện ý phản ứng chính mình hay không, thậm chí sắc mặt Tô Bạch còn trở nên lạnh lẽo, bày ra dáng vẻ nếu như các người không chịu nói cho tôi biết, tôi sẽ kéo các người chơi tiết mục tổn thương lẫn nhau, đồng quy vu tận, giống như những gì lúc trước tôi đã làm với Trần Hân Di.

Trân Trân hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn lên tiếng:

- Có người chết rồi.

Vẻ mặt Lưu Thao có chút không hiểu nhìn Tô Bạch:

- Tô Bạch, vì sao ở cảnh tượng trước, tôi vẫn luôn không nhìn thấy anh?

Tô Bạch vươn tay ra, cầm lấy bịch sữa còn chưa có uống ở trước mặt Trân Trân, uống một ngụm:

- Bởi vì tôi đến một nơi đặc biệt.

Ngược lại, Tô Bạch không có ý định giấu diếm, bởi vì không cần thiết giấu diếm, dĩ nhiên quan trọng nhất chính là, hình như nói thật cũng không mang đến loại hiệu quả quá lớn.

Trân Trân và Lưu Thao theo quán tính cho rằng Tô Bạch ở trong cảnh tượng đó gặp được kỳ ngộ của chính mình, hoặc là có thu hoạch gì đó, thế nhưng trên mặt bọn họ cũng không có bao nhiêu hâm mộ.

- Tần Dương chết rồi.

Lưu Thao nói.

Tần Dương?

Chết rồi?

Trong con mắt Tô Bạch lóe lên kinh ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất.

- Đúng thế, anh ta chết rồi, bị một tảng đá lăn xuống, đập chết, chết ngay trước mặt chúng tôi.

Trân Trân mở bàn tay ra:

- Cậu tin không, anh ta cứ như thế không giải thích được chết đi, còn bị một tảng đá đập trúng đầu, óc bắn tung tóe, chết đi.

Tô Bạch bỗng nhiên hiểu ra, hắn hiểu vì sao lần này sau khi tất cả mọi người trở về đều không cảm thấy vui, đại khái lúc đầu bọn họ cho rằng, ở trong cảnh tượng, cho dù gặp phải nguy hiểm lớn như thế nào, cho dù gặp phải loại chuyện gì, tóm lại Phát Thanh Khủng Bố sẽ nhất định để cho bọn họ sống sót rồi đem về đây, bọn họ không thể chết trong cảnh tượng, nếu như phải chết, vậy thì phải chết trong phòng hội nghị.

Chương 254 Lai Lịch Của Tấm Da Người

Thế nhưng, Tần Dương chết rồi, anh ta chết trước mặt bao nhiêu người, chết ở trong cảnh tượng, hơn nữa còn bị một tảng đá không có gì hiếm lạ đập chết, điều này xem như đã lật đổ quan niệm của những thính giả. Tử vong cũng sẽ xuất hiện trong cảnh tượng, nếu như ở cảnh tượng thứ 1, Tiễn Lam không dùng năng lực của mình để đẩy nhanh tốc độ của bơi của mọi người, như vậy có lẽ thật sự sẽ có người chết ở nơi đó, ở trong cảnh tượng thứ hai, nếu như không phải Tô Bạch không chút do dự dùng súng cởi trói cho bọn họ, có lẽ có người đã chết vì trúng độc quá nặng hoặc là do thương thế quá nghiêm trọng mà chết ở trong cảnh tượng.

Tử vong không còn là đặc quyền riêng của bỏ phiếu.

Trân Trân liếc thoáng qua Tô Bạch, cô ta không để ý đến việc Tô Bạch uống sữa của mình, tiện tay ném một miếng bánh ngọt vào trong miệng, sau đó cô ta rút một khăn giấy ra để lau tay, đứng dậy rời đi.

Lưu Thao ra dấu xin thuốc Tô Bạch.

Lần này Tô Bạch không nhục nhã anh ta như lần trước mà là cho anh ta hai điếu thuốc, ngay sau đó, chính hắn cũng châm một điếu.

Hai người đàn ông ngồi hút thuốc cùng một chỗ.

Sau đó Lưu Thao ném đầu thuốc lá xuống đất, dùng chân giẫm lên, rời khỏi nhà ăn.

Sau khi Lưu Thao và Trân Trân rời đi, ánh mắt Tô Bạch nheo lại.

Tần Dương.

Anh ta thật sự chết bên trong cảnh tượng sao?

Ngoại trừ hắn, ở trong tầm mắt của tất cả mọi người, anh ta cứ thế mà bị đập chết?

Tô Bạch không tin, một kẻ có thể nhìn Trần Hân Di bị roi đánh, từng chút từng chút biến thành tác phẩm nghệ thuật và lĩnh hội được những chuyện biến thái giống như hắn, thế mà lại chết trong cảnh tượng?

Bỗng nhiên Tô Bạch nhớ đến bảng danh sách của một trò chơi khác mà mình đã nhìn thấy, trên danh sách đó có Tần Dương, chẳng qua dáng vẻ của Tần Dương không giống như những gì hắn nhìn thấy?

Đáng chết, rốt cuộc là ý gì, rốt cuộc là quy luật gì?

Cái chết của Tần Dương quá kỳ lạ.

- Không!

Tô Bạch hít sâu một hơi, nhìn giống như ngáp một cái, thế nhưng ánh mắt hắn trầm xuống:

- Tần Dương không phải bị chết trong cảnh tượng này, có lẽ anh ta chết do bị bỏ phiếu cao nhất trong trò chơi khác, cho nên thân phận của anh ta ở trong trong trò chơi này, được lấy một lý do hợp lý để tử vong.

Tô Bạch nhớ lại lần đầu tiên hắn làm nhiệm vụ, người phụ nữ công sở kia rõ ràng bị chính hắn dùng dao đâm chết, kết quả khi cảnh sát tiến hành điều tra, lại phát hiện cô ta chết do bệnh tim đột phát.

Những thứ này đều là phương pháp của Phát Thanh Khủng Bố.

Thế nhưng số lượng người trong mỗi trò chơi là như thế nào?

Bên kia có 20 người, bên này cũng có 20 người, ví dụ như chính hắn bỗng nhiên qua bên kia, lại qua bên này, số lượng người không ổn định?

Trên vấn đề về số lượng người, quy tắc của trò chơi này được thiết kế như thế nào?

Trước kia Tô Bạch có chơi qua loại "trò chơi giết người", dĩ nhiên không phải là giết người ở trong câu lạc bộ giết người, mà chính là trò chơi giống như Người Sói hoặc là trời tối nhắm mắt lại, bên trong có một số nghề nghiệp bí ẩn, mỗi khi trời tối có thể ra ngoài làm một số chuyện.

Bản thân hắn bỗng nhiên có thể đến một trò chơi khác, không biết là vì nguyên nhân gì mà "phúc lợi" này lại rơi vào trên người hắn?

Hoặc là trước đó có người đạt được phúc lợi này, nhưng người đó đã chết? Cho nên phúc lợi, hay nói đúng hơn là "công việc bí mật" này rơi xuống trên đầu hắn?

Ví dụ như… Trần Hân Di?

Tô Bạch chợt nhớ đến tấm da người mà hắn phát hiện trong phòng của Trần Hân Di, rốt cuộc nó có tác dụng gì?

Còn có một điểm rất quan trọng, một việc mà Tô Bạch rất để ý, Tần Dương chết rồi, lần này đã chết một người, như vậy ngày mai còn tiếp tục bỏ phiếu không?

Nếu như ngày mai tiếp tục tiến hành bỏ phiếu, người rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất chính là Tô Bạch.

Tô Bạch nhớ đến tấm da người, trực giác nói cho hắn biết, nếu như người trước đó có năng lực xuyên qua hai trò chơi là Trần Hân Di, như vậy tấm da người kia, tuyệt đối có tác dụng đặc biệt.

Tô Bạch cầm một chai rượu về phòng của mình, trên hành lang có mấy người đang đứng nói chuyện, trải qua chuyện hôm nay, có lẽ đã có mấy người hình thành nên đoàn thể nhỏ, tuy mặt ngoài không thể nhìn ra, dĩ nhiên cũng sẽ không để người bên ngoài nhìn ra, những loại ăn ý và cảm giác kia, không sai được.

Bọn họ nhìn thấy Tô Bạch bước đến liền dừng lại giao lưu, trong đó có một người đàn ông tóc tương đối dài, đưa tay ra xin thuốc Tô Bạch, Tô Bạch đem nửa bao thuốc còn lại cho anh ta, anh ta cười nói thật đúng là bạn tốt.

Tô Bạch lười trả lời một câu nếu là bạn tốt thì đừng bỏ phiếu cho hắn, ở nơi này, tất cả các thính giả đều giỏi về việc giả nhân giả nghĩa, hơn nữa, trước đó Tô Bạch cũng đã thấy rõ ràng, ba người này cố ý đứng đó nói chuyện, trong đó có một người với vẻ mặt không tình nguyện, có loại cảm giác giống như tức nước vỡ bờ, nhưng những điều này không phải là điều mà Tô Bạch muốn lo lắng, hắn không rảnh rỗi như thế, tuy thật ra hắn không có chuyện gì cần đi làm.

Sau khi về đến phòng của mình, Tô Bạch mở chai rượu ra, uống mấy ngụm, từ từ, cơn buồn ngủ kéo đến, hắn không cản lại, cũng không kiềm chế, có thể ngủ một lúc cũng là một loại hưởng thụ.

Lúc ngủ say, Tô Bạch có cảm giác trên người hắn hơi ngứa, nhưng không vấn đề gì lớn, chờ sau khi tỉnh lại, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra trên người hắn có cảm giác dính dính, Tô Bạch đưa tay lên sờ da của mình.

Một lớp da người, cứ như thế bị Tô Bạch xé xuống.

- Ồ, thật buồn nôn.

Tô Bạch rất ghét bỏ, hắn bắt đầu lột da trên người hắn, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy kỳ lạ chính là, lớp da này được lột xuống từ trên người hắn, mà tầng da đươc lột xuống này, ngược lại không giống với lớp da lúc đầu của Tô Bạch.

Sau khi lột lớp da xuống, Tô Bạch phát hiện da đầu và một vài bộ vị khác đều bị mài mòn rất nghiêm trọng, giống như tấm da người mà hắn phát hiện ở trong phòng Trần Hân Di, xem ra tấm da kia không phải là do có người cố ý phá hỏng, dù sao chuyện này cũng được Tô Bạch dùng thực tế để chứng minh.

Dạng này gần như có thể xác định, tấm da người trước đó là của Trần Hân Di, khả năng Trần Hân Di qua phòng khác trộm, chuyện này có xác suất quá thấp, dĩ nhiên không phải không có, chỉ là nếu như ngay cả khả năng này cũng phải cân nhắc vậy thì có chút giống như chỉ có ít tiền mà muốn sửa hết cả nhà.

Trước đó Trần Hân Di là người có thể xuyên qua hai trò chơi, nhưng kết quả bởi vì Tô Bạch mà cô ta trực tiếp bị Gameover!

Tô Bạch không khỏi có chút thổn thức, trước đó Trần Hân Di rõ ràng là người được đánh giá cao nhất, nhưng lại bởi vì đụng phải một kẻ tâm thần như hắn mà bị hố chết rồi.

Chẳng qua, bây giờ hắn cầm vật này làm gì bây giờ?

Nó có thể mang đến năng lực bí mật gì cho hắn?

Chỉ là đi đi về về ngắm cảnh một chút thôi sao?

Hay là bản thân nó có ý nghĩa đặc biệt?

Vì sao mỗi lần Tần Dương lại bỏ một phiếu cho mình?

Anh ta muốn phát ra tín hiệu gì?

Là muốn nói cho người chơi bên này có vai trò công việc bí ẩn như anh ta, nói rằng thân phận của anh ta là đến từ trong phạm vi một trò chơi khác?

Chương 255 Anh Là Cừ Môn

Dù sao dựa theo kinh nghiệm trước đó của Tô Bạch, nếu như chính mình đi đến trong phạm vi trò chơi này, trên danh sách bỏ phiếu lại không có tên và ảnh chụp của hắn, hắn có thể tích một phiếu cho bản thân.

Số phiếu, số lượng người chơi, những thứ này, nhất định bởi vì trong hai trò chơi còn có người có thể xuyên tới xuyên lui mà tăng lên độ khó để suy tính, thế nhưng Phát Thanh Khủng Bố giải quyết như thế nào về động thái thay đổi này?

Chẳng lẽ nó vẫn đang điều chỉnh, vẫn đang tính toán?

Thậm chí giống như thức ăn không ngừng được đổi mới, Phát Thanh Khủng Bố cũng không ngừng đổi mới tất cả ý thức và trí nhớ trong đầu của thính giả.

Chuyện này không phù hợp với thói quen của Phát Thanh Khủng Bố, nó thích tự tay tạo ra một thế giới chuyện xưa khiến cho nó cảm thấy hài lòng, tự đắc.

Phát Thanh Khủng Bố dựng ra một sân khấu, sau đó để cho thính giả không ngừng giãy dụa ở bên trong đó, một bên tận hưởng cảm giác thỏa mãn vì tính toán không một chút sơ hở nào của mình, một bên không ngừng vui vẻ tự đắc.

Phát Thanh Khủng Bố không có khả năng vẫn luôn trực tiếp nhúng tay vào cục diện này, nếu không, chuyện này không phù hợp với mỹ học của nó.

Điều này có nghĩ, việc số lượng người chơi không ngừng thay đổi, Phát Thanh Khủng Bố vẫn luôn có một cái cửa sau,

hoặc nói đúng hơn là một kế hoạch, đem loại xu thế biến động này san bằng.

Cửa sau này, có lẽ chính là cửa sinh của toàn bộ thế giới chuyện xưa.

Chết tiệt, rốt cuộc là làm sao? Bên chỗ hắn, chẳng khác nào là nhiều hơn một người, số lượng bỏ phiếu cũng không giống nhau, số lượng thính giả cũng không giống nhau, cho dù là một tên gia hỏa không đáng chú ý như Tần Dương, hay là bất kỳ một tên giả hỏa nào khác đều đang chiếm một đầu người đó!

Tô Bạch cầm lấy chai rượu trên tủ đầu giường mà hắn chưa uống hết, sau đó hắn uống vào một ngụm lớn.

Men rượu không làm cho đầu óc của Tô Bạch trở nên tỉnh táo hơn, ngược lại nó càng khiến cho tâm trạng của hắn không thể kiên nhẫn được nữa, hắn dứt khoát đi vào trong nhà vệ sinh, đi tắm nước lạnh.

Sau đó, lúc Tô Bạch đi ra khỏi phòng vệ sinh, hắn nhìn thấy chính mình trong gương, mặt của hắn, tay của hắn, tất cả mọi thứ trên người hắn đều phát sinh biến hóa rất lớn.

Không đúng.

Hắn lại đi vào trò chơi kia?

Tô Bạch có chút không dám tin, loại chuyện xuyên qua hai loại trò chơi này không có quy luật gì sao?

Chính bản thân hắn cũng không thể khống chế?

Lúc này trong gương không còn là dáng vẻ lúc đầu của Tô Bạch nữa mà chính là dáng vẻ của một người khác, một người có dáng dấp rất phổ thông, kiểu tóc rất phổ thông, một người đàn ông trẻ tuổi rất bình thường.

Tô Bạch đi tới bên giường của mình, chăn màn được gấp chỉnh tề, ga giường phẳng phiu, không có dấu vết của người vừa nằm trên đó, đồng thời chai rượu ở tủ đầu giường cũng biến mất.

Bỗng nhiên, Tô Bạch có chút đồng tình với Trần Hân Di rồi.

Nếu như lúc trước Trần Hân Di cũng như thế, không ngừng xuyên qua hai trò chơi, một bên lục đục với nhau, một bên còn phải không ngừng đi thăm dò.

Đối với những thính giả khác, bọn họ chỉ cần giả ngu là được, còn đối với Trần Hân Di mà nói, cô ta không ngừng phải đi qua điều tra, cuối cùng còn gặp phải một kẻ tâm thần như Tô Bạch.

Tô Bạch còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa vang lên.

- Xin chào, tôi có thể đi vào không?

Tô Bạch có hơi ngạc nhiên, chính mình vừa mới đi vào trong phạm vi trò chơi này liền có người tới tìm?

Tô Bạch đi đến mở cửa, là người phụ nữ lúc trước ngồi bên cạnh hắn, người phụ nữ này hẳn là vừa mới tắm qua, tóc của cô ta còn ướt nhẹp, chẳng qua cô ta có dáng vẻ mỏng manh, loại cảm giác vừa thấy đã yêu.

Người phụ nữ đi đến ngồi thẳng xuống giường của Tô Bạch.

Tô Bạch hơi nhíu mày, cô ta muốn làm gì đây?

- Tôi rất sợ hãi, cũng rất trống rỗng.

Người phụ nữ ôm lấy hai vai mình, sau khi nói xong câu đó, cô ta bắt đầu khóc thút thít, áo ngủ không cách nào che đậy

bộ ngực cao vút cũng theo đó lộ ra, mang đến một loại phong tình đặc biệt.

Tô Bạch giật mình, cuối cùng hắn cũng hiểu được.

- Tôi…

- Anh có thể ôm tôi một cái không?

Người phụ nữ nói với Tô Bạch.

- Tôi…

- Anh có thể đừng lên tiếng không? Chỉ cần ôm tôi một cái mà thôi? Tôi không cầu xin anh chuyện gì khác, cũng không hy vọng xa vời, tôi chỉ muốn nhận được một cái ôm an ủi.

Thật đúng là cảm xúc dạt dào…

Trong lòng Tô Bạch cảm thán, thật ra cũng không có gì để khinh bỉ, vào thời điểm này, cô ta nguyện ý dùng thân thể của chính mình từng bước từng bước chiếm được độ thiện cảm của một số người đàn ông, dùng cái này để giảm thiểu khả năng mình bị bỏ phiếu, cũng coi như là một phương pháp đầu tư và bảo vệ chính mình.

Chẳng qua, hiện tại Tô Bạch không có tâm tư làm loại chuyện đó, hắn chỉ vào cánh tay cụt của mình:

- Tôi chỉ có một tay.

- Tôi không ngại, thật đó.

- Xin lỗi, tôi là gay, cô làm như thế khiến tôi rất phản cảm.

Tô Bạch bày ra dáng vẻ cố gắng lấy hết dũng khí để nói ra.

Người phụ nữ vội vàng đứng lên nói xin lỗi với Tô Bạch, sau đó mở cửa rời đi, có lẽ cô ta vốn dĩ đi tìm Tô Bạch, một người đàn ông không có cảm giác tồn tại nhất, dùng thân thể của mình để lấy độ thiện cảm của hắn, cho nên sau khi cô ta biết Tô Bạch là "gay", còn sợ loại hành vi này của mình khiến

cho Tô Bạch sinh ra cảm giác phản cảm, vậy thì cô ta thật đúng là gậy ông đập lưng ông rồi.

Tô Bạch sờ lên cái mũi của mình, đối với cảnh tượng này, hắn có chút cảm thấy bất đắc dĩ, lúc hắn chuẩn bị đi qua đóng cửa phòng lại, hắn nhìn thấy Sở Triệu bưng một đĩa thức ăn đi ngang qua phòng hắn, Sở Triệu nhìn thấy Tô Bạch đứng ở cửa phòng liền dừng bước.

- Ha ha, anh cũng thật là lợi hại, vẫn luôn ở trong đó không ra ngoài, thật ra anh cũng không cần thiết phải giả bộ như thế.

Tô Bạch dĩ nhiên biết Sở Triệu nói như thế là có ý gì, hắn chỉ khẽ gật đầu, nói thật ra, hiện tại Sở Triệu không biết hắn, Tô Bạch chưa nghĩ ra có nên qua liên hệ với người ở bên này hay không, dù sao quan hệ của hắn, Sở Triệu và Huân Nhi cũng không đơn giản.

- Tôi lấy thêm ít dưa, anh muốn ăn không?

Sở Triệu đưa một miếng dưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch đưa tay ra nhận lấy, sau đó hắn vẫn quyết định nói:

- Sở Triệu, tôi là Tô Bạch.

- Ha ha, tôi biết anh tên là Cừ Môn, trong bảng danh sách đó có tên anh và ảnh chụp.

Sở Triệu cười ha hả đi ra.

Tô Bạch sững sờ, bỗng nhiên một nỗi sợ hãi lan ra khắp người hắn, cả người Tô Bạch cảm thấy rét run.

Một tầng vách ngăn vô hình bao phủ lên chính hắn, khiến cho hắn đến nơi này, lại chỉ có thể cho hắn làm một người đứng xem, hắn không thể bại lộ thân phận của mình, bởi vì có một lực lượng không cho phép hắn làm như thế.

Nhưng nếu như không làm như thế, hắn đến đây làm gì?

Trò chơi tiếp tục được tiến hành, số người tử vong ngày càng nhiều, chết tiệt, rốt cuộc trò chơi bỏ phiếu này muốn làm gì?

Chương 256 Rốt Cuộc Hiểu Rõ!

Tô Bạch đóng cửa lại, cắn một miếng dưa, có hơi chua, hương vị rất kém.

- Con hàng Sở Triệu này!

Tô Bạch mắng một câu, sau đó ném miếng dưa còn lại xuống đất.

Hắn ngồi trên giường, theo thói quen đưa tay sờ lên túi, lại phát hiện không có thuốc, có lẽ hiện tại ở thân phận này, hắn không có thuốc, nếu như Tô Bạch muốn hút thuốc, hắn còn phải chờ đến khi chính mình quay trở về trò chơi ban đầu của hắn.

Tô Bạch nằm trên giường, vắt tay lên trán.

Trong đầu hắn vô thức hiện lên hình ảnh hai người Tần Dương và Trần Hân Di, hai người kia, hẳn là lúc trước cũng giống như hắn.

Ở chỗ Trần Hân Di, hẳn là không có gì thú vị, dù sao từng giây từng phút cô ta phải đề phòng những người trong trò chơi mà cô ta vốn dĩ tham dự, còn Tần Dương thì khác, anh ta không có vấn đề gì cần lo lắng, có lẽ anh ta chỉ cẩn thận ở trong trò chơi anh ta tham dự, thế nhưng nếu như đổi thành một trò chơi khác, anh ta không cần để ý nhiều như thế, bởi vì người trong trò chơi kia không thể bỏ phiếu cho anh ta chết.

…

- Người anh em, anh còn thuốc không?

- Vẫn còn tiếp tục.

- Có lẽ ngày mai lúc nhìn thấy cô ta, khung xương của cô ta sẽ đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi, tinh khiết, tự nhiên, trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

- Chuyện ngày hôm qua anh làm khiến cho tôi cảm thấy rất sung sướng.

- Cho nên hôm nay tôi cố ý bỏ phiếu cho cô ta mà không phải là anh.

…

Tô Bạch nhớ lại đoạn đối thoại giữa hắn và Tần Dương, mỗi một câu nói của anh ta lặp đi lặp lại trong đầu Tô Bạch rất nhiều lần, bỗng nhiên, Tô Bạch ý thức được câu nói sau cùng của Tần Dương không thích hợp.

- Chuyện ngày hôm qua anh làm khiến cho tôi cảm thấy rất sung sướng.

- Cho nên hôm nay tôi cố ý bỏ phiếu cho cô ta mà không phải là anh.

Tần Dương không thể bỏ phiếu cho Trần Hân Di, anh ta vẫn luôn bỏ phiếu cho chính mình! Lần bỏ phiếu kia, Tần Dương vẫn một phiếu, chính là do anh ta tích vào, bởi vì những người khác căn bản không ý thức được, cho dù bọn họ có muốn bỏ phiếu cho Tần Dương cũng không được.

Thế nhưng anh ta nói câu đó là có ý gì.

Anh ta cũng muốn giết Trần Hân Di, vì sao?

Người trong hai trò chơi này tổn thương lẫn nhau?

Tô Bạch bỗng nhiên xông ra khỏi phòng của mình, lúc này Sở Triệu còn đang đứng ở cạnh một thùng rác, tất cả những

miếng dưa mà anh ta lấy, ngoại trừ một miếng đưa cho Tô Bạch, những miếng còn lại đều bị ném vào thùng rác.

Tô Bạch lao đến trước mặt Sở Triệu, trực tiếp hỏi:

- Lần bỏ phiếu trước, người có số phiếu cao nhất là ai?

- Tiết Nhã, sao thế?

- Là nữ?

- Đúng thế, người anh em, anh không sao chứ, tôi cũng không hiểu, loại người như anh thế mà còn có thể sống đến bây giờ, hiện tại tôi thật đúng là hâm mộ anh, anh không cần giả bộ, cứ tự nhiên đi.

Tô Bạch không để ý đến Sở Triệu trêu chọc, hắn xoay người rời đi.

Tô Bạch rốt cuộc đã hiểu rõ cách chơi chân chính của trò chơi này.

Tần Dương không chết.

Anh ta chỉ thành công hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi thế giới chuyện xưa này.

Còn về vấn đề số lượng người chơi thay đổi, liên quan đến cái chết của Triệu Chấn, liên quan đến cái chết của Tiễn Lam, liên quan đến nguyên nhân việc Sở Triệu và Huân Nhi rõ ràng bày ra thái độ quen biết nhau lại không chết.

Tô Bạch đã biết rõ.

Thì ra,

Là như vậy…

Sở Triệu nhìn thấy Tô Bạch lẩm bẩm đi vào trong phòng, ánh mắt anh ta lộ ra sự nghi ngờ, sau đó cười nói:

- Giả bộ sợ hãi đến mức bệnh tâm thần, thật đúng là thú vị.

Tô Bạch về đến phòng mình, hắn ngồi xuống ghế, bắt đầu sắp xếp lại mạch suy nghĩ, căn cứ vào manh mối trước đó mà mình có được, hiện tại xem như Tô Bạch đã nghĩ thông suốt về trò chơi bỏ phiếu này.

Trò chơi bỏ phiếu vẫn là trò chơi bỏ phiếu, chia làm hai phạm vi, mỗi bên đều có 10 nam và 10 nữa, dựa theo những gì người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố đã nói trước khi thế giới chuyện xưa lần này bắt đầu:

"20 người trẻ tuổi, tuổi từ 20-30, 10 nam và 10 nữ, rất đồng đều, không phải sao?

Lúc này bọn họ đều đang nằm trên giường của chính mình, chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên lại phát hiện, căn phòng ngủ của mình đã thay đổi.

Một trò chơi lựa chọn đẫm máu… Bắt đầu được mở màn."

20 người trẻ tuổi, người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố đã nói như thế, 20 người trẻ tuổi này là ám chỉ phạm vi trong một trò chơi sao?

Không !

Đây hẳn là phạm vi của hai trò chơi!

Ngay từ khi vừa mới bắt đầu không có khả năng xuất hiện lừa gạt, nếu như ngay cả lời nói ban đầu của Phát Thanh Khủng Bố đều là âm mưu, vậy thì quá đánh giá thấp trí thông minh của Phát Thanh Khủng Bố rồi.

Như vậy, đảo ngược lại suy luận lúc trước, chứng thực câu nói 10 nam 10 nữ của Phát Thanh Khủng Bố là hoàn toàn chính xác, điều này có nghĩ, cho dù có bao nhiêu phạm vi trò chơi, tổng cộng vẫn chỉ có 20 người tham gia.

Bây giờ phạm vi của hai trò chơi, mỗi bên có 20 người, cộng lại thành 40 người, căn cứ vào suy luận lúc trước, điều

đó có nghĩ, trong số 40 người này, chỉ có một nửa là thính giả.

Một nửa còn lại, cũng chính là 20 người.

Đúng thế…

Là quỷ!

Loại quỷ này không phải là loại quỷ bình thường trên danh nghĩa sau khi người ta chết đi liền biến thành quỷ hồn, nó càng giống với nhân vật trong trò chơi đối chiến trên máy vi tính hơn, ví dụ một trò chơi đối chiến, yêu cầu là 5 vs 5, nhưng người chơi chỉ có 4 người, sau cùng được chia làm hai đội, mỗi bên gồm có hai người chơi thật, cộng thêm ba người chơi máy. (Người chơi do máy điều khiển).

Quy tắc của thế giới chuyện xưa này cũng được vận dụng như thế, nơi này chỉ có 20 thính giả, nó còn muốn chia thành hai trò chơi, người thật sự tham gia vào trò chơi tương ứng với mỗi lần hai người có thể xuyên tới xuyên lui vào phạm vi hai bên, điều này sẽ tạo ra sự lãng phí, những thính giả, hoặc có thể gọi là những người chơi còn lại không có đủ tư cách kia thì sao, chẳng lẽ chỉ có thể không ngừng chết đi?

Điều này không có khả năng.

Nếu như vậy tính thú vị và công bằng của trò chơi hoàn toàn bị phá vỡ, cho nên thế giới chuyện xưa này mới tạo ra quỷ, chính bọn họ cũng không biết mình là người chơi do máy tính điều khiển, không biết mình là giả, càng không biết mình là quỷ, bọn họ coi mình thật sự là thính giả, bọn họ cho rằng mình cũng là một thành viên tham dự vào thế giới chuyện xưa này, cũng có khát vọng được sống.

Những bởi vì bọn họ là do quy tắc của thế giới chuyện xưa này sáng tạo ra, cho nên một số hành động, ý nghĩa tồn tại của họ, thậm chí là việc bọn họ có tồn tại hay không đều có thể bị quy tắc của thế giới chuyện xưa căn cứ vào tình hình thực tế

và nhu cầu của mình để thay đổi, nhưng bọn họ không thể cưỡng lại, cũng không hề hay biết.

Trước đó Tô Bạch vẫn luôn xoắn xuýt một vấn đề, chính là trong phạm vi hai trò chơi này vẫn luôn có người xuyên tới xuyên lui, vậy ở đầu bên kia phải tính như thế nào, số lượng phiếu bầu, số lượng thính giả, có rất nhiều điểm bởi vì có thêm một người mà xuất hiện rất nhiều lỗ hổng và bug, nhưng hiện tại xem ra, Phát Thanh Khủng Bố đã sớm đem loại lỗ hổng và bug này giải quyết, phương pháp rất đơn giản, phải biết rằng trong hai trò chơi, mỗi bên đều có 10 con quỷ do Phát Thanh Khủng Bố sắp xếp vào để làm tay chân về phương diện số lượng người chơi, số lượng phiếu bầu, qua an bài cửa sau, thật đúng là một chuyện quá đơn giản.

Chương 257 Quỷ

Ví dụ như sau khi Tô Bạch đi vào phạm vi của trò chơi này, một con quỷ nào đó sẽ trực tiếp biến mất? Tổng số lượng người chơi và tổng số lượng phiếu bầu sẽ không thay đổi, không phải sao?

Như thế có thể hoàn mỹ giải thích các vấn đề được đặt ra, quy tắc thế giới chuyện xưa này còn có một vụ khí sắc bén nhất, chính là người xuyên tới xuyên lui kia, đối với người không biết anh ta, vẫn luôn cảm thấy anh ta ở đó, chỉ là anh ta có rất ít cảm giác tồn tại mà thôi.

Loại năng lực đáng sợ sửa đổi ý thức, nhận biết của con người, lại có thêm 20 con quỷ trợ giúp mình sửa chữa những lỗ thủng, trò chơi nhìn như phức tạp này mới có thể hoàn mỹ vận hành.

Cũng chỉ có Phát Thanh Khủng Bố mới có thể tạo ra một trò chơi đủ kích thích như thế.

Tô Bạch day huyệt thái dương, nói thật ra, loại trò chơi này khiến cho hắn cảm thấy rất ngột ngạt, hoàn toàn không có bầu không khí của một trò chơi nên có.

Mỗi trò chơi sẽ có một người có năng lực đi sang phạm vi trò chơi còn lại, so với những thính giả khác, áp lực của hai người này lớn hơn rất nhiều, bọn họ tương đương với việc bị hai phạm vị trò chơi để cử ra, cưỡng ép đưa lên sàn quyết đấu, người thắng có thể hoàn thành nhiệm vụ, trở về thế giới hiện thực, còn người chết sẽ vĩnh viễn lưu lạc ở nơi này, làm bạn với vong linh.

Tần Dương là người được phạm vi trò chơi bên này đề cử ra, sau khi anh ta đi vào phạm vi của trò chơi bên chỗ Tô Bạch, anh ta vẫn luôn quan sát, vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm người có năng lực xuyên tới xuyên lui trong hai trò chơi giống như anh ta.

Sau cùng, anh ta tìm được.

Người đó chính là Trần Hân Di.

Chẳng qua, điều khiến cho Tần Dương có chút trở tay không kịp chính là, Trần Hân Di bị kẻ tâm thần như Tô Bạch cùng một chỗ kéo ra, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau cùng bị bỏ phiếu cao nhất, cứ thế mà chết đi, nhân vật Tần Dương lấy một dáng vẻ dở khóc dở cười, một loại phương thức đặc biệt để hoàn thành.

Sau đó, anh ta thành công rút lui, còn quy tắc của thế giới chuyện xưa này bắt đầu xử lý dấu vết, ví dụ như trong cảnh tượng, ở trước mắt bao người,Tần Dương chết đi, trò chơi vẫn tiếp diễn.

- Phù.

Tô Bạch không ngừng hít sâu, hiện tại hắn đã suy nghĩ thông suốt một chuyện, đó chính là ngay từ đầu Triệu Chấn, sau đó là Tiễn Lam, hành động kia của bọn họ, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Thật ra trong lòng Tô Bạch vẫn luôn có một vướng mắc, đó chính là khi hắn vừa mới đi vào thế giới chuyện xưa này, lúc hắn và Triệu Chấn cách hành lang gặp mặt, chính mình cố ý làm ra tư thế công kích giả, Triệu Chấn mắc lừa, cầm đao đâm một nhát vào đùi của Tô Bạch, nhưng Triệu Chấn có thể giống như một người bình thường, không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi ra ngoài giễu võ dương oai, không phải anh ta cũng nên bị thương sao?

Khi đó trên người anh ta hẳn là có vết thương, cho dù có là kẻ ngu đi chăng nữa, cũng nên biết chút gì đó mới đúng, nhưng anh ta vẫn luôn hoàn mỹ thuyết minh cái gì mới gọi là cảnh giới không não tối cao, mãi cho đến sau cùng, anh ta bị bỏ phiếu chết đi.

Hiện tại xem ra, chuyện này rất đơn giản, Triệu Chấn là quỷ, anh ta bị quy tắc thế giới chuyện xưa này sắp xếp nhiệm vụ, chính ở trước vòng bỏ phiếu thứ nhất, anh ta phải hấp dẫn được sự chú ý của mọi người, sau đó trở thành người đầu tiên bị bỏ phiếu cao nhất, trở thành một ví dụ để cho mọi người quen thuộc với bộ quy tắc này, làm một động tác mẫu cho trò chơi.

Có lẽ ngay cả chính bản thân Triệu Chấn cũng không biết được những thứ này, nhưng từ nơi sâu xa, số mệnh của anh ta đã được sắp xếp như thế, cho dù không có Tô Bạch, anh ta cũng sẽ đi khiêu khích người khác, hoặc là cố ý tìm một số việc để thể hiện mình.

Dù sao đứng ở trên góc độ công bằng của trò chơi mà nói, người "làm mẫu" phải chết, nếu là thính giả, như thế quá không công bằng, cho nên cần có một con quỷ đi ra làm mẫu, làm một ví dụ, đây chính là lựa chọn tốt nhất, về phần Tiễn Lam, rốt cuộc cô ta có phải là quỷ hay không, Tô Bạch không rõ, không thể phân tích, thế nhưng Triệu Chấn chắc chắn là quỷ!

Tô Bạch đi vào trong nhà vệ sinh, bắt đầu dùng nước lạnh tạt lên mặt mình, hiện tại đủ loại suy nghĩ không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, không ngừng kích thích ý thức của hắn, hắn rõ ràng, chính mình nhất định phải tìm ra được quy tắc mấu chốt, bởi vì thời gian còn lại của hắn không nhiều lắm.

Mỗi lần đều có hai thính giả được tuyển chọn ra để tiến hành quyết đấu, vậy loại quyết đấu này, tồn tại trên phương

diện nào?

Qua chỗ đối phương nhấc lên sóng gió, sau đó để cho người đó bị bỏ phiếu nhiều nhất, chết đi?

Hay là cố ý châm ngòi thổi gió?

Châm ngòi ly gián?

Tô Bạch đặt khăn ướt lên mặt mình.

Không.

Không có khả năng.

Không phải là phương thức đó, nếu như thế, cách chết quá phức tạp, phức tạp đến mức khiến cho người ta khó có thể tin được, hơn nữa cũng không phải chỉ mất một vòng bỏ phiếu là chuyện này có thể hoàn thành, thậm chí năm, sáu lượt bỏ phiếu cũng không hoàn thành được. Nếu như thế giới chuyện xưa an bài quy tắc này, độ khó giống như việc bắt một học sinh tiểu học đi giải đề thi toán của đại học vậy, hơn nữa nếu như hai thính giả kia dùng quá nhiều thời gian châm ngòi ly gián mới có thể dựa vào việc bỏ phiếu làm cho đối phương chết, như vậy, những người khác phải làm sao bây giờ? Những thính giả khác chỉ ở đó đánh xì dầu à? (đánh đấm giả bộ cho có khí thế).

Có lẽ… Có phương thức càng thêm trực tiếp.

Trần Hân Di bị bỏ phiếu chết, Tần Dương coi như hoàn thành nhiệm vụ, thật ra chỉ cần một người xuyên qua chết là được.

Bao gồm.

Ở trong khách sạn, ở trong cảnh tượng.

Dùng phương thức của mình, giết chết đối phương!

Nếu như Tần Dương ở trong cảnh tượng giết chết Trần Hân Di, anh ta cũng sẽ chết, nhưng nếu như Trần Hân Di thật sự chết, anh ta cũng sẽ được giải thoát, bởi vì anh ta đã thành công hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bởi vì Trần Hân Di bị bỏ phiếu mà chết, cho nên Tần Dương không thể không bị Phát Thanh Khủng Bố đưa lên sân khấu, sắp xếp một cái chết hợp lý cho anh ta.

- Phù.

Tô Bạch không ngừng thở phì phì, cuối cùng mạch suy nghĩ của hắn đã hoàn chỉnh, hiện tại vấn đề còn lại, Tần Dương hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi thế giới chuyện xưa.

Như vậy,

Trong phạm vi trò chơi này, người tiếp theo có năng lực xuyên tới xuyên lui kia, rốt cuộc là ai?

Làm sao hắn có thể tìm được người đó?

..

- Này, café của cô đây.

Sở Triệu đặt một cốc café lên mặt bàn của Huân Nhi.

Trên mặt bàn của Huân Nhi có một tờ giấy trắng, trên đó có vẽ rất nhiều vòng tròn, ngoài ra còn có phân tích và chú thích ở bên cạnh.

- Sao rồi, đã nghĩ thông suốt chưa?

Sở Triệu ngồi xuống bên giường, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

- Có rất nhiều quy tắc tôi đã nghĩ thông suốt, nhưng có một số chuyện tôi vẫn nghĩ mãi không ra, tôi luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, bây giờ hoàn cảnh chúng ta gặp phải còn phức tạp hơn "Mê cung lập phương", hoàn cảnh và thế giới này, căn bản không phải là thứ do con người có khả năng sáng tạo ra.

- Ý của cô là, chúng ta đã gặp thần, cho nên mới bị kéo đến đây?

Sở Triệu đứng lên:

- Đúng rồi, Huân Nhi, cô đến đây một chút, chỗ này của tôi rất ngứa.

Huân Nhi đứng lên, đi đến bên cạnh Sở Triệu:

- Sao thế?

- Cô gãi giúp tôi, tôi hơi ngứa.

Huân Nhi đặt tay lên cổ Sở Triệu gãi một chút, sau đó xé rách một mảng da.

Mê cung lập phương là bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị. Bộ phim kể về: Mỗi người đang làm những công việc thường nhật, bỗng nhiên sau một giấc ngủ dài tìm thấy mình lạc trong khối đa phương 4 chiều bao gồm các phòng lập lại, dính với nhau, có thể di chuyển, thậm chí chúng giao nhau trong những khoảng không song song! Mọi chuyện ngày càng không thể lý giải khi họ phát hiện trong nhà tù quái lạ này, hiện tại, quá khứ lẫn tương lai còn đan xen với nhau! Như trong một giấc mơ, mọi thứ mờ mờ ảo ảo, chỉ có những cái chết là thật, rất thật, đến nỗi sự khủng hoảng đã giết chết từng người một…

Chương 258 Vòng Bỏ Phiếu Thứ Tư

Gần như làm cho chính mình ướt đẫm, Tô Bạch ngồi ở cạnh giường, lắc đầu, hiện tại vấn đề đã được đơn giản, việc còn lại chính là tìm ra được kẻ cũng có năng lực xuyên qua xuyên lại giống như hắn.

Tuy nhiên phương pháp cụ thể như thế nào, Tô Bạch còn chưa rõ ràng lắm.

Lúc vấn đề đã được chứng thực, thật ra rất nhiều suy nghĩ không có quá nhiều chỗ dùng, Tô Bạch cũng rõ ràng điểm này.

Thời gian dần dần trôi qua, Tô Bạch cảm giác được trên người mình được phủ một tầng ánh sáng, quần áo trên người hắn cũng đã được làm khô, Tô Bạch quay đầu nhìn thoáng qua tủ đầu giường, phát hiện ở đó có chai rượu.

Tô Bạch biết mình đã quay lại phạm vi của trò chơi bên phía hắn.

Lần này, Tô Bạch lộ ra rất bình tĩnh.

Ngay sau đó, dưới mặt đất xuất hiện một hàng chữ màu vàng.

- Mời đi đến phòng hội nghị.

Đến lúc "họp" rồi à?

Tô Bạch duỗi lưng một cái.

Chết tiệt, hôm nay vẫn tiến hành bỏ phiếu à?

Tần Dương đã chết trong cảnh tượng cũng không tính sao?

Nếu như đã chết một người, vòng bỏ phiếu này không thể chậm hơn à?

Hiện tại cảm xúc của Tô Bạch đã có chút oán hận, hắn đã nghĩ thông suốt được rất nhiều thứ, cũng thu được đầy đủ chứng cứ để suy luận ra vấn đề, thế nhưng hiện tại bản thân hắn lại không thể không đối mặt với một chuyện tàn khốc.

Vòng bỏ phiếu này, hắn rất có khả năng "đạt được" số phiếu cao nhất!

Như thế kết cục của hắn liền giống như Trần Hân Di lúc trước, không bị đối phương xuyên qua giết chết mà chính là bị người phía bên mình bỏ phiếu giết chết, cho dù như thế nào, chỉ cần hắn vừa chết, tên gia hỏa ở phía đối diện kia sẽ tự động hoàn thành nhiệm vụ, trở về thế giới hiện thực, chỉ nghĩ đến việc cứ như thế để cho đối phương nhặt được một tiện nghi, thật đúng là không cam tâm.

Tô Bạch đi tới nhà ăn, lần này hắn không mang theo gì, mà chính mình đi thẳng đến phòng họp, Lưu Thao không có ngồi ở vị trí cuối cùng mà chính là ngồi ở phía trước.

Tô Bạch ngồi ở vị trí lúc đầu, ngón tay không ngừng gõ lên bàn, vẻ mặt mang theo nhàn nhạt Âu Mỹbuồn, lúc đã biết cửa sinh, chính mình lại gặp phải cục diện này, cuộc sống thật đúng là kỳ lạ.

Tô Bạch đột nhiên có thể lý giải được cảm xúc của Trần Hân Di khi biết mình có số phiếu cao nhất, vẻ mặt của cô ta khác với Triệu Chấn và Tiễn Lam, Trần Hân Di càng thêm không cam tâm.

Thật đúng là không cam tâm, bởi vì cô ta biết mình và những người tham gia bỏ phiếu này hoàn toàn khác biệt, thậm chí Trần Hân Di cũng biết nơi này không chỉ có riêng thính

giả, còn có rất nhiều con quỷ tự cho là đúng, coi mình thành thính giả.

Mọi người nhanh chóng đi vào chỗ ngồi của mình.

Tần Dương chết, Tiễn Lam chết,Triệu Chấn chết, Trần Hân Di chết rồi, hiện tại số lượng thính giả còn lại là 16 người.

Rất rõ ràng, có một con quỷ đã bị quy tắc của thế giới chuyện xưa xóa bỏ, để cho người thay thế Tần Dương xuất hiện.

Nhìn khắp xung quanh, Tô Bạch căn bản không nhớ nổi, người đột nhiên biến mất là người nào, hắn biết dù cho mình có tiếp tục suy nghĩ cũng không thể nào nghĩ ra, Tô Bạch để cánh tay cụt của mình lên mặt bàn, cứ thế dựa lưng vào ghế.

Không biết vì sao, hiện tại Tô Bạch lại rất bình tĩnh, cho dù bị bỏ phiếu mà chết, hắn cũng rất bình tĩnh, trong đầu hắn không có suy nghĩ kéo theo một cái đệm lưng, hơn nữa, chuyện buồn cười nhất chính là, Tô Bạch không biết, những người ngồi ở trước mặt hắn đây, ai mới thực sự là thính giả, ai là quỷ.

Trước đó Tô Bạch phát bệnh, hắn muốn kéo Trần Hân Di đi đồng quy vu tận, đó là bởi vì hắn cảm thấy mình không còn hy vọng gì, mặt khác, may mắn Trần Hân Di quả thật là thính giả, hơn nữa còn là người có năng lực xuyên qua, cho nên hiện tại nhìn lại, lúc trước Tô Bạch lôi kéo cô ta cùng một chỗ gameover, thật đúng là không lỗ.

Nhưng hiện tại thì như thế nào?

Lưu Thao?

Trân Trân?

Tô Bạch còn chưa xác định được bọn họ là người hay là quỷ…

Quy tắc của thế giới chuyện xưa có thể sáng tạo ra một kẻ ngu ngốc như Triệu Chấn, dĩ nhiên nó cũng có thể tạo ra một nhân vật có IQ cao, ví dụ như Trân Trân, ví dụ như Lưu Thao, bản thân quỷ không biết mình là quỷ, còn cho rằng mình là thính giả, như vậy nó sẽ vì sinh tồn của bản thân mà nỗ lực, điểm này khiến cho người ta nhức trứng, độ khó này thật đúng là khiến cho người ta tặc lưỡi, ngay cả bản thân NPC cũng không biết mình là NPC.

Bảng danh sách bỏ phiếu xuất hiện, Tô Bạch cầm bút, ánh mắt hắn nhìn lướt qua 16 bức ảnh của 16 người, sau đó rất tùy ý tích một cái vào ảnh của Trân Trân.

Bảng danh sách rất nhanh liền biến mất.

Có lẽ lần trước được trở về từ cõi chết, lần này Tô Bạch không còn có cảm giác nguy cơ và kích động, hắn bình tĩnh, nếu như số phận đã an bài, vậy thì nghe theo đi.

Rất nhanh, kết quả bỏ phiếu đã xuất hiện.

Quả nhiên, Tô Bạch cầm lấy bảng danh sách lên rồi cười, hắn có 14 phiếu.

Thật đúng là số phiếu rất cao, xem ra đối với cái chết của hắn, mọi người không có ý kiến gì.

Hả?

Ngay sau đó, ánh mắt của Tô Bạch rơi vào trên người khác, tên của người này ở trong danh sách, anh ta tên là "Lý Hạc", anh ta có một phiếu, Trân Trân cũng có một phiếu, một phiếu này là do Tô Bạch chọn.

Tô Bạch bắt đầu tìm tòi trong trí nhớ của hắn, hắn tiếp xúc với Lý Hạc không nhiều, trong ấn tượng của Tô Bạch, anh ta là người rất khiêm tốn, hay ngượng ngùng, không thích nói chuyện, không thích giao lưu, mỗi lần đều rất bình thường, không giống như người biến ẩn núp, bởi vì một người có thể

ẩn núp đến trình độ này, đây không phải là thính giả nữa mà chính là người đạt giải thưởng Oscar.

Khoan đã.

Ngón tay Tô Bạch day lên huyệt thái dương.

Lý Hạc!

1 phiếu!

Tô Bạch chậm rãi đứng lên, ánh mắt hắn bắt đầu đảo quanh, cuối cùng hắn tìm được vị trí của Lý Hạc, một người đàn ông không cao lắm, ngồi ở góc bên trái, rất không khiến cho người ta chú ý.

Đối phương nhìn Tô Bạch, vẻ mặt e ngại, lập tức xua tay nói:

- Không phải tôi bỏ phiếu cho anh, không phải tôi, tôi bỏ phiếu cho chính mình.

Trong phòng hội nghị, có rất nhiều người đều cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì Tô Bạch sắp chết, làm sao Lý Hạc phải uất ức thành cái dạng này.

Thế nhưng lúc này, trong đầu Tô Bạch lại xuất hiện một hình ảnh khác.

Lúc trước, khi hắn xuyên đến trò chơi đối diện nhìn thấy Sở Triệu, chính mình giới thiệu tên cho Sở Triệu, nói rõ hắn là Tô Bạch, nhưng khi đó Sở Triệu lại rất tự nhiên trả lời: Ồ, tôi biết anh tên là Cừ Môn.

Nếu như Lý Hạc là người có năng lực xuyên qua, hiện tại anh ta đang nói đến một thứ gì đó liên quan đến quy tắc của chuyện xưa không thể để cho người ta biết được, lời nói của anh ta đã bị quy tắc của thế giới chuyện xưa sửa đổi.

Nếu không, ở tình cảnh hiện tại, không ai bỗng nhiên uất ức thành cái dạng này.

Dù sao hắn chính là người phải chết.

Nhưng,

Ồ,

Vì sao hắn còn chưa chết?

Tô Bạch hơi ngạc nhiên.

Không riêng gì Tô Bạch, tất cả những thính giả còn lại đều cảm thấy có hơi ngạc nhiên, hình như lần chờ đợi này có chút dài.

Rất nhanh trên mặt bàn lại xuất hiện có một tờ giấy trắng, đây là lần đầu tiên trong một lần họp lại xuất hiện hai tờ giấy trắng.

Chương 259 Giết Hay Là Không Giết?

Trên tờ giấy này có rất ít chữ, nội dung trên đó cũng rất đơn giản:

- Bởi vì lần trước đã có thính giả tử vong trong cảnh tượng, cho nên vòng bỏ phiếu này, người có số phiếu cao nhất sẽ không chết.

Tất cả mọi người đều xôn xao, sao lại là kết quả này, như vậy vòng bỏ phiếu vừa rồi có ý nghĩa gì cơ chứ?

Rất nhiều người lập tức đứng dậy rời đi, thậm chí bọn họ còn không dám nhìn Tô Bạch, hiển nhiên hình ảnh lúc trước Tô Bạch tìm Trần Hân Di đồng quy vu tận khiến cho bọn họ cảm thấy run sợ, bọn họ sợ Tô Bạch tìm đến giết mình, hơn nữa chính bọn họ đều cảm thấy rằng, bây giờ Tô Bạch chỉ cần tìm tùy tiện một người để đồng quy vu tận, có lẽ rất khó để chọn sai người, dù sao ở đây, ngoại trừ Lý Hạc, những người còn lại đều bỏ phiếu cho Tô Bạch.

Thế nhưng Tô Bạch lại rất bình tĩnh, hắn đứng nguyên tại chỗ nhìn những thính giả khác rời khỏi phòng hội nghị, hắn rất yên tĩnh.

Lý Hạc không vội vã rời khỏi nơi này mà là tiếp tục ở đây, mắt Tô Bạch nheo lại, tay hắn đặt lên địa ngục hỏa shotgun.

Chuyện Lý Hạc là người xuyên từ bên trò chơi kia đến đã là chuyện chắc đến tám, chín phần, như vậy,

Bây giờ, hắn chỉ cần giết chết anh ta liền có thể trở về thế giới hiện thực, nhiệm vụ của hắn cũng coi như được hoàn

thành, tất cả mọi việc đều kết thúc, thoát khỏi trò chơi não tàn này.

Nhưng hắn có thể giết người ở trong khách sạn này không?

Hay là vẫn chờ đến khi cảnh tượng xuất hiện?

Giết người ở trong khách sạn,

Có lẽ là được…

Trong đầu Tô Bạch bắt đầu phân vân, nhưng hắn nhớ đến bảng danh sách bỏ phiếu, may mắn quy tắc của thế giới chuyện xưa lần này, bởi vì trước đó Tần Dương đã chết, cho nên vòng bỏ phiếu thứ tư, người đứng đầu là hắn mới không chết, nếu không bây giờ Tô Bạch đã là một cỗ thi thể, hơn nữa linh hồn của hắn còn giống như đám người Triệu Chấn, Trần Hân Di, vĩnh viễn bị giam ở nơi quỷ quái này.

Kết quả đó còn thống khổ hơn việc bị băm thây ngàn vạn lần.

Ở trong cảnh tượng…

Cảnh tượng tiếp theo, không biết thế giới chuyện xưa sẽ sắp xếp như thế nào, chuyện này Tô Bạch không rõ ràng cho lắm, nếu như đến lúc đó, hắn và Lý Hạc không được sắp xếp ở cùng một chỗ mà chính là cách nhau rất xa, hoặc là nói, tên Lý Hạc này đã biết thân phận xuyên qua của hắn, đến lúc đó, chính bản thân hắn sẽ phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn.

Bởi vì có rất nhiều thính giả đã có địch ý với hắn, đặt ở trong cảnh tượng để đi giết người, Tô Bạch không nắm chắc lắm, hắn không muốn đi mạo hiểm.

Chẳng qua hiện tại Lý Hạc này thế mà còn không đi, cho hắn nhiều thời gian để suy nghĩ như vậy?

Tô Bạch có hơi không hiểu lắm.

Lấy tâm tư của chính mình để suy đoán suy nghĩ của Lý Hạc, cũng chính là cái gọi suy bụng ta ra bụng người, có phải Lý Hạc cũng đang suy nghĩ xem có nên giết hắn ở chỗ này hay không, một tên gia hỏa bị thiếu một cánh tay?

Hai người có suy nghĩ giống nhau?

Tô Bạch đi về phía trước mấy bước, vốn dĩ Tô Bạch ngồi ở dãy sau cùng, trong nháy mắt, cửa phòng hội nghị bị đóng lại, sau đó hắn lấy địa ngục hỏa shotgun ra, nhắm họng súng về phía trước, đi thẳng đến gần chỗ Lý Hạc.

Thân thể Lý Hạc thế mà lại đang run rẩy, chẳng qua gương mặt anh ta lại nghiêm nghị, ngay sau đó anh ta mở hai tay của mình ra, trong miệng niệm chú ngữ, lớn tiếng nói.

- Anh tên là Tô Bạch đúng không, ngược lại tôi muốn nhìn xem, là anh chết hay tôi chết, đến đi, làm một trận!

- Người sống có thể rời khỏi nơi này, người chết coi như không may, linh hồn vĩnh viễn bị giam cầm ở đây, điều này không quan trọng.

Tô Bạch không do dự nữa, hắn nhanh chóng đến gần Lý Hạc, họng súng của địa ngục hỏa shotgun dí sát vào trán Lý Hạc, đồng thời, khóe môi hắn cong lên, nở nụ cười lạnh như băng.

- Xem ra tôi nhanh hơn anh!

Lý Hạc trợn trừng mắt nhìn Tô Bạch.

Ban đầu, ánh mắt của Tô Bạch rất sắc bén, sau đó ánh mắt hắn càng ngày càng trở nên dịu dàng.

Thậm chí,

Còn có chút nhát gan.

Đúng thế.

Là nhát gan.

Khi loại ánh mắt này xuất hiện trên một người bệnh tâm thần, hiển nhiên là rất không bình thường, tay Tô Bạch cũng đang run rẩy, lúc đầu ngón tay dự định bóp cò súng, vào lúc này lại trở nên bất lực, giống như làm sao cũng không giấu đi được.

Thậm chí đến sau cùng, Tô Bạch gần như mất hết tinh thần, trên mặt lộ ra cảm giác bất đắc dĩ.

Thế nhưng, khi khí thế của hắn gần như ngã xuống vực sâu, Tô Bạch bỗng nhiên cắn chặt răng, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

- Pằng!

Tiếng súng vang lên.

Phần thưởng 1: Khôi phục tất cả lại như cũ (bao gồm cả những trang thiết bị đưa vào thế giới chuyện xưa.). Lưu ý: Chỉ hồi phục lại những trang bị được mua từ cửa hàng trên wechat.

Phần thưởng 2: 300 điểm cốt truyện.

Phần thưởng 3: Có thể đi vào trong một thế giới chuyện xưa đã trải qua trong ba tiếng…

…

Đảo Tần Hoàng là một thành phố ven biển mới, tuy kinh tế và kiến trúc của nơi này không quá phát triển nhưng nó giữ được những nét rất riêng của một thành phố ven biển, chính vì lẽ đó, đảo Tần Hoàng đã trở thành một khu du lịch nổi tiếng.

Màn đêm buông xuống, gió của nơi này mang theo hơi lạnh, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày mà đêm rất rõ ràng, Tô Bạch mặc một chiếc áo khoác mỏng, đi lại trên bờ cát.

Nơi này xem như là một tiểu khu, ở bên cạnh tiểu khu có một bến tàu, bến tàu không lớn, những con tàu cỡ lớn không thể cập bến ở đây, nhưng cũng chính vì thế mà giữ được cho bãi biển một không gian yên tĩnh, ở nơi đây vẫn còn có thể bảo tồn sự yên tĩnh đã là rất đáng quý.

Bên cạnh Tô Bạch còn có một người mẹ trẻ dẫn theo con mình chơi đùa trên cát, trong tay bé trai cầm một cái xẻng nhỏ được làm bằng nhựa, không ngừng đào cát.

Người mẹ ngồi bên chăm sóc cho con mình, cũng không chú ý đến phần áo phía sau của cô ta đã sớm ướt, cảnh xuân lộ ra.

Cũng may, ở phía sau cô ta là Tô Bạch, lúc này trong lòng hắn không nổi lên suy nghĩ đó.

Tô Bạch đi máy bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, sau đó lại ngồi tàu cao tốc đến đảo Tần Hoàng, thời gian không dài, lấy thể chất và trạng thái của Tô Bạch mà nói, hắn không quá mệt mỏi.

Chỉ là lúc này bóng lưng của hắn rất tiêu điều.

Tô Bạch không có tinh thần hăng hái như xưa, nhưng cũng không đến mức tinh thần sa sút không dậy nổi.

Tô Bạch ngồi xổm xuống bờ cát, châm một điếu thuốc lá, hắn nhả ra một vòng khói, nhìn về phía biển, trong đầu hiện lên lời một vở kịch cũ rích, thứ anh hút không phải là thuốc, mà chính là sự tĩnh mịch.

Hiện tại Tô Bạch rất tĩnh mịch.

Hòa thượng đến muộn, anh ta không có mặc áo cà sa mà chính là một bộ quần áo màu vàng luyện công, cả người rất thanh tú, nhìn có vẻ không lớn tuổi, chỉ khoảng 27 – 28 tuổi, chẳng qua lúc trước anh ta thích mặc áo cà sa, cho nên dáng vẻ

hòa thượng có hơi già nua, nghiêm túc, khiến cho người ta vô thức nghĩ đến anh ta rất lớn tuổi.

Hòa thượng đi đến chỗ Tô Bạch, không nói gì.

Chương 260 Hòa Thượng Phân Tích

Tô Bạch nhả một vòng khói, dứt khoát ngồi thẳng lên bờ cát, bãi cát này có dấu vết của nhân tạo, dù sao nơi này cũng là thành phố, cách xa trăm mét chính là những tòa cao ốc, nếu nói nơi này hoàn toàn là quang cảnh tự nhiên thì không có khả năng, nhưng thật ra có đôi khi, quang cảnh tự nhiên cũng không thoải mái hợp lòng người hơn quang cảnh nhân tạo là mấy.

- Hòa thượng, tôi đến tìm anh để hỏi một chút.

Tô Bạch ném thuốc lá vào trong biển.

- Bần tăng biết.

Hòa thượng ngồi xếp bằng.

Hai người đàn ông quay mặt về phía biển, ngồi trên bờ cát.

- Trước kia tôi luôn… Nói thế nào nhỉ, tôi luôn cảm thấy chướng mắt anh.

Hòa thượng không nói gì.

- Bởi vì loại người như anh, tâm tư quá sâu, ai đều có thể bị anh tính toán, làm việc cùng anh, cho dù là làm gì đều thấy mệt mỏi.

Tô Bạch giang hai tay ra, chống tay lên bờ cát, hạt cát rất mềm mại, còn lưu lại chút ấm áp:

- Tôi không thích như thế, tôi luôn cảm thấy có đôi khi đơn thuần một chút, thuần túy một chút, như thế tương đối tốt.

- Bần tăng hiểu, thực chất trong con người cậu mang theo một loại gien ngang ngược.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Tôi có bệnh, bệnh tâm thần, nếu như không gặp Phát Thanh Khủng Bố, nói thực lòng, qua hai năm nữa, có lẽ tôi sẽ trở thành một kẻ giết người liên hoàn bị truy nã khẩn cấp, khả năng sau khi bị bắt cũng bị trực tiếp tuyên án, cũng có khả năng phải lưu vong ở nước ngoài, thậm chí qua Châu Phi hoặc Trung Đông.

- Cậu gặp phải chuyện gì?

Tô Bạch trầm mặc một lúc, sau đó đem những việc hắn trải qua ở thế giới chuyện xưa trước, nói ra hết cho hòa thượng nghe, ở thời điểm không liên quan đến lợi ích, hòa thượng vẫn còn tương đối đáng tin, hơn nữa khúc mắc hiện tại ở trong lòng hắn, dường như lúc này chỉ có thể đi tìm hòa thượng nói một ít, dù sao có thể coi bọn họ là những kẻ cùng hội cùng thuyền, dân liều mạng.

Hơn nữa, trên thế giới này, người mà Tô Bạch có thể nói ra một số lời trong lòng đã rất ít rồi.

Có lẽ trước kia không cảm thấy, nhưng một ngày nào đó, bỗng nhiên sau khi tỉnh ngủ, loại cảm giác cô độc bị cả thế giới vứt bỏ, thật sự khiến cho trong lòng người ta run rẩy.

Sau khi nghe xong Tô Bạch tự thuật, hòa thượng suy tư một lúc rồi nói:

- Bần tăng cảm thấy thế giới chuyện xưa lần này rất đặc sắc, hơn nữa cũng thể hiện sự thay đổi của Phát Thanh Khủng Bố sau ba tháng ngưng phát sóng, bần tăng đoán mình cũng sắp nghênh đón thế giới chuyện xưa tiếp theo, có kinh nghiệm lần này của cậu, tóm lại bần tăng có thêm chút chuẩn bị về tư

tưởng cũng như một số trù tính, bần tăng nợ cậu một nhân tình.

- Mẹ nó, anh đi chết đi, ông đây tìm đến anh không phải vì để anh nợ thứ ân tình không đáng tiền này, anh đó, anh chính là loại người có thể hố bất kỳ ai, anh nợ nhân tình tôi, tôi cũng không dám đòi anh, chỉ sợ anh hố chết ông đây rồi đứng ở trước mộ tôi nói một tiếng: Lần này coi như tôi nợ cậu một nhân tình lớn hơn.

Đối với sự trào phúng của Tô Bạch, hòa thượng không để ý, trên thực tế, hàm dưỡng của hòa thượng rất cao, lúc trước khi anh ta đang bảo vệ đứa nhỏ trong bụng hồ ly, Tô Bạch lật bàn như vậy, hòa thượng cũng chỉ yên lặng nhìn tất cả xảy ra, ngay cả một câu chửi bậy cũng không nói ra.

Về điểm này, cho dù là Gia Thố, mập mạp hình như cũng có ưu điểm hơn Tô Bạch, bọn họ thật đúng là sau khi hố nhau xong còn có thể ngồi ăn cơm, tán gẫu, thương lượng bước tiếp theo đi như thế nào. Tô Bạch không thể, có đôi khi tính nhẫn nại của Tô Bạch thấp đến đáng sợ, hơn nữa loại trạng thái thỉnh thoảng muốn phát bệnh kia, quả thật không phù hợp với hình thức đoàn đội hợp tác nhưng cần đề phòng lẫn nhau này.

- Đến sau cùng, cậu vẫn nổ súng.

Hòa thượng chậm rãi nói:

- Chứng minh trong lòng cậu, thật ra vẫn yêu chính bản thân nhiều hơn.

- Nói nhảm.

Tô Bạch nắm cát, ném về phía trước.

- Đây vốn là bản tính của con người, cậu ta là bạn của cậu, không phải là cha mẹ hay người thân của cậu, giữa các người cũng không có loại giao tình bỏ mạng vì nhau, chỉ là chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tình cảm rất tốt, chỉ thế thôi.

- Lúc đối mặt với quan hệ mạng người, ở thời điểm mấu chốt, cậu vì bảo toàn chính mình, để cho chính mình sống sót mà nổ súng, không có gì là đáng trách. Tôi tin, nếu như đó là người thân của cậu, hoặc người đã từng xả thân cứu cậu, lấy tính cách của cậu, có lẽ cậu sẽ tình nguyện để mình chết, cũng không nổ súng với người đó.

- Hơn nữa, cậu ta không phải là thật, dĩ nhiên trọng điểm của cậu không phải là thật hay không thật, trọng điểm của cậu, bần tăng rõ ràng, là cậu nổ súng với bạn mình.

Tô Bạch phủi tay, không nói gì.

Hòa thượng tiếp tục nói:

- Thật ra đối với chúng ta mà nói, việc phá vỡ mối quan hệ giữa người với người trong thế giới hiện thực là rất cần thiết. Ở phương diện này, cậu có ưu thế rất lớn, xin lỗi, phía dưới có chút kiêng kỵ.

- Tô Bạch, từ nhỏ cậu đã mất đi cha mẹ, cho nên so với người bình thường, tâm tính của cậu càng thêm thành thục, thậm chí cậu có thể càng thêm không có ràng buộc, không có áp lực về cuộc sống, không có mục tiêu để phấn đấu, cậu có rất nhiều tiền, áp lực của cậu rất nhỏ, thậm chí sau khi mất đi cha mẹ, một mình cậu tiếp tục sống trên thế giới này hơn mười năm, loại cuộc sống này quyết định tính cách của cậu cũng như nhiều thói quen tâm lý.

- Ở trong thế giới chuyện xưa, thường xuyên gặp được khảo nghiệm tính cách của thính giả, so với những thính giả bình thường, cậu có ưu thế hơn.

- Cậu còn đang vì một phát súng kia của mình mà tự trách, cảm thấy mình thiếu đi một người bạn, cảm thấy mình bán rẻ một người bạn, cảm thấy mình có lỗi với một người bạn, thật

ra những thứ này đều giống như ánh chiều tà, là một loại "sĩ diện cái lão" sau cùng của cậu.

Lúc này hòa thượng đứng lên, đưa tay vỗ bả vai Tô Bạch, sau đó buồn bã nói:

- Cuối cùng có một ngày, cậu sẽ trở nên giống với bần tăng, bộ dáng mà cậu chán ghét nhất. Bởi vì thứ mà Phát Thanh Khủng Bố muốn chính là loại người này, nếu không, phần lớn đều đã chết.

Sau khi nói xong, hòa thượng chắp tay trước ngực, tụng một đoạn kinh tĩnh tâm chú cho Tô Bạch.

Tô Bạch buông lỏng mình, mặc cho phần tinh thần kia của hòa thượng ảnh hưởng đến mình, đến sau cùng Tô Bạch chậm rãi nhắm mắt, nằm ở trên cát.

Hòa thượng xoay người rời đi, chuyện ở đảo Tần Hoàng còn chưa xong, anh ta nhất định phải hoàn thành nó trước khi bước vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, lần này dành ít thời gian đến gặp Tô Bạch, trấn an tinh thần hắn, đã coi như là trả món nợ ân tình, ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, Tô Bạch đưa mấy người tàn phế từ trên đỉnh núi mang về.

Một giấc ngủ này, Tô Bạch ngủ đến rạng sáng ngày hôm sau, ánh nắng ban mai rơi xuống, chiếu lên người Tô Bạch, khiến cho hắn cảm thấy ấm áp.

Chương 261 Đều Tham Dự

Tô Bạch lấy điện thoại từ trong túi áo ra, gọi điện cho Sở Triệu, rất lâu sau, đối phương mới nghe máy.

- Alo… Tô Bạch… Cuối cùng cậu cũng gọi điện thoại cho tôi… Khụ…

Sở Triệu còn đang say rượu, hiển nhiên, đêm qua anh ta lại say rượu.

- Cậu uống ít một chút, uống nhiều hại sức khỏe.

Tô Bạch nói.

- Đừng nói nhảm với tôi, cậu nợ tôi một lời giải thích, nhanh nói đi…

- Tôi không nợ gì cậu.

Ánh mắt của Tô Bạch dần dần trở nên bình tĩnh.

Tuy ở trong thế giới chuyện xưa này, Tô Bạch dùng súng giết trên một con quỷ giống hệt với Sở Triệu, nhưng lúc nổ súng kia,Tô Bạch không thể lừa gạt chính mình, khi đó hắn thật sự coi đó là Sở Triệu rồi nổ súng bắn chết, bởi vì phản ứng khi đó của Lý Hạc quá khác thường, hiển nhiên Phát Thanh Khủng Bố đã thay đổi con quỷ tên Sở Triệu, làm nó trở nên không khác gì Sở Triệu.

Ví dụ khi đó Lý Hạc thật ra đang nói: Tô Bạch, tôi là Sở Triệu.

Nhưng Tô Bạch lại nghe thành: Đến đi, anh mau qua giết tôi đi.

Thật ra điểm này trong lòng Tô Bạch hiểu rõ.

Cúp điện thoại, Tô Bạch cảm thấy hơi phiền muộn, bởi vì sau khi trở về thế giới hiện thực, Tô Bạch liên lạc được với Sở Triệu, lại không thể liên lạc với Huân Nhi, cô ta dường như đã bốc hơi khỏi thế giới, thậm chí ngay cả đại sứ quán trong và ngoài nước đều không để ý đến chuyện này.

Tô Bạch dĩ nhiên biết rõ điều này có ý nghĩa gì, đây là một nhiệm vụ mà thính giả trở về thế giới hiện thực theo lần lượt, hiện tại Tô Bạch chỉ có thể đoán được Huân Nhi lấy thân phận người thực tập để đi vào trong đó, chỉ cần cô ta bám trụ được, đến sau cùng, dựa vào thói quen của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ không cố ý làm khó người thực tập.

- Mẹ nó, cậu lại cúp điện thoại của tôi…

Trong phòng ngủ, Sở Triệu nằm trong một đống chai rượu, oán hận ném di động ra ngoài, điện thoại di động rơi trên nền nhà, phát ra một tiếng giòn vang, màn hình di động vỡ nát.

Thế nhưng, đúng lúc này, di động lại vang lên:

"Chào mừng các vị thính giả đang nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên không có ý nghĩa gì cả…"

- Mẹ nó… Cái quỷ gì thế…

Sở Triệu say rượu hét to.

…..

Tô Bạch không có hỏi hòa thượng rốt cuộc ở đảo Tần Hoàng bận rộn chuyện gì, lúc trước hòa thượng vì chuyện này mà đi tìm Tô Bạch, chỉ là vẫn bị Tô Bạch từ chối, cho dù hôm qua hòa thượng vừa mới trấn an tinh thần cho hắn, nhưng Tô Bạch vẫn không có ý định hỏi hòa thượng đang bận gì, có cần hỗ trợ hay không, bởi vì Tô Bạch hiểu, lúc không có quan hệ lợi ích, hòa thượng vẫn tương đối là hòa thượng tốt, mặt mũi

hiền lành, một khi xuất hiện gút mắc liên quan đến lợi ích, hòa thượng trở mặt, thật đúng là lục thân không nhận.

Tô Bạch không hứng thú với hải sản, hơn nữa bây giờ đang là mùa du lịch ở nơi này, rất đông du khách đến đây, những nhà hàng nổi tiếng đều quá tải, Tô Bạch lười đến, hắn ăn tạm một bát mỳ ở ven đường, sau đó dự định ngồi tàu đến Bắc Kinh hoặc Thiên Tân rồi về Thượng Hải, dù sao tiểu gia hỏa vẫn còn đang ở Thượng Hải, tuy có Cát Tường chăm sóc cậu bé, Tô Bạch không cần quá lo lắng, nhưng từ lúc ở trong thế giới chuyện xưa đi ra ngoài, Tô Bạch không thật sự có nhiều thời gian ở cạnh tiểu gia hỏa, đối với một người đã coi tiểu gia hỏa như con trai của mình mà nói, Tô Bạch thật đúng là cảm nhận được một loại cảm giác tra tấn của cha mẹ khi nhớ đến con cái.

Trong lòng Tô Bạch đã sớm đưa ra quyết định, nếu như sau này nhất định phải tiếp tục sống với Phát Thanh Khủng Bố, hắn không có ý định có con của mình, có tiểu gia hỏa là đủ rồi, ngộ nhỡ sau này hắn chết, Tô Bạch tin tiểu gia hỏa có thể tự mình sống tốt, nếu không, một khi chính bản thân hắn lưu lại thân sinh cốt nhục của mình gì đó, thật đúng là… Phiền phức.

Quan hệ giữa tiểu gia hỏa và Tô Bạch rất đặc biệt, cậu bé được Tô Bạch đưa ra từ thế giới chuyện xưa, Tô Bạch hy vọng cậu bé có thể trưởng thành giống như một người bình thường, cho dù không có hắn ở bên.

Có lẽ bản tính của hắn vẫn luôn ích kỷ như thế, bởi vì chính mình không muốn sau khi có con đẻ, lại để nó trở thành cô nhi như mình.

Chẳng qua hiện tại có việc cần làm, hắn cần nhanh chóng đưa tên tiểu gia hỏa vào trong hộ khẩu, đồng thời làm giấy tờ nhận nuôi, đối với Tô Bạch mà nói, những việc này không có khó khăn gì, trên thực tế ở Trung Quốc, phần lớn cơ quan nhà

nước đều "nể mặt" những nhân vật có sức ảnh hưởng, chỉ là Tô Bạch cảm thấy việc đặt tên cho tiểu gia hỏa là một chuyện nghiêm túc và trang trọng, hắn không thể gọi điện thoại sai người đi làm, vẫn nên tự mình đi làm thì tương đối tốt hơn, dù sao chuyện mà hắn có thể làm cho tiểu gia hỏa, thật ra không nhiều.

Cha mẹ hắn cứ thế rời đi, để lại khối tài sản giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, đáng tiếc con của bọn họ hình như không có phúc tiêu xài cả đời, may mà còn có một đứa cháu.

Tiểu gia hỏa vẫn theo họ "Tô".

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, tiệm mỳ mà hắn vào nhìn như khá tốt, nhưng ăn được hai miếng, thật đúng là không ăn nổi nữa, Tô Bạch đành phải tính tiền đi ra, cho dù như thế nào, nếu như đã đi một quãng đường dài đến thành phố ven biển, cũng phải ăn một bữa cơm.

Đúng lúc sau quán mỳ có một quán ăn chay, giống như của chùa miếu, Tô Bạch đi vào trong, bên trong nhân viên phục vụ đều là các tiểu tăng trẻ tuổi, ngồi ở trước quầy thu ngân là một hòa thượng trung niên mặt mày bóng loáng, cũng không biết đây là một nhà hàng đặc biệt hay thật đúng là thuộc về sản nghiệp trong chùa.

- Thí chủ, cậu ăn gì?

Hòa thượng thấy Tô Bạch đi vào, nhiệt tình chào hỏi.

Trên vách tường có dán rất nhiều món ăn, đều là món chay.

Tô Bạch chọn mấy món, sau đó hắn ngồi xuống chỗ trống.

Tuy nói hòa thượng thu ngân có vẻ hơi khéo léo đưa đẩy, lõi đời một chút, cùng với hình tượng cao tăng của Thất Luận khác nhau rất xa, nhưng không thể không nói, cơm chay của

nơi này thật đúng là rất ngon, rất có hương vị riêng, Tô Bạch cảm thấy hài lòng.

Lúc đang ăn, bên ngoài có ba người khách đi vào, một người béo, hai người rất gầy, sắc mặt không giống với khỏe mạnh, hẳn là thời gian dài ở trong trạng thái không phân biệt ngày đêm.

Ba người đi vào, bọn họ chọn những món ăn chay có giá rẻ, loại thức ăn chay này chủ yếu là lấy số lượng để ăn cho no, trên cơ bản không thu lợi được mấy, hòa thượng thu ngân không vui lắm, nhưng vẫn lớn tiếng để nhà bếp chuẩn bị.

Ba người kia ngồi đối diện Tô Bạch.

Sau khi ngồi xuống, ba người thế mà đưa nắm đấm của mình xúm lại một chỗ, trong đó có một người khác lấy di động ra, đồng thời theo thứ tự nói:

- Tam ngũ bình!

- Bức lưỡng quyền!

- Đánh nhiều đánh thiếu là cái duyên!

Có lẽ là tổ chức tà giáo nào đó, Tô Bạch không chút để ý, cũng có thể là ba kẻ tự kỷ đến đây ăn cơm, thuận tiện chơi một trò nào đó, chờ chính mình ăn gần no, Tô Bạch uống thêm một chén canh, chuẩn bị đi tính tiền.

Một tiểu tăng cầm hóa đơn đến nhìn thấy Tô Bạch ăn hết đồ ăn chay, vẻ mặt vui sướng, chắp tay trước ngực.

- Thí chủ trân quý đồ ăn sẽ gặp may mắn.

Chương 262 Quan Hệ Nhân Quả

Tô Bạch cười, đây coi như là một quy củ ăn cơm chay ở trong chùa, nhất định phải ăn sạch sẽ đồ ăn của mình, không để lại đồ thừa, để thừa thức ăn chính là bỏ lại may mắn, phúc phận, người xuất gia rất coi trọng điều này.

Khi còn nhỏ mẹ hắn tin phật, thường xuyên dẫn Tô Bạch đến chùa miếu cầu phúc và ăn chay, lúc ăn cơm, bà rất coi trọng việc ăn sạch sẽ đồ ăn, dĩ nhiên khi đó chùa miếu chưa thương nghiệp hóa nghiêm trọng như hiện tại, tăng nhân coi trọng những quy củ này, hiện tại phần lớn chùa miếu đã sớm không còn như xưa, rất nhiều chùa miếu giống như nơi đây, mở bán đồ ăn chay, mặc kệ khách hàng ăn thừa ít hay thừa nhiều.

Tiểu tăng nhìn thấy Tô Bạch ăn hết đồ ăn, có chút không nén được vui vẻ, trong đôi mắt trong veo của cậu bé thật đúng là có chút đơn thuần đáng yêu, một đứa nhỏ như vậy làm phục vụ trong quán ăn thật đúng là chậm trễ, đáng tiếc hắn không phải hòa thượng, mà hòa thượng Thất Luận kia có lẽ cũng không có hứng thú khai chi tán diệp, thu nhận đệ tử.

Sau khi tính tiền, Tô Bạch rời khỏi quán ăn chay, dự định bắt xe đến trạm xe lửa, chỉ là Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra mình bị theo dõi.

Ba người theo dõi một người, thật đúng là thú vị, hơn nữa thủ đoạn theo dõi này rất thấp, đoán chừng chỉ cần là một người bình thường, tâm tư hơi tỉ mỉ liền có thể phát hiện ra điểm này, chứ đừng nói đến loại người như Tô Bạch.

Bỗng nhiên hắn có loại cảm giác dở khóc dở cười, chẳng lẽ hôm nay hắn còn gặp phải ăn cướp?

Chẳng qua Tô Bạch còn cố ý đi sát lề đường, hắn không muốn tìm phiền phức, cũng lười đi thu dọn mấy tên trộm ngốc nghếch, Tô Bạch không đến mức nhàm chán như thế.

Một chiếc taxi dừng ở phía trước Tô Bạch, Tô Bạch ngồi lên xe.

Sau khi xe lăn bánh, Tô Bạch nhìn thấy ba kẻ kia còn đang đứng ở bên lề đường, vẻ mặt hậm hực, hiển nhiên là cảm thấy dê béo vào miệng rồi còn chạy mất, nhưng hình như bọn chúng còn hơi có vẻ giống như trút được gánh nặng, có lẽ bọn chúng vừa mới tụ lại một chỗ, chưa có chính thức đi trộm cướp, đối với loại nghề này còn có cảm giác e ngại theo bản năng, giống như lần đầu tiên của nam và nữ, luôn cảm thấy sợ hãi với lần đầu tiên, còn những lần sau đó, không còn cảm giác này nữa.

- Ba người kia, xương trán rất lớn, xương chậu hẹp nhìn là tướng mất tài, vẻ mặt ảm đạm, đoán chừng sắp có tai ương lao ngục.

- Hẳn là mấy kẻ cờ bạc dự định bí quá hóa liều, bọn họ chính là mắt mù mới tìm đến người như anh.

Tài xế vừa ấn còi thúc giục người bên cạnh nhường đường, vừa trêu chọc.

Tô Bạch lấy thuốc lá của mình ra, đưa cho tài xế một điếu, Tô Bạch giúp anh ta châm lửa, rất nhanh, trong miệng mỗi người đều có một điếu thuốc.

- Cảm ơn.

Tô Bạch nhả một vòng khói rồi nói.

- Cảm ơn gì chứ, thật ra tôi cũng không nghĩ đến chuyện anh có thể còn sống đi ra, sau khi Trần Hân Di chết, người có năng lực xuyên qua là anh, đúng không?

Tài xế một tay lái xe, một tay hút thuốc.

- Đúng thế, là tôi.

Tô Bạch trả lời.

- Vận khí đó của anh thật đúng là không tồi, lần đó số phiếu của Trần Hân Di cao hơn anh một phiếu, cũng coi như đám người kia phạm phải sai lầm, vòng bỏ phiếu tiếp theo, người có số phiếu cao nhất hẳn là anh, trừ khi phát sinh một biến cố thật sự lớn, đủ để phá vỡ quan niệm của tất cả mọi người.

- Bởi vì xử lý nguyên nhân cái chết của anh, cho nên sau khi Trần Hân Di chết, quy tắc của thế giới chuyện xưa an bài cho anh tử vong, lần bỏ phiếu tiếp theo, mặc dù tôi có số phiếu cao nhất, nhưng quy tắc của nó phán định lượt này, không có người nào chết, tôi may mắn sống thêm một vòng.

- Ha ha, vận khí thật tốt.

Tài xế đạp phanh lại, dừng ở trước đèn đỏ:

- Lúc đầu tôi không thể nói quá nhiều, chỉ có tùy tiện nói mơ hồ một chút, nếu không sẽ bị quy tắc của chuyện xưa thay đổi, cải biến ý tứ của lời nói, thật ra khi đó tôi cũng không chờ mong anh có thể nghe được chuyện gì.

- Chẳng qua dù sao khi đó tôi có thể nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ cũng là nhờ vào hồng phúc của anh, người phụ nữ Trần Hân Di kia, ở khách sạn hay là cảnh tượng, tôi muốn giết cô ta, khả năng không dễ, thậm chí đến sau cùng là tôi giết cô ta hay là cô ta giết tôi còn không rõ, may mắn cô ta bị chết vì bỏ phiếu, khi đó quả thật tôi có chút dở khóc dở cười, bản thân

mình đã chuẩn bị tâm lý sinh tử với đối thủ, cuối cùng đối thủ cứ thế chết đi, có lẽ cô ta cũng cảm thấy rất phiền muộn.

- Anh rất thành thật.

Tô Bạch cười nói.

- Một đổi một, anh vô tình giúp tôi, tôi cũng giúp anh, hai ta không ai nợ ai, cho nên lát nữa sau khi anh đến nhà ga, tôi vẫn dựa theo đồng hồ tính tiền để thu phí.

- Không phải người dân ở đảo Tần Hoàng rất nhiệt tình hiếu khách à?

- Cho dù hiếu khách đến mức nào cũng phải ăn cơm.

Tài xế trả lời:

- Sắp đến nơi rồi, lối rẽ phía trước là đến, đúng rồi, sao anh lại đến đảo Tần Hoàng vậy? Vừa rời khỏi thế giới chuyện xưa liền đi du lịch à? Tâm trạng anh cũng thật tốt.

Tô Bạch vỗ vai tài xế:

- Vừa ra khỏi thế giới chuyện xưa liền đi lái xe taxi kiếm tiền nuôi gia đình như anh, hình như tâm trạng của anh còn tốt hơn tôi thì phải?

Tần Dương thở dài:

- Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Tần Dương lái xe đến trước cửa nhà ga của đảo Tần Hoàng, chỉ vào ven đường rồi nói:

- Anh muốn ăn uống gì thì mua bên ngoài, đồ trên xe lửa rất đắt, không có lời.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy buồn cười:

- Anh có cần tiết kiệm thế không?

Tần Dương cũng cười, xua tay nói:

- Tôi có một đứa nhỏ ba tháng và một người vợ có sức khỏe không tốt, ngày thường tôi đã quen tiết kiệm, anh nhìn xem, thuốc lá tôi hút, ba đồng một bao, nào có tiêu sái như anh.

- Anh không nên thiếu tiền mới đúng.

Tô Bạch nói.

Đúng thế, thính giả của Phát Thanh Khủng Bố, tuy không đến mức đại phú đại quý, nhưng lấy năng lực của mình, dưới điều kiện Phát Thanh Khủng Bố ngầm đồng ý làm điều kiện tiên quyết, việc làm cho cuộc sống của bản thân trôi qua dễ dàng, không phải là chuyện khó.

- Tiền do chính mình làm ra mới có thể yên tâm thoải mái tiêu, dùng năng lực của Phát Thanh Khủng Bố làm ra tiền cho người trong nhà tiêu, tôi sợ khiến cho bọn họ gặp phải nhân quả báo ứng, những thứ này, mình tôi gánh chịu là được.

Tần Dương ném đầu thuốc lá ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt hơi tiêu điều, hiển nhiên, người đàn ông có thể áp chế năng lực của mình, tiếp tục giống như trước đây đạp chân ga để kiếm tiền nuôi gia, đình, áp lực mà anh ta phải thừa nhận, cũng như tâm tính đáng sợ kia của anh ta, quả đúng là khiến cho người ta tặc lưỡi.

Tô Bạch chợt nhớ đến cha mẹ của mình, sau đó lại nghĩ đến bản thân hắn, cuối cùng nghĩ đến tiểu gia hỏa.

Đây có tính là một loại nhân quả báo ứng không?

Sau khi xuống xe, tạm biệt với Tần Dương, Tô Bạch thật đúng là đi đến siêu thị ở đối diện mua hai chai nước và một phong kẹo cao su, sau đó đi thẳng đến nhà ga.

Vào chỗ bán vé, mua vé, Tô Bạch ngồi chờ trong đại sảnh.

Lúc gần đến giờ lên tàu, Tô Bạch chuẩn bị đứng dậy xét vé, ngay lúc này, sâu trong lòng hắn bỗng nhiên cảm ứng được một trận lạnh lẽo thấu xương, thậm chí loáng thoáng có ảnh hưởng đến sát khí cương thi trên người hắn.

Chương 263 Món Hời

Tô Bạch yên lặng cúi đầu, che lại vẻ mặt vặn vẹo của mình, không biết vì sao sát khí cương thi trong cơ thể của hắn bỗng nhiên giống như muốn sôi trào ra, nếu như không phải Tô Bạch phản ứng nhanh, kịp thời kìm lại, có lẽ bây giờ hắn đã biến hình trước mặt nhiều người.

Tô Bạch bắt đầu tìm kiếm, ánh mắt hắn đảo quanh, cuối cùng Tô Bạch phát hiện nơi phát ra lực lượng ảnh hưởng đến hắn.

Là ở trong nhà vệ sinh, ở trong nhà vệ sinh của nhà ga.

Tô Bạch lảo đảo đi vào trong, trên đường đi hắn còn va phải mấy người, mấy người kia thấy dáng vẻ này của Tô Bạch còn cho rằng hắn mắc bệnh hoặc là nghiện hút, không dám đến gần, tất cả đều nhanh chóng tránh đi.

Tô Bạch vội vàng đi vào nhà vệ sinh nam, hắn nhanh chóng đi đến buồng cuối cùng, đưa tay ra mở cửa, thế nhưng cửa lại bị khóa trái từ bên trong.

Tô Bạch không chút do dự, nâng chân lên, đạp xuống.

Ầm!

Cửa phòng bị đá văng ra, Tô Bạch nhìn thấy một người đàn ông đang nằm bất tỉnh nhân sự trong đó, trong ngực anh ta còn có một thứ mà dùng mắt thường cũng có thể thấy được, nó đang phát sáng.

Trên người đàn ông văng vãi phân và nước tiểu, hiển nhiên là lúc đang đi ngoài thì thứ đồ kia bỗng nhiên phát tác, dẫn đến việc ngay cả chùi đít, anh ta cũng không kịp làm, thậm chí còn

không ý thức được việc mình đã hôn mê, vẫn tiếp tục chuyện giang dở mình đang làm.

Tô Bạch không lo được bẩn, hắn lấy thứ kia từ trong ngực người đàn ông ra, sau đó lùi về sau mấy bước.

Thứ này được cuộn tròn, sau khi mở ra, Tô Bạch phát hiện ra đây là một bức tranh rất cổ xưa, hẳn là cùng loại với phương thức vẽ tranh thủy mặc, lộ ra vẻ cổ kính.

Trong tranh vẽ một vùng biển rộng, trên cao còn có mặt trăng tím, lúc Tô Bạch nhìn thấy mặt trăng tím này, sát khí cương thi trong người hắn giống như càng thêm khó lòng khống chế, mặt trăng tím, mặt trăng tím trong bức tranh này chính là nơi dẫn dắt sát khí cương thi trên người hắn trỗi dậy.

Cũng may, tia nắng ban mai xuất hiện, mặt trăng tím dần dần tiêu tán, ánh nắng bắt đầu chiếu rọi.

Tô Bạch thở phào một hơi, bức tranh này không đơn giản.

Điều này không khỏi khiến cho Tô Bạch nhớ đến ma trên núi ở trong thế giới chuyện xưa cương thi tiên sinh, ma tồn tại trong bức tranh, mặc dù bức tranh này không có loại uy áp như nó, nhưng hiển bức tranh này không tầm thường, nó có thể dẫn dắt sát khí cương thi trong người hắn, đủ để thấy được sự trân quý của nó.

- Chẳng lẽ hòa thượng đang tìm cái này?

Tô Bạch mỉm cười, thật đúng là có khả năng này, dù sao ở thế giới chuyện xưa lần trước, hắn và hòa thượng cùng nhau nhìn thấy bức tranh kia, sau đó có khả năng anh ta đã gặp hoặc nhớ tới chuyện gì đó, cho nên cố ý đến đảo Tần Hoàng để tìm thứ tương tự.

- Tiện nghi cho mình rồi.

Tô Bạch cầm điện thoại di động, chụp ảnh người đàn ông đang ngất xỉu trong nhà vệ sinh để sau này trở về, hắn sẽ cho người đi thăm dò thân phận của anh ta. Sau khi làm xong, Tô Bạch đi ra rồi đóng cửa phòng lại, dù sao sắp đến giờ xe lửa chạy, nếu còn chậm trễ, hắn sẽ lỡ mất chuyến tàu.

Bởi vì là chuyến giữa trưa, cho nên rất ít hành khách, nơi này không có mấy người.

Chờ sau khi xe lửa chạy, Tô Bạch ung dung lấy nước ra uống, sau đó hắn lấy bức tranh kia ra, lần này cảnh sắc trong đó thay đổi rất lớn, mặt biển yên bình, trời trong gió nhẹ khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Chỗ kỳ lạ trong bức tranh này thật đúng là không ít.

Góc phải của bức tranh có mấy con dấu, một con dấu cát tường, một con dấu có phong cách giống Nhật Bản, còn có ấn ký, không giống như là của con người cho lắm.

Hiển nhiên bức tranh này đã từng được ba người cất giữ, trong đó có cả người nhật sưu tầm.

Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến chiếc rương đồng kia, sau này nó bị mập mạp lấy mất, Tô Bạch vẫn luôn không qua đòi, bởi vì cũng không có lý do gì để đòi, dù sao chiếc rương đồng này thiếu chút nữa đã hại chết Cửu ca, vào thời điểm đó, Tô Bạch thật đúng là không đủ năng lực để chiếm lấy chiếc rương kia, chẳng qua bức tranh này, ngược lại Tô Bạch dự định giấu kỹ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch vang lên, là hòa thượng gọi wechat đến.

- Cậu trở về rồi à?

Tô Bạch khẽ nheo mắt lại, rất rõ ràng, bên phía hòa thượng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ không chỉ là thân thể xảy ra ngoài ý muốn mà chính là thứ hòa thượng muốn tìm xảy ra việc ngoài ý muốn, mọi chuyện không thể trùng hợp

như thế, xem ra bức tranh này chính là thứ mà hòa thượng muốn tìm.

Tô Bạch đặt bức tranh sang một bên, sau đó chuyển sang chế độ gọi video, rất nhanh, hòa thượng đồng ý trò chuyện.

Hòa thượng đang ở trong góc tối, ánh sáng yếu ớt, hơn nữa trên mặt anh ta còn có mấy vết thương, hẳn là vừa chiến đấu qua, nhưng không phải vấn đề lớn gì.

Bối cảnh bên video Tô Bạch chính là thùng xe lửa, hắn cố ý quay đến.

- Cậu thật sự chỉ đến tìm bần tăng để nói chuyện?

Hòa thượng thấy Tô Bạch ngồi trên xe trở về, anh ta có chút cảm thấy khó tin, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy đây là chuyện hiển nhiên, đối với Tô Bạch mà nói, việc tìm đến anh ta để nghe lời khuyên, sau đó không làm gì khác liền trở về, chuyện này thật đúng là hợp với phong cách của Tô Bạch.

- Nói nhảm, tôi còn muốn về làm hộ khẩu cho con trai tôi.

- A di đà phật, thuận buồm xuôi gió.

Câu này của hòa thượng là nói cho tiểu gia hỏa, lúc trước hòa thượng và Gia Thố cùng nhau cầu phúc cho tiểu gia hỏa, có thể nói hòa thượng là một nửa cha nuôi của cậu bé.

- Anh cũng thế.

Hai người đàn ông rất nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Tô Bạch đặt bức tranh vào trong balo của hắn, sau đó hắn hạ ghế, nằm xuống.

Chẳng qua nhìn như đang buông lỏng, nhưng Tô Bạch căn bản không có lơ là, bởi vì người cầm bức tranh này, nhưng cuối cùng lại bị hôn mê trong nhà vệ sinh kia, rõ ràng chỉ là một người bình thường, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra,

có lẽ anh ta chỉ là một chân chạy, không phải là người nắm giữ bức tranh này, hòa thượng vì nó mà bận rộn lâu như vậy, nếu như nó bị một người bình thường mang đi, hiển nhiên là một loại vũ nhục hòa thượng.

Tên gia hỏa kia hắn chỉ là người được thuê để cầm đồ, hiển nhiên có người muốn che giấu tai mắt của hòa thượng, cố ý để một người bình thường mang bức tranh này đi, đối phương đã đi đến nhà ga, như vậy rất rõ ràng, kẻ chân chính cùng hòa thượng cướp đoạt bức tranh này ở đảo Tần Hoàng đang ở nhà ga, thậm chí rất có thể kẻ đó đang ở trong chuyến xe này.

Vận khí của hắn tốt, nửa đường nhặt được tiện nghi, Tô Bạch đã làm tốt chuẩn bị phản đòn, nếu hắn an ổn trở về Thượng Hải, Tô Bạch sẽ cất bức tranh này trong nhà, có Cát Tường trông giữ, cho dù sau này hòa thượng có biết bức tranh ở chỗ hắn, anh ta cũng không dám trộm.

Chẳng qua hiện tại, hắn nhất định phải cẩn thận gấp đôi, dù sao nơi này cũng không phải sân nhà.

Chương 264 Chỉ Bị Phẫn Nộ Làm Cho Choáng Váng

Lúc này, cánh cửa cảm ứng trên khoang xe lửa mở ra, một người đàn ông có dáng vẻ tiều tụy, mặc áo Tshirt, vừa gọi điện thoại vừa đi đến, hẳn là đi đến toa VIP.

- Làm thuê chính là làm thuê, đời này tôi cũng không kinh doanh, chỉ trộm mấy thứ này mới có thể duy trì được cuộc sống, đối với tôi mà nói, cảm giác đi vào nhà giam giống như về nhà về vậy, tôi đi cả năm, đến ngày 30 tết mới quay về nhà, dù sao cảm giác được bảo vệ trong đó tốt hơn ở trong nhà nhiều, ở nhà một mình rất nhàm chán.

- Đúng rồi, anh nói anh không có tiền ăn cơm? Được rồi, anh gửi số tài khoản đi, tôi nhắm mắt chuyển tiền cho anh vậy, nhiều ít cũng là cái duyên, đúng không?

Từ khi đi vào, người đàn ông vừa lớn tiếng nói chuyện điện thoại, vừa tự nhiên đi qua bên người Tô Bạch, thấy Tô Bạch đeo kính râm nằm đó, hô hấp vững vàng, hẳn là ngủ thiếp đi, anh ta tiếp tục lớn tiếng nói chuyện điện thoại, sau đó đi đến chỗ ngồi phía sau Tô Bạch.

Bỗng nhiên, anh ta vươn tay ra, lấy một tốc độ rất nhanh lại thành thạo đem chiếc balo được đặt ở bên người Tô Bạch nhấc lên, trong lòng âm thầm vui vẻ, quay người chuẩn bị rời đi, ai biết được, anh ta vừa mới ngẩng đầu liền phát hiện trán mình lạnh lẽo, họng súng của địa ngục hỏa shotgun đã chỉ thẳng vào trán anh ta.

- Tôi nói này người anh em, anh đi ra ngoài còn mang theo đạo cụ để cosplay à?

Tô Bạch mỉm cười.

Sau đó bóp cò súng.

- Pằng!

Phát súng này của Tô Bạch rất dứt khoát, rất quả quyết, không chút dây dưa dài dòng, không chút nào chần chờ.

Dường như ngay cả chính đối phương cũng không ngờ đến Tô Bạch lại trực tiếp như thế, không nói hai lời liền nổ súng.

Uy lực của địa ngục hỏa shotgun dĩ nhiên là đáng sợ, nhưng người có dáng vẻ cà lơ cà phất kia, vào lúc này, phong thái của anh ta đột nhiên thay đổi, lập tức há miệng, từ trong miệng anh ta xuất hiện một con rắn trắng.

Con rắn kia thè lưỡi bò ra ngoài, nhưng vẫn bị địa ngục hỏa shotgun bắn nát, thân thể bị bắn nát của nó hóa thành ánh sáng trắng, bao trùm lên người anh ta, hóa giải uy lực còn sót lại trong lần này của địa ngục hỏa shotgun.

- Này…

Đối phương dự định gọi một tiếng.

Nhưng một giây sau, đối phương lại phát hiện ra Tô Bạch… Thế mà từ từ nhắm hai mắt lại.

- Tên ăn trộm chết tiệt, dám trộm đồ của mình, mình rất tức giận, mình muốn giết tên trộm vặt này, trong balo có di vật mẹ để lại cho mình, nó có rất nhiều kỷ niệm, trong lòng mình cảm thấy phẫn nộ, bi thương, mình không kiềm chế được, mình muốn giết anh ta!

- Mình không quan tâm gì cả, chỉ bị phẫn nộ làm cho đầu óc choáng váng!

Đối phương: "…"

Đối mặt với việc Tô Bạch từ từ nhắm mắt lại nói chuyện một mình, anh ta cảm nhận được sâu sắc ác ý, anh ta dĩ nhiên biết tại sao Tô Bạch lại nói ra những lời ngây ngốc như thế, cũng hiểu Tô Bạch làm như thế nghĩa là gì.

Thật độc ác!

Thật ra, ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, khi đối phương chuẩn bị trộm balo của hắn, Tô Bạch đã làm tốt tất cả chuẩn bị, lúc anh ta cầm balo của hắn lên, trong nháy mắt Tô Bạch đã lấy súng ra, trực tiếp bóp cò súng.

Tô Bạch sẽ không cho rằng đối phương chỉ là một tên trộm đơn giản, trên xe lửa, khắp nơi đều là camera giám sát, ăn trộm đồ ở chỗ này, quả thật là có chút ngu xuẩn, hơn nữa không có chuyện trùng hợp như thế, hắn vừa mới nhặt được thứ mà hòa thượng và kẻ nào đó vẫn luôn tranh đoạt liền hấp dẫn ăn trộm.

Cộng thêm cách ăn mặc của Tô Bạch, trên người hắn không phải quần áo hàng hiệu gì, nhìn giống như một sinh viên bình thường, có gì đáng để ra tay sao?

Dĩ nhiên, tuy trong lòng Tô Bạch đã nhận định đối phương là thính giả, nhưng Tô Bạch không thể nói ra.

Phát Thanh Khủng Bố quy định, trong thế giới hiện thực, nếu như vô duyên vô cớ tiến hành công kích và ra tay với một thính giả khác sẽ tạo nên phản phệ quan hệ nhân quả rất lớn, bây giờ Tô Bạch nhắm hai mắt lại, dáng vẻ không quan tâm, bày ra thái độ bởi vì mình bị trộm đồ, cho nên dưới cơn nóng giận, bắt đầu trả thù.

Dù cho chuyện này có vẻ lừa mình dối người.

Dù cho chuyện này rất giả dối.

Nhưng Tô Bạch không muốn bản thân mình dính dáng đến quá nhiều quan hệ nhân quả, thế giới chuyện xưa lần trước, Tô Bạch cảm thấy sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố đã chiếu cố hắn rất nhiều, Tô Bạch hiểu rõ, một khi chính mình dính quá nhiều quan hệ nhân quả, trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, hắn sẽ không thoải mái được như thế nữa.

Mặc dù nói đối phương là thính giả trộm đồ của mình, thật ra chính bản thân hắn và anh ta đã sinh ra mối quan hệ nhân quả, Tô Bạch ra tay với anh ta cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng Tô Bạch đã quen cẩn thận, ngoại trừ những lúc ngẫu nhiên phát bệnh, không quan tâm đến mọi thứ, lật bàn lên, bình thường Tô Bạch rất chú ý đến chi tiết này.

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

Liên tiếp ba tiếng súng vang lên, ở khoảng cách gần như thế, đối phương bị địa ngục hỏa shotgun đánh giết, vậy mà lại bày ra tư thế nhà nhà binh, đưa hai tay ra chống đỡ, quanh người anh ta ngưng tụ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, chống đỡ hai phát súng đầu tiên, nhưng đến phát súng thứ ba, đối phương quả thật không ngăn được nữa, cả người bị bắn bay ra ngoài, đập nát mấy chiếc ghế ngồi, rơi xuống mặt đất, trước ngực chập trùng, trong miệng còn phun ra ngụm máu tươi.

- Mẹ nó, đừng đánh nữa, tôi phục, tôi phục.

Đối phương lập tức kêu lên.

Tô Bạch cắn răng, tiếp tục cầm súng, nghe thấy giọng nói của đối phương, Tô Bạch vẫn tiếp tục chuyển hướng họng súng.

- Còn tiếp tục? Cậu thật sự muốn không chết không thôi sao?

Đối phương đấm mạnh một quyền vào trên cửa sổ xe, cửa sổ xe nhìn rất kiên cố, trực tiếp bị đập bể, sau đó anh ta nhảy thẳng ra ngoài.

Đây không phải xe lửa thời chiến sĩ du kích, đây là đường sắt cao tốc, dưới điều kiện tốc độ cao như thế nhảy ra ngoài, lực quán tính dĩ nhiên rất đáng sợ, cho dù là thính giả cũng rất có thể ngoài ý muốn tử vong.

Lần này cuối cùng Tô Bạch cũng mở mắt ra, thu súng lại, nhấc balo của mình lên nhìn một chút, khung cảnh xung quanh bởi vì nổ súng mà trở nên hỗn loạn, Tô Bạch rời khỏi vị trí trung tâm của xe lửa, chuyện nơi này hắn không cần quá lo lắng, những chuyện gây ra hiệu ứng công chúng sẽ có Phát Thanh Khủng Bố đi chùi đít.

Tô Bạch cứ thế đứng ở trên lối đi nhỏ của xe lửa, không bao lâu sau, xe lửa đến Bắc Kinh, Tô Bạch xuống xe.

Mấy ngày nay, thời tiết ở Bắc Kinh tương đối tốt, Tô Bạch khoác balo đi đến sân bay quốc tế.

Trên đường đi, Tô Bạch rất bình tĩnh nhưng cũng rất cẩn thận.

Khi còn chưa tới Thượng Hải, khi còn chưa đặt thứ này ở trong nhà có Cát Tường canh giữ, Tô Bạch còn phải duy trì cảnh giác cao độ, hòa thượng và tên gia hỏa kia tranh đoạt bức tranh này lâu như thế, nó nhất định có tác dụng rất lớn, hơn nữa sự thần kỳ của nó, Tô Bạch đã chứng kiến qua.

Đồ vật đã rơi vào trong tay hắn, hắn dĩ nhiên không có đạo lý ném ra ngoài.

Ở trong sân bay quốc tế, Tô Bạch gọi một ly café và một phần ăn sáng, hắn đặt balo ở bên cạnh mình, lẳng lặng chờ đến

giờ đăng ký.

Chung quanh có không ít người đi tới đi lui.

Chương 265 Lại Là Bức Tranh Kia

Tô Bạch không cảm thấy mình thần hồn nát thần tính có gì là không đúng, thậm chí, ngay trước khi hắn đăng ký, hòa thượng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, Tô Bạch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, năng lực của thính giả vốn dĩ không thể dùng suy nghĩ của người thường để phân tích, hơn nữa người tranh đoạt bức tranh này không chỉ có hòa thượng và người kia, khả năng lớn còn có người khác.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài còn có yêu cầu gì nữa không?

Một nhân viên phục vụ đi đến, mỉm cười hỏi.

Tô Bạch lắc đầu, ra hiệu mình không cần, đúng vào lúc này, Tô Bạch phát hiện ra chiếc balo hắn luôn mang theo trên lưng truyền đến cảm giác ấm áp, Tô Bạch dùng tay giữ lấy balo, đi thẳng đến nhà vệ sinh.

Nhiệt độ trong bức tranh không ngừng tăng lên, lúc này Tô Bạch bỗng nhiên hiểu ra vì sao kẻ chân chạy kia lại cầm bức tranh đến nhà vệ sinh, bởi vì bức tranh bắt đầu bốc khói.

Không phải là khói của lửa, mà chính là một làn khói xanh lượn lờ, người ở sân bay đông hơn rất nhiều so với ở nhà ga, hơn nữa mật độ bảo vệ ở đây cũng dày hơn.

Tô Bạch đi vào trong một buồng vệ sinh, chẳng qua có vết xe đổ, Tô Bạch thật đúng là không dám ở thời điểm này còn thuận tiện đi vệ sinh, hắn nhanh chóng lấy bức tranh từ trong balo ra.

Trong bức tranh, bây giờ đang là buổi trưa, mặt trời đỏ rực nhô lên cao, nước biển dường như cũng đang bốc hơi.

Hiện tại cầm bức tranh trên tay đã có chút bỏng, giống như đang cầm một chiếc cốc đựng đầy nước sôi vậy, hơn nữa xu thế càng lúc càng nóng, Tô Bạch lo lắng không biết nhiệt độ của nó có lớn thành cái bàn ủi không.

- Phù…

Thật đúng là phiền phức, như vậy làm sao còn có thể mang lên máy bay được, không khéo người khác còn cho rằng hắn chế thuốc nổ, mang lên máy bay đánh bom liều chết.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch có chút không biết nên giải quyết như thế nào, chẳng qua cuối cùng Tô Bạch lựa chọn một phương án khá lạ, một phút sau, Tô Bạch thế mà lại đi ra chỗ bồn rửa tay, sau đó để bức tranh ở dưới vòi nước.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ thầm, có lẽ thứ này không giống như những bức tranh bình thường, gặp nước liền hỏng mới đúng.

Dĩ nhiên, người bình thường cầm tới bảo vật cấp bậc này dĩ nhiên là nâng trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, cũng chỉ có Tô Bạch mới dám trực tiếp để dưới vòi nước.

Tô Bạch nhanh chóng phát hiện ra một điểm khác thường, nước máy cứ thế xả xuống, dung nhập vào trong bức tranh, chờ đến khi nhiệt độ của bức tranh khôi phục lại bình thường, Tô Bạch mở bức tranh ra liền phát hiện khung cảnh trong đó đã biến thành mưa rào tầm tã từ trên trời rơi xuống, mặt trời hoàn toàn bị mây đen che phủ.

- Thật đúng là thú vị.

Tô Bạch đặt bức tranh vào trong balo, đi ra khỏi nhà vệ sinh, sau một trận giày vò, ngoài sảnh sân bay cũng vang lên thông báo chuẩn bị lên máy bay, Tô Bạch đeo balo, nơi này

không thích hợp để nghiên cứu bí mật của bức tranh, chờ sau khi về đến nhà, hắn có rất nhiều thời gian để nghiên cứu, rốt cuộc trong này có huyền cơ gì mà đáng để cho đám người hòa thượng tranh giành cấu xé lẫn nhau ở đảo Tần Hoàng lâu như thế.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, lúc đầu Tô Bạch vẫn duy trì cảnh giác, hiện tại hắn bắt đầu buông lỏng.

Cho dù thế nào, Tô Bạch vẫn không tin đám người hòa thượng biết bay, sau đó lên trời cướp đồ, tuy ở trong mắt người bình thường, năng lực của thính giả rất khoa trương, nhưng không đến mức siêu phàm.

- Tiên sinh, anh có uống gì không?

Hai nữ tiếp viên hàng không đẩy xe đồ uống đến.

- Cho tôi nước khoáng, cảm ơn.

Nhận lấy cốc nước, Tô Bạch đặt ở giá đỡ trước mặt mình, sau đó mở bức tranh ra.

Lúc này máy bay đã bay qua tầng mây, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, rất chói mắt nhưng cũng rất dễ chịu, Tô Bạch không kéo màn che nắng xuống như những người khác mà chính là để nguyên như thế.

Ánh nắng rực rỡ cũng chiếu xạ lên bức tranh, khung cảnh mưa gió bắt đầu thay đổi.

Tô Bạch cầm cốc nước lên uống một ngụm, lẳng lặng chờ đợi sự thay đổi của nó, trong lòng hắn thầm nghĩ, nếu như bức tranh này không có tác dụng gì đặc biệt với hắn, hắn có thể đưa nó cho tiểu gia hỏa làm đồ chơi cũng khá thú vị, thú vị hơn đọc sách nhiều.

Nhưng mà rất nhanh, tay cầm cốc nước của Tô Bạch run lên, bởi vì trong tranh xuất hiện hình ảnh khiến cho Tô Bạch

không thể tưởng tượng nổi.

Trong tranh không còn là biển rộng, không còn là mưa to, mà chính là một cánh đồng cỏ rộng lớn.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa là một màu xanh tươi khiến cho con người ta cảm thấy dễ chịu, ở một sườn núi, có một người phụ nữ và một bé trai đang dựa vào nhau ngồi trên đồng cỏ, hai mẹ con rất an nhàn.

Tay của Tô Bạch bắt đầu run rẩy, môi của hắn trắng bệch.

Bức tranh này, hắn đã từng thấy ở trong phòng làm việc của Edward Bennett.

- Bức tranh trong phòng làm việc kia, ông Edward Bennett rất thích, tôi cũng rất thích.

- Chẳng lẽ cậu không cảm thấy, bóng lưng của bé trai kia hơi giống cậu sao?

….

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại lúc hắn ở sở nghiên cứu tâm lý Edward Bennett, loly kia, à không đúng, là đại não chết tiệt giả dạng loly kia đã nói câu này.

Bà ta biết hắn, bởi vì lúc bà ta trả thù hắn đã nói, lúc trước bà ta nhận nhiều thống khổ trên tay cha hắn, bây giờ bà ta muốn trả lại trên người con trai ông.

Cho nên đại não kia, hoặc nói chính xác là bà ta và cha hắn có quen biết, hơn nữa còn là rất sâu xa, nếu không cha hắn sẽ không giữ lại đại não của bà ta, sau đó đưa đến sở tâm lý ở London nghiên cứu mấy chục năm như thế.

Tuy Tô Bạch không nguyện ý thừa nhận nhưng khi hắn còn nhỏ, cha mẹ hắn thường có những hành động kỳ lạ, cùng với việc hai người bọn họ cố gắng sắp xếp tài sản cho hắn, lại

thêm việc mối quan hệ ly kỳ, ngoài ý muốn giữa Edward Bennett và cha mẹ hắn.

Tô Bạch suy đoán, lúc trước cha mẹ hắn nhất định là có bí mật nào đó.

Hơn nữa… Thái độ của Lệ Chi lúc chưa đi đối với hắn, Lệ Chi nói bởi vì lúc trước mẹ hắn đã giúp đỡ cô nhi viện, còn Lệ Chi là một thành viên trong đó, lời giải thích này, Tô Bạch vẫn luôn không tin.

- Ha ha, có cần bày ra vở kịch cũ rích như thế không.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, lúc biết rất có thể cha mẹ mình sẽ xuất hiện ở trong bức tranh này, trong lòng Tô Bạch nhiều thêm một loại cảm xúc thổn thức, ít đi suy nghĩ nhất định phải tìm hiểu.

Thậm chí có chút mất hết cả hứng.

Trên thực tế, trước khi đi vào thế giới chuyện xưa, Tô Bạch đã sắp xếp việc điều tra sở nghiên cứu tâm lý Edward Bennett, hiện tại đã có kết quả, dù sao năng lực của những thám tử tư kia là điều không thể nghi ngờ, tiền nào của nấy.

Sau khi Tô Bạch trở về thế giới hiện thực, hắn liền nhận được báo cáo, chẳng qua phần tài liệu báo cáo kia vẫn luôn bị Tô Bạch khóa trong két sắt ở nhà, ngay cả chính Tô Bạch cũng không có mở ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, thậm chí cũng rất hoang đường, điều khác biệt với mấy bộ phim truyền hình lâm ly bi đát theo mô tuýp cũ chính là, Tô Bạch là một cô nhi, đối với những chuyện của cha mẹ hắn, hắn không muốn đi sâu vào tìm hiểu, phần nhiều là do bản năng, hoặc nói một cách chính xác là một loại cảm giác ràng buộc về đạo đức.

Chương 266 Còn Có Bao Nhiêu Ngày Mai

Từ lúc còn rất nhỏ, Tô Bạch đã có thói quen một mình ngồi trước bàn ăn cơm rất lớn, lẳng lặng ăn những món ăn tinh xảo mà người giúp việc chuẩn bị…

Thói quen này kéo dài 10 năm.

Mẹ hắn là một người rất chú trọng đến lễ tiết, bà giống như một người phụ nữ quý tộc ưu nhã sống ở thời dân quốc.

Cho nên ngay từ rất nhỏ, Tô Bạch đã được quán triệt những loại lễ tiết này, cũng bị dưỡng thành thói quen này, nó không quá rườm rà như lễ tiết phương Tây, nhưng cũng có thể coi như cẩn thận tỉ mỉ.

Mỗi lần ăn cơm, trên bàn cơm sẽ có hai phần cơm riêng biệt thuộc về cha mẹ hắn.

Cho nên đối với Tô Bạch mà nói, trong 10 năm này, mỗi lần ăn cơm là một loại tra tấn, nhất là lúc cha mẹ hắn qua đời, bản thân hắn vẫn chỉ là một đứa bé bảy tuổi nhưng lại ngoan cường, ngu ngốc duy trì thói quen khi sống cùng cha mẹ.

10 năm, mỗi ngày đều trải qua loại tra tấn về tư tưởng này, sự tưởng niệm về cha mẹ, các loại ảnh hưởng về luân lý gia đình trong xã hội không một giây phút nào không kích thích Tô Bạch.

Mãi cho đến sau này, Tô Bạch quyết định rời khỏi khu nhà cũ, tự mình đến trường ở, hắn mới thoát khỏi lồng giam do chính mình tạo ra, chẳng qua sau đó Tô Bạch chợt phát hiện ra

một chuyện, phần tính cách này của hắn, bị chính hắn cứ thế bóp méo trong 10 năm.

Lâu dài sống trong hoàn cảnh ngột ngạt, lâu dài cẩn thận tỉ mỉ, lâu dài sống trong bầu không khí hít thở không thông, ngược lại khiến cho trong lòng Tô Bạch sinh ra một loại tâm lý phản nghịch rất mãnh liệt.

Một loại xúc động muốn lật tung tất cả.

Những thứ này đã lặng yên không một tiếng động, thấm vào trong con người hắn trong suốt 10 năm.

Cho nên, cha mẹ hắn, ngoại trừ để lại tài phú khiến cho hắn không cần lo đến vấn đề cơm gạo tiền, thật ra bọn họ không làm hết trách nhiệm tương ứng của bậc làm cha làm mẹ, ít nhất ở Trung Quốc, thật đúng là không có nhiều cha mẹ không đủ năng lực đến mức khiến cho con mình chết đói.

Còn về phần tài sản mà cha mẹ để lại cho hắn.

Ha ha.

Vừa nghĩ đến đây.

Khóe môi Tô Bạch lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa.

Trước khi rời khỏi đảo Tần Hoàng, Tần Dương đã từng nói với Tô Bạch rằng, anh ta lo lắng nếu dùng năng lực của Phát Thanh Khủng Bố để kiếm tiền, sau cùng báo ứng sẽ đến trên gia đình anh ta.

Như vậy, sở dĩ Tô Bạch đi vào Phát Thanh Khủng Bố, có phải là vì…

- Tiên sinh, máy bay sắp hạ cánh, xin ngài thắt chặt dây an toàn.

Một nữ tiếp viên hàng không đi đến bên cạnh Tô Bạch nói, đồng thời cũng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Bạch.

- Ừm, cảm ơn.

Máy bay hạ cánh, Tô Bạch đeo balo của mình đi về phía bãi đậu xe, bỗng nhiên, chuông điện thoại của hắn vang lên.

Là Huân Nhi gọi đến.

Tảng đá trong lòng của Tô Bạch rơi xuống, cô ta còn sống đi ra khỏi đó, đúng thế, làm một người thực tập, ban đầu tỉ lệ sống sót luôn rất cao, chỉ cần không quá ngu ngốc liền có thể vượt qua.

Tô Bạch nhấn nút nghe máy, đầu dây bên kia vẫn luôn duy trì trầm mặc, Tô Bạch cũng thế.

Khoảng 1 phút sau.

Đầu dây bên kia mới nói:

- Tô Bạch, anh cũng trải qua chuyện kia à?

Giọng nói của Huân Nhi không mang theo bao nhiêu cảm xúc, nghe không rõ cô ta đang e ngại hay thấp thỏm lo âu.

- Ừ.

Tô Bạch lên tiếng, đồng thời bắt đầu gọi taxi.

- Được lắm, nơi vui như vậy, thế mà trước đó anh không nói cho tôi biết, lén chơi một mình.

- Loại chuyện này, có nói cho người khác biết, người ta cũng sẽ không tin, hơn nữa không phải cô muốn nói thì nói, chuyện này, dần dần cô sẽ hiểu.

Phản ứng của Huân Nhi nằm trong dự liệu của Tô Bạch, lúc trước, khi bốn người thành lập ra câu lạc bộ giết người, Tô Bạch là vì chính mình bị tâm thần, có đam mê giết người, Sở Triệu xuất phát từ tâm lý phản nghịch với gia đình, Cố Phàm là vì muốn theo đuổi Huân Nhi, còn Huân Nhi…

Đơn giản là vì kích thích.

Huân Nhi có vẻ ngoài xinh đẹp yếu đuối, nhưng lại có thân phận tùy viên quân sự của bộ phận ngoại giao ở nước ngoài, cô ta luôn theo đuổi cảm giác kích thích.

Có lẽ giống như hắn, đối với người khác, thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố là một loại tra tấn, nhưng đối với hắn và Huân Nhi, ở trong thế giới hiện thực, hai người bọn họ gần như không có ý chí phấn đấu, cũng không cần thiết phấn đấu, bản thân tiền tài không lo, Huân Nhi là phụ nữ, cô ta càng không có tham vọng nhiều về quyền lực và địa vị.

Cho nên ở trong Phát Thanh Khủng Bố, hai người bọn họ có thể tìm ra được một ý nghĩa khác của cuộc sống này.

Huân Nhi có ý với hắn, điểm này Tô Bạch hiểu rất rõ, nhưng hắn luôn coi Huân Nhi là bạn bè, không phải vì Cố Phàm, trên thực tế, Tô Bạch không phải loại người vì tình nghĩa anh em liền đem người phụ nữ mình thích giao cho anh em tốt, chẳng qua, hắn quả thật không có cảm giác với Huân Nhi.

- Bây giờ anh đang ở đâu?

Huân Nhi hỏi.

- Tôi vừa xuống máy bay, chuẩn bị về nhà.

- Tôi tới đón anh nhé?

- Không cần, tôi tự bắt xe về.

- Anh cũng thật kỳ lạ, thật đúng là không giống với dáng vẻ có tiền.

- Có tiền hay không có tiền, hiện tại đã không có quá nhiều ý nghĩa nữa, được rồi, tôi lên xe đây, lát nữa cô qua nhà tôi nhé, hiện tại chúng ta coi như là người cùng hội cùng thuyền, cũng cần trao đổi một chút.

- Không được, hôm nay tôi còn có việc, ngày mai đi.

Huân Nhi suy nghĩ một chút liền từ chối lời mời của Tô Bạch.

Tô Bạch vừa gọi điện cho Sở Triệu, nhưng không ai nghe máy, hắn gọi điện thoại cho cha mẹ Sở Triệu, bọn họ nói anh ta ra ngoài du lịch giải sầu.

Tô Bạch còn không biết, lần trước, sau khi nói chuyện điện thoại với hắn, Sở Triệu lập tức nghe được chương trình Phát Thanh Khủng Bố.

- Tùy cô.

Tô Bạch cúp máy, sau đó một tay chống lên cửa sổ xe.

Khoảng 20 phút sau, xe đến nhà Tô Bạch, Tô Bạch dùng thẻ ra vào mở cổng, đi vào trong nhà.

Lúc này tiểu gia hỏa và Cát Tường đang chơi vui vẻ trên thảm, trên mặt đất còn có rất nhiều đồ chơi.

Thấy Tô Bạch trở về, tiểu gia hỏa sửng sốt lập tức nhếch môi cười, bò tới chỗ Tô Bạch.

Tô Bạch đem balo ném về phía Cát Tường, sau đó chủ động đi qua, tung tiểu gia hỏa lên cao mấy lần.

Có lẽ điều duy nhất khiến hắn lưu luyến chính là đứa nhỏ mũm mĩm này.

- Cha… Cha…

- Ha ha, con ngoan của cha.

Nghe thấy tiểu gia hỏa bập bẹ gọi mình là cha, trong lòng Tô Bạch chợt nhớ đến một chuyện, nếu như hắn tiếp tục hưởng dụng số tài sản mà cha mẹ hắn để lại, phải chăng sẽ đem quan hệ nhân quả lên người tiểu gia hỏa?

Cát Tường kéo balo của Tô Bạch đi đến một góc trong phòng khách, nhưng thỉnh thoảng nó vẫn nhìn sang bên này,

quả thật nó rất không yên tâm về người cha này.

- Nào, cha lấy tên cho con.

Tô Bạch tâm huyết dâng trào, ôm tiểu gia hỏa đi đến chiếc tủ trong phòng khách, ở đó có một số sách cổ, hắn đặt một quyển từ điển tiếng Trung trước mặt tiểu gia hỏa:

- Tự con chọn đi.

Tiểu gia hỏa cắn ngón tay của mình, sau đó khẽ gật đầu, dùng ngón tay mũm mĩm của mình lật trang giấy lên.

Lúc Tô Bạch nhìn thấy chữ đầu tiên tiểu gia hỏa lật là chữ "Triệu", hắn lắc đầu, tiểu gia hỏa nhất định phải theo họ Tô.

Tiểu gia hỏa tiếp tục lật, một chữ "Thiết", sau đó đến chữ "Trụ".

Triệu Thiết Trụ?

Hoặc là Tô Thiết Trụ?

Tô Bạch từ bỏ suy nghĩ để tiểu gia hỏa tự lật tên cho mình, ngộ nhỡ lại lật ra Tô Vệ Quốc, Tô Kiến Thiết… Đó mới là đau răng.

- Được rồi, con trai, ngày mai cha dẫn con đi đến miếu xin một cái tên hay.

Tô Bạch khẽ hôn lên gương mặt hồng hào của cậu bé, thời gian dài không cạo râu, râu ngứa khiến cho tiểu gia hỏa cười khanh khách.

Nhưng trong lòng Tô Bạch có hơi nặng nề, ngày mai.

Hắn còn có bao nhiêu ngày mai?

Chương 267 Tìm Người

Từ sau chuyện lần trước, Huân Nhi chưa từng gặp lại Sở Triệu trong thế giới hiện thực, cô ta cũng biết Sở Triệu nhận đả kích rất lớn, bạn gái của mình, ngoài ý muốn chết, không, nói đúng hơn là chạy đến trên xe bạn tốt của mình để tự sát.

Loại đả kích này, chỉ cần là một người đàn ông bình thường đều rất khó chịu nổi, cho dù anh ta là một người cảnh sát.

Một bên là bạn gái, một bên là người bạn thân thiết, Sở Triệu kẹp ở giữa, anh ta chỉ có thể giống như một kẻ hèn nhát, tự giam mình bên trong nhà, sống qua ngày.

Chuyện này… Có lẽ không còn biện pháp nào khác.

Tính cách của Sở Triệu và Tô Bạch rất khác nhau, đều thuộc hai dạng cực đoan, ngày thường, hai người đều có dáng vẻ bình thường, thế nhưng ở sâu trong nội tâm Tô Bạch ẩn giấu xúc động lật tung tất cả, còn Sở Triệu thì lộ ra nhát gan hơn rất nhiều, hơn nữa anh ta thật sự nhát gan.

Ngay từ khi Tô Bạch còn rất nhỏ, cha mẹ hắn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên nhiều năm như thế, Tô Bạch đều sống một mình, còn Sở Triệu thì hoàn toàn ngược lại, hắn có một người cha cường thế, một gia đình cường thế.

Khi còn nhỏ, Sở Triệu không nghe lời hoặc phạm sai lầm còn thường xuyên bị cha anh ta treo lên khung cửa rồi dùng roi đánh, sau khi lớn lên bị gia đình ép làm cảnh sát, anh ta cảm thấy rất phản cảm, nhưng không thể không khoác lên mình bộ cảnh phục, anh ta tham gia câu lạc bộ giết người, lấy phương thức đó để phát tiết những bất mãn trong lòng mình.

Huân Nhi lái xe đến khu chung cư của Sở Triệu, cho dù bạn gái xảy ra chuyện, nhưng Sở Triệu vẫn không dọn nhà, một mặt là vì anh ta không có nhiều bất động sản như Tô Bạch, làm thế gia cảnh sát, cho dù cuộc sống và điều kiện kinh tế có khá giả cũng không thể bộc lộ ra ngoài, giống như một số nhân viên công vụ, rõ ràng có thể mua được xe sang nhưng lại không thể mua, mua biệt thự cũng không thể đứng tên mình…

Huân Nhi bấm chuông cửa nhà Sở Triệu, cô ta vốn cho rằng lúc này Sở Triệu đang say rượu nằm ngáy o o, không ngờ, Sở Triệu vẫn ra mở cửa.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, lộ ra dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, ria mép cũng được cạo sạch, cho người ta một cảm giác nhẹ nhõm.

Điều này khiến cho Huân Nhi cảm thấy hơi ngoài ý muốn, ở trong ấn tượng của cô ta, Sở Triệu không thể nhanh chóng bước ra khỏi đau khổ như thế.

- Có việc gì thế?

Với Huân Nhi, Sở Triệu không cần phải khách sáo như thế, Sở Triệu đi thẳng vào nhà, đi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

- Anh ổn rồi à?

Huân Nhi đi vào phòng khách, từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia, mở ra uống.

- Không, càng ngày càng tồi tệ.

Sở Triệu vừa rửa mặt vừa nói.

- Vì sao?

Huân Nhi hỏi.

- Tôi muốn đi tìm Tô Bạch, tôi có một số chuyện muốn hỏi cậu ta.

Sở Triệu vừa lau mặt vừa nói.

- Giống tôi, tôi dự định đến thăm anh một chút, sau đó lại đi tìm Tô Bạch.

- Trùng hợp như vậy.

Sở Triệu hít sâu một hơi, sau đó anh ta nặng nề nói:

- Cô không về Anh à?

- Tôi xin nghỉ phép.

Huân Nhi khẽ cười nói.

- Vì sao?

Sở Triệu có chút không hiểu, việc này sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Huân Nhi.

- Tôi gặp một số chuyện, hiện tại tôi không muốn phân tâm.

Huân Nhi lắc lư chai bia.

- Còn anh thì sao, xảy ra chuyện gì?

- Tôi nghe được một chương trình phát thanh, đột nhiên tôi cảm thấy cuộc sống của mình trở nên có ý nghĩa, sau đó tôi bỗng nhiên thấy cả ngày uống rượu mơ màng, bây giờ cũng là một điều xa xỉ.

Sở Triệu đưa tay cầm lon bia của Huân Nhi, lại bị Huân Nhi tránh đi.

- Lát nữa anh lái xe, không thể uống bia.

Huân Nhi trừng mắt nhìn anh ta:

- Chương trình phát thanh? Ha ha, không phải tên nó là Phát Thanh Khủng Bố đấy chứ?

Sở Triệu sửng sốt.

Huân Nhi cũng sửng sốt.

Hai người giống như có chút ngoài ý muốn.

Thế mà, thật đúng là trùng hợp như thế.

….

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

(Trích bài thơ "Lậu Thất Minh", tác giả Lưu Vũ Tích.

Tạm dịch.

Núi kia chẳng phải do cao

Nổi danh vì có tiên vào nghỉ chân

Sông sâu chưa hẳn đã cần

Chỉ mỗi rồng nằm là đủ hiển linh.)

Chẳng qua muốn tìm một ngôi chùa mà mình hài lòng, lại tìm được một cao tăng hàng thật giá thật, không phải là chuyện đơn giản. Trong xã hội coi trọng vật chất này, có bao nhiêu người có thể chuyên tâm tu luyện?

Tô Bạch rất cẩn thận trong vấn đề đặt tên cho tiểu gia hỏa, Tô Bạch gọi điện thoại cho hòa thượng.

Tuy hắn vừa mới nẫng tay trên của hòa thượng, nhưng trong lòng Tô Bạch không cảm thấy chút áy náy nào.

- Alo, hòa thượng, ở Thượng Hải anh có sư huynh sư muội gì không, giới thiệu cho tôi một người, tôi muốn dẫn đứa nhỏ qua đó, thuận tiện xin tên.

Hòa thượng trầm mặc một lúc, trong lòng nghĩ thầm, nếu như hắn muốn lấy tên, sao lúc ở Cửu Trại Câu không trực tiếp nhờ anh ta…

- A di đà phật, bần tăng có biết một người.

- Được, anh gửi địa chỉ cho tôi đi.

Tô Bạch cúp máy.

Hòa thượng nhanh chóng gửi tin nhắn qua wechat cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhập địa chỉ vào định vị trên xe, không quá xa, nhưng hình như là một căn nhà, không phải chùa miếu gì.

Khoảng 15 phút sau, Tô Bạch lái xe vào một tiểu khu, cổng tiểu khu được mở bằng cảm ứng, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng của Tô Bạch, bảo vệ chủ động giúp Tô Bạch mở cổng, Tô Bạch cũng rất khách khí, lúc xe đi qua cổng bảo vệ liền bo 100 tệ.

Hôm nay là ngày vui lấy tên cho tiểu gia hỏa, Tô Bạch muốn góp chút may mắn cho tiểu gia hỏa.

Một lúc sau, rốt cuộc Tô Bạch tìm được căn nhà này, Tô Bạch dừng xe lại ở vườn hoa, sau đó bế tiểu gia hỏa đi vào, lần này Cát Tường hiếm khi không đi theo mà chính là ở nhà, tối hôm qua, con mèo kia nhìn bức tranh cả đêm, hiện tại còn chưa tự thoát ra được, chỉ là khi Tô Bạch dẫn tiểu gia hỏa lên xe, nó còn cố ý nhảy lên tay lái của Tô Bạch, chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, tha thiết căn dặn Tô Bạch nhất định phải chăm sóc kỹ cho tiểu gia hỏa.

Cát Tường có ý tốt, Tô Bạch cũng không tiện phát tác, hắn thật sự coi tiểu gia hỏa như con trai mình, bây giờ đối với Tô Bạch mà nói, cho dù hắn có phải mất mạng cũng sẽ không để cho tiểu gia hỏa gặp tổn thương gì.

Tô Bạch đi vào thang máy, đến tầng 13, sau đó rẽ trái, hòa thượng không cho số điện thoại, nhưng địa chỉ rất chi tiết.

Tô Bạch đứng ở trước cửa nhà, đưa tay lên gõ cửa.

Sau khi gõ bảy lần, cửa thế mà tự động mở ra, bên trong bày biện đơn giản, không tính là sạch, thậm chí còn có một lớp bụi mỏng, giống như thật lâu không có người ở.

Trong phòng khách, có một người tăng nhân mặc áo cà sa đang ngồi khoanh chân, đưa lưng về phía Tô Bạch.

- Đại sư?

Tô Bạch gọi.

Đối phương không trả lời.

Tô Bạch nhíu mày, đối với chuyện này, hòa thượng không cần thiết hố hắn, hơn nữa bản thân hắn vì tiểu gia hỏa mới đến đây, nói gì thì nói, hòa thượng cũng coi như là nửa cha nuôi của tiểu gia hỏa.

Thế nhưng người tăng nhân trước mắt này, Tô Bạch luôn cảm thấy giống như một… Người đã chết.

Đúng lúc Tô Bạch đang do dự không biết có nên ra ngoài phòng gọi điện thoại cho hòa thượng để xác nhận xem, có phải cao tăng mà hòa thượng giới thiệu cho hắn đã sớm viên tịch rồi không.

Lúc Tô Bạch đang chuẩn bị lui lại, một tiếng thở dài từ chỗ tăng nhân truyền ra, ngay sau đó, xung quanh trở nên sáng sủa, sạch sẽ, trong nháy mắt, tất cả tro bụi đều biến mất, không thấy đâu nữa, thân thể người tăng nhân giống như được thổi phồng lên thành hình dáng con người.

Chương 268 Tô Vũ Hiên

Tiểu gia hỏa dùng hai tay che miệng của mình lại, con mắt trợn trừng lên, hiển nhiên là đối với sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh, cậu bé rất hiếu kỳ.

- Đứa nhỏ này không tồi.

Tăng nhân đứng lên, xoay người đối mặt với Tô Bạch.

Áo cà sa của tăng nhân không mới nhưng nó lộ ra uy nghiêm, người tăng nhân này rất già nua, nhưng lại rất khỏe mạnh, khiến cho người ta có cảm giác không chân thật.

- Trời sinh, trời dưỡng, thật thú vị, làm sao thằng bé lại đi theo cậu?

Tăng nhân đi về phía Tô Bạch.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, lộ ra sát khí.

Tăng nhân biết điều dừng lại, nhìn đứa nhỏ rồi lại nhìn Tô Bạch, ông ta mỉm cười.

- Cậu đến tìm bần tăng làm gì?

- Tôi muốn tìm đại sư để xin tên.

- A di đà phật.

Tăng nhân chắp tay ở trước ngực, niệm một tiếng a di đà phật, ngay sau đó, ông ta chậm rãi nhắm mắt lại, rồi một lần nữa mở mắt ra, trong lúc nhất thời, đôi mắt tăng nhân trở nên thâm thúy, giống như hai vực sâu khiến cho người ta vô thức rơi vào trong đó.

Tăng nhân thở ra một hơi, cả người cũng trở nên uể oải, giống như tiêu hao rất nhiều sức lực.

- Cậu chắc chắn muốn để đứa nhỏ này đi theo cậu à?

Tăng nhân hỏi:

- Cậu rời xa nó, có lẽ sẽ tốt hơn cho đứa nhỏ này.

- Không sao, thằng bé nhất định phải đi theo tôi.

Tô Bạch nói, chuyện này Tô Bạch đã sớm nghĩ kỹ.

- Thế gian không ai được như ý muốn, cậu họ gì?

- Tô.

- Gọi đứa bé này là Tô Vũ Hiên đi, Vũ Hiên, mưa ở ngoài mái hiên, lúc trời mưa có thể vào bên trong đình trú mưa, thí chủ, hy vọng đứa nhỏ này có thể trở thành nơi dừng chân sâu trong lòng cậu.

Tăng nhân có ý riêng, ông ta lập tức xoay người ngồi xếp bằng, cơ thể của ông ta bắt đầu một lần nữa trở nên tiều tụy, ánh sáng xung quanh dần dần trở nên ảm đạm.

Tô Bạch khẽ gật đầu, thấy tăng nhân có ý tiễn khách, Tô Bạch liền đi ra khỏi phòng, cửa chậm rãi đóng lại.

- Người nào hiểu sẽ biết đây là đạo trường của cao tăng ẩn giật trong thành phố, người nào không hiểu còn cho rằng đây là nhà ma.

Tô Bạch cười, sau đó đưa tay trêu chọc tiểu gia hỏa.

- Con trai, sau này con tên là Vũ Hiên, Tô Vũ Hiên, thế nào?

Tiểu gia hỏa mút ngón tay, giống như đang suy nghĩ, giống như đang do dự, đến sau cùng cậu bé nghiêm tục gật đầu, cười hì hì, giang tay ra, bắp chân đung đưa.

- Cha cha…Ôm…

Rời khỏi tiểu khu kia, Tô Bạch lái xe đến một siêu thị, sau khi đỗ xe ở tầng hầm, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi vào trong thang máy.

Đến tầng 1, bên trong siêu thị có rất nhiều xe đẩy, Tô Bạch nhớ lúc nhỏ khi bản thân hắn đi siêu thị với cha mẹ, lúc đó trên xe đẩy có một chỗ được thiết kế dành riêng cho trẻ con, mẹ Tô Bạch rất thích để hắn ngồi ở đấy, sau đó đẩy hắn đi mua sắm.

Tô Bạch luôn cảm thấy một đứa bé trai ngồi ở đó rất xấu hổ, đúng thế, rất xấu hổ, vì thế hắn kháng cự rất nhiều lần, nhưng khi đó mẹ Tô Bạch lại làm không biết mệt.

Hiện tại dưới xe đẩy có một chiếc xe đồ chơi nhỏ. Tô Bạch tìm một chiếc xe có hình Ultraman (siêu nhân điện quang), sau đó bỏ tiểu gia hỏa vào trong đó, đẩy xe đi về phía quầy bán hàng.

Dù sao tuổi của tiểu gia hỏa còn nhỏ, không suy nghĩ giống với Tô Bạch lúc trước, ngược lại cậu bé cảm thấy mình ngồi ở trong này, Tô Bạch ở ngoài đẩy xe là một chuyện rất thú vị, không ngừng vỗ tay, giống như đang cổ vũ cho Tô Bạch.

- Con trai, con yên tĩnh một chút, con không phải Godzilla, cha có thể đẩy con một cách nhẹ nhàng.

(Godzilla: quái vật khổng lồ Godzilla).

Tô Bạch cười nói với tiểu gia hỏa, thuận tay lấy một hộp chocolate, Tô Bạch mở nó ra, đưa cho tiểu gia hỏa đang ngồi trong xe đồ chơi, à không, bây giờ phải gọi là Tô Vũ Hiên rồi.

Có đồ ăn, tiểu gia hỏa giống như những đứa trẻ khác liền bắt đầu cầm lên ăn, Tô Bạch lại chọn ra mấy món đồ ăn vặt đưa cho tiểu gia hỏa.

Sau đó Tô Bạch chuẩn bị đi sang một khu khác để mua đồ.

Đúng lúc này một nhân viên mặc quần áo siêu thị chạy tới, ngăn cản Tô Bạch:

- Tiên sinh, xin lỗi anh, căn cứ theo quy định của siêu thị, đồ chưa tính tiền không được phép mở ra ăn trong siêu thị, mời anh mang những thứ này ra quầy thu ngân để tính tiền trước, đồng thời nộp tiền phạt.

- Tôi còn chưa có mua xong, hơn nữa những thứ này không phải tôi không trả tiền.

Tô Bạch nói.

- Xin lỗi anh, đây là quy định của chỗ chúng tôi.

Bề ngoài nhân viên tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại tỏ vẻ xem thường, thời đại nào rồi, còn có người ở trong siêu thị lấy đồ chưa tính tiền ra ăn, cũng không phải hơn 10 năm trước, khi đó siêu thị mới xuất hiện, quả thực nhiều khách hàng tham món nhỏ, náo ra rất nhiều trò cười, nhưng hiện tại khắp siêu thị đều là camera, vậy mà còn có người không có tố chất như thế.

Tô Bạch liếc thoáng qua tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa giống như biết đã xảy ra chuyện, cậu bé không ăn nữa mà chính là chu môi nhìn đồ ăn vặt trên tay mình.

- Như vậy đi, tôi nhìn qua một lát, hình như…

Tô Bạch lấy đi động ra, liếc một cái.

Nhân viên siêu thị giữ đầy đủ lễ phép đứng ở bên người Tô Bạch, đồng thời đã có bảo vệ đang đi về phía bên này, ngược lại không phải bởi vì đánh nhau mà chỉ đến tăng khí thế.

- Ồ, quả nhiên là vậy, xin lỗi, trên danh nghĩa siêu thị này là của tôi.

Tô Bạch vừa nói vừa lướt trên màn hình di động, sau đó hắn gọi đến một số điện thoại, lúc điện thoại được kết nối, Tô

Bạch không có nói chuyện mà trực tiếp đưa cho nhân viên siêu thị.

Còn bản thân hắn, ngay cả điện thoại cũng không cần, trực tiếp quay người đẩy xe, tiếp tục đi mua sắm.

Khoảng năm phút sau, nhân viên siêu thị và hai người quản lý chạy đến, hiển nhiên là vì muốn tìm được Tô Bạch giữa những quầy hàng rực rỡ muôn màu này, bọn họ quả đúng là tốn công sức, trên trán mấy người đều có một tầng mồ hôi mỏng.

Nhân viên siêu thị có chút sợ hãi trả lại điện thoại cho Tô Bạch, Tô Bạch nhận lấy, cười nói:

- Không sao, tôi đi mua ít đồ, đừng làm phiền tôi là được.

Mấy người này vốn dĩ định nói gì đó, nhưng nhìn thấy thái độ không muốn bị ai quấy rầy này của Tô Bạch, bọn họ không dám nói gì nữa, nhanh chóng lùi lại.

Tô Bạch xoa đầu tiểu gia hỏa:

- Con tiếp tục ăn đi, đừng sợ, cả cái siêu thị này là của nhà chúng ta, con muốn ăn gì thì ăn cái đó.

Tiểu gia hỏa cười khanh khách, tiếp tục ăn.

Nửa tiếng sau, Tô Bạch rời khỏi siêu thị, hắn mua không quá nhiều đồ, trong nhà định kỳ sẽ có người chuyển đồ đến, hắn rất ít khi phải mua sắm, dĩ nhiên, hôm nay có thể nói là do tâm huyết dâng trào, Tô Bạch muốn dẫn tiểu gia hỏa đến siêu thị chơi.

Tô Bạch xuống đến tầng hầm, hắn đi đến chỗ xe của mình, lại phát hiện có một cô gái khoảng 25 – 26 tuổi, quần áo chỉnh chu, đứng ở bên cạnh xe hắn, xem ra đã đợi rất lâu, nhưng Tô Bạch không biết cô gái này.

- Chào anh.

Cô gái tháo kính râm của mình xuống, một gương mặt rất xinh đẹp, từ kiểu tóc đến cách ăn mặc, thật đúng là không có chỗ nào để bắt bẻ, đây là một người phụ nữ có yêu cầu rất cao với vẻ bề ngoài, hơn nữa quần áo trên người cô đều rất quý giá.

- Có việc gì sao?

Chỉ là Tô Bạch có hơi không hiểu phong tình, hiện tại hắn đã làm cha, không thể ở trước mặt đứa nhỏ, cấu kết làm bậy với phụ nữ.

Tiểu gia hỏa liếc chị gái xinh đẹp, lại nhìn Tô Bạch, đôi mắt đáng yêu hơi híp lại.

Chương 269 Dùi Cui Điện, Vòng Tay, Còng Tay, Các Loại Roi Da

"Xin lỗi, lúc tôi lấy xe đã làm xước xe của anh, tôi ở lại để giải quyết chuyện này."

Cô gái cúi đầu nói với Tô Bạch.

Tô Bạch nghe thấy thế, hắn đi đến xe của mình, quả nhiên bên chỗ cửa xe có một vết xước không quá nghiêm trọng, chẳng qua đối với chiếc xe sang trọng của Tô Bạch thì lại khác.

- Không sao đâu.

Tô Bạch vừa nói vừa mở cốp xe, hắn bỏ đồ vừa mua được vào trong, sau đó bế tiểu gia hỏa, chuẩn bị lái xe rời đi.

Cô gái cảm thấy ngoài ý muốn nói:

- Ý anh là những vết xước này đều không sao?

- Đúng thế, cảm ơn cô đã chờ tôi, được rồi, bây giờ không còn chuyện gì, tôi có thể đi được chưa?

Tô Bạch kéo cửa sổ xe lên, hắn nhớ hình như gara trong nhà còn có mấy chiếc xe tốt mà hắn chưa dùng, cùng lắm thì lần sau ra ngoài đổi xe khác.

Hơn nữa, bây giờ xe đẹp hay không, đối với Tô Bạch không còn nhiều ý nghĩa lắm.

Vậy mà cô gái kia lái mở cửa xe, trực tiếp ngồi xuống ghế lái phụ.

- Anh có thể tiện đường đưa tôi về nhà không? Tôi đã gọi điện thoại cho người của tôi đến lái xe đi sửa chữa, tôi không thích lái xe bị xước.

- Xe của tôi cũng bị xước.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Chuyện này đâu giống nhau, là anh lái xe, tôi không lái xe,

Sau đó cô gái nhìn về phía tiểu gia hỏa:

- Đây là con anh à? Rất đáng yêu.

Sau khi nói xong, cô gái giang tay ra, ôm tiểu gia hỏa vào trong ngực, tiểu gia hỏa không chút sợ người lạ, ngược lại còn chơi vui vẻ với cô gái.

Tô Bạch thở dài nói:

- Cô ở chỗ nào?

- Tòa nhà Vương Tử.

Cô gái trả lời.

Tô Bạch lái xe, lúc vừa đi ra đường lớn, cô gái bỗng nhiên nói:

- Có phải cuộc sống của anh có rất nhiều áp lực đúng không? Hơn nữa tính khí của anh không được tốt lắm.

Tô Bạch không trả lời, hắn chỉ an tĩnh lái xe, tòa nhà Vương Tử cách nơi này không xa.

- Hơn nữa từ nhỏ hẳn là anh mồ côi cha, thậm chí là…. Anh sống một mình?

Cô gái thăm dò.

- Cô điều tra tôi?

Tô Bạch hỏi.

- Không, nhìn xe của anh có thể biết được rất nhiều thứ, nhưng có một điều khiến cho tôi cảm thấy khó hiểu, dáng vẻ anh bế đứa nhỏ này, hoàn toàn là một con người khác, rốt cuộc đâu mới là anh?

- Cô làm nghề gì?

- Chuyên gia vật lý trị liệu, phòng làm việc của tôi ở ngay tòa nhà Vương Tử, đây là danh thiếp của tôi.

Cô gái đem danh thiếp của mình đặt ở trên đùi Tô Bạch:

- Thật ra anh có chướng ngại về tâm lý rất nghiêm trọng, tinh thần gặp áp lực lớn, công việc của tôi chính là giúp anh làm dịu và giải phóng áp lực. Có muốn tôi khám qua cho anh không?

Tô Bạch cười nói:

- Áp lực của tôi, cô không giải quyết được.

Đúng thế áp lực do Phát Thanh Khủng Bố mang đến, áp lực do hoàn cảnh sống từ nhỏ mang đến, ai có thể hóa giải?

- Đừng không có niềm tin với tôi như thế, tuy nghề này chưa quá nổi bật, ngay cả ở Âu Mỹ cũng không có quá nhiều người dùng đến, nhưng có đôi khi nó có thể mang lại hiệu quả kỳ diệu.

Trong lúc nói chuyện, Tô Bạch đã lái xe đến lối rẽ vào tòa nhà Vương Tử, vậy mà phía trước đúng lúc có một chiếc xe tải bị lật, xảy ra tai nạn giao thông, đường bị chặn, phía trước và sau có rất nhiều xe.

- Anh nhìn đi, dù sao cũng tắc đường, anh qua phòng làm việc của tôi uống chén trà, tôi làm xước xe anh, anh không bắt tôi đền tiền, tôi hơi xấu hổ.

Tô Bạch không nói gì, nhưng vẫn đánh tay lái vào bãi đỗ xe ngoài trời của tòa nhà Vương Tử.

Sau khi xuống xe, cô gái rất nhiệt tình đi ở phía trước dẫn đường.

Tiểu gia hỏa rất vui vẻ, ở trong ngực Tô Bạch không ngừng cười khanh khách.

Tô Bạch gõ nhẹ lên trán tiểu gia hỏa:

- Con hưng phấn cái gì, người ta nhìn thấy tiền của cha con mới ân cần lôi kéo như thế, sau này tiền của cha không phải là tiền của con à?

Tiểu gia hỏa nghe Tô Bạch nói thế, cậu bé lặng im, giống như thật sự đang tự hỏi, Tô Bạch cũng không hiểu trong đầu tiểu gia hỏa này rốt cuộc có thể lý giải những lời mình nói hay không?

Trên danh thiếp có ghi tên của cô gái này là Dĩnh Oánh Nhi, trên đó còn có mùi nước hoa được đặc chế.

Văn phòng của Dĩnh Oánh Nhi ở tầng 27, đây là một văn phòng hết sức bình thường, không tính là xa hoa nhưng rất tốt, lớn hơn những văn phòng khác, bởi vì có một tấm rèm màu hồng che một nửa không gian.

Dĩnh Oánh Nhi bắt đầu thay đồ, giống như không có người ngoài , cô đi đến giá treo quần áo, đem quần áo trên người mình cởi ra, chỉ còn lại nội y màu đen, sau đó Dĩnh Oánh Nhi thay một bộ quần áo ở nhà màu trắng.

- Anh có muốn thử một chút không?

- Không hứng thú.

Tô Bạch trả lời.

- Ha ha ha, anh hiểu lầm rồi.

Dĩnh Oánh Nhi đi đến chỗ tấm rèm màu hồng, đưa tay ra kéo, trong nháy mắt, một "thế giới" khác xuất hiện trong văn

phòng.

Trong này có dùi cui điện, vòng tay, còng tay, các loại roi da…

Nói một cách đơn giản, nơi này là một pháp trường, dĩ nhiên là một pháp trường màu hồng, những thứ này không dùng để giết người mà chính là để cho những người nào đó có khẩu vị nặng hưởng dụng.

- Thông qua đau đớn về mặt thể xác làm dịu đi áp lực và thống khổ trong lòng anh, yên tâm, tôi là chuyên gia trong lĩnh vực này, tôi rất có lòng tin về chuyên môn và khả năng của mình.

- Được rồi, bây giờ tôi hỏi anh lại một lần nữa.

- Tiên sinh, anh nguyện ý để tôi "phục vụ" anh một lần không?

Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa lên trên ghế sofa, hắn cởi áo khoác ngoài ra, hai địa ngục hỏa shotgun được đặt bên người tiểu gia hỏa, sau đó Tô Bạch đi đến bên cạnh Dĩnh Oánh Nhi.

Dĩnh Oánh Nhi rất hiểu ý, kéo rèm lại, che tầm mắt tiểu gia hỏa, sau đó ra hiệu cho Tô Bạch giơ hai tay lên, đeo còng tay vào cho Tô Bạch.

- Chú ý, tôi sẽ tăng độ cao của còng tay lên, dùng nó khiến cho cơ thể anh càng thêm khẩn trương.

Dĩnh Oánh Nhi vừa nói xong, hai tay Tô Bạch đã bị treo lên cao.

Dĩ nhiên còng tay và dụng cụ ở nơi này không vây khốn được Tô Bạch, chẳng qua hắn thật đúng là muốn thử một chút, Tô Bạch hiếu kỳ không biết loại phương pháp này có hiệu quả hay không, nếu như đến bây giờ những thứ này còn có thể uy

hiếp được Tô Bạch, hắn thật nên đi tìm miếng đậu phụ đập đầu mà chết.

Tay trái Dĩnh Oánh Nhi cầm roi da, tay phải cầm dùi cui điện, sau đó giống như nghĩ đến chuyện gì, cô ta vừa cởi đồ ngủ ra, vừa hỏi:

- Đúng rồi, anh thích khẩu vị gì?

- Chỗ này của tôi có y tá, cô giáo, công sở, sinh viên.

- Tiên sinh, anh có cần tôi thay những trang phục đó rồi phục vụ cho anh không?

- Thị giác cũng có thể là phụ trợ cho trị liệu, càng giúp anh giải tỏa áp lực.

- Đồng thời, tôi cũng sẽ tiến hành thôi miên anh.

- Xin yên tâm, tôi nói rồi, tôi rất chuyên nghiệp.

- Tôi cảm thấy bộ trang phục y tá này khá tốt, anh cảm thấy như thế nào? Có thích không.

- Tùy cô.

Tô Bạch chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Đối với vấn đề này, tôi không quá hứng thú.

- Vì sao, không phải đàn ông các anh đều thích khẩu vị này à?

Roi da của Dĩnh Oánh Nhi nhẹ nhàng lướt qua mặt Tô Bạch, tay của cô cũng chạm vào lồng ngực hắn, khẽ vuốt ve:

- Anh đừng nghĩ rằng tôi là loại phụ nữ hay thay đổi, đây là một phần trong trị liệu, tôi rất tôn trọng công việc của mình, cũng rất tôn trọng khách hàng và bản thân tôi.

Chương 270 Thôi Miên

“Cô không nên hiểu lầm, ý của tôi là cô có thể nhanh lên được không.”

Tô Bạch giải thích:

- Thế nhưng, tiên sinh, anh phải phối hợp với tôi, từng bước từng bước phối hợp với tôi, anh có hiểu không?

- Như thế hiệu quả trị liệu mới đạt đến mức tối đa.

Dĩnh Oánh Nhi tự mình đưa tay giúp Tô Bạch cởi bỏ chiếc áo sơ mi xuống, lộ ra lồng ngực rắn chắc thuộc về Tô Bạch.

Đôi tay non mịn không nhịn được vuốt ve trên lồng ngực hắn, giống như là đang cảm nhận được điều gì, lại giống như đang trêu chọc thứ gì đó, dường như nó đã mang đến một loại cảm xúc.

- Tiên sinh, cơ thể của anh thật khiến cho tôi thán phục đó.

Dĩnh Oánh Nhi nói xong, ngón tay cô còn khẽ gãi lên chỗ mẫn cảm của Tô Bạch, bờ môi đến gần ngực hắn hơn:

- Vóc dáng này của anh, không phải dựa vào việc ăn lòng trắng trứng gà, cộng thêm điên cuồng rèn luyện thể hình mà có được, loại vóc dáng đó chỉ có cơ bắp không có độ thẩm mỹ, tôi luôn cảm thấy phản cảm về nó, còn anh, tiên sinh, dáng người này của anh khiến cho tôi cảm thấy rất thích.

Dĩnh Oánh Nhi đem đôi môi đỏ của mình đến gần lỗ tai Tô Bạch, hơi thở ấm áp của cô phả vào tai Tô Bạch.

- Tiên sinh, tôi thề, đây là lần đầu tiên tôi không cầm giữ được.

- **!

Tô Bạch mở miệng nói.

- Haha, xem như là thế đi, có tiền không cần giả bộ, cộng thêm dáng người hoàn mỹ này, anh còn trẻ như thế, tiên sinh, anh rất quyến rũ.

Dĩnh Oánh Nhi không kìm lòng được, vươn đầu lưỡi của mình ra, khẽ liếm lên vành tai Tô Bạch:

- Hơn nữa, anh còn đẹp trai như thế, tiên sinh, tôi rất hâm mộ vợ của anh, thật đó.

- Cô rất thành thật.

- Đúng thế, đối mặt với anh, tôi nhất định phải thành thật.

Hai tay của Dĩnh Oánh Nhi càng không ngừng du tẩu trên người Tô Bạch, lời nói ám muội không ngừng vang lên bên tai Tô Bạch.

Đây là một người phụ nữ rất biến tán tỉnh, một người phụ nữ rất biết khống chế, rất thông minh.

Vào lúc này hơi thở của Tô Bạch cũng trở nên nặng nề hơn, bỏ qua những vấn đề khác, hắn chỉ là một người đàn ông bình thường, đối mặt với tình cảnh này, dĩ nhiên sẽ có loại phản ứng kia.

- Tiên sinh, tôi có thể làm tình nhân của anh không?

Dĩnh Oánh Nhi dịu dàng nói:

- Không cần danh phận, không cầu những thứ khác, chỉ cần lúc rảnh rỗi, anh có thể sủng hạnh nô gia, được chứ?

Tô Bạch đang chuẩn bị trả lời…

- Xì xì xì…

Dùi cui điện đâm thẳng vào bên hông Tô Bạch.

- Tê…

Tô Bạch hít vào một hơi lạnh.

Hoàn toàn vội vàng không kịp chuẩn bị.

Thân thể của hắn bắn đầu co rút và run rẩy, thế nhưng Tô Bạch vẫn cắn chặt răng. Hắn đang áp chế bản năng phản kích của mình lại, đè nén huyết thống đang sôi trào trở về bình thường, đồng thời hắn buông lỏng cơ thể, để hiệu quả điện giật càng được phát huy.

Dĩnh Oánh Nhi hơi nhíu mày, cô là người chuyên nghiệp, cho nên cô có thể cảm nhận được cường độ điện giật, nhưng dáng vẻ của người đàn ông trước mặt này giống như một loại cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa.

Xem ra, chàng trai trẻ trước mặt cô, còn lợi hại hơn những gì cô tưởng tượng.

Dĩnh Oánh Nhi liếm môi, giác tăng cường độ kích thích.

Dòng điện bắt đầu xuyên qua người Tô Bạch, cơ thể Tô Bạch càng thêm run rẩy, hắn không rên một tiếng, nhưng vào lúc này, thân thể của hắn đã không ngừng co giật.

Dĩnh Oánh Nhi càng không ngừng điều chỉnh độ mạnh yếu ở những điểm mà dùi cui điện đâm vào, cuối cùng cô tìm được một điểm giới hạn, cô vừa nghiêm túc quan sát phản ứng của Tô Bạch, vừa cho điện giật.

Thời gian dần trôi qua, kích thích trên thân thể không ngừng xâm nhập vào trong phương diện ý thức của Tô Bạch, cả người hắn có cảm giác lâng lâng, sung sướng đê mê, đây là một loại cảm giác khó có thể diễn tả được bằng ngôn ngữ, một loại cảm giác khiến cho người ta cảm thấy khó có thể tin tưởng được.

SM còn có thể đem loại hiệu quả này?

Giọng nói của Dĩnh Oánh Nhi mang theo một loại cảm giác mị hoặc, không ngừng vang vọng bên tai Tô Bạch, lúc xa lúc gần, có khi hơi thở của cô phả vào mặt hắn, nhưng đôi lúc lại không thấy…

- Anh có cảm giác gì? Có phải rất muốn bay lên trời không?

- Linh hồn của anh trở nên rất nhẹ nhàng, mang theo một loại cảm giác được tự do bay lượn, hơn nữa càng bay càng cao, đã bay qua tầng mây, ở bên cạnh anh là một bầu trời xanh thẳm, hơn nữa ở phía trên anh, đúng rồi, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, đỉnh đầu anh là ánh sáng, một ánh sáng rực rỡ…

Lúc này Tô Bạch chủ động buông lỏng cơ thể và ý thức của mình, để Dĩnh Oánh Nhi tiện điều trị, nếu không chỉ dựa vào năng lực của Dĩnh Oánh Nhi, căn bản không làm gì được Tô Bạch.

Hơn nữa ý thức của hắn cũng chủ động phối hợp với Dĩnh Oánh Nhi.

Hắn cảm giác linh hồn của mình trôi dạt đến trời cao, cảm giác thân thể của hắn đã hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, nhận được một loại tự do.

Thời gian dần dần trôi qua, Dĩnh Oánh Nhi dịch chuyển dùi cui điện, trong tay cô cầm một chiếc dây thừng, yên lặng thít cổ Tô Bạch.

Đúng lúc này, Tô Bạch vẫn còn ở trong dư vị của điện giật, chưa có đi ra.

Dĩnh Oánh Nhi giữ chặt sợi dây thừng, mang đến cảm giác ngạt thở cho Tô Bạch.

Chóp mũi của cô xuất hiện mồ hôi, hiển nhiên cô cũng rất mệt mỏi, bởi vì trước đó cô vừa phải không chế góc độ và cường độ của dùi cui điện, vừa phải tiến hành thôi miên Tô

Bạch. Bây giờ còn phải siết cổ hắn, đối với một người phụ nữ mà nói, đây là động tác rất vất vả.

- Thời gian dần trôi qua, hô hấp của anh trở nên khó khăn, nhưng thể xác và tinh thần của anh đã đạt được đến một loại tự do, khiến cho anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu, để anh quên đi tất cả, thân thể của anh được ánh sáng bao trùm.

- Đó là ánh mặt trời ấm áp, nó đang tiếp nhận anh, nó đang đợi anh, nó đang gọi anh…

- Anh hãy buông bỏ tất cả lòng phòng bị để nghênh đón nó, sự ấm áp đến từ sâu trong trái tim anh.

- Nghe lời tôi, anh từ từ đến đó…

Tô Bạch quả thật đã nhìn thấy ánh sáng trắng bao trùm lên người hắn, sau đó xung quanh hắn bắt đầu xuất hiện thảo nguyên, ánh nắng rực rỡ, không khí có hơi loãng, có lẽ bởi vì nơi này cao hơn mực nước biển, nhưng bầu trời rất trong xanh, bãi cỏ xanh mơn mởn, đừng đàn dê bò nối nhau không dứt.

Đây là khung cảnh rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta ngạt thở.

Tô Bạch nhìn thoáng qua chính mình, hắn phát hiện mình đang mặc một bộ tây trang nhỏ.

- Con trai ngốc của mẹ, nếu nóng thì con cởi áo ra đi, con giống hệt như cha con lúc mới quen mẹ, cho dù nóng hay lạnh đều phải giữ phong độ của mình, con không biết điều đó rất ngu ngốc à?

- Không cần ấm lạnh, chỉ muốn phong độ, mẹ cười chết mất.

Một giọng nữ ngọt ngào thân thiết vang lên bên tai Tô Bạch, lần này không phải là giọng nói của Dĩnh Oánh Nhi, mà là một người phụ nữ khác mang theo sự vui vẻ.

Giọng nói này cũng khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất thân thiết, thậm chí… Rất hoài niệm, giống như nó tồn tại ở sâu trong lòng hắn, sâu trong linh hồn hắn.

Một đôi tay mềm mại ấm áp giúp hắn cởi bộ tây trang, lộ ra áo sơ mi trẻ con, hai người cùng ngồi xuống sườn núi.

Chương 271 Ngạt Thở

Tay của người phụ nữ ôm lấy hắn, hai người dựa sát vào nhau.

- Con trai, đây là bò Tây Tạng.

Người phụ nữ mặc chiếc váy màu xanh da trời, dáng người yểu điệu, trên người bà mang một vẻ đẹp thành thục, ưu nhã giống như quý tộc.

Sau này Tô Bạch có đọc một số sách liên quan đến thời dân quốc, mỗi lần đọc đến Lâm Huy Nhân (Người phụ nữ đẹp nhất thời kỳ dân quốc của Trung Quốc), trong lòng hắn luôn nghĩ đến người phụ nữ được hắn cất sâu trong lòng, tài hoa, khí chất của bà hoàn toàn giống với Lâm Huy Nhân, hơn nữa bà không có lưu luyến bụi hoa như Lâm Huy Nhân, trong lòng của bà chỉ có một mình chồng mà thôi.

- Hai mẹ con giữ nguyên tư thế đó nhé, một lúc nữa là xong rồi.

Một người đàn ông ở phía sau lưng, nói to.

Tô Bạch vô thức muốn nghiêng đầu sang nhìn nhưng người phụ nữ kéo Tô Bạch lại.

- Đừng nhúc nhích, cha con đang vẽ cho chúng ta, con xem, nơi này thật đẹp.

Tô Bạch muốn ngẩng đầu nhìn mặt người phụ nữ kia, hắn rất hưởng thụ loại cảm giác ấm áp này.

Thế nhưng khi Tô Bạch vừa mới ngẩng đầu lên, khi hắn còn chưa kịp nhìn thấy người phụ nữ kia.

Một xô nước đá bỗng nhiên giội lên mặt hắn.

….

- Khụ khụ…

Lúc này Tô Bạch ngồi xổm xuống đất, hắn không ngừng ho khan, ở chỗ hông có vết bầm tím đang từ từ biến mất.

Hắn,

Hắn,

Thiếu chút nữa có thể nhìn thấy gương mặt của mẹ, vì sao vì sao lại dừng.

- Sao cô lại dừng!

Tô Bạch giữ lấy bả vai của Dĩnh Oánh Nhi, lúc này cô đang quỳ rạp dưới mặt đất, trên người đều là mồ hôi, đôi môi trắng bệch, lộ ra suy yếu, hiển nhiên trị liệu cho Tô Bạch cũng là một gánh nặng lớn với cô.

- Đau đau…

Dĩnh Oánh Nhi kêu lên.

Lúc này Tô Bạch mới phản ứng được, hắn buông tay ra, ngẩng đầu lên, hít một hơi thật dài.

Dĩnh Oánh Nhi nhìn thoáng qua Tô Bạch, cắn môi:

- Áp lực tâm lý và cảm xúc đọng lại trong người anh còn lớn hơn rất nhiều lần những gì tôi tưởng tượng, rốt cuộc làm sao mà anh có thể dẫn theo đứa nhỏ đi dạo siêu thị vậy?

- Vừa rồi có phải anh thiếu chút nữa đã làm được chuyện mà mình muốn làm không?

- Tôi nói cho anh biết, điều đó không có khả năng, giống như giấc mơ bình thường, chúng ta luôn tỉnh lại ở lúc mấu chốt nhất, thật ra không phải là như thế, bởi vì ý thức và thời

gian trong hiện thực không nằm trong cùng một không gian, ở trong mơ và trong tiềm thức, anh cho rằng mình chỉ thiếu một chút thời gian, nhưng trên thực tế, nó có thể thiếu nửa tiếng, thậm chí là mấy tiếng.

- Vừa rồi nếu như tôi không thu tay lại, anh sẽ bị tôi thít cổ cho đến chết, anh có biết không, giống như vụ án cậu bé mặc váy đỏ, ở nhà chơi treo cổ cuối cùng lại ghìm chết chính mình.

- Vụ án cậu bé mặc váy đỏ?

Lúc này cuối cùng Tô Bạch cũng xem như đã tỉnh táo, hắn lảo đảo đứng lên, xoay cổ, vươn vai, những khớp xương trên người hắn phát ra tiếng vang giòn tan, sau đó Tô Bạch kéo rèm ra, sờ lên đầu tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa đã nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, nhưng toàn bộ cơ thể nhỏ của cậu bé đều nằm lên trên áo Tô Bạch, đây là vì bảo vệ hai khẩu súng của hắn.

Đứa nhỏ này.

Tô Bạch cười, hắn nhẹ nhàng đặt tiểu gia hỏa sang một bên khác, chính mình mặc vào quần áo, cất địa ngục hỏa shotgun vào trong áo khoác.

Trên người hắn có một số vết thương, hiện tại đã gần như hồi phục lại, Tô Bạch vội vã mặc quần áo vào cũng chính là vì nguyên nhân này, lấy độ chuyên nghiệp của Dĩnh Oánh Nhi, cô nhất định sẽ chú ý đến chi tiết những vết bầm do cô gây ra trên người hắn đã biến mất.

- Tôi mệt quá.

Dĩnh Oánh Nhi chống đỡ lên vách tường, lảo đảo ngồi xuống bàn làm việc của mình, mở một chai nước khoáng, sau đó thong thả uống thuốc.

Sau khi thở hổn hển, Dĩnh Oánh Nhi mới ổn định lại.

- Trong số những khách hàng của tôi, cho dù là thân thể hay là tinh thần, vấn đề của anh là khó giải quyết nhất, tôi có thể cảm nhận được, anh vô thức buông lỏng chính mình để cho tôi đi vào.

- Tiên sinh, tôi rất hiếu kỳ, trước kia rốt cuộc anh làm gì?

- Lính đánh thuê, hay là lính đặc chủng?

- Xin lỗi vì kiến thức tôi có hạn, nhưng ở trong suy nghĩ của tôi, chỉ có những người này mới có thân thể cường tráng và ý chí kiên cường. Phần lớn người bình thường chỉ cần có một trong hai thứ đó đã là không tồi, người có cả hai yếu tố, thật đúng là hiếm thấy.

- Có rất nhiều người khi tôi luyện được lý trí thì thân thể đã đi xuống dốc, mà lúc thân thể ở vào thời kỳ tráng kiện thì tâm trí chưa đủ thành thục.

- Cô suy nghĩ nhiều rồi.

Tô Bạch nói một câu như thế:

- Được rồi, tôi phải đi đây.

- Tôi còn chưa biết tên anh là gì?

Dĩnh Oánh Nhi giống như một con mèo lười biếng dựa người vào ghế, đôi chân quyến rũ đặt trên bàn làm việc, rất mê người.

- Tô Bạch.

- Tô thiếu gia, gia nô ở chỗ này chờ lần sau anh đến sủng hạnh.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi ra khỏi văn phòng.

Ra khỏi thang máy, một cơn gió thổi tới, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, lại có chút buồn cười, loại phương

pháp SM này, thế mà còn có thể làm dịu đi áp lực trong lòng hắn.

Lúc này tiểu gia hỏa ngáp một cái, hai tay nhỏ vươn ra dụi mắt, liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó vậy mà cậu bé lại nở nụ cười trộm, vùi mặt mình vào trong ngực Tô Bạch.

- Nhóc con, con cười cái rắm.

Tô Bạch vỗ cái mông tròn của tiểu gia hỏa, sau đó đi lên xe.

Tai nạn giao thông đã được xử lý xong, con đường đã thông thoáng, Tô Bạch lái xe rời đi, lúc dừng đèn đỏ, Tô Bạch thấy tiểu gia hỏa đang ngồi ở ghế lái phụ nhìn mình.

Tô Bạch đưa tay ra, nhéo mũi cậu bé.

- Con nhìn gì?

Tiểu gia hỏa bĩu môi, sau đó lại ngồi thẳng người.

Lúc về đến nhà đã là buổi tối, có một chiếc xe đỗ ở trước cửa nhà hắn, nhìn thấy biển số xe, Tô Bạch liền đoán ra được là ai đến.

Lúc này, trước thềm nhà, Huân Nhi và Sở Triệu đang ngồi đó, nhìn thấy Tô Bạch trở về, hai người mới đứng lên, hiển nhiên hắn là hai người bọn họ đã chờ rất lâu.

- Sao không gọi điện thoại cho tôi.

- Tôi đã gọi rất nhiều lần, nhưng không ai nghe máy.

Huân Nhi nói:

- Tôi đại thiếu gia là người bận rộn, dĩ nhiên không có thời gian rảnh nói chuyện với những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi, thì ra chuyện cổ tích đều là lừa người, cẩu phú quý vật tương vong đều là nói suông mà thôi.

Huân Nhi đi tới giúp Tô Bạch bế tiểu gia hỏa.

(Nguyên văn ‘cẩu phú quý, vật tương vong’, có nghĩa là ‘nếu như phú quý, chớ đừng quên nhau’).

Tô Bạch mở cốp xe lấy những đồ hôm nay đã mua, lúc nhìn thấy Sở Triệu đứng ở cửa, hắn chỉ khẽ gật đầu, Sở Triệu cũng thế.

Chờ đến khi tiểu gia hỏa vào trong nhà, Cát Tường liền chạy xuống, nó không quan tâm đến Huân Nhi và Sở Triệu ở đây liền ngậm áo của tiểu gia hỏa, đưa tiểu gia hỏa lên trên lầu, có lẽ nó muốn tắm cho cậu bé, đối với việc vệ sinh cá nhân của tiểu gia hỏa, Cát Tường rất quan tâm.

- Tô Bạch, nhà anh để trà ở đâu?

Huân Nhi hỏi.

- Cô tự tìm đi, tôi không rõ, trong tủ lạnh có nước trái cây.

- Tôi vẫn thích uống trà hơn.

Huân Nhi đi vào trong nhà bếp:

- Ồ, ở đây.

Chờ Huân Nhi mang ba chén trà lên, ba người mới coi như ngồi xuống.

- Sở Triệu cũng đi vào trong đó rồi.

Huân Nhi lên tiếng nói.

Chương 272 Xảy Ra Chuyện

Tô Bạch khẽ gật đầu, vừa rồi nhìn thái độ của Cát Tường với Sở Triệu, Tô Bạch đã hiểu ra điều này.

- Thật đúng là thú vị, mấy người chúng ta đều trở thành người của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch nhấp một ngụm trà, thở dài một tiếng:

- Nào, chạm cốc vì hai người đã sống sót qua nhiệm vụ thực tập.

Huân Nhi cầm cốc trà lên, chẳng qua Sở Triệu không hề nhúc nhích.

Tô Bạch và Huân Nhi chạm cốc, cục diện có vẻ hơi xấu hổ.

Tay Sở Triệu xoa cằm, liếc thoáng qua Tô Bạch:

- Tô Bạch, chuyện của Tiểu Huệ có liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố, đúng không?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Có liên quan.

Huân Nhi nhìn Sở Triệu, có hơi bất mãn nói:

- Sở Triệu, không phải trước đó tôi đã nói cho anh rồi sao, ngay từ đầu người phụ nữ kia tiếp xúc với anh đã không có ý tốt, anh hiểu lầm Tô Bạch rồi.

Sở Triệu không nói gì, hai tay đan vào nhau, thể hiện ra lúc này trong lòng anh ta đang có gút mắc.

- Ban đầu tôi có thể mặc kệ chuyện này, lần ở Cửu Trại Câu, khi nhìn thấy bức ảnh cậu chụp, tôi phát hiện ra điểm

không thích hợp, cho nên cố ý trở về, sau đó, Phát Thanh Khủng Bố tuyên bố nhiệm vụ hiện thực.

Vành mắt của Sở Triệu hơi đỏ, anh ta cầm cốc trà lên, uống một ngụm, sau đó đặt xuống bàn:

- Vì sao cậu không nói sớm cho tôi biết.

- Bây giờ cậu nói những chuyện cậu đã trải qua trong nhiệm vụ thực tập cho cha cậu biết, liệu ông ấy có tin hay không? Hơn nữa, mọi chuyện liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố, người bình thường đều không thể cảm nhận và lý giải được, cậu nhớ rõ, nửa năm trước, người bạn cùng phòng của tôi tái phát bệnh tim chứ?

- Thật ra cậu ta không phải bị tái phát bệnh tim, là tôi lấy súng của cậu, nổ súng bắn chết cậu ta, nhưng kết quả thì sao chứ, có phải trong súng của cậu không hề mất một viên đạn nào, đúng không? Báo cáo kiểm tra thi thể đã viết cậu ta tử vong do tái phát bệnh tim.

Sở Triệu dùng tay che kín mặt mình, cả người dựa vào ghế sofa.

- Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?

Huân Nhi hỏi.

- Lý do gì? Vì chúc mừng ba người chúng ta đều là thính giả của Phát Thanh Khủng Bố à?

- Nếu không thì sao? Anh xuống bếp nấu cơm à?

Huân Nhi hỏi:

- Tôi nhớ hình như anh nấu cơm rất ngon.

Tô Bạch xua tay.

- Được rồi, tôi lười nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn đi.

Huân Nhi đứng lên lôi kéo Sở Triệu, Sở Triệu ngồi dậy, tuy cảm xúc của anh ta không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, về phần rốt cuộc trong lòng anh ta nghĩ gì, Tô Bạch không rõ lắm.

Thật ra có lẽ Huân Nhi và Sở Triệu không cảm giác được, khi Tô Bạch biết bọn họ cũng trở thành thính giả của Phát Thanh Khủng Bố, trong lúc vô hình, quan hệ giữa hắn và hai người bọn họ đã xuất hiện một tầng vách ngăn.

Tô Bạch còn nhớ rõ chính mình, mập mạp, hòa thượng đã từng hố nhau như thế nào, nếu như đã trở thành thính giả, để tránh cho việc mình bị đâm sau lưng, không nên tin bất kỳ ai.

Con người,

Đều sẽ thay đổi.

Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa vừa tắm xong, Cát Tường tiếp tục ở lại trong nhà nhìn bức tranh kia, hiện tại con mèo này đã có khuynh hướng nghệ thuật gia.

Ba người lớn và một đứa bé cùng nhau lên xe, Tô Bạch một lần nữa khởi động xe, hỏi:

- Chúng ta đi ăn gì đây?

- Cơm Tây được không?

Huân Nhi đề nghị.

- OK.

Tô Bạch khẽ gật đầu, lúc này Sở Triệu còn có chút dáng vẻ mất hồn mất vía, Tô Bạch lười phải tiếp tục trưng cầu ý kiến của Sở Triệu.

Khoảng 20 phút sau, Tô Bạch dừng xe ở một cửa hàng cơm Tây, ở Thượng Hải, đây đã coi như là một nhà hàng cao cấp.

Mọi người xuống xe, Tô Bạch ném chìa khóa cho một nhân viên phục vụ, sau đó bế tiểu gia hỏa đi thẳng vào.

Ở trong nhà hàng có một góc dành riêng cho trẻ em chơi đùa, còn có cả hai nhân viên chuyên chăm sóc trẻ em, thấy Tô Bạch bế một đứa nhỏ, nhân viên phục vụ đi đến, cúi đầu hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài có cần tôi giúp chăm sóc đứa nhỏ không?

Tô Bạch liếc thoáng qua tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa thì nhìn về phía khu vực dành cho trẻ em, sau đó ghét bỏ, quay đầu sang chỗ khác.

Xem ra tiểu gia hỏa lười chơi cùng những đứa nhỏ khác.

- Không cần, cảm ơn, cậu xếp chỗ cho chúng tôi là được.

- Vâng, mời mọi người đi theo tôi.

Mọi người ngồi xuống, Huân Nhi phụ trách chọn món ăn.

Lúc này Sở Triệu khôi phục lại tinh thần, tự mình cầm một chai rượu vang đỏ, mở nắp, rót rượu cho Tô Bạch và mình, sau đó chủ động cầm một ly.

- Tô Bạch, xin lỗi cậu.

- Lời xin lỗi này thật đúng là không có thành ý, chai rượu này vẫn là do tôi trả tiền.

Tuy Tô Bạch châm chọc nhưng hắn vẫn nâng ly lên, cụng ly với Sở Triệu, hai người một hơi uống sạch.

Xem như…

Tiêu tan hiềm khích trước kia.

- Được rồi, tôi đi vệ sinh một lát, giúp tôi chăm sóc đứa nhỏ.

- Yên tâm đi, bảo bối nhỏ của anh không mất đi đâu mà sợ.

Huân Nhi chủ động ngồi gần, nhéo gương mặt mũm mĩm của cậu bé.

Tô Bạch đứng lên, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Tô Bạch đi đến nhà vệ sinh, dọc theo đường đi, Tô Bạch phát hiện không thấy nhân viên chăm sóc trẻ và đứa bé kia đâu, có lẽ là cha mẹ đứa bé đã ăn tối xong, liền dẫn đứa bé kia về.

Chẳng qua lúc Tô Bạch mở cửa nhà vệ sinh ra, thân thể hắn hơi run rẩy.

Mùi máu tươi.

Máu tươi.

Đối với máu, Tô Bạch vẫn luôn mẫn cảm.

Tô Bạch nhìn xung quanh, sau cùng, hắn mở một buồng vệ sinh ra.

Một đứa bé.

Dưới chân có treo một quả cân.

Cổ bị treo trong buồng vệ sinh.

Đầu đứa bé giống như bị dùng dùi hoặc là kim đan len đâm vào, một vết thương rất sâu.

Lúc này, đứa bé đã không còn hơi thở.

…..

Sở Triệu đi vào nhà vệ sinh, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đang đứng trước bồn rửa tay, Sở Triệu hơi nghi ngờ hỏi:

- Sao thế?

Sắc mặt Tô Bạch không thay đổi, đặt tay lên máy tự động hong khô, ánh mắt nhìn về phía buồng vệ sinh, ý tứ chính là tự cậu nhìn đi.

Sở Triệu lập tức đi đến mở cửa căn phòng kia, sau đó sắc mặt anh ta chấn động.

- Chúng ta phải báo cảnh sát.

Sở Triệu lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện báo cảnh sát, anh ta là một cảnh sát, cho dù trước kia anh ta có bài xích nghề nghiệp này như thế nào, nhưng khi gặp loại chuyện này, thói quen nghề nghiệp vẫn khiến anh ta hành động như thế.

Tô Bạch không làm gì, hắn chỉ lẳng lặng hong khô tay, sau đó đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Chỉ một lát sau, Sở Triệu gọi điện thoại xong liền đi ra,

- Cậu có phát hiện ra gì không?

Sở Triệu hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu nhìn Sở Triệu:

- Không giống như là do thính giả làm, bình thường thính giả rất khó làm ra lại chuyện này, cậu là cảnh sát, cậu điều tra trước đi.

Sở Triệu thở dài:

- Chỉ sợ bữa cơm này không ăn được nữa, cậu và Huân Nhi đi trước, tôi ở chỗ này chờ đồng nghiệp.

Tô Bạch liếc thoáng qua Sở Triệu:

- Cậu chắc chắn bây giờ mình có thể làm việc bình thường được rồi chứ?

- Tôi hiểu rõ chính mình.

Sở Triệu nói.

- Được rồi, chúng tôi đi trước.

Xảy ra loại chuyện này, Tô Bạch không còn tâm tư tiếp tục ở lại đây ăn cơm, dĩ nhiên hôm nay nơi này cũng không thể kinh doanh tiếp.

Chương 273 Có Phải Do Thính Giả Làm Không

Huân Nhi bế tiểu gia hỏa đi theo Tô Bạch, cùng nhau rời khỏi nhà hàng, thật ra thân là cảnh sát, Sở Triệu hiểu, hiện tại tất cả mọi người trong nhà hàng này, bao gồm cả khách hàng và nhân viên phục vụ đều không được phép rời đi, đây là quy định, nhưng Sở Triệu cũng rõ, có một số quy định đối với Tô Bạch và Huân Nhi mà nói, không phù hợp, không nói đến thân phận trong hiện thực của hai người đủ để đánh vỡ quy định này, cộng thêm thân phận thính giả của bọn họ thì lại càng không bị quy định này trói buộc.

Sau khi lên xe, Tô Bạch là người cầm lái, nhưng hắn không vội vã rời đi.

Huân Nhi liếc nhìn di động, Sở Triệu gửi hình ảnh trong nhà vệ sinh cho cô ta xem, cô ta cũng đã hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Hiện tại tiểu gia hỏa đang ngồi ở trong ngực Huân Nhi rầu rĩ không vui, trực giác của cậu bé rất nhạy bén, một đứa nhỏ không chênh lệch với mình là mấy, ở khoảng cách gần như vậy mất đi hô hấp, tiểu gia hỏa cảm thấy buồn rầu.

- Không đi à?

Huân Nhi đột nhiên hỏi.

- Đi chứ.

Tô Bạch chuẩn bị khởi động xe, nhưng mà xe vừa đi được không bao xa, Tô Bạch liền đạp xuống chân phanh, xe dừng ở bên đường:

- Được rồi, không đi nữa.

Huân Nhi không nói gì, chỉ yên lặng ôm tiểu gia hỏa.

Tô Bạch quay xe lại chỗ cũ:

- Chờ kết quả điều tra bên chỗ Sở Triệu, nếu như không phải thính giả làm, tôi ngược lại rất muốn nhìn xem ai ở chỗ này giả thần giả quỷ.

Đúng thế, đâm thủng đầu một đứa nhỏ chưa đến một tuổi, trên chân còn treo một quả cân, bị treo cổ, thật đúng là giả thần giả quỷ, nhìn giống như một nghi thức nào đó.

- Hung thủ còn ở trong nhà hàng à?

Huân Nhi hỏi.

- Tôi không biết, có khả năng ở đó, cũng có thể là không, nếu là do nhân viên nhà hàng làm, như vậy kẻ đó hẳn còn ở trong đấy, bởi vì nếu như kẻ đó biến mất rất dễ bị tình nghi, còn ngược lại, nếu như có kẻ chui vào, như vậy hiện tại kẻ đó không còn ở trong nhà hàng nữa.

Tô Bạch lấy ra một chai nước khoáng, uống mấy ngụm, sau đó để về chỗ cũ, lúc này trên con đường phía trước đã có mấy chiếc xe cảnh sát đang đi đến.

.

- Không phải tôi đã nói hai người đi trước rồi à.

Sở Triệu tháo găng tay ra, đi đến chỗ Tô Bạch và Huân Nhi, Tô Bạch và Huân Nhi vừa bị gọi đi lấy lời khai, nhưng bởi vì có đầy đủ chứng cớ ngoại phạm, cộng thêm có người cảnh sát như Sở Triệu đảm bảo, cho nên việc lấy lời khai này chỉ là một quá trình, dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là, cảnh sát đã có một manh mối rất rõ, sau khi xảy ra chuyện, một nhân viên chuyên phụ trách công việc chăm sóc trẻ em đã biến mất.

Nhìn tình hình không giống như gặp phải độc thủ, bởi vì xung quanh nhà hàng có camera, trên đó ghi lại cảnh cô ta lén từ cửa sau chạy ra ngoài, đồng thời đến bây giờ còn chưa thể liên lạc được với cô ta. Cảnh sát đã cử một người đi đến chỗ cô ta ở, chẳng mấy chốc sẽ có tin tức truyền đến, nếu như cảnh sát không tìm được cô ta ở nhà, tiếp theo rất có thể sẽ là lệnh truy nã, dù sao camera trong nhà hàng cũng ghi lại được hình ảnh cô ta bế đứa bé vào trong nhà vệ sinh, chỉ là bên trong nhà vệ sinh, vì đảm bảo quyền riêng tư cho con người, cho nên không lắp camera.

- Người phụ nữ kia điên rồi, cô ta thế mà lại đi tra tấn một đứa nhỏ như vậy.

Huân Nhi có chút không hiểu, nói.

Lúc này tiểu gia hỏa đã ghé vào trên vai Huân Nhi ngủ say.

- Có lẽ tinh thần có vấn đề.

Sở Triệu nói ra, nhưng hiển nhiên, ngay cả chính bản thân anh ta cũng không tin, dù sao không phải mỗi người bệnh tâm thần đều giống như Tô Bạch, mà cho dù Tô Bạch có giết người, hắn cũng không ra tay với một đứa bé còn nhỏ như vậy, thậm chí còn dùng loại phương pháp tàn nhẫn như thế để giết một đứa bé.

Tô Bạch cau mày, trầm mặc không nói gì, hắn dường như nghĩ đến điều gì, nhìn về phía Sở Triệu:

- Cậu có cảm giác cái chết của đứa bé này rất giống với vụ án bé trai mặc váy đỏ ở Trùng Khánh không? Đỉnh đầu bị dùi hoặc vật nhọn đâm vào, dưới chân treo một quả cân, bị treo cổ đến chết.

Sở Triệu có hơi mất tự nhiên, cười.

- Có lẽ chỉ là mô phỏng mà thôi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Chưa chắc.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch có tin nhắn đến, là mập mạp gửi, trước đó Tô Bạch đã lấy ảnh chụp trên di động của Huân Nhi gửi cho mập mạp, rốt cuộc anh ta cũng trả lời. Tuy quan hệ giữa Tô Bạch và mập mạp không tốt lắm, nhưng trên vấn đề không liên quan đến lợi ích, mọi người vô thức liên hệ qua lại một chút, dù sao ai cũng có thế mạnh riêng của mình, ai cũng sẽ có chuyện mà mình không hiểu rõ.

- Căn cứ vào quan sát của ông đây, vụ án này có hơi khác biệt với vụ án cậu bé mặc váy đỏ ở Trùng Khánh, bởi vì ở trong vụ án cậu bé mặc váy đỏ kia, châm chia phách, váy đỏ trói hồn, trụy hồn thác là thủ pháp điển hình của thuật trói hồn Mao Sơn. Hiện trường gây án có đủ ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, đồ bơi là thủy, váy đỏ là hỏa, cân là kim, xà ngang là mộc, đất là thổ, lỗ kim ở đầu là do châm chia phách sau khi đoạt hồn để lại.

- Nạn nhân sinh ngày 20 tháng 10 năm 1996, trùng với ngày dương 9 tháng 9 âm lịch, theo dịch pháp và thuật số, số lẻ là số dương, nạn nhân mất ngày 3 tháng 11 năm 2009, vừa đúng 13 tuổi lẻ 13 ngày. Vì bát tự nạn nhân thuần âm, kẻ ra tay với bé trai thuần âm 13 tuổi lẻ 13 ngày có thể vì muốn lấy cực phẩm tinh phách chí âm chí dương, là chí bảo mà người tu đạo chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

- Vì để đạt đến mục đích tu luyện, phải tốn rất nhiều năm, thậm chí còn lâu hơn đi tìm tinh phách. Kẻ đó cho cậu bé mặc váy đỏ tán hồn, để tránh hồn phách phiêu tán, trên chân đeo trụy hồn thác, cân sắt, sắt không phân âm dương, kéo xuống khiến hồn phách không thể đi xa, chỉ có thể luẩn quẩn quanh hiện trường. Sau đó dùng châm chia phách đâm lên trán, tách

hồn nạn nhân, dùng hoa dẫn hồn trước ngực để dẫn hồn phách chí dương hoặc chí âm tinh phách tách ra.

Thủ hồn là thuật luyện chế cao cấp của đạo gia, người thực hiện thuật pháp này đạo pháp nhất định phải cực kì cao thâm.

- Nhưng bức ảnh mà cậu gửi cho tôi chỉ có bề ngoài, nhìn giống như mô phỏng nhưng thực chất là không có ý nghĩa gì cả. Nhà vệ sinh vốn dĩ là nơi âm khí nặng hơn, chẳng qua nhà vệ sinh trong nhà hàng cao cấp khác với nhà vệ sinh công cộng bên đường, dù sao nơi này không nhiều người dùng, còn có người chuyên môn phụ trách, thường xuyên quét dọn. Hơn nữa vết thương trên người đứa nhỏ càng giống như bị đục trên huyệt vị, rất nhiều chi tiết nhìn giống với vụ án bé trai mặc váy ở Trùng Khánh, nhưng thật ra chỉ là tương tự mà thôi.

Sau khi đọc xong tin nhắn này, Tô Bạch không hoàn toàn yên lòng, hắn luôn cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không nói ra được chỗ nào kỳ lạ, chẳng qua hiện tại Phát Thanh Khủng Bố không tuyên bố nhiệm vụ hiện thực, có thể thấy được, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói, sự kiện này không cần thính giả đi xử lý.

Lúc này, chuông điện thoại của Sở Triệu vang lên, hiện tại chức vị của anh ta không lớn không nhỏ, cộng thêm việc anh ta là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường, cho nên tiến trình của vụ án đều được thông báo cho Sở Triệu.

- Alo, có chuyện gì thế?

Hô hấp của Sở Triệu trở nên dồn dập:

- Tôi lập tức cho người đến tiếp viện, các anh bảo vệ tốt hiện trường.

Cúp điện thoại, sắc mặt Sở Triệu không dễ nhìn.

- Sao thế?

Huân Nhi hỏi.

- Lại xảy ra chuyện gì à?

Sở Triệu trầm mặt, khẽ gật đầu:

- Cảnh sát vừa phát hiện người nhân viên phục vụ kia chết trong nhà, tình trạng tử vong… giống đứa bé kia như đúc.

Sở Triệu xoay người nhìn về phía Tô Bạch:

- Tô Bạch, chuyện này thật sự không phải do thính giả làm sao?

《 Chân tướng vụ án cậu bé váy đỏ tại Trùng Khánh: Thuật trói hồn của Mao Sơn, lấy hồn nuôi quỷ, dùng hồn kéo dài tuổi thọ, chết vì nghẹt thở 》

LƯU Ý: BÀI VIẾT MANG YẾU TỐ BẠO LỰC VÀ CÓ TÍNH ÁM ẢNH CAO, YÊU CẦU CHUẨN BỊ KĨ TINH THẦN TRƯỚC KHI ĐỌC

Tháng 11 năm 2009, tại thôn Song Tinh, trấn Đông Tuyền, khu Ba Nam, Trùng Khánh xảy ra vụ án bé trai tử vong hết sức kì quặc. Tử thi được phát hiện chết trong tình trạng quỷ dị, quá trình khởi tố vụ án, triệt phá và truy bắt hung thủ vô cùng mơ hồ, nhận được rất nhiều suy đoán từ phía dư luận, đến nay những lời đồn xoay quanh vụ án này vẫn tiếp tục được lan truyền.

12 giờ ngày 5 tháng 11 năm 2009, ông Khuông (cha nạn nhân) từ khu Giang Bắc, Trùng Khánh về nhà ở Cao Thạch Khảm, thôn Song Tinh, trấn Đông Tuyền, đưa tiền sinh hoạt cho con trai 13 tuổi, Khuông Chí Quân, học sinh lớp 7, trung học Đông Tuyền. Vừa đến nhà, ông Khuông phát hiện cửa lớn đóng chặt, trái với đó, cửa sau chỉ khép hờ. Từ cửa sau tiến vào nhà, ông Khuông phát hiện Khuông Chí Quân đã chết. Nạn nhân khi chết mặc váy đỏ, trước ngực cài hoa trắng, bên trong mặc một bộ đồ bơi, tay chân bị dây thừng buộc chặt, hai

tay treo trên xà nhà, chân không chạm đất, trên chân còn treo một quả cân, dưới đất có một vết xước và lõm, bên cạnh là chiếc ghế bị đá ngã trên đất. Trên trán nạn nhân có một lỗ nhỏ không rõ nguyên nhân, đùi, hai tay, bắp đùi và mắt cá chân có vết siết rất sâu, giày của nạn nhân hai chiếc đặt hướng ngược nhau, song song với giường.

Hàng xóm nạn nhân cho biết, tuy bình thường nạn nhân ham chơi, thành tích học tập không tốt nhưng rất thành thật, thân thiện với mọi người, cũng không có thói quen giả gái.

Ông Khuông sau đó được biết, từ sau tan học ngày 30 tháng 10, Khuông Chí Quân không hề đến trường. Phía nhà trường nói, vì không liên hệ được với phụ huynh nên khi chủ nhiệm phát hiện cậu bé không đến trường cũng không có cách liên hệ. Lúc đó vừa hay đang có dịch cảm cúm, cả trường có tất cả 30 học sinh không đi học nên phía nhà trường cũng không để ý.

Ngày 5 tháng 11, khu hình sự Ba Nam, đội pháp y phối hợp với cảnh sát thành phố Trùng Khánh tiến hành khám nghiệm hiện trường. Tại hiện trường, cảnh sát không tìm thấy bất kì dấu chân lạ hay công cụ gây án, cũng không tìm thấy dấu vết ẩu đả trên người nạn nhân, theo phán đoán ban đầu của pháp y, thời gian nạn nhân tử vong trong khoảng 48 tiếng trước, tức là ngày 3 hoặc 4 tháng 11. Buổi chiều cùng ngày, cảnh sát và pháp y tiến hành giải phẫu tử thi, mang nội tạng nạn nhân về trung tâm Trùng Khánh tiến hành kiểm nghiệm.

Ngày 5 tháng 12, cục cảnh sát Ba Nam gửi cho cha nạn nhân hai lá thư. Một là "Bộ cảnh sát thành phố Trùng Khánh cục Ba Nam thông báo án không thành lập", bên trong viết rõ: Bước đầu thẩm tra cho thấy, không có tội phạm (), quyết định không thành lập án. Lá thư còn lại là cho thấy nạn nhân tử vong ngoài ý muốn, trong đó viết rõ: Sau khi xem xét, trải qua

khám nghiệm tử thi, loại bỏ khả năng cậu Khuông bị sát hại hay tự sát, thuộc về trường hợp tử vong ngoài ý muốn. Khi bị cha nạn nhân tra hỏi, đòi giải thích nghĩa của tử vong ngoài ý muốn, phía cảnh sát trả lời chơi trò chơi cũng có thể tử vong. Cha nạn nhân không phục, xin bộ cảnh sát thành phố cảnh sát thành phố Trùng Khánh xem xét lại, cũng kiện giáo viên chủ nhiệm không làm tròn bổn phận của mình.

() nói ngắn gọn là không có khả năng có người gây án

Ngày 10 tháng 12, cha nạn nhân tiếp tục yêu cầu cảnh sát khu Ba Nam xem lại nhưng bị từ chối, yêu cầu này sau đó được gửi đến chính phủ khu Ba Nam, chính phủ khu sau như nhận được tin phái nhân viên công tác đến thì cũng tan tầm.

Cuối cùng, pháp y giám định nói tư thế nạn nhân khi chết có thể gây khó thở, từ đó dẫn đến tử vong, căn cứ theo đó kết luận 5 mục sau: nạn nhân được cha phát hiện mặc váy của chị khi chết, tại hiện trường có vết sáp nến, nạn nhân nhất định có khuynh hướng tự ngược, vân vân…

 Điểm đáng ngờ thứ nhất: bạn học và người nhà nạn nhân miêu tả hiện trường vô cùng kỳ lạ, nạn nhân trước khi mất không có sở thích biến thái, hơn nữa dựa theo miêu tả khi phát hiện hiện trường, thi thể được trói cực kì chuyên nghiệp, vết châm trên trán và quả cân treo ở chân phải có mục đích gì đó, bên giường phát hiện đôi giày nạn nhân hay mang được đặt hai chiếc ngược nhau, chi tiết này không được truyền thông nhắc đến, khiến dư luận cảm thấy khó hiểu.

Đối chiếu với bản báo cáo khám nghiệm tử thi, tinh trùng trên người là của nạn nhân, có thể phán đoán trước khi tử vong nạn nhân có hành vi thủ dâm do khó thở().

() Có một số người khi bị bóp cổ hoặc nghẹt thở sẽ sinh ra khoái cảm, phía cảnh sát đã kết luận vì vậy trên người nạn nhân mới có tinh trùng.

 Điểm đáng ngờ thứ hai: nạn nhân báo mộng trước giữa trưa ngày 5 tháng 11, thời gian được phát hiện là đã tử vong.

Vào rạng sáng ngày 4 tháng 11, mẹ nạn nhân mơ thấy một người che mặt rất cao lẻn vào nhà con trai bà nên mới gấp gáp về xem tình hình con trai. Theo lời khai một bà lão cũng có mặt ở hiện trường, mấy ngày nay trong thôn có một người đàn ông bộ dáng bồn chồn, đứng ngồi không yên. Thời điểm mẹ nạn nhân mơ thấy người đàn ông kì lạ kia (cực kì giống Diệp Tiên Quốc), cũng là lúc nạn nhân chết, trùng hợp đến khó tin, với những người từng trải, chuyện báo mộng trong xã hội này cũng không chuyện gì kì lạ.

Có rất nhiều phỏng đoán xoay quanh nguyên nhân cái chết của cậu bé váy đỏ, tổng hợp manh mối, loại bỏ những phỏng đoán vô lí thì có các nguyên nhân sau:

▼ Châm chia phách, váy đỏ trói hồn, trụy hồn thác là thủ pháp điển hình của thuật trói hồn Mao Sơn. Hiện trường gây án có đủ ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, đồ bơi là thủy, váy đỏ là hỏa, cân là kim, xà ngang là mộc, đất là thổ, lỗ kim ở đầu là do châm chia phách sau khi đoạt hồn để lại. Nạn nhân sinh ngày 20 tháng 10 năm 1996, trùng với ngày dươ 9 tháng 9 âm lịch, theo dịch pháp và thuật số, số lẻ là số dương, nạn nhân mất ngày 3 tháng 11 năm 2009, vừa đúng 13 tuổi lẻ 13 ngày. Vì bát tự nạn nhân thuần âm, kẻ ra tay với bé trai thuần âm 13 tuổi lẻ 13 ngày có thể vì muốn lấy cực phẩm tinh phách chí âm chí dương, là chí bảo mà người tu đạo chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Vì để đạt đến mục đích tu luyện, phải tốn rất nhiều năm, thậm chí còn lâu hơn đi tìm tinh phách. Kẻ đó cho cậu bé mặc váy đỏ tán hồn để tránh hồn phách phiêu tán, trên chân đeo trụy hồn thác, cân sắt, sắt không phân âm dương, kéo xuống khiến hồn phách không thể đi xa, chỉ có thể luẩn quẩn quanh hiện trường. Sau đó dùng châm chia phách châm trên

trán tách hồn nạn nhân, dùng hoa dẫn hồn trước ngực để dẫn hồn phách chí dương hoặc chí âm tinh phách tách ra.

Thủ hồn là thuật luyện chế cao cấp của đạo gia, người thực hiện thuật pháp này đạo pháp nhất định phải cực kì cao thâm. Thủ hồn diễn ra khoảng 24 tiếng, mà thời gian nạn nhân tử vong vừa hay lại là 3 ngày (). Trước ngực cài hoa gọi là hoa dẫn hồn, tên khác là bỉ ngạn trắng, là một vật dẫn hồn, người bình thường không tu đạo không biết cái này. Nếu kẻ gây án thật sự như vậy, chắc chắn sẽ sớm tiến vào ma đạo.

▼ Đoạt hồn nuôi tiểu quỷ: Theo Miêu Cương vu cổ, khi bắt đầu nuôi tiểu quỷ phải khiến nạn nhân chịu nhiều đau đớn trước khi chết, quỷ hồn sau khi chết thảm sẽ tích tụ oán khí rất lớn, sẽ vô cùng dữ tợn.

Theo vị sư nuôi quỷ hàng đầu ở Thái Lan dùng kim đâm, lửa nướng là phương pháp để tăng cường oán khí của quỷ, trên trán nạn nhân có lỗ kim là lỗ dẫn hồn, người thi thuật làm vậy vì để đảm bảo nạn nhân sẽ không chết quá nhanh, từ từ ép linh hồn thoát ra. Có gan luyện quỷ từ người sống, pháp lực nhất định không thấp, nếu pháp lực không đủ sẽ rất dễ bị lệ quỷ phản phệ. Kẻ có thể dùng phương pháp luyện quỷ từ người sống thế này, giết một người bình thường dễ như trở bàn tay, không cần phải hoảng. Vụ án này chỉ sợ cảnh sát không thể phá, cho dù có bắt được hung thủ cũng là kẻ thế mạng, chưa chắc là hung thủ. Hiện tại chỉ có thể chờ xem bảy bảy bốn mươi chín ngày sau việc luyện quỷ này có thành hay không.

▼ Thuật mượn hồn nối mệnh: Trong lịch sử, thuật kéo dài tuổi thọ không phải cấm thuật của đạo môn, giống như thuật thất tinh đăng tục mệnh (), Khổng Minh và Lưu Cơ đều từng sử dụng, nhưng xác suất thành công rất thấp, ngoài ra còn phải tìm một người có mệnh tương xứng có thể thực hiện. Tuy đều là thuật pháp kéo dài tuổi thọ nhưng thuật mượn hồn nối mệnh

không giống vậy, nó luôn bị đạo gia xếp vào cấm thuật, những cao nhân chân chính đều kiêng kị không động vào. Nạn nhân có lẽ đã trúng mê tâm cổ, đầu óc không tỉnh táo, mới tự nguyện bị thi thuật, vì lúc thực hiện thuật mượn hồn nối mệnh không được hoảng sợ hay kháng cự, nếu không khó có thể thực hiện. Nên nói theo cách nào đó, nạn nhân xem như tự nguyện, không kháng cự, cũng là lí do vì sao không tìm thấy dấu vết ẩu đả ở hiện trường. Mặt khác, tại hiện trường, giày nạn nhân đặt song song dưới giường, một chiếc quay phải, một chiếc quay trái, là một loại hành động của thuật nối mệnh, mang hàm ý ngươi đi đường âm, ta đi đường dương, âm dương vĩnh viễn cách xa nhau, sống chết không gặp. Có nghĩa bảo người bị hại không cần tìm hung thủ trả thù, cũng không có khả năng trả thù.

() Đại khái là mượn ánh sáng của sao Bắc Đẩu để kéo dài tuổi thọ.

Nghe nói thuật này bị liệt vào cấm thuật vì để hoàn thành không phải chỉ hồn phách một người là đủ, cần phải có hồn phách của 13 đồng nam đồng nữ dưới 15 tuổi mới có thể luyện chế thành công.

▼ Cơ thể trong tư thế khó thở dẫn đến tử vong: Người giữ quan điểm này là những pháp y địa phương đã công bố kết quả khám nghiệm và "Tạp chí Pháp Y" kì 5 quyển 26 tháng 10 năm 2010 báo cáo pháp y về tình trạng tử vong của cậu bé váy đỏ ở Trùng Khánh. Trong báo cáo chỉ rõ: trên giường nạn nhân tìm thấy nửa ngọn nến đã tàn, một lượng lớn đĩa phim hoạt hình Saint Seiya (), máy tính học tập và một dây xích sắt. Nạn nhân mặc đồ bơi bó sát của phụ nữ, ở ngực và bụng có nhiều vết tròn do sáp nến để lại, ngoài ra phần ngực cũng được độn một lớp vải nhung tạo cảm giác như có ngực thật.

() Chỗ này bản gốc là “圣斗士”, mình tra gg thì phát hiện nó là tên tiếng trung của phim hoạt hình Saint Seiya nên quyết định để Saint Seiya luôn cho gọn.

Báo cáo chỉ rõ, nạn nhân sống một mình trong quãng thời gian dài, tính cách hướng nội, sở thích ăn mặc khác thường, ngoài ra sáp nến và dây thừng rất giống cách chơi SM, kiểm tra nội y phát hiện tinh trùng của chính nạn nhân, mặt khác không tìm thấy bất kì dấu vết bị thương do vật khác gây ra hay trúng độc, từ đó suy ra nạn nhân do tư thế không đúng gây khó thở dẫn đến tử vong.

Nhưng vẫn có người nghi ngờ: báo cáo có rất nhiều lỗ hổng, nạn nhân sống một mình trong quãng thời gian dài, tính cách hướng nội, sở thích ăn mặc khác thường (không có chứng cứ xác thực) cũng không thể khiến tư thế không đúng gây khó thở dẫn đến tử vong. Lại nói, dựa theo vết sáp nến trên cơ thể nạn nhân để xác định người này có khuynh hướng tự ngược là không hợp lí, nếu vậy tay hoặc những nơi khác trên cơ thể nạn nhân cũng phải có dấu vết đã chạm vào nến trước khi chết, điều này báo cáo vẫn chưa chỉ ra. Thứ ba, trên đất có vết trầy, cách đặt giày của nạn nhân, và một đứa trẻ 13 tuổi làm cách nào tự mình cột tay, treo cổ tự tử, đâm kim, nhỏ sáp, cảnh sát và báo cáo pháp y cũng không giải thích với dư luận. Thứ tư, lỗ kim trên trán cậu bé có lẽ giống với vết kim tiêm, báo cáo khám nghiệm lại chỉ ra giống với kim rút máu, điều này rất khác với miêu tả tử thi của cha nạn nhân.

◆ Sau vụ án

● Tại Thiên Nhai, Chiết Giang, năm đứa trẻ mất tích bí ẩn, năm thi thể được phát hiện ở thôn Thủy Đường: Ngày 25 tháng 2, huyện Thiên Nhai, Chiết Giang thông báo thôn Vương xảy ra vụ án năm đứa trẻ tử vong: trên người cả năm đều không tìm thấy dấu vết bị sát hại, tác động của ngoại vật,

dấu vết vũ khí hay bị xâm hại. Đồng thời trong cơ thể nạn nhân cũng không tìm thấy thuốc ngủ. Vì vậy xác định cái chết của cả năm là do đuối nước, không phải bị sát hại.

● Tìm thấy thi thể nữ tại cái ao năm đứa trẻ chết đuối ở Thiên Nhai, Chiết Giang: ngày 2 tháng 3, huyện Thiên Nhai, Chiết Giang vừa kết thúc vụ án năm đứa trẻ chết đuối, ngày 1 tháng 3, người dân gần cái ao năm đứa trẻ tử vong lại phát hiện thi thể một phụ nữ trung niên.

● Bé gái 6 tuổi treo cổ ở buồng điện thoại, cảnh sát tuyên bố tử vong ngoài ý muốn: Ngày 2 tháng 3, tại Thiên Nhai, Chiết Giang phát hiện một bé gái 6 tuổi dùng dây điện thoại treo cổ ở buồng điện thoại công cộng, bé gái ngay lập tức được đưa đến bệnh viện nhưng không qua khỏi, ngày 17 tháng 3, bộ truyền thông Thiên Nhai tuyên bố, sau khi điều tra, cảnh sát nhận thấy đây là một vụ tử vong ngoài ý muốn, kết án, yêu cầu công ty viễn thông địa phương bồi thường cho người nhà nạn nhân 8.8 vạn nhân dân tệ.

● Cái chết kỳ lạ tại nhà của học sinh trung học ở Ngạc Châu, cả người bị trói chặt treo trên trần nhà: 5 giờ 40 chiều ngày 16 tháng 3, Hồ Cửu Vinh, người Ngạc Châu, sau khi tan tầm về nhà, phát hiện con mình, cả người bị dây thừng cột chặt, treo trên trần nhà, phóng viên trích lời cảnh sát, trước mắt, nguyên nhân tử vong đang được tiến hành điều tra, không tiện tiết lộ.

Nguồn: Sưu tầm Nhà Số 48 - 四十八号*

Chương 274 Tìm Bạn

Tô Bạch nhún vai:

- Trừ khi kẻ đó điên rồi, hoặc là đứa nhỏ này chính là cừu nhân giết cha của kẻ đó, nhưng chuyện này không có khả năng, thính giả không thể ở trong thế giới hiện thực làm xằng làm bậy, hơn nữa, nếu như thính giả nào đó giết người ở ngay trước mắt chúng ta, chẳng mấy chốc Phát Thanh Khủng Bố sẽ tuyên bố nhiệm vụ hiện thực.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tô Bạch vang lên, Tô Bạch nhìn thoáng qua, là mập mạp gọi điện thoại đến, không phải mập mạp đã nhắn tin giải thích cho hắn rồi à, sao còn phải gọi điện thoại?

Tô Bạch nghe máy, giọng nói khàn khàn của mập mạp truyền đến.

A Bạch, đúng rồi, ảnh chụp mà cậu gửi cho tôi, tôi muốn biết trên tay của bé trai đó có dấu vết gì đặc biệt không, hoặc là ở vai gì đó, cậu cởi áo đứa nhỏ ra, chụp cho tôi mấy bức ảnh.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn Sở Triệu:

- Trên người đứa bé đã chết kia có dấu vết gì đặc biệt không? Ví dụ như hai tay, hoặc là ở vai?

Sở Triệu nghe thấy thế, anh ta lập tức đi vào bên trong nhà hàng, anh ta biết Tô Bạch đang nhờ sự giúp đỡ của thính giả khác, Sở Triệu cũng hiểu, hiện tại trong ba người, chỉ có Tô Bạch có khả năng đó, anh ta và Huân Nhi căn bản không có mối quan hệ với thính giả khác.

Sở Triệu nhanh chóng cầm một xấp ảnh chụp đi ra.

- Đây là ảnh chụp sơ bộ lúc kiểm tra thi thể, báo cáo cụ thể còn cần chờ pháp y làm giải phẫu.

Tô Bạch nhận lấy ảnh chụp, quần áo trên người của đứa bé được cởi ra, những bức ảnh này đã rất rõ ràng.

Bỗng nhiên, đồng tử của Tô Bạch co rụt lại, trên vai và hai lòng bàn tay của đứa bé đều có mấy điểm đen, giống như là vết máu ứ đọng, lại dường như không giống lắm.

- Mập mạp, anh còn đó không?

Tô Bạch hỏi.

- Tôi đây.

- Trên vai và lòng bàn tay của đứa bé đều có mấy điểm đen, nhìn không rõ lắm.

- Haha, quả nhiên là thế, vậy là được rồi.

Mập mạp chậc chậc mấy tiếng:

- Hung thủ không bắt trước vụ án bé trai ở Trùng Khánh, bởi vì hung thủ không phải là người mà chính là… quỷ, nó đang dùng chính cái chết của mình để kéo lên thân người khác.

- Sao anh biết được điều đó?

- Cậu đã nghe qua bài hát này chưa?

Mập mạp đột nhiên hỏi.

- Hãy tìm một người bạn, tìm một người bạn tốt, một cái nắm chặt tay, cậu là bạn tốt của tôi.

- Tôi,

- Tĩnh mịch,

- Tôi đang tìm bạn để chơi.

- Tên mập mạp chết tiệt này, nói chuyện thì cứ nói, không cần ở chỗ này hát cho tôi nghe.

Tô Bạch nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa đang ghé vào trên vai Huân Nhi ngủ say:

- Về sau, tôi sẽ không cho con trai nghe bài hát này.

- Thôi đi, cậu để ý đến mấy thứ này à.

Mập mạp tỏ ra lơ đễnh, sau đó trong điện thoại không ngừng truyền ra tiếng nhai nhóp nhép, hẳn là mập mạp đang ăn gì đó, vừa nhai nuốt, vừa nói chuyện với Tô Bạch.

- Vì sao Phát Thanh Khủng Bố còn chưa tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho tôi?

Tô Bạch hỏi, hắn nhớ rõ lần trước Phát Thanh Khủng Bố rất nhanh liền tuyên bố nhiệm vụ hiện thực liên quan đến Vương Tuyết.

- À, có lẽ Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, cậu cũng biết rồi đó, trên thế giới này, mỗi giây đều có người chết, có một số người chết đi sẽ khiến cho thời cuộc rung chuyển, mà có một số người chết đi, đối với phần lớn dân chúng bình thường mà nói, không khác gì con chó, con mèo chết ở ngoài đường.

- Ừm, ý của tôi là, có trời mới biết trong đầu của Phát Thanh Khủng Bố đang nghĩ gì, dĩ nhiên còn có một khả năng khác, có lẽ hiện tại nhiệm vụ hiện thực đã được thông báo, nhưng không phải là cho cậu.

- Con quỷ kia, dựa theo ý tứ của anh đó là một đứa bé?

- Ừ, có lẽ là dưới 15 tuổi, nhưng thật ra tôi còn có thể cho cậu một đề nghị, nếu như cậu quyết định nhúng tay vào việc này…

Mập mạp bắt đầu uống canh:

- Tôi thật sự thích xương sườn hầm bí, vừa ngon vừa có lợi cho việc duy trì dáng người.

Tô Bạch cười nói:

- Một đứa nhỏ bị treo cổ đến chết ở trước mặt anh, tôi không tin anh sẽ thờ ơ.

- Trời ạ, A Bạch, cậu bị ma nhập à, thì ra cậu cũng có một mặt thánh mẫu như thế, được rồi, đừng nói với tôi, lúc trước ở trong thế giới chuyện xưa, cậu coi tất cả mọi người là NPC để giết đấy nhé.

- Ok, ok, cậu nói đúng, nếu như tôi gặp phải chuyện này, tôi cảm thấy tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn, dù sao đó là một đứa nhỏ chưa đến một tuổi, chẳng qua nó không phát sinh ở trước mặt tôi, mắt không thấy tâm không phiền, ai bảo vận khí của tôi tốt? Không phải ư?

- Nói cho tôi biết.

- Được, nhưng cậu phải hứa với tôi một chuyện.

Mập mạp vừa lau miệng vừa nói.

- Anh nói đi.

- Thay tôi giết chết tên khốn kiếp kia, sau cùng đừng để cho kẻ đó tiếp nhận bất kỳ xét xử nào của luật pháp, trước đó một cước đạp nát hai viên bi, sau đó bóp nát trái tim hắn.

- Ý của anh là, phía sau còn có một người?

- Đúng thế, một người nuôi quỷ, tôi nói như thế cậu còn không rõ sao? Đây là một chuyện đã quá rõ ràng rồi, con quỷ kia đến tìm bạn, nếu như nó có năng lực đại sát tứ phương, Phát Thanh Khủng Bố đã sớm tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho cậu, cho cậu cơ hội lấy điểm thiện cảm của nó.

- Tôi đoán con quỷ kia chỉ là trợ thủ thôi, người chân chính làm ra chuyện này chính là người đứng phía sau.

- Thế nhưng…

- Có một số quỷ có thể che đậy mắt người bình thường, bao gồm cả… Camera.

- Được rồi, cảm ơn mập mạp, tôi nợ anh một ân tình.

- Đừng, đây không tính là nợ ân tình, tôi không quen nhìn kẻ cặn bã đi giết trẻ con, đây coi như là tôi tích đức, ha ha, mẹ nó, vô lượng thiên tôn!

Tô Bạch cúp máy, nhìn về phía Sở Triệu và Huân Nhi.

- Hỏi ra một số chuyện, có người nuôi quỷ giết người.

- Nuôi quỷ giết người?

Huân Nhi có chút khó thể tin nổi:

- Ở trong thế giới hiện thực thật sự có loại chuyện này?

Tô Bạch chỉ vào Sở Triệu:

- Không phải cậu ta vừa mới đụng vào quỷ sao?

Sắc mặt Sở Triệu thay đổi, nhưng không nói gì.

Huân Nhi khẽ huých vào tay Tô Bạch, ra hiệu cho Tô Bạch chú ý lời nói của mình một chút, thế nhưng Tô Bạch chỉ cười cười, hắn không cảm thấy chính mình cố ý đâm vào vết thương của Sở Triệu, trên thực tế, cho dù Sở Triệu có thật sự đi ra hay chỉ giả vờ đi ra khỏi bóng ma kia, chuyện đó chỉ liên quan đến một mình Sở Triệu mà thôi, sau này trong thế giới chuyện xưa sẽ xuất hiện rất nhiều bẫy rập liên quan đến sơ hở trong con người thính giả, nếu như Sở Triệu vẫn luôn không thoát được nó, đây sẽ trở thành một nhược điểm trí mạng với anh ta.

- Tạm thời loại bỏ giả thiết giết người không mục đích, cảnh sát nên điều tra một chút về mối quan hệ xã hội của người chết, nữ nhân viên kia hẳn là đã phát hiện ra điều gì đó, hoặc là cô ta nhìn thấy hung thủ, cũng chính là gương mặt của kẻ chân chính nuôi quỷ.

- Đúng rồi, tiểu quỷ có thể che đậy camera, mấy hệ thống giám thị cao cấp mà cảnh sát luôn tự hào, không có tác dụng với nó.

Sau khi nói xong, Tô Bạch ra hiệu cho Huân Nhi lên xe, hai người nhanh chóng rời đi.

Trên đường đi, Huân Nhi có chút không hiểu hỏi:

- Cứ như thế ném một mình Sở Triệu ở đó.

Tô Bạch châm một điếu thuốc lá, một tay lái xe, một tay hút thuốc, sau khi nhả ra một ngụm khói, hắn nói:

- Trước tiên đưa tiểu gia hỏa về nhà trước, sau đó chúng ta quay lại.

- Anh có manh mối rồi sao?

Chương 275 Quỷ Đả Tường

“Không, nếu như có manh mối, vì sao tôi lại không nói cho Sở Triệu biết chứ?”

- Tô Bạch, tôi cũng rất tò mò, sao anh lại để ý đến chuyện này như vậy?

Huân Nhi có chút không hiểu:

- Anh không nên hiểu lầm ý của tôi, tôi cảm thấy, tôi, anh, còn có những người khác, thật ra chúng ta…

- Có phải cô cảm thấy tôi quá mức dụng tâm không?

Tô Bạch hỏi.

Huân Nhi khẽ gật đầu:

- Ha ha, cô thử nghĩ xem, nếu như lúc đó tôi để tiểu gia hỏa ở lại đấy, sau đó chúng ta đi ăn cơm, sẽ là một kết cục như thế nào?

Huân Nhi không nói, cô ta có thể cảm nhận được Tô Bạch rất quan tâm đến đứa bé này, Huân Nhi không rõ rốt cuộc đứa nhỏ này có phải là con của Tô Bạch hay không, nhưng Tô Bạch hoàn toàn coi tiểu gia hỏa là con trai mình để đối xử.

- Cho nên, lúc đó tôi có một ý niệm, hiện tại đứa nhỏ bị treo trong nhà vệ sinh không phải là một mà chính là hai.

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ say.

Lúc trước, sau khi hòa thượng Thất Luận và Gia Thố nói ra tình hình, tiểu gia hỏa một mình bò về phía vách núi, chủ động đi vào trong yêu động chính vì cứu Tô Bạch.

Tô Bạch nợ cậu bé một mạng.

Lúc này Tô Bạch giống như một con hổ bị giẫm vào đuôi, tiểu gia hỏa chính là vảy ngược của Tô Bạch, bất kỳ điều gì gây bất lợi cho tiểu gia hỏa, Tô Bạch không chút do dự bóp chết nó.

Đây là trách nhiệm của một người cha nên làm.

Về đến nhà, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa lên lầu hai.

Tô Bạch bật đèn trong phòng ngủ, Cát Tường nằm sấp trên bàn làm việc, đèn bàn cũng đang được bật, khoảng thời gian gần đây, con mèo này nhìn bức tranh đến mê mẩn.

Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa lên giường, sau đó đi tới trước mặt Cát Tường, sờ lên cái đuôi của nó:

- Thằng bé chưa ăn gì, lát nữa thằng bé tỉnh lại, mày cho thằng bé ăn nhé, tao có chút việc cần giải quyết.

Tô Bạch dặn dò xong liền đi ra khỏi nhà, một lần nữa lên xe.

- Chúng ta đi đâu thế?

Huân Nhi vẫn luôn ngồi trên xe.

- Đi tìm hung thủ.

Tô Bạch nói,

- Hung thủ sao?

Huân Nhi có hơi ngoài ý muốn:

- Không phải anh nói, anh không có manh mối à?

- Tôi không có manh mối, không có nghĩa là người khác không có.

Tô Bạch mở điện thoại ra, hình ảnh đứa nhỏ kia lại xuất hiện trên màn hình di động của Tô Bạch, có một số chi tiết bị

người ta bỏ qua, dĩ nhiên cho dù để ý cũng không biết đó là gì, nhưng Tô Bạch rõ ràng, bởi vì cách thắt nút này, thậm chí là chất liệu dây thừng này đều là những thứ bản thân Tô Bạch vừa mới thử qua.

Tô Bạch lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, chính Tô Bạch cũng không ngờ tới mình sẽ quay lại chỗ kia nhanh như thế, còn chưa đến 24 giờ?

Một lần nữa lái xe đến tòa nhà Vương Tử, Tô Bạch gọi điện thoại cho Dĩnh Oánh Nhi, nhưng điện thoại tắt máy, bây giờ đã là ban đêm, Tô Bạch không biết Dĩnh Oánh Nhi có ở phòng làm việc hay không.

Tô Bạch và Huân Nhi đi vào trong thang máy, đến tầng 27, Huân Nhi ra ngoài thang máy trước, thế nhưng Tô Bạch không nhúc nhích, ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn qua khung cảnh bên ngoài thang máy.

- Đây không phải tầng mà chúng ta cần tới.

Tô Bạch nói.

- Cái gì?

Huân Nhi có chút không thể hiểu được.

- Quay về.

Tô Bạch nói với Huân Nhi.

Huân Nhi lại một lần nữa quay về trong thang máy.

- Xem ra chúng ta tìm đúng người rồi.

Tô Bạch chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể của hắn bắt đầu trở nên khô quắt, Huân Nhi đứng ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, hô hấp của cô ta trở nên dồn dập, may là cô ta đã chuẩn bị tâm lý, chẳng qua khi nhìn thấy Tô Bạch biến thành một bộ cương thi ở ngay trước mặt mình, cô ta vẫn có chút

khó mà tiếp nhận được, dù sao cô ta và Tô Bạch cũng coi như là bạn thân từ nhỏ, cô ta cho rằng mình đã sớm hiểu rõ về Tô Bạch.

Hòa thượng đã từng nói với Tô Bạch, sát khí của cương thi có thể phá vỡ một số huyễn ảo, giống như một đầm nước đọng yên bình đột nhiên bị trộn lẫn. Tô Bạch bắt đầu kích phát ra sát khí cương thi trên người mình, một tiếng kêu thảm thiết thuộc về đứa nhỏ truyền đến, ở trong thang máy, chỗ gần phím bấm, có một đứa nhỏ 13 tuổi đang co quắp ở đó, cả người run rẩy.

Hiển nhiên, bởi vì cậu bé, cho nên tất cả những người muốn đi thang máy đến tầng lầu kia đều sẽ gặp phải "quỷ đả tường".

(Quỷ đả tường: Là hiện tượng khi bạn đi lạc ở một nơi hoang vắng, cố gắng tìm đường ra nhưng rốt cục vẫn quay về chỗ cũ. Người xưa cho rằng đó là do ma quỷ tác quái khiến chúng ta đi thành một vòng tròn.)

Tô Bạch vươn tay ra, tuy đứa nhỏ này không phải là người sống nhưng vẫn bị Tô Bạch bắt được, sát khí và quỷ khí có nhiều chỗ tương đồng.

Vẻ mặt cậu bé mang theo cầu xin, dáng vẻ vô tội, đồng thời không ngừng khua hai cánh tay của mình, ra hiệu mọi chuyện đều không liên quan đến cậu bé, cậu bé không muốn giết người, cậu bé chỉ muốn đi tìm bạn mà thôi.

Chẳng qua Tô Bạch vẫn dùng sức bóp chặt, sát khí bắn ra, trực tiếp đánh tan tên tiểu quỷ trước mặt này.

Đây chỉ là một quỷ ảnh mà không phải là quỷ hồn.

Tô Bạch một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ bình thường, hắn hít sâu một hơi, xua đi cảm giác mệt mỏi, sau đó một lần nữa bấm vào tầng 27.

Chờ cửa thang máy một lần nữa mở ra, Tô Bạch đi ra ngoài, đồng thời đến thẳng căn phòng kia.

Tô Bạch nhấc chân lên đạp cửa, đồng tử Tô Bạch bỗng nhiên co rút lại, hắn nhìn thấy Dĩnh Oánh Nhi vẫn đang ngồi trên bàn làm việc, thế nhưng hai tay cô đang che lại vết thương trên bụng mình.

Sắc mặt cô trắng bệch, mà ở chỗ chiếc rèm, có một bóng dáng đàn ông, vẻ mặt say mê đùa nghịch những đạo cụ SM mà anh ta cảm thấy đáng yêu kia.

Lúc Tô Bạch đi vào, bóng người kia cảm thấy hơi ngoài ý muốn, nhưng không có quá nhiều bối rối, chỉ nhẹ nhàng phủi tay.

Ngay lập tức, từng bóng dáng trẻ con chậm rãi xuất hiện trên vách tường trong văn phòng.

Một bài đồng dao mà ai cũng thích bắt đầu từ nơi sâu thẳm vang lên.

Huân Nhi rút súng của mình ra, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, Huân Nhi thế mà có thể tùy ý dùng súng lục? Đồng thời hắn đưa tay ngăn Huân Nhi lại.

- Người này không phải là hung thủ.

Tô Bạch ngăn động tác của cô ta lại.

- Ừm.

Bóng dáng kia phát ra một loại giọng nói như thế:

- Người trẻ tuổi, vừa rồi tôi cảm ứng được ở trong tháng máy bỗng nhiên xuất hiện hơi thở cương thi, tôi còn cho rằng trong hiện thực xuất hiện phiên bản "cương thi vây thành".

Bóng người kia bật công tắc, xuất hiện ánh sáng nhấp nháy màu hồng, Tô Bạch rất rõ ràng, Dĩnh Oánh Nhi vì muốn tạo

thêm bầu không khí cho nơi đây nên cô cố ý trang trí loại đèn này, cũng may ánh đèn đủ để thấy được dáng vẻ người đàn ông kia.

Đây là một người da đen, một người da đen nói tiếng Trung lưu loát, chẳng qua từ cách ăn mặc của anh ta và phương diện khẩu âm, giọng điệu, có thể thấy được, anh ta không phải là người da đen yêu thích Trung Quốc, cho nên cố ý học tập tiếng Trung, anh ta là người gốc Trung.

- Người da đen sao?

Huân Nhi nhíu mày, hiển nhiên, khả năng quan sát của Huân Nhi cũng rất tốt, cô ta phát hiện ra người da đen trước mặt này, là người Trung Quốc.

Đối với người bình thường mà nói, rất khó lý giải vì sao một người Trung Quốc lại có huyết thống của người da đen, trên thực tế, bởi vì Trung Quốc không thừa nhận đồng thời hai quốc tịch, chính sách quốc tịch rất nghiêm ngặt, trong 10 năm gần đây, số người nước ngoài di dân, nhập tịch ở Trung Quốc chưa đến 300 người, rất châm chọc, cũng rất bất ngờ, hàng năm có một số lượng lớn người Trung Quốc di dân sang nước ngoài, cho nên rất nhiều người Trung Quốc có một loại cảm giác quốc tịch của mình không đáng tiền, nhưng phần lớn bọn họ không biết, người nước ngoài phải rất khó khăn mới có thể lấy được quốc tịch Trung Quốc.

Chương 276 Hoắc Khôn

Dĩ nhiên, những năm gần đây, Trung Quốc có rất nhiều người da đen, trong đó có một phần nhỏ có quốc tịch Trung Quốc, không phải bọn họ có năng lực đặc biệt nào, chỉ vì lúc trước cha của bọn họ trôi nổi theo biển tới Trung Quốc, tụ tập ở mấy thành phố ven biển có kinh tế phát triển ví dụ như Nghiễm Châu, Thượng Hải… Sau đó phát sinh quan hệ với phụ nữ Trung Quốc rồi có con, còn người cha da đen thì mất tích không thấy đâu nữa, bởi vì là trốn sang phi pháp, cho nên bọn họ không có năng lực đưa con và người phụ nữ Trung Quốc đã sinh con cho mình trở về quê hương.

Loại tin tức này nhìn mãi cũng quen, một người phụ nữ sau khi sinh con cho một người đàn ông da đen, sau đó người bạn trai liền biến mất không rõ tung tích.

Chẳng qua người đàn ông da đen trước mặt Tô Bạch khoảng 30 tuổi, đồng thời trên người anh ta mang theo hơi thở nho nhã, giống như một… quý tộc.

Việc người da đen tràn sang Trung Quốc như thủy triều diễn ra vào khoảng những năm 2000, bởi vì sự phát triển kinh tế của Trung Quốc đã hấp dẫn bọn họ, cho nên, người đàn ông da đen này không thuộc về những đứa trẻ sinh ra ngoài ý muốn kia.

- Ha ha, người trẻ tuổi đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, vừa rồi, trong ánh mắt của hai người nhìn tôi, rõ ràng mang theo ý kỳ thị chủng tộc, tôi để bụng.

- Hơn nữa, tôi cũng là một thính giả, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, tôi mạnh hơn hai người trẻ tuổi các người, độ

hoàn thành nhiệm vụ của hai người cộng lại cũng không thể cao hơn tôi, cho nên, mời hai người giữ sự tôn trọng tất yếu với tôi, nếu không, một khi tôi cảm thấy lòng tự trọng của mình bị vũ nhục, tôi có đầy đủ lý do nhân quả để trừng phạt hai người.

Tô Bạch nhún vai:

- Xin lỗi.

- Được rồi, tuy lời xin lỗi của cậu không có nhiều thành ý, nhưng tôi vẫn tiếp nhận, đây thật sự là một xã hội rất táo bạo, vì thế mọi chuyện vẫn nên chín bỏ làm mười, tạm chấp nhận.

Người đàn ông da đen lắc đầu, sau đó còn nói.

- Chúng ta làm quen một chút, tôi là Hoắc Khôn, cha tôi là người Trung Quốc, mẹ tôi là người Mỹ, đáng tiếc cha tôi không góp nhiều sức, còn mẹ tôi lại quá ra sức, thật ra tôi thích da vàng mà không phải là da đen này.

Hoắc Khôn có chút bất mãn gõ vào đầu mình:

- Xin lỗi, tôi quên mất chuyện chính, hai người tìm đến người phụ nữ này là vì muốn tiếp nhận trị liệu theo khuynh hướng ngược đãi SM à?

- À đúng rồi, cậu tên là Tô Bạch đúng không? Ở trong danh sách mới nhất của cô ta, tôi nhìn thấy tên cậu, còn có cả ảnh của cậu, nhưng hình ảnh được chụp thông qua camera của nơi này, cho nên không quá rõ nét. Hôm nay cậu vừa mới tiếp nhận trị liệu, làm sao bây giờ lại đến, chẳng lẽ hiệu quả điều trị tốt như vậy, khiến cho cậu nhất định phải đêm hôm khuya khoắt đến đây trải nghiệm thêm lần nữa?

- Được rồi, tôi thừa nhận, người chuyên gia này rất mê người.

Huân Nhi nghe thấy mấy lời này liền giật mình nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch không có ý định dây dưa về chủ đề này, chỉ hỏi:

- Cô ta là hung thủ?

Hoắc Khôn lắc lư ngón tay:

- No no no, không phải cô ta, nhưng cô ta biết hung thủ là ai, tôi vừa mới hỏi được thứ mà mình muốn biết, chẳng qua trước khi tôi dự định đi bắt hung thủ, tôi muốn thưởng thức các dụng cụ mê người này một lần thì các người đến.

Sắc mặt Dĩnh Oánh Nhi càng ngày càng kém, hiển nhiên thương thế của cô rất nặng.

Trong lúc thực hiện nhiệm vụ hiện thực, tự do và quyền hạn của thính giả được Phát Thanh Khủng Bố phóng đại lên, Hoắc Khôn vì muốn lấy được tin tức để hoàn thành nhiệm vụ hiện thực mà giết chết Dĩnh Oánh Nhi, anh ta cũng không gặp nhiều quan hệ nhân quả.

Tô Bạch đi tới, Dĩnh Oánh Nhi là một cô gái rất đặc biệt, cô dùng cằm chỉ về phía một góc bàn làm việc.

Ở đó có một hòm cấp cứu.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, lấy hòm cấp cứu ra, bắt đầu giúp Dĩnh Oánh Nhi xử lý vết thương.

- Cô chuẩn bị đầy đủ thật đó.

Tô Bạch trêu chọc nói.

- Ha ha, tuy tôi là chuyên gia, những nhưng thứ này cũng cần có.

Dĩnh Oánh Nhi hít sâu một hơi, lúc Tô Bạch giúp cô băng bó, rõ ràng rất đau nhưng cô vẫn không rên một tiếng.

- Hung thủ có liên quan gì đến cô?

Tô Bạch hỏi.

- Đó là sư phụ của tôi, là sư phụ trên phương diện dụng cụ tra tấn.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Tôi đưa cô đến bệnh viện.

Nếu Phát Thanh Khủng Bố đã tuyên bố nhiệm vụ hiện thực, lúc này Tô Bạch đã có thể thoát thân được rồi.

- Cậu không thể đưa cô ta đi bệnh viện, cậu theo tôi đi bắt người, huyết thống cương thi trên người cậu có thể giúp tôi giảm bớt phiền phức.

Hoắc Khôn lên tiếng, sau đó anh ta nhìn về phía Huân Nhi:

- Cô không có hơi thở huyết thống gì đặc biệt, cô là người bình thường? Hay chỉ là người thực tập? Vậy cô đưa người phụ nữ này đến bệnh viện.

Huân Nhi mím môi, hiển nhiên trước đó thái độ khác thường của Tô Bạch đối với Dĩnh Oánh Nhi đã khiến cho cô ta cảm thấy không thoải mái, hiện tại Hoắc Khôn vậy mà lại dùng giọng điệu ra lệnh cho cô ta đi làm việc, điều này làm cho Huân Nhi càng thêm khó chịu, nhưng Huân Nhi không phải người ngu, cô ta không ngây thơ như thế, Huân Nhi lập tức gật đầu.

Rất nhanh trong đầu Tô Bạch xuất hiện tin tức.

- Hoắc Khôn mời bạn cùng tham dự nhiệm vụ hiện thực, bạn có đồng ý hay không.

Trước đó Tô Bạch đã từng cùng hòa thượng làm nhiệm vụ hiện thực, sau đó bản thân hắn cùng tự mình hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, hắn đương nhiên biết tầm quan trọng của nhiệm vụ hiện thực, cho nên trong đầu Tô Bạch nhanh chóng đưa ra câu trả lời đồng ý.

- Cậu lái xe đến à?

Hoắc Khôn nhìn về phía Tô Bạch:

- Giờ này bắt xe ở Thượng Hải hơi khó, hơn nữa quãng đường có chút xa.

- Tôi có xe.

Tô Bạch nói.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.

Hoắc Khôn vung tay lên, những quỷ anh trên vách tường đều biến mất.

Hai người đi xuống dưới lầu, lúc lên xe, Tô Bạch vừa khởi động xe, vừa hỏi:

- Địa chỉ ở đâu?

- Hoắc Khôn đưa di động của mình cho Tô Bạch xem, Tô Bạch gật đầu ra hiệu mình biết chỗ đó, nơi đó là khu công nghệ.

- Những tiểu quỷ đó đều là do anh nuôi?

Tô Bạch hỏi.

- Ha ha, đều là do tôi vẽ ra, lục bình không rễ, bọn chúng đều là quỷ anh, không phải ở trong thang máy, cậu đã bóp chết một tiểu quỷ rồi sao?

Hoắc Khôn còn nói thêm:

- Lấy người sống, nhất là lấy linh hồn của trẻ con luyện tiểu quỷ, quá thất đức rồi.

Một người da đen ngồi ở chỗ này nói về tư tưởng đạo gia phương Đông, quả thật mang đến cảm xúc không hài hòa.

Tô Bạch lái xe rất nhanh, trên cơ bản gần như đua xe, Tô Bạch còn cố ý vượt mấy lần đèn đỏ, Hoắc Khôn ngồi ở ghế

phụ, rất hài lòng, bày ra vẻ mặt, nhóc con, khá lắm.

- Trong xe có nhạc không?

Hoắc Khôn vừa hỏi vừa tự tìm:

- Tôi thích nhạc jazz.

Âm nhạc vang lên, Hoắc Khôn bắt đầu buông lỏng cơ thể.

- Lúc đầu cha tôi là người Mỹ gốc Hoa, ông ấy tham dự vào nghiên cứu vũ khí, Tiền Học Sâm là tiền bối của cha tôi, sau này dưới sự giúp đỡ của một số người trong nước, ông ấy dẫn theo mẹ tôi về Trung Quốc, sau khi về nước, bọn họ sinh ra tôi. Khi tôi còn nhỏ mọi người đối xử rất tốt với tôi, nhưng những năm gần đây, ở Trung Quốc càng ngày càng có nhiều người da đen, tôi có thể cảm nhận được bọn họ càng ngày càng kỳ thị người da đen.

(Tiền Học Sâm là một nhà khoa học có nhiều đóng góp quan trọng cho các chương trình không gian và đạn tự hành của cả Hoa Kỳ và Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc. Cái tên ông sử dụng khi ở Mỹ là Hsue-Shen Tsien hoặc H.S. Tsien.)

Tô Bạch vừa nhìn về phía trước vừa nói:

- Trước kia người Trung Quốc thường cười nhạo người Mỹ không chú trọng nhân quyền, kỳ thị người da đen, thật ra bởi vì sự việc không xảy ra trên người họ, hiện tại thì bọn họ có chút đồng cảm với người Mỹ rồi.

Chương 277 Trúng Độc

“Đúng thế.”

Hoắc Khôn thở dài:

- Phần lớn người da đen đều lười biếng, không muốn làm chỉ muốn hưởng thụ, bọn họ đến Trung Quốc, chỉ vì kéo dài giấc mơ nước Mỹ thứ hai mà thôi, bọn họ cho rằng chỉ cần có thể đến Trung Quốc, cuộc sống của bọn họ càng thêm thoải mái, chính vì điều này, bọn họ mới tới đây.

- Ở một nước có văn hóa truyền thống như Trung Quốc, một người phụ nữ ly dị, một người phụ nữ ly dị dẫn theo con, có thể được xã hội bao dung, nhưng nếu như đứa bé này là của một người da đen, có lẽ không nhiều người thích nó.

- Hàng to xài tốt.

Tô Bạch trêu chọc.

Hoắc Khôn lập tức rung đùi:

- Cảm ơn đã khen.

Ngay sau đó, trong cổ họng Hoắc Khôn phát ra tiếng gầm nhẹ:

- Chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, tôi quyết định đi làm trắng da, trước đó tôi vẫn luôn không làm, bởi vì tôi sợ làm ảnh hưởng đến trạng thái trong thế giới chuyện xưa, bây giờ có một nhiệm vụ hiện thực làm cơ sở, không cần chú ý nhiều như thế.

Tô Bạch không thánh mẫu đi qua thuyết phục Hoắc Khôn cái gì mà chúng sinh bình đẳng, bởi vì hắn hiểu, làm một thính

giả, một người có kinh nghiệm nhiều hơn hắn, tư duy đã sớm độc lập, thế giới quan cũng đặc biệt hơn.

Ngược lại, Tô Bạch còn cố ý quay đầu nhìn sang Hoắc Khôn, cười nói:

- Cha anh cũng rất nỗ lực, ít nhất gương mặt của anh vẫn có dáng vẻ châu Á, chỉ cần tắm trắng một chút, không đen như bây giờ thì anh đã giống với người Trung Quốc rồi.

- Ha ha…

Hoắc Khôn cất tiếng cười to:

- Vẫn là tiểu tử cậu nói chuyện dễ nghe, chờ làm xong nhiệm vụ hiện thực, chúng ta đi uống một chén.

- Vinh hạnh cho tôi.

Tô Bạch lái xe vào khu công nghệ, bên trong có rất nhiều xí nghiệp, nơi này cũng rất hỗn loạn. Sau khi Hoắc Khôn ra hiệu cho Tô Bạch dừng xe, hai người đi thẳng vào một tòa nhà văn phòng, nhìn dáng vẻ của Hoắc Khôn, có thể thấy, anh ta rất có lòng tin.

Dựa theo phán đoán của Tô Bạch, có lẽ Hoắc Khôn là cường hóa huyền học, nhưng anh ta lại mang đến cho người ta cảm giác âm trầm quỷ khí, đối lập với dáng vẻ cường hóa đạo sĩ của mập mạp. Anh ta tu luyện thuật pháp liên quan đến quỷ, có hơi giống với âm dương sư của Nhật Bản, có lẽ bởi vì trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc không xem trọng với huyền học "ngoại tộc" này, hoặc nói đúng hơn là miệt thị, ngược lại, người Trung Quốc càng hiểu rõ hơn về đạo sĩ và hòa thượng.

Hoắc Khôn lấy một khối la bàn, căn cứ vào la bàn, hai người đo lên lầu hai, sau đó rẽ trái, tiếp tục đi thẳng.

Đêm đã khuya, trong tòa nhà này không có nhân viên, ngoại trừ chỗ cửa thoát hiểm có ánh đèn yếu ớt, những nơi còn lại đều tối đen, khiến cho người ta cảm thấy quạnh quẽ, nếu như nơi này là bệnh viện hay trường học, như vậy loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Tô Bạch vô thức lấy ra một điếu thuốc, ngậm ở trong miệng, nhưng lúc lấy bật lửa ra, Tô Bạch lại hơi do dự một chút, sau đó hắn tiếp tục ngậm thuốc lá, không châm lửa nữa.

Trên lối đi nhỏ trong hành lang, tiếng bước chân của Tô Bạch và Hoắc Khôn thanh thúy vang lên, không ngừng vang vọng trong không gian tĩnh mịch, vốn dĩ Tô Bạch nghĩ đến chuyện thả nhẹ bước chân, nhưng nhìn Hoắc Khôn đi lại tự nhiên, hắn lười đi rón rén.

Cuối cùng, Hoắc Khôn dừng bước ở bên ngoài một nhà vệ sinh, bỗng nhiên trong tròng mắt của anh ta dường như có một tầng ánh lửa màu xanh, giống như hai ngọn lửa ma chơi nhìn về phía trong nhà vệ sinh, đồng thời anh ta ra hiệu cho Tô Bạch biết, người mà bọn họ muốn tìm đang ở ngay trong nhà vệ sinh này.

Tô Bạch lùi lại mấy bước, hắn là trợ thủ do Hoắc Khôn mời đến, đây vốn dĩ là nhiệm vụ hiện thực mà Phát Thanh Khủng Bố dành cho Hoắc Khôn, Tô Bạch không muốn quá cố gắng dành độ cống hiện, cho nên để Hoắc Khôn xông pha, chính mình tìm cơ hội làm trợ thủ là được, hơn nữa, đối với loại đồ vật quỷ quái này, hắn cũng không có nhiều biện pháp, cho nên không tham lam, một con rắn nhỏ đòi nuốt chửng voi.

Trước mặt chỗ đi tiểu, có một người đàn ông mặc áo màu đen đang ngồi xổm, cơ thể người đàn ông này co ro, hai tay ôm lấy đầu gối của mình, không ngừng run rẩy, giống như đang e ngại điều gì đó.

Dường như chính bản thân ông ta rất rõ ràng, ông ta sẽ phải đối mặt với chuyện gì rồi.

Sau khi đi vào, sắc mặt Hoắc Khôn không thay đổi, có lẽ bởi vì Hoắc Khôn là người da đen, cho nên sự thay đổi nét mặt của anh ta không quá rõ ràng.

Tô Bạch đứng ở cửa nhà vệ sinh, tên gia hỏa đang run rẩy kia là hung thủ?

Điều này cũng không quá nhiều ngoài ý muốn.

Có thể ra tay giết hại một đứa bé chưa đến một tuổi và một nữ nhân viên, nhất định không phải là người có khí phách, có can đảm, chẳng qua…

Tô Bạch ngửi một cái, hình như trong không khí có mùi gì đó kỳ lạ.

Hoắc Khôn đứng ở trước mặt người đàn ông, người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt ông ta âm trầm, trên mặt còn vương nước mắt, nhưng khóe miệng lại mang theo sự điên cuồng, ông ta há miệng, phát ra một tiếng hét thê lương.

Lúc này, chiếc la bàn trong tay Hoắc Khôn phóng ra một vòng ánh sáng, lập tức bay lên, đánh về phía người đàn ông, người đàn ông hét lên một tiếng, bị đánh bay, trên người ông ta không ngừng run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, đồng tử trắng bệch, hiển nhiên ông ta không còn sống được lâu nữa.

Tô Bạch đứng ở cửa nhà vệ sinh, hắn cảm thấy mùi hương kia bắt đầu nồng hơn, có chút giống mùi bánh kem bị cháy trong lò nướng, mùi này rất khác thường.

Đúng lúc Tô Bạch do dự không biết có nên nhắc nhở Hoắc Khôn một tiếng hay không, hắn bỗng nhiên cảm thấy trong cổ họng của mình có vị ngòn ngọt, sau đó Tô Bạch ho khan, hơn nữa còn ho ra máu tươi.

Lúc này, Hoắc Khôn nghi ngờ nhìn sang chỗ khác, ngay sau đó chính anh ta cũng bắt đầu ho khan, thời gian trôi qua, anh ta ngồi xổm xuống mặt đất, lần này nét mặt của anh ta rất rõ ràng, một loại vô cùng thống khổ.

Có độc, trong không khí có độc!

Tô Bạch bỗng nhiên lui lại, thân thể hắn dựa vào trong bồn rửa tay.

Tuy cổ họng và lồng ngực của hắn rất khó chịu, nhưng ít nhất hắn còn có thể chống đỡ không cho mình ngã xuống, còn Hoắc Khôn, bởi vì anh ta đứng quá gần chỗ phát tán ra độc, cho nên độc tính của anh ta nặng hơn Tô Bạch.

Lúc này, người đàn ông chậm rãi đứng lên, run rẩy lấy một khẩu súng từ trong ngực mình ra.

Cảnh tượng này khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất quỷ dị.

Hoắc Khôn là một thính giả có thực lực rất mạnh, vốn dĩ anh ta làm nhiệm vụ hiện thực chỉ để gia tăng độ thiện cảm của Phát Thanh Khủng Bố đối với mình. Thực lực của nhiệm vụ mục tiêu không mạnh, nhưng hiện tại, một chuyện dễ như trở bàn tay lại dần dần đi chệch hướng, trở nên mất khống chế, không ngừng trượt xuống vực thẳm.

Hoắc Khôn trợn trừng mắt, khóe mắt anh ta chậm rãi có máu tươi chảy ra, hiển nhiên độc tính đã xâm nhập vào lá lách, dung nhập vào máu của anh ta.

- Khụ khụ…

Người đàn ông nổ ra một số thịt vụn, đó là những mảnh vụn trong cơ thể ông ta. Hiển nhiên một kích lúc trước của Hoắc Khôn đã khiến cho nửa thân trên của ông ta hư hại, nhưng hình như, người cười cuối cùng vẫn là ông ta.

Bởi vì.

Tiểu quỷ bên người đàn ông này còn chưa có xuất hiện, Hoắc Khôn đã trúng chiêu.

Chương 278 Lật Thuyền Trong Mương

(Lật thuyền trong mương: là sự việc không đáng có do chủ quan, khinh thường người khác.)

- Đây là virus XIR25 do chính tôi tạo ra được, ở bên trong không chỉ có thành phần virus còn có sinh hồn của người, cho nên tôi cam đoan độc tố của loại virus này có thể lan ra rất nhanh, hơn nữa có thể không một tiếng động giết bất kỳ ai đến gần khu vực này.

- Đây là tác phẩm của tôi, là kiệt tác của tôi, tôi là thiên tài, tôi đem khoa học và quỷ dung hợp vào nhau.

- Con quỷ da đen này, tôi không biết vì sao cậu phải giết tôi, nhưng một thiên tài như tôi có thể bị cậu giết à?

Họng súng của người đàn ông nhắm thẳng về phía trán Hoắc Khôn, bóp cò súng.

- Pằng pằng pằng.

Ba phát đạn trực tiếp xuyên thủng đầu Hoắc Khôn, trên mặt Hoắc Khôn lưu lại ba vết đạn.

Trong nháy mắt, hơi thở của Hoắc Khôn biến mất.

Hô hấp của Tô Bạch không ổn định, bỗng nhiên hắn giống như đã hiểu ra điều gì, vì sao Phát Thanh Khủng Bố lại không tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho người đang ăn cơm ở đó là hắn, mà đi tìm Hoắc Khôn ở một nơi xa hơn. Bởi vì hung thủ căn bản không phải chỉ là người nuôi tiểu quỷ bình thường, mà chính là tên gia hỏa quái dị có tài năng khoa học, chẳng trách

Phát Thanh Khủng Bố cố ý để tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho Hoắc Khôn.

Nhưng hiện tại.

Rất rõ ràng.

Hoắc Khôn kiêu ngạo khinh địch, trực tiếp bị giết.

Kết quả này khiến cho Tô Bạch cảm thấy có chút không thể nào tiếp thu được, thậm chí hắn còn thấy điều này rất hoang đường, ở trong quan niệm của Tô Bạch, thính giả chỉ bị giết chết bởi một thính giả khác, nhưng hiện tại một người bình thường, ở ngay trước mặt hắn, dùng năng lực của chính bản thân ông ta, trực tiếp hố chết một Hoắc Khôn có độ hoàn thành nhiệm vụ cao như thế.

Điều này hoàn toàn phá vỡ những quan điểm trước đó của Tô Bạch.

Xa xa, có một bé trai mặc váy đỏ đeo cặp sách đang tung tăng chạy tới, thân hình của bé trai lúc ẩn lúc hiện, mang ý nghĩa cậu bé không phải là người, đồng thời, dưới chiếc váy màu đỏ, vậy mà cậu bé còn mặc một chiếc áo tắm của nữ.

Bé trai đi tới nhà vệ sinh, chui vào trong cơ thể người đàn ông.

Trong nháy mắt, cơ thể người đàn ông bị một làn khói đen vây quanh, lỗ mũi lỗ tai và các vị trí khác trên người ông ta không ngừng xuất hiện khói đen, gương mặt ông ta chuyển sang màu tím xanh.

Ngay sau đó, ông ta đứng lên.

Xương cốt trên người ông ta không ngừng phát ra tiếng ma sát, nhưng ông ta vẫn đứng lên, giống như một ngọn lửa sắp tắt lập tức bị tưới xăng vào, trong nháy mắt cháy bùng lên.

Người đàn ông lè lưỡi liếm vết máu trên môi ông ta, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Tô Bạch đang đứng gần bồn rửa tay, từng bước đi tới.

Chân tay Tô Bạch mềm nhũn, cả người ngồi xuống nền gạch lạnh lẽo, hai tay vô lực, thậm chí ngay cả động tác rút súng ra, hắn cũng không làm được.

Người đàn ông giơ súng lên, nhắm thẳng Tô Bạch.

- Các cậu là người của chính phủ à, là tổ chức bí mật của chính phủ, ha ha, quả nhiên là có tổ chức này.

Người đàn ông một mình lẩm bẩm:

- Cậu không cần phải giãy dụa, cậu và cậu ta đều bị trúng độc, loại virus XIR25 này đủ để cho một con voi lớn mất mạng, nhưng lại không thể độc chết hai người các cậu, vậy mà hai người còn có thể chống đỡ được.

- Chẳng qua, cậu ta đã chết.

- Người tiếp theo chính là cậu rồi.

Người đàn ông nhắm ngay họng súng đen sì vào trán Tô Bạch, thế nhưng ngay sau đó, đồng tử của ông ta bỗng nhiên co rụt lại, ông ta nhìn thấy khu vực mà Tô Bạch ngã xuống, thế mà lại xuất hiện máu tươi, hơn nữa càng lúc càng nhiều máu tươi, không ngừng chảy ra.

Ngay sau đó, hơi thở của Tô Bạch trở nên uể oải, nhưng trong nháy mắt khi rơi xuống vực sâu, nó lại lập tức sôi trào, trở nên dơ bẩn, tà ác.

Cuối cùng hắn cũng thành công hoán đổi ra trạng thái cương thi.

Khóe môi Tô Bạch hơi động, trong lòng hắn đang nghĩ tới mà sợ.

Thiếu chút nữa hắn đã cùng Hoắc Khôn đi xuống gặp Diêm Vương rồi.

May mắn lúc hắn phát hiện ra Hoắc Khôn trúng độc ngã xuống, hắn cố ý đem hai cổ tay đến mép kính trên bồn rửa tay, dùng nó để cứa vào cổ tay mình, thậm chí bởi vì lúc đó thân thể hắn vô cùng suy yếu, Tô Bạch phải mượn nhờ lực quán tính ngã xuống của cơ thể, cuối cùng thành công cứa rách động mạch của mình.

Máu tươi chảy ra, cơ thể của hắn trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, bởi vì độc tố dung nhập vào trong máu cũng bị chảy ra ngoài.

Không có máu tươi, trạng thái cương thi sẽ không duy trì được quá lâu, Tô Bạch vẫn sẽ chết, nhưng Tô Bạch không lo lắng điều này, bởi vì trước mặt hắn còn có một tên gia hỏa biến thái và một thi thể vẫn còn ấm áp của Hoắc Khôn.

Hắn đã lâu không hút máu, thật đúng là hơi hoài niệm mùi máu tươi.

Nhiều khi, có một số chuyện không thể biến thành có thể, ví dụ như chuyện Hoắc Khôn bị một người không phải là thính giả giết chết, ví dụ như Tô Bạch dùng phương thức đổ máu cực đoan để bài tiết độc tố.

Giống như lúc trước Tô Bạch dựa vào rất nhiều viên đạn dự trữ trong hai địa ngục hỏa shotgun để bắn chết một thính giả có thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều lần.

Giữa thính giả, năng lực mạnh yếu được phân chia rất rõ ràng, nhưng lúc thật sự chiến đấu, không chỉ đơn giản là so sánh trên giấy, nếu không mỗi lần thính giả giao chiến, chỉ cần cầm một tấm bảng để so sánh đẳng cấp cường hóa của mình cũng như trang bị kèm theo, không cần trực tiếp đánh đấm để phân thắng bại.

Hoắc Khôn chết, chuyện này quả đúng là rất ngoài ý muốn, nếu như có thể đảo ngược lại, có lẽ Hoắc Khôn sẽ không trúng chiêu, nhưng thế giới này vốn dĩ không có nếu như, chết chính là chết.

Trong nhà vệ sinh, cả người Tô Bạch mang theo hơi thở tà ác, dơ bẩn, ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt.

Hô hấp của người đàn ông này không còn trầm ổn như trước, đối với người tự khoe là thiên tài mà nói, bọn họ càng có thói quen đem mọi chuyện đều đặt ở trong kế hoạch của mình.

Tô Bạch vươn cánh tay khô quắt ra ngoài, hướng về phía cổ người đàn ông. Hiện tại cánh tay hắn chỉ còn lớp da dúm do bao quanh bộ xương.

Pằng.

Pằng.

Pằng.

Người đàn ông nổ súng, nhưng sau khi viên đạn va vào ngực Tô Bạch, bắn ra tia lửa liền bị văng ra ngoài, thân thể của Tô Bạch chỉ hơi lảo đảo, hoàn toàn không có quá nhiều thương tổn, bởi vì ở trạng thái cương thi, năng lực phòng ngự vật lý của hắn rất mạnh.

Tuy nói trên người Tô Bạch có hai loại huyết thống, nhưng hiện tại trạng thái cương thi đã hoàn toàn vượt xa trạng thái vampire.

Súng đã không còn tác dụng, người đàn ông dự định đánh giáp lá cà, nhưng việc đánh tay không với một cương thi mà nói, cho dù ông ta đang có quỷ nhập vào người, suy nghĩ này cũng quá ngây thơ.

Dĩ nhiên, kết quả đã quá rõ ràng, người đàn ông bị quỷ nhập vào chỉ là đem cơ thể vốn dĩ đã bị trọng thương của mình, miễn cưỡng khôi phục, thật ra cơ thể ông ta đang phải gồng mình để di chuyển.

Đối mặt với Tô Bạch, trừ khi ông ta lại một lần nữa dùng độc, nếu không kết quả đã sớm an bài, dĩ nhiên hiện tại cho dù hắn có trúng độc, ở trạng thái cương thi, năng lực kháng độc của Tô Bạch là rất lớn, chỉ là Tô Bạch không có khả năng lúc thường vẫn luôn duy trì trạng thái Vampire.

- Cậu… Không… Thể…

Chương 279 Mùi Vị Của Tử Vong

Người đàn ông bị Tô Bạch bóp cổ, nhấc lên cao.

Lúc này, Tô Bạch phát hiện ra được lực lượng của trạng thái cương thi trên người hắn đang dần dần tiêu tán, bình thường trạng thái này vốn dĩ đã không thể kéo dài quá lâu, cộng thêm Tô Bạch vừa mới mất đi 7 – 8 phần máu trong cơ thể, đây là lúc hắn suy yếu, bởi vậy hắn càng không thể duy trì trạng thái cương thi.

Cũng may, Tô Bạch luôn thích làm việc một cách dứt khoát, nhanh gọn.

Bịch.

Đầu của người đàn ông trực tiếp bị Tô Bạch đập vào vách tường thủy tinh, phát ra âm thanh giòn tan, trên mặt kính xuất hiện vết nứt, đồng thời đầu của người đàn ông không ngừng chảy máu.

Bịch.

Đây là lần đập thứ hai.

Ngay lúc Tô Bạch chuẩn bị đập đầu ông ta lên tường lần thứ ba, làn khói đen xuất hiện, tiểu quỷ mặc váy đỏ tách khỏi người ông ta.

Lần đập thứ ba, cổ người đàn ông bị bẻ gãy, cả người xụi lơ trên mặt đất, giống như một bãi bùn nhão.

Tô Bạch đạp chân lên người ông ta, bên trong cơ thể hắn truyền đến cảm giác cồn cào, cơ thể lảo đảo, trạng thái cương

thi không duy trì được nữa, cả người hắn quỳ trên mặt đất.

Tô Bạch khôi phục lại thành người bình thường, hiện tại da thịt của hắn vẫn nhăn nheo như thế, giống như một ông già tuổi xế chiều, thân thể hắn tản ra hơi thở tử vong, lần này đó không còn là hơi thở uy hiếp đến người khác nữa, mà bởi vì chính hắn sắp chết.

Hắn cần máu tươi, rất cần máu tươi.

Ánh mắt Tô Bạch rơi vào trên người Hoắc Khôn, máu tươi của cường giả, hắn rất thích, hiệu quả cũng tốt hơn, nhưng lúc Tô Bạch đang chuẩn bị bò qua chỗ Hoắc Khôn, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, Hoắc Khôn trúng độc, độc tính trong máu anh ta càng nặng hơn tình trạng của Tô Bạch trước đó rất nhiều.

Trên mặt Tô Bạch nở nụ cười khổ, máu tươi của Hoắc Khôn không có duyên với hắn.

Thật đúng là.

Đáng tiếc.

Một phút sau, Tô Bạch cúi đầu xuống nhìn thi thể người đàn ông kia, tuy cơ thể của ông ta bị Tô Bạch làm cho biến dạng, nhưng máu tươi của ông ta hẳn là không có độc, hoặc trước đó ông ta đã uống thuốc giải, nếu không, lấy thân thể người thường của ông ta, làm sao ngay cả Hoắc Khôn còn ngã xuống đất không dậy nổi, vậy mà ông ta còn có thể sống sót.

Tô Bạch đặt hai tay lên bả vai ông ta, Tô Bạch chậm rãi cúi đầu, hai răng nanh lộ ra.

Nhưng đúng lúc Tô Bạch chuẩn bị đem răng nanh của mình đâm vào cổ của đối phương để hút máu.

Cậu bé mặc váy đỏ lặng lẽ đến gần, đi tới chỗ Tô Bạch.

Hai tay của cậu bé, đột nhiên giữ lấy cổ Tô Bạch.

Tô Bạch chỉ cảm thấy phía sau lưng truyền đến một luồng sức mạnh, ngay sau đó cả người hắn bị kéo lùi lại.

Tô Bạch cảm thấy cổ mình giống như bị ghìm gãy, căn bản không có cách nào hô hấp.

Lúc này, cơ thể hắn suy yếu, cộng thêm cảm giác đau đớn hít thở không thông.

Khiến cho Tô Bạch nghĩ đến chuyện ban ngày Dĩnh Oánh Nhi làm với hắn.

- Mẹ nó… Lúc này… Thật đúng là ngạt thở.

Trên mặt đất băng lãnh.

Cơ thể khô quắt không có sức sống.

Da nhăn nheo.

Trên cổ càng ngày càng bị thít chặt.

Tiểu quỷ không ngừng phát ra tiếng cười lạnh.

Vào giờ phút này, Tô Bạch hoàn toàn đã biến thành một vai phụ, ngay tại lúc này, ở trên mặt đất, ở trong thế giới hiện thực, vậy mà hắn lại có thể trải qua cảm giác tuyệt vọng giống như ở trong thế giới chuyện xưa.

Cơ thể suy yếu khiến cho Tô Bạch không có cách nào phản kích, chỉ có thể bị động qua tiếp nhận, thậm chí cho dù hắn không bị ghìm chết, chỉ cần trong 3 phút đồng hồ, nếu hắn không cách nào bổ sung máu tươi, Tô Bạch khó tránh khỏi cái chết.

Tô Bạch nắm chặt hai tay, sau đó lại vô lực buông ra.

Tiếng cười của bé trai không ngừng kích thích đến màng nhĩ và thần kinh của Tô Bạch, giống như khúc nhạc buồn lúc hỏa táng khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ và bất an.

Địa ngục hỏa shotgun là thứ vũ khí duy nhất mà Tô Bạch có thể dựa vào, chẳng qua lần này hắn khó mà dùng đến. Có lẽ chỉ có vào giờ phút này, Tô Bạch mới ý thức được, dù cho trong tay hắn có thứ vũ khí khiến cho người ta hâm mộ, nhưng chỉ khi cường hóa năng lực bản thân lên xứng tầm với nó, hắn mới có thể tăng lên khả năng sống sót.

Trước ngực bởi vì ngạt thở mà như bị lửa thiêu đốt, ý thức của Tô Bạch bắt đầu trở nên mê man, bắt đầu không thể hô hấp được, nhưng cậu bé mặc váy đỏ này không phải là Dĩnh Oánh Nhi, Dĩnh Oánh Nhi là chuyên gia, cô hiểu được ranh giới cuối cùng, cô sẽ không để cho khách hàng của mình mất mạng, nhưng đứa bé trai mặc váy đỏ này thật sự muốn mạng của hắn.

Choáng váng.

Trống rỗng.

Tịch mịch.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực bắt đầu tràn ra khắp người Tô Bạch, Hoắc Khôn chết rất ủy khuất, một thân năng lực cơ bản không có cách nào thi triển liền chết, dáng vẻ này của hắn cũng sắp đi theo đối phương rồi.

Ngay khi ý thức của Tô Bạch chuẩn bị hoàn toàn sụp đổ, bỗng nhiên hắn cảm thấy cổ họng của mình được buông lỏng.

- Phù…

Không khí tươi mới tràn ngập vào trong phổi, Tô Bạch há miệng thật to, tham lam hít thở không khí, đồng thời cả người hắn ngã nhào xuống thi thể người đàn ông trước mặt, giống như một con chó điên, điên cuồng cắn nát da thịt của đối phương, liều mạng hút máu của đối phương.

Ừng ực ừng ực…

Sau khi máu tươi không ngừng đi vào trong người hắn, thân thể của Tô Bạch dần dần căng phồng lên, da dẻ nhăn nheo cũng biến mất, đồng tử tan rã lại một lần nữa có tiêu cự, cuối cùng hắn cũng từ ranh giới của cái chết quay lại.

Chờ đến khi thân thể người đàn ông biến thành cái xác khô, trong cổ họng Tô Bạch phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, nằm vật xuống mặt đất.

Cậu bé mặc váy đỏ vây quanh Tô Bạch, lúc trước là cậu ta chủ động buông tay. Trong nháy mắt khi Tô Bạch sắp chết, cậu ta lại chủ động buông tay, nếu không, Tô Bạch hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Hiện tại Tô Bạch vừa từ cõi chết trở về, hắn chỉ muốn nằm như thế một lát, hút máu của người đàn ông kia chỉ giúp Tô Bạch khôi phục lại được 4 – 5 phần sức lực, nhưng trên người hắn còn có địa ngục hỏa shotgun.

Có thể nói.

Bây giờ cậu bé mặc váy đỏ này không còn là uy hiếp gì với hắn, Tô Bạch để mặc cho cậu ta đi dạo xung quanh mình một lúc.

Cậu bé mặc váy đỏ nhìn Tô Bạch, trên mặt cậu ta là nụ cười quỷ dị, không ngừng tung tăng nhảy trên mặt đất, lộ ra cảm xúc hưng phấn.

Lúc này trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên hiện ra những lời mập mạp nói trong điện thoại, mập mạp nói hung thủ là người, không phải là quỷ, tiểu quỷ này cũng không đúng nghĩa là lệ quỷ, nó chỉ đang đi tìm bạn chơi chung, bởi vì nó cô đơn.

Tô Bạch từ dưới đất bò dậy, cậu bé mặc váy đỏ còn đang không ngừng nhảy nhót trước mặt Tô Bạch. Lúc này Tô Bạch cũng nhìn thấy rõ, bởi vì hình tượng của đối phương mà nụ

cười của cậu ta trở nên quỷ dị, có lẽ nụ cười này của đối phương thật sự xuất phát từ trong linh hồn.

Hai tay Tô Bạch để lên địa ngục hỏa shotgun, bất cứ lúc nào hắn đều có thể bắn tan xác cậu bé mặc váy đỏ, trước uy lực của địa ngục hỏa shotgun, loại tiểu quỷ này căn bản không đáng nhắc đến.

Trước ngực không ngừng chập trùng, biểu thị cảm xúc của Tô Bạch không ổn định.

Nhìn thấy cậu bé mặc váy đỏ không ngừng nhảy nhót trước mặt mình, trong đầu Tô Bạch vô thức xuất hiện một đoạn đồng dao:

- Tìm bạn tìm bạn, tìm một người bạn tốt, nắm chặt tay, cậu là bạn tốt của tôi…

Có lẽ cậu bé thật sự tịch mịch, muốn tìm bạn chơi mà thôi.

Cậu bé cảm thấy, ngạt thở là cảm giác tuyệt vời nhất, cho nên cậu ta nguyện ý đưa Tô Bạch đi thử…

Có thể coi nó như sự chia sẻ giữa những người… Bạn tốt.

Chương 280 Thích Anh Ấy Sao

Chẳng qua phát súng này của Tô Bạch không thể không bắn.

Hắn hít sâu một hơi, bởi vì cậu bé mặc váy đó trước mặt hắn bây giờ là một phần trong mục tiêu mà Phát Thanh Khủng Bố nhận định, hắn không thể thu tay, nếu không điều này có nghĩa là nhiệm vụ thất bại.

Một phút sau, Tô Bạch giơ khẩu súng trong tay hắn lên, nhắm thẳng về phía cậu bé còn đang nhảy nhót sung sướng ở trước mặt hắn.

Cậu bé mặc váy đỏ ngây ngẩy cả người, sau đó không nhúc nhích, nụ cười trên mặt cậu bé biến mất, thay vào đó là phẫn nộ. Trong nháy mắt khi Tô Bạch giơ súng chỉ vào phía mình, một loại cảm giác theo bản năng khiến cho cậu bé không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tô Bạch lè lưỡi, liếm đôi môi khô khốc của mình.

Nhưng loại tư thế này kéo dài 10 giây đồng hồ, Tô Bạch không bóp cò súng, mà cậu bé mặc váy đỏ kia vẫn lẳng lặng đứng đó.

Tô Bạch nhắm mắt lại, hắn muốn không quan tâm đến bất cứ điều gì, cứ thế nã một phát súng, nhưng bỗng nhiên hắn chợt có cảm giác có lòng mà chẳng có sức.

Mẹ nó!

Trong lòng Tô Bạch thầm mắng một câu, từ khi nào thì hắn trở nên thánh mẫu như thế?

Chẳng lẽ hắn có hội chứng Stockholm?

(Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.)

Tô Bạch không phải là người tốt lành gì, điểm này chính bản thân hắn rất rõ ràng, hắn và mấy chữ người lương thiện không có chút liên quan gì với nhau, nhưng vừa rồi, rõ ràng đối phương có cơ hội giết chết hắn nhưng lại từ bỏ.

Chẳng qua cậu bé mặc váy đỏ này chỉ cảm thấy ngạt thở là một chuyện khá hay, có lẽ lúc trước cũng bởi vì chính trò chơi này mà cậu nhóc chết đi, nhưng cậu bé vẫn cảm thấy nó mang đến một loại hưởng thụ, cho nên muốn để cho hắn thử nghiệm một chút.

Đối phương…

Không muốn giết chết hắn.

Tô Bạch cắn răng để súng xuống, sau đó hắn thấy cậu bé mặc váy đỏ này vẫn còn đứng sững sờ ở trước mặt mình liền mắng.

- Cút!

Lúc này cậu ta mới chạy trối chết ra bên ngoài.

Tô Bạch đặt hai khẩu súng lên trên bồn rửa tay, mở vòi nước, vốc nước tạt lên mặt mình, nhưng lại vẫn cảm thấy chưa đủ nghiền. Tô Bạch dứt khoát cởi quần áo, tìm một vòi xịt trong nhà vệ sinh, sau đó dưới sự đồng hành của hai thi thể, đi tắm sạch sẽ.

Khoảng nửa tiếng sau, Tô Bạch mặc lại quần áo đi ra khỏi tòa nhà văn phòng này.

Thi thể của Hoắc Khôn và người đàn ông kia, Tô Bạch không đi xử lý, đây là nhiệm vụ hiện thực, như vậy Phát Thanh Khủng Bố sẽ có trách nhiệm giải quyết tốt hậu quả.

Ngồi vào trong xe của mình, Tô Bạch khởi động xe.

Để cậu bé mặc váy đỏ rời đi, đây thật đúng là thiếu sót lớn trong nhiệm vụ hiện thực, nhưng Tô Bạch không cảm thấy mình sẽ phải gánh chịu trừng phạt lớn và bất mãn từ Phát Thanh Khủng Bố, dù sao loại quỷ hồn như cậu bé mặc váy đỏ có rất nhiều trên thế giới này, đoán chừng người mà Phát Thanh Khủng Bố muốn thanh lý nhất chính là người đàn ông có thể đem virus dung hợp với huyền học kia.

Tô Bạch đã giết ông ta, cũng coi như hoàn thành điểm mấu chốt của nhiệm vụ hiện thực lần này, việc hắn thả đứa bé kia, có thể coi như lần nhiệm vụ hiện thực này chỉ hoàn thành được một nửa, ở trong thế giới chuyện xưa lần sau, nếu như hắn muốn thu được chỗ tốt của Phát Thanh Khủng Bố, đó là điều không thể, nhưng ít nhất nó không cố ý làm khó hắn.

- Được rồi dù sao mình cũng chỉ là kẻ đi theo góp vui mà thôi.

Tô Bạch hiểu rõ, so với một Hoắc Khôn đã biến thành một thi thể lạnh như băng trong nhà vệ sinh, bây giờ trạng thái của hắn tốt hơn anh ta nhiều lần.

Lái xe rời khỏi khu công nghệ, Tô Bạch không vội vã trở về nhà.

Lúc này sắc trời đã hơi sáng, bây giờ là 5 giờ sáng, một ngày mới đã bắt đầu, Tô Bạch cầm di động lên gọi cho Huân Nhi, bên kia Huân Nhi nhanh chóng nghe máy, hiển nhiên đến bây giờ cô ta còn chưa ngủ.

- Tô Bạch, anh không sao chứ?

Huân Nhi lo lắng hỏi.

- Tôi không sao, gần như đã làm xong nhiệm vụ, bây giờ cô đang ở đâu?

- Tôi đang ở bệnh viện Ái Hoa.

- Cô ấy có ở đó không?

Tô Bạch hỏi.

Huân Nhi dĩ nhiên hiểu cô ấy trong miệng Tô Bạch là ai, sau khi trầm mặc khoảng hai giây, Huân Nhi nói:

- Có, cô ấy vừa làm một tiểu phẫu, vấn đề không lớn, bây giờ đang truyền dịch, tôi đang ở trong phòng bệnh của cô ấy.

- Ừ, tôi đi mua bữa sáng, lát nữa tôi sẽ tới đó.

- Được.

Cúp điện thoại, khoảng nửa tiếng sau, Tô Bạch xách theo hai túi đồ ăn sáng đến khu vực nội trú trong bệnh viện. Sau khi tìm được phòng bệnh, Tô Bạch mở cửa. Lúc này Dĩnh Oánh Nhi đang nằm trên giường bệnh, tuy cô mặc bộ đồng phục bệnh nhân, nhưng phong thái vẫn yểu điệu, Huân Nhi một đêm không nghỉ ngơi, có hơi mệt mỏi.

Tô Bạch lấy bữa sáng ra, Huân Nhi qua giúp đỡ hắn, lúc này Dĩnh Oánh Nhi đã tỉnh, nhìn thấy Tô Bạch đến, cô cười một tiếng:

- Cảm ơn hai người, tôi sẽ trả lại tiền viện phí cho hai người.

- Cô ăn trước đi, lát nữa tôi thuê một hộ lý cho cô, sau đó chúng tôi phải về.

Tô Bạch nói.

- Được, tôi cũng không tiện làm phiền hai người.

Tô Bạch cầm một cốc sữa đậu nành, đứng ở cạnh cửa sổ, Tô Bạch không thích mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện, ở cạnh cửa sổ, không khí tươi mát hơn một chút.

- Ông ta chết rồi à?

Dĩnh Oánh Nhi đột nhiên hỏi.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Không nhìn ra được cảm xúc trên mặt Dĩnh Oánh Nhi, thấy Tô Bạch thừa nhận, cô không nói gì thêm, lẳng lặng ăn bữa sáng.

Chờ Huân Nhi đem số đồ ăn còn lại vứt vào thùng rác trở về, Tô Bạch đã đứng ở cửa phòng bệnh.

- Sao thế, anh không trò chuyện thêm với cô bạn gái nhỏ của anh à?

Giọng điệu của Huân Nhi mang theo chế nhạo Tô Bạch.

Tô Bạch liếc thoáng qua Huân Nhi, lắc lư chìa khóa trong tay mình:

- Tôi đưa cô về nhà.

- Không cần, có xe đến đón tôi.

- Được rồi, vậy tôi về trước xem đứa nhỏ thế nào.

Tô Bạch quay người rời đi.

Huân Nhi trở về trong phòng bệnh, nói với Dĩnh Oánh Nhi:

- Hộ lý sẽ nhanh chóng tới đây, lát nữa tôi cũng sẽ đi.

- Có phải cô thích anh ấy không?

Dĩnh Oánh Nhi đột nhiên hỏi ra vấn đề này.

- Đây không phải là chuyện cô có tư cách hỏi, cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Huân Nhi cho tay vào trong túi áo, đi ra khỏi phòng bệnh.

Bên này, Tô Bạch lái xe rời khỏi bệnh viện, đi thẳng về nhà, hiện tại còn chưa có thông báo về thế giới chuyện xưa tiếp theo, hắn còn có một khoảng thời gian ngắn để nhàn rỗi, dĩ nhiên, có đôi khi Phát Thanh Khủng Bố sẽ để cho người ta đi vào trong thế giới chuyện xưa một cách bất ngờ, không có thông báo gì, ví dụ như lần trước, trong lúc ngủ trên giường, thính giả lập tức đi vào trong thế giới chuyện xưa, dĩ nhiên lần đó bởi vì Phát Thanh Khủng Bố tạm dừng phát sóng trong ba tháng, cho nên mặc dù không được thông báo trước nhưng phần lớn thính giả đều có chuẩn bị.

Xe dừng lại trước cửa nhà, Tô Bạch còn chưa có xuống xe, thông qua cửa sổ xe, hắn đã nhìn thấy trên ban công lầu hai, vậy mà lại có một con mèo đen đang đứng đó, con mèo này dĩ nhiên là Cát Tường.

- Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây hay sao, nó thế mà còn đi ra ngoài đón mình.

Tô Bạch cảm thấy có hơi kỳ lạ, lấy tính tình cao lãnh của Cát Tường, ngoại trừ quan tâm đến tiểu gia hỏa, đoán chừng nó sẽ không chủ động để ý đến ai.

Chương 281 Châm Chọc

Cảnh tượng tiếp theo cũng đã xác nhận điều đó, Cát Tường đi ra, hoàn toàn không phải vì đến đón Tô Bạch về nhà. Nó thả người nhảy xuống, trực tiếp xông đến phía sau lưng Tô Bạch, một tiếng mèo kêu vang lên, trong nháy mắt, hơi thở thuộc về Cát Tường xuất hiện, sau đó lại nhanh chóng biến mất sạch sẽ.

Tô Bạch ngồi ở trong xe, hắn chỉ cảm thấy phía sau xe hắn đột nhiên truyền ra một cỗ quỷ khí, Tô Bạch vội vàng mở cửa, lúc này Cát Tường đang ngồi ở trên cốp xe của hắn, sau đó nhảy xuống đi về nhà.

Tô Bạch mở cốp, trong cốp xe của Tô Bạch rất sạch sẽ, bởi vì hắn không thường xuyên dùng, cho nên trong đó không có gì, nhưng vào lúc này trong đó lại có một dấu vết rất rõ nét, dường như có ai đó vừa hắt một thứ đồ uống gì lên, đồng thời tỏa ra hương vị khiến cho người ta buồn nôn.

Là một con quỷ.

Một con quỷ vừa bị Cát Tường tiêu diệt!

Lúc này Tô Bạch bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, quả thật trên phương diện này, hắn có hơi chút thiệt thòi, nếu như đối phương là người, thậm chí là thính giả đến theo dõi hắn, có lẽ hắn còn có thể phát giác ra được, nhưng đối với thứ như quỷ hồn, là thứ mà mấy người hòa thượng và mập mạp am hiểu, ở phương diện này, quả đúng là nhược điểm của hắn.

Thời gian trôi qua, vũng nước đọng này bắt đầu biến hóa thành thân ảnh của một bé trai.

Đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, ngón tay hắn khẽ run lên.

Đáng chết.

Đứa bé này thế mà lặng yên không một tiếng động đi theo hắn về nhà.

Nghĩ đến việc nếu như cậu bé mặc váy đỏ này không bị Cát Tường phát hiện và tiêu diệt, dựa theo tính tình của cậu ta, cậu ta thật đúng là có khả năng đi tìm tiểu gia hỏa chơi trò ngạt thở, lửa giận trong lòng Tô Bạch dâng lên.

Hơi nước bắt đầu bốc lên, đến sau cùng hoàn toàn tan thành mây khói.

Đối với bất kỳ điều gì có thể gây ra nguy hại cho tiểu gia hỏa, Cát Tường đều bóp chết không chút nương tay. Tô Bạch không chỉ huy được con mèo này, xem ra chỉ có thể chờ tiểu gia hỏa lớn lên thêm một chút, hắn có thể thông qua tiểu gia hỏa để nhờ Cát Tường làm việc gì đó, chẳng qua thời gian có chút lâu, có lẽ chờ hai năm nữa tiểu gia hỏa mới nói chuyện lưu loát, hai năm sau, hắn không biết chính mình còn sống nữa hay không.

- Quả nhiên làm thánh mẫu không được báo đáp tốt.

Tô Bạch tự giễu cười một tiếng, lúc đó hắn không nên mềm lòng.

Có lẽ đây là điều mà Tô Bạch và đám người mập mạp và hòa thượng Thất Luận khác nhau.

Chỉ là rất nhanh, Tô Bạch phát hiện ra ở một cái khe hở trong cốp có một chiếc thẻ, Tô Bạch lấy chiếc thẻ này ra, là một tấm thẻ từ, trên đó viết tên chung cư và số phòng.

Tô Bạch liếc thoáng qua vũng nước đọng đã bốc hơi được một nửa.

Trong lòng hắn có một suy nghĩ.

Chẳng lẽ cậu bé mặc váy đỏ này đến đưa thẻ nhà của người đàn ông kia cho hắn? Dù sao ông ta có thể chế được thuốc độc giết chết Hoắc Khôn, không cần nghĩ cũng biết, trong nhà người đàn ông này nhất định còn có đồ tốt.

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện dáng vẻ hoạt bát của cậu bé mặc váy đỏ ở trước mặt mình.

Đột nhiên hắn cảm thấy một màn trước mặt có hơi châm chọc.

Tô Bạch cố ý gọi điện thoại để cho người ta mang hai cây nến và một ít tiền âm phủ đến, trong nhà có rượu Thiệu Hưng, không cần đi mua.

Tiểu gia hỏa ngồi trên giường trẻ sơ sinh, tò mò nhìn Tô Bạch, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Sau khi Cát Tường tiêu diệt cậu bé mặc váy đỏ xong liền quay về phòng ngủ để nhìn bức tranh, hiển nhiên nó không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, quả thật chuyện nó làm không tính là sai, trong mắt Cát Tường chỉ có tiểu gia hỏa, thậm chí ngay cả Tô Bạch nó cũng không để mắt đến chứ đừng nói là một tiểu quỷ, một tiểu quỷ không tên đột nhiên xuất hiện ở gần nhà, Cát Tường xuất phát từ ý thức bảo vệ tiểu gia hỏa trực tiếp ra tay giết chết đối phương, đây xem như nó đã làm hết trách nhiệm của mình.

Trên thực tế, nếu đổi lại là Tô Bạch phát hiện ra cậu bé mặc váy đỏ thế mà lại đi theo chính mình về nhà, có lẽ hắn cũng không chút nào do dự, nổ súng bắn cậu ta.

Hai cây nến được đốt lên, ánh lửa chập chờn, Tô Bạch tìm một cái chậu sắt, sau đó hóa tiền âm phủ, cuối cùng vẩy một chén rượu vào trong đó.

Chờ đến khi làm xong, Tô Bạch chống nạnh đứng lên.

- Kiếp sau nhớ làm người bình thường, đừng thích chơi mấy trò nguy hiểm nữa.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ không được mọi người đón, mặc dù đứng từ trên góc độ pháp luật và đạo đức mà nói, không thể chỉ trích được những thứ này, nhưng con người ta không hiểu chính là không hiểu, đây là thế giới hiện thực, không thể làm gì khác hơn.

Trong khoảng thời gian ở Cửu Trại Câu, Tô Bạch từng tán gẫu với hòa thượng và Gia Thố, trong đó hòa thượng đã từng nói, sau khi con người ta biến thành quỷ, tự nhiên sẽ không khắc chế được ác niệm trong mình, bởi vì đã là quỷ, đã chết, những hạn chế đã xiềng xích mình biến mất, ngược lại con người hoặc nói đúng hơn là con quỷ kia sẽ càng thêm cực đoan, tà ác, đây là cách tốt nhất để giải thích nhân tính vốn ác.

Từ một điểm này nhìn lại, cậu bé mặc váy đỏ không tính là ác, nhưng hành động và loại đam mê kia của cậu ta, quả thực không làm cho người nào tiếp nhận được, thậm chí còn có người cảm thấy chán ghét nó, nhưng cậu bé không muốn giết người, cũng không nghĩ đến chuyện giết người.

Tô Bạch đi đến vòi nước rửa tay, sau đó hắn đi đến bên cạnh tiểu gia hỏa, bế cậu bé lên, ôm vào trong ngực.

Dáng vẻ tiểu gia hỏa mũm mĩm, trên người còn có mùi sữa thơm.

Giống như phát hiện ra tâm trạng của Tô Bạch không tốt, tiểu gia hỏa rất yên tĩnh, chỉ lặng lặng tựa đầu vào vai Tô Bạch, trong miệng phát ra âm tiết đơn điệu, hình như đang an ủi Tô Bạch.

Tô Bạch vỗ nhẹ lên tiểu gia hỏa:

- Ngoan, cha con không yếu ớt như thế, chỉ vì muốn an tâm hơn thôi, nói cho cùng, là cha có lỗi với đứa bé này.

Sau khi nói xong, Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa vào trong phòng.

Buổi tối, Tô Bạch tự mình xuống bếp làm mấy món ăn thanh đạm.

Tiểu gia hỏa rất thích Tô Bạch nấu canh trứng gà, cậu bé thích ăn canh trứng chan cơm, hiện tại tiểu gia hỏa chưa biết dùng đũa, bình thường lúc ăn đùi gà hoặc uống sữa, cậu bé có thể tự mình giải quyết, nhưng cũng không thể cho cậu bé chổng mông trên bàn dùng tay ăn cơm.

Tô Bạch cầm thìa đút cho tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa cao hứng bừng bừng, mỗi lần đều há to miệng, sau đó còn không ngừng lắc lư chân nhỏ của mình.

Cát Tường vẫn thế, nó không có hứng thú với đồ ăn của con người, điểm này Tô Bạch đã quen thuộc, con mèo này hẳn là đã đạt đến một cấp bậc nhất định, hoàn toàn có thể ích cốc, dựa vào cái gọi là hấp thu linh khí của trời đất, không cần dựa vào việc chuyển hóa thức ăn để sinh tồn.

Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa vào trong bồn tắm, hắn đang chuẩn bị giúp tiểu gia hỏa tắm rửa thì Cát Tường ngậm khăn tắm xuất hiện ở ngoài cửa, nó trực tiếp đi vào, nhảy lên bồn tắm, bắt đầu dùng móng vuốt của mình đè lên dầu gội và sữa tắm.

Hiển nhiên nó cố ý đuổi Tô Bạch ra xa, để nó đến tắm cho tiểu gia hỏa, như vậy nó mới yên tâm.

Tô Bạch cũng vui vẻ nhàn rỗi, hắn rời khỏi nhà vệ sinh đi qua phòng khách pha cho mình ấm trà, hắn còn chưa kịp uống thì điện thoại di động của hắn đổ chuông, là mập mạp gọi điện.

Chuyện này đã kết thúc, đáng chết hay không đáng chết đều đã chết, bây giờ mập mạp gọi điện thoại cho hắn làm gì?

Chương 282 Vũ Khí Biến Mất

"Alo"

Tô Bạch nghe máy.

- Tô Bạch, có phải Hoắc Khôn đã chết rồi không?

Mập mạp trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hơn nữa giọng điệu của anh ta rất kích động:

- Anh ta giống như cậu, sau khi cậu gọi điện thoại cho tôi, Hoắc Khôn cũng gọi đến để nghiên cứu, thảo luận chuyện tương tự với tôi, hơn nữa tôi biết anh ta ở Thượng Hải!

Hiển nhiên mập mạp tìm được manh mối đem Hoắc Khôn và Tô Bạch liên hệ với nhau, khả năng quan sát của mập mạp thật đúng là kinh người, nếu không, anh ta sẽ không có nhiều cơ hội giúp đỡ một số người có năng lực mạnh đi làm một số chuyện. Dĩ nhiên mập mạp không quên phương châm tự mình làm, cơm no áo ấm, chính mình chủ động đi tìm đồ tốt, ví dụ như chiếc rương đồng của Tô Bạch còn ở chỗ mập mạp, Tô Bạch không biết mập mạp có phá giải ra bí mật của chiếc rương đồng này hay không.

- Ừ, Hoắc Khôn chết rồi.

Tô Bạch dựa người vào ghế sofa, lúc này cơn buồn ngủ kéo đến, tối hôm qua hắn căn bản không ngủ, cho nên lúc này hắn hơi cảm thấy mệt mỏi.

- Thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, tên quỷ đen Hoắc Khôn này lại chết trong lúc làm nhiệm vụ

hiện thực, ha ha. A Bạch, cậu xem, quan hệ của hai chúng ta tốt như thế, có thứ gì tốt cũng đừng quên tôi.

- Anh có ý gì?

Tô Bạch hỏi.

- Ý tứ của tôi không phải rất đơn giản sao, lấy tính tình của cậu, Hoắc Khôn chết rồi, chẳng lẽ cậu không kiểm tra anh ta một lượt? Yên tâm, tôi không ngây thơ đến mức nghĩ cậu tặng không nó cho tôi, tôi sẽ lấy thứ khác để trao đổi với cậu.

Nghe đến đó, Tô Bạch liền hiểu ý của mập mạp, có lẽ mập mạp đã nhìn trúng thứ gì đó trên người Hoắc Khôn từ rất lâu.

Trên thực tế, so với một Tô Bạch không quen biết được mấy người thính giả, có thể nói mập mạp chính là "đóa hoa giao tiếp xinh đẹp" trong Phát Thanh Khủng Bố, số lượng thính giả mà mập mạp quen biết nhiều gấp mấy lần Tô Bạch, thậm chí là rất nhiều.

- Tôi đã lục soát, ngoại trừ một chiếc quần lót màu hồng đáng yêu, tôi không phát hiện ra thứ gì khác.

Đúng vậy, nhạn qua nhổ lông là tính cách nhất quán của Tô Bạch, sau khi đi tắm xong, Tô Bạch cũng cố ý lục soát trên người Hoắc Khôn một lượt, dù sao Hoắc Khôn là một thính giả có độ hoàn thành nhiệm vụ cao như thế, Tô Bạch tin đối phương nhất định sẽ có rất nhiều đồ tốt, chẳng qua ngoài ý muốn chính là, trên người Hoắc Khôn không có gì, ngoại trừ mấy chiếc vé tàu và ít tiền lẻ, quả thật không có bất kỳ một bảo bối nào.

(Nhạn qua nhổ lông: chim nhạn bay rất nhanh, nhưng vẫn có thể nhổ được lông của nó, câu này dùng để hình dung người có võ nghệ cao siêu đồng thời cũng dùng để ám chỉ người thích chiếm tiện nghi của người khác, thấy có lợi ích là nhào vào.)

- Cậu thử suy nghĩ lại một chút xem, anh ta thật sự tay không đi làm việc sao?

Đối với chuyện này, mập mạp rất để ý, dĩ nhiên anh ta không để ý đến một người thính giả có thực lực mạnh như Hoắc Khôn vì sao lại bất ngờ chết trong nhiệm vụ hiện thực, thứ mà mập mạp để ý đến chính là những bảo bối ở trên người Hoắc Khôn đã đi đâu, mập mạp luôn là người thực tế như vậy.

Phải biết Hoắc Khôn là cường giả Quỷ đạo, thứ mà anh ta am hiểu nhất chính là nuôi quỷ, nhưng hình như vì muốn tránh không bị Phát Thanh Khủng Bố trách phạt, cho nên những tiểu quỷ mà Hoắc Khôn nuôi đều là do anh ta vẽ, anh ta không dám lợi dụng tính mạng của trẻ nhỏ.

Đối mặt với vấn đề của mập mạp, Tô Bạch có hơi kinh ngạc, nguyên nhân khiến cho Tô Bạch kinh ngạc chính là, Tô Bạch tận mắt nhìn thấy Hoắc Khôn dùng một chiếc la bàn làm người đàn ông kia bị thương rất nặng, chiếc la bàn này nhất định là một pháp khí không đơn giản, nó chắc chắn có công dụng rất lớn.

Chẳng qua, lưu ý đến điểm này, Tô Bạch đã tìm kiếm rất kỹ ở hiện trường, thế nhưng lại không thấy chiếc la bàn kia đâu cả, không thể không nói, đây quả đúng là một chuyện kỳ lạ.

- Có một thứ, tôi đã nhìn thấy Hoắc Khôn dùng nó, nhưng sau khi anh ta chết, tôi không tìm được nó.

Tô Bạch lên tiếng:

- Hẳn là không phải bị trộm, chỉ là tự nhiên không thấy.

Ở đầu dây bên kia, mập mạp trầm mặc một lúc, sau đó anh ta gần như hét lên:

- Có phải là một chiếc la bàn không?

- Ừ.

Tô Bạch trả lời một chữ.

- Trách không được, trách không được cậu không tìm thấy, đó là vũ khí do Hoắc Khôn luyện hóa. Tô Bạch cậu có hơi đặc biệt, nhưng có lẽ cậu còn chưa tới cấp bậc kia, cho nên không biết cái gì gọi là liên kết vũ khí, nói một cách đơn giản giống như chiếc gậy như ý của Tôn Ngộ Không, lúc không cần dùng, Tôn Ngộ Không có thể cất nó trong lỗ tai.

Trước đó lúc quyết đấu với Trần Hân Di, Tô Bạch đã nhìn thấy cô ta trực tiếp lấy ra được một chiếc roi da, xem ra, khi thính giả đạt đến một cấp bậc nhất định, quả thật có năng lực dung hợp vũ khí vào trong thân thể, dĩ nhiên có lẽ trong này có rất nhiều hạn chế.

- Ý của anh là, chiếc la bàn này còn đang ở trong thi thể của Hoắc Khôn à?

- Đúng thế, phải dùng phương pháp đặc biệt mới có thể lấy được chiếc la bàn này ra ngoài, nó nhận chủ, cho dù chủ nhân của nó chết rồi, nó vẫn giống như cũ lựa chọn tiếp tục ở lại bên trong chủ nhân, đây chính là liên kết vũ khí, giữa vũ khí và chủ nhân đã sớm có tình cảm thâm căn cố đế, cho nên mới có thể hòa làm một thể.

- Trên thực tế, đối với một thính giả mà nói, có thể đem được một vũ khí có phẩm chất cao dung hợp vào trong cơ thể mình hay không, cũng được coi như một đường ranh giới về thực lực.

- Dĩ nhiên, một thính giả chỉ có thể dung hợp một vũ khí, không phải cậu có một bộ súng à? Sau này cậu nên bồi dưỡng tình cảm, để hai khẩu súng này sinh ra tình cảm cộng minh với cậu, như thế cậu có thể lĩnh ngộ ra được biện pháp dung hợp

nó vào trong cơ thể mình, ví dụ như ở vị trí hai viên bi chẳng hạn, ha ha…

Mập mạp càng nói càng biến thái, Tô Bạch hiểu mập mạp cố ý, sau khi anh ta biết la bàn còn đang ở trong cơ thể của Hoắc Khôn liền cố ý mở rộng đề tài, mục đích của chuyện này, không cần nói cũng biết.

Tô Bạch lập tức cúp điện thoại, sau đó gọi cho Sở Triệu.

- Alo, cậu có chuyện gì thế?

Giọng điệu Sở Triệu lộ ra mệt mỏi, hẳn là bận rộn kết thúc vụ án này.

- Một người đàn ông da đen có quốc tịch Trung Quốc đã chết, bây giờ thi thể của anh ta đang ở đâu?

Đặc điểm rất rõ ràng, thậm chí còn rất nổi bật, hơn nữa Tô Bạch cho rằng thi thể của Hoắc Khôn rất có thể được xử lý thành bệnh tim đột phát hoặc là một nguyên nhân chết bình thường để "xử lý sạch sẽ", cho nên Tô Bạch mới gọi điện tìm Sở Triệu.

Chỉ là nhìn phản ứng của Sở Triệu, có lẽ Huân Nhi không nói cho Sở Triệu biết, sau khi cô ta và hắn rời đi đã gặp phải chuyện gì, lúc này Sở Triệu còn đang ở trong đội cảnh sát hình sự bận rộn phá án.

- Cậu quan tâm đến chuyện này làm gì, để tôi tìm hiểu cho cậu…

Đại khái khoảng ba phút sau, giọng nói của Sở Triệu vang lên:

- Cậu đang nói đến người đàn ông da đen uống thuốc độc tự tử à? Sáng nay vừa phát hiện ra thi thể của anh ta, nhưng rất nhanh đã có kết luận, là do không chịu nổi áp lực về màu da và sự kỳ thị của xã hội, cho nên anh ta đã uống thuốc độc tự

tử, cha mẹ anh ta đã qua đời, cho nên cục cảnh sát đưa thi thể của anh ta đến nhà tang lễ để hỏa táng, hiệu suất này thật đúng là nhanh.

Hiển nhiên Sở Triệu cũng cảm thấy kỳ quái, từ khi nào thì hiệu suất làm việc của cục cảnh sát lại trâu bò như thế.

Nhà tang lễ?

Hỏa táng?

Hô hấp của Tô Bạch trở nên dồn dập, hắn lập tức hỏi

- Nhà tang lễ nào?

Chương 283 Thi Thể Hoắc Khôn

Tô Bạch đổi một chiếc áo khoác mới, cầm chìa khóa xe đi thẳng đến chỗ gara, sau đó lái xe rời đi. Nếu như nói đến sau cùng thi thể Hoắc Khôn bị hỏa táng hoặc là có người nhanh chân đến trước, đây nhất định trở thành chuyện cười của Tô Bạch. Một bảo bối quý giá ở ngay trước mặt mình, chính mình cứ thế mà tắm rửa, quay đầu rời đi.

Tô Bạch lái xe rất nhanh, gió thổi làm rối tóc Tô Bạch, một tay của hắn gác trên tay lái, một tay còn lại che lấy miệng mình. Lúc này ngay cả chính hắn cũng muốn cười.

Đây chính là hậu quả của kiến thức hạn hẹp.

Đây cũng coi như một điều đương nhiên, không thể trách được người khác, cũng không thể tính là tự trách mình. Dù sao từ sau khi Tô Bạch nhận được huyết thống Vampire, sau đó lại dung hợp với huyết thống cương thi, huyết thống của hắn đã sinh ra biến dị vặn vẹo, một người có hai loại huyết thống trên cơ thể, dẫn đến việc căn bản không có biện pháp tiếp tục nhon nhặt điểm cốt truyện, sau đó qua cửa hàng trên wechat để tăng cường huyết thống, cộng thêm với tính cách vốn có của mình, cho nên ở trong phạm vi thính giả, mạng lưới giao tiếp của hắn quả thật rất hạn hẹp.

Cũng chính vì thế Tô Bạch không biết chuyện liên kết vũ khí là một chuyện hợp tình hợp lý, nhưng đối với chuyện mập mạp nói có thể đem vũ khí dung hợp vào trong cơ thể mình hay không, còn phụ thuộc vào năng lực giữa những thính giả, chuyện này Tô Bạch vẫn hơi ngoài nghi.

Nhà tang lễ trong nước trên cơ bản đều do chính phủ quản lý, bản thân nhà tang lễ bao gồm nơi xử lý thi thể (đông lạnh, trang điểm, mặc quần áo…), nơi tiến hành lễ truy điệu, nơi hỏa táng, thi thể được đưa đến đây sẽ được đi qua lần lượt từng nơi.

Nhà thơ Bạch Cư Dị đã từng dùng "Trước cửa vắng vẻ xe ngựa lưa thưa" để hình dung tình cảnh của một kỹ nữ lầu xanh đã lớn tuổi, nhưng thật ra nó có thể càng thêm hoàn mỹ nếu được dùng để hình dung trước cửa nhà tang lễ.

Ít nhất ở chỗ này bình thường đều không cần lo lắng đến việc đỗ xe, đoán chừng ngay cả nhân viên trong nhà tang lễ cũng không muốn mỗi ngày đều lái xe của mình đi đến nơi này.

Đây là một nhà tang lễ tương đối nhỏ, mấy năm nay theo sự phát triển của nền kinh tế thị trường, quan điểm của người dân trong nước cũng thay đổi, bao gồm cả việc mai táng, rất nhiều nhà tang lễ đã tiến hành thay đổi, đưa ra rất nhiều dịch vụ để kiếm tiền, thậm chí có mấy nhà tang lễ đã qua thời gian dựa vào sự trợ cấp của chính phủ, ngược lại còn thu được lợi nhuận không nhỏ.

Chẳng qua Hoắc Khôn không có người thân, cũng không ai sắp xếp tang sự cho anh ta, cho nên người ở đây dĩ nhiên không nguyện ý đi làm cho Hoắc Khôn một tang lễ xa hoa, tùy tiện tìm một nhà tang lễ nhỏ nào đó mang đi hỏa táng cho xong chuyện.

Nhiệt độ bên trong và bên ngoài nhà tang lễ chênh lệch rất rõ ràng, ít nhất bản thân Tô Bạch cảm thấy như thế. Lúc này vẫn là mùa hè, nhưng trong nhà tang lễ rất mát, đây có thể là lời giải thích chính xác nhất cho câu nói trong lòng yên tĩnh tự nhiên thấy mát.

Trong phòng làm việc có một người phụ nữ đang ngủ gật, Tô Bạch đi vào đưa tay ra gõ cửa, cửa không khóa, nhưng Tô Bạch làm thế là vì muốn người phụ nữ này tỉnh lại.

Chẳng qua người phụ nữ này vẫn không tỉnh.

Tô Bạch hơi nhíu mày, mặc dù hôm nay nơi này không bận rộn gì nhưng không lười nhác đến tình trạng này chứ? Tô Bạch đi lên mấy bước:

- Xin hỏi, hôm nay các người nhận được thi thể của một người đàn ông da đen, không biết đã…

Tô Bạch đưa tay đặt lên vai người phụ nữ, hắn cảm nhận được một loại cảm giác lạnh buốt, đồng tử Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, thân thể người phụ nữ bị Tô Bạch động một cái như thế, cho nên ngã xuống.

Cô ta không chết, hiện tại cô ta đang ở trong trạng thái giả chết, hắn là bị người ta khóa hồn.

Ở trong làng quê Trung Quốc có rất nhiều miêu tả đến việc liên quan đến khóa hồn, ví dụ như trẻ con dễ bị mấy thứ bẩn thỉu làm cho hoảng sợ, người lớn trong nhà nhất định phải cầu bùa bình an hoặc khóa, giúp khóa hồn đứa nhỏ, tránh rủi ro.

- Đầu năm nay, ngay cả thi thể cũng bị cướp.

Tô Bạch vừa lẩm bẩm, vừa rút địa ngục hỏa shotgun ra.

Nhà tang lễ này không tính là lớn, Tô Bạch đang dự định đi đến nhà xác, nếu như thi thể của Hoắc Khôn còn chưa kịp hỏa táng, hắn là ở chỗ đó.

Từ văn phòng đi đến nhà xác có một lối đi bộ, hai bên bày các loại vòng hoa tro cốt và đồ dùng dưới lòng đất khiến cho người ta cảm thấy bầu không khí đè nén.

Dĩ nhiên lấy tính cách của Tô Bạch, hắn không chút nào bị hoàn cảnh này dọa sợ, nhưng vừa nghĩ là do chính mình sơ sẩy

để cho người khác nhanh chân đến trước lấy mất đồ tốt, trong lòng Tô Bạch liền cảm thấy rất khó chịu. Nếu như chiếc la bàn kia thật sự bị người khác lấy đi, trong nhiệm vụ lần này, Tô Bạch chính là một kẻ não tàn.

Người này có phải là mập mạp không?

Hiện tại Tô Bạch thậm chí bắt đầu nghi ngờ, dựa theo tính cách và mức độ tham lam với bảo vật của mập mạp, lúc anh ta gọi điện thoại cho hắn, anh ta còn đang ở Tứ Xuyên, hay là vừa đi máy bay đến Thượng Hải?

Khả năng sau lớn hơn.

Tô Bạch tìm được nhà xác, tuy nói nhà tang lễ này nhỏ, nhưng trong này không ít thi thể, Tô Bạch cũng lười kiểm tra từng cái, ở trên vách tường gần cửa có một bảng danh sách, phía trên có ghi chú tên của thi thể trong từng tủ, ngược lại rất thuận tiện, ừm, rất thuận tiện trộm thi thể.

Tô Bạch nhìn một lượt, cuối cùng hắn tìm được tên Hoắc Khôn.

Số 13.

Tô Bạch đi đến tủ số 13, vươn tay, kéo nó ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không thấy thi thể đâu nữa.

Quả thật có người nhanh hơn hắn một bước đã lấy thi thể đi. Thi thể Hoắc Khôn chưa được hỏa táng, bởi vì trên danh sách kia, ở sau tên thi thể nào đã được hỏa táng đều sẽ được tích vào, hiển nhiên hôm nay nhà tang lễ chưa có ý định hỏa táng anh ta, có lẽ dự định để đến ngày mai.

Đi ra khỏi nhà xác, ánh mắt Tô Bạch đảo xung quanh, từ mức độ khóa hồn người phụ nữ trong phòng làm việc, hắn là mới cách đó không lâu, bởi vì đối phương khóa hồn chỉ vì để

người phụ nữ này rơi vào trạng thái hôn mê, không tính là hại người, hiển nhiên là có kiêng kỵ, mà loại kiêng kỵ này, Tô Bạch hiểu rõ.

Người phụ nữ còn đang hôn mê sâu, cho nên khóa hồn mới được thực hiện không lâu, hơn nữa việc mang một thi thể đi sẽ gây ra sự chú ý, Tô Bạch bắt đầu đảo ngược vị trí để suy nghĩ. Nếu như hắn là người đầu tiên trộm thi thể, hơn nữa lại biết cách lấy la bàn từ trong người Hoắc Khôn ra, như vậy, hắn sẽ làm gì?

Trong nháy mắt, Tô Bạch hít sâu một hơi.

Chính bản thân hắn hẳn là tìm một chỗ trong nhà tang lễ để lấy la bàn từ trong thi thể ra, không cần thiết mang theo thi thể chạy loạn khắp nơi.

Tô Bạch nghĩ đến việc đi xem camera giám sát, nhưng suy nghĩ một lúc liền từ bỏ, dù sao hắn không phải đến làm cảnh sát, đối phương rõ ràng là một thính giả, bản thân hắn cũng không cần biết là ai đã trộm thi thể của Hoắc Khôn. Cho dù biết cũng không thể làm gì đối phương, điều bây giờ hắn có thể làm chính là, trước khi đối phương lấy được la bàn rời khỏi nơi này, hắn phải tìm ra được đối phương, sau đó tiến hành ngăn cản.

Tô Bạch quay đầu lại nhìn thoáng qua con đường hắn đi đến, sau đó lại nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt có chút thâm thúy.

Ở trong chỗ nhà tang lễ, nơi quan trọng nhất chính là nơi hỏa táng người chết.

Chương 284 Bị Thi Thể…

Tô Bạch tiếp tục đi vào bên trong, mở ra một cánh cửa sắt, cửa sắt có chút rỉ sét, nhưng đồ bên trong còn rất mới, xem ra nhà tang lễ nhỏ này mới mua sắm trang thiết bị.

Bình thường lúc hỏa táng sẽ tiến hành đổ xăng, sau đó châm lửa, lửa sẽ rất lớn, cho nên hiệu suất rất cao, chờ sau khi thiêu xong sẽ có người đến xử lý, thu thập một số tro cốt đặt vào trong hũ tro cốt mà thân nhân người đã mất chuẩn bị.

Chẳng qua nơi này hình như không có chỗ giấu thi thể, trên mấy xe đẩy có áo niệm, mặt đất còn có vòng hoa nhưng chưa có người chết.

Đúng lúc Tô Bạch cảm thấy mình sẽ không có thu hoạch gì, hắn bỗng nhiên nghe thấy tiếng thở dốc.

Mang theo tiết tấu.

Mang theo quy luật.

Tô Bạch lè lưỡi liếm môi, vặn cổ tay, trên mặt hắn lộ vẻ hưng phấn, nhìn xem, đúng là ở nơi này.

Tô Bạch vẫn luôn nắm chặt địa ngục hỏa shotgun trong tay, súng hoặc là vũ khí nói chung luôn có thể khiến cho người ta cảm thấy có lòng tin và cảm giác an toàn, nếu như đối phương là thính giả, không, hắn tin chắc rằng đối phương là thính giả, cho nên khả năng vạch mặt ở chính diện là không lớn, nhưng cần bảo đảm duy trì đủ lực uy hiếp.

Tô Bạch cẩn thận lắng nghe âm thanh, bởi vì âm thanh này quá nhỏ, đại khái khoảng sau 10 giây, cuối cùng ánh mắt Tô Bạch rơi về phía lò lửa.

Lúc hỏa táng thi thể, thi thể sẽ được đặt trên một băng chuyền, sau đó đưa vào trong lò lửa để tiến hành thiêu, nếu như nói nơi này còn có chỗ nào giấu được một thi thể.

Như vậy.

Chỉ còn duy nhất lò lửa kia.

Tô Bạch chậm rãi đến gần lò lửa, tiếng bước chân hắn không ngừng vang vọng trong không gian tĩnh mịch, đồng thời khi Tô Bạch càng lúc càng tới gần, tiếng thở dốc kia càng trở nên rõ ràng.

Thời gian dần trôi qua, thông qua tiếng thở dốc kia, Tô Bạch cảm nhận được một loại đè nén thống khổ.

Thống khổ?

Ha ha ha.

Càng ngày càng thú vị.

Thật đáng cho người ta mong chờ.

Bên trong lò lửa bị một tấm rèm màu đen ngăn cách, giống như là một loại kiêng kỵ, lúc dùng đến nơi này rèm sẽ được kéo lên, ngày bình thường vẫn cần che lại.

Tô Bạch đi qua, vươn tay cầm lấy một góc rèm.

Sau đó.

Hắn bỗng nhiên xốc lên.

Soạt…

Chiếc rèm gần như bị Tô Bạch giật xuống, tình cảnh bên trong hoàn toàn lộ ra.

Một tên mập mạp đang ghé vào mặt dưới lò lửa, thân thể lay động, hai tay anh ta nắm lấy hai bên mép tấm thép, không ngừng giãy dụa, vẻ mặt thống khổ không sao tả hết.

Anh ta nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch cũng nhìn anh ta.

- A Bạch, cứu tôi…. Cứu tôi!!!

Mập mạp cầu xin, anh ta đã sắp không nói ra được gì nữa rồi.

- Anh đang làm gì thế…

Tô Bạch lập tức sững sờ, bởi vì màu da đen, bên trong lò lửa cũng là một mảnh đen kịt, cho nên thi thể của Hoắc Khôn được che chắn rất tốt trong đó.

Lúc này cuối cùng Tô Bạch cũng nhìn thấy rõ ràng, thi thể một người da đen đang ghé vào trên người mập mạp… Không ngừng nhún…

Cảnh tượng này quá mức buồn nôn rồi.

Mập mạp xuất hiện ở nơi này, Tô Bạch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì anh ta giống như một con chó săn, đối với mấy thứ đồ tốt, anh ta gần như đạt đến trình độ ưa thích không rời.

Nhưng tình cảnh này vượt xa khỏi sức tưởng tượng của Tô Bạch.

Nhà tang lễ.

Chỗ hỏa táng.

Lò lửa.

Mập Mạp trắng trẻo.

Một người đàn ông da đen cường tráng…

Mẹ nó, thật đúng là cay con mắt.

- Đừng nhìn nữa, mau cứu tôi.

Mập mạp gần như sắp khóc đến nơi rồi, dáng vẻ sắp chết, dường như anh ta đang gặp một loại hình phạt đáng sợ.

- Hai người tự nguyện à?

Giọng điệu của Tô Bạch mang theo chế nhạo hỏi.

"…" Mập mạp.

- Nếu như là tự nguyện, tôi không thể làm gì anh ta, bởi vì tôi là thính giả, anh ta cũng là thính giả.

Tô Bạch còn nói thêm, giữa thính giả với nhau, không thể vô duyên vô cớ chém giết.

- Anh ta… Đã chết… Rồi… Á!

Tô Bạch hít sâu một hơi, giữ lấy cánh tay mập mạp, nhưng ngay khi Tô Bạch chuẩn bị dùng lực kéo mập mạp ra ngoài, Hoắc Khôn bỗng nhiên há miệng, phát ra một tiếng tru giống như dã thú động tình, sau đó một luồng sức mạnh hướng về phía Tô Bạch.

Có vết xe đổ của mập mạp, Tô Bạch không muốn chính mình bị đè xuống dưới run run, hắn lập tức đạp một cước lên tấm thép đặt thi thể trong lò xác, mượn lực bắn ngược ra sau.

- Mẹ nó…!

Mập mạp nhìn thấy Tô Bạch không những không kéo mình ra ngoài, ngược lại còn lùi ra xa, anh ta không nhịn được mắng một tiếng, nhưng tần suất vận động của Hoắc Khôn càng lúc càng lớn, cho dù mập mạp chưa từng bị đối xử như thế, nhưng hiện tại anh ta hiểu Hoắc Khôn sắp bắn rồi.

- Đừng mà, A Bạch… Cậu cứu tôi… Cậu muốn cái gì tôi cũng cho cậu… Thật đó.

- Tôi muốn chiếc rương đồng của tôi.

Tô Bạch nói.

- Được!

- Anh thề đi, lấy đạo tâm của anh ra thề!

Đối với một người coi đạo sĩ là con đường cường hóa mà nói, lấy đạo tâm ra để thề, khả năng bội ước không lớn, trừ khi sau này mập mạp gánh chịu được phản hệ.

- Tôi lấy đạo tâm ra để thề!

Mập mạp nói to:

- Mẹ nó, cậu có nhanh lên không, anh ta sắp bắn rồi!

Tô Bạch nghĩ đến chuyện tên xấu xa mập mạp này bị cường đạo, thật đúng là khiến cho người ta vui vẻ.

Lúc này, Tô Bạch giơ địa ngục hỏa shotgun lên, trực tiếp bóp cò súng nhắm thẳng vào người đang ở bên trên mập mạp.

Thông qua trước đó tiếp xúc, Tô Bạch tin Hoắc Khôn đã chết, lúc này tên gia hỏa đang nhún nhảy trên người mập mạp cũng không phải là Hoắc Khôn mà chính là một thi thể không biết dùng năng lực gì mà lại có thể cử động, cho nên đây không tính là nổ súng với thính giả, không tính là giữa thính giả tự giết lẫn nhau.

Pằng!

Người da đen bị bắn ngược ra ngoài, nặng nề rơi xuống chỗ sâu trong lò lửa.

Mập mạp vội vàng đứng dậy, nhanh chóng kéo quần của mình lên.

- Mẹ nó, lần này ra ngoài không xem hoàng lịch, hôm nay ông đây mệnh phạm cúc hoa.

Ngay lúc mập mạp vừa nói xong, Hoắc Khôn đứng lên, sau đó anh ta bỗng nhiên lao đến, trên trán Hoắc Khôn có ba vết đạn, là lúc trước bị người đàn ông kia giết lưu lại. Còn lúc này,

ở trước ngực anh ta có một mảng máu thịt be bét, nhưng hình như nó không ảnh hưởng đến khả năng tiếp tục sinh tồn của Hoắc Khôn, nếu như dáng vẻ hiện tại của anh ta có thể coi là sinh tồn.

- Thái Thượng Lão Quân lập tức nghe lệnh, trấn!

Trong tay mập mạp cầm một lá bùa màu tím:

- A Bạch, cho anh ta một phát súng nữa.

- Đạn của tôi rất đắt.

Tô Bạch nói.

- Tôi đền cho cậu.

Pằng!

Hoắc Khôn một lần nữa bị bắn trúng, lần này anh ta bị bắn trúng hai chân, cả người quỳ xuống.

Mập mạp nhân cơ hội này đi lên, đem lá bùa màu tím dán lên trán Hoắc Khôn, lúc này Hoắc Khôn quỳ bất động ở đó.

- Đây là xác chết vùng dậy?

Tô Bạch đi tới nhìn kỹ một chút:

- Nhìn không giống lắm.

Mập mạp lắc đầu:

- Đây không phải xác chết vùng dậy, chuyện này nói ra thì dài dòng, trước tiên tôi cần lấy chiếc la bàn ở trong người anh ta ra, sau đó sẽ nói tỉ mỉ với cậu.

- La bàn còn trong người anh ta?

- Dĩ nhiên rồi.

Mập mạp chắc chắn:

- Đợi lát nữa tôi sẽ bố trí một trận pháp nhỏ.

Tô Bạch gật đầu, lùi về phía sau mấy bước, nhìn mập mạp dùng một tay che mông, cắn răng chịu nhịn đau tiếp tục bố trí trận pháp, bỗng nhiên hắn cảm thấy hình tượng của mập mạp cao lớn hơn nhiều, một người vừa mới bị bạo cúc hoa còn có thể kiên trì bền bỉ vì bảo bối mà phấn đấu, loại tinh thần này thật đúng là khâm phục.

Chương 285 Văn Phòng Thám Tử

“Lên!”

Mập mạp khẽ quát một tiếng, một lá bùa trong tay anh ta tự cháy, những lá cờ nhỏ vừa được bố trí đều không gió mà bay, cùng lúc đó ở giữa trán Hoắc Khôn xuất hiện một ấn ký màu đỏ rất rõ ràng, rất nhanh, từ trên ấn ký màu đỏ đó xuất hiện một luồng ánh sáng, một chiếc la bàn xuất hiện trên mặt đất.

Lúc này Tô Bạch mới bắt đầu xông đến, mập mạp cũng lập tức nhào vào, nhưng mà bởi vì phía mông truyền đến đau đớn khiến cho thân pháp người nhẹ như yến của mập mạp lập tức trở nên trì trệ, thậm chí cả người còn đau đến mức ngã xuống, hiển nhiên là vận động dữ dội ảnh hưởng đến vết thương.

Việc này khiến cho Tô Bạch có thể ung dung đi đến nhặt chiếc la bàn kia.

- A Bạch, cậu không dùng đến thứ này.

Mập mạp khó khăn đứng lên.

- Tôi biết, nhưng sẽ có người khác cần dùng, lấy vật đổi vật.

Tô Bạch nhìn mập mạp rồi nói.

- Được, trước để tạm ở chỗ cậu, sau đó tôi sẽ đổi đồ với cậu sau, nhưng trước tiên, tôi có một điều kiện.

Giọng nói của mập mạp đã bắt đầu trở nên đứt quãng, gương mặt đỏ lên, hiển nhiên đau đớn ở phía sau vẫn rất rõ ràng.

- Điều kiện gì?

- Trước tiên… Đưa tôi đến bệnh viện.

- Vậy anh ta phải làm sao bây giờ?

Tô Bạch hỏi.

- Đốt đi, con mẹ nó, nơi này không phải là nơi hỏa táng sao.

Mập mạp cắn răng nói, hiển nhiên lúc này anh ta có rất nhiều hận ý với Hoắc Khôn, không, nói đúng hơn là hận ý với thi thể của Hoắc Khôn, nói một cách đơn giản chính là hận thấu xương.

Tô Bạch khẽ gật đầu, cho dù như thế nào, Hoắc Khôn là một thính giả rất có năng lực, nên để anh ta sớm yên nghỉ.

Lò thiêu sử dụng kỹ thuật rất đơn giản, Tô Bạch đem thi thể của Hoắc Khôn đặt lên băng chuyền, sau đó chỉ cần ấn công tắc để đưa thi thể Hoắc Khôn vào trong, ngay sau đó là phun xăng và châm lửa, lúc này thân thể Hoắc Khôn lập tức ngồi dậy.

Đây là hiện tượng bình thường lúc thi thể bị đưa đi thiêu, cơ thể của người chết cứng ngắc, đột nhiên gặp được nhiệt độ cao, sẽ khiến cho cơ bắp và xương biến dạng, dẫn đến cơ thể cuộn lại đứng lên hoặc ngồi xuống.

Nhìn thấy thi thể của Hoắc Khôn bị thiêu, trong lòng Tô Bạch không khỏi sinh ra một loại cảm giác thổn thức, so với người bình thường, sự tồn tại của thính giả giống như thần vậy, nhưng thật ra bất cứ lúc nào bọn họ đều có thể chết, chết giống như những người bình thường vậy.

.

Rời khỏi nhà tang lễ, hai người bọn họ lên xe, Tô Bạch lái xe, mập mạp thì ngồi xổm ở đó, gần như không đặt mông

xuống, chờ Tô Bạch lái xe đi đến bệnh viện.

Tư thế ngồi này rất phí sức và chịu khổ, bởi vì xe không ngừng di chuyển, lúc tăng tốc hoặc giảm tốc độ đều mang theo quán tính, nhưng mập mạp không thể không làm như vậy, bởi vì nếu như anh ta ngồi xuống sẽ đau hơn nhiều.

Trong lúc lái xe, khóe môi Tô Bạch luôn cong lên, khiến cho mập mạp cảm thấy bị khinh thường, bởi vì Tô Bạch thật đúng là không chút che giấu cảm giác hả hê của mình.

Trên đường đi, mập mạp đứt quãng giải thích mọi chuyện.

Trước đó Tô Bạch phân tích rất đúng, lúc mập mạp gọi điện thoại cho hắn, thật ra anh ta đã đứng ở bên ngoài sân bay Phổ Đông để bắt xe, hiển nhiên anh ta thật đúng là một phút cũng không chờ được.

Thế nhưng mập mạp không nghĩ tới Hoắc Khôn lại tự ngược như vậy.

Con đường cường hóa của Hoắc Khôn ngược lại với mập mạp, nhưng cùng thuộc về một loại hình, trước đó Hoắc Khôn đã nói qua với Tô Bạch, những tiểu quỷ mà anh ta luyện đều là do anh ta tự mình vẽ ra, hơn nữa phương pháp tu hành của Hoắc Khôn thật đúng là rất vô nhân đạo, anh ta thế mà vẽ ra thất tình lục dục của mình, sau đó trấn áp ở trong cơ thể anh ta, nhìn bên ngoài giống như còn ở trên người mình, nhưng thực tế đã sớm lấy ra, đây là một phương pháp Thái Thượng vong tình. Dĩ nhiên thực lực của Hoắc Khôn không thể nào đạt đến cấp bậc của Lệ Chi, thậm chí là kém rất xa, nhưng loại con đường và phương thức này đã coi như đi đúng hướng.

Chẳng qua Hoắc Khôn thật sự chết rồi, anh ta chết ngay trước mặt Tô Bạch, chỉ là chủ thể chết rồi, cho nên trước đó những thất tình lục dục bị Hoắc Khôn chủ động phong ấn để mài giũa tâm cảnh của mình đều bắt đầu buông lỏng.

Lúc mập mạp cõng thi thể của Hoắc Khôn qua chỗ lò thiêu để chuẩn bị bố trí trận pháp lấy la bàn từ trong người Hoắc Khôn ra, đúng là lúc mà phong ấn "Dục" hoàn toàn được buông lỏng, kích thích đến thi thể của Hoắc Khôn, khiến cho anh ta xuất hiện một loại bản năng như dã thú, còn mập mạp dĩ nhiên sẽ trở thành đối tượng để cho anh ta phát tiết, thật ra đứng ở một góc độ nào đó, có thể coi đây là xác chết vùng dậy cao cấp, đây chính nguyên nhân cho cảnh tượng mà Tô Bạch nhìn thấy.

Sau khi đến bệnh viện, Tô Bạch giúp mập mạp lấy số, đến khoa hậu môn.

Khoa hậu môn chuyên trị táo báo, rách hậu môn, rò hậu môn, chữa mẩn ngứa hậu môn, trĩ nội, trĩ ngoại.

Mập mạp đi vào bên trong cho bác sĩ kiểm tra, sau đó bác sĩ kê đơn thuốc qua chỗ đại sảnh để mua.

Tô Bạch từ trong tay mập mạp nhận lấy đơn thuốc, hai người đi về phía đại sảnh.

- Con mẹ nó, lần này thật đúng là quá xui xẻo.

Lần đầu của mập mạp cứ thế mất đi, ngay khi anh ta còn chưa chuẩn bị tâm lý.

- Đơn thuốc này thật đúng là thú vị, vậy mà còn có cả Romance, bây giờ trong nhà thuốc của bệnh viện còn bán cả những cái này rồi à?

Tô Bạch nhìn lướt qua đơn thuốc, nói.

Mập mạp có chút không hiểu, nghiêng đầu sang nhìn Tô Bạch:

- Romance là cái quỷ gì?

- Một loại dầu bôi trơn, xem ra bác sĩ khám bệnh cho anh, cảm thấy đau lòng cho anh rồi.

…

- Tiền thuốc hết tổng cộng 1025 tệ.

Tô Bạch một tay cầm túi thuốc, một tay cầm phiếu thuốc nói với mập mạp.

- What? Cậu nói với tôi chuyện này làm gì? Cậu muốn tôi trả tiền à?

Mập mạp không tưởng tượng nổi.

- Ừ.

Tô Bạch đồng ý với đáp án mập mạp đưa ra.

- Chuyện này quá buồn cười, cậu có nhiều tiền như thế, hơn nữa cậu không phải là loại người như Grandet.

(Grandet: thương nhân trong truyện ngụ ngôn, keo kiệt bủn xỉn.)

Mập mạp vừa che mông, vừa đi khập khiễng:

- Không phải chúng ta là bạn tốt à? Ngẫu nhiên đâm một chút sau lưng cũng chỉ là cách gia tăng tình cảm mà thôi.

- Tôi đang đem cổ phần và tài sản trên danh nghĩa của tôi quyên góp hoặc là chuyển nhượng ra ngoài.

Tô Bạch nói:

- Đến lúc đó tôi sẽ không giữ lại tiền, hơn nữa chuyện này đang tiến hành rồi.

- Cậu điên rồi à?

Mập mạp mở to mắt nhìn:

- Cậu đang làm gì thế?

- Tôi biết rõ mình đang làm gì, bởi vì tôi đã làm một người cha, tài sản của tôi là do cha mẹ tôi để lại cho tôi, tôi không muốn để những tài phú này mang đến tai họa cho con trai tôi.

Mập mạp bỗng nhiên nhíu mày:

- Ý của cậu là, cha mẹ của cậu… Cũng thế…

- Tuy không có chứng cứ xác thực, nhưng đó là chuyện chắc đến 8 – 9 phần mười rồi.

Tô Bạch mang theo nỗi buồn vô cớ:

- Những tài phú này cho tôi lớn lên một cách nhàn hạ, như thế là đủ rồi.

- Thật đúng là một người cha vĩ đại.

Mập mạp hừ một tiếng, có hơi hững hờ:

- Như vậy Tô đại thiếu gia của chúng ta sống như thế nào, cậu cũng không thể để cho mình và con trai phải luân lạc đến mức sống lang thang ngoài đường chứ?

- Tôi sẽ mượn tiền của bạn tôi, sau đó tự mình mở một văn phòng.

Tô Bạch nói.

- Mở văn phòng?

Mập mạp cười nghiêng ngả:

- Cậu định bán gì?

- Dịch vụ.

- Dịch vụ? Dịch vụ gì?

- Văn phòng thám tử.

Tô Bạch nói.

"…" mập mạp.

- Lên xe đi, ít nhất hiện tại chiếc xe này vẫn thuộc về tôi.

Tô Bạch lên xe trước, nói với mập mạp.

Chương 286 Mặt Nạ Tử Thần

Mập mạp vẫn đi vào trong xe ngồi nhưng anh ta ngồi xổm, hiển nhiên phía sau anh ta vẫn còn đau nhức, dùng cách nói của mập mạp, lúc đầu đã cảm thấy hơi dịu đi, nhưng tên bác sĩ biến thái khoa hậu môn thế mà còn cầm cái kìm và ngón tay để kiểm tra phía sau, hiện tại anh ta còn đau hơn trước.

- Thật ra như thế cũng tốt, đối với loại người như chúng ta mà nói cũng không quan trọng cái gọi là hưởng thụ vật chất, tất cả đều là người xuất gia, chỉ là người xuất gia theo đuổi thành phật, chúng ta là bởi vì mạng sống của mình.

Mập mạp lấy ra một tờ khăn giấy, lau mồ hôi trên trán:

- Anh không về Tứ Xuyên à?

- Thật ra ở chỗ nào cũng như nhau thôi.

Mập mạp cười nói:

- Đúng rồi, chúng ta còn chưa nói đến việc giải quyết những thứ kia như thế nào, ví dụ như la bàn, cậu muốn gì?

- Chuyện này không nên hỏi tôi, nên hỏi chính anh mới đúng.

Tô Bạch nhìn mập mạp:

- Anh nên hỏi chính mình, anh có thứ gì hữu dụng với tôi, có thể khiến tôi đổi nó cho anh.

- Ha ha ha, tôi còn thật sự mang đồ đến.

Mập mạp đắc ý cười:

- Lúc tôi vừa biết rõ Hoắc Khôn nghẻo, tôi lập tức liền bay đến để chuẩn bị tiếp nhận di sản của anh ta, trong mắt của tôi, la bàn của anh ta đã sớm ở trong tay cậu, cho nên tôi đã chuẩn bị tâm lý làm trao đổi với cậu, nhưng không nghĩ tới, vậy mà cậu lại để thi thể của anh ta cho cảnh sát, sau đó tôi còn cảm thấy vui vẻ vì mình nhanh chân nhặt trước, kết quả…

- Kết quả không những không nhặt được, còn để mình thê thảm như thế.

- Tôi nói, chúng ta có thể đừng nói đến chuyện này được không?

Vẻ mặt mập mạp ai oán nhìn Tô Bạch.

- Cúc hoa của anh bị bạo.

Tô Bạch nói.

- Tô Bạch, tôi sẽ tức giận.

- Anh bị người da đen cường bạo.

Tô Bạch tiếp tục nói.

- Tô Bạch, cậu đừng khiêu chiến sức nhẫn nại của tôi.

- Anh bị thi thể của người da đen dùng qua.

- … Tôi xin cậu, đại ca à, cậu đừng nói nữa có được không!

- Được!

.

Đưa mập mạp đến khách sạn, mập mạp đi vào khách sạn trước, anh ta cố ý để Tô Bạch ở bên ngoài chờ 15 phút đồng hồ, bởi vì mập mạp cần phải bôi thuốc cho mình, cảnh tượng xấu hổ này, mập mạp không muốn để Tô Bạch nhìn thấy.

Chờ đến khi mập mạp ra hiệu, Tô Bạch đi vào, lúc hắn mở cửa ra, còn phẩy tay.

- Mùi vị này thật đúng là khó ngửi.

- Nói nhảm.

Mập mạp lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhấc vali của anh ta lên giường.

- Anh cứ thế để đồ ở khách sạn rồi đi à?

- Đây là Thượng Hải, không phải là Somalia.

- Nhưng nơi này cũng có rất nhiều kẻ trộm.

Tô Bạch nhắc nhở:

- Cho dù là ở đâu, cho dù là ở nơi nào, tôi tin khách sạn đều có người từng bị trộm đồ.

- Tin tôi đi, chỉ cần kẻ trộm có IQ bình thường, lúc nhìn thấy những đồ trong vali của tôi, bọn chúng chỉ cho rằng đó là đống đồ chơi.

Đối với chuyện này mập mạp rất có lòng tin.

- Loài người chỉ là những kẻ "môi cá nhám"

('鱼唇: Môi cá nhám phiên âm ngư thần đồng âm với ngu xuẩn trong tiếng Trung.)

Tô Bạch ngồi xuống cạnh giường:

- Ý tứ trong lời nói của anh rất thú vị

- Ừm.

- Anh không coi mình là con người à?

Tô Bạch lắc đầu:

- Có lẽ trong mắt anh, những người bình thường kia đều là giun dế không leo cao được.

- Mẹ nó. Tôi không rảnh nghe cậu thuyết giáo.

- Tôi không có ý định thuyết giáo anh.

Tô Bạch nói:

- Tôi chỉ có một cảm xúc.

- Cảm xúc gì?

- Anh biết Hoắc Khôn chết như thế nào không?

Tô Bạch hỏi.

- Chết tiệt, làm sao tôi biết được.

Mập mạp nhún vai.

- Anh ta bị một người bình thường, không phải là thính giả giết chết, người kia bắn ba phát đạn vào chính giữa trán Hoắc Khôn.

Tay Tô Bạch làm động tác bắn súng, nhắm vào mập mạp:

- Mập mạp, anh nói xem, nếu như có người nổ ba phát súng vào giữa trán anh, anh có chết không?

- Chẳng lẽ tôi không biết phản kháng à?

Mập mạp hỏi ngược lại.

- Chẳng lẽ Hoắc Khôn không biết làm thế? – Tô Bạch cũng hỏi ngược lại.

- Được rồi, Hoắc Khôn thật sự chết trên tay một người bình thường à?

Tô Bạch đứng dậy, hắn đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra, lúc này bên ngoài đã là buổi chiều, ánh nắng khá tốt, không quá chói mắt, không quá yếu ớt, hơn nữa thời tiết hôm nay rất đẹp, hiếm khi bầu trời trong xanh như thế.

- Cảnh vật bên trong thế giới chuyện xưa rất ly kỳ, nhưng tôi vẫn cảm thấy thế giới hiện thực mới chính là nơi ẩn giấu

nhiều bí mật nhất.

Tô Bạch rất nghiêm túc nói:

- Được rồi, chúng ta có thể kết thúc đề tài này ở đây, thay bằng một đề tài khác.

- Tôi đã sớm muốn nói như thế, tôi phát hiện gần đây cậu có chút lạ, cậu trở nên đa sầu đa cảm rồi hả?

Từ trong hành lý của mình, mập mạp lấy ra một chiếc mặt nạ, là một chiếc mặt nạ đầu lâu màu đen.

- Hình như tôi cũng có một chiếc mặt nạ giống như thế này.

Tô Bạch nói, hắn nhớ lúc trước chính bản thân hắn đã từng đeo một chiếc mặt nạ giống như thế này đến nhà cha của Sở Triệu để tra hỏi.

- Mẹ kiếp, đây chính là đồ mà tôi lấy được từ trong một thế giới chuyện xưa, không phải là thứ đồ chơi mua được ở mấy quán ven đường.

Mập mạp cầm mặt nạ trong tay:

- Đeo chiếc mặt nạ này lên người, dĩ nhiên nó không thể đem lại năng lực siêu phàm như trong phim "The Mask", nhưng nó có thể kích thích đến tinh thần của cậu, đem cảm xúc tiêu cực sâu trong con người cậu tăng lên thêm một bậc, có thể nói đơn giản là mang đến hiệu quả đổ dầu vào lửa, thích hợp dùng lúc tử chiến và ác chiến, chẳng khác gì một loại thuốc kích thích mang đến hiệu quả cao, không tác dụng phụ.

- Chẳng qua tôi rất tò mò, khi cậu phát bệnh, lại đeo thêm chiếc mặt nạ này, sẽ có loại hiệu quả gì. Thứ đồ chơi này tôi không dùng đến, nếu như tôi đeo nó lên liền không giữ được đạo tâm, căn bản không dùng được đạo thuật.

Mập mạp ném mặt nạ cho Tô Bạch, Tô Bạch cầm nó trong tay, cảm giác lạnh buốt đánh sâu vào trong người.

- Một cái mặt nạ hình như không đủ.

Tô Bạch nói.

- Ok, dĩ nhiên tôi không có nhỏ mọn như thế.

Mập mạp lại lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, Tô Bạch phát hiện ở trong đó có một hạt châu, trong hạt châu có một giọt máu tươi:

- Huyết dịch Vampire, hơn nữa cấp bậc khá cao. Đối với người cường hóa Vampire mà nói, đó là bảo vật vô giá, bởi vì giọt máu này đủ để kích thích huyết thống Vampire trong người, thậm chí là thăng cấp.

- Hình như huyết thống Vampire của tôi không cách nào thăng cấp – Tô Bạch nhắc nhở.

- Tình huống của cậu tôi cũng biết, cậu không có cách nào thăng cấp, điều này đang nói đến việc cậu không thể nào dùng điểm cốt truyện, sau đó thông qua cửa hàng trên wechat để thăng cấp. Nó không có nghĩa là cậu không thể thông qua cố gắng của mình để tiến hành thăng cấp, đây là hai ý tứ hoàn toàn khác biệt.

- Nhưng làm sao tôi có thể đảm bảo được giọt máu này có thể khiến cho huyết thống Vampire của tôi thăng cấp? – Tô Bạch hỏi.

- Ha ha, cậu có thể cảm nhận được sự dao động của giọt máu này đúng không?

Mập mạp đến gần hỏi:

- Cấp bậc huyết thống của cậu rất thấp, điều này mang ý nghĩ xuất phát điểm của cậu thấp, bởi vậy muốn tăng lên một cấp, chuyện này không khó lắm, hơn nữa trên thế giới này, thứ đáng giá nhất không phải là hy vọng à?

- Mập mạp, trước kia anh đi bán hàng à? – Tô Bạch trêu chọc.

- Đúng thế, bán hàng đa cấp – Mập mạp nói.

- Ha ha.

Tô Bạch ném la bàn cho mập mạp, tuy Tô Bạch hiểu, nếu như hắn đem thứ này đi tìm người khác để giao dịch, hắn có thể đổi được thứ tốt hơn, ở chỗ mập mạp, Tô Bạch hơi ăn chút thiệt thòi, nhưng quan trọng nhất là nhanh chóng đổi được, như thế đã giảm đi rất nhiều phiền phức.

Mập mạp nhận lấy la bàn, yêu thích không buông tay, vẻ mặt say mê.

Chờ đến khi mập mạp quay đầu lại, anh ta phát hiện ra Tô Bạch đã đeo mặt nạ lên.

- Rất lãnh khốc!

Mập mạp khen ngợi.

Tô Bạch cúi đầu, một tay che ngực.

Mập mạp giật nảy mình, vội nói:

- Cậu sao thế?

- Hình như tôi sắp phát bệnh rồi.

Khóe miệng mập mạp giật giật, rơi vào tình huống khó xử, anh ta run rẩy đứng lên, có hơi bối rối nói:

- Hít sâu, hít sâu, đừng xúc động, đừng xúc động…

Tô Bạch tháo mặt nạ xuống, từ từ nhắm hai mắt lại, duỗi lưng:

- Lừa anh thôi.

"…" Mập mạp.

Đem mập mạp còn chưa hoàn hồn đẩy sang một bên, Tô Bạch nhắm hai mắt lại đi vào nhà vệ sinh.

Ở trước gương, Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra, lúc này đôi mắt hắn hoàn toàn đỏ ngầu.

Chiếc mặt nạ này.

Hiệu quả rất rõ ràng.

Chương 287 Để Nghiệp Chướng Của Tôi Nặng Nề Thêm Một Lúc

Ở trong nhà vệ sinh, sau khi an tĩnh một lúc, Tô Bạch mới xua tan đi những cảm xúc tiêu cực và sự xao động trong lòng hắn, đây chỉ là hiệu quả khi hắn đeo chiếc mặt nạ này một lát, khó có thể tưởng tượng được nếu như lúc hắn phát bệnh, hắn lại đeo chiếc mặt nạ này lên sẽ có hậu quả đáng sợ như thế nào.

Tô Bạch đi ra khỏi nhà vệ sinh, mập mạp đang nằm ở trên giường vuốt ve chiếc la bàn.

- Còn một thứ nữa.

Tô Bạch lên tiếng nhắc nhở mập mạp về chiếc rương đồng kia.

Vẻ mặt mập mạp đau khổ nhìn Tô Bạch:

- Tin tôi đi, thứ kia không có tác dụng gì với cậu đâu.

- Ồ, người nào đó dự định vi phạm lời thề rồi.

- Đừng, đừng, đừng.

Mập mạp lập tức từ trên giường ngồi dậy:

- Tôi không có ý định vi phạm lời thề, tôi chỉ có lòng tốt muốn nhắc nhở cậu mà thôi, cậu hiểu không?

- Cho dù có tác dụng hay không, tôi đều muốn nó.

Tô Bạch nói ra.

- Được rồi, nhưng mà tôi không mang chiếc rương đồng đó đến Thượng Hải, cậu về Tứ Xuyên lấy với tôi chứ?

- Tôi không có vấn đề gì cả.

Tô Bạch nói.

- Cậu nhìn cậu xem, cậu lại xài tiền bậy bạ rồi, vé máy bay rất đắt đó.

- Ha ha.

Tô Bạch cười, vươn tay ra lấy một bình nước khoáng, mở nắp ra rồi uống một ngụm:

- Để nghiệp chướng của tôi nặng nề thêm một lúc.

Mập mạp nghe thấy Tô Bạch nói như thế, anh ta giơ một ngón tay giữa lên.

- Được rồi, vậy cậu và tôi cùng nhau về Thành Đô một chuyến, tôi đưa đồ cho cậu.

Mập mạp không dám vi phạm lời thề liên quan đến đạo tâm, trừ khi anh ta muốn hủy hoại tất cả của mình.

Tô Bạch gật đầu ra hiệu chính mình rất hài lòng với thái độ của mập mạp.

- Đúng rồi, cậu rời khỏi thế giới chuyện xưa lần trước được bao nhiêu lâu rồi?

- Được một thời gian rồi.

Tô Bạch nói:

- Tôi cảm thấy mình rảnh rỗi khá lâu rồi.

- Ồ, thật sao, tôi đã nhận được gợi ý về nhiệm vụ của thế giới chuyện xưa tiếp theo, ngày kia tôi đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo.

Mập mạp lấy di động của mình ra, mở nick wechat, sau đó đưa đến trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn lướt qua, quả nhiên Kongbu66 đã gửi tin nhắn đến, mập mạp nói không sai, ngày kia anh ta có nhiệm vụ mới.

- Vậy thì chờ sau khi anh quay lại thì đưa chiếc rương đồng kia cho tôi.

Tô Bạch không ép buộc, chính bản thân hắn cũng rất rõ ràng, hai ngày trước khi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo quan trọng như thế nào, mập mạp cần hai ngày này để điều chỉnh thân thể và trạng thái tâm lý của mình.

- Được, quyết định như thế đi.

- Ừm, anh nghỉ ngơi cho tốt.

Tô Bạch xua tay, cầm theo đồ vật rời khỏi phòng mập mạp, hiện tại hắn cần một nơi thích hợp để thử xem giọt máu Vampire này có thể mang đến cơ hội thăng cấp cho mình không.

Dù sao trên người hắn cũng có hai huyết thống, hiện tại huyết thống cương thi trên người hắn mạnh hơn huyết thống Vampire rất nhiều.

Hiện nay huyết thống Vampire chỉ có năng lực làm cho thương thế của Tô Bạch khôi phục nhanh hơn mà thôi, điều này giống như một người không mấy giàu có, thật lâu mới tích góp được tiền mua iphone, kết quả chỉ để lấy ra gọi và gửi tin nhắn.

Huyết thống Vampire tuyệt đối không chỉ vẻn vẹn bị lấy ra làm máy đẩy nhanh quá trình khôi phục của thân thể, nó có rất nhiều tác dụng thần kỳ hơn.

Dĩ nhiên, hiện nay đối với Tô Bạch mà nói, nơi thích hợp nhất bây giờ chính là nhà hắn, có Cát Tường ở đó, tính mạng của hắn coi như có thêm phần an toàn.

Trên xe, Tô Bạch đang mở nhạc, tiết tấu âm nhạc rất nhẹ nhàng, đây cũng chính là tâm trạng lúc này của Tô Bạch. Trước đó mập mạp có nói chiếc mặt nạ này giống như một loại thuốc kích thích không có tác dụng phụ, câu nói này không hoàn toàn chính xác lắm, tác dụng phụ luôn có, đó chính là sau khi đeo chiếc mặt nạ này lên xong lại lấy xuống, tinh thần sẽ có chút uể oải, không giống như loại cảm giác tinh thần mệt mỏi ủ rũ, mà giống như cảm xúc của hắn trở nên bình tĩnh, không còn chập trùng nữa, điều này khiến cho con người ta cảm thấy tâm tình bình thản, không tranh quyền thế.

Chẳng qua chiếc mặt nạ này vẫn có lỗ hổng, nó nhanh chóng tập hợp lại cảm xúc của con người, sau đó phát tiết ra ngoài, mà ban đầu loại lực lượng này vẫn luôn là cố định. Ở trong thời gian ngắn nhanh chóng phát tiết ra ngoài, thời gian còn lại dĩ nhiên không mang đến quá nhiều cảm xúc mãnh liệt.

- Con mẹ nó, thật giống lúc làm tình mà.

Tô Bạch cười tự giễu.

Lúc này Tô Bạch đang lái xe trên đường cao tốc, phía trước là một lối rẽ, Tô Bạch đánh tay lái sang bên trái, tầm nhìn phía trước của Tô Bạch không có xe, cho nên lúc rẽ, Tô Bạch không giảm tốc độ.

Thế nhưng, lúc rẽ vào con đường kia, trong tầm mắt Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện một ông già lái xe đạp điện, lúc hắn nhìn thấy thì đã chậm, đầu xe trực tiếp hất tung ông lão ra bên ngoài.

Tô Bạch nhanh chóng phanh xe, hắn nhíu mày.

Thế mà lại có người đi xe đạp điện trên đường cao tốc, đây không những là coi thường mạng sống của chính mình, hơn nữa còn hố người khác.

Tô Bạch xuống xe, thế nhưng lúc hắn bước ra khỏi xe, lại phát hiện ra trước mặt mình căn bản không có gì, con đường rất sạch sẽ, không có xe đạp điện, không có ông lão bị đâm trúng, thậm chí ngay cả một mảnh vụn của xe đạp điện cũng không có.

Tô Bạch vô thức xoay người, hắn phát hiện sau lưng mình, có một người đang đứng ở lan can đường cao tốc, trên tay cầm bộ cung tên hướng về phía mình.

Tô Bạch nhất thời nheo mắt lại, đồng thời nhanh chóng đặt tay lên hông, chuẩn bị rút súng ra, nhưng vào lúc này, dây cung của đối phương phát ra tiếng ma sát do bị kéo căng, đây là đang cảnh cáo Tô Bạch, không cho phép hắn hành động thiếu suy nghĩ.

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu đỏ đỗ lại phía sau xe Tô Bạch, đây là lối rẽ trên cao tốc, việc hai chiếc xe đỗ ở chỗ này thật đúng là một chuyện rất nguy hiểm, cũng gây cản trở giao thông, nhưng hình như đối phương căn bản không để ý.

Từ trên xe, một người phụ nữ mặc chiếc áo da màu đỏ bó sát người đi xuống, tuổi của người phụ nữ này khá lớn, khoảng hơn 40 tuổi, mái tóc màu đỏ, hình như là nhuộm, bởi vì bà ta là người Châu Á, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, bà ta hẳn là người Trung Quốc. Nhưng một người phụ nữ Trung Quốc, hơn nữa tuổi còn lớn như vậy lại đi nhuộm màu tóc đỏ rực này, thật đúng là có chút cưa sừng làm nghé.

- Đây là ý gì?

Tô Bạch lên tiếng hỏi.

- Phát Thanh Khủng Bố không cho phép tư đấu.

- Chúng tôi không muốn đánh nhau gì cả.

Người phụ nữ che miệng cười, bà ta không phải tuýp người phụ nữ thành thục đầy đặn, ngược lại, bà ta rất gầy, xương trán hẹp, gương mặt lạnh lùng, không quá dễ nhìn.

- Vậy các người muốn làm gì?

Tô Bạch hỏi.

- Chúng tôi muốn thứ mà cậu vừa lấy được đến tay, một giọt máu.

Người phụ nữ vươn vai, mệt mỏi nói:

- Có đại nhân vật coi trọng đồ của cậu, cho nên chúng tôi giúp người đó đến lấy.

- Đại nhân vật?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật hoang đường, nếu như không có quan hệ nhân quả làm điều kiện tiên quyết, Phát Thanh Khủng Bố tuyệt đối không cho phép thính giả chém giết lẫn nhau, đây là quy củ mà thính giả hiểu rõ.

- Quên nói cho cậu biết, giọt máu này là của đại nhân vật kia.

Người phụ nữ ho khan mấy tiếng, hiển nhiên sức khỏe của bà ta không tốt, chẳng qua trên người bà ta tản ra cảm giác sốt ruột, nhiệt độ trên người bà ta không ngừng lên cao.

Chương 288 Lừa Dối

Bỗng nhiên, dường như cuối cùng Tô Bạch cũng ý thức được điều gì, giọt máu này, giọt máu mà mập mạp đưa cho hắn có lai lịch bất chính, nhưng làm sao lại trùng hợp như thế, hắn vừa mới lấy từ chỗ mập mạp liền bị cấp dưới của đại nhân vật kia cản lại?

Tô Bạch hiểu rõ dưới tay một số thính giả có thực lực rất mạnh quả đúng là có thính giả vì tiền tài làm việc cho mình, ví dụ như lúc trước mập mạp giúp Lệ Chi làm chân chạy để đổi lấy phần thưởng.

Có lẽ những thứ mà đại nhân vật không coi ra gì, lại là những đồ trân quý với thính giả bình thường.

- Hiện tại tôi cho cậu một nửa phút để giao giọt máu kia cho tôi.

Một giọng nam từ bên cạnh Tô Bạch truyền đến, hai chân anh ta lơ lửng giữa không trung, chậm rãi bay lên, hai con ngươi hiện ra màu trắng, mang theo một loại uy áp về tinh thần lực.

Tô Bạch rốt cuộc đã hiểu vì sao trước đó mình lại nhìn thấy ông già kia, nhất định là do hắn bị huyễn ảo tinh thần lực của tên gia hỏa này ảnh hưởng.

- Tôi phải xác nhận một chút.

Tô Bạch lên tiếng nói:

- Tôi vừa mới từ chỗ bạn của tôi đổi lấy thứ này, nếu như bây giờ tôi hỏi anh ta, anh ta xác nhận đây là đồ đi trộm, như vậy tôi sẽ trả lại cho chủ nhân của nó.

Nếu như thứ này thật đúng là do mập mạp trộm từ trong tay người khác, như vậy người khác vì lý do này mà ra tay với hắn, thậm chí là giết hắn cũng có phần nào đó quan hệ nhân quả chống đỡ. Bởi vì đây chẳng khác nào mập mạp là trộm, còn hắn là kẻ tham dự thủ tiêu tang vật, cho dù như thế nào kẻ trộm và kẻ thủ tiêu tang vật đều là phạm pháp, không phải là nhân vật vẻ vang gì.

- Chúng tôi không có bao nhiêu thời gian để trì hoãn nữa, nửa phút mà chúng tôi dành cho cậu, bây giờ chỉ còn lại 10 giây, cậu nhanh chóng lấy nó ra, nếu không… Cậu sẽ chết!

Người phụ nữ từng bước đến gần Tô Bạch, mang theo một loại áp lực vô hình, đồng thời trên tay bà ta có một ngọn lửa màu đỏ, kèm theo một nhiệt độ khiến cho da đầu người ta cảm thấy tê dại, đây tuyệt đối không phải là ngọn lửa bình thường.

Người đàn ông cầm cung tên kia càng lộ rõ sát khí, không chút nào che giấu, khiến cho Tô Bạch hoàn toàn cảm nhận sự sắc bén của anh ta.

Còn tên gia hỏa đang lơ lửng giữa không trung, trong miệng anh ta không ngừng lẩm bẩm gì đó, ở trong tầm mắt Tô Bạch bắt đầu sinh ra một loại thị giác vặn vẹo không ngừng chồng chéo lên nhau.

- Đưa cho tôi.

Người phụ nữ mặc áo đỏ đi đến bên cạnh Tô Bạch, giọng nói của bà ta bỗng nhiên không còn sắc bén như thế, ngược lại trở nên rất dịu dàng.

Cơ thể Tô Bạch run lên, mắt nhắm chặt, hắn vươn tay ra thò vào trong áo của chính mình, chuẩn bị nghe lời của người phụ nữ kia đi lấy đồ ra.

Người phụ nữ mỉm cười với người tinh thần lực, ra hiệu mọi chuyện đã thành công.

Nhưng một phút sau, đồng tử của người đàn ông cầm cung tên đứng ở phía xa bỗng nhiên co rụt lại, anh ta vô thức muốn bắn tên, nhưng cuối cùng vẫn áp chế sự vọng động của mình lại.

Thứ mà Tô Bạch lấy ra không phải là chiếc hộp có chứa giọt máu Vampire mà chính là địa ngục hỏa shotgun.

Họng súng lạnh như băng chống đỡ ở trán người phụ nữ.

Người phụ nữ kinh ngạc mở to hai mắt.

Người điều khiển tinh thần lực cũng có vẻ hơi bối rối.

Tô Bạch mở mắt ra, ánh mắt hắn thanh tịnh, từ sau khi hắn ăn đại não có thù với cha mình kia, linh hồn và tinh thần của Tô Bạch đều được tăng lên, trong lúc hắn tỉnh táo và có phòng bị lại muốn dùng tinh thần lực để tác động tới hắn, quả đúng là việc không dễ dàng.

Đồng thời, ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy rất hoang đường, hắn cười nói:

- Mẹ nó, mình thế mà lại gặp phải vụ lừa đảo của những thính giả.

.

Quy của của Phát Thanh Khủng Bố có tính linh hoạt cao, có rất nhiều thứ có thể thay đổi dựa theo tình hình cụ thể, nhưng không có nghĩa là quy củ của nó có thể bị chà đạp một cách tùy tiện, Phát Thanh Khủng Bố khống chế phòng tuyến cuối cùng của mình rất hoàn mỹ, trên cơ bản, sau khi thính giả vượt qua mấy thế giới chuyện xưa đều có loại cảm giác này.

Phát Thanh Khủng Bố không phải là một thứ tồn tại cứng ngắc, nhưng nó cũng có một số điểm cố chấp, nó sẽ cho thính giả một mức độ tự do đủ lớn, nhưng đồng thời lại tước đoạt tự do của thính giả, nó đem hai thứ cực đoan đối lập kết hợp rất

hoàn mỹ, ví dụ như nó vì cái gọi là tính hấp dẫn của thế giới chuyện xưa mà tùy ý xoa nắn những thính giả đang giãy dụa trong đó.

Rất hiển nhiên, ba người này đang giẫm chân lên đường giới hạn của phòng tuyến cuối cùng, hơn nữa phương thức này, bọn họ làm thật đúng là giống như thật, thật đến mức ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng tin tưởng, nếu như đối phương không quá nóng lòng, có khả năng Tô Bạch thật sự sợ cá chết lưới rách (hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tiêu diệt), thật sự giao giọt máu kia cho bọn họ, dù sao trong âm mưu này, đối phương chiếm đạo lý và quan hệ nhân quả.

Phương thức, hình thức này rất giống với mấy vụ lừa đảo bây giờ, chẳng qua Tô Bạch ngàn vạn lần không ngờ tới, thính giả thế mà cũng chơi loại phương pháp này, thật đúng là điều gì cũng có thể xảy ra.

Họng súng của địa ngục hỏa shotgun mang theo cảm giác lạnh lẽo chống đỡ lên trán người phụ nữ, ở khoảng cách gần như thế, Tô Bạch tuyệt đối có lòng tin, chỉ cần một phát súng của hắn là có thể khiến cho đầu của người phụ nữ này nổ tung.

Vào lúc này, quy củ của Phát Thanh Khủng Bố hoàn toàn thể hiện ra tính thú vị của nó, ba người này muốn lừa Tô Bạch, muốn lừa đồ trong tay hắn, nhưng sau khi Tô Bạch phát hiện ra thì thế chủ động lại thuộc về hắn.

Ba người này muốn lừa hắn, muốn lấy đi đồ vật quan trọng với hắn, như vậy Tô Bạch có đủ lý do nhân quả để phản kích, thậm chí… Qua giết bọn họ.

Mà bọn họ, ngược lại sẽ rơi vào tình huống khó xử, thậm chí còn không thể phản kích lại Tô Bạch, nếu không trên lưng bọn họ sẽ phải gánh vác quan hệ nhân quả nặng nề từ sự trừng phạt của Phát Thanh Khủng Bố.

Lúc đầu ba người bọn họ đi lừa gạt, có thể coi như là đang bước đi trên ranh giới phòng tuyến cuối cùng, sau khi lừa đảo thành công, bọn họ cũng không dính quá nhiều quan hệ nhân quả, đối với loại chuyện này, Phát Thanh Khủng Bố cũng mắt nhắm mắt mở, thế nhưng nếu như người bị lừa hiểu được, đồng thời giống như Tô Bạch bây giờ, biểu hiện ra một loại thái độ phản kháng quyết tuyệt, như vậy người bị động chính là ba người bọn họ.

Giống như trước đây có vụ án mấy sinh viên đại học bị lừa mất học phí qua điện thoại, sau cùng dẫn đến tự sát, tạo ra hiệu ứng oanh động, cảnh sát nhanh chóng thành lập tổ chuyên án, trong mấy ngày ngắn ngủi đã bắt được băng nhóm lừa đảo, trên thực tế, gần như người sử dụng điện thoại đều nhận được mấy dạng tin nhắn lừa đảo này, cho dù lúc trước người bị hại có qua cục cảnh sát báo án, phần lớn đều bị xử lý cho xong chuyện, trên cơ bản là không lấy lại được tiền.

Đám lừa đảo này chủ yếu là chui vào chỗ trống việc cảnh sát, cảnh sát lười phải vận dụng quá nhiều tư nguyên và tinh lực đi đối phó với bọn chúng, một khi cảnh sát bị dư luận gây áp lực, cho dù bọn chúng có trốn ra nước ngoài cũng khó lòng chạy thoát.

- Please, đừng giết tôi.

Người phụ nữ mặc áo đỏ giơ tay lên:

- Đây chỉ là một hiểu lầm.

Chương 289 Rất Nhát Gan

"Nếu như bà trẻ lại 20 tuổi, sau đó lại dùng loại vẻ mặt này, động tác này đến nói với tôi đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, nói không chừng tôi thật sự để ý đến thân thể của bà, cho bà một bậc thang đi xuống, nhưng dì à, dì bao nhiêu tuổi rồi? Tỏ vẻ ngây thơ như thế này chỉ đem lại hiệu quả phản tác dụng mà thôi, dì biết không?"

Sắc mặt người phụ nữ cứng đờ.

- Này người anh em, chúng tôi không có lừa cậu, chỉ là hiểu lầm mà thôi, chúng ta coi như kết giao bạn bè, được chứ?

Lúc này gia hỏa hạ cung tên trong tay xuống, anh ta rõ ràng, Tô Bạch đã tin chắc chắn rằng anh ta sẽ không chủ động bắn tên, cho nên anh ta còn ở đó uy hiếp cái rắm:

- Không đánh nhau thì không quen biết, đúng không? Nhiều bạn bè nhiều đường đi?

- Người anh em? Xin lỗi, tôi có rất ít bạn.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn người đàn ông cầm cung tên:

- Hơn nữa, bọn họ sẽ không làm những chuyện thấp kém như thế.

Suy nghĩ một chút, cho dù là mập mạp, hòa thượng Thất Luận hay Gia Thố, đây đều là những người làm việc không từ thủ đoạn nào, nhưng ở trong thế giới hiện thực, để bọn họ đi lừa đảo người khác, bọn họ thật đúng là không làm được, đối với bọn họ mà nói, chuyện này quá hạ thấp bản thân.

- Đừng như thế, người anh em, cậu để lại cho chúng tôi con đường, sau này gặp mặt cũng dễ nói chuyện.

Lúc này người đàn ông đang bay lơ lửng cũng chủ động thu hồi lực ảnh hưởng của tinh thần lực, trong mắt cũng xuất hiện con ngươi màu đen, thân thể không lơ lửng nữa mà rơi xuống mặt đất.

- Ai muốn sau này gặp lại các người?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

Người khống chế tinh thần lực sững sờ, anh ta không ngờ Tô Bạch lại trả lời mình như thế.

- Nghe lời tôi, để súng xuống, chuyện gì đều có thể thương lượng được.

Người phụ nữ lên tiếng.

Tô Bạch mỉm cười, đem mặt mình đến sát mặt người phụ nữ, thở ra một hơi vào bên tai bà ta, sau đó dùng giọng điệu lạnh lẽo để nói:

- Bà nói xem, sau khi tôi nổ súng với bà, hai người này sẽ quay đầu chạy hay là công kích tôi, báo thù cho bà.

Trong mắt người phụ nữ lộ ra hoảng sợ, bởi vì đây là một chuyện không cần phải suy nghĩ, hai người đồng lõa với bà ta nhất định sẽ trực tiếp rời đi, báo thù cho bà ta sẽ chỉ dính quan hệ nhân quả, bởi vì việc này, vốn dĩ ba người bọn họ không chiếm được lý.

Đạo lý có đôi khi là một từ ngữ rất hư vô mờ mịt, có đôi khi lại là một từ ngữ thường xuyên bị người ta tùy ý bóp méo và chà đạp, thế nhưng lúc Phát Thanh Khủng Bố bắt đầu giảng đạo lý thì những thính giả này, những người có năng lực thần thánh trong mắt người bình thường, bọn họ cũng phải tuân

theo những đạo lý đó, có lẽ đây chính là thứ được gọi là đạo lý cường quyền.

- Thật ra tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, làm sao các người lại biết được chuyện này, tôi vừa mới lấy được giọt máu này không lâu, sao các người lại biết, hơn nữa hiệu suất còn kinh người như thế?

Đối với chuyện này, Tô Bạch thật đúng là cảm thấy ngạc nhiên, hắn vừa mới giao dịch với mập mạp xong, ngay cả bản thân hắn còn chưa nhìn được giọt máu này mấy lần, vừa mới lái xe đi, thế mà đã gặp loại âm mưu này.

Đối phương nắm rất chắc hành tung của hắn và mập mạp, chuyện này tuyệt đối không bình thường, không thích hợp, trong này nhất định có ẩn tình.

Trên thực tế, đổi lại thành những người khác, trong tình huống không có bao nhiêu thời gian giảm xóc và suy nghĩ, thật đúng là sẽ trực tiếp giao đồ vật ra, sau đó liền mắc lừa.

- Chúng tôi có tài liệu về các người, phần lớn tài liệu về thính giả ở Chiết Giang, Thượng Hải, chúng tôi đều có.

Người phụ nữ lên tiếng, hiện tại bà ta sợ hãi Tô Bạch thật sự nổ súng.

- Tài liệu?

Tô Bạch hơi nhíu mày.

- Còn có tài liệu về thính giả?

- Có, chúng tôi tìm được ở nhà một đại nhân vật, ở trong nhà người đó, chúng tôi phát hiện một phần bảng danh sách, trong danh sách đó có rất nhiều tài liệu về thính giả khu vực Chiết Giang Thượng Hải.

Nghe thấy câu trả lời này, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên Lệ Chi tìm đến mình, cô ta trực tiếp thông

qua nick wechat Kongbu66 để nói chuyện với hắn, cấp bậc của thính giả càng cao, như vậy tư cách quyền hạn càng lớn, cấp bậc nhân vật như Lệ Chi nhất định có thể thu hoạch càng nhiều đặc quyền, ví dụ như lấy được tin tức, tài liệu về thính giả khác thông qua Kongbu66.

Thế nhưng nhà của đại nhân vật kia, làm sao bị ba người này đi vào?

Đại nhân vật kia vẫn đang ở trong thế giới chuyện xưa? Hoặc là giống như Lệ Chi, biến mất?

- Có thể thả tôi không? Tôi nguyện ý đánh đổi nhiều thứ.

Người phụ nữ nói:

- Chuyện này, chúng ta có thể xóa bỏ, ba người chúng tôi nợ cậu một nhân tình.

- Ồ, được.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn đã đồng ý.

- Lá gan của tôi rất nhỏ, bà biết đó, tôi cũng rất ghét kết thù, thậm chí, chỉ cần người ta hơi nói to một chút, tôi đều sẽ giật mình.

Người phụ nữ thở phào nhẹ nhõm, bà ta có hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, bà ta thật đúng là có cảm giác đi trên mép bờ sinh tử, thật ra quan trọng nhất vẫn là ở chỗ đoàn đội do ba người này tạo ra, nhìn có vẻ như thực lực của mỗi người đều không tồi, nhưng lại là một đoàn thể lỏng lẻo, hơn nữa tử huyệt của mỗi người đều bị Phát Thanh Khủng Bố nắm chặt, nếu như ba người này ở trong thế giới chuyện xưa, lấy loại phương thức này để phối hợp, như vậy thật đúng là đáng sợ, dĩ nhiên xác suất ba người cùng được truyền tống vào một thế giới chuyện xưa là rất thấp, điều này còn phụ thuộc vào tâm trạng của Phát Thanh Khủng Bố.

- Cậu lấy súng ra đi, chúng ta có thể thương lượng một chút…

- Pằng!

Tiếng súng vang lên.

Đầu của người phụ nữ nổ tung, thậm chỉ cả nửa người trên cũng bị một lực trùng kích đáng sợ đánh mạnh vào, làm cho nát bét, một luồng khói xanh lượn lờ bay lên, không phải từ họng súng mà chính là từ trên thi thể của người phụ nữ, điều này có nghĩa, vừa rồi trong khoảng cách gần như thế, trong nháy mắt, linh hồn của người phụ nữ này đã bị chôn vùi.

Đây đúng nghĩa là hồn phi phách tán.

Rất phù hợp với đặc tính của địa ngục hỏa shotgun, chỗ đáng sợ nhất của địa ngục hỏa shotgun không phải là tổn thương vật lý mà chính là … Tổn thương linh hồn.

Một nửa thi thể của người phụ nữ ngã xuống vũng máu.

Tô Bạch dùng một tay che lấy lồng ngực của mình, giọng nói mang theo phiền muộn và bi thương:

- Lá gan của tôi rất nhỏ, bà nói nhỏ thôi, đừng hù dọa tới tôi, tôi không cẩn thận bóp vào cò súng, thật là, làm sao bà lại nghĩ không thông như thế.

Người đàn ông cầm cung tên và người đàn ông khống chế tinh thần lực nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt lộ ra kinh ngạc, sau đó cắn răng, lập tức quay người, chuẩn bị rời đi.

Tô Bạch mỉm cười, đặt hai địa ngục hỏa shotgun trên vai mình:

- Đừng chạy, khó có dịp nhân quả đưa tới tận cửa, để cho tôi không cần phải kiêng kỵ, có thể thoải mái giết thính giả trong thế giới hiện thực, hôm nay là trung thu, các anh không xuống dưới đoàn viên với bạn của mình à?

Có người thích đi tìm đường chết, có người lại thích nhìn người ta đi tìm đường chết.

Hiện tại rất rõ ràng, Tô Bạch thuộc về vế sau, thi thể của người phụ nữ này để lại đây, Tô Bạch không có đuổi theo người có khả năng khống chế tinh thần lực mà chính là đuổi theo người đàn ông cầm cung tên kia, hai người họ chia ra hai hướng để chạy, Tô Bạch chỉ có thể đuổi theo một người.

Chương 290 Đuổi Giết

Người có năng lực khống chế tinh thần lực rõ ràng càng khó chơi hơn, hơn nữa loại thuộc tính cường hóa của Tô Bạch, nếu đối đầu với người có năng lực khống chế tinh thần lực, rõ ràng không có quá nhiều ưu thế, ngược lại là tên giả hỏa bắn tên kia, Tô Bạch cảm thấy mình có khả năng nắm chắc phần thắng hơn.

Chẳng qua lúc đang đuổi theo, Tô Bạch nhắn một tin cho Sở Triệu, đó là tin nhắn định vị.

Trên chiếc xe màu đỏ hoặc là người phụ nữ kia hẳn là có một số đồ tốt, trên thực tế, Tô Bạch ra tay với bọn họ, muốn giết bọn họ, không phải xuất phát từ loại tư tưởng cao thượng thanh lý những kẻ xấu xa trong đội ngũ thính giả gì đó. Hắn không rảnh rỗi như thế. Hơn nữa đứng ở góc độ đạo đức và pháp luật của thế giới hiện thực, nếu như tụ tập tất cả các thính giả lại cùng một chỗ để tìm ra một người tốt, giống như muốn tìm một đóa sen trắng trong hầm phân vậy, thật khó có thể tin được.

Một lý do quang minh chính đại, một cơ hội đường đường chính chính đi giết thính giả.

Đi chiếm lấy đồ tốt của bọn họ.

Sao Tô Bạch có thể từ bỏ?

Hơn nữa, thế giới chuyện xưa lần trước đã kết thúc được một thời gian rồi.

Con người,

Dù sao cũng nên hoạt động một chút.

Tốc độ của đối phương rất nhanh, cho dù mang theo cung tên, anh ta vẫn chạy nhanh như khỉ, anh ta để trần hai chân, vững vàng chạy trên mặt đất, trong lúc chạy, không quan tâm đến vấn đề thăng bằng của mình.

Trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, địa ngục hỏa shotgun có bán kính sát thương hữu hạn, cách xa như thế, Tô Bạch chỉ có thể đánh không khí, cho nên việc đầu tiên mà hắn cần làm chính là đuổi theo.

Tô Bạch hoán đổi sang trạng thái vampire, trong lúc này, tốc độ của Tô Bạch tăng lên một cấp độ mới.

Phản ứng nhanh nhạy của huyết thống, vào lúc này đã có đất dụng võ.

Đối phương quay đầu lại, nhìn thấy Tô Bạch còn đang không ngừng đuổi theo mình, trong miệng anh ta giống như đang chửi câu gì đó, nhưng anh ta vẫn không dám bắn tên vào Tô Bạch, bởi vì lúc này Tô Bạch đuổi giết anh ta, Tô Bạch chiếm cứ đạo lý, anh ta không thể phát động công kích với Tô Bạch, nếu không sẽ dính đến quan hệ nhân quả, điều này cũng tương đương với việc anh ta bê đá đập vào chân mình.

Trừ khi, anh ta nguyện ý không tiếc thế giới chuyện xưa tiếp theo có độ khó đột nhiên tăng lên, nếu không, về cơ bản, anh ta không dám chém giết Tô Bạch.

Rất hiển nhiên, bây giờ anh ta còn chưa quyết định, anh ta còn đang do dự, anh ta còn đang ôm tâm lý gặp may có thể hất ra được Tô Bạch, ngày sau gặp lại, cho dù có đụng vào Tô Bạch, khi đó Tô Bạch đã không còn quá nhiều đạo lý để ra tay với anh ta, bởi vì thời gian dài, âm mưu lần này đã không lừa được Tô Bạch, Tô Bạch không tổn thất gì, giữa bọn họ cũng không có thâm cừu đại hận.

Quy củ của Phát Thanh Khủng Bố, có đôi khi chính là có tình người như vậy, rất đáng khen ngợi.

- Vù!

Tô Bạch nhìn thấy người mà hắn đang đuổi theo, thế mà lại trực tiếp nhảy từ trên lan can xuống, đây chẳng khác nào nhảy từ một tòa nhà cao mấy tầng xuống, hơn nữa phía dưới còn đông nghịt như thế.

Tô Bạch lại một lần nữa tăng tốc, hắn cũng theo chân đối phương thả người nhảy xuống, chẳng qua lúc rơi xuống, tay Tô Bạch giữ lấy cột trụ để làm giảm lực quán tính khi rơi xuống, chờ đến khi chân Tô Bạch chạm đất, lòng bàn tay hắn đã máu me be bét, chẳng qua hắn không chút để ý, tiếp tục đuổi theo.

Song phương cách nhau khoảng 30 mét.

Hai người đàn ông đuổi nhau trên đại lộ, hơn nữa còn là ngược chiều.

- Chết tiệt!

Tô Bạch nghe thấy người phía trước nói như thế.

Ngay sau đó, đối phương nghiêng đầu sang chỗ khác, giương cung lắp tên.

Không nhịn được sao!

Khóe miệng Tô Bạch cong lên, sau đó chạy theo hình chữ S.

Chẳng qua, bên trong miệng đối phương giống như đang niệm chú ngữ gì đó, ngay lập tức, bên trên cung tên lộ ra một vệt sáng màu xanh, nhanh chóng bắn ra.

Tô Bạch sững sờ, mũi tên của đối phương thế mà không bắn vào hắn, mà chính là bắn tới mặt đất cách hắn hai mét.

Bắn chệch rồi à?

Một phút sau, mũi tên bắn xuống mặt đất bỗng nhiên tách ra thành mười tia sáng màu xanh.

Bắn ra! Bắn ra tung tóe!

Sắc mặt Tô Bạch lạnh lẽo, hai tia sáng màu xanh xuyên thẳng qua người hắn, may mắn một mũi tên trúng cánh tay, một mũi tên trúng bụng dưới. Trong nháy mắt đó, Tô Bạch đã làm ra phản ứng nghiêng người né đi, chẳng qua muốn hoàn toàn tránh được, hiển nhiên là không thể nào.

Có mấy chiếc xe xung quanh cũng bị bắn trúng, có thân xe bị đâm thủng, có lốp xe bị đâm thủng, trên mặt đất cũng xuất hiện mấy hố sâu, trong lúc này, giao thông rơi vào tình trạng hỗn loạn.

- Rống!

Đôi mắt Tô Bạch bắt đầu xuất hiện màu đỏ, cả người một lần nữa chạy về phía trước, miệng vết thương trên người hắn có thể dùng tốc độ bằng mắt thường để nhìn thấy nó đang không ngừng khép lại.

Dường như người trước mắt kia cũng cảm thấy giật mình vì chuyện này, bởi vì mũi tên kia, anh ta đã hao tổn rất nhiều sức lực, cho nên tốc độ chạy của anh ta bắt đầu không nhanh được như trước. Một lúc sau, khoảng cách giữa hai người chậm rãi kéo gần lại.

Đối phương nhảy qua vườn hoa, rẽ vào một con đường khác, Tô Bạch cũng theo sát phía sau, lúc Tô Bạch nhảy qua, đối phương đã bày sẵn tư thế đón địch, không chạy trốn mà chính là xoay người, cầm cung tên trực tiếp quét về phía Tô Bạch.

Tô Bạch cầm địa ngục hỏa shotgun trong tay, hắn không kịp bắn súng, nhưng địa ngục hỏa shotgun lại giống như một

thanh đao cùn kẹp lấy cung tên của đối phương,

Đối phương đá một chân lên, đồng thời lúc đó, Tô Bạch cũng đạp một cước, trong nháy mắt, chân hai người đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm đục, hai người bị hất bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất.

Mà bên phía Tô Bạch, đúng lúc này có một chiếc xe tải lao đến, Tô Bạch không thể làm gì khác ngoài việc nằm ngang dưới gầm xe tải, chờ xe tải đi qua người hắn, Tô Bạch mới đứng lên, nhưng đối phương đã biến mất.

.

- Vù vù…

Tôn Tàng đi bên lề đường nhỏ, anh ta không ngừng thở hổn hển, cung tên còn ở trên người anh ta, nhưng so với lúc trước, nó trở nên nặng hơn nhiều, bởi vì cơ thể anh ta quá mệt mỏi.

- Chết tiệt, khốn nạn…

Tôn Tàng không ngừng mắng chửi.

Tôn Tàng rất rõ chính mình đã dính đến một số quan hệ nhân quả, cho dù anh ta không giết chết Tô Bạch, nhưng anh ta làm cho Tô Bạch bị thương, lần thế giới chuyện xưa tiếp theo, độ khó khăn của anh ta chắc chắn sẽ tăng lên, đồng thời, điều này cũng mang ý nghĩ, xác suất sống sót trong thế giới chuyện xưa tiếp theo của anh ta rất thấp.

Điều này khiến cho trong lòng Tôn Tàng cảm thấy không thoải mái, không lừa gạt được thì không lừa gạt được. Trên thực tế, ba người này ỷ lại vào bảng danh sách trong nhà đại nhân vật, bọn họ đã thử làm qua chuyện này rất nhiều lần, không phải lần nào cũng thành công, cũng có lần thất bại, nhưng đám thính giả kia, không giống như Tô Bạch, không chịu thương lượng, trực tiếp nổ súng giết người.

Hơn nữa, còn là loại hình không chết không thôi.

Giữa người nghe với nhau, luôn lấy lợi ích ra để thỏa hiệp, mà không phải loại cực đoan sinh tử, đây cũng coi như là văn hóa đặc biệt giữa những thính giả, nhưng Tôn Tàng rõ ràng, người tên Tô Bạch kia, hắn hoàn toàn không giống thế.

Chương 291 Cắn Chết Ngươi

Trên thực tế đúng là như vậy, nếu không lúc trước hòa thượng sẽ không bị Tô Bạch làm cho mặt mũi xám xịt như thế.

Đúng lúc này, một tiếng động cơ từ phía sau truyền đến, Tôn Tàng giống như con chuột nhỏ bị hoảng sợ, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, anh ta nhìn thấy một chiếc xe taxi đang hướng về phía bên này, đây là con đường nhỏ ở nông thôn, độ lớn chỉ đủ cho hai chiếc xe đi, chung quanh còn có nhà dân, ở chỗ này lái xe với tốc độ nhanh như thế, trừ khi là nổi điên, nhưng thị lực của Tôn Tàng rất tốt, anh ta lập tức nhìn thấy người ngồi trên ghế lái, người đang lái chiếc taxi kia chính là Tô Bạch.

Đáng chết, hắn lại tới.

Trong lòng Tôn Tàng đã sớm đè nén lửa giận, anh ta không cách nào ép xuống được, bị Tô Bạch đuổi nhiều lần như thế, xa như thế, đối phương vậy mà không buông bỏ, tiếp tục đuổi theo, đây là đang ép anh ta cá chết lưới rách rồi.

Một loại suy nghĩ điên cuồng không ngừng nảy sinh trong lòng Tôn Tàng, cho dù ở thế giới chuyện xưa tiếp theo có độ khó tăng lên, không vấn đề gì, bây giờ ông đây giết chết ngươi rồi nói sau!

Đây cũng là bởi vì Tô Bạch cứ thế mà ép Tôn Tàng phát điên.

Tôn Tàng giương cung lên, anh ta không trốn tránh, không e ngại, chỉ có hừng hực lửa giận và phẫn nộ, một phút sau, từ trong lòng bàn tay anh ta không ngừng chảy ra máu tươi, sau

đó máu tươi này dung nhập vào trong cung tên, cung tên bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Ngay sau đó, cả người Tôn Tàng căng ra, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ khó hiểu.

- 竜が我が敵を喰らう

(Ryuu ga waga teki wo kurau — The dragon consumes my enemies: Tạm dịch: Rồng thiêng nuốt chửng kẻ thù của ta!)

Bóng dáng một con rồng màu đỏ hiện ra, lấy một loại khí thế lao thẳng về phía trước, không chịu lùi bước, đâm thẳng về phía xe taxi.

Lúc đầu Tô Bạch giẫm chân ga, thật vất vả mới có thể lần theo tên gia hỏa kia. Đúng lúc này đây, Tô Bạch bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng rồng đỏ xông về phía mình, trong miệng hắn vô thức phát ra những tiếng gầm nhẹ, thế nhưng lúc này nếu như muốn chuyển hướng hoặc là dừng xe lại đã không còn kịp rồi, may mắn Tô Bạch không có thắt dây an toàn, bởi vì chiếc xe này là do hắn cướp được, sau khi nhìn thấy con đường phía trước đã bị con rồng này làm cho hư hại nghiêm trọng, Tô Bạch dứt khoát mở cửa xe, cả người nhảy ra ngoài, nhưng bản thân hắn vẫn bị ảnh hưởng, cả người bị hất tung ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất.

Sau khi phóng ra một chiêu này, cả người Tôn Tàng quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt anh ta trắng bệch, thậm chí dường như hô hấp của anh ta trở nên mong manh, lúc này anh ta thật sự rất yếu ớt.

Còn bên kia, Tô Bạch đã máu me be bét nằm ở trên bờ ruộng, khắp người hắn đều là vết thương.

Chẳng qua Tô Bạch vẫn run rẩy vươn tay vào trong áo của mình.

Sau đó từ từ lấy ra chiếc mặt nạ kia.

Tô Bạch nghiêng mặt nằm trong ruộng, đầu hắn hơi dịch về phía mặt nạ.

Mặt nạ,

Mặt,

Cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Trong nháy mắt khi mặt nạ chạm vào mặt Tô Bạch, Tô Bạch cảm thấy bản thân mình đã quên đi hết đau đớn, cả người hắn trở nên vô cùng… Bình tĩnh, dường như mỗi lần hắn hô hấp, hắn đều có thể nắm giữ được một cách hoàn mỹ.

Tô Bạch chậm rãi đứng lên, cả người lâng lâng, hiện tại hắn cảm thấy linh hồn mình giống như thoát khỏi một loại trói buộc, thậm chí hắn còn muốn gỡ lớp da của mình ra, tự tay đánh gãy xương của bản thân, loại bỏ máu thịt, đem chính mình giải thoát ra ngoài.

Đây là một loại cảm giác rất khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, bởi vì sau khi đeo mặt nạ lên, sâu trong lòng Tô Bạch dâng lên một loại cảm giác, không phải miệt thị với cảnh vật xung quanh, mà chính là một loại miệt thị với chính mình.

Hắn cảm thấy.

Cơ thể này, có mất đi cũng không tiếc, hủy hoại đi càng tốt hơn.

Chính loại tâm trạng này, trong lúc vô tình đã đem ý thức của Tô Bạch tách ra khỏi cơ thể này, hắn không còn cảm giác được đau đớn, không hề cảm nhận được vui vẻ.

Chỉ còn lại có,

Giết chóc!

Lúc Tô Bạch bước đi, bước chân của hắn khập khiễng, nhưng lại rất kiên định, máu tươi không ngừng ở trên người

hắn chảy ngược vào trong, da thịt không ngừng biến hóa, đây là huyết thống Vampire đang chữa trị cho cơ thể của hắn.

Chẳng qua, có lẽ bởi vì thương thế của Tô Bạch quá nặng, cho nên khả năng khôi phục lại chậm hơn, dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng nhất lúc này chính là, hắn cần máu tươi, máu tươi mới.

Có nguyên liệu là máu tươi thì huyết thống Vampire mới có thể phát huy được đặc tính của mình.

Lúc này Tôn Tàng đã hoàn toàn vô lực, anh ta cố hết sức, muốn giơ cung tên lên, nhưng vô dụng, thậm chí cánh tay trái của anh ta đã gãy xương, bây giờ cho dù anh ta có sức cũng không có cách nào dùng một cánh tay gãy để bắn tên.

Tô Bạch không ngừng đến gần anh ta, duy trì một tốc độ chậm rãi, tuy khập khiễng nhưng lại mang đến một loại áp lực lớn hơn.

Có lẽ điều này liên quan đến tính cách.

Có một loại người không e ngại việc tiến vào thế giới chuyện xưa, giống như Tô Bạch vậy, thời gian dài không được Phát Thanh Khủng Bố "gọi" vào thế giới chuyện xưa, chân tay không được giãn gân cốt, ngược lại cảm thấy nhớ đến hoảng, chân tay khó chịu.

Cho nên, thật vất vả mới có thể ở trong thế giới hiện thực, gặp được cơ hội danh chính ngôn thuận đi giết chết thính giả, nói một cách dễ hiểu, loại cảm giác này giống như một tên sắc lang đói khát phụ nữ, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái yểu điệu lột sạch quần áo, đứng ở trước mặt mình khiêu vũ.

- Không có chỗ thương lượng à?

Tôn Tàng vô lực nói.

Dáng vẻ này nếu như không giết chết được Tô Bạch, Tôn Tàng đã hoàn toàn từ bỏ, thật ra trong lòng Tôn Tàng không có bao nhiêu oán trách, chẳng qua anh ta cảm thấy rất ủy khuất, đúng thế, rất ủy khuất, nếu như không phải tại quy củ đáng chết của Phát Thanh Khủng Bố, bọn họ chân chính đi vào trong thế giới chuyện xưa, thì người thanh niên trước mặt, làm sao có thể đánh cho ba người thành dạng này.

Hoặc là nói, nếu như ngay từ đầu ba người thể hiện ra loại thái độ thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, bày ra một loại quyết tâm cho dù có phải làm trái với quy củ Phát Thanh Khủng Bố, ba người họ nhất định phải cùng tiến cùng lùi, khả năng, người trước mặt này không thể khoa trương như thế.

Triệu Nhã sẽ không chết, bản thân anh ta cũng không rơi vào kết cục này.

Tô Bạch lảo đảo đi đến, đối mặt với lời nói của Tôn Tàng, Tô Bạch chỉ hơi lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái.

Trong mắt Tôn Tàng nhất thời xuất hiện hy vọng, phần lớn đối mặt với tử vong, con người ta vẫn rất sợ hãi.

Chẳng qua lúc này Tôn Tàng đã quên mất, Tô Bạch đã giết Triệu Nhã như thế nào.

Có lẽ,

Đối với người bệnh tâm thần như Tô Bạch mà nói, giết người chính là một niềm vui thú, đến mức sinh ra một loại nghệ thuật, nên giết người như thế nào mới có thể làm tăng niềm vui của mình lên.

Ví dụ như bản thân lúc ăn cơm đã là niềm vui, mà mỹ thực, sắc hương vị đều đủ sẽ làm cho người ta thích thú hơn khi ăn cơm.

Tô Bạch đeo mặt nạ lên, hắn đã biến thành một cái máy móc bị chính cảm xúc tiêu cực của mình khống chế, dĩ nhiên,

đây là điều Tô Bạch vui vẻ tiếp nhận.

- Có chuyện, tôi muốn nói với anh.

Chương 292 Đến Đi Nào, Thăng Cấp

Tô Bạch lên tiếng nói, giọng nói của hắn có hơi suy yếu, mang theo chút gì đó mệt mỏi, trên thực tế, Tô Bạch quả thật bị thương nặng, nhưng còn tốt hơn Tôn Tàng, hơn nữa, bây giờ Tô Bạch còn có thể nổ súng.

Có đôi khi, bóp cò súng thật đúng là đơn giản hơn nhiều so với việc giương cung bắn tên, điểm này lúc trước kỵ binh Tăng Cách Thiết Lâm ở thời nhà Thanh phát động tấn công với súng pháo của liên quân Anh Pháp đã nói lên tất cả.

- Nói, cậu nói đi.

Tôn Tàng mấp máy đôi môi khô khốc của mình, lộ ra dáng vẻ cấp bách, có thể nói chuyện, có thể cò kè mặc cả, không vấn đề gì, thậm chí anh ta có thể dùng tất cả điểm cốt truyện còn lại để đổi đồ cho Tô Bạch, đều không vấn đề gì, chỉ cần anh ta còn sống, chỉ cần anh ta tiếp tục sống, đây là cơ sở, đây là ranh giới cuối cùng, phòng tuyến cuối cùng, tất cả còn có thể nói chuyện.

- Lúc anh bắn mũi tên kia, anh nói gì?

Tô Bạch hỏi.

- Cái gì? – Tôn Tàng có chút không hiểu, anh ta không biết Tô Bạch hỏi chuyện này để làm gì.

- Anh biết… Tiếng Nhật à?

Tôn Tàng lắc đầu cười khổ:

- Không, chẳng qua tôi cảm thấy lời nói này rất phù hợp với kỹ năng của tôi, cho nên tôi luôn nói câu này.

- Ồ, thế thì anh nói sai rồi, cậu của anh đại ý là nuốt chửng kẻ thù của tôi, không liên quan gì đến bắn tên.

Sau khi nói xong, Tô Bạch chỉ họng súng vào trước ngực Tôn Tàng.

Cả người Tôn Tàng gần như hóa đá, anh ta không dám tin, hỏi:

- Cậu chỉ muốn nói chuyện… Này?

- Ừ - Tô Bạch rất nghiêm túc gật đầu.

Sau đó.

- Pằng!

Tiếng súng vang lên.

…..

Cho dù xã hội nào thì cũng có giai cấp thuộc về mình, xã hội loài người hoặc là quần thể xã hội có giai cấp từ cao đến thấp, thời kỳ trước đã có rất nhiều người mang theo mơ ước cao thượng muốn đánh vỡ chế độ giai cấp, thành lập xã hội tự do mà con người đều bình đẳng, nhưng mấy chục năm hiện thực đã hoàn toàn phá vỡ loại ảo tưởng này, hoặc là nói, mơ luôn đẹp còn hiện thực thì tàn khốc.

Ví dụ như bệnh viện mà Tô Bạch đang nằm, không mở cửa cho người dân, chỉ tiếp nhận những trường hợp đặc biệt, người có thể khám bệnh ở đây đều có thân phận không đơn giản.

Tô Bạch đang tiến hành chuyển nhượng tài sản của mình, Tô Bạch chưa hề nhắc đến việc đem tiền tài của mình quyên tặng cho những nơi được gọi là tổ chức, ngược lại nó chỉ càng gây thêm tội nghiệt, suy nghĩ của Tô Bạch rất đơn giản, hắn

đem cổ phần và tài sản trên danh nghĩa của mình, có thể chuyển nhượng liền chuyển nhượng ra ngoài, có thể tách ra liền phân chia, cố gắng không làm ảnh hưởng đến sự vận hành của tập đoàn mà cha mẹ hắn để lại.

Là Huân Nhi lợi dụng quan hệ của mình, đưa Tô Bạch vào trong bệnh viện này.

Bây giờ là sáng sớm, Huân Nhi đang ngồi bên cạnh giường Tô Bạch để gọt táo, Sở Triệu thì ngồi trên ghế, có chút mặt ủ mày chau.

Một lúc sau, Tô Bạch vươn vai, thương thế trên người hắn khá tốt, điều dưỡng một chút là được, hơn nữa trong khoảng thời gian này, dưới sự yêu cầu của Huân Nhi, bệnh viện không ngừng truyền máu cho Tô Bạch, mỗi ngày đều có máu tươi đi vào trong người Tô Bạch, cho dù Tô Bạch không muốn khỏi cũng là điều rất khó, hơn nữa bởi vì đây là bệnh viện đặc biệt, cho nên trong một số quá trình chữa bệnh, không có nhiều hạn chế như bệnh viện công.

- Đã lấy được hết đồ rồi chứ?

Tô Bạch hỏi.

Huân Nhi đưa quả táo đã gọt xong cho Tô Bạch. Tô Bạch mỉm cười lắc đầu, ra hiệu mình không muốn ăn.

Lúc này đây, Sở Triệu lấy lại tinh thần, cầm một chiếc túi ở bên cạnh, sau đó đặt ở trên giường bệnh của Tô Bạch, đồng thời lấy từng món đồ ra.

Một chiếc dao găm màu tím, một cây cung và một số mũi tên, cùng với một số món đồ chơi nhỏ.

Chiếc dao găm màu tím hẳn là của Triệu Nhã, cung tên dĩ nhiên là của Tôn Tàng.

- Hai người chia đi –Tô Bạch nói.

Huân Nhi cảm thấy ngoài ý muốn:

- Như vậy làm sao được.

Sở Triệu lắc đầu:

- Đây là do cậu liều mạng lấy được, sao chúng tôi có thể lấy nó.

- Coi như là nợ tôi.

Tô Bạch không có nói, thật ra hắn không coi trọng những thứ này, thứ mà hắn xem trọng chính là cảm giác lúc đuổi giết kia, nói một cách văn hoa chính là Tô Bạch xem trọng quá trình mà không phải là kết quả.

Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, Tô Bạch gọi điện thoại hoặc là nhắn tin định vị cho Huân Nhi và Sở Triệu, để bọn họ tới phụ trách giải quyết hậu quả, dọn dẹp chiến trường, nếu như bọn họ đã tham dự vào, lấy quan hệ của Tô Bạch và bọn họ, để người ta đi tay không mà về, như vậy quan hệ của ba người bọn họ sẽ hoàn toàn rạn nứt, dù sao hiện tại Sở Triệu và Huân Nhi chỉ mới là người thực tập, bọn họ có nhu cầu rất lớn về vũ khí, cũng là lúc khao khát có năng lực bảo vệ mình nhất.

Tô Bạch rõ ràng, ba người, hắn, Huân Nhi và Sở Triệu hoàn toàn không giống như đám người hòa thượng, mập mạp, giữa ba người bọn họ là tình cảm bạn bè, có đôi khi tình cảm rất không đáng tiền, nhưng có đôi khi tình cảm cũng rất đáng tiền.

Huân Nhi và Sở Triệu liếc thoáng qua nhau, Huân Nhi cầm lấy chiếc dao găm màu tím, Sở Triệu cầm cung tên.

Hai người đều không nói cảm ơn, bởi vì lúc này nói cảm ơn thì có hơi qua loa rồi.

- Bình thường hai người luyện tập thêm nhiều một chút, cho dù là người thực tập, muốn thu hoạch được điểm cốt truyện, điều này không phải là không thể.

Tô Bạch nhắc nhở, sau đó co người vào chăn.

- Tôi mệt rồi.

Huân Nhi và Sở Triệu hiểu ý liếc nhau, hai người đều rời khỏi phòng bệnh, chẳng qua hai người không có rời đi mà chính là chờ ở phòng bên cạnh.

Tô Bạch từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận cơ thể hắn dần dần ổn định, sau đó Tô Bạch đưa tay ra, kéo ngăn tủ ở đầu giường, lấy một chiếc bình nhỏ, mở bình nhỏ ra, sau đó để miệng bình ở ngay vị trí chính giữa trán của hắn.

Móng tay Tô Bạch xẹt qua giữa trán, trên trán hắn xuất hiện một vết thương, ngay sau đó, giọt máu trong bình nhỏ này cũng rơi xuống.

Đúng lúc rơi vào vị trí vết thương.

Đến đi nào, thăng cấp!

Khi giọt máu này đi vào vết thương mà Tô Bạch vừa gây ra, dung hợp với máu của Tô Bạch, trên người hắn bắt đầu tỏa ra hơi thở của huyết thống, giống như một giọt mực màu đen được nhỏ vào nước khoáng.

Đối với giọt máu tươi này mà nói, huyết thống của Tô Bạch tương đương với cốc nước khoáng kia, mang ý nghĩa máu của huyết thống trên người Tô Bạch và giọt máu tươi này gần như không thể so sánh được.

Huyết thống của chủ nhân giọt máu tươi này còn cao hơn những gì Tô Bạch tưởng tượng, có lẽ chuyện này ngay cả mập mạp cũng không nghĩ tới, hiện tại bỗng nhiên Tô Bạch có suy nghĩ muốn đi hỏi mập mạp về lai lịch của giọt máu này, anh ta

lấy nó từ trong thế giới chuyện xưa hay là trong thế giới hiện thực, nếu như là trong thế giới hiện thực, vậy thì chứng minh bản thân hắn có thể tìm thấy manh mối, đào được nhiều chỗ tốt hơn.

Trong lúc mê mang, Tô Bạch vẫn ý thức được giọt máu kia đang dung nhập vào trong máu thịt hắn, Tô Bạch cảm thấy mình giống như nằm mơ. Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện, hắn không phải là đang nằm trên giường bệnh, mà chính là bị cố định trên thập tự giá, xung quanh là ánh mặt trời vô cùng chói mắt, và một đám kỵ sĩ mặc áo giáp sáng ngời.

Chương 293 Năng Lực

Lúc này, ánh nắng thật khiến cho con người ta cảm thấy chán ghét, Tô Bạch thậm chí còn có thể cảm nhận được, dưới ánh mặt trời, làn da của hắn ngày càng nhăn nheo, đây chỉ là một loại động thái cân bằng, bây giờ đối với Tô Bạch, ánh nắng mặt trời giống như ngọn lửa không ngừng thiêu đốt thân thể của hắn, nhưng thân thể của hắn vẫn theo bản năng tiến hành một hoạt động tự tái tạo lại, hoặc có thể nói đây là một động thái tra tấn, không ngừng giày vò.

Đây là nơi nào?

Có lẽ là hình ảnh trong trí nhớ của giọt máu.

Thứ mà máu tươi ngưng tụ ra, ở một Vampire có đẳng cấp cao, cho dù cả người có vỡ vụn, nhưng chỉ cần có thể lưu giữ lại một giọt máu, liền có thể từ giọt máu tươi này, một lần nữa ngưng tụ ra nhục thể của mình, trong giọt máu tươi này có một đoạn trí nhớ.

Ánh nắng mặt trời khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, chung quanh là những kỵ sĩ với sắc mặt nghiêm trọng, không ngừng tỏa ra thứ mùi buồn nôn… Tất cả đều thật tồi tệ.

Rất nhanh có hai hồng y giáo chủ chậm rãi đi tới, bọn họ đi rất chậm, khiến cho lửa giận và khô nóng trên người Tô Bạch tăng lên, Tô Bạch há miệng, nhưng không nói được điều gì, ngược lại hắn phát ra một tiếng kêu giống như của dã thú, dây thanh quản của hắn đã bị tổn thương, cơ thể tàn tạ, kéo lấy thân thể này mà còn có thể sống sót đã là một kỳ tích không nhỏ.

Trên tay hồng y giáo chủ giống như cầm chiếu thư, sau đó bắt đầu đọc, Tô Bạch nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, đây không phải là tiếng Anh, hẳn là một ngôn ngữ nào đó trên trái đất.

Sau khi đọc xong, hai hồng y giáo chủ đứng sang hai bên Tô Bạch, sau đó quỳ xuống, bắt đầu cầu nguyện.

Một trăm tên kỵ sĩ cùng lúc rút kiếm ra, đâm xuống mặt đất, một tay nắm lấy chuôi kiếm, quỳ xuống, bọn họ đang không ngừng hô to thứ gì đó, Tô Bạch vẫn không hiểu, hắn cảm thấy tâm phiền ý loạn, cảm thấy xao động bất an.

Hiện tại Tô Bạch cảm thấy chính mình giống như ngọn cỏ khô, có người không ngừng đốt lửa bên cạnh, còn có người không ngừng đổ thêm xăng vào cỏ.

Tóm lại, tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến Tô Bạch muốn bùng nổ.

Đúng thế, trên thực tế Tô Bạch quả đúng là nổ.

Một đám lửa từ trên trời rơi xuống đánh thẳng vào trên thập tự giá mà Tô Bạch đang bị trói trên đó, hai hồng y giáo chủ cùng ở trong ngọn lửa đó, nhưng bọn họ không hề nhúc nhích, tiếp tục niệm thứ gì đó, thân thể của Tô Bạch bắt đầu cháy trong ngọn lửa, khoảng cách tử vong ngày càng đến gần hắn, hơi thở chết chóc cũng không ngừng áp sát.

Đến sau cùng, Tô Bạch phát ra một tiếng tru, tất cả trở về hư vô, thập tự giá và hai tên hồng y giáo chủ đều hóa thành tro tàn, thế nhưng trong tro tàn.

Còn có một giọt máu, không muốn để cho người ta biết lưu lại.

……

Phù.

Tô Bạch từ trong ký ức của giọt máu này tỉnh lại, hắn phát hiện ra mồ hôi của mình đã làm thấm đẫm ga giường.

Lúc này vết thương trên trán Tô Bạch đã khép lại, nhưng loại cảm giác nôn nóng, tức giận kia vẫn chưa biến mất khỏi người hắn, mặt nạ đầu lâu giống như cảm ứng được nội tâm Tô Bạch, nó chủ động từ trong ngăn kéo bay ra, xuất hiện ở vị trí đầu giường Tô Bạch.

Chiếc mặt nạ này giống như đang lấy lòng Tô Bạch, ra hiệu cho Tô Bạch mau đeo nó.

- Cút.

Tô Bạch gầm lên một tiếng, trong nháy mắt, ánh sáng trên mặt nạ biến mất, rơi xuống trên mặt đất.

Chiếc mặt nạ này có linh tính, Tô Bạch tuyệt đối không cho phép mình bị pháp khí trong tay ảnh hưởng và khống chế, cho dù là một chút cũng không được.

- Cốc cốc cốc.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Lúc này đã là đêm khuya.

- Tô Bạch, anh sao thế?

Huân Nhi còn chưa về, vẫn chờ ở phòng bên cạnh.

- Tôi muốn đi tắm.

Tô Bạch nói.

- Được.

Huân Nhi mở cửa phòng ra đi vào, đúng lúc nhìn thấy Tô Bạch vén chăn đi xuống giường bệnh.

- Anh khỏe rồi à?

Huân Nhi có chút khó tin:

- Huyết thống Vampire thật đúng là thần kỳ.

- Cô cũng có thể đổi được, chờ tích lũy được đủ điểm cốt truyện.

Tô Bạch nói:

- So với những thính giả khác, con đường của tôi gian nan hơn một chút, cô hẳn là sẽ thuận lợi hơn.

Đúng thế, hắn không thể dựa vào điểm cốt truyện, sau đó thông qua cửa hàng trên wechat, để thăng cấp và cường hóa cho huyết thống của mình, so với bất kỳ thính giả nào, con đường của Tô Bạch gian nan hơn nhiều.

- Không được, trong lòng tôi đã suy nghĩ kỹ thứ mà mình muốn đổi rồi.

Huân Nhi mỉm cười, sau đó chủ động giúp Tô Bạch chuẩn bị quần áo và đồ rửa mặt:

- Có cần tôi giúp không?

- Cô giúp tôi tắm rửa đó hả?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

- Anh là bệnh nhân- Huân Nhi nói.

- Được rồi, thân thể tôi đã khỏe mạnh bình thường.

Huân Nhi cười một tiếng, nói với Tô Bạch:

- Bây giờ anh đã khỏe lại, vậy tôi về trước, trong nhà còn có ít chuyện, sáng mai tôi mang bữa sáng đến cho anh.

- Ừ.

Tô Bạch khẽ gật đầu, sau đó cởi quần áo bệnh nhân, đi vào trong nhà vệ sinh, dòng nước lạnh lẽo xối lên người khiến cho Tô Bạch run lên một cái, cảm thấy rất dễ chịu.

Sau khi tắm xong, Tô Bạch cảm thấy cả người mình đều trở nên nhẹ nhàng, hắn đứng ở trước chiếc gương trong nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, nói thật, hiện tại chính bản thân Tô Bạch cũng rất ngạc nhiên về sự thay đổi trên người hắn.

Giọt máu kia đã dung nhập vào trong cơ thể hắn, thế nhưng dường như không có thay đổi cụ thể nào.

Cách tốt nhất để kiểm nghiệm một huyết thống Vampire, một mặt là ma pháp huyết tộc, một mặt khác chính là tốc độ hồi phục lại của vết thương.

Đáng tiếc, hiện tại Tô Bạch vẫn chưa tìm được cách thức tu luyện của ma pháp huyết tộc, hắn không thể đổi được đồ từ trong cửa hàng wechat để cường hóa, tất cả chỉ có thể chờ đợi cơ hội bắt đầu từ con số 0, chuyện này đối với Tô Bạch mà nói là quá khó khăn, đầu tiên phải cảm nhận được hơi thở ma pháp huyết tộc, sau đó từng bước lĩnh ngộ.

Lấy một ví dụ, mập mạp đổi thể chất đạo sĩ, một số đạo pháp có thể là do chính mình lĩnh hội, nhưng nhất định phải có căn bản và nền tảng, hơn nữa những thứ này đều từ chỗ cửa hàng trên wechat của Phát Thanh Khủng Bố mang đến, chẳng khác gì việc cho bạn một vé cao tốc, nếu như nói để mập mạp cần dùng mấy chục năm để cảm ngộ, sau đó mới có thể chân chính sử dụng đạo pháp, có lẽ thính giả không dám lựa chọn con đường cường hóa đạo sĩ.

Tần suất của nhiệm vụ trong Phát Thanh Khủng Bố không cho phép Tô Bạch chậm rãi đi nghiên cứu ma pháp huyết tộc, nhưng một loại phương thức thử nghiệm khác đơn giản hơn nhiều.

Móng tay Tô Bạch rạch ra một vết thương thật sâu ở bên cánh tay trái của hắn, máu tươi chảy ra, sau đó trong nháy mắt

vết thương liền kết vảy, hình thành nên một vết sẹo, ngay sau đó vết sẹo cũng dần dần biến mất.

Tốc độ này nhanh gấp đôi trước kia, hơn nữa trong đầu hắn không cảm thấy suy yếu.

- Hiệu quả thật đúng là rõ ràng.

Tô Bạch sờ lên vết thương đã biến mất trên tay mình, trong lòng hắn cảm thấy hơi thất vọng, giọt máu này quả thật làm tăng đẳng cấp của huyết thống vampire trên người hắn , nhưng cũng chỉ đơn giản là từ việc khó giết chết hắn biến thành càng khó giết chết hắn hơn mà thôi, tuy đẳng cấp tăng lên, nhưng bản chất thật sự không khác nhau mấy.

Tô Bạch lắc đầu, mở cửa, chuẩn bị đi ra khỏi nhà vệ sinh, dưới chân trơn trượt, Tô Bạch vô thức điều chỉnh trọng tâm của mình, nếu như người bình thường, có lẽ trong nháy mắt không thoát khỏi cảnh chật vật, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, năng lực thăng bằng và năng lực phản ứng của hắn mạnh hơn người thường, cho nên hắn nhanh chóng giữ được trọng tâm.

Thế nhưng một giây sau, Tô Bạch phát hiện ra mình đứng ở cách cửa phòng vệ sinh… Nửa mét.

Chương 294 Đến Thăm

Tô Bạch giật mình, hầu kết không ngừng lên xuống, hắn có chút không dám tin quay đầu lại nhìn vị trí của chính mình bây giờ, hắn tuyệt đối không xuất hiện ảo giác, vừa rồi chính mình nhất định là ở trong nháy mắt di chuyển nửa mét.

Một lần nữa quay lại nhà vệ sinh, Tô Bạch đứng trong phòng vệ sinh, đối mặt với bên ngoài, sau đó tìm kiếm cảm giác vừa rồi, cả người chậm rãi nghiêng người, ngã về phía trước, hắn không có cố gắng khống chế trọng tâm của chính mình.

Một giây sau, Tô Bạch ngạc nhiên phát hiện cả người hắn đã đi vào trạng thái giống như bóng đen hư vô, bắt đầu trôi nổi trong dòng nước. Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy chính mình trong gương hoàn toàn là một bóng đen mờ ảo, không nhìn thấy thân hình, nếu như là ở trong bóng đêm hoặc là ẩn giấu trong ánh trăng sẽ khó mà phát giác ra được.

Đi lại trong bóng đêm, giống như tử thần ẩn giấu trong bóng tối.

Lúc Tô Bạch vô thức đứng vững bước chân, bóng đen tiêu tán, chính mình cũng từ trong bóng đen một lần nữa lộ ra.

- Cảm giác… Không tồi lắm.

Trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên dâng lên cảm động.

Mẹ nó.

Cuối cùng, lúc đánh nhau, chính mình không cần đối mặt trực diện để phải nhận lấy thương tổn, hắn đã có năng lực đi hố người khác.

…….

“Rất lâu rất lâu trước đây, khi em ở bên cạnh anh, anh cũng bên cạnh em.

Rất lâu rất lâu trước đây, anh rời xa em, tự do bay lượn trên bầu trời cao.

Thế giới ngoài kia rất tuyệt vời, nhưng cũng rất bất đắc dĩ…”

(Lời bài hát: Thế giới bên ngoài (外面的世界) do Mạc Văn Úy trình bày.)

Lời bài hát vang lên trong quán bar, bởi vì là xế chiều, cho nên trong này không quá đông khách.

Mập mạp vừa uống cocktail, vừa gõ nhẹ lên mặt bàn, đi theo tiết tấu âm nhạc.

Tô Bạch lười biếng dựa người vào ghế.

Một bài hát kết thúc, mập mạp mở mắt ra, vẻ mặt mang theo Âu Mỹbuồn, bi thương.

- Hát rất hay.

Mập mạp cảm thán.

- Đáng tiếc là phong cách bắt chước nghệ sĩ quá lỗi thời.

Tô Bạch nói.

- Cậu đúng là cái đồ không hiểu nghệ thuật.

Mập mạp giơ ngón giữa với Tô Bạch, dùng hành động này để biểu hiện ra sự khinh bỉ vì Tô Bạch xem thường nghệ thuật.

- Tôi hiểu cuộc sống này.

Tô Bạch nói xong câu đó liền cầm thìa khuấy nhẹ vào cốc café của chính mình, cốc café này, Tô Bạch chưa uống một ngụm nào, dù dáng vẻ bên ngoài rất cầu kỳ, nhưng không thể

che giấu việc nó là café hòa tan, rất hiển nhiên, quán bar này không kinh doanh đàng hoàng cho lắm.

- Sáng mai là tôi đi vào thế giới chuyện xưa rồi, tôi cảm thấy mình còn chưa được thư giãn liền phải đi vào.

Mập mạp lộ ra sầu não:

- Cũng không biết lần này là như thế nào.

Tô Bạch tiếp tục cho thêm đường vào trong cốc café của mình, tuy hắn không có dự định uống.

- Cậu thì sao?

Mập mạp thấy Tô Bạch chậm chạp không lên tiếng, anh ta lại hỏi.

- Tôi rất thích thú với việc đó.

Tô Bạch trả lời.

- Tôi cũng muốn bị bệnh tâm thần, như thế có thể lạc quan đi vào thế giới chuyện xưa rồi.

Mập mạp trêu chọc nói.

- Hôm nay anh hẹn tôi ra đây là để an ủi tâm hồn khẩn trương của anh, khi ngày mai anh phải đi vào thế giới chuyện xưa à?

Tô Bạch dùng thìa gõ nhẹ lên cốc café, phối hợp với giai điệu bài hát.

- Tôi không quen biết nhiều người ở Thượng Hải, trước khi đi vào thế giới chuyện xưa, tôi có thói quen tìm người tán gẫu, buông lỏng chính mình.

Mập mạp cười nói:

- Nhưng xem ra cậu không thích nghe hát lắm.

- Tôi không thích nghệ thuật.

Tô Bạch nói.

- Nhưng nhìn dáng vẻ cậu rất lãng tử, gương mặt anh tuấn, khí chất cao lãnh, còn biết đánh đàn dương cầm, chậc chậc, so với tôi cậu có sức hấp dẫn hơn nhiều, quán bar chính là thánh địa để câu dẫn mấy người phụ nữ đã có chồng và mấy cô gái ngây thơ.

Tô Bạch hít sâu một hơi, đưa tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến tính tiền.

- Ngồi thêm một lát đi.

Mập mạp hơi bất mãn nói, anh ta còn chưa chơi đủ.

- Vậy tự anh chậm rãi chơi.

Tô Bạch để tiền mặt lên bàn, chính mình rời khỏi quán bar, hắn lấy một điếu thuốc, ngậm vào trong miệng, mập mạp đi theo hắn cùng ra ngoài.

- Cậu đúng là làm tôi mất hết cả hứng.

Mập mạp oán giận nói.

Tô Bạch châm lửa, nhả ra một vòng khói, nhẹ nhàng gật đầu:

- Anh định quay về khách sạn à?

- Cậu đi đâu – mập mạp hỏi.

- Tôi dự định đến thăm một người bạn, lúc trước cô ấy bị thương, không biết hiện tại thế nào rồi.

- Là thính giả à?

- Không, chỉ là người bình thường mà thôi.

- Nhà người bạn kia của cậu ở chỗ nào?

- Tòa nhà Vương Tử.

- Được rồi, tôi đi với cậu, dù sao hôm nay là ngày tôi dùng để điều chỉnh trạng thái tâm lý của mình.

Mập mạp tỏ ra không sao cả, mỗi thính giả trước khi vào trong thế giới chuyện xưa đều có phương thức để buông lỏng chính mình, đối với Tô Bạch mà nói, phương thức hắn điều chỉnh bản thân chính là chơi và xem Tivi với tiểu gia hỏa.

Tô Bạch mở cửa xe ra, mập mạp đứng bên cạnh nhìn thấy chiếc xe, anh ta cảm thấy hơi giật mình, khóe miệng giật giật:

- Mẹ nó, cậu có cần làm dứt khoát như thế không? Cậu đem chiếc xe Lamborghini đổi thành chiếc xe ghẻ này sao.

- Lên xe đi, đây là do bạn tôi tặng, nếu không hôm nay tôi đã đi xe máy đến.

Tô Bạch vẫy tay với mập mạp.

Mập mạp ngồi lên xe, chiếc xe này rõ ràng là đồ secondhand, mập mạp thật đúng là không quen.

- Thật ra xe nào cũng như nhau mà thôi, dù sao sau khi chết đi, nhiều lắm là đốt xe giấy cho anh.

- Từ khi nào thì cậu có loại tư tưởng giác ngộ này?

Mập mạp bĩu môi nói:

- Cậu có thể liên lạc với hòa thượng, để anh ta cho cậu quy y rồi.

Tô Bạch không nói gì, hắn chỉ an tĩnh lái xe, 15 phút sau, xe lái vào bãi đậu xe dưới tầng hầm của tòa nhà Vương Tử.

- Nóng quá.

Sau khi mập mạp xuống xe liền dùng tay để quạt mát:

- Bạn của cậu mở công ty ở đây à?

- Gần như là thế, đó là một văn phòng.

- Bạn cậu làm nghề gì thế? Làm phim hoạt hình hay là làm trò chơi?

- Cô ấy là chuyên gia vật lý trị liệu, làm giảm đi áp lực tinh thần.

Tô Bạch cố ý nói mập mờ với mập mạp.

- Mẹ nó, sao không nói sớm, ngày mai ông đây đi vào thế giới chuyện xưa, đúng lúc phải thư giãn.

Khóe môi Tô Bạch lộ ra ý cười sâu xa, sau đó gật đầu:

- Được, tôi bao anh.

- Chậc chậc chậc, không phải cậu không có tiền à, thế mà còn dùng tiền theo kiểu vung tay quá trán như thế.

- Chết không mang đi được, chỉ cần đủ là tốt rồi.

- Chậc chậc, không hổ là chán làm người giàu, bây giờ cách nói chuyện của cậu cũng khác xưa rồi.

Tô Bạch chỉ cười, sau đó đi vào trong thang máy, mập mạp đi theo sau.

Thang máy bắt đầu đi lên, mập mạp làm khởi động.

- Anh làm gì thế?

Tô Bạch hỏi.

- Muốn đi mát xa cũng nên thả lỏng gân cốt một chút.

- Ừm, anh thật đúng là có kinh nghiệm.

- Dĩ nhiên rồi, ha ha.

Chờ khi đến nơi, Tô Bạch đi ra, lúc đi đến cửa phòng làm việc của Dĩnh Oánh Nhi, Tô Bạch nhìn thấy ngoài cửa treo bảng đang làm việc, xem ra Dĩnh Oánh Nhi đã bắt đầu đi làm lại.

Sau khi đi vào, Tô Bạch nhìn thấy Dĩnh Oánh Nhi đang mặc một bộ đồ màu trắng, ngồi ở phía sau bàn làm việc vẽ thứ gì đó, làn da của cô có chút trắng bệch, không phải là do trang điểm mà là vì cơ thể suy nhược, dẫn đến khí huyết không đủ, xem ra Dĩnh Oánh Nhi chưa hoàn toàn khỏe lại, người phụ nữ này thật đúng vì "công việc" mà liều mạng.

Chương 295 Phục Vụ Mập Mạp

Dĩnh Oánh Nhi nhìn thấy có người đến liền ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nhiệt tình đứng dậy:

- Tô thiếu, tôi rất vui vì được gặp lại anh.

Lúc này mập mạp đứng sau lưng Tô Bạch cũng đã nhìn thấy dáng vẻ của Dĩnh Oánh Nhi, anh ta lộ ra vẻ mặt của trư ca (bát giới), hiển nhiên, đối với dung mạo của Dĩnh Oánh Nhi, mập mạp rất hài lòng, nghĩ đến việc trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa được người phụ nữ xinh đẹp như thế này mát xa buông lỏng, thật đúng là một chuyện vô cùng hài lòng, đáng tiếc, trong lòng mập mạp có hơi tiếc hận, kẻ ngu ngốc cũng biết ánh mắt người phụ nữ này nhìn Tô Bạch có điểm khác thường, cho nên loại suy nghĩ dùng thân thể để tiếp xúc là không thể nào.

Nếu như lúc này Tô Bạch có thể biết được suy nghĩ trong đầu mập mạp, có lẽ hắn sẽ không kiềm chế được mà bật cười, tấm rèm màu hồng kia còn chưa có được kéo ra, những dụng cụ SM còn được cất giấu trong đó, nói thật lòng, Tô Bạch không dự định mang cái tên mập mạp lẳng lơ này đến đây, thế nhưng tên lẳng lơ này quyết tâm muốn đi theo tới trải nghiệm một lần, Tô Bạch thật đúng là có chút chờ mong nhìn thấy dáng vẻ mập mạp khi biết được "chân tướng".

- Bạn của anh à? Anh không giới thiệu một chút sao?

Dĩnh Oánh Nhi nhìn về phía mập mạp đứng sau lưng Tô Bạch, hơi nhún người chào hỏi.

Lễ tiết này hơi cổ điển, ở trên người Dĩnh Oánh Nhi lộ ra một khí chất tiểu thư khuê các.

Tô Bạch sờ lên mũi của mình:

- Gọi anh ta là mập mạp đi, mập mạp đây là Dĩnh Oánh Nhi, là chuyên gia trong lĩnh vực này.

- Chuyên gia?

Mập mạp lặp lại một lần nữa, sau đó cười hì hì:

- Tôi rất thích.

- Bây giờ cô còn có thể làm việc không?

Tô Bạch nhìn về phía Dĩnh Oánh Nhi:

- Không nên miễn cưỡng bản thân mình.

- Tôi không sao, tôi không mặc các loại đồng phục kia, nhưng vừa đúng lúc nơi này có một bộ kimono, rất thích hợp mặc vào lúc này.

Dĩnh Oánh Nhi cười giả dối.

Tô Bạch hiểu rõ, đưa tay vỗ vai cô:

- Đừng khách sáo.

- Tôi là chuyên gia.

Dĩnh Oánh Nhi đáp lại.

Lúc này điện thoại di động của Tô Bạch bỗng nhiên đổ chuông, là điện thoại của hòa thượng.

- Tôi ra ngoài nghe cuộc điện thoại này, cô giúp bạn tôi buông lỏng một chút.

Sau khi nói xong, Tô Bạch cầm điện thoại ra khỏi văn phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Đến chỗ cửa sổ gần hành lang, Tô Bạch nhấn nút nghe máy.

- Alo, Tô Bạch à.

Giọng nói của hòa thượng dễ nghe như trước.

Có đôi khi Tô Bạch thậm chí còn cảm thấy hòa thượng rất thích hợp đi làm MC trên internet, anh ta không cần làm gì, chỉ yên lặng nhìn vào màn hình không ngừng tụng "a di đà phật", đoán chừng còn nổi tiếng hơn mấy cô MC hở ngực nhiều lần.

- Có chuyện gì thế?

Tô Bạch hỏi, đồng thời trong lòng Tô Bạch đã làm tốt chuẩn bị tư tưởng hòa thượng sẽ hỏi về bức tranh kia.

- Ngày mai bần tăng sẽ đến Thượng Hải để tham gia đại hội tông giáo, đến lúc đó, có thể tôi sẽ đến quấy rầy cậu.

- Không vấn đề gì, anh cứ đến Thượng Hải đi, đã có tôi đón tiếp.

- Ừm, cứ như thế đi, a di đà phật.

- A di đà phật.

Tô Bạch cúp máy.

Sau đó Tô Bạch đi đến cửa phòng làm việc, hắn phát hiện bên trong không truyền ra động tĩnh gì, Tô Bạch hơi cảm thấy ngoài ý muốn, hắn mở cửa ra đi vào, Tô Bạch không tin Dĩnh Oánh Nhi đang thật sự làm mát xa cho mập mạp.

Quả nhiên, hai tay mập mạp đang bị khóa lại trên còng tay, Dĩnh Oánh Nhi đã đổi lại trang phục nhà hán, cách ăn mặc của cô sinh ra một loại cảm giác hoàn toàn tương phản với cảnh tượng của nơi này, càng khiến cho người ta cảm thấy kích thích.

Thật đúng là một người phụ nữ giống như yêu tinh.

Trên đầu mập mạp bị chụp một cái túi nilon, cơ thể anh ta hơi run rẩy, dưới sự chuyên nghiệp của Dĩnh Oánh Nhi, mập mạp dường như còn rất hưởng thụ, quả nhiên ngạt thở là một loại phương pháp khiến cho người ta say mê tận hưởng.

Lúc này điện thoại của Tô Bạch bỗng nhiên rung lên, có một tin tức mới được đăng tải, Tô Bạch mở ra xem, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua mập mạp đang hưởng thụ.

- Mập mạp, anh đã xem "mười năm của chúng ta chưa" ?

Mập mạp lắc đầu.

- Anh biết Kiều Nhậm Lương không?

Mập mạp lại lắc đầu, hiển nhiên anh ta không có hứng thú với làng giải trí.

- Một diễn viên, ca sĩ khá giỏi tự sát.

Tô Bạch có chút thương cảm nói:

- Trên internet có lời đồn, nói khi anh ta chết, trên cổ anh ta có mấy vết máu ứ đọng, hơn nữa còn có một chiếc túi nilon ở đó, báo chí thật đúng là vô lương tâm, vì muốn có người đọc mà ngay cả tin tức về người chết cũng không buông tha.

- Trước kia tôi từng xem qua phim anh ta đóng, thật đúng là một thanh niên xuất sắc, haiz, không để cho người đã khuất yên nghỉ, lại còn đi bịa đặt chuyện, mấy phóng viên đó nhất định sẽ gặp báo ứng, một chút ranh giới cuối cùng cũng không có.

Mập mạp nghe Tô Bạch nhắc đến túi nilon, mấy vết máu ứ đọng trên cổ, rồi còn cả tử vong.

Cả người anh ta run lên, lập tức bắt đầu liều mạng giằng co.

- Ô ô… Ô ô…

Mập mạp nằm sấp trên sofa, không ngừng thở hổn hển, trên người đầm đìa mồ hôi, Tô Bạch ngồi ở sau bàn làm việc của Dĩnh Oánh Nhi, hai chân gác lên bàn, Dĩnh Oánh Nhi bưng rượu đến cho Tô Bạch, sau khi rót rượu cho Tô Bạch, cô đi thay một bộ quần áo khác rồi quay lại.

- Cô mệt à?

Tô Bạch hỏi.

- Không mệt, tôi cảm thấy rất thú vị,

Dĩnh Oánh Nhi trả lời.

- Hai kẻ biến thái.

Mập mạp nằm trên ghế sofa nói thầm.

- Cô thích loại cảm giác nắm giữ sinh mạng của người khác trong tay hả?

Tô Bạch hỏi.

Dĩnh Oánh Nhi khẽ gật đầu:

- Bởi vì như thế có thể mang đến cho tôi loại cảm giác thỏa mãn và thành công.

Tô Bạch cầm ly rượu lên chạm cốc với Dĩnh Oánh Nhi, sau đó uống một ngụm, nói thật lòng, Tô Bạch không thích uống rượu vang đỏ, hắn thích loại có nồng độ cao như rượu trắng hơn, chẳng qua bình thường Tô Bạch không có thói quen uống rượu, dường như ngoại trừ thuốc lá, hắn không có sở thích nào khác.

- Gần đây anh thế nào?

- Tôi rất tốt.

Tô Bạch xua tay nói:

- Hai lần đến chỗ cô điều trị, tôi còn chưa trả tiền.

- Anh đến đây, không cần tiền.

Dĩnh Oánh Nhi nói.

- Trong gara của tôi còn mấy chiếc xe, ngày mai tôi sẽ cho người ta mang đến tặng cô một chiếc.

Dù sao gần đây Tô Bạch chính là đang tán tài, hiện tại mấy chiếc xe sang trọng trong gara cũng cần phải được xử lý, chiếc xe mà hắn đang lái là do Sở Triệu đưa cho.

- Anh muốn bao nuôi tôi à?

Dĩnh Oánh Nhi trực tiếp ngồi lên đùi Tô Bạch, cơ thể của cô mềm nhũn, mang theo mùi hương nhàn nhạt, khiến cho người ta cảm thấy rất dễ chịu.

- Tôi sắp biến thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi, hơn nữa tôi còn có một đứa con trai, tôi không bao nuôi nổi cô.

- Không vấn đề gì, tôi có thể bao nuôi anh.

Dĩnh Oánh Nhi nghiêng người dựa vào Tô Bạch, một bàn tay búp măng không ngừng chọc vào ngực Tô Bạch.

- Lời này thật khiến cho người ta cảm động.

Tô Bạch khẽ vỗ lên lưng Dĩnh Oánh Nhi.

- Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về nấu cơm cho con trai tôi rồi.

Dĩnh Oánh Nhi rất biết điều từ trên người Tô Bạch đứng dậy, nói:

- Anh biết không, có đôi khi năng lực phá hoại bầu không khí của anh thật khiến cho người ta nổi giận.

Chương 296 Tế Đàn Trong Tranh

"Xin lỗi."

Tô Bạch hơi cúi người, sau đó hắn đi đến sofa, lúc này mập mạp đã tỉnh táo lại, nhưng trên mặt vẫn còn có nụ cười, thật đúng là hưởng thụ.

- Anh chưa chết à?

- Nói nhảm – mập mạp trả lời.

- Vậy thì đi thôi, sáng mai anh còn phải đi đó.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Tôi có cảm giác giống như vừa từ cõi chết trở về vậy đó, bỗng nhiên cảm thấy thế giới này rộng mở.

- Ừ, vậy anh tiếp tục ở đây phát xuân, tôi đi trước.

- Đừng, cậu phải tiễn tôi về khách sạn đã chứ.

- Không tiện đường.

- Vậy tôi qua nhà cậu ăn chực một bữa cơm, đúng rồi, cậu đừng nói là ngay cả căn biệt thự ở Thượng Hải, cậu cũng tặng lại cho người ta đấy nhé.

- Tôi chưa làm thế, chẳng qua cũng sắp rồi.

Tô Bạch nói.

- Vậy được rồi, đi theo, tôi cũng muốn nếm thử tay nghề của cậu.

Tô Bạch và mập mạp đi thang máy xuống hầm gửi xe, xe chạy ra đường lớn, mập mạp tìm ổ đĩa, nhưng lại phát hiện trong chiếc xe này chỉ có đài radio, không có gì khác, anh ta không khỏi cảm thấy buồn bực.

- Tôi nói này, thật ra cậu không cần thiết phải quyết tuyệt như thế, cho dù cậu rất muốn làm một người cha tốt.

- Tôi tin nếu như anh muốn, anh có thể đi xe sang, ở biệt thự, cho nên đừng ở chỗ này nói nhảm với tôi.

Tô Bạch không chút khách khí phản bác.

Đúng thế lấy năng lực của mập mạp, anh ta muốn kiếm tiền để sống một cuộc sống ưu việt hơn, đây tuyệt đối không phải là vấn đề khó khăn gì, thế nhưng anh ta không làm thế, trên thực tế, mấy thính giả mà Tô Bạch quen biết đều sống đơn giản.

- Được rồi, xem như bị cậu nói trúng.

Một tay mập mạp để ở ngoài cửa sổ xe, cảm thụ xúc cảm khi gió luồn qua tay mình, anh ta đột nhiên nói:

- A Bạch, tôi quên mất, vận tốc xe là bao nhiêu, để khi tôi cho tay ra ngoài cửa sổ, có cảm giác giống như bóp ngực phụ nữ nhỉ?

Tô Bạch không có ý định trả lời vấn đề cấp thấp này, thế nhưng một giây sau, hắn bỗng nhiên cảm thấy trước ngực mình có cảm giác nhói đau, Tô Bạch phanh xe lại, đỗ bên lề đường.

Tay mập mạp va vào một tấm bảng hiệu bên đường, anh ta hít sâu một hơi, vừa mới chuẩn bị mắng chửi người thì lại thấy Tô Bạch rất thống khổ gục vào tay lái.

- Cậu nhận được thông báo nhiệm vụ?

Tay mập mạp hơi sưng lên, anh ta cũng biết không thể trách Tô Bạch chuyện này, lúc Phát Thanh Khủng Bố tuyên bố nhiệm vụ sẽ thống khổ như thế nào, chính bản thân mập mạp đã trải qua rất nhiều lần.

Một lát sau, cuối cùng Tô Bạch chậm rãi ngẩng đầu, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra.

Quả nhiên nick kongbu66 đã gửi tin tức riêng cho hắn.

"Ba ngày nữa sẽ đi vào thế giới chuyện xưa mới."

Ba ngày.

- Cậu không cùng tôi đi vào một thế giới chuyện xưa.

Mập mạp thất vọng nói.

- Anh muốn tôi ở trong thế giới chuyện xưa làm thịt anh như thế à?

- Mẹ nó, cậu đừng đoạn tuyệt như thế.

- Thế giới chuyện xưa lần trước, anh hố tôi, tôi còn chưa có tính sổ đâu đấy.

Tô Bạch nói:

- Dù sao lần sau có cơ hội cùng anh đi vào một thế giới chuyện xưa, những chuyện khác tôi không làm, giết anh trước rồi nói sau.

"…" Mập mạp.

- Lần này thông báo rất ngắn.

Tô Bạch ho khan một tiếng:

- Chỉ thông báo thời gian, không nói gì khác.

- Có lẽ lần này, nếu thông báo tin tức liên quan đến thế giới chuyện xưa quá sớm sẽ ảnh hưởng đến tính thú vị của nó.

Mập mạp suy đoán.

- Kệ nó đi.

Tô Bạch cất di động đi, một lần nữa khởi động xe:

- Tôi đưa anh trở về, hôm nay tôi không có tâm trạng nấu cơm.

- Ừ.

Mập mạp đã hiểu.

Chờ Tô Bạch đưa mập mạp đến khách sạn rồi quay về nhà, hắn phát hiện ra tiểu gia hỏa và Cát Tường đang chơi ở trong vườn hoa của biệt thự, tiểu gia hỏa muốn nắm được đuôi của Cát Tường, mỗi lần Cát Tường đều cố ý để cho tiểu gia hỏa thiếu chút nữa thì bắt được, một người một mèo chơi đến quên cả trời đất.

Tô Bạch bước xuống xe, đi vào bên trong vườn hoa, tiểu gia hỏa cao hứng bừng bừng, bò về phía Tô Bạch muốn được bế.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa, hắn rõ ràng cảm giác được tiểu gia hỏa nặng hơn trước rất nhiều, hoặc là nói rắn chắc hơn nhiều.

- Con mà béo thêm nữa, cha không bế được con nữa đâu.

Tô Bạch nhéo mũi tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa nắm lấy ngón tay của hắn.

Cát Tường liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó nó nhảy lên chiếc bàn trong vườn hoa, trên đó có một bức tranh, Cát Tường dùng móng vuốt của nó để chỉ vào đó, ra hiệu cho Tô Bạch đến.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi tới, lúc này trong bức tranh là khung cảnh cánh đồng lúa vàng óng, mùa màng bội thu, bức tranh không ngừng thay đổi, điều này Tô Bạch đã biết từ trước, thế nhưng Tô Bạch không rõ, vì sao Cát Tường vẫn

luôn nghiên cứu bức tranh này, chẳng lẽ con mèo này đổi sang nghề nghiên cứu khảo cổ rồi?

- Meo!

Cát Tường nhìn vào bức tranh rồi kêu lên một tiếng, tiếng kêu này của nó rất dài, giống như mang theo một giọng điệu và nhịp điệu đặc biệt.

Ngay sau đó, trong bức tranh kia, cánh đồng lúa màu vàng biến mất, thay vào đó là một cảnh sắc hoang vu bắt đầu xuất hiện, một tế đàn đơn sơ được tạo thành từ đá chậm rãi hiện ra.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, cảnh tượng này thật đúng là thú vị.

Cát Tường nhảy tới trước mặt Tô Bạch, lắc lư móng vuốt mèo.

Tô Bạch xòe tay ra, Cát Tường dùng móng vuốt của mình rạch một đường trên lòng bàn tay hắn, máu tươi chậm rãi chảy ra, sau đó Cát Tường lùi sang một bên, trở về chỗ bên cạnh bức tranh, dùng móng vuốt của mình để vẽ lên tế đàn trong tranh.

Tiểu gia hỏa thấy tay Tô Bạch chảy máu, cậu bé che mắt không dám nhìn.

Tô Bạch nhẹ nhàng dỗ tiểu gia hỏa, sau đó hắn đi đến bên cạnh bức tranh, đem lòng bàn tay mình ấn lên đó.

Trong nháy mắt, khi Tô Bạch nhấc tay mình lên, hắn phát hiện tế đàn kia đỏ như máu, rất nhanh, màu đỏ đó chậm rãi biến mất, sau cùng, trên tế đàn trong bức tranh xuất hiện bóng dáng Tô Bạch.

Tô Bạch đang khoanh chân ngồi trên tế đàn, hai mắt nhắm nghiền.

Đây là một bản sao khác của chính mình ư?

Một phút sau, Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy thị giác của mình trở nên rối loạn, cảnh sắc trước mắt và một loại cảnh sắc khác chồng chéo lên nhau, dường như hắn có hai thị giác khác biệt.

Tô Bạch nhắm mắt lại, sau đó ổn định lại tâm trạng của mình, hắn lại một lần nữa mở mắt ra.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trước mặt mình là một vùng hoang vu, khắp nơi đều là hài cốt, mà hắn thì đang đứng trên một tế đàn.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, bầu trời Âu Mỹám. Một phần ý thức của hắn đã đi vào khung cảnh bên trong bức tranh rồi sao?

Như vậy ở chỗ này có thể có được chỗ tốt gì?

Đây là điều mà Tô Bạch muốn biết nhất, hòa thượng đuổi theo thứ này, rất nhiều người cũng đuổi theo thứ này, nếu như nó chỉ là một bức tranh có thể thay đổi cảnh sắc, Tô Bạch không tin hòa thượng và những thính giả có thực lực kia lại nhàm chán đi đuổi theo.

Bức tranh này nhất định có tác dụng nào khác hấp dẫn người ta.

Ánh mắt của Tô Bạch hơi trầm xuống, hắn nhìn xuống tế đàn dưới chân hắn, trên đó có một số hoa văn, hoa văn rất phức tạp, rất huyền ảo, Tô Bạch có một loại dự cảm, thứ này có liên quan đến huyết thống của hắn, nói không chừng chính là ma pháp của huyết tộc.

Chương 297 Gia Nhập Tổ Chức

Không ai có thể hiểu khao khát đối với ma pháp huyết tộc của Tô Bạch lớn như thế nào, hắn lập tức ngồi xổm xuống, hết sức chăm chú những hoa văn, họa tiết này, đồng thời trong lòng Tô Bạch không ngừng nghiên cứu và cảm ngộ.

Dường như vào lúc này, thời gian đã mất đi ý nghĩa, ở chỗ này, Tô Bạch đã quên đi thời gian, quên đi cơn đói, quên đi ấm lạnh, hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, không thể kiềm chế.

- Rào rào…

Bỗng nhiên trời đổ mưa to, mưa càng lúc càng lớn, sau cùng có một cột nước rất đó đổ thẳng xuống tế đàn mà Tô Bạch đang ngồi, Tô Bạch bị hất tung ra ngoài, phần ý thức này cũng tiêu tán.

Vù!

Tô Bạch bỗng nhiên mở mắt ra, hắn phát hiện lúc này đã là đêm khuya, tiểu gia hỏa đang nằm sấp trên bàn, cậu bé vừa làm đổ một cốc nước, làm ướt bức tranh.

Nếu như không phải tiểu gia hỏa hắt nước làm ướt bức tranh, Tô Bạch không biết mình sẽ còn Âu Mỹmê trong tranh bao lâu.

Tô Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy ở trên ban công lầu 2, Cát Tường đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Tô Bạch nhìn Cát Tường, Cát Tường cũng đang nhìn Tô Bạch, trong đêm khuya vắng vẻ, một người một mèo cứ như

thế nhìn nhau, trong lúc nhất thời, bầu không khí có vẻ giương cung bạt kiếm.

Thật ra con mèo Cát Tường này và Tô Bạch không có quá nhiều liên hệ, nó ở lại bên cạnh Tô Bạch, ngay từ đầu chỉ vì Lệ Chi rời đi đã gửi nó ở đây, trên thực tế, trước đó nó ở cùng ai đều được, giữa bọn họ không thân thiết, không phải quan hệ chủ tớ, cũng chẳng phải quan hệ bạn bè, chỉ là nước sông không phạm nước giếng, phân biệt rất rõ ràng mà thôi.

Có lẽ nếu như không phải tiểu gia hỏa, Cát Tường và Tô Bạch đã sớm mỗi người đi một ngả, vì tiểu gia hỏa, cho nên một người một mèo mới tiếp tục ở cùng nhau.

Tô Bạch cầm bức tranh bị ướt trong tay, lúc này cảnh tượng trong tranh đã phát sinh biến hóa rất lớn, trong đó không còn là tế đàn hoang vu nữa mà chính là biển rộng, mưa to xối xả.

Cát Tường hình như hơi mệt mỏi, nó nằm trên ban công, ánh mắt nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời, dáng vẻ cô đơn.

Tô Bạch cảm thấy Cát Tường nhìn bức tranh này lâu như thế, hẳn là nó đã phát hiện ra gì đó, cũng biết điều gì đó, cho nên nó muốn thử một chút.

Trong nhà này, Cát Tường không nỡ để tiểu gia hỏa chảy một giọt mồ hôi, cho nên chỉ có thể tìm Tô Bạch, bức tranh này có nguy hiểm rất lớn, nó khiến cho con người ta đắm chìm vào trong đó không còn biết ngày tháng là gì, nếu như tiểu gia hỏa không làm đổ chén nước, có lẽ Tô Bạch sẽ ở trong tranh đến khi bị truyền tống vào trong thế giới chuyện xưa.

Nếu như khoảng cách đến thế giới chuyện xưa tiếp theo không phải là ba ngày mà là thời gian dài hơn nữa, thậm chí Tô Bạch còn có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, rất có thể chỉ còn một tia thần hồn lưu trong bức tranh, còn cơ thể hắn đã sớm mục nát.

Tiểu gia hỏa ngồi trên bàn, nhìn Tô Bạch, sau đó lại nhìn sang Cát Tường.

Tô Bạch thở dài, cúi người bế tiểu gia hỏa lên, sau đó hắn cuộn bức tranh lại, để nó ở trên người.

Bức tranh này cũng giống như chiếc rương đồng lúc trước vậy, đều không phải là thứ mà thực lực hiện tại của hắn có thể khống chế được, chỉ cần sơ ý một chút liền đem đến phản phệ đến chính mình.

Tô Bạch đưa tiểu gia hỏa về phòng ngủ, đặt cậu bé lên giường, còn bản thân mình thì đi tắm. Lúc Tô Bạch đi ra, tiểu gia hỏa đang nghịch điện thoại của Tô Bạch, cậu bé không nghịch ngợm lung tung, chỉ là nhìn vào chiếc điện thoại đang không ngừng phát ra ánh sáng của Tô Bạch.

Đây là sơ sót của Tô Bạch, Tô Bạch mở Tivi lên, mở phim siêu nhân điện quang.

Tiểu gia hỏa rất thích xem phim hoạt hình, bộ phim siêu nhân điện quang chính là bộ phim mà cậu bé yêu thích nhất, lúc nhạc phim chủ đề vang lên, tiểu gia hỏa lập tức nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tivi, cái miệng nhỏ nhắn mở to ra.

Tô Bạch nhìn thấy cảnh này liền bật cười, đưa tay ôm tiểu gia hỏa vào trong ngực, tiểu gia hỏa nằm trong lòng hắn, tiếp tục xem phim.

Có đôi khi Tô Bạch thật hâm mộ cậu bé, chỉ cần có ăn, có phim để xem là cậu bé đã cảm thấy thỏa mãn, nếu như bản thân hắn có thể sống đơn giản như thế thì tốt rồi, dĩ nhiên đây chỉ là cảm xúc nhất thời, giống như phần lớn người lớn khi nhìn thấy trẻ con chơi đùa đều sẽ sinh ra loại cảm xúc này.

Ngửi mùi sữa thơm trên người tiểu gia hỏa, Tô Bạch chậm rãi nhắm mắt lại, cứ thế ôm tiểu gia hỏa ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này của Tô Bạch không quá dài, nhưng rất dễ chịu, mỗi lần ở bên cạnh tiểu gia hỏa, Tô Bạch luôn tìm thấy được sự yên bình. Lúc Tô Bạch tỉnh lại, tiểu gia hỏa đang nằm trên bụng hắn, vậy mà còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, xem ra hôm qua lúc hắn ngủ thiếp đi, không biết tiểu gia hỏa đã tiếp tục thức đêm xem Tivi đến mấy giờ.

Tô Bạch nhẹ nhàng đặt tiểu gia hỏa xuống dưới giường, sau đó hắn đứng dậy, thay một bộ đồ khác rồi đi xuống lầu.

Cát Tường nằm ở chỗ hành lang, nhìn thấy Tô Bạch đi tới, nó chỉ hơi hé mắt ra nhìn thoáng qua, sau đó đứng dậy đi vào trong phòng ngủ chăm sóc cho tiểu gia hỏa.

Buổi sáng hôm nay, Tô Bạch chỉ nấu một bữa ăn sáng đơn giản, trên thực tế, hôm nay hắn không bận rộn gì, chẳng qua, Tô Bạch hơi cảm thấy ngoài ý muốn chính là, sáng sớm đã có người đến cửa nhà hắn.

Thông qua màn hình giám sát, Tô Bạch có thể nhìn thấy người bấm chuông của là một người đàn ông trẻ tuổi mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ, người này đội một chiếc mũ lưỡi trai, dáng vẻ cường tráng, chẳng qua Tô Bạch không nhận ra người này.

- Xin chào, anh Tô phải không, tôi tìm anh có chút việc.

Thái độ của đối phương rất tốt, giọng nói lễ phép và khiêm tốn.

Tô Bạch mở cửa phòng ra, đối phương nhìn thấy Tô Bạch đứng trước mặt mình liền tháo mũ xuống, hơi cúi đầu với Tô Bạch, Tô Bạch cũng khẽ gật đầu, ra hiệu cho đối phương có thể đi vào bên trong ngồi.

- Căn nhà rất đẹp.

Đối phương khen ngợi.

- Anh muốn uống gì không?

Tô Bạch hỏi.

- Ồ không cần làm phiền anh, tôi chỉ đến nói mấy câu rồi đi.

Đối phương có vẻ hơi câu nệ, hai tay đặt ở trên đầu gối, dáng vẻ ngay ngắn.

Tô Bạch đưa cho anh ta một lon coca, đối phương khách khí dùng hai tay nhận lấy.

- Anh nói đi. – Tô Bạch cũng mở một lon nước cam ra.

- Chúng tôi có một tổ chức.

Người trẻ tuổi liếc thoáng qua Tô Bạch.

- Chúng tôi muốn mời anh gia nhập vào đó với chúng tôi.

Người trẻ tuổi nhìn Tô Bạch.

- Ồ, tổ chức gì thế?

Tô Bạch gõ nhẹ lên mặt bàn, hơi thở trên người đối phương không có dao động quá mức rõ ràng, cho nên Tô Bạch không biết liệu đối phương có phải là thính giả hay không.

- Một tổ chức thuộc về thính giả, hoặc có thể nói là một liên minh.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Tô Bạch nói ra câu này.

Thính giả…

Quả nhiên là thế…

Nhưng Tô Bạch có hơi không hiểu vì sao tin tức của hắn lại bị tiết lộ ra ngoài rồi thế?

Đối với việc bảo vệ riêng tư của thính giả, Phát Thanh Khủng Bố làm quá kém.

- Làm sao các người tìm được tôi?

Tô Bạch hỏi.

- Chúng tôi có tài liệu, về phần làm sao chúng tôi lại có tài liệu đó, tôi không thể nói rõ ràng, tôi chỉ là người vừa mới trải qua ba nhiệm vụ thực tập mà thôi, cho nên hiện tại chỉ là một chân chạy. À đúng rồi, quên chưa tự giới thiệu, tôi tên là Tiết Minh, là người của Chiết Giang Hàng Châu.

Chương 298 Âm Binh Mượn Đường

Tô Bạch khẽ gật đầu, không biết vì sao, hiện tại Tô Bạch cảm thấy phản cảm với loại hành vi tiết lộ bí mật riêng tư, Tô Bạch không muốn chính mình giống như mập mạp, đi đến đâu cũng trở thành đóa hoa giao tiếp, hắn không muốn người ta biết đến mình, có thể nói, hắn là một kẻ quái gở, không thích tiếp xúc với thính giả khác quá nhiều, thói quen này dường như mang đến một loại cảm giác an toàn cho Tô Bạch.

Mà bây giờ, loại cảm giác an toàn này, một lần lại một lần bị đâm thủng, trong khoảng thời gian này đã có hai nhóm người lấy được tư liệu về hắn.

- Đi vào tổ chức này, hoặc là liên minh này thì có chỗ tốt gì?

Tô Bạch uống một ngụm nước cam.

- Liên minh này chủ yếu bao gồm thính giả ở mức độ trung hạ cấp, dĩ nhiên cũng có mấy thính giả với thực lực tương đối mạnh tọa trấn ở đó, xem như là một liên minh giúp đỡ nhau phát triển, ví dụ như anh có thể mua bán và trao đổi pháp khí ở đấy, nơi này không có ước thúc.

- Một liên minh không có ước thúc?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười:

- Như vậy gia nhập hay không gia nhập có gì khác nhau đâu?

- Đối với phần lớn thính giả mà nói, ước thúc là điều không hợp lý.

Tiết Minh ngược lại rất vui vẻ:

- Càng tự do, càng thích hợp với thính giả hơn.

- Cho nên? Tôi phải làm gì để được gia nhập vào đó?

- Tôi đến trưng cầu một chút ý kiến của anh, chỉ cần anh đồng ý là được, ở trên internet, chúng tôi có một diễn đàn, ở đó có thể giao lưu tin tức, vì thể hiện thành ý, cho nên đều có người thính giả cấp thấp nhất giống như tôi đến thông báo.

Tiết Minh đứng dậy, cúi người chào Tô Bạch.

- Được thôi, tôi gia nhập.

- Đây là link của diễn đàn chúng tôi, ngoài ra còn có ID và mật khẩu thuộc về anh, mong anh nhận lấy.

Tiết Minh đặt một tờ giấy trên bàn trà, sau đó nói:

- Không quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi xin phép cáo từ trước.

- Đi thong thả.

- Cảm ơn.

Tiết Minh rời khỏi nhà Tô Bạch, Tô Bạch đứng ở trước cửa sổ trong phòng khách, nhìn Tiết Minh lái xe rời đi.

Hắn cầm lấy tờ giấy trên bàn trà, Tô Bạch không vội vã đăng nhập vào diễn đàn này, mà chính là cho nó vào trong ví tiền, nói thật lòng, trong tay Tô Bạch còn mấy món đồ chơi nhỏ, nhưng đoán chừng giá cả không được 150 điểm cốt truyện, số điểm đó đối với Tô Bạch mà nói, không quá có nhiều ảnh hưởng.

Chẳng qua liên minh này thật giống như một chợ mua bán đồ cũ, nhưng so với chợ mua bán đồ cũ thì kém hơn, bởi vì thật ra không có người nào đứng ra quản lý những thứ đó, hơn

nữa ID và mật khẩu này đều do đối phương cho, như vậy người thật sự khống chế đám người trong liên minh này, dĩ nhiên có thể thông qua nó nắm được một lượng tin tức lớn, rất tiện lợi, chẳng qua nói cho cùng, nó vẫn là biện pháp đôi bên cùng có lợi.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, hắn nhớ rõ hòa thượng nói muốn đến Thượng Hải, hắn đang dự định gọi điện cho hòa thượng, mới phát hiện ra hòa thượng đã nhắn tin đến, chẳng qua Tô Bạch không nhìn thấy, đại khái là từ nửa tiếng trước, nói anh ta sẽ đến sân bay vào lúc chín giờ.

Cũng sắp đến giờ, Tô Bạch lái thẳng xe đến sân bay, sau khi gửi vị trí của mình cho hòa thượng, Tô Bạch hạ ghế nằm xuống ngâm nga hát, khoảng nửa tiếng sau, có người gõ cửa sổ xe, Tô Bạch mở cửa cho hòa thượng đi vào, sau đó lái xe ra ngoài.

- Hòa thượng, nửa tháng không gặp, anh gầy đi nhiều rồi.

Tô Bạch nói.

- Có nhiều chuyện cần phải tốn sức.

- Ví dụ như tham gia đại hội này ư?

- Trong cuộc sống con người luôn có lo lắng của mình.

Hòa thượng nói.

- Anh thật đúng là hiểu biết sâu sắc.

Xe chạy đến đèn giao thông, bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng còi cảnh báo.

Lúc này hòa thượng bỗng nhiên hạ cửa sổ xe xuống, anh ta khẽ cắn ngón tay, sau đó dùng máu tươi của chính mình bôi lên gương chiếu hậu, lúc này Tô Bạch vô thức nhìn về phía gương chiếu hậu, vậy mà hắn lại nhìn thấy được một loạt binh

lính ăn mặc kiểu quân đội Nhật đứng xếp hàng ở phía sau xe mình, thoải mái vẫy cờ Nhật.

- Nhà hàng nào dùng chiêu não tàn này để lôi kéo khách thế không biết?

Tô Bạch vừa mắng, vừa hạ cửa kính bên mình xuống, sau đó thò đầu ra ngoài nhìn.

Đằng sau xe hắn.

Chỉ có mấy chiếc xe đang chờ đèn đỏ.

Không có một người đi bộ nào…

- Đây là âm binh mượn đường.

Hòa thượng chậm rãi lên tiếng.

Cái gọi là âm binh mượn đường phân ra làm ba loại.

Loại âm binh mượn đường thứ nhất là chỉ những binh lính thời cổ đại hoặc cận đại sau khi bị thất trận, vì oán hận không thể tiêu tan lại thêm thời cuộc và hoàn cảnh địa hình lúc đó mà tạo thành.

Loại thứ hai thường xuất hiện sau khi có thiên tai khiến nhiều người chết, loại âm binh này là chỉ những quỷ thần của địa phủ đi bắt hồn.

Loại thứ ba thì là chỉ chiến tranh thế giới quỷ. Âm binh quỷ tướng trên đường hành quân để người ta thấy được

- Mẹ nó, nơi này không nên xuất hiện giặc ngoại xâm mới đúng, chỗ này từng diễn ra kháng chiến Thượng Hải, có không ít người chết, nếu như có âm binh mở đường ở đây thì cũng phải nên là quân đội của chúng ta hoặc là dân chúng bị lũ giặc ngoại xâm hại chết chứ.

Tô Bạch không cảm thấy sợ hãi, dù sao hắn đã trải qua nhiều chuyện, hiện tại đụng phải quỷ hay sự kiện linh dị gì đó,

hắn chỉ có một loại thái độ thản nhiên, thậm chí còn có tâm tư đi trêu đùa một chút.

- Hai nước giao chiến, nhất là dính dáng đến hai nước lớn như Trung Nhật, chuyện này không chỉ đơn giản là mấy trăm ngàn sinh linh bị giết chết, càng là việc hai nước cắn xé vận mệnh của nhau, dưới sự nghiền ép của đại thế quốc gia, hàng trăm hàng ngàn vong linh đều chỉ có thể bị động trở thành một bộ phận đại thế, hóa thành một phần của vận mệnh đất nước, cho nên đây cũng là lý do vì sao thời kỳ đó chết rất nhiều người nhưng lại có rất ít người biến thành quỷ.

- Còn có đạo lý này à?

Tô Bạch cười nói:

- Thật đúng là kiến thức sâu rộng.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, Tô Bạch vừa hút vừa quay đầu nhìn về phía gương chiếu hậu, có lẽ quân đội người Nhật vẫn còn ở đó, hơn nữa số lượng không nhỏ.

- Vậy một đội âm binh này là sao? Nó không giống như những gì anh nói.

- A di đà phật, chuyện này nói lên một vấn đề.

Hòa thượng liếc nhìn về phía Tô Bạch, mỉm cười với hắn.

Đối với nụ cười này của hòa thượng, Tô Bạch không xa lạ gì, thậm chí còn rất quen thuộc, hòa thượng là một người có lòng dạ xấu xa, người không hiểu rõ hòa thượng sẽ cảm thấy nụ cười này của anh ta rất hiền lành, thế nhưng Tô Bạch rõ ràng, đây là một loại biểu hiện chứng minh trong lòng hòa thượng đang có tính toán, hòa thượng đang cảm thấy hưng phấn.

- Điều này nói lên, đội quân âm binh này không phải chết trận, mà chính là chết vì nguyên nhân khác, hơn nữa nguyên

nhân kia, có thể khiến cho sau khi bọn họ chết có thể hóa thành lệ quỷ, đồng thời mấy chục năm sau còn có thể hình thành nên âm binh mượn đường.

Hòa thượng đặt tay lên cửa sổ xe:

- Tô Bạch, đây chính là thuộc về vận khí của bần tăng.

Tô Bạch gảy tàn thuốc lá:

- Được rồi, anh cũng bắt đầu học cách tự luyến rồi, tôi đi tìm chỗ đỗ xe, anh xuống xe trước, đi theo đám âm binh kia.

- Cậu còn cần chiếc xe này làm gì?

Hòa thượng có chút không hiểu.

Chương 299 Mua Lại Nơi Này

Hiển nhiên, hòa thượng rất rõ ràng gia cảnh của Tô Bạch, lúc trước bởi vì ở Cửu Trại Câu, đều là do Tô Bạch bao hết, hiện tại Tô Bạch coi trọng chiếc xe secondhand này, khiến cho hòa thượng có hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

- Bởi vì chiếc xe này là sạch sẽ.

Tô Bạch nghiêm túc nói.

- Được rồi, bần tăng xuống xe trước.

Lúc này đèn đỏ còn chưa chuyển màu, hòa thượng trực tiếp mở cửa xe đi xuống, sau đó đi về phía sau xe, hẳn là đuổi theo đám âm binh kia.

Tô Bạch đợi thêm hơn 10 giây nữa, đèn đỏ chuyển sang màu xanh, lúc này hắn đánh lái sang bên tay trái, trực tiếp đỗ xe ở ngay trước cửa quán nhà người ta, Tô Bạch không quan tâm chủ quán có chửi hắn hay không, trực tiếp đi sang đường, trở lại con đường cũ.

Không vì lý do gì khác, Tô Bạch lo lắng tên hòa thượng bỉ ổi hèn hạ kia cố ý bỏ lại hắn, loại chuyện này hòa thượng không chỉ làm được, hơn nữa còn làm rất thuần thục. Đồng thời Tô Bạch không thể nhìn thấy những âm binh Nhật Bản kia, nếu hắn không đi theo hòa thượng, hắn căn bản giống như con ruồi không đầu, bay qua bay lại.

Chẳng qua con đường mà đám âm binh đi có hơi kỳ lạ, không phải là đường thẳng, cho dù phía trước đám người này là một quảng trường rộng lớn, bọn họ lại đi theo đường cong.

Sở dĩ Tô Bạch biết được điều này là vì hắn nhìn thấy hòa thượng không ngừng di chuyển theo đường cong trên quảng trường, thật giống như rất uổng phí công sức.

Điều này không khó có thể lý giải, có lẽ ở trong mắt đám binh lính Nhật Bản kia, bọn họ vẫn chỉ "nhìn" thấy một Thượng Hải được quy hoạch theo kiểu cũ, mà không phải là một thành phố đô thị hóa như bây giờ, vào niên đại đó, nơi này có rất nhiều ngõ nhỏ, cho nên bọn họ đang đi vòng quanh nó.

Tô Bạch không vội, hắn lẳng lặng châm một điếu thuốc, Tô Bạch đoán có lẽ hòa thượng sẽ đi về phía hắn, quả nhiên, 2 phút sau, hòa thượng đi tới, không nói một câu, đi ngang qua bên người Tô Bạch.

Tô Bạch ngậm lấy điếu thuốc, bắt đầu đi theo sau hòa thượng.

Bọn họ tiếp tục xuyên qua một con đường, sau cùng, Tô Bạch phát hiện ra phía trước là cổng một ngôi trường trung học.

Ngôi trường trung học này khá lâu đời, nó còn lưu giữ được kiến trúc của Thượng Hải ngày xưa, hơn nữa vẫn còn được sử dụng, hôm nay là ngày nghỉ, cho nên trong trường chỉ có lác đác học sinh đi học bù, nơi này có chút quạnh quẽ.

- Tô Bạch, cậu tra qua tư liệu của trường học, chi tiết đến kiến trúc của ngôi trường này.

Ánh mắt hòa thượng nhìn chằm chằm vào động thái của đội âm binh phía trước.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, nhập tên ngôi trường này vào baidu, sau đó trên màn hình điện thoại của hắn hiện ra kết quả tìm kiếm, chỉ có chưa kết 100 kết quả trả về, không có thông tin gì đáng chú ý.

Tô Bạch thoát ra ngoài, đi vào website chính thức của trường, ở trang đầu là bức ảnh lãnh đạo đến trường học để thị sát, trên cơ bản trang đầu chỉ là mấy bức ảnh quảng cáo, không có ý nghĩa gì lớn.

Tô Bạch tìm một lúc, sau đó hắn phát hiện ở một góc nhỏ trên trang đầu có một đường link, trên đó viết "lịch sử thành lập trường XXX". Tô Bạch ấn vào đó, hắn nhìn thấy một số hình ảnh thời xưa, còn có một bài báo cũ, bài báo này được đăng cách đây năm năm, là do một người thầy giáo viết, trong đó giới thiệu chi tiết về lịch sử ngôi trường.

Ánh mắt Tô Bạch tìm kiếm trên bài báo, hắn tìm được từ khóa "trong lúc chiến tranh kháng Nhật", sau khi đọc lướt qua, Tô Bạch tắt di động, hắn đưa tay ra vỗ vào vai hòa thượng đang đứng ở phía trước.

- Trước kia trường học này thật đúng là có liên quan đến Nhật Bản. Sau khi Nhật Bản chiếm được Thượng Hải, bọn họ đã biến nơi này thành một quân y viện.

- Quân y viện ư?

Hòa thượng nhíu mày:

- Cậu có tìm được tài liệu chi tiết không?

- Không có, cho dù có tìm giáo viên dạy sử của nơi này cũng sẽ không tra ra được thứ gì, bởi vì đại khái không có người nào cảm thấy hứng thú tìm hiểu chi tiết về một nơi đã bị người Nhật Bản sử dụng làm quân y viện.

- Âm binh mượn đường, không thể nào là không có nguyên nhân, hiển nhiên, bên trong ngôi trường này có thứ đồ có thể kích động đến đám âm binh này.

- Đúng rồi, hòa thượng, có một việc tôi muốn hỏi anh, những âm binh này có thể gây ra thương tổn cho người được không?

- Không thể, hoặc nói đúng hơn là rất khó, âm binh, quỷ hồn lệ quỷ không giống nhau. Bọn họ ở một thế giới khác, hoặc có thể gọi là thời không khác, hơn nữa, so với lệ quỷ, bọn họ chú trọng đến kỷ luật hơn.

Hòa thượng dẫn theo Tô Bạch đi vào bên trong trường học, ông bảo vệ không để ý đến việc có hai người xa lạ như Tô Bạch và hòa thượng đi vào trường, ông ta chỉ ngẩng đầu lên liếc thoáng qua, sau đó lại tiếp tục đọc tờ báo trên tay mình.

- Bọn chúng muốn đi nơi nào?

Tô Bạch nhìn xung quanh, lúc này hắn đã đi theo hòa thượng đi xuyên qua khu dạy học, hướng đến sân thể dục.

Sau khi hòa thượng dẫn hắn đến chỗ sân thể dục thì dừng lại, nói:

- Bọn họ đang xếp hàng ở sân thể dục.

Tô Bạch dẫm chân xuống đất:

- Phía dưới có thứ gì sao?

- Tám chín phần mười là như thế.

Hòa thượng rất nghiêm túc nói.

- Chẳng lẽ lúc trường học sửa chữa sân thể dục không có phát hiện ra à?

Tô Bạch ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên lớp cỏ nhân tạo và con đường chạy cạnh đó một chút:

- Đại khái bọn họ không phát hiện ra, bởi vì công trình này liên quan đến nước.

- Cậu học chuyên ngành này à?

- Ha ha.

Tô Bạch cười nói:

- Sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ thiết kế cho anh một căn nhà nhỏ.

Hòa thượng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó trả lời:

- Sau khi bần tăng chết đi, bần tăng nhất định sẽ hóa thành xá lợi tử, được mọi người cung phụng, ừm, đám âm binh bắt đầu quay về rồi.

(Từ lâu trong Phật giáo người ta đã tin rằng những vị sư đạt Chính Quả sẽ tích lũy được xá lợi.)

- Chúng ta không cần đi theo đám âm binh kia về à?

Tô Bạch hỏi.

Hòa thượng lắc đầu:

- Không cần, nơi bọn họ trở về đều là hư vô, chỉ có đích đến của bọn họ mới là nơi thực sự có giá trị.

Lúc này, hòa thượng cũng ngồi xổm xuống, sau đó anh ta dứt khoát nằm xuống, áp tai mình lên trên thảm cỏ để lắng nghe.

- Tô Bạch, cậu có thể mua lại ngôi trường này không?

Sau khi hỏi xong, dường như hòa thượng đã ý thức được chuyện gì đó. Hòa thượng không biết chuyện Tô Bạch đang tiến hành chuyển nhượng và phân chia tài sản của mình. Bây giờ lấy số tiền còn lại của Tô Bạch, muốn mua cổ phần của ngôi trường này đã là một chuyển viển vông.

Hòa thượng chỉ đang nghĩ tới chuyện, anh ta không muốn chờ đợi quá lâu, không muốn chờ sau khi hoàn thành thủ tục mua bán mới quang minh chính đại đi đào:

- Không được, tối nay chúng ta đến đào sân thể dục lên.

- Ha ha.

Tô Bạch cười khan hai tiếng:

- Chúng ta cầm xẻng đến đào à?

- A di đà phật, chúng ta có thể thuê một chiếc máy xúc đến, chỉ cần trước đó chúng ta xử lý các camera giám sát xung quanh, sau đó bần tăng lại bố trí một trận pháp xung quanh khu vực này, trên cơ bản không có vấn đề gì lớn.

- Còn chưa đến hai ngày nữa tôi sẽ đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, hòa thượng anh bảo tôi đến chơi máy xúc với anh à?

- Không cần quá lâu.

Hòa thượng liếc nhìn Tô Bạch:

- Đây là kỳ ngộ, nếu như bần tăng đoán không sai, dưới này hẳn có chôn dấu một pháp khí âm dương sư của Nhật Bản. Cậu không động tâm à?

Chương 300 Không Vì Lợi Ích

.

.

- ————-

“Đối với tôi mà nói, pháp khí đó không có tác dụng quá lớn, cho dù lấy được thì cũng chỉ để dùng mua đi bán lại mà thôi.”

Tô Bạch có chút mất hết cả hứng, chuẩn bị rời đi.

Hòa thượng bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt nghiêm túc:

- Tô Bạch, cho dù cậu không vì lợi ích, chẳng lẽ cậu không cảm thấy bị kích động bởi tiếng khóc của đồng bào cả nước mấy chục năm trước đã từng bị giết hại ở nơi này sao?

- Thôi đi, anh cho rằng chỉ mấy câu xúi giục của anh liền kích thích đến lòng yêu nước của tôi à?

Tô Bạch không quay đầu lại, cứ thế đi ra khỏi sân thể dục.

Đúng lúc này, hòa thượng tụng một đoạn kinh văn.

Phật âm vang lên, trên người hòa thượng giống như tỏa ra ánh sáng.

Một phút sau.

Khắp các ngõ ngách, từ bốn phương tám hướng trên sân thể dục đều truyền đến những tiếng la hét thê thảm.

Những tiếng kêu rên thảm thiết.

Những tiếng khóc.

Bước chân Tô Bạch cũng theo đó dừng lại.

Tô Bạch nhìn bốn xung quanh, hắn nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều dấu tay đang không ngừng cào lên mặt đất, tình cảnh thê thảm, hình ảnh bi thương, trong nháy mắt, một loại không khí ngột ngạt và bi thiết dâng lên.

- A di đà phật, nơi này từng là một nơi chốn người sống.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, vẻ mặt từ bi.

Đoán chừng có hơn 100 người bị chôn sống ở nơi đây, nhưng sự kiện này đã bị che đậy trong cuộc chiến tranh ở niên đại kia, dù sao nơi này đã từng là quân y viện của Nhật, chuyện xảy ra trong này rất khó bị truyền đi.

Phần lớn người Trung Quốc chỉ nhớ đến trận thảm sát ở Nam Kinh được lưu lại trên sử sách, cùng với mấy sự kiện Nhật Bản đồ sát được ghi chép lại.

- Tô Bạch, chẳng lẽ cậu không muốn tìm ra công đạo cho cái chết của họ sao?

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía hòa thượng, mỉm cười nói:

- Cái chết của bọn họ đã đủ đáng thương rồi, nhiều năm như thế, lại bị anh dùng Phật pháp bức phải hiện hình, chỉ vì muốn kích thích tôi giúp anh tìm món pháp khí âm dương sư kia, hòa thượng, tôi nói này, anh làm người có thể có điểm mấu chốt hơn một chút được không?

Ngay sau đó, Tô Bạch không chút do dự quay đầu, tiếp tục đi ra khỏi sân thể dục, Tô Bạch không thích cảm giác bị người ta áp chế, cho dù là dùng lợi ích để dụ dỗ, hay là dùng áp lực trên phương diện đạo đức, thậm chí có đôi khi, so với dụ dỗ về

lợi ích, loại áp lực trên phương diện đạo đức càng khiến Tô Bạch cảm thấy chán ghét hơn.

Những người này đã chết đi mấy thập niên rồi, bây giờ chính là cát bụi lại trở về với cát bụi, bọn họ ở lại nơi này, đơn giản là một chút dấu vết về linh hồn liên quan đến thời kỳ đó mà thôi.

Tô Bạch đi đến chỗ tòa nhà dạy học, hòa thượng vẫn còn đang đứng ở trên sân thể dục.

Lúc này một bảo vệ trong trường đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Tô Bạch liền hỏi.

- Cậu là ai thế? Cậu đến đây làm gì?

- Tôi đến tìm người.

Tô Bạch bình tĩnh trả lời.

- Ồ.

Bảo vệ không nói thêm gì nữa liền rời đi.

Tô Bạch quay đầu lại, trên sân thể dục đã không còn thấy bóng dáng của hòa thượng ở đâu nữa. Trên sân thể dục cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, nơi đó vẫn là sân thể dục cho học sinh, có lẽ không nhiều người có thể đoán được, mấy chục năm trước, nơi này từng chôn sống mấy trăm vong hồn.

Tô Bạch ngồi xuống bậc thang của khu dạy học, hắn lấy một điếu thuốc ra, không có châm lửa, chỉ ngậm ở trong miệng.

Lần ngồi xuống này là nửa buổi chiều, bởi vì là ngày nghỉ, cho nên không có người đến quấy rầy Tô Bạch, chờ đến lúc chạng vạng tối, Tô Bạch mới chậm rãi đứng dậy, rời khỏi trường học, đi đến chỗ mà hắn đã đỗ xe. Ông chủ nhà hàng nhìn thấy Tô Bạch trở lại liền lập tức cầm một cái chổi, từ trong cửa hàng chạy vội ra ngoài, thế nhưng tốc độ của Tô

Bạch nhanh hơn ông ta, hắn trực tiếp lên xe, đạp xuống chân ga, nhanh chóng rời đi.

Thật ra ông chủ cửa hàng không có tháo bỏ lốp xe hoặc là đâm thủng xe hắn đã là tốt tính, dù sao trước đó hắn vội vàng dùng xe lại ở ngay trước cửa nhà người ta, có lẽ buổi chiều nay, ông ta cũng không làm ăn được gì.

Một tay Tô Bạch lái xe, một tay vô thức mở radio, nhưng trên đó chỉ có mấy tiết mục bình thường, Tô Bạch không hài lòng, nghe được một lúc thì hắn có cảm giác phiền muộn, Tô Bạch dứt khoát tắt đi.

Lúc này Tô Bạch không muốn về nhà, cũng không biết đi nơi nào, hắn lái xe đến một bờ sông thì dừng lại, Tô Bạch hạ cửa sổ xe xuống, hôm nay thời tiết của Thượng Hải không tốt lắm, nhưng dù sao mùa hè đã đi qua, cái nóng đã dịu đi, khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu hơn.

Có đôi khi, Tô Bạch cũng cảm thấy cô độc, nhưng loại cảm giác cô độc này không khiến cho hắn cảm thấy phản cảm, ngược lại, trong cảm giác cô độc này, Tô Bạch thường cảm nhận được sự an toàn.

Còn hai ngày nữa mới đến thế giới chuyện xưa tiếp theo, vậy mà Tô Bạch lại không biết nên trải qua hai ngày này như thế nào, luyện tập trong hai ngày chỉ giống như hạt cát trong sa mạc, loại chuyện nhất thời ôm chân phật này, Tô Bạch không muốn làm, cũng lười đi làm. Chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy, có đôi khi mình quá tùy tính, sự kiên nhẫn của hắn ít đến mức đáng thương. Những điều này hắn đều biết, nhưng lại lười đi thay đổi, ví dụ như Tô Bạch biết chính mình có bệnh tâm thần, nhưng hắn cũng chẳng lo lắng.

Dù sao con người cũng nên tùy tiện một chút, cũng phải có một chỗ xả ra, Tô Bạch hiểu, trên thực tế, hắn thật sự làm điều đó.

Xe dừng ở ven đường, xung quanh còn có người đi đường, lúc một người đàn ông trẻ tuổi đi qua xe Tô Bạch, trên mặt Tô Bạch bỗng nhiên lộ ra nụ cười ý tứ sâu xa.

Người trẻ tuổi này, Tô Bạch đã từng gặp qua, anh ta chính là Tiết Minh, tên gia hỏa cố ý đến nhà mời hắn gia nhập tổ chức gì đó.

Tô Bạch lẳng lặng hạ ghế của mình xuống, hắn nằm trên đó, Tô Bạch lười để ý đến việc Tiết Minh đi vào trong quán café kia làm gì, cũng lười phải suy nghĩ xem phải chăng tổ chức kia có bí mật gì.

Hiện tại Tô Bạch rất hy vọng một phút sau hắn có thể đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, bởi vì đối với thế giới hiện thực này, hắn không còn có quá nhiều thứ để lưu luyến, có lẽ bây giờ tiểu gia hỏa là người khiến hắn cảm thấy lo lắng nhất, về phần những người còn lại, không quá khiến cho Tô Bạch chú ý.

- Sống ở trong thế giới này, thật đúng là nhàm chán.

Trong lòng Tô Bạch cảm thán.

Lúc này, hắn đang nghĩ, không biết có phải Lệ Chi cũng có cảm giác này, cho nên cô ta mới lựa chọn rời đi, bởi vì cô ta đã quá chán ghét cái thế giới này rồi.

Tô Bạch không khỏi mỉm cười, xem ra tuy thực lực của hắn không thể so với Lệ Chi, nhưng tâm tính thì đã xấp xỉ.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy cả người Tiết Minh đầy máu rời khỏi quán café, giống như là bị thương, lúc anh ta chạy đến xe Tô Bạch, dưới chân Tiết Minh đứng không vững, trực tiếp ngã vào bên cạnh xe hắn, hai bàn tay đầy máu đập vào cửa kính xe Tô Bạch, sau đó Tiết Minh đứng lên, anh ta nhìn thấy Tô Bạch, ánh mắt anh ta rất kinh ngạc, hiển nhiên anh ta không ngờ tới việc mình lại gặp Tô Bạch vào lúc này,

thế nhưng vẻ mặt anh ta nhanh chóng chuyển sang cầu xin, chân thành nói.

- Cứu tôi, mau cứu tôi…

Chương 301 Không Có Năng Lực Thì Trang Bức Làm Gì

Tô Bạch nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, phía sau Tiết Minh không có người đuổi giết, thế nhưng vẻ mặt và tình hình hiện tại của anh ta rõ ràng không phải giả bộ.

Chẳng qua ngay cả như thế, Tô Bạch vẫn rất bình tĩnh.

Tâm trạng của hắn vẫn giống như trước, cho dù nhìn thấy cả người Tiết Minh đầy máu me, hắn vẫn lười để ý, giống như một người không chút để ý những gợn sóng khi một cục đá bị ném xuống hồ nước.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu, hắn nhìn Tiết Minh nhưng không mở khóa ra, cho nên Tiết Minh không vào được.

Tô Bạch không nói cứu hay không cứu, hắn cứ như thế, lẳng lặng nhìn Tiết Minh kêu khóc.

Điều này rất thú vị, không phải ư?

Bỗng nhiên Tô Bạch cảm thấy mắt mình hơi cay cay, một cơn buồn ngủ ập đến.

Tô Bạch từ từ nhắm mắt lại, sau đó hắn đột nhiên mở mắt ra, trong nháy mắt, bên trong mắt của Tô Bạch tràn đầy tơ máu.

- Thật đúng là thú vị, mình ở bên cạnh xem kịch, thế mà người kia còn nhất định phải kéo mình xuống nước cùng, người đó tự tin như thế ư?

Tô Bạch không mở cửa xe cho Tiết Minh, mà chính là mở cửa xe chỗ mình, đi xuống.

Tiết Minh nhìn thấy Tô Bạch đi tới, lúc này anh ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó dựa vào bên cánh cửa ghế lái phụ rồi ngồi xuống, đôi môi anh ta trắng bệch, hơi thở yếu ớt, đây là dấu hiệu do mất máu quá nhiều.

Ở bên cửa sổ thủy tinh, có một người đàn ông mặc âu phục màu trắng, kiểu tóc được cắt gọn gàng, chân đi giày da, bộ dáng chỉnh chu, thậm chí có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung. Anh ta hơi giống như mấy nam chính trong bộ phim của đạo diễn Quách Kính Minh.

Đối phương không ngừng dùng thìa nhẹ nhàng khuấy vào cốc café, vốn dĩ đây là một âm thanh rất nhỏ, không thể nhận ra. Thế nhưng dường như nó giống như xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, trực tiếp vang vọng trong lòng Tô Bạch.

Vẻ mặt Tiết Minh vẫn rất sợ hãi, nhưng khi Tô Bạch đứng ở trước mặt anh ta, Tiết Minh bình tĩnh hơn nhiều.

Trong mắt Tô Bạch càng lúc càng có nhiều tơ máu, chứng minh lúc này hắn càng lúc càng cảm thấy buồn ngủ, chiếc thìa kia giống như mang theo một loại năng lực thôi miên, khiến cho người ta khó mà tự kiềm chế.

Đối phương nhìn Tô Bạch, vẻ mặt anh ta không có biểu cảm dư thừa gì, thậm chí cũng chẳng nhiều lời, anh ta chỉ thản nhiên quay đầu lại, sau đó lại nhìn cốc café đang được đặt trước mặt mình, đưa tay ra, làm một tư thế xin mời.

Ý tứ chính là mời hắn uống café.

Dĩ nhiên.

Điều kiện tiên quyết là hắn có thể đến đây.

Tô Bạch cảm thấy ý thức của mình rơi vào hỗn độn, nhưng hắn vẫn gắng gượng chống đỡ, lúc trước Tô Bạch ăn đại não kia, khiến cho tinh thần lực của Tô Bạch tăng lên một cấp độ,

vì thế hiện đại hắn có được một chút ưu thế hơn khi chống cự lại sức ảnh hưởng trên phương diện về tinh thần lực.

Tô Bạch cắn răng, thậm chí hắn còn hơi cắn nhẹ vào đầu lưỡi của mình, Tô Bạch ngáp một cái, thuận thế để hai tay bên hông của mình.

Đối phương dường như cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bởi vì anh ta có thể cảm nhận được Tô Bạch muốn làm gì, anh ta mỉm cười, buông thìa xuống.

Trong nháy mắt, loại cảm giác mệt mỏi biến mất, vừa mới đây, cơ thể hắn còn cảm thấy buồn ngủ, lúc này tinh thần sung mãn, no đủ, thật đúng là không quen, chẳng qua hắn vẫn buông lỏng hai tay, đi về phía quán café.

- Chẳng qua tôi cảm thấy anh quá nhàm chán, cho nên tôi có ý tốt muốn để cho anh ngủ một giấc, anh thế mà còn định rút súng ra, như thế thật đúng là không thân thiện.

Đối phương nhìn Tô Bạch rồi nói.

Tô Bạch đi tới, hắn ngồi xuống phía đối diện, café trước mặt còn chưa có lạnh, Tô Bạch bưng lên uống một ngụm, sau đó hắn hơi nhíu mày, khẽ buông cốc café ra, đưa tay cầm lấy cốc café của đối phương.

Đối phương dường như cảm thấy ngoài ý muốn, anh ta đưa tay ra ngăn cản Tô Bạch, thế nhưng bỗng nhiên Tô Bạch giữ lấy tay của đối phương, ghì chặt trên mặt bàn, cuối cùng trên mặt đối phương cũng lộ ra bối rối.

Tô Bạch đổ cốc café của đối phương, café đổ ra ngoài, đồng thời còn có một con thiềm thừ (cóc ba chân) màu đen xuất hiện.

- Mẹ anh không nói cho anh biết, không có thực lực thì đừng trang bức loạn à?

Con thiềm thừ màu đen này dường như không thích bị Tô Bạch đối xử thô bạo như thế, nó lật người, sau đó há miệng, hướng về phía Tô Bạch, giống như đang gào thét, giống như đang khiển trách Tô Bạch phạm vào rất nhiều hành vi tội lỗi.

Thế nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con thiềm thừ, cho dù là nó được cường đại lên năng lực thôi miên, thì điều này không thể nào thay đổi một sự thật, nó chỉ là một thiềm thừ mà thôi, cho nên dáng vẻ này của nó có hơi ngây thơ và buồn cười.

Tô Bạch rất tùy ý cầm một cái dĩa trên bàn ăn, đâm xuống.

- Không!

Lúc đối phương lên tiếng ngăn cản liền nghe thấy một tiếng "lạch cạch".

Con thiềm thừ đen kia cứ như thế bị Tô Bạch xiên chết trên bàn.

Máu của thiềm thừ là màu xanh, lúc này máu tươi của nó bắt đầu tràn ra, mang theo một mùi tanh.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, vẻ mặt mê say, chẳng qua Tô Bạch vẫn đè nén xúc động không cho mình vươn đầu ngón tay ra để nếm thử máu tươi thiềm thừ, hắn chỉ yên lặng đan hai tay vào nhau, ánh mắt Tô Bạch bình tĩnh giống như trước đó người đàn ông này nhìn hắn.

Chẳng qua lúc này đây, gương mặt anh tuấn của người đàn ông kia lộ ra hoảng loạn, anh ta bắt đầu sợ hãi, trong ánh mắt anh ta tràn đầy cảm xúc không dám tin và khiếp sợ.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hoảng sợ của anh ta không chỉ vì hắn, mà còn là vì một chuyện khác.

Trong nháy mắt, Tô Bạch đã hiểu rõ, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve thi thể của con thiềm thừ màu đen, nói thật lòng, xúc cảm rất kém.

- Anh không phải là chủ nhân của nó, đúng không?

Người đàn ông gật đầu một cách khó khăn, sau đó gãi tóc mình nói:

- Tôi chết chắc rồi.

Đối phương nói chính anh ta sẽ chết mà không phải là Tô Bạch sẽ chết.

Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn:

- Dưới sự quản lý của Phát Thanh Khủng Bố, không ai có thể tùy tiện giết anh.

Người đàn ông gần như khóc chảy cả nước mắt, cả người co quắp ngồi trên ghế, liều mạng lắc đầu:

- Không, người đó làm được điều đấy, tôi đã phát lời thế trước mặt người đó, tôi là người hầu, còn người đó là chủ nhân.

Tô Bạch biết Phát Thanh Khủng Bố rất biết nói đạo lý, đây là một chuyện mà tất cả thính giả đều biết.

Trên thực tế Phát Thanh Khủng Bố giống như một quân vương thời kỳ trung cổ của Tây Âu, mang theo một loại quyền uy to lớn, còn tất cả thính giả đều tương đương với cấp dưới, kỵ sĩ của quân vương. Bọn họ có tự do rất lớn, thế nhưng bọn họ nhất định cũng phải thừa nhận ước thúc của Phát Thanh Khủng Bố, hơn nữa so với bất kỳ quân vương nào, nó có một quyền uy tối cao.

Nếu như người đàn ông thật sự đã tuyên thệ, trở thành nô bộc cho một thính giả khác, chủ nhân của anh ta muốn giết hắn, cho dù hắn có là một thính giả đi chăng nữa, dựa theo quy

tắc của Phát Thanh Khủng Bố mà nói, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không để ý đến chuyện này, cũng sẽ không có nhân quả.

Lúc trước ở London, cấp trên của Sophie đã cho cô ta uống một ly rượu vang đỏ, trong đó đều là huyết trùng, khả năng đều chỉ là diễn kịch mà thôi, thế nhưng Tô Bạch không cho rằng toàn bộ chuyện đó đều là đóng kịch. Sophie không nói, Tô Bạch không hỏi, thế nhưng Tô Bạch tin, quan hệ giữa Sophie và cấp trên của cô ta không tốt đẹp như thế.

- Vậy thì tôi chỉ biết thương cảm, không giúp được gì.

Tô Bạch mỉm cười, lập tức đứng dậy.

Chương 302 Người Bị Bệnh Tâm Thần, Nghĩ Mà Sợ

Không biết vì sao Tiết Minh lại đến quán café này, cũng không biết vì sao anh ta lại phát sinh xung đột với người đàn ông trước mặt hắn, đối với những chuyện đó, Tô Bạch không muốn để ý tới, lòng hiếu kỳ của Tô Bạch không nặng như thế, đồng thời, đối với việc giết chết còn thiềm thừ đen kia, Tô Bạch cũng không cảm thấy mình sai, lúc đó hắn chỉ ngồi trong xe, không cứu Tiết Minh, thờ ơ quan sát mọi chuyện, chỉ đơn giản giống như một người đang xem trò vui mà thôi, thế nhưng là đối phương chủ động khiêu khích hắn trước, đem hiệu ứng thôi miên tính cả lên người hắn, chính bản thân hắn trả thù một chút, giết chết thiềm thừ, không có gì đáng trách, vấn đề này, nhân quả nói rất rõ ràng.

Thậm chí cho dù Tô Bạch có giết anh ta cũng có thể miễn cưỡng nói thông được, nhưng khẳng định cũng bởi vì thế mà dính dáng chút nhân quả, bởi vì đối phương không có biểu hiện hoặc là hành động muốn hắn chết, cho nên giết anh ta, có hơi danh bất chính, ngôn không thuận.

Trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, Tô Bạch không muốn làm tăng thêm độ khó cho mình.

Thế nhưng người này hình như có hơi không bình thường, một thính giả lại đi tuyên thệ trở thành người hầu cho một thính giả khác, ở trong mắt Tô Bạch mà nói, đây là một chuyện rất không bình thường.

Trong quan điểm của Tô Bạch, cho dù hắn, mập mạp, hòa thượng hay là Gia Thố, có lẽ tính cách của bọn họ không

giống nhau, nhưng trong lòng bọn họ đều có sự kiêu ngạo của chính mình.

Trở thành thính giả, đến gần với Phát Thanh Khủng Bố, thật ra đây cũng giống như một loại kiếp nạn, một loại nguyền rủa, thế nhưng kiếp nạn và nguyền rủa này, mang đến cho bọn họ tư cách và năng lực khác với người thường.

- Không, anh không thể đi, anh giết chết nó, chính anh là người giết chết nó, không phải là tôi.

Người đàn ông bỗng nhiên giống như phát điên đánh về phía Tô Bạch.

Tô Bạch dừng bước, hắn không rút súng ra, bởi vì đối mặt với một người như thế, Tô Bạch cũng không nguyện ý lãng phí đạn của mình, tuy nhiều khi, Tô Bạch rất tùy ý lãng phí đạn của mình, nhưng có đôi khi, hắn lại rất quý trọng.

Ẩn náu… Trong bóng tối.

Trong nháy mắt thân hình Tô Bạch hóa thành khói đen.

Người đàn ông xuyên qua người Tô Bạch, không để ý đến bên dưới, cả người đâm vào ghế, té ngã trên mặt đất.

Thân hình Tô Bạch lại trở về bình thường, hắn chậm rãi đi lên phía trước, giẫm một chân lên mặt người đàn ông.

- Chỉ bằng anh cũng xứng làm một thính giả ư?

- Ồ, thì ra làm một thính giả lại là một chuyện rất vinh dự à?

Một giọng nữ từ sau lưng Tô Bạch truyền đến.

Tô Bạch nhún vai, sau đó dùng chân đạp xuống.

Phụt.

Mặt người đàn ông bị Tô Bạch giẫm lõm xuống dưới, máu tươi văng ra khắp nơi.

- Nói xin lỗi.

Tô Bạch nhấc chân của mình lên, bên trên giày của hắn đều là vết bẩn.

- Cậu không cần thiết phải nói xin lỗi với tôi, cho dù cậu không giết anh ta, tôi cũng sẽ giết anh ta, anh ta cầm thiềm thừ của tôi ra ngoài rêu rao khắp nơi, tôi chỉ để cho anh ta chịu trách nhiệm nuôi dưỡng, không đồng ý cho anh ta mang ra ngoài làm màu.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy rất bình thường, trên người còn mang theo mùi dầu mỡ, giống như trước khi đến nơi này, cô ta đang ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa tối cho chồng và người thân của mình.

Tô Bạch lắc đầu, đặt giày của mình lên ghế, sau đó hắn rút hai tờ khăn giấy ra, cẩn thận lau sạch giày của chính mình.

- Ý của tôi chính là, cô nói xin lỗi tôi đi.

Khóe miệng Tô Bạch mang theo nụ cười nhàn nhạt:

- Cô nuôi chó lại không trông cho kỹ, để nó đi ra làm bẩn xe tôi, còn làm ô uế cả giày tôi.

- Cậu rất thú vị.

Người phụ nữ trả lời, tư sắc của cô ta rất bình thường, hơn nữa trên mặt còn có dấu vết của năm tháng, có lẽ là đã vì gia đình vất vả rất nhiều năm, nhưng tuổi chưa đến bốn mươi, có lẽ là một người phụ nữ rất truyền thống:

- Nhưng cậu cảm thấy, cậu nói chuyện với tôi như thế, tôi sẽ cảm thấy cậu rất lợi hại, rất ngầu, hay là thể hiện ra được phong cách của cậu?

Tô Bạch ném khăn giấy bẩn xuống mặt đất, nhìn lại giày da của mình, sau khi xác nhận nó không còn bẩn nữa, mới thu chân lại.

- Tôi không phải là đứa bé mười mấy tuổi, không cần dựa vào cách đó để khiến người ta chú ý.

- Nhưng thật không may, cậu khiến tôi chú ý.

Giọng điệu của người phụ nữ trở nên cường thế.

- Thì sao chứ?

Tô Bạch hỏi ngược lại:

- Cô ngưu bức như thế nào thì cũng chỉ có chồng cô thử qua, tôi cũng không biết, hơn nữa cho dù tôi biết, cô có thể bắt tôi làm gì bây giờ?

Người phụ nữ đứng nguyên tại chỗ, giống như đang cố nén lửa giận.

Tô Bạch nở nụ cười:

- Có phải bây giờ cô đang do dự đúng không, cô không biết mình có nên liều lĩnh đánh đổi nhân quả để giáo huấn tôi, thậm chí là… giết chết tôi?

- Cậu cũng biết điều đó ư?

- Dĩ nhiên là tôi biết, không phải con người đều có tính này à?

Tô Bạch rất thờ ơ phủi ống quần của mình:

- Cô cứ từ từ do dự, con trai tôi đang ở nhà chờ tôi về.

Sau khi nói xong, Tô Bạch mở cửa quán café, đi ra ngoài.

Lúc quay lại trên xe, Tô Bạch nhìn thấy Tiết Minh đã hôn mê bất tỉnh ở cạnh xe hắn, anh ta vẫn còn hơi thở.

Tô Bạch không quản anh ta, chẳng qua trước khi đi, hắn vẫn gọi điện thoại cho 120, nói nơi này xảy ra tai nạn xe cộ. Sau đó Tô Bạch còn nhìn thoáng qua quán café, người phụ nữ

kia vẫn còn đứng ở trong đó, mọi người trong quán đều đang ngủ say.

Tô Bạch vẫy tay làm một động tác "bye bye", sau đó hắn khởi động xe của mình.

Xe lái đến tiểu khu của hắn, Tô Bạch dừng xe trước khoảng đất trống trong căn biệt thự, hắn không vội vã xuống xe đi vào nhà mà chính là tiếp tục ngồi ở trong xe, hai tay nắm chặt vô lăng.

Nếu như lúc này có người ngồi ở bên cạnh Tô Bạch, người đó có thể nhìn thấy rõ, hai tay hắn đang run, môi hắn cũng hơi tím tái.

Đúng thế.

Đây bởi vì hoảng sợ.

Một loại cảm giác sâu sắc nghĩ tới mà sợ…

Nếu như người phụ nữ kia ra tay với hắn, không tiếc dính dáng đến nhân quả mà ra tay với hắn.

Hắn…

Còn có thể sống để trở về được không?

Tô Bạch nhìn chính mình ở trong gương chiếu hậu, lúc này đây, sắc mặt của hắn hơi ngưng trọng.

Vấn đề về bệnh tinh thần của hắn đang phát sinh biến hóa, thậm chí đã không thể coi là vấn đề, loại tính cách, loại cảm xúc, loại tàn nhẫn, loại phong cách và thói quen làm việc không chút lưu tình…. Đã dần dần trở thành một loại trạng thái bình thường của Tô Bạch.

Tô Bạch hít sâu một hơi, hắn mở cửa xe ra, để đi xuống.

Khoảng cách giữa các biệt thự rất xa nhau, cho nên nơi này không giống như những thành phố khác, nó rất yên tĩnh.

Tô Bạch yên lặng ngồi xổm trên mặt đất, một tay chống cằm.

Nhưng rất nhanh, hắn lại nở nụ cười, dáng vẻ của hắn có hơi chật vật, có hơi tùy ý.

- Két…

Cửa nhà được mở ra, Cát Tường bất mãn giúp tiểu gia hỏa mở cửa, tiểu gia hỏa ghé vào cạnh cửa nhìn Tô Bạch, cậu bé hưng phấn vỗ tay.

Tô Bạch nhìn tiểu gia hỏa, hắn dừng cười.

Ngay sau đó, một loại nước mắt không tên bắt đầu xuất hiện trên vành mắt hắn.

Chương 303 Bước Vào Thế Giới Chuyện Xưa Mới

Buổi sáng lúc thức dậy, lại là một ngày rảnh rỗi, đối với Tô Bạch mà nói, cuộc sống bình thường có hơi nhàm chán, hắn cảm thấy mình sắp rỉ sét đến nơi rồi, đây không phải là cuộc sống mà hắn yêu thích, cũng không phải là cuộc sống thích hợp với hắn.

Cũng may, tối nay chính là thời gian Tô Bạch đi vào thế giới chuyện xưa, đây cũng được coi là trong cái rủi có cái may.

Trong lúc bất tri bất giác, cảm giác của Tô Bạch đối với việc đi vào thế giới chuyện xưa đã chuyển từ e ngại, lo lắng trở thành khát vọng, thậm chí bởi vì nó chậm chạp không đến còn cảm thấy sốt ruột.

Lúc này tiểu gia hỏa đã tỉnh, cậu bé tựa trên bờ vai của Tô Bạch, dùng tay nhỏ che mắt mình, một lúc sau lại bỏ tay ra, nhìn Tô Bạch cười, tiểu gia hỏa tiếp tục che mắt mình cười trộm. Cậu bé chính là như thế, cho dù lúc nào cũng có thể chơi đùa vui vẻ.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa, mở tivi ra, sau đó hắn lấy thêm đồ ăn vặt và nước uống, một người lớn và một đứa nhỏ răng còn chưa mọc, cứ thế ngồi trên giường vừa ăn vừa xem tivi.

Ừm, ở một mức độ nào đó mà nói, Tô Bạch quả đúng là không có dáng vẻ của một người cha nghiêm khắc, đối với tiểu gia hỏa, hắn chỉ có một loại cảm giác nuông chiều từ sâu trong lòng.

Mãi cho đến tận giữa trưa, Cát Tường chỉ tới hai lần, mỗi lần chỉ đứng ngoài cửa nhìn Tô Bạch và tiểu gia hỏa chơi vui vẻ, nó liền mất hứng rời đi, chẳng qua Tô Bạch cảm giác được, Cát Tường biết hắn chuẩn bị đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, cho nên hôm nay, lần đầu tiên đối với việc hắn và tiểu gia hỏa ở chung một chỗ, Cát Tường không có bất mãn gì.

Lúc gần đến một giờ, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi xuống lầu, hai người đi vào nhà vệ sinh. Đầu tiên Tô Bạch để tiểu gia hỏa vào trong bồn tắm, sau đó hắn ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu xả nước. Tô Bạch xoa sữa tắm lên người tiểu gia hỏa, giúp cậu bé tắm rửa sạch sẽ, sau đó đặt cậu bé lên thành bồn tắm.

Hai chân tiểu gia hỏa vung vẩy, nước bắn lên tung tóe, bắn lên người Tô Bạch, Tô Bạch làm ra vẻ tức giận, hai tay chọc vào eo tiểu gia hỏa, cậu bé sợ nhột, lập tức ôm tay cười ha ha.

Tô Bạch cầm khăn tắm lau khô người cho tiểu gia hỏa, sau đó lại mặc quần áo, ôm cậu bé đến phòng khách.

Hôm nay Cát Tường không đi nhìn bức tranh kia, nó đang nằm sấp trên chiếc thảm trong phòng khách, thấy Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi ra, nó lập tức đứng lên, đi chăm sóc tiểu gia hỏa.

Tô Bạch thay một bộ quần áo khác, đi vào trong nhà bếp, tuy Tô Bạch rất ít khi nấu cơm ở nhà, nhưng định kỳ sẽ có người giúp việc mang đồ đến bỏ vào trong tủ lạnh.

Trong tủ lạnh có ngó sen, mì và trứng gà. Tô Bạch bắt đầu bận rộn, rất nhanh mùi thơm từ trong nhà bếp tản ra. Tiểu gia hỏa không ngừng nhìn vào trong nhà bếp, hiển nhiên cậu bé có chút không kịp chờ đợi.

Tô Bạch bưng ngó sen xào và hai món ăn thanh đạm lên, sau đó Tô Bạch còn nấu thêm một bát canh rong biển, nhưng không nấu cơm.

Tiểu gia hỏa dùng tay cầm ngó sen lên ăn, cậu bé ăn rất vui vẻ, Tô Bạch cũng ngồi xuống ăn cùng tiểu gia hỏa, nói thật lòng, Tô Bạch không cảm thấy đói bụng, nói chính xác, cơn đói của hắn là về mặt tinh thần.

Bữa cơm này rất đơn giản nhưng cũng rất ấm áp, Tô Bạch cầm khăn ướt lau miệng và tay cho tiểu gia hỏa, sau đó chủ động thu dọn đồ vào nhà bếp.

Cát Tường giúp tiểu gia hỏa mở siêu nhân điện quang, tiểu gia hỏa ăn uống no đủ, bắt đầu chăm chú xem tivi.

Lúc này Cát Tường nghiêng đầu sang chỗ khác, nó liếc về phía Tô Bạch, Tô Bạch cũng đang nhìn nó, phòng bếp và phòng khách chỉ cách nhau một cánh cửa thủy tinh, cho nên không cản trở đến tầm mắt.

Tô Bạch ra hiệu với Cát Tường, hắn chỉ vào tiểu gia hỏa, ý muốn nhờ Cát Tường chăm sóc tốt cho tiểu gia hỏa.

Cát Tường rất khinh thường nhìn Tô Bạch, sau đó nó trịnh trọng nằm bên tiểu gia hỏa, cùng cậu nhóc xem tivi.

Tô Bạch hít sâu một hơi, hắn mở tủ lạnh, lấy một lon nước chanh lạnh từ trong đó, mở nắp chai, thoải mái uống hai ngụm, đúng lúc này, Tô Bạch phát hiện ra hoàn cảnh bên người hắn phát sinh biến hóa.

Không giật mình.

Không bối rối.

Ngược lại chỉ có một loại cảm xúc được như ý muốn.

Rốt cuộc cũng đã đến.

Thế giới chuyện xưa của tôi.

Trong tay hắn vẫn còn lon nước chanh, hơn nữa còn mang theo hơi lạnh, Tô Bạch không lãng phí, tiếp tục uống nước

chanh, người không biết còn cho rằng Tô Bạch đi dã ngoại, mà không phải là đi vào một thế giới chuyện xưa bất kỳ khi nào cũng có thể mất mạng.

Hiện tại Tô Bạch đang ở trong một thành phố, đúng thế, nơi này không phải nông thôn hay rừng núi gì, cũng không phải là một nơi hoang vu, nơi này là một thành phố, một thành phố tối đen như mực.

Từ sau khi ba tháng dừng phát sóng, phương thức hành động, cũng như cách thức thiết lập thế giới chuyện xưa của nó càng thêm cực đoan và hồi hộp hơn, ở trong mắt Tô Bạch, dường như nó có hơi thay đổi một cách thái quá, chẳng qua, Tô Bạch rất thích loại cảm giác hiện tại.

Nhiệm vụ chủ tuyến còn chưa được thông báo, điểm này vẫn giống như trước, thính giả cần phải tự mình đi phát động nhiệm vụ chủ tuyến.

Tô Bạch đi về phía trước, ánh đèn đường xung quanh rất tối, mang theo một loại cảm giác ngột ngạt mà khó có thể dùng từ ngữ để hình dung ra, trên đường không một bóng người, từ kiểu dáng của đèn đường và kiến trúc xung quanh, niên đại này giống như vào thập niên 90 của Trung Quốc.

Chẳng lẽ Phát Thanh Khủng Bố lại biên soạn một thế giới chuyện xưa từ một vụ án chưa được giải quyết à?

Trong lòng Tô Bạch nghĩ như thế.

- Meo!

Tiếng mèo kêu vang lên trên vách tường cạnh Tô Bạch, một con mèo đen đột nhiên xông ra.

Tô Bạch vô thức coi nó thành Cát Tường, nhưng sau đó hắn cảm thấy thoải mái hơn, tuy đây cũng là một con mèo đen, nhưng còn mèo đen này hoàn toàn không thể so sánh với Cát Tường, ở trong mắt con mèo đen này, Tô Bạch có thể nhìn

thấy được một loại giảo hoạt thuộc về mèo hoang, mà Cát Tường, trên người nó mang theo phong thái cao lãnh, và tư duy nhân loại.

Mèo đen vây quanh Tô Bạch, ánh mắt nó vẫn luôn dừng lại trên người hắn, đối với điều này, Tô Bạch không có phản ứng gì đặc biệt, thế giới chuyện xưa đã bắt đầu, tất cả những thứ xuất hiện ở đây, đối với hắn mà nói, hoặc là mang ý nghĩa manh mối, hoặc là mang ý nghĩa nguy cơ, Tô Bạch có một loại khát vọng đi vào thế giới chuyện xưa, là bởi vì hắn khao khát hương vị gió tanh mưa máu và cảm giác giãy dụa từ cõi chết trở về ở trong thế giới chuyện xưa, nhưng điều này cũng không có nghĩa, Tô Bạch toàn tâm toàn ý đi tìm đường chết trong thế giới chuyện xưa.

Chết rồi thì hắn còn chơi thế nào được nữa? Làm sao còn có thể trải nghiệm.

- Meo!

Con mèo đen kia lại kêu một tiếng, chẳng qua lần này tiếng kêu của nó hơi dồn dập.

Đồng tử của Tô Bạch vô thức co rụt lại, cả người hắn nhanh chóng nghiêng sang bên cạnh, một hơi thở băng lãnh sắc bén xẹt qua bên người Tô Bạch, một bóng người màu đen xuất hiện sau lưng hắn.

Vào lúc này, đèn đường rất "phối hợp" tắt đi, nơi này lập tức rơi vào trong bóng tối, chỉ còn lại ánh sáng màu xanh yếu ớt phát ra từ trong đôi mắt con mèo đen kia.

Hơi thở của Tô Bạch bắt đầu trở nên ổn định hơn, Adrenalin đang không ngừng tăng tốc bài tiết phân bố, lúc này đây hắn không có chút hoảng sợ nào của việc bị đánh lén, có chẳng chỉ là một con báo săn, một lần nữa bị kích thích, lộ ra cảm giác hưng phấn và khoái cảm.

(Adrenalin: Đây là một hoocmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.)

Chương 304 Bà Lão Mặt Mèo Ở Cáp Nhĩ Tân

Bóng tối không chỉ nhằm vào Tô Bạch, đồng thời cũng nhằm vào cả người kia, rất hiển nhiên, ở trong bóng đêm người kia di chuyển rất khó khăn, nhất là khi Tô Bạch không nhúc nhích, hô hấp của hắn cũng chậm dần đều, đối phương cũng không cách nào xác định được Tô Bạch ở đâu.

Tô Bạch chậm rãi nắm chặt hai tay lại, khóe miệng lộ ra hai răng nanh, trạng thái vampire được hoán đổi, lúc này đây, trong đêm tối Âu Mỹlinh, hắn thật đúng là danh xứng với thực.

- Tê!

Một tiếng vang thanh thúy bỗng nhiên truyền ra, mang theo một loại cảm giác chói tai giống như máu thịt bị xé rách, Tô Bạch đột nhiên rút hai thanh địa ngục hỏa shotgun của mình ra, nhằm về phía đó, nhưng không nổ súng.

Vào lúc này, nhiệt độ xung quanh hạ xuống, thậm chí ven đường đã loáng thoáng kết sương, đủ để thấy được nhiệt độ thay đổi khoa trương đến mức nào.

Đồng tử của con mèo đen kia không ngừng đong đưa, giống như hai quỷ ảnh trong tấm màn đen, khiến cho người ta khó mà nắm bắt và không thể suy nghĩ được, thế nhưng khi hai con ngươi này bắt đầu phiêu đãng ở độ cao tương đương với đầu Tô Bạch, cho dù Tô Bạch có ngốc cũng biết, con mèo này, không còn là con mèo trước kia nữa rồi.

Tô Bạch bóp lấy cò súng của địa ngục hỏa shotgun, nhưng họng súng không bắn ra gì cả, bởi vì trong nháy mắt hai tay của Tô Bạch đã bị đông cứng, trực tiếp mất đi tri giác, hai họng súng vẫn giữ ở trong tay hắn, chẳng qua hắn đã không cách nào bóp cò.

- A a a!!!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ phía sau lưng Tô Bạch khoảng 7 – 8 mét vang lên, đây là tiếng của nam giới, đầu tiên, âm thanh cao vút, sau đó rơi xuống đáy cốc.

Loại âm thanh này, Tô Bạch rất quen thuộc, đây là trước khi chết, một người gặp phải một kích trí mạng, phát ra tiếng nghẹn ngào cuối cùng.

Một người chết ngay bên cạnh hắn rồi.

Tô Bạch vô thức liếm môi, đầu lưỡi hắn đã cảm nhận được mùi máu tươi.

Cảm giác.

Khẩn trương.

Kích thích.

Thật tốt đẹp biết bao nhiêu.

Trong cổ họng Tô Bạch phát ra tiếng gầm nhẹ, thân thể hắn nhanh chóng hoán đổi từ trạng thái Vampire sang trạng thái cương thi, trong nháy mắt, cánh tay của hắn không còn bị cứng ngắc nữa, cảm giác bị đóng băng cũng không còn, dù sao, ở trong trạng thái cương thi mà nói, muốn đông cứng hắn là một chuyện khó khăn hơn.

Hơi thở dơ bẩn, tà ác bắt đầu từ trên người Tô Bạch tỏa ra, sát khí nồng đậm cũng bắt đầu xuất hiện.

Đúng lúc này, đèn đường vừa tắt lại chậm rãi sáng lên, xung quanh lại khôi phục tầm nhìn.

Cách Tô Bạch khoảng 7 – 8 mét có một thi thể nam đang nằm dưới đất, con mèo đen kia đã biến mất, không thấy đâu nữa.

Tô Bạch đi tới, trạng thái của người đàn ông này rất thê thảm, trên tay anh ta còn có một thanh đoản kiếm, trên đoản kiếm có phù văn, từ cách ăn mặc có thể thấy được, anh ta không thuộc về niên đại này, điều đó có nghĩa, người đàn ông chết đi chính là thính giả.

- Lần này mình bị nửa đường truyền tống đến một thế giới chuyện xưa đã tiến hành rồi ư?

Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến lần trước ở trong thế giới chuyện xưa Cương Thi Tiên Sinh, mập mạp và đám thính giả phương Tây kia đều là nửa đường đi vào, xem ra tình cảnh hiện nay của hắn cũng chính là như thế.

Mặt người đàn ông này bị gặm hơn nửa, trái tim cũng bị móc rỗng, không thấy đâu nữa, chỉ còn một lỗ máu đáng sợ.

Trong tay người đàn ông kia còn cầm một tờ thông báo.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, lấy tờ giấy này ra, đây là tờ thông báo dành cho học sinh.

“Chào các vị phụ huynh và các em học sinh yêu quý.

Hôm nay nhà trường nghiêm túc bác bỏ tin đồn, sự việc bà lão mặt mèo Cáp Nhĩ Tân chỉ là một tin đồn vô căn cứ, mong các vị phụ huynh hãy giáo dục tốt tư tưởng cho con em mình, ngăn chặn tư tưởng phong kiến, mê tín dị đoan đang gây hại cho những bông hoa tương lai của tổ quốc chúng ta…”

- Bà lão mặt mèo ư?

Tô Bạch siết chặt tờ giấy trong tay, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tờ giấy này cũng chính là manh mối cho Tô Bạch, chẳng qua manh mối này có hơi trang trọng, nó được thông qua một thính giả chết, truyền tin lại cho hắn.

Lúc Tô Bạch đi vào thế giới chuyện xưa này, thật ra chuyện xưa lần này đã bắt đầu, có lẽ nó mới bắt đầu không bao lâu, hoặc có thể là đã tiến hành được một nửa, thậm chí rất có khả năng nó đã đi đến khâu cuối cùng.

Chẳng qua tạm thời Tô Bạch không quan tâm đến vấn đề này, sự việc bà lão mặt mèo, Tô Bạch thật đúng là có ấn tượng.

Lúc chuyện bà lão mặt mèo này được đồn đại, Tô Bạch còn rất nhỏ, cho dù trước kia chuyện của bà lão mặt mèo gây ra huyên náo xôn xao, nhưng cũng chỉ là ở phạm vi khu vực Cáp Nhĩ Tân của Hắc Long Giang mà thôi, đối những người nơi khác trên Trung Quốc mà nói, bọn họ cũng chỉ dùng nó để làm ví dụ hù dọa những đứa nhỏ không nghe lời.

Chuyện này, nghe nói có một bà lão, vào lúc bà ta chết, bởi vì có con mèo nhảy qua người, cho nên trá thi (xác chết vùng dậy). Có một phong tục thường thấy ở dân gian, mãi cho đến tận bây giờ, phần lớn ở nông thôn, khi thi thể chưa được mai táng, đều không cho chó mèo đến gần, toàn bộ chó mèo đều được nhốt lại, không để chó mèo nhảy qua xác người chết, nhằm tránh hiện tượng thi thể "mượn khí", người chết bật dậy, mà bà lão này cũng bởi vì "mượn khí" của mèo, cho nên xác chết vùng dậy.

Nghe nói bà lão này chuyên ăn thịt trẻ con, lời đồn này tản ra cũng là cả một quá trình, ngay từ đầu lúc có lời đồn đại này, không ai coi đó là thật, thế nhưng rất nhiều người từ bên ngoài trở về nói, những nơi khác cũng có truyền thuyết đó, đây giống như gia tăng thêm độ tin cậy, sau cùng sẽ xuất hiện tình huống như thế nào đây? Có trường tiểu học mở hẳn một đại

hội toàn trường, hiệu trưởng đứng trên bục giảng, dạy dỗ học sinh.

Nội dung chủ yếu là yêu cầu học sinh tiểu học phải tập hợp thành từng nhóm để đi, không được đi một mình trên đường, hai là học sinh tiểu học toàn trường nhất định phải buộc dây đỏ (Đây cũng là tin đồn, nương theo sự xuất hiện của tin đồn bà lão mặt mèo, nghe nói, bà lão kia ăn trẻ con, nhưng nếu như chỗ cổ tay buộc dây đỏ thì có thể trừ tà.)

Sau cùng lời đồn này phát triển đến mức toàn bộ trẻ con vùng Hắc Long Giang bắt đầu khủng hoảng, thậm chí có đứa nhỏ căn bản không dám đi học, bởi vì sợ bị ăn thịt trên đường!

Đoán chừng chuyện này giống như gây ra ảnh hưởng đến cả bên ngoài khu vực Hắc Long Giang, hơn nữa kết cục của lời đồn này thật đúng là kịch tính.

Cái gọi là "bà lão mặt mèo" này, sau cùng đã kinh động đến cả trung ương, nhà nước phái quân đội đến, "bà lão mặt mèo" này bị binh lính dùng súng bắn nát ót mà chết.

Lấy góc độ của người hiện đại để đánh giá chuyện này, sẽ cảm thấy người ở thời kỳ đó thật không có tri thức, thật hoang đường, nhưng nếu như không phải là người trong cuộc, hoặc không phải là người thời kỳ đó thì rất khó có thể tưởng tượng ra, lúc ấy bà lão mặt mèo đã mang đến nỗi khiếp sợ như thế nào, có thể so sánh với sức ảnh hưởng của dịch SARS.

Tô Bạch hít sâu một hơi, trong lòng hắn đang suy nghĩ, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, chủ đề chính trong thế giới chuyện xưa lần này hẳn là xoay quanh về bà lão mặt mèo để phát triển.

Chẳng qua, vừa rồi trong đêm tối, vì sao bà lão mặt mèo không giết hắn?

Mà chỉ giết thính giả này?

Thông tin thêm về bà lão mặt mèo ở Cáp Nhĩ Tân (Nguồn sưu tầm)

Có một cặp vợ chồng nọ, vì hưởng ứng chính sách cưới muộn sinh muộn của nhà nước nên đến tận năm 35 tuổi mới kết hôn và gần 40 mới có con, họ hết mực yêu thương và cưng chiều đứa con đáng yêu này. Chớp mắt, bé con đã được 3 tuổi, rất hiếu động và thích chạy nhảy, trong nhà lúc nào cũng ngập tràn tiếng cười vui của con trẻ, niềm vui ấy lây sang cả đôi vợ chồng, mỗi một ngày trôi qua đều rất hạnh phúc.

Một ngày nọ, người vợ mang về nhà một chú mèo nhỏ có bộ lông pha lẫn hai màu trắng đen, dáng vẻ cũng rất đáng yêu. Sau khi được đưa về nhà, mèo con được tắm rửa sạch sẽ và được sấy khô lông, trông chú mèo bé nhỏ rất hưởng thụ sự ưu ái này. Chỉ một thời gian ngắn sau, mèo con trở thành bạn tốt của đứa trẻ nọ, bé con xếp gỗ cho bạn mèo xem, bạn mèo cũng ngoan ngoãn ngồi cạnh ngắm nhìn.

Đôi vợ chồng nhìn nhau mỉm cười, sau đó người vợ vào bếp làm cơm, còn người chồng thì ngồi trên sô pha đọc báo. Lát sau, người vợ gọi người chồng vào bếp phụ giúp, người chồng vội buông tờ báo đọc dở vào phụ vợ. Lúc này chú mèo con kia ra ngoài chơi, bé con vẫn còn đang xếp gỗ, sau đó bé con gọi mèo con đến xem nhưng không thấy mèo con đâu.

Chính lúc này, ở góc tường xuất hiện một bóng đen, con mèo kia bước ra từ bóng đen, bước từng bước về phía đứa trẻ nọ. Đứa trẻ ngay tức khắc nhận ra cảnh tượng này thật quỷ dị, bèn vươn tay chỉ về phía con mèo đang bước tới, muốn mở miệng gọi bố mẹ đến nhưng lại không tài nào phát ra tiếng. Lát sau, đôi vợ chồng đã chuẩn bị xong cơm nước và dọn xong bàn ăn, người vợ bước ra gọi con vào ăn cơm. Người vợ mở cửa và đứng sững ở đó, mắt mở to sửng sốt.

Người chồng cảm thấy có gì đó không lành bèn vươn tay đỡ người vợ sắp ngất xỉu của mình, khi ngước mắt lên thì trông thấy đứa trẻ đang nằm dưới đất, có lẽ đã chết rồi. Còn con mèo kia đang nằm bên cạnh đứa trẻ, nghe thấy tiếng vang bèn chậm rãi xoay đầu lại. Lúc này người chồng mới phát hiện ra rằng, cái đầu mèo đang quay lại kia là một gương mặt của một bà cụ, những nếp nhăn hằn trên khuôn mặt tựa hồ như đang cười…

Có rất nhiều câu chuyện xoay quanh bà lão mặt mèo này, xảy ra rất nhiều vào những năm cuối của thế kỷ trước, ngay tại Cáp Nhĩ Tân. Nghe nói ở ngoại ô Cáp Nhĩ Tân có một bà lão, bà ấy chết trên đường đi mua thức ăn, sau đó thì bị một con mèo nhảy qua, ngay lúc đó đã xảy ra hiện tượng "trá thi" – tức "xác chết vùng dậy", hay còn gọi là "quỷ nhập tràng".

Giải thích một chút về hiện tượng thú vị này, việc canh giữ linh cữu của người chết cũng một phần vì muốn ngăn cản sự tiếp xúc giữa người chết và động vật, không chỉ riêng mỗi mèo, chỉ cần chúng nhảy qua hoặc tiếp xúc trực diện với xác chết thì xác chết sẽ "mượn khí" vùng dậy.

Cơ thể của bà lão thì không thay đổi nhưng nửa mặt thì biến thành mặt mèo. Thời ấy có lưu truyền một chuyện thế này, "người mèo" đó chỉ "hành động" lúc đêm, động tác rất linh hoạt, thích ăn thịt trẻ con, còn người trưởng thành mà bị cắn thì sẽ biến thành "người mèo" y như thế. Còn có tin đồn rằng ở Cáp Nhĩ Tân thời đó có rất nhiều "người mèo", những đứa trẻ được đi học hồi ấy đều được phát một cuốn tạp chí nhỏ có in bài viết về tin đồn này, thậm chí có trường còn mở cả đại hội, đích thân thầy hiệu trưởng đứng trên bục căn dặn học sinh rằng dù tan học hay đi đến trường cũng phải đi theo nhóm, không được một mình tự ý ra ngoài, hai là cả trường phải đeo dây đỏ (đây cũng là một lời đồn, chỉ cần buộc dây đỏ là có thể trừ tà).

Chuyện về bà lão mặt mèo này không phải là chuyện nhỏ, chẳng ai biết lời đồn bắt đầu như thế nào, chỉ biết rất thịnh vào những năm 95 – 96. Đoán chừng có vẻ như chuyện này đã gây nên ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến trong và ngoài tỉnh Hắc Long Giang, đoạn kết của lời đồn này cũng rất "kịch tính": "Bởi bà lão mặt mèo đã gây nên kinh động lớn nên nhà nước đã phái quân đội đến giải quyết, các binh sĩ phải dùng súng bắn bể ót của bà lão mặt mèo thì bà ta mới chết!"

Chương 305 Nhà Trẻ Kỳ Lạ

Đây là chuyện mà Tô Bạch cảm thấy khó hiểu nhất, cũng là chuyện hiện tại Tô Bạch tạm thời không cách nào nghĩ thông suốt được, bà lão mặt mèo chỉ làm tay hắn bị đông cứng, khiến cho hắn không cách nào nổ súng, mặc dù nói chính bản thân hắn rất nhanh đã hoán đổi sang trạng thái huyết thống cương thi, phá vỡ sự trói buộc của việc bị đông cứng, thế nhưng đối phương làm như thế, thật đúng là có chút "mở một mắt lưới" với hắn rồi.

Không hiểu thì không hiểu, nhưng việc nên làm vẫn phải làm, thi thể của tên thính giả này vẫn bị Tô Bạch kiểm tra qua một lượt.

- Thật đúng là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Tô Bạch liếc thoáng qua những thứ mà hắn vơ vét được từ trên người thính giả này, một thanh phi đao, một chuỗi lá bùa, một mặt hộ tâm kính, đây đều là những thứ đồ giá rẻ, cho dù đổi ở cửa hàng trên wechat, đoán chừng cũng chỉ đến 100 điểm cốt truyện, Tô Bạch cầm thứ này đi giao dịch, dĩ nhiên phải chiết khấu xuống chỉ còn mấy chục điểm cốt truyện, mấy chục điểm cốt truyện này thì giao dịch gì, có thể mua được thứ gì?

Phải biết rằng hiện tại vũ khí của Tô Bạch chính là hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun, đây là vũ khí có giá 1000 điểm cốt truyện, chút đồ chơi nhỏ kia, đối với Tô Bạch mà nói, không có ý nghĩa gì nhiều, cho dù sau này cần phải cùng người khác giao dịch, những thứ rách rưới này cũng không tác dụng thêm dầu, người khác cũng sẽ không cần.

Tô Bạch có hơi thất vọng, nhưng cũng may vốn dĩ Tô Bạch không ôm hy vọng gì quá lớn, rời khỏi chỗ thi thể, Tô Bạch tiếp tục một mình đi du đãng trên đường, chờ đến khi gần đến 5 giờ sáng, ngoài đường mới bắt đầu khôi phục sức sống, có người đạp xe đi làm việc, mấy cửa hàng bán đồ ăn sáng cũng bắt đầu mở cửa buôn bán..

Nhưng chính khung cảnh náo nhiệt này lại mang đến cho Tô Bạch một cảm giác không chân thực, nó giống như một thành phố rất bình thường, nhưng chính bản thân Tô Bạch rất rõ ràng, đây là phạm vi hoạt động của hắn ở trong thế giới chuyện xưa này, cho dù thành phố có nhà ga hay sân bay, nhưng Tô Bạch tuyệt đối sẽ không khờ dại đến mức cho rằng mình có thể rời khỏi thành phố này.

Hiện tại, chuyện đầu tiên cần làm, hẳn là đi tìm những thính giả còn lại trong thành phố này, bởi vì nửa đường gia nhập, cho nên Tô Bạch và quỹ tích phát triển của thế giới chuyện xưa này có chút tách rời.

Khi đi vào một thế giới chuyện xưa để hoàn thành nhiệm vụ, việc đầu tiên là phải tìm hiểu thế giới chuyện xưa này, mà việc tìm các thính giả đến đây từ lúc bắt đầu chính là phương pháp đem lại hiệu suất cao nhất.

Thế nhưng ngày đầu tiên muốn đi tìm họ.

Ở trong thành phố này, tìm kiếm mấy người kia, không thể nghi ngờ, đây chính là một công trình giống như mò kim dưới đáy biển, hơn nữa Tô Bạch không rảnh lợi dụng năng lực của hắn, phát triển ra thế lực riêng của mình ở thành phố này, sau đó dùng nó để làm việc. Một mặt là tốn quá nhiều thời gian, một mặt khác, làm như thế, có hơi làm trái ngược đến kịch tích mà Phát Thanh Khủng Bố muốn cường điệu, nếu như hắn làm điều này, chắc chắn sẽ khiến Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy bất mãn, thậm chí là phải chịu sự trừng phạt từ nó.

.

Buổi sáng, Tô Bạch đi vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng, hắn gọi hai bánh tiêu và một đĩa bánh bao hấp, đối diện cửa hàng bán đồ ăn sáng là tiệm bán báo, Tô Bạch mua tất cả các tờ báo địa phương trên đó, vừa ăn vừa đọc.

Tô Bạch ăn không nhanh không chậm, đọc cũng rất chậm rãi, có lẽ là vì tâm thái không giống trước, cho nên Tô Bạch không quá nôn nóng và vội vàng.

Đọc được một lúc, Tô Bạch phát hiện ra ba tờ báo địa phương này đều nhắc đến một sự kiện, phía sau một nhà trẻ xuất hiện chuyện trộm cướp, dường như chuyện bà lão mặt mèo đã thành mây đen che phủ thành phố, cho nên chỉ cần chuyện gì liên quan đến trẻ con, phóng viên sẽ cố tình kéo dư luận về hướng chuyện đó, để có thể bán được số lượng báo nhiều hơn. Ba tờ báo này cũng giống như thế, dĩ nhiên, nguyên nhân cũng rất dễ hiểu, bởi vì đây không phải là một sự kiện trộm cắp đơn giản, ký túc xá của giáo viên ở sau nhà trẻ bị cạy mở và lục lọi, nhưng tài liệu, tiền mặt, đồng hồ và các thứ khác đều không bị mất đi, cho nên những phóng viên dù không chuyện cũng có thể viết thành có chuyện kia, đem chuyện này viết thành bà lão mặt mèo xuất hiện trong nhà trẻ rồi.

Tô Bạch khép tờ báo lại, ăn nốt một miếng bánh bao, sau đó đặt tờ báo lên bàn, tính tiền, đi đến ven đường, bắt một chiếc xe ba gác.

Ngồi trên xe ba gác, Tô Bạch đi đến nhà trẻ, sau khi đến nơi này, Tô Bạch cảm nhận được rõ ràng lực "uy hiếp kinh khủng"của bà lão mặt mèo, bởi vì nhà trẻ này, vậy mà cho nghỉ học rồi.

Vốn dĩ ban đầu sự kiện bà lão mặt mèo mặt mèo xuất hiện ở Cáp Nhĩ Tân, sau đó nó tạo thành bóng ma cho toàn bộ Hắc

Long Giang, không chỉ ảnh hưởng đến trẻ em, nếu nhìn rộng ra, chuyện này đã gây ảnh hưởng đến người lớn, dù sao người lớn mới là thành phần chủ chốt của xã hội, khi ngay cả chính bản thân người lớn cũng bị bà lão mặt mèo làm cho hoảng sợ, dĩ nhiên sẽ gây tác động đến trẻ con.

Mấy phóng viên đưa tin khoa trương, khiến cho nhà trẻ này trực tiếp đóng cửa, Tô Bạch cũng cảm thấy buồn cười, may mắn nhà trẻ vẫn có người. Trước phòng bảo vệ có một ông lão ngồi đó, vừa phơi nắng, vừa đọc báo.

Tô Bạch đi đến, đưa cho đối phương một điếu thuốc, ông lão cười híp mắt nhận lấy, đưa diêm cho Tô Bạch.

Giữa đàn ông với nhau, có đôi khi chỉ cần một điếu thuốc liền có thể tán gẫu, nhất là ở hơn mười năm trước, thậm chí là sớm hơn trước kia, cho dù người hút thuốc hay không hút thuốc, trong túi quần đều có bao thuốc.

- Khi nào thì nhà trẻ hoạt động lại bình thường?

Tô Bạch học theo khẩu âm địa phương, nói.

- Sắp rồi, chắc khoảng 2 ngày nữa, lúc đầu phụ huynh làm ầm ĩ, không chịu đưa con em mình đến trường. Hôm qua cảnh sát cũng đã đến tận nơi xem xét, kết luận không vấn đề gì, về sau sẽ tăng cường mật độ tuần tra nơi này, hiệu trưởng và các giáo viên ở đây cũng đã làm công tác tư tưởng cho phụ huynh, đại khái khoảng ngày kia là có thể hoạt động trở lại bình thường. Mấy ngày gần đây, phần lớn giáo viên đều không ở lại trong trường học, ngày kia mới về.

Ông lão ngồi hút thuốc say sưa, không để ý đến việc Tô Bạch lẳng lặng đi vào sâu trong nhà trẻ.

Nhà trẻ này không lớn, cũng không có quá nhiều giáo viên làm việc ở nơi này, cho nên phía sau cũng chỉ có mấy căn nhà

cấp bốn được dùng để làm nhà cho giáo viên, thậm chí còn kiêm luôn chức năng làm văn phòng.

Trên báo chí có nói mấy căn nhà nhỏ này bị cạy khóa, đồ đạc bên trong bị lục lọi.

Tô Bạch vừa xoa cằm, vừa mở cửa một căn phòng, đây là căn phòng duy nhất không có khóa cửa.

Sau khi đi vào, Tô Bạch cảm giác được mùi ẩm ướt, hiển nhiên, điều kiện ở chỗ nghỉ ngơi của giáo viên cũng không khá lắm.

Tô Bạch nhìn qua một vòng, hắn không có phát hiện gì đặc biệt, dù sao cảnh sát cũng đã đến nơi này kiểm tra, cho dù có phát hiện cũng không đến lượt Tô Bạch, chẳng qua lúc Tô Bạch đi ra ngoài, hắn nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc, cầm một phích nước đi về phía này, trên tay cô ta còn cầm một túi nilon màu đen, trong túi hẳn là cá, bởi vì Tô Bạch ngửi thấy mùi tanh của cá.

Cô ta nhìn thấy Tô Bạch từ trong ký túc xá của mình đi ra, cảm thấy ngoài ý muốn.

- Anh là ai?

- À, tôi là cảnh sát, tôi đến đây tuần tra, gần đây có gì khác thường không?

Tô Bạch bình tĩnh hỏi.

- Không, từ sau khi kẻ trộm đột nhập, không có phát hiện gì mới.

Người phụ nữ cười với Tô Bạch:

- Đồng chí vào nhà uống cốc nước nhé.

- Không cần.

Tô Bạch từ chối.

- Vất vả cho anh rồi.

Người phụ nữ đi qua Tô Bạch, đi vào trong phòng của mình.

Nhưng mà, 10 phút sau Tô Bạch vẫn đứng ở ngoài cửa không đi.

Ba tiếng sau Tô Bạch vẫn đứng ở ngoài cửa không đi.

Sáu tiếng sau, sắc trời đã bắt đầu tối, Tô Bạch vẫn đứng ở ngoài cửa không đi.

Đúng lúc này, cuối cùng Tô Bạch cũng vuốt bả vai có hơi đau nhức của mình:

- Thính giác của tôi rất nhạy bén.

Cửa phòng chậm rãi mở ra.

Người phụ nữ ăn mặc mộc mạc, vẫn một tay cầm phích nước, một tay cầm túi nilon màu đen, lúc đầu con cá mua từ chợ về vẫn còn sống, nay đã chết.

Chương 306 Người Phụ Nữ Kỳ Lạ

Khi một người và địch nhân tiềm ẩn của mình gặp thoáng qua nhau, sẽ có phản ứng gì?

Khả năng sẽ có rất nhiều trường hợp xảy ra, rất khó nắm bắt, thậm chí, căn bản không cách nào tổng kết, chỉ có thể nói nghìn người nghìn dạng.

Chẳng qua nếu như đổi một mạch suy nghĩ để lý giải, chuyện này cũng rất đơn giản, có thể đại khái chia làm hai trường hợp.

Một loại gọi là bình thường, một loại gọi là không bình thường.

Thính lực của Tô Bạch quả thật tốt hơn người bình thường rất nhiều, cho nên sau khi người phụ nữ kia đóng cửa lại, Tô Bạch vẫn chờ tiếng người phụ nữ đặt phích nước xuống, tiếng đặt túi cá, tiếng ngồi vào ghế, tiếng ngồi lên giường, tóm lại, bất kỳ tiếng động nào cũng được.

Thế nhưng, từ sau khi cánh cửa này đóng lại, Tô Bạch hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ một tiếng động gì, điều này có nghĩa, sau khi người phụ nữ đóng cửa lại, cô ta vẫn đứng dựa vào cửa, không nhúc nhích.

10 phút.

Nửa tiếng.

Mấy tiếng trôi qua.

Cô ta vẫn không nhúc nhích.

Nguyên nhân cô ta không nhúc nhích, hẳn là giống như Tô Bạch, thính giác của cô ta cũng rất tốt.

Trong lúc lơ đãng, trong suốt mấy tiếng không hề có tiếng động gì, hai người đều lấy một loại phương thức không thể ngờ trước được để thăm dò lẫn nhau, đồng thời, đạt được cùng một loại kết quả.

Từ quá trình và kết quả có thể nhìn lại, rất công bằng.

- Anh là ai?

Người phụ nữ lên tiếng hỏi, giọng điệu của cô ta không còn khiêm tốn như trước, ngược lại trở nên âm trầm.

Tô Bạch xoay người nhìn cô ta:

- Cô là ai?

Thật ra từ tình huống lần đầu gặp mặt, tỉ lệ người phụ nữ là thính giả không lớn. Lúc Tô Bạch từ trong phòng cô ta đi ra liền nhìn thấy, cô ta cầm theo phích nước và một túi nilon đen đựng cá, từ một màn này, Tô Bạch cảm giác được một loại hơi thở thuộc về cuộc sống thường ngày, nếu người phụ nữ thật sự là do một thính giả cải trang, như vậy ở trong hiện thực, đoán chừng thính giả này cũng phải làm nghề diễn viên, khả năng diễn xuất đạt đến xuất thần nhập hóa.

Người phụ nữ chậm rãi cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, con ngươi của cô ta lập tức chuyển sang màu xanh, giống như mắt mèo, tỏa ra ánh sáng khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

- Cô chính là bà lão mặt mèo à?

Tô Bạch cảm thấy hơi ngoài ý muốn, vận khí của hắn tốt như vậy ư, vừa đến thế giới này đã gặp đại boss?

Điều này không phù hợp với tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố cho lắm, nó sẽ không đơn giản thô bạo như thế.

- Cũng có thể là phải, mà cũng có thể là không phải.

Người phụ nữ hé miệng, lộ ra hai cái răng nanh, trên mặt cô ta cũng bắt đầu lộ ra hoa văn thuộc về mèo, yêu khí bắt đầu từ trên người cô ta tỏa ra, cả người trở nên vô cùng yêu dị.

- Tôi rất chán ghét loại người hay nói nhảm.

Tô Bạch lắc đầu, sau đó hắn bỗng nhiên cười nói:

- Cái răng này không tồi, chúng ta so tài một chút nhé?

Một giây sau, cơ thể của Tô Bạch trở nên khô quắt, khí chất trên người hắn đột nhiên chuyển biến, hóa thành hơi thở nguyền rủa của cương thi, tròng mắt sẫm lại, chỗ khóe miệng của Tô Bạch cũng lộ ra hai cái răng nanh.

Người phụ nữ phát ra một tiếng mèo kêu, cả người lao đến chỗ Tô Bạch, tốc độ của cô ta rất nhanh, quanh người cô ta có yêu khí lượn lờ.

Tô Bạch vươn hai tay ra, sau đó hung hăng đánh mạnh xuống đất, sát khí bắn ra, đập mạnh lên.

"Ầm!"

Vốn dĩ gạch trên mặt đất không quá cứng rắn, vào lúc này đã vỡ một mảng lớn, sau khi đánh xuống một quyền, Tô Bạch không nhúc nhích tí nào, còn người phụ nữ kia thì bay rớt ra ngoài, đụng vào vách tường phía sau lưng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Quả nhiên, rất yếu.

Đồng tử Tô Bạch hơi co rụt lại, người phụ nữ này, tuyệt đối không phải là bà lão mặt mèo mà hắn muốn tìm, thực lực của cô ta quá kém, cùng với kẻ hắn đụng phải đêm trước, chênh lệch thật đúng là rõ ràng.

Người phụ nữ giãy dụa đứng lên, trong ánh mắt của cô ta mang theo sợ hãi và chần chờ.

Tô Bạch sải bước, đi về phía cô ta.

Người phụ nữ một lần nữa kêu lên, giả bộ tiếp tục lao đến, nhưng cô ta đột nhiên xoay người, một tay giữ lấy mái hiên, muốn nhảy lên nóc nhà, ký túc xá của giáo viên đều là mái bằng, cho nên nhảy lên đó không quá khó.

Thế nhưng làm sao Tô Bạch có thể để cho người phụ nữ này cứ thế mà rời đi, cho dù cô ta không phải là bà lão mặt mèo, thế nhưng cô ta tuyệt đối có quan hệ không đơn giản với bà lão mặt mèo, thậm chí, rất có thể, cô ta chính là điểm đột phá trong mạch suy nghĩ của thế giới này.

Trạng thái cương thi được hoán đổi, trạng thái vampire xuất hiện, trong nháy mắt, Tô Bạch hóa thành làn khói đen.

Một tay người phụ nữ giữ lấy mái hiên, hai chân đạp lên xà nhà, nhảy thẳng lên nóc nhà, thế nhưng cô ta vừa mới đứng vững ở đó, một cái khuỷu tay bất ngờ xuất hiện, trực tiếp đánh vào ngực cô ta. Người phụ nữ giống như con diều đứt dây, ngã xuống khỏi nóc nhà.

Tô Bạch đứng trên nóc nhà, lạnh lùng nhìn người phụ nữ nằm ở bên dưới.

Mà lúc này, người phụ nữ kia đã hôn mê bất tỉnh.

Thập niên 90 là một niên đại rất khắc nghiệt, một bên là kinh tế phát triển với tốc độ cao, một bên khác là sự sụp đổ của các mô hình cạnh tranh theo hướng lạc hậu, rất nhiều nhà máy đã đóng cửa, cho nên trong thành phố, có rất nhiều nhà xưởng lớn nhỏ bị bỏ hoang.

Lúc này Tô Bạch đang ngồi trong đó, nơi này có mấy cái băng ghế nhỏ, Tô Bạch ngồi trên một băng ghế gỗ, trước mặt hắn có mấy chiếc ghế gỗ khác, trên đó bày một số thức ăn chín

và hai chai bia được mở ra, Tô Bạch vừa ăn vừa chờ người phụ nữ kia tỉnh lại.

Bị Tô Bạch đánh ngã từ trên mái nhà xuống, yêu khí mỏng manh trên người cô ta gần như đã bị Tô Bạch đánh tan, vì thế cô ta rơi vào tình trạng hôn mê, chẳng qua Tô Bạch còn cần dùng đến người phụ nữ này, cho nên Tô Bạch đưa cô ta đi theo đến nơi đây. Trên thực tế, mấy ngày hôm nay, Tô Bạch vẫn luôn ở đây, yên tĩnh không bị ai quấy rầy, nếu như thiếu tiền, hắn liền đi dạo chơi trên đường, tiện thể mượn tạm mấy ví tiền, dù sao đi nữa, hắn không đến mức ủy khuất cuộc sống của chính mình, ngay cả khi Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy bất mãn, thậm chí là trừng phạt đối với loại hành vi này, Tô Bạch cũng lười quan tâm, nói gì thì nói, hắn không thể để chính mình vừa đi ăn mày kiếm cơm, vừa đi hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Bạch ngồi ở chỗ này ăn uống đã gần hai tiếng, người phụ nữ vẫn chưa tỉnh, Tô Bạch không có ý định tiếp tục chờ nữa, hắn cầm lấy nửa chai bia đang uống dở, đổ lên mặt người phụ nữ.

Người phụ nữ bị Tô Bạch dùng dây thừng buộc chặt trên mặt đất, nửa chai bia đổ xuống, lúc này người phụ nữ mở mắt ra, không ngừng ho khan.

Tô Bạch cười, đứng ở một bên, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Bia làm ướt áo của cô ta, vốn dĩ cô ta mặc loại đồng phục lao động rất mỏng, loại quần áo này nhìn rất bảo thủ, nhưng một khi bị ướt, ngược lại thật đúng là xấu hổ.

Dĩ nhiên, ở vào thời điểm này, cho dù là người phụ nữ bị trói trên mặt đất hay là Tô Bạch đang ngồi xổm bên cạnh cô ta đều không quá để ý đến vấn đề này.

- Cô bị lây bệnh à?

Tô Bạch hỏi.

Người phụ nữ liếc thoáng qua Tô Bạch, cô ta thế mà lại nở nụ cười.

- Câu hỏi này của tôi rất ngu ngốc ư?

Tô Bạch chỉ vào chính mình.

Chương 307 Một Thành Phố Không Thuộc Về Người

Người phụ nữ càng cười to hơn.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Được rồi, cô không chịu nói chuyện ư?

Người phụ nữ dừng cười, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, cô ta dùng một giọng điệu oán độc để nói:

- Anh mau thả tôi ra, nếu không, anh nhất định sẽ hối hận.

- Ồ? Hối hận?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy rất thú vị, đến cùng ai là tù binh của ai nhỉ?

- Nếu như tôi không hỏi được thứ mà tôi muốn hỏi, vậy cho dù giữ lại cô, cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Tô Bạch vươn tay ra, giữ lấy cổ cô ta, bắt đầu dùng lực.

Trên mặt người phụ nữ lộ ra vẻ thống khổ, thân thể cũng bắt đầu vô thức giằng co, thế nhưng Tô Bạch không chút để ý, giết người, giết yêu, đối với Tô Bạch mà nói, hắn không chịu một nửa điểm sức ép về tinh thần nào.

Cuối cùng, người phụ nữ há miệng giống như muốn nói cái gì đó, Tô Bạch vô thức buông lỏng lực đạo trên tay mình.

- Meo!

Người phụ nữ phát ra một tiếng kêu thanh thúy, sau đó cô ta tiếp tục dùng ánh mắt trào phúng để nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Tô Bạch bị chơi xỏ, sắp chết đến nơi rồi còn muốn chơi hắn.

Lần này khiến cho Tô Bạch đột nhiên cảm thấy chính mình giống như tên trùm phản diện đang tra khảo một liệt sĩ lẫm liệt, người ta thấy chết không sờn, còn hắn thì xấu xa đến tận xương tuỷ.

Tô Bạch hít sâu một hơi, buông lỏng tay ra, sau đó ngồi xổm xuống đất.

Người phụ nữ cảm thấy ngoài ý muốn, Tô Bạch thế mà không giết cô ta.

- Được rồi, cô tiếp tục mạnh miệng đi.

Tô Bạch phủi tay, ngồi về vị trí của mình.

Người phụ nữ vẫn luôn nhìn Tô Bạch, Tô Bạch vẫn lạnh nhạt thản nhiên ăn cơm như trước.

Cuối cùng, người phụ nữ dường như không nhịn được, cô ta chủ động hỏi:

- Anh là người nơi nào?

- Có vấn đề gì sao?

Tô Bạch hỏi.

- Anh là người ở bên ngoài à?

- Ừm – Tô Bạch khẽ gật đầu.

Người phụ nữ lại cười, lúc cô ta cười rộ lên, những vết nhăn trên mặt cô ta càng sâu, rất khó coi.

- Người bên ngoài đều rất khó sống lâu được ở chỗ này.

Người phụ nữ tiếp tục nói.

Tô Bạch hơi sững sờ, sau đó hắn giống như đã nghĩ đến chuyện gì, Tô Bạch lấy tờ giấy kia từ trong ví tiền của mình ra,

đây là tờ giấy mà trước khi người thính giả nam chết đã nắm chặt trong tay.

Trên giấy vẫn là nội dung thông báo đến phụ huynh, nhưng một lần nữa đọc lại, Tô Bạch lại có cảm giác không giống nhau, Tô Bạch đưa tay ra ôm trán, chính mình đã bỏ qua chi tiết nào rồi ư?

- Hôm nay là đêm trăng tròn.

Người phụ nữ tiếp tục nói:

- Có một số ít người biết, nhưng phần lớn mọi người, qua đêm nay đều sẽ mất đi trí nhớ, thật ra tôi cũng rất hối hận vì mình biết, tôi cũng rất muốn quên đi.

- Lại nói mấy lời thâm sâu, cô thật đúng là có hứng thú.

Tô Bạch nói.

- Ha ha, bây giờ anh đi ra đường nhìn xem, có lẽ hiện tại cũng sắp 12 giờ rồi, chính là lúc này.

Tô Bạch nghe thấy thế liền đứng lên, mở cửa nhà xưởng, đi ra phía trước, đúng lúc phía trước là một khu chung cư bình dân, cho nên có rất đông hộ gia đình ở đó, cả tòa nhà giống như một tổ ong vò vẽ.

Hôm nay đúng là đêm trăng tròn, trăng tròn ở trong bóng đêm, lộ ra rất tĩnh mịch.

Thế nhưng,

Rất nhanh,

Một loại cảm xúc xao động xuất hiện, đồng thời nhanh chóng lên men.

Dường như cả thành phố này,

Vào lúc này,

Cuối cùng cũng đã thức dậy.

Vào đêm khuya yên tĩnh.

Lúc 0 giờ.

Rất nhanh.

Tô Bạch nhìn thấy căn chung cư ở phía trước mặt mình, từng hộ gia đình đều thò đầu ra, trong đêm tối, ánh mắt của bọn họ đều tỏa ra màu xanh lục.

Đồng thời.

Từng tiếng mèo kêu liên tiếp vang vọng trong thành phố này.

- Ha ha, anh nhìn thấy rồi chứ, ở trong thành phố này, kẻ ngoại lai rất khó sống nổi.

- Bao gồm cả anh!

Người phụ nữ bị trói trên mặt đất điên cuồng thét to, đây không phải là một thành phố thuộc về con người.

Đây là một loại cảm giác khiến cho người ta rợn cả tóc gáy, nguyên một thành phố, tất cả mọi người, ở trong đêm trăng tròn đều biến thành mèo, từng tiếng mèo kêu, tràn ngập trong mọi ngõ ngách của thành phố.

Trong tay Tô Bạch còn cầm tờ giấy thông báo cho phụ huynh, hắn bỗng nhiên cảm thấy tờ thông báo này thật châm chọc, dựa theo những gì người phụ nữ kia nói, phần lớn người trong thành phố này đều sẽ quên mất những chuyện xảy ra trong đêm nay, thế nhưng, dù sao nó sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết, càng không nói đến việc, có một số người sẽ nhớ ký thời điểm này, thậm chí giống như người phụ nữ kia, chủ động biến thành mèo, cho nên, truyền thuyết bà lão mặt mèo mới có thể phổ biến rộng rãi trên khắp thành phố này như thế.

Bởi vì quá nhiều dấu vết, quá nhiều bằng chứng, cho nên nó có độ tin cậy cao.

Thế nhưng chân tướng của sự việc này lại là như thế, quả thật có loại cảm giác phá tan nhận thức của con người.

Người phụ nữ vẫn còn cười, cô ta cười rất tùy ý, rất càn rỡ, cười đến mức nước mắt chảy ra, đến sau cùng, cô ta không cười nữa mà chuyển sang nức nở.

Hiển nhiên, chính bản thân cô ta cũng không thể nào tiếp nhận được loại sự thật này, cô ta vẫn cảm thấy chính mình là người, một người bình thường, có tập quán xã hội, có tư duy luân lý, khái niệm chủng tộc, mọi thứ dường như đã ăn sâu bén rễ, thế mà lại đột nhiên phát hiện ra bản thân mình là một thứ như vậy, thậm chí thành phố mình đang sống đều gồm những thứ như thế.

Đây là một loại cảm giác tuyệt vọng phủ định chính mình, một loại đả kích hoàn toàn phá vỡ thế giới quan của mình.

Tô Bạch duỗi lưng một cái, lúc này hắn đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại bình thường, gặp nhiều sóng to gió lớn, dĩ nhiên sức đề kháng cũng lớn hơn, chẳng qua hắn vẫn cảm thấy hơi buồn nôn.

Đây rốt cuộc là thành phố quỷ quái gì.

Người phụ nữ ngồi ở chỗ này khóc, Tô Bạch thì thu dọn đồ đạc, dựa theo những gì người phụ nữ đã nói, người bên ngoài đến thành phố này rất khó sống nổi, nguyên nhân, có lẽ là vì tối nay.

Lúc dân bản địa ở thành phố này đều biến thành mèo, như vậy con người sẽ trở thành một thứ hi hữu, trơ trọi, dễ thấy, không phù hợp với quần thể.

Người phụ nữ dừng khóc, nhìn thấy Tô Bạch:

- Anh không ra được đâu, bọn họ đã đến rồi.

Tô Bạch nhún vai, thờ ơ nói:

- Tang mèo vây thành à?

Vào lúc này vẫn còn có tâm trạng để nói đùa, có thể thấy được, tâm trạng của Tô Bạch quả thật rất bình tĩnh, Tô Bạch khoác áo lên, hắn dự định rời đi từ cửa sau. Nhưng đúng lúc này, xung quanh toàn bộ nhà xưởng đều vang lên tiếng mèo kêu.

Xem ra, Tô Bạch đã đánh giá thấp mức độ nhạy bén của đám mèo kia với con người.

Tô Bạch cầm địa ngục hỏa shotgun trong tay, họng súng hướng ra bên ngoài, hắn liếc thoáng qua người phụ nữ bị mình trói chặt trên mặt đất, hắn chỉ nhìn mà thôi, không có nổ súng, bởi vì dường như điều này không quá quan trọng.

Ầm.

Ầm.

Ầm.

Cửa thủy tinh bốn phía trong nhà xưởng đều bị phá nát, từng tên giả hỏa thân người mặt mèo tụ tập lại ở chỗ cửa sổ hoặc là trên mái nhà, lúc này không dưới 100 người mèo tràn vào nơi này.

Tô Bạch nặng nề thở ra một hơi, hắn quay đầu họng súng địa ngục hỏa shotgun lại, chính mình đổi từ cầm báng súng, chuyển sang cầm họng súng, nhiều người mèo như thế, viên đạn của hắn thật đúng là không đủ dùng, hơn nữa thực lực của người mèo không tính là mạnh, hắn vẫn nên coi địa ngục hỏa shotgun là búa để dùng, như vậy có vẻ thực tế hơn.

Meo.

Meo.

Meo.

Chương 308 Tang Mèo Vây Thành

Từng người mèo nhào xuống, trên người bọn họ đều có yêu khí lượn lờ, trên mặt cũng mọc ra những sợi râu và lông tơ thuộc về loài mèo, bọn chúng vô cùng hưng phấn nhào về phía Tô Bạch.

Bịch!

Bịch!

Tô Bạch khua địa ngục hỏa shotgun trong tay, hắn vừa nện nát một đầu người mèo, tiếp theo là làm vỡ xương đùi của một người mèo khác.

Mỗi lần Tô Bạch ra tay đều dùng sức mạnh tuyệt đối, chỉ cần người mèo nào có ý đồ nhích lại gần hắn đều bị nện chết hoặc là tàn phế, thế nhưng xung quanh càng lúc càng có nhiều người mèo đi đến, hơn nữa Tô Bạch rõ ràng cảm nhận được, có mấy hơi thở yêu khí cường thịnh đang đi về phía bên này, hiển nhiên, không phải tất cả người mèo đều yếu như thế.

Vào lúc Tô Bạch vô thức chuẩn bị quay họng súng ra phía trước, để nổ súng phá vòng vây, bên ngoài nhà xưởng bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ.

Mẹ nó, cao cấp như thế ư, người mèo còn có thể biết lái xe?

Đây là suy nghĩ của Tô Bạch khi nghe thấy tiếng động cơ, thế nhưng rất nhanh, Tô Bạch phát hiện ra mình nghĩ quá nhiều rồi.

Ầm!

Một vách tường của nhà xưởng bị đâm đổ, một chiếc xe Jeep được dùng lưới sắt để gia cố thêm xông vào, đây cũng là bởi vì nhà xưởng này vốn dĩ là một công trình mục nát, lâu rồi không được tu sửa.

Trên xe Jeep có bốn người, một người cầm cung tên, một người cầm hai khẩu súng, còn một người cầm đại đao, người thứ tư, hiển nhiên là người lái xe.

- Người anh em, nhanh lên xe!

Cứu viện đến bất ngờ khiến cho Tô Bạch có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, thậm chí hắn còn cảm thấy bất ngờ hơn cả lúc nhìn thấy thành phố này đều là người mèo.

Tô Bạch đã quá quen thuộc việc thính giả người lừa ta gạt, tính toán lẫn nhau, đồng thời cho rằng đó là một loại thái độ bình thường, cho nên khi hắn nhìn thấy có người vào thời điểm này, thế mà lại chủ động lái xe đến cứu hắn, Tô Bạch thật đúng là có chút không kịp trở tay.

Cũng may chút dao động này chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, cục diện trước mắt, Tô Bạch không có lựa chọn nào khác tốt hơn, dựa vào việc tiêu phí đạn của địa ngục hỏa shotgun để mở ra một đường máu, không khỏi lộ ra có chút được không bù nổi mất.

Tô Bạch lập tức xông đến, đối phương mở cửa xe, để cho Tô Bạch trực tiếp lên xe, sau đó đóng cửa xe lại, người lái xe đạp chân ga xuống, xông thẳng ra ngoài.

Xe Jeep thành công xông ra ngoài nhà xưởng, thế nhưng những người mèo trước và sau xe giống như phát điên, không ngừng hướng đến chiếc xe này, tốc độ của bọn chúng rất nhanh, nhanh thoăn thoắt, phần lớn người mèo đều đang mặc

đồ ngủ, thậm chí là không mặc gì, hiển nhiên trước đó đều đang ở trong nhà nghỉ ngơi.

Vào lúc này, có mấy nam nữ mặc đồ ngủ nhảy lên xe Jeep, bọn họ bắt đầu không ngừng cào lên thân xe, cũng may bên ngoài xe có lưới sắt gia cố, những người mèo này tạm thời không cách nào thật sự xuyên thấu vào xe. Một nam người mèo có dáng người tương đối mập mạp nhảy thẳng về phía cửa kính chắn gió, anh ta không thể xé rách lưới sắt, nhưng lại che đi tầm mắt của người điều khiển.

- Nhanh, làm cho thứ đồ chơi này xuống dưới!

Người điều khiển xe là một thanh niên trẻ, chưa đến 20 tuổi, hiện tại anh ta không có quá nhiều hoảng loạn, nhưng tình huống quả thật rất khẩn cấp, nếu như không cách nào nhìn thấy con đường phía trước, sẽ rất khó điều khiển được xe trong khoảng thời gian ngắn, thoát khỏi vòng vây của người mèo.

Tô Bạch dứt khoát cầm báng súng đánh nát cửa kính, thuận tiện đem lưới sắt trước mặt giật ra, một tay giữ lấy cánh tay của người mèo, sau đó ném anh ta ra khỏi xe.

Lần này, phía trước của xe Jeep chẳng khác nào ở trong trạng thái không phòng thủ, nhưng Tô Bạch cứ như thế ngồi ở ghế lái phụ, mỗi lần có người mèo nhảy lên phía trước đều bị Tô Bạch đập xuống.

Xe Jeep nhanh chóng chạy đến một nơi vắng vẻ, người mèo càng lúc càng ít, đến sau cùng cơ bản gần như không thấy, người điều khiển xe thở phào nhẹ nhõm, huýt sáo một cái.

Ven đường có một cây xăng, người điều khiển lái vào đó để đổ nhiên liệu.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều xuống xe thả lỏng người, phần lớn người trên xe đều bị thương, hoặc là bị người mèo

cào, hoặc là bị người mèo cắn, dĩ nhiên, người bị thương, không bao gồm Tô Bạch, cho dù hắn có bị thương thì cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại như cũ, dù sao chỉ là một số vết thương nhỏ ngoài da mà thôi.

Tô Bạch cũng xuống xe, người điều khiển xe phụ trách đổ nhiên liệu, ba người còn lại thì tụ tập một chỗ hút thuốc, không chút để ý đến trạm xăng dầu này.

- Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Tô Hạo Nhiên.

Người đàn ông cầm hai khẩu súng chủ động mở miệng, sau đó chỉ vào người đàn ông cầm đại đao:

- Anh ta đến là Tất Tấn.

Dưới sự giới thiệu của Tô Hạo Nhiên, Tô Bạch xem như đã hiểu rõ qua về bốn người bọn họ, người lái xe tên là Tiền Thục Quân, người đàn ông cầm đao là Tất Tấn, người đàn ông cao gầy cầm cung tên là Trương Hoa, bốn người bọn họ đều ở độ tuổi khoảng 20, hơn nữa, từ năng lực trước đó mà bọn họ biểu hiện ra, bốn người này có độ hoàn thành nhiệm vụ không cao, cũng mang ý nghĩa, thực lực của bọn họ chỉ có thể coi là tạm được.

Dĩ nhiên, độ hoàn thành nhiệm vụ của Tô Bạch cũng không cao, thế nhưng hắn có điểm đặc thù, hơn nữa, ngày bình thường, những người Tô Bạch tiếp xúc là ai?

Trước hết không nói đến Lệ Chi. Mập mạp, hòa thượng Thất Luật, Gia Thố, thậm chí là Cát Tường, đều thuộc về những người có thể xưng tụng là anh kiệt trong nhóm thính giả, cho nên, ở chung với bốn người này, Tô Bạch rõ ràng cảm giác được một loại chênh lệch, cảm giác chênh lệch này, không mang theo ý nghĩa xấu nào.

Khả năng bốn người này đều có tâm tư riêng của mình, thế nhưng đoàn đội này của bọn họ, bởi vì trong lúc đó, mỗi người

đều không đủ thực lực, cho nên ngược lại có lực liên kết hơn.

Hơn nữa, sau khi nhìn thấy Tô Bạch có thể đối phó với đám người mèo một cách nhẹ nhõm, ánh mắt và cách nói chuyện của bọn họ với Tô Bạch, rõ ràng mang theo một loại cảm giác lấy lòng.

Thực lực mới là cơ sở quyết định thân phận và địa vị trong thế giới chuyện xưa.

- Nhiệm vụ chủ tuyến của các anh là gì?

Tô Bạch nhận lấy thuốc mà Tô Hạo Nhiên đưa đến, hỏi.

Tô Hạo Nhiên lộ ra vẻ cười khổ:

- Bốn người chúng tôi đã sắp ở chỗ này được hai tháng rồi, nhưng còn chưa phát động được nhiệm vụ chủ tuyến, thật ra trước đó chúng tôi từng phát triển thành một đoàn đội gồm 8 người, nhưng 4 người kia vì một số nguyên nhân ngoài ý muốn, đều đã chết. Mỗi tháng vào đêm trăng tròn, tất cả người trong thành phố này đều sẽ phát điên. Hàng ngày, phần lớn bọn họ đều là người bình thường, thành phố này cũng chỉ là một thành phố bình thường, nhưng cũng có một số người biết mình là người mèo, bọn họ mang theo tính công kích mạnh với con người.

- Nói tóm lại, đối với loài người, bọn họ ôm lấy địch ý rất mãnh liệt.

Nghe thấy những lời này, Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Chờ tôi một lát, tôi đi tiểu.

Tất Tấn vác đại đao lên lưng, đi về phía sau trạm xăng dầu.

Tô Bạch yên lặng hút thuốc, ban đêm, gió thổi mang theo hơi lạnh.

- Cảm giác này thật đúng là thú vị, bây giờ không phải chúng ta đang là phiên bản của "Zombie vây thành" à, chẳng qua Zombie đổi sang thành người mèo mà thôi.

Tô Hạo Nhiên vừa nói, vừa mỉm cười lắc đầu:

- Sinh tồn không có mục đích, bởi vì không biết nhiệm vụ chủ tuyến là gì, cho nên chỉ có thể theo bản năng tìm kiếm những thính giả tản mát trong thành phố, bởi vì tập hợp mọi người lại, tỉ lệ phát động được nhiệm vụ chủ tuyến lớn hơn…

- Chạy mau, chạy mau!

Tất Tấn vừa kéo quần vừa chạy ra.

- Phía sau còn có ba thi thể của thính giả, nơi này không thích hợp, đây không phải là chỗ nghỉ ngơi!

Chương 309 Cứu Người Tàn Phế Làm Gì

Lúc này, Tô Hạo Nhiên lập tức gọi đám người Trương Hoa và Tiền Thục Quân nhanh chóng lên xe, bởi vì ở chung trong một khoảng thời gian dài, cho nên mấy người bọn họ phối hợp với nhau rất ăn ý, chỉ có Tô Bạch vẫn còn đang đứng ở đó không nhúc nhích, trong miệng hắn vẫn còn tiếp tục hút thuốc, giống như căn bản không nghe thấy gì.

- Anh mau lên xe đi!

Tô Hạo Nhiên ngồi ở trên xe, không ngừng gọi Tô Bạch, ở trong thế giới chuyện xưa mà nói, đối với thính giả có thực lực không mạnh, việc kết hợp thành đoàn đội mới có thể tăng tỷ lệ sống sót.

Tô Bạch lắc đầu, sau đó hắn đưa tay chỉ về phía Tất Tấn đã ngồi ở trong xe.

- Anh ta là giả.

Mấy người Tô Hạo Nhiên cũng không phải là kẻ ngu, bọn họ từ trong hoảng sợ khôi phục lại bình tĩnh, ý thức được lời Tô Bạch nói có nghĩa gì, Tô Hạo Nhiên nhanh chóng chỉ họng súng về phía Tất Tấn, Tiền Thục Quân cũng không vội vã khởi động xe, lúc này cho dù phán đoán của Tô Bạch là đúng hay sai, ở trong thế giới chuyện xưa, cần phải đặt thận trọng lên hàng đầu.

- Các người…

Môi Tất Tấn hơi ngập ngừng, anh ta nói không nên lời, điều này chứng minh anh ta là giả, cho nên anh ta không biết

cụ thể mình nên nói gì, thậm chí ngay cả tên những người này, có lẽ anh ta cũng không biết. Dĩ nhiên cũng có thể giải thích, lúc này đây, anh ta bị những người bạn của mình làm cho tức giận đến mức không biết nói gì, chẳng qua, khả năng này là rất nhỏ.

- Meo…

Trong miệng Tất Tấn phát ra một tiếng mèo kêu, cả người anh ta bắt đầu chậm rãi biến hóa, biến thành một người mèo có hình thể tương tự Tất Tấn.

- Vù!

Trương Hoa bắn tên, mũi tên bắn trúng ngực người mèo, người mèo lập tức bị bắn chết ngay tại chỗ.

Mấy người Tô Hạo Nhiên nhanh chóng xuống xe, vẻ mặt ngưng trọng.

Tô Bạch ném mẩu thuốc lá trong tay mình đi, dùng giày giẫm lên, thế nhưng ngay sau đó, hắn xoay người, đi về phía sau của trạm xăng dầu.

Trước đó, thật ra biểu hiện của Tất Tấn giả rất nghiệp dư, Tất Tấn chỉ rời đi trong một khoảng thời gian ngắn như thế, lúc đi ra gọi mọi người lại có thể nói ra nhiều tin tức như vậy, trừ khi Tất Tấn là Sherlock Holmes, chỉ cần thông qua một chi tiết nhỏ liền có thể nhìn ra được rất nhiều chuyện, nếu không, việc này căn bản là chuyện không thể nào.

Đương nhiên, một sơ hở nhìn qua rất lớn, thế nhưng ở trong hoàn cảnh đặc biệt, lại thường rất dễ bị con người ta bỏ qua. Trước đó thật ra đám người Tô Hạo Nhiên đã bị lừa, còn Tô Bạch, bởi vì hắn vừa mới gia nhập vào đoàn đội này, cho nên đối với mấy người ở đây, Tô Bạch không quen thuộc, thậm chí còn luôn cảnh giác, vì thế hắn mới có thể phát hiện ra sơ hở này.

Phía sau trạm xăng dầu là một nhà vệ sinh rất đơn giản, chẳng qua Tất Tấn không cố ý đến đó để đi vệ sinh, bởi vì nơi đó hơi xa, mà hiện tại không phải là lúc quá chú ý đến vấn đề lễ tiết.

Quả nhiên, ở một vách tường phía sau, một nơi âm Âu Mỹmà ánh đèn không cách nào chiếu đến, có một chiếc giếng khô, bên trong giếng không ngừng có tiếng va chạm rất nhỏ.

Mấy người Tô Hạo Nhiên cũng đi đến, Tiền Thục Quân cầm đèn pin trong tay mình chiếu rọi về phía phát ra tiếng động, bọn họ nhìn thấy Tất Tấn thống khổ nằm trong giếng, không ngừng dùng chuôi đao đánh mạnh vào vách giếng.

- Cứu anh ta lên.

Tiền Thục Quân chuẩn bị nhảy xuống, kết quả lại bị Tô Bạch kéo lại.

- Anh làm gì thế?

Vẻ mặt Tiền Thục Quân giống như không thể hiểu được.

- Anh ta bị đánh lén, bị vứt xuống dưới giếng, anh nhìn dáng vẻ hiện tại của anh ta xem, rõ ràng anh ta đã bị liệt.

Tô Bạch thở dài, bình tĩnh nói:

- Cứu một người tàn phế lên trên này để làm gì? Anh nuôi sao?

Tiền Thục Quân há to miệng, anh ta muốn phản bác Tô Bạch, nhưng lại không biết nên nói gì.

Tô Hạo Nhiên cầm lấy đèn pin trong tay Tiền Thục Quân, anh ta ngồi xổm xuống bên miệng giếng, cẩn thận quan sát tình hình bên dưới, quả thật, Tất Tấn nằm trong bóng tối, vị trí hai chân anh ta có hơi kỳ lạ, rõ ràng là bị gãy xương nghiêm trọng, hơn nữa cánh tay cũng trở nên vặn vẹo, chiếc giếng này quả thật rất sâu, Tất Tấn hẳn là bị đánh lén sau lưng, không hề

phòng bị ngã xuống, cũng bởi vì vậy mà ngã thành dạng này, ngược lại không có gì kỳ lạ.

Nằm ở bên dưới, Tất Tấn chỉ còn lại một tay có thể động đậy, anh ta không ngừng cầm đao chạm vào vách giếng, ra hiệu cho người bên trên biết, anh ta đang ở bên dưới, sau đó theo đèn pin chiếu xuống, anh ta thều thào nói gì đó, người bên trên lại không nghe được rõ ràng, thế nhưng ý tứ trong hai mắt anh ta lại rất rõ ràng, anh ta muốn mọi người nhanh chóng cứu mình lên.

- Đừng nóng vội, chúng tôi cứu anh luôn đây.

Tô Hạo Nhiên lên tiếng.

Tiền Thục Quân liếc thoáng qua Tô Hạo Nhiên, trong lòng thở dài một tiếng, Trương Hoa hơi nhíu mày, Tô Bạch thì khẽ cười.

Tô Hạo Nhiên nhanh chóng lấy súng lục của mình ra, chỉ họng súng xuống phía dưới rồi bắn liên tiếp ba phát đạn.

Thân thể Tất Tấn run rẩy, đến sau cùng ra sức vùng vẫy một lúc, mang theo vô vàn oán hận nhìn chằm chằm bên trên, mất đi sự sống.

Tô Hạo Nhiên thu súng lại, nói với mọi người xung quanh:

- Chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi nơi này, hiện tại người mèo đã có thể giả trang thành người khác, chúng ta không thể lơ là.

Vành mắt Tiền Thục Quân hơi đỏ, giống như cố nén cảm xúc phẫn nộ, nhưng sau cùng anh ta vẫn không nói gì, quay trở lại lái xe, Trương Hoa lắc đầu, cất cung tên của mình đi.

Tô Bạch và Tô Hạo Nhiên sóng vai nhau đi về, ngược lại không ai đi lấy đại đao của Tất Tấn, bởi vì thanh đao kia vốn dĩ không có nhiều lực hấp dẫn.

- Súng của anh thật đúng là không tồi.

Tô Hạo Nhiên nhỏ giọng nói với Tô Bạch.

Tô Bạch tin Tô Hạo Nhiên có thể nhận ra hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun trong tay hắn, bởi vì chính bản thân Tô Hạo Nhiên cũng dùng súng làm vũ khí, cho nên anh ta sẽ có một hiểu biết nhất định đối với các loại súng ống ở trên cửa hàng wechat.

Súng trên tay Tô Hạo Nhiên có giá 50 điểm cốt truyện, hai khẩu súng tổng cộng là 100 điểm cốt truyện, tốc độ bắn và độ chính xác cao hơn súng thường, hơn nữa loại súng này có thể dùng đạn sản xuất ở hiện thực, so với địa ngục hỏa shotgun, thật đúng là có điểm chênh lệch.

- Cũng bình thường.

Tô Bạch không mặn không nhạt trả lời một câu như thế, đối với Tô Bạch mà nói, địa ngục hỏa shotgun đóng vai trò quan trọng, khuyết điểm duy nhất của nó chính là đạn quá quý giá, nhưng dù sao thì tiền nào của đó, nó đáng giá như thế.

Tô Hạo Nhiên cũng cười, không nói gì nữa, anh ta quả thật rất thích hai khẩu súng này của Tô Bạch, thế nhưng anh ta không dám biểu hiện ra quá mức rõ ràng, ngộ nhỡ gây cho Tô Bạch hiểu lầm liền được không bù mất.

Trong thế giới chuyện xưa, việc thính giả giết hại lẫn nhau, không dính dáng đến vấn đề nhân quả.

Một lần nữa lên xe, Tiền Thục Quân khởi động xe. Trên thực tế lúc này bốn người bọn họ cũng không biết phải đi đâu, thế nhưng trạm xăng dầu này đã không còn an toàn, vì thế vẫn nên rời khỏi nơi này trước rồi nói. Mặt khác, bọn họ không thể lái xe ra khỏi thành phố này, đây là phòng tuyến cuối cùng mà tất cả thính giả đều biết rõ ràng, dù sao nhiên liệu đầy đủ, bọn họ có thể vượt qua được đêm nay.

Chương 310 Mở Party

Đồng thời dựa trên kinh nghiệm của đám người Tô Hạo Nhiên mà nói, bình thường đến khoảng 3 giờ sáng, phần lớn mọi người sẽ khôi phục lại bình thường, hơn nữa chỉ khi gặp người, người mèo mới thể hiện ra tính công kích, phần lớn thời điểm, bọn họ rất dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên ở một góc độ nào đó, thành phố này mới có thể được giữ lại một cách hoàn chỉnh như vậy, chờ đến khi đêm trăng tròn hoàn toàn kết thúc, người mèo đều biến trở về thành người bình thường, ngày hôm sau, trật tự xã hội vẫn diễn ra theo lẽ thông thường, đương nhiên, trong này nhất định sẽ có rất nhiều bug, rất nhiều lỗ thủng, chẳng qua những thứ này đều sẽ được Phát Thanh Khủng Bố bù đắp. Đây vốn dĩ là sân khấu do Phát Thanh Khủng Bố thiết kế ra, nó nhất định sẽ phụ trách giữ gìn và tu sửa sân khấu để cho lần diễn xuất tiếp theo có thể được tiến hành một cách thuận lợi.

- Phía trước rất náo nhiệt.

Tiền Thục Quân vừa nói vừa vừa lái xe lên một con dốc cao, lúc này trên đường không ai lái xe, cho nên anh ta có thể đỗ xe một cách thoải mái, ở bên dưới dốc, trong tầm mắt của mọi người xuất hiện một cửa hàng tiện lợi, bên trong đèn đuốc sáng trưng, hơn một trăm người mèo đang vây quanh cửa hàng tiện lợi, bởi vì nơi này là vùng ngoại ô, nhân khẩu ở đây vốn dĩ không nhiều, cho nên chỗ này cũng chỉ khoảng trên dưới 100 người mèo gì đó, không đông như ở trong nhà xưởng chỗ khu vực thành thị mà Tô Bạch vừa đi qua. Cũng chính vì lý do đó, nhóm người bên trong cửa hàng tiện lợi này mới có thể thủ vững đến bây giờ.

Tô Bạch nhìn đồng hồ, lúc này đã là 2 giờ 40 phút, đại khái khoảng 20 phút nữa, mọi chuyện sẽ gần như chấm dứt.

Tô Hạo Nhiên cũng thoáng nhìn qua đồng hồ đeo tay, đám người bên trong cửa hàng tiện lợi kia khẳng định có thể tiếp tục kiên trì, nhưng nếu cứ để như thế, chính mình đã mất đi cơ hội một lần làm người tốt.

- Lái xe, đi lên cứu bọn họ!

Tô Hạo Nhiên nói với Tiền Thục Quân.

Tiền Thục Quân đạp chân ga, xe Jeep chạy như bay đến.

Ban đêm gió thổi có chút lạnh, nhất là ngồi trên xe Jeep mà bốn phía đều thoáng, Tô Bạch vô thức kéo áo khác của mình lại.

Xe Jeep mạnh mẽ lao đến đâm vào nhóm người mèo đang cản đường, đi thẳng đến chỗ cửa hàng tiện lợi, Tô Hạo Nhiên và Trương Hoa, hai người này không ngừng nổ súng và bắn tên, bắn chết rất nhiều người mèo, bởi vì số lượng người mèo không nhiều, cho nên bọn chúng không cách nào mang đến bao nhiêu lực uy hiếp cho xe Jeep.

- Đi ra đi, chúng tôi đến cứu các người đây.

Tô Hạo Nhiên nói với người bên trong cửa hàng tiện lợi.

"Két".

Cửa mở ra.

Có ba người từ trong cửa hàng tiện lợi đi ra, đi đầu là một người phụ nữ mặc áo da màu đen bó sát người, bên cạnh cô ta là hai người đàn ông trẻ tuổi, bọn họ đi rất thong dong, cũng rất thoải mái.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại.

Tô Hạo Nhiên sững sờ, lập tức ý thức được không thích hợp, anh ta vỗ vào bả vai của Tiền Thục Quân:

- Đi mau!

Thế nhưng vào lúc này, trong ba người, người phụ nữ đột nhiên hé miệng, gương mặt cô ta bắt đầu thay đổi, biến thành mặt mèo, đồng thời nâng hai tay lên, một luồng sóng khí đáng sợ đánh tới, trực tiếp khiến cho chiếc xe Jeep bị lật ngược.

- Ầm!

Xe Jeep rơi trên mặt đất, phát ra những tiếng ma sát chói tai.

Người phụ nữ từng bước đi đến, Tô Hạo Nhiên bị kẹt dưới xe Jeep, máu tươi không ngừng chảy ra, anh ta nhìn người phụ nữ kia rồi mắng.

- Đáng chết, lại là một kẻ có thể biến thành người mèo.

Người phụ nữ kia nhìn Tô Hạo Nhiên cười, nụ cười mang theo dáng vẻ phong tình. Lúc này đây, cô ta lại khôi phục lại dáng vẻ con người, xác thực nhìn rất đẹp, trên thực tế, trong thời gian ngắn ngủi hóa thành người mèo, cô ta cũng rất đẹp, loại đẹp phi chủng tộc.

- Ngu ngốc, cô ta là thính giả, một thính giả cường hóa miêu yêu.

Người phụ nữ hơi ngạc nhiên.

Bởi vì giọng nói bình tĩnh này được truyền tới từ gầm xe Jeep.

- Rất thú vị.

Cô ta lại một lần nữa nâng tay lên, gương mặt của cô ta biến thành người mèo, một luồng sóng khí lại lần nữa được

ngưng tụ ra, chiếc xe Jeep lơ lửng trên không trung, sau đó rơi ngay ngắn xuống mặt đất.

Lúc đầu trên xe có bốn người, hiện tại hoặc còn ngồi trong xe, hoặc rơi ra ngoài xe, bắp đùi Trương Hoa bị dây kẽm xuyên thủng, đang không ngừng đổ máu, trước ngực Tô Hạo Nhiên bị thương, hô hấp của anh ta trở nên khó nhọc, Tiền Thục Quân là người điều khiển, hai mảnh kính đâm vào vai anh ta, hơi thở mong manh.

Tô Bạch thì ngồi dưới đất, quần áo bẩn thỉu, có vết máu, dáng vẻ hơi chật vật.

Đúng vậy, có chút chật vật.

Bởi vì mãi cho đến khi ba người kia đi tới, trước đó suy nghĩ của Tô Bạch cũng giống như Tô Hạo Nhiên, nhưng mà hiện thực biến hóa, thật đúng là khiến cho con người ta cảm thấy giống như bị đánh một đòn nặng nề.

Đối phương căn bản không cần trợ giúp, ngược lại, còn lộ ra dáng vẻ thành thạo điêu luyện.

Lúc đầu Tô Bạch cho rằng đối phương cố ý bố trí bẫy rập, hấp dẫn sự chú ý của những thính giả lạc đàn còn lại, sau đó bắt bọn họ, nhưng nếu như đổi một góc độ khác để suy nghĩ, việc này quả thật không cần thiết. Không nói đến việc nơi này là vùng ngoại ô vắng vẻ, trong suy nghĩ của những thính giả lạc đàn bình thường, nhìn thấy hơn 100 người mèo bao vây cửa hàng tiện lợi, bọn họ nhất định không dám đi lên, còn những thính giả đã tập hợp thành đoàn đội, không phải ai cũng có đầu óc đơn giản như Tô Hạo Nhiên này, hơn nữa ngồi ở đây để câu cá, hiệu suất thật sự quá thấp.

Có lẽ, khả năng lớn nhất chính là mấy thính giả này vốn dĩ cảm thấy bên trong cửa hàng tiện lợi có đủ đồ ăn nước uống,

mở một party nho nhỏ, còn nhóm người bọn hắn, ngược lại trở thành kẻ quấy rối.

- Tôi mời anh vào.

Người phụ nữ đứng trước mặt Tô Bạch, cô ta hơi cúi người, đem mặt mình đến sát Tô Bạch, sợi râu mèo dài kia đâm vào mặt Tô Bạch, làm cho hắn cảm thấy hơi ngứa và nhột.

- Phác Dao Dao, ai cho phép cô tùy tiện mời người gia nhập thế?

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh miêu nữ mang theo ý cười đi đến, trong giọng nói của anh ta không có bao nhiêu phẫn nộ, càng nhiều hơn là một giọng điệu trêu chọc.

- Đúng thế, Dao Dao, tôi cảm thấy Vương Nhạc Chương nói rất đúng, cô mời người gia nhập cùng chúng tôi, dù sao cô cũng nên để cho chúng tôi biết, anh ta có tư cách gì để gia nhập, cùng chúng tôi ở một chỗ chia sẻ.

- Phùng Á Long, lời này của anh, làm sao tôi nghe xong lại có cảm giác là lạ nhỉ, cẩn thận chị Dao Dao của chúng ta tức giận, không dẫn anh đi chơi nữa, sau này chỉ có một mình anh cô độc thôi.

- Ha ha.

Phùng Á Long cười:

- Chị Dao Dao không nhỏ mọn như thế đâu.

Tô Bạch có thể nghe hiểu được từ "chia sẻ" mà hai người đàn ông này nói là có ý gì, dĩ nhiên không phải là chia sẻ thân thể mỹ diệu của miêu nữ này, mà chính là hoàn cảnh bên trong thế giới chuyện xưa, Phác Dao Dao thân là miêu nữ, cô ta có một loại ưu thế trời sinh, cô ta có thể "giao lưu" với đám

người mèo xung quanh, thậm chí là đe dọa và khống chế bọn chúng.

Phác Dao Dao không thèm để ý đến những lời trêu chọc của đồng bạn, cô ta chỉ nhếch môi cười.

- Trực giác của loài mèo rất đáng sợ, tôi có thể cảm nhận được, trong số các người, bất kỳ người nào đơn độc đối đầu với anh ta, đều không có nhiều phần thắng.

Chương 311 Đoàn Đội Mới

"Điều này thì tôi đồng ý, tôi và Phùng Á Long vốn dĩ không phải là thuộc loại hình cường hóa cận chiến."

Dáng người Vương Nhạc Chương hơi béo, làn da rất trắng, hơn nữa anh ta khiến cho Tô Bạch có cảm giác giống như Trương Bát Nhất, cũng chính là mập mạp, cách nói chuyện và làm việc khiến cho người ta cảm thấy rất láu cá.

- Nếu như anh nguyện ý gia nhập đoàn đội của chúng tôi thì đi vào ăn chút gì đó, một đêm này, chẳng mấy chốc sẽ qua đi, thế nhưng không loại trừ khả năng Phát Thanh Khủng Bố sẽ không ngừng nhét thêm thính giả vào trong thế giới chuyện xưa này, hơn nữa đến bây giờ còn chưa tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến, điều đó mang ý nghĩa, giờ phút này chỉ là cảm giác yên bình và ngột ngạt trước phong ba bão táp trên đại dương bao la.

Ý tứ của miêu nữ Phác Dao Dao rất rõ ràng, thật ra chuyện mà cô ta đang làm giống hệt với những gì Tô Hạo Nhiên đã làm, đó chính là việc lôi kéo những thính giả còn lại gia nhập vào trong đoàn đội của mình, dùng điều đó để gia tăng thực lực đoàn đội, đi ứng phó với mưa gió sắp đến, chẳng qua, Phác Dao Dao khác với Tô Hạo Nhiên, thực lực của bản thân Tô Hạo Nhiên kém xa Phác Dao Dao, Tô Hạo Nhiên làm đội trưởng, anh ta chỉ có thể thu nhận một nhóm đồng đội có thực lực tương đương mình, thực lực của người đội trưởng sẽ quyết định giới hạn của đoàn đội này.

Tô Bạch không trực tiếp trả lời đồng ý hay không đồng ý, hắn chỉ hỏi.

- Bên trong có cafe không?

Ý tứ này, coi như đã đồng ý.

- Có rất nhiều cafe Nestle, anh cũng đừng hy vọng xa vời vào việc nơi này có cafe chồn.

Phùng Á Long thấy mọi chuyện ván đã đóng thuyền, rất hào phóng chào đón Tô Bạch, sau đó ánh mắt anh ta rơi vào trên mấy người Tô Hạo Nhiên, Tiền Thục Quân, Trương Hoa:

- Trước tiên xử lý mấy người này đã.

Trên mặt Tiền Thục Quân, Trương Hoa, Tô Hạo Nhiên đều lộ ra vẻ sợ hãi, hiển nhiên, chính bản thân bọn họ cũng không nghĩ tới cảnh ngộ của Tất Tấn lại nhanh như thế rơi xuống ba người bọn họ.

Đây là sự phân chia thực lực, cũng coi như là một loại phân chia giai cấp.

Nếu như Tô Hạo Nhiên, Tiền Thục Quân, Trương Hoa đều có thực lực và con bài chưa lật như Tô Bạch, cảnh ngộ mà bọn họ gặp phải sẽ hoàn toàn không giống nhau, đoán chừng cũng sẽ được mời đến cửa hàng tiện lợi để uống cafe, mà không phải bị coi như phế phẩm mang đi xử lý.

Ở bên trong thế giới chuyện xưa, nhất là khi thế giới chuyện xưa này lại có tính mở, số lượng thính giả trong đó là rất nhiều. Vì để đảm bảo an toàn, những thính giả cùng mình kết thù, nếu có thể giết liền giết, đó mới là cách an toàn nhất. Bởi vì nói không chừng, lúc đầu thính giả mà bạn xem thường, ở một thời điểm mấu chốt bỗng nhiên xông ra, mang đến cho bạn một loại ảnh hưởng không tưởng. Đây cũng chính là nguyên nhân mà trước đó Tô Hạo Nhiên muốn giết Tất Tấn. Bọn họ vốn dĩ có thể để Tất Tấn tự sinh tự diệt trong cái giếng tối tăm, thế nhưng bọn họ sợ vạn nhất Tất Tấn có kỳ ngộ nào đó, anh ta có thể sống sót rời khỏi cái giếng kia. Cho dù anh ta

không thể trả thù trong thế giới chuyện xưa này thì về đến thế giới hiện thực, chính mình lại có thêm một kẻ thù, cho dù tỉ lệ này rất thấp, nhưng tốt hơn hết vẫn nên bóp chết nó từ trong trứng.

- Không nên động đến bọn họ, bọn họ xem như vừa giúp tôi.

Tô Bạch lên tiếng.

- Ồ, điều này thật đúng là thú vị.

Phùng Á Long bĩu môi nói.

Vương Nhạc Chương xua tay nói:

- Được rồi, để ba người bọn họ cút đi, hơn ba giờ sáng rồi, người mèo đã trở về bình thường, ngày mai lại là một ngày mới tươi đẹp.

Phác Dao Dao quay người đi vào cửa hàng tiện lợi, ngay sau đó là Vương Nhạc Chương, Phùng Á Long và Tô Bạch cũng đi theo vào.

Bên cạnh xe Jeep, mấy người Tô Hạo Nhiên chật vật đứng lên, vừa dùng quần áo băng bó miệng vết thương của mình, vừa giúp đỡ nhau chuẩn bị rời khỏi nơi đây, chờ sau khi trời sáng, thành phố lại khôi phục bình thường, bọn họ có thể đi đến bệnh viện để điều trị. Thật ra những vết thương này không tính là nghiêm trọng, ít nhất không quá ảnh hưởng đến năng lực hoạt động của bọn họ trong thế giới chuyện xưa.

Chẳng qua trên mỗi người bọn họ đều có một sợi lông mèo, chi tiết này, Tô Bạch vừa mới phát hiện ra, là Phác Dao Dao cố ý để lại, Tô Bạch tin tưởng Phùng Á Long và Vương Nhạc Chương cũng phát hiện ra, cho nên vừa rồi nói thả đám người Tô Hạo Nhiên đi cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, cho dù Tô Bạch không nói lời nào, đám người Phác Dao Dao cũng sẽ không làm loại chuyện thừa thãi, một bên lưu lại dấu vết ở trên

đám người Tô Hạo Nhiên để sau này có thể lần theo, một bên lại trực tiếp giết chết bọn họ ở chỗ này.

- Tàu điện ngầm sắp vào bến, mong quý khách lùi về khu vực an toàn…

Trong tay Tô Bạch xách theo rất nhiều đồ, cùng Phác Dao Dao đi vào trong tàu điện ngầm, bọn họ sẽ đi đến trạm dừng số 16, đến vùng ngoại ô.

Trong lúc vô thức, Tô Bạch đã ở cùng với bọn họ được một tuần lễ, bốn người ở chung không quá hòa hợp, nhưng cũng coi như khá hài hòa, ít nhất ở trong mắt Tô Bạch, so với việc ở chung cùng đám người Tô Hạo Nhiên thì tự nhiên hơn nhiều, Tô Bạch có loại cảm giác giống như đang cùng đám người hòa thượng và mập mạp làm chung nhiệm vụ.

Đem đồ đặt ở một bên, Tô Bạch ngồi xuống, Phác Dao Dao ngồi ở đối diện Tô Bạch, phần lớn thời điểm, Phác Dao Dao rất ít nói, chẳng qua mấy ngày nay ở trong thành thị, bọn họ phát hiện ra ba người không phải đêm trăng tròn cũng biết mình là người mèo, ba người này đều bị bắt về tra khảo, nhưng kết quả vẫn không tra được tin tức gì.

Dựa theo sự phân tích của Vương Nhạc Chương, lần này Phát Thanh Khủng Bố ra tay tàn nhẫn, đoán chừng không dưới 100 thính giả bị đưa vào trong thế giới chuyện xưa, rất nhiều người đã chết, nhưng cũng còn rất nhiều người sống sót, ước chừng trong thành phố này đã có không dưới mười đoàn thể nhỏ.

Nếu bối cảnh của thế giới chuyện xưa lần này được đặt ở một thành phố có dân nhập cư mà không phải là một thành phố của Trung Quốc như bây giờ, khả năng nhóm thính giả phương Tây cũng sẽ bị đưa vào trong, đến lúc đó sẽ diễn ra một cuộc đấu đá lộn xộn với quy mô lớn.

Trước kia, Tô Bạch đã từng trải qua thế giới chuyện xưa nhiều nhất là có 20 thính giả tham dự, lần này đối với Tô Bạch mà nói, đây thật đúng là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới.

Hơn nửa tiếng sau, tàu điện ngầm dừng lại, Tô Bạch và Phác Dao Dao cầm theo đồ đi xuống, hai người bọn họ đi đến một tòa chung cư cách đó không xa, nơi này mới bị tiến hành phá dỡ, có rất ít người sống, đây là một nơi tương đối thích hợp để cho thính giả dừng chân.

Mở cửa, trong phòng khách có ba người mèo bị trói trên ghế, tất cả đều ngủ say như chết, Vương Nhạc Chương đang đứng lau mồ hôi ở bên cạnh.

- Vẫn không hỏi ra chuyện gì à?

Tô Bạch hỏi.

Vương Nhạc Chương khẽ gật đầu:

- Một chút manh mối cũng không có.

Vương Nhạc Chương có sở trưởng về dùng các thủ đoạn liên quan đến tinh thần, đối với mấy người mèo có thể biết rõ thân phận của chính mình, bọn họ không dùng phương pháp đánh đập để tra hỏi, mà là thông qua phương diện đả kích tinh thần để thẩm vấn, nhưng hiện tại vẫn giống như cũ không có thu hoạch gì.

Chương 312 Thế Giới Chuyện Xưa Chính Thức Bắt Đầu

Phùng Á Long ngồi trên sofa trong phòng khách, trên tay anh ta cầm máy chơi game, vẻ mặt buồn rầu. Phác Dao Dao đi đến nhà bếp nấu cơm, mỗi ngày bốn người sẽ thay phiên nhau nấu ăn, thời gian trôi qua rất đơn giản, nhưng cũng rất quy củ.

Tô Bạch đi đến ban công châm một điếu thuốc, một lát sau, Vương Nhạc Chương đi đến, đưa tay ra xin một điếu thuốc của Tô Bạch.

Hai người đàn ông cứ thế chống tay lên ban công, trước mắt bọn họ là một mảnh hoang vu, một đống đổ nát đang được phá bỏ, gió thổi cuốn theo rất nhiều bụi đất.

- Tôi thật sự lo lắng việc chúng ta bị Phát Thanh Khủng Bố quên lãng.

Vương Nhạc Chương gảy gạt tàn thuốc lá:

- Lâu như thế rồi, chúng ta còn chưa phát động được nhiệm vụ chủ tuyến, theo như tôi được biết, thính giả đầu tiên đi vào trong thế giới chuyện xưa lần này đã sắp được ba tháng rồi.

- Chúng ta ngoại trừ chờ đợi thì vẫn là chờ đợi mà thôi.

Tô Bạch nhả ra một vòng khói, sau đó hơi nhíu mày:

- Có lẽ Phát Thanh Khủng Bố làm như vậy cũng có thâm ý của mình, nó tốn công tốn sức đưa nhiều thính giả vào đây, có khả năng, nó đang thử nghiệm một thứ gì đó.

- Đoàn chiến.

Vương Nhạc Chương không chút do dự nói ra hai chữ này, hiển nhiên suy nghĩ của anh ta và Tô Bạch không khác nhau là mấy.

Trên 100 thính giả đi vào trong thế giới chuyện xưa, vào đêm trăng tròn, nhóm người mèo bạo động. Đây rõ ràng là đang cố ý thúc đẩy sự xuất hiện của từng đoàn thể nhỏ thuộc về thính giả. Tất cả những thứ này, có lẽ đều là hành động cố ý của Phát Thanh Khủng Bố, mà "đoàn chiến" và "phân đội", những thứ này chưa từng có trong thế giới chuyện xưa trước đó, ít nhất nó cũng không xuất hiện một cách rõ ràng, đa số chỉ là hợp tác thô sơ về mặt lợi ích, số lượng đoàn thể cũng không nhiều như vậy.

Khi số lượng đoàn thể càng nhiều, thực lực càng mạnh, điều này khiến cho những thính giả tự nhận là có đủ thực lực cường đại cũng phải lựa chọn đi vào một đoàn thể, nếu không chỉ dựa vào thực lực của chính mình, rất khó bảo toàn mạng sống trong gió lốc.

- Anh còn nhớ rõ chuyện Phát Thanh Khủng Bố tạm dừng ba tháng không?

Vương Nhạc Chương khẽ gật đầu:

- Tôi nhớ, trong ba tháng đó, cuộc sống của tôi rất thoải mái.

- Thời gian ba tháng, đủ để cho Phát Thanh Khủng Bố sửa chữa lại những sai lầm mà trước đó nó đã phạm phải, hoặc là sơ sót, hoặc là phương hướng, đồng thời có lẽ nó cũng tận dụng ba tháng này để tăng cường một số yếu tố và hạng mục cho mình, ví dụ như đoàn chiến.

- Tôi cảm thấy thế giới chuyện xưa lần này là một lần thử nghiệm của Phát Thanh Khủng Bố, dùng hoàn cảnh của thế

giới chuyện xưa để phân đội, sau đó nhìn xem hiệu quả. Nếu như lần này có hiệu quả thì sau đó hình thức đoàn thể hoặc là tiểu đội sẽ được thiết lập, còn ngược lại, hiệu quả không tốt, không phù hợp với sự mong đợi của Phát Thanh Khủng Bố, như vậy…

- Không đâu.

Tô Bạch cắt ngang lời Vương Nhạc Chương:

- Có trên 100 thính giả, sẽ tạo thành trên 10 đoàn đội, tất cả được đặt trong một thành phố, anh thử nghĩ mà xem, đây là một sự kiện khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Anh thật đúng là một tên tâm thần.

Vương Nhạc Chương cười mắng.

Tô Bạch liếc thoáng qua Vương Nhạc Chương, hắn chỉ cười, không nói cho Vương Nhạc Chương biết, trên thực tế, hắn thật đúng là bệnh nhân tâm thần.

Chẳng qua rất nhanh, Tô Bạch bỗng nhiên nhíu mày hỏi:

- Bóng người kia ở trong đó làm gì.

Trong đống phế tích, có bóng người đang từ từ đi lại.

- Có lẽ là nhặt đồ bỏ đi, ve chai gì đó.

Vương Nhạc Chương nhìn thoáng qua rồi nói.

Tô Bạch khẽ gật đầu nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Tô Bạch nhanh chóng quay người đi về phòng, từ chỗ ngồi của Phùng Á Long lấy ra một chiếc ống nhòm, Phùng Á Long là thầy phong thủy, bên người anh ta ngoại trừ la bàn và các loại đạo cụ chuyên nghiệp, anh ta còn thích mang theo một chiếc ống nhòm để thuận tiện quan sát địa hình.

Cầm ống nhòm nhìn sang, sắc mặt Tô Bạch trở nên ngưng trọng, hắn trầm giọng nói:

- Có lẽ, thế giới chuyện xưa chuẩn bị bắt đầu rồi.

Trong ống nhòm không xuất hiện một người đi nhặt ve chai, mà chính là một bà lão đẩy chiếc xe trẻ sơ sinh, bà ta bước đi tập tễnh, thỉnh thoảng lấy ra từ trong xe trẻ sơ sinh một chiếc tay nhỏ hoặc chân nhỏ để gặm ăn.

Dường như phát hiện ra có người đang quan sát mình.

Bà lão quay mặt nhìn lại.

Nở một nụ cười.

Hàm răng vàng khè, da dẻ nhăn nheo.

Cùng với nụ cười quỷ dị kia là một gương mặt mèo.

- Meo!

Trong phòng bếp phát ra một tiếng mèo kêu.

- Có chuyện gì thế Dao Dao?

Phùng Á Long vứt máy chơi game trên tay xuống, lập tức chạy vào trong nhà bếp, anh ta nhìn thấy Phác Dao Dao đang ôm bụng, ngồi xổm trên mặt đất.

- Bà ta tới, bà ta thật sự đến, rốt cuộc bà ta đã đến.

Phác Dao Dao ngẩng đầu, cả gương mặt của cô ta đã biến thành mèo, lúc này huyết thống miêu yêu trong cơ thể cô ta bị kích phát ra, đây là một loại kích phát thuộc về bị động, bởi vì bà lão mặt mèo đã đến.

Vương Nhạc Chương lấy ống nhòm xuống, vẻ mặt ngưng trọng.

- Thật sự là bà ta, bà lão mặt mèo.

- Đây có giống như MC đi ra giới thiệu trước khi nội dung vở kịch được bắt đầu không nhỉ?

Lúc này Tô Bạch vẫn còn hăng hái đi trêu chọc, trên thực tế, đối với một người đi vào trong thế giới chuyện xưa để tìm kiếm máu tươi và kích thích như Tô Bạch mà nói, khoảng thời gian này quá mức nhàm chán.

- Nghe anh nói xong, thật đúng là giống.

Vương Nhạc Chương cười, sau đó hít sâu một hơi, nói:

- Anh đoán xem, lần này Phát Thanh Khủng Bố sẽ sắp xếp như thế nào?

- Có lẽ là thông qua nhiệm vụ chủ tuyến hoặc là nhiệm vụ phụ để cho những thính giả như chúng ta tự động phân hóa thành đoàn thể đi cạnh tranh, đi va chạm, tối đa hóa vẻ duy mỹ mà Phát Thanh Khủng Bố muốn đạt được.

Lúc này Phùng Á Long và Phác Dao Dao cũng đã đi đến ban công, Phác Dao Dao vẫn duy trì mặt mèo, cô ta đã không áp chế nổi yêu khí trên người nữa.

Bà lão mặt mèo đứng ở chỗ đó, bà ta chỉ đứng đó cười, không nhúc nhích, giống như bà ta đã bị hóa đá rồi.

Trên thực tế, lúc Tô Bạch một lần nữa cầm ống nhòm nhìn sang, hắn phát hiện ra bà lão mặt mèo thật đúng là đã hóa đá, đứng sừng sững ở đó không phải là một vật sống nữa, mà chính là một tượng đá, một tượng đá bà lão đẩy xe trẻ sơ sinh, những đường vân trên mặt bà lão mặt mèo rất rõ ràng.

Bốn người nơi này đều rất rõ ràng, thế giới chuyện xưa lần này đã chính thức mở màn, một phen giày vò, một phen khổ tâm, Phát Thanh Khủng Bố tốn thời gian lâu như thế, chẳng khác gì một người đầu bếp chính muốn đi nấu nướng, hao hết tâm tư để chuẩn bị xong rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, phía dưới ngay cả dầu và cháo nóng đều đã được chuẩn bị xong.

[Nhiệm vụ chi nhánh 1: Ở trong khoảng thời gian 12 giờ đêm đến 6 giờ sáng, chiếm giữ tượng đá bà lão mặt mèo 1

tiếng.

PS 1: Khoảng thời gian trước 12 giờ đêm và sau 6 giờ sáng không được tính.

PS 2: Lấy tượng đá bà lão mặt mèo làm tâm, phạm vi được tính là 100 mét.

PS 3: Mỗi lần có tác dụng hiệu quả cho năm người, khi vượt quá năm người trong phạm vi bán kính 100 mét lấy tượng đá làm tâm, thời gian một tiếng sẽ bị dừng lại, chờ đến khi số thính giả trong phạm vi đó bằng hoặc nhỏ hơn năm thì bắt đầu tính thời gian, khi đủ một tiếng, nhiệm vụ chi nhánh sẽ được hoàn thành.

Ban thưởng nhiệm vụ: Thính giả chiếm giữ được mục tiêu trong một tiếng có thể đạt được 200 điểm cốt truyện.]

Chương 313 Các Đoàn Đội Tập Hợp

Giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố vang lên trong đầu mỗi thính giả, nhóm thính giả đầu tiên tiến vào thế giới chuyện xưa đã chờ đợi ba tháng, bây giờ cuối cùng Phát Thanh Khủng Bố cũng thông báo nhiệm vụ.

Ngón tay Tô Bạch nhẹ nhàng gõ lên ban công, hắn không nói gì, cũng không có gì cần phải nói, nhiệm vụ chi nhánh 1 vừa được thông báo, gần như đã chứng minh suy đoán lúc trước của hắn và Vương Nhạc Chương.

Chủ đề của thế giới chuyện xưa lần này chính là đoàn chiến!

Dựa theo những gì nhiệm vụ chi nhánh 1 miêu tả, thính giả chỉ cần chiếm giữ được tượng đá của bà lão mặt mèo trong vòng 1 tiếng là có thể hoàn thành được nhiệm vụ, những thính giả khác cũng không phải chết, chẳng qua Phát Thanh Khủng Bố không nói đến chuyện ngày mai có còn tiếp tục hay không.

Mọi người cũng không nắm chắc việc ngày mai còn có người tiếp tục đến nữa hay không.

Chia đều lợi ích, vốn dĩ không phải là chủ đề của Phát Thanh Khủng Bố.

Dựa theo quy tắc của nhiệm vụ, từ 0 giờ đêm đến 6 giờ sáng, có tổng thời gian là sáu tiếng, dựa theo hiệu suất tối đa của nhiệm vụ, trong một tiếng có thể làm cho 5 thính giả hoàn thành nhiệm vụ, như vậy sáu tiếng chính là 30 thính giả, trên thực tế, còn số này không thể nào là 30, bởi vì không có khả

năng mỗi một lần liên tiếp nhau, một giây cũng không trì hoãn, nhất định còn có thời gian hao phí, cho nên số lượng thính giả có thể hoàn thành nhiệm vụ nhất định là ít hơn 30, đồng thời, cục diện người nào trước người nào sau, nhiều sư ít nến [ý bảo nhiều người mà tài nguyên không đủ dùng], làm sao lại yên ổn được như thế?

Đến lúc đó đôi bên xung đột đẫm máu, dùng bạo lực để đối kháng là điều chắc chắn sẽ xảy ra, số lượng người hoàn thành được nhiệm vụ lại càng ít.

Hiện tại xem như Tô Bạch đã gia nhập vào đoàn đội này, mà từ khi bắt đầu đến nay, mọi người đều coi Phác Dao Dao, người có huyết thống miêu yêu làm đội trưởng. Bây giờ gặp loại cục diện này, đương nhiên là để Phác Dao Dao nói chuyện trước, dĩ nhiên, cho dù là Tô Bạch, Vương Nhạc Chương hay là Phùng Á Long đều sẽ không hoàn toàn giống như thiên lôi sai đâu đánh đó, thật ra trong lòng mỗi người đều có tính toán cho riêng mình, nếu suy nghĩ của Phác Dao Dao trái ngược với mọi người, như vậy cái đoàn đội này chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ, chỉ còn lại trên danh nghĩa mà thôi.

Đây chính là chỗ khó khăn và chỗ khó xử của người đội trưởng.

- Hiện tại chúng ta đang chiếm ưu thế, tượng đá bà lão mặt mèo cách chúng ta gần như vậy, nhưng từ giờ cho đến 12 giờ đêm vẫn còn khoảng 5 – 6 tiếng nữa, những thính giả còn lại nhất định có thể tìm được đến nơi này, ưu thế về cự ly không còn có gì đáng để nói, duy nhất còn sót lại một chút ưu thế nhỏ nhoi chính là, chúng ta có thể yên lặng theo dõi sự thay đổi của tình hình, quan sát và chờ đợi, nhìn xem thực lực của những đoàn thể thính giả đến trước 12 giờ, nếu như bọn họ có cấp độ thực lực giống như đoàn đội lúc trước của A Bạch,

đương nhiên không cần phải nói, bọn họ không có quá nhiều uy hiếp với chúng ta.

- Dĩ nhiên đây chỉ là hy vọng tốt đẹp xa vời, thực lực của chúng ta, tuyệt đối không thuộc về tầng dưới cùng, nhưng liệu chúng ta có phải thuộc lớp cao tầng hay không, phải chăng Phát Thanh Khủng Bố còn đưa những thính giả có cấp độ thực lực cao hơn chúng ta vào trong thế giới chuyện xưa lần này… Những chuyện đó, chúng ta không biết được.

- Chỉ là thịt đưa đến cửa không ăn thì thật có lỗi với chính bản thân mình, quá sợ hãi trong thế giới chuyện xưa, sớm muộn cũng chỉ có một chữ "chết" mà thôi, bốn người chúng ta, trước tiên lấy căn phòng này làm trung tâm, sau đó tản ra ngoài, cố gắng giữ liên lạc, chúng ta cần phải thăm dò được trước thực lực của mỗi một đoàn thể đến gần nơi này, nếu như thật sự không đoàn đội nào có thực lực khiến cho chúng ta khiếp sợ.

- Chúng ta sẽ là người làm liều đầu tiên mà được lợi, phương pháp và chiến thuật cụ thể, cùng với việc chúng ta có nên kết nạp thêm một người vào chỗ trống của chúng ta hay không, chúng ta sẽ trao đổi ở 1 – 2 tiếng trước 0 giờ đêm.

- Dù sao một khi chiếm giữ, chúng ta nhất định phải đối mặt với sự dò xét và lửa giận của những đoàn thể xung quanh, hành động giết gà dọa khỉ để thể hiện ra quyết tâm và thực lực của mình, đây nhất định là điều không thể thiếu.

Tô Bạch cảm thấy hơi ngoài ý muốn, những lời Phác Dao Dao nói thật đúng là một giọt nước không lọt, rất có trật tự, không dính dáng đến một chữ nhu nhược và bảo thủ, miêu nữ này, quả thật có chút năng lực.

- Được, tôi đồng ý.

Vương Nhạc Chương lên tiếng.

- Tôi cũng đồng ý – Phùng Á Long cũng nói.

- Không vấn đề gì – Tô Bạch khẽ gật đầu.

Đội trưởng đưa ra phương án hành động, sau khi các đội viên chấp nhận nó thì phương án này mới được thực thi, đây là quá trình cơ bản nhất khi một đoàn đội nhỏ hành động, dĩ nhiên cũng không ngoại trừ ngoại lệ, trường hợp ngoại lệ lớn nhất chính là năng lực của đội trưởng vượt xa những đội viên khác rất nhiều, ở trong loại cục diện này, đội trưởng là người quyết định tất cả, dĩ nhiên trong này không tránh được một loại nghịch lý, nếu như thực lực của người đội trưởng đó vượt xa những người còn lại, vậy đoàn đội nhỏ này còn tồn tại với ý nghĩa gì?

Tô Bạch cầm một chai nước khoáng lên rồi đi xuống lầu, vị trí của hắn là ở phía tây, nơi này càng là vùng ngoại thành xa xôi, trừ khi có thính giả cố ý đi đường vòng đến, nếu không chỗ của Tô Bạch hẳn là không có tình huống gì xảy ra. Phác Dao Dao dường như cũng phát hiện ra tính cách không thích nhiều chuyện của Tô Bạch, cho nên mới cố ý phân Tô Bạch đến đó.

Mà những nơi còn lại sẽ do ba người Vương Nhạc Chương, Phùng Á Long và Phác Dao Dao phụ trách giám thị.

Tô Bạch tựa người vào một công trình đang bị tháo dỡ, trước mắt hắn là một dòng sông và một nơi bị phá vỡ, liếc mắt một cái liền có thể thấy được không sót thứ gì.

Công việc này thật đúng là nhẹ nhõm.

Tô Bạch mở nắp chai ra uống một ngụm nước, lúc này là chạng vạng tối, nhiệt độ không khí rất hợp lòng người, nếu không phải còn có trách nhiệm ở trên người, Tô Bạch thật đúng là muốn chợp mắt, nghỉ ngơi dưỡng sức cho đêm nay.

Sau hai tiếng, nhóm chat trong điện thoại di động không ngừng có thông báo đến từ Phùng Á Long, Vương Nhạc Chương và Phác Dao Dao, bọn họ đang trao đổi tin tức mình tập hợp được, đại khái lúc chuẩn bị đến 10 giờ tối, số đoàn đội nhỏ đến nơi này đã vượt qua 10.

Bên phía Tô Bạch vẫn không có động tĩnh gì, nhưng nghĩ đến việc sau nửa đêm bọn họ sẽ đi cướp thức ăn trong miệng hổ, Tô Bạch thật đúng là cảm thấy hưng phấn.

- Được rồi, cũng sắp đến giờ, chúng ta quay lại căn phòng lúc trước để tập hợp, bàn bạc cụ thể hơn về hành động lần này.

Phác Dao Dao nhắn tin vào trong nhóm.

Tô Bạch đứng dậy, chuẩn bị quay về, xem ra hắn là người thoải mái nhất, chẳng khác gì nằm ở chỗ này nghỉ ngơi mấy tiếng. Chỉ là lúc Tô Bạch quay người, chuẩn bị đi về, hắn bỗng nhiên dừng bước.

Phập!

Một cánh tay bỗng nhiên từ dưới đống đổ nát đưa ra ngoài, trong tay cầm một con dao găm sắc bén, đâm vào vị trí mắt cá chân của Tô Bạch. Tô Bạch kêu lên một tiếng, cả người quỳ xuống. Đối phương vươn một cái tay khác ra, giữ lấy cổ Tô Bạch, đồng thời tay kia lại vung dao găm lên, cắt ngang một đường nhỏ trên cổ hắn, máu tươi phun ra, hắn hét lên một tiếng không dám tin, lập tức nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Chương 314 Kế Hoạch

Rất nhanh, một người phụ nữ mặc bộ quần áo thể thao màu vàng từ trong đống phế tích leo ra, cô ta nhìn Tô Bạch đang nằm dưới đất, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, một thính giả bị chính mình đến gần và giết chết một cách nhẹ nhàng như thế, nhất định không phải là loại mặt hàng giỏi giang gì. Cô ta thậm chí còn chẳng có hứng thú đi tìm tòi đồ tốt trên người thi thể, có thể thấy được, trên người một thính giả cấp thấp như thế cũng chẳng có gì đáng quý. Cô ta đạp một cước, đạp thi thể Tô Bạch rơi vào trong cống rãnh, thi thể lăn lông lốc xuống, bị một đống tạp vật che lấp đi.

Người phụ nữ há miệng, phát ra một tiếng kêu to giống như của loài chim, ngay lập tức ở phía xa đống phế tích, xuất hiện mấy bóng dáng đang chậm rãi đi về phía này.

Trong phòng không bật đèn nhưng có bật điều hòa không khí, cho nên nhiệt độ hơi lạnh, làm cho những người vừa đi từ bên ngoài trở về cảm thấy dễ chịu.

Phác Dao Dao ngồi trên ghế sofa, cầm trong tay một trang giấy, ghi ghi chép chép.

Vương Nhạc Chương và Phùng Á Long đều ngồi ở đó, hai người đều rất yên tĩnh, có lẽ vào lúc này đây, chỉ thích hợp để yên tĩnh.

- 14 đoàn đội, dựa vào cảm giác và quan sát từ xa, trong số này có bốn đoàn đội nắm giữ thực lực không đơn giản, có thể, phân tích của chúng ta sẽ hơi sai sót, trong số những đoàn đội mà chúng ta cảm thấy bình thường, có 1- 2 đoàn đội giỏi về việc che giấu thực lực, điều này khó mà nói trước được, hơn

nữa khả năng có thính giả đi riêng lẻ, nhưng tạm thời không phát hiện ra thính giả đi riêng lẻ nào có thực lực rất mạnh.

Phác Dao Dao tập hợp những tin tức này lại, sau đó đặt tờ giấy lên trên bàn trà.

- Nói tóm lại, chúng ta có cơ hội và năng lực là người đầu tiên ăn con cua, chỉ cần chúng ta phối hợp thỏa đáng, sớm biểu hiện ra một loại dáng vẻ tình nguyện chết trận cũng phải là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, để cho những đoàn đội có thực lực tương đương hoặc là thậm chí mạnh hơn chúng ta, đều không nguyện ý liều mạng với chúng ta, để cho những kẻ đó phải dè chừng, tiếp tục đứng quan sát.

- Người đầu tiên ăn con cua, điều này mang ý nghĩa chúng ta phải mạo hiểm rất lớn, nhưng mạo hiểm và lợi ích luôn đi song song với nhau, lúc các đoàn đội khác vô thức lựa chọn thái độ xem chừng, đoàn đội của chúng ta chủ động đi lên, thường có thể chiếm được tiên cơ.

(Người đầu tiên ăn con cua là tiếng lóng bên Trung, chỉ người làm liều đầu tiên mà được lợi.)

- Thật ra thành phần trong đội ngũ của chúng ta rất đồng đều, rất tốt.

- Vương Nhạc Chương, anh phụ trách dùng tinh thần lực để rà soát tình hình, đồng thời phụ trợ công kích, giữ liên lạc giữa mọi người trong đội ngũ của chúng ta.

- Phùng Á Long, chúng ta đến sớm một phút, anh có một phút để bố trí một trận pháp phòng ngự.

- Đoàn đội chúng ta có người khống chế hệ tinh thần lực, có pháp sư giữ trận, đoán chừng những đoàn đội khác không có bộ khung hoàn mỹ như vậy, tôi sẽ lấy hình thức thích khách để tiến hành di chuyển.

Phác Dao Dao bắt đầu bố trí kế hoạch đoàn chiến chiếm giữ tượng đá bà lão mặt mèo, nhưng nói một lát, lúc đến người cuối cùng, lông mày ba người đều nhíu lại…

Tô Bạch còn chưa có trở về.

- Nếu như trong vòng năm phút nữa, Tô Bạch còn chưa quay lại, chúng ta sẽ hủy bỏ kế hoạch đã định.

Ánh mắt Phác Dao Dao liếc thoáng qua Phùng Á Long và Vương Nhạc Chương:

- Bởi vì trong việc chiến đấu theo đoàn đội, tác dụng của Tô Bạch là không thể thiếu, anh ta là cường hóa huyết tộc, là nhân vật có tác dụng chủ chốt khi cận chiến, đồng thời, tôi cho rằng trên người anh ta còn có rất nhiều bí mật, một cường hóa về huyết tộc, hoàn toàn không phải là con át chủ bài của anh ta, thậm chí khả năng đây chỉ là một lá bài mà anh ta muốn thể hiện ra cho người khác nhìn thấy mà thôi.

Vương Nhạc Chương và Phùng Á Long gật đầu biểu thị đồng ý, nếu như Tô Bạch không trở về, kế hoạch đoàn chiến khẳng định cần phải sửa đổi, cường hóa giả hệ tinh thần lực và pháp sư giữ trận chỉ có thể cung cấp sự trợ giúp, Phác Dao Dao là miêu nữ, cô ta cũng chỉ có thể dựa vào sự nhanh nhẹn và yêu lực tiến hành ám sát và di chuyển, bọn họ thiếu một nhân vật chân chính có thể chiếm giữ tượng đá, một người có thể gánh vác thương tổn, một nhân vật rất khó tử vong. Nếu chỉ có ba người bọn họ đến chiếm giữ, những đoàn đội còn lại, tuy không hoàn mỹ như đoàn đội của bọn họ, nhưng chỉ cần có 4 – 5 cường hóa giả cận chiến liền có thể đánh tan đoàn đội của ba người bọn họ. Bởi vì cho dù là trận pháp hay là chiêu thức tinh thần lực đều nhất định phải bắn tên có đích, cần có thời gian giảm xóc, nếu như ngay cả chút thời gian này cũng không có, như vậy giống như một ngôi nhà lơ lửng trên không

trung, căn bản không có móng, không đứng vững, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi.

Đúng lúc này, cửa được mở ra. Cửa của nơi này không có khóa, vẫn luôn không khóa, bởi vì người có quyết tâm đi vào, cho dù có khóa cũng vô dụng.

Trên người Tô Bạch có chút bẩn thỉu, hắn vừa đi vừa không ngừng xoa cổ mình, đồng thời bước chân hơi khập khiễng.

Phác Dao Dao ngồi tránh sang một bên, ra hiệu cho Tô Bạch ngồi xuống.

Tô Bạch cũng không khách sáo, hắn ngồi xuống.

Vương Nhạc Chương lấy cho Tô Bạch một cốc nước, Tô Bạch nhận lấy, hắn không uống, chỉ cầm trong tay.

- Đụng phải hàng cứng rồi à?

Phùng Á Long hỏi, người sáng suốt, vừa nhìn liền biết có chuyện gì xảy ra.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Thực lực rất mạnh, nếu như không phải thích khách trong hàng ngũ của đối phương quá khinh địch, tôi đoán mình không thể về đây được.

Đây là lời nói thật, tên thích khách kia, mãi cho đến khi đối phương ẩn núp đến dưới chân hắn, Tô Bạch mới phát hiện ra, đương nhiên lúc đó đã chậm rồi, đối phương thật đúng là tính toán rất chuẩn.

Thế nhưng dường như đối phương theo đuổi sự hoàn mỹ, quá đuổi theo một loại quan niệm thuộc về thích khách, hoặc là cô ta đối xử với mình quá mức nghiêm khắc. Cô ta chỉ dựa theo thao tác giết người tiêu chuẩn, động tác mây bay nước chảy, làm liền một mạch, thế nhưng Tô Bạch không phải là

người, hắn là vampire, người bình thường sẽ trực tiếp mất mạng vì vết thương đó, nhưng Tô Bạch không như vậy.

Ban đầu Tô Bạch dự định giả chết, nằm trên mặt đất chờ đợi cơ hội phản kích, thế nhưng ngay cả việc tìm tòi "thi thể" của hắn, đối phương cũng lười đi làm, trực tiếp đá hắn xuống phía dưới cống rãnh. Tô Bạch cũng thuận theo đó, vui vẻ tiếp tục giả chết, nếu như đối phương thật đúng là muốn tìm kiếm trên người hắn, Tô Bạch không cam đoan mình có thể tiếp tục nhẫn nhịn được hay không. Mặt khác, một khi để đối phương tìm được địa ngục hỏa shotgun, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy khó chịu hơn cả cái chết.

- Đó là một đoàn đội nhỏ gồm có bốn người, trong đó có một thích khách, ba người còn lại tôi không rõ ràng cho lắm, nhưng người thích khách kia, ngoại trừ tôi ra, cô ta có năng lực giết chết tất cả những người ở đây.

Nghe thấy Tô Bạch nói như thế, Phác Dao Dao, Vương Nhạc Chương và Phùng Á Long không cảm thấy tức giận, cũng không cảm thấy Tô Bạch đang dát vàng lên mặt mình, lúc này đây, ai còn nhàm chán đến mức đi nói khoác cơ chứ?

Chương 315 Đừng Sợ Hãi

“Bọn họ rất kiêu ngạo, điều này cũng thể hiện ra thực lực của bọn họ.”

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Phác Dao Dao:

- Càng là người kiêu ngạo, làm việc càng đơn giản, bởi vì kiêu ngạo và tự tin, cho nên bọn họ lười đi đường vòng, lười sử dụng mưu kế, lười đi tính toán kẻ khác.

- Lời này của anh là có ý gì?

Phác Dao Dao hơi nhíu mày.

- Ý tứ của tôi chính là, đoàn đội mà tôi vừa gặp phải kia, rất có thể họ cũng dự định làm người đầu tiên làm liều.

Tô Bạch nghiêm túc nói:

- Nếu như chúng ta dựa theo nguyên kế hoạch ban đầu để tiến hành, rất có thể khi chúng ta vừa đi đến, chúng ta đã gặp phải cảnh ngộ liều chết với đoàn đội kia.

- Anh có mấy phần nắm chắc, đoàn đội kia sẽ không chút do dự làm người đầu tiên chiếm giữ bức tượng đá bà lão mặt mèo?

- Tám phần – Tô Bạch lên tiếng nói.

- Thế nhưng một khi bọn họ dùng khí thế tuyệt đối để chiếm giữ một giờ và hoàn thành nhiệm vụ, sau đó các tiểu đội còn lại, đoán chừng sẽ dừng việc quan sát và bắt đầu tham dự vào trong cuộc chiến chém giết cướp đoạt, cục diện mà chúng ta phải đối mặt sẽ càng thêm gian nan hơn.

Vương Nhạc Chương nói.

Phác Dao Dao đứng lên, đi đến ban công, lúc này bên ngoài đã đen kịt, chỉ còn lại luồng ánh sáng yếu ớt từ trên tượng đá bà lão mặt mèo.

- Giữ nguyên kế hoạch.

Phác Dao Dao cắn răng nói:

- Chúng ta phải làm những người đầu tiên làm liều.

Vương Nhạc Chương khẽ gật đầu:

- Tôi đồng ý, thật ra cho dù không thành công, đánh không lại bọn họ, cùng lắm thì chúng ta rút lui, đối phương muốn chiếm giữ tượng đá kia, bọn họ không thể nào đuổi tận giết tuyệt với chúng ta, thế nhưng chúng ta nhất định phải làm tốt chuẩn bị, đề phòng một khi chúng ta thất bại, thực lực hao tổn lại bị những đoàn đội ở phía sau chiếm tiện nghi.

Phùng Á Long hơi do dự, hiển nhiên anh ta cảm thấy nếu như dựa theo những gì Tô Bạch nói, thực lực của đối phương rất mạnh, rõ ràng là cao hơn một cấp bậc với bọn họ, thậm chí không đơn giản chỉ là một bậc, vừa đến 0 giờ liền trực tiếp chạm mặt nhau, phải chăng bọn họ quá manh động và không sáng suốt?

Chẳng qua thấy Phác Dao Dao và Vương Nhạc Chương đều kiên quyết như thế, Phùng Á Long cũng không biết nên nói gì, chỉ là trong lòng anh ta âm thầm hạ quyết tâm, nếu như cục diện không tốt, anh ta phải nắm chặt thời gian để nhanh chóng rút đi, có một câu mà Vương Nhạc Chương nói rất có đạo lý, đây là nhiệm vụ chiếm giữ, đối phương không có khả năng truy sát bọn họ, cho dù bọn họ đánh không lại đối phương, cẩn thận một chút cũng không đến nỗi bị chém giết ở ngay tại đó.

- Đội hình của chúng ta rất tốt, đội hình của đối phương chưa chắc đã bằng chúng ta, hơn nữa, quan trọng trong chém giết cũng không phải chỉ dựa vào biểu hiện thực lực mạnh yếu trong ngày thường, tôi tin rằng, chỉ cần chúng ta có niềm tin tất thắng, cộng thêm khả năng phối hợp nhịp nhàng của chúng ta, cho dù từng cá thể của đối phương có thực lực mạnh hơn chúng ta, người thua chưa chắc đã là chúng ta.

Giọng nói của Phác Dao Dao mang theo một sự uy nghiêm, hiển nhiên, cô ta đã bắt đầu vai trò của người đội trưởng.

Lúc này Tô Bạch hơi dựa người vào ghế sofa, sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, trong lúc quan sát, Tô Bạch vẫn luôn mở chức năng ghi âm của điện thoại di động, đây cũng là điều lúc trước Phác Dao Dao đã dặn dò, cố gắng ghi chép lại tất cả tình huống xảy ra, như thế sẽ không bỏ lỡ chi tiết quan trọng nào.

Lúc này trong máy điện thoại di động của Tô Bạch phát ra một cuộc hội thoại:

- Chết rồi à? (Đây là giọng nói trầm thấp của một người đàn ông.)

- Một kẻ không đáng nhắc đến mà thôi, bị tôi giết chết rồi (giọng nói của nữ.)

- Nhìn qua, những đoàn đội đó đến sớm hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta đến hơi chậm. (Giọng nói của một người đàn ông khác.)

- Nhiệm vụ bắt đầu vào lúc 0 giờ đêm, những đoàn đội càng thiếu tự tin lại càng đến sớm, chúng ta còn khoảng 2 tiếng nữa để đi ăn và nghỉ ngơi dưỡng sức một lát, sau đó chờ đến lúc 0 giờ đêm, sau khi làm xong nhiệm vụ chi nhánh là có thể rời đi, chơi cùng với mấy kẻ nhãi nhép này thật đúng là nhàm chán, lúc đầu tôi cho rằng Phát Thanh Khủng Bố sẽ đưa

mấy thính giả có thực lực cao vào, nào ai biết được, ngoại trừ tiểu đội của chúng ta, tôi không nhìn thấy bóng dáng nào quen thuộc (Đây là giọng của một người phụ nữ khác.)

- Ha ha, chúng ta nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ này, nếu như không phải đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ chi nhánh, chúng ta đã có thể tìm ra tung tích nơi bắt nguồn miêu yêu, bây giờ tạm thời lấy phần thưởng của nhiệm vụ chi nhánh trước, sau đó chúng ta tiếp tục làm chuyện dang dở (giọng nói của người phụ nữ lúc đầu.)

. Đoạn ghi âm kết thúc.

Phác Dao Dao, Vương Nhạc Chương, Phùng Á Long đều trầm mặc, sau đó Phác Dao Dao cười lạnh một tiếng:

- Tô Bạch anh đang có ý gì? Ngay cả khi bọn họ dự định là người đầu tiên chiếm giữ, tôi cũng đã chuẩn bị tốt để quyết chiến một trận với họ, hiện tại chẳng qua chỉ là xác nhận một chút mà thôi, thế nhưng kế hoạch và quyết định của tôi sẽ không thay đổi, nếu như bây giờ anh sợ, anh có thể rời đi, đừng làm ảnh hưởng đến chúng tôi, thật ra trong số chúng tôi, anh là người khó có thể chết nhất, cũng là người an toàn nhất, anh làm như thế, thật đúng là khiến cho chúng tôi xem thường dũng khí của anh.

Vương Nhạc Chương và Phùng Á Long liếc thoáng qua nhau, hiển nhiên Phác Dao Dao đang nổi giận, hai người chỉ có thể cười khổ, nếu như Tô Bạch quyết định rời đi, bộ khung của đoàn đội không được đầy đủ, cũng sẽ không thể là người đầu tiên làm liều.

Vào lúc này, Tô Bạch lại cầm cốc nước lên uống một ngụm, nhìn ba người, cười nói.

- Ở phía Tây tượng đá bà lão mặt mèo có một nhà máy phân hóa học bỏ hoang, bọn họ đang ở trong đó nghỉ ngơi

dưỡng sức.

- Sau đó thì sao, anh có ý gì?

Giọng điệu của Phác Dao Dao tràn đầy nghi ngờ.

Tô Bạch duỗi lưng một cái, sau đó đứng lên, nhìn Phác Dao Dao, gằn từng chữ một:

- Ý của tôi là, nếu như muốn làm, nếu như muốn đối cứng, nếu như muốn đánh nhau, cần gì phải chờ đến 0 giờ khi nhiệm vụ bắt đầu chứ?

- Dù sao ở trong thế giới chuyện xưa, thính giả chém giết lẫn nhau cũng không bị tính toán quan hệ nhân quả.

- Nếu muốn đánh nhau, bây giờ chúng ta liền đi, đi sớm một chút, không phải sẽ thoải mái hơn à?

Lúc nói ra những lời này, trên mặt Tô Bạch hiện lên sự hưng phấn, thật ra dựa theo tính cách của Tô Bạch, lúc bị người phụ nữ kia ám sát, hắn vốn dĩ có thể trực tiếp một lần nữa đứng lên, dùng địa ngục hỏa shotgun tàn nhẫn bắn chết người phụ nữ kiêu ngạo lại tự đại kia, như thế mới phù hợp với tính cách của Tô Bạch. Thế nhưng Tô Bạch không làm thế, bởi vì người phụ nữ kia còn có đồng đội, cho dù Tô Bạch có thể giết chết người phụ nữ kia, chính bản thân hắn cũng sẽ bị ba người đồng đội của cô ta giết chết.

Kiểu chết này, Tô Bạch thật đúng là không thích.

Cho nên sau khi theo dõi từ xa, xác định được nơi dừng chân của bọn họ, Tô Bạch mới quay trở về nơi này.

Ba người ở đây không biết.

Khi Phác Dao Dao quyết định giữ nguyên kế hoạch thứ nhất, đối mặt chính diện với đối phương, Tô Bạch vẫn luôn cúi đầu ngồi trên ghế sofa đã không kiềm chế được mà nở nụ cười, máu nóng trong người hắn giống như muốn sôi trào.

Còn Phác Dao Dao, trước đó thế mà lại đi khuyên một kẻ tâm thần không nên sợ hãi…

Chương 316 Bố Trí

Có lẽ kế hoạch phá dỡ khu vực này bởi vì một số nguyên nhân nào đó mà tạm thời bị gác lại, cho nên đống phế tích này không được dọn dẹp sạch sẽ, hơn nữa phạm vi diện tích phá dỡ rất lớn, vì thế đã trực tiếp tạo ra một khu vực hoang vu không người.

Việc phá dỡ những nhà máy lớn rất phiền phức, cho nên sau khi kế hoạch bị dừng lại, nhà máy phân hóa học này mới bị phá hủy một nửa.

Lúc này, trong nhà máy có ánh lửa lóe lên, một chiếc bếp ga mini được đặt ở đó, bên trên đang nấu đồ ăn, thỉnh thoảng có mùi cà ri tản ra, rất mê người.

Lúc này, nữ thích khách đã "giết" Tô Bạch đang phụ trách nấu nướng, lúc giết người cô ta rất chuyên nghiệp, ngay cả khi nấu cơm, cô ta cũng rất chuyên nghiệp, thậm chí ánh mắt của cô ta cũng giống như thế, rất chăm chú.

Bên cạnh nữ thích khách là một người đàn ông hơi gầy, anh ta đang nằm trong túi ngủ, lấy anh ta làm tâm, ở khu vực xung quanh anh ta khoảng hai mét, nhiệt độ hơi thấp, hơi thở của anh ta mang theo khói trắng.

Cách đó không xa có một người đàn ông cao khoảng một mét chín đang ngồi xổm xuống lau hai chiếc rìu của mình, lưỡi búa mang theo ánh sáng màu vàng, không quá chói mắt, nhưng chính vì thế nó có vẻ khá nội liễm.

Còn có một người phụ nữ đang ngồi cầm di động nghe ca nhạc, thỉnh thoảng còn nhắm mắt, lắc lư theo giai điệu của bài hát.

Đây là một hình ảnh rất buông lỏng.

Bốn người bọn họ hoàn toàn không lo lắng đến việc nhiệm vụ chi nhánh sắp bắt đầu.

Đây là một loại tự tin, cũng là một loại tự phụ.

Những người có thực lực cao thường rất nổi danh, từ khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, bốn người bọn họ không gặp phải gương mặt quen thuộc nào, điều này đã có thể nói rõ một vài vấn đề. Trong thế giới chuyện xưa này, bọn họ tự tin thực lực của mình là mạnh nhất, hơn nữa mục tiêu của bọn họ không chỉ đơn giản là nhiệm vụ chi nhánh. Trước đó trong khoảng thời gian nhiệm vụ chi nhánh còn chưa được ban bố, bọn họ cũng không nhàn rỗi, mà chính là chủ động đi thăm dò thế giới chuyện xưa này, bọn họ coi thường điểm thưởng của Phát Thanh Khủng Bố, đối với bọn họ mà nói, bọn họ càng cảm thấy hứng thú với những bí mật ở trong thế giới chuyện xưa này hơn, bởi vì điều này đại biểu cho một đại kỳ ngộ.

- Tôi nấu xong cà ri rồi, chúng ta có thể ăn cơm, thời gian không còn lại nhiều lắm.

Nữ thích khách phủi tay, từ trong balo lấy ra một số đĩa ăn, sau đó bắt đầu xới cơm và múc cà ri, mặc dù đang ở bên ngoài trời, nhưng bộ đồ ăn đều được chuẩn bị đầy đủ, ngay cả việc sắp xếp món ăn cũng đều rất cẩn thận, hiển nhiên trong cuộc sống hiện thực, đối với vấn đề "ăn uống" nữ thích khách cũng yêu cầu rất cao.

Lúc này, cuối cùng người đàn ông nằm co quắp nằm trong túi ngủ cũng đứng dậy, ở chỗ chóp mũi và trên người anh ta đều đã phủ sương lạnh, lúc đưa tay ra, anh ta hơi run rẩy.

- Hứa Tình…

Người đàn ông gọi.

- Cho anh này.

Nữ thích khách chủ động đưa một đĩa cơm cà ri đến trong tay người đàn ông.

Người đàn ông nở một nụ cười cảm kích với nữ thích khách, sau đó cầm thìa bắt đầu ăn cơm.

- Tiểu Mã ca, ăn cơm thôi.

Nữ thích khách Hứa Tình gọi.

- Tôi không đói bụng.

Người đàn ông lau rìu đáp lời.

- Ít nhiều thì anh cũng nên ăn một chút.

Nữ thích khách hít sâu một hơi rồi nói:

- Ăn no rồi mới có sức, không phải ư? Hơn nữa người ta nấu lâu như vậy.

Tiểu Mã ca rốt cuộc vẫn đứng dậy, đi đến nhận lấy lót nồi cơm điện mà Hứa Tình đưa cho mình, trong đó còn nửa nồi cơm, anh ta múc cà ri đổ lên trên, Tiểu Mã ca cầm lấy lót nồi cơm điện, bắt đầu ăn.

Còn hai phần cơm cà ri, Hứa Tình bưng đến trước mặt người phụ nữ đang nghe nhạc, người phụ nữ hơi sửng sốt, lập tức khẽ gật đầu với Hứa Tình, tháo xuống tai nghe, bắt đầu ăn cơm, Hứa Tình đứng bên cạnh cô ta, cũng bắt đầu ăn.

Lúc này chỉ có tiếng nhai nuốt đồ ăn và mùi thơm thoang thoảng của cà ri.

Phập!

Phùng Á Long cắm một cán cờ nhỏ xuống đất, sau đó lại đứng lên, tiếp tục chạy về một phía khác, bắt đầu cắm những lá cờ còn lại, bởi vì không ngừng di chuyển trong đống đổ nát, lúc này đây, trên người Phùng Á Long rất bẩn thỉu, anh ta giống như một người đi nhặt rác trong đống phế tích.

- Khoảng cách xa như thế, trận pháp này có thể phát huy được bao nhiêu phần sức mạnh vốn có của nó chứ?

Tô Bạch và Vương Nhạc Chương đứng chung một chỗ, nhìn thấy Phùng Á Long đang bố trí trận pháp cách xa nhà máy phân hóa học, Tô Bạch không hiểu hỏi.

- Hết cách rồi, nếu như chúng ta đến gần sẽ rất dễ bị phát hiện, tuy khoảng cách hơi xa một chút, nhưng tóm lại là có hiệu quả, đến lúc chúng ta chân chính giao thủ, lại để cho Phùng Á Long bố trí một trận pháp khác gần hơn, điều kiện tiên quyết là chúng ta nhất định phải tranh thủ đủ thời gian cho anh ta.

Vương Nhạc Chương lấy từ trong ngực ra một hộp thuốc tiêm màu đỏ:

- Anh cần không?

- Thứ gì thế? Tô Bạch hỏi.

- Thuốc phiện, một loại thuốc phiện kiểu mới.

Vương Nhạc Chương nói, hiển nhiên anh ta đã chuẩn bị chu đáo, lúc thật sự giao thủ, anh ta là người khống chế tinh thần lực, nhất định sẽ hao tổn rất nhiều tinh thần, anh ta vừa phải đảm bảo liên lạc thông suốt cho bốn người, vừa phải quan sát, tránh những tập kích bất ngờ, tinh thần lực của anh ta rất dễ dàng bị tiêu hao, anh ta nhất định phải đề phòng.

- Tạm thời tôi không cần nó.

Tô Bạch từ chối ý tốt của Vương Nhạc Chương.

Một bên khác, Phác Dao Dao đang dùng giũa để mài móng tay của mình, cô ta giũa rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn đưa đến bên môi để thổi, giống như đang đi làm móng vậy, chẳng qua vũ khí của Phác Dao Dao, chính là móng tay của cô ta.

Lúc trước Tô Bạch đã kiểm tra qua địa ngục hỏa shotgun, mỗi khẩu súng có 8 viên đạn, không thiếu một viên.

Đối với Tô Bạch mà nói, một phát súng bắn ra, thật đúng là có giá trị vạn lượng vàng, dùng địa ngục hỏa shotgun để quyết đấu, chém giết, đây thật đúng là hành động ném tiền qua cửa sổ, thứ hắn bắn ra chính là điểm cốt truyện, nhưng mọi thứ không thể tính toán như thế, nếu không, nhất định sẽ không làm ra trò trống gì.

Chưa nói đến việc chính Tô Bạch vui vẻ nổi điên qua đối cứng với đối phương, chỉ nói đến việc thực lực của những người kia tỉ lệ thuận với trang bị trên người bọn họ, nếu như đánh thắng đối phương, cho dù không thể khiến cho đoàn đội của đối phương đều bị tiêu diệt, thế nhưng chỉ cần giết một, hai người, được chia pháp khí gì đó cũng là kiếm lời lớn, tuyệt đối vượt xa giá trị của những viên đạn mà hắn phải bỏ ra.

Phác Dao Dao giũa xong móng tay của mình, cô ta đứng lên, lúc này Phùng Á Long cũng đã quay trở về, khóe miệng cong lên, hiển nhiên anh ta đã làm xong chuyện của mình.

Phác Dao Dao liếc thoáng qua đồng hồ:

- Khoảng nửa tiếng nữa là nhiệm vụ chi nhánh bắt đầu, nói chính xác thì còn 28 phút nữa, tôi đoán, cách thời gian nhiệm vụ bắt đầu khoảng 15 phút đồng hồ, bọn họ sẽ xuất phát đi đến tượng đá mặt mèo, từ giờ đến đó hắn là thời gian mà bọn họ buông lỏng nhất, cũng chính là lúc thích hợp để cho chúng ta đánh bất ngờ.

- Lần đánh bất ngờ này, nhiệm vụ chi nhánh còn chưa bắt đầu, cho nên đối phương không cần thiết phải xoắn xuýt về vấn đề chiếm giữ, nếu chúng ta thất bại, khả năng bọn họ sẽ đuổi giết chúng ta, cho nên mức độ nguy hiểm của chúng ta sẽ cao hơn.

Chương 317 Đóng Băng Vô Tận

"Không nói dối gì mọi người, đây là lần đầu tiên tôi tiến hành đoàn chiến, cũng là lần đầu tiên tôi làm đội trưởng, tôi có tư tâm, tôi muốn thử nhìn xem, một khi đoàn đội của chúng ta chuẩn bị kỹ càng, chúng ta có thể phát động ra một kích đáng sợ đối với những kẻ mạnh hơn chúng ta hay không."

- Đương nhiên, tôi tin, mọi người sẽ không xem nhẹ 200 điểm cốt truyện, nhưng không đến mức không có 200 điểm cốt truyện thì không thể sống.

- Lần này thành công, chúng ta không cầu có thể giết được toàn đội bọn họ, chỉ cần giết hoặc làm bị thương một số người, cướp đồ của bọn họ, những thu hoạch này vượt xa 200 điểm cốt truyện, tôi tin mọi người đều hiểu rõ ràng điều này.

- Chỉ cần mọi người dốc hết toàn lực, thu hoạch sau đó, chúng ta sẽ chia đều, điều kiện tiên quyết là dốc hết toàn lực!

Sắc mặt Phác Dao Dao ửng hồng, hiển nhiên, cô ta rất hưng phấn.

Đây là một người phụ nữ không an phận ở nhà làm nội trợ, một người phụ nữ thích làm chuyện lớn.

Chẳng qua Tô Bạch rất thích như thế, bởi vì chính bản thân Tô Bạch cũng là người thích lật bàn.

Vương Nhạc Chương cười, lấy điện thoại di động của mình ra, đây là một chiếc di động đời cũ, đặc điểm của nó chính là loa đủ lớn, Vương Nhạc Chương lắc lư chiếc điện thoại di động trong tay mình, nói:

- Tôi đã chọn được một bài hát, coi như là BMG (nhạc nền) cho lần đầu tiên tiến hành đoàn chiến của chúng ta, cho dù có thành công hay không, chúng ta cũng nên thoải mái, buông lỏng tâm trạng.

Phùng Á Long hít một hơi thật sâu, phía sau anh ta còn đeo rất nhiều thứ, chờ sau khi chính thức đối chiến, anh ta cần nhanh chóng tiến vào bố trí trận pháp. Thật ra trận pháp mà anh ta bố trí lúc trước không có hiệu quả quá lớn, điều kiện tiên quyết là đối phương không phát hiện ra bố trí này.

- Chúng ta bắt đầu liên lạc qua ý thức tinh thần.

Phác Dao Dao liếc thoáng qua Vương Nhạc Chương.

- Được rồi, mọi người thả lỏng mình ra, chủ động tiếp nhận ý thức tinh thần của tôi.

Vương Nhạc Chương vừa nói, vừa nhắm mắt lại.

Tô Bạch lập tức cảm giác được một luồng ý thức tinh thần xa lạ đang hướng về phía mình, Tô Bạch chủ động để cho luồng ý thức đó tiến vào trong não bộ của mình, một phút sau, ý thức của bốn người được kết nối với nhau, không cần nói gì, trong nháy mắt bọn họ đã có thể lĩnh hội được ý tứ của đối phương.

- Có thể bắt đầu được rồi, dựa theo kế hoạch ban đầu, ba phút nữa chúng ta sẽ bắt đầu phát động, trước đó chúng ta đã bố trí cả kế hoạch rút lui, nhưng tôi không hy vọng chúng ta cần dùng đến kế hoạch này.

Bữa cơm cà ri khá ngon, khả năng bếp núc của Hứa Tình thật đúng là rất ưu tú, tất cả mọi người đều ăn vui vẻ, Tiểu Mã ca là người cuối cùng buông lót nồi cơm điện xuống, bởi vì lượng cơm mà anh ta ăn là nhiều nhất, cho nên ăn tương đối chậm.

Sau khi ợ hơi, Tiểu Mã ca liếc thoáng qua đồng hồ, nói với tất cả mọi người:

- Chúng ta nghỉ ngơi thêm 5 phút đồng hồ nữa thì xuất phát, sau khi làm xong nhiệm vụ chi nhánh, chúng ta còn có những chuyện khác cần làm, mọi người cố gắng nắm chặt thời gian, đúng rồi, lát nữa chúng ta sẽ sắp xếp như thế này, Hứa Tình, cô phụ trách…

Tiểu Mã ca còn chưa có nói xong, trọng lực xung quanh mọi người bỗng nhiên thay đổi, lực hút của trái đất trong khu vực nhà máy phân hóa học này đột nhiên tăng lên 0.5 lần, thoáng một cái, thân thể của tất cả mọi người ở đây vô thức chênh vênh và không thoải mái, cùng lúc đó, bốn người đều có cảm giác chóng mặt và buồn nôn, ý thức run lên.

Ngay sau đó, yêu khí ở bên ngoài nhà máy phân hóa học bỗng nhiên bộc phát, một luồng gió lốc từ bên trong nhà máy phân hóa học bay lên, cuốn theo tầng tầng lớp lớp cát bụi.

Ẩn nấp trong bóng tối…

Một bóng người màu đen lặng lẽ đến gần nhà máy phân hóa học, trong nháy mắt lập tức lộ ra bóng dáng Tô Bạch, hai thanh địa ngục hỏa shotgun được nâng lên, thân hình hắn bắt đầu xoay tròn, đồng thời bóp cò súng.

- Chết đi, chết đi, chết đi…

Trọng tâm của cơ thể Tô Bạch không ngừng xoay tròn, địa ngục hỏa shotgun càng không ngừng bắn ra mưa đạn.

Dựa theo thói quen trước kia của Tô Bạch, hắn càng thiên về việc hướng thẳng hai họng súng về cùng một mục tiêu để công kích, như vậy có thể tận dụng được ưu thế của vũ khí, áp chế và gây sát thương cho đối thủ, việc bắn tản mác như thế này nhìn qua có vẻ lãng phí, nhưng đây là đoàn chiến, mọi cá thể trong đoàn chiến đều phải đặt lợi ích của đoàn thể lên hàng

đầu, Tô Bạch là người đầu tiên của phe mình chính thức chạm trán với đối phương, việc hắn cần làm chính là đi lên phía trước, tạo ra một phạm vi thương tổn lớn, tranh thủ thời gian cho đồng đội của mình.

Trong đoàn đội của Tô Bạch có người khống chế hệ tinh thần lực, có pháp sư giữ trận, có yêu tộc, bản thân hắn chính là hợp thể của Vampire và cương thi, đứng ở trên góc độ của một đội hình hoàn chỉnh mà nói, đoàn đội này gần như là đầy đủ, chính vì lẽ đó, khi tiến hành đoàn chiến, bọn họ càng phải coi trọng đến việc phối hợp và hiệu suất, nếu như kéo đến đánh nhau tùm lum tùm la, hiệu quả còn không bằng bốn cường hóa cận chiến hoặc là bốn ma pháp sư.

Nếu như phối hợp tốt, bọn họ có thể phát huy được thực lực của từng cá thể trong đoàn đội lên gấp đôi, ngược lại sẽ bị đối phương giải quyết một cách đơn giản, giống như chơi chém hoa quả vậy.

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch hóa thành bóng đen ẩn núp, vừa đi vừa nổ súng, người đàn ông có dáng vẻ bệnh tật vẫn luôn nằm trong túi ngủ kia, bỗng nhiên đưa tay ra chạm vào giữa trán của mình, trầm giọng nói.

- Đóng băng vô tận…

Trong nháy mắt, một tầng băng sương lấy tốc độ mà mắt thường khó có thể tin tưởng được xuất hiện, toàn bộ nhà máy phân hóa học lập tức được bao phủ trong lớp băng, đồng thời bốn người trong đội ngũ kia đều hóa thành những tượng băng.

Địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch bắn loạn lên tượng băng, nhưng không gây ra thương tổn gì cho bốn người kia.

Kỹ năng của người đàn ông có vẻ bệnh tật đúng lúc có thể bảo vệ cho tất cả người trong đội ngũ, đây chính là sự chênh lệch về thực lực, cho dù tiểu đội của Tô Bạch có đánh tập kích,

hơn nữa tiết tấu vẫn luôn rất ổn định, thế nhưng vào thời điểm mấu chốt lại bị đối phương kẹp chặt.

Liên tiếp bắn ra 8 phát đạn, Tô Bạch ngừng xạ kích, lớp băng trên bốn người bọn họ còn cứng hơn cả mai rùa, cho dù bị hắn phá vỡ một mảng thì một phút sau lại khôi phục như cũ, một lần nữa kết thành băng.

- Meo!

Một tiếng mèo kêu sắc bén vang lên.

Miêu nữ Phác Dao Dao ngồi xổm trên vách tường của nhà máy phân hóa học, vào thời điểm cục diện bế tắc, cô ta thả người nhảy xuống.

Đoàn đội của Tô Bạch vốn dĩ chính là lấy thực lực yếu đến chủ động công kích một đoàn thể mạnh, điều bọn họ cần để ý chính là tiên cơ, nếu như tiên cơ không thể hoàn toàn đưa đến tác dụng vốn có, không thể giết chết đối phương, như vậy chờ đến khi đối phương khôi phục lại sức lực thì chính là binh đối binh, tướng đối tướng, cứng đối cứng, thực lực của bọn họ vốn dĩ đã yếu hơn, như vậy thật đúng là không còn ưu thế gì nữa.

Trong nháy mắt, mười đầu móng tay của Phác Dao Dao biến đổi, ánh sáng màu xanh lục lóe lên rồi biến mất, trực tiếp hạ xuống người đàn ông có khả năng đóng băng.

“Rầm” một tiếng, tầng băng trên người đàn ông kia sụp đổ, lộ ra bản thể, còn mười đầu ngón tay của Phác Dao Dao đã máu me đầm đìa.

Chương 318 Rút Lui

Trong nháy mắt đó, Tiểu Mã ca cũng tránh thoát khỏi việc bị đóng băng, anh ta cầm theo chiếc rìu lớn của mình, nhưng tốc độ không chút chậm chạp, ngược lại còn rất nhanh, xông thẳng đến trước người đàn ông có khả năng đóng băng kia, lưỡi rìu trực tiếp bổ xuống phía Phác Dao Dao đang đứng ở sau lưng anh ta.

Lúc này Phác Dao Dao có thể làm cho người đàn ông có khả năng đóng băng bị trọng thương, nhưng kết cục của cô ta chính là bị lưỡi rìu chém đôi người, cô ta nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn, cả người lùi ra ngoài. Thế nhưng trên đường Phác Dao Dao lùi lại, hai tay cô ta căng ra, phát ra một tiếng kêu chói tai, lúc này người đàn ông có khả năng đóng băng phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài, hiển nhiên, anh ta vẫn phải chịu thương tích do Phác Dao Dao gây ra.

Ở trong đoàn chiến, người đàn ông có khả năng đóng băng đóng vai trò giống như một người phòng ngự, thân phận và vai trò của anh ta giống như Vương Nhạc Chương và Phùng Á Long trong đội ngũ của Tô Bạch, một người phòng ngự cần được những người còn lại trong đoàn đội bảo vệ. Chỉ cần được bảo vệ hợp lý, ở trong đoàn chiến, anh ta có thể phát huy ra tác dụng của hai, thậm chí là ba người, nhưng một khi bị người cận chiến đến gần, người phòng ngự rất khó bảo vệ chính mình.

Tô Bạch lặng lẽ đi đến chỗ người đàn ông có khả năng đóng băng đã bị Phác Dao Dao gây ra thương tổn, chỉ trong vòng chưa đến 10 giây, tuy nói tiểu đội của Tô Bạch đã gây ra

thương tổn cho đối phương, nhưng hiệu quả không đáng kể, dù sao đối phương cũng không đến mức thương gân động cốt.

Cùng lúc đó, một người phụ nữ khác và Hứa Tình đều thoát ra khỏi lớp băng, trực tiếp gia nhập vào trong cuộc chiến.

Hứa Tình nhìn thẳng về phía Tô Bạch, người đàn ông bị cô ta giết nhưng lại không chết, cô ta biết trước đó mình đã quá sơ suất, hoặc là nói cô ta đã giẫm lên cái bẫy của Tô Bạch, cho nên mới gặp phải cục diện bị tập kích như hôm nay, vì thế, Tô Bạch chính là mục tiêu đầu tiên của cô ta.

Thật ra việc Hứa Tình lựa chọn Tô Bạch làm đối tượng công kích đầu tiên, hiển nhiên là một lựa chọn không sáng suốt, bởi vì ở trong tiểu đội, Tô Bạch có vai trò là người cận chiến và người nhận thương tổn, chủ động hấp dẫn công kích và nhận lấy thương tổn từ đối phương, vốn dĩ là chức trách của Tô Bạch trong tiểu đội, dù sao Tô Bạch chính là Vampire, hắn có năng lực khôi phục lại thương thế.

Dựa theo logic trong đoàn chiến, Hứa Tình có vai trò là một thích khách, cô ta hẳn là nên ra tay giải quyết người giữ vai trò phòng ngự trong đội ngũ của đối phương trước, mục tiêu của cô ta phải là Vương Nhạc Chương hoặc là Phùng Á Long, chứ không phải là Tô Bạch.

Chẳng qua, có lẽ Hứa Tình căn bản không hiểu được cái gọi là đoàn chiến, ngay cả thế giới chuyện xưa lần này cũng là lần đầu tiên Phát Thanh Khủng Bố thử nghiệm hình thức đoàn chiến với quy mô lớn.

Đối với thính giả mà nói, bọn họ gần như không có kinh nghiệm về phương diện này, quan trọng nhất chính là, bọn họ tự cho mình là người có thực lực mạnh, vì thế rất tự phụ, coi đoàn chiến giống như việc quyết đấu cá nhân vậy.

Gần như trong nháy mắt Hứa Tình đã xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch không động, thậm chí không công kích đối phương, hắn chỉ cúi đầu, giống như căn bản không kịp phản ứng.

- Phập!

Không chút do dự, không chút trì hoãn, dao găm trong tay Hứa Tình trực tiếp đâm vào vị trí trái tim của Tô Bạch. Ở trong nháy mắt đó, Tô Bạch hơi dịch người, để cho trái tim của hắn may mắn thoát khỏi một một dao, thế nhưng khi chiếc dao găm kia đâm vào cơ thể hắn, nó vẫn mang đến một chấn động đáng sợ, khiến cho khung xương của Tô Bạch run rẩy, lục phủ ngũ tạng giống như đổi vị trí, cho dù có huyết thống Vampire làm giá đỡ, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vào lúc này, cả người Vương Nhạc Chương ép sát vào vách tường nhà máy phân hóa học, quát to một tiếng:

- Bão táp tinh thần!

Trước đó thật ra Vương Nhạc Chương vẫn đang dùng tinh thần lực của mình để quan sát cục diện cuộc chiến.

Ngay lúc này đây, Tiểu Mã ca cầm rìu, đuổi theo Phác Dao Dao, người đàn ông có khả năng đóng băng còn đang ngồi dưới đất, chưa tỉnh táo lại, một người phụ nữ khác đang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Hứa Tình thì lộ ra sát cơ đáng sợ với Tô Bạch.

Cho nên, vào lúc này, bão táp tinh thần của Vương Nhạc Chương không khuếch tán, mà chính là hoàn toàn tập trung vào Hứa Tình.

Chỉ trong giây lát, dường như có một ngọn giáo bằng tinh thần đâm thẳng vào đại não của Hứa Tình, cả người Hứa Tình ngơ ngác.

Lúc này Tô Bạch hé miệng, phát ra một tiếng gầm nhẹ, răng nanh của hắn đâm thẳng vào vị trí cổ của Hứa Tình, bắt đầu hút máu, đồng thời tay hắn giơ địa ngục hỏa shotgun lên, bóp lấy cò súng.

Nhưng ngay khi Tô Bạch cảm thấy hắn và Vương Nhạc Chương có thể hoàn mỹ phối hợp giết chết thích khách của đối phương, người đàn ông có khả năng đóng băng vẫn ngồi yên tại chỗ bỗng nhiên giơ hai tay lên, cánh tay của Tô Bạch trực tiếp bị đóng băng, không cách nào giơ lên được, thậm chí cả người Tô Bạch đều bị đóng băng.

Hứa Tình nhanh chóng lùi lại, đồng thời ở vị trí cổ của cô ta có thêm hai lỗ máu, máu tươi trong người cô ta bị Tô Bạch hút không ít, cả người có vẻ suy yếu, nhưng không bị trọng thương.

Vào lúc này, người phụ nữ vẫn luôn không nhúc nhích kia bỗng nhiên động đậy, phía sau lưng cô ta đột nhiên mọc ra một đôi cánh trắng noãn, bay thẳng đến bên người Hứa Tình, mở hai tay ra.

Trên lòng bàn tay của cô ta xuất hiện hai luồng ánh sáng màu vàng, một luồng ánh sáng không ngừng đi vào vị trí cổ của Hứa Tình, luồng ánh sáng còn lại thì đi vào trong cơ thể người đàn ông có khả năng đóng băng.

Thương thế trên cổ Hứa Tình đang lấy một tốc độ mà dùng mắt thường cũng có thể thấy được để hồi phục lại như cũ, hơi thở của người đàn ông có khả năng đóng băng cũng trở nên ổn định hơn.

Lúc này Vương Nhạc Chương cắn răng, trong lòng kêu to:

- Đáng chết, đối phương lại có người trị liệu, hơn nữa cảnh giới còn rất cao, khốn kiếp, tất cả những cố gắng trước đó của chúng ta đều uổng phí rồi.

Bởi vì liên kết ý thức, cho nên trong lòng Vương Nhạc Chương đang nói gì, mọi người đều nghe được.

Tiểu Mã ca vung lưỡi rìu trong tay anh ta, anh ta đã ép Phác Dao Dao đến tình trạng lúng túng, cô ta đã mất đi cơ hội di chuyển, hơn nữa thực lực của song phương chênh lệch quá rõ ràng, hiển nhiên Phác Dao Dao đã có chút không thể xoay chuyển được cục diện.

Phùng Á Long còn chưa bố trí xong trận pháp.

Thương thế của đối phương đang nhanh chóng khôi phục lại như cũ, thành quả của việc đánh lén trước đó đang không ngừng mất đi, nếu như cứ tiếp tục như thế, cục diện sẽ càng khó khăn hơn.

- Trước tiên cứu tôi, cứu tôi rời đi, Phùng Á Long, trận pháp của anh còn cần thời gian bao lâu nữa mới xong, chúng ta chuẩn bị rút lui, tiến hành trận pháp cản ở phía sau.

Phác Dao Dao nói thầm trong lòng.

- Còn một phút nữa!

Phùng Á Long nói.

- Không còn kịp rồi, Dao Dao, tôi sẽ cố gắng khiến cho người đàn ông cao to kia bị choáng váng, cô nắm chắc cơ hội thoát thân, đừng để thích khách và người đàn ông có khả năng đóng băng quấn lấy.

- Tôi biết, hiện tại thực thi kế hoạch rút lui, chuẩn bị rút lui!

Phác Dao Dao hạ quyết định.

Chương 319 Cẩu Huyết

Trong đội ngũ của đối phương xuất hiện một người trị liệu, trực tiếp khiến cho cục diện trở nên bất lợi, đẩy tiểu đội của Tô Bạch vào ranh giới vực sâu, lấy năng lực của thích khách và người phòng ngự, không một ai trong đội ngũ của Tô Bạch có thể chạy trốn được, hơn nữa đây không phải là lúc thực hiện nhiệm vụ chi nhánh, đối phương không cần chiếm giữ tượng đá, điều này có nghĩa, đối phương có thể tiến hành đuổi tận giết tuyệt với bọn họ!

Cục diện rất nguy cấp, trước mắt bọn họ đang phải đối mặt với tình thế đoàn quân bị diệt.

Thế nhưng vào lúc này, băng tuyết trên người Tô Bạch lặng lẽ biến mất.

Không.

Nói một cách chính xác, không phải biến mất mà là bị hấp thu vào trong cơ thể của Tô Bạch.

Bởi vì huyết thống cương thi trên người Tô Bạch đến từ Cửu muội, trong cơ thể của Tô Bạch vốn dĩ còn có một hàn độc luôn bị đè nén. Vào giờ phút này, hàn độc được Tô Bạch mở ra trói buộc, chủ động sử dụng, hấp thu băng tuyết đang bao trùm lên người hắn vào trong cơ thể.

Ai cũng không ngờ đến.

Vào lúc này, Tô Bạch khôi phục lại tự do.

Địa ngục hỏa shotgun bị Tô Bạch cầm ngược, cả người hắn nhảy lên, dồn hết sức lực toàn thân vào một kích này, báng súng đập thẳng về phía đầu người phụ nữ trị liệu.

Bịch!

Một tiếng vang giòn.

Óc bắn tung tóe, máu đỏ tươi.

Đầu…

Của người phụ nữ đang chữa thương cho Hứa Tình và người đàn ông có khả năng đóng băng kia,

Nát bét.

Tô Bạch không nhớ là hòa thượng hay mập mạp đã từng nói qua, thực lực giữa những thính giả trong Phát Thanh Khủng Bố thật đúng là có khoảng cách, nhưng trừ khi chênh lệch đến mức độ vô cùng khoa trương, nếu không, lúc chân chính chém giết, ai thắng, ai thua, thật đúng là khó nói.

Ví dụ như trong thế giới chuyện xưa liên quan đến vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân, bản thân Tô Bạch nằm trong đám người thực tập, lúc hắn và Chu cục trưởng cùng nhau phối hợp giết chết mấy thính giả, chuyện đó đã nói rất rõ vấn đề này. Một người thực tập không có năng lực cường hóa gì, lại có thể giết chết một thính giả, nhìn giống như là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng người chân chính trải qua lại không cảm thấy có bao nhiêu kinh ngạc.

Có một số người, cho dù họ có được thực lực mạnh hơn, nhưng đứng ở trên góc độ kinh nghiệm chiến đấu và tâm tính để nói, trong lúc chân chính chém giết, người đó không nhất định có thể thắng được một kẻ có thực lực yếu hơn, nhưng lại am hiểu về giết người.

Thính giả người da đen có thực lực rất mạnh kia, không phải cũng bị một người bình thường dùng thuốc độc làm cho tê liệt, sau đó mất mạng bởi ba phát súng nhắm thẳng vào trán sao?

Xưa nay việc chém giết giữa những thính giả không phải là dựa vào việc so bì xem năng lực cường hóa của người nào mạnh hơn, hay việc người nào có pháp khí mạnh hơn người đó thắng. Đặc biệt là trong đoàn chiến, nó còn phức tạp và biến ảo khó lường hơn gấp nhiều lần việc chém giết cá nhân.

Trong nháy mắt có thể xảy ra một chuyện hoặc một chi tiết rất nhỏ, nhưng chính nó lại có thể quyết định được cục diện thắng bại của một trận đoàn chiến.

Ban đầu tiểu đội của Tô Bạch đã hoàn toàn rơi vào thế yếu, tất cả những thành quả của việc đánh bất ngờ và nỗ lực của toàn đội, theo sự xuất hiện của người phụ nữ mọc cánh có năng lực trị liệu kia, những ưu thế lúc trước đã hoàn toàn bị mất đi, việc đánh lén giống như không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Thế nhưng khi người phụ nữ có năng lực trị liệu bị Tô Bạch đập nát đầu, toàn bộ cục diện xuất hiện cảm giác nghẹt thở, sự cân bằng bị phá vỡ, giống như tiếng kèn xung phong đang được thổi vang dội thì bị ấn nút tạm dừng.

Hình như ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng không nghĩ đến sự tình sẽ phát sinh như vậy, không ngờ vận khí của hắn lại tốt như thế, đương nhiên, nói chính xác thì đây không phải là vận khí, nó là kết quả do Tô Bạch liều mình.

Thi thể không đầu của người phụ nữ kia chậm rãi ngã chổng vó xuống đất, hoàn toàn mất đi sự sống, cô ta cứ như thế chết đi, cái chết của cô ta quá đơn giản, quá dứt khoát.

Thậm chí khiến cho Tô Bạch cảm thấy cái chết của cô ta thật đúng là đáng tiếc.

Hứa Tình và người đàn ông có năng lực đóng băng nhìn thấy cảnh này, trong ánh mắt của bọn họ chứa đựng khiếp sợ và không hiểu, một cuộc chiến mà bọn họ đang có xu thế từng

bước vãn hồi, bọn họ dường như đã nắm chắc được sợi dây thắng lợi trong tay, nhưng bên đầu tiên giảm quân số lại là bên mình, hơn nữa, người bị chết còn đóng vai trò rất trân quý.

Người phụ nữ bị Tô Bạch đánh nát đầu tên là Trương Tố, cô ta là cường hóa thuật sĩ, năng lực trị liệu chỉ là một phần trong năng lực của cô ta, năng lực trên phương diện khác của Trương Tố cũng rất mạnh, tuy năng lực chiến đấu của cô ta không bằng những người cường hóa cận chiến, nhưng cũng không kém bao nhiêu, nếu như cô ta chỉ đơn thuần dựa vào việc trị liệu cho người khác, chính mình lại không có năng lực gì, cô ta không thể sống đến tận bây giờ. Cô ta còn có rất nhiều thủ đoạn, rất nhiều năng lực, năng lực trị liệu chỉ là một trong số đó, đồng thời, nó không phải thứ cô ta giỏi nhất.

Chẳng qua năng lực trị liệu quả thật đã giúp cho cô ta nhận được rất nhiều ưu đãi trong thế giới chuyện xưa, ngay cả người dân bình thường cũng hiểu phải tôn trọng thầy thuốc, nhưng thính giả thường xuyên đối mặt với nguy hiểm lại càng hiểu được tầm quan trọng của một người trị liệu, cho nên Trương Tố rất hài lòng với địa vị của mình, cũng hưởng thụ địa vị và sự tôn trọng do năng lực trị liệu của mình mang đến.

Đương nhiên còn có lợi ích khác.

Rất nhiều thính giả, trong lúc lựa chọn loại hình cường hóa, thường sẽ thích lựa chọn các loại hình cường hóa sức mạnh chiến đấu, đây là một suy nghĩ hết sức bình thường. Nhưng cũng có một số người trầm ổn và hiểu được vận dụng người khác, biết cái gì gọi là quanh co vòng vèo, ví dụ như cường hóa thuật sĩ, họ không phải là người có lực chiến đấu mạnh nhất, nhưng ở một ý nghĩa nhất định mà nói, lấy năng lực của mình để trao đổi với những người khác, cho dù là trong hiện thực hay là ở thế giới chuyện xưa, dùng năng lực trị liệu của mình để chữa trị cho người khác, từ đó nhận lấy thù lao. Đó

đôi khi, thù lao này còn khả quan hơn thành quả mà chính mình liều sống liều chết đi thực hiện nhiệm vụ có được.

Chẳng qua lúc thi triển thuật pháp, Trương Tố phải toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào trị liệu, loại trị liệu này nhìn như đơn giản, nhưng lại có yêu cầu rất cao với người thi pháp, nếu chỉ sơ ý một chút, lúc đó không phải là cứu người, mà chính là hại người.

Trong lòng không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì, quên đi tất cả, hoàn toàn không để ý đến phía sau lưng mình, đối với đoàn chiến mà nói, đây là một điều kiêng kỵ, nhất là khi đối phương rõ ràng còn có người khống chế tinh thần lực và pháp sư giữ trận.

Thế nhưng Trương Tố vẫn phạm vào kiêng kỵ này, cô ta giống như Hứa Tình, trong người mang theo một loại tự phụ, một loại tự tin. Trương Tố cảm thấy cục diện trước mắt, chỉ cần mình ra tay liền có thể nhanh chóng đảo ngược lại, những tiểu lâu la mà cô ta không coi vào mắt kia, vẫn không trèo lên được mặt bàn.

Chỉ là, chẳng ai ngờ rằng, Tô Bạch có thể điều động hàn độc trong người, chỉ trong nháy mắt đã hấp thu được băng tuyết trên người, thoát khỏi việc bị giam cầm, nếu không, Trương Tố cũng sẽ không đem phía sau lưng mình cho Tô Bạch.

Thật ra trong lòng cô ta nghĩ, Tô Bạch bị đóng băng, hắn đã không còn có thể uy hiếp được mình nữa. Nhưng đôi khi, mọi chuyện chính là vi diệu như thế.

Hoặc có thể nói…

Là cẩu huyết.

Chương 320 Khung Cảnh Đẹp

Thật ra quá trình song phương kinh ngạc rất ngắn ngủi, một phút sau, ngón tay của người đàn ông có khả năng đóng băng chỉ về phía Tô Bạch, khí tức đóng băng vô tận dâng lên, không ngừng phóng về phía Tô Bạch.

Ánh mắt của Hứa Tình trở nên Âu Mỹám, tốc độ của cô ta đột nhiên tăng lên, vọt thẳng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch giang tay ra, cả người hắn nhanh chóng trở nên khô quắt, hơi thở dơ bẩn và tà ác tản ra, chuyển sang trạng thái cương thi, luận về thực lực tuyệt đối, đoán chừng Tô Bạch kém xa Hứa Tình và người đàn ông kia, nhưng có đôi khi, quan trọng hơn vẫn là thích hợp, nói một cách chính xác chính là.

Gặp chiêu phá chiêu.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy rất may mắn vì trên người mình tương đối có nhiều thứ thượng vàng hạ cám. Trước đó hắn không chỉ một lần phàn nàn và cảm thấy bất đắc dĩ vì chuyện trên người mình có huyết thống biến dị, dẫn đến chính mình không cách nào mua được đồ dùng cường hóa trên cửa hàng wechat, nhưng bây giờ nhìn lại, đó không phải là vấn đề nữa, trên người có nhiều kỹ năng mới là vương đạo, bởi vì chúng ta không biết chắc được khi nào cần dùng đến nó, hơn nữa việc sử dụng đúng lúc còn mang đến hiệu quả rất lớn.

Hàn độc trong huyết thống cương thi được Tô Bạch không chút giữ lại, kích phát ra.

Dưới sự thúc đẩy của Tô Bạch, hàn độc trong người hắn không ngừng dâng lên, cùng lúc đó, gặp phải luồng lực đến từ người đàn ông có khả năng đóng băng, khi hai luồng sức mạnh giống nhau tụ lại một chỗ, Tô Bạch không cảm thấy lạnh như băng, ngược lại, hắn có một loại cảm giác ấm áp và thoải mái, dường như lúc này đây, hắn đang nằm phơi nắng trên bờ biển Sanya.

Đây là một loại ảo giác, giống như trước khi chết cóng, con người ta sẽ cảm giác được ánh nắng ấm áp, còn người chết đói sẽ xuất hiện ảo giác được ăn một bàn tiệc.

Trên thực tế, lúc này đây, máu tươi trong cơ thể Tô Bạch đã đông cứng, làn da của hắn cũng trở nên vô cùng cứng rắn, dường như cả người hắn, từ trong ra ngoài đều sắp hóa thành một người băng, thế nhưng vào thời điểm cực đoan, mọi chuyện thường chuyển biến theo hướng không ai ngờ tới, Tô Bạch thế mà không mất đi năng lực hành động, hắn còn có thể di chuyển, còn có thể chạy…

Điều này mang ý nghĩ, hắn còn có thể tiếp tục tham gia chiến đấu.

Là người phụ trách hấp dẫn công kích và thừa nhận thương tổn, Tô Bạch có thể chống đỡ càng lâu, càng nhận nhiều thương tổn thì mức độ cống hiến của hắn với đoàn đội càng lớn hơn.

Hứa Tình đã xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch, dao găm trong tay cô ta tạo ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, trực tiếp đâm về phía giữa trán của Tô Bạch, đây là dự định một kích đâm nát đầu hắn, một tên thích khách luôn theo đuổi sự hoàn mỹ và nghệ thuật muốn làm nát bét đầu của thính giả khác, đủ để nói lên, lúc này đây tâm trạng của Hứa Tình rất kém, tâm cảnh của cô ta đã xuất hiện gợn sóng.

“Keng!”

Từ chỗ trán Tô Bạch vang lên tiếng kim loại va chạm, có trời mới biết lúc này đây, da thịt bên ngoài thân thể của Tô Bạch có bao nhiêu cứng rắn, nơi yếu ớt nhất trên đầu cũng trở nên vô cùng kiên cố, dao găm của Hứa Tình đâm vào giữa trán của Tô Bạch, nhưng không cách nào có thể đâm sâu vào trong, cục diện này khiến cho chính bản thân Hứa Tình cảm thấy sửng sốt.

Hiện tại Tô Bạch chính là một tượng băng có thể di chuyển, kiên cố không thể phá nổi, rất khó giải quyết.

Vào lúc này, người đàn ông có khả năng đóng băng cũng hiểu được, anh ta thu tay lại, khóe miệng tràn ra máu tươi, thật ra anh ta đã sớm bị nội thương, vận dụng năng lực nhiều lần như thế, trước đó còn chưa được trị liệu xong. Hơn nữa ngay vừa rồi, anh ta chẳng khác gì đã giúp Tô Bạch chắn lại một kích của Hứa Tình, trong lòng anh ta cảm thấy buồn bực, hoảng sợ.

Hứa Tình đứng ở trước mặt Tô Bạch, dao găm trên tay cô ta còn đang để ở giữa trán hắn.

Tô Bạch hé miệng ra, từ trong miệng hắn không ngừng tản ra hơi lạnh, sau đó hơi nước xung quanh đều hóa thành nước đá rơi xuống. Sau khi người đàn ông có khả năng đóng băng thu lại sức mạnh của mình, ngược lại, Tô Bạch cảm nhận được một loại cảm giác băng lãnh đánh sâu vào trong linh hồn, dường như cả người hắn sắp bị đông cứng đến chết, loại hàn độc này, ngay cả chính hắn đều không thể chống cự được, nhưng vào thời điểm này, Tô Bạch lại lộ ra một mặt ngoan lệ.

Việc đánh giá một ai đó có phải là người tàn nhẫn hay không, không chỉ thông qua việc người đó có đủ hung ác với người khác hay không, mà phải nhìn xem liệu người đó có dám đối xử tàn nhẫn với chính bản thân mình không.

Rất rõ ràng, Tô Bạch là một kẻ đối xử tàn nhẫn với kẻ khác, đối với bản thân mình, hắn lại càng có thể ngoan lệ hơn, ngay lúc này, hắn giang hai tay ra, trực tiếp ôm lấy Hứa Tình đang đứng trước mặt mình.

Rất trực tiếp, rất đột ngột, cũng rất bá đạo.

Cũng bởi vì thế, trong trận đoàn chiến bất ngờ xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Một người của tiểu đội này đang ôm lấy người của tiểu đội khác, cùng nhau hóa thành tượng băng, không nhúc nhích, hoa lệ và rực rỡ, tinh tế và đẹp đẽ, dường như đây chính là một tác phẩm điêu khắc đẹp nhất trên thế gian này, khiến cho người ta không nỡ phá hỏng, cũng không nỡ khinh nhờn, bởi vì nó thật sự quá đẹp.

Giống như một đôi yêu nhau đến chết cũng không đổi.

Tuy không sinh cùng nhau, nhưng lúc chết chung huyệt.

Hát:

Sơn vô lăng, thiên địa hợp, tài cảm dữ quân tuyệt.

(Khi nào núi không có cây, trời đất hợp làm một thì thiếp mới rời xa chàng.)

Nếu như nơi đây là thế giới hiện thực, có lẽ cảnh tượng này sẽ được coi như là danh lam thắng cảnh, để cho du khách ghé thăm, rất nhiều du khách tràn ngập ảo tượng về tình yêu nam nữ sẽ cảm thấy như si như say về cảnh đẹp này.

……

Lưỡi rìu của Tiểu Mã ca không ngừng vung xuống, từng đợt công kích không ngừng đánh đến, nhìn qua có vẻ như lộn xộn, nhưng lại khiến cho Phác Dao Dao không có không gian để xê dịch, đây mới chính là thô trung hữu tế (đầu óc đơn giản nhưng tinh tế).

Phác Dao Dao là miêu yêu, tốc độ di chuyển rất nhanh, nhưng đối mặt với thế công lớn từ lưỡi rìu của Tiểu Mã ca, cô ta cũng khó lòng phát huy được khả năng phản ứng nhanh nhẹn của mình, cả người lộ ra bị động và chật vật, thậm chí trên người cô ta đã xuất hiện rất nhiều vết thương, máu tươi cũng thấm lên quần áo.

Cho dù lưỡi rìu của Tiểu Mã ca không trực tiếp bổ trúng Phác Dao Dao, thế nhưng khí tức lúc vung rìu lên cũng không thể khinh thường, cục diện của Phác Dao Dao lúc này, quả đúng là nguy cấp.

Nếu như không phải Vương Nhạc Chương thỉnh thoảng tiến hành quấy nhiễu tinh thần của Tiểu Mã ca, dẫn đến mỗi lần Tiểu Mã ca bện xong lồng giam, lúc chuẩn bị một kích cuối cùng lại xảy ra sai sót, có lẽ Phác Dao Dao đã sớm biến thành vong hồn dưới lưỡi rìu, thế nhưng cho dù có sự trợ giúp của Vương Nhạc Chương, Phác Dao Dao cũng khó lòng mà kiên trì, thực lực chênh lệch quá rõ ràng.

Trên thực tế, nếu như không phải Tô Bạch đánh nát đầu Trương Tố, lại dây dưa với Hứa Tình và người đàn ông có khả năng đóng băng, có lẽ trận đoàn chiến này đã sớm kết thúc.

Có sự gia nhập của Hứa Tình và người đàn ông kia, ngay cả bảy giây, Phác Dao Dao cũng không thể kiên trì được liền mất mạng.

- Chết tiệt, Phùng Á Long, con mẹ nó, rốt cuộc anh có làm được hay không!

Trong lòng Phác Dao Dao gầm lên.

Bên phía Phùng Á Long không trả lời.

Chương 321 Trận Pháp

Vào lúc này, bên phía Tiểu Mã ca cũng đã phát hiện ra Trương Tố bỏ mình, anh ta quay đầu lại liếc thoáng qua, tức giận quát to một tiếng, trong nháy mắt, cơ bắp trên người anh ta căng ra, gân xanh trên cánh tay nổi lên, hiện ra trạng thái điên cuồng.

Lưỡi rìu của Tiểu Mã ca càng thêm sắc bén, trên mặt đất cũng không ngừng bị gió quét qua, tạo ra những khe rãnh.

Phác Dao Dao bị áp chế đến mức gần như sụp đổ.

Người đàn ông có khả năng đóng băng nhìn thấy Tô Bạch và Hứa Tình cùng nhau hóa thành tượng băng, anh ta vô thức muốn đi xử lý xong Tô Bạch, thế nhưng lúc này Tô Bạch và Hứa Tình đã cùng nhau đóng băng, anh ta biết, nếu như mình ra tay với Tô Bạch, Hứa Tình nhất định cũng sẽ bị tác động, anh ta do dự một lát, oán hận nhìn hai người băng, sau đó quay đầu lại, mở hai tay ra, khóe miệng anh ta chảy máu tươi, nhưng hơi thở băng giá đang không ngừng dâng lên, trước mắt giúp Tiểu Mã ca giải quyết xong miêu nữ rồi nói.

Theo nhiệt độ xung quanh càng lúc càng thấp, trong lòng Phác Dao Dao càng lúc càng cảm thấy tuyệt vọng. Lúc này ở ngoài vách tường nhà máy phân hóa học, sắc mặt của Vương Nhạc Chương tái nhợt, tinh thần lực của anh ta đã tiêu hao quá nhiều, cả người lảo đảo giống như sắp đổ.

Đúng lúc này, Phùng Á Long quát lên một tiếng.

- Tinh tùy pháp động, mở trận!

Cuối cùng Phùng Á Long cũng bố trí xong trận pháp, đồng thời vào lúc này, anh ta dùng máu tươi của mình làm vật dẫn để mở trận pháp. Trong nháy mắt, trận pháp được mở ra, trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen, sự xuất hiện của đám mây đen này thật đúng là có chút kỳ diệu, đơn giản là dùng lực lượng của trận pháp dẫn dắt đến, giống như là bất đắc dĩ, nếu như trận pháp này được bố trí trong ngày mưa gió, uy lực của nó sẽ vô cùng kinh khủng, nhưng nó dễ dàng dẫn lửa thiêu thân, bởi vì ngay cả người làm phép cũng khó có thể khống chế được trận pháp trong thời tiết mưa gió. Hiện tại trăng sáng sao thưa, hơi nước trong không khí không đủ, bởi vậy nên uy lực của trận pháp bị suy yếu, nhưng lại dễ dàng cho việc khống chế của Phùng Á Long hơn, dù sao, anh ta cũng không muốn cùng địch nhân đồng quy vu tận.

Từng đám lửa trại đang được đốt lên ở khu phế tích, hiện tại đã có rất đông người tụ tập ở đây, một số người có vẻ lo lắng, một số người lại có vẻ thảnh thơi, tất cả bọn họ đều là thính giả đến nơi này để chuẩn bị làm nhiệm vụ chi nhánh.

Ở bên kia, sau khi đoàn chiến bắt đầu, dao động về năng lượng không ngừng truyền đến, rất nhiều tiểu đội đều vô thức đứng lên, nhìn về phía bên đó, nhưng không ai dự định đi đến bên kia, bởi vì từ năng lượng dao động trong khi giao chiến cũng có thể đánh giá được mức độ thực lực của hai bên, đó không phải là nơi dễ dàng nhặt được chỗ tốt, ít nhất phải chờ đến khi cuộc chiến kết thúc, song phương đều tổn thất, lúc đó mới đến nhặt đồ.

Khi trận pháp của Phùng Á Long được mở ra, tiếng sấm cũng theo đó vang lên, cục diện càng thêm tráng lệ, một người đàn ông trung niên mặc áo đạo bào, sắc mặt ông ta ngưng trọng, ông ta là người trong nghề, so với những người khác, ông ta có thể cảm nhận được rõ ràng hơn về uy lực của trận pháp.

Lúc này một người phụ nữ tóc đỏ từ trong tiểu đội bên kia đi tới, cô ta chính là đội trưởng, mà đạo sĩ này, ông ta cũng là đội trưởng của một đoàn thể khác. Trên đường đi đến đây, hai tiểu đội này đã từng gặp mặt ở ga tàu điện ngầm, nhưng song phương ăn ý duy trì cục diện yên bình, bởi vì thực lực của hai bên không khác nhau là mấy, liều mạng đối đầu chỉ khiến cho cả hai bên đều tổn thất. Không phải tiểu đội nào cũng giống như mấy người Tô Bạch, sợ thiên hạ không loạn, dám đi cứng rắn đối đầu với kẻ mạnh.

- Đạo trưởng Tử Hư, bên kia đang đánh nhau à?

Người phụ nữ lên tiếng hỏi, trên mặt cô ta có rất nhiều dấu vết loang lổ, gương mặt xấu xí, mái tóc màu đỏ giống như cỏ khô, cả người giống như một con nghiện, bởi vì hít quá nhiều thuốc phiện mà thân thể bị móc rỗng. Thế nhưng, không ai dám khinh nhờn cô ta, bởi vì đã có thể lăn lộn đến vị trí này, lại còn có thể làm một tiểu đội trưởng, cô ta tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản, bộ dáng hiện tại của cô ta, hẳn là do tu luyện một loại công pháp nào đó làm tổn hại đến tuổi thọ và cơ thể.

- Chẳng lẽ cô còn không rõ?

Đạo trưởng Tử Hư trầm giọng nói:

- Hai tiểu đội có thực lực rất mạnh đang liều mạng.

- Bọn họ liều mạng là việc của bọn họ, đúng lúc chúng ta có thể làm nhiệm vụ chiếm giữ.

Người phụ nữ cười nói.

- Tiểu đội của cô dám là người đầu tiên lên chiếm giữ ư?

Đạo trưởng Tử Hư trào phúng hỏi ngược lại.

- Vương Nhạc Chương, anh còn bao nhiêu sức lực thì dồn hết vào người cao to này.

- Dao Dao, tôi chuẩn bị cho người đàn ông cao to này một kích, cô chuẩn bị phản sát anh ta.

- Nắm giữ tiết tấu, chuẩn bị bắt đầu!

Thông qua kết nối ý thức, giọng nói của Phùng Á Long truyền đến trong đầu Phác Dao Dao và Vương Nhạc Chương.

Phác Dao Dao cắn răng, phát ra một tiếng mèo kêu sắc bén.

Vương Nhạc Chương uống tất cả thuốc phiện vào người, cơ thể anh ta gần như tờ giấy trắng.

Trên bầu trời đang hình thành hai tia chớp, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuống.

Tiểu Mã ca dĩ nhiên đã phát hiện ra trận pháp, đồng thời anh ta cũng nhận ra có một tia chớp đang quanh quẩn trên đỉnh đầu mình, giống như muốn đánh xuống.

Hai chân của Tiểu Mã ca chuyển sang tư thế đứng tấn, đồng thời hướng lưỡi rìu của mình lên trên, chuẩn bị đối cứng với sấm chớp.

Cùng lúc đó, một kích cuối cùng của Vương Nhạc Chương đâm thẳng về phía bộ não của Tiểu Mã ca, thân thể anh ta lảo đảo, vào lúc này, cương khí hộ thể của anh ta xuất hiện một lỗ hổng, thân hình của Phác Dao Dao di chuyển nhanh như chớp. Cô ta bị áp chế lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội phản kích, trực tiếp xuyên thủng cương khí hộ thể của Tiểu Mã ca, mười ngón tay của Phác Dao Dao đâm vào trước ngực của Tiểu Mã ca.

Ầm!

Một tia chớp đánh xuống.

Thế nhưng một cảnh tượng khiến cho người ta kinh ngạc xuất hiện.

Sấm chớp không có đánh vào trên người Tiểu Mã ca, mà chính là đánh xuống người đàn ông chuẩn bị phóng ra năng lực đóng băng, đối với kết quả này, người đàn ông có năng lực đóng băng không dự liệu được. Bởi vì anh ta biết rõ, mục tiêu công kích đầu tiên của đối phương hẳn là Tiểu Mã ca, mà không phải là chính mình. Năng lực đóng băng còn đang ngưng tụ bên người, nhưng sấm chớp đã đánh trúng người anh ta, từ trên đỉnh đầu đánh xuống, không gây nên nổ tung, mà chính là trực tiếp khiến cho người đàn ông có năng lực đóng kia băng hồn bay phách diệt!

Cơ thể của anh ta, thậm chí là cả quần áo đều không bị tổn hại gì, nhưng cả người ngã ra phía sau, hoàn toàn mất đi sự sống, trực tiếp tử vong.

- Phùng Á Long, anh làm gì thế?

Vương Nhạc Chương giận dữ hét lên.

- Con mẹ nó, Phùng Á Long…

Trong lòng Phác Dao Dao còn chưa có mắng chửi xong, rìu của Tiểu Mã ca đã rơi xuống, Phác Dao Dao gần như đến sát Tiểu Mã ca, cô ta căn bản không kịp né tránh.

Chương 322 Chia Của

Bịch!

Đầu của Phác Dao Dao bị chặt bay, rơi xuống mặt đất, mang theo vẻ mặt không dám tin, thi thể không đầu của cô ta còn đang gác trên thân thể khổng lồ của Tiểu Mã ca.

Lúc này, đạo sấm sét thứ hai cũng rơi xuống, nhưng không phải hướng về phía Tiểu Mã ca, mà chính là về phía Vương Nhạc Chương, người vẫn luôn đứng ở bên ngoài nhà máy phân hóa học làm nhiệm vụ trợ giúp và chi viện. Vương Nhạc Chương đã sớm tiêu hao thể lực, anh ta không cách nào ngăn cản, sấm sét đánh vào người anh ta, hủy diệt linh hồn, ý thức và tinh thần của Vương Nhạc Chương, chỉ còn lại cơ thể lạnh như băng, nặng nề rơi xuống trên mặt đất.

Hai đạo sấm chớp đánh xuống, trên bầu trời, mây đen lập tức tản đi.

Trước ngực Tiểu Mã ca bị Phác Dao Dao gây ra hai vết cấu xé đáng sợ, đủ sâu để thấy được cả xương, anh ta quỳ trên mặt đất, trên tay còn nắm chặt chiếc búa, há miệng thở hổn hển, thế nhưng anh ta vẫn nở nụ cười, mang theo dáng vẻ thoải mái.

- Lúc trận pháp về trọng lực bắt đầu, tôi liền biết là anh đến, bọn họ không biết anh cũng là chuyện rất bình thường, bởi vì anh quả thật không nằm trong nhóm những người có cấp độ thực lực như chúng tôi, thế nhưng sức mạnh của một pháp sư trận, không thể dùng những chỉ số thực lực thông thường để đánh giá.

Cơ thể của Phùng Á Long hơi tiều tụy, anh ta đỡ vách tường đi đến, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tiểu Mã ca, anh ta cũng cười nói:

- Hiện tại rất tốt, thực lực của những thính giả này không tồi, hiển nhiên trên người họ sẽ có rất nhiều pháp khí, hai người chúng ta chia đều đồ vật của bọn họ, giá trị của những thứ đó, tuyệt đối lớn hơn điểm cốt truyện trong thế giới chuyện xưa này nhiều lần.

- Loại người như anh vẫn luôn âm hiểm như thế, chẳng lẽ anh không tin tôi sẽ dùng rìu chặt bay đầu anh à?

- Hai người chúng ta, anh chủ chiến, tôi phụ trợ. Ở trong thế giới chuyện xưa này, độ khó để hoàn thành nhiệm vụ là không lớn, nhưng nếu như đơn độc một mình, cho dù người đó có thực lực mạnh thế nào đi chăng nữa, cũng rất khó chống lại những tiểu đội đó, những người khác đều chết cả rồi, nếu anh không muốn trở thành người cô đơn, chúng ta hợp tác với nhau, cùng nhau kiếm lời.

Phùng Á Long đưa tay ra chỉ vào hai người đã hóa thành tượng băng, nói:

- Qua đó xem thử một chút, xem hai con hàng này đã chết chưa, trên người Vampire kia có hai khẩu súng rất đáng tiền, tôi vừa nhìn thấy đã thích.

- Ha ha ha, trước đó tôi cũng đã phát hiện, mỗi người một khẩu súng nhé.

- Được rồi.

Phùng Á Long thoải mái đồng ý:

- Tôi sẽ lấy dao găm và trang bị quần áo trên người phụ nữ kia, dù sao anh mặc không nổi, dáng người tôi nhỏ, mặc nó vào, ít nhất cũng tăng thêm khả năng nhanh nhẹn, giữ mạng cho mình.

- Được, dù sao tôi cũng không cần đến trang bị của thích khách.

Tiểu Mã ca đi đến trước tượng băng, đặt tay lên đó cảm thụ một chút, cười nói.

- Bọn họ chết rồi, một chút dao động thuộc về sinh mệnh cũng mất, trước tiên chúng ta phân chia đồ của những người khác, sau đó lại đi phá băng.

Sau khi nói xong, Tiểu Mã ca đi thẳng đến bên người đàn ông có khả năng đóng băng để tìm pháp khí, Phùng Á Long thì đi đến chỗ miêu nữ.

Nhưng vào lúc này, hai người hoàn toàn không chú ý đến một điểm.

Tầng băng ở giữa Tô Bạch và Hứa Tình, lặng yên không một tiếng động, xuất hiện vết nứt.

Ở trong Phát Thanh Khủng Bố, lòng tin giữa người với người là một thứ rất xa xỉ.

Ở chỗ này, phần lớn giữa người với người chỉ có lợi ích, mà lợi ích, đôi khi lại có vẻ hơi trần trụi, không chút che đậy, khiến cho những người đã quen sinh hoạt trong một xã hội hoàn chỉnh ở ngoài hiện thực, không thể thích nghi được.

Bọn họ luôn cảm thấy, chuyện này không thể như vậy được.

Thật ra trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch còn chưa bao giờ gặp được người mình chân chính có thể tin tưởng được, trước kia sẽ rất ít, sau này… Lại càng ít, bởi vì càng sống sót lâu, sẽ càng tôn sùng việc lấy lợi ích là trên hết để làm chuẩn mực cho hành động của mình, còn người ôm lấy mộng tưởng về tình người, khẳng định là có, nhưng rất khó sống được đến phía sau.

Vết nứt trên tầng băng càng lúc càng nhiều, nhưng vẫn không gây ra một tiếng động nào, hai người Phùng Á Long và Tiểu Mã ca đang lục soát thi thể đều không phát giác ra được điểm này, đây là một tràng diện hết sức quỷ dị, một hình ảnh khiến cho người ta cảm thấy không hài hòa.

Thế nhưng, cục diện không một tiếng động này, không có khả năng vẫn luôn kéo dài.

Hơn nữa, cho dù là Phùng Á Long hay là Tiểu Mã ca đều không phải là người ngu, mặc dù không cần đối thoại và giao lưu, chỉ dựa vào cảm giác, hai người bọn họ đã lần lượt phản bội đội ngũ của mình để kết hợp với nhau, nếu loại người này là kẻ ngu, như vậy người đàn ông có năng lực đóng băng, Vương Nhạc Chương, Trương Tố, và miêu nữ đã chết kia được tính là gì?

Cuối cùng, vào giây phút đó, Tiểu Mã ca và Phùng Á Long đang lục soát thi thể đều sửng sốt, bọn họ cùng một lúc đứng thẳng người lên. Sau đó gần như là đồng thời quay đầu nhìn về phía sau lưng, rốt cuộc, bọn họ vẫn cảm ứng được.

Răng rắc…

Tầng băng vỡ nát, rơi xuống đầy đất.

Thi thể của Hứa Tình ngã xuống đất, cả người xanh tím, không chút sức sống.

Còn Tô Bạch, hắn vẫn đứng ở đó, phát ra một tiếng than nhẹ, cả người chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy cơ thể của mình, dáng vẻ co ro, hiển nhiên là hắn cảm thấy lạnh, rất lạnh, vô cùng lạnh, lạnh đến mức linh hồn run rẩy, cả người gần như không kiềm chế được.

Ánh mắt Phùng Á Long và Tiểu Mã ca liếc thoáng qua nhau, khóe miệng Tiểu Mã ca lập tức cong lên, nở một nụ cười, chậm rãi đi về phía Tô Bạch, vừa đi vừa nói.

- Phùng Á Long, anh có nghĩ đến hay không, nếu như đạo sấm chớp của anh lần lượt bổ xuống tôi và Khâu Khắc (người đàn ông có khả năng đóng băng), có lẽ đoàn đội nhỏ kia của anh, thật đúng là có thể sáng tạo ra kỳ tích, một đội ngũ yếu toàn thắng người có thực lực mạnh hơn.

- Bởi vì Vampire này, thế mà có thể trực tiếp giết chết hai người trong đội ngũ của chúng tôi.

Tiểu Mã ca bước đi rất chậm, lúc trước anh ta cho rằng Tô Bạch đã chết, kết quả Tô Bạch vẫn còn sống, đó là sơ sót của anh ta, anh ta ý thức được chính mình đã phạm vào sai lầm giống hệt với Hứa Tình. Năng lực sinh tồn của Vampire này, thật đúng là rất kinh người.

Phùng Á Long dùng giọng mũi, hừ lạnh một tiếng:

- Như vậy tôi sẽ được chia bao nhiêu? Có thể so với lúc này không?

- Cũng đúng, lựa chọn này của anh, rất sáng suốt.

Tiểu Mã ca vừa nói vừa đến gần Tô Bạch, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm Tô Bạch, nhìn giống như đang tùy ý nói chuyện với Phùng Á Long. Thế nhưng thực tế, anh ta đang ở trong trạng thái đề phòng cao độ.

Thật ra thương thế trên người Tiểu Mã ca cũng rất nghiêm trọng, nhất là vết thương ở ngực do miêu nữ gây ra, nhưng anh ta còn có thể tiếp tục chống đỡ được, thể phách của anh ta quả thật lớn kinh người, đủ vốn liếng.

Tô Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, trên lông mày của hắn còn mang theo băng sương, giống như một lão nhân ở tuổi xế chiều, hiện lại chỉ còn một hơi thở.

Nhưng Tô Bạch vẫn cố gắng cử động cơ thể, ra sức nâng hai tay của mình, hắn muốn nhấc súng lên.

Chương 323 Di Ngôn

"Ha ha…"

Tiểu Mã ca vung rìu lên quét qua, tuy hiện tại anh ta còn cách Tô Bạch một đoạn ngắn, thế nhưng lực gió từ lưỡi rìu mang đến vẫn có ảnh hưởng ở phạm vi xa hơn, quét thẳng lên người Tô Bạch.

Lúc này động tác của Tô Bạch rất chậm chạp, cũng mất đi sự sắc bén trước đó, gió quất lên người hắn, cho dù bây giờ Tiểu Mã ca cũng bởi vì thương thế trên người mà trở nên suy yếu, nhưng vẫn không thể khinh thường luồng gió này, nó trực tiếp quét bay Tô Bạch ra ngoài, hai thanh địa ngục hỏa shotgun cũng rơi xuống mặt đất, cách xa vị trí ngã của Tô Bạch.

Từ chỗ bả vai đến hông Tô Bạch xuất hiện một vết thương rất dài, nhìn rất kinh khủng, nếu như cả người hắn giòn hơn, có lẽ lúc này hắn đã bị chém thành hai khúc rồi.

- Nhìn xem, hai khẩu súng của anh đều rơi mất rồi, không có hai khẩu súng này, anh chỉ là một Vampire đáng thương mà thôi, à không không, còn là một cương thi tạp chủng.

Trên mặt Tiểu Mã ca lộ ra vẻ âm trầm, lúc này lồng ngực của anh ta bỗng nhiên truyền đến một cảm giác nhói đau, trước khi chết miêu nữ kia cào lên người hai anh ta hai nhát, hình như trên đó còn pha lẫn độc tố, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng gây ra phiền phức cho bản thân anh ta. Được rồi, vẫn nên làm thịt tiểu gia hỏa này trước, sau đó tìm một chỗ để trị thương, nhiệm vụ chi nhánh này, anh ta cũng lười đi làm, thu hoạch từ nơi này cộng lại khoảng chừng hai,

ba nghìn điểm cốt truyện, quả thật không cần thiết phải đi tranh giành mấy phần thưởng chi nhánh đó.

Phùng Á Long vừa mới từ trên người miêu nữ lấy ra được một miếng ngọc bội, trên ngọc bội có khắc hoa văn, còn có đồ án hình mèo, sống động như thật, sờ vào trong tay, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay lan ra toàn thân, rất dễ chịu.

- Tôi còn đang thắc mắc vì sao miêu nữ này vẫn luôn tu luyện công pháp yêu tộc, nhưng thân thể khỏe mạnh, khí huyết đầy đủ, thì ra là có thứ đồ tốt này, nó có thể giúp tôi bồi bổ thân thể, sau này tôi không cần lo lắng đến việc thi triển trận pháp sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với tôi nữa.

Phùng Á Long lập tức nghiêng đầu sang nhìn Tiểu Mã ca, nhíu mày nói:

- Sao anh còn chưa giải quyết xong con hàng kia, chẳng lẽ anh còn muốn tôi giúp anh bố trí một trận pháp hả? Hiện tại sức lực của tôi cũng tiêu hao gần hết rồi.

- Giục cái gì mà giục, anh vội đi đầu thai à?

Tiểu Mã ca mắng một tiếng, bước nhanh hơn, cả người bắt đầu xông về phía Tô Bạch, giơ rìu lên cao, chuẩn bị cho Tô Bạch một kích cuối cùng, tiễn hắn lên đường.

Vào thời điểm này, Tiểu Mã ca vẫn rất cẩn thận, anh ta lo lắng Tô Bạch còn có hậu chiêu ở phía sau, bởi vì nhìn qua thực lực của Vampire này không mạnh, nhất là khi không có hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun kia, Tô Bạch lại càng giống như hổ bị nhổ răng, thế nhưng Tiểu Mã ca vẫn không dám chủ quan, anh ta luôn cảm thấy quỷ dị.

Thật ra Tô Bạch không có hậu chiêu gì, ngay cả việc ngồi lên, hắn cũng không làm được, chỉ có thể yên lặng nằm trên mặt đất, cố gắng nâng đầu lên nhìn Tiểu Mã ca vọt đến chỗ

mình, cảm thụ mặt đất chấn động theo từng bước chạy của Tiểu Mã ca.

- Có di ngôn muốn nói…

Tô Bạch khẽ nói.

- Đến nói với Diêm Vương đi.

Tiểu Mã ca đi đến trước người Tô Bạch, lưỡi rìu trên tay anh ta ngưng tụ ra cương khí, đây là dự định chặt nát bét Tô Bạch ra, ngay cả một miếng thịt hoàn chỉnh cũng không lưu lại cho Tô Bạch.

Nhưng vào lúc Phùng Á Long còn đang cảm nhận sự mỹ diệu của ngọc bội, mí mắt của anh ta bỗng nhiên giật giật, sau đó anh ta nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh ta không dám tin vào mắt mình, anh ta há to miệng muốn nhắc nhở, lại phát hiện tất cả đều đã muộn, bởi vì, máu tươi đã rơi xuống.

Thân thể của Tiểu Mã ca đứng ở trước mặt Tô Bạch, duy trì tư thế vung rìu lên nhưng không bổ xuống, anh ta cũng không thể tiến lên thêm một bước nào nữa, ở phía sau, cánh tay của một người phụ nữ ôm lấy cổ Tiểu Mã ca, đồng thời, một chiếc dao găm màu đen dễ dàng đâm sâu vào phần gáy của anh ta. Thân thể Tiểu Mã ca run lên, sắc mặt nhất thời biến thành màu đen, thậm chí ngay cả cơ hội quay đầu nhìn lại cũng không có, anh ta cứ như thế đứng ngay tại chỗ, mất đi sức sống.

Chiếc dao găm này là của Tô Bạch, Tô Bạch lấy nó từ trong yêu động ra, vốn dĩ đây là đồ dùng để mài răng của yêu hồ, nó vô cùng sắc bén, hơn nữa còn mang theo kịch độc.

Hứa Tình nhẹ nhàng vuốt ve râu của Tiểu Mã ca, mang theo dáng vẻ trìu mến, ở bên lỗ tai Tiểu Mã ca thổi khí.

- Bàn về bản lĩnh giả chết, Vampire không thể đứng đầu, đó là sở trường của mỗi người thích khách chúng tôi.

- Hơn nữa, từ khi chúng ta ở chung đến nay, mỗi đêm, vào lúc nghỉ ngơi, anh đều vô thức xoa bóp vị trí sau gáy này, tôi biết, nơi đó là điểm yếu của anh, là vị trí yếu ớt nhất trên cơ thể anh, thật ra tôi vẫn không nghĩ tới, mình sẽ cầm dao găm của kẻ địch để đâm vào vị trí đó của anh, thật đúng là không nghĩ đến.

Hứa Tình đi xuống khỏi người Tiểu Mã ca, thi thể của Tiểu Mã ca cũng theo đó ngã xuống.

Trên mặt Phùng Á Long hiện lên vẻ hoảng sợ, cuống quýt lùi lại, Hứa Tình liếc thoáng qua Tiểu Mã ca, sau đó thân hình của cô ta biến mất tại chỗ.

Tô Bạch cố gắng bò về phía trước, may mắn hắn không phải bò đi quá xa, bởi vì thân thể khổng lồ của Tiểu Mã ca ở ngay phía trước hắn, hắn nhìn Tiểu Mã ca, cười nói.

- Trước đó tôi nhắc anh có di ngôn gì thì nói, anh lại không chịu nói, bây giờ muốn nói cũng không còn cơ hội, được rồi, anh xuống đó nói với Diêm Vương đi nhé.

Sau khi nói xong, Tô Bạch để lộ ra hai chiếc răng nanh của mình, trực tiếp đâm vào trong cơ thể của Tiểu Mã ca, độc tố trong dao găm đã được máu tươi trong người Tiểu Mã ca pha loãng, tuy nó sẽ gây ra một số ảnh hưởng với Tô Bạch, nhưng không trí mạng, hơn nữa hiện tại Tô Bạch thật sự cần máu tươi, nhất là máu tươi của cường giả lại càng mỹ vị, nó rất có lợi cho việc hồi phục thương thế của hắn.

Khoảng một phút sau, Tô Bạch thở phào một hơi, lảo đảo đứng dậy, lúc này thi thể của Tiểu Mã ca đã biến thành một cái xác khô, thế nhưng trên mặt Tô Bạch cũng lộ ra màu xanh biếc, hiển nhiên là do dư độc chưa tan, thế nhưng không đáng ngại, xem ra độc tố trong dao găm chỉ gây ra thương tổn lớn cho vật sống, sau đó độc tố ở trong môi trường tự nhiên sẽ nhanh chóng suy yếu và biến mất.

Hứa Tình quay về, trong tay cô ta cầm đầu của Phùng Á Long, trên người cô ta nhiều thêm mấy vết thương, hiển nhiên là do Phùng Á Long giãy dụa trước khi chết tạo thành.

Hứa Tình liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó lại nhìn hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun trên mặt đất, cô ta đi đến đó, nhặt hai khẩu súng lên, lại nhìn qua Tô Bạch.

Tô Bạch nở một nụ cười với cô ta.

Ánh mắt Hứa Tình lạnh lùng, nói:

- Có tin tôi cầm súng bắt nát đầu anh không?

Tô Bạch khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh, hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun được ném đến trước mặt Tô Bạch.

- Tổ đội nhé!

Chương 324 Di Vật

Tô Bạch loạng choạng đứng dậy, hắn nhặt địa ngục hỏa shotgun của mình từ trên mặt đất lên, sau đó liếc thoáng qua thi thể xung quanh mặt đất, nói:

- Chia đều chiến lợi phẩm chứ?

- Nếu như không chia đều, có phải anh sẽ tìm cơ hội giết tôi không?

Hứa Tình hỏi ngược lại – Thăng mễ ân đấu mễ cừu?

[1] Thăng mễ ân đấu mễ cừu (升米恩, 斗米仇) Một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng cừu nhân: Câu này có nghĩa là, nếu bạn ra tay giúp người, người đó sẽ xem bạn là ân nhân, nhưng nếu cứ giúp mãi thì họ sẽ xem chuyện bạn giúp họ là đương nhiên, không giúp nữa thì chính là kẻ thù của họ.

- Tôi kém cỏi như thế sao?

Tô Bạch cười cười, sau đó hắn sờ lên cái mũi của mình:

- Hình như thật đúng là thế.

- Thu dọn đồ, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi và chữa thương, sau đó sẽ thương lượng về vấn đề phân chia, về phần nhiệm vụ chi nhánh, lấy tình trạng hiện tại của chúng ta, chắc chắn là không làm được, nhưng nhìn những thứ xung quanh chúng ta bây giờ, tuyệt đối không tính là thua lỗ, không phải sao?

Tô Bạch liếc thoáng qua những thi thể xung quanh, Vương Nhạc Chương, người đàn ông có khả năng đóng băng, Phác Dao Dao, Tiểu Mã ca, Phùng Á Long, Trương Tố. Trước đó bọn họ đều là những người sống sờ sờ, bây giờ đều đã biến

thành những thi thể lạnh như băng, Tô Bạch không khỏi có chút thổn thức, đương nhiên, cái gọi là thổn thức của Tô Bạch, không phải là vì những người này chết rồi, mà hắn thổn thức vì cái gọi là đoàn chiến, vậy mà lại phát triển thành bộ dạng này.

Biến đổi bất ngờ, lại không phải là tiết tấu của bản thân đoàn chiến.

- Thật ra tôi vốn dĩ nghĩ đến một lần thực sự đoàn chiến.

Tô Bạch vừa thu thập chiến lợi phẩm, vừa nghiêm túc nói, sau đó hắn đi đến bên cạnh thi thể không đầu của Phác Dao Dao:

- Người đội trưởng này, tôi rất thưởng thức.

Đúng thế, người phụ nữ như Phác Dao Dao, quả thật khiến cho Tô Bạch thưởng thức, thậm chí đứng ở một trình độ nhất định mà nói, Phác Dao Dao và hắn có điểm giống nhau.

Cả hai đều có can đảm lấy ra dũng khí, dám làm sự tình người khác không nghĩ tới. Lần đoàn chiến này vốn dĩ là do cô ta phát động, Phác Dao Dao thật đúng là một người phụ nữ vừa có năng lực lại có trí tuệ, thế nhưng, cô ta không thể khống chế lòng người, cũng không thể khống chế một cá thể duy nhất nào đó trong nháy mắt vì lợi ích mà thay đổi.

Ví dụ như Phùng Á Long.

Nếu như Phùng Á Long không phản bội, lấy cục diện lúc đó, đoàn đội của hắn gần như có cơ hội một lần hạ gục đối phương, một đoàn đội có thực lực mạnh hơn phía hắn mấy cấp bậc.

Nhưng trên thế giới này vô tình nhất chính là nếu như, dù thế nào đi chăng nữa, Phác Dao Dao đã chết, chết ở nơi này.

- Những thứ có giá trị cao, chúng ta đều có thể cầm đi, chuẩn bị rút lui khỏi nơi này thôi, tôi còn thật sự lo lắng đến việc có mấy tiểu đội cảm thấy nên qua đây húp chút canh mà chạy đến thử vận khí.

Hứa Tình nhắc nhở.

Tô Bạch khẽ gật đầu, cùng cô ta rời khỏi chỗ này.

Hai người không đi xa, bởi vì cũng không cần đi quá xa, Hứa Tình đi ở phía sau, cô ta có biện pháp xóa đi dấu vết di chuyển của hai người, thậm chí là mùi.

Cho nên trừ khi có một tiểu đội với thực lực rất mạnh hạ quyết tâm đuổi theo bọn họ, nếu không, trên cơ bản là không có hy vọng tìm được bọn họ, mà bây giờ, những tiểu đội chân chính có thực lực hẳn là đang ở nơi đó tranh đấu bể đầu để làm nhiệm vụ chi nhánh.

Ở bên ngoài khu phế tích có một lán trại, lán trại này được cải tiến từ container, trước đây ít năm, rất ít khi thấy loại lán trại này. Ở trong trí nhớ của Tô Bạch, hẳn là sau trận động đất ở Vấn Xuyên, loại lán trại này mới được biết đến và trở nên phổ biến, sau này cũng được cải tiến nhiều hơn, rất nhiều công trình kiến trúc lâm thời đều dùng container làm phòng hoặc nhà chứa.

Bên trong căn phòng này thế mà còn có điện, chỉ là không có người, đây hẳn là do Phát Thanh Khủng Bố vì nhiệm vụ chi nhánh mà phô trương, nó cố ý dọn dẹp nơi phế tích vốn dĩ đã hoang tàn vắng vẻ đến mức triệt để, thế giới chuyện xưa này vốn dĩ là do Phát Thanh Khủng Bố sáng tạo ra, nó muốn biến thành dạng gì thì chính là dạng đó.

Điều kiện của nơi này không tồi lắm, gần công trường, nhiều lán trại được công nhân sử dụng tạm thời đã sớm không phải là những nơi mưa dột, ẩm ướt, oi bức như trong tưởng

tượng của nhiều người, tuy nói lán trại vẫn đơn giản, nhưng ít ra điều hòa không khí, thậm chí là wifi, máy giặt đều đầy đủ, đương nhiên, căn phòng mà Tô Bạch và Hứa Tình chọn nhất định có liên quan đến chỗ ở của nhân viên kỹ thuật, điều kiện chỗ ở của công nhân hẳn là sẽ kém hơn một chút.

Mở điều hòa không khí lên, Tô Bạch nằm ở trên giường, đem chăn đắp lên người mình.

- Anh đang mở chế độ nóng của điều hòa không khí đó.

Hứa Tình nhắc nhở.

- Tôi rất lạnh. – Tô Bạch nói.

Hứa Tình suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Tôi hiểu.

Ngay sau đó, Hứa Tình đặt tất cả đồ lên mặt bàn, đẩy chiếc bàn này đến bên giường Tô Bạch.

- Đây đều là di vật của bọn họ, hiện tại không phải chúng ta đang phân chia di sản à?

Hứa Tình nở một nụ cười ý tứ sâu xa với Tô Bạch:

- Lúc trước, khi tạo thành đoàn đội, anh có nghĩ tới một ngày này không?

Tô Bạch lắc đầu.

- Dối trá! – Hứa Tình lên tiếng:

- Lúc tôi và anh cùng nhau bị đóng băng, anh chủ động dẫn hàn khí vào trong cơ thể mình, cố ý không để cho tôi chết, thật ra khi đó đã nói lên tâm tư của anh.

Hứa Tình vạch trần nguyên nhân chính mình có thể sống sót.

Trên thực tế, cô ta và Tô Bạch không giống nhau, huyết thống cương thi trên người Tô Bạch vốn là do hàn độc trong người hắn biến hóa, lại thêm huyết thống Vampire của Tô Bạch vốn là thể chất thiên về lạnh, cho nên khả năng đề kháng với cái lạnh của Tô Bạch dĩ nhiên mạnh hơn người bình thường rất nhiều, hơn nữa Hứa Tình không giống thế, cô ta là một thích khách (kẻ ám sát), thích khách, cái tên nói lên ý nghĩ, tuy cô ta mang đến một loại uy hiếp rất lớn, nhưng đồng thời cũng mang ý nghĩa bản thân cô ta rất dễ bị thương tổn, năng lực phòng ngự và khả năng chịu đựng thương tổn của cô ta kém xa Tô Bạch rất nhiều lần.

Nếu như không phải lúc cùng một chỗ bị đóng băng, Tô Bạch cố ý hấp thu hàn khí vào trong người mình, Hứa Tình hiểu rất rõ, khi đó cô ta nhất định sẽ bị chết cóng.

Tô Bạch không nói gì, hắn chỉ ngồi dậy, đưa tay lật xem đồ trên bàn.

Di vật của Tiểu Mã ca gồm có rìu, một chiếc vòng thép và một chiếc nhẫn.

Di vật của Phác Dao Dao là một chiếc ngọc bội, có lẽ đối với Phác Dao Dao mà nói, thứ mạnh nhất trên người cô ta chính là huyết mạch yêu tộc, cho nên cô ta không có pháp khí gì để bổ trợ. Không giống với Tô Bạch phải tốn rất nhiều "máu" để đổi lấy địa ngục hỏa shotgun, Phác Dao Dao dùng điểm cốt truyện để cường hóa huyết thống của chính mình.

Di vật của Vương Nhạc Chương là một chuỗi dây chuyền và nội y, Hứa Tình thật đúng là cẩn thận, ngay cả nội y cũng không bỏ qua, đương nhiên nội y này hẳn là có hiệu quả đặc biệt.

Di vật của người đàn ông có khả năng đóng băng tương đối nhiều, rất nhiều những đồ trang sức lẻ tẻ, năng lượng dao động

của mỗi thứ không quá mạnh, nhưng đây là một bộ, đoán chừng dùng toàn bộ trên người thì hiệu quả sẽ được tăng lên.

Di vật của Phùng Á Long là sách về trận pháp và một khối ngọc thước.

Chương 325 Phân Chia Di Sản

Giá trị khối ngọc bội của Phác Dao Dao hẳn là thấp hơn địa ngục hỏa shotgun của hắn, nhưng không đến mức quá thấp, ngay cả Phùng Á Long nhìn thấy đều động lòng, đủ để thấy được giá trị của nó trân quý, trong lòng Tô Bạch đánh giá sơ bộ, khối ngọc bội này có giá khoảng 800 điểm cốt truyện, thậm chí còn hơn.

Rìu của Tiểu Mã ca, người bình thường không dùng đến, nhưng chiếc vòng thép và nhẫn hẳn là có hiệu quả tăng cường phòng ngự vật lý của bản thân hoặc tôi luyện thân thể của chính mình, hai món này cộng lại ước chừng khoảng 1000 điểm cốt truyện.

Tổng giá trị đống di vật của người đàn ông có khả năng đóng băng kia tuyệt đối không kém hơn địa ngục hỏa shotgun, thậm chí còn có khả năng cao hơn, chẳng qua những thứ đó đều chỉ thích hợp với những cường hóa giả có năng lực giống như anh ta mà thôi, cho nên độ khó sử dụng tương đối lớn, không giống như địa ngục hỏa shotgun, người nào cũng đều có thể sử dụng được.

Một thanh địa ngục hỏa shotgun có thể bán được với giá 700 – 800 điểm cốt truyện, đây là chuyện không quá khó khăn, nhưng đống đồ vật này, cho dù giá trị của nó có cao hơn địa ngục hỏa shotgun 500 điểm cốt truyện, chưa chắc đã có người mua.

Nếu không đứng ở góc độ mua đi bán lại để suy nghĩ, giá trị của đống đồ này ước chừng khoảng 5000 điểm cốt truyện.

Nói gì đi chăng nữa, chúng đều là vũ khí thiếp thân của thính giả có thực lực mạnh, đương nhiên giá trị sẽ không thấp, phần lớn đều là những thứ không cách nào đổi được trên cửa hàng wechat, mà chính là do bọn họ tìm được ở trong thế giới chuyện xưa, nói một cách đơn giản chính là kỳ ngộ, cũng có thể coi là đồ vật chỉ có thể ngộ, nhưng không thể cầu.

Nếu như muốn bán trao tay thì phải giảm giá, thứ có giá 5000 điểm cốt truyện, bán trao tay hẳn là có thể đổi được đồ có giá khoảng 3000 điểm cốt truyện, nhưng cho dù như thế, số điểm kia quả thật đã lớn hơn điểm thưởng trong thế giới chuyện xưa này rất nhiều.

- Để tôi chọn trước nhé.

Hứa Tình nói xong liền cầm khối ngọc bội của Phác Dao Dao lên:

- Đến lượt anh rồi đó.

Tô Bạch vươn tay ra, cầm lấy bộ đồ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng kia.

Hứa Tình gật đầu, cầm lấy nội y và dây chuyền của Vương Nhạc Chương.

Tô Bạch tiếp tục lấy ngọc thước và sách về trận pháp của Phùng Á Long.

Ngay sau đó, Hứa Tình cầm rìu, vòng thép và nhẫn, thích khách không dùng đến rìu, xem ra Hứa Tình dự định đem rìu mang ra khỏi đây rồi bán đi.

Tô Bạch mỉm cười nói:

- Thiếu mất một người.

- Trên người Trương Tố không có gì đáng giá, tôi chẳng muốn cầm.

Hứa Tình nói.

- Chuyện này không đúng quy củ.

Tô Bạch nói.

- Tôi biết, nhưng trên người Trương Tố có một thứ quý giá nhất, những người khác không dùng đến, nhưng thích hợp cho anh dùng.

Từ bên người mình, Hứa Tình lấy ra một trái tim đỏ đầy máu được bọc trong miếng vải, ném lên trên bàn, trái tim nặng trình trịch, lúc rơi xuống mặt bàn phát ra âm thanh trầm đục.

- Một trái tim thuộc về thuật sĩ ưu tú, anh xứng đáng có được nó.

Hứa Tình đứng lên, sau đó thẳng thắn nói:

- Lúc đầu tôi muốn lấy nó cho mình, những suy nghĩ một lúc, tôi phát hiện ra, mình thật đúng là không ăn nổi thứ đồ chơi này, hơn nữa tôi sợ giữ lại quá lâu, độ tươi mới của nó sẽ giảm đi, hiệu quả cũng thấp xuống, cho dù đem ra khỏi thế giới chuyện xưa này, theo thời gian trôi qua, giá trị của nó cũng giảm đi rất nhiều, không có lời.

Hầu kết của Tô Bạch bỗng nhiên nhúc nhích, đối mặt với một trái tim còn đỏ tươi, hắn hít sâu một hơi rồi nói:

- Vừa rồi tôi hút máu của Tiểu Mã ca, bụng hơi no.

- Ý là anh không ăn nó?

- Cô rót giúp tôi một cốc nước, tôi nên cố gắng ăn nó, đồ tốt không thể phung phí của trời.

- Ha ha.

Hứa Tình cười lạnh hai tiếng, đi rót nước cho Tô Bạch, cô ta nhanh chóng bưng một cốc nước đầy đặt ở trước mặt Tô Bạch, đồng thời quay lại chủ đề lúc trước.

- Thật ra anh đã sớm biết Phùng Á Long muốn trở mặt rồi đúng không?

Tô Bạch cầm cốc nước lên, hắn hơi sửng sốt, sau đó gật đầu.

- Sao anh biết được? – Hứa Tình hỏi.

- Trận pháp dẫn sấm chớp này, tôi đã gặp qua một người bạn dùng nó, đầu tiên là không cần thời gian lâu như thế, tiếp theo, áp lực của khí tức sấm chớp đã sớm xuất hiện trên trời, nhưng lại cố ý không ngưng tụ thành hình.

Ngón tay Hứa Tình gõ nhẹ lên mặt bàn:

- Nếu như tôi nhớ không lầm, lúc đó đoàn đội của các người dựa vào kết nối ý thức và tinh thần mà? Anh đã phát hiện ra, lại không nói gì, cũng không nhắc nhở hay thông báo gì cho đồng đội, thật ra khi đó trong đầu anh chỉ cần truyền ra một ý niệm, bọn họ liền có thể biết, đáng lẽ bọn họ không cần chết, ít nhất còn có hy vọng sống sót.

Sắc mặt Tô Bạch không thay đổi, cầm lấy trái tim kia bắt đầu nhai nuốt, bên trong miệng hắn không ngừng phát ra tiếng nhai giòn tan, giống như ăn một món rất ngon, đồng thời máu tươi từ trong trái tim tràn ra khóe miệng của Tô Bạch, nhìn hắn có vẻ hơi dữ tợn và yêu dị.

Vấn đề này, thật ra không cần trả lời.

…….

Sáng sớm hôm sau, thời tiết không phải là rất tốt, bầu trời Âu Mỹám, mưa nhỏ tí tách rơi xuống mặt đất, khiến cho khắp nơi đều là bùn đất, rất khó để di chuyển, bởi vì là khu vực phế tích, cho nên không có đường đi, chỉ có khe, rãnh do việc phá hủy những nhà máy tạo ra.

Di chuyển theo khe, rãnh, Hứa Tình đi ở phía trước, Tô Bạch đi theo sau.

Nhìn thấy trên lưng Hứa Tình vác theo chiếc rìu của Tiểu Mã ca, Tô Bạch luôn cảm thấy buồn cười, chiếc rìu của Tiểu Mã ca nhất định là đáng tiền, thế nhưng một thích khách có dáng người mảnh mai như Hứa Tình lại mang theo loại vũ khí này, luôn khiến cho người ta có loại cảm giác dở dở ương ương.

Dựa theo dự định của Hứa Tình, hai người bọn họ nên tìm một nơi ở gần khu vực thành thị lại có giao thông thuận tiện để dừng chân, sau đó chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo của Phát Thanh Khủng Bố.

Một số đồ tạm thời không dùng được cần thiết phải giấu đi, sau đó chờ đến khi cảm thấy thích hợp hoặc là lúc nhiệm vụ chủ tuyến đã làm gần xong, quay lại mang đi cùng. Thật ra những thứ còn lại có thể tùy thời mang theo bên người, thứ chân chính cần giấu đi trước cũng chỉ có chiếc rìu này mà thôi.

Bộ đồ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng đã được Tô Bạch đeo lên người, ba chiếc nhẫn lại không giống nhẫn có thể dễ dàng đeo lên ngón tay. Một chiếc bao cổ tay bằng kim loại sáng bóng, bên tai trái hắn là một chiếc khuyên tai, trước ngực là một tấm khiên mỏng màu xanh lam, những thứ này đều là bộ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng kia. Lúc đeo đoàn bộ nó lên người, có tác dụng giải nóng hạ nhiệt. Thế nhưng mỗi khi Tô Bạch chuẩn bị kích thích một chút hàn độc trong cơ thể hắn, Tô Bạch có thể cảm nhận được, trong nháy mắt, bộ đồ trang sức này trở nên hưng phấn.

Tô Bạch có một loại cảm giác, lúc hắn kích phát hàn độc trong người mình ra, dưới sự phụ trợ của bộ trang sức này, uy lực của hàn độc ít nhất cũng phải tăng gấp đôi.

Bộ trang sức này có cảm ứng với thuộc tính năng lượng hệ băng, những thuộc tính năng lượng còn lại, nó đều không phản ứng, nhìn giống như được đo ni đóng giày cho người đàn ông có khả năng đóng băng, đương nhiên, hiện tại cũng coi như là tiện nghi cho Tô Bạch, chẳng qua ăn mặc như thế này, lúc Tô Bạch soi gương, hắn cảm thấy mình giống như một tên lưu manh lẫn vào trong xã hội.

Chương 326 Xác Nhận Tiểu Đội

Hai người đi bộ từ khu phế tích ra đến đường lớn, cản lại một chiếc xe.

Động tác của Hứa Tình rất thô bạo, vốn dĩ người tài xế kia muốn đùa giỡn với người đang ăn mặc hở hang như Hứa Tình một chút, bởi vì hôm qua chiến đấu, quần áo bị hỏng, cho nên Hứa Tình chỉ có thể mặc bộ đồ thích khách ở bên trong ra ngoài, trực tiếp vứt quần áo rách đi. Bây giờ bộ đồ mà cô ta đang mặc, chỉ nhiều vải hơn mấy bộ đồ trong show Victoria's Secret một ít mà thôi, so với gái đứng đường càng giống gái đứng đường hơn, chẳng trách người tài xế lái xe đầy mỡ này lại buông lời trêu chọc ngay khi hạ cửa sổ xe xuống.

Chẳng qua ông ta nhanh chóng bị Hứa Tình xách cổ ra, đánh bất tỉnh rồi nhét vào bên bờ ruộng, đồng thời, áo khoác của ông ta cũng bị Hứa Tình lấy đi, khoác lên người mình.

Thấy Hứa Tình ngồi thẳng đến chỗ ghế lái phụ, Tô Bạch cũng rất tự nhiên ngồi trên ghế lái, chuẩn bị lái xe.

- Tôi còn cho rằng cô quen mặc quần áo với phong cách đó cơ đấy.

Tô Bạch trêu chọc.

- Có một số người đàn ông chính là đê tiện như thế, rõ ràng đã nhìn thấy suốt cả một buổi tối, nhưng ngày hôm sau còn cố ý trêu chọc mấy câu, tỏ vẻ mình không có hứng thú với cơ thể bạn, ngoài miệng nói lời chính trực, nhưng đều là dối trá.

Tô Bạch cười, hắn biết tranh cãi với người phụ nữ này, chính mình không chiếm được tiện nghi, xe chạy trên đường cao tốc, phía trước là trạm thu phí, sau khi trả tiền, đi thẳng về phía trước chính là khu vực trung tâm thành phố.

Chẳng qua vào lúc này, phía trước mặt hai người xuất hiện một chiếc xe tải chở hàng, chiếc xe lái với tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn không ngừng ấn còi.

Thông thường, lái xe con khi nhìn thấy xe tải thường có một loại tâm lý e sợ, có lẽ gọi là thận trọng thì càng thích hợp hơn, bởi vì gầm của xe tải rất cao, nếu như xảy ra tai nạn, mấy chiếc xe con thật đúng là không làm gì được nó. Hơn nữa thỉnh thoảng lúc xe tải chở hàng, bởi vì lực quán tính lớn, cho nên khi gặp một số tình huống bất ngờ xảy ra, những tài xế có kinh nghiệm lái xe tải sẽ không đánh tay lái, ngược lại sẽ hung ác quyết tâm, đâm thẳng về phía trước.

- Lái xe trong lúc say rượu ư?

Tô Bạch lên tiếng nói, lúc này chiếc xe tải kia còn cách xe hắn khoảng 100 mét, nhưng không ngừng đánh võng sang hai làn xe, khiến cho Tô Bạch hơi nhíu mày, nếu như bị chết do tai nạn giao thông ở trong thế giới chuyện xưa, như vậy thật quá khôi hài rồi.

Ánh mắt Hứa Tình nheo lại, sau đó nói: - Cẩn thận.

Tô Bạch gật đầu, bắt đầu giảm tốc độ.

Thế nhưng ngay khi hai chiếc xe chuẩn bị đi ngang qua nhau, chiếc xe tải kia lại bỗng nhiên đi ra khỏi làn xe của mình, đây là dự định cố ý đâm người.

Tô Bạch nhanh chóng đánh tay lái sang bên phải, sau đó giẫm mạnh lên chân ga, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, khó khăn tránh thoát được chiếc xe tải.

Còn chiếc xe tải kia thì nhanh chóng thu lại tay lái của mình, đi trên con đường ngược chiều thêm một đoạn thì dừng lại.

Tô Bạch cũng dừng xe của hắn lại, một tay Hứa Tình đặt lên đùi Tô Bạch, khẽ lắc đầu:

- Xem ra hẳn là thính giả.

Hứa Tình không muốn làm to chuyện này, nhất là bây giờ trạng thái của hai người không tốt.

- Đầu óc đám người này nghĩ gì thế không biết, bình thường trong thế giới hiện thực không thể tùy ý giết người, cho nên dự định ở trong thế giới chuyện xưa tùy ý phát tiết ư?

Tô Bạch nhìn vào gương chiếu hậu, bên chiếc xe tải kia, rõ ràng đã có người đi xuống.

Năm người, hai nam và ba nữ, ăn mặc rất hiện tại, bọn họ đang từng bước đi về phía bên này.

- Chủ động khiêu khích lại còn dự định tiếp tục dây dưa à?

Trên mặt Tô Bạch hiện lên vẻ không thể nào hiểu được.

- Chuyện này không đúng.

Thính giả không ngu như thế, nếu như năm người này là một tiểu đội, cho dù bọn họ có phát hiện ra thân phận thính giả của Tô Bạch và Hứa Tình hay không, đều không chơi trò này.

Lúc này Hứa Tình cũng không thúc giục Tô Bạch nhanh chóng rời đi, mà chính là giống như Tô Bạch, thông qua gương chiếu hậu quan sát năm người phía sau đang dần dần đi đến đây.

- Mắt của bọn họ là màu xanh.

Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra điểm này.

- Chết tiệt, rốt cuộc bọn họ có phải là thính giả hay không, nếu như không phải là thính giả thì bọn họ là thứ quái quỷ gì.

- Khả năng, ngày hôm qua nơi diễn ra nhiệm vụ chi nhánh đã phát sinh một số chuyện mà chúng ta không biết.

Hứa Tình suy đoán.

- Năm người này, trên người không có pháp khí, cũng không có trang bị, nhìn giống như rất bình thường, nhưng trên thực tế, đó lại là điểm không bình thường nhất, tôi không tin năm người này đều đã đạt đến cấp độ cảnh giới có thể hợp nhất vũ khí vào trong cơ thể.

Đúng lúc này, cả năm người bắt đầu run rẩy, sau đó cơ thể bọn họ giống như một quả bong bóng xà phòng bị vỡ ra trên đường lớn, chỉ còn lại năm bãi chất lỏng màu xanh lá cây, thế nhưng dường như bên trên chất lỏng đó còn có thứ gì đó trong suốt.

Tô Bạch và Hứa Tình liếc thoáng qua nhau, hai người đồng thời xuống xe, lúc hai người chậm rãi đi đến gần năm bãi chất lỏng màu xanh này cũng không phát hiện ra điểm khác thường hay nguy hiểm gì.

Tô Bạch cúi người, nhặt lên thứ trong suốt giống như mảnh thủy tinh kia, bên kia Hứa Tình cũng làm như thế.

Đúng lúc này, trong đầu Tô Bạch vang lên thông báo nhắc nhở.

“Có xác nhận quan hệ tiểu đội hay không? Các thành viên trong tiểu đội không được có những suy nghĩ chủ quan về việc làm thương tổn đến nhau.”

- Tổ đội ư?

- Năm người này chính là NPC do Phát Thanh Khủng Bố cứng rắn nhét vào, giống như trong bộ phim bom tấn

Hollywood bị chèn vào mấy quảng cáo sữa Yili.

Tô Bạch thật đúng là không biết nói gì, trước đó hai người còn giật mình hoảng sợ, kết quả năm người này lại giống như nhân vật đến đưa đạo cụ nhiệm vụ trong trò chơi.

Mảnh thủy tinh trên tay Hứa Tình biến mất, nhưng ở chỗ giữa trán Hứa Tình lại xuất hiện một ký hiệu màu xanh lá cây, trong đầu Tô Bạch cũng trả lời đồng ý, rất nhanh, mảnh thủy tinh trong tay Tô Bạch cũng biến mất, Tô Bạch đưa tay sờ lên trán, trên đó cũng có ký hiệu.

"Tổ đội hoàn thành.

Thứ tự tiểu đội: K

Số lượng thành viên trong tiểu đội: 2.

Có xác nhận số lượng thành viên trong tiểu đội không?"

Hứa Tình lắc đầu.

- Chỉ hai chúng ta thôi, bây giờ nghĩ đến việc tìm người lạc đàn thích hợp cũng không thực tế, hơn nữa nhìn thứ tự tiểu đội của chúng ta, trước chúng ta có khoảng 10 tiểu đội đã thông qua cái này để xác lập quan hệ tiểu đội, khả năng một khi xác nhận quan hệ tiểu đội xong sẽ tiến vào giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ, chúng ta không thể bỏ phí thời gian làm nhiệm vụ để đi tìm người.

Tô Bạch khẽ gật đầu, trong đầu lựa chọn xác nhận, bên kia Hứa Tình cũng xác nhận, rất nhanh liền có giọng nói nhắc nhở.

"Số lượng thành viên trong tiểu đội: 2 người.

Hiện tại tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến 1:

Các vị thính giả thân mến, chào mừng các bạn đến với chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương

trình của Phát Thanh Khủng Bố, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên tuổi không có chút ý nghĩa gì, có lẽ các bạn rất nhớ giọng nói của tôi nhỉ?

Rất đáng tiếc, có một việc tôi không thể không nói cho các bạn biết…”

Chương 327 Thuyền Noah

(Trong các tôn giáo khởi nguồn từ Abraham, Noah tiếng Việt: Nô-ê, là vị tổ phụ thứ 10 và cũng là cuối cùng trước trận đại hồng thủy. Câu chuyện về Thuyền Noah được kể trong tường thuật về lũ lụt của Genesis trong Kinh thánh và Lời nguyền của Canaan.)

"Ở trong thế giới chuyện xưa lần này, các vị quý thính giả thân mến, các người thật không may khi trở thành những con chuột bạch trong thí nghiệm lần này, bởi vì Phát Thanh Khủng Bố chuẩn bị thử nghiệm và hoàn thiện hệ thống tiểu đội.

Cho nên các người chính là nhóm thính giả đầu tiên nhấm nháp tư vị này.

Nơi này là một thành phố bị người mèo chiếm giữ, vào đêm trăng tròn, khắp nơi đều là những tiếng mèo kêu vang lên không dứt, người và mèo không có gì khác biệt, người là mèo, mèo cũng chính là người.

Đây là một thành phố méo mó, một thành phố bị bệnh, một thành phố mà thế tục không chấp nhận.

Thế nhưng, Thượng Đế nhân từ, Phát Thanh Khủng Bố càng nhân từ hơn.

Cho nên nó mang đến ánh sáng.

Bắt đầu từ 0 giờ hôm nay, mỗi đêm sẽ có một đứa bé được sinh ra từ trong cơ thể của người mẹ, bọn họ có huyết thống nhân loại thuần khiết, sẽ không biến đổi thành người mèo, bọn họ là sự sống mới mà Thượng Đế ban cho thành phố này, là hy vọng của thành phố.

Liên tục trong bảy ngày, bảy đứa bé sẽ được sinh ra ở 0 giờ, trong những góc khác nhau của thành phố.

Tìm ra một đứa bé mới sinh, đồng thời có được đứa nhỏ, hết bảy ngày sẽ đạt được cơ hội ngồi lên Noah's Ark…"

Giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố kết thúc, cũng mang ý nghĩ nhiệm vụ chủ tuyến 1 đã được thông báo xong, Hứa Tình hơi không hiểu lắm, lẩm bẩm:

- Noah's Ark ư? Nó có nghĩa là gì?

Vẻ mặt Tô Bạch rất nghiêm túc:

- Noah's Ark đây là đang nói đến Nặc Á Phương Chu, nội dung của toàn bộ nhiệm vụ chủ tuyến 1 chính là, trong tay mỗi tiểu đội phải có ít nhất một đứa trẻ sơ sinh, như vậy mới có cơ hội được ngồi lên thuyền Noah.

- Bảy đứa bé sơ sinh này mang ý nghĩa chỉ có không quá 7 tiểu đội có tư cách lên thuyền Noah.

Hứa Tình không biết ý nghĩa của từ tiếng Anh kia, nhưng truyền thuyết về Nặc Á Phương Chu thì cô ta có biết, ngay lập tức cô ta hiểu ra, ngạc nhiên nói.

- Điều này có nghĩa bảy ngày sau, Phát Thanh Khủng Bố sẽ hủy diệt thành phố này, chỉ có 7 tiểu đội giành được cơ hội sống sót.

……

- Sao nào, điều kiện cũng không tệ lắm phải không?

Tô Bạch cầm một ly rượu vang đỏ trong tay, chậm rãi lắc lư, ngồi trên ghế dựa, lộ ra dáng vẻ nhàn nhã, xung quanh là một bàn mỹ vị, và một khúc nhạc dương cầm để cho người ta thư giãn

Hứa Tình đứng bên cửa sổ, quay đầu lại liếc thoáng qua Tô Bạch, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, tôi còn cho rằng chúng ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ, trở về thế giới hiện thực rồi cơ đấy.

- Đây là thái độ đối với cuộc sống.

Tô Bạch nhấp một ngụm rượu vang đỏ, thoải mái gác chân lên bàn trà, tay phải cầm một chùm nho, đưa vào trong miệng mình, thỉnh thoảng lại nhổ hạt ra:

- Nho rất ngọt, cô có muốn nếm thử không?

Thấy Tô Bạch không biết thu liễm, trước ngực Hứa Tình chập trùng:

- Tôi rất muốn biết liệu có biện pháp nào giải trừ quan hệ tiểu đội hay không.

Hiển nhiên, hiện tại đối với thái độ tận hưởng lạc thú trước mắt của Tô Bạch, Hứa Tình rất không hài lòng, hơn nữa cho dù cô ta có nói, Tô Bạch cũng không nghe.

- Không phải chỉ là nghe một chút nhạc, ăn một chút trái cây, uống một ít rượu vang đỏ thôi à?

Tô Bạch bày ra dáng vẻ vô tội, nhún vai nói: - Như thế là có tội ư?

Hứa Tình chỉ vào lịch treo tường:

- Đã một ngày trôi qua, chúng ta chỉ còn có chưa đến sáu ngày nữa, nếu như không tìm được một đứa trẻ sơ sinh làm bùa hộ mệnh, chúng ta sẽ bị nó loại bỏ!

- Tôi biết rồi, cô nhắc lại nhiệm vụ chủ tuyến với tôi làm gì?

Ngón tay Tô Bạch chỉ vào đầu của mình:

- Hình như tôi còn chưa đến mức tuổi già lẩm cẩm nhỉ.

Hứa Tình thở dài một hơi, sau đó vươn tay ra cầm lấy chai rượu vang đỏ trước mặt Tô Bạch, dốc thẳng vào miệng.

Tô Bạch lắc đầu cười nói:

- Thật đúng là trâu gặm mẫu đơn.

- Có lẽ từ nhỏ điều kiện của gia đình anh đã rất tốt, tôi không giống thế, nhà chúng tôi chỉ ở giai cấp làm công ăn lương thôi.

Hứa Tình liếc thoáng qua Tô Bạch, đều đã trở thành thính giả, lúc nói những lời này, thật ra không có cảm thấy phức tạp hay tự ti gì cả, dù sao đối với thính giả mà nói, vinh hoa phú quý gì đó, thật đúng là như gió thoảng mây bay, không có gì khác biệt, hơn nữa không mang theo bất kỳ dáng vẻ làm bộ làm tịch.

- Tôi là cô nhi.

Tô Bạch cũng thành thật nói:

- Cha mẹ tôi qua đời từ sớm, nhưng bọn họ để lại tương đối nhiều tiền, tôi quả thực không trải qua vấn đề áp lực kinh tế.

Sắc mặt Hứa Tình hơi ảm đạm, cúi đầu nói: - Tôi xin lỗi.

- Không sao.

Tô Bạch từ trên ghế dựa đứng lên:

- Lúc cô nấu cơm, dáng vẻ của cô rất nghiêm túc, chứng minh cô là một người rất chú trọng, tỉ mỉ đến những chi tiết nhỏ trong cuộc sống. Thật ra việc ở trong thế giới chuyện xưa cũng không trở ngại đến việc hưởng thụ cuộc sống, xung quanh có xác chết, vậy thì ăn xác chết, xung quanh có món ngon, vậy thì ăn món ngon, có rượu thì uống rượu, cần gì phải làm khổ chính mình chứ?

Hứa Tình há miệng muốn nói chuyện, Tô Bạch đưa tay ra hiệu mình chưa nói hết:

- Tôi biết cô lo lắng điều gì, nhưng thật ra cô không cần thiết phải sốt ruột như thế, bây giờ chúng ta đi tìm cũng rất khó có thể tìm đến, thành phố này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nơi này có rất nhiều bệnh viện, hơn nữa còn có rất nhiều phòng khám, hay các trạm y tế công cộng, thậm chí còn có những trường hợp không kịp đi tới bệnh viện, ngoài ý muốn đã sinh thiếu tháng…

- Tôi không tin Phát Thanh Khủng Bố sẽ có lòng tốt đem 7 người phụ nữ có thai đều để vào một bệnh viện lớn, sau đó dự định ngày sinh là 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không biết làm những chuyện "khéo hiểu lòng người" như thế.

- Ngoài ý muốn sinh thiếu tháng, phong tục khác nhau, điều kiện khác biệt, thậm chí chồng của những phụ nữ có thai đó là tù trốn trại, bọn họ chỉ có thể tự mình cầm kéo sinh con, tất cả nhưng điều này đều có khả năng xảy ra, khiến cho phạm vi những đứa trẻ được sinh ra là rất lớn.

- Tôi đoán sẽ có người sinh ở bệnh viện lớn nhưng chắc chắn sẽ không hoàn toàn sinh ở nơi đó, khả năng là 1, nhiều nhất là hai, mà thứ hiếm như lá mùa thu kia, lúc này đoán chừng có rất nhiều tiểu đội đang nhìn chằm chằm nơi đó, chúng ta chen một chân vào, thích hợp sao?

- Dù sao tiểu đội của chúng ta chỉ có hai người mà thôi.

Hứa Tình giống như có điều suy nghĩ, cô ta khẽ gật đầu, lúc này vẻ mặt của cô ta buông lỏng hơn nhiều, cô ta rất rõ ràng, Tô Bạch không có khả năng thật sự ngồi đây hưởng thụ như những gì cô ta tưởng tượng, trên thực tế, Tô Bạch suy nghĩ sâu xa hơn cô ta rất nhiều. Trước đó cô ta đã nghĩ đến việc qua mỗi bệnh viện để điều tra, lúc này Hứa Tình cũng

nghĩ đến, nếu như cô ta nghĩ tới phương pháp đó, những tiểu đội khác cũng sẽ nghĩ đến biện pháp đó.

Chương 328 Nể Mặt Phối Hợp

“Vậy chúng ta thật sự không làm gì sao?”

Hứa Tình nhìn thấy Tô Bạch lại mở chai rượu vang đỏ thứ hai, cô ta không nhịn được hỏi, bởi vì vừa rồi Tô Bạch không nói phương pháp, hắn chỉ đưa ra suy nghĩ của mình.

- Dựa theo suy đoán của tôi, tiểu đội của chúng ta có số thứ tự là K, như thế phía trước chúng ta hẳn là còn có A B C D E F G H I J, nói không chừng, phía sau chúng ta còn có mấy tiểu đội nữa, mười mấy tiểu đội nhưng chỉ có 7 đứa trẻ sơ sinh, điều này cũng mang ý nghĩa: Mười mấy tiểu đội, nhưng chỉ có 7 tiểu đội giành được vé thuyền Noah để tránh né tai ương diệt thế.

- Đây gần như là tỉ lệ một chọi hai, cô nói xem, Phát Thanh Khủng Bố sẽ thật sự hoàn toàn làm khó dễ mỗi tiểu đội, để những đứa trẻ sơ sinh kia ở những nơi mà không ai biết sao?

- Sau đó chỉ một, hai tiểu đội tìm được đứa trẻ sơ sinh kia, những tiểu đội còn lại cho dù biết còn có những đứa trẻ sơ sinh khác, làm cách nào cũng không tìm được, đến sau cùng chỉ một, hai tiểu đội lấy được vé thuyền, những người còn lại đều đi về tây thiên à.

- Điều này không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch nhấn mạnh vào câu nói sau cùng của mìn, hiển nhiên, hắn rất chắc chắn, Tô Bạch lại uống thêm một ngụm rượu vang đỏ, sau đó hắn tiếp tục nói:

- 7 đứa trẻ sơ sinh, khẳng định mang ý nghĩa 7 tiểu đội sẽ cầm được vé thuyền, có khả năng sẽ có một chuyện ngoài ý muốn nào đó xuất hiện, nhưng không có khả năng bốn, năm cái ngoài ý muốn xuất hiện, cho nên bây giờ mới qua một ngày, chúng ta thật sự không cần sốt ruột, chúng ta còn có thể lại dùng thêm ba, bốn ngày sau để hưởng thụ cuộc sống, sau đó chúng ta lại đi áp dụng hành động, đến lúc đó đoán chừng đã có bốn tiểu đội giành được đứa trẻ sơ sinh, chúng ta có thể đi cướp lại của bọn họ, trộm con của bọn họ, đương nhiên, chúng ta cũng có thể đi tìm những đứa trẻ sơ sinh xuất hiện sau đó, hiện tại mới chỉ có một đứa trẻ sơ sinh xuất hiện, các tiểu đội nhất định tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, lúc này chúng ta không cần thiết tham dự vào trận náo nhiệt đó.

- Trên thực tế, tôi thậm chí còn cảm thấy, nếu như tất cả tiểu đội chuyện gì cũng không làm, cứ như thế mỗi ngày đều cùng nhau tiệc tùng, mở rượu, hát ca, làm một số chuyện tình thú, những đứa trẻ sơ sinh kia, không cần chúng ta đến tìm, sẽ tự động ở dưới các loại cơ duyên xảo hợp, đưa đến vũ trường, cố ý để cho chúng ta nhìn thấy.

- Đương nhiên khả năng chuyện này không có, dù sao cạnh tranh giữa các tiểu đội vẫn còn ở đó.

- Anh và người dẫn chương trình của Phát Thanh Khủng Bố rất quen thuộc sao?

Tâm trạng của Hứa Tình trở nên tốt hơn, cô ta đứng lên cầm một quả táo, cắn một miếng.

- Thật ra nếu như coi Phát Thanh Khủng Bố là một trò chơi, nó đang chơi chúng ta, trên thực tế, chúng ta cũng đang chơi nó, nó đem chúng ta đến các cửa ải, chúng ta cũng chơi với những quy tắc của nó.

- Quy tắc, suy nghĩ của mọi người, thậm chí là thẩm mỹ của mọi người đều vô thức được sắp xếp dựa theo những điều

đó.

- Đương nhiên là chúng ta chủ động đi theo hướng mà Phát Thanh Khủng Bố đã sắp xếp, có đôi khi, nắm giữ loại tư duy này, ở trong thế giới chuyện xưa có thể tiết kiệm không ít sức lực, ví dụ như Phát Thanh Khủng Bố ném cô vào trong một sa mạc, cô xem thời thế, phán đoán tình huống rõ ràng, trực tiếp nằm ở nơi đó không nhúc nhích, chờ chết, đoán chừng bên dưới lập tức sẽ xuất hiện suối nước.

Tô Bạch nhớ rõ được bản thân mình ở trong một thế giới chuyện xưa chính là như thế, hắn bị sa mạc dày vò đến mức dứt khoát không đi nữa, trực tiếp ngồi xuống sa mạc, sau đó hắn phát hiện họng súng của địa ngục hỏa shotgun cắm vào bên trong cát có cảm giác ẩm ướt, lúc đó hắn mới phát hiện ra, ở dưới lớp cát chính là sông băng.

Trên thực tế, không riêng gì Tô Bạch, mà ngay cả mập mạp, hòa thượng, Gia Thố đều có loại ý thức này, mọi người đều có thể rõ ràng và nắm bắt được tính khí và tính cách của Phát Thanh Khủng Bố, một kiểu theo đuổi cực kỳ lạnh lùng về kịch tính của thế giới chuyện xưa.

- Anh nói giống như là rất đơn giản, nhưng tại sao tôi lại không nhận ra?

- Cô ư, một người mà ngay cả người bị mình giết có thật sự chết hay không đều tính sai…

Tô Bạch nhìn Hứa Tình, câu sau đó không cần nói thì ý tứ kia đã quá rõ ràng rồi.

- Ý của anh là nói tôi ngu ngốc?

Hứa Tình nheo mắt lại, trên thực tế cô ta biết trong lời nói của Tô Bạch có hàm ý, rõ ràng Tô Bạch muốn làm đội trưởng, cho dù tiểu đội này chỉ có hai người, nhưng nhất định phải có người chủ thứ, một người quyết định, mà chính bản thân cô ta

trước đó, thật ra đã từng bước bị Tô Bạch chụp vào. Tại thời điểm Tô Bạch giải thích rõ ràng với cô ta, quan hệ giữa hai người đã phát sinh biến hóa, trừ khi không muốn tiểu đội này tiếp tục tiến lên phía trước, nếu không nhất định phải nhận Tô Bạch làm đội trưởng, lúc gặp được chuyện gì sẽ do Tô Bạch quyết định.

- Chỉ là không quá thông minh một cách rõ ràng thôi.

Tô Bạch buông ly rượu trong tay xuống, thật ra, nếu như Phác Dao Dao không chết, người phụ nữ kia rất thích hợp làm đội trưởng, nhưng hiện tại đây là chuyện không có cách nào khác, người phụ nữ Hứa Tình này, không đến mức ngu ngốc, nhưng cũng không thể coi là có nhiều thông minh, chính bản thân Tô Bạch cũng biết mình không thích hợp làm đội trưởng, ngộ nhỡ hắn phát bệnh thì phải làm sao bây giờ? Nhưng hiện tại tiểu đội này chỉ có hai người, chính mình không thể không bất đắc dĩ không trâu bắt chó đi cày, làm chức vụ đội trưởng này cũng chẳng thấy được phúc lợi gì nhiều.

- Được rồi, bên dưới lầu có buffet, nhìn có vẻ không tồi, chúng ta xuống dưới ăn cơm thôi, dù sao đống bánh và hoa quả này cũng không thể coi như cơm, hắn là lượng cơm của hai người chúng ta đều rất lớn.

Hứa Tình gật đầu, lấy áo khoác mặc vào, Tô Bạch cũng mặc áo khoác của mình lên người, địa ngục hỏa shotgun không thể tách rời khỏi người, cho nên áo khoác cũng không thể tách rời khỏi người.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng, đi đến cuối hành lang, Tô Bạch ấn thang máy để đi xuống dưới.

Đinh!

Thang máy đến, cửa mở ra, bên trong có một đôi nam nữ, hai người là vợ chồng.

Người chồng có dáng vẻ chất phác, áy náy nói với Tô Bạch:

- Thật sự xin lỗi, làm phiền anh nhường đường một chút.

Tô Bạch và Hứa Tình vô thức dịch người sang hai bước, nhường lại cửa thang máy.

Sau đó,

Người chồng nắm tay vợ mình, cẩn thận từng li từng tí đỡ vợ mình ra khỏi thang máy, đi về phía phòng của mình.

Bụng của người vợ nhô cao.

Sắc mặt Hứa Tình mang theo vẻ khiếp sợ nhìn về phía Tô Bạch.

Chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, đưa tay sờ lên chóp mũi của mình.

Con mẹ nó.

Khó có được dịp Phát Thanh Khủng Bố nể tình, phối hợp để cho chính mình trang bức.

Buffet đổi thành mỳ tôm.

Tô Bạch một lần nữa đi đổi phòng, hơn nữa lần này còn thuê hai phòng, một phòng ở bên cạnh phòng của hai vợ chồng kia, một căn phòng khác thì nằm ở vị trí hành lang đối diện.

Tô Bạch ở căn phòng đối diện, còn Hứa Tình thì ở căn phòng bên cạnh đôi vợ chồng kia, ban công hai nhà chỉ cách nhau chưa đến nửa mét.

Chương 329 Làn Sóng Mới

Lúc này Tô Bạch đang mở cửa phòng mình ra, cầm một băng ghế nhỏ ngồi ở chỗ đó, tay cầm nĩa nhựa ăn mì tôm, Hứa Tình ngồi ở trước cửa phòng của cô ta, ở đó có túi gia vị.

Hiệu quả cách âm của căn phòng này khá tốt, điểm này Tô Bạch chắc chắn, đôi vợ chồng kia đóng cửa phòng lại, cơ bản gần như không nghe được tiếng người bên ngoài nói chuyện.

Hứa Tình vừa xé gói gia vị, vừa nói:

- Sao chúng ta không trực tiếp bắt bọn họ rồi khống chế lại?

Tô Bạch uống một ngụm nước mì, cười nói:

- Nếu cô dám làm như thế, Phát Thanh Khủng Bố liền dám để cho cô ta trực tiếp sinh non, cô tin không?

Hứa Tình hơi sửng sốt, lập tức gật đầu, cô ta lấy nước sôi từ chỗ Tô Bạch để đổ vào mì, sau đó bưng mì ra ban công.

Tô Bạch ăn mì xong, hắn đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, đúng lúc đó, cửa thang máy của tầng này bỗng nhiên mở ra. Tô Bạch đang rửa mặt cũng theo đó dừng lại động tác của mình.

Một loại cảm giác bị thăm dò lan ra khắp toàn thân Tô Bạch, khiến cho da đầu của hắn không khỏi có chút run lên.

Chết tiệt, là cường hóa giả hệ tinh thần, đã có tiểu đội tìm đến đây rồi ư?

- Có người đến.

Điện thoại di động của Tô Bạch và Hứa Tình luôn ở trong trạng thái duy trì kết nối, thật ra điện thoại di động của bọn họ cũng là từ trong thành phố này lấy được, ngay cả sim cũng vừa mua.

- Á, đã có người đi lên, ven đường bên dưới có một chiếc xe con dừng lại, trong đó hẳn là có mấy người.

Hứa Tình vừa nói xong, đầu dây bên kia vang lên một tiếng "xì xụp", nghe ra là tiếng ăn mì tôm.

Tô Bạch mỉm cười, ngực của người phụ nữ này không lớn, làm sao lại lộ ra không có não như thế, vào lúc này còn không quên ăn gì đó.

- Có lẽ bọn họ đã nhận được tin tức, cho nên bắt đầu ở xung quanh đây thăm dò, nếu như có một cường hóa giả hệ tinh thần đến đây tìm tòi, bên cạnh anh ta ít nhất sẽ có một đồng bạn đang bảo vệ anh ta.

- Ý của anh thế nào, đội trưởng yêu quý của tôi?

- Ngay từ đầu, chúng ta tuyệt đối không thể sợ, trước tiên tuyên bố chủ quyền, hai vợ chồng và đứa bé sơ sinh kia sớm bị chúng ta định sẵn, để bọn họ chuyển móng vuốt đi.

- Hình như anh nói sai rồi, hẳn là nên chặt đứt móng vuốt của bọn chúng.

Hứa Tình lại ăn một miếng mì tôm.

- Tôi nhìn thấy trong xe còn có một người, ngoài ra còn có hai người đi đến khách sạn đối diện, dựa theo Phát Thanh Khủng Bố đưa quy tắc nhóm năm thủy tinh kia cho chúng ta, trong một tiểu đội chỉ có tối đa năm người, cho nên một khi anh đã cảm ứng được cường hóa giả hệ tinh thần đi đến tầng của chúng ta, điều này mang ý nghĩ bên cạnh anh ta, nhiều nhất chỉ có một người đồng bạn, chúng ta chính là hai đấu hai.

- Rất tốt, đồng chí Hứa Tình, chúng ta bàn bạc một chút chiến thuật đi.

Tô Bạch bắt đầu bôi sữa rửa mặt, sau đó nhanh chóng rửa mặt.

- Tiền hậu giáp kích chứ sao, anh chính diện, tôi phía sau, haizz, pha mì tôm ăn xong, thật đúng là không có chút dinh dưỡng nào, một lát nữa tôi sẽ trực tiếp từ ban công của mình trèo sang phía sau căn phòng của bọn họ, anh từ chính diện phòng mình đi qua, nhanh chóng giải quyết trận chiến.

- À, đúng rồi, tôi có ngọc bội của miêu nữ, lại thêm kỹ năng ẩn nấp của thích khách, tôi có lòng tin, khi tôi không sử dụng năng lực của mình thì cường giả hệ tinh thần kia không phát hiện ra được sự khác thường của tôi, anh thì sao?

- Nếu như trên thực tế chúng ta đã bại lộ trước mặt cường hóa giả hệ tinh thần của đối phương, như vậy vừa rồi chúng ta bàn bạc cũng quá mất mặt.

- Tôi ăn nhiều não.

Tô Bạch bắt đầu dùng nước sạch rửa mặt.

- Hả?

Hứa Tình không hiểu rõ Tô Bạch nói những lời này là ý gì.

- Ăn nhiều não có thể đề phòng người hệ tinh thần quét ra, cô thế mà không biết chuyện này à?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

"…"

Hứa Tình lấy tay che trán của mình:

- Tô Bạch, có phải anh cảm thấy tôi là kẻ thiểu năng trí tuệ hay không?

- Ha ha, cô yên tâm đi, người đó không quét được tôi, trừ khi người đó đạt đến cảnh giới trâu bò nhất định, nhưng khả năng này không nhiều lắm, không phải cô vừa mới nói hai đồng đội của anh ta đã đi đến khách sạn ở đối diện à, nếu như anh ta phát hiện ra ở tầng này có hai thính giả, chẳng lẽ anh ta sẽ để đồng đội của mình qua khách sạn đối diện dò xét sao?

- Chẳng qua điều này cũng nhắc nhở tôi, đoán chừng trong khách sạn đối diện cũng có một người phụ nữ có thai, chờ sau khi giải quyết xong đợt sóng này, chúng ta đi hỏi thăm qua ngày dự kiến sinh của hai người phụ nữ có thai này, chúng ta nhất định phải xác định hai người này sẽ sinh con trong vòng sáu ngày, nhiều một ngày cũng không thể.

- Thật đúng là phải đến cảm ơn bọn họ đã nhắc nhở, được rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

Hứa Tình không sử dụng năng lực của mình mà chính là sử dụng độ nhanh nhẹn và động tác của bản thân, trực tiếp nhảy qua một ban công, đi đến phía sau một căn phòng.

Tô Bạch cầm khăn bông lau mặt, sau đó rất tự nhiên cầm theo máy sấy ra khỏi phòng.

- Chết tiệt, cái khách sạn này phục vụ thật đúng là kém, ngay cả máy sấy đều hỏng, tiền thuê phòng đắt như thế, bọn họ coi mình là kẻ lỗ mãng ngu ngốc à.

Tô Bạch vừa mắng vừa cầm máy sấy, dáng vẻ nổi giận đùng đùng đi về phía cửa thang máy, mà ở vị trí cửa thang máy có một người thanh niên mặc áo khoác đỏ đang nhắm mắt đứng ở đó, ở bên cạnh anh ta là một người phụ nữ mặc âu phục màu đen, người phụ nữ này cũng đang nhắm mắt, nhưng hiển nhiên toàn bộ tinh thần đều đang ở trong trạng thái đề phòng, lúc Tô Bạch đi đến, mí mắt của người phụ nữ hơi giật giật, ngón áp út của tay phải khẽ run lên, một thứ đồ vật sáng lấp lánh đã được đính vào đầu ngón tay của cô ta.

Con mẹ nó.

Đây là dự định thà giết lầm 1000 cũng không buông tha cho một hả.

Ngoài mặt Tô Bạch vẫn tỏ ra dáng vẻ nổi trận lôi đình, tiếp tục đi lên phía trước, người phụ nữ đứng đối diện kia, rõ ràng không phát hiện ra thân phận chân thật của hắn, thế nhưng cô ta đã làm tốt công tác chuẩn bị giết người, hiển nhiên cô ta không muốn mạo hiểm, cũng lười mạo hiểm, dứt khoát giết chết hết, dù sao nơi này là thế giới chuyện xưa, giết mấy người cũng không tính là vấn đề gì, đương nhiên, nếu như bạn đi đến một diệt thế, tuy không tính toán quan hệ nhân quả, nhưng thế giới chuyện xưa này sẽ bài xích bạn một cách rất tự nhiên, nói không chừng sẽ có một thứ quỷ quái nào đó đi ra làm thịt bạn, dù sao, bớt giết mấy người vẫn tốt hơn.

Thật đúng là cảnh giác.

Xem ra hẳn là người cận chiến, hơn nữa dùng công kích vật lý làm trợ công, không biết có phải giống như Hứa Tình không.

Lúc Tô Bạch đi đến vị trí cách người đàn ông khoảng 5 mét, người đàn ông bỗng nhiên lộ ra vẻ thống khổ, giữa trán anh ta xuất hiện một điểm đỏ, bắt đầu không ngừng to ra và thu nhỏ, mà người phụ nữ kia, vào lúc này, cô ta vung tay lên, một lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm vào cổ Tô Bạch, sau đó nổi giận đùng đùng đi đến chỗ Tô Bạch, lúc này cổ Tô Bạch đầy máu, cả người vô lực ngã xuống, nằm trên mặt đất.

Haizz. Lại giả chết, lại là cắt cổ…

Đây là suy nghĩ trong lòng Tô Bạch.

Chương 330 Nên Chặt Đầu

Người phụ nữ phát hiện ra người đàn ông không bình thường, lên tiếng hỏi:

- Anh sao thế?

Người đàn ông mang theo sầu lo, mở mắt ra:

- Tôi phát hiện ra trong căn phòng bên tay trái có một người phụ nữ mang thai, nhưng đúng lúc này, một phần tinh thần trong cơ thể tôi, nói cho tôi biết, tôi gặp nguy hiểm.

- Nguy hiểm ư?

Người phụ nữ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía tên gia hỏa mà mình vừa mới cắt cổ, ánh mắt của cô ta bỗng nhiên trì trệ, tên gia hỏa mà vốn dĩ cô ta cho rằng đã bị chính mình giết chết một cách đơn giản, lúc này vậy mà lại cứ như thế nằm trên mặt đất, giơ hai khẩu súng trên tay lên, hướng về nơi này.

Pằng pằng pằng pằng.

Tô Bạch liên tục bắn ra bốn phát đạn.

Người phụ nữ vô thức muốn xông lên phía trước để ngăn cản viên đạn, bởi vì cô ta biết rõ cường hóa giả hệ tinh thần yếu ớt như thế nào, nhưng cũng hiểu rõ trong tiểu đội có một cường hóa giả hệ tinh thần là một việc quan trọng như thế nào, chỉ là, sau khi cô ta nhìn thấy địa ngục hỏa shotgun trên tay Tô Bạch phóng ra mưa đạn màu vàng, trong lòng cô ta run lên, cô ta tinh tường ý thức được chính mình không tiếp nhận nổi công kích đáng sợ như thế, một giây sau, người phụ nữ bỗng nhiên lùi lại, lùi về sau, đi đến phía sau lưng người đàn ông.

Người đàn ông xoay người lại, có chút sửng sốt. Đúng lúc này, điểm đỏ ở giữa trán anh ta đột nhiên nổ tung, một đồ đằng giống như cá chép xuất hiện bao quanh anh ta, chẳng qua hiệu quả lớn nhất của địa ngục hỏa shotgun chính là thuộc tính phá hủy linh hồn. Sau khi Tô Bạch bắn ra ba phát đạn, đồ đằng trực tiếp sụp đổ, phát súng thứ tư làm nổ tung nửa người trên của anh ta, chỉ còn đôi chân đứng trơ trọi tại chỗ.

Thật ra, ngay khi phát súng đầu tiên bắn ra, trong lòng Tô Bạch cũng hiểu, đây không phải là tiểu đội quá mạnh, vậy thì không cần quá mức hoảng hốt.

Trên thực tế, nếu tính toán một cách nghiêm túc, hắn và Hứa Tình, ở trong thế giới truyện xưa lần này, trong số những thính giả, sức mạnh cá nhân của hai người bọn họ đã ở tầng trên.

Tô Bạch từ dưới đất đứng dậy, vừa lắp thêm đạn vào súng, vừa giơ họng súng về phía người phụ nữ kia rồi mỉm cười. Trên thực tế, hai khẩu súng của Tô Bạch có đủ 16 viên đạn, hắn mới bắn ra 4 phát đạn, căn bản không cần phải lắp thêm đạn làm gì, vẫn có thể tiếp tục bắn. Nhưng dù sao cũng phải để cho Hứa Tình tìm một chút chuyện để làm, nếu không người ta tốn sức leo nhiều ban công như thế, lúc ra tới nơi lại phát hiện người bị hắn giết chết trước, sẽ cảm thấy tịch mịch, đương nhiên, điểm quan trọng nhất chính là viên đạn rất đắt.

Người phụ nữ vô thức quay người chuẩn bị rời đi, cô ta làm ra một lựa chọn hết sức sáng suốt, bởi vì 1 đấu 1 với Tô Bạch, khả năng giành phần thắng là vô cùng xa vời, nhưng cô ta chưa chạy được mấy bước, một bóng đen xuất hiện ở phía sau lưng cô ta, lưỡi dao găm sắc bén trực tiếp cắt đứt cổ cô ta, đồng thời thuận thế cắt xuống, cắt bay đầu cô ta.

Cảnh tượng đẫm máu.

Rất thê thảm.

Trong tay Hứa Tình xách theo đầu của người phụ nữ kia, vẻ mặt mỉm cười nhìn Tô Bạch, lúc kẻ địch hoảng hốt bỏ chạy, là lúc thích khách ra tay ám sát, không nên quá ung dung.

Tô Bạch lơ đễnh nhún vai nói:

- Thói quen tốt, sau này khi giết người, cô nên chặt đầu, cô xem đi, người phụ nữ này cũng giống như cô khi đó vậy, chỉ biết cứa cổ.

Tô Bạch sờ lên miệng vết thương đang dần dần khép lại của mình:

- Khoảng thời gian gần đây, số lần bị cắt cổ hơi nhiều.

Hứa Tình ném đầu xuống mặt đất:

- Phía bên kia bọn họ vẫn còn mấy đồng đội, chúng ta nên làm gì đây?

- Cùng nhau xử lý là được, tôi ở sẽ đi xuống từ phía trước, cô đi xuống từ phía sau, nếu như ở khách sạn đối diện cũng có một người phụ nữ mang thai, chúng ta cũng sẽ tiếp nhận, trước tiên phải làm rõ ràng thời gian dự kiến sinh của bọn họ.

- Tôi rất hiếu kỳ, nếu như ngày sinh dự kiến của bọn họ đều là sau sáu ngày thì sao?

Tô Bạch cười nói:

- Có một thứ gọi là sinh non, hai phụ nữ có thai cùng một lúc sinh non, việc giữ lại được một người, chắc không thành vấn đề đúng không? Phát Thanh Khủng Bố hẳn sẽ không ác đến mức để hai người phụ nữ mang thai cùng một lúc sẩy thai nhỉ.

- Đồ cặn bã như anh, không xứng đáng làm cha mẹ.

Hứa Tình lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp thả người xuống cầu thang thoát hiểm, chuẩn bị đánh phía sau.

Tô Bạch xoa cằm tự nhủ:

- Tôi đã có một đứa con trai đáng yêu rồi.

Hai thi thể ở chỗ này, Tô Bạch vẫn giữ nguyên vị trí, hắn cũng không có suy nghĩ đi dọn dẹp, việc cấp bách trước mắt vẫn phải nhanh chóng xử lý xong hai, ba thính giả còn lại đang ở trong khách sạn đối diện, một là vì đề phòng việc chuyện này bị tiết lộ, hai là hình như ở đối diện còn có một người phụ nữ mang thai.

Tô Bạch đi đến phòng của Hứa Tình, trên ban công có một đầu ống nhựa thông đến tầng lầu đối diện, cũng không biết nó được dùng để vận chuyển cái gì, chẳng qua nó thật đúng là tiết kiệm được cho Tô Bạch rất nhiều thời gian và sức lực.

Tô Bạch nhẹ nhàng chà xát hai tay, sau đó hắn nắm lấy ống nhựa, di chuyển giống như một con vượn, lấy thể trạng hiện nay của Tô Bạch mà nói, chuyện này hoàn toàn không phải là vấn đề gì, hắn có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn mấy vận động viên thể thao tham dự Olympic.

Lúc chuẩn bị đi đến tầng của tòa nhà đối diện, hắn thoải mái nhảy sang và tiếp đất một cách nhẹ nhàng, ngay trên ban công của một căn phòng trong khách sạn đối diện.

Mở cửa sổ ra, Tô Bạch đi vào bên trong phòng, đây là một căn phòng trống được dọn dẹp rất chỉnh tề. Tô Bạch mở cửa phòng đi ra ngoài, hiện tại hắn không biết mấy người kia ở tầng mấy, cho nên theo bản năng đành phải tìm vị trí của cầu thang để xem xét, sau đó đi đến, cũng không biết có phải là do trùng hợp hay không, lúc Tô Bạch đi đến đó, đúng lúc có hai người đàn ông đang đi lên trên, một người mặc quần áo thoải mái, một người mặc áo lót, trên người thấm đẫm mồ hôi, nhìn có vẻ vội vàng.

Ánh mắt Tô Bạch vô thức trầm xuống, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác giống như người phụ nữ kia, thà giết lầm 1000 người cũng không buông tha cho một, chẳng qua vào lúc này, trên thân một người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện tiếng bộ đàm.

- 503, 503.

- Đã nhận được, đã nhận được.

Tô Bạch vô thức thu hồi bàn tay đang định rút súng ra của chính mình, bình tĩnh tự nhiên đi xuống, đi thoáng qua hai người đàn ông này, hai người đàn ông kia lên lầu, gõ mạnh vào cửa phòng phía bên tay trái, lớn tiếng nói.

- Cảnh sát đến kiểm tra phòng, mở cửa, đi ra.

Là hai cảnh sát đến kiểm tra phòng.

Tô Bạch có nghe Sở Triệu nói qua, có một số cảnh sát thích nhất là đi bắt chơi gái, bởi vì không cần phải mạo hiểm, lại dễ dàng lấy được thành tích. Ngày thường không có chuyện gì làm có thể đến khách sạn dạo chơi, hiện tại nếu muốn thuê phòng ở khách sạn, nhất định phải dùng tên thật để đăng ký, bất kỳ ai muốn ở trong phòng cũng phải đăng ký, nếu như làm trái với quy định, nhất định sẽ bị phạt.

Không thể không nói, thế giới chuyện xưa lần này, Phát Thanh Khủng Bố làm rất có căn cứ.

“Ong!”

Đúng lúc này, ở tầng dưới bỗng nhiên truyền ra một tiếng chấn động ở ngay đầu bậc thang.

Chương 331 Đỡ Đẻ

Tô Bạch hơi nghiêng người nhìn xuống phía dưới, hắn nhìn thấy hai bóng người đang triền đấu, trong đó có một người là Hứa Tình.

Nhưng đúng vào lúc này, một người đàn ông ôm một người phụ nữ có thai chạy về phía bên trên, hiển nhiên phía dưới là người bọc hậu để cho anh ta đưa người phụ nữ có thai đi trước.

Sau khi Phát Thanh Khủng Bố hoàn thiện hệ thống tiểu đội, quả thật làm cho tiểu đội chân chính trở thành một tiểu đội như tên gọi, hơn nữa độ hoàn thành của nhiệm vụ được lấy từ tiểu đội, giữa thành viên trong tiểu đội không được tồn tại bất kỳ tính chất cố ý nào gây tổn thương cho nhau, quả thực đã phát huy sức mạnh và ưu thế của tiểu đội, không giống như trước kia chia năm xẻ bảy, thành viên trong đội tính toán và đề phòng lẫn nhau, mà là chân chính ngưng tụ thành một chiếc dây thừng.

Tô Bạch lấy địa ngục hỏa shotgun của mình ra, trực tiếp nhắm họng súng về phía dưới.

Người đàn ông đầu đội mũ lưỡi trai, thân hình không cao lắm, nhưng rất cường tráng, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đứng phía trên thì hơi sửng sốt một chút, đôi môi trắng bệch, hiển nhiên là rất khẩn trương.

- Buông cô ta xuống, giao cô ta cho tôi, tôi sẽ để anh rời đi.

Tô Bạch rất hòa ái nói.

- Anh cảm thấy tôi ngu à?

Người đàn ông ngẩng đầu lên, trong ánh mắt anh ta mang theo hung ác, đương nhiên, càng nhiều hơn là sợ hãi.

- Giết chết anh, tôi cũng không có ban thưởng, tôi tội gì phải lãng phí đạn?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

- Ha ha, cùng lắm thì cá chết lưới rách mà thôi.

Tay người đàn ông đặt ở trên cổ người phụ nữ có thai đã hôn mê.

- Anh tránh ra cho tôi.

Tô Bạch hơi nhíu mày, có chút muốn cười.

- Anh lấy cô ta ra uy hiếp tôi ư? Trong bụng cô ta đâu phải con tôi.

- Để cho tôi đi, chờ sau khi cô ta sinh con, anh có thể đến cướp đứa bé, lập tức để tôi đi, còn có, người bên dưới hẳn cũng là người của anh, nhanh bảo cô ta cút đi!

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Vé thuyền chỉ có mấy tấm mà thôi, đừng quá xúc động.

Tô Bạch thở dài, ra hiệu chính mình thỏa hiệp.

Người đàn ông cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên thực tế, cánh tay và bắp chân của anh ta đang run rẩy, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi, thật ra cho đến bây giờ, Tô Bạch đã có thể phán đoán ra phần nào thực lực của tiểu đội này, nó gần như tiểu đội của Tô Hạo Nhiên mà lần đầu tiên Tô Bạch tham gia. Lúc trước một mình Phác Dao Dao lật toàn bộ chiếc xe Jeep lên, khiến cho toàn đội của Tô Hạo Nhiên đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Ừm, chênh lệch thực lực chính là lớn như thế.

Chẳng qua, khi người đàn ông chuẩn bị xe dịch bước chân rời đi, tiếng súng vang lên.

Pằng!

Tô Bạch nâng cao họng súng, dù sao địa ngục hỏa shotgun bắn ra mưa đạn, cũng không phải là bắn ra một phát đạn, cho nên nếu cứ thế nhắm thẳng vào người đàn ông này mà nổ súng, không nói riêng gì người đàn ông này nhất định sẽ nghẻo, mà người phụ nữ có thai ở trong ngực anh ta, tuyệt đối cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi, cho nên lần này Tô Bạch chơi một lần độ khó cao, bắn ở sát biên.

Tuy nói ở trong thế giới hiện thực Tô Bạch không nỡ dùng địa ngục hỏa shotgun để luyện tập kỹ năng bắn súng, nhưng quỹ tích bắn ra của khẩu súng mà Tô Bạch luyện tập một thời gian dài ở câu lạc bộ súng ống không khác gì địa ngục hỏa shotgun là mấy, một số kỹ thuật và cảm giác súng cũng coi như được tôi luyện ra.

Người đàn ông ôm ngang người phụ nữ có thai, cho nên mép dưới của mưa đạn quét qua không trung, không ảnh hưởng đến người phụ nữ có thai, nửa đầu của người đàn ông trực tiếp biến mất, trong nháy mắt óc cũng bị bốc hơi sạch sẽ, cũng bởi vì thế, lúc cả người anh ta té ngửa về phía sau, người phụ nữ có thai bị anh ta ôm cũng theo đó té xuống.

Lúc này cho dù Tô Bạch có muốn nhanh chóng đi ôm người phụ nữ mang thai cũng không kịp, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ mang thai theo thi thể người đàn ông lăn xuống cầu thang.

Lúc này Hứa Tình xách theo một cái đầu người xông lên bậc thang, lúc nhìn thấy người phụ nữ có thai nằm trên mặt đất thì giật nảy mình, lập tức đi đến kiểm tra người phụ nữ có thai, người phụ nữ này, hiện tại bởi vì chuyện của Tô Bạch, quả thật đã dưỡng thành thói quen tốt, giết người là phải cắt đầu.

- Sao thế?

Tô Bạch chậm rãi đi xuống cầu thang bộ.

- Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi câu đó à, vừa rồi rõ ràng anh có thể lựa chọn phương thức ôn hòa hơn.

Lúc này Hứa Tình thế mà lại oán trách Tô Bạch, phải biết rằng cô ta là một thích khách, số người bị cô ta giết chết tuyệt đối không ít, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô ta ẩn núp, thuần thục cắt đứt cổ họng của Tô Bạch, Tô Bạch liền biết cô ta là dạng người gì.

- Này này này, phong cách giá họa này có gì đó hơi sai sai.

Tô Bạch có chút dở khóc dở cười.

- Người đáng chết thì nên giết.

Hứa Tình cắn răng.

- Thế nhưng, vốn dĩ cô ta có và đứa bé trong bụng có thể sống sót một cách tốt hơn.

- Được rồi, được rồi, đừng khóc thuê, cô ta chết chưa? – Tô Bạch hỏi.

Hứa Tình hít sâu một hơi:

- Người không chết, trên người cô ta chỉ có chút bầm tím.

- Mẹ nó, vậy vừa rồi cô còn giảng đạo lý quỷ gì với ông đây.

Tô Bạch trực tiếp chửi bậy, vừa rồi nhìn phản ứng của Hứa Tình, Tô Bạch còn cho rằng một xác hai mạng, trong lòng hắn quả thật có chút tiếc hận.

Hứa Tình kiểm tra thân thể của người phụ nữ có thai, bỗng nhiên cô ta ngẩng đầu, nhìn Tô Bạch:

- Cô ta vỡ nước ối, chuẩn bị sinh rồi, hiện tại, now, ngay lập tức, lập tức!

Một chiếc xe con đang lao nhanh trên đường, người điều khiển là Tô Bạch, điện thoại di động của Tô Bạch vẫn đang trong cuộc gọi, đặt ở ngay ghế phụ, lúc này trong xe truyền đến giọng nói của Hứa Tình.

- Anh đang ở đâu thế?

- Tôi cũng không biết, thành phố này hơi giống Cáp Nhĩ Tân, nhưng biển báo giao thông và đường ở nơi này không đúng, tôi đi theo thói quen, trước mắt tìm một nơi trống trải.

- Anh thật sự không có ý định đi đến bệnh viện hoặc là phòng khám ư?

- Cô biết bây giờ ở bệnh viện và phòng khám đang có bao nhiêu tai mắt ở đó không?

- Tôi biết rồi.

Hứa Tình tán đồng, nói:

- Nhưng anh định làm gì, chẳng lẽ anh định đỡ đẻ à?

- Trước mắt không cần quan tâm đến chỗ tôi làm gì, bên chỗ cô thế nào?

- Người chồng đã bị tôi làm cho hôn mê bất tỉnh, còn người vợ đang mang thai, tôi đã dựa theo những gì anh nói, không động vào cô ta, cũng không dám cho cô ta uống thuốc, tôi chỉ dùng điện thoại của chồng cô ta, sau đó bắt chước giọng của anh ta, lừa cô ta ra khỏi khách sạn, đi lên xe của tôi.

- Tôi để ngọc bội của miêu nữ lên người cô ta, đối với chúng ta mà nói, ngọc bội này là một thứ có tác dụng tẩm bổ, còn đối với người bình thường mà nói, hiệu quả của nó lớn hơn một chút, trực tiếp làm cho người ngủ thiếp đi, hiện tại có cần tôi lái xe đến chỗ anh không?

- Cô không cần tới tìm tôi, đi tìm nơi khác dàn xếp cô và người phụ nữ kia trước, bên chỗ tôi, tôi sẽ thử giải quyết trước.

- Tô Bạch, anh thật sự muốn đỡ đẻ hả?

- Nếu không còn có thể làm gì?

- Mẹ nó, không kịp rồi, tôi phải dừng xe ở ven đường xem thế nào, cô thu xếp xong bên mình rồi nhắn địa chỉ cho tôi nhé.

Sau khi nói xong, Tô Bạch cầm theo điện thoại, mở cửa sau của xe, đi vào.

Chương 332 Con Bà Nó Tô Bạch

"Các cơn co thắt ở tử cung diễn ra theo quy luật, hoặc là vỡ ối, nước ối chảy ra ngoài, đây là dấu hiệu của việc sắp sinh."

- Đầu tiên nên để cho người phụ nữ mang thai hít một hơi thật sâu khi cơn co thắt bắt đầu và thở nhẹ ra theo mỗi lần co thắt, đồng thời kết hợp với việc mát xa phần bụng dưới và thắt lưng, đè lên phần nối liền khung xương chậu để vượt qua cơn đau khi chuyển dạ.

- Người đỡ đẻ nên nghiêm túc canh giữ bên cạnh, làm giảm bớt đi tâm trạng khẩn trương và lo lắng của người mẹ.

- Tận dụng điều kiện của hoàn cảnh và vận dụng sao cho phù hợp với từng nơi, giúp đỡ sản phụ sinh con một cách thuận lợi. Ở trong điều kiện cho phép, nên đưa sản phụ đến nơi kín gió, chú ý giữ ấm, đặt tấm vải sạch hoặc quần áo sạch sẽ dưới mông của người mẹ, cố gắng khử trùng hoặc làm sạch bên ngoài âm hộ, tuyệt đối không để tay bẩn hoặc bất kỳ dụng cụ bẩn nào tiếp xúc với âm hộ, như thế rất dễ dẫn đến tình trạng nhiễm khuẩn sản đạo (đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài). Sau khi đứa nhỏ được sinh ra, không nên vội vàng cắt dây rốn, đặc biệt không được dùng kéo bẩn để cắt dây rốn, tránh nguy cơ gây nhiễm khuẩn cho đứa nhỏ.

Đầu dây bên kia điện thoại, Hứa Tình bỗng nhiên sửng sốt, nhiều như vậy từ ngữ chuyên ngành từ trong miệng Tô Bạch phát ra, khiến cho cô ta có một loại cảm giác không chân thật, cô ta giống như đoán được điều gì, lập tức mắng.

- Chết tiệt, Tô Bạch, có phải trong thế giới hiện thực anh là một bác sĩ đúng không, trên thực tế anh đã nắm chắc việc đỡ đẻ này rồi đúng không, anh thế mà lại cố ý không nói cho tôi biết, hại tôi ở chỗ này lo lắng phí công, con mẹ nó anh có biết nghĩ cho người khác không, bây giờ chúng ta là tiểu đội!

- Con mẹ nó, cô có thể giữ im lặng một chút không, ông đây vừa tra tài liệu trên baidu trong điện thoại di động.

(Baidu được xem là ông vua trong lĩnh vực tìm kiếm của Trung Quốc kể từ khi Google quyết định rời thị trường này.)

"…" Hứa Tình.

Hiện tại người phụ nữ đang hôn mê, làm sao có thể dùng sức?

Tô Bạch vô thức nhìn về phía móng tay mình, ngay lập tức, tay phải của hắn bắt đầu khô quắt, năm ngón tay mọc ra móng tay sắc bén màu đen, đây là do huyết thống cương thi hiện ra.

- Sinh bằng cách mổ, liệu có phải sẽ đơn giản hơn không?

- Cái gì, Tô Bạch, anh dự định để cho người phụ nữ mang thai kia sinh mổ ư?

Đầu dây bên kia, Hứa Tình cảm thấy rất giật mình.

Tô Bạch rất rõ ràng, móng tay của hắn rất sắc bén, nhưng bên trong móng tay ẩn chứa thi độc, hắn có thể thoải mái mổ bụng của người phụ nữ mang thai này, sau đó lấy đứa bé sơ sinh ra, tỷ lệ sống sót của đứa bé nhất định rất cao, thế nhưng người phụ nữ mang thai này, cho dù không chết do việc sinh mổ bất thường, thì cũng sẽ chết vì thi độc.

Chẳng qua,

Người phụ nữ mang thai này đâu có quan hệ gì với hắn?

Hắn chỉ muốn đứa bé này, chỉ muốn đứa bé này mà thôi, đứa nhỏ này chính là một chiếc vé để lên thuyền Noah.

Người trong thành phố này đều là người mèo, cũng là NPC, không phải là người sống, chính bản thân hắn không cần thiết có cảm giác tội lỗi gì, hơn nữa, hắn đâu phải hạng người tốt lành gì, có cái quỷ cảm giác tội lỗi gì chứ?

Tô Bạch đặt một tay lên trán của mình, không biết vì sao, khi người phụ nữ mang thai này hôn mê nằm ở trước mặt hắn, nghĩ đến trong bụng của cô ta còn có một đứa nhỏ sắp ra đời, trong đầu Tô Bạch luôn nhớ đến cảnh tượng tiểu gia hỏa ngồi trên sofa, dáng vẻ hưng phấn khi nhìn thấy hắn về nhà.

Trong lúc nhất thời, khóe môi Tô Bạch nở một nụ cười tự giễu, vừa rồi hắn còn vừa châm chọc Hứa Tình thánh mẫu, làm sao lúc này lại đến lượt chính hắn cũng có dáng vẻ này.

Giết chết cô ta là được rồi, sau đó lấy đứa nhỏ ra, dùng đứa nhỏ để hoàn thành nhiệm vụ, đây mới chính là điều quan trọng nhất.

Tô Bạch à Tô Bạch, không có đứa nhỏ, ngươi chính thức bị gạt bỏ.

Chính ngươi đều tự thân khó bảo toàn, còn ở đây già mồm cái gì?

Ở trong đầu, Tô Bạch không ngừng thuyết phục chính mình, nhưng móng tay sắc bén lại chậm chạp không hạ xuống, có lẽ người phụ nữ mang thai đã bị thương ở đầu, cho dù nước ối đã vỡ, dáng vẻ sắp sinh, thế nhưng cô ta lại không mảy may có dấu hiệu tỉnh lại, đây gần như là ngăn cản sạch tâm tư muốn để cô ta sinh thuận theo tự nhiên của Tô Bạch.

Nếu như một người phụ nữ mang thai tỉnh táo nằm đó, Tô Bạch còn có thể ở bên cạnh hô hào: Dùng sức, dùng sức, tiếp

tục dùng sức, đầu của đứa nhỏ đã ra rồi, cánh tay chuẩn bị ra, lại dùng sức…

Nhưng cảnh tượng này, tuyệt đối không xuất hiện được nữa, một người đang trong trạng thái hôn mê sâu, bạn cũng không cách nào để cho cô ta hiện tại chủ động dùng sức để sinh con.

- Tô Bạch, chúng ta đã có một người phụ nữ mang thai rồi.

Trong điện thoại vang lên giọng nói của Hứa Tình.

- Ý của cô là gì?

Lúc này, Tô Bạch đã ngồi lên xe, nhìn người phụ nữ mang thai trước mặt mình, trên mặt cô ta đổ mồ hôi một cách bất thường.

- Thật ra chúng ta có thể không cần nghiệp chướng như thế.

Lúc này, Hứa Tình nói thêm một câu: - Thật sự không cần thiết.

- Ngộ nhỡ, người trong xe cô sẩy thai thì sao?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

Hứa Tình nghẹn ngời, nhưng mấy giây sau, cô ta tiếp tục nói.

- Tiếng Anh của tôi không tốt như anh, nhưng câu chuyện xưa trong kinh Thánh, tôi đã được đọc qua, tôi hỏi anh, thuyền Noah xuất hiện, ý nghĩa của nó là gì?

Tô Bạch nhíu mày, không trả lời câu hỏi này của cô ta.

Hứa Tình tiếp tục nói:

- Bởi vì Thượng Đế cảm giác được con người đang trở nên xấu hơn, toàn bộ thế giới này đều đang trở nên dơ bẩn, không còn là một thế giới tuyệt vời như trong tưởng tượng của Thượng Đế nữa, cho nên Thượng Đế dự định diệt thế, dự định

làm một lần thanh tẩy, để thế giới này một lần nữa trở nên tươi đẹp hơn.

- Tôi nghĩ, liệu Phát Thanh Khủng Bố đem từ "Noah" này viết vào trong nhiệm vụ, có phải là muốn ám chỉ một thứ gì đó không?

- Nếu như chúng ta áp dụng dạng phương pháp cực đoan, giết chết người phụ nữ mang thai, sau đó lấy đứa bé ra, liệu chúng ta có gặp phải vận rủi gì không?

Tô Bạch nhìn về phía ngoài cửa sổ, một chiếc ô tô từ bên cạnh nhanh chóng lướt qua, tiếng động cơ vang lên bên tai hắn.

- Hứa Tình.

Tô Bạch bỗng nhiên lên tiếng gọi.

- Ừm.

- Có phải cô đã từng có con không?

- Vì sao bỗng nhiên lại hỏi tôi như thế?

Giọng nói của Hứa Tình đột nhiên thay đổi, mang theo chút gì đó hơi run rẩy, hiển nhiên, cảm xúc của cô ta hơi dao động.

- Tôi chỉ hiểu kỳ mà thôi, sau khi cô nhìn thấy người phụ nữ mang thai, cô giống như biến thành một người khác, đừng nói với tôi, cô chỉ đơn giản là đồng tình hoặc là tính thánh mẫu dâng trào nhé.

- Tôi đã từng mang thai, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn bị sẩy thai.

Hứa Tình không che giấu, cũng không có từ chối trả lời câu hỏi này, mà chính là nói ra câu trả lời của chính mình.

- Lúc ở trong thế giới chuyện xưa, tôi còn cảm thấy ổn, tôi sẽ không nghĩ đến quá nhiều thứ, nhưng lúc quay về thế giới hiện thực, buổi tối tôi thường xuyên nằm mơ thấy con của tôi, đứa nhỏ nằm trong ngực tôi khóc thút thít, hỏi vì sao tôi không cần nó, loại cảm giác này, đàn ông các người không hiểu được.

Chương 333 Tích Đức

Vào thời điểm này, hai người chúng ta cùng một lúc có lòng dạ đàn bà, có phải hơi thánh mẫu quá không, nếu như đến lúc đó, trong tay chúng ta không có đứa nhỏ, chúng ta sẽ phải chết chung đó.

- Sống, không phải bởi vì còn sống mới tồn tại.

(Ý là sống phải có ý nghĩa có mục tiêu chứ không phải chỉ bởi chưa chết nên cứ sống.)

- Tôi rất thích câu nói này.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó cắn răng, mở cửa xe ra, quay về chỗ ghế lái, một lần nữa khởi động xe.

Nghe thấy tiếng Tô Bạch khởi động xe, Hứa Tình cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

- Anh muốn làm gì thế?

- Đưa cô ta đi bệnh viện.

Tô Bạch vừa nói vừa đạp xuống chân ga, không quan tâm nó có thật sự tăng tốc hay không.

- Anh có cảm thấy vừa rồi đầu óc tôi giống như phát bệnh tâm thần hay không?

Hứa Tình đột nhiên hỏi.

- Thật đáng thương, tôi cũng bị cô lây nhiễm.

Tô Bạch trêu chọc.

Trên cao tốc, Tô Bạch vừa đi vừa nhìn sang hai bên đường, rất nhanh, một bệnh viện xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Bạch,

hắn lập tức lái xe ngược chiều để lao thẳng vào bệnh viện, bảo vệ còn chưa kịp nhấc thanh chắn an ninh lên liền bị Tô Bạch trực tiếp đâm đổ.

Tiễn phật thì tiễn đến tây thiên, Tô Bạch lái thẳng xe đến chỗ khám bệnh, khiến cho một số bệnh nhân và y tá ở xung quanh giật nảy mình, Tô Bạch rút chìa khóa đi xuống xe, đi vào trong đám người.

Bảo vệ của bệnh viện nhanh chóng đến, phát hiện trong xe có một người phụ nữ mang thai đang không ngừng chảy máu, lập tức kêu "cứu người", bác sĩ và y tá cũng lao đến, cho dù thế nào đi chăng nữa, chuyện đã xảy ra ở bệnh viện, ở trước mặt mọi người, bọn họ cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Tô Bạch đem chính mình ẩn núp trong đám người, nhìn thấy người phụ nữ có thai kia được đẩy vào bên trong, hắn không lựa chọn tiếp tục đến gần, cũng không lựa chọn ôm cây đợi thỏ, Tô Bạch cái gì cũng không làm, cứ như thế tùy ý đi tới đi lui ở trong đám người.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, có hai chiếc xe con lái vào bệnh viện, từ trên xe, có năm người đi xuống, bọn họ xông thẳng đến bệnh viện, ngay sau đó, lại có thêm mấy chiếc xe dừng ở bên ngoài bệnh viện, một số người đàn ông ở trong mắt Tô Bạch nhìn rất giống "cha của đứa nhỏ", vội vã chạy đến bệnh viện, hiển nhiên, bọn họ là những thính giả nhận được tin tức.

Trong bệnh viện, ở mỗi phòng khám, hiện tại nhất định còn rất nhiều tai mắt của các tiểu đội, điểm này Tô Bạch đã sớm đoán được, cho nên khi hắn quyết định đưa người phụ nữ mang thai đến bệnh viện, hắn đã từ bỏ việc cướp thức ăn từ trong miệng sói.

Tô Bạch không có ý định dừng lại ở chỗ này, mà chính mình đi thẳng ra ngoài bệnh viện, chuẩn bị bắt xe.

Lúc này, trong điện thoại di động truyền đến tiếng của Hứa Tình:

- Tô Bạch, tôi đã tìm được chỗ nghỉ chân, hoàn cảnh khá yên tĩnh, cũng rất bí mật, tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh, anh đến đây đi.

- Ừm, tôi đã đưa người phụ nữ có thai đến bệnh viện, mẹ con cô ta có bình an hay không thì phải xem vào vận mệnh của chính người phụ nữ đó.

- Cảm ơn anh, tôi nợ anh một ân tình, lần sau phân chia chiến lợi phẩm, tôi sẽ đưa một phần của tôi cho anh.

- Chớ làm thế, bất hoạn quả nhi hoạn bất quân, tôi cũng không muốn một thích khách sớm chiều ở chung, lại sinh ra bất mãn và oán hận tôi, nếu không kết quả mình chết như thế nào cũng không biết.

(Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân: Đây là một câu nói của Khổng Tử, có nghĩa: Không lo ít mà chỉ sợ chia không đều.)

- Tóm lại, cảm ơn anh.

- Không có gì.

Tô Bạch không nói cho Hứa Tình biết, thật ra cho dù cô ta không ngăn cản, chính bản thân hắn cũng không xuống tay được.

- Mình làm như thế, có thể coi là tích đức không?

- Người phụ nữ có thai đâu?

Một người đàn ông có vết sẹo trên mặt, hỏi.

- Cô ta đang ở bên trong phòng cấp cứu.

Một người phụ nữ trả lời, cô ta mặc trang phục y tá, nhưng rõ ràng không phải y tá, mũ còn chưa có đội nghiêm chỉnh, hiển nhiên là vừa mới cải trang.

- Hãy canh giữ cho chặt chẽ, dù có như thế nào, thịt đã đến miệng, không thể cho người khác cướp đi.

Người đàn ông mặt sẹo nói với người bên cạnh.

- Đúng.

- Tôi hiểu.

Một thính giả cải trang thành y tá, một người cải trang thành bệnh nhân, phân biệt giám sát ở hai lối vào của tầng lầu này, người đàn ông mặt sẹo thì dẫn theo hai người khác canh giữ ở cửa phòng cấp cứu, người không biết còn cho rằng bọn họ là thân nhân của người phụ nữ mang thai kia.

- Đội trưởng, ở cổng bệnh viện hình như lại có một nhóm người đến.

Y tá vừa chú ý đến thang máy và hành lang, còn phải thông qua cửa sổ nhìn về phía cổng bệnh viện. Có phải là thính giả hay không, có đôi khi, thật ra chuyện này rất dễ nhận biết ra, nhất là khi đối phương cũng không có quá nhiều che giấu, hiển nhiên cũng là vừa nhận được tin tức, cho nên vội vã đi đến.

- Mọi người chuẩn bị kỹ càng, khi cần thiết thì chuẩn bị chiến đấu, ngăn chặn bọn họ.

Người đàn ông mặt sẹo thông qua điện thoại di động truyền mệnh lệnh cho đội viên của mình.

Bỗng nhiên, đèn trên cửa phòng cấp cứu chuyển sang màu xanh, hiển nhiên ca phẫu thuật đã kết thúc.

Người đàn ông mặt sẹo một lần nữa cầm điện thoại di động lên:

- Tất cả mọi người nhanh chóng tập trung đến phòng cấp cứu, đứa nhỏ đã được sinh ra rồi.

Thính giả cải trang thành y tá và bệnh nhân nhanh chóng chạy đến, một bác sĩ dẫn theo hai y tá từ trong phòng cấp cứu đi ra, nhìn thấy người đàn ông mặt sẹo thì cảm thấy hơi ngoài ý muốn, cha của đứa nhỏ, vậy mà lại có dáng vẻ này, nhưng vẫn cười nói:

- Mẹ con bình an, chúc mừng anh, là một công chúa.

Thính giả cải trang thành bệnh nhân lại không có ý cho tiền bồi dưỡng, ngược lại, một dòng điện màu xanh lam từ trên người anh ta phát ra, y tá và bác sĩ bị choáng ngã xuống đất, toàn bộ năm người trong tiểu đội cùng nhau xông vào bên trong phòng cấp cứu.

Người phụ nữ vẫn đang nằm mê man, bên cạnh cô ta còn có một đứa bé, trên mặt đứa trẻ sơ sinh còn mang theo máu tươi, làn da nhăn nheo, hiển nhiên là còn sống.

Người đàn ông mặt sẹo thở phào nhẹ nhõm:

- Đứa nhỏ còn sống.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười, đứa nhỏ đến tay, tất cả mọi chuyện đều bình an.

Thế nhưng, ngay khi cả năm người đều tụ tập xung quanh đứa bé, mắt của đứa nhỏ lại bỗng nhiên mở ra, đôi mắt mở rất lớn, giống như hai chiếc chuông đồng, tròng mắt màu xanh lục, trong đó mang theo ý cười đầy trào phúng.

- Khà khà… Loại phương thức câu cá này, tôi thích nhất…

Chỗ rốn của đứa nhỏ bắn ra năm sợi tơ vàng, năm thính giả đứng ở bên cạnh đứa nhỏ căn bản không kịp chuẩn bị liền bị tơ vàng xuyên thấu, ngay sau đó, máu thịt của bọn họ bắt đầu héo rút và khô quắt, giống như chất dinh dưỡng cho hoa cỏ, không

ngừng bị rút đi sự sống, mà đứa trẻ sơ sinh kia lại không ngừng lớn lên, trên mặt lộ ra hưng phấn. Sau khi năm thính giả kia hoàn toàn biến thành thây khô, đứa trẻ sơ sinh cũng biến thành một lão giả.

Thân thể lão giả trần truồng, nhìn khắp xung quanh, trên mặt đầy ý cười.

- Chết tiệt, nếu như không phải tiến vào trong thế giới chuyện xưa, lại cùng đám người kia liều mạng, hai bên cùng tổn thất, mình cũng không cần phí hết tâm tư để khôi phục lại, chẳng qua, sinh cơ của thính giả, thật đúng là mỹ vị.

- Ha ha, thứ mùi vị này, ở trong thế giới hiện thực thật đúng là không thể thưởng thức, cũng không dám thưởng thức.

Dạo này mình đang chạy dealine, khoảng sau 28 sẽ đăng đều chương lại

Chương 334 Bị Đánh

Bên lề đường gần cổng bệnh viện, Tô Bạch đã đứng ở đó hơn mười phút, nhưng vẫn không bắt được chiếc xe nào, nếu như không phải bởi vì sợ bị người ta chú ý, Tô Bạch dự định dứt khoát cướp một chiếc xe để đi.

Hiện tại Tô Bạch vẫn còn một lợi thế, đó chính là phần lớn các tiểu đội đều chưa thấy qua hắn, bởi vì lúc thực hiện nhiệm vụ chi nhánh 1, vốn dĩ trong lúc mọi người đều tập hợp lại ở cùng một chỗ giống như ở trên võ đài, sau đó ra sức thực hiện nhiệm vụ chi nhánh để nhận lấy ban thưởng, Tô Bạch cùng với tiểu đội của Phác Dao Dao lúc trước lại đang chém giết ở một nơi khác, vì thế, Hứa Tình và Tô Bạch, hai người duy nhất may mắn còn sống đã bỏ qua cơ hội để xuất hiện trên sân khấu một cách hoàn mỹ nhất.

Đây cũng có thể coi là một ưu thế, nhất là khi số lượng thành viên trong tiểu đội của hắn chỉ có hai người, lại càng thêm trân quý loại ưu thế này.

Cuối cùng cũng có một chiếc taxi đi đến, Tô Bạch ngồi xuống ghế sau, cho tài xế xem địa chỉ mà Hứa Tình gửi đến cho mình, kết quả tài xế vừa mới xem xong, cửa xe bị người bên ngoài kéo ra, một lão giả run rẩy đi vào ngồi.

- Này.

Tô Bạch chỉ nói một tiếng như thế, ý bảo nơi này đã có người ngồi rồi.

Những lão giả vẫn giống như cũ làm theo ý mình, đi vào trong xe ngồi, ngược lại, tài xế xe taxi hỏi lão giả đi nơi nào, lão giả xoa trán mình, sau đó nói ra một địa danh.

Tài xế tính toán một lát, nói:

- Vị trí của hai người rất gần nhau, chỉ cách một con phố, như vậy đi, mỗi người 50 tệ, không bấm đồng hồ nữa.

Trong lòng Tô Bạch cũng cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể ở trong lòng cảm thán, lúc Phát Thanh Khủng Bố chế tạo ra thế giới chuyện xưa, ngay cả những chi tiết nhỏ đều được chú ý.

Đầu năm nay, dịch vụ xe công nghệ không ngừng lớn mạnh và phát triển, đồng thời nhận được tính pháp lý và thừa nhận của quốc gia, gần như đã đem số lượng xe taxi truyền thống thu lại về mức thấp nhất, rất nhiều tài xế xe taxi trực tiếp bỏ việc, các hãng xe taxi không tuyển được người, bởi vậy nhiều hãng xe trực tiếp bỏ luôn kỳ thi sát hạch, kéo người lên xe làm việc, cũng chính vì thế mà ở trên rất nhiều thành phố của Trung Quốc, tố chất của tài xế taxi càng lúc càng kém, tạo thành một loại tuần hoàn ác tính.

Xe taxi bắt đầu lăn bánh, lão giả càng lúc càng không ngừng ho khan, giống như là sinh bệnh.

Tô Bạch hạ cửa sổ xe xuống để cho gió lùa vào, cố gắng để cho mình cách xa lão giả này, thể hiện ra một loại tư thái rất ghét bỏ.

Lão giả lại giống như có hứng thú nhìn Tô Bạch:

- Chàng trai trẻ có khăn tay không?

- Không có – Tô Bạch từ chối nói.

- Khụ khụ…

Lão giả quay đầu lại, chính mình ho khan.

Tài xế taxi thật đúng là sợ ông ta làm bẩn xe mình, vô thức tăng nhanh tốc độ.

Người đầu tiên xuống xe là Tô Bạch, Tô Bạch thanh toán tiền, xuống xe, sau đó chiếc xe taxi này tiếp tục đi về phía trước.

Tô Bạch cầm điện thoại di động lên, không biết vì sao, vừa rồi lúc lên xe taxi, cuộc điện thoại giữa hắn và Hứa Tình đột nhiên bị gián đoạn, lúc này mới gọi lại, chờ chuông điện thoại vang lên được mấy lần, Hứa Tình mới nghe máy.

- Này, vừa rồi sao anh lại tắt điện thoại thế.

- Đừng hỏi nữa, cô hãy nghe tôi nói đây…

Tô Bạch còn chưa có nói xong, một gương mặt già nua cứ thế đột ngột xuất hiện ở bên cạnh bả vai Tô Bạch.

- Nói cái gì?

Giọng nói của lão giả mang theo trêu tức và trào phúng.

Thế nhưng lão giả nhanh chóng không cười nữa, bởi vì ông ta đột nhiên phát hiện, Tô Bạch cũng đang cười, cười còn kinh khủng hơn ông ta.

- Nói ông con mẹ nó chứ!

Pằng!

Một tay Tô Bạch cầm di động gọi điện thoại, tay còn lại thì được đặt ở trong áo khoác, đã cầm sẵn địa ngục hỏa shotgun, hơn nữa, họng súng còn hướng ra phía sau mình, sở dĩ hắn đứng ở ven đường gọi điện thoại cũng là vì muốn cho đối phương có loại cảm giác hắn đang sơ ý bất cẩn, trò chơi mèo vờn chuột, đơn giản chính là sử dụng lặp đi lặp lại phương pháp này, chẳng qua Tô Bạch chơi càng tinh ranh hơn mà thôi.

Địa ngục hỏa shotgun nổ súng ở khoảng cách gần như thế, lúc này lão giả bị bắn bay ra ngoài, rơi ra xa hơn 10 mét, ở trước ngực lún xuống, thế nhưng cả người ông ta vẫn còn duy trì tư thế đứng thẳng một cách vững vàng.

Tô Bạch xoay người, có chút ngạc nhiên, lão giả này thật đúng là có nghị lực, chịu một phát đạn như thế mà còn có thể đứng vững, dáng vẻ còn rất trung khí, Tô Bạch lắc đầu, lần này hình như đạp trúng tường sắt rồi.

Lão giả nhìn thấy lỗ thủng ở trước ngực mình, sau đó lại nhìn Tô Bạch rút họng súng từ trong áo khoác ra, ông ta cảm thấy hơi ngoài ý muốn, cũng có chút hưng phấn, lập tức ngẩng đầu lên chỉ vào Tô Bạch cười ha hả.

- Chàng trai trẻ, được lắm, chiêu này chơi rất hay, tôi còn thực sự bị cậu lừa gạt, cậu không đi làm diễn viên thật đúng là rất đáng tiếc.

Lúc này, lão giả không ho khan, trong lúc nói chuyện, giọng nói rất sắc bén.

Tô Bạch giơ hai khẩu súng lên, chỉ vào lão giả, không nói gì, cũng không muốn nói chuyện.

- Trước đó ở trên xe, tôi cũng đã nghe được hai người nói chuyện, chỗ hai người còn có một người phụ nữ đang mang thai, xin lỗi cậu, đứa nhỏ đó, lão già tôi muốn có nó.

Vừa nói xong, thân hình của ông ta biến mất ngay tại chỗ, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch vô thức bóp cò súng, thế nhưng song chưởng của lão giả đẩy lên trên, họng súng của Tô Bạch bị nâng lên cao, bắn hai phát lên không trung. Ngay sau đó, lão giả đạp một cước vào vùng bụng dưới của Tô Bạch, cả người hắn bị đạp bay ra ngoài, giống như lúc trước lão giả bị đạn bắn bay ra xa.

Hai chân Tô Bạch không ngừng ma sát trên mặt đất, sau cùng hắn vẫn đứng vững thân hình, thế nhưng trong lúc nhất thời, thật đúng là không đứng thẳng được sống lưng.

- Súng này không tồi, chẳng qua cậu vẫn chưa dung hợp được thứ đồ chơi này vào trong cơ thể, cũng đúng thôi, vũ khí

từ trong cửa hàng wechat đổi lấy, độ khó để dung hợp quả thật là rất lớn, hơn nữa, cậu cũng quá ỷ lại vào ngoại vật rồi.

Lão giả hơi buông lỏng phần eo của mình, đặt một tay lên vị trí miệng vết thương của mình để xoa xoa, rất nhanh, vị trí vết thương của ông ta bắt đầu hồi phục như cũ.

Đây không phải là năng lực phục hồi của Vampire, cũng không phải hồi phục do năng lực huyết thống đặc thù, mà chính là vì sau khi cấp độ của bản thân sinh mệnh tăng lên đến một mức độ nhất định, sẽ tự nhiên xuất hiện điều thần kỳ này, lão giả có thể khống chế sự phân chia của các tế bào trong cơ thể mình, dáng vẻ đó đã đến cấp độ nhập vi.

Tô Bạch vừa mới đứng thẳng người, lão giả lại một lần nữa biến mất ngay tại chỗ, Tô Bạch vô thức lùi lại một bước, thế nhưng rất nhanh, tay của ông ta trực tiếp xuất hiện bên người hắn, bóp lấy cổ Tô Bạch, nhấc cả người hắn lên, sau đó lập tức tàn nhẫn ném đi, cả người Tô Bạch giống như một quả đạn pháo đập vào bên trong một cửa hàng tiện lợi bên lề đường.

Chương 335 Lão Giả

Cho đến bây giờ, Tô Bạch vẫn nắm chặt địa ngục hỏa shotgun trong tay, thế nhưng đối mặt với đối thủ có cấp bậc này, địa ngục hỏa shotgun căn bản không có đất dụng võ, tốc độ và năng lực phản ứng của đối phương, hoàn toàn nghiền ép hắn, hắn căn bản không thể bắn trúng ông ta, hơn nữa cho dù có bắn trúng, thương tổn mà địa ngục hỏa shotgun gây ra cho đối phương, dường như nhẹ hơn rất nhiều so với nhận thức của Tô Bạch.

Tô Bạch lại một lần nữa khó khăn đứng lên, hắn nhìn thấy một đôi chân đi dép lê dùng một lần xuất hiện ở trước mặt mình, sau đó trước mắt hắn tối sầm lại.

Chân của lão giả đạp trúng vào mặt Tô Bạch, cả người Tô Bạch bị đạp cho choáng váng, ngay sau đó, lão giả giống như chơi game, một cước đạp vào mắt cá chân của Tô Bạch, để người vừa mới đứng lên lại một lần nữa ngã xuống đất.

- Đều đã như thế còn cầm chặt súng của mình, chậc chậc, cái chấp niệm này, thật đúng là đáng sợ.

Lão giả ngồi xổm xuống, một tay nắm chặt lấy cổ tay Tô Bạch, ép hắn buông súng ra, sau đó một cước quét qua, khẩu súng bị đạp vào trong góc, ngay sau đó lại làm như lúc trước, hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun đều bị gỡ ra khỏi tay Tô Bạch.

Tay lão giả nhẹ nhàng vỗ lên mặt Tô Bạch:

- Này, đừng có giả bộ chết, vừa rồi không phải còn kìm nén một hơi, chuẩn bị đánh lén tôi sao?

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn lão giả này, vẻ mặt hắn bắt đầu trở nên dữ tợn, hoán đổi sang huyết thống cương thi!

- Chậc chậc, xem ra cậu che giấu khá nhiều thứ nhỉ?

Một tay của lão giả giữ lấy cổ của Tô Bạch, nhấc cả người Tô Bạch lên, cho dù Tô Bạch đã hoán đổi sang huyết thống cương thi thì hắn vẫn không có nhiều năng lực phản kháng khi nằm trong tay lão giả.

- Cậu có huyết thống tốt như vậy lại không biết cách vận dụng, suốt ngày chỉ cầm hai khẩu súng rách nát kia làm gì, thật đúng là nhặt được hạt vừng, mất đi dưa hấu.

(Nhặt được hạt vừng, mất đi dưa hấu: Dùng để ví von bởi vì việc nhỏ mà mất lớn, được không bù mất, sau cùng người thua thiệt là chính mình.)

Lão giả lắc đầu, sau đó dự định ném Tô Bạch về phía vách tường của cửa hàng tiện lợi.

Thế nhưng, lúc lão giả đang phát lực, cả người Tô Bạch trực tiếp hóa thành một cái bóng, trong lúc nhất thời, tay lão giả không có gì cả, ngay sau đó, Tô Bạch rơi xuống phía sau lưng của ông ta. Vào lúc này đây, bộ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng hoàn toàn kích phát, hàn độc bộc phát!

Ầm!

Nhiệt độ bên trong cửa hàng tiện lợi nhanh chóng hạ xuống, trong nháy mắt đã xuất hiện từng lớp băng sương.

Lão giả cũng bị đông lại ở trong đó, không nhúc nhích được gì.

Tô Bạch lảo đảo đi đến nhặt địa ngục hỏa shotgun lên, nhìn thoáng qua lão giả đã hóa thành tượng băng, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn vẫn từ bỏ xúc động một lần nữa thử dùng địa

ngục hỏa shotgun bắn ông ta, mà chính là trực tiếp quay người rời đi.

Chờ đến khi Tô Bạch đi xa, tầng băng trên người lão giả bắt đầu nứt ra, ông ta đi ra, xoa hai tay của mình, giống như có hơi lạnh, đương nhiên cũng chỉ hơi lạnh mà thôi.

Có người mở cửa đi vào bên trong cửa hàng tiện lợi, đó là một người đàn ông mặc áo khoác tím, trên gương mặt người đàn ông mang theo một tầng âm nhu, ở bên chân người đàn ông có một con tiểu tỳ hưu ngồi xổm ở nơi đó, nó đang trợn mắt trừng trừng nhìn lão giả.

- Tên nhóc kia là thân thích của anh à?

Người đàn ông cảm thấy hơi ngoài ý muốn, hỏi:

- Anh không chỉ cố ý đả thông khí tức ứ đọng trong cơ thể cậu ta, còn chỉ điểm cho cậu ta, chậc chậc, thật đúng là làm cho tôi ghen tỵ. Nếu như khi đó có loại cường giả cấp bậc này đến chỉ điểm cho tôi một chút, tôi thật sự sẽ cảm động đến phát khóc đấy.

- Phích Lâu, chuyện của tôi, anh hẳn phải biết một ít.

Lão giả nhìn người đàn ông trước mắt này, ánh mắt nghiêm túc, hiển nhiên trước đó anh ta có thể cùng Tô Bạch hi hi ha ha, đó là bởi vì trên phương diện thực lực, song phương không cùng một cấp độ. Thế nhưng người đàn ông trước mặt này, trước đó không lâu, cũng chính là anh ta và một người phụ nữ khác đã liên thủ làm ông ta bị trọng thương, khiến cho ông ta không thể không tìm một nữ thi, sau đó ẩn núp trong bụng của cô ta, giả trang thành trẻ sơ sinh, tìm cơ hội hút sinh cơ của thính giả để khôi phục.

- Anh là một cô nhi.

Phích Lâu mỉm cười nói:

- Anh không hấp thu đủ sinh cơ ư? Sao dáng vẻ anh lại già như thế, đây cũng không giống với phong cách của một người luôn ăn mặc chỉnh chu như anh.

- Nếu như tôi lại tiếp tục hút sinh cơ của thính giả có cấp bậc thấp, đoán chừng Phát Thanh Khủng Bố sẽ thật sự ra tay với tôi, thường là chuyện tốt hóa dở, hơn nữa chỉ bằng trạng thái hiện tại của tôi cũng đã đủ rồi.

- Được rồi, Lan Lâm nói, cô ta không dự định tìm trẻ sơ sinh để ngồi lên con thuyền Noah, cô ta dự định thể nghiệm cảm giác Thượng Đế diệt thế, bộ dạng này của anh, xem ra là không chơi nổi.

- Không nhất định, ha ha, nhiệm vụ chủ tuyến lần này không nhắc đến việc, nếu không nắm giữ được một đứa trẻ sơ sinh sẽ bị gạt bỏ, chỉ là không lên được thuyền Noah mà thôi, thật ra tôi cũng rất muốn thể nghiệm một chút cảm giác diệt thế, chuyện này đối với chúng ta mà nói, nhất định có nhiều chỗ tốt.

- Anh chính là loại tính khí này, nếu sớm biết như thế, sao lúc trước anh lại cùng Lan Lâm tranh con mèo nhỏ đáng yêu kia làm gì.

- Tôi không nghĩ đến một người có dáng vẻ ẻo lả như anh, vậy mà cũng giúp phụ nữ cướp đồ!

Lão giả nổi giận đùng đùng, mắng.

- Được rồi, anh không chết thì tốt, vừa rồi anh còn chưa có nói hết, thằng nhóc kia có chỗ nào đáng giá để anh coi trọng?

Lão giả xoay người đang định rời đi, nghe thấy câu này, cơ thể ông ta sững sờ, chậm rãi nói.

- Lúc trước, khi mẹ sinh ra tôi, bà ấy đứng ở ven đường gọi thật lâu, nhưng không một chiếc xe nào đồng ý đưa bà ấy đến

bệnh viện, bà ấy sinh tôi ra ngay ở ven đường, sau đó bị nhiễm trùng, tôi vừa được sinh ra không lâu thì bà ấy qua đời.

- Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu như ngày đó thật sự gặp được một tài xế có lòng tốt, có phải tôi sẽ không vừa sinh ra liền mất mẹ hay không?

Phích Lâu gật đầu, vẻ mặt chân thành, để một tay ở trước ngực mình:

- Xin lỗi anh.

.

Tô Bạch dựa theo địa chỉ lúc trước mà Hứa Tình gửi đến cho mình để đi tìm một lúc, rốt cuộc cũng tìm được homestay kia, Tô Bạch dừng lại ở trước cửa ra vào, hắn không cho rằng, sau cú điện thoại kia của hắn, Hứa Tình sẽ còn ngu ngốc cùng với người phụ nữ kia ở lại homestay này chờ đợi mình.

Quả nhiên, Hứa Tình giống như là ẩn núp trong chỗ tối phát hiện ra Tô Bạch, cơ thể của cô ta trực tiếp từ phía sau gốc cây đại thụ đầu phố đối diện đi ra.

- Người phụ nữ có thai kia đâu?

Tô Bạch hỏi.

- Ở bên trong tầng hầm, trong thời gian ngắn như thế, tôi không cách nào di chuyển cô ta.

Tô Bạch gật đầu, anh ta hiểu ý tứ của Hứa Tình, nếu đã không kịp di chuyển, vậy thì dứt khoát giấu người phụ nữ có thai đi, chính mình ẩn nấp ở xung quanh, tùy thời hành động, đây cũng là một cách làm rất lý trí, so với một Hứa Tình thuyết phục Tô Bạch không nên dùng phương pháp sinh mổ thì sáng suốt hơn nhiều.

Chương 336 Cảm Giác Sảng Khoái Sau Trận Chiến

Đại khái là do mỗi người đều có nhược điểm, trên thực tế Tô Bạch cũng giống như vậy, có một số phương diện sự tình nào đó, sau cùng sẽ biểu hiện ra một loại tâm thái và tác phong khác hẳn với những lúc bình thường.

Ánh mắt Hứa Tình nhìn Tô Bạch, ý hỏi Tô Bạch có cần di chuyển người phụ nữ mang thai hay không, trước đó cô ta nghe thấy trong điện thoại có tiếng súng nổ, hiển nhiên khi đó tình hình của Tô Bạch rất nguy cấp.

Ai biết Tô Bạch chỉ xua tay, ra hiệu không cần.

Hứa Tình nhíu mày, đi đến mở cửa cho Tô Bạch vào, Tô Bạch tìm được phòng vệ sinh, đi thẳng vào trong đó tắm rửa, Hứa Tình chờ ở bên ngoài một lát, thấy Tô Bạch thật sự đang tắm, liền không nghĩ nhiều nữa, có lẽ Tô Bạch đã giải quyết dứt điểm phiền phức kia.

Từ trong tầng hầm, cô ta đưa người phụ nữ mang thai còn đang ngủ say, đặt lên trên giường.

Nước nóng không ngừng xối lên thân thể của mình, khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất ngạc nhiên, trên người hắn vậy mà lại không có chút máu bầm tím nào, thật ra, trên đường đi đến nơi này, Tô Bạch đã có chút tỉnh táo lại, hắn bị lão giả kia liên tục trọng kích. Ngay lúc đó, hắn cảm thấy choáng váng, rất đau, thế nhưng lúc đi về đây, cả người giống như được đả thông, loại cảm giác này rất kỳ quái.

Rõ ràng vừa mới bị đánh một trận, chính mình lại cảm thấy thật thoải mái…

Bỗng nhiên Tô Bạch nghĩ đến Dĩnh Oánh Nhi, trên phương diện này, người phụ nữ kia giống như là người trong nghề, thế nhưng lão giả kia, dường như càng là người độc đạo.

Trong đầu Tô Bạch nhớ đến một câu nói của lão giả kia, ở trên xe, ông ta nghe được hắn và Hứa Tình nói chuyện, biết trong tay hai người bọn họ còn có một người phụ nữ có thai. Trên xe?

Lúc hắn lái chiếc xe con kia, trên xe chỉ có một mình hắn và người phụ nữ mang thai, lão giả kia trốn ở nơi nào? Vì sao ông ta lại không trực tiếp cướp đi người phụ nữ mang thai mà hắn đã đưa đến bệnh viện?

Tô Bạch cảm thấy lấy thực lực của lão giả kia, cho dù hai tiểu đội thính giả dự định cướp đứa nhỏ trong bệnh viện có cộng lại cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Ở trong mắt ông ta, bản thân hắn chỉ là một hạt cát, rất dễ dàng bị nghiền ép, bộ dạng của hai tiểu đội kia, chắc hẳn không khác nhau là mấy.

Một lại khả năng bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Tô Bạch, khiến cho hắn cảm thấy phía sau lưng mình trở nên lạnh buốt, hắn chống một tay lên vách tường men sứ trong nhà vệ sinh, trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo lướt qua cả người hắn.

- Con mẹ nó, chết tiệt!

Tô Bạch chửi một câu, chính hắn cũng không biết mình đang mắng ai, mắng lão giả kia? Hay là mắng chính mình? Hoặc là Phát Thanh Khủng Bố!

Sau khi mắng xong, Tô Bạch lấy một chiếc khăn tắm, lau sạch cơ thể, lúc đi ra Tô Bạch mới nhớ đến hình như mình không có quần áo để thay, chẳng qua điều khiển cho Tô Bạch

cảm thấy ngoài ý muốn chính là, một bộ quần áo xuất hiện ở ngoài cửa phòng nhà vệ sinh. Trước đó hắn đi vào còn không có, hiển nhiên là do Hứa Tình chuẩn bị, một bộ quần áo nam thoải mái, chẳng qua không có đồ lót.

Tô Bạch mặc quần áo xong rồi đi ra, Hứa Tình đang ngồi trên sofa ăn táo, thấy Tô Bạch mặc quần áo đi đến, mỉm cười nói:

- Tôi chọn quần áo từ nhà bên cạnh, cũng không tồi lắm nhỉ?

- Tôi nghĩ, cô hẳn là nên tiện tay trộm đồ lót trong đó cho tôi.

- Tôi tìm rồi, nhưng không tìm được đồ lót mới nào, người khác đã mặc qua, tôi cảm thấy đưa cho anh cũng không thích hợp.

- Cô có lòng.

Tô Bạch cũng ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy một quả táo, sau đó cầm dao lên, bắt đầu gọt vỏ.

Đối diện phòng khách chính là phòng ngủ, cửa phòng ngủ mở ra, người phụ nữ mang thai đang ngủ say trên giường, dáng vẻ ngủ rất ngon, không thể không nói, ngọc bội của miêu nữ quả thật có công hiệu rất tốt, khó trách ngay từ đầu Phùng Á Long, sau đó là Hứa Tình đều đối với nó ưa thích không buông tay.

- Anh ăn táo còn gọt vỏ à?

Hứa Tình nhìn thoáng qua Tô Bạch, nói.

Tô Bạch cười, gọt xong vỏ quả táo, sau đó đưa cho Hứa Tình:

- Mời cô ăn, cảm ơn cô giúp tôi tìm quần áo.

- Được thôi.

Hứa Tình cũng không khách sáo, nhận lấy quả táo.

Sau đó Tô Bạch đứng dậy vươn vai:

- Chúng ta nên làm gì với người phụ nữ có thai này bây giờ? Cũng không thể chờ lúc cô ta sắp sinh, chúng ta lại tiếp tục làm người tốt, đưa cô ta đến bệnh viện, nếu như thế, chúng ta chỉ có một con đường chết.

- Gia đình bên cạnh là bác sĩ, người vợ là y tá, theo như trên lịch cho thấy, mấy ngày này là ngày nghỉ quốc khánh, bọn họ hẳn là đều ở nhà, tôi sẽ chú ý đến động tĩnh của bọn họ, nếu như bọn họ đi ra ngoài, tôi sẽ đi theo sau. Lúc nào người phụ nữ mang thai này chuẩn bị sinh, chúng ta để hai vợ chồng đó đến đỡ đẻ là được, nói gì thì nói, bọn họ có kinh nghiệm hơn chúng ta nhiều.

Hứa Tình lắc lư quả táo trong tay, bổ sung:

- Ít nhất so với người nào đó dùng Baidu thì đáng tin hơn nhiều.

- Dừng lại, làm sao tôi lại có cảm giác, mình nên giết chết cô ở ngay trong thế giới chuyện xưa này nhỉ, nếu như để cô còn sống rời khỏi đây, cô nhất định sẽ lan truyền chuyện này ra ngoài.

Hứa Tình móc ngón tay với Tô Bạch:

- Đến đây, đến đây, giết tôi đi.

Tô Bạch rất nghiêm túc nhìn cơ thể của Hứa Tình, sau đó nói:

- Tôi không thích dáng người quá mức tốt đến cực đoan, trên người không có nhiều thịt, sờ tới sờ lui không cảm giác gì.

- Phì.

Hứa Tình nhổ một bãi nước bọt về phía Tô Bạch.

- Buổi tối ăn gì, bên trong homestay này có hoa quả, hẳn là cũng có đồ ăn.

- Gọi thức ăn bên ngoài đi, tôi lười nấu, cũng không có sức làm.

Hứa Tình đề nghị.

Tô Bạch gật đầu, sau đó đi đến trước cửa, mở cửa ra:

- Tôi ra sân ngồi một lúc.

- Anh ra đó suy nghĩ về cuộc sống à?

- Gần như là thế.

Trong sân có ghế dựa, Tô Bạch ngồi lên đó, ánh nắng mặt trời sau buổi trưa chiếu lên người, vừa mới tắm rửa xong lại được phơi nắng, quả thật là một chuyện rất hưởng thụ, hơn nữa phải biết nơi này vẫn đang trong thế giới chuyện xưa, ở trong đó có thể tranh thủ nghỉ ngơi lúc rảnh rỗi, chẳng khác nào được bơi lội giữa sa mạc, thật đúng là hết sức trân quý.

Tô Bạch hơi nheo mắt lại, trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh trận chiến của mình và lão giả trước đó, đem địa ngục hỏa shotgun dung hợp vào trong cơ thể ư?

Tô Bạch nhớ rõ mập mạp đã từng nói, đem pháp khí dung hợp vào trong cơ thể được xem như đường ranh giới thực lực của thính giả, nhưng Tô Bạch vẫn chưa thấy mập mạp dung hợp thứ gì vào trong cơ thể mình, chẳng lẽ mập mạp vẫn luôn che giấu hậu chiêu? Không đúng, Tô Bạch nhớ kỹ lần ở tòa quan đạo trên núi, mập mạp bị ghim vào trên vách đá, khi đó không có khả năng anh ta còn giấu đồ tốt đi, hơn nữa hòa thượng và Gia Thố cũng không biểu hiện ra phương diện này, chẳng lẽ nguyên nhân là vì thực lực của bọn họ đều không đạt đến tiêu chuẩn ư?

Ngược lại người da đen kia lại dung hợp được vũ khí vào trong cơ thể, chỉ là đáng tiếc, anh ta còn chưa có cơ hội thể hiện ra năng lực chân chính của mình trước mặt Tô Bạch, liền bị quái nhân khoa học lấy thân phận của một người bình thường giết chết.

Chương 337 Gặp Lại

Tô Bạch khoanh tay trước ngực, hắn đang suy tư câu nói quá ỷ lại vào ngoại vật, nhặt được hạt vừng, mất đi dưa hấu của lão giả kia, ông lão này rất thú vị. Cẩn thận suy nghĩ lại, thật đúng là có chút giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp tiến vào một hang động nào đó, gặp được một lão quái nhân chỉ điểm cho.

Đúng lúc này, một chiếc xe Audi đi ngang qua sân, điều trùng hợp chính là, tài xế lái xe, vậy mà còn là người Tô Bạch biết.

Là Tô Hạo Nhiên.

Tô Hạo Nhiên lái xe vượt qua lại lùi về, sau khi xác nhận người đang nằm trên ghế trong sân là Tô Bạch, trên mặt anh ta cũng mang theo một nụ cười ngoài ý muốn, trên thực tế, khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng không xa, chỉ khoảng 5 – 6 mét.

- Thật trùng hợp.

Tô Hạo Nhiên nói.

- Quả thật có chút trùng hợp.

- Anh tìm được người phụ nữ mang thai rồi à? – Tô Hạo Nhiên hỏi.

- Không, chẳng qua có chút tin tức mà thôi.

- Ha ha, chúng tôi cũng tìm được một người phụ nữ mang thai, sau đó trong tiểu đội tăng thêm hai cao thủ áp trận, vận khí thật đúng là khá tốt.

Từ chỗ cửa sổ xe, Tô Hạo Nhiên ném cho Tô Bạch một điếu thuốc lá, Tô Bạch nhận lấy, tỏ vẻ cảm ơn.

- Được rồi, tóm lại cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ chúng tôi nói chuyện, cho chúng tôi cơ hội, chúng ta thường xuyên liên lạc nhé, có chuyện gì cũng tiện hỗ trợ nhau.

- Dĩ nhiên rồi.

- Ừm, tôi vừa mua một số dụng cụ, chúng tôi không dám đi đến bệnh viện, chỉ có thể tự mình động thủ chuẩn bị đỡ đẻ.

- Cẩn thận một chút.

- Đúng rồi, tôi đã nhìn thấy anh, anh vẫn nên đổi chỗ khác đi, nơi này không an toàn.

- Tôi biết.

Tô Hạo Nhiên lái xe rời đi.

Tô Bạch đứng lên, về đến phòng của mình, Hứa Tình đang nằm trên ghế sofa, cô ta còn chưa ăn xong quả táo kia, nhìn thấy Tô Bạch quay về, Hứa Tình cảm thấy ngoài ý muốn, nói:

- Nhanh như vậy mà anh đã suy nghĩ xong về cuộc sống này?

- Cô nhìn thấy camera ở bên lề đường rồi chứ? – Tô Bạch hỏi.

- Ừm, đương nhiên là nhìn thấy.

Hứa Tình trả lời.

- Chúng ta dường như đã quên đi một vấn đề quan trọng, hoặc nói đúng hơn là do chúng ta sơ sót, chúng ta cho rằng tránh đi bệnh viện, phòng khám và một số thính giả liền có thể an toàn ẩn núp, nhưng hiện tại xem ra, suy nghĩ của chúng ta đã quá ngây thơ rồi.

- Đây là một thành phố hiện đại hóa, nếu như có một thính giả thành thạo máy tính, thậm chí là cường hóa kỹ năng này, khắp thành phố này, nơi nào cũng có tai mắt của kẻ đó.

- Ý của anh là, chúng ta đã bị phát hiện ra rồi hả?

- Vừa rồi có một thính giả mà tôi đã từng tiếp xúc qua ở trong thế giới chuyện xưa này, lái xe đi qua sân nhà chúng ta, sau đó còn dừng xe cùng tôi chào hỏi.

- Cũng có thể là ngẫu nhiên gặp mà?

- Không, trước đó chiếc xe này lái với vận tốc khoảng 60 km/h, lúc còn khoảng hơn 10 mét nữa thì đến nhà chúng ta, chiếc xe này bắt đầu giảm tốc độ còn 30km/h, sau đó lại làm bộ lái xe qua trước mặt tôi rồi quay lại, dáng vẻ giống như ngẫu nhiên gặp tôi, đây là do anh ta đã sớm phát hiện ra chúng ta, cho nên cố ý đến dò đường.

- Trước đó anh và anh ta có quan hệ như thế nào?

Hứa Tình bắt đầu đứng dậy, thu dọn đồ, làm công tác chuẩn bị.

- Xem như là đồng đội, tôi còn nói giúp bọn họ, cứu được bọn họ một mạng.

Tô Bạch rất thẳng thắn trả lời, lúc trước Phác Dao Dao dự định trực tiếp giết chết mấy người Tô Hạo Nhiên, thế nhưng Tô Bạch lên tiếng cầu tình, để bọn họ có thể tiếp tục sống, dù sao trước đó đám người Tô Hạo Nhiên đã giúp Tô Bạch, nhân tình này, nếu trả được thì nên trả.

- Vậy sao anh lại không có lòng tin với anh ta như thế?

Vẻ mặt Hứa Tình nghiền ngẫm nói:

- Nói không chừng người ta sẽ vì báo ân với anh mà cố ý thả cho chúng ta một con ngựa thì sao?

- Nơi này là thế giới chuyện xưa, tác dụng của bằng hữu và ân nhân chính là dùng để đâm sau lưng.

Tô Bạch đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng xốc lên rèm cửa, bên ngoài đã có mấy bóng người đang ẩn núp.

- Chúng ta phải làm gì với người phụ nữ mang thai bây giờ? – Hứa Tình hỏi.

- Người phụ nữ mang thai không chỉ là đối tượng chúng ta cần bảo vệ, mà còn là người bọn chúng muốn bảo vệ, cho nên cô ta không phải là gánh nặng của chúng ta, chúng ta cũng không phải gánh vác, cứ coi như cô ta không tồn tại là được.

Tô Bạch vô thức vươn tay ra muốn đi lấy súng, thế nhưng hai tay hắn hơi run lên, sau cùng từ bỏ, nếu như đối phó với đám người Tô Hạo Nhiên kia mà còn cần phải sử dụng địa ngục hỏa shotgun, như thế quả thật ngoài trừ hai khẩu súng này, hắn không còn gì khác, có lẽ hắn nên dựa theo những gì lão giả kia nói, cường hóa và phát triển huyết mạch của mình?

Hứa Tình nhìn vào cánh cửa thủy tinh trong phòng khách để sửa sang lại tóc cho chính mình, vừa chỉnh tóc vừa nói:

- Vẫn quy củ cũ chứ? Anh đi trước hay là mặt sau?

Tô Bạch nhìn thân hình Hứa Tình, cúi đầu nói:

- Tôi thích đi vào từ phía sau.

- Bọn họ đi ra ngoài rồi sao, tôi luôn cảm thấy trước đó Tiểu Tôn đi dò đường để lại sơ suất lớn, nếu như dựa theo những gì Tiểu Tôn nói, thực lực của người đàn ông kia gần như chúng ta, anh ta sẽ không ngu và ngây thơ như vậy.

Trong máy bộ đàm vang lên một giọng nói trầm thấp, mang theo một loại miệt thị của kẻ đứng trên cao nhìn xuống, từ trong giọng nói cũng có thể thấy được, mặc dù là trong một

tiểu đội, nhưng những người này cũng không coi trọng mấy người Tô Hạo Nhiên, chỉ coi bọn họ làm chân chạy cho mình.

Điều này cũng rất bình thường, lúc Phát Thanh Khủng Bố sắp xếp quan hệ tổ đội, xác suất những thính giả có thực lực mạnh kết hợp với nhau tạo thành một tiểu đội mạnh là rất nhỏ, phần lớn ở trong tiểu đội, thực lực phân biệt vẫn rất rõ ràng, dù sao mọi người đâu có thể dùng internet mời những cường giả có cùng cấp độ và thực lực với nhau cùng tham gia vào trong một tiểu đội. Đây là một thế giới chuyện xưa với bối cảnh là nguyên một thành phố và vùng ngoại ô của nó, phần lớn những thính giả tập hợp thành một tiểu đội, ở trong đó nhất định phải có mấy phần vận khí (vận may), có đôi khi thật đúng là không tìm được đủ năm người, đành phải nhắm mắt chọn bừa, cố gắng để cho đủ số lượng tối đa của mỗi tiểu đội, Hứa Tình và Tô Bạch là tình huống đặc biệt, có sự bất đồng rất lớn với những tiểu đội khác.

Đồng thời, tiểu đội mà thực lực của những thính giả trong đó đồng đều, không cảm thấy những người khác là hố đen của tiểu đội, giống như đội ngũ của Tô Bạch và Hứa Tình lúc trước, vẫn tương đối ít.

- Bọn họ không có ra ngoài, tôi đã theo dõi trọng điểm camera xung quanh tòa nhà này, tất cả camera của nhà dân hay công cộng đều không phát hiện ra dấu hiệu bọn họ rời đi, có lẽ bọn họ vẫn còn ở bên trong, chẳng qua bọn họ hẳn là có chỗ cảnh giác, lúc tôi sắp phá giải thiết bị định vị trong máy bọn họ, bọn họ thế mà lại tắt điện thoại di động đi, tôi nghĩ bọn họ dự đoán được sự tồn tại của chúng ta, tất cả mọi người hãy cẩn thận hơn.

Giọng nói này mang theo chút non nớt, người này không lớn tuổi, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ chững chạc, hiển nhiên có địa vị không thấp trong đội ngũ.

Chương 338 Dùng Huyết Thống

“Tiểu Tôn, ba người các anh chắn cửa sau, không cần đi vào, chỉ đứng ở trong sân là được, tôi và A Huyễn chuẩn bị đi vào. Bọn họ cũng chỉ có hai người mà thôi, về mặt số lượng, tiểu đội của chúng ta chiếm ưu thế, việc cướp người không phải là vấn đề gì lớn, mấy người các anh tìm đúng thời cơ, nếu như có thể thì nhanh chóng cướp người phụ nữ mang thai.”

Đây là giọng nói đầu tiên, hiển nhiên, A Huyễn mà người này nhắc đến chính là người đàn ông có thể khống chế internet.

Lúc này A Huyễn chạy đến cửa chính, anh ta kéo tai nghe xuống, nói:

- Tôi dùng dụng cụ hồng ngoại dò xét, quét qua hình ảnh, khoảng cách như này cũng đủ rồi, Quách Thành, anh chờ tôi một lúc.

- Được, ha ha, có anh trong tiểu đội, thật đúng là thuận tiện.

Sau lưng Quách Thành là một thanh kiếm sắt, quần áo trên người đơn bạc, thoạt nhìn giống như một võ giả theo trường phái khổ hạnh, thế nhưng cả người lại lộ ra tinh thần sắc bén, giống như một khối sắt đã được rèn đỏ.

Thế nhưng, từ chỗ A Huyễn nhanh chóng truyền đến một giọng nói không thể tưởng tượng được.

- Thật kỳ lạ.

- Sao thế? – Quách Thành hỏi.

- Tôi quét được hình ảnh người phụ nữ mang thai đang nằm trên giường ngủ, nhưng không phát hiện ra bất kỳ một dấu hiệu tồn tại nào của hai người kia.

- Có phải hai người bọn họ đã rút lui trước rồi không?

- Quách Thành à, nếu việc tìm ra một người phụ nữ mang thai là chuyện đơn giản như thế, chúng ta còn cần phải cướp đoạt từ trên tay người khác sao?

A Huyễn hỏi ngược lại, ý tứ chính là làm sao đối phương có thể dễ dàng buông bỏ như vậy được.

- Được rồi, không cần quét hình ảnh nữa, chúng ta vào trong xem tình hình như thế nào rồi nói, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, nếu như hai người bọn họ ở đó, chúng ta sẽ so tài thực lực, ngược lại, người phụ nữ kia chính là của chúng ta.

A Huyễn khẽ gật đầu:

- Tôi sẽ vào từ cửa trước, anh đi vào từ cửa sau nhé.

Quách Thành nới lỏng cổ áo của mình, lập tức cả người xông lên phía trước, cửa bị đá bay, thế nhưng thân hình của anh ta không thể đi vào bên trong phòng, bởi vì phía sau cánh cửa, có một người đang chờ anh ta.

Tô Bạch nhìn người đàn ông đâm sầm vào ngực mình, trên mặt hắn lộ ra vẻ ghét bỏ, sát khí quanh người hắn lập tức bắn ra, hai tay khép lại, đem tên gia hỏa này ôm vào trong ngực mình, giống như một con mãng xà đối đãi với con mồi của mình vậy, xoắn chết anh ta.

Trong đầu Quách Thành rất muốn chửi mẹ nó, bên kia A Huyễn vừa mới nói không quét được hình ảnh ai trong phòng,

thế nhưng người này vậy mà lại đứng ở phía sau cánh cửa chờ đợi mình, cái này gọi là không có ai ư?

Thật ra, Quách Thành đã trách oan A Huyễn, dù sao hiện tại Tô Bạch đang ở trạng thái cương thi, tuyệt đối là động vật máu lạnh, cảm ứng hồng ngoại, dĩ nhiên là không có tác dụng với hắn.

Hai tay Tô Bạch dùng sức, cả người hắn thẳng tắp, người trong lồng ngực hắn đã phát ra những tiếng kêu rên, đồng thời khớp xương cũng truyền đến những tiếng giòn vang. Một loại cảm giác thỏa mãn xuất phát từ sâu trong lòng Tô Bạch, đây là loại khoái cảm khác với việc dùng địa ngục hỏa shotgun để giết địch, đó là một cảm giác tự tin xuất phát từ sâu trong nội tâm mình.

Hai loại cảm giác khác biệt, có điểm giống như cảm giác đeo bao cao su và không đeo bao cao su lúc làm tình.

Thế nhưng sau khi Quách Thành vượt qua nỗi thống khổ ban đầu, anh ta lập tức kịp thời phản ứng, làm ra hành động phản kháng, thanh kiếm sắt sau lưng anh ta phát ra một tiếng rung, tự động bay ra, cắt vào tay Tô Bạch.

Chỗ kiếm sắt và cánh tay Tô Bạch va chạm vào nhau phát ra một chuỗi tia lửa, nửa người trên của Tô Bạch cũng bởi vì thế mà bị chấn động, cả người vô thức buông lỏng Quách Thành, lùi ra phía sau.

Quách Thành đắc thế không tha người, kiếm sắt tới tay, trực tiếp đâm về phía Tô Bạch.

Tô Bạch lập tức đứng vững, hai tay khép lại, kẹp lấy thanh kiếm sắt của Quách Thành.

Soạt!

Một chuỗi tiếng ma sát chói tai vang lên, kiếm sắt không ngừng từ trong lòng bàn tay của Tô Bạch xuyên qua, thế

nhưng cuối cùng vẫn dừng lại ở vị trí cách mặt Tô Bạch khoảng 10 centimet, không để tiến vào thêm nữa.

Quách Thành cắn chặt răng, nhìn thanh kiếm sắt của chính mình, đôi môi mấp máy giống như đang tụng chú ngữ gì đó, kiếm sắt trên tay anh ta bắt đầu chuyển sang đỏ bừng, cho dù hiện tại Tô Bạch đang ở trong trạng thái cương thi thì vị trí hai tay của Tô Bạch vẫn cảm nhận được một cảm giác nóng như thiêu như đốt.

Tô Bạch hít sâu một hơi, đồng thời ngay lúc này, bộ trang sức kia phát ra ánh sáng màu xanh, hàn độc bộc phát, hoàn toàn lan ra, trong nháy mắt, vị trí hành lang của cửa sau cũng bị đóng băng, trên khung cửa xuất hiện từng lớp băng sương.

Quách Thành không nhịn được run lên, trong nháy mắt nhiệt độ của thanh kiếm sắt trong tay Quách Thành giảm xuống, hơn nữa còn giống như đọng lại một tầng băng sương bao trùm lên hai tay Tô Bạch.

- Con mẹ nó!

Quách Thành mắng một tiếng, cả người lùi lại về sau mấy bước, kiếm sắt đều đã mất đi, nhanh chóng lùi ra khỏi căn phòng, tay cầm kiếm của anh ta bị nứt nẻ và chảy mủ.

Tô Bạch mở hai tay ra, thanh kiếm sắt bị đóng băng rơi trên mặt đất, sau đó Tô Bạch chậm rãi bước ra ngoài.

Có lẽ lão giả kia nói đúng, trước kia hắn quả thực quá ỷ lại vào địa hỏa shotgun, chính mình có huyết thống tốt như thế, mặc dù huyết thống của hắn không cách nào từ cửa hàng trên wechat để đổi lấy và thăng cấp, nhưng chẳng lẽ bản thân hắn không thể chủ động khai thác và thăng cấp lên ư?

Tô Hạo Nhiên, Trương Hoa, Tiền Thục Quân, ba người bọn họ đều đứng ở sau lưng Quách Thành không xa, nhìn thấy Tô Bạch đi ra, ba người đều vô thức nuốt một ngụm nước bọt,

trước đó bọn họ chỉ nói cho A Huyễn và Quách Thành biết Tô Bạch có hai khẩu súng rất tốt, thế nhưng ngay cả chính bản thân bọn họ cũng không ngờ tới, cho dù không dựa vào súng, bọn họ vẫn không thể khinh thường thực lực của Tô Bạch.

Lúc trước, khi Tô Bạch và đám người Tô Hạo Nhiên ở chung với nhau, hắn không có sử dụng tới huyết thống này, trên thực tế, đám người Tô Hạo Nhiên cũng không rõ ràng rốt cuộc Tô Bạch có bao nhiêu con át chủ bài.

- Các người trèo cửa sổ đi vào phòng ngủ chính, đưa người phụ nữ mang thai đi, tôi sẽ phụ trách đối phó với anh ta.

Quách Thành nói.

Mấy người Tô Hạo Nhiên vừa mới chuẩn bị đi, ánh mắt Tô Bạch quét đến, trên mặt hắn là ý cười, một con cương thi mỉm cười với bạn, bạn chắc chắn sẽ không cảm nhận được bao nhiêu ấm áp, ngược lại khiến cho bạn cảm thấy tê dại cả da đầu.

- Thất tinh đạp hành, vạn kiếm quy tông!

Mười ngón tay Quách Thành đan vào nhau, anh ta giơ hai cánh tay lên cao, ngay lập tức phía sau lưng anh ta bắn ra bảy đạo huyết kiếm, mang theo một loại ánh sáng khác thường.

Trong nháy mắt, huyết kiếm trực tiếp đâm về phía Tô Bạch, tốc độ quá nhanh, quả thực khiến cho người ta cuống quýt, Tô Bạch căn bản không cách nào nắm bắt được dấu vết của huyết kiếm, hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình, vung nắm đấm về phía trước, nắm đấm mang theo sát khí đánh vào hai thanh huyết kiếm, thế nhưng vẫn còn có năm thanh huyết kiếm trực tiếp xuyên thủng vào cơ thể Tô Bạch, không phải là xuyên thủng mang tính chất vật lý, nhưng thương tổn càng thêm đáng sợ.

Chương 339 Thể Chất Đột Phá

Cả người Tô Bạch quỳ trên mặt đất, khóe miệng tràn ra máu tươi đen ngòm, sắc mặt vặn vẹo, lộ ra dáng vẻ vô cùng thống khổ.

Sắc mặt Quách Thành cũng không được khá cho lắm, bảy thanh huyết kiếm này cũng chính là bản nguyên của anh ta, lợi dụng chính bản nguyên của mình để đi chiến đấu, vốn là chuyện giết địch 1000, tự tổn 800.

Tô Bạch mím chặt môi, hơi thở của hắn càng không ngừng trở nên nặng nề, trong nháy mắt, khi Quách Thành một lần nữa sắp xếp bảy đạo huyết kiếm, Tô Bạch bỗng nhiên đứng lên, trong miệng còn phát ra một tiếng rống dài, ngay lập tức huyết thống cương thi đã hoán đổi sang huyết thống Vampire, cả người hắn hóa thành một cái bóng, lay động theo chiều gió.

Vù!

Bảy đạo huyết kiếm lại một lần nữa xuyên thủng bóng Tô Bạch, cái bóng của hắn trở nên vô cùng mờ ảo, hiển nhiên cho dù ở trong trạng thái này, hắn cũng không cách nào ngăn cản thương tổn mà huyết kiếm gây ra cho chính mình, thế nhưng Tô Bạch cứ thế dựa vào cỗ khí thế này, bay nhẹ đến trước mặt Quách Thành, bóng đen bao trùm Quách Thành.

- Thu!

Quách Thành lại một lần nữa gọi bảy đạo huyết kiếm trở về bên cạnh mình, bảy thanh huyết kiếm hóa thành một bức tường phòng ngự, trên mặt anh ta mang theo sự chắc chắn,

trong lòng cũng rất bình tĩnh, đối với một vật âm tà như Tô Bạch mà nói, huyết kiếm càng có thể gây ra thương tổn nặng nề hơn, anh ta rất rõ ràng, Tô Bạch sắp không tiếp tục kiên trì được nữa, đến lúc đó, người thắng cuộc chính là anh ta.

Trong bóng đen truyền đến tiếng rống của Tô Bạch, giống như một con thú bị nhốt đang gào thét trước khi chết, mang theo không cam tâm.

Phẫn nộ,

Điên cuồng,

Liều lĩnh.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực sôi trào trong lòng Tô Bạch, đồng thời nó cũng biểu lộ ra, cảm xúc của một người trong lúc cùng đường mạt lộ đưa tới.

Chẳng qua, đúng vào lúc này, cái bóng kia lại dần dần ngưng tụ.

Ngược lại, huyết kiếm của Quách Thành thì trở nên xám xịt và thu nhỏ lại.

- Tại sao lại có thể như vậy… Tại sao lại có thể như vậy…

Quách Thành hoảng hốt tự mình lẩm bẩm.

Giống như Quách Thành, chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy hoảng sợ, hắn không nghĩ tới lại có thể đem cái bóng của mình thúc đẩy ra dáng vẻ và hiệu quả này, hoàn toàn không cần ngưng tụ lại thành hình nhưng vẫn có thể dùng răng nanh để hút máu.

Lại có thể trực tiếp dựa vào trạng thái này, chuyển từ việc bị vây khốn sang cướp đoạt, hấp thụ sinh cơ.

Quả nhiên!

Lão giả kia nói đúng, trước đó hắn chỉ dựa vào địa ngục hỏa shotgun để sống qua ngày, thật đúng là uổng công chính mình được ông trời ưu ái cho thể chất biến dị!

Bảy đạo huyết kiếm của Quách Thành đã biến thành bảy con dao găm, điều này cũng đủ để thấy được rốt cuộc anh ta đã bị Tô Bạch hút mất bao nhiêu tinh hoa của sinh mệnh, hiện tại Tô Bạch có loại cảm giác rất thoải mái, giống như đang được nằm trên một chiếc giường dễ chịu sau khi đi xông hơi về. Dường như vào lúc này, mỗi lỗ chân lông trên người hắn đều dãn ra, cả người có được một loại cảm giác hài lòng khó mà diễn tả bằng lời.

Trên thực tế, đây cũng là một phương thức để khai thác tiềm năng của mình, dựa vào tự thân kích phát và cảm ngộ trong chiến đấu, từng bước khai thác ưu thế của huyết thống trên người mình. Hơn nữa Tô Bạch cảm thấy phương thức thăng cấp này, tuy gian nan hơn nhiều so với việc trực tiếp đổi đồ trên cửa hàng wechat, thế nhưng thật ra trên phương diện sức chiến đấu mà nói, nó cường đại hơn rất nhiều so với việc chỉ phụ thuộc vào những đồ trên cửa hàng wechat.

Giống như việc leo lên một ngọn núi, có người thì trực tiếp ngồi xe cáp để lên và xuống núi, nhìn thì giống như leo qua ngọn núi này, nhưng cũng chỉ có thể coi như là đã đến mà thôi.

Có một số ít người lại quen dùng một đôi giày, cộng thêm một cái gậy chống để leo núi, từng bước dựa vào thực lực của mình để leo lên rồi lại leo xuống, hao tốn rất nhiều công sức, nhưng có thể đem hết mọi phong cảnh trên đường đi đều thu vào mắt, dùng hai chân của mình để đi qua toàn bộ ngọn núi, những cảm ngộ và trải nghiệm ở trong quá trình này, chỉ có tự mình trải qua mới biết được.

Trước kia, Tô Bạch bởi vì huyết thống của chính mình không cách nào từ chỗ cửa hàng wechat để đổi lấy, cho nên

việc khai thác và thăng cấp huyết thống của hắn vẫn luôn ở vào một loại trạng thái bị động, hơn nữa từ sau khi có được địa ngục hỏa shotgun, đứng ở trên một góc độ nhất định mà nói, nó càng khiến cho Tô Bạch tiến thêm một bước đến thái độ coi thường việc sử dụng huyết thống của bản thân mình.

Mãi cho đến bây giờ Tô Bạch mới cảm nhận được một loại khoái cảm khác hẳn với việc sử dụng địa ngục hỏa shotgun, nó tỷ lệ thuận với việc, tuy hiện nay con người đã bay ra khỏi trái đất để lên đến mặt trăng, thế nhưng trong xã hội loài người các loại hình vận động như đấu vật và đô vật vẫn kéo dài không suy, khai thác tiềm lực của bản thân, lĩnh hội việc không mượn dùng ngoại vật, chỉ dùng lực lượng của bản thân, đó vẫn luôn là chuyện mà toàn nhân loại làm không biết mệt.

Vào lúc này, Quách Thành mở hai mắt ra, ánh mắt của anh ta ảm đạm, thậm chí có thể nói là lờ mờ, dường như anh ta không còn sống được lâu nữa, thế nhưng trong nội tâm anh ta lại tràn ngập một loại cảm giác không cam lòng.

Chính mình cường hóa, chính mình khổ luyện, thế mà lại rơi vào tình cảnh trở thành chất dinh dưỡng cho kẻ địch, bị đối phương lấy dáng vẻ và phương thức như thế để cướp đoạt, cho dù có là Lôi Phong, đoán chừng cũng không nguyện ý vào lúc này lại lấy một loại phương thức và dáng vẻ như thế đi cống hiến một cách vô tư.

- Lấy linh hồn của tôi hòa làm kiếm, dùng danh nghĩa của tôi, xuất kiếm!

Giữa trán Quách Thành nứt ra, máu tươi không ngừng chảy ra, thế nhưng rất nhanh, một thanh kiếm nhỏ màu xám từ trong đó bay ra, đây thuộc về kiếm hồn của Quách Thành, là sự tồn tại căn bản nhất của anh ta.

- Anh có thể hút máu tươi của tôi, vậy tôi muốn nhìn xem, anh có thể hút linh hồn của tôi hay không!

Kiếm hồn bay ra khiến cho đầu óc của Tô Bạch càng trở nên rối loạn và quay cuồng, bởi vì lúc này Tô Bạch chỉ là cái bóng, là ảo ảnh, không có hiện ra hình dáng cụ thể, cũng chính vì thế, linh hồn hắn không nhận được sự che chở của chính cơ thể mình. Khi kiếm hồn của Quách Thành kích phát ra, càng thêm trực tiếp ảnh hưởng và sát thương đến linh hồn Tô Bạch.

- Còn dám phản kháng!

Từ sâu trong linh hồn Tô Bạch truyền đến một loại cảm xúc tàn nhẫn.

Đối với loại tâm trạng này, Tô Bạch không còn xa lạ gì, bởi vì mỗi lần lúc hắn phát bệnh, loại tâm trạng này đều sẽ từ sâu trong nội tâm vô thức được kích phát ra, khiến cho chính hắn sinh ra loại xúc động không muốn nói gì, chỉ muốn lật bàn.

Sở dĩ Tô Bạch cho rằng đây thật ra không phải là bệnh, mà là bản tính của mình, cũng bởi vì dạng cảm xúc này tới từ sâu trong linh hồn của mình kêu gọi, là chân chính và cũng là chính mình thuần túy nhất.

Hơn nữa, từ sau khi hấp thu giọt máu Vampire cao cấp mà mập mạp cho, trong huyết mạch của Tô Bạch cũng có dấu vết của Vampire kia.

(Lôi Phong 雷鋒 (18 tháng 12 năm 1940 – 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.)

Chương 340 Đập Nát Và Tái Tạo

Hơn nữa, từ sau khi hấp thu giọt máu Vampire cao cấp mà mập mạp cho, trong huyết mạch của Tô Bạch cũng có dấu vết của Vampire kia. Đó gần như là thân thể không sụp đổ thì sẽ tồn tại bất tử bất diệt, có thể làm cho cơ thể của mình ở trong một loại chiều hướng thăng bằng hủy diệt và tái sinh, sau cùng bắt buộc phải hy sinh hai hồng y đại giáo chủ đến hiến tế, mới có thể hoàn toàn đem Vampire kia giao cho thượng đế giải quyết.

(Đoạn hồi ức của giọt máu Vampire, mọi người có thể xem lại chương 293.)

Loại nhân vật có tính cách này mang theo một loại ngạo khí, ông trời số một, ta số hai, lại thêm Tô Bạch cũng thuộc loại tính cách này, cả hai dung hợp, thúc đẩy tính cách ban đầu thuộc về trạng thái bệnh tâm thần của Tô Bạch tiến thêm một bước, bắt đầu có thái độ bình thường hóa, chẳng khác gì thay Tô Bạch tiến một bước, xé đi lớp ngụy trang ban đầu.

Tôi hút máu anh, đó là vinh hạnh của anh, sao anh có thể phản kháng? Vì cái gì mà anh dám phản kháng?

Rống!

Vào lúc này, cái bóng lớn ra gấp đôi, loáng thoáng thấy được ở giữa có sát khí đang phun trào, vào lúc này huyết thống cương thi và Vampire thế mà lại quỷ dị kết hợp với nhau.

Sát khí giống như chiếc giũa sắt không ngừng ma sát với kiếm hồn, khiến cho mắt, mũi, miệng của Quách Thành bắt

đầu chảy máu, cả người anh ta giống như một ngọn nến tàn trong gió, không cách nào chống đỡ được tiếp.

Mấy người Tô Hạo Nhiên vẫn luôn đứng ở bên cạnh, lúc đầu bọn họ dự định xông vào nhà đưa người phụ nữ mang thai đi trước, thế nhưng trong nháy mắt, lão đại phe mình lại rơi vào trạng thái bị động, khiến cho bọn họ có vẻ hơi tiến thoái lưỡng nan, nếu như Quách Thành bị Tô Bạch giết, làm sao ba người bọn họ có thể cướp đi người phụ nữ mang thai ngay trước mặt Tô Bạch chứ?

Ba người bọn họ có đủ tư cách này sao?

Thế nhưng, nếu như tiếp tục ở lại nơi này, bọn họ cũng không biết làm gì, Tô Bạch hóa thành bóng mờ bao phủ xuống, không có hình dạng cụ thể, Tô Hạo Nhiên có hai khẩu súng, Tiền Thục Quân và Trương Hoa cũng đều là cường hóa về công kích vật lý, hơn nữa đẳng cấp không cao. Đối với tình huống trước mắt, bọn họ muốn giúp đỡ công kích cũng không biết giúp như thế nào, nếu cứ mù quáng bắn vào trong cái bóng kia, đoán chừng không đả thương được Tô Bạch, ngược lại sẽ đem Quách Thành vốn dĩ đã đang ở trạng thái lung lay sắp đổ bắn chết.

Đây cũng là bởi vì hiện tại cấp bậc giao thủ của Tô Bạch và Quách Thành đã vượt qua cấp bậc nhất định, khiến cho thính giả cấp thấp hơn khó lòng nhúng tay vào.

- Tôi nhận thua, tôi từ bỏ, anh giỏi, anh rất giỏi, tôi lùi một bước, anh thả tôi rời đi, nếu không… Cá chết lưới rách!

Tiếng thét của Quách Thành truyền ra, mang theo một loại quyết tuyệt và tức giận, hiển nhiên, anh ta dự định rút lui, bởi vì nếu tiếp tục nữa, anh ta thật đúng là có khả năng chết ở chỗ này. Chẳng qua, từ trong lời nói của anh ta, có thể phán đoán ra được, anh ta còn có một con át chủ bài, một lá bài tẩy có thể

cùng Tô Bạch đồng quy vu tận, về phần chuyện này là thật hay là giả, phải để chính Tô Bạch cân nhắc.

- Anh, không có tư cách bàn điều kiện với tôi.

Tô Bạch đang hưởng thụ khoái cảm hút đi sinh cơ, làm sao hắn có thể vì một hai câu nói của đối phương mà bỏ qua?

Cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, ở trong thế giới chuyện xưa, có đôi khi biết rõ trên núi có hổ cũng phải nhất định hướng lên núi, càng đừng nhắc đến hiện nay, đối phương mới chỉ nói mấy câu liền có thể sống sót sao? Có thể khiến cho Tô Bạch từ bỏ rất nhiều máu tươi vẫn còn sót lại ư?

Không có khả năng, chuyện này căn bản không có khả năng.

Đối với kết quả này, Quách Thành giống như đã sớm đoán trước được, trên mặt của anh ta đã xuất hiện vẻ xám xịt, gần giống như người sắp chết, thế nhưng một giây sau, trên người anh ta bắt đầu lộ ra gân xanh, một loại hơi thở quyết tuyệt xuất hiện.

Bảy thanh huyết kiếm đã bé bằng đầu ngón tay, trong nháy mắt hợp lại với nhau, tạo thành một huyết kiếm mới, ngay sau đó, kiếm hồn và huyết kiếm hợp lại làm một, không ngừng rung lắc, sau đó…

Nổ tung!

Ầm!

Tuy phạm vi tác động của vụ nổ này không lớn, chỉ là một vòng tròn có bán kính chưa đến ba mét, đám người Tô Hạo Nhiên cũng chỉ cảm giác được trước mắt sáng lên, bị mù tạm thời, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, cũng không cảm thấy quá khó chịu, chẳng qua, trong khu vực của hình tròn này, tất cả mọi thứ đều hóa thành bụi, mặt đất bằng phẳng đến mức

không có từ ngữ nào có thể hình dung, dường như Thượng Đế vừa cầm một cái kéo cắt đi một khối ở vị trí này.

- Chết rồi sao?

Trương Hoa có chút không dám tin, hỏi.

- Hẳn là chết rồi, hai người đó đồng quy vu tận.

Tiền Thục Quân cũng ngập ngừng nói ra phán đoán của mình.

- Móa nó, bọn họ chết thì coi như xong, chúng ta đi trước cướp người phụ nữ mang thai.

Vào lúc này Tô Hạo Nhiên làm ra quyết đoán, lập tức dẫn đầu xông vào trong nhà, hai người Trương Hoa và Tiền Thục Quân cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, cùng nhau đi theo anh ta.

Ba người từ cửa sau đi vào, chỉ là người đi cuối cùng là Tiền Thục Quân bỗng nhiên dừng bước, đồng thời kêu lên:

- Này, lúc trước cánh cửa này màu gì nhỉ? Sao tôi nhớ nó có màu xanh, không phải màu đỏ?

Tô Hạo Nhiên tức giận quát:

- Anh quan tâm đến vấn đề này làm gì, người phụ nữ mang thai ở ngay trong phòng ngủ chính, cùng đi thôi.

Thế nhưng, đúng lúc này, màu đỏ trên cánh cửa bắt đầu chuyển động, đồng thời chậm rãi nhỏ xuống và bắn tung tóe, một số chất lỏng màu đỏ sền sệt rơi vào hai người Tiền Thục Quân và Trương Hoa, khiến cho hai người cảm thấy hơi bối rối.

Lúc này Tô Hạo Nhiên không nói gì, bởi vì có một giọt chất lỏng màu đỏ bay đến giữa trán anh ta.

- Đây là là sơn à?

Tiền Thục Quân có chút không dám tin nói, chất lỏng này rơi xuống trên người anh ta nhiều nhất, nửa người trên của anh ta giống như là bị nhuộm qua.

- Mùi tanh của máu rất nồng, đây là máu tươi.

Tô Hạo Nhiên nhíu mày, đột nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng nổ mạnh, hiển nhiên là ở bên cuộc chiến của A Huyễn và Hứa Tình.

- Phía đối diện còn có một người khác, chúng ta không thể tiếp tục trì hoãn nữa, trước tiên đem người phụ nữ mang thai…

Tô Hạo Nhiên còn chưa có nói xong, bỗng nhiên phát ra một tiếng hét thảm, mũi của anh ta trực tiếp lõm xuống, không, nói đúng hơn là tan ra, một giọt máu tươi rơi vào trên chóp mũi anh ta, nó giống như axit không ngừng ăn mòn. Ngay lúc này, hai người Tiền Thục Quân và Trương Hoa đồng thời phát ra tiếng hét thảm, chẳng qua thời gian thống khổ của bọn họ tương đối ngắn, bởi vì trên người bọn họ có rất nhiều giọt máu rơi xuống, gần như chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã bị ăn mòn hơn nửa cơ thể.

Trên mặt đất, diện tích máu tươi càng không ngưng lan ra.

Tô Hạo Nhiên quỳ gối trên mặt đất, hiện tại anh ta muốn có bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu, đây là một loại cực hình, một loại cực hình rất đáng sợ, vấn đề là hiện tại anh ta còn không thể nhanh chóng chết đi, đây thật đúng là một chuyện giày vò.

Bên trong máu tươi chậm rãi dâng lên, từ từ lộ ra một cơ thể người, ngay sau đó, từ bên trong máu tươi xuất hiện một gương mặt người, hắn nhìn Tô Hạo Nhiên đang quỳ trước mặt mình với dáng vẻ thống khổ, khóe miệng cong lên, mang theo nụ cười hài lòng, giống như đang thưởng thức một vở kịch thú vị.

Thật đúng là cảnh đẹp ý vui.

Tô Hạo Nhiên vươn tay ra, mang theo bất lực và sợ hãi.

Thế nhưng Tô Bạch vừa mới đi ra từ trong máu tươi lại không để ý chút nào, hắn vươn một tay ra, ấn đầu Tô Hạo Nhiên, đem cả người anh ta đặt ở trong máu.

Ngay lập tức, cả người Tô Hạo Nhiên hoàn toàn tan vào trong đó.

Chương 341 Máu Tươi Chính Là Mệnh Của Hắn

Tinh hoa sinh mệnh của ba người đã hoàn toàn hòa vào bên trong vũng máu lớn này, sau đó hóa thành chất dinh dưỡng mà Tô Bạch cần, bị hắn hấp thu.

Đây là tiết tấu của Vampire, cũng là chỗ đáng sợ của Vampire.

Quách Thành tự bạo, quả thật uy hiếp đến Tô Bạch, gần như khiến cho cơ thể của Tô Bạch sụp đổ, cuối cùng biến thành máu đỏ đọng lại trên khung cửa.

Chẳng qua, nếu như ngay từ đầu Quách Thành dùng phương thức tự bạo, bảy đạo huyết kiếm hoàn hảo không bị tổn hại gì, lại cộng thêm kiếm hồn dẫn dắt, Tô Bạch sẽ không có cơ hội sống sót, nhưng quan trọng ở chỗ Quách Thành không làm như thế. Bởi vì khi đó, anh ta không cảm thấy mình thất bại, cũng không cho là mình thất bại, khi bản thân anh ta hiểu mình thua thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Anh ta đã mất đi gần sáu thanh kiếm bản nguyên, còn Tô Bạch lại chẳng khác gì đã hấp thu được bản nguyên của sáu thanh huyết kiếm đó, cộng thêm kiếm hồn cũng bị sát khí của Tô Bạch mài mòn đi quá nhiều, tình huống đó cứ tiếp tục kéo dài, sau cùng, Quách Thành muốn đồng quy vu tận, cũng đã trở thành cái gọi là… Mong muốn đơn phương.

Thậm chí, trời xui đất khiến, anh ta còn giúp cho Tô Bạch có được một lần kỳ ngộ, một vận may.

Lúc Quách Thành tự bạo, cơ thể của Tô Bạch đang hóa thành một mảnh khói đen, vốn ở trạng thái phân tán, sau khi nổ tung, chẳng khác gì đem trên dưới toàn thân Tô Bạch tiến hành một lần sàng lọc, một lần loại bỏ.

Tạp chất tan thành mây khói, còn lại chính là tinh hoa, việc này cũng do vốn dĩ Tô Bạch tích lũy đầy đủ, phải biết rằng, từ sau khi đổi lấy huyết thống Vampire đến nay, Tô Bạch đã ăn bao nhiêu đồ bổ, gặp bao nhiêu lần kỳ ngộ, não người, trái tim Trương Tố, giọt máu của Vampire cao cấp…

Cuối cùng, ngay lúc nổ tung, tất cả đã tạo thành một loại thăng hoa.

Từng giọt chất lỏng có bề ngoài màu đỏ chính là một Tô Bạch thuần túy nhất, chân thật nhất.

Vampire vốn dĩ là chủng tộc dựa vào máu tươi mà sống, tuổi thọ dài dằng dặc, cơ thể có năng lực tự chữa lành vết thương rất khủng khiếp, bọn họ và máu tươi có mối liên kết chặt chẽ, không thể tách rời, tất cả bọn họ đều từ bên trong máu tươi mà đến, tương lai của bọn họ cũng từ máu tươi mà ra.

Đương nhiên, may mắn nhất vẫn là lúc Tô Bạch cần được bổ sung một lượng chất dinh dưỡng nhất định, mấy người Tô Hạo Nhiên đúng lúc đi vào bên trong nhà bằng cửa sau, chất dinh dưỡng tự mình đưa đến cửa, đồ bổ tự mình đưa đến trước mặt, không nhận lấy, thật đúng là quá không nể mặt mũi.

Từ trong máu tươi đứng lên, cơ thể vừa được tái tạo có hơi suy yếu, trong lúc bước đi cũng lộ ra dáng vẻ bất lực, thế nhưng Tô Bạch không cảm thấy có chút bất mãn nào, thậm chí trong nội tâm hắn tràn ngập một loại cảm giác mừng như điên.

Trên mặt đất còn sót lại quần áo và giày của đám người Tô Hạo Nhiên, Tiền Thục Quân và Trương Hoa, hiện ra một loại

châm chọc không nói nên lời.

Tô Bạch tiếp tục đi lên phía trước, ở bên trong một vách tường kép, Tô Bạch lấy ra hai thanh địa ngục hỏa shotgun. Trước đó, trên thực tế Tô Bạch đã dự định, nếu như sức mạnh của huyết thống không thể giúp hắn thắng được đối phương, như thế ít nhất hắn còn có thể thối nhi cầu kỳ thứ, một lần nữa trở về cầm lấy địa ngục hỏa shotgun trong tay, cũng coi như là cho mình một con đường lui, chẳng qua lúc đó bản thân hắn đang ở trong trạng thái đánh ra lửa giận, cho nên quên mất chuyện này, có lẽ, cũng chính vì quên đi, cho nên mới liều mình đi tìm đường sống trong chỗ chết.

(Thối nhi cầu kỳ thứ: mang nghĩa không đạt được lợi ích cao nhất ban đầu thì cũng phải đạt được lợi ích tương đối.)

Ít nhất, từ kết quả trước mắt mà nói, những lời lão giả kia nói với hắn là rất đúng, hắn quả thật không nên quá ỷ lại vào ngoại vật mà bỏ qua bảo tàng của chính mình, tối thiểu, nếu như lúc trước cùng lão giả đánh nhau, hắn có thể giống như hiện tại, chí ít sẽ không hoàn toàn bị tốc độ và thực lực của lão giả nghiền ép đến mức không có chút lực phản kháng nào.

Địa ngục hỏa shotgun ở trong lòng bàn tay Tô Bạch toát ra ánh sáng lộng lẫy, xen lẫn khí thế uy nghiêm đáng sợ. Khóe môi Tô Bạch cong lên, nở một nụ cười, chẳng qua hiện tại cơ thể Tô Bạch trần truồng, hoàn toàn không mảnh vải che thân, muốn treo súng bên hông cũng không có chỗ nào.

Tô Bạch đi về phía phòng ngủ, chỗ cửa chính truyền đến từng đợt sóng năng lượng dao động, bên chỗ Hứa Tình cũng gặp phải cục xương khó gặm, song phương còn đang trong quyết chiến, chẳng qua nhìn tiết tấu và khí thế này, song phương đang ở trạng thái không phân cao thấp.

Tô Bạch không cảm thấy chút lo lắng nào, một lần nữa đi tìm kiếm, hắn tìm thấy một chiếc áo choàng tắm, sau đó liền

mặc vào người, thắt đai lưng.

Tô Bạch đi đến phòng ngủ chính bế người phụ nữ mang thai lên, đi về phía cửa, người phụ nữ mang thai còn đang ngủ say, ngọc bội của miêu nữ được treo trên cổ cô ta, trong ngọc bội tự động phát ra linh khí, đủ cho người phụ nữ mang thai ngủ say mà không bị tiêu hao gì, hơn nữa, hình như thứ này còn có tác dụng an thai.

Rốt cuộc người phụ nữ mang thai lúc trước và lão giả kia có quan hệ gì, Tô Bạch không muốn suy nghĩ nữa, hiện tại hắn chỉ mong người phụ nữ mang thai này bình an sinh con.

Trên người Hứa Tình có rất nhiều vết thương, Tô Bạch đứng bên cửa sổ nhìn Hứa Tình vẫn đang không ngừng phát động thế công đối với người đàn ông trẻ tuổi kia, thế nhưng mỗi lần người kia dường như đều có thể sớm đoán trước được, đi trước một bước làm ra phản ứng, trên người anh ta có rất nhiều nơi đều trải qua cải tạo cơ giới hóa, giống như một người nhân tạo.

Tô Bạch có thể lý giải được những người cường hóa huyết thống của chính mình, thế nhưng hắn lại rất khó có thể lý giải được loại hành động đem cơ thể của mình cải tạo thành người máy. Trên thực tế, trên người còn lại huyết thống là một điều rất tốt, bình thường còn có hình dạng con người, cũng có thể cảm nhận được cảm giác làm người, thế nhưng sau khi cải tạo thành người máy, chẳng khác gì đổi một loại phương thức sinh tồn, thử nghĩ đến chuyện sờ phụ nữ lại chẳng khác gì sờ lên ống thép, ăn táo không khác gì ăn đá, cuộc sống như thế, có ý nghĩa gì chứ?

Hứa Tình liếc thoáng qua Tô Bạch đang đứng ở bên cửa sổ xem trò vui, mắng:

- Anh nhìn cái gì, còn không nhanh đi xuống giúp đỡ à?

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn nói:

- Tôi cho rằng cô sẽ để ý đến việc tôi làm xáo trộn đến trận quyết chiến công bằng của cô.

Hứa Tình giận quá hóa cười:

- Anh muốn trộm lười biếng thì cứ việc nói thẳng, đừng tìm cớ làm gì.

Tô Bạch gật đầu, đi ra khỏi phòng, sau đó đưa người phụ nữ mang thai cho Hứa Tình, Hứa Tình biết Tô Bạch lo lắng điều gì, hắn lo lắng hai người đều đi ra khỏi nhà, để cho kẻ ẩn núp ở trong tối có cơ hội lợi dụng chỗ trống, cho nên hắn mới bế người phụ nữ ra theo cùng.

Hứa Tình lập tức nhận lấy người phụ nữ mang thai, người phụ nữ mang thai cũng là một người trưởng thành, hơn nữa trong quá trình mang thai, phần lớn thai phụ đều sẽ béo hơn, trọng lượng không nhẹ, thế nhưng ở trong tay Hứa Tình, người phụ nữ mang thai kia lại giống như búp bê vải, không có sức nặng gì.

Lúc này A Huyễn nhân cơ hội tra xét thông tin, đồng thời trong mắt anh ta hiện lên một chuỗi số liệu, cả người có chút hoảng sợ lùi về sau mấy bước. Thông qua camera ở trên đường, anh ta đã biết được chuyện vừa mới xảy ra ở cửa sau, trước đó bởi vì chiến đấu với Hứa Tình, A Huyễn không cách nào phân tâm, khi anh ta nhìn thấy hình ảnh một mình Tô Bạch giết chết đám người Quách Thành và Tô Hạo Nhiên, cả người gần như bị dọa sợ đến mức hỏng mất, như vậy còn đánh đấm cái gì?

Còn cần thiết đánh nữa sao?

Chương 342 Lặng Yên Không Một Tiếng Động

Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn về phía A Huyễn:

- Khi còn nhỏ, lúc vừa mới tiếp xúc đến trò chơi trên máy vi tính, tôi nghĩ nếu mình có thể trở thành một hacker thì tốt biết bao nhiêu, tự mình tạo ra phần mềm hack số liệu, hiện tại trưởng thành, nhìn thấy hàng thật giá thật, một người còn cực đoan hơn cả hacker như anh, tôi bỗng nhiên cảm giác được, sống dưới bộ dạng này, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

A Huyễn hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục lùi lại thêm một bước, tay trái đặt ở vị trí trước ngực mình, ngỏ ý nhận thua, ngay sau đó, anh ta chậm rãi lùi lại về sau, hiển nhiên là dự định đi, không muốn tiếp tục đánh nhau nữa.

Trong mắt Hứa Tình lóe lên ánh sáng kỳ lạ, hỏi:

- Sao thế, thịt đến miệng rồi lại còn không ăn?

- Cường hóa của anh ta đều nằm ở những linh kiện trên người, đối với anh ta mà nói, những thứ đó là bảo bối, nhưng đối với chúng ta, nó căn bản chỉ là một đống phế liệu, còn không bằng chiếc rìu của cô, tôi lấy nó về để làm gì chứ? Hơn nữa anh ta cũng không phải nhân vật dễ chơi như thế.

- Anh nói rất đúng.

Hứa Tình gật đầu:

- Có vẻ như nơi này không thể ở được nữa rồi.

- Chúng ta đổi sang chỗ khác, hiện tại mỗi tiểu đội đều đang chém giết, cướp đoạt một cách kịch liệt, đoán chừng

trong tay những tiểu đội có thực lực mạnh đều đã có một đứa trẻ sơ sinh hoặc là người phụ nữ mang thai, bên phía chúng ta tạm thời coi như an toàn.

Một tiểu đội chỉ cần nắm giữ trong tay một đứa trẻ sơ sinh là đủ rồi, nắm giữ nhiều cũng không có ban thưởng gì, cho nên hiện tại rất có thể những tiểu đội không có trẻ sơ sinh hoặc là thai phụ trong tay, đều là những đội ngũ hạng hai, hạng ba, đội ngũ như thế, đối với Tô Bạch và Hứa Tình mà nói, độ khó khăn khi ứng phó cũng không phải là rất lớn, trên thực tế, đội ngũ có cấp bậc như tiểu đội của Quách Thành cũng không nhiều.

Tô Bạch và Hứa Tình đưa người phụ nữ mang thai đến vùng ngoại thành, đi vào trong một nông trường, nông trường này đã bỏ hoang, hiển nhiên là do đầu tư thất bại, không tiếp tục duy trì nữa, nhưng đúng lúc có thể giảm bớt phiền phức cho Tô Bạch. Nông trường không có điện, cũng không có đồ ăn, ngoại trừ đống cỏ dại rậm rạp thì chỉ có đống muỗi và côn trùng đến tiếp đón, không còn gì khác.

Người phụ nữ mang thai được đặt lên trên một chiếc giường gỗ, hệ thống thông gió ở xung quanh tương đối tốt, Hứa Tình đứng cạnh giường, Tô Bạch thì ngồi ở cửa ra vào, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ, trước đó hai người đã cố ý điều tra, nơi này không có camera, lại không có nhiều người, tính bảo mật khá tốt, cho dù những tiểu đội khác thật sự tìm ra, có Tô Bạch và Hứa Tình thay phiên nhau canh gác, cũng rất khó làm ra được hành động tập kích bất ngờ.

- Nhìn dáng vẻ này, tôi thật đúng là có chút lo lắng, cô ta sẽ không sinh con trong khoảng thời gian nhiệm vụ quy định.

Hứa Tình hơi bận tâm đến vấn đề này.

- Vẫn còn mấy ngày nữa, chờ xem tình hình như thế nào, dựa theo những gì Phát Thanh Khủng Bố thông báo về nhiệm

vụ chủ tuyến, mỗi ngày chỉ có một đứa bé được sinh ra, bây giờ mới qua hai ngày, chưa đến ba ngày, tối đa cũng chỉ xuất hiện ba đứa nhỏ, trong tay những tiểu đội còn lại đều là thai phụ, chúng ta không thể để người phụ nữ mang thai này ở đây lại đi cướp một người khác về, nếu thật sự không được, đến ngày cuối cùng chỉ có thể trợ sản.

Nghe thấy Tô Bạch nói như thế, Hứa Tình khẽ gật đầu:

- Anh đi nghỉ trước đi, tôi đến gác.

Sau khi nói xong, một tay Hứa Tình nắm lấy mái hiên, cả người trực tiếp nhảy lên nóc nhà.

Tô Bạch đi đến trong nhà vệ sinh, cố ý nhìn vào trong gương, làn da của hắn càng trở nên mịn màng hơn, xem ra sau này hắn quả thật không cần thiết dùng mỹ phẩm làm gì.

Bên cạnh bồn rửa mặt có treo một chiếc đinh ba, đinh ba hơi rỉ sét và cũ kỹ, Tô Bạch liếc thoáng qua đinh ba, sau đó đứng ở trước mặt nó, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đập mạnh bàn tay mình xuống đinh ba.

Tô Bạch rõ ràng nhìn thấy, trong nháy mắt trước khi lòng bàn tay của hắn chạm đến vị trí sắc bén của đinh ba liền tự mình tan ra, trong lòng bàn tay hắn lộ ra ba lỗ máu, vừa đủ để cho đinh ba xuyên qua.

- Ha, ha, ha, thật đúng là thú vị.

Tô Bạch di chuyển bàn tay của mình đi, ngay lập tức, lòng bàn tay của hắn lại khôi phục như lúc ban đầu, trước kia cơ thể của hắn bị động thừa nhận thương tổn, sau đó hồi phục lại như cũ, hiện tại cơ thể của hắn có một loại bản năng xu lợi tránh hại, đây là một loại thay đổi về chất.

Tô Bạch lại một lần nữa đứng trước gương, bắt đầu chỉnh lại quần áo của mình, ngay lập tức, dưới sự khống chế của Tô Bạch, nửa gương mặt của hắn bắt đầu hóa thành máu, ngay

sau đó là đến nửa bên phải cơ thể của hắn cũng hóa thành máu, thế nhưng nửa bên trái cơ thể Tô Bạch vẫn bình thường.

Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn về phía trần nhà, cả người hắn nhanh chóng hóa thành một vũng máu, bắt đầu dọc theo vách tường hướng lên trên, sau đó men theo từng khe hở nhỏ xíu, hướng lên, thẩm thấu khỏi trần nhà.

Hứa Tình đang ngồi trên nóc nhà, cô ta đang quan sát động tĩnh xung quanh, lại không để ý đến phía sau lưng mình, đang chậm rãi ngưng tụ ra cơ thể Tô Bạch.

Tất cả mọi thứ,

Là như thế,

Lặng yên không một tiếng động…

Khi Tô Bạch hoàn toàn ngưng tụ ra cơ thể mình, dường như Hứa Tình rốt cuộc cũng cảm ứng được cái gì, chậm rãi nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác. Lúc cô ta nhìn thấy Tô Bạch đang đứng sau lưng mình, cả người sửng sốt, dáng vẻ không thể tin tưởng được.

- Anh…

Khi thích khách lại bị ai đó lặng yên không một tiếng động đến gần mình, điều đó cũng mang ý nghĩa, con át chủ bài của thích khách và sự tự tin bị trực tiếp giảm đi một nửa.

Một thích khách không thể tuyệt đối cảnh giác và đánh bất ngờ, còn có thể gọi là thích khách sao?

Quả thực chính là một con mèo, cái đuôi bị người ta giẫm chặt, nhìn thì giống như nó có thể kêu to một tiếng, nhảy dựng lên, dùng móng vuốt của mình để cào người, thế nhưng rõ ràng, trong sự sắc bén đó lại lộ ra dáng vẻ yếu đuối.

Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra, dáng vẻ hắn hơi mệt mỏi, hai tay chống nạnh, cứ như thế nhìn cảnh sắc xung quanh, giống

như tùy ý đi tản bộ, thế nhưng trời đất bao la, nông trường cũng rất lớn, làm sao lại có thể tùy ý đi tản bộ đến nóc nhà, hơn nữa ở chỗ này cũng không có bất kỳ cái thang nào.

- Anh có ý gì?

Hứa Tình nhìn thoáng qua Tô Bạch, trong tay cô ta đang cầm một con dao găm, không ngừng lật qua lật lại:

- Tôi cảnh cáo anh, hành động này của anh mang tính chất khiêu khích, hơn nữa còn là một hành động khiêu khích vô cùng nghiêm trọng.

- Tôi vừa ăn đồ hộp, cho nên đi ra ngoài tiêu cơm, cô cứ tiếp tục công việc của mình đi, phong cảnh ở đây khá đẹp, đáng tiếc tôi gác ở sau nửa đêm, không thể nhìn thấy cảnh sắc này.

Tô Bạch cười ha hả, sau đó trực tiếp từ trên nóc nhà xoay người nhảy xuống, hắn không nếm thử cảm giác một lần nữa hóa thành máu tươi, men theo khe hở của nóc nhà chảy xuống dưới.

Hứa Tình hít sâu một hơi, sau đó cô ta lại một lần nữa ngồi xếp bằng, trong ánh mắt có một chút trầm tư, có lẽ, càng nhiều hơn là bị hành động lúc trước của Tô Bạch làm cho tức đến mức nội thương.

Chương 343 Lựa Chọn

Bốn ngày trôi qua, trong bốn ngày này, người phụ nữ mang thai tỉnh dậy mấy lần, chẳng qua đều ở trạng thái mơ màng, có lẽ là do thời gian dài được ngọc bội tẩm bổ, ngủ được quá thoải mái, lúc tỉnh lại càng giống như đang nói mơ, cũng không hỏi mình đang ở nơi nào, càng không hỏi chồng mình đâu, sau khi nói một số chuyện không đâu lại tiếp tục ngủ.

Chẳng qua Tô Bạch vẫn lựa chọn sớm lấy miếng ngọc bội trên cổ người phụ nữ mang thai xuống, trả lại cho Hứa Tình, đồ tốt, cho dù có là thuốc bổ, cũng sợ tốt quá hóa dở, rõ dàng dưới tác dụng tẩm bổ của ngọc bội, người phụ nữ mang thai rất thư thái, có lẽ phần lớn cuộc đời của mỗi người đều không có được mấy lần chân chính nhắm hai mắt lại đi vào mộng đẹp, lúc mở mắt ra đã là hừng đông, một giấc ngủ hoàn mỹ, thế nhưng mấy ngày hôm nay, cô ta luôn có loại cảm giác này, đây là một loại cảm giác toàn bộ linh hồn và thể xác đều buông lỏng, có lẽ bởi vì cô ta là người bình thường, cho nên tác dụng của ngọc bội với cô ta lại càng lớn hơn.

Thế nhưng cách kỳ hạn nhiệm vụ chỉ còn chưa đến hai ngày nữa, trên thực tế, trời tối ngày mai, hoặc nói đúng hơn là chạng vạng tối, hẳn là sẽ kết thúc kỳ hạn nhiệm vụ, nhìn thì giống như còn lại hai ngày, nhưng thật ra chỉ còn hơn hai mươi bốn tiếng mà thôi.

Một người bác sĩ mặc áo blouse trắng bị Hứa Tình đưa từ một bệnh viện ngoại ô đến đây, trói chặt ở nơi này, đãi ngộ của anh ta không phải là rất khá, một lúc lâu cũng không được cho ăn uống.

Có vết xe đổ lần trước, lần này Hứa Tình rất coi trọng công tác chuẩn bị, nếu không phải thời gian cô ta đứng gác, cô ta cơ bản đều đến những nơi gần đây, lấy một vài thiết bị dùng trong phẫu thuật, người phụ nữ này thật đúng là tỉ mỉ, hơn nữa tính cả người bác sĩ đã mang về, quả đúng là rất vất vả.

Ngược lại, mấy ngày nay, Tô Bạch lại rất nhàn hạ, hắn không có bận rộn như Hứa Tình, nếu như không phải phiên gác của mình, liền thảnh thơi đi nướng khoai tây, hoặc là đi vào trong nhà vệ sinh không ngừng chơi trò tự mình hại mình.

- Hiện tại là lúc chúng ta nên nghĩ xem sẽ trợ sản như thế nào, thời gian không còn kịp nữa, chẳng lẽ anh thật sự cho rằng cô ta sẽ sinh đứa nhỏ vào những giây phút cuối cùng của kỳ hạn sao?

Hứa Tình đứng ở bên cạnh Tô Bạch, nói.

Tô Bạch lắc đầu, đi lên phía trước, đặt tay lên cổ người phụ nữ mang thai, thông qua bản năng của Vampire, Tô Bạch có thể cảm ứng được bên trong cơ thể của người phụ nữ mang thai, còn có một sinh mệnh đang không ngừng phát ra hơi thở thuộc về huyết mạch của mình.

Chẳng qua hơi thở của đứa bé kia khiến cho Tô Bạch cảm thấy nghi hoặc, nó hơi pha tạp, có lẽ là vì chuẩn bị ra đời, Tô Bạch không trải qua loại chuyện này, vì thế hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

- Cô ta cũng sắp sinh rồi.

Tô Bạch nói:

- Chẳng qua, cũng không chắc cho lắm, việc trợ sản không phải là không thể được. Phụ nữ mang thai khỏe mạnh thường lựa chọn phương pháp sinh mổ vào tuần thứ 39 của thai kỳ, bởi vì lúc này phần lớn các bộ phận của thai nhi về mặt lý thuyết đều đã phát triển hoàn thiện, hơn nữa có thể tránh được

việc chuyển dạ, vỡ ối, sinh mổ một cách khẩn cấp… Thai nhi được sinh ra trong giai đoạn này có nguy cơ mắc các bệnh tật khác nhau thấp hơn so với việc sinh mổ ở tuần thứ 37 hoặc 38, cho nên có thể lựa chọn phương pháp sinh mổ sau tuần thứ 38 của thai kỳ.

- Anh lại lên mạng tìm kiếm đó à?

Hứa Tình cười nói.

- Ừ - Tô Bạch gật đầu, lập tức nói:

- Nhưng tôi luôn cảm thấy số trời đã định, hoặc là nói cái số trời này cũng thuộc về Phát Thanh Khủng Bố nắm giữ, nếu như không phải do nước ối vỡ hoặc người phụ nữ mang thai chính mình bắt đầu chuyển dạ, chúng ta tiến hành sinh sớm bằng phương pháp sinh mổ, tôi luôn có cảm giác không yên lòng.

Hứa Tình hiểu ý tứ của Tô Bạch, ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố, nếu như muốn đi đường tắt, như vậy khả năng phải đối mặt với sự trừng phạt của Phát Thanh Khủng Bố, hoặc nói chính xác hơn là trêu tức lại càng thích hợp hơn. Vì thế, có một số điều thường được làm trong thế giới hiện thực, ví dụ như nhiều gia đình phụ nữ mang thai sẽ lựa chọn phương pháp sinh mổ vào một ngày đại cát, để chủ động xác định được ngày sinh của đứa bé. Thế nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, trẻ sơ sinh mang ý nghĩa sinh tử, mọi người đều biết rõ tính tình của Phát Thanh Khủng Bố, hoặc nói đúng hơn là trò đùa ác của nó, cho nên rất sợ ném chuột vỡ bình.

Tô Bạch ngồi xuống bậc thang ngoài cửa, xung quanh đều là cỏ dại, trong nhà được Tô Bạch và Hứa Tình thu dọn qua, thế nhưng phía bên ngoài nhà, hai người bọn họ cũng không rảnh rỗi đi thu dọn, bọn họ chỉ đặt chân ở đây mấy ngày, cũng không phải muốn mở cửa lại nông trường.

Hứa Tình đi đến phía sau lưng Tô Bạch:

- Hiện tại làm ra quyết định còn kịp, nếu không, chúng ta quá bị động rồi.

Ý tứ của Hứa Tình chính là, hiện tại nếu tiến hành sinh mổ, lấy đứa bé ra, mặc kệ có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì hay không, cho dù đứa nhỏ có sống hay chết, ít nhất bọn họ còn có thời gian một ngày để ứng đối với cục diện, ví dụ như… Đi cướp đứa nhỏ của tiểu đội khác.

Nếu như kết quả ngày mai người phụ nữ này vẫn chưa sinh ra, hoặc ngày mai mới lựa chọn sinh mổ, đứa nhỏ kia lại chết, như vậy chính bản thân hai người, ngay cả thời gian sau cùng được ăn cả ngã về không cũng không có.

Thính giả ưu tú đều có tâm lý tố chất rất tốt của một dân cờ bạc, ở trong thế giới chuyện xưa, thỉnh thoảng thật đúng là cần phải có tinh thần của dân cờ bạc, hơn nữa, mỗi người đều sẽ vô thức giữ lại cho mình một lá bài tẩy, hoặc nói đúng hơn là giữ lại một đường lui, loại người thường xuyên không giữ lại đường lui cho mình, chỉ muốn lật bàn như Tô Bạch, dù sao chỉ chiếm rất ít.

Trên thực tế, dựa theo ý tứ của Tô Bạch, hắn vẫn có khuynh hướng trăng đến rằm trăng sẽ tròn, mà không phải đi áp dụng loại phương pháp vi phạm ý nguyện của Phát Thanh Khủng Bố để làm việc, thế nhưng thái độ của Hứa Tình đã rất rõ ràng, cô ta không muốn đánh cược tất cả, có lẽ trong nội tâm của cô ta vẫn cảm thấy bảo vệ một người phụ nữ mang thai sẽ không an tâm bằng việc chân chính bảo vệ một đứa nhỏ sơ sinh.

Cho dù kết quả của lần sinh mổ này có như thế nào, cô ta đều có thể dựa vào thực lực của chính mình tạo ra một cơ hội.

- Sinh mổ đi, tôi không muốn cược.

Hứa Tình đã nói ra rất rõ ràng ý tứ của mình,

Hai mắt Tô Bạch nhắm nghiền, cuối cùng, hắn khẽ gật đầu.

- Anh không vào à?

Hứa Tình hỏi.

- Tôi ở bên ngoài canh chừng.

Tô Bạch nói.

Hứa Tình xoay người, đóng cửa phòng lại, ngay sau đó, bên trong truyền đến tiếng uy hiếp của Hứa Tình với bác sĩ kia, lập tức, một số tiếng vang cũng truyền ra.

Vào giờ phút này, nơi đây dường như biến thành một phòng khám dởm, đang tiến hành một ca phẫu thuật sinh mổ không theo quy tắc.

Tô Bạch đưa tay lấy cọng cỏ xuống, không ngừng dùng tay quấn chặt.

Trên thực tế, trong lòng của hắn cũng không có bao nhiêu thấp thỏm, cũng không có quá nhiều lo lắng, chẳng qua hắn cảm thấy thời tiết lúc này đã vào cuối thu, nên thoải mái mới đúng, nhưng nơi này rất ngột ngạt.

Chờ đợi luôn là một quá trình dài dằng dặc, Tô Bạch và Hứa Tình không phải là người thân của đứa nhỏ này, thế nhưng đứa bé kia lại liên quan đến tính mạng của hai người, đứng từ trên góc độ quan hệ lợi hại mà nói, mức độ chú ý của hai người đối với đứa nhỏ sắp chào đời này, khả năng còn cao hơn cha mẹ đẻ của đứa nhỏ.

Chương 344 Sinh Mổ

Thế nhưng không biết vì sao, Tô Bạch lại không cảm thấy khẩn trương nổi, khoảng 15 phút sau, Tô Bạch đứng lên, hoạt động một chút, đúng lúc này, cửa bị mở ra từ bên trong, Hứa Tình đi ra, trong ngực Hứa Tình ôm một chiếc chăn bông nhỏ.

Khóe miệng Tô Bạch nở ra một nụ cười khổ, quá trình bình thường, sau khi đứa nhỏ chào đời nên khóc đúng không? Thế nhưng bây giờ lại lặng yên không một tiếng động.

Chẳng lẽ thật sự là một đứa trẻ chết yểu sao?

Sắc mặt Hứa Tình phức tạp nhìn Tô Bạch:

- Anh muốn nhìn qua không?

- Đứa bé chết rồi à?

Tô Bạch hỏi.

Lúc này, bác sĩ mà trước đó vẫn luôn bị trói vội vàng chạy ra, anh ta gần như là nằm quỳ dưới chân Hứa Tình:

- Tôi đã làm xong phẫu thuật rồi, tôi cam đoan sẽ không nói chuyện này cho bất kỳ ai biết, cầu xin cô thả tôi ra, cầu xin cô thả người nhà của tôi ra, cầu xin cô.

Bác sĩ bắt đầu không ngừng dập đầu với Hứa Tình.

Đây là phần việc thuộc về Hứa Tình, Tô Bạch cũng đã đoán ra được cô ta dùng phương pháp gì để bức bách bác sĩ này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Chẳng qua, đứa bé sơ sinh này, rốt cuộc là như thế nào?

Tô Bạch đưa tay mở chăn bông, bên trong có một đứa bé sơ sinh, không quá hoạt bát, nhưng vẫn có hô hấp, không phải

một đứa bé chết yểu, thế nhưng, vì sao Hứa Tình lại…

Ngay sau đó, Tô Bạch lập tức phát hiện ra sự khác thường, ở bên cạnh đứa bé sơ sinh này còn có thứ gì đó, Tô Bạch vén chăn bông ra nhiều hơn, một đứa bé khác xuất hiện.

Sinh đôi.

Thế nhưng không phải là sinh thôi theo đúng ý nghĩa thông thường.

Đầu của hai đứa nhỏ ở cùng một chỗ, chồng vào nhau, đây là sinh đôi dính liền!

- Bác sĩ, đứa nhỏ này có thể sống được bao lâu?

Bác sĩ nhìn thoáng qua Tô Bạch, lại dập đầu về phía Tô Bạch để cầu xin tha thứ:

- Đây là sinh đôi dính liền, bởi vì trước đó các người không đưa thai phụ đi kiểm tra, cho nên không phát hiện ra chuyện này sớm, để bọn nhỏ sinh ra, khả năng chỉ mấy tiếng sau, bọn nhỏ sẽ chết, nhưng cũng có trường hợp, bọn nhỏ có thể sống được một ngày, thậm chí là còn sống và cùng nhau trưởng thành, những điều này đều có khả năng và tiền lệ.

- Xử lý người phụ nữ mang thai và bác sĩ như thế nào bây giờ?

Hứa Tình nhìn về phía Tô Bạch, lúc này Tô Bạch đang ngồi ôm đứa nhỏ ở trên bậc thang, từ lúc đứa nhỏ được sinh ra đến giờ đã gần một tiếng, hơi thở của đứa bé sinh đôi dính liền càng lúc càng yếu, xem ra, không chèo chống được đến tối mai, có thế chống đỡ được qua đêm nay đã coi như là một kỳ tích, về phần gắng gượng đến khi thời gian nhiệm vụ đến thúc, Tô Bạch không có lòng tin này, hơn nữa khả năng gần như là không.

Điều này trực tiếp đưa đến cho Tô Bạch và Hứa Tình một nan đề, trước đó hai người bọn họ lo lắng đến việc người phụ nữ mang thai này sẽ không sinh con trong thời gian nhiệm vụ quy định, sau cùng, vì để cho mình có thời gian ứng phó với cục diện tiếp theo, bọn họ đã lựa chọn phương thức sinh mổ, thế nhưng, chờ đến khi đứa nhỏ được sinh ra, lo lắng ban đầu không hề thay đổi chút nào, chẳng qua chỉ là đổi một cái hình thức, còn bản chất vẫn giống nhau như đúc.

Đó chính là liệu đứa nhỏ này có thể sống sót đến tối mai hay không, hoặc hai người bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ và nhận được một vé lên thuyền Noah hay không?

Trước đó, bọn họ lo lắng người phụ nữ mang thai sẽ không sinh con trước khi thời gian quy định trong nhiệm vụ kết thúc, bây giờ bọn họ lại đối mặt với lo lắng, liệu đứa nhỏ này có chết trước khi kỳ hạn nhiệm vụ kết thúc hay không.

- Tôi đang hỏi anh đó.

Hứa Tình tiếp tục nói.

Tô Bạch lắc đầu:

- Để hai người bọn họ ở chỗ này đi, sau đó để bác sĩ đưa người phụ nữ mang thai về thành phố, tuy nói diệt thế sẽ đến, nhưng ít ra cũng có thể cho bọn họ cơ hội được nhìn thấy người thân lần cuối.

- Cướp con của người ta, hiện tại lại có lòng dạ bồ tát.

Hứa Tình trêu chọc.

- Cô rất phiền.

Tô Bạch rất nghiêm túc nói:

- Vô cùng phiền.

- Anh…

Hứa Tình khẽ mỉm cười:

- Anh đang trách tôi sao?

- Đừng làm phiền tôi nữa.

Tô Bạch lạnh nhạt nói ra mấy chữ này, sau đó hắn tiếp tục nhìn chằm chằm đứa nhỏ sinh đôi dính liền, lập tức lắc đầu nói.

- Trừ khi hiện tại chúng ta có thứ đồ nghịch thiên và một bác sĩ thiên tài gì đó, nếu không, đứa nhỏ này rất khó gắng gượng qua đêm nay.

- Đúng lúc, chúng ta vẫn còn thời gian để đánh cược một lần cuối.

- Nếu như cô ta sinh muộn hơn một ngày thì sao?

Tô Bạch hỏi.

- Nhưng vừa rồi chính anh cũng đồng ý sinh mổ.

- Tôi không có ý đem vấn đề này đẩy lên đầu cô, đây là sai lầm của tiểu đội chúng ta, mà trong tiểu đội này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên có lẽ phương thức nói chuyện của tôi khiến cho cô sinh ra hiểu lầm.

- Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Cô nghĩ biện pháp cố gắng kéo dài tính mạng cho đứa nhỏ này, tôi ra bên ngoài tìm kiếm.

Sau khi nói xong, Tô Bạch giao đứa nhỏ cho Hứa Tình.

- Tôi cảm thấy để tôi ra ngoài sẽ thích hợp hơn.

Hứa Tình nhắc nhở, cô ta là một thích khách, nếu phát hiện ra tiểu đội nào có trẻ sơ sinh, dựa vào cô ta để đi trộm đứa nhỏ sẽ là một phương thức tốt hơn.

- Vấn đề là hiện tại, đối với việc những tiểu đội khác đang ở nơi nào, trong tay tiểu đội nào đã có được trẻ sơ sinh, chúng ta không có bao nhiêu manh mối, nói một cách khách quan, việc trộm đứa nhỏ chỉ là một việc đơn giản, làm thế nào để tìm ra được đám người kia mới là việc cần đến kỹ thuật, mà đầu óc cô luôn không đủ thông minh.

- Ha ha, anh có thể đừng nói thẳng ra như thế không?

Tô Bạch ngẩng đầu, chỉ lên mặt trăng đã xuất hiện trên bầu trời đêm:

- Thời gian hữu hạn, lúc này thời gian không cho phép tôi nói chuyện một cách uyển chuyển.

- Sao tôi lại cảm thấy, hiện tại đội ngũ của chúng ta đang muốn nội chiến nhỉ?

- Chờ đến khi lên được thuyền rồi nội chiến, nếu không lên được thuyền, mọi thứ đều không nghĩa lý gì.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lại chỉ vào hai đứa bé sinh đôi dính liền:

- Cô hãy cố gắng hết sức có thể để chăm sóc cho đứa nhỏ này, ngộ nhỡ thật sự có kỳ tích xuất hiện thì sao, nếu đứa nhỏ này chết yểu thì gọi điện thoại thông báo cho tôi biết.

Hứa Tình khẽ gật đầu:

- Tôi hiểu.

Tô Bạch không nói thêm gì nữa, trực tiếp xoay người đi ra bên ngoài nông trường, biến mất trong những bụi cỏ rộng lớn.

Màn đêm buông xuống, nếu như ở nông thôn, ban đêm hẳn là thời gian yên tĩnh, thế nhưng bên trong thành phố, ban đêm cũng có những sinh hoạt thuộc về riêng mình.

Từ sau khi khoa học kỹ thuật phát triển và năng suất được cải thiện, đã bỏ đi quy luật sinh hoạt của rất nhiều người từ mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, ban đêm, giống như đã mất đi một phần an bình hàng trăm năm qua.

Trên một con phố buôn bán, ở đây có rất nhiều người đi lại, cho dù là chủ quán hay là khách hàng đến đây ăn uống đều rất đông người, một con đường rất náo nhiệt, cho dù hiện tại đã là một giờ sáng rồi.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen đang đứng trước quầy đồ nướng, anh ta chọn một đống xiên nướng. Sau khi dặn dò ông chủ đóng gói mang về, anh ta liền đi đến bàn ngồi chờ, trên tay người đàn ông này còn cầm một hộp sữa bột.

Chương 345 Bẫy

Khoảng 15 phút sau, tất cả các xiên đồ nướng đều đã chín, ông chủ quán chia vào mấy túi nylon giao cho người đàn ông, người đàn ông thanh toán tiền, đứng dậy, xách theo mấy túi đồ nướng cùng trở về.

Thật không nghĩ tới, ở phía sau anh ta còn có một người đàn ông mặc quần áo công nhân, mang theo vết dầu mỡ lem luốc trên người, trong tay người công nhân còn cầm một chai rượu trắng, lảo đảo đi theo.

Người đàn ông ở trước mặt đi vào một con hẻm nhỏ, người công nhân giả say cũng đi theo vào, ngay sau đó, người đàn ông phía trước lại rẽ vào một con hẻm khác, người đàn ông giả say lảo đảo tiếp tục đi về phía trước. Một bóng đen xuất hiện ở phía sau người công nhân, giữ lấy cổ anh ta, sau đó vặn sang một bên, tiếng xương cốt đứt đoạn truyền ra, người công nhân giả say trực tiếp ngã trên mặt đất, đầu nghiêng sang một bên với góc độ rất khoa trương.

- Ăn mặc lôi thôi như thế, không giống cách ăn mặc của thính giả.

Người đàn ông cầm theo hộp sữa bột đi đến gần, ngồi xổm xuống, bắt đầu lục lọi trên người công nhân:

- Cờ lê, đồng hồ kiểu cũ, còn có cả phiếu lĩnh lương, hẳn là dân bản địa.

- Vì lý do an toàn mà thôi.

Bóng đen vừa ra tay quay người rời khỏi nơi này:

- Anh cũng nên về sớm một chút, đến ngày cuối cùng rồi, an toàn là trên hết, nhưng không cần quá lo lắng.

Sau khi hai người biến mất, thi thể của người công nhân giả say nằm dưới đất bắt đầu vặn vẹo, vị trí đầu hắn chuyển sang trạng thái máu tươi, sau đó lại một lần nữa ngưng tụ lại thành đầu, điều chỉnh lại vị trí cho ngay ngắn.

Tô Bạch đứng lên, hắn đặt một tay lên trán mình. Ngay lúc này, hắn có cảm giác giống như say xe vậy, cả người cảm thấy buồn nôn. Cơ thể hắn có thể hóa thành máu tươi rồi lại một lần nữa ngưng tụ, đây là năng lực gần đây Tô Bạch mới có được, cũng là một loại cơ duyên, thế nhưng hắn còn chưa hoàn toàn nắm giữ được nó, hoặc nói chính xác hơn là chưa biết hết được tác dụng phụ của nó.

Sau cùng, Tô Bạch vẫn cảm thấy hơi không thích ứng được, hắn dứt khoát ngồi trên mặt đất, đại khái sau khoảng nửa tiếng, Tô Bạch mới xem như là khôi phục thanh tỉnh, cuối cùng loại cảm giác ngơ ngơ ngác ngác, choáng váng trong đầu hắn cũng biến mất không thấy gì nữa.

Tô Bạch đứng lên, dùng áo lau đi mồ hôi trên mặt, sau đó quyết định đi về phương hướng người đã ra tay giết mình.

Càng đi vào sâu bên trong ngõ hẻm, Tô Bạch càng thêm cẩn thận hơn.

Trên thực tế, ngay cả chính Tô Bạch cũng không ngờ đến chính mình vừa mới đi vào khu vực trung tâm thành phố không đến mấy tiếng liền phát hiện ra được dấu vết để lại, người đàn ông kia, đi đến nơi đã có rất nhiều cửa hàng đóng cửa, sốt ruột hỏi có sữa bột hay không, động tĩnh huyên náo rất lớn, nhìn dáng vẻ vô cùng vội vàng.

Phía trước là một tòa chung cư cũ cấp trung, bên dưới là một khu dân cư tồi tàn, rất nhiều những ngôi nhà ở đây đều là

những kiến trúc bất hợp pháp thuộc sở hữu của tầng lớp dưới, trên cơ bản đều dùng để cho người từ nơi khác đến làm công thuê lại.

Ở phía trước cách Tô Bạch không xa, trong một căn nhà tồi tàn, đèn đuốc sáng trưng, có người cao giọng tán gẫu, cũng có người đang cạn ly uống rượu, bầu không khí rất náo nhiệt, hẳn là những xiên nướng đã bắt đầu được mang ra ăn rồi.

Thế nhưng Tô Bạch đứng ở phía sau cột điện lại không vội vã đi vào, hắn tiếp tục đứng chờ tại chỗ.

Đầu, vẫn hơi đau, chẳng qua chuyện này không phải bởi vì trước đó hắn bị vặn cổ, mà là vì đối với những việc đang xảy ra trước mắt, Tô Bạch có chút không nắm chắc.

- Không đúng.

Tô Bạch lắc đầu:

- Hơn nửa đêm, dáng vẻ vô cùng lo lắng chạy đi khắp nơi mua sữa bột, giày vò lâu như thế, thật vất vả mới mua được sữa bột, lại đi đến chợ đêm mua thịt xiên nướng ư?

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, cuối cùng hắn lui ra, không lựa chọn đi vào.

Chờ đến khi Tô Bạch gần đi ra khỏi khu chung cư cũ kia, hắn dường như nhớ đến điều gì đó, hắn quay về vị trí mình bị tập kích, nếu trí nhớ của hắn không sai, sau khi hắn bị "đánh chết", người ra tay giết hắn và người mang theo sữa bột không đi cùng một con đường.

Hai người đó đi về phương hướng ngược nhau.

Tô Bạch dựa theo hướng ngược lại lúc trước, bắt đầu tìm tòi, trên thực tế, tìm kiếm như thế không mang đến hiệu quả lớn, dù sao tòa nhà chung cư kiểu cũ này giống như than tổ ong, không biết đã nhét vào bao nhiêu hộ gia đình, không có

manh mối lại muốn tìm một người, hơi giống như mò kim dưới đáy biển, hơn nữa, Tô Bạch cũng không biết liệu mình có đoán đúng hay không.

Chỉ là, đi được một lúc, Tô Bạch đột nhiên ngửi thấy mùi hơi gay mũi, hắn ngồi xổm xuống, bắt đầu tìm kiếm, quả nhiên ở cách đó không xa, hắn nhìn thấy nửa xiên rau hẹ nướng.

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện hình ảnh người đàn ông kia cầm theo túi đồ nướng, vừa đi vừa ăn.

Hắn tiếp tục tìm kiếm.

Ở phía trước, Tô Bạch tìm được một xiên tre, bên trên còn có vết mỡ chưa khô, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút hoang đường, chính mình thế mà đi theo bốn, năm xiên tre, đi đến bên dưới một tòa chung cư, hắn đi lên trên, mấy tầng không xuất hiện xiên tre, mãi cho đến tầng thứ năm, Tô Bạch mới nhìn thấy một xiên tre rơi ở ngoài cửa một căn hộ.

Hai tay Tô Bạch đặt lên cánh cửa, cả người hắn hóa thành máu tươi, theo khe cửa, thẩm thấu đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện ra, cánh cửa, vách tường của căn nhà này đều đã được xử lý, mang đến hiệu quả cách âm lớn.

Đồng thời, Tô Bạch cũng phát hiện ra, trên vách tường có treo không ít thứ, có rất nhiều thi thể bị đóng đinh trên tường, tuy đã được xử lý để chống phân hủy, nhưng nhìn sơ qua, những người này chỉ mới chết mấy ngày mà thôi.

Ở bên trong phòng khách đen kịt, Tô Bạch lại một lần nữa ngưng tụ ra cơ thể của mình, mà lúc này, ở trong phòng ngủ truyền đến tiếng hai người đàn ông nói chuyện.

- Anh đến phòng khách ăn đi, tôi vất vả lắm mới dỗ được đứa nhỏ ngủ thiếp đi, lát nữa lại bị mùi trên người anh làm cho tỉnh, tôi sẽ kiệt sức mà chết.

- Thôi đi, anh nói thì hay lắm, nếu không chúng ta đổi chỗ cho nhau nhé? Anh ra bên ngoài dẫn dụ người đến đây, để tôi chăm sóc đứa nhỏ?

- Được rồi, cũng sắp kết thúc, hôm nay thế mà chẳng có con cá mắc câu nào.

- Anh Sâm nói, ngày mai còn có thể thu hút được một đợt sóng mới, mai là ngày cuối cùng, những tiểu đội không có đứa trẻ sơ sinh nào trong tay sẽ không ngồi yên được nữa, chúng ta có thể dễ dàng câu cá hơn, đêm nay hẳn là vận khí của tôi không tốt, ngay cả một con cá cũng không câu được.

- Dù sao mấy ngày nay thu hoạch cũng không tồi lắm, chúng ta cũng câu được gần 10 thính giả.

- Anh Sâm ăn thịt, còn chúng ta húp canh, dù sao cũng không chờ mong có vật gì tốt rơi xuống đến tay chúng ta, chúng ta có thể đi vào trong tiểu đội này, cũng chính là vì để làm một chút chân chạy và mồi câu mà thôi.

Đứng trong phòng khách, Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được sống lưng lạnh toát, thật đúng là may mắn khi chính mình không vội vã đi vào căn nhà tồi tàn của gia đình có đèn đuốc sáng trưng, tiếng người nói chuyện huyên náo.

Hiển nhiên.

Nơi đó là một cái bẫy.

Đã lừa giết gần 10 thính giả.

Con mẹ nó, cái tiểu đội này thật đúng là nhân tài, thế mà lại dựa vào phương pháp này để kiếm lời.

Chương 346 Bánh Bao Tẩm Máu Người

Trong tác phẩm "Thuốc" của Lỗ Tấn chủ yếu nói đến sự kiện bánh bao tẩm máu tươi của những kẻ tử tù bị chém đầu, mục đích chính là để thể hiện sự Âu Mỹtối, lạc hậu và nhận thức kém cỏi của người dân lúc bấy giờ.

Cho đến hiện tại, nghĩa bóng của nó đã được phát triển sang một tầng ý nghĩa khác, ví dụ như truyền thông đưa tin đứa nhỏ nhà ai đó, bởi vì chính mình bơi lội trong hồ chứa nước mà chết đuối, gia đình kia liền khiêng thi thể đến chỗ chính phủ để yêu cầu bồi thường, tiêu đề của bài báo sử dụng mấy chữ "Bánh bao tẩm máu người", nó dùng để ví von việc dùng máu tươi của người thân mình đi kiếm một khoản tiền.

Mà bây giờ, chuyện tiểu đội này đang làm cũng tương đương với việc ăn bánh bao tẩm máu người, bọn họ cố ý phái người ở bên ngoài lắc lư, cố ý thu hút của những thính giả đang cố gắng tìm kiếm trẻ sơ sinh hoặc là phụ nữ mang thai đến đây, sau đó ở trong khu chung cư này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, căn nhà tối tàn với đèn đuốc sáng trưng, tiếng người nói chuyện huyên náo chính là một chiếc bẫy rập tàn khốc. Nơi đó chuyên dùng để tiếp đón những thính giả "đến chơi", thi thể của những thính giả bị giết được treo ở trong một căn hộ chung cư khác, vách tường treo gần 10 bộ thi thể cũng chính là tủ trưng bày chiến lợi phẩm của bọn họ.

Đương nhiên, đứa nhỏ cũng được chăm sóc ở đây, toàn bộ những tấm lưới trên vách tường và cửa đem lại hiệu quả cách âm rất lớn, cho dù đứa bé có khóc to đến mức nào đi chăng

nữa, người bên ngoài cũng không nghe thấy gì, điều này có tác dụng rất tốt cho việc ẩn nấp.

Trong "Truyện Thủy Hử", mẫu dạ xoa Tôn Nhị Nương và Trương Thanh mở quán rượu bán thịt người ở đồi Thập Tự. Cách làm của tiểu đội này chỉ có hơn chứ không có kém, ít nhất Tôn Nhị Nương là người nguyện mắc câu, còn tiểu đội này là cố ý dẫn dụ những thính giả khác đến để "gậy ông đập lưng ông".

Giờ phút này, Tô Bạch cảm thấy bên trong tầng lớp thính giả, thật đúng là nhân tài đông đảo, trong một khu rừng lớn, quả nhiên loại chim nào cũng có, mặc kệ là ở nơi thanh nhã hay là tầng lớp thấp hơn, tất cả đều có thể vì lợi ích mà đến.

Tô Bạch đã từng gặp "vụ lừa đảo" của những thính giả, có thể coi đó như một minh chứng cho chuyện này. (Chương 288.)

Chẳng qua ở trong thế giới chuyện xưa, trọng tâm của mục tiêu là cướp đoạt trên người những thính giả khác, hơn nữa còn làm không biết mệt, cho dù cao thấp mập ốm, thực lực cao hoặc thấp đều không bỏ sót, quả thật là có hơi kéo xuống cấp bậc.

Tô Bạch nở một nụ cười tự giễu, chính mình bây giờ lại còn có tâm tư đi đánh giá đánh làm của người khác có cao cấp hay không.

Hai người bên trong phòng, một người phụ trách đi "Chiêu phong dẫn điệp" làm mồi nhử để thu hút sự chú ý của thính giả, một người khác chuyên phụ trách chăm sóc đứa nhỏ, có thể thấy được đội viên được phân công làm loại nhiệm vụ này, cho dù là thực lực hay là địa vị ở trong tiểu đội đều thuộc về tầng lớp thấp, đối phó với hai người bọn họ, Tô Bạch rất có lòng tin, chẳng qua muốn lặng yên không một tiếng động giết chết bọn họ vẫn còn có chút khó khăn, thậm chí là hơi không

thực tế, dù sao tuy căn nhà này trải qua cải tạo, cũng chỉ có thể ngăn cách âm thanh, lại không thể ngăn cản được sự dao động của năng lượng.

Cho nên, Tô Bạch không có lựa chọn việc trực tiếp ra tay mà chính là tiếp tục chờ ở phòng khách khoảng hai phút đồng hồ, trong đầu hắn bắt đầu hiện ra kế hoạch thoát hiểm, đường đi nước bước đều được hắn lên kế hoạch một lần, sau khi cướp được đứa nhỏ, Tô Bạch không có ý định quay về vùng ngoại thành để tìm Hứa Tình, chỉ cần đứa nhỏ ở trong tay một thành viên của tiểu đội, xem như tiểu đội đó đã hoàn thành nhiệm vụ, cho nên quả thật không cần tất cả người trong tiểu đội ôm đứa bé sơ sinh đứng chung một chỗ.

Khi Tô Bạch chuẩn bị xong, lúc hắn vừa mới chuẩn bị vào bên trong phòng ngủ.

Trong phòng ngủ bỗng nhiên truyền ra tiếng nói hoảng sợ của một người đàn ông:

- Xảy ra chuyện gì thế này, sao nhiệt độ cơ thể của đứa nhỏ lại thấp như thế?

- Cái gì?

- Tôi còn đang thắc mắc, anh ăn đồ nướng ở trong này, vậy mà đứa nhỏ lại không ầm ĩ tỉnh lại, chẳng lẽ đứa nhỏ này bị sốc.

- Đợi một lát xem sao, để tôi xem qua…

- Sao rồi?

- Không phải bị sốc, là chết rồi…

- Chết rồi ư? Làm sao có thể.

- Đúng thế, đứa nhỏ này chết rồi, chúng ta xong đời.

Đứng ở cửa ra vào, Tô Bạch nghe cuộc đối thoại của hai người trong phòng, hắn không cứ thế mà đi, ngược lại chính là đẩy cửa phòng ra, lúc này hai người đàn ông đang ngồi cạnh giường, mang theo vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy Tô Bạch, thế nhưng bọn họ đều không hành động thiếu suy nghĩ, cũng không vô thức ôm lấy đứa bé sơ sinh.

Nhìn dáng vẻ này, đứa trẻ sơ sinh thật đúng là chết rồi, hiện tại bọn họ cũng không có ý định vì một đứa bé đã chết mà liều mạng.

- Tránh ra, tôi xem qua một chút.

Tô Bạch nói.

- Xin lỗi anh, không thể.

Một người đàn ông đứng lên, trên người anh ta bắt đầu mọc ra những sợi lông màu xanh, cũng không biết là loại cường hóa dã thú nào, nhìn không giống như người sói.

- Nếu như đứa nhỏ đã chết rồi, vì sao lại không cho tôi xem qua một chút?

Tô Bạch hỏi ngược lại, hắn vẫn đang tự hỏi, liệu có phải hai người bọn họ đã phát giác ra được chính mình vào nhà, cho nên vừa rồi chỉ là tiết mục tự biên tự diễn của bọn họ, đồng thời thông báo cho chính đồng đội của bọn họ qua giúp đỡ hay không.

- Không được là không được, người anh em, anh nên đi đến nơi khác tìm trẻ sơ sinh đi, bởi vì tiểu đội chúng tôi cũng chuẩn bị đi tìm rồi.

Người đàn ông hóa thú trừng mắt nhìn Tô Bạch, vẻ mặt không có ý tốt.

Một người đàn ông khác ôm đứa nhỏ, vẻ mặt xám xịt như tro, không phải là vì e ngại Tô Bạch, anh ta đang cảm thấy

khủng hoảng vì chính kết quả trước mắt này, chăm sóc đứa nhỏ chính là trách nhiệm của anh ta, kết quả đứa nhỏ bỗng nhiên chết đi, làm sao anh ta có thể bàn giao được với các đội viên khác?

- Cút ngay!

Tô Bạch móc ra địa ngục hỏa shotgun, trực tiếp bắn vào tên gia hỏa trước mắt, mưa đạn từ địa ngục hỏa shotgun bay ra, trực tiếp đánh bay người đàn ông hóa thú đến góc tường, không chết, nhưng da thịt trên cơ thể của người đàn ông hóa thú cũng trở nên gồ ghề.

Lúc này Tô Bạch cũng lười đi giết người, hắn chỉ nhanh chóng đi về phía trước, trực tiếp đoạt lấy đứa bé sơ sinh từ trong tay người đàn ông đang mất hồn mất vía kia.

Đối với Tô Bạch mà nói, hắn không cần dựa vào hơi thở và tiếng tim đập để phân biệt người sống hay chết, bởi vì hắn có thể cảm ứng được trạng thái của máu tươi trong cơ thể người đó, máu tươi bên trong đứa trẻ sơ sinh này đã dừng lại, đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Một đứa bé sơ sinh đã chết thì không thể mang đi hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Bạch ném thẳng đứa bé sơ sinh cho người đàn ông ở trước mặt, sau đó quay người rời khỏi căn phòng này. Đây chính là chỗ tà ác của của Phát Thanh Khủng Bố, bọn họ ở đây liều mạng ăn bánh bao tẩm máu người, không ngừng dùng đứa trẻ sơ sinh để hấp dẫn những thính giả khác đến đây để giết chết, thế nhưng kết quả, đứa nhỏ trong tay bọn họ lại chết bất đắc kỳ tử, cho dù có chiếm được nhiều bảo bối từ trên người 10 thính giả đến đâu, thì kết quả vẫn là hoàng lương nhất mộng, nếu nhiệm vụ chủ tuyến không hoàn thành, đến lúc đó không lấy được vé lên thuyền Noah, ở lại trong thành phố này, bọn họ sẽ theo thành phố này, cùng nhau bị hủy diệt.

Tất cả mọi thứ còn có ý nghĩa gì?

Hoàng lương nhất mộng: Ý của câu thành ngữ này dùng để ví với sự mơ tưởng viển vông và những ước mong không thể thực hiện được.

Chương 347 Câu Cá

Lúc Tô Bạch vừa rời khỏi khu chung cư này, trong khu chung cư bỗng nhiên truyền đến mấy luồng dao động năng lượng cường đại, có thể tưởng tượng được, sau khi mấy thính giả có thực lực tương đối mạnh trong đội ngũ kia nhận được tin tức đứa nhỏ sơ sinh đã chết bất đắc kỳ tử sẽ tức giận như thế nào, bọn họ thu hoạch được rất nhiều chỗ tốt trong thế giới chuyện xưa này, nhưng nếu đến sau cùng, bọn họ không thể sống để ra ngoài, ngược lại sẽ trở thành một câu chuyện vừa buồn cười, lại vừa châm chọc nhất.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, ngoại trừ mấy tin nhắn đến từ đầu số 10086 và hai tin nhắn đến chào hàng của công ty bảo hiểm, Tô Bạch không nhận được tin nhắn nào từ Hứa Tình, ý tứ chính là, đứa trẻ sinh đôi dính liền kia vẫn còn sống.

Trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên dâng lên một loại hy vọng, đó chính là, đứa trẻ sơ sinh nhìn như rất khỏe mạnh kia, Phát Thanh Khủng Bố cũng có thể làm cho nó chết bất đắc kỳ tử liền chết bất đắc kỳ tử , như vậy đứa nhỏ sinh đôi dính liền, nhìn qua rất khó có thể gắng gượng, có phải sẽ tạo ra một kỳ tích hay không?

Chuyện này rất phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, thế nhưng Tô Bạch không dám đem tất cả hy vọng đều ký thác vào bên trên thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch dừng chân ở góc tối của một tòa ký túc xá nào đó, châm một điếu thuốc, cách cửa sổ thủy tinh, nghiêng đầu nhìn xuống khu dân cư cũ, thu hết cảnh tượng bên dưới vào trong mắt.

Mấy luồng năng lượng dao động đã dần dần lắng lại, sau đó là hoàn toàn biến mất, không còn dấu vết gì nữa, thế nhưng Tô Bạch cũng không cho rằng bọn họ sẽ an tĩnh vượt qua đêm nay, bởi vì so với tiểu đội vẫn luôn ở vùng ngoại thành như hắn và Hứa Tình mà nói, tiểu đội này vẫn luôn chiếm giữ một chỗ trong khu vực trung tâm thành phố sẽ càng có nhiều tin tức trong tay hơn, sau khi đứa bé sơ sinh trong tay mình bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, bọn họ sẽ lựa chọn làm gì?

Thật ra, việc này không cần nói cũng biết.

Tô Bạch nhìn thấy được trong khu chung cư, có hai chiếc xe con lái ra ngoài, hai chiếc xe đi rất gần nhau, hơn nữa, sau khi đi ra ngoài, hai chiếc xe không lựa chọn rẽ sang bên phải để đi vào đường lớn, ngược lại, chính là cùng nhau rẽ trái, đi vào một con đường nhỏ, trong chiếc xe phía trước lóe lên ánh sáng màu xanh lam nhạt, hẳn là thính giả nào đó đang thi triển năng lực của mình để làm chuyện gì đó.

Tô Bạch ném đầu thuốc lá xuống mặt đất, dùng chân trước giẫm lên, hắn xoay người rời khỏi tòa ký túc xá này, đi theo hai chiếc xe con.

Tốc độ của xe con không phải quá nhanh, bởi vì hai bên đường nhỏ có không ít xe đỗ trái với quy định, cho nên con đường không phải rất rộng rãi, đồng thời, bọn họ giống như đang trù tính kế hoạch gì đó, vì thế không vội vã lên đường.

Việc này cũng tạo ra một điều kiện theo dõi không tồi cho Tô Bạch, đại khái khoảng sau 20 phút, hai chiếc xe con cùng nhau rẽ vào một con hẻm rồi dừng lại, nơi này là khu vực bị cưỡng chế di dời, xung quanh là các ngôi nhà cao tầng, bên trong còn có một vài công trình kiến trúc kiểu cũ, hiển nhiên, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hẳn là có một tiểu đội đang ẩn náu ở nơi này.

Từ hai chiếc xe con, có ba người đi xuống, sau đó đi vào trong bóng tối.

Tô Bạch đi đến, mở cửa xe, ngồi xuống ghế lái phụ của một chiếc xe.

Vị trí ghế lái là người đàn ông đã hóa thú ở trước mặt Tô Bạch, trên người anh ta được băng bó qua loa, thế nhưng máu tươi vẫn đang không ngừng tràn ra.

Đối với sự xuất hiện của Tô Bạch, anh ta không quá để ý, cũng không phải thật sự bất ngờ, thậm chí còn chủ động vươn tay ra, đưa một bao thuốc lá đến chỗ Tô Bạch.

- Tôi biết anh sẽ theo tới, đội trưởng cũng đã nói anh sẽ đến.

Tô Bạch cười cười, hạ ghế ngồi ra sau một chút.

Người đàn ông châm một điếu thuốc, đầu thuốc lá lúc sáng lúc tối, bỗng nhiên, anh ta nói:

- Anh có nghĩ chúng tôi sẽ thành công không?

- Tôi không biết được.

Tô Bạch trả lời.

- Tôi cảm thấy, trên thực tế, chúng tôi đã thành công hơn phân nửa.

Tô Bạch hơi sững sờ, sau đó hắn lập tức hiểu ra, tiếp theo, hắn chủ động lấy một điếu thuốc lá từ trong hộp ra:

- Ha ha, rất khá.

Người đàn ông kia cũng cười theo:

- Người có bệnh thích sạch sẽ như tôi, làm sao có thể vừa ăn xiên nướng, vừa vứt xuống mặt đất chứ, đúng rồi, bình thường anh có thích câu cá không?

Tô Bạch lắc đầu, đồng thời chậm rãi ngồi thẳng người.

- Ồ, trách không được, người thực sự biết câu cá đều hiểu được một đạo lý, đó chính là căn cứ vào từng điều kiện câu cá khác nhau mà thay thế dây câu và lưỡi câu cho phù hợp.

Chỗ ghế lái xuất hiện những hạt tròn màu xanh lam, giống như những hạt bụi đang lơ lửng, có loại cảm giác giống như mơ, thế nhưng một giây sau, chúng lại trở thành thứ vũ khí sinh học vô cùng đáng sợ. Trên thực tế, mỗi một hạt tròn đều là một con côn trùng có màu xanh lam rất dữ tợn, giống như ác linh đến từ địa ngục, mang theo nỗi oán hận vô biên.

Rốt cuộc Tô Bạch cũng hiểu ra, thứ ánh sáng màu xanh lam lúc trước mà hắn nhìn thấy ở trong xe là thứ gì. Trước đó chính bản thân hắn còn cho rằng người ta đang thi triển năng lực gì đó. Thật ra, lúc đấy, ngay dưới mí mắt hắn, người ta đang thiết lập bẫy rập cho hắn, sau đó, hắn thế mà thật đúng là đi đến, có lẽ một phần vì hắn quá tự tin.

Từng con côn trùng bắt đầu kết nối với nhau, từ trên cơ thể của bọn chúng ngưng kết ra từng tấm màn ánh sáng, giống như một tấm lưới, bao vây Tô Bạch.

Đúng lúc này, người đàn ông đang ngồi ở ghế lái mở cửa, đi xuống xe.

Đứng bên cạnh anh ta là người trước đó vẫn luôn phụ trách chăm sóc đứa nhỏ, người đàn ông này đang nhai kẹo cao su, đâu còn dáng vẻ hoảng loạn khi nhìn thấy Tô Bạch lúc trước, ngược lại, anh ta rất lạnh nhạt.

- Đã thu lưới rồi à Liêu Thu?

Liêu Thu liếc thoáng qua vết thương trên cánh tay mình, đây đều là do trước đó một phát súng của Tô Bạch ban tặng, anh ta là cường hóa thú nhân, lực công kích không mạnh, đây vốn dĩ là một điểm yếu, thế nhưng khả năng phòng thủ của

anh ta vẫn rất mạnh, chỉ là, anh ta vẫn bị phát súng kia bắn thành tổ ong vò vẽ. Hiện tại, đối với hai khẩu súng kia, Liêu Thu thật đúng là nhìn thấy mà thèm, có được hai khẩu súng này trong tay, điểm yếu về lực công kích của anh ta sẽ được bù đắp một phần lớn.

- Đã bao vây chặt chẽ được anh ta, không cần phải bố trí lần hai nữa.

Liêu Thu liếc thoáng qua đồng đội của mình, cười nói, sau đó lùi về phía sau mấy bước, cố gắng để cho mình lùi vào trong bóng tối, sau đó cầm hộp thuốc lá, từ trong đó lấy ra một điếu thuốc, đưa thẳng vào trong miệng và bắt đầu nhai.

Bên trong xe, ngay từ đầu, Tô Bạch cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, những con côn trùng màu xanh lam này không phải là sinh vật theo ý nghĩa thuần túy, nó là một loại sinh vật tử linh, hoàn toàn do tử khí ngưng tụ mà thành, điểm này, Tô Bạch có thể cảm ứng được rõ ràng, dù sao huyết thống trên người hắn cũng là thuộc tính hắc ám, cho nên một khí chính hắn cậy mạnh để thoát ra, những con côn trùng màu lam này sẽ trực tiếp tự bạo, đến lúc đó sẽ có thể gây ra tổn thương lớn đối với linh hồn của hắn.

Chương 348 Một Kẻ Tâm Thần Quá Mức Tự Tin

Đúng vào lúc này, ở trên mái hiên, có một người đàn ông với hai mắt bị đào rỗng, trong tay anh ta cầm một chiếc cung tên bằng xương, vững vàng đứng ở nơi đó, anh ta không có khí thế cường đại gì, cũng không có khí chất đặc biệt gì, thế nhưng một thính giả bị mù, thế mà lại lựa chọn cung tên làm vũ khí của mình, chỉ riêng chuyện này cũng đủ thần kỳ.

Lúc này, người mù bắt đầu giương cung và lắp tên.

A!

Một tiếng hét chói tai từ trong hư không truyền ra, người mù đã bắn mũi tên của mình ra, mũi tên chỉ là mũi tên, không có gì quá lạ mắt, bởi vì anh ta bị mù, cho nên không cần quá chỉnh trang, bên trên mũi tên cũng không có ánh sáng gì, lộ ra phong cách rất cổ xưa, rất đơn giản.

Thế nhưng, đặc điểm lớn nhất của mũi tên này chính là… Nhanh!

Trong nháy mắt, mũi tên đã đi đến trước mặt Tô Bạch, trực tiếp xuyên qua cửa kính chắn gió của xe, đâm vào ngực của Tô Bạch, đồng thời sau khi bắn xuyên tim Tô Bạch, mũi tên lại tiếp tục bắn thủng cửa xe phía sau, rơi xuống dưới đường.

Chuẩn xác, dứt khoát và rất nhanh!

Một màn này nhanh đến mức ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, trái tim hắn bị bắn xuyên qua, lúc này đây, cả người hắn giống như một chiếc máy bị rút đi nguồn điện.

Một tiếng ca của Miêu Cương vang lên, mang theo một loại khí tức hoang dã thuần túy. Những con côn trùng màu xanh lam vốn dĩ đang bao vây xung quanh Tô Bạch, vào lúc này, bọn chúng giống như bị thứ gì đó kích thích, cùng nhau bắt đầu tự động bốc cháy tạo ra ngọn lửa màu xanh lam, những sinh vật này giống như tự mình có được ý thức, liều mạng chui vào trong cơ thể Tô Bạch.

Ngọn lửa thiêu đốt cơ thể, đốt cháy máu tươi của hắn, bởi vì đau đớn mà gương mặt của Tô Bạch bắt đầu trở nên vặn vẹo.

- Làm sao tôi lại có cảm giác, thật ra chúng ta không cần phải phiền phức bố trí bẫy rập như thế, cũng có thể giết chết đám thính giả muốn đến ăn vụng nhỉ?

Người đàn ông bên cạnh Liêu Thu vừa nhổ kẹo cao su trong miệng, vừa nói.

- Tuy hơi phiền phức, nhưng chúng ta có thể chỉ cần dùng một cái giá thấp nhất liền thu hoạch được giá trị lớn nhất, hiện tại chỉ là nhiệm vụ chủ tuyến 1 mà thôi, anh biết tiếp theo chúng ta sẽ phải đối mặt với chuyện gì ư? Hiện tại làm cho đội ngũ thương binh đầy mình mới là chuyện làm ngu xuẩn nhất.

Xe con bắt đầu bốc cháy, đồng thời lấy một loại tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến thành một đống sắt vụn, chỉ để lại khung xe, bên trong đã bị đốt cháy, hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun vẫn còn ở trong xe, tất cả những dấu vết khác đều không còn tồn tại.

- Xong rồi à?

Liêu Thu tự mình lẩm bẩm, những hình ảnh từ lần đầu tiên chính mình nhìn thấy Tô Bạch, cộng thêm bản thân đã từng nói chuyện với Tô Bạch lần lượt xuất hiện trong đầu Liêu Thu,

rất nhiều chi tiết, nhìn như rất nhỏ nhưng lại có thể mang đến rất nhiều tin tức.

- Nhất Mặc Lôi, anh chuẩn bị mũi tên thứ hai, Tiêu Nhất Sam, anh có thể thả ra một nhóm côn trùng khác để đề phòng, Liệp Ngũ Cẩu, anh cũng nên đi ra làm chuyện mà anh cần làm rồi.

Người có thực lực yếu như Liêu Thu lại trở thành người đưa ra mệnh lệnh trong tiểu đội này, kỳ quái hơn chính là, ba cường giả trong tiểu đội này, thế mà lại không nói hai lời, trực tiếp chấp hành theo những gì mà Liêu Thu nói.

Nhất Mặc Lôi đã lắp xong mũi tên thứ hai lên, hướng thẳng về phía nơi này, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắn tên, ở bên cạnh anh ta có một cơn lốc xoáy tự động xuất hiện, đây là biểu hiện của tích lũy, anh ta có thể đem những thứ tích lũy được từ dạng trừu tượng sang hình ảnh cụ thể, chỉ riêng điều đó cũng đủ để thấy tài bắn cung của anh ta đã đạt đến một loại cảnh giới như thế nào.

Tiêu Nhất Sam là một người đàn ông cao gầy, anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá cây có mũ. Vào lúc này đây, bên cạnh anh ta xuất hiện một đám côn trùng màu đỏ, trên tay anh ta cầm một chiếc sáo bằng ngọc và bắt đầu thổi, những con côn trùng bên cạnh anh ta uyển chuyển nhảy múa, đây là vũ khúc thuộc về tử vong, bởi vì đám côn trùng này chỉ tồn tại trong truyền thuyết quỷ thần ở Miêu Cương, ở trong thế giới hiện thực, cơ bản là rất khó tìm.

Lúc này, Liệp Ngũ Cẩu với gương mặt đỏ chót cũng lảo đảo đi ra, hiển nhiên là do uống quá nhiều rượu, trong tay anh ta cầm một đại đao, dáng vẻ giống như buồn ngủ, anh ta vừa mắng Liêu Thu, vừa tiếp tục đi lên phía trước, chờ đến khi anh ta đến gần chiếc xe bị thiêu cháy, ánh mắt của anh ta trở nên ngưng trọng.

- Chiếc xe này bị cháy quá sạch sẽ, ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn, quả thật có vấn đề.

Giọng nói của Liệp Ngũ Cẩu hơi khàn khàn và chói tai, chính bởi vì thế, tuy anh ta không nói to, thế nhưng những đội viên xung quanh anh ta đều nghe thấy.

- Anh ta hẳn là cường hóa Vampire, hơn nữa cấp bậc của anh ta còn không thấp, trước đó, lúc anh ta đi vào nhà của chúng ta, anh ta đã hóa thành máu tươi để lẻn vào.

- Mặc dù mũi tên của Nhất Mặc Lôi đã bắn xuyên qua tim anh ta, thế nhưng cũng không thể tạo thành vết thương trí mạng với anh ta, ngược lại là ngọn lửa từ đám côn trùng của Tiêu Nhất Sam đã gây ra sát thương lớn đối với linh hồn của anh ta.

- Liệp Ngũ Cẩu, anh chú ý đến gầm xe, hiện tại anh ta hẳn là đang rất khó chịu, thế nhưng bản thân anh ta là một con người tự phụ, một người mang theo chút gì đó tùy tâm sở dục (thích làm gì thì làm).

- Dựa theo phần tính cách đã được thể hiện qua ngôn ngữ và hành động lúc trước của anh ta, vào lúc này, tuy anh ta bị thương, lại biết rõ mình bị bao vây, nhưng rất có thể, anh ta sẽ không lựa chọn chạy trốn, mà chính là lựa chọn ở trong trạng thái chuẩn bị phản kích, tất cả mọi người phải hết sức chú ý xem bên cạnh mình có bóng đen nào đặc biệt, hoặc là dấu vết của máu hay không, đèn đường ở nơi này chỉ dùng để trang trí, Thôi Thiện, anh phụ trách chiếu sáng.

Lúc này người đàn ông phụ trách chăm sóc đứa nhỏ khẽ gật đầu, anh ta dang hai tay ra, một hình mặt trăng chậm rãi từ giữa trán của anh ta bay lên, càng bay càng cao, nó không quá sáng, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái để nhìn mọi thứ.

- Ha ha, có cần phải gióng trống khua chiêng như thế không? Có phải người này bị bệnh tâm thần không? Đến nước này rồi còn không nghĩ đến chuyện chạy trốn, lại còn muốn phản kích ư?

Liệp Ngũ Cẩu có chút không tin tưởng, nói. Đồng thời anh ta đâm đại đao của mình xuống xe, chỉ hơi dùng lực, chiếc khung xe sụp đổ hoàn toàn, bên dưới mặt đất cũng chỉ còn lại những vết cháy đen, không có dấu vết tồn tại của máu tươi.

- Anh ta mang đến cho tôi một loại cảm giác, anh ta giống như một kẻ bị bệnh tâm thần quá mức tự tin.

Liêu Thu chủ động đi đến, ngồi xổm xuống dưới, một tay sờ lên trên mặt đất, lau đi một lớp tro bụi, thế nhưng rất nhanh, một nắp hố ga xuất hiện ở trong tầm mắt của anh ta, ngón tay của Liêu Thu kiểm tra qua phần khe hở trên nắp hố ga, nơi đó không có tro bụi, rất sạch sẽ.

Liêu Thu nhíu mày, ngay lập tức nhìn về phía sau mình:

- Thôi Thiện, cẩn thận!

Chương 349 Anh Rất Hiểu Tôi

Liêu Thu nhớ không lầm, trước đó ở chỗ mà anh ta đứng có một nắp hố ga khác.

Thôi Thiện giật mình, vô thức nhìn sang bên cạnh, lại phát hiện ra không có gì cả.

Thế nhưng, một giây sau, mũi tên của Nhất Mặc Lôi đã thay đổi phương hướng, nhằm thẳng về phía Thôi Thiện, đám côn trùng của Tiêu Nhất Sam trực tiếp hóa thành điểm ánh sáng màu đỏ, nhanh chóng đến gần chỗ Thôi Thiện.

Liệp Ngũ Cẩu xách đại đao của mình lên, tập trung tinh thần.

Lực chú ý của tất cả mọi người đều hướng về phía Thôi Thiện, hiển nhiên, nếu như phỏng đoán của Liêu Thu là đúng, tên gia hỏa kia không có ý định chạy trốn, mà chính là dự định vào lúc này quay đầu phản kích, như vậy, đối tượng mà hắn hướng đến và cũng là người thích hợp nhất để xuống tay, chính là người có thực lực yếu nhất, lại đang ở trong trạng thái không người bảo vệ, Thôi Thiện.

Cả người Thôi Thiện bị dọa đến mức sắp khóc, có chút không biết phải làm sao, giống như một giây sau Tô Bạch sẽ xuất hiện ở sau lưng và ra tay với anh ta.

Quả nhiên,

Tô Bạch xuất thủ.

Ầm!

Nắp hố ga bị lật tung, một dòng máu tươi phun lên.

Chỉ là, vị trí xuất hiện của máu tươi không phải là nắp hố ga ở bên cạnh Thôi Thiện, mà chính là nắp hố ga ở ngay trước mặt Liêu Thu.

Máu tươi bao vây lấy Liêu Thu, Liệp Ngũ Cẩu vô thức rút đao ra, chuẩn bị chém xuống, thế nhưng sau cùng vẫn thu tay lại, anh ta rõ ràng, nếu như chính mình bổ đao xuống, đối phương có chết hay không còn khó nói, nhưng Liêu Thu chắc chắn sẽ chết.

Máu tươi nhanh chóng ngưng tụ, lộ ra cơ thể Tô Bạch, sắc mặt hắn trắng bệch, trạng thái của hắn rất không tốt, thế nhưng hai tay của hắn đang giữ lấy cổ Liêu Thu, cả người dán vào lưng Liêu Thu, không biết bởi vì suy yếu hay là cố ý trầm giọng nói vào bên tai anh ta.

- Anh rất hiểu tôi.

Chỉ tiếp xúc ngắn ngủi nhưng lại có thể nhanh chóng thay đổi kế hoạch, rất nhiều, rất nhiều thứ đều có thể nói rõ Liêu Thu là một người có khả năng kiểm soát các chi tiết nhỏ và phỏng đoán được tâm tư con người ở cấp độ cao. Anh ta có thể phân tích tâm lý của Tô Bạch một cách vô cùng tinh tế, thật đúng là không đơn giản.

Có lẽ, từ trước đó Tô Bạch ngụy trang thành công nhân và đi theo, ngay tại lúc Liệp Ngũ Cẩu ở trong bóng tối giết người, Liêu Thu đã biết chuyện Tô Bạch còn chưa có chết, cho nên anh ta cố ý vừa ăn xiên nướng, vừa cố ý vứt trên mặt đất, sau đó dẫn dụ Tô Bạch đến. Đứa trẻ sơ sinh chết yểu kia, khả năng vốn dĩ thật sự là một đứa nhỏ đã chết, tóm lại, ngay từ lúc ban đầu, tất cả mọi chuyện vốn dĩ đã là một cái bẫy, để cho người có một tâm trạng quá mức tốt đẹp như Tô Bạch từng bước nhảy vào.

Đáng tiếc, phương thức hành động của người điên, quả thực không thể dùng lối suy nghĩ quá mức lý tính để phân tích, nhất là Tô Bạch lại thuộc về kẻ điên có IQ cao. Sau khi ý thức được mỗi bước đi của chính mình đã rơi vào trong cái bẫy mà người khác thiết kế, nếu Tô Bạch còn không biết thay đổi và thích nghi với tình hình, đây không còn là tự cao tự đại nữa mà chính là ngu xuẩn và thiếu hiểu biết.

- Anh rất hiểu tôi.

Tô Bạch nói xong ba chữ này còn cố ý thổi vào bên tai Liêu Thu, trong nháy mắt, mặt Liêu Thu đỏ lên, hiển nhiên, đối với hành động quá mức thân thiết giống như gay này, anh ta rất không quen, điều này cũng đã chứng minh, anh ta là một con người thông minh, không phải là một người máy không có cảm giác.

- Tôi hiểu anh như thế, anh cũng có thể không nỡ lòng giết tôi mà?

Liêu Thu nhanh chóng ổn định lại.

- Ồ, anh thật đúng là rất hiểu tôi, anh không uy hiếp tôi không được giết anh, mà chính là cầu xin tôi đừng giết anh.

Tô Bạch bóp chặt cổ Liêu Thu. Hô hấp của Liêu Thu trở nên khó khăn, sắc mặt đỏ lên vì thiếu dưỡng khí, trong lòng buồn bực.

- Bởi vì uy hiếp anh, chẳng khác gì cầm mạng của tôi ra chơi đùa.

Liêu Thu khó khăn nói.

- Tôi muốn hỏi anh, đứa nhỏ trong tay tiểu đội các anh, hẳn là còn sống nhỉ?

- Đúng thế.

Liêu Thu thẳng thắn nói:

- Nếu không, làm sao chúng tôi có thể rảnh rỗi đến mức bị điên đi săn lùng và giết người khác.

- Anh có thể…

- Không thể.

- Anh cứ thế từ chối thẳng thừng như vậy à?

- Người anh bắt được chính là tôi, không phải là toàn bộ tiểu đội của tôi, những người khác trong đội ngũ không thể vì tính mạng của tôi, mà từ bỏ cơ hội hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến của chính mình, điểm này, anh hẳn là rõ ràng.

- Này, đá hai khẩu súng của tôi đến đây.

Tô Bạch nói với Liệp Ngũ Cẩu đang đứng ở phía trước.

Liệp Ngũ Cẩu bình tĩnh đi đến, một cước đá hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun về phía Tô Bạch, hai khẩu súng rơi xuống dưới chân Tô Bạch.

- Xem ra địa vị của anh ở trong tiểu đội cũng không tồi, hai khẩu súng, đồng đội của anh không chút chớp mắt nào đã trả lại cho tôi.

- Chỉ là dựa vào đầu óc để ăn cơm thôi.

Liêu Thu trả lời.

- Việc này tốt hơn giả bộ.

Tô Bạch đưa tay vỗ vào gáy Liêu Thu, sau đó đưa tay đẩy anh ta, Liêu Thu đi về phía trước mấy bước, đi đến chỗ trước mặt Liệp Ngũ Cẩu, Tô Bạch cúi người xuống, nhặt địa ngục hỏa shotgun lên đặt ở bên hông.

Liêu Thu xoay người chỉ vào bộ phối sức trên người Tô Bạch:

- Thật ra tôi thích bộ trang sức trên người anh hơn, nó có thể theo anh cùng nhau hóa thành máu tươi để di chuyển, hai

khẩu súng kia không bằng.

Liệp Ngũ Cẩu lại một lần nữa tập trung phóng ra khí thế, Nhất Mặc Lôi cũng giương cung lên hướng về phía Tô Bạch, đám côn trùng của Tiêu Nhất Sam sắp xếp chỉnh tề trên không trung, sẵn sàng chờ phát động.

Tô Bạch lại không nhanh không chậm che ngực ho khan mấy lần, sau đó xoay người rời đi.

- Khoan đã.

Liêu Thu lên tiếng nói.

Tô Bạch dừng lại, không nhúc nhích.

- Trong tay anh có trẻ sơ sinh à?

Tô Bạch do dự một lúc, lập tức gật đầu.

- Chẳng qua nó sắp chết rồi.

- Ừ, tôi có thể đoán được, biết nói như thế nào nhỉ, người anh em, anh hãy tin tưởng vào kỳ tích của cuộc sống này đi, căn cứ vào tin tình báo hiện tại của tôi, bây giờ cũng chỉ có năm tiểu đội xác nhận đứa nhỏ sơ sinh khỏe mạnh, còn có hai danh ngạch không biết ở nơi nào, đương nhiên trong tay một vài tiểu đội còn có thai phụ, thế nhưng nhìn thời gian, đã là ngày cuối cùng, dựa theo lý thuyết mà nói, hôm nay cũng chỉ có thể sinh ra một đứa trẻ sơ sinh khỏe mạnh mà thôi, cho nên số 7 này, dựa theo thói quen của Phát Thanh Khủng Bố mà nói, hẳn là sẽ kiên trì và quán triệt, anh không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

- Ha ha.

Tô Bạch cười gượng hai tiếng, thân hình biến mất trong đêm tối.

Liệp Ngũ Cẩu hơi không hiểu nhìn về phía Liêu Thu, anh ta không tin Liêu Thu là người tốt, dễ nói chuyện đến mức đối phương thoải mái thả anh ta ra, bởi vì muốn trả lại ân tình, cho nên cố ý không truy giết đối phương, hơn nữa còn cho đối phương một tin tức rất quý giá.

Liêu Thu đưa tay sờ lên vị trí cổ của mình, sờ đến một vũng máu tươi, ngay sau đó máu tươi bắt đầu bốc hơi, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu nữa.

Liệp Ngũ Cẩu rốt cuộc đã hiểu rõ.

- Tôi không chắc máu tươi mà anh ta để lại trên người mình có mang đến loại uy lực giống như bom điều khiển từ xa hay không, cũng không biết liệu nó có làm thương tổn đến tôi hay không, trên lý thuyết, huyết thống của anh ta hẳn là không cường đại đến mức độ có thể khống chế máu tươi ở bên ngoài tiến hành công kích.

- Thế nhưng về mặt cảm tính, tôi không dám đem tính mạng của mình ra đánh cược.

- Xem ra, miếng thịt này, chúng ta không ăn được.

Liêu Thu tự mình lẩm bẩm.

Chương 350 Phương Pháp Tàn Nhẫn Của Hứa Tình

Nhất Mặc Lôi thu hồi lại cung tên của mình, nhảy xuống khỏi mái hiên, Tiêu Nhất Sam cũng rơi từ trên không trung xuống, lúc đầu ở dưới chân và tay anh ta có hai nhóm côn trùng đỡ lấy, chúng giúp anh ta lơ lửng trên không trung. Đương nhiên cũng chỉ có thể lơ lửng mà thôi, anh ta không thể dùng phương pháp này để phi hành, dù sao những thứ kia chỉ là đám côn trùng, không phải là rồng bay.

Thôi Thiện còn chưa kịp lấy lại tinh thần, anh ta bước đến gần chỗ mọi người, lúc trước anh ta thật sự cho rằng mình mới chính là đối tượng bị đánh lén.

- Anh ta không sợ chết, chúng ta lại sợ chết, đây là bản chất khác nhau.

Tuy hai mắt Nhất Mặc Lôi bị mù, thế nhưng người mù thường có nội tâm càng thêm tinh tế và tỉ mỉ hơn, bởi vì người bình thường dùng mắt để quan sát, còn người mù thì không thể không dùng nội tâm để cảm nhận cái thế giới này:

- Loại người này, thật đúng là thú vị.

Liêu Thu nhìn thoáng qua đội viên của mình, nói thẳng:

- Lần này xem như là khá an toàn kết thúc công việc, bây giờ tiểu đội của chúng ta không có người bị thương và tổn thất gì, ban ngày nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ đợi nhiệm vụ chủ tuyến 2 đến.

Đêm khuya trong xe taxi, Tô Bạch dựa người vào ghế phía sau của xe, gương mặt hắn được bao trùm bởi chiếc mũ của áo

khoác, cả người lộ ra rất yên tĩnh, thậm chí còn giống như đã chết, ngay lúc này đây, hắn rất suy yếu.

Mũi tên của Nhất Mặc Lôi, ngọn lửa trùng ác linh của Tiêu Nhất Sam, đều tạo thành thương tổn rất lớn với Tô Bạch, thậm chí ở giây phút sống còn, hắn cố ý lưu lại máu trên cổ Liêu Thu, cũng thuộc về bản nguyên của Tô Bạch. Trải qua lần giày vò này, tuy có thể thoát thân, thế nhưng cũng khiến cho trạng thái của hắn chỉ còn lại một, hai phần so với lúc thời kỳ đỉnh cao, thật đúng là suy yếu đến mức không ra dáng vẻ gì nữa rồi.

Thế nhưng cho dù nói gì thì nói, sau cùng hắn vẫn sống sót trở về, ở trong thế giới chuyện xưa, chỉ cần còn sống liền còn có tư cách một lần nữa ngồi lên chiếu bạc.

Đã mấy lần tài xế taxi quay đầu nhìn về phía vị hành khách này của mình, ông ta luôn cảm giác người hành khách sau lưng mình giống như đã chết, ông ta rất sợ hãi, vì sao mình lại có loại cảm giác này, ngay cả chính ông ta cũng không biết, thế nhưng mỗi lần ông ta dự định dừng xe để thăm dò, người hành khách này đều đúng lúc hơi động đậy, dường như là đang muốn nói cho ông ta biết anh ta chưa có chết.

Từ khu vực thành thị đến ngoại ô là một quãng đường khá dài, đối với người tài xế mà nói, đó xem như là một vụ làm ăn lớn, sau khi đến nơi, Tô Bạch thanh toán tiền.

Hắn bước xuống xe, vừa che ngực ho khan, vừa đi về phía nông trường, đồng thời hắn còn phải phân tâm quan sát xung quanh, xác nhận chính mình không bị theo dõi.

Tóm lại rất mệt mỏi.

Trước khi đi hắn đã nói qua với Hứa Tình, chính mình có thể cố ra ngoài trộm một đứa nhỏ về, thế nhưng hiện tại xem ra, bản thân hắn đã suy nghĩ quá đơn giản, ngày cuối cùng,

tiểu đội nắm giữ được đứa trẻ sơ sinh trong tay, có tiểu đội nào là đèn cạn dầu chứ?

Chỉ dựa vào sức của một người đi trộm đứa trẻ sơ sinh nắm giữ sống còn của một tiểu đội, đây quả thật là việc làm không thực tế, đương nhiên, lúc xuất phát, cho dù là Hứa Tình hay là Tô Bạch, thật ra trong lòng hai người đều không ôm hy vọng lớn gì.

Trong nông trường có rất nhiều muỗi, Tô Bạch đi xuyên qua bụi cỏ, có rất nhiều muỗi không ngừng bị hắn quấy nhiễu, cũng may, đối với loại động vật máu lạnh như Tô Bạch, loài muỗi không cảm thấy quá nhiều hứng thú.

Trước mặt hắn là căn nhà của nông trường, một căn nhà nhỏ hai tầng. Lúc Tô Bạch đến gần ngôi nhà này, hắn đột nhiên cảm thấy rùng cả mình, vô thức run lên một cái.

Ngay lập tức, Tô Bạch dừng bước.

Trong lòng hắn cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Nếu hắn không trộm được đứa nhỏ, kết quả trong nhà lại bị trộm ghé thăm, chuyện này thật đúng là mất cả chì lẫn chài.

Vụ mua bán này, đơn giản là thua thiệt đến mức muốn nôn ra cả máu.

Trong căn nhà nhỏ loáng thoáng tràn ngập quỷ khí, Hứa Tình là thích khách, làm sao cô ta có thể đưa tới quỷ khí?

Tô Bạch lặng lẽ đến gần căn nhà, sau đó ở trên bậc thang cửa ra vào, Tô Bạch nhìn thấy Hứa Tình đang ôm đứa nhỏ ngồi ở đó. Hứa Tình không có việc gì, như vậy là không sao rồi.

Thế nhưng quỷ khí này là chuyện gì?

Hứa Tình cũng đã phát hiện ra Tô Bạch, phản ứng của cô ta chậm hơn rất nhiều, dường như cả người cô ta cũng trở nên

suy yếu, dẫn đến tinh thần của cô ta có chút không xong, hoặc nói đúng hơn, cô ta cố gắng chống đỡ chờ đến khi Tô Bạch trở về.

- Cuối cùng anh cũng trở về rồi.

- Đứa nhỏ, chết rồi sao?

Tô Bạch hỏi.

Hứa Tình lắc đầu: - Ban đầu thì suýt chết.

- Ban đầu là có ý gì?

- Tôi không dám để cho đứa nhỏ này chết, ít nhất không dám để cho hai đứa nhỏ này đều chết, tôi đã từng ám sát qua một âm dương sư, đọc qua một số bí tịch của âm dương sư, cho nên tôi dựa theo trí nhớ của mình, dùng trên người hai đứa bé này.

- Nếu không, bọn nhỏ nhất định đều đã chết yểu rồi.

Tô Bạch mím môi:

- Vì sao không thương lượng với tôi?

Giọng điệu của hắn tăng lên.

- Trước đó hai đứa nhỏ gần như không còn hơi thở, thương lượng với anh có ý nghĩa gì sao?

Hứa Tình cười, sau đó đặt đứa nhỏ lên trên bậc thang, còn chính mình dựa vào mép bậc thang, ngủ mê man, hiển nhiên là vô cùng mệt mỏi.

Tô Bạch đi đến xốc tã lót lên, hiện tại bên trong chỉ có một đứa bé, trong miệng đứa bé này còn dính một ít thịt và đang nuốt thứ gì đó. Sắc mặt đứa nhỏ hơi tái nhợt, vị trí đầu còn có một nửa chiếc đầu của người anh em sinh đôi dính liền với mình.

Như vậy, rất hiển nhiên, thứ mà đứa nhỏ này đang nuốt chính là máu thịt của người anh em sinh đôi…

Ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời buổi trưa xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào bên trong phòng, giống như "nướng" chín ngôi nhà hai tầng kiểu phương Tây cũ nát này, khiến cho ngôi nhà này càng thêm tàn tạ đến mức không thể diễn tả nổi.

Hứa Tình nằm ở trên giường, vươn tay xoa trán mình, ngủ nửa ngày, đầu cô ta vẫn rất đau, loại thiếu hụt về thể chất này không phải chỉ ngủ một giấc là có thể bù đắp được, chuyện xảy ra vào tối qua đã khiến cô ta tốn quá nhiều sức.

- Đứa nhỏ đâu rồi?

Hứa Tình xuống giường, đi đến nhà bếp, nói là nhà bếp, nhưng trên thực tế chỉ là một bếp than, bên trên có một cái nồi. Mấy ngày nay, hai người đều nấu mỳ ăn liền hoặc là đồ hộp, rất đơn giản. Vào lúc này, có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ, quả thật không có điều kiện chú ý giống như trước đó.

- Ở trong chuồng.

Tô Bạch vừa nấu mỳ tôm, vừa nói.

"…"

Hứa Tình ngẩn người, cô ta lập tức đi đến một góc hẻo lánh trong nhà bếp, ở trong cái chuồng mà trước kia chủ nhân của căn nhà dùng để nuôi chó, quả nhiên có một đứa trẻ con được đặt ở trong đó.

Bên cạnh đầu của đứa nhỏ còn có nửa đầu của người anh em với mình, xung quanh còn có không ít xương và thịt vụn, đứa nhỏ vẫn tiếp tục gặm ăn. Trên thực tế, đứa nhỏ này mới được mấy ngày tuổi, nhưng lại mọc ra một loạt những chiếc răng nhỏ vô cùng sắc bén, làn da cũng biến thành xanh đen,

đồng thời lúc đứa nhỏ ngẫu nhiên mở mắt ra, bên trong đôi mắt của nó cũng là màu xám nhạt.

Chương 351 Lên Thuyền

“Anh ném đứa nhỏ ở trong chuồng, như thế có ổn không?”

Hứa Tình hỏi.

- Chuyện này chẳng lẽ không phải là do cô à?

Tô Bạch phủi tay, lấy nồi xuống, đi đến chiếc chuồng:

- Cô dùng tà thuật âm dương để cho đứa nhỏ ăn chính anh em song sinh của mình, đồng thời đây còn là trẻ sinh đôi dính liền vừa mới ra đời, dưới đủ loại cơ duyên xảo hợp, quả thực tác dụng của tà thuật này được phóng đại lên rất nhiều lần, tốt đến mức không thể tốt hơn, đương nhiên, cô hẳn là đã hy sinh không ít máu tươi của chính bản thân mình để thúc đẩy nó, cho nên cô mới trở nên suy yếu như thế.

- Hiện tại đứa nhỏ này chính là một quỷ anh, không phải người cũng chẳng phải quỷ, hoàn toàn là tà vật.

- Nói thật lòng, tôi còn thực sự không nhìn ra được, lúc trước người khuyên tôi nên đưa thai phụ đến bệnh viện mà không tự mình sử dụng phương pháp sinh mổ, với người sử dụng tà thuật âm dương để tạo ra một đứa nhỏ quái thai như vậy lại là cùng một người.

Hứa Tình nhìn về phía Tô Bạch:

- Đưa một người phụ nữ mang thai đến bệnh viện, tôi coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tôi vẫn luôn làm việc có chừng mực, bây giờ thứ mà tôi nghĩ đến là làm như thế nào để giữ được tư cách nhận lấy vé lên thuyền Noah cho chúng ta, dù sao hiện tại đứa nhỏ này, cho dù nó có là thứ quái quỷ gì đi chăng nữa, nói cho cùng, nó không chết, không phải ư?

- Vậy phải xem Phát Thanh Khủng Bố có nhận nó hay không.

Tô Bạch tạt một chậu nước lạnh:

- Được rồi, có nhận hay không cũng không còn quan trọng nữa, hiện tại đã là một giờ chiều, đại khái khoảng sáu giờ tối sẽ kết thúc kỳ hạn nhiệm vụ, nếu như Phát Thanh Khủng Bố thừa nhận đứa nhỏ này, coi như chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì mọi chuyện đại cát, ngược lại, nếu Phát Thanh Khủng Bố không thừa nhận, vậy chúng ta đành nhận thua thôi.

Suốt buổi chiều, Tô Bạch không nghĩ ra mình nên làm gì, một mặt là vì trên người hắn có thương tích, một mặt là vì hiện tại, tiểu đội có cấp bậc như đội ngũ của Liêu Thu tối hôm qua nhất định đã co lại phòng thủ, dự định bảo vệ thành quả thắng lợi, trên cơ bản sẽ không để cho người ta có cơ hội lợi dụng được sơ hở.

Đã sắp đến sáu giờ, chiếc chuồng sắt được nâng lên, đặt trên mặt bàn, Tô Bạch và Hứa Tình đều ngồi bên cạnh bàn, tiếp sau đó, dù sao cũng là lúc xác định kết quả, Tô Bạch khá bình tĩnh, một mình hút thuốc, Hứa Tình thì hơi khẩn trương, bởi vì đứa nhỏ biến thành cái dạng này là do kiệt tác của cô ta.

Đồng hồ chỉ vào sáu giờ…

“Chào mừng các quý thính giả thân mến, thật vui vì vào thời điểm này, tôi lại có thể dùng giọng nói của mình để đồng hành với mọi người, cùng mọi người trải qua buổi tối tươi đẹp, làm cho người ta khó có thể quên được.

Chắc hẳn mọi người đều đã được nghe nói qua về truyền thuyết của con thuyền Noah, đây là một câu chuyện xưa rất nổi tiếng trong Kinh Thánh.

Thượng Đế cảm thấy thế giới mà mình sáng tạo ra đã không còn dáng vẻ như mong muốn, toàn bộ thế giới này đang

tràn đầy sự ích kỷ, xấu xa… Thượng Đế cảm thấy thật tồi tệ, cho nên Thượng Đế chuẩn bị dùng một trận đại hồng thủy để một lần nữa thanh tẩy tất cả, để cho thế giới lại một lần nữa trở nên tốt đẹp hơn.

Vì vậy mới có thuyền Noah, bởi vì nó mang ý nghĩa hy vọng mới, khởi đầu mới.

Một loạt trật tự cũ sụp đổ, trật tự mới được sinh ra.

Đứa trẻ sơ sinh trong tay mỗi tiểu đội mang ý nghĩa sinh mệnh mới, thành phố bị người mèo làm bẩn này đã không ngừng biến chất, đi đến tình trạng không cách nào cứu vãn được nữa, cho nên thành phố này cần được đổi mới, một lần nữa bắt đầu lại.

Có một số tiểu đội bảo vệ đứa trẻ sơ sinh rất tốt, trong khi có tiểu đội lại chỉ đảm bảo cho đứa trẻ sơ sinh sống sót, chuyện này được quyết định bởi thái độ, tư tưởng và khuynh hướng của mọi người.

Đương nhiên, tôi rất cao hứng khi được ở đây thông báo.

7 tiểu đội hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ sẽ nhận được vé thuyền Noah.

Các thính giả chưa hoàn thành nhiệm vụ, các bạn cũng đừng quá lo lắng, không lên được thuyền Noah, dĩ nhiên là đáng tiếc, thế nhưng các bạn có thể ở lại đây thưởng thức mỹ cảnh diệt thế giống như Thượng Đế đem đến, coi như không uổng công sống trên đời này.

Nói tóm lại, tôi hy vọng các bạn vui vẻ và hạnh phúc, hy vọng các bạn chết có ý nghĩa…”

Một luồng ánh sáng màu trắng rơi xuống, bao phủ lên trên đứa bé sơ sinh được đặt trên mặt bàn, đồng thời cũng bao phủ lên người Tô Bạch và Hứa Tình.

Hứa Tình thở phào nhẹ nhõm, cho dù như thế nào, cuối cùng cũng coi như lừa dối qua ải, một cảm giác trống rỗng truyền đến, hiển nhiên là tinh thần buông lỏng sau mệt mỏi.

Tô Bạch gảy tàn thuốc, nhìn đứa bé ở trong chuồng, sắc mặt hắn không biểu tình gì.

Ngay sau đó, đứa bé sơ sinh ở bên trong chuồng, cùng với Tô Bạch và Hứa Tình bay lên, tốc độ bay lên rất nhanh, giống như trực tiếp bị một đôi bàn tay vô hình nâng lên, lơ lửng trên không trung, đây quả thật là một cảm giác rất kỳ diệu.

Trên đỉnh đầu, có một chiếc thuyền gỗ đang di chuyển trong tầng mây, Tô Bạch có thể nhìn thấy, bao gồm cả chính hắn thì có bảy nhóm người cùng nhau bay về phía thuyền Noah.

Tô Bạch nhìn thấy đám người Liêu Thu, lại không nhìn thấy lão giả kia, ở trong mắt Tô Bạch, lấy thực lực của lão giả, cho dù ông ta có muốn cướp đứa nhỏ sơ sinh của một tiểu đội cũng không phải là vấn đề khó khăn gì, giống như tiểu đội của Liêu Thu tối hôm qua, lão giả hoàn toàn có thể không cần bận tâm đến cung tên của người mù, đại đao của Liệp Ngũ Cẩu, thực lực của ông ta tuyệt đối mạnh hơn bọn họ rất nhiều, chỉ có Tiêu Nhất Sam với cường hóa cổ thuật của Miêu Cương mới có khả năng tạo thành một số ảnh hưởng, thế nhưng cũng chỉ là một chút ảnh hưởng mà thôi.

Chẳng lẽ lão giả không hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là bởi vì xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, cho nên bỏ mình?

Đúng lúc này, đột nhiên bên dưới lại xuất hiện một nhóm người, bên cạnh bọn họ cũng có một đứa nhỏ sơ sinh, trên người đứa nhỏ còn có cả cuống rốn.

Đây là tiểu đội thứ 8 sao?

Thế nhưng, làm sao lại có tám tiểu đội?

Nhiệm vụ chỉ nhắc đến bảy tiểu đội, chuyện này tuyệt đối không sai!

Tô Bạch vô thức nhìn đứa trẻ sơ sinh người không ra người, quỷ không ra quỷ ở bên cạnh mình, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm bất thường.

Những tiểu đội còn lại cũng đã phát hiện ra chuyện này, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương.

Chỉ có danh ngạch cho bảy tiểu đội.

Nhưng lại có tám tiểu đội bay lên.

Điều này mang ý nghĩa, sẽ có một tiểu đội bị loại bỏ tư cách, hơn nữa hậu quả của việc bị loại bỏ tư cách là gì, tất cả mọi người đều ngầm hiểu.

Lúc này, từ bên trong thuyền Noah, có một lão giả râu trắng đi ra, gương mặt lão giả hiền lành, nhưng mang theo một loại cương nghị, ông ta có dáng vẻ của người phương Tây, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến câu chuyện trong Kinh Thánh.

- Thượng Đế tạo ra diệt thế là vì muốn mang đến cuộc sống mới cho thế giới này, thế giới mới cần những đứa trẻ sơ sinh thuần khiết, không cần…

Nửa câu nói xong, Tô Bạch không nghe rõ, Hứa Tình mang theo vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tô Bạch, hiển nhiên, chỉ nửa câu đầu cũng đủ để cho bọn họ hiểu rõ tình cảnh của mình, bởi vì đứa trẻ sơ sinh trong tay hai người bọn họ, cho dù có mù cũng không tiện nói nó thuần khiết.

Tất cả những chuyện này, chỉ vì sau cùng, ở những giây đếm ngược cuối cùng, thai phụ trong tay một tiểu đội nào đó đã sinh con!

Con mẹ nó, đây thật đúng là kịp thời đến mức rối tinh rối mù!

Chương 352 Tiểu Đội Không Đủ Tiêu Chuẩn

"Những tiểu đội đã nhận được vé thuyền, nhất định phải được lên thuyền, thế nhưng quy củ không thể phá, lại không thể không phá."

- Lựa chọn một phương pháp trung hòa.

- Tăng thêm danh ngạch cho một tiểu đội không đủ tiêu chuẩn, nhưng chỉ có 50% người trong tiểu đội này có thể lên thuyền.

50%?

Như vậy đối với đội ngũ của hắn mà nói, không phải là hai chọn một sao?

Tô Bạch nhìn về phía Hứa Tình, Hứa Tình cũng nhìn về phía Tô Bạch, trong nháy mắt, dao găm của Hứa Tình xuất hiện, trực tiếp đâm thẳng về phía Tô Bạch, đây là cô ta dự định tình nguyện vi phạm quy tắc của tiểu đội cũng phải lấy được tấm vé lên thuyền. Mấy ngày hôm nay, áp lực tinh thần của cô ta hơi lớn, hơn nữa vốn dĩ trong lòng cô ta đã có cảm giác áy náy đối với trẻ sơ sinh.

Tối hôm qua, cô ta vậy mà lại dùng tà thuật lên người đứa nhỏ sinh đôi dính liền, để nó từng bước ăn thịt người anh em sinh đôi của mình. Phải biết rằng, bản thân cô ta đã từng trải qua chuyện bị sảy thai, cho nên trải qua chuyện này, tinh thần của cô ta càng đi theo hướng cực đoan.

Nếu Tô Bạch là một bệnh nhân tâm thần bình thường hóa, như vậy Hứa Tình chính là người bị thế giới chuyện xưa lần

này cứng rắn bức thành một kẻ tâm thần, vốn dĩ chuyện sảy thai đã là trở thành khúc mắc trong lòng cô ta. Thế nhưng ở trong thế giới chuyện xưa lần này, cô ta bắt buộc phải lần lượt đối mặt với vấn đề đó, từ lúc Hứa Tình cầu xin Tô Bạch đưa người phụ nữ mang thai đầu tiên đi bệnh viện, đến lúc tự tay cô ta dùng tà thuật, chứng minh Hứa Tình đã chuyển từ một trạng thái cực đoan này sang một trạng thái cực đoan khác.

Tô Bạch cũng vô thức giơ địa ngục hỏa shotgun của chính mình lên.

Một tiểu đội gồm hai người.

Chẳng lẽ lại ở trên không trung này, quyết đấu để giành lấy tấm vé duy nhất sao?

Xung quanh, tất cả những tiểu đội còn lại đều đang nhìn về phía Tô Bạch và Hứa Tình, bởi vì bọn họ không bị mù, bọn họ đều có thể nhìn ra được, Tô Bạch và Hứa Tình chính là tiểu đội không đủ tiêu chuẩn, mang theo đứa trẻ sơ sinh không thuần khiết mà lão giả trên thuyền Noah đã nói đến.

Quỷ khí âm Âu Mỹtrên người đứa bé sơ sinh kia lộ ra quá rõ.

Sắc mặt Hứa Tình âm trầm, cơ thể của cô ta không ngừng run rẩy, cô ta đang chuẩn bị ám sát Tô Bạch, còn Tô Bạch, hắn đang nắm chặt hai khẩu súng của mình trong tay, sẵn sàng đón địch.

Nếu thật sự phải ở chỗ này chém giết ra hai chọn một, vậy thì liều thôi, điểm này, Tô Bạch không có áp lực tâm lý gì, đối mặt với cơ hội sinh tồn, hơn nữa còn là thời điểm cơ hội sinh tồn duy nhất, ai sẽ còn dây dưa và cố kỵ chuyện gì chứ?

Thế nhưng vào lúc này, lão giả trên thuyền Noah lại nói.

- Phụ nữ có thể sinh con, có thể thai nghén sinh mệnh mới, cho nên…

Về sau, Tô Bạch không nghe được nữa, bởi vì hắn đã rơi xuống dưới, Hứa Tình vẫn ở trên không trung, đồng thời đến gần thuyền Noah hơn.

- Lý do này…

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy chính mình bị nội thương rất sâu.

Vẻ mặt Liêu Thu lúng túng nhìn Tô Bạch đang không ngừng rơi xuống dưới, anh ta xoa cằm mình, hơi bất đắc dĩ nói.

- Từ khi nào trên người có "cậu nhỏ" lại là một cái tội?

Lúc rơi từ trên cao xuống, vốn dĩ Tô Bạch đang chuẩn bị làm một số biện pháp bảo vệ cho mình, tránh cho bản thân khỏi bị ngã chết, ngay cả khi hắn có huyết thống Vampire, thế nhưng ngã từ độ cao này xuống, lại thêm trạng thái hiện tại của hắn rất kém, nếu không cẩn thận, thật đúng là có khả năng ngã chết.

May mắn, Noah không chủ tâm làm hắn ngã chết, sau khi rơi xuống độ cao nhất định, một luồng ánh sáng trắng bao bọc lấy Tô Bạch, làm giảm tốc độ rơi xuống của Tô Bạch, giống như đưa cho hắn một chiếc dù.

Khi hai chân của Tô Bạch lại một lần nữa giẫm lên mặt đất lạnh lẽo của thành phố này, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất châm chọc.

Chính mình cứ như vậy không hiểu ra làm sao, ở lại một thành phố sắp bị Thượng Đế diệt thế, không thể lên được thuyền Noah.

- Thật đúng là… Con mẹ nó.

Vị trí Tô Bạch rơi xuống là sân thượng của tòa nhà Wanda Plaza, bên dưới đèn đuốc sáng trưng, những ánh đèn neon

nhiều màu sắc, người đi đường tấp nập, thật đúng là náo nhiệt, thế nhưng càng như vậy lại càng thể hiện rõ tình cảnh cô đơn của Tô Bạch vào lúc này.

Được rồi, thật ra đối với Tô Bạch mà nói, chuyện này cũng không tính là quá tiêu cực, ít nhất bản thân hắn còn có cơ hội chứng kiến diệt thế, giống như người dẫn chương trình của Phát Thanh Khủng Bố có nói: Có cơ hội tận mắt chứng kiến diệt thế, cũng coi như là một loại chết không hối tiếc.

Chuyện đã đến nước này, Tô Bạch chỉ có thể tự an ủi mình như thế, đương nhiên, trên thực tế, theo như tính cách của Tô Bạch, hắn không phải là loại người dễ dàng sinh ra cảm xúc tiêu cực. Có đôi khi, chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy mình giống như một con chó sói, không ngừng theo đuổi những thứ có thể làm cho tinh thần mình trở nên hưng phấn, ngay cả khi chuyện đó rất nguy hiểm hoặc có thể khiến cho hắn tử vong, hắn vẫn làm không biết mệt.

Sau khi xuống khỏi sân thượng, Tô Bạch dứt khoát đi vào một nhà hàng buffet hải sản nướng, Tô Bạch chọn một vị trí rồi ngồi xuống, sau đó cầm đĩa đi lấy một vài thứ, bắt đầu ngồi xuống nướng.

Nhìn thấy những con tôm chậm rãi chuyển sang màu đỏ trên vỉ nướng, Tô Bạch dùng nĩa đâm xuống, hắn bỗng nhiên cảm thấy con tôm này rất giống chính mình, cũng không biết Thượng Đế chuẩn bị diệt thế như nào, là giáng một tia sấm chớp xuống, làm cho cả thành phố này hoàn toàn bị chôn vùi, hay là giáng xuống một quả cầu lửa, thiêu đốt cả thành phố trong biển lửa.

Thịt tôm rất mềm, ở trên phương diện ăn cơm, cho dù là khẩu vị hay là khả năng nấu nướng của Tô Bạch đều khá tốt, chỉ là những món nướng tự phục vụ cơ bản, nhưng dưới bàn tay của Tô Bạch lại có vẻ rất đặc biệt, có lẽ đây là một loại

cảnh giới, giống như đầu bếp của nhà hàng cao cấp, cho dù chỉ nấu một món cơm rang trứng đơn giản cũng sẽ không giống bình thường.

Từ nhỏ Tô Bạch đã sống an nhàn sung sướng, đối với đồ ăn, hắn gần như đã có một loại thói quen theo bản năng. Bởi vì những người con nhà giàu như hắn không cần phải lo lắng về sinh kế và tương lai, cũng không cần giống như người bình thường đem phần lớn thời gian để đi phấn đấu, chính vì lẽ đó, hắn có nhiều thời gian đi làm một số chuyện nhàn hạ.

Một người phụ nữ mặc lễ phục màu đen cầm theo ví đi vào, dưới sự sắp xếp của nhân viên phục vụ, cô ta ngồi xuống chiếc bàn cạnh Tô Bạch. Bình thường đi ăn buffet đều tụ tập ba đến năm người bạn với nhau, ăn như thế mới có không khí.

Một mình ngồi ở trước bàn ăn như Tô Bạch và người phụ nữ này, thật đúng là hiếm thấy.

Vóc dáng của cô gái rất tốt, một đôi mắt phượng, đôi mày lá liễu cong cong, dáng người thon thả, có lồi có lõm, gương mặt hàm xuân, trên người cô ta có một loại khí chất, tuy nhìn hơi giống nữ tử phong trần, nhưng lại khiến cho người ta không dám mạo phạm.

Chẳng qua lúc người phụ nữ nhìn về phía chảo và bếp nướng trước mặt mình thì hơi nhíu mày lại, sau đó đứng dậy, cầm đĩa ra ngoài dạo một vòng, cái gì cũng không mang về liền quay lại chỗ ngồi, tiếp tục nhíu mày.

Chương 353 Tang Lễ Một Người

Lúc này Tô Bạch đã cẩn thận nướng chín ba con tôm hùm, tất cả đều được hắn gắp lên đĩa, tay cầm dao nĩa chuẩn bị ăn. Trên thực tế, ở mấy bàn xung quanh, ánh mắt của nhiều người đều sẽ vô thức dừng trên người Tô Bạch một lát, bởi vì thói quen ăn uống của Tô Bạch không giống những người khác, nói một cách đơn giản, rõ ràng đây chỉ là một nhà hàng buffet giá cả bình dân, nhưng cách ăn của Tô Bạch lại khiến cho người ta cảm thấy đây là một nhà hàng cao cấp, hơn nữa cũng không người nào thấy Tô Bạch đang giả bộ, bởi vì hắn ăn rất nghiêm túc, mang đến cho người ta cảm giác thoải mái, loại khí chất và cảm giác ăn uống này, không phải muốn giả trang liền giả trang được.

Đoán chừng những người khác không biết, Tô Bạch đang coi đây là bữa ăn cuối cùng, vì thế đương nhiên hắn sẽ ăn một cách tinh tế hơn, đồng thời yêu cầu của bản thân hắn cũng khá cao.

Nói một câu không dễ nghe, bữa cơm này giống như bữa cơm chặt đầu của hắn, dù sao cũng phải long trọng một chút.

Người phụ nữ mặc lễ phục đen cũng nhìn về phía Tô Bạch, sau đó cô ta đứng dậy, đi thẳng đến trước mặt Tô Bạch và ngồi xuống.

Tô Bạch hơi cảm thấy ngoài ý muốn, thế nhưng cũng không nghĩ gì, người ta ngồi thì ngồi thôi. Tuy nói người phụ nữ rất xinh đẹp, thế nhưng Tô đại thiếu gia còn chưa nghĩ đến chuyện, trước khi diệt thế đến ăn một bữa cơm thật ngon rồi đi

phát tiết lần cuối, Tô Bạch đã trải qua nhiều sinh tử và sóng to gió lớn, vì thế hắn không đến mức suy nghĩ nông cạn như vậy.

Tô Bạch đã ăn xong con tôm hùm đầu tiên, vỏ tôm được giữ lại hoàn chỉnh trên bàn ăn, thế nhưng thịt tôm đều được Tô Bạch lấy ra ăn. Lúc này vỏ tôm trong suốt, sáng long lanh, thật giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Người phụ nữ cầm chiếc kẹp lên, từ bên trong chiếc đĩa ở trước mặt Tô Bạch, cô ta gắp một con tôm lên, đặt vào trong đĩa của mình.

Tô Bạch sững sờ, người phụ nữ hơi mất tự nhiên cúi đầu xuống, chuẩn bị cầm dao nĩa để ăn.

Thế nhưng, Tô Bạch lại trực tiếp dùng nĩa của mình để xiên vào con tôm kia, sau đó ném nó sang một bên. Hơi thở của người phụ nữ trở nên vô cùng bình tĩnh, trong đôi mắt đẹp của cô ta cũng lộ ra sự lạnh lẽo, cô ta rất tức giận, chẳng qua cảm giác tức giận của cô ta cũng không quá rõ ràng.

Chỉ là, ngay sau đó, Tô Bạch dùng dao nĩa để nhấc con tôm còn lại duy nhất trong đĩa của mình, chủ động để vào đĩa của người phụ nữ.

- Vừa rồi tôi không khống chế lửa tốt, con tôm kia hơi cháy, cô ăn con này đi, tôi đi lấy thêm đồ.

Tô Bạch đứng dậy, bưng đĩa đi chọn đồ ăn.

Người phụ nữ ngồi yên tại chỗ khoảng 10 giây không hề nhúc nhích, sau cùng vẫn cầm lấy dao nĩa bắt đầu dùng bữa. Đương nhiên, tư thế và động tác ăn của cô ta không toát ra được khí chất quý tộc như Tô Bạch, thế nhưng cô ta ăn rất tinh tế, hơn nữa bản thân cô ta lại rất xinh đẹp, lúc cô ta ăn cũng mang đến một vẻ đẹp thuộc về riêng mình.

Lúc Tô Bạch quay lại, hắn mang về không ít thứ, bắt đầu đặt lên vỉ và chậm rãi nướng, sau khi thức ăn chín, Tô Bạch

liền gắp nó cho người phụ nữ chẳng hiểu vì sao lại ngồi cùng bàn với mình.

Đối với Tô Bạch mà nói, hắn không có suy nghĩ gì khác, đơn giản là trên bữa cơm chặt đầu còn có một người phụ nữ dáng dấp xinh đẹp ăn cơm cùng mình, cảm giác khá tốt, dù sao đây cũng là bữa tối cuối cùng, nếu đã không hứng hóa thành cầm thú, vậy thì làm người đàn ông ga lăng đến cùng.

Bữa ăn cơm này diễn ra trong nửa tiếng, Tô Bạch ăn rất ít, ngược lại là người phụ nữ kia ăn rất nhiều, sau cùng, Tô Bạch dùng hoa quả ở đó làm ra hai cốc nước ép trái cây, mỗi người một cốc, ngồi ở đó lẳng lặng uống.

Người phụ nữ uống xong cốc nước liền lập tức đứng dậy rời đi.

- Thật đúng là, ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói.

Tô Bạch uống hết cốc nước, chỉnh trang lại quần áo, kết thúc bữa ăn tối của mình.

Đi ra khỏi cửa hàng buffet, trên người mang theo mùi đồ nướng khiến cho Tô Bạch hơi không thích, Thượng Đế diệt thế hẳn là không nhanh như vậy, liệu trước đó hắn có thể đi mua một bộ âu phục màu trắng, sau đó lại đi tắm rửa sạch sẽ rồi thay vào không?

Mang theo mùi đồ nướng trên người, hắn luôn cảm thấy nếu dùng dáng vẻ như thế này để đi chết, quả đúng là không tôn trọng tang lễ của chính mình, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến trước kia đi qua Tứ Xuyên, hắn có nhìn thấy thiên táng, để chim ưng ăn thịt sẽ nhận được cái gọi là tịnh hóa, thế nhưng loại tang lễ kia và loại tang lễ mà hắn sắp phải đối mặt, từ mặt quy cách mà nói, chênh lệch quá lớn, thậm chí còn không có khả năng so sánh được.

Cả một thành phố sẽ chôn theo cùng mình, đó là tang lễ long trọng đến cỡ nào!

[Thông báo: Quan hệ tiểu đội được giải trừ hoàn toàn, có thể một lần nữa xác lập quan hệ tiểu đội mới.]

[Kỳ hạn để xác nhận quan hệ tiểu đội: Trong 24 giờ.]

[Quy tắc tiểu đội: giống như cũ.]

Một giọng nói nhắc nhở vang lên trong đầu Tô Bạch, vào lúc này, bản thân hắn và Hứa Tình cũng đã giải trừ quan hệ tiểu đội, ở trong tay Tô Bạch xuất hiện một viên thủy tinh màu xanh lớn bằng móng tay.

Tô Bạch bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn lên trời, người ta còn đang ở trên thuyền Noah, chính mình thì ở trên mặt đất, quan hệ tiểu đội này, có giải trừ hay không thì ảnh hưởng gì đến hắn chứ?

Trên mặt đất chỉ còn lại một đám thính giả cấp thấp, không đủ thực lực để hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến 1, chẳng lẽ hắn còn phải qua tìm những người kia, một lần nữa thành lập tiểu đội sao?

Nếu là như vậy, Tô Bạch tình nguyện tự mình đi thưởng thức mỹ cảnh của diệt thế.

Một người thanh niên trẻ tuổi mặc âu phục màu đen, đầu tóc được chải chuốt cẩn thận, gương mặt anh tuấn, móng tay được cắt tỉa tỉ mỉ, giày da sáng loáng, cho dù đứng từ góc độ nào để xem xét, người ta đều cảm thấy cách ăn mặc của anh ta đã đạt đến cực hạn của sự hoàn mỹ.

Người thanh niên trẻ tuổi cứ thế ngồi trong một quán cafe ở trước quảng trường của tòa nhà Wanda Plaza, trước mặt anh ta là một cốc café và một đĩa bánh ngọt, dưới chân anh ta là một con tỳ hưu đang nằm rạp ở nơi đó, giống như hơi mệt mỏi, nó ghé vào bàn chân anh ta, mệt mỏi ngủ gật.

Xung quanh có rất nhiều người dẫn theo chó cưng của mình đi dạo, thế nhưng không biết vì sao, cho dù là những con chó ngoan ngoãn hay là tính khí nóng nảy, hôm nay đều không dám đến gần quảng trường, chủ nhân kéo như thế nào cũng không chịu đến gần.

Một lão giả mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đi đến, ngồi ở trước mặt người trẻ tuổi, bưng cốc cafe lên uống, một hơi cạn sạch.

- Phụt… Ha ha…

Người đàn ông trẻ tuổi nở nụ cười:

- Thật đúng là thú vị, anh cũng đừng có dọa tôi, anh biến thành bộ dạng già nua, thế mà thật đúng là bắt đầu mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, trước kia anh còn là người chú trọng bề ngoài hơn cả tôi.

Lão giả không có phản ứng gì, chỉ trực tiếp hỏi:

- Phích Lâu, làm sao lại chỉ có một mình anh ở đây, Lan Lâm đâu?

- Cô ấy kêu đói bụng, đi ăn chút gì đó, một lát nữa là đến.

Sau khi nói xong, Phích Lâu xòe tay ra, để lộ mảnh thủy tinh tiểu đội:

- Haizz, thật không nghĩ đến, lúc trước tôi và Lan Lâm hợp tác với nhau, thế mà không những không giết chết được anh, hiện tại còn phải cùng một tổ đội với anh.

Chương 354 Năng Lượng Dao Động

Đi ra khỏi tòa nhà, đứng ở giữa khu vực quảng trường trống trải, Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bầu trời trong xanh, không giống như sắp có sấm sét và mưa bão. Có thể là do bị ảnh hưởng bởi nhiều bộ phim khoa học viễn tưởng về ngày tận thế, trong tiềm thức Tô Bạch luôn cho rằng, Thượng Đế muốn diệt thế thì sẽ dùng phương pháp rất khoa trương với quy mô lớn để trực tiếp xóa sạch đi mọi thứ.

Thế nhưng Tô Bạch hiểu rõ một sự kiện, mặc dù trong thế giới chuyện xưa lần này, lúc giới thiệu, Phát Thanh Khủng Bố có nhắc đến "Thượng Đế" và khái niệm "thuyền Noah" trong Kinh Thánh, chỉ là, ở trong thế giới chuyện xưa này, tất cả các thính giả đều rất rõ ràng, không có Thượng Đế, cho dù thật sự có Thượng Đế xuất hiện giữa không trung, như vậy cũng không thể nói là Thượng Đế xuất hiện.

Bởi vì trong thế giới chuyện xưa, Thượng Đế chỉ có một, đó chính là Phát Thanh Khủng Bố. Phát Thanh Khủng Bố có thể tùy ý mượn bất kỳ hình ảnh của một vị thần nào đó để cho câu chuyện xưa của nó trở nên phong phú hơn. Cho nên nếu có thính giả là tín đồ cơ đốc giáo, họ cũng sẽ không ngốc đến mức cho rằng, bởi vì mình là tín đồ cơ đốc, vì thế có thể nhận được một vài ưu đãi gì ở đây.

Nếu dựa theo thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố để suy nghĩ, trực tiếp dùng sấm sét, hoặc là quả cầu lửa, thậm chí là loại tiết mục thiên thạch va chạm gì đó, giống như vẫn còn có

chút khuyết điểm, phong cách quá tầm thường, không phù hợp với phong cách của Phát Thanh Khủng Bố.

Đột nhiên trong lòng Tô Bạch có một loại chờ mong, hắn đang chờ mong xem Phát Thanh Khủng Bố sẽ dùng phương thức gì để hủy diệt đi thành phố này?

Lúc này không có chuyện gì để làm, cũng không có nhiệm vụ, rất nhàn rỗi, nhàn rỗi chờ chết, cảm giác này cũng thật quái dị.

Bên ngoài Wanda là một quảng trường trống trải, tầng dưới cùng của tòa nhà xem như là một cửa hàng quần áo trung cấp, Tô Bạch dự định đi vào chọn một bộ quần áo, chẳng qua, lúc hắn đi ngang qua một quán café, bỗng nhiên dừng bước.

- Anh cố ý.

Phích Lâu nhìn về phía lão giả, ngón tay chỉ vào chân lão giả. Ngay vừa rồi, lúc người trẻ tuổi đi qua quán café, cũng chính là lúc đi ngang qua bên cạnh bàn của hai người, mũi chân của lão giả hơi run lên, xuất hiện năng lượng dao động, đảo loạn kết giới thô sơ mà Phích Lâu đã bố trí, để cho người trẻ tuổi kia phát hiện ra được sự khác thường.

Phích Lâu duỗi cái lưng mệt mỏi của mình, nở một nụ cười giễu cợt với lão giả:

- Lúc trước cố ý giúp tên gia hỏa kia đả thông khí huyết trong người, loại bỏ những thứ thượng vàng hạ cám mà trong lúc cường hóa lưu lại, thậm chí còn chỉ điểm cho cậu ta, lần này thế mà còn muốn gây nên sự chú ý của cậu ta.

- Yến Hồi Hồng, nếu như không phải tôi biết thực tế anh còn chưa đến 30 tuổi, tôi sẽ cho rằng tên gia hỏa này là con riêng của anh đấy, nếu không, tôi thật đúng là không nghĩ ra, vì sao anh lại cố ý đối xử tốt với cậu ta như vậy, đây không

phải là phong cách ở chung giữa những thính giả như chúng ta.

Lão giả nhắm mắt, không nói lời nào, giống như mọi chuyện vừa xảy ra không liên quan gì đến ông ta.

Ngay lập tức, Phích Lâu bỗng nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, trong ánh mắt anh ta lộ ra sự ngưng trọng, anh ta thế mà lại cảm nhận được, tâm cảnh của Yến Hồi Hồng tịnh tiến hơn trước đó mấy phần, chẳng lẽ lúc trước anh ta và Lan Lâm liên thủ làm Yến Hồi Hồng trọng thương, đã khiến anh ta cảm ngộ ra điều gì?

Chết tiệt, hay là lần sau anh ta cũng cố ý thử làm như thế? Sau khi đi vào thế giới chuyện xưa, anh ta sẽ tìm một ai đó đánh trọng thương mình, hoặc là tự mình hại mình?

Một người có bệnh sạch sẽ còn nghiêm trọng hơn anh ta nhiều lần, bây giờ lại có thể thản nhiên lấy một hình tượng ông già nát rượu, nhất định là tâm cảnh có biến hóa.

Một bên hơi ghen ghét, một bên hơi nghiền ngẫm, Phích Lâu chỉ vào Tô Bạch đang đứng cạnh mình có nửa mét.

- Cậu ta cảm ứng được thì sao chứ? Tuy đây chỉ là kết giới do tôi tùy ý bố trí ra, thế nhưng một người nghe ngay cả vũ khí cũng không dung hợp được, có thể dễ dàng phá giải được ư, trừ khi cậu ta là cường hóa về pháp sư trận, đương nhiên, nhìn dáng vẻ này của cậu ta cũng không giống.

Lúc này Yến Hồi Hồng ngáp một cái, dùng ngón út móc lỗ tai của mình, sau đó để ở trước miệng mình thổi, động tác thô bỉ, nhưng anh ta rất thoải mái, dường như không nghe thấy Phích Lâu nói gì.

- Phích Lâu, anh có tin không, chờ sau khi thế giới chuyện xưa này kết thúc, tôi khôi phục lại như cũ rồi bế quan một thời gian, lần sau gặp lại anh, tôi có thể đánh anh đến mức ngay cả

mẹ anh cũng không nhận ra. Cho dù lần sau anh và Lan Lâm có liên thủ, tôi cũng không hoảng loạn.

Phích Lâu hơi nhíu mày, sau đó lập tức gật đầu:

- Chuyện này thì tôi tin, cấp độ này của chúng ta, mỗi một tiến bộ nhỏ đều mang ý nghĩa về khoảng cách, hiện tại tôi hối hận, trước đó tôi nên trả giá nhiều hơn để hoàn toàn giết chết anh.

- Anh suy nghĩ nhiều rồi, Lan Lâm không nỡ giết tôi đâu, đem tôi đánh thành bộ dáng kia đã là mức độ cực hạn mà Lan Lâm tiếp nhận được.

- Anh… Thật đúng là dát vàng lên mặt, cái tính cách này vẫn luôn không thay đổi.

Phích Lâu cười cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn:

- Anh không thể nhìn thấu được tính cách của Lan Lâm, cô ấy tu chính là đạo thuật, không phải là môn phái chính tông nào, thậm chí tôi còn cảm thấy, sau này Lan Lâm sẽ càng lúc càng trở nên cực đoan hơn, cho dù một ngày nào đó, cô ấy tìm cơ hội giết chết cả hai người chúng ta để luyện hóa, tôi cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Haizz, chúng ta đã không còn là tiểu đội nhỏ như lúc mới tiến vào thế giới chuyện xưa này nữa.

- Một con người có nhiều chủ ý xấu xa như anh, thế mà còn ở nơi này đa sầu đa cảm.

Lão giả liếc thoáng qua Phích Lâu, sau đó vỗ tay:

- Nhìn xem, cậu ta đến đây.

Năng lượng dao động.

Rất nhỏ.

Giống như cách một vách ngăn, thế nhưng Tô Bạch vẫn cảm ứng được.

Tô Bạch nhìn xung quanh, hắn không nhìn thấy yêu vật, cũng không nhìn thấy thứ gì đặc thù, thậm chí cũng không nhìn thấy ở gần đây có thính giả nào đang quan sát hắn, bởi vì không cần thiết và cũng không có động cơ làm chuyện này.

Những người vẫn còn lưu lại thành phố này, không đi lên thuyền, đều là vớ vẩn.

Chẳng lẽ lúc này còn muốn đen ăn đen?

Tô Bạch xoay người, nhìn về phía chiếc bàn trống không bên cạnh mình.

- Cậu ta đang nhìn anh đó?

Yến Hồi Hồng nói.

- Cậu ta không thể nhìn thấy bất kỳ điều gì.

Phích Lâu rất tự tin sờ lên cằm:

- Kết giới của tôi, ngay cả khi có sự giúp đỡ của anh, một tên gia hỏa chỉ biết cậy mạnh cũng sẽ không thể phá được.

- Chưa chắc, khi lực lượng nào đó cường đại đến một cấp độ nhất định, thay đổi về định lượng sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất.

- Nói đi, anh dẫn cậu ta đến đây, mục đích là gì, tôi thật đúng là có chút tò mò rồi.

Lão giả mở lòng bàn tay, để lộ mảnh thủy tinh tiểu đội, khẽ lắc lư trước mắt Phích Lâu.

- Thôi đi, chuyện này có thể sao?

Phích Lâu rất khinh thường hừ một tiếng:

- Để dạng thính giả cấp thấp như thế đi vào tiểu đội của chúng ta, kiếp trước cậu ta đã tích được bao nhiêu phúc chứ.

Chương 355 Không Đành Lòng Nhìn Thẳng

“Người này rất thú vị, vừa chính vừa tà, vừa điên rồ lại bạo lực. Ban đầu, khi tôi ở trong bụng một người phụ nữ mang thai, cậu ta thế mà lại chủ động đưa thai phụ này đến bệnh viện, nói thật lòng, hành động đó của cậu ta khiến cho tôi cảm thấy rất xúc động, đại khái, chính vào lúc đó, tâm cảnh của tôi chân chính bắt đầu thay đổi, cậu ta chính là một bước ngoặt.”

- Theo như ý của anh, nếu chúng ta và cậu ta kết hợp thành một tiểu đội, tôi và Lan Lâm cũng có thể thu hoạch được loại bước ngoặt này? Yến Hồi Hồng, anh không điên đấy chứ?

- Đây là duyên phận, cũng là nhân quả.

Yến Hồi Hồng tiếp tục nói:

- Chắc hẳn anh cũng biết, Phát Thanh Khủng Bố vẫn luôn theo đuổi phương châm nhân quả.

- Nhân quả sao? Tôi tin tưởng tâm cảnh của anh tịnh tiến lên nhiều, thế nhưng tôi tuyệt đối sẽ không tin anh đã chạm đến cấp độ nhân quả, nếu không phải vậy, anh cũng nên đi đến địa phương kia.

- Được rồi, cứ như thế đi, anh không được ra tay giúp đỡ cậu ta nữa, nếu cậu ta có thể phá vỡ kết giới này, tôi sẽ cho cậu ta cơ hội tham gia vào tiểu đội, thế nhưng, nhất định phải để cho ba người chúng ta bỏ phiếu về việc này.

- Được thôi, cả tôi và anh đều không làm gì.

Lão giả trực tiếp đồng ý.

- OK, tôi cũng sẽ không làm gì, thật ra cho cậu ta một cơ hội cũng vô dụng, tôi không đồng ý, anh đồng ý, nhưng còn Lan Lâm, bây giờ cô ấy đã mắt cao hơn đầu, có lẽ hiện tại trong lòng cô ấy, chỉ có Lệ Chi mới là người xứng đáng nhận được sự tán đồng của cô ấy, những người khác, bao gồm cả tôi và anh đều không lọt vào mắt của Lan Lâm, càng đừng nhắc đến một tên gia hỏa ngay cả pháp khí cũng không dung hợp vào trong cơ thể được.

Yến Hồi Hồng ho khan một tiếng.

- Cả đám đều là EQ thấp.

Phích Lâu vừa mới chuẩn bị cười Yến Hồi Hồng ngây thơ, nhưng suy nghĩ một lúc, anh ta quyết định không lên tiếng, cũng không động đậy, chỉ chống tay lên cằm, giống như đang cắn móng tay, cứ như thế mang theo tâm tình xem trò vui ngồi trên ghế mây, anh ta không tin, một tên nhóc miệng còn hôi sữa có thể phá vỡ kết giới của chính mình, thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Yến Hồi Hồng cũng không nhúc nhích, anh ta khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ lạnh nhạt. Nếu như đây là nhân quả, Yến Hồi Hồng anh đã làm hết những gì chính mình nên làm, có nhân có quả, nếu anh ta đã bỏ nhân xuống lại không ra quả, vậy thì đoạn nhân quả này nên tản đi.

Tô Bạch đứng bên cạnh chiếc bàn của quán café ngoài trời, ánh mắt hắn nhìn chăm chú, nhưng cái gì cũng không thấy. Tô Bạch đưa tay ra sờ, cái gì cũng không sờ được, thế nhưng hắn vẫn luôn có một loại cảm giác đứng ngồi không yên, trước đó cảm giác của hắn luôn không sai lầm, mà hiện tại, cảm giác của hắn ngày càng rõ ràng hơn, chỉ là, trước mắt hắn thật sự không có gì.

Chẳng lẽ bây giờ hắn quá mức đa nghi sao?

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến trận pháp, mập mạp là truyền nhân của đạo gia, giỏi về bố trí trận pháp, nhưng Tô Bạch hắn chỉ là một người có huyết thống Vampire và cương thi. Về phương diện trận pháp, hắn thật đúng là không biết gì, chẳng qua trong tay hắn có khối ngọc thước của Phùng Á Long, lúc này hắn lấy ngọc thước ra lắc lư, nhưng căn bản không biết dùng như thế nào. Sở dĩ Tô Bạch lựa chọn lấy ngọc thước và sách về trận pháp của Phùng Á Long, là bởi vì hắn muốn mang về thế giới hiện thực, đem đi giao dịch với mập mạp, mà không phải là để cho chính mình dùng.

Một bên đung đưa ngọc thước, một bên xoay người, sau đó không di chuyển nữa, dáng vẻ trầm tư, hắn đang tự hỏi, liệu có phải chính mình quá đa nghi hay không, bệnh tâm thần và bệnh đa nghi, thật đúng là không có mối liên hệ nào.

Nhìn thấy Tô Bạch lấy ra một pháp khí "ngọc thước" cấp thấp chuyên dùng để bố trí trận pháp, nụ cười trên mặt Phích Lâu càng thêm sâu hơn, một pháp sư trận nghiệp dư cầm pháp khí trong tay, lại chỉ có thể dùng nó như Thiêu Hỏa Côn, thật đúng là thú vị rồi.

(Nhiếp Hồn Bổng và Phệ Huyết Châu vốn dĩ là hai kỳ vật bị tách rời, khi hai thứ này được hợp lại thì sẽ trở thành Thiêu Hỏa Côn – Trích truyện Tru Tiên.)

Thế nhưng, rất nhanh, Phích Lâu không cười nổi nữa, cả người anh ta trực tiếp cứng đờ.

Bởi vì sau khi Tô Bạch xoay người liền đứng im tại chỗ trầm tư, chỉ là, vị trí đứng của hắn lại ở ngay phía trước chiếc ghế mà Phích Lâu đang ngồi.

Tô Bạch đứng, Phích Lâu ngồi, độ cao và góc độ đều hoàn hảo.

Miệng của Phích Lâu đúng lúc hoàn mỹ tiếp xúc với vị trí dưới thân Tô Bạch, nhất là Phích Lâu còn đang duy trì tư thế cắn móng tay, ngồi im không nhúc nhích, càng giống như chính anh ta đang ngồi đó để khẩu giao cho Tô Bạch. Nhất là từ vị trí đối diện của Yến Hồi Hồng nhìn lại, hình ảnh này càng thêm hỗn loạn, dâm đãng đến mức khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng!

- Con mẹ nó!

Phích Lâu không chịu đựng nổi, vung tay lên, kết giới tản đi, cả người Tô Bạch bị một luồng lực đánh trúng, hắn nhanh chóng lùi ra ngoài.

Yến Hồi Hồng cười ha ha đứng lên, đưa một tay ra, trực tiếp giúp Tô Bạch hóa giải luồng lực kia, để Tô Bạch đứng vững bên người mình.

Sắc mặt Phích Lâu âm trầm, một tay che lấy miệng mình, anh ta là người có bệnh thích sạch sẽ, tình cảnh vừa rồi thật đúng là khiến cho anh ta không chịu được.

Đương nhiên, loại bệnh thích sạch sẽ này cũng phải nhập gia tùy tục, vào thời điểm nguy hiểm, sức chịu đựng của anh ta đương nhiên cũng mạnh hơn, giống như Tô đại thiếu gia, vào lúc nguy cấp, hắn có thể ăn hết bất kỳ thứ gì, nhưng vào ngày thường, ở trong điều kiện cho phép, hắn sẽ cố gắng hết mức để nâng cao chất lượng cuộc sống của mình.

Ngược lại, Yến Hồi Hồng rất vui vẻ, hai chữ nhân quả này, tất cả mọi người đều biết, nhưng phần lớn lại không hiểu rõ.

Việc dung hợp vũ khí vào trong cơ thể của mình chỉ là bước đầu tiên của việc phân chia ranh giới thực lực, thế nhưng nếu như có thể lĩnh ngộ được hai chữ nhân quả, đó chính là một thế giới khác.

Sau khi đạt đến cảnh giới đó, có tin đồn Phát Thanh Khủng Bố sẽ mất đi tầm kiểm soát đối với người đấy, ví dụ như lúc trước, nghe nói một mình Lệ Chi đã hủy đi cả một thành phố của nước Anh, sau cùng vẫn yên ổn sống tiếp được.

Nó giống như một chiếc bánh kem, một chiếc bánh kem hấp dẫn mỗi người. Ở trong Phát Thanh Khủng Bố, thính giả giống như con rối đồ chơi, là thứ có thể tùy ý chơi đùa. Thế nhưng thính giả không phải là động vật, bọn họ là người, bọn họ có tự tôn, có thứ mình theo đuổi. Bị khống chế như những con rối, ngay cả người bình thường đều sẽ cảm thấy không cam lòng, chứ đừng nói đến việc thực lực của những người này đặt ở trong thế giới hiện thực, đã được coi như những vị "thần" tồn tại trong truyền thuyết, làm sao bọn họ có thể tiếp tục cam tâm chịu đựng biến thành đồ chơi cho Phát Thanh Khủng Bố chứ?

Lúc trước, Lệ Chi hủy đi cả một thành phố của nước Anh, sau cùng vẫn có thể yên ổn rời đi, chẳng khác gì gián tiếp cho tất cả thính giả một mục tiêu tràn ngập dụ hoặc.

Trong thế giới chuyện xưa lần này, tâm cảnh của Yến Hồi Hồng càng thêm sâu sắc, cho nên vì muốn tiến thêm một bước, anh ta bắt đầu tính toán nhân quả, bây giờ nhân quả này đã đạt được kiểm chứng từ trên người Tô Bạch, đối với Yến Hồi Hồng mà nói, đây cũng là một kỳ ngộ lớn.

Cho nên nói, trên thế giới này, không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không vô duyên vô cớ hận, lần đầu tiên Yến Hồi Hồng giúp Tô Bạch đả thông cơ thể và chỉ điểm cho hắn, chỉ vì Tô Bạch chủ động đưa người người phụ nữ mang thai kia đến bệnh viện, khiến anh ta cảm thấy rất vừa mắt, chỉ đến thế mà thôi, nhưng lần này không đơn giản là vì thuận mắt hay không, anh ta có mưu đồ, chẳng qua, đối với Tô Bạch mà nói, mưu đồ này cũng coi như có lợi với hắn.

- Anh thua.

Yến Hồi Hồng liếc thoáng qua Phích Lâu.

Chương 356 Nghệ Thuật Diệt Thế

Cuối cùng, sắc mặt của Phích Lâu cũng khôi phục lại bình thường, nhìn thoáng qua Yến Hồi Hồng, nói:

- Đừng nóng vội, cửa ải của Lan Lâm, để xem, cậu ta sống sót như thế nào.

Yến Hồi Hồng giả bộ rụt rè gật đầu, nhưng trong ánh mắt anh ta mang theo một loại cảm giác, tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay anh ta, dường như Phích Lâu đã không còn cùng đẳng cấp với anh ta nữa rồi.

Phích Lâu, Yến Hồi Hồng, Lan Lâm, lúc trước ba người bọn họ xem như là cùng nhau tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, ngay từ đầu, quan hệ của ba người bọn họ cũng không tồi, tương đương với quan hệ của Tô Bạch và đám người mập mạp, hòa thượng.

- Anh cứ tiếp tục giả vờ đi.

Phích Lâu không tin người bạn cũ kiêm địch nhân của mình lại đột nhiên lập tức nhảy vọt lên mức độ này.

Ngay sau đó, Phích Lâu nhìn thấy bên trong đám người đi đường, có một người phụ nữ đang chậm rãi đi về phía này, người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu đen, nhìn rất nội liễm, nhưng lại mang đến cho người ta một loại khí chất rất cao quý.

Trong nhóm thính giả, Lệ Chi thuộc về nhóm người đứng đầu, cộng thêm tính cách của cô ta cao ngạo, thủ đoạn cũng khiến cho người ta e ngại, cho nên bình thường, ngoại trừ người mặt dày mày dạn như mập mạp có thể đến gần giúp Lệ

Chi làm chân chạy vặt, lấy ấn tượng tốt, rất ít người thật sự có thể cùng Lệ Chi chân chính tiếp xúc, mà Lan Lâm thuộc về trường hợp đặc thù, nghe nói quan hệ của hai người phụ nữ này không tồi, thậm chí Lan Lâm còn gọi Lệ Chi là chị.

Yến Hồi Hồng nhìn thấy Lan Lâm đến, nhất thời hơi quẫn bách, hiển nhiên anh ta không có lòng tin Lan Lâm sẽ đồng ý chuyện này, trước đó sắc mặt của anh ta đều là giả vờ, bây giờ dáng vẻ của anh ta trở nên già nua, tâm tính thay đổi, có loại xu thế biến thành lão ngoan đồng.

Phích Lâu chủ động ra đón:

- Đến rồi à.

Lan Lâm gật đầu, cũng không liếc nhìn Tô Bạch lấy một cái, mà đứng ở một bên, trong lòng Tô Bạch "lộp bộp".

Con mẹ nó, có cần trùng hợp như thế không, ông đây ăn một bữa cơm chặt đầu, vậy mà cũng có thể đụng đến một lão đại.

- Có vẻ như đầu óc của Yến Hồi Hồng chưa khôi phục tốt, anh ta thế mà lại muốn kéo theo một kẻ ngay cả vũ khí bản mệnh cũng không dung hợp vào được cơ thể, gia nhập vào trong tiểu đội của chúng ta, thật đúng là khiến cho tôi không còn lời nào để nói.

- Vậy thì để anh ta gia nhập đi.

Lan Lâm trả lời một câu rất đơn giản, sau đó ngồi xuống bàn café, ngón tay áp út của cô ta đeo một chiếc nhẫn màu xanh lá cây trong suốt, sáng long lanh, nếu như nhìn cẩn thận, dường như có một gương mặt quỷ bị phong ấn ở đó.

"…" – Phích Lâu.

"…" – Yến Hồi Hồng.

Lan Lâm cảm thấy hơi ngoài ý muốn nhìn thoáng qua vẻ mặt không dám tin của hai người bạn cũ, đưa tay vén tóc ra sau tai, nói.

- Tất cả mọi người đều có thủy tinh tổ đội, trước tiên chúng ta thành lập tiểu đội, tôi biết đại khái lần này Phát Thanh Khủng Bố chuẩn bị diệt thế như nào, nếu các anh không muốn bỏ lỡ những hình ảnh đặc sắc ngay từ lúc đầu, vậy thì đừng lề mề nữa.

Lan Lâm ưu nhã ngồi trên ghế dựa, có loại cảm giác giống như Phạm Băng Băng trên tivi, đương nhiên, lấy một ngôi sao ở thế giới hiện thực qua so sánh với cô ta, thật đúng là có chút khinh nhờn Lan Lâm rồi.

- Nhân quả, có nhân có quả, có nhân…

Yến Hồi Hồng giống như bị ma nhập, từ lúc ngồi trên xe, trong miệng anh ta không ngừng lẩm bẩm mấy từ này.

Phích Lâu và Lan Lâm ngồi ở phía sau, Yến Hồi Hồng ngồi ở ghế phụ, người lái xe, đương nhiên là Tô Bạch. Lúc này, Tô Bạch nghĩ thoáng được chuyện này, loại việc này, hắn không tự mình làm thì ai đến làm đây?

Chẳng qua, nhìn lão gia hỏa đang ngồi lải nhải bên cạnh mình, người không biết rõ chân tướng, đoán chừng còn cho rằng anh ta bị mắc bệnh si ngốc, lẩm cẩm của người già.

- Được rồi, chính là chỗ này, anh hạ điều hòa không khí xuống thấp hơn một chút, chúng ta ở đây chờ đợi, nó sắp bắt đầu rồi.

Sau khi nói xong, Lan Lâm trực tiếp dựa vào cửa sổ xe, nhắm mắt lại, giống như là đang ngủ gật.

Cho dù phụ nữ có mạnh như thế nào đi chăng nữa, cũng đều như thế…

Thích ăn ngon, lười biếng và ham ngủ.

Trong lòng Tô Bạch thầm nghĩ như thế.

Sắc mặt Phích Lâu vẫn luôn hậm hực, bàn tay anh ta không ngừng xoa nắn còn tỳ hưu đang nằm trên đầu gối của mình, may mắn trên người tỳ hưu không có nhiều lông, phần lớn đều là vảy lân, nếu là sủng vật khác, đoán chừng Phích Lâu đã vô thức nhổ trụi lông của nó.

Đồng thời, ánh mắt Phích Lâu luôn vô tình hay cố ý đảo qua trên người Tô Bạch.

Yến Hồi Hồng giống như lẩm bẩm đến mức mệt mỏi, từ trong xe lấy ra một chai nước khoáng, mở ra, một hơi uống sạch, sau đó anh ta thở dài một hơi nhẹ nhõm, ném chai không ra ngoài cửa sổ, thật đúng là một chút ý thức công cộng cũng không có.

Lúc này, Lan Lâm vừa nhắm mắt vừa nói:

- Lão Yến, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, nhân quả là một chuyện giống như trăng đến rằm trăng sẽ tròn.

Yến Hồi Hồng nhíu mày, hiển nhiên anh ta không nghe lọt tai, thế nhưng lại không tiện nói gì.

- Chị Lệ Chi đã từng nói cho tôi biết, nhân quả là một chuyện, nếu như quá cưỡng ép theo đuổi một chuỗi nhân quả, chẳng những không thể khiến cho anh mượn sức được chuỗi nhân quả này tìm ra cửa lớn của nhân quả, ngược lại sẽ khiến anh luân hãm và sa vào bên trong chuỗi nhân quả đó.

- Anh không phát hiện ra sao? Hậu quả của việc anh nóng vội trên con đường này, chính là không ngừng để cho tên tài xế kiêm đầu bếp này thu lợi, nếu anh cứ tiếp tục như thế, tôi sợ đến sau cùng, anh tự thân khó mà bảo toàn, hoàn toàn biến thành đá đặt chân cho anh ta.

Nghe đến đó, hô hấp của Tô Bạch hơi chậm lại.

Yến Hồi Hồng nhẹ nhàng xoa ngón tay mình, Tô Bạch có thể cảm nhận được, vừa rồi trong nháy mắt, Yến Hồi Hồng đã sinh ra ý định giết hắn.

Giữa những thính giả với nhau, quả thật rất khó chân chính có được tình nghĩa, nhất là khi người đó có thể uy hiếp đến lợi ích, thậm chí là tính mạng của mình, hiển nhiên, muốn để cho sau này nhân vật có cấp bậc như Yến Hồi Hồng làm bàn đạp cho Tô Bạch, Yến Hồi Hồng tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận, vừa rồi, trong phút chốc, anh ta thậm chí còn có suy nghĩ muốn giết chết Tô Bạch để vĩnh viễn trừ hậu hoạn, thế nhưng anh ta vẫn nhịn được.

Một phần là anh ta không muốn bị Lan Lâm dắt mũi, một phần là do quy tắc tổ đội của Phát Thanh Khủng Bố.

Lúc này, con tỳ hưu đang nằm trên đùi Phích Lâu bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, từ trong trạng thái bị chủ nhân giày vò, nó bắt đầu hồi phục lại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ngay sau đó, Lan Lâm mở cửa, đi xuống.

- Xuống xe thôi, bây giờ có thể thưởng thức một chút nghệ thuật diệt thế của Phát Thanh Khủng Bố rồi.

Yến Hồi Hồng cũng đi xuống xe, Phích Lâu ôm tỳ hưu đi theo cùng, Tô Bạch ngồi lại trên xe một lát, sau đó cũng đi xuống.

Phía trước là một công viên, trong công viên có không ít người đi tản bộ, hoặc là dắt chó đi dạo.

Đúng lúc này, một con mèo hoang từ trong bụi cỏ chui ra, trên người con mèo hoang này rất bẩn, đồng thời trên người nó còn có rất nhiều dấu chấm đỏ của bệnh sởi, nhìn có vẻ như đã bị bệnh.

Chương 357 Cảm Ngộ

Ngay sau đó, một bé gái buông tay mẹ mình ra, đi đến chỗ con mèo hoang, cô bé ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu mèo hoang, mèo hoang yếu ớt nằm trong ngực cô bé, mẹ của cô bé vội vàng chạy tới, trách mắng cô bé không được tùy tiện động vào chó mèo hoang, tránh nhiễm vi khuẩn.

Cô bé cảm thấy hơi ủy khuất, buông lỏng con mèo hoang ra, vào lúc này, hai bàn tay của cô bé xuất hiện những vết đỏ giống như bệnh sởi.

- Tốc độ của bệnh truyền nhiễm này rất nhanh.

Trong lòng Tô Bạch âm thầm suy nghĩ.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc, trên người cô bé bắt đầu xuất hiện những dấu chấm đỏ lít nha lít nhít, cô bé ngã thẳng xuống đất, mẹ của cô bé rất lo lắng cho con gái, ngồi ở bên cạnh.

Ba người Yến Hồi Hồng, Lan Lâm, Phích Lâu đứng từ đằng xa nhìn tất cả mọi chuyện, Tô Bạch cũng đứng ở một bên, chẳng qua bốn người này, không ai trong số họ ra tay giúp đỡ, bởi vì bọn họ đều hiểu, nếu như đây là mở màn của diệt thế, như vậy, không ai có thể ngăn cản được.

Những vết chấm đỏ bắt đầu lan nhanh ra trên người cô bé, sau cùng làn da của cô bé hoàn toàn biến thành màu đỏ, trên người cũng bắt đầu xuất hiện mặt và râu mèo.

Vẻ mặt của mẹ cô bé cũng chuyển từ lo lắng sang tham lam, cô ta bắt đầu biến thành người mèo, sau đó, cô ta thế mà lại chủ động nhào về phía con gái mình, bắt đầu cắn xé cơ thể của cô bé.

Chẳng mấy chốc, cô bé đã bị phanh thây đến chết, mẹ của cô bé tham lam ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng mèo kêu, nhưng làn da của cô ta cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ, ngay sau đó, rất nhiều người đang tản bộ hoặc dắt chó đi dạo ở trong công viên đều bắt đầu hóa thành người mèo, đám người này giống như phát điên nhào về phía mẹ của bé gái, mẹ của bé gái muốn phản kháng, thế nhưng cô ta căn bản không cách nào phản kháng được, cả người nhanh chóng bị nuốt chửng…

Màu đỏ, bắt đầu lan ra.

Màu đỏ mê người.

Màu đỏ khiến cho người ta phát cuồng.

Bắt đầu từ một chấm nhỏ, dần dần tràn ngập ra cả thành phố…

Người mèo xuất hiện chấm đỏ sẽ hấp dẫn những nhân loại bình thường biến thành người mèo, sau đó bọn họ sẽ đến nuốt chửng người mèo hóa đỏ kia. Hơn nữa, cũng giống như thế, người mèo xuất hiện chấm đỏ sẽ mang theo một loại khát vọng nguyên thủy theo bản năng đối với những người mèo đã chuyển sang màu đỏ khác.

Nuốt chửng.

Giết hại.

Xé xác.

Phanh thây.

Ngay lúc này đây, một loạt những hình ảnh khiến cho người ta cảm thấy tiêu cực đang diễn ra trong thành phố này.

Lan Lâm đứng ở bờ sông, nhìn những phần thi thể đang trôi theo dòng nước, giống như đang thưởng thức phong cảnh, tâm trạng của cô ta dường như không bị chút ảnh hưởng nào,

tuy bản thân ở trong bức tranh cực đoan này, nhưng cô ta vẫn có thể giữ được phần thuần khiết của chính mình như cũ.

Ít nhất, thoạt nhìn chính là như vậy.

Nếu vào lúc này có người bình thường cầm máy chụp một bức ảnh, nhân vật nữ chính trong ảnh và hoàn cảnh xung quanh cô ta sẽ tạo thành một loại chênh lệch về thị giác rất lớn, ngưng tụ ra một loại vẻ đẹp đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Có lẽ lúc này Lan Lâm đang ở trong cảm ngộ gì đó, cô ta dùng năng lực của mình, để cho bản thân duy trì một cảm giác lẻ loi tại thế, làm cho mình không bị thành phố này ảnh hưởng.

Đây là một loại tu hành, một loại tu hành trong nội tâm.

Phích Lâu không ngừng đi lại, những người mèo xung quanh đó đều không nhìn thấy anh ta, hoặc nói đúng hơn, lúc này còn chưa xuất hiện người mèo đủ cấp bậc xem thấu thuật che mắt của anh ta.

Anh ta ôm tỳ hưu, lúc này đây, tỳ hưu lộ ra hung tính ở sâu trong huyết mạch của nó, không cách nào xóa đi, đối với hoàn cảnh xung quanh và những chuyện đẫm máu đang xảy ra, Phích Lâu lộ ra rất hưng phấn.

Phích Lâu dứt khoát thả tỳ hưu xuống mặt đất, sau đó từ trong túi mình, lấy ra một sợi dây màu xanh, quấn quanh cổ tỳ hưu, sau đó giống như dắt chó đi dạo, dắt tỳ hưu đi tản bộ.

Tản bộ.

Tản bộ.

Tản bộ.

Gương mặt mỉm cười, xuân về hoa nở.

Dường như, anh ta chỉ đang ở trong một hoạt động dân gian đặc sắc của người dân trong thành phố, tất cả mọi thứ xung quanh đều thật tuyệt vời, thật thú vị, anh ta dắt "chó" đi dạo, vừa đi vừa nghỉ.

Mọi thứ nhàn nhã vui vẻ.

Yến Hồi Hồng ngồi một mình trên thiên đài, trong tay anh ta là một chai rượu vang đỏ, phía dưới là khung cảnh đồ sát, vô số người mèo đã và chưa hóa đỏ đem nơi này biến thành một địa ngục nhân gian, Yến Hồi Hồng nhìn một lúc lại uống một ngụm rượu, anh ta vừa nhắm rượu, vừa thưởng thức cảnh tượng thê lương, dáng vẻ thích thú.

- Ba kẻ thiểu năng trí tuệ.

Tô Bạch ngồi ở trong xe, châm một điếu thuốc rồi hút một hơi, nhả ra một vòng khói mờ ảo. Có thể vì hắn chưa đến cấp độ cố gắng theo đuổi cảnh giới nội tâm gì đó, cũng có thể là do bản tính hắn như vậy. Tô Bạch chỉ cảm thấy chán ghét với những hình ảnh đang diễn ra trước mắt hắn. Đương nhiên cũng có một loại cảm giác sâu sắc chấn động, cảm giác giống như máu trong toàn bộ thành phố đều đang hiện ra ở trước mắt hắn.

Lúc đầu, nơi này là một thành phố bí ẩn và trang nghiêm. Nhưng hiện tại lại giống như kỹ nữ bị lột sạch hết quần áo, trói lại trên thập tự giá, không ngừng bị lấy roi đánh vào người, càng không ngừng bị khinh nhờn, máu tươi của cô ta ồ ạt chảy ra, biến thành màu đen, màu đen mang đến cho người ta tuyệt vọng.

Tô Bạch giết qua không ít người, thế nhưng cảm giác hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn người dân của thành phố này đang không ngừng chết đi bên cạnh mình, vẫn khiến cho Tô Bạch khó mà có thể tiếp nhận một cách thản nhiên. Có lẽ, cho dù là Lan Lâm, Phích Lâu hay là Yến Hồi Hồng đều không thể hoàn

toàn lẳng lặng tiếp nhận tất cả những chuyện này, cho nên mới cố tình ở lại nơi này để đối mặt, mài giũa tâm cảnh của mình.

Á!

Một người mèo màu đỏ bị hai người mèo thường ấn vào cửa chắn gió của Tô Bạch, sau đó bắt đầu ở trước mặt Tô Bạch chia ăn.

Tô Bạch gẩy tàn thuốc lá ra ngoài cửa sổ, sau đó đóng cửa sổ xe lại.

Lúc này đây, cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy trong những bộ phim về Zombie thực sự xuất hiện trước mặt hắn, thế nhưng Tô Bạch không cảm thấy thú vị gì cả, chưa từng có cảm giác sục sôi, cũng không có cảm giác kinh hoảng, chẳng qua chỉ cảm thấy chán ghét và buồn nôn.

Khởi động xe, Tô Bạch lái xe lùi về sau, mấy người mèo đều rơi xuống mặt đất, ngay lập tức, hắn đạp chân ga, trực tiếp nghiền nát bọn họ, không chút lưu tình nào.

Bởi vì hiện tại bọn họ không tính là con người, hơn nữa, bọn họ được định sẵn là bị hủy diệt.

Trên xe đều là vết máu, khiến cho Tô Bạch nhíu mày, hắn lái xe đến một nơi tương đối trống trải, sau đó xuống xe, đi đến trước một máy bán hàng tự động, dùng nắm đấm đập nát tủ kính, từ bên trong lấy ra một lon café.

Nghĩ đến ba người Lan Lâm đang ở chỗ này cảm ngộ, Tô Bạch cảm thấy ba kẻ này mới đúng là bệnh tâm thần, thứ này thì có gì hay để cảm ngộ, thật đúng là lập dị!

Meo!

Lúc này, một tiếng mèo kêu từ phía sau lưng Tô Bạch truyền đến.

- Móa nó, lại đến nữa, có phiền hay không.

Tô Bạch trực tiếp quay người lại, chuẩn xác bóp lấy cổ người mèo vừa mới nhào về phía mình, nữ người mèo này chỉ khoảng bảy, tám tuổi, quần áo trên người cơ bản đã bị xé rách.

Lúc này khác với đêm trăng tròn lần trước mà Tô Bạch đã trải qua, khi đó những người mèo còn tương đối ôn hòa, ngoại trừ gặp được người sống sẽ trở nên rất hung ác, những lúc còn lại, bọn họ đều giống như người mộng du, mà bây giờ nhìn người mèo này, cơ thể chưa nổi đỏ, quần áo đã rách nát, hơn nữa, lúc cô bé nhìn Tô Bạch, trong ánh mắt cô bé mang theo một sự tàn bạo vô cùng đáng sợ.

Chương 358 Chơi Trò Nuôi Loli

“Còn dám trừng tôi.”

Tô Bạch cảm thấy buồn cười, sau đó hắn ném miêu nữ này xuống đất, không cần dùng quá nhiều sức lực, nhưng lại phát ra khí tức của mình.

Trải qua đêm trăng tròn lúc trước, người mèo cũng không ngốc, cho dù lúc bọn họ công kích nhân loại, cũng sẽ dùng phương thức bao vây để tấn công, bọn họ không hề ngớ ngẩn, có bản năng xu lợi tránh hại, hơn nữa, trong số những động vật bên cạnh con người, loài mèo tương đối có linh tính.

Meo!

Giống như bị khí tức trên người Tô Bạch chấn nhiếp, xung quanh không còn có người mèo nào khác cùng với cô bé này tấn công Tô Bạch nữa, cho nên cô bé cứ như thế đi vòng quanh Tô Bạch.

Tô Bạch lại châm một điếu thuốc khác, nhìn miêu nữ đang vây quanh mình, bỗng nhiên hắn nghĩ đến Phác Dao Dao, người phụ nữ kia bị chết, quả thực rất đáng tiếc. Đây đại khái chính là ý nghĩa thực sự và quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, ai sống ai chết, không thể nói chắc chắn được, giống như người vừa giỏi lại vừa quyết đoán như Phác Dao Dao lại chết, còn người thường xuyên mắc bệnh tâm thần như Tô Bạch lại còn sống, tất cả mọi chuyện này, thật đúng là không có tính cố định gì cả.

Miêu nữ còn đang nhìn Tô Bạch, cô bé không dám xông lên nữa, Tô Bạch cứ thế an tĩnh đứng hút thuốc lá của mình.

- Mấy kẻ ngớ ngẩn kia còn phải nhìn bao lâu nữa.

Tô Bạch bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này, cách đó không xa, một người mèo đỏ bị bốn, năm người mèo thường đuổi chạy về phía này. Trên người anh ta chồng chất vết thương, hiển nhiên là bị thương rất nặng. Trong giai đoạn này, số lượng người mèo đỏ vẫn rất ít, thế nhưng đoán chừng đợi thêm nửa ngày nữa, số lượng người mèo đỏ sẽ càng ngày càng nhiều. Đến lúc đó, không còn là người mèo thường đuổi theo ăn người mèo đỏ, mà chính là người mèo đỏ chân chính chém giết lẫn nhau, rất khó nhìn thấy người mèo thường nữa.

Trong ánh mắt miêu nữ bên người Tô Bạch cũng lộ ra vẻ tham lam, cô bé nhìn người mèo đỏ kia, nước dãi rơi xuống.

Lúc này người mèo đỏ đã bị đám người mèo thường bắt được, mấy người mèo thường đang bắt đầu cắn nuốt thi thể của anh ta, thời gian dần trôi qua, trong đó có bốn người mèo biến thành màu đỏ, còn dư lại một người mèo không bị đổi màu.

Tô Bạch giống như có điều suy nghĩ, hắn khẽ gật đầu, đoán chừng một người mèo đỏ chỉ đủ lây nhiễm cho bốn người mèo bình thường.

Ngay lập tức, người mèo không đổi màu nhào đến đồng bạn đã biến thành người mèo đỏ, những người mèo đỏ còn lại cũng bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

- Sao cô còn không đi lên?

Tô Bạch nhìn về phía miêu nữ bên cạnh mình.

Miêu nữ nhìn thoáng qua hắn, sau đó lại nhìn về phía bên kia, trên mặt cô bé thế mà lại lộ ra vẻ sợ hãi, loại sợ hãi này, vậy mà có thể kiềm chế được bản năng muốn ăn thịt người mèo đỏ, tình cảnh này khiến cho Tô Bạch cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Chẳng mấy chốc, tàn sát kết thúc, sau cùng một người mèo đỏ có hình thể trở nên lớn hơn đã là người giành thắng lợi chung cuộc, xương và da thịt của anh ta đều trở nên cứng và dày hơn rất nhiều, khí tức trên người anh ta cũng cường thịnh gấp hai, ba lần trước đó.

- Loại phương thức cường hóa này, thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ.

Tô Bạch sờ lên cằm của mình, cảm thấy hơi hâm mộ, nếu huyết thống Vampire của hắn cũng có thể dựa vào thôn phệ thính giả khác để thăng cấp thì tốt biết mấy.

Người mèo đỏ kia nhìn lướt qua Tô Bạch, lại nhìn sang miêu nữ bình thường bên cạnh hắn, sau đó anh ta lập tức quay người, xem dáng vẻ này là dự định đi tìm kiếm mèo đỏ khác để ăn.

Đúng lúc này, miêu nữ bên người Tô Bạch phát ra một tiếng mèo kêu.

Tiếng mèo kêu này không đủ khí thế, giống như chính mình đánh không lại người ta, lúc người ta chuẩn bị đi thì lại nói mấy câu mang tính chất hình thức, đại khái như có bản lĩnh thì đừng để lần sau tôi gặp được anh.

Người mèo đỏ đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía miêu nữ, sau đó đi về phía miêu nữ.

- Sau khi ăn thịt đồng loại người mèo đỏ, trí tuệ cũng phát triển, hơn nữa còn có cảm giác uy nghiêm của chính mình,

cảm thấy mình bị khiêu khích, cho nên bắt đầu quay lại chuẩn bị phản kích.

Đáng tiếc, tất cả mọi việc Tô Bạch đang nhìn thấy và phát hiện ra, sau khi quay về thế giới hiện thực, hắn đều không thể viết thành các tài liệu phổ cập khoa học, cho dù đây là những thông tin chính xác.

Miêu nữ bắt đầu lùi lại, cô bé chủ động lui lại, hiển nhiên chính bản thân cô bé cũng không nghĩ đến đối phương, tuy không có ý định ăn chính mình, nhưng lại vẫn muốn đến đối phó mình.

Khi miêu nữ lùi lại bên cạnh Tô Bạch, Tô Bạch vô thức vươn tay ra, đặt ở trên đầu miêu nữ, miêu nữ lập tức nghiêng đầu, nhe răng trợn mắt với Tô Bạch, nhưng theo người mèo đỏ kia càng lúc càng đến gần. Cô bé càng lúc càng cảm nhận được áp lực của tử vong, vậy mà sau cùng lại nằm rạp xuống dưới chân Tô Bạch, giống như một con sủng vật.

Trực giác nói cho Tô Bạch biết, trí tuệ của miêu nữ này không đơn giản, có lẽ đây chính là trong một cánh rừng lớn, loài chim gì cũng có, nhiều người mèo ngu xuẩn như thế, chung quy lại, sẽ xuất hiện mấy kẻ có IQ tương đối cao.

Tô Bạch cười, đi lên phía trước, mà lúc này, người mèo đỏ bắt đầu xông đến, giống như một cơn gió nhào đến, bàn tay Tô Bạch hóa thành bàn tay nhăn nheo của cương thi, hắn hơi nghiêng người, bàn tay hắn xuyên thủng lồng ngực của người mèo đỏ, sau đó nhấc lên, bóp nát nội tạng của anh ta, thuận thế ném thi thể của người này xuống mặt đất.

Miêu nữ chủ động nhào đến bên cạnh thi thể, bắt đầu gặm cắn, Tô Bạch cầm khăn giấy lau tay.

Chẳng mấy chốc, thi thể của người mèo đỏ đã bị miêu nữ ăn hết bảy, tám phần. Cơ thể của cô ta trở nên lớn hơn rất

nhiều, cao hơn phụ nữ trưởng thành, đồng thời hơi thở trên người cô ta lập tức cường đại hơn người mèo đỏ trước đó.

Tô Bạch dựa vào xe của mình, nhìn thấy miêu nữ chậm rãi đi đến chỗ mình, từ trong ánh mắt của cô ta, Tô Bạch có thể nhìn thấy được sự tàn nhẫn và… E sợ.

Chờ đến khi cô ta đi đến trước mặt Tô Bạch, miêu nữ này lại chậm rãi nằm rạp xuống.

Khóe môi Tô Bạch nở một nụ cười.

- Được rồi, mấy tên kia đang cảm ngộ tâm cảnh, vậy thì ông đây liền chơi trò nuôi loli vậy.

Bước đi trên con đường máu, Tô Bạch không có sở thích tà ác đến mức cầm một sợi dây xích chó buộc miêu nữ lại, hắn đi ở phía trước, miêu nữ đi ở phía sau nửa người để biểu thị sự tôn kính.

Bình thường người dắt chó đi dạo hay nuôi sủng vật đều biết điều này, đó chính là ở nhà, nhất định phải thiết lập nên quyền uy của chủ nhân, không thể để cho sủng vật áp đảo lên địa vị của người chủ, nhất là đối với những giống chó lớn, loại ý thức này phải được nuôi dưỡng từ nhỏ. Ngay từ đầu, sủng vật sẽ thử khiêu khích, khiêu chiến quyền uy của chủ nhân, nếu như người chủ không thể xây dựng tốt quyền uy của mình, sau này, nhất định sẽ bị đau đầu.

May mắn miêu nữ này rất thông minh, cô ta không phải là loại động vật ngu xuẩn, thậm chí ở trong mắt Tô Bạch, cô ta có hơi quá thông minh, Tô Bạch cũng rất rõ ràng, chính mình đang chơi với lửa.

Ban đầu, dựa theo hướng đi của nội dung cốt truyện, có thể thấy được đến sau cùng, cả thành phố này sẽ còn lại rất ít người mèo, thế nhưng thực lực lại vô cùng đáng sợ. Kết cục của những người không leo lên được thuyền Noah sẽ phải tiếp

nhận bước cuối cùng của diệt thế, thậm chí Tô Bạch còn cảm thấy, sở dĩ đám người Yến Hồi Hồng, Lan Lâm bị Phát Thanh Khủng Bố sắp xếp tiến vào thế giới chuyện xưa lần này, khả năng Phát Thanh Khủng Bố cho rằng, bọn họ chính là một bước cuối cùng để hoàn thành trận diệt thế này.

Cảnh tượng diệt thế là để cho bọn họ có được kỳ ngộ, hoàn thành phần công việc sau cùng nguy hiểm và cũng là gian nan nhất, đó cũng là cái giá lớn mà bọn họ cần thiết phải trả.

Mà chính hắn.

Hiện tại đang làm những gì ở đây?

Chỉ vì muốn chơi vui thôi sao?

Chương 359 Kế Thừa

Tô Bạch không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời, bằng mắt thường, hắn không thể nhìn thấy thuyền Noah, thế nhưng Tô Bạch có thể chắc chắn, chiếc thuyền đó đang trôi lơ lửng ở bên trời, trên thuyền, dưới thuyền là hai thế giới.

Miêu nữ nhìn thấy Tô Bạch bỗng nhiên dừng lại, cũng tranh thủ thời gian ngồi xổm xuống ở cách Tô Bạch nửa mét, tuy cô ta vẫn có cơ thể của con người, thế nhưng phần lớn tập tính đều theo bản năng của loài mèo, tư thế ngồi, di chuyển… Đều không khác gì loài mèo.

Phía trước xuất hiện một đám người mèo thường, bọn họ mang theo chút gì đó mê man, cũng mang theo một số bàng hoàng, có lẽ vẫn còn chút gì đó táo bạo, bọn họ bị hơi thở của người mèo đỏ dẫn dắt biến thành người mèo, nhưng lại không cách nào xác định được vị trí của người mèo đỏ. Đúng lúc này, khi ánh mắt bọn họ rơi vào người mèo đỏ sau lưng Tô Bạch, khoảng hơn 20 gương mặt người mèo, tất cả đều lộ ra sự tham lam và cuồng nhiệt.

Hơn hai mười người chạy thẳng sang bên này, tư thế thật giống như Zombie vây thành, phiên bản Zombie mèo vây thành, thật đúng là thú vị.

Chẳng qua, ở trong mắt Tô Bạch, tất cả những chuyện này đều là một vở kịch nực cười, có người đang xem, có người đang cảm ngộ, có người chơi, mà ở trong đó, hàng chục, hàng trăm vạn sinh linh, lấy bối cảnh là màu xám, máu tươi và những bộ phận cơ thể của họ đang tạo ra những giai điệu khiến cho người ta mê muội.

Đây không phải là người mèo đỏ, chỉ là người mèo thông thường, giá trị không lớn.

Tô Bạch đưa tay ra, trực tiếp giữ lấy vị trí cổ của miêu nữ, sau đó lao thẳng về phía tòa nhà bên cạnh, một tay giữ lấy miêu nữ, một tay khác không ngừng bò lên tường bên ngoài của tòa nhà bằng tốc độ rất nhanh, những người mèo kia cũng bắt đầu trèo tường, nhưng tốc độ của bọn họ thật đúng là chậm hơn Tô Bạch rất nhiều, thời gian trôi qua, đám người mèo bị Tô Bạch bỏ lại một khoảng cách rất xa, sau đó bắt đầu từ bỏ loại truy đuổi này.

Đám truy binh cực kỳ vô dụng phía sau biến mất, Tô Bạch cũng vô thức thả chậm tốc độ của mình, thế nhưng, ngay tại khi Tô Bạch vừa mới leo lên đến ban công của tầng 13, một mảnh kính đột nhiên vỡ nát, một nam người mèo đỏ có hình dáng cao gầy, lại vô cùng nhanh nhẹn bay thẳng ra ngoài, móng vuốt sắc bén hướng về vị trí trái tim của Tô Bạch.

- Làm càn!

Tô Bạch khẽ quát một tiếng, đưa tay ra bắt lấy móng vuốt của đối phương, trong nháy mắt, trước khi hai cánh tay va chạm vào nhau, bàn tay của Tô Bạch chuyển hóa sang trạng thái của cương thi, nhưng ngay lúc va chạm, lòng bàn tay hắn hơi chấn động, một luồng hơi thở sắc bén khiến cho ngay cả chính Tô Bạch cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không ngừng xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt, gần như khiến cho bàn tay của Tô Bạch mất đi tri giác.

Người mèo này cố ý.

Ánh mắt Tô Bạch ngưng tụ, một tầng băng sương ngưng kết lại trước người hắn, đồng thời bắn ra phía sau lưng người mèo, trực tiếp chặn hết đường lui trước sau của anh ta.

Thế nhưng, người mèo đỏ này bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt, anh ta dang hai tay ra, sau lưng anh ta, một đôi cánh màu đỏ bắt đầu mọc ra, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp vượt qua tầng băng phòng ngự của Tô Bạch, một lần nữa đến gần hắn.

Người mèo này, thế mà lại hiểu được cách che giấu.

Tô Bạch trực tiếp ném miêu nữ trong tay đi, quăng cô ta về phía bên trong của tòa nhà, miêu nữ đụng vỡ cửa thủy tinh lăn vào, Tô Bạch hoàn toàn thả ra.

Anh dám khiêu chiến tôi, vậy thì hãy chuẩn bị tâm lý làm thức ăn cho sủng vật của tôi đi!

Móng tay của người mèo đỏ trở nên khuếch đại, chẳng khác gì một đôi dao nhỏ, trực tiếp cắt ngang về phía Tô Bạch.

Thân thể của Tô Bạch nổ tung trong không trung, biến thành một vũng máu, máu tươi lan rộng ra, công kích của người mèo đỏ hoàn toàn vô nghĩa, đồng thời, lúc người mèo đỏ đâm qua cơ thể của hắn. Máu tươi lấy tốc độ rất nhanh ngưng tụ lại, một lần nữa ngưng tụ lại ra cơ thể Tô Bạch, đúng lúc ở phía sau lưng người mèo đỏ một mét, tất cả đều rất hoàn hảo.

- Cầm thú gian xảo thì được bao năm, chỉ làm trò cười mà thôi! (Có thể xem lại ba câu chuyện về sói của Bồ Tùng Linh chương 146.)

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười, hai tay hắn giữ lấy đôi cánh của người mèo này, sau đó xé rách nó!

Á!

Một đôi cánh bị Tô Bạch nhổ tận gốc, máu tươi bắn ra tung tóe.

Người mèo phát ra một tiếng kêu rên, hơi thở trên người anh ta lập tức chậm lại, ngay sau đó, một chân Tô Bạch giẫm lên bả vai của đối phương, hung hăng giẫm mạnh xuống dưới!

Vù.

Một cước này của Tô Bạch ẩn chứa lực đạo đáng sợ, không một chút nương tay, cũng chính vì thế, người mèo này giống như mũi tên đâm thẳng xuống dưới. Ở trên độ cao lớn như thế, lại có thế năng lớn như vậy, người mèo rơi xuống, tạo ra một hố sâu hình người ở trên mặt đường.

Một tay nắm lấy lan can, ngay sau đó Tô Bạch dựa vào bàn tay của mình ma sát với mặt tường, chậm rãi đi xuống, chờ sau khi xuống dưới, Tô Bạch thu tay lại. Hiện tại cái tay này của hắn đã thê thảm đến mức không thể nhìn, chẳng qua chỉ cần một lúc là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Ngay lúc Tô Bạch vừa xuống mặt đất, ở phía trên, miêu nữ thế mà lại chủ động giữ lấy vách tường leo xuống, cô ta leo rất vội vàng, dáng vẻ hơi miễn cưỡng, cơ thể không ngừng va chạm với những thứ đồ trên lan can, may mắn tiếp đất an toàn, thế nhưng trên người vẫn chồng chất vết thương.

Ngay sau đó, miêu nữ gần như không kịp chờ đợi, trực tiếp nhào về phía người mèo còn đang nằm trên đường.

Người mèo này còn chưa có chết, nhưng cũng hấp hối rồi, cánh của anh ta bị Tô Bạch xé rách bằng phương pháp nguyên thủy và bạo lực nhất, lại rơi từ độ cao lớn như thế.

Lúc này còn chưa chết, đã là kỳ tích không nhỏ, về phần muốn tiếp tục làm chuyện gì đó, vậy thì quá mơ mộng hão huyền rồi.

Miêu nữ bắt đầu cắn nuốt người mèo này, cô ta ăn rất vui vẻ, máu tươi văng ra khắp nơi giống như cái máy bơm nước, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy hơi kinh ngạc chính là, trong

lúc miêu nữ cắn nuốt, cơ thể của cô ta cũng không ngừng phát sinh biến hóa, trở nên cao hơn trước, xương và cơ bắp cũng trở nên rõ ràng hơn, thậm chí phía sau lưng của miêu nữ, thế mà cũng loáng thoáng phồng lên.

Chẳng lẽ ngay cả đôi cánh cũng có thể kế thừa thông qua việc cắn nuốt?

Tô Bạch sờ lên chóp mũi của mình, loại phương thức dựa vào cắn nuốt này, không phải là sẽ mang đến hiệu suất nguyên thủy và là hình thức lãng phí nhất ư?

Vì sao ở chỗ này, nó lại có thể đưa đến một loại kế thừa gần như là hoàn hảo?

Là bởi vì kịch tính của chuyện xưa, cho nên Phát Thanh Khủng Bố cố ý mở ra một cái bug, hay là có một lý do sâu xa hơn?

Điều này không khỏi khiến cho Tô Bạch suy nghĩ sâu xa, thậm chí Tô Bạch còn nghĩ đến việc, liệu chính mình có nên ăn thử không?

Dù sao, trên con đường này, hắn đã ăn không ít những thứ thượng vàng hạ cám mà người ta không tưởng tượng nổi, cũng không thiếu một lần này, chẳng qua, hắn không biết ăn vào sẽ có tác dụng phụ gì hay không.

Đúng lúc Tô Bạch còn đang suy nghĩ, bên kia, cuối cùng miêu nữ cũng đã ăn xong, có trời mới biết, lúc những người mèo này cắn nuốt thi thể của đồng bạn mình, vì sao khẩu vị lại tốt như thế, chẳng lẽ nói những thi thể đồng bạn này ngon đến mức vừa vào miệng liền tan ra?

Chương 360 Nhà Bên Có Cô Gái Mới Lớn

Tô Bạch không kìm lòng được, vô thức nuốt nước miếng, nếu như không phải lý tính nói cho hắn biết, chính mình không phải là người mèo, ăn những thi thể người mèo đỏ này không có tác dụng gì, có lẽ hắn thật đúng là không nhịn được, muốn đi ăn thử một chút, nếu như không ăn sống được, vậy thì chọn bộ phận mềm nhất, mang đi nướng.

Trên thực tế, nếu như nó quả thật hữu dụng, đoán chừng đám người Lan Lâm và Yến Hồi Hồng cũng sẽ không đi cảm ngộ, bọn họ nhất định sẽ là người đầu tiên ăn.

Sau khi ăn xong, miêu nữ vươn cánh tay của mình ra rồi đứng lên, quần áo ban đầu đều bởi vì quá nhỏ mà rách ra, cho nên lúc này, trên thực tế, miêu nữ gần như là trần truồng.

Meo!

Một tiếng kêu chói tai truyền đến, sau lưng miêu nữ nứt ra, một đôi cánh thật dài xuất hiện.

Tô Bạch quan sát trên dưới một chút, phủi tay:

- Không tồi, rất đẹp mắt, nếu như lại đi tắm trắng da sẽ càng thêm hoàn mỹ, thiên thần của tôi!

Ai biết, miêu nữ này thế mà quay đầu lại, vẻ mặt dữ tợn rống về phía Tô Bạch.

- Ồ.

Tô Bạch gật đầu, sau đó hắn lấy địa ngục hỏa shotgun ra, hai khẩu súng khẽ va chạm vào nhau.

Trên mặt miêu nữ lộ ra vẻ giãy dụa và do dự, hiển nhiên, cô ta có thể cảm ứng ra được uy lực của địa ngục hỏa shotgun, theo mỗi lần cắn nuốt thi thể của người mèo đỏ, trí tuệ và cấp độ của cô ta đều tăng lên.

Thế nhưng, bởi vì thực lực tăng trưởng mà tính khí của cô ta càng ngày càng trở nên ngang ngược, khiến cho miêu nữ rất không nguyện ý tiếp tục cúi đầu xưng thần với Tô Bạch.

Chẳng qua sau cùng…

Miêu nữ vẫn chậm rãi cúi đầu, rất không tình nguyện nằm rạp xuống trước mặt Tô Bạch. Hai khối thịt cao chót vót chống đỡ trên mặt đất, quả thật là phung phí của trời.

- Vóc dáng này, thật đúng là không còn gì để nói.

Tô Bạch không chút nào để ý đến việc đối phương càng ngày càng có xu hướng cắn trả lại chủ nhân, ngược lại, hắn càng chú ý đến dáng người nóng bỏng của miêu nữ hơn.

Loại hình như miêu nữ, nếu đặt ở trong thế giới hiện thực, tuyệt đối có thể gây ra oanh động, vóc người này, quả thật khiến cho máu nóng trong người sôi sục, đôi cánh sau lưng lại càng làm nổi bật miêu nữ, dù sao ở thế giới thực, không ít người có khẩu vị này.

Đương nhiên Tô đại thiếu gia là một ngoại lệ, hắn không có hứng thú ở chỗ này cùng miêu nữ chơi tình một đêm gì đó, dù sao hiện tại miêu nữ nằm rạp trước mặt mình, chẳng qua là e ngại "dâm uy" của hắn mà thôi, cũng không phải thật sự vui lòng phục tùng hắn, hơn nữa, không nói đến việc cô ta chỉ là một con vật, cho dù có là một người bình thường, trong một khoảng thời gian ngắn như thế, cũng rất khó phát sinh quan hệ tình cảm thuần khiết với chủ nhân của mình.

Tô Bạch đi đến, đưa tay ra nâng cằm miêu nữ lên.

Vị trí cằm của miêu nữ còn lưu lại mùi máu tanh rất nồng, Tô Bạch lắc đầu, sau đó hắn khẽ ấn lên bả vai miêu nữ, cô ta vô thức phản kháng, cỗ lực đạo kia khiến cho bản thân Tô Bạch hơi kinh ngạc, dựa vào cắn nuốt người mèo đỏ cấp cao, tốc độ tăng trưởng và tiến bộ của thực lực, thật đúng là khiến cho người ta tặc lưỡi.

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy rất đáng để chờ mong, đợi đến giây phút cuối cùng, lúc người mèo đỏ cắn nuốt cả thành phố này xuất hiện, ba người Lan Lâm còn có thể nhẹ nhàng ứng đối như thế hay không?

Miêu nữ lè lưỡi liếm vào lòng bàn tay Tô Bạch, sau đó đôi mắt quyến rũ mang theo một loại cảm giác yêu dị nhìn chằm chằm Tô Bạch, tiếp theo, cô ta còn chủ động đem mặt mình cọ vào lòng bàn tay Tô Bạch, hành động rất thân mật.

Tô Bạch khẽ mỉm cười.

Cho cô ta một bạt tai.

Bốp!

Miêu nữ bị đánh ngã xuống đất, khóe miệng tràn ra máu tươi, chỉ là lần này, máu tươi là của bản thân cô ta, cô ta nằm dưới đất, dáng vẻ kinh ngạc, cô ta không biết mình đã làm sai điều gì.

- Đừng diễn trò xiếc này với tôi.

Tô Bạch ngồi xổm xuống bên cạnh miêu nữ, đưa tay vỗ về gương mặt của cô ta:

- Cô càng như thế, lại càng không ngừng nhắc nhở tôi, trong lòng cô có bao nhiêu hận ý đối với tôi, thậm chí còn có bao nhiêu xem thường tôi, cho đến chuyện cô có bao nhiêu muốn giết tôi.

- Tôi biết những gì mình đang làm, cũng rõ ràng mình đang làm gì.

- Tôi đang chơi một trò chơi mà bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn lửa thiêu thân.

- Về mặt cảm tính, tôi rất hưởng thụ loại cảm giác kích thích này, thế nhưng về mặt lý tính lại càng không ngừng nói cho tôi biết, giết cô, mới là phương án an toàn nhất.

Miêu nữ hơi run rẩy nhìn Tô Bạch, cô ta nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

- Cô nhìn đi, thật ra cô rất đẹp, cho dù hiện tại cô biến thành một con vật, cô cũng rất đẹp.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đem chính bông tai bên trái của mình tháo xuống, sau đó chủ động đeo lên tai trái của miêu nữ.

Lần này, miêu nữ không dám phản kháng.

Nhìn thoáng qua, Tô Bạch hài lòng nở nụ cười:

- Không tồi, dáng người nóng bỏng, phối hợp với trang sức thanh lãnh, quả thực là một sự kết hợp hoàn hảo.

Tô Bạch lập tức tháo xuống trang sức trên cổ mình, sau đó bàn tay hắn cầm nó để lên ngực miêu nữ.

Hắn không đeo lên cổ miêu nữ, mà chính là cứ như thế để lên vùng ngực ấm áp trơn ướt của miêu nữ. Móng tay của Tô Bạch nhẹ nhàng đâm xuống, thân thể miêu nữ run lên, thế nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sự tàn bạo của chính mình, mặc cho Tô Bạch hành động.

Bởi vì cô ta hiểu, cho dù bây giờ Tô Bạch có làm gì cô ta thì đều tốt hơn việc chính mình bị giết, cô ta phải trở nên cường đại hơn, cô ta còn cần đi theo tên nhân loại này để cắn nuốt những đồng bạn khác, qua một khoảng thời gian nữa, chỉ cần cắn nuốt thêm hai lần, cô ta sẽ có đủ sức mạnh.

Đến lúc đó, nhân loại đã từng chà đạp, miệt thị cô ta, sẽ bị chính cô ta xé nát, cho dù ăn thịt của hắn không đem lại chỗ tốt gì cho cô ta, cô ta vẫn sẽ ăn sạch hắn, không để sót một thứ gì.

Móng tay ngón trỏ của Tô Bạch đâm một vết thương rất sâu ở chỗ ngực miêu nữ, đồng thời độc tố cương thi cũng làm cho thịt của khu vực này bị mục nát.

- Ồ, thịt bị mục nát rồi.

Giọng nói của Tô Bạch tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó hắn rất bình tĩnh cầm một mảnh thủy tinh bên người.

- Buông lỏng cơ thể, tôi trừ độc cho cô.

Phần thịt rữa bị nạo đi, thậm chí ánh mắt Tô Bạch còn có thể nhìn thấy được tim cô ta, Tô Bạch đem trang sức trực tiếp bỏ vào bên trong, sau đó lòng bàn tay hắn để sát vào vị trí vết thương, phóng ra hàn khí, vết thương trực tiếp bị đóng băng, làm ra hiệu quả băng bó.

- Xong rồi.

Tô Bạch phủi tay, đứng dậy:

- Thật đúng là không tồi.

Thân thể miêu nữ lảo đảo, hai tay che lấy ngực mình, cô ta muốn đứng lên, nhưng lại không thể đứng lên.

Cô ta chỉ cảm thấy trong nháy mắt, trái tim của mình rất lạnh lẽo, giống như có vô số chiếc châm băng đang không ngừng đâm vào tim mình.

- Tôi có bảo cô đứng lên à?

Tô Bạch đem miệng mình đến gần lỗ tai của miêu nữ.

Miêu nữ quỳ trên mặt đất, nhìn Tô Bạch, vẻ mặt cầu xin.

- Không cần vội, quỳ thêm một lúc cho nhớ lâu.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua xung quanh.

Lúc này đây, rõ ràng đã yên tĩnh hơn lúc trước rất nhiều, hiện tại số lượng người trong thành phố này đã nhanh chóng giảm xuống một con số đáng kinh ngạc.

Chương 361 Bên Trên Thuyền Noah

“Cũng đến lúc rồi”

Lan Lâm vừa nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong hồ máu, vừa nỉ non.

Hồ máu ở phía sau lưng cô ta, hiện ra một vẻ đẹp khác thường.

- Rượu của tôi cũng gần hết rồi.

Yến Hồi Hồng nhìn những phần cơ thể chồng chất như núi ở bên dưới, uống nốt một ngụm rượu cuối cùng.

Phích Lâu ôm lấy tỳ hưu của mình:

- Tỳ hưu của tôi cũng mệt mỏi.

Lúc trước, ba người bọn họ gần như dành cả ban ngày ở nơi này tiến hành cảm ngộ, đây là cơ hội chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, bọn họ đều không bỏ qua cho cơ hội này, hơn nữa, đều rất trân quý.

Chỉ là, bọn họ vẫn duy trì đầu óc tỉnh táo, diệt thế đã đi vào giai đoạn sau cùng, bọn họ nên làm một số chuyện rồi.

- Đúng rồi, có phải tiểu đội của chúng ta còn một người nữa không?

Phích Lâu đột nhiên hỏi:

- Cậu ta chết chưa?

- Giai đoạn này, hẳn là chưa đến cực hạn tồn tại của anh ta.

Lan Lâm nói một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

- Chúng ta đi trước làm chuyện nên làm, về phần anh ta, tùy ý anh ta đi.

Yến Hồi Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trời, giọng điệu mang theo một sự châm chọc:

- Chắc hẳn bây giờ thuyền Noah đang ở ngay trên đỉnh đầu chúng ta.

- Đúng thế, ở ngay trên đỉnh đầu chúng ta, nhưng không phải ở cùng một vi diện, bây giờ chúng ta và những người trên thuyền Noah không có chung một nhiệm vụ, cho nên dĩ nhiên là bị ngăn cách, xác suất để đánh vỡ rào cản này, cho dù đối với chúng ta mà nói, đó cũng là chuyện không thể nào, Phát Thanh Khủng Bố trong thế giới chuyện xưa lại càng tự do, tùy tính, cũng đáng sợ hơn trong thế giới hiện thực.

- Lan Lâm, cô thông minh nhất, cô đoán xem, ở trên thuyền Noah, nhiệm vụ chủ tuyến của họ là gì? Tôi không tin bọn họ đang ở trên đó vừa uống rượu vang đỏ, vừa ăn thịt nướng, ngắm mây, tán gẫu với nhau.

Phích Lâu hiếm khi phụ họa một câu với Yến Hồi Hồng:

- Tôi cũng cảm thấy như thế, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy, thuyền Noah nhất định không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Hứa Tình đứng trên boong thuyền, một chân của cô ta bị đóng đinh, ở bên cạnh cô ta là một bức tranh, bên trong có vẽ một đứa bé, chỉ là đứa bé sơ sinh này không phải là đứa bé ở trong nhiệm vụ chủ tuyến 1, mà chính là con của Hứa Tình, đứa nhỏ bị sinh non.

Thật ra, trước đó Hứa Tình không nói thật với Tô Bạch. Trên thực tế, con của cô ta không phải ngoài ý muốn mất đi, mà là do cô ta chủ động bỏ.

Bên cạnh Hứa Tình còn có một hàng người, tất cả bọn họ đều có một bộ phận nào đó trên cơ thể bị đóng đinh vào boong

thuyền, ánh nắng mặt trời rất chói mắt, mang theo ý vị phán quyết, cũng thiêu cháy người ta.

Đương nhiên, cũng có mấy người tốt hơn một chút, bọn họ không bị đóng đinh, chỉ là đứng ở trên boong thuyền, thừa nhận sức nóng của mặt trời.

"Tất cả mọi người đều có tội, bắt đầu từ giây phút các người ngồi lên thuyền Noah, các người sẽ nói lời tạm biệt với quá khứ, chuẩn bị nghênh đón cuộc sống mới.

Con thuyền này sắp sang đến bên kia, đó là một thế giới hoàn toàn mới.

Nơi đó, biến ảo khôn lường.

Thuần khiết.

Nơi đó,

Không có bất kỳ bụi bặm nào, khiến cho con người ta hướng tới, làm cho con người ta mê luyến.

Cho nên, các người nhất định phải rửa sạch sẽ những dơ bẩn trên người mình, rửa sạch sẽ cơ thể và linh hồn của các người.

Tôi muốn dẫn những người không mang theo một hạt bụi nào, cùng nhau đi nghênh đón thế giới mới mà Thượng Đế đã ban cho chúng ta!"

Cả người Adam đang trôi lơ lửng giữa không trung, phía dưới là boong thuyền rộng lớn, trên boong thuyền có tất cả các loại động vật, cũng có người, trong đám người, tự nhiên cũng bao gồm thính giả.

Tất cả sinh linh đều đang sám hối, đều đang chuộc tội.

Đều đang chịu đựng nỗi giày vò đến từ sâu trong nội tâm mình.

Đồng thời, loại giày vò này sẽ hiện ra rõ ràng trên thân thể của mình, ví dụ như bị đóng đinh, ví dụ như bị thiêu chết, ví dụ như bị đao phủ chém…

Trên thuyền đã lưu lại rất nhiều thi thể.

Có các loại động vật quý hiếm, cũng có thính giả.

Tình trạng tử vong của bọn họ rất thê thảm, thậm chí, sự giày vò trên thân thể chỉ là thứ yếu, khủng khiếp hơn là sự tra tấn sâu trong nội tâm, không thể loại bỏ nó, căn bản cũng không cách nào loại bỏ được, ngược lại con người ta sẽ rơi vào cảnh giới kỳ lạ, lần lượt trải qua tất cả.

Bên cạnh Liêu Thu chính là cung thủ mù Nhất Mặc Lôi.

Những giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống, Liêu Thu không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, anh ta là một người rất thông minh, cho nên rất nhanh liền hiểu rõ điểm mấu chốt trong đó, đây là một cuộc khảo nghiệm linh hồn.

- Tôi sắp không chịu đựng nổi nữa.

Trên mặt Liêu Thu lộ ra sự thống khổ.

- Sắp kết thúc rồi.

Cơ thể Nhất Mặc Lôi cũng hơi lung lay sắp đổ.

- Sớm biết như vậy, chúng ta lên đây làm gì chứ?

Liêu Thu không khỏi cảm thấy hoang đường:

- Đây xem như là nhiệm vụ chi nhánh, nếu như chịu đựng được khảo nghiệm, tâm cảnh càng thêm vững chắc, thế nhưng nếu không chịu đựng được, linh hồn của chúng ta sẽ bị diệt vong trước, sau đó đến cơ thể tiêu tan, còn không bằng ở lại bên dưới, ít nhất chết như thế còn dứt khoát hơn.

Nhất Mặc Lôi nở một nụ cười khổ, có thể bức Liêu Thu nói ra những lời này, đủ để thấy được Liêu Thu đang chịu đựng áp

lực rất lớn.

“Thượng Đế là ánh sáng.

Thượng Đế là tối cao.

Cho nên, chúng ta phải đi theo bước chân của Thượng Đế, đi theo vinh quang của Thượng Đế.

Gột rửa bản thân chúng ta, trở thành người trung thành bên cạnh Thượng Đế…”

Phụt…

Trong miệng Hứa Tình phun ra một ngụm máu tươi, cả người suy sụp ngã trên mặt đất, vị trí bụng của cô ta đã nứt ra một lỗ hổng.

Giống như là sẹo mổ do sinh con.

Bởi vì sảy thai, cho nên cô ta không chịu một nhát dao phẫu thuật kia, bây giờ ở trên thuyền Noah, Hứa Tình phải bù lại…

- Mỗi ngày đều phải đấu tranh, giãy dụa với nội tâm của mình, nhưng hết lần này đến lần khác, ở trên thuyền Noah, tên thần côn Adam lại trực tiếp được Phát Thanh Khủng Bố sắp xếp thành một lỗ bug.

- Không thể đánh lại, cũng không thể đánh thắng.

- Mỗi ngày chỉ có thể nghe giảng những đạo lý kia, hơn nữa tôi còn phải sám hối, sám hối một cách thành kính, loại cảm giác này khiến tôi sắp phát điên lên được.

- Người mù, tôi thật sự vô cùng sợ hãi, nếu như tôi còn sống rời khỏi thế giới chuyện xưa lần này, trở về thế giới hiện thực, tôi sẽ không nhịn được mà đi đập phá giáo đường.

- Ái chi thâm trách chi thiết (Có thể hiểu là thương cho roi cho vọt.)

Nhất Mặc Lôi đưa tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên cổ mình.

- Nếu anh bị tẩy não quá sâu, sau khi trở về, anh có thể thực sự tin vào Thượng Đế.

- Tôi là đảng viên.

Liêu Thu hít sâu một hơi.

- Thật ra ở chỗ này, anh có ưu thế hơn tôi.

Điều Liêu Thu nói là sự thật, người bình thường cho dù thông minh đến mức nào đi chăng nữa, người đó sẽ càng ỷ lại hoặc nói đúng hơn là quen dùng hai mắt của mình để đi nhìn thế giới, nhưng sự tiếp xúc và phát triển nội tâm, trên thực tế lại rất ít.

Nhưng người mù thì không giống thế, hai mắt họ không thể nhìn thấy mọi vật, vì thế họ có thêm nhiều thời gian và cơ hội để yên tĩnh suy nghĩ, cho nên so với người bình thường, nội tâm họ càng thêm kiên cường hơn, nhất là loại người như Nhất Mặc Lôi này.

- Thật ra chính bản thân tôi cũng sắp không chịu đựng được nữa rồi.

Nhất Mặc Lôi nghiêng đầu sang bên khác, đối mặt với Liêu Thu:

- Mỗi ngày tôi đều phải trải qua rất nhiều lần tình cảnh tự mình làm mù mắt, anh cảm thấy nó có dễ chịu không?

- Khẩu vị của anh cũng thật nặng, tự mình làm mù hai mắt, tôi chỉ nghe nói, trước kia có người luyện công cần phải tự cung, anh bắn tên còn muốn đâm mù hai mắt mình, cần gì phải cực đoan như thế?

Chương 362 Tôi Đói Rồi

“Vì để còn sống”

Nhất Mặc Lôi trầm giọng nói.

- Đúng rồi.

Liêu Thu bỏ đi dáng vẻ trêu chọc, nghiêm túc nói:

- Anh có cảm thấy, tất cả những người không lên thuyền kia, đều phải chết không thể nghi ngờ hả?

Nhất Mặc Lôi trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu:

- Không thể chết hết được, Phát Thanh Khủng Bố không thích những trò chơi không còn đường sống.

Liêu Thu gật đầu, sau đó cơ thể anh ta run lên, trước mặt anh ta xuất hiện một vòng sáng, vòng sáng này bắt đầu bao phủ lấy anh ta, Liêu Thu rất rõ ràng, chính mình lại bắt đầu phải trải qua một lần thống khổ giống như lúc trước nữa.

Bên cạnh Nhất Mặc Lôi cũng xuất hiện một luồng ánh sáng trắng.

Đại khái sau khoảng một phút sau, cả người Liêu Thu đầy mồ hôi quỳ trên mặt đất, ở mặt và ngực của anh ta bắt đầu xuất hiện từng vết ấn ký, đó là ký hiệu đặc thù, không phải phù văn, chỉ là ký hiệu của một tổ chức giáo hội nào đó trong thế giới hiện thực.

Liêu Thu gắt gao cắn chặt răng, thế nhưng càng như thế, cơ thể của anh ta lại càng thêm run rẩy. Ngay sau đó, những ký hiệu kia lại một lần nữa đánh vào trên người anh ta, giống như những chiếc bàn ủi, khiến cho trên người Liêu Thu xuất hiện

mùi thịt nướng, đồng thời da thịt của anh ta bắt đầu nứt ra, mỗi lỗ hổng đều rất khủng khiếp.

Máu tươi trong hốc mắt Nhất Mặc Lôi không ngừng chảy ra, cả người anh ta quỳ rạp trên mặt đất, một cây đinh đâm từ vị trí sau gáy của anh ta vào, đem Nhất Mặc Lôi đóng đinh vào boong thuyền, chẳng qua cây đinh này sẽ không trí mạng.

Thế nhưng, cảm giác này sẽ rất khó chịu, chứng minh anh ta đã không cách nào cố thủ được bản tâm, trong quá trình gột rửa, anh ta bắt đầu không cách nào tự kiềm chế.

- Con mẹ nó.

Một chiếc đinh xuất hiện ở vị trí sau lưng Liêu Thu, giống như dự định cố định từ vị trí lưng của Liêu Thu lên boong thuyền.

Trong cổ họng Liêu Thu phát ra những tiếng gào thét, anh ta để tay lên mặt và ngực mình, tự tay mình xé rách những ký hiệu trên da thịt mình, máu me đầm đìa, da thịt tách rời.

- Cút!

Phần da thịt này bị Liêu Thu vứt sang một bên, đồng thời, cả người anh ta cũng bởi vì đau đớn kịch liệt mà nằm ngay trên mặt đất.

Vào lúc này, chiếc đinh vốn dĩ định đóng lên người Liêu Thu lại chậm rãi hóa thành hư vô, hoàn toàn biết mất. Trong nháy mắt, thương thế của Liêu Thu khôi phục lại như cũ. Tuy cơ thể không có tổn thương gì, nhưng sự giày vò trong nội tâm lại khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Nghỉ ngơi thêm một lát, Liêu Thu ngẩng đầu, sau đó chậm rãi ngồi xuống boong thuyền.

Máu tươi trong hốc mắt Nhất Mặc Lôi cũng đã bắt đầu thu hồi lại, chiếc đinh cắm ở vị trí gáy anh ta cũng dần dần biến

mất, ngay lập tức, anh ta cũng ngồi dậy, hơi thở hơi rối loạn.

- Anh còn có thể kiên trì thêm bao nhiêu lần nữa?

Liêu Thu hỏi.

- Không biết.

Giọng nói của Nhất Mặc Lôi hơi suy yếu, trả lời vấn đề của Liêu Thu.

- Nhịn thêm một lúc nữa đi, theo như tôi tính toán, hiện tại số thính giả đã tử vong còn chưa đến 1/5, tỷ lệ tử vong mà Phát Thanh Khủng Bố có thể tiếp nhận và hy vọng nhìn thấy hẳn là ở mức 1/3. Chúng ta không cần phải gắng gượng đến khi diệt thế hoàn toàn kết thúc, chỉ cần cố gắng chết sau những người khác là được.

Thành phố này rõ ràng đã trở nên vắng vẻ, tuy khắp nơi đều là người, thế nhưng bọn họ đều là người đã chết, có thể nhìn thấy được những phần tay chân gãy ở khắp mọi nơi, đây có thể xem như là vật trang trí duy nhất trong thành phố này vào lúc hiện tại.

Trên người miêu nữ không ngừng tản ra mùi vị hấp dẫn những người mèo còn lại đi đến, chẳng qua, trong khoảng thời gian này, mấy đợt người mèo đến tấn công đều không phải đối thủ của miêu nữ, không cần Tô Bạch ra tay, miêu nữ đã lao thẳng vào xé rách bọn họ, đương nhiên, người mèo đỏ đều bị cô ta ăn hết.

Miêu nữ tiến bộ rất rõ ràng, hơi thở cũng càng ngày càng trở nên cường đại, thế nhưng càng như thế, đối với Tô Bạch, cô ta lại càng dịu dàng ngoan ngoãn, giống như thật sự bị Tô Bạch dạy dỗ tốt.

Phía trước là một quảng trường nhỏ, ở đó có một bức tượng điêu khắc, ở trên bức tượng điêu khắc có một người mèo đang tựa người trên đó, giống như đang ngủ gật.

Đây là người mèo có làn da màu đỏ, thế nhưng quần áo trên người rõ ràng là vừa mới mặc vào. Một thanh niên khoảng 17, 18 tuổi, ăn mặc theo kiểu cao bồi, bên hông còn có một khẩu súng thật, trên người cậu ta toát ra hơi thở cổ điển.

Miêu nữ vô thức muốn nhào đến, lại bị Tô Bạch giẫm lên đuôi.

Cô ta không dám phản kháng Tô Bạch, đành phải cuộn người lại, nằm rạp bên cạnh Tô Bạch, bày ra dáng vẻ như thiên lôi sai đâu đánh đó với hắn.

- Có phải IQ đã quá cao rồi không? Người mèo cấp bậc này đều đã xuất hiện, đám người Lan Lâm kia vẫn còn ở chỗ này xem kịch ư?

Tô Bạch hơi nhíu mày, trong nháy mắt, Tô Bạch có một loại cảm giác, mọi chuyện đã rẽ sang một hướng khác.

Ngay sau đó, chàng trai cao bồi kia dường như cũng đã phát hiện ra Tô Bạch, anh ta nghiêng đầu sang chỗ khác, tuy vẫn là gương mặt mèo, nhưng cho dù là thần thái hay là động tác đều lộ ra một loại nhân tính, hơn nữa, lúc anh ta nhìn thấy miêu nữ bên người Tô Bạch, trong mắt anh ta không lộ vẻ tham lam gì, chỉ có sự mừng rỡ, đây là một loại mừng rỡ khi nhìn thấy đồng loại.

Đối phương chậm rãi đi về phía này, tốc độ rất chậm, thế nhưng đồng tử của Tô Bạch lại co rụt lại, hắn có thể cảm giác được một cách rõ ràng, đối phương chính là đang không ngừng tìm kiếm cơ hội và cửa đột phá, nếu đối phương tăng tốc, trong nháy mắt anh ta có thể đột phá tất cả mọi trở ngại, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tô Bạch và tiến hành công kích.

Tô Bạch hơi nới lỏng cổ tay mình, chủ động đi lên phía trước mấy bước.

Phía trước, người mèo mặc trang phục cao bồi đột nhiên dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng nhìn về một bên không trung, sau đó xé rách quần áo trên người mình, bắt đầu bỏ chạy như một con dã thú, trên mặt anh ta thể hiện ra sự không cam lòng.

Vào lúc này, miêu nữ giống như cũng cảm ứng được gì, ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó lại liếc thoáng qua bóng lưng Tô Bạch rồi chậm rãi nằm rạp xuống.

Tô Bạch đi đến nhặt trang phục cố ý bị xé rách kia, trên đó thế mà còn có mùi nước hoa.

- Đã hoàn toàn có trí tuệ của con người, thậm chí còn có thể thưởng thức mùi nước hoa, thế nhưng vì sao còn muốn cố tình tránh né, hơn nữa nhìn dáng vẻ của người mèo này, giống như là muốn cố ý giả bộ thú tính vẫn chưa được thuần hóa thì phải?

Trong lòng Tô Bạch tự hỏi mình.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía miêu nữ.

Cô ta hẳn là không đến mức độ đó mới đúng, trí tuệ của cô ta không đến cấp bậc kia.

Nhóm người mèo có trí tuệ và thực lực đạt đến cấp độ kia đang cố tình giả ngây giả dại sao?

Diễn cho ai xem chứ?

Xét theo những hình ảnh trước đó hắn không nhìn được, Tô Bạch rõ ràng đối phương không phải diễn cho mình xem, nếu không, anh ta hoàn toàn có thể thử giết người diệt khẩu.

Một vệt sáng xanh từ trên không trung rơi xuống, sau đó nhanh chóng tản đi, Lan Lâm giống như nữ thần hạ phàm.

- Anh tên là Tô Bạch đúng không?

Tô Bạch mỉm cười gật đầu.

- Tôi đói rồi.

Chương 363 Luôn Phải Có Mộng Tưởng

“Tôi đói rồi.”

Lan Lâm lên tiếng, nói rất rõ ràng dễ hiểu.

- Cô muốn ăn gì?

Tô Bạch hỏi.

- Món gì cũng được, tốt nhất là mấy món thanh đạm, hôm nay đã thấy nhiều thứ không thoải mái, tôi không muốn ăn thịt.

- Tôi hiểu.

- Tám giờ tối, chúng ta ở chỗ này liên hoan, ở phía trước có một siêu thị, nơi đó hẳn là có đủ những thứ anh cần.

- Ừ.

Thấy thái độ của Tô Bạch rất tốt, Lan Lâm gật đầu, sau đó đưa tay ra chỉ vào miêu nữ đang núp sau lưng Tô Bạch:

- Khẩu vị của anh cũng rất đặc biệt.

Hiển nhiên, thứ Lan Lâm nhìn là vóc dáng nóng bỏng của miêu nữ.

Miêu nữ bị Lan Lâm nhìn thoáng qua, cả người lập tức nằm rạp xuống mặt đất, không dám nhúc nhích gì, người phụ nữ này rất đáng sợ, khiến cho miêu nữ sâu sắc nhận thức được điều đó, một ánh mắt thoáng qua, giống như một tia chớp.

- Chỉ là tiêu khiển mà thôi.

Tô Bạch trêu chọc.

- Đừng trì hoãn đến việc nấu cơm tối là được.

Lan Lâm xoay người, xem dáng vẻ là chuẩn bị muốn rời khỏi nơi này đi làm một số chuyện, thế nhưng cô ta giống như nghĩ đến điều gì, xoay người, nhìn về phía Tô Bạch, đưa tay chỉ vào miêu nữ:

- Tô Bạch, có phải bây giờ anh rất muốn giết tôi, giống như sủng vật muốn giết anh không?

- Có một chút.

Tô Bạch mỉm cười trả lời.

Trên mặt Lan Lâm cũng lộ ra ý cười:

- Tôi hoan nghênh anh đến thử nghiệm, cuộc sống không có chút kích thích nào, hiện tại tôi đã cảm thấy hơi không thể chịu đựng được rồi.

- Tôi nói này, một ngày nào đó cô sẽ bị thịt thôi.

Tô Bạch vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm của mình, bởi vì vào lúc này, ngoại trừ mỉm cười, dường như vẻ mặt khác đều không thích hợp.

Ánh mắt Lan Lâm liếc thoáng qua hắn:

- Một người đàn ông, chỉ có lúc thẹn quá hóa giận mới có thể nói ra những lời này với người phụ nữ mà bản thân anh ta không cách nào với tới được.

Sau khi nói xong, quanh người Lan Lâm ngưng tụ ra ánh sáng màu xanh, cả người phiêu tán rời đi.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, cuối cùng miêu nữ mới có dũng khí bò dậy.

- Con người luôn có mộng tưởng.

Tô Bạch lẩm bẩm.

Lan Lâm rời đi, dường như cô ta chỉ đến để phân phó Tô Bạch đừng quên chuẩn bị cơm tối, có lẽ trước đó, đối với chuyện để Tô Bạch tham gia vào tiểu đội, sở dĩ Lan Lâm lấy một loại thái độ thờ ơ, đơn giản là vì cô ta cho rằng Tô Bạch nấu cơm khá ngon.

Chỉ cần một bữa đồ nướng đã khiến cho vị cấp bậc lão đại như Lan Lâm thay đổi cách nhìn với hắn, từ đó chiếu cố hắn hơn. Ít nhất Tô Bạch sẽ không ngây thơ cho rằng như vậy, ngay từ lúc mới bắt đầu, hắn đã biết rõ vị trí của mình ở trong tiểu đội.

Chẳng qua.

Lúc tức giận nhưng vẫn phải duy trì mỉm cười.

Miêu nữ đứng lên, bắt đầu chải chuốt lông tóc của mình.

Tô Bạch nhìn thoáng qua miêu nữ phía sau mình, sau đó bắt đầu đi về phía trước, miêu nữ cũng đi theo cùng.

Sau khi đi vào siêu thị, Tô Bạch cố ý dừng lại một lúc ở quầy đồ dùng dành cho nữ, đồng thời vô thức quan sát, hắn phát hiện ra miêu nữ thế mà thật sự nán lại ở đó một lát.

Rốt cuộc người mèo mặc trang phục cao bồi trước đó và miêu nữ này đã tiến hành liên hệ hoặc là giao lưu như thế nào? Chính bản thân hắn lại không hề phát giác ra.

Tô Bạch không tin tên giả hỏa kia thật sự chỉ trùng hợp ngủ gật ở đấy, sau đó cảm ứng được hơi thở của Lan Lâm, quay đầu trực tiếp chạy trốn.

Mọi chuyện không có đơn giản như thế, cũng không thuần túy như vậy.

Sau khi lấy một vài thứ đồ ăn, Tô Bạch đẩy thẳng xe hàng ra ngoài, cũng không cần phải xếp hàng đi thanh toán.

Đi đến cửa, hắn để xe hàng ở bên cạnh mình, xoay người nhìn miêu nữ ở phía sau.

Miêu nữ hơi sửng sốt, khi Tô Bạch cứ thế mà nhìn chính mình, cô ta cảm thấy một loại cảm giác lạnh lẽo phát ra từ sâu trong nội tâm mình.

- Cô đi đi.

Tô Bạch nói:

- Cô được phóng sinh.

Miêu nữ ngồi xổm nguyên tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt ngây thơ.

- Tôi biết cô nghe hiểu được ý tứ của tôi, cô không đi, vậy thì chết, tôi cũng không có hứng thú nuôi sủng vật gì nữa, tôi sợ hãi.

Miêu nữ thử xoay người bước đi, đi được vài bước, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Tô Bạch đẩy xe hàng vào một quán bán mì sợi ở đối diện, quán ăn này tương đối sạch sẽ, không có thi thể, cũng không cần quét dọn.

Buộc tạp dề lên, Tô Bạch bắt đầu ở trong bếp nấu đồ ăn.

Thật ra, Tô Bạch không dám nhận khả năng bếp núc của mình tốt bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có sở trường là mấy món nướng và món rau xào thanh đạm, cho nên lần này hắn chỉ nấu mấy món đơn giản.

Tất cả có bảy món ăn và một món canh, Tô Bạch đem mấy cái bàn nhỏ ghép thành một chiếc bàn lớn, mang thức ăn bày lên bàn, Tô Bạch cởi tạp dề của mình ra, đi đến chỗ vòi nước và rửa tay.

Sau đó hắn đứng ở cửa, châm một điếu thuốc.

Chẳng mấy chốc, cách đó không xa, Phích Lâu dắt tỳ hưu của anh ta chậm rãi đi đến, anh ta không nhìn Tô Bạch lấy một cái, đi thẳng vào bên trong, sau đó ngồi xuống bàn ăn cơm.

Sau đó là Yến Hồi Hồng, đại khái bởi vì những lời Lan Lâm đã nói, cho nên hiện tại đối với Tô Bạch, Yến Hồi Hồng phần lớn lớn là thái độ kiêng kị, anh ta chỉ khẽ gật đầu ra hiệu chào hỏi với Tô Bạch, sau đó đi vào trong.

Người đi đến cuối cùng là Lan Lâm, Lan Lâm nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Bạch lấy một cái, đi thẳng vào trong, đứng ở sau cánh cửa, nhìn lướt qua bàn ăn, nói.

- Anh đi lấy bia đến đây.

- Được.

Tô Bạch lập tức đi đến cửa hàng tiện lợi ở bên cạnh lấy một két bia, sau đó mang vào bên trong, ba người bọn họ đang ăn, ăn rất tao nhã.

Tô Bạch mở két bia ra, đặt ở trước mặt mỗi người một lon, Tô Bạch còn chuẩn bị kỹ càng khăn giấy, sau đó hắn đi ra khỏi quán ăn, lần này, hắn không tiếp tục dừng lại ở quán ăn mà chính là trực tiếp đi ra.

Trên bàn cơm, cái miệng nhỏ nhắn của Lan Lâm đang ăn từng miếng, bữa cơm này, cô ta không quá hài lòng, nhưng cũng không tính là rất chán ghét, hình như cô ta đã đánh giá quá cao khả năng bếp núc của người kia.

Có lẽ, anh ta chỉ thích hợp ở trong trường hợp kia làm đồ nướng, lúc thật sự lấy ra làm đầu bếp ở trong thế giới chuyện xưa, quả đúng là hơi thất vọng.

Khẩu vị của Yến Hồi Hồng không tồi, ngược lại Phích Lâu không ăn gì, anh ta chỉ uống một chút canh.

- Trước đêm nay, chúng ta nhất định phải bắt tay vào tiến hành dọn dẹp một số thứ, hiện tại ở trong thành phố này, số lượng người mèo đỏ đã rất ít, bây giờ chúng ta ra tay, trước tiên loại bỏ một số mắt xích trong chuỗi thức ăn, tránh cho sau này xuất hiện tình trạng hoàn toàn dung hợp.

Phích Lâu vừa uống canh, vừa nói.

- Chúng ta còn phải chú ý đến việc xử lý thi thể cho tốt, thậm chí là máu tươi cũng phải xử lý ổn thỏa. Chúng ta cần phải chọn một nơi chuyên dùng để chôn thi thể, sau đó cắt cử một người phụ trách trông coi, làm như thế có thể tránh cho việc thi thể bị người mèo ăn hết, nếu không, sẽ giảm hiệu suất của chúng ta xuống. Thi thể của bọn chúng có chút đặc thù, tôi đã thử qua, muốn dựa vào năng lực để làm bốc hơi thi thể, việc này hơi không thực tế, chúng ta không chịu đựng nổi mức tiêu hao này.

Yến Hồi Hồng đứng dậy, xới thêm cho mình một bát cơm.

- Trông coi thi thể?

Phích Lâu cười nói:

- Ai đi? Là Yến đại hiệp anh, hay là tôi, hoặc là để Lan Lâm đi làm?

Yến Hồi Hồng xới cơm xong ngồi xuống:

- Tiểu đội của chúng ta có bốn người.

Chương 364 Đầu Bếp, Lưu Manh, Diễn Viên

Phích Lâu gật đầu:

- Tên nhóc kia cũng chỉ có tác dụng đó, lão Yến, ngày hôm nay không nghe anh nhắc đến quan hệ nhân quả gì đó, thật đúng là hơi nhớ, nào, bây giờ anh thử nhắc lại cho tôi nghe xem?

Yến Hồi Hồng liếc thoáng qua Phích Lâu:

- Muốn nội chiến thì nói thẳng, hiện tại ông đây trở mặt, cũng lắm thì chúng ta lại làm một trận.

Lúc này Lan Lâm đặt bát đũa xuống, ánh mắt liếc thoáng qua hai người Yến Hồi Hồng và Phích Lâu, rất nghiêm túc nói.

- Cho dù chỉ có một mình tôi, cục diện cũng sẽ không hoàn toàn mất khống chế, bởi vì trước khi cục diện ở ngoài tầm kiểm soát, tôi sẽ giết sạch tất cả mọi người, sau đó dựa theo thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ tuyệt đối không làm cho tất cả mọi người đều bị chôn vùi trong một khung cảnh thế giới chuyện xưa lớn như thế.

Trên bàn cơm, bởi vì một câu nói này của Lan Lâm mà bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Phích Lâu đưa tay nhéo đầu tỳ hưu, Yến Hồi Hồng thì tiếp tục cắm đầu vào ăn cơm, Lan Lâm cầm khăn giấy, lau miệng của mình.

- Cũng đến lúc rồi, sau khi ăn xong, tất cả mọi người chuẩn bị ra tay, trước khi kết quả cuối cùng xuất hiện, chúng ta nhất

định phải làm mất đi 1/3 đến 1/2 chuỗi thức ăn.

Lan Lâm đứng dậy đi ra ngoài.

- Chúng ta bắt đầu sớm như thế sao?

Phích Lâu có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Tôi đi phân phó đầu bếp trông coi thi thể.

Lan Lâm không quay đầu lại, cô ta chỉ trả lời một câu như thế, chờ đến lúc ra đến cửa nhà hàng, ánh mắt Lan Lâm nhìn xung quanh một lúc, sau đó lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía vị trí sân thượng của tòa nhà cao tầng phía trước.

- Có phải anh cảm thấy, ở trong thế giới chuyện xưa làm một đầu bếp là một sự sỉ nhục với chính mình không?

Bóng dáng của Lan Lâm chậm rãi rơi xuống sân thượng.

Tô Bạch ngồi dưới đất, bên người hắn có hai lon bia và hai bao thuốc lá.

- Có chuyện gì à?

Tô Bạch gẩy tàn thuốc, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Lan Lâm.

- Đồ ăn không ngon lắm.

Lan Lâm nói:

- Nó tệ hơn nhiều so với những gì tôi dự đoán.

Tô Bạch gật đầu:

- Tài nghệ của tôi chỉ ở cấp độ này mà thôi, dù sao nghề nghiệp của tôi cũng không phải là đầu bếp.

- Nghề nghiệp của anh là gì?

- Xây nhà.

Tô Bạch cười, khoa tay ra dấu với Lan Lâm:

- Xây nhà, tôi đặc biệt am hiểu xây nhà, nhất là những ngôi nhà nhỏ như thế này, tôi làm rất tinh xảo, chờ quay lại thế giới hiện thực, tôi sẽ đưa cho ba người, mỗi người một cái.

- Sủng vật của anh đâu rồi?

Lan Lâm không ngại Tô Bạch dùng những lời này để nguyền rủa mình, ở trong mắt cô ta, đó là một loại biểu hiện của sự không thành thục.

- Tôi phóng sinh rồi.

Tô Bạch thẳng thắn nói.

Lan Lâm từ chối cho ý kiến, gật đầu:

- Tôi đến nói cho anh biết một việc.

- Cô nói đi – Tô Bạch ném đầu thuốc lá xuống mặt đất:

- Nô tài xin rửa tai lắng nghe.

- Tối nay chúng tôi muốn đi xử lý một phần người mèo, anh đến phụ trách trông coi thi thể.

- Làm người canh xác trong thế giới chuyện xưa.

Tô Bạch đứng dậy.

- Được rồi, các người muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó.

- Tôi hy vọng anh thật sự hiểu rõ.

- Tôi thực sự hiểu.

Tô Bạch lặp lại.

Lan Lâm đến gần Tô Bạch, đưa tay sờ lên mặt hắn:

- Thật ra anh nên biết, tôi chờ mong nhất chính là cái gì.

- Tôi hiểu.

Đương nhiên Tô Bạch biết, hơn nữa trước đó Lan Lâm cũng đã nói với chính mình, người phụ nữ này, khả năng đời

sống tình dục rất không hài hòa, vô cùng thiếu khuyết cảm giác kích thích, cho nên ở trong thế giới chuyện xưa, cô ta hy vọng có được kích thích. Cô ta đang nói với hắn, nhanh chóng làm ra một số chuyện, cô ta thiếu cảm giác mới mẻ và kích thích.

Con mẹ nó, so với hắn còn tâm thần hơn.

- Nơi chất đống thi thể sẽ ở ngay chỗ quảng trường kia, anh còn có một người bạn đồng hành.

- Không phải cô muốn ở lại cùng tôi đấy chứ?

Tô Bạch hỏi.

- Anh cảm thấy như thế nào?

- Được rồi, chờ tôi uống xong bia sẽ xuống.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, Tô Bạch quay trở lại quảng trường nhỏ kia, trên quảng trường không có người, chỉ có một con tỳ hưu nằm ở nơi đó, thấy Tô Bạch đi đến, nó hơi mở mắt ra, sau đó lại lập tức nhắm mắt lại.

Đêm đã khuya.

Ba người Lan Lâm đã bắt đầu hành động, ngay từ đầu, gần như cứ cách 10 phút liền có một trong ba người khiêng thi thể trở về nơi này, sau đó, khoảng cách bắt đầu trở nên càng ngày càng dài, từ 10 phút biến thành 15 phút, sau đó là nửa tiếng.

Tô Bạch và con tỳ hưu kia cùng nhau ngồi xổm ở chỗ này trông coi thi thể, mấy người mèo đỏ có ý đồ đến gần nơi đây, nhưng đều bị tỳ hưu xé nát, biến thành thi thể mới chất đống ở nơi này.

Hơn nữa, Tô Bạch chú ý đến, đám người Lan Lâm không xuống tay với những người mèo đỏ thông thường, đối tượng xuống tay của bọn họ đều là những người mèo đỏ có thực lực

không tồi, hiển nhiên bọn họ thu lưới một cách có điều kiện, không phải lớn nhỏ đều ăn sạch.

Một điếu thuốc lại hút xong, Tô Bạch sờ lên túi, không còn thuốc nữa.

Tỳ hưu còn ngồi xổm ở bên cạnh Tô Bạch, trước đó nó biến thành dáng vẻ to lớn hung mãnh, khiến cho Tô Bạch hơi chấn động.

Tô Bạch dùng móng tay tự cứa lên cánh tay mình, máu tươi của hắn chảy ra, chảy đến trước người tỳ hưu.

Tỳ hưu lập tức mở mắt ra, nó không kìm lòng được, vô thức lè lưỡi bắt đầu đứng dậy liếm, bản tính trời sinh của nó vốn dĩ hung tàn, khát máu, đó cũng là bản năng. Nó không dám giết Tô Bạch, bởi vì đó là đồng đội của chủ nhân, giết hắn, chủ nhân của nó sẽ tức giận, nhưng hắn chủ động lấy máu đưa cho nó, nó đâu có ngu mà không uống, hơn nữa, là một Vampire cấp bậc không thấp, trong máu của Tô Bạch có chứa năng lượng và thành phần dinh dưỡng tuyệt đối khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, những thi thể người mèo này, chỉ có người mèo cắn nuốt mới có tác dụng, người bình thường, bao gồm cả con tỳ hưu này ăn vào cũng không có chút tác dụng gì.

Tô Bạch dùng tay ấn xuống vết thương của chính mình, làm cho máu chảy ra nhanh hơn.

Nhìn tỳ hưu không ngừng tham lam liếm máu tươi của mình.

Khóe miệng Tô Bạch chậm rãi cong lên…

Sắc mặt của Tô Bạch càng lúc càng trở nên tái nhợt, môi hắn cũng dần dần trở nên khô nứt, thế nhưng trong ánh mắt hắn lại không ngừng hiện ra thứ gọi là hưng phấn, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Cuối cùng, sau khi Tô Bạch hít sâu một hơi, che đi vết thương của mình, tỳ hưu vẫn chưa thỏa mãn nhìn Tô Bạch, trong ánh mắt của nó lóe lên sự hung ác, giống như nó rất muốn dốc sức nhào đến giết Tô Bạch, sau đó hoàn toàn ăn sạch sành sanh Tô Bạch, thế nhưng dù sao nó cũng đã có chủ, nó cũng biết rõ mình không thể thực sự giết Tô Bạch, cho nên nó đành hậm hực nằm sấp ở một bên không nhúc nhích.

Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh tỳ hưu, một tay đặt ở vị trí lồng ngực mình.

Một tầng sương lạnh từ giữa trán Tô Bạch tản ra, nhanh chóng lan ra toàn thân Tô Bạch, lúc này cả người hắn giống như hóa thành tượng băng.

Trong cơ thể tỳ hưu giống như cũng nhận lấy sự dẫn dắt từ Tô Bạch, dù sao tỳ hưu vừa mới uống nhiều máu tươi của Tô Bạch như thế, máu tươi của Vampire không dễ uống như vậy, bởi vì máu tươi của họ tương đương với bản mệnh, không cảm ứng với máu tươi của sinh vật bình thường.

Chương 365 Thần Thú

Trên người tỳ hưu cũng bắt đầu ngưng kết ra một tầng băng sương

Thế nhưng, vào lúc này, tỳ hưu lại ngáp một cái, miệng há ra, một tiếng giòn vang từ trong cơ thể nó truyền đến, năng lượng của huyết mạch bắt đầu dâng trào ra ngoài, trực tiếp nghiền nát một phần máu tươi trong cơ thể mình thuộc về Tô Bạch đang có ý đồ nổi loạn.

Theo đó, tầng băng sương trên người nó cũng tiêu tán.

Tỳ hưu liếc thoáng qua Tô Bạch đang ngồi bên cạnh mình, trong ánh mắt nó mang theo sự trào phúng, cho dù nó vẫn đang còn nhỏ, nhưng rốt cuộc trong người nó có huyết thống của thần thú.

Nhân loại ngu xuẩn thế mà lại vọng tưởng muốn dùng phương pháp này để thao túng nó, thật đúng là quá buồn cười.

Thế nhưng, trên người Tô Bạch vẫn có một lớp băng sương, không chút nào thay đổi, dường như không có vì tỳ hưu hoàn mỹ chế trụ sức mạnh của mình mà có bất kỳ sự chán chường hay thất vọng nào.

Tỳ hưu nhìn thấy trạng thái đó của Tô Bạch, nó hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không để ý quá nhiều, dứt khoát trực tiếp nằm xuống, chuẩn bị chợp mắt.

Chỉ là, khi nó ngủ gật chưa được bao lâu, nó bỗng nhiên cảm ứng được một loại điềm báo, đây coi như là cảm ứng bên trong huyết thống của thần thú, tương tự như giác quan thứ sáu của con người.

Trước mặt nó, tượng băng của Tô Bạch vẫn là tượng băng, thế nhưng bên trong tượng băng, không có người.

Tỳ hưu lập tức đứng lên, nó nhìn khắp xung quanh, nhưng không nhìn thấy tung tích của Tô Bạch đâu.

Chẳng qua, ngay sau đó, nó ngẩng đầu nhìn thấy phía trên mình có một làn khói đen, đồng thời, vào lúc này, khói đen kia đã bao phủ xuống dưới.

Grừ!

Tỳ hưu phát ra một tiếng gầm giận dữ, từ bên trong làn khói đen, nó cảm ứng được hơi thở của Tô Bạch, tên nhân loại này muốn làm gì? Nếu hắn tiếp tục khiêu khích quyền uy của nó, nó sẽ không bởi vì chủ nhân mà tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

Tô Bạch hóa thành làn khói đen bao vây lấy tỳ hưu, bắt đầu chủ động đến hấp thụ sinh cơ của tỳ hưu.

Tỳ hưu thật sự bị làm cho phát bực, tên nhân loại này lại dám cướp đoạt sinh cơ của nó. Tỳ hưu lập tức há miệng, từ trong miệng rít lên một tiếng, sau đó bắt đầu đảo ngược lại, cướp đoạt sinh cơ của Tô Bạch.

Tô Bạch liên tục lui lại, hắn không những không hấp thụ được sinh cơ của tỳ hưu, ngược lại chính mình ở trong trạng thái khói đen không ngừng có khí huyết bị tỳ hưu thôn phệ vào trong cơ thể nó.

Độ lớn nhỏ của làn khói đen không thay đổi, thế nhưng càng lúc càng mờ nhạt, trong ánh mắt của tỳ hưu lóe lên tàn nhẫn, nó tiếp tục hấp thu mà không hề cố kỵ, nó làm không biết mệt mỏi.

Cuối cùng làn khói đen không chịu nổi, cơ thể Tô Bạch hiện ra, chỉ là cơ thể này khô quắt và cứng ngắc, hoàn toàn là một bộ xác khô, hoặc nói đúng hơn là… Cương thi.

Máu tươi trong cơ thể hắn hóa thành khí huyết, tất cả đều bị tỳ hưu hút vào trong bụng.

Thế nhưng, vẻ mặt của Tô Bạch vẫn không chút biến hóa nào, hắn chỉ vươn tay ra, bắt lấy tỳ hưu ngậm miệng lại, gắt gao siết chặt, để tỳ hưu không thế há miệng ra được nữa.

Ngay sau đó, Tô Bạch dựa theo cảm ứng với máu tươi của mình ở trong cơ thể tỳ hưu, để cho những máu tươi kia hoàn toàn bốc hơi vào lúc này, hóa thành trạng thái sương mù máu. Đối với một người có thể dung hợp bản thân vào máu như Tô Bạch mà nói, độ khó của việc này không quá lớn.

Thân thể tỳ hưu bắt đầu trướng lên.

Cuối cùng tỳ hưu bắt đầu luống cuống.

Cuối cùng nó hoảng loạn.

Dường như nó hiểu được, chính mình sau cùng vẫn trúng chiêu.

Không sai, đúng là trúng chiêu, ngay từ đầu, máu tươi đó chỉ là làm nền, hoặc nói đúng hơn chỉ là mồi nhử, máu tươi ngưng tụ khiến cho một sinh vật có khẩu vị không khác gì Thao Thiết như tỳ hưu bị dụ hoặc, không cách nào từ chối được, hơn nữa, bản thân nó cũng cảm thấy uống máu này cũng không vấn đề gì.

Trên thực tế, quả thực không có vấn đề gì lớn, cho dù là máu tươi của Vampire, thế nhưng chỉ cần cho con tỳ hưu non này nửa ngày để tiêu hóa, máu tươi này liền hoàn toàn không còn liên quan gì với Tô Bạch nữa.

Sau đó cơ thể Tô Bạch hóa thành làn khói đen, hấp thụ sinh cơ của tỳ hưu, cố ý kích thích nó, chỉ vì để tỳ hưu nổi giận, đảo ngược lại, bắt đầu hấp thu khí huyết có hương vị không thật sự hấp dẫn được nó.

Một cái ở trạng thái lỏng, một cái ở trạng thái khí, năng lượng và chất dinh dưỡng bên trong đó dĩ nhiên là một trời một vực, nếu không phải vì cho Tô Bạch một bài học, hoặc nói đúng hơn, nếu như không phải bởi vì cố ý phản kích Tô Bạch, nhưng khí huyết này, tỳ hưu khinh thường thôn phệ.

Chờ đến khi nó thôn phệ khí huyết đến mức no căng bụng, Tô Bạch gần như đã mất hết máu tươi trong cơ thể, hắn chỉ có thể lấy trạng thái cương thi mới tiếp tục sống tiếp, từ đó có thời gian dẫn động máu tươi mà lúc đầu bị tỳ hưu hút vào trong cơ thể, để cho những máu tươi kia cũng hóa thành trạng thái khí.

Chất lượng không thay đổi, nhưng không gian trực tiếp tăng lên gấp đôi!

Cơ thể tỳ hưu bắt đầu phồng lên, giống như một quả khinh khí cầu tròn vo, hơn nữa cộng thêm việc miệng nó bị Tô Bạch giữ chặt lấy, tỳ hưu vừa phải dùng phần lớn năng lượng của mình để áp chế khí huyết trong người, vừa phải khống chế cơ thể của mình, để nó không bị nổ tung, căn bản không dư thừa tinh lực và sức lực đấu với Tô Bạch.

Sở dĩ Tô Bạch dám làm như thế, sở dĩ hắn dùng loại phương pháp này, sở dĩ hắn cho rằng phương pháp này sẽ mang đến hiệu quả.

Bởi vì hắn biết rõ một chuyện.

Đó chính là, tỳ hưu không có hậu môn!

Thời cổ đại, mọi người thường dùng tỳ hưu để gọi quân đội, nó có miệng nhưng không có hậu môn, có thể nuốt được vạn vật mà không cần bài tiết, có thể mở vận, chiêu tài, chỉ có vào chứ không có ra, thần thông đặc dị.

Nghe nói, tỳ hưu là thái tử thứ chín của Long Vương, thức ăn của nó là vàng bạc châu báu, vì vậy mà toàn thân nó đều là

bảo khí, tỳ hưu có bảo khí lớn hơn hẳn tam cước thiềm thừ, bởi thế nó được Long Vương và Ngọc Hoàng đại đế ưu ái hơn hẳn. Chẳng qua ăn nhiều chung quy lại sẽ dẫn đến tiêu chảy, cho nên có một ngày, khả năng là vì không nhịn được, nó tùy ý thải ra bừa bãi, khiến cho Ngọc Hoàng đại đế nổi giận, vung tay đánh xuống, kết quả lại đánh vào mông, mông nó bị bịt kín lại, từ đó vàng bạc châu báu chỉ có vào mà không có ra, sau khi truyền thuyết này truyền ra, tỳ hưu được coi là "Đệ Nhất Chiêu Tài" thụy thú, nhiều người Trung Quốc đeo ngọc tỳ hưu là vì truyền thuyết này.

Một con tỳ hưu còn nhỏ, dĩ nhiên không có loại tư thế ăn hết vạn dặm, hai ngày nay Tô Bạch đã quan sát qua, mỗi lần Phích Lâu cho tỳ hưu ăn, anh ta đều dùng tinh huyết của mình, mỗi ngày hai lần, mỗi lần một giọt, không dám cho ăn nhiều, bởi vì tỳ hưu cần thời gian để tiêu hóa, nó lại không thể bài tiết, ăn nhiều chỉ có thể chống đỡ chính mình, không rảnh làm thứ khác.

Bốc hơi!

Bốc hơi!

Bốc hơi!

Tô Bạch không ngừng dẫn động máu tươi của mình ở trong cơ thể tỳ hưu, cơ thể của tỳ hưu cũng đang không ngừng phồng lên, trên thực tế, cho dù Tô Bạch không giữ miệng của nó, tỳ hưu cũng rất khó có thể phun ra những khí huyết bị Tô Bạch khống chế, bởi vì những khí huyết đó có linh tính, dưới sự khống chế của Tô Bạch có thể chặt chẽ kẹt lại trong cơ thể tỳ hưu, những khí huyết này không phải vật vô chủ!

Chương 366 Chân Huyết Của Thần Thú

Từng vết nứt xuất hiện trên người tỳ hưu, đồng thời bắt đầu có máu tươi màu vàng chảy ra, đây là chân huyết của thần thú, nó vô cùng trân quý, từ khi Tô Bạch có được huyết thống Vampire đến nay, cũng coi như hút rất nhiều loại máu tươi, thế nhưng không một thứ nào có thể so sánh được với chân huyết của thần thú, cho dù là máu tươi của cường giả thông thường cũng không đạt đến cấp độ của thần thú.

Thế nhưng, Tô Bạch nhịn được, đây là thời điểm mà hắn và tỳ hưu chiến đấu, hắn không thể làm loạn, cũng không dám làm loạn.

Trước tiên đem nó giết chết, hoặc ít nhất phải đem nó đánh cho tàn phế.

Sau đó.

Hắn mới đi tận hưởng.

- Không đúng, hiện tại số lượng người mèo mà chúng ta đang săn giết chỉ bằng 1/3 số lượng mà chúng ta dự kiến, thậm chí còn không đến, nhất định đã có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Yến Hồi Hồng đứng trên một cây cầu, nhìn xung quanh nước sông đang nổi lên màu đỏ.

- Đúng thế, có gì đó không đúng, bọn họ dường như đang cố ý trốn tránh chúng ta, tuy tôi thừa nhận bọn họ hẳn là đạt được một trí tuệ nhất định, thế nhưng tôi không tin trí tuệ của bọn họ có thể đạt được cấp độ này, thậm chí có thể mở ra hình

thức hợp tác giống như đoàn đội. Nhất định là có nguyên nhân nào đó cho sự ẩn nấp với quy mô lớn này.

- Khả năng chúng ta đã lãng quên điều gì đó.

Lan Lâm hơi nhíu mày, cả người lộ ra một loại quyến rũ đặc biệt:

- Chúng ta đã rất coi trọng bọn họ, nhưng hiện tại xem ra, trên thực tế, sự coi trọng đó của chúng ta là chưa đủ.

Phích Lâu vừa mới chuẩn bị lên tiếng nói gì đó, bỗng nhiên cánh tay phải – nơi có đồ đằng tỳ hưu của anh ta nóng lên, sắc mặt anh ta bỗng nhiên thay đổi, quát.

- Tỳ hưu của tôi xảy ra chuyện rồi.

Ngược lại lần này Yến Hồi Hồng không cười trên nỗi đau khổ của người khác, anh ta dĩ nhiên hiểu rõ một thần thú, cho dù chỉ là một thần thú nhỏ, nhưng đối với thính giả lại có ý nghĩa như thế nào, không phải mỗi thính giả đều có cơ duyên nuôi ra một loại linh thú có thể mang vào trong thế giới chuyện xưa.

Anh ta nhớ rõ người phụ nữ đáng sợ kia có nuôi một con mèo.

- Tôi phải quay lại trước, hai người tiếp tục tìm đi.

Tỳ hưu là đầu quả tim của Phích Lâu, anh ta dĩ nhiên không thể để cho nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng qua, đúng lúc này, hơn mười luồng hơi thở cường đại xuất hiện từ dưới đáy sông và hai bên cầu cùng nhau bạo phát ra, ở chỗ sâu nhất trên sông, có mấy người mèo nổi lên, hai bên đầu cầu cũng có hai nhóm người mèo chậm rãi đến gần.

Bọn họ mặc quần áo, ngoại trừ lông tơ và râu trên mặt, gần như bọn họ không khác gì người thường.

Lan Lâm khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên tay mình, trong ánh mắt cô ta lộ ra sự hiểu rõ.

- Trên thực tế, từ ngày đầu tiên thế giới chuyện xưa này diễn ra, Phát Thanh Khủng Bố đã đưa cho chúng ta manh mối. Ở trong thành phố này, một số người không cần phải đợi đến đêm trăng tròn cũng có thể biến thành người mèo, bọn họ cũng biết rõ mình là người mèo, vì thế bọn họ biết trước được diệt thế, bọn họ thành lập một tổ chức, chờ sau khi diệt thế bắt đầu, nhóm người mèo có được sự bình tĩnh và trí tuệ ngay từ đầu, dĩ nhiên sẽ trở thành những người có được lợi ích lớn nhất.

Ở một số thời điểm, thật ra có một số việc không cần quá nhiều lý do, cũng không cần quá nhiều công danh lợi lộc.

Nó chỉ phụ thuộc vào việc bạn muốn hay không muốn.

Chỉ thế mà thôi.

Cũng chính vì thế, ở trong thế giới hiện thực, vấn đề khiến cho cảnh sát nhức đầu nhất chính là loại tội phạm không có mục đích phạm tội này, bọn chúng hoàn toàn không có động cơ theo lý lẽ thông thường, điều này tương đương với việc trực tiếp cắt đứt phương pháp điều tra thông thường của cảnh sát.

Ví dụ như trong vụ án giết người nào đó, trước tiên cảnh sát nhất định sẽ điều tra những người có mâu thuẫn và xung đột với người bị hại trước, đồng thời điều tra hồ sơ ghi chép về tội phạm ở gần đó, bình thường mà nói, tìm được quan hệ lợi ích và động cơ, trên cơ bản gần như vụ án đó đã nắm chắc được được hơn phân nửa, nhưng nếu như một người nào đó, ví dụ như một giáo sư đại học, hoặc một sinh viên đại học bình thường, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào muốn đi giết người, sau đó, bọn họ thật sự giết một ai đó, lại tình cờ tránh né được các bằng chứng trực tiếp như camera… Như vậy, ngay lập tức, độ khó khăn trong việc phá án sẽ tăng lên rất nhiều.

Ban đầu, Tô Bạch thật đúng là dự định theo ba người kia lăn lộn trong thế giới chuyện xưa này, thế nhưng có đôi khi, dường như rất khó để làm một người bình thường.

Lan Lâm lần lượt ám chỉ, ý tứ rất đơn giản, hắn nhất định phải làm ra một số chuyện gì đó.

Tuy hắn không biết rốt cuộc mục đích của Lan Lâm là gì, cũng không rõ trong lòng Lan Lâm đến cùng là muốn làm gì.

Nhưng bị coi như đầu bếp, bị coi như gã sai vặt, trong lòng Tô Bạch dĩ nhiên không thoải mái, nếu như quả thật có cơ hội, hắn không ngại thật sự làm một lần cầu phú quý trong nguy hiểm.

Gây chuyện…

Không phải là thứ mà Tô đại thiếu gia am hiểu nhất sao?

Hắn không coi ba người Lan Lâm như thính giả, càng nhiều hơn là đem ba người bọn họ coi như NPC trong thế giới chuyện xưa, muốn đạt được bao nhiêu lợi ích thì phải chịu bấy nhiêu mạo hiểm, điểm này, Tô Bạch rất rõ ràng.

Thân thể tỳ hưu đã máu me đầm đìa, nó và Tô Bạch quyết chiến, trên thực tế cục diện đã rất rõ ràng, thế nhưng dường như tỳ hưu vẫn luôn kiên trì, nó tin tưởng chủ nhân của mình sẽ quay về cứu.

Thế nhưng.

Đối với nó là bất hạnh, nhưng đối với Tô Bạch lại là may mắn, Phích Lâu, chủ nhân của nó còn chưa có quay lại.

Lúc đầu, Tô Bạch cảm thấy thời gian dài hơn nhiều so với dự kiến, nhưng bây giờ vẫn gió êm sóng lặng, Tô Bạch càng thêm vui vẻ, thoải mái tinh thần, tiếp tục bào cách. (Dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa)

Thời gian dần trôi qua, dường như tỳ hưu không chống đỡ nổi nữa, nhất là khi nó rõ ràng, Phích Lâu nhất định có thể cảm ứng được phía bên nó đã xảy ra chuyện, nhưng còn chưa có trở lại, hiển nhiên, cọng rơm cứu mạng cuối cùng cũng tan biến.

Tô Bạch nhìn thấy trong ánh mắt của tỳ hưu lộ ra vẻ cầu khẩn, hiển nhiên là nó có ý định từ bỏ và đang xin tha.

Thần thú và một con lớn khác nhau rất lớn, thế nhưng trong một số trường hợp, thật ra không có gì khác biệt, lúc nhìn thấy dao, biết mình sắp chết, đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Tô Bạch lấy một tay ra khỏi bên miệng tỳ hưu, móng tay hắn đâm vào trên người tỳ hưu, thế nhưng lực phòng ngự của vẩy lân trên người tỳ hưu vô cùng mạnh, móng tay Tô Bạch rạch xuống cơ thể tỳ hưu, tạo ra tia lửa, nhưng không thể nào đâm qua.

Tô Bạch cũng không cậy mạnh, chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ lên đó.

Vì mạng sống, tỳ hưu chủ động buông lỏng phòng ngự trên thân mình, để móng tay Tô Bạch đâm vào cơ thể nó.

Dòng máu màu vàng óng chảy ra, giống như sắt thép bị nung đỏ, trực tiếp tan vào da thịt Tô Bạch, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Tô Bạch nhất thời cảm thấy cả người mình giống như bị đưa vào trong lò rèn, vô cùng thống khổ, vẻ mặt hắn cũng trở nên vặn vẹo, thế nhưng hắn vẫn cố gắng kìm nén không phát ra âm thanh, tiếp tục dẫn dắt máu của tỳ hưu vào trong cơ thể mình.

Bản thân hắn có bao nhiêu cơ hội chiếm được máu của thần thú chứ?

Lần này, hắn nhất định phải hút đủ!

Chương 367 Tôi Tin

Hình thể của tỳ hưu không ngừng thu nhỏ lại theo sự mất máu của nó, thế nhưng bụng của tỳ hưu lại có vẻ như càng to lên, ánh mắt khẩn cầu của nó càng thêm mãnh liệt, hiển nhiên là mang theo khát vọng sống sót, nó cũng đang nhắc nhở Tô Bạch, nếu hắn còn tiếp tục như thế nữa, nó thật sự sẽ chết.

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu dẫn dắt toàn bộ khí huyết của mình lưu lại trong người tỳ hưu tràn ra, trở về trong cơ thể hắn, những máu tươi "du lịch" ở trong cơ thể tỳ hưu cũng coi như được tỳ hưu tôi luyện lại một lần. Khi máu tươi lại một lần nữa quay về trong cơ thể Tô Bạch, nó càng trở nên tinh khiết hơn, lần này Tô Bạch đem con tỳ hưu coi như "máy lọc không khí" rồi.

Không để tỳ hưu cứ thế mà chết đi, Tô Bạch sớm thu tay lại, khí huyết được hấp thu về cơ thể hắn, bụng tỳ hưu cũng khôi phục lại như bình thường, chẳng qua nó nhỏ hơn trước đó mấy lần, đoán chừng Phích Lâu cho nó ăn không công mấy tháng tinh huyết.

Tỳ hưu giống như một con mèo bệnh nằm trên mặt đất, hơi thở của nó rất không ổn định, trên người nó bắt đầu xuất hiện một số ánh sáng không ngừng lóe lên, bề ngoài cơ thể của nó cũng đang xảy ra một số biến hóa, dường như nó đang thay đổi thành một dáng vẻ khác.

Tỳ hưu rất phổ biến ở Trung Quốc, có thể nhìn thấy những tượng đá và tranh vẽ về tỳ hưu ở khắp mọi nơi, cho nên hình dáng cơ bản của tỳ hưu như thế nào, trong lòng Tô Bạch cũng

rất rõ ràng, hiện tại dáng vẻ mà gia hỏa này đang biến hóa ra, rõ ràng không phải là long tử.

Ngay lập tức, trong ánh mắt Tô Bạch lộ ra vẻ hiểu rõ.

- Đây không phải là tỳ hưu có huyết thống thuần khiết, là thứ dựa vào thiên cơ để tu luyện ra huyết thống tỳ hưu.

Tô Bạch ngồi xuống mặt đất, trên người hắn vẫn còn cảm giác giống như thiêu như đốt, không giảm bớt đi một chút nào, thế nhưng sau khi quen thuộc với cảm giác này, trái lại cảm thấy giống như vừa đi xông hơi về, mang theo chút gì đó thoải mái, đây là một loại tra tấn về bệnh trạng, cũng giống như cảm giác lúc ngạt thở, không thua kém SM là mấy, dường như Tô Bạch thật sự có khuynh hướng đam mê khác người này, bởi vì cả hai loại này, hắn đều đã trải qua, hơn nữa, cảm giác còn khá tốt.

Tô Bạch đưa tay sờ lên đầu tỳ hưu, Tô Bạch đang do dự xem có nên giết nó hay không. Ban đầu bản thân hắn chỉ dự định rút ra một ít máu của tỳ hưu, đến lúc đó, cho dù Phích Lâu biết chuyện và nổi giận, cũng sẽ không đến mức đánh nhau người chết ta sống, ít nhất còn có thể cứu vãn, nhưng con tỳ hưu này rõ ràng chỉ là hàng giả, huyết thống lại bị hắn lấy ra, trực tiếp rơi xuống khỏi cấp độ thần thú, chẳng khác gì giết nó, sau này Phích Lâu không liều mạng với hắn mới là chuyện lạ.

Tô Bạch đưa tay sờ lên chiếc nhẫn màu xanh lam trên ngón tay mình, Tô Bạch vô thức kích thích nó một chút, sau đó buông ra rồi lại kích thích nó thêm mấy lần. Hắn rất rõ ràng, miêu nữ hẳn là còn ở gần đây, cô ta sẽ không đi quá xa, bởi vì hắn đã nhét một phần bộ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng vào vị trí trái tim của miêu nữ, chỉ cần phía bên hắn kích thích, bên phía miêu nữ sẽ sinh ra cảm ứng, điểm

này, miêu nữ hẳn là rõ ràng, tính mạng của cô ta còn nằm trong tay hắn.

Khoảng 10 phút sau, một tiếng mèo kêu sắc bén từ phía sau lưng Tô Bạch truyền đến, Tô Bạch quay người lại, hắn nhìn thấy một miêu nữ mặc quần áo, phía sau lưng cô ta còn có cánh đang bay đến chỗ mình.

- Hơi thở cường đại thêm, cô lại lén ăn không ít đồ tốt hả, ha ha, còn học được cách mặc quần áo, thật đúng là biết làm dáng.

Tô Bạch không có bị khí thế của miêu nữ chế trụ, nhất là khi chính mình đang nắm giữ tính mạng của đối phương trong tay, không cần thiết phải có suy nghĩ ngu ngốc đi tỷ thí phân cao thấp khí thế, thật đúng là ăn no rửng mỡ.

Miêu nữ bay vòng trên không trung nửa phút, sau đó hạ cánh xuống trước mặt Tô Bạch, sau khi do dự mấy giây, cuối cùng cô ta vẫn cúi người xuống, quỳ một gối trước mặt Tô Bạch.

Thế nhưng loại cảm giác miễn cưỡng, không quen, không nguyện ý vẫn rất rõ ràng.

- Ngoan, lúc này mới ngoan.

Tô Bạch đưa tay ra, nhéo lên hai khối thịt trước ngực càng ngày càng to hơn.

Miêu nữ không nhúc nhích, mặc cho động tác của Tô Bạch.

Cảnh tượng này có vẻ hơi bỉ ổi, dâm loạn, cũng hơi hoang đường.

Sau lưng là một đống xác chết.

Mà người đàn ông này lại đang nắm vuốt ngực của một miêu nữ nóng bỏng, nếu như có một nhà nghệ thuật gia nào đó vẽ lại cảnh tượng này lên tranh sơn dầu, như vậy có thể phản

ánh ra rất nhiều thứ ví dụ như huyết tinh, bạo lực, dâm loạn… Một số nhân tố được kết hợp vào nhau.

Thế nhưng trong lòng Tô Bạch cũng rất rõ ràng, hắn không rảnh, không cô đơn đến mức thế.

- Lại biến dị, không đúng, là cường hóa.

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra nụ cười, trực tiếp giật chiếc áo miêu nữ đang mặc ra, động tác rất thô bạo, rất dứt khoát.

Xoẹt…

Một âm thanh giòn vang truyền ra, hai khối thịt trên ngực miêu nữ lộ ra ngoài, nó không phải hình dạng như trái đào tươi, mà chính là biến thành hai đầu mèo, cứ như thế treo lủng lẳng ở nơi đó, hai đầu mèo này không đủ linh trí, là vật chết, hoặc nói đúng hơn là một bộ phận sinh trưởng trên người miêu nữ.

Người mèo thôn phệ lẫn nhau, có thể thôn phệ lực lượng trong máu thịt của đối phương, đồng thời cũng kế thừa một số thứ khác của đối phương, ví dụ như cánh của miêu nữ này cũng được kế thừa từ một người mèo khác đã bị cô ta ăn thịt.

- Cái này thật đúng là buồn nôn.

Tô Bạch nhìn thấy hai cái đầu mèo này liền lắc đầu, mặc dù nói, bản thân hắn không có loại xúc động nguyên thủy giữa nam và nữ với miêu nữ, thế nhưng khi nhìn thấy một người phụ nữ có vóc dáng nóng bỏng biến thành dạng này, hắn vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

- Nếu như… Ngài… Không thích… Tôi có thể… Thu… Lại…

Miêu nữ đưa tay, giữ lấy tay Tô Bạch.

Ánh mắt Tô Bạch hơi ngưng tụ, hắn vô thức cảm thấy miêu nữ này lại chuẩn bị khiêu chiến quyền uy của hắn.

Thế nhưng, một giây sau, miêu nữ lại dùng sức đặt tay Tô Bạch lên ngực mình.

Hai cái đầu mèo ở trước ngực miêu nữ mất đi, ngược lại biến thành hai khối thịt mềm mại cao vút, từ chỗ lòng bàn tay, Tô Bạch còn có thể cảm nhận được sự co dãn của hai quả đào tươi.

- Đối với phương diện kia, tôi yêu cầu tương đối cao.

- Nhưng… Phía dưới của ngài… Cứng rồi…

Ánh mắt miêu nữ nhìn xuống đũng quần của Tô Bạch.

Tô Bạch cũng theo tầm mắt của cô ta nhìn xuống, sau đó mím môi, rất nghiêm túc giải thích:

- Tôi vừa uống máu của thần thú, máu của nó có công hiệu tráng dương.

Dương vật của hổ đều có thể tráng dương, chứ đừng nói đến máu của tỳ hưu, nó tuyệt đối có thể đem dương khí trong người đàn ông hoàn toàn kích phát ra.

Miêu nữ gật đầu, trên mặt lộ ra dáng vẻ cô đơn, tuy cô ta đã có linh trí, nhưng mức độ văn minh của cô ta không khác gì người rừng. Miêu nữ cho rằng, làm một người phụ nữ, muốn lấy lòng đối phương, chỉ cần giao cơ thể của mình cho đối phương hưởng thụ là được.

Đồng thời, miêu nữ còn lẩm bẩm nói.

- Tôi tin.

Chương 368 Cô Có Không

“Cô có muốn ăn những thứ này không?”

Tô Bạch xoay người, chỉ vào đống thi thể chồng chất ở phía sau lưng mình. Ở trong mắt một người bình thường, đống thi thể chất đống này là thứ dơ bẩn và đáng sợ, thế nhưng ở trong mắt người mèo, nó giống như là heroin.

Miêu nữ cúi đầu, hô hấp của cô ta bắt đầu trở nên dồn dập, hiển nhiên, ý tứ rất rõ ràng, đối với cô ta mà nói, đống thi thể ở trước mặt, tuyệt đối là dụ hoặc không cách nào từ chối được.

- Muốn ăn thì ăn.

Tô Bạch ngồi xuống ngay tại chỗ, hiện tại khí huyết đang không ngừng lăn lộn trong cơ thể hắn, máu tươi của tỳ hưu cũng đang dung nhập vào trong tứ chi của hắn. Ban đầu Tô Bạch đã hình thành thói quen với cảm giác thống khổ, lúc này hắn lại phát hiện ra, nó hơi ảnh hưởng đến trạng thái của hắn rồi.

Ví dụ như cơ thể của hắn bắt đầu tự động trở nên tê liệt và mất cảm giác, hiển nhiên, giống như tỳ hưu cần phải mất một khoảng thời gian mới có thể tiêu hóa được hết máu tươi của Tô Bạch, Tô Bạch muốn hoàn toàn chuyển hóa máu tươi của tỳ hưu cho bản thân sử dụng, hắn cũng cần đến một khoảng thời gian nhất định. Trước khi tiêu hóa hết, cơ thể của Tô Bạch sẽ luôn rơi vào trong trạng thái tác dụng phụ.

Miêu nữ nhảy vọt lên đống thi thể, bắt đầu liều mạng cắn nuốt những thi thể của đồng loại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, từ tận sâu trong đáy lòng, Tô Bạch cảm thấy hâm mộ, đáng tiếc, đối với Tô Bạch mà nói, những thi thể này hoàn toàn không có tác dụng gì với hắn, nếu không, làm sao hắn có thể để cho miêu nữ kia chiếm món hời.

Miêu nữ vừa cắn nuốt vừa tiến hóa, vóc dáng của miêu nữ thế mà bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại, thân thể của cô ta càng ngày càng trở nên cân xứng hơn, trước đó dáng người no đủ nóng bỏng, lúc này vậy mà lại bắt đầu trở nên mảnh mai. Từ góc độ thẩm mỹ mà nói, là chuyển từ một loại vẻ đẹp này sang loại vẻ đẹp khác.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc từ trong túi áo của mình và châm lửa, nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tô Bạch tự hỏi, đến khi nào thì cấm chế mà hắn lưu lại trong cơ thể miêu nữ sẽ mất đi hiệu lực, cho dù bất kỳ lúc nào cũng không thể quá tự tin, Tô Bạch có thể chấp nhận việc chính mình đi tìm đường chết, lại không thể tiếp nhận việc ngu xuẩn hại chết chính mình.

Meo!

Tốc độ cắn nuốt của miêu nữ càng lúc càng nhanh, rõ ràng miệng của cô ta rất nhỏ, lại phun ra một ngọn lửa màu xanh lam, trực tiếp khiến cho những thi thể còn lại ở trước mặt mình cùng một lúc bốc hơi, sau khi bốc hơi, tất cả luồng khí này đều bị cô ta hút vào trong miệng mình.

Ngay lập tức, miêu nữ dang hai tay ra, trên dưới người cô ta bắt đầu xuất hiện từng tiếng xương đứt đoạn, đây là dấu hiệu cho việc sinh mệnh của cô ta lại thăng cấp, cơ thể miêu nữ lại một lần nữa tự mình tổ hợp lại.

- Ồ, tiếp tục giả vờ xem nào.

Tô Bạch vô thức kích thích chiếc nhẫn của mình, trên mặt miêu nữ nhanh chóng lộ ra thống khổ, cả người quỳ rạp trên

mặt đất, mang theo một loại cảm xúc oán hận nhìn chằm chằm Tô Bạch.

- Muốn dựa vào biểu hiện của sự tiến hóa bên ngoài, một lần nữa thay đổi vị trí trái tim của mình, từ đó thoát khỏi thứ đồ mà tôi để lại trong cơ thể cô, vì tự do, cô thật đúng là kiên trì, thế nhưng, đừng khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của tôi.

Tô Bạch đứng lên, đi về phía miêu nữ.

- Meo!

Miêu nữ phát ra một tiếng kêu to, dang rộng đôi cánh, hóa thành một tia chớp màu đỏ đánh thẳng về phía Tô Bạch, một tay cô ta bóp lấy cổ hắn, tiến thẳng về phía trước, trực tiếp đem Tô Bạch chống đỡ lên tượng điêu khắc, để lại một vệt lửa thiêu ở phía sau.

Hiện tại đây vẫn chỉ là biểu hiện cho việc tiết năng lượng ra bên ngoài của miêu nữ mà thôi, Tô Bạch quả thật đã thành công nuôi dưỡng ra một con quái vật, chỉ là, con quái vật này hoàn toàn không cho rằng mình là sủng vật.

- Tôi có dũng khí đồng quy vu tận, cô có không?

Sắc mặt Tô Bạch bình tĩnh nhìn miêu nữ ở trước mặt mình, đừng nói đến việc hiện tại trạng thái cơ thể Tô Bạch hơi không ổn định, vì thế ở một mức độ nhất định mà nói, nó sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy lực chiến đấu, cho dù Tô Bạch có ở trạng thái ổn định, khả năng hiện tại hắn cũng không phải là đối thủ của miêu nữ. Trong nháy mắt miêu nữ đã cắn nuốt rất nhiều thi thể của cường giả đồng loại, có trời mới biết, bây giờ rốt cuộc cô ta đã tiến hóa lên thêm bao nhiêu lần.

Sau mỗi lần tiến hóa, cấp độ trí tuệ và cái gọi là cảm giác tôn nghiêm đều sẽ một lần nữa tăng lên, tiếp đó tâm tư chân chính muốn thoát khỏi sự khống chế của Tô Bạch đối với bản thân càng lúc càng trỗi dậy.

Dường như, sau mỗi lần cắn nuốt đồng loại và thăng cấp, khiêu chiến một chút quyền uy của chủ nhân đã trở thành thói quen của miêu nữ này rồi.

Thế nhưng, cô ta vẫn sợ chết.

Trừ khi trí tuệ của cô ta phát triển đến cấp độ thánh nhân, hoặc là chuyển sang trạng thái cực đoan, trở thành một người bệnh tâm thần như Tô Bạch, nếu không, cô ta vẫn sẽ bị Tô Bạch nắm chặt trong lòng bàn tay.

Ngang tàng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ liều mạng, đại khái chính là như thế.

Miêu nữ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tô Bạch, từ trong đôi mắt của Tô Bạch, cô ta không nhìn ra được sự e sợ, chỉ có một sự bình tĩnh đến đáng sợ, hiển nhiên, tên nhân loại này, nói được thì làm được, hắn hoàn toàn có thể không chút áp lực tâm lý nào cùng cô ta đồng quy vô tận.

Cuối cùng, miêu nữ nới lỏng tay mình ra.

Tô Bạch rơi xuống, tựa vào bên dưới bức tượng điêu khắc, ho khan vài tiếng. Miêu nữ này, hiện tại vậy mà lại cho hắn cảm giác giống như lúc trước bị Yến Hồi Hồng đánh. Ít nhất, từ mặt sức mạnh nhìn lại, thực lực của miêu nữ đã tăng lên đến cấp độ sắp tiếp cận được Yến Hồi Hồng.

Nhìn vào bàn tay mình, Tô Bạch thấy được mạch máu phía trên tay hắn, vậy mà lại bắt đầu nhiễm lên một lớp màu vàng sẫm. Hiển nhiên, cơ thể của hắn đang dung hợp, chuyển hóa máu của tỳ hưu, hơn nữa còn có hiệu quả rất rõ ràng rồi.

- Bảo vệ tôi.

Tô Bạch giơ một tay lên.

Miêu nữ sửng sốt đứng nguyên tại chỗ, sau cùng, cô ta vẫn vươn tay ra, bắt lấy tay Tô Bạch, đỡ hắn lên.

- Chậc chậc, hiện tại ngay cả một chút sức lực tôi cũng không có, vừa rồi nhân lúc còn chút sức lực, tôi nên cùng cô làm một lần mới đúng, thật đúng là thua thiệt.

Tô Bạch tiếp tục trêu đùa, hắn biết rõ miêu nữ nghe hiểu được những lời hắn nói.

- Đi… Chỗ nào…

Miêu nữ lên tiếng hỏi.

- Bất kỳ chỗ nào cũng được.

Tô Bạch hít sâu một hơi, cảm giác mệt mỏi đang nhanh chóng lan ra khắp cơ thể hắn, may mắn về mặt tinh thần không có tác dụng phụ gì, nếu không, một khi bản thân hắn hôn mê, chìm vào giấc ngủ sâu, hắn không cách nào nắm giữ được con mèo này nữa.

Miêu nữ dang hai cánh ra, giữ lấy Tô Bạch và bay lên cao.

Sức gió không ngừng đánh thẳng vào mặt Tô Bạch, thế nhưng Tô Bạch lại cảm thấy hơi thoải mái.

Chẳng mấy chốc, miêu nữ hạ cánh xuống, cô ta dẫn Tô Bạch đến một tòa nhà chung cư, trực tiếp đi thẳng vào nhà bằng ban công.

- Đây là nhà của cô à?

Tô Bạch ngồi cạnh giường, từ ban công đi vào là phòng ngủ, phòng ngủ đều là màu hồng, hắn là phòng của bé gái, rất có phong cách công chúa.

Trên tủ đầu giường có một khung ảnh đang được để úp xuống, Tô Bạch lật ra xem, hắn nhìn thấy một cô gái với nụ cười rất ngọt ngào.

Một cái tay trực tiếp vươn ra, một lần nữa úp khung ảnh xuống.

Tô Bạch cười nói:

- Ngay cả trí nhớ cũng khôi phục rồi sao?

Chương 369 Chăn Nuôi

Miêu nữ nhìn Tô Bạch, trong mắt cô ta lộ ra sát khí.

- Cô không rót cho khách một cốc nước hả?

Tô Bạch hỏi.

Miêu nữ rời khỏi phòng ngủ, một lúc sau, cô ta cầm một lon coca đi đến, để lên trên giường cạnh Tô Bạch.

Tô Bạch không để ý đến việc hiện tại nô lệ của mình đã lên mặt mũi như thế, hắn mở lon coca ra uống một ngụm, sau đó hai chân đều đặt lên giường, để gối phía sau đầu mình, cả người nằm xuống.

Miêu nữ rời đi vào ngủ, ngồi trong phòng khách.

Vào lúc này, bầu không khí giữa hai người rất yên tĩnh.

Tô Bạch nằm trên giường, trên người hắn không ngừng lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, máu tươi bắt đầu từ trong lỗ chân lông chảy ra, sau đó ngưng kết thành một vết máu nhàn nhạt.

Miêu nữ ngồi trên sofa không nhúc nhích, nhìn vào bức ảnh cưới mới chụp của đôi vợ chồng trung niên trong phòng khách.

Bên ngoài cửa sổ, không ngừng có cơn gió màu đỏ thổi đến, dung nhập vào trong cơ thể miêu nữ, ánh mắt miêu nữ càng ngày càng trở nên thanh tịnh, nhưng ngay cả chính bản thân cô ta cũng không hề hay biết.

Ầm!

Chiếc cầu bị sập. Trên thực tế, trong lúc giao chiến, chiếc cầu kia đã có trăm ngàn lỗ thủng, sau cùng bị Yến Hồi Hồng

rút ra một đầu dây xích để đánh người mèo, chiếc cầu hoàn toàn sụp đổ, không chịu nổi nữa.

Trên người Phích Lâu có mấy vết thương, máu me đầm đìa, thế nhưng bước đi của anh ta vẫn rất vững vàng, thật ra thứ mà Phích Lâu am hiểu nhất chính là bảo vệ chính mình, vừa rồi trong lúc giao chiến, anh ta không ngừng biến đổi kết giới, về cơ bản xem như thành công đem ưu thế về mặt số lượng của những người mèo kia hóa giải, thế nhưng Phích Lâu vẫn bị một người mèo thành công đánh lén, cũng may không có trở ngại gì.

Mà Yến Hồi Hồng và Lan Lâm là lực lượng chính trong cuộc chiến giết chóc, trong tay hai người đã có hơn mười người mèo bị giết.

Toàn bộ những người mèo còn lại đều chết trận, sau cùng chỉ còn lại một người mèo cầm chiêng, ngay từ lúc cuộc chiến bắt đầu cho đến bây giờ, người mèo kia không ngừng gõ chiêng, nhìn thấy đồng loại của mình lần lượt chết trận, người mèo đang đưa tiễn bọn họ, cảm giác mà hình ảnh này mang đến rất thê lương.

Tuổi của người mèo này hơi lớn, sắc mặt tang thương, cho dù hiện tại ông ta có gương mặt của người mèo, nhưng vẫn có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Yến Hồi Hồng xuất hiện ở sau lưng người mèo, một tay đánh nát chiếc chiêng của ông ta, chiếc chiêng phát ra âm thanh cuối cùng, ngay sau đó, người mèo này cũng không phản kháng, chỉ mang theo một nụ cười quỷ dị, quay đầu nhìn về phía Yến Hồi Hồng, ngay sau đó ông ta bị một chưởng của Yến Hồi Hồng đánh vỡ sọ não, thi thể ngã trên mặt đất.

Vào lúc này, tất cả các thi thể ở trên mặt đất đều tự mình bốc cháy, đem máu tươi và thịt nát đều hóa thành tro tàn, thế

nhưng có một luồng khí đỏ không thể nắm bắt được bay lên không trung, không biết bị gió thổi đến nơi nào.

Phích Lâu thử dùng kết giới để ngăn cản, nhưng lại phát hiện nó vô dụng.

- Đây là thứ gì?

Yến Hồi Hồng nhíu mày hỏi.

- Thứ này xuất hiện mang ý nghĩa, tất cả những việc chúng ta vừa làm đều không công.

Lan Lâm ngồi xổm xuống bên bờ sông, bắt đầu dùng nước sông để rửa tay mình:

- Lý Liên Kiệt có tham gia đóng một bộ phim tên gọi "Kẻ Độc Tôn". Thế giới trong phim gồm 122 tầng song song với nhau, nếu như anh vượt qua được đến tầng khác và giết đi "bản sao" của chính mình, anh có thể hấp thụ sức mạnh của người kia. Hiện tại, tình huống trước mắt mà chúng ta đang gặp phải, gần như là giống như đúc.

- Chúng ta dự tính thông qua việc giết chết một bộ phận người mèo có thực lực mạnh để làm suy yếu sức mạnh của người mèo xuất hiện sau cùng, thế nhưng Phát Thanh Khủng Bố hiển nhiên không nguyện ý nhìn thấy chúng ta kết thúc dễ dàng như thế, cho nên nó cố ý bố trí ra một tiết điểm, hiện tại chúng ta giết một người mèo, sức mạnh của người mèo kia sẽ theo gió bay đi, dung nhập vào trong cơ thể của người mèo còn sống.

- Tôi muốn đi về trước.

Bóng dáng của Phích Lâu biến mất ngay tại chỗ, anh ta cảm ứng được tỳ hưu của mình đang rất nguy cấp.

Lan Lâm và Yến Hồi Hồng vẫn còn cùng nhau đứng bên bờ sông.

Yến Hồi Hồng đi đến phía sau lưng Lan Lâm.

Lan Lâm đột nhiên cảm thấy gì đó:

- Sao thế?

- Cô cho rằng Phích Lâu sẽ không nghi ngờ cô ư?

- Hoài nghi tôi cố ý sắp xếp Tô Bạch và sủng vật kia của anh ta ở chung một chỗ sao?

- Lan Lâm, rốt cuộc cô muốn làm gì, chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì chơi vui?

Yến Hồi Hồng có chút không hiểu, hỏi.

Lan Lâm trừng mắt nhìn, sau đó hơi hé miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh mê người.

- Lão Yến à, tôi và anh quen biết nhau trước, sau đó mới quen biết Phích Lâu, anh ta không biết, nhưng anh hẳn là phải biết, huyết thống mà tôi luôn che giấu là gì.

- Hiện tại, tôi đang chăn nuôi một chú chim cút nhỏ rất ngon miệng.

Bóng dáng của Phích Lâu xuất hiện ở trên quảng trường, những thi thể chồng chất trên quảng trường đã biến mất không còn thấy tăm hơi, chỉ để lại dấu vết bị đốt cháy khét, ánh mắt Phích Lâu đảo qua nơi này, ngay lập tức ở dưới bức tượng điêu khắc nhỏ trên quảng trường, anh ta tìm được sủng vật của mình.

Tỳ hưu đang co quắp ở nơi đó run rẩy, nó sẽ không tiếp tục có được cảm giác điên cuồng giống như trước đó nữa.

Phích Lâu đi đến, bế tỳ hưu lên, anh ta đặt một tay lên đầu tỳ hưu, ngay sau đó, trong mắt Phích Lâu hiện ra một số hình ảnh, những hình ảnh này đến từ trí nhớ của tỳ hưu.

- Giẫm lên ranh giới của quy tắc tổ đội, ra tay với sủng vật của tôi, tôi thật đúng là đã xem thường cậu. Một quy tắc tổ đội, cho dù có trừng phạt, tôi chấp nhận là được, tôi nhọc nhằn khổ sở dùng tinh huyết của mình để nuôi nấng nó, cậu lại trực tiếp hủy đi huyết thống thần thú của tỳ hưu.

- Cậu giỏi lắm.

Phích Lâu khẽ nắm chặt tay.

Đầu của con tỳ hưu trong ngực anh ta lõm xuống, trong nháy mắt, tứ chi nó run lên, lập tức mất đi tất cả sức sống, chết rồi.

Vì để cho hung thú này kế thừa được huyết thống của thần thú, cộng thêm thời gian cho ăn, nuôi dưỡng dài như thế, có thể nói, Phích Lâu đã phải tốn rất nhiều công sức và máu, hiện tại huyết thống thần thú của sủng vật bị hủy, bởi vì nó không phải là thần thú thuần chủng, cho nên căn bản không có hy vọng khôi phục lại, điều này đối với Phích Lâu mà nói, tỳ hưu đã mất đi tất cả giá trị của mình.

Vật không có giá trị, hủy đi là được.

Nhưng lửa giận trong lòng, nên dập tắt như thế nào đây?

- Cho dù có phải gác lại chuyện phía sau, tôi cũng nhất định phải tìm ra cậu trước

!

Dưới chân Phích Lâu xuất hiện một ánh sáng hình lục giác, trên mỗi một góc xuất hiện một bản sao của anh ta, tính thêm cả Phích Lâu, có tất cả bảy người giống nhau như đúc, cùng một lúc tản ra những phương hướng khác nhau, đây là tư thế, không tìm được Tô Bạch thì không bỏ qua.

Không bao lâu sau, Yến Hồi Hồng và Lan Lâm cùng nhau xuất hiện với một tâm trạng bình thản ở ngay trên quảng

trường.

Yến Hồi Hồng đi đến bên dưới tượng điêu khắc, vươn tay nắm lấy cái đuôi của tỳ hưu, nhấc thi thể của nó lên, lắc lư.

- Phích Lâu cũng thật là, tốt xấu gì anh ta cũng nuôi nó lâu như vậy, một chút tình cảm cũng không nhớ.

Lan Lâm không nhìn tỳ hưu, cô ta chỉ nhìn về nơi lúc đầu chất đống thi thể, nhưng hiện tại lại không có gì.

- Anh và anh ta, không phải cả hai đều giống nhau sao, cả hai đều là người mang chủ nghĩa hoàn hảo.

Chương 370 Cẩn Thận Người Giống Như Anh

"Đó là tôi của lúc trước."

Yến Hồi Hồng phản bác, sau đó đưa tay ra gãi mái tóc đầy dầu của mình lúc này:

- Hiện tại tôi đâu còn có chút bóng dáng phong lưu nào năm đó?

- Từ một trạng thái cực đoan này nhanh chóng chuyển sang một trạng thái cực đoan khác, từ một playboy ăn mặc chỉnh chu đến cực điểm biến thành một lão già hoàn toàn nát rượu, toàn tâm toàn ý, diễn hết mình cho hình tượng hiện tại của anh.

- Lão Yến, cái này thật đúng là giả dối.

Yến Hồi Hồng chậc chậc mấy tiếng, không phản bác nữa, tiện tay ném đi thi thể của tỳ hưu.

- Tên nhóc Tô Bạch kia đã giải quyết tỳ hưu, chuyện này tôi không cảm thấy có gì kỳ quái, vốn dĩ trên người tên nhóc kia có rất nhiều thứ thượng vàng hạ cám, chẳng qua, đống thi thể mà ba người chúng ta bận rộn giết hơn nửa đêm, sao lại bị mất?

- Đây cũng không giống như thứ mà Tô Bạch có thể ăn được, nếu như cậu ta cũng có thể giống như đám người mèo đi cắn nuốt thi thể đồng loại, như vậy tôi thật đúng là không dám đi gặp cậu ta, có chút hơi run rẩy.

- Anh ta có một con sủng vật ở trong thế giới chuyện xưa này, một miêu nữ mà anh ta tùy ý bắt được.

- Điều này thật đúng là khác người, chúng ta vất vả giết chết người mèo, cậu ta lại mang tất cả đi làm ân tình.

- Trên thực tế, bản chất không có gì khác nhau.

Lan Lâm đi đến đến một cây cột trên quảng trường, nhìn mái tóc của mình phản chiếu trên đó, đồng thời bắt đầu chỉnh trang.

- Phích Lâu đã bị chọc giận hoàn toàn, cô không sợ anh ta tìm ra Tô Bạch trước mình, đồng thời giết chết cậu ta sao?

Yến Hồi Hồng trêu chọc nói.

Ánh mắt Lan Lâm nhìn về phía Yến Hồi Hồng, cười như không cười:

- Vốn dĩ là vô tâm trồng liễu, nếu như có thể nhận được một kinh hỉ, thật đúng là không còn gì tốt hơn, nếu không, chưa chắc đã thất vọng.

(Cố ý trồng hoa hoa chẳng nở. Vô tâm tiếp liễu liễu xanh um: Có nghĩa là cố gắng trồng và chăm bón cho cây hoa thì hoa lại không ra, mà vô tình trồng cây liễu, không chăm bón gì thì liễu lại xanh tốt. Nghĩa bóng của câu này là: khi người ta mong muốn điều gì thì nó lại chẳng đến, cái điều không nghĩ đến, không mong muốn thì nó cứ vô tình kéo đến.)

- Lần này, khi tiến vào thế giới chuyện xưa, đầu tiên là cô liên thủ với Phích Lâu, cố ý gài tôi, hiện tại gài Phích Lâu, Lan Lâm à, tuy tôi hiểu rõ ở trong thế giới chuyện xưa, việc đâm một dao sau lưng bạn bè là một hành động bình thường, nhưng tôi thật sự không rõ ràng, tại sao lần này tính thực dụng của cô lại lớn như thế? Hơn nữa, lần này phòng tuyến cuối cùng của cô là ở nơi nào? Hiện tại Phích Lâu đang đem cơn giận trút lên

người Tô Bạch, nhưng tôi rất rõ ràng, trong lòng anh ta nhất định hiểu chuyện này là do cô sắp xếp.

- Cho nên?

- Không nên dồn ép cả hai người chúng tôi đến mức nóng nảy, đối với cô mà nói, điều đó rất nguy hiểm. Tuy nói việc hai người đàn ông cùng nhau ra tay với một người phụ nữ là chuyện không dễ nghe, thế nhưng, cho dù là thỏ, lúc tức giận cũng sẽ biết cắn người đó.

Meo!

Ở phía xa, có một người mèo cao lớn xông thẳng đến, mặt đất cũng theo bước chạy của anh ta mà chấn động.

Thân hình Yến Hồi Hồng lóe lên, trực tiếp đi đến, cho người mèo này một bạt tai, đánh bay người mèo, sau đó anh ta lại giẫm chân lên người mèo. Anh ta đem người mèo vừa ngửi được mùi máu tanh liền vội vã chạy đến đây, làm đối tượng để phát tiết những tích tụ trong lòng mình.

Chỉ là Yến Hồi Hồng không nhìn thấy, ở phía sau lưng anh ta, đầu ngón tay của Lan Lâm có những sợi tơ đỏ đang không ngừng vờn quanh.

Đây là dây nhân quả.

Nóng quá.

Thật nóng.

Đau quá.

Toàn bộ cơ thể Tô Bạch giống như một chiếc bàn là điện, mồ hôi không ngừng chảy ra, làm ướt ga giường, đồng thời nhiệt độ bên trong phòng ngủ cũng không ngừng lên cao, sau khi lên tới nhiệt độ nhất định liền nhanh chóng hạ xuống, gần như không còn thấy nhiệt độ nữa, trong phòng cũng bắt đầu

xuất hiện băng sương, sau khi tình cảnh này không ngừng lặp đi lặp lại, hiện tại trong phòng trở nên ẩm ướt.

Lúc này hắn đang tiến vào bước cuối cùng trong quá trình luyện hóa chân huyết của tỳ hưu, đây cũng là bước gian nan nhất.

Miêu nữ vẫn còn đang ngồi trong phòng khách, thất thần nhìn ảnh cưới của cha mẹ. Lúc này đây, trong lòng cô ta không có bất kỳ thứ gì khác, hoàn toàn rơi vào trong tâm trạng của riêng mình, lại không hay biết rằng, mặc dù hiện tại cô ta không đi thôn phệ những đồng loại khác, nhưng thực lực của cô ta vẫn đang không ngừng mà tăng lên, bởi vì trong thành phố này, bất kỳ lúc nào cũng có người mèo chết đi, thi thể của bọn họ bắt đầu tự bốc cháy, hóa thành lực lượng thuần túy nhất mà chỉ có người mèo còn sống mới có thể hấp thu được.

Có lẽ đây chính là điểm tiết chế mà trước đó Phát Thanh Khủng Bố đã bố trí ra, ví dụ như khi số lượng người mèo giảm mạnh đến một mức độ nào đó, hình thức này sẽ được mở ra.

Vì theo đuổi cái gọi là kịch tính trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố thật đúng là tốn tâm tư để gây khó khăn cho thính giả.

Cuối cùng, đại khái khi đến chạng vạng tối, mí mắt Tô Bạch hơi run lên, sau đó hắn mở mắt ra, tầm nhìn hoàn toàn mơ hồ, cả người cũng hơi choáng váng nặng nề, hắn gian nan từ trên giường ngồi dậy, Tô Bạch nghe được một tiếng mèo kêu.

- Meo…

Tiếng mèo kêu này rất quen thuộc, không phải tiếng kêu của những người mèo kia, mà chính là… Tiếng của Cát Tường.

Tô Bạch nhìn về phía cuối giường, hắn nhìn thấy Cát Tường đang nằm ở đó.

- Con mèo chết tiệt này, mày đến đây xem náo nhiệt cái gì.

Tô Bạch vô thức dịch người đến, lại phát hiện bóng dáng Cát Tường hoàn toàn biết mất, không thấy đâu nữa.

Tô Bạch đấm một cái vào đầu mình:

- Xem ra tác dụng phụ vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt, thế mà lại xuất hiện ảo giác rồi.

Điểm này, trái lại Tô Bạch cảm thấy rất bình thường, cũng không quá để ý.

- Cha… Cha…

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía đầu giường, tiểu gia hỏa đang ngồi ở chỗ đó vẫy tay với Tô Bạch.

- Móa nó, con cũng đến.

Tô Bạch lắc đầu, không cách nào, con trai đến, cho dù là ảo giác, thế nào cũng phải ôm.

Chỉ là, khi Tô Bạch đến, phát hiện con trai cũng đã biến mất.

- Con mẹ nó…

Tô Bạch đánh vào đầu mình, hiển nhiên có chút bực mình.

Ảo giác thì ảo giác, làm sao thời gian lại ngắn như thế.

Từ trên giường đứng lên, Tô Bạch vẫn cảm thấy hơi buồn ngủ, nhưng chẳng qua trạng thái của hắn tốt hơn trước đó rất nhiều, cơ thể không còn mất đi cảm giác và suy yếu như trước, tình trạng thể chất của hắn rất tốt, dường như máu tươi trong người hắn còn nhiều thêm một ít.

Ban đầu lúc Tô Bạch tiến hành cận chiến, cơ bản là dựa vào việc chuyển hóa sang trạng thái cương thi để chèo chống, mặc dù năng lực sinh tồn của trạng thái Vampire rất mạnh, nhưng muốn chân chính phản kích lại địch nhân, hắn vẫn cần phải hoán đổi sang trạng thái cương thi, thế nhưng hiện tại, Tô Bạch cảm thấy sau khi dung hợp chân huyết của tỳ hưu, lực công kích của huyết thống Vampire trong người hắn cũng tăng lên rất nhiều, về phần cụ thể tăng bao nhiêu, phải đợi có cơ hội thử mới biết được.

Cẩn thận người giống như anh…

Cẩn thận người giống như anh…

Cẩn thận người giống như anh…

Không biết vì sao, một câu nói không mang theo chút tình cảm nào lại không ngừng vang lên trong đầu Tô Bạch.

Đây là giọng nói của chính Tô Bạch, đánh thức một đoạn trí nhớ đã bị hắn xem nhẹ hoặc nói chính xác là quên lãng.

Chương 371 Đến Đây Nào, Anh Ôm

Nó hơi giống như giác quan thứ sáu, hoặc gọi là linh tính gì đó, có lẽ chính bản thân mình cảm thấy điều này rất quan trọng, cũng có thể là bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, nhất là hiện tại, đối với Tô Bạch mà nói, hắn đang ở trong một nửa trạng thái tinh thần hoảng hốt, cho nên rất dễ dàng suy nghĩ linh tinh.

Tô Bạch cầm lấy lon coca mà chính mình uống dở, một hơi uống sạch. Lúc này cả người hắn mới thoát khỏi trạng thái mơ hồ, rốt cuộc tư duy của hắn cũng khôi phục lại bình thường, trở nên rõ ràng, cuối cùng trạng thái hồn vía trên mây trước đó xem như là kết thúc.

Lúc này, Tô Bạch bắt đầu suy nghĩ xem câu nói kia rốt cuộc bắt nguồn từ đâu? Nói tóm lại, câu nói này có liên quan mật thiết với hắn, nếu không, hắn sẽ không nhớ kỹ như vậy, cũng sẽ không bỗng nhiên nhớ lại.

Một lúc sau, cuối cùng trong đầu Tô Bạch cũng xuất hiện một manh mối, trí nhớ rốt cuộc cũng quay lại.

Đây chính là lần hắn từ Giang Tô đưa Cát Tường về Thành Đô, ở bên ngoài nhà, bản thân hắn vừa mới đưa Cát Tường vào trong, cũng chính là trả lại cho Lệ Chi, chuẩn bị đón xe về nhà mình ở Thành Đô, khi đó Lệ Chi nhắn một tin qua wechat cho hắn.

“Cẩn thận người giống như anh…”

- Tại sao mình lại nhớ đến cái này, thật đúng là hơi có tố chất bệnh tâm thần rồi.

Trong mắt Tô Bạch, ý tứ của Lệ Chi khi nói ra những lời này, là nhắc nhở hắn ở trong thế giới chuyện xưa kia, phải cẩn thận người giống như mình, kết quả một lời thành sấm. Trong thế giới chuyện xưa kia, Chu cục trưởng - Một thính giả thực tập giống như hắn, mới chính là hung thủ thật sự và là phần tử nguy hiểm nhất. Đây là chuyện mà trước đó người nào cũng không nghĩ đến.

Trong phòng ngủ có một nhà vệ sinh riêng, Tô Bạch đi vào, trong nhà vệ sinh thế mà còn có thoang thoảng mùi nước hoa và một số ít đồ dùng của phụ nữ, nghĩ đến một loli nhỏ vốn dĩ ngọt ngào đáng yêu, ở trong làn sóng diệt thế bắt đầu ăn thịt đồng loại rồi biến thành dáng vẻ kia, trong lòng Tô Bạch không khỏi sinh ra một loại cảm giác thổn thức.

Thượng Đế muốn diệt thế, thế nhưng trong thành phố này, không phải tất cả mọi người đều là người xấu, cho dù phần lớn mọi người đều biến thành người mèo, đó cũng không phải do bọn họ chủ động lựa chọn, chẳng qua làm việc tốt thường rất tốn sức, đoán chừng Thượng Đế cũng muốn giảm bớt việc, trực tiếp tạo ra một con thuyền Noah, mang đến một trận diệt thế, để cho thế giới này một lần nữa được thanh tẩy, như thế đơn giản hơn nhiều.

Vốc nước lên mặt, Tô Bạch cảm thấy mát mẻ hơn nhiều.

Dùng khăn của cô gái lau mặt và tay, Tô Bạch hít sâu một hơi, đi ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng khách.

Trong phòng khách, miêu nữ vẫn ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, mạch suy nghĩ giống như một dòng nước lũ, một khi phá ra lỗ hổng liền khó có thể ngăn chặn lại được, nhất là khi trong đoạn thời gian trước, miêu nữ gần như mất đi toàn bộ ký ức của mình, cô ta chỉ biết chém giết và ăn những người

mèo khác. Hiện tại theo sự tăng lên của thực lực và cấp độ sinh mệnh, những ký ức bị lãng quên, hoặc nói đúng hơi là phủ bụi được khôi phục lại, mạch suy nghĩ giống như thủy triều, trong thời gian ngắn rất khó để dừng lại, nhất là bây giờ, chuyện mà hiện tại miêu nữ này nghĩ đến, chính là đi tìm lại những ký ức đã mất đi.

Đó là ký ức về gia đình, bạn bè và ký ức về cuộc sống của chính mình trong quá khứ.

Tô Bạch cầm một cái cốc đi đến chỗ bình lọc nước, rót cho mình một cốc, sau đó hắn ngồi ở chỗ sofa đối diện, vắt chéo hai chân, lương tâm của Tô đại thiếu gia đột nhiên xuất hiện, không quấy rầy mạch suy nghĩ của miêu nữ.

Chẳng qua rất nhanh Tô Bạch liền phát hiện ra một vấn đề, miêu nữ ở trước mặt hắn, cho dù đang ngẩn người, đang sững sờ, thế nhưng hơi thở trên người cô ta không ngừng trở nên cường đại, trên người cô ta cũng không ngừng xảy ra những biến hóa rất nhỏ, đây là bởi vì theo cấp bậc của sinh mệnh tăng lên, cơ thể cũng bắt đầu tiến thêm một bước tối ưu hóa và cải tiến, để cho cơ thể ngày càng thêm thích ứng với thế giới này, hoặc gọi là càng thêm dung nhập vào thế giới này.

Đối với người bình thường mà nói, đây là một quá trình dài dằng dặc, thậm chí cần phải mất từ mấy trăm năm đến hơn một ngàn năm, trải qua sự thay đổi của nhiều thế hệ.

- Chẳng lẽ cô ta đang ngộ đạo ư?

Trong lòng Tô Bạch tự hỏi.

Trước kia, hắn đã từng đọc qua một số truyền thần thoại, trong đó có nói: Triêu văn đạo, tịch tử khả hĩ (Sáng nghe được đạo lí, tối chết cũng không có gì ân hận.)

Một khi con người ta ngộ đạo, thực lực sẽ đột nhiên được tăng lên, thế nhưng Tô Bạch cảm thấy nếu nói miêu nữ ngộ

đạo, chuyện đó hơi vô lý.

Tô Bạch đứng lên đi đến ban công, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra nguyên nhân, không ngừng có luồng khí màu đỏ rất nhạt từ bên ngoài bay vào, sau đó theo một cách rất tự nhiên dung hợp vào trong cơ thể miêu nữ.

Tâm tư xoay chuyển, Tô Bạch gần như đã hiểu rõ, trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy Phát Thanh Khủng Bố thiết kế chuyện này quả thực rất khéo léo, xem như tránh cho việc thính giả muốn nửa đường phá hỏng khả năng xuất hiện của mấy cường giả người mèo như trong dự đoán ở giai đoạn sau cùng của diệt thế.

Chẳng qua, trong đáy lòng của Tô Bạch lại càng thêm ghen tị hơn.

Trước đó, miêu nữ có thể dựa vào việc ăn thịt đồng loại để trực tiếp làm cho bản thân mạnh hơn, hiện tại thế mà chỉ cần ngồi ở đó ngẩn người là được, so sánh giữa người với người, thật đúng là tức chết người.

Miêu nữ quay đầu nhìn về phía Tô Bạch, dường như quá trình ngẩn người đã kết thúc, ánh mắt cô ta vẫn có một vài mông lung, giọt nước mắt rơi xuống dưới.

- Tôi lạnh quá.

Miêu nữ tự mình lẩm bẩm.

Lúc này, giọng nói và giọng điệu của cô ta thật giống như một thiếu nữ điềm đạm đáng yêu không nơi nương tựa.

Tô Bạch dang hai cánh tay, làm ra tư thế ôm.

- Đến đây nào, anh ôm.

Vành mắt miêu nữ đỏ lên, từ trên ghế sofa đứng dậy, nhào đến trong ngực Tô Bạch, ôm thật chặt Tô Bạch, cảm nhận nhiệt độ từ trong ngực Tô Bạch truyền đến.

Hình ảnh tốt đẹp như thế.

Chủ nô và nô lệ, hai người đều có hoàn cảnh không nơi nương tựa dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau, che chở cho nội tâm của đối phương.

Nhưng mà,

Một giây sau, miêu nữ thống khổ quỳ trên mặt đất, mở lòng bàn tay ra, trên đó có một móng tay vừa trắng lại vừa dài, tản ra hơi thở khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

- Chậc chậc… Cứng rắn không được thì lại chuyện sang mềm, màn dạo đầu này rất tốt, xứng đáng được điểm cao, thế nhưng thật đáng tiếc, tôi không thích mấy phân cảnh anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, tôi luôn cảm thấy nó thật giả dối.

Tô Bạch đưa tay ra, vỗ lên gương mặt non mềm của miêu nữ.

- Lần sau nhớ kỹ, trước khi chuẩn bị ra tay, phải học được việc khắc chế sát khí của mình, thực lực của cô mạnh hơn tôi, mạnh hơn tôi rất nhiều, nhưng đáng tiếc, kinh nghiệm của cô vẫn còn quá thiếu sót.

Miêu nữ ngồi dưới đất, khi Tô Bạch dừng lại việc kích thích chiếc nhẫn màu xanh lam trên ngón tay hắn, miêu nữ rất bình tĩnh tựa vào cửa sổ sát mặt đất, không có phiền não, cũng không thẹn quá hóa giận, chuyện này đã giống như một thói quen sau khi trải qua quá trình biến đổi.

Bên trên bầu trời, trong con thuyền Noah chỉ còn lại sự cô đơn và an tĩnh.

Cả ngày lẫn đêm trên boong thuyền đều diễn ra cảnh sám hối, giảng đạo lý, tất cả những chuyện này chỉ vì muốn gột rửa linh hồn, những người không thể thừa nhận khảo nghiệm và đau đớn trong nội tâm đều đã bị đóng đinh chết trên thập tự giá, trở thành tiêu chí răn đe.

Chương 372 Cảnh Trên Thuyền Noah

Cũng may, một ngày 24 tiếng thì có 20 tiếng sám hối, nhưng cũng có bốn tiếng còn lại sẽ do bản thân mình tự sắp xếp. Trong khoảng thời gian này, mọi người có thể đi ăn vài thứ hoặc đi ngủ, đương nhiên, trên thuyền Noah không thể có thịt cá, trứng cá muối, hay rượu ngon gì đó, ngược lại chỉ có một nồi súp khoai tây với số lượng lớn, đủ cho mọi người ăn no nê.

Liêu Thu cầm đĩa cơm tối của mình, xúc từng thìa súp khoai tây lên ăn. Trên thuyền Noah có những người bình thường phụ trách dọn dẹp và vận chuyển đồ, những người bình thường này, phần lớn đều bị tẩy não, đã hoàn toàn trở thành tín đồ, đương nhiên, khoảng thời gian gần đây, Liêu Thu cũng đã nhìn thấy một số thính giả mà nội tâm hoàn toàn sụp đổ nhưng lại không chết, mà bị hoàn toàn tẩy não, họ mặc quần áo của người tu đạo, bắt đầu trở thành một người "tình nguyện vinh quang".

Loại người này, chết hay không chết, thật ra không có gì khác biệt, bởi vì rời khỏi thế giới chuyện xưa này, Phát Thanh Khủng Bố sẽ khôi phục lại thương thế trên người mỗi thính giả, thế nhưng nó sẽ không can thiệp vào phương diện tinh thần của thính giả. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho không ít người thực tập may mắn rời khỏi thế giới chuyện xưa nhưng sau đó lại phát điên, có không ít thính giả cũng vì thế mà mắc phải bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Một kẻ hoàn toàn bị tẩy não trở thành tín đồ, cho dù còn sống về đến thế giới hiện thực thì có thể làm gì? Ngay lập tức lao đến một tu viện nào đó trong thế giới hiện thực, tiếp tục thờ phụng Thượng Đế ư?

Sau đó ở trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, đoán chừng thính giả này thật khó mà thoát khỏi được cái chết, cuộc sống của thính giả không thể quá lãng phí và xao nhãng, nhiều người luôn trân trọng từng giây từng phút để tìm kiếm cơ hội làm cho bản thân mình mạnh hơn, đều không thể đảm bảo mình có thể sống sót trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, càng đừng nhắc đến những tín đồ đó.

Nhất Mặc Lôi ngồi ở phía trước Liêu Thu, hai người bọn họ đều không bưng đến chỗ bàn ăn để ngồi, cũng may Noah chỉ xuất hiện trong thời gian sám hối, Noah sẽ không xuất hiện trong bốn tiếng nghỉ ngơi quý giá, cho nên trên phương diện này, cũng không có quá nhiều yêu cầu.

- Mỗi lần anh ngồi ở đối diện tôi, dùng tay xúc súp khoai tây lên ăn, tôi đều cảm thấy rất thèm ăn, dường như nó khiến cho tôi cảm thấy rằng, thứ mà tôi đang ăn không phải là món súp khoai tây đáng chết này, mà chính là thịt dê nướng.

Liêu Thu trêu chọc Nhất Mặc Lôi.

- Một khi ăn quá nhiều, nó quả thật không ngon nữa.

Nhất Mặc Lôi lên tiếng nói.

Lúc này Hứa Tình đã ăn tối xong, cô ta đi đến boong thuyền, ngồi xuống vị trí cách Liêu Thu và Nhất Mặc Lôi không xa, vẻ mặt của cô ta vô cùng quái gở, rất nhiều chi tiết nhỏ cho thấy rằng, thời gian mà nội tâm người phụ nữ này sụp đổ không còn xa nữa.

- Người phụ nữ đáng thương.

Liêu Thu lại ăn một miếng súp khoai tây, anh ta cố ý dùng sức nhai nuốt, dường như anh ta đang thật sự ăn thịt.

- Cô ta không thể gắng gượng được đến ngày mai, trên thực tế, cô ta có thể kiên trì lâu như vậy đã đủ khiến tôi cảm thấy kinh ngạc. Không nguyện ý từ bỏ quá khứ của chính mình, tương đương với việc trên người luôn giữ một vết bẩn, càng không ngừng thừa nhận lấy tra tấn đến từ sức mạnh của sự sám hối.

Nhất Mặc Lôi lẳng lặng mút ngón tay, đặt đĩa thức ăn xuống boong thuyền.

- Có kiên trì cũng là chuyện tốt, cả hai người chúng ta đều buông xuống và bỏ cuộc, đó cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm.

Liêu Thu cũng lười ăn tiếp, còn dư lại một nửa đồ ăn liền trực tiếp đứng lên, đem phần đồ ăn còn sót lại đổ ra bên ngoài thuyền. Phía dưới không nhìn thấy lục địa, chỉ có một bầu trời đầy sao. Từng có một thính giả ỷ vào việc chính mình có một pháp khí có thể bay được trong một khoảng thời gian ngắn, đã thử bay ra bên ngoài, ngay sau đó, ở trước mặt bao nhiêu người, anh ta bỗng nhiên bị một tia sét đánh trúng, trực tiếp hóa thành "phân bón" cho sao trời.

Khắp nơi trên thuyền Noah đều là các quy tắc.

- Này cô gái.

Liêu Thu lên tiếng chào hỏi với Hứa Tình.

Hứa Tình không nhúc nhích gì, ngồi yên ở nơi đó, không để ý đến Liêu Thu.

Bắt chuyện thất bại, Liêu Thu cũng không cảm thấy có bao nhiêu nản lòng, anh ta chỉ đưa tay chỉ ra phía ngoài thuyền:

- Giải thoát khỏi thống khổ đi, từ nơi này nhảy xuống sẽ có một tia sét tuyệt đẹp đến ôm lấy cô.

Hứa Tình nghiêng đầu sang nhìn thoáng qua Liêu Thu.

Liêu Thu nhún vai.

- Thần kinh.

Hứa Tình nói ra hai chữ này.

"…"

Liêu Thu ngượng ngùng cười một tiếng:

- Thật đúng là một người phụ nữ kiên cường, khó trách có thể trở thành đồng đội với tên thần kinh kia.

- Anh biết Tô Bạch à?

Hứa Tình nhìn Liêu Thu, hơi có hứng thú nói chuyện.

- Tên nhóc kia để lại trên cổ tôi một bãi dịch thể, cô nói xem, tôi có biết anh ta hay không?

Liêu Thu phóng đại lên, nói.

Hứa Tình liếc thoáng qua Liêu Thu, khẽ nhíu mày, sau đó lắc đầu:

- Anh ta… Mặc dù có một số phương diện rất đặc biệt, nhưng tôi không cho rằng phương diện kia của anh ta có vấn đề. Dịch thể trên cổ, hình ảnh kia chắc chắn rất thú vị.

- Là máu tươi.

Liêu Thu duỗi lưng:

- Hiện tại, tôi thật sự rất hâm mộ con hàng kia, ban đầu, đáng lẽ ra anh ta nên ở trên thuyền, tâm sự của anh ta, nội tâm của anh ta, những chuyện mà anh ta đã trải qua, tuyệt đối nhiều và đáng nhớ hơn chúng ta, thậm chí bản thân anh ta còn có trạng thái tâm lý cực đoan.

- Nếu anh ta có thể lên trên thuyền, mỗi ngày vào lúc sám hối, đoán chừng, anh ta thật sự giống như một con chuột bạch bị đưa đến bục tra tấn bằng điện rồi đánh mạnh, hình ảnh đó nhất định là rất đẹp, nhất là khi tôi phải ở chỗ này chịu giày vò, thống khổ thì con hàng kia rất có khả năng đang ở bên dưới ngủ, hoặc là thảnh thơi ăn đồ hộp trong cửa hàng tiện lợi, trong lòng tôi thật sự cảm thấy không công bằng.

- Đúng thế, hình ảnh đó rất đẹp.

Hứa Tình cũng phụ họa.

- Trong nhà cô có gì ăn không?

Tô Bạch đi vào bên trong nhà bếp, mở tủ lạnh ra, hắn phát hiện trong tủ lạnh, ngoại trừ một số đồ uống thì không còn thứ gì khác, đoán chừng trước đó người trong nhà này cũng không thường xuyên nấu ăn.

Tô Bạch không nhận được câu trả lời, hắn đi ra khỏi nhà bếp, nhìn thấy miêu nữ đang đứng trên ban công không nhúc nhích, lần bất động này khác với lúc ngẩn người nhìn ảnh cưới của cha mẹ trước đó, cơ thể của cô ta rõ ràng căng cứng, dường như miêu nữ này đang gặp uy hiếp, tự nhiên sẽ làm ra tư thế tùy thời chuẩn bị phản kích.

Tô Bạch đi đến đứng ở trên ban công, trên ban công hơi lạnh.

- Cô đang nhìn gì thế?

Tô Bạch hỏi.

Miêu nữ lắc đầu không trả lời.

- Đây không phải phong cách của cô.

Tô Bạch cười nói:

- Không phải bây giờ trong đầu cô nên nghĩ cách làm sao để giết chết tôi, thoát khỏi sự khống chế của tôi à?

Ánh mắt của miêu nữ bắt đầu trở nên trống rỗng, cả người rơi vào một trạng thái kỳ ảo, hai chân bắt đầu lơ lửng, rời khỏi mặt đất, chậm rãi nói:

- Tôi có thể cảm nhận được sự kêu gọi đến từ huyết thống của mình, nó đang chỉ dẫn tôi đi làm một số chuyện, đồng thời càng không ngừng thúc giục tôi, không còn nhiều thời gian cho lắm.

- Kêu gọi gì?

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, đặt ở trên tay nhẹ nhàng gõ.

- Tử vong hoặc là tiếp tục thôn phệ, đó là hai lựa chọn duy nhất trong cuộc sống của tôi.

Miêu nữ quay đầu nhìn về phía Tô Bạch:

- Tôi không thể tiếp tục lãng phí thời gian, nếu không, tôi sẽ cảm thấy thẹn với số mệnh của mình.

Chương 373 Đã Lâu Không Gặp

"Số mệnh ư?"

Hai tay Tô Bạch chống lên lan can ban công:

- Hai từ này thật cẩu huyết, thật đúng là nội dung cốt truyện cũ rích.

Đồng thời, trong lòng Tô Bạch còn lẳng lặng khinh bỉ Phát Thanh Khủng Bố, lúc trước hắn mới khen ngợi Phát Thanh Khủng Bố, kết quả là, chẳng phải nội dung cốt truyện vẫn tiếp tục phát triển theo mô típ cũ rích này ư?

Không thể nhìn thấy bóng dáng con thuyền Noah trên trời, ở dưới mặt đất, nhìn như rất kịch tính, thế nhưng đó thực sự chỉ là những cơn sóng ngầm, ít nhất hiện tại Tô Bạch chưa gặp phải nguy cơ quá lớn, cũng không trải qua uy hiếp gì lớn, bởi vì mấy ngày trước đều có đám người Lan Lâm đứng chắn ở phía trước.

- Đã có tám luồng hơi thở đang chạy đến nơi này, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được trạng thái của tôi, cũng có thể chạm đến nội tâm của tôi.

- Bọn họ cho rằng tôi là kẻ yếu, vì thế tôi không xứng đáng để tiếp tục sống sót, tôi hẳn là nên đem sức mạnh của mình cống hiến ra, kéo dài sự sống của chủng tộc chúng tôi.

- Bọn họ có thể cảm nhận được tâm trạng của tôi lúc ngồi trong phòng khách nhìn ảnh chụp của cha mẹ mình, bởi vì số lượng người trong chủng tộc chúng tôi đã càng ngày càng ít, hiện tại có lẽ chỉ còn lại khoảng 10 người, khi số lượng người

trong một chủng tộc chỉ còn ít như thế, những người còn lại có thể cảm ứng được lẫn nhau hết sức mãnh liệt và rõ ràng.

- Cô cho rằng mình là người hay là mèo?

Tô Bạch châm điếu thuốc, nhả ra một vòng khói, thành thật mà nói, Tô Bạch không quá đồng cảm với miêu nữ, cũng không thích miêu nữ. Bản thân miêu nữ chỉ là sủng vật trong lúc hắn cảm thấy hứng thú đã tạo ra, về phần xử lý cô ta như thế nào, làm sao lợi dụng cô ta, Tô Bạch chưa nghĩ ra, đương nhiên, cũng rất khó có thể nghĩ ra được, chẳng lẽ nói miêu nữ đi giết hết tất cả đám người Lan Lâm? Hình như chuyện này không có tính thực tế cho lắm.

- Hiện tại hỏi vấn đề này, có phải quá buồn cười không?

- Cho dù tôi nghĩ mình là người hay là mèo, tôi vẫn sẽ là đối tượng bị tiêu diệt. Anh và những người giống như anh, điều cuối cùng mà các người muốn làm, không phải là giết hết toàn bộ mấy người còn sót lại như chúng tôi sao?

- Đừng bao gồm tôi, tôi chỉ là kẻ đi đánh xì dầu (Đi ăn theo đám đông cho có khí thế chứ thực ra không giúp được gì cả.)

Miêu nữ sờ lên vị trí ngực của mình:

- Nơi này cũng là đánh xì dầu sao?

- Bọn họ cùng lúc đi tìm cô, tám người cùng một chỗ giết cô à?

- Là bảy người.

Miêu nữ sửa lại cho đúng.

- Nhưng cô vừa nói có tám luồng hơi thở.

- Trong đó có một người không phải đến vì tôi.

- Người kia hướng đến ai?

Tô Bạch hỏi, lập tức nói:

- Được rồi, chuyện này không cần thiết phải hỏi, vậy hiện tại có phải chúng ta nên tiếp tục…

- Không trốn tránh được, có một số việc, nếu tiếp tục trốn tránh, cho dù là đối với mình, hay là đối với cái từ chủng tộc này đều không có ý nghĩa gì. Tôi và anh không giống nhau, tuy ở trong mắt tôi, chúng ta đều là người, thế nhưng tôi nhất định sẽ bị đám người kia tiêu diệt, còn anh thì không.

Lông trên người miêu nữ bắt đầu mọc ra, hai tay nắm chặt lấy lan can, thân thể hơi cong về phía sau, giống như một dây cung kéo căng, vận sức chờ phát động.

- Mặc dù tôi rất khó có thể lý giải được loại người có tư tưởng cuồng tín với huyết thống của mình như cô, nhưng bây giờ, có phải cô muốn rời bỏ tôi mà đi không?

Tay Tô Bạch đặt lên bả vai của miêu nữ:

- Cô là nô lệ của tôi, tôi là chủ nhân của cô.

- Tôi không có cách nào bảo vệ anh, nếu tôi tiếp tục ở lại đây, anh sẽ phải đối mặt với tám người, tôi rời đi, anh chỉ cần phải đối mặt với một người, anh là một người thông minh lại cực đoan, không phải là một kẻ ngu ngốc. Bây giờ tôi rời đi, tự sinh tự diệt, mới là sự bảo vệ tốt nhất cho anh, nếu như anh không tin, hiện tại anh có thể đem tôi giết chết, đóng băng trái tim của tôi.

- Đối với tôi mà nói, tám người hay một người đều không có ý nghĩa gì quá lớn, dù sao cho dù chỉ một người, tôi đều đánh không lại.

Tô Bạch nhún vai, đây là sự thật, đoán chừng ở trong thành phố này không còn sót lại mấy thính giả chưa lên thuyền Noah, hiện tại ngay cả miêu nữ, Tô Bạch cũng không đánh thắng nổi, những người còn lại, Tô Bạch muốn đi đối mặt, quả đúng là khó khăn.

- Đó là vấn đề của anh, tôi nhất định phải đi, thật ra, tôi vẫn có cơ hội may mắn sống sót, trở thành người cuối cùng, cho dù là sinh mệnh nào, là người hay mèo đều có một loại bản năng cầu sinh, hiện tại tôi đi chính là muốn thử một lần, để xem mình có thể liều mạng tạo ra một cơ hội hay không, ít nhất tôi cũng phải đánh trống reo hò mà tiến lên.

- Đánh trống reo hò mà tiến lên ư?

Tô Bạch bỗng nhiên không nhịn được, cười nói:

- IQ của cô tăng lên rất nhanh, ngay từ đầu chỉ biết ăn tươi nuốt sống thi thể của đồng loại, hiện tại sắp bắt kịp được mấy nhà tư tưởng lớn rồi.

- Tôi đi đây.

Miêu nữ tung người ra ngoài, hóa thành một tia sáng đỏ, xông về phía đông trung tâm thành phố này.

Ngón tay Tô Bạch vuốt ve chiếc nhẫn, liếm bờ môi của mình.

- Tôi biết, cô không hoàn toàn nói thật với tôi, thế nhưng tôi phát hiện ra trí tuệ của cô tăng lên đến mức thật khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Ngón tay Tô Bạch rời khỏi chiếc nhẫn, hắn không có kích thích chiếc nhẫn, miêu nữ chỉ là một loại đồ chơi của hắn, sau này cô ta như thế nào, Tô Bạch không biết, cũng không muốn biết.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy bên dưới đường xuất hiện một người, người kia đang ngẩng đầu lên nhìn.

Là Phích Lâu!

Tô Bạch vươn tay ra vẫy với người bên dưới:

- Này, đã lâu không gặp, tôi rất nhớ anh đó.

Phích Lâu mỉm cười gật đầu, vẻ mặt ấm áp, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng trong nháy mắt, ban công mà Tô Bạch đang để tay lên đó trực tiếp vỡ nát, một tay Tô Bạch nhanh chóng giữ lấy ống dẫn, cả người mới không bị rơi xuống. Chỉ là, Tô Bạch còn chưa kịp quay người đi đến ban công nhà bên cạnh, một cơn gió mạnh đánh đến phía sau lưng hắn.

- Cậu biết vì để cho con vật ngu xuẩn kia có được huyết thống tỳ hưu, tôi đã phải trả giá bao nhiêu không!

Phích Lâu nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng Tô Bạch, hai tay kết ấn, hai kết giới xuất hiện, điểm chính giữa của ma sát chính là vị trí mà Tô Bạch đang đứng.

Tô Bạch chỉ cảm thấy trước và sau lưng mình đều truyền đến áp lực rất lớn, lúc này hắn nhắm mắt lại, hóa thành một vũng máu tươi, chảy qua.

- Phế vật, ngoại trừ bỏ trốn, cậu còn biết làm gì khác!

Phích Lâu mở lòng bàn tay ra, một vòng sáng xuất hiện, vòng sáng tản ra, ngân xà loạn vũ, không ngừng kích thích và quất vào máu tươi của Tô Bạch, cơ thể Tô Bạch nhanh chóng ngưng tụ lại, trên người cháy đen một mảnh, vết thương chồng chất.

Ở trước mặt một Phích Lâu có rất nhiều thủ đoạn, Tô Bạch quả thật giống như tiểu vu gặp đại vu (người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt), có chút không biết nói gì.

- Cậu cho rằng, cậu chỉ ra tay với sủng vật của tôi liền xem như thoát khỏi việc vi phạm quy tắc tổ đội ư?

Phích Lâu hừ lạnh một tiếng, dưới chân anh ta xuất hiện một ngôi sao hình lục giác, khuếch tán ra, hóa thành lồng giam, cầm tù Tô Bạch:

- Thế nhưng, đôi khi muốn làm một chuyện gì đó, cho dù phải trả giá đắt cũng có thể chấp nhận được, tôi không tin giết cậu, Phát Thanh Khủng Bố sẽ trực tiếp xóa bỏ tôi!

- Cậu hủy đi nửa năm tâm huyết của tôi, cậu có biết hay không!

Chương 374 Đừng Có Trang Bức

Tô Bạch dự định dùng hai tay nắm lấy lồng giam, thế nhưng lại có một luồng năng lượng khủng khiếp trực tiếp đánh văng hắn ra.

Ngay sau đó, Tô Bạch giơ hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun của mình lên, bóp cò bắn thẳng vào lồng giam, chẳng qua, mưa đạn từ địa ngục hỏa shotgun bắn ngược trở lại, bắn trúng lên người Tô Bạch.

Pằng!

Pằng!

Cơ thể của Tô Bạch lập tức trở nên tàn tạ, có những chỗ vết thương sâu đến mức nhìn thấy được cả xương, lần đầu tiên bản thân hắn nếm thử mùi vị bị địa ngục hỏa shotgun bắn lên người.

- Phế vật, cậu cho rằng mình rất lợi hại ư? Cậu cho rằng mình rất may mắn? Cậu nghĩ rằng mình là ai chứ?

- Hôm nay, ở chỗ này, tôi nói cho cậu biết một câu.

- Ở trong quần thể thính giả, không có bản lĩnh thì đừng giả bộ trang bức, nếu không sẽ chết vô cùng thê thảm!

Hai tay Phích Lâu lại bắt đầu kết ấn, phía sau lồng giam xuất hiện một cơn lốc xoáy, trong lốc xoáy có ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ có thể xé nhỏ mọi thứ, chiếc lồng giam đang không ngừng bị cơn lốc xoáy nuốt chửng.

- Anh là một kẻ thiểu năng trí tuệ, trong lòng anh rõ ràng biết người thật sự hố mình là ai, nhưng anh lại không dám tìm cô ta, vì thế anh đến tìm tôi để trút giận, không phải bản thân anh cũng đang tự lừa mình dối người sao?

Cả người Tô Bạch rất chật vật, hắn cất tiếng cười to, mang theo sự trào phúng.

- Cô ấy là cô ấy, cậu là cậu, cậu cho rằng loại người có cấp bậc bỏ đi như cậu, xứng đáng so sánh với cô ấy ư?

Tô Bạch giật mình, câu nói này của Phích Lâu quả thật rất đúng, ví dụ như mập mạp, hòa thượng và Gia Thố thường xuyên hố lẫn nhau, thế nhưng sau đó mọi người vẫn có thể ngồi cùng một chỗ, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Bởi vì thực lực của bọn họ tương đương nhau, nếu như không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, bọn họ không nguyện ý hoàn toàn trở mặt. Hiển nhiên, chuyện này rốt cuộc ai là kẻ đứng phía sau thao túng, Phích Lâu đã đánh hơi ra được mùi, thế nhưng anh ta giả vờ không biết, cho nên cơn giận của anh ta mới có thể càng thêm trút lên người Tô Bạch.

- Được rồi, đến đây!

Tô Bạch dang hai tay ra, mạch máu màu vàng xuất hiện, máu tỳ hưu vừa mới dung hợp bị kích phát ra, cơ thể hắn hơi căng lên, hơi thở càng thêm ngưng tụ. Ngay sau đó, Tô Bạch giống như một con mãnh thú lao thẳng ra ngoài, dù gì cũng phải chiến đấu, Tô Bạch biết thực lực của hai bên chênh lệch rất lớn, nhưng vẫn chuẩn bị liều mạng một lần!

Ầm!

Lồng giam sụp đổ, Tô Bạch vậy mà lại có thể dựa vào sức mạnh thể chất của mình để lao ra ngoài, điều này khiến cho ngay cả chính bản thân Tô Bạch cũng có chút không dám tin tưởng được.

Ánh mắt của Phích Lâu ngưng tụ, hai tay lại bắt đầu kết ấn.

- Kết cái bà nội anh!

Tô Bạch hét lớn lên một tiếng, trực tiếp vung một nắm đấm đánh mạnh xuống dưới, nghiêm túc đánh lên lồng giam ánh sáng mà trước đó Phích Lâu tạo ra, chiếc lồng giam ánh sáng kia trực tiếp vỡ vụn, cả người Phích Lâu bị đánh đến mức rơi xuống dưới, sau khi rơi xuống dưới, cơ thể của anh ta còn trượt dài thêm một khoảng cách.

Giờ phút này đây, cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu ra được, Phích Lâu đang ở trước mặt hắn chỉ là một con cọp giấy, trước đó chính bản thân hắn thế mà vẫn luôn ở trong tư thế phòng thủ, không ngừng bị động chịu đòn, thật đúng là tự mình dọa sợ mình.

Hiện tại anh ta đang có vấn đề, anh ta không mạnh mẽ như trong ấn tượng của hắn, thậm chí chính bản thân hắn vừa mới dung hợp chân huyết của tỳ hưu, thuần túy chỉ dựa vào sức mạnh của thế chất liền có thể nghiền ép một Phích Lâu vốn dĩ đi theo con đường cường hóa thuật pháp.

Khóe miệng Phích Lâu chảy ra máu tươi, anh ta nhanh chóng nhìn xung quanh, lẩm bẩm:

- Chết tiệt, sáu phân thân của mình đâu rồi, làm sao còn chưa đến, không có khả năng chậm như vậy được!

Trước đó Phích Lâu vì muốn tìm ra vị trí của Tô Bạch, anh ta đã phân ra thành sáu phân thân, cơ thể này là bản tôn, thế nhưng vừa rồi, ở trong lòng Phích Lâu đã âm thầm ra hiệu cho sáu phân thân của mình trở về, chỉ là hiện tại vẫn như cũ không thấy tăm hơi, thực lực của anh ta hiện tại chỉ có 1/7 lúc ở thời kỳ đỉnh cao, thậm chí dưới nhiều sự ảnh hưởng, khả năng chỉ còn 1/10 thực lực mà thôi.

Tô Bạch nhảy từ trên lầu xuống, hất tung một lớp cát bụi, hắn vừa bước đi, vừa siết chặt nắm đấm, ánh mắt hắn đỏ ngầu nhìn chằm chằm dáng vẻ không còn tự tin như trước của Phích Lâu.

Sau đó, Tô Bạch gằn từng chữ một nói:

- Hôm nay, cha cũng sẽ dạy cho con một chuyện, ở trong quần thể thính giả, không đủ thực lực thì tuyệt đối đừng trang bức, nếu không sẽ chết vô cùng thê thảm.

Trên một tòa nhà cao tầng, ba phân thân giống Phích Lâu như đúc đang đứng ở nơi đó, cơ thể đong đưa, dáng vẻ buồn ngủ, thần chí không rõ. Bên cạnh họ có cơn lốc xoáy bao quanh áp chế hơi thở của bọn họ, đồng thời cũng trấn áp thần chí và sự kết nối giữa bọn họ.

Phía trên bọn họ, Yến Hồi Hồng ngồi xếp bằng, cơ thể anh ta không ngừng lơ lửng, trên mặt đều là mồ hôi.

Hiển nhiên, anh ta đang rất mệt mỏi.

Dù ở trước mắt anh ta chỉ là ba phân thân của Phích Lâu. Thế nhưng nếu muốn trấn áp bọn họ lại, cũng cần phải bỏ ra một cái giá thật lớn.

Phích Lâu một thân hóa bảy, một bản tôn và sáu phân thân. Nếu như tính toán cụ thể, thực lực của một phân thân không phải đơn giản là 1/7, có lẽ chỉ được 1/10, thậm chí là thấp hơn. Vì thế Yến Hồi Hồng giống như là bắt một con gà, bắt từng phân thân, vây bọn họ ở đây.

Vất vả trong đó, đương nhiên không cần nói nhiều lời.

Trên đỉnh tòa nhà đối diện, làn váy của Lan Lâm tung bay, phía sau lưng cô ta cũng là ba phân thân giống Phích Lâu như đúc, bọn họ đang đứng lảo đảo ở nơi đó, chẳng qua, so với Yến Hồi Hồng, Lan Lâm có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dù sao Yến Hồi Hồng chỉ là một kẻ không có đầu óc, anh ta thuần

túy dựa vào cường hóa thân thể, Lan Lâm có nhiều thủ đoạn hơn Yến Hồi Hồng. Lúc xử lý chuyện này cũng đơn giản hơn nhiều.

- Có phải tôi cũng sẽ có ngày như hôm nay không?

Yến Hồi Hồng mở mắt ra, nhìn về phía Lan Lâm ở đối diện:

- Trước đó tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, cô mượn tay Tô Bạch giết chết tỳ hưu của Phích Lâu coi như xong. Thế mà bây giờ cô còn dự định mượn tay kẻ khác giết Phích Lâu, tiếp theo, có phải đến lượt tôi rồi không?

- Nếu anh đã lo lắng người tiếp theo sẽ là mình, vì sao anh còn muốn giúp tôi chứ?

Vẻ mặt Lan Lâm nghiền ngẫm nhìn về phía Yến Hồi Hồng.

- Dù sao tôi cũng phải tìm cơ hội để hố anh ta, ai bảo ngay từ đầu anh ta hố tôi thảm như thế, hại tôi phải trốn vào trong bụng người phụ nữ kia.

Yến Hồi Hồng đưa ra một lý do như thế.

Lan Lâm cười, không nói gì.

Yến Hồi Hồng cũng nhắm mắt lại, chuyên tâm trấn áp phân thân của Phích Lâu.

Trên thực tế, giữa hai người bọn họ đã có chút ngầm hiểu lẫn nhau rồi.

Chương 375 Tôi Chỉ Muốn Mạng Anh

Ầm!

Tô Bạch vung một quyền ra ngoài, Phích Lâu dự định dùng kết giới để ngăn cản, chẳng qua Tô Bạch trực tiếp dùng thân thể của mình đến cứng rắn chống đỡ lại áp lực của kết giới, cả người hắn giống như một con trâu hoang lao thẳng đến kết giới, trên người Tô Bạch xuất hiện những vết thương rất sâu, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không để ý, vung một nắm đấm về phía vai Phích Lâu, toàn bộ cơ thể Phích Lâu bị đánh bay ra ngoài, một cánh tay bị trật khớp đến mức biến dạng.

Đối mặt với những phương thức không theo một đạo lý nào của Tô Bạch, Phích Lâu bị ép đến mức lửa giận trong lòng anh ta không ngừng bốc lên, bị kẻ mà mình vẫn gọi là phế vật lần lượt đả kích, hiển nhiên một người cao ngạo như Phích Lâu không thể thừa nhận được.

Thế nhưng, hiện thực chính là hiện thực, bây giờ Tô Bạch càng đánh càng có lòng tin, hoàn toàn dựa vào năng lực hồi phục của bản thân qua cứng rắn chống đỡ kết giới và các loại thuật pháp của Phích Lâu, sau đó dựa vào năng lực của mình dứt khoát đến tấn công cơ thể của anh ta.

Hết lần này đến lần khác, cơ thể của Phích Lâu đã bắt đầu hơi lảo đảo, tuy mỗi khi tiếp nhận công kích, anh ta đều cố ý đem thương tổn của mình phân tán ra toàn thân, cố gắng tiếp tục giữ vững năng lực chiến đấu của mình nhiều nhất có thể, thế nhưng anh ta không chịu đựng nổi nhiều đợt tấn công điên cuồng như thế.

- Phân thân của tôi bị ngăn cản, có người đang cố ý hãm hại tôi, cậu không muốn trở thành con dao trong tay kẻ khác chứ?

Phích Lâu lên tiếng nói, ở giữa kẽ răng anh ta đều là máu tươi, cả người có vẻ rất dữ tợn, trên thực tế cảm xúc của anh ta hơi cuồng loạn rồi.

- Anh là anh, cô ta là cô ta, bây giờ ngay cả tôi anh đều đánh không lại được, anh có tư cách gì mà so sánh với cô ta chứ?

"…" Phích Lâu.

Cuối cùng, lần này Tô Bạch dự định chuẩn bị ra đòn sát thủ, hắn trực tiếp đến gần Phích Lâu. Trước người Phích Lâu lại một lần nữa ngưng tụ ra ngôi sao hình lục giác. Tô Bạch dùng cơ thể của mình đánh nát ngôi sao lục giác, sau đó hai tay hắn giữ lấy cổ Phích Lâu, đập mạnh xuống dưới.

Bịch!

Đầu của Phích Lâu bị nện vào mặt đất, máu tươi chảy ròng ròng.

Tô Bạch không nương tay, cũng không do dự, hắn lên gối, hung hăng đánh vào vị trí bụng dưới của Phích Lâu, một tiếng vang trầm đục truyền ra, sau đó hai tay Tô Bạch giữ lấy chân Phích Lâu, dùng tư thế hạn địa bạt thông (nhổ hành ruộng cạn), trực tiếp nhấc Phích Lâu lên, sau đó lại đập mạnh đầu anh ta xuống mặt đất.

Bịch! Bịch!

Sau khi đập được một lúc, Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, nặng nề thở hổn hển, lúc này đây, ngay cả đánh người ta cũng khiến cho hắn cảm thấy mệt mỏi.

Chẳng qua, Phích Lâu lại lảo đảo đứng lên, trên dưới toàn thân anh ta đều là vết máu, tóc tai rối bời, ánh mắt rời rạc, cả người đã rơi vào một trạng thái bị đánh đến mức choáng váng, nhưng anh ta vẫn giơ tay của mình lên.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, cậu muốn cái gì, tôi cho cậu, tin tôi đi, tôi có thể đưa ra một cái giá đủ để khiến cho cậu khiếp sợ.

Tô Bạch lại thở ra mấy hơi, khóe miệng hắn xuất hiện hai cái răng nanh:

- Đáng tiếc, tôi không thèm khát gì đồ của anh, tôi chỉ muốn mạng của anh.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lại một lần nữa xông về phía Phích Lâu, Phích Lâu khoanh tay trước ngực, dưới chân anh ta lại một lần nữa ngưng tụ ra hình ngôi sao, cơ thể bắt đầu bồng bềnh, xem ra anh ta dự định nhân cơ hội chạy trốn.

Tô Bạch nhảy vọt lên, giữ lấy một cái chân Phích Lâu, một lần nữa kéo Phích Lâu nặng nề ném xuống đất.

Sau lần này, cuối cùng Phích Lâu nằm vật trên đất, không nhúc nhích gì. Không biết là do anh ta không còn sức lực hay là anh ta đã hiểu ra, cho dù anh ta có đứng lên được thì cũng rất khó để thoát đi, cho nên dứt khoát nhận mệnh.

- Anh trốn tiếp đi, tiếp tục nhảy nào!

Tô Bạch vừa dùng chân đạp Phích Lâu, vừa nói.

Phích Lâu từ từ nhắm hai mắt lại, dường như dứt khoát phong bế lại thần chí của mình, để cho mình tránh khỏi loại nhục nhã này, thật đúng là tư thái sĩ khả sát bất khả nhục (Có thể chết nhưng không thể bị làm nhục.)

Tô Bạch mím môi, vừa rồi cũng tiêu hao phần lớn sức lực trong người hắn, hiện tại hắn đã cảm thấy một số dấu hiệu mệt

mỏi, đồng thời, đối với máu tươi của người có cấp bậc như Phích Lâu, Tô Bạch rất khó có lý do để kháng cự.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn cổ Phích Lâu. Tô Bạch liếm môi mình, sau đó cắn xuống…

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trên sân thượng của hai tòa nhà cao tầng truyền đến ba tiếng vang trầm đục của riêng mình.

Sáu phân thân thuộc về Phích Lâu, trong nháy mắt đều biến mất không còn tăm hơi.

Yến Hồi Hồng mở mắt ra, sắc mặt ngưng trọng:

- Anh ta thật sự chết rồi sao?

Ở đầu ngón tay Lan Lâm có những sợi tơ đang vờn quanh, thế nhưng không biết vì cái gì, vào lúc này nó lại hơi pha tạp. Phích Lâu bỏ mình, phân thân của anh ta cũng đi theo bản thể, cùng nhau biến mất, đây là một chuyện hết sức bình thường, cũng là chuyện mà cô ta hy vọng nhìn thấy, thế nhưng không biết vì sao, trong lòng Lan Lâm lại sinh ra một sự lo lắng.

Cơ thể Yến Hồi Hồng trực tiếp vượt qua khoảng cách của hai tòa nhà, xuất hiện ở trước mặt Lan Lâm.

- Bây giờ, có phải đến lượt tôi rồi không?

Lan Lâm bỗng nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy đầu gối của mình, giống như một thiếu nữ không nơi nương tựa,

rụt rè nói.

- Tôi vừa mới cảm nhận được sự sợ hãi đến từ vận mệnh.

- Sợ hãi ư?

- Rất đáng sợ.

Lan Lâm thừa nhận.

- Tất cả mọi chuyện trước đó tôi đều có thể cảm ứng được rất rõ ràng, thế nhưng ngay lúc vừa rồi, những sợi dây kia bắt đầu rối loạn.

Lúc một cường giả đang chuẩn bị thăm dò nhân quả, thế mà lại toát ra loại phản ứng này, hiển nhiên cô ta đã gặp phải nỗi sợ hãi nào đó, khả năng nỗi sợ hãi này đã vượt qua hẳn sự sống chết, thậm chí, căn bản không thể đánh đồng hai việc đó.

- Nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra, hiện tại muốn thu tay cũng không còn kịp nữa rồi.

Yến Hồi Hồng nhìn Lan Lâm:

- Ngay từ lúc mới bắt đầu, tôi bị cô và Phích Lâu liên thủ với nhau làm trọng thương, không thể không trốn vào trong bụng người phụ nữ kia, để tìm cơ hội khôi phục lại như cũ, đó cũng là tính toán của cô ngay từ đầu, bởi vì nếu không phải thế, tôi sẽ không gặp gia hỏa tên Tô Bạch.

Lan Lâm không trả lời, cô ta chỉ ngồi xổm ở nơi đó, yên lặng nhìn chằm chằm mặt đất, không ai biết trong đầu cô ta đang suy nghĩ gì, có lẽ cái gì cũng không nghĩ, cô ta cứ thế để tâm trí mình trống rỗng, bởi vì không suy nghĩ gì thì sẽ không cảm nhận được loại tâm trạng sợ hãi kia.

- Nếu như đã bắt đầu, vậy thì tiếp tục làm. Tôi cũng muốn thử nhìn xem, chân chính có thể bước vào cảnh giới kia sẽ là dạng gì, cũng coi như là để cho tôi tham khảo.

- Lần này cô tính toán tôi và Phích Lâu, tôi đã bị trọng thương một lần, Phích Lâu hy sinh, nếu như cô không tiếp tục làm, ở dưới suối vàng, Phích Lâu cũng sẽ cảm thấy tức giận.

- Cô nhìn kìa, cô hãy ngẩng đầu lên nhìn, Phích Lâu đang ở trên trời động viên cô cố lên, anh ta đang mỉm cười cổ vũ cô, tôi biết anh ta, cho dù anh ta có chết rồi, không ở đây nữa, anh ta vẫn hy vọng cô có thể tiếp tục sống hạnh phúc.

- Ha ha.

Khóe miệng Lan Lâm cong lên, nở một nụ cười, mắng:

- Lão Yến à, anh vẫn không biết xấu hổ giống như trước kia.

Chương 376 Cô Chọn Một Đi

Sau khi nói xong, Lan Lâm đứng lên:

- Đêm dài lắm mộng, đây là điều mà tôi lo lắng nhất, nhất là khi anh cảm thấy mình có năng lực nhìn thấy rõ ràng rất nhiều thứ, bỗng nhiên phát hiện ra trước mắt mình lại là một màu đen kịt, dường như đã quên đi rất nhiều thứ trong những năm tháng và thời gian lúc trước. Trên thực tế, bản thân anh vẫn luôn không nhìn thấy gì cả, vẫn luôn mò mẫm đi về phía trước. Hiện tại so với trước kia, tôi đã mất đi rất nhiều dũng khí, cũng đã mất đi rất nhiều tự tin.

Xung quanh cơ thể của Lan Lâm xuất hiện một luồng sáng xanh, trước khi đi, cô ta nhìn về phía Yến Hồi Hồng:

- Chuyện bên phía người mèo còn cần anh đi ngăn cản một lúc, ít nhất chờ chuyện bên phía tôi kết thúc, hẳn cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Yến Hồi Hồng khẽ gật đầu:

- Cô yên tâm đi.

Ngay lập tức, bóng dáng Lan Lâm biến mất ngay tại chỗ, ánh mắt Yến Hồi Hồng càng lúc càng trở nên thâm trầm.

Két.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Tô Bạch vừa lau khô tóc, vừa quấn khăn tắm đi ra.

Ở trong phòng khách có một người phụ nữ đang ngồi đó.

Ánh mắt Lan Lâm không một gợn sóng, lúc Tô Bạch đi đến, ánh mắt cô ta hơi dừng lại trên người hắn một lát.

- Còn đi tắm, xem ra anh rất có hứng.

Lan Lâm vươn tay cầm một quả quýt trên bàn trà, đặt ở chóp mũi mình, ngửi mùi trên quả quýt.

- Tôi biết đêm nay sẽ có một người phụ nữ muốn đến tìm mình, cho nên trước tiên tôi đi tắm rửa sạch sẽ, những chuyện sau đó cũng dễ dàng làm hơn.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đặt hai thứ lên bàn trà:

- Trước kia trong ký túc xá của tôi có một người bạn cùng phòng hay xấu hổ, một người bạn cùng phòng khác hỏi anh ta, cậu thích Durex hay là Jissbon (Tên hai thương hiệu sản xuất bao cao su).

- Câu trả lời của người bạn kia lại là cái nào ăn ngon hơn?

- Ha ha, cô chọn một đi.

- Anh rất bình tĩnh.

Lan Lâm ngồi vững trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, để lộ ra một phần bắp chân bóng loáng mượt mà, vừa đúng chừng mực, nhiều hơn sẽ lộ ra vẻ quyến rũ, ít hơn sẽ không đem đến vẻ mỹ lệ như thế.

Từ trước đến nay, một người phụ nữ thông minh luôn theo bản năng thể hiện ra mặt đẹp nhất của mình, có lẽ không phải là vì lấy lòng người khác, đơn giản chỉ vì làm hài lòng chính mình.

Khi Tô Bạch vứt xuống hai phương pháp, Lan Lâm không có phản ứng đặc biệt nào. Tuy trước đó, cô ta ngồi xổm, ôm đầu gối giống như một thiếu nữ bất lực đáng thương trước mặt Yến Hồi Hồng, nhưng chẳng qua đó chỉ là tạm thời phát tiết cảm xúc, sau khi phát tiết xong, cô ta vẫn là một Lan Lâm như trước.

- Loại người như tôi luôn không tim không phổi như thế.

Tô Bạch đi đến chỗ tủ lạnh, lấy ra một chai Fanta, mở nắp và uống một ngụm.

Đúng lúc này, ánh mắt Lan Lâm đột nhiên thay đổi, bóng dáng cô ta ở trên sofa biến mất, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Cả người Tô Bạch bị ngưng trệ, cơ thể hắn lơ lửng, bị kề sát vào vách tường.

- Trên người của anh, làm sao có thể như thế!!!

Vẻ mặt của Lan Lâm rất phẫn nộ, Lan Lâm luôn dùng vẻ mặt băng sơn để đối mặt với người khác, bình thường cô ta tuyệt đối không biểu lộ ra cảm xúc tức giận rõ ràng như thế.

Cho dù đang bị áp chế chặt chẽ, thậm chí ngay cả một chút năng lực phản kháng đều không có, Tô Bạch vẫn giống như cũ, hắn rất bình tĩnh.

Nhất là ánh mắt Tô Bạch, ánh mắt hắn còn mang theo ý tứ khiêu khích nhìn Lan Lâm.

Đến đi! Không phải cô rất thích giả bộ bình tĩnh sao? Không phải cô rất thích giả bộ cao quý lãnh diễm ư?

Một phú nhị đại như ông đây còn không giả bộ, cô lại dám giả bộ trước mặt ông đây!

(Phú nhị đại hay còn gọi là thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước.)

Tròng mắt Tô Bạch nhìn sang bên trái một lúc, lại nhìn sang bên phải một lúc, hắn nhìn hai cánh tay của mình, hoặc nói đúng hơn là hắn nhìn chính mình, sau đó cười nói.

- Tôi bỗng nhiên cảm thấy huyết thống tỳ hưu không thích hợp với mình cho lắm, loại phương thức chiến đấu thô bạo rất

không phù hợp với nghệ thuật chiến đấu mà tôi yêu cầu, cho nên, tôi đã bức chân huyết của tỳ hưu từ trong cơ thể mình ra.

- Chính vì như thế, vừa rồi cả người tôi đều là máu đen, cho nên tôi mới đi vào tắm rửa, lúc đối mặt với một người phụ nữ xinh đẹp như cô, không thể để cho bản thân mình vừa mồ hôi nhễ nhại, lại vừa máu me đầm đìa, đúng không?

Hơi thở của Lan Lâm không ngừng tăng lên, dường như nỗi sợ hãi đó lại một lần nữa ùa đến, sự mất khống chế đối với vận mệnh, giống như một thuyền trưởng không thể khống chế được bánh lái, không cách nào kiểm soát được hành trình trở về của con thuyền.

Mê man, hoảng loạn, e sợ…

Đủ loại cảm xúc tiêu cực không ngừng ùa đến trong người Lan Lâm, cô ta đương nhiên không sợ Tô Bạch, Tô Bạch cũng không có gì khiến cho Lan Lâm phải e sợ, chỉ đơn giản là vì lại một lần nữa, vận mệnh trở nên khó bề phân biệt.

Giống như vào cuối đời nhà Thanh, khoa học kỹ thuật của Phương Tây truyền vào trong nước, nhiều quan chức giàu có hoặc là phú hộ đã tốn không ít tiền mua kính viễn vọng để trải nghiệm thứ mới mẻ, kết quả có không ít người, sau khi nhìn thấy sao trời, bởi vì biết chính mình nhỏ bé như thế nào, bị trấn áp đến mức không chịu nổi mà tự sát.

Ban đầu, Lan Lâm cho rằng mình đã chạm đến nhân quả, chỉ thiếu bước then chốt sau cùng, hoặc nói đúng hơn, chỉ cần cơ thể hoặc huyết thống của cô ta tiến lên thêm một bước liền có thể đi thẳng đến giai đoạn kia, vì vậy cô ta mới tìm đến Tô Bạch.

Ngay từ khi thế giới chuyện xưa này bắt đầu, Lan Lâm đã mưu tính tất cả, vốn dĩ cô ta cho rằng mình là người khống chế nhân quả, thế nhưng, khi mọi chuyện không ngừng phát triển,

Lan Lâm sợ hãi phát hiện ra, trên thực tế chính mình không đứng ở bên ngoài nhân quả, mà bản thân cô ta đã hãm sâu vào bên trong nhân quả.

Tô Bạch thế mà lại từ bỏ huyết thống của tỳ hưu, không tiếc hao tổn cấp bậc máu của mình, cứ thế mà đem chân huyết của tỳ hưu đã dung hợp tốt với cơ thể bức ra ngoài.

Đối với cường hóa giả mà nói, vì muốn tăng thêm một chút thực lực đều phải liều mạng đến tranh thủ cơ hội, hắn lại…

Điểm này khiến cho Lan Lâm không cách nào nghĩ thông suốt, căn bản cũng không nghĩ ra.

Ngay sau đó, Lan Lâm dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt cô ta đảo quanh người Tô Bạch, vị trí ngực hắn xuất hiện một vết máu, một tia máu tươi bắn ra, rơi vào vị trí lòng bàn tay của Lan Lâm.

- Không có tàn dư của ánh sao.

Sau khi Lan Lâm xác nhận, sự phẫn nộ trong mắt cô ta dường như có thể hóa thành một ngọn lửa thiêu cháy Tô Bạch:

- Anh… Vì sao anh không ăn anh ta, vì cái gì lại không hút máu anh ta, tại sao, tại sao chứ!

Tô Bạch tiếp tục duy trì nụ cười mỉm.

Nhớ lúc trước, Lan Lâm gọi Tô Bạch đi làm cu li và đầu bếp, thái độ và vẻ mặt miệt thị đó của cô ta khiến cho hắn cảm thấy rất tức giận, nhưng hắn vẫn phải mỉm cười. Hiện tại, Lan Lâm rất tức giận, Tô Bạch đang mỉm cười.

Loại cảm giác mỉm cười này hoàn toàn không giống nhau.

- Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì!

Lan Lâm liên tục hỏi ba lần vì cái gì, tâm trạng của cô ta gần như trở nên điên cuồng.

Đồng tử Tô Bạch hơi co rụt lại, làm một bệnh nhân tâm thần, trước kia hắn đã từng đọc qua rất nhiều sách liên quan đến vấn đề tâm lý, đồng thời cũng có thể coi là bệnh lâu thành y, hắn có thể phát giác ra được, tinh thần của Lan Lâm đã có xu thế mất khống chế.

Tương tự như… Tẩu hỏa nhập ma!

Chuẩn bị kết thúc phần này rồi!

Chương 377 Có Bao Nhiêu Thù

“Cậu ta không hút máu của tôi, cô rất thất vọng ư?”

Một giọng nói bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến, ngay lập tức, cánh cửa được mở ra.

Phích Lâu cũng quấn khăn tắm đi đến, trong lòng bàn tay anh ta có một viên hình tròn tỏa ra ánh sáng màu vàng, đó là chân huyết của tỳ hưu được bức ra từ trong người Tô Bạch, có số máu này, Phích Lâu hoàn toàn có thể một lần nữa đi tìm một linh thú, để cho nó lại một lần nữa kế thừa huyết thống của tỳ hưu.

Lan Lâm bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía Phích Lâu, trong ánh mắt của cô ta loáng thoáng hiện lên sự sắc bén.

- Lan Lâm, cô tẩu hỏa nhập ma rồi.

Phích Lâu thu hồi viên hình tròn tỏa ra ánh sáng màu vàng kia lại, trịnh trọng nói:

- Cô thu tay lại đi, nếu còn tiếp tục như thế, cô thật sự không quay lại được nữa đâu.

- Con kiến hôi, anh thì biết cái gì chứ!

Lan Lâm hét lên.

Cảm xúc trong người cô ta hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, đồng thời khí thế trên người cô ta bỗng nhiên bộc phát, cả người Tô Bạch bị đập vào vách tường, trước người Phích Lâu xuất hiện một kết giới, nhưng rất vất vả để ngăn cản. Lúc trước anh ta ở chỗ này bố trí kết giới triệu hoán, cách

không triệu hồi sáu phân thân trở về để một lần nữa dung hợp lại, tạo ra dấu hiệu giả anh ta đã bỏ mình. Thế nhưng cũng chính vì thế mà anh ta bị tổn hao rất nhiều, sức mạnh của anh ta còn chưa được năm phần so với lúc thời kỳ đỉnh cao, phải biết rằng, cho dù ở dưới trạng thái tốt nhất, đoán chừng Phích Lâu cũng không phải là đối thủ của Lan Lâm, chứ đừng nói đến việc lúc này anh ta đã bị trọng thương.

Chỉ là, khi Lan Lâm nói ra ba chữ "con kiến hôi", vẻ mặt Phích Lâu hơi run lên.

- Con kiến hôi ư? Ha ha, cô đem tôi và Yến Hồi Hồng thành những con kiến hôi sao?

- Khụ khụ khụ…Thật buồn cười, Lan Lâm à, cô thật đúng là đã tẩu hỏa nhập ma rồi, cô hoàn toàn không thấy rõ chính mình, cô cho rằng dựa theo suy nghĩ nhân quả của bản thân, làm cho tất cả mọi thứ đều logic và có nhân quả, để cậu ta thôn phệ tỳ hưu và ăn tôi, sau đó cô lại ăn cậu ta liền có thể đạt đến mục đích mà cô muốn ư?

Mái tóc dài của Lan Lâm bay lên, làn da của cô ta bắt đầu trở nên trắng bệch, móng tay cũng cô ta chuyển sang màu đỏ, từng sợi dây nhân quả ở trong lòng bàn tay và giữa mười ngón tay của Lan Lâm không ngừng đan xen nhau, khiến cho cả người cô ta càng thêm âm Âu Mỹvà lạnh lẽo.

Đây không còn là biểu hiện của một người phụ nữ rụt rè, đó là cảm xúc của một người có nội tâm ngập tràn cực đoan, nhất là khi người phụ nữ này và Tô Bạch không giống nhau, Tô Bạch là kẻ đã thành thói quen phát bệnh tâm thần, còn Lan Lâm thì không phải như thế, cô ta chân chính lĩnh hội nhân quả đến cấp độ tẩu hỏa nhập ma.

- Cô hãy quay lại đi, thật sự không cần thiết phải làm đến mức này, ba người chúng ta không tính là bạn bè thân thiết đến mức giao phía sau lưng mình cho đối phương, thế nhưng ít

nhất, tôi không muốn nhìn thấy cô cứ như thế tử vì đạo, chết như vậy quả thật không có ý nghĩa gì.

- Im miệng đi, đồ kiến hôi!!!

Trong lòng bàn tay Lan Lâm bốc lên một luồng hơi lạnh, trực tiếp đánh về phía Phích Lâu.

Phích Lâu hơi nghiêng người, hai tay dang ra. Hiện tại so với lúc cùng Tô Bạch quyết đấu, anh ta mạnh hơn rất nhiều, thế nhưng Phích Lâu cũng chỉ miễn cưỡng đem hơi lạnh bức lui ra bên ngoài người, nói một cách đơn giản, anh ta chỉ có thể chống đỡ, không có một chút khả năng phản kích nào. Lúc này, cảm xúc của Lan Lâm đã rơi vào trong trạng thái hoàn toàn mất đi khống chế, cô ta không chút nào giữ lại, bộc lộ ra hết thực lực chân chính của mình.

Trước đó Tô Bạch bị Lan Lâm đánh bay vào vách tường, vào lúc này, hắn đã biến thành máu tươi chảy xuôi ra ngoài, thế nhưng ngay khi hắn vừa mới đi đến ngoài cửa và ngưng tụ lại, Tô Bạch cảm giác phía sau lưng lạnh buốt. Lan Lâm đã đứng ở đầu hành lang chờ hắn, một giây sau, Lan Lâm xuất hiện ở trước người Tô Bạch, một tay trực tiếp đâm rách lồng ngực Tô Bạch, đồng thời giơ Tô Bạch lên cao, giống như thịt nướng bị xiên trúc cắm vào.

- Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì!

Lan Lâm khàn giọng chất vấn.

- Bởi vì… Khụ khụ… Tôi muốn nhìn thấy bộ dạng khó chịu của cô, ông đây không hiểu nhân quả gì cả, thế nhưng ít ra tôi có thể kiểm soát những thứ mình làm.

Nghe thấy câu trả lời này, Lan Lâm càng thêm phẫn nộ, nếu Tô Bạch đưa ra một lý do chính đáng hơn, có lẽ Lan Lâm sẽ không tức giận như thế, nhưng người đàn ông này, cố tình lại muốn làm cho những tính toán của cô ta thất bại, vì thế

không tiếc tự tổn thất thực lực của mình, thậm chí là không tiếc vứt bỏ tất cả mọi thứ đang có, chỉ vì… Muốn chọc giận cô ta?

Lý do này đơn giản đến mức khiến cho Lan Lâm muốn xù lông ra rồi.

Một giây sau, khóe miệng Lan Lâm lộ ra hai cái răng nanh, đồng thời tròng mắt của cô ta cũng biến thành màu xám đạm mạc của huyết thống Vampire.

- Cho dù anh không dung hợp máu của tỳ hưu, không dung hợp ánh sao trong máu của Phích Lâu, thế nhưng trong cơ thể anh có một giọt máu tinh hoa của Vampire. Đối với tôi mà nói, thật ra cũng quá đủ rồi, là lỗi của tôi, tôi không nên quá tham lam, bộ dạng này của anh cũng đủ bổ sung cho tôi. Ngay từ đầu tôi đã đưa ra lựa chọn sai lầm, cho nên vẫn luôn tiến hành phong bế và che giấu

- Huyết thống Vampire!

- Có nó, tôi sẽ không chút nào sợ hãi, dùng huyết thống hoàn mỹ nhất và thân thể này, mạnh mẽ vượt qua cánh cửa nhân quả.

- Dung mạo của cô rất đẹp…

Khóe miệng Tô Bạch tràn ra máu tươi.

Lan Lâm hơi nhíu mày.

- Nếu dáng dấp cô đã đẹp như thế, vậy thì cũng đừng mơ mộng đến chuyện đẹp hơn nữa!

Máu tươi của Tô Bạch bắt đầu sôi trào, đây là dấu hiệu muốn tự bạo huyết thống.

Trong mắt Lan Lâm lộ ra sự sợ hãi, số mệnh, nhân quả, lại một lần nữa lại bày ra trò cười lớn với cô ta:

- Tôi không lấy mạng anh, tôi chỉ cần huyết thống Vampire của anh, tôi có thể đền bù tổn thất cho anh!

- Con bà nhà nó, ông đây chính là muốn cô ngay cả cái rắm cũng không chiếm được!

Có một câu Tô Bạch không nói, phía sau hẳn là phải nói thêm, bởi vì ông đây bị bệnh tâm thần!

Vù!

Đúng lúc này, một cái tay bắt lấy bả vai Tô Bạch, đồng thời một luồng gió đẩy Lan Lâm ra.

Yến Hồi Hồng nắm lấy bả vai của Tô Bạch lui ra ngoài, đồng thời, Yến Hồi Hồng nhìn về phía gần như đã biến thành hình tượng Bạch Phát Ma Nữ của Lan Lâm, chậm rãi nói:

- Lan Lâm, cô không phát hiện ra sao? Hậu quả của việc cô nóng vội trên con đường này, chính là không ngừng để cho tên tài xế kiêm đầu bếp này thu lợi, nếu cô cứ tiếp tục như thế, tôi sợ đến sau cùng, cô tự thân khó mà bảo toàn, hoàn toàn biến thành đá đặt chân cho cậu ta.

Yến Hồi Hồng đem những lời trước đó Lan Lâm nói với mình lúc ở trên xe, lặp lại toàn bộ một lần cho Lan Lâm nghe.

Tô Bạch nhìn về người vừa mới cứu mình, để cho mình không thật sự tự bạo, lẩm bẩm:

- Anh và cô ta có bao nhiêu thù, thật đúng là đủ hung ác.

Nhân quả là một vòng tuần hoàn, có nhân mới có quả.

Gần như đã bị loại cảm giác sợ hãi này ép đến mức không thở nổi, sau khi Lan Lâm nghe xong câu nói Yến Hồi Hồng trả lại cho mình, loại sợ hãi với nhân quả hoàn toàn phá tan thần kinh của cô ta.

Cô ta giơ hai tay và ngẩng đầu lên.

A a a a a a a a a a! ! ! ! ! ! !

Từng tiếng hét to vang lên, đồng thời tóc của Lan Lâm hoàn toàn biến thành màu trắng, móng tay của cô ta hóa thành màu đen chói mắt, làn da của Lan Lâm lộ ra một lớp màu đỏ kỳ lạ, gương mặt cô ta không ngừng hoán đổi từ bộ dạng bình thường đến Vampire.

Hốc mắt Lan Lâm không ngừng chảy ra máu tươi, cơ thể bắt đầu co giật.

Sau cùng, cơ thể của Lan Lâm trở nên mục nát, trở nên suy yếu, gương mặt xinh đẹp động lòng người đã hóa thành làn da nhăn nheo, không ngừng khô héo.

Cơ thể quắt lại, dần dần biến thành một cái xác khô, linh hồn mục nát, hóa thành khói đen lượn lờ.

Cuối cùng cô ta không thể chịu đựng được nỗi hoảng sợ lớn kia, trực tiếp mất hết dũng khí sống sót để tiếp tục đối mặt với nhân quả.

Vào lúc này, cơ thể và linh hồn của Lan Lâm lựa chọn tự sát.

Một phương thức tự sát nhìn như rất cao cấp…

Chương 378 Không Thể Tin Được

Vào lúc này, một nửa của tòa nhà cao tầng lộ ra rất bừa bộn, khắp nơi đều là dấu vết bị gió và băng giá phá hủy, may mắn nơi này không có ai ở, cả thành phố này cũng không có bao nhiêu người, cho nên không cần để ý đến việc dọn dẹp.

Tô Bạch ngồi ở trên bậc thang, không ngừng thở hổn hển, ánh mắt của hắn vẫn luôn chăm chú nhìn một nắm bụi đất bên dưới, đó là dấu vết cuối cùng mà Lan Lâm để lại.

Rất khó tưởng tượng, một người phụ nữ như vậy cứ thế bỏ mình.

Quả thật không chân thật, khiến cho người ta cảm thấy ngoài dự liệu.

Yến Hồi Hồng đi đến, trong tay anh ta cầm một chiếc hộp tinh xảo không biết tìm được từ nơi nào, anh ta ngồi xổm xuống chỗ nắm bụi đất kia, một tay cầm hộp, một tay nắm lấy tro bụi, giống như đang làm cho Lan Lâm một hũ tro cốt.

Phích Lâu dựa vào vách tường, trong ánh mắt anh ta tràn đầy cô đơn, vẻ mặt cũng lộ ra rất tiêu điều.

Lan Lâm chết rồi, người phụ nữ đem ba người đàn ông ở nơi này đều tính kế một lượt, cứ như thế mà chết đi, thế nhưng ba người đàn ông này đều không cảm nhận được vui sướng khi cừu nhân chết đi, ngược lại trong không khí tràn ngập một loại cảm xúc rất đặc biệt.

Giống như một ngày nào đó, hòa thượng và Gia Thố chết đi, đoán chừng Tô Bạch cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ gì, tuy

song phương từng hại nhau, cũng hố qua nhau, nhưng có lẽ, đây chính là phương thức ở chung trong Phát Thanh Khủng Bố, sẽ luôn có một chút gì đó đáng tiếc.

- Con mẹ nó, thật đúng là giả dối.

Tô Bạch ngẩng đầu, một tay nắm lấy tóc của mình, hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Tôi hoàn toàn nhìn không thấu, tất cả mọi chuyện này đều không thể tin được.

Yến Hồi Hồng cẩn thận đem phần tro bụi cuối cùng vào trong hộp, sau đó đứng lên nhìn về phía Phích Lâu:

- Anh hay tôi cất giữ?

- Để tôi làm, chờ sau khi quay về thế giới hiện thực, tôi sẽ đi tìm một nơi non xanh nước biếc, bố trí một cái kết giới, sẽ không để cô ấy lại bị chuyện bên ngoài làm cho phiền não.

Phích Lâu không khách sáo, đưa tay ra nhận lấy hũ tro cốt.

- Này, không ai giải thích một chút à?

Tô Bạch mở tay ra, nhìn hai người đàn ông ở trước mặt mình. Đối với Tô Bạch mà nói, hắn thật sự không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ cấp bậc của hắn không đủ, có lẽ hắn không đủ mạnh, thế nhưng một người phụ nữ cường đại, cứ như thế không giải thích được lựa chọn tự sát, vẫn khiến cho hắn rất khó nghĩ thông suốt, cũng rất khó tiếp nhận được.

- Ha ha.

Phích Lâu bỗng nhiên cười nói:

- Không phải cậu, cô ấy sẽ không chết.

Phích Lâu chỉ vào Tô Bạch:

- Bây giờ cậu vẫn còn hỏi vì sao ư?

Tô Bạch gật đầu, sau đó nói:

- Tôi rõ ràng đã chuẩn bị xong tâm lý đi chết, cô ta rõ ràng nói cho tôi biết, cô ta chắc chắn ăn tôi. Tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi chỉ làm những việc mà mình cho rằng còn có thể làm được, để cho cái chết của tôi hơi bi tráng một chút mà thôi, thế nhưng hiện tại tôi không chết, cô ta lại chết, hơn nữa không phải do tôi giết, cũng không phải do anh giết, càng không phải do anh ta giết.

- Tôi muốn biết, cô ta bị người nào giết.

Rõ ràng Lan Lâm tự sát, thế nhưng Tô Bạch vẫn hỏi là ai giết, hiển nhiên Tô Bạch đang hỏi cấp độ sâu xa hơn, đó là động cơ khiến Lan Lâm tự sát.

- Đó chính là nỗi sợ hãi, sợ hãi khiến cho cô ấy lựa chọn tử vong, là sự sợ hãi đã nghiền nát cô ấy.

Phích Lâu lên tiếng nói, sau đó nhìn về phía Yến Hồi Hồng.

- Còn có, câu nói sau cùng của lão Yến anh, là thứ chặt đứt cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Lan Lâm.

- Cô ấy đã tẩu hỏa nhập ma.

Trên mặt Yến Hồi Hồng không mang theo vẻ áy náy gì, chỉ có thổn thức:

- Một người phụ nữ đã tẩu hỏa, cô ấy không còn là Lan Lâm mà tôi đã biết, tôi nói như thế chỉ vì muốn cho cô ấy một sự giải thoát, nếu không, cô ấy hoàn toàn để chính mình đi lầm đường lạc lối, vĩnh viễn bị lạc trong thế giới chuyện xưa lần này.

- Đừng nói chuyện theo cách đau đầu như thế, các anh có thể nói chuyện dễ hiểu hơn được không?

Tô Bạch từ trên bậc thang đứng lên, sờ vào trong túi của mình, tìm được một bao thuốc lá đã dính máu, lấy ra một điếu thuốc và châm lửa, dùng sức hút một hơi, nhấn mạnh:

- Nói tiếng người.

Yến Hồi Hồng không để ý đến Tô Bạch, mà chính là đi vào bên trong phòng.

Vốn dĩ Phích Lâu dự định rời đi, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt Tô Bạch, anh ta thở dài một hơi, anh ta có thể còn sống sót. Tuy anh ta rất không muốn nhớ lại điều đó, nhưng sự thật chính là vào lúc đấy, Tô Bạch thu tay lại, nếu không, anh ta đã bỏ mình.

- Sau này khi cậu đã đạt đến một cấp độ, cậu sẽ gặp vấn đề giống như hiện tại chúng tôi đang phải đối mặt. Nếu như cậu tiến thêm lên một bước, đó chính là cá chép hóa rồng, còn nếu tiếp tục vùi đầu vào trong hố cát làm một con đà điểu, cậu sẽ tiếp tục sống tạm bợ dưới uy áp của Phát Thanh Khủng Bố.

- Trên thực tế, ngay từ lúc đi vào thế giới chuyện xưa lần này, Lan Lâm, cô ấy đã nhìn thấy những chuyện xảy ra phía sau, cho nên, cô ấy dựa theo những chuyện mà mình nhìn thấy để tính toán, cô ấy cảm thấy làm như thế có thể khiến cho chính mình đạt được mong muốn sau cùng.

- Cô ấy có suy nghĩ về nhân quả của riêng mình.

- Cho nên, ngay khi vừa mới bước vào thế giới chuyện xưa này không lâu, cô ấy tìm đến tôi, để cho tôi liên thủ với cô ấy, cướp đoạt một thứ từ trong tay lão Yến, bởi vì vốn dĩ tôi và lão Yến hơi không hợp nhau. Tôi cũng đồng ý, sau đó dưới sự liên thủ của chúng tôi, lão Yến bị trọng thương, không thể không trốn vào trong bụng người phụ nữ kia, để tìm cơ hội hồi phục lại, sau đó anh ta gặp được cậu, đúng không?

Tô Bạch mím môi, chỉ vào chính mình:

- Tất cả mục đích của cô ta đều là vì tôi à?

- Không, cậu đừng đánh giá bản thân mình cao như thế, thứ cô ấy muốn là huyết thống và giọt máu đã từng dung hợp trong cơ thể cậu.

Ban đầu Phích Lâu dựa theo thói quen muốn thể hiện ra loại khí chất cao cao tại thượng, thế nhưng nghĩ đến trước đó không lâu, chính mình mới bị Tô Bạch đánh cho thành bộ dáng kia, bây giờ lại bày ra điệu bộ tài trí hơn người gì đó, không khỏi có chút quá buồn cười, cho nên anh ta cảm thấy hơi mất tự nhiên.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó cậu và lão Yến quen biết nhau, ấn tượng của lão Yến về cậu còn không tồi, tiếp theo lúc cậu ăn cơm gặp được Lan Lâm, cậu cho rằng thật sự là ngẫu nhiên gặp ư? Cậu cho rằng bản lĩnh che giấu của cậu có thể giấu diếm được con mắt của cô ấy sao? Cậu cho rằng cô ấy thật sự thèm ăn đến mức không chịu được, muốn đi đến ăn cùng một bàn với cậu hả?

- Cô ấy cố ý sắp xếp cậu và tỳ hưu của tôi cùng nhau trông coi thi thể, lại cố ý đến kích thích cậu, nhục nhã cậu, trên thực tế, mục đích của cô ấy rất đơn giản, cũng rất rõ ràng, cô ấy muốn cho cậu làm một số chuyện.

- Những chuyện mà cậu sẽ làm, thật ra cô ấy cũng đã nhìn thấy.

- Chuyện này thì tôi biết, cô ta vẫn luôn thao túng tôi, vẫn luôn đẩy tôi đến con đường mà cô ta muốn nhìn thấy tôi đi, hút chân huyết tỳ hưu của anh, sau đó lại đưa anh đến cửa, anh trở nên yếu ớt như thế, tất cả mọi thứ đều quá trùng hợp rồi.

- Nhưng thực sự tôi không biết, trên thực tế cô ta có phương thức đơn giản và trực tiếp hơn để hoàn thành những chuyện này, ví dụ như lần đầu tiên gặp mặt, còn chưa có tổ đội

liền làm thịt tôi, sau đó tìm cơ hội hại chết anh, hút máu anh và tỳ hưu, như thế không giống nhau sao?

Chương 379 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến Cuối Cùng

Khóe miệng Phích Lâu nở nụ cười khổ:

- Nhân quả là một quá trình, Lan Lâm nhất định phải dựa theo con đường mà cô ấy đã nhìn thấy để đi, không thể nhảy cóc, càng không thể tự tác chủ trương thay đổi mọi thứ, nếu không, nhân quả sẽ rối loạn, một khi nhân quả rối loạn, cô ấy sẽ không thể nhìn thấy rõ nữa.

- Lấy một ví dụ, nó giống như trong thế giới hiện thực, có rất nhiều cơ quan, tổ chức thường muốn mở các hội nghị giáo dục tư tưởng, nói một chút cái gọi là bản chất giai cấp, công chính liêm khiết, vì nhân dân phục vụ gì đó… Chính những người phát biểu, những người nghe ở bên dưới, thậm chí là toàn bộ nhân dân đều biết đây là cởi quần đánh rắm (làm chuyện vô nghĩa), không có chuyện gì liền kiếm việc để làm, nhưng lại không thể không tổ chức, không thể không làm, đó là một hình thức, nhất định phải tiếp tục đi.

- Nhân quả, theo như ý hiểu của tôi thì chính là như vậy, đi một bước nhìn thấy ba bước, cho dù bảo thủ, cho dù nhìn thấy có phương pháp càng nhanh gọn hơn, nhưng vẫn phải tiếp tục gò bó theo khuôn phép, bởi vì con đường này đã được định sẵn, nếu như chúng ta đi đường tắt hoặc là đường khác, có lẽ sẽ dính dáng đến nhân quả khác, sinh ra cục diện tương tự như hiệu ứng cánh bướm.

- Vậy tại sao cô ta lại tự sát?

- Bởi vì cô ấy chợt nhận ra bản thân mình không còn nhìn thấy rõ con đường phía trước nữa, thời điểm cô ấy phát hiện ra những thứ đáng lẽ nên phát triển như thế này, lại đột nhiên biến hóa theo hướng khác, cô ấy cảm nhận được một nỗi hoảng sợ to lớn đến từ nhân quả và vận mệnh.

- Giống như một người bình thường nhìn lên bầu trời, cậu sẽ cảm thấy bầu trời đầy sao rất đẹp, tuy nó rộng lớn, bao la, tuy bản thân cậu cũng biết chính mình nhỏ bé, nhưng vẫn có thể thảnh thơi sống nhàn nhã.

- Thế nhưng, bỗng nhiên có một ngày, bầu trời đầy sao kia lại biến thành hai con mắt, bên ngoài bầu trời sao còn có một người khổng lồ lớn đến mức mọi số liệu đều không thể đo lường được đang nhìn mình, khi mà ngay cả trái đất, nơi chúng ta đang đứng cũng chỉ là hạt bụi trong mắt người kia, cậu còn có thể tiếp tục bình tĩnh thưởng thức cảnh bầu trời đầy sao mỗi ngày hay không?

- Đây chính là một nỗi sợ hãi to lớn, biết được càng nhiều, cảm xúc của cậu sẽ càng trở nên sâu hơn, cuối cùng sau khi phát hiện mình sai, nỗi sợ hãi mà cậu phải thừa nhận sẽ bị chồng chất lên nhiều lần, cô ấy không chịu đựng nổi, cho nên lựa chọn tự sát.

- Một người tử vì đạo ư?

Tô Bạch nói.

- Người tử vì đạo sao? Ha ha, xem như là thế đi, dù sao tôi cũng không dám đi nhìn nhân quả nữa, mặc cho cả đời này làm rùa đen rụt đầu, cũng tốt hơn việc chịu đựng nỗi sợ hãi kinh khủng kia, tôi rất sợ.

Sau cùng, trước khi xoay người chuẩn bị đi vào phòng, ánh mắt của Phích Lâu dừng lại nơi mà trước đó Lan Lâm đã tử vong.

Tô Bạch cũng thở dài, đi theo Phích Lâu chuẩn bị vào nhà.

Thế nhưng đúng lúc này, trong nhà truyền đến một tiếng quát chói tai, ngay sau đó, một áp lực đáng sợ buông xuống.

Trong nháy mắt, sắc mặt Phích Lâu thay đổi, dang hai tay ra, vách tường trực tiếp bị phá hủy, phòng khách xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Trong phòng khách, một người mèo cao lớn, trên người mọc đầy xúc tu đang đứng đó, cả người Yến Hồi Hồng bị xúc tu bao vây.

Điều khiến cho người ta cảm thấy giật mình hơn chính là, một người cường hóa thể chất như Yến Hồi Hồng thế mà lại không có chút năng lực phản kháng nào với những xúc tu này, toàn thân anh ta bị trói buộc sít sao.

- Chết tiệt, bọn chúng đã hợp nhất lại thành một nhanh như thế sao!

Hai tay Phích Lâu nhanh chóng kết ấn, một kết giới xuất hiện dự định cắt đứt những xúc tu kia, từ đó giải vây cho Yến Hồi Hồng. Thế nhưng, một vài gương mặt trên thân người mèo to lớn kia nhìn về phía nơi này, ánh mắt chúng giống như điện, hai mắt Phích Lâu tràn ra máu tươi, cả người cứ như thế quỳ xuống, sắc mặt đỏ bừng, toàn thân anh ta cũng trở nên run lẩy bẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã.

Ba chiếc xúc tu bay đến trước mặt Tô Bạch, trực tiếp trói chặt lấy hai chân và hông hắn, kéo hắn đến gần.

Bịch!

Tô Bạch bị kéo đến trước mặt người mèo.

Hắn dùng sức ngẩng đầu.

Đúng lúc trên bụng người mèo này cũng có một gương mặt, gương mặt này đang nhìn hắn.

Đây là gương mặt của miêu nữ, vẻ mặt của cô ta giống như đang nói.

Xem đi, lần này cuối cùng tôi cũng có thể thoát khỏi khống chế của anh rồi… Đồng thời… Có thể khống chế lại anh.

Liêu Thu dứt khoát cởi quần áo ướt đẫm của mình xuống, vứt sang một bên, lộ ra cơ bắp không tính là cân xứng lắm của chính mình, đương nhiên, điều này cũng chỉ có thể cho thấy, anh ta không phải dạng người thích liều mạng tập luyện trong phòng gym, vóc dáng của anh ta vẫn khỏe mạnh hơn phần lớn người ở trong những thành phố lớn.

Nhất Mặc Lôi còn đang bị đóng đinh trên boong thuyền, hiển nhiên anh ta còn chưa kết thúc một vòng sám hối, xung quanh vẫn có không ít người đang tiếp tục chịu đựng loại thống khổ này, ánh mắt Liêu Thu dừng lại trên người Hứa Tình ở trước mặt, vùng bụng dưới của cô ta không ngừng chảy máu, máu tươi bao quanh cô ta, giống như đang cử hành một loại tế tự. Sắc mặt Hứa Tình đã trở nên tái nhợt, hơi thở trên người cũng trở nên yếu ớt.

Có mấy lần, ngay cả chính Liêu Thu đều cảm thấy Hứa Tình đã không chịu đựng được nữa, cô ta sẽ chết, nhưng Hứa Tình lại dựa vào phần nghị lực đáng sợ của chính bản thân mình, mạnh mẽ chống đỡ.

Trong giây phút khi vòng sám hối của Nhất Mặc Lôi kết thúc, chiếc đinh trên người anh ta biến mất, Nhất Mặc Lôi chậm rãi ngồi xuống, nặng nề thở ra, hiển nhiên anh ta vô cùng mệt mỏi, hơn nữa là mệt mỏi về tinh thần.

- Lão Lôi, anh có cảm thấy gì không?

Liêu Thu bỗng nhiên nhìn về phía Nhất Mặc Lôi, nhỏ giọng nói.

Nhất Mặc Lôi khẽ gật đầu.

Con thuyền Noah đang rơi xuống…

- Cô lại không ngoan rồi.

Tô Bạch nhìn gương mặt quen thuộc này, rất bình tĩnh nói.

Xúc tu của người mèo trực tiếp ném mạnh Tô Bạch xuống đất, sau đó treo ngược hắn lên trên trần nhà.

Trên người Tô Bạch đều là bụi xi măng.

Tô Bạch lắc đầu, hít sâu một hơi để cho chính mình tỉnh táo lại, hắn nhìn người mèo trước mắt mình, hắn không biết nên nói gì, cũng không hiểu mình cần nói gì.

Yến Hồi Hồng bị người mèo giữ chặt, Phích Lâu tự thân khó đảm bảo, hai người này đều đang bị trọng thương, thực lực giảm đi rất nhiều, nhân vật có "bắp đùi lớn" để ôm là Lan Lâm đã bỏ mình.

Cho nên, khi người mèo cuối cùng xuất hiện, ban đầu mọi chuyện dường như đã mười phần chắc chín, hiện tại bị lật xe rồi.

"Quý thính giả thân mến, tôi là người dẫn chương trình của Phát Thanh Khủng Bố, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên không có chút ý nghĩa gì.

Đầu tiên, tôi rất vui được chia sẻ một tin tức cho các bạn, đó chính là lần này, trên cơ bản thí nghiệm về hình thức tiểu đội đã thành công, việc lấy mẫu cơ bản đã được hoàn thành, chúng tôi sẽ dựa trên số liệu thu được để tính toán những tình huống sẽ xảy ra.

Làm người dẫn chương trình của Phát Thanh Khủng Bố, xin cho phép tôi được thay mặt cho toàn bộ nhân viên công tác của Phát Thanh Khủng Bố, bày tỏ lời cảm ơn và lời hỏi thăm chân thành nhất, đối với sự nỗ lực lao động và vất vả của những thính giả đã tự mình tham gia vào lần thử nghiệm này.

Rất nhiều người đã chết trong lần thử nghiệm này, thế nhưng tôi tin tưởng, tên của những người đã chết đi kia, sẽ vĩnh viễn bị quên lãng.

Nếu muốn thay thế trật tự cũ bằng một trận tự mới, như vậy cái trước nhất định phải hoàn toàn bị diệt vong.

Cho nên đây là thông báo cuối cùng cho thế giới chuyện xưa.

Nhiệm vụ chủ tuyến cuối cùng: Sống sót trong ba giờ…”

Chương 380 Kết Thúc Nhiệm Vụ Chủ Tuyến

"Sao mình lại cảm thấy cách nói chuyện của người dẫn chương trình Phát Thanh Khủng Bố trở nên sống động hơn trước kia nhỉ?"

Ngay cả vào thời điểm này, Tô Bạch thế mà còn có tâm tư đi nghĩ đến những thứ đó, xem ra, trong khoảng thời gian ba tháng sửa đổi và ngưng phát sóng lần trước, nhiều khía cạnh của Phát Thanh Khủng Bố đã xảy ra biến hóa, rõ ràng nhất, cũng là thứ dễ dàng tiếp xúc đến nhất chính là giọng nói của người dẫn chương trình.

Hơn nữa, hình như Phát Thanh Khủng Bố sẽ không dừng lại loại hoạt động thử nghiệm những thứ mới mẻ này, chẳng qua nó sẽ không tạo ra những nhân vật tương tự ông chủ cửa hàng tiện lợi, hay ông lão trong bức tranh giống như trước đây nữa. Cho nên trước khi chính thức thiết lập một thế giới chuyện xưa tương tự như trước, trước tiên Phát Thanh Khủng Bố cần phải tiến hành thu thập kết quả từ các thử nghiệm.

Chỉ là, thông báo cuối cùng là có ý gì?

Người mèo khổng lồ không vội vã giết chết Yến Hồi Hồng, cũng không giết chết Phích Lâu, càng không giết chết Tô Bạch, ngoại trừ nó hứng thú với việc ném loạn Tô Bạch một lúc, nó cứ như thế bình tĩnh đứng đó.

Dường như, nó đang đợi thứ gì đó…

Vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được, chính mình lúc trước không lên thuyền Noah là một sai lầm, cho dù là trò

chơi nhân quả giữa ba người Lan Lâm, Phích Lâu, Yến Hồi Hồng hay là phản ứng hiện tại của người mèo này, bản thân hắn đều xem không hiểu, chính mình ở lại bên dưới, thật đúng là vô vị…

Đương nhiên, đây là bởi vì Tô Bạch không biết những người thành công đi lên thuyền Noah rốt cuộc đã phải trải qua một khoảng thời gian như thế nào. Nếu như biết, đoán chừng hắn sẽ có suy nghĩ khác.

Người mèo khống chế ba người, sau đó đứng im không nhúc nhích.

Ngay sau đó, dường như Tô Bạch cảm ứng được thứ gì đó, hắn ngẩng đầu lên.

Một đám mây đen đang rơi xuống, giống như bầu trời bị thiếu mất một mảnh và rơi xuống.

Đám mây đen tản đi, chậm rãi lộ ra dáng vẻ ban đầu của mình, một chiếc thuyền gỗ từ trên không trung rơi xuống, tốc độ rất nhanh, mang theo một loại uy áp đáng sợ, dường như phía trên còn có ý chí của Thượng Đế.

- Thuyền Noah… Rơi xuống rồi.

Tô Bạch ngập ngừng nói một câu.

Ngay sau đó, người mèo khổng lồ không lựa chọn tránh né, cũng không lựa chọn chạy trốn, bởi vì nó hiểu rõ, chỉ cần là ở chỗ này, nó không có cơ hội chạy trốn, cũng không có chỗ trống để chạy trốn.

Thay vào đó, nó lựa chọn một loại thái độ chủ động đối mặt. Người mèo nhảy thẳng lên, lao về phía thuyền Noah.

Tô Bạch, Yến Hồi Hồng và Phích Lâu đang bị xúc tu giữ chặt cũng thuận thế đi theo.

Vào lúc này, cuối cùng Yến Hồi Hồng cũng mở mắt ra, trên người anh ta xuất hiện từng nét bùa chú, trong lúc đó, khí tức của anh ta đột nhiên tăng lên.

Tóc Phích Lâu tản ra, hai mắt anh ta phóng ra ánh sáng hình ngôi sao, một ngôi sao hình lục giác khổng lồ xuất hiện trong không trung, trực tiếp hút lấy năng lượng từ các ngôi sao.

Người mèo khổng lồ dự định đưa theo ba người này cùng nhau đâm vào thuyền Noah, thêm một người nhiều thêm một phần sức mạnh. Ở trong thành phố đìu hiu này, thực lực của ba người bọn họ gần như đã là mạnh nhất.

Thế nhưng, mộng tưởng luôn tốt đẹp, hiện thực lại phũ phàng.

Yến Hồi Hồng và Phích Lâu, hai người này cũng được coi như kẻ già đời, ngay từ đầu bọn họ đã lựa chọn ở lại. Bọn họ tự biết đã mất đi Lan Lâm, sau đó bản thân mình lại bị trọng thương, không cách nào cứng rắn chống đỡ được với người mèo hợp nhất, cộng thêm người mèo vẫn luôn không ra tay giết bọn họ, bởi vậy đã cho hai người cơ hội tùy lúc hành động.

Vào lúc này, hai kẻ già đời dự định rời đi, thoát khỏi người mèo, bọn họ cũng không dám cứng rắn đối kháng với Noah.

Con mẹ nó, làm sao hai người này không ngu ngốc như lúc bị Lan Lâm tính toán?

Trong lòng Tô Bạch không khỏi có chút cảm thấy chán ngán. Nếu nói Yến Hồi Hồng và Phích Lâu còn tính là bách túc chi trùng, tử nhi bất cương, thì hiện tại Tô Bạch đã là vò mẻ không sợ rơi, huyết thống bị tàn phá, bản thân lại bị trọng thương, vô cùng suy yếu, muốn chiến đấu hay đánh trống reo hò mà tiến lên đều là có lòng lại chẳng có sức.

(Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: Rết trăm chân chết vẫn đứng vững, là thành ngữ dùng để ám chỉ người có thế lực to lớn, tuy đã thất bại, nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.)

Nhưng đúng vào lúc này, trên bề mặt chiếc nhẫn của Tô Bạch bỗng nhiên tản ra một luồng hơi lạnh.

Đây là một phần trong bộ trang sức của người đàn ông có khả năng đóng băng, một nửa ở trên người hắn, một nữa còn lại đặt trên người của miêu nữ.

Bây giờ rất rõ ràng, vì để gia tăng tốc độ dung hợp cuối cùng, mười mấy người mèo đã trực tiếp lựa chọn cùng nhau hợp nhất, miêu nữ có thể gửi tin tức cho hắn, chứng tỏ cô ta còn giữ được đầy đủ thần chí của chính mình.

Cuối cùng, hai người Yến Hồi Hồng và Phích Lâu cùng nhau đột kích, tránh thoát khỏi sự trói buộc của người mèo, rơi xuống.

Về phần Tô Bạch, hắn tiếp tục bị người mèo khổng lồ giữ lấy, cùng một chỗ tăng tốc, hướng về phía thuyền Noah, đâm về phía dưới đáy thuyền.

Đúng lúc này, hai xúc tu vốn dĩ đang giữ chặt lấy Tô Bạch, thế mà lại hơi nới lỏng ra, để Tô Bạch cảm thấy, nếu như muốn, hắn hoàn toàn có thể tránh thoát được người mèo và chạy trốn.

Sau khi do dự hai giây, Tô Bạch cắn răng, cơ thể hắn đột nhiên phát lực, thế mà thật sự tránh thoát khỏi trói buộc, cả người Tô Bạch bắt đầu rơi xuống. Hai xúc tu khác tới bắt lấy hắn, kết quả Tô Bạch lại hóa thành vũng máu, tránh thoát khỏi xúc tu. Ngay sau đó, hai xúc tu bên phía trái rơi xuống, nó rơi thẳng xuống bên cạnh người Tô Bạch, cắt đứt liên hệ giữa chính mình và hợp thể.

Máu tươi của Tô Bạch ở giữa không trung ngưng tụ thành hình người, ôm hai cái xúc tu này, cùng nhau rơi xuống.

Thành phố bên dưới đã hoàn toàn biến thành một biển lửa, từng cơn gió lốc lớn không ngừng quét ngang qua nơi này, mà hợp thể kia, vẫn được ngưng tụ từ hơn mười người mèo cuối cùng, không chút chùn bước, tiếp tục đâm đầu vào thuyền Noah.

Bọn chúng sắp bị diệt tộc và tuyệt chủng, thế nhưng trên thực tế, bọn chúng vẫn cho rằng mình là người, vận mệnh và Thượng Đế để bọn chúng biến thành bộ dạng như thế này, bọn chúng không cách nào lựa chọn, chỉ có thể đem tất cả sự không cam lòng hóa thành lần va chạm cuối cùng này.

Nó khá giống với việc, lúc trước Đặng Thế Xương hạ lệnh tăng tốc tối đa lao vào tàu Yoshino, cả hai đều mang theo sự không cam chịu, làm việc nghĩa không chùn bước.

Ầm.

Một tiếng nổ to truyền đến.

Cơ thể người mèo khổng lồ hóa thành một quả cầu lửa, đánh mạnh vào thuyền Noah, sau đó tản ra, thuyền Noah bị cắt thành hai nửa, bắt đầu rơi xuống, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rất nhiều thính giả chủ động dùng phương pháp của mình, nhảy xuống khỏi thuyền Noah, thế nhưng bên trong thuyền còn có rất nhiều người bình thường và động vật.

Thính giả có đầy đủ biện pháp và năng lực, có thể thoát khỏi "tai nạn máy bay", thế nhưng những người bình thường và động vật kia, những thứ đại biểu cho ngụ ý cuộc sống mới của Thượng Đế, hiển nhiên khó thoát khỏi vận rủi.

Bịch!

Tô Bạch ôm hai cái xúc tu rơi xuống một con sông, đại khái khoảng nửa phút sau, Tô Bạch bơi lên bờ, hai chiếc xúc

tu trôi nổi trên mặt sông, hợp nhất với nhau, biến thành một con mèo nhỏ, mèo con từ trên sông bơi đến, ướt sũng bò đến bên cạnh Tô Bạch, sau đó cọ sát vào đùi hắn, liếm lòng bàn tay hắn.

Tô Bạch mỉm cười đưa tay ra sờ đầu mèo con, mèo con lộ ra dáng vẻ rất vui.

Thế nhưng một giây sau, hai tay Tô Bạch bắt đầu phát lực, dùng sức bóp lấy cổ mèo con.

Mèo con lộ ra dáng vẻ thống khổ và cầu xin, thế nhưng lúc nó nhìn thấy Tô Bạch không chút nào lưu tình, trên mặt mèo con xuất hiện một gương mặt oán độc của một người phụ nữ xa lạ.

- Vì sao anh lại phát hiện ra tôi không phải là cô ta! Vì sao chứ!

- Trước đó, cô gái gốc kia còn luôn miệng nói với tôi về số mệnh, về chủng tộc, làm sao cô ta có thể cố tình cùng tôi hợp tác chạy trốn chứ, cô ta sẽ chỉ ngu ngốc tập trung tinh thần, tiếp tục đâm về phía con thuyền.

Một lúc sau, mèo con chết rồi, đã mất đi sức sống, nằm ở trước mặt không nhúc nhích.

Tô Bạch ngồi ở dưới đất, hai tay để trên bãi sông, trước mặt hắn là một biển lửa.

Lúc này, Tô Bạch cũng không hiểu rõ, cố ý tha cho chính mình chạy thoát là suy nghĩ của miêu nữ kia, hay là người mèo ham sống sợ chết muốn đi theo hắn.

Có lẽ, chuyện này bản thân hắn vĩnh viễn không có cơ hội đi làm rõ.

.

Chương 381 Chuyển Nhà

Sở dĩ Phát Thanh Khủng Bố tạo ra thế giới chuyện xưa thử nghiệm là để kiểm tra, đo lường cái gọi là quá trình hình thành tiểu đội, từ đó tìm ra những lỗ hổng, để tiến hành bổ sung và chỉnh đốn, vì thế loại thế giới chuyện xưa kiểu này khó tránh khỏi có hơi cứng nhắc, tất cả mọi thứ đều không phải phục vụ cho nội dung cốt truyện, mà chính là phục vụ cho việc lấy số liệu.

Có lẽ chính bản thân Phát Thanh Khủng Bố cho rằng việc thu thập số liệu đã hoàn tất, lại thấy phần lớn thính giả được nó sắp xếp vào trong này đều bị thương hoặc chết, Phát Thanh Khủng Bố vô lực thu dọn cục diện sau cùng, cho nên nó dứt khoát để thuyền Noah rơi xuống, nghiền ép thành phố này, trực tiếp đặt một dấu chấm hết cho thế giới chuyện xưa lần này.

Chính bản thân Tô Bạch còn chưa có từ trong việc Lan Lâm đột nhiên bỏ mình tỉnh táo lại, sau đó lại chịu một trận giày vò, phát hiện thế giới chuyện xưa lần này đã kết thúc.

Trên thực tế, ba tiếng trôi qua rất nhanh, sau khi bóp chết mèo con, hắn vẫn ngồi ở bờ sông, không đi tìm những thính giả khác, cũng không ai đến tìm Tô Bạch.

Hứa Tình chết hay không, Tô Bạch không rõ ràng cho lắm, liệu những người khác còn sống sót hay không, Tô Bạch không biết và cũng không muốn biết.

Hắn cần thời gian để yên tĩnh, chậm rãi đem những thứ mà trước đó hắn nhận thấy tiêu hóa hết, đối với Tô Bạch mà nói, đám người Lan Lâm là một sự tồn tại của cấp bậc khác, hiện

tại Tô Bạch còn xa mới có thể tiếp xúc đến, không phải người có cùng thực lực, miễn cưỡng muốn tiến tới, căn bản là không chơi nổi, bởi vì vốn dĩ địa vị của song phương không bình đẳng, trọng tâm của hai từ bạn bè này chính là sự ngang hàng, cùng cấp bậc và địa vị mà thôi.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện chính mình đang ngồi trong một quán cafe, bên ngoài là cổng tiểu khu của hắn.

Trước mặt hắn là một cốc cafe vẫn còn đang tỏa ra hơi nóng.

- Trở về rồi sao?

Tô Bạch rút ra một tờ khăn giấy để lau mặt, sau đó vo tròn khăn giấy, nắm trong lòng bàn tay.

"Nếu không điên cuồng nữa chúng ta sẽ già mất, chưa có hồi ức thì làm sao tôn thờ được, còn có cái gì gọi là vĩnh viễn bất diệt đây? Bỏ lỡ rồi bạn sẽ không có lại được đâu…" (Bài hát: Không điên cuồng nữa chúng ta sẽ già mất – Ca sĩ Lý Vũ Xuân.)

Trong quán cafe vang lên bài hát này, hai tay Tô Bạch chống cằm, ánh mắt rơi vào trong hồi tưởng.

Lúc nghe bài hát này, Tô Bạch không nghĩ đến mình mà chính là người phụ nữ cường đại tự sát trước mặt mình.

Một người cường đại như Lan Lâm đều có thể bởi vì sợ hãi mà tự sát, thứ gọi là nhân quả kia, rốt cuộc là một loại cảm giác như thế nào?

Tô Bạch nhíu chặt lông mày, ngay sau đó, trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười hưng phấn.

Thứ có thể đẩy Lan Lâm đến tuyệt vọng phải tự sát.

Chính bản thân hắn cũng rất muốn đi trải nghiệm một chút.

Như thế nhất định là rất kích thích.

Tô Bạch xoa cằm mình, hắn cảm thấy bệnh của mình không nhẹ, chuyện của Lan Lâm chẳng những không khiến cho hắn cảm thấy tuyệt vọng, ngược lại còn khiến cho hắn cảm thấy mong chờ, rất muốn ngay lập tức có thể đạt đến cảnh giới kia, sau đó đi trải nghiệm nỗi sợ hãi lớn đó.

Ra khỏi quán cafe, Tô Bạch đi đến tiểu khu của mình.

Phong cảnh trong tiểu khu khá đẹp, rất nhiều cây xanh và công trình hiện đại, hai bảo vệ đứng ở cổng nhìn thấy Tô Bạch đi vào liền cúi đầu chào, trước kia Tô Bạch đều lái xe về, cho nên hắn thật đúng là không để ý đến chi tiết này, ngay lập tức cũng gật đầu đáp lễ, điều này chọc cười hai bảo vệ, bọn họ làm như vậy là theo quy định và quy chế của công ty, tất cả đều có camera giám sát.

Một đường đi thẳng đến biệt thự của mình, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra nhìn ngày tháng, phát hiện sắp đến thời gian phải bàn giao nhà.

Hắn thật sự nên cân nhắc đến việc dọn nhà, Tần Dương ở đảo Tần Hoàng đi làm lái xe taxi nuôi sống người một nhà, bởi vì Tần Dương không muốn người nhà mình tiếp nhận vận rủi từ anh ta, lần này từ trên người Lan Lâm, Tô Bạch lại tận mắt nhìn thấy thứ gọi là nhân quả đáng sợ như thế nào, hắn không muốn sau này tiểu gia hỏa lớn lên lại đi theo con đường của mình.

Có lẽ lúc đó ngay cả chính cha mẹ hắn cũng không nghĩ đến việc để lại di sản sẽ mang đến loại ảnh hưởng này cho con mình, hoặc là nghĩ đến, thế nhưng bởi vì thời gian quá gấp gáp, cho nên không kịp cân nhắc đến những thứ này.

Nếu cha mẹ hắn là thính giả, Tô Bạch thật đúng là không chắc chắn hiện tại cha mẹ hắn sống hay chết, đương nhiên Tô

Bạch không quá quan tâm đến những thứ này, hắn đã quen với những ngày tháng mất đi cha mẹ. Cho dù lúc này bọn họ có xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch, hắn cũng rất tự nhiên, bình tĩnh đi đến gọi một tiếng cha mẹ, hắn sẽ không ôm đầu khóc rống.

Quẹt thẻ ra vào rồi mở cửa, Tô Bạch nhìn thấy tiểu gia hỏa đang nằm trên sofa ngủ, Cát Tường nằm ở trên thảm trong phòng khách.

Lúc Tô Bạch đi vào, Cát Tường hơi mở mắt nhìn thoáng qua Tô Bạch, sau đó liếm móng vuốt của chính mình, không có kích động hay vui vẻ gì, tình cảm giữa Tô Bạch và con mèo này vốn dĩ rất nhạt. Có lẽ trong đáy lòng Cát Tường còn đang mắng sao kẻ đáng ghét này còn chưa chết trong thế giới chuyện xưa.

Tô Bạch đi đến bên cạnh ghế sofa rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, tiểu gia hỏa đang mút ngón tay ngủ say sưa, trên người cậu bé tản ra mùi sữa thơm của trẻ con.

Tô Bạch cúi người khẽ hôn lên trán cậu bé, sau đó dùng chóp mũi của mình nhẹ nhàng cọ xát chóp mũi của tiểu gia hỏa, chỉ khi đối mặt với tiểu gia hỏa, Tô Bạch mới có thể cảm nhận được một chút gì đó an bình.

Cậu bé không phải là con trai hắn, nhưng bây giờ, tiểu gia hỏa chính là chỗ mềm mại nhất sâu trong lòng hắn.

Nếu như hắn không có thời gian, cũng không có khả năng gánh vác trách nhiệm đi yêu một cô gái, ít nhất bây giờ hắn sẽ cố gắng hết khả năng của mình để yêu thương tiểu gia hỏa, con trai của hắn.

Tiểu gia hỏa ngồi bên ghế lái phụ, dáng vẻ cậu bé vô cùng hưng phấn, tuy cậu bé còn rất nhỏ, nhưng lại rất thông minh, từ hành động của Tô Bạch, tiểu gia hỏa có thể cảm nhận được

mình sắp chuyển nhà, đối với một đứa nhỏ mà nói, thay đổi một môi trường mới luôn là việc khiến bọn nhỏ cảm thấy vui vẻ.

Cát Tường nằm ở ghế phía sau, dáng vẻ hơi lười biếng, nó biết Tô Bạch muốn làm gì, cũng rõ tại sao Tô Bạch lại làm như vậy, thế nhưng nó là một con mèo luôn được sống an nhàn, sung sướng, phải rời khỏi căn biệt thự có vườn riêng biệt, nó luôn cảm thấy thương cảm, cho nên con mèo này sinh ra cảm giác Âu Mỹám.

Tô Bạch kéo hai chiếc vali ra ngoài, đặt ở trong cốp xe, sau đó ngồi lên ghế lái và khởi động, lái ra khỏi tiểu khu, từ giờ trở đi, Tô Bạch hoàn toàn rời khỏi căn nhà cuối cùng thuộc về mình.

Tô Bạch lái xe đến bãi đậu xe của tòa chung cư có tên gọi là VIP. Tiểu gia hỏa ôm cổ Tô Bạch, hai tay Tô Bạch kéo theo hành lý, cứ như thế đi vào thang máy để lên đến tầng 14.

Trên tầng này có những văn phòng làm việc nhỏ độc lập, bên trong có không ít "công ty", phần lớn các công ty này chỉ có ba đến bốn người, nhưng mấy chức vụ tổng giám đốc hay phó tổng giám đốc gì đó đều đầy đủ.

Chương 382 Đào Hoa Nguyên Ký

Ở trước cửa nhà Tô Bạch có treo một tấm biển ghi "Văn phòng thám tử tư", hắn cầm chìa khóa mở cửa đi vào căn phòng đầu tiên, phòng đầu tiên được dùng để làm văn phòng, đằng sau văn phòng còn có một cánh cửa, trong đó là phòng ngủ và một phòng bếp nhỏ.

Tô Bạch không phải loại người cổ hủ, cũng không thực sự "vứt" hết tiền ra ngoài, đầu tiên hắn sắp xếp và sửa sang lại nơi này, sau đó giữ lại một phần làm chi phí sinh hoạt.

Những chi phí sinh hoạt này đã được Tô Bạch tính toán ổn thỏa, chờ một thời gian nữa, khi bản thân hắn kiếm được tiền, hắn sẽ đem phần tiền này ra ngoài, làm như thế coi như hắn và tài sản lúc trước đã mỗi người một ngả.

Có lẽ hơi tự lừa mình dối người, nhưng ít ra cũng coi như là tâm ý của Tô Bạch, vốn dĩ tiểu gia hỏa từ trong thế giới chuyện xưa đi ra, Tô Bạch không muốn sau này khi lớn lên, tiểu gia hỏa lại trở về bên trong thế giới chuyện xưa.

Đặt tiểu gia hỏa lên giường, để cậu bé cầm máy tính bảng xem phim hoạt hình, Tô Bạch quay về văn phòng, ngồi xuống ghế sofa, cầm một lon bia trong tay, lẳng lặng uống vào.

Từ một đại thiếu gia nhà giàu, bây giờ lại biến thành một thám tử tư không có tiếng tăm gì, Tô Bạch cũng không cảm thấy có bao nhiêu chênh lệch, đối với thính giả mà nói, lại chuyện này quả thật không có gì hay để quan tâm, nhất là cái

chết của Lan Lam càng khiến cho Tô Bạch nghĩ thoáng ra rất nhiều thứ.

Ở thế giới chuyện xưa lần trước, theo chân mấy người có thực lực hoàn toàn nghiền ép mình cùng nhau chơi đùa, khiến cho Tô Bạch trải qua loại cảm giác, mạng của mình rách nát, có mất cũng không quan trọng, nhưng cho dù tôi có chết, cũng không thể để cho các người được như ý. Loại cảm giác này, có lẽ đã khắc họa đúng tâm trạng của Tô Bạch ở thời điểm hiện tại.

Bất kỳ lúc nào mạng của hắn cũng có thể mất đi, nhưng Tô Bạch không quá quan tâm, hắn còn sống, một mặt là để chăm sóc tốt cho tiểu gia hỏa, một phương diện khác là để trải nghiệm kích thích và nỗi sợ hãi, mà không phải bởi vì còn sống mới tồn tại. (Ý là sống phải có ý nghĩa có mục tiêu chứ không phải chỉ bởi chưa chết nên cứ sống.)

Sau khi uống hết lon bia vào bụng, Tô Bạch lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Sở Triệu. Hiện tại quan hệ của hắn và Sở Triệu có chút không được tự nhiên, nhưng may mắn lần trước hai bên đều đã nói ra, tuy quan hệ giữa hai người bọn họ không còn thân thiết như trước, nhưng ít ra vẫn còn tính là bạn bè, có vị "lão đại" trong ngành cảnh sát như Sở Triệu giúp đỡ giới thiệu, Tô Bạch không lo lắng đến chuyện văn phòng thám tử tư của hắn sẽ thất nghiệp, cho dù là ở Trung Quốc hay là nước ngoài, làm chuyện gì cũng cần sử dụng đến quan hệ.

Nick Kongbu66 gửi tin nhắn đến, Tô Bạch cảm thấy hơi ngoài ý muốn, liên quan đến phần thưởng thế giới chuyện xưa lần trước, Tô Bạch đã kiểm tra qua rồi.

Tô Bạch mở tin nhắn ra xem, đó là một thông báo, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, một tháng sau hắn sẽ đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo.

Nick wechat này càng lúc càng trở nên thân thiện và thuận tiện hơn sao?

Lúc Tô Bạch mở danh bạ, chuẩn bị gọi điện thoại, bên ngoài thế mà lại vang lên tiếng chuông cửa, Tô Bạch ấn một cái nút trên bàn xuống, nói:

- Mời vào.

Cửa được mở ra.

Một người đàn ông trung niên mặc một bộ tây trang màu xanh đi vào, cả người ông ta rất có khí thế, hẳn là người đàn ông thành đạt.

- Tôi chú ý đến tấm biển treo ở bên ngoài đã lâu rồi, hôm nay nghe nhân viên của tôi nói, cuối cùng cũng có người chuyển đến văn phòng thám tử tư này, cho nên tôi đến để thăm hỏi một chút, cũng coi như đi bộ xung quanh. Đây là danh thiếp của tôi.

Tô Bạch nhận lấy danh thiếp, đương nhiên Tô Bạch sẽ không tin người này chỉ đến lân la làm quen, nơi này có nhiều công ty nhỏ như thế, làm sao ông ta lại cố tình chú ý đến lân la làm quen với một văn phòng thám tử tư vừa mới khai trương? Hơn nữa, chẳng lẽ ông ta coi nơi này là khu phố đi bộ cũ của Bắc Kinh à?

Giải Bẩm, một cái tên rất nghiêm túc, ông ta là phó tổng giám đốc của công ty internet Sông Băng, toàn bộ tầng 15 của tòa nhà này đều là của công ty. Đồng thời, ở chỗ tầng 14 này cũng có mấy văn phòng làm việc của bọn họ, xem như là một công ty khá nổi tiếng trong lĩnh vực phát triển trò chơi trực tuyến, bọn họ nắm trong tay một số trò chơi như "Viễn Chinh Online" "Long Vũ" "Bất bại truyền thuyết". Thỉnh thoảng Tô Bạch lướt web đều có thể nhìn thấy mấy quảng cáo về trò chơi này, rất nổi tiếng.

Tô Bạch mở một chiếc hộp ở trên bàn, hắn rút ra một tấm danh thiếp của mình đưa đến, sau đó chơi đùa với tấm danh thiếp được khảm vàng, đồng thời mang theo mùi nước hoa, hỏi.

- Bối cảnh của tấm danh thiếp này là đào hoa nguyên ký sao?

Trên nền danh thiếp vẽ những cánh hoa rơi, bãi cỏ xanh tốt và một dãy nhà, mang đến một cảm giác tươi mát và tự nhiên.

- Đúng thế.

Giải Bẩm gật đầu nói.

- Bản thân tôi cảm thấy lấy cảnh đào hoa nguyên ký làm nền trên danh thiếp là một chuyện không may mắn.

- Ồ?

Giải Bẩm nhìn thoáng qua Tô Bạch đang ngồi ở chiếc bàn đối diện:

- Rửa tai lắng nghe.

- Giải tiên sinh đã đem "Đào hoa nguyên ký" làm hình nền trên danh thiếp của mình, hiển nhiên ông rất yêu thích tác phẩm "Đào hoa nguyên ký" của Đào Uyên Minh?

Vốn dĩ Tô Bạch định rót một cốc trà, nhưng hắn lại phát hiện ra chỗ của mình đã thiết kế và chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, nhưng lại bỏ sót mất lá trà để tiếp đãi khách, bởi vì bản thân Tô Bạch không quen uống trà.

Tô Bạch lấy ra hai lon nước cam, đưa một lon cho Giải Bẩm.

- Mong ông thông cảm, đây là ngày đầu tiên tôi chuyển đến nơi này, có rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong.

- Không sao, một lát nữa tôi sẽ phân phó thư ký mang cho Tô tiên sinh một hộp trà ngon.

Tô Bạch cười, không quá để ý đến chuyện nhỏ nhặt này, Giải Bẩm đến tìm hắn, tuyệt đối không phải là vì chuyện riêng của ông ta, nếu không, ông ta cũng không cần gióng trống khua chiêng, tự mình đi thẳng đến văn phòng thám tử tư ở tầng dưới, hẳn là được người khác ủy thác hoặc là muốn điều tra một số việc không quá liên quan đến bản thân mình. Dáng vẻ lôi kéo làm quen này của ông ta, chẳng qua chỉ là một loại thói quen xã giao của thương nhân mà thôi.

Giải Bẩm cầm lon nước cam ở trong tay, tiếp tục nói:

- Chuyện về "Đào hoa nguyên ký", tôi dĩ nhiên là rất rõ ràng, tất cả bài ký đều được ghi tạc trong đầu tôi, dù sao tôi cũng là người trong giới kinh doanh, ngày bình thường khó tránh khỏi mấy chuyện đấu đá với nhau, người lừa ta gạt, cho nên một khi sinh hoạt trong loại cuộc sống này quá lâu, con người ta sẽ càng hướng tới thế giới tươi đẹp trong "Đào hoa nguyên ký", đây có thể coi như một loại gửi gắm tinh thần, đương nhiên đây cũng là do tôi lập dị.

- Tô tiên sinh nói lấy "Đào hoa nguyên ký" là hình nền cho danh thiếp là một chuyện không may, tôi xin rửa tai lắng nghe.

Tô Bạch uống một ngụm nước cam:

- Trên thực tế chuyện này rất đơn giản, đổi một góc độ để suy nghĩ là được. "Đào hoa nguyên ký" nhìn thì giống như miêu tả một thế giới hư cấu rất tốt đẹp, nhưng từ một số chi tiết, chỉ cần thêm một vài phỏng đoán tà ác liền hoàn toàn biến thành ý tứ khác.

Đây là bút ký về "Đào hoa nguyên ký" của Đào Uyển Minh hoặc một số để là Đào Tiềm. Bút ký được sáng tác vào năm Vĩnh Sơ thứ 2 (421) thời Tây Tấn. Văn chương miêu tả

một xã hội không có chiến loạn, không có áp bách, tự cung tự túc, mỗi người tự đắc, đối lập hẳn với tình hình xã hội lúc bấy giờ của nhà Tấn. Ý tưởng của tác giả muốn vẽ nên một khung cảnh xã hội lý tưởng, cũng lấy ý phản kháng hiện thực xã hội.

Nguyên văn:

Vào khoảng triều Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở quận Vũ Lăng làm nghề đánh cá kiếm sống.

Một ngày, ông theo dòng khe mà đi, quên mất đường xa gần, bỗng gặp một rừng hoa đào mọc sát bờ mấy trăm bước, không xen loại cây nào khác, cỏ thơm tươi đẹp, hoa rụng rực rỡ. Người đánh cá lấy làm lạ, đi lên phía trước, muốn đến cuối khu rừng. Rừng hết thì suối hiện và thấy một ngọn núi. Núi có hang nhỏ, loáng thoáng như có ánh sáng, bèn rời thuyền, theo cửa hang đi vào.

Mới đầu hang rất hẹp, chỉ vừa lọt một người. Đi vài chục bước, hang mở rộng ra, sáng sủa, đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa chỉnh tề, có ruộng tốt, ao đẹp, có dâu có trúc, đường bờ thông nhau, tiếng gà tiếng chó tiếp nhau. Trong đó những người đi lại trồng trọt làm việc, đàn ông đàn bà đều mặc giống người bên ngoài, từ những người già tóc bạc tới những trẻ em để tóc trái đào đều hớn hở vui vẻ.

Họ thấy người đánh cá, rất lấy làm ngạc nhiên, hỏi ở đâu tới. Người đánh cá kể lể đầu đuôi. Họ bèn mời người này về nhà, bày rượu, mổ gà để đãi. Người trong xóm nghe tin, đều lại hỏi thăm.

Họ bảo tổ tiên trốn loạn đời Tần, dắt vợ con và người trong ấp lại chỗ hiểm trở xa xôi này rồi không trở ra nữa, từ đó cách biệt hẳn với người ngoài. Họ lại hỏi bây giờ là đời nào, vì họ không biết có đời Hán nữa, nói chi đến đời Ngụy và Tấn. Người đánh cá kể lại chi tiết mọi việc, họ nghe rồi đều đau xót, than thở. Những người đứng bên đều mời về nhà mình

chơi, đều thiết đãi ăn uống. Người đánh cá ở lại chơi vài ngày rồi từ biệt ra về. Trong bọn họ có người dặn: "Đừng kể cho người ngoài nghe nhé!".

Ra khỏi hang và tìm lại được chiếc thuyền, người đánh cá bèn theo đường cũ mà về, tới đâu đánh dấu chỗ đó. Đến quận, vào yết kiến quan Thái thú kể lại sự tình. Viên Thái thú sai ngay người đánh cá trở lại, tìm những chỗ trước đã đánh dấu, nhưng mơ hồ, không kiếm được con đường cũ nữa.

Ông Lưu Tử Ký ở đất Nam Dương là bậc cao sĩ, nghe kể chuyện, hân hoan tự đi tìm lấy nơi đó, nhưng chưa tìm ra thì bị bệnh mà mất. Từ đó không ai hỏi thăm đường đi nữa.

Chương 383 Một Chuyện Xưa Quỷ Dị

"Đối với phỏng đoán tà ác của Tô tiên sinh, tôi rất có hứng thú."

- Đầu tiên ngư dân sống bằng nghề đánh bắt cá, anh ta là ngư dân. Ở thời kỳ cổ đại, một nghề nghiệp nào đó thường là cha truyền con nối, được kế thừa từ thế hệ này sang thế hệ khác. Rất có khả năng, cha của người ngư dân kia cũng làm nghề đánh bắt cá. Người ngư dân kia hẳn là phải rất quen thuộc với vùng nước xung quanh mới đúng, anh ta đánh bắt cá ở sông, chứ không phải ở biển. Nếu như ở biển, đương nhiên là có nhiều điều không biết, thế nhưng đây lại là ở trong sông, khả năng một người ngư dân địa phương đi lạc đường là vô cùng nhỏ bé.

- Cậu nói tiếp đi.

- Sau khi người ngư dân đi đến đầu nguồn, nhìn thấy cửa hang nhỏ liền đi vào, 'mới đầu hang rất hẹp, chỉ vừa lọt một người. Đi vài chục bước, hang mở rộng ra, sáng sủa, đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa chỉnh tề'. Cảnh tượng này, đổi một góc độ để suy nghĩ, nó giống như thay đổi cảnh tượng, rốt cuộc người ngư dân đi vào là hang động hay là một lăng mộ? Mới đầu hang rất hẹp, chỉ vừa lọt một người. Đi vài chục bước, hang mở rộng ra. Hình dung này không phải là đang miêu tả thiết thế đường đi thường thấy của lăng mộ cổ đại sao?

- Còn về vế đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa chỉnh tề, như chúng ta đã biết, thành thị cổ đại quả thực được quy hoạch rất tỉ mỉ, cẩn thận, nhưng đó đều là ở những thủ phủ lớn.

- Ví dụ như trên bản đồ của Bắc Kinh và Tây An cũ, chúng ta có thể nhìn thấy mỗi tuyến đường đều được xây dựng theo quy định rất nghiêm chỉnh, không thể vượt ra khỏi các quy định đó.

- Thế nhưng nơi mà ngư dân đến không phải là những thủ phủ lớn lúc bấy giờ, cũng không phải là một trấn quân sự quan trọng gì đó. Nơi mà anh ta đến là một chốn đào nguyên, trên thực tế, đó là một thôn xóm nhỏ, theo như tôi biết, thôn xóm của người xưa hình như không quá chú trọng đến những vấn đề đó, nhà trong thôn xóm về cơ bản được xây dựng theo hình thức đan chéo, xen kẽ nhau, ở xung quanh khu vực nhà thờ tổ.

- Cho nên, ý của cậu là, những thứ mà Đào Uyên Minh ghi lại ‘đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa chỉnh tề”, rốt cuộc là gì?

Tô Bạch mỉm cười, uống một ngụm nước cam:

- Trung Quốc cổ đại, có một việc lớn hơn bất cứ chuyện gì, đó chính là mộ phần, mộ phần có rất nhiều quy củ, người xưa lại càng đặt nặng chuyện này, việc xây dựng mộ phần thường có nhiều quy tắc nghiêm ngặt hơn so với việc xây nhà cho người sống.

- Nếu như nói dùng đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa chỉnh tề để hình dung một thôn xóm nhỏ tự tại, hình như chuyện này hơi không thực tế. Ngược lại, nếu như dùng để miêu tả những mộ phần được tu sửa chỉnh tề, ông có cảm thấy phù hợp không? Ngay cả những gia đình có điều kiện không tốt, chắc hẳn cũng không dám qua loa trong việc tu sửa mộ phần.

Giải Bẩm gật đầu:

- Tô tiên sinh, hiện tại tôi càng lúc càng cảm thấy hứng thú với lối suy nghĩ của cậu, cậu nói tiếp đi, còn gì nữa không?

- Đường bờ thông nhau, tiếng gà tiếng chó tiếp nhau, có đôi khi, trong thời cổ đại, cái chữ 'Thiên' này được dùng để chỉ về lối đi ra mộ, điều này lại càng chứng thực suy đoán của tôi, đồng thời trúc và dâu tươi tốt nhất là vào tháng năm và tháng bảy, còn hoa đào thì vào tháng ba, nơi này, vốn dĩ có một sai lầm rất lớn về thời gian.

(Nguyên văn: 阡陌交通 :Thiên mạch thông nhau, chữ 'Thiên: 阡' ở đây có hai nghĩa. Một là bờ ruộng. Hai là đường ra nghĩa địa; lối đi ra mộ.)

- 'Có ruộng tốt, ao đẹp, có dâu có trúc', câu nói này mang theo một tầng nghĩa khác và mâu thuẫn lớn với 'Đào hoa nguyên ký'. Đương nhiên cũng có câu thơ 'Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai' (Trích bài thơ: Hoa đào chùa Đại Lâm của tác giả Bạch Cư Dị. Dịch: Tháng tư trăm hoa đã tàn phai, hoa đào chùa núi mới mãn khai.)

- Nhưng điều này có liên quan đến độ cao so với mặt nước biển và thời tiết, ngư dân không thể chống đỡ thuyền đánh cá lên núi, điều này không thực tế.

- Cho nên theo như tôi thấy, phương thức chân chính mà ngư dân dùng để đi đến chốn đào nguyên là: Anh ta nhìn thấy một nơi tràn đầy hoa đào nở rộ, sau đó anh ta nhìn thấy con đường đi vào lăng mộ, anh ta xoay người đi vào, con đường vào lăng mộ trước hẹp sau rộng, sau đó khung cảnh sáng sủa, ở tận cùng của con đường là những mộ phần được tu sửa chỉnh tề.

- Vậy theo như Tô tiên sinh, câu 'Trong đó những người đi lại trồng trọt làm việc, đàn ông đàn bà đều mặc giống người bên ngoài, từ những người già tóc bạc tới những đứa trẻ để tóc trái đào đều hớn hở vui vẻ' nên giải thích như thế nào đây?

Giải Bẩm hỏi:

- Nơi này, có người sống.

Tô Bạch cúi đầu, đem mặt mình đến rất gần Giải Bẩm, sau đó cố ý nhỏ giọng nói:

- Thứ gì trông giống người như đúc, lại không phải là người?

Sắc mặt Giải Bẩm lập tức trầm xuống, ông ta hít sâu một hơi, nói ra một chữ:

- Quỷ.

- Đúng thế, người ngư dân đi vào lăng mộ, sau khi nhìn thấy những mộ phần chỉnh tề, anh ta còn nhìn thấy một đám… Quỷ!

Tô Bạch rút ra hai điếu thuốc, đưa cho Giải Bẩm một điếu, Giải Bẩm lắc đầu ra hiệu chính mình không hút thuốc lá, Tô Bạch tự mình châm một điếu:

- Nam nữ đều mặc giống như người bên ngoài, tổ tiên của bọn họ tránh loạn đời Tần, dắt vợ con và người trong ấp đến chỗ hiểm trở xa xôi này, sau đó không trở ra nữa, từ đó cách biệt hẳn với người bên ngoài. Bọn họ hỏi bây giờ là đời nào, vì bọn họ không biết có đời Hán nữa, chứ đừng nói đến đời Ngụy và Tấn.

- Đầu tiên, thời kỳ nhà Tần, người dân mặc trang phục như thế nào, chuyện này tôi không rõ lắm. Thế nhưng nhà Tần diệt vong vào năm 206 trước công nguyên, tuy tôi không nhớ rõ thời gian tồn tại của triều đại Đông Tấn lắm, nhưng đại khái nó rơi vào khoảng năm 300 – 400 sau công nguyên, điều đó có nghĩa hai giai đoạn này cách nhau 500 – 600 năm. Tuy kiểu dáng trang phục cổ đại không thay đổi chóng mặt như hiện nay, thế nhưng thời gian 500 – 600 năm cũng đủ để xảy ra nhiều biến hóa nghiêng trời lệch đất về trang phục, thế nhưng

người ở trong đào hoa nguyên vẫn mặc giống như bên ngoài, điều này không kỳ quái sao?

- Vì sao lại như thế?

- Khả năng thứ nhất, đó là đồ cúng tế, bên ngoài vẫn luôn có người đốt vàng mã hoặc là trang phục bằng giấy cho bọn họ, khả năng thứ hai, đó chính là một loại năng lực của quỷ, để cho ông thấy những gì mình muốn nhìn.

- Hơn nữa trong năm, sáu trăm năm qua, đào hoa nguyên không liên lạc với người bên ngoài, bọn họ vẫn ở nơi đó sinh sống và kết hôn gần, trong năm, sáu trăm năm luôn diễn ra tình trạng kết hôn cận huyết sẽ đem đến hậu quả gì, tôi nghĩ Giải tiên sinh cũng hiểu rất rõ, cho nên một đoạn bút ký này, từ trên vấn đề logic mà nói, trên thực tế Đào Uyên Minh đang nói cho người đọc biết, người trong đào hoa nguyên, căn bản không phải là người, đương nhiên khẩu âm khác nhau cũng là một điểm đáng ngờ, thời cổ đại không có tiếng phổ thông.

Chương 384 Vụ Làm Ăn Đầu Tiên

"Có thể người ngư dân bị làm cho Âu Mỹmê hoặc là bị uy hiếp. Trong 'Đào hoa nguyên ký' có viết người trong đào hoa nguyên bày rượu gà để mời ngư dân ăn cơm, đoạn này rất thú vị, rất dễ khiến cho người ta liên tưởng đến một loại hình ảnh khác, đó là một loại tập tục thường thấy ở nhiều vùng nông thôn của Trung Quốc, đó chính là bày đồ cúng trong tang lễ."

- Có lẽ, những ngày đó, người ngư dân kia đang không ngừng ăn đồ cúng, thậm chí là ăn giòi hay côn trùng gì đó cũng khó nói.

- Đến đây có thể giải thích được vì sao, người trong đào hoa nguyên lại dặn người ngư dân không được nói cho bên ngoài biết.

- Sau khi người ngư dân vừa rời đi liền đến báo chuyện này cho Thái Thú biết, có rất nhiều giáo viên dạy Văn nói rằng người ngư dân tham lam phần thưởng, thế nhưng phát hiện ra một thôn nhỏ, quan phủ chỉ thu được lượng thuế má rất nhỏ, ngư dân kia có thể được thưởng bao nhiêu chứ?

- Vậy nguyên nhân gì khiến cho người ngư dân kia vừa mới rời khỏi đào hoa nguyên liền đi tới đâu đánh dấu đến đấy, sau đó đi thẳng đến phủ Thái Thú?

Giải Bẩm nói tiếp lời của Tô Bạch:

- Bởi vì rất có thể người ngư dân đã ý thức được, anh ta gặp chuyện ma quỷ, có khả năng sau khi rời đi, anh ta mới ý thức được chuyện này, hoặc cũng có thể, ngay từ lúc ở bên

trong, anh ta đã phát hiện ra, cho nên anh ta mới cuống quýt đi báo cho Thái Thú.

- Hơn nữa, cây đào ngoại trừ có tác dụng trấn áp âm tà, rất nhiều đạo sĩ và người trừ ma đều dùng kiếm gỗ đào làm pháp khí, ngôi làng được đào bao quanh mang dụng ý rất rõ ràng. Ngoài ra, Đào Uyên Minh là một người rất yêu hoa cúc, nếu như ông ấy chỉ thuần túy hư cấu một thế giới tươi đẹp, tại sao ông ấy không viết thành thôn hoa cúc? Thời cổ đại, không có thói quen so sánh hoa cúc với một bộ phận nào đó của cơ thể con người, cho nên không có gì phải kiêng kỵ. (Chơi chữ hoa cúc thành cúc hoa.)

- Như thế, dựa theo mạch suy nghĩ của cậu mà nói, phần cuối của bút ký có đoạn: Ông Lưu Tử Ký ở đất Nam Dương là bậc cao sĩ, sau khi nghe kể chuyện liền hân hoan tự mình đi tìm nơi đó, nhưng chưa tìm ra thì bị bệnh mà mất. Từ đó không ai hỏi thăm đường đi nữa.

- Điều này có thể giải thích thành, bởi vì đó là một ngôi làng ma quỷ, cho nên không ai có thể tìm được, đúng không?

Tô Bạch lắc đầu:

- Thật ra nếu suy nghĩ sâu hơn, tôi cho rằng, Lưu Tử Ký đã thật sự tìm được đào hoa nguyên, mà người của Thái Thú thì không tìm được.

- Vì sao cậu lại nói như thế?

Giải Bẩm hỏi.

- Nếu đào hoa nguyên thật sự là một ngôi làng ma quỷ, người ngư dân đến đó là loại cơ duyên chỉ có một lần mà thôi, như vậy, ngày thường, ai mới là người có để đi đến một nơi đâu đâu cũng là quỷ?

Giải Bẩm lấy ra khăn, lau tay của mình, vốn dĩ ông ta định lau mồ hôi, nhưng sau cùng vẫn nhịn được.

- Lưu Tử Ký chết rồi, ông ta biến thành quỷ, cho nên, ông ta thành công đi đến đào hoa nguyên.

- Chính là như thế.

- Thật ra, giải thích của cậu rất gượng ép.

Giải Bẩm nói:

- Nhưng tôi vẫn quyết định đổi một kiểu danh thiếp mới.

Tô Bạch nhún vai:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy, chẳng qua là cảm thấy chơi vui mà thôi, ông biết rồi đó, mở văn phòng thám tử tư, nếu như ông không cố ý làm ra vẻ bí ẩn, sẽ không dọa được khách hàng chi tiền.

Giải Bẩm đặt một chiếc USB xuống mặt bàn:

- Đây là chuyện tôi muốn nhờ Tô tiên sinh điều tra giúp, bên trong này có tài liệu, nếu như sau khi xem xong, Tô tiên sinh đồng ý giúp tôi một tay, tôi có thể thanh toán trước 30%, sau khi cậu suy nghĩ xong hãy gọi cho tôi.

Sau khi nói xong, Giải Bẩm liền rời đi.

Tô Bạch cầm lấy USB, khóe môi cong lên nở một nụ cười.

Ngày đầu tiên từ đại thiếu gia nhà giàu biến thành người làm công ăn lương, mối làm ăn đầu tiên đã tự tìm đến cửa.

- Thật đúng là phải cảm ơn câu chuyện ma của Đào Uyên Minh rồi.

Tô Bạch cắm USB vào trong laptop. Laptop trên bàn này mới được trang bị thêm, trong lúc USB đang cài đặt, điện thoại di động của Tô Bạch vang lên, màn hình hiển thị là Sở Triệu gọi đến.

Tô Bạch nghe máy, bên phía Sở Triệu có rất nhiều tạp âm, hẳn là gọi đến từ trong văn phòng làm việc, văn phòng làm

việc của Sở Triệu dĩ nhiên "nổi tiếng" hơn so với bên Tô Bạch rất nhiều lần, mặc dù đều có "chuyên ngành" như nhau, nhưng bây giờ ở Trung Quốc, thậm chí là ở trên toàn thế giới, thám tử tư là những người thuộc về bóng tối, là nhân vật không tiện xuất hiện ở ngoài ánh sáng, mà hiện tại Sở Triệu được xem như là nhân vật đang "hot" trong cục cảnh sát, thoạt nhìn giống như đem áp lực của thế giới chuyện xưa đều phát tiết vào trong công việc của mình ở thế giới hiện thực.

- Cậu khai trương cũng không thông báo với tôi một tiếng.

Sở Triệu ngáp một cái, hiển nhiên khoảng thời gian gần đây, giấc ngủ của anh ta không thật tốt:

- Hai ngày nay phải điều tra một vụ án lớn, mệt chết tôi rồi.

- Trước đó tôi đang định liên lạc với cậu, nhờ cậu giới thiệu mấy mối làm ăn.

- Chuyện này không vấn đề gì, tôi có thể sắp xếp cậu thành cảnh sát hỗ trợ, có một thính giả cấp bậc lão đại như cậu giúp tôi điều tra, tôi vui còn không kịp nữa là.

Cấp bậc lão đại ư?

Tô Bạch mỉm cười, có lẽ ở trong mắt Huân Nhi và Sở Triệu, bản thân hắn quả thực được xem như là một thính giả có thực lực tương đối mạnh, khả năng đây là bởi vì đứng ở độ cao không giống nhau, cho nên những thứ nhìn thấy đều khác biệt, dù sao Tô Bạch đã đừng cảm nhận qua loại cảm giác sợ hãi do bị cường giả chân chính chi phối trong một thời gian dài ở thế giới chuyện xưa.

- Hay là như vậy đi, buổi tối tôi và Huân Nhi sẽ đến chỗ cậu tụ hội nhé? Đã lâu rồi ba người chúng ta không có tụ họp, Huân Nhi đã tạm thời xin nghỉ, hiện tại cô ấy cũng đang ở bên ngoài, cắt đứt liên lạc với người nhà, có lẽ người nhà Huân Nhi không thể tiếp thu nổi hành động của cô ấy.

- Được, hoan nghênh hai người.

- Ừ, được rồi, cứ như vậy nhé, chuyện công việc thì cậu không cần phải quá gấp gáp, nhất định là có, nói thật lòng, tôi cũng rất khâm phục cậu, tuy đối với thính giả mà nói, phương diện tiền tài quả thực không đáng để quan tâm, nhưng giống như cậu từ bỏ đi tất cả, thật đúng là hơi giống đang trang bức tiền tài như cặn bã.

- Được rồi, buổi tối gặp.

- Buổi tối gặp.

Sau khi cúp máy, Tô Bạch nhìn thấy USB đã được cài đặt xong, lập tức mở ra, bên trong là một thư mục, bên trong thư mục có một số tài liệu dưới dạng file word và ảnh.

Trước đó Tô Bạch đoán không sai, vụ án này quả thực không phải là Giải Bẩm điều tra cho mình, ông ta cũng chỉ là chân chạy giúp người ta mà thôi, nhân vật phải điều tra lần này là nữ thư ký của một phó tổng giám đốc khác, khả năng lớn chính là phó tổng giám đốc kia là người muốn điều tra thư ký của mình.

Trong này rốt cuộc có những vấn đề quanh co gì, Tô Bạch không biết, hắn cũng lười đi tìm hiểu, yêu cầu của vụ làm ăn này rất đơn giản, chính là để Tô Bạch đi giám sát nữ thư ký kia, nhìn xem thư ký này có mối quan hệ cá nhân nào bí mật hay không.

Nhìn vào mấy bức hình, dáng người của nữ thư ký kia quả thật rất tốt, rất nóng bỏng, cô ta thuộc mẫu người đầy đặn, gương mặt trải qua trang điểm coi như xinh đẹp, khóe miệng có một nốt ruồi mỹ nhân.

Chương 385 Mất Niềm Tin Với Cuộc Đời Này

Tô Bạch đem những tài liệu này chuyển vào trong điện thoại di động của mình, sau đó cầm danh thiếp của Giải Bẩm, gọi điện thoại cho ông ta, đây là số điện thoại cá nhân của Giải Bẩm.

- Alo, Tô tiên sinh, cậu xem xong tài liệu rồi à?

- Tôi sẽ nhận vụ làm ăn này, đại khái khoảng 3 ngày sau, tôi sẽ cung cấp tin tức cho ông, đương nhiên, điều kiện kiên quyết là cô ta thật sự có chuyện gì đó.

- Được, tôi sẽ bảo thư ký của mình giao tiền đặt cọc cho cậu.

- Đúng rồi, công ty của ông tan làm lúc mấy giờ?

- Việc này không thể nói chính xác được, bởi vì cậu cũng biết công ty trò chơi trực tuyến rồi đó, tăng ca là chuyện bình thường, nếu như không tăng ca, có nghĩa là công ty đang trên đà xuống dốc.

- Được rồi, cứ như thế đi.

- Tôi tin tưởng Tô tiên sinh, hoặc nói đúng hơn, tôi tin vào câu chuyện quỷ dị mà cậu kể.

- Cảm ơn ông.

- Hẹn gặp lại, tôi chờ tin tức tốt của cậu.

Cúp điện thoại, Tô Bạch châm một điếu thuốc, chuyện này Tô Bạch không quá để trong lòng. Đây là thế giới hiện thực, nhiệm vụ lần này là điều tra giúp Giải Bẩm mà không phải

Phát Thanh Khủng Bố, bản thân hắn không cần quá khẩn trương, hắn đã nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng hoành tráng, chuyện này quả thật không tính là gì.

Tô Bạch không chuẩn bị những trang thiết bị mà thám tử tư thường hay sử dụng, bởi vì đối với Tô Bạch mà nói, những thứ đó có vẻ hơi gân gà (Ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì). Năng lực của bản thân hắn đã vượt qua người bình thường, hơn nữa Tô Bạch không thực sự cực đoan đến mức ngay cả năng lực đặc biệt của mình cũng không sử dụng.

Quay lại phòng ngủ, tiểu gia hỏa đang chơi đùa với cái đuôi của Cát Tường, cậu bé nhìn thấy Tô Bạch đến đây, lập tức bò về phía Tô Bạch. Sau khi chơi đùa với tiểu gia hỏa một lúc, Tô Bạch nấu cơm cà ri, ăn một bữa cơm đơn giản với tiểu gia hỏa. Lúc này đã là chạng vạng tối, Tô Bạch hôn lên trán tiểu gia hỏa, sau đó mặc áo khoác lên người, đi thẳng xuống bãi đậu xe dưới lòng đất của tòa nhà.

Tài liệu mà Giải Bẩm đưa cho hắn rất chi tiết, bên trong còn có những chi tiết nhỏ như nhà… Của nữ thư ký Lưu Na Na. Tô Bạch lái xe đến thẳng đó, hắn dùng định vị trên điện thoại di động, bỏ ra gần nửa tiếng để tìm đến nhà Lưu Na Na.

Nơi ở của Lưu Na Na là một căn nhà kiểu cũ, dựa theo lý thuyết mà nói, nếu như cô ta quả thật là tình nhân nào đó của phó tổng giám đốc, cô ta không nên thuê nhà ở một nơi như thế này mới đúng. Lưu Na Na không phải người gốc Thượng Hải, cô ta là người Chiết Giang, cho nên khả năng Lưu Na Na mua căn hộ này là không cao, mặt khác Lưu Na Na là một người phụ nữ còn trẻ, ngay cả khi cô ta muốn mua nhà ở một nơi tấc đất tấc vàng như Thượng Hải, cô ta cũng không nên lựa chọn một tiểu khu cũ như thế này.

Tô Bạch dừng xe, đi đến thẳng nhà Lưu Na Na, hiện tại hắn là Lưu Na Na chưa tan làm, trong nhà không có người, cửa sổ nhà cô ta không đóng, Tô Bạch dễ dàng đi từ cửa sổ vào trong.

Loại tiểu khu cũ này không có chốt gác gì đó, chỉ có hai ông lão đứng ngoài trông coi, cũng không có các biện pháp an ninh khác.

Trong nhà rất bừa bộn, hiện tại nhiều thành phần tri thức trong thành phố đều như thế, bên ngoài nhìn rất ngăn nắp, nhưng trong nhà lại nhếch nhác.

Đồ lót và hộp thức ăn nhanh ném ở khắp nơi trong nhà, nhà cửa bừa bộn, còn có mùi chua của đồ ăn, Tô Bạch hơi nhíu mày, bắt đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng không phát hiện ra chỗ khác thường nào.

Đây vốn dĩ là nơi sinh sống của một người phụ nữ độc thân, rất đơn giản, thậm chí ở chỗ này còn không phát hiện ra bất kỳ dấu vết của người đàn ông nào, không có những thứ như tàn thuốc, bít tất và dép lê của nam.

Tô Bạch dứt khoát ngồi xuống ghế dựa ngoài ban công, dường như hắn đã suy nghĩ quá mức đơn giản, quá mức nóng lòng cầu thành đi báo cáo kết quả.

Tô Bạch lấy di động ra, tùy ý lật xem tin tức, hắn cứ như thế chờ đến hơn 9 giờ tối, cuối cùng ngoài cửa truyền đến tiếng cho chìa khóa vào ổ, Tô Bạch thuận thế đứng dậy, tìm một nơi ẩn náu.

Lưu Na Na tan làm về nhà, đầu tiên cô ta ngồi xuống ghế sofa cởi giày và tất, sau đó cầm một lon coca ngồi ở đó uống, đại khái sau khoảng nửa tiếng, cô ta đi đến nhà vệ sinh để tắm rửa, tốc độ tắm của cô ta rất nhanh, chỉ khoảng 5 phút là đi ra,

sau đó trực tiếp trần truồng, không mặc quần áo đi thẳng vào phòng ngủ, có lẽ là chuẩn bị đi ngủ.

Tô Bạch đi đến cửa phòng ngủ, hóa thành máu tươi lặng lẽ đi vào, lặng yên không một tiếng động đi qua cửa phòng, chảy thẳng đến bên giường.

Lúc này Lưu Na Na đang nằm trên giường nghịch di động một lát, đoán chừng là mệt mỏi chuẩn bị nghỉ ngơi, cô ta đặt điện thoại di động xuống tủ đầu giường, vừa để xuống liền nghiêng người ôm chăn ngủ.

Tô Bạch không hứng thú với người phụ nữ không mảnh vải che thân này, hắn ngưng tụ thành hình người, cầm chiếc điện thoại còn chưa tự động khóa màn hình lên, bắt đầu xem qua một số ứng dụng xã hội của Lưu Na Na.

Các cuộc trò chuyện trên QQ và wechat đều rất đơn giản, Lưu Na Na không thường xuyên tán chuyện với bạn bè, hơn nữa chủ yếu chỉ nhắn tin với đồng nghiệp, cũng không có tán tỉnh ai, người phụ nữ này dường như chỉ có làm việc và làm việc, không xã giao gì.

Một người phụ nữ đơn giản, gần như "trong suốt" như vậy, vì sao Giải Bẩm còn muốn ủy thác cho hắn đến điều tra?

Nhìn thế nào cũng không giống như gián điệp thương mại hay tình nhân đào mỏ gì đó.

Lúc này Lưu Na Na bỗng nhiên cử động, Tô Bạch đặt di động xuống chỗ cũ, sau đó ngồi xổm xuống.

Giường của Lưu Na Na là kiểu giường công chúa, có chân cao hơn so với những chiếc giường bình thường khác, lúc này Tô Bạch ngồi xổm xuống ở vị trí cuối giường, có thành giường tương đối cao, hoàn mỹ che khuất ánh mắt của Lưu Na Na, hơn nữa Lưu Na Na không có thói quen bật đèn ngủ, cho nên tầm nhìn trong phòng ngủ cũng không tốt.

Đầu tiên Lưu Na Na sờ vào điện thoại di động, Tô Bạch cảm thấy màn hình di động sáng lên một lúc rồi lại tắt. Ngay sau đó, Lưu Na Na mở tủ đầu giường lấy ra một thứ.

Buzz buzz!!!

Tiếng rung với tần số cao vang lên, ánh mắt Tô Bạch lộ ra nghi hoặc, đây là thứ gì, ngay lập tức, Tô Bạch dường như nghĩ đến điều gì đó, trong lòng thầm nói: Không thể nào.

Rất nhanh, tiếng thở dốc của Lưu Na Na truyền đến, ngay từ đầu rất chậm, giống như đang điều chỉnh tiết tấu và "làm công tác chuẩn bị", hẳn là đang thủ dâm, trong không khí cũng dần dần tràn ngập một mùi chua chua.

Ngay sau đó, chiếc máy rung đồ chơi tình dục hẳn là được đặt ở vị trí nửa thân dưới của Lưu Na Na, giọng của Lưu Na Na bỗng nhiên trở nên cao vút, không chút kiềm chế, giống như một ca sĩ nữ bắt đầu luyện giọng, không ngừng lặp lại bốn chữ cái 'a, o, e, i', chẳng qua âm thanh này cao thấp không ngừng lặp lại và luân phiên nhau, có vẻ như cô ta đang chơi rất hăng say.

Tô Bạch ngồi ở cuối giường, khẽ thở dài một hơi.

Một người phụ nữ cần dùng đến phương pháp này để giải quyết vấn đề cô đơn, hẳn là không có những mối quan hệ nam nữ lộn xộn, đương nhiên còn có một loại khả năng, chính là người đàn ông thông đồng với cô ta, không thể thỏa mãn được nhu cầu về phương diện kia của Lưu Na Na.

Bẹp! Bẹp! Bẹp.

Không ngừng có tiếng nước chảy ra.

Lưu Na Na phát ra một tiếng hét dài.

Sau đó Tô Bạch liền cảm thấy có một dòng nước từ trên đầu mình phun xuống dưới.

Rất nhiều nước.

Giống như là mở vòi nước ra vậy.

Tô Bạch hít sâu một hơi, thổi tóc mái của mình, trải nghiệm được một loại cảm giác gọi là mất niềm tin với cuộc đời này!

Chương 386 Bạn Bè Gặp Mặt

Cuối cùng những tiếng rên rỉ đã kết thúc, vòi nước được đóng lại và Lưu Na Na cũng trở nên yên tĩnh. Không biết là do quá mệt mỏi hay là vì thoải mái, Lưu Na Na nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, hơn nữa còn phát ra tiếng ngáy.

Tô Bạch đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, đi đến nhà vệ sinh, dùng nước rửa qua mặt mình, vốn dĩ hắn định cầm khăn để lau mặt, nhưng nhìn cái khăn mặt này, đoán chừng đã lâu không giặt, cho nên hắn lười dùng, đi ra ngoài phòng khách, lấy hai tờ khăn giấy để lau mặt rồi rời khỏi căn nhà.

Xem ra, trên phương diện cuộc sống cá nhân của Lưu Na Na không có gì khác thường, về phần chuyện cô ta có phải là tình nhân của phó tổng giám đốc công ty internet Sông Băng hay không, hoặc chuyện người kia không thỏa mãn được phương diện đó cho Lưu Na Na, đấy không phải là mục tiêu cần điều tra của Tô Bạch.

Ngày mai là cuối tuần, bên phía công ty hẳn là được nghỉ, vậy thì ngày mai hắn sẽ theo dõi Lưu Na Na một ngày, nếu quả thật không phát hiện ra được chuyện gì, Tô Bạch chỉ có thể giao ra kết quả này.

Hiện tại Tô Bạch đột nhiên cảm giác được, nếu như có một người am hiểu về thôi miên hoặc là cường hóa giả hệ tinh thần ở bên cạnh mình hỗ trợ thì tốt biết mấy, như thế sẽ giảm đi rất nhiều thời gian, chẳng qua, Tô Bạch không quen biết nhiều cường hóa giả hệ tinh thần, hơn nữa người khác cũng sẽ không

nhàm chán đến mức cố ý chạy đến Thượng Hải cùng Tô Bạch chơi trò thám tử tư.

Lái xe trở lại văn phòng, tiểu gia hỏa còn đang xem siêu nhân điện quang, Tô Bạch mang về một số đồ ăn vặt và sữa, sau khi tắm rửa cho tiểu gia hỏa xong, chính Tô Bạch cũng đi vào tắm.

Lúc tắm xong, Tô Bạch đi ra ôm tiểu gia hỏa, ngồi trên giường cầm máy tính bảng xem siêu nhân điện quang.

Xem khoảng hơn một tiếng, tiểu gia hỏa nằm trong ngực Tô Bạch ngủ thiếp đi.

Tô Bạch khẽ vươn vai, đặt cậu bé lên giường, sau đó đi đến phòng làm việc của mình, bình thường, lúc tiểu gia hỏa và Tô Bạch ở cùng một chỗ, Cát Tường chẳng muốn ở bên cạnh nhìn, cảm giác giống như đang ghen tị.

Trên bàn làm việc, Cát Tường đang nằm đó, tiếp tục nhìn bức tranh kia, Tô Bạch đi đến, không khách khí chút nào nắm lấy đuôi mèo, nhấc Cát Tường lên, ném nó xuống chiếc ghế đối diện, Cát Tường kêu một tiếng "meo", sau đó mang theo bức tranh về phòng ngủ với tiểu gia hỏa, lười phải so đo với Tô Bạch.

Tô Bạch ngồi trước máy tính xem lại tài liệu một lần nữa, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ trầm tư, nếu trên phương diện quan hệ nam nữ của Lưu Na Na không có vấn đề gì lớn, như vậy, khách hàng yêu cầu hắn điều tra một số quan hệ cá nhân của cô ta, rốt cuộc là ám chỉ đến phương diện nào?

Không phải phương diện nam nữ, vậy thì chính là phương diện khác.

- Được rồi, sáng mai lại theo dõi cô ta một ngày, thật đúng là không dễ dàng kiếm được tiền.

Tô Bạch vươn vai, chuẩn bị đi ngủ, đúng lúc này, màn hình điện thoại di động sáng lên, là Sở Triệu gọi điện thoại đến.

- Này, chúng tôi đã đến bãi đậu xe ở bên dưới, tôi tăng ca xong mới đi đón Huân Nhi, cho nên đến hơi muộn, không lẽ cậu lên giường ngủ rồi hả?

- Chưa, nhưng sắp rồi.

Tô Bạch nhìn đồng hồ, lúc này đã là một giờ ba mươi phút sáng, con hàng Sở Triệu này nói tụ hội, thế mà lại kéo dài đến tận bây giờ mới đến, bản thân hắn cũng gần như quên mất chuyện này.

- Vậy cậu xuống đây đi, chúng ta cùng nhau đi ăn khuya, dù sao đứa nhỏ kia cũng có con mèo trông chừng.

- Ừ.

Tô Bạch thay một bộ quần áo, ra khỏi phòng làm việc của mình, đi thang máy xuống thẳng bãi đậu xe, Sở Triệu lái xe đến, ra hiệu cho Tô Bạch lên xe.

Tô Bạch ngồi xuống vị trí ghế lái phụ, Huân Nhi ngồi ở phía sau.

Sở Triệu mặc một chiếc áo khoác da màu đen, anh ta vẫn luôn chán ghét làm cảnh sát, nhưng lúc này đây, Sở Triệu càng lúc càng ra dáng một người cảnh sát có thâm niên, còn Huân Nhi thì mặc một bộ quần áo thể thao.

Sau khi lên xe, ba người đều không nói gì, Sở Triệu lái xe đến một quán vỉa hè, gọi một đống đồ nướng, lại lấy một vài chai bia mang về.

- Ba người chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau rồi.

Sở Triệu rót bia cho mọi người, sau đó nâng cốc:

- Nào, chúng ta uống một hơi làm nóng người.

Ba người cùng nhau chạm cốc, bao gồm cả Huân Nhi, tất cả đều một hơi cạn sạch.

- A Bạch à, tôi mới nhận được thông báo, ngày kia tôi sẽ đi vào thế giới chuyện xưa, Huân Nhi cũng đã nhận được thông báo, cô ấy muộn hơn tôi một ngày.

Sở Triệu vừa ném lạc vào trong miệng, vừa nói.

- Nhiệm vụ thực tập, chỉ cần cẩn thận một chút, đừng quá tham lam, trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì quá lớn. Không phải trên người cậu và Huân Nhi còn có mấy thứ đồ lần trước tôi đưa sao? Có những thứ đó phòng thân, giữ vững bình tĩnh, việc sống sót cũng không phải là khó.

Tô Bạch tỏ ra vẻ thoải mái, nói.

Dù sao bên trong thế giới chuyện xưa sẽ xảy ra chuyện gì, nào ai có thể biết trước? Nơi đó không ngừng phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.

- Dù sao tôi cũng nghĩ thoáng rồi, ha ha, trong nửa tháng này, tôi đều ăn ngủ ở cục cảnh sát, liều mạng làm việc, vì nhân dân phục vụ, hy vọng góp nhặt chút công đức, tôi cảm thấy điều này còn có hữu dụng hơn so với cầu thần bái phật nhiều lắm.

Sau khi nói xong, Sở Triệu hét lên với ông chủ:

- Chủ quán, nhanh lên nào, chúng tôi đang chờ đồ nhắm để uống bia đấy.

- Im miệng!

Ở bàn bên cạnh có mấy thanh niên với dáng vẻ lưu manh, trong đó có một người đang gọi điện thoại, dường như giọng nói của Sở Triệu đã ảnh hưởng đến anh ta, anh ta lập tức giận tái mặt:

- Ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ, chẳng lẽ vội vàng ăn cơm để đi đầu thai à.

- Mẹ nó, con rùa này từ đầu đến thế, lại dám ở đây trang bức với ông đây!

Sở Triệu lập tức móc súng của mình ra để lên trên bàn:

- Miệng còn hôi sữa lại thích nhân mô cẩu dạng, nếu thích yên tĩnh thì đến nhà hàng cơm Tây mà ăn.

(Nhân mô cẩu dạng: nghĩa là mặt người thân chó, là từ dùng để chỉ những kẻ giả bộ tốt đẹp chính trực nhưng thực ra bụng dạ lại xấu xa khó lường.)

Mấy thanh niên nhìn thấy súng liền biết rõ thân phận của Sở Triệu, lập tức cúi đầu xuống không dám nói gì.

Huân Nhi liếc thoáng qua Tô Bạch:

- Trên thực tế, anh ta rất sợ hãi.

Tô Bạch khẽ gật đầu, hắn hiểu rất rõ tính cách của Sở Triệu, cho dù anh ta có thay đổi như thế nào, đều không đến mức ở một quán vỉa hè lại móc súng ra dọa người, đây là hành động vi phạm kỷ luật, thế nhưng có lẽ sẽ không ai đi báo cáo, dễ dàng nhận thấy, hiện tại Sở Triệu thiếu cảm giác an toàn, hơn nữa, anh ta trở nên hơi mẫn cảm.

- Đúng rồi, tôi vừa nói đến chuyện góp nhặt công đức, ha ha, lần này tôi đã phá được hai vụ án cũ.

- Tôi thường xuyên nhìn thấy trên TV đưa tin những người vì nhân dân phục vụ, tôi rất khâm phục mấy người như Tiêu Dụ Lộc, Lôi Phong…

Tô Bạch khẽ cười nói:

- Nhưng hình như kết thúc của bọn họ không có hậu lắm.

- Cậu…

Sở Triệu chỉ vào Tô Bạch:

- Được rồi, tôi cũng nói thật cho hai người biết. Bây giờ những lúc rảnh rỗi, tôi sẽ thường suy nghĩ lung tung, trong lòng cảm thấy rất hoảng sợ, còn không bằng làm cho chính mình trở nên bận rộn, như thế tương đối dễ chịu hơn.

- Dần dần sẽ quen thôi.

Tô Bạch suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hai ngày này, cậu tìm cớ xin nghỉ ốm, ở nhà điều chỉnh lại trạng thái đi.

Chương 387 Vô Già Đại Hội

(Vô già/Vô giá: không cản trở, không che đậy, không ngăn trở.

Vô già đại hội: Đây là một trai hội bố thí nhằm kết đại thiện duyên. Không phân biệt sang, hèn, tăng, tục, ngu, trí, thiện, ác đều nhất loạt đối đãi bình đẳng. Theo ngài Huyền Trang, tại Ấn Độ cứ năm năm tổ chức Vô Già Đại Hội. Ở Trung Quốc, truyền thống này khởi đầu từ thời Lương Vũ Đế.)

Sở Triệu khẽ gật đầu:

- Sáng mai tôi sẽ xin nghỉ.

- Cậu thì sao, khoảng thời gian gần đây cậu sống thế nào?

Sở Triệu hỏi.

- Vẫn tạm ổn. – Tô Bạch trả lời.

- Một mình tôi nuôi nấng một đứa bé, cuộc sống không thể giống như những ngày tháng trước kia được.

- Hiện tại, với thực lực của cậu, xem như là đứng vững gót chân rồi chứ? À, ý tôi chính là, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, về cơ bản cậu không chết được, đúng không?

Tô Bạch lắc đầu:

- Đâu được như thế, tôi vẫn giống như trước, khi cậu có thực lực càng mạnh thì Phát Thanh Khủng Bố sẽ càng sắp xếp những thế giới chuyện xưa có độ khó cao hơn cho cậu.

- Sau khi ăn cơm xong, chúng ta đi hát nhé? - Sở Triệu đề nghị.

- Cậu tốt nhất vẫn nên ở trong nhà tỉnh táo một chút, nếu cậu mang theo cảm xúc quá táo bạo vào thế giới chuyện xưa, có lẽ hai ngày nữa, tôi sẽ phải giúp cậu tổ chức một buổi lễ tưởng niệm, trên đó có một biểu ngữ với dòng chữ: Người cảnh sát tốt của nhân dân lên đường bình an.

Sở Triệu trừng mắt nhìn Tô Bạch.

Ba người cùng nhau ăn khuya, sau đó trò chuyện một lúc, cuối cùng đều tự mình về nhà. Sở Triệu nói muốn đưa Tô Bạch trở về, nhưng hắn từ chối, nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn bốn giờ sáng, còn không bằng đến thẳng nhà Lưu Na Na.

Lúc Tô Bạch bắt xe đến dưới nhà Lưu Na Na, sắc trời đã bắt đầu sáng, Tô Bạch đi vào trong nhà Lưu Na Na, sau đó nằm xuống ghế sofa, chợp mắt một lúc.

Trên thực tế, quyết định này của Tô Bạch là rất chính xác, may mắn hắn không ngu ngốc đến mức quá đề cao tinh thần đề phòng, đi tìm chỗ trốn, bởi vì mãi cho đến hơn 11 giờ trưa, trong phòng ngủ của Lưu Na Na mới truyền đến động tĩnh.

Tô Bạch lập tức trốn ở ngoài ban công.

Có lẽ là do tối qua quá mệt mỏi, hoặc là vì hôm nay là ngày nghỉ, cho nên Lưu Na Na ngủ đến tận trưa mới thức dậy, sau khi đi tắm rửa và vệ sinh cá nhân, cô ta dành khoảng một tiếng để sấy tóc và trang điểm, sau đó cầm túi xách đi xuống lầu, Tô Bạch đi theo phía sau của cô ta.

Lưu Na Na không lựa chọn lái xe của mình, cô ta đi bộ hơn 2 km, đi đến một ga tàu điện ngầm, mua vé cho một tuyến tường rất xa, Tô Bạch đi theo Lưu Na Na lên tàu điện ngầm, ngồi trên đó khoảng nửa tiếng.

Sau khi rời khỏi tàu điện ngầm, Lưu Na Na đi bộ trên con đường lớn khoảng 15 phút đồng hồ, sau đó rẽ vào một khu biệt thự. Trên thực tế, khu biệt thự này rất đơn giản, mặc dù là biệt

thự, thế nhưng các công trình trong này đều chưa được đồng bộ và hoàn thiện, không có bảo vệ nghiêm ngặt như căn biệt thự trước kia Tô Bạch ở, nơi này có vẻ hơi trống trải.

Dưới điều kiện tiên quyết là Tô Bạch cố gắng che giấu hơi thở của mình, Lưu Na Na không chút nào phát giác ra được, có một người đi theo mình từ nhà cho đến đây.

Cô ta dừng lại trước một căn biệt thự, có hai người đang đứng trước cửa biệt thự, hai người này không phải bảo vệ chuyên nghiệp, cũng không phải là mấy tên côn đồ, nhìn trang phục của họ, Tô Bạch cảm thấy giống tăng nhân, thế nhưng dường như lại hơi tục gia.

Sau khi thân phận của Lưu Na Na được xác minh, cô ta được đưa vào bên trong, trước cửa biệt thự đã đỗ không ít xe, hơn nữa còn có rất nhiều chiếc xe hạng sang.

Có phải nơi này đang tổ chức một bữa tiệc không?

Tô Bạch trực tiếp trèo tường đi vào, lúc này Lưu Na Na đã đi vào trong biệt thự. Trong biệt thự quả thật có không ít người, ngay cả trên ban công cũng có người đi tuần tra, tuy không chính quy, nhưng cũng coi như là phòng bị nghiêm ngặt rồi.

Chẳng qua đối với Tô Bạch mà nói, đi vào trong này không phải là việc khó khăn gì. Sau khi đi vào, đầu tiên Tô Bạch đi qua nhà bếp, sau đó đi vòng qua một căn phòng và lên tầng hai, trên tầng hai đều là phòng dành cho khách, không có người. Tô Bạch đi đến vị trí của một đầu bậc thang khác nhìn xuống dưới, trong phòng khách có từng dãy bồ đoàn, trên bồ đoàn là mười mấy người nam nữ, hai tay bọn họ hợp thành hình chữ thập, dáng vẻ thành kính ngồi quỳ ở chỗ đó.

Một người tăng nhân mặc chiếc áo cà sa rất đặc biệt ngồi ở vị trí chủ tọa, giống như đang niệm kinh văn gì đấy, sau khi

niệm xong kinh văn, tăng nhân nâng tay lên:

- Cùng hưởng cực nhạc.

Vào lúc này, hơn mười người nam nữ đang ngồi trong phòng khách rất tự nhiên cởi bỏ quần áo của mình ra, sau đó nằm quỳ trên mặt đất. Trong lúc nhất thời, xuân sắc trong phòng khách vô biên.

Tô Bạch lấy điện thoại di động, lặng lẽ chụp mấy bức ảnh, xem ra Lưu Na Na bị đại sư nào đó cùng loại như Vương Lâm mê hoặc, thế mà lại ở chỗ này cam tâm tình nguyện mở "vô già đại hội".

Tô Bạch xoay người, chuẩn bị quay về bàn giao công việc, hắn vừa đi vừa lật xem những bức ảnh mà mình đã chụp trước đấy.

Ngay sau đó, Tô Bạch dừng bước, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra, bên dưới kia, một trong những tín đồ thành kính không mảnh vải che thân, lại có một gương mặt người quen.

Nếu đã nhìn thấy người này, Tô Bạch không vội vã quay lại, mà chính là đi vào một căn phòng dành cho khách ở trên tầng hai và ngồi xuống ghế. Tô Bạch rất rõ ràng, đối phương nhất định cũng đã phát hiện ra mình.

Khoảng 15 phút sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Tô Bạch lên tiếng nói, dường như nơi này chính là nhà hắn, hắn không phải là kẻ lén chui vào để chụp trộm ảnh người ta.

Cửa bị mở ra, một người đàn ông quấn khăn lông trắng đi vào, người đàn ông này hơi gầy, dáng vẻ có chút xấu xí.

- Nếu không phải vì gặp anh ở đây, có lẽ bây giờ tôi đã ôm một vị nữ tu sĩ đi song tu rồi.

Đối phương ngồi xuống trước mặt Tô Bạch:

- Có thuốc không? Thuốc của tôi ném ở ngoài tủ chứa đồ rồi.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc, ném về phía đối phương, đối phương nhận lấy điếu thuốc, còn hỏi thêm bật lửa, sau đó thoải mái hút một hơi, kỳ quái hỏi:

- Tôi nói này người anh em, không phải anh rất có tiền à, sao bây giờ lại đổi sang hút loại thuốc này rồi? Chẳng lẽ anh bắt đầu trải nghiệm sinh hoạt của người thường rồi hả?

Người đàn ông này, Tô Bạch đã từng gặp và đánh nhau qua với anh ta. Thời gian trước, Tô Bạch đi đến đảo Tần Hoàng, dưới cơ duyên trùng hợp, lấy được bức tranh đang được Cát Tường nhìn cả ngày. Ở trên đường sắt cao tốc, hắn còn cùng với gia hỏa này đánh nhau một trận, sau cùng người đàn ông này khiếp sợ trước uy lực địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch, biết khó mà lui.

- Sao anh lại ở chỗ này, một thính giả có thực lực không tồi, thế mà lại yếu ớt đến mức đi đến nơi này lắng nghe một kẻ giả danh đại sự khuyên bảo ư?

Tô Bạch châm một điếu thuốc:

- Cho dù nội tâm của anh có yếu ớt đến mấy, cũng không đến loại tình trạng này.

Đối phương nở nụ cười, vẻ mặt hờ hững nói:

- Làm thuê thì không thể làm rồi, cả đời cũng không thể làm thuê được, nhưng tự đứng ra kinh doanh thì lại không biết, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào việc trà trộn vào trong tổ chức này để giải quyết nhu cầu sinh lý của mình mà thôi.

Tô Bạch gẩy tàn thuốc, hắn xem như đã nghe hiểu, tên gia hỏa này rõ ràng là trà trộn vào trong này để chơi đùa, thuận

tiện nếm thử cảm giác vui vẻ khi chơi gái, thật đúng là trò đùa tà ác.

Tô Bạch đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

- Này người anh em, anh còn chưa nói mình đến đây làm gì đâu? Hẳn là không giống như tôi?

- Tôi đến làm thám tử tư, giúp khách hàng điều tra mấy việc, hiện tại có thể về bàn giao được rồi.

- Anh lưu lạc đến nước này rồi à?

Đối phương cảm thấy rất ngoài ý muốn.

- Ừ - Tô Bạch gật đầu.

Đối phương trừng mắt nhìn, dường như nghĩ thông suốt chuyện gì:

- Trước kia tiền mà anh tiêu là dựa vào năng lực đặc thù của chính mình mà kiếm được sao?

Chương 388 Thính Giả Gặp Thính Giả

Tô Bạch do dự một chút, sau cùng vẫn gật đầu:

- Sau đó anh gặp được người mà chính mình quý trọng, cho nên dự định vứt bỏ hết đống "tiền bẩn" trước kia đi? Tránh cho người mà mình quý trọng dính vào Phát Thanh Khủng Bố hả?

- Anh đoán rất chính xác, so với tôi, anh lại càng thích hợp đi làm thám tử tư hơn.

- Thôi đi, anh chỉ đang tự lừa mình dối người, cho dù anh muốn dựa vào công việc thám tử tư để kiếm tiền, thế nhưng chẳng phải anh vẫn đang dùng năng lực đặc biệt của mình đó sao?

Đối phương rất khinh thường, nhả ra một vòng khói thuốc:

- Đây chẳng qua chỉ là cởi quần đánh rắm mà thôi, tôi đã gặp qua không ít người giống như anh, thật đó, lần trước ở đảo Tần Hoàng, tôi còn thấy một thính giả đi lái xe taxi, thực lực của anh ta mạnh hơn tôi, vậy mà lại ở đó kiếm khách.

- Thật ra, đây là một vòng tròn, không trốn thoát được.

Ngược lại, Tô Bạch không cảm thấy giật mình hay ngoài ý muốn gì cả. Bởi vì những chuyện này, vốn dĩ trong đầu hắn đã suy nghĩ qua rất nhiều lần, hắn cũng rất rõ ràng. Tự mình đi làm thám tử, nếu như không dựa vào năng lực đặc biệt của mình để làm việc, vậy thì kết quả duy nhất chỉ có thể đóng cửa mà thôi.

Thế nhưng, hiện tại vốn dĩ Tô Bạch không phải người bình thường, bên trong người hắn có huyết thống Vampire và cương thi, thể chất của hắn lần lượt được thay đổi và cường hóa rất nhiều lần, chỉ cần hắn còn thở, còn sống, hắn không thể xem như một người bình thường được. Hơn nữa, Tần Dương lái xe taxi, lúc sắp xảy ra tai nạn giao thông, liệu anh ta có sử dụng năng lực đặc biệt của mình để tránh thoát hay không?

- Trước kia tiền của tôi tương đối nhiều, có lẽ sẽ dính dáng sâu, hiện tại kiếm ít tiền đi, tôi hy vọng sẽ liên can ít hơn.

- Tôi hiểu, anh đây là đang làm hết sức mình nghe theo ý trời, cho dù kết cục có như thế nào, ít nhất anh đã làm, đã cố gắng, ha ha, cái tính cách này của anh, tôi rất thích, con mẹ nó, anh đã tới đây rồi, thật sự không muốn xuống dưới chơi một lát sao? Tôi nói cho anh biết nhé, những nữ tu sĩ ở bên dưới không phải là loại gái đứng đường kia, cảm giác song tu rất thần thánh, chậc chậc, trải nghiệm một lần, thật đúng là không có chỗ nào để chê.

- Tôi không hứng thú.

Tô Bạch từ chối.

- Được rồi, anh tên gì? Chúng ta gặp nhau ở đây, coi như là có duyên đúng không?

- Tô Bạch.

- Tôi tên là Tiểu Lâm, biệt danh là Phủ Tiên Tiểu Lâm. Anh đợi tôi thêm nửa tiếng nữa có được không, chờ tôi đi vui vẻ một lần, sau đó hai anh em ta lại đi uống một chén nhé?

- Tôi không lái xe đến đây.

Tô Bạch nói.

- Tôi lái xe đến.

Tiểu Lâm vỗ bả vai Tô Bạch, thân thiết nói:

- Tôi có biện pháp giúp người mà anh quý trọng tránh khỏi việc dính dáng đến Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch liếc thoáng qua Tiểu Lâm:

- Có phải anh vẫn còn nghĩ đến bức tranh kia không?

Lúc trước, Tiểu Lâm chính vì muốn cùng Tô Bạch tranh đoạt bức tranh kia mà bị hắn đánh chạy, hiển nhiên anh ta đột nhiên nhiệt tình với Tô Bạch như thế, không phải đơn giản là vì thính giả gặp thính giả nước mắt lưng tròng.

- Tôi sẽ không lấy nó đâu, tôi chỉ muốn nhìn qua.

Tiểu Lâm liếm môi:

- Bức tranh kia còn ở bên cạnh anh à?

Trong đầu Tô Bạch xuất hiện hình ảnh Cát Tường ngày ngày ôm bức tranh kia, dựa theo tính tình của Cát Tường, hiện tại có hai thứ mà con mèo này coi trọng, một là tiểu gia hỏa, hai là bức tranh kia, Tiểu Lâm muốn từ trong móng vuốt của Cát Tường cướp bức tranh kia đi, căn bản là không có khả năng.

- Tôi đồng ý, nhưng bây giờ chúng ta đi luôn chứ.

Trên mặt Tiểu Lâm lộ ra vẻ đau khổ, cuối cùng anh ta vẫn thở dài một hơi.

- Được rồi, bây giờ chúng ta đi thôi.

Tô Bạch đi ra khỏi biệt thự trước, sau đó có một chiếc xe lái đến chỗ hẹn, Tiểu Lâm mặc một bộ tây trang phẳng phiu, lái một chiếc Audi, nhìn thật giống như người thành đạt.

Có lẽ, những người bình thường sẽ không đủ tư cách để được làm đồ đệ của tên đại sư lừa đảo, tận hưởng niềm vui thú song tu với nữ tu sĩ, cho nên Tiểu Lâm hẳn là cố ý ăn mặc thật tốt để đến đục nước béo cò.

Sau khi lên xe, Tô Bạch thắt dây an toàn.

- Đến nhà anh à?

Tô Bạch khẽ gật đầu, nói địa chỉ của nhà mình ra.

- Ha ha, rất xin lỗi, tôi phải mở thiết bị dẫn đường ra xem, tôi không quá quen thuộc đường xá Thượng Hải.

Sau khi Tiểu Lâm thiết lập định vị, liền bắt đầu dựa theo hướng dẫn để lái xe.

- Người anh em, trò thám tử tư chơi vui chứ?

Tô Bạch lắc đầu:

- Rất nhàm chán.

- Vốn dĩ cuộc sống luôn có chút gì đó nhàm chán, chẳng qua tôi sống khá tốt, tôi chuyên thu mua hoa thôi kinh đông hóa đơn tạm, đối tượng mà tôi hướng đến chính là mấy kẻ giống như dân cờ bạc bị thua tiền trên mấy diễn đàn hoặc là trên Tieba, mấy hoa thôi kinh đông hóa đơn tạm này vẫn còn có hạn mức, cho nên tôi mua đi bán lại, kiếm ít tiền hoa hồng.

(1: Tieba / Baidu Tieba: là một diễn đàn thảo luận dựa trên từ khóa, nơi người dùng có thể tìm kiếm thông tin thông qua một thanh tìm kiếm.

2: Hoa thôi kinh đông hóa đơn tạm: Theo như baidu thì nó tương tự như với thẻ tín dụng, dùng trước trả tiền sau, hạn mức sử dụng là từ 500 - 5000 tệ tùy đối tượng. Ở đây hiểu là Tiểu Lâm làm cò trung gian, chuyên thu mua mấy tài khoản còn hạn mức mà người ta không dùng nữa, sau đó nó đem bán lại.)

- Rất dễ dàng.

- Cũng tạm được, mấy chủ diễn đàn và quản trị viên của Tieba đều cùng tôi mặc chung một cái quần, mỗi tháng tôi chia

tiền hoa hồng cho bọn họ, bọn họ sẽ đóng quảng cáo của những người khác lại, đặc biệt để quảng cáo của tôi lên đầu tiên, thỉnh thoảng tôi cũng trúng quả lớn, mấy tên ngốc xui xẻo lấy phải tài khoản đã hết sạch hạn mức, mấy kẻ đó lên diễn đàn tố cáo tôi, nhưng đều bị chủ diễn đàn hay quản trị viên của Tieba xóa bỏ, lợi nhuận của công việc này rất cao, hơn nữa còn là mua bán không tốn nhiều vốn.

- Anh làm nhiều chuyện thất đức như thế, cho nên mới trở thành thính giả hả?

"…" Tiểu Lâm.

- Thám tử tư cũng đâu phải việc hay ho gì.

Phủ Tiên Tiểu Lâm hừ một tiếng:

- Đúng rồi, phương pháp tôi sắp nói cho anh biết, anh nhớ đừng nói cho người khác biết đấy, tôi nể mặt bức tranh kia mà bán cho anh một nhân tình thôi. Phương pháp này giống như một loại bí thuật, cắt đứt liên hệ vận mệnh giữa anh và người đó, có chút ý tứ giống như cắt bào đoạn nghĩa.

- Tôi không muốn cùng thằng bé tách ra.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Không cần thiết phải tách ra, chỉ là song phương không còn tồn tại mối liên hệ từ nơi sâu xa mà thôi, trước kia anh đối xử với người đó như thế nào, về sau anh vẫn có thể tiếp tục làm như thế.

- Không phải người ta vẫn thường nói câu: Làm chuyện thất đức không sợ sau này sinh con không có hậu môn à, hoặc là, ông đây làm chuyện gì, báo ứng sẽ rơi xuống họ hàng người thân mình.

- Từ nơi sâu xa và vận mệnh đã có mối liên hệ này, hơn nữa ở trong hiện thực có rất nhiều việc đã chứng minh được

việc đó.

- Loại bí thuật kia của tôi cũng được bắt nguồn từ đây, tương đương với việc giữa hai người sẽ không còn mối quan hệ đó nữa, cho dù anh có làm chuyện thất đức gì, đều sẽ không báo ứng lên người kia. Trên thực tế, giữa hai người không phát sinh biến hóa gì, thế nhưng thật ra, đã là nước sông không phạm nước giếng rồi.

Nghe đến đây, Tô Bạch ngồi trên ghế lái phụ lại càng nhíu chặt lông mày, hắn nhìn về phía Phủ Tiên Tiểu Lâm:

- Thứ này có phải gọi là nhân quả không?

Phủ Tiên Tiểu Lâm giật mình, dường như anh ta không nghĩ đến Tô Bạch sẽ nói ra hai chữ này, anh ta hơi do dự một chút, khẽ gật đầu:

- Xem như thế đi.

Tô Bạch cười, trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh Lan Lâm mất khống chế khi đối mặt với nhân quả, trực tiếp bị nỗi sợ hãi nghiền ép.

- Đừng lừa tôi, nếu anh hiểu được làm cách nào để ngăn cách nhân quả, lúc trước anh sẽ không bị tôi đánh chạy, không lấy được bức tranh kia.

- Bí thuật này, quan trọng không phải ở tôi, mà chính là một thứ khác.

- Là người sao?

- Không, đó là một vật.

- Thứ gì?

- Tìm một thứ vũ khí có niên đại xa xưa làm trung gian, đặt mối quan hệ của hai người trên thứ vũ khí kia, chỉ cần thứ vũ khí kia không bị phá hủy, hoặc là tự mình bị bể, như vậy mối

liên hệ của hai người từ trong sâu xa sẽ luôn bị ngăn cách. Trước đây cha tôi đi theo con đường bàng môn tà đạo, sau khi tôi đi vào Phát Thanh Khủng Bố, tôi vẫn luôn suy nghĩ đến con đường này, dù sao đây cũng coi như là phát huy sở trường của tôi.

- Tôi bỗng nhiên không quá nguyện ý tin tưởng lời anh nói, thứ nhất vũ khí có niên đại xa xưa không phải dễ tìm như thế, thứ hai, bây giờ anh rõ ràng là muốn lên xe trước, mua vé bổ sung sau.

- Không cần lo lắng, trước kia tôi đã từng giúp người ta làm qua, hơn nữa còn thành công, chỉ là cái con lừa đầu trọc đáng chết kia không nể tình cũ, nếu không phải ban đầu ở đảo Tần Hoàng, anh ta tranh đoạt bức tranh kia với tôi, căn bản không đến lượt anh cầm nó, bức tranh kia đã sớm rơi vào trong tay tôi.

(秃驴: Con lừa trọc là câu chửi ám chỉ tăng nhân.)

Ánh mắt Tô Bạch bỗng nhiên ngưng tụ.

Hòa thượng ư?

Chương 389 Đừng Đi Vào Đó

Ngay lúc Tiểu Lâm vừa lái xe vào trong gara của tòa nhà, điện thoại di động của Tô Bạch bỗng nhiên đổ chuông, là hòa thượng gọi điện thoại đến, trước đó Tô Bạch gửi một tin nhắn qua wechat cho hòa thượng, có lẽ hòa thượng đã đọc tin nhắn, cho nên gọi điện thoại lại.

- Người kia đi cùng với cậu à?

Lần này trước khi đi thẳng vào vấn đề, hòa thượng không niệm "A di đà phật" nữa.

- Đúng thế, anh ta đang đi cùng tôi.

Tô Bạch xuống xe trước, Tiểu Lâm đi tìm chỗ đỗ xe.

- Cậu muốn làm loại chuyện đó với con mình sao?

Hòa thượng hỏi.

- Tôi không muốn liên lụy đến thằng bé, có lẽ bản thân tôi chính là minh chứng tốt nhất cho chuyện này rồi.

- Nếu như ngay cả loại quan hệ đó đều không tồn tại, vậy thằng bé còn tính là con của cậu sao? Hay là cậu chỉ muốn nuôi một con thú cưng, bình thường chơi đùa vui vẻ với cậu, giải buồn cho cậu?

Tô Bạch ngây ngẩn cả người, những gì hòa thượng nói khiến cho trong lúc nhất thời, hắn không cách nào trả lời được.

- Cậu và thằng bé đã có duyên phận, lại được cậu mang ra từ trong thế giới chuyện xưa, cậu coi thằng bé như con trai ruột để nuôi nấng, còn để thằng bé theo họ Tô. Nếu đã coi như

người một nhà, lại không thể cùng nhau trải qua khó khăn và hạnh phúc, đó còn được coi là người một nhà sao?

- Tôi làm như thế là vì muốn tốt cho thằng bé, tôi muốn thằng bé bình an lớn lên, có một cuộc sống bình thường.

- Cậu biết thằng bé nghĩ như thế nào sao?

- Anh biết thằng bé nghĩ như thế nào sao?

- Bần tăng biết, một lần kia, ở trước mặt bần tăng, lúc thằng bé tự mình leo ra, bò vào yêu động, bần tăng liền biết thằng bé nghĩ như thế nào, trong lòng thằng bé có cậu, thậm chí vì cứu cậu, thằng bé chủ động bò vào yêu động, điều này còn chưa đủ rõ ràng sao?

Tô Bạch hít sâu một hơi, liếm môi mình.

- Tô Bạch, bần tăng cho rằng, sự bảo vệ quá đà này của cậu cũng là một loại ích kỷ, cậu không coi thằng bé như người thân của mình để đối xử, cậu cũng không thực sự coi thằng bé như con mình, cậu chỉ xem thằng bé như một thứ để mình ký thác tinh thần, một nơi để phát tiết cảm xúc, để cho cậu cảm thấy chính mình không phải là một bệnh nhân tâm thần, cậu cũng có thể trở thành người bình thường. Tô Bạch, cậu đang lợi dụng thằng bé để giúp cậu giải tỏa áp lực.

- Hòa thượng à, tôi nói không lại anh, tôi chỉ muốn hỏi một việc, việc Tiểu Lâm làm giúp anh, có hiệu quả không?

- Có.

Điểm này, hòa thượng không phủ nhận.

Tô Bạch không hỏi rốt cuộc hòa thượng làm điều này với ai, đây là việc riêng của hòa thượng.

- Có hiệu quả là tốt rồi.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Tô Bạch, cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, trên thực tế không cần thiết phải làm như vậy, lần trước cậu đã nói đến chuyện muốn phân tán hết tài sản, đoán chừng bây giờ đã xong rồi à?

- Đã xong rồi, bây giờ trên người tôi chỉ còn một ít tiền dùng làm phí sinh hoạt.

Thật ra trên người Tô Bạch không có nhiều tiền mặt, thế nhưng chờ sau khi vụ án của Lưu Na Na kết thúc, hắn có thể thu được một khoản tiền.

- Trên thực tế, chỉ cần cậu có tấm lòng như vậy là đủ rồi, đây chính là duyên phận trong Phật pháp thường nói đến, không cần thiết phải cưỡng cầu, cũng không cách nào cưỡng cầu. Nếu sau này gặp phải chuyện gì, chỉ cần cậu không thẹn với lương tâm mình là được, thật sự không cần thiết phải dằn vặt như thế.

- Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ lại.

Tô Bạch nói.

- Ừ, a di đà phật.

Tô Bạch cúp máy, trước đó Tiểu Lâm nhìn thấy Tô Bạch còn đang nói chuyện điện thoại, cho nên anh ta cố ý đứng ở bên cạnh xe không đi tới, lúc này nhìn thấy Tô Bạch cúp máy, anh ta mới đi đến bên cạnh hắn.

- Nhà anh ở tầng mấy thế?

- Tầng 14.

- Rất may mắn.

Đi thang máy lên tầng, Tô Bạch đưa Tiểu Lâm đến phòng làm việc của mình.

- Anh ngồi đây chờ tôi một lúc, khách hàng của tôi ở ngay tầng trên, tôi lên đó thanh toán hợp đồng xong rồi xuống, dưới

mặt bàn làm việc có đồ uống, trong ngăn kéo có thuốc lá.

- Anh thật đúng là chu đáo.

Tiểu Lâm vui vẻ ngồi xuống chọn đồ uống, sau đó rất không khách sáo lấy thuốc lá từ trong ngăn kéo ra, hơn nữa còn cố ý bỏ hai bao thuốc lá vào trong túi mình ở ngay trước mặt Tô Bạch:

- Ha ha, thói quen cũ, trước kia tôi rất thích đánh bạc, mỗi lần thắng thì còn tốt, dù sao cũng không chết đói được, nhưng không có tiền mua thuốc hút thì quá khó chịu.

- Bên cạnh là phòng ngủ của tôi, anh đừng đi vào đó.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Tôi biết, tôi là loại người như thế à?

Tiểu Lâm vỗ ngực nói.

Tô Bạch không nói thêm gì nữa, trực tiếp đóng cửa lại, rời khỏi phòng làm việc của mình. Trên thực tế, câu nhắc nhở kia của hắn là thật, chẳng qua không phải Tô Bạch sợ Tiểu Lâm làm loạn, mà chính là xuất phát từ an toàn của Tiểu Lâm, cho nên hắn mới nhắc nhở anh ta một câu.

Tô Bạch đi thang bộ lên tầng 15, ngay từ lúc đi đến chỗ góc cầu thang liền có thể nhìn thấy phong cách hoàn toàn khác hẳn với bên dưới. Có rất nhiều áp phích về các trò chơi trực tuyến của công ty được dán ở lối vào hành lang, không, nói một cách chính xác, đó không phải là áp phích, mà chính là được vẽ trực tiếp lên tường, ở giữa hành lang là những bức tranh 3D về các nhân vật trong game của công ty, hơn nữa các loại đạo cụ, các trang bị cosplay được trang trí ở khắp xung quanh, mang đến cho người ta một loại cảm giác hết sức khác biệt.

Có lẽ đây chính là thứ được gọi là văn hóa doanh nghiệp.

Tô Bạch đi đến trước quầy lễ tân, nói với lễ tân tên của Giải Bẩm.

- Xin lỗi tiên sinh, anh không có hẹn trước, cho nên tôi không thể để anh vào.

Tô Bạch gật đầu, không làm khó lễ tân, hắn lấy điện thoại di động của mình ra, gọi đến số di động của Giải Bẩm.

- Alo, Tô tiên sinh.

- Là tôi, tôi đang ở trước quầy lễ tân của công ty ông.

- Cậu có tin tức rồi à?

- Đúng thế.

- Tôi sẽ lập tức gọi điện thoại báo cho lễ tân biết.

Máy điện thoại bàn của nhân viên lễ tân đổ chuông, cô ta nghe điện thoại, sau đó đứng dậy dẫn Tô Bạch đi vào bên trong.

Bên trong công ty được chia thành mấy khu vực, mỗi một khu vực lại có phong cách hoàn toàn khác nhau, một bên văn phòng của Giải Bẩm là cửa sổ thủy tinh, tầm nhìn rất tốt. Lúc Tô Bạch đi đến, Giải Bẩm đang bưng một ly rượu vang đỏ đứng ở trước cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, toàn bộ phong cách này thể hiện ra hình tượng lão đại trong thương nghiệp.

Ở Trung Quốc, lĩnh vực trò chơi trực tuyến còn khá mới mẻ, cho nên người như Giải Bẩm cũng được coi như tuổi trẻ tài cao.

Chẳng qua, phong cách này khiến cho Tô Bạch có chút không thích, đây là biết hắn sắp đến, cho nên cố ý bày ra dáng vẻ này ư? Mới một tuần trước đây thôi, tiền của hắn đủ mua không biết bao nhiêu cái công ty của ông ta rồi.

- Tô tiên sinh, mời cậu ngồi.

Giải Bẩm xoay người, rất tự nhiên mỉm cười với Tô Bạch.

Tô Bạch ngồi xuống.

Giải Bẩm cũng ngồi xuống, sau đó hơi cảm thấy ngoài ý muốn nói:

- Tư liệu của cậu đâu?

- Tư liệu gì?

- Theo như tôi được biết, bình thường thám tử tư đều sẽ đem tư liệu mà mình điều tra được chỉnh lý thành một văn kiện, sau đó mang đến.

- Tôi đã gửi ảnh và địa chỉ đến di động của ông rồi.

Giải Bẩm hơi nhíu mày, hiển nhiên, ông ta không hài lòng với phong cách làm việc của Tô Bạch, thế nhưng Giải Bẩm vẫn lấy điện thoại di động của mình ra nhìn thoáng qua, trong đó chỉ có mấy dòng chữ và một vài bức ảnh.

- Tô tiên sinh, cậu làm như thế có phải hơi qua loa không?

Giải Bẩm nói:

- Chỉ có mấy dòng chữ và một vài bức ảnh, cái này…

Chương 390 Tìm Đường Chết

“Tin tức đều ở trong đó, Giải tiên sinh là người thông minh, ông hẳn là xem hiểu những thứ này, đúng rồi, trước đó ông có nói với tôi về chuyện sẽ phân phó thư ký đến đưa tiền đặt cọc, thế nhưng tôi chưa nhận được tiền đặt cọc, bây giờ chúng ta thanh toán dứt điểm một lần cho xong.”

- Tô tiên sinh, cậu phải đợi một lát, chúng ta còn cần thảo luận về tư liệu của cậu. Ngoài ra, chuyện tiền bạc, chúng tôi phải nhập vào sổ sách công ty, cần một thời gian nhất định, cậu biết rồi đó, một công ty lớn như thế này, chuyện gì cũng nên có trình tự của nó.

Nghe đến đây, Tô Bạch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hắn ngồi ở đấy, theo bản năng bẻ khớp ngón tay của mình.

Những tiếng răng rắc vang lên…

- Con mẹ nó, tên Tô Bạch này thật đúng là thú vị, vậy mà lại dám thu lưu một kẻ cờ bạc trong nhà rồi phủi mông rời đi, chẳng lẽ anh ta không biết, đối với dân cờ bạc mà nói, ngay cả một dấu chấm câu cũng không thể tin sao?

Bên trong miệng Tiểu Lâm ngậm lấy một điếu thuốc lá, từ trên ghế đứng lên, anh ta đi đến trước cửa để thăm dò, sau đó vẫn chưa yên tâm, Tiểu Lâm lấy từ trong ngực của mình ra một lá cờ nhỏ màu đỏ, cầm trong tay vẫy lên mấy lần, sau khi chắc chắn ở khoảng cách gần không có hơi thở của Tô Bạch, lúc này anh ta mới cảm thấy yên tâm, thu lá cờ nhỏ về.

- Hình như anh ta không cố ý bẫy mình.

Tiểu Lâm gãi đầu:

- Móa nó, xem trước rồi nói sau.

Tiểu Lâm bắt đầu tìm kiếm ở trong vòng làm việc trước, hiển nhiên anh ta là một kẻ trộm chuyên nghiệp, trước kia khi chưa làm thính giả của Phát Thanh Khủng Bố, chắc hẳn anh ta đã lăn lộn với đủ mọi hạng người trong xã hội, thủ đoạn rất thành thạo.

- Không có trong phòng làm việc.

Tiểu Lâm đứng thẳng người, ánh mắt anh ta dừng ở cửa phòng ngủ.

- Một đại thiếu gia nhà giàu, bây giờ lại sống trong cảnh trước là văn phòng làm việc, sau là chỗ sinh hoạt, tội gì phải khổ như thế chứ, thật đúng là tự làm khổ mình.

Tiểu Lâm có chút thổn thức nói:

- Quả nhiên là thiếu gia lớn lên trong hũ mật từ nhỏ, không biết củi gạo quý như thế nào, lại đi có sở thích lập dị.

Sau khi nói xong, Tiểu Lâm trực tiếp phớt lờ lời căn dặn trước khi Tô Bạch rời đi, đưa tay mở ra cửa phòng.

Trong phòng ngủ, tiểu gia hỏa đang nằm đắp chăn trên giường ngủ trưa, dường như bởi vì nghe thấy tiếng động, cậu bé mở mắt, sau đó đưa tay lên dụi mắt. Lúc nhìn thấy Tiểu Lâm đứng ở cửa ra vào, tiểu gia hỏa hơi ngạc nhiên, mím môi, tự mình bò dậy, đưa tay ra với lấy bịch sữa bò được đặt gần đấy. Sau đó tự mình dùng răng cắn lấy một lỗ hổng nhỏ để uống, giống như không coi Tiểu Lâm ra gì.

- Đứa con trai này của anh ta thật đáng yêu.

Tiểu Lâm đi đến trước mặt tiểu gia hỏa:

- Nào, đến đấy cho chú ôm một cái, đáng tiếc cháu không phải là con gái, nếu không, trong nhà chú nuôi rất nhiều cá vàng nhỏ, chú nhất định sẽ dẫn cháu đi xem.

(Dẫn loli về xem cá vàng: Tiếng lóng, ám chỉ một sự kiện ấu dâm ở Trung Quốc.)

Tiểu gia hỏa không để ý đến Tiểu Lâm, cậu bé tiếp tục lẳng lặng uống sữa của mình, tiểu gia hỏa cũng không vì sự xuất hiện của người đàn ông xa lạ này mà cảm thấy sợ hãi.

- Bỏ đi, dáng dấp đáng yêu, thế nhưng IQ quá thấp, giống y như cha.

Thấy tiểu gia hỏa không nể mặt mũi mình, Tiểu Lâm cũng lười đi dỗ trẻ con, ánh mắt anh ta bắt đầu tìm kiếm xung quanh căn phòng.

Khoảng một phút sau, Tiểu Lâm sững sờ.

Anh ta nhìn thấy có một con mèo đang cuộn mình nằm ngủ trên bàn sách, phía dưới người con mèo, chính là bức tranh kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Lâm liền cảm thấy kích động, hơn nữa lửa giận trong người anh ta đột nhiên dâng lên.

- Chết tiệt, cái tên phú nhị đại kia thật đúng là biết cách chà đạp đồ vật, thứ quý giá như thế, vậy mà anh ta cứ thế đặt ở nơi đó, còn để cho con mèo kia lấy ra làm đệm.

- Thật đúng là phung phí của trời, phung phí của trời.

- Anh không sợ bị trộm à?

- Anh không sợ làm bẩn nó ư?

- Anh đã không coi trọng nó, vậy tại sao khi đó anh còn tranh giành với tôi?

Tiểu Lâm nổi giận đi thẳng đến chỗ bàn sách, giữ lấy cái đuôi của con mèo kia, trực tiếp ném nó đến chỗ bệ cửa sổ.

- Con mèo chết tiệt, đi chết đi!

Đối với bức tranh này, Tiểu Lâm có chấp niệm rất sâu, cho nên anh ta đương nhiên không thể chấp nhận được chuyện một con súc sinh không tôn trọng bức tranh, dường như chính vì điều này, anh ta đã xem nhẹ chuyện vì sao Tô Bạch lại dám tùy tiện để mình ở lại trong phòng làm việc, sau đó rời đi.

Nếu thật sự không có gì làm bảo đảm, chẳng phải đã quá xem thường chỉ số IQ của Tô Bạch sao?

Lúc Tiểu Lâm hiểu được điều này.

Hiển nhiên, đã quá muộn rồi.

Tay Tiểu Lâm nắm lấy đuôi của Cát Tường, dự định ném nó về phía bệ cửa sổ, thế nhưng trong nháy mắt, cơ thể của anh ta lập tức không cách nào động đậy được, cả người giống như bị điểm huyệt, chỉ có mắt và môi là còn có thể hơi run rẩy.

Meo!

Cát Tường ưu nhã rút cái đuôi nhỏ của mình từ trong tay Tiểu Lâm ra, trong đôi mắt mèo của nó lóe lên ánh sáng màu xám.

Cơ thể Tiểu Lâm chấn động, sau đó anh ta đột nhiên phát hiện ra mình đang đứng ở bên trong một biển lửa, cả thành phố biến thành một đống phế tích, khắp nơi đều là thi thể, núi thây biển máu, ở trong không trung còn có bóng dáng một người phụ nữ, người phụ nữ này ăn mặc đơn giản, không xa hoa, thế nhưng lại tản ra hơi thở lạnh lùng, dường như không một ai có thể khiến cho cảm xúc của cô ta dao động.

Từng tơ máu xuất hiện trên người Tiểu Lâm, có lẽ sẽ không mất nhiều thời gian, cơ thể của Tiểu Lâm sẽ bị cắt thành

những miếng thịt nhỏ.

Thế nhưng, khi ánh mắt Cát Tường liếc về phía tiểu gia hỏa đang vừa uống sữa, vừa hiếu kỳ bò sang bên này, Cát Tường lắc đầu, có lẽ Cát Tường thật sự quá lo lắng cho tiểu gia hỏa, nó cảm thấy giết người ở trước mặt tiểu gia hỏa sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt, ngay lập tức, Cát Tường nhắm mắt mèo của mình lại.

Phụt!

Tiểu Lâm quỳ trên mặt đất.

Trên dưới cả người anh ta đều đau đớn, đau đến mức không muốn sống, thế nhưng, móng vuốt của một con mèo lại đang đặt ở trên miệng hắn, Tiểu Lâm ngẩng đầu, nhìn thấy con mèo đen kia đang lạnh lùng nhìn mình.

Tiểu Lâm chịu đựng đau đớn, không dám phát ra bất kỳ một âm thanh gì, cứ tiếp tục quỳ và quỳ…

Cát Tường giống như vua của loài mèo đang canh chừng lãnh địa của mình, trừng phạt kẻ ngoại lai xâm nhập, chiếc đuôi của nó chậm rãi quét qua quét lại trên mặt bàn, dáng vẻ bình thản, không màng đến điều gì khác, giống như gió nhẹ bay.

- Ha ha ha…

Tiểu gia hỏa ngồi ở trên giường vỗ tay, vẻ mặt rất hưng phấn.

Thấy tiểu gia hỏa vui vẻ như thế, Cát Tường càng thêm ngẩng cao đầu hơn.

- Tô tiên sinh, thật ra đây không tính là việc cá nhân, bởi vì chuyện của Lưu Na Na liên quan đến hình ảnh của công ty, cho nên tiền mời thám tử tư thuộc về sổ sách của công ty, cần

phải có mặt ban lãnh đạo để thương lượng, mong cậu có thể hiểu được.

Giải Bẩm chỉ vào một hộp trà trong chiếc tủ bên cạnh mình:

- Tô tiên sinh, lần trước tôi đã nói đến chuyện đưa trà cho cậu, lần này, cậu mang về trước đi.

- Con trai còn đang ở nhà chờ tôi kiếm tiền mua gạo nấu cơm.

Tô Bạch liếc thoáng qua Giải Bẩm, nói:

- Bây giờ mọi việc đã xong xuôi, cho nên, thanh toán tiền đi, ngay bây giờ, ngay lập tức, nói thật lòng, tính cách của tôi không tốt lắm.

Chương 391 Móng Tay Quỷ

Sắc mặt Giải Bẩm lập tức trầm xuống:

- Tô tiên sinh, chẳng lẽ cậu còn sợ chúng tôi quỵt nợ ư, công ty của chúng tôi ở ngay tầng trên nhà cậu.

Tô Bạch đưa tay ra, nắm lấy một góc bàn làm việc, hơi dùng sức, một góc bàn làm việc bị Tô Bạch bóp nát, sau đó, Tô Bạch đứng lên, cầm lấy chiếc điện thoại di động đang để trên bàn làm việc của Giải Bẩm, dùng lực siết chặt nó trong tay.

Răng rắc…

Điện thoại vỡ thành những mảnh vụn nhỏ rồi rơi xuống đất, đến sau cùng, thậm chí nó còn biến thành một đống bụi, đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là cậy mạnh bóp nát đồ như vậy.

- Tính tình của tôi thật sự không kiên nhẫn, tôi nói một lần cuối cùng, bây giờ ông lập tức đưa tiền cho tôi.

Cả người Giải Bẩm dựa vào trên ghế, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tô Bạch, đồng thời do dự không biết nên gọi điện cho bảo vệ không:

- Nếu như tôi không đưa thì sao, Tô tiên sinh.

- Ông yên tâm, ông sẽ rất an toàn.

Tô Bạch rất nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ không làm gì ông.

- Phù…

Giải Bẩm thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng người nhà của ông, tôi sẽ để cho từng người bọn họ chết đi, sau đó chụp lại ảnh lúc bọn họ tử vong, để cho ông có thể nhìn thấy chi tiết những cảnh tượng đó, sau đấy ông có thể lựa chọn việc báo cảnh sát hoặc là tự mình thử nghiệm một chút.

Tô Bạch mỉm cười nhìn Giải Bẩm.

- Ha ha.

Giải Bẩm miễn cưỡng nở nụ cười, kéo ngăn bàn của mình ra, lấy một cặp tài liệu, từ trong đó lấy ra hai xấp tiền, đặt ở trước mặt Tô Bạch.

- Đây là hai vạn.

Tô Bạch gật đầu, cầm lấy tiền cất vào trong túi mình.

- Làm sớm có phải tốt hơn không.

Sau khi nói xong, Tô Bạch quay người rời khỏi văn phòng của Giải Bẩm.

Giải Bẩm nhìn theo bóng lưng của Tô Bạch, ông ta không có báo bảo vệ, chỉ là đưa tay sờ lên góc bàn làm việc bị thiếu của mình, sau đó liếm môi.

Tô Bạch đi thang máy xuống tầng 14, nói thực lòng, có lẽ tâm lý của Tô Bạch không thích hợp sinh hoạt ở trong thế giới hiện thực, điều này không phải do tính cách của Tô Bạch, mà bởi vì khi một người có được năng lực siêu việt, người đó sẽ rất khó có thể tiếp tục ôn hòa nhã nhặn, dựa theo phương thức thông thường để đi xử lý hoặc đối mặt với một vài vấn đề.

Không phải mỗi người có thực lực mạnh đều sẵn sàng đi làm người hùng thầm lặng như Batman hoặc Spider Man gì đó, bởi vì có những ràng buộc của Phát Thanh Khủng Bố, thính giả không thể ở trong thế giới hiện thực làm ẩu, thế

nhưng không đến mức để cho mình giống như lúc trước bị người ta khinh bỉ.

Tô Bạch mở cửa phòng làm việc của mình ra, Tiểu Lâm không ở trong này, Tô Bạch đi thẳng đến phòng ngủ của chính mình, bế tiểu gia hỏa ở trên giường lên.

Tiểu Lâm còn đang quỳ trước bàn sách, sắc mặt anh ta hơi tái nhợt, mồ hôi rơi xuống làm ướt thảm, Cát Tường cứ như thế tiếp tục an tĩnh ngồi ở trên bàn sách nhìn Tiểu Lâm.

- Để anh ta đứng lên đi.

Tô Bạch nói một câu với Cát Tường.

Cát Tường rất không tình nguyện đứng lên, trong miệng nó ngậm bức tranh kia, trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài, hẳn là đi tìm một nơi vừa phơi nắng, vừa xem tranh, hiện tại chỗ này không có vườn hoa riêng giống như căn biệt thự lúc trước. Mỗi lần Cát Tường muốn phơi nắng đều phải ra ngoài.

Cát Tường đi, áp lực trên người Tiểu Lâm cũng biến mất, cả người ngã vật xuống đất, sau đó không ngừng phát ra những tiếng kêu đau đớn.

Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đi đến phòng làm việc, đặt tiểu gia hỏa ở trên bàn làm việc.

- Nào, thử một chút, con tự đứng lên đi xem nào.

- Bịch…

Tô Bạch vừa mới buông tay, tiểu gia hỏa liền đặt mông ngồi xuống bàn làm việc, cậu bé bĩu môi biểu đạt sự bất mãn của mình, hiển nhiên cái mông đau nhức.

- Được rồi, như thế cũng rất tốt, trước kia con lớn rất nhanh, cha còn thực sự sợ con sẽ lớn hẳn lên trong vòng một năm. Như thế thật đúng là không tiện, xem ra bây giờ con đang phát triển như một đứa trẻ bình thường rồi.

Tô Bạch nhớ rõ lúc tiểu gia hỏa mới ra đời, cơ thể cậu bé giống như đứa trẻ sơ sinh mấy tháng tuổi, hơn nữa còn bị hắn ném vào bên trong chum nước, kết quả thế mà tiểu gia hỏa lại ở trong đó bơi vui vẻ đến mức quên cả trời đất.

Bây giờ nhìn tiểu gia hỏa chậm rãi phát triển như một đứa nhỏ bình thường, điều này cũng rất tốt, ngộ nhỡ lúc lớn lên không còn đáng yêu thì phải làm sao bây giờ.

Tiểu Lâm vịn tường, khập khiễng đi ra ngoài phòng ngủ, trực tiếp ngồi trên mặt đất. Tô Bạch có thể nhìn thấy trên người Tiểu Lâm có rất nhiều vết nứt, hiển nhiên lần này, Cát Tường vẫn nương tay, đương nhiên, có lẽ là do Cát Tường không muốn tùy tiện giết thính giả ở trong thế giới hiện thực. Lần trước đi du lịch ở Tứ Xuyên, đụng phải một đám người đến thu tiền lau xe, sau đó bọn họ còn ném thẳng giẻ lau lên người Cát Tường, kết cục của mấy người kia, trong lòng Tô Bạch cũng hiểu rõ mấy phần.

- Anh…

Tiểu Lâm nhìn Tô Bạch, vẻ mặt ai oán.

- Anh bẫy tôi đó hả?

- Tôi đã nhắc nhở anh đừng đi vào trong đó rồi.

Tô Bạch vừa ôm tiểu gia hỏa chơi đùa, vừa nói.

- Anh hẳn là nên nói cho tôi biết, trong phòng ngủ có một con đại yêu.

Tiểu Lâm ngẩng đầu, vành mắt đỏ lên:

- Thương thế này của tôi, có lẽ phải chờ đến thế giới chuyện xưa lần sau mới có thể tốt hơn.

- Là do anh tự làm tự chịu thôi.

Tô Bạch đứng lên:

- Có lẽ bây giờ anh không thể xem bức tranh kia được nữa, tôi không quản được con mèo đó, về phần bí thuật mà lúc trước anh nói với tôi, anh để cho tôi suy nghĩ thêm một lúc.

- Vậy tôi đến đây làm gì?

Tiểu Lâm khó khăn mở lòng bàn tay của mình ra:

- Ngu ngốc lái xe đến đây để bị hành hạ à?

- Tôi đã nói rồi, anh đây là tự làm tự chịu, không nên nói thêm gì nữa.

- Được rồi, dù sao bộ dạng này của tôi cũng không thể đi đâu được nữa, tôi có thể tá túc ở đây một thời gian không? Tuần tới tôi sẽ đi vào thế giới chuyện xưa.

- Phòng ngủ ở chỗ tôi rất nhỏ.

- Tôi có thể ngủ trong phòng làm việc.

Tiểu Lâm nói:

- Ở bên ngoài tôi vẫn còn có mấy kẻ thù, là kẻ thù liên quan đến nhân quả, ban đầu tôi không sợ bọn họ đến trả thù, thế nhưng dáng vẻ này của tôi, tôi thật sự hơi sợ.

Tô Bạch cầm chén trà trên bàn uống một ngụm, không nói chuyện.

Lúc này chuông cửa vang lên, Tô Bạch ấn nút:

- Mời vào.

Một người đàn ông trung niên mập mạp đi đến, ông ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, mang theo một chiếc cặp công văn.

- Chào Tô tiên sinh, tôi là người do đội trưởng Sở giới thiệu đến, cậu ấy nói với tôi chuyện này bên phía cảnh sát không tiện quản lý, cho nên bảo tôi đến tìm cậu.

Tô Bạch gật đầu, ra hiệu cho đối phương ngồi xuống.

Sau khi đối phương ngồi xuống liền đem cặp công văn đặt trên bàn làm việc:

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi họ Phương, tên đầy đủ là Phương Văn Hải, tôi không có danh thiếp, thật xin lỗi, trên tờ giấy này là số điện thoại và địa chỉ của tôi.

- Không sao, có chuyện gì thì ông nói đi.

Tô Bạch nhận lấy tờ giấy kia.

Phương Văn Hải mở cặp công văn của mình, từ trong đó lấy ra một chiếc túi nilon, sau đó mở túi nilon ra, đồng tử của Tô Bạch lập tức co rụt lại, bên trong túi nilon là vô số móng tay.

- Bắt đầu từ tuần trước, trong nhà của tôi thường xuyên xuất hiện những móng tay này, trong phòng ngủ, trong phòng khách, ở trên ban công, ở trong phòng bếp, khiến cho vợ chồng tôi sợ hãi, chúng tôi cho rằng có người cố ý quấy rối để trả thù mình, cho nên tôi đến cục cảnh sát báo án, thế nhưng bên phía cảnh sát lại từ chối loại trò đùa dai này.

- Con mẹ nó, móng tay này.

Tô Bạch còn chưa có lên tiếng, Tiểu Lâm ngồi ở dưới đất không nhịn được, vịn tường đứng lên:

- Người anh em, nhà mà ông đang ở là do chính mình xây dựng, không phải là chung cư, đúng không?

- Đúng thế, là nhà xây.

- Vậy thì đúng rồi, đây không phải là trò đùa dai của ai đó, đây là quỷ…

Tiểu Lâm bỗng nhiên nhìn về phía ánh mắt cảnh cáo của Tô Bạch, lập tức sửa lại:

- Chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ quý khách, tối nay chúng tôi sẽ đi đến nhà ông để kiểm tra một lần…

Chương 392 Tìm Đến

"Tôi có phải trả tiền đặt cọc luôn bây giờ không?"

Phương Văn Hải hỏi Tô Bạch, hiển nhiên ông ta chưa từng tiếp xúc qua nghề thám tử tư này, ban đầu báo án không thành công, lại bị Sở Triệu lừa gạt đến chỗ Tô Bạch, ông ta mang theo một loại cảm giác tin tưởng đối với đội trưởng đội cảnh sát hình sự, cho nên Phương Văn Hải cũng rất tin tưởng Tô Bạch.

- Không cần, ông chỉ cần xác nhận lại địa chỉ của mình với tôi là được, Phương tiên sinh, trước tiên ông có thể về nhà thu xếp với người trong nhà trước, buổi tối tôi sẽ đến nhà ông điều tra, tôi sẽ không thu tiền đặt cọc. Nếu sau khi kiểm tra, tôi không phát hiện ra manh mối gì, tôi sẽ không nhận vụ làm ăn này.

- Vậy thì làm phiền Tô tiên sinh, cảm ơn cậu, hiện tại gia đình tôi đang bị chuyện này giày vò đến mức cuộc sống không thể bình thường được.

- Người anh em, không vấn đề gì đâu, vì nhân dân phục vụ chính là tôn chỉ hoạt động của chúng tôi, nhưng ông dặn vợ nấu bữa tối nhé, chúng tôi không lấy tiền công, nhưng có thể ăn một bữa cơm chứ?

Lúc này Tiểu Lâm ôm bả vai của Phương Văn Hải nói.

- Vâng, vâng, vâng, tôi sẽ về nói với vợ mình.

Phương Văn Hải lại nói mấy câu cảm ơn, sau đó mới rời đi, hiển nhiên, ông ta vốn dĩ cho rằng chi phí mời thám tử tư sẽ rất cao, cho nên ôm một loại tâm lý sẽ bị làm thịt đến, thế

nhưng Tô Bạch lại nói, nếu hắn không thể giúp đỡ giải quyết vấn đề kia, hắn sẽ không lấy tiền, trong lòng Phương Văn Hải cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Ngay khi Phương Văn Hải vừa rời đi, hai tay Tiểu Lâm nắm lấy bàn làm việc của Tô Bạch, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào túi móng tay mà Phương Văn Hải để lại.

Tô Bạch ngồi xuống ghế làm việc của mình, nhìn Tiểu Lâm:

- Tôi chưa đồng ý cho anh tham gia.

- Thôi đi, anh biết thứ này là gì sao?

Tiểu Lâm cầm lấy một chiếc móng tay, sau đó lắc lư trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu.

- Ha ha, tôi biết ngay mà, đây là móng tay quỷ.

Tiểu Lâm sờ lên móng tay:

- Phẩm chất của thứ này rất bình thường, đối với tôi mà nói, nó cũng không dùng được.

- Bên dưới nhà ông ta có thứ gì đó à?

Tô Bạch hỏi.

- Ồ, làm sao anh lại biết?

- Không phải anh hỏi ông ta, nhà mà ông đang ở là do chính mình xây dựng hay là chung cư sao?

- Tám chín phần mười là như thế, có lẽ ngôi nhà của ông ta được xây dựng trên âm mạch, anh không phải là người cường hóa về phương diện kia, cho nên đối với mấy thứ này, anh không hiểu rõ. Nói một cách đơn giản, thời cổ đại trong lúc xây dựng nhà cửa rất chú ý đến vấn đề phong thủy, điều này không phải không có đạo lý, chẳng qua mấy năm gần đây, nhà

nước cấp phép cho quá nhiều dự án bất động sản, nhà cửa mọc lên như nấm, không có nhiều người thực sự quan tâm đến vấn đề này, chẳng qua gia đình Phương Văn Hải thật đúng là xui xẻo, có thể xây dựng nhà trên âm mạch cũng là một việc không đơn giản.

Tiểu Lâm từ chỗ Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc lá để hút:

- Sau khi con người ta chết sẽ đi đến âm phủ, xuống suối vàng, chung quy lại vẫn cần phải có một con đường, thật ra, con đường này thường tránh những nơi có nhiều dương khí, hơn nữa còn rất ngắn, chính là tương đương với khoảng thời gian ngắn cuối cùng mà vong hồn ở lại trên dương gian, nhà của ông ta hẳn là xây dựng trên vị trí đó.

- Nhưng vì sao những con quỷ kia lại muốn cắt móng tay để lại nơi đó?

Tô Bạch hơi không hiểu, nhíu mày nói:

- Đây là loại sở thích kiểu gì thế?

- Tôi cũng không biết, thế nhưng nhiều móng tay quỷ như vậy, vị trí nhà ông ta tám chín phần mười là nằm trên âm mạch, về phần nguyên nhân cụ thể thì còn cần phải qua đó xem mới biết, sao nào, tôi vẫn có tác dụng đúng không?

Tô Bạch liếc thoáng qua Tiểu Lâm:

- Bây giờ anh còn có thể ra ngoài được sao?

- Cho tôi thêm hai giờ để hồi phục, về cơ bản, tôi có thể khôi phục lại năng lực hoạt động, thế nhưng nếu muốn chiến đấu, độ khó sẽ khá lớn, nhưng lần này tôi giúp anh cũng không phải là không công, nơi có thể để cho lũ quỷ qua đường để lại móng tay của mình, nhất định có đồ vật nào đó ảnh hưởng đến bọn chúng. Nếu như tìm được thứ đồ kia, tôi muốn có nó, cùng lắm thì tôi đền bù tổn thất cho anh, được chứ?

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Xem tình hình như thế nào rồi nói.

- Vậy trước mắt tôi đi chữa thương đã, anh có thể mang theo con mèo kia đi cùng không?

- Không được, nó phải ở nhà trông đứa nhỏ.

"…"

Tiểu Lâm sửng sốt một lát:

- Con đại yêu đó có sở thích thật đặc biệt.

Lúc này tiểu gia hỏa ở trong ngực Tô Bạch thế mà lại chủ động đưa tay ra muốn cầm những móng tay kia, bị Tô Bạch đánh nhẹ vào bàn tay nhỏ:

- Thứ gì cũng muốn cầm, con về giường chơi đồ chơi đi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa về đến phòng ngủ, trên giường tiểu gia hỏa có không ít đồ chơi, Tô Bạch đặt một tấm ván nhựa nhỏ lên giường, cùng chơi xếp gỗ với tiểu gia hỏa.

Thời gian chơi cùng trẻ con luôn cảm thấy rất nhanh, nhất là với con của mình, các khối gỗ lần lượt được dựng lên lại đổ xuống, tiểu gia hỏa chơi vui đến quên cả trời đất.

Hai tiếng nhanh chóng trôi qua, Tiểu Lâm đứng ở cửa phòng ngủ gõ cửa:

- Tôi khỏe hơn rồi, bụng cũng đói, chúng ta đến ăn chực thôi.

Tô Bạch đi xuống giường, gọi một tiếng:

- Cát Tường, tao muốn đi ra ngoài một lát.

Hơn 10 giây sau, Cát Tường ngậm lấy bức tranh kia nhảy từ cửa sổ vào, đi đến bên giường nằm xuống cạnh tiểu gia hỏa,

nhìn tiểu gia hỏa ngồi chơi xếp gỗ.

Tô Bạch đi đến sờ đầu tiểu gia hỏa:

- Cha ra ngoài kiếm tiền nuôi con.

Sau khi nói xong, Tô Bạch và Tiểu Lâm cùng nhau đi xuống lầu, vẫn là dùng xe Tiểu Lâm để đến đó.

Trên xe, Tiểu Lâm mở một ca khúc vui nhộn.

- Có vẻ như anh hồi phục rất tốt.

- Không đâu, chỉ là mặt ngoài mà thôi, còn cần tốn không ít dược vật trân quý của tôi nữa, lần này thật đúng là thua thiệt, không những không nhìn được bức tranh, còn thiếu chút nữa mất mạng, nói thật lòng, người anh em, anh có con mèo kia, xét về mặt cấp độ, trên cơ bản không thể ngang bằng, tôi thật lòng ghen tị với anh.

- Con mèo đó không phải của tôi, nó là của một người bạn gửi nuôi ở đây.

- Tôi cũng muốn có một người bạn như thế.

Tiểu Lâm hâm mộ nói.

Tô Bạch đưa tay sờ lên mũi, lúc này Tiểu Lâm đã đi hết đường lớn, rẽ vào một con đường nhỏ giống như ở vùng ngoại thành, Tô Bạch hơi nhíu mày lại.

- Sao thế, có phải anh cảm thấy từ sau khi tôi lái xe vào con đường này, trong người anh có chút không thoải mái?

Một tay Tiểu Lâm lái xe, một tay hút thuốc, anh ta cố ý lái rất chậm, không phải là vì muốn cho Tô Bạch cảm nhận rõ điều đó, mà vì anh ta phải tìm biển số nhà:

- Tuy anh không phải cường hóa về phương diện này, thế nhưng cấp độ sinh mệnh của anh nhất định được cải thiện hơn nhiều, cho nên phương diện nhạy cảm cũng được tăng cường.

- Tôi cảm thấy hơi bị đè nén.

- Đây chỉ có thể được coi là một con đường nhánh, con mẹ nó, nếu như tôi không đoán sai, nhà của Phương Văn Hải hẳn là ở ngay vị trí phía trước, đó là một chỗ rẽ, tương tự như âm mạch bên trong khách sạn âm phủ.

Chương 393 Quỷ Đi Qua Đi Lại

"Vào thời dân quốc, đất nước rung chuyển, đám yêu ma quỷ quái thường xuyên xuất hiện, những nơi như thế rất tốt để mở một chợ quỷ, đáng tiếc những năm này, đầu tiên là tất cả mọi hoạt động của đám yêu ma quỷ quái đều bị lật đổ, cộng thêm việc thế giới hòa bình, con người hay quỷ đều đàng hoàng hơn, không còn nhiều chợ quỷ như thế nữa."

- Quả nhiên, chính là căn nhà này, lúc xây dựng ngôi nhà này, không phải ông ta bị người ta hố đấy chứ, cửa trước cửa sau thế mà đều bị âm mạch xuyên qua, cửa trước vào, cửa sau ra, cả ngày bị quỷ đi qua đi lại.

- Có quỷ quái như thế không?

Tô Bạch xuống xe nhìn thoáng qua.

- Chậc chậc, những con quỷ này đều đang muốn xuống âm phủ, chúng không phải là lệ quỷ, cũng chẳng phải oan hồn, cho nên bọn chúng không gây ảnh hưởng quá lớn đến người bình thường. Thế nhưng nếu như sống ở nơi này trong thời gian dài, con người sẽ trở nên Âu Mỹám hơn rất nhiều, nhất là người có sức khỏe không tốt, dương khí không đủ, lại càng dễ bị ảnh hưởng đến.

- Tôi thấy Phương Văn Hải rất ổn.

- Thôi đi, con hàng này đang giả bộ khờ dại với anh đó, thoạt nhìn thì giống như một kẻ thu tiền điện, nhưng rõ ràng là không phô trương. Nếu như tôi đoán không sai, ở bên ngoài, ông ta hẳn là chủ thầu công trình, tiền kiếm được cũng không

ít, đoán chừng cũng không thân thiết với người trong nhà, tới tìm anh cũng chỉ vì muốn an tâm mà thôi.

- Anh thật đúng là có kinh nghiệm xã hội phong phú.

- Phí lời, để tôi đi gõ cửa.

Tiểu Lâm vừa mới gõ cửa không được bao lâu, Phương Văn Hải đã ra mở cửa, sau đó mời hai người Tô Bạch vào nhà.

Đây là một căn nhà ba tầng, thoạt nhìn giống như loại hình biệt thự, cảm giác quả thật không tồi.

Sau khi vào nhà, Tô Bạch nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang bưng đồ ăn lên bàn, sắc mặt người phụ nữ này hơi đen, vẻ mặt cũng lộ ra hậm hực.

Trên ghế sofa là một cô gái khoảng 17 – 18 tuổi đang ngồi đó xem TV, cô gái cũng có vẻ ỉu xìu, không ngừng đổi kênh, đồng thời lúc bấm lên điều khiển từ xa, cô ta dùng rất nhiều sức, giống như đang phát tiết điều gì đó.

Trên ban công, có một người thanh niên cũng khoảng tuổi đó đang ngồi đọc sách, lúc Tô Bạch đi ngang qua, cậu ta khép sách lại, trừng mắt liếc về phía Tô Bạch, sau đó chạy về phòng của mình.

Hình như những lời Tiểu Lâm nói rất đúng, ngoại trừ Phương Văn Hải, những thành viên khác trong gia đình này đều không bình thường.

- Chị dâu còn chưa chuẩn bị xong, vậy chúng ta đi xem qua trước một lượt.

Tiểu Lâm từ trong phòng bếp đi ra, nháy mắt với Tô Bạch, ý tứ chính là, thế nào, tôi nói không sai chứ, cả nhà này, ngoại trừ Phương Văn Hải, tất cả đều có âm khí nặng nề.

Cả ngày bị quỷ đi tới đi lui, làm sao có thể không âm khí nặng nề.

- Để tôi dẫn hai cậu đi, bởi vì còn có cả phòng của con trai và con gái tôi.

Lúc này Phương Văn Hải đi đến nói.

- Ồ, bây giờ ông vẫn còn biết mình là cha tôi cơ đấy.

Cô gái ngồi trên sofa càng thêm dùng sức bấm vào điều khiển từ xa, sau đó cầm hộp sữa ở bên cạnh lên, cô ta không uống, chỉ dùng sức cắn ống hút.

Phương Văn Hải không để ý đến con gái, ông ta dẫn theo Tô Bạch và Tiểu Lâm đi thăm quan căn nhà.

Ba người đi vào phòng của cô con gái trước, căn phòng của cô con gái rất ấm áp. Đúng lúc này, vợ của Phương Văn Hải đang ở trong bếp bỗng nhiên lại gọi ông ta. Phương Văn Hải nói một câu xin lỗi không dẫn hai người bọn họ đi tiếp được liền rời đi, chỉ còn lại Tô Bạch và Tiểu Lâm ở trong căn phòng này.

- Căn phòng này rất ấm áp, khá tốt.

Tiểu Lâm nhìn thoáng qua rồi nói.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, đưa tay thò xuống gầm giường, lấy ra con búp bê vải và con rối đã bị kéo hoặc những thứ khác làm cho biến dạng.

- Thật ấm áp.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lại lấy ra một chiếc hộp nhựa và mở nó ra, bên trong có dao cạo râu và mấy đồ dụng cụ bấm móng tay.

Tiểu Lâm đến gần, cầm lấy dạo cạo râu lên, đặt ở trước mũi ngửi, sau đó còn hôn lên một cái:

- Thật thơm.

Sau đó nhìn vào gương và cạo râu:

- Anh nói xem, trong phòng của một cô gái sao lại để dao cạo râu làm gì, chẳng lẽ nội tiết tố trong người cô ta mất cân đối, cho nên mọc râu dài à?

- Có lẽ nó không dùng để cạo lông phía trên.

Tô Bạch vừa dùng nhíp gắp ra một nhúm lông màu đen, vừa nhìn về phía Tiểu Lâm đang cạo ria mép:

- Mà chính là cạo ở phía dưới.

"…" Tiểu Lâm.

- Con mẹ nó…

Nghĩ đến việc vừa rồi chính mình còn hôn chiếc dao cạo râu này, Tiểu Lâm liền cảm thấy buồn nôn.

- Không phải vừa rồi anh còn rất thích thú sao, dùng cái này rất kích thích.

Tô Bạch cầm con búp bê vải lên. Con búp bê này đã bị móc đi hai mắt, cắt mũi. Lệ khí trên người cô gái này rất nặng, không biết là do trời sinh, hay là bởi vì âm mạch ảnh hưởng nên biến thành dạng này.

- Tôi đâu phải kẻ biến thái, thứ đó không có gì kích thích, lúc ra ngoài sửa xe, tôi cũng không hôn chỗ đó. Trước kia lúc còn tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện, tâm trạng kích động sửa một cái xe bus, thế mà miệng đầy khí hư.

Tiểu Lâm ôm trán, vẻ mặt biết vậy chẳng làm.

(Sửa xe: Là một từ lóng trên mạng Trung Quốc ám chỉ việc liên quan đến tình dục.)

- Đừng kể khổ nữa, chúng ta cần nhanh chóng tìm đồ, không phải anh nói ở nơi này có thứ đồ tương tự như tác dụng của pháp khí à, nếu không, làm sao những thứ quỷ quái kia đi

ngang qua nơi này còn muốn để lại móng tay, không thể nào là vì muốn chứng minh mình đã từng đi "du lịch" qua nơi này.

- Thứ đó tìm được cũng không có tác dụng mấy, nếu là pháp khí có phẩm chất cao, lúc xây dựng ngôi nhà này đã sớm tản ra khí thế lớn, bị nhân sĩ huyền học lấy đi.

- Đúng rồi, tôi muốn hỏi anh một vấn đề.

Tô Bạch đứng lên, nhìn về phía Tiểu Lâm:

- Dựa theo cách nói của anh, vị trí của ngôi nhà này kỳ lạ như thế, những nhân sĩ huyền học bình thường có thể nhìn ra không?

- Độ khó khăn không lớn, chỉ cần không phải đám thần côn dựa vào mấy chiêu lừa đảo để kiếm cơm, cơ bản đều có thể nhìn ra được.

Tô Bạch gật đầu, ra hiệu chính mình biết rồi.

- Căn phòng này không có gì hay để xem nữa, chúng ta đổi căn phòng khác thôi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đi ra khỏi phòng của cô gái, đi đến căn phòng bên cạnh, đây là phòng ngủ của vợ chồng Phương Văn Hải.

Tô Bạch đứng ở nơi đó tùy ý xem qua, Tiểu Lâm thì rất chuyên nghiệp, không bỏ qua một góc ngách nào.

- Trước kia anh từng làm trộm à?

Tô Bạch hỏi.

- Ha ha, bị anh nhìn ra rồi, làm thuê lại lười đi làm thuê, không chịu nổi khổ, chỉ có thể đi làm mấy việc như trộm gà bắt chó để kiếm miếng cơm, đây gọi là dày công tu dưỡng, anh nhìn dáng vẻ của mình xem, đứng ở nơi đó đâu giống một

thám tử tư, người không biết còn cho rằng anh là đại gia đến xem nhà đó, ồ, tôi có phát hiện.

Lúc này, Tiểu Lâm vừa mới mở ra tủ quần áo của vợ chồng Phương Văn Hải, xốc lên mấy bộ quần áo được để ở dưới cùng bên trái của tủ quần áo.

- Chậc chậc chậc, quả nhiên là có phát hiện.

Tô Bạch đi đến, cầm lấy đồ ở trong tay Tiểu Lâm, đây là một cái hộp chuyển phát nhanh, trong hộp có thứ dùng như để bôi trơn và bao cao su.

Chương 394 Hoảng Sợ

Những thứ như bao cao su hay dầu bôi trơn xuất hiện ở trong một gia đình nào đó đều là chuyện hết sức bình thường.

- Cất kỹ như vậy, thật đúng là thú vị, con cái bọn họ đã lớn rồi, chẳng lẽ còn sợ con cái nghịch loạn à?

Tiểu Lâm lẩm bẩm.

- Không, vấn đề nằm ở chỗ này, anh xem qua hóa đơn giao hàng đi.

Tô Bạch chỉ vào phía dưới đáy hộp chuyển phát nhanh, nơi đó có một tờ hóa đơn giao hàng, đoán chừng sau khi người dùng ký nhận liền trực tiếp bỏ vào trong hộp chuyển phát nhanh:

- Ngày giao hàng là bốn hôm trước, dựa theo số lượng ghi trên này, xem ra đã dùng hết 8 cái rồi.

- Đây thì tính là gì chứ? Nhà người ta tính phúc (đời sống tình dục) hài hòa… Ồ?

Tiểu Lâm rốt cuộc hiểu ra ý tứ của Tô Bạch:

- Không đúng, xem dáng vẻ của Phương Văn Hải, ông ta không giống loại người thường xuyên về nhà, chẳng lẽ mấy ngày nay ông ta đột nhiên nhớ đến người vợ già ở nhà, cho nên mỗi đêm đều triền miên lâu như thế? Bốn ngày 8 cái bao cao su, con mẹ nó, lão Phương này đã ở tuổi trung niên còn long tinh hổ mãnh như thế ư, nhìn ông ta không giống như người cắn thuốc, bình thường sau hai ngày, người cắn thuốc đều sẽ cảm thấy tinh thần mệt mỏi, thứ đồ chơi kia trở nên mềm oặt, muốn cứng cũng không cứng nổi.

- Kinh nghiệm của anh thật đúng là phong phú.

- Lúc còn trẻ tuốt ống nhiều, cho nên thận hư, thỉnh thoảng tôi cũng dùng một ít thứ đồ chơi này, tôi đâu có như đại thiếu gia anh, từ nhỏ đến lớn, chắc hẳn anh không thiếu phụ nữ nhỉ. Anh nhìn đi, dầu bôi trơn và những thứ đồ chơi khác cũng dùng không ít, quả thực dáng vẻ chiến đấu rất kịch liệt. Người ta thường nói, tuổi trẻ không biết quý tinh trùng, đến khi về già lệ rơi đầy mặt (Tuổi trẻ tuốt ống quá nhiều, đến khi về già thận hư), không hiểu lão Phương bảo dưỡng như thế nào nhỉ.

Tiểu Lâm vừa nói vừa nhìn Tô Bạch, sau đó anh ta hơi nhíu mày, nói:

- Trên thực tế, tôi càng có khuynh hướng người sử dụng thứ này không phải là lão Phương, bởi vì đoán chừng lão Phương không có năng lực và thời gian, rất có thể lão phương bị đội nón xanh.

- Vợ của lão Phương không phải sống một mình ở nhà, trong nhà còn có một đứa con trai và con gái, muốn tìm một nhân tình bên ngoài về mây mưa là rất khó, hơn nữa thứ này được đặt ở trong nhà, hiển nhiên bọn họ không có ra ngoài thuê nhà nghỉ hay khách sạn, mà chính là làm chuyện đó trong nhà. Đồng thời, nếu như đây là đồ của con gái lão Phương, cô nhóc cũng không cần thiết phải giấu chúng trong phòng ngủ của cha mẹ.

Tô Bạch đem chiếc hộp chuyển phát nhanh cho Tiểu Lâm:

- Anh trả lại thứ này về chỗ cũ, chúng ta đến phòng con trai của bọn họ nhìn xem.

Vẻ mặt Tiểu Lâm giống như một tay chơi già đời nhìn Tô Bạch, cười nói:

- Anh thế mà lại có suy nghĩ giống như tôi, con mẹ nó, thật đúng là kích thích, nếu quả thật là như thế, những tình tiết

trong mấy bộ phim thể loại "hành động tình cảm" mà tôi xem trước đó, có cơ hội tái hiện ở ngay trước mắt.

Tô Bạch không phản ứng gì với vẻ hưng phấn của Tiểu Lâm, hắn đi ra ngoài trước, đi đến chỗ góc rẽ, mở cửa phòng ngủ của con trai lão Phương ra, Tiểu Lâm đi theo vào.

Phòng ngủ của con trai lão Phương rất đơn giản, một tủ sách, trên bàn có một chiếc laptop và một chiếc máy tính để bàn, còn lại gần như không có gì, thoạt nhìn giống như dáng vẻ phòng ngủ của một nam sinh.

Tiểu Lâm tìm kiếm xung quanh, sau đó nói với Tô Bạch:

- Không có nơi nào giấu đồ.

Tô Bạch chỉ vào chiếc laptop.

Tiểu Lâm hiểu ra, lập tức đi đến mở máy, sau khi khởi động xong, Tiểu Lâm liếc nhìn thoáng qua:

- Con mẹ nó, chiếc máy tính này còn sạch hơn cả mông, ngay cả trò chơi cũng không có.

Sau đó, Tiểu Lâm lại mở máy tính để bàn ra, lần này cần phải đăng nhập bằng mật mã.

- Thật ra việc giải mã password rất đơn giản, anh chờ tôi một lát.

Tiểu Lâm bắt đầu phá mật mã:

- Loại mật khẩu đơn giản này chỉ đối phó được với mấy người quân tử thôi, ban đầu tôi chính là dựa vào việc hack phần mềm trò chơi để kiếm tiền.

Tô Bạch ngồi xuống cạnh giường, nhìn Tiểu Lâm ở nơi đó bận rộn:

- Anh thật đúng là toàn năng.

- Quá khen, quá khen, OK, giải quyết xong rồi.

Chiếc máy tính để bàn hiện ra giao diện chính:

- Điều này cũng rất đơn giản, trước tiên tôi sẽ thử tìm mấy thư mục bị ẩn, ồ, thật đúng là đơn giản, tôi tìm thấy rồi. Wow, lão Bạch, lão Bạch, anh mau đến đây mà xem bộ phim bom tấn hành động thực tế, lão Phương thế mà bị chính con trai mình đội nón xanh rồi.

Lúc ăn cơm tối, Tiểu Lâm ăn như hổ đói, anh ta ăn một cách không hề khách sáo, khả năng bếp núc của vợ Phương Văn Hải thật đúng là rất tốt, trong lúc ăn cơm, Phương Văn Hải cũng rất biết điều chỉnh bầu không khí.

Sau khi ăn xong, con trai và con gái lão Phương rời khỏi bàn ăn, còn vợ của ông ta thì bắt đầu thu dọn bát đũa. Phương Văn Hải, Tô Bạch và Tiểu Lâm ngồi ở trên sofa hút thuốc, nói chuyện.

- Hai cậu có phát hiện gì rồi à?

Hiển nhiên lão Phương rất coi trọng việc này, cho dù là ai, trong nhà bỗng nhiên xuất hiện nhiều móng tay như thế, đoán chừng đều sẽ không chịu nổi, loại cảm giác hoảng sợ đó đủ khiến cho người ta ăn không ngon, ngủ không yên.

- Chúng tôi đã kiểm tra qua tầng 1, không phát hiện ra điều gì, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi lên tầng 2 nhìn xem, hẳn là có thể loại bỏ khả năng có người dở trò đùa dai trong nhà ông, rất có thể là do những nhân tố khác.

Tô Bạch nói.

- Ý cậu là, có người cố ý muốn chỉnh tôi?

Lão Phương hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tôi không đắc tội qua với người nào cả.

Tiểu Lâm thấy Tô Bạch đang nói chuyện với Phương Văn Hải, chính mình thì cười ha hả rời khỏi phòng khách, chuẩn bị

đến nhà vệ sinh đi tiểu. Sau khi đi vào trong phòng vệ sinh, trước tiên Tiểu Lâm rửa mặt, sau đó mở cửa ngăn, phát hiện con gái lão Phương đang ngồi trên bồn cầu.

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

Tiểu Lâm lập tức đóng cửa ngăn lại, cơn buồn tiểu cũng biến mất.

Dường như con gái của lão Phương cũng bị hù dọa, không lên tiếng, đoán chừng là da mặt mỏng.

- Móa nó, thật đúng là xui xẻo.

Tiểu Lâm từ trong phòng vệ sinh đi ra, đúng lúc nhìn thấy bên trong phòng lão Phương có người, anh ta nghiêng người nhìn sang, là vợ lão Phương đang thay quần áo trong đó, bà ta đang cởi quần áo vừa làm việc nhà, sau đó thay một bộ quần áo thoải mái khác.

- Chậc chậc, dáng người vẫn rất nóng bỏng nha, khó trách có thể câu dẫn được con trai mình.

Lúc này vợ lão Phương cũng đã thay xong quần áo, thấy không còn gì hay để xem, Tiểu Lâm mới âm thầm rời đi.

Đúng lúc con trai của lão Phương cầm một quyển sách đi đến, lúc đi ngang qua bên người Tiểu Lâm, cậu ta nhìn cũng không nhìn Tiểu Lâm lấy một cái, đi thẳng đến phòng ngủ của mình.

- Móa nó, ranh con không biết lễ phép.

Trong lòng Tiểu Lâm thầm mắng một câu:

- Người bình thường có thể giúp các người xử lý chuyện quỷ dị này sao, còn không phải đến cầu ông đây ư?

Không còn buồn tiểu nữa, Tiểu Lâm cũng lười đi lung tung, hiện tại đối với anh ta mà nói, chuyện quan trọng nhất

chính là còn chưa tìm được thứ pháp khí có khả năng tồn tại, đây chính là cơ hội để phát tài trong thế giới hiện thực, trời cho không lấy chính là tội lỗi, nhất định không được bỏ qua.

Lúc sắp đi đến phòng khách, Tiểu Lâm nghe thấy tiếng TV, hẳn là đang xem một show nào đó, hơn nữa âm lượng rất to.

- Tiểu Quyên, con không nhìn thấy cha và chú đang nói chuyện ư, con mau cho nhỏ tiếng TV, làm sao con lại không hiểu chuyện như thế.

- Sao nào, con chính là có mẹ sinh, không có cha dưỡng đó.

Con gái lão Phương cãi.

- Được rồi lão Phương, không nên tức giận, chúng ta lên lầu xem qua thôi.

- Được, Tô tiên sinh đừng trách bọn nhỏ, bọn nhỏ đều bị mẹ chúng chiều hư rồi.

Lúc này đúng lúc Tiểu Lâm quay lại phòng khách, nhìn thấy lão Phương và Tô Bạch đang đứng dậy rời khỏi sofa, đi về phía bên này.

Sau đó Tiểu Lâm nhìn thấy con gái của lão Phương vẫn đang ngồi trên ghế sofa, tiếp tục làm theo ý mình, TV vẫn mở rất to, giữa phòng bếp và phòng khách là cánh cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy vợ lão Phương còn đang đeo tạp dề để rửa bát, con trai lão Phương vẫn đang ngồi đọc sách ngoài ban công.

Bỗng nhiên, một luồng hơi lạnh xông đến.

Miệng Tiểu Lâm hơi há ra, tay phải không kiềm chế nổi mà run rẩy.

Chương 395 Anh Không Cảm Thấy Kích Thích Sao

Tô Bạch và lão Phương cùng nhau đi đến, nhìn thấy dáng vẻ giống như người mất hồn của Tiểu Lâm, Tô Bạch hơi nhíu mày, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu với Tiểu Lâm, Tiểu Lâm mím môi, vẻ mặt bình tĩnh lại, nói:

- A Bạch, có phải chúng ta nên trở về lấy thêm một số trang thiết bị như đồ để thu thập dấu vân tay hay DNA không?

- Sao thế, Tô tiên sinh, hai cậu không mang theo đồ đến à?

Lão Phương cảm thấy ngoài ý muốn hỏi.

Tuy không biết rốt cuộc Tiểu Lâm đã phát hiện ra chuyện gì, thế nhưng có thể đem Tiểu Lâm hoảng sợ thành bộ dạng này, hiển nhiên sự tình không đơn giản, nếu Tiểu Lâm đã ngầm đề nghị rời khỏi đây, Tô Bạch cũng vô thức thuận nước đẩy thuyền, hẳn là có một số việc không thể và không tiện nói rõ ở đây.

- Vậy…

Lão Phương không biết nên nói gì cho phải, thám tử tư do mình mới đến, thế mà lại không mang đủ trang bị, hiện tại muốn rời đi trước, hôm nay hai người đến đây, may mắn ông ta chỉ mời bọn họ một bữa cơm tối, không đưa tiền, coi như ông ta không tổn hại gì.

- Phương tiên sinh, rất xin lỗi, chúng tôi sẽ hẹn lại thời gian để ngày mai qua, bởi vì chuyện của ông khác với những gì chúng tôi đã dự đoán, cho nên chúng tôi cần phải về nghiên

cứu một lát, ngày mai tôi sẽ mang theo một số thiết bị giám sát đến nhà ông, cái này sẽ được đưa tới và lắp đặt miễn phí.

- Làm thế sao được, làm thế sao được.

Nghe thấy Tô Bạch còn muốn lắp đặt miễn phí thiết bị giám sát cho mình, trong lòng lão Phương cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau khi chào tạm biệt, lão Phương đưa Tô Bạch và Tiểu Lâm đến cửa chính, chờ bọn họ ngồi lên xe, ông ta mới quay người về nhà.

Ở trên xe, hai tay Tiểu Lâm nắm chặt tay lái, không ngừng nuốt nước bọt, đây là một loại phản ứng theo bản năng của con người để làm dịu đi cảm xúc kích động của chính mình.

- Rốt cuộc thì anh đã phát hiện ra chuyện gì mà lại bị dọa sợ thành dáng vẻ này?

Tô Bạch chủ động đưa một điếu thuốc cho Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm run rẩy nhận lấy điếu thuốc lá, sau đó châm lửa, hít một hơi thật sâu, sau đó nặng nề thở ra.

- Con mẹ nó, may mắn mà chúng ta không làm chuyện gì, nếu không, có lẽ chúng ta sẽ không ra khỏi đây được.

Tiểu Lâm không ngừng hít sâu:

- Anh biết không, tôi đụng phải quỷ.

- Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Tô Bạch hơi không hiểu hỏi:

- Chẳng lẽ trước đó anh nói dối tôi chuyện mình là cường hóa phương diện kia sao, anh đụng phải con quỷ gì mà lại bị hoảng sợ thành bộ dạng này?

- Không phải, anh hãy nghe tôi nói hết đã, anh biết không, lúc tôi đụng phải đám quỷ kia, từ trên người chúng, tôi không

cảm nhận được một hơi thở nào thuộc về quỷ, trong cảm nhận của tôi, bọn chúng chính là người.

- Anh có thể hiểu được loại cảm giác này không? Một con quỷ đi qua trước mặt tôi, ở trước mặt tôi thay quần áo và ngồi bồn cầu, ông đây đều coi bọn chúng như người thật, một chút cũng không phát giác được đám người đó đều là quỷ.

- Trên người anh có cường hóa huyết thống cương thi đúng không, chắc hẳn anh rất mẫn cảm với hơi thở cương thi, lấy một ví dụ, anh đi đến một quán ăn, cùng ăn cơm với một đám người, sau khi cuộc vui kết thúc, quay đầu nhìn lại, những người vừa mới còn cùng anh ăn uống linh đình, từng người thế mà đều là cương thi, anh sẽ có cảm giác gì?

- Trên phương diện mà anh am hiểu nhất, xuất hiện một loại tồn tại có thể khiến cho anh hoàn toàn nhìn không thấu, loại sợ hãi này, có thể anh sẽ biết được một chút.

Cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu rõ, làm một người cường hóa huyền học giống như đạo sĩ và hòa thượng, ở phương diện này, năng lực của Tiểu Lâm thật đúng là không tồi, đoán chừng không thua kém mập mạp bao nhiêu, thế nhưng từng con quỷ biến thành hình dáng người đi ngang qua mặt mình, anh ta thế mà không mảy may phát giác ra được điều gì, chuyện này chẳng khác gì việc bị nghiền ép ngay trên lĩnh vực mình am hiểu nhất, đồng thời từ đó có thể thấy rõ, mấy con quỷ kia có bao nhiêu đáng sợ.

- Anh nói rõ ra xem nào, anh nhìn thấy người nào ngồi bồn cầu, người nào thay quần áo, sau đó làm sao anh phát hiện ra bọn họ là quỷ?

- Tôi… Trước đó không phải tôi đi vào trong nhà vệ sinh sao, tôi nhìn thấy con gái của lão Phương đang ngồi xổm ở bồn cầu, sau đó nhìn thấy vợ ông ta đang ở trong phòng ngủ thay quần áo…

- Khoan đã.

Tô Bạch lấy tay che miệng, bỗng nhiên hắn rất muốn cười.

- Móa nó, anh thế mà còn muốn cười, ông đây vừa bị dọa đến mức thiếu chút nữa đã đái ra cả quần.

- Được rồi, anh nói tiếp đi.

- Tôi còn nhìn thấy con trai của lão Phương cầm một quyển sách đi ngang qua tôi để về phòng của mình, sau đó lúc tôi đi đến phòng khách, tôi nhìn thấy con gái của lão Phương đang ngồi trên sofa xem TV, còn nói chuyện với lão Phương. Vợ ông ta vẫn đang rửa bát trong phòng bếp, con trai ông ta vẫn đang đọc sách ngoài ban công, lúc đó ông đây sững sờ, không phải nhóm trước thì chính là nhóm sau, dù sao trong đó ít nhất có một đám quỷ, thậm chí có khả năng, có người có quỷ, lẫn lộn trong đó.

Tiểu Lâm càng nói càng kích động, hiển nhiên cảm giác gặp thoáng qua quỷ mà lại không hề biết khiến cho anh ta không rét mà run.

Tô Bạch để tay ra ngoài gẩy tàn thuốc, hơi khó hiểu hỏi:

- Nếu như nơi này thật sự là một động quỷ, đến mức ngay cả anh cũng phải e ngại, vì sao Phát Thanh Khủng Bố không phát ra nhiệm vụ hiện thực để cho thính giả nào đó đến giải quyết?

- Có lẽ Phát Thanh Khủng Bố không cảm thấy nó tạo thành uy hiếp gì.

Tiểu Lâm suy đoán:

- Nói chung, chỉ khi chính bản thân Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy một thứ gì đó trong thế giới hiện thực có thể tạo thành uy hiếp đến sự ổn định của thế giới thực, nó mới có thể

tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho thính giả thích hợp đến giải quyết.

- Theo như ý anh, tôi có thể hiểu thành, đám quỷ trong căn nhà này là vô hại không? Dù sao chúng ta rời đi, sau đó ngồi lên xe, đám quỷ kia cũng không ngăn cản chúng ta.

- Tô Bạch, anh hãy từ bỏ vụ làm ăn này đi, chúng ta không cần thiết dính dáng quá sâu vào trong chuyện này, thứ ở trong này rất đáng sợ, bọn chúng không phải là những con quỷ thông thường, bên trong hẳn là có người sống, cũng có quỷ, người và quỷ, chung sống hài hòa trong căn nhà này, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta không rét mà run, người quỷ khác đường là một đạo lý rất rõ ràng, loại người cùng quỷ nói chuyện yêu đương, yêu thương lẫn nhau, cùng ở chung một chỗ, chỉ có xuất hiện trong phim truyền hình và tiểu thuyết, ở thế giới hiện thực không có khả năng xuất hiện một màn này, bởi vì người và quỷ ở chung một chỗ, hoặc là mỗi ngày quỷ bị dương khí của người làm cho thương tổn, đến sau cùng linh hồn sụp đổ, hoặc là người bị âm khí nhập thể, dẫn đến bệnh nặng liệt giường.

- Thế nhưng chuyện đó lại phát sinh ở đây, hơn nữa ngoài việc mấy thành viên trong gia đình lão Phương có tính tình âm trầm, tôi không cảm thấy cơ thể bọn họ có vấn để gì.

- Đây chính là chuyện khiến cho tôi sợ hãi nhất, tất cả những thứ này làm sao có thể xảy ra? Một cái âm mạch tuyệt đối không thể đạt đến cấp độ này, âm mạch chỉ là một con đường để cho con người ta sau khi chết đi, đi đến âm phủ, trên thực tế, nó không quá đáng sợ, không thể gây ra loại hiệu quả như thế.

- Tô Bạch, chẳng lẽ anh vẫn muốn điều tra à? Nói thật lòng, lần này nó để cho chúng ta thoải mái rời đi, lần tiếp theo, chưa chắc đã thế?

- Anh không cảm thấy kích thích sao?

Tô Bạch nhả một vòng khói thuốc:

- Chuyện này kích thích hơn việc điều tra vụ án nữ thư ký nhiều, ha ha.

Chương 396 Thật Kích Thích

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Tô Bạch, Tiểu Lâm gãi tóc mình:

- Chỉ dựa vào hai chúng ta thôi ư? Tôi nói này, ít nhất anh cũng nên đem con mèo kia đến, cái tên điên này.

- Tôi không đưa con mèo kia đến đây được, nó cũng không nghe lời tôi.

Tô Bạch xua tay.

- Vấn đề anh vừa nói, bây giờ tôi muốn đi xác nhận một chút, rốt cuộc có thật sự thần bí và nguy hiểm như thế không.

- Anh thế mà không tin tôi?

- Lần trước người nào đã vỗ ngực với tôi nói sẽ không đi vào trong phòng ngủ của tôi?

"…" Tiểu Lâm.

Tô Bạch xuống xe, hắn không đi đến cửa chính nhà lão Phương mà chính là đi đến tường bao, lúc này Tiểu Lâm cũng đi theo đến:

- Người anh em, chỗ tôi có một ít nước mắt trâu có thể giúp đỡ anh một chút.

Sau khi nói xong, Tiểu Lâm lấy một chiếc bình nhỏ và mở nắp, một mùi hôi thối truyền đến, Tô Bạch nhíu mày nói:

- Được rồi, để tôi xem tình hình thế nào.

Tiểu Lâm đành phải hậm hực đóng nắp bình lại:

- Tôi ở chỗ này tiếp ứng cho anh, chúng ta có thể hỗ trợ nhau.

Tô Bạch cười nói:

- Xem ra anh thật sự bị dọa sợ mất mật rồi.

- Tôi nói rồi, ít nhất anh cũng nên mời mấy người bạn thính giả là người cường hóa về phương diện huyền học đến đây, tôi không dọa anh, nếu chúng ta còn tiếp tục làm nó nổi giận, hậu quả thật sự vô cùng đáng sợ.

Tô Bạch không có đáp lời, chỉ nắm lấy mép tường, cả người trèo lên, lập tức xoay người nhảy vào.

Nơi này là sân sau của nhà lão Phương, nhà của lão Phương không có vườn hoa giống như căn biệt thự lúc trước của Tô Bạch, cho nên sân sau của nhà ông ta rất nhỏ, không có vườn hoa gì, chỉ có một cái cây.

Tô Bạch đứng dưới tàng cây, phía trước đúng là phòng khách nhà lão Phương.

Phòng khách của nhà ông ta không có rèm cửa, từ cửa sổ sát mặt đất có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong.

Sau đó Tô Bạch nhìn thấy có người đang giúp lão Phương cài đặt thứ gì đó, Tô Bạch vô thức đến gần một chút, cuối cùng hắn cũng nhìn và nghe thấy rõ giọng nói của bọn họ.

- Thật sự đã làm phiền đến cậu rồi Tô tiên sinh, tối nay cậu nhất định phải ở lại ăn cơm nhé, cậu đến đây xem qua, còn giúp tôi miễn phí lắp đặt camera giám sát, tôi cảm thấy rất ngại, nếu như cậu còn nhận tôi là bạn, vậy tối nay cậu ở lại đây ăn cơm nhé.

- Đây là chuyện tôi phải làm, chuyện tôi đã đồng ý với ông, tôi nhất định sẽ làm đến cùng.

Người lắp đặt camera kia xoay người lại nói chuyện với lão Phương, đúng lúc Tô Bạch nhìn thấy, người kia, vậy mà lại có dáng dấp giống hắn như đúc, Tiểu Lâm đứng bên cạnh người đó, trong miệng ngậm điếu thuốc, nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ không kiên nhẫn.

Tô Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời đã ngả về tây, chính là lúc hoàng hôn, thế nhưng Tô Bạch nhớ rõ được lúc ăn cơm xong ra khỏi nhà lão Phương đã là trăng sáng sao thưa, hoàng hôn này từ đâu mà đến?

Mồ hôi lạnh bắt đầu từ trên người Tô Bạch chảy ra.

Trong lòng Tô Bạch không ngừng nhắc nhở mình, nơi này là thế giới hiện thực, không phải thế giới chuyện xưa.

Thế nhưng, trong thế giới hiện thực, làm sao lại có thể xuất hiện loại chuyện không thể nào tưởng tượng nổi như thế này?

Tô Bạch đột nhiên ý thức được, cảm giác sợ hãi của Tiểu Lâm là đúng, căn nhà và các thành viên bên trong quả thật khủng bố!

Tô Bạch quay người lại muốn leo tường đi ra ngoài, lý tính nói cho hắn biết, rời khỏi bức tường này sẽ an toàn, mọi chuyện trở lại bình thường, chẳng qua khi hai tay Tô Bạch nắm lấy mép tường, chuẩn bị nhảy lên, hắn bỗng nhiên cảm thấy một lực hút đáng sợ truyền đến người mình, dường như nó muốn vĩnh viễn giam hắn ở chỗ này.

- Quỷ quân nghe hiệu lệnh của ta, si mị võng lượng đinh mậu hành!

(Si mị và võng lượng đều là tên quỷ thần, yêu quái.)

Giọng nói của Tiểu Lâm từ bên ngoài truyền đến.

Tô Bạch cảm giác bên dưới chân mình có một luồng sáng, cuối cùng hắn bị ném qua tường, rơi xuống đất.

- Tôi đã nói cho anh biết rồi, đừng có đi trêu chọc nó, tôi có thể cảm nhận được bọn quỷ kia đã cảm giác được chúng ta đang mạo phạm đến bọn chúng, nó đang phản kích.

Tiểu Lâm đứng ở bên người Tô Bạch, không ngừng tức giận nói.

Tô Bạch dựa người vào cột điện ngồi xuống, tuy trên người hắn mồ hôi đầm đìa. Thế nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn còn như cũ, thật đúng là kích thích, không cần đi vào thế giới chuyện xưa cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác này.

Ngay sau đó, Tô Bạch lấy điện thoại của mình ra, mở phần tin nhắn thoại trên wechat.

Sau đó ghi âm lại gửi lời mời cho mập mạp, Gia Thố và hòa thượng Thất Luật.

Lúc trở về, trên tay Tiểu Lâm cầm theo rất nhiều thứ, bởi vì Tô Bạch không trực tiếp để anh ta lái xe về nhà, mà chính là dừng ở một siêu thị nhỏ, mua một ít rau xanh và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, có lẽ nếu Tô Bạch sống một mình, hắn không cần phải tỉ mỉ như vậy, nhưng nếu dẫn theo một đứa nhỏ, có rất nhiều thứ cần phải học, không thể để mỗi ngày đều cho đứa nhỏ ăn cơm hộp với mình được.

Sau khi xách túi lớn túi nhỏ đi vào, Tiểu Lâm ngồi xuống sofa trong văn phòng bắt đầu nghịch điện thoại di động, Tô Bạch thì ở trong phòng nhỏ nấu cơm, chỗ nấu cơm được thiết kế hệ thống thông gió rất thông thoáng, cho nên trong nhà không có mùi dầu mỡ.

Nghịch điện thoại di động một lúc, Tiểu Lâm dường như cảm thấy nhàm chán, đứng tựa ở phòng bếp nhìn Tô Bạch đang bận rộn, khoảng 2 phút sau, anh ta nói:

- Không biết vì sao lúc tôi nhìn thấy anh nấu cơm lại có chút muốn chảy cả nước mắt, thật đúng là không dễ dàng, một

đại thiếu gia, còn là thính giả, bây giờ thế mà có thể vui vẻ chịu đựng sống như thế, thật đúng là thú vị.

- Trong tủ còn mấy bộ bát đũa, anh rửa nó cho tôi.

Tô Bạch vừa cho gia vị vừa nói, không để ý đến việc Tiểu Lâm muốn gây dựng bầu không khí.

- Ồ… Anh không thể để tôi cảm động thêm mấy giây sao?

Tiểu Lâm thở dài, cất di động vào trong túi.

- Chưa từng có người ngoài đến đây, cho nên bát đũa để ngoài chỉ đủ cho tôi, anh không ngại thì dùng thẳng bát cũ đang cất trong tủ là được.

- Tôi cảm thấy vẫn nên rửa qua thì tốt hơn.

Tiểu Lâm đi rửa bát, thuận tiện còn giúp Tô Bạch dọn dẹp tủ đồ, sau đó còn xắn tay áo lên bắt đầu quét dọn lau chùi, làm tất cả mọi việc.

Lúc Tô Bạch bưng mấy món ăn lên bàn nhìn thấy cảnh tượng này, hơi ngoài ý muốn nói:

- Tôi cũng cảm thấy mình muốn chảy nước mắt rồi.

- Trước đây vì muốn kiếm ít tiền trả nợ, tôi đã từng đi làm giúp việc, làm ngày nào thanh toán ngày đó, vừa đủ ăn lại dư ra làm mấy chuyện mình thích.

- Tôi phát hiện ra anh đã làm qua tất cả mọi việc, thật đúng là toàn năng.

- Trước đây tôi còn từng làm "nhân viên tiếp thị rượu" trên internet, tôi dùng wechat và QQ để kết bạn với mấy người đàn ông cô đơn, sau đó giả bộ thành nữ để trò chuyện với họ, để bọn họ cảm thấy có cơ hội hẹn hò với mình, sau đó chuyên thuê người đi offline với bọn họ ở quán bar, gọi những thứ đồ uống đắt tiền rồi ăn chia hoa hồng với bên bán rượu, chẳng

qua sau này tôi không làm nữa, cả ngày giả trang phụ nữ ở trên internet tán tỉnh đàn ông, cảm giác như mình sắp biến cong, phương thức và giọng điệu nói chuyện cũng bị ảnh hưởng, làm cho tôi sợ hãi đến mức nhanh chóng từ chức.

Tô Bạch cười, bưng bát canh rong biển ra:

- Được rồi, đừng quét dọn nữa, anh mau rửa tay ăn cơm.

- Chậc, giúp đỡ địa chủ làm việc nhà, còn có thể ăn cơm, xem ra không phải tất cả các nhà tư bản đều vô lương tâm như thế.

Chương 397 Vậy Thì Thương Tổn Lẫn Nhau

Tiểu Lâm đi rửa tay, sau đó ngồi xuống bàn ăn, Tô Bạch bế tiểu gia hỏa đến, đặt cậu bé ngồi lên đùi mình, vừa ăn vừa đút cho tiểu gia hỏa. Trên thực tế tiểu gia hỏa không kén ăn, hơn nữa còn có thể tự mình ăn cơm, chỉ cần đặt cậu bé lên bàn ăn cơm là được. Nhớ lúc tiểu gia hỏa vừa mới sinh ra được mấy ngày, Tô Bạch liền vứt cho cậu bé một quả trứng trần nước sôi, tiểu gia hỏa liền có thể tự mình dùng tay cầm ăn.

- Anh xác định ba người kia sẽ đến sao?

Tiểu Lâm không chắc chắn nói:

- Ba người đó không ngốc.

- Có lẽ cả ba người bọn họ đều sẽ đến.

Tô Bạch nói: - Chính vì bọn họ không ngốc.

- Tôi biết, bản thân tôi cũng hiểu rõ, nếu như trong thế giới hiện thực có cơ hội, chúng ta nhất định phải nắm bắt nó, đến thu hoạch một số thứ, thậm chí chỉ là đi đến nắm bắt một kỳ ngộ nào đó, thế nhưng ở chỗ nhà lão Phương, tôi không nhìn thấy cất giấu kỳ ngộ gì, tôi chỉ nhìn thấy nguy hiểm, chính bản thân anh cũng cảm thấy nguy hiểm rồi đó, nếu như tôi không ở bên ngoài tiếp ứng anh, anh muốn ra khỏi đó thì cần phải tốn rất nhiều công sức.

- Tôi cũng biết rõ có thể anh sẽ cho rằng, nguy hiểm càng lớn thì sẽ có kỳ ngộ lớn, thế nhưng khi không nhìn thấy lợi ích, chỉ nhìn thấy nguy hiểm, tôi không cho rằng sẽ có thính giả lặn lội đường xa để đi xuống vũng nước đục này, trừ khi

bọn họ thiếu nhân tình của anh, hoặc là quan hệ của các người vô cùng tốt.

- Quan hệ của chúng tôi thật sự không tốt, thế nhưng tôi cảm thấy bọn họ sẽ đến.

Tô Bạch cầm khăn lau miệng cho tiểu gia hỏa, sau đó đặt cậu bé lên ghế sofa:

- Đây là một loại trực giác của tôi.

- Tôi rửa mắt mong chờ.

Tiểu Lâm duỗi lưng:

- Ăn no rồi, trong nhà anh có dư chăn đệm chứ, tôi ngủ dưới đất là được.

- Không có dư chăn đệm, anh chịu đựng ngủ trên bàn hoặc ghế làm việc một đêm, chiếc máy tính kia mới cài, anh có thể chơi trò chơi.

- Vậy còn không bằng tôi ra quán nét.

- Tôi vốn dĩ đâu có mời anh ở lại đây.

- Được rồi, tôi phục anh rồi, nếu không phải tôi biết bây giờ anh cũng chẳng dư dả gì, tôi thật sự sẽ ghi hận anh thật lâu.

- Tôi đi tắm cho đứa nhỏ, anh trông nhà, nếu có khách đến, anh phụ trách tiếp đón.

- Tôi biết rồi.

Tiểu Lâm ngồi xuống phía sau bàn làm việc của Tô Bạch, bắt đầu khởi động máy, nhìn dáng vẻ của anh ta, hẳn là dự định chơi một lát.

Đêm xuống, Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa về giường ngủ, Cát Tường ghé vào bức tranh kia, nằm ngay trên ban công, ánh

trăng chiếu lên người nó, khiến cho bộ lông của nó giống như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Tiểu Lâm chơi game đến nửa đêm liền tháo tai nghe, nằm sấp trên bàn làm việc, chợp mắt một lúc.

Ban đêm, nơi này coi như yên tĩnh.

Bỗng nhiên trên người Tô Bạch bắt đầu đổ mồ hôi, hô hấp cũng trở nên nặng nề, tiểu gia hỏa tương đối mẫn cảm, cậu bé tỉnh giấc, sau đó bắt đầu dùng tay nhỏ của mình lau mồ hôi cho Tô Bạch.

Lúc đầu khi hô hấp của Tô Bạch trở nên nặng nề, Cát Tường mở mắt ra liếc thoáng qua, sau đó lại làm như không có chuyện của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi, thế nhưng sau khi tiểu gia hỏa tỉnh lại, Cát Tường liền lắc đuôi nhảy từ ban công đến giường, trước tiên nó dùng móng vuốt của mình sờ lên phía sau lưng của tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa mím môi, cậu bé cảm thấy lo lắng khi nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Bạch.

Cát Tường đặt móng vuốt của mình lên trán Tô Bạch, sau đó dùng lực ấn xuống, rạch một đường ở trán Tô Bạch, giữa trán hắn xuất hiện một vết máu có ấn ký của móng mèo, một dòng máu đen bắt đầu chảy ra, Cát Tường trực tiếp ngậm lấy quần áo của tiểu gia hỏa, dẫn cậu bé rời khỏi giường, đặt ở trên bàn sách, sau đó nó lại nhảy về phía giường, chiếc đuôi mèo của nó không ngừng quét qua mặt Tô Bạch.

Từng luồng khói đen từ trên người Tô Bạch bắt đầu tỏa ra, vây xung quanh Tô Bạch, giống như không muốn tách ra, lưu luyến không rời với cơ thể của Tô Bạch, mang theo sự oán độc và cảnh cáo.

Meo!

Cát Tường kêu lên một tiếng, dường như nó cảm thấy tức giận với dáng vẻ được một tấc lại muốn tiến thêm một thước

của làn khói đen này. Nó không quá để ý đến sự sống chết của Tô Bạch, nó vẫn luôn nhìn Tô Bạch không quá thuận mắt, đương nhiên Tô Bạch cũng không thích nó, hiện tại ở trong mắt Cát Tường chỉ có tiểu gia hỏa, cho nên đối với việc luồng khói đen xuất hiện làm gián đoạn rất ngủ của tiểu gia hỏa, nó rất tức giận, hơn nữa nó đã ra tay, luồng khói đen kia thế mà còn không nhanh chóng rời đi, đó là sự vũ nhục với nó.

Vào lúc này, đồng tử của Cát Tường bắt đầu biến thành màu xám, một luồng hơi thở tử vong bao phủ xuống, đồng thời Cát Tường vươn móng vuốt của mình, cào một cái xuống luồng khói đen, lúc móng vuốt hữu hình chạm vào luồng khói đen vô hình, trong nháy mắt sinh ra phản ứng, luồng khói đen kia lập tức bị xáo trộn.

Cùng lúc đó, ban đầu Tô Bạch giống như rơi vào ác mộng, lúc này cơ thể hắn bắt đầu khô quắt lại, trạng thái cương thi xuất hiện, hắn từ từ nhắm mắt lại, há miệng ra, gào lên một tiếng trầm thấp, sát khí trên người Tô Bạch bắt đầu tản ra, trực tiếp bao lấy luồng khói đen, sau đó cùng nhau tiến vào trong miệng hắn, bị hắn nuốt xuống bụng.

Ngay lập tức, Tô Bạch mở mắt ra tỉnh lại.

Hắn ngồi trên giường, không chỉ quần áo trên người hắn ướt nhẹp, mà ngay cả trên giường cũng bị mồ hôi của mình làm ướt, đại khái khoảng 5 phút sau, hô hấp của hắn mới ổn định lại.

- Cha cha… Ôm ôm.

Tô Bạch đứng lên, bế tiểu gia hỏa vào trong lòng.

Meo!

Cát Tường cảm thấy rất bất mãn hướng về phía Tô Bạch kêu một tiếng, bởi vì nó biết thứ đồ không rõ này là do Tô Bạch trêu chọc từ bên ngoài về, hắn ở bên ngoài, ở trong thế

giới chuyện xưa muốn gây họa như nào cũng được, nhưng nếu còn liên lụy đến tiểu gia hỏa, Cát Tường sẽ rất tức giận.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Cát Tường, vừa rồi trong cơn ác mộng hắn nhìn thấy bóng dáng một con mèo đảo loạn hắc ám, để cho mình từ trong ác mộng nhanh chóng tỉnh lại, nếu không có Cát Tường giúp đỡ, nhiều nhất là khoảng 15 phút sau, bản thân hắn cũng sẽ thành công tỉnh lại, có sự giúp đỡ của Cát Tường, thời gian được đẩy nhanh hơn.

Tô Bạch một lần nữa để tiểu gia hỏa lên giường, Tô Bạch mở cửa phòng ngủ ra, đi đến văn phòng, quả nhiên lúc này Tiểu Lâm đang nằm sấp trước máy vi tính cũng bắt đầu co giật, hơi thở nặng nề.

Tình huống giống hệt hắn.

Tô Bạch không liều lĩnh đi đến đánh thức Tiểu Lâm, trước đó bản thân hắn có năng lực tránh thoát khỏi ác mộng, Tô Bạch tin Tiểu Lâm cũng có năng lực đó, hơn nữa anh ta còn là người cường hóa về phương diện này, hẳn là so với chính mình sẽ đơn giản hơn, bản thân hắn có Cát Tường giúp đỡ, cho nên mới sớm tỉnh lại.

Lúc này trên người Tiểu Lâm xuất hiện một gương mặt quỷ, bắt đầu không ngừng cắn xé khói đen xung quanh, đến sau cùng, mặt quỷ mệt mỏi, thế nhưng luồng khói đen cũng bị cắn xé vỡ vụn, cùng lúc đó, Tiểu Lâm tỉnh lại, trên người đầm đìa mồ hôi lạnh.

- Phù…

Tiểu Lâm thở phào một hơi, đưa tay cầm lấy chai nước trên bàn làm việc uống một hơi cạn sạch, sau đó vẻ mặt ai oán nhìn Tô Bạch:

- Đây là nó đang cảnh cáo chúng ta, Tô Bạch lần này khả năng chơi lớn rồi.

Tô Bạch châm một điếu thuốc lá, đứng ở cửa sổ nhìn về phía bầu trời bên ngoài, phương hướng đó thật ra là nhà của lão Phương, chẳng qua khoảng cách hơi xa, mắt thường không nhìn thấy.

- Anh không nghe thấy tôi nói gì sao? Nó đang cảnh cáo chúng ta, nếu như chúng ta không nghe…

Tiểu Lâm đi đến, tiếp tục nói.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tô Bạch vang lên, hắn ra hiệu cho Tiểu Lâm im lặng, Tô Bạch nghe máy.

- A di đà phật, bần tăng vừa xuống máy bay.

- Tôi đi đón anh.

Tô Bạch nói.

- Không cần, bần tăng dự định chờ thêm một lát nữa, chuyến bay của Gia Thố sắp đến rồi, hơn nữa, Trương Bát Nhất (Mập mạp) nói anh ta lái xe từ Tô Châu đến, lúc đó tiện đường qua sân bay đón hai người chúng tôi.

Tô Bạch cúp điện thoại, vươn vai, xoay người hỏi Tiểu Lâm:

- Anh vừa nói gì?

- Tôi nói, nó đang cảnh cáo chúng ta.

Tô Bạch cười nói:

- Được, vậy thì thương tổn lẫn nhau.

Chương 398 Thảo Luận

Lúc này đã là rạng sáng, hai người cũng lười đi ngủ tiếp, Tô Bạch đi đến nấu ít mì, sau đó hắn và Tiểu Lâm, mỗi người bưng một bát mì ngồi ăn ở trên sofa, điện thoại di động của Tiểu Lâm đang phát một khúc nhạc tỳ bà.

Hai người đàn ông vừa nghe nhạc tỳ bà, vừa ăn mỳ, không bật đèn, nhưng tầm nhìn trong phòng vẫn rất cao, chỉ là hơi Âu Mỹám.

Sau khi ăn xong liền đặt bát lên bàn trà, Tô Bạch dựa vào trên ghế sofa, hơi nhắm mắt lại.

Tiểu Lâm lau miệng, sắc mặt anh ta hơi do dự, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Tô Bạch rất rõ ràng, một người có kinh nghiệm sống phong phú như thế, lòng dạ dĩ nhiên là rất sâu, hơn nữa Tiểu Lâm vẫn là một thính giả, đương nhiên anh ta sẽ không đem suy nghĩ trong lòng mình thể hiện ra rõ ràng ở trên mặt như thế, hiển nhiên, Tiểu Lâm cố ý để cho Tô Bạch nhìn thấy.

- Anh muốn rời khỏi đây à?

Tô Bạch hỏi.

- Có một chút.

Tiểu Lâm khẽ gật đầu.

- Vậy anh rửa bát xong rồi đi, vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến anh.

- Thế nhưng tôi lại không cam tâm.

Tiểu Lâm xoa cằm của mình:

- Anh đã gọi ba người đến đây hỗ trợ, trong đó còn có một hòa thượng đã từng ở đảo Tần Hoàng tranh giành bức tranh kia với tôi, tôi luôn có cảm giác các anh người đông thế mạnh, nói không chừng thật sự bị mấy người đào ra được thứ gì đó.

- Làm việc thì không nên do dự, hoặc là làm, hoặc là không làm.

- Anh biết đánh bạc kiêng kỵ nhất là điều gì không?

- Điều gì?

- Đó chính là việc mang hết tất cả ra đánh cược, đem chính mình ép lên đường chết, loại cảm giác này rất khó chịu.

- Nếu như anh cho rằng việc tôi gọi ba người cùng đến đây là mang hết tất cả ra đánh cược, vậy thì anh không cần tiếp tục chờ đợi ở chỗ này nữa.

Ngón tay của Tiểu Lâm không ngừng gõ lên bàn trà:

- Đối với tôi mà nói, phần lớn thời gian ở thế giới hiện thực là dùng để hưởng thụ, ngược lại, trong thế giới chuyện xưa, tôi thật đúng là có thể liều mình. Bây giờ tôi không muốn bỏ cuộc, tôi muốn nhìn xem rốt cuộc trong căn nhà này có bí mật gì, thế nhưng anh phải đồng ý với tôi một điều kiện.

- Nếu anh muốn nói đến vấn đề phân chia chiến lợi phẩm, vậy thì không cần nói.

- Không liên quan đến vấn đề phân chia chiến lợi phẩm, yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi, anh, cộng thêm ba người kia, chúng ta có tất cả năm người, cũng coi như một tiểu đội. Tô Bạch, anh không được phép làm đội trưởng, bởi vì tôi thực sự sợ hãi tính cách của anh. Vốn dĩ tôi đã cảm thấy rất sợ hãi căn nhà đó, nếu như anh lại là người đứng ra nói chuyện, tôi thật sự sợ mình sẽ phải chết cùng một tên động kinh như anh.

"…" Tô Bạch.

- Chỉ cần anh đồng ý chuyện này, tôi sẽ không do dự mà tham gia, càng sẽ không đổi ý.

- Ừ, được.

- Như thế là tốt rồi, phù…

- Cốc cốc cốc…

Lúc này, trời đã sắp sáng, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Bạch đứng dậy mở cửa, nhìn thấy đứng trước mặt mình là một đống thịt mỡ.

- Ôi Tiểu Bạch Bạch thân ái của tôi, tôi nhớ cậu muốn chết đi được.

Mập mạp cho Tô Bạch một cái ôm lớn.

Sau đó hòa thượng và Gia Thố cùng nhau đi vào.

Hòa thượng không mặc áo cà sa, anh ta đội một chiếc mũ, mặc bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, nhưng không lộ ra vẻ cổ hủ và quê mùa, ngược lại mang đến một khí chất khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Gia Thố mặc một chiếc áo khoác màu đen, mang đến một loại cảm giác yên bình và an lành, đối với bọn họ mà nói, việc mặc áo cà sa đi máy bay sẽ có thể gây ra một số lời đồn đại, nhất là Gia Thố.

Tô Bạch nhớ rất rõ, ban đầu ở thế giới chuyện xưa cương thi tiên sinh, Gia Thố nhập ma, thế nhưng hiện tại cảm giác mà anh ta mang đến cho người khác vẫn rất nội liễm, quả đúng là không đơn giản, hẳn là khoảng thời gian gần đây, anh ta đã gặp được kỳ ngộ nào đó.

Mập mạp buông Tô Bạch ra, sau đó xoa tay của mình:

- Chậc chậc chậc, Tiểu Bạch Bạch à, da cậu càng ngày càng đẹp rồi đấy.

- Anh cũng càng ngày càng biết hưởng thụ rồi.

- Đâu có, lần trước ở Thượng Hải, sau khi giao dịch với cậu xong, tôi không trở về, khoảng thời gian gần đây tôi đang đi lữ hành quanh Giang Triết và Thượng Hải, đúng lúc tiện đường từ Tô Châu đến đón hòa thượng và Gia Thố.

Sau khi nói xong, mập mạp liền ngồi xuống ghế sofa, anh ta ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lâm, Tiểu Lâm đang ngồi ở đó chơi điện thoại di động, giữa những thính giả với nhau không cần phương thức giao lưu quá khách sáo, tất cả mọi người đều rất tùy ý, dù sao thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể đâm sau lưng nhau một dao, trong lòng mọi người đều biết rõ điều này.

Mập mạp liếc thoáng qua màn hình di động của Tiểu Lâm, sau đó ánh mắt anh ta nhất thời sáng lên, trực tiếp ôm cổ Tiểu Lâm, nói:

- Tam ngũ bình.

Lúc này Tiểu Lâm lấy lại tinh thần:

- Bức lưỡng quyền.

(Tam ngũ bình, bức lưỡng quyền: Thường dùng ám chỉ cờ bạc.)

- Ha ha ha.

Mập mạp cười ha hả:

- Nhìn bên trong điện thoại di động của cậu có nhiều ứng dụng cho vay như thế, tôi biết ngay cậu chính là một con bạc.

- Anh không thích chơi bạc à?

Tiểu Lâm nói.

- Đều là mấy trò lừa gạt, trước đây tôi từng chơi qua mấy lần, sau đó không chơi nữa, được rồi, mọi người đã đến đông đủ, A Bạch, cậu lặp lại một lần nữa đi, tin nhắn thoại trên wechat nghe không rõ lắm.

Hòa thượng và Gia Thố cũng tìm chỗ ngồi xuống, từ trong tủ lạnh, Tô Bạch lấy ra một số loại đồ uống, bánh mì và đồ ăn vặt cho mọi người lót dạ, sau đó ngồi xuống ghế làm việc của mình, đem chuyện ngày hôm đó xảy ra ở nhà lão Phương lặp lại một lần.

Trong quá trình Tô Bạch kể lại, thỉnh thoảng hòa thượng và Gia Thố sẽ liếc thoáng qua Tiểu Lâm đang ngồi cùng mập mạp, Tiểu Lâm cũng đang đánh giá Gia Thố.

Sau khi Tô Bạch nói xong, hòa thượng trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Thứ ở trong ngôi nhà đó còn có thể tới cảnh cáo hai cậu, hiển nhiên, nó có đầy đủ ý thức tự chủ, hoặc là đơn giản hơn, chỗ kia có chủ nhân, người chủ nhân kia cảm ứng được hai người đang dò xét đồ của mình, cho nên nó dự định cảnh cáo hai cậu, để cho hai cậu biết khó mà lui.

Gia Thố vẫn luôn là người kiệm lời, lúc này cũng mở miệng nói:

- Dựa theo Thất Luật nói, nếu là loại khả năng trước, vì sao Phát Thanh Khủng Bố không phân công nhiệm vụ hiện thực, để cho thính giả thích hợp đi giải quyết chuyện đó? Một ngôi nhà ma, một căn nhà người quỷ cùng chung sống, hơn nữa lũ quỷ kia còn có đầy đủ ý thức tự chủ, chủ động đến cảnh cáo các người, điều này có chút không thực tế cho lắm, nếu như đó là lão yêu vẫn luôn ẩn cư, tâm cảnh bình thản, đoán chừng Phát Thanh Khủng Bố sẽ mở một mắt, nhắm một mắt, thế nhưng rõ ràng không phải như thế.

- Nếu như là loại khả năng sau, nơi đó có chủ nhân, có người cố tình thiết kế ở một khu vực đặc biệt, như vậy rốt cuộc chủ nhân của nó có bao nhiêu đáng sợ?

- Trong hoàn cảnh người quỷ lẫn lộn, thậm chí dựa vào tình huống lần thứ hai Tô Bạch vào trong đó mà nói, có lẽ thời gian ở nơi đó chịu một lực ảnh hưởng riêng.

- Trước mắt không cần phân tích chuyện này, quản nó là hoang dại hay nuôi trong nhà làm gì, chúng ta đều đã đến đây rồi, trực tiếp bỏ qua bước này, chúng ta hãy nghĩ đến việc làm cách nào có thể an toàn phá vỡ nó. Nếu ở nơi đó có thứ đồ tốt, mọi người lấy ra rồi chia đều, nếu không có gì hay ho, coi như là thấy chút việc đời, nói không chừng chúng ta có thể gặp sự việc tương tự trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, đây cũng coi như tăng kinh nghiệm.

Lúc này mập mạp lên tiếng nói, hiển nhiên anh ta không muốn tiếp tục nghe những lời vô nghĩa của hòa thượng và Gia Thố.

Chương 399 Là Người Hay Quỷ

“Thật ra, manh mối rõ ràng nhất để biết được chân tướng rất đơn giản, người được gọi là lão Phương kia, hẳn là không thường xuyên ở trong căn nhà đó, hơn nữa, có thể xác định ông ta là người sống. Chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ chỗ ông ta, có thể ông ta chính là đầu mối liên lạc của căn nhà này với thế giới bên ngoài, khả năng việc này liên quan đến thân phận của ông ta. Tôi đã hẹn đến lắp đặt miễn phí thiết bị giám sát cho nhà ông ta, chờ đến khi trời sáng, mọi người có thể đi cùng với thân phận nhân viên lắp đặt.”

Tô Bạch nói.

- Đây thật đúng là có chút lừa mình dối người, bần tăng cho rằng, sau khi đối phương đã phát ra cảnh cáo với chúng ta, trước tiên chúng ta cần phải nhảy qua trình tự vốn có sẵn trong đầu, bởi vì có lẽ đối phương sẽ không chơi theo quy tắc. Hơn nữa Tô Bạch, những gì cậu đã trải qua trong lần đầu tiên đi vào ngôi nhà đó, có lẽ sẽ không thể trở thành kinh nghiệm cho lần sau, bên trong hẳn là sẽ phát sinh một số biến hóa để ứng đối với sự xuất hiện của chúng ta.

- Hòa thượng, ý của anh là chúng ta dùng sức mạnh để tấn công?

Tiểu Lâm trừng mắt nhìn hòa thượng:

- Ha ha, anh chưa trải qua loại cảm giác đó, nhưng tôi thì có, tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết, trừ khi anh là Nhiên Đăng Cổ Phật chuyển thế, nếu không, một khi anh quyết định

dùng sức mạnh để tấn công vào chỗ kia, chờ đợi anh chỉ có một chữ "chết" mà thôi. Hơn nữa, theo như tôi thấy, lần thứ hai Tô Bạch đi vào xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hoàn toàn là vì anh ta lén lút đi vào đó, nếu Tô Bạch đường đường chính chính được người trong nhà mời vào, như vậy căn nhà này hẳn là sẽ tương đối bình thường, chú ý, ở chỗ này tôi dùng hai chữ "tương đối".

(Nhiên Đăng Cổ Phật (tiếng Phạn là Dipankara hay Dipanikara) là vị Phật thứ tư trong danh sách 28 vị Phật.)

Dù sao bản thân anh ta cũng là một thành viên trong tiểu đội này, vì sự an toàn của chính mình, Tiểu Lâm nhất định phải nói ra suy nghĩ của chính anh ta, nếu không năm người thật sự dùng sức mạnh để tấn công, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc đó không có chỗ mà khóc.

Hòa thượng cười nói:

- A di đà phật, cậu không hiểu ý tứ của bần tăng, ý của bần tăng chính là, nếu căn nhà này căn cứ theo quy củ nhất định, hoặc gọi là quy tắc hoạt động, như vậy chúng ta không cần thiết chỉ nắm chặt một đầu dây không buông.

- Trong căn nhà đó có bản thân Phương Văn Hải, cũng có vợ con ông ta, bọn họ cũng có thể trở thành manh mối của chúng ta.

- Bây giờ chúng ta đã đi đến kết luận, trong căn nhà kia có người lẫn quỷ, chúng ta không cần thiết phải nhìn chằm chằm vào một mình lão Phương, chúng ta có thể cùng một lúc tiến hành trên bốn người bọn họ.

- Rốt cuộc ở bên ngoài Phương Văn Hải làm gì để phát tài, hiện tại ở ngoài ông ta có tình nhân hay không, những điều này chúng ta đều chưa biết được, chỉ có suy đoán, cho nên bần

tăng đề nghị năm người chúng ta nên tách ra để tiến hành điều tra.

- Một người phụ trách điều tra lão Phương, một người chịu trách nhiệm điều tra con gái ông ta, một người điều tra con trai ông ta, một người điều tra vợ ông ta, người còn lại sẽ chịu trách nhiệm điều tra lịch sử xây dựng và ngọn nguồn của căn nhà đó, mỗi người đều có việc để làm.

Tiểu Lâm khẽ gật đầu, biểu thị tán thành với cách làm không liều lĩnh của hòa thượng.

Mập mạp lên tiếng tranh trước:

- Tôi phụ trách theo dõi con gái ông ta.

- Tôi đồng ý với phương pháp của hòa thượng, trước tiên cần phải biết rõ đối phương rồi hành động.

- Tôi cũng đồng ý. - Gia Thố nói.

- Mọi người.

Hòa thượng đứng lên, rất nghiêm túc sờ lên phật châu của mình:

- Có một điều, bần tăng phải nhắc nhở mọi người, trong lúc mọi người theo dõi và điều tra bọn họ, tuyệt đối không được thiếu cảnh giác.

- Bởi vì chính bản thân các người cũng không biết, đối tượng mà mình đang theo dõi, vào lúc đó là người hay quỷ.

- Nhà ông ta không có xe à?

Mập mạp gãi đầu, ngồi ở bên cạnh ghế lái phụ, dáng vẻ hơi không kiên nhẫn.

- Phương Văn Hải thường xuyên không ở nhà, hai đứa bé mới lên cấp ba, có lẽ vợ ông ta không biết lái xe.

Tô Bạch vừa lái xe đi theo chiếc xe bus ở phía trước, vừa đưa một tay ra ngoài để gẩy tàn thuốc.

Mập mạp vừa cắn một miếng bánh kếp trứng lớn, vừa buồn bực ngán ngẩm:

- A Bạch, cậu không đói bụng à?

- Trước khi mấy người đến, tôi đã ăn rồi, bây giờ tôi không đói.

Tô Bạch mở điều hòa không khí trên xe lên:

- Anh bỏ quá nhiều hành lá, bây giờ trong xe toàn là mùi từ miệng anh.

- Đây là bánh kếp trứng mà, phải bỏ trứng và nhiều hành lá vào thì ăn mới ngon.

Mập mạp lại cắn một miếng lớn, trong miệng anh ta không ngừng phát ra những tiếng nhai nuốt, vẻ mặt thỏa mãn.

- Phía trước chính là trường học, hai đứa nhóc hẳn là sẽ xuống xe ở nơi đó rồi đi bộ đến trường.

Tô Bạch liếc thoáng qua xung quanh, dừng xe ở bên lề đường, đoạn đường này có rất nhiều xe đỗ lại, sẽ không nhận được mảnh giấy nhắn của cảnh sát giao thông.

- Chuẩn bị theo dõi thôi.

- Ồ, phải xuống xe rồi à.

Mập mạp đem mảnh vụn bánh trên mép bỏ vào trong miệng mình:

- Tôi còn chưa ăn xong đâu.

Chị gái Tiểu Quyên và em trai Tiểu Văn cùng nhau xuống xe bus, Tiểu Quyên đi về phía cổng lớn trường học, Tiểu Văn thì cùng mấy nam sinh đứng trò chuyện ở trạm xe bus.

- Cậu đi theo cô chị, tôi đi theo người em, đúng lúc tôi còn chưa ăn xong bánh trứng kếp này.

Mập mạp nói.

- Không phải lúc trước anh ầm ĩ đòi đi theo cô chị à?

Tô Bạch hỏi.

- Phì, chẳng biết cô ta là người hay quỷ, theo dõi ai cũng như nhau.

Hiển nhiên mập mạp đã nghĩ thông suốt.

- Đừng để mất dấu, đừng làm ầu.

Tô Bạch ném chìa khóa xe cho mập mạp, sau đó xuống xe, đi theo Tiểu Quyên vào cổng trường học.

Bảo vệ trường học không ngăn cản Tô Bạch, bởi vì hôm nay Tô Bạch ăn mặc chỉnh chu, thoạt nhìn giống như người đến làm việc với nhà trường, hơn nữa trường học là nơi có rất nhiều người qua lại, nhất là vào lúc giờ nghỉ, muốn kiểm tra nghiêm ngặt là rất khó và không thực tế.

Năm nay Tiểu Quyên học lớp 12, em trai Tiểu Văn học lớp 11, Tô Bạch vẫn luôn đi theo Tiểu Quyên, nhìn thấy cô ta đi vào bên trong phòng học, Tô Bạch liếc thoáng qua, sau đó tìm một văn phòng bỏ trống đối diện với lớp học rồi ngồi xuống. Văn phòng làm việc này hẳn là đang tiến hành sửa sang lại, chẳng qua công nhân còn chưa đến làm.

Cuộc sống của học sinh lớp 12 luôn trong tình trạng căng thẳng. Sau khi Tiểu Quyên vào lớp không được bao lâu liền có thầy cô lần lượt đi vào lớp học của mình, có lớp bắt đầu học bài mới, có lớp bắt đầu luyện đề.

Tô Bạch gác một chân lên bàn làm việc, mắt hơi lim dim, khoảng cách xa như thế, nếu như nói muốn quan sát cẩn thận, trên cơ bản là không có khả năng. Hơn nữa nơi này là trường

học, chỉ cần Tiểu Quyên ở trong tầm mắt của mình là được, hòa thượng đã nói không cần thiết bứt dây động rừng.

Vốn dĩ Tô Bạch cho rằng mình sẽ phải chờ đến lúc tan học, thế nhưng vừa mới hết một tiết, hết 45 phút, Tô Bạch đã nhìn thấy Tiểu Quyên từ trong lớp đi ra, hơn nữa hướng mà cô ta đi đến không phải là nhà vệ sinh, mà chính là đi xuống dưới, đi thẳng đến sân thể dục, các bạn học của Tiểu Quyên vẫn còn đang ở trong lớp chờ đợi tiết học tiếp theo.

Chương 400 Một Nhà Kỳ Hoa

.

.

- ————-

(Kỳ hoa: Kỳ hoa dị thảo, ý nói ai đó, hoặc vật nào đó khác thường, hiếm thấy.)

Sau khi đi đến sân thể dục, Tô Bạch phát hiện ra Tiểu Quyên lại đi thẳng đến rừng cây nhỏ bên cạnh sân thể dục. Sân thể dục này được tách ra từ một rừng cây nhỏ xanh um, một mặt thể hiện ra hệ sinh thái yên tĩnh, nhưng đứng ở một góc độ nào đó mà nói, nơi này được xem như một chỗ bí mật không cho người ngoài biết.

Có lẽ phần lớn những rừng cây nhỏ trong trường học thường là nơi đám tình nhân thích hẹn hò, nhất là trong trường đại học, đương nhiên, bây giờ nếp sống càng ngày càng trở nên thoáng hơn, tư tưởng và mức độ thành thục của nhóm học sinh cấp ba càng lúc càng cao.

Bản lĩnh giấu mình của Tô Bạch vẫn rất tốt, nhất là khi đối tượng theo dõi của hắn là một nữ sinh lớp 12, đương nhiên hắn sẽ không bị đối phương phát hiện ra gì.

Sau khi Tiểu Quyên vào được 10 phút, Tô Bạch đứng ở bên ngoài một gốc đại thụ, hắn có thể nghe thấy bên trong rừng cây nhỏ truyền đến những tiếng thở dốc dồn dập.

Cái gia đình này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tô Bạch hơi nhíu mày, có lẽ là do bị căn nhà ảnh hưởng, giữa mẹ con có loại quan hệ đó, thật đúng là hiếm thấy, nhưng trong xã hội này nhất định tồn tại chuyện đó, điểm này, phần lớn trong lòng mọi người đều biết rõ, thế nhưng không chỉ có con trai họ như thế, mà ngay cả con gái họ ở trong trường cũng làm loạn, hiển nhiên chuyện này không bình thường, một chung cư xuất hiện một kỳ hoa là chuyện bình thường, thế nhưng trong một gia đình có hai kỳ hoa thì lại quá quỷ dị.

Nửa tiếng sau, khi tiết học thứ 2 sắp kết thúc, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Quyên vừa chỉnh lại đầu tóc, quần áo, vừa đi ra khỏi rừng cây nhỏ.

- Thầy à, em đi đến phòng học nhé.

Tiểu Quyên thân thiết nói.

- Không có việc gì, em có thể đi đến căn tin của trường mua ít đồ ăn vặt, sau đó nghỉ ngơi thêm một lúc, dù sao tiết sau cũng là tiết toán của thầy.

Một thầy giáo trung niên bụng bia từ trong rừng cây nhỏ đi đến, trên áo của ông ta có rất nhiều cỏ, hiển nhiên trong lúc vận động đã ném chiếc áo khoác này xuống mặt đất.

Tô Bạch không hứng thú đi theo thầy dạy toán kia, mà là theo chân Tiểu Quyên, Tiểu Quyên thật đúng là không về thẳng phòng học, mà chính là đi đến căn tin trong trường mua một chai sữa chua, một mình ngồi trên bậc thang không người uống.

Tô Bạch tận mắt nhìn thấy Tiểu Quyên từ trên người mình lấy ra một chiếc túi nhựa, trong đó có một dịch thể màu trắng, Tô Bạch đương nhiên biết đó là thứ gì, thế nhưng hắn không biết lúc này Tiểu Quyên lấy nó ra làm gì.

Ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Quyên đổ thứ dịch thể có mùi tanh như hải sản vào chính chai sữa chua của mình

rồi quấy lên, gương mặt thỏa mãn uống nó.

Tô Bạch lắc đầu, đem tầm mắt của mình rời đi, nếu đây là quỷ, hắn còn có thể tiếp nhận được, nhưng nếu thật sự là Tiểu Quyên, thật đúng là kinh khủng.

Tiểu Quyên nhanh chóng uống xong, vứt hộp vào trong thùng rác, sau khi chỉnh lại chiếc váy đồng phục, cô ta đi đến cổng sau của trường học.

Lại không đi học?

Tô Bạch chỉ có thể tiếp tục đi theo cô ta, đồng thời lấy di động ra, thông báo về tình hình bên phía mình vào trong nhóm chat, thỉnh thoảng mọi người sẽ gửi tin tức vào trong đó, đương nhiên, nếu như không có chuyện gì quá lớn, hoặc là một số chuyện không thích hợp thảo luận ở trong đó, chỉ có thể chờ đến buổi tối mọi người cùng nhau tập hợp lại sẽ thảo luận.

Tiểu Quyên đi đến chỗ cổng sau, ở đó có một ông bảo vệ già, ông ta vừa nằm phơi nắng, vừa chợp mắt, Tiểu Quyên đi thẳng ra cổng sau, nhưng ông ta không hay biết gì, Tô Bạch tiếp tục đi theo sau, hắn phát hiện ra Tiểu Quyên đi đến một hàng net.

- Bên phía tôi xuất hiện một tình huống nhỏ, tôi nghi ngờ người mà mình đang theo dõi là một nữ quỷ, sau khi cô ta làm xong những việc mà mỗi ngày thân phận này phải làm, sẽ bắt đầu đi làm chuyện mình muốn. Hiện tại cô ta đã rời đi trường học, tôi sẽ tiếp tục đi theo, hắn là rất nhanh có thể xác nhận được.

Sau khi gửi đoạn ghi âm này vào trong nhóm chat, Tô Bạch tiếp tục đi theo Tiểu Quyên vào tiệm net kia.

Buổi sáng, công việc kinh doanh của hàng net không quá tốt, không có quá nhiều người đến truy cập internet. Tô Bạch

không nhìn thấy Tiểu Quyên ở sảnh, hắn bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng, ở bên ngoài một căn phòng, Tô Bạch nghe được một chút động tĩnh, cách cửa thủy tinh, Tô Bạch nhìn thấy hai khối thịt đang giao nhau.

- Sung như thế?

Khóe môi Tô Bạch lộ ra nụ cười khổ, hắn không có trực tiếp đi vào, chỉ đứng ở ngoài cửa nhìn lấy, căn phòng này ở tận cùng bên trong tiệm net, không cần lo lắng có người nào cố ý đến quấy rầy.

Hai khối thịt kia kết thúc chiến đấu, Tiểu Quyên bắt đầu quỳ sát ở trước mặt người đàn ông không một mảnh vải che thân, để làm loại phục vụ đó.

Vào lúc này, Tô Bạch nhìn thấy trên gương mặt đang hưởng thụ thoải mái của người đàn ông kia bắt đầu xuất hiện một ấn ký màu đen.

Quả nhiên.

Là quỷ.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, tiếp tục gửi tin tức.

- Xác nhận là quỷ, đang cố gắng hút dương khí.

Lúc này bên chỗ Tiểu Lâm cũng truyền đến tin tức:

- Bên chỗ tôi cũng là quỷ, vợ lão Phương đi chợ, sau đó cùng mấy người chơi 3P, chỉ là vợ lão Phương tàn nhẫn hơn, đoán chừng mấy người đàn ông bán rau này, sau khi trở về sẽ bị bệnh nặng.

- Nam sinh mà tôi theo dõi không có vấn đề gì, có lẽ cậu ta là người, bây giờ cậu ta đang ngồi trong lớp làm bài tập, bạn học nữ tìm cậu ta nói chuyện, cậu ta còn thẹn thùng đỏ mặt, tôi cảm thấy phán đoán là người hay quỷ, hẳn là quyết định bởi nhu cầu về phương diện kia, cho dù người bình thường thật sự

có "…" mà ai cũng có thể làm chồng kia, cũng không thể đòi hỏi vô độ như thế, ha ha, đúng rồi, nhìn quỷ và người làm chuyện đó sẽ có cảm giác gì?

Sau khi mập mạp gõ xong những chữ này, anh ta còn gửi một loạt icon cười.

- Phương Văn Hải làm về buôn bán vật liệu xây dựng, buổi trưa có một người phụ nữ dẫn theo một đứa bé đến đưa cơm cho ông ta, dáng dấp của đứa bé trai kia rất giống với Phương Văn Hải, tôi cảm thấy thông tin Phương Văn Hải không thường xuyên về nhà là rất chính xác, người đàn ông có tình nhân, lại có cả con trai ở bên ngoài, thường xuyên về nhà mới chính là chuyện không bình thường. Đúng rồi, nhìn tin tức của các người, tôi cảm thấy thật đúng là thú vị, không phải sự vận hành của ngôi nhà này là dựa vào việc đám quỷ ra ngoài hút dương khí để bổ sung năng lượng đấy chứ?

Gia Thố gửi đến một tin nhắn.

Tô Bạch ngồi xuống trước một chiếc máy vi tính ở phòng bên ngoài, giả bộ như đang truy cập internet và nghịch điện thoại di động, dù sao Tiểu Quyên đang ở phía sau lưng hắn, lúc cô ta đi ra, Tô Bạch nhất định sẽ biết, về phần tên nhóc đang bị hút dương khí, Tô Bạch không quan tâm, đi ra phong lưu, dĩ nhiên là phải làm tốt loại công tác chuẩn bị.

Nhìn thấy tin tức đám người mập mạp gửi đến, Tô Bạch vừa suy nghĩ, vừa để tay lên bàn phím.

Lúc này, cửa phòng được mở ra, Tiểu Quyên từ bên trong đi ra.

Tô Bạch vẫn đang nghịch điện thoại di động, dáng vẻ tự nhiên.

Thế nhưng, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Tiểu Quyên vậy mà lại chủ động đi đến bên

người Tô Bạch, cúi người xuống, đem bộ ngực đã phát dục rất tốt của mình để sát mặt bàn của Tô Bạch.

- Soái ca, chúng ta đến nhà vệ sinh chơi một lần đi, 100 tệ một lần, thế nào?

Chương 401 Kết Quả Điều Tra

“Hời như thế sao?”

Tô Bạch giả bộ giống như rất bất ngờ.

- Tôi chỉ muốn tìm thứ tiêu khiển mà thôi, nhu cầu của tôi tràn đầy, thế nhưng nếu như tôi không lấy tiền, lại có vẻ như mình quá tùy tiện, cho nên tùy ý đưa ra cái giá 100 tệ một lần, đó không phải số tiền lớn, đúng không?

Tiểu Quyên thân thiết ôm cổ Tô Bạch.

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại hình ảnh người đàn ông vừa bị hút dương khí trong phòng, dĩ nhiên là một chút hứng thú về phương diện kia đều không có, hơn nữa, nếu để cho đám người mập mạp biết mình và một con quỷ xảy ra quan hệ, đám người kia tuyệt đối sẽ chế giễu hắn đến tận bên trong thế giới chuyện xưa.

- Một lát nữa tôi phải đi gặp bạn gái mình, đến đây nghỉ ngơi dưỡng sức, thật xin lỗi, lần sau được chứ?

Tô Bạch nói.

- Như vậy ư, được rồi, lần sau có duyên gặp lại.

Tiểu Quyên hậm hực rời khỏi chỗ Tô Bạch, xem dáng vẻ giống như đi tìm một người đàn ông khác.

Tô Bạch sờ lên vành tai của mình, vừa nhìn Tiểu Quyên đi, vừa cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn.

- Mập mạp, bản lĩnh dịch dung của anh không tồi, nữ quỷ kia thật đúng là không nhận ra tôi.

- Con mẹ nó, cậu thế mà thật sự đối mặt với quỷ, đám ma quỷ thường xuyên nói dối, đừng để bị lừa, nói không chừng cô ta đã sớm nhận ra cậu chính là thám tử tư đến nhà mình mấy ngày trước, cho nên cố ý tiếp cận, trêu chọc cậu.

Mập mạp không tranh công, ngược lại anh ta lo lắng nói.

- Chuyện đó không quan trọng, dù sao sớm muộn cũng sẽ vạch mặt. Cô ta có nhận ra tôi hay không, điều này không khác nhau là mấy, đừng quên tôi và Tiểu Lâm đều đã bị cảnh cáo.

- Vậy được rồi, mọi người chú ý an toàn, chờ buổi tối gặp nhau, chúng ta sẽ tổng hợp lại tin tức, bên này bé ngoan của tôi nhờ bạn học mua bánh mì để làm bữa trưa.

Tô Bạch để điện thoại di động xuống, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Quyên dẫn theo một người đàn ông khác vào trong nhà vệ sinh của quán net.

Trên đầu chữ sắc có cây đao.

Những người đàn ông này cho rằng có thể chơi gái với 100 tệ, ai biết thứ bọn họ mất đi ít nhất là một, hai năm dương thọ. Làm một cương thi, đối với dương khí của con người, Tô Bạch càng hiểu biết sâu sắc, đàn ông và phụ nữ đều có dương khí, thứ này rất quan trọng trong ngọn lửa sinh mệnh của mỗi người, khi bị đánh cắp đi, điều đó có nghĩ ngọn lửa sinh mệnh sẽ bị suy yếu.

Cái giá phải trả này, 100 tệ kia thật đúng là không thể bù đắp lại được, hơn nữa bây giờ còn đang ở trong giai đoạn lạm phát nghiêm trọng.

Mãi cho đến buổi chiều Tiểu Quyên mới quay về trường học, cô ta liên tục đổi ba quán net để làm loại chuyện kia, việc này khiến cho Tô Bạch cảm thấy hơi kỳ quái, ông chủ tiệm net và những người khác, thật sự không phát giác ra sự khác

thường sao? Hay là, người quỷ khác đường, cho nên mọi người sẽ vô thức bỏ qua hành động và sự tồn tại của quỷ?

Buổi tối lúc tan học, nhìn thấy hai chị em ngồi trên xe bus về nhà, Tô Bạch quay lại xe, một lúc sau mập mạp cũng quay về, ném cho Tô Bạch một chai đồ uống lạnh.

- Thật đúng là nhàm chán, nếu sớm biết như thế tôi không đổi với cậu, ít nhất còn có thể nhìn thấy xuân cung đồ sống động, đúng rồi, cậu đã đọc tin nhắn hòa thượng vừa gửi đến chưa, ý của hòa thượng là muốn chúng ta đến thẳng một quán cơm.

- Tôi biết rồi, quán cơm này cách nhà lão Phương không quá xa.

Tô Bạch vừa khởi động xe, vừa nói.

- Hòa thượng là người phụ trách điều tra nhà của lão Phương, hẳn là đã phát hiện ra một ít chuyện.

Mập mạp vươn vai:

- Nói thật lòng, tôi hơi không kiên nhẫn rồi, sớm một chút đưa ra kế hoạch hành động, làm sớm xong sớm, tôi thực sự rất hiếu kỳ về căn nhà này đấy, cậu và con hàng Tiểu Lâm kia đã vào trong đó rồi, tôi còn chưa có vào.

- Sẽ để cho anh hài lòng.

- Được rồi, để xem trong xe cậu có bài gì nào.

Mập mạp mở ra bài hát "Mặt trời đỏ", vừa lắc lư cơ thể mập mạp của mình, vừa ngâm nga hát.

Chờ sau khi bài hát lặp lại mấy lần, Tô Bạch cũng đã lái xe đến chỗ hẹn.

Xuống xe, đi vào bên trong nhà hàng, đám người hòa thượng đã đến.

- Con mẹ nó, cả một bàn đồ chay, hòa thượng à, anh có thể đừng giữ mình như thế được không.

Mập mạp vừa phàn nàn vừa ngồi xuống, cầm lấy đũa gắp một miếng thức ăn.

- Mẹ nó, lại phải ăn chay.

- A di đà phật. Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta cũng nên đem tin tức tập hợp lại.

Hòa thượng ngồi ở đó nói.

Tô Bạch là người lên tiếng trước:

- Tôi đã gửi tin qua wechat nhóm, hẳn là mọi người đã thấy được.

Mập mạp giơ tay:

- Tôi cũng thế, hôm nay đứa bé trai kia hẳn là người, cho nên rất ngoan, không có phát hiện ra chuyện gì bất thường.

Tiểu Lâm uống một ngụm nước:

- Vợ của lão Phương hẳn là quỷ, bà ta rất giống với cô bé mà Tô Bạch đi theo, đối với dương khí của đàn ông, bà ta có một loại ham muốn khó có thể lý giải được, chi tiết cụ thể thì tôi đã gửi vào trong nhóm rồi.

Về cơ bản, mập mạp, Tiểu Lâm, Tô Bạch đã gửi tin tức mình điều tra được lên nhóm chat, nếu như không còn gì muốn bổ sung, quả thật không cần thiết phải lặp lại một lần nữa.

Gia Thố trầm ngâm một lúc:

- Công ty của Phương Văn Hải hơi kỳ quái, thay vì nói ông ta đang kinh doanh, không bằng nói tiền của ông ta thật ra là do có người khác đưa cho ông ta.

Sau khi nói xong, Gia Thố đưa điện thoại di động ra:

- Tôi đã chụp lại một phần sổ sách của công ty ông ta, sau đó tự mình điều tra qua. Phương Văn Hải mở một cửa hàng trên con phố khác. Trên thực tế nhiệm vụ hàng ngày của ông ta chính là chờ mấy tên đàn em bên dưới hoàn thành xong chân chạy việc, nói ông ta là chủ, chẳng bằng nói ông ta là côn đồ, chỉ là tên côn đồ này tương đối biết kiếm tiền hơn mà thôi.

- Mặt khác, xin lỗi, vì thời gian hữu hạn, cho nên tôi không điều tra ra được người đứng phía sau cố ý đưa tiền tài cho Phương Văn Hải là ai.

Những người còn lại đều nói xong, ánh mắt của mọi người đồng loạt dừng ở trên người hòa thượng, hòa thượng là người chịu trách nhiệm điều tra lịch sử của tòa nhà này, cũng là một trong những việc quan trọng nhất.

Hòa thượng không thừa nước đục thả câu, sau khi những người khác nói xong, hòa thượng nói tiếp lời:

- Bần tăng đã điều tra qua, căn nhà này thực ra được xây dựng trên khu đất tái định cư, lúc trước những hộ gia đình bị phá dỡ nhà đã di dời đến đây, bởi vì để khắc phục một số tranh chấp ầm ĩ, cho nên trên phương diện này, chính phủ đã bật đèn xanh, một bộ phận nhà đầu tư chịu trách nhiệm cho việc xây dựng nơi này thành khu tái định cư, còn một phần nhỏ là do chính người dân xây dựng lên trên những mảnh đất trống.

- Nhà của Phương Văn Hải thuộc loại tự mình xây dựng kia, hơn nữa thời gian rất ngắn, là vào khoảng 2 năm trước, thậm chí, nói một cách chính xác là 20 tháng trước, sau khi căn nhà này được xây dựng xong. Người một nhà Phương Văn Hải cũng đã chuyển vào đây sống, tôi vừa nhìn thoáng qua sổ sách ghi chép của cửa hàng Phương Văn Hải do Gia Thố chụp lại, tôi phát hiện ra, trên thực tế, khoảng 2 tháng trước khi Phương Văn Hải xây dựng nhà, ông ta mới bắt đầu làm công việc buôn bán vật liệu xây dựng.

Chương 402 Tôi Tin Cậu Mới Là Lạ

Hòa thượng uống một ngụm trà, đưa tay gõ lên mặt bàn một cái:

- Hiện tại, manh mối đã rất rõ ràng, có một người nào đó đang đứng bên ngoài để thao túng tất cả mọi chuyện, người này khống chế công việc làm ăn của Phương Văn Hải, cho Phương Văn Hải cơ hội phát tài và tiền vốn, đồng thời người đó còn giúp Phương Văn Hải xây dựng căn nhà kia.

- Đó có phải là chúa Jesus không?

Mập mạp bỗng nhiên cười nói:

- Chưa tính đến việc cho người ta cơ hội phát tài, còn đưa cả nhà ở, chuyện tốt như thế, làm sao không rơi đến trên đầu tôi nhỉ.

Tô Bạch liếc thoáng qua mập mạp:

- Anh nguyện ý để mình và người nhà bị ném vào căn nhà đó như những con chuột bạch làm thí nghiệm, chuyện này không phải là không thể.

- Á…

Mập mạp sửng sốt một chút, lập tức không nói gì nữa.

Tiểu Lâm nheo mắt lại nói:

- Xem ra người một nhà Phương Văn Hải thật sự bị người ta coi như vật phẩm làm thí nghiệm, hơn nữa nhìn cách làm này, quả thật rất giống với cách làm của một thính giả nào đó.

- Nếu quả thật đó là tác phẩm của thính giả, hơn nữa nó thật sự không đe dọa đến dân chúng, tính mạng của người nhà Phương Văn Hải cũng không bị nguy hại, dựa theo thói quen của Phát Thanh Khủng Bố mà nói, nó quả thực sẽ không can thiệp.

- Thế nhưng vấn đề ở đây, nếu tất cả mọi chuyện đều do một thính giả nào đó làm, thí nghiệm này đã tiến hành sắp được hai năm rồi, chẳng lẽ còn chưa ra được kết quả mà người đó muốn?

Tô Bạch hỏi.

- A di đà phật, nếu như thính giả kia bỏ mình thì sao?

Hòa thượng vừa mới nói xong, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên.

Một thính giả có thể xây dựng lên một căn nhà như thế này, rốt cuộc sẽ cường đại đến mức nào chứ?

Nếu như người đó bỏ mình, vậy thứ mà người đó để lại, không phải sẽ vô chủ sao?

- Khụ khu…

Mập mạp ho khan vài tiếng:

- Tôi cảm thấy, bây giờ không phải chúng ta nên lập ra một kế hoạch cụ thể sao? Rốt cuộc chúng ta nên làm như thế nào để vào được căn nhà đó, sau khi đi vào, chúng ta nên làm gì, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục theo dõi bọn họ như thế à?

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Trong đầu bần tăng đang có một kế hoạch, nhưng vẫn dựa theo nguyên tắc không được liều lĩnh làm chủ, về cơ bản, chúng ta đã nắm giữ được tình hình bên ngoài, tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành thăm dò căn nhà này.

- Tô Bạch, cậu và Gia Thố thuộc về loại hình cường hóa cận chiến, đến lúc đó, bần tăng, cậu và Gia Thố sẽ cùng nhau đi vào căn nhà kia. Trước đó bần tăng và mập mạp sẽ bố trí một trận pháp ở bên ngoài căn nhà, Tiểu Lâm và mập mạp sẽ ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng.

- Lần đầu tiên đi vào, chúng ta vẫn lấy phương thức ôn hòa làm chủ, cố gắng không phá hỏng hệ sinh thái ban đầu của ngôi nhà, chờ sau lần thăm dò này kết thúc, chúng ta có thêm tin tức và tư liệu chính xác hơn, thậm chí là cả nguyên lý vận hành của cả căn nhà này, chúng ta sẽ tiếp tục bố trí kế hoạch sâu hơn.

Từ trước đến nay, mọi chuyện hòa thượng làm đều luôn có trật tự, không liều lĩnh.

- Hiện tại điều tôi lo lắng chính là, bây giờ chúng ta cho rằng người thính giả cường đại kia đã bỏ mình, thế nhưng, nếu như người kia vẫn sống thì sao?

- Khả năng, có chuyện gì đó chậm trễ, cho nên quên mất chuyện này, một khi chúng ta bắt đầu ra tay, xem như đã cùng người đó phát sinh quan hệ nhân quả, người kia có thể trực tiếp ra tay với chúng ta.

Tiểu Lâm hơi bận tâm nói.

Tô Bạch múc cho mình một bát canh, không nhanh không chậm nói:

- Thứ nhất, nó đến cảnh cáo tôi và anh, trên thực tế đã cho thấy rõ sự chột dạ của nó.

- Thứ hai, lão Phương là khách hàng của tôi, ông ta đến tìm tôi để xử lý vấn đề trong nhà mình, tôi vừa mới mở văn phòng thám tử tư nhỏ này, người một nhà đều đang trông cậy vào nó để kiếm tiền ăn cơm, cho nên tôi nhất định phải dốc hết sức để phục vụ khách hàng.

- Người một nhà lão Phương ở chung với quỷ, bị quỷ làm ảnh hưởng, đây là một chuyện thê thảm và đáng thương biết bao.

- Tôi nghĩ, cho dù ông ta không phải là khách hàng của tôi, cho dù chỉ là một người xa lạ, tôi sẽ không nhịn được mà đi giúp đỡ đồng bào của mình, giúp ông ta vượt qua cảnh khốn khổ, đây là nhân quả của chúng ta, cũng chính là lý do để chúng ta bắt đầu.

Tô Bạch uống một ngụm canh, sau đó hắn ngẩng đầu lên, phát hiện ra bốn người còn lại đang dùng một loại ánh mắt tôi tin cậu mới là lạ để nhìn hắn.

- Lão Phương còn chưa đến sao?

Gia Thố ngồi bên trong xe, vừa xoa tay vừa nói.

- Ông ta không ở nhà mình, hẳn là đang ở chỗ tiểu tam, trước đó lúc tôi gọi điện thoại cho ông ta, nói muốn đến giúp lắp đặt miễn phí thiết bị giám sát cho nhà ông ta. Ngay từ đầu, lão Phương thế mà lại hỏi có thể lùi lại sang hai ngày sau không, nhưng sau khi bị tôi từ chối, ông ta đành phải đồng ý một lúc nữa sẽ về nhà.

Tô Bạch mở chai nước, uống một ngụm nước cam.

- Xem ra, ông ta đang ở chỗ tiểu tam vui đến quên cả trời đất, anh nói xem, người thiết kế căn nhà này có dự đoán được hành động của lão Phương hay không? Liệu nó có thoát khỏi những gì mà người kia đã dự kiến trước hay không?

Gia Thố hỏi.

Vào lúc này, hòa thượng vẫn luôn ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần hơi mở mắt ra:

- A di đà phật, bần tăng cảm thấy, hẳn là lệch khỏi kế hoạch ban đầu, nếu không, chúng ta sẽ không có mặt ở đây.

- Ông ta đến tìm Tô Bạch, bản thân nó chính là một mối liên hệ nhân quả, những lời Tô Bạch nói trên bàn cơm, nhìn thì như có vẻ cưỡng từ đoạt lý, thế nhưng ít ra cũng coi như chiếm một chữ "lý".

- Có lẽ đây chính là bản chất của con người, bởi vì có tiền, lão Phương bắt đầu ở bên ngoài bao nuôi tình nhân, còn có cả con riêng, cho nên rất ít khi về cái nhà này, mức độ bị căn nhà này ảnh hưởng cũng rất nhỏ.

- Ông ta chính là sự kết nối giữa căn nhà này và xã hội bình thường của thế giới bên ngoài, cũng coi như một loại nhân tố không ổn định.

- Vậy tại sao căn nhà này không đem lão Phương giải quyết trước?

Vào lúc này, Tô Bạch đặt ra câu hỏi.

- Có lẽ nên coi lão Phương là NPC trong trò chơi này, thứ uy hiếp cảnh cáo các cậu hẳn là chương trình vận hành của trò chơi, giữa hai bên, thật ra về mặt ý nghĩa bản chất không phân chia cao thấp, cho nên nó không có quyền lực cũng như không có tư cách làm gì lão Phương, thế nhưng những người ngoài như chúng ta, hẳn là thuộc về phạm vi công kích của nó, chẳng qua nếu như chúng ta có thể nắm bắt được quan hệ của những nhân vật này, chúng ta cũng có thể hoàn toàn tẩy trắng thân phận của mình, đi vào trong căn nhà.

Hòa thượng chậm rãi nói.

- Chiếc xe con kia, hẳn là xe của lão Phương, cuối cùng ông ta cũng trở về nhà rồi.

Tô Bạch dập điếu thuốc, tắt điều hòa không khí trên xe:

- Đi thôi, các thợ cả, chúng ta xuống xe, đi lắp đặt camera thôi.

Hòa thượng và Gia Thố đều mặc quần áo lao động, đầu đội mũ, hai người gật đầu, sau đó đi xuống xe, từ trong cốp xe lấy ra dụng cụ và thiết bị đứng ở phía sau lưng Tô Bạch.

- A Bạch, xin lỗi cậu, để cậu phải chờ lâu như thế.

Sau khi lão Phương vừa xuống xe liền đi đến bắt tay với Tô Bạch:

- Công việc của tôi thật sự rất bận rộn, cho nên đón tiếp cậu không được chu đáo.

Chương 403 Sau Lưng Lạnh Toát

Tô Bạch mỉm cười, Gia Thố đã điều tra qua, thật ra lão Phương cũng chỉ là chân chạy việc vặt, không cần chạy đi làm việc, không cần xã giao, chỉ cần sắp xếp giao hàng cho các đơn đặt hàng từ trước là được, ông ta nói mình rất bận rộn, đây tuyệt đối là đang nói dối, có lẽ theo bản năng, lão Phương không muốn quá gần gũi với vợ và con cái trong ngôi nhà này.

Đây có thể coi như là giác quan thứ sáu của người bình thường.

- Không sao, Phương tiên sinh, ngày mai tôi còn có một việc khác cần phải xử lý, cho nên tôi tranh thủ hôm nay rảnh rỗi đến lắp đặt một số thiết bị giám sát ở nhà ông, coi như thực hiện lời hứa hẹn trước đó, chuyện của ông, trước tiên chúng tôi sẽ xem lại ghi chép của camera, sau đó mới tiến hành bước tiếp theo, có được không?

- Được được được, Tô tiên sinh, cậu đã làm đến mức này, tôi còn có thể nói gì chứ? Tóm lại, sau này tôi nhất định sẽ giới thiệu văn phòng thám tử tư của cậu cho bạn bè của mình biết, chỉ dựa vào cách làm người của cậu, văn phòng thám tử tư này nhất định sẽ phát đạt.

Lão Phương lôi kéo Tô Bạch đi đến gõ cửa.

- Này, người trong nhà nhanh ra mở cửa, mở cửa, tôi về rồi!

Làm người đứng đầu gia đình, lão Phương về nhà, thế mà còn phải đi gõ cửa, điều này càng khiến Tô Bạch cảm thấy

ngoài ý muốn:

- Lão Phương, ông không có chìa khóa à?

Vẻ mặt lão Phương ngượng ngùng nói:

- Tôi để quên chìa khóa ở bên trong cửa hàng.

Tô Bạch à một tiếng, không nói gì nữa, một người chủ gia đình, ngay cả chìa khóa nhà đều không thường mang theo bên người, có thể thấy được trong lòng lão Phương không quan tâm đến cái nhà này như thế nào.

Rất nhanh, trong nhà có người đi ra mở cửa, là Tiểu Quyên, con gái của lão Phương.

Tiểu Quyên mặc một bộ quần áo ngủ hoạt hình, dáng vẻ lười biếng, giống như vừa mới từ trên giường đứng lên.

- Con đi ngủ sớm như thế à?

Lão Phương hỏi.

Ánh mắt của Tiểu Quyên không chút thân thiện nhìn thoáng qua cha mình:

- Nếu không ngủ sớm, ban đêm quá ồn ào, không ngủ được.

- Ồn ào ư? Bên cạnh không có nhà nào đang sửa chữa, ồn ào cái gì mà ồn ào, con mau gọi mẹ ra nấu bữa ăn khuya, Tô tiên sinh đến giúp nhà chúng ta lắp đặt camera.

- Muốn nấu thì tự mà nấu, mẹ tôi đang bận.

Tiểu Quyên trực tiếp quay người đi thẳng vào trong.

- Con…

Lão Phương có chút tức giận, quay đầu nhìn về phía Tô Bạch, xấu hổ nói:

- Tô tiên sinh, cậu đừng để ý, con gái tôi ở nhà bị chiều hư, tính khí hơi cáu kỉnh, bọn trẻ con trong độ tuổi dậy thì đấy mà, đều như thế.

Tô Bạch sờ lên chóp mũi của mình, có lẽ lão Phương không hiểu, thế nhưng trong lòng Tô Bạch rõ ràng, trong lời nói của Tiểu Quyên tuyệt đối có hàm ý. Vào ban đêm khi lão Phương không ở nhà, đoán chừng con trai Tiểu Văn và vợ ông ta ở trên giường mây mưa cả đêm, thế nhưng hiển nhiên lão Phương không nghĩ đến vấn đề này.

Sau khi bọn họ vào nhà, vợ lão Phương vừa sửa sang lại tóc, vừa đi ra.

- Hôm nay làm sao ông lại đột nhiên trở về?

Sau khi hỏi xong, vợ lão Phương nhìn thoáng qua Tô Bạch, khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình đã hiểu:

- Tôi đi chuẩn bị đồ ăn khuya, mọi người làm việc đi.

- Tiểu Văn đâu?

Lão Phương quan tâm con trai mình.

- Thằng bé đang ở trong phòng đọc sách.

Vợ lão Phương trả lời.

- Ồ - Lão Phương khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tô Bạch:

- Tô tiên sinh, hiện tại có thể bắt đầu được rồi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau uống mấy chén.

- Được.

Tô Bạch gật đầu ra hiệu cho hòa thượng và Gia Thố.

Gia Thố và hòa thượng mang theo đồ, bắt đầu đi lên lầu.

- Lão Phương, ông ngồi chờ ở đây một lúc, tôi sẽ theo bọn họ lên lầu để chỉ chỗ cần lắp đặt camera, chờ sau khi lắp xong, tôi sẽ kết nối đến máy tính trong nhà và điện thoại của ông, đến khi đó tôi sẽ dẫn ông đi kiểm tra mỗi một vị trí lắp đặt camera.

- Cậu sắp xếp rất chu đáo, vậy tôi nghỉ ngơi một lát.

Lão Phương còn đang ước gì mình được ngồi trên sofa hút điếu thuốc, tránh phải làm khổ mình.

Tô Bạch cười, đi theo Gia Thố và hòa thượng lên tầng 2.

Ba người cùng nhau đi lên lầu.

Tất cả phòng ở trên lầu đều là phòng dành cho khách, phòng ngủ của vợ chồng lão Phương và phòng ngủ riêng của các con đều nằm ở tầng 1, về cơ bản, tầng 2 gần như là nơi để trống, nhưng nơi này coi như sạch sẽ, hẳn là do có người thường xuyên quét dọn.

- Vừa lên đã có cảm giác âm trầm.

Tô Bạch nói.

- Anh đã quên rốt cuộc có những người nào sống trong căn nhà này rồi hả?

Gia Thố nói một cách ý tứ sâu xa, hiển nhiên, ý tứ của anh ta chính là, trong căn nhà này không riêng gì người, còn có cả quỷ, nhân khẩu thật đúng là không ít.

- Một lát nữa chúng ta thử tách ra, cầm điện thoại di động theo để liên lạc, xác nhận trước mặt mình rốt cuộc đang có ai. Nếu ngay cả một người đi theo con đường quỷ tu như Tiểu Lâm cũng không thể phân biệt được sự khác nhau giữa người và quỷ, đoán chừng chúng ta cũng rất khó làm được, cho nên chỉ có thể dựa vào loại phương thức này để phân biệt.

Hòa thượng nói.

- Vậy tôi xuống dưới lầu để lắp đặt camera ở phòng khách trước.

Gia Thố gật đầu, xác nhận xong nhiệm vụ của mình liền đi xuống.

Tô Bạch đi theo hòa thượng cùng nhau vào một căn phòng khách phía đông, hòa thượng bắt đầu lắp đặt đường dây, những chuyện này không có gì phức tạp, cho nên hòa thượng đều làm được.

Hòa thượng đang làm việc, Tô Bạch đi đến ban công châm một điếu thuốc, ban công này nằm ở giữa khu vực tường bao và ngồi nhà. Tô Bạch nhớ rõ vị trí lần trước hắn lén leo tường vào chính là chỗ này, từ nơi đó, Tô Bạch nhìn thấy một "chính mình" và Tiểu Lâm ở trong phòng khách.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Văn bỗng nhiên đi đến nơi đó, cậu ta cầm trong tay một quyển sách, trực tiếp ngồi xuống ghế mây trên bãi cỏ.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, nhắn tin:

- Gia Thố, kiểm tra qua phòng ngủ của Tiểu Văn ở lầu 1, nhìn xem Tiểu Văn có ở trong phòng ngủ của mình đọc sách không.

- Được.

Gia Thố trả lời lại tin nhắn.

Hiển nhiên, đối với một nhà toàn tay mơ như nhà lão Phương mà nói, làm sao để cài đặt camera bọn họ cũng không hiểu, cho nên ba người Tô Bạch có quyền hoạt động ở trong nhà ông ta.

Tô Bạch quay đầu lại nhìn thấy hòa thượng đang ở nơi đó bận rộn, buồn cười nói:

- Cũng không cần thiết phải giả bộ cẩn thận như thế.

- Bất cứ chuyện gì đều nên làm một cách nghiêm túc, cũng giống như diễn xuất vậy, ngay cả khi không phải là chính mình cũng phải giả bộ như rất giống.

Hòa thượng nghiêm túc nói.

- Lời này của anh thật đúng là sâu sắc.

Tô Bạch quay đầu, tiếp tục nhìn về phía Tiểu Văn ở bên dưới.

Không đọc sách trong phòng ngủ, đêm hôm khuya khoắt lại ngồi ở bên ngoài sân đọc sách, hứng thú này thật đúng là quái dị, không sợ bị muỗi đốt.

Một lát sau, Gia Thố nhắn lại.

- Trong phòng ngủ của Tiểu Văn không có ai, trong phòng khách cũng thế.

- Vậy Tiểu Văn này hẳn là thật, đúng rồi, trong phòng khách còn có ai khác không?

- Vợ chồng lão Phương và con gái, con gái của ông ta là Tiểu Quyên đang nói chuyện với cha mình trong phòng khách, hẳn là dự định xin tiền mua quần áo, vừa rồi còn bày ra sắc mặt khó coi cho cha nhìn, lúc xin tiền lại biến thành cô con gái ngoan ngoãn.

Gia Thố trả lời rất nhanh.

- Vậy tôi đi dạo trên tầng 2 xem có nhìn thấy gì không.

Tô Bạch để điện thoại di động xuống, nói với hòa thượng:

- Tôi sang những phòng khác nhìn xem.

- Đi đi, chỗ tôi sắp xong rồi.

Hòa thượng quay đầu lại, nói.

- Ừ.

Tô Bạch rời khỏi căn phòng này, đi dạo quanh tầng 2, hắn đi vào mỗi phòng, nhưng không phát hiện ra gì khác thường, không có người nào bỗng nhiên đi ra.

Không đúng.

Lần trước làm sao Tiểu Lâm lại dễ dàng gặp như thế, kết quả lần này chính mình đến vẫn luôn không gặp phải?

Không thu hoạch được gì, Tô Bạch đành phải quay về căn phòng trước đó, hòa thượng đã lắp đặt gần xong, đang tiến hành vận hành thử.

- Cậu có phát hiện ra gì không?

Hòa thượng hỏi.

- Không phát hiện ra gì, quá kỳ lạ, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tô Bạch vừa nói vừa đưa lưng về phía hòa thượng, đi đến một bên tường, trên đó có treo bức tranh "Hoa hướng dương", chẳng qua Tô Bạch không thích treo tranh sơn dầu trong phòng ngủ, nó mang đến cho hắn cảm giác kỳ quái.

Lúc này, điện thoại hắn có tin nhắn đến, Tô Bạch nhìn di động.

- Tô Bạch, vừa rồi Tiểu Quyên nói đi lên tầng 2 cầm thứ gì đó, cậu chú ý xem cô ta có lên đó không.

Phía sau lưng Tô Bạch bỗng nhiên lạnh toát.

Bởi vì.

Người gửi tin nhắn trong nhóm chat chính là… Hòa thượng.

Chẳng phải anh ta đang chạy thử camera sau lưng hắn sao, vì cái gì lại còn muốn nhắn tin trong nhóm chat?

Chương 404 Không Thể Tin Tưởng Bất Kỳ Ai Được

"Bất cứ chuyện gì đều nên làm một cách nghiêm túc, cũng giống như diễn xuất vậy, ngay cả khi không phải là chính mình cũng phải giả bộ như rất giống."

Trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên vang lên lời hòa thượng đã nói trước đó với hắn, bây giờ nhớ lại, những lời này tràn đầy thâm ý.

Đột nhiên.

Tô Bạch chợt phát hiện ra chính bản thân mình vẫn còn xem thường căn nhà này, trước đó Tiểu Lâm mới chỉ lĩnh hội một góc của tảng băng chìm về bí mật và sự kinh khủng của căn nhà này mà thôi.

Tô Bạch xoay người nhìn thấy hòa thượng đã điều chỉnh xong camera, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- Anh làm xong rồi?

Tô Bạch hỏi.

- A di đà phật, làm xong rồi.

Tô Bạch mỉm cười, cầm điện thoại di động lên:

- Tôi trúng chiêu.

- Hả?

Vẻ mặt hòa thượng lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Trong điện thoại bỗng nhiên xuất hiện tin nhắn do một người giống như anh gửi đến, nói Tiểu Quyên đã lên lầu, để

cho tôi chú ý một chút.

- Đây không phải là tin nhắn do bần tăng gửi đến.

- Thế nhưng nó xuất hiện trong di động của tôi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi chỉ có thể nói mình bị trúng chiêu, tôi không biết trước mắt mình là người hay quỷ, hoặc tin tức mà tôi đang nhìn thấy trên điện thoại di động này có phải là do quỷ gây nhiễu hay không.

- Vậy tiếp theo nên làm gì?

Hòa thượng vẫn bình tĩnh như cũ.

- Tôi không biết, cho nên tôi dự định không làm gì.

Tô Bạch xoay người, tiếp tục xem bức tranh "Hoa hướng dương" kia:

- Nếu đã diễn loại trò chơi thật thật giả giả, rất có thể đã chứng minh căn nhà này đang thiếu tự tin. Nếu nó có năng lực, nó hoàn toàn có thể dùng phương thức trực tiếp hơn để công kích chúng ta, không cần thiết phải hư hư thực thực như vậy, đương nhiên, đây có thể chỉ là trò đùa tà ác của căn nhà.

- Giống như Phát Thanh Khủng Bố ư?

- Đúng, nó giống như Phát Thanh Khủng Bố vậy.

Tô Bạch vươn tay ra sờ lên bức tranh này, cảm nhận sự thô ráp của bức tranh:

- Chẳng qua đây là một điều rất đáng sợ, bởi vì tôi không biết anh có phải là thật không, cũng không biết Gia Thố vừa mới nhắn tin cho tôi có phải là thật không. Tôi không biết lát nữa mình đi xuống, gia đình lão Phương mà tôi nhìn thấy là thật hay giả. Có lẽ ngay từ lúc chúng ta được lão Phương dẫn

vào cửa, thật ra sự tin tưởng giữa chúng ta đã gần như không còn sót lại chút gì rồi.

Tô Bạch lấy bức tranh xuống, tiếp tục nói:

- Đây là chỗ đáng sợ nhất.

- Đúng là như thế, không thể tin tưởng bất kỳ ai được.

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Thậm chí, ngay cả chính bản thân mình cũng không thể tin tưởng được, bởi vì nếu như chính mình là giả, lại vẫn cho mình là thật, vậy phải làm như thế nào đây?

- Khả năng này không tồn tại, bởi vì nếu căn nhà này có năng lực mô phỏng ra một bản sao giống tôi như đúc, thậm chí còn có thể bắt chước năng lực cường hóa của tôi, đó tuyệt đối không phải là việc mà thính giả có thể làm được, người duy nhất có thể làm được điều này chỉ có bản thân Phát Thanh Khủng Bố mà thôi, hơn nữa đây đang là thế giới hiện thực, không phải thế giới chuyện xưa, cho nên loại tình huống này không có khả năng tồn tại.

- Nhưng nó hoàn toàn không cần thiết phải rắc rối như thế, nó chỉ cần làm tê liệt hệ thống giác quan như thị giác, thính giác của cậu, khi đó cho dù cậu có bóp chết một con kiến, đều có thể cảm thấy mình giống như đang bóp nát một tinh cầu. Điều này hoàn toàn có thể giải quyết được vấn đề mà cậu nói lúc trước.

Nghe thấy hòa thượng nói như thế, dường như Tô Bạch có điều suy nghĩ, sau đó hắn thừa nhận:

- Anh nói đúng, căn nhà này là một không gian lừa gạt, người khác có thể lừa gạt mình, chính mình cũng có thể lừa gạt mình, thật đúng là thú vị.

- Đúng thế, rất thú vị.

Hòa thượng quay người:

- Tôi xuống dưới lầu nhìn xem, cậu có muốn đi cùng không?

- Không.

- Được rồi.

Hòa thượng rời khỏi căn phòng dành cho khách này.

Tô Bạch lẳng lặng ngồi xuống cạnh giường, từ từ quay bức tranh "Hoa hướng dương" theo hướng ngược lại, ở phía sau khung tranh, có một dấu móng tay, dấu móng tay này rất sâu, rất sâu.

- Tôi nhắn nhiều tin trong nhóm chat như thế, vì sao không ai trong số bọn họ nhắn lại? Không phải đã nói có tin tức gì liền thông báo trong nhóm chat luôn ư?

Mập mạp đập điện thoại di động xuống lòng bàn tay, sắc mặt anh ta càng lúc càng Âu Mỹám.

- Hẳn là đã xảy ra vấn đề gì đó.

Tiểu Lâm nói:

- Đối với căn nhà này mà nói, việc ngăn cách tín hiệu không phải là việc khó khăn gì.

- Có lẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Mập mạp lắc đầu:

- Vẫn nên tiếp ứng bọn họ ra trước rồi nói.

- Không có tín hiệu rõ ràng, chúng ta liều lĩnh mở trận pháp, có thể gây ra kết quả tồi tệ hơn cho bọn họ.

Tiểu Lâm nhắc nhở.

- Nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì.

Trong tay mập mạp cầm một chiếc la bàn:

- Nếu bây giờ không thể truyền tin liên lạc với bọn họ, tôi sẽ thử dùng phương pháp khác, nếu như tiếp tục không liên lạc được, vậy thì lập tức mở trận pháp.

- Anh quyết định là được.

Tiểu Lâm thấy mập mạp đã có chủ ý riêng của mình, anh ta không nói gì thêm nữa, dù sao hiện tại người đang hãm sâu vào căn nhà kia không phải là anh ta.

Tô Bạch ngồi xuống cạnh giường hơn nửa tiếng, sau đó hắn đứng dậy, treo bức tranh này trở về chỗ cũ rồi rời khỏi căn phòng này.

Sau khi xuống cầu thang, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Văn cầm sách đi ngang qua trước mặt mình.

Tính cách của Tiểu Văn hơi quái gở, căn cứ vào lời mập mạp nói, tên nhóc này không hòa đồng, bình thường người có tính cách này thường là loại người rất dễ xuất hiện mối quan hệ mẹ con hỗn loạn kia.

Tiểu Văn đi ngang qua, nhưng hoàn toàn không phản ứng tới Tô Bạch, thế nhưng Tô Bạch lại chủ động đưa tay ra, ấn lên bả vai của Tiểu Văn.

- Chú có việc gì thế?

Tiểu Văn cúi đầu, nhìn cũng không nhìn Tô Bạch lấy một cái.

- Trong phòng khách có ai?

Tô Bạch hỏi.

- Chú tự mình đi nhìn xem.

Tiểu Văn tránh thoát khỏi tay Tô Bạch, đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Tô Bạch mím môi, tiếp tục đi lên phía trước, lúc đi ngang qua nhà vệ sinh tầng 1, Tô Bạch thấy trong đó có người, mở cửa phòng vệ sinh, hắn nhìn thấy Tiểu Văn đang ở trong đó đánh răng.

- Cậu chuẩn bị đi ngủ à?

Tô Bạch hỏi.

- Vâng, chú vất vả rồi, đã muộn như thế còn đến giúp nhà cháu lắp đặt camera, rất cảm ơn chú.

- Không cần khách sáo, đây là việc tôi nên làm.

- Không, cha cháu nói chú không lấy tiền.

Tiểu Văn nhấn mạnh:

- Được rồi, chú dùng nhà vệ sinh đi, cháu đi nghỉ ngơi, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Tô Bạch đứng ở trước bồn rửa mặt, dùng dòng nước lạnh lẽo tạt lên mặt mình, cũng không có dùng khăn lau đi, cứ thế mở cửa nhà vệ sinh ra. Ngay lúc cửa mở, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Văn đang đứng trước mặt mình, dáng vẻ buồn ngủ, trong tay cậu ta còn cầm một quyển sách, thấy Tô Bạch ở trong nhà vệ sinh, Tiểu Văn ngoài ý muốn hỏi:

- Chú dùng xong rồi sao?

- Ừ, cậu vào đi.

Tô Bạch khẽ gật đầu với Tiểu Văn, sau đó đi ra ngoài.

Ngay lập tức, ở chỗ góc rẽ, cũng chính là phòng ngủ của vợ chồng lão Phương, Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Văn từ trong phòng đi ra, trong tay cậu ta cầm chiếc hộp chuyển phát nhanh, Tô Bạch biết chiếc hộp đó, vốn dĩ nó được đặt trong tủ của vợ chồng lão Phương, là đồ dùng của Tiểu Văn và mẹ.

Đêm nay, hẳn là do lão Phương bỗng nhiên trở về, cho nên để cho an toàn, cậu ta quyết định đem thứ này giấu đến phòng mình.

Chương 405 Trắng Bệch

Cầm trong tay thứ đồ dùng cho người trưởng thành, lại từ bên trong phòng ngủ của cha mẹ mình đi ra, bị Tô Bạch bắt quả tang, Tiểu Văn rõ ràng có chút không biết làm sao, cũng may cậu ta liếc thoáng qua đồ trong tay mình, đó là một chiếc hộp chuyển phát nhanh, Tiểu Văn nghĩ có lẽ Tô Bạch không biết bên trong có gì, ngay lập tức, Tiểu Văn trầm mặc, đi ngang qua người Tô Bạch.

Tô Bạch nghiêng người sang, nhìn về phía Tiểu Văn:

- Trong hộp là gì thế?

- Chuyện này không liên quan đến chú.

Tiểu Văn không kiên nhẫn trả lời một câu.

- Thế nhưng tôi là thám tử tư, chuyện tôi muốn biết, tôi có thể biết một cách rất dễ dàng.

- Chú rất phiền.

Tiểu Văn nói.

- Ồ, vậy tôi đi tìm cha cậu, có lẽ cha cậu sẽ có hứng thú tìm hiểu xem trên tay con trai mình đang cầm thứ gì.

Tô Bạch uy hiếp.

Tiểu Văn lập tức luống cuống, cơ thể cậu ta bắt đầu run rẩy, mang theo sợ hãi và hoảng hốt nhìn Tô Bạch:

- Rốt cuộc chú muốn làm gì, chuyện này không liên quan đến chú!

- Cậu cho rằng cha cậu để tôi đến nhà cài đặt camera là vì cái gì?

Tô Bạch tỏ ra vẻ thâm trầm nói:

- Thật sự chỉ vì những móng tay kia thôi ư? Tuy cha cậu thường xuyên không về nhà, nhưng chuyện trong nhà, ông ta không phải không biết gì cả.

- Cháu có thể cho chú rất nhiều tiền, chú đừng nói cho cha cháu biết, cầu xin chú.

Trong mắt Tiểu Văn bắt đầu xuất hiện nước mắt, đây là một cậu bé yếu đuối, rất yếu ớt, cho nên khuyết thiếu tình thương của mẹ.

- Cậu về phòng ngủ trước đi, đợi lát nữa tôi sẽ đến tìm cậu nói chuyện tiền bạc sau.

- Cháu chờ chú.

Tiểu Văn liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó lại nhìn về phía phòng khách, cuối cùng nắm chặt chiếc hộp chuyển phát nhanh trong tay, đi về phía phòng ngủ của mình.

Tô Bạch khoanh tay trước ngực.

- Thật đúng là thú vị, cảm giác giống như đang lật tranh liên hoàn.

Tô Bạch đi đến phòng khách, lão Phương đang ở chỗ đó hút thuốc, Gia Thố và hòa thượng đang lắp đặt camera ở phòng khách.

- Tiểu Văn, con vào bếp giúp mẹ đi, đừng cứ mãi ngây ngốc cắm đầu đọc sách cả ngày như thế, con sắp tự biến mình thành con mọt sách rồi.

- Có người cha nào nói con mình như thế ư?

Vợ lão Phương buộc tạp dề từ trong bếp đi ra, phàn nàn với lão Phương.

- Bà còn nói tôi? Bọn nhỏ đều bị bà làm hư, tôi thật đúng là không biết bà ở nhà dạy dỗ bọn nhỏ như thế nào, bây giờ hai đứa nhỏ một chút lễ phép cũng không có, nhìn thấy tôi, ngay cả một tiếng cha cũng không gọi.

- Ông thật đúng là đồ không có lương tâm, ông tự hỏi lòng mình xem, đây rốt cuộc là do ai tạo ra? Tôi nói cho ông biết, những chuyện mà ông làm, các con đều nhìn ở trong mắt, bọn nhỏ không mù!

- Mụ già xấu xí, hôm nay bà uống lộn thuốc đó hả!

Lão Phương đứng dậy, nâng tay lên, dáng vẻ giống như định đánh vợ để chấn chỉnh lại vị thế của mình.

Lúc này hòa thượng ở bên liền đưa tay ra ngăn cản lão Phương:

- Phương tiên sinh, người ngoài như chúng tôi còn đang ở đây, chúng tôi đã lắp đặt xong camera, vừa rồi cũng đã thử trên điện thoại di động của ông.

Lúc này lão Phương mới ý thức được "chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài", ông ta lập tức thu liễm:

- Đã cài đặt xong hết rồi sao?

- Đúng thế, đã xong hết rồi.

Gia Thố nói.

- Vợ tôi chuẩn bị xong bữa ăn khuya rồi, mời mọi người ở lại dùng bữa.

- Chúng tôi phải vội về nhà, không ở đây ăn cơm được.

Hòa thượng nói.

- Các cậu thật sự không ở lại ăn cơm sao?

- Chúng tôi không ăn.

- Vậy được rồi, để tôi tiễn các cậu ra ngoài.

Lão Phương vừa nói xong, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng sấm, đèn trong phòng khách lóe lên mấy lần, tia chớp chiếu rọi lên gương mặt của tất cả mọi người trong phòng khách.

Trắng bệch…

Có lẽ lâu dài ở trong hoàn cảnh đè nén, ngột ngạt không một tiếng động, một loại áp lực vô hình, cho dù không có nguy cơ sinh tử rõ ràng, nhưng từng giây từng phút thần kinh luôn ở trong trạng thái căng thẳng, khiến cho bạn không cách nào buông lỏng, không có cơ hội thư giãn, giống như một đại sư điêu khắc đang từng giây từng phút mài dũa trái tim của bạn, khiến cho bạn trở nên mẫn cảm và dễ vỡ, đến sau cùng, rất có thể phòng tuyến lý tính cứ như thế sụp đổ.

Trong nháy mắt những tia chớp xuất hiện, gương mặt của tất cả mọi người đều hoàn toàn trắng bệch, đây là một hiện tượng rất tự nhiên, giống như trong đêm tối có người cầm đèn pin chiếu lên gương mặt mình, hình ảnh đó nhất định cũng rất kinh dị.

Chẳng qua, ngay trong chớp mắt vừa rồi, ý thức của Tô Bạch thiếu chút nữa đã cho rằng xung quanh hắn đều là quỷ, cơ thể nhanh chóng đưa ra phản ứng theo bản năng, nhưng may mắn hắn kịp thời thu hồi lại, thế nhưng mồ hôi lạnh vẫn không ngừng chảy ra trên người hắn.

Tô Bạch vẫn đang nghĩ đến một vấn đề, đó chính là liệu hắn có thể sử dụng phương pháp thô bạo để phá bỏ ngôi nhà này không, ví dụ như hoán đổi sang trạng thái cương thi, trực tiếp đẩy tường, phá hủy đi xà nhà, đập nát cửa sổ, khiến cho tất cả mọi thứ đều vỡ nát không còn sót lại một thứ gì, để xem còn có vô số Tiểu Văn ở trước mặt hắn đi qua đi lại nữa không.

Thật ra bố cục của căn nhà này cung cấp một nơi tuyệt vời để cho người quỷ ở chung với nhau, bởi vì Tô Bạch đã nhìn ra, người thật và bản sao sẽ không thể xuất hiện trong cùng một khung cảnh, một khi hắn phá vỡ đi tất cả mọi thứ ngăn trở, khiến cho những không gian nhỏ ban đầu thông thành một không gian duy nhất, để xem những thứ tạp nham kia rốt cuộc sẽ làm gì.

Chẳng qua Tô Bạch không làm như thế, một mặt là bởi vì cho dù bây giờ cục diện rất nguy hiểm, rất quỷ dị, thế nhưng cũng rất tinh tế, tinh tế giống như một món đồ sứ quý giá, khiến cho Tô Bạch có một loại cảm giác không muốn phá hỏng nó, Tô Bạch không biết đó là do tâm lý đặc biệt của mình, hay là chính đám người hòa thượng cũng nghĩ như thế.

Mặt khác, Tô Bạch luôn có một loại dự cảm, nếu như hắn dùng vũ lực để phá dỡ ngôi nhà này, rất có thể sẽ mở ra chiếc hộp Pandora. Bởi vì cho đến hiện tại, căn nhà này chỉ lộ ra một mặt quỷ dị của nó, không có thể hiện ra tính công kích, con gái và vợ của lão Phương đều ra ngoài điên cuồng hút lấy dương khí, chuyện này theo đạo lý mà nói, thật ra chính là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, giống như nó chỉ đang không ngừng trêu đùa thần kinh của bạn, không ngừng đùa bỡn bạn, càng không ngừng để tâm trạng của bạn theo hướng mất kiểm soát và phát triển đến giai đoạn thô bạo.

Từ đó đạt đến mục đích của nó.

Hai năm trước một thính giả đã bố trí cục diện này, Tô Bạch không rõ vì sao cho đến bây giờ người kia vẫn còn giữ lại nơi này, là bởi vì ngoài ý muốn bỏ mình? Hay là giống như Lệ Chi rời khỏi nơi này? Hoặc đơn giản là vì cảm thấy chán, mặc kệ nơi này.

- Làm sao bỗng nhiên lại có sét đánh nhỉ?

Lão Phương vỗ ngực, vẻ mặt kinh ngạc, lập tức nhìn về đám người hòa thượng và Tô Bạch:

- Trên lầu có phòng trống, bây giờ thời tiết bỗng nhiên đổ mưa to, lại còn có cả sét đánh, hay là tối nay mấy cậu ngủ lại nơi này đi?

Vốn dĩ Tô Bạch dự định trực tiếp từ chối, dựa theo lý thuyết mà nói, bước dò xét ban đầu đã kết thúc, tuy không thể nói là rất thành công, thế nhưng cũng không thể nói là thất bại, miễn cưỡng xem như là hoàn thành nhiệm vụ dò đường, hiện tại chính là thời điểm toàn thân lui ra, không cần tiếp tục ngủ lại nơi đây, có trời mới biết cả đêm ở trong căn nhà người quỷ hỗn loạn sẽ xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua, hòa thượng và Gia Thố đã trực tiếp đồng ý.

Chương 406 Quỷ Đả Tường

"Được rồi, nếu chúng tôi còn từ chối thì thật đúng là không tôn trọng lão Phương, trời mưa lớn như thế, quả thật không thể nào về nhà được."

- Cảm ơn Phương tiên sinh, làm phiền ông rồi.

Tô Bạch mím môi, hắn không biết hai người hòa thượng và Gia Thố đang đứng trước mặt mình rốt cuộc là thật hay giả, nếu như là thật, khả năng bọn họ đã phát hiện ra chuyện gì đó đặc biệt, lại không biết hắn là thật hay giả, cho nên không liên lạc với hắn. Ngược lại, nếu hai người đó là giả, như vậy mục đích của bọn họ đã rất rõ ràng, thông qua lời đồng ý của hai con quỷ, sau đó thúc đẩy chính bản thân hắn đồng ý ngủ lại ở nơi này một đêm.

- Phương tiên sinh, rất xin lỗi ông, nhà hai người thợ lắp đặt này quả đúng là rất xa, thế nhưng sáng mai tôi thật sự có chuyện cần làm, tối nay còn cần phải về nhà chuẩn bị một số thứ. Như vậy đi, tối nay hai người bọn họ ngủ lại chỗ này, nhân tiện kiểm tra hiệu quả của hệ thống camera giám sát trong nhà ông, nếu người cầm móng tay kia lại dám đến, bọn họ cũng có thể giúp đỡ ông bắt người, còn tôi xin phép đi về trước, tôi để xe của mình ở bên ngoài, trở về cũng tương đối dễ dàng hơn.

- Tô tiên sinh, vậy cứ làm theo ý kiến của cậu đi, tối nay hai người thợ cả sẽ ngủ lại nhà tôi, bây giờ tôi sẽ tiễn cậu ra ngoài.

Lúc Tô Bạch đi qua bên người Gia Thố và hòa thượng, hắn còn cố ý quan sát vẻ mặt của hai người bọn họ, chẳng qua từ

trên nét mặt, quả thật không nhìn ra suy nghĩ thật sự trong lòng bọn họ.

Được rồi, chính mình an toàn ra ngoài trước rồi nói sau.

Lão Phương mở cửa đưa Tô Bạch ra ngoài, đi lên phía trước khoảng hơn mười mét liền đến cổng lớn, bước qua cổng, điều đó đồng nghĩa cắt đứt mối liên quan với căn nhà này.

Gia Thố và hòa thượng có ra ngoài hay không, trước đó hai người kia là người hay quỷ, trong lúc này Tô Bạch không cách nào đi truy cứu những vấn đề đó nữa, chính bản thân mình rời đi trước rồi nói sau, chuyện này không thể nói là hắn ích kỷ, bởi vì hòa thượng và Gia Thố không phải kẻ ngu, vào lúc này Tô Bạch lựa chọn ở lại nơi đây mới là lựa chọn không sáng suốt.

Mưa rất lớn, cả Tô Bạch và lão Phương đều đi rất nhanh, thế nhưng, đúng lúc này, lão Phương đột nhiên trượt chân, cảnh tượng này khiến cho Tô Bạch hơi cảm thấy ngoài ý muốn, trán của lão Phương đập xuống đá cuội trên con đường từ cửa nhà đến cổng lớn, sau khi ngã xuống liền trực tiếp bất tỉnh nhân sự, Tô Bạch ngồi xổm xuống kiểm tra, hắn phát hiện ra lão Phương vẫn còn hơi thở, có lẽ bỗng nhiên bị va chạm khiến ông ta té xỉu.

Lão Phương là đầu mối liên hệ của căn nhà này với thế giới bên ngoài, hơn nữa, trước đó thông qua điều tra của mọi người đã đưa đến một kết luận, bởi vì do tính đặc thù của bản thân lão Phương, cho nên dường như trong căn nhà này, không có con quỷ nào có thể bắt chước được ông ta, vì vậy có thể khẳng định, lão Phương chính là nhân vật chủ chốt trong căn nhà có đủ loại cục diện huyền nghi này.

Hai năm trước, vì sao thính giả kia lại lựa chọn gia đình lão Phương để tiến hành thí nghiệm? Chẳng lẽ thật sự là vì lão

Phương không thường xuyên ở trong căn nhà này, cho nên mới tránh được chuyện bị quỷ bắt chước?

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, Tô Bạch không thể tự mình rời đi, sau đó cứ để lão Phương hôn mê trong trời mưa, ngộ nhỡ sau cùng quả thật có chuyện gì không may xảy ra với ông ta, như vậy đối với đám người Tô Bạch còn muốn tiếp tục điều tra ngôi nhà này mà nói, đó chắc chắn là một tổn thất lớn.

Tô Bạch cúi người cõng lão Phương lên, Tô Bạch đưa tay ra đẩy cửa cổng, trước tiên dẫn theo lão Phương rời khỏi nơi này rồi nói.

Chẳng qua, ngay lúc Tô Bạch đẩy cửa cổng ra, đột nhiên một cảm giác choáng váng ập đến, Tô Bạch phát hiện ra chính mình lại đang đứng ở cửa nhà, cách cửa cổng còn hơn mười mét, lão Phương đang được hắn cõng trên lưng.

Tô Bạch liếm môi, một lần nữa đi về phía cửa cổng, đá cuội trên mặt đất hơi cứng, khoảng cách không phải quá xa, thế nhưng lần này hơi thở của Tô Bạch trở nên nặng nề, cuối cùng, khi tay hắn lại một lần nữa chạm đến cửa cổng, một cơn choáng váng rất nhỏ ùa đến, Tô Bạch một lần nữa phát hiện ra bản thân hắn đang đứng ở trước cửa nhà, cách cửa cổng còn một con đường nhỏ trải đá cuội hơn 10 mét.

- Quỷ đả tường ư.

(Quỷ đả tường: Là hiện tượng khi bạn đi lạc ở một nơi hoang vắng, cố gắng tìm đường ra nhưng rốt cục vẫn quay về chỗ cũ. Người xưa cho rằng đó là do ma quỷ tác quái khiến chúng ta đi thành một vòng tròn.)

Cuối cùng Tô Bạch cũng biết rõ chuyện gì đang xảy ra trên người mình.

Loại chuyện quỷ đả tường vẫn luôn được lưu truyền trong truyền thuyết dân gian, nó có sức ảnh hưởng tương đối lớn,

hơn nữa đã có không ít người từng trải qua, thế nhưng đối với Tô Bạch mà nói, việc hắn gặp phải quỷ đả tường có chút không được bình thường, dù sao Tô Bạch không phải người có thể chất yếu ớt, hơn nữa, đối với quỷ mà nói, thể chất cương thi trên người hắn có tác dụng khắc chế nhất định.

Thế nhưng loại chuyện này vẫn xảy ra, hiện tại Tô Bạch rõ ràng cảm nhận được loại cảm giác hoảng sợ giống như lúc trước Tiểu Lâm nhìn thấy quỷ, nhưng lại không phát giác ra đối phương là quỷ.

Vào lúc này, lão Phương đang nằm hôn mê trên lưng hắn bỗng nhiên mơ màng tỉnh lại, ông ta hơi ngoài ý muốn nói:

- Tô tiên sinh, tôi làm sao thế?

- Lão Phương, vừa rồi ông bị ngã xuống đất ngất đi, tôi dự định đưa ông đến bệnh viện.

- Ôi dào, đi bệnh viện gì chứ, đầu của tôi hơi đau một chút thôi, không vấn đề gì lớn, trên đời này có ai không mấy lần chân nam đá chân chiêu chứ? Tô tiên sinh, làm phiền cậu đưa tôi về nhà, để cho tôi nằm nghỉ một lúc là được.

Tô Bạch nắm chặt tay lại, sau đó buông ra, hắn xoay người đối mặt với cửa nhà, chính mình vừa mới từ nơi này đi ra, lại muốn đi vào ư?

Bỗng nhiên, một luồng lệ khí chiếm lấy đầu óc Tô Bạch, luồng lệ khí này không phải do người khác gây ra cho hắn, mà là từ sâu trong nội tâm Tô Bạch, bởi vì sự tình đã rất rõ ràng, căn nhà này không muốn để hắn rời đi, mà chính là hy vọng bản thân hắn một lần nữa quay lại bên trong.

Quỷ đả tường cao thâm, hòa thượng và Gia Thố không rõ là người hay quỷ, bỗng nhiên xuất hiện mưa rào kèm sấm chớp…

Ngươi muốn ông đây quay lại, vậy ông đây…

Ngay khi trong lòng Tô Bạch có xúc động muốn lật bàn, một âm thanh rất nhỏ bỗng nhiên vang lên, truyền vào trong tai Tô Bạch. Âm thanh này rất nhỏ, nhỏ đến mức không thể nhận ra, nhưng nó thực sự tồn tại, khiến cho nội tâm Tô Bạch lập tức rơi vào trong hoảng hốt, bắt lấy nó, truy tìm nó, tìm kiếm nó. Dần dần Tô Bạch phát hiện ra mọi thứ trước mặt hắn bắt đầu trở nên vặn vẹo, dường như vào lúc này tất cả thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác của hắn đều bị xé ra, đó là một tầng ngụy trang, đó là một lớp da, một lớp da dán lên tất cả các giác quan của hắn, hoàn toàn đánh lừa mọi nhận thức của bản thân hắn.

- Thiên quân nghe lệnh, lão quân giá lâm, hồn hề quy lai, hồn hề quy lai…

(Hồn hề quy lai: Hồn này trở về.)

Chương 407 Đi Ra

Giọng nói càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, đây là giọng nói của mập mạp.

Tô Bạch hít sâu một hơi, bỗng nhiên lắc đầu, chờ đến khi hắn một lần nữa mở mắt ra, Tô Bạch phát hiện chính mình còn đang đứng ở trước cửa cổng, còn lão Phương thì đang đứng ở bên cạnh hắn.

- Tô tiên sinh, cậu quên cầm thứ gì sao?

Hiển nhiên lão Phương cảm thấy thời gian Tô Bạch đứng ở trước cửa suy nghĩ hơi dài.

- Không, không có…

Tô Bạch đưa tay mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó cửa cổng đóng lại.

Tô Bạch đứng ở bên ngoài cổng, nhìn thấy Tiểu Lâm và mập mạp đang đứng ở bên cạnh xe hắn.

Đi ra rồi…

- Cuối cùng cậu cũng đi ra rồi.

Mập mạp lập tức chạy đến bên cạnh Tô Bạch, trên dưới kiểm tra cả người Tô Bạch một lần.

- Anh làm gì thế?

Tô Bạch hỏi.

- Tôi kiểm tra xem cậu là người hay quỷ.

Mập mạp trả lời.

- Anh không thể phân biệt được đó là người hay quỷ đâu.

Lúc này Tiểu Lâm cũng đi đến nói.

- Cút đi.

Tô Bạch mắng hai con hàng này, sau đó đi đến bên cạnh xe, từ trong xe lấy ra một chai nước khoáng, mở nắp bình, một hơi uống sạch, lúc này cảm xúc trong lòng hắn mới lắng xuống:

- Hòa thượng và Gia Thố còn chưa có đi ra à?

- Không, vừa rồi tôi dùng la bàn chỉ cảm ứng được cậu.

Trong tay mập mạp còn cầm một chiếc la bàn, đây là di vật của thính giả người da đen, lúc trước mập mạp đổi nó từ trong tay Tô Bạch.

- So với tôi, hắn là bọn họ giữ được bình tĩnh hơn.

Tô Bạch ngồi vào trong xe, lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa, nặng nề hít vào một hơi:

- Tôi thiếu chút nữa đã không nhịn được mà đi phá nhà rồi.

- Vừa rồi, tôi cũng thiếu chút nữa không nhịn được mà mở trận pháp.

Mập mạp tiếp tục nói:

- Nhưng ngay lúc tôi vừa dự định mở trận pháp, tôi phát hiện ra một chỗ không đúng.

- Là cái gì?

Tô Bạch hơi hiếu kỳ hỏi anh ta, hắn cũng muốn biết nếu vừa rồi bản thân hắn dùng vũ lực sẽ xảy ra chuyện gì.

- Hưng phấn.

Mập mạp nói ra hai chữ này.

- Hưng phấn ư?

Tô Bạch không hiểu cho lắm.

- Lúc tôi chuẩn bị mở trận pháp để cưỡng chế đưa các người đi ra, tôi cảm ứng được một loại hưng phấn, cảm giác hưng phấn này là từ bên trong ngôi nhà truyền đến.

Mập mạp rất nghiêm túc nói:

- Rõ ràng căn nhà kia đã chờ đợi giây phút này quá lâu, cho nên khi nó cảm nhận được tôi sắp mở trận pháp ra, nó không thể kiềm chế được nổi tâm trạng của mình, để lộ ra một phần liền bị tôi nhận ra, đây là giác quan thứ sáu của pháp sư trận, tin tôi đi, cảm giác của tôi không sai đâu.

- Hưng phấn.

Tô Bạch gẩy tàn thuốc:

- Nếu không phải anh lên cơn, điều đó có nghĩa căn nhà này rất hoan nghênh anh dùng trận pháp để phá vỡ nó, đúng không?

- Đúng thế, chính là ý tứ này, sau đó tôi bị dọa đến mức nhanh chóng dừng lại trận pháp, một lần nữa tiếp tục dùng la bàn để tìm kiếm hơi thở của các người, lúc trước cậu ở nơi nào? Trước đó tôi không cách nào cảm ứng được cậu, nhưng đột nhiên lại có thể cảm ứng ra được một luồng hơi thở rất nhỏ của cậu.

- Tôi vừa mới…

Tô Bạch trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tôi vừa mới đi ra cửa nhà, đang ở ngoài sân.

- Điều đó có nghĩa là, cái tường bao này là một vòng tròn lớn, căn nhà là một vòng tròn nhỏ, hiệu quả ngăn cách của vòng tròn nhỏ mạnh hơn, khu vực giữa vòng tròn lớn và vòng tròn nhỏ sẽ có hiệu quả ngăn cách kém hơn một chút.

Mập mạp phân tích:

- Hiện tại tôi còn không thể cảm ứng được hòa thượng và Gia Thố, bây giờ bọn họ còn đang ở trong nhà giở trò quỷ à?

Mập mạp nói xong câu đó, nhíu mày nói tiếp:

- Con mẹ nó, thật đúng là có thể giở trò quỷ.

Hiển nhiên mập mạp nghĩ đến vợ và con gái của lão Phương.

Từ đầu đến giờ vẫn luôn rất ít nói, lúc này Tiểu Lâm đưa tay chỉ vào căn nhà, cười tự giễu:

- Các anh nói xem, căn nhà này có giống một phần mộ không?

- Sao cậu lại có loại cảm khái này?

Mập mạp nhíu mày nói:

- Đến lúc này rồi còn dùng mấy biện pháp tu từ để ví von.

- Đây là một loại khả năng mà tôi vừa nghĩ đến, thính giả kia phí hết tâm tư làm ra căn nhà này, rốt cuộc là để làm gì?

- Trước đó các anh nói đó là một thí nghiệm, là một trò chơi, điều này có vẻ không đúng lắm, dù cho hai năm trước thính giả kia có trâu bò đến mức nào đi chăng nữa, thế nhưng Phát Thanh Khủng Bố vẫn có thể dễ dàng nhào nặn người đó, hơn nữa độ khó khăn trong thế giới chuyện xưa cũng theo đó mà bị đẩy lên cao.

- Làm ra căn nhà này cần phải phí hết tâm tư, hao tốn rất nhiều tư nguyên, đây là chuyện không thể nghi ngờ, thế nhưng…

Tiểu Lâm nói đến đây liền lắc đầu.

- Anh nói tiếp đi.

Tô Bạch lại hút một điếu thuốc, nheo mắt lại, có lẽ, trong một số thời điểm, chân tướng sự việc chỉ lóe lên trong chớp

mắt rồi biến mất, nhất là hiện tại đối với tình huống thật sự của căn nhà này, mọi người vẫn cảm thấy rất rối loạn, có lẽ một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện có thể tạo ra một bước đột phá.

Chẳng qua lúc này Tiểu Lâm lại lắc đầu cười khổ:

- Tôi không thể diễn tả ra một cách rõ ràng, bây giờ chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp đưa hai người bên trong ra trước đã.

Trước đó mập mạp vẫn luôn tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, lúc này lại cố ý đi đến bên cạnh Tô Bạch, giả bộ như thò tay vào trong xe để lấy thuốc lá, nhưng ngón tay cái của anh ta lại ở trước mặt Tô Bạch, chỉ vào vị trí của Tiểu Lâm ở bên ngoài xe.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Hẳn là con hàng Tiểu Lâm này đã phát hiện hoặc đoán ra chuyện gì đó, nhưng lại không có ý định nói ra.

Có lẽ, trước khi nói ra những lời này, ngay cả chính bản thân anh ta cũng chưa nghĩ ra, thế nhưng lúc nói ra, đúng lúc nghĩ đến điểm mấu chốt, cho nên rất không được tự nhiên bỏ qua đề tài này.

Tô Bạch khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình cũng nhìn thấy.

Mập mạp là kẻ quen hố người khác, dĩ nhiên có thể nhìn ra được sự khác thường của Tiểu Lâm, chẳng qua nếu người ta đã không muốn nói, chính mình lại không thể dùng sức mạnh, nói thẳng ra là không có biện pháp nào.

Chỉ là Tô Bạch vẫn lấy điện thoại di động ra, đem hai chữ "phần mộ" lưu vào trong mục ghi nhớ của điện thoại di động.

- Rõ ràng là có thể đi ra ngoài, tôi không tin lấy năng lực của Gia Thố và hòa thượng lại không ra được nơi này, thực ra bên trong tuyệt đối không quá mức nguy hiểm đúng không?

Mập mạp liếc thoáng qua Tô Bạch, hỏi.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không gặp phải nguy hiểm gì có thể thực sự uy hiếp đến tính mạng của mình, thế những ở lâu trong hoàn cảnh và sự việc đó sẽ khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Mập mạp chậc chậc mấy tiếng rồi nói:

- Hay là cậu gọi điện nói ví của mình bị rơi trong nhà lão Phương, để lão Phương mở cửa cho cậu đi vào? Như thế cậu có thể dễ dàng đi tiếp ứng Gia Thố và hòa thượng.

Tô Bạch lắc lư điện thoại di động của mình trong tay:

- Tôi có thể gọi điện thoại cho lão Phương, thế nhưng tôi sẽ nói bây giờ mình còn có việc bận, lát nữa sẽ nhờ một người đàn ông mập mạp đến nhà ông ta cầm giúp ví tiền.

- Á…

Mập mạp trầm ngâm một lát:

- Tôi cảm thấy chuyện này nên thương lượng lại.

Chương 408 Nước Hoàng Tuyền

Hiển nhiên mập mạp cũng không nguyện ý mạo hiểm đi vào, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đi ra với dáng vẻ mất hồn mất vía, lấy loại tính cách bệnh tâm thần như Tô Bạch đều có thể bị làm thành dạng này, anh ta không muốn đi vào chịu tội.

Lúc này Tiểu Lâm cũng ngồi vào trong xe, anh ta lấy ra tai nghe và bắt đầu nghe nhạc, anh ta ngồi rất vững vàng.

Cùng lúc đó, Tô Bạch nhìn thấy trong quần áo của Tiểu Lâm dường như có một luồng năng lượng dao động.

Tô Bạch và mập mạp liếc nhau, mập mạp lấy điện thoại di động, nhắn cho Tô Bạch một tin:

- Tên nhóc này biết mình vừa nói lỡ miệng, cho nên dùng pháp khí mở ra phòng ngự, để đề phòng chúng ta đột nhiên công kích cậu ta.

Tô Bạch cười, Tiểu Lâm này thật đúng là cẩn thận, dù sao cái giá phải trả khi vô duyên vô cớ đi công kích người tuyệt đối không có quan hệ nhân quả với mình là quá cao, cho dù là mập mạp hay Tô Bạch đều không nguyện ý đi làm điều đó, hai người cùng nhau liên thủ, không khó để chế ngự Tiểu Lâm vốn đã bị Cát Tường làm cho bị thương, nhưng nếu chỉ vì an nguy của Gia Thố hay hòa thượng… Khụ khụ, dù cho mập mạp hay là Tô Bạch đều không nguyện ý làm thế, nói cho cùng, hai người không giống Lôi Phong, không có tình cảm sâu đậm hay cao thượng như vậy.

- Tôi đói rồi, tôi xem gần đây có quán đồ ăn nào không, tôi gọi ít thức ăn ngoài.

Mập mạp cũng ngồi vào trong xe.

Hiện tại có ba người đàn ông đang ngồi trong xe, tình hình hơi không tự nhiên, bởi vì ba người bọn họ đều không biết bây giờ tiếp tục ở lại nơi này để làm gì, thế nhưng nếu cứ thế lái xe rời đi, dường như cũng không quá thích hợp, có lẽ, chỉ có thể chờ mong giờ phút nào đó, hòa thượng và Gia Thố tự mình có thể đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, bởi vì phòng dành cho khách đã lâu không có người ở lại, cho nên nơi này lộ ra rất quạnh quẽ, việc này không liên quan đến độ dày của chăn màn, cũng không liên quan đến việc trong phòng có mở điều hòa không khí hay không.

Hòa thượng và Gia Thố ngủ trên một chiếc giường, cho dù lão Phương có khách sáo như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể để cho hai người thợ lắp đặt camera mỗi người ngủ một phòng.

Gia Thố và hòa thượng đều là tăng nhân, cả hai đều rất yên tĩnh, sau khi rửa mặt, hai người bọn họ cứ thế nằm trên giường, không ai nghịch di động, không ai nghe nhạc hay tán gẫu, cứ như thế đi nghỉ ngơi.

Đại khái sau khi đi ngủ được ba tiếng, hòa thượng là người đầu tiên ngồi dậy trước, xuống giường, đi ra ngoài phòng ngủ.

Gia Thố cũng lập tức ngồi dậy, xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Phòng dành cho khách đều là ở tầng 2, người một nhà lão Phương ở tầng 1, hiển nhiên đêm nay lão Phương dự định ngủ lại nhà, dù sao bên ngoài mưa to kèm sấm chớp, thế nhưng trên thực tế, ba người Tô Bạch ở bên ngoài lại căn bản không

nhìn thấy giọt mưa nào, mà ở trong đó, thỉnh thoảng lại thấy sấm chớp vang dội.

Phần lớn đèn trong nhà đều đang tắt, cho nên mỗi lần tia chớp xuất hiện, luôn có một luồng ánh sáng lóe lên trong phòng, cộng thêm tiếng mưa to ngoài trời, mang đến cho người ta một loại cảm giác âm Âu Mỹđáng sợ.

Hòa thượng chậm rãi đi xuống cầu thang, anh ta đi rất chậm, giống như sợ quấy nhiễu đến người nào, chờ đến lúc anh ta đi xuống tầng 1, nhìn thấy một phòng vệ sinh vẫn sáng đèn, bên trong rõ ràng có người.

Hòa thượng đi đến, khẽ gõ cửa.

Cửa phòng vệ sinh được mở từ bên trong ra, vợ lão Phương đang ở trong đó.

- Chàng trai trẻ, ở trên tầng 2 có nhà vệ sinh đó.

Vợ lão Phương nói.

- Tôi không tìm được.

Hòa thượng trả lời.

Hiện tại vợ lão Phương đang mặc đồ ngủ, lộ ra phần lớn da thịt, thế nhưng bà ta đang không dùng nhà vệ sinh, mà chính là dọn dẹp bồn cầu.

- Bồn cầu bị tắc sao?

Hòa thượng hỏi.

- Đúng, rất phiền phức, tôi đang thông bồn cầu.

Vợ lão Phương oán giận nói.

- Vì sao bà không gọi chồng dậy?

- Lão Phương ngủ say như chết, gọi như thế nào cũng không dậy, hơn nữa ông ta đâu có quan tâm đến chuyện trong

nhà, ở trong mắt ông ta, đây giống như một khách sạn vậy, nếu như không phải trong nhà bỗng nhiên xuất hiện nhiều móng tay không rõ lai lịch như thế, ông ta căn bản không trở về.

Hiển nhiên bà ta có oán khí rất lớn với chồng mình.

- Để tôi làm cho.

Hòa thượng nói.

- Đàn ông các cậu có sức lớn, được rồi, làm phiền cậu.

Vợ lão Phương lui ra, đưa dây kẽm trong tay mình cho hòa thượng.

Hòa thượng cầm lấy dây kẽm hướng về phía bồn cầu đảo qua, bên trong có thứ gì đó chặn lấy, nhưng lại không lấy ra được.

- Chàng trai trẻ, chiếc bồn cầu này có thể di chuyển sang chỗ khác, tôi cảm thấy hẳn là bên trong ống thoát nước bị chặn gì đó.

Vợ lão Phương nhắc nhở.

Hòa thượng khẽ gật đầu, vươn tay nhấc bồn cầu lên, bồn cầu thế mà rất dễ dàng bị di chuyển đi, điều này thật đúng là kỳ quái, bình thường bồn cầu đều là cố định, thế nhưng nơi này rõ ràng không phải như thế.

Bên dưới bồn cầu có một đường ống thoát nước, hòa thượng tiếp tục dùng dây kẽm đảo qua, một dòng nước vàng bắt đầu chảy ra ngoài.

Không thối.

Đây không phải là hỗn hợp phân và nước tiểu.

Hòa thượng ngồi xổm xuống, dùng ngón tay quẹt một ít, sau đó để lên miệng mút.

- Chàng trai trẻ, bẩn đó.

Vợ lão Phương đứng phía sau lưng hòa thượng nhắc nhở.

Hòa thượng lắc đầu nói:

- Nước hoàng tuyền, không bẩn.

Gia Thố và hòa thượng một trước một sau rời giường, anh ta cũng đi xuống lầu, chẳng qua, anh ta không rẽ sang bên trái như hòa thượng, hòa thượng đi về phía nhà vệ sinh, còn anh ta rẽ sang bên phải, đi đến chỗ xa nhất.

Căn phòng ở bên trong cùng tầng một là phòng của Tiểu Văn, lúc này đèn trong phòng Tiểu Văn vẫn sáng, Tiểu Văn mặc đồ ngủ ngồi ở trước bàn đọc sách.

Tiểu Văn không phải là một cậu nhóc thích học tập, điều này căn cứ vào sự điều tra của mập mạp có thể biết được.

Mặt khác, lúc ở trong trường học, về cơ bản Tiểu Văn đều ở trong lớp, không đi chơi, cũng không gây chuyện, phần lớn thời gian cậu ta đều đang kéo dài công việc. Mập mạp đã đi thăm dò qua, ở trong lớp, thành tích của Tiểu Văn chỉ có thể coi là đếm ngược, thuộc về loại hình học sinh nhìn thì rất nỗ lực học tập, thế nhưng căn bản tâm tư không ở trên việc học, cậu ta rất thích đọc sách, nhất là ở bên trong căn nhà này, trong tay Tiểu Văn luôn có một quyển sách, quyển sách kia cùng cậu ta như hình với bóng.

Gia Thố đứng ở bên ngoài cửa, cửa không khóa, lộ ra một khe hở.

Cốc cốc cốc…

Gia Thố khẽ gõ cửa.

Tiểu Văn cảm thấy ngoài ý muốn ngẩng đầu, nhìn thấy Gia Thố đẩy cửa đi vào.

- Chú có chuyện gì thế?

- Cậu đang đọc sách gì vậy?

Gia Thố hỏi, dường như anh ta đã quên đi mình chỉ là thân phận người thợ ngủ nhờ nhà gia chủ.

- Chú đoán xem?

Tiểu Văn cười, đưa bìa sách về phía Gia Thố: "Lịch sử của những ngôi mộ Trung Quốc".

- Cậu thích đọc loại sách này ư?

Sau khi đi vào, Gia Thố chỉ đứng cạnh cửa, không đi vào sâu bên trong.

- Vâng, chú thì sao?

Tiểu Văn khép quyển sách lại, đặt nó lên bàn.

- Ở chỗ tôi thường gặp tục Thiên Táng, thi thể của người chết sẽ được Thần Ưng trên trời mổ, từ đó nhận được đại chúc phúc và thành kính đối với thân thể mình.

- Bị Thần Ưng mổ thi thể, thật đúng là một loại phương thức mai táng rất duy mỹ.

Tiểu Văn nhìn bìa quyển sách, đưa tay lên đó vuốt ve:

- Nếu những người ở nơi này đều có thể được như thế thì thật tốt.

Chương 409 Đây Không Phải Là Máy Chơi Game

“Mỗi nơi đều có một tập tục khác nhau, người của những nơi đó đều có cái nhìn không giống nhau về tử vong, không có đúng sai, không có ưu khuyết, chỉ có thích hợp hay không, trên thực tế, người đã chết chính là chết, cụ thể hậu sự phía sau như thế nào, đó chỉ là một phương thức giày vò mà thôi.”

Gia Thố nói.

- Thế nhưng, nếu lúc đầu cho rằng mình đã chết, kết quả lại không chết, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu Văn đột nhiên hỏi Gia Thố vấn đề này, sau đó cậu ta đứng dậy, đi vào bên giường của mình.

- Cậu muốn nghỉ ngơi rồi à?

- Không, bây giờ vẫn còn sớm.

- Sớm ư?

- Chú à, chú nên biết, bây giờ quả thực còn sớm.

Tiểu Văn đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Đối với người trẻ tuổi mà nói, cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Sau khi nói xong, Tiểu Văn cúi người nằm rạp trên mặt đất, đưa tay cầm lấy thứ gì đó ở dưới gầm giường.

- Cậu tìm gì thế?

- Máy chơi game, cháu lén mua nó, mẹ cháu không biết, ban ngày cháu không dám chơi, sợ bị mẹ biết, chỉ có buổi tối

mới dám lấy ra chơi.

- Cậu thích trò chơi gì?

- Tomb Raider.

Tiểu Văn nói:

- Cháu rất có hứng thú với những thứ liên quan đến phần mộ.

Gia Thố nhìn thấy Tiểu Văn nằm sấp ở đó thật lâu hỏi:

- Cậu chưa lấy được à?

- Vâng, lần trước bị cháu giấu sâu bên trong rồi.

- Để tôi đến giúp cậu.

- Vâng, cảm ơn chú.

Tiểu Văn tránh ra, Gia Thố nửa quỳ xuống, thò tay vào bên trong gầm giường, sau đó nhanh chóng lấy ra một xương sọ của người.

- Đây không phải là máy chơi game.

Tiểu Văn nói.

Gia Thố khẽ gật đầu, đem xương sọ đặt sang một bên, tiếp tục đi tìm máy chơi game.

Xương chậu, xương đùi, một xương sọ khác, cùng với rất nhiều xương người được Gia Thố lần lượt lấy ra, mỗi lần móc ra xương người, Tiểu Văn đều ở bên cạnh nghiêm túc nói đây không phải máy chơi game, Gia Thố lại nghiêm túc đi móc.

Dần dần, Gia Thố đã móc từ dưới gầm giường ra một đống xương, chiếm một nửa phòng ngủ, thế nhưng xương cốt dưới gầm giường lại giống như vô cùng vô tận.

Tiểu Văn tiếp tục ở bên cạnh, không ngừng nghiêm túc nói: Đây không phải máy chơi game.

Tô Bạch luôn không có hứng thú với mấy món như hamburger và gà rán, một mặt đây là thức ăn nhanh, trong món ăn không mang theo quá nhiều thành ý, một phương diện khác có lẽ là do lúc hắn còn nhỏ, mẹ hắn luôn xem thường những thứ này.

Ở thời đại mà KFC vẫn là một thứ xa xỉ, mẹ của hắn lại rất không thích mấy món đồ ăn nhanh này, điều đó cũng ảnh hưởng đến Tô Bạch, cho dù khi đó Tô Bạch cảm thấy hương vị của hamburger và gà rán không quá khó chịu, thế nhưng do chịu sự ảnh hưởng của mẹ, hắn liền cảm thấy gà rán và hamburger không tốt như thế.

Ngược lại, đối với loại thức ăn này, mập mạp luôn ưa thích không rời, một mình anh ta có thể ăn hết hai cánh gà, hai đùi gà, hai hamburger, ba suất gà viên, hai suất khoai tây chiên, bây giờ còn đang tiếp tục ăn bánh trứng và cánh gà, khẩu vị thật đúng là tốt.

Tiểu Lâm cũng ăn không ít, chỉ có một mình Tô Bạch cầm hamburger một lúc lâu mà chỉ mới ăn được mấy miếng.

Chờ sau khi ăn xong, mập mạp cầm một túi nilon lớn rác vứt ra bên ngoài xe, ngồi trên ghế lái, thỏa mãn vỗ bụng mình.

- Ôi, thật đúng là dễ chịu, không biết trong đó Gia Thố và hòa thượng có ăn gì chưa, cho nên vừa rồi tôi cố ý ăn nhiều hơn một chút, coi như thay bọn họ ăn chung với mọi người.

Mập mạp có chút thương cảm nói.

- Tôi tin anh.

Tô Bạch nói.

- Ha ha, trời sắp sáng rồi.

Mập mạp nhìn sắc trời:

- Cậu nói xem, sau khi trời sáng, bọn họ có thể đi ra chứ?

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không biết.

Mập mạp thở dài:

- Nhưng dù sao mọi người cũng là do cậu tìm đến, Tô Bạch à, cậu cũng phải làm chút gì đó đi chứ, nếu không lần sau xảy ra chuyện gì, cậu không kéo được người đến nữa đâu.

- Anh nói giống như lần này là bởi vì một cuộc điện thoại của tôi mà các anh lập tức chạy đến cứu tôi.

Tô Bạch cười tự giễu một tiếng.

- Mập mạp, trong lòng anh hẳn là rõ ràng, ngay cả tôi đều có thể bình yên vô sự đi ra khỏi nơi đấy, hai tên gia hỏa kia là cường hóa chuyên nghiệp về phương diện đó, tính cách thì lại ở cấp bậc lão hồ ly, anh cho rằng lúc đó bản thân tôi đều có thể đi ra, bọn họ không thể ra ngoài ư?

Mập mạp lắc đầu:

- Móa nó, tôi không nguyện ý suy nghĩ theo chiều hướng đó. Trên thực tế, tôi không quá lo lắng, ngay cả cậu cũng có thể đi ra khỏi căn nhà đó, chứ đừng nói đến bọn họ, thậm chí hai người bọn họ còn không cần tôi đi đón liền có thể tự mình rời khỏi đó, tôi không muốn nghĩ đến việc hai người bọn họ ở bên trong phát hiện ra thứ gì rồi ăn mảnh, kết quả tôi chỉ có thể ngồi ngoài cửa ăn KFC, trong lòng tôi không quá thăng bằng.

- Ăn mảnh ngon ăn như thế ư?

Vào lúc này Tiểu Lâm bỗng nhiên chen vào một câu:

- Không dễ như thế đâu.

- Cậu đó, biết cái gì thì mau nói đi? Cần gì phải giấu giấu diếm diếm như thế chứ?

Mập mạp giơ tay ra:

- Đừng quá tham lam như thế, được không?

- Tôi không biết gì hết.

Tiểu Lâm nở nụ cười gợi đòn nhìn mập mạp.

Tô Bạch không để ý đến tranh luận giữa mập mạp và Tiểu Lâm, hắn đưa tay ra bên ngoài cửa sổ, phần gương chiếu hậu đã bị phủ một lớp sương, trời đã sắp sáng rồi.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nhìn thấy cửa cổng mở.

Mập mạp và Tiểu Lâm lập tức cũng đưa mắt nhìn theo.

- Nhắc đến tào tháo, tào tháo đến rồi.

Mập mạp gãi tóc của mình.

Rất nhanh, một người từ bên trong đi ra, vừa đi vừa mặc áo khoác, là lão Phương.

Lão Phương đứng ở trước cửa nhà mình nhổ nước bọt, sau đó vươn vai, lập tức lấy chìa khóa xe, leo lên chiếc xe mà ông ta đỗ ở cửa nhà, chiếc xe nhanh chóng khởi động, đi về phía ngã tư.

Mập mạp liếc thoáng qua Tô Bạch:

- Cái đó… Chúng ta đi cùng lão Phương, hay là tiếp tục ở lại chỗ này?

- Nếu anh muốn đi theo ông ta thì đi, tôi vẫn muốn tiếp tục chờ ở đây, dù sao trước đó anh nói đúng, cho dù như thế nào đi chăng nữa, hòa thượng và Gia Thố là do tôi gọi đến, tôi cũng nên làm chuyện gì đó.

Sau khi nói xong, Tô Bạch chủ động xuống xe.

Mập mạp liếc thoáng qua Tiểu Lâm:

- Cậu thì sao?

- Ở lại nơi này thì làm được gì chứ? Trước tiên đi theo lão Phương, thật ra chúng ta có thể giành thời gian tiếp tục thay Gia Thố điều tra xem, rốt cuộc ai là người đã giúp lão Phương phát tài.

Tiểu Lâm đề nghị.

- Được, ông đây sẽ cùng cậu đi theo dõi lão Phương, A Bạch, một mình cậu ở chỗ này cẩn thận một chút, đúng rồi, đây là nước và đồ ăn vặt, cậu giữ lại ở đây mà ăn, chúng tôi lái xe đi trước.

Từ trong tay mập mạp nhận lấy nước và đồ ăn, Tô Bạch lạnh nhạt đi đến một chỗ đầu ngõ, tìm một tấm bìa cứng trải lên mặt đất, sau đó ngồi xuống.

Mập mạp và Tiểu Lâm lái xe đi theo lão Phương ra ngoài.

Một lần nữa châm điếu thuốc lá, Tô Bạch không hút, hắn chỉ kẹp trong tay, nhìn khói thuốc lá lượn lờ, lông mày hắn khi thì nhíu chặt, khi thì buông lỏng.

Chương 410 Quả Nhiên

Nói chung, vị trí của những ngôi nhà tái định cư thường không tốt lắm, xung quanh không có những trung tâm mua sắm lớn, cũng không có dòng người tấp nập, cho nên nơi này có vẻ hơi lạnh lẽo buồn tẻ, lại thêm những ông chủ đầu cơ bất động sản đều không phải kẻ ngốc, trước khi phát triển một dự án bất động sản nào đó, bọn họ luôn tìm người xem phong thủy.

Bởi vì người có thể mua được những căn nhà đắt tiền đó, sẽ không thiếu chút tiền mời thầy phong thủy xem vị trí trước khi quyết định mua. Phong thủy của nơi này không tốt, âm mạch ở ngay đây, chỉ có thể luân lạc thành khu vực tái định cư.

Vào lúc này, chuông điện thoại di động của Tô Bạch vang lên, Tô Bạch lấy ra xem, màn hình hiển thị là Sở Triệu gọi đến.

Tô Bạch nghe máy, hắn nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Sở Triệu, mang theo sợ hãi và bất an, giống như tâm trạng của anh ta đang hoàn toàn ở trong trạng thái khẩn trương cao độ.

- A Bạch, tôi còn sống, ha ha ha, tôi còn sống, rất nhiều người đã chết, chết rất nhiều người, thật sự có rất nhiều người chết…

- Chúc mừng cậu.

Tô Bạch vứt đi điếu thuốc đã hút gần hết của mình, hắn rất lo lắng cho trạng thái này của Sở Triệu, mỗi lần đi vào thế giới chuyện xưa, Sở Triệu đều rất khẩn trương, ngay cả khi đi ra

ngoài, anh ta còn không khống chế được cảm xúc của mình, hiển nhiên Sở Triệu vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được tiết tấu và bầu không khí của Phát Thanh Khủng Bố.

Đột nhiên Tô Bạch nhớ đến điều gì đó, hắn lập tức hỏi:

- Đúng rồi, trước đó cậu giúp tôi giới thiệu mối làm ăn, bây giờ tôi đang ở nhà lão Phương để giúp ông ta xử lý mấy chuyện.

Tô Bạch cố ý thăm dò.

- Lão Phương ư? Cái quỷ gì thế? Tôi dự định giới thiệu mối làm ăn cho cậu, nhưng không phải lần trước tôi đã nói với cậu rồi sao, để chuẩn bị cho việc đi vào thế giới chuyện xưa, cho nên tôi xin nghỉ hai ngày để ở nhà điều chỉnh lại tâm trạng, hiện tại mới từ thế giới chuyện xưa đi ra, còn chưa kịp giới thiệu mối làm ăn cho cậu đâu.

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tô Bạch hơi dùng lực, trong ánh mắt Tô Bạch lóe lên một tia sáng.

Quả nhiên!

Đường ống dưới bồn cầu theo động tác dùng dây kẽm móc lên của hòa thượng, nước bắt đầu càng ngày càng nhiều, dòng nước có màu vàng không ngừng cuồn cuộn chảy ra, giống như vô cùng vô tận.

Dựa theo những gì hòa thượng nói, đây là nước hoàng tuyền, tuy không có mùi vị gì, thế nhưng dường như nó lại mang theo oán khí đến từ địa ngục, người bình thường dính vào loại nước này sẽ dẫn đến vận khí giảm xuống, thường xuyên xui xẻo.

Nước càng lúc càng nhiều, nhưng cho dù chảy như thế nào, nó đều không chảy ra khỏi phòng vệ sinh, mà chính là không ngừng tập trung lại trong đó, nó không chảy ra các khe hở khác, mà liên tục tích trữ xung quanh khu vực nhà vệ sinh.

Dần dần mặt nước ngày càng lên cao, thời gian trôi qua, nước đã đến hông của hòa thượng, vóc dáng của vợ lão Phương không cao lắm, nước đã đến ngực bà ta, thế nhưng bà ta vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cứ như thế nhìn hòa thượng dùng dây kẽm khơi thông cống nước.

Sau một khoảng thời gian nữa, nước đã nhấn chìm hai người.

Hòa thượng tiếp tục công việc của mình ở dưới nước, vợ lão Phương cũng ở dưới nước nhìn hòa thượng làm việc.

Cảnh tượng này rất quỷ dị.

Cuối cùng, dây kẽm giống như bị mắc kẹt vào thứ gì đó.

Lúc này, rốt cuộc trên gương mặt vợ lão Phương cũng hiện ra vẻ kích động, bà ta há miệng muốn nói gì đó, nhưng không ngừng có bọt khí từ trong miệng bà ta thoát ra, không nghe được rốt cuộc bà ta nói gì, thế nhưng nhìn sắc mặt của bà ta, có lẽ dễ dàng đoán ra được, hòa thượng đã tìm được thứ mà bà ta muốn móc ra rồi.

Chẳng qua, chính vào lúc này, hòa thượng lại buông lỏng tay.

Dây kẽm còn đang kẹt trong đường ống, thế nhưng hòa thượng không hề cầm nó nữa, lúc chuẩn bị đạt được mục đích, hòa thượng lại từ bỏ.

Vào lúc này, vợ lão Phương bổ nhào qua, hai tay nắm lấy dây kẽm, cố gắng móc ra được đồ vật bên trong. Chẳng qua ngay tại thời điểm hai tay vợ lão Phương chạm vào dây kẽm, nước hoàng tuyền đang lấp đầy trong nhà vệ sinh bỗng nhiên sôi trào, nhiệt độ không cao, thế nhưng đúng là nó đang sôi trào, mang theo một vòng xoáy và áp lực đáng sợ, giống như một bồn tắm lớn đang được xả đầy nước, vào lúc này đột nhiên mở nắp, nước nhanh chóng chảy xuống dưới.

Hai tay của vợ lão Phương vẫn nắm chặt lấy dây kẽm, thế nhưng hai chân và cơ thể của bà ta đã bắt đầu ở trong nước không ngừng xoay vòng, hòa thượng đứng ở một bên, dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, chắp tay trước ngực.

Giống như,

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không nghe thấy điều gì, tất cả mọi thứ đều không liên quan gì đến mình.

Chìm trong nước hoàng tuyền, hòa thượng dường như không cảm thấy ngạt thở.

Đại khái khoảng hơn 10 giây sau, nước hoàng tuyền trong nhà vệ sinh từ đâu đến liền đi về đó, vợ lão Phương quỳ ở nơi đây, dây kẽm cũng bị rút ra, thế nhưng không móc được thứ gì lên.

Nước trong nhà vệ sinh rút đi, không để lại bất kỳ một vết nước đọng lại, thậm chí ngay cả kệ khăn cũng rất khô ráo, dường như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì.

- A di đà phật.

Lúc này hòa thượng đang niệm một tiếng Phật.

- Á!!!

Vợ lão Phương phát ra một tiếng thét giận dữ, bà ta nghiêng đầu, hung dữ nhìn chằm chằm hòa thượng.

- Vì cái gì, vì cái gì!

Hòa thượng không trả lời, chỉ xoay người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Trong lúc đó, hòa thượng chỉ nói một câu:

- Trời đã sáng rồi.

- Không phải máy chơi game.

- Không phải máy chơi game.

- Không phải máy chơi game.

Gia Thố không ngừng móc được xương người từ bên trong gầm giường ra, Tiểu Văn càng không ngừng đứng ở bên cạnh nói ra một câu như thế.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc Gia Thố cầm lấy được một đoạn xương bàn tay, lại có chút không kéo ra được.

Ánh mắt Tiểu Văn đột nhiên sáng lên:

- Chính là cái này, đây là máy chơi game, chú nhanh lấy ra đi, chú, dùng thêm sức, nhanh lấy nó ra!

Gia Thố bắt đầu phát lực, trên mặt anh ta cũng bắt đầu có mồ hôi chảy xuống, trước đó anh ta lấy được rất nhiều xương người từ dưới gầm giường ra, nhưng đều không chảy một giọt mồ hôi nào, lúc này lại bắt đầu mồ hôi đầm đìa.

Thời gian dần trôi qua, tay Gia Thố dần dần kéo ra bên ngoài, hiển nhiên là đồ bên trong sắp bị lôi ra.

Trên mặt Tiểu Văn càng thêm chờ mong, dường như máy chơi game của cậu ta sắp thật sự được lấy ra.

Trong cổ họng Gia Thố phát ra một tiếng gầm, lực đạo trên tay lại một lần nữa tăng lên, cuối cùng khi vật kia sắp được kéo ra, một phần xương tay đã lộ ra bên ngoài giường, chỉ thiếu một chút nữa là ra đến bên ngoài.

Tiểu Văn nắm chặt tay, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Thế nhưng đúng lúc này, tay Gia Thố bỗng nhiên buông lỏng, cả người anh ta ngồi trên đất, xương tay không bị lực nào kéo ra nữa, nó lập tức bị hút vào bên trong gầm giường, theo sau đó, xương người trong phòng đều hóa thành tro bụi, tan thành mây khói, thậm chí ngay cả một chút xíu tro bụi cũng không lưu lại.

Trên sàn nhà chỉ còn lại dấu vết mồ hôi Gia Thố chảy xuống.

Bịch.

Tiểu Văn ngã quỵ trên mặt đất, vẻ mặt không dám tin.

Gia Thố dùng tay lau trán mình, trên mặt anh ta không có gì mất mát, cũng không có may mắn, hiển nhiên tất cả mọi chuyện đều nằm trong suy tính của anh ta, cho dù là trước khi kéo, hay là lúc cố ý buông tay, tất cả đều nằm trong trình tự kế hoạch của Gia Thố.

Chương 411 Đầu Người

“Dựa vào cái gì, vì cái gì!”

Trong hốc mắt Tiểu Văn bắt đầu chảy máu, hai tay không ngừng đập lên sàn nhà.

Gia Thố không để ý đến một Tiểu Văn đã bắt đầu không kiềm chế được nỗi lòng của mình, anh ta đứng lên, vỗ nhẹ tay mình, bởi vì lúc trước kéo đoạn xương kia ra, trên lòng bàn tay anh ta xuất hiện một vết máu ứ đọng màu đỏ.

Phải biết rằng sức mạnh thể chất của Gia Thố còn mạnh hơn huyết thống cương thi của Tô Bạch, dù sao bây giờ anh ta từ Phật nhập ma, cơ thể chính là ma thể.

Đi ra khỏi phòng ngủ của Tiểu Văn, Gia Thố quay đầu nhìn thấy hòa thượng đi ra, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

- Cảm ơn vì đã tiếp đãi.

Gia Thố vẫy tay, đi về phía phòng khách, bên phía phòng khách chính là cửa ra, hòa thượng cũng đi theo sau lưng Gia Thố,

Tiểu Văn và vợ lão Phương, một người ở trong phòng ngủ, một người ở trong phòng vệ sinh, cả hai đều không đi ra, dường như cứ như thế bỏ mặc.

Chẳng qua lúc hòa thượng và Gia Thố đi đến phòng khách, trong căn phòng khách hơi Âu Mỹám, có một cô gái đang ngồi trên sofa, mặc dù là sáng sớm, thế nhưng ánh sáng còn chưa đủ, trong phòng khách cũng không bật đèn, cho nên cô gái ngồi đó lộ ra rất bí ẩn.

- Em trai và mẹ tôi đều bị các người chọc tức đến mức phát khóc, các người là công nhân mà cha tôi dùng tiền thuê đến, sao có thể ức hiếp chủ thuê như thế?

Trong miệng Tiểu Quyên giống như đang ăn táo, vừa nói, môi vừa động.

- Chúng tôi đã lắp đặt xong camera, bây giờ đã đến lúc chúng tôi nên rời đi, cảm ơn vì lòng hiếu khách của các người.

Gia Thố đáp lại.

- Cha tôi còn chưa có trở về, trước khi ông ta chưa về, các người không thể rời đi, đây là quy củ đãi khách, làm con gái, tôi không thể làm trái điều đó.

Tiểu Quyên mỉm cười, rời khỏi ghế sofa, đi đến trước mặt Gia Thố, dùng cơ thể mình cố ý cọ xát lên người Gia Thố:

- Hơn nữa nhà tôi cũng không phải đầm rồng hang hổ gì, hai người cứ vội vã rời đi như thế làm gì? Chẳng lẽ hai người sợ hôm nay không có tiền lương? Yên tâm đi, nhà tôi sẽ trả gấp đôi cho các người.

Đúng lúc này, cơ thể hòa thượng bỗng nhiên run lên, cả người lập tức đỡ lấy vách tường, chậm rãi ngồi xuống, sắc mặt anh ta nghẹn đến mức đỏ bừng, cơ thể cũng dần dần trở nên vặn vẹo, ngay sau đó, ngực hòa thượng phồng lên, một chiếc dây kẽm cứ thế đột nhiên từ trong ngực hòa thượng đâm xuyên ra ngoài, giống như trước đó nó vẫn luôn ở trong cơ thể của hòa thượng, bây giờ mới chui ra.

Trên người hòa thượng máu me đầm đìa, hòa thượng không mặc áo cà sa, mà chính là mặc một bộ quần áo lao động, thế nhưng lúc này, máu tươi nhiễm lên quần áo lao động, giống như phủ lên người hòa thượng một chiếc áo cà sa màu đỏ tươi.

Ngay sau đó là Gia Thố, anh ta đứng nguyên tại chỗ, chỉ nắm chặt tay, sau đó ngẩng đầu lên, một chiếc xương bàn tay thế mà từ trong miệng của anh ta thò ra, máu tươi bắt đầu từ trong miệng Gia Thố không ngừng chảy ra, cơ thể anh ta căng cứng, có thể thấy được hiện tại Gia Thố thống khổ và bị giày vò như thế nào.

Lúc này vợ lão Phương từ trong nhà vệ sinh đi đến phòng khách, Tiểu Văn cũng đi từ phòng ngủ đến phòng khách, cộng thêm Tiểu Quyên, ba người đứng chung một chỗ, sau đó cả ba cùng rời khỏi phòng khách, dọc theo thang bộ đi đến tầng 2, lặng yên không một tiếng động, giống như quỷ mị.

Dây kẽm còn đang không ngừng từ trong cơ thể của hòa thượng chui ra, miệng vết thương liên tiếp xuất hiện, các sợi dây kẽm xuyên qua các vị trí khác nhau trên cơ thể hòa thượng, khiến cho người ta có loại cảm giác da đầu tê dại.

Chiếc xương bàn tay kia dường như không ngừng muốn banh miệng Gia Thố ra, phía dưới giống như còn có thứ gì đó muốn đi ra, cơ thể của Gia Thố không ngừng phồng lên.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Văn với dáng vẻ ngái ngủ từ trong phòng mình đi đến, trong tay cậu ta là một quyển sách, Tiểu Quyên cũng từ trong phòng ngủ của mình đi ra, hai người bắt đầu ở trong phòng khách thu dọn đồ đạc của mình, chủ yếu là sách và đồ dùng học tập, sau đó vợ lão Phương buộc tạp dề cũng vội vàng chạy ra, vừa nói xin lỗi mẹ ngủ quên mất với Tiểu Văn và Tiểu Quyên, vừa nhanh chóng đi vào trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

Một nhà ba người dường như hoàn toàn không nhìn thấy Gia Thố và hòa thượng trong phòng khách, tự nhiên làm công việc thường ngày của mình, giống như trên sân khấu kịch, một nhóm khác nói lời chào cảm ơn, một nhóm khác bắt đầu lên trình diễn.

Hòa thượng há miệng, khó khăn nói ra hai chữ:

- Mộ… Phần…

Bên trong miệng Gia Thố có một chiếc xương bàn tay, anh ta không thể nói chuyện, nhưng vẫn quỳ xuống, dùng ngón tay, khó khăn viết xuống một chữ "sống" bằng máu của mình.

Một bên là hình ảnh một nhà ba người ấm áp, một bên là Gia Thố và hòa thượng đang chịu đựng thống khổ giống như trong luyện ngục, đồng thời diễn ra cùng một lúc, không can thiệp lẫn nhau.

Tô Bạch không ngừng lắc lư điện thoại di động trong tay mình, cuộc trò chuyện với Sở Triệu đã kết thúc, rất hiển nhiên, có người cố ý giới thiệu lão Phương đến văn phòng thám tử tư của hắn, thậm chí còn ngụy trang thành dáng vẻ của Sở Triệu để lừa gạt lão Phương, hoặc là có một khả năng khác, thật ra lão Phương cố ý đến văn phòng thám tử tư của hắn, thông qua chuyện móng tay quỷ, cố ý khơi dậy sự hứng thú của hắn với căn nhà này, sau đó từng bước từng bước đưa hắn vào trong ván cờ.

Cụ thể là loại tình huống nào, Tô Bạch không rõ ràng cho lắm, hiện tại dường như không cách nào điều tra được rõ ràng. Bây giờ tình huống tốt nhất chính là hòa thượng và Gia Thố có thể tự mình đi ra, một lần nữa năm người tụ họp lại một chỗ, sắp xếp lại mọi chuyện một lần.

Bây giờ hòa thượng và Gia Thố ở trong nhà, mập mạp và Tiểu Lâm ở bên ngoài, bản thân hắn thì một mình ở ngoài nhà chờ đợi, năm người bị chia cắt.

Đúng lúc này, một chiếc xe con lái đến.

Đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, đây là xe của lão Phương.

Trong tay lão Phương xách theo hai chiếc túi nilon rồi xuống xe, đi đến trước cửa nhà, bắt đầu gõ cửa.

- Mẹ bọn nhỏ à, tôi thấy bà ngủ say như thế, không tiện gọi bà dậy nấu bữa sáng, tôi ra bên ngoài mua bữa sáng về, bà nhanh cho các con ăn sáng trước, đừng để bọn nhỏ đi học muộn.

Từ góc độ của Tô Bạch nhìn sang, hai chiếc túi nilon trong tay lão Phương rất nóng hổi, thế nhưng trong đó không phải là chiếc bánh bao nóng hầm hập và sữa đậu nành, mà chính là hai thứ hình tròn đầy máu nóng hổi…

Đầu người…

Lúc nhìn thấy hai chiếc đầu người mà lão Phương đang xách trong tay, trong nháy mắt, trái tim Tô Bạch đột nhiên dừng lại một lúc, cơ thể vô thức căng lên. Chẳng qua Tô Bạch không biết chính mình muốn đi làm gì, cũng không hiểu bản thân hắn có thể đi làm gì, trực tiếp xông lên liều mạng với lão Phương, để xem rốt cuộc hai chiếc đầu người này có phải là của mập mạp và Tiểu Lâm không ư?

Tô Bạch mím môi, hai thanh địa ngục hỏa shotgun bị hắn nắm chặt trong tay, trên thực tế, cả người hắn đã vận sức chờ phát động. Bởi vì Tô Bạch đứng ở đối diện một con hẻm nhỏ, cho nên có thể che khuất ánh mắt của lão Phương, thế nhưng nếu hai cái đầu người trong tay lão Phương thật sự là Tiểu Lâm và mập mạp, lão Phương có thể giết chết hai thính giả, làm sao có thể bị loại góc chết thị giác này che đậy?

Chương 412 Muốn Kết Thúc

Do dự, chần chờ, mờ mịt, đủ loại cảm xúc không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, Tô Bạch rất ít khi có loại tâm trạng này, bình thường gặp phải tình huống này, Tô Bạch sẽ không nhịn được mà đi lật bàn, cho dù chỉ là vì muốn nhìn một chút chân tướng, thế nhưng từ khi bắt đầu vào căn nhà này, cho tới bây giờ nhìn thấy lão Phương xách theo hai chiếc đầu, dây thần kinh của Tô Bạch luôn vô thức bị kích thích kéo dài, tạo ra một loại cảm giác rã rời và lười biếng, hiển nhiên loại dũng khí kia không phóng ra được.

Vợ lão Phương đi ra mở cửa, đón lão Phương vào nhà.

Rầm một tiếng.

Cửa đóng lại.

Tô Bạch chán nản quỳ trên mặt đất, bờ môi khô nứt, cắn chặt răng, Tô Bạch không rõ, cũng không biết chính mình nên làm gì bây giờ, dường như, thật ra bản thân hắn có thể đi thẳng một mạch.

Đội ngũ này quả thật là do chính hắn khởi xướng, thế nhưng trong lòng Tô Bạch cũng rõ ràng, tập hợp được những người này đến đây không phải vì mặt mũi và uy tín của hắn, mà chính là vì hắn đã tìm được một chuyện thú vị và có thể cất chứa lợi ích to lớn. Chính lợi ích đã khiến cho những người này tụ tập cùng nhau, đồng thời, bản thân mỗi người còn có tính toán cho riêng mình.

Gia Thố và hòa thượng còn chưa có đi ra, bên trong nhất định là có yếu tố cố ý ở lại. Tiểu Lâm rõ ràng đã phát hiện ra cái gì, mập mạp lại cùng Tiểu Lâm đi theo dõi lão Phương,

chẳng bằng nói là đi tiến hành trao đổi lợi ích, dựa vào năng lực móc nối làm ăn với thính giả của mập mạp, việc lấy được bí mật từ chỗ Tiểu Lâm không khó khăn gì.

Kết quả, người khởi xướng là Tô Bạch, thật ra chính là người do dự và cô đơn nhất, cho dù hắn có thể dùng một cuộc điện thoại để mời nhiều người đến như thế, chẳng qua những người này hoàn toàn chỉ mang thái độ lính đánh thuê, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích.

Tô Bạch không già mồm, hắn nhìn thoáng được điểm này, trong lòng hắn cũng không cảm thấy mất cân bằng, thế nhưng chính bởi vì nhìn thoáng được, cũng chính vì loại tâm lý này mà trước đó hắn có thể thản nhiên tiếp nhận cục diện, dẫn đến việc cho dù nhìn thấy trong tay lão Phương xách theo đầu của mập mạp và Tiểu Lâm, Tô Bạch cũng không có nhiệt huyết xông lên.

Tô Bạch cầm điện thoại lên bấm số của mập mạp.

"Bán tình yêu của em, anh sẽ phải cõng khoảng nợ lương tâm…"

Tiếng nhạc chờ của mập mạp vang lên.

- Alo, A Bạch, có chuyện gì thế, chúng tôi vừa mới làm mất dấu của lão Phương, bây giờ đang đi tìm ông ta.

Mập mạp thế mà lại không có việc gì?

Gần như tương đương với một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu giội xuống dưới, để cho Tô Bạch hoàn toàn bình tĩnh lại.

- Lão Phương trở về, tôi vừa nhìn thấy ông ta đi vào trong nhà.

Tô Bạch nói.

- Móa nó, lão Phương này có gì đó không thích hợp, năng lực phản theo dõi của ông ta có chút mạnh, hơn nữa thời gian

không khớp, từ lúc chúng tôi mất dấu ông ta đến giờ, không đủ để ông ta lái xe về nhà.

Lúc này bên phía mập mạp truyền đến giọng nói của Tiểu Lâm.

- Có lẽ phạm vi ảnh hưởng của căn nhà này đang khuếch đại ra.

- Đúng thế, nó đã được khuếch đại ra.

Tô Bạch liếm môi, hắn không ngốc đến mức nói cho mập mạp biết mình vừa nhìn thấy trong tay lão Phương xách đầu của hai người bọn họ, sau đó chính mình không xông lên xem một chút tình hình. Chẳng qua Tô Bạch đồng ý với kết luận của Tiểu Lâm. Trong tay lão Phương xách theo đầu người, vừa rồi Tô Bạch vô thức cho rằng đó là mập mạp và Tiểu Lâm, bản thân hắn thiếu chút nữa đã xông lên, bây giờ nhìn lại, lúc lão Phương đưa lưng về phía hắn gõ cửa, có lẽ lúc đó ông ta vẫn luôn mang theo nụ cười âm trầm "nhìn chằm chằm" vào hắn, muốn dẫn dụ hắn chủ động xông lên.

Đáng chết, ngươi cho rằng đang chơi game sao, tất cả mọi người đều là quân cơ trên tay ngươi ư?

Ngươi cho rằng mình là ai?

Ngươi cho rằng mình là Phát Thanh Khủng Bố à?

- Khi nào hai người trở về.

Tô Bạch hỏi.

- Bây giờ chúng tôi về ngay đây, nếu ông ta đã về, chúng tôi cũng lập tức quay lại, thế nhưng trở về cũng không có việc gì để làm, chẳng lẽ cứ tiếp tục đỗ xe trước cửa nhà ông ta, sau đó ngồi ngẩn người ở đấy?

Tô Bạch cúi đầu nhìn thoáng qua địa ngục hỏa shotgun trong tay mình, cười nói:

- Tôi đang xem có thể mời một đội thi công đến đây phá dỡ căn nhà một cách bất hợp pháp không.

- Con mẹ nó, có cần cực đoan như thế không? Làm như thế sẽ chết rất nhiều người, đây là bao nhiêu nhân quả, đồ thiểu năng trí tuệ, cậu cho rằng chỉ cần có tiền liền có thể coi trời bằng vung à?

- Anh ta chỉ đang nói giỡn với anh thôi.

Vào lúc này, Tiểu Lâm nói chen vào:

- Thật ra anh ta có ý tứ muốn kết thúc.

- Muốn kết thúc?

Mập mạp không hiểu rõ cho lắm:

- Con mẹ nó, tại sao phải kết thúc?

- Không phải kết thúc, tôi cảm thấy, trước tiên chúng ta có thể tạm thời dừng lại, nhìn xem tình hình thực tế của Gia Thố và hòa thượng, đến bây giờ, hai người bọn họ còn chưa có đi ra.

Lúc này Tiểu Lâm nhận lấy điện thoại của mập mạp, hiển nhiên mập mạp đang lái xe trở về:

- Tô đại thiếu gia à, đây không giống với tính cách của anh, chuyện biết khó mà lui, người khác có thể làm được, loại người như tôi có thể làm được, nhưng hắn là anh không làm được, chẳng lẽ, ngoại trừ nhìn thấy lão Phương trở về, anh còn đồng thời nhìn thấy thứ gì khác?

- Tôi không biết.

Tô Bạch không có trả lời tôi không nhìn thấy, mà chính là trả lời tôi không biết, ý tứ đã rất rõ ràng, hắn quả thật đã nhìn thấy cái gì đó, nhưng hắn không nói cho bọn họ biết.

- Chúng ta là một tiểu đội, anh không thể…

Tiểu Lâm nói đến đây, đột nhiên không nói nổi nữa, bởi vì anh ta phát hiện ra, trên phương diện này, anh ta không có tư cách chỉ trích Tô Bạch, bởi vì trước đó anh ta cũng đã đoán ra được một chuyện, nhưng lại cố ý không nói.

Lúc này, mập mạp vừa dùng sức ấn còi để cho xe phía trước nhường đường, vừa mang theo cảm xúc buồn bực nói:

- Con mẹ nó, đợi lát nữa trở về, mỗi người đều đem chuyện mà mình biết nói ra, mẹ nó chứ, có giấu diếm cũng không mọc thêm quả trứng nào!

- Nếu không đồng ý, mọi người liền dứt khoát tách ra, chúng ta đã tập hợp cùng một chỗ thì cùng nhau phát tài, nếu không muốn chơi, mọi người sẽ dừng lại, ai về nhà nấy!

- Được.

Tiểu Lâm trầm ngâm một lát rồi đồng ý:

- Tôi có thể nói ra suy đoán lúc trước của mình.

- Được.

Tô Bạch đồng ý.

- Thật ra, tôi cũng có việc cần nói.

Lúc này, bỗng nhiên mập mạp nhẹ giọng nói.

- Mẹ kiếp, tên mập mạp chết bầm nhà anh, vừa rồi còn bày ra giọng điệu đàng hoàng, thật đúng là không biết xấu hổ.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng mắng của Tiểu Lâm.

Lúc này ở trong phòng khách, cơ thể của hòa thượng đã thủng trăm ngàn lỗ, từng sợi dây kẽm xuyên qua cơ thể anh ta, cho dù người có sinh cơ ngoan cường như hòa thượng cũng không thể tiếp tục kiên trì được nữa, hòa thượng dựa người vào trên vách tường trong phòng khách, cơ thể của anh ta đã hơi lạnh.

Gia Thố lại càng thêm thê thảm hơn, cơ thể của anh ta bị căng nứt, ma thể hoàn toàn xụi lơ trên sàn nhà.

Hai thi thể cứ như thế nằm trên sàn nhà lạnh băng, nhưng ở trên bàn cơm trong phòng khách, Tiểu Quyên, Tiểu Văn và vợ chồng lão Phương đều không coi ra gì, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Chương 413 Đào Hoa Nguyên Ký Thấy Hoa Đào

Trước đó Tô Bạch nhìn thấy lão Phương xách theo hai cái đầu người về nhà, nhưng sau khi về đến nhà, đầu người trong túi nilon lập tức biến thành sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao, người một nhà quây quần bên nhau ăn sáng, cảnh tượng ấm áp đã lâu chưa từng xuất hiện.

Dựa vào phản ứng của bọn họ có thể thấy, bọn họ quả thật không nhìn thấy hai cỗ thi thể chết thảm đang ở cách mình không bao xa, bởi vì bất cứ người nào đều không thể làm đến dáng vẻ nhắm mắt làm ngơ, cho dù là ảnh đế đoạt giải Oscar.

Đúng lúc này, lão Phương bỗng nhiên chợt nhớ ra điều gì:

- Hai người thợ cả kia còn chưa thức dậy sao? Mỗi ngày bọn họ đều phải đi làm việc, hẳn là không nằm ỳ như thế mới đúng.

Hiển nhiên, người không thường về nhà như lão Phương thiếu chút nữa đã quên đi chuyện, bởi vì tối qua có mưa to và sấm chớp, hai người thợ đến lắp đặt camera còn ngủ lại ở nhà ông ta một tối.

- Hai chú đó đã dậy rồi, lúc con đánh răng, con có nhìn thấy bọn họ, bọn họ ở trong phòng con đó.

Tiểu Văn nói.

- Bọn họ ở trong phòng con làm gì?

Lão Phương hỏi.

- Bọn họ nói chuẩn bị kết nối thêm một đường truyền đến máy tính để bàn của con.

- Ồ, thì ra là thế, con nhanh đi gọi hai người đó đến ăn sáng rồi tiếp tục làm, dù gì đi nữa, người ta đến nhà mình làm việc, nói cho cùng không thể để cho người ta đói bụng, bà làm mẹ cũng thật là, trong nhà có khách cũng không biết chào hỏi.

Tiểu Văn lập tức đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi về phòng của mình.

Vợ lão Phương trừng mắt nhìn ông ta, bất mãn nói:

- Ông nói tôi không ra dáng người làm mẹ, sao ông không nhìn lại bản thân xem mình có dáng vẻ của người làm cha không.

- Được rồi, vừa mới sáng sớm, tôi không muốn cãi nhau với bà, Tiểu Quyên con ăn từ từ thôi, đừng nóng vội, ăn sáng không cần phải gấp gáp.

Lão Phương nhìn thấy con gái mình ăn như hổ đói, lập tức nhắc nhở.

Tiểu Quyên bất đắc dĩ nhún vai:

- Nếu không ăn nhanh để đuổi kịp xe bus, sẽ phải đi chuyến tiếp theo, con không muốn đi muộn.

Lão Phương cười ha hả, có lẽ hôm nay tâm trạng của ông ta quả thực không tồi, khó có dịp quan tâm đến con gái của mình, ông ta bày ra dáng vẻ của một người cha hiền lành:

- Sợ gì chứ, đợi lát nữa em trai con ăn xong, cha sẽ lái xe đưa hai đứa đến trường.

Nghe thấy câu này, tuy trong lòng Tiểu Quyên vui vẻ, thế nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, hiển nhiên là không muốn quá mức lấy lòng người cha này, chẳng qua Tiểu Quyên vẫn vô thức ăn chậm lại.

Ngay sau đó, Tiểu Văn trở về bàn tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Gia Thố và hòa thượng cùng đi đến chào hỏi lão Phương, sau đó cùng ngồi một chỗ ăn sáng.

- Lão Phương, buổi sáng chúng tôi có kiểm tra qua ghi chép của camera, phát hiện ra một số thứ rất thú vị, đợi lát nữa chúng tôi sẽ đưa cho ông xem.

- Được, quá tốt rồi, ha ha.

Lão Phương rất vui vẻ.

Gia Thố cầm một cốc sữa đậu nành trên tay, chậm rãi uống vào, hòa thượng xé một miếng bánh bao chay để vào trong miệng mình, từ từ nhai nuốt, dường như hai người bọn họ cũng không nhìn thấy, ngay bên cạnh chiếc ghế họ đang ngồi có hai cỗ thi thể của chính mình.

Lúc này, Tiểu Văn bỗng nhiên nói:

- Mẹ à, hoa trong phòng khách hơi héo rồi.

- À, không sao, hôm nay mẹ đi chợ mua đồ, thuận tiện lại mua ít hoa đào cắm vào.

…

Mập mạp đã lái xe trở về, dừng ở một lối rẽ cách nhà lão Phương không xa, anh ta hạ thấp cửa sổ xe xuống, vẫy tay với Tô Bạch, Tô Bạch ngồi lên xe.

Trước tiên, Tiểu Lâm đưa cho mỗi người một điếu thuốc, sau đó nặng nề hít một hơi, ho khan một tiếng nói:

- Ai nói trước đây?

- Cậu nói trước đi.

Mập mạp không chút do dự nói.

- Dù sao cậu đã nghẹn lâu rồi, mau phóng ra, đừng để chết vì nghẹn.

Tô Bạch cười, đưa tay ra ngoài cửa sổ gẩy tàn thuốc, bây giờ đang ở lập thu, cho dù là vào buổi trưa, thời tiết vẫn rất mát mẻ, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái hơn, chẳng qua mỗi lần liếc mắt đến căn nhà kia, Tô Bạch luôn cảm thấy âm u.

Tiểu Lâm không từ chối, trên thực tế, chuyện này còn là do anh ta lỡ miệng, lần trước lúc nói chuyện, anh ta không nghĩ đến điểm đó, cho nên thật ra khi đó anh ta đang vừa hỏi, vừa tự mình suy nghĩ. Sau đó nào ai ngờ đến, nói một lúc, bản thân anh ta lại nghĩ đến điểm kia, lúc này muốn thu hồi lại những lời đã nói sẽ rất khó, lại thêm mập mạp và Tô Bạch đều không phải loại người qua loa, cho nên Tiểu Lâm rất rõ ràng, đối phương nhất định biết anh ta đang cố ý che giấu chuyện gì đó. Đây là chuyện không cách nào khác, linh cảm đến quá đột ngột, đó không phải là chuyện mà bản thân Tiểu Lâm có thể khống chế được.

Nếu như anh ta ngồi trên xe vừa ăn hamburger, vừa nghĩ đến chuyện này, như vậy cho dù Tô Bạch và mập mạp có bản lĩnh lớn thế nào đi chăng nữa cũng không phát giác ra được.

- Có lẽ ngay từ đầu, chúng ta đã đi sai hướng.

Tiểu Lâm nhả một vòng khói thuốc, sau đó nở một nụ cười tự giễu:

- Hơn nữa sai lầm kia, là do tôi đưa đến.

- Ban đầu, chính tôi đã nói, tôi không phân biệt được đó là người hay quỷ, bởi vì tôi và Tô đại thiếu gia là những người đầu tiên đi vào trong căn nhà này, hơn nữa đối với sự tồn tại của quỷ thần, Tô đại thiếu không quá nhạy bén, dù sao anh ta không phải là người cường hóa về phương diện kia, cho nên dĩ

nhiên là lấy phán đoán của tôi làm chủ để tiến hành suy nghĩ và điều tra sâu.

- Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy không thích hợp, bởi vì tôi cảm thấy rất sợ hãi, rất không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ đó chính là những con quỷ có thể sống sờ sờ, khiến cho tôi không thể phân biệt được ư?

- Tôi và tên mập mạp chết bầm này không giống nhau, tuy tên mập mạp chết bầm này là một kẻ háo sắc, tham lam vô sỉ, thế nhưng anh ta đi theo con đường cường hóa chính đạo, còn tôi vẫn luôn đi theo con đường không chính tông, thậm chí còn có mối quan hệ mật thiết với quỷ hơn so với người đi theo con đường danh môn chính phái như mập mạp.

Cộc cộc cộc…

Mập mạp gõ vào cửa sổ xe, cảnh cáo:

- Tôi nói cho cậu biết, nói chuyện cho thành thật một chút, đừng có công kích lên việc riêng của cá nhân.

Tiểu Lâm không để ý đến lời kháng nghị của mập mạp, anh ta tiếp tục nói:

- Cho nên tôi vẫn luôn xoắn xuýt vấn đề này, ngay từ đầu nó khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi, con mẹ nó, thứ quỷ này rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ, tôi hoàn toàn không cảm giác được đó là quỷ, cả đám đều có cảnh giới so sánh được với quỷ vương, có thể ở lại nhân gian ngụy trang thành người thường mà không để lại dấu vết gì, một đống quỷ vương ở trong căn nhà, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, đội hình này, ngay cả trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, tôi đều chưa gặp phải.

- Thế nhưng sau đó, thông qua sự theo dõi và quan sát của mọi người, tôi phát hiện ra vợ và con gái của lão Phương đang hấp thụ dương khí, con mẹ nó, chuyện này không đúng, đây

không phải là loại chuyện mà chỉ có những quỷ hồn thông thường mới có thể làm ư? Làm sao quỷ vương có thể làm loại chuyện mất hình tượng như thế? Điều này chẳng khác gì Lý Ngạn Hồng bỗng nhiên đi bán đĩa CD lậu ở dưới gầm cầu.

- Sau đó, chính là trong lúc tôi và các người nói chuyện, tôi bỗng nghĩ đến một loại khả năng.

(Lý Ngạn Hồng/ Lý Ngạn Hoành: Là tỷ phú của Trung Quốc, người sáng lập ra baidu.)

Chương 414 Chân Tướng Và Suy Luận

“Khúc dạo đầu đủ dài rồi, cậu có thể nói thẳng kết quả không?”

Mập mạp tiếp tục kháng nghị.

- Khả năng đó chính là, căn nhà này, thật ra bản thân nó là một hệ thống, là một kết giới, ở nơi này có quy tắc của nó, nó có phương thức vận hành của chính mình, có thế giới quan của bản thân, có phương pháp luận của chính mình, thậm chí đám quỷ và người kia đều là giả, không phải là thật, tất cả đều là sản phẩm của sự sáng tạo và trí tưởng tượng của một người.

Vào lúc này, ánh mắt Tô Bạch bỗng nhiên nheo lại, sau đó hắn nói ra hai chữ.

- Con rối.

Tiểu Lâm vỗ tay:

- Đúng thế, chính là con rối, cả căn nhà này, ngoại trừ một người, tất cả những người còn lại đều là con rối, một loại rối cao cấp. Ngoại trừ người kia ra, người còn lại, từ trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, không thể coi bọn họ là người sống. Trên thực tế, bọn họ đã chết, thế nhưng người nào đó, lực lượng nào đó, hoặc là một bàn tay nào đó đã dùng phương thức con rối để trói buộc bọn họ lại, mê hoặc bọn họ, thậm chí còn đưa cho bọn họ ký ức, để bọn họ cảm thấy mình vẫn là người, vẫn là chính mình giống như trước đây, mình vẫn còn sống, cuộc sống, gia đình, sự nghiệp, công việc, học tập… Tất cả vẫn đang tiếp tục!

Nghe đến đó, mập mạp khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Vậy việc đám quỷ lẫn lộn trong căn nhà đó là chuyện gì?

Tiểu Lâm lại lấy ra một điếu thuốc khác, đặt ở chóp mũi ngửi:

- Trước đó chúng ta còn có một lối suy nghĩ sai lầm, đương nhiên là dựa theo phỏng đoán hiện tại của tôi mà nói, đó là một sai lầm, tôi nói trước, tôi không biết suy đoán này của mình là đúng hay sai, tôi chỉ giả thiết suy đoán của tôi là đúng, sau đó quay ngược lại để xem xét các sự việc lúc trước, để xem nó có thể sử dụng được không.

- Trước đó khi chúng tôi vào căn nhà đó để dò xét, phát hiện ra trong căn nhà đó có người cư xử rất bình thường, cũng có những người cư xử bất thường, ví dụ như vợ con của lão Phương.

- Thời điểm bọn họ có biểu hiện bình thường là vào lần đầu tiên tôi và Tô đại thiếu gia đến nhà lão Phương, vợ lão Phương đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Con gái lão Phương đang ngồi trên sofa xem tivi, con trai của ông ta thì ngồi ngoài ban công đọc sách.

- Hành động, lời nói, cách thức cư xử, cử chỉ của bọn họ đều rất phù hợp với mạch suy nghĩ của một gia đình có người chồng, người cha ngoại tình ở bên ngoài.

- Điều này cho chúng ta một nhắc nhở sai lầm, hoặc nói đúng hơn là ám chỉ bọn họ là thật, bọn họ là người.

- Sau đó ở hành lang tầng 1, tôi lần lượt nhìn thấy Tiểu Văn cầm sách đi ngang qua mình, lại nhìn thấy vợ lão Phương đang thay quần áo trong phòng ngủ, cũng nhìn thấy Tiểu Quyên đang ngồi trong nhà vệ sinh. Tiếp đó, tôi đi đến phòng khách, phát hiện ra một nhà lão Phương vẫn còn đang ở đấy, tiếp tục làm công việc như lúc đầu.

- Cứ như thế, tôi liền vô thức cho rằng, trước đó những người có hành vi không bình thường mà tôi đã nhìn thấy chính là quỷ, hơn nữa càng thêm chắc chắn, những người có hành vi bình thường là con người!

Tiểu Lâm châm điếu thuốc, hút một hơi thật sâu:

- Trên thực tế, không có người sống, cả căn nhà này chính là một phần mộ đáng chết, một ngôi mộ!

- Cậu nói xong rồi hả?

Mập mạp liếc thoáng qua Tiểu Lâm, sau đó lại nhìn căn nhà của lão Phương:

- Một ngôi mộ! Ha ha, dựa theo suy nghĩ của cậu, ai là người xây dựng ra phần mộ này?

Vào lúc này, Tô Bạch mới lên tiếng:

- Con rối không thể tạo ra chính mình, không phải trước đó Tiểu Lâm đã nói rồi sao, trong căn nhà kia, ngoại trừ một người, tất cả những người còn lại đều không phải người sống, người kia là ai, tôi nghĩ không cần thiết phải nói tên ra nữa.

Mập mạp chớp mắt:

- Chuyện này không đúng, nếu lão Phương là người làm ra phần mộ này, vậy vì sao ông ta còn cố ý đi đến văn phòng thám tử tư để tìm cậu? Chuyện này nói không thông.

- Hơn nữa, ông ta thật sự có loại bản lĩnh kia ư?

Tiểu Lâm lắc đầu:

- Đây là điểm mà tôi còn chưa nghĩ thông suốt, mập mạp à, trước tiên anh hãy nói ra việc mà anh vẫn đang giấu diếm mọi người đi.

Mập mạp lấy ra một chai nước rồi uống một ngụm, nói:

- Thật ra chuyện của tôi không tính là giấu diếm, chỉ có thể coi là sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra, trước đó tôi đã nói qua chuyện này cho các người.

- Trước khi hòa thượng đi vào trong căn nhà kia, tôi và hòa thượng đã cùng nhau bố trí một trận pháp, tôi là người phụ trách mở trận pháp, chuyên ứng phó với tình huống ngoài ý muốn để đưa các người ra ngoài.

- Tôi đã từng nói, lần đầu tiên khi tôi có ý đồ mở trận pháp ra, tôi cảm nhận được một loại cảm xúc hưng phấn từ trong căn nhà kia truyền đến, khi đó tôi còn thực sự cho rằng đó là hưng phấn, bởi vì đối phương dường như bỗng nhiên thức tỉnh, cảm xúc đột ngột dao động, lúc đó, theo bản năng, tôi cho rằng loại cảm xúc này tương tự như dã thú bị nhốt trong lồng nhìn thấy có người tới trả tự do cho mình, cho nên nó hưng phấn, chẳng qua sau đó tôi cẩn thận suy nghĩ lại nhiều lần, càng lúc tôi càng cảm thấy không thích hợp, tôi đã phạm vào loại sai lầm giống như Tiểu Lâm nói trước đó về ấn tượng ban đầu, chịu ảnh hưởng của một số bộ phim kinh dị, tôi vẫn luôn vô thức cho rằng, tâm tình của đối phương chập chờn là vì khát vọng tôi đến giải phóng cho nó, thế nhưng khi bình tĩnh lại tinh thần, tôi đột nhiên cảm giác được, cảm xúc kia của đối phương là phẫn nộ.

- Phẫn nộ ư?

Tiểu Lâm nhíu mày hỏi.

- Đúng thế, đó là một loại phẫn nộ, nó rõ ràng bị nhốt, bị phong ấn bên trong đó, thế nhưng lúc đối mặt với trận pháp thăm dò và dẫn dắt của tôi, nó căn bản không chủ động liên hệ và phối hợp ăn ý, ngược lại, đối với sự xâm nhập của trận pháp, nó thể hiện ra thái độ phẫn nộ và bài xích, cậu biết đó, có đôi khi, rất khó phân biệt rõ ràng ra hưng phấn và phẫn nộ.

Sau khi mập mạp nói xong, ánh mắt anh ta và Tiểu Lâm đều dừng trên người Tô Bạch.

- Trước đó tôi nhìn thấy lão Phương trở về, trên tay ông ta xách theo hai cái đầu người.

Tô Bạch nói:

- Lúc đó tôi vô thức cho rằng hai người các anh bị lão Phương giết đi, thế nhưng sau khi gọi điện thoại cho mập mạp, tôi phát hiện ra hai người còn sống. Sau đấy, đồng thời tôi cũng xác nhận được một tin tức, trước đó lão Phương có nói với tôi, ông ta là do một người bạn cảnh sát của tôi giới thiệu đến, thế nhưng người bạn kia của tôi nói, cậu ta căn bản không gặp qua lão Phương.

Tô Bạch vươn vai:

- Tóm lại, bây giờ mạch suy nghĩ có chút rõ ràng.

- Cậu nói ra xem nào.

Mập mạp thúc giục.

- Đừng bao giờ tin đám lừa trọc không nói dối, đây là điều cơ bản nhất, rất hiển nhiên, hai tăng nhân kia đã nói dối.

Tô Bạch nói rất chắc chắn:

- Hai người nhớ rõ hòa thượng và Gia Thố phụ trách đi điều tra việc gì không?

- Hòa thượng đi thăm dò lịch sử của ngôi nhà này, Gia Thố điều tra nội tình của lão Phương.

Mập mạp trả lời.

- Bọn họ giấu diếm tin tức.

Tô Bạch cười nói:

- Cho nên tạo thành cục diện đến bây giờ bọn họ còn chưa ra ngoài, hiển nhiên, hai người bọn họ dự định đơn độc đi làm, bởi vì bọn họ cảm thấy không cần thiết phải dẫn theo chúng ta, ngược lại, có lẽ còn gây ra vướng víu.

- Bằng chứng đâu?

Tiểu Lâm hỏi.

- Dựa theo lúc trước anh nói, lý luận theo hướng phản biện, trước đó năm người chúng ta tập hợp một chỗ, đưa ra một kết luận, có một thính giả cường đại bố trí cục diện này, cho nên lão Phương mới đột nhiên có tiền và xây dựng nhà ở đây.

- Vì thế, chúng ta cho rằng trong này có một người đứng sau hậu trường. Chẳng qua, thực tế vẫn còn một loại khả năng rất trực tiếp và có sức thuyết phục.

- Vì sao cuộc sống của lão Phương lại đột nhiên thay đổi, vì sao ông ta bỗng nhiên có tiền, bỗng nhiên có quan hệ xã hội để làm ăn?

Tô Bạch dừng lại một lát rồi nói:

- Bởi vì mấy năm trước, có một ngày nào đó, ông ta bỗng nhiên nghe được Phát Thanh Khủng Bố.

Chương 415 Bắt Đầu Phá Cục

Sau khi ăn sáng xong, lão Phương nói một câu xin lỗi với hòa thượng và Gia Thố rồi lái xe đưa con trai và con gái đến trường, vợ lão Phương thì ở trong nhà xem tivi, vốn dĩ lúc này bà ta nên ra ngoài mua đồ ăn, thế nhưng lúc này nhất định phải có người ở nhà, dù sao trong nhà vẫn còn hai người công nhân đến lắp đặt camera.

Gia Thố và hòa thượng đi đến phòng của Tiểu Văn, chờ lão Phương trở về.

- Đây là camera giám sát trong phòng vệ sinh.

Gia Thố vừa dùng máy tính để bàn xem lại camera giám sát, vừa nói:

- Thế mà camera lại cho thể quay được nước hoàng tuyền.

- Quất sinh hoài nam tắc vi quất, quất sinh hoài bắc tắc vi chỉ, đại khái chính là đạo lý này, dựa theo bình thường mà nói, về cơ bản các thiết bị giám sát như camera hay điện thoại di động đều không có khả năng chụp lại được hoàn chỉnh hình ảnh liên quan đến huyền học, nhiều nhất chỉ là một vài quỷ ảnh mơ hồ, hoặc là một vài gương mặt mơ hồ xuất hiện ở phía xa.

(Quất sinh hoài nam tắc vi quất, quất sinh hoài bắc tắc vi chỉ: cây quất mọc ở đất Hoài Nam thì là quất ngọt, đem sang trồng ở đất Hoài Bắc thì hóa quất chua, ý chỉ hoàn cảnh thay đổi tính chất của sự vật.)

- Thế nhưng bởi vì bản thân ngôi nhà này tự hình thành một hệ thống, nó có năng lực thay đổi rất mạnh, cho dù cậu không nhìn thấy, nhưng chắc hẳn thi thể của chúng ta vẫn đang nằm trên sàn phòng khách, chỉ là bây giờ chúng ta không nhìn thấy mà thôi, đương nhiên, đối với chúng ta mà nói, muốn nhìn thấy nó cũng không có gì là khó, chẳng qua, chúng ta thật vất vả mới có thể dung nhập vào bên trong căn nhà này, dù sao cũng không thể vì muốn chiêm ngưỡng "dung nhan" của chính mình mà bị hệ thống của căn nhà này tống cổ ra ngoài.

- Nước hoàng tuyền kia, tôi nhìn thế nào cũng thấy nó giống với chất lỏng do con người bài tiết ra, anh thế mà còn có thể ngâm mình trong đó lâu như vậy.

Lúc này Gia Thố hiếm khi hài hước, nói đùa một câu, hoặc có lẽ, cũng chỉ có bọn họ mới có thể trêu chọc nhau như thế, một người là cao tăng trung nguyên, một người là cao tăng Tây Tạng, lý giải và lý niệm về mặt Phật pháp của bọn họ nhất định có nhiều điểm khác nhau, thế nhưng giữa hai người vẫn có rất nhiều điểm chung.

- Không có mùi gì, ít nhất bần tăng không phát giác ra được mùi vị gì.

Hòa thượng mỉm cười nói:

- Ngay lúc đó bần tăng có một loại cảm giác giống như Địa Tàng Vương Bồ Tát.

- Đúng thế, Thất Luật, xem ra thật đáng tiếc, anh nên tắm lâu thêm một lúc để có thể thành Phật, không cần hao tốn thời gian tu luyện.

- Cầu Phật cần phải chú trọng đến quá trình và sự tích lũy, cầu Phật không phải là cầu quan chức, không có con đường tắt nào để đi, có thể cậu thấy nó giống như đường tắt, nhưng thật ra lại là con đường gập ghềnh khúc chiết nhất.

Hòa thượng nghiêm túc nói.

- Trong lời nói của anh có hàm ý, Thất Luật, anh đang châm biếm tôi từ Phật nhập ma ư?

Gia Thố không quá để ý, anh ta đóng lại video giám sát trong nhà vệ sinh, mở ra video giám sát trong phòng ngủ của Tiểu Văn, rất nhanh, trên màn hình máy tính xuất hiện bóng dáng anh ta và Tiểu Văn, bản thân anh ta đang không ngừng lấy xương người từ dưới gầm giường ra, lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi.

- Cậu từ Phật nhập ma chỉ là do thời thế bắt buộc, vào lúc đó, nếu cậu không nhập ma, cậu sẽ phải chết, trong lòng cậu có Phật, bỏ qua tà ma, giữ một trái tim hướng Phật, lấy thân ma mở đường cho Phật pháp, đây là con đường của cậu, cũng là vận mệnh của cậu.

Gia Thố cười, chỉ vào màn hình máy tính:

- Anh nhìn thấy xương bàn tay kia rồi chứ?

Hòa thượng khẽ gật đầu.

- Bây giờ chúng ta đã dung nhập vào được bên trong căn nhà này, thế nhưng chúng ta nên làm như thế nào để tìm đến người kia, sau khi tìm được người kia, chúng ta sẽ làm gì, Thất Luật, tôi hỏi anh một vấn đề, anh muốn cầu lợi, hay là muốn độ hóa người kia, hoặc chỉ đơn giản vì hiếu kỳ.

- Tất cả đều có.

Hòa thượng nhìn hình ảnh Gia Thố đang không ngừng kéo xương bàn tay kia ra.

- Có lẽ lão Phương sắp trở về rồi, nơi này cách trường học của Tiểu Quyên và Tiểu Văn không xa.

Gia Thố nhìn thời gian bên góc phải màn hình máy tính, nói.

- Thế nhưng người nhà của ông ta lại không nghĩ như vậy.

Hòa thượng từ trên ghế phía trước máy tính để bàn đứng lên.

Gia Thố hít sâu một hơi, sau đó cũng đứng lên theo.

Hai tăng nhân cùng nhau nhìn về phía bên ngoài cửa phòng của Tiểu Văn, ở ngoài cửa, lần lượt là Tiểu Văn, Tiểu Quyên và vợ lão Phương.

Một nhà ba người cứ như thế nhìn chằm chằm hòa thượng và Gia Thố với sắc mặt không đổi, có đôi khi, khi một người không có biểu lộ gì lại càng khiến cho trong lòng người ta cảm thấy lạnh lẽo, bởi vì bạn không thể thông qua nét mặt của đối phương để nắm bắt được tâm lý, trạng thái của họ, từ đó phán đoán ra hành động kế tiếp, loài người luôn sinh ra cảm giác e sợ đối với những thứ mà mình không biết.

- A di đà phật.

Hòa thượng trịnh trọng niệm một tiếng Phật.

- Bần tăng đến nơi này là để giải thoát cho các người.

Hòa thượng không tiếp tục giả trang thành người thợ lắp đặt camera nữa, bởi vì vào thời điểm này, dường như việc đó không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa, hơn nữa, chuyện mà anh ta cần làm, mục đích anh ta cần đạt thành, trên thực tế chỉ còn lại một bước cuối cùng, cũng chính là một bước gian nan nhất, không cho phép hòa thượng tiếp tục che giấu nữa.

Gia Thố đứng ở phía sau lưng hòa thượng, nhìn dáng vẻ uy nghiêm của hòa thượng, anh ta không lộ ra thân ma của mình, cũng không thể hiện ra phật pháp Tây Tạng của mình, có lẽ đối với đám người này, ừm, là đối với một đám quỷ có bản lĩnh mà nói, hòa thượng trung nguyên càng thêm có kinh nghiệm hơn.

- Chàng trai trẻ, bồn cầu trong nhà vệ sinh bị tắc.

Vẻ mặt vợ lão Phương không thay đổi, nói với hòa thượng.

- Chú à, máy chơi game của cháu để ở sâu trong gầm giường, cháu không lấy ra được.

Vẻ mặt Tiểu Văn không có biểu cảm gì, nói.

- Chú à, gương trong phòng cháu bị lệch.

Tiểu Quyên cũng lên tiếng.

- Đây đều là vị trí của mắt trận.

Gia Thố đứng ở sau lưng hòa thượng Thất Luật, nhỏ giọng nói.

Thất Luật khẽ gật đầu, biểu thị chính mình rõ ràng.

"Nam mô a di đa bà dạ. Đa tha già đa dạ. Đa điệt dạ tha.

A di rị đô bà tỳ.

A di rị đa, tất đam bà tỳ…"

Sau khi hòa thượng niệm "Vãng sinh chú", vẻ mặt một nhà ba người giống như đạt được xoa dịu ở một mức độ nhất định, ít nhất từ thần sắc trên gương mặt của bọn họ cho thấy điều đó, gương mặt của bọn họ không còn căng như lúc trước, trở nên nhu hòa hơn.

- Chàng trai trẻ, một lát nữa nhớ đến giúp tôi thông bồn cầu.

Sau khi nói xong, vợ lão Phương xoay người rời đi.

- Chú à, lát nữa chú nhớ giúp cháu lấy máy chơi game từ dưới gầm giường lên nhé.

- Chú à, lát nữa chú nhớ giúp cháu cố định lại chiếc gương.

Tiểu Văn và Tiểu Quyên nói xong những lời này đều quay người rời đi.

(Địa Tạng Vương Bồ Tát là một vị Bồ Tát được tôn thờ trong Phật giáo Đông Á, Địa Tạng Bồ Tát được biết đến bởi lời nguyện cứu độ tất cả chúng sinh trong lục đạo luân hồi vào thời kỳ sau khi Phật Thích Ca Mâu Ni nhập niết bàn, cho đến khi Bồ Tát Di Lặc hạ sanh, và nguyện không chứng Phật quả nếu địa ngục chưa trống rỗng. Do đó, Địa Tạng thường được xem như là vị Bồ Tát của chúng sanh dưới địa ngục hay là giáo chủ của cõi U Minh.)

Chương 416 Là Tô Bạch, Lại Là Tô Bạch!

"Một đoạn vãng sinh chú chỉ có thể giúp chúng ta tranh thủ thêm một chút thời gian mà thôi."

Gia Thố khẽ thở dài:

- Thất Luật, bây giờ anh có cảm thấy hối hận không? Có lẽ ban đầu chúng ta nên dẫn theo một người khác vào đây, ví dụ như tên mập mạp kia, anh ta tinh thông về trận pháp không thua kém gì những người đi theo con đường cường hóa này, chỉ là anh ta vẫn luôn không lộ ra ngoài, ẩn tàng quá sâu.

- Khó có thể làm được điều đó, Tô Bạch là một người vô cùng thông minh, hai người chúng ta đồng thời ở lại nơi này, đã coi như là cực hạn để cậu ta không nhanh chóng phát giác ra được, nếu thêm một người khác, Tô Bạch nhất định sẽ phát hiện ra được sự khác thường, hơn nữa, có lẽ khi đó cậu ta sẽ không nguyện ý rời khỏi căn nhà này.

- Hai người chúng ta ở bên trong, bên ngoài còn có hai người, điều này sẽ khiến cho cậu ta có loại cảm giác rời khỏi căn nhà này sẽ có đồng đội tiếp ứng, như thế rất an toàn.

- Nếu số lượng người ở trong nhà nhiều hơn người bên ngoài, cậu ta sẽ vô thức cảm thấy ở trong nhà sẽ an toàn hơn, đồng thời sẽ gia tăng mức độ muốn ở lại căn nhà này. Trong trường hợp đó, sáng ngày hôm sau, Tô Bạch sẽ không nguyện ý để lão Phương tiễn mình ra khỏi nhà.

Gia Thố đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười:

- Hòa thượng à, anh chuyên tâm lễ Phật. Trong lòng anh, ngoại trừ chính mình và Phật thì không có gì khác, nhưng bây giờ, sao tôi lại cảm thấy trong lòng anh còn có thêm một người khác? Anh sợ Tô Bạch như thế ư?

- Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, chuyện chúng ta đang làm có xác suất thành công rất lớn, chỉ cần chúng ta kiên nhẫn và đủ kiên trì mà thôi, đây không phải là ván cờ không cách nào phá giải được, chúng ta cũng không cần gánh chịu tổn thất nghiêm trọng. Có lẽ, ở trong tuyệt cảnh, Tô Bạch có thể đưa đến một hiệu quả hóa giải cục diện theo cách thức không tưởng tượng nổi, thế nhưng rõ ràng hiện tại không phải tuyệt cảnh, có cậu ta ở chỗ này, bần tăng khó mà an tâm.

- Nếu Tô Bạch biết, anh ta thế mà lưu lại bóng ma tâm lý cho một cao tăng, liệu anh ta có cảm thấy rất kiêu ngạo không nhỉ?

- A di đà phật, tu phật vốn dĩ là tu một trái tim bình tĩnh với vạn vật.

Hòa thượng nói xong liền nhìn xung quanh:

- Chúng ta bắt đầu từ nơi này đi, không cần đổi chỗ nữa.

Gia Thố gật đầu, rất nhuần nhuyễn ngồi xổm xuống bên cạnh giường, sau đó bắt đầu cho tay vào, móc ra từng đoạn xương người từ dưới gầm giường, hòa thượng đứng ở sau lưng Gia Thố, niệm a di đà phật.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, khi bên trong phòng lại một lần nữa chất thành một đống xương trắng, Gia Thố dừng lại động tác, anh ta cầm lấy một xương bàn tay, sau đó bắt đầu dùng sức kéo ra, đến sau cùng, xương bàn tay từ từ bị Gia Thố kéo từ dưới gầm giường ra ngoài.

Sau xương bàn tay còn có cánh tay, có thân người, cũng có một chiếc đầu đen sì, giống như một người đang bị Gia Thố lôi từ dưới giường ra.

Một loại cảm xúc tức giận bắt đầu dao động ở trong căn nhà này.

- A di đà phật, bần tăng rõ ràng, ông vẫn còn lý trí.

Điểm này, hòa thượng rất chắc chắn.

- Nếu ông thực sự trở thành một vật ngu xuẩn chỉ biết biểu đạt cảm xúc, không hiểu được giao tiếp, hai năm nay, từng thế giới chuyện xưa, ông căn bản không sống sót được, cũng không vượt qua nổi, cho dù ông rất cường đại, rất đáng sợ, thế nhưng dựa theo thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố mà nói, nó tuyệt đối không yêu thích loại hình dã thú, hơn nữa, nếu như ông đã mất đi thần trí, làm sao ông có thể đọc hiểu nhiệm vụ chủ tuyến và nhiệm vụ chi nhánh?

Một tiếng thở dài từ dưới gầm giường truyền ra.

Gia Thố không tiếp tục kéo ra ngoài nữa, không hoàn toàn lôi đối phương ra ngoài, mà chính là giằng co.

- Các cậu muốn cái gì, muốn lấy được cái gì.

Dưới giường truyền ra một giọng nói rất khàn khàn, cũng rất bất lực, đây là một người lao lực quá độ, một người chịu đủ tra tấn.

Gia Thố và hòa thượng liếc thoáng qua nhau, có thể thương lượng.

Hao hết tâm tư đi đến một bước này, muốn, đơn giản chính là bắt đầu đoạn đối thoại này.

- Thứ chúng tôi muốn chính là…

Hòa thượng còn chưa nói hết lời, dưới giường bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào thét chứa đựng đầy tức giận.

- Thứ hậu bối cuồng vọng, các ngươi chủ động ầm ĩ, quấy nhiễu cuộc sống của tôi, hiện tại thế mà còn muốn hủy đi nó, hủy đi tất cả những điều tốt đẹp mà tôi đã phải tốn hết tâm tư xây dựng!

Sắc mặt Gia Thố đột nhiên thay đổi, cơ thể anh ta nhanh chóng chuyển sang thân ma, thế nhưng vẫn không đè xuống được loại áp lực đáng sợ này, lúc này không khí trong phòng Tiểu Văn hóa thành những luồng gió lốc đáng sợ, không ngừng bao phủ xuống.

Sắc mặt hòa thượng ngưng trọng, đưa hai tay ra chặn lấy những luồng gió này, đồng thời trên mặt hòa thượng lộ ra vẻ giận dữ.

- Là Tô Bạch, nhất định là Tô Bạch, rốt cuộc cậu ta đang làm gì ở bên ngoài!

- Lão Phương là thính giả ư? Hơn nữa ít nhất từ hai năm trước ông ta đã là thính giả, thậm chí, không chỉ là hai năm. Hai năm trước, lão Phương đã có năng lực bố cục những thứ này, rốt cuộc vị thính giả này bao nhiêu tuổi? Ông ta rất cường đại, ngay cả khi tôi đối mặt với lão Phương, một chút cảm giác cũng không có.

Mập mạp nửa tin nửa ngờ nói, cho dù lúc anh ta đối mặt với Lệ Chi, mặc cho Lệ Chi không lộ ra khí tức nào, thế những loại cảm giác nghiền ép đến từ cấp độ sinh mệnh vẫn rất rõ ràng, hơn nữa mập mạp là loại người giỏi nhìn mặt để nói chuyện, có lẽ đây xem như là sở trường đặc biệt của anh ta.

Tô Bạch lắc đầu:

- Lão Phương là thính giả, thế nhưng không chỉ có một lão Phương, lão Phương thực sự chính là người phát tiết cảm xúc

phẫn nộ khi anh dự định mở trận pháp.

- Ngay cả con rối của mình, ông ta cũng làm ra ư?

Mập mạp hơi ngạc nhiên nói:

- Vì cái gì?

Lúc này Tiểu Lâm bỗng nhiên lên tiếng:

- Rối loạn nhân cách phân liệt.

- Rối loạn nhân cách phân liệt sao?

Mập mạp nhíu mày, sau đó chậm rãi phân tích:

- Ông ta không chịu đựng nổi đả kích khi vợ con mình đều chết đi, cho nên đã xây dựng ra căn nhà kia, đồng thời cũng vây khốn mình trong đó, trở thành người bảo vệ cho căn nhà này, thậm chí còn làm ra một con rối của chính mình, mục đích… Đơn giản là vì muốn ở trong đó ôn lại cảm giác người một nhà bên nhau ư? Mẹ nó chứ, thật đúng là đau cả trứng.

- Có lẽ là như thế, ông ta đắm chìm trong giấc mộng của chính mình, không muốn bị quấy rầy, không muốn tỉnh lại.

Tô Bạch thở dài:

- Cho nên nếu anh dùng trận pháp để dẫn chúng tôi ra ngoài, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đến kết cấu và quy tắc vận hành của căn nhà này, cho nên ông ta mới phẫn nộ.

- Thật đúng là một kẻ biến thái.

Mập mạp bỗng nhiên bĩu môi, nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Thật đúng là người chung phòng bệnh với cậu.

Mập mạp còn có ý tứ riêng, đó chính loại người tự lừa mình dối người như lão Phương, thật ra tính chất rất giống với việc Tô Bạch phân phát hết tài sản vì tiểu gia hỏa.

Chương 417 Đáng Thương

“Thế nhưng, có một điều tôi không chắc chắn cho lắm.”

Lúc này Tiểu Lâm bỗng nhiên nói:

- Lão Phương là người không ngừng đi vào trong thế giới chuyện xưa, có đôi khi thời gian trong thế giới chuyện xưa chỉ bằng một giây ngắn ngủi trong thế giới hiện thực, thậm chí là ngay cả một giây cũng chưa đến, đoán chừng sẽ không có ảnh hưởng gì. Thế nhưng có đôi khi, thời gian đó sẽ mất mấy ngày, mấy tuần trong thế giới hiện thực, thậm chí có thể là một tháng, như vậy làm sao lão Phương có thể chắc chắn được việc, thời gian mà ông ta đi vào thế giới chuyện xưa, trận pháp trong căn nhà này vẫn còn có thể tiếp tục vận hành được?

- Nếu ông ta đi vào thế giới chuyện xưa, mộng cũng tan, chờ đến khi ông ta trở về thì bắt đầu lại sao? Tôi cảm thấy điều này không phù hợp loại hành vi cuồng cố chấp, cho dù ông ta ở bên trong thế giới chuyện xưa, tôi cũng cảm thấy ông ta sẽ không cho phép giấc mộng này bị cắt đứt.

- Đây không phải là vấn đề mà bây giờ chúng ta cần phải cân nhắc.

Tô Bạch nói:

- Mập mạp, anh xuống dưới đi, để tôi ngồi ghế lái.

- Cậu muốn làm gì?

Tuy mập mạp không hiểu Tô Bạch muốn làm gì, thế nhưng anh ta vẫn phối hợp xuống xe, cùng Tô Bạch đổi chỗ.

Tiểu Lâm lấy ra thuốc lá của mình, đưa cho mỗi người một điếu:

- Nếu mọi việc thật đúng như những gì chúng ta suy luận, tôi quả thật có chút đồng tình với lão Phương. Ông ta thật sự là một người đáng thương.

Mập mạp nói.

- Đáng thương ư?

Tô Bạch hỏi ngược lại:

- Anh không cảm thấy, thật ra thứ càng đáng thương hơn chính là những con rối này sao, ông ta chỉ muốn thỏa mãn chấp niệm và nhu cầu trong lòng mình mà thôi, những con rối kia, những thứ quỷ quái kia, những người được gọi là thân nhân, là người nhà của ông ta, trên thực tế đã bị ông ta giày vò đến điên rồi.

- Lão Phương đến tìm tôi, đó thật sự chỉ là việc ngoài ý muốn thôi ư? Đủ loại hành vi, phản ứng khi bình thường, khi lại bất thường của vợ con ông ta cũng chính là minh chứng tốt nhất cho tính hai mặt.

- Một mặt, người thật sự là lão Phương muốn nhìn thấy hình ảnh cả gia đình trò chuyện vui vẻ, một mặt khác, con rối của chính bản thân lão Phương ở bên ngoài bao nuôi tiểu tam, còn sinh con. Con gái lão Phương không ngừng làm loạn ở trong trường học và tiệm net, vợ lão Phương cũng giống thế, con trai lão Phương còn cùng mẹ mình làm ra loại chuyện kia, điều này nói rõ lên cái gì?

- Nó đã chỉ ra, trên thực tế, chính bọn họ sắp bị tra tấn đến điên rồi, bọn họ bị ép diễn kịch, không thể không diễn kịch, thế nhưng đây cũng là một loại tra tấn, cho nên, không riêng gì nhân cách của lão Phương bị phân liệt, mà ngay cả những con rối kia, không, nhưng gia hỏa hoàn toàn coi mình là người sống đó, thật ra cũng đã bị rối loạn nhân cách phân liệt rồi. - Tiểu Lâm nói.

- Bọn họ hy vọng được giải thoát, thậm chí bọn họ còn mong chờ chúng ta đến, hy vọng chúng ta giúp bọn họ lôi được lão Phương thật sự đang ẩn núp trong căn nhà này ra ngoài, để cho bọn họ có được một sự giải thoát, để bọn họ có thể được yên nghỉ, nếu mục đích của chúng ta chỉ đơn thuần là đi giải quyết lão Phương, đoán chừng người nhà của ông ta sẽ trở thành người dẫn đường cho chúng ta, quay lại phản kích ông ta.

Tô Bạch nhả ra một vòng khói thuốc:

- Đó là xe của lão Phương nhỉ, ông ta đã đưa con trai con gái mình đi học về rồi.

Mập mạp liếc thoáng qua:

- Đúng thế, haizz, cậu muốn làm gì?

- Tôi muốn gặp Gia Thố và hòa thượng, muốn chào hỏi với hai người bọn họ, để hai người tăng nhân đó nhớ rõ, ở bên ngoài căn nhà còn có ba người chúng ta đang lo lắng và quan tâm đến bọn họ.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đạp chân ga.

- Con mẹ nó, cậu đâm thật à!

Mập mạp ngồi bên ghế lái phụ lập tức xù lông lên, hiển nhiên anh ta có chút không dám tin về hành động của Tô Bạch.

Tiểu Lâm ngồi ở vị trí phía sau cũng kinh ngạc đến mức làm rơi điếu thuốc xuống sàn xe, trước khi xảy ra va chạm, anh ta còn đang cầm chặt điếu thuốc trong tay, thế nhưng sau khi nhìn thấy người Tô Bạch đâm là ai, điếu thuốc vẫn rơi mất.

Tô Bạch cười, dừng xe lại:

- Đi ngó một chút xem có chết không.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đi xuống xe, đầu xe đã bị đâm đến mức méo mó, hiển nhiên trước đó Tô Bạch đã thật sự giẫm mạnh lên chân ga, thế nhưng nơi này khá vắng vẻ, cho nên xe của lão Phương trực tiếp bị đâm đến một bãi đất trống, không bị lật xe.

Đi đến gần, Tô Bạch đến bên cửa ghế lái, mập mạp cũng chạy theo đến, vừa kéo lão Phương với gương mặt đầy máu ra ngoài, vừa lấy từ trong túi mình ra một viên thuốc màu đen, nhét vào miệng của lão Phương.

Ngay lập tức, hơi thở của lão Phương trở nên ổn định hơn, mập mạp ngẩng đầu thở phào một hơi, lão Phương sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này mập mạp mới tỉnh táo lại, trước đó Tô Bạch nhìn thấy lão Phương lái xe về, cố ý đâm vào, trên thực tế cũng là có chừng có mực.

Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh lão Phương, nhìn thoáng qua ông ta rồi lại nhìn Tô Bạch, sau đó quay đầu nhìn căn nhà ở phía xa, cắn môi rồi lại lắc đầu, hiển nhiên anh ta không biết nên nói gì cho phải.

Tô Bạch ngồi xổm xuống bên người lão Phương, lúc này lão Phương tỉnh lại, xem ra hiển nhiên não bị chấn động, thế nhưng dường như ông ta vẫn nhận ra Tô Bạch, lão Phương đưa tay ra, đặt ở ngực mình, ánh mắt ông ta hơi đục ngầu, chỉ là giọng nói rất kiên định.

- Giết… Giết… Giết tôi đi.

Tô Bạch vươn tay cầm lấy tay lão Phương, cười nói:

- Đừng nóng vội, tôi không đến giải thoát cho ông.

Lão Phương giật mình.

- Chẳng qua tôi cảm thấy, tôi gọi bọn họ đến đây, thế mà ngay từ khi vừa mới bắt đầu, bọn họ đã nghĩ đến chuyện ăn

mảnh, trong lòng tôi cảm thấy hơi khó chịu, cho nên muốn phát tiết ra.

Tô Bạch hờ hững nói, trên thực tế, đây thật đúng là suy nghĩ chân thật trong lòng hắn.

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt về bí mật của căn nhà này, Tô Bạch cũng hiểu rõ tính toán của Gia Thố và hòa thượng, mọi người đều ăn cơm bằng bản lĩnh của mình, đều dựa bản lĩnh của chính mình để kiếm lợi ích, chuyện này vốn không có gì đáng trách. Thế nhưng ông đây gặp được chuyện thú vị liền nghĩ đến việc thông báo cho mấy người cùng đi phát tài, thế mà ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, các người lại dự tính ăn mảnh một mình, các người thực sự cho rằng ông đây sống theo phong cách Lôi Phong à?

Mập mạp nghe thấy Tô Bạch nói như thế, vẻ mặt anh ta hơi cứng ngắc một lúc, trong lòng âm thầm mắng một câu bệnh tâm thần, nhưng sau khi nghĩ lại, dường như con hàng này vốn dĩ đã có bệnh rồi.

Trong lòng Tiểu Lâm cũng âm thầm cười khổ một tiếng, con mẹ nó, may mắn ông đây cơ trí, trước đó đã nói không thể để cho hắn làm đội trưởng, hiện tại xem ra đó là một quyết định rất sáng suốt.

Ở trong mắt mập mạp và Tiểu Lâm, đám người hòa thượng và Gia Thố giấu diếm tin tức để ăn mảnh là một chuyện rất đáng giận, chẳng qua mọi người không cần thiết phải xé rách mặt, dù sao nói không chừng, ngày sau núi không chuyển thì nước chuyển, bọn họ còn có thể gặp lại nhau, đến lúc đó, lấy điều kiện kiên quyết là song phương không chạm đến phòng tuyến cuối cùng về lợi ích, bọn họ vẫn còn có thể nói với nhau mấy câu, không phải ư?

Chương 418 Tống Tiền

Nào giống như Tô Bạch thực sự chơi chiêu này, bây giờ thì hay rồi, ban đầu đám người hòa thượng và Gia Thố cao hứng bừng bừng đi vào "kho báu", lập tức biến thành rơi vào bẫy rập địa ngục.

Ánh mắt đục ngầu của lão Phương bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, ngay lập tức, dường như ông ta ý thức được điều gì, lão Phương đưa tay lên sờ đầu của mình, trên đó còn có một ít máu, ánh mắt khó hiểu nhìn Tô Bạch.

- Tôi vừa xảy ra tai nạn xe cộ ư?

Vừa rồi trong nháy mắt, hiển nhiên lão Phương không thấy rõ ràng ai từ phía sau đâm xe của mình.

Tô Bạch nhìn thoáng qua lão Phương, hắn mím môi, đưa tay kéo lão Phương lên, cơ thể lão Phương lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, mập mạp vội vàng đỡ ông ta lên, lúc này, bản thân mập mạp cũng không biết Tô Bạch muốn làm gì rồi.

- Mập mạp, anh có muốn lấy được chỗ tốt trong căn nhà kia không?

Tô Bạch hỏi rất thẳng thắn.

- Á…

Mập mạp hơi do dự.

- Đừng lằng nhà lằng nhằng.

Tô Bạch thúc giục.

- Muốn, nói nhảm, đương nhiên là tôi muốn rồi.

Mập mạp nói.

- Thật ra chúng ta có một phương án càng đơn giản hơn.

Tô Bạch nhìn mập mạp:

- Điều này phụ thuộc xem anh có dám đánh cược hay không mà thôi.

Con mắt mập mạp đảo quanh, sau đó lập tức lắc đầu:

- Cậu muốn lấy lão Phương để uy hiếp vị trong nhà kia? Cậu đang đùa với lửa đó.

- Vậy anh muốn xử lý như thế nào? Cứ nhẹ nhàng rời đi sao?

Tô Bạch đưa tay sờ lên gương mặt đầy mỡ của mập mạp:

- Mất nhiều thời gian như thế, bỏ nhiều công sức ra như vậy, hơn nữa, vốn dĩ ông ta đến nhờ tôi, ông ta nên trả thù lao cho tôi.

- Tô Bạch, cậu có biết động thủ trên đầu thái tuế có ý nghĩa gì không? Cậu biết người ta sẽ chịu uy hiếp của cậu ư? Nói không chừng cùng lắm thì người ta không nằm mơ, trực tiếp giết chết cậu. Dáng vẻ người kia, cho dù họ có vô duyên vô cớ giết mấy thính giả, đoán chừng đều có thể gánh vác được loại nhân quả đó, thậm chí người kia có thể phát điên đến mức hoàn toàn không để ý đến loại quan hệ nhân quả, khả năng cậu tống tiền họ thành công là rất thấp, ngược lại, khả năng bị giết trong vòng vài phút thì tương đối lớn hơn.

Tô Bạch liếc thoáng qua mập mạp, nói thẳng:

- Vậy ý tứ của anh chính là không đi cùng với tôi, được rồi, anh có thể đi ra xa, như thế ông ta cũng không thể có lý do gì ra tay với anh được.

Mập mạp lập tức nổi giận, hét lên:

- Con mẹ nó chứ, Trương Bát Nhất tôi là loại người đem bạn bè đặt vào bên trong hiểm cảnh rồi không quan tâm ư, sao tôi có thể nhẫn tâm nhìn một mình cậu liều lĩnh đi vào tống tiền bọn họ chứ. Hơn nữa, lão Phương bị cậu đâm trúng, hiện tại tình trạng sức khỏe của ông ta không tốt lắm, tôi hiểu chút y thuật, ít nhất tôi cũng nên ở bên cạnh lão Phương để chăm sóc cho ông ta, dù sao tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn một mạng sống cứ thế mất đi, như thế cả đời sau của Trương Bát Nhất tôi đều sẽ ăn ngủ không yên, trong lòng cảm thấy áy náy.

Tiểu Lâm đứng ở phía sau, lẳng lặng giơ ngón giữa với mập mạp.

Giải Bẩm cầm một xấp tài liệu đứng ở bên ngoài cửa văn phòng, khẽ gõ cửa.

- Mời vào.

Bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Giải Bẩm đẩy cửa đi vào, một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi mặc một bộ tây trang ngồi sau bàn làm việc, nghe giám đốc các phòng ban báo cáo công việc.

Ngành công nghiệp internet mới phát triển ở Trung Quốc không lâu, hơn nữa ngành này cần có tính sáng tạo và cạnh tranh rất khốc liệt, cho nên ở đây có nhiều người trẻ tuổi là chuyện bình thường, sự trẻ trung của nơi này không đơn giản chỉ là việc nhân viên trong công ty đều còn rất trẻ, càng nhiều hơn là về tâm tính và tác phong trong công việc.

Ví dụ như loại cuộc họp này, công ty rất ít khi đi gióng trống khua chiêng tiến hành ở phòng họp, người đứng đầu mỗi bộ phận thường xuyên bị triệu tập đến văn phòng làm việc này, thư ký sẽ chuẩn bị cho mỗi người một cốc café, về cơ bản mọi người đều đứng để báo cáo phần công việc mà mình phụ trách,

gần như đã loại bỏ hết rườm rà về mặt hình thức, đem nguyên tắc hiệu suất đặt lên hàng đầu.

- Công việc tuyên truyền cho trò chơi "Bất bại truyền thuyết" đã được bố trí và tiến hành, giai đoạn trước khi chính thức tuyên truyền, quảng cáo đã được thu xếp ổn thỏa, hiện tại về cơ bản phản hồi của khách hàng gần giống như những gì chúng ta đã dự tính trước đó, chẳng qua trọng điểm vẫn là sau ngày 28, tất cả những bố trí và dự tính của chúng ta về mỗi giai đoạn trong tuyên truyền đều phải hoàn toàn phát huy ra được toàn lực, đến lúc đó số lượng người tham gia trò chơi nhất định sẽ bùng nổ.

- Lương tổng, căn cứ vào ý kiến trước đó của anh, chúng tôi đã sửa đổi xong thiết lập của nhân vật. Trước mắt, trò chơi có 4 lớp nghề nghiệp gồm: Chiến tướng, thích khách, đạo sĩ và pháp sư. Mỗi một nghề nghiệp đều sẽ phân chia thuộc tính của nhân vật theo nam và nữ, trong thời gian tới, chúng tôi sẽ cố gắng đặt trọng điểm trên phương diện thiết kế nghề nghiệp và hình tượng của nhân vật.

- Hiện tại đã có công ty phi pháp chuyên sản xuất các phần mềm hack để mắt đến "Bất bại truyền thuyết", đây chính là điều mà tôi cảm thấy lo lắng nhất. Bây giờ chúng ta mới trong thời gian thử nghiệm, đối với loại chuyện này, quy định pháp lý ở trong nước còn chưa rõ ràng, có rất nhiều lỗ hổng để chui qua. Việc phải đối đầu với những công ty chuyên hack phần mềm là nan đề mà mọi công ty game phải đối mặt, chẳng qua tôi rất lo lắng công ty chúng ta vì "Bất bại truyền thuyết" sẽ mất rất nhiều tài nguyên đi đối kháng với những công ty này. Lương tổng, thật ra tôi cảm thấy ở một mức độ nhất định mà nói, chúng ta ngầm đồng ý sự tồn tại của việc hack phần mềm, khống chế nó ở trong mức độ nhất định, làm như thế có thể tiết kiệm bớt chi phí cho công ty.

Tất cả những người đứng đầu các phòng ban đều đang đứng, chỉ có duy nhất một người đang ngồi phía sau bàn làm việc lắng nghe những người còn lại báo cáo, vào lúc này, cuối cùng anh ta cũng buông tay đang chống cằm, nhìn người vừa nói chuyện, lấy một giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói.

- Chuyện liên quan đến công ty hack phần mềm, giám đốc Giải Bẩm sẽ phụ trách, "Bất bại truyền thuyết" là trò chơi mà công ty chúng ta chuẩn bị đưa ra thị trường, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy bọn họ làm bẩn tâm huyết của chúng ta. Các người thông báo ra bên ngoài, cho thấy thái độ của chúng ta là tuyệt đối không tha thứ cho hành động này, đồng thời nếu trong công ty có nhân viên nào dám bán đứng cơ mật của công ty, đừng trách Lương Sâm tôi không nể mặt mũi.

- Được rồi, tất cả mọi người đều đang bận rộn, mọi người về phòng ban của mình đi, đây là tuần lễ vất vả nhất.

Tất cả giám đốc các phòng ban đều vô thức cúi đầu rời đi, chỉ có Giải Bẩm ở lại.

Từ hộp thuốc lá trên bàn làm việc, Lương Sâm lấy ra hai điếu thuốc, vứt một điếu thuốc cho Giải Bẩm, chính mình ngậm trong miệng một điếu, mặc dù đã qua độ tuổi xây dựng sự nghiệp, thế nhưng trong công ty, bọn họ quả thật được coi là người trẻ tuổi.

- Thành thật mà nói, nhìn thấy cậu còn quan tâm và tốn tâm tư vì công ty trò chơi này như thế, tôi luôn có một loại cảm giác hoảng hốt, dường như tất cả mọi thứ đều không thay đổi, cho tới bây giờ, cái Phát Thanh Khủng Bố chết tiệt kia chưa từng đến.

Giải Bẩm châm điếu thuốc, ngồi xuống trước mặt Lương Sâm.

Ở những chương trước có miêu tả Giải Bẩm là một người đàn ông trung niên, không nói rõ tuổi, nên team đang để ông ta, ở chương này có nói Lương Sâm trên dưới 30 tuổi, hai người khá trẻ, cho nên từ sau chương này sẽ sửa lại ngôi thứ ba của Giải Bẩm sang anh ta.

Chương 419 Lương Sâm

"Cuộc sống giống như bị cưỡng hiếp vậy, nếu như cậu không có năng lực đi phản kháng, chẳng bằng từ từ nhắm hai mắt lại để hưởng thụ, ở trong thế giới của chúng ta mà nói, có lẽ bản thân chúng ta đã trải qua quá nhiều chuyện, cho nên cuộc sống bình thản ở trong thế giới hiện thực lúc trước chính là niềm khao khát của mỗi chúng ta."

Lương Sâm nhả ra một vòng khói thuốc, cười nói:

- Chuyện bên kia thế nào rồi?

- Tôi đang nhìn chằm chằm.

Giải Bẩm trả lời, nói:

- Chẳng qua, có vẻ như bọn họ đã làm rõ được rốt cuộc Phương Văn Hải đang làm chuyện gì, một người tăng nhân Trung Nguyên và một người tăng nhân Tây Tạng đã tiến vào trong ngôi nhà đó và chủ động dung hợp với nó, có lẽ bây giờ hai người bọn họ đang nói điều kiện với Phương Văn Hải.

- Thật đúng là thú vị, hai người tăng nhân này, người tăng nhân Tây Tạng thì tôi chưa nghe nói qua, thế nhưng hòa thượng Trung Nguyên thì tôi đã từng nghe nói, ban đầu ở trong một thế giới chuyện xưa, tôi từng có cơ hội gặp hòa thượng đó, chẳng qua sau đấy xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, cho nên không thực sự gặp mặt.

- Thật ra hòa thượng này là một người rất thú vị, Phật môn coi trọng một trái tim chân thành lễ Phật, hòa thượng kia cũng được coi là một người chân thành, chẳng qua thứ hòa thượng

lễ không phải là Phật, mà chính là mình, hòa thượng coi mình thành Phật.

- Cậu rất khó gặp một người, nhất là một tên hòa thượng lại có thể đem chủ nghĩa ích kỷ phát triển đến mức triệt để như vậy.

Lương Sâm mỉm cười nói, hiển nhiên ấn tượng của anh ta về hòa thượng Thất Luật không tồi lắm, không phải là vì cảm nhận tốt đẹp, chẳng qua là anh ta cảm thấy người có dáng vẻ như thế sẽ sống được rất lâu trong Phát Thanh Khủng Bố.

Ngay sau đó, Lương Sâm lại hỏi:

- Tên nhóc hàng xóm của chúng ta thì sao? Cậu ta đang làm gì thế, nhìn thấy người khác ăn thịt, còn mình ngay cả một chút nước canh cũng không có mà uống, nhất định trong lòng sẽ không thể nào cảm thấy dễ chịu.

- Cậu ta vừa mới lái xe đâm vào con rối mà Phương Văn Hải dùng chính cơ thể của mình để chế tạo ra, hiện tại dáng vẻ của cậu ta giống như dự định trực tiếp cầm con rối của lão Phương đến cửa nhà ông ta để tống tiền.

- Phụt…

Lương Sâm nghe thấy những lời này liền không nhịn được mà bật cười, ngón tay anh ta không ngừng gõ lên bàn.

- Thú vị, thật đúng là thú vị, tính tình người hàng xóm này của chúng ta, quả thật không được tốt cho lắm.

Giải Bẩm gật đầu đồng ý:

- Đúng là như thế, trước đó lúc tôi phát hiện ra văn phòng thám tử tư của một thính giả ở ngay lầu dưới công ty chúng ta, cậu đã từng cho tôi quyền hạn thông qua tài khoản "Kongbu66" để thăm dò một số tin tức liên quan đến cậu ta.

Khi đó cậu chỉ nhất thời hứng khởi, sau đó không hỏi tôi về chuyện này nữa.

Lương Sâm nhún vai:

- Cậu biết rồi đó, gần đây công ty bận rộn nhiều việc, trò chơi "Bất bại truyền thuyết" đã chiếm phần lớn thời gian trong thế giới hiện thực của tôi.

- Thế nhưng mỗi lần Phương Văn Hải đi vào thế giới chuyện xưa, cậu luôn giúp đỡ ông ta chống đỡ trận pháp kia, khi đó, cậu rảnh rỗi ư?

- Đồng chí Giải Bẩm, tôi phát hiện ra cậu càng ngày càng không biết trên dưới, trong công ty, tôi là cấp trên của cậu, về thính giả, tôi cũng giống như một người thầy của cậu vậy.

Giải Bẩm cười nói:

- Tính cách của tôi như thế nào, có lẽ lần đầu tiên gặp tôi, cậu hẳn là biết rõ ràng. Khi đó tôi vẫn là một người thực tập, nếu không phải cậu, lần đó tôi đã chết.

- Cho nên, cậu phải cảm kích.

Lương Sâm rất nghiêm túc nói:

- Tôi không yêu cầu cậu phải báo đáp tôi, nhưng hãy cho tôi sự tôn trọng của người cấp trên nên có, để cho tôi đã nghiền, được chứ?

- Vâng thưa ngài.

Lương Sâm nhìn Giải Bẩm cười một tiếng, Lương Sâm hơi dựa người về phía sau, ngáp một cái, hỏi:

- Nói đi, dựa vào quyền hạn mà tôi cho cậu, cậu phát hiện ra điều gì.

- Người này tên là Tô Bạch.

- Chuyện này có viết rõ trên tấm biển văn phòng thám tử tư rồi.

Lương Sâm nhắc nhở.

- Đối với việc cường hóa và những thế giới chuyện xưa mà cậu ta đã trải qua, tôi cảm thấy không cần thiết phải nhắc lại, có thể dùng hai từ "ưu tú" để hình dung về cậu ta.

- Có thể được đồng chí Giải Bẩm của chúng ta đánh giá là "ưu tú", xem ra người này hẳn là không tồi.

- Tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị, Lệ Chi đã từng sử dụng quyền hạn của mình trên nick Kongbu66 để nhắn tin riêng cho cậu ta, hơn nữa việc này là do Lệ Chi chủ động.

Lúc nghe được hai chữ Lệ Chi, cuối cùng sắc mặt của Lương Sâm cũng trở nên nghiêm túc, người phụ nữ kia có địa vị rất quan trọng trong lòng anh ta.

- Có lẽ, cô ấy chỉ nhờ cậu ta hỗ trợ chuyện gì đó mà thôi.

- Nhưng vào thời điểm đó, Tô Bạch chỉ là một người thực tập, một người thực tập cấp thấp, không có gì đáng để nhắc đến, chuyện Lệ Chi muốn làm, chẳng lẽ lại để cho một người thực tập làm ư?

Giải Bẩm nói.

- Đây cũng không phải chuyện gì lớn lao, nó hoàn toàn không đâm đến điểm G của tôi.

Lương Sâm chán nản lắc đầu:

- Hơn nữa, đồng chí Giải Bẩm, quyền hạn mà tôi cho cậu là dùng để điều tra tên nhóc hàng xóm, không phải là để dò xét người phụ nữ kia.

- Có lẽ cậu biết vì sao hai năm gần đây tôi không xem giải ngoại hạng Anh nữa, từ lần Lệ Chi đi sang Anh một mình, trực

tiếp xóa bỏ thành phố kia, đội bóng mà tôi yêu thích cứ như thế tan thành mây khói. Phát Thanh Khủng Bố chết tiệt kia vì muốn bù đắp vào thế giới hiện thực, thế mà lại để cho đội bóng của thành phố Leicester trở thành quán quân năm đó.

- Cậu vẫn còn đang sợ cô ta ư?

Vào lúc này, Giải Bẩm dường như không bận tâm đến việc mình đang sát muối lên vết thương của cấp trên, cười híp mắt nói.

- Tôi tôn trọng cô ấy.

Lương Sâm sửa lại.

- Lúc trước khi theo đuổi thất bại, bị người ta đánh cho sống dở chết dở, cậu không nói như thế.

Giải Bẩm đẩy gọng kính của mình lên, tiếp tục nói:

- Lúc tôi chăm sóc người nào đó, mỗi ngày người nào đó đều nằm ở trên giường bệnh, dùng tất cả những lời nguyền rủa và chửi thề mà mình có thể nghĩ ra được, để chửi rủa người phụ nữ không chỉ làm tổn thương trái tim anh ta, mà còn hung ác đả thương thân thể anh ta. Chuyện này mãi cho đến khi người nào đó đi đến thế giới chuyện xưa tiếp theo mới kết thúc.

- Khụ khụ…

Lương Sâm ho khan mấy tiếng, lập tức vung tay lên, anh ta và Giải Bẩm cùng nhau rời khỏi văn phòng, đứng ở giữa không trung bên ngoài tòa cao ốc, dưới chân hai người có một luồng sáng, luồng sáng này có thể ngăn cách ánh mắt từ bốn phương tám hướng:

- Đồng chí Giải Bẩm, tôi phát hiện ra cậu càng ngày càng nghịch ngợm rồi.

- Tôi muốn nói cho cậu biết, quan hệ giữa người phụ nữ kia và tên nhóc hàng xóm mới đến, tuyệt đối không đơn giản.

Giải Bẩm nghiêm túc nói.

- Ha ha…

Lương Sâm đột nhiên nở nụ cười:

- Chuyện này không thể nào, người cao ngạo như cô ấy, ngay cả tôi mà cô ấy đều cảm thấy chướng mắt, chứ đừng nói một kẻ mới chỉ là người thực tập vào lúc đó, sự chênh lệch về cấp độ sinh mệnh quá lớn, lớn đến mức cho dù bọn họ muốn sinh ra con cũng không được.

Giải Bẩm bóp tắt điếu thuốc trong tay, nhìn Lương Sâm nói:

- Cậu luôn rất lười biếng, cho dù ở bên trong công ty của cậu, cậu cũng không muốn dùng thần thức của mình để quét xung quanh.

Chương 420 Nón Xanh Mơn Mởn

“Không phải còn có cậu rồi à?”

Lương Sâm nói:

- Ở trong thế giới hiện thực, tôi không muốn sử dụng năng lực của mình, điểm này, cậu cũng biết.

Giải Bẩm khẽ gật đầu, hai tay đè xuống, ngay lập tức độ cao của hai người thấp xuống một tầng lầu, sau đó Giải Bẩm xoay người nhìn về phía ban công của một căn hộ.

- Nếu Lệ Chi và tên nhóc đó không có quan hệ gì, như vậy, sự xuất hiện của con mèo này và đứa trẻ sơ sinh có linh khí dày đặc trong văn phòng thám tử tư, nên giải thích như thế nào đây? Nếu tôi nhớ không lầm, tên của con mèo kia gọi là Cát Tường. Lúc trước vì theo đuổi Lệ Chi, cậu không ít lần nịnh nọt nó. Còn đứa trẻ sơ sinh kia, dựa vào khí tức sinh mệnh có thể thấy được, thằng bé được sinh ra vào khoảng thời gian trước khi Lệ Chi đi, mặc dù cấp độ sinh mệnh của đứa trẻ sơ sinh này rất cao, quy luật phát triển của thằng bé không giống với những đứa trẻ bình thường khác, thế nhưng chúng ta vẫn có thể ước lượng được sơ bộ thời gian mà thằng bé sinh ra.

Meo!

Cát Tường đứng dậy, đi đến bên bệ cửa sổ, nhìn hai người đang đứng ngoài không trung, cái đuôi của nó dựng thẳng lên, đây là nó đang tuyên cáo chủ quyền của mình, đồng thời, Cát Tường cũng cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ. Tiểu gia hỏa đang tự mình chơi xếp gỗ trên giường thì tò mò nhìn sang

Cát Tường đột nhiên giữ vững tinh thần, cậu bé bĩu môi, nghiêng người bò sang đầu giường, tự mình đi lấy sữa uống.

Nhìn thấy con mèo này, nhìn thấy đứa bé này.

Lương Sâm nắm chặt tay lại thành quyền.

Dường như anh ta cảm thấy trên đỉnh đầu mình đang có một chiếc nón xanh mơn mởn.

Bên ngoài nhà, Tô Bạch và mập mạp đứng sóng vai nhau, Tiểu Lâm đứng từ xa, xa đến mức chỉ nhìn thấy một chấm đen.

Dựa theo cách nói của Tiểu Lâm, anh ta là một dân cờ bạc, cho nên đối với loại hành vi mang hết tất cả ra đánh cược, anh ta căm thù đến tận xương tủy, đại khái có lẽ anh ta đã trải qua nhiều lần chơi lớn, kết quả đạt được đều hoàn toàn mất trắng, điều đó ảnh hưởng đến tác phong làm việc của Tiểu Lâm.

Từ trình độ nhất định mà nói, tính cách của Tiểu Lâm gần giống với mập mạp, rất láu cá, rất biết giao tiếp, nhưng so với Tiểu Lâm, mập mạp nhiều hơn một loại hung ác, điều này không giống với việc dân cờ bạc thua đỏ mắt mới trở nên hung ác, đó là một sự gan dạ và khí phách.

Vì thế trước đó Tô Bạch dứt khoát không hỏi Tiểu Lâm có muốn cùng nhau tham gia vào hành động "tống tiền" lần này không, bởi vì Tô Bạch rõ ràng, Tiểu Lâm sẽ không tham gia, nhưng mập mạp thì không giống thế. Từ một mức độ nhất định mà nói, sâu thẳm trong tính cách của mập mạp có gì đó giống với Tô Bạch, loại tính cách điên cuồng, liều lĩnh, chỉ khi mập mạp nhìn thấy rõ được những lợi ích cụ thể mới bộc lộ ra, điều này gọi là khôn ngoan. Còn Tô Bạch, có đôi khi, hắn chẳng quan tâm đến việc có lợi ích hay không, muốn làm gì thì làm, cái này được gọi là bệnh tâm thần rồi.

Mọi người thường thích đem những hành vi mà chính mình và giá trị quan xung quanh không thể lý giải được thành "khác

loài”, rất hiển nhiên, cho dù là mập mạp hay hòa thượng đều coi Tô Bạch như thế.

- Gọi đầu hàng đi.

Tô Bạch lạnh nhạt nói.

Mập mạp sửng sốt một lúc. Bàn tay đang đỡ lấy lão Phương vô thức đặt ở vị trí cổ ông ta, hơi do dự nói:

- Móa nó, loại phương thức tống tiền trực tiếp cấp thấp này, tôi còn chưa từng thử qua, thật đúng là không có kinh nghiệm.

Nhưng ngay sau đó, mập mạp vẫn hắng giọng, lớn tiếng nói:

- Người ở bên trong nghe cho rõ, nếu các người không giao tiền chuộc ra, chúng tôi sẽ giết con tin!

Trong nhà yên tĩnh.

Mập mạp nhìn sang trái một chút, lại nhìn sang phải một chút, phát hiện không có động tĩnh gì, anh ta nghi ngờ nhìn thoáng qua Tô Bạch.

Tô Bạch đưa tay ra, cầm một cánh tay của lão Phương, sau đó vặn tay ông ta.

Răng rắc…

Á á á!

Lão Phương phát ra một tiếng hét thảm, cánh tay trái của ông ta bị Tô Bạch bẻ gãy.

Lúc này, cửa cổng mở ra, là tự động mở ra.

Mập mạp nhìn thoáng qua cánh cửa cổng, ngập ngừng nói:

- Chúng ta có vào hay không?

- Anh ngốc à, trong đó là sân nhà của ông ta.

Tô Bạch vừa nói, vừa đặt tay mình lên cánh tay phải của lão Phương, đừng nói đây chỉ là một con rối của lão Phương, cho dù có là lão Phương thật, Tô Bạch vẫn có thể ra tay được.

Đúng lúc này, vợ lão Phương từ bên trong đi ra, vẻ mặt của bà ta không biểu tình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Bạch và mập mạp.

- Tại sao phải ép tôi?

Đúng thế, tại sao phải ép buộc ông ta, ông ta chỉ muốn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, ông ta đâu có làm loại chuyện ác gì, thế nhưng mọi người đều biết đạo lý: Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội. Cái này ý nói việc mang đồ có giá trị trên người lúc nào cũng thành bia ngắm, mục tiêu cho những kẻ khác tấn công.)

Dựa theo mối quan hệ giữa thính giả mà nói, Tiểu Lâm bị Cát Tường đả thương, sau đó vẫn luôn ở lại bên cạnh Tô Bạch để tìm kiếm sự che chở tạm thời, thế nhưng một người cường đại như ông ta lại co đầu rút cổ ở chỗ này nằm mơ, bị người khác phát hiện ra có cơ hội để lợi dụng được, cho nên cố ý đến làm thịt ông ta một khoản, việc này không cần thiết phải có đạo lý gì.

- Ông hãy đưa ra điều kiện có thể khiến chúng tôi thu tay lại.

Mập mạp thẳng thắn nói.

Vợ lão Phương ngẩng đầu, giống như đang nhìn về phía không trung, ông ta rất rõ ràng, sau khi thỏa mãn một yêu cầu của những người này, sau đó nhất định sẽ càng có thêm nhiều yêu cầu hơn, trong nhà có hai tăng nhân đang làm loại chuyện này, ở bên ngoài, có hai người làm càng thêm trực tiếp hơn.

Bọn họ là một đám quỷ hút máu, trừ khi bản thân ông ta nguyện ý tỉnh lại khỏi giấc mộng, nếu không, sau này ông ta vĩnh viễn không có được loại an bình như trước đây nữa.

Thế nhưng một khi tỉnh lại khỏi giấc mộng, ông ta cần phải một lần nữa bắt đầu lại, tuy đối với ông ta mà nói, chuyện này không khó, chẳng qua nó đã mất đi hương vị ban đầu của giấc mộng, cũng mất đi giá trị của nó, nhất là với một người có tính cách cố chấp cuồng như ông ta mà nói, những thứ này có vai trò rất quan trọng trong lòng ông ta.

- Tại sao phải ép tôi.

Một câu này đồng thời vang lên bên người Lương Sâm, hiển nhiên lời này không chỉ nói riêng cho mập mạp và Tô Bạch nghe.

Giải Bẩm khẽ ngẩng đầu, lên tiếng:

- Cậu nói xem, Phương Văn Hải còn có thể chịu đựng nổi không?

Vẻ mặt Lương Sâm còn đang tràn đầy dữ tợn nhìn chằm chằm Cát Tường và tiểu gia hỏa đang ngồi trên giường, rất hiển nhiên, lúc này tâm cảnh của anh ta bị chịu ảnh hưởng rất lớn.

Giải Bẩm tiếp tục nói:

- Dù sao lúc trước cậu và Phương Văn Hải có ước định.

- Lúc học mẫu giáo, tôi còn cùng với mấy bạn nữ trong lớp tự định chung thân đấy.

Lương Sâm tức giận trả lời.

- Cậu cảm thấy phiền, cảm thấy mệt mỏi, cho nên cậu không muốn thực hiện ước định trước kia sao?

Giải Bẩm tiếp tục bình tĩnh hỏi, đối với người lãnh đạo trực tiếp của mình, anh ta thật đúng là khuyết thiếu sự tôn trọng.

Trên thực tế, hai người càng giống như một cặp bạn thân thường dùng mấy câu đâm chọc nhau, đương nhiên, chính bản thân Lương Sâm cũng đồng ý với loại phương thức ở chung này, dù sao mỗi một thính giả đều rất kiêu ngạo, nếu trước kia Lương Sâm thật sự đối xử với Giải Bẩm như người hầu, vậy thì anh ta cần phải làm tốt đề phòng, tránh bị Giải Bẩm quay lại đâm một kích, đối với một người lười biếng như anh ta mà nói, việc này quá mệt mỏi.

Trong chương này có một vài câu để ngôi thứ 3 của vợ lão Phương là ông ta, đây không phải do nhầm, lý do cụ thể sẽ được giải đáp ở chương sau.

Chương 421 Nhân Vật Cha Dượng

“Sai rồi, hoàn toàn ngược lại, người mệt không phải là tôi mà chính là Phương Văn Hải, ông ta làm ra con rối của mình, tâm lý và hành vi của con rối hoàn toàn chịu ảnh hưởng từ ý nghĩ chân thật ở sâu trong lòng ông ta.”

- Thật ra không riêng gì linh hồn của vợ con ông ta đã chán ghét, thậm chí là không chịu nổi gánh nặng, mà ngay cả chính bản thân ông ta đã cảm thấy chán ghét, bài xích và phản cảm trong suốt hai năm qua.

- Nửa năm gần đây, con rối của ông ta thường xuyên không về nhà, hơn nữa còn ở bên ngoài bao nuôi một tình nhân, thậm chí còn ngầm cho phép cô tình nhân kia lén lút với người đàn ông khác sau lưng mình, trở thành một hiệp sĩ đổ vỏ, bởi vì tuy lúc làm loại chuyện đó, con rối kia cũng có thể bắn ra dịch thể màu trắng, chẳng qua nó không đủ năng lực để sinh con.

- Tâm lý phản gia đình ư?

Giải Bẩm nói.

- Đúng thế, điều đó chứng minh, bản thân gia hỏa kia bắt đầu phiền chán giấc mộng này, thế nhưng ông ta vẫn không muốn tỉnh lại, cậu có biết điều đáng buồn nhất của một con người ích kỷ là gì không?

- Chỉ cần cậu nói tôi liền biết.

- Đó chính là, bởi vì sự ích kỷ của ông ta, ông ta không chỉ hại vợ con đã chết của mình chịu giày vò, đồng thời còn giày vò chính bản thân mình, đây là một loại bế tắc.

- Rối loạn nhân cách phân liệt ư.

Giải Bẩm nói ra điều này:

- Đây rõ ràng là nhân cách phân liệt hoàn mỹ nhất.

- Đúng thế, là nhân cách phân liệt, cậu biết không, ngày đó sau khi cậu đến thăm tên nhóc hàng xóm của chúng ta về, nói cho tôi nghe một khía cạnh khác về "Đào hoa nguyên ký", tôi vẫn luôn ghi nhớ nó ở trong lòng, mấy ngày sau đó, lão Phương đến tìm tôi.

- Ông ta đến tìm cậu ư?

Giải Bẩm hơi nhíu mày, điều này không đúng cho lắm, bởi vì người đến tìm lãnh đạo của anh ta, tuyệt đối không phải là lão Phương đang chủ trì trận pháp.

- Là con rối kia đến tìm tôi, bệnh nhân cách phân liệt của Phương Văn Hải càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, đồng thời điều đó mang ý nghĩa, khả năng tự mình tư duy của con rối kia càng lúc càng mạnh hơn, chẳng qua khác nhau ở chỗ, trên thực tế con rối kia không có năng lực gì, nó chỉ có tư tưởng của mình. Nó đến tìm tôi, nói muốn được giải thoát, nhờ tôi giúp đỡ.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó tôi liền nghĩ đến một góc độ khác của câu chuyện về "Đào hoa nguyên ký", tôi nghĩ đến tên nhóc hàng xóm của chúng ta, cho nên tôi giới thiệu con rối kia đến văn phòng thám tử tư ở bên dưới.

- Ngay từ ban đầu, cậu đã dự đoán được mọi chuyện sẽ phát triển đến một bước này sao?

- Không, tôi chỉ lấy ngựa chết làm ngựa sống mà thôi.

Lương Sâm cười nói, dáng vẻ giống như lơ đễnh, chẳng qua khi ánh mắt anh ta hơi liếc thoáng qua căn phòng, vẻ mặt

anh ta vẫn hơi mất tự nhiên, chỉ cần vừa nghĩ đến đứa nhỏ kia là do Lệ Chi và một thính giả có thực lực thấp như vậy sinh ra, ngọn lửa ghen ghét trong lòng anh ta liền bốc lên ngùn ngụt.

- Nếu cậu đã tức giận như thế, sao không trực tiếp giết chết con mèo và đứa nhỏ kia?

Giải Bẩm nói rất nhẹ nhàng, sự thật xác thực rất nhẹ nhàng, một con đại yêu căn bản không ngăn được lửa giận từ Lương Sâm, điểm này, Giải Bẩm rất rõ ràng.

Lương Sâm thở dài nói:

- Tôi sợ cô ấy tức giận.

- Anh đây là chuẩn bị làm cha dượng à?

Giải Bẩm đột nhiên cười nói.

- Cậu có ý gì?

Giải Bẩm lắc đầu nói:

- Nếu sâu trong nội tâm Phương Văn Hải đã cảm thấy mệt mỏi, hai năm mộng này cũng đến lúc nên tỉnh lại. Hơn nữa, trong những lúc Phương Văn Hải đi vào thế giới chuyện xưa, thực ra chính bản thân cậu cũng không muốn tiếp tục thay ông ta chống đỡ trận pháp để duy trì giấc mộng kia nữa, cho nên, cậu cố ý để tên nhóc thám tử kia đi điều tra về căn nhà này. Trên thực tế, chẳng qua chỉ là cho Phương Văn Hải một cái cớ, một lý do, một cơ hội để ông ta từ trong mộng tỉnh lại.

- Hiển nhiên, tên nhóc thám tử và đám bạn của cậu ta đang uy hiếp Phương Văn Hải, đoán chừng ông ta sẽ nhanh chóng thuận nước đẩy thuyền thức tỉnh, sau đó đại khai sát giới, có lẽ ý định ban đầu của cậu là muốn mượn tay tên nhóc thám tử và bạn bè của cậu ta để làm cho Phương Văn Hải tỉnh lại, sau đó cậu sẽ ra mặt ngăn "cơn tức khi mới ngủ dậy" của ông ta, thế nhưng hiện tại, tôi thấy cậu rõ ràng không muốn đi làm gì rồi.

- Tình yêu thật đúng là vĩ đại, nó khiến cho một người đàn ông vì một người phụ nữ mà giữ mình trong sạch đến tận bây giờ. Một giây trước vừa nhìn thấy con của người phụ nữ kia với kẻ khác, một giây sau liền chuẩn bị làm hiệp sĩ đổ vỏ, đi làm cha dượng rồi.

- Thế nhưng, sau khi Lệ Chi trở về, nếu cô ấy phát hiện ra tên nhóc thám tử kia đã chết, cậu cảm thấy mình còn có khả năng leo lên giường cô ấy ư?

Bịch!

Cả người Giải Bẩm từ trên không trung bị đập xuống, đập thẳng xuống mặt cỏ, thậm chí còn sâu xuống dưới đất mấy chục mét.

Anh ta đứng lên, lúc này Giải Bẩm đang đứng ở một khoảng trống, nơi này là đường tàu điện ngầm.

Ngay sau đó, một cái tay bóp lấy cổ Giải Bẩm, một lần nữa ấn anh ta xuống dưới mặt đất, vẻ mặt Lương Sâm bình tĩnh, chậm rãi hỏi:

- Vậy cậu nói xem, tôi nên làm gì bây giờ, nhìn một nhà ba người bọn họ chung sống vui vẻ ư?

Giải Bẩm cười nói:

- Tôi thật đúng là đồng tình với cậu.

Lương Sâm hít sâu một hơi, buông tay ra, Giải Bẩm đứng lên, vỗ bụi đất trên người mình.

- Sau khi người kia chết thì nói cho tôi biết một tiếng, cậu giúp tôi chú ý đến con mèo đó luôn, tôi không muốn sau khi người kia chết, một mình con mèo đó lại dẫn đứa nhỏ đi.

- Ha ha, cậu đã bắt đầu đảm nhiệm vai trò cha dượng rồi.

Giải Bẩm bất lực nói.

Lương Sâm xoay người nhìn Giải Bẩm, dáng vẻ lạnh lùng hay bình tĩnh trước đó đều không còn thấy đâu nữa, ngược lại, chỉ còn ấm áp.

- Cậu biết không, đổi một góc độ khác để suy nghĩ, chính bản thân mình lập tức có một đứa con trai, cảm giác đó, thật ra khá tốt.

- Vậy tại sao cậu không học theo Phương Văn Hải tạo ra một căn nhà, sau đó đắm chìm trong thế giới của mình?

- Bởi vì người một nhà Phương Văn Hải đều đã chết, mà Lệ Chi, cô ấy còn sống.

- Cô ấy thật sự có thể còn sống trở về ư?

- Tôi tin vào điều đó.

Lương Sâm đi đến máy bán hàng tự động của tàu điện ngầm, vừa cho tiền vào, vừa hỏi:

- Cậu uống gì?

- Café.

Vợ lão Phương đứng ở cửa ra vào nhìn thấy chồng mình bị gãy một tay, dáng vẻ của bà ta lạnh lùng, hơn nữa loại lạnh lùng này càng lúc càng sâu, giống như một chậu nước lạnh đang bắt đầu ngưng tụ thành đá.

Mập mạp nuốt nước bọt, vô thức lùi lại một bước, bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện của mập mạp cũng chính là thứ giúp anh ta lăn lộn trong giới thính giả, vào giờ phút này, anh ta nhạy bén phát giác ra được sự tình có chút chơi lớn rồi, anh ta thật sự hy vọng dự cảm lần này của mình là sai.

Một cái tay của Tô Bạch tiếp tục giữ lấy cánh tay phải của lão Phương, vẻ mặt bình tĩnh nhìn vợ ông ta, một khi lão Phương bị hắn làm cho tàn phế hoặc giết chết, giấc mộng này

hoàn toàn không diễn ra được nữa, Tô Bạch chính là lấy thứ này ra để uy hiếp vị bên trong kia.

- Các cậu đi theo tôi vào trong, tôi lấy cho các cậu.

Vợ lão Phương xoay người ra hiệu cho mập mạp và Tô Bạch đi theo mình vào trong.

- Ông có thể mang ra đây.

Tô Bạch nói.

Mập mạp dùng sức gật đầu, rất rõ ràng, đi vào căn nhà này, chẳng khác gì đi vào sân nhà của lão Phương, bọn họ đều đã đích thân trải nghiệm qua sự quỷ dị của căn nhà.

Vợ lão Phương thở dài, giống như đưa ra một quyết định khó khăn, dường như bất đắc dĩ, lại giống như bị ép buộc.

Mập mạp cắn răng nháy mắt ra hiệu cho Tô Bạch, ra hiệu chuyện này lớn rồi, người ta rõ ràng là dự định bị ép đi ra.

Nhưng Tô Bạch vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, vẻ mặt và động tác lúc này của vợ lão Phương khiến cho sự hưng phấn từ sâu trong đáy mắt Tô Bạch càng lúc càng nồng đậm.

Phía trên bầu trời, từng đợt mây đen kéo đến, giống như bị khí thế bên dưới dẫn dắt, đám mây đen thấp dần, thấp dần, dường như đã kéo thấp độ cao của bầu trời xuống.

Tô Bạch vẫn không nhúc nhích, mập mạp bắt đầu dao động, dường như bất kỳ lúc nào anh ta cũng chuẩn bị chạy trốn, thế nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tô Bạch khiến cho mập mạp cảm thấy hơi nghi ngờ, anh ta luôn cảm thấy Tô Bạch còn có lá bài tẩy.

Ngay sau đó, mập mạp không nhịn được nhỏ giọng hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Tô Bạch lắc đầu nói:

- Tôi không biết.

"…" Mập mạp.

- Thế nhưng tôi biết hai vị ở trong phòng còn sốt ruột hơn chúng ta.

Mập mạp sửng sốt, anh ta bỗng nhiên nghĩ đến chuyện, một khi lão Phương ở bên trong thật sự thức tỉnh, hòa thượng và Gia Thố ở trong nhà là những kẻ đứng mũi chịu sào, tốt xấu gì hai người bọn họ còn đứng bên ngoài nhà, hoàng đế không vội, thái giám gấp cái gì?

Sắc mặt của vợ lão Phương bắt đầu càng lúc càng dãn ra, đến sau cùng, gương mặt vợ lão Phương càng lúc càng mơ hồ, đây là đang thay đổi, từ một người phụ nữ biến thành hình tượng người đàn ông.

Chương 422 Đối Đầu

Lương Sâm đoán không sai, lão Phương dự định thức tỉnh, chính bản thân ông ta cũng cảm thấy phiền chán về giấc mộng này, cho nên chuẩn bị mượn sườn xúi xuống lừa (Ý nói lợi dụng điều kiện thuận lợi để hành sự), giải thoát cho chính mình.

Rốt cuộc vợ con ông ta đã phải nhận lấy dày vò như thế nào, lão Phương nhìn thấy được, nhưng lại không quan tâm, nó giống như một trò chơi, trước khi ông ta chưa chơi chán, không ai được phép rời đi, một khi chính bản thân ông ta dự định buông bỏ, vậy thì tất cả nên kết thúc.

Chỉ là khi hình ảnh của vợ lão Phương bắt đầu thay đổi, đúng vào lúc này, mây đen trên bầu trời bỗng nhiên trở nên mỏng hơn rất nhiều, ánh nắng lại chiếu xuống.

Trong nhà truyền ra tiếng phạm âm.

Vẻ mặt của vợ lão Phương lộ ra sự thống khổ, nằm quỳ trên mặt đất. Vào lúc này lão Phương đang bị Tô Bạch nắm trong tay cũng lộ ra vẻ mặt đau đớn, cơ thể không ngừng co giật.

Mập mạp hít sâu một hơi, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Con mẹ nó, chết tiệt, cậu đã sớm đoán được con hàng này sẽ bị ép đến mức nóng nảy mà nhảy tường, đúng không?

Trong lời nói của mập mạp có hai tầng ý tứ, một tầng là chỉ hòa thượng và Gia Thố đang ở trong nhà sẽ bị buộc làm ra phản kháng, thật ra tầng ý tứ này rất rõ ràng. Dù sao chuyện hòa thượng và Gia Thố làm cũng là một loại uy hiếp, chỉ là so

với bọn họ, Gia Thố và hòa thượng có thêm một lớp ngụy trang mà thôi, hai người tăng nhân đó chủ động dung nhập vào trong hoàn cảnh của căn nhà, sau đó đến bàn điều kiện, chẳng khác gì ban đầu đến cửa thăm hỏi liền đưa danh thiếp. Còn mập mạp và Tô Bạch dựa vào việc bắt cóc thành viên trong gia đình nhà người ta, sau đó đứng trước cửa nhà người ta rồi hô to: Tiền chuộc hoặc giết con tin, cái trước uyển chuyển, cái sau đơn giản và thô bạo, nhưng về mặt bản chất thì giống nhau.

Một tầng ý tứ khác chính là, Tô Bạch sớm đã biết dùng loại phương thức này sẽ ép lão Phương cuống lên, hắn cố ý tăng thêm một mồi lửa, trói hòa thượng và Gia Thố cùng nhau nhảy vào đống lửa.

Dựa theo cảm giác hiện tại của mập mạp, vế sau có khả năng cao hơn. Tô Bạch căn bản không hề suy nghĩ đến chuyện có thể chiếm được từ chỗ lão Phương bao nhiêu thứ tốt, ngay từ lúc đầu hắn đã nghĩ đến chuyện làm cách nào để khiến lão Phương hoàn toàn nổi giận, sau đó thể nghiệm cảm giác lúc người cường đại nổi giận.

Mập mạp càng nghĩ càng cảm thấy đúng, càng nghĩ anh ta lại càng thấy điều đó rất phù hợp với mạch tư duy của Tô Bạch, đồng thời trong lòng mập mạp còn âm thầm thề, trong tương lai lại đụng đến loại chuyện chó má xui xẻo này, nếu Tô Bạch tham dự, anh ta tuyệt đối sẽ không đến, một mình hắn nổi điên là đủ rồi, lại còn muốn dẫn theo mọi người cùng nhau nổi điên, thật đúng là có bệnh!

Hiển nhiên ở bên trong nhà, hòa thượng và Gia Thố đã ra tay, cơ thể Tô Bạch di chuyển, xuất hiện ở trước mặt vợ lão Phương, một tay bóp lấy cổ bà ta, nhấc bà ta lên cao, vẻ mặt vợ lão Phương thống khổ, không ngừng đạp chân. Hơn nữa càng không ngừng đưa tay ra muốn bắt lấy Tô Bạch, thế

nhưng bởi vì cánh tay Tô Bạch nâng lên rất cao, cho nên động tác của bà ta không gây ra ảnh hưởng gì.

Ánh mắt Tô Bạch nhìn chằm chằm vào mắt vợ lão Phương, phát hiện ra ở chỗ sâu nhất trong con ngươi của bà ta bắt đầu xuất hiện màu xanh đen.

- Mập mạp, anh có thể phong ấn bà ta không?

Tô Bạch hỏi.

Vào lúc này mập mạp lập tức đến gần, quả thật dũng khí của anh ta lớn hơn Tiểu Lâm rất nhiều, mập mạp nhìn thoáng qua đồng tử của vợ lão Phương, sau đó anh ta bỗng nhiên quát to một tiếng.

- Wow, A Bạch, từ khi nào thì ngay cả loại chuyện này cậu cũng am hiểu thế? Bên trong, rõ ràng hòa thượng và Gia Thố đã từng bước phong ấn con trai và con gái của lão Phương, hiện tại chúng ta chỉ cần phong ấn hai người ở bên ngoài, điều này đồng nghĩa với việc trực tiếp làm suy yếu thần thức của lão Phương.

Tô Bạch lắc đầu, ngón tay chỉ về phía căn phòng khách.

Lúc này cửa cổng mở, cho nên có thể đứng ở cửa ra vào nhìn thấy tình hình ở bên trong phòng khách. Vào lúc này, phía sau cửa sổ sát mặt đất của phòng khách, con trai và con gái của lão Phương đang đứng ở đó. Vẻ mặt không biểu tình, cơ thể hơi dao động, dáng vẻ này giống như cương thi bị dán bùa chú trên trán.

- Được rồi, là tôi lãng phí lời khen ngợi.

Mập mạp không nói hai lời, cắn ngón trỏ của mình, sau đó miệng đọc chú ngữ, tay vẽ từng chuỗi phù văn lên trán vợ lão Phương:

- Thái Thượng Lão Quân lập tức nghe lệnh, phong!

Từng chuỗi huyết sắc phù văn trên trán vợ lão Phương bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu đỏ, ngay lập tức, bà ta trở nên yên tĩnh, Tô Bạch chậm rãi buông tay, để cho bà ta đứng trên mặt đất. Vợ lão Phương đứng ở cửa ra vào, cơ thể không ngừng lắc lư sang trái phải.

- Không tốt!

Mập mạp bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, anh ta quay đầu lại nhìn, phát hiện ra con rối của lão Phương bị đánh gãy một tay đã trực tiếp chạy trốn, ông ta cắm đầu chạy về phía góc đường, chẳng qua bởi vì lão Phương bị gãy mất một cánh tay, cho nên khả năng giữ thăng bằng không tốt cho lắm, lúc chạy thường xuyên ngã trái ngã phải, mập mạp đang chuẩn bị đi đến bắt ông ta, kết quả một ngọn lửa ma trơi đột nhiên xuất hiện xung quanh người lão Phương, ngay sau đó, lộ ra bóng dáng Tiểu Lâm, một tay Tiểu Lâm để thẳng vào vị trí giữa trán lão Phương.

- Địa phủ Âu Mỹminh, hoàng tuyền có đường, xá ngươi thiên linh, phong!

Một ấn ký đầu lâu quỷ xuất hiện ở vị trí trán của lão Phương, ngay sau đó lão Phương bắt đầu đứng nguyên tại chỗ không ngừng nghiêng trái nghiêng phải.

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, Tiểu Lâm sớm không đến, muộn không đến, thế mà lại xuất hiện vào lúc này.

Một tay Tiểu Lâm nhấc theo lão Phương, một tay kẹp thuốc lá đi đến.

Hai vợ chồng lão Phương được đặt chung một chỗ, giống như hai con lật đật không ngừng ngã trái ngã phải.

- Mập mạp, anh nhanh bổ sung thêm một tầng phong ấn lên trên người lão Phương, đây là con rối của bản thể lão Phương,

người bên trong chỉ có thể linh hồn, nếu ông ta muốn đi ra và bám vào thân thể của ai đó, cơ thể của lão Phương chính là thích hợp nhất.

Tiểu Lâm thúc giục mập mạp.

Mập mạp không khách sáo, anh ta xé rách quần áo của lão Phương ra, hạ một phong ấn ở ngay vị trí rốn của ông ta, mập mạp không dám lại tiếp tục hạ phong ấn ở giữa trán, nơi đó đã có phong ấn của Tiểu Lâm, hơn nữa phong ấn của mập mạp là chính thống đạo gia, nếu cùng phong ấn ở một vị trí với Tiểu Lâm, phong ấn của song phương rất dễ xảy ra xung đột, ảnh hưởng lẫn nhau.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Tiểu Lâm, cười nói:

- Lúc trước còn có hy vọng một vốn lời, anh lại không đến, hiện tại chỉ có thể được ăn cả ngã về không, anh thế mà lại đến, đây không phải là phong cách của dân cờ bạc.

Chương 423 Đi Ra

"Trước đó tôi cảm thấy các người đi vào tống tiền, một tia hy vọng nào cũng không có, bây giờ chuẩn bị đấu chính diện, tôi còn sợ gì chứ?"

- Nhân tử điểu triêu, thiên bất tử vạn vạn niên, hơn nữa nhìn bộ dáng này, hai người tăng nhân bên trong nhà có rất nhiều thủ đoạn, chúng ta không phải không có cơ hội chiến thắng, lại thêm lần này đần độn Âu Mỹmê dây dưa đủ loại nhân quả, cũng không thể nói rõ ai đúng ai sai được, thực tế mà nói, đây là một mớ lộn xộn.

- Hiện tại chúng ta có cơ hội ra tay với một thính giả cường thế, trước mắt không nói đến quan hệ lợi ích, chỉ riêng cảm giác kích thích này đã mạnh hơn việc đánh liều tất cả.

(Nhân tử điểu triêu thiên bất tử vạn vạn niên: Ý của câu này chính là dũng cảm lấy mạng sống của mình ra đánh cuộc một lần, nếu mất mạng thì là một cái chết khí khái, còn nếu sống thì vang danh.)

Lúc này mập mạp đứng ở bên cạnh bĩu môi:

- Cười chết mất, rõ ràng là cậu nhìn thấy chân chính lão Phương dự định tỉnh dậy khỏi giấc mộng, sợ mình bị bắt đến tính sổ sách, bản thân cậu cũng rõ ràng chính mình không chạy thoát, cho nên dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, còn lôi ra nhiều lý do như thế, nếu cậu lấy một lý do ngu ngốc hơn, có lẽ tôi còn tin, nhưng cậu nói như thế, tôi không tin, chẳng khác gì tôi vừa nói mình sợ nửa đời sau sống trong cảm giác lương tâm bất an, cho nên mới cố ý đi theo A Bạch tống tiền.

Vào lúc này vợ chồng lão Phương và con cái ông ta đều bị phong ấn, trong bốn con rối này đều tồn tại một phần thần thức của lão Phương, cứ như thế, chẳng khác nào làm cho chân thật lão Phương bị suy yếu rất nhiều, nhưng rốt cuộc ông ta mạnh đến mức nào, không ai nắm chắc.

Giống như một người trưởng thành, cho dù bị cắt đứt hai tay, anh ta vẫn có thể dễ dàng dùng chân của mình để giết chết đám sâu kiến.

Đúng lúc này, ở trên tất cả các cửa sổ trong căn nhà đều phản chiếu ra một gương mặt, một gương mặt thuộc về lão Phương, gương mặt ông ta rất tang thương, nhưng cũng rất âm trầm, dáng vẻ thâm thù đại hận, dường như cả thế giới này đều mắc nợ ông ta.

- Các người, đừng ai nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này!

Tường bao xung quanh căn nhà bắt đầu sụp đổ, hóa thành một mảnh tro bụi, thế nhưng một giây sau, nó lại một lần nữa ngưng tụ ở phía xa xôi, phạm vi của căn nhà này cũng theo đó mà mở rộng ra, đem ba người Tô Bạch, Tiểu Lâm và mập mạp vây lại trong phạm vi của căn nhà.

- Chúng ta đi vào bên trong căn nhà rồi hả?

Mập mạp có chút không biết nói gì:

- Lão Phương này thật đúng là không giảng đạo lý, trực tiếp mở rộng phạm vi của tường bao, kéo người ta tiến vào làm khách trong nhà mình.

Khoảng 15 phút sau, một bóng người dần dần ngưng tụ trong sân, xuất hiện ở trước mắt ba người Tô Bạch.

Tô Bạch hơi nới lỏng cổ áo, đồng thời lấy hai thanh địa ngục hỏa shotgun ở trong áo khoác ra, hiện tại lão Phương đang ở trong trạng thái linh hồn, đúng lúc bị địa ngục hỏa shotgun của hắn khắc chế.

Bóng đen trực tiếp quét đến, mang theo một loại khí thế một đi không trở lại, hiển nhiên cho dù mọi con rối đều bị phong ấn, dù cho ngay cả chính mình cũng theo đó mà bị suy yếu đi rất nhiều, lão Phương vẫn không chút nào lo lắng, đây là tâm thái của một thính giả cường đại, cũng như thuộc về tiền vốn của ông ta.

Chẳng qua Tô Bạch đã từng nhìn thấy cảnh tượng lão quái nhân người thường dùng độc hố thính giả da đen, sau đó lại dùng họng súng bắn nát đầu anh ta, nói thật lòng, từ giây phút đó trở đi, ở trong lòng Tô Bạch, sự thần thánh hóa và bất khả chiến bại của thính giả đã hoàn toàn tan vỡ.

Khoảng thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, vốn dĩ hắn dự định đợi sau khi giải quyết xong chuyện của lão Phương, bản thân hắn sẽ đến chỗ ở của quái nhân khoa học kia để xem thử một chút, lần trước cậu bé mặc váy đỏ có ý tốt đưa cho hắn một chiếc chìa khóa từ, trên đó có tên chung cư và số phòng, thế nhưng sau cùng cậu bé đó lại bị Cát Tường tiêu diệt, điều đó khiến trong một thời gian dài, Tô Bạch không có bao nhiêu hứng thú với việc này.

Đương nhiên, điều kiện kiên quyết là lần này Tô Bạch cần phải sống sót.

Mập mạp và Tiểu Lâm liếc thoáng qua nhau, trước đó bọn họ lục đục với nhau là chuyện quá khứ, bây giờ đã chính diện chiến đấu, làm như thế nào để chiến đấu? Dù sao cũng cần đưa ra một trình tự, mập mạp và Tiểu Lâm đều đã được chứng kiến uy lực của địa ngục hỏa shotgun, chính Tiểu Lâm đã từng lấy thân mình "thử" qua. Tuy hiện tại về mặt thực lực, trong số bọn họ không ai vượt qua được lão Phương lúc ở trạng thái đỉnh phong, thế nhưng về mặt kinh nghiệm chiến đấu, bọn họ không quá rơi xuống thế hạ phong.

Tiểu Lâm khoanh tay trước ngực, từng vòng, từng vòng quỷ mị theo đó xuất hiện, đồng thời, ở chỗ giữa trán Tiểu Lâm nứt ra, xuất hiện một vệt máu, theo sau đó, tia máu tươi phun ra, ở giữa không trung ngưng tụ ra một huyết mị, nhìn thoáng qua, dáng vẻ của huyết mị này giống như một con rắn, nhưng lại mọc ra một đôi cánh hình sợi dài, tản ra khí tức dơ bẩn.

Lúc nhìn thấy huyết mị xuất hiện, trong mắt mập mạp dần dần hiện lên sự tham lam, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đây là đồ tốt, chẳng qua mập mạp hiểu rõ lúc này không phải là thời điểm hố lẫn nhau, anh ta lập tức vỗ lên chiếc la bàn đang cầm trong tay, ba thanh kiếm gỗ màu xanh phóng ra, xoay quanh ba người.

Tô Bạch đứng ở sau lưng mập mạp và Tiểu Lâm, hoặc nói đúng hơn, mập mạp và Tiểu Lâm cố ý đứng ở phía trước, đồng thời để Tô Bạch ở phía sau lưng. Ngay tại thời điểm Tô Bạch móc ra hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun, hai người bọn họ đều vô thức đem Tô Bạch bảo vệ, để Tô Bạch đứng ở sau phụ trách công kích. Tuy lão Phương chỉ có một mình, thế nhưng ông ta rất cường đại, đây là chuyện trong lòng ba người đều biết rõ, cho nên mới cần dùng phương thức phân công đoàn đội để đi ứng chiến.

Bóng đen mạnh mẽ lao đến, mang theo sự cao ngạo và khinh thường.

Phải biết rằng, một bộ phận sức mạnh thần thức của lão Phương đang bị phong ấn bên trong người bốn con rối, ngoài ra còn có một phần lớn đang ở bên trong nhà giằng co với hai tăng nhân, bây giờ ông ta tách ra để đi tiến hành công kích với ba người Tô Bạch, nếu tính toán đâu ra đây thì nó rơi vào khoảng hai, ba phần mười thực lực, đương nhiên đây là lấy thực lực của lão Phương ở thời kỳ đỉnh phong.

Nhưng ông ta vẫn "chính trực" như cũ, không coi ai ra gì.

Giống như người đàn ông da đen đã chết đi kia, cũng giống như trước đó Lan Lâm luôn miệng nói "con kiến hôi", có lẽ bọn họ thật sự là cùng một loại người, loại người này luôn miệt thị với các sinh mệnh khác, điều đó đã dung nhập vào sâu trong xương tủy bọn họ.

Chẳng qua, người da đen bị người bình thường giết chết, Lan Lâm bị chính bản thân mình dọa chết, dường như, bọn họ đều không có kết cục tốt.

Chương 424 Có Nội Ứng

Huyết mị của Tiểu Lâm chịu trách nhiệm phòng ngự ở tầng ngoài cùng, lúc bóng đen xông đến liền bị huyết mị trực tiếp bao trùm, thế nhưng một giây sau, bóng đen liền biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện ở phía trước, trực tiếp vượt qua được sự cản trở của huyết mị.

- Ba thanh kiếm!

Lão Phương cứ như thế dễ dàng vượt qua phòng tuyến đầu tiên, mập mạp vẫn giữ vững trấn định, ba thanh kiếm gỗ đâm thẳng về phía trước, mang theo một loại uy áp cường thế.

Sau khi bóng đen bị ba thanh kiếm đâm xuyên qua liền hơi dừng lại, đồng thời cùng lúc đó, huyết mị của Tiểu Lâm lại một lần nữa quay trở về, bao trùm lên bóng đen.

- Quỷ khóc sói gào!

Đôi mắt Tiểu Lâm đỏ ngầu, anh ta đánh mạnh một chưởng xuống mặt đất, ngay lập tức, ở trong lòng đất xuất hiện từng bàn tay quỷ, giống như vừa mới bò ra từ địa ngục, tất cả đều xông đến bắt lấy bóng đen.

Huyết mị không ngừng phát ra những tiếng hét chói tai, nó dùng thân thể của mình để kiềm chế bóng đen.

Nhân cơ hội này, mập mạp thu hồi lại ba thanh kiếm, trên la bàn có một luồng sáng gột rửa sạch sẽ những dơ bẩn trên ba thanh kiếm gỗ, để trên thân ba thanh kiếm gỗ này tỏa ra ánh sáng màu xanh giống như ban đầu.

Bóng đen gầm lên một tiếng, ông ta muốn dựa theo dáng vẻ lúc trước để một lần nữa thoát khỏi việc bị vây khốn, thế

nhưng lần này Tiểu Lâm đã có kinh nghiệm, anh ta cố ý không để huyết mị bị bóng đen kìm lại, cho nên bóng đen thử qua mấy lần đều không thể thoát ra được.

Hai thanh địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch nhắm thẳng về phía bóng đen, chỉ là hắn không thể nào nổ súng bắn nổ tung cả huyết mị của Tiểu Lâm lẫn bóng đen, cho nên, hắn chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Chẳng mấy chốc, thời cơ đã đến, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa, năng lực đặc biệt của trận pháp trong ngôi nhà này bắt đầu làm thay đổi thị giác, thính giác và các loại giác quan khác của ba người, Tiểu Lâm chỉ cảm thấy thân thể của huyết mị buông lỏng, anh ta rõ ràng cảm thấy bóng đen đã thoát khỏi huyết mị, nhưng lại không tìm thấy ở nơi nào.

Mập mạp khẽ quát một tiếng, anh ta bắt đầu phong bế giác quan của chính mình, ba thanh kiếm gỗ tự động bay ra ngoài, dựa theo linh tính của chính mình, bắt đầu đi tìm tòi mục tiêu.

Họng súng của Tô Bạch căn cứ theo phương hướng của ba thanh kiếm để di chuyển, rất nhanh, ba thanh kiếm đồng loạt đâm đến phía sau lưng Tiểu Lâm, đồng thời vào lúc đó, Tô Bạch cũng bóp lấy cò súng.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Bóng đen bị đánh bay ra ngoài, trở nên mờ hơn rất nhiều, trên thân còn có tia sáng màu vàng, đây là thuộc tính kèm theo của địa ngục hỏa shotgun, nó đang không ngừng gây ra thương tổn đến linh hồn của lão Phương.

Đúng lúc này, vốn dĩ vợ chồng lão Phương đang bị phong ấn, đột nhiên ngừng lại dao động, mí mắt của bọn họ bắt đầu

không ngừng run rẩy.

- Ông ta đang tìm kiếm thân thể.

Mập mạp quát to một tiếng, sau đó lập tức chạy đến, hai trong ba thanh kiếm gỗ cắm xuống mặt đất trước mặt lão Phương, đây là cách làm để ổn định lại phong ấn, sau khi hai thanh kiếm gỗ cắm xuống, cơ thể vợ chồng lão Phương lại bắt đầu ngã trái ngã phải giống như trước đó.

Thế nhưng ngay lúc mập mạp vừa rời đi, bóng đen lại một lần nữa ép xuống, huyết mị của Tiểu Lâm lại lao đến ngăn cản, nhưng nào ai biết được, đúng vào lúc này, bóng đen đã thay đổi tác phong trước đó, bóng đen trực tiếp va chạm vào trên thân huyết mị, huyết mị phát ra một tiếng hét thảm, sau đó bị đánh bay ra ngoài. Tiểu Lâm cũng rên lên một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi, cả người quỷ một chân xuống dưới đất.

Họng súng của Tô Bạch không ngừng di chuyển, sau khi đánh bay huyết mị, bóng đen không nhanh chóng thực hiện đợt công kích tiếp theo, mà chính là đang chờ đợi thời cơ.

Vào thời điểm này, có một con quạ đang nấn ná trên một thân cây trong nhà, yên lặng nhìn chăm chú mọi việc.

Giải Bẩm ngồi trên ghế dài trước đường tàu điện ngầm, trong đôi mắt anh ta hiện ra ánh sáng màu xanh lam rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như không nhìn thấy, ngay lập tức, anh ta nhíu mày nói:

- Có chút không đúng lắm.

- Sao thế?

Lương Sâm vừa uống nước khoáng, vừa hỏi. Vừa rồi anh ta đánh Giải Bẩm một quyền, nào ngờ lại đánh Giải Bẩm xuống dưới đường tàu điện ngầm, hai người nhân tiện đến nơi này uống chút nước.

- Ngay cả khi Phương Văn Hải suy yếu, thậm chí cho dù là mấy thính giả có tiềm lực lớn hơn nữa, cũng không thể đánh trong tình thế giằng co như vậy, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, rết trăm chân chết vẫn đứng vững, hai câu nói này rất đúng với Phương Văn Hải.

- Bọn họ vẫn đang giằng co sao?

Lương Sâm đóng nắp chai lại, chậm rãi ngồi thẳng người lên.

- Đúng thế, cả hai tăng nhân ở trong nhà và ba người ở bên ngoài, hai phe đều đang trong trạng thái giằng co, đổi lại là cậu, nếu như dưới tình huống cậu bị phong ấn bốn phần mười thần thức, lại không có thân thể, tách ra hai phần đi đối đầu với năm người này, cậu cần bao nhiêu thời gian?

Giải Bẩm đột nhiên hỏi.

- Nửa tiếng.

Lương Sâm nói:

- Dưới điều kiện kiên quyết là giữ cho linh hồn mình không phải thừa nhận thương tổn quá lớn, đó là thời gian nhiều nhất mà tôi dùng để giải quyết bọn họ, ngoài ra cậu đừng quên một điều, Phương Văn Hải là hồn tu, linh hồn của ông ta mạnh mẽ hơn tôi, cho nên thời gian mà ông ta cần để giải quyết bọn họ sẽ càng ít hơn tôi, đại khái chưa cần đến 20 phút.

- Hơn nữa tính cả chuyện ông ta vừa bị uy hiếp, bản thân ông ta cũng chuẩn bị kết thúc giấc mộng của chính mình, cho nên hẳn là lửa giận của ông ta bộc phát, dựa theo lẽ thường mà nói, ông ta hẳn là tình nguyện để cho linh hồn của bản thân gặp phải một vài thương tổn cũng phải nhanh chóng giết chết mấy kẻ gia hỏa chỉ là đám kiến hôi trong mắt ông ta, cho nên đại khái chỉ cần 10 phút. Tôi rất hiểu rõ trận pháp của căn nhà

này, thậm chí có thêm nó, thời gian còn được rút ngắn đi nữa, chỉ cần 5 phút là đủ.

- Nhưng hiện tại đã hơn 20 phút trôi qua, trận chiến này vẫn chưa kết thúc, chẳng lẽ đám người kia bỗng nhiên bộc phát tiềm lực ư?

Trên mặt Giải Bẩm xuất hiện một nụ cười ý tứ sâu xa.

- Cậu đưa tư liệu về năm người kia cho tôi xem qua, có lẽ chúng ta đã bỏ sót điều gì đó.

Giải Bẩm lấy điện thoại di động ra đưa cho Lương Sâm:

- Tư liệu của bọn họ ở trong điện thoại di động của tôi.

Lương Sâm nhận lấy điện thoại của Giải Bẩm, sau đó đi vào nick Kongbu66, anh ta giống như Lệ Chi, có quyền hạn nhất định của mình.

Ngay sau đó, một số tin tức đã được tìm ra, tất cả thính giả đều có mối liên hệ không thể tách rời với tài khoản Kongbu66, cho nên thậm chí Lương Sâm không cần qua cục an ninh mạng liền có thể dựa vào quyền hạn của mình trên Kongbu66, tìm kiếm thông tin hữu ích cho mình.

Ngay sau đó, trên mặt Lương Sâm lộ ra nụ cười lạnh.

- Người này, một ngày trước khi con rối của lão Phương đến tìm tôi, cậu ta đã từng ở tiểu khu của lão Phương đăng nhập vào trong cửa hàng wechat, dùng điểm của mình để đổi lấy một số tin tức, phía sau còn có lịch sử truy cập và truy vấn thông tin của cậu ta.

Giải Bẩm nhìn thoáng qua Lương Sâm:

- Điều này có nghĩa là?

- Bên trong năm người kia có nội ứng.

- Thế nhưng, cần gì phải làm phức tạp như thế?

Lương Sâm đứng lên, đúng lúc tàu điện ngầm lái đi qua trước mặt hai người đề vào ga, Lương Sâm trầm mặc một lúc rồi nói:

- Vì muốn đảo loạn quan hệ nhân quả, dựa theo cách này để trà trộn, ai đúng ai sai đều không phân biệt được rõ, đây chính là một mớ hỗn loạn, cậu ta có thể yên tâm thoải mái làm những gì mình muốn làm.

Chương 425 Đáng Thương

Lương Sâm đi vào trong tàu điện ngầm, Giải Bẩm đi theo phía sau anh ta, chẳng qua bởi vì Giải Bẩm vẫn luôn thông qua con quạ đen để quan sát tình hình bên kia, cho nên lúc đi đứng, nhìn anh ta hơi giống người mù đang run rẩy, dường như Lương Sâm còn mang thù, anh ta cố ý không đỡ lấy Giải Bẩm, để cho anh ta tự mình tìm đường đi.

Một cô gái trẻ đang ngồi trên ghế lập tức đứng lên, đỡ lấy Giải Bẩm ngồi vào vị trí của mình.

Vốn dĩ Giải Bẩm muốn từ chối, nhưng thấy người ta nhiệt tình như thế, anh ta cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể yên lặng ngồi xuống, Lương Sâm đứng ở bên cạnh ho khan một tiếng, trên mặt nổi lên ý cười.

Cô gái trẻ đứng ở trước mặt Giải Bẩm, nhìn thấy một soái ca có khí chất trầm ổn lại là người mù, trong lòng nổi lên cảm giác thương tiếc và trìu mến.

Chờ đến khi tàu điện ngầm đến điểm dừng thứ hai, sau khi phần lớn người trên tàu đều đi xuống, Lương Sâm ngồi xuống bên cạnh Giải Bẩm.

- Sao nào, cảm giác được một cô gái che chở như thế nào?

- Tôi vẫn đang chăm chú xem trò vui, không cảm thấy gì.

Giải Bẩm không nóng không lạnh nói, lúc trước anh ta vẫn luôn thông qua con quạ đen để theo dõi cục diện bên Tô Bạch.

- Sắp nửa tiếng rồi, bọn họ vẫn đang giằng co sao?

- Trong tay tên nhóc hàng xóm của chúng ta có địa ngục hỏa shotgun, khẩu súng đó có tác dụng khắc chế linh hồn, hai

người còn lại, một là quỷ tu, một là đạo sĩ, bọn họ cũng là những kẻ lão luyện trong việc đối phó với linh hồn, bây giờ cục diện vẫn đang trong trạng thái giằng co, thế nhưng Phương Văn Hải đã thành công tách ba người bọn họ ra.

- Tách ra lại chưa động thủ, cậu đoán xem, Phương Văn Hải đang có ý gì?

- Ông ta đang quan sát.

Giải Bẩm trả lời:

- Ông ta đang quan sát tỉ mỉ mỗi người bọn họ, trong năm người này, không đúng, là trong bốn người này, ông ta đang tìm người mà mình thích nhất, điều này khá kỳ lạ, chẳng lẽ thời gian dài Phương Văn Hải nằm mộng, sau khi tỉnh dậy liền phát hiện ra tính hướng của chính mình thay đổi ư?

- Cậu biết tôi có ý gì.

Lương Sâm liếc thoáng qua Giải Bẩm:

- Cậu mù mắt nhưng tâm không mù.

"…" Giải Bẩm.

- Phương Văn Hải đã nằm mộng đủ rồi, con người ta luôn có một ngày nào đó sẽ tỉnh táo lại, trước đó tôi đã bị dáng vẻ ích kỷ và cố chấp của ông ta lừa dối, có chút quên đi. Nếu ông ta không nằm mơ nữa và có ý định tỉnh lại, ông ta vẫn là một thính giả có cấp bậc tương đương tôi, tôi đã nghĩ quá đơn giản về một nhân vật có cùng cấp bậc với mình, hoặc nói chính xác, ông ta ngụy trang quá sâu.

- Là một hồn tu, ông ta có linh hồn cường đại, cơ thể suy yếu, đây là bệnh chung của tất cả những người cường hóa hệ hồn, hoặc gọi là nhược điểm.

- Lại thêm hai năm trước biến cố xảy đến, toàn bộ gia đình ông ta bị tai nạn giao thông, sau khi bọn họ ngoài ý muốn bỏ

mình, ông ta đã tạo ra căn nhà kia, cũng đem chính mình giam trong giấc mộng, thậm chí còn tạo ra con rối gỗ của chính cơ thể mình, để có thể dung nhập vào mộng cảnh của căn nhà này, trên thực tế, cỗ cơ thể vốn dĩ thuộc về ông ta đã bị bỏ bê.

- Mỗi lần đi vào thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố sẽ dựa theo quy tắc của mình để giúp ông ta hoàn thiện cơ thể, thế nhưng sau khi rời khỏi thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố không có khả năng lại cho ông ta một cơ thể giống như đúc.

- Nói cho cùng, cơ thể của ông ta vẫn luôn được bảo tồn cẩn thận, vì lý do đó, trước và sau khi đi vào thế giới chuyện xưa, ông ta đều ở trạng thái linh hồn, Phát Thanh Khủng Bố sẽ thu lại cơ thể.

- Cơ thể kia đã không còn thích hợp với ông ta, chính ông ta có thể ở bên trong thế giới chuyện xưa cảm giác được, bởi vì cơ thể mà Phát Thanh Khủng Bố tạo ra cho ông ta trong thế giới chuyện xưa, hoàn toàn căn cứ vào cơ thể của ông ta trong thế giới hiện thực để mô phỏng lại, sẽ không mảy may tăng lên, về phần có thích hợp hay không, cũng chỉ có trong lòng ông ta rõ ràng, theo như tin tức tôi có được, ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, ông ta lấy trạng thái linh hồn để xuất hiện.

- Điều này cũng mang ý nghĩa, trên thực tế, cơ thể của Phương Văn Hải đã hoàn toàn không tương xứng với linh hồn của ông ta, thậm chí còn không thể chứa đựng được, bởi vì trong thời gian hai năm này, thực ra linh hồn của ông ta đang không ngừng lớn lớn dần.

Nói đến chỗ này, ngón tay út của Giải Bẩm bỗng nhiên run lên một cái, giống như bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, anh ta nói:

- Trong hai năm dài đó, ngoại trừ thời gian ngắn ngủi đi vào thế giới chuyện xưa, thời gian còn lại ở trong thế giới hiện

thực, Phương Văn Hải hoàn toàn dùng nó để duy trì trận pháp của căn nhà, tạo ra mộng cảnh. Chuyện này đối với sự tôi luyện và mài giũa linh hồn, là một chuyện đáng sợ đến mức nào chứ? Dù sao, chủ trì trận pháp kia chính là dựa vào năng lực linh hồn, ở trong mắt người ngoài, đây chỉ là một chuyện tiêu hao đơn giản, nhưng từ góc độ chúng ta nhìn lại, đây chính là một sự tôi luyện.

Lương Sâm vô thức sờ lên túi áo của mình, lấy ra một chiếc kẹo cao su, sau khi bóc vỏ ra liền đưa vào trong miệng của mình, chậm rãi nhai, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Giải Bẩm rõ ràng, cảm xúc của Lương Sâm đã ở vào trong một loại ranh giới phẫn nộ và hung bạo rồi.

Lúc này Giải Bẩm chớp mắt, đem thị giác của chính mình từ bên chỗ con quạ đen về, con quạ đen kia cũng lập tức bay lên, nó vốn dĩ là một người khách qua đường, chỉ làm đôi mắt cho Giải Bẩm trong một thời gian ngắn ngủi.

- Có câu nói, tôi hiểu cậu đã biết, nhưng tôi vẫn muốn nói:

Giải Bẩm đột nhiên lên tiếng.

Lương Sâm nhẹ nhàng xoa nắm đấm của mình:

- Người nào đó lại muốn bị đánh xuống lòng đất rồi, cậu nói đi.

- Lúc trước vì sao cậu lại đồng ý giúp chủ trì trận pháp của căn nhà kia khi Phương Văn Hải đi vào thế giới chuyện xưa?

- Bởi vì khi đó tôi nhìn thấy ông ta đáng thương.

Lương Sâm trả lời.

- Đáng thương ư?

Giải Bẩm cười nói:

- Tôi hiểu, Phương Văn Hải quả thật rất đáng thương, người trong nhà ông ta đều qua đời vì tai nạn xe cộ, ông ta không chịu nổi đả kích, cho nên chính mình tạo ra "đào hoa nguyên ký", chính mình ở bên trong làm mộng đẹp, không nguyện ý tỉnh lại, rất đẹp, rất cảm động, rất khiến người ta xúc động, một người đàn ông si tình, một người cha thương con.

Nói đến đây, Giải Bẩm không kìm lòng nổi, anh ta tháo chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay mình xuống.

- Hai năm trước, so với hiện tại, ngài Lương của chúng ta ngây thơ hơn nhiều, cho dù đã trải qua mưa gió trong thế giới chuyện xưa, thế nhưng không đến mức độ chết lặng như bây giờ, ít nhất, đối với cuộc sống bên trong thế giới hiện thực, cậu còn có cảm xúc, không như bây giờ, giữ mình trong sạch, sau khi nhìn thấy đứa bé kia, thế mà còn lập tức dự định đi làm bố dượng của thằng bé.

Lương Sâm không nói gì, tiếp tục nghe Giải Bẩm nói.

Chương 426 Rất Ngu Ngốc, Rất Ngây Thơ

"Sau hai năm, đối với việc cách một khoảng thời gian lại phải đi giúp Phương Văn Hải chủ trì trận pháp, cậu đã cảm thấy mệt mỏi, hoặc là nói, tâm tính của cậu thay đổi, trở nên thành thục hơn, nhìn thấy cả gia đình Phương Văn Hải chỉ vì ham muốn ích kỷ của ông ta mà không thể được siêu sinh, không thể luân hồi, mỗi ngày đều phải cùng ông ta diễn kịch, trong mắt cậu, tình yêu ích kỷ của Phương Văn Hải đã dần dần trở thành một loại biến thái, đối với người nhà của ông ta mà nói, trên thực tế tình yêu của ông ta là một loại gánh nặng không thể chịu đựng được."

- Cậu muốn loại bỏ gánh nặng này, cậu cũng phát hiện ra được Phương Văn Hải không còn hứng thú nữa, cho nên cậu thuận nước đẩy thuyền, đem con rối mà Phương Văn Hải chế tạo ra, giới thiệu cho vị hàng xóm của chúng ta.

- Bản thân cậu vẫn cảm thấy chính mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Khi Phương Văn Hải cần giúp đỡ, cậu đã giúp ông ta rất nhiều lần, khi ông ta không còn hứng thú nữa, cậu cho Phương Văn Hải một bậc thang để đi xuống, cậu vẫn luôn cảm thấy mình làm rất tốt, cũng làm rất đúng, tôi không biết mục đích rốt cuộc của cậu là xuất phát từ một loại đầu tư, hay là xuất phát từ loại cảm giác muốn lĩnh hội và trải nghiệm còn lại của hai năm trước.

- Thế nhưng hiện tại sự thật đã bày ra ở ngay trước mắt.

- Chúng ta vững tin vào nó, cả hai người chúng ta đều đã nghĩ đến chân tướng của sự việc này.

- Lần này Phương Văn Hải tỉnh lại, tuyệt đối không phải là thuận nước đẩy thuyền sau khi cùng lúc bị bức bách và bản thân ông ta cũng hết hứng thú, mà chính là một kế hoạch được gây dựng tỉ mỉ.

- Thời gian hai năm, ông ta lợi dụng trận pháp này để không ngừng mài giũa và làm cường đại linh hồn của mình, ông ta dựa vào việc khống chế những con rối gỗ của các thành viên trong gia đình mình, liên tục tạo ra một giấc mộng, ông ta cũng tạo ra một con rối của chính mình trong đó, nhưng Phương Văn Hải chân chính luôn giữ được sự tỉnh táo của mình, đây là một loại tôi luyện và cảm ngộ đối với tâm tính.

- Nói gần hơn, con rối của bản thể Phương Văn Hải đến nơi này, rốt cuộc là muốn đi cầu xin cậu giúp đỡ giải thoát, hay là vốn dĩ ban đầu nó đã có ý định đi tìm người hàng xóm mới của chúng ta? Tình cờ, công ty của cậu lại ở ngay tầng trên, cho nên con rối kia không thể không đến ứng phó qua với cậu một chút? Hơn nữa, sự việc thật đúng là trùng hợp, cậu lại giới thiệu người hàng xóm của chúng ta cho ông ta, có phải chuyện này rất hợp ý ông ta hay không?

- Nói xa hơn…

Giải Bẩm mở điện thoại di động của mình, mở ra một xấp tài liệu, sau đó click vào một bức ảnh, bên trong là một bức ảnh của người đàn ông trưởng thành.

- Anh ta là ai?

Lương Sâm hỏi.

- Lúc trước bởi vì anh ta không khống chế được tay lái, đâm vào vợ con lão Phương, dẫn đến vợ và hai đứa con của ông ta đều rơi xuống sông, tất cả đều chết, hiện tại anh ta còn đang bị giam trong tù.

Ánh mắt Lương Sâm hơi nheo lại.

- Cậu không nghe lầm đâu, anh ta thật đúng là còn đang bị giam trong tù.

Giải Bẩm tiếp tục nói:

- Lấy loại biểu hiện của Phương Văn Hải trong hai năm trước khiến cho cậu cảm động mà nói, trong hai năm này, ông ta không ngừng bộc lộ tình cảm với gia đình, ông ta chìm đắm trong sự tưởng niệm với các thành viên trong gia đình, cam nguyện nằm mơ. Thế nhưng thân là một thính giả có năng lực cường đại, lại nắm giữ được quan hệ nhân quả tuyệt đối trong việc này, làm sao ông ta lại dễ dàng tha thứ cho tài xế đã gây tai nạn, để cho anh ta tiếp tục còn sống sót chứ?

- Trên thế giới này, quả thật không có cái gì gọi là đào hoa nguyên ký, tôi rất bội phục Phương Văn Hải, ông ta bỏ ra thời gian hai năm để tu luyện và cảm ngộ trong thế giới hiện thực, hơn nữa còn có một người bạn ở cấp bậc như cậu giúp đỡ. Tôi tin trong hai năm này, số lượng thính giả cảm động và giúp đỡ ông ta, tuyệt đối không ít. Đồng thời, điều khiến tôi càng kính nể ông ta hơn chính là, ông ta thật đúng là tàn nhẫn, ông ta không chỉ tàn nhẫn đối với chính bản thân mình mà còn với người nhà của ông ta.

- Đây vốn dĩ là một cái bẫy, bởi vì sự tu luyện và thăng cấp của mình, ông ta đã tự tay đạo diễn vở kịch người một nhà ngoài ý muốn bỏ mình, sau đó dựa vào sự đồng tình và giúp đỡ của các người để tạo ra chốn đào hoa nguyên ký này.

- Bây giờ có lẽ qua hai năm, ông ta đã cảm nhận được linh hồn và tâm cảnh của mình, đều đạt được mục tiêu mà mình mong muốn, cho nên Phương Văn Hải dự định kết thúc, thế nhưng sau cùng còn có một việc, đó chính là ông ta còn thiếu một cơ thể có đủ tiềm lực.

- Ông ta cố ý tạo nên dáng vẻ một người mềm yếu, có thể tống tiền được. Cố ý tạo nên dáng vẻ chính mình trầm mê

trong nỗi nhớ thương người thân không cách nào kiềm chế được, để đám thính giả kia đến nhà ông ta, uy hiếp ông ta, tống tiền ông ta, đem quan hệ nhân quả trở nên rối loạn, làm như thế, trong mối quan hệ nhân quả, ông ta sẽ rơi vào thế của người yếu, Phương Văn Hải có thể tìm đầy đủ lý do và cớ, đường đường chính chính ra tay với bọn họ, chọn lựa cho mình một thân xác phù hợp nhất, sau đó tiến hành đoạt xá.

- Một linh hồn cường đại, phối hợp với cơ thể khiến ông ta hài lòng, một tay Phương Văn Hải tính toán tất cả, thật đúng là rất cao minh.

Giải Bẩm nghiêng đầu nhìn sang vị lãnh đạo của chính mình, anh ta cảm thấy hơi ngoài ý muốn, bởi vì Giải Bẩm phát hiện ra, trên mặt của lãnh đạo không có xuất hiện cảm xúc tức giận, mà chính là đang suy tư.

Lương Sâm đột nhiên hỏi anh ta:

- Bắt đầu từ khi nào thì cậu điều tra về chuyện của Phương Văn Hải?

- Sau khi cậu nhóc thám tử tư kia kể cho tôi nghe về một khía cạnh khác của đào hoa nguyên ký, không bao lâu sau, tôi đã bắt đầu điều tra ông ta.

Giải Bẩm dừng một lúc, sau đó anh ta tiếp tục nói:

- Sao thế?

- Tôi đang nghĩ đến một chuyện, cậu nói xem, vị thám tử tư đã kể cho cậu nghe về một khía cạnh khác của đào hoa nguyên ký kia, bản thân cậu ta có tin vào việc có đào hoa nguyên ký không?

- Dĩ nhiên là không tin rồi, có thể sử dụng một góc độ và tư duy khác để lý giải chuyện xưa về đào hoa nguyên ký, làm sao lại tin tưởng trên thế giới này sẽ có đào hoa nguyên ký chứ?

Giải Bẩm trả lời.

Lương Sâm giơ tay ra.

- Như vậy, vấn đề liền xuất hiện, hàng xóm mới của chúng ta, vì sao lại tin tưởng chốn đào hoa nguyên ký kia của lão Phương là thật chứ, hơn nữa còn rất ngu ngốc, rất ngây thơ chạy đến…

- Tống tiền?

Chương 427 Tôi Thật Đúng Là Từng Cảm Động

Tô Bạch nửa quỳ trên mặt đất, hai họng súng chống đỡ trên mặt đất để đỡ lấy cơ thể của hắn, trên người hắn đã chồng chất vết thương. Đối với một Vampire mà nói, thương thế còn có thể lưu lại bên ngoài, đã nói ra lên rất nhiều vấn đề, hiển nhiên, khả năng tự hồi phục của huyết thống Vampire đã gần như cạn kiệt, nếu nói cả người là sơn cùng thủy tận (Cùng đường bí lối) thì có vẻ hơi cường điệu quá, nhưng gần như đã là cung giương hết đà.

Bên kia, Tiểu Lâm đã thu lại huyết mị đang bị thương nghiêm trọng về, anh ta khá hơn Tô Bạch một chút, nhưng cả người vẫn lộ ra rất suy sụp, anh ta lùi lại một góc trong sân vườn, không nói một lời nào, hơn nữa tình trạng này đã diễn ra trong một thời gian dài rồi.

Bên người mập mạp có ba thanh kiếm gãy, ban đầu mập mạp dùng mười ngón tay của mình để khống chế kiếm gỗ, vào lúc này đều lộ ra vết máu loang lổ, da tróc thịt bong, cảm giác thống khổ nối tiếp nhau như những cơn thủy triều không ngừng ập đến, khiến cho mập mạp không ngừng hít sâu một hơi hoặc là nhe răng trợn mắt.

Thật ra bóng đen đã mỏng hơn lúc đầu rất nhiều, thế nhưng ông ta vẫn bình tĩnh như thế, đây là một loại bình tĩnh khiến cho người ta tuyệt vọng, giống như một chiếc chiến xa, đi tới đi lui nghiền ép, ngay cả khi trên thân nó đã bị tổn hại và có những vết rỉ sét loang lổ, thế nhưng ở trước mặt địch nhân,

dáng vẻ chạy đi chạy lại của nó vẫn khiến cho địch nhân mệt bở hơi tai.

Khí thế sau cùng của bóng đen khóa chặt trên người Tô Bạch, Tô Bạch hơi sững sờ, đây là một loại cảm giác đặc thù, một loại cảm giác quen thuộc, loại cảm giác này hắn đã từng có trong thế giới chuyện xưa, người mang đến cảm giác này cho hắn chính là Lan Lâm.

Dường như chính mình đã trở thành một miếng thịt trong miệng người khác, ai cũng muốn ăn một miếng, khóe miệng Tô Bạch hiện lên ý cười, bản thân hắn cũng không ngờ tới, trên người hắn thế mà còn có ẩn giấu thuộc tính thịt Đường Tăng.

Đối với lão Phương mà nói, việc ông ta muốn tìm một cơ thể thích hợp, trên thực tế độ khó khăn là rất lớn, nếu như tìm một cơ thể không tương xứng với ông ta, đó chính là toi công bận rộn, ông ta cần một cơ thể có thể thừa nhận được linh hồn cường đại của ông ta.

Mập mạp là truyền nhân chính tông của đạo gia, trong cơ thể anh ta đều là khí tức của đạo gia, hòa thượng là cao tăng của phật môn, Gia Thố nhập ma, Tiểu Lâm là một tên quỷ tu, trên người bọn họ đều mang khí tức đặc thù của loại hình cường hóa của mình, hoặc có thể gọi nó là lạc ấn, hơn nữa nó còn là một sự tồn tại nhằm vào linh hồn. Nếu Phương Văn Hải lựa chọn một trong số bọn họ, chưa nói đến vấn đề thành công hay không, cho dù thành công, đến lúc đó bản thân ông ta phải tiêu tốn rất nhiều tâm tư để chống chọi và trấn áp với những khí tức sẵn có trên cơ thể đó, đây chính là vô duyên vô cớ để mình đi chịu khổ.

Mà Tô Bạch, trên người hắn có khí tức Vampire và cương thi, nhưng lại không thông thuật pháp, tương đương với một kho báu di động, tỏa sáng ở khắp nơi, nhưng không bị khai

quật ra, đương nhiên không phải Tô Bạch không muốn đi khai quật, chẳng qua bởi vì tính đặc thù của huyết thống biến dị trên người hắn, khiến cho Tô Bạch không cách nào thông qua cửa hàng trên wechat để thăng cấp. Dùng phương pháp còn lại để tiến hành cảm ngộ và cường hóa lại phải phụ thuộc vào thời gian và kỳ ngộ. Tuy Tô Bạch đã cố gắng khai thác không ít năng lực tiềm tàng của mình, nhưng so sánh với đám người mập mạp, trên thực tế, trình độ vận dụng huyết thống của hắn xem như là rất thấp, so với Phật, Ma, Quỷ mà nói, thuộc tính thân thể của Tô Bạch có tính nhằm vào linh hồn ở mức thấp nhất.

Bóng đen bao phủ xuống, lần này so với lúc trước, khí tức của bóng đen dường như đã được tăng cường gấp đôi, mang theo một loại tuyệt vọng và uy nghiêm đáng sợ.

Giống như là đã đi dạo xong chợ bán thức ăn một vòng, bây giờ là lúc nên quyết định xuống tay với ai.

Mập mạp và Tô Bạch liếc thoáng qua nhau, trong miệng mập mạp bắt đầu niệm chú ngữ, ngân xà tán loạn, ở trên đỉnh đầu một đám mây màu xanh đang được hình thành.

Đây là trận pháp dẫn lôi, ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, Tô Bạch đã nhìn thấy pháp sự trận Phùng Á Long dùng qua, cũng bởi vì trước đó hắn gặp mập mạp sử dụng, cho nên khi đó Tô Bạch mới đoán ra được động cơ mà Phùng Á Long dừng lại thời gian lôi kiếp.

Dường như đối với lôi kiếp này, bóng đen không chút quan tâm, trên thực tế, ông ta quả thực không cần quan tâm, một phần là vì ông ta không thể tính là vật âm tà, bản thân ông ta chịu thương tổn từ thuộc tính của lôi kiếp là rất ít, mặc dù hiện tại ông ta đang ở trong trạng thái thể hồn, thế nhưng hiện tại ông ta đang ở trong nhà của chính mình, được trận pháp che chở, ông ta có đủ tự tin.

Một giây sau, bóng đen bắt đầu lan ra, căn nhà cũng theo đó trở nên vặn vẹo.

Mập mạp phát hiện ra vị trí của mình đang không ngừng bị di chuyển, đây là do trận pháp của ngồi nhà gây ra, việc này trực tiếp ảnh hưởng đến vận dụng và điều khiển lôi kiếp trên không trung của mập mạp, trừ khi, anh ta hoặc là không làm, nếu làm thì phải dẫn loạn lôi kiếp xuống, nếu muốn nhắm vào chính xác, độ khó là vô cùng lớn. Hiện tại phần lớn tâm tư của mập mạp đều tập trung vào lôi kiếp, cho nên vào lúc này, mập mạp không có năng lực đi phân biệt các loại thông tin sai lầm do giác quan truyền đến.

Tiểu Lâm ngồi xếp bằng, giống như đang ngồi tĩnh tọa, lại dường như đang nghỉ ngơi, trên người anh ta luôn có một loại ý tứ bàng quan, đứng ngoài cuộc, chỉ là khác biệt với việc ngay từ đầu mập mạp và Tô Bạch liên thủ chống lại bóng đen chính là, hiện tại Tiểu Lâm bình tĩnh, bình tĩnh đến mức quỷ dị.

Mập mạp bị ngăn cách, Tiểu Lâm lại tự động rút lui, bên này cũng chỉ còn lại Tô Bạch là mục tiêu, ông ta đi thẳng đến trước mặt Tô Bạch, dự định bao trùm Tô Bạch trong bóng đen.

Thế nhưng vào lúc này, cơ thể của Tô Bạch cũng theo đó tan ra, hóa thành một luồng khói đen.

Ở trong sân, hai bóng đen đang tiến hành trò chơi đuổi bắt.

Giống như mèo vờn chuột, nhìn rất buồn cười, nhưng cũng rất bi ai.

Lão phương dường như không muốn tiếp tục chơi nữa, vào ngay lúc này, căn nhà phát ra một âm thanh vang giòn, giống như không thể chịu nổi gánh nặng, cùng lúc đó, một cỗ áp lực đáng sợ buông xuống, trực tiếp trấn áp ở chỗ Tô Bạch, luồng

khói đen do cơ thể Tô Bạch hóa thành không cách nào tiếp tục di chuyển nữa, bị giam cầm trong khu vực đó.

Tô Bạch dừng lại tại chỗ, luồng khói tiêu tán, lộ ra cơ thể của hắn, Tô Bạch hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy từ trên xuống dưới, lão Phương không ngừng bao vây lấy hắn.

- Thật ra, tôi thật đúng là từng cảm động.

Tô Bạch chậm rãi nói:

- Tôi cũng rất nguyện ý tin tưởng trên thế giới này có loại cuộc sống tốt đẹp đó.

Đối mặt với việc Tô Bạch tự mình nói lẩm bẩm, lão Phương không quá để ý đến, ông ta cũng lười để tâm, giống như một con kiến hôi trước khi chết, lộ ra cảm xúc bi thương, nhìn như mang theo một loại duy mỹ, nhưng trên thực tế nó không đáng để nhắc đến.

Bóng đen từ bốn phương tám hướng đã bắt đầu đi vào cơ thể của hắn, ừm, điểm này, Tô Bạch có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Chương 428 Chắc Chắn Sẽ Có Tình Tiết Gay Cấn

Thân là một người đàn ông, lại bị một người đàn ông khác nhập vào cơ thể, loại cảm giác này hơi kỳ quái, nhưng không giống với loại đau đớn như trong tưởng tượng kia, chỉ là rất nhanh, Tô Bạch phát giác ra được linh hồn của hắn đang bị cô lập, bản thân hắn dần dần mất đi khả năng khống chế cơ thể của chính mình.

Đây chính là cảm giác bị đoạt xá…

Có thể nói sự bình tĩnh trước đó của Tô Bạch là một loại giả vờ bình tĩnh, như vậy hiện tại sự bình tĩnh lúc bị đoạt xá của hắn khiến cho lão Phương hơi dừng lại một chút, ông ta luôn cảm thấy, Tô Bạch không nên có loại phản ứng này mới đúng.

- Tuy nhiên, tôi không tin một người không ngừng giãy dụa cầu sinh trong thế giới chuyện xưa, sau khi trở lại thế giới hiện thực vẫn có thể dùng loại tâm tính và tình yêu thương đó sống trong đào hoa nguyên ký của chính mình.

- Nơi đào hoa nguyên ký này, quá làm ra vẻ, quá buồn nôn.

Tô Bạch tiếp tục bình tĩnh nói, giọng nói của hắn đã càng lúc càng nhỏ.

Mập mạp vẫn đang ở chỗ này kiên trì cố định lôi kiếp. Tiểu Lâm vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ cũ như lúc trước, trong nhà, hai tăng nhân đang giằng co với một bóng đen khác.

Trận pháp trong căn nhà này đã được vận hành hai năm, trong đó phần lớn ẩn chứa tâm huyết và sự giúp đỡ của rất

nhiều thính giả. Hiện tại, căn nhà này chính là chỗ dựa và lực lượng lớn nhất cho lão Phương. Dường như chỉ cần ở trong căn nhà này, ông ta chính là Phát Thanh Khủng Bố, Phát Thanh Khủng Bố cũng chính là ông ta, giống như một người bình thường khi gặp phải chuyện đáng sợ sẽ vô thức kêu lên một tiếng "Trời ơi, oh my god."

Đối với thính giả mà nói, nhân vật đáng sợ nhất không phải là trời, cũng không phải là thượng đế, mà chính là Phát Thanh Khủng Bố. Trên thực tế, Phát Thanh Khủng Bố chính là thứ đáng sợ nhất mà phần lớn thính giả đã từng tiếp xúc.

Trong phòng, bóng đen không chủ động công kích Gia Thố và hòa thượng, hiện tại trên người hai tăng nhân cũng chồng chất vết thương. Hiển nhiên trước khi duy trì trạng thái giằng co này, bọn họ cũng bị giày vò một trận, lúc này đây, lão Phương đang tiến hành đoạt xá, cho nên ông ta cần đảm bảo tất cả mọi chuyện đều được tiến hành một cách thuận lợi, vì thế lão Phương đương nhiên sẽ nới lỏng áp chế với những người khác, bởi vì theo như ông ta thấy, trên thực tế, mấy người kia cũng không tạo thành được uy hiếp gì với ông ta.

Một phần sức mạnh của ông ta vẫn còn đang ở bên ngoài du đãng và bảo vệ cho trận pháp của căn nhà được kiên cố, chỉ cần bảo vệ được mấy trọng điểm, như vậy bọn họ cũng không cách nào nhấc lên sóng gió gì.

Sự thật cũng chính là như thế.

Tiểu Lâm nhìn về phía cơ thể của Tô Bạch không ngừng bị bóng đen xâm lấn, trong đôi mắt của anh ta hiện lên thương xót, nhưng một chút lòng dạ đàn bà này của anh ta nhanh chóng bị Tiểu Lâm gạt đi, đây chính là thính giả, đây chính là hiện thực, đây chính là quy tắc khó mà thay đổi được.

Chính bản thân Tô Bạch cũng rất rõ ràng, trong thế giới của thính giả, việc bị đồng đội đâm một dao sau lưng là một

chuyện rất bình thường, cũng là một thói quen, cho nên, hắn hẳn là không trách anh ta, đúng không?

Tiểu Lâm chậm rãi đứng lên, chuyện của nơi này cũng sắp kết thúc rồi, nhìn khắp xung quanh, khóe miệng Tiểu Lâm nở một nụ cười khổ sở, có lẽ đây thật sự là một đoàn đội không tồi, mỗi một người đều rất ưu tú, nhưng cho dù có nhiều con kiến ưu tú đến đâu cũng không thể lật đổ chân voi.

Trên ga tàu điện ngầm, Giải Bẩm và Lương Sâm cùng nhau đi vào thang cuốn để lên trên mặt đất, phía trước, ở cách đó không xa chính là tiểu khu nhà lão Phương, Giải Bẩm có chút mất hết cả hứng nói.

- Xem ra sắp kết thúc rồi.

Trong lời nói mang theo thất vọng, giống như trong một vở kịch lớn, phần kết thật đúng là không chút rung động nào, trước đó nghe người lãnh đạo của mình trực tiếp hỏi ngược lại, anh ta còn cho rằng sẽ có một kết cục thú vị nào đó, xem ra là không có.

Lương Sâm tiếp tục nhai kẹo cao su, dưới khoảng cách gần như thế, hai người bọn họ có thể cảm ứng được rõ ràng về chuyện đang xảy ra trong nhà lão Phương, càng đừng nhắc đến bản thân Lương Sâm đã tự mình nhiều lần chủ trì trận pháp kia, anh ta lại càng thêm quen thuộc với căn nhà này hơn.

- Thật đúng là có chút nhàm chán.

Lương Sâm phụ họa.

- Cậu không đi làm chút gì đó à?

Lương Sâm nhún vai:

- Tôi bị lừa, lúc đó tôi quá ngây thơ, hơn nữa, ngoại trừ bị lừa gạt một số tình cảm, tôi cũng đâu bị tổn thất gì, tuy có hơi hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không đến mức hiện tại

lại đi vạch mặt với một thính giả có cùng cấp bậc tồn tại với mình.

- Cậu không ra tay, như vậy ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi, bọn họ cũng không có.

- Đây chính là dáng vẻ vốn có của thế giới này, sở dĩ kỳ tích có thể gọi là kỳ tích, chính vì nó ở dưới phần lớn tình huống sẽ không xảy ra…

- Ồ?

Cơ thể của Tô Bạch đang không ngừng bị xâm lấn, bóng đen dung nhập khiến cho khí chất trên người hắn cũng bắt đầu không ngừng phát sinh biến hóa, bởi vì hắn đang biến thành một người khác, một khi đoạt xá thành công, linh hồn của Tô Bạch cũng bị chôn vùi, đây là biện pháp cần thiết để bảo vệ an toàn, lão Phương chắc chắn hiểu được đạo lý nhổ cỏ tận gốc. Ngay cả người thân của mình, ông ta còn có thể giết, sau khi chết còn đem linh hồn của bọn họ giam cầm lại trong con rối, để cùng ông ta tôi luyện tâm cảnh, loại người này làm sao sẽ có thứ gọi là từ bi?

Dường như tất cả kế hoạch và tính toán của ông ta đều đang diễn ra một cách suông sẻ, thời gian hai năm, ông ta đã cảm động được nhiều người, đồng thời cũng nhận được nhiều sự trợ giúp, sau cùng ông ta hẳn là đạt được viên mãn.

Tuy phải tốn thời gian tương đối dài, nhưng chỉ cần kết quả cuối cùng là tốt, như thế tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Trong nháy mắt, lão Phương dường như nhìn thấy chính mình lúc trước ngồi bên cạnh ghế lái phụ của xe tải, thao túng người tài xế kia chủ động đâm vào chiếc xe của vợ con ông ta, nhìn thấy chiếc xe con rơi xuống sông, còn chính ông ta thì đứng ở bờ sông, lẳng lặng nhìn tất cả mọi thứ, cảnh tượng này luôn in sâu vào trong tâm trí của lão Phương.

Nếu nói ông ta không hổ thẹn với người nhà mình, đó là giả, nhưng nói có bao nhiêu áy náy, đó cũng là giả.

Hai năm trước, tuy lão Phương kém xa sự cường đại của mình lúc này, nhưng cũng tương tự với mức độ của Tô Bạch bây giờ, nếu ông ta muốn cứu người, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng ông ta không làm như thế.

Bởi vì so với tình yêu dành cho người nhà, ông ta lại càng yêu chính bản thân mình hơn.

Cắt đứt tất cả những ràng buộc, hoàn thành kế hoạch của mình mới là thứ mà ông ta quan tâm và để ý. Một kế hoạch giống như không trung lâu các, thế mà lại thật sự được ông ta từng bước thực hiện, loại cảm giác thành tựu này cũng đủ để bù đắp đi nỗi buồn mất đi người nhà, thậm chí còn dư thừa.

(Không trung lâu các: Ngôi nhà trên không trung, dùng để ví von sự vật, hoặc phương án không thực tế)

Chương 429 Bẫy Liên Hoàn

Rất nhiều thính giả sau khi trải qua việc người lừa ta gạt trong thế giới chuyện xưa, đến khi quay lại thế giới hiện thực, sẽ càng cảm thấy trân quý cuộc sống trong thế giới hiện thực, trân quý tình thân, tình yêu, tình bạn, đây đều là những thứ vô cùng xa xỉ trong thế giới chuyện xưa.

Lão Phương chính là lợi dụng điểm này để xây dựng ra một nơi cho người ta ký thác tinh thần. Một con người cho dù độc ác đến mức nào đi chăng nữa, trong nội tâm luôn có một điểm mềm mại. Nếu như lúc bấy giờ không có sự giúp đỡ của những thính giả khác, lão Phương không xây dựng nổi căn nhà này, ông ta cũng không thể tiếp tục được kế hoạch của mình.

Thật đúng là không khoa trương chút nào khi nói, lão Phương thành công lừa lạt đám thính giả ở thời kỳ đó, để bọn họ cam tâm tình nguyện đưa gạch, tặng ngói cho kế hoạch của ông ta.

Hiện tại tất cả đều sắp kết thúc rồi.

Giống như cô dâu đi trên thảm đỏ.

Đời người luôn có điểm kết thúc, một giai đoạn mới sắp bắt đầu.

Thế nhưng đúng vào lúc này, cánh tay phải của Tô Bạch bỗng nhiên bắt đầu nóng lên, một đồ đằng hình sói đột nhiên xuất hiện, mang theo một loại uy nghiêm đáng sợ và khí tức cương quyết, không ngừng khuếch tán ra, giống như ở nơi đó cất giấu một linh hồn khác, khi ý thức của Tô Bạch bắt đầu trầm luân, nó thức tỉnh.

Lúc này, lão Phương đã hoàn toàn chiếm giữ, thậm chí là có thể khống chế bảy, tám phần cơ thể của Tô Bạch, ông ta nghiêng đầu sang một bên, nhìn cánh tay phải của Tô Bạch, cũng chính là cánh tay mình, hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Một giây tiếp theo, ở trong phòng, Gia Thố đang ngồi xếp bằng, một bóng đen xuất hiện, đồng thời hạ xuống bên cạnh anh ta, đây là khí tức thuộc về linh hồn của lão Phương, đây là lực lượng giúp lão Phương đoạt xá.

Thật ra đoạt xá còn chưa kết thúc.

Đoạt xá vẫn đang tiếp tục.

Chỉ là, lần này yêu cầu chủ động đoạt xá, không phải là bản thân lão Phương, bởi vì ông ta đã chiếm cứ thân thể của Tô Bạch, bước tiếp theo chính là dọn dẹp sạch sẽ khí tức và linh hồn của Tô Bạch ở trong cơ thể này. Thế nhưng lần này, Gia Thố chủ động đưa tới đoạt xá, giống như kỹ nữ cầm dao, ép buộc người ta làm tình với mình, bạn không cần trả tiền, thậm chí cô ta còn chủ động cho tiền bạn, hạnh phúc đến quá bất ngờ, khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, thậm chí còn khiến cho người ta hơi hoang mang.

Trong lòng lão Phương hơi cảm thấy e sợ, thế nhưng về mặt khí thế vẫn không rơi vào thế hạ phong.

- Nếu các cậu đã muốn chết, vậy tôi sẽ thỏa mãn cho các cậu.

Giọng nói của lão Phương từ sâu trong linh hồn phát ra, mắt, tai, mũi, miệng của Gia Thố đều tràn ra máu tươi, hiển nhiên là không chống đỡ nổi.

Bóng đen bắt đầu xâm nhập vào cơ thể của Gia Thố, chỉ là, một giây sau, trước ngực của Gia Thố có một đóa sen trắng bắt đầu nở rộ, tản ra hương thơm thánh khiết, giống như một vị

Phật, giống như một vị Bồ Tát, trong thánh khiết mang theo một loại đối với thời thế hỗn loạn mà cảm thấy bi thương.

Hòa thượng ngồi bên cạnh Gia Thố cũng đang khoanh chân xếp bằng, trong miệng niệm kinh phật, pháp tướng trang nghiêm.

Trong lòng lão Phương cảm thấy hơi luống cuống, đoạt xá Tô Bạch, ông ta mười phần chắc chín, thuận tiện bắt được Gia Thố, đây là một mầm họa lớn, hơn nữa ông ta đã có chút thở hổn hển. Hiện tại chính mình lại không thể không nhận lấy thêm một người nữa, ông ta phải tiếp tục đoạt xá, ông ta không thể dừng, cũng không dám dừng, càng không dừng được.

Trong lúc hoảng hốt, dường như lão Phương đã hiểu ra được thứ gì đó, đây chính là một cái bẫy liên hoàn, mấy người này, thế mà trước đó đã đem linh hồn của mình ký thác, kết nối vào nhau, chính là vì tránh cho loại tình huống bị một kích phá nát cục diện.

Lão Phương cũng chính là Tô Bạch, vào lúc này liền xoay người, nhìn về phía Tiểu Lâm đang đứng đó.

Tiểu Lâm ngơ ngác lắc đầu, anh ta thật đúng là không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì bọn họ ký thác, kết nối linh hồn với nhau. Tất cả những chuyện này, anh ta không hề hay biết gì.

Hòa thượng cũng chủ động tham dự vào trong đoạt xá, trừ khi lão Phương muốn đem tất cả những thứ đã ăn trước đó nôn ra, nếu không, ông ta chỉ có thể kiên trì tiếp tục đoạt xá, ngay cả khi việc đoạt xá những thân thể đó đều là vô dụng. Chỉ là ông ta cũng không có cách khác, lão Phương căn bản không có biện pháp để dừng lại, ông ta chỉ có thể tiêu hao nguyên khí, đoạt xá tất cả những người này, đem bọn họ chế tạo thành con rối, bản thân anh ta vẫn nên dùng cơ thể của Tô Bạch thì hơn.

Chẳng qua trước đó đoạt xá đã tiêu hao không ít thể lực của lão Phương, cho nên lúc này, thế mà hòa thượng đang cùng lão Phương duy trì tư thế giằng co.

Chỉ là lão Phương không có ý định tiếp tục duy trì cục diện này, ông ta dùng hết sức lực, hòa thượng bắt đầu luân hãm, thế nhưng vị trí bên tay trái của hòa thượng bỗng nhiên xuất hiện một ấn ký hình kiếm gỗ màu xanh.

Lúc này mập mạp đang dẫn lôi kiếp xuống, thế mà dứt khoát cái gì cũng không làm, buông lôi kiếp ở một bên không quan tâm, bắt đầu chủ động tiếp nhận đoạt xá của lão Phương.

Lão Phương đã thực sự tức giận rồi, ông ta bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đoạt xá không phải là loại chuyện đơn giản như ăn cơm uống rượu, nhưng sự tình làm sao lại biến thành cái dạng này, dường như bọn họ đã sớm biết ông ta muốn làm như thế, nếu không, bọn họ sẽ không sớm làm ra những phòng bị này.

- Cậu dám phản bội tôi!

Tiếng gầm giận dữ của lão Phương vang lên trong đầu Tiểu Lâm.

- Không phải tôi, thật sự không phải tôi, tôi không biết gì cả, cái gì cũng không biết.

Lúc đầu bóng đen phân tán ra xung quanh, bây giờ toàn bộ bóng đen đều ngưng tụ, lão Phương nhất định phải dốc hết toàn lực qua đối phó với mập mạp, đây chính là cứ điểm cần công kích cuối cùng. Nếu Tiểu Lâm không tham dự vào trong chuyện này, mập mạp chết cũng chính là mục tiêu cuối cùng của lão Phương, tuy hiện tại ông ta rất mệt mỏi, rất kiệt sức, thế nhưng lão Phương tin tưởng, chính mình vẫn có thể tiếp tục gắng gượng tiếp.

Chỉ là tránh cho đêm dài lắm mộng, lão Phương nói vào trong tiềm thức của Tiểu Lâm.

- Tôi không cách nào phân tâm được, cậu giải quyết tên mập mạp kia đi!

Loại trò chơi đoạt xá này, lão Phương quả thật có chút lực bất tòng tâm, nếu như có thể dùng phương thức đơn giản nhất đi làm, như thế thật đúng là không còn gì tốt hơn.

Tiểu Lâm mím môi, đi thẳng về phía mập mạp. Mập mạp đang đứng nguyên tại chỗ, trên người anh ta không ngừng xuất hiện ấn ký màu đen, hiển nhiên anh ta cũng đang chống cự, thế nhưng dáng vẻ của mập mạp có vẻ thành thạo điêu luyện, hiển nhiên ngay từ đầu, lão Phương quả thật không có tư thế hăng hái làm một lần cho xong việc.

- Các người đã sớm biết từ trước!

Tiểu Lâm vừa đi đến, vừa âm trầm hỏi.

Mập mạp nhếch môi cười, trong hàm răng của anh ta đều là tơ máu:

- Loại chuyện móng tay quỷ này chỉ có thể lừa được Tô Bạch, nhưng không lừa được chúng tôi, ở phương diện này, Tô Bạch không phải là dân chuyên, nhưng chúng tôi đều là chuyên gia.

- Loại móng tay quỷ kia, căn bản không thể vô duyên vô cớ xuất hiện, cũng không phải là do quỷ hồn đi qua đó cố ý để lại, đây là dùng hồn phách của vong linh để luyện ra, hơn nữa còn dùng phương thức đặc biệt để tế luyện. Khi đó cậu chỉ muốn tìm một cái cớ để dẫn Tô Bạch đến nơi này, cho nên tùy tiện tìm một vài thứ làm lý do.

Chương 430 Không Tin Ngẩng Đầu Lên Nhìn, Trời Xanh Bỏ Qua Cho Ai

"Cậu sẽ không phạm vào loại sai lầm hạ cấp này, cho nên ngày từ đầu, chúng tôi đã biết cậu có vấn đề, thật ra, sau đó cho dù cậu cung cấp bất kỳ tin tức gì, chúng tôi sẽ lý giải theo phương hướng ngược lại, quả đúng là ngoài dự đoán, thật sự phải nói một tiếng cảm ơn với cậu rồi. Khả năng đoạt xá, chúng tôi đã nghĩ đến, nhưng việc kết nối, ký thác linh hồn, đơn giản là vì thuận tiện liên lạc trong căn nhà quỷ dị này thôi, không nghĩ tới, thật đúng là dùng tới trong loại trường hợp này."

Tiểu Lâm cười, huyết mị lại một lần nữa bay ra ngoài, bay về phía mập mạp:

- Tôi nghĩ việc Tô Bạch gọi bạn bè đến sẽ để cho người kia có thêm nhiều lựa chọn hơn, chỉ là tôi không nghĩ đến, Tô Bạch lại có thể gọi được mấy người đến, nói thật lòng, tôi cảm thấy hơi hối hận, bởi vì nhìn dáng vẻ này, các người quả thật có khả năng lật bàn.

- Bây giờ chúng tôi cũng chưa chắc thua.

Mập mạp tiếp tục vừa cười vừa nói.

- Thật xin lỗi, anh không có cơ hội đấy rồi.

Tiểu Lâm giơ tay lên, huyết mị lại một lần nữa ngưng tụ ra sát khí.

Lúc này, hòa thượng đang ngồi xếp bằng trong nhà, dùng sức mở mắt, đôi môi mấp máy mấy lần, bây giờ phần lớn cơ thể của hòa thượng bị lão Phương khống chế, muốn làm bất kỳ một cử động nào đều rất gian nan, thế nhưng hòa thượng vẫn gắng gượng nói ra hai chữ:

- Giải phong!

Cùng lúc đó, mập mạp cũng cúi đầu xuống, khẽ gầm lên hai chữ:

- Giải phong!

Trong nháy mắt, con trai Tiểu Văn của lão Phương.

Con gái Tiểu Quyên của lão Phương.

Vợ lão Phương.

Con rối của lão Phương.

Toàn bộ đều được giải phong ấn.

Trong nháy mắt, hoàn cảnh của nơi này bắt đầu thay đổi.

Tiểu Lâm cảm thấy hoa mắt, mập mạp ở trước mắt anh ta không thấy đâu nữa, Tiểu Quyên thì dựa vào người anh ta:

- Chú ơi, mẹ cháu nấu xong cơm rồi, chú vào ăn cơm đi.

- Đúng thế, chú vào nhà ăn cơm cùng đi.

Tiểu Văn cũng ôm lấy cánh tay anh ta.

- Vào trong đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Vợ lão Phương cũng đến gọi.

Trên mặt Tiểu Lâm không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Anh ta biết rõ những con rối này, những vong linh này.

Đối với thân nhân duy nhất còn đang tại thế của bọn họ, cũng chính là lão Phương thật kia có bao nhiêu hận ý.

- Tôi thật đúng là không thể tin vào mắt mình.

Lúc này trong đôi mắt của Giải Bẩm lóe lên ánh sáng màu xanh lam, vào giờ phút này, anh ta đã hoàn toàn xâm nhập vào camera và những động vật ở xung quanh căn nhà của lão Phương, dùng đường tắt để đi "quan sát" tất cả những chuyện đang diễn ra trong căn nhà kia.

Trước đó bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên anh ta chỉ có thể khống chế được một con quạ, nhưng lúc này đây, lựa chọn của Giải Bẩm trở nên nhiều hơn, hình ảnh thu được càng thêm đầy đủ và không một góc chết nào.

Một cánh tay của Giải Bẩm khoác lên vai của Lương Sâm, anh ta đã đem những hình ảnh mà mình nhìn thấy được truyền đến tiềm thức của Lương Sâm.

Hai người bởi vì đủ loại nguyên nhân mà đi từ công ty đến chỗ này, thế nhưng, đồng thời cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân, bọn họ đều không đi vào trong căn nhà này, không có bất kỳ can thiệp nào đối với những chuyện đang xảy ra bên trong.

Giống như Lương Sâm đã nói, cho dù anh ta cảm thấy phẫn nộ vì bị lừa gạt, nhưng vẫn không đến mức hoàn toàn vạch mặt với một thính giả có cấp bậc tồn tại tương đương với mình, mà Giải Bẩm càng là tôi tớ của Lương Sâm, dù cho thường xuyên đùa cợt trong lời nói. Thế nhưng trong những chuyện như thế này, khi chưa đạt được sự cho phép của Lương Sâm, anh ta sẽ không tự tiện hành động.

- Thật đúng là thú vị.

Lương Sâm tự mình lẩm bẩm, trong giọng nói mang theo thổn thức và cảm thán:

- Tôi đột nhiên cảm thấy chính mình thật già, giám đốc Giải Bẩm, có phải cậu cũng có cảm giác này không?

- Cậu đang nói đến thời gian trên giường à?

Khóe miệng Giải Bẩm nhếch lên, nở một nụ cười, hỏi.

- Cùng với một người đàn ông thảo luận về đề tài này, tôi luôn cảm thấy đó là một chuyện rất nguy hiểm, hơn nữa, tôi vẫn luôn độc thân, đó là bởi vì đối với người phụ nữ kia, tôi còn nhớ mãi không quên, cậu thì sao?

Giải Bẩm không nói lời nào, chỉ nhìn Lương Sâm.

Lương Sâm nhún vai nói:

- Cậu thật đúng là hết thuốc chữa.

- Thật ra hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu.

Giải Bẩm đột nhiên lên tiếng.

- Ha ha ha, gần đủ rồi.

Lương Sâm lấy kính của mình xuống, dùng một tấm khăn lụa lau qua:

- Kết cục như thế, rất phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, cậu không cảm thấy như thế sao?

Giải Bẩm khẽ gật đầu:

- Nhưng nơi này không phải là thế giới chuyện xưa, đây là thế giới hiện thực.

- Trên thực tế cũng không có gì khác biệt – Lương Sâm thở dài nói:

- Tiếp tục nhìn đi, nhìn xem kết quả cuối cùng.

- Chẳng qua, cho dù là loại kết quả kia, cậu đều sẽ không ra mặt ư?

- Coi như là đến xem một bộ phim điện ảnh đi, chúng ta luôn phải chờ đến khi bộ phim kết thúc, có lẽ phía sau còn có kịch hay.

Cơ thể của Tiểu Lâm bi đám người Tiểu Quyên, Tiểu Văn lôi kéo vào bên trong, anh ta muốn đi giết mập mạp, bởi vì rất hiển nhiên, dường như lão Phương không còn dư thừa bao nhiêu sức lực để đi đoạt xá mập mạp, hoặc là nói, trong lòng lão Phương vẫn tin tưởng mình, thế nhưng từ cảm giác của Tiểu Lâm mà nói, ông ta có thể đoạt xá thành công được mập mạp hay không, thật đúng là khó nói.

Điều này tương đương với việc leo núi, nếu như không leo lên được vị trí cao nhất, như vậy sẽ đem chính mình rơi xuống vách đá sâu vạn trượng!

Điểm này Tiểu Lâm rất rõ ràng, trước khi anh ta cùng đám người Tô Bạch thành lập tổ đội, Tiểu Lâm đã lựa chọn đứng về phía Phương Văn Hải. Trong này dĩ nhiên bao gồm việc trao đổi lợi ích không thể thông báo ra, nhưng loại chiến đội này cũng mang ý nghĩa nguy hiểm rất lớn. Trong khoảng thời gian ở chung này, Tiểu Lâm miễn cưỡng thăm dò được tính tình của Tô Bạch, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố. Bốn người này đều rất tàn nhẫn, thậm chí ở một số phương diện, bọn họ không thua kém gì lão Phương.

Chờ sau khi chuyện này kết thúc, nếu như sau cùng, người thắng trận không phải là Phương Văn Hải, mà chính là đám người Tô Bạch, như vậy Tiểu Lâm không tin rằng mình có thể sống sót rời khỏi Thượng Hải. Bản thân anh ta đã làm ra lựa chọn ruồng bỏ đồng đội, thậm chí có thể nói là cố ý gài bẫy bọn họ, bọn họ có đầy đủ lý do nhân quả để trả thù anh ta.

Chẳng qua lúc Tiểu Lâm đang chuẩn bị đẩy mấy người này ra, anh ta lại ngoài ý muốn phát hiện, hoàn cảnh xung quanh mình đang không ngừng phát sinh biến hóa, trước đó, anh ta đang đứng trong sân, thế nhưng một phút sau. Tiểu Lâm phát hiện mình đang ngồi trên bàn ăn, huyết mị biến mất không

thấy đâu nữa, trong tay anh ta thế mà lại đang cầm một đôi đũa, trên bàn cơm là những món ăn nóng hổi.

Cơ thể của Tiểu Lâm bắt đầu run rẩy, đây là biểu hiện của sự sợ hãi sâu trong nội tâm, trước đó đi vào căn nhà này, nhiều chuyện quỷ dị xảy ra, Tiểu Lâm đều rõ ràng, có Phương Văn Hải ở trong tối theo dõi tất cả, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, thế nhưng hiện tại, ông ta đang lần lượt ở trong đại chiến đoạt xá với Tô Bạch, Gia Thố, hòa thượng và mập mạp, hoàn toàn không lo được căn nhà này rồi.

Như vậy, căn nhà này chính là ở trong trạng thái vô chủ…

Mà con rối của lão Phương, vợ lão Phương, Tiểu Văn, Tiểu Quyên. Trên thực tế, bọn họ đã ở trong căn nhà này được hai năm, bọn họ chân chính là… Dân bản địa!

Chương 431 Phẫn Nộ Đến Từ Trong Căn Nhà

Nói cách khác, hiện nay căn nhà này đang nằm trong tay của người nhà lão Phương. Chính bản thân Tiểu Lâm cũng rất rõ ràng, người nhà của lão Phương có hận ý với Phương Văn Hải sâu đến mức nào.

Cho dù tình thân có sâu sắc đến mức nào đi chăng nữa, cũng không ngăn được nỗi oán hận khi bị chính tay thân nhân của mình giết chết, sau đó còn bị giam cầm linh hồn, chịu đủ loại tra tấn trong hai năm.

"Ăn đi." Tiểu Quyên thúc giục.

"Ăn đi." Tiểu Văn thúc giục.

"Ăn đi." Vợ lão Phương thúc giục.

"Ăn đi." Lão Phương cũng thúc giục.

Tiểu Lâm không muốn ăn, hiện tại anh ta luống cuống đến mức trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh.

Thế nhưng cho dù anh ta không muốn ăn cũng phải ăn, tay của Tiểu Lâm giống như không nghe theo sự điều khiển của anh ta, chủ động gắp thức ăn lên, sau đó tự động mở miệng, đưa thức ăn vào trong miệng, không cần nhai, cứ thế nuốt thẳng xuống.

Tiểu Lâm không cách nào khống chế được chính mình, lúc trước căn nhà này được xây dựng dựa vào sự giúp đỡ của rất nhiều thính giả, bên trong có chứa rất nhiều huyền ảo. Vào lúc

này đây, Phương Văn Hải vẫn còn đang ở bên ngoài dốc sức tiến hành đoạt xá.

Ông ta hoàn toàn không có tâm tư đi khống chế căn nhà này, hiện tại căn nhà đầy sát khí, bản thân Tiểu Lâm đang ở trong đó, hơn nữa anh ta lại là người của Phương Văn Hải, chính mình sẽ phải chịu loại đãi ngộ gì, chính mình sẽ rơi vào loại kết cục gì, trong lòng anh ta rất rõ ràng.

Ít nhất cũng không phải chỉ đơn giản là mời ăn cơm như thế.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Lâm đã phát hiện ra được sự khác thường ở trong đó, quả thật không chỉ đơn giản là mời khách ăn cơm, người ta không có ý định đơn giản như thế. Bản thân anh ta đang không ngừng ăn, một bàn đồ ăn, lão Phương, vợ lão Phương, cộng thêm Tiểu Văn và Tiểu Quyên đều không động đũa, chỉ nhiệt tình nhìn anh ta ăn. Bọn họ không ngừng thúc giục anh ta ăn, sau khi Tiểu Lâm ăn xong một bát cơm, vợ lão Phương lập tức lại xới thêm cho anh ta một bát.

Khi Tiểu Lâm ăn xong bát cơm thứ năm và một nửa đồ ăn trên bàn, cuối cùng anh ta hoàn toàn trở nên hoảng loạn rồi, không nói đến những chuyện khác, chỉ nói đến cảm giác căng trướng như muốn nứt ra từ bụng truyền đến cũng đủ khiến Tiểu Lâm không thể chịu đựng nổi.

Thế nhưng anh ta vẫn phải ăn, anh ta không có cách nào dừng lại, cũng không thể dừng lại, tay anh ta không nghe theo sự khống chế, liên tục gắp thức ăn vào bên trong miệng, chỉ hơi nhai qua liền tự động nuốt xuống, đây thật là đúng với câu ăn như hổ đói.

Bụng của Tiểu Lâm đã phồng lên, trên bụng nổi gân xanh, vợ lão Phương lại bưng ra một bát canh rất lớn, Tiểu Lâm muốn từ chối, chẳng qua anh ta căn bản không có cách nào, cũng không có năng lực từ chối. Tiểu Lâm chủ động bưng bát

canh lên bắt đầu uống, rất nhanh, một bát canh lớn đều vào bụng của anh ta.

- Canh tôi nấu có dễ uống không? Tôi nấu rất nhiều đấy.

Vợ lão Phương hòa ái nói, bây giờ bà ta lộ ra dáng vẻ rất hiền lành, thế nhưng ở trong mắt Tiểu Lâm, thật ra rất dữ tợn, rất đáng sợ. Bởi vì rất nhanh, vợ lão Phương lại bưng một bát canh lớn từ trong bếp ra.

Tiểu Lâm nhận lấy, một hơi uống sạch, ngay sau đó, vợ lão Phương lại mỉm cười đi lấy canh cho anh ta.

Tiểu Lâm liên tục uống, uống rồi lại uống, Tiểu Lâm đã không chịu đựng nổi, khóe miệng của anh ta bắt đầu có nước canh tràn ra, thế thế nhưng cho dù anh ta không chịu đựng nổi, anh ta vẫn phải tiếp tục gắng gượng chống đỡ, Tiểu Lâm không cách nào khống chế được chính mình, tiếp tục ăn uống "thả phanh".

Ngay sau đó, lão Phương đứng dậy, cùng với hai người con của mình đi tới, lão Phương giữ vị trí bả vai của Tiểu Lâm, Tiểu Văn và Tiểu Quyên giữ lấy vị trí hai chân của Tiểu Lâm.

- Trong người cậu thấy không thoải mái à? Đây là một phương pháp dân gian, để tôi giúp cậu một tay.

Cho dù là lão Phương hay Tiểu Văn, Tiểu Quyên, trên mặt bọn họ đều hiện ra vẻ ân cần, thế nhưng Tiểu Lâm hoàn toàn không cảm nhận được ý tứ ân cần kia, anh ta bị nâng lên, lão Phương và hai người con của mình bắt đầu kéo thân kể của Tiểu Lâm.

Ở thời cổ đại, có rất nhiều hình phạt đặc thù vẫn luôn được giấu kín và lưu truyền lại, ví dụ trong nhà giam bẩn thỉu có rất nhiều chuyện xấu xa được che giấu, không muốn cho người ta biết đến. Ví dụ như cai ngục muốn giết chết phạm nhân mà không để lại dấu vết, trên thực tế, việc này thật ra rất đơn giản.

Trước đó bỏ đói anh ta mấy ngày, sau đó lại chuẩn bị cho anh ta một bàn thực ăn thịt cá phong phú, ngươi phạm nhân kia chắc chắn sẽ ăn no căng bụng, sau đó mấy tên cai ngục sẽ chia ra giữ đầu và hai chân của phạm nhân, không ngừng đi tới đi lui, vừa kéo lại vừa ép xuống, làm như thế rất dễ dàng khiến cho phạm nhân chết bất đắc kỳ tử, thế nhưng khi pháp y đến khám nghiệm tử thi sẽ không kiểm tra ra một chút thương thế nào. Ở trong một số quyển tiểu thuyết cổ đại nó được gọi là ngục chết.

Rất hiển nhiên, Tiểu Lâm đang phải chịu loại thống khổ này, so với những phạm nhân kia, thật ra Tiểu Lâm lại càng ăn nhiều hơn.

Thời gian trôi qua, Tiểu Lâm cảm nhận được dạ dày của mình như muốn nứt ra, vào lúc này đây, toàn bộ cơ thể của anh ta đều đã trở nên bắt đầu vặn vẹo, cùng vặn vẹo theo còn có tất cả mọi giác quan của anh ta.

Tiểu Lâm muốn phản kháng, anh ta vẫn luôn muốn phản kháng, thế nhưng hiện tại căn nhà này không cho phép anh ta phản kháng, không cho phép anh ta kháng cự, so với căn nhà, sức mạnh cá nhân của anh ta không đáng kể gì.

Phương Văn Hải có thể khống chế căn nhà này, Lương Sâm cũng có thể khống chế nó, dù sao Lương Sâm từng giúp Phương Văn Hải chủ trì trận pháp của căn nhà trong thời gian ông ta đi vào thế giới chuyện xưa, chỉ là hiện tại Phương Văn Hải hoàn toàn không có cơ hội đó, ông ta đang tiến hành một trận quyết chiến cuối cùng với mập mạp, mà Lương Sâm thì khoanh tay đứng ngoài cuộc, không có ý ra tay cứu trợ.

Đám người Tiểu Văn, Tiểu Quyên chính là dân bản địa ở đây, bọn họ đang không ngừng thôi thúc sự đáng sợ, quỷ dị của căn nhà này ra, hoặc là nói, thật ra chính bản thân họ vốn

dĩ là một bộ phận của ngôi nhà, bọn họ chính là điểm mấu chốt của trận pháp này.

"Phụt…"

Vào lúc này, tai, mắt, mũi, miệng của Tiểu Lâm đều tràn ra máu tươi. Thức ăn trên bàn chậm rãi biến thành giòi bọ, rắn, côn trùng, chuột, kiến… Đủ loại kiểu dáng, từng con giòi màu đỏ tươi đang bắt đầu không ngừng từ trong mũi, thậm chí là ở trong mắt Tiểu Lâm chui ra…

Người mập mạp rất lớn, có lẽ điều này không làm gia tăng độ khó của đoạt xá, nhưng không thể nghi ngờ, nó làm cho quá trình đoạt xá trở nên rõ ràng hơn.

Ban đầu, vốn dĩ làn da của mập mạp trắng nõn, nhưng lúc này đây, hơn một nửa da thịt trên người anh ta bắt đầu chuyển sang màu xanh đen. Mập mạp cắn chặt răng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, hiển nhiên là đang ra sức chống cự và chèo chống.

Trên thực tế, phương pháp xa luân chiến này (đánh luân phiên), người đầu tiên dĩ nhiên rất bi tráng, thế nhưng người cuối cùng mới thật sự là quan trọng. Nếu người cuối cùng không gánh được, như vậy tất cả mọi sự hy sinh của những người đi trước đều mất đi ý nghĩa, nếu người như người cuối cùng chống đỡ được, như vậy tất cả hy sinh của những người phía trước đều sẽ chỉ là tạm thời.

Chương 432 Trả Thù

Chỉ cần mập mạp có thể chống đỡ được, trong cuộc ác chiến đoạt xá này, bốn người bọn họ sẽ thu được thắng lợi.

Phương Văn Hải đã làm hết sức mình, cho dù hiện tại ông ta vẫn đang nỗ lực như cũ, nhưng nói cho cùng, ông ta vẫn không có cách nào công phá được "tảng thịt mỡ" mập mạp.

Càng giằng co, càng khiến cho Phương Văn Hải tiêu hao sức lực, sức mạnh của ông ta đang không ngừng mất đi và suy yếu, nơi đây mang đến phản ứng dây chuyền không riêng gì đối với việc tiếp tục đoạt xá mập mạp càng ngày càng trở nên khó tiến hành, mà ngay cả với ba người Tô Bạch, Gia Thố và hòa thượng vốn dĩ đã bị ông ta đoạt xá và trấn áp, lúc này đây, ba người bọn họ lại bắt đầu rục rịch. Thậm chí Phương Văn Hải đã nhận ra được, ba người bọn họ đang tích lũy lực lượng để tiến hành phản công.

Dù sao trước khi Phương Văn Hải chưa thể hoàn toàn kết thúc đoạt xá, ông ta không thể xóa sạch đi linh hồn ban đầu trong cơ thể, điều đó không khác gì cho ba người Tô Bạch một cơ hội.

Cục diện đã bắt đầu không ngừng trượt xuống, trượt về phía tình cảnh Phương Văn Hải không thể khống chế được.

Tiểu Lâm biến mất không thấy đâu, trên thực tế, Phương Văn Hải biết rất rõ ràng Tiểu Lâm đang ở nơi nào.

- Các người là vợ con của tôi, ở thời điểm này, thế mà các người chẳng những không giúp tôi, ngược lại còn hại tôi!

Tiếng gầm thét của Phương Văn Hải vang vọng trong khắp ngõ ngách của căn nhà, không ngừng vang vọng.

Trong nhà, Tiểu Văn, Tiểu Quyên, vợ lão Phương, con rối của lão Phương đều không ngừng run lên, vẻ mặt hoảng sợ, hiển nhiên, đối với Phương Văn Hải, bọn họ không có cái gì gọi là tình thân của gia đình, không phải là tình cảm vợ chồng, càng không phải là tình cảm cha con, không phải kính trọng, không phải sùng bái, mà là một loại sợ hãi thật sâu… Sợ hãi vào trong xương tủy.

Loại sợ hãi này đã kéo dài trong suốt hai năm, in sâu vào trong linh hồn của bọn họ.

Vào đúng lúc này, cơ thể của Tô Bạch đột nhiên đình trệ, ánh mắt của hắn khôi phục lại thanh tỉnh trong lúc ngắn ngủi, hắn mở to miệng, nói.

- Ngẩng đầu lên nhìn trời, để xem ông trời bỏ qua cho ai!

(Bất luận là tội hay phúc, đã là nghiệp thì không cách nào trốn tránh, thiện ác cuối cùng đều có báo ứng. Cho dù có được thần thông, cũng vẫn không thể thoát được quy luật nghiệp báo, nếu không tin thì ngẩng đầu nhìn lên trời, xem ông trời bỏ qua cho ai.)

Bởi vì hiện tại Tô Bạch và Phương Văn Hải đang dùng chung một cơ thể, cho nên giọng nói của Tô Bạch cũng giống như Phương Văn Hải trước đó, truyền đến mọi ngõ ngách trong căn nhà.

Sau khi Lão Phương, vợ lão Phương, Tiểu Quyên, Tiểu Văn nghe thấy những lời mà Tô Bạch nói, vẻ mặt hoảng sợ chậm rãi biến mất, ngay lập tức trên mặt bọn họ xuất hiện một loại thái độ kiên quyết đập nồi dìm thuyền. Bọn họ không muốn tiếp tục sống những ngày tháng giống như trước kia nữa, từ giây phút bọn họ chết đi đến bây giờ, thời gian hai năm,

trong lòng bọn họ không ngừng tích tụ phẫn nộ và hận ý với Phương Văn Hải, bọn họ không chỉ muốn giải thoát, không chỉ muốn chấm dứt chính mình,

Bọn họ,

Càng phải,

Trả thù!

Dù người này là chính mình, dù người này là chồng của mình, dù người này có là cha của mình, nhưng khi một số chuyện đã làm đến mức độ cực đoan, thật ra thân tình… Đã không đáng nhắc đến.

Bụng của Tiểu Lâm không ngừng phồng lên, từng con rắn, côn trùng, chuột, kiến tiếp tục chạy loạn trong cơ thể anh ta. Sức mạnh của căn này càng không ngừng trấn áp lấy Tiểu Lâm, khiến cho anh ta không cách nào phản kháng, chỉ có thể cảm giác được cơ thể mình đang dần dần phát sinh biến hóa, cơ thể anh ta đang từng bước sụp đổ, thậm chí là vào lúc này, linh hồn của anh ta cũng đang chịu ảnh hưởng lớn.

- Các người…

Một phút sau, Phương Văn Hải lại một lần nữa nắm quyền kiểm soát cơ thể của Tô Bạch, ông ta bắt đầu gầm thét, bắt đầu rống lên.

- Tôi cho các người cơ hội bất tử, bất diệt, không bao giờ bị chôn vùi, các người thế mà lại báo đáp tôi như vậy, làm sao các người có thể đối xử với tôi như thế!

Lương Sâm móc lỗ tai, những lời gầm thét của Phương Văn Hải truyền đến tai anh ta một cách rõ ràng, Lương Sâm luôn cảm thấy, những lời này thật châm chọc, không thể nói lý.

- Đây chính là bản tính ích kỷ của con người.

Giải Bẩm lên tiếng nói.

Lương Sâm khẽ gật đầu:

- Ông ta cảm thấy toàn thế giới này đều thiếu nợ ông ta.

- Ông ta có thể nói ra những lời này, thật đúng là thú vị, hai năm trước, rốt cuộc là cậu ngây thơ đến mức nào, thế mà lại đi tin tưởng loại người này, hơn nữa còn đi giúp đỡ.

Giải Bẩm giễu cợt cười nói.

- Ai cũng có lúc não tàn, chẳng qua hiện tại đối với tôi mà nói, những thứ này đều không có ý nghĩa gì cả, bởi vì trên thực tế, thời gian hai năm, Phương Văn Hải đã tự biến mình thành một kẻ não tàn, ông ta xây dựng nên một đào hoa nguyên ký giả, thế nhưng, nội tâm của ông ta lại thật sự bị giam cầm trong đào hoa nguyên ký đó, ông ta đã trở nên ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không ai bằng, một người như thế, vậy mà lại còn có cùng cấp bậc với tôi, thật đúng là khiến cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Lương Sâm lấy vỏ kẹo cao su ra, nhả bã kẹo cao su của mình vào trong đó, gói lại, sau đó bỏ vào túi quần của mình, cười nói.

- Ngẩng đầu lên nhìn trời, để xem ông trời bỏ qua cho ai. Lời này thật đúng là thú vị.

- Quả thật rất thú bị, cũng rất phù hợp với tình hình.

Giải Bẩm dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Chẳng qua tôi không tin trên đỉnh đầu có cái gọi là ông trời.

- Mỗi thính giả đi vào Phát Thanh Khủng Bố đều là kẻ vô thần (Không tin vào thần thánh), bởi vì thần vốn dĩ là những thứ giả tạo, lừa dối, được tạo ra trong khi con người cảm thấy e ngại và sợ hãi, nó khiến cho con người ta cảm thấy ấm áp và được an ủi, giống như một con đà điểu vùi đầu vào trong

những hố cát, giả bộ như không biết chuyện gì cả, giả bộ ra dáng vẻ mình được thần quan tâm và chăm sóc.

- Thế nhưng, trên thực tế, ở sâu trong nội tâm mỗi người đều hiểu rõ được điều này. Tôi có thể đưa đến một kết luận, phần lớn nội tâm của thính giả đều có cảm giác với Phát Thanh Khủng Bố không thua gì những tín đồ cơ đốc hay phật tử trong thế giới hiện thực.

- Những lời này của cậu, thật đúng là có chiều sâu.

Giải Bẩm nói.

- Thật ra không có chiều sâu gì cả, cậu nhìn xem, Phương Văn Hải vì mục đích của mình mà cố ý giết chết người một nhà, thậm chí còn giam cầm linh hồn của bọn họ trong suốt hai năm, khiến cho bọn họ nhận hết tra tấn, đây có phải là cực kỳ tàn nhẫn không?

- Chẳng qua, cậu cũng đừng quên, người phụ nữ mà trong lòng tôi luôn nhớ mãi không quên kia. Lúc trước một mình cô ấy đi thẳng đến nước Anh, xóa bỏ đi một thành phố, bàn về mức độ tàn nhẫn, hình như Phương Văn Hải không xứng xách giày cho cô ấy.

- Ý của cậu muốn nói đến chính là, khi Phát Thanh Khủng Bố cân nhắc những chuyện này, thật ra nó vẫn mang theo tình cảm chủ quan của chính mình?

- Có lẽ là như thế, nhưng đổi một góc độ để suy nghĩ, chuyện của Phương Văn Hải xảy ra ở trước mắt chúng ta, cho nên chúng ta sẽ cảm thấy Phương Văn Hải là gieo gió gặt bão, thiên đạo luân hồi, mà chuyện Lệ Chi làm lúc trước, xóa bỏ đi một thành phố, cảm giác khi tôi biết chuyện này chính là, thật đúng là khí phách, không hổ là người phụ nữ mà tôi thích.

Chương 433 Đến Đi, Tự Bạo Nào

“Ha ha, thật đúng là cảm giác này.”

Giải Bẩm khẽ gật đầu:

- Thế nhưng, có một chuyện tôi rất muốn biết rõ, bốn người kia, ngay từ đầu khi bọn họ tập hợp lại, từ khi nào thì bọn họ quyết định áp dụng phương thức cực đoan đó để tiến hành đến bước này?

- Nếu nói chuyện này được thiết kế ngay từ đầu, tôi không tin. Cho dù trong bốn người bọn họ tồn tại một kẻ thông minh, nhưng khi thực lực của hai bên chênh lệch lớn như thế, có đôi khi, sự thông minh đó sẽ có vẻ rất yếu ớt.

- Khả năng chính là đi một bước nhìn một bước, sau đó chậm rãi biến thành cục diện như hiện tại, chẳng qua bốn người này thật đúng là thú vị, sau này có thể chú ý đến bọn họ một chút.

- Sau khi mấy người kia rời đi, một số tin tức và tài liệu mà bọn họ dùng quyền hạn của chính mình lấy được đã bị rò rỉ ra ngoài, dẫn đến một số thính giả không có đủ tư cách và quyền hạn truy vấn tin tức vẫn nắm được tư liệu, gây ra không ít hỗn loạn.

Lúc này Giải Bẩm đột nhiên chuyển đề tài:

- Nhất là bên phía Thượng Hải của chúng ta, đã xảy ra mấy chuyện tương tự như thế rồi.

- Nếu như Phát Thanh Khủng Bố đã không truyền đạt nhiệm vụ hiện thực, như vậy chúng ta không cần bận tâm về nó. Có lẽ trong này còn có sự trợ giúp của Phát Thanh Khủng Bố, khả năng nó cảm thấy ở trong thế giới hiện thực, rất nhiều thính giả có vòng xã giao quá hạn hẹp. Vì muốn để cho bọn họ càng thêm náo nhiệt hơn, cho nên Phát Thanh Khủng Bố cố ý để những người kia đem tư liệu rò rỉ ra ngoài. Cậu phải biết rằng, những người có thể đi đến chỗ người kia, rốt cuộc có cấp bậc gì, thứ mà bọn họ lưu lại trong căn nhà ở thế giới hiện thực, cũng không phải là bất cứ con chó, con mèo nào đều có thể đến trộm được.

- Tôi hiểu rồi.

Giải Bẩm hít sâu một hơi, nói:

- Bên kia sắp có kết quả rồi.

- Lôi!

Trận pháp của căn nhà này, thật ra khi người một nhà lão Phương đi đối phó với Tiểu Lâm, trận pháp này đã hoàn toàn mở ra. Ban đầu dựa vào trận pháp của căn nhà, sấm sét mà mập mạp dẫn đến bị ngăn cản, không cách nào khống chế được. Hiện tại, mập mạp đã sớm khống chế lại được, thế nhưng mập mạp đang chờ đến tiết điểm rồi mới dẫn sấm sét xuống.

Chẳng qua anh ta không dẫn sấm sét về phía mình, mà chính là bổ về phía Tô Bạch, bởi vì ai nấy đều có thể thấy được, Tô Bạch mới chính là cơ thể mà Phương Văn Hải muốn nhất, cũng là người đầu tiên bị ông ta đoạt xá.

Bóng đen của Phương Văn Hải bay lên, một tia chớp bị ông ta trực tiếp đánh xuống, thế nhưng vào lúc này, bóng đen đong đưa, đồng thời chịu ảnh hưởng còn có Gia Thố và hòa thượng, màu đen trên người bọn họ nhạt đi rất nhiều.

- Nam mô a di đà phật!

Hai mắt hòa thượng mở ra, sau lưng anh ta là một cái bóng của Phật.

- Ma!

Gia Thố khẽ quát lên một tiếng, ma khí quanh người anh ta bỗng nhiên trở nên mãnh liệt.

Vào thời điểm này, ban đầu hòa thượng và Gia Thố vốn bị đoạt xá, đã bắt đầu phản kháng.

- Đi xuống cho tôi!

Trong bóng đen truyền ra tiếng thét chói tai!

Cơ thể của hòa thượng và Gia Thố lập tức trở nên lung lay sắp đổ, bóng Phật trở nên ảm đạm, ma khí cũng rơi vào trong tình trạng uể oải.

Vào lúc này, bởi vì liên tiếp dẫn dắt sấm sét xuống, tiêu hao quá nhiều sức lực, màu đen trên người mập mạp thế mà đậm hơn mấy phần.

- Các cậu thật sự quá ngây thơ rồi! Ngây thơ như vợ con của tôi vậy!

Giọng nói tàn nhẫn của Phương Văn Hải không ngừng vang vọng.

Thế nhưng, đúng lúc này, trong giọng nói của Phương Văn Hải bỗng nhiên xen lẫn run rẩy.

Giờ phút này đây, huyết khí trong người Tô Bạch bắt đầu không ngừng sôi trào, sát khí cũng bắt đầu chồng chéo, đối đầu nhau. Trong người Tô Bạch có hai loại huyết thống, hơn nữa hắn đã đem hai loại huyết thống này thành lập nên một mối quan hệ hài hòa.

Nhưng lúc này, khi hòa thượng, Gia Thố và mập mạp cùng nhau phản kháng, hắn không lựa chọn đi trực tiếp phản kháng, mà chính là nhân cơ hội đó, trực tiếp châm ngòi, để hai huyết thống trong người hắn tiến hành giao phong.

Rất dứt khoát, rất sắc bén, rất phù hợp với tính cách của Tô Bạch.

- Cậu… Cậu… Cậu muốn… Tự bạo sao?

Phương Văn Hải giống như nhìn thấy quỷ, giọng nói của ông ta bắt đầu run rẩy, lần này, là lần đầu tiên ông ta thể hiện ra tâm trạng sợ hãi, ông ta quả thật rất sợ hãi, cũng rất luống cuống.

Bởi vì hai linh hồn cùng ở trong một thân thể, cho nên Phương Văn Hải càng có thể cảm nhận được rõ ràng cảm xúc của Tô Bạch.

Ông ta có thể cảm ứng được, Tô Bạch quả thật không có chút do dự, e sợ hay lùi bước nào, đơn giản giống như một đứa bé cầm một nén hương đang cháy đi châm ngòi pháo.

Cứ như thế đem chính mình tự bạo!

Trên thực tế, cục diện không hoàn toàn sụp đổ đến loại tình trạng này.

Tiểu Lâm bị người một nhà lão Phương vây lại trong căn nhà, không rõ sống chết, nhưng có một điều rất rõ ràng, lúc này đây, Tiểu Lâm căn bản không có cách nào gây ra được sóng gió gì. Còn lại, chính là bốn người và Phương Văn Hải "dày vò" lẫn nhau. Hơn nữa Phương Văn Hải là người chủ động xâm lấn, bốn người Tô Bạch làm phe phòng ngự, ưu thế về thời gian đứng ở phía bốn người Tô Bạch.

Lần này mập mạp dẫn sấm sét xuống oach kích tạo thành một cơ hội. Cho nên Gia Thố và hòa thượng liền cùng nhau thuận thế đứng lên phản kháng một chút. Tuy lần này lại bị

Phương Văn Hải trấn áp xuống, nhưng dựa vào việc mập mạp có rất nhiều thủ đoạn và hậu chiêu, tất cả mọi người đều rõ ràng, mập mạp không phải là kẻ dễ dàng bị ăn sạch như thế, lần này không thành công, nhưng còn có cơ hội lần sau.

Lúc này Phương Văn Hải đã là thu sau châu chấu nhảy nhót không được bao lâu.

Thế nhưng, cơ thể bị người khác tiến vào, loại cảm giác này rất khó chịu, đó là một loại cảm giác khó chịu mà không từ ngữ nào có thể diễn tả ra được. Tô Bạch là một người rất tự cao, loại tự cao này được thể hiện ở chỗ sâu trong nội tâm hắn, thể hiện ở trong thế giới quan và giá trị quan của hắn. Thật ra trước kia lật bàn chỉ là một loại biểu hiện tự cao ở mức độ sâu hơn, chỉ để ý đến cảm nhận của mình, không chút nào quan tâm đến tất cả hoàn cảnh, điều kiện ở bên ngoài, không chút nào quan tâm đến lợi ích.

Lần này, thật sự không phải chính bản thân Tô Bạch nguyện ý đi làm điều này. Trên thực tế, trong khoảng thời gian này, theo thực lực của Tô Bạch không ngừng được tăng lên, tâm cảnh của hắn không ngừng được củng cố và cải thiện. Đối với tâm trạng của mình, hoặc là nói đối với khả năng phát bệnh tiềm ẩn của mình, năng lực khống chế và ràng buộc của Tô Bạch đã mạnh hơn trước rất nhiều, thế nhưng cơ thể bị tiến vào, linh hồn bị dồn nén vào một góc nhỏ trong cơ thể vốn dĩ thuộc về chính hắn.

Loại cảm giác này giống như một thiếu nữ từng bị cưỡng hiếp, gây nên bóng ma trong tâm lý, đồng thời dẫn đến tinh thần thất thường, phải đưa vào bệnh viện tâm thần chữa trị. Sau khi khôi phục và được đưa ra ngoài, không bao lâu sau, thiếu nữ kia lại một lần nữa trải qua cảnh tượng bị nhiều người cưỡng hiếp. Hiện tại Tô Bạch chẳng khác nào thiếu nữ kia, dưới loại tình huống này, sự biến hóa tâm lý và phản ứng quả

thật không phải là thứ mà bản thân Tô Bạch có đủ khả năng khống chế được, loại cảm xúc kia, loại cảm xúc cho dù tự mình hủy diệt cũng phải thoát khỏi loại trói buộc này đến quá nhanh, cũng quá đột ngột.

Mượn cơ hội mập mạp dẫn dắt sấm sét xuống, Tô Bạch không làm ra những phản kháng khác, hắn trực tiếp lựa chọn hủy bỏ sự cân bằng của hai loại huyết thống trong cơ thể mình.

Đến đi, cùng làm tổn thương lẫn nhau!

Đến đi, cùng nhau lên thiên đàng!

Đến đi, cùng nhau vui vẻ!

Chương 434 Mục Đích Ban Đầu

Khả năng đối với loại cục diện và tình huống này, chính Gia Thố, hòa thượng và mập mạp đều không nghĩ tới, ở trong điều kiện kiên quyết phe mình còn đang chiếm ưu thế, Tô Bạch thế mà lại dùng phương thức quyết tuyệt như vậy…

Quả đúng là… Hy sinh vì nghĩa.

Bởi vì không có người nào nguyện ý chết, hòa thượng không nguyện ý chết, Gia Thố không nguyện ý chết, mập mạp cũng không nguyện ý chết. Trên thực tế, ngay cả Tô Bạch cũng không nguyện ý chết, nhưng có đôi khi, loại chuyện này, thật đúng là không cách nào nói trước được.

Nếu không phải ba người hòa thượng đều tương đối hiểu rõ phương diện kia của Tô Bạch, thậm chí cũng đều bởi vì vậy mà ăn thua thiệt, đoán chừng đổi thành một người khác đến làm chuyện này, bọn họ nhất định sẽ cảm động, thế nhưng đổi thành Tô Bạch, có lẽ trong lòng bọn họ căn bản không có cảm động, chỉ có thể khẽ đổ mồ hôi hột, cảm thán một tiếng.

Tên gia hỏa này, lại bắt đầu nữa rồi.

Tô Bạch rất dứt khoát lựa chọn tự bạo, không mảy may dây dưa dài dòng, điều đó khiến cho Phương Văn Hải không kịp xoay chuyển tình thế, thậm chí là ngay cả thời gian phản ứng cũng không có nhiều. Khi luồng sức mạnh của hai loại huyết thống sôi trào, Phương Văn Hải phát ra những tiếng gầm giận dữ, cứ thế dùng hồn thể của chính mình để dẫn dắt lực phá hoại này ra ngoài. Hiện tại ông ta không có cách nào khác,

cũng không có khả năng làm việc khác. Ngay lập tức, ông ta thoát khỏi cơ thể của Tô Bạch, dù sao loại chuyện đoạt xá này là một việc rất cao cấp, rất tinh tế, người bình thường không chơi nổi, người có khả năng cũng không thể thật sự dùng tâm thái "chơi" để xử lý, vì lẽ đó, Phương Văn Hải chỉ có thể dùng lực lượng của mình dẫn dắt lực phá hoại ra ngoài, chẳng khác gì là biến tướng bảo vệ Tô Bạch.

Sau một trận dao động năng lượng đáng sợ, cơ thể của Tô Bạch thế mà vẫn còn đó, thậm chí ngay cả một giọt máu tươi cũng không nhìn thấy, thế nhưng cả người hắn giống như bị móc rỗng, lộ ra rất tái nhợt, giống như là một tờ giấy trắng vậy, tùy tiện tốn thêm chút sức lực liền có thể chọc thủng được hắn.

Đồng thời vào lúc này, bóng đen của Phương Văn Hải rất nhợt nhạt.

Ban đầu màu đen đã chiếm giữ được hơn phân nửa người mập mạp, lúc này lại hoàn toàn biến mất đi. Anh ta bỗng nhiên đứng dậy, nhảy vọt về phía trước.

Lúc trước, khi lần đầu tiên mập mạp và Tô Bạch gặp nhau, mập mạp cướp được chiếc rương đồng từ trong tay Tô Bạch. Ở dưới cái nhìn chăm chú của Tô Bạch, mập mạp có thể nhẹ nhõm ôm chiếc rương đồng, trực tiếp nhảy qua tường bao, tiêu sái rời đi. Tuy anh ta béo như heo, nhưng người nhẹ như yến, đây chính là miêu tả chân thật nhất về thân pháp của mập mạp.

- Thiên sư phù!

Một lá bùa màu xanh lam bị mập mạp trực tiếp dán vào sau gáy của Tô Bạch, sau đó mập mạp phun ra một ngụm máu, phun lên trên mặt của Tô Bạch.

Cảm ơn trời đất, nếu không phải lúc này Tô Bạch đang ở trạng thái ngơ ngác, đoán chừng mập mạp còn thật sự lo lắng

đến việc mình phun một ngụm máu vào mặt Tô Bạch, nói không chừng con hàng này sẽ phát bệnh thần kinh, liều lĩnh hành hung anh ta.

Vào giờ phút này, hòa thượng và Gia Thố cũng đã hoàn toàn khôi phục tự do, việc Tô Bạch tự bạo gây ra lực sát thương rất lớn cho Phương Văn Hải, bọn họ nhanh chóng đi đến đây.

Thiên sư phù của mập mạp chính là biện pháp bảo vệ kịp thời nhất, tránh cho việc vào thời điểm này, linh hồn của Phương Văn Hải đem linh hồn của Tô Bạch xóa bỏ và luyện hóa hết, bởi vì ngay vừa rồi, phương thức tự bạo của Tô Bạch đã gây ra sát thương cho chính mình và Phương Văn Hải, đồng thời theo đó, sự ký thác, kết nối linh hồn của hắn và ba người hòa thượng cũng bị hủy đi. Nói cách khác, lúc này, Phương Văn Hải hoàn toàn có thể ra tay với một mình Tô Bạch. Cho dù ông ta có suy yếu, nhưng vẫn mạnh hơn Tô Bạch không ít. Thiên sư phù có tác dụng làm trì hoãn bước này của Phương Văn Hải.

- A di đà phật!

Ngón tay trái của hòa thượng điểm vào vị trí giữa trán của Tô Bạch, trong miệng niệm kinh phật, ngay lập tức một sợi tơ màu vàng từ giữa lòng bàn tay của hòa thượng dung nhập vào trong trán Tô Bạch, dùng kinh phật để che chở cho linh hồn Tô Bạch.

Bên này phương thức của Gia Thố càng lộ ra đơn giản và thô bạo hơn, hai tay anh ta làm làm thủ ấn Mật Tông, sau đó đánh một chưởng vào trên lưng Tô Bạch, hét lớn lên một tiếng:

- Cút ra đây!

Một bóng đen cứ thế bị Gia Thố đánh ra, linh hồn của Tô Bạch có mập mạp và hòa thượng che chở và bảo vệ, ngược lại không có bị đánh bay ra, thủ ấn này của Gia Thố vốn dĩ là nhằm vào linh hồn, người bình thường bị đánh một chưởng như thế, đoán chừng ba hồn bảy vía đều bị đánh ra bảy, tám phần.

Bóng đen liên tục gào thét, trên thực tế, ông ta không thể phát ra âm thanh gì, thế nhưng ông ta phát ra dao động linh hồn lại là một phương thức không cần dùng bất kỳ lời nói, hay giải thích nào liền có thể khiến người xung quanh nhanh chóng đọc hiểu và lý giải được.

Ông ta rất tức giận.

Ông ta thật sự tức giận.

Tuy đoạt xá thất bại, nhưng không đến mức khiến cho chính mình hoàn toàn trắng tay. Chỉ là vào lúc này đây, tất cả những tính toán từ trước đến nay của ông ta đã coi như hoàn toàn thất bại, vốn dĩ ông ta cho rằng đây là chuyện dễ như trở bàn tay, kết quả lại xuất hiện một kết quả như vậy, khiến cho ông ta rất không cam tâm, hơn nữa còn là bị bốn kẻ mà bản thân mình không để vào mắt phá hủy, điều này càng khiến Phương Văn Hải cảm thấy bị bẽ mặt.

Gia Thố, hòa thượng và mập mạp.

Trong nháy mắt, ánh mắt ba người giao nhau, cả ba lập tức hiểu được ý tứ của đối phương.

Một phút sau, mập mạp đánh một chưởng vào gáy mình, phát ra một tiếng giòn vang. Vị trí gáy của mập mạp có một thanh huyết kiếm rất nhỏ đi ra, thanh kiếm này là do chính mập mạp nuôi dưỡng, hơn nữa nó cũng chính là thứ mà mập mạp dự định sau này sẽ tìm cơ hội dung nhập vào trong cơ thể mình, tạo thành vũ khí bản mệnh. Theo lý thuyết mà nói, thật

ra chiếc la bàn kia có phẩm cấp cao hơn, thế nhưng la bàn là di vật của người da đen, đã từng được người da đen coi như vũ khí bản mệnh, ăn cơm thừa của người chết, không khỏi mang theo chút xúi quẩy, hơn nữa huyết kiếm này do chính bản thân mập mạp tự mình nuôi dưỡng, xác suất dung hợp sẽ cao hơn một chút.

Hòa thượng ngồi xếp bằng, mắt, tai, mũi, miệng của hòa thượng không ngừng chảy ra dòng máu vàng óng, Phật quang không ngừng hiện lên. Trên bầu trời xuất hiện một tấm lưới màu vàng, phạm âm vang lên, pháp tướng trang nghiêm, giống như một vị Phật sống hàng lâm.

Quanh người Gia Thố tím xanh, chiếc rìu bổ củi của anh ta được rút ra, hành động của Gia Thố rất giống với tính cách của anh ta, rất trực tiếp, cũng rất thẳng thắn, lập tức xông về phía bóng đen, một đao bổ xuống.

Hiện tại Phương Văn Hải còn đang tức không nhịn nổi, cũng giống như thế, ba người mập mạp còn cảm thấy chưa hài lòng!

Phí hết tâm tư như thế, bỏ ra nhiều nỗ lực như vậy, tiêu tốn nhiều tinh lực là vì cái gì, chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì sống?

Nếu chỉ vì sống, lúc trước sau khi nhìn thấu một số chuyện của căn nhà này, bọn họ nên lập tức chạy đi thật xa.

Ngay từ đầu,

Bọn họ,

Chính là muốn mạng ông ta!

Không phải đến tìm ông ta bàn điều kiện, không phải đến tìm ông ta để tống tiền, bởi vì giết chết ông ta rồi, mọi thứ của ông ta đều thuộc về bọn họ!

Chương 435 Chơi Chết Ông Ta (Kết Thúc Đào Hoa Nguyên Ký)

Một màn này khiến cho Phương Văn Hải có chút choáng váng, ông ta rất khó có thể tiếp nhận được chuyện chính mình bỗng nhiên từ vị trí thợ săn rơi xuống con mồi. Tất cả những chuyện này đến quá đột ngột, hơn nữa trước đó Lương Sâm cũng đã nói, Phương Văn Hải nhìn giống như đã tính hết tất cả, nhưng hai năm sống trong "Đào hoa nguyên ký" khiến cho tính cách và đầu óc của ông ta đã phát sinh biến hóa rất lớn, tự cho mình là đúng, có lẽ đây chính là nguyên nhân bắt đầu của "Đào hoa nguyên ký".

Một đao của Gia Thố bổ xuống, bóng đen bị chia làm hai phần, thế nhưng nó lại một lần nữa dung hợp lại với nhau, chỉ là trở nên ít hơn. Huyết kiếm của mập mạp trực tiếp đâm vào trong bóng đen, vào giây phút này, gần như bóng đen đã biến mất hơn phân nửa, trở nên vô cùng mỏng.

Sau khi bỏ lỡ mất cơ hội chạy trốn tốt nhất, rốt cuộc Phương Văn Hải đã ý thức được, người liên tiếp tiêu hao và bị thương là chính mình, ông ta thật sự không chịu nổi, thế nhưng lúc ông ta muốn chạy trốn, chiếc lưới màu vàng của hòa thượng rơi xuống, chặn lại tất cả đường lui của ông ta.

- Các người dám!

Phương Văn Hải gầm lên.

Đến lúc này vẫn còn có thể nói nhảm, đủ để thấy được, Phương Văn Hải đã làm "chúa tể" trong "Đào hoa nguyên ký"

quá lâu. Hơn nữa một kẻ mà ngay cả người thân của mình đều có thể giết chết và tra tấn họ, ông ta đã thuộc về loại người mắc bệnh tâm thần, tuyệt đối nghiêm trọng hơn Tô Bạch vô số lần, điều này dẫn đến hiện tại một số mạch tư duy của ông ta có chút không bình thường cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lúc này, Tô Bạch nằm ở trên bãi cỏ hơi mở mắt ra, nhìn thấy tình cảnh phía trước, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười, lập tức nhếch môi, dùng một âm thanh bé đến mức không thể nghe thấy:

- Chơi… Chết… Ông ta…

Trên thực tế, đứng trên góc độ hành vi cụ thể để phân tích, Phương Văn Hải không đi nhầm trình tự, cũng không đưa ra bất kỳ lựa chọn thật sự sai lầm nào. Tương tự như thế, bốn người Tô Bạch cũng không làm ra chuyện gì quá mức chính xác, song phương càng nhiều hơn là trong lúc đó gặp chiêu phá chiêu của nhau, đi một bước nhìn một bước.

Có lẽ quyết định kết quả cuối cùng này mang theo một chút may mắn, nhưng bên trong bất kỳ một sự kiện ngẫu nhiên nào, thật ra đều mang theo một số điểm tồn tại tất nhiên.

Thiên đạo luân hồi, ngẩng đầu lên nhìn trời, để xem ông trời bỏ qua cho ai, đây chỉ là một câu lấy ra hợp với tình hình mà thôi, bởi vì Phương Văn Hải nhất định là kẻ không sạch sẽ gì, chỉ cần nhìn vào tình trạng thê thảm của gia đình ông ta cũng như cách ứng xử của Phương Văn Hải, đã thể hiện ra rõ được tội lỗi cũng như sự cố chấp ích kỷ của ông ta, chẳng qua trong bốn người Tô Bạch, có mông ai là tuyệt đối sạch sẽ chứ?

Bọn họ đều không phải là người tốt lành gì, cũng không nói đến chuyện báo ứng, nếu như nói đến báo ứng, trong số những thính giả, không thể nói là tuyệt đối không có những người chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng những người này tuyệt đối là hiếm có như lá mùa thu.

Nói một cách đơn giản, đây chính là chó cắn chó, ai có thể chống đỡ được lâu hơn, ai có thể là người nhả ra cuối cùng thì chính là người chiến thắng.

Đám người Tô Bạch, mập mạp cũng không tự cho mình là đại biểu mặt trăng tiêu diệt người, thay trời hành đạo gì đó, dĩ nhiên cũng không hy vọng xa vời đến chuyện trời xanh sẽ dành cho bọn họ bao nhiêu ưu ái.

Tình cảnh trước mắt, linh hồn của Phương Văn Hải không ngừng gặp phải công kích từ ba người mập mạp, Gia Thố và hòa thượng. Hôm nay, ông ta quả thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, thậm chí lập tức bị chó cắn chết.

Sau cùng, khi Phương Văn Hải lại một lần nữa đối mặt với huyết kiếm của mập mạp, linh hồn của ông ta phát ra dao động, truyền đi tin tức cầu cứu.

Lúc kết quả sau cùng sắp được công bố, Lương Sâm đã chuẩn bị xoay người trở về công ty, dù sao anh ta vẫn còn rất bận rộn, anh ta còn có rất nhiều chuyện cần làm. Lúc Phương Văn Hải xây dựng nên "Đào hoa nguyên ký", Lương Sâm từ chỗ cảm động, đến sau cùng không kiên nhẫn bị liên lụy hai năm. Đến bây giờ, mọi chuyện đã đến một bước này, anh ta không muốn đi trộn lẫn vào, cũng lười tham dự.

Giải Bẩm đi ở phía sau lưng Lương Sâm, cảm nhận được tin tức từ trong căn nhà phía xa truyền đến, anh ta mỉm cười nói:

- Ông ta biết rõ chúng ta đến đây.

Lương Sâm khẽ gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, phía trước là ga tàu điện ngầm.

- Cậu thật sự không làm gì sao?

Giải Bẩm lại hỏi.

- Tôi đã nói không nhúng tay là không nhúng tay.

Lương Sâm đưa tay lên xoa mũi: - Tôi không mang theo tiền lẻ, cậu mang không?

- Tôi có.

Giải Bẩm trả lời, sau đó nói tiếp: - Đứng trên góc độ lợi ích mà nói, hiện giờ cứu Phương Văn Hải, tương đương với việc ông ta thiếu cậu một nhân tình rất lớn, nhân tình của một người có cùng cấp bậc tồn tại với cậu, hẳn là rất đáng tiền.

Lương Sâm nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ đeo tay, rất bình tĩnh nói:

- Nếu như tôi thật sự ra tay, tôi sẽ không đi giúp ông ta, tôi sẽ trực tiếp giết chết Phương Văn Hải, để cho ông ta chết càng nhanh hơn.

- Vì hai năm trước cậu bị ông ta lừa cho cảm động sao?

- Hả? Cậu nói xem?

Lương Sâm và Giải Bẩm đã đi vào trong thang máy, cùng nhau đi xuống cửa ra vào của tàu điện ngầm:

- Hơn nữa, một kẻ mà ngay cả vợ con mình đều có thể tự tay giết chết, đồng thời lấy ra để tu luyện. Nhân tình của ông ta, tôi thật sự không dám nhận, ngộ nhỡ lần sau ông ta lại muốn tu luyện một tâm cảnh nào đó, ông ta phát hiện ra người thân của mình đều đã chết, dứt khoát lấy ân nhân cứu mạng của mình ra để giúp mình tu luyện thì sao?

- Cậu nói cũng đúng.

Giải Bẩm lấy tiền lẻ từ trong túi ra, đi lên phía trước mua hai vé tàu điện ngầm.

- Thu!

Theo sự công kích của hòa thượng và Gia Thố, bóng đen mà Phương Văn Hải ngưng tụ ra đã càng lúc càng trở nên suy yếu, rơi xuống mức độ vô cùng yếu ớt. Hòa thượng khẽ quát một tiếng, tấm lưới màu vàng thu lại, hoàn toàn giam giữ bóng đen.

Một linh hồn cường đại, cho dù hiện nay ông ta rất suy yếu, nhưng giá trị vẫn giống như cũ, vô cùng to lớn, cho dù là trong thế giới hiện thực hay là thế giới chuyện xưa, đều là thứ khó có thể lấy được, nhưng hòa thượng không có chút do dự nào, sau khi gật đầu ra hiệu với mập mạp, chờ mập mạp nghẹn đỏ mặt, lại một lần nữa dẫn dắt sấm sét xuống, hòa thượng dùng lưới Phật khóa chặt lấy Phương Văn Hải, trong một tiếng nổ vang, sau cùng bọn họ nhìn thấy bóng đen kia hóa thành một làn khói đen, hoàn toàn biến mất.

Hòa thượng và mập mạp không phải không động tâm với linh hồn của Phương Văn Hải, nhưng bọn họ rõ ràng, đây là một dụ hoặc to lớn, đồng thời cũng là một quả bom đáng sợ. Có rất nhiều phương pháp để sử dụng và chuyển hóa linh hồn này, nhưng có trời mới biết, lần tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo của Phương Văn Hải là lúc nào, có thể là ngày mai, có thể là ngày kia, thậm chí có thể là ngay ở giây tiếp theo.

Dựa theo quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, lúc thính giả đi vào và đi ra khỏi Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ giúp đỡ chữa trị thân thể, một khi vào giây phút sau cùng, Phát Thanh Khủng Bố triệu hoán Phương Văn Hải đi vào thế giới chuyện xưa, lúc đi ra, ông ta sẽ ở trong trạng thái đỉnh phong. Đối với đám người mập mạp mà nói, chuyện đó chẳng khác gì hao hết công sức và thời gian để chơi một trò chơi, đến sau cùng, lúc bọn họ sắp qua ải, đại boss chỉ còn lại một giọt máu, lại không cẩn thận bị logout ra khỏi trò chơi, lần tiếp theo làm lại từ đầu, bọn họ có thể đánh được đến nơi này hay không thật đúng là khó nói.

Cảm ơn mn đã ủng hộ truyện, dạo này team đang bị đè deadline nên không dịch được nhiều, nhóm sẽ tranh thủ trả dần chương.

Chương 436 Bức Tranh Của Cát Tường

Mập mạp lảo đảo đi đến trước mặt Tô Bạch, lúc này, trong số bốn người bọn họ, có lẽ Tô Bạch chính là người có thương thế nặng nhất, nhưng những người khác cũng không phải quá tốt.

- Cậu ta đã hôn mê rồi.

Hòa thượng đi đến nói, sau đó hòa thượng nhìn về phía căn nhà phía sau, trong căn nhà này nhất định có cất giấu rất nhiều bí mật, hơn nữa quan trọng nhất chính là, nó đã không còn có chủ nhân.

- Trước tiên hãy đưa cậu ta về nhà, cần có một người phụ trách việc này.

Mập mạp nhắc nhở.

- Để bần tăng làm.

Hòa thượng trực tiếp gánh vác việc này, trên thực tế, mọi người đều rất rõ ràng, ở lại nơi này tiến hành tìm kiếm mới có thể tối đa hóa lợi ích của chính mình.

Tuy nói đến sau cùng, bốn người bọn họ nhất định đều sẽ được chia một chút chiến lợi phẩm tìm kiếm được, ngay từ lúc bắt đầu, người tìm kiếm cũng không đến mức tồn tại tâm tư cất giấu làm của riêng, nhưng nói cho cùng, sẽ có rất nhiều thuận tiện.

Trong bốn người, hòa thượng là người có tâm tư nặng nhất, cho nên anh ta cũng rõ ràng điều này, cho dù là để Gia Thố

hay mập mạp đưa Tô Bạch trở về, bọn họ đều sẽ không yên tâm, bởi vì chính mình ở chỗ này, cho nên hòa thượng dứt khoát tự mình đưa Tô Bạch trở về, thu xếp ổn thỏa rồi lại nói.

Rất hiển nhiên, hòa thượng hiểu rất rõ ấn tượng của mình trong lòng đồng đội.

Mập mạp không từ chối hay khách sáo gì, Gia Thố chỉ khẽ gật đầu, sau đó lập tức cùng mập mạp tìm một bãi cỏ bằng phẳng ngồi xếp bằng, bắt đầu trị thương.

Tuy nói hiện tại căn nhà này không có chủ nhân, nhưng còn không đến mức bình an, bên trong có khả năng sẽ xảy ra một số ngoài ý muốn, cho nên, sau cuộc đại chiến ác liệt, để cho chính bản thân mình thở ra hai hơi, khôi phục lại một phần sức lực, sau đó đi vào tìm kiếm mới chính là lựa chọn sáng suốt nhất. Dù sao những thứ đó vẫn còn ở bên trong nhà, sẽ không mọc chân mà chạy mất.

Hòa thượng cõng Tô Bạch lên trên lưng, lúc anh ta chuẩn bị rời khỏi căn nhà, mập mạp đang khoanh chân ngồi dưới đất, đột nhiên hỏi:

- Cậu ta tự bạo huyết thống, như vậy còn có thể khôi phục được không?

- Khi đó Phương Văn Hải ở trong cơ thể cậu ta, không kịp thời rời đi, cho nên Phương Văn Hải dùng sức mạnh của mình để dời đi phần lớn lực phá hoại. Bởi vậy bây giờ Tô Bạch chỉ bị trọng thương, huyết thống của cậu ta chỉ bị hao tổn và suy yếu, những thương thế này quả thực rất nặng, chẳng qua chờ lần sau lúc tiến vào trong thế giới chuyện xưa, dựa vào quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, hẳn là Tô Bạch có thể phục hồi lại như cũ, chỉ là Phát Thanh Khủng Bố sẽ không quản đến việc huyết thống bị hao tổn, lúc trước huyết thống của cậu ta đã bị thương tổn, hiện tại thương tổn càng thêm nghiêm trọng hơn.

Mập mạp dường như có điều suy nghĩ, anh ta khẽ gật đầu nói:

- Trên đường đi cẩn thận một chút.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, cõng Tô Bạch rời khỏi căn nhà.

Gia Thố đang ngồi tĩnh tọa bên cạnh mập mạp, chờ đến khi hòa thượng và Tô Bạch rời khỏi căn nhà, anh ta mới lên tiếng:

- Anh hỏi những thứ này làm gì?

- Không có gì, Tô Bạch là một người thú vị, người khác đều là từng bước một trở nên mạnh hơn, cậu ta lại lần lượt làm càn, đem chính mình làm cho tàn phế.

Mập mạp thở dài một hơi.

- Được rồi, chúng ta sớm một chút khôi phục lại, khôi phục được đến đâu hay tới đó, hai tiếng sau, chúng ta sẽ cùng nhau đi vào bên trong căn nhà.

- Anh lo lắng Tiểu Lâm còn sống à?

- Hiện tại nếu như cậu ta còn sống, ngược lại, tôi cảm thấy đồng tình với cậu ta, bởi vì đây vốn dĩ là một loại sống không bằng chết.

Lúc chạng vạng tối, hòa thượng cõng Tô Bạch đến cửa văn phòng thám tử tư. Hòa thượng đưa tay lên gõ cửa.

Chỉ một lát sau, cửa mở ra, một con mèo đứng ở trước cửa.

- Meo!

Cát Tường nhìn thoáng qua Tô Bạch đang nằm trên bả vai hòa thượng, lại nhìn sang hòa thượng, trên mặt nó lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hiển nhiên đối với việc Tô Bạch lại đem chính mình bị thương trở về, Cát Tường cảm thấy thật sự vô cùng nhàm chán, hắn bị thương thì bị thương, lại còn trở về làm gì, hắn

không biết con trai hắn nhìn thấy sẽ lo lắng sao? Nếu như tiểu gia hỏa không vui, trong lòng nó cũng cảm thấy không dễ chịu.

Hòa thượng để Tô Bạch tựa ở cửa, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Cát Tường, hòa thượng chậm rãi rời khỏi nơi này, hiển nhiên Cát Tường cũng không muốn để cho hòa thượng vào trong nhà, hòa thượng đương nhiên sẽ không cưỡng cầu, anh ta rất dứt khoát rời đi.

Chờ sau khi cánh cửa bị đóng lại, Cát Tường vươn móng vuốt của mình ra, lôi Tô Bạch đến trên mặt thảm trong phòng khách. Nó không lôi Tô Bạch về giường, bởi vì tiểu gia hỏa vừa tự mình chơi xếp gỗ mệt mỏi, lúc này đang ngủ thiếp đi. Tiểu gia hỏa đang ở tuổi lớn, cần được ngủ đầy đủ, về điểm này, Cát Tường rất coi trọng.

Có lẽ bởi vì lần này Tô Bạch chỉ bị trọng thương, không nguy hiểm đến sinh mạng, cho nên tiểu gia hỏa cũng không cảm ứng được, cậu bé vẫn tiếp tục ngủ say sưa.

Cát Tường còn nhớ rất rõ lần trước, lúc Tô Bạch sắp sửa chết đi, tiểu gia hỏa rất nôn nóng, cuối cùng chính nó đã mô phỏng khí tức của Lệ Chi ở London để cứu lấy Tô Bạch.

Cát Tường đi vòng quanh Tô Bạch đang nằm hôn mê trên thảm vài lần, thậm chí móng vuốt mèo của nó còn đè lên mặt Tô Bạch, có chút giống như đang tức giận chỉ trích, ý tứ tương đương với đang nói, hắn đang làm cái quái gì thế, có thể sống yên ổn một chút không, mỗi lần sau khi gây chuyện đều biến chính mình thành dáng vẻ trọng thương trở về.

Lúc này Tô Bạch quả thật có chút suy yếu, hòa thượng mới nói, loại thương tổn này, trừ khi gặp được cường giả chân chính nguyện ý ra tay, nếu không Tô Bạch sẽ phải nằm trên giường chờ đợi thế giới chuyện xưa tiếp theo, mới có thể khôi phục lại hoàn toàn.

Bỗng nhiên Cát Tường dừng bước chân mèo của mình lại, nó liếc thoáng qua Tô Bạch, lại nhìn về phía thảm, mắt mèo không ngừng đảo quanh, giống như là đang do dự và chần chờ điều gì đó, thế nhưng ngay sau đó, nó dường như đã hạ quyết tâm, lẳng lặng quay về phòng ngủ, rất nhanh lại đi ra.

Lúc đi ra, trong miệng Cát Tường ngậm lấy bức tranh kia, từng bước đi đến bên người Tô Bạch, nó buông bức tranh ra, ngồi xổm xuống bên cạnh, nó liếm móng vuốt của chính mình, sau đó lại chải chuốt bộ lông mèo của mình mấy lần, cuối cùng nó không nhịn được, rón rén đến bên cạnh Tô Bạch, mở bức tranh kia ra, trực tiếp để lên ngực Tô Bạch.

Ngay sau đó, móng vuốt mèo nhẹ nhàng ấn một cái lên trên bức tranh…

Đối với bức tranh này, Cát Tường vẫn luôn yêu thích không buông tay, trong ngày thường, những lúc rảnh rỗi không làm chuyện gì, nó thường ngậm lấy bức tranh này đi ra ngoài, vừa phơi nắng, vừa "thưởng thức" tranh.

Trước đó, lúc Tiểu Lâm muốn lấy bức tranh này, bị Cát Tường trực tiếp làm cho trọng thương, nếu không phải nó kiêng kỵ thân phận thính giả của Tiểu Lâm, khả năng lúc đấy, Tiểu Lâm không chỉ đơn giản là bị trọng thương như vậy.

Lúc trước, Tô Bạch đã từng tiến vào bức tranh trong một thời gian ngắn ngủi, cảnh trong tranh có thể khiến cho người ta cảm thấy mê muội, thậm chí còn đến mức độ không thể tự kiềm chế.

Chương 437 Làm Chuyện Mèo

Sau đó, Tô Bạch vẫn luôn không muốn đi trải nghiệm thêm lần nào nữa, bức tranh này rất thần kỳ, cũng rất huyền ảo, thậm chí còn có bức tranh sơn dầu vẽ bóng lưng của hắn và mẹ do cha vẽ, những thứ này giống như chiếc rương đồng mà lúc trước Tô Bạch cầm đến tay, đều chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không thể đùa bỡn. Ít nhất, hiện tại đối với bức tranh này, Tô Bạch vẫn mang theo một loại cảm giác bài xích thật sâu. Hơn nữa Cát Tường cũng biết rất rõ ràng điểm này, cho nên nó vẫn luôn không để Tô Bạch tiến hành lần thử nghiệm thứ hai.

Thế nhưng, trên thực tế, con mèo này vẫn luôn canh cánh trong lòng. Cát Tường vẫn luôn nghiên cứu bức tranh này, tuyệt đối không phải chỉ là nghiên cứu một cách thuần túy, nó rất hy vọng có thể tìm được đối tượng thí nghiệm, hoặc là nói, ở trong mắt Cát Tường, bức tranh này là một thứ đồ tốt, đồ tốt thì không nỡ lòng chia sẻ với người ngoài, lấy tính tình của Cát Tường, nó cũng không có khả năng đi ra ngoài tìm một thính giả khác để thử nghiệm.

Mặt khác, bên trong này liên lụy đến qua nhiều thứ, dù sao bức tranh này cũng là do Tô Bạch hao hết tâm tư lấy về, hơn nữa còn là đoạt được từ trong tay của người khác về. Tô Bạch để cho nó nhìn và thưởng thức là một chuyện, nếu như chính mình lấy ra tìm một người khác làm thí nghiệm lại là một chuyện khác. Ở chung một thời gian dài như thế, tuy cả Cát Tường và Tô Bạch đều không thích dáng vẻ của đối phương, nhưng lại rất rõ ràng tính cách của nhau.

Hiện tại Tô Bạch hôn mê, hôn mê bất tỉnh, Cát Tường cảm thấy cơ hội của mình đến rồi.

Móng vuốt mèo nhẹ nhàng đè xuống bức tranh kia, theo sau đó, bức tranh xuất hiện một ánh sáng màu đen nhạt, tiếp theo, loại ánh sáng này không ngừng khuếch tán ra, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể của Tô Bạch.

- Khụ… Khụ…

Hiện tại ý thức của Tô Bạch còn rất mơ hồ, nhưng bây giờ hắn có một loại cảm giác, dường như tất cả mọi thứ xung quanh đang không ngừng trở nên rõ ràng.

Bên trong bức tranh kia đang hiện ra một nhà giam lạnh lẽo. Mặt trên điêu khắc bức chân dung của từng nhân vật từ bi, mang theo một loại cảm xúc thượng đế cứu vớt người đời. Thế nhưng ở trên vách tường của nhà giam này đang có một người bị gắt gao đóng đinh lại, chỉ là người này không phải là Jesus, cũng không thể nào là Jesus, bởi vì trên người hắn tản ra một loại hơi thở tà ác, bẩn thỉu, cũng không phải là loại dơ bẩn theo nghĩa thông thường, mà chính là một loại cảm giác cho dù bất kỳ một người bình thường nào đi qua nơi này đều sẽ cảm thấy choáng váng, bài xích và buồn nôn, giống như vào lúc này máu tươi trên người họ đều trở nên sền sệt và ô uế.

Đây là tình cảnh ở trong bức tranh, mà Tô Bạch thì đang ở trong đó.

Ánh mắt của hắn đang bắt đầu tập trung, tất cả mọi giác quan trên người hắn cũng dần dần khôi phục, Cát Tường đứng ở bên cạnh bức tranh nhìn thấy ở trong đó, Tô Bạch đang chậm rãi ngẩng đầu lên, Tô Bạch mặc một thân quần áo màu đen, trên mặt hắn mang theo một chiếc mặt nạ sắt, che khuất đi gương mặt của hắn, thế nhưng bức tranh đang chuyển động, chỉ là loại chuyển động này không quá rõ ràng, nhưng vẫn có

thể nhìn thấy rõ được động tác chậm rãi ngẩng đầu lên của Tô Bạch.

Cát Tường có chút kích động, nó giống như một học giả cao tuổi, đối với đồ vật mình nghiên cứu ra được, đang từng bước đi theo quỹ đạo mà cảm thấy hưng phấn, nó ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Bạch, một bên vừa nhìn chằm chằm vào bức tranh, một bên chải chuốt bộ lông.

Lạnh lẽo, rộng lớn, tàn khốc.

Đây là nhà giam sao?

Ánh mắt mờ mịt của Tô Bạch nhìn bốn xung quanh phòng.

Chẳng lẽ hắn hôn mê rất lâu, sau đó trong lúc hôn mê, hắn đi vào thế giới chuyện xưa rồi ư?

Tô Bạch không thể nghĩ ra được, chính mình lại bị Cát Tường làm chuyện mèo, một lần nữa đi vào trong bức tranh kia. Hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ đến chuyện, có phải mình đã đi vào thế giới chuyện xưa rồi hay không?

Cơ thể hắn rất đau đớn, dẫn đến một loại cảm giác chết lặng, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ nặng trĩu khiến cho cổ hắn phải chịu áp lực thật lớn.

Trong không khí tràn ngập một loại hơi thở mục nát và tan hoang, loại cảm giác bị đè nén này khiến cho Tô Bạch rất không thích, hắn thử sử dụng sức lực trên người mình.

Ầm!

Vào lúc này nhà giam bỗng nhiên chấn động, phát ra tiếng ma sát chói tai. Ngay sau đó, những bức tranh trên vách tường nhà giam trở nên sống động, từng bức chân dung từ bi đang không ngừng phóng thích ra hơi thở thuộc về mình, loại hơi thở này thánh khiết đến tột đỉnh, cũng khiến cho Tô Bạch cảm nhận được một loại khó chịu và giày vò xuất phát từ sâu trong

nội tâm. Đối với hắn mà nói, loại hơi thở này chính là thứ mà Tô Bạch ghét nhất.

Đúng vào lúc này, huyết thống Vampire bắt đầu vận chuyển. Thế nhưng rất nhanh, Tô Bạch liền phát hiện ra, có một lực lượng sấm sét đang không ngừng từ trong chiếc đinh đang đóng trên người mình lưu chuyển ra. Không ngừng đánh lên người hắn, không ngừng kích thích đến linh hồn của hắn, trong nháy mắt đau đớn, thống khổ ập đến khiến Tô Bạch vô thức dừng lại hành động lúc trước của mình.

Cảm giác bất lực không ngừng đánh tới.

Một loại ngủ say vĩnh cửu, một loại phong bế trong thời gian dài.

Tô Bạch cảm thấy mình giống như một món đồ cổ, không muốn người nào biết được, bị chôn vùi ở một góc nào đó trên thế giới, giống như một người bình thường sẽ vĩnh viễn không hiểu được cảm giác bị giam là như thế nào, đây là một loại tra tấn khiến cho người bình thường khó lòng mà chịu đựng được.

Cũng may, thời gian, giống như không để Tô Bạch kìm nén quá lâu.

Ở trong mắt Tô Bạch, đây là do Phát Thanh Khủng Bố vì muốn theo đuổi tính chất chuyện xưa, cho nên nó không có khả năng để một thính giả cứ thế bị giam cầm trong một nhà tù, nhìn hắn bị ép đến phát điên.

Bên ngoài nhà giam truyền đến từng tiếng bước chân, chẳng mấy chốc, cánh cửa sắt bị mở ra, bảy, tám người mặc áo giáp kỵ sĩ cổ xưa đi vào, trên người bọn họ tản ra một loại hơi thở cổ xưa và khí tức tang thương, bên trên áo giáp sắt cũng lưu lại dấu vết của năm tháng.

Sau đó là năm tên hồng y giáo chủ.

Trên người Tô Bạch bị tất cả năm cây đinh chế trụ, hai cổ tay, hai cổ chân và một cái ở trước ngực. Tay của năm hồng y giáo chủ đặt lần lượt lên từng chiếc đinh, ngay sau đó, chiếc đinh tách rời khỏi vách tường, thế nhưng Tô Bạch vẫn không thể di chuyển, dường như hắn đã bị dùng thuật định thân lên người.

Hai kỵ sĩ đi đến, nâng Tô Bạch lên, bắt đầu đi ra phía bên ngoài nhà giam.

Thời gian dần trôi qua, Tô Bạch bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc đây có phải là thế giới chuyện xưa hay không?

Bởi vì phong cách của thế giới chuyện xưa hình như không quá giống với nơi này, chẳng lẽ Phát Thanh Khủng Bố lại thay đổi hứng thú, cho nên mới cố ý tạo ra cảnh tượng như thế này ư?

Đi ra khỏi nhà giam, trong nháy mắt ánh nắng lập tức chiếu vào, khiến cho Tô Bạch không thích ứng được, chính mình giống như một con chuột bị giam cầm trong nhà tù dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm tháng, bỗng nhiên gặp phải ánh nắng mặt trời, nói cho cùng khiến hắn cảm thấy không thoải mái. Đồng thời, sự phản cảm và bài xích đến từ sâu trong huyết thống của hắn cũng không ngừng hiện ra, điều này khiến bản thân Tô Bạch cảm thấy rất kỳ quái, huyết thống Vampire của hắn là từ cửa hàng trên wechat đổi lấy, không sợ và không bài xích ánh nắng mặt trời, nhưng vì sao hiện tại hắn lại có loại tâm trạng này?

Chương 438 Giọt Máu Cuối Cùng

Chẳng lẽ nói, ánh nắng mặt trời của thế giới này không giống với trong hiện thực?

Tô Bạch cảm thấy đầu óc và dây thần kinh của mình còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, luôn có một loại cảm giác không chân thực, giống như đang nằm mơ vậy.

Tô Bạch được đưa đến bên trên một tòa đài cao, nơi này gồm có 13 tầng, mỗi tầng đều có một hàng kỵ sĩ đứng ở đó, xung quanh có mấy trăm kỵ sĩ, lộ ra dáng vẻ nghiêm túc, chung quanh nơi này tràn ngập một bầu không khí xơ xác tiêu điều.

Thực lực của những kỵ sĩ này đều không tồi, trên người bọn họ tản ra một loại hơi thở thâm trầm, bây giờ có tất cả khoảng 400 – 500 kỵ sĩ đang dùng phương thức chỉnh tề giống như lúc ra chiến trận bao quanh nơi này.

Quả thực có thể coi là vô cùng phô trương.

Trên mặt Tô Bạch còn đeo một chiếc mặt nạ sắt, lúc này một kỵ sĩ mặc áo giáp sắt viền vàng đi đến, dùng dao găm của mình để cậy chiếc mặt nạ sắt trên mặt Tô Bạch ra, sau đó tháo nó xuống.

Ánh nắng mặt trời bắt đầu chiếu lên mặt Tô Bạch, mất đi sự trói buộc của mặt nạ, Tô Bạch cảm thấy hô hấp của mình trở nên thông thuận hơn nhiều.

Trên thực tế thân thể của hắn đã sớm mục nát, giống như là bị trúng độc vậy, nhưng một bên thân thể của hắn đang mục

nát, đồng thời một bên vẫn đang không ngừng tái sinh, điều này đã đạt đến một loại trạng thái cân bằng.

Một màn này, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, dường như chính mình đã từng nhìn thấy hoặc là trải qua, tóm lại, đây giống như đã từng quen thuộc vậy.

Xung quanh không ngừng có tiếng hát vang lên, mang theo thánh khiết và trang nghiêm, tạo nên một bầu không khí thần thánh, thế nhưng âm thanh này, ở trong tai của Tô Bạch lại có chút chói tai, khiến cho trong lòng hắn cảm thấy bực bội, cảm xúc không ngừng dâng lên.

Một hồng y giáo chủ xuất hiện, thậm chí còn có một lão giả đầu đội vương miện xuất hiện ở đây, đây là trang phục của giáo hoàng.

Đây rốt cuộc là niên đại nào?

Đây rốt cuộc là thế giới chuyện xưa nào?

Hiện tại trong lòng Tô Bạch rất chần chờ và mơ hồ, cảm giác ngơ ngác vẫn luôn không biến mất.

Lúc này giáo hoàng bắt đầu nói gì đó, giống như là đang cầu khẩn gì với thượng đế, chẳng qua Tô Bạch rõ ràng, đối tượng cầu nguyện là chính mình.

Chẳng mấy chốc có hai tên hồng y giáo chủ xuất hiện bên cạnh Tô Bạch, Tô Bạch bị trói lên cây cột trên đài cao, xung quanh bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa nóng rực, đây là ngọn lửa có thể thiêu cháy linh hồn, là màu đỏ, mang theo hương vị thẩm phán.

Hai hồng y giáo chủ khống chế ngọn lửa kia không ngừng chui vào trong cơ thể của Tô Bạch.

Cảm giác đau đến thấu xương không ngừng ập đến, giống như từng đôi bàn tay đang xé rách người hắn, sau đó đi vào

trong, xoắn nát mọi thứ trong cơ thể hắn.

Thế nhưng từ đáy lòng Tô Bạch hiện ra một loại cuồng ngạo, Tô Bạch phát ra tiếng cười, thế nhưng tiếng cười kia lại khiến cho bản thân hắn cảm thấy lạ lẫm.

Giờ phút này đây, một tia chớp lóe lên trong đầu Tô Bạch, bản thân hắn đang từ trạng thái ngơ ngác bỗng nhiên tỉnh táo lại, Tô Bạch rốt cuộc cũng hiểu vì sao hắn lại cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc.

Cảnh tượng này,

Thử nghiệm này,

Lúc trước, khi hắn dung hợp giọt máu Vampire cao cấp vào bên trong cơ thể mình, hắn đã từng nhìn thấy qua, đây là đoạn trí nhớ được khắc sâu trong giọt máu Vampire kia.

Thế nhưng, rốt cuộc chuyện này là sao, tại sao chính mình lại một lần nữa trải qua cảnh tượng này?

Lúc trước khi Tô Bạch dung hợp với giọt máu Vampire đổi được từ trong tay mập mạp, trong đầu hắn đã xuất hiện những hình ảnh này. Rốt cuộc chủ nhân của giọt máu kia là ai, Tô Bạch không rõ ràng cho lắm, chỉ là từ những hình ảnh này và kinh nghiệm của bản thân, Tô Bạch có thể cảm nhận ra được, lúc trước chủ nhân của giọt máu kia là một nhân vật kiêu căng khó thuần.

Hình ảnh thân thể không ngừng ở trong trạng thái cân bằng giữa mục nát và tái sinh khi đó cũng đủ khiến Tô Bạch có một loại cảm giác giật nảy mình, bởi vì cùng là người có huyết thống Vampire, Tô Bạch càng thêm rõ ràng loại cảnh giới này đáng sợ như thế nào. Với điều kiện tiên quyết là không đạt được sự bổ sung nào đến từ bên ngoài, còn có được sức sống khủng khiếp và năng lực tái sinh đáng sợ như thế, nói một cách đơn giản, đây thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua cho đến tận bây giờ, Tô Bạch vẫn không biết vì sao mình lại một lần nữa trải qua cảnh tượng này, hơn nữa lần này rõ ràng càng thêm chân thật hơn, đồng thời còn có một vài chi tiết khác với lúc hắn dung hợp giọt máu Vampire kia, thậm chí Tô Bạch còn có một loại cảm giác cảnh tượng này bị thay đổi, có rất nhiều chỗ bị sửa đổi.

Cảm giác nóng rực từ ngọn lửa truyền đến khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất khó chịu, thế nhưng chủ nhân chân chính của cơ thể này lại hiện ra một loại điên cuồng, mang theo một loại miệt thị và nhìn đời bằng nửa con mắt, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, sau đó tất cả ngọn lửa này đều bị hắn thu vào trong cơ thể của mình, làn da của hắn bắt đầu trở nên đỏ thẫm, đồng thời chuyển sang màu đỏ còn có đôi mắt của hắn. Lúc này đây, trong tầm mắt của Tô Bạch đều là một màu đỏ tươi, đây là một loại điên cuồng, một loại kiệt ngạo phát ra từ nơi sâu thẳm trong nội tâm.

Không có hò hét.

Không có rít gào.

Xung quanh là mấy trăm kỵ sĩ cường đại.

Bốn phía là một hàng hồng y giáo chủ.

Giáo hoàng tự mình tiến hành cầu nguyện.

Ở trong một khung cảnh trang nghiêm như thế, Tô Bạch rõ ràng có thể cảm nhận được loại giày vò đáng sợ đến cực điểm, thế nhưng, trong người chủ nhân của cỗ thân thể này đồng thời tồn tại loại tâm thái nội liễm và làm càn mới là chỗ khiến cho Tô Bạch cảm thấy kích thích.

Vampire kiêu ngạo, Vampire cao quý, vào lúc này đây, tất cả đều được thể hiện đầy đủ, cho dù thân thể có bị giam hãm trong nhà tù, cho dù kết quả đã định sẵn, ta vẫn giống như cũ, cố gắng hết sức,

Bất từ bất diệt!

Đây không phải là công pháp gì, cũng không phải là ma pháp của Vampire, càng không phải là quỹ tích lưu chuyển của huyết dịch gì đó, Tô Bạch không nhận ra được bất kỳ điều gì trong những thứ này, thứ duy nhất mà hắn có thể cảm nhận được chính là tâm tính của chủ nhân cơ thể này.

Một ngọn lửa màu vàng từ trên trời hạ xuống, hai tên hồng y giáo chủ chủ động nghênh đón, lấy chính mình làm vật trung gian, hấp dẫn nó đến, chính mình cháy, đài cao cháy, lúc này trong tầm mắt của Tô Bạch đều là màu vàng chói mắt.

Cơ thể này đang bắt đầu chậm rãi suy yếu, sinh cơ không cách nào cung ứng đủ, bắt đầu đi xuống con đường lao dốc.

Mấy trăm kỵ sĩ xung quanh đồng thời quỳ một chân xuống, ca ngợi công đức của thượng đế, vào lúc này giáo hoàng đặt một tay ở vị trí trước ngực, cảm tạ thượng đế đã đáp lại lời cầu nguyện của mình.

Hai tên hồng y giáo chủ đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, trên đài cao, chủ nhân của cơ thể này cũng giống như thế, dần dần bị hòa tan, xương tủy đều bay mất, máu trong người bốc hơi, dường như tất cả mọi dấu vết đều biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng mà trên đài cao, có một giọt máu tươi đang ngưng tụ lại thành hình tròn, từ trong khe hở rơi xuống, không muốn để ai biết, nhất định không muốn để ai biết, Tô Bạch rõ ràng, giọt máu cuối cùng này, chính là giọt máu mà mình đã đổi được từ chỗ của mập mạp.

Chương 439 Một Người Bạn Rời Đi

Giống như một vở kịch, vào lúc này, cuối cùng cũng nói lời chào cảm ơn, thị giác của Tô Bạch dần dần trở nên mơ hồ, suy nghĩ của hắn bắt đầu không ngừng dâng lên. Bầu trời xanh thăm thẳm, Tô Bạch đang không ngừng bay lên, ngay sau đó Tô Bạch cảm giác được bầu trời xanh thăm thẳm kia, thật ra là một mặt biển, chính bản thân hắn đang ở nơi sâu nhất của đáy biển, cảm giác ngạt thở và sự tĩnh mịch đáng sợ không ngừng thúc giục Tô Bạch nổi lên, cuối cùng một luồng không khí mát mẻ tràn vào khoang mũi của hắn.

- Phù… Phù…

Tô Bạch tỉnh lại, trước ngực không ngừng phập phồng, hơi thở nặng nề.

Bản thân hắn đang nằm trên thảm, nơi này chính là văn phòng thám tử tư của hắn.

- Đây thật sự chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Tô Bạch muốn đứng lên, thế nhưng hắn lại cảm nhận được một loại đau đớn toàn thân, dường như cả người hắn đều vỡ vụn, chẳng qua là mượn lực dính vào, miễn cưỡng chắp vá lên.

Thật đau…

Có lẽ bệnh lâu thành y, Tô Bạch đã trải qua không ít lần bị thương nặng, cho nên chính bản thân hắn cũng có thể đánh giá đại khái thương thế hiện tại của mình, Tô Bạch rất rõ ràng, loại thương thế này, trừ khi là hắn gặp được kỳ ngộ gì đó, nếu

không, quả thật chỉ có thể chờ đến thế giới chuyện xưa tiếp theo, được Phát Thanh Khủng Bố hỗ trợ khôi phục lại.

Tô Bạch kiểm tra qua tình hình trong cơ thể hắn. Trên thực tế, huyết thống cương thi không bị ảnh hưởng quá lớn, bởi vì huyết thống cương thi càng nhiều hơn chính là tồn tại trong máu thịt của hắn, trụ thể cường hóa của bản thân hắn, thật ra vẫn là huyết thống Vampire, lần này tự bạo gây ra ảnh hưởng lớn đối với huyết thống Vampire trên người hắn. Ở nơi sâu xa, huyết thống của hắn đã rách tả tơi, điều đó mang đến khó khăn lớn trong việc thăng cấp sau này, nhất là đối với Tô Bạch, một người không thể dùng đến điểm cốt truyện để đổi lấy đồ cường hóa trong cửa hàng trên wechat, ảnh hưởng này lại càng lớn hơn.

Nhưng dường như bởi vì trước đó hắn đã trải qua cảnh trong mơ kia, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy được, tình huống hiện tại của mình, quả thật không phải là chuyện lớn gì, so với tâm thái của người trong mơ kia, vào thời điểm này chính mình lại đi ăn năn hối hận, ngược lại có chút không quá phóng khoáng.

Tô Bạch chống tay lên mặt đất, dự định đứng lên, sau khi thất bại hai lần, Tô Bạch lảo đảo ngồi dậy, cả người tựa vào sofa, giống như đã hao hết sức lực trên người.

Hiện tại cũng chỉ có thể có dáng vẻ này, trong lòng hắn không có bao nhiêu mất mát, cũng không có cái gọi là hối hận, cho dù chính bản thân Tô Bạch cũng phải thừa nhận, trước đó hắn lựa chọn tự bạo, quả thật có chút xúc động, chẳng qua hắn đã quá nhiều lần làm chuyện manh động, ít nhất hiện tại hắn còn sống, mà Phương Văn Hải đã đi gặp quỷ rồi.

Vấn đề căn nhà của Phương Văn Hải và sống chết của Tiểu Lâm, Tô Bạch còn không biết cuối cùng sẽ có kết quả gì,

nhưng sau khi đám người mập mạp sắp xếp xong mọi chuyện, bọn họ hẳn là sẽ tới nơi này tìm hắn.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, ở trong thị giác của Tô Bạch, hắn có thể nhìn thấy tiểu gia hỏa đang chổng mông lên trời, bên miệng nước dãi chảy ròng ròng, ở trên giường nằm ngáy o o.

Thời gian chơi và nghỉ ngơi của tiểu gia hỏa có liên quan đến Tô Bạch, ngày bình thường lúc Tô Bạch ở nhà, buổi tối sẽ cùng chơi với cậu bé một lúc, đến giờ sẽ cho tiểu gia hỏa đi ngủ, thời gian chơi và nghỉ ngơi của tiểu gia hỏa quy luật hơn nhiều, Chẳng qua sau mấy ngày Tô Bạch bận rộn không về nhà, tiểu gia hỏa tự mình chơi một mình, xem siêu nhân điện quang rồi chơi xếp gỗ, lúc nào mệt mỏi sẽ ngủ thiếp đi. Ở phương diện này, Cát Tường rất chiều cậu bé, không quan tâm vấn đề này lắm, dù sao trong mắt của Cát Tường, tiểu gia hỏa ăn no rồi chơi, chơi mệt rồi ngủ, như thế đã là rất giỏi.

Cát Tường đẩy cửa phòng ngủ ra, trong miệng Cát Tường ngậm một chai nước, nó đi đến trước mặt Tô Bạch rồi buông xuống, sau đó quay người đi vào phòng ngủ.

Tô Bạch đưa tay ra cầm chai nước lên, hơi nghi hoặc một chút.

Hôm nay con mèo này có gì đó kỳ lạ?

Tô Bạch uống một ngụm nước, đúng lúc này, điện thoại bàn của Tô Bạch đổ chuông, lúc Tô Bạch tự bạo, điện thoại di động của hắn đã bị phá hủy, chẳng qua số máy bàn này, thật đúng là không có ai gọi tới, dù sao hắn chưa có quảng cáo văn phòng thám tử tư này ra ngoài, ngay cả đám người mập mạp cũng không biết.

Tô Bạch muốn đứng lên nghe điện thoại, lại phát hiện ra mình hữu tâm vô lực, máy điện thoại bàn được đặt trên bàn làm việc, Tô Bạch phải đứng lên mới có thể nghe thấy được,

nhưng đối với trạng thái hiện tại của hắn mà nói, quả thực quá gian nan, cũng không biết là ai đưa hắn về, lại không tiện tay mời luôn một hộ lý cho hắn.

Trong lòng Tô Bạch oán giận.

"Cát Tường, Cát Tường…"

Thật sự không còn cách nào khác, Tô Bạch chỉ có thể gọi con mèo kia.

Con mèo kia thật đúng là đi ra, mắt nó nhìn thoáng qua chiếc điện thoại đang đổ chuông, sau đó lập tức nhảy lên bàn, dùng đuôi quét xuống, máy bàn rơi xuống trước mặt Tô Bạch, may mắn dây đủ dài, cho nên hắn mới có thể nghe được điện thoại.

Hôm nay con mèo này quả thật ngoan quá mức!

Trong lòng Tô Bạch cảm thấy buồn bực, ngày thường Cát Tường và hắn chính là nước sông không phạm nước giếng, thậm chí Tô Bạch còn nghĩ, nếu không phải có sự tồn tại của tiểu gia hỏa, có lẽ Cát Tường đã sớm rời đi, nhưng hôm nay, nó thật đúng là có dáng vẻ của thú cưng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại dừng, hẳn là do đối phương gọi quá lâu, chính mình lại không nghe máy, cho nên tự động tắt.

Tô Bạch không vội, cơ thể dịch chuyển về phía sofa, trong lòng thở dài, hắn từ một người có năng lực thần thánh trong mắt người đời biến thành một kẻ tàn phế, chuyển biến này, thật đúng là đột ngột, bản thân hắn cũng không quen.

Đoán chừng cho dù có khôi phục, hắn nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng đi lại được, mấy công việc nặng nhọc hao tốn thể lực, khả năng đều không làm được.

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, chuông điện thoại lại vang lên.

Tô Bạch nhấc máy lên nghe.

- Alo, Tô Bạch, là cậu à, là cậu đúng không?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Sở Triệu, giống như còn mang theo nghẹn ngào.

Lấy thân phận của Sở Triệu để điều tra ra máy bàn của Tô Bạch là chuyện rất dễ dàng.

- Tôi đây.

Tô Bạch trả lời.

- Tôi không gọi vào di động cho cậu được, chỉ có thể thử gọi đến máy bàn trong văn phòng làm việc của cậu.

- Có chuyện gì thế?

Tô Bạch hỏi, hiển nhiên Tô Bạch cũng cảm nhận được lúc này cảm xúc của Sở Triệu có chút không đúng, mang theo sợ hãi, e ngại, và… Thương tâm gần chết.

- Huân Nhi, Huân Nhi xảy ra chuyện rồi.

Sở Triệu nói:

- Tôi nhớ được cô ấy sẽ vào thế giới chuyện xưa tiếp theo sau tôi hai ngày, hôm nay tôi gọi điện thoại cho cô ấy, kết quả mẹ cô ấy nghe điện thoại, tôi hỏi Huân Nhi đang ở đâu, lúc đó mẹ của cô ấy đã òa khóc.

- Chờ sau khi mẹ cô ấy khóc xong, bên cạnh có một người đàn ông cầm điện thoại mắng tôi, nói con gái ông ấy đã xảy ra tai nạn giao thông, qua đời được nửa năm rồi, vì sao tôi còn muốn gọi điện thoại đến, cố ý kích thích vợ ông ấy.

- Đó là cha mẹ của Huân Nhi, bọn họ nói sau khi Huân Nhi qua đời, bọn họ vẫn luôn giữ điện thoại của cô ấy, mỗi ngày

đều sạc pin, mang theo bên người để tưởng niệm.

- Tôi vừa đi thăm dò ở chỗ bạn bè và nơi làm việc của Huân Nhi, từ nơi đó xác nhận được tin tức, ở trong ấn tượng của bọn họ, Huân Nhi thật sự đã qua đời từ nửa năm trước, rất nhiều bạn học và đồng nghiệp đã đến chia buồn.

Tô Bạch cắn chặt môi, máu tươi tràn ra.

Làm một thính giả, Tô Bạch đương nhiên biết rõ điều đó có nghĩa là gì, điều này có nghĩa, Huân Nhi đã chết trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố trực tiếp sửa đổi ảnh hưởng và tồn tại của Huân Nhi trong thế giới hiện thực, như vậy ảnh hưởng của việc thính giả đột nhiên qua đời sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Thậm chí là… Lặng yên không một tiếng động.

Chương 440 Có Phải Người Nên Chết Là Tôi

Tô Bạch chỉ cảm thấy hơi thở của mình trở nên nặng nề hơn nhiều, ở sâu trong nội tâm hắn ẩn chứa đau đớn.

Những ký ức liên quan đến Huân Nhi không ngừng ùa về trong tâm trí hắn, Huân Nhi là một cô gái rất độc lập, kiêu ngạo, cũng rất kiên cường. Phụ nữ ở trong các gia tộc lớn, rất ít người có đủ tài năng lấy được tư nguyên của gia tộc. Nhưng Huân Nhi là một trường hợp đặc biệt, cô ta cứ thế dựa vào sự ưu tú của chính mình, vượt qua những người anh trai trong nhà, bộc lộ hết tài năng, từng bước đi đến địa vị ngày hôm nay.

Nếu như không phải bỗng nhiên gia nhập Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch tin tưởng tương lai của Huân Nhi, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng được.

Thế nhưng hiện tại cô ta đã chết.

Cái Phát Thanh Khủng Bố chết tiệt này!

Lửa giận trong lòng Tô Bạch không ngừng dâng lên, mang theo một loại cảm giác ngột ngạt khó mà phát tiết được, bởi vì Huân Nhi chết trong thế giới chuyện xưa, bọn họ rất khó có thể tìm ra được nguyên nhân cái chết Huân Nhi. Cho dù Huân Nhi bị nguy hiểm trong thế giới chuyện xưa giết chết, hay là bị thính giả hại chết, đứng ở địa vị của Tô Bạch bây giờ, hắn không cách nào đi báo thù, cũng không có năng lực đi báo thù.

Cảnh tượng bốn người bọn họ cùng nhau thành lập nên câu lạc bộ giết người vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mặt Tô Bạch. Lúc ba người hắn, Sở Triệu, Huân Nhi đều trở thành thính giả,

Tô Bạch đã từng nghĩ đến một ngày này, chỉ là hắn không ngờ đến, ngày này lại đến đột ngột như thế, khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

Thì ra, bọn họ cũng sẽ chết.

Trong mắt Tô Bạch lóe lên một màu xám xịt.

- Tô Bạch, bây giờ cậu đang ở trong văn phòng làm việc à? Tôi chuẩn bị lái xe đến dưới chung cư rồi, cậu nhanh xuống đây đi.

Quan hệ giữa Huân Nhi và Sở Triệu rất tốt, Huân Nhi đột nhiên rời đi như thế, tâm trạng của Sở Triệu nhất định là không dễ chịu. Đương nhiên giữa Tô Bạch và Huân Nhi còn có một phần tình cảm nhàn nhạt. Huân Nhi không chút nào che giấu tình cảm của chính mình với Tô Bạch, thế nhưng mỗi lần Tô Bạch đều rất thẳng thắn, dứt khoát từ chối, nói là sợ phụ lòng cô ta, nhưng trên thực tế, Tô Bạch sợ hãi, trốn tránh khỏi gánh vác trách nhiệm.

Cha mẹ hắn mất sớm, bản thân hắn đã có thói quen một mình, thậm chí chính mình còn quen thuộc với việc bệnh tâm thần ngẫu nhiên phát tác. Tiểu gia hỏa cũng giống như hắn, bơ vơ không nơi nương tựa, cho nên hai người bọn họ có thể tụ lại một chỗ, sống nương tựa vào nhau. Nếu như hắn cũng chết, để lại một mình tiểu gia hỏa, đây chính là mệnh của cậu bé, ít nhất lúc ở chung với tiểu gia hỏa, Tô Bạch sẽ cố gắng hết sức để làm một người cha, giữa bọn họ không có quá nhiều áy náy và thua thiệt.

Nhưng quan hệ nam nữ lại không giống thế, sẽ không ngừng tiếp tục dây dưa. Tô Bạch từng tự hỏi lòng mình, rốt cuộc hắn thật sự không có một chút tình cảm nào với Huân Nhi, hay là trên thực tế, hắn càng yêu bản thân mình hơn. Tình nguyện làm tổn thương lòng tự trọng của một cô gái cũng

không nguyện ý để chính bản thân mình có nhiều thêm một phần lo lắng.

Nhất là sau khi Huân Nhi cũng đi vào Phát Thanh Khủng Bố, một người phụ nữ, bề ngoài có mạnh mẽ, kiên cường đến đâu, chỉ sợ sâu trong nội tâm vẫn là thấp thỏm bất an, mà bản thân hắn vẫn giống như cũ, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không quan tâm.

Tô Bạch chậm rãi siết chặt tay, hắn muốn thử đứng lên, nhưng lại một lần nữa thất bại, cơ thể của hắn vẫn giống như vỡ vụn thành từng mảnh, nhưng một phút sau, Tô Bạch cắn chặt răng, gắng gượng chống đỡ, trên người hắn không ngừng có máu tươi tràn ra, máu tươi dần dần thấm đẫm quần áo của hắn. Vào lúc này, dáng vẻ của Tô Bạch rất đáng sợ.

Thế nhưng lần đứng lên này thật sự đã hao tốn hết tất cả sức lực của hắn, Tô Bạch thử bước đi, nhưng không được, hậu quả của việc cố gắng thử đi một bước chính là cả người ngã xuống.

- Sở Triệu, cậu lên đón tôi xuống dưới, tôi bị thương nặng.

Tô Bạch nói vào trong điện thoại.

Đại khái khoảng mười phút sau, Sở Triệu mở cửa văn phòng thám tử tư đi vào, nhìn Tô Bạch đang gắng gượng đứng lên với sắc mặt dữ tợn, Sở Triệu giật mình, anh ta lập tức đi đến đỡ Tô Bạch.

- Cậu sao thế? Cậu đừng dọa tôi, Huân Nhi đã không còn ở đây, cậu không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

- Huân Nhi có mộ không?

Tô Bạch hỏi.

Nếu Phát Thanh Khủng Bố đã sửa đổi một số chuyện trong thế giới hiện thực, xóa đi lực ảnh hưởng của cái chết mà Huân

Nhi mang đến, như vậy ở trong thế giới hiện thực, Huân Nhi hẳn là có mộ bia.

- Có, tôi đã nghe ngóng được vị trí, ở ngay nghĩa trang Tây Bắc, bây giờ cậu có đi được không?

- Tôi không chết được.

- Được.

Sở Triệu cứ như thế đỡ lấy Tô Bạch đi ra ngoài, hai người dùng thang máy đi xuống dưới, mãi cho đến bãi đỗ xe, sau đó lên xe của Sở Triệu.

Tô Bạch được Sở Triệu đỡ lên ghế lái phụ, trên người hắn vẫn không ngừng tràn ra máu tươi, hiện tại ngay cả đối với việc bất kỳ lúc nào đám người mập mạp cũng có thể trở về tìm hắn để chia của, Tô Bạch cũng lười chờ đợi, cho dù vì thế mà mất đi một số lợi ích, nhưng Tô Bạch không quá để ý.

Lúc này đây, điều mà Tô Bạch muốn làm nhất chính là đến trước bia mộ của Huân Nhi, nhìn cô ta một chút.

- Cậu biết Huân Nhi chết như thế nào không?

Tô Bạch hỏi một vấn đề lộ ra rất ngu ngốc, bởi vì việc này, khả năng Sở Triệu biết là không lớn.

Đầu tiên phải biết được thế giới chuyện xưa cuối cùng mà Huân Nhi đi vào, sau đó còn phải hỏi thính giả đồng thời đi vào thế giới chuyện xưa kia. Tô Bạch không có quyền hạn này, nếu như thông qua quan hệ của chính mình đi hỏi thăm, đơn giản mà nói, thật đúng như mò kim dưới đáy biển, hơn nữa rất khó điều tra ra rốt cuộc Huân Nhi chết như thế nào, trong này có quá nhiều khúc khuỷu.

Sở Triệu lắc đầu:

- Tôi không biết, Tô Bạch, cậu biết không, hiện tại tôi đột nhiên cảm thấy thật châm chọc, con mẹ nó, tôi là đội trưởng

đội cảnh sát hình sự, nhưng hiện tại người bạn tốt nhất của tôi chết rồi, ngay cả cái chết của cô ấy tôi cũng không biết, căn bản điều tra như thế nào cũng không rõ ràng, con mẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ!

Sở Triệu nói xong còn dùng sức đánh vào tay lái.

- Tôi sẽ điều tra chuyện này.

Tô Bạch nhớ được bản thân mình có một nick trên diễn đàn, hắn có thể đến đó viết bài treo thưởng, biết đâu lại gặp được người trùng hợp tham gia vào thế giới chuyện xưa kia, người này có thể cung cấp một số tin tức cho hắn, đương nhiên xác suất thành công của phương thức này là rất thấp.

- Ha ha.

Sở Triệu cười, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mình, có một số người, cho dù là bất kỳ lúc nào đều không quen gào khóc, cũng không cho phép chính mình đi gào khóc.

Sau cùng, Sở Triệu rẽ vào một con đường nhỏ, phía trước là một con dốc, sau khi đi hết con dốc lại rẽ vào một con đường nhỏ khác, lúc này nghĩa trang đã ở ngay trước mắt rồi.

Sở Triệu dừng xe ở bên đường, bởi vì cơ thể của Tô Bạch không tiện, Sở Triệu không dừng ở bãi đậu xe, trực tiếp đỡ Tô Bạch đi xuống.

Dưới sự giúp đỡ của Sở Triệu, Tô Bạch đi vào bên trong nghĩa trang, Sở Triệu hẳn là đã hỏi thăm vị trí cụ thể, cho nên đưa Tô Bạch đến chỗ cao.

Đi được một lúc, Sở Triệu bỗng nhiên hỏi:

- Tô Bạch, ở trong lòng cậu, có phải cậu cảm thấy, thà rằng tôi chết, cũng tốt hơn việc Huân Nhi chết, đúng không?

Chương 441 Báo Trước Tương Lai

Tô Bạch trầm mặc một lúc lâu, hắn không biết nên trả lời vấn đề này của Sở Triệu như thế nào.

- Hiện tại thảo luận vấn đề này có ý nghĩa gì?

- Đúng thế, không có ý nghĩa gì.

Trên thực tế, thật đúng là như vậy, một người có mâu thuẫn, có khúc mắc với mình như Sở Triệu, so với một Huân Nhi có lòng ái mộ mình, Tô Bạch đương nhiên hy vọng người thích mình còn sống. Chẳng qua thế sự vô thường, Phát Thanh Khủng Bố không phải do Tô Bạch mở ra, những chuyện này, cũng không phải là thứ Tô Bạch có thể khống chế, dĩ nhiên, cho dù quan hệ giữa hắn và Sở Triệu có xuất hiện bao nhiêu vết rách, Tô Bạch cũng không hy vọng Sở Triệu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ hai người bọn họ đã không còn là tri kỷ như trước, nhưng trong lòng vẫn luôn hy vọng đối phương có thể sống tốt.

Bia mộ của Huân Nhi rất đơn giản, trước mộ còn có một bó hoa, hiển nhiên trước đây không lâu, vừa mới có người đến thăm Huân Nhi.

Sau khi đỡ Tô Bạch đến trước bia mộ, Sở Triệu buông lỏng tay mình ra, cơ thể Tô Bạch lảo đảo một cái, cứ như thế chống đỡ lên mộ bia, chậm rãi ngồi xuống.

Trên bia mộ là ảnh chụp của Huân Nhi, giống như mới ngày hôm qua, rất nội liễm, cũng rất xinh đẹp, nhưng bia mộ lạnh lẽo này thật đúng là không chút nào tương xứng với cô ta.

Trong hoảng hốt, dường như Tô Bạch có thể nhìn thấy Huân Nhi đang đứng trước mặt mình, đi đón mình xuống máy bay, cũng giống như nhìn thấy Huân Nhi lúc còn bé, tự mình đeo cặp sách đi học, hay lúc Huân Nhi lái chiếc xe jeep quân đội của nhà mình, lẫm liệt đi đến nhà ga đón hắn, cùng nhau đến trường.

Lúc này nếu tiếp tục suy nghĩ đến vấn đề ban đầu có nên tiếp nhận tình cảm của Huân Nhi hay không, thật ra là một loại nhục nhã với Huân Nhi, bởi vì Tô Bạch rất rõ ràng, Huân Nhi không cần sự thương hại, cô ta cũng không tiếp nhận sự thương hại.

- Đây là nhiệm vụ thứ ba của người thực tập, vì sao lại không cẩn thận như thế, vậy mà lại để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm.

Sở Triệu đứng bên cạnh, sau khi nghe xong những lời Tô Bạch nói, anh ta cảm thấy ngoài ý muốn, lông mày hơi nhíu lại một chút, sau đó nói:

- Tô Bạch, cậu vừa nói gì thế?

- Sao vậy?

Tô Bạch mang theo nghi hoặc nhìn Sở Triệu.

- Đây là lần làm nhiệm vụ thứ hai với tư cách là thính giả của cô ấy.

Sở Triệu gằn từng chữ nói:

- Tôi cũng mới trải qua lần làm nhiệm vụ thứ hai của thính giả, chúng tôi đã sớm không phải là người thực tập rồi, chúng tôi đã là thính giả một cách đường đường chính chính.

Nghe thấy câu này, cơ thể Tô Bạch hơi run lên, ngay lập tức hắn giống như đột nhiên ý thức được chuyện gì, ngay sau

đó gầm lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời này xanh thăm thẳm, ánh mặt trời cũng rất chói mắt, nhưng Tô Bạch cứ như thế nhìn chằm chằm vào mặt trời, không chút nào dịch chuyển.

- Meo!

Cát Tường nhìn vào tình cảnh bên trong bức tranh, nhìn thấy Tô Bạch ngẩng đầu giống như đang muốn phát tiết, từ góc độ này, Tô Bạch chính là đang nhìn chằm chằm vào nó.

Cát Tường lắc đầu, vung vẩy cái đuôi, nó cảm thấy bản thân đã làm lớn chuyện này, ai biết được bức tranh thế mà lại xuất hiện một tình cảnh như vậy, trò đùa lần này lớn rồi.

- Meo meo…

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, tiểu gia hỏa vừa mới tỉnh ngủ, hiện tại đang từ trên giường leo xuống, nhìn thấy Tô Bạch nằm trên thảm, nhìn qua có vẻ giống như đang bị thương, cậu bé cảm thấy lo lắng bò tới, sau khi bò đến bên cạnh Tô Bạch, tiểu gia hỏa chống tay lên, cậu bé nhìn thấy bức tranh trên ngực Tô Bạch, bên trong bức tranh, Tô Bạch đang trợn mắt nhìn chằm chằm bên ngoài, dáng vẻ rất tức giận.

Tiểu gia hỏa lập tức che miệng lại, giống như chính mình cũng bị hù dọa, sau đó tiểu gia hỏa nghiêng đầu nhìn về phía Cát Tường

- Cha…Tức giận… Rồi… Mèo…

Cát Tường kêu lên một tiếng, bức tranh không ngừng nóng lên, theo đó tình cảnh trong bức tran cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, lúc này, Cát Tường lập tức dùng móng vuốt mèo của mình ấn lên bức tranh ở trước ngực Tô Bạch.

Sau đó, trước khi Tô Bạch tỉnh lại, nó lập tức nhảy đến chỗ tủ lạnh, mang đến cho tiểu gia hỏa một bịch sữa, dùng móng vuốt mèo của mình để mở một bộ phim hoạt hình trên tivi.

Làm xong những thứ này, Cát Tường lập tức ngậm lấy bức tranh, giống như chạy trốn, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hiển nhiên một con mèo cao lãnh như Cát Tường cũng biết lần này trò đùa hơi lớn rồi…

Tô Bạch ho khan vài tiếng rồi tỉnh lại, tiểu gia hỏa lập tức bò tới bên cạnh hắn, đem mặt mình cọ lên mặt Tô Bạch.

Cảm nhận được nhiệt độ và mùi sữa thơm trên người tiểu gia hỏa, trong lòng Tô Bạch bỗng nhiên có loại cảm giác thông suốt, trách không được trước đó hắn vẫn luôn cảm thấy ngột ngạt, có lẽ đây chính là cảm giác người trong cuộc mơ hồ.

Trước khi chưa đi ra, Tô Bạch không thể ý thức được chính mình đang ở bên trong bức tranh, nhưng sau khi đi ra, hắn có thể nhận thức rõ ràng loại cảm giác này.

Ngược lại giúp Tô Bạch giải quyết một phiền phức lớn, chính mình không cần thiết phải tiếp tục suy nghĩ xem, phải chăng bây giờ chính mình còn ở trong bức tranh hay không.

- Này, con nhẹ một chút, cơ thể của cha con sắp vỡ vụn thành từng mảnh rồi.

Tô Bạch cưng chiều cọ vào trán tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa không ngừng dùng tay che trán mình, dáng vẻ đáng yêu kia khiến cho Tô Bạch vô thức nở nụ cười.

Việc ngồi dậy tốn quá nhiều sức, Tô Bạch cũng lười đi giày vò, trước đó hắn lần lượt trải qua chuyện bị thiêu sống và chuyện Huân Nhi chết. Hai việc, hai tình cảnh này thật đúng là khiến cho Tô Bạch phải tiêu hao rất nhiều tinh thần, khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất uể oải, có loại cảm giác giống như cơ thể bị móc rỗng.

Dường như tiểu gia hỏa cũng cảm nhận được Tô Bạch rất mệt mỏi, cậu bé ngoan ngoãn dựa vào người Tô Bạch, không

làm ầm ĩ, an tĩnh ở bên cạnh Tô Bạch.

Cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa, trong lòng Tô Bạch thật sự cảm thấy, cho dù sau này hắn có thể đảm bảo chính mình không chết, vĩnh viễn sống sót, đoán chừng hắn cũng không muốn có thêm một đứa con ruột, dù sao có một tiểu gia hỏa luôn hiểu chuyện ở bên cạnh, Tô Bạch thật đúng là không quen với cảm giác bị một đứa con nít khóc lóc ầm ĩ.

Đương nhiên, có lẽ với hoàn cảnh không nơi nương tựa giống nhau giữa hắn và tiểu gia hỏa, đã vượt qua phần lớn những cặp cha con có quan hệ máu mủ trong thế tục.

Dường như chính Cát Tường cũng ý thức được mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ, nó thật đúng là sợ một tên bệnh thần kinh như hắn trút giận, cho nên đến tận chạng vạng tối, nó còn chưa quay về. Tô Bạch cũng không lo lắng đến việc con mèo chết tiệt kia sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nghỉ ngơi nửa buổi chiều, Tô Bạch đã khôi phục được một chút năng lực hoạt động, Tô Bạch cố gắng đứng dậy, đi đến chính bàn làm việc của mình để ngồi xuống, trong ngăn kéo có mấy chiếc điện thoại di động, Tô Bạch lấy một chiếc ra, sau đó khởi động máy.

Chương 442 Đau…

Hiện tại, đối với Tô Bạch mà nói, hắn không lưu giữ quá nhiều số điện thoại di động, bởi vì trong thế giới này, người có liên lạc với hắn hoặc chân chính cần phải liên hệ quả thật không nhiều.

Sau khi khởi động máy, hắn đăng nhập vào wechat, bên trong có mấy tin nhắn và video do mập mạp gửi đến, nội dung của một video mới nhất chính là, dường như căn nhà này còn có một chút phiền phức, đại khái bọn họ cần thời gian một buổi tối để giải quyết, chẳng qua Phương Văn Hải đã đi đời nhà ma, như vậy vấn đề sẽ không lớn, chỉ hơi rườm rà mà thôi.

Từ trong video có thể thấy được hòa thượng đã quay về nơi đó, ba người cùng nhau nghĩ biện pháp.

Mập mạp gửi tin nhắn và video này đến chính là vì muốn trấn an Tô Bạch một chút, mặc dù mọi người đều hiểu Tô Bạch lựa chọn tự bạo không phải là bởi vì vĩ đại muốn hy sinh chính mình, bảo vệ những người khác, nhưng nói gì thì nói, dù sao người ta đã làm như vậy, chính mình cũng coi như được lợi, cho nên quy củ vẫn cần phải hiểu, ý tứ muốn nói cho Tô Bạch biết, hiện tại mọi chuyện còn chưa sắp xếp tốt, chờ bọn họ giải quyết xong, hoàn tất việc vơ vét của cải sẽ quay lại tìm hắn chia của, không thiếu phần hắn.

Đối với điểm này, Tô Bạch không quá lo lắng, có lẽ đám người mập mạp có chút không đáng tin cậy, đồng thời còn là kẻ chuyên hố người khác, nhưng nếu mọi người đã cùng nhau làm tốt sự tình, đến lúc phân chia, thật đúng là không đến mức lo lắng bọn họ ngấm ngầm chiếm một phần của người khác.

Cầm điện thoại di động, Tô Bạch suy nghĩ một lúc, sau đó hắn quyết định gọi cho Huân Nhi, điện thoại đổ chuông một lúc lâu mà không ai nghe máy, Tô Bạch nhíu mày, nhưng ngay sau đó, điện thoại được kết nối, nơi đó cũng truyền ra giọng nói của Huân Nhi.

- Tôi vừa tắm, chuyện gì thế?

Nghe thấy giọng của Huân Nhi, Tô Bạch không khỏi thở phào một hơi, đầu hắn hơi đau, nhớ lại cảnh tượng trong trí nhớ, Tô Bạch luôn cảm thấy nó không phải là giả.

Nhưng nếu là thật, điều đó có nghĩa gì?

Lúc làm nhiệm vụ lần thứ hai với tư cách thính giả, Huân Nhi sẽ chết?

Hiện tại Tô Bạch càng tăng thêm lửa giận với con mèo chết tiệt kia, bây giờ lại còn chơi trò biến mất, hại hắn còn phải tự mình giải câu đố.

Chỉ là đổi một góc độ khác để suy nghĩ, cả ngày con mèo kia đều không làm gì, ngoại trừ trông trẻ thì chính là nhìn bức tranh, đã mấy tháng trôi qua, đoán chừng thật đúng là để nó nhìn ra chút môn đạo.

- Alo, là anh gọi điện thoại cho tôi đó, bây giờ còn chơi trò trầm mặc gì chứ.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói bất mãn của Huân Nhi, đương nhiên loại bất mãn này giống như con gái đang làm nũng, ở trước mặt Tô Bạch, Huân Nhi quen thể hiện ra một mặt yếu đuối của mình.

Tô Bạch sửng sốt một lúc, hắn cũng không thể nói gọi rằng mình gọi điện thoại để xem cô ta đã chết chưa.

Ngay sau đó, hắn liếc thoáng qua tiểu gia hỏa đang ngồi trên thảm xoa bụng, nói:

- Hiện tại tôi có chút không tiện, cùng con trai ở nhà chịu đói, có thể làm phiền cô mua một ít thức ăn đến để giải quyết vấn đói bụng cho hai cha con chúng tôi không?

Huân Nhi che miệng cười thành tiếng:

- Xảy ra chuyện gì thế, Tô Bạch, không phải anh biết nấu cơm à, đã xảy ra chuyện gì hả?

- Xem như là thế.

- Được rồi, tôi đến ngay đây, trên đường đến đó tôi sẽ mua đồ ăn sẵn tới, bây giờ mua thức ăn đến cũng không kịp nấu.

- Ừ, được.

- Lát nữa gặp lại.

Huân Nhi cúp máy.

Tô Bạch cất điện thoại di động đi, hắn muốn vươn vai nhưng lại ảnh hưởng đến đau nhức trên người, Tô Bạch hít sâu một hơi, vẫn là dừng lại thói quen này.

Chưa đến nửa tiếng, Huân Nhi đã xách theo rất nhiều thứ đến nhà Tô Bạch, lúc mở cửa đi vào, nhìn thấy tiểu gia hỏa đang ngồi trên thảm xem phim hoạt hình, người làm cha thì nằm trên bàn chợp mắt, cô ta lập tức cảm thấy buồn cười.

Tô Bạch thật đúng là ngủ thiếp đi, chẳng qua lúc Huân Nhi đi vào, hắn liền tỉnh.

- Ăn cơm đi.

Huân Nhi tức giận liếc thoáng qua Tô Bạch, đặt đồ ăn mà mình mua đến lên bàn, sau đó đem tiểu gia hỏa bế lên chân của mình, tự mình cho cậu bé ăn cơm.

Tiểu gia hỏa rất thích người khác cho mình ăn cơm, lộ ra rất vui vẻ, nguyên nhân là do người làm cha như Tô Bạch, ngày thường đều đặt tiểu gia hỏa lên bàn ăn, để cậu bé tự mình

ăn cơm, rất ít khí đút cho cậu bé ăn. Không phải Tô Bạch không hiểu được việc đút cơm, mà chính là nghĩ đến ngày thứ hai khi tiểu gia hỏa sinh ra, cậu bé có thể tự mình ăn lấy trứng trần nước sôi, cho nên Tô Bạch đánh giá rất cao năng lực tự gánh vác bản thân của tiểu gia hỏa, không hạ xuống được.

- Anh rất mệt?

Huân Nhi vừa cho tiểu gia hỏa ăn, vừa hỏi.

Bởi vì ở trong trí nhớ của Huân Nhi, cô ta rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Tô Bạch, đương nhiên có lẽ là do cảnh giới khác nhau, cho nên Huân Nhi thật đúng là không nhìn ra Tô Bạch bị thương nặng bao nhiêu.

- Đúng thế, tôi hơi mệt.

Hôm nay bị con mèo chết tiệt kia làm loạn, quả thật hơi mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

- Ăn xong rồi tắm rửa, nghỉ ngơi cho sớm.

Huân Nhi nói.

Tô Bạch khẽ gật đầu, cầm bát đũa tiếp tục ăn cơm.

Chờ đến khi Huân Nhi cho tiểu gia hỏa ăn xong, tiểu gia hỏa liền tự mình leo lên giường trong phòng ngủ chơi xếp gỗ, Huân Nhi thu dọn bát đũa, cất đồ vào trong tủ lạnh, sau đó cầm chổi và đồ dùng lau nhà giúp Tô Bạch quét dọn nơi này một lần.

Tô Bạch chống tay lên cằm nhìn cô gái ăn mặc thời thượng giúp mình làm việc nhà…

- Phù… Làm xong rồi, chỗ của anh thật đúng là bẩn, tuy đây chỉ là nghề phụ của anh, nhưng bình thường anh có thể gọi người giúp việc theo giờ đến giúp anh quét dọn một chút.

Huân Nhi dọn dẹp xong, chống nạnh nói.

- Ừ.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Được rồi, tôi đi đây, anh nghỉ ngơi sớm một chút.

Huân Nhi cười, cầm chìa khóa xe và túi của mình, chuẩn bị rời đi.

Tô Bạch mấp máy môi mấy lần, lại không biết nên nói gì, cứ thế để Huân Nhi rời đi, quả thật là không tốt, đây đã không phải là phương thức ở chung giữa bạn bè, đây là bắt người ta làm bảo mẫu tạm thời.

Không đợi Tô Bạch gọi, Huân Nhi tự mình dừng lại trước cửa ra vào, xoay người nhìn về phía Tô Bạch, thấy Tô Bạch vẫn ngồi ở đó, cô ta cảm thấy hơi ngoài ý muốn:

- Này, anh không tiễn tôi à?

Tô Bạch lắc đầu, không phải là không muốn tiễn, chính hắn căn bản không đi nổi, vừa rồi lúc cầm bát đũa ăn cơm, hai tay đã tràn ra đầy máu tươi.

Huân Nhi bĩu môi, không để ý loại chi tiết này, đi thẳng đến trước mặt Tô Bạch, nhìn hắn.

- Hôm nay anh có chút không được bình thường.

Huân Nhi nghiêm túc nói.

- Hôm nay ra ngoài xử lý mấy chuyện, cho nên hơi mệt.

Tô Bạch nói.

- Không, không phải cái đó, ánh mắt anh nhìn tôi có chút không bình thường.

Huân Nhi đem mặt mình đến gần Tô Bạch:

- So với trước kia, nhiều hơn thứ gì đó.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thật đáng sợ…

Trong lòng Tô Bạch đang suy nghĩ, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ lại nói tôi có thể nhìn thấy hình ảnh trong tương lai, lần thứ hai cô làm nhiệm vụ với tư cách thính giả, cô sẽ chết ư?

Nếu hắn nói như thế, ngược lại là tăng thêm gánh nặng trong lòng Huân Nhi.

Có lẽ đấy chính là thói quen của Tô Bạch, hắn càng muốn thay bạn bè giải quyết hết mọi việc, mà không muốn nói quá nhiều, ví dụ như chuyện của bạn gái Sở Triệu lúc trước, Tô Bạch cố ý đi từ Cửu Trại Câu xa xôi về giúp Sở Triệu giải quyết tất cả, nhưng bởi vì loại thói quen này và tính cách của Tô Bạch, khiến cho Sở Triệu ghi hận hắn trong một thời gian dài, hiện tại đối với Huân Nhi cũng là như thế.

- Ngủ ngon, cho tôi một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Sau khi nói xong, Huân Nhi tự mình cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn một cái lên môi Tô Bạch.

Tô Bạch vô thức bắt đầu chủ động tìm kiếm và truy tìm môi của Huân Nhi, rất mềm mại, rất ngọt ngào, rất dễ chịu.

Thời gian trôi qua.

Một nam một nữ giống như được nhóm lửa, bắt đầu hôn càng lúc càng kịch liệt, Huân Nhi vô thức ngồi xuống đùi Tô Bạch.

- Á…

Tô Bạch lập tức phát ra một tiếng hét thảm.

Fuck… Đau quá…

Chương 443 Thay Đổi Được Không

(Đoạn này bắt đầu đổi xưng hô của Tô Bạch và Huân Nhi, tuy cả hai chưa nói lời yêu.)

- Chuyện này…

Huân Nhi lập tức từ trên người Tô Bạch đứng lên, nhìn thấy chỗ cô ta vừa ngồi lên, hai chân của Tô Bạch thế mà lại có máu đỏ tươi thấm ra, Huân Nhi hơi ngạc nhiên.

- Thương thế của anh nghiêm trọng như thế sao?

Ở trong nhận thức của Huân Nhi, cho dù Tô Bạch có bị thương cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng như thế, bởi vì Tô Bạch là một Vampire, thương thế của hắn rất nhanh có thể hồi phục được lại như cũ, thế nhưng cô ta không ngờ tới, lần này Tô Bạch lại bị thương nghiêm trọng như vậy.

- Vẫn ổn.

Tô Bạch cười nói:

- Em có thể…

Vốn dĩ Tô Bạch muốn nói em có thể ở phía trên hay không, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy nói như thế có chút không đúng, cả người cũng từ trong trạng thái nụ hôn nóng bỏng bình tĩnh lại, hắn đổi thành.

- Em có thể rót cho tôi một cốc nước không?

- Ừ, được.

Huân Nhi đến nhà bếp rót cho Tô Bạch một cốc nước, đưa đến trước mặt hắn.

- Vấn đề lớn à?

Bàn tay Huân Nhi nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của Tô Bạch, vẻ mặt thương tiếc.

- Đoán chừng phải chờ vào thế giới chuyện xưa tiếp theo mới có thể hoàn toàn bình phục lại.

- Vậy chẳng phải bây giờ tình hình của anh rất nguy hiểm sao?

Huân Nhi nhìn xung quanh, sau đó có chút lo lắng nói:

- Có lẽ em không có năng lực cản lại kẻ thù của anh.

Từ góc độ của Huân Nhi, kẻ thù mà Tô Bạch kết xuống trong giai đoạn thực lực này, chính bản thân cô ta hẳn là không có tư cách qua cản lại, bây giờ đối với vấn đề an toàn của Tô Bạch, Huân Nhi rất lo lắng.

Ngược lại, Tô Bạch không lo lắng về điều này, không nói đến việc hiện tại đám người mập mạp còn đang ở Thượng Hải, coi như đám người mập mạp không ở đây thì đoán chừng con mèo chết tiệt kia cũng đang tản bộ ở khu vực gần đây, cho dù có gió thổi ngọn cỏ lay gì đó, nó cũng có thể sớm nhìn thấy rõ, an toàn của hắn, quả thực không cần phải lo lắng.

- Em về trước đi, chỗ tôi không có vấn đề gì, yên tâm đi.

Tô Bạch nói.

Huân Nhi khẽ gật đầu:

- Được, ngày mai em sẽ qua giúp anh chăm sóc cho đứa nhỏ, thuận tiện cũng chăm sóc cho anh.

Tô Bạch cười.

Sau khi Huân Nhi rời đi, Tô Bạch vẫn ngồi ở trên ghế, hắn hít sâu một hơi, không phải vì lúc trước không ăn được trái cấm mà cảm thấy tiếc hận, may mắn từ bây giờ đến lúc Huân Nhi làm nhiệm vụ lần hai với tư cách là thính giả vẫn còn một đoạn thời gian rất dài, lúc này hắn không cần quá sốt ruột.

Tô Bạch từ từ nhắm mắt lại, hắn nằm sấp trên bàn bàn làm việc, một đêm này cứ lẳng lặng trôi qua.

Chờ đến khi ánh nắng ban mai từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Tô Bạch nghe thấy được giọng của tiểu gia hỏa. Tô Bạch mở mắt ra, lắng nghe một chút, âm thanh này là từ trong phòng ngủ truyền đến, không cần nghĩ cũng biết, hẳn là con mèo kia trở về, thuận tiện mang sữa tươi hay thứ gì đó cho tiểu gia hỏa.

Ở trên phương diện chăm sóc cho tiểu gia hỏa, so với người làm cha như hắn, Cát Tường quả đúng là tỉ mỉ chu đáo hơn nhiều. Đổi một góc độ để suy nghĩ, tiểu gia hỏa có thể được Cát Tường chăm sóc và bảo vệ, cũng coi như là may mắn của cậu bé. Thậm chí Tô Bạch còn nghĩ đến, nếu như có một ngày nào đó, bản thân hắn chết ở trong thế giới chuyện xưa, có Cát Tường ở bên cạnh làm bạn, chuyện sau này của tiểu gia hỏa, hắn không cần quá lo lắng.

- Này, cho tao một phần.

Tô Bạch gọi.

Chẳng mấy chốc, Cát Tường ngậm một túi nilon chạy tới, nhảy đến trước bàn làm việc, đặt túi nilon ở trước mặt Tô Bạch, sau đó liền muốn chạy đi, lại bị Tô Bạch quát to một tiếng:

- Đứng lại, tao có chuyện muốn hỏi mày.

Tô Bạch lấy một chiếc bánh bao từ trong túi nilon ra, cắn một miếng, vừa ăn vừa nhìn Cát Tường đang dừng ở bên kia,

nó vẫn duy trì phong phạm cao lãnh như ngày thường. Trên thực tế, lúc này Cát Tường cảm thấy hơi chột dạ, nếu không, còn lâu nó mới nghe lời Tô Bạch.

- Trước đó tao thấy được một vài hình ảnh, giống như là sẽ xảy ra trong tương lai, mày nói cho tao biết, chuyện này có đúng là như vậy không, đây thực sự là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai?

Nghe thấy Tô Bạch nói như thế, Cát Tường hơi do dự một chút, sau cùng vẫn gật đầu.

- Bức tranh kia quả thật có thể dự báo trước được tương lai?

Cát Tường tiếp tục gật đầu.

- Có thể thay đổi được không?

Tô Bạch hỏi một câu nhảm nhí, cho dù có thể thay đổi được hay không, bản thân hắn luôn không có khả năng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Cát Tường lắc đầu.

Lông mày của Tô Bạch hơi nhíu lại.

Ngay lập tức, Cát Tường lại gật đầu.

- Ý của mày là, chính mày cũng không biết?

Cát Tường lại gật đầu.

Sau đó Cát Tường xoay người, trở lại bên trong phòng ngủ đi xem tiểu gia hỏa. Tô Bạch tiếp tục ngồi trên ghế, dường như giấc ngủ đêm qua không khiến cho tinh thần của Tô Bạch no đủ, trong lòng hắn vẫn có rất nhiều chuyện phiền lòng. Chỉ là, hiện tại tình trạng của cơ thể hắn khiến Tô Bạch an tâm không ít, ít nhất hắn có thể khôi phục lại một chút năng lực hoạt

động, không đến mức chỉ ngồi yên một chỗ không làm được gì.

Đám người mập mạp còn chưa có quay lại, chỉ là hắn cảm thấy cũng sắp rồi, Tô Bạch đưa tay lên day trán.

- Cốc cốc cốc…

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Huân Nhi mở cửa đi vào, hôm nay cô ta mặc một bộ đồ ở nhà, trong tay xách theo hai túi rau xanh và thịt:

- Em mua một chút thức ăn, buổi trưa nấu cho hai người ăn.

- Vậy tôi sẽ ngồi chờ lộc ăn.

- Hôm nay sức khỏe của anh thế nào, có tốt hơn không?

- Vẫn như cũ.

Tô Bạch thở dài, nói.

- Anh đừng nóng vội, sẽ tốt hơn thôi.

Huân Nhi xách theo đồ đi vào nhà bếp.

- Cậu ta không chết, vậy cậu chỉ có thể làm cha nuôi mà không phải là cha dượng rồi.

Giải Bẩm ngồi ở trước bàn làm việc của Lương Sâm, nhìn người lãnh đạo của mình đang cho thêm đường vào cafe.

- Cậu có ý gì?

Lương Sâm nhấp một ngụm cafe, nói:

- Cậu ta không chết, tôi lại không thể tự mình xuống lầu giết cậu ta, mặc dù đối với tôi mà nói, chuyện này rất dễ dàng, cũng rất đơn giản.

- Chỉ là ăn nhiều thêm một số nhân quả mà thôi, cậu gánh vác được.

Giải Bẩm rất thờ ơ cầm lấy chai nước khoáng trên mặt bàn, uống một ngụm.

- Ở cấp độ càng cao, lại càng khó mà tùy tiện được, nếu không, Phương Văn Hải cũng đâu cần vì muốn có một cơ thể phù hợp mà phải chịu giày vò như vậy.

- Nhưng có một số người không phải như vậy.

Giải Bẩm nói: - Có một số ít người làm việc, ở dưới cái nhìn của tôi, rất điên cuồng.

- Tôi biết cậu đang nói đến loại người nào, loại người kia, đơn giản chỉ là xiếc đi dây (làm việc nguy hiểm) mà thôi, nhìn phong cách hành sự rất khiến cho người ta hâm mộ, nhưng bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu đều có thể đi đời nhà ma.

- Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, loại người này chết vào lúc nào được quyết định bởi khi nào Phát Thanh Khủng Bố cần, nếu nó cảm thấy bây giờ cậu cần phải chết, cậu lập tức sẽ đột nhiên ngoài ý muốn chết đi, bởi vì ở chỗ của nó, cậu mang theo quá nhiều quan hệ nhân quả.

- Trên thực tế, đối với một người thính giả bình thường mà nói, nhân quả chẳng khác gì mức độ khống chế của Phát Thanh Khủng Bố đối với cậu, ít nhất ở cấp độ này của tôi, chính là lý giải như thế.

Chương 444 Sắp Xếp Mới

“Tôi chỉ cần làm những việc bình thường, không vượt quá khuôn khổ, như vậy mức độ ràng buộc của Phát Thanh Khủng Bố đối với tôi liền rất thấp, một khi tôi làm ra chút chuyện gì đó không phù hợp với quy củ, như vậy Phát Thanh Khủng Bố sẽ xuống tay với tôi, đồng thời quyền hạn chỉ huy của nó đối với tôi cũng cao hơn, tôi không phải tuýp người thích đem vận mệnh của mình giao cho người khác khống chế, cho dù người kia có là Phát Thanh Khủng Bố.”

Lương Sâm đặt cốc cafe xuống bên cạnh, mở một phần tài liệu trên màn hình máy tính ra:

- Có phải bên phía Tây An đã xảy ra chuyện gì rồi không?

(Thành phố Tây An là thủ phủ của tỉnh Thiểm Tây và là một trong những đô thị cổ nhất ở Trung Quốc.)

- Vì sao lại hỏi như thế? - Giải Bẩm cảm thấy ngoài ý muốn.

- Không phải tôi đã cho cậu mượn dùng tư cách quyền hạn của mình trong thời gian ngắn à, rảnh rỗi không việc gì làm thì nên xem nhiều một chút.

Lương Sâm nói một câu nói Giải Bẩm, sau đó chuyển màn hình máy tính đến chỗ Giải Bẩm:

- Đây là danh sách tử vong của thính giả trong khoảng thời gian gần đây, từ chỗ này đến đây, sau đó từ ba hôm trước đến buổi sáng hôm nay, đã có gần 35 hồ sơ tử vong của thính giả thuộc khu vực Thiểm Tây, 35 thính giả này đều có mức độ hoàn thành nhiệm vụ từ cấp năm trở lên, trong đó còn có một

gương mặt mà tôi quen thuộc, tên kia kém hơn tôi một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều, thế mà vẫn bỏ mình.

- Ý của cậu là?

Hiển nhiên Giải Bẩm đã đoán được một số manh mối.

- Bên phía Thiểm Tây xảy ra chuyện rồi, hẳn là Phát Thanh Khủng Bố ban bố nhiệm vụ hiện thực. Sau đó có không ít thính giả người địa phương đến đó, kết quả không ít người bỏ mình, thính giả có mức độ hoàn thành nhiệm vụ từ mức năm trở lên không tính là yếu ớt, cặn bã, thế nhưng thoáng một cái đã chết nhiều người như thế, tôi cảm thấy dường như thính giả ở mức độ thượng tầng của Thiểm Tây gần như bị quét sạch sành sanh rồi.

- Chuyện này có liên quan gì với chúng ta chứ? Nơi này của chúng ta cách Thiểm Tây khá xa.

Giải Bẩm nói.

- Nếu như thính giả bên phía Thiểm Tây gần như đã chết hết, Phát Thanh Khủng Bố sẽ bắt đầu điều động thính giả ở khu vực bên ngoài đến, cậu cho rằng chúng ta có thể chạy trốn được? Vừa rồi có mấy người thông báo chuyện này với tôi, ý tứ của bọn họ rất đơn giản, so với việc ngồi chờ Phát Thanh Khủng Bố tuyên bố nhiệm vụ hiện thực, chẳng bằng phái người qua bên đó thăm dò tình hình trước, không cần phải làm chuyện gì, ít nhất phải nắm đúng hướng đi.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đến đó.

Giải Bẩm đứng lên, nói.

- Cậu là cánh tay đắc lực của tôi, làm sao tôi nỡ lòng nào để cho cậu đi mạo hiểm.

Lương Sâm ngả người về phía sau, vẻ mặt vui sướng nhìn Giải Bẩm:

- Không phải dưới lầu đúng lúc có người rảnh rỗi à, cậu ta và đám bạn của mình vừa mới dễ dàng giải quyết Phương Văn Hải, điều này đã nói rõ năng lực của bọn họ, bây giờ tiện đường lại để cho bọn họ thay chúng ta đi một chuyến đến Thiểm Tây là được.

Giải Bẩm nghiêm túc nhìn người lãnh đạo của mình, nói:

- Xem ra người nào đó vẫn muốn làm cha dượng, hơn nữa còn rất nóng lòng.

- Đừng đừng đừng, cậu đừng nói như thế, gặp nguy hiểm cũng mang ý nghĩa với kỳ ngộ, không phải ư?

Lương Sâm châm một điếu xì gà:

- Tôi đây là đang cho cậu ta cơ hội.

- Nhưng hiện tại tình huống của cậu ta như thế nào, cậu hẳn là nên rõ ràng, dưới điều kiện tiên quyết là tình thế tốt đẹp, cậu ta lại lỗ mãng đưa ra lựa chọn tự bạo, mặc dù khi đó Phương Văn Hải vì tự vệ, ông ta đã cố gắng đem lực phá hoại dẫn dắt ra bên ngoài, thế nhưng hiện tại huyết thống của cậu ta bị tổn thương nghiêm trọng, cơ thể tả tơi, một người mà ngay cả năng lực di chuyển cũng không có, cậu để cậu ta đến Thiểm Tây ư?

- Tôi nhớ được trong nhà còn có một gốc tử đằng yêu nghìn năm.

Lương Sâm xoa ngón tay cái của mình:

- Một lát nữa cậu đem thứ đó đưa cho cậu ta, thuận tiện để lại mấy chữ, nói cho cậu ta biết phải đến Tây An, mấy người kia cũng sẽ phái người đến Tây An để tiến hành điều tra trước, tôi sẽ gửi địa điểm và một số thông tin đến điện thoại di động của cậu.

Giải Bẩm hít sâu một hơi: - Cậu thật sự nỡ bỏ ra.

- Không gì là không bỏ được.

Lương Sâm rất thờ ơ nói:

- Quan trọng là làm như thế nào, dùng phương thức hợp lý để cậu ta nhanh chóng tự nhiên chết đi.

- Cậu cho rằng cậu ta sẽ đi sao? Nếu như cậu ta lấy đồ rồi không đi, như vậy chẳng phải cậu mất cả chì lẫn chài?

- Cậu ta sẽ đi.

Trên mặt Lương Sâm nở một nụ cười thâm trầm:

- Tôi đã điều tra tư liệu của bốn người bọn họ, hòa thượng kia xuất gia trong một ngôi chùa ở gần Tây An, ngôi chùa kia có tên là Tuyên Vân, xem như là ngôi chùa cổ ngàn năm, tháp Đại Nhạn, Hoa Thanh Cung, chùa Tuyên Vân, bảo tàng Binh Mã Dũng được xem như là mấy danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất của Tây An, nhưng hiện tại cậu có thể lên internet tìm kiếm hoặc là nhìn trên bản đồ, cậu có tìm thấy nửa câu nào liên quan đến chùa Tuyên Vân hay không? Thậm chí cho dù cậu có đi tìm 100 người dân Tây An, đoán chừng chín bản thân họ cũng không nhớ rõ trong thành phố của mình có một nơi gọi là chùa Tuyên Vân.

Bữa trưa là do Huân Nhi nấu, không quá tinh xảo, nhưng cũng coi như là ngon miệng, dù sao tiểu gia hỏa không kén ăn, chỉ cần có đồ ăn là được, một bữa cơm cũng coi như là trò chuyện vui vẻ, sau khi thu dọn xong, Huân Nhi lại có việc rời đi, hẳn là trong nhà có chuyện.

Lúc mới bắt đầu đi vào Phát Thanh Khủng Bố, trong lòng Huân Nhi cũng rất loạn, trực tiếp xin nghỉ công việc tùy viên quân sự ngoại trú bên đại sứ quán. Hiện tại hẳn là đã có chút quen thuộc với tiết tấu của Phát Thanh Khủng Bố, cộng với với việc nhận được ảnh hưởng từ chuyện Tô Bạch mở văn

phòng thám tử tư, cho nên dự định đem cuộc sống của mình ở trong thế giới hiện thực trở về bình thường.

Huân Nhi rời đi không bao lâu, đám người mập mạp liền trở về, trong tay còn cầm theo không ít đồ.

Hòa thượng đứng ở một bên, sắc mặt anh ta có chút Âu Mỹám, điểm này Tô Bạch đã nhận ra, trong lòng hắn còn đang suy đoán xem liệu có phải đối với lần chia của này, trong lòng hòa thượng có chút không thoải mái, cho nên đã cùng đám người Gia Thố náo loạn mâu thuẫn?

Chẳng qua nghĩ đến lòng dạ thâm trầm của hòa thượng, cộng thêm tính cách khéo léo đưa đẩy của mập mạp, không thể ầm ĩ đến mức độ cương cứng như vậy được.

Mập mạp đem tất cả đồ vật đều để lên mặt thảm trong phòng khách, sau đó có chút mất hết cả hứng nói:

- Con mẹ nó, Tô Bạch, cậu biết không, chúng tôi hết lật đông rồi lại lật tây, đem toàn bộ căn nhà lục soát một lần, liền tìm kiếm được một đống sắt vụn, bán hết những thứ này đi, đoán chừng cũng không thu được 1500 điểm cốt truyện, chúng ta có bốn người, mỗi người chỉ được khoảng ba, bốn trăm điểm cốt truyện, vụ làm ăn này thật đúng là thua lỗ, hao tốn nhiều công sức như thế, kết quả cuối cùng lại chỉ thu hoạch được thế này, cậu có thể hỏi hòa thượng và Gia Thố, đây cũng không phải do mập mạp tôi cất làm của riêng.

Chương 445 Định Cư

Gia Thố nhìn Tô Bạch rồi khẽ gật đầu, ra hiệu những lời mập mạp nói là đúng sự thật, đồng thời, anh ta chỉ vào những vật này rồi lên tiếng:

- Phương Văn Hải là một người hồn tu, ngay cả cơ thể của chính mình, ông ta đều có thể từ bỏ, điều này đủ để thấy được, ông ta không dựa vào ngoại vật, điều này cũng khiến cho "tài sản" bên cạnh ông ta ít đến mức thương cảm, hẳn là ông ta đã dùng phần lớn tư nguyên của mình để thăng cấp linh hồn.

Đối với chuyện này, Tô Bạch không quá thất vọng.

- Chẳng qua trên thực tế, căn nhà kia mới chính là bảo bối lớn nhất.

Mập mạp liếm môi một cái:

- Căn nhà này hẳn là không phải do một mình Phương Văn Hải xây dựng lên, lúc thăm dò căn nhà kia, tôi đã phát hiện ra rất nhiều chi tiết khác nhau, hẳn là ban đầu có rất nhiều thính giả cùng một chỗ cống hiến lực lượng để kiến tạo lên, hiện tại Phương Văn Hải đã đi đời nhà ma, căn nhà này chính là vật vô chủ, tôi tính rồi, tôi không trở về Thành Đô nữa, định cư ở ngay căn nhà đó. Một nhà lão Phương đã được tôi siêu độ, hiện tại nơi đó cũng không có quỷ nữa, rất thích hợp cho tôi ở lại.

Tô Bạch cười nói.

- Anh vui thì ở lại đó đi, chỗ tôi có trẻ con, vẫn không nên đến đó thì hơn.

Nói gì thì nói, ngôi nhà kia nằm ở vị trí âm mạch xuyên qua, cho dù tiểu gia hỏa có là linh đồng đi chăng nữa, Tô Bạch cũng rất rõ ràng, nếu như hắn dẫn theo tiểu gia hỏa đến căn nhà đó, buổi tối tiểu gia hỏa tỉnh dậy, rất có thể sẽ nhìn thấy quỷ đi qua phòng.

- Tôi cũng sẽ ở lại đây.

Lúc này, Gia Thố cũng lên tiếng.

Xem ra, mập mạp dự định cùng Gia Thố làm hàng xóm, không, nói chính xác là ở chung.

Lúc này hòa thượng mím môi, nhìn thấy những người còn lại không nói gì nữa, hòa thượng mới lên tiếng:

- Bần tăng phải lập tức rời đi một chút, về Tây An.

- Hòa thượng, có chuyện gì xảy ra sao?

Mập mạp hỏi.

Hòa thượng khẽ gật đầu:

- Ngôi chùa mà bần tăng xuất gia, hiện tại đã biến mất.

Những lời này, có lẽ người bình thường rất khó có thể hoàn toàn lý giải, nhưng người ở chỗ này đều ngay lập tức hiểu được tầng ý tứ sâu xa, ngôi chùa kia biến mất không thấy đâu nữa, rất có thể là đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên bị Phát Thanh Khủng Bố sửa lại.

- Nơi đó được xem như là ngôi nhà thứ hai của bần tăng, bần tăng cần phải về đó một chuyến.

Hòa thượng rất chân thành nói:

- Bên kia, hẳn là đã xảy ra một số chuyện rồi.

Hòa thượng lấy điện thoại di động ra.

- Lúc mới bắt đầu, bần tăng phát hiện mấy group trên wechat của ngôi chùa đó biến mất không thấy đâu nữa, sau đó bần tăng thử liên lạc với mấy sư huynh, sư đệ còn ở lại trong chùa, kết quả ngay cả một người cùng không liên lạc được. Ngay sau đó bần tăng lại liên hệ với mấy người đồng môn đã hoàn tục ra ngoài làm ăn, nhận được đáp án là bọn họ hoàn toàn không biết chùa Tuyên Vân là cái gì.

Những manh mối này đã cơ bản có thể xác định được ngôi chùa Tuyên Vân trong miệng hòa thượng đã bị biến mất rồi.

Trên thực tế, hòa thượng nói chuyện này ở trước mặt mọi người là có ý tứ khác, trong lòng mọi người cũng hiểu rõ ràng. Trong số những người ở đây, không ai là kẻ ngu, ngược lại đều là một đám nhân tinh, không phải ý tứ của hòa thượng là, nhà tôi xảy ra chuyện, người nào trong số các cậu đi cùng tôi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ư?

Kết quả, mập mạp cười ha hả, không có nói tiếp, mặt Gia Thố không thay đổi, đứng nguyên tại chỗ, giống hệt như trước đó. Tô Bạch thì vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, chẳng qua Tô Bạch quả thật là người bình tĩnh nhất, bởi vì cho dù hắn muốn cử động, cũng không cử động được. Hắn nên an tâm ngồi một chỗ để chờ đến thế giới chuyện xưa tiếp theo, Phát Thanh Khủng Bố khôi phục lại năng lực tự do hành động cho mình.

Khóe miệng hòa thượng lộ ra một nụ cười:

- Tô Bạch, trong nhà cậu có thức ăn không?

- Có.

Tô Bạch nhớ rõ hôm nay lúc Huân Nhi đến đã mua rất nhiều thức ăn để trong tủ lạnh.

- Để bần tăng nấu cho mọi người một bữa cơm chay.

Hòa thượng nói xong liền đi đến nhà bếp.

Mập mạp cười, nháy mắt ra hiệu với Tô Bạch và Gia Thố, ý tứ rất đơn giản, nhìn xem, hòa thượng thế mà cũng gặp phải lúc lúng túng.

Hòa thượng là một người có lòng dạ rất sâu, đây là chuyện mà trong lòng mọi người đều biết, đứng từ góc độ của Tô Bạch mà nói, cho dù cơ thể hắn không bị thương tổn, tình trạng sức khỏe không vấn đề gì, đoán chừng hắn cũng không muốn đi theo hòa thượng trở về Tây An.

Khả năng đây chính là điểm khác nhau giữa Tô Bạch và hòa thượng, một cuộc điện thoại qua wechat của Tô Bạch, Gia Thố, mập mạp và hòa thượng đều đến, bởi vì bọn họ rõ ràng, đối với chuyện như thế này, Tô Bạch không đến mức chôn sống bọn họ, nếu Tô Bạch đã gọi người đến, ít nhất Tô Bạch sẽ không làm mấy chuyện âm hiểm ngáng chân gì đó. Có thể gọi đây là mị lực nhân cách của Tô đại thiếu gia, bởi vì hình tượng bệnh tâm thần của Tô Bạch khiến cho người ta cảm thấy đau đầu đối với hành vi ngẫu nhiên không bình thường của hắn, nhưng thực sự không cần quá lo lắng về chuyện Tô Bạch bỗng nhiên đâm người một dao trong điều kiện tiên quyết là đã hình thành kế ước.

Nhưng hòa thượng lại không giống thế, hòa thượng là một tên gia hỏa âm hiểm đến tận trong xương tủy, có thể hố, anh ta liền hố, có thể tính toán, anh ta liền tính toán, cùng tổ đội với hòa thượng đi làm chuyện gì đó, thật sự rất mệt mỏi, không nói đến việc phải đề phòng nguy hiểm ở bên ngoài, còn cần phải phòng bị nguy hiểm ở bên trong.

Tô Bạch mở máy tính ra, bắt đầu tìm tòi một số tin tức.

- Trước đó hòa thượng có nói tên ngôi chùa kia là Tuyên Vân, tôi nhớ được nó rất nổi danh, lúc tôi đến Tây An du lịch đã từng đi qua nơi đó, nơi đó còn thú vị hơn tháp Đại Nhạn nhiều.

Ngay sau đó, Tô Bạch lắc đầu:

- Quả nhiên bây giờ trên internet đã không còn tin tức nào nữa.

Mập mạp đi đến, ngồi xuống bên bàn làm việc của Tô Bạch:

- Chúng ta không nói đến ngôi chùa đó nữa, chuyện này để bản thân hòa thượng trở về dọn dẹp, sáng mai tôi và Gia Thố đi mua sắm một số đồ dùng hàng ngày, cần mượn xe cậu để dùng, dù sao bây giờ cậu cũng đâu lái xe được.

Từ trong ngăn kéo, Tô Bạch lấy ra chìa khóa xe, trực tiếp ném cho mập mạp.

Mập mạp có chút tiếc hận nói:

- Con mẹ nó, nếu cậu không lên cơn điên làm mấy chuyện kia, hiện tại thứ mà tôi mượn được hẳn phải là chiếc xe đua tốt nhất, chậc chậc.

Lúc này Gia Thố cũng đi đến nhìn thoáng qua màn hình.

Ngay sau đó, Gia Thố lấy điện thoại di động của mình ra nhìn một chút rồi nói:

- Chuyện bên Tây An không đơn giản, lúc trước tôi đã từng từ Tứ Xuyên qua mấy ngôi chùa cổ ở Tây An để bái phỏng, cũng kết giao với hai người bản địa, còn kết bạn trên wechat, nhưng vừa rồi tôi nhắn tin cho bọn họ, đến tận bây giờ, bọn họ còn chưa trả lời tôi.

- Có khả năng người ta đang "gõ đại bối", cho nên không rảnh trả lời cậu thì sao?

Mập mạp nói.

Gia Thố nhíu mày:

- Gõ đại bối? Đó là ý gì?

- Chính là việc tốt để bảo vệ sức khỏe.

Dáng vẻ mập mạp giống như đang nói, cậu hiểu mà.

Gõ đại bối: 敲大背 nghĩa mặt chữ là dịch vụ xoa bóp, mát xa phần lưng, sau này thì còn mở rộng nghĩa chỉ cung cấp dịch vụ sắc tình.

Chương 446 Mập Mạp Nổi Giận

Gia Thố lắc đầu:

- Không có khả năng đó, hai người kia, một người trong đó, mỗi ngày đều sẽ đăng một lời cầu nguyện trong Phật giáo lên vòng bạn bè, một người khác là vì ghi chép những khoảnh khắc trưởng thành của con gái, mỗi ngày đều đăng một bức ảnh chụp của con gái mình, thói quen này đã kéo dài nhiều năm, thế nhưng, bắt đầu từ ba hôm trước, bọn họ đã mấy ngày liên tục không đăng lên vòng bạn bè, lại liên hệ với chuyện hòa thượng Thất Luật vừa nói đến, ngôi chùa Tuyên Vân mà anh ta xuất gia cũng không thấy đâu nữa, hẳn là có liên quan đến lần rối ren này, hơn nữa còn rất sâu.

Tô Bạch đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, hắn tìm một dãy số điện thoại đã lưu trong máy, trên thực thế đó là một địa chỉ của một trang web, link của một forum. Lúc trước không biết là vì nguyên nhân gì mà tin tức của hắn bị tiết lộ ra ngoài, người ta còn chủ động tìm đến hắn để nói về chuyện diễn đàn.

Sau khi đi vào diễn đàn, Tô Bạch phát hiện ra diễn đàn này thế mà còn chia thành từng khu vực nhỏ, bao gồm cả Hongkong, Ma cao và Đài Loan, mỗi tỉnh thành của Trung Quốc đều có khu vực riêng của mình, Tô Bạch click vào Tây An của Thiểm Tây.

Các bài đăng ở đây không được cập nhật liên tục cho lắm, bởi vì cho dù thính giả không có chuyện gì làm đi chăng nữa, cũng không đến mức nhàm chán đến nơi này để viết bài thăng cấp, nhưng hôm nay các chủ đề trong mục Thiểm Tây rất sinh

động, phóng tầm mắt nhìn lại, 50 bài viết đầu tiên đều mới được tạo ra trong hôm nay.

Topic đầu tiên: "Con mẹ nó, thính giả bên phía Thiểm Tây sao thế? Bị chết gần hết rồi à? Còn thính giả nào ở Thiểm Tây còn sống không?"

Phía bên dưới, phần lớn đều là chủ đề tương tự, hẳn là không phải của thính giả Thiểm Tây viết, hoàn toàn bị thính giả ở các tỉnh thành khác oanh tạc.

- Sự tình lần này thật sự nghiêm trọng, tôi không thấy thính giả bản địa của Thiểm Tây đến viết bài nói rõ tình hình.

Tô Bạch châm một điếu thuốc lá, nói.

- Bên kia hẳn là đã xảy ra chuyện lớn, bây giờ nhìn lại, việc thính giả ở Thiểm Tây bỏ mình không phải là hiện tượng cá biệt, tôi đoán chừng, nếu như không chấm dứt được việc này, nó sẽ lan đến trên người các thính giả khác ngoài tỉnh Thiểm Tây.

- Đây là chuyện lớn rồi.

Mập mạp cầm một quả táo, vừa ăn, vừa đi đến nói.

- Nếu như để tôi nói, hòa thượng không nên tự mình trở về, quá nguy hiểm, dễ dàng nhận thấy, chuyện này đã nghiêm trọng đến mức không phải loại tôm nhỏ như chúng ta nên tham gia, hơn nữa còn không thấy được lợi ích gì, người nào lại ngu ngốc đến mức chạy đến đó vào lúc này chứ.

Lúc này hòa thượng đeo tạp dề đi ra, nhìn thoáng qua mập mạp, mập mạp nghiêng đầu sang chỗ khác, coi như chính mình không nói gì.

Hòa thượng đặt một chuỗi phật châu trên mặt đất, sau đó cũng thả chiếc áo cà sa xuống mặt đất, ngay sau đó hòa thượng nhìn thoáng qua Tô Bạch, anh ta biết Tô Bạch đã đánh mất

năng lực hành động, cho nên cũng chỉ đặt xuống hai thứ đó, nghiêm túc nói.

- Chùa Tuyên Vân là nhà của bần tăng, cũng là căn của bần tăng, cho dù có như thế nào đi chăng nữa, bần tăng đều phải trở về đó nhìn xem, áo cà sa là đưa cho Gia Thố, phật châu là đưa cho mập mạp, chỉ cần các người đi theo bần tăng trở về Tây An, giúp bần tăng tìm tới chùa Tuyên Vân, mặt khác, bần tăng cũng đưa ra lời hứa hẹn, lúc chân chính gặp được nguy hiểm, đại khái các người có thể tự mình rời đi trước.

Gia Thố sửng sốt một lúc, anh ta không nghĩ đến hòa thượng lại kiên quyết như thế.

Mập mạp thì nhổ miếng táo trong miệng ra, giận dữ nói:

- Con mẹ nó, hòa thượng, anh coi Trương Bát Nhất tôi là người như thế nào, tôi là loại người nhìn thấy nhà bạn bè gặp nạn mà khoanh tay đứng nhìn sao!

- Anh thế mà còn cầm những thứ này ra, anh có ý gì!

- Anh xem thường Trương Bát Nhất tôi đúng không?

- Chẳng lẽ anh không đưa những thứ này ra, Trương Bát Nhất tôi không đi theo anh về nhà xem tình hình ư?

- Hòa thượng, tôi cảnh cáo anh, anh đừng coi thường người khác.

Một bên không ngừng nói ra những lời đường đường chính chính, một bên vội vàng đi qua nắm lấy phật châu trong tay.

Tay nghề bếp núc của hòa thượng, Tô Bạch còn chưa được nếm thử, ở trong ấn tượng của Tô Bạch, tuy hòa thượng không đến mức cực đoan như những tăng sư khổ hạnh kia, nhưng đối với phương diện chi phí ăn mặc, hòa thượng vẫn luôn đơn giản và không khoa trương, đối với hòa thượng mà nói, những thứ đó không có bao nhiêu lực hấp dẫn.

Chẳng qua thức ăn chay mà hòa thượng nấu, hương vị quả thực không tồi, cho dù là tuýp người không thịt không vui như mập mạp đều ăn rất vui sướng.

Bốn người tập trung ăn cơm trên bàn làm việc của Tô Bạch, bầu không khí không tồi lắm, mập mạp cầm lấy phật châu của hòa thượng trước, Gia Thố cũng thuận thế lấy áo cà sa của hòa thượng, xem như hai người đã đồng ý theo hòa thượng trở về Tây An nhìn một chút, hòa thượng không cho Tô Bạch cơ hội lựa chọn, bởi vì Tô Bạch không có vốn để lựa chọn, biết rõ tình hình bên Tây An khá quái dị, bọn họ không thể cầm theo cáng cứu thương dẫn Tô Bạch đi cùng, đây đâu phải là đi dã ngoại, đương nhiên, chính bản thân Tô Bạch cũng không vui vẻ đi lội vũng nước đục này.

Một bữa cơm kết thúc, Gia Thố phụ trách thu dọn bát đũa, mập mạp gác chân ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại di động, hòa thượng thì mượn máy tính của Tô Bạch để mua vé máy bay và tìm kiếm một số manh mối khác về Tây An.

Đây là thời đại của internet, có rất nhiều những chi tiết nhỏ trong thế giới hiện thực đều có thể từ trên internet tìm thấy, Tô Bạch ngồi vào ghế làm việc, dịch ghế đến bên cửa sổ, ngoài cửa sổ, trời đã tối, mặt trăng bị mây đen che khuất khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch vang lên, hắn cầm di động lên, phát hiện là một tin nhắn trên wechat, nhưng sau khi nhấn vào, đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, tin nhắn này từ nick wechat chung Kongbu66, lại không phải là tin nhắn từ riêng của nick chung này, cho thấy nhân viên quản lý đã sử dụng quyền hạn của mình để gửi tin cho hắn.

Điều này không khỏi khiến cho Tô Bạch nhớ lại lúc Lệ Chi mới liên hệ với hắn, cô ta chính là dùng loại phương thức này,

có lẽ cường giả ở cấp bậc đại năng có quyền hạn nhất định, thông qua nick chung để làm một số việc.

Thế nhưng, người này là ai.

Đối phương không giống như Lệ Chi lúc trước trực tiếp cho Tô Bạch nhìn thấy tên wechat, xuất hiện ở trước mắt Tô Bạch chính là "nhân viên quản lý ẩn", hắn là đối phương không nguyện ý để cho hắn biết rõ thân phận.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản.

Đến từ ủy thác của thính giả:

"Ở khu A12 của bãi đậu xe có một chiếc túi, bên trong đó có để một gốc linh dược có thể khiến cho thương thế của cậu nhanh chóng phục hồi được như cũ, đây là tiền đặt cọc, nếu như cậu nguyện ý tiếp nhận lời ủy thác của chúng tôi, cậu có thể cầm gốc linh dược này đi.

Ủy thác của chúng tôi rất đơn giản, bên Tây An xảy ra một số chuyện, chúng tôi nhờ cậu đến đó điều tra qua, không yêu cầu điều tra ra được kết quả cụ thể, chỉ cần cậu có thể làm hết sức mình theo số trời, đừng quá mức qua loa. Sau khi xong việc, chúng tôi sẽ dành cho cậu quyền hạn chi phối 1000 điểm cốt truyện."

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch bất động thanh sắc lướt di động, tiếp tục ngây người nhìn cửa sổ, biểu hiện này của hắn tự nhiên hơn Tiểu Lâm nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch chợt nhớ đến, hình như mình còn chưa hỏi xem rốt cuộc Tiểu Lâm đã chết hay chưa, đám người mập mạp cũng quên nói với hắn chuyện này.

Lúc này, hắn không để ý đến tin nhắn trên wechat, hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Lâm chết chưa?

Chương 447 Phát Thanh Khủng Bố Lại Đến

Mập mạp sửng sốt, gãi đầu:

- Trước đó tôi chưa nói cho cậu biết à?

Tô Bạch lắc đầu.

- Đoán chừng không chết.

Mập mạp có chút đáng tiếc nói:

- Hẳn là cậu ta đã chạy thoát rồi, chúng tôi tìm thấy một phần thi thể của cậu ta ở trong phòng khách, giống như là cứ thế bị no bể bụng, thế nhưng hòa thượng nói tốc độ phân hủy của thi thể Tiểu Lâm quá nhanh, có lẽ là linh hồn đã tìm biện pháp rời đi.

Lúc này hòa thượng nói tiếp lời mập mạp:

- Lần này xem như cậu ta đã mất hết tất cả tiền vốn, tình trạng còn thảm hơn Tô Bạch cậu, cậu là huyết thống bị hao tổn, chờ đến khi thế giới chuyện xưa tiếp theo bắt đầu, Phát Thanh Khủng Bố sẽ tu bổ thân thể của cậu. Trên thực tế thực lực của cậu không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhiều nhất là sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển huyết thống của cậu trong tương lai, thế nhưng Tiểu Lâm xem như đã hoàn toàn vứt bỏ tất cả chỉ vì muốn thoát thân, nói cách khác, sau khi cậu ta chạy đi, chờ đến khi thế giới chuyện xưa tiếp theo bắt đầu, thực lực của Tiểu Lâm cùng lắm chỉ tương đương với thính giả có mức độ hoàn thành nhiệm vụ là 3, cậu ta đã mất đi năng lực uy hiếp với chúng ta, đương nhiên, sau này, nếu như có cơ hội gặp lại, thuận tay giải quyết cậu ta.

Nghe hòa thượng nói, Tô Bạch khẽ gật đầu:

Trên thực tế, bốn người ở đây không có bao nhiêu hận ý với Tiểu Lâm, bởi vì Tiểu Lâm âm mưu dùng móng tay quỷ để hấp dẫn Tô Bạch tiến vào phạm vi của Phương Văn Hải, ngay từ đầu, sơ hở này đã bị hòa thượng và mập mạp nhìn thấu, cho nên tuy Tiểu Lâm vẫn luôn lừa gạt mọi người, thể nhưng chẳng phải bọn họ đang dùng một loại tâm thái giống như nhìn khỉ làm xiếc để theo dõi hành động của anh ta ư?

Sau cùng, Phương Văn Hải bị bốn người bọn họ tiêu diệt, trong đó Tiểu Lâm là người có công lớn, có lẽ điều tiếc nuối duy nhất là thu hoạch sau khi tiêu diệt Phương Văn Hải kém hơn những gì bọn họ dự đoán rất nhiều.

Tô Bạch không có đem chuyện tin nhắn trên wechat nói ra, mà chính là nhìn Gia Thố:

- Anh giúp tôi vào phòng, buổi tối hôm nay các người nghỉ ngơi nay ở chỗ này, ngày mai lại khởi hành, đúng không?

- Bần tăng mua vé vào ngày mai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trưa mai máy bay sẽ hạ cánh ở sân bay Hàm Dương.

- Chúc các anh thuận buồm xuôi gió.

Gia Thố đẩy Tô Bạch đi vào bên trong phòng ngủ, Tô Bạch rất khó khăn mới có thể nằm xuống giường, tiểu gia hỏa ngồi ở bên cạnh Tô Bạch chơi xếp gỗ, Cát Tường ghé vào bên bệ cửa sổ.

- Qua mấy ngày nữa, hẳn là anh có thể hơi khôi phục lại một số năng lực tự gánh vác, nhưng cũng đừng ở bên ngoài đi loạn, đợi ở trong nhà, chờ thế giới chuyện xưa tiếp theo bắt đầu, ít nhất ở đây cũng có con mèo này bảo vệ an toàn cho anh.

Gia Thố có lòng tốt nhắc nhở.

Tô Bạch cười nói: - Tôi biết.

- Ừ, tôi nên ra ngoài.

Gia Thố rời khỏi phòng ngủ, đi đến văn phòng, tiếp tục cùng đám người mập mạp và hòa thượng thảo luận về chuyến đi.

Tô Bạch tựa vào đầu giường, tiểu gia hỏa ngoan ngoãn tự mình chơi, cậu bé biết hiện tại sức khỏe của Tô Bạch không tốt, cho nên không đến làm phiền hắn.

Nhìn thấy tiểu gia hỏa tuyệt đối không làm ầm ĩ, lòng Tô Bạch thật sự vui vẻ, nuôi con trai ngoan ngoãn như thế, hắn còn có gì không vừa lòng.

Chuyện tin nhắn trên wechat, Tô Bạch không định để ý đến, trên trời không tự dưng rơi một miếng bánh có nhân xuống, Tô Bạch cũng không nguyện ý nhảy vào tiết tấu mà đối phương đã sớm sắp xếp xong cho mình.

Nếu đối phương đã bày ra tư thái thần bí, Tô Bạch hắn dứt khoát không đi.

Đúng lúc này, Sở Triệu gọi điện thoại đến, Tô Bạch nghe máy.

- Alo, Tô Bạch hả, tôi nói cho cậu biết một chuyện.

Hẳn là Sở Triệu đang ăn cơm, trong miệng nói không được rõ ràng, còn có cả tiếng nhai nuốt.

- Nói đi.

Tô Bạch chuyển sang tư thế nằm.

- Ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, tôi có quen biết với một thính giả, đương nhiên tên kia kém hơn cậu rất nhiều, chẳng qua anh ta nói với tôi, bây giờ anh ta đang ở bên Tây

An, anh ta tìm được một thứ rất thú vị, hỏi tôi có hứng thú đi khai quật không.

Giọng nói của Sở Triệu rất hưng phấn, mang theo một loại cảm xúc nóng lòng muốn thử, hiển nhiên, chính bản thân Sở Triệu cũng rất rõ ràng tầm quan trọng của kỳ ngộ trong thế giới hiện thực. Lúc trước, khi Tô Bạch vẫn còn là một người thực tập nhỏ bé, hắn đã từng tham dự nhiều hoạt động như thế, theo hòa thượng hoặc là mập mạp đi làm.

Thế nhưng, lúc Tô Bạch từ chỗ Sở Triệu nghe được hai chữ Tây An, lông mày hắn không khỏi nhíu lại.

Hiện tại đối với người bình thường mà nói, Tây An vẫn là một cổ trấn, có những di tích lịch sử như bảo tàng Binh Mã Dũng, Hoa Thanh Cung, là khu du lịch thắng cảnh, thế nhưng đối với thính giả mà nói, nơi đó là cấm địa, là một nơi giống như phần mộ thuộc về thính giả.

- Sở Triệu, cậu có thể suy nghĩ thêm một chút.

- Không sao, tôi biết có thể sẽ gặp nguy hiểm, thế nhưng cơ hội lần này, tôi không muốn từ bỏ, tôi chính là muốn nói cho cậu biết một chút, giọng nói của cậu có vẻ suy yếu, xảy ra chuyện gì thế?

- Bị thương nhẹ.

- Cậu nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ sớm một chút, ngủ ngon.

Sở Triệu cúp máy, Tô Bạch hơi xuất thần nhìn di động.

Vào lúc này, wechat trong di động lại sáng lên, là Huân Nhi gửi tin nhắn đến cho hắn. Tô Bạch mở ra, là một bức ảnh giống như thông báo, bên dưới còn có tin nhắn do Huân Nhi viết, đại khái cô ta lại một lần nữa được sắp xếp làm việc ở trong chính phủ, thế nhưng phải đến Tây An tham dự một lần huấn luyện, khoảng 5 ngày sau mới có thể trở về, đồng thời

Huân Nhi nói đã giúp Tô Bạch tìm một bảo mẫu đáng tin, sáng mai sẽ đến.

Huân Nhi, Sở Triệu.

Tô Bạch khẽ liếm môi của mình.

Tất cả mọi thứ, nếu như quá trùng hợp, như vậy không phải là trùng hợp, đó là một loại tất nhiên.

Hiển nhiên, người thông qua nick wechat chung để nhắn tin cho hắn, đoán chừng cũng dự đoán được bản thân hắn không muốn đi Tây An, không nguyện ý tiếp nhận ủy thác này, cho nên người ta tiên lễ hậu binh (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực), bắt đầu thông qua những người bên cạnh hắn, tạo áp lực cho hắn.

Tô Bạch mở tin nhắn trên wechat lúc trước ra, nhắn lại mấy chữ:

"Tôi … tổ tiên nhà ngươi."

Ở chỗ này là một động từ.

- Xem ra cậu ta vẫn không muốn đi, cho dù chúng ta dựa vào mạng lưới quan hệ của mình, thúc đẩy hai người bạn tốt ở trong thế giới hiện thực của cậu ta tới Tây An, cũng hoàn toàn không có cách nào đả động đến cậu ta, tính cách và tâm lý của cậu ta có chút kỳ quái, cậu cứng rắn muốn uy hiếp cậu ta, ngược lại, cậu ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào đối ngược lại với cậu.

Giải Bẩm nhìn tin nhắn trả lời trong điện thoại, nói.

Lương Sâm khẽ gật đầu:

- Người có tính cách như thế, vậy mà có thể sống đến bây giờ, thật sự thú vị, cậu ta nhắn lại cái gì?

- Một câu thô tục.

Giải Bẩm nói.

- Nhìn thái độ của cậu ta, là tình nguyện để hai người bạn của mình bị hố chết ở Tây An cũng sẽ không đi, đơn giản là vì tức giận chúng ta.

- Thú vị.

Lương Sâm vươn vai:

- Vậy chúng ta không có biện pháp gì rồi, cũng không thể để cậu tự mình ra mặt đưa cậu ta đến Tây An.

Sau khi nói xong câu đó, Lương Sâm còn chưa vươn vai xong, bỗng nhiên sắc mặt anh ta thay đổi, vẻ mặt lộ ra khủng hoảng, hai tay vô thức nắm lấy bàn chân, cả người không khống chế nổi run rẩy, giống như một con chuột bạch bị nhốt trong lồng nhìn thấy nhân viên làm thí nghiệm đi vào.

Giải Bẩm có chút không biết làm sao, lúc này Lương Sâm vô cùng chật vật, anh ta chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Lương Sâm. Không nên xuất hiện loại tâm trạng và biểu tình này trên người Lương Sâm, vĩnh viễn không.

- Sao thế?

Giải Bẩm hỏi.

- Nó… Nó… Nó đến…

Thậm chí, Lương Sâm bắt đầu nói chuyện không mạch lạc, trong hai mắt tràn đầy sợ hãi và hoảng loạn, nếu như có Tô Bạch ở đây, nhìn thấy vẻ mặt và ánh mắt này của Lương Sâm, hắn rất nhanh sẽ liên hệ đến dáng vẻ trước khi tự sát của Lan Lâm và Lương Sâm lúc này vào cùng một chỗ, thật đúng là… Giống nhau một cách kinh người!

- Ai?

Giải Bẩm nhìn xung quanh.

- Phát Thanh… Khủng Bố…. Phát Thanh…

Chương 448 Nhiệm Vụ Hiện Thực

Lúc trước Lan Lâm, cho dù là đứng ở trước mặt kẻ có đồng cấp bậc như Yến Hồi Hồng, Phích Lâu hay là người như Tô Bạch, cô ta đều duy trì một loại tư thái và phong cách của mình, cô ta giống như một đóa hoa hồng nở rộ trên sông băng, thanh lãnh lại cao quý.

Ý tứ này gần giống người bình thường hay nói đến quan uy, loại khí thế kia, loại khí chất kia, khiến cho anh ta và những người bình thường ở xung quanh hoàn toàn không ăn khớp. Càng là thính giả cao cấp lại càng như thế, bọn họ đã không được gọi là quan uy, trên thực tế bọn họ càng giống với… Thần uy. Thính giả có năng lực của mình, gần như là giống với thần trong thế tục, cho nên có rất nhiều thính giả không coi mình là người, mà chính là chân chính đặt mình ở vị trí thần.

Giống như Lương Sâm vậy, ở góc độ của bốn người Tô Bạch, cuộc chiến với Phương Văn Hải là một cuộc chiến sinh tử, nhưng trên thực tế, Lương Sâm vẫn luôn coi nó như là một bộ phim điện ảnh chiếu miễn phí ngoài trời, anh ta nhàn nhã xem, cũng rất thoải mái. Ở trong mắt người khác, hoặc là ở trong mắt trợ thủ của anh ta là Giải Bẩm mà nói, Lương Sâm thuộc về một nhóm người đứng ở vị trí đỉnh kim tự tháp.

Thế nhưng hiện tại.

Lương Sâm e sợ, thậm chí sự sợ hãi của Lương Sâm còn mang theo một loại nức nở.

Anh ta hoàn toàn bất lực giống như một đứa bé.

Nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra, lúc này Lương Sâm muốn có bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật, muốn có bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu.

- Phát Thanh… Khủng Bố… Phát Thanh…

Lúc Lương Sâm nói ra mấy chữ này, Giải Bẩm có chút không biết nên làm như thế nào, anh ta không tin đây là do Lương Sâm bỗng nhiên nổi điên, như vậy, nguyên nhân chỉ còn lại một.

Hiện tại Lương Sâm đang phát giác và cảm ứng ra được thứ gì đó mà chính bản thân Giải Bẩm không cảm ứng được, đồng thời cũng không lĩnh hội được, loại đại khủng bố này, bởi vì bản thân anh ta có cấp bậc không đủ cao, cho nên không phát hiện ra được. Mà chính vì Lương Sâm ở cấp độ cao, cho nên Lương Sâm ở một khoảng cách gần như thế chạm vào loại khủng bố kia.

Vì thế mới có thể hoảng sợ thành bộ dạng này.

- Nó đang cảnh cáo tôi… Nó đang cảnh cáo tôi… Nó cố ý… Nó nhất định là cố ý… Nó có thể đến trong lặng lẽ… Đi trong yên lặng… Nhưng lần này nó cố tình không làm như thế… Cố tình để cho tôi phát giác ra được nó đến… Cố tình để tôi biết nó đến… Cố tình để tôi biết nó đang ở ngay bên cạnh tôi…

Lương Sâm ôm đầu của mình, ngồi xổm ở bên cạnh bàn, không ngừng lẩm bẩm, lộ ra dáng vẻ thất hồn lạc phách.

- Nó đang trách tôi không có dũng khí đến đó… Nó đang trách tôi… Nó đang xem thường tôi… Nó tức giận… Nó giận dữ…

Giải Bẩm nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại, anh ta thật sự có chút không biết làm như thế nào.

Tô Bạch ném điện thoại di động sang một bên rồi ôm tiểu gia hỏa, ngửi được mùi sữa thơm trên người cậu bé, trong lòng càng nhiều hơn là một loại lạnh lùng. Có lẽ, điều khiến cho Tô Bạch không thể chấp nhận nhất chính là, việc bị người khác cho rằng có thể cầm chiếc chân đau của hắn đến bắt chẹt, uy hiếp chính hắn, đây giống như là nghịch lân của Tô Bạch.

Bên văn phòng loáng thoáng truyền đến tiếng đám người mập mạp nói chuyện với nhau, hiển nhiên đối với tình huống bên Tây An, bọn họ không dám xem thường.

Tô Bạch nghe một lúc, mí mắt bắt đầu chậm rãi nhắm lại, trên thực tế tối hôm qua hắn có chút ngủ không ngon, so với tối hôm qua, tối hôm nay lại càng có nhiều chuyện hơn, nhưng Tô Bạch bỏ mặc tất cả, cái gì cũng đều quên sạch sành sanh, nhìn có vẻ như lỗ mãng, nhưng đây chính là phương pháp tốt nhất để giải thoát cho chính mình.

Chẳng qua, bạn muốn yên lặng ngủ một giấc, có người lại cố tình không cho bạn được như ý nguyện.

“Chào mừng quý thính giả nghe đài, các bạn đang nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì tên tuổi ở đây chẳng có chút ý nghĩa gì.

Tây An là một cổ trấn với lịch sử lâu đời, nó yên bình, nó yên tĩnh, mang theo những nét cổ xưa, nó là điểm kết thúc phía đông của con đường tơ lụa huyền thoại. Đồng thời nó cũng là một thành phố du lịch nổi tiếng.

Thế nhưng, bây giờ, nó đang hấp dẫn sự chú ý, quan tâm của những người không phải người bình thường.

Hiện tại, có rất nhiều thính giả trên khắp cả nước đều đưa mắt nhìn về nơi này, nhìn về Tây An.

Bởi vì hiện tại, thành phố cổ xưa này đã trở thành một phần mộ thuộc về riêng các thính giả.

Có đôi khi chuyện xảy ra trong thế giới hiện thực càng thêm đặc sắc, thậm chí… Càng thêm hung hiểm hơn so với những tình tiết trong thế giới chuyện xưa của chúng ta.

Đối mặt với nguy hiểm, có người theo bản năng sinh ra cảm xúc bài xích, thính giả cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua tính thú vị ở chuyện xưa nằm ở chỗ, đem một người sắp xếp đến nơi mà anh ta không muốn đi, để một người đi làm việc mà anh ta không thích nhất, làm như thế, mới có thể thể hiện hết sự giãy dụa, sự phẫn nộ, cũng như sự quật cường của anh ta…

‘Thông báo nhiệm vụ hiện thực’: Đi về Tây An điều tra chân tướng việc thính giả tử vong.

‘Thời gian quy định’: 15 ngày.

‘Nhiệm vụ ban thưởng’: Không.

‘Mức độ hoàn thành’: Không.

PS: Trong thời gian làm nhiệm vụ, thính giả nhất định phải dành hơn 50% thời gian ở xung quanh khu vực Tây An…”

Thật lâu sau, cuối cùng Lương Sâm cũng có thể lảo đảo đứng lên, ngồi xuống chiếc ghế của mình, đưa tay ra rút mấy tờ giấy ăn để lau sạch nước mắt và nước mũi, sau đó nặng nề thở hổn hển mấy cái.

- Nó đi rồi ư?

Giải Bẩm cố gắng theo kịp suy nghĩ của Lương Sâm.

Lương Sâm khẽ gật đầu, giống như trút được gánh nặng.

- Đi rồi, đã đi.

Giải Bẩm trầm mặc không nói, tuy ngày thường anh ta rất thích dùng lời nói để trêu chọc người lãnh đạo của mình, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, trong lòng Giải Bẩm vẫn rất tôn trọng Lương Sâm.

Người đàn ông này giống như một người đại ca dẫn theo chính mình, nếu không, có lẽ anh ta đã sớm chết trong một thế giới chuyện xưa nào đó rồi. Ở trong mối quan hệ người lừa ta gạt giữa những thính giả với nhau, quan hệ của anh ta và Lương Sâm xem như là tương đối thuần túy.

Thế nhưng càng như thế, nhìn thấy người đại ca mà mình kính trọng biểu hiện ra dáng vẻ vừa rồi, Giải Bẩm càng cảm thấy mình có chút không biết phải làm sao, bởi vì mỗi người đều không muốn để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình, nhất là loại người tồn tại tương đương với Thần như Lương Sâm. Có lẽ ở phương diện này, Lương Sâm càng thêm kiêng kỵ, thế nhưng tất cả tình cảnh vừa rồi đều rơi vào trong mắt anh ta.

Chỉ là, phản ứng của Lương Sâm rất bình tĩnh, giống như đối với anh ta mà nói, chuyện lúc trước không cần quá để ý, anh ta nhìn rất thoáng.

- Có phải cảm thấy rất châm chọc hay không?

Lương Sâm đột nhiên nói.

Giải Bẩm không biết Lương Sâm đang hỏi anh ta hay là tự hỏi bản thân.

Lương Sâm ngẩng đầu lên nhìn Giải Bẩm:

- Lúc trước, không phải cậu đã hỏi tôi, còn phải qua bao nhiêu lâu nữa cậu mới đạt được đến cảnh giới của tôi như bây giờ, ha ha ha, cảnh vừa rồi, cậu có nhìn thấy không?

Chương 449 Ân Cần Hỏi Thăm

"Càng mạnh lên, càng đi được lên cao thì càng có thể chạm đến sự sợ hãi đó, lúc đó cậu sẽ càng biết sợ, ngay lúc vừa rồi, nó đến, hẳn là đến thông báo nhiệm vụ hiện thực cho một trong bốn thính giả ở lầu dưới. Thế nhưng, nó cố ý để cho tôi biết nó đến, nó muốn nhìn thấy tôi làm trò cười cho thiên hạ, nó muốn nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ đến mức run lẩy bẩy của tôi."

- Nó không thất vọng, bởi vì tôi thật sự sợ hãi, tôi sợ hãi đến mức không kiềm chế được.

Trên mặt Lương Sâm hiện ra nụ cười khổ:

- Đây là trừng phạt, đây là nó đang trừng phạt, bởi vì lúc trước tôi không có dũng khi theo mấy người Lệ Chi đến chỗ đó, cho nên hiện tại tôi biến thành cái đinh trong mắt nó, thành món đồ chơi cho nó tùy ý đùa giỡn.

- Nó đối phó tôi, căn bản không cần căn cứ vào nhân quả, nó chỉ cần đi đến bên cạnh tôi, toát ra hơi thở của mình liền có thể dọa tôi sợ hãi đến mức run rẩy.

Lương Sâm châm một điếu xì gà.

- Vậy chuyện lúc trước của chúng ta?

Giải Bẩm thử dò hỏi.

- Cái gì cũng không cần làm, những việc chúng ta đã làm trước đó và những thứ đã bỏ ra, tất cả đều không cần đi quản, sắp xếp trước đó, tất cả đều mất hiệu lực, hiện tại tâm cảnh của

tôi bị hỏng rồi, tôi phải tìm thời gian đi điều chỉnh lại, nếu không, kết quả của tôi và Phương Văn Hải kia sẽ không khác nhau là mấy.

Giải Bẩm khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình biết rồi.

Sau khi thức dậy, đầu vẫn rất đau, Tô Bạch vô thức từ bên giường ngồi xuống, lại phát hiện ra thân thể không còn khó chịu như hôm qua nữa, hắn thử đứng lên, vịn vào vách tường cũng có thể dựa vào chính mình, từng bước đi lại.

Xem ra cơ thể của hắn thật đúng là khôi phục được khá tốt, tuy huyết mạch vẫn bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng ít ra đã khôi phục được năng lực hành động.

Mở cửa phòng ngủ ra, trong văn phòng không có ai, trong phòng bếp truyền đến mùi thơm.

Đám người mập mạp đã sớm lên máy bay, hiện tại hẳn là sắp đến sân bay Hàm Dương, trong phòng bếp hẳn là bảo mẫu mà hôm qua Huân Nhi có nhắc đến.

Chỉ là, trong nháy mắt khi cửa bếp mở ra, Huân Nhi buộc tạp dề bưng đĩa trứng rán đi ra, khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngạc nhiên.

- Buổi sáng em nhận được thông báo nhiệm vụ huấn luyện kia bị hủy bỏ, cho nên em để bảo mẫu nghỉ, buổi sáng liền đến đây, anh thế mà ngủ đến tận trưa.

Huân Nhi đặt đĩa trứng lên bàn, nói:

- Em mua một chút đồ ăn, buổi tối Sở Triệu sẽ đến đây, chúng ta cùng nhau ăn cơm, cậu ta cũng giống như em vậy, vốn dĩ tối hôm qua, Sở Triệu có nói với em chuyện có người hẹn cậu ta đi Tây An làm chút việc gì đó, nhưng bây giờ cũng hủy bỏ rồi, thật đúng là thú vị.

- Quả đúng là thú vị.

Tô Bạch cầm cốc sữa ở trên bàn lên uống một ngụm, ánh mắt có chút bất định, sau khi suy nghĩ một chút, vẫn nói:

- Lần sau muốn đi chỗ nào, sớm thương lượng trước với tôi một tiếng, có nhiều thứ không thể tùy tiện đi thử nghiệm và làm.

- Em hiểu.

Huân Nhi bưng một phần bữa sáng khác vào phòng ngủ, hắn là cho tiểu gia hỏa ăn cơm.

Tại sao người gửi tin nhắn riêng cho hắn lại nhượng bộ?

Tối hôm qua Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ hiện thực, làm sao nghe xong lại cảm thấy hơi quái dị như vậy, lại còn hạn chế thời gian bản thân hắn ở xung quanh khu vực Tây An? Không giống với nhiệm vụ hiện thực trước kia, bản thân hắn thật ra có khả năng chủ động từ nhiệm vụ hiện thực.

Sau khi uống xong sữa, Tô Bạch khó khăn đứng lên, từng bước đi ra phòng làm việc của mình, đi vào thang máy, ấn nút đi xuống tầng hầm gửi xe, sau đó tựa vào vách thang máy, chờ đến khi thang máy đi xuống tầng hầm, Tô Bạch mới lảo đảo đi ra chỗ để xe.

Cuối cùng lúc đến khu A, ánh mắt Tô Bạch rơi vào chỗ để xe như trong tin nhắn đã nói, thật đúng là có một chiếc túi du lịch cứ thế được đặt ở đó.

Tô Bạch lảo đảo đi đến, lúc đến nơi, hắn thật sự chống đỡ không nổi việc hoạt động trong một thời gian dài, Tô Bạch quỳ một gối xuống, một giây sau, hắn mở chiếc túi du lịch ra.

Một gốc thực vật tỏa ra mùi thơm kỳ dị bồng bềnh trong túi du lịch.

Tô Bạch không kìm lòng được nuốt một ngụm nước miếng, ngay sau đó, hắn cười một tiếng:

- Ít nhất cái này hẳn là dễ nuốt xuống hơn não và tim người mà mình đã từng ăn nhỉ?

- Thứ đặt ở bãi đậu xe đã bị lấy đi.

Giải Bẩm vừa dùng di động xem camera giám sát ở bãi đỗ xe, vừa nói.

- Là người thám tử tư kia.

Bởi vì chuyện vừa rồi, cho nên Giải Bẩm rất rõ ràng, Lương Sâm tạm thời không còn có quá nhiều niềm vui khi được làm cha dượng như lúc trước nữa, khi cảm xúc của một người thay đổi theo hướng lên voi xuống chó, sẽ luôn có một khoảng thời gian trùng xuống, đối với chuyện gì cũng đều rất khó nổi lên hứng thú.

Quả nhiên Lương Sâm chỉ tùy ý xua tay:

- Đừng nhúng tay vào, kệ cậu ta đi, cây thuốc kia đã được Phát Thanh Khủng Bố ngầm thừa nhận là một trong điều kiện để phát động nhiệm vụ hiện thực.

- Nó đặc biệt đến tìm vị thám tử nhỏ kia sao?

Giải Bẩm có chút tò mò hỏi, nếu đặc biệt đi đến tuyên bố nhiệm vụ hiện thực cho Tô Bạch, thuận tiện châm biếm người lãnh đạo trực tiếp của anh ta, như vậy chỗ dựa của tên thám tử này, có chút đáng sợ rồi.

- Không phải, tôi vừa nhận được mấy tin nhắn, mấy lão gia hỏa cũng vừa trải qua chuyện giống như tôi, tất cả đều bị Phát Thanh Khủng Bố "ân cần thăm hỏi" một lần. Đoán chừng nó đến để "ân cần thăm hỏi" chúng tôi, những người mà trước đấy không có dũng khí đến chỗ đó, thuận tiện thông báo nhiệm vụ hiện thực cho tên nhóc thám tử tư kia.

Giải Bẩm nghe xong, khẽ gật đầu:

- Nó chỉ đến dọa các người một chút thôi à?

- Không, nó đến nói cho chúng tôi biết, nó còn nhớ rõ chúng tôi, thế giới chuyện xưa tiếp theo sẽ không trôi qua dễ dàng như thế.

Lương Sâm thở dài:

- Cậu tạm thời tiếp quản chuyện bên phía công ty trò chơi, tôi muốn về nhà mấy ngày.

Giải Bẩm hiểu, thật ra việc này tương đương với bế quan, anh ta lập tức ra hiệu chính mình biết rồi, đồng thời, trong lòng Giải Bẩm cảm thấy hơi mất mát, chính mình cuối cùng sẽ có một ngày đi đến cảnh giới và cấp độ như Lương Sâm, chẳng lẽ đến lúc đó, bản thân anh ta cũng sẽ bị đọa đến mức co quắp, run lẩy bẩy sao?

Nhắn cho Huân Nhi một tin, dặn dò Huân Nhi giúp đỡ mình chăm sóc cho tiểu gia hỏa, Tô Bạch không quay lại văn phòng, trực tiếp từ bãi đậu xe, lái xe đến sân bay Phố Đông.

Cây thảo dược kia có đủ linh tính, hiệu quả cũng rất mạnh, nếu như đem đi luyện dược, có thể hoàn toàn phát ra công hiệu. Tô Bạch trực tiếp nuốt xuống, khó tránh khỏi giống như có chút trâu gặm mẫu đơn, nhưng điều kiện hiện tại không cho phép Tô Bạch chậm rãi đi liên hệ với một thính giả biết luyện chế đan dược để bàn luận điều kiện và giúp hắn xử lý vấn đề này.

Sau khi cất xe, Tô Bạch đi thẳng vào sảnh sân bay, hắn dùng điện thoại di động để kiểm tra chuyến bay sớm nhất, may mắn giữa trưa có một chuyến, không cần đợi lâu lắm, chẳng qua mua vé máy bay đột xuất như thế này, thật đúng là có chút tốn kém, trong lòng Tô Bạch có chút cảm thán, chính mình không giống với lúc trước nữa rồi.

Chương 450 Bảo Tàng Binh Mã Dũng

Sau khi kiểm tra an ninh, Tô Bạch ngồi trong phòng chờ, hắn mua một cốc cafe rồi ngồi xuống, trên người thỉnh thoảng truyền đến cảm giác nhói đau, có lẽ đây là một loại tác dụng phụ, chẳng qua ở mức độ này không tính là gì, quan trọng nhất là hiện tại cơ thể của hắn đã được dược liệu tu bổ lại bảy, tám phần, thực lực thì tương đương với dáng vẻ khôi phục được sáu, bảy phần mười. Ít nhất lúc đi lại không cần phải vịn tường như trước đó nữa.

- Con mẹ nó, tôi không nhìn lầm người chứ!

Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

Người đi đến lại là mập mạp.

- Tiểu Bạch, sao cậu lại ở chỗ này?

- Bị Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ hiện thực, nhất định phải đến, đồng thời nó cũng giúp tôi hồi phục lại.

Tô Bạch giấu chuyện về tin nhắn trên wechat, mập mạp cũng không hỏi nhiều về vấn đề này, chẳng qua từ nét mặt của mập mạp, đối với lời nói nửa thật nửa giả của Tô Bạch, anh ta vẫn ôm thái độ nghi ngờ, ở trong thế giới hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố còn có giúp người ta khôi phục lại ư?

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, nhíu mày hỏi:

- Không phải anh đã sớm lên máy bay rồi à?

- Hòa thượng nói anh ta có một vị tiền bối đang ở trong một khu chung cư cũ ở Thượng Hải, bảo tôi qua đó bái phỏng

một chút, còn hòa thượng và Gia Thố đã đi chuyến bay sớm đến Tây An rồi, tôi thì đi chuyến buổi trưa.

Tiền bối của hòa thượng? Khu chung cư cũ?

Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến tăng nhân đã đặt tên cho tiểu gia hỏa, tăng nhân kia cũng chính là người mà lúc trước hòa thượng giới thiệu cho Tô Bạch.

- Tìm được người rồi hả?

- Không thấy, người đó đã biến mất rồi, chẳng qua trong căn hộ kia, tôi phát giác được dấu vết của trận pháp lưu lại.

Mập mạp cầm lấy cốc cafe trong tay của Tô Bạch, một hơi uống sạch, sau đó lại tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch.

- Tăng nhân kia không dùng điện thoại di động, càng không dùng wechat gì đó, cho nên tôi chỉ có thể tự mình qua đó tìm, lần này thì hay rồi, không biết lão tăng kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay là ông ta đã sớm đến Tây An rồi.

- Những tăng nhân này có tình cảm sâu nặng với chùa, coi đó như nhà mình vậy.

Sau khi nói xong, mập mạp lấy chuỗi phật châu ra cầm trong tay, ước lượng mấy lần.

- Hòa thượng thật đúng là cam lòng, nói thật, tôi rất ít khi nhìn thấy hòa thượng hành động theo cảm tính như thế, tôi đây, dù sao trong lòng cũng phải nắm chắc, nếu chuyện lần này không có sóng gió gì, có thể giải quyết một cách dễ dàng, chuỗi Phật châu này tôi sẽ trả lại cho hòa thượng, để hòa thượng lấy ra những thứ khác đền bù tổn thất cho tôi.

- Bị cảm động?

Tô Bạch nói.

- Không, chơi như thế có chút không chính cống.

Mập mạp nhìn thoáng thoáng qua đồng hồ:

- Đến giờ lên máy bay rồi, đi thôi.

Tô Bạch và mập mạp cùng nhau lên máy bay, sau khi lên máy bay, Tô Bạch yêu cầu một chiếc chăn mỏng với tiếp viên hàng không, đắp lên người ngủ một giấc, mập mạp ngồi ở vị trí trước Tô Bạch, đoán chừng anh ta cũng đang ngủ, khả năng tiếp theo, muốn ngủ một giấc thật ngon là một việc rất khó.

Sau hơn hai tiếng, máy bay hạ cánh ở sân bay Hàm Dương.

Sau khi xuống máy bay, mập mạp liền gọi điện cho Gia Thố và hòa thượng, chẳng qua không gọi được điện thoại cho Gia Thố, ngược lại gọi được cho hòa thượng, chỉ là người nghe máy lại là Gia Thố, sau khi nói chuyện một lúc, mập mạp có chút không nói gì liền cúp máy.

- Sao thế?

Tô Bạch hỏi.

- Họ đang tra tài liệu được lưu trữ trong thư viện.

Mập mạp lắc đầu nói:

- Ý tứ của bọn họ chính là, Phát Thanh Khủng Bố đã sửa đổi sự tồn tại của chùa Tuyên Vân, nhưng không thể trực tiếp xóa đi, hẳn là đã thay đổi lịch sử và tiến trình của nó, vì lẽ đó hòa thượng dự định dùng thời gian hơn nửa ngày để đến thư viện kiểm tra qua tài liệu lưu trữ.

Tô Bạch khẽ gật đầu, xem như công nhận cách làm của hòa thượng, so với việc chạy lung tung khắp nơi để tìm kiếm ngôi chùa, còn không bằng bắt tay vào chi tiết này.

- Hòa thượng có nói để hai chúng ta làm gì không?

- Ồ, không, tôi còn chưa nói cho bọn họ biết chuyện cậu cũng đến nơi này, tôi đã quên mất chuyện đó, tôi còn chưa

từng tới Tây An, hòa thượng có ý để tôi tùy tiện đi dạo một ngày, sao nào, cậu theo tôi đi dạo chơi mấy danh lam thắng cảnh nhé, đến xem chỗ Dương Quý Phi tắm, hay là đến xem mộ phần của Tần Thủy Hoàng.

Tô Bạch gật đầu, không tỏ rõ ý kiến, mãi đến lúc này, hắn đều không phát hiện ra nơi nào nguy hiểm, cũng không cảm giác được hơi thở nguy hiểm gì.

Bắt một chiếc taxi, mập mạp nói tên một con phố ở Tây An, sau đó nghiêng người nói với Tô Bạch ngồi bên cạnh.

- Tôi nghe nói khu phố này của Tây An có mỹ thực đặc sắc, hơn nữa còn có vật lưu niệm gì đó.

Tô Bạch thở dài, nói:

- Cẩm Lý của Thành Đô, cổ trấn Tây An, thành cổ Lệ Giang ở Vân Nam và thành cổ Đại Lý, nhưng nơi này đều là danh lam thắng cảnh của cổ trấn, những đồ lưu niệm mà bọn họ bán ở đây đều được nhập từ Nghĩa Ô Chiết Giang về.

(Nghĩa Ô ở Chiết Giang là nơi có chợ bán buôn lớn nhất thế giới. Tại đây, bạn sẽ tìm thấy hàng ngàn nhà bán buôn cung cấp tất cả các loại sản phẩm với giá thấp nhất.)

"…"

Mập mạp nhếch miệng nói:

- Tô đại thiếu gia, tôi biết cậu đi nhiều nơi, chơi nhiều chỗ, nhưng cậu cũng không cần thiết phải phá hỏng tâm trạng đi du lịch của tôi chứ?

Trên phố có rất nhiều người, người người chen lấn, khiến cho mập mạp hết nói nổi, hai người thật vất vả mới có thể tìm được một nhà hàng không quá chen chúc để ngồi xuống, gọi mấy món ăn. Tô Bạch cảm thấy không vấn đề gì, trước đó hắn

đã từng tới Tây An, lần này đơn giản là tranh thủ lúc rảnh rỗi theo mập mạp đi dạo.

Trong lúc ăn, có một người đàn ông mặc áo jacket đi đến.

Mập mạp ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông mặc áo jacket:

- Có chuyện gì thế?

Người đàn ông mặc áo jacket khoảng 40 tuổi, gương mặt chất phác, thấy mập mạp đặt câu hỏi, ông ta cũng đi thẳng vào vấn đề.

- Hai cậu là khách du lịch từ nơi khác đến à? Đã đến xem bảo tàng Binh Mã Dũng (Đội quân đất nung) chưa?

- Còn chưa đi được.

Mập mạp nghe thấy mấy chữ bảo tàng Binh Mã Dũng liền cảm thấy hào hứng, phần lớn người Trung Quốc đều có hứng thú, đây có thể coi như một loại tình cảm văn hóa không thể tách rời.

- Vậy thì tốt rồi, các cậu dự định đến đó vào buổi chiều à? Nhà tôi ở Lâm Đồng, chỗ đó ở ngay bên cạnh bảo tàng Binh Mã Dũng, nếu như buổi chiều các cậu định đi đến đó thì nói với tôi một tiếng, cơm nước xong xuôi, các cậu có thể ngồi xe của tôi đến đó.

Mập mạp ồ một tiếng, liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó hỏi:

- Cả hai người chúng tôi thì hết bao nhiêu tiền?

- Nhìn cậu nói gì kìa, tôi không lấy tiền, đơn giản chỉ là tiện đường mà thôi, miễn phí.

- Ha ha, người Tây An sống thật giống với Lôi Phong.

Mập mạp có chút ngoài ý muốn cười nói, đưa tay vỗ vai người đàn ông mặc áo jacket:

- Ông ngồi xuống đây ăn cùng đi.

- Không cần, không cần, tôi vừa ăn xong rồi, hai cậu ăn đi, tôi ra bên ngoài chờ các cậu.

- Được.

Người đàn ông mặc áo jacket gật đầu, đi ra khỏi quán ăn.

Mập mạp vừa ăn, vừa cười nói:

- Con người nơi này thật đúng là nhiệt tình, nhân dân Thiểm Tây chất phác.

Tô Bạch cầm đũa gõ lên bát:

- Khẩu âm của ông ta không phải là người bản địa.

Chương 451 Hàng Thật

"Chuyện này có vấn đề gì đâu, bây giờ có thành phố nào mà khẩu âm không hỗn loạn chứ?"

Mập mạp không để ý lắm, ăn hết bảy, tám phần đồ ăn trên bàn, sau đó đứng dậy lôi kéo Tô Bạch:

- Đi thôi, nhân lúc đám người hòa thượng còn chưa liên lạc với chúng ta, để cho tôi đi xem qua mấy tượng đất nung đó.

Đi ra khỏi quán ăn, có một chiếc xe bán tải màu trắng đỗ ở ven đường, người đàn ông mặc áo jacket đang đứng hút thuốc ở bên ngoài cửa xe, nhìn thấy mập mạp và Tô Bạch đi đến liền vẫy tay ra hiệu.

Xe chạy, từ trung tâm thành phố Tây An đến bảo tàng Binh Mã Dũng ở Lâm Đồng cũng không xa lắm, nếu không bị tắc đường, chỉ cần đi khoảng nửa tiếng là đến.

- Đến nơi rồi, phía trước chính là bảo tàng Binh Mã Dũng, hai cậu tự mua vé vào cửa đi, trước kia tôi thật đúng là có người thân làm nhân viên bán vé ở trong này, tôi còn có thể mua được vé với giá chiết khấu đặc biệt, chẳng qua hiện tại người đó không ở làm ở nơi này nữa, tôi cũng không có cách nào.

- Người anh em, ông nói gì thế, nào đến hút điếu thuốc, về nhà sớm một chút.

Mập mạp chủ động đưa một điếu thuốc đến, sau đó xuống xe, bởi vì mập mạp đã nhìn ra, Tô Bạch đã từng đến nơi này du lịch, có lẽ hắn đã đến thăm quan mấy nơi như bảo tàng Binh Mã Dũng này rồi, cho nên mập mạp không tiện để cho

Tô Bạch đi mua vé, tự mình hấp tấp chạy đến sảnh bán vé, mua hai tấm vé cho người lớn về.

- Đi thôi.

Mập mạp vội vã đi đến chỗ xét vé, thấy Tô Bạch sững sờ đứng nguyên tại chỗ, anh ta thúc giục nói.

Tô Bạch nhìn thoáng qua cổng vào, lại nhìn xung quanh, sau đó khẽ gật đầu, đi theo mập mạp cùng xét vé vào.

Nơi này được chia làm khu 1, khu 2, khu 3.

Ở khu số 1 có tương đối nhiều tượng binh sĩ, khu số 2 và số 3 tương đối ít hơn, sau đó có khu 4 và khu số 5 lần lượt là nơi chiếu phim 5D và nơi bán đồ lưu niệm địa phương.

Có hướng dẫn viên du lịch địa phương phụ trách đón tiếp, mập mạp đi dạo qua năm khu vực một vòng, có chút nhàm chán nói:

- Chỉ có mấy bức tượng binh sĩ, thật đúng là nhàm chán.

Bên cạnh có một người phụ trách cười nói:

- Sang năm chúng tôi có kế hoạch đào thêm một ít nữa để triển lãm, hai năm nữa anh quay lại đây có thể nhìn thấy càng nhiều hơn.

- Vậy thì tốt, các người tranh thủ đào Tần Thủy Hoàng ra luôn nhé.

Mập mạp khích lệ.

- Được, chúng tôi sẽ xin phép quốc gia.

Thái độ của người phụ trách tốt như thế, lại gặp được một người tài xế địa phương nhiệt tình dẫn đường như vậy, cho dù là nhìn những bức tượng đất nung không thú vị kia, tâm trạng của mập mạp không tồi lắm.

Theo Tô Bạch đi ra khỏi bảo tàng, mập mạp nhìn về phía Tô Bạch:

- Bây giờ chúng ta quay lại khu vực trung tâm thành phố à?

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra:

- Để tôi gọi xe.

- Ừ, chúng ta qua chỗ thư viện tìm hòa thượng và Gia Thố, hay là đến trung tâm thành phố để tìm khách sạn ở lại Tây An?

- Đi đến chỗ bảo tàng Binh Mã Dũng, không phải anh muốn nhìn những tượng đất nung à?

Tô Bạch hỏi.

Mập mạp có chút buồn bực: - Không phải chúng ta vừa xem qua rồi à?

- Đó là giả, những người kia cố ý xây dựng một bảo tàng giả, cũng đánh số khu 1, khu 2, khu 3, làm một số tượng đất nung ở đó để lừa tiền anh.

- Tôi nói này mập mạp, anh cũng được coi như người lăn lộn trên xã hội, anh thế mà còn thực sự tin tưởng có người tài xế nhiệt tình chủ động dẫn đường như vậy à?

- Con mẹ nó, cậu rõ ràng đã sớm biết đây là giả, thế mà còn không nói cho tôi biết, để cho tôi ngu ngốc đi dạo một vòng, còn nói với bọn họ cố gắng đào Tần Thủy Hoàng ra.

Lúc này mập mạp có chút xù lông rồi.

- Thật thì tôi đi rồi, giả thì tôi chưa đi, tôi thật sự tò mò, cho nên muốn vào xem.

- WTF… - Mập mạp.

Sau cùng mập mạp vẫn ngồi lên xe, cùng Tô Bạch đi đến bảo tàng Binh Mã Dũng, lần này là đến chỗ bảo tàng thật, vừa đến cổng đã nhìn thấy một hàng dài du khách trong và ngoài

nước, cùng với rất nhiều bảo vệ, điều này đã nói rõ một chuyện, nơi này là bảo tàng Binh Mã Dũng thật, không còn là thứ hàng giả kém chất lượng như trước.

Lần này, đổi thành Tô Bạch mua vé, bởi vì Tô Bạch nhìn ra mập mạp đã có chút mất hết cả hứng rồi.

Trên thực thế, những tượng binh mã ở nơi này, nói thần kỳ chính là thần kỳ, nói cho cùng, đây chính là di vật văn hóa được truyền thừa từ hai nghìn năm trước, mang theo yếu tố đậm chất văn hóa lịch sử, đối với nhiều người mà nói, đến Tây An, không tới xem đội quân bằng đất nung sẽ luôn cảm thấy thật đáng tiếc, giống như là chưa từng đến nơi này vậy. Thế nhưng những bức tượng binh mã này, nói trắng ra chính là những bức tượng bằng đất nung, từng bức tượng đất rách nát, chung quy lại người thực sự yêu thích lịch sử chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, phần lớn người sau khi xem xong sẽ cảm thấy chỉ đến như thế, còn rất thất vọng.

- Đi thôi, tôi mua vé rồi, vào thôi?

Tô Bạch cầm vé vào cửa lắc lư trước mặt mập mạp:

- Đi đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng trước, hay là đi nhìn tượng binh mã trước, đây là liên phiếu.

- Đi đến chỗ lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể nhìn thấy linh cữu của Tần Thủy Hoàng à?

Mập mạp bỗng nhiên hào hứng.

Tô Bạch lắc đầu:

- Chỉ là một gò đất cộng thêm một khu vực xanh sạch hóa, bên đó có thể ngồi xe đi thăm quan, sau khi xét vé xong, họ sẽ trở anh đi dạo một vòng, nhưng trên thực tế cái gì cũng không nhìn thấy, chính là lãng phí tiền.

- Vậy thì thôi, chúng ta đi xem đội quân đất nung trước.

Mập mạp ủ rũ cúi đầu đi theo Tiểu Bạch cùng nhau xét vé, đi vào bảo tàng Binh Mã Dũng thật sự, từ lối vào đến chỗ đi ra phải trải qua một đoạn đường tối tăm, sau đó đi lên phía trước là các khu chính.

Di vật văn hóa lịch sử chân chính mang theo mị lực và tư tưởng thuộc về riêng nó, cho dù lúc đầu không hăng hái như mập mạp, lúc này cũng trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Sau khi đi vào khu vực số 1, mập mạp đứng bên cạnh lan can nhìn những bức tượng binh mã lẫm liệt ở trước mặt, anh ta hít sâu một hơi, đứng bất động một lúc lâu, sau đó quay sang nhìn Tô Bạch.

- Quả nhiên vẫn là nhìn hàng thật có cảm giác, thật sự không giống nhau, người phát hiện ra tượng binh mã tên gọi là lão Dương đúng không nhỉ, ông ta thật đúng là thú vị, thế mà không nuốt làm của riêng mà chính là nhanh chóng báo cáo cho quốc gia.

- Thật ra vấn đề buôn lậu di vật văn hóa lịch sử đã có từ rất lâu đời, cho dù là sau này xây dựng đất nước cũng không bị gián đoạn, nhưng nếu muốn trách thì trách lão Dương năm đó đã đào được một bức tượng quá to, cho dù ông ta muốn sang tay cũng rất bất tiện, không chuyển đi được, chỉ có thể dùng xe bò chuyển ra ngoài, đưa đến chỗ cổng chính phủ, sau đó nhà nước phát hiện, bắt đầu coi trọng việc quản lý nơi này, coi như chặt đứt một con đường tắt phát tài của những người dân nơi đây.

Hai người đi vòng quanh khu 1, sau đó đi đến khu 2, ở đó có trưng bày một số bức tượng binh mã hoàn chỉnh ở trong tủ kính.

Chương 452 Dị Biến

Mập mạp đi đến trước một bức tượng binh mã, vô thức lấy điện thoại di động ra để chụp ảnh, Tô Bạch đứng ở bên cạnh mập mạp, vốn dĩ là cùng mập mạp đi ra ngoài chơi, tâm trạng của Tô Bạch cũng rất nhẹ nhõm, lại thêm việc hắn đã từng đến nơi này, cho nên không có quá nhiều cảm giác mát mẻ, chỉ là ngay lúc điện thoại di động của mập mạp lóe lên ánh đèn flash liền biến mất, mắt của Tô Bạch bỗng nhiên nhảy lên một cái, giống như nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Tô Bạch vô thức nhìn xung quanh, xung quanh có không ít du khách là người trong nước, thậm chí là nước ngoài không ngừng khen ngợi nơi này.

Mập mạp chụp ảnh xong liền quay sang nhìn Tô Bạch, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Bạch, anh ta sửng sốt một chút:

- Tiểu Bạch, cậu sao thế?

Nhìn một lượt, phát hiện không có gì đặc biệt, chính bản thân Tô Bạch cũng bắt đầu hoài nghi liệu đó có phải là tác dụng phụ của cây thuốc kia hay không, cây thuốc đó khiến cho tinh thần của hắn có chút hoảng hốt ư?

Thế nhưng vào lúc này, một người nước ngoài cầm máy ảnh, tách một tiếng, lóe lên.

Lúc này lông mày Tô Bạch nhíu chặt, có người đang nhìn hắn, hơn nữa còn là đang nhìn trộm, cơ thể đứng ngay tại chỗ quay một vòng, khu vực số hai lộ ra có chút trống trải, thế nhưng theo đó càng thêm tĩnh mịch.

- Sao thế.

Mập mạp lại hỏi.

- Có người đang từ một nơi bí mật nào đó quan sát chúng ta.

Tô Bạch rất chắc chắn nói:

- Hai lần rồi, không có khả năng cảm giác của tôi bị sai.

Mập mạp lập tức bình ổn lại tâm tình của mình, tĩnh tâm lại để cảm nhận, nhưng ở phương diện tinh thần, so với Tô Bạch, kỳ ngộ của mập mạp ít hơn rất nhiều. Cho nên trên một số phương diện về tinh thần lực, anh ta kém hơn Tô Bạch một chút, vì vậy mập mạp không cảm nhận được điều gì khác thường, chỉ là mập mạp cũng không tin cảm giác của Tô Bạch là sai lầm. Bởi vì ở trong những câu chuyện khủng bố hoặc là phim kinh dị, loại diễn viên quần chúng thường hay nói mấy câu đại loại như: Cậu nhìn lầm rồi, là do cậu đa nghi, nghi thần nghi quỷ gì đó với người cảm nhận được nguy hiểm, thường là người đầu tiên ngủm củ tỏi.

- Anh cầm điện thoại di động của mình lên, một lần nữa chụp ảnh.

Tô Bạch nói.

- Ừ.

Mập mạp rất phối hợp cầm điện thoại di động lên, chụp bức tượng binh mã trong tủ kính.

“Tách…”

Lại đến!

Lần này Tô Bạch phản ứng rất nhanh, hắn từ từ nhắm hai mắt lại để cảm nhận, cho nên trong nháy mắt liền đuổi theo

loại cảm giác kia, theo bản năng xoay người lại, ngay sau đó, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Vào giờ phút này đây, Tô Bạch phát hiện chính mình đang đứng đối diện với bức tượng binh mã trong tủ kính, ánh mắt của hắn đang ngang bằng với phần đồng tử đen sì của tượng binh mã.

Ở chỗ này,

Thế mà ở chỗ này,

Ở bên trong tượng binh mã này, chính là ở bên trong tượng binh mã này.

Trong nháy mắt, cuối cùng Tô Bạch cũng nhớ đến nguyên nhân thực sự khiến hắn đến Tây An, rốt cuộc cũng thoát ra khỏi trạng thái buông lỏng khi đi du lịch.

Hiện tại Tây An chính là phần mộ của thính giả!

Đối với người bình thường mà nói, nơi này vẫn chỉ là một thành phố du lịch, nhưng đối với thính giả mà nói, nó rất đáng sợ, cũng rất nguy hiểm, bởi vì phần lớn thính giả Thiểm Tây có mức độ hoàn thành nhiệm vụ từ năm trở lên, đều trong một thời gian ngắn bỏ mình ở xung quanh khu vực Tây An.

Mập mạp nhìn theo ánh mắt của Tô Bạch, sau đó nuốt một ngụm nước bọt:

- Là cái này?

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Nhưng đây là bảo vật của quốc gia… Tùy tiện hủy hoại bảo vật của quốc gia cũng dễ dàng gây ra quan hệ nhân quả, không khác gì việc giết rất nhiều người.

- Mập mạp, anh bố trí một trận pháp đi, che đậy lại tất cả tầm mắt và lực chú ý của xung quanh nơi này, cho dù nó có

phải là bảo vật của quốc gia hay không, thứ đồ chơi này, hôm nay tôi nhất định phải mở ra, anh cho rằng chỉ cần làm như không nhìn thấy là chúng ta có thể yên ổn rời khỏi nơi này ư?

Tô Bạch rất kiên định nói.

Mập mạp gật đầu, không do dự nữa, anh ta ném mấy đồng tiền xu ra bên ngoài, sau đó yên lặng đọc chú ngữ, tạo thành một kết giới nho nhỏ, che chắn lực chú ý của mọi người xung quanh.

Một cánh tay của Tô Bạch chuyển sang trạng thái cương thi, sau đó hắn dùng móng tay sắc bén của cương thi cắt đứt mặt kính thành một vòng tròn, Tô Bạch cho một tay của mình vào bên trong, sắp chạm đến đầu của tượng binh mã kia, đúng lúc này xảy ra dị biến, lớp vỏ bên ngoài của tượng binh mã bắt đầu bóc ra và rơi xuống. Ngay sau đó, một huyết thi từ trên xuống dưới đều là màu đỏ đậm xuất hiện trước mặt Tô Bạch và mập mạp.

Huyết thi há miệng, phát ra một tiếng tương tự với một loại kêu rên, giống như mang theo vô tận e sợ và khủng hoảng, nó ngồi xổm xuống bên trong tủ kính. Trên cả người không ngừng xuất hiện bong bóng nhỏ, ngay sau đó bắt đầu chảy ra nước mủ và máu, tay Tô Bạch còn đang lơ lửng ở giữa không trung, nhưng cỗ huyết thi này lại hoàn toàn hòa tan sạch sẽ.

Mập mạp nuốt nước miếng, quay đầu lại nhìn về phía Tô Bạch, anh ta bỗng nhiên phát hiện ra người đứng trước mặt mình không phải là Tô Bạch nữa, mà chính là một bộ huyết thi, bên trong chiếc tủ kính kia, đứng đó không còn là tượng binh mã hay huyết thi gì đó, mà là Tô Bạch với vẻ mặt khiếp sợ.

- Con mẹ nó, chuyện gì thế này!

Mập mạp khẽ quát một tiếng, một tấm bùa xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh ta, một giây sau, lá bùa được dán vào trên gáy của huyết thi, thế nhưng ngay sau đó, mập mạp lại phát hiện ra, huyết thi biến thành Tô Bạch, tượng binh mã bên trong tủ kính vẫn là tượng binh mã, dường như tất cả mọi thứ đều không có gì thay đổi.

- Xảy ra chuyện gì thế… Xảy ra chuyện gì thế…

Mập mạp có chút thất thần lùi về sau mấy bước, trận pháp đồng tiền xu cũng theo đó tiêu tán, ở xung quanh, du khách không ngừng đi tới đi lui trước mặt mập mạp, thế nhưng mập mạp lại càng thêm cảm thấy hoảng hốt.

Mập mạp nhìn xung quanh, bỗng nhiên anh ta không thấy bóng dáng Tô Bạch đâu nữa, bên trong tủ kính hoàn toàn trống rỗng, bên ngoài dán một tờ giấy:

"Hiện vật này hiện đang được trưng bày ở trong triển lãm lưu động ở nước ngoài."

- Tô Bạch, Tiểu Bạch…

Mập mạp bắt đầu kêu lên, xung quanh có không ít du khách dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh ta.

Ngạt thở,

Ngạt thở,

Cảm giác ngạt thở đáng sợ.

Khi Tô Bạch lại một lần nữa khôi phục được thính giác và thị giác của mình, hắn ngạc nhiên phát hiện mình đang đứng ở khu số 1, nơi có tương binh mã nhiều nhất, cũng là nơi rộng nhất, đồ sộ nhất, những khu vực còn lại không có nhiều khí thế và sự thú vị như nơi này. Thế nhưng vào lúc này đây, trong vô số những tượng binh mã ở đây, có một bức tượng binh mã

đang hiện ra sự run rẩy nhỏ, gần như không thể nhìn thấy được.

Đó chính là Tô Bạch.

Hắn muốn thoát ra được khỏi sự trói buộc xung quanh mình, muốn thoát ra khỏi loại cảm giác ngột ngạt, hít thở không thông này, nhưng dường như tất cả mọi thứ đều trở nên vô dụng, cơ thể của hắn đã trở nên vô cùng cứng ngắc, giống như đã tồn tại ở đây 2000 năm.

Dị biến đến quá đột ngột, đến quá ngoài dự liệu, không có bất kỳ dự báo nào, cứ thể xảy ra, cứ thế bắt đầu, cho dù mập mạp và Tô Bạch đứng ở chung một chỗ, nhưng trong nháy mắt, hoàn toàn bị đùa bỡn và chia tách.

Chương 453 Tuẫn Táng

Trong nháy mắt, Tô Bạch nhìn thấy bóng dáng của mập mạp xuất hiện ở trong khu số một, anh ta bắt đầu không ngừng chạy, không ngừng tìm kiếm, Tô Bạch rõ ràng, mập mạp đang tìm hắn, lúc này mập mạp nhất định cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Nhưng Tô Bạch không phát ra được âm thanh gì, cũng không cách nào làm ra được ám chỉ gì, mập mạp chạy qua lối nhỏ ngay cạnh hắn, nhưng lại hoàn toàn không chú ý đến hắn.

Tô Bạch muốn điều chỉnh tầm nhìn của chính mình, cùng lúc đó, toàn bộ khu số một xuất hiện một màn sương mù dày đặc màu trắng, dường như những du khách đứng ở ở xung quanh lan can đều không nhìn thấy lớp sương mù dày đặc này, bọn họ vẫn đang tiếp tục đi thăm quan những tượng binh mã.

Ở trong sương mù, Tô Bạch phát hiện ra cơ thể của hắn không còn là tượng binh mã nữa, thế nhưng hắn vẫn giống như cũ, không thể động đậy, hơn nữa trên người hắn máu me đầm đìa, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, duy trì tư thế đứng yên.

Ở xung quanh hắn, không còn là tượng binh mã nữa.

Có già trẻ, nam nữ, tất cả đều đứng tại chỗ như Tô Bạch, nhưng máu tươi của bọn họ đã chuyển sang màu đen, trở nên khô khốc, lộ ra dáng vẻ đã chết thật lâu, nhưng trên thi thể của những người này vẫn lưu lại hơi thở không thể khinh thường…

Trong đầu Tô Bạch giống như có thứ gì đó lóe lên.

Những người này, không phải là những thính giả Thiểm Tây đột nhiên chết trong thời gian gần đây đấy chứ?

Chẳng lẽ có người nào đó đang đặc biệt mô phỏng lại Tần Thủy Hoàng xây dựng đội quân đất nung cho mình, chuyên môn săn giết thính giả, để bọn họ tuẫn táng theo người đó?

Xung quanh có vô số thi thể, mỗi thi thể đều là một tư thế, một tư thái, thậm chí là một sắc mặt.

Máu tươi khô đi làm bẩn mặt đất, từng người từng người chồng chất lên nhau, bọn họ giống như từng tượng binh mã được chôn theo cùng, bị một sức mạnh vô danh cố định ở đây, ở phía xa xôi là những bức tượng binh mã được khai quật được, ở chỗ này, bọn họ không được chú ý đến, những người bình thường ở bên ngoài căn bản không nhìn thấy một màn này.

Nếu như nói nội bộ thính giả Thiểm Tây đều chết ở chỗ này, vậy vận khí của hắn có phải đã quá xui xẻo rồi không?

Trong lòng Tô Bạch không khỏi mỉm cười, dẫn theo mập mạp đi thăm quan đội quân đất nung của Tần Thủy Hoàng, kết quả lại giẫm vào trong hang ổ của người ta, đây thật đúng là: Thiên đường có cửa không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào.

Cơ thể chỉ hơi xoay được ở một mức độ nhất định, nhiều nhất chỉ phát ra một chút run rẩy, căn bản không thể động đậy, nhưng sức mạnh trong người đang không ngừng tản ra ngoài, đi vào trong những khối đất.

Trên thực tế, máu tươi chỉ là một loại hình thức biểu hiện sự sống đang dần mất đi mà thôi, thật ra vào thời điểm này, đủ loại sức mạnh trên người Tô Bạch đều đang không ngừng tan biến và bị lấy ra.

Có lẽ, loại quá trình này thật sự có thể so sánh với bất kỳ một loại cực hình đáng sợ nào đó trên thế giới, nhất là khi bên cạnh bạn còn có nhiều "tiền bối" đã chết đi như vậy, những vị "tiền bối" này giống như đang làm mẫu cho bạn, lặng lẽ nói cho bạn biết, sau đó không lâu, chính bản thân bạn cũng sẽ giống như bọn họ.

Hô hấp bắt đầu trở nên càng lúc càng khó khăn, trước ngực cũng truyền đến cảm giác ngột ngạt, cả người hắn giống như một miếng bọt biển, đang không ngừng điên cuồng bị đè ép, lượng nước trong miếng bọt biển đều bị ép chảy ra ngoài.

Bốn phía yên tĩnh, xung quanh chỉ có những thứ tuẫn táng, tản ra hơi thở tang thương, thế nhưng Tô Bạch không muốn trở thành một thành viên trong số bọn họ, sau đó vĩnh viễn bị đặt ở một nơi không muốn người biết đến.

Chẳng qua Tô Bạch nhất định sẽ không cô đơn, bởi vì rất nhanh, vị trí vốn dĩ hơi trống trải bên tay trái của Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện một người, người đó là mập mạp.

Tư thế của mập mạp giống như Tô Bạch vậy, đều là đứng yên không nhúc nhích, trên người cũng có máu tươi đang không ngừng chảy ra, Tô Bạch có thể nhìn thấy mập mạp đang hơi run rẩy, hẳn là anh ta cũng giống như bản thân hắn trước đó, ra sức giãy dụa, cuối cùng vẫn không thể nào động đậy được.

Mập mạp cũng đã phát hiện ra Tô Bạch, dường như hiện tại hai người chỉ có thể hơi di chuyển tròng mắt, nhưng sự sống trong cơ thể bọn họ đang không ngừng mất đi, loại cảm giác này giống như có một chiếc đồng hồ báo thức đang được đặt trên đỉnh đầu của mình, không ngừng vang lên những tiếng "tích tắc", đại biểu cho giờ chết của mình.

Không có cách nào phản kháng, cũng không có lực phản kháng, tất cả mọi thứ giống như đã hoàn toàn được chú định.

Vào lúc này, cho dù Tô Bạch muốn phát bệnh lật bàn cũng không có cách nào, người ta gắt gao áp chế hắn, khống chế hắn, không lưu lại một chút không gian nào cho hắn, cũng không cho hắn một cơ hội nào, bốn phương tám hướng xông đến, để cho hắn đến gần với áp lực hít thở không thông.

Không biết vì sao, Tô Bạch thật đúng là cảm thấy cấu tạo mạch não của hắn khác biệt với những người khác, lúc đầu bản thân hắn có cảm giác rất khó chịu, thế nhưng bởi vì có người quen như mập mạp ở bên cạnh, theo hắn chậm rãi ngỏm tủ tỏi, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy không sốt ruột như trước đó nữa.

Thời gian đang chậm rãi trôi qua, mập mạp, à không đúng, lúc này mập mạp đã biến thành gầy, cả người anh ta trở nên gầy gò đi rất nhiều, da trên người cũng trở nên nhăn nheo, giống như chó sa bì (Shar Pei).

Chính bản thân Tô Bạch cũng rất rõ ràng, hắn cũng không thua kém bao nhiêu, cơ thể của hắn đã bắt đầu khô quắt, đây không phải là đang hoán đổi sang trạng thái cương thi mà chính là biểu hiện khi sức sống trong cơ thể không ngừng bị rút đi.

Tử vong đã càng lúc càng đến gần, rất có thể một giây sau chính là 0 giờ.

Thế nhưng vào lúc này, một âm thanh từ nơi sâu xa trong lòng đất truyền đến, dường như là một người đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, mang theo một vòng tức giận và bất mãn, đúng vào lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được cơ thể của mình nhẹ bẫng, ngay lập tức, hắn dùng chút sức lực cuối cùng của mình, cả người hướng về phía sau nhảy lên.

“Vù vù… Vù vù…”

Trong đầu không ngừng truyền đến những tiếng vù vù, lúc Tô Bạch mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang ngồi ở trước tủ kính trưng bày kia, bên trong còn treo một tấm bảng.

"Hiện vật này hiện đang được trưng bày ở trong triển lãm lưu động ở nước ngoài."

Cơ thể lảo đảo một cái ngồi trên mặt đất, xung quanh có không ít du khách kêu lên, sau đó nhân viên của viện bảo tàng nhanh chóng chạy đến, đưa Tô Bạch đến phòng y tế của viện bảo tàng.

Mùi thuốc sát trùng xông vào khoang mũi, ý thức của Tô Bạch giống như đã rơi vào trong một loại trạng thái hôn mê, chỉ có thể để mặc cho những người khác định đoạt, dường như đã trải qua xử lý đơn giản, Tô Bạch được đưa lên xe cấp cứu, một đường xóc nảy, Tô Bạch đã hoàn toàn mất đi ý thức, hoàn toàn ngủ mê man.

Không biết mình ngủ bao lâu, Tô Bạch mơ màng tỉnh lại, bên ngoài là đêm tối, chính mình đang nằm trên giường bệnh, giường bên cạnh là người quen cũ, mập mạp nằm ở đó không tỉnh, đang ngáy khò khò.

Trong đầu không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, cảm giác buồn nôn, chóng mặt không ngừng xuất hiện, khiến cho Tô Bạch không nhịn được, cảm thấy khó chịu.

- Tĩnh tâm.

Một giọng nói trầm ổn vang lên.

Chương 454 Gương Mặt Người Bên Trong Bồn Cầu

Tô Bạch hơi nghiêng đầu, nhìn thấy ở cửa phòng bệnh, hòa thượng đang cầm một hộp cơm chậm rãi đi đến.

Đặt hộp cơm lên trên chiếc tủ cạnh giường bệnh, hòa thượng thở dài một hơi, nói:

- Khí huyết của cậu hao tổn quá nghiêm trọng, lúc này phải tránh bực bội, nếu không các chức năng trên cơ thể của cậu sẽ xuất hiện những vấn đề sâu hơn, tuy rằng bần tăng không biết vì sao thương thế của cậu lại có thể được khôi phục, đồng thời cũng đi đến Tây An, nhưng bần tăng chắc chắn cậu không muốn tiếp tục giống như trước đó nằm liệt trên giường hoặc là ngồi trên ghế, đúng không?

Tô Bạch gật đầu cười khổ.

Hòa thượng nâng giường lên cao, đồng thời kê hai chiếc gối đầu ra sau lưng Tô Bạch.

- Ở trong đó có gì?

Tô Bạch hỏi, hiển nhiên bản thân hắn có thể ra ngoài, hẳn là do hòa thượng và Gia Thố đúng lúc chạy đến làm cái gì đó.

Hòa thượng lắc đầu nói:

- Bần tăng không rõ, bần tăng tìm được một số manh mối liên quan đến sự tồn tại của chùa Tuyên Vân trong thư viện, nhưng trên đấy lại ghi chép, năm đó chùa Tuyên Vân được xây dựng ở khu vực lão Dương đã phát hiện ra tượng binh mã, lịch sử hình thành của chùa Tuyên Vân đương nhiên ngắn hơn

tượng binh mã rất nhiều, cho nên quốc gia càng muốn bảo vệ những di vật lịch sử hơn hai nghìn năm của triều đại nhà Tần, vì thế đã dỡ bỏ chùa Tuyên Vân, ngay lúc đó, chủ trì và tăng lữ trong chùa Tuyên Vân cũng không yêu cầu quốc gia sắp xếp cho chính mình, mà chính là cứ như thế không rõ tung tích.

- Sao anh lại cứu được chúng tôi?

Tô Bạch hơi nghi hoặc một chút, lúc đó hắn cảm nhận được một loại lực lượng hoàn toàn nghiền ép chính mình, ngay cả chỗ trống để phản kháng cũng không có, nhưng hòa thượng lại có năng lực cứu hắn ra, thật đúng là thần kỳ.

- Chúng tôi cũng muốn thừa nhận chính mình đã cứu hai người ra, để cho hai người nợ chúng tôi một ân tình, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, không phải chúng tôi cứu các người ra.

Gia Thố cầm theo một phích nước sôi đi đến.

- Sau khi tôi và hòa thượng Thất Luật tra ra được manh mối liền đi thẳng đến viện bảo tàng Binh Mã Dũng, nhưng lúc vừa mới vào cổng, chúng tôi đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi nhìn thấy một số đồ vật quỷ dị. Trên thực tế, nếu thêm một lúc nữa, có lẽ tôi và hòa thượng Thất Luật sẽ giống như cậu và mập mạp. Nhưng đúng vào lúc đấy, có thứ gì đó tồn tại ở sâu dưới lòng đất, dường như đột nhiên tỉnh lại, hoặc là giống như ăn no rồi dự định xoay người ngủ tiếp, cho nên "nó" không nguyện ý ăn vào lúc này, vì thế đã buông tha cho chúng tôi, tương tự, cũng buông tha cho cậu và mập mạp.

- Đây là lời giải thích của cậu?

Tô Bạch cười nói:

- Nghe thật đúng là không khác gì quỷ xả.

- Trước khi cậu tỉnh, mập mạp đã tỉnh lại một lần, anh ta nói qua với chúng tôi về tình hình lúc đó, anh ta hẳn là bị hút

vào chỗ kia muộn hơn cậu một lúc, cho nên huyết khí bị hao tổn ít hơn.

- Những thi thể kia, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, đó hẳn là xác của những thính giả Thiểm Tây, hiện tại đã rất rõ ràng, có một kẻ đáng sợ nào đó đang ở chỗ này săn giết thính giả, để bổ sung sinh cơ cho chính mình, hơn nữa còn đem bọn họ chế tác thành cùng loại với tượng binh mã trong lăng mộ của hoàng đế Tần Thủy Hoàng, phần dã tâm này, thật đúng là đủ lớn.

Trên thực tế, ý tứ của Gia Thố chính là, làm việc một cách trắng trợn không chút kiêng nể gì, làm sao sự tồn tại kia lại không e sợ Phát Thanh Khủng Bố?

- Nếu như chúng ta thật đúng là được buông tha bởi vì nó ăn no rồi muốn nghỉ ngơi, muốn luyện hóa trước khi tiếp tục hấp thụ sinh cơ, lần sau lúc nhìn thấy nó, chúng ta có nên cảm tạ ơn tha chết không nhỉ?

Tô Bạch trêu chọc.

- Trên lý thuyết mà nói, quả thật đúng là như thế.

Hòa thượng bổ sung.

Tiểu Bạch thở dài một hơi:

- Chuyện này hoàn toàn không phải là việc mà chúng ta có thể nhúng tay vào.

- Cho nên chúng tôi chuẩn bị rời đi.

Hòa thượng mở hộp cơm ra, bên trong có khoai tây xào và cơm:

- Ngôi chùa đó không còn nữa, những sư huynh, sư đệ và trưởng bối lúc trước, đoán chừng cũng đều theo đó tiêu tán, bần tăng dự định rời đi.

Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến nhiệm vụ hiện thực của mình, hắn đột nhiên cảm thấy hiện tại thật châm chọc. Ngay từ đầu chuyện này rõ ràng là do hòa thượng khăng khăng muốn đến, kết quả bây giờ đám người hòa thượng dự định rời đi, bản thân hắn vốn dĩ là người không có ý định đến, ngược lại không đi được.

- Trong túi của tôi có thuốc lá, giúp tôi châm một điếu.

Tiểu Bạch nói.

Gia Thố không nói mấy câu như nơi này là bệnh viện không được hút thuốc gì đó, anh ta giúp Tô Bạch châm một điếu thuốc.

Sau khi nhả một hơi thuốc, Tô Bạch có chút bất đắc dĩ nói:

- Mấy người đi trước đi, tôi vẫn cần phải ở chỗ này lăn lộn một khoảng thời gian nữa, tôi nhận được nhiệm vụ hiện thực, hơn nữa còn là loại nhiệm vụ hiện thực không thể xem nhẹ hay bỏ qua, trong đó tôi nhất định phải ở Tây An đủ thời gian quy định, các anh đừng chậm trễ, gọi mập mạp đứng lên rời khỏi Thiểm Tây trước.

Sau khi nói xong, Tô Bạch vùng dậy, hắn mặc đồng phục bệnh nhân, bước đi của hắn khá thoải mái.

- Cậu làm gì thế? – Gia Thố hỏi.

- Đi vệ sinh.

Tô Bạch đưa tay ra, từ trong tủ quần áo lấy ra điện thoại di động của mình.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Tô Bạch đi đến nhà vệ sinh nam của tầng này, mở ra một phòng riêng, sau đó đóng cửa lại. Tô Bạch còn chưa có ngồi xuống bồn cầu, chuông điện thoại di động của hắn vang lên, Tô Bạch cầm điện thoại lên nhìn, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, trên điện

thoại của hắn có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn là do số máy bàn trong văn phòng thám tử tư gọi đến.

Trong nhà xảy ra chuyện gì rồi ư?

Tô Bạch lập tức nghe máy: - Alo?

- Meo…

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng của Cát Tường, giống như là đang làm nũng vậy.

Từ sau khi Cát Tường đi theo hắn, Tô Bạch còn chưa từng nghe thấy Cát Tường phát ra âm thanh nũng nịu giống như sủng vật vậy.

- Con mèo chết tiệt, đầu óc mày bị nước vào à!

Tô Bạch mắng một câu.

- Meo… Meo…

Cát Tường tiếp tục rất ngoan ngoãn kêu lên.

Dần dần, Tô Bạch vô thức nuốt một ngụm nước bọt, một ý nghĩ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hắn, ngay sau đó, hắn vô thức nhìn xuống dưới.

Ở trong bồn cầu,

Có một gương mặt người

Một gương mặt mất đi da người, máu chảy đầm đìa đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

- Con mẹ nó… Thật đúng là xả…

Tô Bạch nhìn thấy gương mặt ở phía dưới, trong lòng không kiềm chế được nói ra câu này.

Những trí nhớ thống khổ trước đó còn rất rõ ràng, cỗ huyết thi này thế mà lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn, đến đột nhiên như vậy.

Xem ra phạm vi hoạt động của nó không nhỏ như vậy, không chỉ là trong tượng binh mã trống trơn, cũng không phải là một góc nhỏ của viện bảo tàng.

Nghĩ lại cũng đúng, nội bộ thính giả của Thiểm Tây không có khả năng hẹn nhau tổ chức thành đoàn đến bảo tàng Binh Mã Dũng để thăm quan, chiêm ngưỡng di tích lịch sử của dân tộc Trung Hoa, kết quả đúng lúc bị tận diệt.

Hơn nữa hiện tại nó xuất hiện ở đây, cũng có thể nói rõ, trước đó hòa thượng và Gia Thố nói, nó ăn no rồi, cho nên mới nôn bốn người bọn họ ra, cái phán đoán, suy luận này, nhất định là sai, ăn no rồi không lo nằm yên một chỗ chậm rãi tiêu hóa nhiều như vậy sinh cơ, còn chạy ra ra xung quanh tản bộ làm gì?

Chương 455 Huyết Thi

Huyết thi dùng một phương thức rất vặn vẹo đem chính mình "lấy ra" khỏi bồn cầu, Tô Bạch không có phản kháng, thậm chí còn giơ hai tay lên, ra hiệu chính mình sẽ không phản kháng, hiện tại đầu Tô Bạch còn có cảm giác choáng váng, khí huyết trong người bị hao tổn nghiêm trọng, hắn vừa mới lĩnh giáo qua sự đáng sợ của huyết thi, cho nên Tô Bạch dùng loại phương thức này để cho huyết thi thấy thái độ của mình.

Khả năng có chút… Sợ.

Nhưng nghĩ đến chính mình, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố, lẽ ra kết cục của bọn họ đều biến thành những bộ thây khô đứng chung một chỗ với tượng binh mã, hiện tại nhóm người hắn vẫn còn sống, tất cả đều được quyết định bởi tâm ý của cỗ huyết thi trước mặt, cho nên… Hình như sợ một chút cũng là bình thường.

Từ khi trở thành thính giả đến bây giờ, cỗ huyết thi này chính là thứ đáng sợ nhất mà Tô Bạch gặp phải, đồng thời nó khiến cho Tô Bạch sinh ra loại cảm giác vô lực nhất. Trước đó khi đối mặt với Lan Lâm, Yến Hồi Hồng, hoặc là Phích Lâu, Tô Bạch biết bọn họ cường đại, nhưng hắn vẫn giống như cũ có dũng khí chủ động ra tay trước với bọn họ. Thế nhưng khi đối mặt với cỗ huyết thi này, lần đầu tiên Tô Bạch cảm giác được sự phản kháng của chính mình lại yếu ớt như thế.

Còn không bằng… Tiết kiệm chút sức lực.

Huyết thi chậm rãi đưa tay ra, từ trong tay Tô Bạch nhận lấy điện thoại di động.

Tô Bạch rất phối hợp với nó, hắn không có phản kháng, mặc cho điện thoại di động của mình bị đối phương cầm đi.

Động tác của huyết thi lộ ra cứng ngắc, đồng thời cũng không tự nhiên, điều đó mang ý nghĩa, thật ra đối với việc nhân loại thường làm, nó không có ký ức và thói quen gì.

- Meo… Meo… Meo…

Huyết thi để di động ở bên tai mình, toàn bộ động tác của nó khiến cho người ta có loại cảm giác da đầu tê dại, thế nhưng Tô Bạch có thể cảm nhận được nó nghe rất nghiêm túc, thật sự nghiêm túc, đồng thời ở đầu dây bên kia điện thoại, Cát Tường kêu càng thêm vui vẻ, vui vẻ… Có chút không tưởng tượng nổi.

Tô Bạch giống như nghĩ đến một loại khả năng nào đó, hai mắt hắn trợn to nhìn chằm chằm vào huyết thi ở trước mặt, ngón tay chậm rãi chỉ về phía nó, há miệng, nói ra mấy chữ.

- Người là…

Tô Bạch vô thức khiếp sợ, Tô Bạch vô thức rùng mình, bởi vì nếu sự thật đúng như những gì hắn đang suy nghĩ, như vậy chuyện này liền lớn rồi, hơn nữa vừa rồi cỗ huyết thi này chui ra từ trong bồn cầu, Tô Bạch rất khó tưởng tượng ra được chuyện gì đã xảy ra với người kia, thế mà lại không câu nệ tiểu tiết đến mức độ này, không chút khúc mắc, cứ thế chui ra từ nơi đấy.

Ngay lúc sắp sửa nói ra tên người kia, cơ thể của huyết thi bỗng nhiên chấn động, ngay lập tức nó dùng một cái tay của mình bóp lấy cổ Tô Bạch, nhấc cả người Tô Bạch lên, trong lúc cổ bị bóp chặt, Tô Bạch còn đồng thời cảm nhận được một loại áp lực đến từ bốn phương tám hướng, không riêng gì cơ thể của hắn, mà ngay cả linh hồn của hắn đều bị chế trụ.

- Khụ, khụ… Khụ… Khụ…

Vào lúc này, chiếc điện thoại di động trong tay huyết thi vỡ nát, bị chính nó tự tay bóp nát, ngay lập tức, nó vung tay lên. Tô Bạch chỉ cảm thấy cơ thể của mình nhẹ đi, cả người bị văng ra ngoài, thế mà xuyên qua vách tường đến phía sau của tòa nhà nội trú, sau đó trực tiếp rơi vào trong hồ nước.

Tõm!

Bọt nước bắn lên tung tóe, đại khái sau khoảng năm giây, Tô Bạch nổi lên mặt nước, đưa tay lên lau mặt mình, vách tường của tòa nhà không bị tổn hại gì, thế nhưng bản thân hắn thật sự bị ném ra ngoài.

Cách không?

Trong đầu Tô Bạch nhớ đến lúc mình ở trong bảo tàng Binh Mã Dũng, vị trí khu số hai và khu số một hoán đổi cho nhau, xem ra là không sai rồi, tất cả những thứ này đều do huyết thi làm ra.

Từ trong hồ nước đi lên, trên người Tô Bạch hoàn toàn ướt đẫm, hắn tìm đến một hòn non bộ, dựa người ngồi xuống, Tô Bạch liên tục thở hổn hển, trong đầu hắn không ngừng hiện lên tiếng kêu Cát Tường, cho đến động tác huyết thi cầm điện thoại di động, Tô Bạch cảm thấy dường như chính mình đã xe mở được một chút sương mù, nhưng bản thân hắn cái gì cũng không rõ ràng.

Nếu như là người kia, vì sao lại biến thành bộ dạng này!

Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi, cũng không cách nào tưởng tượng nổi.

Hoặc là, Cát Tường biết người này?

Nhưng lấy loại tính tình cao lãnh của Cát Tường, điều này cũng không có khả năng.

Tô Bạch dùng hai tay ôm lấy đầu của mình, cắn chặt răng, Tô Bạch đột nhiên có cảm giác chính mình bị Phát Thanh Khủng Bố cố ý đưa đến nơi này. Đối với thính giả trên khắp cả nước, đối với Phát Thanh Khủng Bố, bản thân hắn chỉ là một nhân vật không quan trọng gì cả, như vậy, vì sao Phát Thanh Khủng Bố lại cố ý để một người lúc đó còn đang bị trọng thương như hắn nhất định phải đến Tây An?

Phải biết rằng, khi đó ở dưới cùng một mái nhà còn có mập mạp, hòa thượng và Gia Thố, thương thế của bọn họ không quá nặng, nhưng Phát Thanh Khủng Bố vẫn đặc biệt tìm đến chính hắn?

Đây là vì sao?

Thật sự là do Phát Thanh Khủng Bố đối với hắn nhìn bằng một con mắt khác ư?

Thật sự là do Phát Thanh Khủng Bố đặc biệt xem trọng hắn ư?

Tô Bạch hiểu rõ một đạo lý, trên trời sẽ không tự nhiên mà rơi một miếng bánh có nhân xuống, thật sự rơi bánh có nhân xuống sẽ đập chết người. Rốt cuộc Phát Thanh Khủng Bố có mục đích gì?

Hơn nữa, đối với một Phát Thanh Khủng Bố không gì không làm được, dường như trong chuyện này, nó có vẻ quá mức rườm rà, điều này khiến cho Tô Bạch có chút không quen, cũng có chút khó tin nổi, ở trong nhận thức của Tô Bạch cũng như phần lớn thính giả, Phát Thanh Khủng Bố tồn tại ở chí cao, tồn tại toàn năng, không gì không làm được, Phát Thanh Khủng Bố có thể biết được tất cả thứ mà nó muốn biết, muốn làm cái gì thì có thể lập tức làm cái đó, nó căn bản không cần thiết phải đi vòng vèo để đạt thành một mục đích gì. Bởi vì toàn bộ thế giới, cho dù là thế giới chuyện xưa hay là thế giới hiện thực, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói,

khoảng cách xa nhất, đơn giản chính là khoảng cách từ tay trái của mình đến tay phải của mình.

Tô Bạch đứng dậy, mang theo quần áo ướt sũng dự định trở về phòng bệnh Tây An.

- Móa nó, Tô Bạch đi nhà vệ sinh đã lâu như thế còn chưa trở lại, không phải tên tiểu tử này bị táo bón đấy chứ, nói đến, thật đúng là có khả năng đó, trước kia lúc tên tiểu tử này là công tử bột, cậu ta ăn chính là sơn hào hải vị, đồ ăn tinh tế, hiện tại tự mình làm việc kiếm tiền, ăn những món thông thường, khả năng là dạ dày không quen.

Mập mạp vừa ăn, vừa tựa vào giường la hét.

Gia Thố và hòa thượng ngồi ở trên ghế, vẻ mặt của hai tăng nhân đều rất bình tĩnh.

Theo như hòa thượng nói, ngôi chùa đã hoàn toàn không còn, anh ta không cố chấp ở lại đây nữa, vẫn là nên lập tức rời khỏi Tây An, đối với thính giả mà nói, đây là một nơi đầy thị phi. Hơn nữa, đối với Gia Thố mà nói, lần này cũng xem như là hữu kinh vô hiểm (Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm), nhưng quả thật không cần thiết tiếp tục mạo hiểm ở đây, bởi vì căn bản không nhìn thấy rõ lợi ích gì, thậm chí ngay cả lợi ích mơ hồ cũng không thấy.

Chương 456 Tôi Nhìn Thấy

Ba người trong phòng bệnh đều xem như đã từng tiếp xúc với thứ đáng sợ kia, cho nên trên cơ bản suy nghĩ của bọn họ không khác Tô Bạch là mấy, rõ ràng nếu bọn họ gặp lại thứ tồn tại kia, quả thật phản kháng hay không phản kháng, trên cơ bản không khác nhau nhiều lắm.

Loại chuyện cấp bậc này, thật sự không phải là thứ hiện tại bọn họ có tư cách nhúng tay vào.

Khí huyết của mập mạp bị hao tổn, anh ta muốn ăn thịt, nhưng hòa thượng cũng chỉ mua cho anh ta mấy bát cháo thịt nạc, hòa thượng tinh thông y lý, theo lý thuyết y học mà nói, hòa thượng biết lúc này nếu dựa theo khát vọng của bản năng đi bồi bổ thịt cá, ngược lại là một sự tàn phá với thân thể.

- Bệnh viện này thật rách nát, thế mà không có nhà vệ sinh riêng.

Mập mạp lại ăn một bát cháo, tiếp tục nói:

- Nhà vệ sinh công cộng trên hành lang luôn khiến cho tôi nghĩ đến chuyện ma khi còn bé mà tôi đã nghe qua.

Thấy Gia Thố và hòa thượng đều không lên tiếng, hiển nhiên đối với đề tài này, bọn họ không cảm thấy quá hứng thú, không chiếm được đáp lại, mập mạp vẫn giống như trước, tự mình kể tiếp.

- Trước đây tôi có một người anh em sống ở bên trong ký túc xá của trường học, trong ký túc xá không có nhà vệ sinh riêng biệt, chỉ có nhà vệ sinh công cộng trên hành lang, có hôm buổi tối đi nhà vệ sinh, chính là loại bệ xí ngồi xổm từng

cái từng cái từng cái nối tiếp nhau, cậu ta ngồi xổm ị ở nơi đó, hơn nửa đêm, ánh sáng trong nhà vệ sinh chính là loại điều khiển bằng âm thanh, xung quanh hơi tối, trong lúc cậu ta đang sảng khoái, chỗ bệ xí bên cạnh bỗng nhiên truyền đến giọng nói của một người, nói mượn ít giấy vệ sinh.

- Đều là bạn học, người anh em của tôi cũng không nói gì liền cho.

- Sau đó người ở bệ xí bên cạnh vươn tay từ mặt bên trên đưa qua, người anh em kia của tôi chia giấy vệ sinh ra làm hai phần, đưa đến cho người kia.

- Sau đó cậu ta tiếp tục giải quyết chuyện của mình, nhưng cậu ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, khoảng cách giữa hai bệ xí ngồi xổm là rất gần, chỉ cách một vách ngăn bằng xi măng mỏng như một cánh cửa kính mà thôi, nhưng vách ngăn kia rất cao.

- Cho nên nói, nếu người ngồi ở bên cạnh muốn đưa tay từ mặt bên trên, để hướng về người ngồi bên cạnh xin giấy, chuyện này vốn dĩ là không thể.

- Khi đó người anh em kia của tôi sợ đến mức tè cả ra quần, ừm, khi đấy cậu ta cũng thuận tiện tiểu luôn, ngay sau đó liền vội vàng lau qua mông mấy lần liền chuẩn bị đứng lên, thế nhưng lúc cậu ta vừa đứng dậy kéo quần, nhà vệ sinh bắt đầu xả nước, thứ đang ngồi ở bệ xí bên cạnh cũng xông đến, cậu ta nhìn thấy một gương mặt người ở ngay dưới háng mình, theo phân và nước tiểu trôi xuống dưới, người kia còn cười với cậu ta, giống như là đang cảm ơn vì cậu ta đã cho mượn giấy.

Nghe xong chuyện xưa này, hòa thượng bỗng nhiên nói:

- Trương Bát Nhất, đây hẳn là chuyện mà anh tự mình trải qua, bởi vì lý do thể chất của anh cùng với việc người trong

nhà anh là thế gia đạo sĩ, cho nên ngay từ lúc còn rất nhỏ, anh đã có thể thông linh, dễ dàng nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ.

- Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Mập mạp không cãi cọ.

Lúc này cả người Tô Bạch ướt sũng, đẩy cửa đi vào.

- Con mẹ nó, cậu rơi vào trong nhà vệ sinh rồi hả?

Mập mạp hoảng sợ nói.

Vẻ mặt Gia Thố và hòa thượng cũng rất kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

- Tôi…

Tô Bạch mím môi: - Tôi nhìn thấy…

Tô Bạch há miệng, hắn muốn nói ra cái tên đó, nhưng trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên nhớ đến cảm giác trước đó lúc huyết thi bóp lấy cổ hắn, trong đầu lại hiện ra giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố.

Trong phút chốc, Tô Bạch cảm thấy mình giống như đã bắt được trọng điểm nào đó, nhưng ngay lập tức hắn lại lắc đầu, ngồi xuống giường bệnh của chính mình. Ga giường nhanh chóng bị nước trên người Tô Bạch làm cho ướt đẫm.

Bầu không khí trong phòng bệnh rơi vào trong yên tĩnh, mập mạp không ăn gì nữa, đem bát cháo của mình đặt ở một bên, tìm kiếm thuốc lá của mình, ném cho Tô Bạch một điếu, sau đó tự mình châm lửa.

Tô Bạch cầm điếu thuốc, nhìn thoáng qua mọi người trong phòng bệnh, sau đó hắn lắc đầu:

- Tôi nhìn thấy thứ mà mình không thể nói ra được.

- Không thể nói?

Hòa thượng hơi nhíu mày, giống như là đang lý giải tầng ý tứ sâu xa trong câu nói này của Tô Bạch, đồng thời tay trái của hòa thượng bắt đầu bấm đốt ngón tay, giống như đang suy diễn gì đó, nhưng rất nhanh liền từ bỏ, hiển nhiên chính bản thân hòa thượng cũng rất rõ ràng, loại chuyện này đã sớm không phải là thứ mà anh ta có thể thôi diễn. Sở dĩ hòa thượng làm động tác này, thật ra chỉ đơn giản là một loại thói quen.

- Không thể nói ra được, là bởi vì nói ra cậu sẽ gặp nguy hiểm ư?

Lúc này Gia Thố lên tiếng:

- Trong phật giáo Tây Tạng của chúng tôi cũng có một câu chuyện ngụ ngôn như thế, ý tứ chính là Phật nói cho một người biết một bí mật, đồng thời căn dặn người này không được nói ra ngoài, nhưng về sau trải qua rất nhiều chuyện, thời gian càng dài, người này càng muốn đem bí mật nói ra.

- Nhưng may mắn người đó vẫn luôn nghe theo lời Phật, nhẫn nhịn không nói, chẳng qua sau khi về già, lúc thời khắc hấp hối, bên cạnh giường đều là con cái của ông ta, sau cùng ông ta không nhịn được, đem bí mật này nói ra ngoài, sau đó, ở ngay trước mặt ông ta, toàn bộ người thân của ông ta đều chết bất đắc kỳ tử.

- Gia Thố, làm sao câu chuyện xưa này của cậu lại mang đến cảm giác quỷ quái như thế? Đều mang ý nghĩa sâu xa giống như mấy truyện cổ Grimm và ngụ ngôn Aesop vậy.

Mập mạp lên tiếng nói.

Gia Thố cười:

- Nếu như nói ra bí mật này sẽ dẫn dắt đến rất nhiều phong ba, tôi vẫn đề nghị nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nước ở nơi này quá sâu, rất dễ dàng khiến chúng ta chết đuối.

Tô Bạch tựa lên trên giường bệnh, mím môi:

- Thính giả trong khu vực Thiểm Tây gần như đã bị giết chết gần hết, ở trong thế giới hiện thực có thể giết chết thính giả một cách đường hoàng như thế, vậy mà Phát Thanh Khủng Bố vẫn còn phái một nhân vật không quan trọng gì như tôi đến, có phải quá đi ngược với lẽ thường không?

- Hơn nữa lại có người trắng trợn khiêu khích Phát Thanh Khủng Bố, nhưng không bị trừng phạt.

- Tô Bạch, cậu đã từng nói với tôi về một người đã ra nước ngoài, hủy diệt một thành phố.

Hòa thượng bỗng nhiên lên tiếng:

- Người kia, không phải đến sau cùng vẫn sống tiếp đó sao?

- Tính chất của sự việc vẫn có một chút khác biệt.

Tô Bạch mất tự nhiên xoa tay vào nhau:

- Huyết thi, tượng binh mã, một đám thính giả ở Thiểm Tây chết đi, nhiệm vụ Phát Thanh Khủng Bố giao cho tôi, các người không cảm thấy rất kỳ lạ sao?

Hòa thượng nghe thấy Tô Bạch nói như thế liền rơi vào trầm tư.

Gia Thố cũng rơi vào trầm tư.

Điếu thuốc sắp cháy đến tay mập mạp, nhưng anh ta vẫn còn chưa phát giác ra được.

Bốn người trong phòng bệnh, ai cũng không phải kẻ ngu, trên thực tế ngoại trừ Tô Bạch, ba người còn lại đều là nhân vật có đủ dã tâm.

Chương 457 Người Anh Em, Giúp Tôi Nhặt Xà Bông Được Chứ

"Ý của cậu là, trên thực tế Phát Thanh Khủng Bố không biết người này là ai, cho nên ở chỗ này, rất có thể Phát Thanh Khủng Bố xuất hiện một BUG, một người toàn trí toàn năng, không gì không biết như nó gặp một người mà chính mình không biết. Điều này cũng khiến cho ban đầu Phát Thanh Khủng Bố đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp ứng đối, nhưng lại không cách nào tiến hành được."

- Giống như trong một chương trình, ngay từ đầu đã viết sai code, rất nhiều chương trình phía sau sẽ không thể thành công khởi động được, đây chính là nguyên nhân vì sao Phát Thanh Khủng Bố chậm chạp không có dùng đến phương pháp mạnh mẽ để ứng đối, trên thực tế chính bản thân nó cũng rất mê mang, chính bản thân nó cũng rất do dự, hoài nghi, thậm chí thật ra bản thân Phát Thanh Khủng Bố còn rất luống cuống.

Mập mạp bóp tắt đầu điếu thuốc, sau khi nói ra những phân tích này, ngay lập tức, trên mặt anh ta hiện ra sự hưng phấn:

- Cảm giác này có phải rất thú vị hay không, Phát Thanh Khủng Bố giống như một vị thần toàn trí toàn năng, thế mà cũng gặp phải loại BUG này, rất thú vị, nhưng, cỗ huyết thi kia, rốt cuộc là làm như thế nào?

- Hẳn là dùng một phương pháp đặc biệt nào đó.

Hòa thượng phân tích:

- Trực tiếp dẫn đến việc Phát Thanh Khủng Bố không cách nào xác định được thân phận thật sự của huyết thi. Phát Thanh Khủng Bố coi chúng ta giống như một quân cờ có thể tùy ý đùa bỡn, nhưng chẳng phải chúng ta vẫn luôn dùng tâm thái giống như đang chơi một trò chơi có độ khó cao để đối mặt với Phát Thanh Khủng Bố ư?

- Bần tăng cho rằng, người kia tương đương với một người chơi, đem trò chơi này chơi đến mức nổ tung, người đó hiểu rõ BUG này, đồng thời hiện tại đang sử dụng BUG này.

- Thật đúng là thú vị.

Mập mạp lẩm bẩm:

- Không đúng, cấp bậc này có chút cao, người ta trực tiếp cùng Phát Thanh Khủng Bố chơi đùa, rốt cuộc là ai, thật đúng là bội phục, nhưng mà, anh nói xem, nó có thể kéo dài không?

Hiển nhiên đối với mập mạp mà nói, hoặc nói đúng hơn là đối với mỗi thính giả mà nói, Phát Thanh Khủng Bố đã tạo ra bóng ma tâm lý cắm rễ sâu trong nội tâm mỗi người, rất khó xóa đi, cũng rất khó thay đổi.

- Không kéo dài được.

Tô Bạch lên tiếng nói:

- Mọi người đừng quên, trước đó Phát Thanh Khủng Bố đã có lần ngưng phát sóng mấy tháng, bởi vì Phát Thanh Khủng Bố muốn khắc phục và thay đổi một số sai lầm mà nó đã phạm phải trong thế giới chuyện xưa, cho nên nói, không thể so sánh Phát Thanh Khủng Bố với một chương trình vĩnh cửu, đã hình thành thì không thay đổi được, nó có thể tự mình phát hiện ra BUG và có năng lực xử lý BUG này, nó có ý thức và tính chủ động trong việc cải thiện, sửa chữa lỗi.

- Nói như thế cũng đúng, Phát Thanh Khủng Bố không phải là loại vật chết kia, thế nhưng người kia làm như thế là vì

cái gì?

Mập mạp lại hỏi.

Lúc này hòa thượng đi đến, thu dọn hộp cơm lại, chuẩn bị mang đi rửa:

- Đối với một thính giả mà nói, nếu không bị bức đến một bước kia, ai sẽ nguyện ý đi đối nghịch với Phát Thanh Khủng Bố chứ?

- Hòa thượng, các người quyết định khi nào thì đi?

Tô Bạch hỏi.

- Chúng tôi sẽ đi chuyến bay lúc chạng vạng tối, đến Trùng Khánh trước, ít nhất cũng cách xa Thiểm Tây rồi nói sau.

Hòa thượng liếc thoáng qua Tô Bạch:

- Một mình cậu ở lại nơi này, cẩn thận một chút.

Bản thân hòa thượng cũng rất rõ ràng, trên người Tô Bạch có nhiệm vụ hiện thực, cho nên hắn không thể rời khỏi khu vực Tây An.

Tô Bạch khẽ gật đầu: - Các người cũng phải cẩn thận.

Hòa thượng đi rửa hộp cơm, Gia Thố đi ra ngoài làm một số việc như đặt vé máy bay, làm thủ tục xuất viện…

Trong phòng bệnh chỉ còn sót lại mập mạp và Tô Bạch.

Mập mạp cầm một hộp sữa tươi, uống hai ngụm, thở dài, nói:

- Tiểu Bạch, cậu nói xem, công việc này, con mẹ nó thật là chịu tội. Trước kia cảm thấy làm xã hội đen rất mệt mỏi, người trước người sau đều có bộ dạng lang thang, không biết chết lúc nào, luôn cảm thấy về sau lớn tuổi không còn lăn lộn được nữa, chỉ đành có dáng vẻ nhếch nhác, không con cái, nói

không chừng, đến khi đó ngay cả đến tiền vào viện dưỡng lão cũng không có.

- Sau này làm thính giả, cảm thấy cuộc sống không giống trước, ông đây thành thần, ha ha, nhưng càng về sau lại càng phát hiện, trên thực tế chẳng có gì khác biệt, vẫn sống như một con chó vậy, ngược lại còn chẳng bằng trước đây đi buôn lậu ít thịt bò Kobe hoặc mấy thứ khác, sau khi kiếm được một khoản tiền lời nho nhỏ thì có thể mua chút rượu thịt tự khao thưởng chính mình, xong việc còn có thể đến chỗ mấy em xinh tươi để được "chăm sóc sức khỏe", ngủ một giấc thật ngon, bây giờ suy nghĩ một chút, những tháng ngày đó mới thật là nhàn hạ và thoải mái.

- Làm sao lúc này anh lại bắt đầu cảm thán những thứ này rồi?

Tô Bạch đang thay bộ quần áo bệnh nhân ra.

- Bởi vì tôi cảm thấy, tối nay sau khi rời đi, có lẽ tôi sẽ không còn được gặp lại cậu nữa.

"…" Tô Bạch.

- Tiểu Bạch, nếu như cậu thật sự ngã xuống, sau này nếu như tôi còn có thể tiếp tục sống, ngộ nhỡ một ngày nào đó, tôi lập gia đình, có vợ, có con, tôi sẽ dẫn thằng bé đến Tây An nhìn xem tượng binh mã, chỉ vào hàng binh mã ở khu số một và nói cho con tôi biết, nơi này có một người chú Tiểu Bạch của con, chú đó đã trải qua gió sương, vẫn luôn đứng ở đây.

- Mập mạp, có phải anh lại muốn đến một lần tổn thương lẫn nhau nữa không?

- Con mẹ nó, đừng đừng đừng, tôi biết ở chỗ huyết thi kia, cậu sâu sắc cảm nhận được sự bất lực, nhưng cũng đừng vì thế mà phát bệnh trên người tôi.

Mập mạp thật đúng là có chút sợ, anh ta thật sự lo lắng lúc này Tô Bạch bỗng nhiên phát bệnh thần kinh.

Tô Bạch liếc thoáng qua mập mạp, hắn lười so đo với mập mạp.

Một lần nữa nằm lại trên giường, Tô Bạch đeo tai nghe, bắt đầu nghe nhạc, vốn dĩ cả người hắn suy yếu, lại trải qua hai lần hoảng sợ, Tô Bạch cứ thế mơ màng ngủ thiếp đi.

Buổi tối lúc đám người mập mạp rời đi có đến nói lời tạm biệt với Tô Bạch, Tô Bạch mơ màng đáp lại một câu, tuy cái này không tính là sinh ly tử biệt, nhưng lại hơn hẳn sinh ly tử biệt, chỉ là không cần thiết tạo nên loại cảm giác giống như Tô Bạch lập tức đi đời nhà ma vậy.

Chờ đến lúc nửa đêm, cửa phòng bệnh của Tô Bạch bị mở ra, mấy người y tá đẩy một người bệnh nhân đi vào, bố trí bệnh nhân này ở trên chiếc giường mà ban đầu mập mạp nằm.

Vào lúc này nếu như Tô Bạch còn có thể ngủ được, như vậy thật đúng là sỉ nhục thân phận thính giả, Tô Bạch mang theo chút cảnh giác tỉnh lại, hỏi thăm y tá về tình trạng của bệnh nhân này.

Y tá nói người này bị thương do gặp tai nạn giao thông, gia đình ở nước ngoài không thể lập tức quay về, tính mạng đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, ca phẫu thuật rất thành công, cho nên tạm thời sắp xếp ở phòng bệnh này.

Ngay sau đó, bác sĩ và y tá rời đi, trong phòng bệnh của Tô Bạch lại tăng thêm một người ở chung phòng.

Bệnh viện vốn dĩ là nơi sản sinh ra nhiều chuyện ma quỷ, nếu không phải Tô Bạch biết rõ Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ hiện thực cho mình, hắn thật đúng là lo lắng bỗng nhiên không giải thích được liền bị Phát Thanh Khủng Bố đưa vào một thế giới chuyện xưa có bối cảnh là bệnh viện.

Sau nửa đêm, bệnh nhân ở giường bên cạnh tự mình đứng lên, ông ta đi lại có chút chậm chạp, cánh tay bên trái bị bó thạch cao, trên đầu cũng quấn băng gạc, chẳng qua vấn đề không lớn lắm, ông ta run rẩy đứng lên, cầm một cái chậu nhựa được đặt trên tủ đầu giường, bên trong đó để đồ dùng vệ sinh cá nhân do bệnh viện phát cho, chỉ là tay ông ta hơi run rẩy, hẳn là di chứng não bị chấn động, chậu nhựa nghiêng sang một bên, một thứ rơi xuống.

Bệnh nhân quay đầu nhìn về phía Tô Bạch, từ trên gương mặt đầy băng gạc, Tô Bạch có thể nhìn thấy một đôi mắt rất sâu, lúc này Tô Bạch cũng đang mở to mắt nhìn ông ta, bệnh nhân dùng giọng nói khàn khàn, nói:

- Người anh em, giúp tôi nhặt xà bông được chứ…

Chương 458 Bệnh Nhân Giường Bên

Tô Bạch cứ như thế mở to mắt nhìn người mới ở chung phòng bệnh với mình, không nói chuyện, không lên tiếng, cứ như thế nhìn ông ta.

Bệnh nhân khẽ gật đầu, trước tiên đem chậu nhựa buông xuống, sau đó ông ta chậm rãi ngồi xổm, dùng một cái tay khác rất khó khăn để nhặt được xà bông lên, tiếp theo đó lại lảo đảo dựa vào vách tường để đứng dậy. Sau khi thu dọn xong đồ đạc, ông ta liền cầm lấy chậu nhựa đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn có vẻ giống như một tên gia hỏa có bệnh thích sạch sẽ.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, tùy tiện xem qua, sau khi phòng bệnh tắt đèn, ánh sáng từ trên màn hình di động chiếu ra có vẻ hơi ảm đạm.

Tùy tiện mở một số tin tức mới ra xem, Tô Bạch khẽ vươn vai, trước đó mơ mơ màng màng ngủ không ít thời gian, hiện tại một chút buồn ngủ cũng không có, nhưng từ lúc này cho đến hừng đông vẫn còn một lúc, bản thân hắn cũng lười rời khỏi bệnh viện đi ra ngoài chạy loạn.

Đám người hòa thượng đã giúp hắn làm xong một loạt thủ tục, mỗi ngày hắn đều có thể ở ngay trong bệnh viện truyền glucose, sau đó còn có hộ lý đặc biệt đến chăm sóc cho hắn, dựa theo ý tứ của đám người hòa thượng chính là, cho dù phải nằm trong bệnh viện nửa tháng, nhưng có thể bình an trải qua thời gian làm nhiệm vụ hiện thực, như thế cũng rất đáng giá.

Cách nhìn của Tô Bạch không khác bọn họ là mấy, bên ngoài vừa không có lợi ích cụ thể nào, vừa có cảm giác yếu ớt vô lực và áp bách. Hắn lười ra ngoài lắc lư, nếu như nhất định phải ở trong khu vực Tây An, vậy thì nằm yên trong bệnh viện.

Nửa tiếng sau, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người bệnh nhân kia đi vào, đặt chiếc chậu nhựa xuống mặt đất, sau đó ông ta đi trở về giường bệnh của mình, chậm rãi nằm xuống.

Điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hình như đối phương không có so đo với thái độ lạnh lùng của hắn trước đó, nhìn thấy hắn còn chưa ngủ mà chính là đang nghịch điện thoại di động, ông ta chủ động nói chuyện.

- Điều kiện của bệnh viện này thật đúng là rách nát.

- Ừ.

Tô Bạch lên tiếng.

- Cậu bị bệnh gì?

Đối phương nằm nghiêng người trên giường, nhìn về phía Tô Bạch, giữa hai chiếc giường bệnh không có kéo rèm.

Tô Bạch không trả lời, hắn tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động, nói thật lòng, Tô Bạch không ghét việc trong phòng bệnh có người nói chuyện với mình, như thế sẽ khiến cho bản thân hắn cảm thấy mình không cô đơn, thế nhưng, Tô Bạch không phải là tuýp người thích giao lưu và tán gẫu, nếu đối phương vẫn nguyện ý nói một mình như thế này cũng khá tốt.

Thấy Tô Bạch không trả lời, đối phương trầm mặc một lúc, nói:

- Nhìn sắc mặt của cậu, giống như có chút thể hư, là thận xảy ra vấn đề ư?

Thể hư? Thận xảy ra vấn đề?

Sao không nói thẳng là thận hư?

- Gần như là thế.

Tô Bạch lên tiếng.

- Người trẻ tuổi nên biết tiết chế một chút.

Đối phương nói.

- Ông bao nhiêu tuổi? – Tô Bạch hỏi.

- 45 tuổi rồi.

Người bệnh nhân mỉm cười nói: - Đã sớm không được rồi.

Bầu không khí lại rơi vào cục diện trầm mặc lúng túng, hình như đối phương cũng hiểu Tô Bạch không phải là tuýp người có hứng thú nói chuyện trời đất, cho nên không dự định tìm đề tài khác, mà chính là chuyển sang một tư thế thoải mái, giống như là đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tô Bạch tiếp tục nghịch điện thoại di động, tùy tiện xem một website, lúc này hắn đang dùng điện thoại đăng nhập vào diễn đàn thính giả kia, người tạo ra diễn đàn này hẳn là từ nơi nào đó thu được một số tư liệu của thính giả đại năng, người tương tự như Lệ Chi, có tư cách thông qua nick wechat chung để tìm kiếm rất nhiều tin tức. Hiện tại những tin tức đó lộ ra ngoài, bị mấy người hữu tâm lợi dụng thành lập ra diễn đàn này.

Số lượng thành viên của diễn đàn này không nhiều, phần lớn là trao đổi kinh nghiệm và mua bán đồ vật, đương nhiên, đây được coi như là phương thức giao dịch tương đối cấp thấp, phương thức bình thường hẳn là như mập mạp, lợi dụng mối quan hệ của mình để tiến hành liên lạc.

Khu vực Thiểm Tây trên diễn đàn rất vắng vẻ, lúc trước có không ít thính giả từ nơi khác, dường như là thông qua con đường của chính mình, biết được tin tức thính giả bên khu vực Thiểm Tây xảy ra chuyện, cho nên không ngừng đăng bài ân cần hỏi thăm, thế nhưng không nhận được đáp lại từ thính giả Thiểm Tây, hơn nữa, chính trong lòng bọn họ cũng cảm thấy phát lạnh, không dám đăng những bài viết mới ở trong khu vực Thiểm Tây nữa.

Thính giả ở Thiểm Tây hẳn là không chết sạch, nhưng những thính giả thực tập hoặc là thính giả cấp thấp sẽ không được nhân viên công tác trên diễn đàn đặc biệt mời tham gia, cho nên tạo nên một cảm giác toàn bộ thính giả khu vực Thiểm Tây đều chết sạch ở trên diễn đàn.

Tô Bạch đổi sang một khu vực khác, hắn ấn vào khu vực Tứ Xuyên, khu vực này ngược lại, thật đúng là náo nhiệt, trong đó có một topic với hơn một nghìn lượt view, phải biết rằng lượng thành viên của diễn đàn này thật sự rất ít, phần lớn lượt view của những topic khác chỉ có mấy chục mà thôi, có rất ít những topic được mấy trăm lượt view, bởi vì lưu lượng người thật sự quá thấp, hiện tại topic này hơn một ngàn view, quả thật rất khiến người ta chú ý.

Sau khi ấn vào, Tô Bạch nhất thời giật mình.

Đây là một topic ghi chép lại cuộc sống của một nữ thính giả, trước khi trở thành một nữ thính giả, cô ta là một bà chủ gia đình, chưa có con, vợ chồng sống hòa thuận, sau khi trở thành thính giả, cô ta chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn với chồng, một mình chuyển ra ngoài sống, hiện tại đang làm giáo viên ở một dân tộc thiểu số nào đó ở Tứ Xuyên.

Về cơ bản, mỗi ngày topic của cô ta đều sẽ cập nhật, sẽ đăng một số hình ảnh và cảm nhận trong cuộc sống.

Topic của người phụ nữ này không thể nói là đi theo hướng tích cực, nhưng cũng không đến nỗi quá chán chường, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất có hương vị, đồng thời có thể khơi dậy cảm giác đồng cảm của rất nhiều thính giả, bởi vì lẽ đó, trong này có rất nhiều thính giả để lại bình luận.

Tô Bạch chăm chú xem đến mức quên cả thời gian, chỉ nghe thấy người nằm ở giường bên cạnh bỗng nhiên nhúc nhích, sau đó ngồi dậy.

Xem ra hắn là thuốc giảm đau đã hết tác dụng, ông ta bắt đầu cảm thấy đau, cho nên không ngủ được.

Người không bị thương, vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được loại đau đớn này, nhất là vết thương nghiêm trọng như gãy xương.

- Trời còn chưa sáng sao.

Người kia cảm thán, ông ta nhìn thấy Tô Bạch còn đang nghịch điện thoại di động, cho nên cũng không lo lắng sẽ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Tô Bạch.

Tô Bạch lười nói tiếp, hắn thoát ra khỏi diễn đàn, chuẩn bị tìm một bộ phim điện ảnh nào đó để xem, lại nói, nếu quả thật không có nguy hiểm gì đặc biệt, đợi ở trong bệnh viện này nửa tháng cũng được, coi như là tận hưởng cảm giác buông lỏng, mỗi ngày ăn uống vui vẻ, truyền ít glucose, sau đó lại nghịch điện thoại di động, nghe nhạc xem phim, chẳng bao lâu sau, loại cuộc sống thoải mái này sẽ cách xa hắn.

- Cậu không cảm thấy oi bức à?

Đối phương lại lên tiếng: - Tôi cảm thấy rất oi bức.

Tô Bạch lắc đầu, ra hiệu chính mình không cảm thấy như thế.

- Thật sự rất oi bức.

Giọng điệu của đối phương lớn hơn.

Tô Bạch nhíu mày, đưa di động ra nhìn xung quanh, trong phòng bệnh yên tĩnh, tuy không phải quá thông thoáng, nhưng tuyệt đối không liên quan đến hai từ oi bức, chẳng lẽ cơ thể ông ta xảy ra vấn đề gì, ảnh hưởng đến việc cung cấp máu của tim?

Chương 459 Trời Sắp Sáng Rồi

Trong lúc Tô Bạch đang do dự không biết có nên bấm chuông gọi y tá trực ban cho bệnh nhân giường bên cạnh hay không, chỉ là sau đó một giây, biểu hiện của đối phương lại khiến cho sắc mặt Tô Bạch trầm xuống.

- À trách không được, vị trí trái tim của tôi bị đâm lệch ra.

Bệnh nhân vừa nói vừa dùng tay xoa lên vị trí trái tim của mình, ông ta rất dùng sức để xoa, thậm chí còn có thể nhìn thấy trên lớp băng y tế kia xuất hiện vết máu.

Tên gia hỏa này, não bị đâm hỏng rồi à?

Máu tươi bắt đầu không ngừng từ trên lớp băng y tế của người kia thấm ra, nhuộm đỏ một vùng, đồng thời hơi thở của đối phương cũng trở nên nặng nề hơn.

Thật đúng là xảy ra tai nạn giao thông khiến cho não bộ bị ảnh hưởng, có lẽ bệnh viện này kiểm tra không cẩn thận, bọn họ rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ ảnh hưởng của việc não bộ bị chấn động.

Thế nhưng, ngay khi đối phương cứ như thế xoa lấy ngực mình, vốn dĩ ban đầu băng y tế được quấn quanh cổ tay, lúc này đã chậm rãi lỏng ra, Tô Bạch nhìn thấy trên cổ tay người bệnh nhân kia có đeo thứ gì đó.

Vòng đeo tay Xiaomi Mi Band?

Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Bạch, bởi vì hình dáng của thứ này thật giống như những chiếc vòng tay

điện tử đang rất lưu hành hiện nay.

Hiện tại có rất nhiều người trẻ tuổi, thậm chí là người trung niên đều rất thích đeo nó, nó có thể giúp người sử dụng lưu trữ lại rất nhiều thông tin, đồng thời có thể đồng bộ hóa với smartphone.

Thế nhưng, Tô Bạch nhìn chiếc vòng tay này, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy có gì đó là lạ? Ai lại làm vòng tay thành kiểu này? Hơn nữa nếu gia hỏa này xảy ra tai nạn giao thông được chuyển đến bệnh viện, trước khi làm phẫu thuật, sao bác sĩ và y tá còn để lại chiếc vòng tay này trên người bệnh nhân?

Lúc này, người bệnh nhân đi xuống giường, lảo đảo đi đến bên giường Tô Bạch:

- Tôi thật sự cảm thấy khó thở, tôi thật sự cảm thấy khát nước.

Trong phòng bệnh đã tắt đèn, một người trên mặt quấn đầy băng y tế cứ như vậy đứng nói chuyện cùng bạn, cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy khủng bố, nhưng Tô Bạch chỉ hơi nghiêng mặt qua, một lần nữa đem ánh mắt dừng lại trên điện thoại di động của chính mình.

- Bên kia có phích nước, tự mình rót uống.

- Tay của tôi không tiện, người anh em, cậu qua đó rót giúp tôi một cốc nước đi.

Đối phương khẩn cầu, bàn tay còn lại vô thức lắc nhẹ vai Tô Bạch.

Tô Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh sáng từ màn hình di động chiếu lên cánh tay của đối phương, để Tô Bạch có thể nhìn rõ hơn chiếc vòng tay kia, đồng thời cũng nhìn thấy rõ chữ trên chiếc vòng tay đó.

Người kia cứ như thế dùng ánh mắt âm Âu Mỹnhìn Tô Bạch, khoảng cách giữa hai người chỉ ngắn ngủi nửa mét mà thôi, trong phòng bệnh rơi vào yên lặng.

Là Tô Bạch lên tiếng phá vỡ yên lặng.

Tô Bạch rất bình tĩnh nói ra hai chữ: - Không rảnh.

- Nhưng tôi thật sự rất khát nước.

Người bệnh nhân nài nỉ.

- Ông ra ngoài tìm y tá, trong phòng trực ban có ấm đun nước, còn có cả nước lạnh.

Tô Bạch có chút bất đắc dĩ nói: - Nước trong phích quá nóng.

- Đúng thế, cảm ơn cậu nhé, người anh em.

Người bệnh nhân vất vả đứng thẳng, loạng choạng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Bạch hơi nheo mắt lại, trước đó vì sao hắn lại không phát hiện ra một chút khí tức đặc thù nào?

Tất cả những thứ này giống như quay về đến căn nhà của lão Phương, đối với những thứ quỷ quái kia, bản thân hắn hoàn toàn không cảm giác được gì.

Người bệnh nhân nằm giường bên cạnh kia, trên cổ tay của ông ta không phải là loại vòng đeo tay điện tử như Xiaomi Mi Band gì đó, mà chính là thi vòng.

Một thi vòng màu xanh lam, mặt trên đó còn có một cái nhãn, ghi:

Tên người chết:

Thời gian tử vong:

Nguyên nhân tử vong:

Đây là do nhân viên trong nhà xác của bệnh viện vì tiện cho việc quản lý thi thể, bọn họ đã làm thi vòng, chỉ có trên cổ tay của thi thể mới xuất hiện thứ này.

Tô Bạch đưa tay, ấn chiếc chuông ở đầu giường.

Đại khái khoảng nửa phút sau, một y tá đẩy cửa phòng bệnh đi đến:

- Bệnh nhân giường số 1 sao thế, có chỗ nào không thoải mái ư?

Tô Bạch rất bình tĩnh chỉ vào chiếc giường bệnh đang trống trải ở bên cạnh mình:

- Bệnh nhân nằm trên giường bệnh này có chút vấn đề, hơn nữa trên cổ tay ông ta còn có…

Tô Bạch nói đến chỗ này liền dừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, y tá vừa đi vào kiểm tra phòng bệnh, trên cổ tay cô ta cũng đeo một chiếc vòng tay màu xanh lam giống hệt với cái của người bệnh nhân trước đó… Thi vòng.

- Không sao, tôi vừa nằm mơ thấy ác mộng.

Tô Bạch lắc đầu ra hiệu mình vẫn ổn, vào lúc này cho dù nói gì cũng đều gây thêm phiền phức, dứt khoát cái gì cũng không nói, không đến mức giấu đầu hở đuôi, chỉ cần bỏ qua một trang này là được.

Y tá đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Tô Bạch mang theo hiếu kỳ và thăm dò, nhưng nhìn thấy chiếc thi vòng trên cổ tay trắng nõn của y tá, ở trong mắt Tô Bạch, nó thật sự rất chói mắt. Đồng thời cũng khiến cho ánh mắt nhu hòa của y tá nhiều thêm một phần âm u.

Ngay sau đó, y tá chủ động đi đến chỗ Tô Bạch.

Hai mắt Tô Bạch nhắm nghiền, khoanh tay trước ngực, dáng vẻ rất lạnh nhạt.

Lúc y tá đứng ở trước giường Tô Bạch, Tô Bạch có thể nhạy bén phát giác ra được một luồng hơi thở lạnh lẽo, giống như một chiếc điều hòa không khí đang mở chế độ lạnh ra, phả vào chính mình, lúc này trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên chợt nhớ đến Cửu muội, chính là nữ thính giả thực tập chơi trò xác chết vùng dậy trong nhà tang lễ, huyết thống cương thi trên người hắn chính là bị lây nhiễm từ chỗ cô ta.

Mặc kệ trong đầu đang suy nghĩ gì, Tô Bạch vẫn giữ im lặng, dường như đã đi vào giấc ngủ say.

Y tá đứng ở bên cạnh Tô Bạch trong vòng một phút, cuối cùng vẫn xoay người, lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi bệnh viện.

Cửa phòng được đóng lại từ bên ngoài, phát ra tiếng vang thanh thúy, Tô Bạch vẫn giống như cũ, hắn không mở mắt ra, vẫn duy trì tư thế ngủ.

Đại khái khoảng một phút sau, ở vị trí chỗ cửa sổ phòng bệnh, gương mặt của y tá kia lại xuất hiện, cô ta nương theo ánh sáng của đèn bên ngoài hành lang để nhìn chằm chằm vào bên trong phòng bệnh, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, cô ta tiếp tục đứng yên không nhúc nhích trong khoảng hai phút, thấy hơi thở của Tô Bạch đều đều, giống như đang ngủ, lúc này y tá mới chính thức xoay người rời đi.

Khi đó, Tô Bạch mới chậm rãi mở mắt ra.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch có một loại cảm giác hoang đường, đám người hòa thượng chạng vạng tối mới rời đi, sau nửa đêm cái bệnh viện này liền bắt đầu náo quỷ, thật đúng là không biết nên nói gì cho phải.

Ở trong hoàn cảnh hiện tại, ở trong cục diện lúc này, nhất là còn ở một nơi có bầu không khí không tốt đẹp gì với thính giả như ở Tây An, Tô Bạch không muốn đi chọc vào rắc rối, cho nên hiện tại hắn lựa chọn giả trang thành kẻ điếc, giả bộ không thấy, giả bộ như cái gì cũng không biết, giả vờ như không hề phát hiện ra chuyện gì.

Những thứ bẩn thỉu này, các người cứ tiếp tục náo việc của các người đi, đừng phiền đến tôi là được.

Nằm ở trên giường bệnh một lúc, ở bên bệ cửa sổ, xuất hiện một tia nắng ban mai.

Trời.

Sắp sáng rồi.

Chương 460 Chính Mình Đã Rời Đi

Mắt trời mọc thì làm, mặc trời lặn thì nghỉ, quy luật làm việc từ thời xa xưa này, theo sự phát triển và tiến bộ của khoa học kỹ thuật đã không còn được mọi người kiên trì làm theo như thế nữa, phần lớn người trẻ tuổi đã sớm không cho rằng ban đêm là dấu hiệu của sự nghỉ ngơi, chẳng qua, đối với một thành phố, đối với một bệnh viện mà nói, trời đã sáng, chính là mang theo ý nghĩa náo nhiệt.

Người thân của bệnh nhân đi tới đi lui cùng với các bác sĩ và y tá trong bệnh viện, nơi này lập tức trở nên có sức sống.

Bệnh nhân giường bên cạnh, sau nửa đêm đi ra ngoài tìm y tá xin nước uống, kết quả mãi cho đến buổi sáng cũng không có trở về, càng không có xuất hiện.

Có y tá đến hỏi liệu hắn có cần bữa sáng không, Tô Bạch gọi một phần, sau khi bữa sáng được mang đến. Hắn an tĩnh ngồi ăn, sau đó đổi một bộ quần áo bệnh nhân khác đi ra ngoài. Nằm trên giường cả một buổi tối, nói cho cùng vẫn nên ra ngoài một lúc.

Đằng sau bệnh viện có một khu xanh sạch hóa, hôm qua Tô Bạch còn bị huyết thi ném vào bên trong hồ nước, lúc này ánh nắng vừa đủ, ánh nắng ấm áp chiếu đến, giống như có thể xua tan đi cảnh tượng âm Âu Mỹtrong lòng người.

Tô Bạch dựa người vào hòn giả sơn, nước trong hồ chẳng phải bình tĩnh không một gợn sóng, thỉnh thoảng vẫn có một vài con cá vàng ngoi lên, bởi vì xung quanh nơi đây là những

phòng bệnh, cho nên cảnh sắc nơi này lộ ra có phần chật chội, nhưng nghĩ đến đây là bệnh viện, có thể ở trong bệnh viện tìm một nơi có hoàn cảnh yên tĩnh, lại không có mùi thuốc sát trùng đã đủ khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

Không biết nên làm gì, không biết nên làm như thế nào, dường như trong thời gian làm nhiệm vụ còn lại, bản thân hắn chỉ còn lại không có lý tưởng gì, nhưng có thể tiếp tục lăn lộn, đây cũng là một loại phúc khí và may mắn, Tô Bạch không phải là loại người không có việc gì để làm thì nhất định phải kiếm chuyện giày vò sức lực bản thân.

Hình như sự quỷ mị trong bệnh viện này đã trở thành thứ duy nhất đem lại niềm vui cho Tô Bạch.

Vừa nghĩ đến chỗ này, Tô Bạch không khỏi có chút mỉm cười.

- Anh cười gì thế?

Một người phụ nữ mặc áo blouse trắng đi đến, từ trong túi áo lấy ra một điếu thuốc, dáng vẻ gấp không kịp chờ đợi để châm lửa hút, dưới chân người phụ nữ này đi một đôi tất dài màu đen, khóe miệng có một nốt ruồi, giữa hai đầu lông mày mang theo một vệt màu hồng phấn và tích tụ, hiển nhiên là một người phụ nữ có nhu cầu rất lớn trên phương diện kia, nhưng lại không đạt được thỏa mãn.

Dùng một so sánh thông tục để hình dung chính đói khát, hơn nữa đây còn là một bác sĩ, loại phụ nữ này ở bên ngoài rất được hoan nghênh và yêu thích.

Hẳn là một nữ bác sĩ trốn việc đi hút thuốc lá.

Tô Bạch không trả lời cô ta, chỉ lựa chọn cho mình một tư thế thoải mái, dựa vào hòn giả sơn, tiếp tục nằm nghỉ.

- Anh ở phòng bệnh nào, bên ngoài gió lớn, không nên nằm ở bên ngoài.

Nữ bác sĩ nhả ra một hơi thuốc, tiếp tục nói:

- Bộ đồ bệnh nhân này có chất lượng rất kém, không đủ để giữ ấm.

- Tôi biết, tôi chỉ nằm một lúc thôi.

Tô Bạch nói.

- Tùy anh.

Nữ bác sĩ hút xong một điếu thuốc, cả người hẳn là dễ chịu và buông lỏng, sau đó đứng tại chỗ dậm chân, cô ta tiếp tục lấy ra một điếu thuốc khác rồi châm lửa, hẳn là tranh thủ thời gian rảnh rỗi hút cho đủ rồi lại nói.

Sau khi nữ bác sĩ hút xong điếu thuốc thứ hai liền rời đi, vốn dĩ Tô Bạch cho rằng sẽ không còn ai đến quấy rầy mình nữa, nhưng Tô Bạch đã đoán sai, mật độ người trong bệnh viện này rất đáng sợ, một nơi yên tĩnh để phơi nắng không có khả năng chỉ có một mình Tô Bạch nhìn thấy được, nữ bác sĩ kia vừa đi không bao lâu liền có một y tá đẩy một ông già đi đến.

Tóc của ông già đều đã rụng hết, từ cổ áo có thể nhìn thấy được, trên ngực của ông ta có rất nhiều những chấm tròn màu đen, từ đó có thể thấy được, ông già này hẳn là người ung thư, hơn nữa không còn nhiều thời gian nữa.

- Tuổi trẻ thật đúng là tốt.

Ông già được y tá đẩy đến bên cạnh hồ nước thì dừng lại. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tô Bạch đang nằm trên hòn giả sơn để phơi nắng, trong mắt hiện lên sự hâm mộ.

Hiển nhiên, khi con người ta mất đi một thứ gì, lúc đó mới phát hiện ra nó trân quý.

Tô Bạch mở mắt, hắn liếc thoáng qua y tá sau lưng ông già, giống như là bởi vì chuyện tối ngày hôm qua khiến cho Tô

Bạch cố ý nhìn cổ tay của hai người, không có thi vòng.

- Bên ngoài gió lớn, chúng ta vẫn nên về sớm một chút.

Y tá nhắc nhở ông già.

- Ở thêm một lúc nữa đi, tôi có thể nhìn thấy ánh nắng, cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Ông già có vẻ hơi mê luyến, ánh nắng mặt trời chiếu lên gương mặt ông ta, khiến cho ông ta có vẻ hơi tham lam.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Tô Bạch, từ góc nhìn của Tô Bạch, hắn không khỏi cảm thấy hơi lập dị, cũng đúng, bản thân hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử, cho nên đối với một số việc, hắn đã sớm hình thành nên thói quen và chết lặng.

Ông già bỗng nhiên ôm lấy lồng ngực của mình, vẻ mặt hơi thống khổ, sau đó người run lên, ngã xuống khỏi xe lăn, y tá hoảng loạn, muốn đỡ ông ta về lại xe lăn, tuy ông ta không còn sống được lâu nữa, nhưng dáng người cao to, sức của người y tá nhỏ kia không đủ, căn bản là không thể kéo nổi, còn bị ông già bởi vì thống khổ mà giãy dụa làm cho cùng một chỗ ngã rầm xuống mặt đất.

Tô Bạch thở dài, đứng dậy, không nhìn hai người đang ngã trên mặt đất, đi thẳng khỏi nơi này.

Về đến phòng bệnh, giường bệnh bên cạnh vẫn trống không, nhưng chăn đệm trên đó rõ ràng là có dấu vết tối qua đã có người nằm xuống. Đây không phải là ảo giác, cũng không thể là ảo giác, nếu như là người khác, thật đúng là có thể xuất hiện chứng vọng tưởng, hoặc là do trước kia xem mấy chuyện ma quỷ ở trong bệnh viện, sau đó buổi tối một mình ở bệnh viện dẫn đến trường hợp "tức cảnh sinh tình" gì đó, nhưng đối với một thính giả có cấp bậc như Tô Bạch mà nói, đây là một loại sai lầm không thể nào phạm phải.

Trong ngăn kéo tủ đầu giường có hai bao thuốc lá và bật lửa, đây là thứ mà trước khi đi mập mạp để lại cho hắn, đương nhiên còn có hai chiếc điện thoại di động. Trước đó một chiếc điện thoại di động của Tô Bạch bị huyết thi bóp nát. Sau đấy hòa thượng giúp Tô Bạch mua thêm mấy chiếc cất ở bên trong, dù sao đối với một thính giả mà nói, bên người không có một chiếc điện thoại di động nào là một chuyện rất bất tiện.

Xé một bao thuốc lá, Tô Bạch lấy ra một điếu để hút, lúc Tô Bạch vừa mới chuẩn bị nhóm lửa, cửa phòng bệnh bị mở ra.

Một người dọn vệ sinh xách theo một thùng nước và đồ lau nhà đi vào, nhìn thấy Tô Bạch ở trên giường bệnh thì hơi ngoài ý muốn, sau đó oán giận nói:

- Đừng hút thuốc ở đây, nơi này là bệnh viện.

Tô Bạch cười, sau đó vẫn nằm trên giường châm lửa hút thuốc.

Người dọn vệ sinh kia bị chọc cho tức giận, trực tiếp xách thùng nước và đồ dùng lau nhà đi ra, xem như không nguyện ý giúp Tô Bạch quét dọn vệ sinh nơi này, thật đúng là khí phách.

Nằm ở trên giường hút hết một điếu thuốc, sau đó Tô Bạch đi xuống giường bệnh, hắn chợt nhớ đến một chuyện, hắn nhớ rõ mập mạp đã nói sẽ mời giúp hắn một hộ lý, nhưng cả ngày, hộ lý ở nơi nào?

Đi ra khỏi phòng bệnh của mình, Tô Bạch đi đến quầy dịch vụ.

Chỗ quầy dịch vụ có mấy y tá đang bận rộn ở đó, nơi đó còn có một chiếc máy tính được kết nối với camera giám sát, xem như một máy phụ, tất cả camera giám sát của bệnh viện này, hắn là được quản lý ở phòng an ninh.

Đi qua quầy dịch vụ là đến mấy phòng làm việc tạm thời của bác sĩ, Tô Bạch nhìn thấy nữ bác sĩ đi tất dài màu đen kia, cô ta đang làm kiểm tra cho một bệnh nhân nằm trên giường, bởi vì cách một tấm rèm, cho nên lúc Tô Bạch đi đến, cô ta không phát hiện ra.

Hắn đi đến trước bàn làm việc của bác sĩ, trên đó có mấy tờ giấy để lộn xộn, ngay sau đó, ánh mắt của Tô Bạch bị hai cái tên trên đó hấp dẫn, một là Tô Bạch, một cái tên khác là Trương Bát Nhất, đây là danh sách bệnh nhân xuất viện sớm, Trương Bát Nhất và Tô Bạch đã ký tên ở nơi đó.

Hắn xuất viện lúc nào?

Tô Bạch mím môi đi đến quầy dịch vụ, hình như một phòng bệnh nào đó xảy ra vấn đề, cho nên y tá ở quầy dịch vụ đều đến giúp đỡ, trong lúc nhất thời, quầy dịch vụ không có một hai.

Tô Bạch dừng lại trước máy vi tính có kết nối với camera giám sát kia, trong đầu nhớ lại thời gian đám người mập mạp chào tạm biệt mình, sau đó tua lại camera giám sát.

Sau khi điều chỉnh mấy lần, cuối cùng Tô Bạch cũng nhìn được hình ảnh mà mình muốn thấy, nhưng cảnh tượng này càng mang đến cho Tô Bạch nhiều ngạc nhiên.

Trong camera giám sát, có bốn người đi ngang qua quầy dịch vụ, đi thang máy xuống dưới.

Có mập mạp.

Có Gia Thố.

Có hòa thượng.

Thế mà còn có chính mình!

Chương 461 Làm Sao Anh Lại Không Ngoan Như Thế

Tô Bạch hít thở sâu mấy lần, sau khi xác định chính bản thân mình không nhìn lầm, hắn vô thức lùi về phía sau mấy bước, đúng lúc này, một y tá đi đến, nhìn thấy Tô Bạch đứng ở giữa quầy dịch vụ, có chút không hiểu hỏi.

- Chào anh, anh có chuyện gì không?

- Cho tôi xin cốc nước? – Tô Bạch nói.

- Được.

Dường như y tá thường xuyên gặp loại tình huống này, cho nên lập tức lấy cốc giấy dùng một lần rót cho Tô Bạch một cốc nước.

Mặc dù bệnh viện này lớn, nhưng lại có cơ sở công trình dịch vụ tương đối kém, cho nên bên trong một tầng, chỉ có quầy dịch vụ và trong văn phòng là có cây nước nóng lạnh, bệnh nhân muốn có nước uống thì phải tự mình hoặc là nhờ người thân trong gia đình cầm phích mà bệnh viện đã phát để đi lấy nước.

Cầm lấy cốc giấy, đem nước lạnh trong đó một hơi uống sạch, Tô Bạch đưa tay ra lau mồ hôi trên trán.

- Còn việc gì nữa sao?

Y tá nhìn thấy Tô Bạch uống nước xong nhưng vẫn còn đứng ở đó liền hỏi.

- Tôi muốn xem mình còn bao nhiêu tiền ở đây? - Tô Bạch chỉ vào chính mình rồi hỏi.

Bình thường lúc nằm viện sẽ nộp trước một khoản viện phí gì đó, nhiều trả thiếu bù, nếu như trong camera giám sát đã thể hiện chính mình đã rời khỏi bệnh viện này, hơn nữa cũng đã làm xong thủ tục xuất viện, như vậy bản thân hắn còn có thể tiếp tục ở trong phòng bệnh kia nữa không?

- Tên anh là gì?

Y tá ngồi trước máy tính, chuẩn bị giúp Tô Bạch tra thông tin.

- Tô Bạch.

Tô Bạch do dự một lúc, vẫn nói ra cái tên này: - Tô trong Giang Tô, Bạch trong màu trắng.

Sau khi y tá nhập cái tên này vào, cô ta mỉm cười nói:

- Trong tài khoản của anh vẫn còn hơn tám nghìn tệ tiền viện phí đã đóng.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch cảm thấy mình có chút đau đầu, lúc nhìn thấy gương mặt của y tá này, hắn cũng bắt đầu cảm thấy gương mặt của cô ta trở nên vặn vẹo, vô thức chống một tay lên mặt bàn, cả người chậm rãi ngồi xổm xuống.

- Tiên sinh, tiên sinh, anh sao thế? Anh làm sao vậy?

- Bác sĩ, bác sĩ, nơi này có bệnh nhân phát bệnh, cô nhanh qua quầy dịch vụ!

Trong lúc ý thức trở nên hoảng hốt, đây là âm thanh cuối cùng mà Tô Bạch nghe thấy được, sau đó hắn liền hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Đại khái sau khoảng nửa ngày, ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, Tô Bạch hơi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường bệnh ban đầu, trên tay còn đang truyền dịch, trong đầu mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn.

Tô Bạch ngồi dậy theo bản năng, cơ thể của hắn lại đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác rất trống rỗng. Hắn vươn lòng bàn tay ra, sau đó từ từ nắm chặt lại, nhưng lại không cảm giác được loại sức mạnh kia, Tô Bạch càng thêm xác định, sức mạnh trong người hắn đang không ngừng bị suy yếu.

Bàn tay hắn đang liên tục khô quắt, nhưng sau đó không ngừng khôi phục, hiện tại hắn thế mà lại không cách nào hoán đổi ra trạng thái cương thi.

Chính bản thân hắn,

Đang không ngừng thay đổi theo chiều hướng một người bình thường ư?

Ngay lập tức, một loại khủng hoảng to lớn bao phủ lấy Tô Bạch. Trong đầu Tô Bạch lập tức hiện lên hình ảnh mà hắn đã thấy trong camera giám sát, theo như hình ảnh, bản thân hắn đã đi cùng đám người mập mạp rời khỏi bệnh viện, vậy có phải điều này mang ý nghĩa, chân chính bản thân hắn quả thật đã xuất viện, lưu lại nơi này chỉ là một loại tồn tại như lạc ấn tinh thần, tương tự như con rối?

Tô Bạch tự mình rút kim truyền dịch ra, đặt hai tay lên mặt của mình.

Bản thân hắn lúc này thật ra là giả?

Chính mình căn bản không phải thật sự là chính mình?

Chẳng qua chính mình còn cho rằng mình mới thật sự là chính mình?

Trong lúc nhất thời, có rất nhiều suy nghĩ không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, khiến cho tâm trạng của hắn dần dần trở nên mất bình tĩnh.

Cho dù người nào gặp phải loại chuyện này, đoán chừng đều có phản ứng gần như thế này.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Tô Bạch hơi sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn lên.

Không phải là y tá đến ước chừng thời gian rút kim truyền dịch, mà chính là bệnh nhân quấn băng y tế trên mặt, đôi mắt đen sì của bệnh nhân đang nhìn Tô Bạch, sau đó nhếch môi cười nói:

- Cậu tỉnh rồi hả?

Trong lúc nhất thời, một loại cảm giác không rét mà run xuất hiện từ sâu trong đáy lòng Tô Bạch.

Trước đó, Tô Bạch có thể rất lạnh nhạt đối diện với người "bạn" cùng phòng bệnh này, thậm chí là khi nhìn thấy thi vòng trên cổ tay đối phương, hắn cũng không cảm thấy chút bối rối nào, nguyên nhân căn bản chính là do Tô Bạch tự tin với thực lực của mình có thể dễ dàng đối phó với mấy thứ thượng vàng hạ cám trước mặt, nhưng khi Tô Bạch phát hiện ra sức mạnh của bản thân hắn đang không ngừng suy yếu, điều này cũng mang ý nghĩa, chỗ dựa lớn nhất trong lòng hắn đã không còn nữa.

- Ồ, hôm nay cậu có chút không đúng, có phải bệnh tình của cậu lại nặng hơn không?

Bệnh nhân đi đến trước mặt Tô Bạch, ông ta vẫn bước đi rất chậm, hơn nữa còn mang theo một chút khập khiễng, lúc ông ta không ngừng đến gần Tô Bạch, Tô Bạch vô thức bắt đầu hướng về phía sau giường.

Người bệnh vẫn tiếp tục đi đến trước mặt Tô Bạch, một gương mặt quấn đầy băng y tế cứ như vậy nhìn Tô Bạch, mang theo ý cười, nụ cười này rất quỷ dị, dường như ẩn giấu trào phúng.

Ý tứ giống như là, cậu cũng có ngày hôm nay, hôm qua không phải cậu rất bình tĩnh à?

Hai tay Tô Bạch bắt đầu không khống chế nổi mà run rẩy.

Người bệnh vươn tay ra, cái tay có đeo thi vòng cứ như thế chậm rãi đặt ở vị trí trên trán Tô Bạch.

- Hơi nóng, có phải hôm nay cậu phát sốt không hả?

Cơ thể của Tô Bạch bắt đầu không kiềm chế được, không ngừng run rẩy, khi bạn bỗng nhiên chợt phát hiện ra chính mình biến thành một con người bình thường, tất cả mọi thứ trước đó, bao gồm rất nhiều tự tin và vốn liếng, trong nháy mắt đều biến mất không còn sót lại một chút gì. Đối mặt với loại chuyện sợ hãi như thế, trong nội tâm bạn, trong cơ thể của bạn, thậm chí là trong mỗi một bộ phận, trong mỗi một tế bào trên cơ thể của bạn đều bị nỗi sợ hãi bao trùm, hơn nữa nỗi sợ hãi bắt nguồn từ việc thực lực bị suy yếu đã trở nên rất sâu, cộng thêm loại hoàn cảnh này, đối mặt với một người và vật có dáng vẻ như thế, càng khiến cho loại cảm xúc sợ hãi đó đạt được đến đỉnh điểm.

Lúc này, một y tá đi đến, trong tay cô ta bưng một cái khay, bên trên có mấy thứ như bông gòn gì đó, hẳn là đến rút kim truyền dịch cho Tô Bạch, trên cổ tay của người y tá này cũng có một chiếc thi vòng màu xanh lam, lúc cô ta đi đến, nhiệt độ trong phòng bệnh lại một lần nữa thấp xuống.

- Làm sao anh lại không ngoan như thế.

Y tá từng bước một đi đến:

- Tôi còn chưa tới, làm sao anh lại tự ý tháo kim truyền dịch ra?

Y tá đi đến trước mặt Tô Bạch, không chút nào để ý đến người bệnh cũng đang đứng ở một bên giường bệnh khác của Tô Bạch, mà chính là trực tiếp đưa tay ra, giữ lấy cổ tay của Tô Bạch.

Lạnh.

Lạnh quá,

Đây là một loại lạnh lẽo giống như là bị ướp lạnh.

Cơ thể của Tô Bạch theo bản năng mà run cầm cập một lúc.

- Anh không nghe lời, bây giờ cần phải một lần nữa đem kim truyền cắm vào, truyền hết chai dịch.

Sau khi nói xong, y tá cầm kim truyền tĩnh mạch lên, trên mặt không có bất kỳ một biểu cảm nào, thậm chí còn lộ ra màu đen khác thường.

- Không, không muốn…

Đừng hoảng sợ, hành động của Tô đại thiếu gia sẽ không làm bạn thất vọng.

Chương 462 Huyết Lệ!

Tô Bạch vô thức thu hồi tay của mình lại, cơ thể bắt đầu giằng co, co hai chân của mình lại.

- Không muốn, đừng đến gần tôi, không nên đến gần tôi.

- Cậu bị bệnh, cần phải nghe lời.

Người bệnh nhân kia đưa tay giữ lấy Tô Bạch, để cho Tô Bạch không giãy dụa nữa, tay ông ta để ở trên bờ vai Tô Bạch, ấn hắn xuống giường.

Y tá bắt đầu đem kim truyền đâm vào mu bàn tay của Tô Bạch, một cảm giác nhói đau truyền đến.

- Ồ… Không đâm vào mạch máu.

Y tá lại rút kim truyền dịch ra.

Vừa đâm vừa rút, trên mặt Tô Bạch chảy ra rất nhiều mồ hôi, hơi thở của Tô Bạch cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

- Một lần nữa.

- Ồ… Lại không đâm vào mạch máu.

- Anh yên tâm, lần sau sẽ không như thế nữa.

- Ồ, vẫn sai, tiếp tục nào.

Mắt Tô Bạch bắt đầu chuyển sang trắng bệch, cả người dưới loại tra tấn tinh thần này đã bắt đầu đi đến điểm giới hạn sụp đổ.

Người bệnh nhân kia tiếp tục dùng tay ấn lấy Tô Bạch, nhưng sau khi ông ta phát hiện ra sự giãy dụa của Tô Bạch

càng lúc càng yếu, sức lực trên tay ông ta cũng theo đó giảm đi.

Nhưng mà, đúng lúc này, trên mặt Tô Bạch bỗng nhiên nổi lên một vệt ửng đỏ.

Ánh mắt Tô Bạch lập tức khôi phục lại sự tập trung, trên mặt hắn lộ ra một loại vặn vẹo, thần sắc tàn nhẫn.

- Con mẹ nhà ông!

Tô Bạch đá một cước vào trước ngực người bệnh nhân, khiến cho ông ta lùi lại về phía sau, ngã rầm một cái xuống đất. Đồng thời, Tô Bạch giữ lấy tay của y tá, cướp lấy kim truyền trên tay cô ta, một tay khác bóp lấy cổ y tá, hung hăng đâm vào trong mắt y tá.

- Phụt…

Chất lỏng tanh hôi màu đen từ trong mắt y tá bắn ra tung tóe.

- Cậu là bệnh nhân, cậu nên nghe lời y tá.

- Kim này dùng để cắm lên tay truyền dịch cho cậu, sao cậu có thể cắm nó vào trong mắt tôi như thế, nghe lời…

Dường như đối với sự phản kích của Tô Bạch, người bệnh nhân và y tá kia hoàn toàn không nhìn thấy, bọn họ lại một lần nữa hướng về phía Tô Bạch.

Sự sợ hãi giống như thủy triều, dường như một lần nữa lại bao phủ tất cả.

Tô Bạch bỗng nhiên cười, cười như điên vậy.

Trong đầu của hắn nghĩ đến rất nhiều hình ảnh, những hình ảnh trước đó hắn nhìn thấy, cùng với những hình ảnh bản thân hắn đang chứng kiến.

Người bệnh nhân quấn băng y tế trên mặt, bệnh nhân mang theo thi vòng.

Chính mình mất đi sức mạnh.

Trong camera giám sát là hình ảnh chính mình rời đi.

Ghi chép xuất viện của chính mình.

Khi tất cả mọi thứ, tất cả mọi chi tiết nhỏ đều đang không ngừng cùng nhau đẩy hắn xuống vực sâu của sự sợ hãi.

Trong này, nhất định có vấn đề.

Bởi vì.

Quá trùng hợp.

Quá trùng hợp liền mang ý nghĩa quá giả!

Mỗi một chi tiết đều được thiết kế tốt, sự xuất hiện của mỗi một nhân vật, mỗi một nhân tố sợ hãi đều được bố trí tốt, tất cả đều đang chờ hắn từng bước một theo con đường này đi vào, giẫm lên,

Sau đó,

Ngã xuống!

- Muốn cho tôi hoảng sợ đến mức sụp đổ đúng không, đến đây đi.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, trong đầu hắn bắt đầu hiện ra hình ảnh bên trong bức tranh mà lúc trước Cát Tường cho hắn xem.

Hình phạt thiêu sống.

Thiêu đốt.

Hiệp sĩ Đền Thánh. (Hiệp sĩ dòng Đền/ hiệp sĩ templar)

Hồng y giáo chủ.

Giáo hoàng.

Thượng đế…

Khi Tô Bạch bắt đầu không ngừng nhớ lại và hòa mình vào những hình ảnh kia, bên giường của hắn bỗng nhiên xuất hiện lửa, đồng thời từng tiếng từng tiếng thơ ca giống như được vang lên từ sâu trong tòa thánh.

Gương mặt của y tá bắt đầu không ngừng vặn vẹo và biến hóa, biến thành một hiệp sĩ Đền Thánh nằm sấp trên mặt đất.

Người bệnh nhân bắt đầu biến thành một hồng y giáo chủ.

Dường như vào lúc này, toàn bộ khung cảnh trong phòng bệnh đều biến thành một tờ giấy bị vò nát, bắt đầu loang lổ và phân mảnh.

Rầm!

Sau cùng, giống như có tiếng thủy tinh vỡ nát truyền đến.

Tô Bạch từ trên giường lăn xuống, thế nhưng nơi mà hắn rơi xuống không phải là nền gạch lạnh như băng, mà chính là trên cỏ, bản thân hắn không phải ngã từ trên giường rơi xuống, mà là từ trên mặt sau hòn giả sơn rơi xuống.

Ở trước mặt Tô Bạch chính là người nữ bác sĩ đang hút điếu thuốc thứ hai, cô ta phát ra một tiếng rên rỉ, điếu thuốc thứ hai này đã hút thật lâu, sau cùng vẫn rơi trên mặt đất, đồng thời, trên mặt cô ta tràn đầy vẻ không dám tin.

Hai hàng huyết lệ từ trong mắt của nữ bác sĩ chảy ra ngoài.

Phủi qua vết bẩn trên quần áo, Tô Bạch chậm rãi đứng lên, ánh nắng mặt trời, không khí trong lành, tất cả những thứ này, đột nhiên khiến cho người ta mê muội.

Những có đôi khi con người chính là phạm tiện như thế, lúc có được thì không biết trân quý, một khi trải qua cảm giác

mất đi, trong nháy mắt lại trở nên vạn phần hoài niệm.

Máu tươi trong mắt nữ bác sĩ chảy ra, dần dần thấm đẫm chiếc áo blouse trắng trên người cô ta, khiến cho cô ta có chút chật vật, hai tay cô ta ôm lấy mặt mình, nhưng vẫn không ngăn được máu tươi chảy ra, chẳng qua cô ta vẫn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ngầu cứ thế nhìn Tô Bạch.

- Ông đây không quen biết cô.

Lúc Tô Bạch nói ra những lời này, trên người hắn rõ ràng đã xuất hiện sát khí, chính mình không biết cô ta, cô ta thế mà thiếu chút nữa đã đẩy hắn vào chỗ chết.

Nữ bác sĩ không trả lời, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Tô Bạch lại giống như đang nhìn một kẻ có thâm cừu đại hận với mình.

Xem ra lời nói không thông, cũng không cần đi thuyết phục, người ta đã muốn hắn chết, như vậy Tô Bạch hắn cũng không thể để cho cô ta còn sống yên ổn.

Bởi vì trước đó bị huyết thi hấp thụ không ít sinh cơ, cho nên cơ thể của hắn có chút suy yếu, nhưng hai ngày nay tĩnh dưỡng, xem như là bù đắp được một chút. Tô Bạch vừa chủ động đi về phía bác sĩ, vừa bắt đầu phát sinh biến hóa trên cơ thể.

Răng nanh của Vampire hiện ra, cơ thể cũng bắt đầu trở nên căng cứng, một màu đỏ nhàn nhạt xuất hiện trên làn da Tô Bạch, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất yêu dị.

Trong ký ức, Tô Bạch quả thật rất ít khi hoán đổi sang trạng thái Vampire để đi chiến đấu, bởi vì trước kia, ở trong trạng thái Vampire, Tô Bạch ăn qua rất nhiều thiệt thòi, thế nhưng sau khi trải qua hình ảnh trong bức tranh kia, Tô Bạch phát hiện ra, dường như đối với việc vận dụng huyết thống Vampire, hắn có thêm một phần hiểu rõ.

Nữ bác sĩ còn chưa từ trong thương thế trước đó khôi phục lại, mắt cô ta vẫn còn đỏ ngầu đáng sợ như vậy, nhưng động thái Tô Bạch đang hướng đến gần mình, cô ta vẫn còn có thể nắm bắt được, lúc này tóc của cô ta không ngừng tung bay, mặt hồ nước nhấc lên từng đợt gợn sóng, giống như một mặt gương đang được nâng lên, ẩn chứa vô tận biến hóa huyền diệu.

Tô Bạch đến gần nữ bác sĩ, một cánh tay thuận thế đánh tới, móng tay sắc bén lướt qua, thế nhưng thứ mà móng tay Tô Bạch quét qua chỉ là một tầng ảo ảnh, thân hình của nữ bác sĩ nổi lên trong hồ nước.

Ánh mắt Tô Bạch hơi co rụt lại, hắn rõ ràng, con đường cường hóa của nữ bác sĩ này hẳn là cùng loại với huyễn hóa (biến hóa huyền ảo). Cô ta rất dễ dàng lừa gạt giác quan của hắn, hiệu quả tương đương với trận pháp trong căn nhà của lão Phương, chẳng qua người đang đứng trước mặt hắn bây giờ, xem như là một trận pháp di động.

Chương 463 Ai Dám Qua Đối Mặt Với Nó

Nếu như đám người mập mạp và hòa thượng ở đây, đối phó với loại cường hóa huyễn thuật này cũng nên tính là thuật nghiệp hữu chuyên công (ai cũng có chuyên môn của mình), nhưng đối với Tô Bạch mà nói, bởi vì "chuyên ngành" của hắn không liên quan gì đến loại hình cường hóa này, cho nên xuất hiện rất nhiều phiền phức.

Tô Bạch nhắm mắt lại, thân thể hơi trầm xuống, hắn đang cố gắng dùng thứ được gọi là giác quan thứ sáu để tìm tung tích của đối phương, mặc dù hiệu quả rất kém cỏi, nhưng nhìn từ bề ngoài, quả thật rất dọa người, có một loại cảm giác "Tôi đã nhìn thấu tất cả".

Trên mặt hồ nước, nữ bác sĩ khoanh tay trước ngực, cơ thể của cô ta bắt đầu hóa thành hơi nước, đây là dự định rời đi. Giống như ngay từ khi vừa mới bắt đầu, cô ta đã tiến hành công kích bất ngờ với Tô Bạch, nhưng không thành công, ngược lại còn khiến cho hai mắt mình bị thương, hiện nay nếu muốn lại lôi kéo Tô Bạch vào trong huyễn cảnh do chính mình thiết kế tỉ mỉ, quả thật có chút suy nghĩ hão huyền rồi.

Trái ngược với Tô Bạch chính là, cô ta có năng lực che giấu chính mình, nhưng lúc Tô Bạch ở trong trạng thái tỉnh táo, cô ta lại không có năng lực đi giết hắn.

Hơi nước bắt đầu nhẹ nhàng rời khỏi mặt nước, xem dáng vẻ này là dự định trực tiếp chạy trốn.

Ngay khi hơi nước rời khỏi mặt nước, khóe mắt của Tô Bạch bắt đầu giật giật, trong miệng phát một tiếng kêu to, cả người hóa thành huyết vụ, lấy một loại tư thái hổ đói xuống núi, không ngừng khuếch tán đến đó.

Lúc này ở trên mặt hồ nước, có thể nhìn thấy rõ ràng huyết vụ và hơi nước đang "quấn quýt" lẫn nhau, huyết vụ mang theo hơi thở cuồng loạn và hung hãn, còn hơi nước, ngay từ khi vừa mới bắt đầu đã hoàn toàn rơi vào một thế yếu.

Tên gia hỏa này khiến cho cô ta cảm thấy e ngại, làm cho cô ta cảm nhận được cảm giác bất lực là gì.

Còn đối với Tô Bạch mà nói, nữ bác sĩ này chẳng khác gì đang lột trần truồng nơi riêng tư của hắn, làm sao hắn có thể không thẹn quá hóa giận cho được?

Huyết vụ bắt đầu hấp thu hơi thở sinh mệnh đến từ trong hơi nước, dù sao trước đó ở bảo tàng Binh Mã Dũng, Tô Bạch đã bị huyết thi hấp thụ không ít sinh cơ, lúc này có thể mượn cơ hội bổ sung cho đủ.

Không bao lâu sau, hơi nước đã không chống đỡ nổi nữa, huyễn ảo biến mất, nữ bác sĩ với gương mặt trắng bệch ngã vào trong hồ nước, trong nháy mắt, từ huyết vụ ngưng tụ ra thân hình của Tô Bạch, một tay Tô Bạch giữ lấy cổ của nữ bác sĩ, từ trên mặt nước nhảy ra ngoài, rơi vào phía sau hòn giả sơn.

Năm móng tay đã đâm vào vị trí cổ của nữ bác sĩ, không có hạ sát chiêu, nhưng chỉ cần nữ bác sĩ còn dám lộn xộn, trong nháy mắt chiếc cổ của cô ta sẽ bị Tô Bạch bẻ gãy.

Nữ bác sĩ vẫn còn thần trí, bởi vì Tô Bạch chưa có hút cô ta thành cái xác khô, mà chính là giữ lại một hơi thở cho cô ta, mặc dù hiện tại Tô Bạch rất muốn giết cô ta, nhưng Tô Bạch càng muốn biết vì sao nữ bác sĩ lại muốn ra tay với hắn.

Tô Bạch chắc chắn trước đó chính mình chưa từng gặp qua nữ bác sĩ, hai người chưa từng gặp nhau.

- Tại sao phải ra tay với tôi?

Giọng nói của Tô Bạch hơi khàn khàn, lúc nói chuyện, hắn lè lưỡi liếm môi của mình, trên vẻ mặt có phẫn nộ, đồng thời xen lẫn với vẻ thỏa mãn vì vừa mới hấp thu được sinh cơ.

- Anh và nó có liên hệ, các người quen biết.

Bởi vì cổ nữ bác sĩ còn đang bị móng tay Tô Bạch khống chế, cho nên lúc nói chuyện lộ ra tốn rất nhiều sức lực, chẳng qua Tô Bạch không cho cô ta nhiều tự do hơn, bởi vì Tô Bạch cần phải đảm bảo cho tay chân hắn tiếp xúc sâu với cô ta, có như thế, hắn mới không cần lo lắng đến việc đối phương sẽ lại một lần nữa sử dụng thủ đoạn huyễn thuật. Dù sao, ngay tại khi đối phương lại một lần nữa dùng huyễn thuật mê hoặc hắn, hắn sẽ trực tiếp dùng tay vặn gãy cổ cô ta, điểm tự tin này, Tô Bạch vẫn phải có.

- Có cái rắm!

Tô Bạch đáp lại ba chữ này.

Trên mặt nữ bác sĩ lộ ra vẻ oán hận:

- Nó không giết anh, tôi nhìn thấy rất rõ ràng.

Tô Bạch nhíu mày, hiển nhiên nữ bác sĩ đang nói đến chuyện, lúc ở trong nhà vệ sinh, huyết thi cầm điện thoại di động của hắn nghe Cát Tường gọi điện, sau đó huyết thi không ra tay giết hắn, chỉ đem hắn ném ra bên ngoài vách tường của nhà vệ sinh, khiến hắn rơi vào trong hồ nước.

- Làm sao tôi biết nó vì chuyện gì lại không giết tôi chứ? Tôi và nó không có liên quan gì.

Tô Bạch nói.

- Anh đã quyết tâm giết tôi, nếu như không phải anh chột dạ, anh sẽ không đến mức đi nói mấy lời vô nghĩa với một người sắp bị anh lập tức giết chết.

Khóe miệng nữ bác sĩ không ngừng có máu tươi chảy ra, hiển nhiên, tình trạng cơ thể của cô ta không được tốt cho lắm. Đầu tiên, huyễn cảnh của cô ta bị Tô Bạch dùng một loại hình ảnh ở cấp độ tinh thần càng sâu phá vỡ, bản thân cô ta gặp phản hệ nghiêm trọng. Ngay sau đó, ở trong quá trình chạy trốn, cô ta bị Tô Bạch bắt được, bị hấp thu phần lớn sinh cơ, hiện tại cô ta còn có thể sống được, đơn giản là bởi vì thể chất vượt trội của thính giả, cho nên cô ta mới có thể gắng gượng chống đỡ, nếu đổi lại người bình thường, cho dù có ba cái mạng cũng đã sớm chết xong.

Tô Bạch im lặng, bởi vì hắn cảm thấy lời của nữ bác sĩ này rất có đạo lý. Thật ra trong lòng hắn đã đoán được thân phận của huyết thi, về phần có phải hoàn toàn chính xác hay không, Tô Bạch không rõ. Chẳng qua có rất nhiều chi tiết nhỏ không ngừng ám chỉ thân phận của huyết thi về phía người kia, nhưng bởi vì chính mình cố kỵ Phát Thanh Khủng Bố cho đi đời nhà ma, không thể đem thân phận của huyết thi nói ra, ngay cả với đám người mập mạp và hòa thượng, Tô Bạch cũng không để lộ ra một chữ.

Thật ra tính toán trong lòng Tô Bạch rất đơn giản, đó chính là cứ thế giả ngu cho qua việc này, chuyện này không liên quan gì đến hắn. Mục đích của huyết thi và việc thính giả trong khu vực Thiểm Tây bị chết thảm đều không có nửa xu liên quan gì đến hắn, vũng nước đục này, hắn không muốn nhảy vào, cũng không muốn dính dáng.

- Ý của cô chính là, ngoại trừ cô, vẫn còn thính giả khác cũng đến?

Đây là vấn đề Tô Bạch quan tâm, hiển nhiên, Phát Thanh Khủng Bố đã thông báo nhiệm vụ hiện thực cho hắn, hẳn là cũng sẽ thông báo cho người khác, về phần lựa chọn người như thế nào, rốt cuộc tiêu chuẩn và mục đích của Phát Thanh Khủng Bố là gì, Tô Bạch không rõ ràng lắm.

Khóe miệng nữ bác sĩ lộ ra nụ cười:

- Đương nhiên không chỉ có một mình tôi, chẳng qua anh yên tâm, bọn họ đã biết thân phận cũng như tung tích của anh, tôi chỉ là người đầu tiên ra tay, phía sau vẫn còn có những người khác.

Tô Bạch hít sâu một hơi:

- Vì sao không tìm huyết thi gây phiền phức, lại đặc biệt đến tìm tôi?

Trên gương mặt nữ bác sĩ lộ ra một vẻ ửng hồng, giống như là dấu hiệu hồi quang phản chiếu, cô ta phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú, gần như tức giận đến mức rít gào:

- Thứ kia đáng sợ như thế, ai dám qua đối mặt với nó chứ?

Đúng thế, ai dám qua đối mặt với nó?

Chương 464 Đi Chậm Quá

Đám người mập mạp và hòa thượng đều là nhân vật có dã tâm, trí dũng kiệt xuất, trước đó mọi người còn cùng nhau liên thủ giết chết lão Phương, nhưng lúc gặp được chuyện này, bọn họ đều dứt khoát phủi mông rời đi. Bởi vì huyết thi thật sự quá kinh khủng, kinh khủng đến mức chính bọn họ đều ý thức được rõ ràng mình hữu tâm vô lực, cho nên trực tiếp rời đi.

Hiển nhiên, Tô Bạch có thể lý giải được ý tứ của câu gào thét này của nữ bác sĩ.

Tô Bạch thở dài, nới lỏng bàn tay của mình đang để ở chỗ cổ nữ bác sĩ ra, lưu lại năm lỗ đen sì, đây là dấu vết năm móng tay đâm vào để lại.

- Cho dù cô có tin hay không, tôi quả thật không có liên quan gì đến nó, tôi không giết cô, bị phân công đến nhiệm vụ hiện thực chết tiệt này chính là bất hạnh của chúng ta, bởi vì một số chuyện cẩu huyết, chúng ta lại tự đi giết lẫn nhau, thật đúng là vô cùng không có ý nghĩa.

Nữ bác sĩ có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Anh thật sự không giết tôi.

- Mau cút đi xa, cẩn thận tôi thay đổi chủ ý.

Tô Bạch thúc giục.

Nữ bác sĩ nhìn Tô Bạch, ánh mắt của cô ta phát sinh một chút biến hóa:

- Anh thật sự không có liên quan gì đến nó?

- Cầu xin cô cút đi, được chứ?

Nữ bác sĩ mím môi, lảo đảo đứng lên.

Thế nhưng, ngay khi cô ta đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, một cái tay đột nhiên từ phía sau lưng cô ta đâm đến, trực tiếp bóp nát trái tim của cô ta, khiến cho cơ thể của cô ta vốn đang ở ranh giới sụp đổ, hoàn toàn mất đi sự sống.

Đầu Tô Bạch xuất hiện ở vị trí bả vai của nữ bác sĩ, mặt kề mặt, rất dịu dàng, nhỏ giọng nói:

- Cô đi quá chậm, cho nên tôi thay đổi chú ý rồi.

- Anh…

Câu nói sau cùng, nữ bác sĩ còn chưa nói ra liền hoàn toàn mất đi tất cả sức sống.

Thả cô ta đi, làm sao có khả năng đó?

Trước đó ở trong huyễn cảnh, cô ta thiếu chút nữa đã khiến hắn phát điên, chơi chết hắn, khi đó, cô ta có nghĩ đến việc buông cho tha hắn hay không?

Cho dù còn không biết tên nữ bác sĩ này, cho dù biết rõ ở khu vực gần đây có khả năng còn có thính giả khác, ngay cả khi còn rất nhiều cái cho dù nữa, nhưng trong lòng Tô Bạch đã sớm kết án tử hình với người phụ nữ này.

Đây chỉ là đang chơi hoa chiêu, một mặt là đùa bỡn tâm thái của đối phương, khiến cho đối phương ở thời điểm sắp chết dâng lên một loại hy vọng sống sót, sau đó cứ thế mà bóp tắt nó.

Đây giống như tâm thái lúc tuốt ống vậy, ở trước khi bắn, dù sao cũng nên biến đổi nhiều kiểu, làm cho khoái cảm của mình có thể duy trì được lâu hơn.

Tay của Tô Bạch nhẹ nhàng vuốt ve lên trên người nữ bác sĩ, thế mà lại không sờ được pháp khí gì, ngay cả điện thoại di động và ví tiền cũng không có, đoán chừng người phụ nữ cải

trang thành nữ bác sĩ, trước đó, có lẽ cô ta đã cất đồ của mình ở một nơi khác.

Chẳng qua trong túi áo blouse trắng của cô ta, Tô Bạch tìm được một chiếc đồng hồ quả quýt.

Một chiếc đồng hồ quả quýt không quá tinh xảo, không phải là loại đồng hồ hàng hiệu gì đó, gần như tương đương với loại đồ lưu niệm bán mấy chục tệ ở ven đường mà thôi.

Mở chiếc đồng hồ quả quýt ra, ở trên nắp có một tấm hình, là nữ bác sĩ này, dáng vẻ so với hiện tại càng thêm trẻ hơn, không thành thục như bây giờ, khi đó cô ta còn có vẻ hơi ngây ngô, nhìn vào bức ảnh, ít nhất là một năm trước. Đối với thính giả mà nói, một năm đủ để thay đổi rất nhiều.

Trong bức ảnh, ngoại trừ người phụ nữ này còn có một con mèo, con mèo được người phụ nữ này ôm vào trong ngực rồi chụp ảnh. Con mèo kia có dáng vẻ cao lãnh, giống như nó chịu để người ta bế lên chụp ảnh đã là rất nể mặt.

Một con mèo, một con mèo đen.

Cát Tường!

Vào lúc này, đôi môi của Tô Bạch có chút khô khốc, người mà hắn vừa mới giết, thế mà lại có liên quan với Cát Tường, như vậy, dựa vào mạch suy nghĩ này mà nói, cô ta và người mà hắn đoán có liên quan.

Lần này, Phát Thanh Khủng Bố phái thính giả đi chấp hành nhiệm vụ hiện thực, không thể nào là do lựa chọn ngẫu nhiên, hẳn là lựa chọn những người có điểm chung.

Sau khi hiểu rõ điểm này, cuối cùng Tô Bạch cũng cảm giật mình bừng tỉnh, xem ra, Phát Thanh Khủng Bố quả thật thông qua những phương thức này để tiến hành thăm dò và xác nhận.

- Vì sao không dứt khoát ngưng phát sóng để tiến hành chỉnh đốn và cải cách, nhất định phải thông qua con đường quanh co khúc khuỷu?

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, rốt cuộc Phát Thanh Khủng Bố có tính toán gì, Tô Bạch đoán không ra, đồng thời hắn cũng lười đoán. Chẳng qua hắn vẫn bế thi thể của nữ bác sĩ lên, đi vào bên trong hồ nước. Bên dưới hồ nước có không ít tảng đá và mấy thứ đồ bỏ đi, Tô Bạch tìm một khe hở, nhét thi thể vào trong đấy. Sau đó hắn nổi lên mặt nước, trên bãi cỏ còn có một số vết máu, Tô Bạch che giấu qua.

Vốn dĩ cô ta sử dụng thân phận giả, hơn nữa còn là thính giả, cho nên tử vong của cô ta, hẳn là không gây nên quá nhiều sóng gió trong thế giới hiện thực.

Có lẽ đối với thính giả mà nói, bầu không khí ở bên phía Tây An thật sự không quá tốt, cho nên sau khi chuyện này xảy ra, Tô Bạch xử lý cẩn thận hơn lúc trước. Về phần trước đó nữ bác sĩ có nhắc đến chuyện, khả năng sẽ còn có thính giả khác đến tìm hắn, Tô Bạch không quá lo lắng. Một mặt là vì mọi người không có cách gì xác nhận phương thức liên lạc và thân phận, người nào cũng không biết còn có những ai tiếp nhận nhiệm vụ này, cho nên tính thật giả của câu nói kia của nữ bác sĩ còn cần phải xem xét lại.

Một mặt khác, cho dù nữ bác sĩ này thật sự có mạng lưới quan hệ rộng khắp, có thể đem chuyện kia của Tô Bạch truyền bá ra ngoài, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, hiện tại Tây An chính là phần mộ của thính giả, huyết thi xuất quỷ nhập thần, cho dù ngươi có là đầu rồng, đến nơi này cũng phải cuộn mình lại.

Tất cả mọi người đều ra vẻ đáng thương, ai sợ ai.

Tô Bạch đi về phòng bệnh, hắn không có ý định tiếp tục nằm trong bệnh viện nữa. Khi nguy cơ rõ ràng còn đang bao

phủ trên người mình, tiếp tục giả trang thành đà điểu, đem đầu mình vùi vào trong hố cát, hưởng thụ ánh nắng mặt trời trong bệnh viện, đó không phải là lựa chọn sáng suốt, chẳng qua quần áo trên người hắn bị bẩn và ướt, nên thay một bộ quần áo khác rồi đi.

Phòng bệnh hai người, chiếc giường bên cạnh vẫn còn bừa bộn, sau khi thay xong quần áo, Tô Bạch đứng ở bên giường mình, dáng vẻ có chút thất thần.

Nếu như nữ bác sĩ kia ra tay vào lúc hắn đang nằm trên núi giả để nghỉ ngơi, vậy cảnh tượng tối hôm qua, người bệnh nhân và y tá có thi vòng trên cổ tay kia, thật ra không phải là sản phẩm của huyễn cảnh, mà thật sự tồn tại?

Tuy bản thân Tô Bạch không am hiểu về phương diện thuật pháp này, nhưng xem như cũng biết một ít, loại thuật pháp này chính là dựa vào trí nhớ của đối phương để tiến hành biên tập và thay đổi, tạo ra hình ảnh đánh sâu vào ý thức, đạt đến hiệu quả phá hủy trụ cột tinh thần của đối phương.

Điều này có nghĩa, nữ bác sĩ dùng huyễn cảnh để công kích tinh thần của hắn, là căn cứ vào trí nhớ gần đây của hắn.

Chương 465 Bên Trong Nhà Xác Không Yên Ổn

Đi đến giường bên cạnh, Tô Bạch xốc chăn trên giường lên, bên trong không có gì.

Tô Bạch nhớ rõ người bệnh nhân này muốn đi đến chỗ y tá để xin nước uống.

Thật ra có một nơi, hẳn là có thể tìm được ông ta, đó chính là trong nhà xác của bệnh viện, chỉ là Tô Bạch không có nhàm chán như thế mà thôi.

Bỏ chăn xuống, Tô Bạch chuẩn bị rời đi, thế nhưng, dường như lúc chăn được buông xuống đã dấy lên gió, thổi một tờ giấy bay lên, tờ giấy này có màu xanh lam, giống với màu của của chăn, trước đó nó được đặt trên giường, cho nên không gây nên sự chú ý, nhưng hành động xốc chăn lên của Tô Bạch làm cho nó bị thổi bay.

Nhặt tờ giấy này lên, Tô Bạch phát hiện phía trên không có chữ gì, chỉ có một bức tranh, trong đó có người và gương mặt mèo.

Lại là mèo?

Tô Bạch phát hiện ra hiện tại hắn quá mẫn cảm với mèo, nhưng con mèo này có ý tứ gì chứ?

Chẳng lẽ nó lại là Cát Tường?

Một con mèo đen ngày thường phơi nắng thưởng thức tranh, trông đứa nhỏ, hiện tại bỗng nhiên có cảm giác tồn tại

sinh động như thế, khiến cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, nhưng tờ giấy này, rốt cuộc biểu thị cho điều gì?

Là do bệnh viện quỷ quái này để lại, hay là do huyết thi để lại?

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, mấy thứ bẩn thỉu trong bệnh viện bắt đầu trở nên sinh động từ khi nào?

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy bệnh nhân giường bệnh bên cạnh và y tá kia là vào khi nào?

Chính là sau buổi chiều huyết thi đi vào trong nhà vệ sinh của bệnh viện và bóp nát điện thoại di động của hắn.

Chẳng lẽ hiện tại huyết thi kia cũng đang nằm bên trong nhà xác của bệnh viện, bởi vì chịu ảnh hưởng của khí tức trên người huyết thi dẫn dắt, cho nên mấy thứ bẩn thỉu trong bệnh viện cũng bắt đầu trở nên sinh động hơn?

Thế nhưng, huyết thi không đợi ở trong bảo tàng tượng binh mã, tiếp tục thưởng thức thành tựu của nó mà chạy đến bên trong nhà xác của bệnh viện làm gì?

Chẳng lẽ nó chán ở nơi nhà cao cửa rộng như lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cho nên nó muốn đến một nơi như trong nhà xác để nghỉ mát, thay đổi khẩu vị?

Không biết vì sao, vừa nghĩ đến đây, lúc đầu vốn dĩ Tô Bạch không có ý định đi qua nhà xác, bỗng nhiên lại dâng lên một chút kích động.

Ngày đó huyết thi không giết hắn, để cho hắn cảm thấy người kia trở về, nó tiếp tục ở lại trong bệnh viện này là vì cái gì.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bạch chính là chờ mình, nhưng nghĩ lại hình như có chút tự mình đa tình, nếu như nó thật sự

cố ý chờ hắn, như vậy ngày đó trong nhà vệ sinh, có gì không thể giao lưu, có gì không thể bàn giao?

Hoặc là nói, nó đang chờ đợi một người khác trong nhóm thính giả này?

Trong lòng hắn không có bao nhiêu cảm giác suy sụp khi người đó không phải là chính mình, hắn không ngây thơ như thế, cái thế giới này sẽ không bao giờ hoàn toàn quay xung quanh chính mình. Chẳng qua, nếu như thật sự là nó, chính mình lại nghĩ tới là nó, trước khi muốn rời khỏi nơi này, không đi tới thăm hỏi, luôn cảm thấy có chút không tốt lắm.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Tô Bạch đi thẳng đến chỗ thang máy, ấn xuống tầng cuối cùng, trên đường đi qua quầy dịch vụ còn thuận tiện cầm một chai nước lọc trên mặt bàn.

Sau khi thang máy dừng ở tầng trệt, Tô Bạch tiếp tục dùng cầu thang bộ để đi xuống dưới, tầng này có vẻ hơi trống trải, hiển nhiên không phải là nơi có người thường xuyên qua lại, đi sâu vào trong, hai chữ "Nhà xác" hiện ra trước mắt, cho dù chỉ dùng kiểu chữ bình thường nhất để viết, hai chữ này cũng vô thức khiến cho người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Trước đó Tô Bạch xem như đã được nhìn thấy đủ loại cảnh tượng hoành tráng, nhưng khoảng thời gian gần đây, không biết là có chuyện gì xảy ra, đối với loại chuyện quỷ thần này, hắn trở nên mẫn cảm hơn nhiều so với trước kia. Có lẽ là vì trước đó huyết thi đã mang đến cho bản thân hắn một lực áp bách quá lớn.

Nhà xác đã bị khóa lại, Tô Bạch dùng móng tay của mình để rạch lên cửa kính, sau đó thò tay vào bên trong để mở.

Bên trong có tủ đông, phần lớn thi thể đều được đặt ở trong tủ đông, nhưng cũng có một vài thi thể được đặt ở trên cáng

cứu thương. Đối với một bệnh viện lớn mà nói, số lượng thi thể không rõ lai lịch hoặc không tiện xử lý là rất lớn.

Tô Bạch vén tấm vải trắng trên chiếc cáng cứu thương đầu tiên ở ngay trước mặt hắn, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Trên mặt quấn băng y tế, cổ tay đeo thi vòng màu xanh.

- Tôi mang nước đến cho ông đây.

Tô Bạch mở chai nước khoáng ra, đem nước đổ vào trong miệng của thi thể, điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là, nước khoáng đổ vào bên trong miệng thi thể không bị tràn ra, giống như thật sự bị thi thể uống.

Tô Bạch cười, đem nửa chai nước khoáng còn lại đặt ở bên cạnh cánh tay của thi thể, ngay sau đó, hắn lại phủ tấm vải trắng lên.

Đi vào sâu bên trong, đi qua bốn, năm chiếc cáng cứu thương, Tô Bạch dừng lại trước mặt chiếc cáng cứu thương ở bên trong cùng.

Hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, nếu đúng là người đó trở về, chính mình cũng không cần quá sợ hãi, mặc dù trước đó hắn và người đó gặp nhau không nhiều, thế nhưng trước kia người đó chưa từng thương tổn qua hắn, hiện tại, hẳn là cũng giống như thế?

Có lẽ loại cảm giác này chính là ngây thơ như thế, kỳ diệu như vậy. Nhưng đây chính là tính cách của Tô Bạch, lúc đến gần cỗ thi thể kia, adrenalin trong cơ thể Tô Bạch bắt đầu được sản sinh ra nhanh hơn, loại khoái cảm kia, loại cảm giác kích thích kia, không ngừng ngập tràn trong đầu Tô Bạch, từ đó Tô Bạch thu được một sự phấn khích vô cùng lớn.

- Tôi không biết cô đã gặp phải chuyện gì, cũng không biết hiện tại cô đang ở trong tình cảnh gì, nếu cô đã trở về, có

chuyện gì tôi giúp được một tay, cô có thể phân phó.

Sau khi nói xong, Tô Bạch đưa tay ra vén tấm vải trắng lên, chỉ là vị trí mà Tô Bạch vén lên không phải là đầu, mà chính là vị trí nửa người dưới, hắn là do quá khẩn trương, cho nên tính sai.

Bên trong xác thực có một huyết thi.

Thế nhưng, ánh mắt Tô Bạch bỗng nhiên nhìn về phía đũng quần của huyết thi.

Cậu nhỏ của huyết thi đang đứng sừng sững ở đó.

Lúc này, tay Tô Bạch run lên.

Huyết thi là nam?

Không phải là Lệ Chi?

Trong nháy mắt, mỗi nỗi sợ hãi to lớn tràn ngập trong nhà xác.

Huyết thi vẫn nằm ở trên cáng cứu thương, không hề nhúc nhích, bên trong nhà xác, ngay cả một lỗ thông gió cũng không có, nhưng nhiệt độ của nơi này dĩ nhiên là rất thấp, chỉ là, trên da của Tô Bạch bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Đây là mồ hôi lạnh.

Huyết thi không phải là cô ta!

Điều này ngoài dự kiến của Tô Bạch, như vậy, rốt cuộc huyết thi là ai!

Tô Bạch quay người dự định rời đi, suy đoán trước đó của hắn và hiện thực có kết quả hoàn toàn khác nhau. Điều này cũng khiến cho Tô Bạch sinh ra nghi ngờ lớn đối với sự an toàn mà trước đó hắn vẫn chắc chắn. Nếu huyết thi đã không phải là Lệ Chi, như vậy ở bảo tàng Binh Mã Dũng và trong

nhà vệ sinh của bệnh viện, thái độ giơ cao đánh khẽ của huyết thi đối với hắn có chút nói không thông!

(Trong tình huống bị đe dọa hay căng thẳng, cơ thể tiết ra hormone adrenaline hay epinephrine. Còn có cách gọi khác mà mọi người hay dùng là "máu điên".)

Chương 466 Xe Tang

Trên thế giới này không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận, đối phương hai lần ba lượt không giết chính mình, hẳn là đối phương có lý do riêng của mình, nếu như lúc này chính mình lại đâm đầu về phía trước, thật đúng là không lý trí.

Tô Bạch chậm rãi lùi lại, mãi cho đến khi lùi đến bên ngoài cánh cửa của nhà xác, tim của Tô Bạch vẫn luôn treo trên cao, chờ đến khi chính mình bước lên bậc thang, đi ra cổng bệnh viện, Tô Bạch mới nặng nề thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Huyết thi kia lại một lần nữa buông tha cho hắn.

Không đúng, huyết thi không chỉ buông tha cho hắn, mà còn buông tha cho nữ bác sĩ kia.

Khi đó nữ bác sĩ tận mắt nhìn thấy hình ảnh huyết thi ném hắn từ trong nhà vệ sinh vào hồ nước, Tô Bạch không tin huyễn thuật của nữ bác sĩ có thể so được với huyết thi. Thủ đoạn của huyết thi trong viện bảo tàng tượng binh mã, Tô Bạch đã được tận mắt chứng kiến, điều này mang ý nghĩa, lúc đó huyết thi khẳng định đã biết sự tồn tại của nữ bác sĩ, thế nhưng huyết thi lại buông tha cho hắn, đồng thời cũng buông tha cho nữ bác sĩ kia.

Tô Bạch rất rõ ràng, bản thân hắn và nữ bác sĩ kia đều là thính giả do Phát Thanh Khủng Bố đặc biệt lựa chọn, tuyệt đối không phải vì lý do bọn họ nằm trong danh sách thính giả cường đại gì đó, có lẽ đơn giản là vì bọn họ đều có liên quan đến Cát Tường, cho nên mới được phái đến.

Khả năng trong lúc Phát Thanh Khủng Bố thử thăm dò về thân phận của huyết thi đã khiến cho huyết thi thu liễm lại, không hề giống như lúc trước, không chút kiêng kỵ đồ sát toàn bộ thính giả cấp cao trong khu vực Thiểm Tây.

Đây là một ván cờ ở cấp độ rất cao, bản thân Tô Bạch rất rõ ràng, chính mình, bao gồm cả nữ bác sĩ bị hắn giết chết cũng chỉ là một quân cờ trong ván cờ này, hơn nữa còn là một quân cờ đáng thương, bởi vì cho dù hắn có liều lĩnh lật tung bàn cờ cũng không biết nên ra tay từ nơi nào, cho dù là bên nào thì đều có thể dễ dàng khiến hắn tan thành mây khói, hắn căn bản không thể nhảy nhót nổi.

Đứng ở trước cổng bệnh viện, Tô Bạch muốn gọi xe, thế nhưng trong lúc nhất thời, Tô Bạch không rõ chính mình nên đi nơi nào, thành phố Tây An này rất rộng lớn, nhưng sau khi phạm vi hoạt động của hắn bị Phát Thanh Khủng Bố giới hạn ở đây, cả thành phố cổ Tây An này mang đến một loại cảm giác giống như lồng giam cho Tô Bạch, dường như ngay cả không khí cũng bị trói buộc.

Cỗ huyết thi kia, hẳn là có liên hệ rất sâu với Cát Tường, trước đó Tô Bạch đã từng hoài nghi đến việc liệu huyết thi có phải là Lệ Chi hay không, dù sao phương thức xuất hiện của huyết thi, hành động trực tiếp lôi mình ra khỏi trong bồn cầu kia, thật sự không giống với hành động một người phụ nữ như Lệ Chi sẽ làm ra.

Nói một câu không dễ nghe, cho dù là uống một cốc trà trước khi chết, Lệ Chi cũng sẽ không sợ phiền phức, tinh tế pha trà, sau đó uống xong mới chết, mà không phải là trực tiếp cầm ấm nước sôi tu ừng ực, mỗi người có một phong cách riêng, có đôi khi loại phong cách này theo kèm với sinh tử.

Chậm rãi đi dọc theo con đường phía trước bệnh viện, trên người Tô Bạch chỉ có một chiếc ví tiền và hai chiếc điện thoại

di động, không có hành lý, vì thế hai tay hắn rất tùy ý bỏ vào bên trong túi quần, nhìn không khác gì một tên lưu manh không việc làm ở khu Tây An, không giống với du khách đến du lịch, cũng không giống với dân bản địa điển hình.

Tình cờ đi đến một quán cơm nhỏ ở ven đường, Tô Bạch đi vào gọi hai chiếc bánh mì kẹp Tây An và một bát mì, bánh mì kẹp Tây An này được làm theo khẩu vị của người Thiểm Tây, Tô Bạch nhớ kỹ lúc hắn còn học đại học ở vùng duyên hải đông bộ, trước cổng trường có bán bánh mì kẹp Tây An, chính là dùng một bánh mì hình tròn được cắt đôi, sau đó thả vào trong chảo nóng rồi lấy ra nhét thêm mấy miếng thịt và rau cho xong việc, ở chỗ này, bánh mì kẹp Tây An này hiển nhiên càng có nhiều thành ý hơn.

Tô Bạch vừa ăn, vừa lấy điện thoại di động ra nhắn tin vào trong nhóm chat.

Mập mạp nhanh chóng xuất hiện trả lời, anh ta gửi đến một bức ảnh, trong ảnh, ba người bọn họ đang trong một khu rừng nào đó ở Trùng Khánh, bọn họ cùng nhau ăn lẩu trong một cửa hàng.

Nhìn thấy bức ảnh này, Tô Bạch vô thức dùng sức cắn một miếng bánh mì kẹp Tây An, chính mình ở bên này bị tù túng, không một ngày dễ chịu, ba người bọn họ lại trôi qua tháng ngày không bị ràng buộc.

Sau khi ăn xong, Tô Bạch đứng dậy rời đi, ánh nắng mặt trời hơi có chút chói mắt, tuy nhiệt độ đã giảm xuống rất nhiều, trên đường cũng đã có những người mặc áo khoác, nhưng trong lòng Tô Bạch vẫn cảm thấy nôn nóng bất an.

Khi con người ta không có phương hướng thường sẽ cảm thấy có chút chân tay luống cuống, không biết phải làm như thế nào, hiện tại Tô Bạch chính là bộ dạng này. Hắn hoàn toàn không có phương hướng, hoàn toàn không có kế hoạch, tiếp

tục lăn lộn qua từng ngày, hoàn thành xong nhiệm vụ hiện thực, sau đó lập tức rời đi, đây chính là suy nghĩ trong lòng Tô Bạch.

Trong biển người mênh mông, Tô Bạch phát hiện ra chính mình đã có chút mất phương hướng.

Có lẽ bởi vì gần đây chịu ảnh hưởng quá lớn từ huyết thi, càng có thể là liên quan đến việc trước đó tiếp xúc với đám người Phương Văn Hải, Lan Lâm, Phích Lâu, Yến Hồi Hồng, khi mà thực lực của mình rõ ràng còn rất xa mới đạt đến tiêu chuẩn, lại tiếp xúc với người ở cao tầng vốn dĩ không nên tiếp xúc, gây ra ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Trong lúc vô thức, dường như Tô Bạch đã mất đi cảm giác vững chắc khi từng bước đi về phía trước, bước chân của hắn có chút phù phiếm, rất có một loại cảm giác vò đã mẻ không sợ rơi, dù sao những người kia mạnh hơn hắn nhiều lần như thế, lại bị hắn đánh bậy đánh bạ kéo xuống.

Giống như như một người ở giai cấp lao động bình thường với đồng lương vừa đủ, nhưng tất cả hàng xóm của hắn đều là phú hào, điều này chắc chắn sẽ khiến cho hắn có một loại áp lực thật lớn, thậm chí sau cùng biến thành một loại cam chịu.

Một chiếc xe tang từ bên kia đường đi đến, ánh mắt Tô Bạch rơi vào trên xe tang, không biết vì sao, hắn có một loại cảm giác bị chiếc xe tang này nhìn chăm chú.

Lúc xe tang chạy qua trước mặt hắn thì ngừng lại.

Xung quanh có rất nhiều người đi đường, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc, tất cả mọi thứ có liên quan đến việc mai táng đều mang đến cho người ta cảm giác không may mắn, nhất là việc xe tang dừng lại ở ven đường.

Cửa xe tự động mở ra, Tô Bạch nhìn xung quanh, sau đó lập tức đi đến, cửa xe đóng lại, xe tang tiếp tục đi trên đường.

Nhiệt độ trong xe rõ ràng thấp hơn ở bên ngoài rất nhiều, trong xe chỉ có một người tài xế, đương nhiên ở phía sau xe còn có một tủ đông với một thi thể nằm trong đó. Chiếc xe này hẳn là từ bệnh viện hoặc một nơi nào đó đưa thi thể đi hỏa táng, trong xe còn có quy tắc của nhân viên và phân công nhiệm vụ của nhà hỏa táng.

Tài xế ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lái xe, nhưng Tô Bạch có thể thấy được, sắc mặt tài xế có chút tái nhợt, đây là do bị quỷ nhập vào người, hoặc là nói bị quỷ chướng.

Chương 467 Thân Phận Của Huyết Thi

Loại hiện tượng này thường gặp trong dân gian, có đôi khi buổi tối đi đường sẽ quên một số chuyện mà không cách nào giải thích được, sau đó phát hiện ra mình đần độn Âu Mỹmê đi đến một nơi khác, hoặc là ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật, khi thức dậy lại phát hiện ra xe của mình thế mà không phải đang đỗ ở chỗ cũ, những chuyện này đều là do bị mấy thứ dơ bẩn kia ảnh hưởng, có lẽ bởi vì tiện đường mà ngồi lên xe một chuyến.

Tô Bạch không có qua chỗ ghế lái phụ, hắn đi đến chỗ phía sau, đây mới là chính chủ.

Thi thể nằm trong tủ đông vẫn có bộ dạng đấy, không giống như người bình thường sau khi tạ thế sẽ được thân thích lo liệu chu đáo, trên thi thể lộ ra dáng vẻ tùy ý, dù sao cũng là do bệnh viện trực tiếp "giao hàng", đương nhiên sẽ có vẻ công thức hóa, bỏ được quy trình nào thì bỏ, trực tiếp đưa đi hỏa táng, ký tên cho xong việc.

Khi Tô Bạch đi đến trước mặt tủ đông, thi thể vẫn còn quấn đầy băng y tế trên mặt chậm rãi ngồi dậy, ngồi được một nửa thì đưa tay mở tủ đông, hình như mở từ bên trong ra không quá thuận tiện lắm.

Tô Bạch cười cười, giúp ông ta mở tủ đông ra.

- Bên trong thật oi bức.

Người đàn ông quấn kín mặt từ trong tủ đông đi ra, trong tay còn cầm theo một chai nước khoáng, đây là chai nước

khoáng mà trước đó Tô Bạch đã cho ông ta uống trong nhà xác, tên gia hỏa này còn không nỡ ném đi.

- Ông chuẩn bị được đưa đi thiêu à?

Tô Bạch ngồi xuống ghế, người đàn ông quấn kín mặt kia cũng run rẩy ngồi xuống, hai người bọn họ giống như những người bạn cũ đang ngồi tán gẫu.

- Đúng thế, tôi và vợ đã ly hôn, bà ấy và con gái sống ở nước Mỹ, tôi xảy ra tai nạn giao thông, nhưng bọn họ cũng không có ý định trở về, bọn họ thanh toán tiền cho bệnh viện, thông qua cửa sau để cho một người ngoài đến ký tên đưa tôi đi hỏa táng, đoán chừng bọn họ cảm thấy may mắn vì khoảng thời gian từ lúc tôi xảy ra tai nạn giao thông đến lúc chết đi lại ngắn như vậy, nếu không, có lẽ bọn họ phải phiền phức quay lại một chuyến.

- Tình trạng của ông thật đúng là thảm.

Tô Bạch nói.

- Xem như là thế đi, trước kia kiếm lời được ít tiền, sau đó ra ngoài lêu lổng, bị vợ phát hiện, vợ tôi muốn ly hôn, khi đó tôi thật đúng là đủ nghĩa khí, đem hết tài sản cho mẹ con bà ấy, bọn họ trực tiếp đi sang Mỹ, hiện tại tôi sống trong một căn nhà cũ và có một chiếc xe bán tải, không còn nhiều tiền, mẹ con bọn họ lười quan tâm đến chút tiền này của tôi.

- À, đúng rồi, cảm ơn nước của cậu nhé, cậu không biết, cũng bởi vì khát nước, trong lúc lái xe, tôi đưa tay ra lấy, kết quả không cẩn thận để xảy ra tai nạn giao thông rồi mất mạng, tuy bên trong nhà xác rất lạnh, nhưng khô hanh, làm cho tôi chết khát rồi.

Tô Bạch lắc đầu: - Không có gì.

Lúc này, người đàn ông quấn kín mặt giống như bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi:

- Người anh em vừa mới đến, trên người một thân đầy máu tươi kia, cậu quen biết à?

- Không biết, nhưng rất có thể tôi sẽ chết trên tay anh ta.

Tô Bạch nói.

- Ồ, đêm đó cậu ta đến cùng với tôi nằm trong nhà xác, tôi cũng có chút sợ cậu ta, cho nên không dám nói chuyện với cậu ta, nhưng hình như nghe thấy cậu ta lẩm bẩm gì đó, có chút nghe không rõ, có một cái tên, hình như lặp đi lặp lại rất nhiều lần, gọi…

Khi người đàn ông quấn kín mặt kia muốn nói ra cái tên đó, hô hấp của Tô Bạch rõ ràng trở nên nặng nề hơn, hiển nhiên, điều này có lẽ cho thấy thân phận của huyết thi, nhưng đúng vào lúc này, người đàn ông bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa sổ phía sau xe tang.

Tô Bạch nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Bên ngoài cửa sổ xe.

Có một gương mặt đầy máu, không có da mặt.

Đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào bên trong.

Người đàn ông quấn kín mặt ngẩn người nhìn gương mặt máu tươi đầm đìa ở bên ngoài cửa sổ xe, cả người ông ta không nhúc nhích.

Tô Bạch nghịch điếu thuốc lá trên tay mình, sau đó dường như đã quyết định chuyện gì đó, hắn trực tiếp bóp nát điếu thuốc, đứng ở trước mặt người đàn ông quấn kín mặt kia, quát:

- Anh ta nói ra cái tên gì, mau nói cho tôi biết!

Sau khi Tô Bạch làm ra hành động này, huyết thi trực tiếp xuyên qua cửa sổ xe, đi vào bên trong xe tang, trên người

huyết thi tản ra một loại hơi thở nguy hiểm, đây là một loại cảnh cáo.

Ý tứ chính là trước đó tôi không giết anh.

Nhưng nếu như anh dám tiếp tục hỏi, anh chết chắc rồi.

Đây là sự uy hiếp đến từ tử vong!

Một cái tên không thể nói.

Phát Thanh Khủng Bố muốn biết thân phận của huyết thi, rất nhiều thính giả có liên quan đến Cát Tường bị Phát Thanh Khủng Bố phái đến nơi này cũng muốn biết thân phận của huyết thi.

Giờ phút này đây, bởi vì một chai nước khoáng, số trời run rủi để cho Tô Bạch cách cái tên này, cách đáp án này gần như thế!

Chỉ cần biết cái tên đó, lớn tiếng gọi ra là được.

Như vậy cái nhiệm vụ hiện thực chết tiệt này liền có thể xem như kết thúc!

- Nói, nói cái tên đó cho tôi biết.

Cơ thể của Tô Bạch bắt đầu chuyển sang trạng thái cương thi. Bên trong xe tang xuất hiện nồng đậm sát khí cương thi. Tô Bạch quả thật đã chịu đủ cái nhiệm vụ hiện thực chết tiệt này rồi. Hai phe lão đại đánh cờ giải đố, một tiểu nhân vật như hắn bị cuốn vào chuyện này, hiện tại nên đem quá trình này kết thúc.

Tôi không quan tâm đến việc anh có liên hệ rất sâu với Cát Tường hay không, tôi không quan tâm đến mục đích của anh, tôi cũng chẳng quan tâm đến việc anh mạnh bao nhiêu mà lại có thể giết sạch toàn bộ thính giả cấp cao của Thiểm Tây.

Ông đây chịu đủ rồi.

Ông đây mất hứng!

Nếu như anh là Lệ Chi, tôi tình nguyện giúp anh bảo vệ bí mật, thậm chí còn có thể cống hiện một chút sức mọn, có thể giúp đỡ bao nhiêu liền giúp đỡ bấy nhiêu, nhưng anh có món đồ chơi kia, anh rõ ràng không phải là Lệ Chi,vậy thì xin lỗi nhé.

- Tôi sợ cậu ta. – Người đàn ông quấn kín mặt nói.

- Anh ta có gì mà phải sợ?

Tô Bạch quát.

- Sợ cậu ta giết tôi…

- Ông đã chết rồi thì còn sợ gì nữa?

- Đúng thế… Tôi đã chết rồi, tôi còn sắp bị đưa đi hỏa táng, ha ha, tôi sợ cái gì.

"…" Tô Bạch.

- Cái tên mà anh ta nói ra chính là Diệp Tư.

Người đàn ông quấn kín mặt nói ra cái tên đó.

Tô Bạch nhướng mày, con mẹ nó, Diệp Tử? Gia Tử? Diệp Tư? Làm sao nghe kiểu gì cũng cảm thấy đây là tên con gái.

Vào lúc này, toàn bộ xe tang đều bị phủ một lớp máu đỏ tươi, giống như là được phun một lớp sơn màu đỏ, đây là một kết giới, đây là một bức tường ngăn cách với bên ngoài, huyết thi làm không nhanh không chậm.

Bỗng nhiên, trong mắt Tô Bạch dần dần hiện ra một tia sáng khác thường.

- Diệp Tử không phải là tên của anh, bởi vì một người đang say giấc nồng, cho dù là nói mớ cũng sẽ rất ít khi nói ra tên của mình, đây hẳn là tên của một người rất quan trọng với anh, có lẽ đây là người yêu, tình nhân, thậm chí là vợ của anh.

- Anh là một thính giả rất mạnh, anh là một sự tồn tại rất đáng sợ, đây là chỗ thần bí của anh, nhưng cũng là thứ khiến anh trở nên đặc biệt, có tên người vợ của anh, rất nhanh sẽ tìm ra được thân phận chân thật của anh, bởi vì cho dù quá khứ hay hiện tại, tôi tin rằng, thính giả có cấp bậc như anh, tuyệt đối là rất ít, rất dễ tra ra.

Giải thích: Lúc người đàn ông kia nói ra tên của huyết thi – Diệp Tư: 叶姿

Nhưng Tô Bạch không rõ từ nên hiểu thành mấy từ đồng âm. Diệp Tử 叶紫.

Chương 468 Phẫn Nộ

Tô Bạch vừa nói vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, hắn có thể cảm giác được mình bị ngăn cách. Trên thực tế, khi người đàn ông bị quấn kín mặt muốn nói ra cái tên này, việc huyết thi muốn làm không phải là muốn giết Tô Bạch, mà chính là muốn ngăn cách Tô Bạch. Anh ta hẳn là bị hạn chế gì đó, hoặc gọi là kiêng kỵ, không thể giết chết những thính giả do Phát Thanh Khủng Bố cố ý lựa chọn, phái đến Tây An, nhưng anh ta lại không thể để Tô Bạch đem tin tức này lan truyền ra ngoài, cho dù Tô Bạch đứng bên đường hô to một tiếng, Phát Thanh Khủng Bố cũng có thể nghe được, cho dù bất kỳ một thính giả nào có liên quan đến việc này nói ra cái tên kia, Phát Thanh Khủng Bố liền có thể biết được trong nháy mắt!

Bởi vì ở trong thế giới hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố cũng có những hạn chế của chính mình, cũng có giới hạn của chính mình, lỗ tai của nó, con mắt của nó, uy năng của nó, quyền uy của nó, không phải dựa vào bản thân tự mình ra tay đi làm chuyện gì, mà chính là thông qua từng thính giả trong thế giới hiện thực nghe nó phân phó, giúp nó thực hiện nhiệm vụ.

Cho dù người đàn ông bị quấn kín mặt không ngừng gọi ra cái tên kia, chỉ cần bên cạnh ông ta không có người thính giả nào nghe được, hoặc nói đúng hơn là không có thính giả nào liên quan đến chuyện này nghe được và lặp lại cái tên đó, thì thật đúng là không có chút ý nghĩa nào!

Huyết thi từng bước một đi về phía Tô Bạch, chiếc xe tang này đã bị anh ta cải tạo thành một cái lồng giam, từ ngoài cửa

sổ xe có thể trông thấy một cái bóng mơ hồ, chiếc xe đã không chạy về con đường hướng đến nhà hỏa tang nữa, xung quanh là một màu đen kịt, một chút ánh sáng đều không thấy, giống như bị chôn sâu dưới mặt đất.

Trong xe tang có đèn, nhưng dưới ánh sáng của ngọn đèn này, lộ ra càng thêm thê thảm.

Tô Bạch đứng tại chỗ, hắn không chủ động hướng về phía huyết thi phát động công kích, bởi vì cơ thể của hắn đã hoàn toàn bị kiềm chế, giống như đã bị thi triển thuật định thân vậy, hoàn toàn không có cách nào động đậy.

Cơ thể của huyết thi đang run rẩy, giống như một người gặp được một chuyện thật buồn cười vậy, anh ta đang cười, cười hết sức vui vẻ.

Nhưng trên người huyết thi không có miếng da nào, cho nên không cách nào biểu hiện ra ý tứ và hình thái của từ "cười" này.

Tô Bạch rất rõ ràng, anh ta đang giễu cợt hắn, trào phúng hắn không biết tự lượng sức mình.

Đây là một ván cờ cấp cao, không phải là nơi một quân cờ nhỏ bé có thể nhảy nhót được.

Đây chính là ý tứ mà huyết thi biểu đạt ra, anh biết tin tức quan trọng liên quan đến thân phận của tôi, nhưng anh không có cách nào truyền đạt ra ngoài, Phát Thanh Khủng Bố không biết, vậy thì chẳng có ích lợi gì.

Tô Bạch nhắm mắt lại, vào lúc này cơ thể của hắn hóa thành một mảnh huyết vụ. Thế nhưng, huyết thi chỉ vươn một ngón tay ra, trong nháy mắt, huyết vụ lại một lần nữa ngưng tụ thành bộ dáng Tô Bạch.

Tất cả mọi giãy dụa đều chỉ là phí công, cơ thể của huyết thi không run rẩy nữa, anh ta lướt qua người Tô Bạch, không

giết chết hắn mà chính là đi tới trước mặt người đàn ông bị quấn kín mặt. Ban đầu người đàn ông bị quấn kín mặt cảm thấy không có gì, ông ta đã là một người chết, hơn nữa ông ta lại không có suy nghĩ muốn vĩnh viễn lưu lại nhân gian làm một con lệ quỷ, ông ta muốn được đi hỏa táng, muốn kết thúc chính mình, muốn đi luân hồi, muốn kết thúc cuộc đời này, hoàn toàn kết thúc, bởi vì không có lo lắng, cho nên chẳng sợ hãi.

Nhưng dù sao huyết thi chính là huyết thi, trong đầu Tô Bạch còn nhớ rõ hình ảnh một đám thính giả Thiểm Tây bị hút khô máu đứng sừng sững ở khu số một trong viện bảo tàng tượng binh mã, cũng biết nó đáng sợ như thế nào.

Vào lúc này, thi thể của người đàn ông bị quấn kín mặt chậm rãi tan ra, đây là thi thể, còn linh hồn của ông ta cũng đang bắt đầu trở nên vặn vẹo, đến sau cùng… Tan thành mây khói.

Tô Bạch gắt gao cắn chặt hàm răng của mình. Cơ thể của hắn không thể động đậy được, thế nhưng bên trong nội tâm của hắn, ngọn lửa phẫn nộ đã gần như không cách nào khống chế được.

Đúng thế, trước đó trong lúc nói chuyện với nhau, Tô Bạch đã nói với người đàn ông bị quấn kín mặt kia rằng, ông đã chết thì còn sợ gì nữa?

Thật ra, Tô Bạch đã che giấu một chút, đó chính là đối với thính giả như bọn họ mà nói, cho dù ông ta chết, biến thành quỷ, bọn họ vẫn có thể khiến cho ông ta hồn phi phách tán, khiến cho ông ta không thể luân hồi, khiến ông ta tan thành mây khói.

Toàn bộ thính giả cao cấp trong khu vực Thiểm Tây đều chết sạch, điều này sẽ không làm cho Tô Bạch cảm thấy phẫn nộ, bởi vì Tô Bạch và những người này không có liên quan gì,

nhưng người đàn ông bị quấn kín mặt này, tên gia hỏa nhờ hắn nhặt giúp cục xà bông, rót hộ nước, cứ như thế hồn phi phách tán, khiến cho Tô Bạch cảm nhận được một loại phẫn nộ cực lớn và bất mãn.

Nếu như không phải trên đường ông ta được đưa đi hỏa táng đụng vào hắn, nếu như ông ta không coi hắn làm người bạn cuối cùng, nếu không phải chai nước khoáng này, có lẽ ông ta sẽ không dừng lại, cũng sẽ không mời hắn lên xe một lần sau cùng.

Tất cả mọi thứ, thật ra đều bởi vì hắn.

Là hắn, hại chết ông ta!

Ở quầy dịch vụ trong bệnh viện, buổi trưa đến khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ, dù sao y tá đứng ở quầy dịch vụ cũng là người, bận rộn cả một buổi sáng cũng muốn ngủ trưa nghỉ ngơi một lát, trộm lười biếng một lúc cũng là chuyện thường tình.

- Tư Tư, dậy đi, một lúc nữa chủ nhiệm sẽ đi qua kiểm tra cương vị, đừng để ông ta nhìn thấy em ngủ gà ngủ gật, lúc đấy lại bị dạy dỗ.

- Chị Vân, em ngủ quên mất, xin lỗi, em đang ghi chép lại hồ sơ của bệnh nhân. Có một bệnh nhân bỗng nhiên rời đi, còn không biết là xảy ra chuyện gì, may mắn trên hồ sơ bệnh án có số điện thoại của người nhà, em vừa mới chuẩn bị hỏi một chút.

- Ồ, lại là vì khất nợ tiền viện phí, cho nên lén xuất viện à?

- Không phải vậy đâu, trong thẻ của bệnh nhân này vẫn còn rất nhiều tiền, không thể nào là lén trốn đi, nhưng hiện tại người thật sự không có ở đây, đúng rồi, chị Vân, hình như đã lâu rồi em không gặp chị, chị đi đâu thế?

- Chị à? Trong người cảm thấy không thoải mái, cho nên nhập viện, ở ngay trong tòa nhà nội trú phía trước.

- Xin lỗi chị Vân, em thế mà lại không biết chuyện này, không đến thăm hỏi chị, chuyện này phải trách em, là em không đúng, bình thường chị Vân rất quan tâm đến em.

- Không sao, em cũng rất bận, nói cho em biết một chuyện, lúc chị nằm viện còn gặp được một người bệnh nhân chung phòng rất thú vị, mỗi đêm người bệnh nhân này đều gọi tên một người, gọi rất nhiều lần.

- Ồ, còn có chuyện này nữa ư, là nói mơ?

- Ừ, hẳn là thế, anh ta gọi Diệp Tư?

- Gia Tử? Cái tên thật kỳ cục.

- Không phải là cái này, chị cảm thấy, phải gọi là Diệp Tư mới đúng.

Trên tay Tư Tư đang cầm bút, bắt đầu viết lên:- Có phải Diệp trong từ lá cây không?

- Đúng thế, Tư trong tư sắc.

- Diệp Tư.

Tư Tư đần độn Âu Mỹmê viết ra hai chữ "Diệp Tư" này lên cột người nhà bệnh nhân, ở ngay trước cái tên "Trương Bát Nhất", thế nhưng khi cô ta đang định cầm tờ danh sách bệnh nhân lên để tìm người chị Vân kia vừa đứng ở đối diện mình hỏi xem viết có đúng không, cô ta chợt phát hiện không thấy người đâu nữa.

- Chị Vân đi đâu rồi?

Một giây sau, người y tá tên Tư Tư này lập tức hoảng sợ che miệng mình lại, chẳng phải tuần trước trong lúc đi thang bộ, chị Vân không cẩn thận té ngã, đầu đập xuống, trực tiếp

ngã chết, hiện tại gia đình còn đang ầm ĩ đòi bệnh viện bồi thường, cho nên thi thể còn ở trong nhà xác chưa xử lý.

Chương 469 Thiên Đạo Luân Hồi – Phát Thanh Khủng Bố Và Nông Phu

Tư Tư có chút mất hồn mất vía ngồi xuống, ép buộc chính mình tin vào chuyện vừa xảy ra lúc trước chỉ là một ảo giác, chỉ vì đã vô thức quen với cảm giác có chị Vân ở bên cạnh mà thôi.

Cô ta phải làm việc.

Đúng thế, cô ta phải làm việc, cô ta phải quên hết những gì vừa mới xảy ra!

Ngay sau đó, Tư Tư run rẩy cầm lấy máy điện thoại ở quầy phục vụ, bấm dãy số điện thoại của người nhà bệnh nhân Tô Bạch có ghi trên tờ danh sách, trước đó Tư Tư đã gọi điện thoại cho bệnh nhân này, nhưng cho dù cô ta có gọi bao nhiêu lần đều không gọi được.

- Alo, có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của mập mạp:

- Ôi chao, tôi nói này hòa thượng, không phải anh là người ăn chay à, sao lại ăn lòng vịt, chừa cho tôi một chút!

Tư Tư nhíu mày, nhìn vào cột tên người nhà bệnh nhân của Tô Bạch, trên đó ghi tên của Diệp Tư và Trương Bát Nhất. Lúc này Tư Tư vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng, cho nên trực tiếp hỏi vào trong điện thoại.

- Tôi tìm cô Diệp Tư, chỗ chúng tôi có một bệnh nhân tên Tô Bạch, không thấy anh ta đâu nữa.

- Ồ Diệp Tư? Tô Bạch? Tô Bạch thì tôi biết, Diệp Tư là ai thế?

- Diệp trong từ lá cây, Tư trong tư sắc, xin hỏi đây có phải là điện thoại của cô ấy không?

- Diệp trong từ lá cây, Tư trong tư sắc, Diệp Tư? Con mẹ nó, là ai vậy?

Mập mạp đang ăn lẩu, lúc anh ta lặp lại cái tên "Diệp Tư" này, trong lúc nhất thời, một cơn gió bỗng nhiên nổi lên.

Hòa thượng và Gia Thố vô thức buông đũa xuống.

Mập mạp cũng có chút nghi thần nghi quỷ nhìn xung quanh.

Cả ba người bọn họ đều cảm thấy, vừa rồi, hình như có chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ vốn dĩ khoảng cách là một dạng khác biệt, cho nên tạo ra cục diện như lúc này.

Cho dù Tô Bạch có hoán đổi sang trạng thái cương thi, nhưng hắn vẫn giống như cũ không thể nhúc nhích được gì, loại cảm giác sâu sắc bất lực này, ngay từ ngày đầu tiên hắn đi đến Thiểm Tây đã cảm nhận được, đồng thời sau đó nó vẫn luôn như hình với bóng, đè nén trong lòng Tô Bạch, khiến cho ngay cả việc hô hấp, Tô Bạch cũng cảm thấy khó khăn.

Huyết thi xoay người, giống như dự định rời đi, cơ thể của anh ta đang dần dần hư huyễn (mờ đi), hẳn là anh ta còn có những chuyện khác cần phải làm. Ở trong mắt Tô Bạch, huyết thi đang khiêu vũ trên lưỡi dao, cùng Phát Thanh Khủng Bố đánh cờ. Nếu như đứng ở trên một góc độ khác, hoặc là ở một vị trí không liên quan gì đến mình, nói không chừng, Tô Bạch sẽ tán thưởng anh ta, nhưng người đàn ông bị quấn kín mặt vừa mới tan thành mây khói trước mặt hắn, về tình về lý, Tô Bạch sẽ không sinh ra loại tâm tình này.

Thật ra, Tô Bạch không rõ vì nguyên nhân gì huyết thi lại xuất hiện, cũng không rõ vì sao huyết thi lại tiếp tục ở lại nơi này. Nhưng có một việc Tô Bạch rất rõ ràng, bây giờ hắn đã hoàn toàn bị ngăn cách, ngăn cách ở trong không gian chật hẹp của xe tang, không thể truyền được tin tức ra, điện thoại nhất định là không có tín hiệu. Như vậy bản thân hắn không làm gì được huyết thi, cho dù đối với việc giết chết hắn, huyết thi có chỗ cố kỵ, nhưng thật ra trong lòng Tô Bạch lại càng bị đè nén, rõ ràng trong tay mình cầm một chiếc chìa khóa, nhưng mình lại không cách nào đi ra mở cánh cửa kia, thật đúng là làm cho người ta phát điên.

Có lẽ, trước đó việc quái nhân khoa học cầm súng bắn liên tục ba phát vào đầu thính giả người da đen chỉ là một trường hợp đặc biệt, bình thường, cánh tay thật đúng là không lay chuyển được bắp đùi.

Chỉ là đúng lúc huyết thi muốn biến mất, rời đi nơi này, một luồng ánh sáng trắng đột nhiên bao phủ xuống, đem huyết thi bao phủ vào trong đó.

Trong xe tang có một chiếc loa nhỏ dùng để phát nhạc tang lễ, bởi vì bình thường lúc xe tang vận chuyển thi thể sẽ có thân quyến đi cùng theo xe, đến lúc đó trong xe có thể phát ra nhạc tang lễ, người trơ trọi bị kéo đi đến nhà hỏa thiêu như người đàn ông bị quấn kín mặt chỉ chiếm một số ít.

Chiếc loa kia phát ra một trận ma sát, có hơi chói tai, có hơi mơ hồ, giống như một người đang cầm microphone mới thử điều chỉnh, chỉ thiếu chút nữa là nói: “Alo, alo, 1234”.

Trong mắt Tô Bạch tràn đầy khiếp sợ, hắt rất quen thuộc với luồng ánh sáng trắng này, đây là luồng ánh sáng trắng mà mỗi lần Phát Thanh Khủng Bố đem người truyền tống vào thế giới chuyện xưa sẽ xuất hiện.

Cuối cùng, Phát Thanh Khủng Bố thông qua con đường khác để biết thân phận của huyết thi sao?

“Chào mừng quý thính giả nghe đài, các bạn đang nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên tuổi không có chút ý nghĩa gì cả.

Hôm nay, ở chỗ này, tôi muốn kể cho các bạn nghe một câu chuyện xưa nhỏ, giống như truyện cổ Grimm hay ngụ ngôn Aesop.

Có một người nông phu, ông ta rất siêng năng, mỗi ngày ông ta đều vất vả cần cù canh tác, cho nên ruộng rau nhà ông ta rất tươi tốt, người nông phu này vẫn luôn trân quý những loại rau trồng trong vườn, đương nhiên ông ta không dùng phương thức cưng chiều, nhìn thấy rau bị bệnh hoặc là trồng quá dày, dẫn đến việc rau xanh bắt đầu tranh đoạt chất dinh dưỡng, ông ta sẽ tiến hành xử lý, đi nhổ bớt rau hoặc là loại bỏ một số loại rau, mục đích chính là để cho toàn bộ vườn rau xanh của mình càng tốt hơn.

Nhưng mà, có một người, không, nói đúng hơn phải gọi kẻ đó là tên trộm.

Có một ngày, tên trộm này đi đến bên trong vườn rau xanh, anh ta ngụy trang thân phận, quấn một lớp vải màu đỏ như máu lên người, khiến cho người ta nhìn không ra anh ta là ai. Anh ta đi đến bên trong vườn rau của nông phu, trộm rau của ông ta, đồng thời hủy đi một luống rau lớn nhất.

Cảnh tượng này bị nông phu phát hiện, từ hình thể nhìn lại, nông phu có thể đoán ra được tuổi tác của kẻ ăn trộm, những đứa nhỏ ở độ tuổi này trong trấn, từ khi bọn họ còn nhỏ, trong nhà đều đã được nhận những rau xanh tươi ngon do người nông phu tặng, cho nên kẻ trộm này nhất định là ăn rau xanh của nông phu để lớn lên.

Người nông phu có nguyên tắc riêng và quy củ riêng của mình, ông ta là một người rất cứng nhắc, chính vì thế, với thân phận người trồng rau này, ông ta có thể nhận được sự kính trọng của hầu hết mọi người trong trấn nhỏ.

Nông phu không muốn đi oan uổng bất kỳ người tốt nào, cho nên, mặc dù ông ta có súng săn, cũng có dao bầu, nhưng trước khi chưa biết chính xác thân phận của tên trộm, nông phu không thể sử dụng những thứ đó, đây là tín điều (điều đặt ra để tin theo) của nông phu. Ông ta sẽ không phá hỏng điều đó, cho dù kẻ trộm vẫn còn tiếp tục không chút kiêng kỵ, mỗi khi trời tối đều muốn đến ăn trộm rau xanh của ông ta, người nông phu vẫn kiềm chế lửa giận ở trong lòng, không động.

Sau cùng, có một ngày, người nông phu biết được thân phận của kẻ trộm, cho nên, người nông phu muốn động thủ, nguyên nhân động thủ không phải bởi vì nông phu đau lòng cho luống rau xanh bị phá hủy của mình, dù sao rau xanh có thể gieo trồng lại, hơn nữa chỉ trong một thời gian ngắn là có thể nảy mầm lại. Chỉ là, nông phu phát hiện ra, có kẻ trộm này "làm mẫu", khoảng thời gian gần đây, ban ngày ban mặt, có không ít người trong trấn đi ngang qua vườn rau của ông ta, trong mắt thế mà cũng xuất hiện ánh sáng tham lam và nóng lòng muốn thử.

Vì lẽ đó, cho nên tên trộm này nhất định phải nhận trừng phạt, nếu không, sẽ hoàn toàn không bảo vệ được vườn rau xanh này nữa.

Chẳng qua, nông phu không kìm nén được tâm tính thiện lương của mình, ông ta không có ý định dùng súng săn hay dao bầu đến trừng phạt tên trộm này, dù sao từ nhỏ tên trộm này đã ăn rau xanh mà ông ta trồng để lớn lên, cũng chính là nông phu nhìn anh ta lớn lên từng ngày, về tình về lý, đối với tên trộm này, nông phu cũng có một phần tình cảm.

Cho nên, nông phu quyết định khoan dung cho tên trộm, ông ta chôn tên trộm xuống đất, để cơ thể của tên trộm này có thể làm chất dinh dưỡng cho mảnh đất trồng rau, về sau, chất dinh dưỡng và tinh hoa của tên trộm sẽ thúc đẩy sinh trưởng, làm cho vườn rau càng thêm tươi tốt hơn, ở góc độ của nông phu, tên trộm đã đạt được một loại thăng hoa và một loại truyền thừa.

Các quý thính giả thân mến, các bạn nói xem, có phải người nông phu đã quá thiện lương hay không?"

Giọng nói Phát Thanh Khủng Bố không ngừng vang lên, không ngừng giảng chuyện xưa này, mà một bên khác, huyết thi bắt đầu giãy dụa, bắt đầu gào thét, Tô Bạch có thể cảm nhận được sự bất mãn và phẫn nộ đến từ huyết thi.

Chương 470 Thông Báo Về Thế Giới Chuyện Xưa Tiếp Theo

Chỉ là Phát Thanh Khủng Bố đã biết được thân phận của anh ta, cho nên liền có thể khởi động bước tiếp theo của trình tự, đó chính là đem huyết thi truyền tống vào thế giới chuyện xưa. Ở trong thế giới hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố có rất nhiều ràng buộc, nhưng ở bên trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố tự do, thuận tiện hơn nhiều, nó có một nghìn, một vạn phương pháp xử lý huyết thi, để huyết thi phải nhận sự trừng phạt vốn có, kết cục của việc chôn vùi toàn bộ thính giả ở khu vực Thiểm Tây, chẳng khác gì cứng rắn phá hủy luống rau lớn nhất trong vườn rau cá nhân của Phát Thanh Khủng Bố, Phát Thanh Khủng Bố phẫn nộ, điều này có thể tưởng tượng được.

Ở trước đây không lâu, Tô Bạch giãy dụa trước mặt huyết thi, lộ ra yếu ớt và bất lực, nhưng phong thủy luân chuyển quá nhanh, sau khi Phát Thanh Khủng Bố biết được thân phận chân chính của huyết thi liền trực tiếp cưỡng chế kéo anh ta vào trong thế giới chuyện xưa, tương tự, ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố, huyết thi cũng có vẻ yếu ớt và bất lực giống như Tô Bạch trước đó.

Huyết thi biến mất, tất cả cấm chế cũng biến mất theo, Tô Bạch thu lại huyết thống cương thi trên người mình, cả người giống như vô lực ngồi trên mặt đất, trong nháy mắt, ngoài cửa sổ của xe tang cũng xuất hiện khung cảnh đường xá.

Chỉ là, vốn dĩ xe tang muốn đưa người đi hỏa táng, lúc này cái xác kia đã hoàn toàn bị chôn vùi, bao gồm cả linh hồn của ông ta đã hoàn toàn không có ở đây nữa.

- Thật giống như một cơn ác mộng vậy.

Tô Bạch tự mình lẩm bẩm, sau đó đưa tay nhặt lấy một đoạn băng y tế từ trong tủ đông ra, đây là phần băng y tế còn sót lại của người đàn ông kia, tất cả mọi thứ còn lại đều không tìm thấy nữa, ở trước mặt huyết thi, người đàn ông bị quấn kín mặt kia đã hoàn toàn bốc hơi.

Gió đầu đông mang theo khô hanh và tiêu điều, so với gió thu càng thêm không có tình người.

Trong nghĩa trang, một tay Tô Bạch khoác balo, một tay cầm bó hoa đứng ở trước một bia mộ.

Trên bia mộ có một bức ảnh, là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, gương mặt hơi gầy, bình thường ảnh trên bia mộ đều là ảnh người tạ thế cười, ở đây cũng không ngoại lệ, người đàn ông này cười rất thoải mái, bởi vì chỉ lộ ra gương mặt, cho nên không thể đoán ra ông ta bởi vì chuyện vui gì mà cao hứng.

Tô Bạch đem bó hoa đặt ở trước mộ bia, sau đó cả người ngồi xuống.

Vợ con của người đàn ông bị quấn kín mặt không có từ nước Mỹ trở về, chỉ ủy thác cho một người thân thích đến xử lý hậu sự. Sau khi người thân thích kia nhận được tiền chỉ đến bệnh viện ký tên đưa người đi hỏa táng cho xong việc. Trước kia khi người đàn ông này còn có tiền, bao nhiêu họ hàng thân thích từ xa đến nương tựa ông ta, thế nhưng hiện tại mọi người đều biết rõ, sau khi tên gia hỏa này đem hết tài sản của mình cho vợ và con gái đi di dân ở nước ngoài, không thể đông sơn tái khởi được nữa, hiện tại chính là một tên quỷ nghèo, cộng thêm việc cha mẹ của người đàn ông bị quấn kín mặt sớm qua

đời, cho nên ngay cả một đám tang đều không có, cơm chay lại càng không.

Không thể nói là không lạnh lẽo, không thể nói là không thất vọng.

Đến sau cùng, bên hỏa táng phát hiện không thấy thi thể đâu, cũng không có báo cho thân thích lo việc xử lý hậu sự, mà chính là không biết từ chỗ nào lấy được một số tro cốt của người nào đó mới bị đưa đi thiêu để bỏ vào trong hũ tro, giao cho thân thích kia, người thân thích kia đem hũ tro cốt này vào vị trí bia mộ đã được chuẩn bị từ trước, sau đó liền đi báo cáo kết quả.

Bia mộ và ảnh chụp đều là của người đàn ông bị quấn kín mặt, thế nhưng hũ tro cốt ở bên dưới lại không biết đến từ người qua đường giáp nào.

Tay Tô Bạch khẽ vỗ lên bia mộ, hắn muốn tỏ ra nghiêm túc một chút, nhưng không biết vì sao lại muốn cười.

- Lão ca, tôi sẽ không đốt những thứ vô dụng như vàng mã cho ông, chỉ xới chút đất lên thôi.

Tô Bạch lấy hai chai nước khoáng từ trong balo ra, tất cả đều đổ xuống đất.

Lúc vừa cất chai nước khoáng đi, điện thoại của Tô Bạch bỗng nhiên rung lên, ở ngực Tô Bạch bỗng nhiên tê rần, lúc này cả người quỳ dưới mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẻ mặt thống khổ.

Trong nháy mắt, loại cảm giác thống khổ này biến mất, Tô Bạch biết chuyện gì xảy ra, hắn lấy điện thoại ra xem.

“Thông báo từ Phát Thanh Khủng Bố”: Một tuần sau tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo.

“Tên thế giới chuyện xưa”: Phần mộ huyết thi

“Số lượng người tham dự”: Không rõ.

“Còn lại”: Không rõ.

Nhìn thấy thông báo này trên điện thoại di động, Tô Bạch liếm môi mình, sau đó giống như có điều gì suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Lần này, bản thân hắn coi như cảm nhận được ưu đãi của Phát Thanh Khủng Bố đối với thính giả hoàn thành nhiệm vụ hiện thực, đồng thời càng hiểu hơn hàm ý chân chính của câu chuyện xưa mà Phát Thanh Khủng Bố kể trong lúc cưỡng chế đưa huyết thi vào trong thế giới chuyện xưa.

Lần này thế giới chuyện xưa tiếp theo được thông báo trước một tuần, coi như không tồi, ít nhất không cần lo lắng đang ăn cơm hoặc là nằm trên giường, bỗng nhiên không giải thích được, cứ thế tiến vào trong thế giới chuyện xưa, một chút phòng bị nào cũng không có.

Tô Bạch còn nhớ rõ lần trước chính mình, hòa thượng và Gia Thố ở trong khách sạn Thiên Đường Quốc Tế ở Cửu Trại Câu, cởi sạch quần áo đi tắm suối nước nóng, cứ như thế tiến vào bên trong thế giới chuyện xưa, khiến cho lúc đấy, trên người bọn họ không có lấy nổi một bộ quần áo, chỉ đành phải qua một thôn vừa bị diệt, mượn tạm quần áo của người chết, đó mới thật là lúng túng.

Hơn nữa từ tên thế giới chuyện xưa lần này và câu chuyện xưa lúc Phát Thanh Khủng Bố thu thập huyết thi kể lại, có thể thấy được, thế giới chuyện xưa mà hắn sắp đi vào lấy huyết thi làm chủ đề chính, khả năng lớn chính là cỗ huyết thi này bị Phát Thanh Khủng Bố ném vào bên trong thế giới chuyện xưa, chịu trừng phạt bào cách, thậm chí là bị chơi cho đến chết. Phát Thanh Khủng Bố cũng nhân cơ hội này để thiết kế ra một thế giới chuyện xưa, để cho thính giả đi vào, vừa trải qua cuộc

thám hiểm sinh tử, vừa thu hoạch được truyền thừa của huyết thi.

Đây đại khái chính là ý tứ khi nông phu trong câu chuyện xưa kia đem tên ăn trộm chôn xuống dưới đất, để anh ta làm chất dinh dưỡng cho vườn rau xanh mới. Đây thật đúng là một loại truyền thừa, một loại truyền thừa do Phát Thanh Khủng Bố dùng thủ đoạn cưỡng chế đẫm máu tạo ra. Huyết thi vốn dĩ là một gốc rau xanh do Phát Thanh Khủng Bố trồng, nhưng lại không nghe lời, cho nên Phát Thanh Khủng Bố liền lấy nó ra làm phân bón.

Còn đối với Tô Bạch mà nói, tuy còn chưa đi vào thế giới chuyện xưa, nhưng gần như hắn đã biết rõ được mục tiêu chính của thế giới chuyện xưa tiếp theo, cơ bản có thể đoán ra được thế giới chuyện xưa lần này hẳn là có liên quan rất sâu đến cương thi thần bí, thậm chí còn có thể xuất hiện vấn đề liên quan đến không gian, dù sao năng lực khống chế không gian của huyết thi mạnh như thế nào, Tô Bạch đã thể nghiệm qua, cho nên thế giới chuyện xưa tiếp theo rất có khả năng sẽ xuất hiện thứ này.

Nhiều tin tức quan trọng như vậy, trong tất cả những thế giới chuyện xưa mà Tô Bạch đã đi vào trước đó, đây coi như là một lần "khách sáo" nhất rồi, chẳng khác gì Phát Thanh Khủng Bố nói cho bạn biết, mảnh đất này có nhiều dầu mỏ, mau mau đập tiền xuống để phát tài.

Chương 471 Thời Gian Nhàn Rỗi Thuộc Về Tô Bạch

(Góc cảnh báo: Mọi chi tiết trong chuyện chỉ là hư cấu, mọi người đừng quá để ý!)

Trước kia không phải Tô Bạch chưa từng làm qua nhiệm vụ hiện thực, hắn quả thật đã từng nhận được một số "quan tâm" của Phát Thanh Khủng Bố trong thế giới hiện thực, nhưng loại quan tâm này chỉ mang tính chất tượng trưng mà thôi, lần này xem như Phát Thanh Khủng Bố mở nửa cái đèn xanh, khiến cho Tô Bạch có chút được yêu thương mà lo sợ.

Đương nhiên, dựa vào câu chuyện xưa về nông phu mà Phát Thanh Khủng Bố đã kể, bản thân Tô Bạch chính là một gốc rau xanh tương đối nghe lời trong vườn rau, nông phu cao hứng, múc cho Tô Bạch một chậu phân lớn đến bón, coi như phần thưởng cho hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy không còn một chút mỹ cảm nào nữa. Một Tây An không có huyết thi, chính là không còn loại bầu không khí ngột ngạt với thính giả nữa, thế nhưng trên đỉnh đầu vẫn còn Phát Thanh Khủng Bố bất biến, tiếp tục tồn tại, chẳng qua có lẽ đối với Phát Thanh Khủng Bố, thính giả đã có chút quen thuộc, cho nên không cảm thấy gì, giống như loại cảm giác bầu trời và mặt đất vốn dĩ cùng tồn tại.

Nhìn ảnh chụp trên bia mộ của người đàn ông bị quấn kín mặt, Tô Bạch hơi có chút thất thần, trên thực tế mối quan hệ giữa hai người rất bình thường, đơn giản chỉ là một chai nước

khoáng kết xuống duyên phận mà thôi, chỉ là song phương đều có chút chân thành.

Thật ra giữa người với người chính là như thế, có lẽ là do quen thuộc với cuộc sống người lừa ta gạt giữa những thính giả với nhau. Hiện tại đối với Sở Triệu, Tô Bạch không hoàn toàn tin tưởng 100%, cho nên, khi bỗng nhiên xuất hiện một người xa lạ, giống như bèo nước gặp nhau, có được một tình hữu nghị nhàn nhạt, ừm, nói đúng hơn là quỷ xa lạ, trong lòng có chút không thích ứng, đồng thời từ tận đáy lòng cảm thấy một số thổn thức.

Thật lâu sau, Tô Bạch rời khỏi nghĩa trang, hắn còn có một tuần tự do. Nhiệm vụ hiện thực đã kết thúc, hắn không cần thiết phải ở lại Tây An, trong lúc nhất thời, Tô Bạch có loại cảm giác trời cao chim bay lượn, biển rộng cá tung hoành.

Trong một tuần này, Tô Bạch dự định trở về Thượng Hải trước, sau đó đến nhà của quái nhân khoa học, nhìn xem có phát hiện được thứ gì ngoài ý muốn không, cậu bé mặc váy đỏ kia cố ý đưa tới tấm thẻ từ có tên chung cư và số phòng. Hắn vẫn luôn không có thời gian, không có tinh lực đến đó. Hiện tại thật đúng là có thời gian và tinh lực, tuy nói cậu bé mặc váy đỏ bị Cát Tường làm cho hồn phi phách tán, nhưng nếu cứ mãi đặt ở chỗ đó không đi, luôn là một loại lãng phí.

Hơn nữa Tô Bạch cũng lo lắng thời gian dài sẽ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, chuyện tốt không thể vĩnh viễn đều dừng ở nơi đó, toàn tâm toàn ý chờ đợi mình, đạo lý này, Tô Bạch hiểu rõ.

Lấy điện thoại di động ra kiểm tra qua, điều khiển cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, chuyến bay sớm nhất đến Thượng Hải là vào tối ngày mai, nguyên nhân có lẽ là do bên quân đội đang kiểm soát hàng không, điều này có nghĩa Tô Bạch sẽ ở lại Tây An thêm một ngày nữa, chẳng qua hiện

tại tâm trạng lúc này thật đúng là không giống trước đó, cuối cùng cũng giống như một du khách rồi.

Tô Bạch đi đến một cửa hàng bán quần áo, mua một bộ quần áo mới, sau đó bắt đầu tùy tiện đi tản bộ trong thành phố Tây An.

Trên người là một chiếc áo khoác mới, dưới chân cũng là một đôi giày mới, trên đỉnh đầu là mũ lưỡi trai, gương mặt tuấn tú của Tô Bạch giấu trong áo, dáng vẻ không quá phô trương.

Cất bước đi trên thành cổ Tây An, giống như một lữ khách cô độc đang đi qua đường, những bức tường xung quanh mang theo dấu vết của năm tháng, còn đối với thành cổ này mà nói, có lẽ Tô Bạch chỉ là một người qua đường giáp.

Cách đó không xa, một cô gái trẻ tuổi đạp xe đi ngang qua Tô Bạch, Tô Bạch cứ như thế cúi đầu, lẳng lặng bước đi, tuy hắn đang nhìn phong cảnh, nhưng không phải là rất nghiêm túc, dường như không quá để ý đến tất cả mọi thứ xung quanh.

Cô gái trẻ dừng xe ở phía sau lưng Tô Bạch, cầm lấy chiếc máy ảnh đeo ở trước ngực, đuổi theo về phía trước.

- Xin lỗi tiên sinh, tiên sinh.

Tô Bạch dừng bước, hơi ngẩng đầu nhìn cô gái này.

Cô gái có làn da trắng nõn, cả người mang theo hơi thở thanh xuân, mái tóc dài phiêu dật mang đến cho người ta một loại cảm giác tươi mới thoát tục, giống như em gái nhà bên, nhìn tuổi tác, có lẽ vẫn là sinh viên đại học.

Trên thực tế, Tô Bạch hẳn là được xem như sinh viên đại học, nếu như không phải vì Phát Thanh Khủng Bố khiến cho quỹ tích của hắn hoàn toàn thay đổi, hiện tại có lẽ hắn đang ở trong trường chuẩn bị đề cương cho luận văn rồi.

Tô Bạch không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn cô gái.

- Tiên sinh, tôi có thể chụp ảnh anh được không?

Cô gái nói ra thỉnh cầu của mình:

- Tôi thấy bóng lưng của anh rất cô độc, lúc hòa vào bức tường cổ này rất có cảm giác hình ảnh.

Một cô gái đơn thuần theo đuổi nghệ thuật.

Tô Bạch khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình đồng ý.

Cô gái vui vẻ cầm máy ảnh lùi lại về sau, nhìn dáng vẻ, dường như cô gái này là một người khá chuyên nghiệp trong số những người nghiệp dư yêu thích chụp ảnh, thế nhưng cô ta không tiện để Tô Bạch bày ra tư thế gì, chỉ là Tô Bạch vừa đứng ở nơi đó đã mang đến cho cô ta một rất hài lòng.

Đây chính là sự từng trải, đây chính là tang thương, đây chính là chuyện xưa.

Một người đàn ông có thành thục hay không, điều này không phải do sự tích lũy của tuổi tác, mà chính là do sự từng trải, thăng trầm trong cuộc đời anh ta lắng đọng lại. Trong suốt một năm qua, Tô Bạch trải qua cuộc sống của thính giả, điều này khiến cho khí chất trên người Tô Bạch phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đương nhiên cho dù không làm thính giả, lấy khí chất công tử nhà giàu từ nhỏ đến lớn của Tô Bạch cũng sẽ không kém.

- Cảm ơn anh đã phối hợp.

Cô gái chỉ theo Tô Bạch gặp mặt một lần, sau khi nói lời cảm ơn với Tô Bạch liền đạp xe đi theo con đường thành cổ xóc nảy, đi về phía trước.

Ở nơi danh lam thắng cảnh như thành cổ Tây An, loại xe đạp này có thể dùng tiền thuê được, có không ít du khách sẽ

thuê một chiếc xe đạp, sau đó đạp xe dọc theo con đường thành cổ.

Tô Bạch tiếp tục đi về phía trước, cảm giác mặt trời đang lặn.

Đám người mập mạp đang ăn ngon uống say ở Trùng Khánh, tuy Tô Bạch không có khẩu vị gì, nhưng cũng tìm cho mình một quán ăn tương đối nổi tiếng ở nơi này, bởi vì Tô Bạch đến sớm, cho nên không cần xếp hàng, Tô Bạch ngồi xuống chọn món ăn, sau đó cầm di động lên, tùy ý xem một số tin tức.

Ngoài dự đoán của nhiều người, Donald Trump đã đánh bại Hillary Clinton - Người được giới thượng lưu, ngôi sao Hollywood của Mỹ tán đồng và ủng hộ, lấy thân phận của một người có bối cảnh là trùm bất động sản, thành công ngồi lên vị trí của tổng thống Mỹ.

Tin tức này ít nhiều khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, Tô Bạch nhớ rõ trước kia, hình như chính mình từng gặp mặt người kia một lần, khi đó Donald Trump còn mở sòng bạc, đồng thời việc kinh doanh mở rộng. Lúc đấy, Tô Bạch qua Quảng Châu, nửa đi du lịch, nửa đi công tác, bởi vì khi đó, bản thân hắn vẫn còn có thân phận chủ tịch tập đoàn, hắn được mời đến bữa tiệc hợp tác giữa tập đoàn Evergrande và công ty của Donald Trump. Tô Bạch nhớ rõ khi đó hắn vẫn là ông chủ thần bí của một tập đoàn nổi danh trong nước, còn Donald Trump đã là một người tư sản có thế lực nổi danh quốc tế, hai người gặp mặt trao đổi vài câu, chưa nói đến bao nhiêu giao tình.

Nhưng bây giờ, thoáng một cái nhiều năm đi qua, người này đã làm đến vị trí tổng thống nước Mỹ, đánh bại được đối thủ cạnh tranh có kinh nghiệm về tham gia chính trị và mạng

lưới quan hệ lớn, thật đúng là thiên hạ rộng lớn, không thiếu điều lạ.

Nghĩ đến Donald Trump, lại nghĩ đến chính mình, Tô Bạch không khỏi bật cười, đúng lúc nhân viên phục vụ bưng rượu gạo lên, Tô Bạch uống một ngụm, có hơi ngọt, cũng có chút chua.

Thật ra, đổi lại góc độ để nhìn, chính mình trở thành thính giả, so với Donald Trump, việc này còn thần kỳ hơn nhiều.

Chương 472 Tình Một Đêm

Trước tiên chưa nói đến đặc sắc của mỹ thực Tây An, nhưng phân lượng đủ nhiều, điều này khiến cho người đã quen ăn đồ Chiết Giang như Tô Bạch mà nói có chút không thích ứng, bản thân hắn tùy tiện chọn một vài món ăn, nhưng xem ra đủ cho năm, sáu người cùng ngồi ăn.

Uống chút rượu, tùy tiện gắp mấy miếng đồ ăn, Tô Bạch rất trân quý quãng thời gian rảnh rỗi này, có lẽ, chính mình quả thật đã thiếu loại thời gian nghỉ ngơi và buông lỏng này, mới khiến cho khoảng thời gian gần đây tâm trạng của hắn trở nên hậm hực như vậy.

Điện thoại di động vang lên, Tô Bạch mở ra xem, là một tin nhắn ngắn, hiện tại người biết số điện thoại di động của Tô Bạch thật sự rất ít, hơn nữa gần đây hắn thường xuyên đổi điện thoại, thường xuyên đổi sim, bình thường mọi người đều liên hệ qua wechat với Tô Bạch mà không lựa chọn nhắn tin, bấm vào tin nhắn, nhìn thấy nội dung tin nhắn, Tô Bạch không nhịn được bật cười.

“Chào bạn, tôi là Hillary Clinton, tôi đã thất bại trong cuộc tranh cử, đoàn đội tranh cử và người đầu tư đều rút vốn rời đi, hiện tại tôi cần gấp một khoản đầu tư mạo hiểm 2000 nhân dân tệ, nếu như tám năm sau, tôi tranh cử chức tổng thống Mỹ thành công, tôi sẽ trả lại cho bạn gấp mười lần số tiền vốn, cộng thêm một tấm thẻ xanh của Mỹ, bạn vui lòng gửi vào số tài khoản: XXXYYY.”

Tô Bạch nhớ rõ những ngày này đất nước càng lúc càng xử lý nghiêm khắc hành vi lừa đảo qua tin nhắn, trước kia thật

đúng là có chút ý tứ mặc kệ, cho dù bị lừa đảo tiền qua tin nhắn, đi đến cục cảnh sát báo án, cảnh sát cũng sẽ thuyết phục bạn tiền này về cơ bản không có hy vọng lấy lại được gì đó, bây giờ ngược lại rất xem trọng, mỗi ngày báo chí đều đưa tin bắt được nhóm kẻ lừa đảo qua tin nhắn ở đâu đó.

Truy cứu nguyên nhân, có lẽ là bởi vì lúc trước có mấy sinh viên đại học bị lừa học phí dẫn đến tự sát. Với hệ thống xã hội như ở Trung Quốc, lừa gạt tiền tính là chuyện nhỏ, chỉ cần không gây ra ảnh hưởng lớn liền không có vấn đề gì, nhưng khiến cho mấy người tự sát, gây ra hiệu ứng xôn xao lớn trong xã hội, lúc này cơ quan quốc gia mới coi trọng và xử lý, hiệu quả lập tức trở nên rõ ràng.

Nếu dựa theo thói quen biên soạn sách sử, có lẽ mấy sinh viên đại học tự sát kia sẽ nhận được lời bình như thế này, cái chết của bọn họ là bước ngoặt lớn trong cuộc chiến chống lừa đảo qua tin nhắn.

Đương nhiên, loại trêu chọc này đối với mấy người sinh viên đại học kia thật đúng là có chút bất kính với người đã chết.

Tô Bạch một hơi uống sạch chén rượu trong tay, sau đó nhanh chóng xóa bỏ tin nhắn lừa đảo kia, đi đến quầy thu ngân tính tiền, rời khỏi nhà hàng này.

Tây An về đêm càng lộ ra tiêu điều và lạnh lẽo, thành phố Tây An rất lớn, nhưng dù sao cũng không phải là kiểu thành phố phát triển như vùng duyên hải phía bắc. Đến ban đêm liền có thể cảm nhận được rõ ràng sự yên tĩnh của nó, bầu không khí này chính là thứ mà Tô Bạch yêu thích. Sau khi giải quyết xong chuyện của huyết thi, bản thân hắn mới có thể chân chính buông xuống tâm tư, lấy một loại tâm trạng của khách du lịch ở lại chỗ này, không có mục đích gì đi qua đi lại, cảm nhận hơi thở của thành phố này.

Phía trước có một quầy bán đồ nướng ở ven đường, Tô Bạch cúi đầu, đem mặt giấu ở trong cổ áo khoác, đi qua.

- Tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tô Bạch dừng bước, một giọng nói có hơi quen thuộc vang lên bên tai, Tô Bạch quay đầu lại liền nhìn thấy nữ sinh viên đại học đeo máy ảnh trên cổ.

Nữ sinh viên đại học cầm trong tay mấy xiên đồ nướng, chủ động đi đến trước mặt Tô Bạch, đưa cho Tô Bạch hai xiên.

Tô Bạch lắc đầu, ra hiệu chính mình không muốn ăn.

Nếu đổi lại là một người đàn ông khác, hoặc là xấu hổ, hoặc là hào phóng, hoặc là trong lòng có mưu đồ, nói cho cùng, đều sẽ cảm thấy mừng như điên, trong đầu lập tức xuất hiện chờ mong về tình một đêm.

Quả thật ở nơi đất khách, hai lần gặp phải nữ sinh viên đại học mang theo hơi thở lãng mạn của văn nghệ sĩ, như thế đủ để làm nền rồi.

Chẳng qua, Tô Bạch thật đúng là một chút hứng thú cũng không có, có lẽ, hắn thật sự có chút lãnh cảm, điều này cũng khó nói.

- Anh không ăn à, anh nghỉ ở chỗ nào?

Nữ sinh viên đại học vừa ăn xiên nướng, vừa hỏi.

Tô Bạch mỉm cười, quay người chuẩn bị rời đi, nhưng nữ sinh viên đại học này lại trực tiếp vươn tay ra, nắm lấy cánh tay của Tô Bạch.

Vừa mới ăn xiên nướng, trên tay khó tránh khỏi bị ám mùi dầu mỡ, cứ như thế nắm lấy ống tay áo khoác của hắn, khiến cho Tô Bạch hơi không thích, cũng bởi vì hiện tại mở văn phòng thám tử, không còn là đại thiếu gia như trước kia nữa,

cho nên đối với thứ trong cuộc sống củi gạo dầu muối này, so với trước kia, Tô Bạch nhiều hơn một phần trân quý.

- Anh nói chuyện đi.

Nữ sinh viên đại học xinh xắn nháy mắt:

- Chắc anh không phải người địa phương, anh ở trong mấy khách sạn gần khu vực viện bảo tàng lịch sử Thiểm Tây à, tôi ở khách sạn Như Gia.

Tô Bạch đưa tay ra, bỏ tay cô gái ra khỏi áo khoác của mình.

Hắn quả thật ở trong khách sạn đối diện với bảo tàng lịch sử Thiểm Tây, nhưng lúc này hắn cảm thấy rất phản cảm với việc cô gái này đến quấy rầy giây phút yên bình khó có được của mình, giờ phút này, nếu mập mạp đứng ở đây, đoán chừng sẽ lên tiếng mắng chửi Tô Bạch lại lên cơn phát bệnh, sau đó chủ động đi nắm tay em gái nhỏ.

- Tôi không ở đó.

Tô Bạch cất bước rời đi.

Tô Bạch đi tản bộ đến tận 11 giờ đêm, Tô Bạch đã ước chừng thời gian và khoảng cách, đúng lúc trở về khách sạn.

Ừm, là khách sạn Như Gia.

Trên thế giới này, có lẽ thật sự có cái gọi là duyên phận, Tô Bạch và cô gái kia ở cùng một khách sạn.

Đổi lại thành những người trẻ tuổi khác, tuy nói không nhất định phát triển thành quan hệ người yêu, nhưng có thể kết giao với một người bạn trên đường đi du lịch là một trải nghiệm khá thú vị, ít nhất trên đường đi lữ hành có thể tăng thêm một ít sắc thái khác, nhưng Tô Bạch thật đúng là không có tâm tình đó, cũng không có nhu cầu kia, gần đây áp lực tâm lý của hắn

vừa được buông lỏng. Hiện tại cần nhất chính là một mình yên tĩnh và thả lỏng.

Từ cửa đi vào trong đại sảnh, sau đó đi thẳng thang máy lên tầng 5.

Lúc cửa thang máy mở ra, Tô Bạch hơi sững sờ, trước cửa thang máy, một cô gái với dáng vẻ ngượng ngùng, trên người bọc một chiếc áo khoác, chân đi dép lê, trên người rõ ràng mang theo ẩm ướt đứng đó. Tình cảnh này, khiến Tô Bạch hơi kinh ngạc, rốt cuộc có chuyện trùng hợp như thế không.

- Khăn tắm trong phòng tôi không sạch, tôi qua chỗ lễ tân lấy chiếc khăn khác, trùng hợp thật, chúng ta lại gặp nhau.

Tô Bạch gật đầu, đi ra thang máy, còn cô gái thì đi vào thang máy.

Trở về phòng của mình, Tô Bạch cởi áo khoác và ngồi trên giường.

Hắn không bật tivi, bởi vì Tô Bạch sợ ầm ĩ.

Lúc này trong đầu Tô Bạch đang nhớ lại hình ảnh, chính là tình cảnh hắn vừa gặp cô gái kia ở trước thang máy, một bên dép lê của cô gái rõ ràng có nước, nhưng phía sau lại chỉ loáng thoáng ẩm ướt, dáng vẻ này, không giống như mới từ trong phòng của mình đi ra, càng giống như đã đứng chờ ở ngoài cửa thang máy từ lâu.

Chương 473 Tôi Cũng Muốn Thưởng Thức

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch vang lên, là mập mạp gọi video đến.

Nhận video, Tô Bạch nhìn thấy mập mạp, ngoài ra còn có cả Gia Thố và hòa thượng ở bên cạnh, hiện tại ba người bọn họ đang nằm ở một trung tâm massage, Gia Thố và hòa thượng đều gọi nhân viên nam đến, mập mạp thì gọi một em gái mọng nước.

Trước đó, sau khi huyết thi bị Phát Thanh Khủng Bố cưỡng chế đưa đi, Tô Bạch có gọi điện với mập mạp, trao đổi qua một số chuyện và chi tiết, cho nên đối với toàn bộ sự việc mang theo điểm vô căn cứ và trùng hợp kia, tất cả mọi người đều có chút im lặng, không biết nói gì.

- Tiểu Bạch, cậu thật sự không đến Trùng Khánh tìm chúng tôi à? Tôi nói cho cậu nghe, mấy em gái ở nơi này điện nước thật đầy đủ, hôm nay tôi ngồi trên một đường sắt nhẹ, mấy em gái trên đó đều phấn nộn, dường như có thể véo ra nước vậy.

(Light Rail Transit (LRT) Đường sắt nhẹ: Là một hình thức vận tải đường sắt đô thị, tương tự như xe điện.)

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi còn có chút việc, cần về Thượng Hải trước.

Mập mạp cầm điện thoại di động, nói với Gia Thố và hòa thượng ở bên cạnh mình:

- Hai người có nghe thấy gì không, đây rõ ràng phát hiện ra manh mối khác, cậu ta muốn ăn mảnh.

Tô Bạch cười, không phản bác, loại chuyện này không cần thiết phản bác, mọi người đều có thể hiểu được và nhìn thoáng được.

Tiểu tài tự mình phát, đại tài cùng nhau phát, giống như ở trong căn nhà của Phương Văn Hải vậy, một người không bắt được tới tay.

- Bây giờ cậu vẫn đang ở Tây An hả?

- Ừm, tối mai mới bay.

- Vậy cậu cẩn thận một chút, đừng quá tham lam, tốt nhất là đừng làm ảnh hưởng đến trạng thái đi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo của mình, ôi chao, đúng rồi, chính là chỗ đó, ấn mạnh thêm một chút, thật dễ chịu…

- Tôi tự có chừng mực.

Tô Bạch nói xong liền tắt video.

Cốc cốc cốc…

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tô Bạch đứng dậy, đi ra ngoài mở cửa, không có quá nhiều ngoài ý muốn, đứng ở ngoài cửa chính là cô gái có dáng vẻ thanh thuần kia, trong tay cô gái cầm hai lon coca, đưa cho Tô Bạch một lon, nói:

- Cho anh, đừng khách sáo.

Sau khi nói xong, cô gái còn chủ động giúp Tô Bạch mở nắp.

- Anh đừng suy nghĩ quá nhiều, bản cô nương đây giữ mình rất trong sạch.

Tô Bạch uống một ngụm, hắn khẽ gật đầu, không nói gì nhiều.

Cô gái thấy Tô Bạch quả thật không có ý định tán gẫu, cho nên quay người đi thẳng về phòng của mình.

Đóng cửa lại, Tô Bạch nghịch điện thoại di động khoảng mười lăm phút, sau đó cởi quần áo ra, đi vào trong nhà vệ sinh, chuẩn bị đi tắm. Ngay tại lúc hắn vừa xả nước nóng, cửa phòng của hắn bỗng nhiên bị mở ra, hắn là dùng thẻ ra vào của khách sạn để mở, hơn nữa Tô Bạch cũng không có cắm khóa phòng lên.

- Vào đi, tên kia đã uống thuốc, hiện tại hắn là ngã trên mặt đất, không còn sức lực để nhúc nhích.

Giọng nói lạnh lùng của cô gái từ cửa truyền đến, bên người cô ta có hai người đàn ông cao lớn.

Tô Bạch còn đang trong phòng tắm, hắn tắt nước đi, lấy ra một chiếc khăn tắm, quấn lên người mình.

Quả nhiên, trong xã hội tự do và coi trọng vật chất như hiện tại, ai còn muốn tìm kiếm một mối duyên phận đơn thuần, thật đúng là có chút suy nghĩ hão huyền, may mắn chính mình không mắc câu, nếu không, chuyện này truyền đi, nhất định sẽ bị đám người mập mạp cười đến chết.

Chỉ là lúc Tô Bạch đang chuẩn bị từ trong phòng tắm đi ra, hắn bỗng nhiên cảm thấy trước ngực mình truyền đến cảm giác khó chịu, cảm giác buồn nôn lập tức xông đến.

Tô Bạch vô thức dựa vào cánh cửa thủy tinh trong nhà tắm, chậm rãi ngồi xổm xuống, đây không phải là phản ứng do thuốc trong lon coca đưa tới. Hiện tại cấu tạo cơ thể của Tô Bạch và người bình thường không giống nhau, cho nên loại thuốc mê hoặc thuốc gây mê dùng cho người bình thường, đối với Tô Bạch mà nói, về cơ bản sẽ không đưa đến tác dụng gì,

cho dù có tác dụng thì cơ thể của hắn cũng sẽ nhanh chóng tự mình bài độc.

Hiện tại cảm giác buồn nôn này là do lần trước ở trong xe tang, lúc đối đầu với huyết thi, bị khí tức của huyết thi xâm nhập vào trong cơ thể, hơn nữa trước đó, vốn dĩ khí huyết của Tô Bạch thiếu hụt, cho nên mặc dù huyết thi bị Phát Thanh Khủng Bố đưa đi, nhưng vẫn còn lưu lại một chút khí tức còn sót lại trong cơ thể Tô Bạch, không gây ra ảnh hưởng lớn gì, chỉ thỉnh thoảng khiến cho Tô Bạch cảm thấy buồn nôn và choáng váng đầu một lúc. Thật ra loại triệu chứng này đang dần dần giảm đi, khoảng hai ngày nữa, Tô Bạch liền có thể thanh trừ sạch sẽ số khí tức huyết thi lưu lại trên người mình, ảnh hưởng không phải là quá lớn.

Lúc này hai người đàn ông đi vào trong nhà vệ sinh, trong đó một tên gia hỏa đội mũ nhìn thấy Tô Bạch ngồi ở dưới đất, lập tức nói:

- Ha ha, chẳng trách không nhìn thấy bóng dáng người trên giường hay sàn nhà, thì ra là trong lúc tắm thì thuốc có tác dụng.

Cô gái kia cũng đi đến, cô ta đã thay một bộ quần áo khác, dưới chân là một đôi ủng da, trên người là một bộ quần áo bó sát màu đỏ, không còn khí chất thanh thuần của nữ sinh viên đại học lúc trước nữa, lúc này, trên người cô ta mang theo một loại mạnh mẽ và sắc bén. Có đôi khi, phụ nữ thật đúng là giỏi thay đổi, chỉ cần thay đổi một bộ quần áo, một kiểu trang điểm liền thay đổi, giống như là hai người vậy.

Cô ta đi đến bên người Tô Bạch, cô gái dùng ủng da của mình đụng vào chân Tô Bạch:

- Tôi nhìn người luôn rất chuẩn, tên gia hỏa đi du lịch một mình này, vừa nhìn liền biết từ nhỏ cho đến lớn đều có hoàn cảnh gia đình rất tốt, đừng nhìn quần áo trên người anh ta

không đáng mấy đồng tiền, nhưng anh ta có phải là kẻ có tiền hay không, tôi chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là anh ta không khoa trương.

Lúc này Tô Bạch đang dùng tay che trán mình, nhìn cô gái trước mặt, nhưng ba người kia lại cho rằng Tô Bạch đang gắng gượng chống đỡ tác dụng của thuốc, cho nên không cảm thấy gì kỳ lạ, có một số ít người có thể chất tốt, không dễ dàng bị hôn mê cũng là chuyện bình thường, nhưng cả người vô lực, không có cách nào động đậy, đây là điều chắc chắn.

- Hiện tại tôi thật sự hết tiền rồi.

Tô Bạch vừa mỉm cười, vừa nói.

Từ bên trong ủng da của mình, cô gái lấy ra một con dao găm, lưỡi dao lạnh lẽo lập tức kề sát bên mặt Tô Bạch.

- Còn dám nói không có tiền thử xem, có tin tôi vẽ mấy dao lên mặt anh không, lưu lại chút dấu vết nghệ thuật trên gương mặt trắng trẻo này?

Tô Bạch hơi nghiêng đầu, để tầm mắt của mình đối diện với tấm gương trong nhà vệ sinh.

Ý tứ này giống như đang nói, nhanh lên đi.

Tôi cũng muốn thưởng thức một chút…

- Xem ra vị thiếu gia này rất cứng cỏi, Cừ muội, đừng dây dưa với cậu ta nữa, đây là điện thoại di động của cậu ta, trên này không có cài mật khẩu, trực tiếp bảo cậu ta chuyển tiền cho chúng ta, chúng ta lại chụp cho cậu ta mấy bức ảnh khỏa thân, xong xuôi mọi việc còn trở về ăn khuya nữa.

Một người đàn ông bắt đầu thúc giục, hiển nhiên, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ làm loại chuyện này, thật đúng là rất quen thuộc.

Chương 474 Muốn Nhiều Như Thế

Có nhiều nơi, quả thật tồn tại hiện tượng "làm thịt" du khách, hơn nữa loại làm thịt này không giống với kiểu thường thấy trong khu vực danh lam thắng cảnh, nó có tính chất tương tự như bắt cóc tống tiền. Dù sao đối với du khách đi một mình mà nói, đi đến nơi đất khách để du lịch, vốn dĩ bọn họ không quen thuộc với cuộc sống ở nơi này. Chỉ cần không phải là quá nhiều tiền, cộng thêm việc bị nắm một số nhược điểm, về cơ bản du khách sẽ nhận thua, không báo cảnh sát làm lớn chuyện này lên, đương nhiên, điều kiện kiên quyết là những phần tử phạm tội này có năng lực phân biệt được chính xác con mồi.

Hiển nhiên, người phụ nữ tên Cừ muội này đã coi Tô Bạch là một thanh niên trẻ đi du lịch để tìm cảm xúc mới, cho nên đánh chủ ý lên người Tô Bạch. Khả năng ban đầu dự định sắc dụ, nhưng Tô Bạch không chút mắc câu, cho nên đến sau cùng chỉ có thể dùng loại phương thức bỏ thuốc để cưỡng ép này.

Cừu muội cầm điện thoại di động của Tô Bạch, khoảng thời gian gần đây, Tô Bạch tương đối chịu khó đổi di động, cho nên hắn không cài mật khẩu, Cừ muội lập tức ấn vào ứng dụng thanh toán Alipay, sau đó cô ta hơi nhíu mày:

- Trong này chỉ có 2.500 tệ, có internet banking gì đó không?

Tô Bạch lắc đầu: - Không có, chỉ có như thế thôi.

Lời này của Tô Bạch là thật, nói thực, hiện tại Tô Bạch không quá coi trọng tiền tài, nếu không, hắn sẽ không bỏ đi mà

chưa xử lý thủ tục xuất viện như thế. Trước đó mập mạp giúp hắn đóng sẵn 8.000 tệ, bây giờ số tiền đó chả khác gì trôi theo dòng nước. Mặt khác, hiện tại Tô Bạch quả thật không có nhiều tiền.

- Con mẹ nó, tốn hơn một ngày nhìn chằm chằm người, chỉ lấy được 2.500 tệ? Không bằng chi phí chúng ta bỏ ra!

Một người đàn ông khác đứng ở bên cạnh bất mãn nói, chi phí này không tính nhân công, chỉ riêng tiền bọn họ thuê phòng hoặc là mua chuộc một nhân viên nào đó trong khách sạn đều tốn một khoản tiền không nhỏ. 2.500 tệ này, chẳng khác gì là đi làm không công, thậm chí còn phải bù thêm vào, bình thường, mỗi một du khách, bọn họ không làm thịt nhiều, chỉ khoảng một, hai vạn là đủ, xem như là trong giới hạn an toàn. Thế nhưng chỗ Tô Bạch chỉ có 2.500 tệ, chẳng khác nào khiến bọn chúng không kiếm lời được, lại còn lỗ vốn, chưa nghe nói đi ăn cướp, đến sau cùng còn bù tiền vào.

Người đàn ông này ngồi xổm xuống, nắm lấy tóc Tô Bạch, ép Tô Bạch ngẩng mặt lên, anh ta chỉ vào Tô Bạch, hung dữ nói:

- Thức thời một chút, đưa hết tiền ra đây, không ai làm khó ai. Tôi biết, nghe khẩu âm của cậu, hẳn là người bên Chiết Giang, nhưng nơi này không giống như ở đó, con người, nếp sống, pháp trị gì đó đều khác nhau, cậu hiểu không?

- Nếu làm các ông đây thật sự nổi giận, chúng tôi sẽ nhét cậu vào bao tải, tìm một chỗ để chôn sống, để xem có ai tìm được cậu không!

Người đàn ông này rõ ràng đang ỷ vào việc Tô Bạch không phải là người địa phương, cho nên lừa gạt Tô Bạch, ở rất nhiều nơi, người dân có sự kỳ thị nghiêm trọng giữa các khu vực, cho dù ở niên đại này, nhưng vẫn có không ít người trẻ tuổi ngu ngốc cho rằng, ngoại trừ chỗ mình đang sống và một vài

thành phố đặc biệt lớn, những nơi còn lại đều có tình hình trị an hỗn loạn, là nơi thâm sơn cùng cốc (hoang vu hẻo lánh).

Đối với lời uy hiếp này, Tô Bạch không để ý, nhìn qua, rõ ràng đối phương không phải là người chuyên làm loại công việc liếm máu trên đao mà sống, rất có thể là đi trên con đường tiên nhân khiêu mà thôi, đánh người vơ vét chút tiền tài thì được, nếu thật sự muốn giết người hủy xác, đoán chừng thật đúng là không có dũng khí này.

(Tiên nhân khiêu là một từ lóng chỉ dạng lừa đảo có tổ chức.)

Bởi vì không khó điều tra ra chuyện này, Tây An không phải là vùng nông thôn hay vùng núi hoang vu gì đó, trên đường có camera giao thông, trong khách sạn cũng có camera. Trên thực tế có rất nhiều manh mối lưu lại, nếu quả thật náo đến mức chết người, mấy người này, ai cũng không chạy thoát.

Cừ muội bắt đầu chuyển tiền từ trong ứng dụng Alipay của Tô Bạch ra, sau đó lục xem điện thoại di động của Tô Bạch. Cô ta ngạc nhiên phát hiện ra bên trong không có mấy cuộc gọi điện thoại hay tin nhắn, hơn nữa nhìn qua hình như đều là gọi thức ăn bên ngoài hoặc là mấy ứng dụng đặt xe, nhưng càng như vậy, Cừ muội càng tin tưởng vững chắc vào suy đoán nhà Tô Bạch rất có tiền, hắn không khoa trương như thế, chẳng qua là vì sợ bị đánh cướp?

Rõ ràng đây là giấu đầu lòi đuôi.

Cừ muội mở wechat của Tô Bạch ra, trong đó không có quá nhiều bạn bè, lịch sử trò chuyện cũng chỉ có mấy người, trong đó người ở đầu là mập mạp vừa kết thúc cuộc gọi video.

- Anh không nói đúng không, tôi tìm bạn anh để đòi.

Cừu muội quyết đoán gọi cho mập mạp.

Lúc này Tô Bạch đã hết cảm giác buồn nôn và choáng váng, nhưng hắn vẫn ngồi ở dưới đất, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, lần này coi như tự thưởng cho mình một chuyện thú vị trước khi rời khỏi Tây An. Dù sao loại chuyện bị bỏ thuốc rồi tống tiền này, không phải dễ dàng gặp được.

Có lẽ, mạch tư duy của Tô Bạch khác với người thường, trước đó đối với mấy lần gặp mặt tình cờ, hắn đều cảm thấy thờ ơ, hiện tại gặp được tình cảnh ăn cướp, ngược lại bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của mập mạp.

- Tiểu Bạch, có chuyện gì thế, hòa thượng và Gia Thố đi uống trà rồi, tôi đang mát xa tinh dầu lên lưng, rất dễ chịu, trong khách sạn hẳn là có dịch vụ mát xa, cậu tìm một người đến làm cho đi.

Giọng của mập mạp rất lớn, Cừ muội còn mở loa ngoài, sau khi nghe thấy mấy câu này, cô ta hơi nhíu mày lại, chẳng qua có một điều có thể xác nhận được, đây hẳn là hồ bằng cẩu hữu của con tin trong tay cô ta, đòi anh ta một vạn tệ, hẳn là không có vấn đề gì.

Nói thật, dáng vẻ bình tĩnh của Tô Bạch quả thật khiến cho trong lòng Cừ muội càng thêm thấp thỏm bất an. Trước kia lúc làm loại chuyện này, cô ta cũng có cảm xúc bất an, nhưng không biết vì sao lần này, lại nghiêm trọng như thế.

- Bằng hữu của anh đang nằm trong tay tôi.

Cừ muội lạnh lùng nói.

"…"

Mập mạp lập tức ngây ngẩn, sau đó lo lắng nói:

- Cô là ai? Có chuyện gì thì từ từ nói, tuyệt đối đừng xúc động.

Mập mạp xoay người, xuống khỏi giường mát xa, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi liền chạy ra ngoài. Tô Bạch bị một thính giả đánh bại, hiện tại tính mạng đang ở trong tay người ta, mặc người ta xoa nắn, chuyện này không thể coi thường.

Trên thực tế, bốn người mập mạp, Tô Bạch, hòa thượng, Gia Thố, ngày bình thường, bọn họ thường tính toán lẫn nhau, hố nhau một chút, nhưng đều nắm giữ một chừng mực, ở giữa chưa nói đến có bao nhiêu tình cảm và tình bạn. Nhưng có một loại suy nghĩ cùng chung chí hướng, cho nên nếu có thể cứu được tính mạng của đối phương, chỉ cần cái giá phải đánh đổi ở trong phạm vi có thể chịu đựng được, bọn họ sẽ nguyện ý nỗ lực một chút.

Giống như một ngày nào đó, mập mạp bỗng nhiên gọi điện cầu cứu Tô Bạch, hơn phân nửa, Tô Bạch sẽ không bỏ mặc anh ta.

Nghe thấy phản ứng lo lắng của mập mạp ở đầu dây bên kia, Cừ muội cười, hiển nhiên quan hệ giữa hai người này khá tốt, như vậy việc đòi tiền chính là mười phần chắc chín.

- Chuyển hai vạn vào trong nick wechat này, nếu không, anh ta sẽ như thế nào, chuyện này tôi không dám hứa chắc, mặt của anh ta rất non mịn, còn mịn màng hơn cả phụ nữ chúng tôi, tôi thật đúng là có chút ghen ghét, rất muốn cầm dao vẽ lên đó mấy cái.

Mập mạp vội vã chạy về phía phòng nghỉ tìm Gia Thố và hòa thượng đang uống trà, nghe thấy câu nói này, dưới chân anh ta lập tức lảo đảo, có chút không dám tin, hỏi.

- Mẹ nó? Cô lặp lại một lần nữa, cô muốn gì?

- Hai vạn.

Cừ muội lặp lại.

- Điểm cốt truyện? Cô điên rồi, muốn nhiều như thế!

Hồ bằng cẩu hữu là cụm từ dùng để chỉ những người bạn không tốt, dùng ở thời hiện đại mang nghĩa tiêu cực

Chương 475 Một Nhát Dao, Hai Nhát Dao, Ba Nhát Dao…

"Điểm cốt truyện gì?"

Cừ muội nhíu mày:

- Hai vạn nhân dân tệ, anh nghe rõ ràng chưa, đừng nói với tôi là bây giờ trong tài khoản của anh không còn nhiều tiền như thế, tôi không muốn nghe bất kỳ lý do nào, trong vòng ba phút, tôi cần anh phải chuyển khoản xong.

- Nhân dân tệ?

Giọng nói của mập mạp lập tức cao hơn, mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, đầu óc thính giả nào bị lừa đá lại đi bắt cóc một thính giả để đòi nhân dân tệ?

Bệnh thần kinh!

- Này, anh còn nghe tôi nói không đấy?

Cừ muội thấy mập mạp đột nhiên không nói gì liền thúc giục.

Lúc này, mập mạp đã quay người lại, anh ta không đi đến phòng nghỉ ngơi nữa mà chính là quay về chỗ phòng mát xa, thấy đầu bên kia còn tiếp tục lải nhải, mập mạp lập tức nói.

- Chỉ cần cô cam đoan an toàn của cậu ấy, đừng nói là hai vạn, ngay cả 100 vạn tôi cũng lập tức cho, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được gây tổn thương đến một sợi tóc nào của cậu ấy.

Một trăm vạn?

Cừ muội sửng sốt một chút, ngay sau đó, cô ta nhận được một hình ảnh chuyển khoản.

Cừ muội đưa tay ra ấn vào, đây không phải là hình ảnh chụp lại màn hình chuyển khoản, mà là một ảnh động Gif, sau khi mở ra, hình ảnh chuyển khoản biến mất, xuất hiện một quả bom nổ tung.

Biết sẽ phát sinh chuyện gì, vào lúc này Tô Bạch có chút buồn cười, hắn thế mà cười thành tiếng.

Bịch!

Cừu muội nặng nề đặt điện thoại di động của Tô Bạch lên bồn rửa mặt, sau đó một tay giữ lấy Tô Bạch, để Tô Bạch đối diện với tấm gương trong nhà vệ sinh.

- Anh thật sự cho rằng tôi không dám thấy máu?

Mũi dao găm trong tay Cừ muội đâm vào da mặt Tô Bạch, sau đó chậm rãi di chuyển, chẳng qua cô ta rất có chừng mực, chỉ rạch ra một vết thương khoảng ba centimet, đủ để cho máu tươi chảy ra.

- Để tôi nhìn xem, anh còn có thể cười được không…

Cừ muội lập tức ngây ngẩn cả người, cô ta nhìn thấy ở trong gương, Tô Bạch thế mà lại thật sự nở nụ cười.

Đồng thời, không biết vì sao tay Tô Bạch bỗng nhiên có sức lực vươn ra, nắm lấy tay của cô ta, trong lúc cô ta còn đang kinh ngạc, vậy mà không cách nào tránh thoát. Ngay sau đó, cảnh tượng càng khiếp sợ hơn xuất hiện.

Không riêng gì Cừ muội hoảng sợ, lúc này ngay cả hai người đàn ông kia đều bị dọa đến mức chân tay luống cuống.

Tô Bạch nắm lấy tay Cừ muội, không ngừng rạch lên trên mặt mình.

Từng vết, từng vết thương rất sâu xuất hiện trên mặt Tô Bạch.

Một nhát dao, hai nhát dao, ba nhát dao, bốn nhát dao…

Gương mặt vốn dĩ anh tuấn của Tô Bạch đã bắt đầu trở nên vô cùng thê thảm, máu tươi chảy xuống, Tô Bạch lè lưỡi ra liếm, liếm xong, hắn lại còn cười, hơn nữa nụ cười này càng lúc càng trở nên quỷ dị.

- Cừ muội, chúng ta đi thôi, con mẹ nó, đây là tên điên, là bệnh tâm thần!

Một người đàn ông đã không có ý định tiếp tục tống tiền nữa, nếu làm lớn chuyện này, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Nhưng Cừ muội không đi được, chân cô ta giống như nhũn ra. Gương mặt cô ta, bởi vì hoảng sợ mà hoàn toàn vặn vẹo.

Bởi vì,

Bởi vì,

Bởi vì cô ta nhìn thấy vết thương máu chảy đầm đìa trên mặt Tô Bạch đang khép lại với một tốc độ cho dù dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, đại khái sau hơn mười mấy giây, trên mặt hắn không còn bất kỳ một vết sẹo nào.

Tô Bạch nhớ kỹ có một khoảng thời gian, bản thân hắn cần tìm những kẻ trên thân mang tội nghiệt để giết chóc. Ở trong khe hở của xã hội pháp chế, tìm kiếm những vùng tối và xám, phóng túng và phát tiết cảm xúc ở sâu trong nội tâm mình, rất nhiều ràng buộc, rất nhiều hạn chế, thường một lần hành động, hắn cần phải mất hơn nửa tháng đi thu thập tin tức tình báo và lập ra kế hoạch, để trong và sau khi giết người tuyệt đối không

có sai lầm nào, tuyệt đối không dính dáng gì lên trên người mình.

Thời điểm đó, bản thân hắn và ba người khác trong câu lạc bộ đều có địa vị xã hội và năng lực không nhỏ, cho nên mới có thể lần lượt hành động, đồng thời chưa từng xảy ra sơ suất gì.

Chẳng qua hiện tại, đối với Tô Bạch mà nói, loại hành động lén lút tìm mấy kẻ bỏ đi trong xã hội để giết chết, có chút giống như sau khi lớn lên, nhìn thấy ảnh chụp chính mình khi còn nhỏ si mê chơi bi, có chút ngây thơ, cũng có chút buồn cười.

Ở độ cao khác biệt, cấp độ khác biệt, hiển nhiên sẽ dẫn đều điều kiện để khơi dậy ra cảm giác kích thích là không giống nhau.

Cả người Cừ muội đã sợ hãi đến mức xụi lơ dưới mặt đất, sau lưng cô ta dựa vào bức tường bằng gạch men sứ trong nhà vệ sinh, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Tô Bạch không có một vết sẹo nào, cô ta dường như cảm giác được trái tim mình sắp nhảy ra khỏi cơ thể.

Sau lưng, hai người đàn ông cao lớn nhìn thấy Cừ muội bỗng nhiên hoảng sợ thành bộ dáng này, ngay từ đầu bọn họ không tránh khỏi cảm thấy hiếu kỳ, nhưng khi nhìn thấy Tô Bạch nghiêng đầu sang bên cạnh nhìn bọn họ, bọn họ ngay lập tức cũng bị dọa sợ.

- Ảo thuật?

Một người đàn ông ngập ngừng nói, hiển nhiên, anh ta đang vô thức tìm một lời giải thích hợp lý cho một màn quỷ dị vừa rồi.

Vào lúc này, một người đàn ông khác giống như bị kích thích lên một loại dũng khí, trực tiếp giơ chân đạp về phía Tô Bạch. Loại phản ứng này, có chút giống như trong lúc ở nhà

một mình, đột nhiên phát hiện trên vách tường có một con nhện đủ màu sắc, khả năng có độc, khả năng không có độc, nhưng vẫn lấy hết dũng khí cầm một quyển sách của mình, trực tiếp đập xuống, mặc kệ mọi việc.

Đây không phải là dũng khí, trên thực tế đây là một hành động lỗ mãng, nói đúng hơn, thật ra, đây là một loại biểu hiện cực đoan hóa, khi con người ta đối mặt với sự vật, sự việc không biết, chân tay luống cuống.

Một tay Tô Bạch giữ lấy chân của người đàn ông kia, một cước dùng hết sức lực của người đàn ông này ở trong tay Tô Bạch lại không gây ra sóng gió gì. Ngay sau đó, cổ tay của Tô Bạch vặn sang một bên, vào lúc này, toàn bộ chân của người đàn ông kia đều bị bẻ gãy, anh ta phát ra một tiếng kêu thống khổ, ngã trên mặt đất.

Tô Bạch đi lên phía trước, móng tay của Tô Bạch nhẹ nhàng đặt lên trên đỉnh đầu của người đàn ông, tay hắn khẽ vuốt ve, người đàn ông kia còn chưa từ trong đau đớn lấy lại tinh thần liền cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một cảm giác tê rần, ngay sau đó, trên người anh ta phủ một tầng sương lạnh, sự sống nhất thời bị chôn vùi. Trên thi thể của anh ta có một tầng băng sương được ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một pho tượng băng.

Tượng băng này không có bao nhiêu mỹ cảm, bởi vì thần sắc sợ hãi trên mặt người đàn ông kia đồng thời bị đóng băng.

Nhàm chán,

Không chút thú vị nào.

Đây là cảm giác của Tô Bạch sau khi giết người này.

Không còn có loại cảm giác thoải mái và phấn khích giống như sau khi hút ma túy .

Có chút chết lặng, có chút đơn điệu.

Giống như lúc bước đi không cẩn thận giết chết một con kiến vậy, không cảm thấy có bao nhiêu áy náy, cũng không cảm thấy đáng để mình để ý nhiều.

Một người đàn ông khác nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng lúc cơ thể anh ta vừa mới xông ra khỏi cửa phòng vệ sinh, trước ngực liền bị một cái tay của Tô Bạch đâm thủng, người đàn ông bị Tô Bạch nhấc lên, giống như là một xiên thịt nướng vậy, sau đó lại một lần nữa nhét anh ta vào trong nhà vệ sinh. Thân thể anh ta bị vứt trên mặt đất, sau khi co quắp hai lần liền không nhúc nhích nữa, máu tươi chậm rãi chảy ra, nhuộm dần nền nhà vệ sinh.

Chương 476 Ánh Mắt Của Cát Tường

Hai người chết đi, ngay lập tức mùi máu tanh tràn ngập khắp phòng. Tô Bạch hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra cảm xúc thư giãn, có lẽ đối với Tô Bạch mà nói, hiện tại việc giết người bình thường đã không còn có quá nhiều thú vị, nhưng mùi máu tươi vẫn khiến cho Tô Bạch vô thức cảm thấy thỏa mãn.

Máu tươi là thứ tốt đẹp đến nhường nào.

Nhiều khi, ngay cả chính Tô Bạch đều không cảm thấy mình là một Vampire. Hắn rất ít khi dùng thân phận của huyết tộc để sống, phần lớn, hắn chỉ coi huyết thống Vampire này là một công cụ cho chính mình, không nghĩ đến việc dung hòa nó vào trong thói quen, không nghĩ đến việc dung hòa nó vào trong văn hóa, mang theo phần lớn sắc thái thực dụng, bỏ vấn đề chiến đấu sang một bên, trong cuộc sống ngày thường, Tô Bạch rất ít khi nhớ đến, hắn là Vampire.

Hai kẻ cùng hội cùng thuyền với mình cứ như thế chết ngay ở trước mặt cô ta, Cừ muội co quắp ở trong một góc, cả người cô ta run lẩy bẩy. Đối với một người bình thường mà nói, từng cảnh tượng kia đã đủ để phá vỡ tất cả mọi nhận thức trước đó của cô ta, thậm chí còn đủ sức phá hủy thế giới quan của cô ta. Cho dù trong lúc bắt cóc tống tiền bị cảnh sát đột nhiên xông vào bắt người, Cừ muội cũng sẽ không e ngại và tuyệt vọng như lúc này.

Con người luôn luôn thần phục trước nỗi sợ hãi do những thứ không biết mang tới.

Tay của Tô Bạch nhẹ nhàng đặt lên trên mặt Cừ muội, gương mặt này thật đúng là rất non mịn, cô ta quả thật có đủ vốn liếng để đi cải trang thành một nữ sinh viên đại học ngây thơ, hồn nhiên.

Nhìn bọn họ rất quen với phương thức và tiết tấu gây án, hẳn là đã làm chuyện này từ rất lâu, Cừ muội là một người phụ nữ rất thông minh, điều đó khiến cho nhóm người bọn họ rất ít khi thất thủ và nhìn lầm. Trên thực tế, đối với Tô Bạch, Cừ muội không nhìn lầm, nhìn Tô Bạch, mặc dù trên người hắn không phải là hàng hiệu, nhưng vẫn có dáng vẻ của một kẻ có tiền như cũ. Chẳng qua người bình thường, ai có thể biết được chuyện về thính giả cơ chứ?

Trong nháy mắt, trên đầu ngón tay của Tô Bạch xuất hiện những móng tay sắc bén, mang theo khí tức dơ bẩn và tà ác, nhẹ nhàng đâm vào làn da trên mặt Cừ muội.

Móng tay cương thi mang theo thi độc, tuy chỉ là một vết xước nho nhỏ, so với vết thương lúc ban đầu Cừ muội dùng dao găm rạch lên mặt Tô Bạch thì nhỏ hơn rất nhiều, khẳng định không đủ trí mạng, nhưng thi độc vẫn đang không ngừng khuếch tán lên trên toàn bộ gương mặt của Cừ muội, gương mặt của Cừ muội bắt đầu lão hóa và có mủ, nhưng Cừu muội không dám nhúc nhích, bên trong tròng mắt ngân ngấn nước mắt.

Ban đầu là một gương mặt xinh đẹp, ngay lập tức biến thành một bà lão xấu xí, tản ra một mùi hôi thối khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

- Cô nhìn xem, dáng vẻ này, có phải xinh đẹp hơn không?

Tô Bạch nhấc Cừ muội lên, đem mặt cô ta ghé sát vào gương, đồng thời ép buộc cô ta mở to mắt, nhìn gương mặt của mình vào lúc này.

Có lẽ, ở chỗ sâu nhất trong nội tâm con người luôn ẩn giấu đi nhân tố bạo lực, mỗi một người đều có tiềm chất biến thành một ác ma, hiện tại, Tô Bạch đang thuyết minh điều này một cách rất hoàn mỹ.

Chẳng qua, so với động vật, con người càng tân tiến hơn ở chỗ, con người am hiểu lợi dụng dối trá để ngụy trang chính mình.

Giống như trong câu lạc bộ giết người lúc trước, rõ ràng mục đích của bọn họ không phải là vì "Bảo vệ hòa bình và công bằng cho xã hội", hoàn toàn không giống với kiểu hành động của Batman, đơn giản chỉ là vì tìm kiếm kích thích và phát tiết những cảm xúc cặn bã trong lòng mà thôi, nhưng bọn họ vẫn chỉ tìm những người trên thân mang tội để đi giết, bọn họ sẽ không tìm người bình thường. Vì sao ư? Chẳng qua là vì một lời an ủi dối trá trong lòng, dựa vào cờ hiệu "Thay trời hành đạo" để làm, trên thực tế, vẫn là chính mình làm sao thấy thoải mái thì làm.

Đây là ba kẻ cướp.

Vừa rồi, người phụ nữ này còn cầm dao găm đâm rách mặt hắn.

Nhưng kể một ngàn, nói một vạn, ba kẻ cướp này có thể tạo thành tương tổn và uy hiếp đến Tô Bạch được sao?

Hiển nhiên là không thể.

Trước đó, bọn họ đã tái phạm nhiều lần, nhưng lúc trước, những người bị cướp hoặc là bị chụp ảnh khỏa thân kia có một chút liên quan gì đến Tô Bạch không?

Hiển nhiên là không.

Cho dù vào lúc đấy, Tô Bạch có chút cảm giác choáng váng và buồn nôn, nhưng muốn giết chết ba người bình thường chủ động mở cửa đến gây bất lợi cho mình, vẫn là một

chuyện rất dễ dàng, cứ như thế giết bọn họ, bên Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không tính toán nhân quả gì, bởi vì điều này thỏa đáng đến mức không thể thỏa đáng hơn, là phòng vệ chính đáng.

Chẳng qua, chính vì bởi có loại tâm lý kia làm nền tảng, cho nên hiện tại Tô Bạch có thể yên tâm thoải mái phát tiết một chút trò đùa tà ác của chính mình, đương nhiên, đối với Tô Bạch mà nói, đây là trò đùa vui, nhưng đối với cô gái này mà nói, đó lại là một tra tấn đáng sợ về cả thể xác lẫn tinh thần.

- Dáng vẻ này mới thật sự là đẹp, không phải ư?

Tô Bạch đem gương mặt anh tuấn của chính mình kề sát vào gương mặt của cô gái, hai người cùng nhau nhìn vào trong gương, giống như là một đôi bạn thân khác phái vậy.

- Thật đẹp…

Tô Bạch lại cảm thán một câu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt xấu xí mưng mủ của Cừ muội một cái, sau đó buông lỏng tay, cả người Cừ muội giống như bùn nhão ngã trên mặt đất, người còn sống, nhưng trên mặt chỉ còn lại đờ đẫn và mờ mịt.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa, hút một hơi, nhả ra một hơi thuốc, sau đó gảy tàn thuốc lá ở ngay trước mặt Cừ muội.

“Quý khách thân mến, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Phố Đông của Thượng Hải, xin vui lòng chờ trong máy bay một lát, chờ đến khi có đèn báo hiệu để rời khỏi máy bay.”

Máy bay hạ cánh, Tô Bạch xách theo balo đi xuống, đứng ở khu vực chờ taxi, mặc dù đã là đêm khuya, nhưng phần lớn Thượng Hải vẫn còn rất náo nhiệt.

Nếu như nói Tây An giống như một lão giả trầm ổn, trang nghiêm mang theo hơi thở tang thương, thì Thượng Hải chính là một người thanh niên trẻ mang theo sự sôi động. Hai thành phố có nhiều điểm khác biệt. Hiển nhiên, nhịp sống của người dân trong hai thành phố có một sự khác biệt rất lớn.

Đi đến dưới chung cư, Tô Bạch từ cổng phụ đi vào, phía trước không xa chính là thang máy.

Về đến Thượng Hải, Tô Bạch dĩ nhiên không thể ngựa không dừng vó đến thẳng nhà quái nhân khoa học, hắn đương nhiên sẽ về nhà, thăm con trai của mình trước.

Ngay tại lúc Tô Bạch sắp đi vào trong thang máy, ở chỗ rẽ xuất hiện một cái bóng đen, Tô Bạch dừng bước, quay người nhìn về hướng kia.

Cát Tường đứng ở vị trí góc tường, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Vào lúc này, hô hấp của Tô Bạch trở nên dồn dập hơn, nhưng vẫn vô thức giơ hai tay ra, trên mặt mang theo nụ cười, nói.

- Tao không biết tên gia hỏa kia có quan hệ thân thiết như thế nào với mày, nhưng hiện tại tao có thể nói cho mày biết, anh ta thua rồi.

Khí tức trên người Cát Tường bắt đầu trở nên sắc bén, vào lúc này, khí áp xung quanh cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, không làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, cứ thế bình tĩnh nhìn Cát Tường.

Trong giây lát, Cát Tường nghiêng người, từ chỗ góc tường ngậm một cái túi đi đến, bước vào trong thang máy trước.

Trong túi là sữa tươi mà Cát Tường vừa lấy được cho tiểu gia hỏa.

Chương 477 Nhà Quái Nhân Khoa Học

Thang máy chậm rãi đi lên, Cát Tường cứ thế ngồi xổm ở đó ngậm túi đựng sữa tươi, vẻ mặt nghiêm túc, thận trọng.

Tuy Cát Tường vẫn luôn có dáng vẻ cao lãnh này, thế nhưng Tô Bạch vẫn có thể cảm nhận ra được một loại cảm giác không giống nhau. Quan hệ giữa huyết thi và Cát Tường tuyệt đối không đơn giản, nhưng ít nhất bây giờ, Cát Tường không có dự định vì chuyện của huyết thi mà đi tính sổ với Tô Bạch.

Như vậy, mối quan hệ giữa Cát Tường và Lệ Chi, rốt cuộc là chuyện gì.

Một số nghi hoặc, hiện tại tạm thời nhất định không cách nào giải đáp được, bởi vì Cát Tường sẽ không mở miệng nói chuyện. Mặc dù Tô Bạch biết rõ, nếu như Cát Tường nguyện ý giảng giải, cho dù nó không thể nói chuyện, nhưng điều này cũng không gây trở ngại hay vấn đề gì, chẳng qua Tô Bạch rõ ràng, lấy tính tình của Cát Tường, nó sẽ không sẵn lòng cứ như thế ôn hòa ngồi ở chỗ đó, chậm rãi kể lại chuyện xưa của mình cho Tô Bạch nghe, điều đó không phù hợp phong cách của con mèo này.

Cửa thang máy mở ra, Cát Tường cất bước đi về phía văn phòng thám tử tư, Cát Tường đi theo sau.

Về đến nhà, Tô Bạch cởi áo khoác gió ra, hai thanh địa ngục hỏa shotgun được Tô Bạch đặt trên bàn uống nước, sau khi rửa mặt xong, Tô Bạch đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Lúc này tiểu gia hỏa đã nằm ngủ thiếp đi ở trên giường, Cát Tường đang nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu gia hỏa.

Dù thế nào đi chăng nữa, đối với thái độ và mức độ cẩn thận của con mèo này đối với tiểu gia hỏa, Tô Bạch luôn cảm thấy yên tâm, cũng không biết vì sao, Cát Tường lại cảm thấy hợp ý với tiểu gia hỏa như thế. Nhưng có đôi khi loại cảm giác giữa sủng vật và trẻ nhỏ rất khó dùng lý tính để nói rõ, nói không chừng chính là liếc mắt một cái liền thích, cũng không có đạo lý gì để nói.

Nhẹ nhàng ngồi ở cạnh giường, Tô Bạch nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ say, hắn không kiềm lòng được, đưa tay sờ lên gương mặt đáng yêu của tiểu gia hỏa. Dường như trong lúc ngủ mơ, cậu bé cảm thấy ngứa, vô thức dùng bàn tay nhỏ sờ lên mặt mình, sau đó đổi tư thế ngủ, tiếp tục ngủ say.

Tô Bạch đứng lên, đi đến trước bàn sách, mở ra ngăn kéo, từ trong đó lấy ra một tấm thẻ từ có ghi số phòng và tên chung cư.

Cát Tường bắt đầu nằm sấp trên giường ngủ cùng tiểu gia hỏa, nó không quan tâm Tô Bạch muốn làm gì.

Ở trên máy bay đã nghỉ ngơi qua, hiện tại Tô Bạch thật đúng là không có bao nhiêu buồn ngủ, hắn đã về nhà thăm đứa nhỏ, lúc này phải nắm chặt thời gian đến nhà quái nhân khoa học xem một chút, nếu như sự tình thuận lợi, hắn là buổi sáng ngày mai hắn có thể mang theo bữa sáng về nhà, đến lúc đấy, đúng lúc tiểu gia hỏa thức dậy.

Nhẹ nhàng đóng kỹ cửa phòng ngủ, Tô Bạch cầm chìa khóa xe của mình rời khỏi văn phòng thám tử tư, theo tháng máy đi xuống hầm gửi xe dưới lòng đất. Sau khi ngồi vào chiếc xe cũ của mình, Tô Bạch không vội vã khởi động xe mà chính là vô thức nhìn về chiếc radio trên xe.

Không biết vì sao, ở thời điểm này, trong đầu Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Phát Thanh Khủng Bố.

Thời điểm đó, hắn vừa mới giết xong người phụ nữ công sở, ngồi lên một chiếc xe mà người tài xế mới đâm chết người, hai kẻ vừa dính máu tanh trên tay, cứ thế chạm trán.

Hiện tại nhớ lại, người tài xế kia cũng có thể là một người thực tập giống như hắn vậy, chẳng qua vận khí của anh ta không tốt lắm, anh ta trực tiếp bị giết chết trong thế giới chuyện xưa kia, còn Tô Bạch thì sống sót.

Bỗng nhiên Tô Bạch có một loại cảm giác thổn thức.

Tô Bạch cầm lấy phong kẹo cao su ở trên xe, sau khi xé vỏ liền bỏ vào trong miệng nhai.

Ngay lúc xe khởi động, chiếc radio trên xe cũng vang lên chương trình "Ca khúc vàng lúc nửa đêm", hiện tại là bài hát "Tang lễ hoa hồng"của Hứa Tung, một bài hát có tiết tấu vừa vui lại vừa buồn.

Xe rời khỏi hầm gửi xe, đi trên đường lớn, tiếng radio trong xe trở nên rất rõ ràng, cửa sổ xe ngăn cách trong xe với thế giới ồn ào náo nhiệt ở bên ngoài, tạo nên một bầu không khí đặc biệt.

Ở thời đại này, nghe radio quả thật đã trở thành một phương thức giải trí rất lỗi thời, trước đây ít năm, phần lớn người nghe radio là quần thể tài xế, công nông dân và sinh viên. Nhưng hiện tại, theo việc smartphone càng ngày càng trở nên thông dụng, chỉ còn lại tài xế vì lý do tính chất công việc, bọn họ còn kiên trì mỗi ngày lắng nghe một chút radio, những người còn lại đã sớm rất ít nghe đài, chuyện này cũng không còn cách nào khác, dù sao thời đại không ngừng phát triển,

phần lớn ngành nghề và đồ dùng sẽ dần dần biến mất theo thủy triều thời gian.

Có lẽ không bao lâu sau, việc một người cầm theo một chiếc radio đi trên đường, vừa nghe vừa tùy ý đi bộ, ngược lại sẽ trở thành chủ nghĩa phản trào lưu thời thượng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch không khỏi nở nụ cười, hẳn là do vừa mới về nhà gặp tiểu gia hỏa, cho nên tâm trạng hiện tại của Tô Bạch khá tốt.

Xe rẽ vào một khu khuôn viên mới, ở chỗ cổng có chốt bảo vệ, Tô Bạch thử dùng chiếc thẻ từ kia để lên máy cảm ứng, trong nháy mắt, hàng rào chắn được nhấc lên, thật đúng là chiếc thẻ đa năng.

Xe đỗ lại trong hầm gửi xe dưới lòng đất, Tô Bạch đi thang máy, tìm được căn hộ có ghi trên tấm thẻ từ, lúc đứng ở trước cửa, Tô Bạch hơi do dự một chút. Hắn đang tự hỏi xem chính mình có cần trang bị một bộ đồ phòng hộ hóa chất, sau đó mới đi vào?

Dù sao hình ảnh quái nhân khoa học dùng độc, trực tiếp khiến cho thính giả người da đen có thực lực rất mạnh kia lật thuyền trong mương, quả thật để lại ấn tượng quá sâu trong đầu Tô Bạch.

Nhưng nếu đã đến đây rồi, không cần thiết phải rời đi, dù sao thì một người bình thường sẽ không biến căn nhà của mình thành một ổ độc mới đúng.

Cà thẻ ra vào, khóa cửa vang lên một tiếng, Tô Bạch mở cửa ra đi vào bên trong. Đây là một căn hộ tiêu chuẩn gồm ba phòng ngủ và một phòng khách, trang trí hợp lý, rất giản lược nhưng lại không lộ ra vẻ đơn giản, dựa theo cách thông thường mà nói, nhìn phong cách trang trí của một ngôi nhà liền có thể

nhìn ra được mức độ thưởng thức về mặt thẩm mỹ của chủ nhân căn nhà.

Quái nhân khoa học có thể trang trí một căn nhà theo phong cách như thế, điều này không khiến cho Tô Bạch có gì bất ngờ, thiên tài mà, phương diện nào đều sẽ không quá kém.

Trên chiếc bàn bằng đá cẩm thạch trong phòng khách có một cốc cà phê được đặt ở trên đấy, đoán chừng ít nhất cũng phải được vài tháng, nhưng cà phê không bị đông lại, đương nhiên cũng không còn hơi nóng, chỉ là nhìn qua giống như vừa mới pha được hai tiếng.

Tô Bạch dĩ nhiên sẽ không tiện tay cầm cốc cà phê này lên uống một ngụm. Trước đó ở Tây An, cho dù người ta tùy tiện bỏ thuốc mê vào trong coca, Tô Bạch cũng không quá lo lắng, nhưng đồ đạc trong nhà này, Tô Bạch thật đúng là không dám tùy tiện qua nếm thử.

Trong phòng bếp, mọi thứ giống như một căn bếp bình thường, không có gì khác biệt. Tô Bạch đi thẳng đến căn phòng ngủ thứ nhất, mở cửa ra, bên trong xuất hiện cảnh tượng khiến cho đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại, trên vách tường của căn phòng ngủ này xuất hiện từng tấm da người, rực rỡ muôn màu, ở giữa còn có một chiếc đèn trường minh đăng, ánh sáng chập chờn càng tăng lên cảm giác quỷ dị và âm trầm.

1: Lật thuyền trong mương: thành ngữ Trung Quốc, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

2: Trường Minh Đăng là một loại đèn mà dân chúng thời xưa thường thắp vào đêm 30 hoặc trong những dịp thờ cúng. Tương truyền rằng, ngọn đèn này có tên gọi là "Trường Minh" vì sở hữu ánh sáng không dễ bị dập tắt. Loại đèn này từng mà

được sử dụng trong các ngôi mộ cổ của bậc đế vương và giới quý tộc ở cả phương Đông lẫn phương Tây.

Chương 478 Trong Nhà Có Người

Quái nhân khoa học dùng phương thức khoa học đem quỷ và khoa học kỹ thuật hiện tại liên hệ với nhau, trong đó bao gồm cả việc dung hợp dược lý học hiện đại, cho nên ông ta có thể làm ra được một số thứ khiến cho ngay cả thính giả cũng không thể tưởng tượng nổi.

Trên vách tường có không dưới ba mươi tấm da người, mỗi tấm da người đều có thể được coi như một tác phẩm nghệ thuật, bởi vì nó được lấy từ trên người xuống một cách hoàn chỉnh, dấu hiệu đặc trưng của nam tính và nữ tính đều được thể hiện ra một cách tinh tế.

Sau khi Tô Bạch đi vào, ban đầu đèn trường minh đăng có ánh sáng màu vàng rực, ngay lập tức chuyển sang màu xanh lục, trong phòng truyền đến tiếng khóc từ nơi xa xăm.

Tô Bạch nhíu mày, lùi về phía sau một bước, đóng cửa phòng lại.

Đẩy cửa phòng thứ hai ra, đồ dùng bên trong hiện đại hơn nhiều, hoàn toàn là một căn phòng nghiên cứu khoa học hiện đại, đủ các loại thiết bị mà Tô Bạch biết hoặc không biết tên, được đặt chồng chất ở chỗ này, có một số máy móc vẫn sáng đèn.

Đi vào căn phòng thứ ba, nơi này lộ ra vắng vẻ hơn, có một số chai lọ và tiêu bản thảo dược được đặt ở đây. Thật ra nơi này mới chính là nơi đem lại hứng thú cho Tô Bạch.

Dù sao Tô Bạch không phải là quái nhân khoa học, cho dù có đem thiết bị và nguyên liệu của nơi này cho Tô Bạch. Tô Bạch cũng không thể khống chế được một con quỷ giống như bé trai mặc váy đỏ, cũng không thể tạo ra được một loại thuốc độc có thể lặng yên không một tiếng động đầu độc một thính giả có thực lực mạnh. Tô Bạch đến nơi này, đơn giản chỉ là nhìn xem mình có thể nhặt được thứ gì tiện nghi sẵn có hay không.

Nếu như có, đó coi như là niềm vui, xem như không uổng công chuyến đi này, nếu như không, Tô Bạch dự định hủy nơi này đi. Dù sao, hiện tại căn phòng này đã là vật vô chủ, ngộ nhỡ một ngày nào đó, bất động sản hoặc là ăn trộm đến đây lấy được thứ gì có khả năng gây ra ảnh hưởng lớn, tuy Tô Bạch không phải người có lòng thánh mẫu, nhưng nếu là loại chuyện dễ như ăn cháo, làm cũng không vấn đề gì.

Trên kệ có đống chai lọ với đủ loại màu sắc. Tô Bạch cố gắng nhớ lại xem lúc trước quái nhân khoa học kia đã dùng loại nào để đầu độc thính giả da đen, hắn phát hiện ra trong đầu mình không có một chút manh mối nào, điều này thật đúng là khó xử. Trong mỗi chiếc chai kia nhất định chứa những hóa chất có tác dụng khác nhau, lúc muốn sử dụng, Tô Bạch không thể đi tìm vận may, thử từng chai.

Nhưng lại không thể tùy tiện thí nghiệm thuốc, cũng không có đối tượng thích hợp để cho hắn sử dụng.

Tô Bạch đem những chai lọ sẵn có này vào trong balo nhỏ của mình, ngoài ra còn có số tiêu bản có hình thù kỳ dị, tất cả đều vơ vét vào trong balo, mặc dù không phải quá nhiều, nhưng cũng nhét đầy bảy, tám phần balo.

Lúc này, dường như âm thanh từ trong căn phòng ngủ thứ nhất phát ra càng lúc càng lớn, có chút giống như một con thú cưng rảnh rỗi ở nhà thật lâu, bỗng nhiên cảm giác được hơi thở

của người sống, bắt đầu làm ầm ĩ, chờ đợi chủ nhân đến yêu thương.

Tô Bạch đi đến trong phòng khách nhìn thoáng qua, hắn phát hiện, nếu như muốn phóng hỏa nơi này, rất dễ dàng lan sang những hộ gia đình khác, hơn nữa dùng hỏa hoạn có thể gây ra phản tác dụng.

Biện pháp nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) chính là Tô Bạch vừa đi vừa về mấy chuyến, chuyển tất cả những thứ này đến một nơi vắng người, nghĩ cách hủy đi, thế nhưng Tô Bạch lại cảm thấy như thế quá phiền phức, chính mình lười phải hao phí thời gian rảnh rỗi.

Nói thật lòng, sau khi nhìn căn nhà này, đối với bản lĩnh của quái nhân khoa học, trong lòng Tô Bạch rất khâm phục. Một người có thể ở trong phòng này mày mò, tạo ra được những thứ như thế, quả thật rất giỏi. Thậm chí Tô Bạch còn có một loại cảm giác tiếc hận nhàn nhạt, cảm giác phung phí của trời.

Nếu như tên gia hỏa này còn sống, có thể giúp hắn tạo ra các loại thuốc tương tự như kia, thật đúng là một chuyện rất hạnh phúc.

Ngay lúc Tô Bạch đứng trong phòng khách suy nghĩ lung tung.

Lạch cạch…

Ngoài phòng truyền đến tiếng nhắc nhở cà thẻ ra vào.

Ánh mắt Tô Bạch lại một lần nữa dừng trên cốc cà phê ở trên bàn.

Chẳng lẽ,

Cốc cà phê này, quả thật là do có người vừa mới pha?

Tô Bạch ném chiếc balo của mình vào phía sau chiếc ghế sofa, sau đó bản thân mình hóa thành huyết vụ, tránh ở một góc Âu Mỹám trong phòng.

Loại phương thức ẩn núp này, đối với thính giả có cùng cấp bậc mà nói, việc phát hiện ra là không khó, nhưng Tô Bạch cho rằng, người chuẩn bị vào không phải là thính giả, khả năng chỉ là một người bình thường. Trên thực tế, nếu đổi lại một góc độ tư duy mà nói, việc quái nhân khoa học có một người trợ thủ là chuyện hết sức bình thường.

Cửa được mở ra, có hai người đi vào, một bé gái mặc chiếc váy màu đỏ, một người khác là đàn ông khoảng hơn 20 tuổi, tóc rất dài, trên mặt đầy dầu và ria mép, nhìn giống như một kẻ cặn bã.

Người đàn ông đi đến bên bàn, vươn tay cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, nhắm mắt lại, dáng vẻ giống như đang tinh tế thưởng thức hương vị.

- Một cốc cà phê lạnh ngắt mà thôi còn bày ra dáng vẻ đó?

Bé gái chỉ có bảy, tám tuổi, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng giọng điệu nói chuyện lại không giống như một bé gái ở tuổi đó.

- Cô lại bắt đầu nữa rồi, tôi có lối sống của mình, xin hãy tôn trọng tôi.

Người thanh niên rất trịnh trọng, nghiêm túc nói.

Bé gái bĩu môi, không nói gì, ngay sau đó bé gái kia ngồi xuống ngay trên mặt bàn trong phòng khách, ánh mắt nhìn xung quanh, giống như đang quan sát nơi này. Dường như nghĩ đến chuyện gì, bé gái nói:

- Từ khi lão già kia và bé trai mặc váy đỏ cùng nhau mất tích, anh không làm được thành quả gì khiến tôi vừa mắt.

Bé gái vừa nói chuyện, vừa nghịch ngón tay của mình.

- Thật đúng là bùn nhão không thể trát tường, một bên yêu cầu được hưởng đãi ngộ và tư cách giống như chủ nhân của anh, một bên ầm ĩ nói mình cần được tôn trọng, thậm chí còn cần nhiều tư nguyên hơn, thế nhưng lại không làm ra được những thứ như chủ nhân mình, thậm chí ngay cả một nửa thành quả cũng không được.

Trước ngực người thanh niên bắt đầu chập trùng:

- Tôi cần thêm một chút thời gian, trước kia lúc ông ta làm thí nghiệm chỉ cho tôi làm trợ thủ, cho nên tôi không chân chính quen thuộc với kỹ thuật cốt lõi, thế nhưng trải qua mấy ngày này, tôi đã nghiên cứu được kha khá, loại thuốc kia, tôi cũng có thể làm ra được một ít, đặt ở trong phòng để đồ, còn có, tôi rất phản cảm với việc cô dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi, mong cô hãy chú ý một chút, nếu không, tôi sẽ mời cô rời khỏi phòng thí nghiệm của tôi.

Cô bé cười, vươn tay chỉ về phía người thanh niên.

Lúc này, cả người anh ta bay lơ lửng, ngay sau đó bị dính chặt vào vách tường.

Đây là ý niệm lực, dùng ý niệm lực để khống chế đồ vật!

Cô bé thu lại nụ cười trên mặt, mang theo tư thái trào phúng nhìn người thanh niên.

- Tôi đã nói rồi, anh không nên bắt chước mọi thứ theo chủ nhân cũ của mình, ông ta có tư cách ở trước mặt tôi nói chuyện không cần khách khí, bởi vì ông ta có thể đưa ra những thứ có đầy đủ giá trị với tôi. Còn anh, hãy biết tự trọng một chút, anh chỉ là một người học việc của ông ta, trước khi anh chưa thể đạt đến trình độ như ông ta, đừng bắt chước và học tập theo thái độ của ông ta với tôi, sự kiên nhẫn của tôi là vô cùng hữu hạn!

Chương 479 Loli Lòng Dạ Độc Ác

Sắc mặt người thanh niên nhanh chóng thay đổi, sau cùng anh ta hít sâu một hơi, khẽ gật đầu, ngay lập tức, áp lực trên người anh ta biết mất, từ trên vách tường rơi xuống.

Bé gái lấy ra một chiếc điện thoại:

- Được rồi, anh mau đi đi, tôi chờ thành quả của anh, hiện tại không còn sớm nữa, tôi gọi một số thức ăn bên ngoài đến, chấp nhận ăn tạm vậy.

- Tôi không cảm thấy ngon miệng, cô ăn đi, tôi muốn làm tiếp công việc còn dang dở trên tay, tin tôi đi, không bao lâu nữa, tôi sẽ có đủ tư cách giống như chủ nhân trước kia, dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với cô.

- Tôi rất mong chờ.

Bé gái cười lắc đầu, cô ta không quan tâm thái độ của người khác khi nói chuyện với mình, chỉ quan giá trị của người khác đối với mình.

Hơn nữa đối với những nhà khoa học chân chính, trên người mang theo loại tính cách dở hơi kia, bé gái vẫn có thể hoàn toàn tiếp thu được, ít nhất, cô ta nhìn thoáng được.

Người thanh niên đi vào bên trong phòng thí nghiệm, bé gái ở lại trong phòng khách một mình, tiếp tục dùng điện thoại di động.

- Tôi ăn một phần gà rán và một cốc coca là được, anh thì sao?

Ngươi thanh niên đã đi vào bên trong phòng thí nghiệm, hiển nhiên câu nói này của bé gái không phải nói với anh ta.

Lúc này, Tô Bạch từ trong bóng tối đi ra, đứng ở sau lưng bé gái.

- Có pizza không?

- Xin lỗi, bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, không có thứ đó, anh ăn tạm hamburger hoặc gà rán nhé?

- Được.

Bé gái khẽ gật đầu, bắt đầu đặt đơn hàng.

Ngay sau đó, bé gái đặt hai chân ở trên ghế, ôm lấy đầu gối của mình, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Bạch: - Anh sẽ không làm thương tổn tôi, đúng không?

Tiểu Bạch đi về phía trước hai bước, sau đó dừng lại, cúi đầu nhìn xuống, hắn nhìn thấy vị trí bụng dưới của mình bị một con dao găm đâm vào.

Tốc độ rất nhanh.

Không lộ ra khí tức nào.

Cho nên, sau khi cảm nhận được đau đớn, Tô Bạch mới phát hiện ra trên người mình có thêm một con dao găm.

Bé gái chu môi nói:

- Tôi nhìn ra được anh là Vampire, nhưng hãy tha thứ cho tôi, ở Phương Đông, rất hiếm khi nhìn thấy người Phương Đông sẽ đi đổi lấy loại cường hóa thể chất này. Trước kia ở trong phim điện ảnh hoặc phim truyền hình, tôi đã không ít lần nhìn thấy năng lực tự mình khôi phục của Vampire, cho nên hiện tại tôi muốn tận mắt nhìn xem. Mặt khác tôi biết anh sẽ không đồng ý, cho nên trước tiên tôi không nói cho anh biết.

Tô Bạch rút con dao găm ở vị trí bụng dưới của mình ra, vị trí dao găm đâm vào rất chuẩn xác, sẽ không đả thương đến lá lách hoặc một số bộ phận quan trọng, chỉ đơn thuần là để lại vết thương chảy máu, hiển nhiên cô bé nói đúng, cô ta quả thật chỉ đơn thuần muốn xem năng lực khôi phục của Vampire trong phiên bản hiện thực.

- Loại phương thức chào hỏi này, tôi rất không thích.

Tô Bạch ném dao găm xuống mặt đất, nhìn bé gái đang ngồi giả vờ ngây thơ.

Cô bé hơi nghiêng đầu, mang theo gương mặt trẻ con nhìn Tô Bạch:

- Như vậy một người nào đó không mời mà đến, nhân lúc trong nhà của tôi không có ai, lén lút đến nơi này của tôi trộm đồ, đây được tính là xảy ra chuyện gì?

Câu hỏi rất hay, nhưng hiển nhiên bé gái đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của Tô Bạch.

Tô Bạch có chút thương cảm nhìn xung quanh, sau đó rất nghiêm túc nói: - Vì dân trừ hại.

Trước đó quái nhân khoa học lợi dụng phòng thí nghiệm trong căn nhà này, tạo ra thứ thiếu chút nữa đã giết chết Tô Bạch. Sau khi có thời gian, Tô Bạch đến nơi này, cho dù là hủy đi phòng thí nghiệm, hay là lấy đi những thứ bên trong đó, ở trên phương diện nhân quả đều nói thông được.

Bé gái thở dài:

- Tôi cảm thấy mình đánh không lại anh.

Ngay khi bé gái vừa mới nói xong, Tô Bạch bỗng nhiên vươn tay ra, trong nháy mắt, tay trái của hắn đã chuyển sang trạng thái cương thi, trở nên vô cùng cứng rắn, trực tiếp nắm

lấy một mảnh kim loại, mảnh kim loại này vừa mới chuẩn bị lặng yên không một tiếng động đâm vào gáy hắn.

Bé gái nhún vai:

- Xem đi, thời điểm khi ý thức của anh tuyệt đối có cảnh giác, phương thức dùng ý niệm lực để công kích của tôi, về cơ bản không tạo được thương tổn gì đối với anh, vì thế, chúng ta vẫn nên ngồi xuống xuống nói chuyện vui vẻ. Phòng thí nghiệm này là do tôi đầu tư và tài trợ, một số quỷ, thậm chí là một số pháp khí cấp thấp đều là do tôi thông qua diễn đàn thính giả đổi được. Đồng thời, những thứ do phòng thí nghiệm này sản xuất ra được coi như đòn bí mật, giúp tôi tăng thêm khả năng sống sót trong thế giới chuyện xưa.

- Đây là một miếng bánh kem lớn, anh hoàn toàn có thể kiếm được một bát canh, mà không phải đi hủy nó, làm như thế thật sự rất đáng tiếc, không phải ư?

Tô Bạch thật đúng là cảm thấy mâu thuẫn giữa phương thức nói chuyện và vẻ bề ngoài của bé gái, chẳng lẽ nói, bé gái này là Thiên Sơn Đồng Mỗ? Trên thực tế, tuổi tác thực sự lớn hơn bề ngoài của cô ta rất nhiều lần?

- Tôi biết bây giờ trong lòng anh đang suy nghĩ gì, anh đang nghĩ, làm sao anh có thể tin tưởng tôi, làm sao có thể đảm bảo chuyện này vững vàng, thuận lợi tiếp tục tiến hành, suôn sẻ chia của. Đây quả thật là một vấn đề khiến người ta cảm thấy khó xử, bởi vì đây mới chỉ là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, song phương còn chưa quen thuộc.

Bé gái vươn vai một cái, chiếc balo nhỏ của Tô Bạch tự động mở ra, một số chai lọ trong đó lơ lửng giữa không trung.

- Chai màu đỏ là loại thuốc có tính ăn mòn, màu xanh lam là thuốc làm tê liệt linh hồn, màu tím không phải là thuốc, đấy là kíp nổ quỷ hỏa, anh có thể xem nó như một loại thuốc nổ

được cô đọng, ừm, màu tím này hoàn toàn không có tác dụng gì. Dưới tình huống bình thường, phần lớn thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố sẽ không cho phép chúng ta mang chai màu tím vào, bởi vì thứ này không thuộc về phạm trù thuốc, nó xung đột với phần lớn hoàn cảnh thế giới chuyện xưa, có thể mang thứ này vào, còn không bằng làm một đầu đạn hạt nhân nhỏ rồi đưa vào.

Bé gái thuộc như lòng bàn tay, giới thiệu công dụng của những thứ này, lộ rất kiên nhẫn, cũng rất cẩn thận.

Không biết vì sao, nhìn thấy cô bé này, Tô Bạch chợt nhớ đến mập mạp, bàn về bản lĩnh giả heo ăn thịt hổ, hình như mập mạp có chút kém hơn cô bé trước mặt này, dù sao bé gái có gương mặt đáng yêu, luôn có thể trong lúc lơ đãng khiến cho dây thần kinh của người ta buông lỏng.

Vết thương trên bụng của Tô Bạch đã khôi phục, thậm chí ngay cả máu tươi cũng không chảy ra nữa, ánh mắt của bé gái đảo qua nơi đó, sợ hãi thán phục.

- Xem ra đẳng cấp huyết thống Vampire của anh hẳn là rất cao, thật đúng là khiến cho tôi vô cùng ngoài ý muốn, trong vòng tròn thính giả Phương Đông, thế mà cũng có người đem huyết thống Vampire chơi được ở mức cao cấp như thế.

- Tôi gặp được một người cao cấp hơn.

Tô Bạch nói ra, hắn đang nói đến Lan Lâm.

- Là ai?

- Người đó chết rồi.

- Chết rồi?

- Chết như thế nào?

- Tự sát.

Bé gái cầm lấy chén trà, nước trà lạnh, cô bé chỉ uống một ngụm:

- Thật đúng là thú vị, được rồi, hiện tại chúng ta thương lượng cụ thể về quá trình hợp tác đi.

Sau khi nói xong, cô bé đặt chén trà xuống, từ trên ghế đi xuống, sau đó đi vào trong nhà bếp:

- Tôi nhớ trong nhà bếp còn có nước ép xoài mới làm lúc sáng, chúng ta có thể uống một cốc.

Giữa nhà bếp và phòng khách có một cánh cửa thủy tinh. Trong nháy mắt khi cô bé đóng cánh cửa lại, ngay lập tức, toàn bộ phòng khách đều bị bóng đen bao trùm, đây không giống với kết giới, cũng không giống với trận pháp, có chút tương tự như một loại từ trường và năng lực của quỷ hồn biến dị ra một khu vực quỷ dị, hiển nhiên đây là một cái hố khác.

Cô bé mở tủ lạnh trong nhà bếp, lấy cốc nước ép xoài, uống một ngụm, trên mặt mang theo một nụ cười chế nhạo.

- Thật đúng là tuổi còn trẻ, quá ngây thơ, quá nông cạn.

Đúng lúc này, cốc nước ép xoài trên tay của bé gái bị một cái tay khác cầm lấy.

Tô Bạch cũng uống một ngụm, rất ngọt, rất ngon miệng.

- Cô đang nói ai thế?

Tô Bạch nhìn chằm chằm vào bé gái, nói.

Bé gái ngẩn người, vẻ mặt xấu hổ.

Chương 480 Hợp Tác

"Đây là một thứ đồ vật rất không thực dụng do ông ta thiết kế trước đây, lợi dụng từ trường và năng lực đặc biệt của quỷ hồn để tạo ra một khu vực bị che chắn. Trên thực tế, dựa theo cách nói của ông ta, đây hoàn toàn chỉ là việc đánh lừa tất cả cảm giác của người bình thường trong nháy mắt, loại phán đoán sai lầm này cần thời gian nhất định để phân biệt ra được, không có tính sát thương gì."

- Thật ra anh không cần lo lắng về bất kỳ điều gì, nếu anh muốn uống nước ép xoài, tôi sẽ mang ra, anh không cần thiết đi theo tôi vào trong nhà bếp ngay từ lúc đầu như vậy.

Cô bé thờ ơ nói:

- Ở trong mắt tôi, người kia quả thật có không ít quái tài, chẳng qua thứ ở trong phòng khách kia có rất ít tính thực dụng khi đối chiến với thính giả, tôi cảm thấy nó càng thích hợp dùng trong rạp chiếu phim để kiếm tiền hơn.

- Nhìn đi, hiện tại có phải anh đã bắt đầu cảm thấy trong phòng khách dần dần khôi phục lại ánh sáng rồi không?

Cô gái chỉ về phía bên ngoài cánh cửa thủy tinh, quả nhiên, ánh sáng trong phòng khách bắt đầu được chậm rãi khôi phục, đại khái khoảng 10 giây sau, nơi đó lại khôi phục như bình thường.

- Đừng để ý, tôi chỉ muốn cho anh thấy một số phát minh cổ quái mà thôi.

Cô bé cầm cốc nước ép xoài chỉ còn một nửa đi ra khỏi nhà bếp, quay về phòng khách.

Tô Bạch đứng ở trước cô ta.

- Chỉ là đáng tiếc, tôi vẫn luôn rất thưởng thức ông ta, nhưng ông ta lại đột nhiên biến mất một cách không giải thích được, được rồi, hiện tại tôi đột nhiên nhìn thấy anh xuất hiện bên trong căn nhà này, tôi có nên dựa theo mạch suy nghĩ bình thường để suy nghĩ một chút không nhỉ? Ở bên ngoài, ông ta đụng vào anh, sau đó ngu ngốc trêu chọc phải anh, sau cùng bị anh giết chết?

Cô bé lại uống một ngụm nước ép xoài:

- Nhưng tôi rất hiếu kỳ, vì sao anh lại biết được vị trí của nơi này?

Tô Bạch nhìn cô bé, vươn tay ra giữ cô bé lại.

Lúc này, hai chân của cô bé đang lơ lửng giữa không trung, nhanh chóng thoát khỏi bên người Tô Bạch, nhưng vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào.

- Anh cảm thấy tôi phiền, hay là cảm thấy tôi đang suy nghĩ những phương pháp khác đến thử nghiệm, trêu chọc anh?

Tô Bạch không nói chuyện, nhưng cả người hắn đã bắt đầu dần dần hoán đổi sang trạng thái cương thi.

- Đừng mà, anh trở nên cứng rắn như vậy, tôi thật đúng là không có biện pháp nào, làm sao tôi còn khống chế ý niệm lực đi đâm anh được nữa.

Cô gái nũng nịu nói, đồng thời ánh mắt của cô ta bắt đầu nhìn xung quanh.

Cơ thể Tô Bạch trực tiếp xông đến chỗ cô bé.

Cô bé vung tay lên, liên tục ở giữa mình và Tô Bạch ngưng kết ra bảy lớp bình phong vô hình, thế nhưng Tô Bạch cứ thế một hơi, mạnh mẽ chọc thủng sáu cái, chỉ còn lại một lớp bình phong cũng là tràn đầy nguy hiểm.

Trước đó trong số những lời mà cô bé nói, có một vài điều là sự thật. Thực lực của cô ta quả thật kém hơn Tô Bạch không ít, trước đó, sở dĩ cô ta nói nhiều lời như thế, mang nhiều thứ ra giày vò như vậy, trên thực tế, cô ta chỉ đang tranh thủ thời gian, tranh thủ thời gian để cho chính mình suy nghĩ.

Bởi vì không phải là người có thực lực ở tầng trên, cho nên không có tư cách và cơ hội nói chuyện ngang hàng, hợp tác? Tại sao phải hợp tác?

Cô bé biết rất rõ, thứ mà mình có, Tô Bạch cũng có, chính mình có thể ép buộc tên học trò kia tiếp tục làm thí nghiệm, Tô Bạch cũng có thể làm giống như thế, cho dù Tô Bạch có muốn tiếp tục giữ lại phòng thí nghiệm này hay không, hắn đều không cần thiết phải hợp tác với cô ta.

Quan hệ giữa những thính giả thường chính là luật rừng đẫm máu nhất.

"Rầm!"

Một lớp bình phong cuối cùng vỡ vụn, sát khí trên người Tô Bạch khuếch tán ra, đè nén không gian di chuyển của cô bé, ngay cả ý niệm lực cũng rất khó tiếp tục mở rộng.

Đây là bắt ba ba trong rọ!

Mấy ngày qua, Tô Bạch vẫn luôn tiếp xúc và giao thủ với những thính giả có thực lực vượt qua mình, thành thật mà nói, bản thân hắn cũng sắp quên mất một việc, ở trong toàn bộ thính giả, đẳng cấp của hắn không tính là ở tầng dưới cùng, loại cục diện có thể dùng thực lực đè ép tuyệt đối người khác như thế này, quả thật có chút mới mẻ.

Trong tay cô bé xuất hiện một loạt ngân châm, trên ngân châm có lóe lên tia sáng đặc biệt. Ngay sau đó, một loạt ngân châm trực tiếp đâm về phía Tô Bạch, sau khi những ngân châm này được bắn ra ngoài liền trực tiếp hóa thành khói đen,

giống như là biến mất, nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả đều đâm vào trên người Tô Bạch. Nhất là ở vị trí hai tay của Tô Bạch càng thêm nghiêm trọng.

Loại ngân châm này có thể tiên tán ra, sau đó lại lấy một loại phương thức ngoài dự liệu, một lần nữa ngưng tụ lại, chỉ có cường hóa giả ý niệm lực mới có thể sử dụng loại vũ khí này.

Chẳng qua, loại thương thế này đối với Tô Bạch mà nói, nói thật lòng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, hắn nhanh chóng kẹp chặt những bắp thịt, đem tất cả những ngân châm này đều không chế ở trên người mình, không để cô bé một lần nữa thu hồi, ngược lại, hắn càng tiến đến gần cô ta hơn.

Giờ phút này, khoảng cách giữa Tô Bạch và bé gái chỉ còn chưa đến nửa mét.

Trước ngực cô bé xuất hiện một chuỗi mã não, mã não hóa thành một lớp bình phong màu xanh biếc, bao bọc cô bé trong đó. Loại pháp khí có tính phòng thủ trong thời gian ngắn này rất phổ biến, Tô Bạch xem như được kiến thức không ít. Ngay lập tức, hắn không tiếp tục cậy mạnh đi chọc thủng, mà chính là trực tiếp lấy địa ngục hỏa shotgun, hai họng súng gần như trực tiếp chống đỡ lên lớp bình phong.

(Agat hay đá mã não, là một biến thể dạng vi kết tinh của thạch anh.)

Hai tay đồng thời bóp lấy cò súng.

Đoàng!

Một âm thanh trầm muộn vang lên, chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy trong lỗ tai ong ong, trong nháy mắt, lớp bình phong kia sụp đổ, cô gái phun ra một ngụm máu tươi, đập thẳng vào vách tường, đồng thời chậm rãi rơi xuống, để lại trên vách tường một vũng máu, nhìn rất đáng sợ và chật vật.

Tô Bạch cũng chậm rãi đứng vững trên mặt đất, không tiếp tục hạ sát thủ, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm cô bé này.

Vốn dĩ trên người cô gái này mặc một chiếc váy màu đỏ, vào lúc này đã trở nên rách nát, ban đầu là một loli đáng yêu như búp bê, bây giờ nhìn lại giống như con búp bê rách.

- Đến đi, làm sao không trực tiếp giết tôi?

Bé gái mang theo ý tứ khiêu khích nhìn Tô Bạch, giống như không hề hay biết, trong khoảnh khắc vừa giao thủ ngắn ngủi, chính mình đã hoàn toàn thất bại.

Tô Bạch xoay người, nhìn về phía cửa phòng thí nghiệm.

Vào lúc này, cửa chậm rãi mở ra, hai cánh cửa đồng thời mở ra, một cái là trong phòng ngủ có chứa hơn 30 bộ da người, những bộ da người này, hẳn không phải do cô bé tự tay giết, cô ta sẽ không ngu ngốc đến mức đi giết người lấy da, trêu chọc nhiều nhân quả như thế, hẳn là thông qua con đường khác, từ trên thân người đã chết lột xuống.

Hiện tại những bộ da người này đang bay ra ngoài, một số bộ da người vẫn còn giữ được tóc, một số thì không giữ được chút nào. Cùng lúc đó, phía dưới da người giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Ngọn lửa này không phải thật sự đốt cháy bộ da người mà chính là để tạo nên một bầu không khí trở nên quỷ dị.

Chương 481 Ngoài Ý Muốn, Vẻ Đẹp Chỉ Có Ba Giây

Dùng ánh mắt thường cũng có thể nhìn thấy được những bộ da người này đang không ngừng vặn vẹo, theo thời gian dần trôi qua, trên những bộ da người này xuất hiện từng bộ quần áo, những trang phục này hoặc là gia đinh, hoặc là cô dâu, hoặc là quan viên, tôi tớ, tất cả đều là trang phục của Hong Kong ở cuối thế kỷ trước, hơn ba mươi bộ da người nhẹ nhàng bay lơ lửng ở bốn xung quanh, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Ở một cánh cửa khác, trong tay người đàn ông nhếch nhác cầm một cái đầu lâu, trên đó được khảm rất nhiều thứ, có phù văn và bảo thạch, ly kỳ nhất chính là, trên đầu lâu kia còn một dây anten.

Loại cảm giác này rất không hài hòa.

Những bộ da người này đang bị điều khiển từ xa giống như những chiếc xe ô tô đồ chơi điều khiển từ xa vậy.

Khóe miệng cô gái không ngừng tràn ra máu tươi, nhưng cô ta vẫn gắng gượng chậm rãi đứng lên:

- Thứ này tôi vẫn luôn không mang vào thế giới chuyện xưa, cho nên chính tôi cũng cảm thấy nó rất vô dụng, rất gân gà. Bởi vì trong thế giới hiện thực, tôi rất ít khi đi trêu chọc thính giả khác, dĩ nhiên không cần dùng đến. Chẳng qua hiện tại rất tốt, tôi có thể để cho anh dùng nó.

- Trong căn phòng này không có lắp camera, nhưng nơi này có rất nhiều ánh mắt, những con mắt quỷ này, có đôi khi còn

đáng tin tưởng hơn cả camera, cho nên trước khi chúng tôi vào nhà, chúng tôi đã biết trong nhà có khách không mời mà đến.

(Gân gà: ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì)

Tô Bạch bị một đám da người quấn lấy, quả thật không cảm thấy bao nhiêu sợ hãi, ngay cả huyết thi còn gặp mấy lần, tất cả những thứ trước mắt, chỉ là tiểu vu kiến đại vu (thân quạ sao dám bì với công / múa rìu qua mắt thợ.)

Chẳng qua Tô Bạch cũng không phủ nhận đám da người này khó chơi, bởi vì từ sau khi đi ra, quỹ tích vận hành của những bộ da người này, thế mà lại hoàn toàn dựa theo "vũ bộ" để đi, loại bộ pháp, tiết tấu này, trước kia mập mạp đã từng biểu diễn qua cho Tô Bạch xem, về cơ bản bộ pháp mà mập mạp dùng để triệu hoán lôi kiếp cũng có bóng dáng vũ bộ trong đó. Nhưng chân chính vũ bộ chỉ tồn tại ở trong điển tích cổ xưa, ngay cả khi con người có được cũng rất ít người có thể đi được như thế.

Nhưng tất cả những thứ này, sau khi bị hệ thống điện tử khống chế đã thực hiện được một cách hoàn mỹ, mang theo khí tức quỷ dị, nói cách khác, hiện tại Tô Bạch đang hoàn toàn bị vây trong trận pháp này. Bản thân Tô Bạch có chút muốn cười, thật đúng là không thể không khâm phục quái nhân khoa học kia, ông ta mân mê làm ra những thứ đồ vật được kết hợp từ Đông, Tây. Cùng lúc đó, Tô Bạch cảm giác được lực lượng trong cơ thể mình đang không ngừng bị rút ra ngoài, tốc độ rất nhanh.

- Hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu một dự án kết hợp linh hồn. Trên thực tế, dự án này đã sớm đi vào quỹ đạo chính, đương nhiên không phải do tên học việc nửa vời làm ra, mà chính là người trước đó bị anh giết hoàn thành, nhưng cái khác không thiếu, chỉ thiếu một linh hồn đủ mạnh, đối với tôi mà

nói, vong hồn bình thường không có ý nghĩa gì, cho nên tôi vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một cơ hội, rất cảm ơn anh, anh đã cho tôi cơ hội lần này.

- Trận pháp này không ngừng làm tiêu hao và tra tấn anh, chờ đến khi anh rơi vào hấp hối, tôi sẽ rút linh hồn của anh, xóa sạch đi ý thức của anh, để anh bị nhận định là tử vong, anh yên tâm đi, tôi sẽ không cho anh có được cơ hội mượn việc đi vào thế giới chuyện xưa để thoát khỏi khốn cảnh đâu.

- À, đúng rồi, quên nói cho anh, nguồn năng lượng của trận pháp này là điện, anh có thể cầu nguyện mất điện, nhưng bên trong nhà chúng tôi có chuẩn bị máy phát điện.

Cách những bộ da người, cô gái nhìn Tô Bạch, trong mắt không chút nào che giấu cuồng nhiệt.

- Nếu dự án kết hợp linh hồn này quả thật có thể vì sự cống hiến của anh mà thành công, nó tương đương với việc, tôi có thể đi đường tắt lấy được vật bản mệnh, tôi không còn là người thuộc về tầng lớp này nữa.

Tô Bạch giơ địa ngục hỏa shotgun trong tay mình lên, hướng về phía cô bé.

Cô bé không có tránh né, bởi vì cô ta rất tự tin, trận pháp này đủ để ngăn cản sự công kích từ vũ khí sắc bén của Tô Bạch.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên.

Trước ngực cô bé bị thủng một lỗ lớn, cả người cô ta giống như một con diều đứt dây, rơi xuống mặt đất, nằm ở dưới đất, cô ta không chết, còn đang không ngừng chảy máu, không ngừng run rẩy, vẻ mặt không dám tin.

Chính bản thân Tô Bạch cũng có chút ngạc nhiên.

Đầu tiên, hắn nhìn thoáng qua khẩu súng trong tay mình.

Sau đó xoay người, nhìn về phía sau mình…

Cô bé ngã vào trong vũng máu, máu tươi không ngừng chảy ra, nhưng bởi vì cô ta có thân phận là thính giả, cơ thể trải qua rất nhiều lần cường hóa, cho nên cô ta còn chưa chết, còn có thể tiếp tục cứng rắn chống đỡ được.

Chỉ là cô ta đã đánh mất tất cả năng lực hành động, càng đừng nói đến phản kích và phản kháng, dù sao, khi một thính giả không hề có phòng ngự, trực tiếp đối mặt với lực sát thương đến từ địa ngục hỏa shotgun, cả thể xác và linh hồn đều bị thương tổn nghiêm trọng.

Xung quanh, những bộ da người vẫn đang không ngừng di chuyển tạo thành trận pháp vũ bộ, mang theo một loại hơi thở cao thâm huyền ảo.

Mập mạp đã từng nói qua với Tô Bạch, vũ bộ là thứ huyền diệu nhất trong trời đất, trừ khi quả thật là người có thiên tư đạt trên trời, nếu không, thật sự vô cùng khó lòng hoàn thành xong được vũ bộ một cách hoàn mỹ, hiện tại cho dù là đạo gia hay là phật môn đều có những bộ pháp được sửa đổi dựa trên vũ bộ, tương đương với một phiên bản đơn giản hóa mà thôi.

Thế nhưng, việc lợi dụng khoa học kỹ thuật hiện đại để lập trình, điều khiển từ xa, khiến cho vũ bộ ở trên những bộ da người này có thể đạt được một loại thể hiện gần như hoàn chỉnh. Tô Bạch không cho rằng địa ngục hỏa shotgun của hắn có uy lực cường đại đến mức độ, một phát có thể phá giải được trận pháp kia.

Người đàn ông trẻ tuổi với dáng vẻ nhếch nhác vẫn đang tựa mình trên khung cửa phòng, anh ta nhìn thoáng qua Tô Bạch, rồi lại nhìn về phía cô gái đang ngã trong vũng máu, cười nói với Tô Bạch:

- Người anh em, có thuốc lá không? Ở trên người anh, tôi ngửi thấy được mùi thuốc lá.

Sau khi nói xong, anh ta chủ động gảy một hạt châu trên xương đầu lâu, những bộ da người kia lập tức thu liễm hơi thở trên người, từng bước, từng bước, chậm rãi bay về căn phòng ngủ lúc đầu của bọn chúng.

Tô Bạch lấy thuốc lá từ trong túi ra, ném cho đối phương một điếu.

Người thanh niên có dáng vẻ nhếch nhác kia nhận lấy điếu thuốc lá, kẹp ở trên lỗ tai mình, đem chiếc đầu lâu có công dụng gần như chiếc điều khiển từ xa, tùy ý đặt ở trên ghế sofa trong phòng khách, sau đó dường như anh ta muốn đến gần cô bé kia, lại có chút không dám.

(Vũ bộ/Vũ bước: Theo như baidu thì đó là một loại bộ pháp di chuyển, thường được các đạo sĩ dùng trong nghi lễ của mình, tương truyền là do Hạng Vũ sáng tạo ra, cho nên gọi là Vũ bộ, bởi vì bộ pháp dựa theo sắp xếp của Thất Tinh Bắc Đẩu để di chuyển, giống như bước trên sao, cho nên gọi là Bước Bộ Cương.)

Chương 482 Dung Hợp Linh Hồn

“Tôi có thể chắc chắn, hiện tại cô ta không có năng lực thương tổn được anh, thậm chí, hiện tại ngay cả năng lực giết chết một con kiến, cô ta cũng không có.”

Tô Bạch nói với người đàn ông trẻ nhếch nhác kia.

Lúc này người đàn ông trẻ nhếch nhác mới yên lòng, anh ta ngồi xổm xuống bên người cô bé, mang theo vẻ mặt nghiền ngẫm và nụ cười cẩn thận nhìn chằm chằm cô ta.

Khóe miệng cô bé vẫn đang không ngừng tràn ra máu tươi, trong mắt cô ta tràn đầy khiếp sợ và phẫn nộ. Cô ta rõ ràng, cho dù chính mình đánh không lại được Tô Bạch, nhưng ít ra có thể ở trước khi Tô Bạch giết chết mình, cắn được một miếng thịt từ trên người Tô Bạch xuống, khiến cho Tô Bạch không được dễ chịu như vậy, thế nhưng, bây giờ bản thân cô ta cứ như thế nhẹ nhàng bị một phát súng bắn cho thành cái dạng này, tất cả đều do đối tác trước mặt cô ta ban tặng.

- Tôi đã nói với cô rồi, cô phải hiểu được tôn trọng tôi.

Người đàn ông trẻ nhếch nhác rất nghiêm túc nhìn cô bé đang có hơi thở mong manh nằm trên mặt đất, nói:

- Đây chính là kết quả khi cô không tôn trọng tôi, thật ra kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn, giống như cô vậy.

Người đàn ông trẻ nhếch nhác nhìn Tô Bạch:

- Có phải anh cảm thấy có chút không hiểu?

Tô Bạch khẽ gật đầu, lại lắc đầu.

Người đàn ông trẻ nhếch nhác buồn bực nói:

- Không phải là nên rất khó lý giải sao, xem ra anh hiểu được?

- Tôi hiểu được tâm tư của anh.

Tô Bạch nói.

Bởi vì một nguyên nhân như thế, ở một thời điểm quan trọng lại cứ như vậy phản bội, quả thật rất thần kinh, rất khó có thể lý giải được, nhưng Tô Bạch lại có thể lý giải được, bởi vì bản thân hắn cũng đồng cảm, trước kia, chính bản thân hắn cũng thường xuyên không khống chế được chính mình, đi lật bàn như vậy. Khi đó trong đầu Tô Bạch đã không còn có bao nhiêu quan hệ lợi ích và tính toán, chỉ theo bản tính của mình, tùy ý làm việc.

- Hiện tại vẫn còn tốt, anh mạnh hơn cô ta, anh nhất định có thể lấy được nhiều tư nguyên hơn cô ta, cô ta không tôn trọng tôi, khiến cho tôi rất phản cảm, cho nên, tôi cảm thấy việc đổi một người đầu tư khác là một lựa chọn càng thích hợp với mình hơn.

Người đàn ông trẻ nhếch nhác nói ra suy nghĩ trong lòng mình, rất đơn giản, cũng rất thuần túy, khiến cho người ta không còn lời nào để nói.

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười:

- Vì sao anh lại cho rằng tôi sẽ hợp tác với anh, mà không phải trực tiếp đem nơi này phá hủy đi, hơn nữa, chủ nhân cũ của nơi này, cũng chính là chủ nhân cũ của anh, thế nhưng bị chính tay tôi giết chết.

- Trên thực tế, chuyện này tôi vẫn phải cảm ơn anh.

Người đàn ông nhếch nhác rất thờ ơ lắc đầu:

- Anh biết không, lúc ông ta còn ở nơi này, tôi căn bản không có tư cách tiếp xúc đến những kỹ thuật và thông tin cốt lõi, đối với một nhà nghiên cứu khoa học, anh biết nó có bao nhiêu tra tấn không?

Người đàn ông trẻ nhếch nhác chỉ vào đầu của mình:

- Rất muốn biết, rất tò mò, rõ ràng là một chuyện thần kỳ và kích động như thế ở ngay trước mặt mình, nhưng tôi lại không cách nào chạm đến, đây thật sự là một loại giày vò, khiến cho cả ngày lẫn đêm tôi đều phải chịu tra tấn, cho nên, khi tôi ở căn phòng bên cạnh, vừa chuẩn bị mở trận pháp, vừa nghe hai người nói chuyện, lúc nghe được cô ta nói anh chính là người đã giết chết chủ nhân cũ của tôi, tôi thật cao hứng, thiếu chút nữa đã không nhịn được đi ra hôn lên mặt anh một cái.

Tô Bạch nhìn dáng vẻ của người đàn ông trẻ nhếch nhác, khóe miệng không khỏi hơi giương lên.

- Về phần những chuyện khác, tùy tiện đi, tôi chỉ có thể nói, cho tôi một khoảng thời gian, tôi tiêu hóa những kỹ thuật đó, chủ nhân cũ của tôi có thể tạo ra những sản phẩm gì, tôi cũng có thể làm được như thế, hơn nữa nhất nhiều thứ của ông ta đều là do tâm huyết và gợi ý của tôi, tôi tin tưởng chính mình có thể làm tốt hơn ông ta. Ít nhất trước mắt, những lọ thuốc trong balo của anh kia, hiện tại tôi có năng lực sản xuất hàng loạt, đương nhiên, điều kiện kiên quyết là anh cần cung cấp tư nguyên cho tôi.

Tô Bạch không có vội vã trả lời, hắn chỉ vào người đang nằm trên mặt đất kia:

- Trước đó cô ta nhắc đến việc kết hợp linh hồn là gì?

- Một hạng mục kỹ thuật đã chín muồi, là thứ mà trước đó cô ta rất khao khát. Trên lý luận mà nói, chính là cần ngưng tụ

ra một linh hồn mạnh mẽ đến một mức độ nhất định, hủy đi tất cả tạp chất, sau đó cấy nó vào trong cơ thể của mình, như thế chẳng khác nào việc anh có một linh hồn dự phòng, đương nhiên nếu là lốp xe dự phòng, hiệu quả chắc chắn không tốt như nguyên bản, hơn nữa nó chỉ có thể dùng như một vật chứa đựng năng lượng linh hồn, không cách nào có được nhiều công hiệu hơn, giống như việc anh có thêm một bao tinh hoàn, có thể chứa thêm rất nhiều tinh trùng.

Tô Bạch sờ lên cằm của mình, nói như thế, những tên gia hỏa dung hợp vũ khí bản mệnh, thật ra mục đích cũng gần giống như thế, mượn cơ hội dung hợp vũ khí bản mệnh vào trong cơ thể của mình, chẳng khác gì là ở trong cơ thể của mình lại có thêm một linh hồn, khiến cho thực lực của bản thân đạt được một loại đột phá cấp bậc. Nguyên lý giống nhau, đó chính là cưỡng ép một sự thay đổi về số lượng để tạo thành một sự thay đổi về chất.

Mà loại phương thức kết hợp linh hồn này, hiệu quả của nó chắc chắn không thể nào sánh bằng phương pháp truyền thống như dung hợp vũ khí bản mệnh, hoặc nói đúng hơn là phương thức chính thống, nhưng nó quả thật có thể đưa đến đồng dạng hiệu quả.

Thử nghĩ một chút, nếu như trước đó cô bé này có thể kết hợp với một linh hồn, như thế, ý niệm lực của cô ta sẽ được tăng lên 60 – 80%.

Mà loại tăng lên này không đơn giản chỉ là làm tăng lực chiến đấu ở mức ngang nhau, hiệu quả khi ý niệm lực của cô ta được kích phát ra, đoán chừng có thể vì thế mà tăng lên gấp hai gấp ba. Dù sao chính là những kỹ năng mà trước đó cô ta không sử dụng được, lúc này cũng có thể sử dụng được, đồng thời còn kích phát ra được loại pháp khí mà trước đó cô ta không thể nào kích phát ra, lực chiến đấu dĩ nhiên sẽ được

tăng cường rất nhiều. Tô Bạch thật đúng là không thể dễ dàng ngăn chặn lại cô ta giống như trước đó, không bị đối phương ép đến sít sao đã xem như là may mắn.

- Sao nào, hai người hẳn là cùng một loại người, đúng không? Ha ha, anh yên tâm, đối với thân phận của hai người, tôi không có hứng thú, cũng không dám can đảm có hứng thú. Trước đó, tôi biết rõ ràng chủ nhân cũ của tôi, ông ta đang lén lút điều tra thân phận của cô ta, hơn nữa lúc ông ta sắp phát hiện ra điều mang tính đột phá, chẳng hiểu tại sao ông ta lại đụng vào anh, sau đó bị anh giết chết. Các người hẳn là một tổ chức, mọi thứ liên quan đến tổ chức của các người đều được bảo mật nghiêm ngặt, tôi rất hiểu chừng mực, sẽ không tự mình đi tìm đường chết, thứ mà tôi muốn chỉ đơn giản là có đầy đủ tư nguyên và sự ủng hộ để tiếp tục nghiên cứu những thứ này.

Chương 483 Lại Là Não

Trước đó quái nhân khoa học chết, bây giờ nhìn lại, hẳn là do nguyên nhân này, ông ta đang điều tra Phát Thanh Khủng Bố, cho nên Phát Thanh Khủng Bố phát động nhiệm vụ hiện thực cho Hoắc Khôn, Tô Bạch theo chân người da đen kia đi tìm bé trai mặc váy đỏ. Sau cùng, quái nhân khoa học kia chết, chỉ là thính giả người da đen kia cũng bỏ mình ở nơi đó, quả thật có chút ngoài ý muốn, có lẽ, chính bản thân Phát Thanh Khủng Bố cũng không dự liệu được điều này.

- Đối với việc kết hợp linh hồn kia, tôi không có hứng thú lắm.

Tô Bạch nói, hoặc là không muốn, hoặc là phải có được thứ tốt nhất, Tô Bạch không muốn một thứ hàng dởm kết hợp với mình.

- Chẳng qua, tôi lại cảm thấy rất hứng thú với nghiên cứu này, anh có thể tiếp tục nghiên cứu qua một chút.

Chính mình không cần, sau này cũng có thể đem ra cho người khác dùng, xem như là một loại trao đổi lợi ích.

- Chậc chậc, không phải nguyên liệu đang ở ngay đây sao, trước đó cô ta muốn có linh hồn của anh, bây giờ anh hoàn toàn có thể dùng linh hồn của cô ta, đúng rồi, anh có bản lĩnh rút linh hồn ra không?

Người đàn ông nhếch nhác rót một cốc nước.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tôi không am hiểu về phương diện này.

Quả thật, tuy bởi vì trải qua một số kỳ ngộ, bản thân phương diện linh hồn của Tô Bạch rất mạnh, nhưng đối với loại chuyện làm như thế nào để khống chế, rút ra một linh hồn, hắn quả thật không quá hiểu rõ, loại việc này mập mạp và hòa thượng là người am hiểu nhất.

- Chuyện này không quan trọng, cô ta cũng không am hiểu, chủ nhân cũ của tôi có chế tạo ra một chiếc máy, đúng lúc có thể làm loại chuyện này, chỉ là bây giờ anh không có ý định dùng, trước tiên chúng ta cần phải nghĩ biện pháp lấy linh hồn của cô ta ra và giữ gìn nó.

Sau khi nói xong, người đàn ông trẻ nhếch nhác đi trở về phòng thí nghiệm, ngay sau đó, anh ta nhanh chóng từ bên trong khiêng ra một cái hộp, anh ta để chiếc hộp ở bên cạnh cô bé, sau đó mở hộp ra và bắt đầu lắp đặt thiết bị, thiết bị này giống như là thứ trong lò mổ hay dùng, thế nhưng có không ít thứ đồ vật cao cấp, khiến trong lúc nhất thời, Tô Bạch cũng có chút không rõ, có lẽ đây chính là cái gọi thuật nghiệp hữu chuyên công (Ai cũng có chuyên môn của mình).

Người đàn ông nhếch nhác đem một thứ giống như một chiếc lồng, chụp lên đầu cô bé, trước ngực cô bé không ngừng chập trùng, trên mặt xuất hiện một vẻ cầu xin.

Nhưng người đàn ông nhếch nhác kia hồn nhiên không chút để ý, Tô Bạch dĩ nhiên cũng không có khả năng vào giờ phút này lại sinh ra lòng trắc ẩn gì đó.

Sau khi chuẩn bị xong, người đàn ông nhếch nhác đem một chiếc chậu thủy tinh hình tròn, bên trong trống không, giống như loại dùng để nuôi cá, đổ vào trong đó một chút chất lỏng màu xanh lam:

- Đây là dịch nuôi cấy, thứ này chỉ cần bỏ tiền ra liền có thể mua được trên thị trường.

Sau khi nói xong, người đàn ông nhếch nhác ấn xuống một cái nút.

Vù vù vù!

Tiếng máy móc bắt đầu vận hành.

Răng rắc…

Đầu của cô bé bị mở ra, sau đó một thứ trắng toát bị rút ra ngoài, ngay sau đó, người đàn ông nhếch nhác kia đem thứ đó bỏ vào trong chậu thủy tinh.

Một bộ não của con người trôi nổi trong đó.

- Nếu là người bình thường, bọn họ sẽ không thể chịu đựng được việc này, căn bản là không duy trì được hoạt động của đại não. Nhưng các người không phải người bình thường, cho nên có thể làm như vậy.

Người đàn ông nhếch nhác rất tự đắc lẩm bẩm một mình.

Anh ta hồn nhiên không phát giác ra được, khi Tô Bạch nhìn thấy bộ não kia, hắn bỗng nhiên nhíu mày lại.

- Đúng rồi, anh có biết định nghĩa thực sự về cái chết của một người là gì không?

Lúc này, người đàn ông nhếch nhác đột nhiên hỏi.

- Cái gì?

Tô Bạch vừa mới thoáng có chút thất thần, không nghe rõ người đàn ông nhếch nhác hỏi cái gì.

Người đàn ông nhếch nhác còn cho rằng Tô Bạch đang trực tiếp hỏi anh ta, nói tiếp chủ đề mà anh ta vừa nhắc đến. Anh ta rất đắc ý cười, đứng thẳng người lên, mở chiếc tủ giày được đặt ở sau cánh cửa, trong tủ giày lại có rất nhiều sách, có sách nước ngoài, đồng thời cũng có sách được dịch ra tiếng trung.

- Đây là sách y học, tâm lý học, thậm chí là thần học, tất cả đều là những cuốn sách thảo luận về định nghĩa của cái chết.

Người đàn ông nhếch nhác lấy ra mấy cuốn sách ném xuống mặt đất, anh ta chỉ tay lên những cuốn sách này rồi nói:

- Chủ nhân cũ của tôi là một thiên tài, điểm này tôi thừa nhận, nhưng tôi không cho rằng ông ta là một nhà tư tưởng, ông ta sẽ không vô duyên vô cớ lãng phí thời gian của mình để suy nghĩ về những điều hư vô mờ mịt, cho nên, những thứ này nhất định là hữu dụng với ông ta.

- Tôi có một thói quen tốt, đó chính là chủ nhân cũ của tôi đọc quyển sách gì, tôi cũng sẽ đọc quyển sách đó, bởi vì tôi vẫn luôn cảm thấy có một ngày nào đó, bản thân tôi sẽ trở nên siêu việt hơn ông ta, bây giờ điều tôi có thể làm chính là cố gắng bước từng bước về phía trước, đi qua vị trí của ông ta, cố gắng không để cho mình bị xóa bỏ.

- Có ba định nghĩa về cái chết: Chết lâm sàng, chết sinh học và chết não.

- Chết lâm sàng là khi bác sĩ căn cứ vào các dấu hiệu sinh tồn lâm sàng của bệnh nhân, khi ý thức của bệnh nhân hoàn toàn mất đi, hô hấp, nhịp tim hoàn toàn dừng lại, huyết áp liên tục là 0, sau khi trải qua một thời gian ngắn cứu chữa, các chỉ số trên vẫn không thể khôi phục, đồng tử phóng đại, có thể gọi đây là chết lâm sàng. Đây cũng chính là chết về mặt pháp luật.

- Còn chết sinh học là dựa trên cơ sở của chết lâm sàng, tất cả các chức năng của mọi tế bào trên cơ thể đều đình chỉ hoạt động.

- Một loại khác chính là chết não, chết não là nói đến tiêu chí để tuyên bố cái chết dựa trên thân não hoặc là hệ thống thần kinh trung khu vĩnh viễn mất đi chức năng. Bệnh nhân có chướng ngại về ý thức nghiêm trọng trong thời gian dài, tất cả

phản xạ sinh lý đều biến mất, sóng điện não là đường thẳng tắp, nhưng người bệnh vẫn giữ được hô hấp, nhịp tim và một huyết áp ở mức độ nhất định nhờ các thiết bị hỗ trợ sự sống, lúc này có thể khẳng định là chết não. Chết não khác với "người thực vật", ở người thực vật, não vẫn có chức năng bình thường, người bệnh hôn mê là do vỏ đại não bị thương tổn nghiêm trọng hoặc là đột nhiên rơi vào trạng thái ức chế đột ngột, bệnh nhân có thể tự chủ về hô hấp, tim đập, thân não có phản ứng, còn chết não thì không tự chủ được hô hấp, điều này là vĩnh viễn, không thể đảo ngược.

Người đàn ông nhếch nhác không ngừng lẩm bẩm, giống như đắm chìm trong suy nghĩ của mình, còn Tô Bạch thì có một chút lo sợ, bất an. Bất an của hắn không phải đến từ nội dung người đàn ông nhếch nhác kia lẩm bẩm, hắn ngồi xổm xuống trước chiếc chậu thủy tinh kia, nhìn bộ não trong đó. Trong lúc nhất thời, một loại suy nghĩ nào đó giống như ngọn lửa đang không ngừng tán loạn trong đầu hắn.

- Các người…

Người đàn ông nhếch nhác thấy Tô Bạch không nghe mình nói chuyện, có chút bất mãn nói:

- Có phải các người đều không thể tự mình khống chế cái chết?

Chương 484 Rốt Cuộc Tôi Là Ai

Tô Bạch nghe thấy vấn đề này, hắn hơi nhíu mày, sau đó lại khẽ gật đầu. Đối với thính giả mà nói, nếu như không chết trong thế giới hiện thực thì nhất định phải tiếp nhận triệu hoán từ Phát Thanh Khủng Bố để đi đến thế giới chuyện xưa.

- Như vậy, chính là nó.

Người đàn ông nhếch nhác đứng dậy, đi trở về phòng thí nghiệm, đại khái sau khoảng mười lăm phút đồng hồ, anh ta đi ra, trong tay cầm một đống thuốc.

- Thực tế bên trong não của cô ta vẫn còn lưu giữ tương đối đầy đủ trí nhớ, cho nên từ một mức độ nào đó mà nói, cô ta không được tính là đã chết, bởi vì linh hồn của cô ta, tinh thần của cô ta vẫn còn ở nơi đó.

- Ý nghĩa tồn tại của một con người, phương tiện truyền đạt lớn nhất, thật ra chính là trí nhớ.

- Trong đầu của tôi vẫn luôn có một loại ý nghĩ vĩnh sinh (bất tử), loại ý nghĩ vĩnh sinh này càng dễ dàng thực hiện hơn so với tâm tư vĩnh sinh của quần chúng hiện nay.

Lúc này, cuối cùng Tô Bạch cũng từ trong suy nghĩ phức tạp của mình đi ra ngoài, trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn về phía người đàn ông nhếch nhác:

- Anh là một… Nhà khoa học, nhưng bây giờ nhìn lại, anh giống như là một nhà triết học.

- Thế giới quan là hệ thống những nguyên tắc, quan điểm, niềm tin, khái niệm, biểu tượng về toàn bộ thế giới (vũ trụ), phương pháp luận giúp cho con người ta nhận biết về thế giới, thay đổi thế giới, phương thức căn bản nhất chính là tư duy và tư duy lý niệm. Những thí nghiệm do tôi và chủ nhân cũ làm đều là những thứ xưa nay chưa từng có, lấy phương pháp luận và thế giới quan của chúng ta để nhìn nhận, nhất định phải cao siêu hơn, nếu không, còn nghiên cứu cái rắm.

- Thật ra, trí nhớ là chìa khóa quan trọng cho sự vĩnh sinh của một con người, thử nghĩ mà xem, nếu như trí nhớ của con người có thể được lưu trữ lại giống như một chiếc USB, sau khi một sinh vật thể tử vong, liền cắm vào bên trong một sinh vật thể khác tinh khiết như trang giấy trắng, tiến hành copy và phục chế lại phần trí nhớ đó.

- Người mới và người cũ.

- Anh nói xem, bọn họ có khác nhau không? Nhất là khi điều kiện tiên quyết là chính bản thân bọn họ cũng không biết mình đã bị thay thế thân thể, như thế có khác nhau không?

- Trí nhớ giống nhau như đúc, tính cách giống nhau như đúc, ý thức giống nhau như đúc, các quan điểm về cuộc sống, xã hội cũng giống nhau, hoàn toàn là giống nhau đúc, thế nhưng gien của bọn họ là khác biệt, các dấu hiệu quan trọng gắn liền với tính mạng bọn họ như vân tay, nhóm máu lại đều khác biệt.

- Tiếp tục.

Tô Bạch có hứng thú nghe.

- Trước đó, cô ta đã nói qua với tôi, làm sao có thể lợi dụng được linh hồn của một người khi mà điều kiện kiên quyết là người kia đã được xác nhận chết, thật ra đây cũng chính là chỗ khó nhất trong việc kết hợp linh hồn.

- Bởi vì nhóm người các anh, sinh tử không phải do các anh đến quyết định, hẳn là do một tổ chức khác, hoặc một người khác đến quyết định, thứ chúng tôi cần làm, chính là làm như thế nào để với điều kiện kiên quyết người kia bị phán định tử vong, nhưng vẫn có thể giữ lại tối đa những thứ sẵn có.

Lúc này, Tô Bạch hoàn toàn nghĩ thông suốt, nói:

- Phá hủy trí nhớ?

- Đúng, chính là phá hủy trí nhớ, xóa trí nhớ của cô ta đi, để cô ta quên đi những gì mình đã trải qua, quên đi chính mình là ai, quên đi những trải nghiệm của mình, quên đi rất nhiều rất nhiều thứ, điều đó có thể khiến cho tính cách của cô ta thay đổi, thay đổi bất kỳ giá trị quan nào của cô ta, cô ta đã không còn là bản thân mình như lúc ban đầu, cô ta của lúc đầu, thật ra đã chết rồi.

Người đàn ông nhếch nhác vừa nói, vừa bắt đầu điều phối thuốc trong tay.

- Tôi muốn đem những thứ thuốc này thêm vào trong bể cá kia, nhưng tôi cần có sự giúp đỡ của anh, loại phương pháp này của tôi chỉ giải quyết được phần ngọn, không giải quyết được phần gốc, chính là phá hỏng dây thần kinh trên não bộ của cô ta, chính là loại phá hỏng về mặt vật lý, nhưng linh hồn và tinh thần có thuộc tính tồn tại không xác định, vượt ra ngoài quy tắc vật lý và định nghĩa vật lý học.

- Lấy một ví dụ, bây giờ giống như hai người chúng ta kết phường đi cướp bóc, tôi phụ trách làm nổ tung tường bao và cổng của ngôi nhà, phá hủy đi tất cả hệ thống bảo an trong nhà cô ta, còn anh, anh phụ trách đi vào trong giết người, hiểu rồi chứ?

Tô Bạch gật đầu: - Nhưng sao anh phải nóng lòng như thế?

- Bệnh chung.

Người đàn ông nhếch nhác hít sâu một hơi, giống như lúc này, anh ta thay đổi, trở nên khẩn trương hơn.

- Tôi không dám giống như chủ nhân cũ đi điều tra tổ chức của các người, nhưng chuyện có thể lừa gạt qua phán đoán và nhận thức của sự tồn tại đó khiến cho trong lòng tôi cảm thấy hưng phấn và tự hào.

- Trong mắt người bình thường, các người và thần có chỗ nào khác nhau chứ? Mà sự tồn tại kia là gì? Zeus? Thượng Đế? Hay là ngọc hoàng đại đế?

- Chỉ nghĩ như thế thôi đã khiến cho người ta không thể kiềm chế được bản thân.

- Được rồi – Tô Bạch lắc đầu, có lẽ chỉ những loại người có tính cách "điên" như thế này mới chân chính sáng tạo ra được một loại… Khoa học mới, ừm, tạm thời gọi nó là khoa học.

- Được rồi, tôi đã đổ thuốc vào trong bể cá, đồng thời kết nối mạch điện khép kín vào bể cá, bây giờ anh thử tập trung đưa tinh thần hoặc là ý thức của anh vào trong đó, tôi cũng không hiểu các người gọi phương thức này là gì, nhưng điểm này, anh có thể làm được chứ?

Tô Bạch không trả lời, chỉ yên lặng đặt lòng bàn tay của mình lên một bên của bể cá, chỗ đầu ngón tay giống như truyền đến cảm giác tê dại, Tô Bạch bắt đầu tập trung đem ý thức của mình đi vào trong.

Mọi thứ đều rất dễ dàng.

Quả thật không mất chút sức lực nào.

Ý thức của Tô Bạch tiến vào trong một mảnh hỗn độn, nơi này giống như bị một ngọn lửa lớn thiêu rụi, bị ném bom, hoàn toàn bị phá hủy.

Chẳng qua ở sâu thẳm trong mảnh hỗn độn này.

Có một vòng ánh sáng màu đỏ đang trốn ở đó, run lẩy bẩy.

Bởi vì đều liên quan đến ý thức chung, cho nên Tô Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng sự sợ hãi và phẫn nộ đến từ nó, cùng với sự cầu xin.

Chỉ là lúc này gương vỡ khó lành (trong quan hệ nếu có xích mích nghiêm trọng thì sau đó khó lấy lại được tình cảm đậm đà như cũ). Tô Bạch hiểu, nếu như lúc này không thể thành công xác nhận bé gái này tử vong, như vậy tất cả mọi chuyện trước đó đều là uổng công. Đợi đến khi Phát Thanh Khủng Bố triệu hoán bé gái này đi vào thế giới chuyện xưa, thương thế của cô ta khôi phục, bản thân hắn sẽ thực sự có thêm một kẻ thù không đội trời chung, đây tuyệt đối không phải là cảnh tượng Tô Bạch nguyện ý nhìn thấy.

Khoảng một phút sau, Tô Bạch bắt đầu liều mạng đè ép và lôi kéo vòng ánh sáng màu đỏ đã rất suy yếu kia.

Dưới sự lôi kéo gần như thô bạo của Tô Bạch, vòng sáng màu đỏ kia đã hoàn toàn bị phá nát, lúc này, Tô Bạch bắt đầu thu hồi ý thức của mình, chuẩn bị ra ngoài. Xung quanh, ngoại trừ một mảnh hỗn độn, còn có từng mảnh ký ức vụn vặt không đáng kể, hiển nhiên trí nhớ của bé gái đã căn bản bị loại bỏ.

Một giọng nói bắt đầu ở nơi này vang lên, rất to và rất hoang mang.

- Tôi là ai?

- Tôi là ai?

- Rốt cuộc tôi là ai?

- Tôi rất thống khổ.

- Tôi rất khó chịu.

- Rốt cuộc tôi là ai?

- Có tôi hay không?

- Có tôi hay không?

Chương 485 Đừng Cho Tôi Cơ Hội Đó

Giọng nói này lúc thì nũng nịu như một loli, lúc thì giống như một bà già đang khàn giọng gào thét, hiển nhiên cô ta đã quên mất chính mình là ai, một cách tự nhiên quên đi tuổi của mình.

Thậm chí đến sau cùng còn xuất hiện một giọng nam.

Ngay cả giới tính của mình, cô ta cũng quên mất. Không còn nhớ rõ.

Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

Trong nháy mắt, khi ý thức sau cùng của Tô Bạch rời khỏi, giọng nói ở nơi đó giống như phát hiện ra chuyện gì.

- Là anh, anh là ai, anh là ai?

- Là anh, là anh hại tôi biến thành dáng vẻ như thế này, đúng không?

- Là anh.

- Là anh.

- Là anh.

- Nhất định là anh!

- Tôi hận anh!

- Tôi hận anh!

- Tôi muốn trả thù anh.

- Tôi vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho anh.

- Đừng cho tôi cơ hội đó, nếu không, tôi sẽ khiến cho anh vĩnh viễn phải hối hận vì hành động ngày hôm nay!

Những giọng nói này, Tô Bạch không nghe thấy, bởi vì, lúc này hắn đã mở mắt ra.

Ngay sau đó, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Thật ra vẫn có một chút mệt, dù sao, phương diện vận dụng linh hồn không phải là thứ mà Tô Bạch am hiểu.

Làm xong tất cả những chuyện này, Tô Bạch đứng dậy, rút ra một tờ khăn giấy trên mặt bàn, lau mồ hôi trên trán hắn.

- Anh có thể mang những lọ thuốc này đi dùng trước. Quá trình điều chế ra những thuốc này tương đối dài, cho nên mặc dù bây giờ lấy trình độ của tôi đủ để đảm bảo tỷ lệ thất bại rất thấp, nhưng tôi vẫn như cũ không cách nào lập tức điều chế ra quá nhiều cho anh.

- Mặt khác, sáng hôm nay, cô ta mới mang đến cho tôi một lô tư nguyên mới, đầy đủ cho tôi sử dụng trong một thời gian, chúng ta lưu lại phương thức liên lạc, nếu như trên phương diện thí nghiệm có cần hỗ trợ gì, tôi sẽ liên lạc với anh.

Lúc người đàn ông nhếch nhác nói ra những lời này, anh ta lộ ra rất bình tĩnh, tâm tư của anh ta quả thực không đặt trên phương diện khác, chỉ ở trên phương diện nghiên cứu, loại người này, thật ra ở một góc độ nào đó mà nói, bọn họ rất đơn thuần, rất thuần túy.

- Anh có wechat không? – Tô Bạch hỏi.

- Có, vậy thì thêm wechat đi.

Sau khi kết bạn trên wechat, Tô Bạch đeo balo của mình rời khỏi nơi này, bộ não của bé gái sẽ tiếp tục được nuôi dưỡng ở trong căn nhà này, nếu về sau, Tô Bạch tìm được

người cần dùng đến phương thức kết hợp linh hồn, thứ này có thể đem ra làm thẻ đánh bạc để giao dịch.

Lúc xe khởi động, Tô Bạch nhìn thoáng qua hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun được chính mình đặt ở trên ghế lái phụ.

Dung hợp vũ khí bản mệnh cần cùng vũ khí xây dựng lên được một loại cộng hưởng ở mức độ cao, sau đó đem pháp khí dung hợp vào trong cơ thể mình. Trước mắt mà nói, vũ khí đi theo hắn trong thời gian dài, đồng thời cũng là loại vũ khí mà hắn quen thuộc nhất, không thể nghi ngờ, đó chính là hai khẩu súng địa ngục hỏa shotgun này.

Thế nhưng, thật sự đem hai khẩu súng này dung hợp vào trong cơ thể mình ư?

Rốt cuộc dung hợp vũ khí bản mệnh là loại cảm giác gì?

Tất cả những điều này, Tô Bạch không rõ ràng, trên thực tế, mập mạp và hòa thượng đã sớm đến thời điểm dung hợp vũ khí bản mệnh, nhưng đều chưa tiến hành, không thể nghi ngờ, bọn họ cũng đang nghi hoặc và tiến hành lựa chọn. Nếu như nói, sau lần đầu bước vào thế giới chuyện xưa, thu hoạch được một "món tiền" đầu tiên, thời điểm lựa chọn loại hình cường hóa được xem như là lần lựa chọn thứ nhất.

Như vậy, việc dung hợp vũ khí bản mệnh chắc chắn chính là lần lựa chọn thứ hai. Lần lựa chọn thứ nhất, trong lúc lựa chọn sẽ có rất nhiều thính giả mang theo mù quáng và bất đắc dĩ, cho nên lúc đối mặt với cơ hội lựa chọn lần thứ hai liền sẽ càng thêm thận trọng hơn.

Tô Bạch không thể nói rõ chính mình lần thứ nhất lựa chọn cường hóa huyết thống Vampire hàng fake kia là đúng hay sai, là phù hợp hay là không thích hợp. Nếu như dùng kết quả để cân nhắc tất cả mọi thứ, hiện tại Tô Bạch còn sống, không bất hạnh chết đi như một số thính giả khác, không trở thành một

thứ bị xã hội và toàn bộ thế giới lãng quên, điều này có thể chứng minh lựa chọn ban đầu của hắn là chính xác.

Thế nhưng nếu như huyết thống của chính mình bình thường hơn một chút, có thể giống như những thính giả khác thông qua con đường trao đổi trên cửa hàng wechat để cường hóa, như vậy, có đôi khi hắn không cần phải khổ cực như thế, hơn nữa ít nhất còn có thể nhìn thấy rõ ràng phương hướng của con đường về sau như thế nào, không giống như hiện tại, chính bản thân Tô Bạch cũng rất rõ ràng, đối với điểm cốt truyện, hắn không còn có quá nhiều nhiệt tình và tham vọng như lúc trước nữa.

Hiện tại đã là 4 giờ 30 sáng, cửa hàng bán đồ ăn sáng còn chưa bắt đầu mở cửa, phần lớn hàng quán bán buổi đêm đã đóng cửa đi về nhà, vì thế ngay cả khi đây là thành phố Thượng Hải sầm uất, cũng khó được một khoảng thời gian ngắn yên tĩnh như thế.

Tô Bạch không có lái xe về thẳng nhà, hắn lái xe dừng ở trước cửa một cửa hàng bán đồ ăn sáng, cửa hàng còn chưa mở, nhưng đứng ở ven đường có thể nhìn thấy bên trong có người đang bận rộn.

Thật ra nghề bán đồ ăn sáng này rất vất vả, mỗi ngày đều phải dậy từ rất sớm để chuẩn bị, Tô Bạch không đến thúc giục, hắn chỉ nghĩ đợi thêm nửa tiếng, mua hai phần bánh bao và hai cốc sữa đậu nành mới ra lò để mang về. Khi đó đúng lúc tiểu gia hỏa thức dậy, hai cha con có thể cùng nhau ăn bữa sáng. Tối hôm qua lúc hắn trở về, tiểu gia hỏa đã ngủ, cậu bé còn chưa biết chuyện cha đã về.

Đốt một điếu thuốc, chậm rãi chờ đợi, Tô Bạch cũng không nóng nảy, chỉ là, ngay khi hắn vừa mới hút được nửa điếu thuốc, phía trước là một cửa hàng mì sợi, thế mà lại mở cửa vào lúc này, đèn bên trong cửa hàng hoàn toàn sáng lên.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, dựa theo những gì mà hắn thường thấy, bình thường các cửa hàng mì sợi rất ít khi tham gia vào cạnh tranh trong lĩnh vực bán đồ ăn sáng.

Nghĩ đến giờ chính mình có chút đói bụng, tối hôm qua vội vàng lên máy bay, sau đó còn đến nhà quái nhân khoa học, không chú ý đến việc ăn cơm. Tô Bạch quyết định đi đến ăn một bát mì thịt bò trước, đại khái chờ sau khi ăn mì xong, cửa hàng bán đồ ăn sáng kia cũng chuẩn bị xong, mở cửa buôn bán.

Tắt máy, xuống xe, Tô Bạch đi vào trong quán mì sợi kia.

Sau khi đi vào, Tô Bạch phát hiện trong cửa hàng mì này được trang trí khá tốt, rất sạch sẽ, hơn nữa quả thật thể hiện ra được tâm tư của chủ cửa hàng.

Ở gần cửa hàng này có mấy tòa nhà văn phòng, cho nên nhóm khách hàng chính của cửa hàng là thành phần tri thức, đương nhiên, theo sự phát triển của thời đại, cái gọi là thành phần tri thức đã sớm không còn khiến cho người ta vô cùng hâm mộ như bảy, tám năm trước nữa.

Bảy, tám năm trước, phần lớn mọi người đều cảm thấy hâm mộ với những người ăn mặc sạch sẽ ngồi trong văn phòng, công việc rất có thể diện, cụm từ "thành phần tri thức" cũng trở nên cao cao tại thượng, tạo thành giới hạn phân biệt rõ ràng với cụm từ "lao động chân tay".

Chẳng qua hiện tại xem ra, cái gọi là thành phần tri thức và lao động chân tay, đơn giản là chỉ những người làm công mặc quần áo không giống nhau mà thôi.

Thành phần tri thức nhìn ngăn nắp hơn một chút, nhưng thật ra những vất vả phấn đấu và mồ hôi để làm việc trong những thành phố lớn là ngang nhau.

Chương 486 Một Bát Mì

Chẳng qua, cửa hàng được trang trí lại quả thực rất có sức hấp dẫn đối với một nhóm người ở gần đó, tuy bận rộn, có rất ít thời gian, nhưng lại tương đối thích theo đuổi một cuộc sống có chất lượng tốt.

Sau khi ngồi xuống, Tô Bạch phát hiện ra trên bàn và trên ghế rõ ràng có dấu vết va chạm qua, thậm chí ngay cả cửa sổ kính trong nhà bếp cũng có một mảng lớn được gắn lại. Trong cửa hàng rất sáng, lại quan sát ở khoảng cách gần, cho nên không khó nhìn ra điều đấy.

Trên một bộ quần áo mới lại có mảnh vá, thật đúng là một chuyện khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

- Soái ca, cậu ăn gì?

Một nữ nhân viên phục vụ mặc một bộ đồng phục lao động màu xanh lam đi đến hỏi, trong tay cô ta còn đang cầm khăn lau, cửa hàng vừa mở cửa, loại chuyện như dọn dẹp vệ sinh này không thể dừng lại.

- Một bát mì thịt bò, bát lớn, thả nhiều hành và rau thơm, mặt khác bỏ thêm một phần thịt bò.

- Được, cậu chờ một lát.

Nữ nhân viên phục vụ lập tức đi đến phía sau, đứng đối diện với một đầu bếp trung niên đang nhào mì:

- Một bát mì thịt bò lớn, nhiều rau thơm và hành, cộng thêm một phần thịt bò.

- Được.

Đầu bếp trả lời.

Xem ra đây là cửa hàng nhỏ, hơn nữa hai vợ chồng là người Tứ Xuyên.

Nữ nhân viên phục vụ lại bắt đầu quét dọn, lúc đi ngang qua bên người Tô Bạch, Tô Bạch hỏi:

- Cửa hàng này mở cửa sớm nhỉ?

Sắc mặt nữ nhân viên phục vụ thay đổi, sắc mặt hơi không thoải mái, đương nhiên, loại không thoải mái này, không phải nhằm về phía Tô Bạch.

- Chúng tôi sửa chữa lại cửa hàng, việc này tốn không ít tiền, cho nên muốn nhanh chóng kiếm đủ tiền vốn về thôi, buổi sáng không có nhiều người ăn mì sợi, nhưng một người thì vẫn là có khách.

- Chị ở nơi nào của Tứ Xuyên?

Tô Bạch hỏi.

- Cậu nghe được?

Nữ nhân viên phục vụ có chút ngoài ý muốn, nói:

- Tôi ở Thành Đô.

- Khi còn nhỏ, tôi cũng lớn lên ở Thành Đô.

- Hay quá! Đây là lần đầu tiên chúng tôi vừa mở hàng liền gặp được đồng hương, chị dâu sẽ mang thêm cho cậu một món dưa chua cay, chị dâu mời.

- Được.

Tô Bạch nói.

Một bát mì thịt bò nhanh chóng được mang ra, trong bát mì có rất nhiều thịt bò, phủ đầy một lớp, lại thêm một đĩa cải

trắng muối chua cay, vừa nhìn liền khiến người ta chảy nước miếng.

Tô Bạch cầm đũa, vừa mới trộn mì lên, đang chuẩn bị ăn, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

- Đóng cửa, đóng cửa!

Ông chủ kiêm đầu bếp của cửa hàng lập tức chạy đến cùng vợ của mình đóng cửa hàng lại, đồng thời khóa từ bên trong. Bên ngoài đại khái có bảy, tám người đang tụ tập, bọn họ đang la hét gì đấy, nhưng không phải là khẩu âm của người bản địa, cho dù ở gần như thế, Tô Bạch vẫn không nghe ra rốt cuộc bọn họ đang nói gì.

Tô Bạch ăn hai đũa mì, uống một ngụm nước dùng, lại gắp thêm một miếng cải muối chua cay. Cải trắng muối chua cay này mới được làm, mùi vị khá ngon. Tô Bạch nhớ lúc trước, hắn dẫn Huân Nhi và Sở Triệu đến Tứ Xuyên du lịch, bọn họ đến một quán cơm, chủ quán cũng đưa một món muối chua cay lên, ở phần lớn nhà hàng cơm ở Tứ Xuyên, những món muối chua cay này gần như được đưa kèm miễn phí, không lấy tiền.

Tên nhóc Sở Triệu còn cảm thấy thật bất ngờ, nói nơi này còn đưa kim chi của Hàn Quốc lên? Khiến cho ông chủ bật cười, thật ra đồ muối chua cay của Trung Quốc có lịch sử xa xưa hơn bên Hàn Quốc rất nhiều.

Tô Bạch ngồi ăn được một lúc, nhưng những tiếng ầm ĩ ở bên ngoài không giảm xuống, ngược lại càng lúc càng thêm nghiêm trọng, từ lúc bắt đầu mới chỉ có bảy, tám người tụ tập đến hơn mười người, thậm chí đến sau cùng con số này đã lên đến gần 20 người, sáng sớm, trong bầu không khí yên tĩnh, những âm thanh này càng thêm ồn ào.

- Đám người này là xã hội đen ư?

Lúc này, Tô Bạch nhìn về phía ông chủ đang ngồi bên cạnh mình.

Ông chủ lắc đầu:

- Trong số bọn họ có người cũng mở một cửa hàng mì sợi ở ngay con đường đối diện, lần trước lúc chúng tôi khai trương, bọn họ liền đến, bọn họ nói chúng tôi mở quán mì sợi ở chỗ này sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của bọn họ, bọn họ còn lấy ra thỏa thuận hay là bảng kê gì đó, nói chúng tôi mở cửa hàng mì sợi ở chỗ này là bất hợp pháp.

Bà chủ cũng thở dài:

- Lần này vẫn còn tốt, bọn họ chỉ ở bên ngoài làm ầm ĩ một chút, lần trước bọn họ xông thẳng vào bên trong đập phá cửa hàng. Cảnh sát cũng đến, nhưng không biết bọn họ dùng cách gì, bị bắt vào trong đó còn chưa đến nửa tháng đã được thả ra. Cửa hàng của chúng tôi cũng không còn cách nào, đầu tư nhiều tiền vào đây như vậy, vợ chồng chúng tôi cho rằng sóng gió đã qua, cho nên hôm nay dự định mở lại cửa hàng từ sớm, ai biết bọn họ lại đến nhanh như thế.

Tô Bạch giật mình, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhìn về phía đám người đang ồn ào ở bên ngoài, xem như đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, Tô Bạch không nói gì nữa, tiếp tục ăn mỳ của mình.

Trời dần dần sáng, dòng người trở nên đông hơn, cửa hàng cũng bắt đầu thu hút được rất nhiều người, nhưng phần lớn đều là dân chúng hiếu kỳ dừng bước để xem náo nhiệt.

Sau khi thanh toán tiền, Tô Bạch lấy một tờ giấy ăn để lau miệng, chuẩn bị rời khỏi cửa hàng mì sợi, đi mua bữa sáng, nhưng vào lúc này, bà chủ lập tức đứng lên khuyên can Tô Bạch, nói:

- Chàng trai trẻ, cậu hãy đi cửa sau, bọn họ ở bên ngoài, tôi thật sự không dám mở cửa trước.

Đám người kia không làm loạn ở bên ngoài nữa, ngược lại, từng người ngồi ở trên bậc thang, giống như là đang tĩnh tọa, nhưng đồng thời cũng là một loại thị uy, dáng vẻ này, đừng nói là ông chủ không dám mở cửa, cho dù mở cửa, đoán chừng cũng không có khách hàng nào dám đến ăn mì.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một đám người đến.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, xoa cằm của mình, nói:

- Cảnh sát mặc thường phục sao?

Ông chủ lắc đầu cười khổ, trên mặt lộ ra vẻ cảm động, thở dài một hơi.

- Vợ, khách đến ăn mì, em ra mở cửa mời khách vào, anh đi vào trong chuẩn bị kéo mì.

Người tới, hẳn là không phải đến cùng nhau, mà chính là một vài người đến trước, sau đó lại đến mấy người khác, sau cùng số lượng người ngày càng nhiều hơn. Thậm chí đến cuối cùng có gần bốn mươi người, bốn mươi người, bọn họ có đầy đủ lực lượng.

Ở trong đó, có nam nữ, có già trẻ, đương nhiên phần lớn là những người ở trong độ tuổi từ hơn hai mươi cho đến hơn ba mươi tuổi, miễn cưỡng còn có thể được gọi là đám người "trẻ tuổi".

Mỗi người đều mặc trang phục khác nhau, phong cách ăn mặc cũng không giống nhau, bọn họ không phải là người cùng nghề, cũng không phải là người đến từ cùng một nơi, có người lái xe đến, có người đi xe taxi đến, còn một số người đi tàu điện ngầm đến.

Những người này, bởi vì số lượng nhiều, có đủ lực lượng, cùng nhau đi vào trong cửa hàng mì sợi.

Nhóm người đã đứng chắn ở cửa hàng mì sợi từ sáng sớm nhìn thấy thế liền đứng dậy, dự định ngăn cản, bọn họ không dám đánh người, không dám mắng chửi người, cứ như thế giơ tay ra, chắn ở nơi đó.

- Tránh ra, tôi muốn ăn mì sợi, tôi đang vội đi làm!

- Đúng thế, tránh ra, chúng tôi muốn ăn mì sợi!

- Tránh ra, các người không chịu nói đạo lý à!

Người đông thế mạnh, pháp không trách chúng, đây là một quy tắc phổ biến của bất kỳ quốc gia nào, bất kỳ một khu vực nào, bởi vì nhiều người có thể mang đến cho người ta nhiều lực lượng, đồng thời cũng có thể khiến cho người bên trên phải kiêng kỵ.

Ngoài cửa bắt đầu xô đẩy.

Pháp không trách chúng: Theo baidu pháp không trách chúng nói đến việc, khi một hành động nào đó có một lượng đoàn thể hoặc tính phổ biến nhất định, cho dù hành động này có chứa một nhân tố không hợp pháp hoặc không hợp lý, pháp luật cũng khó mà trừng trị.

Chương 487 Thế Giới Quan Vặn Vẹo

Song phương đều không dám ra tay đánh người, chỉ dựa vào thân thể để ngăn cản.

Trong cửa hàng, Tô Bạch nhìn thoáng qua bà chủ cửa hàng: - Chị thông báo cho bọn họ.

- Không phải, tôi không biết.

Từ trong ánh mắt của bà chủ cửa hàng, Tô Bạch có thể thấy được, cô ta không nói dối.

Chẳng mấy chốc, những người vây xem cũng bắt đầu gia nhập, dù sao bây giờ Trung Quốc đã không phải là Trung Quốc như trước kia, theo sự phổ biến và phát triển của internet, dân trí quả thật đã trải qua một quá trình tiến bộ nhanh chóng. Chuyện quốc gia đại sự, hoặc là một số tin tức bị truyền thông cố ý lừa dối, có thể khiến cho phần lớn dân chúng bình thường giống như lọt vào trong sương mù, không rõ ràng cho lắm, nhưng đối với những người dân địa phương mà nói, một số chuyện xảy ra xung quanh chính mình, làm sao bọn họ có thể không nghe thấy?

Một số kênh thông tin như thông qua bài đăng trên trang cá nhân với bạn bè, diễn đàn internet của địa phương… Không thông qua truyền thông lọc và sửa đổi, chỉ đơn giản đăng lên đó mấy bức ảnh và dòng chữ, trên thực tế liền có thể nói rõ ràng mọi chuyện.

Trước đó, mọi người chỉ dừng ở đây xem náo nhiệt, thật ra trong lòng mọi người cũng rõ ràng đây là chuyện gì, nhưng

không ai dám làm gì, đồng thời cũng không nguyện ý làm gì, chẳng qua khi một đám người bỗng nhiên tụ lại, bắt đầu cố tình đi vào bên trong ăn mì sợi, rất nhiều người vây xem đều tham gia một cách tự nhiên.

Do đó, sự cản trở của những người kia trở nên không còn tác dụng nữa, rất nhiều người xông vào, sau khi tùy tiện tìm một chỗ ngồi liền bắt đầu gọi món ăn, cơ bản đều là những món đặc sắc nhất của nhà hàng như mì nước hay mì xào.

Bà chủ cửa hàng không ngừng thông báo tên món cho đầu bếp, mỗi lần ông chủ đều hô to một tiếng: "Xong ngay đây."

Lúc mì được bưng lên, mỗi một khách hàng đều được tặng kèm thêm một lon coca, đây coi như là một chút tâm ý của chủ cửa hàng, mọi người từ chối chính là bất kính.

Bên ngoài càng lúc càng có nhiều khách hàng đi vào, những người ban đầu tụ tập ở đó để ngăn cản người ta mở cửa làm ăn đã dần dần tản đi, hiển nhiên, bọn họ không ngốc, cũng không ngu. Bọn họ biết nếu vào thời điểm này, bọn họ làm ầm ĩ, gây ra thương tích cho khách hàng hoặc là để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chính bọn họ cũng không cách nào gánh được trách nhiệm, cho nên không thể không rút lui.

- Người anh em, cậu vừa ăn xong rồi à, cậu đến sớm thật đấy.

Một người thanh niên khoảng 25 tuổi, vừa chờ mì, vừa trò chuyện với Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu, trên thực tế, từ đầu đến cuối, Tô Bạch chỉ là một người đứng xem, đoán chừng tất cả mọi người trong cửa hàng đều không cách nào tưởng tượng ra nổi, tối hôm qua Tô Bạch đã trải qua những chuyện gì, ở trong mắt bọn họ, đó tuyệt đối là chuyện khó có thể tin được. Nhưng từ khi bắt đầu

cho đến lúc kết thúc chuyện này, Tô Bạch quả thực không có liên quan gì.

Dù sao, Tô Bạch cũng không có khả năng thật sự ra tay giết chết hết một đám người đứng cản ngoài cửa hàng, một mặt đây không phải lỗi lầm gì đáng chết, một mặt khác là vì có sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố, nó giống như một chiếc dao treo trên đỉnh đầu của tất cả thính giả, cho dù từng thính giả ẩn giấu trong xã hội đều có thể có sức mạnh như thần, nhưng lại không thể trắng trợn đi làm công việc phán xét của thần.

- Buổi sáng hôm nay, tôi mới đọc được tin tức trên vòng bạn bè, con mẹ nó, trước đó đám người kia đã đập phá cửa hàng nhà người ta, sau đó phủi tay bỏ đi. Lần này người ta mở lại cửa hàng để buôn bán, thế mà còn muốn ngăn cản, cảnh sát bên kia thật đúng là một đám ăn hại, không làm được chuyện gì, không dám thật sự làm gì đám người kia.

- Vì thế, buổi sáng hôm nay, có người nhìn thấy trước cửa nhà hàng này có một đám người tụ tập liền đăng lên vòng bạn bè, rất nhiều người đã chia sẻ, kêu gọi bạn bè ở gần đây giành thời gian đến ăn một bát mì.

- Ha ha, thật ra, tôi không quá thích ăn mì, nhưng vẫn cố ý đến.

Trong lúc người thanh niên nói chuyện, mì sợi được bưng lên, còn tặng kèm một lon coca.

Hiện tại tin tức đã được lan truyền, sau đó không lâu, trên diễn đàn và weibo cũng sẽ đăng tải lại tin tức này, hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều người cố ý đến đây ăn mì.

Thật đúng là thú vị.

Tô Bạch chào hỏi với bà chủ quán, cảm ơn vì đĩa đồ muối chua cay, sau đó đi ra khỏi quán mì.

Thật trùng hợp, ở bên ngoài, Tô Bạch đúng lúc nhìn thấy Sở Triệu.

Lấy thân phận của Sở Triệu, sáng sớm chạy đến đây để tản bộ, hiển nhiên là chuyện không bình thường.

Sở Triệu cũng nhìn thấy Tô Bạch từ bên trong đi ra, lúc này sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vạn phần may mắn, anh ta rõ ràng tính khí của Tô Bạch. Dù sao trước đó bọn họ cùng nhau tham gia vào câu lạc bộ giết người, Tô Bạch quả thật thuần túy tận hưởng cảm giác giết người, giống như là nghiện thuốc phiện vậy, đồng thời Sở Triệu cũng rất rõ ràng, Tô Bạch là thính giả có nhiều kinh nghiệm và thực lực cao hơn anh ta rất nhiều. Nhưng tính cách của Tô Bạch lại không phát sinh quá nhiều biến hóa, thậm chí so với trước kia càng thêm trở nên cực đoan hơn.

Nhìn thấy Tô Bạch ở trong quán mì sợi này, Sở Triệu thật đúng là sợ, sợ hắn sẽ bỗng nhiên nổi điên giết chết hết đám người ở ngoài.

- Thật trùng hợp.

Tô Bạch đi tới, giống như không có chuyện gì xảy ra, nói.

- Tôi cố ý dẫn mấy người đến đây xem, sợ xảy ra chuyện gì.

Sở Triệu nhìn thoáng qua Tô Bạch: - Cậu chuẩn bị về rồi à?

- Không, tôi đi mua bữa sáng cho thằng bé.

- Cùng nhau đi, tôi cũng chưa ăn sáng.

Sở Triệu phân phó cho mấy người ở bên cạnh tiếp tục giám thị nơi này, sau đó cùng Tô Bạch đi về phía cửa hàng bán đồ ăn sáng ở trước mặt.

- Có phải cậu cảm thấy chúng tôi rất vô dụng?

Sở Triệu bỗng nhiên hỏi.

- Chuyện này không phải vấn đề của các người, dù sao cảnh sát cũng là một loại nghề nghiệp.

Tô Bạch vươn vai, đứng xếp hàng.

- Có lẽ là thế.

Sở Triệu nhún vai.

- Thật ra phần lớn vẫn rất tốt, chỉ có một bộ phận nhỏ luôn thích xúm lại gây chuyện.

- Không, không hẳn là như thế.

Tô Bạch lắc đầu:

- Trong quần thể này, một số ít người đang làm ầm ĩ, phần lớn mọi người đều giữ im lặng, nhưng bọn họ trầm mặc, đồng thời hưởng thụ những phúc lợi và ưu đãi do những người làm ầm ĩ giành được cho bọn họ, Sở Triệu, cậu biết ở cổ đại nếu như phạm pháp, vì sao lại có thể liên lụy đến cửu tộc không?

- Tôi không biết, giáo sư Tô.

Sở Triệu mang theo ý cười nhìn Tô Bạch.

- Bởi vì người phạm tội kia thu được một lợi ích to lớn, mà loại lợi ích này "vũ lộ quân chiêm" (ân huệ cùng hưởng) cho toàn bộ gia tộc của anh ta, người già có thể ăn thứ ngon hơn, mặc quần áo đẹp hơn, trẻ nhỏ có thể mời được tiên sinh dạy học tốt hơn, bọn họ hưởng thụ loại lợi ích này, sau cùng, cùng nhau gánh tội, ở trong mắt tôi, đó là chuyện đương nhiên.

- Thế giới quan của cậu quả đúng là vặn vẹo, liên lụy đến cửu tộc, thế mà cậu lại có thể hiểu như vậy, ông chủ, tôi muốn năm cốc sữa đậu nành, cái này, cái này, còn có cái kia nữa, tôi đều mua.

Hiển nhiên Sở Triệu muốn mua bữa sáng cho mấy cấp dưới nữa.

Tô Bạch chỉ tùy tiện chọn một chút, dù sao một mình tiểu gia hỏa cũng không ăn được bao nhiêu.

Hai người mang theo bữa sáng trở về, Sở Triệu chia bữa sáng cho mọi người, đưa Tô Bạch ra xe.

- Sở Triệu, tôi không tin, sau khi trở thành thính giả, thế giới của cậu không xảy ra biến hóa gì?

Chương 488 Sống Sót

"Hẳn là có, nhưng sau khi vượt qua được nỗi sợ hãi ban đầu, tôi rất ngạc nhiên khi phát hiện ra bản thân mình có chút thích ứng."

Tô Bạch không nói thẳng ra việc thích ứng của cậu ta quá chậm, mà chính là khẽ gật đầu, hắn mở cửa ra, ngồi vào trong xe, đem bữa sáng đặt ở chỗ ghế lái phụ.

Sở Triệu đặt tay lên chỗ cửa sổ xe của Tô Bạch.

- Cậu về lúc nào thế?

- Hôm qua.

- Tối nay qua chỗ cậu ăn cơm nhé?

- Cậu mua thức ăn.

- Ra ngoài ăn thôi, tôi mời khách.

- Xem ra cậu vơ vét được không ít chỗ béo bở.

- Cho dù tôi có sạch sẽ đến đâu, cũng không thể sạch sẽ được như Tô đại thiếu gia.

- Thật ra loại chuyện này, cậu có thể quản được.

Sau cùng, Tô Bạch vẫn nhắc đến chuyện kia:

- Dù sao cậu cũng đã trở thành thính giả, đối với mấy chuyện trong thế giới hiện thực, cậu cần gì phải có nhiều cố kỵ như thế.

- Cha mẹ tôi vẫn còn, tôi không muốn mình có bất kỳ hành động gì bất thường khiến cho bọn họ lo lắng.

Sở Triệu cười nói:

- Chính bản thân cậu cũng có một đứa con trai, thằng bé cần sự quan tâm và bảo vệ của cậu, hơn nữa, tôi vẫn luôn tin tưởng vào chân lý, hôm nay ăn vào bao nhiêu thứ, ngày sau cũng sẽ nhả ra bấy nhiêu, không phải sao?

- Trên thực tế, hiện tại bọn họ cũng đang phải nhả ra.

Tô Bạch gõ nhẹ lên vô lăng:

- Cách làm trên quả thật đạt được rất nhiều chỗ tốt, bởi vì không ngừng làm ầm ĩ và nhóm người hợp lại với nhau, bọn họ quả thật thu được sự thỏa hiệp về phương diện tư pháp, nhưng đồng thời, đối với bọn họ, toàn bộ xã hội sẽ càng ngày càng bài xích bọn họ, từ giáo dục, việc làm… Đủ loại phương diện đều bị bài xích càng lúc càng nghiêm trọng, ở trong mắt tôi, thứ bọn họ lấy được ít hơn nhiều những thứ bọn họ đang mất đi.

Sau khi nói xong, Tô Bạch khởi động xe, sau đó cười nói:

- Chúng ta thật đúng là rất thú vị, sáng sớm, hai thính giả lại đang thảo luận về vấn đề này.

Lúc này, Sở Triệu bỗng nhiên nghiêm túc nói:

- Tô Bạch, cậu nói xem…

Sở Triệu dùng ngón tay chỉ lên trời:

- Nó, liệu có một ngày, nó cũng bị những thính giả không thể nhịn được nữa, cùng nhau lật đổ? Cậu không phát hiện ra sao, thật ra, hai chuyện này có rất nhiều chỗ tương tự?

Khóe môi Tô Bạch lộ ra nụ cười:

- Hiện tại đối với cậu, đối với tôi, đối với phần lớn thính giả mà nói, nghĩ đến vấn đề này, thật sự quá không thực tế rồi.

- Vậy hiện tại tôi nên nghĩ đến điều gì?

Tô Bạch đánh tay lái, xe chậm rãi lái về phía trước, Sở Triệu cũng buông lỏng tay ra, đứng ở ven đường.

- Làm sao ở trong thế giới chuyện xưa tiếp theo,

- Sống sót.

Bởi vì khoảng cách tương đối gần, cho nên Tô Bạch không có bị ảnh hưởng nhiều bởi giờ cao điểm ở Thượng Hải, đại khái sau khoảng mười lăm phút, Tô Bạch đã đỗ xe ở bãi đậu xe phía dưới tòa nhà. Sau khi đỗ xe, Tô Bạch tắt máy.

Tô Bạch không vội vã xuống xe mà chính là lấy ra một bình nước khoáng uống một ngụm, lời nói của Sở Triệu với hắn, giống như còn đang vang vọng bên tai. Đây tuyệt đối không phải giọng điệu vô ý, hoặc là xuất phát từ tâm huyết dâng trào của Sở Triệu.

Cho đến nay, thật ra Tô Bạch vẫn luôn rất rõ ràng tính cách của Sở Triệu, anh ta là một người yếu ớt.

Bởi vì Sở Triệu có một người cha cường thế, khác biệt với hoàn cảnh của gia đình Huân Nhi và Tô Bạch chính là, gia đình của Sở Triệu quả thật từ một gốc cỏ từng bước đi lên. Cha Sở Triệu dựa vào năng lực hình sự, trinh sát của chính bản thân mình, không ngừng leo lên trên, dần dần đạt được sức ảnh hưởng không thể khinh thường bên trong hệ thống cảnh sát. Nhưng đồng thời, cha Sở Triệu lại là một người cha tuyệt đối nghiêm khắc, là người theo chủ nghĩa đàn ông, đạo lý giống như Đế Vương ở thời kỳ cổ đại phong kiến, một lòng nghĩ đến việc đem thiên hạ truyền cho con trai của chính mình. Trên thực tế, phần lớn đàn ông có thành tựu đều hy vọng có thể đem hết mọi thứ mà mình có được bây giờ để cho con cái đến kế thừa.

Cho nên, một người luôn luôn không thích nghề cảnh sát như Sở Triệu lại bị buộc phải đi đến trường cảnh sát, bị bức ép

làm cảnh sát hình sự, sau đó chậm rãi đi lên. Từ nhỏ đến lớn, đủ loại phương diện, Sở Triệu đều ở trong trạng thái bị đè nén. Sau này, mọi người cùng nhau thành lập câu lạc bộ giết người, phần lớn mục đích của Sở Triệu chính là để trả thù và bài xích với bộ đồng phục cảnh sát trên người mình.

Cách đây không lâu, Tô Bạch đã liên lạc với Sở Triệu, đối với việc đi vào trong thế giới chuyện xưa, Sở Triệu vẫn còn rất lo lắng, lo nghĩ rất nhiều. Tô Bạch là một người từng trải, hiện tượng này chỉ cho thấy tố chất tâm lý của Sở Triệu còn chưa có hoàn toàn điều chỉnh xong, có lẽ đây là tình trạng bình thường của một thính giả, nhưng so với việc bản thân hắn theo đuổi tính kích thích và sự bình tĩnh tuyệt đối của đám người mập mạp và hòa thượng, Sở Triệu thật sự kém hơn rất nhiều, bình thường loại người này rất dễ chết yểu trong thế giới chuyện xưa.

Nhưng vừa rồi, Sở Triệu nói gì?

Phản kháng?

Khởi nghĩa?

Lật đổ Phát Thanh Khủng Bố?

Tô Bạch nhíu mày, người khác không quen thuộc với Sở Triệu, nhưng bản thân hắn xem như là tương đối quen thuộc với anh ta, Sở Triệu bỗng nhiên nói ra những lời này, trong đó lộ ra sự hưng phấn và ý tứ muốn thử rất rõ ràng.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Sở Triệu hẳn là đã tiếp xúc với một người nào đó, hoặc là tiếp xúc với một tổ chức nào đấy, mà tổ chức này cũng không thuộc về thế giới trần tục, nếu không, tâm thái của Sở Triệu không có khả năng thay đổi rõ ràng như thế.

Cho dù là phật giáo, đạo giáo hay là cơ đốc giáo… Các tôn giáo trong thế tục, ở trong thế giới quan của thính giả, tất cả

đều rất buồn cười. Một mặt là do bóng ma về sự thống trị tuyệt đối của Phát Thanh Khủng Bố quả thật rất nghiêm trọng, một mặt khác, phần lớn thính giả đều đã gặp qua thính giả khác, hoặc thậm chí là chính bản thân mình sử dụng những năng lực mà chỉ có các vị thần trong truyền thuyết của tôn giáo mới có, thứ này, không phải là thần như trong tín ngưỡng gì đó, chỉ đơn giản là được đổi lấy từ trong cửa hàng trên wechat.

Vào lúc này, ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại.

Chẳng lẽ trong nhóm thính giả xuất hiện một tôn giáo?

Tôn giáo am hiểu nhất chính là việc lợi dụng nỗi sợ hãi của con người đối với một phương diện nào đó, sau đấy cung cấp một tín ngưỡng tinh thần dựa trên một miền đất hứa. Vì thế, ngay cả khi, ở trong mắt những người bình thường, sự tồn tại của những thính giả này gần như là thần, nhưng so với người bình thường, bọn họ có một nỗi sợ hãi càng lớn hơn, quả thật là khoảng trống cho tôn giáo ra đời và phát triển.

Tô Bạch đang do dự xem có nên gọi điện thoại cho Sở Triệu hỏi một chút hay không, nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến, rốt cuộc cái nào mới là thích hợp nhất với Sở Triệu?

Là mang theo một loại niềm tin tiếp tục sống sót kiên định, hay là hoảng sợ không chịu nổi một ngày?

Tô Bạch mím môi, hình như lý giải của hắn đối với tôn giáo có chút hẹp hòi.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch vang lên, là Tần Dương gọi đến.

Chương 489 Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu

Tên gia hỏa này Tô Bạch quen biết trong thế giới chuyện xưa "bỏ phiếu giết người", cũng không thể xem như quen biết, tóm lại, khi đó Tần Dương quả cảm, bình tĩnh cũng xem như khiến Tô Bạch lưu lại ấn tượng thật sâu, sau này hai người gặp lại ở đảo Tần Hoàng, Tần Dương còn trùng hợp làm tài xế taxi cho Tô Bạch một chuyến, chính lúc ở trên xe, hai người đã kết bạn wechat, nói thật lòng, hành động từ bỏ tất cả tài sản của Tô Bạch cũng có chút bị ảnh hưởng bởi Tần Dương.

Nhưng bàn về giao tình, Tô Bạch và Tần Dương không thể xem như rất quen, so với đám người mập mạp và hòa thượng thì kém xa.

Ấn nút nghe máy, đầu dây bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Tần Dương.

- Có một số việc muốn tìm cậu hỏi một chút tình hình.

- Anh nói đi.

Tô Bạch xuống xe, một tay cầm điện thoại di động, một tay khác xách theo bữa sáng chuẩn bị lên lầu.

- Gần đây, ở khu vực Kinh Tân Đường (Bắc Kinh – Thiên Tân – Đường Sơn) dường như có một tổ chức mới được ra đời, một tổ chức của thính giả, tôi muốn hỏi xem ở khu vực tam giác Trường Giang có tin đồn gì không?

(Khu vực tam giác Trường Giang gồm: Thượng Hải, miền nam Giang Tô và miền bắc Chiết Giang)

Tô Bạch bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, điều này có phải quá trùng hợp rồi không?

Hoặc là phạm vi ảnh hưởng của tổ chức kia quá lớn, cho nên mới dẫn đến sự trùng hợp này xuất hiện, giống như một tấm lưới được trải rộng, khiến cho hai con cá ở trong hồ nước vốn dĩ quen biết nhau, lúc này xác suất cả hai con cá cùng nhau chạm vào lưới lập tức trở nên vô cùng lớn.

- Tôi không rõ lắm, nhưng có chút manh mối.

Tô Bạch trả lời như thế.

- Tổ chức kia mời tôi làm trưởng lão.

Tần Dương tiếp tục nói: - Chẳng qua bị tôi từ chối.

- Tần trưởng lão, thật ra nghe rất oai phong.

- Tổ chức này chuyên hướng tới những thính giả ở cấp bậc thấp, thậm chí là người thực tập ở cấp độ một, thật ra tôi có chút hiếu kỳ, cho nên muốn tìm cậu hỏi thăm một chút.

- Anh cho rằng tính chất của tổ chức này là gì? – Tô Bạch hỏi.

- Tôi không biết, người tổ chức ra diễn đàn thính giả là vì muốn thu hoạch được càng nhiều tin tức và lấy ra định mức trong các giao dịch, nhưng tổ chức này khiến cho tôi cảm thấy nó giống như phương pháp học tiếng anh điên cuồng do Lý Dương khởi xướng vậy, bọn họ cho tôi xem qua một số giáo lí và điều lệ, tôi cảm thấy rất có năng lượng tích cực.

- Vậy sao anh còn từ chối? Đây không phải là việc tốt ư?

- Giữa những thính giả với nhau, sẽ có vô duyên vô cớ thích sao?

- Anh nói cũng đúng.

Đến tận bây giờ, Tô Bạch còn không rõ mục đích của Tần Dương liên hệ, nói chuyện này với mình là gì.

- Được rồi, tôi thật sự chỉ gọi điện thoại để hỏi thăm qua tình hình bên chỗ cậu, nếu như nó chỉ là một tổ chức do mấy thính giả cấp cao ở chỗ tôi xây dựng nên, thì không cần quá để ý, nhưng nếu như tổ chức này đã lặng yên không một tiếng động vươn tay ra một phạm vi rất rộng, nói không chừng, sau này nó sẽ mang đến nhiều ảnh hưởng đối với những thính giả ở cấp độ như chúng ta.

- Cậu có thể tưởng tượng một chút, nếu như chúng ta lại tiến vào một thế giới chuyện xưa tương tự với bỏ phiếu giết người, hoặc là thế giới chuyện xưa yêu cầu cần tổ đội, những kẻ bị tẩy não gọi nhau là anh chị em trong tổ chức thính giả kia, nếu bọn họ được tập hợp lại sẽ rất khó giải quyết.

- Tôi hiểu.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Chờ sau khi thế giới chuyện xưa tiếp theo của tôi kết thúc, tôi sẽ giành ra chút thời gian đi điều tra.

- Ừ, được, cứ như thế nhé, hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại.

Cúp điện thoại, Tô Bạch về đến văn phòng thám tử tư của mình, cho bữa sáng vào trong lò vi sóng, sau đó đến phòng ngủ, hôn lên mặt tiểu gia hỏa một cái, lúc này tiểu gia hỏa cũng sắp thức giấc, bị Tô Bạch hôn lên má, lập tức dụi mắt của mình, phát hiện là cha già của mình trở về, tiểu gia hỏa lập tức cười vui vẻ, cùng Tô Bạch nô đùa một lúc, sau đó được Tô Bạch bế đi ăn sáng.

Thời gian ở nhà trôi qua tương đối yên tĩnh và bình thản, mỗi ngày Tô Bạch cùng tiểu gia hỏa chơi xếp gỗ và xem siêu nhân điện quang, sau đó chính bản thân hắn lại giành ra chút

thời gian đi luyện tập một số kỹ năng của mình, từng ngày trôi qua rất phong phú.

Tô Bạch dùng điểm cốt truyện của mình để đổi lấy một số lá bùa và các loại đạo cụ linh thủy, chẳng qua hắn không đổi quá nhiều, bởi vì Phát Thanh Khủng Bố đã sớm thông báo và ám chỉ cho mình về chủ đề của thế giới chuyện xưa tiếp theo, như vậy nó sẽ không cho phép Tô Bạch mang quá nhiều thứ đi vào, nếu không độ khó khăn của thế giới chuyện xưa này thật sự quá thấp rồi.

Gần đến thời gian, Tô Bạch tự mình xuống bếp nấu một bàn thức ăn, sau đó đến siêu thị mua rất nhiều đồ ăn vặt và sữa để trong tủ lạnh. Sau khi ăn xong bữa tối với tiểu gia hỏa, Tô Bạch liền ôm tiểu gia hỏa lên giường xem hoạt hình.

Đại khái vào lúc 11 giờ, tiểu gia hỏa đã ngủ thiếp đi, ngủ rất say.

Tô Bạch nhẹ nhàng đắp chăn cho tiểu gia hỏa, lúc này Cát Tường đi đến, nhảy lên giường, cuộn mình nằm sấp bên tiểu gia hỏa, Cát Tường biết Tô Bạch chuẩn bị đi, cho nên cần đến lượt mình tới chăm sóc cho tiểu gia hỏa.

Sau khi mặc quần áo xong, ngồi xuống sau bàn làm việc của chính mình, Tô Bạch đốt một điếu thuốc lá, một chiếc balo được đặt ở trên đùi mình, Tô Bạch không rõ có bao nhiêu thứ trong chiếc balo này có thể được mang theo vào thế giới chuyện xưa, nhưng chuyện này hắn nghĩ rất thoáng.

Một số thính giả như Sở Triệu cần phải tìm kiếm một trụ cột tinh thần từ bên ngoài để làm dịu bất an, nhưng loại người như Tô Bạch căn bản là không cần.

Thế giới chuyện xưa đối với Tô Bạch mà nói, hoàn toàn chính là thực tủy biết vị.

Mỗi lần sắp đi vào trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch càng nhiều hơn là chờ mong và hưng phấn, giống như một người gấp gáp không kịp chờ đợi để làm loại chuyện kia.

Một luồng ánh sáng trắng xuất hiện bên người Tô Bạch.

Nhiệm vụ

Bắt đầu!

Tô Bạch nhíu mày, trên người truyền đến cảm giác đau nhức, cả người chậm rãi tỉnh lại.

Một phút sau, Tô Bạch phát hiện mình đang nằm trong khán phòng của một rạp chiếu phim, cũng không biết mình đã nằm bao lâu, nói tóm lại, rất nhiều nơi trên người hắn đều xuất hiện cảm giác tê dại và đau nhức, Tô Bạch chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này, trên màn hình khổng lồ đang phát quảng cáo ở đầu phim điện ảnh, đồng thời, ở xung quanh Tô Bạch còn có tất cả 14 khán giả, tất cả bọn họ đều tóc tai rối bời, quần áo có nếp nhăn, bọn họ ngồi xuống ghế, tất cả mọi người đều đang vô thức quan sát xung quanh, mang theo dò xét và ánh mắt cảnh giác.

Nơi này,

Đều là thính giả!

“Chào mừng quý thính giả nghe đài, các bạn đang nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì ở chỗ này, tên tuổi không có chút ý nghĩa gì cả.

Bộ phim sắp bắt đầu rồi, tôi không là chậm trễ thời gian của mọi người nữa.

Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Trong rạp chiếu phim này có rất nhiều nhân viên, có một người không phải là thật, hy vọng

trong vòng một ngày, các bạn có thể tìm ra, được rồi, trước tiên hãy thưởng thức bộ phim này đi, nếu như các bạn cảm thấy hứng thú và cảm thấy thời gian dư dả.”

Tô Bạch không kìm lòng được, sờ lên trán của mình.

Nhắc nhở nhiệm vụ chủ tuyến này thật sự quá mơ hồ, hạn chế, yêu cầu, phần thưởng, trừng phạt, tất cả đều không được nói rõ, cứ như thế kết thúc?

Hơn nữa,

Tên gọi của thế giới chuyện xưa không phải là phần mộ của huyết thi ư.

Làm sao khung cảnh chính lại ở trong rạp chiếu phim này? Nhìn rạp chiếu phim IMAX này, đây tuyệt đối là một sản phẩm hiện đại, điều này cũng mang ý nghĩa, bối cảnh của thế giới chuyện xưa lần này cùng với trước đó Tô Bạch suy nghĩ đến như cổ mộ ở thời kỳ cổ đại, hoàng lăng, thôn hoang vắng gì đó, căn bản không liên quan gì.

1: Thực tủy biết vị: Nghĩa đen chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của nó rất ngon nên ăn rồi lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng ám chỉ trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục làm chuyện đó lần nữa.

2: IMAX (viết tắt của Image MAXimum) là một chuẩn sản xuất và trình chiếu phim được phát minh bởi công ty IMAX – Canada. Hiểu một cách đơn giản, đây là một giải pháp công nghệ từ quay phim, trình chiếu, âm thanh cho chất lượng tổng thể đều vượt trội so với các giải pháp thông thường

Chương 490 Rạp Chiếu Phim

Tô Bạch không biết, cộng thêm cả chính bản thân hắn, trong số 15 thính giả này, có bao nhiêu người đã sớm được báo trước tên của thế giới chuyện xưa. Lần này hẳn là không có thính giả cấp bậc thấp như người thực tập gì đó, bởi vì tất cả người ở đây, sau khi ban đầu có thoáng qua ngạc nhiên, bọn họ liền vô thức bắt đầu thu liễm cảm xúc của mình, một loại hình thức tự bảo vệ mình.

Bởi vì mọi người đều rõ ràng, ở trong thế giới chuyện xưa, hoàn cảnh của thế giới chuyện xưa và người bản địa chắc chắn sẽ mang đến nguy hiểm rất lớn cho bạn, nhưng những người nghe ở xung quanh bạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy mạng của bạn, dù sao ở trong thế giới chuyện xưa, việc chém giết giữa các thính giả sẽ không tính toán đến nhân quả, so với thế giới hiện thực càng được tự do hơn.

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau, không hề rời khỏi chỗ ngồi của mình. Trước khi bộ phim được chiếu, trên màn hình lần lượt chiếu quảng cáo váy cưới, nhẫn kim cương… Đại khái khoảng 7 – 8 phút sau mới bắt đầu chiếu phim chính. Nội dung cốt truyện chính của bộ phim khiến cho người ta cảm thấy rất quen thuộc, đại khái sau khi chiếu thêm được vài phút, Tô Bạch cũng hiểu rõ, đây là phim "Công viên kỷ Jura", hơn nữa còn là một bộ phim lâu năm, chẳng qua hiện tại giá vé của phim điện ảnh 3D thường đắt hơn nhiều so với phim điện ảnh 2D, vì thế ngay cả khi bộ phim không thích hợp với 3D vẫn được chuyển sang dạng 3D, đồng thời những bộ phim điện ảnh cũ trước kia đã một lần nữa được sản xuất lại thành dạng 3D, sau đó lại bắt đầu bán vé.

Thời gian dần dần trôi qua, sau khi bộ phim điện ảnh được chiếu khoảng 20 phút, bắt đầu có khán giả rời khỏi chỗ ngồi.

Tô Bạch lý giải được hành động của bọn họ, bởi vì trong bộ phim này hoàn toàn không có manh mối gì, đồng thời cũng không nhìn ra được điểm khác biệt nào so với phiên bản cũ, cho nên nếu cứ tiếp tục ngồi xem, có lẽ sẽ là một chuyện lãng phí thời gian, thay vì ngồi ở chỗ này hai tiếng để xem một bộ phim điện ảnh, chẳng bằng hiện tại bắt đầu đi ra tìm một chút manh mối, thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến một, người nào hoàn thành xong nhiệm vụ chủ tuyến 1, như vậy dựa theo ý tứ của thông báo nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố, hẳn là toàn bộ mọi người sẽ cùng một chỗ tiến vào nhiệm vụ chủ tuyến 2, nhưng dựa theo phong cách phân chia lợi ích theo mức độ cống hiến của Phát Thanh Khủng Bố, khẳng định người đầu tiên phát hiện ra, hoặc là người bỏ ra nhiều công sức nhất sẽ là người đạt được lợi ích cuối cùng lớn nhất.

Đồng thời, Phát Thanh Khủng Bố không nói rõ kết quả khi nhiệm vụ thất bại, điều này ngược lại càng mang đến cảm giác khẩn trương cho không ít người đang ngồi đây, không biết mới chính là nỗi sợ hãi lớn nhất.

Tô Bạch dù bận vẫn ung dung, tiếp tục ngồi ở vị trí của mình, nếu bộ phim đã bắt đầu, vậy thì cứ tiếp tục xem thôi, có những người kia sốt ruột tìm kiếm, ngược lại khiến cho Tô Bạch không gấp gáp như thế.

Ở hiện tại, đối với Tô Bạch mà nói, điểm cốt truyện quả thật đã không có quá nhiều lực hấp dẫn với hắn.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc lá rồi châm lửa, hắn vô thức tìm kiếm một chút, rất tốt, balo của hắn căn bản không thể mang theo vào thế giới chuyện xưa, điện thoại di động cũng không có, trên người hắn chỉ còn một bao thuốc lá và một

chiếc bật lửa trong túi quần, lần này Phát Thanh Khủng Bố xét duyệt thật đúng là nghiêm ngặt.

- Soái ca, cho tôi mượn bật lửa.

Một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi xuất hiện, ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, trên tay cô ta kẹp một điếu thuốc.

Tô Bạch ném chiếc bật lửa của mình sang cho cô ta, sau khi người phụ nữ châm lửa liền đưa trả bật lửa cho Tô Bạch.

- Bật lửa của tôi được để trong ví tiền, nhưng lần này Phát Thanh Khủng Bố thế mà ngay cả ví tiền đều không cho phép tôi mang theo, thật đúng là thú vị.

Người phụ nữ nhả ra một hơi thuốc, ngoại hình của cô ta ở mức trên trung bình, dáng người không cao lắm, hơi gầy, nhưng có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái, một cô gái, cho dù là lúc hút thuốc cũng thể hiện ra một loại tinh thần hoạt bát.

- Làm quen một chút, tôi tên là Chử Đình, anh thì sao?

- Tô Bạch.

Tô Bạch nói ra tên của mình, thành thật mà nói, ngay khi thế giới chuyện xưa vừa mới bắt đầu, còn chưa chính thức rõ ràng, thính giả liền nóng lòng kéo bè kết phái. Điều này đã cho thấy bản thân cô ta không đủ tự tin, đồng thời từ khía cạnh này có thể thấy được, thật ra thực lực của cô ta không phải rất nổi bật.

Quan hệ giữa những thính giả với nhau, thật ra là theo xu thế lợi, bạn mạnh, bạn có ích với tôi, như vậy chúng ta có thể kết bạn với nhau, bạn không làm được việc gì còn muốn ôm bắp đùi tôi, xin lỗi nhé, cút càng xa càng tốt.

Thấy Tô Bạch không có loại ý tứ muốn kết giao và liên thủ với nhau, Chử Đình liền vừa hút thuốc vừa đứng dậy, đi đến chỗ một thính giả khác.

Tô Bạch gảy tàn thuốc lá, ánh mắt hắn rơi vào trên một người đàn ông ngồi ở phía hàng bên trái trước mặt hắn, trên mặt người đàn ông này không đeo kính 3D mà chính là một chiếc kính râm, ở khoảng cách gần như thế, Tô Bạch có thể nghe thấy được tiếng gáy rất nhỏ của anh ta.

15 thính giả.

Đại khái có khoảng 8 thính giả lần lượt ở trong lúc bộ phim điện ảnh chưa kết thúc liền rời khỏi rạp chiếu phim để tiến hành điều tra, mà vị này, vậy mà cứ như thế dựa vào ghế ngủ thiếp đi, nếu như loại trừ khả năng cố ý trang bức, đây chính là biểu hiện của việc trong lòng rất chắc chắn và bình tĩnh.

Trên thực tế, loạt phim về công viên kỷ Jura, Tô Bạch gần như đã xem qua, bộ phim này quả thật khiến cho Tô Bạch cảm thấy có chút nhàm chán, ở lúc gần cuối phim, Tô Bạch không có ý định tiếp tục xem nữa, đứng dậy, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

Kết quả, lúc này, người đàn ông ngồi ngủ ở hàng ghế trước kia, thế mà cũng thức dậy, theo Tô Bạch, hai người gần như là chân trước chân sau rời khỏi phòng chiếu phim.

Bên trong rạp chiếu phim không có khán giả của nó, nhưng nơi này có không ít nhân viên phục vụ, chỗ bán vé, chỗ bán đồ ăn vặt, quét dọn vệ sinh… Những người này quả thật đều rất phù hợp với số lượng nhân viên một rạp chiếu phim nên có, nhưng chính điều này lại lộ ra vẻ không được tự nhiên, rõ ràng là có hơi không chân thực, một rạp chiếu phim lớn như thế, làm sao ở trong một phòng chiếu lại chỉ có 15 khán giả?

Trong phòng vệ sinh, sau khi giải quyết xong, Tô Bạch đi rửa tay, lúc này người đàn ông đeo kính râm cũng đi đến rửa tay.

Tô Bạch có thể cảm giác được, thật ra người đàn ông kính râm vẫn luôn đang quan sát hắn.

Xem ra, trên thực tế, người đàn ông đeo kính râm kia cũng không có tuyệt đối bình tĩnh.

Hai người đều rửa tay xong, Tô Bạch đứng ở bên ngoài nhà vệ sinh, người đàn ông đeo kính râm cũng đứng ở nơi đó, đối diện nhà vệ sinh là văn phòng của công nhân dọn vệ sinh, người đàn ông đeo kính râm đi thẳng vào trong đấy.

Ở bên cạnh Tô Bạch có một chiếc bảng quảng cáo, đều là huỳnh quang, phía trên thông báo trước bộ phim điện ảnh sắp chiếu.

Lúc này, cô gái tên Chử Đình kia đi theo một cô gái khác và một người đàn ông trung niên cùng đi đến chỗ nhà vệ sinh, hiển nhiên, cô ta tìm được bạn đồng hành.

Chương 491 Người Đầu Tiên Chết

Chử Đình sẽ không ngốc đến mức đến tìm Tô Bạch khoe khoang, hoặc là bày ra sắc mặt cho Tô Bạch nhìn, nơi này không có người thực tập, tất cả thính giả đều là người đã vượt qua ít nhất là mấy lần thế giới chuyện xưa, ai cũng rõ ràng, một thính giả có thể lạnh nhạt từ chối tín hiệu ám chỉ liên thủ của một thính giả khác, người này khẳng định có thứ để chính mình ỷ vào, nếu không có chuyện làm, ở trong thế giới chuyện xưa lại tùy ý gây thù hằn, đầu óc người này tuyệt đối có vấn đề.

Chẳng qua nếu muốn để Chử Đình lại nhiệt tình với Tô Bạch thêm lần nữa, đó là điều không thể nào, Chử Đình tùy ý ném điếu thuốc lá trong tay xuống mặt đất, sau đó cùng một người phụ nữ khác đi vào trong nhà vệ sinh nữ, người đàn ông trung niên thì đi vào nhà vệ sinh nam.

Hiển nhiên, còn chưa ai tìm ra được kết quả chân chính của nhiệm vụ chủ tuyến 1, trong số những nhân viên trong rạp chiếu phim, có một người không phải là thật, rốt cuộc là ai?

Nhiệm vụ chủ tuyến 1 rất mơ hồ, càng mơ hồ, thật ra điều đó cũng mang ý nghĩa có nhiều quy tắc và quy củ được ẩn đi, tất cả đều phải dựa vào chính thính giả đi tìm tòi, nếu không, dựa theo hình thức tư duy của Tô Bạch, chỉ cần tập trung lại tất cả các nhân viên trong rạp chiếu phim, sau đó giết từng người một, còn sợ không tìm thấy kẻ giả mạo kia à?

Bỗng nhiên ánh mắt Tô Bạch rơi xuống mặt đất, từ chỗ nhà vệ sinh đến mỗi phòng chiếu đều được trải lên những chiếc

thảm màu xanh lá, hiện tại, nơi mà Tô Bạch đang nhìn chằm chằm, chính là nơi mà Chử Đình vừa ném mẩu thuốc lá xuống.

Tô Bạch đưa tay ra, nhặt lấy mẩu thuốc lá kia, hắn phát hiện ra trên mặt thảm không xuất hiện bất kỳ dấu vết cháy khét nào.

Nhưng vừa rồi, Tô Bạch rõ ràng chú ý đến, trên thực tế, có một chút khói đen bay lên khi điếu thuốc rơi xuống thảm, điều đó chứng tỏ, tấm thảm này đã bị điếu thuốc kia thiêu đốt, hơn nữa khứu giác nhạy bén của Tô Bạch cũng ngửi thấy được một mùi khét.

- Không cháy được.

Người đàn ông đeo kính râm từ trong văn phòng của nhân viên dọn vệ sinh đi ra, nhìn thấy Tô Bạch ngồi xổm ở nơi đó cầm điếu thuốc, ngay lập tức, anh ta rất tự nhiên bẻ gãy chiếc chổi trong tay mình, nhưng một giây sau, chiếc chổi lại quay về hình dáng ban đầu:

- Tất cả mọi thứ trong rạp chiếu phim này đều có năng lực tự phục hồi, chúng ta không phá hỏng được, cho dù thực lực của anh có mạnh bao nhiêu đi chăng nữa đều không phá được.

Tô Bạch khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình rõ ràng.

Người đàn ông đeo kính râm không ở chỗ này dừng lại quá lâu, sau khi ném chiếc chổi xuống mặt đất liền đi thẳng ra ngoài.

Tô Bạch đưa tay ra rạch một vết cắt thật sâu lên vách tường, nhưng rất nhanh sau đó, mọi dấu vết đều biến mất, tất cả đều khôi phục lại như lúc ban đầu, quả thực chính là như thế.

Như vậy, nơi này còn ẩn giấu quy tắc?

- Á…

Một tiếng hét phát ra từ trong nhà vệ sinh nữ, ngay sau đó từ trong nhà vệ sinh nữ truyền ra dao động năng lượng mãnh liệt, người ở gần nhà vệ sinh liền lập tức chạy đến, bao gồm cả người đàn ông đeo kính râm vừa rời khỏi nơi này cũng một lần nữa quay về.

Vào lúc này, hiển nhiên không phải là lúc so đo về vấn đề nhà vệ sinh nữ hay nam gì đó, người đàn ông đeo kính râm chính là người đầu tiên đá văng cửa nhà vệ sinh nữ, sau đó xông vào.

Những người còn lại đều vào theo, Tô Bạch cũng không ngoại lệ.

Nhà vệ sinh nữ có vẻ hơi trống trải, điều đó đủ để chứng minh rạp chiếu phim này, từ lúc thiết kế cho đến khi khánh thành, diện tích sử dụng thật đúng là không có chút nào thiếu thốn.

Chử Đình yếu đuối ngồi dưới mặt đất, trên mặt là vẻ không dám tin. Tô Bạch chú ý đến vị trí lòng bàn tay của Chử Đình còn lưu lại cảm giác nóng rực, cô ta hẳn là cường hóa về phương diện hệ hỏa, không biết là ma pháp hay là đạo thuật, trước đó từ trong nhà vệ sinh truyền đến ánh lửa, hẳn là do cô ta đang sử dụng năng lực của mình.

Thật ra điều này có thể nhìn ra được một số chi tiết, đó chính là, cho dù Chử Đình không có bật lửa, cô ta vẫn có thể dễ dàng châm thuốc, cô ta tìm đến Tô Bạch để mượn bật lửa, thật ra đây là cố ý lôi kéo làm quen.

Chử Đình đối mặt với một buồng vệ sinh riêng, tất cả đầu của một người phụ nữ đều bị chôn sâu trong bồn cầu, cặp mông phía sau vểnh lên, quần bò bị xé rách, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, tư thế này rất khiếm nhã, loại tư thế tử vong này khiến cho những thính giả đang đứng đây cảm nhận được một loại phẫn nộ.

Bởi vì người phụ nữ đã chết này, chính là nữ thính giả đã đi cùng với Chử Đình vào trong nhà vệ sinh.

Nguy hiểm cứ như thế đột nhiên giáng xuống ư? Hơn nữa còn là loại kiểu chết gần như là một loại nhục nhã như vậy?

Người đàn ông đeo kính râm đi lên trước kiểm tra thi thể, rút đầu thi thể từ trong bồn cầu ra, nhưng rất nhanh một tiếng động giòn vang xuất hiện, đầu của thi thể còn ở lại trong bồn cầu, thi thể không đầu vô lực rơi xuống.

Ngay lập tức, người đàn ông đeo kính râm và một số thính giả đứng xung quanh đưa ánh mắt nhìn về phía người Chử Đình.

Hoặc là Chử Đình biết và nhìn thấy cái gì đó, điều này chắc chắn cần phải công bố ra.

Hoặc là,

Khả năng thân phận của Chử Đình có vấn đề.

- Chúng tôi cùng nhau đi vào nhà vệ sinh, ngay vừa rồi, tôi nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến âm thanh kỳ lạ, sau đó tôi nghe thấy tiếng kêu của Vương Điềm Điềm, ngay lập tức tôi liền dự định mở cửa buồng vệ sinh của cô ta, nhưng cửa bị khóa trái từ bên trong, tôi thử đạp cửa nhưng cũng không được, sau đó tôi lấy quả cầu lửa của mình để phá cửa, cửa bị nổ tung, xuất hiện tình cảnh như lúc này.

Trong nhà vệ sinh, Chử Đình ngồi trên mặt đất, nói cho những thính giả xung quanh nghe, cô ta không ngốc, từ những ánh mắt của những thính giả xung quanh, cô ta nhìn ra được một số manh mối, hiển nhiên lúc này bọn họ đang hoài nghi cô ta.

- Nhưng vì sao cửa của buồng vệ sinh này, một chút dấu vết nào cũng không có?

Một người đàn ông trung niên đội mũ lưỡi trai đi đến, hỏi.

- Ồ, những thứ đó đều không thể phá hỏng được.

Người đàn ông đeo kính râm nói xong liền đập gãy cánh cửa buồng vệ sinh, trong nháy mắt, cánh cửa nhà vệ sinh lại khôi phục dáng vẻ như lúc ban đầu:

- Mọi công trình, thiết bị trong rạp chiếu phim này đều không thể bị phá hỏng.

Mọi người bắt đầu lần lượt quan sát thi thể của Vương Điềm Điềm, Tô Bạch cũng không ngoại lệ, chỉ là hắn đợi đến sau cùng.

Mặc dù tư thế chết của Vương Điềm Điềm rất thảm, nhưng không đụng phải loại chuyện bị cưỡng hiếp gì đó, trên cặp đùi bóng loáng cũng không để lại dấu vết của tinh trùng.

Chẳng qua ngay lúc Tô Bạch kiểm tra thi thể, tên gia hỏa đầu đội mũ lưỡi trai kia thế mà cũng đứng bên cạnh, đồng thời đưa tay ra sờ lên đùi của Vương Điềm Điềm, giống như là phát hiện ra ánh mắt của Tô Bạch, người đàn ông đội mũ lưỡi trai cũng không cảm thấy có gì là không bình thường, chỉ lẩm bẩm.

- Thật sự là đáng tiếc, chân thẳng lại trơn bóng, là kiểu đồ ăn tôi thích.

Xem gia tên gia hỏa này có một chút đam mê luyến thi.

Chương 492 Người Chết Thứ Hai

Tô Bạch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn gì, trong số thính giả, có rất nhiều người có đam mê đặc thù. Ở trong mắt người thường mà nói, những người có đam mê đặc thù thường là do đã trải qua những chuyện đặc biệt. Những chuyện đặc biệt mà thính giả đã trải qua, tuyệt đối nhiều hơn những người bình thường rất nhiều, điều này rất dễ dàng khiến cho những thính giả này mang đến cảm giác nhìn rất biến thái đối với người bình thường.

Nguyên nhân cái chết của Vương Điềm Điềm không rõ, giống như bị một người có sức lực rất lớn, cứ như thế ấn đầu cô ta vào trong bồn cầu.

Thi thể của cô ta vẫn còn tiếp tục bị bỏ lại trong nhà vệ sinh, không ai thu dọn, bây giờ, phần lớn mọi người đang ở quán cafe trước mặt rạp chiếu phim. Toàn bộ phạm vi của rạp chiếu phim tương đối lớn, nó nằm trong một tòa cao ốc sáu tầng, ngoại trừ sảnh chính, bên ngoài còn bao gồm một quán cafe và một khu vui chơi cho trẻ em. Tuy Phát Thanh Khủng Bố không có nói rõ về phạm vi giới hạn của địa điểm, nhưng tất cả bọn họ đều không phải người mới, dĩ nhiên hiểu rõ hậu quả là gì khi thoát khỏi nội dung cốt truyện.

Ví tiền của mỗi người đều bị Phát Thanh Khủng Bố "tịch thu", trên cơ bản, ngoại trừ thuốc lá và bật lửa, trên quần áo của mọi người đều không còn thứ gì, ngoại trừ… Một thẻ thành viên của rạp chiếu phim.

Trong mỗi một tấm thẻ đều có 1000 tệ, không chỉ mua được vé xem phim, nó còn có thể mua được đồ ăn và đồ uống bên trong rạp chiếu phim, đây xem như là phí sinh hoạt mà Phát Thanh Khủng Bố cho tất cả thính giả.

Trong quán cafe có bốn nhân viên phục vụ, có tám, chín, thính giả đang ngồi ở đây, Tô Bạch cũng là một trong số đó.

Gọi một cốc Latte, Tô Bạch có thể cảm nhận được mấy thính giả xung quanh hắn đều đang vô thức quan sát bốn nhân viên phục vụ trong quán cafe. Bọn họ không biết sự quỷ dị bên trong rạp chiếu phim lúc này, cũng không cảm thấy một rạp chiếu phim lớn như thế lại chỉ có một số người là việc gì không bình thường, đây chính là do Phát Thanh Khủng Bố thiết lập, nói cho cùng, NPC sẽ trở nên rất NPC.

Vương Điềm Điềm là người đầu tiên chết, nguyên nhân cái chết và hung thủ đều không thể xác định được, dựa theo mạch suy nghĩ bình thường, thông thường Phát Thanh Khủng Bố sẽ lấy người chết đầu tiên để làm mẫu và giải thích rõ, điều đó có nghĩa, có khả năng Vương Điềm Điềm không phải là thính giả, cô ta chính là một NPC do bản thân Phát Thanh Khủng Bố xây dựng, nhưng dường như chiêu thức này đã được sử dụng nhiều lần, Tô Bạch rất rõ ràng, thính giả ở đây có mạnh có yếu, nhưng kinh nghiệm đều phong phú, chắc chắn không chỉ có một người nghĩ như thế.

Thế nhưng, nếu như Vương Điềm Điềm không phải là NPC thì sao.

Tô Bạch cầm thìa, nhẹ nhàng khuấy vào trong cốc của chính mình. Nếu Vương Điềm Điềm không phải NPC, nhưng ngay khi thế giới chuyện xưa vừa bắt đầu, cô ta lại chết đi, như vậy đảo ngược lại mạch suy nghĩ về kết quả, nói cách khác, Vương Điềm Điềm dùng một tốc độ rất nhanh liền phát hiện ra điểm G. Rất có khả năng, cô ta đã có phát hiện trọng đại,

nhưng cô ta phát hiện ra quá đột ngột, cũng quá đường đột. Phát Thanh Khủng Bố hẳn là sẽ không nói chính mình thiết lập thời gian làm nhiệm vụ là một ngày, nhưng một thính giả lại có thể phá vỡ nó trong vài phút, vì muốn để cho thế giới chuyện xưa này chơi được lâu hơn, lập tức đem Vương Điềm Điềm giết chết ư? Phát Thanh Khủng Bố không đến mức chơi xấu như vậy.

Như vậy, chỉ có thể nói, Vương Điềm Điềm phát hiện ra quá đột ngột, chính bản thân cô ta không có chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời cũng không cẩn thận, điểm G này, biểu thị cho đáp án cuối cùng, đồng thời cũng đi kèm với nguy hiểm to lớn, cô ta cứ như thế may mắn phát hiện ra, lại không may mắn chết mất rồi.

Nói như thế, bên trong phòng vệ sinh kia hẳn là còn ẩn giấu bị mật gì?

Tô Bạch nâng tách trà lên, uống một ngụm, lúc hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi, ánh mắt đảo qua những người ở đây, người đàn ông đội mũ lưỡi trai và người đàn ông đeo kính râm đều không có ở nơi này, Chử Đình ngồi trong một góc khuất, trên tay cầm một cốc trà sữa, vẻ mặt ngưng trọng, chẳng qua, trước đó bên cạnh cô ta, ngoại trừ Vương Điềm Điềm còn có một người đàn ông khác, người này cũng không ở trong quán cafe.

Khoan đã.

Hình như bản thân hắn đã phạm vào sai lầm của việc tư duy theo quán tính.

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại hình ảnh khi đó, Chử Đình, Vương Điềm Điềm và một người đàn ông trung niên khác cùng nhau từ bên ngoài đi tới, như vậy, trước đó ba người bọn họ đi nơi nào?

Nơi mà bọn họ đã đi đến trước đó, khả năng mới chính là điểm quan trọng, còn phòng vệ sinh kia, đoán chừng chỉ là một "hiện trường phát hiện án".

Rời khỏi quán cafe, Tô Bạch tùy tiện mua một tấm vé của bộ phim sắp chiếu, sau đó đi vào trong khu vực sảnh, nhân viên nơi này kiểm tra vé rất nghiêm ngặt, không thể để cho thính giả tùy ý ra vào, cũng không có thính giả nào dám xông vào.

Sau khi đi vào, Tô Bạch đi dạo qua mỗi khán phòng, không biết vì sao, hắn không tìm thấy vị trí của mấy người Chử Đình, chẳng lẽ nói bọn họ không ở đây?

- Anh đang tìm gì thế?

Một giọng nói rất khàn từ phía sau lưng Tô Bạch vang lên.

Tô Bạch xoay người liền nhìn thấy người đàn ông đeo kính râm đứng ở chỗ lối rẽ sau lưng mình, anh ta hẳn là mới từ khán phòng số 13 đi ra, trong tay còn cầm một cốc coca.

- Anh có nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu vàng không?

Tô Bạch hỏi thẳng.

- Thật ra, tôi cũng đang tìm ông ta, nhưng không tìm được.

Người đàn ông đeo kính râm nhanh chóng trả lời.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Bên trong đang chiếu một bộ phim điện ảnh cũ, có muốn cùng vào xem không?

Người đàn ông đeo kính râm chỉ vào khán phòng phía sau mình.

- Bộ phim gì thế?

- Nhà tù Shawshank. – Người đàn ông đeo kính râm nhếch môi cười nói.

- Rất hợp với tình hình.

- Đúng thế, quả thật rất phù hợp với tình hình, nhưng phiên bản "Nhà tù Shawshank" này có điểm không giống với bản gốc, tôi cũng vừa mới phát hiện ra sau khi đi vào.

Nếu đã không tìm được người mình muốn tìm, Tô Bạch quyết định đi vào, người đàn ông đeo kính râm chỉ vào màn hình rồi nói:

- Anh nhìn xem, có phải cảm thấy không giống nhau?

- Sự hài hòa giữa hình ảnh và màu sắc không đúng.

Tô Bạch nói.

- Hình như là…

Người đàn ông đeo kính râm đặt cốc coca trên tay xuống:

- Ha ha, vừa rồi, sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ, thế mà còn ngu ngốc ngồi ở chỗ này quan sát lâu như thế.

- Phòng máy chiếu.

Tô Bạch nói ra ba chữ này.

- Đúng thế, phòng máy chiếu.

Người đàn ông đeo kính râm hít sâu một hơi.

- Đoán chừng không còn kịp nữa rồi, nhất định chuyện kia đã phát sinh.

Trong một rạp chiếu phim hiện tại, về cơ bản, phòng máy chiếu có thể kiểm soát tất cả các bộ phim điện ảnh chiếu ở trong rạp chiếu phim, nó không còn giống như các rạp chiếu phim kiểu cũ trong quá khứ, ở mỗi một phòng chiếu phim đều cần phải có một người chuyên phụ trách thay phim gì đó.

Khi Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm đi đến cửa phòng máy chiếu, phát hiện cửa mở, bọn họ đi vào trong liền thấy một cái xác chết đang nằm sấp ở trên bàn điều khiển.

.

Chương 493 Đoán Sai

Người đàn ông đeo kính râm lật thi thể lại, mím môi nói:

- Là người đàn ông trước đó đã đi cùng Chử Đình và Vương Điềm Điềm.

Tô Bạch nhẹ nhàng phủi tay, lùi về phía cửa phòng máy chiếu:

- Anh thật sự chỉ vừa mới nghĩ đến chỗ này?

- Anh đang nghi ngờ tôi?

Người đàn ông đeo kính râm đưa tay lên chỉ vào mặt mình.

- Làm ơn, tôi không làm việc trong ngành điện ảnh, trong lúc nhất thời không nghĩ ra nơi này hẳn là chuyện bình thường mới đúng, thi thể của ông ta nằm ở chỗ này, đụng vào một số nút và công tắc, cho nên hình ảnh và màu sắc trong khán phòng kia mới có vẻ không bình thường. Còn có, tôi cảm thấy trên thực tế chuyện này không phức tạp như vậy, nếu không phải thế, đâu có chuyện ngay lúc bắt đầu liền chết hai người. Điều này có nghĩa, thật ra hai người này đều đã phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề, chẳng qua có lẽ hai kẻ này quá ngu hoặc quá tham lam, cho nên mới không hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời còn phải chết.

Người đàn ông đeo kính râm vẫn rất bình tĩnh.

Tô Bạch đi đến, sờ lên người thi thể người đàn ông, sau đó kiểm tra qua ngón tay và răng của thi thể nam giới này.

- Thật buồn nôn.

Người đàn ông đeo kính râm nhìn Tô Bạch đưa ngón tay vào trong miệng thi thể nam giới liền nói.

- Ông ta không hút thuốc lá. – Tô Bạch nói.

- Điều này có liên quan gì?

Người đàn ông đeo kính râm có chút không rõ ràng cho lắm.

- Anh biết sau khi rời khỏi khán phòng đầu tiên mà chúng ta ngồi xem phim, cô ta đã đi nơi nào không?

- Ồ, tôi biết.

Người đàn ông đeo kính râm cười nói.

- Người này, trước đó tôi đã hỏi qua ông ta chuyện đó, bọn họ đi đến chỗ cửa hàng tiện lợi nhỏ trong khu vực sảnh chính của rạp chiếu phim để mua một số giấy ăn và đồ uống, nhưng tôi đã điều tra qua cửa hàng tiện lợi kia, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Tô Bạch rời khỏi phòng máy chiếu, người đàn ông đeo kính râm nhìn xung quanh một lúc, sau đó quyết định theo chân Tô Bạch cùng nhau ra ngoài.

Cửa hàng tiện lợi nằm ở ngay giữa khu vực sảnh chính của rạp chiếu phim, rất thuận lợi cho những khán giả giữa chừng ra mua đồ ăn vặt hoặc là cho khán giả vội vã đến xem phim có thể chuẩn bị, diện tích của nơi này rất nhỏ, chỉ có hai nhân viên phục vụ đứng ở đó.

Tô Bạch mua một phần bỏng ngô và một cốc coca ở đó, sau đấy đi ra ngoài.

- Đừng nói với tôi là anh chỉ đơn thuần đói bụng đấy nhé?

Người đàn ông đeo kính râm đi đến hỏi.

- Anh có nhớ rõ, lúc anh từ trong văn phòng của nhân viên dọn vệ sinh đi ra, tôi đang làm gì không?

- Nhìn tàn thuốc trên mặt thảm.

- Tàn thuốc đó là do Chử Đình vừa mới vứt xuống, hơn nữa cô ta không mang theo bật lửa, vừa rồi tôi đã kiểm tra qua thi thể của người đàn ông kia và Vương Điềm Điềm, bọn họ đều không hút thuốc lá.

- Vì thế anh cho rằng, người nào châm lửa thuốc lá cho Chử Đình chính là điểm mấu chốt?

Người đàn ông đeo kính râm bỗng nhiên cười nói:

- Nhưng có một chi tiết, có lẽ anh đã quên, bản thân Chử Đình chính là người cường hóa hệ Hỏa, đối với cô ta mà nói, việc châm lửa một điếu thuốc là một việc quá đơn giản.

Người đàn ông đeo kính râm làm động tác xoa ngón tay cái trước miệng mình.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

- Đúng thế, đối với một thính giả rất không tự tin về năng lực của bản thân mình, ngay từ đầu đã cấp bách đi tìm kiếm người để liên minh mà nói, họ sẽ muốn dùng phương thức thuận tiện để châm lửa một điếu thuốc trước mặt một thính giả vừa mới quen khác, để lộ ra thuộc tính cường hóa của chính mình ư?

"…" Người đàn ông đeo kính râm ngây ngẩn cả người.

- Ý của anh là, trong quá trình đi từ khán phòng đến chỗ cửa hàng tiện lợi, sau đó lại từ cửa hàng tiện lợi đến nhà vệ sinh, Chử Đình đã mượn bật lửa của một người, mà người cho cô ta mượn bật lửa kia, có khả năng chính là người mà chúng ta cần tìm theo như nhiệm vụ chủ tuyến 1 thông báo, một người không phải là nhân viên thực sự của rạp chiếu phim?

- Lập luận này của anh rất hay, nhưng vừa rồi mạch suy nghĩ của anh chỉ cho thấy một loại khả năng, bởi vì rất có thể, chính vì muốn thuận tiện, thậm chí là vì lôi kéo người mà mình vừa kết thành đồng minh, cho nên cố ý thể hiện ra thuộc tính cường hóa hệ Hỏa của chính mình, để tỏ rõ thái độ và thành ý đối đãi chân thành với mọi người, cùng nhau vượt qua thế giới chuyện xưa này.

- Thế nhưng anh vẫn còn manh mối khác đúng không?

Tô Bạch hỏi.

- Tôi có thể chắc chắn ngay từ đầu Chử Đình không có bật lửa, cô ta đã mượn của tôi một lần, chẳng qua khoảng cách từ lúc đó đến lần thứ hai tôi nhìn thấy cô ta là gần 20 phút, lúc cô ta vứt tàn thuốc, điếu thuốc kia tuyệt đối không phải là điếu thuốc mà cô ta đã mượn bật lửa của tôi để châm lửa.

- Bây giờ Chử Đình đang ở nơi nào?

Người đàn ông đeo kính râm hỏi:

- Chúng ta đi tìm Chử Đình hỏi, đoán chừng có thể tìm ra.

- Cô ta đang ngồi trong quán cafe.

Tô Bạch bỗng nhiên nhíu mày:

- Hai người đã chết đi kia, rốt cuộc bọn họ vì sao mà chết?

- Bị người hiềm nghi giết chết chứ sao.

Tô Bạch cười nói.

- Như vậy, người hiềm nghi có thể được định nghĩa là vô cùng cường đại, có thể dễ dàng giết chết tất cả đám thính giả chúng ta trong lần này.

- Cũng không phải thế.

Người đàn ông đeo kính râm lắc đầu.

- Như thế sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, phát hiện ra người đó thì chết, không tìm ra được thì nhiệm vụ thất bại.

- Người hiềm nghi hẳn là không phải vô cùng cường đại, hoặc nói đúng hơn, người đó không thực sự cường đại, có lẽ sẽ không xuất hiện loại kia, thính giả có thực lực yếu, phát hiện ra người hiềm nghi, muốn một mình đi đến đối diện nói cho người kia biết, người đó không phải là thật, kết quả bị người hiềm nghi giết chết. Còn đối với thính giả có thực lực mạnh, sau khi phát hiện ra người hiềm nghi và đến nói cho người kia biết, kết quả người hiềm nghi đánh không lại thính giả có thực lực mạnh, cục diện này, hẳn là sẽ không xuất hiện. Nếu không, tính công bằng trong nhiệm vụ chủ tuyến 1 hoàn toàn bị phá hỏng, đối với những thính giả có thực lực yếu quá không công bằng, rõ ràng không để bọn họ chơi chung, thế còn đưa bọn họ đi vào thế giới chuyện xưa làm gì?

- Rốt cuộc anh có ý tứ gì?

Người đàn ông đeo kính râm có chút không hiểu lắm.

- Tôi phát hiện ra nói chuyện cùng anh rất tốn sức, ở trong thế giới hiện thực, không phải anh làm thám tử đấy chứ?

- Ừm, đúng là thám tử tư.

Mặt Tô Bạch không đỏ chút nào, trả lời anh ta.

- Ồ, được đấy.

Người đàn ông đeo kính râm hào hứng.

- Chẳng lẽ tôi có thể ôm bắp đùi được rồi hả? Đúng rồi, thật ra ý tứ mà anh vừa nói, tôi cũng hiểu, ví dụ ở chỗ này đồ vật bị làm hỏng, ngay lập tức sẽ được khôi phục lại như cũ, những NPC nhân viên kia, phải chăng nó cũng thiết lập một chương trình cố định cho bọn họ, ví dụ, nếu anh đoán sai, khả năng sẽ phải gánh chịu sự trừng phạt và phản hệ của nó.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Hẳn là như thế, chắc là bọn họ đoán sai rồi.

Chương 494 Từ Bỏ

"…" – Người đàn ông đeo kính râm.

- Anh cùng tôi phân tích từ đầu đến giờ, kết quả chỉ đưa ra một kết luận, đó chính là người đoán sai có thể sẽ chết?

Hiển nhiên, người đàn ông đeo kính râm có chút nói không nên lời, tuy kết luận này có tính chính xác rất lớn. Nhưng đoán chừng sẽ không có thính giả nào cố ý đi đoán sai người, giống như nếu mọi người muốn đi từ quán cafe về khu vực sảnh chính, bọn họ đều phải mua một tấm vé khác để kiểm tra, các thính giả đều không phải kẻ ngu, sẽ không cố ý đi khiêu khích NPC ở nơi đây.

- Không, trong này có một vấn đề, vì sao người được châm lửa hút thuốc là Chử Đình, đến bây giờ cô ta còn chưa chết? Điều gì lại khiến cho Vương Điềm Điềm và người đàn ông trung niên này đều đoán sai?

- Nói tóm lại, bây giờ đi hỏi Chử Đình liền biết đáp án đúng không?

Người đàn ông đeo kính râm lấy một nắm bỏng ngô từ trong tay Tô Bạch:

- Chúng ta đi về phía trước xem sao.

Hai người một lần nữa đi ra khỏi khu vực sảnh chính của rạp chiếu phim, chỉ là lúc đầu trong quán cafe có không ít thính giả, lúc này thế mà chỉ còn lại một người, một người phụ nữ. Trước mặt bà ta để một phần gà rán và khoai tây chiên, lẳng lặng ngồi đó ăn.

Người phụ nữ này hơn 40 tuổi, nhưng được bảo dưỡng khá tốt, nhìn ngoại hình có chút giống với Triệu Nhã Chi (mỹ nhân không tuổi của đài TVB.)

- Người đâu?

Người đàn ông đeo kính râm đi đến hỏi.

- Người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia nói đã phát hiện ra manh mối, cho nên ông ta dẫn cô gái tên Chử Đình đi, những người khác cũng đi theo cùng.

Người phụ nữ tiếp tục chậm rãi ăn đồ của mình.

- Chị ở chỗ này làm gì?

Người đàn ông đeo kính râm hỏi.

- Tôi đói bụng, cho nên ở lại chỗ này ăn chút gì đó.

Người phụ nữ dùng loại ánh mắt giống như nhìn thằng ngốc liếc thoáng qua người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm và Tô Bạch liếc nhau, thấy Tô Bạch không hề có ý tứ rời đi, anh ta đi thẳng ra khỏi quán cafe, hẳn là đi tìm nhóm người kia.

Tô Bạch ngồi xuống đối diện người phụ nữ.

- Em trai nhỏ, sao cậu không đi?

Người phụ nữ vừa ăn vừa nói.

- Nếu như bọn họ có thể thành công, đối với tôi mà nói cũng không khác gì nhau.

- Ha ha, có vẻ như cậu không có hứng thú với điểm cốt truyện lắm.

Người phụ nữ đã ăn xong, lấy một tờ giấy ra để lau miệng:

- Chị đây tên là Trịnh Nguyệt, cậu tên là gì?

- Tô Bạch.

- Cái tên này, tôi đã được nghe người khác nhắc qua.

- Người nào?

- Một người mập mạp, cậu ta nói, nếu như sau này ở trong thế giới chuyện xưa gặp phải một người tên Tô Bạch, tốt nhất nên cách xa cậu ta ra một chút, bởi vì có đôi khi đầu óc của cậu ta không được bình thường.

- Ồ.

Tô Bạch cười gượng một tiếng, thấy Trịnh Nguyệt đứng lên liền hỏi:

- Chị định đi đâu?

- Tôi định đi qua đó xem, sao thế, em trai nhỏ, chúng ta đi cùng chứ?

- Được, cùng đi.

Trịnh Nguyệt đi giày cao gót, điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì phần lớn thính giả, trước lúc chuẩn bị đi vào thế giới chuyện xưa đều sẽ cố ý chọn những trang phục phù hợp để vận động, hiển nhiên giày cao gót sẽ ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của thính giả, ngoại trừ loại người chưa được thông báo liền tiến vào thế giới chuyện xưa có thể sẽ xuất hiện loại tình huống này, bình thường, những thính giả được thông báo sớm về thời gian bắt đầu thế giới chuyện xưa, hẳn là sẽ không phạm vào sai lầm cấp thấp trong vấn đề về trang phục.

- Phía trước không nằm trong phạm vi của rạp chiếu phim.

Tô Bạch nhắc nhở, bởi vì hắn nhìn thấy, sau khi Trịnh Nguyệt ra thẳng khỏi quán cafe, bà ta không đi đến chỗ khu vực sảnh chính, mà tiếp tục đi ra phía ngoài.

- Không sao, tôi chỉ đi xem một chút.

Hai tay Trịnh Nguyệt chống lấy lan can, đứng ở ranh giới tầng năm:

- Tầng tiếp theo hẳn là sân chơi, xuống thêm hai tầng nữa, hẳn là chuyên bán quần áo gì đó, tầng dưới cùng có vẻ như là siêu thị lớn.

Tô Bạch đứng ở bên người Trịnh Nguyệt, đồng thời nhìn xuống phía dưới, cách nhìn nhận của Trịnh Nguyệt rất chính xác, chỉ là ở dưới tầng bốn có ánh đèn, nhưng lại không có bất kỳ một khách hàng và nhân viên phục vụ nào, lộ ra rất quỷ dị, dĩ nhiên, rạp chiếu phim này cũng không khá hơn chút nào.

- Nếu nhiệm vụ chủ tuyến 1 xảy ra ở trong rạp chiếu phim, như vậy nhiệm vụ tiếp theo, hẳn là sẽ dùng đến cảnh vật xung quanh của mấy tầng dưới.

Trịnh Nguyệt cười nói.

- Cho nên sớm quan sát một chút cũng không có gì xấu.

- Chị dự định từ bỏ nhiệm vụ chủ tuyến 1 ư?

Tô Bạch hỏi.

- Chẳng lẽ cậu không như thế sao?

Trịnh Nguyệt liếc thoáng qua Tô Bạch.

- Hình như đối với phần thưởng của nhiệm vụ chủ tuyến này, cậu cũng không để vào mắt. Ở trong thế giới chuyện xưa, thật ra đi tranh thủ phần thưởng về điểm cốt truyện, quả thật không bằng đi tìm kiếm cơ duyên của bản thân mình. Chẳng qua đám người kia đi lâu như thế, còn không giải quyết xong nhiệm vụ chủ tuyến 1 à?

Trịnh Nguyệt nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Chúng ta cũng qua đó xem thử một chút, nghe nói đã chết mất hai người, nếu như trong nhiệm vụ chủ tuyến 1 chết quá

nhiều thính giả, nhiệm vụ sau đó sẽ càng lúc càng khó qua hơn.

Mỗi người Tô Bạch và Trịnh Nguyệt đều mua một vé xem phim, đi qua cửa soát vé vào trong, lại đi ngang qua cửa hàng tiện lợi.

Đi về phía trước, có một đám người đang tụ tập ở đó, giống như đang cùng nhau phân tích và thảo luận chuyện gì đấy, Chử Đình đứng ở giữa, bị những người khác vây quanh, không ngừng bị tra hỏi. Có thể nhìn ra được, hiện tại Chử Đình đang có khuynh hướng muốn phát điên và nóng nảy, nhưng cô ta vẫn nhẫn nhịn, bởi vì cô ta không dám chọc cho nhiều người tức giận.

Người đàn ông đeo kính râm nhìn thấy Tô Bạch và Trịnh Nguyệt đều đến đây, lúc này, anh ta đi ra khỏi đám người, đi đến chỗ bọn họ.

- Sao thế?

Tô Bạch hỏi.

- Vẫn còn đang thảo luận thôi, chẳng qua đã hỏi ra được một chuyện, anh nhìn thấy người công nhân vệ sinh vẫn đứng ở bên kia không? Trên đường đám người Chử Đình và Vương Điềm Điềm từ cửa hàng tiện lợi đến nhà vệ sinh, ông ta là người duy nhất mà bọn họ đã gặp, lúc đó, Chử Đình còn mượn ông ta một chiếc bật lửa, nhưng bật mãi không lên, trong bật lửa vẫn còn có ga, nhưng lại không bật được, sau đó Chử Đình dứt khoát dùng năng lực của mình châm lửa điếu thuốc.

- Dựa theo cách nói của Chử Đình, cô ta cố ý biểu hiện ra thuộc tính cường hóa của mình để thu được sự tin tưởng của hai người khác.

- Nhưng anh nhìn đi, hiện tại người công nhân vệ sinh kia đang ở chỗ này hút thuốc, chứng minh bật lửa của ông ta có

thể dùng được, cho nên khả năng ông ta là giả rất lớn, bởi vì người giả, bất kỳ thứ gì của ông ta, thật ra đều không tồn tại. Đúng không?

- Vậy mọi người còn đang tranh luận điều gì? – Trịnh Nguyệt hỏi.

- Vấn đề là vào lúc đó, có lẽ Chử Đình đang dùng ngón tay để châm lửa, cho nên không nhìn thấy rõ ràng, nhưng hai người khác bên cạnh cô ta đều nhìn thấy người công nhân vệ sinh ngậm điếu thuốc đi ra, cho nên, Vương Điềm Điềm và người đàn ông đó hẳn là đoán người công nhân vệ sinh kia là giả. Thế nhưng kết cục của hai người đó, các người cũng nhìn thấy rồi đấy. Vì thế hiện tại không có người nào dám đến trước mặt người công nhân vệ sinh kia nói ông ta là giả, bọn họ đang uy hiếp Chử Đình, để cô ta đi đến trước mặt người công nhân vệ sinh kia, nói ông ta là giả, Chử Đình không muốn, cô ta đâu phải kẻ ngu.

- Chẳng qua cô ta không đi, mọi người sẽ cho rằng cô ta là giả, đoán chừng muốn ra tay với cô ta.

Chương 495 Thì Ra Đơn Giản Như Thế

"Trong nhiệm vụ chủ tuyến 1 có nhắc đến nhân viên của rạp chiếu phim, cô ta không được tính đến."

Trịnh Nguyệt nghi ngờ hỏi.

- Thật ra cách nói này có thể biến đổi linh hoạt, ngộ nhỡ Chử Đình không phải thính giả mà chính là cổ đông đứng phía sau của rạp chiếu phim này thì sao? Những người khác trong rạp chiếu phim không biết cô ta là ai, nhưng theo nghĩa rộng mà nói, có thể coi cô ta như một nhân viên của rạp chiếu phim, một NPC thông minh được cắm vào bên trong.

Tô Bạch giải thích.

- Ha ha, nhiệm vụ chủ tuyến 1 này đưa ra nhắc nhở quá đơn giản, cho nên mới xuất hiện loại tình huống có thể mặc sức giải thích như vậy, cô bé kia chuẩn bị đi rồi.

Trịnh Nguyệt chỉ sang bên kia.

Quả nhiên, dưới sự bức bách của mọi người, Chử Đình đành phải đi đến chỗ người công nhân vệ sinh kia.

Sau đó, ở ngay trước mặt người công nhân vệ sinh kia, Chử Đình nói một câu. Ngay lập tức, người công nhân vệ sinh với vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu, xoay người sang chỗ khác, tiếp tục lau nhà. Chử Đình quay người nhìn về phía mọi người ở phía đối diện, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, ngay sau đó, cơ thể của Chử Đình bắt đầu chia năm, xẻ bảy, rơi xuống mặt đất.

Cô ta đoán sai.

Cô ta chết rồi.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều im lặng.

Điều này có nghĩa, Chử Đình là thính giả, đồng thời nó cũng mang ý nghĩa, người công nhân vệ sinh kia không phải là giả.

Như vậy, cái chết của Chử Đình, Vương Điềm Điềm và người đàn ông trung niên kia, chỉ chứng minh được một việc duy nhất, đó chính là người công nhân vệ sinh này là thật?

Người đàn ông đeo kính râm bỗng nhiên cười nói:

- Thật đúng là lãng phí.

Đúng thế, thật lãng phí, toàn bộ rạp chiếu phim này có khoảng 15 nhân viên, ngay cả khi dùng sinh mệnh của thính giả để từng bước, từng bước phỏng đoán, như vậy sinh mệnh của ba thính giả, ít nhất có thể chứng minh tính thật giả của ba nhân viên, hiện tại ba người cùng chết lại chỉ chứng minh được một người là thật, thật đúng là lỗ vốn.

Lúc này, Trịnh Nguyệt lại lắc đầu:

- Điều này không đúng, nó không phù hợp với tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, đây chỉ là nhiệm vụ chủ tuyến 1 mà thôi, không đến mức khó khăn như thế, hiện tại đã chết ba thính giả, chết thêm mấy người nữa, còn bao nhiêu người có thể sống sót làm nhiệm vụ chủ tuyến 2 và 3?

Trịnh Nguyệt vừa nói, vừa chủ động đi đến chỗ người công nhân vệ sinh kia, đồng thời ra hiệu cho Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm đi theo.

Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm đi sau lưng Trịnh Nguyệt.

Cho dù thi thể của Chử Đình vẫn đang nằm ở đấy, nhưng người công nhân vệ sinh kia cái gì cũng không nhìn thấy,

những NPC này sẽ chỉ làm công việc của chính mình, đối với bất kỳ hiện tượng gì không bình thường đều bỏ qua.

- Sự phụ, tôi bị mất bật lửa, ông có thể cho tôi mượn được không?

Trịnh Nguyệt lấy một bao thuốc lá từ trong túi, rút ra hai điếu, chính mình cầm một điếu, điếu thuốc còn lại thì đưa cho công nhân vệ sinh.

Trong rạp chiếu phim cấm hút thuốc, nhưng đối với dân nghiện thuốc lá mà nói, đây không tính là quy định gì.

Người công nhân vệ sinh thấy Trịnh Nguyệt khách khí như thế liền nhận lấy điếu thuốc, trước tiên châm lửa cho mình, sau đó đưa bật lửa cho Trịnh Nguyệt, Trịnh Nguyệt cũng đốt một điếu thuốc.

Không có vấn đề gì ư?

Rất hiển nhiên, hiện tại Trịnh Nguyệt đang đem chính mình giả bộ như Chử Đình, còn Tô Bạch và người đàn ông thì tương đương với Vương Điềm Điềm và người đàn ông trung niên kia, nhưng ngay từ vừa mới bắt đầu, nội dung cốt truyện đã không đúng, đây là chuyện gì?

Đúng lúc này, Tô Bạch giống như nghĩ đến thứ gì đó, hỏi:

- Sư phụ, sao tôi nhớ rõ, trước đó, lúc một cô gái mượn ông bật lửa, khi đấy sao bật lửa của ông lại không ra lửa?

- Ồ, cô bé kia sao, vừa rồi cô ta còn đột nhiên nói với tôi một câu, sau đó bỗng nhiên không thấy tăm hơi, đúng thế, cô bé kia cũng mượn một chiếc bật lửa từ chỗ tôi, nhưng hôm nay tôi mặc nhầm bộ quần áo lao động, mặc nhầm đồng phục của A Khôn, trong túi quần của cậu ta cũng có một chiếc bật lửa, chẳng qua không dùng được, sau đó tôi trực tiếp đi tìm A Khôn, đổi lại bật lửa của chúng tôi.

- Bật lửa của cậu ta là của một thương hiệu khá nổi tiếng, đáng giá không ít tiền, nhưng có đôi khi, thứ quý giá chưa chắc đã dùng tốt, không phải ư? Nhìn kìa, người vừa mới xách một xô nước ra khỏi nhà vệ sinh chính là A Khôn.

Một người công nhân vệ sinh tương đối trẻ tuổi xách theo một xô nước từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Lúc này, Tô Bạch đi đến.

- Chào cậu, cậu có thể cho tôi mượn bật lửa không?

Tô Bạch đưa một điếu thuốc lá đến.

A Khôn nhận lấy thuốc lá, lấy bật lửa ra và đánh lửa, nhưng làm thế nào điếu thuốc lá cũng không cháy được, sau đó, A Khôn không nói gì, lắc chiếc bật lửa zippo này.

- Hình như bật lửa có vấn đề, không bật lên được.

Thế nhưng Tô Bạch rõ ràng nhìn thấy vẫn có ngọn lửa xuất hiện trên chiếc bật lửa kia, để lên đầu điếu thuốc lại không xảy ra thay đổi gì.

- Để tôi thử xem.

Tô Bạch nhận lấy chiếc bật lửa từ trong tay A Khôn, bật lửa lên, nhưng thay vì châm lửa cho điếu thuốc, hắn lại để ngọn lửa ở trong lòng bàn tay mình.

Không nhiệt độ.

Không cảm giác.

Không đau chút nào…

- Cậu không phải là thật…

Tô Bạch lên tiếng nói.

A Khôn nghe xong liền cười, sau đó cơ thể của anh ta bắt đầu trở nên phân tán, cuối cùng hóa thành tro bụi, cứ thế biến

mất không thấy đâu nữa.

Đồng thời vào lúc này, toàn bộ ánh đèn trong rạp chiếu phim ở tầng năm đều trở nên ảm đạm.

Tất cả màn hình, tất cả đèn, tất cả mọi thứ, vào lúc này đều mất đi "sinh mệnh" trước đó, bao gồm người đứng ở quầy bán vé, nhân viên phục vụ trong quán cafe, những nhân viên vệ sinh khác… Ngay lúc này, tất cả đều biến mất không thấy đâu nữa.

Mạng nhện, tro bụi… Bắt đầu xuất hiện ở khắp nơi này, trong nháy mắt, nơi đây lập tức biến thành một nơi bị bỏ hoang trong một thời gian dài, chỗ bỏng ngô còn lại trên tay một thính giả nào đó đều đã biến thành màu đen, không biết đã để bao lâu rồi.

"Nhiệm vụ chủ tuyến một hoàn thành, phần thưởng của nhiệm vụ sẽ được quyết toán sau khi rời khỏi thế giới chuyện xưa.

Tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến 2:

Rạp chiếu phim ở tầng năm tượng trưng cho thật và giả.

Thật ra ở một số thời điểm, mọi chuyện thường chính là đơn giản như thế, nhưng mọi người cũng thường xuyên bởi vì sơ suất, chủ quan, bất cẩn, nóng nảy và thiếu kiên nhẫn của chính mình mà bị lớp vỏ bên ngoài che mắt, rõ ràng khoảng cách đến chân tướng chỉ cách một tờ giấy, nhưng bọn họ lại không thể chọc thủng, ngược lại tin vào lời bịa đặt trên tờ giấy kia.

Thật ra chân tướng thường được ẩn giấu trong một góc.

Ví dụ như mượn bật lửa của một đồng nghiệp.

Ví dụ như trong tiếng rao hàng của người bán bánh nướng ven đường.

Ví dụ như người nào đó lẩm bẩm nói mơ trong lúc ngủ.

Ví dụ như…

Tầng thứ tư là một khu vui chơi.

Trong khu vui chơi này có một tấm thẻ in hình chân dung của "tên hề", tìm được nó, lập tức có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến số 2.

Nhiệm vụ chủ tuyến số ba sẽ được thông báo ngay khi nhiệm vụ chủ tuyến 2 hoàn thành.

Các bạn thính giả thân mến, tuy đáng tiếc đã có ba người bạn tốt phải rời xa chúng ta, nhưng tôi hy vọng các bạn không nên nản chí, không nên ủ rũ, càng không nên uể oải và suy sụp tinh thần.

Bởi vì sau đây vẫn còn tiếp tục có người chết, nếu như không giữ vững tinh thần, trong số người chết kia, khả năng sẽ có bạn."

Giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố vang lên bên tai tất cả thính giả.

Chương 496 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 2

Giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố vang lên bên tai tất cả thính giả.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai liếc thoáng qua Tô Bạch, sau đó trực tiếp quay người đi đến thang cuốn, một số người nhìn qua Tô Bạch, sau đó cũng đi theo người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi về phía thang cuốn, chuẩn bị xuống tầng bốn.

Bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng tình cảnh vừa rồi, cũng biết sau cùng người hoàn thành nhiệm vụ chính là người nào, thì ra đáp án thật sự rất đơn giản, chẳng qua chỉ cần hỏi dò thêm NPC một chút mà thôi. Thế nhưng ba thính giả chết đi, khiến cho phần lớn thính giả còn lại đều trở nên bó tay bó chân, nhưng không buông tay. Kết quả sau cùng, lại để cho một kẻ không quá quan tâm đến điểm cốt truyện như Tô Bạch giành được, không thể không nói, đây là một điều trào phúng thật lớn, dù sao từ đầu đến cuối, Tô Bạch đều không thật sự bỏ ra nỗ lực gì.

Trịnh Nguyệt và người đàn ông đeo kính râm đi đến bên người Tô Bạch, người đàn ông đeo kính râm xoa tay nói:

- Thật ra lúc vừa mới bắt đầu, tôi đã muốn cướp chỗ của anh, đi lên trước hỏi.

- Kết quả cậu sợ hãi, đúng không?

Trịnh Nguyệt không chút lưu tình nào vạch trần người đàn ông đeo kính râm.

- Chậc chậc, điều này không quan trọng, dù sao điểm cốt truyện cũng đâu quan trọng bằng cái mạng nhỏ, nhiệm vụ này quá tà tính, quan trọng nhất chính là hình ảnh tử vong của Chử Đình quá trực tiếp, hoàn toàn không cho một chút cơ hội phản kháng nào, đây chính là thứ khiến cho người ta e ngại nhất.

- Đi thôi, chúng ta xuống dưới.

Tô Bạch nói.

Ba người Tô Bạch xem như là một nhóm cuối cùng đi từ tầng năm xuống tầng bốn, vào lúc này, toàn bộ cơ sở, thiết bị trong khu vui chơi ở tầng bốn đều sáng đèn và vận hành, có những chiếc tàu lượn siêu tốc cho trẻ em, cũng có rất nhiều loại máy chơi game khác nhau… Thế nhưng, chờ đến lúc đứng ở tầng thứ tư, cho dù là người có tâm thái cứng rắn như Tô Bạch cũng không nhịn được có một loại cảm giác nhức đầu.

Bởi vì trên toàn bộ mặt đất của tầng bốn đều được bao phủ bởi một lớp thẻ rất dày, có trời mới biết rốt cuộc nơi này có bao nhiêu tấm thẻ, hơn nữa căn cứ vào thói quen cũng như tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, đoán chừng nơi này chỉ có một tấm thẻ có in hình chân dung tên hề.

Chỉ riêng ở trên mặt đất đã có không biết bao nhiêu tấm thẻ, đồng thời trong mỗi một khe hở đều bị nhét thẻ vào, ngay cả ở bên trong máy chơi game cũng bị nhét thẻ… Bất kỳ nơi nào có khả năng nhét được thẻ đều được bỏ vào, tổng cộng lại tất cả, đơn giản chính là một con số lớn.

Đồng thời, không ngoài dự đoán, tất cả các tấm thẻ đều được úp xuống, nhìn giống nhau như đúc.

- Mọi người chậm rãi tìm, không phải tất cả tấm thẻ có hình tên hề đều bị ném đến một chỗ không muốn cho ai tìm thấy, mang đến độ khó khăn gấp đôi.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai bắt đầu chỉ huy tìm kiếm.

- Ồ, ông ta thật đúng là cầm lông gà làm lệnh tiễn, tự coi bản thân mình là đại đội trưởng rồi.

Người đàn ông đeo kính râm rất khinh thường bĩu môi:

- Trước đó kéo theo mọi người bức tử Chử Đình, hiện tại lại còn mặt mũi ở đây ra lệnh.

- Trên thực tế, bức tử Chử Đình, chúng ta đều có một phần, ngay cả khi chúng ta không lên tiếng ngăn cản, không đi phụ họa, nhưng chúng ta đã chấp nhận lựa chọn của ông ta, dù sao, ở trong tiềm thức của chúng ta, việc để một người ngoài như Chử Đình đi mạo hiểm, luôn tốt hơn rất nhiều so với việc bản thân mình phải đi mạo hiểm.

Tô Bạch tiện tay lật mấy tấm thẻ trên lan can lên, tất cả đều là những phim hoạt hình khác nhau, sau khi nói xong những lời này, Tô Bạch đột nhiên nhớ tới sự cố lúc trước hắn gặp phải ở quán mì, thật ra rất nhiều chuyện chính là cái mông quyết định cái đầu, Tô Bạch đã từng trào phúng một nhóm người, một số người thì cực đoan, một số người lại lẳng lặng hưởng thụ lợi ích mà những người cực đoan kia mang đến cho bản thân mình, cảnh tượng này, không phải cùng trước đó chính mình làm giống nhau như đúc ư.

Xét cho cùng, dù sao dân tộc chính là do từng cá nhân tạo nên, tính dân tộc, ở một mức độ lớn, thật ra nó được quyết định bởi nhân tính mà thôi.

Ngay khi mọi người đang tìm kiếm tấm thẻ kia, đúng lúc này, một chiếc đồng hồ treo tường ở trong sân chơi đột nhiên vang lên, từng sóng âm thanh trầm bổng xuất hiện.

Tô Bạch hơi nhíu mày, vô thức chống đỡ lên một thân máy chơi game để duy trì tư thế đứng thẳng, trong khi những người còn lại, phần lớn đều ngã trái ngã phải, ngay cả Trịnh Nguyệt giẫm lên giày cao gót đi được vài bước, phát hiện mình thật sự

không chịu nổi cũng vịn vào một chiếc bàn trò chơi ở ngay bên cạnh.

Thời gian dần dần trôi qua, Tô Bạch phát hiện ra ý thức của mình đang dần dần trở nên hoảng hốt, càng lúc càng cảm thấy buồn ngủ, âm thanh ở xung quanh sân chơi cũng bắt đầu xa dần, nhưng hiệu ứng mà nó mang đến càng lúc càng nặng, dường như vào lúc này trong bộ não của hắn chỉ còn lại loại âm thanh như gần như xa này.

Sau cùng, tầm nhìn của Tô Bạch bắt đầu vặn vẹo, chờ đến khi hắn nhìn thấy rõ thứ ở trước mặt mình, Tô Bạch phát hiện ra chính mình đang ngồi trước một chiếc bàn rất tinh xảo, trên đó bày ba bộ đồ ăn, bên cạnh còn có một người quản gia và một người nữ giúp việc vẫn luôn cung kính đứng ở một bên.

Thế nhưng.

Trên bàn ăn cơm chỉ có một người.

Bản thân hắn đang mặc một bộ tây trang nhỏ, trên cổ là khăn ăn, lộ ra tỉ mỉ và cẩn thận.

Chẳng qua càng như thế thì càng có thể cảm nhận được một loại cảm giác tĩnh mịch, lạnh lẽo như băng.

Cha mẹ của hắn đã không còn ở đây, nhưng trên bàn ăn cơm, chính mình vẫn khư khư cố chấp giữ nguyên bộ đồ ăn thuộc về cha mẹ, cho dù bọn họ sẽ không xuất hiện nữa, ngay cả khi sẽ không có ai sử dụng hai bộ đồ ăn để ở trước mặt hắn nữa, Tô Bạch vẫn kiên trì giữ nguyên dáng vẻ đó.

Một loại cảm giác đau lòng và nghẹt thở không ngừng siết chặt trái tim Tô Bạch.

Vào lúc này Tiểu Tô Bạch đang ngồi trên bàn ăn cơm cũng lộ ra vẻ mặt thống khổ, không ngừng lắc đầu.

“Bịch!”

Tô Bạch vỗ một cái lên mặt bàn, phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Ngay sau đó, Tiểu Tô Bạch ôm đầu của mình, ngã từ trên ghế xuống.

Chiếc bàn lạnh lẽo, đồ ăn tinh tế, hai bộ đồ ăn không có người dùng được đặt trang trí ở trên đó, sau này đây gần như trở thành một bóng ma tâm lý lớn nhất trong lòng Tô Bạch. Về sau, Tô Bạch thật sự không thể chịu đựng được tất cả những thứ này, cho nên hắn mới từ Thành Đô đi đến học ở Chiết Giang, vì cái gì ư? Thật ra phần lớn lý do là tránh né bàn ăn trong nhà.

Sau này, lúc lão quản gia và người nữ giúp việc qua đời, Tô Bạch đều trở về cúng bái. Trong những năm hắn rời đi, lão quản gia và người nữ giúp việc kia vẫn luôn chăm sóc cho căn nhà của Tô gia ở Thành Đô, chỉ là căn nhà kia, cho dù về sau Tô Bạch có ngẫu nhiên trở về Thành Đô cũng không đến đó ở, mà chính là lựa chọn một căn hộ khác để đặt chân.

Điều khó chịu đựng nhất, thường chính là hồi ức.

(Cái mông quyết định cái đầu, đây là từ lóng thường dùng trên mạng, xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, dùng một cách văn minh hơn chính là "Vị trí quyết định ý nghĩ", một người ngồi ở vị trí nào thường sẽ quyết định góc độ và phạm vi suy nghĩ của người đó. Theo baidu)

Chương 497 Đi Quá Giới Hạn

Chẳng qua khi nhớ lại những ký ức này, trên thực tế Tô Bạch đã xem nhẹ nó trong thời gian dài, hoặc là nói nó đã rời khỏi tâm trí của hắn trong thời gian dài.

Hòa thượng đã từng nói qua với Tô Bạch, một trong những ưu thế của Tô Bạch chính là ở chỗ tâm cảnh không thiếu sót, chẳng phải là nói tâm cảnh của Tô Bạch cường đại đến cỡ nào, mà chính là Tô Bạch dành một khoảng thời gian dài, về cơ bản gần như đã ra khỏi bóng ma tâm lý trước đó. Tuy tạo thành một loại tính cách cực đoan, thậm chí là tinh thần vặn vẹo, nhưng đây chính là một phương thức bảo vệ chính mình theo kiểu lấp hố, sau này nếu như gặp phải đối thủ giỏi về sử dụng tinh thần lực, trừ khi thực lực chênh lệch nhau quá lớn, nếu không đối phương rất khó lợi dụng nhược điểm tâm lý của Tô Bạch để chiếm hời.

Bác sĩ trong bệnh viện Tây An ra tay với hắn, sau cùng vẫn là lúc sắp thành lại bại, nguyên nhân trong đó cũng xuất phát từ điểm này, những người khác khi đến mức chịu đựng tối đa về tâm lý, bọn họ sẽ sụp đổ, còn Tô Bạch thì bộc phát một cách dữ dội!

Tiểu Tô Bạch đẩy lão quản gia đang đỡ mình, đẩy ra người nữ giúp việc đến đỡ, đẩy cửa, chạy thẳng ra ngoài.

Cha mẹ hắn đã chết.

Đã chết, đã chết.

Nếu như đã chết rồi, bản thân hắn cũng không cần phải tiếp tục đắm mình trong hoàn cảnh ký ức kia nữa.

Sau cùng, hình ảnh bắt đầu không ngừng vặn vẹo và vỡ vụn, hiển nhiên huyễn cảnh này đã không cách nào trói buộc được Tô Bạch nữa.

Một đường chạy, thân thể của Tiểu Tô Bạch bắt đầu lớn dần lên, hoàn cảnh xung quanh cũng đang không ngừng trở nên trong suốt và mờ đi, đến sau cùng, Tô Bạch ngẩng đầu, mồ hôi càng không ngừng chảy xuống, huyễn cảnh hoàn toàn biến mất.

Không khí mới mẻ tràn ngập vào trong phổi, cả người thoải mái, giống như đã được trải qua một lần "mát xa" về tinh thần, nhưng quá trình này lại rất đè nén và kinh khủng.

Bỗng nhiên.

Tô Bạch cảm thấy phía sau lưng mình lạnh toát.

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện phía trên hắn một tầng, nơi đó có từng người ngã trái ngã phải, còn có người hình như đã thức tỉnh, đang không ngừng lục lọi những tấm thẻ trên mặt đất.

Nhưng,

Vì sao thị giác của hắn lại kỳ lạ như thế?

Cơ thể Tô Bạch run lên, quay đầu lại tìm chiếc thang cuốn kia.

Bản thân hắn thế mà trong lúc phá vỡ huyễn cảnh, đồng thời trong lúc vô thức chạy từ tầng bốn xuống tầng ba ư?

Làm một thính giả có kinh nghiệm phong phú, Tô Bạch đương nhiên hiểu rõ việc tự ý rời khỏi phạm vi hoạt động của nhiệm vụ sẽ phải gánh chịu dạng hậu quả gì.

“Ô… Ô… Ô.”

Từng tiếng nghẹn ngào, lẳng lặng phát ra.

Tầng thứ ba và tầng thứ hai đều là khu vực chuyên bán quần áo, rất nhiều cửa hàng quần áo nối tiếp, san sát nhau, đồng thời, từng ma nơ canh đứng sừng sững ở đó.

Nếu là lúc bình thường người đến người đi sẽ không cảm thấy có gì bất thường, nhưng khi toàn bộ một khu vực đều không có một ai, lại gặp những ma nơ canh mặc quần áo người này, thường mang đến cho người khác một loại cảm giác kinh dị tê dại cả da đầu.

Tô Bạch biết rõ lần này chính mình nguy rồi, rời khỏi phạm vi hạn chế của nội dung cốt truyện, đây gần như tương đương với việc một nhân viên cứu hỏa quên không tắt hơi ga ở trong nhà, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Soạt…”

Ở phía sau lưng Tô Bạch, một mơ nơ canh mặc tây trang màu đỏ, vào lúc này bỗng nhiên run lên, ngay lập tức, tay của ma nơ canh trực tiếp hướng về phía Tô Bạch đang quay lưng về phía chính mình.

Bịch!

Tô Bạch chỉ cảm giác vị trí phía sau lưng hắn bỗng nhiên co quắp lại, cả người bị đánh bay ra ngoài, nằm trên mặt đất.

Ma nơ canh chậm rãi đi tới, trên tay của anh ta trống không, nhưng làm người bị hại, Tô Bạch rõ ràng, chính mình vừa bị một thanh đao chém trúng phía sau lưng. Nếu như không phải vào giây phút sống còn, trong lòng Tô Bạch dâng lên cảm giác báo động, khiến hắn theo bản năng di chuyển về phía trước một chút, có lẽ hắn đã bị một nhát đao chém thành hai khúc rồi.

Vì thế mới nói, đừng nhìn trong tay ma nơ canh không cầm thứ gì, nhưng trên thực tế, trên tay anh ta đã nắm một thanh đao vô hình.

Vết thương trên lưng hắn đang lấy một tốc độ bằng mắt thường cũng có thể thấy được để khôi phục, tuy vẫn đau đớn như cũ, nhưng Tô Bạch vẫn chậm rãi đứng lên, huyết thống Vampire chính là có ưu thế như vậy. Hơn nữa, bản thân hắn lại là người nắm giữ huyết thống Vampire biến dị, lấy cận chiến làm chủ, cho nên Tô Bạch càng đem hiệu quả và lợi ích của năng lực tự mình khôi phục của Vampire kích phát đến mức tối đa, dù sao loại hình ma pháp Vampire gì đó, hắn không biết.

Ma nơ canh không cho Tô Bạch quá nhiều thời gian để thở dốc, một phút sau, anh ta lập tức lao đến, lại giống như vừa rồi, trực tiếp vung tay xuống.

Móng tay Tô Bạch mọc ra, toát ra hơi lạnh. Vào lúc này, huyết thống Vampire và trạng thái cương thi đã đạt được một loại dung hợp, dù sao lần này Phát Thanh Khủng Bố không cho phép mang theo địa ngục hỏa shotgun vào, trên tay Tô Bạch cũng không thứ vũ khí tiện lợi gì, cũng không thể nói tiện tay cầm một cái sào treo quần áo để đi đối địch được, như vậy đoán chừng sẽ chết rất thảm.

Cơ thể né tránh sang một bên, lúc này, vị trí mà Tô Bạch đứng trước đó lõm xuống dưới, rõ ràng là bị một nhát đao cứ thế mạnh mẽ chém xuống dưới, ngay sau đó, một tay của ma nơ canh quét ngang, bị mười ngón tay sắc bén của Tô Bạch giữ chặt lấy.

“Soạt…”

Những âm thanh vang giòn liên tiếp truyền đến, tạo ra một chuỗi tia lửa, sau một lượt giằng co, mười ngón tay của Tô

Bạch lấy một loại phương thức như thế nắm chặt lấy thanh đao trong vô hình của đối phương.

Ma nơ canh lùi lại, chuẩn bị rút thanh đao ra, Tô Bạch lại càng tiến thêm một bước. Hai tay phát lực đem thanh đao kéo phía trước, ý đồ dùng phương thức này cưỡng ép rút ngắn khoảng cách giữa ma nơ canh và bản thân mình, sau đó tiến hành công kích cận chiến.

Chỉ là lúc Tô Bạch phát lực, vốn dĩ thanh đao lúc đầu có thể sờ được, ngay lập tức lại tiêu tán thành vô hình, thanh đao kia giống như hoàn toàn biến mất, Tô Bạch bắt hụt, đương nhiên ma nơ canh không bị đưa đến, ngược lại Tô Bạch đem chính mình lảo đảo về phía ma nơ canh.

Một cái tay khác của ma nơ canh vung xuống. Ngay lúc này, thân hình của Tô Bạch nổ tung ra, hóa thành một mảnh huyết vụ, thanh đao vô hình của ma nơ canh chém lên huyết vụ, huyết vụ nhanh chóng hướng về phía sau, ở vị trí bên ngoài, cách trước đó tám mét, lại một lần nữa ngưng tụ, một vết sẹo từ vị trí ngực của Tô Bạch một đường kéo dài đến tận bụng, máu tươi cuồn cuộn chảy ra.

Dù sao trạng thái huyết vụ cũng không cách nào bỏ qua được những công kích vật lý, nó chỉ có thể làm giảm tổn thương do bị công kích ở mức tối đa.

- Con mẹ nó, đao cũng có dễ dàng hoán đổi như thế, kỹ năng này quá Bug rồi.

Tô Bạch đưa tay sờ lên vị trí ngực của mình, sau đó đem ngón tay mình lên đầu lưỡi để liếm, một mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng của hắn, khiến cho Tô Bạch càng thêm hưng phấn lên.

Chương 498 Áo Khoác Đến Từ Địa Ngục

Ma nơ canh lại một lần nữa lao đến, nói thật, tốc độ của ma nơ canh không phải quá nhanh, nhưng lúc giao chiến với anh ta, nhất cử nhất động của anh ta giống như đều có loại ý vị hồn nhiên thiên thành, giống như cùng một đại sư võ thuật ở thời cổ đại giao thủ, mỗi một chiêu thức của anh ta đều hồn nhiên thiên thành, một đao rất tinh giản nhưng thường có thể đưa đến hiệu quả lớn nhất, cho dù trên phương diện tốc độ, Tô Bạch chiếm được ưu thế, nhưng vẫn bị ma nơ canh kia kìm chế lại.

("浑然天成 hồn nhiên thiên thành: nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, không có gì tỳ vết, giống như vật đó được thiên nhiên tạo ra.)

Lần này, thời gian Tô Bạch cùng ma nơ canh đọ sức lâu hơn một chút, Tô Bạch không đi chủ động phát động thế công, thanh đao kia quả thật khiến cho Tô Bạch có chút đau đầu, không nói đến việc không nhìn thấy, không sờ được, nó thậm chí còn có thể biến mất và xuất hiện một cách đột ngột, quả thật là có loại cảm giác khó lòng phòng bị.

Ma nơ canh bước về phía trước một bước, hai tay giơ lên, một đao Lực Phách Hoa Sơn.

Tô Bạch lùi về phía bên trái một bước, nhưng vào lúc này, phần eo của ma nơ canh lại lấy một loại phương thức vô cùng khoa trương bắt đầu vặn vẹo, trong nháy mắt, Lực Phách Hoa Sơn biến thành chém ngang lưng, sự biến hóa này khiến Tô Bạch bất ngờ, giây phút này, hắn chỉ có thể đưa hai tay ra

chống đỡ, mười móng tay mang theo hàn khí của cương thi chủ động cứng rắn đi lên trước.

Rầm rầm rầm…

Liên tiếp có những tiếng nổ tung truyền đến, cả người Tô Bạch bị đao cương cuốn lên, sóng khí quét ngang ra ngoài, đụng ngã rất nhiều giá treo quần áo, giơ hai tay lên đã là máu chảy đầm đìa, thậm chí móng tay còn bị lật lên.

Hiển nhiên, cho dù móng tay có cứng rắn, đối mặt với loại cục diện này cũng quá bị thua thiệt, trong lòng Tô Bạch lại một lần nữa oán trách Phát Thanh Khủng Bố quá keo kiệt, nếu như lần này bên cạnh hắn có địa ngục hỏa shotgun, cho dù như thế nào cũng không đến nỗi rơi vào kết cục chật vật như thế. Ít nhất, mức độ cứng của địa ngục hỏa shotgun vẫn đủ để tin cậy, Tô Bạch hoàn toàn có thể xem nó như hai đoạn chày gỗ để đập.

Ma nơ canh nâng dao lên, mặt hướng về phía Tô Bạch, tiếp tục chậm rãi đi đến.

- Con mẹ nó…

Tô Bạch chửi một câu, bởi vì rất rõ ràng, ma nơ canh này đối với hắn là không chết không thôi, mà ở trên này một tầng, đám người kia giống như hoàn toàn không nhìn thấy tình hình ở bên dưới, đang tiếp tục tìm thẻ, có một số người hình như còn chưa đi ra khỏi huyễn cảnh, vẫn còn đang mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Vì thế vào thời điểm này, ở ngay đây, chỉ có một mình Tô Bạch xui xẻo.

Trên thực tế, nếu như Tô Bạch không cố gắng vội vã phá vỡ huyễn cảnh như thế, có lẽ hắn sẽ không trong lúc vô thức xông thẳng xuống tầng tiếp theo, đây chính là điều bực mình nhất.

Ma nơ canh lại một lần nữa đánh tới, hai tay Tô Bạch chống lên mặt đất, móng tay mới mọc ra, tay đứt ruột xót, loại đau đớn này có thể tưởng tượng được, nhưng Tô Bạch vẫn cắn răng chịu đựng, sau khi móng tay dài ra, Tô Bạch đem cả người mình ném về phía trước.

Ma nơ canh trầm xuống, cầm đao đâm xiên qua.

Phụt…

Thanh đao vô hình trực tiếp xuyên thủng ngực phải của Tô Bạch, lúc này Tô Bạch giống như con mực chủ động đưa mình lên thớt, bị xuyên lên cây tăm, đợi người đi nướng.

Nhưng mà, đúng lúc này, Tô Bạch thể hiện ra sự tàn nhẫn của mình, người thật sự tàn nhẫn, không phải ở chỗ đối với người khác có bao nhiêu hung ác, mà chính là ở đối xử với mình có bao nhiêu tàn nhẫn.

- Ahhhhhhhh!

Tô Bạch phát ra một tiếng hét dài, một tay nắm lấy thanh đao vô hình, sau đó chủ động đem chính mình đưa về phía trước.

Phụt!

Điều này tương tự với việc cơ thể Tô Bạch chủ động đi về phía trước, để thanh đao vô hình tiếp tục xuyên qua cơ thể hắn, lấy dáng vẻ một loại phương thức tự mình hại mình, cuối cùng, lần đầu tiên Tô Bạch thành công kéo gần khoảng cách giữa mình và ma nơ canh.

Bốp!!!

Bàn tay phải của Tô Bạch đánh vào trên mặt ma nơ canh.

Thành thật mà nói, đây xem như là một kích khi Tô Bạch bị dồn vào tử địa, thậm chí có thể nói là không có sức lực gì mấy, bởi vì so với thương tổn mà ma nơ canh đem đến cho

hắn, thương tổn do một chưởng này của Tô Bạch đánh xuống, thật đúng là không tính là gì.

Chẳng qua, có đôi khi rất nhiều chuyện chính là có lòng trồng hoa hoa chẳng nở , vô tình cắm liễu liễu mọc xanh. Cấu tạo cơ thể của ma nơ canh thật đúng là khác biệt với Tô Bạch, Tô Bạch là thể hỗn hợp, thể biến dị giữa huyết thống Vampire và cương thi, còn ma nơ canh, dù sao anh ta cũng không phải là người thật, đổi một góc độ để suy nghĩ và giải thích, nếu Phát Thanh Khủng Bố đã cho anh ta một thanh đao được Bug như thế, cũng cho anh ta năng lực không thua gì chân chính đại sư võ thuật trong thời cổ đại, dĩ nhiên không có khả năng cho ma nơ canh một cơ thể cường đại giống như của thính giả vậy, nếu không, thật đúng là không cho thính giả đường sống.

Móng tay của Tô Bạch đâm vào đầu của ma nơ canh, trên đầu của ma nơ canh xuất hiện vết nứt, đồng thời loại vết nứt này bắt đầu không ngừng lan rộng ra, từ từ lan rộng ra khắp cơ thể của anh ta, ma nơ canh bắt đầu vỡ vụn.

"Phù phù…"

Tô Bạch ngã trên mặt đất, ở bên cạnh hắn là những mảnh vụn nhựa.

Sắc mặt trắng bệch, cơ thể suy yếu, thậm chí ngay cả hô hấp đều nên đứt quãng, chơi chết ma nơ canh này mang theo may mắn rất lớn, nhưng dù sao Tô Bạch đã thắng.

Cho dù hiện tại vẫn còn suy yếu, Tô Bạch vẫn gắng gượng bò dậy, hai tay càng không ngừng ở trên mặt đất sờ soạng.

- Đao đâu, đao đâu, đao…

Thanh đao vô hình kia mang đến cho Tô Bạch một ấn tượng thật sâu, nếu như có thể đạt được nó, xem nó như là chiến lợi phẩm, như thế tất cả mọi thứ đều không lỗ, nhưng hiện tại lại không tìm được, sau cùng Tô Bạch nản chí.

- Con mẹ nó, keo kiệt như thế.

Trên mặt đất chỉ có một bộ âu phục màu đỏ.

- Khụ khụ khụ…

Bởi vị liên tục trải qua thương thế nặng, khả năng hồi phục của Tô Bạch cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng yếu, các vết thương bên ngoài cơ thể đã khỏi, nhưng thương thế ở bên trong vẫn còn cần thời gian nhất định để điều trị, hơn nữa dương mao xuất tại dương thân thượng, mức độ tiêu hao để khôi phục loại thương thế này, trên thực tế chính là năng lực tự thân của Tô Bạch.

Nhặt lên bộ âu phục màu đỏ, Tô Bạch nhớ đến trước kia hắn đã từng cùng mập mạp đổi lấy một chiếc áo khoác màu đen, có thể giúp cho bản thân tăng thêm tốc độ, thế nhưng sau đó thực lực của hắn được tăng lên, hơn nữa về sau còn có thể hóa thân thành huyết vụ, chiếc áo khoác đen kia ngược lại trở thành một loại vướng víu, trên thực tế, không ít thứ mà Tô Bạch lấy được trước kia, hiện tại đối với Tô Bạch mà nói, không có tác dụng gì lớn.

Ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, người tầng trên vẫn còn đang tiếp tục tìm kiếm tấm thẻ, Tô Bạch chuẩn bị đứng dậy. Đi lên trước rồi nói sau.

Kéo thân thể mệt mỏi chậm rãi đi về phía thang cuốn, lúc đi ngang qua mặt tiền của một cửa hàng sang trọng, ánh mắt của Tô Bạch không khỏi bị chiếc áo khoác màu đen được cửa hàng trưng bày ra ngoài hấp dẫn, dường như mỗi đường may trên chiếc áo khoác này đều cào đến chỗ ngứa của Tô Bạch, tuyệt đối là mức độ thiết kế hàng đầu thế giới.

Chẳng qua căn cứ vào tâm tư nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Tô Bạch vẫn tiếp tục đi về phía trước,

không chút dừng lại, khi một chân Tô Bạch vừa mới bước vào thang cuốn.

Chiếc áo khoác kia lại lặng yên không một tiếng động từ trên kệ áo tự mình bay lên, chậm rãi rơi xuống trên người một ma nơ canh trơn bóng.

Trong lúc nhất thời.

Trên người ma nơ canh xuất hiện một tầng hơi thở tử vong, giống như một tu la từ địa ngục mở mắt ra…

(Dương mao xuất tại dương thân thượng: Lông dê mọc ở trên thân dê, tương đương với câu mỡ nó rán nó hoặc ngỗng ông lễ ông ở Việt Nam. Nó là một thành ngữ mang ý nghĩa là phép ẩn dụ dường như mang lại cho mọi người một lợi ích, nhưng trên thực tế, lợi ích này đã được thêm vào giá họ đã trả.)

Chương 499 Đồ Chơi

Chiếc áo khoác này có thể lọt vào mắt xanh của Tô Bạch, điều này đã có thể nói rõ cấp độ phong cách và kiểu dáng của nó ở mức rất cao cấp, tuy hiện tại Tô Bạch không có tiền gì, nhưng từ nhỏ đến lớn, Tô đại thiếu gia chính là người ngậm thìa vàng lớn lên, phẩm vị và phong cách dĩ nhiên rất cao, ánh mắt nhìn đồ vật dĩ nhiên là không kém.

Chẳng qua thật đúng là châm chọc, theo như khía cạnh đó mà nói, ánh mắt của Tô Bạch quả thật không tồi, mà chiếc áo khoác này cũng không để cho Tô Bạch thất vọng, hoặc là nói, nó mang đến cho Tô Bạch một "niềm vui bất ngờ".

Tô Bạch vừa bước một chân lên thang cuốn, ngay lập tức hắn liền cảm giác được nhiệt độ phía sau lưng mình bỗng nhiên trở nên lạnh xuống, loại cảm giác lạnh lẽo này không phải từ bên ngoài truyền đến thân thể, mà chính là một loại sợ run người đến từ sâu trong linh hồn, giống như loại run rẩy khi bươm bướm đến gần ngọn lửa, linh hồn đến gần quỷ môn quan.

Không quay đầu nhìn, căn bản là không kịp quay đầu nhìn, cơ thể của Tô Bạch bỗng nhiên trầm xuống, chuẩn bị xông thẳng lên trên lầu, hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi tầng này, đi lên tầng bên trên, thoát khỏi phạm vi của nhiệm vụ chủ tuyến khiến cho Tô Bạch thật sự đau đầu.

Thế nhưng tốc độ của thứ kia lại càng nhanh hơn Tô Bạch, ma nơ canh thế mà lại trực tiếp bay lên, trong chớp mắt đã dừng lại ở giữa thang cuốn, chặn đường đi của hắn.

Trên người ma nơ canh mặc áo khoác này, rõ ràng mang theo năng lực bay lượn, hai chân nó lơ lửng trên thang cuốn, không có vẻ mặt gì, không có ánh mắt gì, cứ như thế lạnh lùng đối mặt với Tô Bạch. Thế nhưng chính loại cảm giác này, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy nó đang cười lạnh, khinh thường bạn.

- Con mẹ nó, mày ăn gian à, thế mà còn có thể bay?

Tô Bạch có chút câm nín lắc đầu, đồng thời trọng tâm của cơ thể bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

"Vù!"

Một âm thanh xé rách không khí truyền đến.

Ma nơ canh nhanh chóng đến gần Tô Bạch, lấy một tốc độ rất nhanh, dùng một tay giữ lấy cổ Tô Bạch.

Hai tay Tô Bạch lập tức chống đỡ lên tay vịn của thang cuốn, cả người lộn ngược về phía sau, nhảy xuống. Thế nhưng, ngay lúc Tô Bạch vừa mới đứng vững ở trên mặt đất, ma nơ canh kia lại một đường bay đến gần Tô Bạch, tốc độ bay thẳng của nó rất nhanh, nhất định là nhanh hơn tốc độ chạy của Tô Bạch nhiều.

Bốp!

Một âm thanh chấn động truyền đến, vào lúc này, chiếc áo khoác trên người ma nơ canh bỗng nhiên rơi ra, đột nhiên ống tay áo khoác vung lên một cái, trực tiếp quất trúng cổ Tô Bạch. Điều này quả thật khiến cho Tô Bạch có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, ai có thể ngờ đến, một chiếc áo khoác, thế mà lại có thể tự mình đánh người? Hơn nữa còn đánh cho đau như vậy?

"Bịch!"

Một kích này rất nặng, Tô Bạch lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, cả người đập mạnh xuống trên sàn nhà bằng gạch men sứ cứng rắn, trượt đi hơn mười mét. Từ sau khi đi đến tầng này, chính bản thân Tô Bạch cũng không nhớ rõ mình bị đánh bay ra ngoài mấy lần như này rồi.

Chiếc áo khoác kia lại một lần nữa quay về trên người ma nơ canh, ma nơ canh khôi phục lại năng lực hành động.

Giống như mèo vờn chuột vậy, ma nơ canh từng bước một đi về phía Tô Bạch.

Dường như nó đã chịu đựng không biết bao nhiêu lâu tĩnh mịch, trước mặt mình bỗng nhiên xuất hiện một món đồ chơi, vì thế nó dự định thỏa thích chơi đùa một chút, không nỡ ngay lập tức liền đập hỏng đồ chơi.

Trước đó Tô Bạch đã trải qua một trận chém giết với một ma nơ canh mặc tây trang màu đỏ, hiện tại trên người hắn chồng chất vết thương, sức lực đã tiêu hao gần hết, thật đúng là có loại cảm giác hữu tâm vô lực.

Ma nơ canh đi đến trước mặt Tô Bạch, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay giữ lấy cổ hắn.

Tô Bạch không phải kháng, hắn chỉ rất bình tĩnh nhìn chằm chằm vào ma nơ canh, không đúng, là nhìn chằm chằm vào chiếc áo khoác trên người ma nơ canh.

Ma nơ canh đứng dậy, nhấc Tô Bạch lên, giống như đang cẩn thận đánh giá món đồ chơi của mình.

Có một số người, một số thứ, hình thức suy nghĩ của nó, quả thật không thể áp dụng theo lối suy nghĩ công danh lợi lộc như người bình thường. Nhất là một số người "bản địa" bên trong thế giới chuyện xưa, khiến cho thính giả rất khó có thể lý giải và đồng cảm được với những năm tháng trước khi nhiệm vụ chủ tuyến trong thế giới chuyện xưa được mở ra, rốt cuộc

những người bản địa kia tồn tại trong một loại trạng thái nào. Nếu như có hệ sinh thái của thế giới chuyện xưa thì còn tốt, nhưng loại hình như thế giới chuyện xưa này, đoán chừng Phát Thanh Khủng Bố sẽ không làm như vậy. Trước khi dùng nó làm bối cảnh trong thế giới chuyện xưa, nó đều ở trạng thái phong bế, vĩnh viễn ở trong tĩnh mịch, vì thế những "người bản địa" kia cứ như thế bị tra tấn thành bệnh nhân tâm thần cũng không có gì kỳ lạ.

Trên người Tô Bạch tỏa ra hơi lạnh, đây là hơi thở của hàn độc. Tô Bạch không phản kháng, không chống cự, nhưng điều này không có nghĩa là Tô Bạch dự định khoanh tay chịu chết, lấy tính cách của Tô Bạch, cho dù chính mình đi đến sơn cùng thủy tận, hắn cũng sẽ dùng một chút sức lực cuối cùng để cắn lỗ tai kẻ địch xuống.

Cái hố lần này là chính bản thân Tô Bạch chẳng biết tại sao lại nhảy xuống, không thể trách được người khác, quan trọng nhất vẫn là, tâm trạng chống đối của Tô Bạch ở trong huyễn cảnh quá lớn, lấy tốc độ nhanh nhất để loại bỏ huyễn cảnh, đồng thời thế mà giống như người bị mộng du, xông đến tầng tiếp theo, thoát ly khỏi phạm vi nhiệm vụ chủ tuyến của thế giới chuyện xưa, đương nhiên sẽ bị trừng phạt.

Giống như trong một câu chuyện xưa, một nhân vật nào đó xuất hiện ở ngay lúc đầu, nhưng sau đó lại vẫn luôn không xuất hiện, khi câu chuyện sắp đi đến hồi kết, người nghe chuyện xưa rất có thể sẽ hỏi người kể chuyện, làm sao nhân vật kia vẫn luôn không xuất hiện nữa?

Đương nhiên người kể chuyện sẽ không nói mình quên đi, người đó chỉ có thể tùy ý đưa ra một kết cục đơn giản và bớt việc nhất cho nhân vật kia.

Ồ, người kia sao, hắn chết rồi.

Điều này rất phù hợp với tính cách của Phát Thanh Khủng Bố.

Tay áo khoác không ngừng xoa nắn trên người Tô Bạch, cảm giác huyết nhục, cảm giác của cơ thể sống, khiến nó cảm thấy rất mới lạ, đây là một loại cơ thể sống mà nó chưa từng được thấy qua, đối với cái này, nó tràn ngập một loại hiếu kỳ, đồng thời cũng tràn ngập ghen ghét và hận ý.

Dựa vào đâu anh lại có thể có được huyết nhục?

Dựa vào đâu anh lại có thể có được nhiệt độ?

Dựa vào đâu anh lại có thể có được sinh mệnh?

Dựa vào đâu anh lại có thể có được tự do?

Dựa vào đâu anh lại có thể có được tất cả những thứ tôi không có?

Dựa vào đâu chứ?

Kim băng trên cổ tay áo khoác cố ý đâm vào vị trí cổ của Tô Bạch, nhìn thấy máu tươi của Tô Bạch không ngừng chảy ra, nó lộ ra sự hưng phấn, nhiệt độ của máu tượng trưng cho trạng thái tồn tại của sinh mệnh. Chiếc áo khoác tùy ý đùa bỡn, không ngừng đâm ra những lỗ máu trên người Tô Bạch, giống như một đứa trẻ chơi đùa không biết mệt, tùy ý đùa bỡn thứ đồ chơi của mình, thậm chí không tiếc làm thương tổn đồ chơi.

Chương 500 Mày Muốn Lên Trời À

.

.

- ————-

Dù sao ở trong lòng chiếc áo khoác, sau cùng món đồ chơi này sẽ bị chính nó hủy đi, nó không cho phép một thứ đồ chơi thế mà lại được trang bị nhiều thứ mà mình không có như vậy.

“Công viên trò chơi là thánh địa trong lòng của mỗi đứa nhỏ.

Chơi cũng là một cách phóng thích thiên tính của loài người.

Nhiều người lớn, khi bản thân mình còn nhỏ không đủ điều kiện để đến công viên trò chơi, vì thế hoặc nhiều hoặc ít, điều này chính là một tiếc nuối.

Có rất nhiều đứa trẻ vẫn luôn cảm thấy thời gian chơi của mình ở trong công viên trò chơi đều không đủ, mỗi lần đều chưa được chơi tận hứng liền phải trở về.

Cho nên, công viên trò chơi cũng là một nơi tràn đầy mộng và ảo tưởng, mỗi một đồ chơi ở nơi này, mỗi một máy chơi game, mỗi một đạo cụ, mỗi một đồng xu, mỗi một âm thanh do chúng nó phát ra đều dễ nghe như thế, đều khiến cho người ta mê muội…”

Đúng lúc này, giọng nói của Phát Thanh Khủng Bố vang lên bên tai Tô Bạch.

Tô Bạch ngây ngẩn cả người, đồng thời trong lòng là một cảm xúc mừng như điên, bọn họ tìm được tấm thẻ in hình tên hề, hoàn thành xong nhiệm vụ chủ tuyến thứ 2. Điều này cũng mang ý nghĩa, những thính giả còn lại chuẩn bị xuống đây, đi vào trong tầng này, đến khi đó, cơ hội sống sót của hắn lại càng lớn hơn.

"Có hai người vĩnh viễn ngủ say ở nơi này, giấc mộng của họ dung hợp với công viên trò chơi, trong nháy mắt tạo thành một loại hình ảnh càng thêm tươi đẹp hơn.

Mạng sống của con người không ở dài hay ngắn mà chính là chất lượng, nếu như có cơ hội, lựa chọn một loại vĩnh hằng hoặc là vụt sáng trong nháy mắt, đều là một cách giải thích và tôn trọng đối với sinh mệnh.

Tiếp theo, mời các bạn đi đến tầng dưới, hai tầng tiếp theo đều là khu vực bán trang phục, thế nhưng, ở nơi này, mỗi một bộ quần áo đều có tính cách riêng của mình.

Đúng thế, tính cách.

Ở hai tầng này, quần áo đều có tính cách, bọn chúng có thể do vong linh biến ảo, có thể do mãnh thú bao trùm, cũng có thể là pháp khí bị trục xuất.

Nhưng không hề có ngoại lệ, bọn chúng trời sinh có một loại cảm giác chán ghét và bài xích với sinh mạng.

Dù sao bọn chúng là vật chết, mà các bạn thì là những sinh mệnh đang sống sờ sờ.

Bọn chúng tồn tại với mục đích, chính là đem tất cả nhưng sinh mệnh có ý đồ đi qua hai tầng này, biến thành một sự tồn tại lạnh như băng giống như bọn chúng, ở lại bên cạnh bọn chúng, tiếp nhận tĩnh mịch và cô độc trong những năm tháng vô tận.

Nhiệm vụ chủ tuyến 3: Trong vòng 24 giờ, thông qua tầng thứ 3 và tầng thứ 2, đi đến tầng cuối cùng.

Các bạn thính giả thân mến, tôi sẽ ở tầng dưới cùng để chờ các bạn, hiện tại đã có năm thính giả cách chúng ta rất xa rồi, còn lại 10 thính giả, tôi rất chờ mong, rốt cuộc đến sau cùng, có bao nhiêu người thành công đến được tầng cuối.

Quả thật,

Rất chờ mong…”

Vù!

Một cơn gió thổi đến, bộ tây trang màu đỏ trước đó bị Tô Bạch đánh xuống mặt đất, vào lúc này lại bắt đầu trôi nổi, một lần nữa trở về vị trí mà lúc ban đầu nó được treo lên. Đồng thời, những mảnh vụn của ma nơ canh bị Tô Bạch đánh nát lúc trước, tất cả đều không còn.

Đây là đang dọn dẹp sạch sẽ chiến trường lúc trước.

Bởi vì bối cảnh của nội dung cốt truyện tiếp theo sẽ xảy ra ở chỗ này.

Tất cả mọi thứ đều được khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thính giả tầng trên đã chờ sẵn ở lối vào của thang cuốn để chuẩn bị đi xuống, thứ bọn họ đang phải đối mặt là cửa sinh tử mà Phát Thanh Khủng Bố chuẩn bị cho bọn họ.

Vào lúc này, chiếc áo khoác đen trước mặt Tô Bạch cũng chậm rãi thoát khỏi người của ma nơ canh, chuẩn bị trở về vị trí ban đầu của nó, ma nơ canh kia cũng trực tiếp lùi về chỗ xa.

Thế nhưng trước đó Tô Bạch vẫn luôn giữ im lặng, vào lúc này, hắn bỗng nhiên há miệng, phát ra một tiếng gầm to!

Xung quanh người hắn đã thấm hàn khí, vào lúc này hoàn toàn sôi trào lên, từng tầng từng tầng băng sương giống như

một lớp mặt nạ không ngừng bao phủ xuống, tốc độ quá nhanh, đơn giản là khiến cho người ta tặc lưỡi.

Chiếc áo khoác đen cứ như thế bị giam cầm ở giữa không trung. Khóe mắt của Tô Bạch bắt đầu có máu tươi chảy ra, trên mặt hắn cũng trở nên đỏ bừng. Dù sao vốn dĩ tình trạng cơ thể của hắn rất kém, lại cứng rắn thúc đẩy hàn độc của cương thi bên trong người hắn ra, không thể nghi ngờ, đây chính là hành động đem vốn dĩ cơ thể có tình trạng không tốt, đẩy thêm một bước về phía vách núi.

Chẳng qua Tô Bạch chính là một người như thế, mày cắn tao, ông đây không thèm quan tâm đến gì, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm mày để cắn lại.

Đến đi,

Không phải mày muốn đem tao làm đồ chơi ư?

Đến đây nào,

Không phải mày cho rằng có thể tùy ý xoa nắn tao sao?

Đến đi,

Để tao xem một chút,

Ông đây là thính giả, cho dù Phát Thanh Khủng Bố có format lại khung cảnh, nó cũng sẽ không format tao, nhưng mày thì sao?

Mày là ai?

Một chiếc áo khoác bản địa trong một thế giới chuyện xưa.

Thật sự cho rằng mày có thể lên trời sao!!!

Mỗi một tầng mà thính giả đi xuống đều sẽ có một tràng cảnh mới chờ đợi bọn họ đến trải nghiệm, đây vốn dĩ là sự sắp xếp thỏa đáng của Phát Thanh Khủng Bố, ở trong thế giới

chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố là người chi phối mọi thứ một cách tuyệt đối.

Ngay lúc ban đầu khi Tô Bạch đi vào trong mấy thế giới chuyện xưa đầu tiên, khi đó, Phát Thanh Khủng Bố hẳn là xuất hiện ra một vài vấn đề, ví dụ như bức tranh trên ngọn núi của đạo gia kia, ví dụ như ông chủ da đen của cửa hàng tiện lợi bên cạnh khu rừng. Đúng là Phát Thanh Khủng Bố sáng tạo ra bọn họ, nhưng bởi vì "độ cao" của bản thân bọn họ, bọn họ "nhìn thấu" sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố, sau cùng lựa chọn tùy hứng đến đối kháng với Phát Thanh Khủng Bố, đây chính là thứ được gọi là tự thiêu, cho dù chỉ là một phút huy hoàng rồi chợt tắt.

Sau đó Phát Thanh Khủng Bố ngưng phát sóng trong ba tháng để duy trì, mục đích của nó chính là sửa đổi loại sai lầm này, hiệu quả mang đến rất rõ ràng. Những thế giới chuyện xưa tiếp theo sẽ không bao giờ xuất hiện bất kỳ một loại tồn tại nào đối nghịch với Phát Thanh Khủng Bố, Phát Thanh Khủng Bố đem mọi thứ nắm chắc trong lòng bàn tay mình, dùng hết khả năng để kiểm soát và khống chế mọi thứ, thỏa mãn yêu cầu của nó với thế giới chuyện xưa.

Ở chỗ này cũng giống như thế.

Tô Bạch thoát khỏi phạm vi của nhiệm vụ chủ tuyến trong thế giới chuyện xưa, nội dung cốt truyện rõ ràng xảy ra trong công viên trò chơi ở trên đó một tầng, bởi vì một số sai lầm và ngoài ý muốn, một mình Tô Bạch đã xông đến tầng tiếp theo trước, điều này đương nhiên sẽ tạo ra rất nhiều cảnh ngộ ngoài ý muốn và bất trắc, đây vốn dĩ là chuyện thường tình.

Nếu như, người ở tầng bên trên chậm trễ hơn một lúc, có lẽ đến sau cùng Tô Bạch liều mạng cũng sẽ thất bại, khi đó, Tô Bạch thật sự game over ở trong tầng này. Một thính giả đã chết đi, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói cũng chỉ là một sản

phẩm thất bại, thi thể của Tô Bạch sẽ giống như ma nơ canh bị hắn đánh nát kia, bị dọn dẹp, bị biến mất, bị format!

Chương 501 Nhiệm Vụ Chủ Tuyến 3

Thế nhưng hiện tại, Tô Bạch còn đang sống. Nếu đã còn sống, như vậy ý nghĩa tồn tại của hắn đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói là không giống nhau, giống như những thính giả khác vậy, Tô Bạch chính là một nhân vật trong chuyện xưa, hắn có thể lặng yên không một tiếng động, cứ như thế chết bất đắc kỳ tử trong một góc không khiến cho người ta chú ý. Chỉ là, hắn tuyệt đối không thể đần độn Âu Mỹmê bị xóa bỏ trong lúc nhiệm vụ chủ tuyến của nội dung cốt truyện đã đi đến nơi này.

Có lẽ đây chính là kỳ ngộ, hoặc là đây chính là vận khí, Phát Thanh Khủng Bố là người tạo ra quy tắc và là người thi hành nó. Lần này xem như Tô Bạch gãi đúng chỗ ngứa. Khi thời điểm quy tắc đến, lại lợi dụng quy tắc làm gió đông.

Mày muốn quay về vị trí cũ của mày sao?

Mày muốn đi?

Đừng có mơ!

Vừa rồi ở trên người tao, mày đâm rất thoải mái đúng không, được rồi, lần này đến lượt mày!

Chiếc áo khoác bắt đầu cảm thấy luống cuống, nó thực sự hoảng loạn, hiện tại đã quá muộn để hối hận, vì sao vừa rồi chính mình không sớm một chút đem thứ đồ chơi này phá hủy đi, bởi vì màu sắc của nó liên tục trở nên mờ đi, sự tồn tại của nó sắp bị xóa bỏ.

Có lẽ, về chuyện làm sao để "chiêu đãi" nhóm thính giả chuẩn bị đặt chân đến tầng thứ hai và tầng thứ ba chuyên bán trang phục, Phát Thanh Khủng Bố đã có kế hoạch và tính toán riêng của mình, có tiết tấu được chuẩn bị từ trước của Phát Thanh Khủng Bố, ít nhất vì để xây dựng ra một bầu không khí, ngay từ đầu không có khả năng xuất hiện cục diện "quần ma loạn vũ", loại chuyện này nên được tiến hành theo từng bước, từ lúc bắt đầu xuất hiện một vài loại dấu hiệu riêng lẻ, cho đến sau cùng, toàn bộ trang phục ở tầng hai và tầng ba trở nên điên cuồng tập thể.

Hiện tại, nếu như chiếc áo khoác này đã ra bên ngoài, rõ ràng nó đã phá hủy tiết tấu, phá hủy đi sự sắp xếp từ trước, vì thế, sự tồn tại của nó sẽ bị trực tiếp xóa bỏ.

Tất cả những thứ này, chỉ là suy nghĩ và phân tích trong nháy mắt, con người ta, vào lúc nguy cấp nhất, đầu óc bao giờ cũng vận hành một cách rất nhanh chóng, chẳng qua Tô Bạch nhạy bén bắt được điểm này, cho nên nắm lấy nó mà thôi.

Áo khoác đang dần dần bị xóa bỏ, nó là một vật có linh trí, bất kỳ một thứ gì có sự tồn tại của trí tuệ, đối với việc bị xóa bỏ đều sẽ có một loại bản năng sợ hãi, giống như con người đều sợ chết.

Một giây sau, chiếc áo khoác không lùi mà tiến tới, từng sợi, từng sợi tơ màu đen từ bên trong chiếc áo gió xuyên thấu ra, sau đó lan sang cánh tay Tô Bạch.

- Cút!

Trong nháy mắt khi ý thức tinh thần giao thoa, Tô Bạch biết rõ chiếc áo khoác này đang cầu xin chính mình.

Thế nhưng, Tô Bạch vốn dĩ là một người có thù tất báo, lúc mày coi tao là thứ đồ chơi, tùy ý đâm vào, sao không nghĩ đến việc buông tha cho tao?

Phần lớn áo khoác đã trở nên trong suốt, trên thang cuốn cũng bắt đầu có thính giả đứng ở phía trên đi xuống.

Cuối cùng, chiếc áo khoác tách ra tất cả sợi tơ trên người mình, chuyển qua bao quanh Tô Bạch, một chiếc kim băng màu vàng rơi vào trong lòng bàn tay của Tô Bạch.

Ngón tay hắn vuốt ve lên chiếc kim băng nhỏ này, Tô Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng, thật ra bên trong chiếc kim băng này cất giữ tất cả linh thức của chiếc áo khoác. Chiếc áo khoác chịu thua, hoàn toàn chịu thua, nó không phải bởi vì thực lực của Tô Bạch mà thần phục với hắn, mà chính là dưới áp lực do Phát Thanh Khủng Bố đem đến. Lần này, Tô Bạch quả thật là cáo mượn oai hùm.

Siết chặt tay lại, Tô Bạch cứ như thế mà đem chiếc kim băng vàng kia đâm vào trong lòng bàn tay mình, bị máu thịt của hắn bao vây, chẳng khác gì hắn đã nắm chắc được tử huyệt của chiếc áo khoác này.

Những sợi tơ của chiếc áo khoác bắt đầu dệt lại trên người Tô Bạch, lại một lần nữa xuất hiện thành kiểu dáng một chiếc áo khoác, bởi vì trong quá trình một lần nữa dệt lại, nó cần căn cứ theo dáng người của Tô Bạch để đặc biệt sửa đổi, vì thế khi mặc cả chiếc áo này lên, không khác gì một chiếc áo được thiết kế riêng theo số đo của Tô Bạch, rất hợp.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương trong lòng bàn tay đang dần dần khép lại. Tô Bạch hít sâu một hơi, cố gắng chống đỡ lấy cơ thể đi về phía thang cuốn, khi chiếc áo khoác này dán lên trên người Tô Bạch, đồng thời cảm nhận được cảm xúc dao động của hắn, chiếc áo khoác này liền được Phát Thanh Khủng Bố xem như là vật cá nhân của bản thân Tô Bạch, dĩ nhiên không nằm trong hàng ngũ cần format, đây chính là đặc quyền của thính giả.

Một nhóm người từ trên thang cuốn đi xuống, người đàn ông đeo kính râm nhìn thấy Tô Bạch, anh ta có chút ngạc nhiên, tháo hẳn kính râm ra để cẩn thận quan sát Tô Bạch:

- Con mẹ nó, người anh em, anh xuống đây thật nhanh đấy, sao rồi, đã nhặt nhạnh được chỗ tốt gì chưa?

Xung quanh có không ít thính giả, ánh mắt nhìn về phía Tô Bạch đều có chút thay đổi, một mặt là đối với Tô Bạch ghen ghét, một mặt phương diện khác thì khinh thường, tất cả mọi người đều ở trên đây một tầng chịu đựng tra tấn trong nội tâm, đi tìm kiếm tấm thẻ, nhưng người này thì hay rồi, đi xuống trước, ăn mảnh một mình.

Trịnh Nguyệt khẽ lắc đầu, bởi vì tuy bề ngoài Tô Bạch nhìn rất bình thường, không có thương thế gì, nhưng đó là do năng lực tự mình phục hồi của Tô Bạch rất mạnh, chẳng qua Trịnh Nguyệt có thể thấy được, bên trong Tô Bạch đã thủng trăm ngàn lỗ, hiển nhiên là thương thế rất nghiêm trọng. Trước mặt Tô Bạch bình tĩnh ung dung cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

- Ồ, chiếc áo này không tệ.

Người đàn ông đeo kính râm đưa tay vỗ lên chiếc áo khoác của Tô Bạch.

- Anh vừa mới ở chỗ này chọn quần áo à? Lá gan của anh thật đúng là lớn, Phát Thanh Khủng Bố vừa mới nói, nơi này, thứ nguy hiểm nhất chính là trang phục, anh thế mà còn có tâm tư lấy mặc lên người.

Tô Bạch mỉm cười, phủi tro bụi trên người, lơ đễnh trả lời.

- Thói quen.

Bên cạnh người đàn ông đội mũ lưỡi trai có mấy thính giả tụ tập lại cùng, hiển nhiên tuy chỉ còn lại 10 người, nhưng trong quá trình diễn ra thế giới chuyện xưa lần này cũng xem

như là hình thành đoàn thể, bên phía người đàn ông đội mũ lưỡi trai có sáu người.

Bên phía Tô Bạch có ba người, ngoài ra còn có một cô gái mặc áo lông màu đỏ, giống như không cảm thấy hứng thú với cả hai bên. Thế nhưng càng như vậy càng khiến cho không ai dám xem nhẹ cô ta, có thể theo bản năng duy trì tính độc lập của mình, muốn trang bức cũng không phải là truyện đơn giản.

Tầng thứ hai và tầng thứ ba là khu vực chuyên bán trang phục, mọi người cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, đến chỗ rẽ giữa tầng thứ ba và tầng thứ hai, khi mọi người lần lượt bước lên thang cuốn đi xuống phía dưới, chuyện gì cũng không xảy ra, mãi cho đến khi thang cuốn sắp đi đến tầng thứ hai thì,

Dị biến,

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Ở chỗ vị trí thang cuốn đi xuống, vừa lúc là khu vực chuyên bán quần áo trẻ em. Ban đầu vốn dĩ khu vực này rất yên tĩnh, lúc mọi người đến gần, bỗng nhiên bên tai vang lên những giọng nói trẻ con rất êm tai, giống như bài hát đồng dao, những giọng nói này dần dần tập hợp lại, giống như một buổi hòa nhạc, không có giọng trầm, nhưng lại vẫn có thể khiến cho trong lòng mọi người dần dần trầm xuống.

- Mẹ ơi con muốn!

- Cha ơi con muốn?

- Mẹ ơi, mẹ ở đâu thế?

- Cha ơi, cha ở chỗ nào vậy?

Chương 502 Trời Tối, Nhắm Mắt Lại

Từng giọng nói trẻ con không ngừng từ xung quanh truyền đến, từng câu hỏi, từng tiếng nũng nịu rõ ràng như thế, rõ ràng khiến cho người ta cảm thấy tất cả những thứ này đều rất chân thực, dường như thật sự có đứa trẻ nào đó đang xuất hiện trước mặt bạn, hỏi bạn những vấn đề này.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai cắn rách ngón tay, vẽ một đạo phù trên lòng bàn tay mình. Sau đó trong lòng bàn tay ông ta phát ra ánh sáng màu đỏ, ông ta vung tay lên, ra hiệu thính giả bên phe mình cùng nhau tiếp tục đi về phía trước.

Cô gái mặc áo lông màu đỏ thì đứng nguyên tại chỗ.

Vốn dĩ người đàn ông đeo kính râm muốn mượn ánh sáng này để đi theo lên phía trước, nhưng nhìn thấy Trịnh Nguyệt và Tô Bạch đứng yên không nhúc nhích, sắc mặt ngượng ngùng, quay lại.

Sự tình không đơn giản như thế, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Ở rạp chiếu phim trên tầng năm, 3 thính giả đã chết đi, trong khu vui chơi ở tầng thứ tư, hai thính giả vĩnh viễn trầm luân trong huyễn cảnh, trở thành người thực vật, lần này phạm vi là ở tầng thứ ba và tầng thứ hai chuyên bán trang phục, làm sao có thể đi qua một cách gió êm sóng lặng như thế chứ?

“Cạch!”

Trong nháy mắt.

Tất cả mọi ánh đèn trong hai tầng đều bị tắt đi.

Tất cả mọi thứ nơi này đều chìm vào trong bóng tối.

Bên kia, ban đầu lòng bàn tay của người đàn ông đội mũ lưỡi trai còn có thể gắng gượng chống đỡ một chút ánh sáng yếu ớt, nhưng ngay lập tức cũng bị bóng tối thôn phệ và bao trùm.

Ngột ngạt,

Khủng hoảng,

Đây là lễ vật mà Phát Thanh Khủng Bố vì thính giả mà chuẩn bị.

- Anh sợ đến mức đó cơ à, tay còn lạnh như băng rồi, ha ha ha.

Giọng nói của người đàn ông đeo kính râm vang lên bên cạnh Tô Bạch.

Sau đó.

"Cạch!" một tiếng, đèn sáng lên.

Chỉ là ánh đèn không còn loại cảm giác hoàn toàn sáng ngời như trước đó nữa, mà chính là sinh ra một loại hiệu ứng thị giác mờ mịt, giống như đang xem phim trên một chiếc tivi của thế kỷ trước, khiến cho người ta cảm thấy rất mơ hồ và không chân thực.

Tô Bạch lấy bật lửa, đốt một điếu thuốc.

Vào lúc này, người đàn ông đeo kính râm ngây ngẩn cả người, anh ta nhìn thấy hai tay Tô Bạch, một tay đang cầm bật lửa, một tay đang che đầu gió, anh ta nhìn một tay Trịnh Nguyệt đang để ở trước ngực, một tay khác đang chỉnh lại tóc. Anh ta nhìn thấy bảy thính giả còn lại đều đang ở cách anh ta rất xa.

Sau cùng,

Anh ta bỗng nhiên ý thức được, ngay lúc đèn vừa tắt, cánh tay khoác lên trên bả vai anh ta,

Rốt cuộc là ai?

Người đàn ông đeo kính râm hơi quay đầu lại, anh ta nhìn thấy sau lưng mình không có gương mặt nào, thế nhưng khi anh ta cúi đầu xuống, người đàn ông đeo kính râm phát hiện ra một bé gái đang đứng ở dưới người mình, cái tay kia, thật vất vả mới khoác lên trên vai anh ta.

Gần như là theo bản năng, bên trong tròng mắt của người đàn ông đeo kính râm phóng ra một tia sáng màu đỏ, trực tiếp bắn về phía bé gái kia.

Cô bé mặc quần áo trẻ em, nhìn qua là loại hình ngọt ngào đáng yêu, nhưng sắc mặt cô ta tái nhợt, đôi môi trắng bệch, vừa nhìn liền biết không phải loại hình người sống. Hơn nữa chỉ cần động não nghĩ một chút liền có thể biết, ở bên trong một nơi như thế giới chuyện xưa, ngoại trừ thính giả, làm sao còn có thể có người sống khác?

Vù!

Hai luồng ánh sáng mang theo nhiệt độ nóng rực trực tiếp bắn xuyên qua bé gái, lúc này bé gái hóa thành một luồng khói đen tiêu tán, uy lực của tia sáng này kinh người, khó trách anh ta vẫn luôn cần phải đeo kính râm để xuất hiện trước mặt người khác.

Người đàn ông đeo kính râm thở phào một hơi nhẹ nhõm, ngay sau đó, anh ta lại phát hiện ra có điểm gì đó là lạ, bởi vì từ đầu đến cuối, anh ta nhìn thấy Tô Bạch vẫn đứng ở chỗ đó hút thuốc, Trịnh Nguyệt vẫn ở nơi đó chơi đùa với tóc của mình.

Trong lúc nhất thời, người đàn ông đeo kính râm lùi lại một bước, điều này không bình thường, cũng không có khả năng, tâm của bọn họ không có khả năng lớn đến loại mức độ này.

Giống như cũng bởi vì tâm tính gây ra, một giây sau, hai mắt của người đàn ông đeo kính râm lập tức phóng ra hai luồng ánh sáng, một luồng ánh sáng bắn trúng Tô Bạch, một luồng ánh sáng khác bắn trúng Trịnh Nguyệt. Ngay sau đó, cơ thể của Tô Bạch và Trịnh Nguyệt bắt đầu bốc cháy, da thịt bắt đầu tróc ra, tản ra mùi nhựa plastic cháy khét.

Sau cùng, trên mặt đất có hai vũng vết bẩn lưu lại.

Đây không phải người thật, đây là hai người giả!

Ngay lập tức, trong lòng người đàn ông đeo kính râm có chút hốt hoảng, anh ta rõ ràng không biết chính mình bị ngăn cách từ lúc nào, tất cả thính giả đồng hành bên cạnh anh ta, có lẽ đều là người giả.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, gảy đi tàn thuốc, sau đó bỗng nhiên hắn nghiêng đầu sang nhìn chỗ khác, nhìn về phía Trịnh Nguyệt đang đứng bên cạnh mình. Trịnh Nguyệt cũng đang nhìn hắn, nhưng không biết vì sao, Tô Bạch bỗng nhiên có loại cảm giác quỷ dị, dường như có chỗ nào đó không đúng.

Ngay sau đó, Tô Bạch rốt cuộc đã hiểu rõ, quần áo của Trịnh Nguyệt giống như trở nên sạch sẽ hơn nhiều, không, không đúng, không phải là sạch sẽ, là hoàn toàn mới tinh, đây rõ ràng là một bộ quần áo vừa mới được lấy ra, không mang theo một chút tro bụi nào, không mang theo một chút nếp nhăn.

Thậm chí, phía dưới chiếc áo của Trịnh Nguyệt còn có mác chưa được xé ra, đang treo ở đó.

Mối quan hệ giữa những thính giả rất đơn giản, cũng rất thuần túy, vì thế ở thời điểm này, Tô Bạch lựa chọn một

phương pháp tương tự như người đàn ông đeo kính râm đã làm, hắn trực tiếp nghiêng người qua, một tay giữ lấy cổ Trịnh Nguyệt, vặn nó.

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, ở thời điểm không biết là người thật hay giả, vẫn nên thử giết chết một người thì hơn, căn bản không cần phải lo lắng gì về vấn đề ngộ sát gì đó, dù sao mục đích cuối cùng vẫn là vì đảm bảo an toàn của chính mình, không phải ư?

(Tử đạo hữu bất tử bần đạo: (死道友不死贫道): hiểu là chỉ cần người khác chết, ta không chết là được; vì lợi ích chính mình mà không ngại tổn hại người khác.)

Răng rắc…

Cổ của Trịnh Nguyệt rơi xuống mặt đất, phát ra một âm thanh vang giòn, làn da bên ngoài giống như da của người sống vậy, còn có thể nhìn thấy mạch máu, thế nhưng một khi mở ra, có thể nhìn thấy nhựa plastic ở bên trong.

Người đàn ông đeo kính râm nhìn thấy Tô Bạch bẻ gãy đầu Trịnh Nguyệt cũng không có phản ứng gì, vẫn đứng ở nơi đấy, duy trì động tác và vẻ mặt trước đó, Tô Bạch đi đến đó, ngón tay sờ soạng lên trên mặt người đàn ông đeo kính râm một chút, lấy xuống một tấm da người rất lớn, lúc này, bên trong lộ ra dáng vẻ người giả.

- Cái quỷ gì thế này?

Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng: - Trời tối nhắm mắt lại à?

Đèn tắt đi rồi được bật lại, thính giả ở bên cạnh mình lập tức biến thành người giả, trên người mặc quần áo mới, sơ hở trăm chỗ, thế nhưng Tô Bạch không cảm nhận được bất kỳ uy hiếp gì, dường như đây chỉ là một loại trò đùa.

Ầm!

Tô Bạch bỗng nhiên cảm thấy một lực lượng nóng rực từ phía sau mình đánh tới, cỗ lực lượng này mang theo khí thế hung ác.

.

Trời tối nhắm mắt đi giống như phiên bản trò chơi ma sói.

Chương 503 Đại Loạn Đấu

Vào lúc này, chiếc áo khoác đen nhấc lên, trực tiếp mang theo Tô Bạch bay ra khỏi vị trí đang đứng, một đầu hỏa xà khí thế hung hăng bao phủ xuống, thiêu rụi khu vực kia.

Một người phụ nữ mặc chiếc váy màu đỏ lơ lửng trong không trung, dưới chân cô ta đi một đôi ủng da, cả người giống như một nữ thần lửa.

- Ôi chao, thật đúng là uy phong!

Tô Bạch cười cười: - Đáng tiếc, sau khi chết mới uy phong thì làm được gì, vẫn là lúc còn sống trang bức thì tốt hơn!

Người phụ nữ này, Tô Bạch biết, chính là Chử Đình đã chết đi ở trong khu vực rạp chiếu phim, mà bây giờ, Chử Đình là một người chết. Trên cơ thể của cô ta có dấu vết "may vá" rất rõ ràng, Tô Bạch nhớ rõ trước đó Chử Đình biến thành một khối xác nát, thế nhưng bây giờ đã được may vá lại, người đã chết, nếu là vật chết liền trực tiếp bị Phát Thanh Khủng Bố lấy ra sung làm NPC dùng một lần.

Trước đó Chử Đình cũng thể hiện ra năng lực thuộc tính hỏa của mình, hiện tại, cô ta đã sớm chết rồi, Chử Đình của bây giờ không phải là Chử Đình của lúc ban đầu, cộng thêm việc lúc này cô ta có năng lực lơ lửng ở trên không trung lâu như thế, cùng với cục diện hỏa xà loạn vũ vừa rồi, đây tuyệt đối không phải là năng lực Chử Đình.

Hai tròng mắt của Chử Đình đen sì, giống như không có tập trung, hai tay của cô ta giao nhau, quanh người bắt đầu vang lên tiếng đọc chú ngữ, ngay sau đó, một biển lửa buông xuống dưới, khí thế quả thật kinh người.

Một tay Tô Bạch chỉ vào vị trí mi tâm của mình, trong lúc nhất thời, trên dưới người hắn đều được bao bọc bởi một tầng sương lạnh, điều này làm triệt tiêu đi phần lớn thương tổn do biển lửa thiêu đốt tác dụng lên người hắn.

Chỉ là trong lòng Tô Bạch cũng rõ ràng, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như thế.

Quả nhiên, ngay khi biển lửa vừa buông xuống không bao lâu, một bóng đen xuất hiện ở vị trí sau lưng Tô Bạch, đến một cách lặng lẽ không một tiếng động, một chiếc dao găm quân đội trực tiếp đâm từ vị trí sau lưng vào Tô Bạch.

Tô Bạch lập tức cảm giác được một loại run rẩy đến từ vị trí kim băng trong lòng bàn tay hắn. Vào lúc này, chiếc áo khoác thế mà cứng rắn thay Tô Bạch chống đỡ một kích kia, ngay lập tức Tô Bạch xoay người lại, một cái tay trực tiếp giữ lấy cổ của bóng đen kia, sau đó thuận thế nâng đầu gối lên, húc mạnh vào vị trí trán của bóng đen.

Bịch!

Bóng đen bị một kích này đánh cho có chút choáng váng, thân hình vô thức lùi lại, thế nhưng làm sao Tô Bạch có thể để cho cô ta chạy trốn, làm cho cô ta có được cơ hội lần thứ hai ám sát hắn?

Trong nháy mắt, hàn khí từ trong lòng bàn tay Tô Bạch tản ra, ngưng tụ thành một tầng hàn băng, đem chính mình và bóng đen đông lạnh ở cùng nhau.

Bóng đen là Vương Điềm Điềm.

Cô ta mặc một bộ quần áo màu đen bó sát, trên người cô ta toát ra một loại khí chất túc sát. Trên thực tế, trước đó có Chử Đình dùng hỏa lực để hấp dẫn sự chú ý, lần ám sát này của Vương Điềm Điềm quả thật lấy được hiệu quả rất lớn, nếu như không có áo khoác, vốn dĩ Tô Bạch đã bị trọng thương, nay lại

gặp thêm một kích này, chỉ có thể nói là kết cục thương tổn ngày càng nặng nề.

Chẳng qua thích khách chính là như thế, xem trọng nhất là một kích trí mạng. Nếu như một kích không thể thành công, như vậy ít nhất cũng phải làm cho mục tiêu ám sát của mình bị thương nặng, từ đó mất đi năng lực tiến hành đánh trả mình, thế nhưng lần này chiếc áo khoác của Tô Bạch biểu hiện quá tốt, đơn giản tương đương với một pháp khí phòng ngự giúp Tô Bạch đỡ được một kích này, đồng thời, giành được cho Tô Bạch đầy đủ cơ hội phản kích và thời gian.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là, bởi vì cho dù là Chử Đình hay Vương Điềm Điềm, ngay cả khi bọn họ được Phát Thanh Khủng Bố dùng thân phận người chết để mặc lên quần áo, một lần nữa đi ra, đồng thời sức mạnh cũng được tăng lên ở một mức độ nhất định, thế nhưng không đến mức đạt được cấp độ bất khả chiến bại, có lẽ là vì ban đầu vốn dĩ hai người này không có thực lực quá mạnh.

Phập!

Tô Bạch để lộ ra răng nanh, lúc này Vương Điềm Điềm đã bị đóng băng cùng với hắn, cô ta căn bản không cách nào thi triển ra ưu thế nhanh nhẹn của thích khách, đối với Tô Bạch mà nói, cô ta hoàn toàn chính là con cá nằm trên thớt của chính mình rồi.

Phía trên, Chử Đình lại một lần nữa ngưng tụ ra một đầu hỏa xà. Tô Bạch không quan tâm, cứ như thế đem răng nanh của mình đâm vào vị trí cổ của Vương Điềm Điềm. Lần này, dĩ nhiên không phải vì hút máu, máu của người chết, có gì hay mà hút?

Sau khi răng nanh đâm vào bên trong, Tô Bạch vung đầu, cổ của Vương Điềm Điềm trực tiếp bị Tô Bạch cắn đứt, ngay

sau đó Tô Bạch ngẩng đầu, trực tiếp xông đến đối diện với hỏa xà!

Bởi vì Tô Bạch có chút giết sướng rồi, cho nên không quan tâm, thế nhưng chiếc áo khoác lại không thể bình tĩnh được. Nó vừa mới bị đánh một kích, lúc này bị hao tổn không ít, nếu như một lần nữa bị lửa đốt, vậy nó quả thật phải viết di chúc ở đây rồi, chính vì lẽ đó, ngay lúc Tô Bạch đang chuẩn bị xông thẳng về phía hỏa xà, lại bị áo khoác kéo lại, cả người bất ngờ không kịp đề phòng, bay ra ngoài, khó khăn lắm mới tránh thoát được hỏa xà, chỉ bị một ít tia lửa nhỏ bắn lên người mình mà thôi.

Đúng lúc này, ở cách đó không xa, một người đang chạy đến, là người đàn ông đeo kính râm, trên người anh ta cũng mang theo vết thương, đoán chừng là gặp phải tình hình không khác Tô Bạch là mấy.

Lúc nhìn thấy Chử Đình vẫn còn đang lơ lửng giữa không trung, trong mắt người đàn ông đeo kính râm kích phát ra hai tia sáng màu đỏ, phân biệt xuyên thủng qua hai cánh tay của Chử Đình, trong nháy mắt, cơ thể của Chử Đình lảo đảo, ngã quỵ xuống dưới, thế nhưng ngay lập tức, ngọn lửa xung quanh người cô ta giống như phát điên, đều hướng về phía người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm đưa hai tay ra phía trước, tia sáng trong mắt anh ta ngưng tụ ra một lớp bình phong, đã ngăn được tất cả ngọn lửa ở gần đó.

Hai tay Chử Đình gần như bị tan biến, Chử Đình nằm ngang trên mặt đất, cố gắng chống đỡ đầu của mình nhìn chằm chằm về phía người đàn ông đeo kính râm, không ngừng điều khiển ngọn lửa xung quanh, bắt đầu một cuộc chiến giằng co, làm tiêu hao sức lực với người đàn ông đeo kính râm.

Chỉ là Tô Bạch cũng không phải vẫn luôn đứng bên cạnh xem trò vui, khi sự xuất hiện của người đàn ông đeo kính râm thành công hấp dẫn sự chú ý của Chử Đình, Tô Bạch lập tức hóa thành huyết vụ, lặng yên không một tiếng động đi đến vị trí phía sau lưng Chử Đình, ngay sau đó, thân hình ngưng tụ lại, một chân giẫm lên đầu Chử Đình.

Bịch!

Đầu của Chử Đình trực tiếp bị Tô Bạch đạp nát.

IQ của đám gia hỏa này không cao lắm, cũng không biết là do nguyên mẫu vốn dĩ không tốt, hay là Phát Thanh Khủng Bố thiết lập như thế, bọn họ có vẻ hơi ngu ngốc, không khác gì loại robot chỉ có chương trình mệnh lệnh cơ bản.

Chử Đình vừa chết, ngọn lửa biến mất, tất cả các giá treo quần áo, hay thậm chí là các poster ở xung quanh đều hoàn hảo không tổn hại gì, nhìn qua nơi này không khác gì rạp chiếu phim là mấy, bất kỳ thứ gì đều không thể bị phá hỏng.

Người đàn ông đeo kính râm thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó ngã quỵ trên đất, ở phần eo của anh ta có một vết thương đang không ngừng chảy máu, hiển nhiên là thương thế trước đó.

Tô Bạch đi về phía người đàn ông đeo kính râm.

- Anh vẫn ổn chứ?

Người đàn ông đeo kính râm suy yếu lắc đầu, khi bóng người Tô Bạch xuất hiện trước mặt anh ta, người đàn ông đeo kính râm bỗng nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt, hai mắt anh ta phóng ra luồng ánh sáng nóng rực, khóe miệng mang theo một nụ cười độc ác!

Chương 504 Chơi Không Vui

Người đàn ông đeo kính râm đứng dậy, sau khi anh ta ngẩng đầu lên, nụ cười trên khóe miệng của anh ta cứng đờ.

Ở trước mặt anh ta có một thi thể đang nằm đó, cổ bị xuyên thủng, một vết thương có tính xuyên thấu rất lớn, gần như chiếm cứ ¾ diện tích của cổ. Nếu như đem cỗ thi thể kia nắm lấy và lắc, đoán chừng cái đầu kia sẽ rơi xuống, bởi vì trên cổ cũng chỉ còn lại một ít da dính liền với đầu mà thôi, đương nhiên, cái đầu này có rơi xuống hay không cũng không có nhiều ý nghĩa là mấy, bởi vì cái đầu này vốn dĩ đã bị đạp cho nát bét, giống như một chiếc bánh bột ngô vậy.

Hiển nhiên thi thể này không phải của Tô Bạch mà là của Chử Đình.

Tô Bạch đứng ở bên người thi thể, ở vị trí cánh tay của hắn cũng có một vết thương rất rõ ràng, sâu đến mức đủ để thấy xương, nhưng loại thương thế này, cho dù đối với thính giả khác mà nói cũng không tính là chuyện lớn gì, càng đừng nói đến người mang huyết thống Vampire như Tô Bạch.

- Tôi vẫn luôn cảm thấy, không có khả năng mỗi một người giả đều ngu ngốc như thế, ừ, ý tứ chính là, không có khả năng tất cả người giả đều ngốc nghếch đáng yêu như vậy.

Tô Bạch đem vết thương trên cánh tay đặt ở trước mặt mình, dùng ngón tay nhẹ nhàng xe đi tầng thịt bên ngoài đã bị cháy khét, tốc độ khôi phục của vết thương trở nên rất chậm chạp, điều này cũng mang ý nghĩa, hiện tại tình trạng cơ thể của hắn quả thật có chút không chịu đựng nổi.

Loại cảm giác này ít nhiều khiến cho Tô Bạch cảm thấy không thích, bởi vì năng lực của bản thân suy yếu sẽ khiến cho hắn không có cảm giác an toàn.

Trong thế giới chuyện xưa lần này, Tô Bạch phát giác ra được thực lực của hắn, thật ra có thể xem như là thuộc vào nhóm gần như mạnh nhất trong đám thính giả kia, đoán chừng người có thực lực đè ép được hắn, quả thật không có mấy người, cũng chỉ có Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ kia khiến cho bản thân hắn cảm nhận được có chút sâu không lường được, còn lại, thật đúng là nhân vật không làm cho Tô Bạch kiêng kỵ nhiều.

Người đàn ông đeo kính râm bỗng nhiên xuất hiện giúp Tô Bạch đánh rớt Chử Đình đang lơ lửng trên không trung xuống. Chẳng qua Tô Bạch cũng không bởi vì sự giúp đỡ của anh ta mà buông lỏng cảnh giác. Hơn nữa, ở trong thế giới chuyện xưa, cảm giác uy hiếp do những người bản địa này mang đến, còn lâu mới bằng được uy hiếp do chính thính giả ở bên người mang đến.

Trước đó lúc Tô Bạch đi về phía người đàn ông đeo kính râm, hắn đã dùng tư thái huyết vụ để cuốn lấy thi thể Chử Đình đến, vì thế người đàn ông đeo kính râm đánh lén cũng chỉ khiến cho Chử Đình vốn dĩ đã bị Tô Bạch giẫm nát mặt càng thêm thê thảm hơn mà thôi.

Đương nhiên, Tô Bạch cũng bởi vì thế mà nhận lấy một số trầy da.

Người đàn ông đeo kính râm nhìn Tô Bạch đang đứng trước mặt rồi lắc đầu, vết thương ở trên eo anh ta bắt đầu khép lại, ngay sau đó, quần áo trên người anh ta cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, biến thành một bộ âu phục màu đỏ, thâm trầm mà nội liễm.

Ánh mắt Tô Bạch vô thức nhìn xung quanh:

- Giỏi thật, mỗi một bộ quần áo ở chỗ này đều là pháp khí?

Một lượng lớn quần áo như thế, phải chăng điều này mang ý nghĩa là một lượng lớn pháp khí?

Nếu như có thể đem hết trang phục ở tầng này ra ngoài, như vậy Tô Bạch thật đúng là có thể mở một cửa hàng bán quần áo trong vòng tròn thính giả, hơn nữa, quần áo này còn có thể tăng cường thêm thuộc tính cường hóa một cách rõ rệt, điều này được chứng minh trên bộ đồ của Vương Điềm Điềm và Chử Đình.

Chỉ là chiếc áo khoác này của hắn, chẳng lẽ chỉ đơn giản là bay được trong một thời gian ngắn và có tính phòng ngự vật lý thôi sao?

- Bị anh phát hiện ra rồi, chơi không vui nữa.

Giọng nói của người đàn ông đeo kính râm thay đổi, biến thành giọng nói của một bé trai.

- Tôi không quá thích việc đánh nhau một cách trực diện, cho dù có hạ gục anh, giết chết anh, cũng không có loại vui sướng khi thành công đánh lén anh.

Một giọng nói non nớt từ bên trong miệng người đàn ông đeo kính râm phát ra, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất không hài hòa, hoặc là nói, bối cảnh chính của hai tầng này là từng bộ quần áo quỷ dị, cùng với vô số người giả, thế nhưng chân chính đảm nhiệm nhân vật người gác cổng là những vong linh trẻ con này.

Phát Thanh Khủng Bố cho bọn chúng tự do nhất định, trao cho bọn chúng tư cách thỏa thích chơi đùa, để bọn chúng ở cửa thang cuốn thông với tầng cuối đùa bỡn với thính giả.

Đương nhiên, ở nơi này "đùa bỡn" chính là đẫm máu.

Từ khi bản thân hắn đi nhầm vào tầng này cho đến bây giờ, Tô Bạch đã trải qua nhiều lần chiến đấu, cũng dần dần nhận thấy được, hiện tại thương thế bên trong người hắn rất nghiêm trọng, đồng thời sức mạnh cũng theo đó mà tiêu hao, chẳng qua cũng do tính cách, ngay cả khi rõ ràng đã đến tình cảnh sơn cùng thủy tận, Tô Bạch vẫn biểu hiện ra một loại thong dong bình tĩnh, đây cũng không phải là vì muốn mê hoặc những thính giả khác, đơn giản chỉ là thói quen trang bức của Tô đại thiếu gia mà thôi, đương nhiên, một phần cũng là do khoảng thời gian gần đây thường xuyên đụng phải nhiều sự tồn tại cường đại có thể nghiền ép chính mình, thấy nhiều, gặp nhiều, cho nên bình tĩnh hơn.

Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, không có gì phải nói.

Người đàn ông đeo kính râm phát ra một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó, trên âu phục của anh ta cũng phát ra ánh sáng màu đỏ, trong hai mắt bắn ra hai tia sáng đáng sợ, trực tiếp hướng thẳng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch ho khan một tiếng, chiếc áo khoác đen trực tiếp kéo hắn bắt đầu di chuyển, né tránh.

Một lúc thì lướt trên không trung, một lúc lại nhảy sang bên cạnh, nói tóm lại, chính bản thân Tô Bạch căn bản không cần thiết làm gì, tia sáng trong mắt của người đàn ông đeo kính râm rất đáng sợ, chỉ hơi sượt qua liền có thể làm biến mất một mảng da thịt. Chẳng qua tiền đề là nhất định phải đánh trúng hắn, anh ta không đánh trúng hắn thì cho dù tia sáng trong mắt anh ta có mạnh đến đâu cũng không có ý nghĩa gì.

Năm phút sau, cuối cùng người đàn ông đeo kính râm cũng dừng lại việc tiếp tục phóng ra ánh sáng, trên người cũng toát ra dáng vẻ uể oải, hiển nhiên anh ta cũng cảm thấy mệt mỏi,

cái thứ đồ chơi này giống như bắn tinh vậy, cũng không thể không có đầu óc bắn liên tục trong một thời gian dài.

- Chơi không vui, chơi không vui, anh thế mà lại có quần áo của nơi này.

Trong miệng người đàn ông đeo kính râm lại một lần nữa phát ra một giọng nói non nớt, mang theo nồng đậm bất mãn.

- Anh không được trốn nữa, quay lại, đánh với tôi.

Tô Bạch đứng ở phía xa bất đắc dĩ nhún vai, nếu như thương thế của hắn không nặng như vậy, chuyện này còn cần phải nói nữa sao? Nhất định là trực tiếp đi lên đánh thằng nhóc này, chẳng qua hiện tại, trước tiên vẫn nên kiềm chế một chút thì tốt hơn, áo khoác di chuyển và biến đổi không cần từ chỗ Tô Bạch lấy ra năng lượng, vì thế đúng lúc có thể mang lại cho Tô Bạch có cơ hội thở dốc, khôi phục lại thương thế của chính mình, khôi phục được thêm ít nào, chẳng khác gì trong tay mình có nhiều hơn một phần thẻ đánh bạc.

Chương 505 Huyết Thi Triệu Hoán

“Không chơi với anh nữa.”

Người đàn ông tháo kính râm của chính mình xuống, sau đó cơ thể bắt đầu thiêu đốt:

- Tôi chọn thân thể này, căn bản không đánh lại được anh.

Theo thân thể thiêu đốt, Tô Bạch nhìn thấy một bé trai mặc trang phục cao bồi đứng ở nơi xa, sắc mặt cậu bé tái nhợt, xung quanh hai mắt có màu nâu sẫm, trên người tràn ngập một loại oán khí.

Lúc này cậu bé thật đúng là giống như một thằng nhóc đang giận dỗi cáu kỉnh.

Tô Bạch chỉ về phía tầng dưới.

- Làm sao để xuống dưới.

- Anh đang cầu xin tôi đó à?

Bé trai hung dữ nhe răng cười nói với Tô Bạch:

- Nếu anh không giết tôi, anh vĩnh viễn không có cách nào xuống dưới được.

- Từ trước tới giờ tôi không xuống tay với trẻ con, cho dù là tiểu quỷ.

Tô Bạch rất nghiêm túc nói.

- Đây là thói quen của tôi.

- Ồ, phải không, vậy anh chỉ có thể vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, đúng rồi, thật ra nơi này không chỉ có một mình tôi là trẻ

con, còn có những đứa trẻ khác, chờ bọn họ giải quyết xong đồ chơi của chính mình, bọn họ sẽ đến đây cùng tôi cướp món đồ chơi là anh, anh phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đấy nhé.

Tô Bạch thở dài:

- Cho dù như thế, tôi cũng sẽ không xuống tay với tiểu quỷ…

Vừa mới nói xong, trong nháy mắt, áo khoác tăng tốc, cả người Tô Bạch trực tiếp sà xuống mặt đất, gần như chỉ trong chốc lát liền xuất hiện trước mặt bé trai, hai tay căng ra giống như mãnh hổ vồ mồi.

Bé trai không nhúc nhích, trong hốc mắt đen xì giống như đang xuất hiện một vòng cảm xúc trào phúng, sau đó hóa thành thực chất, hai tia sáng màu đỏ nóng rực trực tiếp từ trong hốc mắt của bé trai bắn ra.

Đồng tử của Tô Bạch co rụt lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chiếc áo khoác màu đen lập tức kéo lên, hai tia sáng gần trong gang tấc chiếu về phía mặt Tô Bạch, Tô Bạch không có biện pháp nào hoàn toàn tránh được, tia sáng kia đánh trúng vào tay hắn.

Xèo xèo xèo…

Một loại âm thanh giống như lửa đổ thêm dầu vang lên, cả người Tô Bạch gần như hóa thành một quả cầu lửa lăn xuống, trực tiếp lăn về phía bé trai.

- Ha ha ha…

Đánh lén thành công, bé trai vui sướng vỗ tay, bởi vì cậu bé đã nhìn thấy hai tay của Tô Bạch đã hoàn toàn tan đi, ống tay áo khoác cũng trơ trụi đứt đoạn.

- Grừ!

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ trong cổ họng của Tô Bạch phát ra, chiếc áo khoác trên người Tô Bạch tróc ra, hóa thành từng sợi dây dài, hai đoạn tay áo đã không còn sót lại thứ gì, thế nhưng vào lúc này, vốn dĩ Tô Bạch đang bị lửa thiêu lại bỗng nhiên nhảy dựng lên, hai tay của hắn thế mà vẫn luôn ở phía sau lưng, tất cả mọi thứ trước đó chỉ là sự phối hợp giữa áo khoác và Tô Bạch.

Áo khoác có linh tính, nó cố ý bắt chước dáng vẻ hai tay của Tô Bạch còn đang ở bên trong ống tay áo để biểu hiện ra bên ngoài, sau đó cố tình để bé trai đánh trúng, bị thiêu đốt rồi rơi xuống đất cũng chỉ là một thủ đoạn để Tô Bạch tiến thêm một bước, rút ngắn khoảng cách với bé trai, trên thực tế, trên người Tô Bạch ngoại trừ vì thế mà gặp phải mấy vết bỏng nhỏ, cũng không có thương tổn gì khác.

Bé trai ngây người, cậu bé có chút sợ hãi nhìn Tô Bạch trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mình, khi Tô Bạch giữ lấy tay cậu bé, cậu bé theo bản năng bắt đầu trở nên hư ảo.

Cậu bé là quỷ, cậu bé là loại vật chất đặc thù, tồn tại đặc thù, không màu không vị, không hình không dáng, công kích vật lý thuần túy rất khó ảnh hưởng đến cậu bé, thời gian dần trôi qua, cậu bé bắt đầu lùi lại, bắt đầu từ trong tay Tô Bạch tránh thoát, cậu bé cười, cười rất vui vẻ.

Chỉ là, Tô Bạch cũng không phải thuần túy là người cận chiến vật lý.

Vù!

Hung ác,

Dơ bẩn,

Tà ác.

Vào lúc này, hơi thở tiêu cực dần dần từ trên người Tô Bạch bộc phát ra. Lúc này đây, cả người Tô Bạch giống như

một bộ cương thi vừa mới bò ra khỏi cổ mộ ngàn năm, trên người còn mang theo một số đường vân huyết sắc, những đường vân này là sau khi lần trước gặp khí tức của huyết thi xâm nhập, cứ thế lưu lại.

Sát khí ngưng tụ từ bốn phương tám hướng kéo đến, tạo thành một nhà giam, bé trai lập tức bị giam giữ bên trong, sát khí bốn phía giống như một chiếc lưỡi lê sắc bén không ngừng đâm xuyên giày vò linh hồn của cậu bé.

Vẻ mặt bé trai rất thống khổ.

- Anh đã nói… Không giết… Tiểu quỷ…

Vào lúc này, vẻ mặt Tô Bạch lạnh lùng lại nghiêm túc, biểu cảm cứng ngắc thuận theo khí chất cương thi, thế nhưng từ trong cổ họng của hắn vẫn phát ra một giọng nói khàn khàn.

- Tôi thích!

Rầm!

Bé trai cứ như thế bị sát khí cắn giết sạch sẽ.

Sau đó, ở trước mặt Tô Bạch xuất hiện thang cuốn thông xuống tầng cuối cùng.

Cùng lúc đó, huyết tuyến bên trong trạng thái cương thi của Tô Bạch bắt đầu trở nên lúc sáng lúc tối.

Bỗng nhiên.

Tô Bạch cảm ứng được một loại triệu hoán.

Đến từ tầng dưới cùng.

Trạng thái cương thi của Tô Bạch không giống với những loại cương thi thường thấy trên phim ảnh. Có lẽ sự khác biệt lớn nhất chính là, các cương thi trong phim đều vừa mới bò ra từ trong quan tài hoặc cổ mộ, trên người bẩn thỉu, mang theo

một loại thô kệch buồn nôn, mà Tô Bạch, bởi vì là trực tiếp từ dưới trạng thái bình thường hoán đổi sang, vì thế rất sạch sẽ.

Chẳng qua loại sạch sẽ này cũng chỉ là sạch sẽ ở mặt ngoài.

Răng nanh của cương thi, tròng mắt xanh thăm thẳm, làn da khô quắt, hơi thở tà ác bẩn thỉu… Thật ra vẫn giống nhau một cách đáng sợ, chẳng qua, loại đáng sợ này nhiều hơn một thứ tinh khiết, trong này hoặc nhiều hoặc ít còn có kết quả do trung hòa hơi thở của Vampire, huyết thống Vampire mang theo yêu dị và tà mị, cùng với khí chất quý tộc gần như là có sẵn, sinh ra ảnh hưởng không nhỏ đối với trạng thái cương thi của Tô Bạch.

Ở vị trí ngực và hai tay của Tô Bạch đều có một đầu huyết tuyến mơ hồ, lúc này, huyết tuyến bắt đầu lúc sáng lúc tối, mang ý nghĩa triệu hoán.

Tô Bạch biết thế giới chuyện xưa lần này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến huyết thi kia, chỉ là ngay từ lúc đầu, sau khi đi vào thế giới chuyện xưa, hoàn cảnh thực tế có chút phá vỡ dự đoán trước đó của Tô Bạch, vốn dĩ hắn cho rằng bản thân sẽ đi vào một nơi nào đó như cổ mộ hoặc là bối cảnh đặt ở cổ đại, thế nhưng cuối cùng lại là một tòa cao ốc năm tầng, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở hiện đại hóa, tóm lại có chút cảm giác dở dở ương ương.

Đương nhiên, khả năng đây chính là trò đùa tà ác của Phát Thanh Khủng Bố, nó sớm nói cho bạn biết tên của thế giới chuyện xưa lần này, để cho bạn dùng sức phân tích về thế giới chuyện xưa, rốt cuộc lại là mang đến cho bạn một kết quả nằm ngoài dự liệu của mọi người, đây quả thực rất phù hợp với tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố.

Đưa tay sờ lên huyết tuyến trên người mình, loại cảm giác này khiến cho Tô Bạch rất không thích, có chút giống với loại cảm giác trong người mình nhiều thêm một thứ đồ của người

khác, cho dù đối với hắn mà nói, thứ này không có ảnh hưởng gì, thế nhưng vẫn khiến Tô Bạch cảm thấy không thoải mái.

Tiếp tục duy trì trạng thái cương thi, Tô Bạch cứ như thế chậm rãi đi xuống thang cuốn.

Chương 506 Năm Chọn Hai

Lúc này ở tầng dưới cùng, thế mà đã có người còn đến sớm hơn Tô Bạch, đương nhiên, loại chuyện đến trước này cũng rất bình thường, lúc quyết đấu với tên tiểu quỷ kia, Tô Bạch quả thật đã chủ động lãng phí rất nhiều thời gian để hồi phục lại thương thế, hiện tại, Tô Bạch đang chậm rãi, đi từng bước một về phía trước.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang đứng hút thuốc một mình ở đó, Trịnh Nguyệt thì ngồi trong một quán KFC không người, cô gái mặc áo lông đỏ thì đứng một mình bên cạnh đài phun nước.

Tầng dưới cùng là một khu vực hình tròn, trong đó phần lớn diện tích là một siêu thị, ngoài ra còn có vô số cửa hàng ở ngoài mặt tiền như một số quán cafe, tiệm bánh… Chẳng qua, đáng lẽ đây phải là một khu vực rất đông người, nhưng hiện tại số lượng người ở đây còn chưa đếm hết một bàn tay, chỉ có bốn người mà thôi!

Điều khiến Tô Bạch ngoài ý muốn chính là, chẳng lẽ người đàn ông đeo kính râm đã game over rồi?

Trịnh Nguyệt nhìn thấy Tô Bạch đi xuống, bà ta chỉ mỉm cười không nói chuyện, cũng không chào hỏi, trong lòng mọi người đều biết rõ, đã đi đến tầng dưới cùng, tiếp theo sau chính là vì lợi ích của bản thân, đao thật súng thật, không cần thiết phải lá mặt lá trái, giả bộ thân quen, mọi người không cần phải dối trá và ngây thơ như vậy.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai vẫn duy trì tư thế cao lãnh như trước, nhìn cũng không thèm nhìn lấy Tô Bạch một cái.

Ngược lại là cô gái mặc áo lông đỏ chủ động đi đến chỗ Tô Bạch, đứng ở trước mặt hắn.

Tô Bạch hơi nheo mắt lại, điều này cũng đồng nghĩa với việc ánh sáng màu xanh trong đồng tử của Tô Bạch lập tức càng trở nên sâu thẳm.

Tay của cô gái nhẹ nhàng chạm vào người Tô Bạch, ấn mạnh vào trên huyết tuyến, trên mặt mang theo vẻ si mê và mê say, cười khổ một tiếng.

- Trên thực tế, anh là người thích hợp với anh ta nhất.

- Cô cũng biết anh ta?

Tô Bạch có chút kỳ quái nói.

- Đến Tây An cũng không chỉ có một mình anh.

Cô gái nhìn xung quanh.

- Hai người bọn họ cũng đến Tây An, chúng tôi và anh ta, thật ra đều có chút quan hệ, nhưng tôi không biết vì sao anh ta và anh lại có quan hệ, tôi biết một số chuyện liên quan đến anh. Anh tên là Tô Bạch, từ nhỏ lớn lên ở Thành Đô, sau khi lớn lên, về cơ bản đều sống ở Giang Tô, dựa theo lý thuyết mà nói, anh ta không nên có liên quan gì đến anh mới đúng.

Đúng thế, đoán chừng anh ta và tôi không có liên quan gì, thế nhưng con mèo của anh ta lại liên quan tương đối nhiều với tôi, đây là mối liên quan lớn nhất.

Chỉ là, câu nói này, Tô Bạch không nói ra.

Trên thực tế, sau khi trải qua chuyện của huyết thi, Tô Bạch đã tốn khá nhiều thời gian để suy nghĩ về vấn đề này. Lần đó, Phát Thanh Khủng Bố phái không ít thính giả đi Tây An, dựa theo lý thuyết mà nói, có lẽ đều là người có liên quan đến huyết thi, nữ bác sĩ có ý đồ dùng thôi miên để khiến hắn chết cũng là một trong số đó, bản thân hắn tính đi tính lại, hình

như khả năng lớn nhất chính là quan hệ giữa hắn và Cát Tường đã tình cờ quẹo sang đến trên người huyết thi, nếu như không phải mắt mù, đều có thể cảm giác ra được Cát Tường và huyết thi có mối quan hệ rất chặt chẽ.

Chỉ là đáng tiếc, chủ nhân trước đó của Cát Tường là Lệ Chi không biết đã đi nơi nào, Cát Tường lại không muốn nói gì, cho nên chuyện cụ thể về huyết thi, hắn không rõ ràng cho lắm.

Bốn người ở đây đều có tâm tư khác nhau, nhưng đúng lúc này, trên thang cuốn lại có một người lảo đảo đi xuống, là người đàn ông đeo kính râm, dáng vẻ của anh ta có chút thê thảm, vết thương chồng chất, hơn nữa đều là trọng thương, lúc gần đến cuối cùng, anh ta không chống đỡ được nữa, lăn xuống bên dưới.

Ngay sau đó, người đàn ông đeo kính râm liền dựa vào chân thang cuốn, cứ như thế ngồi ở đó nhìn Tô Bạch, nhìn Trịnh Nguyệt, lại nhìn hai người khác, không có sức chào hỏi.

Tô Bạch không biết dáng vẻ này của người đàn ông đeo kính râm là thật hay giả bộ, bởi vì chuyện này, không ai nói chắc được.

“Các bạn thính giả thân mến, hoan nghênh các bạn đã trở lại.

Thật vui mừng vì có thể gặp lại các bạn ở tầng cuối cùng.

Tôi tin rằng trong lòng năm người ở đây đều hiểu rõ ràng về mục đích thật sự và tính thực tế của thế giới chuyện xưa lần này, vì thế tôi không nói nhiều lời nữa.

Làm một người chăn cừu, ông ta cho bầy cừu một bãi cỏ tươi tốt, cho bọn chúng sự quan tâm một cách vô tư không vụ lợi, thế nhưng, khi có con cừu dám phản bội ông ta, ông ta sẽ cảm thấy rất tức giận.

Hiện tại, con cừu phản bội người chăn cừu kia đã bị giết chết, tất cả thịt của nó đều bị treo ở nơi này.

Thịt cừu rất bổ dưỡng, nó đã trưởng thành, cũng hao tốn rất nhiều tâm huyết của người chăn cừu, vì thế người chăn cừu không muốn tâm huyết này của mình hoàn toàn bị lãng phí.

Thịt,

Ở ngay trước mặt,

Người có năng lực,

Đến ăn đi!"

Ở trong thế giới chuyện xưa lần này, hình như Phát Thanh Khủng Bố vẫn luôn duy trì trạng thái nói chuyện theo cách lập lờ nước đôi, thật sự không giống với thế giới chuyện xưa trước kia, cho dù là giới thiệu nhiệm vụ hay là mô tả tràng cảnh đều rất tùy ý, cũng rất đơn giản, giống như truyền tải lại một loại cảm giác không thể nói bằng lời.

Thịt cừu ư?

Ở đâu thế?

Tô Bạch nhìn khắp xung quanh, hắn không nhìn thấy nơi nào có treo thịt cừu, đương nhiên, bản thân hắn cũng rất rõ ràng, nơi này còn có năm người muốn tranh ăn thịt, miếng thịt này, không dễ ăn như thế.

Rầm!

Một tiếng vang chấn động truyền đến.

Năm người ở tầng dưới cùng, bên cạnh mỗi người đều bắt đầu trở nên vặn vẹo, đây là không gian biến hóa, Tô Bạch từng ở trên người huyết thi cảm nhận được loại lực lượng không gian này, hiện tại, hắn lại một lần nữa cảm nhận được.

Không gian bắt đầu vặn vẹo và chồng chất, lập tức hình thành nên một loại hiện tượng giống như mặt kính khúc xạ, từ trong mặt kính xuất hiện năm người khác, năm người này, không phải là những thính giả đã chết trên lầu,

Mà chính là năm người ở đây!

Tô Bạch nhìn thấy chính mình ở phía đối diện, gương mặt và trạng thái cương thi giống hắn như đúc, thậm chí ngay cả hơi thở cũng giống hệt, chẳng qua trên người của đối phương nhiều hơn một tầng khí đen bao quanh, đồng thời ở vị trí ấn đường còn có một ấn ký màu đen rất phức tạp, cái này có thể phân biệt ra Tô Bạch thật và giả.

"Năm người, năm người nhân bản.

Mỗi một thính giả đều có bảng số liệu của chính mình, những bảng số liệu này bao gồm dự tính tiềm lực phát triển của thính giả và các ghi chép về số liệu hiện tại, trong đó thậm chí còn bao gồm đo lường, tính toán về tâm tính.

Bất kỳ một chi tiết nào đều được ghi chép lại, chỉ là rất đáng tiếc, những số liệu này không thể mở ra cho bên ngoài, cho dù thính giả có được quyền hạn đặc biệt cũng không cách nào đọc được đến tài liệu về số liệu này.

Mỗi một người nhân bản sẽ được dựa trên kết quả tính toán tương lai một năm sau, đem ước đoán về thực lực trong tương lai một năm sau, sớm thêm vào bên trong người nhân bản, đồng thời người nhân bản sẽ được loại bỏ vấn đề về chỗ thiếu sót trong huyết thống, hoàn thiện vấn đề năng lực ngầm, tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết, nói một cách đơn giản, chính là tạo ra một người nhân bản căn cứ vào tính toán số liệu về thực lực của bản thể sau một năm.

Đây chính là cửa ải đầu tiên của các bạn, các bạn nhất định phải đánh bại bọn họ, mới có thể thực sự nhận được tư cách

chia thịt.

Năm chọn hai, mỗi người đều có cơ hội bỏ hai phiếu, các bạn có thể lựa chọn ra hai người nhân bản trong số năm người, bọn họ sẽ là đối thủ tiếp theo mà năm người các bạn đều phải đối mặt.

Trò chơi rất thú vị, không phải ư?”

Chương 507 Một Năm Sau Chiến Đấu Với Thể Phục Chế Của Chính Mình

Năm chọn hai.

Làm ra lựa chọn!

Nhất định là lựa chọn hai người yếu nhất trong năm người ở đây, đây là điều không thể nghi ngờ.

Trịnh Nguyệt mở lòng bàn tay của mình ra, một thanh phi kiếm xuất hiện, vũ khí bản mệnh, Trịnh Nguyệt đã dung hợp vũ khí bản mệnh.

Cô gái mặc áo khoác lông đỏ mỉm cười, chỗ mi tâm xuất hiện một chiếc roi da màu đỏ dọc theo người ra ngoài, vũ khí bản mệnh!

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai ho khan một tiếng, một bánh đà hiện ra từ phía sau lưng người đàn ông đội mũ lưỡi trai, bắt đầu xoay quanh ông ta.

(Bánh đà là một thiết bị cơ khí quay được sử dụng để lưu trữ năng lượng quay.)

Ba cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, vào thời điểm này thể hiện ra vũ khí bản mệnh của chính mình, chính là tỏ rõ thái độ và ý tứ của họ, đó chính là, đừng chọn tôi, nếu không kết quả sẽ rất khó khăn.

Tô Bạch nhún vai cười, sau đó quay đầu nhìn về phía người đàn ông đeo kính râm.

- Nhanh tay móc hai tròng mắt của anh ra, đó là vũ khí bản mệnh của anh đúng không?

Người đàn ông đeo kính râm sửng sốt một chút, sau đó mắng một tiếng: - Bệnh thần kinh.

Cục diện đã rất rõ ràng, trong số năm người, ba người đã dung hợp vũ khí bản mệnh, Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm thì chưa, ai mạnh, ai yếu, thật ra trong lòng mọi người đều có bàn cân.

Tô Bạch lắc đầu cười cười, lựa chọn bản thân mình và người đàn ông đeo kính râm, những người còn lại cũng đưa ra lựa chọn.

Ngay sau đó,

Tất cả hình ảnh của người nhân bản đều cùng nhau biến mất.

Tiếp theo,

Ở bên dưới, chỗ chính giữa của đài phun nước.

Thể phục chế của Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm chậm rãi nổi lên mặt nước.

Tô Bạch liếm môi một cái, trong lòng sinh ra cảm giác vô cùng hưng phấn và chờ mong.

Con mẹ nó.

Một năm sau của chính hắn.

Tuyệt đối đừng nên quá yếu, nếu không, tương lai quá không có ý nghĩa gì rồi!

Ở vị trí chính giữa đài phun nước, người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm vẫn đeo kính, quần áo giống với bây giờ như đúc, còn người nhân bản của Tô Bạch cũng không

khác hắn là mấy, chẳng qua không có hoán đổi sang trạng thái cương thi, mà chính là duy trì trạng thái bình thường.

Tô Bạch vô thức đi nhìn vào mắt người nhân bản của chính mình, thế nhưng lại phát hiện ra đối phương vẫn luôn nhắm mắt, vốn dĩ hắn còn cho rằng có thể trao đổi ánh mắt gì đó với người nhân bản của mình, hiện tại không đùa nữa, đối phương lộ ra dáng vẻ lạnh lùng, vô dục vô cầu.

Thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm đi ra khỏi đài phun nước trước, tốc độ của anh ta rất chậm, cũng lộ ra dáng vẻ trầm ổn, dường như Phát Thanh Khủng Bố đã lấy ra rất nhiều thứ không cần thiết đối với người nhân bản, đơn thuần là để anh ta biến thành một chiếc máy móc thích hợp lấy ra tác chiến ở đây vào ngay lúc này.

Trịnh Nguyệt, người đàn ông đội mũ lưỡi trai và cô gái kia đều đi lên phía trước một bước. Thời gian một năm đủ để cho một thính giả thay đổi rất lớn, vì thế bọn họ không dám buông lỏng, đồng thời tính toán, một năm sau, ít nhất đối phương cũng đã dung hợp được vũ khí bản mệnh.

- Trước tiên giải quyết một kẻ, sau đó lại giải quyết kẻ thứ hai, này, hai cậu đi qua hãm chân người còn ở bên trong đài phun nước kia.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói chuyện không khách khí chút nào, hình như ông ta vốn dĩ đã có tính xấu này, từ khi bắt đầu ở rạp chiếu phim, ông ta đã cho mình là lão đại rồi, chuyện bức tử Chử Đình cũng là do ông ta cầm đầu, hơn nữa điều quỷ dị chính là, từ khu vực chuyên bán trang phục cho đến tầng dưới, lúc đầu những thính giả đi theo bên cạnh ông ta đều đã chết, không ai xuống được đây.

Người ta đi theo ông ta, nghe lời ông ta, là muốn ông ta đảm bảo an toàn cho bọn họ, hy vọng nhận được sự che chở, không ai trời sinh thích làm tiểu đệ cho người khác, không ai

trời sinh làm kẻ đê tiện, thế nhưng những người đi theo ông ta đều đã chết, việc này đã có thể nói rõ một vài vấn đề rồi.

Người đàn ông đeo kính râm khập khiễng đi đến bên cạnh Tô Bạch, đưa tay khoác lên vai hắn, có chút buồn cười nói:

- Anh nói xem, khi nào thì ba người bọn họ ra tay với hai chúng ta?

Tô Bạch lắc đầu:

- Khi dung hợp vũ khí bản mệnh, thực lực quả nhiên tăng lên một cảnh giới, nhưng không có chuyện người chưa dung hợp nhất định không đánh thắng được người đã dung hợp, chênh lệch còn chưa đến loại cảnh giới đó.

Người đàn ông đeo kính râm dùng tay chọc vào ngực Tô Bạch:

- Nói thì nói vậy, hơn nữa ba người bọn họ cũng đang kiềm chế lẫn nhau, lại thêm còn phải không ngừng suy nghĩ xem Phát Thanh Khủng Bố ở trên đỉnh đầu không biết sẽ chơi trò gì, vì thế ít nhất tạm thời hai người chúng ta không gặp phải uy hiếp bị thính giả khác giải quyết, thế nhưng hiện tại hai người chúng ta đều có thương thế rất nghiêm trọng.

Lúc này, Tô Bạch cũng đã hoán đổi về trạng thái bình thường, sắc mặt hắn lập tức trở nên tiều tụy, hơi thở trên người cũng uể oải, trực tiếp dựa vào vai người đàn ông đeo kính râm, ban đầu vốn dĩ người đàn ông đeo kính râm dựa vào Tô Bạch, nào ngờ ngay lập tức, Tô Bạch trở nên suy yếu hơn cả anh ta, lúc này cả người lảo đảo, hai người dìu nhau mới không ngã xuống.

- Đi một bước nhìn một bước, ngộ nhỡ một năm sau, anh trực tiếp được bật hack, đánh thắng tất cả bọn họ thì sao? Đến khi đó, đoán chừng tôi vẫn phải để anh đi cầu xin cho tôi, lúc chết thoải mái hơn một chút.

Tô Bạch nói với người đàn ông đeo kính râm:

- Nhìn xem, một năm sau, anh là người đi ra trước, vừa nhìn liền thấy dáng vẻ gấp không kịp chờ đợi.

Vẻ mặt người đàn ông đeo kính râm cười khổ nói.

- Nói thật lòng, tôi tin tưởng sau một năm, tôi nhất định mạnh hơn hiện tại rất nhiều, nhưng tôi không cho rằng mình có thể một chọi ba với bọn họ, chẳng qua không phải còn có thể phục chế của anh một năm sau ở đó à, hai người bọn họ đồng thời ra tay, hẳn là 50-50, không đúng, tôi không tin Phát Thanh Khủng Bố thiết lập thể phục chế của chúng ta một năm sau sẽ giành cho chúng ta ở hiện tại chút tình cảm gì đó, thậm chí dựa theo mạch suy nghĩ thông thường để phán đoán, người mà bọn chúng muốn giết chết nhất, hẳn là chính mình của hiện tại?

Thở ra một hơi, Tô Bạch cố gắng chống đỡ cơ thể suy yếu, tự mình đứng vững.

Người đàn ông đeo kính râm nói rất đúng, Phát Thanh Khủng Bố không có khả năng phạm vào sai lầm đó, vì thế bất kỳ ảo tưởng không thực tế nào, thật ra có thể vứt hết. Hơn nữa, dựa theo mạch suy nghĩ bình thường để nói, người mà thể phục chế hận nhất chính là bản thể.

Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm đều rất yếu, điều này không phải là giả, nhưng nó thật sự ảnh hưởng như thế nào đến việc phát huy thực lực của hai người? Là thật sự yếu đuối như mặt ngoài ư? Vậy thì không đúng.

Giống như loại hình cường hóa cận chiến như Tô Bạch, chú trọng nhất là lực bạo phát, lại thêm bản thân Tô Bạch có thể tự động hồi phục lại thương thế của chính mình, vì thế cho dù thương thế nặng hơn nữa, trong thời gian ngắn vẫn còn có thể duy trì lực chiến đấu ở một mức độ tương đối cao. Thương

thế của người đàn ông đeo kính râm quả thực không phải là giả, thế nhưng năng lực của anh ta đều là từ ánh mắt, thương thế trên người có nặng hơn nữa, chỉ cần mắt không mù thì vấn đề không lớn.

Chương 508 Không Nhúc Nhích

Hai người cùng nhau đi đến bên đài phun nước, Tô Bạch của một năm sau mặc cùng một bộ quần áo giống như Tô Bạch của hiện tại, đứng ở trong đài phun nước không nhúc nhích, hai mắt vẫn luôn nhắm chặt, giống như một người máy còn chưa được ấn nút khởi động.

Ngược lại, thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm đã sớm từ trong đài phun nước đi ra, bị ba người Trịnh Nguyệt vây quanh rồi.

- Xem ra Phát Thanh Khủng Bố giảm thấp độ khó, cho nên sắp xếp để cho hai người nhân bản này lần lượt bước ra.

Người đàn ông đeo kính râm nói.

- Có lẽ… Là thế.

Tô Bạch hơi nhíu mày, nhìn vào chính mình còn đang đứng trong đài phun nước, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

- Lúc giao chiến cẩn thận một chút, một kẻ khác có thể sẽ chờ sau khi người này chết mới đi ra, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng cậu ta đột nhiên ra tay đánh lén.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói.

Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ đều không để ý đến ông ta.

Sau cùng, thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm bắt đầu ra tay, vào lúc này, hai mắt của anh ta phóng ra ánh

sáng màu đỏ, giống như một dạng lồng giam phong tỏa xuống.

- Khẩu vị thật đúng là lớn.

Lúc này bánh đà trong tay người đàn ông đội mũ lưỡi trai, một biến thành ba, trực tiếp xông thẳng về phía xung quanh, những tiếng vang chấn động truyền đến, chiếc lồng giam màu đỏ này lập tức bị phá ra, chẳng qua người đàn ông đội mũ lưỡi trai cũng không nhẹ nhõm như thế, vào lúc này, mu bàn tay của ông ta hơi run rẩy, đồng thời cũng có giọt máu tươi chảy ra, lực phản chấn này khiến chính bản thân ông ta cũng có chút giật mình. Điều này mang ý nghĩa, chiếc lồng giam giống như được tùy tiện thiết lập ra này, trên thực tế không yếu như những gì đã thấy.

Trịnh Nguyệt cầm trường kiếm trong tay, trực tiếp lựa chọn ép sát, cô gái mặc áo lông đỏ vung roi da trong tay mình lên, trong nháy mắt ngưng tụ ra một kết giới.

Thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm không có cảm xúc gì, giống như không chút nào cảm thấy sợ hãi, anh ta cũng không hưng phấn gì. Vào lúc này, mắt trái và mắt phải của anh ta phóng ra hai tia sáng khác biệt, một tia sáng có màu tím, trực tiếp hóa thành lôi điện chi lực, đánh tan kết giới của cô gái mặc áo lông đỏ. Một tia sáng khác có màu đen, mang theo lời nguyền rủa cường đại và hiệu quả trì hoãn, khiến cho phi kiếm của Trịnh Nguyệt ở chỗ này giống như rơi vào đầm lầy.

Nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt người đàn ông đeo kính râm lộ ra vẻ suy tư, hiển nhiên từ chính trên chiêu thức của thể phục chế, anh ta đã nhận được gợi ý rất lớn.

- Còn có thể chơi được như thế à, hiện tại tôi bỗng nhiên cảm thấy được, lựa chọn để cho thể phục chế của chúng ta xuất hiện, đối với sau này của chúng ta mà nói, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Tô Bạch vừa nói vừa nhìn sang thể phục chế của chính mình vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích.

- Không, không phải thế.

Người đàn ông đeo kính râm lắc đầu.

- Một năm sau, đoán chừng tôi cũng không đạt được cảnh giới này, anh không nghe Phát Thanh Khủng Bố nói à, nó tự mình ra tay giải quyết vấn đề về huyết thống, cùng với các vấn đề về phương diện cường hóa khác, chẳng khác gì là trải tất cả đường đi cho chúng ta, giống như lúc này hai mắt của tôi đang phóng ra hai tia sáng khác biệt, độ khó khăn và các vấn đề liên quan là rất lớn, tôi hoàn toàn không có manh mối, hơn nữa đoán chừng thời gian một năm, tôi cũng không nghĩ ra manh mối.

- Ồ, ý của anh là, trên thực tế, mặc dù nói chính là anh của một năm sau, nhưng thực lực chân chính, hẳn là càng mạnh hơn anh của một năm sau?

Người đàn ông đeo kính râm khẽ gật đầu:

- Trừ khi là gặp được kỳ ngộ, có miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nếu không tôi của một năm sau cũng không mạnh được như thế, một vài vấn đề như phương diện huyết thống, thật đúng là rất khó giải quyết và điều hòa, đương nhiên, đối với Phát Thanh Khủng Bố mà nói, nhất định không tính toán là vấn đề gì.

Bên kia vẫn còn tiếp tục ác chiến, chỉ là bởi vì lúc trước phân chia nhiệm vụ là để Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm qua hãm chân người nhân bản của Tô Bạch, thế nhưng vì vào lúc này, người nhân bản của Tô Bạch vẫn đứng yên không nhúc nhích ở trong đài phun nước, cho nên dẫn đến việc Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm đứng ở bên cạnh, không có việc gì làm.

20 phút trôi qua, một mình thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm chống đỡ lại ba cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh cho đến tận bây giờ, chẳng qua hiện tại đã có thể nhìn thấy được, anh ta đã có chút một cây làm chẳng nên non rồi.

- Tuy cậu ta có vũ khí dung hợp với bản mệnh, thế nhưng ở chỗ này, cậu ta không thể lấy vũ khí bản mệnh ra sử dụng, đây là nhược điểm của cậu ta, chúng ta dốc thêm một phần sức lực, cậu ta sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai phát ra một tiếng gầm nhẹ, gia tăng vốn liếng vào.

Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông cùng nhau tăng lên khí thế của chính mình.

- Con mẹ nó, không thể lấy ra vũ khí bản mệnh ư?

Người đàn ông đeo kính râm có chút câm nín, nói:

- Tôi còn muốn nhìn xem, vũ khí mà tôi dung hợp là gì.

- Bởi vì chúng ta đang có mặt ở ngay hiện trường, vì thế người nhân bản của chúng ta không thể lấy ra vũ khí bản mệnh. Hơn nữa vũ khí bản mệnh không phải là thứ có thể chế tạo ra đơn giản như đạo cụ người giả, nó liên quan đến quá nhiều thứ, vì thế cho dù Phát Thanh Khủng Bố căn cứ vào dự tính để làm ra thể phục chế của chúng ta ở thời điểm một năm sau, nhưng chính là để bớt việc, cho nên để thể phục chế không thể lấy ra vũ khí bản mệnh.

Tô Bạch nói.

Cuối cùng, giai đoạn thử thăm dò kết thúc, sau khi ba người Trịnh Nguyệt hoàn toàn phát lực, thể phục chế của người đàn ông đeo kính râm không chống đỡ nổi nữa, một cánh tay của anh ta bị bánh đà chặt đứt, trước ngực bị phi kiếm đâm ra một vết thương, trên dưới khắp người đều là kịch độc

màu hồng, cả người lảo đảo, bắt đầu lùi lại, một bên lùi lại, một bên nhìn về phía người nhân bản của Tô Bạch ở phía sau lưng anh ta, giống như là đang cầu cứu.

- Trước tiên giết chết một người, người tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn.

Cơ thể của người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhảy vọt về phía trước, trực tiếp xuất hiện ở giữa người nhân bản và đài phun nước, trong nháy mắt, bánh đà hóa thành một bóng đen khổng lồ, trực tiếp chém về phía người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm, vào lúc này, đầu của người nhân bản bị chém đứt, lăn xuống dưới mặt đất, thi thể không đầu cũng suy sụp ngã xuống.

Ngay sau đó, người đàn ông đội mũ lưỡi trai không hề nghỉ ngơi, đồng thời cũng không chút do dự nào, bánh đà xoay tròn một nửa vòng, sau đó trực tiếp chém về phía vị trí cổ người nhân bản của Tô Bạch đang đứng trong đài phun nước.

Ông ta muốn nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã), nhanh chóng đem tất cả vấn đề của nơi này đều giải quyết xong, sớm một chút kết thúc trò chơi nhàm chán này.

Chương 509 Sách Giáo Khoa

Thế nhưng đúng vào lúc này, chiếc đầu của người nhân bản theo người đàn ông đeo kính râm đang rơi trên mặt đất lại bỗng nhiên bay lên lơ lửng, hai tay của thi thể không đầu chống lên mặt đất, lập tức bò dậy, cảnh tượng này rất quỷ dị, khiến cho Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ vốn dĩ đang muốn đuổi theo để chuẩn bị tiến hành công kích với người nhân bản của Tô Bạch đều sửng sốt, vô thức giảm tốc độ của mình lại, đồng thời đem chính vũ khí bản mệnh của mình chắn ngang trước người.

Mắt trái và mắt phải người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm lần lượt phóng ra luồng ánh sáng màu đen và trắng, bao phủ lấy chính mình và người đàn ông đội mũ lưỡi trai. Trong nháy mắt, người đàn ông đội mũ lưỡi trai cảm thấy phía sau lưng mình trở nên lạnh lẽo, lúc này ông ta đã thu hồi lại bánh đà vừa bay về phía người nhân bản của Tô Bạch, để nó quay lại che chở cho cơ thể của ông ta. Từ đầu đến cuối, người nhân bản của Tô Bạch vẫn không nhúc nhích, "hắn" vẫn luôn nhắm hai mắt lại như cũ, dường như đối với tất cả mọi chuyện đang xảy ra ở bên ngoài, "hắn" đều không hay biết gì.

Luồng ánh sáng đen trắng này mang theo tính ăn mòn rất lớn, may mắn bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai kịp thời quay về, nếu không, ông ta thật đúng là có khả năng bị một kích bất ngờ này ám toán, chẳng qua ngay cả như thế, bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai vẫn đang không ngừng run rẩy, hơi thở của ông ta không quá ổn định, hiển nhiên là phải thừa nhận áp lực lớn.

- Sinh tử âm dương nhãn!

Người đàn ông đeo kính râm lẩm bẩm trong miệng một câu.

- Đậu má, thật đúng là có thể khởi tử hồi sinh, không đúng, là hồi quang phản chiếu.

Tô Bạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua người đàn ông đeo kính râm:

- Đây không phải là người nhân bản của anh à?

Ý tứ chính là, có loại kỹ năng này, chẳng lẽ bản thể như anh lại không rõ ràng? Còn ngạc nhiên?

Người đàn ông đeo kính râm mím môi nói.

- Chẳng qua trước đó không lâu, tôi vừa mới thu được một phần nhỏ của âm dương pháp nhãn, đồng thời cũng chỉ mới dung hợp nó vào trong ánh mắt của chính mình mà thôi. Tôi căn bản không biết làm sao để sử dụng chúng, cũng không biết làm cách nào kích phát nó, hoàn toàn không hiểu gì.

Rất hiển nhiên, hiện tại trong lòng người đàn ông đeo kính râm rất kích động, bởi vì vốn dĩ anh ta cho rằng, trước đó anh ta lấy được một phần của âm dương nhãn (mắt âm dương), chẳng qua sau này có thể giúp cho chính mình đạt được năng lực nhìn thấu huyễn cảnh và quỷ thần hư ảnh mà thôi, nhưng không nghĩ đến, nó lại có năng lực giúp anh ta sau khi bị chặt đứt đầu còn có thể tiếp tục đứng thẳng lên.

Con mẹ nó, đây mới thật sự là năng lực thần kỳ nhìn thấu sinh tử, khám phá âm dương! Cho dù không phải chân chính khởi tử hồi sinh, nhưng sau khi bị giết chết, còn có thể bỗng nhiên bạo khởi phản sát, giết chết kẻ thù của mình, đây vẫn được xem như là một năng lực khiến người ta đỏ mắt, dù sao, đối với thính giả mà nói, có ai nguyện ý đi làm áo cưới cho kẻ khác?

Tô Bạch im lặng, từ trong lời tự thuật của người đàn ông đeo kính râm, hắn biết được một chuyện, đó chính là ngay cả bản thân của người đàn ông đeo kính râm cũng không biết mình lại có một con át chủ bài như vậy, xem ra lần này, ở trên người nhân bản, Phát Thanh Khủng Bố quả thật đã tốn rất nhiều công sức, năng lực trên người bản thể có được, tất cả đều được thêm vào, tất cả đều được "mở khóa", cho dù là bất kỳ vấn đề gì liên quan đến dung hợp, liên quan đến đủ loại khó khăn khác… Tất cả đều được Phát Thanh Khủng Bố lấy năng lực tối cao nhất của mình trong thế giới chuyện xưa để giải quyết.

Hiện tại, người đàn ông đeo kính râm đi ra là do Phát Thanh Khủng Bố căn cứ vào dự đoán của bản thân mình về người đàn ông đeo kính râm mạnh nhất và hoàn mỹ nhất sau một năm. Bởi vì lúc trước, người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm biểu hiện ra năng lực đã khiến cho anh ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chính bản thân anh ta cũng rất rõ ràng, ngay cả khi cho anh ta thời gian một năm, xem như anh ta có thể dung hợp vũ khí bản mệnh, anh ta cũng sẽ không thể hiện ra được cấp độ năng lực này, thậm chí còn kém xa.

Trước đó, trong điều kiện tiên quyết là người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm không cách nào sử dụng vũ khí bản mệnh của mình, anh ta vẫn có thể ác chiến suốt nửa tiếng với ba cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, đây đã là một chuyện khiến cho người ta giật mình, mà bây giờ, sau khi đầu lâu rơi xuống, âm dương pháp nhãn cho thấy năng lực của mình, càng làm cho chuyện này dần dần chuyển biến theo một hướng quỷ dị.

Trên người mỗi thính giả, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ gặp một số kỳ ngộ, đạt được một số thứ gì đó, chẳng qua không phải tất cả những thứ này đều được kéo dài và phát triển tiếp, có rất nhiều thứ sẽ bị bỏ qua, hơn nữa còn có rất nhiều thứ,

cho dù muốn đi sâu vào nghiên cứu cũng không phải là một chuyện đơn giản và dễ dàng như vậy, cần phải hao tốn một thời gian dài, thậm chí còn cần ngộ đạo và cơ duyên, mà loại cơ hội này thật sự chỉ có thể ngộ, nhưng không thể cầu. Ở trong thiết lập của Phát Thanh Khủng Bố, chẳng khác gì mọi thứ trên người bạn đều ở trong trạng thái ngộ đạo, cần được tháo gỡ, đây mới là đáng sợ nhất.

Lần này quả thực giống như một quyển sách giáo khoa, quyển sách giáo khoa này có ý nghĩa rất lớn, nếu như người đàn ông đeo kính râm có thể sống sót, vượt qua thế giới chuyện xưa, lần này quan sát biểu hiện của người nhân bản của chính mình, đây tuyệt đối được xem như là một món tài sản khổng lồ, có thể khiến cho anh ta càng thêm rõ ràng về con đường cường hóa sau này mình cần đi.

- Giúp tôi một tay!

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói với Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông.

Trịnh Nguyệt bấm ngón tay niệm pháp quyết, phi kiếm bay lên không trung, huyễn hóa ra từng đạo hư ảnh, trực tiếp đâm về phía cái đầu đang lơ lửng ở giữa không trung của người nhân bản, cô gái mặc áo lông màu hồng không ngừng dùng sức vung roi da lên, từng cơn sóng dập dờn đi ra ngoài, đánh thẳng vào hai luồng ánh sáng đen trắng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Những tiếng nổ vang rền không ngừng truyền ra, chẳng mấy chốc, hai luồng ánh sáng đen và trắng đã tan biến, cùng tan biến còn có chiếc đầu và thi thể không đầu của người nhân

bản người đàn ông đeo kính râm, trực tiếp hóa thành một làn khói xanh, hoàn toàn bốc hơi, không sót lại thứ gì.

Cuối cùng sinh tử âm dương nhãn xuất hiện, càng giống như một loại hồi quang phản chiếu trước khi chết, một loại giãy dụa sau cùng khi ánh chiều tà đã buông xuống. Chẳng qua rất đáng tiếc, với điều kiện tiên quyết người nhân bản của Tô Bạch vẫn giống như cũ đứng ở trong đài phun nước không nhúc nhích gì, thậm chí ngay cả khả năng kéo theo một chiếc đệm lưng cùng chết chung, anh ta cũng không có. Suy cho cùng, cho dù ba người Trịnh Nguyệt, người đàn ông đội mũ lưỡi trai và cô gái mặc áo lông đỏ có lục đục với nhau như thế nào, bọn họ còn không ngu ngốc đến mức vào lúc này ngồi nhìn, mặc kệ người khác tử vong, ánh mắt của bọn họ không thiển cận như thế.

Các đạo hữu thử đoán xem, vì sao người nhân bản của Tô Bạch lại luôn đứng im không nhúc nhích?

Chương 510 Chỉ Là Xác Chết

Ba người đã giải quyết xong người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm. Trên trán của người đàn ông đội mũ lưỡi trai đầy mồ hôi, Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ không ngừng thở hổn hển. Trước đó lúc ba người liên thủ rõ ràng đều chưa dốc hết toàn lực, cả ba đều giữ lại sức cho cuộc chiến ở phía sau. Chẳng qua sức mạnh khi ba người liên thủ cũng đủ để vững vàng chặn lại người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm, chỉ là chính vì lẽ đó, thời gian giao chiến sẽ bị kéo dài hơn rất nhiều. Nếu như ngay từ ban đầu, ba người dốc toàn lực ra ứng phó, không tiếc chính mình bị thương, khả năng chỉ cần dùng đến năm phút liền có thể giành được phần thắng.

Hiện tại còn một người cuối cùng.

Người mà từ đầu đến cuối đều luôn nhắm chặt hai mắt, không nhúc nhích gì.

- Một người nhân bản còn lại xảy ra vấn đề gì à?

Trịnh Nguyệt lên tiếng hỏi, đồng thời, ánh mắt của bà ta liếc về phía Tô Bạch:

- Có lẽ cậu ta đi theo con đường cường hóa huyết thống Vampire và cương thi. Đến khi đó chúng ta cần phải cẩn thận với năng lực tự mình khôi phục của cậu ta. Hơn nữa cũng nên cẩn thận với thi độc của cương thi, nhiễm vào người sẽ rất phiền phức, nơi này không có dược liệu và linh thảo, không tiện để giải độc.

Cô gái mặc áo lông đỏ hơi nhíu mày lại:

- Không giống như là xảy ra vấn đề, thế nhưng tôi quả thực không cảm ứng được hơi thở của anh ta. Hơn nữa anh ta cũng quá an tĩnh rồi. Mặc khác, nếu như người nhân bản này hoán đổi sang trạng thái cương thi, chị Trịnh, chẳng phải vừa hay chị có thể khắc chế được anh ta sao? Nếu như anh ta hoán đổi sang trạng thái Vampire, tôi có thể kìm hãm tốc độ di chuyển của anh ta ở mức tối đa.

- Trước tiên nghỉ ngơi 15 phút đồng hồ, ổn định lại trạng thái rồi nói.

Lúc này, người đàn ông đội mũ lưỡi trai hiếm khi không kích động như thế. Trước đó, một kích sau cùng trước khi chết của người nhân bản người đàn ông đeo kính râm, đối với Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ mà nói, ảnh hưởng không quá lớn, nhưng đối với người đàn ông đội mũ lưỡi trai mà nói, thật đúng là chịu một chút thương tổn, nếu như bánh đà không kịp thời quay lại, thật đúng là có khả năng bị kéo xuống làm đệm lưng, chết chung với người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm.

Trịnh Nguyệt khoanh chân ngồi xuống, phi kiếm lơ lửng ở bên người. Cô gái mặc áo lông đỏ từ từ nhắm mắt lại, đứng ngay tại chỗ, khí tức kéo dài, còn người đàn ông đội mũ lưỡi trai không ngừng tiến hành thổ nạp, một luồng hơi thở màu tím từ trong mũi của ông ta không ngừng phun ra ngoài.

(Thổ nạp: Khí công thổ nạp, hít tinh hoa đất trời.)

Thật ra trong lòng ba người bọn họ đều có chút trông thấy mà thèm, sau khi giao chiến với người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm, dĩ nhiên ba người bọn họ cũng đã nhìn ra được, việc quan sát người nhân bản của mình chiến đấu có thể đem lại giá trị lớn bao nhiêu, điều này tương đương với Phát Thanh Khủng Bố đưa cho một cơ hội thiên vị, chỉ rõ cho bạn về quỹ tích và phương hướng phát triển sau này.

Thế nhưng nghịch lý chính là, bọn họ không dám lựa chọn người nhân bản của chính mình để đi ra ứng chiến, bởi vì đối với thực lực của chính mình, bọn họ đều rất rõ ràng, đồng thời cũng rất có lòng tin với thực lực của mình. Ba người bọn họ đều cho rằng, nếu như lựa chọn một trong số ba người bọn họ để đưa ra người nhân bản, như vậy sau một năm, tốc độ tiến bộ và thực lực đều sẽ trở nên rất đáng sợ, đến lúc khả năng còn chưa quan sát ra được gì liền bị người nhân bản giết đi, như vậy thật đúng là buồn cười.

Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm giống như quần chúng đứng ở một bên vậy, không có việc gì để làm, thật ra thực lực của hai người bọn họ không kém như thế, thế nhưng có lẽ xuất phát từ mức độ tin cậy vào việc dung hợp vũ khí bản mệnh và cấp bậc của thính giả, vì thế cho dù là người đàn ông đội mũ lưỡi trai hay Trịnh Nguyệt, đều không dự định kéo hai người Tô Bạch theo bọn họ cùng nhau chơi đùa. Hơn nữa sự thật cũng đã chứng minh, chỉ cần ba người bọn họ liên thủ cũng đủ để vững vàng giải quyết tất cả cục diện bây giờ.

Trong quá trình này, giữa ba người kia đã hình thành ra một loại ăn ý, bọn họ sẽ chịu trách nhiệm giải quyết hai người nhân bản này, về sau lúc chia "thịt cừu" cũng chỉ có ba người bọn họ chia với nhau. Nếu như đến lúc đó, Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm có ý kiến gì, hoặc là có tâm tư gì khác, đoán chừng ba người bọn họ sẽ đồng loạt ra tay tiêu diệt hai người.

- Anh chết rồi.

Tô Bạch nói.

Người đàn ông đeo kính râm khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Ôi, thật đúng là có chút thương cảm.

- Nếu như trước đó "anh ta" ra tay với anh, thiếu chút nữa đem bản thể là anh giết chết, anh sẽ không đạo đức giả như vậy.

- Đúng thế, chính là đạo lý này, thế nhưng người nào có thể đến giải thích một chút, vì cái lông gì mà trong suốt toàn bộ quá trình từ đầu đến bây giờ, người nhân bản của anh đều không nhúc nhích, chỉ nhắm chặt hai mắt đứng ở đấy?

Hiển nhiên, đối với cảnh tượng này, người đàn ông đeo kính râm rất không hiểu. Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều cho rằng, người nhân bản nhất định sẽ từng bước kết hợp với nhau, thế nhưng vừa rồi ở trong quá trình chiến đấu, người đàn ông đeo kính râm rõ ràng nhìn thấy người nhân bản của anh ta chủ động muốn lùi về sau để tìm kiếm sự giúp đỡ của người nhân bản còn lại.

Thế nhưng người nhân bản của Tô Bạch vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích gì.

Tô Bạch lắc đầu: - Tôi cũng không biết.

- Đó là người nhân bản của anh, anh không biết ư?

Người đàn ông đeo kính râm có chút câm nín, nói:

- Chẳng lẽ Phát Thanh Khủng Bố căn cứ theo tâm tính của anh… Hệ thống lại để cân nhắc, suy xét, tính ra anh căn bản không sống đến được một năm sau, tự mình đã sớm tìm đường chết rồi, vì thế hiện tại ở bên trong đài phun nước này chỉ là một xác chết?

Tô Bạch:…

Nói thực lòng, điều người đàn ông đeo kính râm vừa nói không phải là không có lý, thế nhưng Tô Bạch thật đúng là rất khó tiếp nhận kết quả này, làm sao trong vòng một năm sau, hắn lại chết sớm như thế?

Sau khi nghỉ ngơi khoảng 15 phút, người đàn ông đội mũ lưỡi trai ngẩng đầu lên, đôi mắt của ông ta rất nhỏ, giống như chim ưng vậy, lóe lên một tia sáng. Đây là một người rất tự phụ, đồng thời cũng là một người rất không có nguyên tắc.

Đầu tiên, người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhìn về phía người nhân bản của Tô Bạch, sau đó lại nhìn sang Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm, đến sau cùng, ánh mắt của ông ta dừng ở trên người Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ. Trịnh Nguyệt và cô gái kia cũng đáp lại ông ta một ánh mắt hiểu rõ. Có đôi khi, thật ra việc trao đổi giữa những thính giả với nhau lại rất đơn giản, chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ, mọi người đều có thể ngầm hiểu, bởi vì việc trao đổi dưới loại tình huống này, thật ra phần lớn đều là lợi ích.

Giải quyết xong người nhân bản này, sau đó đợi lát nữa xuất hiện cơ duyên, hoặc cái gọi là "thịt cừu", ba người chúng ta cùng nhau chia đi!

Chương 511 Thật Đúng Là Chết Rồi

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai vươn ngón tay ra, chỉ thẳng vào người nhân bản của Tô Bạch, bánh đà vẽ trên không trung một đường vòng cung màu đen, sau đó hóa thành ba đạo cương phong gào thét hạ xuống, lao thẳng về phía người nhân bản của Tô Bạch. Trước đó vốn dĩ người đàn ông đội mũ lưỡi trai dự định rèn sắt khi còn nóng, thế nhưng người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm lại hồi quang phản chiếu, làm rối loạn tiết tấu của người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Lúc này Tô Bạch cũng có chút khẩn trương, loại khẩn trương này rất đặc biệt, cũng rất mâu thuẫn, bởi vì trong đám người muốn giết người nhân bản của hắn, chắc chắn cũng có bản thân hắn ở trong đấy. Thế nhưng hắn lại không nguyện ý nhìn thấy người nhân bản của mình cứ như thế bị giết chết giống như chém dưa thái rau vậy, đương nhiên, càng không nguyện ý chứng thực người nhân bản này, thật ra vốn dĩ đã chết.

Tại thời điểm người đàn ông đội mũ lưỡi trai động thủ, Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ cũng theo vào, có kinh nghiệm lần đầu với người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm, khiến cho ba người bọn họ phối hợp càng thêm ăn ý và thành thục.

Chẳng qua không đợi Trịnh Nguyệt lấy ra phi kiếm, không đợi cô gái mặc áo lông đỏ bố trí kết giới, bánh đà của người đàn ông trực tiếp đâm thẳng qua cơ thể người nhân bản của Tô Bạch, dễ dàng chém đi hai tay, đầu và hai chân của người nhân

bản, trực tiếp gọt người nhân bản của Tô Bạch thành một người côn.

Bịch bịch…

Đầu của người nhân bản rơi xuống mặt đất, nhưng "hắn" vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

- Ồ…

Người đàn ông đeo kính râm có chút ngoài ý muốn, nhấc chiếc kính râm của mình lên một chút.

- Anh thật đúng là đã chết rồi?

Chính bản thân Tô Bạch cũng có chút không nắm chắc được, bởi vì hắn căn bản không cảm ứng được một chút hơi thở nào ở trên người nhân bản, từ ngay lúc mới bắt đầu đến bây giờ, con mẹ nó, Phát Thanh Khủng Bố không đến mức bày ra trò đùa như thế chứ? Nó thật sự cho rằng hắn sẽ không sống được bao lâu, vì thế cố ý làm ra một cái người chết để ghét bỏ hắn?

Dù sao, nếu như những lời chế giễu trước đó biến thành sự thật, như vậy thật đúng là khiến cho người ta không nói được lời nào, thậm chí có chút quá ác, xem như đây là thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố, nó cũng không đến mức không đâu vào đâu như thế này.

Không riêng gì Tô Bạch và người đàn ông đeo kính râm giật mình, mà ngay cả ba người Trịnh Nguyệt, người đàn ông đội mũ lưỡi trai và cô gái mặc áo lông đỏ đều có vẻ mặt giật giật, có loại cảm giác một quyền nện vào bông.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

- Mẹ kiếp!

Vào lúc này, bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai bay lên, trực tiếp giống như băm thịt, băm nát huyết nhục

người nhân bản của Tô Bạch. Trong lúc nhất thời, huyết nhục bắn tung tóe, người nhân bản của Tô Bạch trực tiếp biến thành một đống thịt nát.

Tô Bạch vô thức đi về phía trước một bước, nhìn người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

- Ông có ý gì?

Người đàn ông đeo kính râm đưa tay ra, lặng lẽ kéo Tô Bạch lại, nhắc nhở.

- Đây chỉ là thể phục chế của anh, không phải là anh, không phải là anh.

Trên gương mặt của người đàn ông đội mũ lưỡi trai lộ ra vẻ nghiền ngẫm và dữ tợn, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Bạch đang chất vấn mình:

- Ở nơi này, cậu không có tư cách nói chuyện.

Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ đều không thích người đàn ông đội mũ lưỡi trai băm nát thi thể, nhất là hành động làm trò băm xác ở ngay trước mặt bản thể, dù sao trong này, ý tứ khiêu khích đã quá rõ ràng, đổi lại thành ai cũng không chịu được, thế nhưng hai người bọn họ cũng không nói gì thêm, chỉ đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.

Tô Bạch cười lạnh một tiếng, chỉ vào người đàn ông đội mũ lưỡi trai, nói.

- Trước đó không lâu, vừa có người cũng nói qua những lời tương tự với tôi.

Các người, đều là những con kiến hôi!

Vào lúc này, những tiếng gầm thét cuồng loạn trước khi chết của Lan Lâm giống như đang vang vọng trong đầu của Tô Bạch.

- Ồ thế à, mời cậu cút ngay!

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nới lỏng cổ áo của chính mình, bánh đà của ông ta chủ động bay về phía Tô Bạch, bắt đầu bay quanh người Tô Bạch, đây rõ ràng là làm mất mặt và uy hiếp một cách trần trụi.

- Ông thật sự cho rằng dung hợp vũ khí bản mệnh chính là thiên hạ vô địch ư, cũng không chịu nhìn vào gương xem mình là ai!

Tô Bạch đẩy người đàn ông đeo kính râm đang kéo mình ở phía sau lưng ra, bên bàn tay trái mọc ra năm chiếc móng tay đen sì, không chút do dự nào nắm lấy bánh đà.

- Ồ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai hừ lạnh một tiếng, mang theo khinh thường.

Vù vù.

Bánh đà tiếp tục xoay tròn, cắt ngón tay của Tô Bạch, trong lúc nhất thời, toàn bộ huyết nhục bên tay trái của Tô Bạch đều bị chia lìa, chỉ còn lại xương trắng.

Chẳng qua, lông mày của Tô Bạch không nhăn lấy một cái, tiếp tục dùng chính khớp xương của mình kẹp lấy bánh đà, ngay sau đó, cả người hắn lao về phía người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Trịnh Nguyệt nhíu mày, sự tình có chút không đúng.

Cô gái mặc áo lông đỏ hơi ngẩng đầu lên, chuẩn bị nội chiến rồi hả?

Cùng lúc đó, Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ liếc nhau, hai người đang do dự xem có nên vào lúc này, trước tiên giúp người đàn ông đội mũ lưỡi trai cùng nhau giải quyết xong Tô Bạch hay không. Nếu như trong năm người nhất định phát

sinh nội chiến, như thế chẳng bằng nhanh chóng phát sinh, đồng thời nhanh chóng kết thúc. Chẳng qua, chỉ đơn giản là vì một loại lý do này liền muốn chủ động đứng ra đối mặt với sinh tử, hành động và lựa chọn của Tô Bạch khiến cho Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ có chút khó có thể lý giải được.

Không chỉ riêng hai người bọn họ, ngay cả người đàn ông đeo kính râm cũng không hiểu được, đương nhiên là còn có người đàn ông đội mũ lưỡi trai, chỉ là ông ta không ngại trước tiên giết chết Tô Bạch. Thật ra ở trong nhiệm vụ đầu tiên, ông ta bị cướp mất chỗ tốt, ông ta vẫn luôn nhìn hắn không vừa mắt.

Trên thực tế, điều này chẳng qua chỉ là tính cách của Tô Bạch. Bánh đà vẫn còn đang không ngừng xoay tròn, từng cơn đau đớn tê tâm liệt phế từ vị trí lòng bàn tay không ngừng truyền đến đầu, lại không thể khiến Tô Bạch lùi bước, nhưng lại khiến cho hơi thở tàn nhẫn trong nội tâm của Tô Bạch càng lúc càng trở nên điên cuồng.

Con mẹ nó nhiệm vụ chủ tuyến.

Cái gì mà thiết lập của Phát Thanh Khủng Bố.

Cái gì mà phải sống sót cho thật tốt.

Dám ở trước mặt ông đây băm nát huyết nhục của thể phục chế của tôi.

Dám không chút kiêng kỵ gì nhục nhã ông đây như thế.

Ông đây sẽ không để cho ông sống tốt hơn!

Người đàn ông đeo kính râm thở dài một hơi, anh ta không biết vì sao Tô Bạch lại phải xúc động như thế, đồng thời, anh ta cũng đã nhìn thấy Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ đang vô thức hướng về phía bên đó áp sát, anh ta biết ba người kia đã đạt thành mặt trận thống nhất, đứng chung một chiến

tuyến, vì thế người đàn ông đeo kính râm cũng chặt đứt tâm tư muốn giúp Tô Bạch một tay, yên lặng đứng ở nơi đó không nói lời nào, cũng không làm gì.

Chương 512 Cắt Trứng, Cắt Trứng

Vào lúc này, anh ta không trực tiếp bỏ đá xuống giếng, ở phía sau lưng Tô Bạch phóng ra luồng ánh sáng gì đó, thật ra đã xem như là đủ thành ý, dù sao quan hệ giữa thính giả với nhau, bạn không thể yêu cầu quá xa vời, không đâm một nhát dao sau lưng bạn đã xem như là một loại "chân ái" rồi.

Dĩ nhiên Tô Bạch cũng nhìn thấy động tác của Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ, đương nhiên hắn cũng biết rõ ràng một mình đối đầu với ba người này sẽ là kết cục gì, thế nhưng Tô Bạch không quan tâm, hắn thật sự không quan tâm, giống như một người bình thường bị người ta ở ngay trước mặt làm trò giẫm lên ảnh chụp của mình, nổi giận, đó là điều đương nhiên.

Thế nhưng, vào lúc này.

Một tiếng vang thanh thúy bỗng nhiên truyền đến.

Theo sau đó, một loại hơi thở lạnh lẽo âm Âu Mỹđến cực điểm khiến cho tất cả linh hồn của mọi người đang có mặt ở đây đều không kiềm chế được, vô thức run rẩy.

Vào lúc này, đống thịt nát kia bắt đầu lúc nhúc, những huyết nhục bị bắn tung tóe ra xung quanh cũng bắt đầu không ngừng chủ động tập hợp lại, dường như mỗi một phần huyết nhục đều mang theo trí tuệ và tính tự chủ rất lớn.

- Cậu ta không chết!

Lúc này Trịnh Nguyệt quát lên một tiếng, vốn dĩ phi kiếm trong tay bà ta chuẩn bị hướng về phía Tô Bạch, lúc này lại

chuyển hướng, xông thẳng về phía đống thịt nát kia.

- Hỏa vũ!

Trên phi kiếm của Trịnh Nguyệt có điêu khắc một Kim Ô, vào lúc này, Kim Ô giống như sống lại, trên dưới phi kiếm xuất hiện ngọn lửa, theo phi kiếm cùng nhau đâm vào bên trong đống thịt nát.

Ầm!

Tia lửa bắn ra tung tóe, ở giữa loáng thoáng truyền đến những tiếng vang rền, vào lúc này, dường như tất cả huyết nhục đều bị nhóm lửa, bắt đầu cháy rừng rực.

Lúc này cô gái mặc áo lông đỏ cũng đi đến bên người Trịnh Nguyệt, hiện tại lực chú ý của hai người bọn họ đã hoàn toàn từ trên người Tô Bạch chuyển sang thể phục chế của hắn.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai cũng nhìn về phía bên đó, ông ta vô thức vung tay lên, ý đồ triệu hoán bánh đà quay về, thế nhưng Tô Bạch càng tàn nhẫn hơn, hai tay của hắn giữ lấy bánh đà, tình nguyện nhìn huyết nhục của mình bắn ra tung tóe, cũng không có một chút dấu hiệu buông lỏng nào.

- Cho cậu mặt mũi còn không biết xấu hổ!

Lúc này, người đàn ông đội mũ lưỡi trai nổi giận, trực tiếp lao về phía Tô Bạch.

Bên trong ngọn lửa, huyết nhục không bị đốt cháy khét, cũng không thay đổi, vẫn tiếp tục chậm rãi ngọ nguậy, giống như căn bản không có chút biến hóa nào, ngược lại là Trịnh Nguyệt, sắc mặt của bà ta bỗng nhiên thay đổi, khóe miệng tràn ra máu tươi, đồng thời hai tay kháp ấn, đem phi kiếm thu hồi lại, ở vị trí đầu của phi kiếm nhiễm một lớp màu đen, vũ khí bản mệnh bị hao tổn, dĩ nhiên sẽ dẫn đến bản thân Trịnh Nguyệt cũng bị liên lụy.

Cô gái mặc áo lông đỏ nhìn thấy thế cũng không do dự nữa, roi da trải dài ra ngoài, hóa thành một vòng tròn màu hồng phấn, phía trên đó có từng chuỗi xương khô, nhìn rất dữ tợn.

Thế nhưng cô gái mặc áo lông đỏ bỗng nhiên kêu lên một tiếng, thời gian cô ta bố trí kết giới đã rất ngắn, thế nhưng chính trong nháy mắt này, những huyết nhục kia giống như bỗng nhiên bốc hơi mất, không thấy bóng dáng đâu.

Không thấy?

- Vũ khí bản mệnh cùng tôi tâm linh tương thông, cậu dùng loại phương pháp dốc hết vốn liếng này muốn cướp bánh đà của tôi là điều không thể nào, thôi quên đi, tôi cũng không nói nhiều lời vô nghĩa với cậu nữa, nếu cậu đã vội vã đi đầu thai, tôi liền tiễn cậu lên đường vậy.

Xung quanh người đàn ông đội mũ lưỡi trai có một tia chớp lóe lên, phát ra những tiếng sấm sét vang dội.

Vị trí hai tay của Tô Bạch đã gần như hoàn toàn là xương trắng, bánh đà vẫn đang không ngừng xoay tròn, cắt, chém. Vào lúc này, hai mắt của Tô Bạch trở nên đỏ ngầu như máu, đó là vẻ điên cuồng, đó là màu của tùy ý làm liều, màu sắc hoàn toàn tâm thần!

Tô Bạch không cảm thấy đau xót, cũng không cảm thấy đau đớn, càng sẽ không bởi vì giờ chết của mình đang đến gần mà có cái gọi là ai oán bi thương gì đó, giờ phút này, thật ra hắn rất bình tĩnh, dường như là từ một cực đoan này đi đến một cực đoan khác.

Ầm!

Một tiếng vang giòn truyền ra, cả người Tô Bạch bị quét ngang ra ngoài, bánh đà trôi nổi giữa không trung.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai bỗng nhiên sửng sốt, bởi vì đây không phải sức mạnh của ông ta, ông ta còn chưa có đến gần cơ thể của Tô Bạch đâu.

Một bàn tay trắng nõn lấy một tư thái rất ưu nhã giữ lấy bánh đà.

Vào lúc này, bánh đà dừng lại chuyển động, phía trên cũng bị ngưng kết một tầng băng sương, giống như bị đóng băng vậy.

Ngay sau đó, người đàn ông đội mũ lưỡi trai chỉ cảm thấy có một cơn gió lướt qua bên người mình.

Bánh đà cũng trở về bên cạnh ông ta, chỉ là, bánh đà nhẹ nhàng xẹt qua vị trí đũng quần của người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Đồng thời, đúng lúc đi qua vị trí đũng quần của ông ta,

Đóng băng được giải trừ.

Xoẹt…

Hai quả trứng chứa đầy con cháu, đúng lúc bị cắt xuống.

Lúc rơi trên mặt đất.

Phát ra tiếng vang rất hữu lực.

Bịch bịch…

Trước đó Tô Bạch bị một luồng sức mạnh bỗng nhiên đánh úp, khiến hắn bị đánh bay ra ngoài, đụng hỏng một chiếc ghế dựa của quán cafe, chẳng qua cũng không có gì trở ngại, dù sao từ mức độ đặc tính nhất định của Tô Bạch mà nói, chính là da dày thịt béo.

Chẳng qua, lúc ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng kia vẫn khiến cho Tô Bạch ngây ngẩn cả người, hai túi trứng mang theo con cháu cô đơn rơi trên mặt đất, chói mắt như thế, chủ

nhân của túi con cháu kia vẫn còn đang đứng nguyên tại vị trí cũ, dường như còn chưa thể tin được những gì vừa mới phát sinh.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai biết rất rõ vũ khí bản mệnh bánh đà của mình có bao nhiêu sắc bén, lại thêm lực đóng băng bên trên bánh đà vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tán, chẳng khác gì mang đến hiệu quả gây tê, điều này khiến cho đến tận bây giờ, người đàn ông đội mũ lưỡi trai còn chưa cảm nhận được một chút đau đớn nào ở vị trí đũng quần của mình.

Vào lúc này, Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ cũng đem lực chú ý từ đống thịt nát kia chuyển dời đến bên này, dĩ nhiên hai người bọn họ cũng đã nhìn thấy thứ đồ tượng trưng cho "sự sống" kia, chẳng qua bọn họ còn không đến mức giống như mấy thiếu nữ ở trong thế giới hiện thực làm ra vẻ gì đó, chỉ là ở sâu trong mắt hai người vẫn vì cảnh tượng này mà chấn động.

Thử nghĩ mà xem, ở trong nháy mắt cắt đi thứ đó của một cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, đây là tốc độ đáng sợ và tính nghiền ép về lực lượng lớn đến mức nào?

Một mái tóc dài phiêu dật trong gió, "hắn" vẫn nhắm hai mắt lại như trước, giữa hai đầu lông mày mang theo hơi thở tà mị và tư thái hai chân lơ lửng, im lặng không một tiếng động nào, nhưng lại càng khiến cho người ta chấn động hơn cả vạn tiếng trống vang dội.

"Hắn",

Vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

"Hắn",

Vẫn giống như cũ, không coi ai ra gì.

Thế nhưng, giờ phút này.

Tất cả mọi người ở đây sẽ không còn ai ngu ngốc cho rằng người nhân bản trước mắt này là một kẻ đã chết, nếu không, ai có thể giải thích được, vì sao món đồ chơi nối dõi tông đường của người đàn ông đội mũ lưỡi trai, lại nói lời chào tạm biệt với ông ta?

Chương 513 Tạm Thời Gác Lại Ân Oán

Vào lúc này, người đàn ông đội mũ lưỡi trai cũng thể hiện ra một loại bản tính kiêu hùng, ông ta gầm lên một tiếng, bánh đà lập tức huyết quang đại thịnh, nhưng không chủ động phát động thế công về phía người nhân bản, mà chính là quay xung quanh bên cạnh ông ta, ngay lập tức, thân hình của ông ta không ngừng lùi lại về sau.

Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ đều có tính toán của mình, chủ động thu hẹp lại khoảng cách với người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Trong suốt toàn bộ quá trình này, người nhân bản vẫn không hề cử động, giống như ngoại trừ hình tượng và hành động lúc trước, "hắn" không khác gì lúc còn đang đứng bên trong đài phun nước.

Một mái tóc dài phiêu dật trong gió, không giống với loại hình tóc dài đầu xù thấp kém và lố bịch kia, trái lại nó thể hiện ra một loại kiêu ngạo và điên cuồng, mỗi một sợi tóc đều không gió mà bay, dường như nó có thể nắm bắt được tất cả hơi thở xung quanh mình, khiến cho ánh mắt của người ta không kìm hãm được mà rơi vào trong đó.

Đồng thời, giữa hai chân và mặt đất cách nhau khoảng hai mét, mũi chân hơi hướng xuống phía dưới, lại tạo thành một loại tĩnh mịch.

Cổ áo hơi rộng mở, chiếc áo khoác màu đen, không mang theo khí tức pháp khí nào, nhưng lại có gì đó tà mị.

Người dựa vào quần áo, nhưng đồng thời, quần áo cũng cần phải dựa vào người mặc để làm nổi bật, có một số người, bằng vào mị lực của chính mình hoàn toàn có thể đem một bộ quần áo không đáng chú ý mặc ra hương vị và cảm giác chân chính.

Cảnh tượng lúc này khiến cho người ta mơ hồ cảm thấy ngột ngạt và đè nén, giống như một con hổ dữ đang ngủ say, nhưng uy thế và hơi thở nguy hiểm kia đã được để lộ ra, răn đe những loài thú khác.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đưa một tay ra đặt lên vị trí đũng quần của mình, lúc này cảm giác nhói đau mới truyền đến, ông ta không đi đến nhặt lại túi con cháu đang rơi trên mặt đất về. Đối với thính giả ở cấp bậc như ông ta mà nói, tâm tính đã sớm đạt đến một mức độ đáng sợ, ông ta biết rõ ràng, cho dù bây giờ chính mình biến thành thái giám, nhưng chỉ cần vượt qua được thế giới chuyện xưa lần này, Phát Thanh Khủng Bố sẽ giúp ông ta khôi phục lại thân thể, ông ta sẽ trở lại thành một người đàn ông chân chính.

Nhưng loại cảm giác đau đớn và xấu hổ này vẫn khiến cho thể xác và tinh thần của ông ta bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định, thậm chí có thể nói đó là một loại tra tấn. Thật ra người nhân bản khuyết thiếu IQ, đó chỉ là một đạo cụ thuộc về Phát Thanh Khủng Bố, trên cơ bản tương đương với một cỗ máy giết chóc, suy đoán này đã được chứng thực ở trên người bản sao của người đàn ông đeo kính râm trước đó, ngay từ mới bắt đầu, người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm đã chủ động đi ra ác chiến với ba người, không lùi lại, cũng không có ý tránh né, rất kiên cường, rất dứt khoát, ngay thẳng, không có tâm tư khác.

Nhưng hiện tại người nhân bản này, rốt cuộc là có ý gì?

Trước đó, khi người bạn nhân bản đồng hành của mình ở phía trước chém giết, ác chiến, thậm chí là lúc chủ động lùi về sau tìm kiếm sự giúp đỡ, "hắn" vẫn nhắm chặt hai mắt đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng vừa rồi, bỗng nhiên, trong nháy mắt lại dùng một loại tốc độ nhanh đến mức khó có thể tin tưởng được, cắt lấy túi trứng của một cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh.

Hiện tại, đối với người nhân bản của Tô Bạch, ba người Trịnh Nguyệt thật đúng là không có một chút đầu mối nào, thậm chí còn có chút không hiểu được.

Loại cảm giác này, thật ra rất giống với trước đó bọn họ hoàn toàn không hiểu vì sao Tô Bạch nói trở mặt là trở mặt, liều mạng đồng quy vu tận với người đàn ông đội mũ lưỡi trai, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết và lợi ích của chính mình, đồng thời cũng không quan tâm đến cái gọi là cục diện cuối cùng sẽ như thế nào.

Lúc này, người đàn ông đeo kính râm đứng ở bên cạnh Tô Bạch, vươn tay đỡ Tô Bạch đứng lên. Hiện tại, trong lòng anh ta cũng không thể nói rõ là tư vị gì, thế nhưng vẫn mang theo một chút chờ mong nhỏ, nhỏ giọng nói.

- Vừa rồi hành động đó của anh ta, xem như là cứu anh à?

Tô Bạch lắc đầu: - Tôi không rõ, nhưng đoán chừng không có khả năng đó.

Đối với bản thể, người nhân bản nhất định có hận ý rất lớn, theo những gì Tô Bạch lý giải, có lẽ người nhân bản cảm thấy chỉ có "hắn" mới có thể giết chết chính bản thể của mình, những người khác không xứng.

Người đàn ông đeo kính râm có chút thất vọng lắc đầu, quả thật Phát Thanh Khủng Bố sẽ không có khả năng phạm vào loại sai lầm này, đồng thời nó cũng sẽ không tạo ra một người

nhân bản vừa có tình cảm lại chung chí hướng với bản thể, tướng ăn này quá khó coi.

Trịnh Nguyệt nhìn về phía Tô Bạch, bờ môi khẽ giật giật, đây là truyền âm bằng phương pháp cách không, lúc này trong tai Tô Bạch xuất hiện giọng nói của Trịnh Nguyệt.

- Cậu cho rằng người nhân bản sẽ không giết cậu ư?

Tô Bạch lắc đầu: - Tôi không tin.

- Vậy tạm thời gác lại ân oán của cậu và ông ta đi, chờ sau khi giải quyết xong người nhân bản này, hai người lại tiếp tục, tôi có thể đưa ra lời hứa hẹn, chuyện của hai người, hai người tự giải quyết với nhau, tôi và cô ta sẽ không đi nhúng tay vào, thật ra tôi cũng muốn xem hai người chó cắn chó.

Hiển nhiên bởi vì áp lực do người nhân bản của Tô Bạch mang đến, khiến cho tâm thái của Trịnh Nguyệt đã bắt đầu hướng tới cẩn thận và vững vàng.

Tô Bạch bỗng nhiên cười, sau đó gật đầu, nói: - Được.

Thật ra có một câu Tô Bạch không nói, nếu như người nhân bản của hắn có thể giải quyết sạch sẽ ba người kia, sau đó lại giải quyết hắn, hắn vẫn cảm thấy rất sảng khoái.

Trong lòng bàn tay của cô gái mặc áo lông đỏ xuất hiện một vòng sáng màu hồng phấn, trên mặt mang theo vẻ lạnh nhạt và chán ghét, cô ta vung tay lên, ánh sáng màu hồng kia chui vào trong vị trí đũng quần của người đàn ông đội mũ lưỡi trai, người đàn ông đội mũ lưỡi trai lập tức cảm thấy vị trí vết thương ở thân dưới của ông ta đã kết vảy, không còn đau đớn nữa, thế nhưng loại cảm giác để cho nữ đồng bạn chữa trị cho vết thương ở vị trí kia lại khiến cho người đàn ông đội mũ lưỡi trai càng thêm xấu hổ và giận dữ hơn một phần.

- Trạng thái Vampire của cậu ta có chút đáng sợ, hơn nữa hình như không chỉ đơn thuần là năng lực khôi phục của

Vampire mà còn có có hương vị khác trong đó.

Lúc này, Trịnh Nguyệt đem phi kiếm dựng thẳng ở trước mặt mình, bắt đầu cách không vẽ bùa:

- Hơi thở bất tử bất diệt là đặc thù của cương thi, cậu ta đã đem hơi thở bất tử bất diệt của cương thi và năng lực tự phục hồi của Vampire hòa thành một thể, vì thế đạt được một loại biểu hiện cực đoan về năng lực tự mình phục hồi, tôi có thể phụ trách ngăn chặn hơi thở cương thi của cậu ta.

Chiếc roi da của cô gái mặc áo lông đỏ mở ra, một sợi tơ vàng sáng long lanh xuất hiện: - Tôi đến kiềm chế hơi thở Vampire của anh ta.

Ngay sau đó, Trịnh Nguyệt khẽ quát lên một tiếng, phi kiếm mang theo phù văn lấy một tốc độ rất nhanh xông về phía người nhân bản của Tô Bạch, đồng thời, chiếc roi da của cô gái mặc áo lông đỏ phát ra kim quang, ngưng tụ ra một lồng giam mang theo hơi thở thánh khiết, rõ ràng chiếc roi da của cô ta chính là một pháp khí âm tà, nhưng cô ta lại có thể thôi phát ra ánh sáng thánh khiết, rất hiển nhiên, cô ta cũng có thủ đoạn độc đáo riêng của chính mình.

Chương 514 Hoàn Toàn Trêu Đùa

Bánh đà hóa thành mười đạo hư ảnh, trên mỗi một bánh đà đều mang theo Lôi Điện Chi Lực rất mạnh, hiển nhiên, lần này người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã lấy ra lá bài tẩy của mình. Hiện tại trạng thái công kích của bánh đà rất mạnh, hơn nữa bởi vì Lôi Điện Chi Lực là khắc tinh của tất cả hơi thở âm tà, ông ta cũng không muốn bánh đà của mình dễ dàng bị đối phương cầm chắc, tuy lần kia, phần lớn nguyên do là vì ông ta đã quá chủ quan.

Đối mặt với thế tấn công của ba cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, người nhân bản của Tô Bạch vẫn không nhúc nhích gì, "hắn" vẫn nhắm chặt hai mắt, giống như hắn đã làm tốt chuẩn bị lại một lần nữa bị nghiền nát thành thịt vụn, thế nhưng rất hiển nhiên, lần này nếu như hắn lại một lần nữa bị nghiền thành thịt nát, ba người kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho người nhân bản như vậy.

Phi kiếm mang theo phù văn trực tiếp đâm thẳng về phía mi tâm của người nhân bản, chính vào ngay lúc mũi kiếm sắp chạm vào da thịt của người nhân bản thì một tầng băng sương bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đông kết lại toàn bộ phi kiếm.

Người nhân bản cử động, "hắn" vươn tay ra, nắm lấy tấm phù văn do linh khí ngưng tụ thành. Ngay sau đó, hắn sải bước, chủ động đi lên phía trước.

Roi da bao phủ xuống, vào lúc này chiếc lồng giam thánh khiết kia giống như trở thành địa ngục của Vampire, dù sao

loại hơi thở này cũng có chút tương tự với hơi thở của Thượng Đế, chuyên khắc chế Vampire.

Chỉ là, phía sau người nhân bản bỗng nhiên xuất hiện một bóng mờ, cái bóng mờ này bị trói trên thập tự giá, quanh người là lửa cháy rừng rực thiêu đốt mọi thứ, mang theo một loại cuồng loạn và điên cuồng.

Từ xa, khi Tô Bạch nhìn thấy bóng mờ kia, hắn liền hiểu rõ đây là cái gì, đây là hình ảnh bên trong trí nhớ của một giọt tinh huyết Vampire.

Bóng mờ ngẩng đầu lên, lẳng lặng không một tiếng động phát ra tiếng gầm thét đối với chiếc lồng giam từ phía trên rơi xuống, trong đó còn mang theo sự miệt thị sâu sắc.

Răng rắc… Răng rắc.

Chiếc lồng giam bắt đầu vỡ vụn, không đúng, là trực tiếp sụp đổ.

Cô gái mặc áo lông đỏ phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã trên mặt đất.

Bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai mang theo lưỡi cắt kim loại hướng về phía người nhân bản, dường như không gian xung quanh cũng cảm nhận được mức độ sắc bén đáng sợ này.

Thế nhưng, vào lúc này, cơ thể của người nhân bản lại biến mất không thấy đâu nữa, một mảnh huyết vụ còn sót lại tại chỗ, chậm rãi trở nên mờ dần, nhiều bánh đà như vậy, cứ như thế trực tiếp cắt, chém vào không khí.

Trong nháy mắt, người nhân bản xuất hiện ở sau lưng Trịnh Nguyệt.

Cả người Trịnh Nguyệt bỗng nhiên run lên.

Bà ta cảm giác được phía sau lưng của mình gần như kề sát với hơi thở nguy hiểm. Trong lúc nhất thời, bà ta có chút cảm giác chân tay luống cuống, cảnh ngộ mà người đàn ông đội mũ lưỡi trai vừa mới trải qua vẫn còn rất rõ trong đầu của bà ta, bà ta rất sợ hãi chính mình sẽ trở thành người tiếp theo.

Bởi vì rõ ràng đối phương đang đùa giỡn ba người.

Hoàn toàn đùa bỡn!

Lạch cạch!

Trịnh Nguyệt nhìn thấy một bàn tay từ phía sau vươn ra, nắm lấy phần ngực cao vút của bà ta, đồng thời còn nâng lên hạ xuống một chút.

Người kia vẫn còn nhắm hai mắt, nhưng vào lúc này, người kia lại lộ ra nụ cười tà mị.

- Quả nhiên,

- Lớn tuổi,

- Có chút rủ xuống rồi…

Có chút, rủ xuống rồi ư?

Trịnh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, giống như có chút không dám tin tưởng, đối phương dễ dàng liên tiếp phá vỡ sự trói buộc của ba người bọn họ, gần như là lấy một trạng thái nghiền ép.

Mục đích chỉ vì đứng sau lưng bà ta, đưa tay ước chừng ngực của bà ta, sau đó nói với bà ta rằng, ngực của bà ta có chút rủ xuống rồi ư?

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Trịnh Nguyệt rất loạn, thật sự vô cùng rối loạn, bà ta quên mất cả phản kháng, quên mất nói chuyện, quên đi mọi thứ. Đương nhiên, trong lòng của

bà ta cũng rất rõ ràng, phản kháng, thật ra rất vô ích, thậm chí lý trí còn nói cho bà ta biết, không phản kháng thì bà ta còn có thể sống được lâu hơn.

Ở trong thế giới chuyện xưa, những thính giả nữ thường rất đáng thương, có đôi khi, bọn họ vì mạng sống của mình không thể không bán đi thân thể, để giành lấy niềm vui thích và sự quan tâm của những thính giả nam cường đại. Trên thực tế, Trịnh Nguyệt đã sớm thoát khỏi cấp bậc kia, nhưng đạo lý này, bà ta vẫn luôn hiểu, chẳng qua điều đó không có nghĩa là bản thân bà ta đã từng phải trải qua loại chuyện tương tự, nhưng ít nhất là nghe nói hoặc thậm chí là nhìn thấy.

Vì mạng sống còn có gì không thể vứt bỏ?

Dù sao, cho dù là xử nữ hiến thân trong thế giới chuyện xưa, sau khi rời khỏi thế giới chuyện xưa, tấm màng kia vẫn có thể được khôi phục lại như cũ, không phải ư? Thật ra đối với cơ thể mình mà nói, không có ảnh hưởng gì.

Đương nhiên, bởi vì trong quần thể thính giả có rất nhiều người với tính cách cực đoan, vì thế có không ít thính giả thích chơi gay, một số thính giả nam thanh tú trắng nõn cũng không ngoại lệ, thậm chí có đôi khi biết mình đi vào thế giới chuyện xưa với một thính giả nam cường đại nào đó, còn quên đi tất cả các tôn nghiêm và nhân cách đi chủ động phục vụ người kia.

Ở trong thế giới chuyện xưa, quần thể thính giả vốn được xem như là cực đoan và biến thái, trong này ngoại trừ dơ bẩn thì vẫn là dơ bẩn.

Cô gái mặc áo lông đỏ lau đi máu tươi trên khóe miệng, lẳng lặng nhìn người đàn ông đứng ở phía sau lưng Trịnh Nguyệt, sau đó mang theo vẻ không dám tin nhìn về phía Tô Bạch đứng ở cách đó không xa.

Cô ta thật sự khó có thể tin tưởng được, một năm sau, Tô Bạch thế mà có thể mạnh đến mức độ này, gần như có thể nghiền ép bọn họ trong nháy mắt. Ba người bọn họ liên thủ nhau, thậm chí ngay cả tư cách làm cho đối phương mở mắt ra nhìn thẳng, bọn họ cũng không có.

Đúng thế, người nhân bản vẫn luôn nhắm mắt.

Lúc này đây, cuối cùng cô gái mặc áo lông đỏ cũng hiểu rõ vì sao trước đó người nhân bản vẫn luôn nhắm hai mắt, đứng ở trong đài phun nước không đi ra ngoài, vừa đứng im lại không mở mắt, giống như mọi chuyện xung quanh đều không có liên quan gì đến "hắn".

Bởi vì,

Bởi vì,

Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều không đáng giá để "hắn" chú ý đến, cấp độ thực lực của hắn đã đạt đến mức độ này, đâu cần phải nghiêm túc chơi một loại trò chơi ngây thơ với mấy người ở chỗ này?

Càng đừng nói đến việc… Cần phải liên thủ với một người nhân bản khác để xuất chiêu, đây quả thực… Chính là một sự vũ nhục đối với "hắn"!

Đúng thế, là vũ nhục!

Trong năm người ở đây, vì cái gì lại cố tình lựa chọn người nhân bản là hắn!

Vì sao!

Vì sao!

Người nhân bản nhẹ nhàng đẩy Trịnh Nguyệt, thân là cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, lúc này Trịnh Nguyệt thế mà lại giống như một cô gái yếu đuối, ngã rầm trên mặt đất, bà ta cắn chặt môi, vào lúc này lộ ra rất bất lực, bởi vì bà

ta cảm nhận được, chân váy của mình bị xé ra một cách thô bạo.

Ở chỗ này,

Ở ngay trước mặt mọi người,

Muốn làm loại chuyện kia với bà ta?

Chương 515 Quét Ngang, Quét Ngang, Quét Ngang!

Trịnh Nguyệt cắn chặt môi đến mức sắp chảy máu, bà ta vô thức muốn đứng lên, thế nhưng trong nháy mắt, hai tay, hai chân của bà ta thế mà bị đóng băng lại trên mặt đất, loại đóng băng này rất kiên cố, khiến cho bà ta không cách nào động đậy được, phi kiếm vừa mới được triệu hoán vùng lên, ngay lập tức đã bị đóng băng trên mặt đất, hoàn toàn ngăn cản sự liên hệ giữa bà ta và phi kiếm.

Trịnh Nguyệt cố gắng nghiêng đầu sang một bên khác, nhìn về phía cô gái mặc áo lông đỏ và người đàn ông đội mũ lưỡi trai, người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi lên phía trước một bước, chủ động xuất thủ, quanh người ông ta lập tức lóe lên lôi điện.

Cô gái mặc áo lông đỏ bấm tay niệm pháp quyết, một luồng ánh sáng trắng từ nơi sâu xa được tiếp dẫn xuống dưới.

Bọn họ rất rõ ràng, ba người bọn họ chính là một thể thống nhất, lúc này không bo bo giữ mình.

Người đàn ông kính râm cũng đi lên phía trước, ánh sáng trong hai mắt anh ta lóe lên.

Còn Trịnh Nguyệt, sau khi phát ra tín hiệu cầu cứu, liền mang theo chán nản nhắm chặt hai mắt, bà ta biết, tất cả mọi người ở nơi này cộng lại đều không phải là đối thủ của người nhân bản, vì thế, bà ta đã làm tốt chuẩn bị cho loại chuyện kia. Thiết lập của Phát Thanh Khủng Bố, hẳn là sẽ không để cho tất cả mọi người ở đây đều bị giết chết, trong năm người, chắc

chắn sẽ có mấy người còn có thể sống sót. Thậm chí trong lòng Trịnh Nguyệt còn đang nghĩ, nếu như đối phương muốn bà ta, mà chính mình lại biểu hiện tốt, liệu người nhân bản có thể tha cho bà ta, chẳng khác gì biến tướng thả cho bà ta qua ải, hoàn thành nhiệm vụ?

Bởi vì dựa theo tính cách mà người nhân bản thể hiện ra, "hắn" thật sự có khả năng làm như thế!

Năm nay Trịnh Nguyệt đã gần bốn mươi tuổi, bà ta không tính là già, hơn nữa sau khi trở thành thính giả, bà ta đã ly hôn sống một mình, dĩ nhiên cũng không có sinh hoạt tình dục gì. Lúc này, bà ta bỗng nhiên cảm giác được có chút may mắn, như thế, phía dưới của bà ta, có lẽ vẫn còn rất chặt?

Tô Bạch vẫn ung dung tìm một chiếc ghế để ngồi xuống, giống như căn bản không muốn gia nhập vào. Hiện tại ở trong tình cảnh này, chính mình lại đi chém giết với thể phục chế của bản thân, có chút quá phá hỏng loại mỹ cảm này.

Hơn nữa, Tô Bạch cũng không cho rằng sự gia nhập của hắn có thể thay đổi được tình hình gì, thêm một người là hắn cũng không nhiều, ít hơn một người là hắn cũng không thiếu, còn không bằng chính mình ngồi xem người nhân bản của bản thân giết chết từng người trong số bọn họ, sau cùng chờ đợi đến lượt mình bị giết.

Nếu đổi thành một tình huống khác, ngay cả khi phải đối mặt với kẻ thù cường đại đến đâu, ví dụ như huyết thi, cho dù Tô Bạch biết thực lực của mình không đủ, nhưng dũng khí và thái độ cá chết lưới rách thì vẫn có, thế nhưng bởi vì thứ mà hắn phải đối mặt chính là bản thân mình của một năm sau, hắn bỗng nhiên không nhấc lên nổi loại sức mạnh kia.

Người nhân bản xé rách chân váy của Trịnh Nguyệt, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, ngón tay nhẹ nhàng nâng

quần lót của Trịnh Nguyệt lên, sau đó nhẹ nhàng búng một cái, mảnh vải mỏng manh hoàn toàn rách tơi tả.

Ngay sau đó, "hắn" đứng lên, nhìn cũng không nhìn vào cửa động gần như đã rộng mở của Trịnh Nguyệt, giống như đối với cơ thể này, hắn không có chút hứng thú nào, trước đó, thật sự chỉ vì chơi đùa, tất cả mọi thứ, chỉ có thứ mà "hắn" muốn làm, không nhất định phải có mục đích hay công danh lợi lộc gì.

Điểm này Tô Bạch không ngạc nhiên gì. Trên thực tế hắn rất rõ ràng, đối với phương diện kia, bản thân hắn có yêu cầu rất cao, trừ khi là trong bầu không khí cao trào, đồng thời đối phương có thể khiến cho hắn cảm thấy tâm trạng vui sướng, những lúc còn lại, Tô Bạch sẽ không nguyện ý dễ dàng, tùy tiện phát sinh quan hệ với một người phụ nữ.

Rất nhiều người bình thường khi nghĩ đến cuộc sống của mấy thiếu gia nhà giàu, trong đầu luôn nghĩ đến mỹ thực, champagne và đủ loại mỹ nữ muôn hình muôn vẻ, loại ý nghĩ này giống như người nông dân cổ đại luôn cho rằng, mỗi ngày hoàng đế có thể vui vẻ ăn mười cái bánh tiêu và mười bánh bao thịt. Càng là thứ dễ dàng có được, thật ra càng không quý trọng, đồng thời càng có thể nhanh chóng chơi chán. Có lẽ, một số thiếu gia nhà giàu thường yêu thích hành vi phóng túng, luôn hướng đến lối sống thối nát, dâm dục. Nhưng bao gồm Tô Bạch, có không ít thiếu gia chân chính mà Tô Bạch đã từng tiếp xúc qua, thái độ của bọn họ đối với phụ nữ, thật ra rất đơn giản, bởi vì bọn họ không cần tốn thời gian để đi liều mạng phấn đấu nỗ lực vì tiền, vì mưu sinh, mà trên thực tế những việc này hoàn toàn chiếm lấy phần lớn thời gian của người bình thường, vì thế bọn họ có rất nhiều hứng thú và yêu thích thuộc về chính mình, hoặc nói là… Đam mê.

Tình dục không phải là một sự theo đuổi tuyệt đối trong cuộc sống của con người, nếu như tất cả những người thành công đều đâm đầu vào phụ nữ, trên thế giới này sẽ không có những tác phẩm nghệ thuật như thế, càng sẽ không có nhiều nhân vật và sự kiện vĩ đại.

Người đàn ông đeo kính râm bắn ra tia sáng đầu tiên, nhằm thẳng về phía người nhân bản, thế nhưng, người nhân bản chỉ hơi hé miệng, một luồng sáng chui vào vào miệng người nhân bản, "hắn" nhẹ nhàng nhai, nhấm nuốt, hơi nhíu mày, giống như rất không hài lòng với mùi vị này.

Ngay sau đó, thân hình của người nhân bản lại biến mất ở ngay tại chỗ, xuất hiện ở trước mặt của người đàn ông đội mũ lưỡi trai. Bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai chui vào phía sau lưng của ông ta, để lộ ra một nửa, huyết nhục nứt ra, đây là một loại phương thức kích thích tiềm năng và lực lượng của mình, lúc này, lôi điện chi lực trên người đàn ông đội mũ lưỡi trai rất nồng đậm, gần như có thể hóa thành nước nhỏ xuống.

Thế nhưng trên người nhân bản chỉ lưu chuyển ra một tầng ánh sáng vàng óng, khi nắm đấm của người đàn ông đội mũ lưỡi trai đánh đến, người nhân bản chỉ dùng một chỉ dùng một ngón tay của mình để tiếp xúc với nắm đấm của đối phương.

Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp, giống như là tiếng súng vang lên.

Trong nháy mắt, toàn thân cao thấp của người đàn ông đội mũ lưỡi trai không còn sót lại một chút lôi điện nào, cả người ông ta giống như một con diều đứt dây, rơi xuống mặt đất.

Tô Bạch đang ngồi ở một bên, lập tức trợn trừng mắt.

Phá ma!

Đây là năng lực thuộc về địa ngục hỏa shotgun!

Người nhân bản không thể lấy vũ khí bản mệnh ra để dùng, nhưng Tô Bạch vẫn có thể xem hiểu, vũ khí mà người nhân bản của hắn dung hợp chính là địa ngục hỏa Shotgun!

Kết giới của cô gái mặc áo lông đỏ lại một lần nữa xuất hiện, lần này cô ta xếp ba kết giới vào nhau, ý đồ vây khốn người nhân bản.

Thế nhưng người nhân bản của Tô Bạch chỉ vươn tay ra, năm ngón tay không ngừng cử động, giống như đang đánh đàn dương cầm vậy, từng chút một, từng đường kim mũi chỉ, không ngừng tính toán, giống như cô gái mặc áo lông đỏ đang dệt lưới, còn người nhân bản của Tô Bạch thì lại cắt chỉ, gần như không đến mười giây, ba kết giới kia hoàn toàn bị giải trừ, không mang theo một chút khói lửa nào.

Đây là tinh thần lực có được sau khi cắn nuốt não hoa kia, Tô Bạch hơi siết chặt tay lại, vì sao bản thân mình lại chưa khai phát ra.

Cô gái mặc áo lông đỏ sững sờ ngay tại chỗ.

Người nhân bản của Tô Bạch không giết người, thân hình hắn chỉ lơ lửng ở đó, sau đấy chậm rãi đi đến trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch đứng lên, nhìn người nhân bản của mình đến gần.

- Biết vì sao tôi lại nhắm mắt lâu như thế không?

Giọng nói của người nhân bản giống hệt Tô Bạch.

- Bản thân tôi còn không đoán ra được chính mình đang suy nghĩ gì, càng đừng nói đến chính mình của một năm sau.

Tô Bạch trả lời.

Người nhân bản chậm rãi,

Lần đầu tiên,

Mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt yêu dị đến cực điểm, mắt trái màu đỏ, mắt phải màu đen, mang theo một loại mị lực khiến cho người ta hít thở không thông.

- Bởi vì khi tôi được chế tạo ra, là hoàn toàn bắt chước theo hình dạng của cậu.

- Thế nhưng, tôi rất không thích kiểu tóc của chính mình ở thời điểm hiện tại.

Người nhân bản vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào tóc mái của Tô Bạch.

- Sau khi trở về, đổi kiểu tóc đi.

Tô Bạch gật đầu, nghiêm túc nói.

- Được!

Chương 516 Lý Do

Câu đầu tiên mà người nhân bản nói với hắn lại là liên quan đến kiểu tóc.

Sở dĩ trước đó "hắn" đứng trong đài phun nước không nguyện ý đi ra, là bởi vì người nhân bản mặc trang phục giống với Tô Bạch lúc này như đúc, đồng thời "hắn"cũng để kiểu tóc như Tô Bạch hiện tại.

Đây chính là điều mà người nhân bản không muốn, hoặc là nói, "hắn" không thích.

Thời gian một năm, đủ cho tính tình của một người phát sinh biến hóa rất lớn, rõ ràng nhất và cũng là trực tiếp nhất, đó chính là sự dung hợp và nâng cao huyết thống sẽ ảnh hưởng đến tính cách của bản thân.

Huyết thống là một loại sinh thái, chắc chắn sẽ sinh ra ảnh hưởng với bản thể, đây là đôi bên ảnh hưởng, thúc đẩy.

Sau đó chính là hiệu ứng bươm bướm về mọi phương diện, dĩ nhiên cũng có sự thay đổi về phương diện thẩm mỹ, ví dụ như… Kiểu tóc.

Chẳng qua kiểu giải thích này khó tránh khỏi có chút khiến cho những người xung quanh không tài nào hiểu được, bởi vì nó quả thật rất gượng ép, gượng ép đến mức khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Điều này,

Xem như là lý do?

Chẳng qua Tô Bạch có thể hiểu được, thậm chí còn có thể đồng cảm như chính bản thân mình vậy, một năm sau của

chính mình đương nhiên sẽ hy vọng có thể nhìn thấy được bản thân mình đang ở trong tư thái mà "hắn"cảm thấy tốt nhất, giống như trước đó Tô Bạch cảm thấy, cho dù để người nhân bản của hắn giết chết hết tất cả những người khác, sau đó chính bản thân hắn lại bị người nhân bản của chính mình giết chết, vẫn là một loại cảm giác thoải mái, đây là một loại không cần giải thích lý do, một loại khuynh hướng cảm xúc không giống nhau.

Lúc Phát Thanh Khủng Bố chế tạo ra người nhân bản, không chỉ căn cứ vào huyết thống và đủ loại cường hóa cũng như thủ đoạn của bản thể, thậm chí còn dung nhập cả tính cách, lấy trạng thái phát triển tâm tính của Tô Bạch mà nói, một năm sau bản thân hắn biến thành dạng này, quả thật không thể nào bình thường hơn được.

Đáng tiếc, ở đây cho dù là Trịnh Nguyệt, hay người đàn ông đội mũ lưỡi trai, hoặc là người đàn ông đeo kính râm và cô gái mặc áo lông đỏ, trên thực tế, bọn họ đều không có chân chính cùng Tô Bạch tiếp xúc và hiểu biết bao nhiêu. Nếu đổi lại thành đám người mập mạp và hòa thượng mà nói, đoán chừng khi bọn họ nhìn thấy người nhân bản của Tô Bạch một năm sau xuất hiện trước mắt mình, bọn họ nhất định sẽ không có loại suy nghĩ chắc chắn phải thế, giống như đám người người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang nghĩ.

Một người bệnh tâm thần, một năm sau bệnh tình sẽ chỉ nặng hơn, chỉ cần hắn không chết, tiền đề chỉ cần hắn không chết, như vậy thời gian một năm đủ cho hắn tiếp tục vui vẻ chạy băng băng trên con đường bệnh tâm thần này, có trời mới biết sẽ xuất hiện ra một lại tính cách quái vật không thể tưởng tượng nào?

Người nhân bản của Tô Bạch chỉ nói qua về chuyện kiểu tóc với hắn, sau đó xoay người, giống như "hắn" chỉ cần nói

chuyện với Tô Bạch như thế là đủ rồi, có một số việc, nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì cho dù là Tô Bạch hay là người nhân bản đều rất rõ ràng, một năm sau của chính mình này là do Phát Thanh Khủng Bố giả thiết ra đến, mà không phải chân chính một năm sau của chính mình.

Thời gian một năm, Tô Bạch có thể có càng nhiều thử nghiệm và lựa chọn hơn, có lẽ sẽ trở nên tồi tệ hơn, nhưng điều đó không phải là hắn không có khả năng trở nên tốt hơn.

Hai người đều hiểu rõ ràng tâm tính và tính cách của đối phương, gò bó theo khuôn khổ, từng chút từng chút đi theo bắt chước một khuôn mẫu là chuyện không thể nào, vì thế có một số lời vô nghĩa, quả thực không cần thiết phải nói, nói ra, ngược lại khiến cho đối phương cách xa thời gian một năm xem thường chính bản thân mình.

Đi đường, quan trọng nhất không phải là làm như thế nào để từng bước, từng bước tiếp tục đi xuống, mà là quyền lựa chọn phương hướng của chính mình, nếu như đường là do chính mình lựa chọn, như vậy ngay cả khi đi nhầm đường cũng không có gì hay để phải đáng tiếc và tiếc nuối.

Thân hình của người nhân bản xuất hiện ở bên người Trịnh Nguyệt, chân và tay của Trịnh Nguyệt vẫn còn đang bị đóng băng trên mặt đất, không cách nào động đậy được, khi người nhân bản lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bà ta, trên mặt của bà ta lộ ra càng nhiều là sự xấu hổ và giận dữ.

Thật đáng thương cho bà ta, ngay mới vừa rồi, bà ta còn đang suy nghĩ xem, liệu đối phương có vì cảm thấy phía dưới của bà ta không đủ chặt mà không hài lòng, nhưng nào ngờ, đối phương căn bản không có dự định động vào bà ta. Đối với thân thể của bà ta, đối phương càng nhiều là một loại thái độ trêu đùa và chế giễu, căn bản không có một chút nào hứng thú và khẩu vị đi hưởng dụng.

Đối với một người phụ nữ có tuổi và có lòng tự trọng cao mà nói, so với việc giết chết bà ta, điều này còn vũ nhục hơn, gần như tương đương với việc ném nhân cách của bà ta xuống dưới vũng bùn, sau đó dùng sức giẫm đạp lên nhiều lần.

Người nhân bản nhìn vào mắt Trịnh Nguyệt, từ trong đó, "hắn" đọc được hận ý sâu sắc, thế nhưng hắn không quan tâm, hắn thật sự không quan tâm, sinh mệnh của hắn giống như một con thiêu thân, sự xuất hiện của hắn, quá trình hắn đi vào tầm mắt của mọi người, chẳng qua là một bước rực rỡ cuối cùng khi con thiêu thân lao vào lửa.

Giống như bản sao của người đàn ông đeo kính râm, ở một số phương diện lựa chọn và hạn chế, người nhân bản của Tô Bạch không có tính đặc thù gì, chỉ là "hắn" vẫn làm ra sự lựa chọn khác biệt với người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm. Đương nhiên sẽ tiếp nhận kết quả cuối cùng của sự lựa chọn này.

Không yêu cầu xa vời bất tử bất diệt, không vọng tưởng trường tồn, tôi cần gì phải để ý hận thù trong mắt bà?

Nếu như bà muốn hận, vậy hãy hận tôi của hiện tại đi. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bà phải có cái dũng khí này, sau khi bị tôi hủy đi tôn nghiêm, giày xéo lên dũng khí, bà còn có can đảm đến đem lửa giận của mình phát tiết lên người tôi của hiện tại không?

Dù sao khoảng cách giữa hai chúng tôi chỉ là thời gian một năm mà thôi.

Thời gian một năm rất ngắn.

Thật sự vô cùng ngắn.

Người nhân bản ngồi xổm xuống, đem móng tay của mình đâm vào vị trí cổ của Trịnh Nguyệt, vào lúc này, màu da trên người của Trịnh Nguyệt lập tức có màu đỏ đen, đây là triệu

chứng trúng thi độc, độc tính không đến mức chết ngay tại chỗ, nhưng đủ để khiến cho sức mạnh của Trịnh Nguyệt bị tiêu hao bảy, tám phần. Thời gian và tinh lực còn lại của bà ta, ngoại trừ dùng để khống chế sự khuếch tán của độc tố đã không thể phân ra làm bất kỳ một chuyện gì khác nữa.

Ngay sau đó, người nhân bản lại xuất hiện ở trước mặt cô gái mặc áo lông đỏ.

Cô gái mặc áo lông đỏ giống như biết sẽ xảy ra chuyện gì, cô ta lộ ra rất bình tĩnh, thật sâu thở dài một hơi, sau đó nhắm chặt hai mắt lại, đồng thời nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh đã khiến cho tôi nhìn ra được thiếu sót của mình, đồng thời cũng làm cho tôi biết, sau này mình nên đi con đường nào.

Cô gái có gương mặt rất ngọt ngào, ở bất kỳ một thời điểm nào đều có loại khí chất hơn người.

Chương 517 Ôi Chao, Thật Tức Giận

Thế nhưng không hiểu ôn nhu, dường như chính là bản tính của Tô Bạch, cho dù là hắn của hiện tại hay là một năm sau, đối mặt với một cô gái xinh đẹp ngọt ngào, hình như không có một chút ảnh hưởng, hay xúc động nào.

Tay của người nhân bản đặt lên trán cô gái mặc áo lông đỏ, cô ta không phản kháng, bởi vì cô ta hiểu rõ, nếu như không phản kháng, cô ta còn có cơ hội sống sót, ngược lại, thật đúng là không còn chút đường sống nào.

Người nhân bản trút tinh thần lực xuống, giống như nước lũ sông Hoàng Hà tràn ra, một lần đánh sâu vào trong thức hải của cô gái mặc áo lông đỏ, ngay sau đó, thu tay lại.

Sắc mặt cô gái mặc áo lông đỏ hoàn toàn trắng bệch, tai mắt mũi miệng đều tràn ra máu tươi, thật đúng là nhìn thấy mà thương, hai tay của cô ta chống lên mặt đất, trong ánh mắt khi thì rõ ràng, khi thì hỗn loạn.

Ngay sau đó, người nhân bản đi đến trước mặt người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Đôi môi của người đàn ông đội mũ lưỡi trai hơi ngập ngừng, xem ra ban đầu ông ta dự định nói ra mấy lời dọa dẫm, bởi vì ông ta nhìn thấy người nhân bản chỉ làm bị thương nặng hai người kia, không hạ sát chiêu, cho nên trong lòng của ông ta cũng có một chút tự tin.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã làm tốt chuẩn bị cho việc bị thương nặng, nhưng mối thù này, ông ta đã ghi tạc

trong lòng, nếu như trong thế giới chuyện xưa lần này, ông ta không báo thù được thì vẫn còn có thể để lại, dù sao còn rất nhiều thời gian.

Con người chính là như thế, gặp được ác nhân tội ác tày trời, bọn họ sẽ biết sợ giống như một con thỏ vậy, nhưng khi gặp được người sẽ không thật sự lấy tính mạng của mình, bọn họ sẽ nhảy lên rất cao, rất cao.

Hình như người nhân bản có chút do dự, "hắn" quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bạch, trên mặt nở một nụ cười:

- Cậu biết tôi muốn làm gì, đúng không?

Người nhân bản hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu:

- Tôi biết.

Đúng thế, Tô Bạch quả thật biết, bởi vì hắn và người nhân bản, nhìn qua chính là hai người, nhưng hai người bọn họ có cùng một dạng thói quen, một dạng thế giới quan, một dạng tính cách, một cách rất tự nhiên, bọn họ sẽ có phong cách làm việc giống nhau như đúc!

Một chân nâng lên.

Vốn dĩ gương mặt của người đàn ông đội mũ lưỡi trai rất bình tĩnh, nhưng vào lúc này lại lộ ra vẻ khiếp sợ, ông ta lập tức hét lên:

- Không, cậu không thể như thế!

Chân của người nhân bản dừng ở giữa không trung, vẻ mặt hơi nghi ngờ nhìn về người đàn ông đội mũ lưỡi trai, hỏi ngược lại.

- Tôi không thể như nào?

- Cậu không thể giết tôi, cậu đâu có giết bọn họ! Cậu dựa vào cái gì lại giết tôi, vì sao cậu lại giết tôi!

Không thể không nói, người đàn ông đội mũ lưỡi trai rất thông minh, thật đúng là người có IQ cao, ông ta thậm chí đã nhìn ra được tác phong làm việc của người nhân bản. Người nhân bản rất mạnh, vô cùng mạnh. Chỉ là, thông qua những chuyện mà "hắn" đã làm, cùng đoạn giao lưu ngắn ngủi với bản thể của mình, khiến cho người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhìn ra được, người nhân bản này chính là một kẻ điên, "hắn" trực tiếp lựa chọn làm trái với dự định của Phát Thanh Khủng Bố, Phát Thanh Khủng Bố để "hắn" làm gì, hắn cố tình không làm theo, Phát Thanh Khủng Bố tạo ra sự xuất hiện của "hắn", chính là muốn giết chết hết thính giả ở nơi này, "hắn" lại chỉ lựa chọn làm trọng thương bọn họ, nhưng không giết chết.

Vì thế, "hắn" dựa vào cái gì lại giết ông ta?

- Ngây thơ.

Người nhân bản nói ra hai chữ này.

Sau đó.

Đoàng…

Vào lúc này, đầu của người đàn ông đội mũ lưỡi trai nổ tung, óc bắn ra tung tóe, màu đỏ và trắng bắn vương vãi khắp một khu vực.

Nếu như nói đối với người khác, người nhân bản chỉ áp dụng thủ đoạn làm trọng thương, còn đối với người đàn ông đội mũ lưỡi trai, cảm xúc của người nhân bản thật đúng là không giống nhau, "hắn" trực tiếp giết chết người đàn ông đội mũ lưỡi trai, không chút lưu tình, không mảy may lưu lại một con đường sống nào.

Thật ra việc giết chết những thính giả ở nơi này mới chính là ý nghĩa cho sự tồn tại mà Phát Thanh Khủng Bố dành cho

“hắn”, ý nghĩa của sự xuất hiện, điểm này, người nhân bản hiểu rất rõ ràng, nhưng bởi vì tính cách, cho dù thời gian tồn tại chỉ ngắn ngủi trong một cái chớp mắt, “hắn” cũng không muốn bản thân mình trở thành con rối hoặc quân cờ trong tay kẻ khác, ngay cả khi người đó là Phát Thanh Khủng Bố đều không được.

Chẳng qua hiện tại người nhân bản giết chết người đàn ông đội mũ lưỡi trai, điều này cũng không phải là từ sự phục tùng đối với Phát Thanh Khủng Bố, mà chính là “hắn” cảm thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai vẫn nên chết là tốt nhất, bởi vì hắn nhìn người đàn ông đội mũ lưỡi trai, hắn không cảm thấy thoải mái cho lắm.

Xin lỗi, ông làm tôi cảm thấy khó chịu.

Vì thế.

Ông vẫn nên chết đi.

Sau cùng, người nhân bản xuất hiện ở trước mặt người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm nuốt một ngụm nước bọt, anh ta không dám động, ánh mắt nhìn về phía Tô Bạch. Đây là đang cầu cứu, nhưng Tô Bạch không nói chuyện, không cầu tình, bởi vì có một số chuyện, Tô Bạch cảm thấy cần phải làm.

Lòng dạ đàn bà không phải là tác phong làm việc của Tô Bạch.

Dường như người nhân bản chờ đợi hai giây, đây chính là cho Tô Bạch cơ hội và thời gian lên tiếng, sau đó, “hắn” vươn tay ra, đâm vào đôi mắt của người đàn ông đeo kính râm, cứ như thế móc tròng mắt của người đàn ông đeo kính râm ra.

Người đàn ông đeo kính râm hét thảm một tiếng, ôm mắt ngồi xổm xuống, đau đớn lăn qua lăn lại.

Người nhân bản nhìn về phía Tô Bạch, mỉm cười.

- Cậu cho rằng tôi rất mạnh à?

Lúc nói ra những lời này, người nhân bản giang hai cánh tay của mình ra, giống như thay một bộ quần áo mới, bày ra cho bạn của mình nhìn.

Tô Bạch lắc đầu cười nói.

- Rất yếu.

Người nhân bản gật đầu:

- Đúng thế, quả thực rất yếu, nếu như bây giờ cậu có thể lớn mạnh hơn, đáng sợ hơn, hăng hái tranh giành hơn…

Người nhân bản có chút tiu nghỉu ngẩng đầu nhìn về phía mái nhà của tòa cao ốc:

- Tôi của một năm sau, hiện tại cũng không cần đi làm thiêu thân lao vào lửa rồi.

- Ôi chao.

- Biết rõ đánh không lại, vẫn còn phải đánh, đồng thời phải duy trì dáng vẻ mỉm cười.

- Thật tức giận.

Bay lên không trung, mang theo một loại khí thế một đi không trở lại.

Đúng là thiêu thân lao vào lửa.

Chính xác là thiêu thân lao vào lửa.

Bởi vì người nhân bản không biết Phát Thanh Khủng Bố ở nơi nào.

Có đôi khi, thống khổ nhất không phải là đối thủ của bạn rất cường đại, mà chính là bạn biết mình có đối thủ, nhưng lại không biết kẻ đó ở phương nào.

Hoặc là, nói một cách chính xác hơn, bạn biết kẻ đó ở ngay bên cạnh mình, kẻ đó đang nhìn bạn, theo dõi bạn, đang vui cười, đang giễu cợt, đang thích thú.

Nhưng bạn lại không tìm thấy, không chạm được, không nhìn thấy được.

Đây là một loại tra tấn, cũng là một loại thống khổ.

Người nhân bản đã nói, "hắn" trách hiện tại Tô Bạch quá yếu, nếu như bây giờ Tô Bạch mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn, lợi hại hơn một chút, hắn của một năm sau, theo lẽ thường, hắn sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Ít nhất không đến mức ngay cả mép của Phát Thanh Khủng Bố cũng không sờ vào được.

Không tìm thấy Phát Thanh Khủng Bố, thật ra còn có phương pháp khác.

Đây là sân khấu do Phát Thanh Khủng Bố thiết lập nên, như vậy!

Vậy thì phá hỏng đi!

Chương 518 Thu Hoạch Trái Cây

Trên thân người nhân bản phóng ra hàn khí, sát khí cương thi cũng gào thét mà ra, tất cả mọi thứ xung quanh cũng bắt đầu bị một sức mạnh đáng sợ càn quét, bị phá hỏng, bị xâm nhập, đây là sự phát tiết của "hắn", cũng là thái độ của "hắn".

Thế nhưng.

Không biết có phải do Phát Thanh Khủng Bố đã sớm đoán trước được điểm này hay không, tất cả mọi thứ ở nơi đây đều không thể bị hư hại gì, điểm này, nó đã nói cho thính giả biết từ rất sớm, các thính giả căn cứ vào quan sát của mình, bọn họ cũng đã phát hiện ra từ lâu.

Vì thế, sau khi tòa cao ốc này bị phá hủy nghiêm trọng, nó lại nhanh chóng được khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí là ngay cả một móc áo cũng không thể bị phá hủy.

Một lần phát tiết, một lần phá hoại kéo dài trong mười lăm phút.

Sau đó, người nhân bản lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Nhìn qua, thân hình "hắn" có chút cô đơn.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều không bị phá hủy gì.

Không khí an tĩnh, giống như xuất hiện một loại trào phúng trong im lặng.

Thân thể của người nhân bản bắt đầu chậm rãi phân giải, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, đây là đạo lý vốn có, Phát Thanh

Khủng Bố chế tạo ra "hắn", đương nhiên sẽ có năng lực giải quyết "hắn".

Nói gì thì nói, tuy đây là do Phát Thanh Khủng Bố dựa theo mọi phương diện tình trạng hiện tại của Tô Bạch để suy tính ra người nhân bản của hắn ở một năm sau, nhưng "hắn" là do Phát Thanh Khủng Bố sáng tạo ra, "hắn" thuộc về một phần của thế giới chuyện xưa.

Ở trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố chính là chúa tể, là người nắm giữ mọi thứ, nó chế tạo ra "hắn", đương nhiên cũng có thể dễ dàng phá hủy đi hắn.

Sau khi phát tiết xong, người nhân bản của Tô Bạch vẫn còn lơ lửng giữa không trung, thân thể của "hắn" vẫn không ngừng bị phân giải, nhưng chuyện đó không khiến cho "hắn" cảm thấy một chút hoảng hốt nào. Lúc "hắn" được chế tạo ra, trong đầu liền xuất hiện một giọng nói, nói cho "hắn" biết.

Giết chết một thính giả, "hắn" có thể được tồn tại trong một tháng, giết chết hai thính giả, "hắn" có thể sống được một năm, giết chết tất cả thính giả, lúc đó "hắn" có thể vĩnh viễn tồn tại bên trong thế giới chuyện xưa.

Chắc hẳn người nhân bản của người đàn ông đeo kính râm đã đưa ra lựa chọn làm theo, bất kỳ một sinh mệnh có trí tuệ nào, đều hiểu được nên lựa chọn như thế nào để cho chính mình sống sót.

Trừ khi,

Tư duy của người kia không được bình thường.

Một tiếng thở dài từ trên thân người nhân bản phát ra.

Hết cách rồi.

Cho dù là chính mình của một năm sau.

Lúc đối mặt với Phát Thanh Khủng Bố.

Vẫn là yếu đuối và bất lực.

Không có oanh oanh liệt liệt nổi giận, không có chém giết một mất một còn, chỉ vì chính mình không chịu tuân theo sứ mệnh và nhiệm vụ được phân công mà dẫn đến kết quả bị tan biến, từ một mặt ý nghĩa nhất định mà nói, trước đó năm người lựa chọn ra người nhân bản của Tô Bạch để ứng chiến, ít nhất từ kết quả mà nói cũng không tính là một sự lựa chọn thất bại, năm người bọn họ, chỉ chết một người, xem như đã là một tỷ suất sống sót rất cao rồi.

Tô Bạch ngẩng đầu, hai tay cho vào trong túi quần, cứ như thế lẳng lặng nhìn người nhân bản của mình chậm rãi tiêu tán.

Hai người bọn họ không có nhiều giao lưu, hơn nữa quả thật không cần quá nhiều giao lưu.

Từ trên thân người nhân bản, Tô Bạch phát hiện ra hắn lại có nhận thức mới về chính mình, hoặc là nói, đây chính là người trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nhưng nếu như đổi lại vai trò của nhau, Tô Bạch cảm thấy chính mình cũng sẽ sẵn lòng tùy hứng một chút, nếm thử việc chính diện đối đầu với cơn sóng từ Phát Thanh Khủng Bố.

Hắn sẽ không đồng ý chính mình vì Phát Thanh Khủng Bố giống như ban ơn, cho thêm thời gian sống sót tạm bợ trong thế giới chuyện xưa mà đi giết chết đám thính giả ở trước mặt, trong đó thậm chí còn bao gồm cả chính mình ở hiện tại.

Muốn hắn làm chó săn, được thôi, nhưng cái giá tiền này thật đúng là một loại vũ nhục.

Cuối cùng, người nhân bản hoàn toàn biến mất, hóa thành một chấm sáng nhỏ rơi xuống.

“Hắn” ra đi rất lạnh lẽo, thê lương, cũng rất an tĩnh, không có bối cảnh núi kêu biển gầm oanh oanh liệt liệt làm phụ trợ,

từ đầu đến cuối vốn là một loại bất đắc dĩ, bất đắc dĩ xuất hiện, sự lựa chọn bất đắc dĩ và…

Kết cục bất đắc dĩ.

Trong hoảng hốt, một góc nào đó trong tim Tô Bạch giống như bị đâm đau đớn một lúc, trải qua thời gian dài, trên phương diện nâng cao thực lực của mình, Tô Bạch quả thực có hơi lười biếng. Ít nhất không giống như lúc ban đầu, khi hắn vừa mới tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, lúc đó, đối với mỗi một phần sức mạnh, hắn đều khao khát như thế. Tô Bạch luôn cảm thấy, nếu như chính mình không có cách nào trực tiếp thông qua cửa hàng trên wechat để đổi lấy được cường hóa, như vậy việc tăng thực lực của chính mình lên vẫn là một việc xem trọng tùy duyên, nếu như là tùy duyên, như vậy thì đi một bước nhìn một bước, dù sao tham khảo qua người xung quanh, bản thân hắn đã xem như là một người có tiến bộ tương đối nhanh trong số những thính giả, ở trong điều kiện kiên quyết là không thể từ cửa hàng trên wechat đổi lấy, đã nói rõ bản thân hắn ưu tú.

Thế nhưng, giống như để thiếu nam thiếu nữ không thích học tập, lãng phí thanh xuân, nhìn thấy hình ảnh nghèo túng, chán chường của mình sau này, Tô Bạch đã bị kích thích. Chính mình của một năm sau, lúc đối mặt với cơn ác mộng lớn mang tên Phát Thanh Khủng Bố, chính mình vẫn vô lực như cũ.

Hít sâu một hơi, Tô Bạch lắc đầu, quét sạch sành sanh những cảm xúc dư thừa.

Người nhân bản nói đúng, "hắn" cảm thấy bản thân mình rất yếu, cho dù một mình "hắn" có thể dễ dàng càn quét ba cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh. Hiện tại, nếu như hỏi qua Trịnh Nguyệt, cô gái mặc áo lông đỏ hay người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã chết đi kia, bọn họ nhất định sẽ khiếp sợ

với tốc độ phát triển và sự đáng sợ của Tô Bạch, trong tương lai, hắn tuyệt đối có thể được liệt vào danh sách thính giả có thâm niên, thính giả cấp cao, không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Nhưng mỗi người đều có cách nhìn và cảm xúc không giống nhau.

Ở trong chuồng cừu xưng vương xưng bá thì có ý nghĩa gì?

Lúc đối mặt với người chăn cừu vẫn chỉ là một con cừu đợi người ta làm thịt.

Người đàn ông đeo kính râm vẫn còn đang che mắt quỳ rạp trên mặt đất, khẽ phát ra những tiếng kêu đau, đóng băng trên người Trịnh Nguyệt đã được hóa giải, bà ta đang ngồi xếp bằng để ức chế độc tố trong cơ thể mình. Vẻ mặt của cô gái mặc áo lông đỏ khi thì thư thái, khi thì ngơ ngác.

Người nhân bản để lại cho hắn một bảo tàng, cho dù ngay từ đầu "hắn" đã không có ý định dựa theo con đường mà Phát Thanh Khủng Bố vạch ra cho mình, nhưng vẫn giúp Tô Bạch làm bị thương nặng những người còn lại, tạo ra cho Tô Bạch một hoàn cảnh tốt để thu hoạch trái cây.

Bình thường, người nhân bản đều có oán niệm sâu sắc với bản thể, còn ở chỗ Tô Bạch lại không giống thế, giống như lúc trước Tô Bạch cảm thấy, nếu như người nhân bản của mình có thể đại phát thần uy, giết chết hết tất cả những người còn lại, sau đó lại giết chết hắn cũng là một chuyện rất thoải mái. Tương tự như thế, người nhân bản của Tô Bạch đối với giao dịch giết chết bản thể của chính mình, để cầu mong Phát Thanh Khủng Bố cho thêm thời gian sống tạm bợ này, "hắn" không cảm thấy một chút hứng thú nào.

Tô Bạch ngồi xổm xuống bên thi thể không đầu của người đàn ông đội mũ lưỡi trai, miệng vết thương vẫn còn đang có máu tươi chảy ra cuồn cuộn.

Tô Bạch liếm môi, cảm thán:

- Máu này tốt biết bao nhiêu, thật đúng là lãng phí.

Chương 519 Truyền Thừa

Tô Bạch cúi đầu xuống, răng nanh đâm vào trong da của người đàn ông đội mũ lưỡi trai, bắt đầu hút máu của ông ta, thi thể vừa mới chết xong, còn là thi thể của một cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh, tinh hoa ẩn chứa trong máu vẫn còn rất lớn, chờ sau khi thi thể hoàn toàn biến thành một thây khô, Tô Bạch lau đi khóe máu trên miệng, đứng lên.

Bánh đà của người đàn ông đội mũ lưỡi trai hẳn là đã quay lại bên trong người của ông ta. Trước đó Tô Bạch đã từng gặp qua mập mạp cưỡng ép lấy đi vũ khí bản mệnh của thính giả người da đen đã chết, nhưng Tô Bạch không có cách nào lấy ra được. Hơn nữa nhìn tình hình của đám người Trịnh Nguyệt và cô gái mặc áo lông đỏ, có lẽ bọn họ cũng không có năng lực đi làm chuyện đó, không thể lấy được bánh đà, quả thật khá đáng tiếc. Chẳng qua, ánh mắt Tô Bạch nhìn về phía đài phun nước. Ít nhất vẫn còn có một miếng thịt cừu lớn đang ở đó chờ hắn.

Tô Bạch đi về phía đài phun nước, dựa theo cách nói của Phát Thanh Khủng Bố, cùng với rất nhiều gợi ý nhắc nhở trước đó, thế giới chuyện xưa lần này, thật ra tương đương với việc Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy, huyết thi chết thì chết, nhưng vẫn rất đáng tiếc, dù sao nó cũng xem như đã hao tốn không ít tâm huyết lên người của huyết thi, cho nên dự định truyền thừa tiếp đồ vật của huyết thi, đem lá rau đã thối nát xem như phân bón, một lần nữa đổ vào trong ruộng.

Bên trong đài phun nước rất sạch sẽ, Tô Bạch đứng ở bên cạnh, chưa có động tác gì.

Bên kia, ánh mắt của Trịnh Nguyệt cũng nhìn về phía Tô Bạch, bà ta cắn môi một cái, muốn đứng dậy, nhưng sau cùng vẫn từ bỏ, bởi vì hiện tại bà ta thật sự không thể cử động nhiều, thi độc trên người bà ta có thể bộc phát vào bất kỳ lúc nào, bà ta không thể chết, nhất định phải giữ lấy mạng sống, cho dù bị thương nặng hơn nữa cũng không thể chết, chỉ cần còn sống, những vết thương của hiện tại đều sẽ được Phát Thanh Khủng Bố khôi phục.

Ngược lại, cô gái mặc áo lông đỏ có thể di chuyển được, nhưng cô ta vừa mới đứng lên, chuẩn bị theo Tô Bạch đi về phía đài phun nước, vừa đi được vài bước, cô ta bỗng nhiên cảm thấy có chút mê mang lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống. Cô ta bỗng nhiên quên mất đi chính mình là ai, quên đi chính mình muốn làm gì, cô ta lại bắt đầu một lượt suy nghĩ mới, chờ đến khi cô ta nhớ được ra chính mình là ai, muốn làm gì, cô ta lại đứng lên đi mấy bước, lại mê mang đi đến những phương hướng khác, cô ta lại một lần nữa quên đi chính mình là ai.

Người nhân bản làm trọng thương thức hải của cô gái mặc áo lông đỏ, gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với cô ta.

Còn về phần người đàn ông đeo kính râm, tuy trên đường đi, quan hệ giữa anh ta và Tô Bạch vẫn tạm được, nhưng một khi có thể thấy được rõ ràng lợi ích trước mắt, cũng không cần phải nói đến tình cảm gì đó. Tuy sau khi người đàn ông đeo kính râm mất đi hai mắt, anh ta không chết, cũng không mất đi ý thức, thế nhưng nó tương đương với việc hủy đi chín phần sức mạnh của anh ta, hiện tại, sở dĩ anh ta có thể chịu đựng được đau đớn nằm ở đó không nhúc nhích, chính là hướng về phía Tô Bạch, cho hắn thấy thái độ của anh ta.

Đồ vật, anh cầm lấy đi, tôi không tranh với anh, chỉ cần anh giữ lại cho tôi một cái mạng này là được rồi.

Người nhân bản trải đường cho Tô Bạch, quả thực thông thoáng.

Tô Bạch nhắm mắt, điều chỉnh lại hơi thở một lúc, đem máu tươi vừa mới hút được từ chỗ người đàn ông đội mũ lưỡi trai dung nhập vào tự thân, hiện tại thương thế của hắn đã khôi phục được bảy, tám phần.

Đúng lúc này, Tô Bạch mở mắt ra, tay trái thăm dò vào bên trong đài phun nước.

Nước trong này rất lạnh.

Thế nhưng,

Sau khi bàn tay Tô Bạch đi vào, ngay lập tức, nước trong đó bắt đầu sôi trào, màu sắc không còn trong veo như trước, dần dần chuyển thành một màu đỏ như máu.

Đối với chuyện này, Tô Bạch không có quá nhiều hoảng loạn, hắn chỉ lẳng lặng cảm nhận, thời gian dần dần trôi qua, hắn cảm thấy bên trong đài phun nước có một nguồn sức mạnh ấm áp đang từ từ lan đến trong lòng bàn tay hắn, loại cảm giác này tương đối giống với mát xa tinh thần.

Bên trong đài phun nước có truyền thừa của huyết thi, điểm này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều rõ ràng, dù sao, ngay từ đầu, lúc cô gái mặc áo lông đỏ nhìn thấy Tô Bạch đi đến tầng dưới cùng, đã trao đổi ngắn ngủi với Tô Bạch. Những người này, về cơ bản đã từng đi đến Tây An, chẳng qua không biết bọn họ đã từng tiếp xúc gần với huyết thi giống như Tô Bạch không?

Trong phút chốc, nguồn sức mạnh ấm áp này biến mất, thay vào đó là một loại lực hút. Tô Bạch bắt đầu vô thức chống cự, đi giãy dụa, hắn bắt đầu rút tay ra bên ngoài.

Thế nhưng, lực hút bên trong đài phun nước vẫn đang không ngừng tăng lên, không ngừng nâng cao, gần như tạo

thành một loại tư thế giằng co với Tô Bạch.

Tô Bạch không biết vì sao lại như thế, mặc dù không phát giác ra được bất kỳ một loại hơi thở nguy hiểm gì, cũng không cảm ứng được bất kỳ một ác ý nào đối với hắn, thế nhưng hắn vẫn theo bản năng rút tay của mình ra bên ngoài.

Sau khi đấu sức, cuối cùng Tô Bạch cũng thành công rút tay của mình từ bên trong ra, cơ thể hắn không đứng vững được, lảo đảo lùi về sau hai bước.

Phù…

Vào lúc này, hơi thở của hắn trở nên nặng nề hơn.

Xung quanh lập tức biến thành tiếng người ầm ĩ.

Các khách hàng đi đến đi lui, nhân viên phục vụ nghênh đón, tiễn khách. Ban đầu là một trung tâm thương mại lặng ngắt như tờ, vào lúc này, cuối cùng cũng tràn ngập thứ gọi là hơi người.

Tô Bạch đứng ở một bên của đài phun nước, ánh mắt hắn do dự nhìn bốn phía, nếu như hắn không đoán sai, đây chính là ấn ký thuộc về sâu trong linh hồn của huyết thi, giống như giọt máu tươi mà trước đó hắn đã lấy được.

Linh hồn của con người là một sự tồn tại tách rời với thân thể, cho dù sau khi thân thể đã chết, vẫn sẽ có một số trí nhớ, một số hình ảnh tiếp tục được bảo tồn, sẽ không bị phai mờ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bạn đủ mạnh, cấp độ sinh mệnh của bạn có đủ tư cách này, nếu là người bình thường, chết rồi, cái gì cũng không còn nữa.

Phát Thanh Khủng Bố đã lựa chọn tòa trung tâm thương mại này làm bối cảnh của thế giới chuyện xưa, hẳn là đã có cân nhắc và nguyên nhân của nó.

- Vị tiên sinh này, mong anh nhường đường cho.

Một giọng nói từ phía sau lưng Tô Bạch vang lên, Tô Bạch xoay người, hắn nhìn thấy một nhân viên nam của siêu thị đang đẩy xe hàng, chỗ hắn đang đứng, đúng lúc lại chặn mất đường đi của người khác. Xung quanh đài phun nước này có rất nhiều đạo cụ phục vụ cho một số hoạt động được sắp xếp ở đó, vì thế Tô Bạch đứng đấy, người ta muốn đi qua là điều không thể.

Tô Bạch đứng dịch sang bên cạnh mấy bước, nhường không gian cho người kia, đối phương mỉm cười với Tô Bạch, đẩy xe hàng đi ra ngoài.

Tầng dưới cùng của trung tâm thương mại chính là siêu thị, tầng hai và ba chuyên bán quần áo, tầng thứ tư là sân chơi, tầng thứ năm là rạp chiếu phim, tương tự như mô hình Wanda Suning Plaza đang rất thịnh hành, mỗi tầng đều được các thương nhân bên ngoài thuê, hầu hết diện tích ở tầng dưới cùng đều được dùng để làm siêu thị lớn.

Thế giới ký ức rất tinh tế, cảnh tượng rất lớn, mỗi người, mỗi vật đều tinh tế như vậy, từ nơi này cũng có thể thấy được, lúc người chết còn sống cường đại như thế nào.

Chương 520 Diệp Tư

Chẳng qua chỉ dựa vào một điểm này cũng không thể nói lên huyết thi mạnh hơn Vampire lưu lại một giọt tinh huyết kia bao nhiêu, bởi vì cảnh tượng của song phương khác biệt, trọng điểm cũng không giống nhau. Tuy cảnh tượng trong trí nhớ của Vampire không tính là lớn, nhưng bên trong xuất hiện mấy trăm kỵ sĩ thánh điện và rất nhiều hồng y giáo chủ, thậm chí đến sau cùng còn xuất hiện giáo hoàng và hỏa diễm đến từ sự trừng phạt của Thượng Đế, cũng đủ để xưng tụng là một loại cảnh tượng hoành tráng.

Tô Bạch để hai tay của mình trong túi quần, bắt đầu tùy ý đi lại xung quanh nơi này, hắn không đi lên lầu hai, chỉ đi vào khu vực siêu thị, đi dạo xung quanh các kệ hàng. Một điều rất rõ ràng, những khách hàng xung quanh và nhân viên phục vụ trong siêu thị đều có thể thật sự nhìn thấy hắn, điều này khiến cho Tô Bạch cảm nhận được một loại cảm giác dung nhập quỷ dị. Nói thực lòng, Tô Bạch đã trải qua không ít huyễn cảnh và thế giới hiện thực, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn đi vào trong một thế giới ký ức có khả năng ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại cao như thế.

Chẳng lẽ tuy huyết thi bị Phát Thanh Khủng Bố giết chết, nhưng bởi vì thế giới chuyện xưa đặc biệt này, cho nên nó vẫn được bảo tồn hoàn hảo như ban đầu?

Thật ra còn có một loại khả năng khác, đó chính là huyết thi không chết, nhưng khả năng này bị Tô Bạch theo bản năng loại trừ, một người, giết chết hết thính giả cao cấp trong khu vực Thiểm Tây, sau đó bị Phát Thanh Khủng Bố nắm được manh mối để xác định thân phận, kết quả còn không bị giết

chết, như vậy, có phải điều đó mang ý nghĩa một thứ toàn trí toàn năng như Phát Thanh Khủng Bố, thật ra cũng sẽ có lúc năng lực không bằng người?

Tuy trong lòng vẫn luôn bài xích và phản cảm với Phát Thanh Khủng Bố, nhưng không thể không thừa nhận, từ sâu trong lòng của Tô Bạch, ý niệm Phát Thanh Khủng Bố là chí cao vô thượng vẫn luôn vô thức tồn tại trong đầu hắn, thậm chí còn có chút ăn sâu bén rễ.

Người nhân bản vừa xuất hiện liền dự định trực tiếp đối cứng với Phát Thanh Khủng Bố, đoán chừng phần lớn là bởi vì thời gian và nguyên lý cho sự tồn tại của chính "hắn", biết rõ sống không nổi nữa, chẳng bằng tùy hứng một lần.

Tô Bạch lắc đầu, ở trong hình ảnh trí nhớ của người ta, hắn thế mà còn có thể ngây người, thật đúng là có chút không chịu được, chẳng qua như thế lại khiến cho Tô Bạch nhớ đến tổ chức mà con hàng Sở Triệu kia gặp phải, cái tổ chức đó lại trực tiếp tuyên dương ý niệm phản kháng Phát Thanh Khủng Bố.

Loại ý niệm này ở trong mắt thính giả cao cấp không đáng một xu, thậm chí có vẻ hơi buồn cười. Bởi vì bọn họ trải qua nhiều chuyện, thực lực càng mạnh, thật ra nhận thức và tiếp xúc với năng lực của Phát Thanh Khủng Bố sẽ càng trở nên khắc sâu hơn, đồng thời càng có thể chạm đến Phát Thanh Khủng Bố, đương nhiên không ai nguyện ý bị xem như heo để nuôi dưỡng, trong đáy lòng của mọi người nhất định đều có bất mãn và phẫn hận với Phát Thanh Khủng Bố, nhưng loại tâm trạng này chỉ ở dưới đáy lòng mà thôi.

Còn những thính giả ở cấp thấp đó, chỉ là một loại cảm giác e ngại đơn thuần. Trên thực tế, cảm thụ của bọn họ còn dừng ở giai đoạn nguyên thủy nhất, sơ cấp nhất, xem Phát Thanh Khủng Bố như là một vị thần để đối đãi. Không giống

như thính giả cao cấp, bọn họ còn thường xuyên có thể thông qua chính mình nắm chắc tính tình của Phát Thanh Khủng Bố, đồng thời căn cứ vào tính thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố để thu hoạch được một số nhắc nhở và phương hướng bên trong thế giới chuyện xưa, vì thế cái tổ chức kia mới có thể hấp dẫn được một nhóm lớn thính giả cấp thấp gia nhập, từ từ tiến hành… Tẩy não.

Những thính giả cấp thấp ngơ ngơ ngác ngác sợ đến vỡ mật kia, bọn họ có thể lấy được sự ấm áp của "gia đình" từ trong tổ chức này, về cơ bản gần như là chủ động tiếp nhận loại tẩy não này, nói cho cùng, cho dù là thính giả cấp thấp cũng không phải là kẻ ngu, biết rõ là cùng loại với tổ chức bán hàng đa cấp, nhưng vẫn tự nguyện đi vào tiếp nhận tẩy não, dù sao so với việc bị tẩy não và bán hàng đa cấp mà nói, Phát Thanh Khủng Bố vẫn càng đáng sợ hơn, lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh, chẳng qua không biết mục đích của tổ chức này, thật sự là vì xây dựng nên một gia đình ấm áp, mọi người an ủi lẫn nhau, hay là vẫn có một tầng ý nghĩa sâu hơn.

(Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh: Nếu cả hai lựa chọn đều nguy hại thì chọn cái có tính nguy hại thấp hơn.)

Trong siêu thị người đến người đi, Tô Bạch đi lại, nhìn ngó xung quanh, hắn cảm thấy, nếu như đài phun nước đã được đặt ở tầng dưới cùng, đồng thời Phát Thanh Khủng Bố đã để cho mọi người từ tầng cao nhất đi xuống dưới, như vậy ở hình ảnh trong trí nhớ của huyết thi, huyết thi hẳn là ở một chỗ nào đó trong tầng dưới cùng, cho nên Tô Bạch vẫn nhẫn nại, tiếp tục đi lòng vòng trong siêu thị.

Đại khái qua nửa tiếng, kết quả vẫn không thấy có chỗ nào đặc biệt. Lúc không bị yếu tố bên ngoài kích thích, không bị phát bệnh, tính tình của Tô Bạch vẫn rất bình tĩnh, trầm ổn,

nhưng cho dù như thế, Tô Bạch cũng không tránh khỏi có chút cảm xúc bực bội, rốt cuộc phải chờ ở đây bao lâu?

Hay là thật ra, chính bản thân huyết thi cũng không phát hiện ra, có một người xa lạ đi vào trong trí nhớ của anh ta?

Hoặc là, huyết thi đã mất mạng, cho nên hình ảnh trong trí nhớ chỉ tương tự như máy chiếu phát ra hình ảnh, không có nút tạm dừng, không có nút tua nhanh, cũng không có bất kỳ một cảm ứng gì?

Tô Bạch sờ lên túi của mình, ví tiền vẫn ở bên trong, hắn dứt khoát cầm một chiếc kẹo cao su và một chai nước lọc đi đến quầy thu ngân bên kia.

- Chào anh, anh có thẻ khách hàng không?

Nhân viên thu ngân rất lễ phép hỏi Tô Bạch.

- Không có – Tô Bạch trả lời.

Nhân viên thu ngân gật đầu, quét mã vạch của hai món hàng mà Tô Bạch lấy:

- Tiên sinh, của anh hết tất cả 10 tệ và 50 xu.

Tô Bạch lấy từ trong ví ra một tờ 100 tệ.

- Tiên sinh, điện thoại di động của anh có thể thanh toán qua Alipay được không, như thế vừa thuận tiện lại còn có thể được hưởng chiết khấu.

Nhân viên thu ngân chỉ vào bên dưới của một tấm bảng, đây là hoạt động quảng bá của Alipay.

Từ chi tiết này có thể nhìn ra được, đoạn ký ức này quả thực có chút lâu rồi, dù sao loại hình thanh toán bằng Alipay và wechat đã được phổ biến và thông dụng trong nhiều năm rồi.

Tô Bạch lắc đầu, lần này Phát Thanh Khủng Bố chỉ để cho hắn mang theo ví tiền, thuốc và bật lửa, những thứ còn lại đều không được mang vào. Hơn nữa, tuy hiện tại Tô Bạch quả thực không có nhiều tiền, nhưng vẫn có thói quen chỉ để lại trong ví tờ 100 tệ, ngày thường tiền lẻ đều ném ở trong xe hoặc trong nhà, cũng lười bỏ vào ví tiền.

- Vậy tiên sinh có 50 xu không?

- Không có.

Nhân viên thu ngân bĩu môi, có chút không thể làm gì, nhưng vẫn lễ phép nói:

- Được, anh chờ một lát.

Sau khi nhân viên trả lại tiền lẻ và hóa đơn cho Tô Bạch, Tô Bạch đi ra bên ngoài khu vực siêu thị, chỉ cách quầy thu ngân vài bước. Trước tiên hắn uống mấy ngụm nước, sau đó xé vỏ kẹo cao su ra, cho vào trong miệng nhai.

Hình ảnh trong đoạn trí nhớ này thật đúng là đủ dài, hơn nữa cũng rất nhàm chán.

Thật ra ý thức tinh thần và hiện thực có điểm khác biệt rất lớn, loại cảm giác này chính là từ tốc độ của thời gian trôi qua không giống nhau. Mặc dù Tô Bạch biết chính mình ở lại trong hình ảnh trí nhớ này gần nửa tiếng, nhưng đoán chừng ở bên ngoài, ở trong con mắt của đám người Trịnh Nguyệt, bản thân hắn chẳng qua là vừa mới cho tay vào trong đài phun nước mà thôi.

Lúc này, Tô Bạch lại nhìn thấy người thanh niên mặc áo siêu thị đẩy xe hàng về, bên trong xe đẩy đã trống rỗng, anh ta nhìn thoáng qua Tô Bạch, lại cười với Tô Bạch một tiếng. Tô Bạch cũng gật đầu ra hiệu, đồng thời trong lòng hơi nổi lên nghi ngờ, sẽ không phải là anh ta đấy chứ?

Chẳng qua huyết thi ở trong bộ dạng kia, ngoại trừ biết là nam giới, còn lại thật đúng là không có tiêu chí khác để nhận diện thân phận, ngay cả lúc đầu Phát Thanh Khủng Bố cũng không đủ cơ sở để xác định được thân phận của anh ta, càng đừng nói đến Tô Bạch.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nghe thấy người nam nhân viên phục vụ đẩy xe hàng đi qua bên cạnh hắn, nói với nhân viên thu ngân ở phía sau lưng Tô Bạch một câu.

- Diệp Tư, mẹ anh vừa mới gọi điện thoại đến, nói tối hôm nay hai chúng ta về nhà ăn cơm, bà ấy nấu canh gà cho em.

Diệp Tư?

Đồng tử của Tô Bạch bỗng nhiên co rụt lại.

Con mẹ nó,

Rốt cuộc cũng tìm được.

Chương 521 Trí Nhớ Của Ai

Tô Bạch nhớ rất rõ cái tên mà huyết thi gọi trong lúc nằm ở nhà xác chính là Diệp Tư. Lúc trước bởi vì đủ loại trời xui đất khiến dẫn đến trong lúc mập mạp nói chuyện điện thoại với nữ y tá đã nhắc đến cái tên này, đến lúc đó Phát Thanh Khủng Bố mới biết được thân phận chân chính của huyết thi. Từ đó dẫn đến kết cục Phát Thanh Khủng Bố đưa huyết thi vào trong thế giới chuyện xưa để tiến hành xử lý.

Xong việc, ngay cả bản thân mập mạp cũng cảm thấy có chút khó mà tin được. Điều khiến anh ta khó có thể tưởng tượng được, không phải ở chỗ nữ quỷ và nữ y tá tán gẫu với nhau, sau đó dưới đủ loại cơ duyên xảo hợp, gọi điện thoại cho anh ta, nói ra cái tên này.

Mà chính là cảm thấy, loại nhân vật có cấp độ như huyết thi kia, thế mà lại nói mớ trong lúc nằm ngủ ở nhà xác?

Sau đó chính bởi vì mấy câu nói mớ này dẫn đến sau cùng, anh ta ngã xuống?

Chẳng qua, có một điều rất chắc chắn, người phụ nữ tên Diệp Tư này, đối với huyết thi mà nói rất quan trọng.

Như vậy,

Người nam nhân viên phục vụ này chính là huyết thi?

Tô Bạch nhìn thoáng qua người nam nhân viên phục vụ này, gương mặt rất phổ thông, người rất bình thường, lúc này, rốt cuộc anh ta đã đi vào thế giới chuyện xưa chưa?

Nếu như đã tiến vào lại còn có thể duy trì tư thái bình thường, không có gì lạ, tiếp tục làm một nhân vật như nhân

viên phục vụ, điều này có thể thấy rõ tâm tính của anh ta đáng sợ như thế nào. Cho dù là Tần Dương làm lái xe taxi trên Đảo Tần Hoàng, thật ra, nói cho cùng, trên người vẫn mang theo một loại khí chất hào hiệp, điểm này, Tô Bạch có thể tinh tường cảm nhận được, đây chính là ngăn cách, là một loại ngăn cách giữa thính giả và những người bình thường ở xung quanh.

Nhưng ở trên người nam nhân viên phục vụ này, loại ngăn cách đó, một chút cũng không có.

Điều này khiến cho Tô Bạch có chút không phân biệt rõ ràng được về thời gian.

Rất hiển nhiên, vào lúc này huyết thi và Diệp Tư đã ở bên nhau, thậm chí có khả năng đã kết hôn rồi, dù sao tối nay Diệp Tư sẽ đến nhà mẹ của huyết thi ăn cơm, hẳn là quan hệ đã đến mức độ rất thân thiết.

Nhưng,

Điều đó có liên quan gì đến tòa cao ốc này?

Tô Bạch nhìn xung quanh, hiện tại hắn vẫn chưa rõ, Phát Thanh Khủng Bố và trong trí nhớ của huyết thi, vì sao lại muốn đem trung tâm thương mại này làm bối cảnh cho thế giới chuyện xưa và hình ảnh trong trí nhớ?

Đúng lúc này, huyết thi bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt này, từ trên người huyết thi, Tô Bạch cảm nhận được một loại hơi thở không giống người bình thường.

Trong khoảnh khắc đó, rõ ràng huyết thi đã thoát khỏi thân phận của nhân viên siêu thị, thoát khỏi thân phận của một người bình thường, chân chính trở thành một thính giả.

Đúng thế, cho dù ngày thường che giấu hay giả bộ có tốt đến đâu đi chăng nữa, ngay cả khi lừa gạt được cả chính bản

thân mình, nhưng loại đau đớn trên người khi nhận được tin nhắn nhắc nhở trên wechat vẫn sẽ khiến người ta đột nhiên bừng tỉnh.

Thì ra, mình thực sự là thính giả.

Loại cảm giác này, Tô Bạch thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, giống như một cơn ác mộng kéo dài, không vung đi được, làm cho người ta không thể kiềm chế.

Hơn nữa thời gian đi vào thế giới chuyện xưa cũng rất kỳ lạ, có đôi khi thời gian đi vào thế giới chuyện xưa rất lâu, nhưng sau khi đi ra ngoài mới phát hiện, chẳng qua đó chỉ là chuyện của mấy giây mà thôi, gần như có thể xem nhẹ. Thế nhưng có đôi khi, khi bọn họ đi ra ngoài lại phát hiện ra rằng, thời gian ở thế giới hiện thực đã trôi qua mấy ngày, thậm chí Tô Bạch còn có lại cảm giác dòng chảy thời gian ở trong thế giới chuyện xưa và thế giới hiện thực là như nhau, gần như là ở trong thế giới chuyện xưa bao nhiêu lâu, sau khi trở về hiện thực liền phát hiện ra thế giới hiện thực cũng trôi qua bằng đó thời gian.

Đối với chuyện này, Tô Bạch đã từng thảo luận với đám người mập mạp và hòa thượng, sau cùng chỉ có thể áp dụng một số lý thuyết giống thật mà là giả trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, đó chính là thế giới chuyện xưa càng phức tạp, càng có cảnh tượng lớn thì tốc độ chảy thời gian của nó càng tương đồng với thế giới hiện thực. Thế giới chuyện xưa càng có cảnh tượng đơn giản, tốc độ chảy thời gian của nó càng không giống với thế giới hiện thực, thời gian 10 ngày ở trong một thế giới chuyện xưa có cảnh tượng đơn giản, có lẽ ở trong thế giới hiện thực, thời gian mới chỉ trôi qua 10 giây mà thôi.

Kiểu giải thích này, dựa vào những bằng chứng căn cứ trên kinh nghiệm của bản thân đã từng trải qua, quả thật có thể nói thông suốt được, nhưng từ khía cạnh này, nó cũng nói lên một

vấn đề, đó chính là ở một mức độ nào đó, Phát Thanh Khủng Bố cũng không phải là một sự tồn tại muốn làm gì thì làm, nó cũng có sự ràng buộc và lý niệm của chính mình, đương nhiên, về phần phải chăng Phát Thanh Khủng Bố có thể điều chỉnh được được tốc độ chảy của thời gian trong những thế giới chuyện xưa có tình cảnh lớn và phức tạp hay không, điều này không thể biết được.

Có lẽ, thật ra Phát Thanh Khủng Bố có năng lực phá vỡ quy tắc để điều chỉnh tốc độ của dòng chảy thời gian? Hoặc là nó không có?

Huyết thi nhìn thoáng qua điện thoại di động, sau đó lại nhìn sang Diệp Tư, có chút buồn vô cớ, cũng có chút không muốn, chẳng qua anh ta vẫn tỏ ra nhẹ nhõm, đối với Tô Bạch mà nói, đi vào trong thế giới chuyện xưa là một việc rất kích thích, có thể kích động đến thần kinh hưng phấn của hắn, còn đối với các thính giả cao cấp khác mà nói, đi vào thế giới chuyện xưa đã là một loại tâm thái chết lặng, không kháng cự, cũng không chờ mong.

Rất hiển nhiên, huyết thi thuộc về vế sau, bởi vì rõ ràng, anh ta càng thêm mê luyến và hướng tới cuộc sống bình thường của mình trong thế giới hiện thực. Nếu không, một người ở cấp bậc cường giả, ở trong vòng tròn thính giả cũng thuộc về mặt hàng hiếm như lá mùa thu, lại vẫn tiếp tục làm nhân viên phục vụ đi giao hàng trong siêu thị.

Công việc trong siêu thị rất bận rộn, một khi nhàn rỗi, thật ra điều đó mang ý nghĩa cách thời gian siêu thị đóng cửa không còn bao lâu nữa, tất cả nhân viên ở đây đều giống như không ngừng được lên dây cót, không ngừng hoạt động.

Đại khái khoảng năm phút sau, Tô Bạch nhìn thấy huyết thi lại đẩy một chiếc xe hàng đến, bên trong xe có một số sữa bột, đồ hộp, chắc là đi giao hàng, chỉ là, trong nháy mắt, xe đẩy lập

tức dừng lại, bởi vì người vốn dĩ đang đẩy nó lại không thấy đâu nữa.

Tô Bạch ngạc nhiên một lúc, sau đó lập tức hiểu ra, chắc hẳn anh ta đã đi vào thế giới chuyện xưa.

Theo sự biến mất của huyết thi, toàn bộ cảnh tượng lập tức biến thành màu xám, xung quanh, có mấy khách hàng cười nói vui vẻ, trực tiếp đi xuyên qua người Tô Bạch.

Đã mất đi năng lực ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại rồi sao?

Là bởi vì trong trí nhớ này, huyết thi đã đi vào thế giới chuyện xưa, thế nhưng, đây là trí nhớ của người nào?

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch có chút không hiểu rõ.

Đúng lúc này, một cửa hàng trang sức ở tầng dưới cùng bỗng nhiên truyền đến những tiếng huyên náo rất lớn, theo sau đó là tiếng súng vang lên.

Pằng!

Pằng!

Chương 522 Huyết Thi Tức Giận

Hai tiếng súng vang lên.

Tô Bạch nghiêng đầu nhìn sang bên khác, nhìn về nơi đó đã thấy hai nhân viên của cửa hàng trang sức ngã xuống trong vũng máu, xung quanh lập tức vang lên những tiếng hét chói tai, những người xung quanh bắt đầu chạy tán loạn, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Loại cục diện này, đối với Tô Bạch mà nói thì không tính là gì, thế nhưng không biết vì sao, trong lòng của hắn dâng lên một loại dự cảm xấu.

Cụ thể là loại điềm xấu nào, chính bản thân Tô Bạch cũng không rõ ràng.

Đám đông hoảng hốt chạy trốn về bốn phía, giống như một đám ruồi không đầu, đây đại khái là bản chất của con người, có đôi khi con người ta chính là những kẻ đạo đức giả, thích dùng một chiếc mặt nạ để che đi chính mình, nhưng một khi gặp phải nguy cơ sinh tử, con người sẽ bộc lộ ra bản chất nguyên thủy nhất. Lúc này bọn họ đâu khác gì những con ngựa vằn vì sự truy đuổi của sư tử mà chạy tán loạn trên thảo nguyên châu Phi.

Bởi vì nếu như ngựa vằn có dũng khí, có trí tuệ, dám cùng nhau đi lên, cho dù sư tử có bản lĩnh đến đâu đi chăng nữa đều sẽ bị nghiền ép, giống như ở hiện tại, nhiều người trong trung tâm thương mại như thế, nếu như bọn họ cùng nhau tiến lên,

thật ra số đạn trên tay những kẻ côn đồ kia cũng chỉ có mấy viên mà thôi.

Đương nhiên, hiện tại Tô Bạch đang đứng ở góc nhìn của một thượng đế để xem chuyện này, nếu như việc đó xảy ra trên người hắn, nếu như hắn không phải là một thính giả, có lẽ hiện tại lựa chọn của Tô Bạch cũng giống như những người đang không ngừng la hét và bỏ trốn.

Đám đông lộn xộn, tiếng thét chói tai vang lên, tiếng khóc, tiếng gào thét. Tô Bạch đứng ở một bên, giống như một người ngoài cuộc, quả thật, hắn chỉ là một người ngoài, hắn đứng ở chỗ này, từng người hoảng loạn, thất thố, chạy xuyên qua người hắn, giờ phút này đây, dường như bản thân hắn đang đứng ở trước một màn hình, xem một bộ phim đen trắng.

Hai người đàn ông đội mũ bảo hiểm xe máy xách theo túi, trên tay cầm súng lao đến nơi này.

Có lẽ bọn họ dự định đi xuyên qua siêu thị, từ đằng sau của siêu thị để đi ra ngoài, theo thông thường, hầu hết cửa sau của các siêu thị lớn đều cách xa khu vực náo nhiệt, thuộc về một đoạn đường tương đối hẻo lánh, ít nhất dân cư sẽ thưa thớt hơn một chút, bởi vì siêu thị sẽ đặt cửa chính của mình ở ngay nơi phồn hoa nhất.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy một người phụ nữ ngã rầm xuống mặt đất, cô ta mặc đồng phục của nhân viên thu ngân, là Diệp Tư.

Loại dự cảm xấu kia, đến từ chính nơi này ư?

Tô Bạch mím môi, lúc này, hắn vô thức muốn đưa tay ra kéo lấy cô ta, thế nhưng tay của hắn trực tiếp xuyên qua người cô ta.

Diệp Tư ngã xuống mặt đất, đúng lúc ngã vào một trong hai tên cướp, tên cướp này hoảng loạn đứng dậy, không biết

anh ta mắng câu gì liền đem họng súng nhằm ngay vào Diệp Tư, bắn một phát súng.

Dù sao, lúc này, thật ra bọn cướp cũng đang ở trong một trạng thái rất khẩn trương.

Pằng!

Tiếng súng vang lên.

Tô Bạch nhìn thấy vị trí cổ của Diệp Tư trúng một phát súng, cô ta che cổ của mình, cơ thể bắt đầu co quắp, máu tươi dần dần tràn ra, mang theo lạnh lẽo và thê lương.

Hai tên cướp nhanh chóng biến mất trong đám người, xung quanh cũng lập tức yên tĩnh trở lại, thật ra trong siêu thị không còn bao nhiêu người, phần lớn đều chạy ra ngoài, chỉ có một số ít lựa chọn trốn ở một góc, đang không ngừng nức nở.

Tô Bạch đứng ở bên người Diệp Tư, hắn không thể làm bất kỳ chuyện gì, chỉ có thể nhìn người phụ nữ này không ngừng co quắp, càng lúc càng trở nên yếu ớt, đến sau cùng, hai tay xụi lơ, buông lỏng trên mặt đất, cả người đã mất đi sinh cơ.

Cô ta chết rồi. Diệp Tư cứ như thế mà chết đi?

Hít sâu một hơi, bỗng nhiên Tô Bạch cảm thấy huyết thi có chút đáng thương, không thể nghi ngờ, đối với người bình thường mà nói, sự tồn tại của huyết thi giống như là thần, thế nhưng, người phụ nữ mà anh ta yêu, ngay sau khi anh ta vừa mới đi vào thế giới chuyện xưa chưa đến hai phút, đã ngoài ý muốn bỏ mình.

Thần hay không thần thì có ý nghĩa gì chứ?

Thật đúng là một loại trào phúng.

Thế nhưng, đúng lúc này, phía sau chiếc xe đẩy đang đứng nguyên tại chỗ ka lại xuất hiện một người, đó chính là huyết thi, người nam nhân viên phục vụ kia, lúc này, anh ta đã làm

xong nhiệm vụ của thế giới chuyện xưa, trở về hiện thực, ánh mắt của anh ta lập tức tìm được Diệp Tư đang nằm trên mặt đất. Huyết thi ngây ngẩn cả người, trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc và không dám tin.

Tô Bạch nhìn thoáng qua huyết thi, lại nhìn thi thể người phụ nữ ở dưới chân mình.

Đột nhiên cảm thấy rất đau trứng.

Bỗng nhiên, trong lòng Tô Bạch cũng sinh ra một loại phẫn nộ, hắn ngẩng đầu, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập.

Bạn dám nói đây không phải là do Phát Thanh Khủng Bố cố ý làm ra tiết điểm thời gian và cục diện? Bạn dám nói trên thế giới này có chuyện trùng hợp như thế ư? Bạn dám ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố nói đây là trùng hợp?

Vù!

Một tiếng vang dội, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra chính mình đang đứng ở trong một căn phòng giám sát, hình ảnh hắn vừa mới nhìn thấy, chính là hình ảnh đen trắng từ thiết bị giám sát.

- Cậu có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của tôi không?

Giọng nói của nam nhân viên phục vụ vang lên sau lưng Tô Bạch.

Tô Bạch nhớ đến lần đầu tiên bản thân mình gặp phải huyết thi, hắn cảm nhận được một loại sợ hãi vô biên, nhất là ở trong khu vực số một của bảo tàng Binh Mã Dũng, vào lúc đó, từng hàng, từng hàng thi thể thính giả ở khu vực Thiểm Tây, gần như đã trở thành ác mộng, khiến cho Tô Bạch tê dại cả da đầu, mấy lần sau gặp phải huyết thi, Tô Bạch không bị dọa đến mức run chân nữa, nhưng về cơ bản đều ôm thái độ đánh cược cái mạng nát, sống độc thân này của mình.

Chẳng qua,

Lần này,

Vào giây phút này,

Khi huyết thi lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng mình, trong lòng của Tô Bạch không có nửa điểm dao động và e sợ.

Chỉ có một loại đồng tình.

Có lẽ là bởi vì bọn họ đều là thính giả, điều này không liên quan gì đến việc phân chia thực lực cao cấp, lúc nhìn thấy cảnh tượng này, đoán chừng mỗi thính giả đều sẽ có xúc động rất lớn, mấy giây trước khi xảy ra chuyện, bạn bị triệu hoán vào thế giới chuyện xưa để làm nhiệm vụ, sau khi chuyện xảy ra, người vừa chết được mấy giây, lại để cho người ta hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Ở trong hai, ba phút quan trọng này, chính bản thân mình lại không ở đây, người mà mình trân trọng nhất đã hoàn toàn xa cách âm dương.

Rõ ràng chính bản thân mình có được năng lực cường đại đáng sợ, rõ ràng thân phận chân chính của bản thân mình đã có thể so sánh với thần, rõ ràng ở trước mặt mình, hai tên cướp kia, căn bản không bằng một con rệp, rõ ràng chính mình nắm giữ được năng lực hủy thiên diệt địa.

Thế nhưng,

Đối mặt,

Vẫn là kết cục lạnh lẽo như thế.

Loại đau buồn này, thính giả đều có thể hiểu được, đồng thời đều có thể đồng cảm, bởi vì tất cả mọi người, cho dù là thực lực cao hay thấp đều sinh hoạt dưới cái bóng ma của Phát

Thanh Khủng Bố, mà chuyện này, bạn nói chỉ là một sự trùng hợp,

Ai tin?

Ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố, bạn nói là trùng hợp?

Ha ha.

Chương 523 Excuse Me?

Bóng dáng của người nam nhân viên phục vụ chậm rãi xuất hiện bên cạnh Tô Bạch, anh ta đứng ở đó, không nói gì, thật ra đối với hắn mà nói, hình dáng của huyết thi đã không còn có ý nghĩa gì nữa, bởi vì thân phận của anh ta đã bị lộ, lúc này, hắn là dáng vẻ thật sự của huyết thi.

Một người đàn ông rất bình thường, cho dù là ngoại hình hay khí chất đều rất bình thường.

- Tôi không biết nên nói gì.

Tô Bạch lên tiếng:

- Nhưng anh vẫn nên nén bi thương.

Hiện tại, Tô Bạch chỉ nghĩ ra được những lời này, thật ra, đổi một góc độ để suy nghĩ, huyết thi đáng thương, nhưng chẳng lẽ những thính giả trong khu vực Thiểm Tây bị huyết thi giết chết không đáng thương ư? Bọn họ là người có vợ con, cha mẹ già yếu.

Chẳng qua con người chính là như thế, những thính giả trong khu vực Thiểm Tây bị giết chết đi kia, Tô Bạch không quen biết một ai, cũng không có gặp gỡ gì, đương nhiên Tô Bạch sẽ không cảm thấy thương tâm rơi lệ gì đó cho những người đấy, nhưng chuyện của huyết thi lại được tái hiện một cách chân thực ở ngay trước mắt hắn, loại cảm xúc này khắc sâu một cách bất ngờ.

- Cậu cảm thấy đây là trùng hợp sao?

Sắc mặt huyết thi không thay đổi hỏi, câu hỏi của anh ta không có sức sống gì, cũng không có tâm trạng dao động nào,

chắc hẳn anh ta đã chết rồi, nhưng loại biểu hiện này, hẳn là sau mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng này lại xuất hiện, loại cảm xúc không có gì đáng buồn bằng tim đã chết đi.

Tô Bạch lắc đầu: - Tôi không tin.

Huyết thi nhắm mắt lại, mí mắt và bắp thịt trên mặt anh ta hơi run rẩy, giống như đang cố gắng khắc chế không cho một loại cảm xúc nào đó tràn ra, ngay sau đó, anh ta hé miệng, hơi ngước mắt lên, hít một hơi thật sâu, người bình thường làm động tác này thường là để kiềm chế nước mắt của mình.

- Đúng thế, tôi cũng không tin.

Huyết thi nói một câu, sau đó anh ta bỗng nhiên cười, nhưng khi anh ta cười lại không thể khiến cho người ta cảm thấy anh ta thật sự đang cười:

- Sao nó có thể như thế, tại sao nó lại như vậy!

Giọng nói của huyết thi đột nhiên lớn hơn.

- Ở trong thế giới chuyện xưa, nó thiết kế tôi như thế nào cũng được, tôi không quan tâm, tôi đều cam tâm tình nguyện, nhưng tại sao nó có thể sắp xếp một kết cục như thế với tôi, cậu biết không, lúc Diệp Tư chết, trong bụng của cô ấy đã mang thai con của chúng tôi rồi.

Tô Bạch không nói gì.

Nếu như nói những thính giả còn lại đều sẽ vì sự cường đại của Phát Thanh Khủng Bố mà cảm thấy sợ hãi, hình thành nên kính sợ, như vậy, huyết thi trải qua loại chuyện như thế, đối với Phát Thanh Khủng Bố, anh ta chỉ có hận ý vô biên.

Không phải mỗi người đều khát vọng giành được sức mạnh vượt qua người thường.

Không phải mỗi người đều muốn làm người đứng trên muôn người.

Không phải mỗi người đều muốn trở thành một sự tồn tại như thần linh.

Không thể không nói, trên thế giới này, thật ra phần lớn mọi người đều trân trọng người nhà, người thân, hoặc là cuộc sống tuy nhìn qua có vẻ tầm thường vô vị, nhưng mãi cho đến khi mất đi mới rất luyến tiếc cuộc sống bình thường này.

Mà huyết thi, anh ta chính là loại người này, trước đó Tô Bạch nhìn thấy hình ảnh huyết thi làm nhân viên phục vụ đẩy xe đi giao hàng trong siêu thị, điều này khiến cho hắn có thể cảm nhận được, huyết thi thật sự rất để ý, rất tôn trọng, rất lưu luyến đối với cuộc sống của mình trong thế giới hiện thực.

Nhưng Phát Thanh Khủng Bố lại phá hủy đi tất cả những thứ này.

Lúc này, Tô Bạch mới thật sự cảm giác được, không phải con cừu có lỗi với người chăn cừu, mà chính là người chăn cừu căn bản không cho con cừu này đường sống.

- Tôi muốn báo thù, bởi vì cuộc sống của tôi, ngoại trừ báo thù thì không còn gì nữa.

Giọng nói của huyết thi lại một lần nữa khôi phục sự ổn định:

- Vì báo thù, tôi đã làm rất nhiều, nhiều đến mức cậu khó có thể tưởng tượng được, nhưng cậu biết tôi đã phát hiện ra điều gì không?

Đại khái Tô Bạch trầm mặc hơn mười giây, hắn bắt đầu thử đứng ở góc độ của huyết thi để suy nghĩ, sau đó lại thử suy nghĩ theo cách thức của Phát Thanh Khủng Bố, cuối cùng thử trả lời.

- Anh phát hiện ra, thực tế thứ mà nó muốn chính là sự báo thù của anh.

Huyết thi nhìn thoáng qua Tô Bạch, giống như có chút ngoài ý muốn, ngoài ý muốn Tô Bạch trả lời chính xác như vậy.

- Trước đó, trên thực tế tôi vẫn còn ôm một chút tâm lý may mắn, thỉnh thoảng tôi sẽ cho rằng đây chỉ là một sự trùng hợp, bởi vì nếu như đối tượng báo thù của cậu là Phát Thanh Khủng Bố, điều này tương tự như việc tìm cho bản thân một ngọn núi lớn đè trong lòng mình, thời gian lâu dài, cuối cùng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện mệt mỏi và chán ghét, thậm chí là muốn lùi bước.

- Nhưng sau đó tôi chậm rãi phát hiện ra, đối với sự phẫn nộ của tôi.

- Đối với sự báo thù của tôi.

- Đối với tất cả mọi việc tôi làm vì muốn lật tung nó.

- Đều là thích quan sát.

- Đây là nó đang nuôi cổ, dùng bất kỳ thủ đoạn nào để nuôi cổ, nó đang thúc giục nâng cao tâm tính và thực lực của chúng ta, lúc chúng ta cảm thấy chán ghét, chết lặng hay lười biếng. Nó sẽ không chút do dự nào mà vung roi da xuống, tiếp tục đem chúng ta lùa về phía trước.

- Cái chết của Diệp Tư chính là nó đang lùa tôi.

Trong tròng mắt của huyết thi chảy xuống huyết lệ.

- Vừa rồi, chuyện xảy ra ở bên ngoài, tôi đều nhìn thấy.

Tuy Huyết thi không nói cụ thể là chuyện gì, thế nhưng trong lòng Tô Bạch lại rất rõ ràng, anh ta đang nhắc đến hình ảnh người nhân bản của hắn bay lên không trung, đối cứng với Phát Thanh Khủng Bố.

- Tôi mệt mỏi, tôi cũng thất bại, cho dù tôi có đi đến nơi đó, cho dù tôi tập trung tinh thần muốn hủy đi kế hoạch của

nó, tập trung tinh thần chờ đợi thời điểm mấu chốt để có cơ hội quay lại đánh nó một kích.

- Nhưng đến sau cùng tôi phát hiện ra, tôi vẫn thất bại, nó tính toán được tất cả mọi thứ rất rõ ràng, bố trí mọi thứ tỉ mỉ.

- Cho nên tôi quay trở về, ban đầu tôi cảm thấy chán nản, muốn trở lại thế giới này, đi theo Diệp Tư cùng nhau lên đường, mặc dù cô ấy đã chết được mấy năm rồi, thế nhưng tôi biết cô ấy vẫn còn đang chờ tôi trên đường xuống suối vàng, cô ấy, còn có con của chúng tôi, bọn họ đều đang chờ tôi.

- Thế nhưng, ngay khi hy vọng của tôi sụp đổ, tôi lại phát hiện ra hy vọng mới. Nó thế mà không biết tôi là ai, bởi vì không biết tôi là ai, cho nên nó không cách nào làm gì được tôi!

- Cho nên, đây chính là động cơ anh đồ sát thính giả ở khu vực Thiểm Tây?

Tô Bạch hỏi.

Huyết thi khẽ gật đầu:

- Tôi sợ lại là một lần hoa trong gương, trăng trong nước, tuy sau cùng bởi vì đủ loại nguyên nhân, tôi vẫn bị nó phát hiện ra thân phận, bị cưỡng ép đưa vào thế giới chuyện xưa.

[1] Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ những thứ phù hoa không thật.

- Hiện tại tôi đã chết, ở trong thế giới chuyện xưa, cho dù là người mạnh đến đâu cũng không mạnh hơn được nó, hơn nữa ở trong thế giới chuyện xưa, ý chí của nó có thể đạt được hoàn toàn quán triệt.

- Nhưng ít nhất tôi đã chứng minh được một chuyện, thật ra nó cũng sẽ mắc sai lầm, nó không phải là một sự tồn tại toàn trí toàn năng, chẳng qua để nó phạm sai lầm, để nó thể hiện ra

sự thiếu sót của mình ở trước mặt cậu cần phải có một điều kiện tiên quyết.

- Đó chính là cậu phải cường đại đến một cấp độ, một cấp độ mà khi nó phạm sai lầm, cậu có thể cảm giác được, thậm chí là đến cấp độ cậu có thể bắt lấy được, nếu không thì tương đương với thượng đế phạm sai lầm, con người còn cảm thấy lôi đình mưa móc đều là quân ân.

- Nhưng tôi vẫn không cam tâm.

- Linh hồn của tôi đã bị nó bóp chết.

- Tinh thần của tôi đã bị nó tiêu diệt.

- Cơ thể của tôi đã bị nó đánh nát hòa vào trong tòa trung tâm thương mại mang theo ký ức đau buồn.

- Nếu như không phải ở chỗ đó, tôi đạt được một số kỳ ngộ, đoán chừng hiện tại ngay cả một chút ý thức mang theo tàn ảnh cũng không giữ lại được. Nhưng tôi vẫn không cam tâm, rất không cam tâm!

Tô Bạch xoay người, nhìn về phía huyết thi, hỏi:

- Cho nên, ý của anh là, anh muốn đem những thứ còn lại của mình đều truyền cho tôi, để sau này tôi có cơ hội trở nên cường đại, giúp anh lật đổ Phát Thanh Khủng Bố, báo thù cho anh?

Ánh mắt của huyết thi bỗng nhiên nheo lại, vào lúc này, khí chất của anh ta bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Đồng thời, giọng nói cũng mang theo ý tứ sâu xa.

- Không, trước đó tôi đã nói rồi, thật ra tuy tôi cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng trong lòng tôi vẫn còn không cam tâm.

- Trước đó tôi đã nhìn thấy được biểu hiện người nhân bản của cậu, tôi cảm thấy, tôi và cậu là những người cùng lý tưởng,

chúng ta đều không cam lòng tiếp tục chỉ biết run lẩy bẩy, làm một kẻ đáng thương nằm rạp dưới chân Phát Thanh Khủng Bố. Cho nên, tôi hy vọng cậu có thể đem cơ thể và linh hồn của mình cho tôi mượn.

- Tôi sẽ vận dụng cơ thể và linh hồn của cậu ở trong thế giới chuyện xưa này, tiến hành một trận chiến cuối cùng với nó.

- Điều này cũng xem như là một kết cục đẹp nhất với tôi.

Huyết thi nói xong những lời này, anh ta có chút thương cảm, có chút thoải mái, anh ta giống như một khổ hành tăng đã hao hết tất cả nguyên khí của chính mình, cho dù đã chạm vào ánh sáng hy vọng, nhưng anh ta đã không đi được nữa, anh ta quá mệt mỏi, anh ta muốn một lần thống khoái, muốn một kết thúc oanh liệt mà không phải bị Phát Thanh Khủng Bố cứ như thế kéo vào thế giới chuyện xưa, hoàn toàn biến thành áo cưới cho kẻ khác, anh ta không cam tâm trở thành hòn đá kê chân cho người khác.

Thế nhưng, sau khi Tô Bạch nghe thấy huyết thi nói những lời này, hắn hơi sững sờ.

Lúc này đây, Tô Bạch giống như có một loại cảm giác "Vở kịch không nên viết như thế!"

Con mẹ nó!

Giãi bày tâm sự với tôi lâu như thế, kết quả là muốn tôi cống hiến ra cơ thể và linh hồn của mình để cho anh thoải mái một lần?

- Excuse me?

Trên mặt Tô Bạch đã không còn chút đồng tình nào:

- Anh vừa mới nói gì, tôi rất muốn không nghe rõ!

Chương 524 Chân Tướng

Thân hình của huyết thi dần dần trở nên phóng đại, lớn đến mức gần như có thể bao phủ Tô Bạch, Tô Bạch chỉ lẳng lặng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt càng lúc càng ở trên cao của huyết thi.

- Tâm nguyện của cậu và tâm nguyện của tôi là giống nhau, không phải ư?

Giọng nói của huyết thi mang theo một buồn vô cớ.

Thế nhưng, loại âm thanh này, loại giọng nói này, loại giọng điệu này khiến cho Tô Bạch cảm thấy rất không thoải mái, lúc này Tô Bạch nhún vai nói.

- Vấn đề là tôi không nguyện ý.

- Vì sao?

Huyết thi có vẻ hơi không hiểu, cũng không biết là anh ta thật sự không hiểu, hay giả bộ không hiểu, thật ra, Tô Bạch đã sớm có một loại cảm giác, đó chính là, từ sau khi huyết thi trở về từ nơi không biết tên kia, tính cách và ý thức của anh ta hẳn là đã trải qua một số thay đổi, trở nên… Có chút không bình thường.

Bởi vì chỉ có như thế mới có thể giải thích được vì sao anh ta lại cố ý đi đến nhà xác của bệnh viện để ngủ, đồng thời thế mà còn biết nói mớ.

Huyết thi giống như một tên gia hỏa âm Âu Mỹlạnh lẽo, tâm tư kín đáo ngoan độc bỗng nhiên lại trở nên đơn thuần như một đứa nhỏ, hai loại cực đoan hoàn toàn khác biệt cùng xuất hiện ở trên cùng một người là anh ta.

- Nếu như tôi muốn, tôi sẽ tự mình làm một lần cho thoải mái, dựa vào cái gì mà tôi lại giao cơ thể và linh hồn của mình cho anh, để anh đi thoải mái?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

Thành thật mà nói, ban đầu nếu huyết thi đem mọi thứ truyền thừa lại cho hắn, để cho hắn kế thừa cái gọi là "mục tiêu" kia, trong lòng Tô Bạch còn có chút kính trọng với huyết thi, nhưng hiện tại, cái gì mà tôn kính với kính trọng…, sớm đã không thấy tăm hơi.

Con người chính là như thế, đối với chuyện có lợi cho bản thân, dĩ nhiên sẽ thêm một phần ấn tượng tốt, đối với chuyện không có lợi cho mình, thậm chí là chuyện làm hại đến bản thân mình, dĩ nhiên sẽ có một loại cảm xúc chán ghét, ác cảm, có lẽ đây chính là loại cảm xúc bản năng của sinh mệnh có trí tuệ.

- Thế nhưng, ở chỗ này, cậu đâu có quyền được lựa chọn.

Huyết thi rất hờ hững nói, giống như anh ta vẫn là chính mình của năm đó, giống như anh ta vẫn là sự tồn tại thần bí đã tàn sát thính giả ở khu vực Thiểm Tây.

Tô Bạch cười nói:

- Tôi đâu có gì phải hoảng sợ, anh của trước kia, tôi quả thật e ngại, nhưng chưa từng sợ hãi, bây giờ anh đã bị Phát Thanh Khủng Bố chà đạp đến mức chỉ còn một hơi tàn, còn ở chỗ này trang bức cool ngầu với ông đây? Não anh bị nước vào à?

Cơ thể của huyết thi vẫn còn đang phóng đại, dần dần lấp đầy xung quanh, giọng nói của anh ta cũng càng ngày càng cao và xa hơn, thậm chí loáng thoáng có một loại cảm giác sét đánh.

- Nếu như là hai hoặc nhiều người cùng một lúc đi vào phần ý thức còn sót lại của tôi, đoán chừng tôi quả thật không có cách nào, nhưng sau cùng chỉ có một mình cậu đi vào đây, như vậy thì vẫn có thể, có một câu gọi là gì ý nhỉ, bách túc chi trùng tử nhi bất cương, không phải ư?

([1] Bách túc chi trùng tử nhi bất cương: Con rết trăm chân, chết mà không ngã, dùng để hình dung nhân vật quý tộc hoặc hào môn thế gia có thế lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại)

Một giây sau, thân hình to lớn của huyết thi hóa thành một bóng đen đáng sợ, trực tiếp hướng về phía Tô Bạch cấu xé.

- Có một vài thứ, nó có thể tiêu diệt được, nhưng đạo tàn ảnh này của tôi là dựa vào cơ duyên lấy được ở chỗ đó, đối với chỗ kia, nó cũng không có biện pháp nào, sau cùng, cậu thật sự cho rằng đây chỉ là quá trình người nông dân đem bắp cải thối nát một lần nữa ném vào trong ruộng để làm phân bón ư.

- Cậu thật sự cho rằng Phát Thanh Khủng Bố cố ý để cho mấy người có cơ hội đến đây giành được truyền thừa của tôi ư?

- Đừng ngây thơ như thế có được không?

- Nó biết tôi còn có một phần sức mạnh mà nó không cách nào phá hủy đi được, cho nên nó cố ý để cho các người đi vào thế giới chuyện xưa này.

- Để một thính giả có tư chất khá đưa cơ thể và linh hồn của mình cho tôi, làm tôi chủ động đi ra, thống khoái tìm nó chiến một trận, như thế nó có thể hoàn toàn giải quyết được tôi, còn tôi, đến sau cùng cũng có thể thoải mái một lần, đem một đời mỏi mệt này kết thúc.

- Cho nên, đây là vận mệnh của cậu.

- Vì thế cam chịu số phận đi.

Nghe thấy mấy câu này, Tô Bạch liếm môi một cái, hắn tin tưởng những lời nói này của huyết thi là thật, bởi vì từ khi đi vào thế giới chuyện xưa này vẫn luôn tiến hành lần lượt sàng lọc và lựa chọn, thậm chí là sự xuất hiện của người nhân bản ở lúc cuối, dường như tất cả đều là để cho huyết thi vẫn còn dư lại tàn lực chủ động từ trong mai rùa đi ra, giải quyết một lần triệt để.

Bản thân mình bị lừa, tất cả thính giả ở bên ngoài đều bị lừa, tất cả mọi người đều cho rằng đến đây để nhận lấy truyền thừa, đều cho rằng đến để đạt được lợi ích, bọn họ đều cho là người chăn cừu mời bọn họ đến để chia thịt cừu, đồng thời còn vì việc phân chia thịt cừu mà đánh đến mức người chết ta sống.

Thế nhưng,

Chân tướng,

Lại châm chọc như thế.

May mắn, tâm lý, năng lực chịu đựng của Tô Bạch rất tốt, châm chọc thì châm chọc, kết cục không đúng thì không đúng đi.

Dù sao cuộc sống vẫn phải tiếp tục, không phải ư?

Anh không cho tôi đồ, chẳng lẽ tôi còn không thể cướp được à? Đều là thính giả, chút phương pháp và đạo lý này, chẳng lẽ anh còn không hiểu sao?

Hiện tại thương thế của Tô Bạch đã khôi phục được 7 – 8 phần, nói thật lòng, đối đầu với một huyết thi đã bị Phát Thanh Khủng Bố chỉnh cho chỉ còn một hơi tàn, thật đúng là không có áp lực tâm lý gì!

Vào lúc này, người đàn ông đeo kính râm đã không còn kêu rên nữa, dường như anh ta đã quen với loại đau đớn khi hai mắt bị móc, chẳng qua hốc mắt giống như lỗ đen vẫn khiến

anh ta cảm thấy rất không quen. Khi con mắt của bạn tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, lại bỗng nhiên bị mất đi, bạn sẽ càng cảm thấy không quen với chuyện đó, cảm giác của người đàn ông đeo kính râm chính là như thế, anh ta không quen với bóng tối, cũng không quen với mơ hồ, bởi vì như thế sẽ khiến cho anh ta không cảm thấy an toàn.

Lúc này người đàn ông đeo kính râm không biết xung quanh xảy ra chuyện gì, anh ta không giống như những người còn lại đã gần đến cấp bậc cường giả, bọn họ có thể thông qua thần thức để cảm ứng đại khái tình hình xung quanh. Trước đó anh ta đã quá dựa dẫm vào đôi mắt này, lơ là việc khai phá các phương diện còn lại. Đây cũng là một chuyện bất đắc dĩ, một vấn đề tồn tại trong phần lớn thính giả, bởi vì tư nguyên cường hóa là hữu hạn, vì lẽ đó, phần lớn thính giả đều không ngừng tập trung vào một việc củng cố ưu thế của mình, đương nhiên sẽ hình thành ra một loại mất cân bằng, đây chính là nguyên nhân vì sao ở trong thế giới chuyện xưa, có rất nhiều người đều cần đến minh hữu, chính là một loại lấy thừa bù thiếu.

Chương 525 Bóng Người Trên Thập Tự Giá

Gương mặt của Trịnh Nguyệt, một nửa bình thường, một nửa đen nhánh, thế nhưng mắt của bà ta vẫn mở to, bà ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tô Bạch đang đứng bên đài phun nước, trong mắt tràn đầy ghen tị, đúng thế, là ghen tị, vốn dĩ bà ta cho rằng việc mình nhận được truyền thừa là chuyện đương nhiên, thế nhưng lúc này lại bị Tô Bạch dùng phương thức mạnh mẽ cướp đoạt lấy, bà ta thật sự không cam tâm.

Có lẽ hình như cô gái mặc áo lông đỏ đã chậm rãi từ trong mê man khôi phục lại, cô ta không còn hỏi xem mình là ai nữa, chẳng qua tổn thương về ý thức tinh thần không dễ dàng có thể giải quyết như thế, hơn nữa, hình như cô ta ngửi được một loại khí tức không tầm thường, cả người chỉ an tĩnh ngồi ở dưới đất, nhìn về phía Tô Bạch.

Mãi cho đến khi, cánh tay cho vào bên trong đài phun nước của Tô Bạch bắt đầu chậm rãi hiện ra một màu đỏ như máu.

Sự ghen ghét trong mắt của Trịnh Nguyệt ngày càng tràn đầy, bà ta dùng một giọng nói rất khàn để lên tiếng:

- Các người thật sự cam tâm ư?

Đúng thế, các người thật sự cam tâm ư?

Một truyền thừa tốt đẹp, một cơ duyên lớn, đang ở ngay trước mặt.

Cứ như thế cam tâm để cho người khác lấy đi sao?

Cô gái mặc áo lông đỏ lắc đầu, cô ta không biết mình nên làm gì, cũng không biết mình nên nói gì, cô ta tỏ ra rất do dự, rất chần chờ. Trên thực tế, thương thế của cô ta là nhẹ nhất trong số mấy người này.

Người đàn ông đeo kính râm nghe xong cũng không nói gì, cảnh tượng cường thế của người nhân bản Tô Bạch đã phá hỏng đi dũng khí của người đàn ông đeo kính râm, mà người nhân bản kia, nói trắng ra chính là Tô Bạch của một năm sau, người đàn ông đeo kính râm thật sự không dám trêu chọc Tô Bạch, cho dù mất đi cơ hội truyền thừa cũng thế, bởi vì vốn dĩ anh ta không có quá nhiều hy vọng xa vời miếng bánh có nhân truyền thừa này sẽ thật sự rơi xuống người mình, cho nên cũng không giống như Trịnh Nguyệt có loại suy tính thiệt hơn mãnh liệt như thế.

- Grừ!

Một tiếng gầm nhẹ giống như dã thú từ trong cổ họng của Tô Bạch phát ra, ngay sau đó trên người Tô Bạch giống như có một tầng ngọn lửa màu đỏ ngòm đang thiêu đốt, không gian cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo, mà trên mặt Tô Bạch thì lộ ra vẻ thống khổ.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều sững sờ.

Trong nháy mắt, ngọn lửa ghen tị trong mắt Trịnh Nguyệt đã biến mất, thay vào đó là một loại nhẹ nhàng vui vẻ, tràn đầy hả hê, nếu như không phải thi độc trên người bà ta rất nghiêm trọng, bà ta thật sự muốn đứng lên nhảy múa một bài.

- Ha ha… Đây không phải truyền thừa… Cái này… Lại là đoạt xá… Ha ha… Để cho cậu cướp… Để cho cậu lấy… Ha ha ha…

Giọng nói đứt quãng của Trịnh Nguyệt vang lên, nhưng từ trong đó cũng có thể cảm nhận ra được sự thoải mái của bà ta, vào lúc này đây, trong nội tâm của bà ta không còn ghen ghét nữa, cũng chẳng còn vẻ không cam lòng, ngược lại biến thành một loại may mắn, một loại mừng thầm, một loại khoái cảm sống sót sau tai nạn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô gái mặc áo lông đỏ cũng có chút ngoài ý muốn, dự cảm của cô ta thành sự thật, cái đài phun nước này quả thật không có tốt đẹp như những gì cô ta đã suy nghĩ trước đây.

Người đàn ông đeo kính râm thì ngây ngốc đứng ở đó.

Ngọn lửa trên người càng ngày càng trở nên dữ dội, không ngừng chuyển hóa linh hồn của Tô Bạch, không ngừng cướp đoạt cơ thể của Tô Bạch.

- Đừng giãy dụa làm gì.

- Thật sự không cần giãy dụa.

- Sức mạnh của cậu không có hiệu quả gì đối với tàn ảnh của tôi.

- Tàn ảnh của tôi không thuộc về nơi này, nó thuộc về chỗ kia, ngay cả Phát Thanh Khủng Bố cũng không thể tiêu diệt được tàn ảnh của tôi, càng đừng nói đến là cậu.

- An tâm hưởng thụ đi.

- An tâm lĩnh hội đi.

- Chờ tôi hoàn toàn nắm được cơ thể của cậu trong tay, tôi tin tưởng, tôi có thể làm cho Phát Thanh Khủng Bố xuất hiện, đến lúc đó, cho dù cái chết chính là kết cục chung của chúng ta, là vận mệnh không cách nào thay đổi được, là vận mệnh không thể chống lại.

- Nhưng ít nhất cậu có thể may mắn được cùng tôi chứng kiến, đây là vinh quang tối cao dành cho cậu, không phải sao?

- Có bao nhiêu thính giả đã chết trong thế giới chuyện xưa, có bao nhiêu thính giả cường đại luôn phải run lẩy bẩy, khúm núm nịnh bợ trước mặt Phát Thanh Khủng Bố.

- Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ cảm nhận được một chút xíu khí tức do Phát Thanh Khủng Bố cố ý lộ ra ngoài mà thôi.

- Mà cậu lại có thể chân chính "thấy" được nó.

- Cậu nên cảm thấy kiêu ngạo, cậu nên cảm thấy tự hào, cậu nhất định phải tự hào, bởi vì tất cả những thứ này đều là tôi ban cho cậu!

- Mẹ kiếp!

Tô Bạch đáp lại cũng chỉ có hai chữ đơn giản này mà thôi.

Ngọn lửa màu đỏ ngòm không ngừng dâng lên, Tô Bạch đã phát giác ra được, linh hồn và cơ thể của mình đang không ngừng thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Không được,

Không thể như thế,

Mình hẳn là có biện pháp,

Mình hẳn là có biện pháp.

Trong đầu Tô Bạch bắt đầu hiện ra từng thủ đoạn của người nhân bản.

Sau cùng, một hình ảnh xuất hiện trong đầu Tô Bạch, đồng thời trong nháy mắt hình ảnh dừng lại.

Lúc người nhân bản phá vỡ kết giới lồng giam của cô gái mặc áo lông đỏ, sau lưng "hắn" xuất hiện bóng mờ thập tự giá (十).

Hiện tại, cảnh tượng đang xảy ra trên người hắn, cùng với Vampire bị trói lại trên thập tự giá tiếp nhận hình phạt của thượng đế quả thật rất tương tự.

Trong thoáng chốc, sau lưng Tô Bạch loáng thoáng xuất hiện bóng mờ của thập tự giá, có thể mơ hồ nhìn ra được một người đang bị trói trên thập tự giá.

- Chuyện này… Chuyện này… Sao có thể… Đây cũng là sức mạnh đến từ chỗ kia…

Giọng nói của huyết thi bỗng nhiên trở nên hoảng loạn.

Trước đó Tô Bạch vẫn luôn cảm thấy rất nghi hoặc, ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, vì sao Lan Lâm lại có hứng thú với hắn như thế, thứ uyên thâm như nhân quả, Tô Bạch không hiểu, nhưng Lan Lâm thế mà lại liều mạng lách qua quan hệ giữa các thành viên trong tổ đội để không ngừng tính kế tới tính kế lui.

Chỉ vì muốn ăn hắn?

Bản thân hắn cũng đâu phải thịt Đường Tăng, hắn thật sự được người yêu thích? Thật sự thơm ngào ngạt?

Cuối cùng, dưới sự hoảng sợ to lớn về nhân quả, Lan Lâm không chịu đựng nổi, chính mình đã sụp đổ trước, cho nên lựa chọn tự sát, nhưng cô ta rõ ràng là một người phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh, đổi một loại cách nói khác, không phải tất cả mọi người đều có tư cách bởi vì trải qua dưới sự đại hoảng sợ bị hù chết, vì thế trước đó Lan Lâm lựa chọn Tô Bạch là mục tiêu thôn phệ của cô ta, khẳng định là có thâm ý của mình.

Lan Lâm ẩn tàng huyết thống Vampire, nhưng việc cô ta dòm ngó đến Tô Bạch, tuyệt đối không đơn giản chỉ vì Tô Bạch cũng là huyết thống Vampire, như vậy sự việc đơn giản hơn nhiều, lại thêm phản ứng của huyết thi ở hiện tại.

Điểm mấu chốt nằm ở ngay trên giọt tinh huyết kia.

Mập mạp à mập mạp.

Khi đó rốt cuộc anh đã lấy được từ nơi nào cho tôi giọt tinh huyết này thế?

Chẳng qua, nguyên nhân thật sự là do giọt tinh huyết này, hay là…

Chương 526 Một Lần Cuối Cùng

Tô Bạch nhớ đến Cát Tường nhiều lần đã để cho hắn thử đi vào hình ảnh trong bức tranh kia, con mèo đen đó vẫn luôn đối với bức tranh lưu luyến không rời, hơn nữa còn luôn khuyến khích bản thân hắn đi vào trong bức tranh, lần trước hắn bị hôn mê, thế mà lại bị nó thành công đẩy vào trong bức tranh, sau đó bản thân cơ thể hắn cảm nhận được tình cảnh Vampire kia bị chịu hình phạt thiêu đốt.

Hoặc là nói, sức mạnh đến từ nơi đó mà huyết thi vừa nhắc đến, không phải là giọt máu kia mà chính là bức tranh đó?

Trong nháy mắt có rất nhiều suy nghĩ không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, chỉ là tình cảnh trước mắt, vấn đề đang bày ra trước mắt hắn vẫn rất nghiêm trọng.

Bóng mờ phía sau hắn bay lên, giống như thật sự là cái bóng của bản thân hắn, đồng thời "hắn" sống, Tô Bạch có thể cảm giác được sự tồn tại của "hắn", vào lúc này, bóng mờ và hắn dần dần gắn liền với nhau, ngay lập tức ngọn lửa trên người bị chặn lại ở một khoảng cách nhất định, vốn dĩ cơ thể và linh hồn sắp mất khống chế, giây phút này lại một lần nữa được khôi phục về chỗ cũ.

Thế nhưng, theo huyết thi dần dần nghiêm túc và điên cuồng hơn, ngọn lửa màu đỏ ngòm kia chẳng những không biến mất, ngược lại nó càng thêm dữ dội và đáng sợ hơn, áp lực dâng lên, không ngừng ập đến.

- Tại sao cậu lại phản kháng?

- Sao cậu dám phản kháng?

- Tại sao cậu phải phản chiến?

Giọng nói của huyết thi càng ngày càng trở nên sắc bén, giống như tiếng kim loại ma sát vào nhau, tạo ra âm thanh chói tai, hiển nhiên cảm xúc của huyết thi đã đi đến một loại cực đoan. Khi một người đã đi đến cực đoan sẽ có bao nhiêu đáng sợ, Tô Bạch hiểu rất rõ điều này, bởi vì điều này vốn dĩ là sở trưởng của hắn, trong nháy mắt, dường như Tô Bạch có một loại cảm giác lặng lẽ đồng tình với đám người hòa thượng đã cùng nhau làm nhiệm vụ với hắn.

Bóng mờ đang bị đè ép một cách điên cuồng, nếu như là bóng mờ của người nhân bản thì hoàn toàn có thể đường đường chính chính phá vỡ áp lực đến từ ngọn lửa của huyết thi, nhưng hiện tại Tô Bạch còn không phải là chính mình của một năm sau, bóng mờ của hắn cũng chỉ là mới được sinh ra sau khi chịu kích thích từ ngọn lửa và dưới cơ duyên xảo hợp từ nhắc nhở của người nhân bản, nó vẫn còn ở trong giai đoạn tương đối yếu kém, hoàn toàn không có cách nào chống chọi lại với ngọn lửa giận dữ của huyết thi trong một thời gian dài.

Vặn vẹo.

Vặn vẹo.

Lại vặn vẹo.

Tô Bạch đã cảm nhận được bóng mờ của chính mình đang trở nên vặn vẹo, không ra bộ dáng gì, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ, trong lòng hắn không ngừng thử điều động nó, đồng thời không ngừng tìm đủ mọi cách để bắt chước theo tâm thái cương quyết của Vampire kia lúc bị trói trên thập tự giá, tiếp nhận hình phạt của thượng đế, hy vọng có thể cố gắng hết sức đem loại giằng co này tiếp tục kéo dài.

Ban đầu người nhân bản làm cách nào để sử dụng bóng mờ, Tô Bạch cũng học tập theo, không ngừng tìm tòi, chẳng qua, mắt thấy bóng mờ gần như bắt đầu bị đốt cháy đến mức toát ra khói xanh, trong lòng Tô Bạch rốt cuộc cũng hoàn toàn hiểu ra, cứ như thế cứng rắn chống đỡ, chỉ khiến cho bóng mờ mà mình vừa mới kích phát ra bị chôn vùi, thậm chí đến sau cùng còn có thể dẫn đến tất cả những truyền thừa mà hắn nhận được từ giọt tinh huyết kia, đều bị hủy hoại trong nháy mắt.

Không được.

Không thể tiếp tục như thế nữa.

Mắt của Tô Bạch đã hoàn toàn đỏ ngầu, huyết thi giống như một con bạc phát điên, thật ra ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố, huyết thi đã thua hết tất cả, nhưng anh ta vẫn còn có một "cô vợ" để mang ra làm tiền đặt cược, biết rõ không hề có hy vọng thắng lợi hoặc là lật bàn, nhưng sau cùng vẫn thoải mái một lần nữa mang hết tất cả ra đánh cược, để cho mình hoàn toàn kết thúc.

Tô Bạch cũng bắt đầu cược, chẳng qua lần này Tô Bạch không đánh mất lý trí, cũng không phát bệnh, có lẽ bởi vì trước đó người nhân bản của hắn đã dùng một loại phương thức hoàn mỹ để phát bệnh, khiến cho trong lòng Tô Bạch cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa ở trong tình trạng này…

Cho dù bạn muốn lật bàn, bạn cũng phải biết cái bàn nó ở đâu chứ?

Bỗng nhiên, trên mặt Tô Bạch lộ ra một nụ cười âm trầm.

Có lẽ, rất nhiều người đều sẽ chỉ nhớ rõ tính cách của Tô Bạch khi phát bệnh tâm thần, lại không để ý đến, bỏ đi loại nhân tố không ổn định này, mức độ tâm lý âm hiểm và hắc ám của Tô Bạch cũng rất đáng sợ.

Có thể tụ họp lại một chỗ với mấy gia hỏa ăn tươi nuốt sống như mập mạp và hòa thượng, làm sao chỉ có thể đơn giản là bệnh nhân tâm thần? Nếu như Tô Bạch thật sự chỉ có một đặc tính phát bệnh tâm thần, khả năng sớm đã bị hòa thượng và mập mạp hố chết từ đời nào rồi.

Hơn nữa, trước khi chưa đi đến thế giới chuyện xưa, chưa nghe Phát Thanh Khủng Bố, Tô Bạch đã gây dựng nên câu lạc bộ giết người của chính mình, một người lấy việc giết người làm thú vui, cho dù khoác ở bên ngoài một tầng công lý "thay trời hành đạo", chuyên giết những kẻ cặn bã trong xã hội, nhưng sau cùng vẫn không cách nào che giấu phòng tuyến cuối cùng của bản chất hắc ám.

- Ha ha.

Tô Bạch cắn chặt môi của mình, chủ động thu hồi bóng mờ đang che chở trên người mình, trong nháy mắt, ngọn lửa màu đỏ ngòm lại một lần nữa bao phủ lấy Tô Bạch, gần như chỗ nào cũng có, ngay lập tức thẩm thấu, xâm nhập vào cơ thể và linh hồn của Tô Bạch.

Vào lúc này, linh hồn dần dần xuất hiện một tầng màu đỏ như máu.

Vào lúc này, cơ thể chậm rãi thấm vào những đường vân huyết sắc.

Huyết thi muốn lấy cơ thể và linh hồn của Tô Bạch, không phải vì muốn đoạt xá cầu sinh, mà là vì để cho một lần cuối mang hết tất cả ra đánh cược của chính mình, cho dù thua cũng phải thua cho thoải mái một chút, cho nên anh ta đang dốc hết tất cả để giúp cơ thể của Tô Bạch tiến hành thăng cấp, dựa theo ý tưởng của anh ta, dựa theo ý niệm của anh ta, dựa theo thói quen của anh ta, dựa theo nhận thức của anh ta để tiến hành thăng cấp.

Nếu dựa theo kết quả trên lý thuyết mà nói, đây thực sự là một chuyện rất không có ý nghĩa, nhưng kết quả hiện tại đối với huyết thi mà nói, là một loại hy vọng xa vời, trong mắt của anh ta chỉ còn sót lại quá trình sau cùng.

Bóng mờ được Tô Bạch chủ động rút lại từ trên người mình, lơ lửng ở một bên, giống như bị quên lãng, còn linh hồn và cơ thể của Tô Bạch, gần như trong nháy mắt đã bị mất đi gần 60% quyền khống chế.

Hơi thở của huyết thi bắt đầu không ngừng suy yếu, thay vào đó là hơi thở của Tô Bạch càng không ngừng trở nên cường thịnh hơn, trên gương mặt bình tĩnh của Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện vẻ dữ tợn.

- Mày chờ đó cho tao, tao sẽ lập tức đến tìm mày, một lần cuối cùng, chúng ta hãy chơi đùa cho thật vui!

Một giọng nói khác hẳn từ trong cổ họng của Tô Bạch truyền ra, đây là một loại tuyên cáo, cũng là một loại khiêu chiến, chẳng khác gì đang cùng Phát Thanh Khủng Bố nói, mày chờ đó cho tao, tao đến ngay đây.

Chương 527 Anh Bệnh Còn Nặng Hơn Tôi

Vào lúc này, đôi môi của Trịnh Nguyệt có phần khô khốc, bà ta đã thoát khỏi trạng thái mừng rỡ như điên của trước đó, hiện tại bà ta đang lo lắng, lo lắng liệu huyết thi có thuận tay giết chết hết bọn họ hay không, nhưng có lẽ, hẳn là sẽ không như thế, mục tiêu của huyết thi, có lẽ không phải là nhóm người của bọn họ, nhóm người của bọn họ không đủ phân lượng để huyết thi phải ra tay.

Người đàn ông đeo kính râm co quắp ở đó, thỉnh thoảng cơ thể của anh ta hơi run rẩy, lộ ra rất sợ hãi.

Ánh mắt của cô gái mặc áo lông đỏ thì lộ ra suy tư, bởi vì trước đó cô ta bị người nhân bản của Tô Bạch làm tổn thương nặng đến thần thức, cho nên lúc cô ta suy nghĩ sẽ cảm thấy đầu óc mình ong ong, ngay sau đó sẽ xuất hiện cảm giác buồn nôn, nhưng giống như là xuất phát từ một loại phát hiện theo bản năng, ánh mắt của cô gái mặc áo lông đỏ không dừng nhiều trên người Tô Bạch với đường vân huyết sắc đang càng lúc càng dày đặc, ngược lại, ánh mắt của cô ta dừng ở trên bóng mờ giống như đang bàng quan đứng đó.

Cái bóng mờ kia đối với Tô Bạch mà nói, nó chính là thủ đoạn bảo mệnh sau cùng của Tô Bạch.

Vì sao,

Vì sao hắn cứ như thế chủ động từ bỏ?

Cô gái mặc áo lông đỏ đi sâu vào suy nghĩ, thời gian trôi qua, trên mặt của cô ta xuất hiện một tầng đỏ thẫm, một ngụm

máu phun ra, cả người có phần lung lay sắp đổ, cô ta không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa, chết tiệt, sự thương tổn về mặt tinh thần gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Cơ thể của Tô Bạch đã gần như hoàn toàn bị những đường vân huyết sắc bao trùm, điều này khác biệt với loại dung hợp phù văn, mà chính là đem mỗi mạch máu trên người của Tô Bạch đều cải tạo thành một loại đường nét trôi chảy, một loại cảm giác hồn nhiên thiên thành, nhưng lúc kích phát ra lại tạo nên một bầu không khí túc sát.

Đồng thời, linh hồn của Tô Bạch đã bị nhuộm dần lên đến 90%, lúc đầu vốn dĩ linh hồn có màu xanh lam nhạt, bây giờ còn sót lại một chút màu xanh lam, phần còn lại, tất cả đều là màu đỏ tươi chói mắt.

- Tao đã không thể chờ đợi được nữa, mày muốn vĩnh viễn tiêu diệt tao, tao đến rồi đây.

- Nhưng cũng mong mày cho tao một kết thúc chói lọi.

- Dù sao ban đầu tao chính là hưởng ứng lời hiệu triệu của mày, đi đến chỗ kia.

- Mày nên dành cho tao sự tôn trọng.

- Ít nhất, mày nên cho tao một kết thúc có thể diện.

Giọng nói của huyết thi từ trong miệng Tô Bạch phát ra, đồng thời Tô Bạch căng hai tay ra, dáng vẻ như muốn bay lên trời cao.

Thế nhưng, vào lúc này.

Vốn dĩ bóng mờ co quắp ở một góc bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Hình ảnh bên trong bóng mờ kia, không còn là thập tự giá và Vampire bị trói trên đó nữa.

Mà chính là biến thành một cái quầy thu ngân và sườn mặt của một người phụ nữ.

- Anh không nhận ra em nữa rồi à?

Một giọng nữ từ trong thân thể của bóng mờ phát ra.

- Anh thật sự không nhận ra em rồi sao?

Trong nháy mắt, thân thể của Tô Bạch run lên, trên mặt lộ ra vẻ mê mang và kinh ngạc, "hắn" nhìn chằm chằm vào bóng mờ này, mang theo mê luyến và hồi tưởng, xen lẫn với cảm giác khó hiểu.

- Anh thật sự không nhận ra em rồi sao?

- Anh thật sự quên người ta rồi ư?

Người phụ nữ trong bóng mờ liên tục biến ảo hỏi.

- Diệp… Tư…

Trong mắt Tô Bạch lộ ra một vòng si mê điên cuồng, lập tức nói với bóng mờ.

- Diệp Tư, là em sao, Diệp Tư, là em sao, anh rất nhớ em, anh rất nhớ em, anh thật sự rất nhớ em, thật sự… Rất nhớ em…

Tô Bạch che mặt khóc, "hắn" thế mà nhào về phía bóng mờ.

Vào lúc này, bóng mờ bỗng nhiên phiêu tán, sau đó lại xuất hiện ở nơi xa.

- Anh quên em rồi à?

- Anh thật sự quên người ta rồi sao?

Bóng mờ tiếp tục lặp lại.

- Không, anh đâu thể nào quên được em, Diệp Tư, Diệp Tư!

Tô Bạch quát to!

- Vậy sao anh còn chưa đến tìm em?

Bóng mờ hờn dỗi nói, đồng thời bóng mờ lại một lần nữa biến hóa khôn lường, một người phụ nữ bế đứa trẻ xuất hiện:

- Em và con của chúng ta đều đang chờ anh.

- Diệp Tư… Đứa nhỏ… Diệp Tư… Đứa nhỏ.

Tô Bạch bắt đầu không ngừng đuổi theo bóng mờ, đến sau cùng, một luồng huyết quang thế mà chủ động tách rời khỏi trên người Tô Bạch, sau đó bay về phía bóng mờ, giống như luồng huyết quang này muốn đem chính mình vò nát dung hợp vào bên trong hư ảnh, không tiếc bất kỳ một giá nào cũng muốn một lần hoa trong gương, trăng trong nước, cùng người kia vĩnh viễn ở chung một chỗ, cho dù chỉ là trong chốc lát!

[2] Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ những thứ phù hoa không thật.

Huyết quang vừa đi, trong nháy mắt, Tô Bạch lại một lần nữa khôi phục lại quyền khống chế với linh hồn và cơ thể của mình, lúc này, hắn không chút do dự vung lòng bàn tay lên, một đạo cương phong gào thét mà ra, trực tiếp đánh về phía huyết quang đang đuổi theo bóng mờ kia, trấn áp nó xuống dưới.

Huyết quang đang không ngừng gào thét, không ngừng run rẩy, không ngừng hò hét, nó vẫn đang nhìn chằm chằm vào bóng mờ kia, không chút nào quan tâm đến tình cảnh của mình bây giờ.

Thế nhưng, vào lúc này, bóng mờ lại một lần nữa biến ảo, xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông, người đàn ông này là Tô Bạch.

Bóng mờ đi đến trước mặt huyết quang, mang theo không biết là giọng điệu đáng thương hay giễu cợt, nói.

- Bệnh của anh còn nặng hơn cả tôi, đương nhiên, tôi cũng thừa nhận mình làm như thế có phần hèn hạ.

Người hiểu bạn nhất, có lẽ không phải là chính bạn mà chính là người đồng bệnh tương liên với bạn.

[3] Đồng bệnh tương liên / đồng bệnh tương lân; cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau.

Một người có thể nằm bên trong nhà xác nói mớ.

Một người có thể giết chết hết toàn bộ thính giả cao cấp trong khu vực Thiểm Tây làm thành kinh quan người.

[4] Kinh quan: Kiểu chất đống xác của quân địch trên chiến trường, vừa để khoe khoang, vừa để áp đảo tinh thần quân địch, có thể liên tưởng đến: "Đống Đa xưa bãi chiến trường. Ngổn ngang xác giặc vùi xương thành gò" ở Việt Nam.

Một người cho dù bị Phát Thanh Khủng Bố kéo vào thế giới chuyện xưa cũng không thể hoàn toàn giết đi được.

Một người đến sau cùng mệt mỏi, chỉ muốn một kết thúc có thể diện.

Đủ loại mâu thuẫn tập hợp lại trên cùng một người, mọi người thường sẽ nói, trừ khi anh ta điên rồi, nếu không thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng lúc nói ra những lời này, mọi người thường bỏ qua chính lời mình vừa mới nói ra, thật ra, rất có thể đó chính là sự thật.

Trên thực tế, huyết thi đã sớm điên rồi.

Lệ Chi rời khỏi thế giới chuyện xưa, đi đến một nơi khác, cô ta nói, cô ta sẽ trở về, hiển nhiên, huyết thi cũng cần phải đi đến nơi đó, sau đấy anh ta trở về, kết quả lại biến thành bộ dạng này.

Tô Bạch có thể tưởng tượng ra được, sau khi Diệp Tư chết đi, huyết thi như thế nào từng bước từng bước, một bên tâm tư kín đáo xây dựng kế hoạch trả thù của mình, một bên thể hiện ra mặt ngoài tư thái kính cẩn nghe theo, một người có dáng vẻ này rất đáng sợ, bởi vì anh ta có một trái tim báo thù, cho nên khi làm bất kỳ chuyện gì đều có một mục tiêu cực đoan, kiên định không thay đổi, hơn nữa vốn dĩ tư chất của huyết thi không kém, thậm chí còn thuộc về người ưu tú trong số nhóm người ưu tú.

Nhưng một loạt biểu hiện gần đây của anh ta, khiến Tô Bạch cảm thấy, con hàng này, có phải là một bệnh nhân tâm thần không?

Chương 528 Nên Mừng Thầm Hay Là Phải Bất Đắc Dĩ

Những thính giả còn lại, những thính giả đã đến Tây An đều sẽ vô thức cảm thấy huyết thi rất đáng sợ, cho dù anh ta làm ra một số chuyện khó có thể lý giải được, bọn họ cũng sẽ cho rằng đó là một loại bố cục cao thâm khó dò, giống như Phát Thanh Khủng Bố, cho dù nó phạm vào sai lầm thì những thính giả bình thường cũng không cảm giác được, bởi vì mức độ chênh lệch giữa hai bên là rất lớn.

Thế nhưng, có lẽ là vì đối với phương diện tâm thái của người bệnh nhân tâm thần, Tô Bạch tương đối mẫn cảm, đương nhiên, khả năng lớn nhất chính là sau cùng thời cuộc bức bách, cuộc phản công cuối cùng của huyết thi trước khi chết khiến cho Tô Bạch có chút không chống đỡ được, cho nên Tô Bạch dứt khoát binh hành hiểm chiêu, dù sao Tô Bạch vẫn luôn không tiếc bỏ ra một thân róc thịt, dám đem Hoàng Đế kéo xuống ngựa.

[1] Binh hành hiểm chiêu: ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế.

Hơn nữa, cả hai đều là bệnh nhân tâm thần, ai sợ ai?

Thật ra trên hai người huyết thi và Tô Bạch có rất nhiều điểm chung, đó chính là tính cách của dân cờ bạc, điểm này, trên loại người có tính cách kiêu hùng như đám người mập mạp và hòa thượng hoàn toàn không có, bọn họ có thói quen

đi bày mưu tính kế, loại người này, cho dù lên chiếu bạc cũng sẽ có thói quen bỏ vào trong giày của mình 50 tệ, giữ lại đề phòng ngộ nhỡ có thua hết, vẫn có tiền bắt xe về nhà, còn loại người như Tô Bạch và huyết thi thì vừa ngồi lên chiếu bạc, có lẽ thật sự nổi lên hứng thú, rõ ràng trong tay còn có rất nhiều thẻ đánh bác có thể hạ xuống, lại nhất định phải lôi kéo bạn đánh cược mạng.

Huyết thi của trước kia, hẳn là không phải như thế, từ sau khi từ chỗ kia trở về, anh ta mới phát sinh loại biến hóa này.

Huyết quang bị hắn trấn áp xuống dưới, hư ảnh (bóng mờ) ngưng tụ ra Tô Bạch, hắn không có toát ra bất kỳ tâm trạng hưng phấn nào, cũng không cảm nhận được một chút vui sướng nào của người thắng.

Loại cảm giác này giống như trong bộ phim điện ảnh Hoàng Phi Hồng đã miêu tả vậy, Hoàng Phi Hồng giành được danh hiệu Sư Vương, nhưng Bát Quốc Liên Quân (Liên quân tám nước) cũng đã đánh vào thành Bắc Kinh, ông ta lấy được danh hiệu Sư Vương, lại mất đi giang sơn.

Trấn áp một người đã bị Phát Thanh Khủng Bố làm cho tinh thần thất thường, thật đúng là khó khiến cho người ta cảm thấy quá nhiều cảm giác thành tựu, bởi vì kết cục hiện tại của đối phương rất có thể chính là kết cục của chính mình sau đó. Lúc này chính mình có bao nhiêu bừa bãi, bao nhiêu trào phúng, về sau, rất có thể chính mình sẽ bị đặt ở dưới thân một người khác, cảm nhận được một người khác đối với chính mình trào phúng và tùy tiện, một câu thôi, ra ngoài lăn lộn, luôn phải trả giá. (Ý nói những người ra ngoài xã hội làm chuyện đồi bại hay trái pháp luật, cuối cùng sẽ bị pháp luật trừng trị hoặc bị kẻ khác hại lại gấp bội.)

Dù sao, chính mình của một năm sau cố ý nổi đóa, nhưng ngay cả một cọng lông của Phát Thanh Khủng Bố cũng chẳng

sờ được, không phải ư?

Ngẩng đầu, Tô Bạch nhìn khắp xung quanh, hắn có một loại cảm giác, trên thực tế, huyết thi chính là một món đồ chơi bị Phát Thanh Khủng Bố chơi hỏng hoặc là chơi chán, chính mình, rất có thể là món đồ chơi tiềm năng tiếp theo của Phát Thanh Khủng Bố.

Chính mình,

Rốt cuộc là nên mừng thầm hay là phải bất đắc dĩ?

Cảm giác này giống như bị cưỡng hiếp trong cuộc sống vậy, không có cách nào phản kháng, vậy thì từ từ nhắm hai mặt lại, hưởng thụ đi, thậm chí còn phải chủ động mang bao cao su cho đối phương, để cho chính mình không cần khó chịu như thế.

Rào rào… Rào…

Trong trung tâm thương mại bắt đầu mưa, không, không phải là mưa mà là đài phun nước.

Nước bên trong đài phun nước bắt đầu bắn tung tóe lên không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống, hơi nước dày đặc, tạo nên một bầu không khí đặc thù, rất yên yên tĩnh, cũng rất lạnh lẽo.

Ở trong hơi nước bắt đầu xuất hiện từng bóng người, đầu tiên là mơ hồ, sau đó rõ ràng, thời gian dần dần trôi qua, các loại âm thanh cũng bắt đầu xuất hiện, khiến cho tất cả mọi thứ từ sương mù mông lung hư ảo bắt đầu dần dần trở nên chân thực hơn.

Trịnh Nguyệt có chút ngạc nhiên, bà ta không rõ ràng vì sao xung quanh lại phát sinh loại biến hóa này, bà ta không đi vào trong trí nhớ của huyết thi, cho nên không biết rốt cuộc trên người huyết thi đã xảy ra chuyện gì, vì thế hiện tại bà ta có phần mê mang và không hiểu.

Cô gái mặc áo lông đỏ cũng có chút ngây người, cô ta cảm thấy trong thế giới chuyện xưa lần này, cô ta luôn rất ít khi nói chuyện, đồng thời tự cho mình là thông minh. Thế nhưng từ đầu đến cuối, cô ta vẫn luôn chỉ đảm nhiệm một vai phụ, loại cảm giác này khiến cho cô ta rất không thích, nhưng cũng không thể làm gì khác được, nhất là khi ngón tay người nhân bản của Tô Bạch nhảy múa giống như đang đánh đàn dương cầm, lại có thể dễ dàng phá hủy ba kết giới mà cô ta đã bố trí ra, trực tiếp gọt đi sự kiêu ngạo và nhuệ khí mà cô ta giấu ở sâu trong đáy lòng.

Người đàn ông đeo kính râm đang tìm kiếm trên mặt đất, tìm được kính râm của anh ta, đeo nó lên trên mặt, ngón tay của anh ta có chút run rẩy, hiển nhiên, cho đến tận bây giờ, cảnh tượng trước đó người nhân bản của Tô Bạch tháo kính râm của anh ta xuống, sau đó móc hai mắt của anh ta, vẫn khiến cho anh ta khiếp sợ, làm cho anh ta rất khó tự thoát khỏi, đồng thời có thể đoán được, sau đó loại sợ hãi này sẽ được chuyển đến trên người của Tô Bạch hiện tại.

Hơi nước bắt đầu rút đi, song song với nó là tòa trung tâm thương mại này bắt đầu sống động.

Ở trong hơi nước, thương thế trên người của Trịnh Nguyệt bắt đầu hoàn toàn khôi phục lại như cũ, một luồng ánh sáng trắng bao phủ lấy bà ta, thi độc bị xóa bỏ, bà ta khôi phục lại bình thường, đứng lên, ánh mắt lạnh lùng của bà ta nhìn về phía Tô Bạch đang đứng ở phía trước, mang theo sát cơ rất mãnh liệt, chẳng qua Tô Bạch đang đứng ở một bên đài phun nước lại căn bản không liếc mắt nhìn bà ta lấy một cái, giống như một cường giả dung hợp vũ khí bản mệnh như bà ta, trong mắt hắn, căn bản không đáng giá để nhắc đến.

Cũng đúng, chẳng qua chỉ là chính mình của một năm sau đã có thể hoàn toàn đánh bại được những kẻ tự xưng là cường

giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh này, thứ mà hắn cần chỉ là một ít thời gian, có bao nhiêu đáng để tâm đến chứ?

Cảm giác bị xem nhẹ, thậm chí là bị miệt thị hoàn toàn đảo loạn tâm cảnh của Trịnh Nguyệt, thế nhưng lúc này đây, bà ta căn bản không có biện pháp gì, tuy Trịnh Nguyệt không hiểu vì sao lần này luồng ánh sáng trắng lại truyền tống lâu như thế, nhưng bà ta hiểu chính mình đã bị ngăn cách, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi thế giới chuyện xưa này, đến lúc đó song phương chính là ở hai nơi của Trung Quốc.

Ở trong hơi nước, huyết quang dưới chân bắt đầu chậm rãi phân giải, anh ta đi ra, kết quả thất bại, kết cục sau cùng chính là bị Phát Thanh Khủng Bố hoàn toàn giết chết.

Tô Bạch nhìn huyết quang dần dần bị phân giải, bỗng nhiên hỏi.

- Cát Tường là chuyện gì?

Chương 529 Kết Thúc Phần Mộ Của Huyết Thi

Rốt cuộc Cát Tường và huyết thi có quan hệ như thế nào, đây là một vấn đề Tô Bạch rất quan tâm, con mèo đen kia đã theo cuộc sống của mình không thể tách rời, Tô Bạch đã hình thành thói quen có nó bảo vệ cho nhịp điệu cuộc sống của tiểu gia hỏa, thậm chí Tô Bạch còn có chút không dám nghĩ đến, nếu Cát Tường xảy ra vấn đề, như vậy tiểu gia hỏa nên làm sao?

- Cát Tường…

Giọng nói của huyết quang có phần mơ hồ:

- Ha ha, thật đúng là cát tường.

Huyết quang không đưa ra đáp án cuối cùng, cũng không biết là thời gian không kịp, hay là anh ta không nguyện ý nói với Tô Bạch, sau khi huyết quang hoàn toàn bị phân giải, rốt cuộc anh ta đã hoàn toàn biến mất.

Trong trung tâm thương mại người đến người đi, khôi phục lại náo nhiệt.

Trong rạp chiếu phim trên tầng năm có rất nhiều nhân viên công tác và người đến xem phim, trong sân chơi cũng thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười như chuông bạc của trẻ con, tầng hai và tầng ba là khu vực bán quần áo cũng trở nên hối hả, siêu thị ở tầng dưới cùng lại càng có nhiều người qua lại.

Luồng ánh sáng kia cũng đồng thời bao phủ lên Tô Bạch, tương tự, bản thân Tô Bạch cũng không rõ vì sao lần này lại không giống như trước kia, trực tiếp truyền tống về thế giới

hiện thực, ngược lại còn cần phải ở lại bên trong thế giới chuyện xưa này lâu hơn một lúc.

- Cuối cùng cũng tan việc, mệt chết em rồi, anh vừa mới đi đâu thế.

Lúc này, ở bên cạnh Tô Bạch, một nữ nhân viên thu ngân đi xuyên qua thân thể của hắn, cô ta đang cởi đi chiếc áo đồng phục ở bên ngoài, xõa mái tóc dài của mình ra, bất kỳ một cô gái nào đều thích chưng diện, hiển nhiên, cô ta không muốn ngay cả khi tan làm, rời khỏi siêu thị vẫn còn mặc bộ quần áo đồng phục lao động, đây cũng là một chút hư vinh nhỏ của con gái.

Một chiếc xe đẩy được đưa về vị trí, người nhân viên phục vụ nam đi đến, rất tự nhiên ôm lấy bả vai của nữ nhân viên thu ngân:

- Được rồi, được rồi, anh cũng tan làm rồi, chúng ta đi thôi, mẹ anh lại vừa mới thúc giục chúng ta, chúng ta mà về muộn, mẹ anh nhất định sẽ tức giận.

- Cứ để bà ấy tức giận, hôm nay em không sợ chọc phải mẹ anh tức giận đâu.

Nữ nhân viên thu ngân vừa cười vừa nói, lúc này, cô ta giống như một con thiên nga kiêu ngạo.

- Ồ, hôm nay em làm sao thế?

- Hừ, anh tức giận à, trách em không cho mẹ anh mặt mũi ư? Anh yên tâm đi, em có một tin tức tốt, tối nay em muốn nói cho bà ấy nghe, đảm bảo cho dù chúng ta có về muộn đến mấy, mẹ anh đều sẽ không tức giận.

Nữ nhân viên thu ngân vừa tựa vào trong ngực bạn trai, vừa hạnh phúc lặng lẽ sờ lên bụng của mình.

- Chuyện gì thế, nói cho anh biết trước không được ư?

- Không được, còn lâu em mới nói cho anh.

Nhìn thấy một đôi nam nữ kia đi ra cửa lớn của siêu thị, dần dần biến mất ở trong ánh sáng và đường gấp khúc, Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến lời nhắc nhở của Phát Thanh Khủng Bố trước khi đi vào thế giới chuyện xưa.

"Phần mộ của huyết thi."

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười tự giễu, hắn không biết Phát Thanh Khủng Bố ở nơi nào, thế nhưng hình như mỗi một thính giả, cho dù là thực lực cao hay thấp, lúc nhắc đến Phát Thanh Khủng Bố, cuối cùng sẽ vô thức ngẩng đầu nhìn lên trời, có lẽ ở trong tiềm thức, tất cả mọi người đều cho rằng, cơn ác mộng mang tên Phát Thanh Khủng Bố có ở khắp mọi nơi, giống như bầu trời xanh vĩnh viễn bao trùm lên trên đỉnh đầu của tất cả mọi người.

- Đây chính là phần mộ ngươi dành cho anh ta sao?

Tô Bạch lên tiếng nói.

- Thật đúng là lời dối trá đủ thiện ý, khiến cho người ta buồn nôn.

"Trong tim có một ngôi mộ, mai táng người quá cố.

Nước mắt chảy ra chưa từng quên người.

Vong người chưa quên,

Quên người chưa vong.

Thế giới chuyện xưa lần này đã kết thúc, cảm ơn các bạn đã nghe đài…"

Tiếng giày cao gót rơi xuống trên mặt đất nghe rất thanh thúy, mang theo một loại nhịp điệu khiến cho người ta có suy nghĩ vẩn vơ, đi cùng với đó là cửa thang máy mở ra, tiếng giày

cao gót bắt đầu dần dần từng bước đi đến, sau cùng dừng ở trước mặt một văn phòng thám tử tư.

Tình cảnh này rơi vào trầm mặc trong khoảng 10 phút.

Ngay sau đó, chủ nhân của giày cao gót xoay người, xem dáng vẻ là dự định rời đi, cô ta cởi đôi giày cao gót của mình ra, để lại ngay tại chỗ, còn chính mình thì để chân trần với đôi tất cao màu đen, để chân ngọc giẫm lên mặt đất lạnh lẽo rời đi.

Khi đôi chân trần của người phụ nữ dừng ở trước cửa thang máy, thang máy lại một lần nữa đi lên.

"Đinh…"

Cửa thang máy mở ra, bên trong là chàng trai trẻ tuổi mặc một bộ đồ thể thao, lông mày lạnh lùng, làn da trắng nõn, nhìn qua người đàn ông này rất giống với loại hình lạnh nhạt như ngôi sao Hàn Quốc, chẳng qua rõ ràng, so với những người được gọi là minh tinh điện ảnh Hàn Quốc, người đàn ông này nhiều hơn một phần trầm ổn và bình dân.

Trong tay của người đàn ông xách theo hai chiếc túi nilon, bên trong đựng đầy rau quả, chắc hẳn anh ta vừa mới trở về sau khi đi mua sắm.

Chỉ là mái tóc hơi dài màu tím của người đàn ông này khiến cho người phụ nữ cảm thấy hơi lạc quẻ, rõ ràng một người có khí chất nội liễm và đôi mắt thâm thúy như thế lại đem tóc nhuộm thành màu tím, trông có vẻ hơi lỗ mãng.

Ánh mắt của người đàn ông dừng trên chân người phụ nữ, đêm hôm khuya khoắt, trên lối đi nhỏ trước cửa thang máy yên tĩnh, một người phụ nữ đi tất chân, hai chân để trần đứng ở trước mặt mình, đoán chừng chỉ cần là đàn ông đều sẽ vô thức nhìn nhiều thêm mấy lần, càng đừng nói đến một người đàn ông trẻ tuổi, vốn dĩ chưa kết hôn, còn độc thân.

Người phụ nữ hơi cúi đầu, tỏ vẻ chính mình kháng cự.

Người đàn ông trẻ tuổi xách theo túi đồ đi ra khỏi thang máy, người phụ nữ đi vào, ấn xuống tầng dưới, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Lúc người đàn ông đi đến trước cửa nhà mình, phát hiện ở trước cửa nhà mình có một đôi giày cao gót màu đỏ để ở đó.

Người đàn ông hơi nhíu mày, chẳng qua hắn cũng không coi đó là chuyện to tát gì. Trước cửa nhà bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày cao gót màu đỏ quỷ dị, đặt ở trên những người khác, đoán chừng có thể sinh ra một loại cảm giác không thoải mái, chẳng qua loại cảm giác này không xuất hiện trên người hắn.

Mở cửa ra đi vào trong nhà, nhìn thấy tiểu gia hỏa đang chơi đùa trên mặt thảm, Tô Bạch buông đồ trong tay, sau đó ngồi xổm xuống, vỗ tay với tiểu gia hỏa, cậu nhóc lập tức bò về phía Tô Bạch, được Tô Bạch ôm vào trong lòng.

- Con có đói bụng không?

Tiểu gia hỏa mút ngón tay, khẽ gật đầu với Tô Bạch, vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu.

- Chờ một lát, cha đi nấu cơm.

Đặt cậu nhóc xuống thảm, Tô Bạch đi vào bên trong bếp, hắn mới từ trong thế giới chuyện xưa trở về được một ngày, thế nhưng Tô Bạch đã nhanh chóng đảm nhiệm vai trò người làm cha, về phần chuyện làm ăn của văn phòng thám tử tư, Tô Bạch không quá sốt ruột, dù sao bản thân hắn quả thật cần thời gian để nghỉ ngơi, mặt khác, tạm thời hắn vẫn còn có đủ tiền, chưa đến cấp độ đói ăn, về cơ bản công việc làm ăn của văn phòng thám tử tư tương đương với việc, nửa năm không mở hàng, mở hàng ăn nửa năm.

Chương 530 Uy Hiếp Tôi?

Hai món xào, một đĩa rau trộn, lại thêm một phần cơm cuộn rong biển và canh trứng, sau khi nấu xong, Tô Bạch bày lên bàn làm việc, tuy từ nhỏ Tô Bạch sống ở Thành Đô, nhưng khẩu vị của hắn tương đối thiên về thanh đạm.

Dù sao tiểu gia hỏa không kén ăn, cậu nhóc có thể ăn mọi thứ, Tô Bạch rót cho mình một cốc nước cam, sau đó vừa cho tiểu gia hỏa ăn, vừa ăn phần của mình, cách ăn này có hiệu quả rất thấp, nhưng Tô Bạch rất hưởng thụ giây phút này.

Hai ngày nay, trong đầu của Tô Bạch có chút rối loạn, cảnh ngộ mà huyết thi gặp phải vẫn còn ở ngay trước mắt, Tô Bạch thật sự sợ có một ngày, chính mình cũng sẽ giống như huyết thi, khi hắn vừa trở về từ thế giới chuyện xưa, lại phát hiện ra tiểu gia hỏa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tô Bạch rất khó có thể tưởng tượng ra được, nếu như loại chuyện này thật sự xảy ra trên người mình, rốt cuộc chính mình sẽ có phản ứng như thế nào.

Ăn xong cơm tối, Cát Tường ngậm khăn đến, ra hiệu đến lúc tắm rửa.

Đúng lúc này, bên ngoài văn phòng thám tử truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đã lắp chuông cửa ở ngoài.

Cát Tường thấy khách của Tô Bạch đến, tự mình ngậm áo của tiểu gia hỏa, sau đó dẫn theo tiểu gia hỏa vào nhà tắm, nói chung, ngày thường có Cát Tường chăm sóc cho cuộc sống thường ngày của tiểu gia hỏa, Tô Bạch vẫn rất yên tâm, có con mèo này ở đây, ít nhất tiểu gia hỏa sẽ không xảy ra chuyện

ngoài ý muốn gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính bản thân con mèo này không xảy ra ngoài ý muốn.

Mặc áo khoác vào, Tô Bạch đi đến mở cửa, đứng ở bên ngoài là hai người cảnh sát, trong đó có một người cảnh sát lấy thẻ ngành của mình ra.

- Chào anh, chúng tôi cần mời anh đến cục cảnh sát để giúp chúng tôi điều tra một số việc.

Không có sự khẩn trương như lúc người bình thường gặp cảnh sát, Tô Bạch chỉ cảm thấy ngoài ý muốn nhìn thoáng ra bên ngoài, phát hiện ở chỗ thang máy bên kia thế mà còn có mấy người cảnh sát đang đứng ở đó, rõ ràng mang theo cảnh giác mà nhìn hắn.

- Tôi có thể hỏi một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Tô Bạch hỏi.

- Anh yên tâm, những việc này, sau khi anh đến cục cảnh sát thì sẽ biết.

Hai cảnh sát vô thức đứng ở hai bên Tô Bạch, rõ ràng là kẹp lấy Tô Bạch: - Mời anh theo chúng tôi.

Tô Bạch đứng tại chỗ, vẻ mặt mỉm cười.

- Được rồi, các cậu đến các căn hộ khác để hỏi thăm tình hình trước đi, nơi này giao cho tôi.

Giọng nói của Sở Triệu từ cách đó không xa truyền tới, anh ta cầm một xấp văn kiện trong tay đi đến.

- Vâng đội trưởng Sở.

Mấy cảnh sát lập tức nghe theo phân phó, rời khỏi trước cửa nhà của Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn thấy Sở Triệu, ánh mắt hơi nheo lại, nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Sở Triệu cười gượng một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói:

- Xảy ra một vụ án giết người, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức cụ thể, hẳn là không liên quan đến cậu, nhưng lại dính dáng lên người cậu, hơn nữa lại có chứng cứ khá rõ ràng.

Sở Triệu đi theo Tô Bạch vào trong văn phòng, lấy mấy bức ảnh từ trong túi văn kiện ra.

- Một tiếng trước phát hiện ra người phụ nữ này treo cổ ở trong tầng hầm để xe, đội cảnh sát hình sự của chúng tôi cũng vừa mới đến sau khi nhận được thông báo, cuộc điều tra đang được triển khai.

Tô Bạch cầm lấy bức ảnh chụp nhìn thoáng qua, phát hiện ra bên cạnh vị trí người phụ nữ treo cổ chính là chiếc xe Muffsin cũ của mình, đồng thời người phụ nữ này có một đôi tất cao màu đen rất bắt mắt.

- Tôi đã gặp qua người phụ nữ này, khoảng hai, ba tiếng trước gì đó, lúc tôi đi mua thức ăn trở về.

Tô Bạch nói.

- Tôi biết, có camera giám sát.

Sở Triệu gật đầu:

- Camera giám sát của tầng này ghi lại được hình ảnh của cậu và cô ta ở cửa thang máy.

- Sau đó thì sao, chẳng phải mọi chuyện đã rõ rồi ư, bên trong camera giám sát đã nói rõ tình cảnh khi đó, cô ta đi xuống, còn tôi về nhà nấu cơm cho con trai.

Tô Bạch rót hai cốc nước, một cốc đưa cho Sở Triệu, một cốc cầm ở trên tay mình. Sau đó Tô Bạch rất tự nhiên ngồi xuống trên chiếc ghế sau bàn làm việc của mình, hai chân còn

vắt chéo lên bàn làm việc, lộ ra dáng vẻ rất tùy ý. Đổi thành những người khác bị dính vào một vụ án giết người đều sẽ cảm thấy rất bất an, thế nhưng Tô Bạch thì rất bình tĩnh, đừng nói là không phải hắn giết người, cho dù chính hắn giết người, vậy thì sao chứ?

- Nhưng sau thời điểm đó, toàn bộ hệ thống camera giám sát của tòa nhà cao ốc này đều xảy ra vấn đề, đồng thời đến bây giờ còn chưa khôi phục được, cho nên, ghi chép trên camera giám sát dừng lại ở lúc cô ta và cậu chạm mặt nhau ở cửa thang máy, tiếp theo xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Sở Triệu nhún vai:

- Hơn nữa, cảnh sát còn tìm thấy đôi giày cao gót màu đỏ thuộc về người chết ở trước cửa nhà cậu, kiểu dáng giống nhau như đúc, tôi cũng không biết vì sao, chẳng lẽ ở trong thế giới hiện thực, cậu có kẻ thù, vì thế người kia dùng loại thủ đoạn rất rõ ràng này để giá họa cho cậu?

Hiển nhiên Sở Triệu cũng không tin người này là do Tô Bạch giết.

Tô Bạch lắc đầu: - Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy, nếu như là thính giả, hẳn là sẽ không nhàm chán như vậy mới đúng.

Lấy một vụ án giết người bình thường để giá họa lên thính giả có cấp bậc như Tô Bạch, thật quá buồn cười.

- Nói thực lòng, nếu như không phải tôi biết cậu có thể tìm thấy được kích thích lớn hơn trong thế giới chuyện xưa, nếu là trước đây, tôi thật đúng là có khả năng cho rằng việc này là do cậu làm.

Sở Triệu uống một ngụm nước cam, mím môi:

- Nhưng đây là quy trình cụ thể, cậu vẫn phải đến đó, xem như là giúp đỡ tôi, đi đến cục cảnh sát một chuyến, nếu như vụ

án này là do có người giá họa cho cậu, bằng năng lực của chúng tôi, muốn tìm ra sơ hở và lỗ hổng để rửa sạch hiềm nghi cho cậu, hẳn là một chuyện rất nhanh chóng, thế nhưng, quá trình này vẫn cần phải trải qua.

- Cậu giúp tôi giải quyết một chút, tôi ngại phiền phức.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, phát hiện trong lúc hắn nấu và ăn cơm, có tin nhắn gửi đến, là do Gia Thố gửi, Gia Thố gửi một bức ảnh, bên trong bức ảnh là một thảo nguyên, phía dưới là hai chiếc đùi đang ngồi xếp bằng, bên cạnh còn có một hồ nước trong veo, từ phong cách chọn cảnh nhìn lại, rất có thể Gia Thố đang ở một nơi nào đó ở Thanh Hải.

Sở Triệu có phần khó xử nói:

- Cậu đi một chuyến với tôi, chuyện này có khá nhiều người biết, tôi không ép xuống được, nếu như chỉ một, hai người biết, tôi còn có thể ép xuống được, thế nhưng nhiều người như thế, cho dù có là cường giả hiểu được thôi miên cũng khó có khả năng lập tức xóa đi ký ức của nhiều người như thế.

Tô Bạch đang trả lời tin nhắn của Gia Thố, hỏi xem Gia Thố đang ở đâu, dựa vào cảm giác của hắn, có lẽ Gia Thố đã tách khỏi mập mạp và hòa thượng, hiện tại, có lẽ Gia Thố đang hành tẩu một mình.

- Hả? Cậu vừa nói gì?

Sau khi nhắn tin xong, Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn Sở Triệu, hỏi.

Sở Triệu có chút câm nín, anh ta hít sâu một hơi, nói:

- Chẳng phải bây giờ cậu muốn đảm bảo cho sinh hoạt của mình giống như một người bình thường ư? Cậu không muốn phá hủy đi cuộc sống yên tĩnh của mình, không phải sao?

- Cho nên, một số thời điểm, một số trình tự vẫn phải trải qua, tôi hứa với cậu, cậu đi đến cục cảnh sát, sau đó tôi sẽ lập tức đem chuyện này điều tra rõ ràng, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau đi ăn khuya, không làm trì hoãn nhiều thời gian của cậu, nếu như cậu không đi sẽ gây ra rất nhiều phản ứng liên hoàn. Ít nhất hiện tại phần lớn chứng cứ đều chỉ hướng về cậu, đương nhiên, những cảnh sát này nhất định không làm gì được cậu, cậu cũng có thể giết chết tất cả bọn họ, đối với cậu mà nói, đây là một chuyện rất dễ dàng, thế nhưng cậu có nghĩ đến không, cậu làm như thế, cậu sẽ phải từ bỏ trạng thái sinh hoạt hiện tại của cậu, cũng như văn phòng thám tử tư và cái tên "Tô Bạch"này của cậu.

- Bịch!

Điện thoại di động bị Tô Bạch đặt mạnh xuống bàn, phát ra âm thanh rất vang dội.

Ngay sau đó, trên mặt Tô Bạch lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm nhìn Sở Triệu.

Sau khi đổi tư thế ngồi, ngón tay Tô Bạch gõ lên bàn mấy lần, sau đó day trán, nhíu mày hỏi.

- Vừa rồi, nếu như tôi không nghe lầm, cậu đang… Uy hiếp tôi?

Chương 531 Xảy Ra Vấn Đề

Thi thể đã lộ ra một loại tư thái lạnh buốt, lúc này đang nằm trên xe cứu thương.

Bên ngoài xe là một số cảnh sát và nhân viên pháp y, bọn họ đang tiến hành từng bước điều tra và thu thập chứng cứ ở hiện trường. Dù sao hiện trường phát hiện ra án mạng là bãi đậu xe dưới lòng đất của một tòa nhà cao ốc, muốn phong tỏa hiện trường trong thời gian dài để đảm bảo hiện trường không bị phá hỏng cũng không phải là một chuyện đơn giản, dù sao có rất nhiều chủ xe còn đang chờ lấy xe để dùng, tuy có thể cưỡng chế thi hành, nhưng chẳng qua thật sự không cần thiết phải làm thế, trình tự của vụ án và đủ loại chứng cứ đều rất đầy đủ, người bị tình nghi cũng không chạy trốn, cho nên vấn đề không lớn.

Trên thực tế, cảnh sát không thích nhất chính là mấy vụ án quá phức tạp, Sherlock Holmes cũng đâu có nhiều như vậy, loại vụ án dễ xử lý như thế này, một mặt có thể làm tăng tỷ lệ phá án thành công, một phương diện khác có thể xem như là một loại công trạng, đến lúc đó mời đài truyền hình đến chụp ảnh đưa tin, tiêu đề chính là “Một nơi nào đó trong thành phố của chúng ta bỗng nhiên xảy ra một vụ án giết người, cảnh sát phá án thần tốc”.

Một người trợ lý pháp y trẻ tuổi bỗng nhiên phát hiện ra trên bảng báo cáo của mình có mấy hạng mục chưa ghi chép lại số liệu, lập tức thở dài, đành phải đi lên xe cứu thương, dự định tự mình mở túi đựng thi thể để kiểm tra qua.

Thế nhưng, sau khi anh ta lên xe lại phát ra một tiếng kêu:

- Thi thể… Thi thể… Không thấy thi thể đâu nữa.

Trợ lý pháp y bị dọa đến mức cả người dính chặt vào cửa sổ của xe cứu thương, không phải anh ta sợ hãi thi thể, đương nhiên, nói gì thì nói vẫn luôn sẽ có một chút sợ hãi, thế nhưng nếu đã có thể phát triển trên nghề pháp y, đối với phương diện này, tự nhiên sẽ có sức đề kháng vượt xa người thường, chẳng qua cảnh tượng trước mặt thật đúng là quá không thể tưởng tượng nổi, dù sao trước đó xe cứu thương vẫn luôn đỗ ở chỗ này, xung quanh đều là cảnh sát, làm sao thi thể lại không thấy đâu nữa?

Ngay lập tức, đám cảnh sát ở xung quanh vội vàng chạy đến, khi phát hiện thi thể vốn dĩ nằm trên cáng cứu thương không thấy đâu nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy rất ngạc nhiên, vừa tiến hành báo cáo với cấp trên, vừa tiến hành tìm kiếm ở khu vực xung quanh.

Bọn họ không tin thi thể sẽ tự mình dùng chân chạy mất, như vậy giải thích duy nhất chính là, ngay tại vừa rồi, có người thế mà to gan lớn mật, dám ở ngay dưới mí mắt của bọn họ trộm thi thể đi.

Dưới tình huống một đám cảnh sát đang ở xung quanh đây, thi thể còn có thể bị trộm đi, đối với cảnh sát mà nói, điều này đơn giản là một sự sỉ nhục, có lẽ trong lòng mọi người đang suy đoán, có phải đám người bọn họ đã phạm vào sơ suất khoảng tối dưới chân đèn?

[Thời xưa không có điện nên thường dùng đèn dầu để chiếu sáng thì thấy có hiện tượng: Ngọn đèn soi tỏ mọi thứ chung quanh, duy chỉ có ngay phía dưới chân đèn vẫn tối om om vì sấp bóng nên ánh sáng không thể rọi tới được. Câu nói "khoảng tối dưới chân đèn" để ám chỉ những chuyện trớ trêu, oái oăm ở đời theo kiểu "nơi tưởng nhiều ánh sáng nhất hóa ra lại tối nhất".]

“Á…”

Bịch một tiếng, một nữ cảnh sát làm rơi chiếc máy quay video trong tay mình xuống đất, sắc mặt bị dọa đến mức trắng bệch, cả người cuộn tròn trên mặt đất, vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm vào chiếc máy quay video bị mình làm rơi xuống dưới mặt đất.

- Tiểu Đào, cô sao thế?

- Tiểu Đào, có phải cô đã quay được gì không?

Hiện nay, ở hiện trường điều tra không chỉ riêng gì chụp ảnh, có đôi khi còn sẽ dùng máy quay video để ghi chép lại, làm như vậy là để cố gắng không bỏ qua bất kỳ một manh mối nào.

Lúc này, màn hình của máy quay video đang sáng lên, phát lại cảnh tượng vừa xảy ra.

Có lẽ lúc Tiểu Đào đi vệ sinh đã không tắt máy quay video đi, cô ta đặt nó ở ngay cốp xe bên cạnh, đúng lúc ống kính nhằm thẳng về phía chiếc xe cứu thương, nơi thi thể được để tạm thời ở đó.

Một cô gái đi tất đen từ trong cửa xe cứu thương đi xuyên ra ngoài, cô ta đi rất chậm, rất chậm, xung quanh thỉnh thoảng có cảnh sát đi qua đi lại, nhưng lại không ai phát hiện ra cô ta, cô ta cứ như thế đi đến trước mặt máy quay video, còn nhìn vào ống kính một lúc, sau đó xoay người đi ra, phương hướng rời đi, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chính là đi về phía thang máy.

Vào lúc này, tất cả cảnh sát ở đây đều trầm mặc, loại cảnh tượng quỷ dị này, vẫn là lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình, bọn họ gặp phải, thi thể tự mình đi xuống, ở ngay trước mắt của mọi người, cứ như thế đường hoàng rời đi?

Giữa Tô Bạch và Sở Triệu rơi vào một loại trầm mặc.

Thứ đánh vỡ sự trầm mặc này là một tiếng chuông điện thoại.

Sở Triệu lấy điện thoại di động của mình ra nhìn thoáng qua, sau đó nghe máy, ngay lập tức, trên mặt anh ta lộ ra sự khiếp sợ.

- Được rồi, tôi đã biết.

Sở Triệu cất điện thoại di động đi, mím môi nhìn Tô Bạch, nhún vai nói:

- Được rồi, không sao nữa.

- Ồ, lại không có chuyện gì nữa ư?

Trên mặt Tô Bạch lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

- Không thấy thi thể đâu, hơn nữa còn bị máy quay video của chúng tôi ghi lại được, thi thể tự mình đứng lên rời đi, đồng thời, từ việc nhận dạng DNA của người chết, chúng tôi cũng đã tìm được một hồ sơ, trên đó ghi chép lại người chết đã bỏ mình trong một vụ tai nạn ngoài ý muốn vào một năm trước đây, hơn nữa ảnh chụp cũng cho thấy, người kia và người chết là cùng một người.

- Hiện tại vụ án này đã không thuộc sự quản lý của đội cảnh sát hình sự chúng tôi nữa, nó sẽ do bộ phận chuyên phụ trách các sự kiện linh dị của quốc gia tiếp nhận, cảnh sát chúng tôi sẽ dừng tất cả những cuộc điều tra có liên quan đến vụ án này, điều đó có nghĩa, từ trước đến giờ chưa từng có chuyện này xảy ra, cậu cũng không cần đi đến cục cảnh sát nữa, trên internet sẽ không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến chuyện này được phép xuất hiện.

- Rất tốt.

Tô Bạch cầm lấy cốc nước, lại uống một ngụm nước cam.

- Tôi đi trước, lần sau chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Sở Triệu nói một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Quan hệ giữa hai người, bởi vì lần này không khỏi trở nên đối chọi gay gắt, làm cho có chút bế tắc.

Sở Triệu đi rồi, Tô Bạch còn ngồi trên ghế, thi thể tự mình rời đi, thật đúng là thú vị, sự kiện linh dị ư?

Hiện tại, Tô Bạch có một chút không nghĩ ra được, nếu như người phụ nữ kia thật sự có vấn đề, vì sao lúc trước, khi hắn ở trước cửa thang máy chạm mặt cô ta, lại không hề phát hiện ra được thứ gì?

Hơn nữa, lúc này, Tô Bạch nhớ đến bé trai mặc váy đỏ kia, bé trai mặc váy đỏ có ý tốt đến đưa chìa khóa có số phòng của quái nhân khoa học cho hắn, còn chưa vào trong nhà đã bị một móng vuốt của Cát Tường đập chết rồi, người phụ nữ kia, vì sao có thể để lại một đôi giày cao gót trước cửa nhà hắn, Cát Tường còn không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ vào thời điểm đó, cảm ứng của hắn và Cát Tường đều xảy ra vấn đề?

Chương 532 Chặt Móng Vuốt

Ngón tay Tô Bạch gõ lên mặt bàn, phần lớn trong đầu Tô Bạch đang nghĩ đến liệu chuyện này sẽ tạo thành các loại ảnh hưởng gì đối với cuộc sống yên ổn của mình, đương nhiên, càng nhiều là sẽ có ảnh hưởng gì đến cuộc sống ổn định của tiểu gia hỏa, về phần quan hệ giữa hắn và Sở Triệu, không biết vì sao, Tô Bạch lười đi nghĩ về điều đấy.

Điện thoại di động vang lên, là Gia Thố gửi tin nhắn đến, lại là mấy bức ảnh, tất cả đều là tranh phong cảnh, xem ra tâm trạng hiện tại của Gia Thố khá tốt.

Lúc này, Cát Tường đã giúp tiểu gia hỏa tắm xong đi ra, tiểu gia hỏa trắng trắng mềm mềm ngồi ở trên thảm, Cát Tường lại chuẩn bị lấy quần áo của tiểu gia hỏa đến, Tô Bạch đứng dậy, chuẩn bị giúp cậu nhóc mặc quần áo.

Trong lúc mặc quần áo cho cậu nhóc, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra, quần áo của tiểu gia hỏa hơi nhỏ, trẻ con chính là như thế, lớn rất nhanh, cho nên quần áo mặc trên người cần thường xuyên mua mới, Tô Bạch ý thức được sơ sót của chính mình, có lẽ bởi vì mình là đàn ông, cho nên đối với phương diện cần đến sự tỉ mỉ như thế này, hắn không quá để ý.

- Con mặc tạm đi, cha ra ngoài mua cho con mấy bộ quần áo trẻ em xong sẽ quay về.

Tô Bạch xoa đầu cậu nhóc, cầm lấy chiếc máy tính bảng bên người, đưa đến trước mặt tiểu gia hỏa, sau đó cầm theo chìa khóa xe, dự định ra ngoài một lúc.

Mặc dù trước đó Sở Triệu đã nói, vị trí treo cổ của người phụ nữ kia ở ngay bên cạnh xe hắn, nhưng nếu như Sở Triệu

đã nói cảnh sát sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa, mà chính là chuyển sang cho một bộ phận khác, đoán chừng lệnh phong tỏa bên dưới đã được bỏ đi.

Ra cửa, đi đến thang máy, thang máy đang từ trên đi xuống, dừng lại, cửa mở ra.

Tô Bạch nhìn thấy một người quen ở bên trong.

- Tô tiên sinh, trà tôi đưa cho cậu, cậu uống có quen không?

Giải Bẩm cầm một xấp văn kiện trong tay, mỉm cười hỏi.

- Tạm chấp nhận được.

Tô Bạch đi vào bên trong thang máy.

- Hình như buổi tối tòa cao ốc này đã xảy ra chuyện gì đó.

Giải Bẩm có chút không hiểu, hỏi:

- Lúc tôi đi vào bãi đỗ xe lại bị cảnh sát giới nghiêm, còn không thể đỗ xe ở trong đó.

- Hiện tại hẳn là không có chuyện gì.

Tô Bạch nói.

- Ừ, không có việc gì là tốt, bình an luôn là tốt nhất.

Giải Bẩm nhìn thoáng qua Tô Bạch:

- Gần đây công việc của Tô tiên sinh vẫn ổn chứ?

- Nhất định không thể kiếm được nhiều tiền như anh, đúng rồi, công ty trò chơi của mấy người sao rồi?

- Vẫn tạm ổn, sau khi phát hành trên mạng thì thu được mức độ nổi tiếng vượt xa sự mong đợi, được rồi, cậu muốn đi xuống tầng hầm lấy xe à, tôi thì xuống tầng một, ra ngoài bắt xe.

- Tô tiên sinh, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Tô Bạch nhìn Giải Bẩm đi ra khỏi thang máy, sau đó lại nhấn nút đóng cửa, thang máy tiếp tục đi xuống dưới.

Sau khi ra khỏi thang máy, Giải Bẩm không trực tiếp đi ra khỏi tòa nhà cao ốc mà chính là lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

- Không phải tôi đã nói rồi sao, chuyện của công ty, tạm thời cậu đừng hỏi tôi, cậu tự xem đó mà làm.

Hiện tại cả ý chí và tinh thần của Lương Sâm đều sa sút.

Đây là điều mà ngày cả Giải Bẩm cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, từ sau khi lần trước Phát Thanh Khủng Bố cố ý để lộ ra khí tức của mình, sau đó Lương Sâm cảm nhận được khí tức của Phát Thanh Khủng Bố, anh ta giống như một người bình thường bị hoảng sợ khi phát bệnh, vẫn luôn uể oải đến tận bây giờ.

- Chuyện của công ty, tôi sẽ xử lý ổn thỏa, cậu không cần lo lắng, chẳng qua ông chủ à, hôm nay tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị, điều này xảy ra ngay gần công ty.

- Chuyện gì?

- Trước đó, cái tổ chức mà tôi đã nhắc đến với cậu, một tổ chức tương tự như bán hàng đa cấp đấy, cậu còn nhớ rõ không?

- Nhớ rõ, sao thế, chẳng lẽ bọn họ đến lôi kéo cậu đi theo, ha ha.

Ở đầu dây bên kia, Lương Sâm không kìm lòng được, bật cười một tiếng:

- Cậu mà đến cái tổ chức kia, đoán chừng có thể làm thái thượng trưởng lão đấy.

- Hình như cậu đã quên đi mất anh bạn hàng xóm của chúng ta.

Giải Bẩm nhắc nhở.

- Lôi kéo cậu ta sao?

Đầu dây bên kia, Lương Sâm thoáng trầm mặc:

- Bọn chúng đã bắt đầu đem mục tiêu tập trung đến thính giả có cấp bậc như của cậu ta rồi à, thính giả ở cấp bậc này cũng không dễ lừa gạt như thế.

- Con người luôn có khuyết điểm, nhất là những thính giả có thực lực nhìn như khá tốt nhưng vẫn nguyện ý tiếp tục mang mặt nạ làm một người bình thường trong thế giới hiện thực, thật ra, đây chính là khuyết điểm của bọn họ.

- Tôi và cậu, không phải cũng là dáng vẻ này ư?

- Đúng là như thế.

Giải Bẩm trêu chọc nói:

- Có lẽ có một ngày nào đó, bọn chúng thật sự đến lôi kéo chúng ta.

- Giải Bẩm, cậu thử nhìn xem hiện tại tôi là bộ dạng gì, cậu còn cảm thấy giáo lý mà tổ chức kia thờ phụng là thật ư?

Một người mạnh như Lương Sâm, ở trước mặt Phát Thanh Khủng Bố đều phải run lẩy bẩy.

- Luôn phải có mộng tưởng, có khẩu hiệu này ở phía trước, cộng thêm vế sau, nghe thế nào cũng không tính là quá khoa trương. (Câu đủ là: Luôn phải có mộng tưởng, ngộ nhỡ thực hiện được thì sao?)

- Nếu như bọn chúng đem móng vuốt vươn đến xung quanh công ty của chúng ta thì chặt đi, xung quanh công ty của chúng ta vẫn nên bớt chuyện thì tương đối tốt hơn.

- Chẳng qua tổ chức kia quả thật thú vị, nói thật lòng, tôi rất hy vọng bọn họ thật sự có một ngày lớn mạnh, nếu quả thật có thể cùng Phát Thanh Khủng Bố… Khụ khụ khụ…

Lương Sâm bỗng nhiên ho khan, cũng không biết là thật sự ho khan, hay là không dám nói ra câu kia.

- Tôi đã thuận tay chặt móng vuốt kia đi, lần này hẳn là một lần thăm dò của bọn chúng, có lẽ, đối với việc lôi kéo những thính giả có cấp bậc cao hơn, bọn chúng chưa có nhiều kinh nghiệm cho lắm.

Giải Bẩm trả lời.

Thời gian này, nhiệt độ ở Thượng Hải đã giảm từ lâu, Tô Bạch lái xe đến một cửa hàng thời trang trẻ em ở ven đường, lúc xuống xe, Tô Bạch rõ ràng cảm giác được dường như có hạt băng lơ lửng trong không khí.

Thời tiết ở nơi đây chính là như thế, vào mùa đông, tuyết rơi dày cũng xem như là một việc tương đối hiếm thấy, ngẫu nhiên thực sự có tuyết rơi, thường thường là hỗn hợp mưa và tuyết, trên đường rất khó có thể chất đống ra những tầng tuyết.

Mở cửa ra, Tô Bạch đi vào bên trong, diện tích của cửa hàng thời trang trẻ em khá lớn, có không ít nhân viên bán hàng, trong đó có một người nhìn thấy Tô Bạch đi vào lập tức chủ động ra đón tiếp, Tô Bạch xua tay, ra hiệu tự mình có thể chọn được.

Một người vừa đi vừa nhìn, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra dáng vẻ khi tiểu gia hỏa mặc những quần áo này sẽ trông như thế nào, đây xem như là một chuyện khá thú vị.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy ở kệ hàng đối diện có một người phụ nữ chậm rãi đi đến, đối phương cũng nhìn thấy Tô Bạch, cô dừng bước, mỉm cười chào hỏi với Tô Bạch.

- Thật trùng hợp.

Tô Bạch gật đầu:

- Quả thực rất trùng hợp.

Chương 533 Diễn Đàn

"Anh đang chọn quần áo cho con mình à?"

Dĩnh Oánh Nhi hỏi.

- Đúng thế, cô thì sao?

Hai người vẫn luôn cách một kệ hàng để nói chuyện với nhau, ai cũng không có suy nghĩ đi sang bên của đối phương, có lẽ quan hệ giữa hai người thật ra cũng chỉ có như thế mà thôi, lúc trước bởi vì trải qua sự việc tính nghẹt thở mà hai người gặp nhau, lại bởi vì sự việc của thính giả người da đen mà gặp nhau thêm một lần nữa, chẳng qua từ đó về sau, hai người quả thật không tiếp tục liên hệ nữa, Tô Bạch đã sắp quên mất có chuyện như vậy rồi.

- Tôi đi chọn mấy bộ quần áo trẻ con cho người thân.

Dĩnh Oánh Nhi lấy điện thoại di động ra, nhìn đồng hồ.

- Xin lỗi, thời gian không còn kịp rồi, lần sau nếu có cơ hội, chúng ta cùng đi uống cafe nhé.

- Ừ.

Hiển nhiên đối phương cảm giác được, nếu tiếp tục ở lại nơi này sẽ chỉ làm hai người cảm thấy xấu hổ, cho nên không bằng rời đi trước.

Dĩnh Oánh Nhi đi đến bên quầy thu ngân để tính tiền, Tô Bạch vẫn còn tiếp tục chọn quần áo, làm một người cha, việc mua quần áo cho con mình đơn giản và thoải mái hơn nhiều, nếu có thể mua nhiều một chút thì mua nhiều một chút, như thế đứa nhỏ cũng có đủ quần áo để thay đổi, mặc dù bây giờ hắn quả thật không có nhiều tiền như trước kia, thế nhưng Tô

Bạch cũng không thật sự học được cách ủy khuất chính mình, quá tính toán chi li trong cuộc sống của mình.

Chọn năm, sáu bộ quần áo, lúc hắn cầm đến quầy thu ngân, Tô Bạch phát hiện Dĩnh Oánh Nhi thế mà không có đi xa, còn đứng ở bên ngoài cửa hàng, bên ngoài đang lất phất mưa phùn. Một người luôn rất chú trọng đến vẻ bề ngoài của chính mình như Dĩnh Oánh Nhi, thế mà vào lúc này lại không chút nào quan tâm, đứng dưới trời mưa, lo lắng gọi điện thoại, cách nói chuyện điện thoại cũng rất sốt ruột, gấp gáp, hẳn là gặp phải việc gì cấp bách.

Sau khi quẹt thẻ, trả xong hóa đơn, Tô Bạch xách theo túi đựng quần áo đi ra khỏi cửa hàng, cũng không cố ý đi đến xem Dĩnh Oánh Nhi, hắn đi thẳng lên xe của mình, chuẩn bị rời đi, tục ngữ nói, đàn ông kéo quần lên là không biết người, hơn nữa, trên thực tế giữa Tô Bạch và Dĩnh Oánh Nhi cũng không thực sự chân chính phát sinh quan hệ nam nữ, Tô Bạch dĩ nhiên lười đi xen vào việc của người khác.

Xe rời đi, đại khái sau khoảng nửa tiếng, Tô Bạch dừng xe ở bãi đậu xe của tòa cao ốc, lúc đi đến chỗ chờ thang máy, hắn phát hiện ra ở bãi đỗ xe có mấy người với dáng vẻ có chút không được bình thường, một người mù, một người đàn ông tuy mặc một chiếc áo khoác dày, nhưng lại để lộ ra một góc áo đạo bào màu vàng óng ở bên trong, ngoài ra còn có một người phụ nữ mặc âu phục đeo kính râm cầm máy tính bảng.

Ba người này, rõ ràng không phải là đỗ xe, cũng không phải là nhân viên môi giới bất động sản gì đó, dựa theo cách nói của Sở Triệu, vụ án giết người kia đã được bàn giao cho bộ phận chuyên phụ trách các sự kiện linh dị của quốc gia đi xử lý, xem ra, tám phần mười, ba gia hỏa này chính là người của bộ phận phòng ban kia, chẳng qua mặc dù trên người ba gia hỏa này có sự dao động về năng lượng, thế nhưng rất thấp,

thấp đến mức khiến cho người ta giận sôi, như thế có thể nhìn ra, ít nhất ở trong nước, chính phủ không thể khống chế thính giả đi giúp mình làm việc, có lẽ Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh, chính nó nuôi cừu, dựa vào đâu lại để cho bộ máy chính trị trong thế giới hiện thực đi qua cắt lông cừu?

Chỉ là, hình như ở nước Anh có một tổ chức thính giả bán chính thức, cái tổ chức kia lại được Phát Thanh Khủng Bố ngầm cho phép tồn tại, rốt cuộc đây là vì sao? Là do khác biệt giữa văn hóa phương đông và phương tây mang đến?

Nếu ba người này có thể điều tra ra được cái gì, đó mới thật sự là có quỷ, Tô Bạch không ở lại, trực tiếp đi vào bên trong thang máy.

Thang máy đi đến tầng nhà hắn, Tô Bạch đi ra, hắn lập tức phát hiện ra có một người đang đứng trước cửa văn phòng thám tử tư của hắn, một người đàn ông có râu ria xồm xoàm, dáng dấp của người đàn ông này nhìn qua có chút giống với xã hội đen, cho dù là mùa đông vẫn để cánh tay trần, bên trên cánh tay còn có hình xăm, nhìn qua rất có loại cảm giác hung thần ác sát.

Hiển nhiên người đàn ông này đã đứng chờ ở cửa khá lâu rồi, thấy Tô Bạch trở về, anh ta lập tức thay đổi tư thái trước đó, chủ động đi đến trước mặt Tô Bạch, cúi đầu khom lưng, rất cung kính nói:

- Tôi ở trên diễn đàn thấy được văn phòng thám tử tư do cậu mở ra, vì thế tôi có một số việc muốn làm phiền cậu một chút.

- Diễn đàn ư?

Tô Bạch hơi cau mày, một tay tiếp tục xách theo túi đựng quần áo, một tay khác trực tiếp vươn ra, đặt ở trên bờ vai

người đàn ông.

Sắc mặt của người đàn ông bỗng nhiên thay đổi, hình xăm trên người anh ta giống như sống động, ở vị trí trán của anh ta lộ ra một đầu sói màu xanh huyễn ảnh, giống như muốn nuốt sống người ta.

Thế nhưng một giây sau, trên bàn tay của Tô Bạch xuất hiện mấy vết tơ máu, tản ra hơi thở sắc bén.

Đồ đằng hình sói kia lập tức co rụt trở về, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra vẻ sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay lập tức nói xin lỗi với Tô Bạch.

- Xin lỗi, xin lỗi, đại nhân, là do tôi không khống chế được, không khống chế được.

Tô Bạch lắc đầu: - Không có việc gì, đi vào trong rồi nói.

Trước đó, thật ra Tô Bạch cố ý kích thích người đàn ông này, cũng xem như là một loại thăm dò, thăm dò giữa những thính giả với nhau, có đôi khi sẽ rất bí mật, bởi vì mỗi một người thính giả đều sẽ vô thức che giấu chính mình, bởi vì mọi người đều quen với việc đến thời điểm mấu chốt, có nhiều thêm một lá bài tẩy cũng là nhiều hơn một phần cơ hội để sống sót.

Chẳng qua loại thăm dò bí mật kia chỉ có thể được sinh ra giữa những thính giả có thực lực tương đương nhau, còn người đàn ông đang đứng trước mặt Tô Bạch này, rõ ràng anh ta không có đủ tư cách và thực lực để nói chuyện ngang hàng với Tô Bạch, vì thế Tô Bạch lập tức dứt khoát tự mình xuất thủ bức ép loại hình cường hóa của đối phương đi ra để nhìn một chút, đây xem như là một hành động rất không có lễ phép, cũng xem như là một loại mạo phạm, chẳng qua cho dù đối phương có biết như thế cũng nhất định phải nhận sai với Tô Bạch.

Đây chính là… Hiện thực.

Tô Bạch mở cửa, ngồi xuống chiếc ghế phía sau bàn làm việc.

Người đàn ông cũng đi theo vào, lộ ra rất thận trọng.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến trước đó không lâu, Sở Triệu mới vừa đứng ở vị trí này, nhưng anh ta không có dáng vẻ nơm nớp lo sợ như người đàn ông này, thậm chí thực lực của người đàn ông này còn mạnh hơn Sở Triệu không ít.

Là do Sở Triệu vẫn còn xem hắn là bạn, vì thế xem nhẹ chênh lệch địa vị giữa song phương ở trong cấp độ thính giả ư?

- Tô tiên sinh, chào cậu, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Lưu Phúc Toàn, là người gốc Thượng Hải, trước kia làm nghề lái xe taxi, sau đó, ừm, khoảng nửa năm gần đây, tôi không làm việc, cũng không có tâm tư làm việc.

Ngón tay của Tô Bạch gõ nhẹ lên bàn, so với tên của Lưu Phúc Toàn, điều càng khiến Tô Bạch cảm thấy hứng thú hơn chính là, rốt cuộc vì sao Lưu Phúc Toàn lại biết chuyện của hắn, làm sao anh ta lại tìm đến được văn phòng thám tử tư này.

- Là diễn đàn thính giả kia sao?

Chương 534 Vụ Án Bị Bỏ Lửng Chưa Giải Quyết

Tô Bạch mở chiếc máy tính trên bàn làm việc của mình lên, đăng nhập vào địa chỉ forum kia, ấn vào khu vực Giang Tô Chiết Giang và Thượng Hải.

- Đúng thế, ở đó có một bài đăng.

Lưu Phúc Toàn nói.

Ánh mắt Tô Bạch dừng trên các bài đăng một lúc, sau đó tìm được một bài viết với tiêu đề: "Thính giả khai trương văn phòng thám tử tư", click vào đó, bên trong chính là vị trí cụ thể của văn phòng thám tử tư, thậm chí còn ghi chú cả số điện thoại.

Bỗng nhiên, Tô Bạch cảm thấy có chút buồn cười, không thể không nói, trước kia, bản thân hắn quả thực đã suy nghĩ quá đơn giản, những việc làm như tán hết gia sản quả thật có chút xúc động không để ý đến hậu quả, đương nhiên, tổn thất trên phương diện tiền tài, Tô Bạch không quá để ý, thậm chí có thể nói là chẳng quan tâm, nhưng việc mở văn phòng thám tử tư, hình như cũng chẳng thể mang đến cho chính mình bao nhiêu cuộc sống thuộc về của một người bình thường.

Dường như ngay từ lúc bắt đầu, việc hắn mở văn phòng thám tử tư này và những thứ đồ trong vòng tròn thính giả luôn có một loại quan hệ không cắt đứt được, thậm chí càng gỡ càng rối, mà hiện này, bài đăng này chẳng khác gì diễn đàn thính giả kia đem thân phận của hắn tiết lộ ra ngoài ánh sáng.

Loại cảm giác bị phơi bày này, Tô Bạch rất không thích, hắn không hy vọng trong nhịp sống của mình, không ngừng bị làm phiền bởi những thính giả không quen biết, người quản lý của diễn đàn kia có được tin tức của hắn, điểm này, Tô Bạch cũng không cảm thấy kỳ lạ, điều khiến Tô Bạch cảm thấy kỳ quái chính là, vì sao đối phương lại dùng một loại phương thức như thế đưa văn phòng thám tử tư của hắn phơi bày ra ngoài ánh sáng, hơn nữa lại thật sự thu hút được một thính giả đến đây.

- Nói đi, có chuyện gì.

Tô Bạch đốt một điếu thuốc, dự định tạm thời để chuyện của diễn đàn sang một bên, hiện tại có khá nhiều chuyện khiến hắn cảm thấy phiền phức, đầu tiên là cái tổ chức đã kết nạp Sở Triệu, còn có thân phận chân chính của Cát Tường, so sánh với những vấn đề này, việc của diễn đàn quả thật không xếp lên trước được.

Lưu Phúc Toàn có chút câu nệ cười nói:

- Lúc đầu khi tôi nhìn thấy bài đăng đó, ừm, vốn dĩ tôi muốn tìm một thính giả có thực lực không chênh lệch nhiều, hoặc là chỉ mạnh hơn tôi một chút, cùng nhau đi thăm dò về sự kiện kia, nhưng không nghĩ đến, đại nhân lại có thực lực mạnh như thế.

Lưu Phúc Toàn lộ vẻ xấu hổ, nói.

- Trước tiên nói chuyện của anh đi, tôi có thịt ăn, ít nhất anh cũng có một bát canh để uống.

- Nhìn cậu nói gì kia, làm sao tôi dám bàn điều kiện với đại nhân, cho dù đại nhân không cho gì cả, tôi cũng đem tin tức này nói cho cậu biết, có thể nhận được một chút thiện cảm của cậu, đối với tôi mà nói cũng là vụ mua bán kiếm bộn, không lỗ.

Lưu Phúc Toàn lấy một bức ảnh từ trong túi quần ra, đây là một bức ảnh đen trắng, trong bức ảnh có một đôi tình nhân, nhìn niên đại, thậm chí có thể ngược dòng đến thời kỳ dân quốc, một Thượng Hải cũ.

Lưu Phúc Toàn đưa bức ảnh chụp đen trắng và tấm ảnh trong album di động của anh ta đến trước mặt của Tô Bạch, Tô Bạch cầm bức ảnh đen trắng lên nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn ảnh chụp trên di động của Lưu Phúc Toàn:

- Sao thế?

- Bức ảnh cũ này là ảnh chụp của ông bà nội tôi lúc còn trẻ ở dưới cửa hàng bách hóa, còn bức ảnh này là do hôm trước tôi chụp được ở trong công viên. Cậu nhìn vào bức hình cũ, có phải người trẻ tuổi qua đường phía sau lưng ông bà nội tôi bị chụp lẫn vào bối cảnh, cùng với người trẻ tuổi bên trong bức ảnh mà tôi vừa chụp mấy hôm trước là giống nhau như đúc không?

Tô Bạch nhìn kỹ lại một lần nữa, bức ảnh cũ này được bảo quản rất tốt, cho nên không bị mờ hay nhòe đi, có thể nhìn thấy rõ được gương mặt của người trẻ tuổi đi ngang qua lúc ông bà nội Lưu Phúc Toàn chụp ảnh, ảnh chụp trên điện thoại di động càng rõ ràng hơn, quả thực có thể nhìn ra được là hai người có dáng dấp rất giống nhau.

- Rất có thể chỉ là trùng hợp, dù sao trên thế giới này, không ít người có dáng dấp giống nhau, thậm chí cũng có khả năng, người mà anh chụp được hôm trước chính là con cháu đời sau của người trên bức ảnh cũ, điều này cũng khó nói.

Tô Bạch lắc đầu lên tiếng.

Lưu Phúc Toàn bỗng nhiên nhỏ giọng, đến gần Tô Bạch, mang theo vẻ thần bí, nhẹ giọng hỏi.

- Đại nhân, có một vụ án chưa được giải quyết, không biết cậu đã nghe nhắc đến chưa, nó tên là: "Căn nhà số 37 của nhà họ Lâm".

- Căn nhà số 37 của nhà họ Lâm? Nói cho tôi nghe qua một chút.

Tô Bạch gật đầu.

Căn nhà số 37 của nhà họ Lâm, nhìn bề ngoài, vụ án này giống như một thảm án diệt môn, thế nhưng bởi vì trong đó đan xen một số chuyện, dẫn đến việc này khó biết rõ đầu đuôi.

Nghiên cứu nguyên nhân vẫn là bởi vì tuổi tác của hung thủ, khi đó là thời kỳ đầu của xây dựng đất nước, tuy nói các phương diện kỹ thuật và thủ đoạn điều tra nhất định không tân tiến như bây giờ, nhưng bầu không khí ở thời kỳ đầu của xây dựng đất nước và lực khống chế của chính phủ đối với quốc gia là rất đáng sợ, thật sự muốn điều tra sự việc gì hoàn toàn có thể dựa vào nguồn nhân lực vật lực khổng lồ đào bới ra, hơn nữa, trên người hung thủ kia còn bị gắn lên cái mác phần tử phản cách mạng.

Lúc tổ chuyên án điều tra về hung thủ, lại phát hiện ra tuổi tác của hung thủ có phần không thích hợp, căn cứ vào một số việc hung thủ đã trải qua, bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra rằng, thật ra tuổi tác của hung thủ phải hơn 70 mới đúng, rõ ràng ở những năm đầu của thời kỳ dân quốc, người này đã đứng tuổi, khoảng chừng 30 tuổi, nhưng vào niên đại 50 – 60 sau khi xây dựng đất nước, vẻ ngoài của người này vẫn chỉ nhìn như 30 tuổi. Đến sau cùng, hung thủ sa lưới, thế nhưng những chuyện liên tiếp xảy ra sau đó, lại bao trùm một tầng sương mù lên chuyện này. Chỉ có một vài chi tiết được truyền đi trong xã hội, bọn họ truyền nhau rằng, hung thủ bị cưỡng chế yêu cầu chụp X- quang, kết quả phát hiện ra đại não của người này trống rỗng.

Những tình tiết này còn được sử dụng đến tận bây giờ, giống như nhân vật cụ giáo trong một bộ phim Hàn khá nổi tiếng vào hai năm trước là "Vì sao đưa anh tới", hoặc là tương tự như nhân vật Muộn Du Bình trong "Đạo Mộ Bút Ký" của tác giả Nam Phái Tam Thúc, hay là nhân vật chính trong phim Âu Mỹ "Anh chàng bất tử" (Forever season 1) đều có điểm chung.

Một người ở trong xã hội hiện thực không ngừng sinh hoạt, tuổi thọ của anh ta, theo như người bình thường mà nói thì gần như là kéo dài không dứt, đồng thời dáng vẻ của anh ta cũng không phát sinh biến hóa gì, một người với dáng vẻ như thế, nếu như xa lánh cuộc đời, không ra ngoài, như vậy còn dễ xử lý, nhưng nếu như không muốn tách ra khỏi xã hội này, như vậy đoán chừng cứ cách 10 năm, anh ta lại phải đổi chỗ một lần, đồng thời lại một lần nữa phải đổi một thân phận mới, nếu không, khi đồng nghiệp và hàng xóm bên người phát hiện ra anh ta vẫn luôn không thay đổi, luôn không già đi, nhất định sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đối với cuộc sống của anh ta, thậm chí sau đến sau cùng, lúc bị phát hiện ra sẽ biến thành con chuột bạch cho các tổ chức nghiên cứu khoa học.

- Chỉ là, có phải anh đã quá nhạy cảm không?

Tô Bạch nhìn Lưu Phúc Toàn:

- Việc này rất có thể chỉ là trùng hợp, hơn nữa căn nhà số 37 của nhà họ Lâm, rốt cuộc là thật hay giả, dù sao cũng là sự việc phát sinh ở niên đại kia, không thể nào nghiên cứu được nữa.

Thông tin thêm về vụ căn nhà số 37 của nhà họ Lâm trên thực tế, còn mạch truyện đương nhiên sẽ được thay đổi. (Nguồn sưu tầm trên internet Những Vụ Án Trên Thế Giới)

Câu chuyện ma về căn nhà số 37 của nhà họ Lâm ở Thượng Hải từng rất xôn xao. Vốn tòa nhà này cũng không có

gì đặc biệt, song kể từ khi xuất hiện những câu chuyện quỷ quái và các vụ án giết người, căn nhà này bèn biến thành căn nhà ma trong đời sống thực. Câu chuyện này được một vị cảnh sát già kể lại, được truyền miệng rộng rãi, tất nhiên là đã được thêm mắm dặm muối khá nhiều chi tiết nên thật giả bao phần không ai rõ được.

Năm 1956, đường Vũ Ninh vẫn còn ruộng đồng, một vài nông trại và kho xưởng. Vị cảnh sát đó kể rằng hồi ấy dân cư thưa thớt, rất ít người hoạt động khi đêm về, lúc đó khu vực này vừa mới sáp nhập vào quận Phổ Đà, còn chính quyền quận dời đến đường Phổ Hùng chưa bao lâu, ông ấy là sinh viên vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát được điều đến bộ phận hình sự, cách cục cảnh sát không xa có một khu dân cư, tất nhiên hồi đó khu dân cư ấy chỉ là thôn xóm nhỏ mà thôi.

Đêm đó là ca trực của một cậu cảnh sát trẻ tuổi, nửa đêm, điện thoại reo. Cuộc gọi bắt đầu với tiếng thở dốc, sau đó có một giọng nói không biết là nam hay nữ nói rằng chính mình đã giết người, người đó gọi điện tới đầu thú. Giọng nói đó rất kỳ lạ, tạp âm trong điện thoại rất lớn. Lúc cậu ấy hỏi người đó đang ở đâu thì người đó nói rằng đang ở khu dân cư cách cục cảnh sát ba con phố. Cậu cảnh sát nọ cảm thấy tình huống rất nghiêm trọng bèn ngay lập tức báo cáo cục trưởng, đồng thời thông báo cho đồn công an khu vực đó. Chỉ lát sau, cục cảnh sát đã điều người tới.

Họ tới khu dân cư đó, lúc này trời tối đen như mực, chẳng có bất kỳ thanh âm nào. Có một vị cảnh sát lớn tuổi hỏi cậu cảnh sát ấy rằng đó là căn nhà nào, cậu cảnh sát ấy- cũng chính là vị cảnh sát già kể lại câu chuyện này - bảo rằng là nhà số 37.

Họ bật đèn pin lên tìm, cuối cùng cũng tìm được căn nhà số 37 đó. Đó là một căn nhà bằng gạch, đằng sau cánh cửa lớn là

một cái sân. Ông ấy hồi tưởng lại, lúc mới vào sân thì có một cơn gió thổi đến khiến những chiếc lá dưới sân bay lên và kêu xào xạc, bầu không khí rất cổ quái, ông ấy lớn tiếng hỏi có ai không, thế nhưng không ai đáp lời, bên trong cũng chẳng có ánh đèn. Lúc đẩy cửa mới phát hiện ra rằng cánh cửa gỗ đã bị khóa lại từ bên trong. Đúng lúc này thì người từ cục cảnh sát cũng tới.

Họ phân tích tình hình như thường lệ. Hóa ra chủ nhân của căn nhà này đã chạy trốn đến Đài Loan hồi trước giải phóng, chủ nhân hiện tại là một người đàn ông họ Diệp từ Hà Bắc đến Thượng Hải làm việc.

Nhà gồm 4 người, cô vợ bị thọt chân, còn hai đứa con gồm một nam một nữ. Lúc này, vị cảnh sát lớn tuổi nọ nói rằng muốn tìm thứ gì đó để mở cửa. Ông ấy đáp chi bằng phá cửa sổ. Vị cảnh sát lớn tuổi nhắc nhở mọi người phải chú ý an toàn. Thế là họ bèn phá cánh cửa bằng thủy tinh, tiếp đó ông ấy nhảy vào trong nhà và cầm theo một chiếc đèn pin, song chỉ mới nhảy vào nên vẫn chưa mở lên, sau đó ông cảm thấy dưới chân ươn ướt, trong nhà tràn ngập mùi máu tươi khiến ông sợ hãi.

Vị cảnh sát lớn tuổi cũng theo vào, nhưng lúc chạm đất lại không đứng vững nên bị ngã xuống đất, lúc đứng lên mở đèn pin thì phát hiện cả người đều là máu tươi, cậu cảnh sát trẻ càng hoảng hốt hơn. Hai người mò mẫm tìm công tắc mở điện, không sáng đèn thì thôi, đèn sáng rồi họ bỗng ngây người. Gian phòng chỉ có bàn ăn và một chiếc xe đẩy dành cho trẻ em, còn dưới đất là chất lỏng màu đỏ.

Ông cất tiếng hỏi đây là gì, vị cảnh sát lớn tuổi trông có vẻ bình tĩnh, trầm giọng đáp rằng: “Máu người”. Cậu cảnh sát trẻ hỏi tiếp bằng chất giọng run rẩy: “Sao có thể có nhiều máu như thế cơ chứ?”

Sau khi mở cửa, đồng chí bên cục cảnh sát gọi điện về báo cáo cho đội điều tra hình sự, hiện trường còn lại vị cảnh sát già, ông ấy và hai cảnh sát điều tra hiện trường. Theo lời pháp y thì ít nhất có sáu người thiệt mạng. Song căn nhà này chỉ có bốn người, hàng xóm kể lại rằng mấy tháng trước người vợ đã dắt con về nhà mẹ đẻ, còn người chồng cũng đã mấy ngày rồi không thấy đâu. Vậy ai là người báo án lúc nửa đêm?

Vụ án xảy ra tầm một tháng thì một ngày nọ thì có người gọi điện tới thông báo rằng lúc mấy đứa trẻ tan học có trông thấy cửa nhà số 37 bị mở. Ai cũng biết rằng sau khi xảy ra án mạng thì hiện trường sẽ bị dán giấy niêm phong. Còn về việc nam chủ nhân của căn nhà thì sau khi điều tra cũng đã xác định là mất tích.

Tổ điều tra cũng đến hỏi thăm quê nhà của người vợ, thế nhưng ai cũng bảo rằng không thấy về. Hàng xóm xung quanh biết nơi đây xảy ra chuyện lạ nên chắc chắn cũng sẽ không vào. Thời đó kỹ thuật vẫn chưa phát triển như hiện tại nên cũng không cách nào kiểm chứng cuộc gọi từ đâu đến.

Thời gian dần trôi nhưng vụ án này vẫn không có bất kỳ tiến triển nào, rồi những cảnh sát có liên quan cũng dần được phân đến những đội khác, chỉ còn lại cậu cảnh sát trẻ vẫn còn ở lại, còn vị cảnh sát già kia thì kể từ sau chuyện đó, tinh thần vẫn không ổn định nên đã xin nghỉ hưu trước thời hạn.

Mùa đông năm 1958, nhân dân tố cáo một phần tử phản cách mạng. Người đó họ Hứa, bình thời là một thợ giày. Sau khi trải qua thẩm tra thì biết được người này là một thành viên thuộc một tổ chức đạo gia. Xét về mặt chính trị thì tổ chức đó là tổ chức phản động và rất phát triển ở vùng Chiết Giang.

Trong danh sách thành viên mà người này kê khai, có xuất hiện nam chủ nhân của căn nhà số 37. Thế là câu chuyện về căn nhà số 37 lại lần nữa được đào lại.

Người đàn ông họ Hứa đó còn cung cấp một manh mối quan trọng, đó là sau khi chuyện về căn nhà số 37 xảy ra được một tháng thì anh ta đã từng gặp chủ nhân của căn nhà đó. Họ Hứa nói: "Tôi quen Diệp Tiên Quốc từ hồi bé, khi đó là năm dân quốc thứ 13."

Cảnh sát thẩm vấn hỏi rằng: "Theo như trên thẻ căn cước thì Diệp Tiên Quốc ra đời vào năm 1933, hai người sao có thể quen biết được?"

Thế nhưng họ Hứa vẫn một mực thề rằng đã gặp Diệp Tiên Quốc ngay tại quê hương của anh ta là núi Phục Ngưu ở Hà Nam. Lần gần nhất anh ta trông thấy Diệp Tiên Quốc là vào tháng 11 năm 1956 ở chùa Ngọc Phật. Họ Hứa lại nói rằng Diệp đại hộ pháp đã sớm rời khỏi tổ chức rồi, so với hồi mới quen biết cũng chẳng thấy anh ta già đi thêm chút nào, thậm chí còn trẻ hơn nữa.

Theo như lời khai của Hứa thì Diệp Tiên Quốc này là một nhân vật quan trọng thuộc cấp bậc hộ pháp, vậy thì Diệp Tiên Quốc ra đời khi nào, những điều họ Hứa nói có phải là thật, tất cả đều không có lời giải đáp. Một tháng sau, họ Hứa bỗng chết bất đắc kỳ tử ngay trại tạm giam khiến vụ án trở nên ngày một mơ hồ.

Cái chết của họ Hứa cũng rất lạ, những tù nhân cùng phòng với anh ta kể lại rằng tối đó một mình họ Hứa đối diện với vách tường, trông như đang nói chuyện với ai đó, rồi lại như đang tranh luận với ai đó, rồi lại như đang cầu xin ai đó. Họ đều cho rằng Hứa nổi điên, song hôm sau tỉnh dậy vẫn thấy Hứa ngồi trước tường, song đã tắt thở.

Trên người không có bất kỳ vết thương nào, lạ nhất là sắc mặt của anh ta hồng hào một cách kỳ quái. Sau khi pháp y giám định cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu ngộ độc nào. Nhưng họ lại phát hiện trên vách tường mà Hứa ngồi nhìn cả

đêm có một hàng chữ rất kỳ lạ, thế nhưng chẳng mấy chốc lại biến mất, bạn tù của họ Hứa kể lại rằng trông thứ đó khá giống với bùa chú, song họ lại không biết miêu tả cụ thể.

Tổ chuyên án điều tra hồ sơ của Diệp Tiên Quốc thì phát hiện rằng bố của anh ta cũng tên là Diệp Tiên Quốc, thế nhưng cái chết của cha anh ta thì không được ghi chép lại. Thế thì liệu rằng họ Hứa có phải đã từng quen biết với bố của Diệp Tiên Quốc hay không? Theo như lời khai của Hứa thì lúc hai người quen biết nhau thì Diệp Tiên Quốc tầm 40 tuổi. Đến năm 1956, Diệp Tiên Quốc hẳn đã là một ông cụ 70 tuổi, chắc chắn không thể nào 30 tuổi được. Nghi vấn mỗi lúc mỗi nhiều thêm.

Nhà của Hứa nằm trên một quả đồi. Tổ chuyên án vào nhà họ Hứa kiểm tra, đa phần đều đã đổ nát, một đồng chí nữ phát hiện thấy một ký hiệu kỳ quái khắc trên miệng giếng.

Tổ chuyên án cũng không có bất kỳ chuyên gia nào về tôn giáo nên chỉ đành chụp lại rồi đợi đến lúc về lại Thượng Hải sẽ nghiên cứu thêm. Sau khi tổ chuyên án gọi điện tới cục cảnh sát ở Thượng Hải thì quyết định đến Hà Bắc một chuyến, xem xem Diệp Tiên Quốc và Hứa gia rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào.

Tổ chuyên án đến Bá Châu thuộc Hà Bắc, theo như tư liệu đính kèm, đã xác định được chắc chắn bố của Diệp Tiên Quốc cũng tên là Diệp Tiên Quốc, không chỉ thế, ông nội của anh ta cũng tên Diệp Tiên Quốc.

Những tư liệu khác cũng không ghi chép gì nhiều về nhà họ Diệp, chỉ nghe kể lại rằng nhà họ Diệp không giàu có, biết bao đời canh miếu cho một cái miếu địa phương tên là Ngọc Hoàng.

Trong lúc không có đầu mối gì về vụ án này thì phía cảnh sát Thượng Hải gọi điện tới người của tổ chuyên án nói rằng

có người báo cáo đã nhìn thấy Diệp Tiên Quốc ở gần khu vực núi Long Hổ ở tỉnh Giang Tây, đồng thời căn nhà số 37 cũng xảy ra một số chuyện quái dị. Thế là tổ chuyên án bèn chia thành hai nhóm, một nhóm đến Giang Tây còn một nhóm về lại Thượng Hải tiếp tục điều tra.

Lúc đó khu vực quanh nhà số 37 bắt đầu khởi công xây dựng nông thôn mới, sau khi công nhân phá dỡ căn nhà số 37 thì phát hiện, cách 3 mét tính từ mặt đất có chôn một cái vại lớn, bên trong vại là người vợ và hai đứa con đã mất tích của Diệp Tiên Quốc.

Sau hai năm, vụ án này chính thức được liệt vào danh sách các vụ án có tính quan trọng, tội danh của Diệp Tiên Quốc được thành lập, cục cảnh sát cấp lệnh truy nã Diệp Tiên Quốc trên toàn quốc. Đến khi vị cảnh sát nọ quay lại hiện trường lần nữa thì căn nhà số 37 đã bị san thành bình địa, còn nơi đào ra được cái vại là khu vực phòng khách.

Hai tuần sau, dưới sự giúp đỡ của công an tỉnh Giang Tây, cảnh sát đã thành công bắt giữ Diệp Tiên Quốc lúc bấy giờ đang ngụ tại một đạo quán đổ nát ở núi Long Hổ thuộc địa phận tỉnh Giang Tây. Diệp Tiên Quốc bị áp giải về Thượng Hải, bởi tính đặc thù của vụ án nên hắn ta bị giam ở một gian tù riêng. Bộ công an điều chuyên gia đến tiến hành phỏng vấn. Lão Trần - thành viên của tổ pháp y đã nói cho cậu biết rằng, họ phát hiện điều bất thường trong quá trình giải phẫu thi thể vợ con của Diệp Tiên Quốc. Cơ thể của vợ con hắn ta không hề có dấu hiệu thối rữa, tuy trông giống như người sống nhưng lại không có dấu hiệu của sự sống, không giống như đã chết hơn hai năm. Phải đợi đến khi thẩm vấn Diệp Tiên Quốc xong mới hỏa táng thi thể.

Quá trình phỏng vấn Diệp Tiên Quốc cũng có vấn đề, trông hắn ta cứ như mắc phải một căn bệnh nào đó về tinh thần,

không nói gì cả, hỏi gì cũng mở mắt ngây dại nhìn trần nhà, đồng thời cũng không ăn gì, thậm chí cũng không uống nước. Một tháng trôi qua song tổ chuyên án và các chuyên gia cũng chẳng có bất kỳ đầu mối nào. Diệp Tiên Quốc được giám định tinh thần ba lần với ba cấp độ khác nhau. Đặc biệt, khi chụp X-quang để kiểm tra, Diệp Tiên Quốc đã khiến ai nấy phải sợ hãi bởi hắn không có tổ chức não. Người không có tổ chức não thì không được định nghĩa là người, vậy rốt cuộc Diệp Tiên Quốc là gì?

Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Diệp Tiên Quốc được đưa đến nhận diện hiện trường là vào một buổi tối tháng Tư năm 1959, vị cảnh sát gia nhớ rất rõ, hôm đó là tiết thanh minh.

Họ cùng quay trở lại căn nhà số 37 của Lâm gia, gió biển thổi rất mạnh, lúc tới nơi thì Diệp Tiên Quốc bỗng bật cười ha ha, kiểu cười đó cực kỳ quỷ dị. Đột nhiên chung quanh nổi lên một tầng sương mù dày đặc, các chiến sĩ phụ trách cảnh giới xung quanh không thấy Diệp Tiên Quốc và các cảnh sát trong căn nhà số 37 đâu nữa.

Ông ấy nói hôm đó ông ấy đang ở bên ngoài, lúc trông thấy tình cảnh này bèn có ý định muốn tiến vào xem xem thế nào, song lúc mới bước vào thì phát hiện trong sương mù có ánh sáng vàng, Diệp Tiên Quốc gào to lên rằng đây là phù chú, các ngươi không thể nào tiếp cận được những phù chú này.

Sau khi sương mù tan thì Diệp Tiên Quốc biến mất, ba cảnh sát cùng ở bên trong với hắn ta đã lâm vào trạng thái hôn mê, sau này khi ba người họ tỉnh lại đã kể rằng lúc trông thấy sương mù họ đã giơ súng lên chĩa về phía Diệp Tiên Quốc, sau đó họ thấy một cảnh tượng kinh khủng, căn nhà số 37 đã bị phá dỡ nay bỗng lành lặn trở lại, từ phòng khách bỗng truyền ra tiếng trẻ con nói cười, còn Diệp Tiên Quốc thì bước hẳn vào

trong bức tường, thoáng chốc đã không thấy đâu. Họ lập tức nhả đạn về phía bức tường đó song bức tường bỗng sinh ra một lực rất lớn khiến họ ngất đi trong nháy mắt. Tất nhiên, những lời này nói ra không có mấy ai tin.

Cuối cùng vụ án này vẫn không có được lời giải thích hợp lý, được xếp vào hàng án diệt môn và thông tin được ghi chép trong hồ sơ chính thức là: Diệp Tiên Quốc đã tự sát sau khi giết cả nhà. Tuy nhiên, có một netizen đã nói rằng: "Theo như lời kể thì nơi đó bây giờ hẳn ở quận Phổ Đà, nằm ở khu vực đường Trung Sơn Bắc với đường Vũ Ninh. Tôi lớn lên tại đây nhưng chưa từng nghe nói có chỗ này song nhà họ Lục, nhà họ Diệp thì có. Tôi cũng đã hỏi những người lớn tuổi ở đó, họ cũng bảo chưa từng nghe qua. Vì thế tôi cho rằng đây chỉ là hư cấu, Thượng Hải không tồn tại nơi này."

Thế còn bạn, bạn có tin không?

Chương 535 Người Đàn Ông Thần Bí

Lưu Phúc Toàn cẩn thận từng li từng tí, cười nói:

- Đại nhân, có điều cậu còn chưa biết, suy đoán của tôi, không đơn giản chỉ là thông qua hai bức ảnh này.

Sau khi nói xong, Lưu Phúc Toàn lại lấy ra một túi đứng tài liệu, mở ra, bên trong có không ít thứ, hiển nhiên, Lưu Phúc Toàn đã làm đầy đủ chuẩn bị.

- Đại nhân, bởi vì từ nhỏ tôi được ông bà của mình nuôi lớn, cha tôi là con trai út của ông bà, còn tôi lại là con trai út của cha mẹ mình, vì thế chênh lệch giữa tuổi tôi và ông bà của mình quả thực lớn hơn rất nhiều so với những gia đình bình thường khác, chẳng qua những điều này đều không quan trọng. Khi tôi còn nhỏ, ông bà nội vẫn luôn để tôi ở bên cạnh, bức ảnh cũ này, tôi đã xem qua rất nhiều lần. Thật ra thì nói cho cùng, trên bức ảnh đó chỉ có ba người, ông bà nội tôi và người kia, những người còn lại, hoặc là bóng lưng hoặc là rất mơ hồ, chỉ có ba người này là rõ ràng, vì thế để lại cho tôi một ấn tượng rất sâu.

- Hơn nữa, tôi nhớ được, lúc tôi học cấp 1, có một lần tôi đi theo một bạn nữ học chung trường về nhà, chính là kiểu bám đuôi đấy, khi đó trong đầu của tôi cũng không có ý nghĩ xấu xa gì, chỉ muốn đi theo cô ấy nhiều thêm một đoạn đường, có thể tỉ mỉ ngắm nhìn, kết quả tôi nhìn thấy cô ấy đi vào nhà, là một khu nhà tập thể cũ, cha của cô ấy đứng dưới lầu đón cô ấy.

- Lúc đó, khi tôi nhìn thấy bộ dáng của cha cô bé kia lập tức choáng váng, rõ ràng người này chính là người qua đường trong bức ảnh được xem như là ảnh kỷ niệm kết hôn của ông ba nội tôi treo trong phòng khách, quả thực giống nhau như đúc, hơn nữa còn không già đi. Lúc đấy tôi rất hưng phấn, nhưng không nghĩ nhiều như vậy, cũng không có suy nghĩ đến vấn đề tuổi tác, dù sao ở vào thời điểm chụp ảnh, ông bà nội tôi vẫn là một cặp vợ chồng trẻ, vào lúc đó đã là những người già tuổi xế chiều, tóc bạc hoa râm, thế mà người đàn ông vào gần 60 - 70 năm trước cùng "chụp" chung một bức ảnh với bọn họ lại không có gì thay đổi.

- Lúc đó tôi còn ngớ ngẩn đến mức đi hỏi người đàn ông kia có biết ông bà nội của tôi không, tôi còn nói tên của ông bà nội mình cho người kia nghe, sau đó còn nói thêm, tôi đã nhìn thấy người đó trong bức ảnh chụp trước kia được treo trong nhà của ông bà tôi.

- Khi đấy, suy nghĩ trong đầu của tôi chính là, nếu như tôi có thể quen biết với người trong nhà của bạn học nữ kia, như vậy, có phải tôi sẽ được thường xuyên chơi chung với bạn nữ đấy không? Trẻ con ấy mà, tâm tư quả thật chỉ đơn giản như thế.

- Sau đó người kia nói mình không biết, nói tôi nhận sai người, tôi còn cùng người đó tranh luận, nói điều đó là không thể nào, người trong bức ảnh kia cũng chính là người nọ, sau đó người đàn ông lập tức nắm tay bạn học nữ của tôi về nhà.

- Sau đấy tôi rầu rĩ không vui đi về nhà, còn đem chuyện này kể với người trong nhà mình, người trong nhà nói tôi ngốc, khẳng định tôi đã nhìn lầm người, đúng thế, làm sao người bình thường có thể tin tưởng được, một người ở trong bức hình cũ gần 70 năm về trước, hiện tại thế mà chỉ là cha của một người bạn học của tôi? Phải biết rằng, người ở trong

bức ảnh kia, vốn dĩ nhìn qua có tuổi tác xấp xỉ với ông bà nội tôi.

- Ban đầu, tôi cũng cho rằng mình nhìn lầm, nhưng ngày hôm sau, lúc đi đến trường học, lại phát hiện không thấy cô bé kia đâu nữa, hỏi bạn học cùng lớp thì được biết cô bé đã chuyển trường. Chuyện này đã trở thành một cây gai trong lòng tôi, sau này, cách một hai năm, trong lúc lơ đãng, tôi luôn nhớ đến việc này, nhớ đến cô bé đã chuyển trường, nhớ đến người đàn ông trong bức ảnh kia, vì thế, đối với bức ảnh này, tôi thực sự có ấn tượng rất sâu sắc.

- Mấy ngày trước, tôi dắt chó đi dạo trong công viên, ha ha, hiện tại tôi không đi làm, cũng không có tâm trạng đi làm, nuôi mấy con chó, một con Husky, một con Alaska, một con Samoyed. Ở trong thế giới hiện thực, mỗi ngày tôi đều dắt chó đi dạo sống qua ngày, dù sao cũng không lo ăn mặc, hơn nữa cũng không nhìn thấy tương lai gì, nhưng kết quả ngày đó ở trong công viên, lúc tôi đang dắt chó đi dạo, tôi nhìn thấy có một người ngồi trên băng ghế dài cạnh bờ sông, người kia giống hệt thời điểm tôi gặp lúc học cấp 1, người này mặc một chiếc áo khoác màu xanh, nhưng kiểu tóc không có một chút thay đổi nào, ông ta đang ngồi đọc báo trên ghế dài.

- Cậu biết rồi đó, trước kia tôi chỉ là một tài xế lái xe taxi, sau này nghe đài Phát Thanh Khủng Bố, đã trải qua mấy thế giới chuyện xưa, con người không giống như xưa, lần này, tôi không lớn tiếng nói đã gặp ông ta ở ngay trước mặt giống như khi còn bé, mà chính là giả bộ như trong lúc lơ đãng chụp ông ta lẫn vào trong bức ảnh tự sướng của mình và chó.

- Ông ta không có một chút thay đổi nào, nhưng tôi đã từ một đứa bé thành người lớn, vì thế ông ta căn bản không nhận ra tôi.

- Gặp được ông ta trong công viên, sau đó thì sao?

Tô Bạch thản nhiên hỏi, đồng thời ánh mắt hắn lại nhìn về phía cốc nước cam cũ đã uống một nửa đang đặt trên mặt bàn của chính mình, trong lòng nghĩ thầm, có phải hắn nên thuê một người trợ lý hay thư ký gì đó không, nếu không, trên bàn làm việc, ngay cả một cốc trà nóng cũng không có. Khoảng thời gian này, cuộc sống của hắn quả thực quá thanh bần rồi.

Ừm, dù sao bây giờ Tô Bạch không kiếm được khoản tiền nào, như vậy, đổi một mạch suy nghĩ thì sao? Tìm một nữ thính giả thực tập, để cô ta phụ trách công việc thư ký gì đó, chính mình lại thuận tiện giúp đỡ cô ta một chút, đoán chừng như vậy sẽ có không ít nữ thực tập hoặc là nữ thính giả nguyện ý đến đây.

- Sau đó, trước tiên tôi đương nhiên sẽ theo dõi ông ta, ông ta không ngồi ở trên ghế dài bao lâu liền rời đi, tôi đưa chó của mình cho một người làm vườn trong công viên mà tôi quen biết, nhờ người đó chăm sóc hộ, còn mình thì bám theo người kia.

- Tôi đi theo ông ta đến một tòa chung cư tương đối lâu đời, nhìn thấy ông ta đi lên trên, tôi không dám đến quá gần, cho nên giấu mình ở bên dưới chờ đợi, đại khái khoảng nửa tiếng sau, ông ta đi xuống, một cô gái lái xe đến đón ông ta, cô gái kia rất xinh đẹp, hơn nữa tôi còn cảm thấy rất quen mắt, tôi đã nghĩ, người phụ nữ kia rất có thể là bạn học nữ xinh đẹp học chung tiểu học với tôi, thế nhưng lúc trước là cha con, hiện nay con gái đã lớn lên, trưởng thành, thế mà người cha lại giống như cũ, dường như không có một sự thay đổi nào, nhìn giống như bằng tuổi con gái.

- Vốn dĩ tôi đã bắt một chiếc xe, muốn tiếp tục theo dõi xe của bọn họ, thế nhưng hình như đã bị phát hiện, cô ấy cắt đuôi tôi, từ đầu đến cuối, tôi vẫn luôn không dám dùng sức mạnh,

ha ha, càng lăn lộn lâu trong thế giới chuyện xưa, lá gan của tôi càng lúc càng nhỏ hơn rồi.

- Bị mất dấu, không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể quay lại, đi vào tòa chung cư cũ kia, trong đó có một ông lão vừa mới qua đời, người trong nhà đang bận rộn cùng bác sĩ đưa ông cụ đến bệnh viện, đúng lúc bị tôi bắt gặp, ông cụ chết già, người già lắm bệnh, nằm trên giường bệnh nửa năm, cuối cùng cũng đã đi.

- Tôi cảm thấy trong chuyện này có gì đó không thích hợp lắm, cho nên sau đó đã tìm cơ hội đi vào nhà của ông cụ, cậu đoán thử xem, tôi thế mà lại phát hiện ra bức ảnh này trên tủ đầu giường trong phòng ngủ của ông cụ.

Nhân vật cô ấy là ai?

Chương 536 Người Quen

Lưu Phúc Toàn lấy ra một khung ảnh bằng gỗ tử đàn đặt ở trước mặt Tô Bạch, bức ảnh đã có chút ố vàng, trên đó có một dòng chữ được viết bằng bút máy, có một vài chữ không được rõ ràng cho lắm, thế nhưng có thể đoán ra được là gì.

- Đây là bức ảnh chụp của nhóm thanh niên tri thức trước kia đã lên núi xuống nông thôn, trong bức ảnh có ông cụ vừa mới qua đời kia, năm đó bọn họ cùng tham gia đội sản xuất ở nông thôn nằm trong thảo nguyên Nội Mông Cổ, cậu nhìn thử xem, đây là ông cụ đã qua đời, sau đó cậu lại nhìn sang bên này, người này, có phải dáng vẻ của ông ta vẫn không thay đổi? Vẫn là người đàn ông kia? Vẫn là độ tuổi đó? Ông ta hẳn là đến gặp người bạn cũ này một lần cuối.

Tô Bạch cầm khung ảnh lên nhìn một chút, rất nghiêm túc gật đầu.

- À, đúng rồi, nơi này còn có bức ảnh tôi chụp được lúc ông ta lên xe, là ảnh chụp của ông ta và con gái, thật ra đã có rất nhiều manh mối, dù sao cũng đã chụp được biển số xe của con gái ông ta, chẳng qua tôi không dám tiếp tục điều tra một mình nữa, đại nhân, những tài liệu này, tôi đều cung cấp hết cho cậu, hy vọng có thể giúp đỡ được gì đó cho cậu.

Lưu Phúc Toàn lật album ảnh trong điện thoại, sau đó đưa ảnh chụp trên điện thoại di động cho Tô Bạch xem.

Tô Bạch nhận lấy điện thoại di động, cũng biết ý tứ trong lời nói của Lưu Phúc Toàn:

- Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để cho anh thua thiệt, nếu như lời anh nói đều là sự thật, tôi sẽ cho anh mấy thứ pháp khí

mà hiện tại tôi không dùng được, nếu như tôi có thể từ chuyện này thật sự thu hoạch được chỗ tốt gì cũng sẽ không thiếu đi một phần của anh…

Bỗng nhiên, trong mắt Tô Bạch lóe lên sự ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng biến mất.

Trong bức ảnh,

Người phụ nữ lái xe đến đón người đàn ông kia,

Thế mà lại là Dĩnh Oánh Nhi.

- Đại nhân, biển số xe ở trên đây rồi, tôi có thể tiếp tục giúp đại nhân tra được.

Lưu Phúc Toàn xum xoe nói.

Hiện tại dáng vẻ này của ông ta, gần như là bộ dáng lúc trước khi mập mạp làm chân chạy việc ở trước mặt Lệ Chi, đơn giản là muốn tìm một gốc đại thụ để dựa vào, muốn nhận được một số che chở và một số lợi ích, phải biết rằng, pháp khí mà Tô Bạch không dùng được, đối với cấp bậc của anh ta mà nói, đủ để có tác dụng lớn.

Chỉ là so với mập mạp thì Lưu Phúc Toàn kém xa, đương nhiên, cho dù Tô Bạch của hiện tại, tạm thời cũng không có cách nào để so sánh với Lệ Chi.

- Không cần đâu, chính tôi sẽ tìm thời gian đi thăm dò, bây giờ tạm thời trên người tôi không có dư thứ gì, cũng không lấy ra được cái gì cho anh, trước mắt tôi sẽ cho anh 200 điểm cốt truyện, anh muốn đổi lấy cái gì, bây giờ tôi sẽ giúp anh đổi lấy.

Nếu biết là Dĩnh Oánh Nhi, như vậy Tô Bạch cũng không cần Lưu Phúc Toàn tiếp tục giúp mình điều tra nữa, chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu. Nếu như Dĩnh Oánh Nhi thật sự có quan hệ rất mật thiết với người đàn ông

kia, thậm chí là bạn học cấp một với Lưu Phúc Toàn, như vậy chính mình chỉ cần lần theo con đường Dĩnh Oánh Nhi này để điều tra, tự nhiên sẽ đào được ra người đàn ông kia.

Chẳng qua người đàn ông kia, hiện tại ít nhất cũng phải 100 tuổi, cũng không phải là người mới trung niên, một người đàn ông vẫn luôn không tách rời khỏi xã hội, lại có thể vĩnh viễn bảo trì thanh xuân trong gần 100 năm, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu sự việc? Tích lũy được bao nhiêu trí tuệ?

Dáng vẻ của một người như vậy, cho dù là nói về mặt tâm tính, đoán chừng ngay cả thính giả bình thường cũng không thể sánh nổi với ông ta, dù sao kinh nghiệm của thính giả, càng nhiều hơn chính là một loại kích thích và thôi phát trong một thời gian ngắn, mà người đàn ông kia thì là sự lắng đọng và suy nghĩ trong thời gian dài, giữa hai bên, thật ra bản chất rất khác nhau.

- Việc này không vội, không vội, đại nhân, trước đó không lâu, tôi vừa mới kết thúc một thế giới chuyện xưa, cách thế giới chuyện xưa tiếp theo còn một khoảng thời gian nữa, tiểu nhân tạm thời không vội.

Lưu Phúc Toàn xua tay nói, sau đó lại có dáng vẻ muốn nói lại thôi nhìn thoáng qua điện thoại di động của Tô Bạch.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Như vậy đi, chúng ta kết bạn trên wechat, lúc nào anh cần thì có thể liên hệ với tôi.

Đây chính là một loại hứa hẹn bằng miệng, tuy không có những ảnh hưởng và ràng buộc cụ thể, hay nghiêm ngặt gì, thế nhưng đối với phần lớn những thính giả ở cấp bậc thấp, đã xem như là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Sau khi kết bạn trên wechat, Lưu Phúc Toàn rất thức thời gửi ảnh chụp trên di động của anh ta cho Tô Bạch, đồng thời

còn để lại những tài liệu kia cho Tô Bạch, cung kính rời khỏi văn phòng thám tử, đồng thời còn giúp Tô Bạch mang túi rác trong thùng đi xuống vứt hộ hắn.

Tô Bạch đốt một điếu thuốc, nhưng không hút, chỉ kẹp trong tay, khói thuốc lượn lờ, có chút chướng mắt, Tô Bạch lại không hề hay biết.

Lưu Phúc Toàn nịnh nọt hắn như thế, cũng không phải là do Lưu Phúc Toàn trời sinh hạ tiện, mà chính là khi con người ta bị ép buộc đến mức nóng nảy, vì sống sót, quả thật chuyện gì cũng đều có thể làm được, loại tâm tính này của Lưu Phúc Toàn, đơn giản chính là một loại thủ đoạn và phản ứng theo bản năng tìm kiếm sự che chở của rất nhiều thính giả cấp thấp mà thôi, giống như chính bản thân hắn trước kia đã từng ảo tưởng qua, liệu hắn có thể nhận được sự che chở đến từ Lệ Chi hay không.

Về phần Dĩnh Oánh Nhi.

Tô Bạch lại một lần nữa nhìn thoáng qua ảnh chụp trên điện thoại di động, cô gái xinh đẹp, đồng thời cũng rất đặc biệt, dáng vẻ như vậy lại có một loại xuất thân khác biệt, như vậy thật đúng là càng ngày càng thú vị rồi.

Vận mệnh thật đúng là huyền bí, vốn dĩ cho rằng sẽ không bao giờ có liên quan nữa, cho dù chạm mặt nhau trong một cửa hàng, hai người cũng chẳng muốn vòng qua kệ hàng để đứng chung một chỗ ôn lại chuyện xưa, thế mà lại phải chạm mặt.

Tô Bạch không có vội vàng đêm hôm khuya khoắt lại đi ra tìm Dĩnh Oánh Nhi, mà chính là cùng tiểu gia hỏa nằm ở trên giường, xem phim hoạt hình một lúc, sau đó ôm cậu nhóc ngủ một giấc yên ổn.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, tinh thần sáng láng, trước tiên hắn đi đến nhà bếp nấu bữa sáng, sau đó lại cùng tiểu gia hỏa ăn cơm.

Tiểu gia hỏa không ầm ĩ cũng không nháo, lại có một người bảo mẫu như Cát Tường, Tô Bạch quả thật bớt lo, chỉ là Tô Bạch bỗng nhiên có chút cảm thấy, cái văn phòng thám tử tư này, thật đúng là có chút danh bất kỳ thực (Danh tiếng và sự thật không giống như nhau), chẳng tuy sinh hoạt trong không gian nhỏ, nhưng được ở bên người mình quan tâm, như thế cũng đủ rồi.

Ngoại trừ Cát Tường tương đối không hài lòng việc muốn phơi nắng còn phải ra bên ngoài tìm một nơi khác, ngược lại, đối với chỗ ở hiện tại, Tô Bạch và tiểu gia hỏa đều không có gì bất mãn.

Sau khi ăn sáng xong, tiểu gia hỏa rất ngoan ngoãn ngồi một mình trên thảm chơi đùa, Cát Tường thì nằm sấp ở một bên nhìn cậu nhóc, để đề phòng cậu nhóc sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tô Bạch không trực tiếp đi ra ngoài mà chính là ngồi xổm bên người Cát Tường, vừa nhìn vừa chơi đùa cùng tiểu gia hỏa, lại nhỏ giọng hỏi Cát Tường:

- Ngày đó, lúc người phụ nữ kia để lại đôi giày cao gót màu đỏ ở trước cửa, mày có cảm ứng được không?

Chương 537 Gần 80 Năm Rồi

Cát Tường khẽ gật đầu.

Tô Bạch cũng gật đầu, Cát Tường có thể cảm ứng được, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa, ở một mức độ nào đó mà nói, linh giác của mèo quả đúng là cao hơn người rất nhiều, lúc Tô Bạch mặt đối mặt với người phụ nữ kia, hắn không phát hiện ra sự khác thường nào, có thể là vì trên người đối phương có pháp khí che giấu hơi thở, đương nhiên, việc Tô Bạch càng ngày càng thiên về hướng cường hóa hệ cận chiến cũng là một nguyên nhân quan trọng, khi đối phương không có sát ý với hắn, đồng thời cũng không định ra tay với hắn, Tô Bạch cứ tự nhiên mà như thế muốn phát giác ra hơi thở được đối phương che giấu, quả thật có chút khó khăn, đối với đám người hòa thượng và mập mạp thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Chẳng qua nếu Cát Tường đã có thể cảm ứng được, Tô Bạch cũng cảm thấy yên lòng, đoán chừng khi đó Cát Tường không ra tay, chính là bởi vì nó cảm thấy người phụ nữ kia sẽ không sinh ra uy hiếp gì với tiểu gia hỏa ở trong nhà, cho nên nó lười nhác đi xử lý mà thôi, nếu như người phụ nữ kia không chỉ đơn giản là để lại một đôi giày cao gót ở trước cửa ra vào, mà chính là dự định mở cửa đi vào văn phòng thám tử tư, đoán chừng móng vuốt mèo kia của nó sẽ hạ xuống.

Cát Tường mặc kệ hành động khả nghi của người phụ nữ kia có sinh ra ảnh hưởng gì đối với Tô Bạch hay không, làm một con mèo, tính tình của nó vẫn luôn cứng nhắc, giống như lúc trước đứa bé trai mặc váy đỏ kia hứng phấn đi theo Tô

Bạch trở về, đưa tấm thẻ có số phòng của quái nhân khoa học cho hắn, trực tiếp bị Cát Tường không quan tâm, một móng vuốt hạ xuống, đập chết đến mức hồn phi phách tán. Ở một mức độ nào đó mà nói, trong mắt con mèo này chỉ có một mình tiểu gia hỏa, còn Tô Bạch chỉ là một vật phẩm kèm theo mà thôi.

Đưa tay sờ lên cái đầu lông xù của Cát Tường, Tô Bạch nói:

- Tao có chút chuyện cần làm, phải đi ra ngoài một lúc.

Cát Tường rất phản cảm đối với việc người khác thật sự xem nó như sủng vật, nhưng đối với việc Tô Bạch bình thường, khi Tô Bạch không có việc gì làm lại đi xoa đầu nó, nó lười kháng nghị và phản cảm, bởi vì nó phát hiện ra, sau khi Tô Bạch không có chuyện gì làm, xoa đầu nó, tiểu gia hỏa thế mà cũng sẽ học theo, cậu nhóc thỉnh thoảng sẽ bò đến xoa đầu nó, hoặc là sờ vào cái đuôi của nó, rất hiển nhiên, tiểu gia hỏa đang học tập theo cha mình. Cát Tường cũng vui vẻ tiếp nhận điều này.

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe, dừng ở ven đường, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, bên trong wechat chưa kết bạn với Dĩnh Oánh Nhi, chẳng qua Tô Bạch nhớ được bản thân mình đã từng lưu lại số điện thoại của cô, chỉ là khoảng thời gian này, hắn tương đối thay nhiều lần điện thoại di động, chờ sau khi Tô Bạch download lại dữ liệu trên icloud xuống, quả nhiên tìm được số điện thoại của Dĩnh Oánh Nhi. Lúc này hắn gọi đến.

Một lúc lâu sau, đầu dây bên kia mới có người nghe máy.

- Tô tiên sinh?

Rất hiển nhiên, Dĩnh Oánh Nhi đối đãi rất tốt bảng danh sách khách hàng của mình.

- Là tôi, bây giờ cô ở đâu, có thuận tiện ra gặp mặt một lần không?

- Thật xin lỗi Tô tiên sinh, bởi vì tôi có một ít chuyện riêng, cho nên gần đây tôi tạm thời đóng cửa một thời gian, nếu như anh có gì cần, anh có thể hẹn trước, chờ một thời gian nữa, tôi xử lý tốt việc riêng, một lần nữa bắt đầu làm việc lại, anh sẽ là khách hàng đầu tiên mà tôi gọi điện thoại đến để thông báo.

- Nhưng bây giờ tôi rất nhớ cô, cùng tôi uống một tách cafe được chứ?

Dĩnh Oánh Nhi không nghĩ đến Tô Bạch lại bỗng nhiên nói ra loại lời này, cô là một người phụ nữ giỏi về việc bộc lộ ra sự mỹ lệ của mình, cũng là một người phụ nữ rất thông minh, cô rất dễ dàng khơi gợi lên xúc động trong xương tủy của người đàn ông, đồng thời cũng có thể khống chế nó, cho nên Dĩnh Oánh Nhi rất rõ ràng, lấy tính cách của Tô Bạch, hắn tuyệt đối không phải là loại người đàn ông bởi vì tịch mịch trong chuyện kia, cho nên muốn đi tìm một người phụ nữ nào đó.

- Xin lỗi Tô tiên sinh, thật đúng là có chút không tiện!

Dĩnh Oánh Nhi vẫn từ chối.

Ở trong mắt Tô Bạch, việc này có liên quan với người đàn ông kia, lần này người đàn ông đó quay về Thượng Hải, hẳn là vì gặp mặt một lần cuối cùng người bạn cũ trước kia đã cùng với chính mình ở trong nhóm thanh niên tri thức, cùng nhau tham gia đội sản xuất ở nông thôn.

Nếu như người đàn ông kia thật sự sống đến gần 100 tuổi cũng không già, như vậy ông ta quả thật không tiện ở lại một khu vực nào đó trong một khoảng thời gian dài. Hiển nhiên, Thượng Hải là nơi mà 20 năm trước ông ta đã nán lại, nếu ông ta tiếp tục ở lại nơi này, nói không chừng sẽ gặp phải người

quen biết trước kia, hoặc là gặp qua những người kia, thân phận rất dễ dàng bị bại lộ.

- Cô thật sự không thể sắp xếp được một chút à?

Lúc này Tô Bạch đã chuẩn bị từ bỏ phương thức trực tiếp nhất, xem ra vẫn cần phải tốn công đi thăm dò một số nội tình của Dĩnh Oánh Nhi.

- Vậy… Được rồi, tôi sẽ gửi vị trí của mình cho anh, tôi đang uống cafe với một người bạn của mình, nếu Tô tiên sinh không ngại thì có thể đến đây.

- Ừ.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, trước đó Dĩnh Oánh Nhi từ chối, sau đó lại đồng ý, hiển nhiên là đã chịu tác động bởi ý kiến của một người nào đó, địa chỉ nhanh chóng được gửi đến thông qua tin nhắn, cách nơi này không quá xa, là một quán cafe ngoài trời.

- Cha à, cha không nên đồng ý để cho anh ta đến đây.

Cúp máy, Dĩnh Oánh Nhi có chút không thể hiểu nhìn về phía người đàn ông có tuổi tác xấp xỉ với cô:

- Con đã nói qua với cha về chuyện của anh ta, anh ta không phải là người bình thường.

- Thật ra có đồng ý hay không đều như nhau.

Người đàn ông bưng cốc cafe lên, nhìn về phía mặt sông, uống một ngụm cafe:

- Hôm qua con còn nói, con lại chạm mặt cậu ta, nhưng không có quá nhiều trao đổi gì, thế nhưng hôm nay cậu ta lại bỗng nhiên chủ động tìm con, điều này đã nói rõ, có thể cậu ta đã phát hiện ra được việc gì đó, nếu như cậu ta đã không phải là người bình thường, ở trong thành phố này, cậu ta muốn tìm

xem con ở nơi nào, chẳng qua chỉ là tốn thêm một chút thời gian mà thôi.

- Thế nhưng cha à, việc này đối với cha mà nói rất nguy hiểm, thân phận của cha…

Người đàn ông lắc đầu, đứng lên, hai tay chống lấy lan can, nhìn về phía mặt sông ở nơi xa, nặng nề thở dài một hơi:

- Con biết vì sao lần này cha lại trở về không?

- Để gặp mặt lần cuối người bạn trước kia đã cùng đi xuống nông thôn với cha.

Dĩnh Oánh Nhi nói.

Người đàn ông khẽ gật đầu:

- Thật ra không riêng gì vì gặp ông ấy, còn có một nguyên nhân khác.

Người đàn ông trầm mặc một lúc lâu, cảm thán nói:

- Gần 80 năm rồi, cô nhóc, con biết không, 80 năm trước, khi đó cha con mới vừa tham gia quân ngũ không bao lâu, khi đó cha gần như là đứng ở vị trí này, gần như chính là nơi này.

- Ở trên mặt sông bên kia, toàn bộ là tàu chiến của người Nhật Bản.

- Một tiếng pháo,

- Thật vang dội…

Chương 538 100 Tuổi Có Lẻ

Tám mươi năm trước, ở Thượng Hải này chính là nơi diễn ra trận Thượng Hải hay còn được gọi là hội chiến Tùng Hộ, quân đội của quốc dân đảng đã ở đây liều chết không sợ hy sinh chiến đấu với quân Nhật trong vòng ba tháng, quân đội của quốc dân đảng bị thương vong hơn 300.000 người, vốn dĩ Thượng Hải không lớn, nếu như nói trận chiến kia là máu tươi nhuộm đỏ từng tấc đất dưới chân cũng không tính là quá khoa trương, một tấc sơn hà một tấc huyết, quân đội của quốc dân đảng đã chiến đấu rất anh dũng, cũng rất ngoan cường.

Người đàn ông kéo áo khoác của mình xuống, để cho gió lạnh thổi vào thân thể của mình, ông ta hơi nâng đầu lên, nhắm mắt lại, trong nháy mắt lập tức giống như quay lại 80 năm trước, khi chính mình đi theo quân đội cùng nhau đóng quân tại đây.

Từng gương mặt của chiến hữu, dáng vẻ, giọng nói, cùng với khẩu âm của từng người dường như đang ở ngay bên tai ông ta, ngay ở trước mắt ông ta, giống như thể chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Vì thế, có đôi khi, người sống càng lâu cũng không phải là một chuyện hạnh phúc gì.

Khi bạn già đi, tư duy của bạn sẽ rơi vào mê mang và chậm chạp, bạn cũng có thể quên đi những thứ mà mình nên quên, có thể buông bỏ những gì bạn nên buông bỏ, cho dù là tiếc nuối cũng được, huy hoàng cũng được, luôn có thể nghĩ thoáng hoặc là xem nhẹ, nhưng ông ta thì không thể.

- Có một số việc, cha không cần phải tiếp tục suy nghĩ về nó nữa.

Dĩnh Oánh Nhi ở bên cạnh an ủi, cô biết một số sự việc mà cha mình đã trải qua, cũng biết trước kia, cha cô từng tham gia quân ngũ, chỉ là sau đó thế cục biến hóa, cục diện chính trị thăng trầm, cha của cô lựa chọn nước chảy bèo trôi (gặp sao hay vậy), lựa chọn che giấu đi chính mình, yên ổn trải qua cuộc sống của một người bình thường.

- Cha không thể quên được.

Người đàn ông hơi xúc động cười nói, sau đó hỏi.

- Người bạn kia của con chắc cũng sắp đến rồi nhỉ?

Dĩnh Oánh Nhi chỉnh lại những lọn tóc bị gió thổi loạn, gật đầu:

- Cũng sắp rồi, cha à, cha cũng nên rời đi, con đã nói với cha rồi, người kia không phải là người bình thường, thậm chí anh ta còn làm cho con cảm thấy đáng sợ.

Tay của người đàn ông vịn vào lan can sắt, liếc thoáng qua cô con gái nhìn qua giống như cùng tuổi với mình, nói:

- Chính con cũng đã nói, cậu ta không phải là người bình thường, hôm qua hai người còn vừa mới gặp mặt nhau, ngay cả xúc động uống trà ôn chuyện cũng không có, hôm nay, vì sao cậu ta lại gấp không kịp chờ đợi, vội vã muốn đến tìm con.

- Nếu như cha đi, chắc hẳn điều cậu ta muốn làm chính là tìm kiếm tung tích của cha từ trong miệng của con, làm như thế, chẳng phải sẽ hại con ư?

- Anh ta không giống loại người đó.

Trong mắt Dĩnh Oánh Nhi lộ ra suy tư:

- Chắc hẳn là chưa đến nỗi không có phẩm chất như thế.

Người đàn ông lắc đầu, thở dài:

- Thà rằng nên tin tưởng trên cái thế giới này có quỷ, cũng không nên tin vào cái miệng thối kia của đàn ông.

- Ha ha, vậy mẹ của con thì sao?

- Mẹ của con?

Khóe miệng của người đàn ông lộ ra nụ cười:

- Bà ấy cũng bị cha lừa gạt.

- Nói thật, cha à, hay là cha đi đi, hoặc là con đi cùng cha.

Dĩnh Oánh Nhi rất nghiêm túc nói:

- Con thật sự không muốn bí mật của cha bị phơi bày ra ngoài.

- Không cần.

Người đàn ông giống như đã hạ quyết tâm, không hề bị lay động, ngược lại quay về ghế ngồi xuống, bưng cafe lên, phát hiện cafe đã lạnh, cho nên để xuống:

- Từ nhỏ, bởi vì chuyện của cha đã làm hại con phải thường xuyên chuyển trường, cha cũng không thể vẫn luôn ở bên cạnh con, cha nợ con rất nhiều. Bây giờ con đã có sự nghiệp và cuộc sống riêng của chính mình ở Thượng Hải, không thể lại bởi vì cha mà liên lụy đến con, Dĩnh Nhi à, cuộc sống của con chỉ có một lần mà thôi, con hẳn là nên trân trọng, cha cũng phải quý trọng.

Dĩnh Oánh Nhi cũng ngồi xuống ở phía đối diện với cha mình, dường như cô đã nghĩ thông suốt chuyện gì, nói:

- Cha à, cha cố ý muốn gặp anh ta đúng không?

Trước đây, bởi vì chuyện của quái nhân khoa học, cho nên Dĩnh Oánh Nhi cũng bị liên lụy vào trong đó, cô đã từng nhìn thấy thủ đoạn của người đàn ông da đen, mà Tô Bạch, rõ ràng

hắn và người đàn ông da đen kia là cùng một loại người, cho nên từ khía cạnh đó có thể nói rõ, thân phận của Tô Bạch không đơn giản, thế nhưng Dĩnh Oánh Nhi không dám đi hỏi, cũng không dám đi điều tra, chỉ xem như chuyện này chưa từng xảy ra, đương nhiên, những chuyện này, trong lúc cô liên lạc với cha, cô đã kể cho ông ta nghe.

- Có lẽ là thế.

Trong mắt người đàn ông lộ ra vẻ ngưng trọng, ho khan vài tiếng:

- Cha bị cảm nhẹ, con cũng nên chú ý một chút, mấy ngày nay chênh lệch nhiệt độ trong ngày tương đối lớn.

Dĩnh Oánh Nhi gật đầu, từ chối cho ý kiến, cô hiểu cha mình không muốn để cô dính dáng quá nhiều đến chuyện của ông ta, dù sao cô và cha mình không giống nhau, tuổi thọ của cha cô, đến bây giờ còn chưa thấy tiết điểm, mà bản thân cô thì nhất định sẽ trải qua sinh lão bệnh tử.

- Là cậu ta à?

Người đàn ông chỉ vào Tô Bạch đang đi từ con đường đối diện đến.

Dĩnh Oánh Nhi nhìn sang, nói:

- Là anh ta.

Ngay sau đó Dĩnh Oánh Nhi nhìn về phía cha mình, vẻ mặt lộ ra lo lắng, Tô Bạch tới thật sự quá nhanh, điều này có thể thấy được một loại vội vã, không kịp chờ đợi của hắn.

Tô Bạch chỉ mặc một cái áo khoác, sau đi tìm được bàn của Dĩnh Oánh Nhi, Tô Bạch ngồi xuống, dứt khoát cởi áo khoác ngoài ra, để lên trên ghế, bên trong chỉ có một chiếc áo dài tay rất mỏng, lấy thể chất hiện tại của Tô Bạch, loại cảm giác nóng lạnh thông thường, thật đúng là không có ảnh hưởng gì

với hắn, sở dĩ hắn sẽ mặc thêm một chiếc áo khoác để đi ra ngoài cũng chỉ để cho chính mình không quá chói mắt mà thôi.

- Cô không định giới thiệu qua một chút à?

Tô Bạch cười nói với Dĩnh Oánh Nhi.

Dĩnh Oánh Nhi nhìn cha mình, cô không biết nên giới thiệu như thế nào.

- Tôi là một người thân của Dĩnh Nhi, chào cậu.

Người đàn ông đưa tay ra, bắt tay với Tô Bạch.

Sau khi bắt tay xong, Tô Bạch nói với nhân viên phục vụ mình muốn một cốc Latte, sau đó thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Con người của tôi có một thói hư tật xấu, đó chính là một khi gặp phải chuyện tốt, hoặc là gặp được chuyện có lợi ích thì sẽ thích dùng mọi thủ đoạn, vì lẽ đó tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên thẳng thắn một chút thì tương đối tốt hơn, à đúng rồi, còn không hỏi tên của tiên sinh.

- Tôi họ Lâm, tên chỉ có một chữ "Chu".

- Lâm tiên sinh.

Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ chợt hiểu, sau đó hỏi:

- Tên của tôi, hẳn là Dĩnh Oánh Nhi đã nói cho ông biết rồi nhỉ, như vậy xin hỏi năm nay Lâm tiên sinh đã bao nhiêu tuổi?

Tô Bạch thật đúng là vừa đến đã đi thẳng vào vấn đề, cũng đâu phải là đối mặt với NPC trong thế giới chuyện xưa, đâu cần thiết phải loanh quanh lòng vòng nhiều như thế?

Tô đại thiếu hắn cũng không có nhiều tinh lực và thời gian rảnh rỗi ở đây chậm rãi đánh thái cực quyền, không phải ư? Ở trong thế giới hiện thực, Tô đại thiếu biết điều thì biết điều thật đấy, thế nhưng một khi kiêu căng lên, chỉ cần không phải đi

làm những chuyện táng tận lương tâm, thật đúng là không có nhiều người có thể kiềm chế được hắn.

- Kẻ hèn này sinh vào năm đầu tiên của dân quốc, cũng chính là năm nhâm tý của âm lịch.

Lâm Chu nói ra tuổi của mình, không chút do dự, cũng không có gì che giấu.

- Đó chính là năm 1912 nhỉ?

Tô Bạch bấm đốt ngón tay tính toán một chút.

- Này người anh em, ông cũng 100 tuổi có lẻ rồi, bản lĩnh bảo dưỡng này thật đúng là tốt thật đấy.

Chương 539 Bí Mật Trường Sinh

“Khụ khụ…”

Dĩnh Oánh Nhi cố ý ho khan mấy lần, cô hy vọng Tô Bạch có thể giữ được phần tôn trọng cơ bản nhất, dù sao người này cũng là cha của cô, cô không thích cha của mình bị người ta xem như là một quái vật để đối xử.

- Haha, già mà không chết, xem như là kẻ trộm cũng được.

Lâm Chu không chút nào để ý đến giọng điệu của Tô Bạch, ngược lại bản thân cũng giễu cợt chính mình.

- Nếu tiên sinh đã thẳng thắn như thế, vậy tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa.

Vốn dĩ Tô Bạch đã nghĩ, nếu như Lâm Chu không thừa nhận, chính mình vẫn cần tốn khá nhiều công sức, nhưng hiện tại Lâm Chu thẳng thắn như thế, ngược lại khiến cho một số dự định ban đầu của Tô Bạch đều không dùng được, đương nhiên càng ít việc lại càng tốt.

- Đối với bí mật của việc tiên sinh mãi mãi giữ được thanh xuân, tôi cảm thấy rất hứng thú.

Tô Bạch chỉ vào Lâm Chu, lại chỉ vào chính mình:

- Đây là điều mà bất kỳ kẻ nào đều không có cách nào kháng cự lại.

Lâm Chu khẽ gật đầu:

- Quả thật là như thế, là người đều không cách nào kháng cự được loại lực hấp dẫn này, chẳng qua tôi cảm thấy dường

như Tô tiên sinh cậu cũng không cần đến bí mật này của tôi, kẻ hèn này bất tài, từng học qua một ít Trung y, xem qua khí huyết của Tô tiên sinh, quả thật là rất hiếm thấy, theo lý thuyết mà nói, cho dù Tô tiên sinh sống đến cái tuổi này của tôi, đoán chừng cũng sẽ không già hơn tôi bao nhiêu.

Ánh mắt của Tô Bạch ngưng tụ, nói thật lòng, Tô Bạch đương nhiên không quan tâm cái gì gọi là bí mật trường sinh cả, sống chết của hắn hoàn toàn được quyết định bởi bên trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, trong nhất thời đều không đảm bảo được, còn mưu đồ cả đời cái rắm gì chứ, hơn nữa, hiện tại lấy trạng thái cương thi bất tử bất diệt và Vampire có tiếng là sống thọ, Tô Bạch có thể dễ dàng sống đến một, hai trăm tuổi, căn bản không thành vấn đề gì.

- Ha ha ha, thứ mà tôi hiếu kỳ chính là đồ vật giúp cho Lâm tiên sinh đây vĩnh viễn giữ được thanh xuân.

- Đây là Tô tiên sinh tính toán nhất định phải lấy được đáp án mà mình mong muốn đúng không?

Lâm Chu bình thản nhìn thoáng qua con gái mình, ý tứ rất đơn giản, chẳng phải con vừa mới nói cậu ta không phải là người đàn ông không có phẩm chất à, nhìn dáng vẻ này của cậu ta, thật đúng là không đạt được mục đích thì không bỏ qua, may mắn vốn dĩ Lâm Chu không có ý định rời đi.

Tô Bạch cười, không phủ nhận điều này.

- Không giấu gì Tô tiên sinh, tôi có thể ngồi ở đây để chờ cậu đến, cũng là vì đã làm xong chuẩn bị nói ra chuyện này, bởi vì quả thật đã đến lúc nên nói ra rồi.

Trên mặt Lâm Chu thoáng hiện ra nỗi buồn, nếu như trong lòng người ta vẫn luôn phải kìm nén một bí mật, thật ra là một chuyện rất mệt mỏi, đồng thời nếu như cuộc sống của bạn cứ thế kéo dài, hơn nữa còn lần lượt nhìn thấy người mà mình

trân trọng lần lượt già nua và chết đi, chỉ còn lại một mình cô độc, cũng là một chuyện rất tàn nhẫn.

Trăm năm nhân sinh, thật ra không được xem là thái quá, trên thế giới này có không ít nhưng ông bà cụ sống đến trăm tuổi, thế nhưng người như Lâm Chu lại lấy phong thái thanh niên đi qua trăm năm nhân sinh dài đằng đẵng, có kinh nghiệm phong phú hơn rất nhiều những ông bà cụ trăm tuổi kia, bởi vì ông ta có vô hạn tinh lực, cũng có vô hạn thanh xuân, tự nhiên sẽ có thể càng làm được nhiều chuyện hơn.

- Ông đã bị tôi phát hiện, cho dù muốn chạy cũng không chạy thoát.

Tô Bạch thành thật nói.

- Ừ, chính là đạo lý này, nhưng bí mật này là thứ tôi đã giữ rất nhiều năm rồi, là thời điểm nên nói ra.

- Hả? Đây là vì sao?

Tô Bạch không hỏi xem Lâm Chu và Dĩnh Oánh Nhi có để ý đến hay không, tự mình đốt một điếu thuốc:

- Tôi rất hiếu kỳ, là cái gì thúc đẩy khiến cho Lâm tiên sinh làm ra sự thay đổi lớn như thế?

- Bởi vì một đại nhân vật vẫn luôn đối với tôi cảm thấy hứng thú, hơn nữa đã tìm tôi gần nửa thế kỷ, ở vài ngày trước, rốt cuộc cũng đã đi, tôi và ông ấy đã từng là bạn học ở Hoàng Phố. Sau khi nhà nước được thành lập, ông ấy đã đến đây thị sát, tôi bị ông ấy phát hiện một lần, sau đó ông ấy vẫn luôn sống chết nắm lấy tôi không thả, vẫn luôn tìm kiếm và điều tra tôi, còn tôi vẫn luôn trốn tránh.

- Mãi cho đến mấy ngày trước, cuối cùng ông ấy cũng đã ra đi, là chết già.

- Thứ mà cậu muốn, nó không ở trên người của tôi, cũng không bị tôi cố tình đem đi đâu đó giấu đi, nó vẫn luôn ở một chỗ, vẫn luôn lặng yên ở một chỗ.

Lâm Chu nhìn Tô Bạch, rất nghiêm túc nói, ăn ngay nói thật.

Lâm Chu đã trải qua trăm năm nhân sinh, lịch duyệt phong phú, lại là người trải qua thăng trầm, cộng thêm việc vừa là người học y, lại tham gia quân ngũ và chiến tranh của vài thập niên trước, nhiều chuyện xưa và kinh nghiệm đều được tích lũy và lắng đọng theo thời gian, khiến cho ông ta chỉ đơn giản là ngồi ở nơi đó cũng có một loại phong thái nho nhã, đương nhiên, dù sao hiện tại Lâm Chu mặc là áo khoác mà không phải là trường sam, loại phong thái phong lưu phóng khoáng nho nhã kia, cũng chỉ có thể ngồi ở một khoảng cách gần như Tô Bạch mới có thể thấy được.

- Chẳng lẽ là ở trong biển?

Tô Bạch gảy tàn thuốc hỏi.

Dù sao, nếu như nó ở trên đất liền, trăm năm trôi qua, khắp nơi trên cả nước đều khai phá và kiến thiết, rất khó chắc chắn nó vẫn còn ở nơi đó không bị động vào.

Lâm Chu khẽ gật đầu:

- Đúng là ở trong biển.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, nếu như thứ kia ở trong biển, như vậy thật đúng là không dễ xử lý, vớt ở dưới đáy biển lên cũng không giống như đào một cái hố ở trên mặt đất rồi đi xuống, cho dù là loại cấp bậc như Tô Bạch đi xuống dưới biển sâu để tiến hành tác nghiệp, nhất định vẫn cần dùng đến đồ bảo hộ, hơn nữa biển khơi rộng lớn và mênh mông như thế, rất nhiều nơi đều cần phải có nhân viên chuyên nghiệp ở bên cạnh giúp đỡ đi định vị và phân tích, nếu không, khi hai mắt Tô

Bạch tối thui, cho dù hắn có thần thông quảng đại đến đâu cũng chỉ có thể trở thành một người mù.

- Sao thế, nửa đường bỏ cuộc rồi à?

Lâm Chu giống như đã nhận ra cái gì.

Đúng thế, nếu như đầu vào không tỷ lệ thuận với đầu ra, Tô Bạch thật đúng là có khả năng nửa đường bỏ cuộc, dù sao, nếu như cái thứ kia chỉ là một thuốc trường sinh bất lão, đối với Tô Bạch mà nói, căn bản không có tác dụng gì, hắn tứ cố vô thân, cũng không muốn để tiểu gia hỏa dùng một loại phương thức như Lâm Chu để trường sinh bất lão, còn chính mình, chỉ cần không chết ở trong thế giới chuyện xưa thì hắn cũng không cần phải lo lắng đến tuổi thọ, cho nên nếu chỉ là trường sinh bất lão, đối với Tô Bạch mà nói, quả thực không có quá nhiều lực hấp dẫn.

Tô Bạch lắc đầu:

- Đối với việc trường sinh bất lão, tôi không có hứng thú gì, ông có thể miêu tả qua cho tôi biết về thứ kia được không, rốt cuộc nó có dáng vẻ như thế nào?

Nếu chỉ là đan dược, vậy thì quên đi, cứ để yên ở đó, còn nếu là pháp khí hoặc là trận pháp, bí cảnh… gì đó, vậy thì lại khác.

Chương 540 Sáp Thi

(Sáp thi: Là thi thể được hình thành trong môi trường đặc biệt, sau khi chết cơ thể mất nước, chất béo trong người được chuyển hóa thành một loại như xà phòng, giống chất sáp, chảy ra bên ngoài cơ thể.)

Nghe thấy thế, hai tay của Lâm Chu bắt đầu hơi run lên, giống như một đứa nhỏ khi nhớ lại cơn ác mộng tối hôm qua, khiến ông ta có chút không kìm lòng được, hoặc là nói, ban đầu cơn ác mộng kia vẫn luôn quấn quanh, giày vò lấy ông ta trong một thời gian dài, không cách nào ném đi được.

- Để cậu chê cười rồi.

Lâm Chu ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tô Bạch, lại nhìn qua con gái mình.

Tô Bạch tiếp tục hút thuốc: - Không sao, tôi hiểu.

- Thứ kia là một chiếc gương.

Lúc này Lâm Chu bỗng nhiên trở nên co quắp, miễn cưỡng nói.

- Chiếc gương ư, ông có thể hình dung cụ thể hơn không?

- Chiếc gương, chính là loại kia…

Lâm Chu bỗng nhiên ôm lấy đầu của mình, cái trán đập thẳng vào trên mặt bàn, cắn chặt răng, trong mắt thế mà bắt đầu có chất lỏng vẩn đục chảy ra, ngay sau đó, thậm chí cả trong lỗ tai cũng có loại chất lỏng đó chảy ra.

- Khục khục… Khục khục…

Trong mắt Lâm Chu tràn đầy sợ hãi, đến sau cùng ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy gì nữa, còn lại là màu xám trắng giống như mắt cá chết.

- Cha, cha!

Dĩnh Oánh Nhi lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh Lâm Chu, giúp ông ta vỗ lưng, tiến hành hộ lý.

Tô Bạch ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nhìn loại chất lỏng vẩn đục chảy xuống trên mặt bàn, nó thật sự giống với sáp dầu.

Con mẹ nó.

Đây chính là ý nghĩa của trường sinh sao?

Trong đầu Tô Bạch hiện ra tình cảnh một ngày nào đó, trên người mình và tiểu gia hỏa cũng bắt đầu chảy sáp dầu ra bên ngoài, thật đúng là tràn đầy không đành lòng nhìn thẳng.

- Tô Bạch, cầu xin anh giúp đỡ một chút, giúp tôi đưa ông ấy vào trong nước, ông ấy cần nước.

Hiển nhiên đây không phải lần đầu Dĩnh Oánh Nhi nhìn thấy dáng vẻ này của cha mình, đồng thời cũng biết cách ứng đối.

- Nước?

Tô Bạch có chút khó tin, chẳng lẽ là do trong cơ thể chảy ra nhiều sáp dầu, cho nên cần phải được nhanh chóng bù nước? Hoặc là nói, bởi vì chiếc gương kia ở dưới đáy biển, như vậy lúc trước Lâm Chu chính là gặp phải tình huống gì đó ở dưới đáy biển, cho nên mới gặp phải chiếc gương kia, tiếp theo cũng chính vì thế mà bị ảnh hưởng, sau khi thu được tư cách trường sinh, ông ta xuất hiện một loại liên hệ không cách nào loại bỏ đi được với nước.

Chẳng qua lúc này việc xuống nước khá đơn giản, bởi vì quán cafe ngoài trời này nằm cạnh bờ sông.

Tô Bạch vươn tay, nhấc cổ áo Lâm Chu lên, hắn không phải là con trai hay con gái của Lâm Chu, cho nên lười đi thương tiếc ông ta, trực tiếp nhấc ông ta lên, sau đó thả người, nhảy vào dưới sông.

Tõm…

Hai người cùng nhau rơi xuống nước.

Ở dưới mặt nước, cơ thể của Tô Bạch vẫn duy trì một loại ổn định như cũ, Lâm Chu thì không giống thế, ông ta bắt đầu không ngừng khoa tay múa chân, khi quanh người bị nước vây quanh, dường như ông ta nhận lấy một kích thích rất lớn, giãy dụa một cách dữ dội.

Tô Bạch đưa tay túm lấy ông ta, muốn đưa ông ta lên trên mặt nước để thở, thế nhưng ông ta vậy mà lại chủ động tránh thoát đi tay của Tô Bạch, sau đó chính mình đi thẳng đến chỗ sâu hơn.

Lão bất tử này sẽ không bỗng nhiên nghĩ quẩn, muốn trực tiếp ở chỗ này tự sát đấy chứ?

Trước khi ông chết, ít nhất cũng phải nói cho tôi biết, rốt cuộc chiếc gương kia ở trong khu vực biển nào chứ?

Lâm Chu càng ngày càng trầm xuống, bởi vì cơ thể của ông ta càng lúc càng nặng, đồng thời từ tai, mắt, mũi, miệng của ông ta, những sáp dầu kia càng thêm không ngừng chảy ra, xung quanh cũng xuất hiện một vùng vẩn đục. Trên thực tế trong nước sông có không ít tôm cá, thế nhưng tất cả những tôm cá ở gần đó đều bị dọa sợ rời đi, hiển nhiên là đối với những sáp dầu này, bọn chúng rất bài xích.

Tô Bạch đưa tay ra, từ đáy nước khẽ chạm vào.

Từ xúc cảm nhìn lại, sáp dầu này quả thật không bình thường, hơn nữa nếu như hắn không đoán sai, hẳn là có độc tính không nhỏ.

Lâm Chu này,

Rốt cuộc là thứ gì? Bom thịt người, vũ khí sinh hóa ư?

Lúc này Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được vị đại nhân vật kia trước khi chết vẫn luôn muốn tìm kiếm Lâm Chu, đoán chừng vẫn là một lựa chọn chính xác, một nhân vật nguy hiểm như thế vẫn nên để quốc gia khống chế lại thì tốt hơn, cho dù những nhân vật lớn phía trên có dạng tâm tư gì, ít nhất không có ảnh hưởng gì đối với dân chúng bình thường.

Thời gian dần dần trôi qua, khi sáp dầu bao phủ trên người Lâm Chu đều bị nước sông cuốn trôi, phần đầu đang cúi thấp của Lâm Chu chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt của ông ta đã khôi phục lại thần thái, tóc tai rối bời dập dềnh trong nước, càng làm cho ông ta có một loại cảm giác rất thanh tú.

Một lão già hơn trăm tuổi lại có vẻ ngoài còn hơn cả tiểu bạch kiểm, thật giống như Thiên Sơn Đồng Mỗ chuyển thế ra.

Hai tay Lâm Chu hướng lên, đây là dự định bơi ra mặt sông rồi.

Tô Bạch đi thẳng đến, vươn tay túm lấy Lâm Chu, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến một bên vách đá của bờ sông, kéo Lâm Chu đi lên, quán cafe ngoài trời kia ở phía bờ sông đối diện, mà hiển nhiên, hiện tại hai người đang ướt sũng, quả thật không thích hợp xuất hiện ở những nơi đông đúc.

Hai tay hai chân của Lâm Chu đều giang rộng ra, cứ như thế tùy tiện nằm trên mặt đất để phơi nắng, màu da của ông ta còn mang theo chút màu vàng như sáp nến, dáng vẻ giống như không đủ dinh dưỡng, điều này khiến cho Tô Bạch giống như nhìn thấy một sáp thi.

Rốt cuộc là loại pháp khí như thế nào lại có thể làm cho một người sống, sau khi nắm giữ được sinh mệnh và kéo dài thanh xuân còn biến thành bộ dáng giống như quỷ này?

- Làm cậu Tô chê cười rồi!

Lâm Chu nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tô Bạch rồi nói.

- Đây là bệnh cũ của ông? – Tô Bạch hỏi.

Lâm Chu gật đầu:

- Đúng thế, là bệnh cũ, mỗi tháng đều sẽ đến một lần.

- Nó giống như bà dì vậy. - Dù sao lúc này tâm trạng của Tô Bạch không tốt cũng không xấu.

- Đúng thế, nó giống như phụ nữ đến tháng vậy.

Lâm Chu khó khăn dùng tay chống lên mặt đất để ngồi dậy: - Người không ra người, quỷ không ra quỷ.

- Như vậy, Dĩnh Oánh Nhi không phải là con gái ruột của ông nhỉ?

Tô Bạch hỏi.

- Vì sao cậu Tô lại nói như thế?

- Tuổi của Dĩnh Oánh Nhi, khẳng định là sau khi ông biến thành bộ dạng này mới sinh ra, ông như thế cùng với người phụ nữ bình thường là không sinh được con, bởi vì các dấu hiệu sinh mệnh hoàn toàn khác nhau, thậm chí là phương thức tồn tại của sinh mệnh cũng không giống nhau, tôi không biết ông có giữ được năng lực sinh sản hay không, nhưng ông rất khó làm cho người phụ nữ có thể chất bình thường mang thai con của ông.

Đây cũng chính là điều Tô Bạch đã ngộ ra theo sự tăng lên của huyết thống, cấp độ sinh mệnh của loài người càng cao, tương đương với việc bản thân mình tách rời khỏi quần tộc

ban đầu càng lúc càng lớn. Thời gian dần trôi qua sẽ đem chính mình và loài người cắt đứt, bởi vì thính giả không ngừng cường hóa đã xem như là đến gần với thần, gần như tương đương với hai giống loài khác biệt, xác suất kết hợp sinh ra được con sẽ trở nên rất nhỏ bé.

- Đúng thế, Oánh Nhi là con gái nuôi của tôi.

Lâm Chu không phủ nhận.

Đúng lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu, ở trên bờ có một chiếc Lamborghini màu xanh lái đến, dừng lại ở ngay con đường phía trên hai người, ngay sau đó một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính râm từ trên xe bước xuống.

Chương 541 Người Quen Cũ

Trên người anh ta không nhiễm bụi trần, cách ăn mặc trên dưới đều thể hiện ra một loại phẩm vị rất cao, nói một câu không xấu hổ, từ trên người anh ta, Tô Bạch nhìn thấy mình của trước kia, đương nhiên, tuy người đàn ông này đeo kính râm, nhưng người đàn ông này không phải là người đàn ông đeo kính râm mà hắn gặp phải trong thế giới chuyện xưa lần trước.

- Ông không chỉ liên hệ với một mình tôi?

Ánh mắt Tô Bạch hơi trầm xuống nhìn Lâm Chu.

- Không, cậu ta là người đã phát hiện ra tôi trước cả cậu.

Trên mặt Lâm Chu hiện lên vẻ mệt mỏi:

- Hơn nữa tôi cảm thấy, nếu muốn đến chỗ kia, thêm người sẽ có thêm một phần lực.

Người đối diện kia, ngay cả khi cách xa như thế, Tô Bạch cũng cảm nhận được đối phương không chút nào che giấu hơi thở sắc bén, hơn nữa lại không thua kém gì hắn, Lâm Chu này thật đúng là có bản lĩnh.

- Tôi có chút không hiểu, bây giờ ông cứ như thế chấp nhất muốn đi tìm vật kia, mục đích của ông là gì?

- Tôi có chút lo lắng, vẫn luôn không bỏ được.

Lâm Chu lảo đảo đứng lên, lúc này ông ta thật đúng là rất suy yếu, giống như một người giấy vừa mới bị đâm, dường như chỉ cần một cơn gió là có thể thôi bay.

Người đàn ông trẻ tuổi từ trên xe đi xuống kia, anh ta tháo chiếc kính râm màu đen xuống, vẫy tay về phía Tô Bạch.

- Tô Bạch đúng không, chúng ta thật đúng là không phải oan gia không đối đầu.

- Anh biết tôi?

- Biết, đương nhiên là biết.

Người đàn ông cười cười:

- À, là do tôi sơ sót, anh còn chưa biết tên của tôi, chẳng qua khối huyết ngọc kia của tôi vẫn còn ở chỗ anh nhỉ.

Huyết ngọc?

Rốt cuộc Tô Bạch cũng hiểu rõ, lúc trước hắn nhận được nhiệm vụ hiện thực đi điều tra vụ án đầu độc ở Thanh Hoa vào 20 năm trước, từng đụng phải sự tập kích của một thính giả, chỉ là người thính giả kia bị hắn ỷ vào ưu thế của địa ngục hỏa Shotgun giết chết, bản thân hắn cũng từ chỗ đối phương đạt được một khối huyết ngọc.

Khi đó Tô Bạch rất rõ ràng, người thính giả bị hắn giết chết kia chỉ lấy tiền tài của người, thay người diệt trừ tai họa, người chủ mưu đứng phía sau màn vẫn là một người khác, chỉ là đến sau cùng, Vương Tuyết từ bỏ báo thù, đồng thời cũng giữ lại tính mạng cho cháu gái bà ta, một mình ở dưới sấm sét tan thành mây khói, nhận được giải thoát, cũng khiến cho kẻ chủ mưu phía sau này vẫn luôn không lộ ra khỏi mặt nước, Tô Bạch cũng không tiếp tục để ý đến việc này nữa, dù sao thù oán giữa những thính giả với nhau, thật sự không nên có quá nhiều.

- Hiện tại đã nhớ ra rồi chứ.

Người đàn ông cất chiếc kính râm của mình đi:

- Tôi tên là Từ Gia Thành, thật ra, chính tôi cũng không nghĩ tới, chúng ta sẽ ở thời điểm này, lấy bộ dạng như vậy, một loại phương thức như thế để gặp mặt, hơn nữa tiến bộ của anh cũng khiến cho tôi cảm thấy hơi kinh ngạc.

Vừa nói xong, thân hình của Từ Gia Thành trực tiếp xuất hiện ở trước người Lâm Chu, một tay trực tiếp bóp lấy cổ ông ta, ngay lập tức hai người đứng trên mặt nước, hai chân Lâm Chu lơ lửng giữa không trung, sắc mặt chậm rãi từ vàng như nến chuyển thành màu đỏ xanh, hiển nhiên là nghẹn đến mức không chịu nổi, ông ta muốn giãy dụa, nhưng đối với Từ Gia Thành mà nói, sự giãy dụa của ông ta lộ ra yếu ớt và bất lực như thế, cho dù ông ta sống trăm năm, cho dù ông ta vĩnh viễn giữ được tuổi xuân, ông ta vẫn như cũ không có được thực lực như chân chính thính giả có thâm niên!

- Lão già này, rõ ràng ông đã cùng tôi đạt thành hiệp nghị, vì sao còn muốn cố ý gọi những người khác đến dây dưa, trong hồ lô của ông, rốt cuộc là muốn làm gì! Ông thật sự cho rằng những người như chúng tôi dễ dàng như vậy để cho ông tùy ý nhào nặn hay sao?

Vẻ mặt Từ Gia Thành bình tĩnh chất vấn, cừu hận giữa những thính giả với nhau vốn dĩ là chuyện của chính mình, bọn họ vốn dĩ có vòng tròn của mình, chẳng qua thật ra ở dưới đáy lòng mỗi thính giả đều có sự kiêu ngạo thuộc về bản thân, bọn họ là thần, bọn họ ở trong vòng tròn này cũng sẽ không tiếp tục là người bình thường nữa. Hiện tại người bình thường này tự cho là sống lâu hơn một chút, lại muốn một chân đạp hai đầu thuyền, đơn giản chính là xem thường tất cả thính giả.

Vẻ mặt Lâm Chu lộ ra thống khổ, không nói nên lời.

Tô Bạch thở dài, vào lúc này thân hình của hắn lại biến mất ngay tại chỗ, vọt thẳng tới đánh Từ Gia Thành, quả nhiên là tới lui như gió.

Dường như ở phía sau lưng Từ Gia Thành giống như có mắt vậy, anh ta vung tay lên, thân thể Lâm Chu bị ném đến một bên bờ sông, sau đó anh ta xoay người, trước ngực xuất hiện một đạo Bạch Hồ Đồ Đằng, giống như Mãnh Hổ Hạ Sơn, tràn đầy khí thế, gào thét mà xuống, lao thẳng đến Tô Bạch.

Song phương cứ như thế đột ngột, nhưng lại tự nhiên giao thủ như thế.

Trên cánh tay phải của Tô Bạch hiện lên từng đường vân huyết sắc rất rõ ràng, khí thế trên người cũng đột nhiên nâng lên, đấm ra một quyền không một chút hoa mỹ, nhưng dường như lại đánh ra một loại nhu hòa và mỹ cảm.

Ầm!

Trong nháy mắt, phía dưới mặt sông sóng lớn cuồn cuộn.

Tô Bạch và Từ Gia Thành đồng thời lùi lại một khoảng cách, lần tiếp xúc ngắn ngủi này, song phương đều không dùng toàn lực, cũng xem như là một loại thăm dò, nhưng ít ra nhìn bề ngoài, song phương là một loại cân sức ngang tài.

Chân Từ Gia Thành đạp trên mặt nước, mang theo một loại thần thái miệt thị liếc nhìn thoáng qua Tô Bạch và Lâm Chu đang ở trên bờ.

- Ông ta là một lão hồ ly cũng không biết đã sống được bao nhiêu năm, ngông cuồng coi những thính giả như chúng ta làm khỉ để đùa bỡn, anh cũng nguyện ý bị đùa bỡn à?

- Không không không, đối với vật mà ông ta nhắc đến, tôi không quá cảm thấy hứng thú, thứ kia tôi cũng không có khát vọng nhất định phải đạt được.

- Thế nhưng hình như anh đã quên mất, giữa hai người chúng ta có thể xem như là còn một món nợ, hiện tại tôi ra tay với anh cũng không tính là vi phạm quy định của Phát Thanh

Khủng Bố, bởi vì trước đó anh từng có dự định giết tôi, bây giờ tôi chỉ đang dự định báo thù mà thôi.

Tô Bạch không có giống như Từ Gia Thành tiêu sái phất ống tay áo chân đạp lên mặt nước, lơ lửng ở đó, hắn chính là vững vàng rơi vào trong nước, về cơ bản nửa người dưới đều ở bên dưới nước.

Bởi vì Tô Bạch cảm thấy như thế càng chắc chắn hơn, nếu như đã sắp bắt đầu đánh nhau, lại đi lãng phí sức lực lơ lửng trên mặt nước để trang bức, đây có phải là đầu óc bị nước vào rồi không?

- Anh thật sự ấu trĩ như thế sao? Lúc đầu tôi muốn cho người giết chết anh, thế nhưng chẳng phải anh không chết, hơn nữa còn cầm đi khối huyết ngọc của tôi sao, nói cho cùng, chính là anh chiếm được hời, vì thế bây giờ, anh lại dự định tỏ ra mình không hiểu à?

Ánh mắt Từ Gia Thành nheo lại, đối với Tô Bạch, anh ta không có quá nhiều chú ý, từ sau khi chuyện kia qua đi, quỷ hồn kia từ bỏ việc tìm mẹ kế của anh ta để báo thù, tâm bệnh của bà ấy xem như được cởi bỏ, cả người cũng trở nên sáng sủa hơn nhiều, thân thể cũng không ngừng chuyển biến tốt, kết quả này, là một kết quả khiến Từ Gia Thành tương đối hài lòng, cho dù bởi vậy mà anh ta mất đi một khối huyết ngọc, anh ta cũng cảm thấy mình không có gì thua thiệt, tình cảm mà anh ta dành cho mẹ kế của mình gần như là cùng cấp bậc Tô Bạch đối với tiểu gia hỏa, đủ để thấy được loại tình duyên oan nghiệt này sâu đến mức nào.

Chương 542 Chơi Không Vui

Ở ngay trước Tô Bạch, Từ Gia Thành cũng đã phát hiện ra bí mật của Lâm Chu ở ngay bên Thiên Tân, chỉ là khi đó Từ Gia Thành bị một nhiệm vụ hiện thực quấn lấy, cho nên chỉ mới thương lượng xong điều kiện với Lâm Chu, để ông ta đồng ý chờ anh ta có đầy đủ thời gian đi cùng với ông ta đến nơi đó, giúp ông ta tìm chiếc gương cổ bị thất lạc kia, nhưng sau đó Từ Gia Thành tương đối nhiều việc, ở nhiệm vụ thế giới hiện thực, anh ta gặp phải một vài cản trở, cuối cùng sau khi hoàn thành lại rất nhanh đi vào trong thế giới chuyện xưa, chờ lúc từ bên trong thế giới chuyện xưa đi ra, còn phải vuốt ve an ủi mẹ kế của mình trong một khoảng thời gian, cứ như thế cho nên chậm trễ thời gian, mà lúc đầu Lâm Chu vốn dĩ ở Thiên Tân, lúc này cũng đã xuôi nam đi đến Thượng Hải, Từ Gia Thành phải tốn khá nhiều thời gian để tìm kiếm Lâm Chu, lại không nghĩ đến người ta thế mà lại trở về gần nhà của mình, đây cũng xem như là một loại sơ suất khoảng tối dưới chân đèn?

[Thời xưa không có điện nên thường dùng đèn dầu để chiếu sáng thì thấy có hiện tượng: Ngọn đèn soi tỏ mọi thứ chung quanh, duy chỉ có ngay phía dưới chân đèn vẫn tối om om vì sấp bóng nên ánh sáng không thể rọi tới được. Câu nói "khoảng tối dưới chân đèn" để ám chỉ những chuyện trớ trêu, oái oăm ở đời theo kiểu "nơi tưởng nhiều ánh sáng nhất hóa ra lại tối nhất".]

Về phần Từ Gia Thành vì sao lại vội vã muốn lấy được chiếc gương kia như thế, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, bản thân anh ta đương nhiên giống như Tô Bạch, không cần trường

sinh, cũng không cần dựa vào loại phương thức này để thu hoạch được trường sinh, nhưng mẹ kế của anh ta là người bình thường, bà ấy cần nó, dung mạo của bà ấy, tất cả mọi thứ của bà ấy, Từ Gia Thành đều muốn thay mẹ kể của mình vĩnh viễn giữ lại nó.

Cũng không biết Từ Gia Thành đã gặp qua cảnh tượng vừa rồi hay chưa, không biết anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng tai, mắt, mũi, miệng Lâm Chu đều tràn ra sáp dầu chưa, đương nhiên, lấy tâm tư kín đáo của Từ Gia Thành, anh ta không đến mức không phát hiện ra tác dụng phụ của việc thu được trường sinh kia, nếu như anh ta biết rõ như thế lại vẫn tiếp tục suy nghĩ muốn lấy được chiếc gương cổ đó, để cho mẹ kế của mình lấy một tư thái tương tự giống như sáp thi "vĩnh viễn giữ được thanh xuân", phần tình yêu này, quả nhiên là dị dạng đến đáng sợ.

- Phí lời, đừng nói nhiều lời như thế làm gì, lấy ra chút bản lĩnh thật sự của mình, chúng ta đến luyện tập một chút.

Tô Bạch nới lỏng cổ áo của mình, nói thật ra, sau khi từ thế giới chuyện xưa lần trước trở về, đầu tiên là nhìn thấy một năm sau của chính mình đại phát thần uy, vận dụng đủ loại cường hóa và phát triển đã sinh ra một sự kích thích và giác ngộ rất lớn với Tô Bạch, hơn nữa đến cuối cùng còn ngăn chặn được một phần lực lượng của huyết thi, hiện tại Tô Bạch có loại cảm giác "áo gấm đi đêm", bản thân hắn cũng không biết chính mình có mấy cân mấy lạng, nhưng quả thật tay chân có chút ngứa ngáy, rất muốn tìm một người đến để luyện một chút.

Thế nhưng Tô Bạch lại không thể vô duyên vô cớ đi tìm những thính giả có giá trị thực lực cao để đơn độc đánh một trận trong thế giới hiện thực, dáng vẻ như thế, trước tiên không nói đến quan hệ nhân quả, đối phương có đồng ý hay không

còn là chuyện khác, trước mặt, thật vất vả mới tìm được cơ hội, đối phương còn cùng hắn có quan hệ nhân quả rất rõ ràng, thực lực lại mạnh, đương nhiên không thể bỏ qua.

Khối huyết ngọc kia, Tô Bạch không mang theo trên người, nhưng lấy cảnh giới và tầm nhìn hiện tại để nghĩ lại, khối huyết ngọc kia, rõ ràng là một vũ khí bản mệnh, chẳng qua là mới chỉ dung hợp được một nửa, hoặc là nói, dung hợp thất bại, xem như một món đồ thứ phẩm, từ khía cạnh này cũng có thể nói rõ, ít nhất thực lực của Từ Gia Thành cũng phải là một cường giả dung hợp vũ khí bản mệnh trở lên, khối huyết ngọc kia chỉ có thể xem như là một vật phẩm thí nghiệm của anh ta, nếu như anh ta đã có thể hào phóng đưa cho người khác làm thù lao giết người, như vậy có thể nói rõ, Từ Gia Thành đã tìm được pháp khí càng thích hợp hơn để dung hợp.

Trong nháy mắt, mấy mét vuông mặt sông dưới chân Tô Bạch đều đóng băng lại, theo hai tay Tô Bạch nâng lên, từng cột băng từ dưới mặt nước lao lên, hơn nữa còn là từ dưới chân Từ Gia Thành lao lên, hiển nhiên Từ Gia Thành tự đại và trang bức đem lại cho Tô Bạch loại cơ hội đánh lén này.

- Bệnh thần kinh!

Từ Gia Thành rất khó có thể lý giải được động cơ của Tô Bạch, so với tính thỏa đáng khi Tô Bạch ra tay với anh ta, Từ Gia Thành xác thực phải có chỗ thu liễm, lúc trước anh ta tìm người hạ sát thủ, cũng chính là vì dời đi hơn phân nửa quan hệ nhân quả, bây giờ một thời gian dài từ đó đến nay, Tô Bạch không chết, ngược lại vì họa được phúc, dựa theo quan hệ nhân quả bình thường để xem xét, hắn ra tay với anh ta xem như là thuần túy vì trút giận, đồng thời cũng là chính đáng, nếu như bản thân anh ta lại đường hoàng ra dáng phản kích, hạ sát thủ, như thế sẽ thật sự phải đem quan hệ nhân quả mà trước kia anh ta đã cố ý dời đi lại một lần nữa cõng trên người mình,

như vậy lúc trước bản thân anh ta vì sao không trực tiếp tự mình ra tay giết chết Tô Bạch chứ?

Chẳng qua cũng chỉ giới hạn trong lần này, lần này anh ta cần phải thu liễm một chút, chờ sau lần này, giữa anh ta và hắn không còn có quan hệ nhân quả gì nữa, nên trả lại đều đã trả, ở chỗ Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không tính toán nữa!

Từ Gia Thành giẫm một cái xuống dưới chân, một vòng sáng trắng khuếch trương trải rộng ra, trực tiếp làm vỡ vụn những nhũ băng đến gần mình.

Cùng lúc đó, Tô Bạch lại một lần nữa tiếp cận, trên dưới người Tô Bạch những huyết tuyết đỏ tươi rõ ràng như thế, giống như tô điểm lên trên người hắn những đạo phù văn, nhưng những huyết tuyết này lại giống như có lực sinh mệnh vậy, cứ như thế mạnh mẽ làm cho sức lực và tốc độ của Tô Bạch nhảy vọt về chất.

Từ Gia Thành vươn hai tay ra, đưa móng vuốt của mình chế trụ lấy hai vai Tô Bạch, anh ta muốn chế ngự lại Tô Bạch, sau đó rời đi, nhưng mà một giây sau, một sự kinh ngạc hiện lên trên mặt anh ta, huyết tuyết trên người của đối phương cứ như thế bám lên đến hai tay của anh ta, mang đến một loại cảm giác đau đớn dữ dội, trong nháy mắt, hai tay của anh ta tê dại, đối phương nhanh chóng nắm bắt được cơ hội này đến gần anh ta.

Bịch!

Đầu gối của Tô Bạch nặng nề đánh vào vị trí bụng dưới của Từ Gia Thành, vốn dĩ vừa rồi Từ Gia Thành có thể triệu hồi vũ khí bản mệnh của mình ra chống đỡ, thế nhưng anh ta chỉ hơi giãy dụa một chút liền từ bỏ, xem như là chủ động tiếp nhận lấy một kích này của Tô Bạch.

Máu tươi từ khóe miệng Từ Gia Thành tràn ra, lúc này đây, anh ta có vẻ hơi chật vật, anh ta cúi người, không ngừng ho khan, toàn bộ phòng ngự được giải trừ, cứ như thế "sạch sẽ" đứng ở trước mặt Tô Bạch.

- Chơi không vui.

Tô Bạch có chút chưa thỏa mãn nói.

- À, sớm một chút chịu một đòn này của anh, quan hệ nhân quả giữa chúng ta cũng sớm kết thúc.

Từ Gia Thành nặng nề thở dốc một hơi, sau đó đưa tay lau đi khóe máu bên miệng, chỉ vào Lâm Chu ở dưới bờ:

- Anh không có hứng thú với tấm gương kia, vậy thì mong anh đừng nên quấy rầy chuyện tôi muốn làm, được chứ?

Chương 543 Tin Tức Của Cha Mẹ

Từ Gia Thành rơi xuống mặt đất, đứng ở trước người Lâm Chu, khóe miệng của anh ta mang theo nụ cười lạnh, nói:

- Tôi cảnh cáo ông, đừng đùa nghịch hoa chiêu gì với tôi, nếu không, tôi sẽ khiến cho ông phải hối hận, tôi không tin trên thế giới này, thật sự không có người nào khiến cho ông phải vướng bận.

Sắc mặt Lâm Chu thản nhiên, đôi môi trắng bệch hơi mím lại, rất nghiêm túc gật đầu.

Tô Bạch cũng từ trong nước đi ra, Từ Gia Thành cố ý nhường làm cho trận đánh này của Tô Bạch thật đúng là đánh chưa đã nghiền, nhưng cũng không thể làm gì khác được, suy nghĩ của Từ Gia Thành, Tô Bạch cũng rõ ràng, thật ra giữa hai người bọn họ không tính là quan hệ nhân quả không chết không thôi, anh ta cứ như thế nhận lấy một đòn kia của hắn đã xem như là xóa bỏ, nếu bản thân hắn tiếp tục dây dưa, Phát Thanh Khủng Bố sẽ tính toán gia tăng nhân quả lên chính hắn, gia tăng độ khó của thế giới chuyện xưa tiếp theo cho Tô Bạch, được không bù mất.

Lúc này, Dĩnh Oánh Nhi cũng lái xe đến bên đây, cô nhìn thấy khóe miệng Từ Gia Thành có vết máu và cả người Tô Bạch ướt sũng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ lẳng lặng lấy khăn lông khô từ trên xe xuống lau người cho cha mình.

- Ngày mai xuất phát, tôi sẽ tìm đến ông, nếu ông lại giở trò gian, tôi sẽ hoàn toàn mất đi kiên nhẫn.

Từ Gia Thành nhìn Lâm Chu, nói ra những lời cảnh cáo, rất hiển nhiên, anh ta xem chuyện Lâm Chu và Tô Bạch ở cùng một chỗ là do Lâm Chu cố ý dùng thủ đoạn, thật ra điều này quả thật có chút hiểu lầm, có lẽ ý định ban đầu của Lâm Chu là "thông đồng" với một người tương tự như Từ Gia Thành để đi ra cùng nhau hành động, nhưng việc Tô Bạch tìm tới Lâm Chu chính là một loại cơ duyên xảo hợp, còn nữa, lúc trước hắn và Dĩnh Oánh Nhi quen biết, điều này luôn không có khả năng là do Lâm Chu sắp xếp từ trước, ông ta chỉ là một người đã sống trăm năm, mà không phải là một lão yêu quái đã sống 1000 năm, có lẽ không thể nào làm được một bước này, đương nhiên cũng chỉ là… Có lẽ mà thôi.

Dĩnh Oánh Nhi lại lấy ra một số thuốc cho cha mình uống, Lâm Chu không chút do dự, nuốt hết toàn bộ số thuốc này xuống, sau khi Tô Bạch nhìn thấy được cảnh tượng cuồng loạn của ông ta ở dưới đáy nước, hiện tại Tô Bạch không có chút nào cảm thấy trên người Lâm Chu còn hơi thở nho nhã gì đó nữa, thậm chí hiện tại Lâm Chu khiến cho Tô Bạch loáng thoáng có một loại cảm giác buồn nôn.

Rốt cuộc là cái gì lại khiến cho Lâm Chu vẫn luôn kiên trì kéo dài hơi tàn này xuống dưới, mặc dù bề ngoài nhìn rất vẻ vang, nhưng loại trạng thái sinh tồn này, quả thật so với cương thi còn tồi tệ hơn, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để ngẫm lại, Tô Bạch cảm thấy nếu như bản thân hắn là Lâm Chu, đoán chừng hắn đã sớm tìm một chỗ để tự sát rồi.

Lấy tính cách của Tô đại thiếu gia, hắn có thể tiếp nhận việc mình trong lúc chiến đấu bị đập gãy tứ chi, thậm chí là vì mạng sống của mình từ chỗ dơ bẩn như trong hầm phân leo ra ngoài, những điều này đều không có gì đáng nói, nhưng Tô đại

thiếu gia hoàn toàn không tiếp nhận được một loại cuộc sống, một bên trước mặt người khác thì sống ngăn nắp xinh đẹp, một bên ở sau lưng không ngừng có sáp dầu từ trong chính tai mắt mũi miệng của mình chảy ra, dáng vẻ trường sinh như thế, dáng vẻ thanh xuân như vậy còn còn có cái rắm ý nghĩa gì?

Từ Gia Thành chuẩn bị rời đi, anh ta cứ như thế nhận lấy một đòn của Tô Bạch, quả thật cần phải trở về điều dưỡng một chút, một đòn này của Tô Bạch cũng không có bao nhiêu lực, quả thật đối với Từ Gia Thành mà nói, anh ta có thể chịu đựng được, chẳng qua điều khiến Tô Bạch cảm thấy khó chịu là chính mình vẫn không thể nào tận hứng đánh một trận, hiện tại Tô Bạch thật đúng là rất ngứa tay.

Vào lúc này, Lâm Chu lại bỗng nhiên nói:

- Cùng một chỗ ăn một bữa cơm nhé, sao nào?

Lời này thật đúng là giống như trưởng bối ở nhà, mấy vãn bối đến trong nhà mình chơi, sau đó rất tự nhiên giữ bọn họ ở lại ăn cơm, chẳng qua từ mặt tuổi tác mà nói, Lâm Chu đúng là trưởng bối, chỉ là rất đáng tiếc, trong mối quan hệ của thính giả không phải là dựa vào điều này.

Từ Gia Thành hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên anh ta cảm thấy cái đề nghị này rất hoang đường, anh ta mở cửa xe ra, ngồi vào trong chiếc xe Lamborghini của chính mình.

Tô Bạch liếc thoáng qua chiếc xe kia, hắn chợt phát hiện ra, từ sau khi chính mình lái quen chiếc xe Poussin (Phổ Tang), bây giờ nhìn thấy xe đua, hắn lại cảm thấy quá rêu rao, ngay cả khi liên quan đến người như Từ Gia Thành, Tô Bạch vẫn cảm thấy rất rêu rao, từ cách ăn mặc đến trong tính cách của đối phương, thật đúng là rất giống hắn, bản thân hắn nhìn thấy Từ Gia Thành, tràn đầy đều là bóng dáng của mình trước kia, mà phần lớn người khi nhìn thấy một số thứ của mình

trước kia, thường sẽ sinh ra một loại cảm giác, trước kia sao mình lại ngu như thế.

Dĩnh Oánh Nhi vô thức kéo tay cha mình, ra hiệu cho cha mình không nên nhiều chuyện vào lúc này, bởi vì Dĩnh Oánh Nhi rõ ràng cha mình còn cần trở về tĩnh dưỡng, ít nhất cần phải mất hai ngày thì sắc mặt vàng như nến này của cha cô mới có thể được cải thiện và khôi phục.

Trước kia, vào lúc phát bệnh hàng tháng, cha cô đều sẽ chuẩn bị trước một bồn tắm bằng nước thuốc hoặc là dịch dinh dưỡng, sau đó nằm vào trong, lần này, hình như là chuyện đột nhiên xảy ra, cộng thêm chính mình cũng có một khoảng thời gian không ở cùng cha, cho nên cô đã sơ sót, đương nhiên, dường như chính cha cô cũng quên đi việc chuẩn bị này, hiển nhiên, trước mắt, đối với ông ta mà nói, việc liên hệ được với người có thể theo ông ta đi tìm vật kia mới là điều quan trọng nhất.

Từ Gia Thành đã khởi động xe.

Lâm Chu thì lẳng lặng cởi chiếc áo đã ướt sũng của mình, để lộ ra thân hình với cơ bắp rất cân xứng, trên thân thể còn có những vết sẹo từ rất lâu, nhìn qua hẳn là vết thương do súng bắn.

Nhìn thấy những vết thương này, Tô Bạch không kìm lòng được sờ lên mũi của mình, những vết thương này, hẳn là vết thương trong cuộc chiến tranh từ mấy thập niên trước, về điểm này không có gì là bí mật, điều khác biệt là Lâm Chu còn sống, không bị đưa vào trong nghĩa trang liệt sĩ mà thôi.

Chỉ là cho dù Tô Bạch hay là Từ Gia Thành đều không đơn thuần đến mức đi gặp lão anh hùng để dập đầu lạy hay khóc ròng gì đó.

Tay của Lâm Chu bắt đầu dùng sức chà mạnh vào vị trí ngực mình, làm cho một vùng đỏ lên, thế nhưng theo động tác này thì ở vị trí ngực của ông ta vậy mà lại hiện ra một thứ tương tự như hình vẽ bản đồ.

- Bản đồ ở ngay chỗ tôi.

Lâm Chu cười, bắt đầu thở hổn hển:

- Nếu như ngày mai xuất phát, vậy thì hôm nay, ít nhất cũng cần phải sao chép lại bản đồ, nó được dùng nước thuốc vẽ ở trên da tôi.

Tay của Từ Gia Thành đặt ở bên ngoài xe, từ chối cho ý kiến, đồng thời cũng từ bỏ dự định cứ thế đi thẳng.

Tô Bạch lắc đầu, nếu như Từ Gia Thành đã muốn tham dự vào hành động lần này, chính hắn không có ý định tham gia nữa, thứ đó vốn là một chiếc gương cổ, đến lúc đó tìm được, hai người còn phải lục đục với nhau, đi qua tranh giành, hơn nữa vốn dĩ hai người không hợp nhau, không cần thiết xúm lại một chỗ vì một thứ không biết rốt cuộc có phải là vật hữu dụng hay không.

Thế nhưng lúc Tô Bạch quay người chuẩn bị rời đi, Lâm Chu lại lên tiếng:

- Tô tiên sinh, nếu như tôi nhớ không lầm, tôi hẳn là biết cha mẹ của cậu.

Chương 544 Tin Tức Về Cha Mẹ (2)

Chẳng qua, sau khi nghe xong câu nói này, Tô Bạch vẫn không quay đầu lại, trực tiếp vẫy tay, lơ đễnh nói:

- Có rất nhiều người biết cha mẹ tôi.

Thật vậy, quả thực có rất nhiều người biết, trước đó cha mẹ Tô Bạch để lại cho hắn một tập đoàn lớn như thế cũng không phải đột nhiên xuất hiện, đều là do chính bọn họ kinh doanh.

Lâm Chu dừng một chút rồi nói:

- Tô tiên sinh, cậu thật sự cho rằng cha mẹ cậu qua đời trong một vụ tai nạn xe ngoài ý muốn ư?

Tô Bạch bỗng nhiên dừng bước, hắn đột nhiên cảm giác được đầu có chút đau nhức, cũng có chút phiền phức, lập tức nhếch miệng nói:

- Thật đúng là kịch bản cũ rích.

Chẳng qua Tô Bạch vẫn đứng lại.

- Tôi thật sự biết cha mẹ của cậu.

Lâm Chu rất thản nhiên nói:

- Bọn họ là người ưu tú nhất mà tôi đã gặp, thật sự là rất ưu tú.

Tô Bạch cắn chặt răng xoay người lại, mỉm cười nhìn Lâm Chu:

- Ông còn muốn làm nền bao lâu nữa?

Đúng thế,

Ông còn muốn làm nền bao lâu nữa?

- Nếu như cậu muốn biết một số việc liên quan đến cha mẹ cậu, tôi nghĩ, tôi có thể nói cho cậu biết một vài điều, mà những thứ này đều là chuyện cậu không biết.

Lâm Chu tiếp tục nói, trong lúc ông ta nói chuyện, Lâm Chu rất nghiêm túc, vẫn luôn nghiêm túc, đây là một lão hồ ly, thật sự là lão hồ ly, cho dù là lúc còn trẻ tuổi, đúng lúc gặp cảnh quân Nhật xâm lấn Trung Hoa, ông ta vẫn quyết định xếp bút nghiên theo việc binh đao, chẳng qua gần một thế kỷ tuổi thọ đã khiến ông ta trở nên rất khôn khéo, đây là trí tuệ do thời gian ban cho.

- Điều kiện là gì?

Tô Bạch đã đi về phía Lâm Chu.

Còn Từ Gia Thành, vốn dĩ ban đầu đối với việc Lâm Chu cứng rắn muốn kéo Tô Bạch cùng tham gia vào chuyện này, anh ta có chút bất mãn, nhưng vẫn thản nhiên ngồi trên xe, thế mà lúc này đây, Từ Gia Thành bỗng nhiên mở cửa xe đi xuống, anh ta từ trên hơi thở của Tô Bạch cảm nhận được một loại cảm giác không thích hợp.

Đây không phải là loại cảm giác kích động và bức thiết khi đứa con biết được tin tức về việc cha mẹ mất tích.

Đây là một loại…

Sát khí!

Đúng thế, vào thời điểm này, trên người Tô Bạch lại tản ra sát khí!

- Trên thực tế, ở nơi đó không chỉ có một chiếc gương cổ mà còn có cả những thứ khác nữa, đó không phải bảo tàng, cũng không phải là vàng bạc, châu báu, đồ bằng ngọc. Lúc trước, tôi và cha mẹ của cậu đã từng cùng đi đến đó, thế nhưng

trên đường đi, bọn họ có chuyện nên phải rời khỏi đó, cho nên một lần đó không có hoàn thành, mà tôi, sau khi mất đi sự che chở của bọn họ, tôi lại phải tiếp tục trốn đông núp tây, tránh né sự điều tra và tìm kiếm đến từ vị đại nhân vật kia, vì thế sự việc đó đã bị trì hoãn cho đến tận bây giờ, nếu như cậu không tin, ở chỗ của tôi còn có một bức ảnh, là ảnh chụp chung của tôi và cha mẹ cậu ở trên phà, chắc hẳn cậu vẫn còn nhớ được dáng vẻ của cha mẹ mình nhỉ.

Tô Bạch đi đến trước mặt Lâm Chu, khoảng cách giữa hai người chỉ có hai mét.

- Ông có còn gì muốn nói không?

Ánh mắt Tô Bạch nhìn thẳng vào Lâm Chu.

- Cậu hãy nhìn dáng vẻ hiện tại của tôi đi, chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩa qua, thật ra cha mẹ của cậu rất có thể cũng giống như tôi à?

Lúc nói ra những lời này, dáng vẻ của Lâm Chu rất bình tĩnh, giống như hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc có chút không đúng trên người Tô Bạch.

- Ồ, phải không?

Khóe miệng của Tô Bạch mang theo nụ cười, trực tiếp nhấc cổ Lâm Chu lên, Tô Bạch bóp cổ Lâm Chu hoàn toàn khác với lúc trước Từ Gia Thành bóp cổ ông ta, Từ Gia Thành là có chừng mực, còn Tô Bạch thì hoàn toàn không có chừng mực gì cả.

- Tô Bạch, anh buông cha tôi ra.

Dĩnh Oánh Nhi ở bên cạnh lo lắng nói.

- Cút!

Tô Bạch khẽ quát một tiếng, một đạo cương khí từ trên người Tô Bạch quét ngang ra ngoài, trực tiếp quét Dĩnh Oánh

Nhi ngã trên mặt đất.

- Cảm ơn ông đã nói cho tôi biết về tin tức của cha mẹ mình.

Tô Bạch tiếp tục nhìn Lâm Chu và nói chuyện, đồng thời móng tay của hắn đã đâm vào trong cổ của Lâm Chu, phát ra một tiếng ma sát chói tai.

- Thế nhưng, tôi không tin cha mình sẽ trở thành một khối sáp thi ghê tởm như vậy, đồng thời vẫn luôn sống tạm bợ cho qua ngày, giống như một con chuột ở dưới cống nước bẩn, nếu như ông ấy lấy dáng vẻ này xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi sẽ đích thân giết chết ông ấy, không chút do dự.

- So một hình tượng cha mẹ buồn nôn như thế, ngược lại tôi thật đúng là nguyện ý để bọn họ giống như trong trí nhớ của tôi, chính là qua đời sau khi tai nạn giao thông, dứt khoát đơn giản như thế, tránh cho việc bọn họ xuất hiện phá hỏng "ký ức tốt đẹp" trong tuổi thơ của tôi…

Đúng thế, là ký ức tốt đẹp…

Từ Gia Thành lẳng lặng xuất hiện ở sau lưng Tô Bạch, lần này hình ảnh có chút tương tự như lúc trước, chẳng qua lần trước là Từ Gia Thành bóp cổ Lâm Chu, kết quả lại bị Tô Bạch đến phá Từ Gia Thành, còn lúc này đây đổi thành Tô Bạch bóp cổ Lâm Chu, Từ Gia Thành xuất hiện ở sau lưng Tô Bạch.

Đây là đang nhắc nhở Tô Bạch, anh tùy tiện chơi như thế nào cũng được, nhưng không được quá mức, người này, tôi muốn ông ta còn sống.

Vẻ mặt của Lâm Chu vẫn rất bình tĩnh, cũng không biết có phải là vì sáp thi, khiến cho nét mặt của ông ta trở nên cứng ngắc, hay là thật ra trong nội tâm ông ta vẫn luôn duy trì không chút bận tâm.

Dĩnh Oánh Nhi bò dậy, cô ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, cô biết, lấy quan hệ của mình và Tô Bạch, nếu như Tô Bạch thật sự muốn giết cha cô, như vậy cho dù chính mình có cầu xin cũng chỉ là làm chuyện vô bổ.

May mắn, Tô Bạch không có ý định giết người, ngay sau đó, hắn nới lỏng ngón tay của mình ra, để lại mấy lỗ máu trên cổ Lâm Chu, ông ta ngã rầm xuống mặt đất, hô hấp cũng trở nên rất yếu ớt, đầu tiên là ông ta phát bệnh, sau đó lại bị Từ Gia Thành và Tô Bạch liên tiếp thay phiên nhau giày vò một lần, lúc này ông ta đã có chút thế suy sức yếu.

Đương nhiên, đây là do Tô Bạch quả thật không có ý định hạ sát chiêu, nếu không lấy thi độc của hắn, mười cái Lâm Chu cũng chết chắc rồi.

Vứt Lâm Chu xuống, Tô Bạch quay người đi, Từ Gia Thành ở phía sau lưng lại ngáp một cái, làm như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Ngay cả tin tức về cha mẹ mình cũng không để ý, anh thật đúng là có bản lĩnh.

Đối mặt với sự trào phúng của Từ Gia Thành, Tô Bạch không để bụng chút nào, hắn không đuổi theo Lâm Chu hỏi tin tức của cha mẹ mình, cũng không tiến thêm một bước đi hỏi điều kiện của Lâm Chu, bởi vì Tô Bạch không mắc bẫy này.

Từ khi Tô Bạch sáu, bảy tuổi, cha mẹ hắn đã rời đi, hắn đã một mình cô đơn, độc lập trong gần 20 năm, lại không phải phim truyền hình lâm li bi đát gì, lúc cha mẹ Tô Bạch rời đi, bản thân hắn còn quá nhỏ, thời gian dài như vậy, hắn vẫn luôn một mình sinh hoạt và lớn lên, nói thật lòng, việc đối với cha mẹ mình có bao nhiêu quyến luyến, bao nhiêu tưởng niệm, vì một chút tin tức của bọn họ mà lo lắng đến chết đi sống lại, điều này không thực tế.

Ở trong nhận thức của Tô Bạch, cha mẹ hắn đã qua đời, điều này cũng rất tốt, không cần đi đoán loại chuyện bọn họ có phải là thính giả, có phải bọn họ còn sống hay không, bản thân hắn đã làm cô nhi gần 20 năm, chính hắn không nợ bọn họ.

.

Chương 545 Đụng Vào Tổ Chức

Từ Gia Thành đưa tay ra, kéo Lâm Chu đang nằm trên mặt đất lên, một luồng khí màu trắng Bạch Hổ tràn vào trong cơ thể của Lâm Chu, giúp đỡ Lâm Chu điều dưỡng thân thể, sau đó nói:

- Được rồi, nếu như anh ta không đi, ông cũng bớt nghĩ đi.

- Em vẫn rất khó có thể tưởng tượng được, không thông qua Phát Thanh Khủng Bố, thế mà lại có người sống quá 100 năm, hơn nữa còn vĩnh viễn giữ được thanh xuân.

Huân Nhi nhấp một ngụm rượu vang đỏ, rất ngạc nhiên nói:

- Khi em chưa trở thành thính giả, em vẫn luôn cho rằng thế giới này rất đơn thuần.

- Trên thực tế, thế giới hiện thực rất thần bí, có lẽ còn phong phú hơn so với cái được gọi là thế giới chuyện xưa.

Tô Bạch ăn một miếng thịt bò bít tết, mùi vị khá ngon, là cảm giác mà bản thân hắn rất thích, trước đây, câu lạc bộ giết người của hắn thường xuyên dùng nơi này để liên hoan.

Sau khi Tô Bạch từ chỗ Lâm Chu rời đi, hắn lập tức nhận được lời mời đi ra ngoài ăn cơm của Huân Nhi, Tô Bạch đem chuyện lúc trước kể qua cho Huân Nhi nghe.

- Đáng tiếc ông ta không phải là thính giả.

Huân Nhi cảm thán nói, sau đó lại lập tức cười tự giễu: - Được rồi, ông ta cũng không thể nào là thính giả được, thính

giả sống một trăm năm, điều này cũng không có khả năng lắm.

Đúng thế, thính giả sống 100 năm, đến cùng là đã trải qua bao nhiêu thế giới chuyện xưa?

Rốt cuộc người này cường đại đến mức nào?

- Đúng rồi, sự việc của cha mẹ anh, anh thật sự buông xuống sao? – Huân Nhi hỏi.

Tô Bạch khẽ gật đầu:

- Hành động kia, tôi không có nhiều hứng thú tham gia cho lắm, hơn nữa tôi thật sự rất chán ghét dáng vẻ người khác tự cho mình là đúng, đi uy hiếp tôi.

- Cũng đúng, anh thật vất vả mới đi ra được bóng ma tâm lý kia, hiện tại bảo anh nhảy vào lại, quả thực không cần thiết.

Huân Nhi cầm dao nĩa lên, cũng bắt đầu ăn.

- Em thì sao, khoảng thời gian gần đây trôi qua như thế nào, chắc hẳn lại một lần nữa đi làm lại rồi nhỉ.

- Vẫn ổn, cơ hội lần trước em đã tự mình từ bỏ, hiện tại chuyển đến một ban ngành tương đối nhàn hạ, mỗi ngày không có nhiều chuyện cần làm, ngồi ngẩn người, sau đó suy nghĩ về nhân sinh.

- Như thế cũng tốt.

Nói đến đây, Tô Bạch bỗng nhiên nhớ đến Sở Triệu, lúc này, hắn không chút biến sắc hỏi:

- Gần đây Sở Triệu có liên lạc nhiều với em không?

- Vẫn bình thường, không phải thường xuyên liên lạc.

Huân Nhi lắc đầu:

- Nhưng thỉnh thoảng vẫn đi ra ngoài họp mặt, ăn một bữa cơm gì đó, anh là người bận rộn, thường xuyên chạy ra bên

ngoài, em và Sở Triệu cũng không có nhiệm vụ hiện thực gì cần đi làm. Thật ra phần lớn thời gian đều ở Thượng Hải, cho nên số lần em và cậu ta gặp mặt nhiều hơn anh một chút.

- Vậy gần đây cậu ta có cử chỉ nào khác thường không? - Tô Bạch hỏi.

- Cử chỉ khác thường?

Huân Nhi lắc đầu: - Không có, chẳng qua gần đây hình như cậu ta kết giao với một vài người bạn, lần trước em còn gặp phải, kết quả, cậu ta không giới thiệu cho em biết, thay vào đó xem em là một người bình thường.

Thật ra Huân Nhi không có suy nghĩ quá nhiều, bất kỳ một thính giả nào đều sẽ tự nhiên thành lập vòng tròn thính giả của chính mình, cho dù là người có tính cách quái gở như Tô Bạch cũng có đám người mập mạp, hòa thượng là vòng tròn tương đối cố định, những thính giả cấp thấp tự nhiên cũng sẽ có vòng tròn thính giả cấp thấp của riêng mình, Huân Nhi cảm thấy điều này rất bình thường.

Nhưng ở trong mắt Tô Bạch lại không bình thường, rất hiển nhiên, đám người đó hẳn là của tổ chức kia, cái tổ chức có sự lan truyền nhanh giống như tế bào ung thư, Tô Bạch không chắc có phải trước kia cũng đã có các tổ chức tương tự như thế này hay không, dù sao cái nghề bán hàng đa cấp này, từ cổ chí kim, từ trong hay ngoài nước đều chẳng có gì mới lạ, Phát Thanh Khủng Bố đã được xây dựng từ nhiều năm rồi, chẳng lẽ đến tận bây giờ mới bắt đầu có người đầu tiên có dũng khí làm điều này?

Chẳng qua nếu như Sở Triệu không cố ý kéo Huân Nhi vào trong tổ chức kia, xem như là còn có chút lương tâm, nhưng lần trước người phụ nữ treo cổ tự sát kia là chuyện gì? Rốt cuộc ở trong sự việc kia, Sở Triệu tham dự bao nhiêu, rốt cuộc anh ta có biết tình hình không?

Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được có chút phiền, nếu như ở giữa hắn và Sở Triệu không có nhiều quan hệ như thế, chính mình cũng sẽ không có nhiều phiền não như vậy, lúc này Tô Bạch tương đối hoài niệm cảm giác người cô đơn, thật ra không có gì cố kỵ cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Ăn được 7, 8 phần thịt bò bít tết, Tô Bạch cầm giấy ăn lau miệng, sau đó lại nhìn Huân Nhi:

- Em mời khách nhé.

- Biết rồi, đại thiếu gia nghèo túng của em.

Huân Nhi biết tình hình hiện tại của Tô Bạch, chi phí của nhà hàng này rất cao, hơn nữa bản thân cô ta còn mở một chai rượu vang đỏ, tự nhiên là do chính mình đến mời khách, chỉ là lúc đem thẻ tín dụng cho nhân viên phục vụ, trong lòng Huân Nhi không khỏi cảm thấy thổn thức, sự thay đổi của Tô Bạch quả thật là rất lớn, không riêng gì vấn đề có tiền hay không, mà ngay cả thói quen sinh hoạt, thậm chí là khí chất trên người Tô Bạch đều có khác biệt rất lớn với trước kia, đây chính là ảnh hưởng và thay đổi của Phát Thanh Khủng Bố đối với thính giả ư?

- Trước đó em đã dặn đầu bếp chuẩn bị sẵn bánh ngọt và kem ly để đóng gói mang về cho con nuôi của em ăn.

Con nuôi mà trong miệng Huân Nhi nhắc đến, dĩ nhiên là chỉ tiểu gia hỏa rồi.

- Ừ.

Thật ra da mặt của Tô Bạch khá dày, không chút nào có giác ngộ xấu hổ vì đi ăn chùa của bạn nữ.

Xách theo túi đồ, rời khỏi nhà hàng, Huân Nhi không đi lấy xe của mình mà chính là ngồi lên xe của Tô Bạch.

- Trong xe của anh cũng quá bẩn rồi.

Huân Nhi lấy một tờ khăn ướt lau đi bụi bẩn xung quanh:

- Chiếc xe này nên đi rửa rồi, giống như trong cuộc sống vậy, có thể cải thiện sinh hoạt tốt hơn một chút.

- Tôi hiểu.

Tô Bạch lơ đễnh nói, lúc chuẩn bị lái xe rời đi lại bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một chiếc xe tương đối quen mắt lái đến.

- Đây là xe của Sở Triệu.

Huân Nhi có chút ngoài ý muốn nói:

- Hôm nay em cũng không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, nếu như cậu ta đến sớm một chút, chúng ta có thể ngồi cùng bàn rồi.

Sở Triệu bởi vì thân phận cảnh sát của mình, đương nhiên anh ta không có khả năng tùy tiện đổi sang một chiếc xe sang trọng, xe của anh ta đã nhiều năm chưa đổi rồi.

Huân Nhi đang chuẩn bị xuống xe ra ngoài chào hỏi, kết quả Tô Bạch lại ấn nút khóa cửa xe xuống.

- Khoan đã.

Huân Nhi hơi nghi hoặc một chút, nhưng không nói gì.

Xe của Tô Bạch đỗ ở một góc bên trong cùng bãi đậu xe của nhà hàng, vì lẽ đó Sở Triệu hẳn là không phát hiện ra chiếc xe Poussin này, anh ta lái thẳng xe vào tìm một chỗ để đỗ, ngay sau đó, ở phía xa, Tô Bạch nhìn thấy Sở Triệu đỗ xe xong, đi theo hai nam, một nữ cùng đi về phía vị trí thang máy trung tâm trong bãi đậu xe.

- Đây chính là đám bạn của cậu ta mà em đã nhắc đến sao? – Tô Bạch hỏi.

Chương 546 Thanh Lý Môn Hộ

"Người phụ nữ này, lần trước em đã gặp qua, còn hai người đàn ông này thì em chưa thấy."

- Xem ra có khá nhiều người.

Tô Bạch thở ra một hơi, nói thật lòng, Tô Bạch đang do dự, hắn không biết mình nên làm như thế nào, trực tiếp đi đến lôi Sở Triệu về ư, Sở Triệu chưa chắc đã lĩnh tình của hắn, hơn nữa mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, anh ta không phải là trẻ con, cho dù phía trước có là hố lửa đi chăng nữa, chính anh ta là người lựa chọn nhảy vào.

- Đi thôi.

Cuối cùng Tô Bạch đưa ra quyết định, khởi động xe chuẩn bị rời đi, thật ra nếu như tráo đổi vị trí của Huân Nhi và Sở Triệu, có lẽ lựa chọn của Tô Bạch sẽ khác, dù sao quan hệ giữa hắn và Sở Triệu đã sớm có vết rách, hơn nữa Sở Triệu tình nguyện đi tin tưởng tổ chức kia cũng không chịu tin hắn - một người thính giả có thực lực và thâm niên hơn anh ta, điều này cũng cho thấy một vấn đề nhất định.

Hình như Huân Nhi cũng đã nhận ra được chút gì đó vi diệu trong bầu không khí, cô ta không nói gì, tiếp tục an tĩnh ngồi bên ghế lái phụ.

Có đôi khi, phụ nữ quả thật thông minh và nhạy bén hơn đàn ông.

Thế nhưng, ngay khi xe của Tô Bạch vừa mới rẽ lên, chuẩn bị đi lên dốc, một chiếc xe Audi cứ như thế lao xuống, đây là

lối ra của bãi đậu xe, xe ở bên ngoài muốn vào sẽ không đi theo lối này, hơn nữa nhìn từ tốc độ của xe để xem xét, căn bản không phải đến để đỗ xe.

Tô Bạch lập tức đánh tay lái sang bên, giẫm phanh, khó khăn lắm mới thoát được khỏi việc bị chiếc xe Audi va vào, ngay sau đó, tốc độ của chiếc xe Audi kia thế mà không giảm, vọt thẳng về phía bên đám người Sở Triệu.

Trước đó tiếng ma sát chói tai đã khiến đám người Sở Triệu cảnh giác, thấy chiếc xe Audi này lao đến, mấy người Sở Triệu cũng nhanh chóng né tránh.

Két!

Chiếc xe Audi thắng gấp, dừng lại, ngay sau đó từ trong xe có hai người đeo mặt nạ ác quỷ đi xuống:

- Bốn người các ngươi lại dám mưu đồ bí mật phản bội tổ chức!

- Cái gì gọi là mưu đồ bí mật phản bội, các người xem chúng tôi như súng để sử dụng, đừng cho rằng chúng tôi không nhìn ra!

Người phụ nữ đứng bên cạnh Sở Triệu bác bỏ, nói: - Hơn nữa đều là thính giả với nhau, anh thật sự dám ra tay với chúng tôi ở trong thế giới hiện thực ư?

- Ha ha ha.

Một người đàn ông đeo mặt nạ vung tay lên, một tờ giấy có chữ ký và vân tay rơi xuống:

- Lúc trước khi các người đồng ý gia nhập vào tổ chức đã tuyên thệ vĩnh viễn không bao giờ phản bội, người vi phạm sẽ bị diệt trừ, hiện tại chúng tôi ra tay với các người là việc phù hợp với nhân quả.

Tô Bạch vẫn luôn ngồi trong xe không có động tĩnh gì, sau khi nghe thấy câu này, hắn vô thức vỗ vào vô lăng, cảm thán.

- Mẹ kiếp! Còn có thể chơi như vậy.

Tô Bạch bỗng nhiên có một loại cảm giác rất buồn cười, có một loại cảm giác quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố bị chơi hỏng rồi.

Trên thực tế, loại cảm giác này, từ rất lâu trước kia, Tô Bạch đã sớm có, đó chính là Phát Thanh Khủng Bố coi thính giả và thế giới chuyện xưa như một trò chơi để vui đùa, nhưng tại sao lại không phải là thính giả coi Phát Thanh Khủng Bố thành trò chơi, đồng thời chơi đùa với nó?

Rất nhiều quy tắc, rất nhiều con đường, thật ra trong lòng mọi người đã biết được rõ ràng, giống như một người chơi già dặn kinh nghiệm đã sớm thăm dò hết được những kịch bản thường thấy trong trò chơi.

Giống như trước đó giữa Tô Bạch và Từ Gia Thành, trên thực tế hai người bọn họ đều rõ ràng, sau khi Từ Gia Thành từ bỏ phản kháng, cứ như thế ăn một quyền của Tô Bạch, thật ra quan hệ nhân quả giữa hai người đã được xem như là xóa bỏ, dù sao lúc trước, tuy Từ Gia Thành sai khiến người ta đi giết Tô Bạch, nhưng Tô Bạch không chết, ngược lại còn vì họa được phúc, lấy được khối huyết ngọc của Từ Gia Thành, đồng thời việc đó cũng không gây nên tổn thất lớn gì cho Tô Bạch. Hơn nữa khoảng cách từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ đã đủ dài, sau khi Từ Gia Thành lấy ra thái độ "xin lỗi" và chấp nhận chịu đựng một đòn để trả giá, nếu như Tô Bạch còn tiếp tục dây dưa, đến khi đó quan hệ nhân quả sẽ phải tính lên đến đầu hắn.

Thật ra quy của của Phát Thanh Khủng Bố tương đương với cái gọi là "đạo lý", hơn nữa còn là loại "đạo lý lớn" rất thông tục và dễ hiểu, trên thực tế nó rất dễ lý giải, đồng thời

cũng rất dễ phỏng đoán, chẳng qua loại "đạo lý lớn" này thường khó mà được quán triệt và thi hành trong thế giới hiện thực, bởi vì mỗi người đều tham lam, sự lựa chọn của mỗi người đều căn cứ vào cái mông quyết định cái đầu, cho nên "đạo lý lớn" kia phần lớn thường tồn tại giống nhưng một loại Không Trung Lâu Các, rất tốt đẹp, rất thông tục nhưng lại không có tác dụng gì.

[1: Cái mông quyết định cái đầu: Đây là từ lóng trên mạng, xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, dùng cách nói văn vẻ hơn chính là vị trí quyết định suy nghĩ, một người thường ngồi ở vị trí nào sẽ quyết định góc độ và phạm vi suy nghĩ của người đó.

2: Không Trung Lâu Các: Thường dùng để nói những thứ hư cấu hoặc là lý luận không thực hiện được.]

Cũng chính vì thế, khi bản thân Phát Thanh Khủng Bố lấy ra quyền uy tuyệt đối, đem "Đạo lý lớn" này ra ngoài, những thính giả lộ ra rất không thích ứng, bởi vì quá hài hòa, cũng quá tốt đẹp và quá tinh tế rồi.

Nếu như ngay từ đầu, lúc tổ chức kia thu nạp thành viên, cho thành viên mới kia một phần thưởng nhất định, sau đó đưa bọn họ đi tẩy não, đến sau cùng để bọn họ tuyên thệ, đồng thời viết xuống khế ước, như vậy chờ đến lúc những thành viên này chuẩn bị phản loạn, rời ra ngoài, tổ chức kia đương nhiên có tư cách "thanh lý môn hộ", bởi vì bọn họ có lý, có chứng cứ, đạo lý hoàn toàn thông suốt.

Cứ như thế, thật ra thay đổi lớn nhất chính là, thông qua sự vận hành của tổ chức, tìm cách tránh né quy tắc giữa những thính giả không được tùy ý công kích lẫn nhau.

Cho đến bây giờ, Tô Bạch mới rốt cuộc hiểu rõ, sở dĩ cái tổ chức kia có thể nhanh chóng phát triển lớn mạnh như thế là vì, tẩy não và mê hoặc chỉ là những thủ đoạn ban đầu, nhưng càng về sau sẽ có những biện pháp cường ngạnh hơn, theo cách đó,

cứ tiếp tục như vậy, tổ chức kia sẽ phát triển thành một quy mô có chút không thể tưởng tượng nổi.

Ngồi ở trong xe, Tô Bạch đang suy nghĩ đến những thứ này, còn Huân Nhi thì rất lo lắng nhìn mấy người đã bắt đầu ra tay.

Hai quỷ võ giả mang theo mặt nạ ác quỷ, trên người mặc tương tự như trang phục của võ sĩ, nhìn qua dáng vẻ quả thực rất dọa người, đương nhiên xuống tay quả thật rất dứt khoát lưu loát, ít nhất là lúc đối mặt với đám người Sở Triệu thì có ưu thế áp đảo.

Hai quỷ võ giả đều là thuộc loại hình cường hóa cận chiến, nhưng không phải là loại hình cường hóa võ sĩ gì đó, trong đó có một người hẳn là cường hóa cổ võ, người còn lại là cường hóa đao pháp, còn bốn người bên phía Sở Triệu kia, có vẻ như chủng loại phong phú, thế nhưng chủng loại phong phú, khi đối mặt với thế công rất sắc bén và quả quyết của hai quỷ võ giả, bốn người kia căn bản không có lực chống đỡ gì.

Trong tay Sở Triệu cầm một thanh trường cung, thanh trường cung này là trước đó Tô Bạch đưa cho anh ta. Lúc trước Tô Bạch trao đổi đồ với mập mạp, trên đường về nhà gặp phải vụ lừa đảo của thính giả, sau đó Tô Bạch giết chết ba thính giả kia, tất cả chiến lợi phẩm đều để Sở Triệu và Huân Nhi phân chia, Huân Nhi lấy chiếc dùi màu tím, còn Sở Triệu thì lấy chiếc trường cung này.

Dạo này bạn phụ trách truyện bắt đầu đi làm, cho nên bộ này sẽ không ra đều như trước, mong các đh thông cảm, có thời gian sẽ tranh thủ dịch bù.

Chương 547 Có Nên Cứu Sở Triệu Không

Thế nhưng, đối mặt với công kích cận chiến của đối phương, Sở Triệu căn bản không có cơ hội và cũng không thể đứng thẳng người giương cung tên lên bắn, anh ta chỉ có thể coi trường cung như một thứ vũ khí phòng ngự, rất miễn cưỡng mới có thể ngăn cản được thế công đến từ đối phương.

- Anh không xuống xe giúp anh ta à?

Huân Nhi nhìn Tô Bạch, cô ta không có vội vã tự mình đi xuống xe trước, mà chính là hỏi qua ý kiến của Tô Bạch, đương nhiên, một phần là bởi vì hiện tại Tô Bạch đã khóa cửa xe lại, bây giờ, nếu như cô ta muốn đi xuống, trừ khi là đánh vỡ cửa sổ xe, nếu không, thật đúng là không có cách nào. Thế nhưng nếu làm như vậy thì chẳng khác nào để cho chính mình và Tô Bạch đoạt tuyệt, cho dù là Sở Triệu hay Tô Bạch, cả hai đều là bạn tốt của cô ta, hiện tại Huân Nhi thật đúng là rất khó xử.

Tô Bạch lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa, làm như không có việc gì xảy ra, hút một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói, ánh mắt hơi nheo lại, mang theo tư thái không chút quan trọng, nói:

- Tôi cảm thấy có một vài thời điểm, phong cách hành sự của tôi quá mức làm theo ý mình rồi.

- Hả?

Huân Nhi vừa nhìn tình hình chiến đấu bên kia, vừa nhìn về phía Tô Bạch bỗng nhiên nói ra câu nói có chút… Không

hiểu thấu.

- Ý của tôi là, tôi thường xuyên làm việc mà không cân nhắc đến cảm thụ của người khác, tôi cảm thấy dáng vẻ đó quả thật không tốt, giống như bây giờ vậy, Sở Triệu gặp nguy hiểm. Rất hiển nhiên, cậu ta thật sự có nguy hiểm, nhưng em cứ như thế đi xuống giúp cậu ta, với thực lực của em, cho dù thêm vào cũng không đánh lại được hai người kia, xuống dưới không có tác dụng gì, ngược lại sẽ chỉ cùng cậu ta bị cuốn vào trong chuyện này. Đến lúc đó, nếu như hai người các em đều chết, ngược lại Sở Triệu sẽ cảm thấy rất áy náy, áy náy vì cậu ta đã làm liên lụy đến em, không phải sao?

Trên mặt Huân Nhi tràn ngập vẻ không hiểu, hỏi:

- Thế nhưng, chẳng phải còn có anh sao?

- Tôi?

Tô Bạch vươn một ngón tay ra, chỉ vào mặt mình.

- Em biết vì sao quan hệ giữa tôi và cậu ta chẳng còn tốt nữa không? Nhiệm vụ hiện thực lần trước liên quan đến vụ án đầu độc, em cũng biết đúng không?

Huân Nhi khẽ gật đầu: - Từ trong bức ảnh mà Sở Triệu gửi đến, anh đã phát hiện ra điểm không đúng, sau đó đã lập tức từ Cửu Trại Câu về Thượng Hải để giúp Sở Triệu.

- Sau cùng, bạn gái của cậu ta bị tôi đưa về, chờ lúc cậu ta đi ra khỏi cửa nhà tôi, cô bạn gái kia của Sở Triệu đã lập tức cầm súng tự sát trước mặt cậu ta.

Tô Bạch nhún vai nói: - Sau đấy con hàng này mắng tôi suốt mấy tháng liền, mỗi ngày liên tục gọi điện thoại đến quấy rầy tôi, còn tới chặn ở cửa nhà, để tôi cho cậu ta một lời giải thích.

- Em hiểu, em cũng rất lý giải điều đó, khi đấy, Sở Triệu còn chưa phải là thính giả, vì thế cho dù có nói cho anh ta biết về những sự việc liên quan đến nhiệm vụ hiện thực thì ngay lập tức trí nhớ của Sở Triệu cũng sẽ bị xóa đi, anh cũng không có cách nào khác…

Huân Nhi nói.

- Đúng thế, sau đó tôi cảm thấy rất phiền, cho nên đã đánh gãy chân của Sở Triệu, để cậu ta ở nhà suy nghĩ, đừng đến làm phiền tôi.

"…" Huân Nhi: - Việc này… Việc này em cũng biết rõ.

- Sau này, em và cậu ta đều trở thành thính giả, chân tướng của sự việc kia cũng trở nên rõ ràng, nhưng cái gai đó đã chôn sâu trong lòng rồi. Huân Nhi, chẳng lẽ em không cảm nhận được ư, quan hệ giữa tôi và cậu ta đã sớm không còn giống như trước kia, khi mà mọi người cùng nhau thành lập nên câu lạc bộ giết người, đã… Ừm… Có chút biến chất.

Tô Bạch nghiêm túc giải thích ý nghĩa ở sâu trong lòng mình.

Ánh mắt của Huân Nhi nhìn về phía cuộc chiến ở phía xa, bốn người bên phía Sở Triệu thì đã có hai người bị trọng thương, ngã trên mặt đất, máu tươi tràn ra, chỉ còn lại Sở Triệu và một tên gia hỏa hình như thuộc loại hình cường hóa người sói vẫn còn tiếp tục đối chọi, thế cục quả thật rất nguy cấp, thế nhưng lúc này đây, Tô Bạch thế mà còn đang nói với cô ta những chuyện này, Huân Nhi thật đúng là có loại cảm giác gấp đến phát khóc rồi.

- Đây là chuyện rất bình thường, Tô Bạch, anh cũng phải hiểu, dù sao không phải mỗi người đều có thể nghĩ được thông suốt chuyện này, cho dù nghĩ được thông suốt thì trong lòng vẫn sẽ có khúc mắc, đây là việc khó có thể tránh khỏi, em cảm

thấy Sở Triệu đã nhìn rất thoáng rồi, bên kia đang rất nguy cấp. Tô Bạch, em cầu xin anh ra tay đi, nếu không sẽ muộn mất, thật sự muộn mất.

Đối mặt với sự sốt ruột của Huân Nhi.

Tô Bạch vẫn còn tiếp tục điềm nhiên như không có chuyện gì, dường như lúc này, Tô Bạch chính là một cậu nhóc hiếu học, cứng rắn muốn giải quyết xong đề thi khó đang bày ra ở trước mặt mình, thật đúng là làm cho Huân Nhi sốt ruột. Thậm chí một bàn tay của Huân Nhi đã đặt ở trên cửa sổ xe, bất kỳ lúc nào cũng có thể phá vỡ cửa sổ xe, đi xuống dưới hỗ trợ. Cô ta quả thật không thể trơ mắt nhìn Sở Triệu cứ như thế chết ở trước mặt mình, mà chính mình lại ở đó thờ ơ.

- Không thể nói như thế được, lúc đầu tôi đã phải chịu mạo hiểm rất lớn để cứu được cậu ta, tôi không cần cậu ta phải cảm kích, thế nhưng loại ngăn cách này, chính là do cậu ta chủ động tạo thành, hiện tại trường cung ở trên tay cậu ta cũng là do tôi tặng. Vốn dĩ chúng ta có thể giống như lúc tạo nên câu lạc bộ giết người, xây dựng nên một vòng quan hệ nhỏ trong giới thính giả, vốn dĩ chúng ta có thể trở thành những người chiến hữu thân thiết và khăng khít nhất, giống như trước kia vậy, thế nhưng hiện tại đã rất khó.

- Em biết không, hôm trước tôi gặp một sự việc, khả năng cậu ta tham dự vào trong đó, rất có thể mục đích chính là vì tính kế tôi, vì kéo tôi xuống nước.

Vẻ mặt của Tô Bạch rất nghi hoặc nhìn Huân Nhi: - Mỗi người đều có quyền được đưa ra lựa chọn cho riêng mình, không đúng ư? Hơn nữa một khi đưa ra lựa chọn gì nên chấp nhận gánh chịu hậu quả đó, không phải sao?

- Hơn nữa, em có tin hay không, nếu như hiện tại tôi đi cứu Sở Triệu, giống như một chúa cứu thế xuất hiện trước mặt cậu ta, Sở Triệu được cứu trở về, sau đó cậu ta không những chẳng

cảm kích tôi, thậm chí ở dưới đáy lòng còn càng thêm oán trách tôi, cảm thấy tôi đã giẫm đạp lên tự tôn của cậu ta, cảm thấy tôi xen vào chuyện của người khác, cảm thấy tôi tự ỷ vào việc tự cho mình là bạn của cậu ta, cứ như thế không chút kiêng kỵ gì can thiệp vào cuộc sống của cậu ta.

- Cho dù hiện tại cậu ta sắp bị giết chết, cậu ta rất thống khổ, cậu ta thật sự không muốn chết, cậu ta muốn sống sót, nếu như cứu cậu ta chính là những người khác, trong lòng Sở Triệu sẽ cảm kích, chỉ là nếu người cứu Sở Triệu lại chính là tôi, cậu ta sẽ oán trách, thậm chí là ghi hận.

- Bởi vì tôi là bạn của cậu ta, Sở Triệu cảm thấy tôi là bạn của cậu ta, cậu ta cảm thấy tôi cho rằng mình là bạn của cậu ta, vì thế cậu ta có tư cách, có cảm xúc đi oán trách tôi.

- Em biết không, những thính giả thực tập khác gặp tôi đều sẽ vô thức rất cung kính gọi tôi một tiếng đại nhân, cậu ta thì sao, hôm trước Sở Triệu còn lời thề son sắt yêu cầu tôi đi cùng cậu ta đến cục cảnh sát.

- Em có cảm thấy điều này rất kỳ lạ không?

- Tô Bạch, anh không đi cứu thì em đi cứu, nếu như anh cảm thấy em và Sở Triệu không xứng đáng làm bạn của Tô Bạch đại nhân anh, vậy thì em cũng không dám mặt dày mày dạn bám lấy anh nữa!

Huân Nhi thật sự tức giận rồi, cô ta đánh một chưởng, làm vỡ nát cửa xe.

Tô Bạch thở dài: - Em là phụ nữ, lại còn thích anh, em và cậu ta không giống nhau.

Lúc nghe thấy những lời này, Huân Nhi vừa thẹn thùng lại vừa tức, trong lúc nhất thời, ngoại trừ hơi thở hổn hển, cô ta thật đúng là không biết nói nên nói gì.

- Tay của em bị thương rồi, trong xe có băng y tế, em tự mình băng bó một chút đi, tôi đi giúp cậu ta một lần cuối cùng, kể từ nay, tôi và cậu ta không còn gì dây dưa nữa, nói thật lòng, làm bạn của cậu ta, thật đúng là mệt mỏi, ông đây muốn giúp cậu ta, vậy mà còn phải rối rắm chú ý đến phương thức, có đôi khi, tôi thật đúng là cảm thấy mình đang nuôi một con Husky.

Lúc này, Tô Bạch bỗng nhiên cảm giác được, hình như bản thân hắn thích hợp làm "bạn" với đám người mập mạp và hòa thượng, nên hố thì hố, nên hợp tác thì hợp tác, nên xé rách mặt thì xé rách mặt, mọi người đều ở trong một tiếng tấu và tần suất, ngược lại cảm thấy sòng phẳng, gọn gàng, thật vui vẻ.

Chương 548 Tại Sao Lại Là Cậu

Bốn người Sở Triệu, căng hết cỡ cũng chỉ là mới vừa chuyển từ người thực tập lên thành thính giả chính thức, nhiều nhất cũng mới trải qua một lần cường hóa, ở trước mặt hai quỷ võ giả kia, quả thật không đáng nhắc đến. Hai quỷ võ giả kia nhìn qua cũng phải là người có cấp độ hoàn thành nhiệm vụ ở mức 3 – 4, hơn nữa nếu như không phải do hai quỷ võ giả kia cũng không muốn chính mình bị thương, vì thế cố ý phân tán lực một lúc, có lẽ khi hai người này cùng nhau dốc hết toàn lực để đối kháng với bốn người kia, toàn bộ mọi việc sẽ được giải quyết, chẳng qua bây giờ cục diện cũng gần như là như vậy rồi.

Trước ngực của người phụ nữ bị trúng một đao, cô ta che miệng vết thương nằm trên mặt đất rên rỉ, cho dù có được khâu lại, cô ta cũng sẽ nhanh chóng chết vì mất máu.

Một người đàn ông khác thì sau lưng bị trúng một quyền rất nghiêm trọng, không biết có tạo thành thương tổn gì với sống lưng hay không, tóm lại là anh ta nằm trên mặt đất, không đứng dậy đi nổi.

Kiên trì đến sau cùng là Sở Triệu và một tên giả hỏa cường hóa người sói, nhưng lúc này cũng sắp chống đỡ không nổi rồi.

Người đàn ông có cường hóa người sói bị đánh đến mức bị ép rời khỏi trạng thái cường hóa người sói, mặt mũi bầm dập, bị bóp cổ chống đỡ lên vách tường. Sở Triệu thì bị đạp bay trường cung trong tay, bị một chân của đối phương gắt gao

giẫm trên mặt đất không cách nào tránh thoát, đồng thời đối phương cũng giơ đao trong tay lên!

Sở Triệu cắn chặt răng, trong miệng anh ta thỉnh thoảng có tơ máu chảy ra, hai mắt nổi giận, đúng thế, anh ta không muốn chết, làm sao anh ta có thể muốn chết được cơ chứ, anh ta không cam tâm cứ như thế chết đi, thật sự không cam tâm!

Vì sao người kia có thể một đường sống sót trở nên cường đại như vậy mà chính mình lại ở lúc vừa hoàn thành xong nhiệm vụ thực tập đã phải chết đi?

Dựa vào cái gì chứ?

Chuyện này không công bằng, không công bằng!

Đều là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao mình lại kém hắn?

Dưới lớp mặt nạ ác quỷ kia, quỷ võ giả lộ ra một đôi mắt chim ưng, lúc này, từ trong ánh mắt của anh ta có thể thấy được khoái ý.

Nói gì thì nói, cho dù những người đó thật sự là cường giả, bình thường muốn giết một thính giả trong thế giới hiện thực cũng có cố kỵ rất lớn, nhưng là anh ta không thế, thứ khoái cảm này rất khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung rõ ràng.

Đao hạ xuống.

Ánh sáng rất chói mắt, mang theo một loại tuyên cáo tử vong, vào lúc này, Sở Triệu cũng nhắm mắt lại, chờ đợi giây phút tiếp theo, không phải tất cả mỗi người đều có dũng khí trực tiếp đối mặt với tử vong, nói gì thì nói Sở Triệu cũng là một người cảnh sát.

Keng!

Một tiếng vang vọng truyền đến.

Sở Triệu không cảm nhận được đau đớn khi binh khí đâm vào người mình, anh ta mở mắt ra, nhìn thấy một bóng lưng xuất hiện trước mặt mình, ngón tay của người kia kịp giữ lấy thanh đao

Ha ha ha, tại sao lại là cậu.

Vì sao lại là cậu?

Chắc hẳn cậu đã đến từ rất sớm, chắc hẳn cậu đã đứng ở bên nhìn trò cười của tôi từ rất lâu rồi, sau đó chờ đến lúc tôi sắp bị giết chết lại xuất hiện, giống như một đấng cứu thế vậy?

Cậu muốn tôi phải quỳ lạy cậu, đối với cậu dập đầu để tỏ ý cảm ơn sao?

Cậu rất mạnh, cậu thật vĩ đại, cậu thật đáng sợ, cậu quả thật lợi hại?

Không biết vì sao, những ý niệm và cảm xúc này bỗng nhiên ùa vào trong đầu Sở Triệu, anh ta cũng không biết vì sao bản thân mình lại nghĩ như thế, chẳng qua anh ta không khống chế nổi.

Ngón tay của Tô Bạch kẹp lấy thanh đao kia, sau đó bỗng nhiên buông lỏng tay ra, thanh đao này chưa thu lại, cứ thế chém lên bờ vai của Tô Bạch, nhìn giống như thực lực của Tô Bạch không đánh lại được, chống đỡ không nổi.

- Khụ khụ khụ…

Tô Bạch nặng nề ho khan.

Đầu tiên, quỷ võ giả kia sững sờ nhìn thanh đao của mình đâm vào bả vai của đối phương, sau đó trong lòng cũng yên tâm hơn.

- Anh muốn tìm chết à?

Quỷ võ giả cầm đao quát lên.

Tô Bạch lắc đầu: - Cậu ta là bạn của tôi, tôi không thể nhìn cậu ta cứ như thế mà chết đi, vì thế có thể lý giải một chút không?

Tô Bạch nói với quỷ võ giả, giọng điệu rất chân thành, thái độ đoan chính: - Cho cậu ta một con đường sống, những người còn lại, các anh đều có thể giết chết.

Đương nhiên, để cho đối phương đâm đao vào vai mình cũng là do Tô Bạch cố ý, không còn cách nào khác, người ta giết chết Sở Triệu tuyệt đối là có quan hệ nhân quả, chính mình vào thời điểm này ra tay cứu Sở Triệu cũng là có quan hệ nhân quả, dù sao Sở Triệu và hắn cũng quen biết nhau, là bạn bè cùng nhau lớn lên, thế nhưng nếu như Tô Bạch muốn ra tay giết chết quỷ võ giả trước mặt thì lại không có quan hệ nhân quả chống đỡ.

Không có quan hệ nhân quả, việc này cũng dễ xử lý, chính mình tạo ra một quan hệ nhân quả là được, sát tâm của Tô Bạch luôn rất nặng, nếu không lúc trước, khi hắn vẫn là người bình thường, hắn sẽ không xây dựng ra câu lạc bộ giết người kia, hoặc là không ra tay, nếu đã lựa chọn ra tay thì nhất định phải hoàn toàn giết chết đối phương.

- Cút!

Quỷ võ giả không chút nào nể mặt Tô Bạch, anh ta cố ý để lòng bàn tay vỗ mạnh vào chuôi của thanh đao, thân đao run lên, bởi vì thân đao khảm vào trong máu thịt của Tô Bạch, cho nên một chưởng này chẳng khác gì cố ý đem miệng vết thương to hơn.

Cơ thể của Tô Bạch run lên, lùi về sau mấy bước, quỳ một chân xuống mặt đất, đối phương rút thanh đao ra, máu tươi trên vai hắn cũng bắt đầu ào ào chảy ra, xuất hiện một vết thương rất đáng sợ.

Phù…

Đến lúc rồi.

Ánh mắt của quỷ võ giả tràn ngập lạnh lẽo, một đao lại đâm đến, bởi vì Sở Triệu nằm ngay sau lưng Tô Bạch, cho nên một đao kia thật ra là dự định đồng thời chém vào cả Tô Bạch và Sở Triệu, nếu như Tô Bạch không tránh ra thì sẽ theo Sở Triệu cùng một chỗ bị chém chết.

Thế nhưng vào lúc này, ngón tay của Tô Bạch lại một lần nữa vươn ra, vững vàng giữ lấy thân đao.

Lần này, ngón tay hắn không run rẩy, thân thao được vững vàng giữ chặt.

Quỷ võ giả dùng sức lay động chuôi đao, thế nhưng anh ta lại ngạc nhiên phát hiện, thanh đao này căn bản không nhúc nhích chút nào.

Tô Bạch ngẩng đầu, rất bình tĩnh nhìn tên quỷ võ giả đứng trước mặt.

Nói thật lòng, lấy thân phận và tư cách của Tô Bạch, việc hắn ra tay với một thính giả có cấp bậc như thế này, quả thật có chút "bắt nạt người ta". Hơn nữa Tô Bạch vì muốn loại bỏ hoàn toàn quan hệ nhân quả với mình còn cố ý giả bộ sợ hãi, thật đúng là có chút "mất mặt đàn ông".

Quy củ của Phát Thanh Khủng Bố, thật ra chính là như thế, bị thính giả dùng đủ loại phương thức để chơi hỏng, thật giống như mấy cô gái mới lớn, chỉ cần cho tiền, chỉ cần nói thông đạo lý là có thể tùy tiện đổi các loại tư thế đi –.

- Anh…

Quỷ võ giả có chút ngạc nhiên, khi ánh mắt của anh ta nhìn về phía phần vai của Tô Bạch vừa mới bị anh ta chém ra vết thương vô cùng chói mắt, thế mà lúc này đang lấy tốc độ

nhanh chóng, dùng mắt trần cũng có thể nhìn thấy được nó đang khép lại, trong lòng quỷ võ giả lại càng thêm sợ hãi.

.

Chương 549 Chuyện Của Tôi, Không Cần Cậu Lo

Thanh đao trong tay anh ta vô thức bị nâng lên, hai ngón tay của Tô Bạch kẹp lấy thân đao, sau đó đứng lên, ánh mắt của hắn bình tĩnh, từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, rất thực tế, ngoại trừ phải xử lý một chút quan hệ nhân quả đáng ghét, còn lại đều không tính là chuyện gì, ở trong mắt Tô Bạch, hai quỷ võ giả này không tính là mặt hàng gì.

- Anh có thể đi, mục tiêu của tôi không phải là anh!

Quỷ võ giả uy hiếp Tô Bạch, nhưng giọng điệu uy hiếp này, làm sao nghe lại có một loại cảm giác ngoài mạnh trong yếu nhỉ.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra nụ cười, ngón tay chỉ vào miệng vết thương trên vai đã gần như khép lại.

- Nơi này đau lắm.

Một giây sau, Tô Bạch hóa thân thành một luồng huyết vụ, trực tiếp biến mất ở ngay trước mặt quỷ võ giả, sau đó bao phủ lấy cả người anh ta.

- Á, Á Á…

Da thịt trên người quỷ võ giả bắt đầu vỡ ra, máu tươi không ngừng bắn tung tóe ra ngoài, phát ra tiếng kêu vô cùng bi thảm.

Một quỷ võ giả khác là loại hình cường hóa cổ võ không lo đến việc bóp chết thính giả cường hóa người sói gần như chỉ

còn sót một hơi thở đang ở trước mặt mình, trực tiếp lao ra, một quyền đánh vào trên huyết vụ của Tô Bạch.

- Anh cũng đánh tôi à, tôi đau đấy.

Lúc này huyết vụ khuếch tán ra, bao phủ lên hai người quỷ võ giả, trong đó, đồng thời tốc độ hấp thu cũng đang không ngừng tăng lên, hiển nhiên trước đó Tô Bạch chỉ đang dẫn dụ một người khác phát động công kích với mình, vì thế hắn không lấy ra tốc độ chân chính của mình đi thôn phệ.

Sau ba giây, huyết vụ lại ngưng tụ thành hình, xuất hiện ra thân hình Tô Bạch, hơn nữa phía sau lưng Tô Bạch xuất hiện ra hai thi thể bị hút đến khô quắt nằm ngay tại chỗ, trên mặt bọn họ tràn đầy không dám tin và khiếp sợ.

- Tô Bạch, anh không sao chứ?

Thật ra, tất cả mọi chuyện đều xảy ra rất nhanh, từ lúc Tô Bạch đi xuống xe cho đến khi hai quỷ võ giả biến thành thây khô, căn bản là không có bao nhiêu thời gian, lúc Huân Nhi mở cửa xe, từ phía xa chạy đến, mọi chuyện đã được giải quyết xong, trong tay trái Huân Nhi còn cầm chiếc dù màu tím mà Tô Bạch đưa cho mình, ánh sáng chói mắt.

Tô Bạch đưa tay vỗ lên vai mình, cười nói: - Không có việc gì.

Huân Nhi giống như trút được gánh nặng, chuyển qua đỡ Sở Triệu đang nằm dưới đất lên.

- Cậu bị thương có nặng không? - Huân Nhi lo lắng hỏi thăm.

- Vẫn ổn, chưa chết được.

Sở Triệu miễn cưỡng cười một tiếng với Huân Nhi, chẳng qua anh ta không quen thể hiện ra khía cạnh mềm yếu của

mình trước mặt phụ nữ, tuy vừa rồi anh ta thật đúng là bị đánh trên mặt đất, cách tử vong chỉ là một con đường mà thôi.

Xung quanh còn có ba thính giả gần hấp hối, hắn là cùng Sở Triệu bí mật mưu đồ phản nghịch, Tô Bạch không quan tâm, hắn chỉ ngồi xổm xuống mặt đất, kiểm tra trên người hai quỷ võ giả, không phát hiện ra được thứ gì đặc biệt, vốn dĩ ban đầu còn cho rằng sẽ có mấy thứ như yêu bài gì đó, giống như trong phim cổ trang võ hiệp trên tivi hay chiếu.

Tô Bạch đứng lên, phủi tay, đi đến trước mặt Huân Nhi và Sở Triệu.

Sở Triệu cố ý nghiêng đầu đi, không nhìn Tô Bạch, anh ta không biết nên đối mặt với Tô Bạch như thế nào, nhất là khi đối phương lại một lần nữa cứu anh ta ra, thế nhưng anh ta nhìn thấy chiếc xe Poussin của Tô Bạch đỗ ở phía xa, điều này chứng minh vốn dĩ Tô Bạch ở trong bãi đỗ xe này, hắn thật đúng là đợi đến khi anh ta bị đánh đến sắp chết mới chịu ra tay.

Hắn cố ý, nhất định là hắn cố ý, nếu không làm thế, làm sao có thể cho bọn họ thấy được sự vĩ đại của hắn?

Ha ha!

Trong lòng Sở Triệu cười lạnh.

Tô Bạch thở dài, nói:

- Đừng chơi với bọn họ nữa, nước trong tổ chức này rất sâu, ngay cả tôi cũng có chút kiêng kỵ bọn họ, đừng nói đến cậu…

Tô Bạch còn chưa nói xong, Sở Triệu giống như bỗng nhiên bị đạp vào đuôi, nhìn Tô Bạch, nói:

- Chuyện của bản thân tôi, tôi biết, không cần cậu quản.

- Sở Triệu, sao cậu có thể nói như vậy?

Huân Nhi ở phía sau, lặng lẽ lôi kéo Sở Triệu, Sở Triệu lại không hề bị lay động.

Đầu tiên, Tô Bạch hơi sửng sốt, sau đó lập tức lắc đầu, bất đắc dĩ cười cười.

Tiếp theo,

Tô Bạch,

Lấy tốc độ rất nhanh,

Trong nháy mắt,

Một cái tay,

Giữ lấy cổ Sở Triệu.

Bịch!

Cả mặt Sở Triệu bị Tô Bạch trực tiếp đập lên cửa sổ của một chiếc xe bên cạnh.

Cửa sổ xe vỡ vụn.

Trên mặt Sở Triệu cũng bị những mảnh vụn thủy tinh đâm vào, nhìn rất đáng sợ, nhưng người còn chưa chết, chỉ thoáng bị đập cho choáng váng.

Giống như không thể tin được chuyện vừa mới xảy ra.

Nói quá nặng, Tô Bạch cũng không muốn nói, dù sao trước kia bọn họ đã từng là bạn bè, lúc này nói ra mấy lời ngoan độc gì đó cũng có vẻ mất mặt mình, đương nhiên, cho đến bây giờ, Tô đại thiếu gia cũng không phải là người biết nói mấy lời sáo rỗng gì đó, mà là một người rất thực tế, nhìn những mảnh vụn thủy tinh này, trong lòng Tô Bạch thật đúng là thoải mái hơn.

Thật ra khi Tô Bạch bắt đầu dùng cách nói chuyện của Sở Triệu ở trước mặt hắn đi so sánh với lúc thính giả cấp thấp nói chuyện ở trước mặt hắn như thế nào thì đã nói rõ, trong lòng

của hắn, địa vị của Sở Triệu đã sớm thay đổi, có nhiều thứ, căn bản không thể trở về như lúc trước nữa rồi.

Đương nhiên, điểm này ở trên người Sở Triệu cũng là như thế, nếu như nói Tô Bạch là lời nói trong lúc vô thức, như vậy Sở Triệu là người vẫn luôn đi vào trong ngõ cụt này, bản thân mình lần lượt được Tô Bạch cứu, Tô Bạch tùy tiện ném ra mấy thứ hắn không để vào mắt, lại có tác dụng rất lớn với mình, điều này khiến cho Sở Triệu rất khó tiếp nhận được. Trước kia rõ ràng là những người bạn bình đẳng, mặc dù gia cảnh có chút khác biệt, nhưng cũng không quá nhiều, cho dù là phương diện gì thì gần như mọi người đều là như nhau, thế nhưng giờ đây sự chênh lệch này, thật đúng là khiến Sở Triệu phải ngước nhìn lên, thân là con em của thế gia cảnh sát, anh ta cũng có sự kiêu ngạo thuộc về mình, có đôi khi, khi sự kiêu ngạo bắt đầu trở nên vặn vẹo sẽ thường dễ dàng đem chính mình đi về một hướng cực đoan.

Cục điện này khiến Huân Nhi có chút chân tay luống cuống, ánh mắt rưng rưng, cô ta không còn gì để nói, bởi vì vào lúc này đây, cho dù nói gì thì đều đã muộn, khi Tô Bạch lôi kéo đầu của Sở Triệu trực tiếp đập nát cửa sổ xe, thật ra đã mang ý nghĩa, quan hệ lúc trước của ba người hoàn toàn tan vỡ, thậm chí sau này, cho dù là mặt ngoài cũng rất khó để duy trì.

Mỗi người một ngả?

Thậm chí nói không chừng quan hệ còn kém hơn giữa những thính giả thông thường.

- Kem trong xe sắp tan rồi, tôi về trước, em đưa cậu ta đến bệnh viện đi.

Tô Bạch giống như không có chuyện gì xảy ra, đi trở về bên trong xe của mình, rất bình tĩnh lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Tô Bạch không phải phụ nữ, từ trước đến nay hắn cũng không phải là loại người đa sầu đa cảm gì đó, quan hệ với Sở Triệu trở nên rạn nứt, lần này cứu anh ta, xem như là lần cuối cùng, hắn đã làm hết trách nhiệm của một người bạn, sau đó chính mình lại đập đầu Sở Triệu vào cửa xe, điều này mang ý nghĩa, quan hệ mới giữa hai người được thành lập.

Từ đó về sau, tôi là thính giả có thâm niên, còn cậu chỉ là một tay mơ, tất cả dựa theo quy củ của thính giả mà nói.

Chương 550 Cô Ta Đã Trở Về

Sự việc giày cao gót màu đỏ lần trước kia, Tô Bạch không rõ trong đó Sở Triệu rốt cuộc đóng vai trò gì, nhưng nếu nói như Sở Triệu hoàn toàn không biết rõ tình hình, vậy thì thật đúng là có chút không thực tế, lúc này hai người đã vứt bỏ quan hệ, sau này gặp loại chuyện đó, Tô Bạch biết rõ nên làm như thế nào rồi.

Loại cảm giác này, giống như vứt xuống một gánh nặng vậy.

Trên đường lái xe, điện thoại đổ chuông, là âm báo từ wechat, Tô Bạch ấn nút đồng ý, giọng nói của mập mạp từ trong di động truyền đến.

- Đại Bạch, cậu đến giúp tôi thu dọn nhà đi.

Hình như ở đâu dây bên kia, mập mạp đang thở hổn hển.

- Thu dọn nhà?

- Đừng phí lời, chính là nhà Lão Phương đó, con bà nó, hòa thượng và Gia Thố, một người thì đi Lạc Dương, một người thì đi Thanh Hải, lúc đầu đã nói mọi người cùng nhau ở, kết quả lại chỉ có một mình tôi trở về. Căn nhà này đã lâu không có người ở, dù sao cũng phải quét dọn qua một chút, thuê nhân viên dọn vệ sinh thì tôi không yên lòng, hiện tại một mình tôi đang làm, sắp mệt chết rồi đây, cậu nhanh qua đây giúp đỡ, cái văn phòng thám tử tư kia của cậu nhỏ như vậy, dù sao nơi này cũng có rất nhiều phòng, giữ lại một phòng cho cậu, về phần việc âm mạch thì không cần lo lắng, tôi bố trí một trận pháp

nho nhỏ thay đổi bố cục là được. Nơi này sẽ không có mấy thứ bẩn thỉu qua đó nữa, không gây ra ảnh hưởng gì với con trai cậu đâu.

- Con mẹ nó, nói nhiều như thế, cậu tới nhanh lên.

- Tôi đưa cơm trưa cho con trai tôi, một lát nữa sẽ đến.

- À đúng rồi, cậu nhớ đem con mèo đen kia của nhà cậu đi theo cùng nhé, trận pháp này cần một một sát vật trấn một chút, con mèo nhà cậu rất phù hợp, cũng chỉ đứng ở đó một lúc mà thôi, không có vấn đề gì lớn.

Cúp điện thoại, Tô Bạch vứt điện thoại xuống ghế lái phụ, chuyện lúc trước, hắn đã sắp quên mất rồi, đám người mập mạp từng thương lượng, sau đó sẽ chuyển đến nhà của Lão Phương ở, chẳng qua bởi vì sự việc ở Tây An, ba người mập mạp phải rời đi trước, bay thẳng đến Trùng Khánh, ở Trùng Khánh chơi đùa mấy ngày, sau đó hắn là đường hai nấy đi, hai ngày trước, Gia Thố mới gửi cho hắn ảnh chụp Thanh Hải, hiện tại một mình mập mạp trở về đây.

Về đến nhà, Tô Bạch đưa đồ đã được đóng gói cẩn thận đến trước mặt tiểu gia hỏa, sau khi cùng tiểu gia hỏa ăn xong, Tô Bạch bế cậu nhóc cùng rời khỏi cao ốc, Cát Tường đương nhiên theo ở phía sau, tiểu gia hỏa đi đến đâu, Cát Tường sẽ đi tới đó.

Lái xe đến chỗ nhà lão Phương, Tô Bạch không vội vã xuống xe mà chính là ngồi ở ghế lái hút thuốc, Cát Tường không ngừng vung móng vuốt lên, giúp tiểu gia hỏa xua đi khói thuốc dơm của Tô Bạch.

Chờ tới khi cảm thấy đến lúc rồi, Tô Bạch mới bế cậu nhóc đi vào. Sau khi vào trong mới phát hiện mập mạp thật đúng là tốn nhiều tâm tư để sửa sang lại, ngay cả một thảm thực vật ở trên đường mòn đi vào cửa đều được sửa sang, vun trồng lại,

sau khi vào nhà, bên trong càng thêm sáng sủa, rất khó tưởng tượng được, một người như mập mạp lại giỏi việc nhà như thế?

Chẳng qua rất nhanh, Tô Bạch phát hiện ra chỗ không đúng, hoặc là nói, phản ứng quá khích của Cát Tường khiến cho Tô Bạch cuối cùng cũng ý thức được điều đó, khi Cát Tường vươn móng vuốt ra, Tô Bạch lập tức đi tới nhấc Cát Tường lên.

- Meo! Meo! Meo!

Đuôi của Cát Tường cứ như thế bị Tô Bạch nắm lấy toàn bộ nhấc lên, có thể nghĩ đến, nếu như không phải trên tay kia của Tô Bạch còn đang bế tiểu gia hỏa, Cát Tường lo lắng đến việc cậu nhóc bị ngã, đoán chừng đã sớm vồ chết Tô Bạch rồi.

- Đừng xúc động, chúng ta đứng ở đây chờ một lát là được, chẳng lẽ tao lại buộc một cái giẻ lau lên đuôi mày, để mày đi lau nhà à?

Tô Bạch nói với Cát Tường, đồng thời buông tay ra, nếu nắm đuôi Cát Tường trong thời gian dài, Tô Bạch thật đúng là lo lắng Cát Tường sẽ nổi giận.

Cát Tường kêu vài tiếng với Tô Bạch, sau đó nằm ở bên cạnh.

Từng đồ lau nhà, từng cây chổi, từng chiếc khăn lau đang tự mình quét dọn, có nhiều chỗ rõ ràng đã rất sạch sẽ lại vẫn đang không ngừng lặp đi lặp lại quét dọn.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra gọi cho mập mạp, một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói mơ màng của mập mạp, hiển nhiên vừa rồi mập mạp đang ngủ:

- Alo, Đại Bạch, cậu đến rồi à, tôi thấy cũng mấy tiếng rồi đấy.

- Tôi đang ở trong phòng khách, anh nhanh đến đây thu lại đống quỷ này đi, trong nhà sắp bị lau hỏng rồi.

Rất nhanh, trên một lối đi nhỏ truyền đến tiếng dép lê bước đi, mập mạp vừa dụi mắt vừa đi ra, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta quát to một tiếng.

- Mẹ kiếp, đáng đời làm cô hồn dã quỷ, ngu ngốc như vậy, lau sạch rồi còn tiếp tục lau.

Sau khi nói xong, mập mạp lấy một chiếc túi nhỏ từ thắt lưng quần xuống, sau đó không ngừng chụp bên này lại chụp bên kia, từng luồng ánh sáng màu xanh được thu vào trong túi, chiếc túi cũng phình lên.

- Hắc hắc, đây đều là cô hồn dã quỷ tôi vừa bắt được, bọn họ giúp tôi quét dọn nhà, đợi tôi có thời gian rảnh sẽ đưa bọn họ đi siêu độ.

Mập mạp tùy ý ngồi trên sofa, nhìn xung quanh:

- Tuy những con quỷ này ngu ngốc một chút, nhưng ít nhất làm việc không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, không giống một số người sẽ dùng mánh lới để trộm, chậc chậc, có đôi khi, người thật đúng là không bằng quỷ.

- Thôi đi, tuy tôi không phải người cường hóa về phương diện này, nhưng tôi có thể cảm nhận ra được, những con quỷ này trúng loại thuật pháp Ngự Linh của anh, nếu bọn họ dám chống lại mệnh lệnh của anh chính là kết cục hồn phi phách tán.

Trên mặt mập mạp lộ ra ngượng ngùng:

- Móa nó, cậu không để cho tôi một lần trang bức cao thâm à?

Tô Bạch đặt tiểu gia hỏa xuống sofa, tiểu gia hỏa nhìn thấy mập mạp thì còn có chút sợ hãi.

- Ồ, còn ghi thù cơ đây?

Mập mạp có chút ngoài ý muốn: - Thằng nhóc này có trí nhớ tốt thật đấy, ha ha…

- Oa…

Tiểu gia hỏa bỗng nhiên òa khóc, dùng hai tay che kín mặt mình.

Mập mạp ngây người.

- Meo!

Cát Tường bỗng nhiên đứng lên, cái đuôi của nó dựng thẳng, ngay cả lông cũng xù lên, giống như bị chọc giận, trực tiếp nhào về phía mập mạp.

- Việc này…Việc này…

Trong tay mập mạp xuất hiện một gương bát quái, ngăn ở trước người mình, thế nhưng Cát Tường chỉ vung một móng vuốt lên, chiếc gương bát quái kia đã vỡ vụn.

Trên gương mặt của mập mạp xuất hiện một dấu móng vuốt mèo, máu tươi chảy ra, nhìn rất thê thảm.

- Ha ha ha…

Tiểu gia hỏa dừng khóc, nở nụ cười.

- Con bà nó, Đại Bạch, cậu không quản thú cưng của mình à!

Mập mạp không biết làm gì bây giờ, cẩn thận sờ lên mặt mình.

- Ở trong thế giới chuyện xưa, chính anh đã lén bế thằng bé đi một lần để hoàn thành nhiệm vụ của mình, một cái tát này của Cát Tường xem như là thanh toán xong.

Tô Bạch nói.

Ở trong thế giới chuyện xưa Cương Thi tiên sinh, cuối cùng mập mạp hố mọi người một trận, lén lút giao tiểu gia hỏa ra, hoàn thành nhiệm vụ của mình, tạo thành một số khó khăn trắc trở.

Mập mạp cũng biết mình đuối lý:

- Được rồi được rồi, xóa bỏ thì xóa bỏ, đây chẳng phải là do trước kia chúng ta còn chưa quen biết à, hiện tại trải qua nhiều chuyện như thế, lại bảo tôi đi trộm con cậu để đổi lấy lợi ích gì, cho dù có đánh chết tôi cũng không làm, về cơ bản, chút phòng tuyến cuối cùng đó, bàn gia đây vẫn phải có, con mẹ nó, khi đấy làm sao tôi đoán được cậu thật sự có thể đưa đứa nhỏ này từ bên trong thế giới chuyện xưa ra, xem như con mình để nuôi dưỡng.

- Nhanh nhanh nhanh, đưa điện thoại di động của cậu cho tôi, tôi muốn nhìn nửa gương mặt anh tuấn này của mình xem, thật đúng là mặt mày hốc hác rồi.

- Điện thoại của anh đâu?

- Điện thoại tôi sắp hết pin rồi.

Tô Bạch đưa điện thoại của mình cho mập mạp, mập mạp nhận lấy, sau đó dùng camera trước tự chụp ảnh cho mình, sau đó thở dài lui ra ngoài, thế mà ấn vào danh sách wechat của Tô Bạch.

- Này, đấy là riêng tư.

Tô Bạch nhắc nhở.

- Cậu lại chưa kết hôn, cuống cuồng cái gì, hắc hắc, cậu có cả wechat của Lệ Chi à.

- Anh không có sao?

- Không thêm vào được, trước kia lúc tôi giúp cô ta làm chân chạy vặt, đều là cô ta trực tiếp thông qua nick

“Kongbu66”để gửi tin nhắn cho tôi, trong lòng tôi thật đúng là không thăng bằng, đáng tiếc hiện tại không có tin tức gì về cô ta, tôi cảm thấy trước đó vuốt mông ngựa đều uổng công, người này nói biến mất là biến mất đoán chừng không về được.

Mập mạp vừa nói vừa nhàm chán ấn vào khung chat với Lệ Chi, gửi một icon bỉ ổi Cô đến đánh tôi đi”.

- Á!

Mập mạp bỗng nhiên bị dọa sợ, nhảy dựng lên hét to, sau đó giống như nhìn thấy quỷ, ném điện thoại của Tô Bạch đi.

- Sao thế?

Tô Bạch hơi nghi hoặc một chút, nhặt điện thoại lên.

Ở trong khung wechat kia.

Lệ Chi trả lời bằng một icon mỉm cười.

Cô ta,

Trở về rồi sao?

Chương 551 Lệ Chi Trở Về

Mặc dù là thành phố nội địa, nhưng khí hậu của Thành Đô cũng có bốn mùa rõ ràng, khi bắt đầu vào mùa đông giá rét, nhiệt độ không khí thay đổi một cách rõ ràng khiến cho người ta có chút trở tay không kịp, giống như trước đó mấy ngày, người ta chỉ cần mặc một chiếc áo dài tay đơn giản, lúc ngủ thì đắp một chiếc chăn mỏng, thế nhưng mấy ngày sau đó đã chuyển sang mặc áo khoác dày, lúc ngủ cũng cần đắp mấy chiếc chăn bông.

Lúc này ở tiểu khu Vũ Hầu thuộc huyện Hồng Bài của Thành Đô, mấy cửa hàng bán đồ xiên nướng còn chưa mở cửa, cho dù mở cửa cũng rất vắng vẻ, việc làm ăn buôn bán của những cửa hàng này, chân chính bắt đầu vào buổi tối. Hiện tại ngoài đường cũng không có quá nhiều người, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài người đi bộ, khép chặt quần áo trên người, bước đi vội vàng. Nếu như không phải có việc cần thiết, chẳng ai muốn đi bộ ra ngoài vào thời tiết này cả.

Trước cổng chính của tiểu khu Vũ Hầu, một cô gái trẻ tuổi mặc áo khoác lông chồn đứng đó, trên quần áo thể hiện ra một sự sa hoa lộng lẫy, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra bộ quần áo này rất quý giá, đồng thời làn da của cô gái này trắng nõn như tuyết, cả người đứng đó mang đến cho người ta một loại cảm giác không cách nào dám khinh nhờn, sự xuất hiện của cô ta, không thể nghi ngờ chính là điểm thêm màu sắc cho một con đường gần như không có sức sống gì, băng thanh ngọc khiết lại không thể mạo phạm.

Cô gái cầm điện thoại di động trong tay, đứng ở cổng ra vào, chờ xe taxi đến, dường như những cơn gió lạnh đều đi

đường vòng qua cô ta, bởi vì không nhìn ra được một sợi tóc đen nào của cô ta tán loạn, cũng không nhìn thấy những sợi lông chồn trên áo khoác của cô ta đong đưa, cô ta đứng đó, tự thành phong cảnh.

Xe taxi nhanh chóng đến, cô gái lên xe.

Chiếc xe taxi này rất mới, mới đến mức không tưởng tượng nổi, giống như vừa mới lấy từ nhà máy sản xuất ra vậy, hiện tại thị trường xe taxi truyền thống đang bị ảnh hưởng nhiều bởi việc đặt xe trực tuyến, hầu hết ở các thành phố lớn, thị trường taxi truyền thống càng ngày càng ảm đạm, hiếm khi nhìn thấy một chiếc xe mới, ngăn nắp như vậy.

Hơn nữa, tài xế cũng không đơn giản, người này mặc một bộ trang phục cao bồi, ủng da, tóc chải chuốt rất tỉ mỉ, đeo khuyên tai, làn da bảo dưỡng khá tốt, trong lúc giơ tay nhấc chân, một cách tự nhiên mang theo quyến rũ, chỉ đáng tiếc, tài xế lại là một người đàn ông.

- Chán ghét, chị trở về lại không nói sớm với em một câu, người ta còn chưa cẩn thận trang điểm xong đã phải chạy đến đón chị, xấu hổ chết đi được.

- Hải thiếu gia, chị mới rời khỏi đây chưa đến nửa năm, em đã cắt thứ phiền não ở dưới rồi à?

Cô gái mang theo một nụ cười giễu cợt, nói, hiển nhiên, quan hệ giữa cô ta và người tài xế này khá tốt, hai người có thể đùa nhau như thế.

- Cắt thứ kia rồi, làm sao em còn có thể nổi bật trong đám chị em?

Hải thiếu gia này, chính là người mà Tô Bạch đã gặp trong lần làm nhiệm vụ thực tập thứ hai. Khi đó hai tay của anh ta múa may, những con đom đóm xuất hiện một cách quỷ dị, bay tán loạn, mang theo hiệu quả huyễn thuật rất lớn, chẳng qua

thực lực của anh ta không quá mạnh, nếu không, ở trong thế giới chuyện xưa về người giấy, đến sau cùng, anh ta sẽ không trở nên bị động như vậy, còn bị Tô Bạch hái được quả đào lớn nhất, thế nhưng anh ta thế mà có quan hệ với Lệ Chi, hơn nữa mối quan hệ này thân thiết đủ để cho mập mạp ghen ghét không thôi.

Hải thiếu gia lái xe đến Thảo Đường Đỗ Phủ (Nhà cỏ của Đỗ Phủ), đây là nơi để uống trà và thư giãn, rất yên tĩnh.

Xuống xe, đứng ở bên cạnh một chiếc cầu đá, tay của Lệ Chi khẽ vỗ lên lan can, từ nhỏ cô ta đã lớn lên ở Thành Đô, đối với khu vực ở Thành Đô, cô ta đương nhiên là quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Hải thiếu gia tựa người vào xe, cứ như thế nhìn Lệ Chi, không biết vì sao, anh ta bỗng nhiên cảm giác được có chút thương cảm, vô thức đưa tay lên dụi mắt, trong lòng chỉ có thể thầm trách, hôm nay gió bụi thật lớn.

- Mai Mai, em đã bao giờ trách chị về việc từ khi em đi vào trong thế giới chuyện xưa đến bây giờ, chị chưa cho em bất kỳ một sự trợ giúp nào?

Ngón tay thon dài, trắng nõn của Lệ Chi nhẹ nhàng lướt qua lan can, người dựa vào lan can, trong tư thái thể hiện ra một sự lười biếng, ánh mắt quyến rũ lại giống như mang theo lưu luyến và nỗi buồn.

Mai Mai là nhũ danh của Hải thiếu gia, từ nhỏ, người đàn ông này đã theo Lệ Chi lớn lên ở cô nhi viện, ngay từ lúc còn bé, quan hệ giữa hai người đã khá tốt, đối với anh ta mà nói, Lệ Chi giống như một người chị cả vậy, trên thực tế, từ sau khi cha mẹ Tô Bạch qua đời. Tô Bạch với tính cách đạm mạc đã trực tiếp cắt đứt tất cả các chương trình viện trợ. Tất cả các cô nhi viện, trường tiểu học hy vọng…. Được nhận tài trợ từ tập đoàn trước kia đều bị ngừng cung cấp tài chính. Thời điểm đó,

Tô Bạch cảm thấy, cha mẹ hắn thường xuyên làm nhiều việc tốt như thế, lại không được hồi báo tốt gì, thứ đồ chơi này tiếp tục thì có ý nghĩa gì chứ?

Sau khi cô nhi viện đóng cửa, Hải thiếu gia cùng với mấy đứa trẻ khác đều dựa vào một mình Lệ Chi, khi đó Lệ Chi vừa mới tốt nghiệp trung học đã lập tức bắt đầu đi làm, dẫn theo mấy người "em trai em gái" này cùng nhau sinh hoạt, cho nên có thể nói, Hải thiếu gia thật đúng là theo Lệ Chi sống nương tựa vào nhau.

Hải thiếu gia cười nói: - Chị, không có chị, em cũng không sống được đến ngày hôm nay, ít nhất hiện tại em sống cũng rất ra dáng, không phải sao?

Hải thiếu gia nói rất chân thành: - Em còn nhớ rõ đêm hôm đó, em tái phát bệnh cũ, là chị canh giữ ở bên giường bệnh, vẫn luôn chăm sóc cho em, là người thì phải biết cảm ơn, loại chuyện thăng mễ ân đấu mễ cừu này, em không làm được.

Lệ Chi xoay người, nhìn vào dòng suối nhỏ chảy róc rách ở bên dưới, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng:

- Thật ra lần đó khi em phát bệnh, chị đã là một thính giả rồi.

Hải thiếu gia có chút ngoài ý muốn: - Vậy…Vậy rốt cuộc làm sao em sống sót được.

Bỗng nhiên, Hải thiếu gia cảm thấy mấy năm trước mình có thể sống sót được cũng không phải là công lao của bác sĩ.

- Chị dùng năng lực của thính giả, giúp em kéo dài tính mạng, vượt qua của ải khó khăn.

Lệ Chi thành thật nói:

- Khi đó chỉ cảm thấy rất vui vẻ, cũng rất hưng phấn, bởi vì cuối cùng chị cũng phát hiện ra được, thì ra năng lực của mình

có thể thật sự giúp ích được cho các em trai em gái, khi đó chị cảm thấy, tất cả những đau khổ, tra tấn mà mình phải chịu đựng ở trong thế giới chuyện xưa đều đáng giá.

- Nhưng sau đó, khi chị phát hiện ra em thế mà cũng trở thành thính giả của Phát Thanh Khủng Bố, chị bỗng nhiên hiểu rõ, tất cả mọi chuyện đều là tội nghiệt do chị tạo ra, lúc cấp bậc của chị càng ngày càng cao, chị lại càng cảm nhận được rõ ràng điều này. Chị càng can thiệp nhiều vào việc của em thì bên phía Phát Thanh Khủng Bố sẽ càng gia tăng độ khó lên người em, chị bỏ mặc để em tự do đi tiếp, dựa vào tư chất và tính cách của em, hy vọng sống sót là rất lớn, nếu như chị "vô tư" giúp đỡ em, cái chết sẽ chỉ đến với em nhanh hơn, cho nên em đừng trách chị bỏ mặc em.

[1] Thăng mễ ân đấu mễ cừu (升米恩, 斗米仇) Một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng cừu nhân: Câu này có nghĩa là, nếu bạn ra tay giúp người, người đó sẽ xem bạn là ân nhân, nhưng nếu cứ giúp mãi thì họ sẽ xem chuyện bạn giúp họ là đương nhiên, không giúp nữa thì chính là kẻ thù của họ.

Chương 552 Hai Khả Năng

“Chị đừng nói như thế, đứa em trai này không ngu như vậy, chúng ta cũng đâu phải đang diễn phim truyền hình, đi thôi, đi vào trong gọi một bình trà và đĩa trái cây, quý trọng thời gian này đi.”

Người Thành Đô thích uống trà, khắp trên đường phố Thành Đô đều có rất nhiều những quán trà lớn nhỏ, một bàn, một bình trà, xem như là một loại thể hiện cuộc sống nhàn nhã ở Thành Đô.

Sau khi ngồi vào chỗ, Hải thiếu gia vô thức lấy thuốc lá ra, nhưng nhìn thấy Lệ Chi ngồi ở trước mặt, sau cùng vẫn không dám lấy thuốc ra hút, dạ dày anh ta không tốt. Trước kia cũng thường xuyên phát bệnh, mấy thứ như rượu và thuốc lá, anh ta không thể đụng vào, trừ khi là chán sống, chỉ là sau này, khi tiến vào thế giới chuyện xưa, thể chất được cải thiện, lúc này cho dù dạ dày có kém đến đâu đều hồi phục, trước kia không thể uống rượu, hút thuốc thì hiện tại muốn làm gì cũng được, đây xem như là một loại đền bù tổn thất tinh thần với chính mình.

Về phần phương diện tính hướng thì trời sinh như thế, từ nhỏ anh ta chỉ nguyện ý cùng nhau chơi đùa với nữ sinh, cũng chẳng trách được người khác, đương nhiên, hiện tại xã hội càng lúc càng cởi mở, địa vị của đồng tính luyến ái cũng cao hơn trước kia.

Trong lúc chờ trà được mang lên, Lệ Chi cầm lấy một quả cam, nói:

- Làm sao em biết chị sẽ không ở lại đó thời gian quá dài?

- Cảm giác được.

Hải thiếu gia hít sâu một hơi, kiềm chế cảm xúc bi thương của chính mình: - Chị à, thật ra chị chưa thật sự trở về đúng không?

Người ở trước mặt anh ta, anh ta lại nói đối phương chưa thật sự trở về, điều này đối với một người bình thường chính là một việc khó mà tin nổi. Thế nhưng ở chỗ này, vào thời điểm này lại có vẻ rất bình thường.

Đương nhiên cũng lộ ra rất trầm trọng.

Lệ Chi gật đầu: - Đúng thế, tạm thời chị còn chưa về được.

Trong lời nói này ẩn chứa hàm ý, tạm thời còn chưa về được, không nói gì đến thời gian về, cũng ẩn giấu đi… Khả năng không về được.

- Trước đó ở khu vực Thiểm Tây xuất hiện một dị loại, giết chết hết tất cả thính giả cao cấp trong khu vực Thiểm Tây.

Hải thiếu gia vừa nói, vừa nhận lấy trà từ trong tay ông chủ, bắt đầu rót trà cho Lệ Chi: - Có phải người này cũng từ nơi đó trở về?

- Trước khi anh ta trở về, anh ta đã gần như điên rồi, hơn nữa, anh ta là trốn về.

Lệ Chi mím môi: - Thật ra những chuyện này không nên nói với em, xem như là phạm vào kiêng kỵ rồi.

- Không sao cả, rận nhiều thì không sợ cắn.

Hải thiếu gia nhìn rất thoáng.

(Rận nhiều thì không sợ cắn: Bị rận cắn thì rất ngứa ngáy, nhưng thường xuyên bị cắn thì hình thành thói quen, không ngứa nữa.)

Lệ Chi uống một ngụm trà, hơi nhíu mày: - Ông chủ này càng ngày càng làm chuyện lừa bịp rồi.

- Đúng thế, cho nên hiện tại việc kinh doanh của nơi này càng lúc càng không tốt.

Hải thiếu gia phụ họa.

Lúc này, điện thoại di động của Lệ Chi vang lên, cô ta cầm lên xem, khóe miệng phác họa ra một độ cong rất nhỏ, sau đó đặt di động lên trên bàn trà, Hải thiếu gia cũng nhìn thấy nội dung trên màn hình di động, hơi nghi hoặc một chút.

- Làm sao anh ta lại biết chị đã trở về? Hơn nữa, Tô Bạch này, ha ha ha, hình như em đã gặp được trong một thế giới chuyện xưa, khi đó anh ta mới chỉ là một người thực tập mà thôi, trong thế giới chuyện xưa đó, lợi ích lớn nhất còn bị anh ta cầm mất.

- Em bắt đầu sớm hơn anh ta, nhưng em của hiện tại, đoán chừng đã không phải là đối thủ của anh ta.

Lệ Chi nhắn lại một icon cười.

- Thật ra, sở dĩ lần này chị xuất hiện ở đây là bởi vì ở chỗ đó, chị phát hiện ra một sự việc.

- Chuyện gì?

- Em còn nhớ vợ chồng viện trưởng của cô nhi viện khi em còn nhỏ không?

- Nhớ rõ, hai người đó rất tốt.

- Đúng thế, lúc đầu vốn dĩ chị cho rằng bọn họ đã sớm đi đến chỗ đó, thế nhưng ở nơi đó, chị không tìm được dấu vết bọn họ đã từng đến, con của bọn họ cũng chính là Tô Bạch.

- Thật ra Tô Bạch và em không khác nhau là mấy, anh ta chịu ảnh hưởng của cha mẹ mình, em thì chịu ảnh hưởng của

chị, cùng nghe đài Phát Thanh Khủng Bố.

- Chị tìm bọn họ làm gì?

Ánh mắt của Lệ Chi bỗng nhiên có chút do dự, ngón tay thon dài chạm vào cốc trà, nhìn thấy nước bên trong cốc trà khẽ dao động.

- Nếu như bọn họ không đi đến chỗ kia, điều đó có nghĩa là hai loại khả năng.

- Một là bọn họ đã thật sự chết đi.

- Hai là, bọn họ đã thật sự tìm được biện pháp để che giấu đi thân phận chân chính của mình khỏi Phát Thanh Khủng Bố, tiếp tục sống trong thế giới hiện thực.

- Vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện trên wechat à?

Tô Bạch bưng hai đĩa cơm rang trứng đến, đặt ở trên bàn uống nước.

Trước đó không lâu, tiểu gia hỏa mới ăn kem và uống sữa, lúc này cậu nhóc không đói, đang cùng với Cát Tường chơi đùa trên thảm, cho nên Tô Bạch chỉ làm phần cơm của mình và mập mạp.

Mập mạp lắc đầu: - Không, dù sao cũng là dùng wechat của cậu để nhắn tin, cho dù người phụ nữ kia có giỏi đến thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không tin cô ta nhìn thấy được người vừa mới cầm điện thoại di động là ai.

Lúc nói những lời này, mập mạp có dáng vẻ không đủ tự tin.

Bưng đĩa thức ăn lên, mập mạp ngửi một cái, khen ngợi: - Nói thật lòng, tay nghề bếp núc của cậu cũng ổn đấy, không nói đến việc có ngon hay không, những trang trí và cơm trong đĩa đều rất tinh xảo, khiến cho tôi cảm thấy giống như đang ăn ở một nhà hàng cao cấp vậy, cậu ấm cô chiêu thật đúng là

không giống người bình thường, loại chú ý đến phẩm chất của cuộc sống như thế này, tôi thật đúng là được yêu thương mà lo sợ.

- Ăn cơm cũng không chặn nổi cái miệng này của anh.

Tô Bạch ngồi xuống, cầm thìa lên, bắt đầu ăn từng thìa từng thìa một, trong TV đang phát tin tức buổi chiều.

- Tôi nói này, cô ta đã trở về, hẳn là ở bên Thành Đô nhỉ, cậu có trở về Thành Đô thăm cô ta một chút không?

Mập mạp vừa ăn vừa hỏi Tô Bạch.

- Sao thế, anh muốn về à?

Tô Bạch hỏi ngược lại.

Mập mạp lắc đầu:

- Bỏ đi, vừa rồi tôi có dựa vào nick wechat của cô ta trên điện thoại di động của cậu để gửi lời mời kết bạn cho cô ta không dưới 10 lần, kết quả đến bây giờ còn chưa được chấp nhận, cô ta không ở đó thì thôi, rõ ràng cô ta còn trả lời tin nhắn của cậu, điều này đã nói rõ, ở trong mắt người ta, tôi chẳng đáng là gì cả, không cần thiết phải ngàn dặm xa xôi trở về Thành Đô để lấy lòng người ta.

- Cũng đúng.

Tô Bạch phụ họa.

- Nhưng người ta đã trả lời tin nhắn của cậu, cậu thật sự không quay về nhìn xem tình hình thế nào à?

- Không về, nếu như có chuyện, cô ta sẽ nói với tôi, nếu không nói gì thì là ổn rồi.

Ngược lại, vấn đề này, Tô Bạch nhìn rất thoáng, Lệ Chi đã nói từ trước, cô ta sẽ không cho Tô Bạch bất kỳ một sự trợ giúp nào, hơn nữa Tô Bạch vừa mới kết thúc một thế giới

chuyện xưa, hắn muốn được buông lỏng một chút, sống yên tĩnh một thời gian, không muốn vì chuyện nịnh bợ này mà bay qua bay lại giày vò chính mình.

- Được rồi.

Tuy mập mạp có chút cảm thấy Tô Bạch thân ở trong phúc lại không biết hưởng, nhưng nếu như người ta đã đưa ra lựa chọn, hơn nữa cũng không liên quan đến việc mình làm, cho nên mập mạp không định nói thêm gì nữa, thế nhưng khi mập mạp vừa bưng đĩa cơm lên ăn tiếp, bỗng nhiên anh ta nhìn thấy màn hình điện thoại di động của mình sáng lên.

Click vào.

Là tin nhắn trên wechat.

Chương 553 Không Thể Nói Lý Do

Là Lệ Chi thông qua nick wechat Kongbu66 để gửi tin nhắn cho mập mạp.

“Ba ngày sau, Lão Long Đầu Tần Hoàng Đảo.”

Bụp bụp bụp!

Sau khi mập mạp nhìn thấy tin nhắn thì lập tức nghẹn họng, vội vàng vỗ mạnh vào ngực mình mấy cái, cầm một lon coca ở bên cạnh lên uống, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn.

- Đại Bạch, chúng ta có chuyện để làm rồi, cậu đọc đi, Tần Hoàng Đảo, nhưng Lão Long Đầu là nơi nào?

Tô Bạch nhìn thoáng qua điện thoại di động của mập mạp, nói:

- Là nơi một đoạn tường thành của Vạn Lý Trường Thành vươn ra biển, Lão Long Đầu nằm ở điểm cực đông của Vạn Lý Trường Thành, hiện tại cũng được xem như là một thắng cảnh, nếu như anh chưa nghe nói đến Lão Long Đầu, thì cũng phải nghe đến Sơn Hải Quan chứ.

- Vậy đến đó làm gì? Biển? Phải ra biển sao?

Mập mạp lẩm bẩm.

Ra biển?

Nghe thấy hai chữ này, lông mày của Tô Bạch bỗng nhiên nhíu lại, hắn lập tức nghĩ đến những lời Lâm Chu đã nói trước đó, trực giác nói cho Tô Bạch biết, giữa hai việc này, nhất định có mối liên hệ gì đó.

- Anh đi không?

Tô Bạch hỏi.

Mập mạp bỗng nhiên nghiêng người ôm lấy bả vai của Tô Bạch: - Đại Bạch, chúng ta cùng đi chứ?

- Anh đi đi, tôi không đi.

Tô Bạch không chút nào do dự từ chối.

- Vì sao chứ? Ngay cả kẻ mù cũng nhìn ra được, hẳn là cô ta đã biết tôi ở ngay bên cạnh cậu rồi.

Thật ra chuyện này không có gì gọi là thần không biết quỷ không hay, rất dễ dàng có thể suy luận ra được, dù sao Tô Bạch vừa mới trả lời tin nhắn của Tô Bạch thì ở bên này, mập mạp đã không ngừng kết bạn với Lệ Chi trên wechat.

- Không đi.

Tô Bạch vẫn kiên quyết từ chối.

- Không đúng, Đại Bạch, cậu có chuyện gì giấu diếm tôi, có thuận tiện nói ra không? Cậu nói lý do ra, tôi cũng không đi.

Tô Bạch có chút ngoài ý muốn nhìn mập mạp, ánh mắt này của hắn có chút giống như chó thế mà không ăn phân (Câu gốc là chó nào chó chẳng ăn phân!)

Mập mạp bị ánh mắt này làm cho không chịu đựng nổi, lập tức nói:

- Tôi đã từng không ít lần giúp Lệ Chi làm chân chạy vặt, nhưng thật ra tôi cũng không có lấy được bao nhiêu chỗ tốt, bình thường Lệ Chi rất keo kiệt, cậu làm cho cô ta bao nhiêu việc, cô ta sẽ trả cho cậu bấy nhiêu thù lao, chưa từng có việc một ngày nào đó tâm trạng của cô ta tốt, cho thêm cậu chút gì đó. Thật ra, đối với những người ở cấp độ như cô ta mà nói,

cho dù là những thứ đồ bỏ đi của cô ta, đối với chúng ta mà nói cũng có tác dụng rất lớn, giống như những thính giả cấp thấp đang nhìn chúng ta bây giờ.

- Có lẽ cô ta muốn tốt cho anh.

Tô Bạch suy đoán.

- Lợi ích mà cô ta đưa đến không bằng được mối quan hệ lợi ích giữa tôi và cậu, tôi còn giày vò không công làm gì, chẳng bằng ngủ thêm một lúc, tận hưởng cảm giác an ổn.

Mập mạp chủ động rót cho Tô Bạch một cốc nước uống, thúc giục: - Nhanh nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Bạch bưng cốc nước lên uống một ngụm, kể lại chuyện của Lâm Chu cho mập mạp nghe một lần, không giấu diếm gì.

Mập mạp nghe xong, nhìn thoáng qua Tô Bạch, sau đó im lặng, không nói gì, tiếp tục bưng đĩa cơm rang trứng của mình lên ăn, không phát biểu ý kiến gì, chỉ là không ngừng ăn cơm.

Tô Bạch ăn mấy miếng đã cảm thấy no bụng, thật ra đĩa cơm của hắn chỉ bằng ¼ của mập mạp, chính là quan tâm đến sức ăn lớn của mập mạp.

- Phù… Bụng tôi no căng rồi, hương vị khá ngon.

Mập mạp đặt đĩa lên trên bàn uống nước, rất thỏa mãn vỗ bụng mình, sau đó đứng dậy đi đến phòng vệ sinh để rửa mặt.

Lúc này tiểu gia hỏa cũng đã chơi mệt mỏi, nằm trên mặt thảm ngủ thiếp đi. Tô Bạch nhẹ nhàng bế cậu nhóc, đưa cậu bé đến một căn phòng ngủ ở trên lầu, căn phòng ngủ này chính là nơi mà sau này Tô Bạch dự định ở.

Cát Tường cũng đi theo, nằm rạp xuống bên cạnh tiểu gia hỏa.

Tô Bạch đi ra ngoài phòng ngủ, dự định đi tắm, đúng lúc gặp mập mạp từ trong nhà vệ sinh đi ra, mập mạp giống như hơi do dự, nhưng vẫn vỗ bả vai Tô Bạch.

- Tôi nói này, thật ra nguyên nhân cậu không muốn cùng đám người Lâm Chu ra biển, không chỉ là như những gì cậu đã nói đúng không? Vẫn còn có nguyên nhân cậu không thể nói ra được.

Tô Bạch không nói chuyện, chỉ yên lặng đứng đó.

- Việc cậu tán hết gia sản, trước kia tôi không hiểu, hiện tại tôi bỗng nhiên có chút hiểu ra, lựa chọn này của cậu, không sai.

Mập mạp cười, đi về phía phòng ngủ của mình, trước khi đi, anh ta dừng lại một chút: - Cậu không đi, tôi cũng không đi, nhân tình này, tôi cũng không cần cậu phải nợ, lấy chuyện này để cậu nợ nhân tình, cũng quá hạ thấp phòng tuyến cuối cùng của bàn gia tôi, được rồi, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Tô Bạch xoay người nhìn thấy mập mạp đã đóng cửa lại, Tô Bạch lại nhỏ giọng nói một câu: - Ngủ ngon.

- Anh ta sẽ đi chứ?

Hải thiếu gia đang tỉ mỉ sơn móng tay cho mình, anh ta rất yêu quý móng tay của mình, không, nói một cách chính xác hơn, đối với mỗi một bộ phận trên cơ thể mình, anh ta đều yêu quý.

- Anh ta sẽ không đi.

Lệ Chi bình tĩnh trả lời:

- Cho nên chị không trực tiếp gửi tin nhắn cho anh ta, mà chính là nhắn tin cho Trương Bát Nhất, lúc này, chắc hẳn Trương Bát Nhất đang ở cùng một chỗ với anh ta.

Hải thiếu gia có chút ngoài ý muốn nói:

- Vì sao? Chẳng lẽ anh ta không thể mặt chị?

- Chị thì tính là gì chứ?

Lệ Chi hỏi ngược lại.

- Là truyền kỳ.

Hải thiếu gia không chút do dự trả lời:

- Chị à, ở trong lòng thính giả của thế hệ này, chị chính là truyền kỳ đấy.

Lệ Chi mỉm cười, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Hải thiếu gia.

Hải thiếu gia dừng động tác trên tay lại, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

- Mai Mai, chị rất nghiêm túc một lần nữa nhắc lại cho em, ở trong vòng tròn thính giả, vĩnh viễn đừng bao giờ tin những tình cảm và tình nghĩa hư vô đó, cho dù là thân phận cao hay thấp, quan hệ giữa những thính giả, căn bản chỉ có một quy tắc đó chính là lợi ích.

- Đạo lý này, chị tin rằng em nhất định sẽ hiểu, nhưng chính bởi vì em hiểu, cho nên có những lúc em sẽ lơ là bất cẩn, có vẻ hiểu nhưng lại là không hiểu.

Hải thiếu gia gật đầu: - Chị, em đã biết rồi.

Ngay sau đó, Hải thiếu gia giống như ý thức được điều gì, hỏi:

- Chị, ý của chị là nói, lần này chị muốn hố anh ta?

- Sao thế, không được à?

- Không phải, nhưng vợ chồng viện trưởng có ân với chúng ta, tuy sau đó Tô Bạch cắt đứt viện trợ, khiến cho cô nhi viện

phải đóng cửa, thế nhưng em cảm thấy chúng ta thật sự không thể làm loại người thăng mễ ân đấu mễ cừu.

Dường như Hải thiếu gia rất sợ hãi Lệ Chi sẽ đột nhiên tức giận, cho nên lúc nói ra những lời này, anh ta thể hiện cẩn thận từng li từng tí.

Bị người em trai thân thiết nói như thế, trên mặt Lệ Chi hiện lên sự cô đơn, cô ta gõ tay lên mặt bàn.

- Tiếp theo nên làm như thế này, chắc hẳn em phải biết, cứ dựa theo những gì chị nói trước đó mà làm.

- Loại chuyện báo ân này, trước kia chị cảm thấy nó là chuyện đương nhiên, nhưng hiện tại, chị cảm thấy nó là một loại xa xỉ.

- Bởi vì em căn bản không trải qua, không biết được rốt cuộc chỗ kia có bao nhiêu đáng sợ đâu.

- Em xem như là giúp đỡ chị đi, được chứ?

Chương 554 Lại Là Bức Tranh

Trong nháy mắt, ánh mắt của Hải thiếu gia thoáng qua giãy dụa, ngay sau đó, anh ta cầm cốc trà lên, một hơi uống sạch, cười nói với Lệ Chi.

- Chị à, chị nói những lời khách sáo đó làm gì, cho dù người khác có như thế nào, cho dù là chuyện gì, chị vẫn là chị của em, em hứa với chị, em sẽ làm theo những gì chị phân phó, sau đấy dựa theo phương pháp chị đưa cho, thông báo kết quả cho chị.

- Làm khó cho em rồi.

Lệ Chi đứng lên, đưa tay muốn sờ lên đầu Hải thiếu gia, giống như lúc còn bé, hai người bọn họ còn ở cô nhi viện. Khi đấy, bởi vì bản thân Hải thiếu gia thích đem mình nhìn như con gái, cho nên luôn bị các bé trai khác chế giễu, mỗi lần Lệ Chi đều dùng cách đó để an ủi anh ta.

Thế nhưng, tay của Lệ Chi còn chưa có đụng vào trán Hải thiếu gia, tay của cô ta đã bắt đầu tiêu tán, giống như bồ công anh bắt đầu tiêu tán, bắt đầu tùy gió tan biến, từng chút, từng chút một.

Cuối cùng hóa thành hoa rụng rực rỡ, Hải thiếu gia chỉ cảm thấy một hương thơm mát thổi qua mặt mình, anh ta nhắm mắt lại, lại từ từ mở mắt ra.

Đúng thế, thật ra cô ta căn bản chưa có trở về.

Một đêm này trôi qua rất yên tĩnh, cũng không biết là do tâm lý hay thật sự tĩnh mịch gây nên, tóm lại, người ở chỗ này

có thể cảm nhận được một loại cảm giác vắng lặng.

Buổi sáng, vừa mới qua 5 giờ, Tô Bạch tự nhiên thức dậy, ở bên cạnh hắn, tiểu gia hỏa vẫn còn ở bên mút ngón tay cái của mình, mơ màng ngủ say.

Mỗi lần thức dậy nhìn thấy cậu nhóc, trong lòng Tô Bạch sẽ được một loại cảm giác mềm mại lấp đầy, nhưng cùng lúc đó, trong lòng hắn mơ hồ có một loại cảm giác áy náy, bản thân hắn là cô nhi, cho nên Tô Bạch hiểu rõ cô nhi là loại cảm giác gì. Hiện tại tiểu gia hỏa sống cùng với hắn, nói không chừng có một ngày nào đấy, cậu nhóc sẽ trở thành cô nhi, bởi vì Tô Bạch biết rõ, đừng nhìn cuộc sống hiện tại của hắn trôi qua không chút gợn sóng, mấy lần ở trong thế giới chuyện xưa nguy hiểm, chính mình đều sống sót đến cuối cùng, thế nhưng thường đi ở bờ sông, nào đó đạo lý không ướt giày, Tô Bạch vẫn luôn hiểu đạo lý này, không ai có thể đảm bảo mỗi lần mình đều có thể may mắn sống sót được.

Ánh mắt Tô Bạch rời đi, hắn phát hiện Cát Tường cũng không nằm ở trên giường, điều này khiến cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, bình thường đối với tiểu gia hỏa, Cát Tường chính là một tấc cũng không rời, chỉ có lúc hắn chơi đùa cùng tiểu gia hỏa, Cát Tường mới tìm thời gian rảnh đi ra ngoài phơi nắng. Bình thường lúc ngủ, Cát Tường đều sẽ nằm bên trái tiểu gia hỏa, buổi tối cậu nhóc sẽ đá chăn đi, Cát Tường sẽ giúp tiểu gia hỏa dịch lại góc chăn.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Tô Bạch rời khỏi phòng ngủ, đi đến phòng vệ sinh, vốc nước lạnh lên mặt mình, để cho mình cảm nhận được một loại cảm giác tỉnh táo.

Chuyện xảy ra trong mấy ngày này, tuy không phải quá khó để giải quyết, cùng không quá ngột ngạt, thế nhưng trong lòng Tô Bạch luôn có đủ loại suy nghĩ và cảm xúc đang không ngừng va chạm và ấp ủ, tóm lại, tuy nhìn bề ngoài rất bình

tĩnh, thế nhưng Tô Bạch thật sự không cảm nhận được chân chính bình tĩnh ở nơi nào.

Cầm khăn lau mặt, Tô Bạch đi ra khỏi phòng vệ sinh, rẽ sang bên phải chính là phòng khách, bên trái chính là phòng ngủ của hắn và mập mạp.

5 giờ sáng, trời còn chưa sáng hẳn, vẫn đen thùi lùi, nhưng hình như trong phòng khách vẫn đang có ánh sáng không ngừng lóe lên.

Là quên chưa tắt TV sao?

Tô Bạch đi về phía phòng khách, căn nhà lão Phương đã từng náo quỷ, điểm này Tô Bạch rất rõ ràng, nhưng lão Phương đã chết, đám quỷ nơi này cũng bị hai kẻ chuyên nghiệp bắt quỷ là hòa thượng và mập mạp dọn sạch, chắc hẳn không còn mấy thứ bẩn thỉu gì đó nữa mới đúng, đương nhiên, Tô Bạch sẽ không sợ hãi, đến mức độ như Tô Bạch bây giờ, mấy thứ bẩn thỉu bình thường rất khó làm ảnh hưởng đến tâm cảnh của Tô Bạch.

Trên sofa trong phòng khách, một con mèo đen đang nằm nhoài ở chỗ này, trước mặt con mèo đen là một bức tranh đang được trải ra.

Nhìn thấy Cát Tường, Tô Bạch lắc đầu, con mèo chết tiệt này, sáng sớm, con mèo này không ngủ được lại chạy đến đây thưởng thức bức tranh. Đối với bức tranh này, hiện tại Tô Bạch có một loại thái độ kính nhi viễn chi (kính sợ tránh xa), lúc trước hòa thượng và Tiểu Lâm đã từng vì bức tranh này mà tranh đấu ở Tần Hoàng Đảo, sau đó lại nhìn thấy thái độ nóng lòng của Tiểu Lâm với bức tranh này, đồng thời bản thân Tô Bạch cũng tự mình trải qua sự thần kỳ của bức tranh. Từng việc, từng việc, thật ra đều ở mặt chính diện hoặc là từ một khía cạnh nào đó đều đã nói rõ bức tranh này trân quý và thần bí.

Thế nhưng ở trong mắt Tô Bạch, bức tranh này càng giống như chiếc hộp Pandora, nó khiến cho hắn lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được cảnh tượng Vampire cổ đại kia bị hỏa diễm của thượng đế phán quyết ở Vatican, cũng để cho hắn nhìn thấy được cảnh tượng liên quan đến tương lai của Huân Nhi, điều trước giúp cho hắn lĩnh ngộ được càng nhiều về năng lực và khí tức của Vampire, điều sau thì đem đến cho hắn rất nhiều phiền não và sầu lo.

Hiện tại vào lúc rạng sáng, con mèo này không nằm ngủ trên giường lại ở đây mân mê bức tranh đó, quả thật có một loại cảm giác quỷ dị, lại thêm đây còn là căn nhà từng nháo quỷ của lão Phương, càng giống như thêm một mồi lửa vào bầu không khí âm trầm này.

Cát Tường quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bạch, trong bóng tối, đôi mắt mèo của nó giống như hai viên hổ phách, chấn nhiếp linh hồn.

Tô Bạch đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, cứ thế nhìn Cát Tường.

- Meo.

Cát Tường kêu lên một tiếng, giống như ra hiệu cho Tô Bạch đến đây.

Thế nhưng Tô Bạch lại lắc đầu.

Lúc này Tô Bạch từ chối Cát Tường, gần như giống với trước đó hắn từ chối Lệ Chi và Lâm Chu.

Đây là bản năng, vô thức từ chối.

Cát Tường nhảy xuống khỏi ghế sofa, giẫm lên mặt thảm, bức tranh kia tiếp tục tản ra màu xanh thăm thẳm.

- Meo.

Cát Tường lại kêu lên một tiếng, giống như đang thúc giục Tô Bạch.

Tô Bạch vẫn lắc đầu, đây cũng không phải là lần đầu tiên Tô Bạch cảm nhận được loại cảm giác này, giống như vận mệnh chú định đều có số trời, chuyện bạn không muốn làm, thế nhưng rất nhiều người xung quanh bạn, rất nhiều chuyện đều đang không ngừng thúc giục bạn, càng không ngừng bức bách bạn, càng không ngừng thúc đẩy bạn đi làm, khiến bạn nhất định phải thuận theo loại thủy triều này, nếu không, bạn sẽ cảm nhận được một loại lực cản đến từ bốn phương tám hướng.

Trước đó lần đi Tây An, ngay từ đầu Tô Bạch cũng từ chối, theo bản năng, Tô Bạch cảm giác được chuyện này sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho mình, cho nên hắn không muốn lội vào vũng nước đục này. Thế nhưng ngay sau đấy, Sở Triệu muốn đi đến Tây An, Huân Nhi cũng phải đi đến nơi đó, tiếp đó, không biết lực lượng thần bí nào cho hắn linh dược khôi phục thương thế để hắn đến nơi đó, đến sau cùng, đợi khi bản thân hắn hoàn toàn không có tâm tư, một lòng kiên định không đi thì Phát Thanh Khủng Bố lại tuyên bố nhiệm vụ hiện thực rơi xuống trên đầu hắn.

Một đêm kia, Tô Bạch thật sự cảm nhận được một loại lực lượng như thủy triều không ngừng chen lấn, khiến cho hắn nhất định phải dựa theo sắp xếp, đi con đường đã được chỉ định.

Chương 555 Bức Tranh Báo Trước Hình Ảnh Kinh Dị

Mà sâu trong tính cách của Tô Bạch lại mang theo phản nghịch và tàn nhẫn, thật ra thứ mà hắn chán ghét nhất chính là loại cảm giác và cục diện này, thế nhưng lúc đối mặt với cục diện đó, cho dù bạn muốn điên cuồng đi lật bàn cũng không có cách nào, bởi vì bạn căn bản không tìm được cái bàn ở nơi nào.

Đối với người bình thường mà nói, cuộc sống giống như bị cưỡng hiếp, không phản kháng lại được, như vậy chẳng bằng nhắm hai mắt lại, từ từ hưởng thụ nó. Thế nhưng ở chỗ Tô Bạch, cho dù không phản kháng được, hắn cũng nhất định phải phản kháng một chút, nếu không phải thế, Tô Bạch sẽ không cam tâm, điều này có lẽ cũng là tính khí cố chấp nhất ở sâu trong nội tâm của Tô Bạch.

Thế nhưng, giống như cảm giác được Tô Bạch sẽ không đi đến xem nội dung trong bức tranh, cũng không biết là bức tranh này tự mình điều khiển, hay là bị Cát Tường thao túng, thế mà lại bay lơ lửng, chậm rãi lơ lửng giữa phòng khách.

Tô Bạch hơi nhíu mày, hiện tại hắn muốn đi về phòng ngủ, nhắm mắt làm ngơ, bởi vì hắn rõ ràng Cát Tường làm gì thì làm, cũng sẽ không gây chuyện ở trong phòng ngủ của tiểu gia hỏa, thế nhưng không biết vì lý do gì, Tô Bạch không đi, cũng không động.

Lúc này, Tô Bạch không thể không thừa nhận, thật ra bản thân hắn vẫn rất muốn biết một số chuyện, nhất là những chuyện kia còn có liên quan đến cha mẹ hắn.

Đây là một loại bản năng của con cái.

Bỗng nhiên, chiếc TV treo tường trong phòng khách sáng lên.

Ánh sáng màu xanh lục tương tự hiện lên trên màn hình TV, ánh mắt của Tô Bạch vô thức bị nó hấp dẫn, ngay sau đó, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra bốn phía xung quanh mình thoáng một cái đã biến thành một biển màu xanh lục.

Dường như bản thân hắn bỗng nhiên bị một phông nền xanh lục vây quanh, giống như là đang quay một bộ phim bom tấn theo kiểu hiệu ứng phông xanh lục.

Như mọi người đều biết, hiện tại còn rất nhiều bộ phim bom tấn vẫn được quay dưới dạng phông xanh lục như thế, các diễn viên làm ra những động tác trên phông xanh, sau đó thông qua phần hậu kỳ tạo ra những hiệu ứng hoa mỹ.

Tô Bạch nhìn khắp xung quanh, bối cảnh màu xanh lục dần dần biến mất, thay vào đó là một vệt xanh thăm thẳm và những gợn sóng.

Đây là đang ở trong nước,

Không,

Nói một cách chính xác,

Đây là trong biển.

Biển cả.

Ra biển.

Vẫn là việc báo trước tương lai sao?

Trong lòng Tô Bạch không khỏi buông lỏng, cho dù đến bây giờ, hắn vẫn kiên định với việc chính mình không tham dự vào trong chuyện này, nguyên nhân rất đơn giản, vết xe đổ vẫn còn đấy, huyết thi bị Phát Thanh Khủng Bố phát hiện và bị

giết chết như thế nào, đến sau cùng, Phát Thanh Khủng Bố lại dùng cách nào để sắp xếp một kết cục "Trong tim có một ngôi mộ, mai táng vong nhân", ở trong mắt Tô Bạch thể hiện ra càng nhiều là một loại ý tứ trào phúng và trêu tức.

Tô Bạch không muốn bởi vì bản thân mình tham dự vào trong đấy, từ đó dẫn đến cảnh tượng kia lại một lần nữa tái diễn, nói thật lòng, đối với cha mẹ của mình, Tô Bạch quả thật không có dư thừa bao nhiêu tình cảm, cũng không thật sự nguyện ý xông pha khói lửa để đi tìm bọn họ, hắn không phải là Trầm Hương, không có tình tiết khổ đại cừu thâm như vậy, thế nhưng Tô Bạch cũng không ngỗ nghịch đến mức không nghe lời, một hai phải tiễn đưa cha mẹ của mình một đoạn đường, điều đó thật sự không cần thiết.

Đây mới chính là nguyên nhân khiến Tô Bạch từ chối Lâm Chu, cũng từ chối Lệ Chi. Để người ta xem như vũ khí để sử dụng, dưới tình huống đủ lợi ích, không phải là không được, thế nhưng, bị người ta xem như là vũ khí để sử dụng, còn là đối với cha mẹ mình, cho dù tình cảm của Tô Bạch đối với cha mẹ mình có lạnh nhạt như thế nào, hắn cũng không làm được loại chuyện chó má này.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Đây là một người phụ nữ, trên người cô ta mặc một chiếc quần bò màu xanh da trời, một mái tóc dài phiêu dật, cô ta chậm rãi chìm xuống phía dưới, có thể thấy được, cô ta không có ý thức, nhưng chắc hẳn cô ta vẫn còn sống.

Đây là một loại cảm giác, một loại cảm giác đến từ nội tâm Tô Bạch.

Trên thực tế, khi người phụ nữ này xuất hiện ở trong tầm mắt của Tô Bạch, nhịp tim của Tô Bạch bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Đây là một loại dự cảm.

Đây là một loại kích động.

Một loại hơi thở cảm ứng thuần túy nhất cũng là nguyên thủy nhất của con người.

Một từ tượng trưng cho tình yêu vĩ đại nhất trên thế giới này, thiếu chút nữa đã từ trong miệng Tô Bạch thốt lên.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một mũi tên từ phía trên bỗng nhiên bắn xuống, tốc độ của mũi tên không phải quá nhanh, thế nhưng mang theo một sự kiên quyết.

Khi khoảng cách giữa mũi tên và người phụ nữ kia càng lúc càng gần, nhịp tim của Tô Bạch cũng bắt đầu càng lúc càng nhanh, một loại cảm xúc sợ hãi và tức giận gần như muốn nổ tung trong lòng Tô Bạch.

Thế nhưng có rất nhiều thứ không cách nào thay đổi được, giống như tốc độ và phương hướng của mũi tên trước mắt này.

Mũi tên đâm vào vị trí trái tim của người phụ nữ, dòng máu đỏ tươi từ trong người phụ nữ chảy ra ngoài, nhuộm đỏ một vùng nước biển này.

Dường như xung quanh chỉ còn lại sự cô độc, tĩnh mịch, giống như tất cả mọi thứ đều kết thúc.

Bụm!

TV tắt!

Bức tranh rơi trên mặt đất.

Mọi thứ xung quanh đều khôi phục lại nguyên trạng.

Đồng thời, Tô Bạch cũng quỳ trên mặt đất.

Hai tay siết chặt lấy tấm thảm trên mặt đất.

Vẻ mặt dữ tợn.

Tàu cao tốc đang chạy với vận tốc rất nhanh, từ Từ Châu kéo dài đến tận Đan Đông, ở giữa sẽ đi qua Thái An và cũng dừng lại ở Tần Hoàng Đảo. Ở trong một khoang xe lửa, một mình Lâm Chu ngồi ở bên cửa sổ, ánh mắt có chút không tập trung, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ lướt thoáng qua, khiến cho người ta không nhìn được rõ ràng, thế nhưng sau khi đi qua Thiên Tân, thật ra cảnh sắc cũng trở nên rộng lớn hơn, núi non trùng điệp lại có cả sông núi, đủ để cho người ta cảm nhận được một loại mỹ cảm không giống bình thường.

Ở hàng ghế sau Lâm Chu, Từ Gia Thành mặc áo khoác kín mít, đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vị trí bên cạnh anh ta cũng không có người ngồi. Nếu như có người tới gần anh ta, chắc hẳn là có thể cảm nhận được một lại nhiệt độ khác thường, đó là do lúc này Từ Gia Thành đang tự chữa thương cho chính mình. Trước đó anh ta cứ thế nhận lấy một quyền của Tô Bạch, thương thế này không quá nghiêm trọng nhưng cũng không thể nói là nhẹ. Chẳng qua bởi vì việc này, lại phải vội vã lên đường, cho nên anh ta chỉ có thể nắm chặt thời gian để khôi phục lại thương thế của mình, cho dù là ở trên đường sắt cao tốc cũng không ngoại lệ.

Ở phía sau Từ Gia Thành, Dĩnh Oánh Nhi ngồi lẻ loi trơ trọi một mình, cô đeo tai nghe, nghe nhạc, giống như một lữ khách độc hành, cô chỉ có thể đi theo đến Tần Hoàng Đảo, sau đấy chuyện ra biển, cô không được phép tham dự.

Một mặt là vì Lâm Chu không muốn để con gái đi theo mình mạo hiểm, để cô đi theo đến Tần Hoàng Đảo chăm sóc sức khỏe cho ông ta đã là điều cực hạn mà Lâm Chu có thể cho phép, một phương diện khác chính là Từ Gia Thành sẽ không cho phép mang theo một người bình thường vướng víu ra biển.

Cuối cùng.

Đoàn tàu đến trạm.

Chương 556 Mưa Gió Tụ Lại

Nếu so sánh nhà ga của Tần Hoàng Đảo với nhà ga của một số thành phố nội địa khác thì nơi này khá chật chội, nhất là sau khi đi ra khỏi nhà ga, quay đầu lại nhìn, ba chữ Tần Hoàng Đảo to đùng càng toát ra một loại phong cách của thế kỷ trước.

- Trước tiên chúng ta hãy tìm một nơi để ngủ qua đêm đi.

Lâm Chu đề nghị.

Từ Gia Thành gật đầu, trải qua một đêm, thương thế của anh ta gần như sẽ được hồi phục lại, lấy tính cách cẩn thận của anh ta, Từ Gia Thành vẫn muốn để chính mình dưới trạng thái sung túc nhất đi đối mặt với mọi loại tình huống có thể xảy ra.

Bọn họ chọn một khách sạn ở gần biển, từ ban công của khách sạn này có thể nhìn thấy mặt biển rộng ở bên ngoài, chỉ là vị trí không được tốt cho lắm, bởi vì bên cạnh khách sạn này chính là bến tàu, tuy quy mô không lớn lắm, nhưng quả thực ở mức độ nào đó nó có ảnh hưởng đến hào hứng ngắm biển, những nơi có vị trí tốt thì đã sớm bị mấy khách sạn cao cấp chiếm cứ hết rồi.

Lâm Chu yêu thích sự yên tĩnh, Từ Gia Thành cũng giống như vậy, cho nên hai người không có theo đuổi sự xa hoa gì, ở khách sạn này, ngày thường một ngày có giá 100 tệ mà thôi, Tần Hoàng Đảo vô giá, đây vốn dĩ không phải là giá quá đắt.

Đến chạng vạng tối, Lâm Chu ngồi đọc sách ở bên ban công, đây là một cuốn nhật ký về hàng hải đã có từ rất lâu, không phải là những quyển mới được xuất bản, đó là một quyển sách cổ. Từ Gia Thành vừa mới chữa trị xong thân thể

cho mình, sau khi tắm xong, anh ta rời khỏi phòng của mình đi đến phòng của Lâm Chu, nhìn thấy Lâm Chu còn đang đọc loại sách này, trong lòng anh ta có chút không thoải mái. Ngày mai sẽ phải đến Lão Long Đầu để chuẩn bị ra biển, bây giờ ông ta thế mà còn ngồi đọc nhật ký hàng hải, cho dù là nước đến chân mới nhảy cũng không nên rõ ràng như vậy.

Khách sạn kiểu căn hộ này có nhà bếp riêng, Dĩnh Oánh Nhi phụ trách nấu cơm tối, không phải mấy món hải sản gì, dù sao bọn họ là người Thượng Hải, mà Thượng Hải lại nằm ở vị trí cửa sông Trường Giang, cho nên mấy thứ như hải sản đương nhiên là không thiếu, vì thế cũng không cần thiết phải dùng hải sản ở Tần Hoàng Đảo làm bữa tối làm gì, hơn nữa hình như Dĩnh Oánh Nhi không quá am hiểu việc bếp núc, chẳng qua nấu mì ăn liền cũng không tệ lắm.

Lúc ăn mì, Từ Gia Thành ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ không muốn ăn lắm của Lâm Chu.

- Sao tôi lại cảm thấy, đoạn đường này không chỉ có chúng ta mà thôi?

Lâm Chu gật đầu lại lắc đầu, giống như mang ý nghĩa chính mình cũng không rõ ràng tình huống cụ thể cho lắm, nhưng ông ta vẫn dùng một loại giọng điệu rất chắc chắn để nói:

- Lần này chắc hẳn sẽ không ít người đến, có người muốn đến, cho nên mới tới, có người không muốn đến, nhưng vẫn phải đến.

- Lúc đó sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với chúng ta?

Từ Gia Thành nhíu mày: - Những thứ còn lại, tôi không có hứng thú gì, thứ tôi muốn chỉ là chiếc gương khiến cho người ta giữ mãi tuổi thanh xuân.

Lâm Chu cười gượng hai tiếng, rất nghiêm túc nói:

- Nếu như có thể không chế lại sự tham lam của chính mình thì chẳng có gì đáng lo lắng cả, tuy tôi không biết thân phận cụ thể của mấy người là gì, cái gọi là trường sinh bất lão giống như tôi đây, đối với các cậu mà nói cũng không có quá nhiều lực hấp dẫn gì.

- Các người không cần đến, hơn nữa cũng không nên cần, đối với chính các người mà nói, hiệu quả của chiếc gương này, thật ra càng giống với một loại độc dược, ít nhất chắc hẳn các người sẽ không nguyện ý đem chính mình biến thành dáng vẻ quái quỷ giống như tôi bây giờ, không phải ư?

Từ Gia Thành cười cợt nói: - Thật ra tôi và bọn họ rất không giống nhau.

Mỗi người đều có một loại chấp niệm của mình, thính giả cũng không ngoại lệ, mà chấp niệm của Từ Gia Thành chính là mẹ kế của mình, cũng chính là một đoạn nghiệt duyên ấp ủ từ nhỏ đến lớn không ngừng sinh sôi, càng gỡ càng rối…

Lâm Chu không nói gì, chỉ cầm cốc trà lên uống một ngụm.

Ngoài cửa sổ.

Mặt trăng lên cao.

Một bát mì sợi rất thanh đạm, một mình Hải thiếu gia ngồi ở bên cạnh bàn cũng không động đũa, tối hôm đó, ngay sau khi Lệ Chi tiêu tán ở trước mặt mình, thật ra anh ta đã lập tức lên đường, không chậm hơn hai người Từ Gia Thành và Lâm Chu là bao nhiêu, cho nên tối hôm nay, trước tiên anh ta cũng chuẩn bị nghỉ ngơi ở trong khu vực thành thị, chờ ngày mai lại xuất phát đến Lão Long Đầu.

Khu thắng cảnh Lão Long Đầu không nằm ở bên trong khu vực thành thị, nơi đó cách khu vực thành thị một đoạn đường, không quá xa, nhưng cũng không phải quá gần, hơn nữa nếu

như đến nơi đó vào buổi tối cũng không có ý nghĩa gì, nếu muốn đi vào nhất định phải chờ đến ban ngày, một người yêu quý thân thể mình như Hải thiếu gia, anh ta không nguyện ý sớm đi qua đó, ngồi bên bờ cát hứng gió biển mặn ướt chờ suốt một đêm, việc này rất có hại với làn da của anh ta.

Chỉ là bát mì này quả thật rất khó ăn.

Không giống với những thành phố du lịch khác, bởi vì sự đặc thù về mặt địa lý và lịch sử, Tần Hoàng Đảo không giống như một thành phố du lịch thuần túy, cũng không giống như một thành phố công nghiệp, nó có bầu không khí của một thành phố mới, nhưng cũng giữ được một số nét riêng của thời đại trước, nói tóm lại, nó là một thành phố rất có hương vị.

Thế nhưng hương vị kia cũng không được phản ánh trên bát mì đang được đặt trước mặt Hải thiếu gia.

Sau khi đấu tranh tư tưởng suốt 15 phút đồng hồ với bát mì này, anh ta ăn hai, ba miếng, Hải thiếu gia thật sự không chịu đựng nổi, thanh toán tiền, rời khỏi quán mì, anh ta dự định trở lại khách sạn đắp mặt nạ cho mình trước, điều chỉnh trạng thái của mình cho chuyện ngày mai.

- Đây là danh sách các anh chị em mới gia nhập trong một tháng nay.

- Số lượng người tăng lên rất nhanh.

- Điều này là do số lượng thính giả cấp thấp được tăng lên nhiều, những người trong bảng danh sách này, chờ một tháng sau, không biết còn lại được bao nhiêu.

- Mạng lưới này càng lớn thì càng có nhiều cá sống sót hơn, muốn mở rộng ra thính giả thâm niên thì nhất định sẽ có khó khăn và phải trả giá lớn, chắc hẳn bên phía Thượng Hải đã từng thử qua, thế nhưng không biết đã chọc giận vào đại nhân vật nào đó, lại bởi vì có sự nhúng tay của thính giả thâm niên

khiến cho chúng ta tổn thất mất mấy người, việc này trực tiếp dẫn đến công việc bên phía Thượng Hải rơi vào tình trạng nửa đình trệ.

- Những chuyện này, người phía dưới rất khó giải quyết được, có lẽ là đã đến lúc mấy người chúng ta qua bên kia trấn áp trận tuyến rồi.

- Không vội không vội.

Bên trong khu vực thành thị của Tần Hoàng Đảo, cửa sau của một quán bar không đáng chú ý bị đẩy ra, có hai người đàn ông mặc áo khoác từ bên trong đi ra.

- Hiện tại, tạm thời chuyện bên phía Thượng Hải có thể đặt sang một bên, trước tiên phải giải quyết xong chuyện ở đây đã, dù sao nơi này cũng là đại bản doanh của chúng ta.

- Xảy ra chuyện gì rồi? Sao tôi không biết?

- Anh không cần thiết phải biết, đúng rồi, buổi sáng ngày mai hãy chờ tôi ở chỗ này, tôi muốn anh đi cùng tôi một chuyến tới Lão Long Đầu, anh không cần suốt ngày đắm chìm trong việc mở rộng mạng lưới, tuy chúng ta vận dụng phương pháp giống như bán hàng đa cấp, nhưng mục đích của chúng ta cũng không phải vì bán hàng đa cấp mà truyền bá.

Trong đêm đen, bóng dáng của hai người bị đèn đường kéo dài.

Chương 557 Thật Sự Vội Vã Như Thế Ư

Đêm khuya trên đường không có quá nhiều xe, nhưng có một loại xe luôn rất phổ biến, đó chính là xe taxi.

Lúc này, một chiếc taxi dừng ở ven đường, tài xế tắt radio đi, mở cửa sổ xe, hạ thấp ghế xuống, nửa nằm trên xe, giống như buổi tối thật sự quá mệt mỏi, cho nên đỗ xe ở ven đường, chuẩn bị chợp mắt một lúc.

Đây là một loại chuyện rất nguy hiểm, dù sao cũng là đêm hôm khuya khoắt, dáng vẻ "buông hết ra" để ngủ này, nếu như gặp phải người trong lòng mang ý xấu, rất dễ dàng xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, dựa theo lý thuyết mà nói, ở phương diện này, kinh nghiệm và sự cảnh giác của tài xế lái xe taxi là rất cao, không có khả năng sẽ phạm vào loại sai lầm hạ cấp này.

Cách đó không xa có hai người đi đến, hiển nhiên hai người này không phải là du khách gì, bởi vì bọn họ không mang theo hành lý hay túi xách gì, tay không mà đến, đi trên đường với dáng vẻ có chút giống như dân thất nghiệp lang thang.

Bọn họ cũng phát hiện ra chiếc xe taxi này, hai người trực tiếp đi đến, không chút do dự nào mở cửa xe phía sau ra, ngồi xuống.

- Tôi đã nói mà, hôm nay vừa mới đi ra ngoài thì đã cảm thấy hướng gió có chút không đúng, nhưng tôi không nghĩ tới, cậu thế mà cũng đến.

Tài xế vẫn nhắm hai mắt lại, giống như đã sớm dự liệu được, rất bình tĩnh lên tiếng nói chuyện.

- Tôi cũng cảm thấy rất buồn bực, tên này bỗng nhiên giống như phát bệnh thần kinh, lôi kéo tôi chạy đến đây, giày vò chết tôi rồi.

Một người ở phía sau lên tiếng phụ họa.

- Tôi có việc gấp, rất gấp, rất vội.

- Ồ, được rồi, muốn đi đâu, tôi đưa hai người đi, không tính phí theo đồng hồ.

Tần Dương chỉnh lại ghế ngồi của mình, khởi động xe.

- Lão Long Đầu.

Tô Bạch nói ra ba chữ này.

- Đêm hôm khuya khoắt lại đi đến khu thắng cảnh, thật đúng là có nhã hứng.

Tần Dương trêu chọc.

- Nếu như không ngại, anh có thể cùng chúng tôi trải nghiệm một chút.

Tô Bạch nói.

- Thôi đi, người dân địa phương như tôi đây đã đi đến khu thắng cảnh đó vô số lần rồi, tôi không tham gia vào lần náo nhiệt này nữa, cũng chỉ là bức tường gạch gần biển mà thôi, cũng chẳng có nghĩa lý gì, sau khi đưa hai người an toàn đến đó, tôi lại về nhà, vợ con tôi còn đang ở trong nhà chờ tôi về đấy.

Tần Dương vừa nói vừa đưa một điếu thuốc lá cho Tô Bạch và mập mạp.

Tần Dương chính là dân bản địa của Tần Hoàng Đảo, lại là một tài xế lái xe taxi, cho nên đối với những con đường ở nơi

này, anh ta rất quen thuộc, hơn nữa lúc này lại là đêm khuya không có nhiều xe, đường xá cũng rất thoáng, cho nên lái xe rất thuận lợi.

Mập mạp không phải là một người nghiện thuốc lá, anh ta cũng không quá thích hút thuốc, anh ta chỉ cầm điếu thuốc lá mà Tần Dương vừa đưa tới quay một vòng. Lúc này, mập mạp giống như bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, đưa tay ra chọc vào bả vai của Tô Bạch, giống như một cô vợ nhỏ thẹn thùng.

Nào ngờ Tô Bạch đang vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, không để ý đến động tác nhỏ này của mập mạp.

Mập mạp thấy Tô Bạch không để ý đến mình, cố ý huých vào Tô Bạch một cái.

- Gì thế? – Tô Bạch hỏi.

- Chuyện đấy, trước đó không hợp ý nhau, tôi cũng không tiện để cậu nợ tôi một nhân tình, nhưng tình huống bây giờ lại khác biệt, đến lượt cậu cứng rắn kéo lấy tôi, đẩy nhanh tốc độ đi đến đây, trong việc này, có phải quan hệ nhân tình giữa chúng ta nên được tính toán lại không?

Mập mạp nghịch hai đầu ngón tay, nhìn qua có vẻ rất thẹn thùng, rất xấu hổ khi nhắc đến chuyện này, thế nhưng Tô Bạch lại biết độ dày của da mặt mập mạp, anh ta không phải là người biết thẹn thùng và xấu hổ.

- Đến lúc đó lại tính, có lẽ tôi sẽ gặp phải một số chuyện, đến khi đó, cần anh phải đưa ra một số lựa chọn, tạm thời tôi chỉ có thể nói như vậy mà thôi, ở trong chuyện này, nếu như cần thiết, cho dù anh có bỏ ra bất kỳ lợi ích gì, sau đó tôi sẽ trả lại gấp đôi cho anh.

Mập mạp gật đầu, từ chối cho ý kiến. Sau đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lúc này đã ra khỏi khu vực nội thành, hai bên đường quốc lộ cũng có vẻ hơi hoang vu.

- Ngay cả người cũng không thấy mấy.

Mập mạp lẩm bẩm một tiếng, thở dài: - Tô Bạch à, ngay cả cơm tối chúng ta cũng chưa kịp ăn đâu.

- Vốn dĩ hiện tại là mùa ít khách du lịch, chắc chắn sẽ không có quá nhiều người ở đây. Vào thời điểm này, mấy cửa hàng cơm, thậm chí là khách sạn ở xung quanh khu vực thắng cảnh đều không mở cửa. Hai người có dự định ăn cơm trước rồi đến không, việc này với tư cách là chủ nhà, tôi có thể giúp được. Tôi biết một quán cơm gia đình khá ngon ở gần Lão Long Đầu, chắc hẳn lúc này nơi đó cũng không kinh doanh gì, nhưng tôi có thể gọi điện thoại để đặt trước một bữa cơm, lại thêm một căn phòng, xem như là một việc đơn giản, không quá khó khăn.

- Được rồi, vậy đi ăn cơm trước.

Mập mạp cứ như thế thay Tô Bạch quyết định.

Tô Bạch cũng không phản đối, hoàng đế không bỏ đói binh, làm bất kỳ chuyện gì cũng nên chuẩn bị cho tốt. Lúc đầu mập mạp đã quyết định không đến đây nữa, kết quả vẫn bị hắn gọi đi cùng, lúc này cũng không thể để mập mạp đi theo hắn cùng nhau "trà không nhớ, cơm không nghĩ", điều này không thực tế.

- Được, để tôi gọi điện thoại.

Tần Dương vừa lái xe, vừa gọi điện thoại, thật ra lúc này đã cách Lão Long Đầu không còn bao xa.

Tô Bạch ném đầu thuốc lá ra bên ngoài cửa sổ, thật ra từ lúc xuất phát cho đến bây giờ, hắn vẫn luôn trầm mặc ít nói, trong đầu cũng có một chút hỗn loạn, có một số việc, hắn không thể nào tiếp thu được, cũng không biết liệu có thể thay đổi được hay không, rất nhiều, rất nhiều áp lực, rất nhiều thứ mà hắn không hiểu, nhưng hết lần này đến lần khác, những thứ

này đều cần phải chính hắn đi đối mặt, việc này đối với một người luôn rất "tùy hứng" trong cuộc sống như Tô đại thiếu gia mà nói, thật đúng là có chút không quen.

Tần Dương nhanh chóng đưa mập mạp và Tô Bạch đến một gia đình, đây là một căn nhà ba tầng, nơi này cũng có một đình viện rộng rãi. Lúc mọi người đến nơi, đồ ăn đã được bày sẵn lên bàn. Nói chung, ở những nơi danh lam thắng cảnh, trên phương diện này mà nói, người làm buôn bán và tài xế xe taxi đều có quan hệ rất quen thuộc, nếu như bạn dẫn được khách đến, chắc chắn sẽ được nhận hoa hồng, đây là ước định mà cũng là quy củ thường thấy ở mỗi nơi, chẳng qua lần này, Tần Dương không nhận được hoa hồng gì cả, bởi vì vốn dĩ bữa cơm này là do anh ta mời khách, so với Tô Bạch, điều kiện kinh tế của anh ta lại càng không dư dả gì, chính là cuộc sống cần tính toán chi ly, nhưng bạn bè từ xa đến, chính mình mời khách một bữa cũng là chuyện nên làm.

Một nồi lẩu thịt cừu, cộng thêm mấy đĩa sau trộn được bày lên trên bàn, đồ ăn ở phương Bắc không giống như bên Giang Nam coi trọng sự tinh tế, bát nhỏ, đĩa nhỏ. Ở đây mỗi một nồi lẩu, mỗi một đĩa thức ăn đều có phân lượng rất nhiều, mập mạp ăn như gió cuốn, ăn rất thoải mái, Tô Bạch cũng ăn một chút, hương vị khá ngon miệng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, vốn dĩ Tần Dương dự định sắp xếp cho hai người mập mạp và Tô Bạch ở đây trước một đêm, sau đó nói sau, xem như là đã làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, chuẩn bị rời đi, nào ngờ Tô Bạch lại khăng khăng để Tần Dương tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, đưa thẳng bọn họ đến khu thắng cảnh.

Đến bãi đậu xe của Lão Long Đầu, Tần Dương có chút không hiểu, quay đầu nhìn Tô Bạch đang ngồi sau.

- Thật sự vội vã như thế ư?

Chương 558 Cửa Vào

Tô Bạch gật đầu, bước xuống xe, bên kia, mập mạp cũng đi theo xuống xe, mập mạp đã đoán ra được một số ẩn tình, cho nên thật đúng là không tiện phàn nàn điều gì. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như anh ta gặp phải chuyện tương tự, chỉ sợ anh ta còn sốt ruột hơn cả Tô Bạch.

Đêm hôm khuya khoắt, khu thắng cảnh đương nhiên là đóng cửa, hơn nữa khu thắng cảnh này cũng không chia thành những khu vực cho du khách tham quan và cổ vật như ở tượng binh Mã Dũng, cho nên đêm hôm khuya khoắt, ngoại trừ mấy người bảo vệ cũng không có người nào khác.

Với bản lĩnh của mập mạp và Tô Bạch, đêm hôm khuya khoắt chui vào một khu thắng cảnh lớn như thế, đơn giản như một trò chơi trẻ con mà thôi.

- Ha ha ha, so với trong tưởng tượng của tôi thì nó khí thế hơn nhiều, xây dựng không tồi.

Một tay mập mạp vuốt ve lên lỗ châu mai của tường thành, ánh mắt lại nhìn ra mặt biển, bên dưới lại có một cơn sóng vỗ.

Nói một cách đơn giản thì Lão Long Đầu chính là một bức tường thành ở gần bờ biển, dường như đứng ở chỗ này, du khách có thể cảm nhận được khói lửa chiến tranh năm đó.

Mập mạp có chút buồn bực sờ lên đầu nói:

- Đại Bạch, hiện tại chúng ta đã đến nơi rồi, tiếp theo nên làm gì?

- Lâm Chu nói là ra biển, phía dưới khu thắng cảnh này có du thuyền, chúng ta có thể dùng nó để đi từ nơi này ra ngoài

biển, vị trí mà chúng ta cần phải tìm, chắc hẳn là không cách quá xa đoạn tường thành Lão Long Đầu này.

Tô Bạch rất nghiêm túc nói.

- Biển rất lớn.

Mập mạp có chút bó tay, nhún vai nói:

- Tôi biết cậu có ý gì, cậu cảm thấy một vị trí nào đó trên biển có đường đi xuống đúng không? Nhưng ngay cả một vị trí cụ thể, cậu cũng không có, chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt, chúng ta lại ngồi trên du thuyết di chuyển trên mặt biển, sờ loạn như người mù sao?

- Không phải trình độ trận pháp của anh rất cao sao? Chẳng lẽ anh không thể xem trước một chút à?

Tô Bạch nhìn về phía mập mạp, trình độ trận pháp của mập mạp, Tô Bạch rất rõ ràng.

- Con bà nó, cậu thật sự coi tôi là thần tiên đấy à? Chẳng lẽ tôi chỉ cần đứng ở chỗ này bấm ngón tay tính toán là có thể tìm ra được vị trí à?

Mập mạp nhún vai nói:

- Nếu như là mấy trăm năm trước, đoán chừng tôi thật đúng là có thể căn cứ vào một số khí tượng học để nhìn ra được một ít manh mối, nhưng hiện tại còn nhìn được cái rắm.

- Phần lớn mọi người đều chỉ biết Vạn Lý Trường Thành là do Tần Thủy Hoàng xây dựng, nhưng trên thực tế, Vạn Lý Trường Thành mà mọi người đang nhìn thấy bây giờ, phần lớn là do triều đại nhà Minh một lần nữa tu sửa và xây dựng lên, xuyên suốt toàn bộ triều đại nhà Minh, Vạn Lý Trường Thành đã mang lại một tác dụng rất lớn, thế nhưng sau đó, sau khi Mãn Châu nhập quan, về cơ bản thì Vạn Lý Trường Thành đã mất đi ý nghĩa ban đầu của nó, bởi vì vốn dĩ ban đầu Vạn Lý

Trường Thành được dùng để đề phòng người Mông Cổ và người Mãn Châu, chẳng qua sau đó, người Mãn Châu nhập quan, nắm quyền thống trị thiên hạ, người Mông Cổ bị người Mãn Châu đánh cho đến mức kêu cha gọi mẹ, mấy trăm năm qua, về cơ bản thì Vạn Lý Trường Thành chỉ là vật trang trí, sau đó đến hiện tại, nó đã bị biến thành một danh lam thắng cảnh để thu tiền, nơi này, một chút khí tượng cũng không nhìn thấy, tôi căn bản không tìm được manh mối nào cả.

Nghe mập mạp nói như thế, Tô Bạch không lộ ra bao nhiêu thất vọng, hắn chỉ yên lặng ngồi xuống, lấy một xấp ảnh chụp từ trong ngực ra.

Mập mạp đi đến:

- Tôi nói này, hay là chúng ta chờ đến ngày mai đi, chắc hẳn ngày mai đám người Lâm Chu sẽ đến đây.

Tô Bạch lắc đầu: - Chuyện này, so với bọn họ thì tôi sốt ruột hơn, chẳng qua không phải tôi không có manh mối gì, nếu không phải thế, tôi cũng sẽ chẳng đêm hôm khuya khoắt lại muốn đến nơi này, nói cho cùng, tôi đâu phải đến để ngắm trăng với anh.

Sau khi nói xong, Tô Bạch lấy từng bức ảnh trong tay đưa cho mập mạp nhìn.

- Thật ra có rất nhiều câu trả lời đều nằm trong một số chi tiết nhỏ, Lâm Chu quay về Thượng Hải là vì muốn gặp mặt người bạn tốt thanh niên tri thức trước kia đã từng cùng ông ta tham gia vào đội sản xuất ở nông thôn. Thế nhưng thử nghĩ một chút xem, thời kỳ lên núi xuống nông thôn, Lâm Chu bao nhiêu tuổi? Lúc đó, số tuổi thật sự của ông ta, đoán chừng là 60 – 70 tuổi, còn tham gia vào việc này làm gì? Cho dù là thế cục bức bách, nhưng dáng vẻ một người như ông ta, làm sao lại có thể cùng một người thanh niên trở thành bạn tốt?

- Cho nên tôi đã điều tra ông lão đã chết kia, cha của ông ta là một chuyên gia thăm dò biển ở thời kỳ đầu của nước cộng hòa, trước đó vị chuyên gia này từng xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, tham gia vào quân đội của Quốc Dân Đảng, thân phận của ông ta không được giữ bí mật như của Lâm Chu, bởi vì sau đó ông ta không đi sang Đài Loan, mà trở thành một nhân vật có quyền uy ở trên phương diện nghiên cứu về biển của Trung Quốc, lý lịch của ông ta rất rõ ràng, sau khi trận Thượng Hải kết thúc, lúc thành Nam Kinh bị phá, ông ta đã bị bắt, sau đấy lại bị đưa đến quân doanh của Nhật để lao động, ông ta được sắp xếp ở lại chính Tần Hoàng Đảo này. Bởi vì vốn dĩ ông ta học chuyên ngành này, cho nên sau khi quân đội Nhật phát hiện ra, bọn họ đã xem ông ta như là nhân tài trong đám tù binh để sử dụng. Đến sau cùng, chính thân phận này là điểm mấu chốt khiến ông ta bị đánh đổ và chỉ trích, ông ta không chịu nổi nhục nhã, cho nên đã tự sát, khi đó cũng khiến cho con trai của ông ta thuộc thành phần gia đình không tốt.

- Chẳng qua ông ta vẫn luôn có thói quen ghi nhật ký.

- Hơn nữa, thật ra quyển nhật ký của ông ta vẫn luôn được truyền thừa, ngay ở trong nhà con trai ông ta cũng chính là ông già đã chết đi kia. Tôi cảm thấy, năm đó, chắc hẳn Lâm Chu cũng bị bắt đi, Lâm Chu và ông ta cùng nhau đi vào quân doanh của quân Nhật để lao động, hơn nữa có lẽ người Nhật đã phát hiện ra sự việc ở nơi này, cho nên chuẩn bị tiến hành thăm dò, chắc hẳn Lâm Chu cũng là một trong số những người tham gia.

- Hành động khi đó của người Nhật đã dẫn đến việc Lâm Chu gặp được chiếc gương kia, biến thành sáp thi, vẫn luôn sống đến ngày hôm nay, sau này, sở dĩ Lâm Chu đến gần con trai của người kia, đồng thời trở thành bạn tốt, chính là vì có liên quan đến người kia.

Tô Bạch lấy ra một bức ảnh:

- Nếu như tôi không đoán sai, bức vẽ trong quyển nhật ký này hẳn là cột mốc cụ thể, chắc hẳn ông ta cố ý vẽ tương đối trừu tượng và mơ hồ, anh là người thạo nghề trong phương diện này, anh đến nhìn xem.

Mập mạp nhận lấy bức ảnh này, có chút ngoài ý muốn nói:

- Được lắm A Bạch, tôi đã nói mà, Lâm Chu còn định dùng những tin tức này xem như lợi thế để áp chế cậu, đoán chừng chính bản thân ông ta cũng không nghĩ ra, cậu thế mà lại có thể điều tra ra được sự việc này.

Tô Bạch cười nói: - Dù sao tôi cũng là một thám tử mà…

Chương 559 Xuống Dưới

“Dựa theo vị trí bên trên để xem đúng không?”

- Chờ tôi tính toán một chút, phương pháp vẽ của ông ta và thứ tôi am hiểu không phải là một hướng, nhưng tôi cũng có thể suy tính một chút.

Trình độ trận pháp của mập mạp có thể dẫn lôi kiếp, đối với phương diện phương vị và định vị này, anh ta có lý giải độc đáo riêng của mình, cho nên lúc này, việc anh ta đang làm chính là đem lượng thông tin thu được trên bức ảnh địa đồ chuyển sang loại hình thức mà mình quen thuộc.

Đại khái sau khoảng 5 phút, mập mạp nhắm mắt lại, suy tư một chút, sau đó đứng ở một chỗ đài cao trên Lão Long Đầu, một bên bấm đốt ngón tay bắt đầu tính toán, một bên nhìn ra xa.

- Đáng tiếc không phải là ban ngày, nếu như là ban ngày sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Mập mạp thở dài.

Tô Bạch mím môi, trong lòng hắn có chút thất vọng, nếu như không phải muốn sớm một bước đi đến đây, bỏ rơi những người khác ở đằng sau, bản thân hắn cũng sẽ không vội vã, đêm hôm khuya khoắt chạy đến nơi này.

- Nhưng mà, cậu đừng hoảng sợ, ai bảo bên người cậu có Bàn gia tôi chứ, ở chỗ này, tôi chỉ có thể tính ra một vị trí đại khái, đi thôi, trước tiên chúng ta kiếm một chiếc thuyền để ra biển, ra đến biển, khoảng cách gần hơn, tôi cảm thấy việc này đối với tôi không thành vấn đề.

Đây là mập mạp muốn khen phải chê trước, lúc này Tô Bạch đi xuống phía dưới, nơi đó có bốn, năm chiếc du thuyền, tất cả đều được dùng để đưa du khách ra biển vào ban ngày, so với bên phương Tây thì những du thuyền này nhỏ hơn rất nhiều, cũng đơn sơ hơn nhiều, chỗ ngồi cũng không có mấy, nếu như ban ngày du khách muốn trải qua cảm giác ra biển một chút, nhất định phải mặc tốt áo phao cứu sinh và làm tốt biện phạm phòng hộ.

Du thuyền đã bị khóa lại bằng dây xích sắt, Tô Bạch đưa hai tay ra, trực tiếp bẻ đứt hai đầu của sợi dây xích sắt, sau đó kiểm tra qua một chút dầu diesel, phát hiện lượng dầu bên trong cũng khá nhiều.

Mập mạp cũng lên du thuyền, với cân nặng này của anh ta, vừa lên đến du thuyền, du thuyền đã có chút lắc lư.

- Đại Bạch, cậu có biết lái du thuyền không?

Mập mạp hỏi.

Tô Bạch khẽ gật đầu: - Cái này cũng không khó, anh xác định vị trí, tôi sẽ phụ trách kiểm soát phương hướng của du thuyền.

Sau khi động cơ được kéo lên, du thuyền cũng bắt đầu từ di chuyển ra xa bờ, vận tốc của chiếc du thuyền này không nhanh lắm, dù sao cũng không phải là thuyền chiến.

Mập mạp đứng ở đầu du thuyền, một bên phải giữ thăng bằng cho cơ thể mình, một bên phải không ngừng tính toán và quan sát, đại khái sau khoảng 11 phút, cuối cùng mập mạp cũng giơ ngón tay chỉ về phương hướng Tây Nam.

- Ở rất gần đây, chỉ cách mấy trăm mét mà thôi, chắc hẳn là vị trí đó.

Tô Bạch điều khiển du thuyền đi về phía bên đó, chờ sau khi đến vị trí kia, mập mạp lúc thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua,

lúc thì lại gãi đầu, có chút kỳ quái nói.

- Tôi không tìm được bất kỳ một hơi thở kết giới nào tồn tại, nhưng chắc hẳn vị trí này là không sai.

Tô Bạch tắt động cơ, du thuyền dừng ở ngay tại chỗ. Ngay sau đó, Tô Bạch bắt đầu cởi quần áo, đầu tiên là áo khoác, giày, sau cùng trên người hắn chỉ còn một chiếc quần thể thao và một chiếc áo ngắn tay.

- Con bà nó, cậu làm gì thế?

Mập mạp hỏi.

- Nếu đã không cảm ứng được hơi thở của kết giới, tôi lại tin tưởng chắc chắn anh không tìm nhầm vị trí, như vậy tôi dứt khoát đi xuống xem một chút, anh ở lại trên du thuyền, đại khái khoảng 5 phút sau, tôi sẽ lên.

Bịch!

Tô Bạch vừa nói xong đã lập tức nhảy vào trong biển, đối với người bình thường mà nói, muốn lặn xuống biển sẽ cần rất nhiều các thiết bị lặn chuyên nghiệp, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, những thứ đó đều là vướng víu.

Sau khi xuống nước, trong nháy mắt nước biển lạnh thấu xương đã bao phủ khắp người Tô Bạch, Tô Bạch không dừng lại, tiếp tục để cho chính mình chìm xuống.

Bên dưới là một màu đen kịt, thế nhưng xuống thêm một chút nữa, đến một khoảng cách nhất định, Tô Bạch lập tức phát hiện ra ở dưới đáy thuyền không ngừng lóe lên ánh sáng màu đỏ, giống như một quả thanh long đang phát sáng vậy.

Chờ đến khi khoảng cách gần hơn thêm một chút nữa, cuối cùng Tô Bạch cũng nhìn thấy rõ được toàn cảnh. Đây là một vách đá rất lớn, nhưng trên vách đá lại có rất nhiều các loại nấm mọc loang lổ, những sinh vật này cụ thể là gì, Tô Bạch

không biết, nhưng ở dưới áp lực của đáy biển lại xuất hiện thứ này vẫn khiến cho người ta cảm thấy buồn bực mất tập trung.

Tô Bạch đưa tay ra nắm lấy loài nấm trên vách đá, ngón tay hắn vừa mới chạm đến chúng thì lập tức cảm ứng được một luồng sức hút, nếu như là người bình thường mà nói, có lẽ lúc này đã bị hút vào rồi, thế nhưng đối với Tô Bạch mà nói, loại lực đạo này không tính là gì, hắn dễ dàng thu tay mình lại, chỉ là trong tay hắn nhiều thêm một xương sọ.

Phía dưới loại nấm này lại có xương người!

Xương sọ này được bảo quản rất tốt, rất bóng loáng, Tô Bạch không phải là người học ngành pháp ý, cho nên không thể từ một xương sọ nhìn ra quá nhiều tin tức. Chẳng qua lấy tính cách và sự tin của Tô Bạch mà nói, thật ra hắn càng có phương pháp đơn giản và trực tiếp hơn. Hai tay hắn chủ động luồn vào trong, từ bỏ việc chống lại lực hút này, chẳng mấy chốc, cả người Tô Bạch đã bị hút vào trong vách đá này.

Xung quanh đều là ánh sáng màu đỏ đậm, mang theo một loại cảm giác đầy mỡ, lúc cơ thể giãy dụa trong đó, khiến cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, giống như là đang không ngừng lăn lộn giữa một đám sâu lông.

Dường như chất lỏng có tính ăn mòn đã bị kích thích đến, bắt đầu tràn ngập ra, một phút sau, Tô Bạch hoán đổi sang trạng thái cương thi, che giấu đi tất cả hơi thở của người sống, dường như trong nháy mắt đám thực vật rậm rạp chằng chịt này đã mất đi hứng thú với Tô Bạch, giống như Tô Bạch chỉ là một tảng đá mà thôi.

Tô Bạch dùng trạng thái cương thi đi lên phía trước, tốc độ quả thật được tăng lên rất nhiều, gần như không có chút trở ngại nào, sau khi thoát khỏi đám sinh vật nấm là đến một dòng nước xiết tụ lại, Tô Bạch bơi theo dòng nước xiết này một đoạn. Tô Bạch ước chừng từ lúc mình đi xuống đây đã sắp

được 3 phút, ngay lập tức, Tô Bạch không lãng phí thời gian nữa, bắt đầu tăng tốc theo dòng nước xiết hướng lên trên.

Phù!

Tô Bạch ngạc nhiên phát hiện ra, chính mình thế mà xuất hiện ở trên mặt nước, phía trên vẫn là lít nha lít nhít những loại thực vật nấm, thế nhưng phía sườn bên cạnh là một loại vật chất màu đen, giống như rong biển, dường như rong biển bám vào bên trên đó.

Phía trước, ở cách hắn một đoạn có một bình đài có thể đi lên trên, rõ ràng bình đài này có dấu vết điêu khắc của nhân công.

Từ bình đài đi lên, phía trước là một khoảng đen sì, khắp nơi trên bình đài cũng là loại rong biển này, giống như từng con rắn màu đen nằm rạp, cuộn tròn người ở nơi đó, lại giống như tóc của loài người.

Tô Bạch rõ ràng chính mình không kịp quay trở lại trong vòng 5 phút đồng hồ đã ước định, chẳng qua Tô Bạch cũng không biết được mập mạp sẽ tiếp tục ở đó hay là sẽ đi xuống.

Chương 560 Cha Mẹ Của Tô Bạch

Chẳng qua hình như nơi này cũng không có gì đặc thù, ngoại trừ những loại nấm không biết tên này.

Phía trước, đằng sau, bên trái, bên phải đều là một mảnh đen kịt, chỉ còn lại loáng thoáng ánh sáng màu đỏ sẫm trên đỉnh đầu, nơi này càng giống như một khu vực nham thạch nào đó bị đè nén dưới đáy biển, càng giống với khu vực trống rỗng giữa những ngọn núi cao ở trên mặt đất.

Soàn soạt…

Phía bên trái truyền đến tiếng ma sát, tiếng ma sát này không phải là tiếng nước biển xô vào nham thạch, ngược lại khá giống với tiếng đao kiếm ma sát lên vách đá, cố ý phát ra tiếng động.

Tô Bạch đi tìm nơi phát ra tiếng động, dưới chân rất trơn trượt, ước chừng đi về phía trước khoảng 7 – 8 mét, Tô Bạch bỗng nhiên phát hiện ra vị trí xung quanh chính mình xuất hiện một luồng hơi thở lạnh lẽo.

Thi biến?

Trong nháy mắt, một cái tay khô quắt từ trong bóng tối vươn ra, cứ như thế không chút đẹp đẽ nào giữ lấy bả vai của Tô Bạch.

Chỉ là hiện tại Tô Bạch vẫn ở trong trạng thái cương thi như trước, trên dưới toàn thân hắn đều vững chắc như sắt, cái tay bỗng nhiên vươn ra này cũng theo bản năng muốn giữ chặt lấy bả vai của Tô Bạch, sức lực cũng không nhỏ, thế nhưng

nếu như muốn phá vỡ phòng ngự bên ngoài của Tô Bạch vẫn là suy nghĩ quá hão huyền rồi.

Đây chính là chỗ khác biệt giữa việc người bình thường đi thám hiểm và thính giả đi thám hiểm, đối với người bình thường mà nói, đó là tình huống rất nguy hiểm, cũng rất quỷ dị, đủ để viết ra được rất nhiều bản tiểu thuyết linh dị, nhưng ở trước mặt một thính giả có cấp bậc như Tô Bạch thì căn bản không đáng là gì, loại thám hiểm này, Tô Bạch càng chú trọng hơn chính là đạt thành mục đích của mình, cho nên lúc làm bất kỳ chuyện gì đều có vẻ đơn giản và dứt khoát.

Răng rắc!

Cái tay kia bị Tô Bạch cầm ngược lại, sau đó Tô Bạch kéo ra phía ngoài.

Phụt….

Một mùi tanh giống như cá ướp muối truyền đến, giống như là một mùi hải sản ôi thiu, khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Bịch!

Một người bị Tô Bạch kéo tách rời ra, rơi xuống dưới chân Tô Bạch, tay của người này giống như vô thức vươn ra muốn nắm lấy thứ gì đó, hơn nữa trên người anh ta bóng mỡ, giống như sáp dầu pha loãng không ngừng chảy ra.

Đây là một bộ sáp thi đã mất đi phần lớn ý thức, giống như là người bị bệnh bại não trong nhân loại vậy, anh ta đã mất đi phần lớn năng lực hành động, chỉ còn sót lại một chút theo bản năng.

Bên trên bộ sáp thi này mang theo rất nhiều rong biển màu đen, trước đó, chắc hẳn anh ta bị quấn quanh ở nơi đấy, lúc Tô Bạch đến gần, anh ta theo bản năng vươn cái tay duy nhất còn sống ra.

Quần áo trên người sáp thi đã bị nhăn nhúm và bẩn thỉu đến mức không còn ra bộ dạng gì, nhưng các phương diện khác trên người được bảo tồn rất tốt, từ gương mặt cũng có thể nhìn ra được đại khái, đây là thi thể của một người đàn ông khoảng 30 tuổi.

Tô Bạch cúi người, đối với thi thể, hắn đã miễn dịch, Tô Bạch vô thức bắt đầu dùng tay của mình lục lọi trên thi thể, trên người thi thể không còn thứ gì, ngay cả lớp quần áo này, vừa đụng vào cũng đã bắt đầu trực tiếp mục nát.

Tô Bạch lắc đầu, đứng người lên, bộ thi thể này, thoạt nhìn không có phát hiện ra điều gì, chỉ là vừa rồi cỗ thi thể này được phát hiện ở vị trí nào?

Tô Bạch xoay người, đưa tay gạt ra một đống lớn thứ màu đen ở trước mặt, bỗng nhiên nhìn thấy trong đó còn có một bộ nữ thi!

Nữ thi bị đóng lên vách đá, quần áo cũng bị tổn hại đến mức không thể tả, thậm chí phần lớn cơ thể còn bị lõa lồ ở bên ngoài, mái tóc đen dài của nữ thi giống như hòa lại làm một với màu đen xung quanh, dường như cả bộ thi thể này là hoàn toàn bị dán chết và dung hợp vào trên vách tường.

Thế nhưng, ánh mắt của Tô Bạch lại gắt gao nhìn chằm chằm vào trên ngực của nữ thi, ở nơi đó có một thứ đồ vật đen sì, khóe miệng của hắn bỗng nhiên giật giật.

Đây là một mũi tên, một mũi tên bắn vào trúng tim.

Bỗng nhiên trong đầu của Tô Bạch xuất hiện hình ảnh trong bức tranh.

Bị mũi tên bắn chết?

Ngay sau đó, những lời Lâm Chu đã nói cũng xuất hiện ở trong đầu Tô Bạch.

- Ngộ nhỡ cha mẹ của cậu cũng giống như tôi, biến thành sáp thi thì sao?

Chết tiệt!

Chẳng lẽ nói lần này, hình ảnh trong bức tranh không phải là báo trước tương lai mà chính là nói về quá khứ.

Như vậy.

Nói một cách khác, nữ thi bị một mũi tên bắn chết và người đàn ông đã bị biến thành sáp thi là…

Khả năng này,

Kết quả này,

Cục diện này,

Là điều mà Tô Bạch không kịp chuẩn bị.

Hơn nữa cũng không làm tốt chuẩn bị tâm lý, thế nhưng cái gọi là chấn động, cái gọi là ngạc nhiên cũng chỉ một khoảng thời gian ngắn cảm xúc có chút hỗn loạn mà thôi, Tô Bạch nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Ở trong trí nhớ và nhận thức của mình, cha mẹ của hắn đã chết đi rất nhiều năm rồi, Tô Bạch không ôm quá nhiều hy vọng về việc bọn họ còn sống, còn có thể cùng chính mình nhận nhau.

Đây đâu phải là phim truyền hình não tàn gì đó, sau khi bản thân mình tìm được cha mẹ, một nhà ba người sống hạnh phúc mỹ mãn bên nhau?

Thế nhưng ở trong tiềm thức của Tô Bạch lại có chút không nguyện ý tin tưởng thi thể một nam một nữ này là cha mẹ của hắn, bởi vì…

Tình trạng chết cũng quá khó coi rồi!

- Vốn dĩ còn cho rằng, ít nhất còn có thể có quan tài thủy tinh để hai người nằm bên trong gì đó, ai biết lại giản lược như thế.

Tô Bạch đưa tay sờ lên mũi, mùi vị quả thật rất khó ngửi.

Tô Bạch mở lòng bàn tay ra, một vòng sáng màu xám được phóng ra từ trong lòng bàn tay hắn, ngay sau đó, một chiếc áo khoác giống như được bện ngay tại chỗ, xuất hiện ở trên người Tô Bạch, rất nhẹ nhàng và rất vừa người. Mặc nó lên trên người, quả thật rất dễ chịu, hơn nữa, dường như nó biết Tô Bạch vừa mới lặn xuống nước, cơ thể đã trải qua một thời gian dài ngâm ở dưới nước lạnh, hiện tại bên trong chiếc áo khoác này còn truyền đến ấm áp dễ chịu, giúp Tô Bạch hong khô cơ thể, giữ nhiệt độ cơ thể.

Tâm tùy ý động, chiếc áo khoác gió mang Tô Bạch bay lơ lửng, thi thể của người phụ nữ kia bị đóng ở trên vách đá, mà mặt vách đá này và chỗ bình đài Tô Bạch đang đứng có một khoảng cách ngắn, ở giữa là một nơi khoảng không, bên dưới hẳn là một vực thẳm, dù sao nơi này cũng là chỗ sâu dưới biển, tuy bởi vì kết cấu của không gian và áp lực của nước, cùng với đủ loại nguyên nhân khác, dẫn đến nơi này không bị nước lấp đầy, bao phủ, thế nhưng nơi này, mỗi một rãnh nước nhỏ thoạt nhìn không có gì lạ, nhưng giẫm lên đó, căn bản là vực sâu vạn trượng, thậm chí ở phía dưới còn sẽ có mạch nước ngầm.

Thật ra Tô Bạch có thể trực tiếp đem bộ nữ thị này câu đến bên cạnh mình, nhưng bởi vì loại khả năng kia, cho nên hắn không muốn phá hoại nữ thi này, chờ đến lúc hắn lơ lửng đến gần, tay của Tô Bạch hơi do dự một chút, sau cùng vẫn vươn về phía trên người nữ thi.

Cảm ơn các dh hunback, tklevucrkh, silva2593… Và tất cả các đh khác đã quan tâm đến bộ truyện Phát Thanh Khủng Bố

^^

Chương 561 Mắc Lừa Rồi À

So với tình trạng của sáp thi nam, tình trạng của nữ thi kém hơn rất nhiều, sáp thi đương nhiên là rất buồn nôn, nhưng ở một mức độ nhất định, anh ta vẫn giữ được dáng vẻ của con người, mà cỗ thi thể này, sau khi vén lên phần tóc và rong biển quấn vào nhau, Tô Bạch lập tức có thể nhìn thấy, về cơ bản thì không thể nhìn thấy rõ dung mạo của cô ta, hoàn toàn là một màu đen bẩn thỉu, đại khái chỉ có thể phân biệt ra được đây là một gương mặt người mà thôi.

Quần áo cũng hoàn toàn hư thối, lúc tay Tô Bạch chạm đến, từng mảnh nhỏ rơi xuống giống như những chiếc lá mùa thu.

Thế nhưng, tay của Tô Bạch vẫn nắm được vào thứ gì đó, đặt ở trước mặt để nhìn, là một quyển sổ nhỏ được bọc trong một chiếc túi không thấm nước, kích thước tương tự với tờ giấy phép lái xe của hiện tại.

Mở ra nhìn, bởi vì có túi chống nước bảo vệ ở bên ngoài, vì thế nội dung bên trong quyển sổ vẫn được bảo quản rất tốt, đây không phải là một quyển sổ nhật ký gì đó, ngay ở trang đầu tiên có dán một bức ảnh, đó chỉ là một bức ảnh đen trắng, lại thêm thời gian dài như vậy, cho dù được bảo quản tốt đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ có chút phai màu, không nhìn thấy được rõ ràng, nhưng bên dưới có một số chữ vẫn có thể phân biệt ra được.

Là tiếng Nhật.

Đây là một người Nhật Bản ư?

Đây chính là thi thể của một người phụ nữ Nhật, không phải mẹ của hắn.

Sau khi xác nhận chuyện này, Tô Bạch không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cứ như thế, bộ sáp thi nam kia cũng không thể nào là cha của hắn rồi.

Nhớ lại kết quả điều tra của mình, lúc trước, sau khi chiến tranh với Trung Quốc, người Nhật đã từng tiến hành thăm dò nơi này, hơn nữa còn đầu tư không ít nhân lực và vật lực, về phần kết quả cuối cùng như thế nào thì không biết rõ, nhưng nơi này lưu lại nam nữ thi thể của người Nhật Bản, cũng đã gián tiếp nói rõ tình hình thăm dò của lúc trước không được suôn sẻ. Lâm Chu gặp chiếc gương kia, sau cùng biến thành sáp thi vĩnh viễn giữ được thanh xuân, sau đó ông ta cũng khôi phục lại được tự do, khả năng lớn nhất chính là, đội ngũ đi thăm dò trước đó của quân Nhật, thật đúng là toàn quân bị diệt ở đây.

Một cách tay của sáp thi nam vẫn còn đang không ngừng nâng lên hạ xuống, Tô Bạch không có phản ứng đến anh ta, hắn nhìn khắp xung quanh, tỉ mỉ quan sát tình hình nơi đây, ngoại trừ bình đài này thì xung quanh đều là mảnh đen xì, ánh sáng màu đỏ sẫm từ loài sinh vật nấm mọc trên đỉnh đầu cũng không thể cung cấp quá nhiều ánh sáng, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, bốn phía đều là đường thủy, hơn nữa không gian không phải chỉ lớn như thế mà thôi, hẳn là có hang động khác.

Rào rào!!!

Phía dưới bỗng nhiên xuất hiện tiếng nước bắn, Tô Bạch nhìn về phía phát ra tiếng động, một thằng cha mập mạp bò lên trên bình đài.

Mập mạp ngồi xuống bình đài, vừa run rẩy, vừa tức giận, gầm lên với Tô Bạch:

- Đã nói sau năm phút sẽ đi lên, cậu bị chó ăn mất à.

Ngay cả mập mạp cũng xuống đây, đối với Tô Bạch mà nói, đây xem như là một sự trợ giúp rất lớn, bởi vì nơi này, ở trong mắt Tô Bạch càng ngày càng cổ quái, có một loại cảm giác như huyệt mộ cổ đại dưới đáy biển, cho dù không phải là cố ý chôn giấu người chết, nhưng loại vị trí huyệt vị được trời cao ưu ái này cũng cần phải tuân theo một loại định lý nào đó, lấy trình độ trận pháp của mập mạp, chắc hẳn anh ta có thể từ đó lục lọi ra được không ít thứ.

- Đây là gì? Thân thích của Lâm Chu à?

Mập mạp nhìn sáp thi nằm trên bình đài, anh ta cúi đầu xuống, cẩn thận quan sát, sau đó nói:

- Mẹ kiếp, thì ra là một kẻ bại não, ồ, nơi này còn có một nữ thi.

- Có lẽ bọn họ là người Nhật.

Tô Bạch giải thích.

- À, thì ra là co lại vào trong này!

Mập mạp bỗng nhiên hiểu ra, sau đó anh ta vừa gãi đầu vừa nhìn xung quanh: - Đây là một địa thế thuận lợi về thủy, một tòa bình đài, bốn phía lõm xuống.

- Có phải điều này mang ý nghĩa chúng ta đang ở vị trí trung tâm phải không?

Tô Bạch hỏi.

- Không phải thế, đây là suy nghĩ của người bình thường, thật ra thông thường loại địa thế này xuất hiện ở phía ngoài cùng của một tòa kiến trúc, chính là đạo lý dùng để chống đỡ lấy tai họa.

Mập mạp chậc chậc mấy tiếng, chỉ vào phía bên cạnh: - Chỗ kia chắc hẳn là con đường để đi vào, nhưng nói thật lòng, Đại Bạch, chúng ta trâu bò thì trâu bò thật đấy, nhưng lúc trước đã từng có một nhóm người Nhật Bản đi vào đây, tất cả đều bỏ mình ở chỗ này, chúng ta thật sự không chuẩn bị gì, cứ thế xông vào đây?

- Nếu như lúc trước người Nhật Bản đi vào còn thành công đi ra, không có khả năng bọn họ vứt thi thể người của bên mình lại chỗ này, không đưa đi theo. Hiện tại hai thi thể bị để lại ở đây đã cho thấy, lúc trước, hành động của người Nhật ở chỗ này, không chỉ là thất bại, thậm chí còn là toàn quân bị diệt trong này.

- Anh sợ à?

- Nói nhảm, tôi có thể không sợ sao, ở trong đó khả năng là có tin tức của cha mẹ cậu, cũng không phải là tin tức của cha mẹ tôi, tôi căn bản không có khả năng không chút sợ hãi nào như cậu.

- Không đúng, rốt cuộc anh còn phát hiện ra được điều gì?

Tô Bạch giống như bỗng nhiên phát hiện ra được thứ gì đó, rất nghiêm túc nhìn mập mạp: - Nhất định anh đã phát hiện ra được điều gì đó, nếu không phải thế, anh cũng sẽ chẳng sợ bóng sợ gió như vậy, đã đến nơi này còn không dám đi lên, điều này không phù hợp với tính cách của Trương Bát Nhất anh.

Sắc mặt của mập mạp bỗng nhiên ngập ngừng, có chút run rẩy nói: - Đại Bạch, cậu thật sự muốn biết là vì sao à?

Tô Bạch dùng vẻ mặt giống như đang nhìn một kẻ thiểu năng trí tuệ để nhìn mập mạp.

Mập mạp gật đầu, xé lớp bên trong áo của mình ra, từ trong đó lấy ra một tấm bùa, đây cũng chính là thứ được mập mạp

chuẩn bị từ trước, ngay cả bên trong quần áo cũng cất giấu những lá bùa đã được vẽ xong từ trước.

- Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh, chư quân, hiện thân đi!

Lá bùa bị thiêu đốt, hóa thành một làn khói đen.

Ngay sau đó, vào lúc này, một mảng sinh vật nấm ở phía trên bỗng nhiên lúc nhúc, bắt đầu chuyển động, từ trước đó, ngay từ lúc bắt đầu tiếp xúc với bọn chúng, Tô Bạch đã cảm thấy bọn chúng không giống với thực vật, chúng giống như động vật tự mình ý thức về sinh mệnh.

Lúc này, lá mùa của mập mạp thực sự cho thấy hiệu quả rõ ràng, dường như những loài sinh vật nấm này lập tức trở nên rất khó chịu, bắt đầu "nôn mửa", từng thứ, từng thứ bắt đầu từ bên trên rơi xuống, đây đều là những sản phẩm do những loại sinh vật nấm kia nôn mửa ra.

Tõm tõm tõm…

Có nhiều thứ trực tiếp rơi xuống nước, còn một số thì rơi xuống ngay trên bình đài, ngay ở trước mặt Tô Bạch.

Chương 562 Mắc Lừa 2

Vô số thi thể giống như những miếng sủi cảo rơi xuống, những thi thể này được bảo quản rất tốt, thậm chí có thể nói là có chút quá tốt, quần áo vẫn còn đó, nhìn được rất rõ ràng, có một số người mặc áo blouse trắng, hẳn là nhân viên nghiên cứu khoa học, cũng có người mặc đồ phòng hộ hóa học, còn có không ít người mặc quân phục trong ngày hôm đó, loảng xoảng rơi xuống trên dưới 50 người, ngay lập tức, khắp nơi trên bình đài đều là thi thể.

Trên thi thể người có một tầng màng màu trắng, có chút giống với một ít dung dịch trong dạ dày, nhưng thay vì đưa đến tác dụng tiêu hóa, nó lại mang đến một loại tác dụng "giữ tươi".

- Trên trời rơi xuống thật nhiều Lâm muội muội (Câu hát trong bài Trên Trời Rơi Xuống Một Lâm Muội Muội - Trương Kiệt.)

Mập mạp nhún vai nói với Tô Bạch:

- Đại Bạch à, cậu nhìn xem, những người Nhật Bản này rốt cuộc chết như thế nào, nam sáp thi và nữ thi thể kia đều là bị giết bởi vì khí sắc bén, thế nhưng những người Nhật Bản này, thi thể của bọn họ được bảo quản một cách hoàn hảo, trên thân không có ngoại thương gì mà là linh hồn của bọn họ bị rút đi, nơi này thật đúng ra rất tà tính, vì lẽ đó cho nên tôi mới cảm thấy, chúng ta nên chờ một chút, dù sao trời vừa sáng, đội ngũ khác cũng sẽ tới, đến lúc đó sẽ có người thay chúng ta đánh trận đầu rồi.

Tô Bạch ngồi xổm xuống trước mặt một cỗ thi thể quân lính Nhật Bản, đưa tay ra lau đi những bọt màu trắng trên mặt người lính Nhật này.

- Con bà nó, cậu thật đúng là kinh tởm, tôi phát hiện ra, hiện tại, đối với chuyện lục soát thi thể này, cậu càng ngày càng quen tay rồi.

Mập mạp vừa che miệng mình, vừa ghét bỏ nói.

Thế nhưng Tô Bạch vẫn làm theo ý mình như cũ, tiếp tục dùng tay lau sạch mặt cho người lính Nhật này, lúc tay bị bẩn, hắn sẽ nhúng tay vào nước, sau đó tiếp tục lau sạch từng tầng lại từng tầng màng trắng trên mặt người lính Nhật này.

Gương mặt của người Nhật đầu tiên lộ ra, Tô Bạch đứng lên, hắn lại đi đến trước mặt một người lính Nhật khác rồi ngồi xổm xuống, tiếp tục giúp anh ta làm sạch mặt.

- Móa nó! Đại Bạch, cậu điên rồi à? Cậu rảnh đến mức nhức cả trứng hay sao mà đi chỉnh lại dung nhan cho mấy tiểu quỷ này?

Cuối cùng, khi gương mặt của người Nhật thứ hai được lau sạch, Tô Bạch rất nghiêm túc nhìn mập mạp, đứng lên, chỉ vào hai cỗ thi thể quân lính người Nhật mà mình vừa lau sạch.

- Mập mạp, hình như trong lúc bất tri bất giác, chúng ta đã bị mắc lừa, anh xem này, dáng vẻ của hai thi thể lính Nhật này lại giống nhau như đúc, hơn nữa lại giống hệt với nam sáp thi kia.

Mập mạp cũng bị giật mình, lập tức đi sang xem một chút.

- Mẹ nó chứ, ba tên quỷ này là tam bao thai à?

Tô Bạch à một tiếng:

- Anh lại tìm mấy thi thể đến, lau sạch đi tầng màng trắng trên mặt bọn họ, tôi tin tưởng, nhất định là giống nhau như

đúc.

- Ý của cậu là, chúng ta đã đi vào huyễn cảnh rồi.

Mập mạp chỉ vào chính mình, sau đó lại chỉ vào Tô Bạch:

- Hai chúng ta không sao hiểu thấu, cứ thế cùng nhau đi vào huyễn cảnh của người khác?

- Điều này hẳn là không có khả năng, đạo tâm của Bàn đại gia tôi vững chắc như thế, còn cậu, tuy cậu không biết dùng tinh thần lực, nhưng cấp độ linh hồn và mức độ tập trung tinh thần của cậu rất cao, trong lúc bất tri bất giác, hai người chúng ta đồng thời bị kéo vào trong huyễn cảnh, rốt cuộc thứ đang thi triển huyễn cảnh mạnh đến thế nào? Đây quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tô Bạch lắc đầu: - Anh vừa mới nói nơi này chẳng qua là cửa vào đúng không?

Mập mạp gật đầu.

- Điều đó có nghĩa là chúng ta vừa mới đi vào cửa không được bao lâu, vừa mới đến gần khu vực này đã chẳng biết tại sao bị gài rồi.

Tô Bạch để hai tay xuống nước rồi rửa sạch:

- Có vẻ như trước đó chúng ta đã quá tự tin, trước đây không lâu, trong lúc ăn cơm với một thính giả cấp thấp, tôi đã từng nói với cô ấy, thật ra thế giới hiện thực càng thêm thần bí và đáng sợ hơn thế giới chuyện xưa, thế nhưng nào ngờ người nói là tôi đây lại không để vào trong lòng.

- Đúng thế, có đôi khi sự tự tin của cậu quả thật đáng sợ.

Mập mạp đi đến bên người Tô Bạch, nhỏ giọng nói:

- Đại Bạch à, tôi nói này, hay là chúng ta vẫn nên đi về trước thì hơn, chờ người khác đi đến thay chúng ta dò đường,

sau đó chúng ta lại theo sau vào, như thế mới là ổn thỏa nhất, phía trước có kẻ chết thay đi mở đường, như thế an toàn hơn.

Tô Bạch nhìn mập mạp, cười nói:

- Trở về? Làm sao trở về?

Tay của Tô Bạch chỉ lên phía trên bình đài:

- So với tôi, anh lại càng rõ ràng hơn, ở trong huyễn cảnh, không có sự khác nhau về trước sau, trái phải, con đường lúc đầu anh đi, đoán chừng không phải là con đường mà anh có thể trở về, như thế nào mới có thể trở về đây?

- Không sao, nếu như đây thật đúng là huyễn cảnh, cho dù Bàn gia tôi không phá được nó, nhưng nếu nó muốn vây khốn được Bàn gia tôi cũng không dễ dàng như thế.

Móng tay của mập mạp xoẹt qua lòng bàn tay mình, máu tươi chảy ra, nhỏ xuống trên mặt đất, đầu tiên là tụ lại một chỗ, sau đó lập tức bắt đầu chuyển động, giống như một cột mốc chỉ đường đang chỉ rõ phương hướng.

- Đây là tinh huyết hỏi đường.

Mập mạp rất đắc ý nhìn Tô Bạch: - Đi theo con đường này, chúng ta có thể trở về.

- Anh không hiểu ý tứ của tôi rồi.

Tô Bạch lặp lại, nói:

- Làm sao anh biết bây giờ chúng ta vẫn đang ở trong thế giới hiện thực, hay là cơ thể của chúng ta còn đứng tại chỗ không nhúc nhích ở nơi này, chẳng qua chúng ta bị giam cầm trong huyễn cảnh mà thôi?

- Tôi có thể cảm ứng được, Đại Bạch, cậu tin tưởng tôi có được không? Đã khi nào thì Bàn gia tôi hố cậu chưa…. À được rồi, cậu tuyệt đối đừng tính toán chuyện trước kia làm gì.

Mập mạp có chút đau lòng nhìn máu tươi của mình nhỏ xuống, nói:

- Chúng ta vẫn nên tranh thủ đi nhanh một chút, tôi không có nhiều máu đâu, đây còn là tinh huyết nữa đấy, rất quý giá!

Tô Bạch vẫn không đi, ngược lại xoay người nhìn về vị trí phía sau của mình.

- Có một việc, tôi vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái.

Áo khoác đen trên người Tô Bạch nâng hắn lên, một lần nữa lơ lửng rời khỏi bình đài, lơ lửng tại trước mặt nữ thi bị đóng trên vách tường:

- Vì sao gương mặt của nữ thi này lại một chút cũng không thấy được rõ ràng.

Đúng thế, trước đó Tô Bạch vẫn không quá lưu ý đến chuyện này, chẳng qua là cảm thấy, có lẽ nữ thi này bị môi trường xung quanh ảnh hưởng, hơn nữa trải qua một sự biến đổi trong thời gian dài, dẫn đến trên mặt cô ta bị che kín bởi những thứ đồ vật đen nhánh, cả khuôn mặt kia chỉ có thể thấy được đại khái hình dáng, không nhìn ra được diện mạo cụ thể của gương mặt, giống như là bức tượng điêu khắc bằng đất sét.

- Tôi nói này Tô Bạch, bây giờ cậu xoắn xuýt vấn đề này để làm gì? Ôi, máu của tôi.

Ở bên cạnh, mập mạp lộ ra rất sốt ruột, nhưng Tô Bạch vẫn bình thản ung dung như cũ, không, nói một cách chính xác, hiện tại hắn rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh này cũng thể hiện ra một sự nghiêm túc, thành thật mà nói, mập mạp có thể đi, cũng có thể chờ, nhưng đứng ở vị trí của Tô Bạch, hắn không thể đi, cũng không thể chờ.

Chương 563 Kinh Biến, Kinh Biến, Kinh Biến

Việc này giống như một người con có hiếu, cha của anh ta sinh bệnh nặng phải vào viện, biết rõ điều kiện của y học hiện tại căn bản không cứu được ông ta, ngay cả bác sĩ cũng nói anh ta nên đưa cha mình về nhà chờ chết, như thế sẽ tiết kiệm được một khoản tiền, nhưng anh ta vẫn như cũ không thể không lấy tất cả những tích góp của mình ra, cho dù là táng gia bại sản cũng phải để cho cha mình ở bệnh viện, tiếp nhận những điều trị đắt đỏ.

Đây là một ngõ cụt, con người không ra được, hơn nữa bạn cũng không cách nào đi nói cái gì mà lý trí, nếu như con người luôn có thể dùng lý trí lớn nhất để sống và phát triển thì lấy đâu ra thảm họa và chiến tranh.

Áo khoác mang theo Tô Bạch vững vàng lơ lửng trên không trung, Tô Bạch vươn tay ra, đặt ở trên mặt người phụ nữ, nhẹ nhàng lướt qua.

- Đây là… Bùn?

Gương mặt của người phụ nữ không phải bị thay đổi màu sắc mà chính là có thứ gì đó bám vào trên đó, giống như những thi thể người Nhật đang nằm trên bình đài kia, chẳng qua thi thể của người Nhật kia giống như kén tằm, bên ngoài bọc một tầng lại một tầng màu trắng, còn trên mặt cỗ thi thể này lại là một tầng đen nhánh, tương tự như bùn nhão.

- Tôi nói này Đại Bạch, đây là cậu dự định đổi nghề từ thám tử tư đi làm nhập liệm sư phải không?

Nhập liệm sư, bình thường dùng để chỉ những người trang điểm cho người chết, cho dù là ở nông thôn, nếu như có người qua đời cũng sẽ mời người đều trang điểm, thay quần áo mới cho người chết, để tiếp nhận lần thăm viếng cuối cùng của người thân, sau đó lại đưa đi đến nhà hỏa táng, hơn nữa, những người qua đời bởi vì những tai họa bất ngờ lại càng cần đến nhập liệm sư tới giúp họ chỉnh trang lại gương mặt, che đi những dấu vết đáng sợ, cố gắng cho người đã khuất một thể diện cuối cùng, cho dù là ở trong nước hay nước ngoài đều có nghề nghiệp này tồn tại, thể hiện một sự tôn trọng của người sống với người đã mất.

Tô Bạch hơi nhíu mày, tiếng thúc giục của mập mạp khiến cho Tô Bạch cảm thấy phiền.

- Anh muốn đi thì có thể đi một mình.

Tô Bạch nói.

- Cậu đang nói gì thế, đâu phải tôi không biết cậu muốn làm chuyện gì, chẳng qua tôi chỉ đề nghị, là đề nghị, đề nghị đó, cậu biết không? Cậu không đi, làm sao tôi đi được? Trừ khi sau này thật đúng là không có ý định gặp lại và làm việc cùng nhau, cái tính cách có thù tất báo này của cậu, tôi rất rõ ràng.

Mập mạp còn ở bên kia lẩm bẩm.

Áo khoác đưa Tô Bạch trầm xuống, chờ đến khi Tô Bạch nâng hai tay lên… Sau đó vốc một ít nước lên, Tô Bạch hắt nước lên trên mặt nữ thi, sau đấy lại dùng tay của mình lau sạch cho nữ thi.

Cuối cùng những thứ bẩn thỉu trên mặt nữ thi bị Tô Bạch dùng một loại phương thức như thế chậm rãi lau sạch.

Đôi mắt của nữ thi lộ ra trước, mắt của cô ta mở to, trước đó ngón tay của Tô Bạch còn rửa sạch tất cả nước bùn bên

trong mắt cô ta, nhưng cô ta không nhúc nhích, bởi vì cô ta chết rồi, cho nên cho dù người chết có mở to mắt, bị người ta chạm vào mắt cũng sẽ không có hiện tượng khác thường gì xuất hiện.

Hai mắt đều trợn tròn, có thể nhìn thấy rất rõ ràng đồng tử, không biết vì nguyên nhân gì, mắt của nữ thi không tan rã, giống như còn rất sáng ngời, có thần.

Hai mắt, trán và lỗ tai của cô ta đều được Tô Bạch lau sạch, Tô Bạch lại vốc một ít nước lên, tiếp tục lau, ngay sau đó, miệng của nữ thi cũng được Tô Bạch lau sạch.

Ngay lập tức, da đầu của Tô Bạch bỗng nhiên căng lên.

Miệng của nữ thi hơi mở, tạo ra một loại độ cong, trước đó miệng của cô ta bị chặn lại, cho nên không cảm thấy gì, nhưng hiện tại miệng đã được dọn dẹp sạch, mấy thứ bẩn thỉu bên trong miệng đã được Tô Bạch móc ra.

Hiện tại ngũ quan của cô ta hiện ra, ngay lập tức cả gương mặt có "Sức sống" hơn nhiều.

Đây là một gương mặt trào phúng.

Một gương mặt trêu tức.

Hai mắt và miệng mở, tạo ra một độ cong, giống như ngụ ý nữ thi đang trào phúng tất cả mọi thứ trước mặt.

Đúng thế.

Trào phúng.

Cảnh tượng này đủ để khiến trong lòng một thính giả sinh ra hơi lạnh, cho dù là Tô Bạch, lúc lau dọn cho cô ta, đều không nghĩ đến cô ta lại duy trì loại biểu tình này.

Rốt cuộc cô ta đang trào phúng gì?

Trước khi chết, cô ta trào phúng người bắn tên giết chết cô ta?

Gần một thế kỷ đã trôi qua, cô ta vẫn duy trì biểu cảm trào phúng bị đóng đinh trên vách đá.

Hoặc là.

Thật ra cô ta đang trào phúng hắn, người mà hiện tại đang đứng ở trước mặt cô ta?

Trong lúc vô thức, hô hấp của Tô Bạch tăng lên, không biết là vì sao, càng nhìn chằm chằm vào gương mặt của người phụ nữ này, Tô Bạch càng cảm thấy một loại cảm giác đầu váng mắt hoa, trong dạ dày cũng cảm thấy buồn nôn, giống như một người đeo một đôi kính cận có số độ cao gấp mấy lần độ cận của anh ta.

Lúc này, mập mạp cũng nhích đến gần, nhìn thấy gương mặt của nữ thi, mập mạp cũng kinh ngạc, một lúc lâu cũng không thể nói chuyện, sau đó mới gian nan nói:

- Nhanh, Đại Bạch, nhanh hủy thi thể của cô ta đi, tôi cảm thấy chính sự tồn tại của cô ta khiến cho hiện tại hai chúng ta bị kéo vào trong huyễn cảnh này, trước đó cô ta vẫn giấu kín, ngụy trang dưới lớp bùn nhão kia, hiện tại cuối cùng cũng lộ ra gương mặt thật sự.

- Cô ta vẫn luôn đang nhìn chúng ta, vẫn đang ngó chừng chúng ta.

- Cô ta vẫn luôn đang đùa bỡn chúng ta.

Tô Bạch gật đầu, nếu như nói huyễn cảnh này là do cỗ nữ thi trước đó luôn cố gắng không khoa trương này tạo ra, như vậy cô ta chính là mắt trận, là trung khu, hủy cô ta đi, huyễn cảnh sẽ tự sụp đổ, đến lúc đó, nơi này sẽ khôi phục thành dáng vẻ chân chính của nó.

Tô Bạch siết chặt tay lại, hơi thở quanh người bắt đầu ngưng tụ, cả người lộ ra một hơi thở sát phạt.

Giống như là cảm ứng được sát cơ của Tô Bạch, mặt nước xung quanh bình đài cũng lập tức chậm rãi sôi trào, toát ra một luồng khói đen, đồng thời cùng lúc đó, một mảng thực vật lít nha lít nhít ở bên trên cũng lập tức nhúc nhích, mang đến một loại hơi thở nguy hiểm và cảnh cáo.

Trên bình đài, những thi thể giống nhau như đúc của người Nhật kia cũng chậm rãi bắt đầu co quắp, những giọt sáp dầu bắt đầu từ trên người họ tràn ra, hiển nhiên thi thể của những người Nhật này đều đang dị biến, đồng thời bành trướng và chuẩn bị đứng dậy.

- Tô Bạch, cậu nhanh chóng hủy đi nữ thi kia, để tôi đến trấn áp những thứ này.

Trong tay mập mạp lại xuất hiện một vài lá bùa, khí thế của anh ta bỗng nhiên tăng lên.

Tô Bạch gật đầu, một quyền vung xuống, lại không phải là đối với nữ thi mà chính là một động tác giả, vô ích, tay hắn lại vốc một ít nước, tiếp theo Tô Bạch hắt nước lên trên mặt mập mạp, ngay sau đấy, tay của Tô Bạch cứ như thế ra sức xoa trên mặt mập mạp.

Vào lúc này, trên mặt mập mạp bị xoa ra một đống màng bọt trắng…

Chương 564 Chiếc Gương

“Cậu đang làm gì thế, cậu đang làm gì thế?”

Mập mạp vừa che mặt, vừa kêu lên, lộ ra dáng vẻ bối rối và thống khổ.

- Trương Bát Nhất, anh còn giả bộ cái gì!

Tô Bạch mang theo chút dáng vẻ chán ghét nhìn bàn tay của mình, lúc này những bọt màu trắng, thoạt nhìn rất buồn nôn, mang theo một loại dầu mỡ khiến cho người ta phiền chán.

Trước đó Tô Bạch chỉ giúp người chết lau sạch mặt, lần này thì giúp một thứ nhảy nhót tưng bừng dọn dẹp, là thứ có nhiệt độ, cho dù là xúc cảm trên bàn tay, hay là trên tâm lý đều hoàn toàn không giống trước đó.

Mập mạp nghe thấy những lời này, thở dài một hơi, cuối cùng không hề che mặt mình nữa.

- Tôi chỉ muốn để cậu rời đi, làm sao cậu vẫn luôn không nghe lời như thế?

Giọng nói của mập mạp cũng biến thành của người khác, rất khàn khàn, cũng rất âm trầm, đồng thời trên mặt của anh ta, chỗ bị nước rửa đi, để lộ phần da thịt dữ tợn, giống như bị lửa thiêu đốt, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ chó cắn Lã Động Tân, chỉ là loại bất đắc dĩ này lộ ra rất xốc nổi.

(Lã Động Tân là một trong tám vị tiên theo truyền thuyết. Câu này ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm)

Tô Bạch lơ lửng trên không trung, lạnh lùng nhìn mập mạp đứng ở dưới bình đài.

Sở dĩ hắn có thể phát hiện ra mập mạp là giả, là vì đối phương quá dồn hết tâm trí, tuy tính cách của mập mạp có nhân tố nhát gan sợ phiền phức, nhưng anh ta càng nhiều hơn chính là sự tham lam không vào hang hổ, làm sao bắt được hổ con, nhưng con hàng này vừa xuất hiện đã không ngừng khuyên Tô Bạch rời đi. Mặc dù rõ ràng nơi này có nguy hiểm rất lớn, nhưng kẻ ngu cũng biết nơi này ẩn chứa rất nhiều kỳ ngộ, thế nhưng mập mạp lại giống như lập tức đi vào trạng thái "Thánh Nhân", không chút nào quan tâm đến việc nơi này có khả năng ẩn chứa kỳ ngộ và bảo bối, khăng khăng muốn đưa Tô Bạch rời đi.

Việc này, căn bản không phải là phong cách hành sự của mập mạp.

Đồng thời thật đúng là giả đến mức một chút thành ý cũng không có.

Phải biết rằng, Tô Bạch cũng không phải là người bình thường gì, bỗng nhiên đi vào nơi này cũng sẽ không khiến hắn cảm thấy bối rối bao nhiêu, đồng bạn của mình khác thường như thế, sao Tô Bạch lại không cảm giác được chứ?

- Người tự ý đi vào nơi này, đều phải chết?

Mập mạp ngẩng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Tô Bạch, khóe miệng lộ ra nụ cười ác độc, một cánh tay chỉ vào Tô Bạch, giống như là tuyên cáo, lại giống như là cảnh cáo.

- Cậu cũng không ngoại lệ.

Tô Bạch không trả lời mà chính là lấy địa ngục hỏa shotgun của mình ra, chỉ vào mập mạp giả ở dưới.

Pằng pằng pằng!

Bắn ba phát đạn xuống dưới, cơ thể béo ú của mập mạp lập tức có nước bắn ra tung tóe, bên trong chảy ra không phải là dòng máu đỏ tươi, mà chính là chất lỏng màu xanh lục.

Màu xanh lục nhuộm khắp toàn bộ bình đài.

Một chỗ thịt nát, một chỗ là nước, Tô Bạch cũng không phân biệt được gia hỏa cải trang thành cách ăn mặc của mập mạp này rốt cuộc là thứ gì, là người? Hay là quỷ? Hay là một loại sinh vật nào đó không biết tên?

Chẳng qua sau khi chất lỏng màu xanh lục này bắn ra tung tóe, toàn bộ không gian lập tức tràn ngập một mùi hương thơm nhàn nhạt, rất nhạt, cũng rất kích thích người, Tô Bạch hơi lắc đầu, lại bỗng nhiên phát hiện ra cảnh sắc trước mắt mình đang từ từ mơ hồ, loại mơ hồ này không có duy trì trong thời gian quá dài, rất ngắn ngủi, rất nhanh, Tô Bạch lại một lần nữa khôi phục thị giác.

Bình đài vẫn là bình đài, mặt nước vẫn là mặt nước, chỉ là những quỷ tử thi vừa rơi xuống bình đài như những miếng sủi cảo đều biến mất không thấy đâu nữa, nữ thi vẫn còn bị đóng đinh trên vách đá, mặt của cô ta đã được Tô Bạch dọn dẹp sạch, nụ cười trào phúng vẫn giống như cũ, sáp thi nam thì vẫn nằm trên mặt đất, cái tay kia của anh ta giống như mèo cầu tài, không ngừng nâng lên hạ xuống.

Chẳng qua có một chút khác biệt, phía bên tay phải của Tô Bạch, hình như ánh sáng của nước không rõ ràng như vậy. Khi Tô Bạch một lần nữa rơi xuống trên bình đài, cuối cùng cũng xác nhận, nơi này thế mà lại có một con đường thông về phía trước, hoàn toàn là con đường do nham thạch chắp vá lên.

Có lẽ trước đó bản thân hắn bị chịu một số ảnh hưởng của hoàn cảnh nơi đây, cho nên không nhìn thấy những thứ này, hiện tại thứ đóng giả mập mạp bị giết chết, những hư ảo che chắn trước mắt hắn đã tan thành mây khói.

Tô Bạch đi dọc theo con đường kia, con đường này không có chút chắc chắn nào, giống như từng Mai Hoa Thung đứng sừng sững ở trên mặt nước, mỗi một bước chân hạ xuống đều

phải mười phần chú ý, đồng thời mỗi một cọc đều rất trơn, chỉ cần hơi không tập trung là có thể bị trượt xuống, may mắn Tô Bạch có chiếc áo khoác gió bên người, cho nên không cần lo lắng đến việc trượt chân.

Đi khoảng 50 mét, phía trước xuất hiện một bình đài khác, bình này này lộ ra dấu vết được đánh bóng, phản chiếu ánh sáng của loài sinh vật nấm bên trên, mang đến cho người ta một loại cảm giác thần bí, quỷ dị, đồng thời, trên bình đài quả thật có một chiếc gương, độ cao của chiếc gương gần như tương đương với một người trưởng thành.

Tô Bạch đi đến trên bình đài, sau đó nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện ra con đường mà hắn đi đến đây, hoàn toàn không phải thứ như trước đó hắn đã tưởng tượng, bởi vì do nguyên nhân ánh mắt và góc độ, trước đó, lúc Tô Bạch đi tới, hắn chỉ cho là dưới chân mình giẫm lên từng cái, từng cái cọc đá, thế nhưng quay đầu nhìn lại thì mới thấy rõ, đây đâu phải là cọc đá gì, rõ ràng là một đám người chết đứng ở dưới đáy nước, sắc mặt của những người chết này tái nhợt, đồng thời hiện ra một màu đen, trước đó thật ra Tô Bạch chính là giẫm lên đầu của bọn họ để đi đến, chẳng trách lại trơn như thế.

Chỉ là chiếc gương này, chính là thứ khiến Lâm Chu biến thành sáp thi sao?

Tô Bạch xoay người, bắt đầu quan sát tỉ mỉ chiếc gương này, khung bên ngoài thật đúng là cổ kính, hoa văn trên đó cũng rất có trật tự, thế nhưng khi người ta đứng ở trước mặt nó, lại không thể nhìn thấy chính mình trong gương, chiếc gương này giống như bị bôi lên một tầng thuốc màu màu đen, chỉ có dáng vẻ của một chiếc gương, lại không có công dụng của gương.

Lần này Tô Bạch không đường đột đưa tay ra chạm vào mặt gương như trước đó, mà chính là một lần nữa lấy địa ngục

hỏa shotgun ra, rất bình tĩnh bắt đầu thay đạn mới.

Phía sau chiếc gương vẫn là một mảnh đen sì, chắc hẳn là còn có đường, nhưng đi đến đây, Tô Bạch không có ý định tiếp tục thâm nhập vào sâu nữa, bắn nát chiếc gương này, ít nhất có thể khiến Từ Gia Thành dừng bước, về phần những người còn lại ôm mục đích gì, cần phải xâm nhập vào sâu bên trong, nói không chừng chính mình phải chiến một trận ở đây.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, nâng họng súng lên, nhắm thẳng vào chiếc gương này.

Pằng!

Tiếng súng vang lên.

Không có dị biến nào phát sinh, cũng không có sự khác thường nào xuất hiện.

Trong gương truyền ra tiếng vỡ nát, toàn bộ chiếc gương lớn trực tiếp bị vỡ, rơi xuống trên bình đài, vỡ vụn một chỗ.

Chương 565 Sáp Thi Tô Bạch

Làm xong tất cả những việc này, Tô Bạch chuẩn bị rời đi, lúc này, chắc hẳn trời sắp sáng rồi, chính mình có thể trở lại mặt biển nghỉ ngơi một lúc, hôm nay, chắc hẳn người nên đến đều sẽ tới.

Tô Bạch không muốn tiếp tục đi vào trong, người khác có thể, Tô Bạch hắn không thể, tuy đối với cha mẹ mình, hắn không có bao nhiêu tình cảm và quyến luyến, nhưng Tô Bạch cũng không muốn bởi vì chính mình đường đột và lục lọi để Phát Thanh Khủng Bố mượn thân phận thính giả của chính mình, từ đó giống như huyết thi phát hiện ra tin tức chân chính.

Chỉ là khi Tô Bạch một lần nữa đứng lên chiếc đầu người kia, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, chiếc gương đó thế mà lại khôi phục nguyên trạng, một chút phương hướng cũng không thay đổi, mặt gương vốn dĩ bị bắn nát, lại một lần nữa khôi phục lại.

Vào lúc này, thân hình của Tô Bạch hơi dừng lại, tuy trước đó, lúc Tô Bạch dùng một phát súng bắn nát chiếc gương này, hắn cũng cho rằng hình như mọi chuyện quá thuận lợi rồi, một chiếc gương có thể khiến cho người bình thường biến thành sáp thi "trẻ mãi không già", thế mà ở trước mặt hắn, một chút huyền bí cũng không có, cứ thế bị một phát đạn của hắn bắn nát rồi?

Chẳng lẽ nói, thân phận của thính giả còn lợi hại hơn thân phận đảng viên, vạn tà bất xâm?

Ùng ục… Ùng ục…

Mặt nước ở phía dưới bỗng nhiên dâng cao lên, lập tức phô trương, trong nháy mắt, đường ở dưới chân biến mất, đồng thời nước tiếp tục dâng lên, mãi cho đến khi lấp đầy mỗi một không gian của nơi này.

Cả người Tô Bạch bồng bềnh trong nước, vào lúc này, chiếc gương tản ra ánh sáng màu xanh lam nhu hòa, đồng thời làm cho nước biển xung quanh đều chiếu rọi ra ánh sáng màu xanh lam nhu hòa, cảnh tượng này giống như đứng ở bên trong Thủy Cung, cách tấm kính nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, rất rõ ràng, cũng rất sáng.

Cảnh tượng này, hình như Tô Bạch đã từng nhìn thấy.

Trong nháy mắt, Tô Bạch nghĩ đến, cảnh tượng này giống như đúc với hình ảnh mà bức tranh đã hiện ra cho hắn, chẳng lẽ nói, ngay lập tức, chính mình có thể lập tức nhìn thấy người phụ nữ kia?

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Giống như thật sự có thứ gì đó ở trong gương đang va chạm, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang trầm đục, ánh mắt Tô Bạch nhìn chằm chằm vào trong gương, đồng thời thân hình hắn vô thức nhích đến gần.

Trước đó chiếc gương căn bản không phản chiếu ra hình dáng gì, thế nhưng hiện tại nó lại có thể phản chiếu ra đồ vật, có lẽ, chỉ khi ở dưới mặt nước thì chiếc gương này mới thể hiện ra năng lực vốn có của nó.

Lúc Tô Bạch đến gần nó, từ trong gương, Tô Bạch cũng nhìn thấy chính mình đang không ngừng đến gần, khi cả người

Tô Bạch chỉ cách chiếc gương mấy mét, bản thân hắn trong gương cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Ngay sau đó, bỗng nhiên, Tô Bạch không nhúc nhích, thế nhưng bản thân hắn ở trong gương, thế mà lại động, "hắn" đưa tay ra, vậy mà lại xuyên thấu ở mặt gương, bắt lấy bả vai của Tô Bạch.

"Hắn" ở trong gương có sức lực rất lớn, đồng thời nước biển xung quanh lập tức nhanh chóng xoay tròn, hình thành một luồng khí xoáy, bắt đầu liều mạng đè Tô Bạch xuống, giống như một bồn tắm lớn chứa đầy nước, bỗng nhiên bị mở nắp ra, nước nhanh chóng bắt đầu rút đi.

Tô Bạch ra sức giãy dụa, trên dưới quanh người bắt đầu hiện lên từng đạo huyết tuyến rất rõ ràng, nhưng thế mà vào lúc này, bản thân hắn ở trong gương cũng trở nên giống như đúc, trên thân cũng xuất hiện huyết tuyến, sức mạnh của Tô Bạch tăng lên, đồng thời sức mạnh của đối phương cũng đột nhiên được tăng lên.

Ầm!

Mặt nước phía dưới bỗng nhiên có một dòng nước xoáy nổ tung, cơ thể Tô Bạch lảo đảo, cả người cũng không chịu được nữa, trực tiếp bị hút vào trong gương, nước biển xung quanh cũng thuận thế đi vào trong gương, chiếc gương này giống như là có không gian vô cùng vô tận, ai đến cũng không từ chối.

Cuối cùng, mặt nước ở bên dưới lại khôi phục về dáng vẻ trước đó.

Giống như nơi này chưa từng xảy ra việc gì.

Thế nhưng.

Sự yên tĩnh không kéo dài được bao lâu, một cái tay vươn ra khỏi mặt gương, sau đó một người chậm rãi từ bên trong bò

ra, người này có dáng vẻ giống với Tô Bạch như đúc, chỉ là trên người hắn không ngừng có những giọt sáp dầu chảy ra.

- Phù… Phù… Phù…

Ở chỗ này cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Lão Long Đầu, khi tia nắng ban mai bắt đầu xuất hiện, cảnh mặt trời mọc trên đại dương bao la quả nhiên là tuyệt mỹ, chỉ là lúc này, thằng cha mập mạp lại có vẻ hết sức không hiểu phong tình, không quan tâm đến cảnh sắc xung quanh đẹp như thế nào, anh ta vẫn nằm ngáy o o, khò khè chấn động trời đất, thỉnh thoảng khóe miệng còn chảy ra nước miếng. Hiển nhiên mập mạp ngủ rất ngon, đoán chừng còn mơ thấy mộng đẹp, đối với anh ta mà nói, việc thân thuyền không ngừng lay động lại giống như một cái nôi với anh ta.

Một cơn sóng ập đến, bọt nước bắn lên tung tóe, bắn lên mặt anh ta, lúc này mập mạp mới giật mình tỉnh lại.

- Mấy giờ rồi, mấy giờ rồi?

Mập mạp nheo mắt, có chút buồn ngủ mông lung ngáp một cái, sau đó sờ lên miệng túi của mình, lấy điện thoại di động ra nhìn xuống thời gian, dường như đầu óc còn chưa kịp phản ứng, vươn vai một cái, đi đến chỗ quần áo của Tô Bạch để sờ soạng, lấy ra thuốc và bật lửa, anh ta đốt một điếu thuốc, hít một hơi, lúc này, mập mạp mới lấy lại được tinh thần.

- Mẹ kiếp, chẳng phải đã nói sau năm phút đồng hồ sẽ quay lên à, hiện tại cũng sắp năm tiếng rồi.

Việc này cũng không thể trách mập mạp mơ màng, nguyên nhân thật sự là vì trước đó Tô Bạch đã nói, sau khi xuống nước khoảng 5 phút, hắn sẽ lập tức trở về. Đối với người bình thường mà nói, loại chuyện lặn xuống nước này là rất nguy hiểm, nhưng đối với thính giả có thâm niên mà nói, cho dù muốn chết đuối cũng là một việc rất khó, cho nên mập mạp

liền yên tâm thoải mái nằm ở trên thuyền chợp mắt, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Một lần chợp mắt liền ngủ đến sáng rồi.

Đến lúc này, Tô Bạch còn chưa có trở lại, mập mạp cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, chẳng qua anh ta cũng không hô to gọi nhỏ, hay là vội vã nhảy xuống nước tìm người, bởi vì nếu như Tô Bạch ở phía dưới gặp chuyện gì ngoài ý muốn, mập mạp không cho là mình có thể may mắn thoát khỏi, hơn nữa, nói một câu tương đối làm tổn thương tình cảm, quan hệ của mập mạp và Tô Bạch thật đúng là không đến loại cấp độ "sống chết không rời".

Bịch!

Một cái tay nắm lấy mạn thuyền, ngay sau đó Tô Bạch từ dưới nước leo lên.

- Làm tôi sợ muốn chết đi được, tôi còn cho rằng cậu không về được nữa.

Mập mạp sợ hãi vỗ lên lồng ngực của mình, anh ta không giải thích trong năm tiếng qua, rốt cuộc anh ta đã làm gì, cũng không giải thích việc vì sao mình không xuống biển tìm Tô Bạch, những chuyện này, căn bản không cần giải thích, tất cả mọi người đều hiểu, nhưng cho dù như thế nào, hiện tại Tô Bạch bình an trở về, như thế là tốt rồi.

Lên đến thuyền, Tô Bạch ngồi trên boong thuyền, một bên dùng tay chỉnh lại tóc, một tay khác cầm quần của mình để lau khô.

- Nào, đến hút một điếu thuốc, sau đó nói cho tôi nghe, trong năm tiếng này, rốt cuộc cậu đã ở bên dưới mân mê cái gì.

Mập mạp đưa một điếu thuốc cho Tô Bạch.

Chương 566 Tiên Đoán Tiến Trình

Tô Bạch dùng tay phải nhận lấy điếu thuốc, sau đó dùng tay trái cầm lấy bật lửa trong tay mập mạp để châm lửa.

- Phía dưới có chút quỷ dị.

Tô Bạch giống như chưa lấy lại được tinh thần, sau khi tỉnh táo lại, Tô Bạch rất nghiêm túc nói với mập mạp:

- Tôi thiếu chút nữa đã không về được.

- Mẹ kiếp! Hung hiểm như vậy sao?

Tròng mắt mập mạp đảo quanh: - Rốt cuộc ở bên dưới là gì?

Nghe thấy có nguy hiểm, bộ dáng của mập mạp lại rất vui vẻ, càng là nơi nguy hiểm thì càng có nghĩa thu hoạch phong phú, mập mạp giống như sói ngửi được mùi máu tươi vậy, đã có vẻ gấp không thể chờ được.

- Đi về trước đã.

Tô Bạch nói: - Về đến bờ, tôi sẽ từ từ nói cho anh biết, hiện tại tôi rất đói.

- À, được.

Mập mạp có chút thất vọng, nhưng cũng không nói gì.

Khi thuyền cập bờ, lúc này trong khu thắng cảnh đã có nhân viên công tác bắt đầu làm việc, hai người nhanh chóng lên bờ rồi rời đi.

Tô Bạch ngồi trên sườn núi, dáng vẻ hơi mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt lại, giống như đang chợp mắt.

Mập mạp cầm một đống lớn bánh mì, đồ ăn vặt và nước uống đi đến, tất cả đều đặt ở trước mặt Tô Bạch.

- Các quán ăn xung quanh đây đều chưa mở cửa, cũng không có cửa hàng ăn sáng gì cả, tôi chỉ có thể vào trong siêu thị mua ít đồ ăn này cho cậu thôi, con mẹ nó, cậu nói xem có tức hay không, vốn dĩ tôi định đi nhà vệ sinh, kết quả cửa nhà vệ sinh ở đây đều khóa, bọn họ nói hiện tại đang là mùa ít khách du lịch, cho nên phần lớn các nhà vệ sinh công cộng trong khu thắng cảnh đều không mở cửa cho người ngoài.

Tô Bạch lấy một phần bánh mì ra, rất an tĩnh ngồi ăn, hắn ăn rất chậm, nhìn không giống như đang đói bụng.

Mập mạp ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, vỗ bả vai hắn:

- Chuyện đó, bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết một chút, rốt cuộc bên dưới là gì không?

- Một chiếc gương.

Tô Bạch mở một chai nước khoáng ra: - Một chiếc gương rất đáng sợ.

"…" – Mập mạp

- Thật ra, cậu có thể nói kỹ càng hơn một chút.

Tô Bạch lắc đầu, đưa tay ra chỉ vị trí tường thành đối diện với dốc núi.

Mập mạp nhìn theo hướng ngón tay của Tô Bạch chỉ sang, trên đoạn tường thành này có ba người đang đứng ở đó, hai nam một nữ, chính là Lâm Chu, Từ Gia Thành và Dĩnh Oánh Nhi.

- Con có thể về được rồi.

Lâm Chu rất nghiêm túc nói với Dĩnh Oánh Nhi:

- Con ở lại nơi này sẽ khiến cha phân tâm.

Dĩnh Oánh Nhi mỉm cười, giúp Lâm Chu phủ thêm áo khoác, sau đó gật đầu, quay người đi xuống khỏi tường thành.

- Cô con gái này của ông khá tốt.

Từ Gia Thành tháo kính râm xuống, vừa hưởng thụ gió biển, vừa nói: - Người ta thường nói cứu bệnh sàng tiền vô hiếu tử (Nếu ốm dai dẳng chẳng có đứa con có hiếu nào túc trực bên giường), dáng vẻ quái quỷ này của ông, cô ta còn có thể đối xử với ông tốt như thế.

- Tôi nuôi con bé.

Lâm Chu nói.

- Ha ha.

Từ Gia Thành cười hai tiếng, nói: - Tiếp theo, bắt đầu làm chuyện nghiêm túc đi.

- Xuống biển thôi.

Lâm Chu đi đến lỗ châu mai ở tường thành, vỗ tay lên tảng đá ở nơi này: - Chắc hẳn cậu không chết chìm đúng không.

- Nực cười.

Từ Gia Thành lơ đễnh nói.

- Kỹ năng bơi của tôi cũng rất tốt.

Lâm Chu cởi chiếc áo khoác mà Dĩnh Oánh Nhi vừa mặc lên cho mình xuống, tiện tay ném trên mặt đất: - Chúng ta trực tiếp từ nơi này đi xuống, cậu kéo lấy tôi, tôi chỉ đường cho cậu, không phải quá xa.

- Được.

Một tay Từ Gia Thành giữ lấy Lâm Chu, sau đó hai người trực tiếp từ trên tường thành nhảy vào trong biển.

- Cánh quân thứ hai đã đi.

Thấy Lâm Chu và Từ Gia Thành nhảy xuống biển, mập mạp bỗng nhiên sốt ruột giống như kiến bò trên chảo nóng, giống như món bảo bối mà mình nhận định sắp bị người khác lấy đi mất.

- Khụ khụ khụ…

Tô Bạch ho khan một tiếng, trong lòng bàn tay có một ít đờm, những đờm này rất sền sệt, giống như là sáp dầu vậy, chỉ là lúc này mập mạp đưa lưng về phía Tô Bạch, nhìn về phía tường thành ở phương xa kia, cho nên không chú ý đến, Tô Bạch lập tức làm động tác đưa tay lau lên bãi cỏ.

- Cậu còn ngồi yên ở đó sao?

Cuối cùng mập mạp cũng quay người lại nhìn Tô Bạch: - Phải biết rằng ở trong đó rất có thể sẽ có manh mối của cha mẹ cậu, rốt cuộc cậu đến nơi này là vì cái gì?

- Để bọn họ đi trước dò đường, đợi một lát nữa, chúng ta sẽ đi xuống.

Tô Bạch đem phần bánh mì còn dư đặt ở bên người, đứng lên, lấy ra một tờ giấy để lau miệng, lại lau lòng bàn tay của mình.

- Cậu còn muốn đợi bao lâu nữa?

Mập mạp có chút mơ hồ nói.

- Không lâu đâu, nhanh thôi.

Ánh mắt của Tô Bạch bỗng nhiên nhìn về phía sau, ở nơi đó có một người đàn ông mặc quần bò và áo choàng màu đỏ tím dựa vào trên thân cây, cười như không cười nhìn hắn.

- A Bạch, đã lâu không gặp.

Hải thiếu gia cười, vẻ mặt phong tình vạn chủng.

Một chiếc xe Jeep lấy tốc độ rất nhanh đi trên đường lớn, hiện tại ở Tần Hoàng Đảo đang là mùa ít khách du lịch, hơn nữa còn là sáng sớm, vì thế ở trên đường không có quá nhiều xe.

Trên xe có hai người đàn ông đang ngồi ở đó, một người mặc áo khoác quân phục, đội mũ, cuộn tròn ở trên chỗ ngồi, giống như đang ngủ gật, một người khác thì mặc áo lông màu đen, đầu trọc, đang lái xe.

Lúc trước, khi mấy người Tô Bạch, Huân Nhi, Sở Triệu cùng nhau thành lập nên câu lạc bộ giết người, ở trong mắt người đời đã xem như là một việc phản loạn, thậm chí là khiến người nghe sởn cả tóc gáy, mà hai người này, bọn họ chính là một trong những người đã sáng lập ra tổ chức kia, bây giờ tổ chức này không chỉ phát triển nhanh chóng ở khu vực Kinh Tân Đường (Bắc Kinh – Thiên Tân – Đường Sơn), mà còn có thế lực rất lớn ở phía Nam và phía Tây, mà giáo lý và khẩu hiệu tuyên truyền của tổ chức này, cho dù là thính giả có thâm niên, thậm chí là thính giả cao cấp nghe xong cũng cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Đây là một tổ chức được thành lập với tôn chỉ là lật tung Phát Thanh Khủng Bố, hoặc có thể gọi là… Tôn giáo.

- Thiết Tử, nhanh dậy đi, sắp đến nơi rồi.

Người đàn ông mặc áo lông đen lái xe đưa chân ra đạp vào người đàn ông kia.

- Quân Nhi, anh lái nhanh như vậy làm gì, tôi còn muốn ngủ thêm một lát.

Thiết Tử ngồi thẳng người, đưa tay lau đi nước mũi của mình, hình tượng này của anh ta giống như một người đàn ông

chơi bời lêu lổng không có việc gì làm, không có chút nào giống với phong thái của một thính giả có thâm niên.

Chiếc xe Jeep dừng lại trước bãi đỗ xe của khu thắng cảnh Lão Long Đầu, người đàn ông mặc áo lông đen đi xuống, mở ra cốp sau, lấy ra một cái túi rất lớn.

- Kiểm tra qua một chút đồ vật, sau đó đi vào.

- Đám người đó đến đông đủ rồi chứ?

- Bọn họ sẽ còn sốt ruột hơn cả chúng ta.

- Cũng đúng.

Người đàn ông tên là Thiết Tử cũng đi xuống xe, từ bên trong áo khoác quân phục của chính mình lấy ra một chiếc nỏ, chiếc nỏ này có màu bạc, cho dù là ở trong trời đông giá rét như hiện tại, nó vẫn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo khiến cho người ta có loại cảm giác không dám nhìn thẳng, có trời mới biết phía trên đó đã tạo ra bao nhiêu sát nghiệt.

Chương 567 Tay Trái

“Hiện tại có lên luôn dây cung không? Pháp khí này của anh dễ dùng thật đấy, nhưng mỗi lần lên dây cung tốn khá nhiều thời gian.”

- Ừ, trước tiên lên dây cung đi.

Thiết Tử gật đầu.

Quân Nhi lấy một chiếc hộp vuông từ trong túi ra, ném cho Thiết Tử, trước tiên, Thiết Tử dùng bàn tay vỗ nhẹ, mở ra phong ấn của hộp. Sau đó từ bên trong lấy ra một tên nỏ màu đen, móc lên trên dây, bỏ ra khoảng 10 giây để chuẩn bị hoàn tất.

Nếu như lúc này Tô Bạch đứng ở đây, nhìn thấy mũi tên này, đoán chừng hắn sẽ lập tức nghĩ đến tình cảnh mà mình đã thấy trong tranh.

Mũi tên xuyên thủng trước ngực mẹ hắn chính là mũi tên này.

Ngay cả hơi thở bên ngoài của mũi tên này cũng giống như đúc.

Quân Nhi thì đặt hai chiếc dao găm quân đội lên hông mình, khép chặt áo lông lại, vẫy tay với Thiết Tử.

- Hiện tại chúng ta có thể đi chăm sóc những người bạn không mời mà đến này rồi, tuyệt đối đừng như lần trước là được.

- Chẳng phải lần trước là do đúng lúc hai người chúng ta đi vào trong thế giới chuyện xưa, cuối cùng bức tranh đó vẫn bị hòa thượng hoặc là tên bịp bợm kia lấy đi, lần này hai người

chúng ta đều ở đây, không thể để cho những kẻ bên ngoài làm càn.

- Ẻo lả, sao cậu còn chưa chết!

Hiển nhiên mập mạp cũng biết Hải thiếu gia, việc này cũng bình thường, cho dù trong hiện thực chưa từng gặp nhau, nhưng khó tránh khỏi việc gặp mặt trong thế giới chuyện xưa, nhìn giọng điệu của mập mạp, hiển nhiên đối với tên ẻo lả này, anh ta không quá thích.

- Ôi, mập mạp đáng yêu của tôi, anh cũng ở đây à!

Hải thiếu gia cố ý giả bộ ra dáng vẻ kinh ngạc, giống như vừa mới nhìn thấy mập mạp vậy, sau đó bước chân đi đến.

Nói thật lòng, vẻ ngoài của Hải thiếu gia rất anh tuấn, mang theo một loại khí chất ôn nhu, gần như ngôi sao Hàn Quốc, nếu như dựa theo loại hình mỹ nam đang được ưa chuộng, Hải thiếu gia thắng Tô Bạch một bậc, dù sao cả người Tô Bạch đều có vẻ góc cạnh và cứng rắn, đối với rất nhiều cô gái mà nói, loại phong cách nam tính này, thật ra không được hoan nghênh.

Hải thiếu gia đi đến bên cạnh Tô Bạch, đặt tay lên vai hắn, cố ý nhéo nhéo.

Rắc!

Trong nháy mắt,

Tô Bạch cầm ngược lại tay Hải thiếu gia, cổ tay phát lực, cả người Hải thiếu gia lảo đảo, nếu như không phải một tay khác của anh ta giữ được một thân cây, thiếu chút nữa anh ta đã ngã xuống. Hải thiếu gia không cố ý phát ra lực lượng của chính mình, bởi vì anh ta biết rõ, nếu như lúc này chính mình phản kháng đối phương một cách thái quá, đối phương cũng sẽ tăng lực lên, đấu "cơ bắp" với đối phương, ha ha ha, việc này Hải thiếu gia vẫn tự mình hiểu được.

- Chán ghét, người ta chỉ muốn sờ anh một chút mà thôi.

Hải thiếu gia bất mãn nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ánh mắt của Tô Bạch hơi nheo lại, đưa tay phủi lên vai mình, thật ra ở phía dưới quần áo có một tầng dầu mỡ mỏng, đây là do trong người Tô Bạch bài xuất ra.

Thật ra có rất nhiều phương thức, hành động để biểu đạt cảm xúc, cho dù đối với một người gay mà nói cũng sẽ có rất nhiều loại lựa chọn, thế nhưng trước đó, Hải thiếu gia đặt tay lên vai Tô Bạch, còn vô thức vuốt nhẹ một chút, rõ ràng là đang tìm kiếm một loại xúc cảm.

Một lại xúc cảm đặc biệt.

Cho dù Tô Bạch nhanh chóng làm ra phản ứng, nhưng hắn không thể xác định được rốt cuộc Hải thiếu gia có tìm ra được loại xúc cảm này hay không.

Điểm này đối với Tô Bạch mà nói ra rất quan trọng.

Hải thiếu gia lấy một bao thuốc lá từ trong túi của mình ra, ném cho mập mạp một điếu, lại ném cho Tô Bạch một tiếng.

Tô Bạch dùng tay trái của mình để nhận thuốc.

Ngay sau đó, Hải thiếu gia cầm bật lửa châm lửa cho mập mạp, mập mạp thấy thái độ của Hải thiếu gia cung kính như thế, mập mạp tạm thời không có ý định so đo về việc đụng chạm giữa hai người trong thế giới chuyện xưa trước đó. Chỉ là, sau khi châm lửa cho mập mạp xong, Hải thiếu gia tức giận nhìn thoáng qua Tô Bạch, trực tiếp ném chiếc bật lửa này về phía Tô Bạch.

- Hừ, tự mình làm đi.

Tô Bạch dùng tay trái nhận lấy bật lửa, dùng tay trái đốt thuốc.

- Cậu đến đây làm gì?

Ba người đàn ông đứng ở trên sườn núi, giống như ba người bạn tốt hẹn nhau đi ra ngoài đạp thanh vậy, thế nhưng quan hệ giữa bọn họ không đơn giản, cũng không thuần túy như thế.

- Tôi nhận được chút tin tức, nơi này có đồ tốt, vì thế tôi thử đến đây xem sao.

Hải thiếu gia nhún vai nói: - Sao nào, nơi này đã bị các anh thầu hết rồi à?

- Vậy cậu đi của cậu, chúng tôi không đi cùng cậu.

Tô Bạch rất kiên định nói, không mang theo một chút có thể thương lượng nào.

- Đừng mà, ít nhất chúng ta cũng quen biết nhau, có chỗ tốt thì cũng nhau vơ vét, đúng không?

Hải thiếu gia nói một cách đầy ý tứ sâu xa.

Mập mạp há to miệng, không nói gì, vốn dĩ anh ta cảm thấy kéo theo Hải thiếu gia đi cùng là tốt nhất.

Trước đó Tô Bạch mới nói, phía dưới có nguy hiểm rất lớn, mà đi đến một nơi thần bí quỷ dị như thế, loại nguy hiểm "từng quyền đến thịt" không phải là thứ khiến mọi người lo lắng nhất, ví dụ như cương châm, cương thi, mũi tên, sấm sét gì đó ở ngoài sáng, hai người đi đến đó cũng dễ đối phó, khó chơi nhất cũng là đáng sợ nhất chính là bẫy rập đến từ phương diện tinh thần, linh hồn, cho dù là người mạnh hơn, một khi không cẩn thận cũng sẽ dễ dàng bị mắc lừa.

Thật ra, thực lực của một người không thể chỉ đơn giản là dựa vào thực lực đối chiến của anh ta, mà chính là phải cân nhắc trên toàn diện, có lẽ Hải thiếu gia không đánh thắng được Tô Bạch, nếu như một chọi một, về mặt thực lực, Tô Bạch

vượt qua anh ta, nhưng phương hướng cường hóa và thứ mà Hải thiếu gia am hiểu đúng lúc lại chính là phương diện huyễn cảnh, sự gia nhập của anh ta quả thực mang đến một tác dụng rất lớn, thế nhưng Tô Bạch kiên quyết từ chối như vậy, lời cũng nói ra rồi, mập mạp không tiện nói gì thêm.

Tô Bạch đứng thẳng người, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hải thiếu gia, ý vị uy hiếp trong đó, không cần nói cũng biết.

Hải thiếu gia giang tay, ra hiệu chính mình rõ ràng.

- Được rồi, OK, tôi đi, tôi đi một mình.

Hải thiếu gia quay người, đi xuống sườn núi, xem dáng vẻ này của anh ta là dự định một mình xuống biển.

Mập mạp ngáp một cái: - Đại Bạch, thật ra cậu ta rất hữu dụng.

Lúc này, mập mạp có thể dài dòng hai câu, biểu đạt ra một chút bất mãn của mình.

- Nơi này, không phải ai cũng có thể biết được.

Tô Bạch giải thích: - Cậu ta có con đường của mình, khả năng lớn là còn có mục đích hoàn toàn khác với chúng ta, anh có thể cho tôi mặt mũi, đến khi đó từ bỏ một số lợi ích, đây chính là hứa hẹn mà trước đó chúng ta đã đạt thành, nhưng anh có thể bảo đảm cậu ta không?

Mập mạp nghe xong, đột nhiên cảm nhận được chính là đạo lý này, nói cho cùng thì hành động lần này là Tô Bạch "nòng nọc nhỏ tìm mẹ", bản thân anh ta chỉ bán mặt mũi đi làm nhân vật phụ trợ, thật ra có thể vơ vét một chút thì vơ vét một chút, không vơ vét được gì cũng không sao, thế nhưng Hải thiếu gia vậy mà cũng biết đến nơi này, hơn nữa cũng đến đây vào lúc này, nói Hải thiếu gia không có mục đích riêng của mình, người nào sẽ tin chứ, dáng vẻ này không thể tránh khỏi mâu thuẫn.

Chương 568 Thuận Tay Trái

“Đến lúc đó chúng ta bơi hay là ngồi thuyền?”

Mập mạp hỏi, sau đó cười nói: - Được rồi, là do tôi lắm miệng, chúng ta đã biết vị trí cụ thể ở nơi nào được, chúng ta trực tiếp lặn xuống nước bơi đến đó là được, cậu chờ một chút, vừa rồi tôi quên không mua thuốc lá, trước tiên tôi đi mua thuốc lá, sau đó lại cạy cửa nhà vệ sinh ở đây, vào trong giải quyết vấn đề cần giải quyết, làm việc này ở dưới nước thì không được tiện cho lắm, nghĩ thôi cũng thấy buồn nôn rồi.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Lúc này, mập mạp rời đi, đi xuống sườn núi, đi về phía nhà vệ sinh.

Du lịch mùa ít khách, khu thắng cảnh vì muốn tiết kiệm chi phí, cho nên phần lớn các nhà vệ sinh công cộng đều bị đóng lại, mập mạp đi đến cửa, trực tiếp đưa tay ra đập nát khóa cửa, sau đó đi vào.

Nói thực ra, mập mạp thật đúng là dự định giải quyết một chút, dù sao tối qua ở quán cơm gia đình kia, anh ta đã ăn không ít đồ dầu mỡ.

Đứng trước bệ xí, mập mạp vừa định kéo khóa quần xuống, kết quả là dừng lại.

Lúc này, cửa buồng vệ sinh được mở ra, Hải thiếu gia dựa vào cánh cửa này, đứng một bên nhìn mập mạp ở bên trong.

- Đừng khách sáo, nên kéo thì cứ kéo thôi.

- Đây có tính là gay kéo khóa quần của tôi không?

Mập mạp tức giận, vươn tay cầm chốt cửa, đóng cửa lại, đồng thời nhắc nhở: - Cậu đó, cậu mà còn dám làm loạn, có tin ông đây, cứt cũng không cần ỉa, đi đến đánh cậu một trận không?

- Tôi đến đây cũng không phải để xem anh đi ị, tôi chỉ muốn hỏi anh một việc, Tô Bạch, anh ta thuận tay trái à?

Hải thiếu gia đứng ở bên ngoài buồng vệ sinh.

- Thuật tay trái ư? Không đâu, cậu ta không thuận tay trái, nếu như Tô Bạch thuận tay trái, ít nhất tôi cũng phải có ấn tượng gì đó chứ.

Mập mạp rất chắc chắn nói.

- Vậy thì thật kỳ quái, lúc tôi ném bật lửa cho anh ta, anh ta dùng tay trái để nhận lấy, sau đó cùng dùng tay trái để châm lửa.

Hải thiếu gia có chút ngoài ý muốn nói: - Chẳng lẽ chỉ là một loại trùng hợp.

- Tay trái ư?

Dường như mập mạp bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, anh ta nói: - Tôi cũng nhớ tới, từ sau khi cậu ta từ trong biển đi ra, lúc tôi đưa thuốc lá cho cậu ta, cậu ta cũng dùng tay trái để nhận, đồng thời cũng dùng tay trái cầm bật lửa để đốt thuốc.

- À.

Hải thiếu gia nở nụ cười hài lòng, sau đó bịt mũi, quạt tay:

- Tên mập mạp chết bầm, bên trên miệng còn đang nói chuyện đấy, thế mà cái lỗ ở dưới vẫn còn tuôn ra được.

- Thôi đi, chẳng lẽ cậu không biết, một bên đi ị, một bên ở cạnh, có người cách tường nói chuyện với cậu là một việc rất hưởng thụ sao?

Mập mạp không chút để ý, nói.

- Được rồi, anh tốt nhất cứ ngồi đó mà hưởng thụ, Tô Bạch nhà anh không cho phép tôi đi cùng, tôi đi xuống nước trước, gặp nhau ở biển.

Bóng dáng Hải thiếu gia biến mất trong nhà vệ sinh.

Mập mạp nhổ một ngụm nước bọt xuống trước mặt:

- Đồ ẻo lả.

- Tôi đã dùng mấy tầng giấy dầu để gói kỹ thuốc lá và bật lửa, chắc hẳn sẽ không thấm nước.

Sau khi giải quyết xong, mập mạp thật đúng là đi đến siêu thị mua thuốc lá về.

- Rất thông minh.

Tô Bạch cười nói.

- Làm sao cậu lại đổi vị trí rồi?

Mập mạp có chút buồn bực nói, anh ta nhớ kỹ, trước đó Tô Bạch ngồi ở bên sườn núi phía Tây, kết quả sau khi anh ta quay lại thì Tô Bạch lại chuyển sang ngồi bên sườn núi phía Đông.

- Nơi đó có mấy du khách vừa đến chụp ảnh.

Tô Bạch giải thích.

- À, thì ra là thế, vậy bây giờ chúng ta xuống biển sao?

Mập mạp gãi đầu một cái: - Thế nhưng cậu còn chưa nói kỹ cho tôi biết về tình hình bên dưới.

- Đến đó anh sẽ biết, có một chút nguy hiểm, nhưng tôi cũng có kinh nghiệm rồi, yên tâm đi, tôi sẽ để cho anh trở về giống như tôi vậy.

- Ha ha, lời này của cậu nói ra, làm sao lại có cảm giác là lạ.

Mập mạp cười ha hả, sau đó cùng Tô Bạch đi xuống sườn núi, đi đến tường thành giáp với bờ biển, phía trước chính là màu xanh thăm thẳm của nước biển.

Lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước, ở Lâm Đồng của tỉnh Thiểm Tây, sự phát triển của nơi này dựa vào lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, mà ở Tần Hoàng Đảo, cảnh biển độc đáo cũng chính là tài nguyên du lịch quý giá nhất của nó, phải biết rằng Bắc Đới Hà nổi tiếng gần xa cũng ở cách đây không xa lắm, vì thế thoạt nhìn nước biển vẫn rất sạch, không có rác rưởi gì.

Mập mạp hít sâu một hơi rồi nhảy xuống trước, đem thuốc lá và bật lửa giấu vào chỗ sâu nhất trong ngực.

Tõm!

Bởi vì hình thể của mập mạp, cho nên bọt nước bắn lên tung tóe, cũng dẫn đến một động tĩnh không nhỏ, có một vài du khách đã bắt đầu đi đến gần nơi này, để nhìn xem là xảy ra chuyện gì.

Vào lúc này, Tô Bạch cũng không do dự nữa, thả người nhảy xuống.

Nơi xa, trên sườn núi mà lúc đầu Tô Bạch và mập mạp ngồi xuống, một nhân viên dọn vệ sinh của khu thắng cảnh đang cầm kẹp sắt để nhặt rác, ánh mắt của anh ta rơi vào đất trên sườn núi, có chút ngoài ý muốn ồ lên một tiếng, sau đó nhanh chóng đi đến đến chỗ sườn núi bị làm tổn hại, phát hiện ra khu vực cỏ dại có diện tích khoảng hai bàn tay lớn ở nơi này, cỏ đã biến thành màu vàng, còn cỏ xung quanh thì vẫn xanh biếc.

- Cỏ này bị bệnh hay là do côn trùng?

Nhân viên dọn vệ sinh có chút lo lắng, ngồi xổm xuống sờ soạng trên một đám cỏ vàng, trong lòng bàn tay anh ta có một loại cảm giác đầy mỡ.

- Đây là gì, dầu thực vật sao?

Lúc này, về cơ bản thì mặt trời đã lên, ánh nắng chiếu vào chỗ khu cỏ có màu vàng này, thế mà phát ra một chút ánh sáng như tia nắng, giống như là phủ lên một tầng sáp.

Cơ thể to lớn của mập mạp ở dưới nước rất linh hoạt, thật ra Tô Bạch vẫn luôn rõ ràng, lúc trước khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy mập mạp, mập mạp ở trước mặt hắn ôm chiếc rương đồng, trực tiếp người nhẹ như yến, nhảy qua tường bao, có đôi khi, mỡ trên người mập mạp càng giống như một loại thủ thuật che mắt kẻ khác, thật ra tên gia hỏa này rất linh hoạt.

Trên thực tế, tư vị của đáy biển không dễ chịu, một mặt là áp suất không khí, mặt khác là thiếu oxy, tuy hai người đều đã được cường hóa, sức mạnh của cơ thể và mỗi một bộ phận đều khác hẳn với người thường, nhưng để bọn họ không cần dựa vào bất kỳ dụng cụ nào để đi xuống biển, cảm giác khó chịu kia là không thể tránh khỏi.

May mắn, lần này Tô Bạch quen việc dễ làm, hắn trực tiếp chui vào bên trong loài sinh vật nấm ở phía dưới một khối nham thạch lớn, trong nháy mắt, cả người chen vào không thấy đâu nữa.

Đầu tiên mập mạp giật nảy mình, lập tức đưa tay ra đi vào dò xét một chút, sau đó mãnh liệt rút tay ra được, trên lòng bàn tay có cảm giác gai cay giống như bị dính bột ớt.

May mắn mập mạp cũng xem như là kiến thức rộng rãi, lúc này anh ta vận khí để cho mình đi vào trạng thái giả chết, sau đó cơ thể vô thức nghiêng về phía trước, đi vào "trong cái ôm ấp" của loài sinh vật nấm này, bởi vì cơ thể không còn sinh cơ,

cho nên những loài sinh vật nấm này không có hứng thú với anh ta, chúng nó không giống như loài hoa ăn thịt người, cũng không phải là dã thú, thứ chúng nó khao khát là sinh mệnh.

Chương 569 Đường Đầu Người

Khi mập mạp thật vất vả mới theo dòng nước xiết hướng lên trên trở ra, anh ta há miệng, ở trên mặt nước thở hổn hển.

Mà lúc này, Tô Bạch đã ngồi trên bình đài chờ anh ta rồi.

- Cậu không đợi tôi gì cả, cậu đã tới đây rồi, quen việc dễ làm, lại để cho một mình tôi ở phía sau sờ loạn, đi loạn, ở bên dưới tối chết đi được, người ta thật sự cảm thấy sợ hãi đấy.

Hai tay mập mạp chống lên mép bình đài, xoay người đi lên, nằm ở trên bình đài, bắt đầu nghỉ ngơi.

- Làm sao anh lại bắt đầu giống cái tên ẻo lả kia rồi thế?

Tô Bạch hỏi.

- Phi phi phi, bàn gia tôi Long Tinh Hổ Mãnh, anh đây thẳng tắp như khúc gỗ, sao có thể biến cong được, không có khả năng, không có khả năng.

Tô Bạch đứng lên, nhìn về phía mập mạp:

- Anh nghỉ ngơi xong chưa?

- Được rồi.

Mập mạp lảo đảo đứng lên, giống như vừa rồi lặn một vòng ở dưới nước đã hao hết tất cả sức lực của anh ta.

- Nơi này thật sạch sẽ, không khí thế mà cũng tươi mát, mập mạp ngẩng đầu nhìn về những loại sinh vật nấm lít nha lít nhít trên đỉnh đầu.

- Móa nó, những thứ này không có ánh sáng mặt trời, thế mà cũng có thể quang hợp được.

- Theo như lý thuyết mà nói, nơi này bị nước ngăn cách với bên ngoài, hẳn là giống như một chiếc bình bị bịt kín, người bình thường nếu như không mang theo bình dưỡng khí, cứ như thế đi vào đều có thể sẽ bị trúng độc, nhưng thế nào nơi này lại giống như thảo nguyên lớn vậy.

Chức nghiệp của mập mạp hướng về phát triển Thiên Môn một chút, thật ra bản lĩnh đi đổ đấu (đào mộ), kham sơn định huyệt mới chính là sở trường của anh ta, mà khí lưu, thật ra chính là một bộ phận rất quan trọng để tạo thành không gian bị bịt kín, kiến giải hạn hẹp mà nói, có thể thu hoạch được rất nhiều tin tức hữu dụng.

(Thiên môn còn được gọi là Tâm môn, Thiên quan, Huyền quan, là cách các nhà phong thủy gọi dòng nước chảy đến trước huyệt, tức là nơi thủy phát tích của long tùy theo sự phân chia của long mạch.)

- Trước chúng ta đã có ít nhất hai nhóm người đến đây.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, phía trên mặt đất còn có một tầng màu đen, mang theo tính chất dính tương đối lớn, vẫn luôn dán lên vị trí khu vực bình đài này, lúc bước chân đi qua nơi này, nhất định sẽ để lại dấu chân, hơn nữa sẽ căn cứ vào thời gian khác biệt, sẽ mang theo tính bành trướng, từ từ khôi phục như trước.

- Đây hẳn là đám người Lâm Chu và tên ẻo lả kia rồi.

Mập mạp nhìn thoáng qua rồi nói, nhưng rất nhanh, ánh mắt của anh ta vẫn chần chờ trên vị trí đỉnh đầu:

- Đại Bạch, cậu nói xem, những loại sinh vật nấm ở trên đỉnh đầu chúng ta, có giống với từng con mắt không?

Tô Bạch lắc đầu:

- Anh không phải là học sinh tiểu học đến nơi này đạp thanh, sau khi trở về bị giáo viên giao cho bài tập viết nhật ký về một ngày, ở chỗ này, không cần dùng những biện pháp ví von hoặc là tu từ, nhân cách hóa. Đi sang bên này, nơi này có đường.

Tô Bạch nhớ rõ nơi này có một con đường hoàn toàn là từ đầu người chồng chất lên, giẫm lên đầu người ta để đi qua, lúc đó có thể đi vào một bình đài, trên bình đài có chiếc gương kia, mà chính mình, chỉ cần đưa mập mạp đến trước gương là được.

Mập mạp cũng biết Tô Bạch đã từng đến nơi này, cho nên anh ta không nghi ngờ gì, đi theo Tô Bạch hướng về bên đó, thế nhưng đi tới đi tới, Tô Bạch bỗng nhiên dừng lại.

- Sao thế?

Mập mạp hỏi.

- Nên sớm xuất hiện con đường kia rồi.

Tô Bạch nói:

- Rõ ràng nên sớm đi đến đó, thế nhưng con đường kia còn chưa có xuất hiện.

Mập mạp có chút kỳ quái hỏi: - Tôi nói này Đại Bạch, có phải là do trước đó cậu vội vàng, cho nên nhớ lầm phương hướng rồi không? Ví dụ như lúc đó cậu rất sợ hãi, cậu rất bối rối, khi đó cậu cảm thấy một mình ở chỗ này rất cô độc, cho nên cậu nhớ nhầm…

Nói đến đây, mập mạp không nói gì nữa, bởi vì Tô Bạch đã quay đầu lại, mang theo một loại ánh mắt nghi ngờ nhìn anh ta.

- Sao thế? – Mập mạp hỏi.

- Thứ nhất, tôi có ngu ngốc như vậy không?

Đúng thế, Tô Bạch không phải là người ngu ngốc như vậy.

Người bình thường gặp phải chuyện khẩn cấp có thể sẽ hoảng hốt chạy bừa, có thể dẫn đến trí nhớ hỗn loạn, nhưng Tô Bạch là một thính giả có thâm niên, có gió to sóng lớn gì chưa thấy qua? Làm sao lại phạm vào loại sai lầm cấp thấp này?

- Thứ hai, tại sao tôi lại cảm giác anh có chút gì đó không thích hợp, ngày thường, anh nói không ít, nhưng không đến mức nhiều như thế, anh đang khẩn trương đó à?

Mập mạp nghe thấy Tô Bạch nói thế, anh ta thở dài: - Không, chỉ là có chút kích thích.

Tô Bạch không có tiếp tục truy hỏi đến cùng mà chính là hỏi:

- Đường biến mất không thấy đâu nữa, liệu có phải là do trận pháp gì hay không?

- Nơi này không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy đang vận hành trận pháp.

Mập mạp rất chắc chắn nói:

- Cậu vẫn chưa nói kỹ càng cho tôi biết, ở dưới này, cậu đã nhìn thấy cái gì, gặp phải sự việc gì, vậy bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết, con đường mà cậu nói kia, rốt là con đường như thế nào không?

- Bên dưới giống như là có từng người đang từng ở nơi đó, đầu của bọn họ cũng chính là nền tảng của con đường kia, lúc đi qua, chân giẫm lên trên đầu của bọn họ.

- Đường đầu người?

Mập mạp nói ra ba chữ này: - Ha ha ha, thật thú vị, phía dưới lại có thứ này, đây không phải là thứ bắt đầu từ thời nhà Hán, sau đó đã thất truyền rồi sao?

- Đường đầu người?

- Ừ, hiện tại con đường kia đã biến mất khỏi vị trí ban đầu rồi đúng không? Chuyện này quá bình thường, chúng nó di động.

Mập mạp ngồi xuống, dùng tay vẽ lên bên trên rong biển, giống như là đang tính toán thứ gì đó.

- Đầu người đường được xem như là một phương thức xây dựng đường thường được dùng trong mộ địa, ở thời kỳ Đông Hán đã thất truyền. Lúc trước khi Xích Mi Quân đào mộ Lữ Trĩ (Lã Trĩ) đã chết rất nhiều người, sau đó thật vất vả mới đào được thi thể của bà già Lữ Trĩ kia ra, kết quả dứt khoát gian thi cho hả giận, nguyên nhân cụ thể, trên sử sách không viết, nhưng ở trong nghề này của chúng tôi, ở một ít việc được truyền miệng từ đời này sang đời khác, có đôi khi còn chính xác hơn cả những gì được ghi chép trên sử sách, đó chính là một đại tướng của Xích Mi Quân dẫn theo thuộc hạ của mình đi lên con đường đầu người này, kết quả một đi không trở lại, biến mất ở ngay trong mộ địa, không tìm thấy bọn họ, bọn họ cũng chưa hề đi ra, cho nên mới tạo thành tổn thất lớn như thế với Xích Mi Quân.

- Phải biết rằng Xích Mi Quân đào lăng Đế Vương chính là hơn mấy ngàn vạn người ra tay, cho dù trong mộ địa có cơ quan ám tiễn thì có thể giết được mấy người chứ? Lửa giận của bọn họ đương nhiên là sẽ phát tiết trên người Lữ Trĩ.

- Vậy con đường này đi nơi nào?

Chương 570 Hư Ảnh

"Cậu đừng nóng vội, có thể tính toán ra được, căn cứ vào thời gian cậu đi xuống nơi này, cùng với thời gian hiện tại để tính, chúng ta đi về phía bên này thôi."

Mập mạp chỉ về một hướng bên trái:

- Có lẽ là tám, chín phần mười, đầu người mà cậu giẫm lên kia, thật ra không chỉ là từng cái đầu người lơ lửng, chúng nó là một bộ phận của thi thể lộ lên trên mặt nước, là thi thể lúc còn sống bị rót thủy ngân, ngược sát mà chết, dựa theo trình tự sắp xếp đặc biệt, cộng thêm một số đồ vật đặc thù xâu chuỗi thì có thể sinh ra một mối liên hệ nhất định với từ trường của trái đất, hiểu một cách đơn giản hơn, thật ra bọn họ tương đương với một chiếc kim đồng hồ, sẽ xoay xung quanh kia.

Lần này đến lượt mập mạp dẫn đầu, Tô Bạch đi theo phía sau, mập mạp đi ở phía trước vẫn luôn do dự muốn quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bạch, nhưng sau cùng đều nhịn được, bởi vì anh ta có cảm giác, càng đi vào chỗ sâu, cả gương mặt của Tô Bạch càng biến mất trong bóng tối.

Đi khoảng 2 phút đồng hồ, trước mặt, trong bóng tối xuất hiện từng thứ nhô lên giống như là mai hoa thung, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được con đường này.

(Mai hoa thung (梅花椿), Mai hoa trang 梅花桩, hay gọi chính xác hơn là Mai hoa thung pháp (phép tập trên cọc gỗ mai hoa) là một công phu tập luyện võ thuật nổi tiếng của võ thuật Trung Hoa.)

Mập mạp đứng lên trên, có chút trơn trượt, hắn vô thức khống chế lại thăng bằng của mình.

Tô Bạch cũng đi theo, hai người một trước một sau im lặng không một tiếng động đi lên phía trước, cục diện nhất thời có chút yên tĩnh.

Thế nhưng cục diện này cũng không kéo dài lâu lắm, lúc còn chưa đi xong con đường này, phía trước thế mà xuất hiện một bóng người đang đi về phía bọn họ.

Hơi thở trên người Tô Bạch bắt đầu tăng lên, làm xong chuẩn bị chiến đấu, mập mạp thì hạ thấp tay xuống, ra hiệu yên tâm, đừng vội.

Chẳng mấy chốc, bóng người ở phía trước trở nên rõ ràng hơn, lại là Tô Bạch, cùng với Tô Bạch ở hiện tại hoàn toàn giống nhau như đúc.

- Chuyện này…

Tô Bạch không biết xảy ra chuyện gì.

- Đây không phải là thật, đây là hình ảnh được ghi chép lại khi cậu quay về.

Quả nhiên, Tô Bạch một đường đi rất vững vàng, hắn đi về phía bên này, sau đó trực tiếp xuyên qua cơ thể Tô Bạch và mập mạp, biến mất ở phía sau lưng hai người.

Tương tự như hiệu ứng hình ảnh được ghi chép nhanh chóng, là giả, không phải là thật.

Thế nhưng, ngay khi hai người còn chưa đi thêm về phía trước, phía trước bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một bóng người, người này là người quen của Tô Bạch và mập mạp, chính là hòa thượng Thất Luật.

Trong tay hòa thượng Thất Luật cầm một bức tranh, vẻ mặt có chút ngưng trọng, anh ta đi rất nhanh, đi như bay, giống như đang cố ý tránh thoát khỏi người nào đó.

- Cũng là giả.

Tô Bạch lên tiếng nói, bởi vì hắn biết lúc này, bức tranh kia đang ở chỗ của Cát Tường, hòa thượng không có khả năng trộm đi bức tranh đó ở chỗ Cát Tường, sau đó lại chạy đến nơi này.

Chỉ là, có một chút khiến cho Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, lúc trước, chuyện hòa thượng và Tiểu Lâm ở Tần Hoàng Đảo tranh giành bức tranh kia, Tô Bạch biết rõ, nhưng chẳng lẽ bức tranh kia được lấy từ nơi này?

Hư ảnh của hòa thượng đi qua bên cạnh mập mạp và Tô Bạch, có kinh nghiệm của lần đầu tiên, mập mạp và Tô Bạch cũng lười cản trở hình ảnh người ta đi trên con đường này, dù sao loại cảm giác bị đàn ông đi qua người mình, luôn là lạ khiến cho người ta không thoải mái, cho dù chỉ là hư ảnh.

- Tiếp tục đi…

Tô Bạch còn chưa nói xong, phía trước thế mà lại xuất hiện một bóng người, là Tiểu Lâm.

- Lúc trước anh ta cũng ở chỗ này cùng hòa thượng cướp đồ.

Tô Bạch giải thích với mập mạp.

Lúc trước Tiểu Lâm liên hợp với lão Phương muốn gài hàng đám người Tô Bạch, kết quả lại bị đám người Tô Bạch tính kế lại, sau cùng chính là anh ta có vận khí tốt, khi đó trên người Tô Bạch, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đều có thương tổn, để anh ta có cơ hội huyết độn rời đi, chẳng qua nếu muốn nói có bao nhiêu hận anh ta thì cũng không quá nghiêm trọng như thế, dù sao nghiêm túc mà nói, ngược lại, Tiểu Lâm thuộc về phe bị tính kế và bị hố mới đúng.

- Ha ha ha, chuyện này thì tôi biết, hòa thượng đã từng tán gẫu qua với tôi, được rồi, trước tiên, chúng ta tạm thời chờ

một lúc đã, đoán chừng còn có hình ảnh của mấy người đi qua nữa, nào, đến làm điếu thuốc.

Mập mạp mở giấy dầu, lấy ra một điếu thuốc đưa cho Tô Bạch, chủ động giúp Tô Bạch châm lửa.

Tiểu Lâm từ bên người mập mạp đi qua, không có gì bất thường.

- Tiếp theo là hình ảnh của ai? Con mẹ nó, giống như đang xem phim 5D vậy.

Thế nhưng, khi Tiểu Lâm đi qua bên người Tô Bạch, đúng lúc Tô Bạch nhả ra một hơi thuốc.

Lúc hơi thuốc này chạm vào bả vai của Tiểu Lâm, thế mà lại tản ra.

Không đúng, Tiểu Lâm này, là thật!

Sự ngạc nhiên thường được sinh ra tại thời điểm không thể tưởng tượng nhất, ví dụ như Tô Bạch của lúc này, nếu như không phải Tiểu Lâm đi qua đúng lúc hắn đang nhả một hơi thuốc, đoán chừng thật đúng là để Tiểu Lâm chân chính này "lừa gạt qua ải", bởi vì lần giả bộ này thật sự quá giống, lại thêm có những hình ảnh vào trước làm chủ (ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo) kia, khiến cho mập mạp và Tô Bạch thật đúng là không nghĩ đến "hư ảnh" này lại là người sống, còn là bản tôn.

Về phần vì sao Tiểu Lâm lại lấy dáng vẻ và một loại phương thức "vàng thau lẫn lộn" để đi qua, nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu như anh ta gặp phải bốn người mập mạp, Tô Bạch, Gia Thố và hòa thượng, nhất định sẽ bị dọa đến mức né tránh.

Một mặt là lúc trước vì có thể chạy trốn, anh ta đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn, dựa theo cách nói của hòa thượng thì chính là tên gia hỏa này chỉ nhặt được một cái mạng trở về,

nhất định thực lực sẽ bị suy yếu nghiêm trọng, cho nên lúc này Tiểu Lâm quả thật không có năng lực tùy ý mặt đối mặt so tay với một trong bốn người Tô Bạch. Một phương diện khác chính là Tiểu Lâm hiểu rõ giữa chính mình và bốn người Tô Bạch có mối hận thù, mối quan hệ nhân quả giữa song phương hoàn toàn có thể để cho đối phương vừa gặp mặt liền giết anh ta cũng không cần lo lắng đến trừng phạt gì đó.

Nếu đã bị phát hiện, vậy thì cũng đừng đi nữa.

Tô Bạch quay người lại, trong nháy mắt, tay hắn phát lực, giữ lại bả vai của Tiểu Lâm.

Bả vai của Tiểu Lâm bỗng nhiên run lên, chiếc áo khoác trên người anh ta trực tiếp tróc ra, áo còn ở trên tay Tô Bạch, nhưng cả người của anh ta đã chạy vọt về phía trước.

Mập mạp trực tiếp đem tàn thuốc ném vào trên người ở mặt nước, hai tay kháp ấn, khẽ quát:

- Thiên quân khốn ma!

Vào lúc này, gió từ bốn phía bỗng nhiên siết chặt, bố cục phong thủy và từ trường xung quanh đều đột nhiên thay đổi.

Trong lúc Tiểu Lâm đang chạy trốn, dường như anh ta bỗng nhiên không nhìn thấy rõ dưới chân và con đường phía trước nữa, thân hình đứng ở bên trên hai đầu người, không ngừng loạng choạng, rõ ràng trong lòng anh ta rất sốt ruột, rất vội vã, nhưng lại không biết rốt cuộc nên làm cái gì.

Chương 571 Giết Người Diệt Khẩu

“Ha ha ha, thực lực của con hàng này đã giảm đi rất nhiều, ngay cả một thủ thuật che mắt đơn giản như thế cũng không phá nổi.”

Tô Bạch đi lên phía trước, đến gần Tiểu Lâm, bên người có một cao thủ về trận pháp như mập mạp, hắn quả thật không cần quá vội vàng.

Tuy thực lực của Tiểu Lâm bị suy yếu, nhưng phản ứng và cảm giác cơ bản đều còn đó, anh ta bỗng nhiên quay người lại, mắt hướng về phía Tô Bạch, đồng thời móc từ trong ngực ra một nắm tro.

- Bên trong tro có độc.

Mập mạp ở phía sau nhắc nhở.

Thế nhưng lúc Tiểu Lâm tung nắm tro này ra, trước mặt Tô Bạch trực tiếp xuất hiện tầng mặt băng, hoàn toàn ngăn cản tro bụi ở bên ngoài, sau đó tay của Tô Bạch chuẩn xác bóp cổ của Tiểu Lâm.

Lúc này, Tiểu Lâm thật đúng là cảm giác “hổ xuống đồng bằng”, trước đó, thực lực của anh ta và Tô Bạch xem như sàn sàn nhau, hai người quyết đánh, ai thắng ai thua, quả thật khó mà nói trước được. Nhưng vào lúc này đây, anh ta chỉ có thể giống như một chú gà con bị lão ưng nhấc lên, đối mặt với khí thế sắc bén trên người Tô Bạch tỏa ra, anh ta cảm thấy mình yếu ớt và nhỏ bé.

Thế nhưng, có thể nói là bản năng, cũng có thể nói là trong vô thức, thân hình của Tiểu Lâm đột nhiên đình trệ. Muốn một lần nữa xem mèo vẽ hổ, thoát khỏi sự kiềm chế của Tô Bạch.

- À.

Tô Bạch phát ra một tiếng cười, vung cánh tay lên, Tiểu Lâm trực tiếp bị ném vào trong đầm nước.

Tõm!

Kỹ năng bơi của Tiểu Lâm khá tốt, sau khi rơi vào trong nước, anh ta có vẻ hơi chật vật, nhưng không có xu thế chết chìm.

- Ngừng, ngừng ngừng!

Tiểu Lâm vừa vùng vẫy trên mặt nước lại vừa kêu to, lộ ra dáng vẻ rất khẩn trương, bởi vì anh ta nhìn thấy trong lòng bàn tay của Tô Bạch đang ngưng tụ một luồng khí xoáy băng lãnh, lúc này chỉ cần Tô Bạch để bàn tay của mình vào trong nước, đầm nước này sẽ đóng băng, lấy trạng thái thân thể trước mắt của anh ta, đến khi đó nhất định sẽ bị đông sát.

Mập mạp thì đứng ở một bên, giống như là đang xem náo nhiệt vậy, dáng vẻ thản nhiên, hai tay của anh ta vẫn đặt ở trong túi quần của mình, nhưng khí thế xung quanh vẫn bị anh ta khống chế, nếu như Tiểu Lâm lại làm ra trò mèo gì, bất kỳ lúc nào mập mạp cũng có thể một lần nữa bố trí ra trận pháp mới, tóm lại, cục diện đều bị anh ta nắm trong tay, một Tiểu Lâm gần như là gà bị vặt sạch lông, thật đúng là không thể nhấc lên sóng to gió lớn gì.

- Anh đến nơi này làm gì?

Tô Bạch nhìn Tiểu Lâm ở trong nước, hỏi.

- Tìm đồ.

Lúc này, Tiểu Lâm cũng không có bao nhiêu quá sợ hãi, tuy vẫn sẽ khẩn trương, nhưng không đến mức quá khoa trương, dù sao trước kia anh ta cũng đã từng là một nhân vật có thể chống đỡ được một phương, đến lúc này vẫn phải còn chút khí thế gì đó.

- Anh tìm thứ gì.

- Chiếc gương, chính là chiếc gương kia.

Tiểu Lâm nói: - Các anh đến nơi này, cũng là muốn đi tìm chiếc gương đó đúng không, ha ha ha, lần này, anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh biết một tin tức trong đó.

Đồng tử của Tô Bạch hơi co rụt lại, bởi vì nửa câu sau của Tiểu Lâm không phải hướng về người ở cách anh ta gần nhất là hắn mà nói, mà chính là nói với mập mạp, nghiền ngẫm trong đó rất đáng để theo đuổi đến cùng.

Mập mạp không nói chuyện, hai tay anh ta tiếp tục đặt trong túi quần, giống như đối với lời nói của Tiểu Lâm, anh ta một chút hứng thú cũng không có.

Tiểu Lâm nhìn thấy mập mạp bình tĩnh như thế, có chút sốt ruột nói: - Anh biết tự ý tiến vào nơi này sẽ xảy ra chuyện gì không!

Mập mạp vẫn không nói lời nào, giống như Tiểu Lâm đang ở trong nước kia chính là không khí không màu không vị.

Thấy mập mạp vẫn không để ý đến chính mình, Tiểu Lâm cắn răng, môi khẽ nhúc nhích, giống như là đang niệm chú ngữ gì đó, vào lúc này, phần tro bụi dưới chân Tô Bạch bỗng nhiên giống như một lần nữa chính mình có được sinh mệnh, cứ thế bay lên, chủ động đi đến trên người Tô Bạch.

Không mang theo công kích, không mang theo bất kỳ uy hiếp nào, hơn nữa tốc độ rất nhanh, khiến cho Tô Bạch có chút bất ngờ.

Dù Tô Bạch dùng khí thế của chính mình để mạnh mẽ đón đỡ, làm rơi mất một phần lớn, nhưng vẫn có một số ít dính lên da của Tô Bạch, những tro bụi này vốn dĩ có kịch độc, nhưng trước kia được Tiểu Lâm "nuôi dưỡng" ở một vị trí nào đó trên người, trong nháy mắt khi tung ra, nếu như nó không bám vào được bên trên thứ gì, nó sẽ lập tức mất đi tính sát thương, độc tính sẽ bay hơi, trở nên không còn uy hiếp gì nữa, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Tô Bạch không để ý đến những tro bụi bên dưới chân của mình.

Chỉ là, Tô Bạch không ngờ đến Tiểu Lâm sẽ dùng chiêu này, một số tro bụi dính lên lớp da bên ngoài trang phục, đồng thời bị hấp thu vào, bởi vì trên làn da của Tô Bạch có một tầng sáp rất mỏng, khiến người ta rất khó phát giác ra được, so với cơ thể của người bình thường thì hắn tiết ra nhiều dầu hơn.

Tiểu Lâm chỉ vào Tô Bạch rồi lại nhìn mập mạp, hé miệng, chuẩn bị nói rõ ràng.

- Nhìn thân thể của anh ta…

Rầm!

Cả người Tô Bạch ở nguyên tại chỗ nhảy lên, giống như một quả đạn pháo vọt thẳng về phía Tiểu Lâm đang ở trên mặt nước.

Tiểu Lâm trợn to mắt, anh ta cảm nhận được một luồng sát khí đáng sợ, Tô Bạch đây là muốn giết người diệt khẩu.

Không, không, không.

Không thể, không thể.

Không thể như thế!

Tiểu Lâm còn chưa nói được hết những gì mình muốn nói, hơn nữa thằng cha mập mạp kia, thế mà cũng không hề phát giác ra được, điều này khiến Tiểu Lâm cảm thấy rất uất ức.

- Đại Bạch, đừng, đừng xuống nước.

Thấy Tô Bạch bỗng nhiên rời khỏi đường đầu người, hướng về mặt nước ở phía trước, lúc này ánh mắt của mập mạp thay đổi, gọi.

Thế nhưng vào lúc này trong đầu Tô Bạch không có thời gian quản những thứ này, hiện tại hắn chỉ một lòng muốn giết chết Tiểu Lâm.

Mập mạp nhìn qua chiếc đồng hồ chống nước trên cổ tay mình, nhìn thoáng qua thời gian, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng rất rõ ràng.

Bịch!

Tô Bạch một quyền đánh xuống, sóng khí xung quanh lập tức hóa thành cương phong vô cùng rắn chắc, gào thét mà xuống, đây là dự định trực tiếp nghiền nát Tiểu Lâm.

Thế nhưng, gần như ngay tại lúc sức mạnh của Tô Bạch phát ra, đồng thời vào lúc đó, cơ thể của Tô Bạch bỗng nhiên không tự chủ được, bắt đầu lùi lại, loại cảm giác này, giống như một một người đột nhiên từ trên tàu cao tốc nhảy xuống, quán tính mạnh mẽ mang theo chính mình "thân bất do kỷ".

Sau lưng, con đường đầu người bỗng nhiên hóa thành hư ảnh, Tiểu Lâm ở trước mắt, trong nháy mắt cũng lập tức đi xa, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng nào nữa.

Phần bình đài này, vùng nước này, đường đầu người này, tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Sức mạnh của Tô Bạch đánh vào trên mặt nước, nhấc lên sóng lớn, thế nhưng lại đánh vào khoảng không.

Lúc này hắn cũng đã rơi vào trong nước, Tô Bạch nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy gì cả, chỉ có bóng đen mờ

mịt, trong không gian dưới lòng đất, không chỉ riêng đường đầu người, còn có phần không gian quỷ dị chồng chất.

Vì sao trước đó mập mạp không nói với hắn, chờ đến khi người mình đã đi ra rồi mới hét lên?

Hiện tại, Tô Bạch đã không còn tâm tư đi nghĩ những thứ này, hắn muốn đi tìm mập mạp, cho dù hiện tại không hề có chút cảm giác mục tiêu nào, thế nhưng hắn biết mình phải làm gì.

Chỉ là bốn phía mênh mông, nên đi về phía nào?

Chương 572 Linh Hồn Đưa Đò

“Dara, dara

Là ai đang hát?

Ồ thì ra là chị.

Chị mang theo đầu lâu ngồi bên dòng suối nhỏ ca hát.

Dara, dara

Là ai đang hát?

Thì ra là anh trai.

Anh mang theo tròng mắt, ngồi trong miếu đổ ca hát.

Chị ơi chị ơi.

Tay của chị không sạch sẽ.

Phải dùng tròng mắt của anh trai đến lau.

Anh trai ơi anh trai.

Tay của anh không sạch sẽ.

Phải dùng tay của chị đến lau.”

(Đồng dao kinh dị của Trung Quốc.)

Tiếng lục lạc vang lên, mang theo một vòng biến ảo khôn lường, âm thanh quỷ dị lại âm u, một chiếc thuyền màu đen, từ trong bóng đen đi tới, không biết lại phải đi về đâu cùng với một mảnh tối tăm.

Tô Bạch ở trên mặt nước, trơ mắt nhìn chiếc thuyền kia đi đến, xuyên thấu qua chiếc đèn lồng màu đỏ sậm, một cô gái dùng chiếc gậy trúc nhỏ để chèo chống thuyền, trên chiếc thuyền nhỏ có rất nhiều người.

Có người Nhật ăn mặc nghiêm túc, trên hông còn có thanh kiếm samurai, cũng có lão giả với bím tóc trên đầu, rất nhiều người với muôn hình muôn vẻ đều ngồi trong khoang thuyền nhỏ, theo thân thuyền nhỏ lắc lư, thân thể của bọn họ cũng theo đó đung đưa, thân ảnh của bọn họ đều là màu đen, nhìn rất không chân thực, bầu không khí càng ngày càng đè nén, ép cho người ta không thở nổi.

Bên cạnh người lính Nhật kia có một người mà Tô Bạch nhìn rất quen mắt, người đó là Tiểu Lâm, Tiểu Lâm đã lên thuyền, ngơ ngơ ngác ngác ở trên thuyền, đi theo "hành khách khác" cùng một chỗ đung đưa, mặt không biểu tình, giống như mất hồn.

Vốn dĩ chiếc thuyền này chèo về phía Tô Bạch, nhưng mà ngay khi khoảng cách đến chỗ Tô Bạch chỉ còn chưa đầy năm mét, chiếc thuyền đó lại bỗng nhiên thay đổi phương hướng, từ trước người Tô Bạch quay đầu, đi về một phương hướng khác.

Tô Bạch không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết được tất cả những thứ này rốt cuộc là tình huống gì, trong hang động này quá thần bí, dường như bản thân hắn chỉ thấy được một góc của tảng băng chìm mà thôi, hòa thượng và Tiểu Lâm ở đây tranh đoạt bức tranh kia, Lâm Chu ở chỗ này biến thành sáp thi "trẻ mãi không già", có rất nhiều điều thần bí, vô tận quỷ dị, đều được nơi này che đậy và cất giấu.

Bỗng nhiên, cơ thể Tô Bạch run lên, sau khi thân thuyền ở trước mặt hắn quay đầu chuyển hướng, hắn nhìn thấy ở phía sau cùng của thân thuyền, thế mà có hai người đang đứng đó,

một nam một nữ, những người khác đều đang ngồi, bọn họ lại đang đứng, mà ở chỗ của Tô Bạch chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của bọn họ.

Nhưng bóng lưng của người phụ nữ kia.

Tô Bạch lập tức nhớ đến bóng dáng một người khác.

Đó là một bức tranh sơn dầu.

Bên trong bức tranh sơn dầu đó, một bé trai và một người phụ nữ tựa sát vào nhau, ngồi trên thảo nguyên, ngắm mặt trời ngả về đây.

Hình ảnh rất đẹp.

Đúng thế, bọn họ đã từng đến nơi này.

Thậm chí có khả năng đến bây giờ vẫn còn ở lại nơi đây!

Tô Bạch muốn đuổi theo chiếc thuyền kia, tuy hắn biết rõ, việc lên chiếc thuyền kia có thể đồng nghĩa với việc sẽ có nguy hiểm lớn hơn nữa. Mặc dù, hắn cũng biết người ở trên thuyền cũng không phải chân chính là người sống sờ sờ, chỉ là hình ảnh lưu lại, lên thuyền liền mang một loại ý nghĩa âm dương cách biệt.

Nhưng vì bóng lưng của một nam một nữ kia, hiện tại hắn vẫn muốn đi lên, không cần lý do gì, không cần lo lắng gì, không cần hối hận gì, tất cả đều không cần.

Trước đó đủ loại lạnh nhạt, đủ loại bình tĩnh, đủ loại tự cho là đúng, xem nhẹ tất cả, đợi đến khi sự tình diễn ra ở trước mặt, chờ đến khi bóng lưng quen thuộc này xuất hiện ở trước mặt mình, loại xúc động đến từ máu mủ tình thâm kia, loại tình cảm thuần khiết nhất và cũng là thứ không thể nào dứt bỏ của nhân loại kia, trong nháy mắt đã bộc phát.

Lúc này, bất kỳ lý trí gì đều không có tác dụng, bất kỳ bình tĩnh nào cũng mất đi ý nghĩa, còn lại đều là cuồng loạn!

Thế nhưng, trong hang động ở sâu dưới đáy biển này, không gian quả thật có chỗ quỷ dị của chính mình, cùng với loại không gian chồng chất, bạn cho rằng nó ở rất gần, nhưng trên thực tế nó lại ở rất xa. Bạn nghĩ rằng nó rất xa, nhưng thật ra lại ở ngay trước mặt bạn, đây là một khoảng cách khiến người ta tuyệt vọng và bế tắc. Cho dù cả người Tô Bạch gần như là dốc hết vốn liếng đã đuổi theo, nhưng chiếc thuyền kia vẫn ở trước mặt hắn, càng ngày càng xa, càng ngày càng không nhìn thấy rõ ràng, đến sau cùng, hoàn toàn hòa vào trong bóng tối hư vô ở phía trước.

Chỉ còn lại một giọng nữ hát đồng dao khiến cho người ta cảm thấy cả da đầu đều tê dại, giọng hát đã vẫn văng vẳng bên tai, căn bản không biết phát ra từ nơi nào.

Tô Bạch dừng lại ngay tại chỗ, thân thể ngâm trong nước, nhưng trong tim lại giống như rơi vào trong vực sâu vậy, dạng sa sút tinh thần không ngừng cuộn trào.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, hắn dùng sức hít sâu một hơi, bởi vì Tô Bạch không biết liệu mình có chảy ra nước mắt hay không, cho nên đây là phòng ngừa ngộ nhỡ.

Cho dù là đến bây giờ, Tô Bạch vẫn như cũ giữ lấy phần quật cường.

Vào lúc này đây, không thể thương tâm đi khóc thút thít như một đứa trẻ bất lực, đối với người khác mà nói đó là một loại cảm xúc bình thường, rất tự nhiên, nhưng vào lúc này, đối với Tô Bạch mà nói, nó lại là một loại xa xỉ.

Đi tìm, dựa vào theo hình vòng tròn để bơi.

Tuy đây là một phương pháp ngu ngốc, nhưng Tô Bạch tin tưởng, chính mình sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại con đường đầu người biết di động kia.

Nếu đã đến rồi, dù sao chính mình cũng nên làm chút gì đó.

- Chiếc gương, rốt cuộc chiếc gương đó ở đâu?

Từ Gia Thành gầm thét lên trong không gian vắng vẻ, lộ ra trống trải này, anh ta trực tiếp nhấc cổ Lâm Chu lên, so với những người khác mang đủ loại mục đích mà đến, có thể nói, Từ Gia Thành là người thuần túy nhất, anh ta vì cái gì mà đến, chính là để cho mẹ kế của mình trẻ mãi không già, cho dù mẹ kế của anh ta có biến thành sáp thi, anh ta cũng có thể tiếp nhận được, mà mẹ kế của anh ta cũng tiếp nhận được.

Hai người này đắm chìm trong nghiệt duyên bất luân, rơi vào trong tình yêu, gần như là rơi vào một loại điên cuồng, suy nghĩ và cách làm của bọn họ đã sớm không được thế tục hiểu và ủng hộ, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần bọn họ thích là được, ở trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau mà thôi.

Thế nhưng sau khi xuống biển, đi vào nơi này, lại đi qua con đường đầu người, lúc chân giẫm lên bình đài, mặc dù phát hiện bình đài này có dấu vết nhân công điêu khắc rất rõ ràng, nhưng phía trên lại không có bất kỳ thứ gì.

Không hề có thứ gì, vốn dĩ chiếc gương nên ở chỗ này đã đi nơi nào rồi?

- Chiếc gương đó, chiếc gương đó ở ngay chỗ này, thật sự ở ngay chỗ này.

Lâm Chu bị siết cổ đến mức sắp không thở nổi, nói chuyện cũng có vẻ đứt quãng.

Từ Gia Thành buông tay ra, Lâm Chu chật vật bị ném xuống mặt đất.

- Thế nhưng tôi không nhìn thấy.

Giọng nói của Từ Gia Thành đã càng lúc càng lớn, càng ngày càng âm trầm, thân là một thính giả có thâm niên, nếu như mình phí hết công phu đi đến đây, kết quả lại phát hiện ra mình bị một người bình thường "đùa bỡn", loại phẫn nộ này

có thể tưởng tượng ra. Trên thực tế, khi thực lực của thính giả càng ngày càng mạnh hơn, cấp độ sinh mệnh càng ngày càng cao, hoặc là chủ động hoặc là thay đổi một cách vô thức, bọn họ đã chẳng nghĩ mình là người, mà chính là đặt mình ở vị trí "Thần".

Thần bị một kẻ phàm nhân đùa bỡn, đây là một sự nhục nhã, một sự khinh nhờn với thần.

Chương 573 Chú Viện Trưởng, Dì Viện Trưởng

"Chiếc gương đó quả thật ở ngay chỗ này, chỉ là cậu không nhìn thấy."

Lâm Chu rất chắc chắn nói: - Tôi cũng không nhìn thấy, nhưng nó ở ngay chỗ này, thật sự ở ngay chỗ này.

Từ Gia Thành hừ lạnh một tiếng, một đồ án Bạch Hổ xuất hiện ở dưới chân anh ta, ánh sáng mặc sức tàn phá bừa bãi, quét sạch toàn bộ bình đài, ngoại trừ mặt nước xung quanh thì toàn bộ bên ngoài lập tức dâng trào, toàn bộ bình đài vẫn như cũ, ngay cả tro bụi cũng không bắn lên.

- Chẳng phải là không nhìn thấy, mà chính là thật sự không tồn tại.

Từ Gia Thành chứng minh.

- Lúc trước, tôi bị người Nhật Bản đưa đến đây làm lao công dò đường, bọn họ chính là đi đến bình đài này, nơi này không có đồ vật gì, chỉ là người Nhật Bản cảm thấy phát hiện hang động này đã là rất thỏa mãn, hơn nữa bên trong hang động, ngoại trừ vị trí của bình đài này, thật ra vẫn còn ẩn chứa rất nhiều điều thần bí.

- Cũng chính là khi người Nhật Bản bị phân tâm về những phương diện khác, chiếc gương kia cứ như thế bỗng nhiên xuất hiện, xuất hiện ở trên bình đài này.

Từ Gia Thành lẳng lặng lắng nghe Lâm Chu kể chuyện xưa, thật ra sự kiên nhẫn của anh ta sắp bị hao mòn hết, chỉ còn níu kéo một chút hy vọng cuối cùng.

- Sau khi chiếc gương đó xuất hiện, tất cả mọi thứ bên trong hang động này đều sôi trào, mặt nước lập tức dâng lên, sau đó phát sinh một chuyện rất đáng sợ.

Trong ánh mắt Lâm Chu lộ ra sợ hãi: - Rất nhiều người chết chìm, nhưng còn có rất nhiều người đã bị hút vào trong chiếc gương kia.

- Hút vào trong gương ư?

Từ Gia Thành có chút ngoài ý muốn chất vấn Lâm Chu.

- Chuyện này, vì sao lúc trước ông không nói cho tôi biết, ông chỉ nói với tôi rằng, soi mình vào chiếc tấm gương kia sẽ biến thành dáng vẻ sáp thi như của ông, giữ mãi thanh xuân, trẻ mãi không già.

Nếu như sau cùng, anh ta tìm được chiếc gương kia, để cho mẹ kế của mình soi, kết quả mẹ kế của anh ta bị hút vào trong gương, Từ Gia Thành chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy sợ.

- Tôi là người thuộc về may mắn.

- Tôi soi mình trong gương, thế nhưng khi tôi sắp bị hút vào trong gương, bốn phía lại khôi phục sự yên tĩnh, tôi không bị hút vào trong đó.

- Thực lực của cậu còn lớn hơn những gì tôi tưởng tượng, đến mức khó mà tin nổi, chắc hẳn cậu có thể ngăn, không để người muốn soi gương kia bị hút vào trong đó, thậm chí, lấy năng lực của cậu, cậu hoàn toàn có thể khống chế nó, coi chiếc gương như là đồ vật của cậu.

Lúc này, Từ Gia Thành bỗng nhiên nheo mắt lại, nói:

- Hiện tại, tôi bỗng nhiên không biết rốt cuộc nên tin và không nên tin câu nói nào của ông.

Lâm Chu lắc đầu, chỉ vào chính mình:

- Thật ra đối với cậu mà nói, tôi nói cái gì đều không quan trọng, tôi biết, chính những gì mà mình đã trải qua, dáng vẻ hiện tại của tôi, có sức thuyết phục hơn bất kỳ lời nói nào.

Trong hang động dưới đáy biển này, từ dòng nước xiết phía dưới đi ra, tiếp theo ở phía trước chính là một bình đài, lên bình đài, đi sâu vào bên trong thì có thể đi tìm tung tích của đường đầu người, nếu như sau khi xâm nhập vào lại tự tiện xuống nước, một giây sau sẽ bị cuốn vào khu vực giống như không gian chồng chất, chính mình cũng không biết bản thân đang ở nơi nào.

Thế nhưng vào lúc này, có một người lại chủ động di chuyển trên mặt nước này, giày của anh ta vẫn giẫm lên trên mặt nước, ngay cả ống quần cũng không bị ẩm ướt, trên thực tế, hiện tại, làm được đến mức độ này, đối với Tô Bạch mà nói cũng không tính là việc khó, nhưng làm như vậy, nhìn qua thì rất có phong phạm, nhưng trên thực tế lại là loại hành động lãng phí sức lực của chính mình, Tô Bạch tình nguyện ngâm nửa người mình dưới nước để tiết kiệm một số khí lực.

Thế nhưng ở chỗ Hải thiếu gia thì không phải vậy, anh ta không muốn để bản thân mình phải ngâm trong nước, cho dù là lúc xuống biển, anh ta cũng dùng sức mạnh của một loại pháp khí để bao bọc lấy chính mình, kiểu tóc, quần áo… Trừ khi là lúc sinh tử chém giết, những lúc còn lại, anh ta đều sẽ vạn phần trân quý và bảo vệ.

Trong tay Hải thiếu gia cầm một ngọn nến, ngọn lửa của cây nến này có màu đỏ sậm, ở trong thế giới hắc ám này, nó giống như một ngọn lửa ma chơi lúc sáng lúc tối.

Anh ta đang kiên nhẫn chờ đợi, lẳng lặng chờ đợi, anh ta đã đợi không ít thời gian rồi.

Đúng thế, anh ta không đi trên đường đầu người mà chính là đi thẳng vào trong chỗ sâu của bình đài, đi ở trên mặt nước.

Mỗi một người đều mang theo mục đích của riêng mình, phương hướng của mỗi người cũng không giống nhau.

May mắn, tuy thời gian chờ đợi khá dài, nhưng tốt xấu gì, cuối cùng thứ mà anh ta muốn chờ cũng đã đến.

Chiếc thuyền kia từ trong bóng tối hiện ra, bắt đầu đi gần về phía bên này, một cô gái chèo thuyền, hát bài đồng dao quỷ dị, chậm rãi đi đến, giống như ngọn nến này chính là "biển báo giao thông" chỉ dẫn phương hướng cho chiếc thuyền kia, mà chiếc thuyền kia cũng chính là vì ngọn nến này mà đến.

Thuyền ở trước người, Hải thiếu gia bảo vệ tốt ngọn nến trong tay mình, sau đó đi lên thuyền.

Trên thuyền có rất nhiều người, một số là thật, có được cơ thể, một số người chỉ là hư ảnh.

- Ồ, đây vẫn là tươi mới.

Hải thiếu gia nhìn thấy Tiểu Lâm ngồi trên thuyền, từ cách ăn mặc của Tiểu Lâm, chắc hẳn gần đây anh ta mới tới, thậm chí, lúc Hải thiếu gia đưa tay ra chạm vào Tiểu Lâm, cơ thể của anh ta thế mà vẫn còn hơi ấm.

Điều này khiến cho Hải thiếu gia có chút ngoài ý muốn, nếu như đặt ở bình thường, anh ta sẽ tinh tế nghiên cứu một chút, bởi vì anh ta cảm thấy tên gia hỏa vừa mới lên thuyền trước mình có chút bất thường.

Thế nhưng ánh mắt của Hải thiếu gia nhanh chóng bị hai bóng người đứng ở đuôi thuyền hấp dẫn.

Tất cả "hành khách" bên trong con thuyền này đều đang ngồi, chỉ có hai người kia là đang đứng.

Nhìn thấy hai bóng người này, Hải thiếu gia há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Anh ta chỉ nhớ khi còn bé, mỗi lần khi hai người kia đến cô nhi viện, chính là lúc các bạn nhỏ vui vẻ nhất, bởi vì bọn họ sẽ mang theo đồ chơi và quần áo mới đến, hơn nữa bọn họ đối xử với mỗi bạn nhỏ đều rất tốt.

Sau này trưởng thành, rời khỏi cô nhi viện, mỗi lần đi trên đường, lúc Hải thiếu gia nhìn thấy những đứa nhỏ đi ăn xin ở ven đường, trong đầu anh ta luôn nghĩ đến, nếu như không có hai người kia thì tuổi thơ của anh ta cũng chính là ở dưới gầm cầu, hoặc là bên lề đường.

Trong nháy mắt, cảm xúc trên mặt Hải thiếu gia lộ ra vẻ giãy dụa, giống như rất xoắn xuýt, nhưng anh ta vẫn cúi đầu, cúi chào với hai bóng dáng trước mặt này.

- Dì viện trưởng, chú viện trưởng, chào hai người, Tiểu Hải đến thăm hai người đây.

Cảm ơn món quà vị đh tklevucrkh đã gửi đến cho nhóm.

Chương 574 Lựa Chọn

Hai người kia chỉ là hai hư ảnh, có một số người đã từng tới nơi này sẽ bị ghi lại, sau đó lên thuyền, để lại dấu vết của mình, có một số người lên thuyền rồi còn có thể xuống thuyền, nhưng có người sau khi lên thuyền thì vĩnh viễn không xuống được.

Trong lòng Hải thiếu gia cảm thấy phức tạp và do dự.

Một bên là người chị gái đã cùng mình sống nương tựa vào nhau, nuôi dưỡng anh ta, một bên là chú viện trưởng, dì viện trưởng đã gây dựng cô nhi viện khi anh ta còn nhỏ.

Lựa chọn luôn là một thứ rất khó khăn, dù sao cho dù có là kẻ đại gian ác thì trong nội tâm vẫn sẽ có một nơi mềm mại nhất, giống như một người bị vảy mực đen từ đầu đến chân, cả người hoàn toàn đen kịt, thật đúng là rất hiếm thấy, thậm chí có thể nói là có chút không thể.

Chẳng qua có một số thời điểm, cuộc sống chính là như thế, vận mệnh thường thích sắp đặt như vậy, nếu như con người ta không bị ép đưa ra lựa chọn gì, sẽ không có nhiều thống khổ như thế.

- Chú viện trưởng, dì viện trưởng, cháu xin lỗi.

Hải thiếu gia một lần nữa cúi đầu, lựa chọn như thế nào, vẫn là do anh ta đến quyết định, con người luôn ích kỷ như thế, so với người chú dì đem tình yêu thương phân chia cho toàn bộ cô nhi viện, thậm chí là rất nhiều cô nhi viện khác, Hải thiếu gia vẫn cảm thấy Lệ Chi và mình thân thiết hơn, giữa hai bên, anh ta lựa chọn Lệ Chi.

Ngọn nến trong tay anh ta cháy thật lâu, nhưng vẫn không bị giảm đi, cũng không bị ngắn lại, Hải thiếu gia đi đến đầu thuyền, cô gái vẫn luôn hát đồng dao đứng ở nơi đó, ở đầu thuyền cũng có một chiếc đèn lồng.

Không biết là ai đã sáng tác ra bài đồng dao này, ca từ đẫm máu, lại dùng giọng nói non nớt thanh thúy của trẻ con hát ra, khiến cho người ta cảm thấy sởn gai ốc.

- Đi!

Vẻ mặt Hải thiếu gia nghiêm túc, đặt ngọn nến của mình và chiếc đèn lồng ở cùng nhau, sau đó ngón tay anh ta chỉ về một phương hướng.

Cô gái vẫn đang hát, nhưng phương hướng của thuyền lại thay đổi.

Mặt nước thăm thẳm, thuyền nhỏ đông đúc.

Gặp mặt cố nhân một lần.

Hiện tại là lúc nên vì người sống đi làm một số chuyện.

Đại khái khoảng 10 phút sau, phía trước lộ ra dáng vẻ của bình đài.

Đến rồi.

Trên bình đài, sắc mặt Lâm Chu tái nhợt, đây là do lạnh, lúc xuống nước, đương nhiên phải cởi chiếc áo lông mặc bên ngoài ra, thế nhưng nhiệt độ ở nơi này còn thấp hơn ở bên ngoài, Lâm Chu là sáp thi, không phải là cương thi, trên thực tế, tố chất thân thể của ông ta tương tự như người bình thường.

Từ Gia Thành ngồi ở một góc trên bình đài, anh ta giữ im lặng, Từ Gia Thành đang đợi, nhưng không phải là đợi sự xuất hiện của chiếc gương trong miệng Lâm Chu nói, anh ta đang đợi những người khác, chắc hẳn những người khác sắp đến nơi rồi.

Có lẽ bọn họ sẽ có biện pháp nào đó.

Nói thật lòng, tính tình của Từ Gia Thành cũng không được tốt cho lắm, về cơ bản không khác Tô Bạch là mấy, từ nhỏ đến lớn đều là thiếu gia nhà giàu, trên thực tế tính cách của anh ta càng cố chấp và cực đoan hơn Tô Bạch, đương nhiên, đây chỉ là cảm xúc mà người bình thường có thể cảm nhận được, nếu như so sánh ở mức độ sâu hơn, Từ Gia Thành chưa tới cấp độ bệnh tâm thần như Tô Bạch, chỉ là lúc Tô Bạch không phát bệnh, hắn tương đối điềm đạm nho nhã.

Chẳng qua cho dù tính khí của anh ta không tốt thì lúc này đây, Từ Gia Thành cũng không thể chém bay đầu Lâm Chu, không phải bởi vì sợ giết ông ta sẽ dính đến nhân quả, tùy tiện giết một người, chút nhân quả này, anh ta vẫn có thể thừa nhận, gánh chịu được, chỉ là giết Lâm Chu, điều này mang ý nghĩa, chuyến đi đến Tần Hoàng Đảo lần này, xem như là hoàn toàn thất bại, hoàn toàn đặt một dấu chấm tròn. Mẹ kế của anh ta đang ở nhà chờ đợi anh ta mang chiếc gương kia về, để cho bà ta mãi mãi giữ được thanh xuân, Từ Gia Thành không muốn tay không trở về, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mẹ kế mình.

Cuối cùng, Lâm Chu không chịu đựng nổi, ông ta ngồi xổm xuống đất, cả người co ro, nhìn rất đáng thương, người đàn ông có kinh nghiêm phong phú này, trải qua thời kỳ chiến tranh kháng Nhật, xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, trải qua gần trăm năm thay đổi, cho đến tận bây giờ vẫn rơi vào tình trạng bị lạnh đến mức run rẩy, điều này thật đúng là một loại châm chọc.

Theo như cách nói của Lâm Chu, ông ta trở về, chỉ vì muốn quay lại nơi ác mộng bắt đầu, đi kết thúc giấc mộng này.

Trong nháy mắt, Từ Gia Thành đột nhiên đứng dậy, phía trước, trên đường đầu người, có một bóng người đang chậm

rãi xuất hiện.

Bóng người này rất to béo, chờ đến khi bóng dáng của anh ta hoàn toàn xuất hiện trước tầm mắt của Từ Gia Thành, đồng tử của Từ Gia Thành co rụt lại: - Tên mập mạp chết bầm kia, anh thuộc giống chó đấy à?

Phạm vi giao tiếp của mập mạp trong phòng tròn thính giả lớn hơn Tô Bạch rất nhiều, người mà anh ta biết, cùng với người biết anh ta đều không ít, rất hiển nhiên, Từ Gia Thành cũng quen biết mập mạp.

Chỉ là lúc này mập mạp nhíu mày, dáng vẻ giống như rất có tâm sự, anh ta đi tới, nhìn thấy Từ Gia Thành ở chỗ này, mập mạp cũng không có quá nhiều giật mình, vốn dĩ chuyện này anh ta đã biết rồi.

Trên bình đài không có thứ gì, mập mạp lấy lại tinh thần, nghi ngờ nói: - Tiên sư nhà nó, chiếc gương đâu rồi?

Từ Gia Thành cười lạnh một tiếng: - Tôi không biết.

- Cậu không biết?

Mập mạp có chút không hiểu nổi: - Cậu đến sớm như thế, sau đó vẫn luôn ngây ngốc đứng ở chỗ này? Ở đây tập yoga sao?

Trong đầu mập mạp xuất hiện những lời Tô Bạch đã nói với anh ta, Tô Bạch nói với anh ta rằng, ở phía dưới, hắn gặp rất nhiều nguy hiểm, gặp rất nhiều chuyện đáng sợ, nhất là "chiếc gương" bị nhắc đến rất nhiều lần, thế nhưng vì sao lúc đến nơi này, ngay cả một mảnh thủy tinh cũng không nhìn thấy? Không ngay cả một mẩu thủy tinh nhỏ cũng không có, ngoại trừ những nam thạch màu trắng thì vẫn là nham thạch màu trắng.

- Ôi chao, lại có người đến rồi, tôi nói này, không biết người anh em kia có mang theo mấy thứ như vỉ nướng BBQ

hay không, dù sao chúng ta cũng không thể đến đây không công một chuyến như thế được, ăn một bữa BBQ ở dưới đáy biển này rồi về, cũng xem như chuyến đi này không tệ lắm, con mẹ nó, không cần quan tâm đến có gương hay không gương.

Mập mạp vừa trêu đùa, vừa nhìn bóng dáng con thuyền ở phía xa.

Con thuyền này dừng lại trước bình đài, trong tay Hải thiếu gia cầm ngọn nến, anh ta đi xuống, chiếc thuyền kia lập tức cách bờ nửa mét, nửa mét này xem như thật sự là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

- Mẹ nó, cậu ta nhất định không mang đồ nướng đến, mang ngọn nến này tới là để châm lửa, ăn nhờ ở đậu.

Mập mạp có chút thất vọng.

Chọc cười, giả heo ăn thịt hổ, đây chính là sở trường của mập mạp, cũng xem như là một loại bản năng của anh ta.

Hải thiếu gia đứng ở trên bình đài, ánh mắt anh ta nhìn thoáng qua mập mạp, Từ Gia Thành, Lâm Chu.

- Ôi, xem ra người ta đã đến chậm.

Hải thiếu gia chỉnh lại tóc của mình, có chút thẹn thùng nói: - Vậy nô gia đành phải ở chỗ này nói tiếng xin lỗi với chư vị ca ca.

Giống như lúc mập mạp giả heo ăn thịt hổ, người hiểu rõ gốc rễ sẽ không ai dám thật sự coi mập mạp là một con heo để đối xử, trước mắt, dáng vẻ của Hải thiếu gia mười phần quyến rũ, nhưng không ai có can đảm coi anh ta là loại người ẻo lả chưa trải qua sự đời để đối xử.

Chương 575 Cha Mẹ Để Cửa

Lâm Chu đã lạnh đến mức sắp không xong rồi, trên lông mày đã có một tầng băng giá, đôi môi tái nhợt, chỉ là ba người còn lại ở đây, không ai liếc nhìn ông ta lấy một cái.

Bởi vì cấp độ khác biệt, thân phận khác biệt.

Cho dù trăm năm thanh xuân, ông ta vẫn chỉ là một người bình thường, ông ta không phải là thần.

Nếu như đã không phải là thần, vậy thì ông ta không có tư cách để được nhìn thẳng, đối với thính giả có thâm niên mà nói, từ trước đến nay, trường sinh không phải là việc gì cấp bách, cũng không phải là ước muốn gì.

- Vậy chúng ta cứ ngây ngốc chờ ở đây sao?

Mập mạp lại hỏi.

- Tôi nghe nói, nó sẽ xuất hiện vào thời điểm đặc biệt.

Từ Gia Thành hơi không kiên nhẫn nhìn xuống dưới chân: - Chỉ là không biết lúc nào, cho nên chỉ có thể chờ đợi.

- Ha ha ha.

Vào lúc này, Hải thiếu gia bỗng nhiên bật cười: - Anh có tin hay không, cho dù là chờ đến thiên trường địa cửu, có lẽ nó sẽ không xuất hiện.

Lúc này, ánh mắt Từ Gia Thành lóe lên ánh sáng sắc bén, nhìn chằm chằm vào Hải thiếu gia: - Vì sao?

Hải thiếu gia chỉ vào Lâm Chu đang không ngừng co quắp trên mặt đất vì lạnh giá:

- Ông ta đến nơi đây vào hơn 70 năm trước, chiếc gương đó ở chỗ này, điều đó không sai, nhưng thời gian 70 năm trôi qua, thật ra là rất dài, có lẽ vào khoảng mười mấy, hai mươi năm trước có một nhóm người cũng đã đến nơi này, điều này khó mà nói được, không phải ư?

Trong lòng mập mạp bỗng nhiên lộp bộp, anh ta biết một số chuyện liên quan đến cha mẹ của Tô Bạch, nơi này rất có thể chính là nơi cha mẹ Tô Bạch ẩn thân, nếu không, Tô Bạch sẽ không đi từ xa tới để lội vào vũng nước đục này, thế nhưng nghe Hải thiếu gia nói những lời đó, dường như anh ta cũng biết được một số bị mật của nơi đây?

- Ý của cậu là, lúc đầu chiếc gương kia hẳn là ở nơi này, nhưng rất có thể sau đó có người động tay động chân?

Vào lúc này, Từ Gia Thành hơi siết tay lại thành quyền:

- Vậy chúng ta chờ ở đây còn có ý nghĩa gì nữa? Phương diện cường hóa của các người, hẳn là có thể áp dụng được ở đây, nơi này có huyền cơ hay là trận pháp gì không?

Hải thiếu gia mỉm cười, lắc đầu, ra hiệu chính mình bất lực, thứ do hai người kia bố trí, Hải thiếu gia cũng không có can đảm đi thử phá vỡ.

Về phần mập mạp, trước tiên anh ta bắt đầu tỉ mỉ quan sát nơi này, không phát hiện ra dấu vết của trận pháp, hoặc là hoàn toàn không có trận pháp, hoặc chính là trận pháp này quá cao cấp, bản thân anh ta căn bản không phát giác ra được, nói tóm lại, mập mạp cũng bất lực.

- Đừng nóng vội.

Vào lúc này, Hải thiếu gia giống như phát hiện ra chuyện gì, chỉ hướng về phía mặt nước ở nơi xa, nói: - Đến rồi.

Ở phía xa, lúc này, Tô Bạch đang đưa lưng về phía bình đài, nhanh chóng bơi đi, so với Hải thiếu gia thích đi trên mặt

nước, loại phương thức này của Tô Bạch lộ ra chẳng phải cao siêu gì, nhưng lại là một loại phương thức có thể tiết kiệm nhiều nội lực nhất, ở một nơi như thế này, nguy hiểm luôn tồn tại ở xung quanh, thậm chí việc chém giết, chiến đấu với một thính giả khác có thể xảy ra vào bất kỳ lúc nào, việc giữ lại thêm được một chút sức lực cũng khá tốt.

Chỉ là, rõ ràng Tô Bạch đang đưa lưng về phía bình đài để bơi, nhưng khoảng cách giữa hắn và bình đài càng lúc càng gần, đây là một cảnh tượng rất quỷ dị.

Đại khái khoảng hai phút sau, sau lưng của Tô Bạch đã tựa vào mép đá trên bình đài, lúc này hắn mới quay người, một tay nắm lấy mép bình đài, sau đó nhảy lên.

Trên người Tô Bạch đã hoàn toàn ướt đẫm, trên tóc cũng ướt sũng, từng giọt nước chảy xuống.

Trong nháy mắt khi Tô Bạch leo lên bình đài, một chiếc gương tinh tế, mang theo phong cách cổ xưa, cao bằng một người, cứ như thế, ở trong tình huống không hề có điềm báo trước nào, xuất hiện ở chính giữa bình đài.

Lâm Chu cuộn mình trong một góc, giống như sắp bị chết cóng đến nơi rồi, thế nhưng sau khi nhìn thấy chiếc gương kia xuất hiện, ông ta giống như hồi quang phản chiếu vậy, thế mà chật vật vươn tay ra, muốn bò về phía chiếc gương.

Vẻ mặt Từ Gia Thành ngạc nhiên, hiển nhiên anh ta không biết chuyện này rốt cuộc là vì sao, ngay cả mập mạp cũng có chút không hiểu thấu.

Hải thiếu gia thì nhẹ nhàng cúi đầu, dập tắt ngọn nến đặc biệt trong tay mình.

Dùng một loại giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe được.

- Đứa nhỏ còn chưa về nhà, sau cùng cha mẹ vẫn sẽ để cửa cho đứa nhỏ.

Sau khi ngâm mình trong nước lâu như thế, chắc chắn sẽ không cảm thấy thoải mái, hơn nữa nơi này đều là đàn ông, đương nhiên, đối với thính giả mà nói, cho dù có phụ nữ cũng không tính là chuyện gì, về cơ bản sẽ không ai để ý hay xoắn xuýt loại vấn đề cấp thấp này, ngay cả việc sinh tử đều trải qua nhiều, có thể nhìn thoáng ra được, việc nam nữ khác biệt thì tính là gì?

Thế nhưng Tô Bạch vẫn không đem quần áo ướt sũng cởi xuống, hắn vẫn mặc trên người, quần áo dính lên người hắn, giống như nhựa cao su dính lên vậy.

- Nào, để nô gia giúp anh hong khô quần áo.

Hai con côn trùng màu đỏ bay ra từ trong lòng bàn tay của Hải thiếu gia, hai con côn trùng này mang theo hơi ấm, chắc chắn nó còn có tác dụng khác, nhưng hẳn là có thể hong khô quần áo.

Hai con côn trùng màu đỏ bay về phía Tô Bạch, Tô Bạch trực tiếp vươn tay ra, bắt lấy hai con côn trùng, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, nước bắn ra, hai con côn trùng kia cứ thế bị bóp chết rồi.

Ánh mắt Tô Bạch lạnh lùng nhìn qua Hải thiếu gia: - Nếu không muốn chết thì đừng đánh chủ ý gì lên người tôi.

Hải thiếu gia nhún vai nói: - Người ta cũng chỉ có lòng tốt mà thôi.

Chiếc gương xuất hiện, vào lúc này, trên gương bị một lớp vật chất màu đen bao trùm, giống như là thuốc màu, nhưng lại động, giống như phủ lên một tầng bóng đen, chiếc gương này, căn bản không thể soi được người.

Từ Gia Thành đi đến trước gương, đưa tay muốn nhấc chiếc gương lên.

- Thứ này tôi không cần, nhưng tôi có một người thân cần đến nó, tôi muốn mang nó đi, sau khi dùng một lần, tôi sẽ lập tức giao ra.

- Chiếc gương, chiếc gương, chiếc gương…

Lâm Chu chật vật bò trên mặt đất, bò về phía chiếc gương, trong mắt tràn đầy quyến luyến và bi thương.

- Cút!

Từ Gia Thành đá một chân đến, cả người Lâm Chu bị đá bay ra ngoài, đập vào trên đá, sau khi lăn xuống thì hôn mê bất tỉnh, cũng không biết là sống hay chết.

Ở nơi này, quả thật không có chuyện của Lâm Chu nữa, Lâm Chu nói, ông ta chỉ muốn trước khi kết thúc sinh mệnh của mình lại đến nhìn chiếc gương này, đến nơi bắt đầu thanh xuân để kết thúc chính mình cũng là một loại tình cảm và kiên trì, về phần rốt cuộc những lời này có mấy phần là thật, mấy phần giả thì không ai biết, không ai giữ mãi thanh xuân sống hơn trăm năm.

Có lẽ thật đúng là càng sống càng nhàm chán, đến sau cùng buồn chán đến mức muốn tự sát thì sao?

Từ Gia Thành đang chuẩn bị phát lực đem tấm gương nhấc lên, bên dưới đáy gương cũng bắt đầu lỏng.

Tô Bạch đi về phía trước một bước, nhìn Từ Gia Thành: - Không được phép động vào chiếc gương này.

Chương 576 Trở Về…

Từ Gia Thành buông tay ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Bạch.

- Nếu như anh muốn, chờ sau khi tôi dùng một lần, tôi sẽ đưa cho anh, anh có thể cùng tôi về Thượng Hải, dù sao nhà chúng ta đều ở đó.

Lúc này Từ Gia Thành đang áp chế lửa giận của chính mình, "ôn hòa" nói chuyện với Tô Bạch, bởi vì anh ta không muốn xảy ra loạn đấu gì vào lúc này, hiện tại trong đầu anh ta đều là mẹ kế của mình, anh ta đã không kịp chờ đợi, chỉ muốn mang theo chiếc gương này đi gặp mẹ kế.

Tô Bạch lắc đầu: - Không thương lượng.

Ngay sau đó, Tô Bạch chỉ vào chiếc gương: - Chiếc này này, nó phải luôn được để ở đây, ai dám động đến nó, đều sẽ chết.

Ánh mắt Tô Bạch đảo qua mặt Hải thiếu gia và mập mạp, Hải thiếu gia cúi đầu xuống, mỉm cười, mập mạp há to miệng, nhưng không nói gì, còn Từ Gia Thành thì cười lạnh một tiếng.

Rầm!

Một giây sau, cả người Từ Gia Thành xông về phía Tô Bạch, hai người đàn ông mạnh mẽ va chạm, đập vào một bên vách đá, trực tiếp tạo ra một hố sâu hai mét trên vách đá.

Cánh tay Từ Gia Thành đè lên cổ Tô Bạch, trong mắt anh ta đã bắt đầu xuất hiện tơ máu.

- Tô Bạch, đừng cho thể diện mà lại không cần!

Cho dù cổ bị Từ Gia Thành đè lại, nhưng Tô Bạch không lộ ra dáng vẻ khẩn trương hay hoảng hốt nào, khóe miệng nở một nụ cười, thân thể hắn nhanh chóng trở nên khô quắt, hoán đổi sang trạng thái cương thi.

Hai tay cương thi khóa ngược lại vai Từ Gia Thành, sau đó cả người phát lực, Từ Gia Thành nhất thời không chịu nổi Tô Bạch bất ngờ phản kích, cả người anh ta bị Tô Bạch đánh văng ra ngoài, cơ thể đập vào đá, tạo ra rãnh sâu bảy, tám mét.

Hai người bọn họ đều là cường hóa trên phương diện cận chiến, nói đến đánh nhau, ít đi rất nhiều mỹ cảm, nhưng loại cảm giác từng quyền đến thịt kia vẫn mang đến cho người ta một loại cảm giác nhìn thấy mà giật mình.

- Anh chết đi!

Từ Gia Thành lau đi máu trên khóe miệng, đứng lên, một đồ đằng Bạch Hổ xuất hiện trên ngực anh ta, khí thế trên người đột nhiên tăng lên, cùng lúc đó, sát khí bắn ra bốn phía, hiển nhiên, Từ Gia Thành đã dự định hạ tử thủ, cho dù như thế nào, chiếc gương này, anh ta nhất định phải mang đi ra ngoài, ai dám ngăn cản anh ta, anh ta sẽ giết chết người đó!

Nhìn thấy bên kia đánh nhau, những tiếng rầm rầm rầm không ngừng vang lên, mập mạp chậc chậc, có chút bất đắc dĩ nói: - Thật đúng là không có ý nghĩa gì.

Vào lúc này, Hải thiếu gia cười nói: - Có lẽ chúng ta đều phải chết.

- Vì sao?

- Anh biết tại sao mà.

Ánh mắt Hải thiếu gia dừng trên người Tô Bạch đang chém giết với Từ Gia Thành: - Anh nói xem, giữa anh ta và Từ Gia Thành, ai sẽ thắng?

- Khó mà nói trước được, 50 : 50.

Mập mạp nói.

- 50 : 50, gần như là thế.

Ánh mắt của Hải thiếu gia chuyển sang chiếc gương:

- Có lẽ thật ra khẩu vị của chiếc gương này, không lớn như những gì chúng ta tưởng tượng.

- Vì thế… Ý của cậu là, nó muốn để con mồi của mình sớm biến mất?

Trong mắt mập mạp dần dần hiện lên tàn khốc.

Hải thiếu gia thở dài, ngồi xổm xuống dưới, nhặt lấy hai con côn trùng bị Tô Bạch bóp chết, chỉ còn lại hai bãi thịt nát, đặt ở bên miệng, khẽ thổi.

- Phù…

Ngọn lửa màu xanh lam nhạt bốc cháy, nhưng lại không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào, chỉ làm cho tất cả mọi bộ phận của hai con côn trùng kia biến mất sạch sẽ.

Hải thiếu gia mở lòng bàn tay của mình ra cho mập mạp nhìn, trong lòng bàn tay anh ta có một tầng sáp dầu rất mỏng.

- Trên thực tế, anh đã sớm phát hiện ra, không đúng ư?

Mập mạp sờ lên chóp mũi của mình:

- Kế tiếp, có phải tôi nên hỏi cậu phải làm thế nào? Sau đó bị cậu xem như vũ khí sử dụng?

Hải thiếu gia lấy khăn tay ra, cẩn thận lau sạch đi sáp dầu trong lòng bàn tay mình, lơ đễnh nói.

- Tôi chắc chắn có mục đích riêng của mình, nhưng điều anh cần, đơn giản chính là đồng bọn hợp tác của mình có thể còn sống trở về, không phải ư? Tôi tin anh là một người thông

minh, tôi không ký thác vào việc rốt cuộc tình nghĩa giữa anh và anh ta có bao nhiêu sâu đậm, tôi chỉ biết, nếu như anh mang theo một kẻ giả mạo về, chuyến đi này xem như là lỗ vốn, mà tôi thì có biện pháp để anh ta một lần nữa trở về.

Hải thiếu gia chỉ vào chiếc gương: - Anh ta ở trong gương.

Sau khi nói xong, Hải thiếu gia đi đến chỗ Từ Gia Thành và Tô Bạch giao thủ, trên dưới quanh người đột nhiên xuất hiện từng con Thải Điệp, Thải Điệp bay lượn xung quanh, nhìn rất đẹp, nhưng vào lúc này lại mang theo một loại hơi thở uy hiếp trí mạng.

Trong nháy mắt, số lượng Thải Điệp càng lúc càng nhiều.

Rầm!

Rầm!

Tô Bạch đánh một quyền vào ngực Từ Gia Thành, một chân Từ Gia Thành đạp trúng bụng dưới của Tô Bạch, cả hai đều văng ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất, thật ra loại phương thức đánh nhau hung mãnh trực tiếp này, thương tổn càng thêm rõ ràng và nhanh chóng.

Chỉ là, khi hai người chém giết đến đỏ cả mắt kia chuẩn bị một lần nữa nhào vào, tiến hành một giai đoạn chém giết mới, những con Thải Điệp kia lại đột nhiên xông vào cuộc chiến.

- Tôi nói này, hòa khí sinh tài, không phải ư?

Giọng nói của Hải thiếu gia vang lên xung quanh không gian trống trải, thân thể của anh ta đã biến mất không thấy đâu nữa, hóa thành những con bướm đầy màu sắc bay khắp không trung.

- Không có chuyện gì là không thể nói, chúng ta cần phải giao lưu.

- Chúng ta là một thính giả có trách nhiệm và nguyên tắc, vấn đề về chiếc gương luôn được giữ vững lập trường công bằng, tuân theo tôn chỉ và nguyên tắc của "Phát Thanh Khủng Bố", cùng với các công ước, chuẩn tắc quốc tế có liên quan, đồng thời căn cứ trên nguyên tắc không can thiệp nội bộ, tôn trọng sự lựa chọn của quần chúng thính giả, đưa ra phán đoán và biện pháp quyết định đến những vấn đề liên quan, chắc hẳn chúng ta nên hóa giải mâu thuẫn, một lần nữa trở lại bàn đàm phán để tiến hành giải quyết, được chứ?

Cho dù là Tô Bạch hay là Từ Gia Thành đều không để ý đến những lời "Nói xằng nói bậy" này, sau khi hơi ngây người, bọn họ lại một lần nữa trực tiếp xông về phía đối phương, bởi vì song phương đều biết đối phương đã sắp đến trình độ sơn cùng thủy tận, ai có thể cắn răng kiên trì thêm một chút, người đó có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, cho dù chỉ là thắng thảm, nhưng điều đó không quan trọng.

Một người cố chấp cuồng, trầm luân trong nghiệt duyên, một người thì có mục đích riêng của chính mình, vào lúc này, hai người đều hoàn toàn mất đi lý trí.

Chỉ là khi Tô Bạch và Từ Gia Thành một lần nữa hung hăng va vào nhau, những Thải Điệp giống như đội cổ động viên ở bên cạnh, lại lập tức thay đổi phong cách, hóa thành từng con côn trùng bay lạnh như băng, mang theo sát cơ, trực tiếp bay thẳng về phía Từ Gia Thành.

彩蝶; Thải điệp (bướm sặc sỡ), trong chương người giấy thì có nhắc đến Hải thiếu gia dùng đom đóm, nhưng đoạn sau này thì tác giả lại viết là thải điệp, không biết là do nhầm nhẫn hay là do cường hóa của Hải thiếu gia tăng lên mà thay đổi, vì thế mình sẽ giữ nguyên Thải Điệp

Chương 577 Để Tô Bạch Thật Sự Trở Về

Từ Gia Thành đang ở trong giai đoạn đọ sức với Tô Bạch, hoàn toàn không dự liệu được sẽ xuất hiện cảnh tượng này, anh ta lập tức quay đầu nhìn về phía Hải thiếu gia đứng lúc đầu: - Cậu muốn làm gì… Ahhh…

Vô số côn trùng giống như phát điên xông vào trong cơ thể của Từ Gia Thành, Tô Bạch đấm mạnh một quyền, đánh Từ Gia Thành xuống đất, Từ Gia Thành muốn đứng lên, lại phát hiện ra cơ thể mình giống như bị rút đi hết sức lực, làn da trên người liên tục chuyển từ sáng sang tối, đan xen nhau.

Những con côn trùng còn lại, một lần nữa ngưng tụ thành bóng dáng của Hải thiếu gia, môi của anh ta trắng bệch, trên mặt cũng không tô son điểm phấn gì, chỉ còn vẻ tái nhợt.

- Đại Bạch, cậu không sao chứ?

Mập mạp chạy đến gần Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Hải thiếu gia: - Tôi rất hiếu kỳ, rốt cuộc trong hồ lô của cậu có bán thuốc gì.

- Việc này ư, anh sẽ nhanh chóng biết thôi.

Bộp bộp bộp!

Vốn dĩ mập mạp đang ở gần Tô Bạch, lúc này lòng bàn tay của anh ta trực tiếp xuất hiện ra ba phù chú huyết sắc, một lá dán ở sau gáy Tô Bạch, hai cái khác thì được dán lên hai bên vai của Tô Bạch.

Bởi vì lúc này Tô Bạch đang hoán đổi sang trạng thái cương thi, đúng lúc bị lá bài tẩy huyết phù của mập mạp khắc chế, cộng thêm việc bất ngờ không kịp đề phòng, lúc này, cả người hắn lập tức bị đông cứng, hai đầu gối nặng nề quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích.

Hải thiếu gia mỉm cười, khẽ gật đầu với mập mạp, một lần nữa đốt nến lên, ngọn nến lúc sáng lúc tối, cũng chiếu lên gương mặt tái nhợt của Hải thiếu gia.

- Bây giờ thì đặt con hàng giả này ở trước gương, để Tô Bạch thật sự trở về, ha ha ha…

Từ rất lâu rồi, làm như thế nào để thoát khỏi ánh mắt của Phát Thanh Khủng Bố đã trở thành một khát vọng ở sâu trong nội tâm của phần lớn thính giả.

Cho dù là người có thực lực cao hay thấp, cho dù cảnh giới mạnh hay yếu.

Đều là như thế, hoặc có thể nói, đó là thiên tính.

Một số người thì chán ghét với cảm giác thống khổ khi lần lượt phải trải qua sinh tử trong thế giới chuyện xưa, còn một số người khác thì tìm kiếm một loại càng siêu thoát, độc lập hơn, rõ ràng họ đã có được sức mạnh của "thần" rồi, nhưng ở một mức độ nào đó, hô hấp không khí lại không được tự do như người bình thường, khi thực lực của bản thân và quyền lực mà tự thân nắm giữ phát sinh mâu thuẫn nghiêm trọng, loại đối lập này, thật sự tồn tại.

Trong vườn rau xanh của Phát Thanh Khủng Bố có rất nhiều loại rau, thế nhưng sau khi những loại rau này lớn lên, điều chúng muốn làm nhất chính là chạy trốn, mà không phải ngoan ngoãn chủ động đưa vào trong chảo dầu, đảo qua đảo lại, cung cấp thức ăn cho người dùng, đồng thời phải vui vẻ chịu đựng.

Bản thân huyết thi đã thử qua, nhưng đến cuối cùng, anh ta vẫn thất bại, kết cục của anh ta rất thê thảm, mang theo ý tứ châm chọc.

Sở dĩ Lan Lâm tích cực đề cao đạo lý nhân quả, mục đích cuối cùng chính là siêu thoát khỏi trói buộc này, nhận được một loại tự do cao hơn, thế nhưng sau cùng, cô ta vẫn thất bại, tự sát dưới sự hoảng sợ đỉnh điểm.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam, câu nói này không phải là mọi người chắc hẳn phải vĩ đại như thế, có đôi khi, càng nhiều hơn còn là một loại không có cách nào khác.

Chuyện những thế hệ thính giả đi trước đã làm, những thính giả hiện tại cũng đang làm, đây là một công trình vĩ đại, đây là một quá trình gian khổ, rất nhiều người đã ngã xuống, nhưng phía sau nhất định sẽ còn có người không ngừng tham gia, đây là một loại xu hướng, cũng là một loại trào lưu, càng là một loại bản chất của con người.

Hải thiếu gia mím môi, người chị cùng anh ta sống nương tựa vào nhau, chính là một người quan trọng nhất trong lòng anh ta, anh ta hy vọng Lệ Chi có thể trở về, có thể thoát khỏi ràng buộc của Phát Thanh Khủng Bố, đương nhiên, nếu như chị ấy có thể thành công, bản thân anh ta cũng có thể thành công, đúng không?

Con người luôn có tư tâm, cho dù thoạt nhìn là người vĩ đại, vô tư cũng sẽ không ngoại lệ.

Giờ phút này đây, Từ Gia Thành bị Hải thiếu gia không tiếc hao phí bản nguyên đi đánh lén, dẫn đến độc tố xâm nhập vào cơ thể, sức lực trên người anh ta bị móc sạch, nằm rạp trên mặt đất không có cách nào nhúc nhích, còn Tô Bạch bị trấn áp dưới trạng thái cương thi, để cho mập mạp, người mà hắn tương đối tín nhiệm ra tay, xác suất thành công quả thật rất cao.

Tiếp theo chính là một bước quan trọng nhất.

Trong chiếc gương này, rốt cuộc có phải là chốn đào nguyên có thể trốn tránh được ánh mắt của Phát Thanh Khủng Bố hay không?

Trong gương, có phải chú viện trưởng và dì viện trưởng sống ở đây?

Chắc hẳn bọn họ đã tìm được phương pháp trốn tránh?

Đúng thế, nhất định là như vậy, nếu không, sao phải để cửa cho hắn?

Hải thiếu gia đưa tay ra, từng con đom đóm bay ra ngoài, chiếm cứ ở dưới thân Tô Bạch, nâng Tô Bạch lên, bay đến trước gương.

Mập mạp cũng đi đến, đứng sau lưng của Tô Bạch.

Trong nháy mắt, mập mạp có chút do dự, nhưng trong ánh mắt của anh ta vẫn bị một sự tàn khốc thay thế.

Có một số việc, thật ra chính là nhìn thấu nhưng không nói toạc, trên thực tế mập mạp không ngốc, hoàn toàn ngược lại, anh ta là người rất thông minh, chắc hẳn Tô Bạch đang ở trước mặt anh ta là giả, thế nhưng lúc này, Tô Bạch thật sự đang ở trong gương, hắn nguyện ý đi ra sao?

Nếu như nói bên trong có thể tránh né được ánh mắt đến từ Phát Thanh Khủng Bố, đổi lại thành bất kỳ một thính giả bình thường nào khác, đối với nơi này, đều sẽ rất lưu luyến, càng đừng nói đến, bên trong còn có cha mẹ của Tô Bạch ở đó, người một nhà đoàn tụ, thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ.

Dưới tình huống không trưng cầu sự đồng ý của Tô Bạch, đánh lén và chế phục Tô Bạch giả, đưa Tô Bạch giả đến soi gương, lôi Tô Bạch thật ra, không thể không nói, trên thực tế, mập mạp cũng có chút tư tâm của mình, nhưng thật ra anh ta

làm như thế cũng không sai. Khi phát hiện đồng bạn bên cạnh mình là giả, là một sáp thi, việc đầu tiên mà người ta muốn làm, chính là đem người bạn thật sự của mình cứu ra, đây là việc nhân chi thường tình, không đúng ư?

Đây chính là chỗ khôn khéo của mập mạp, một số bí mật, thật ra anh ta cũng rất muốn biết rõ, một số chuyện, trên thực tế, bản thân anh ta cũng rất hướng tới.

Hải thiếu gia cầm ngọn nến trong tay, đặt ở trước gương, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, lắc tới lắc lui, theo sự đung đưa của ngọn nến, lớp vật chất màu đen vốn dĩ bám lên trên mặt gương kia dần dần tan ra, một phần thuộc về mặt kính bóng loáng đã lộ ra.

Sắp.

Sắp đến.

Sắp đến rồi.

Trên mặt Hải thiếu gia xuất hiện vẻ mong chờ và hưng phấn, sau khi lớp vật chất màu đen trên mặt gương hoàn toàn biến mất, Hải thiếu gia và mập mạp đều vô thức né tránh, để bản thân mình đứng ở một vị trí mà chiếc gương không thể nào chiếu xạ, sau đó, Hải thiếu gia dùng đom đóm khiêng Tô Bạch lên, để khoảng cách giữa hắn và tấm gương càng thêm gần hơn, chóp mũi của Tô Bạch sắp dán vào mặt gương rồi.

Chương 578 Đảo Ngược (1)

Lửa của ngọn nến bỗng nhiên trở nên rất nhỏ rất nhỏ, đến sau cùng, thậm chí còn giống như một sợi tóc, sự tồn tại của sợi tóc này chỉ mang ý nghĩa, ngọn nến còn chưa bị dập tắt, chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng rất nhanh, vốn dĩ trong gương không có ngọn nến này, kết quả lại đột nhiên xuất hiện hình dáng ngọn nến, đồng thời ngọn nến trong gương đang cháy rừng rực.

Trong miệng Hải thiếu gia lẩm bẩm gì đó, sau cùng mặt nước xung quanh bỗng nhiên sôi trào lên, mực nước dâng cao, nước biển ở xung quanh ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt đã nhấn chìm mất bình đài này, tất cả mọi người trên bình đài đều bị ngâm mình trong nước.

Chỉ là, người trên bình đài, Từ Gia Thành vẫn bị dính chặt trên mặt đất, tuy sức lực của anh ta bị móc rỗng, nhưng tố chất thân thể của anh ta vẫn còn đó, là một cường hóa về thân thể, một gia hỏa có thể đánh nhau với Tô Bạch đang trong trạng thái cương thi, không một chút nào rơi xuống thế yếu, đoán chừng mật độ thân thể của anh ta có thể so sánh với sắt thép rồi.

Trên người Hải thiếu gia xuất hiện một số côn trùng màu xanh lam, đám côn trùng này tỏa ra ánh sáng, làm cho anh ta hoàn toàn được ngăn cách với nước biển ở xung quanh, kiểu tóc của anh ta tuyệt đối không thể rối bời.

Mập mạp phát lực, lão thụ bàn căn, cả người tiếp tục vững vàng đứng trên bình đài.

(老树盘根: Lão thụ bàn căn dùng để hình dung thế lực lớn, quan hệ rắc rối phức tạp, nếu dùng trong tiểu thuyết võ hiệp thì là một chiêu thức nhân vật thường dùng, theo baidu.)

Vào lúc này, Tô Bạch ở trong gương bắt đầu động, tay của hắn từ bên trong mặt gương đưa ra ngoài, còn "Tô Bạch" đang ở bên ngoài gương kia, dưới áp lực của nước và năng lực thôi thúc của chiếc gương, cơ thể vô thức bắt đầu phối hợp với động tác của người trong gương, "hắn" cũng vươn tay ra, hai Tô Bạch đồng thời vươn tay ra, xuyên qua mặt gương nắm lấy nhau.

Tô Bạch ở trong gương bắt đầu thò thân thể của mình ra, cùng lúc đó, "Tô Bạch" ở bên ngoài lại chậm rãi đi vào bên trong gương.

Tô Bạch thật sắp trở lại, mà cỗ sáp thi này thì trở lại nơi mà "hắn" đi ra.

Nhìn thấy một màn này, tảng đá trong lòng mập mạp xem như rơi xuống đất.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Hải thiếu gia đột nhiên xuất hiện ở trước gương, lúc này chiếc gương đã bị hai Tô Bạch lấp đầy, không còn năng lực hấp thu người khác, vì thế hiện tại Hải thiếu gia đứng ở trước mặt gương, xem như rất an toàn, anh ta đem ngọn nến mà mình vẫn luôn cầm ở trên tay, trực tiếp đặt lên ngực Tô Bạch, người vừa mới nhô được nửa thân thể từ trong gương ra.

Sau đó, Hải thiếu gia làm một động tác hôn gió.

- Đi đi, nếu như anh là thật, như vậy ngọn nến ở trên người anh sẽ trở nên hữu dụng, trở lại thế giới ở trong gương đi, như thế tôi và chị gái của mình có thể biết, chú viện trưởng, dì viện trưởng, có phải bọn họ đang sống hạnh phúc, vui sướng trong chốn đào nguyên hay không.

- Chắc hẳn bọn họ ở bên trong đó, chị em chúng tôi chỉ cần xác nhận một chút là được rồi, nếu như có thể, chị em chúng tôi cũng sẵn lòng giống như khi còn bé vậy, đi theo chú viện trưởng, dì viện trưởng, tiếp tục sống vui sướng ở cô nhi viện trong gương.

- Lúc chú viện trưởng, dì viện trưởng còn sống, bọn họ không vứt bỏ chúng tôi, là anh, sau khi anh thừa kế gia nghiệp đã cắt đứt tất cả viện trợ, chúng tôi mới một lần nữa không có nhà để về, hiện tại, chúng tôi muốn một lần nữa tìm về cái ôm ấm áp của chú viện trưởng, dì viện trưởng.

Sau khi nói xong, trong lòng bàn tay của Hải thiếu gia xuất hiện một chiếc bông tai, chiếc bông tai này vừa xuất hiện, dòng nước xung quanh đang dữ dội bỗng nhiên trở nên trì trệ, vào lúc này, lực lượng của nước biển và lực lượng của chiếc gương giống như đều tạm dừng lại, ngón tay của Hải thiếu gia chỉ vào giữa trán của Tô Bạch trong gương, phát lực, chậm rãi ấn Tô Bạch vốn dĩ đang từ trong gương chuẩn bị đi ra, một lần nữa trở lại trong gương.

Đúng thế.

Hải thiếu gia căn bản không có ý định để Tô Bạch thật sự trở về.

Thứ mà anh ta muốn chính là để Tô Bạch thật thò ra khỏi gương một chút, sau đó sẽ để hắn mang theo ngọn nến trở lại thế giới bên trong gương, thay thế cặp mắt của anh ta nhìn xem một chút, anh ta nhất định phải xác nhận được, có phải trong gương chính là thế ngoại đào nguyên hay không, có phải nơi này thật sự tránh né được Phát Thanh Khủng Bố chết tiệt kia hay không?

Lúc này, mập mạp hơi nhíu mày, chủ động đi lên giữ lấy tay của Hải thiếu gia, lắc đầu với anh ta.

Con mẹ nó!

Sao lại như thế!

Đại Bạch thật sự sắp ra ngoài, cậu lại muốn đẩy hắn vào trong, chẳng phải tôi sẽ hoàn toàn rơi vào tình huống khó xử ư?

Trước đó quả thật là có tư tâm, nhưng mập mạp cũng được xem như là vững vàng, dù sao hành động của anh ta chính là thật sự muốn kéo Tô Bạch thật ra, về phần bản thân Tô Bạch có đồng ý hay không, mập mạp cố tình không cân nhắc đến, nhưng ngay ở trước mặt anh ta, Tô Bạch thật chuẩn bị đi ra, lại bị con hàng ẻo lả như cậu ấn về, vậy tôi trở thành cái gì đây?

Không phải là do lòng từ bi của mập mạp phát tác, mà là bởi vì chuyện lần này, anh ta và Tô Bạch đạt được thỏa thuận, cho nên mới đi cùng, chuyện này không cách nào giấu diếm được, nếu Tô Bạch thật bởi vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, sau này đám người Gia Thố và hòa thượng, còn có cả những người khác nữa, ánh mắt bọn họ nhìn anh ta sẽ không giống với lúc trước nữa.

Đúng thế, mọi người có thể gài hàng, có thể hố lẫn nhau, cũng có thể đâm sau lưng nhau, nhưng đó chính là ở trong cục diện đặc biệt, làm người, làm thính giả, muốn lăn lộn được thì vẫn phải có phòng tuyến cuối cùng, chuyện đã đàm phán xong, giao hẹn với đồng bạn của mình, bạn có thể bo bo giữ mình không đi cứu hắn, cũng có thể tự mình rời đi, việc này, tất cả mọi người đều có thể hiểu được, nhưng bạn có thể chủ động đẩy hắn vào trong đống lửa sao?

Lúc trước Tô Bạch gọi một cuộc điện thoại, vì sao có thể gọi được mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đều đến? Đó là vì mọi người đều biến, tuy hai bên đều không phải là đèn đã cạn dầu, nhưng nếu như mọi người đã ước định cẩn thận đi làm một chuyện, đạo nghĩa tối thiểu nhất chính là, trong lúc làm

chuyện này, lẫn nhau không được hố đối phương, cho dù chờ làm xong sự việc, lúc chia của lại đánh nhau cũng không muộn.

Vừa rồi Hải thiếu gia mới hao phí bản nguyên để chế phục Từ Gia Thành, lúc này theo mập mạp đọ sức, dĩ nhiên là không có sức, nhất thời không có cách nào thoát khỏi tay mập mạp.

Vào lúc này, thân thể của Lâm Chu bị nước biển cuốn lấy, trôi nổi trong nước, không người nào để ý đến Lâm Chu sống hay chết, đoán chừng là đã chết, thân thể của những người khác đều vững vàng đứng ở trên bình đài, Lâm Chu thì bị cuốn trôi, trôi nổi xung quanh.

Nhưng ngay giây phút này.

Lâm Chu bỗng nhiên vươn tay, giữ lấy tay mập mạp, móng tay sắc bén nhanh, chuẩn, hung ác đâm vào trong kinh mạch trên cánh tay của mập mạp, trực tiếp loại bỏ đi sức lực trên cả cánh tay mập mạp.

Mập mạp kêu lên một tiếng, cơ thể vô thức lùi lại về sau.

Vẻ mặt Hải thiếu gia khiếp sợ nhìn Lâm Chu đang trôi nổi trên mặt nước, một bên hoàn toàn ấn Tô Bạch vào lại trong gương.

Vù!

Ánh sáng trong gương biến mất, một lần nữa bóng tối lại hoàn toàn bao phủ lên chiếc gương.

Mực nước cũng chậm rãi hạ xuống.

Giống như trái tim của không ít người có mặt ở đây…

Chương 579 Đảo Ngược (2)

Buổi sáng, trong công viên thường rất náo nhiệt, bởi vì những năm này, càng ngày càng có nhiều người nuôi thú cưng, vì thế bên trong công viên không chỉ có nhóm người già tập thể dục buổi sáng, còn có rất nhiều người dắt thú cưng đi dạo.

Trong đó có một người đàn ông với dáng vẻ mập mạp, anh ta tương đối nổi bật trong đám đông, anh ta đang ngồi trên một chiếc ghế dài, dưới chân anh ta là một con Husky, một con Samoyed và một con Alaska, ba con chó trưởng thành, màu lông rất sáng, ba con thú cưng xinh đẹp như vậy, ngồi xổm ở chỗ này, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của những người qua lại, yêu thích những con vật cưng đáng yêu, đây gần như là thiên tính của con người, chỉ là phần lớn người vẫn không cách nào gánh vác được việc hầu hạ một con thú cưng ăn và ngủ.

Một chiếc xe Audi lái đến cổng công viên, Huân Nhi tắt máy, xuống xe, cô ta đi một đôi bốt da rất tinh tế, quần áo bó sát người, tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô ta, chỉ là lúc này trên mặt Huân Nhi không có chút dáng vẻ nhẹ nhõm nào của người đi ra hóng gió vào sáng sớm, ánh mắt cô ta nhìn xung quanh, rõ ràng là đang tìm người.

Sau cùng ánh mắt của Huân Nhi dừng ở trên người đàn ông có ba con chó đang ngồi bên.

Là anh ta, chính là anh ta.

Lúc này đây, vốn dĩ Lưu Phúc Toàn đang đeo kính râm rồi chợp mắt, dường như anh ta cảm ứng được gì đó, tháo kính râm xuống, ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy Huân Nhi, bởi vì ánh nắng, cho nên ánh mắt anh ta hơi nheo lại, sau đó lại giống

như không phát hiện ra chuyện gì, vươn vai một cái, đứng dậy, đi về phía con đường mòn trong công viên.

Ba chú chó không nhanh không chậm đi theo sau Lưu Phúc Toàn.

Huân Nhi cắn răng, hạ quyết tâm đi theo.

Chỉ là đi theo đi theo, đến lối rẽ của con đường mòn, lúc Huân Nhi đuổi đến lại phát hiện ra không tìm thấy được vị trí của Lưu Phúc Toàn, rất hiển nhiên, đối phương phát hiện ra cô ta.

- Ai u, đại mỹ nữ, cô đang làm gì thế, bám đuôi tôi à?

Giọng nói của Lưu Phúc Toàn từ phía sau lưng Huân Nhi truyền đến, một Lưu Phúc Toàn cung kính, run rẩy, mở miệng ra là một tiếng "Đại nhân" ở trước mặt Tô Bạch, lúc này ở trước mặt Huân Nhi lại lộ ra trào phúng và miệt thị, quả đúng là như vậy. Ở trước mặt Tô Bạch, Lưu Phúc Toàn chỉ là một con châu chấu, nhưng tư cách, kinh nghiệm và mức độ hoàn thành nhiệm vụ của anh ta cao hơn Huân Nhi không ít.

Huân Nhi lấy súng lục ra, trực tiếp chỉ vào đầu của Lưu Phúc Toàn, trong ánh mắt của cô ta mang theo hơi lạnh.

- Mấy ngày trước, có phải anh đã đi đến một văn phòng thám tử tư?

Họng súng đen sì chỉ vào mình, việc này quả thật không khiến cho Lưu Phúc Toàn cảm thấy có bao nhiêu sợ hãi, chẳng qua khi Huân Nhi nói đến mấy chữ "Văn phòng thám tử", rõ ràng trên mặt Lưu Phúc Toàn lộ ra kinh ngạc.

- Là ai bảo cô đến đây?

Vào lúc này, Lưu Phúc Toàn ép lên phía trước, Huân Nhi vô thức lùi lại.

- Có người đã nói với tôi về chuyện này.

Huân Nhi cắn môi, thật ra bản thân cô ta cũng hiểu rất rõ, trên thực tế, lực uy hiếp của súng lục với một thính giả là không lớn, trên người cô ta còn có một chiếc dùi màu tím, đã được phát động, súng lục trong tay cô ta chỉ là một ngụy trang trước mặt kẻ địch mà thôi.

- Là cậu ta.

Lưu Phúc Toàn cười, rõ ràng trong nụ cười này mang theo một loại e ngại, có chút nghĩ đến mà sợ và khủng hoảng:

- Không phải cậu ta đã rời khỏi Thượng Hải rồi ư?

Trong mắt Huân Nhi dần dần hiện lên sự tàn khốc:

- Việc này, anh cũng biết?

Ở trong câu chuyện mà Tô Bạch kể cho cô ta, nhân vật Lưu Phúc Toàn này hoàn toàn không có tiếp xúc trực tiếp gì với tên gia hỏa đã sống hơn một trăm năm kia.

Lưu Phúc Toàn thở phào một hơi nhẹ nhõm, giống như cuối cùng cũng ổn định lại được nội tâm dao động, vẻ mặt cũng khôi phục lại lạnh nhạt, đồng thời còn mang theo một chút âm trầm.

- Rốt cuộc là ai bảo cô đến!

Giọng của Lưu Phúc Toàn đột nhiên cao hơn, mang theo một giọng điệu chất vấn.

- Câu chuyện xưa của anh, nhìn giống như rất hoàn mỹ vô khuyết, rất nhiều chi tiết làm được rất tinh tế, thế nhưng nếu như sẵn lòng tốn thời gian đi điều tra qua một chút, vẫn có thể phát hiện ra rất nhiều điểm mâu thuẫn.

- Ví dụ như, trên thực tế cha của anh là một cô nhi, cha của anh theo chân một người chú của mình để lớn lên, đồng thời ngay từ khi còn nhỏ đã ra ngoài làm việc, anh căn bản chưa

từng nhìn thấy mặt ông bà nội của mình, làm sao lại xuất hiện bức ảnh ông bà nội anh chụp chung ở Thượng Hải cũ.

- Ha ha ha, tôi không biết lời này của cô là có ý gì, cha mẹ của tôi đã qua đời, nhưng sự tình trong nhà tôi, cô có thể đi đến cục cảnh sát địa phương để kiểm tra qua hồ sơ.

Lưu Phúc Toàn bắt đầu từng bước đi về phía Huân Nhi, giọng điệu của anh ta trở nên ôn hòa, nhưng hơi thở trên người anh ta lại càng lúc càng âm trầm.

- Thứ đồ vật kia, chỉ cần là người đủ năng lực đều có thể sửa đổi, chẳng qua tôi đã dựa theo những gì ghi chép trong hồ sơ của anh, bố trí người đi điều tra về những người hàng xóm mấy chục năm trước như trên địa chỉ ghi trong hồ sơ, bọn họ phản hồi lại là không nhớ rõ có gia đình anh sống ở bên cạnh nhà họ.

Thật ra Huân Nhi chính là con ông cháu cha, tuy bởi vì tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, đối với sự nghiệp, Huân Nhi không còn nóng lòng như trước nữa, hiện tại cô ta còn đang đi làm, tất cả là do bị Tô Bạch tác động, ở trong thế giới hiện thực, cố gắng tìm cho mình chuyện để làm, thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là lực ảnh hưởng của Huân Nhi thấp xuống, ở trong xã hội này, nhất là ở một nơi phạm vi văn hóa xã hội là một vòng tròn hệ thống như Trung Quốc, cho dù hiện tại Huân Nhi không phải quan chức theo đúng nghĩa, thế nhưng cô ta có thể mượn lực ảnh hưởng của gia đình mình để điều tra về chuyện này, chuyện này không thành vấn đề gì, chỉ là cần tốn thời gian hơi lâu một chút, dù sao đây cũng không phải là một công việc đơn giản.

Lúc Huân Nhi nhận được kết quả, Tô Bạch đã sớm đi đến Tần Hoàng Đảo, điện thoại lại không liên lạc được, trong lúc cấp bách, Huân Nhi chỉ có thể một mình đi đến tìm Lưu Phúc

Toàn, anh ta mới chân chính là điểm khởi xướng của âm mưu này.

Thật ra trước đó bản thân Tô Bạch đã tự mình đi điều tra, chỉ là hiện tại Tô Bạch đã sớm không phải là Tô đại thiếu gia nắm trong tay một tập đoàn lớn như lúc trước, lúc này, hắn chỉ có thể dựa vào phương thức của mình để lọc qua một lần, thế nhưng phương thức thiết kế và bố cục của đối phương, lại vừa đủ để ứng phó với loại trình độ điều tra này của Tô Bạch, dù sao thật ra Tô Bạch cũng không có quá nhiều thời gian để điều tra.

- Thanh niên trí thức, ảnh chụp, sổ ghi chép, những thứ này, thật ra đều là ngụy tạo, nửa giả nửa thật.

Huân Nhi vô thức điều chỉnh hơi thở của mình, bởi vì Lưu Phúc Toàn đã càng lúc càng đến gần cô ta.

- Ha ha ha, vậy thì sao chứ?

Lưu Phúc Toàn liếm môi, lúc này, thật ra anh ta đã có chút ngoài mạnh trong yếu.

Hố trong hố, không biết ai mới là trùm cuối.

Chương 580 Đảo Ngược (3)

“Anh không sợ ư?”

Huân Nhi hỏi.

- Sợ? Nói nhảm, tôi đương nhiên sợ, nếu như cậu ta trở về, nếu như cậu ta sớm phát hiện ra, nếu như cậu ta biết bị tôi lừa gạt, như vậy cậu ta có đầy đủ lý do nhân quả để báo thù tôi.

- Nếu như cậu ta muốn giết tôi, thật đúng là giống như bóp chết một con kiến vậy, không có nhiều điểm khác biệt.

- Thế nhưng cậu ta lại không về được, ha ha ha, cậu ta không về được, một người không về được, có gì phải sợ?

- Cho dù cậu ta có mạnh hơn nữa, cho dù cậu ta có khủng bố đến đâu, thế nhưng cậu ta vĩnh viễn đều khó có khả năng xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi cần có gì phải sợ chứ?

Một giây sau, toàn thân Lưu Phúc Toàn bắt đầu bành trướng, da của anh ta bắt đầu rạn nứt, đây không phải do thân thể của anh ta xuất hiện vấn đề, mà là vì anh ta đang kích thích thuyết thống của mình, huyết thống man nhân, trong nháy mắt, sức mạnh và lực phòng ngự sẽ tăng lên đến mức đáng sợ.

Huân Nhi làm ra vẻ muốn nổ súng, Lưu Phúc Toàn cười một tiếng dữ tợn, sải bước xông đến, hiện tại viên đạn không thể bắn xuyên thủng da thịt của anh ta trong trạng thái này, điểm đó, Lưu Phúc Toàn rất có tự tin.

Chỉ là súng của Huân Nhi cũng không có bắn ra, mà chính là trực tiếp ném chiếc dùi màu tím được giấu trên người mình ra ngoài.

Lưu Phúc Toàn chỉ thấy trước mắt mình có một luồng sáng màu tím lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó vị trí ngực của anh ta cảm nhận được một loại đau đớn rất dữ dội, một chiếc dùi màu tím đâm sâu vào ngực anh ta, thậm chí còn làm gãy một vài chiếc xương sườn của anh ta.

Một kích này đã thành công, nhưng trên mặt Huân Nhi không có chút dáng vẻ đắc ý nào, bởi vì trong dự đoán ban đầu, cô ta đã nghĩ đến mượn cơ hội duy nhất này để khiến cho Lưu Phúc Toàn bị trọng thương, thế nhưng hiển tại tuy khiến Lưu Phúc Toàn bị thương, nhưng lại không làm anh ta mất đi năng lực chiến đấu.

Giữa hai người, bởi vì liên quan đến Tô Bạch, cho nên đã có quan hệ nhân quả trong đó, còn Lưu Phúc Toàn, anh ta quả thật không thèm đếm xỉa đến, cho dù giết Huân Nhi sẽ khiến cho nhân quả của anh ta nặng nề hơn, anh ta nhất định phải ra tay. Trên thực tế, mấy ngày này, buổi tối anh ta đều bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, bởi vì anh ta không thoát khỏi được bóng ma tâm lý về sự đáng sợ của người kia, cho nên anh ta chỉ có thể ép buộc chính mình, nếu không, lấy tâm tính hiện tại của anh ta, trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, cho dù không gia tăng độ khó khăn cho anh ta, đoán chừng cũng rất khó vượt qua, giết chết người phụ nữ này, anh ta hoàn toàn không còn đường lui nữa, tâm cũng theo đó an định lại.

Cơ bắp của anh ta bắt đầu căng lên, cứ thế để chiếc dùi tím đâm vào trong người mình, Lưu Phúc Toàn phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như dã thú, xông về phía Huân Nhi.

Huân Nhi có chút hoảng hốt, bắt đầu lùi lại, cô ta không biết mục đích của mình khi đến nơi này là gì, cô ta không liên lạc được với Tô Bạch, cô ta cũng không biết mình nên làm sao, chỉ là Huân Nhi cảm thấy bản thân mình phải làm chút gì đó, cho dù điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào.

- A di đà phật.

Đúng lúc này, một tiếng niệm phật vang lên, ngay sau đó, một luồng phật quang bỗng nhiên xuất hiện, đứng sừng sững ở giữa hai người Huân Nhi và Lưu Phúc Toàn.

Bịch!

Lưu Phúc Toàn va mạnh vào bên trên phật quang, phật quang vẫn bất động, còn xương cốt của Lưu Phúc Toàn lại phát ra những tiếng răng rắc, cả người lùi về sau, ngã rầm xuống mặt đất, trong nháy mắt bị ngã xuống đất, Lưu Phúc Toàn tràn đầy khiếp sợ, ngay lập tức, ánh mắt của anh ta rơi vào trên người hòa thượng đang từng bước đi đến.

- Anh là?

Huân Nhi nhìn về phía hòa thượng vừa cứu mình một mạng.

Hòa thượng lắc đầu, đi đến trước mặt Lưu Phúc Toàn, pháp tướng trang nghiêm, từng đạo phật văn in vào trên người Lưu Phúc Toàn, hơi thở trên người Lưu Phúc Toàn hoàn toàn bị phong ấn, trạng thái man nhân hoàn toàn bị trói buộc.

- Tôi không giết anh, nhưng có người có thể hợp tình hợp lý đến giết chết anh.

Hòa thượng xoay người lại, nhìn về phía Huân Nhi.

- Rốt cuộc anh là ai?

Huân Nhi mơ hồ đoán ra được hòa thượng và Tô Bạch có liên quan với nhau.

Hòa thượng mỉm cười, chắp tay trước ngực, cố nén xúc động nói "Thật là một người phụ nữ ngu xuẩn" xuống bụng, ngược lại, nói:

- A di đà phật, chuyện của cậu ta, thật ra không cần cô nhúng tay vào, nếu không, sẽ chỉ là càng giúp càng rối mà thôi.

Cơ thể của mập mạp tựa vào trên vách đá, tay trái gắt gao ôm chặt lấy cánh tay phải của mình, vừa rồi tay phải của anh ta bị Lâm Chu giữ lấy, ngay lập tức một luồng sức mạnh đáng sợ thâm nhập vào, trực tiếp cắt đứt gân mạch tay phải của anh ta, cánh tay phải này, xem như hoàn toàn bị phế đi!

Bỗng nhiên không giải thích được, trực tiếp bị ăn thiệt thòi lớn này, điều đó khiến trong lòng mập mạp cảm thấy phẫn nộ, sau đó là vô cùng khiếp sợ.

Chuyện này, rốt cuộc là như thế nào.

Nước biển đã rút xuống, đường đầu người lại một lần nữa hiện ra, bình đài lại một lần nữa nổi lên trên mặt nước, tất cả lại trở nên yên tĩnh, chiếc gương kia lại một lần nữa bị vật chất màu đen che kín, không soi được bóng người.

Hải thiếu gia nuốt một ngụm nước bọt, lúc này, anh ta đã không còn cách nào duy trì dáng vẻ phong tình vạn chủng của mình, anh ta vô thức kéo giãn khoảng cách với Lâm Chu, nhìn ông ta.

- Rốt cuộc ông là ai?

Trên mặt Lâm Chu đâu còn chút uể oải do bị đông lạnh nữa, ánh mắt lóe lên ánh sáng khiếp người, giờ phút này đây, ông ta chắc chắn chính là trung tâm của toàn bộ bình đài này.

- Tôi là ai ư?

Lâm Chu đưa tay ra chỉ vào chính mình: - Tôi chỉ là một phàm nhân không xứng đứng chung một chỗ để nói chuyện với những vị thần như các cậu mà thôi.

- Tiên sư nhà nó, ông chính là thính giả!

Mập mạp thua người không thua trận, cho dù chính mình vừa mới bị phế đi một cánh tay phải, anh ta vẫn trực tiếp chửi ầm lên.

Từ Gia Thành giãy dụa ngẩng đầu lên, hiện tại chân tay anh ta không thể động, tình cảnh trước mắt này, anh ta tuyệt đối chưa từng nghĩ đến.

Lâm Chu nhìn về phía Hải thiếu gia, mỉm cười: - Trước đó, tôi thật đúng là không nghĩ đến, ngài Lệ Chi thế mà cũng coi trọng nơi này, nếu như sớm biết, có lẽ tôi nên câu thông với ngài ấy một chút.

Lâm Chu gọi Lệ Chi là ngài, đây là một cách xưng hô tôn trọng, cho thấy ông ta rất tôn trọng Lệ Chi, nhưng không đến mức sợ hãi Lệ Chi giống như những người khác, bọn họ sợ hãi Lệ Chi đến mức giống như một con chuột run lẩy bẩy trốn ở trong góc tường.

Hải thiếu gia mím môi, lúc này anh ta không biết nên nói gì, Lâm Chu đột nhiên bộc phát, trực tiếp làm rối loạn bố cục của anh ta, không, nói một cách chính xác là làm rối loạn bố cục của tất cả mọi người trên bình đài.

- Ngọn nến kia, chắc hẳn là do ngài Lệ Chi dạy cậu làm như thế nào, một số bí ẩn và bí quyết của nơi đây cũng là do ngài ấy nói cho cậu.

Lâm Chu đi về phía Hải thiếu gia:

- Phần lớn thính giả đều chỉ cảm thấy ngài Lệ Chi rất đáng sợ, nhưng tôi rất rõ ràng, so với thực lực đáng sợ của cô ta, thì trí tuệ của cô ta mới chính là thứ làm cho người ta cảm thấy e ngại nhất.

- Chẳng qua đáng tiếc, bây giờ ngài Lệ Chi không có ở đây, cô ta cũng không có khả năng xuất hiện ở đây, cho nên, bạn nhỏ à, cậu nhanh đưa bấc đèn cho tôi đi.

Chương 581 Đảo Ngược (Xong)

"Bấc đèn gì?"

Hải thiếu gia nghi ngờ hỏi, ngay sau đó, thân hình của anh ta hóa thành bướm, bay đầy trời, đây là dự định trực tiếp phân tán để chạy trốn.

Lâm Chu cười lạnh một tiếng, thân hình cũng biến mất ở ngay tại chỗ.

- Nếu đổi thành người khác, huyễn thuật của cậu quả thật là đủ dùng, nếu như cậu muốn đi, người bình thường thật đúng là không bắt được cậu, chỉ là rất đáng tiếc, phương diện cường hóa của tôi cũng chính là huyễn thuật.

- Nếu không, làm sao tôi có thể lừa được tất cả đám người các cậu, để cho các cậu cảm thấy tôi chỉ là một người bình thường?

- Ha ha ha, một người bình thường sống 100 năm, trẻ mãi không già, ha ha ha, những lời quái quỷ này mà các cậu cũng tin, xem phim Mỹ quá nhiều à?

Bóng dáng Lâm Chu lại một lần nữa xuất hiện ở ngay tại chỗ, cùng lúc đó, những con bướm bay đầy trời kia cũng lập tức rơi xuống, một lần nữa hiện lên thân hình Hải thiếu gia.

Gương mặt Hải thiếu gia lộ ra ửng đỏ, phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó, Lâm Chu giang hai tay ra, toàn bộ bình đài bắt đầu phóng đại vô hạn, nước biển lập tức bốc hơi sạch sẽ, bốn phía biến thành hoang mạc.

- Huyễn thuật của cậu chỉ có tác dụng ở trên người một mình cậu, còn tôi thì tác dụng lên không gian xung quanh tôi.

- Đây là tôi chỉ điểm cho cậu, làm một tiền bối, tôi sẽ một lần chỉ điểm cho người hậu bối như cậu.

- Tôi nghĩ, làm như thế, sau này, cho dù ngài Lệ Chi thật sự có thể trở về cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà gây khó dễ gì cho tôi.

Dưới chân Hải thiếu gia xuất hiện một vực thẳm, cả người anh ta rơi xuống, tốc độ rất nhanh.

Giống như trong lúc ngủ, người bình thường đột nhiên xuất hiện cảm giác run rẩy giống như rơi cả người xuống vực thẳm, mà hiện tại, Lâm Chu chính là đem loại cảm giác này phóng đại lên hàng nghìn lần, đặt lên trên người Hải thiếu gia.

Trên mặt Hải thiếu gia lộ ra thống khổ, vẻ mặt tuyệt vọng, đây là một loại nghiền ép, huyễn thuật của hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, đối phương dùng phương diện sở trường nhất của anh ta, để nghiền ép chính bản thân anh ta.

- Anh… Rốt cuộc… Là ai…

Hải thiếu gia gần như là đang cầu khẩn.

- Cậu muốn biết rõ thân phận của tôi ư, được thôi.

- Nói cho cùng, tôi cũng không muốn giết các cậu để bị nhiễm lên người cái gọi là nhân quả, chắc hẳn trong tay các cậu đều có một tài khoản trên diễn đàn đúng không, lần sau các người có thể nhắn tin riêng cho quản trị viên, tôi có thể cho các cậu một hoàng mã giáp.

Nghe đến đó, trong mắt mập mạp lộ ra đã hiểu, là diễn đàn kia, chẳng trách, người này chính là một trong những người tổ chức và thành lập lên diễn đàn thính giả?

Ngay sau đó, mập mạp cũng hiểu rõ chuyện của Lưu Phúc Toàn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, diễn đàn này nắm trong tay phần lớn thông tin của thính giả, phía sau đương nhiên là một lực lượng rất đáng sợ.

Thế nhưng, nhìn cánh tay phải của mình, mập mạp cũng có chút hận đến cắn răng nghiến lợi, chẳng qua anh ta không dám tùy tiện ra tay.

Tranh đoạt bảo vật, thật ra ở trong thế giới hiện thực, thính giả được cho phép làm như thế, nhưng vẫn bị khống chế trong một phạm vi nhất định. Đó chính là lướt qua thì thôi, nếu như bạn làm đến mức tuyệt tình, cũng chính là liều mạng muốn tranh đoạt hoặc là xuất hiện ý định giết người, như vậy đối phương có thể thuận thế căn cứ vào nhân quả, giải quyết bạn, nói cách khác, nếu như lúc này mập mạp không làm gì, anh ta có thể sống, nhưng nếu như anh ta mưu toan làm gì, đó chính là "Người chết vì tiền, chim chết vì ăn", bị giết cũng là đáng đời.

Ánh mắt mập mạp rơi vào trên người Tô Bạch vẫn còn đang quỳ gối trước mặt anh ta, vốn dĩ trên người hắn bị dán huyết phù, nhưng sau khi nước dâng lên đã bị cọ rửa sạch sẽ, Tô Bạch cũng đã khôi phục lại dáng vẻ của người bình thường, thế nhưng trên thân hắn vẫn còn có một chút sáp dầu đang chảy nhỏ giọt.

Còn Tô Bạch thật sự vừa mới thiếu chút nữa đã có thể đi ra, lại bị Hải thiếu gia mạnh mẽ đẩy vào trong gương, mang theo ngọn nến kia, chẳng khác gì là phóng một vệ tinh vào thế giới trong gương, rốt cuộc trong gương có gì, liệu có phải cha mẹ của Tô Bạch sống ở trong gương, tránh né ánh mắt của Phát Thanh Khủng Bố, tất cả đều sẽ được trả lời thông qua ngọn nến kia.

Gương mặt của Hải thiếu gia đã trở nên vặn vẹo, vào lúc này, Lâm Chu cũng buông lỏng thủ đoạn của mình ra, anh ta không muốn trực tiếp giết chết Hải thiếu gia, đến cấp bậc như anh ta, trên thực tế, mỗi một bước đi đều phải rất cẩn thận, cố gắng để cho chính bản thân mình không dính vào nhân quả quá mức nghiêm trọng.

Lâm Chu vươn tay, nhấc Hải thiếu gia lên, ngay sau đó, tay của anh ta đưa vào trong miệng của Hải thiếu gia, cầm lấy đầu lưỡi của Hải thiếu gia, trực tiếp rút ra.

Phụt!

Đầu lưỡi của Hải thiếu gia bị Lâm Chu kéo đứt, Hải thiếu gia che miệng, xụi lơ trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng anh ta không ngừng chảy ra, người bình thường có thể cắn lưỡi tự sát, nhưng đối với thính giả có cấp bậc như Hải thiếu gia mà nói, còn không đến mức chết, nhưng nhục nhã và khó chịu trong đó, đương nhiên không cần phải nhiều lời.

Lâm Chu đặt đầu lưỡi của Hải thiếu gia trong tay, bàn tay của anh ta bắt đầu nóng lên, đầu lưỡi bắt đầu hòa tan thành dòng máu, chảy xuống dưới, đến sau cùng, một chiếc bấc đèn màu vàng xuất hiện trong tay anh ta.

Chính là nó.

Hít sâu một hơi.

Trên mặt Lâm Chu lộ ra một vẻ kích động không thể nào kiềm chế.

- Ha ha ha, thật đúng là có chút chờ mong, có nó, tôi có thể phụ linh, có thể đặt trên người Tô Bạch, cùng đi vào, gặp mặt hai vị trong gương một lần rồi.

Ánh mắt Lâm Chu rơi vào trên người Tô Bạch vẫn đang quỳ trên mặt đất, rồi lại rơi vào trên người mập mạp, sau đó

đảo qua Từ Gia Thành đang nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, cuối cùng là trên đồng tử hỗn loạn của Hải thiếu gia.

Bình đài vẫn là bình đài, chiếc gương vẫn là chiếc gương.

Chỉ là hiện tại, trên bình đài, những vị "Thần" có tư cách nói chuyện đều đã ngã xuống, chỉ còn "phàm nhân" mà lúc đầu không có quyền lên tiếng nhất vẫn còn đứng ở chỗ đó, đây thật đúng là… Thứ dân thắng lợi.

- Phân hồn!

Một luồng linh hồn từ trong cơ thể của Lâm Chu bay ra, dung nhập vào trong chiếc bấc đèn kia, bấc đèn bắt đầu bốc cháy, trôi nổi trên không trung.

Phần linh hồn còn sót lại trong thân thể thì vẫn vững vàng đứng tại chỗ, Lâm Chu sẽ không sơ ý và chủ quan như thế, khi làm những chuyện này, anh ta nhất định sẽ bảo đảm những gia hỏa chưa chết xung quanh mình sẽ không đến mức chó cùng rứt giậu.

Bấc đèn cháy lên, chiếu lên trên mặt gương.

Vật chất màu đen trên gương bắt đầu tản đi.

Ngay sau đó, trên gương xuất hiện một vùng tối tăm hoang vu, tiếp theo là xuất hiện bóng dáng Tô Bạch, Tô Bạch rất thống khổ dùng tay che lấy ngực mình, tựa vào một gốc cây đại thụ đã chết héo, ở vị trí đỉnh đầu của hắn là một ngọn nến vẫn đang tiếp tục cháy.

Ai mới là trùm cuối, liệu Lâm Chu đã phải là trùm cuối ở trong phần này chưa, cha mẹ của Tô Bạch có ở đó, sự thật về chiếc gương là gì?

Chương 582 Là Ai Hố Ai

Không lâu lắm, bấc đèn bên ngoài chiếc gương đã bắt đầu chuyển sang màu xanh, đây là dấu hiệu linh hồn của Lâm Chu đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong bấc đèn, mà hình ảnh trong gương, mặc dù trên mặt Tô Bạch lộ ra thống khổ, nhưng lửa của ngọn nến trên đỉnh đầu hắn cũng đang chuyển sang màu xanh, sắc mặt của Tô Bạch cũng nổi lên ánh sáng xanh.

Đây là thủ đoạn nửa đoạt xá rất cao cấp, tương tự như quỷ nhập vào người, thông qua ngọn nến làm trung gian, thông qua Tô Bạch làm trung gian, dưới điều kiện tiên quyết là bản tôn của chính mình không đi vào bên trong gương, anh ta vẫn có thể đi vào, nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi thứ trong gương.

- Tiếp theo chính là khoảnh khắc rung động lòng người nhất, để tôi biết được, có phải hai vị kia đang sống ở nơi này hay không, hai người không thể ích kỷ như thế, tìm được chỗ tránh né Phát Thanh Khủng Bố, lại chỉ để hai người đi vào, ở đó hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

- Phải biết rằng, bên ngoài kia vẫn còn rất nhiều thính giả vẫn đang phải tiếp tục chịu khổ.

Thế nhưng, ở trong gương, khi Tô Bạch đã bị Lâm Chu khống chế đứng lên, chuẩn bị phóng ra thần thức của mình để càn quét mọi khu vực trong gương, bỗng nhiên, trên người của Tô Bạch ở trong gương lại ồ ạt chảy ra sáp dầu, chảy ra rất nhiều, ngọn nến đang cháy, bén lên sáp dầu, quả thật chính là đổ dầu vào lửa!

Đồng thời vào lúc này, bên ngoài chiếc gương, Lâm Chu cũng phát ra một tiếng kêu đau thấu tim gan, trong gương, Tô

Bạch gần như đã bị hòa tan đến mức không còn hình dáng người, ngọn nến cũng theo đó nhanh chóng bị dập tắt, cùng bị dập tắt còn có một phần linh hồn của Lâm Chu được anh ta đưa vào bên trong, bởi vì bấc đèn cũng trực tiếp hóa thành tro bụi bay đi mất.

- Ahhh!

Lâm Chu kêu lên thảm thiết khiến cho người ta cảm thấy tê dại cả da đầu, mắt tai mũi miệng của anh ta đều chảy máu, gần như điên điên khùng khùng, tia lý trí cuối cùng còn sót lại, để Lâm Chu cưỡng chế chính mình ổn định lại, Lâm Chu lảo đảo đứng lên, lúc này, ngay cả đứng cũng không vững, anh ta vươn tay ra, gắt gao chỉ vào Tô Bạch còn đang quỳ gối trước gương.

- Cậu… Cậu… Cậu thế mà… Vẫn luôn là thật… Cậu căn bản không phải sáp thi…. Cậu vẫn luôn là chính mình… Chúng tôi… Chết tiệt… Đều bị… Cậu lừa… Rồi.

Ánh mắt của Lâm Chu trở nên điên cuồng, mang theo hung ác, hiện tại anh ta chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Tô Bạch còn đang quỳ ở kia, thế nhưng gần ½ linh hồn của anh ta bị phong ấn trong gương, chẳng khác gì là hoàn toàn thất lạc ra ngoài, loại cảm giác bị cắt này đến từ sâu trong linh hồn, khiến anh ta cảm thấy đau đớn đến mức không muốn sống nữa. Linh hồn là thứ căn bản nhất của một người, khi linh hồn xảy ra vấn đề, nó sẽ ảnh hưởng đến mọi thứ, cứ nhìn dáng vẻ hiện tại của Lâm Chu thì rõ, hiện tại ngay cả việc đứng lên giữ thăng bằng, anh ta cũng không cách nào làm được ổn thỏa, có thể thấy được tình hình hiện tại của anh ta không ổn đến mức nào.

Vẫn luôn cúi đầu, giấu mình, quỳ gối ở trước gương, vào lúc này Tô Bạch giống như vừa mới tỉnh ngủ vậy, hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Chu ở phía trước, nở một nụ cười, mang theo giọng điệu nửa thật nửa giả, nói:

- Ồ… Bị anh phát hiện ra rồi.

- Đại Bạch?

Mập mạp vẫn luôn đứng ở sau lưng Tô Bạch, lúc này cũng không nhịn được, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Tô Bạch chậm rãi đứng lên, mang theo một chút ghét bỏ đưa tay ra xoa vị trí trên vai mình, nơi đó còn có một chút sáp dầu, sau đó hắn đưa sáp dầu đến trước mũi ngửi, mang theo vẻ chán ghét, nói:

- Tôi thiếu chút nữa đã bị hút vào trong gương rồi, chẳng qua thứ ở bên trong kia, nhìn thì ngon mà không dùng được, thực lực kém xa tôi, chỉ là, tuy tôi không bị hút vào, nhưng sáp dầu trên thứ kia bắn văng lên người tôi, chẳng qua không có gì đáng ngại, cơ thể của tôi sẽ tự động đào thải những sáp dầu đã ngấm vào trong cơ thể kia ra ngoài, anh nhìn xem, hiện tại có phải phần sáp dầu chảy ra ngoài ít hơn trước rất nhiều không?

- Cũng sắp sạch rồi!

Giờ phút này, Từ Gia Thành vẫn bị giam cầm trên mặt đất, hai mắt Hải thiếu gia vô thần, che lấy phần miệng đang không ngừng chảy máu của mình, anh ta cũng đang nằm trên mặt đất, Lâm Chu thì giống như người điên, ý thức của anh ta cũng bắt đầu trở nên không tỉnh táo, mập mạp cũng bị phế đi một cánh tay phải.

Chỉ còn lại Tô Bạch, trên người hắn, ngoại trừ mấy vết bầm tím do lúc trước đánh nhau với Từ Gia Thành để lại, cũng không có trở ngại gì.

Mập mạp nuốt một ngụm nước bọt, anh ta nhìn theo bóng lưng Tô Bạch, bỗng nhiên có cảm giác như chỉ vừa mới quen biết Tô Bạch mà thôi.

Trước đó, sự hiểu biết của mập mạp về Tô Bạch chỉ gói gọn vào lúc Tô Bạch phát bệnh tâm thần, sau đó đi lật bàn, vì

thế không để ý đến việc, bàn về tính cách và mưu tính của Tô Bạch, hắn không thua kém một ai, nhưng hết cách rồi, lúc Tô Bạch phát bệnh đã để lại cho đám người mập mạp và hòa thượng một ấn tượng quá sâu, giống như buổi tối, anh trăng sáng ngời lại nói mình không nhìn thấy sao đâu.

Hắn cố ý, nhất định là hắn cố ý.

Điểm này, mập mạp gần như có thể xác định, Tô Bạch không thể nào không biết, dọc theo con đường này, đủ loại dấu hiệu khiến hắn bị người đi cùng hiểu lầm, cũng không thể không phát giác ra, phản ứng của anh ta với Tô Bạch, nhưng hắn lại giống như không để ý đến.

Không, không chỉ như thế, lúc Hải thiếu gia dò xét, khi Tiểu Lâm muốn nói ra chuyện gì đó, Tô Bạch còn đúng lúc thể hiện ra hành vi, thái độ "thẹn quá hóa giận" và "giết người diệt khẩu", hiện tại xem ra, đây là một loại phương pháp cố ý dẫn dụ người ta đi nhầm đường!

Lâm Chu ôm đầu, một tay chống đỡ lên vách đá, khó khăn lắm mới duy trì được tư thế đứng lên, hiện tại trong đầu anh ta rất loạn, linh hồn không đủ đã liên tiếp gây ra ảnh hưởng, thậm chí ngay cả trí nhớ của anh ta cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tô Bạch đi đến trước mặt Lâm Chu, khẽ đưa tay ra đẩy anh ta, Lâm Chu ngã rầm một cái xuống đất, lúc này, Lâm Chu không dám sử dụng huyễn thuật với Tô Bạch nữa, bởi vì dưới trạng thái này, việc anh ta sử dụng huyễn thuật với Tô Bạch là một sai lầm, kết cục chính là không thể kiểm soát được, hơn nữa rất có thể, Tô Bạch còn chưa bị huyễn thuật của anh ta khống chế, chính bản thân anh ta đã bị lạc đường trong chính huyễn thuật của mình, không cách nào thoát ra được.

- Một người sống trăm năm, trẻ mãi không già, anh biết vấn đề nằm ở đâu không?

Cơ thể của Lâm Chu đã bắt đầu co quắp, ý thức bắt đầu trở nên hỗn loạn, nhưng vẫn vô thức lắc đầu, anh ta muốn biết đáp án, anh ta cảm thấy bố cục của mình không có vấn đề gì, anh ta cảm thấy tất cả mọi việc không có sơ hở gì.

- Trước đó, tôi đã cảm thấy rất hiếu kỳ, những người quản lý của diễn đàn kia, rốt cuộc bọn họ có thể lấy bao nhiêu tư liệu tường tận về thính giả, lần này, tôi xem như đã biết được, quả thật rất đáng sợ.

- Cuộc sống riêng tư của tôi, giống như một quả trứng gà luộc vậy, bị các người bóc vỏ, một quả trứng trắng nõn mềm mềm, không còn sót gì, cứ thế lộ ra trước mắt mấy người, các người có thể nhìn thấy được rõ ràng.

- Giống như… Dĩnh Oánh Nhi.

Chương 583 Ăn Đi, Rất Bổ Đấy

Tô Bạch nhắc đến cái tên Dĩnh Oánh Nhi.

- Trước đấy, anh dùng một giọng điệu rất khinh thường để nói với bọn họ. Bọn họ tự cho mình là thần, diễn xuất của anh khiến cho tất cả bọn họ đều trở nên thờ ơ, cho dù anh thể hiện ra là mình sắp chết lạnh rồi, sắp chết rét rồi, nhưng những người được gọi là thần này cũng không nhìn nhiều anh thêm một lần. Sau đó anh cảm thấy đắc chí, anh cảm thấy mình có thể vận dụng nhược điểm của thính giả một cách tài tình, bọn họ đặt chính mình ở vị trí thần, coi người bình thường là kiến hôi.

- Thật ra, anh cũng giống như thế mà thôi, lúc anh đang giễu cợt người khác, đồng thời anh cũng đang giễu cợt chính bản thân mình, bởi vì anh cũng đang làm như bọn họ vậy.

- Dĩnh Oánh Nhi chỉ là một nhà tâm lý học, nghề phụ của cô ấy là thông qua phương thức SM đặc thù, mang đến sự giải thoát về mặt tinh thần. Chắc hẳn các anh đã biết rõ việc tôi đã từng đi đến chỗ cô ấy, đồng thời cùng cô ta có mối liên lạc, bên phía các anh cảm thấy, một Lưu Phúc Toàn còn chưa đủ, nếu như lại thêm một người nhân vật bình thường mà tôi quen để làm ngòi dẫn cho nhân vật của anh, dáng vẻ như thế lập tức có thể trong một khoảng thời gian ngắn, tạo cho tôi một loại ảo giác chân thực.

- Chắc hẳn Dĩnh Oánh Nhi đã bị huyễn thuật của anh làm cho thôi miên, cha mẹ của cô ta đã chết từ rất lâu rồi, việc này càng thích hợp cho các người hành động, một người tôi không

quá quen thuộc, nhưng lại nhận biết, từng thật sự gặp mặt nhau, ừm, còn là một người phụ nữ có dáng dấp rất đẹp, đơn giản là một sự lựa chọn hoàn mỹ.

- Tôi đến cửa hàng dành cho trẻ con để mua quần áo cho con trai mình, khi đó tôi trùng hợp gặp được cô ấy, đây cũng là việc trùng hợp mà các người đã sắp xếp từ trước, cũng xem như là một lời dẫn truyện, để cho tôi một lần nữa nhớ lại một chút ấn tượng về người phụ nữ mình đã một thời gian dài không tiếp xúc và liên lạc.

- Không thể không nói, Lâm Chu, xin lỗi, tôi không biết tên của anh có thật sự là Lâm Chu hay không, nhưng tôi thật sự rất khâm phục bản lĩnh nắm bắt nội tâm của một người, hiện tại tôi cảm thấy Phát Thanh Khủng Bố không mời anh đi làm người dẫn chương trình, thật đúng là thiệt thòi, anh có thiên phú trên phương diện này.

- Chẳng qua anh đã coi thường người phụ nữ kia, tâm lý, năng lực chịu đựng và khả năng tự mình phân rõ nhận thức của người phụ nữ kia hoàn toàn vượt ra khỏi tính toán ban đầu của các người, hoặc là nói, chính là vì các người không dám sử dụng phương pháp quá mạnh để thôi miên cô ấy, để từ đó, tính cách, thói quen, cùng với các phương diện sinh hoạt sinh ra thay đổi quá lớn, khiến cho tôi phát giác ra, thôi miên mà mấy người dùng với Dĩnh Oánh Nhi, chắc hẳn là một loại thay đổi một cách vô tri vô giác, tiến hành theo chất lượng, dùng hết khả năng để thành công thôi miên cô ấy, để cô ấy làm một "diễn viên" cho mấy người, đồng thời lại không phá hỏng đi "dáng vẻ" ban đầu của cô ấy.

- Thế nhưng, những người khác có thể sẽ không có cảm giác gì đối với sự thay đổi một cách vô tri vô giác này, bởi vì huyễn thuật của anh rất mạnh, ngay cả cái tên ẻo lả kia cũng không phải là đối thủ của anh, nhưng ở một người mà sự thay

đổi diễn ra từng bước như Dĩnh Oánh Nhi, cô ấy sẽ thỉnh thoảng thức tỉnh, hoặc nói một cách chính xác, cô ấy sẽ thỉnh thoảng phát giác ra được một số bất an và không thích hợp, mà những thứ này, cô ấy đều ghi lại ở vòng tròn bạn bè trên wechat của mình.

- Cô ấy đem những nghi ngờ, những bất an, những khủng hoảng không rõ nguyên do của mình đều viết ở trong vòng tròn bạn bè, mấy câu, mấy chữ, thậm chí là mấy dấu câu vô nghĩa… Còn tôi, hoàn toàn bởi vì mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân trước kia đã kết bạn với wechat của cô ấy, có lẽ những người khác sẽ không biết đó là ý gì, nhưng làm một thính giả, những điều này đã đủ để dẫn tới bản năng cảnh giác.

Một bên, Tô Bạch rất dịu dàng nói ra những lời này, một bên vươn tay đặt lên vị trí hai mắt của Lâm Chu.

Cơ thể run rẩy của Lâm Chu đang ổn định lại, anh ta quả thật rất mạnh, trong một khoảng thời gian ngắn như thế, anh ta đã bắt đầu vượt qua phản ứng do việc thiếu hụt linh hồn mang đến.

- Đại Bạch, đừng giết anh ta, nếu không, trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, độ khó của nhiệm vụ sẽ tăng lên rất nhiều, vừa rồi anh ta cũng không có ý định giết chúng ta.

Lúc này, mập mạp lên tiếng nhắc nhở, anh ta thật sự rất sợ Tô Bạch sẽ trực tiếp giết chết Lâm Chu.

Trước đó Lâm Chu đã thể hiện ra thái độ và ý tứ của mình, anh ta sẽ không giết chết tất cả mọi người trên bình đài, mà lúc này đây, nếu như Tô Bạch giết Lâm Chu, trên lưng hắn sẽ gánh theo nhân quả rất lớn.

Đây chính là đạo lý của Phát Thanh Khủng Bố, cũng chính là một cái cán cân, cái gì nặng cái gì nhẹ, lúc nào nên làm gì, thật ra trong lòng mọi người đều biết rõ.

Đây chính là chỗ Tô Bạch khó xử, trên thực tế người ta không nhằm vào hắn, mà là cha mẹ hắn, nhưng phương diện thân phận của cha mẹ hắn có chút đặc thù, nếu như một thính giả có ý đồ tổn thương một thính giả có họ hàng thân thuộc với bạn, như vậy loại nhân quả này, làm sao trả thù, làm sao phản kích đều là hợp tình hợp lý. Thế nhưng cha mẹ của Tô Bạch không phải thính giả, đồng thời chuyện bọn họ làm, Phát Thanh Khủng Bố có chỗ không thích, cho nên đối với Tô Bạch mà nói, chuỗi nhân quả này không thích hợp.

- Tôi không có ý định giết anh ta.

Tô Bạch trả lời, thế nhưng, ngay khi hắn vừa nói xong, ngón tay của Tô Bạch trực tiếp đâm vào trong mắt Lâm Chu.

- Ahhh.

Lâm Chu phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Ngay sau đó, Tô Bạch rút hai ngón tay đâm vào mắt Lâm Chu ra, hai mắt Lâm Chu không ngừng đổ máu, hơn nữa còn là hốc mắt đen sì.

- Nhưng cũng không có ý định để anh ta sống tốt hơn.

Tô Bạch liếm môi, đưa một con mắt của Lâm Chu vào trong miệng mình.

Đồng thời, thông qua hành động vừa rồi của Tô Bạch, thi độc từ vị trí mắt đi vào trong cơ thể của Lâm Chu, đây là hoàn toàn chặt đứt năng lực phản kháng của Lâm Chu.

Ngay sau đó Tô Bạch đứng dậy, đi đến chỗ Hải thiếu gia.

Trên mặt Hải thiếu gia còn lộ ra vẻ ngơ ngác, bên trong miệng còn có máu tươi ko ngừng chảy ra, dáng vẻ của anh ta đã rất thảm rồi, nhưng Tô Bạch không có chút thương hại nào.

Hắn giơ chân lên.

Nhằm về phía đũng quần của Hải thiếu gia, nặng nề giẫm xuống.

Hải thiếu gia há to miệng, phát ra âm thanh khàn khàn, anh ta không có đầu lưỡi, vì thế không nói được gì, nhưng nỗi đau này của anh ta, là đàn ông đều hiểu được.

Về phần Từ Gia Thành, Tô Bạch không có ý định làm gì.

Mập mạp thấy Tô Bạch chỉ "trừng phạt" bọn họ, không giết, anh ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng bỗng nhiên, anh ta nhìn thấy Tô Bạch quét mắt về phía mình, mang theo sự lạnh lùng, sống lưng mập mạp bỗng nhiên lạnh toát.

Trong miệng Tô Bạch phát ra tiếng răng rắc, hiển nhiên là đang nhai mắt Lâm Chu, một tia máu tươi từ khóe miệng của Tô Bạch chảy ra, khiến cho lúc này Tô Bạch rất âm u, Tô Bạch đặt một con mắt khác ở trước mặt mập mạp.

- Mập mạp, anh cũng ăn một con mắt đi, mắt của đại sư huyễn thuật, rất bổ.

Chương 584 Thuyền

“Dara, dara

Là ai đang hát?

Ồ thì ra là chị.

Chị mang theo đầu lâu ngồi bên dòng suối nhỏ ca hát.

Dara, dara

Là ai đang hát?

Thì ra là anh trai.

Anh mang theo tròng mắt, ngồi trong miếu đổ ca hát.

Chị ơi chị ơi.

Tay của chị không sạch sẽ.

Phải dùng tròng mắt của anh trai đến lau.

Anh trai ơi anh trai.

Tay của anh không sạch sẽ.

Phải dùng tay của chị đến lau.”

(Đồng dao kinh dị của Trung Quốc.)

Trên bình đài, phong vân không ngừng biến ảo, giống như người nào cũng không phát hiện ra, chiếc thuyền mà trước đó Hải thiếu gia cầm theo ngọn nến ngồi lên, đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bởi vì do không gian chồng chất, cho nên một khi rời khỏi bên ngoài khu vực bình đài và đường đầu người, điều đó rất đúng với câu nói gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách

mặt, nhìn qua thì rất gần, nhưng trên thực tế lại có thể là rất xa, nhìn một nơi ở rất xa, nhưng thật ra nó lại ở ngay trước mắt.

Thuyền nhỏ dập dềnh, âm thanh mái chèo thăm thẳm, lướt qua hắc ám, dập dờn tĩnh mịch.

Tiếng ca đồng dao quỷ dị càng nổi bật lên bầu không khí chết chóc, thê lương.

Tương tự với bầu không khí, hiện tại ở trên thuyền có một người cảm thấy rất lạnh.

Có thể cảm nhận được loại cảm giác lạnh này, điều đó chứng minh, thật ra anh ta không nên ở trên chiếc thuyền này, trước đó Hải thiếu gia lên thuyền, đó là do trong tay của anh ta có ngọn nến, ngọn nến kia là căn cứ theo phương pháp của Lệ Chi truyền thụ để chế tạo ra, ở nơi này, nó có một tác dụng kỳ diệu.

Mà bây giờ, Hải thiếu gia không ở trên thuyền, ngọn nến cũng đã tắt mất, vì thế chiếc thuyền bị Hải thiếu gia thay đổi hướng đi, lại một lần nữa khôi phục lại quỹ tích ban đầu của nó, từ một vùng tối tăm này di chuyển đến một vùng tối tăm khác, ở nơi biển sâu này, nó danh xưng với thực thuyền Âu Mỹlinh.

Trên thuyền sẽ không có người sống.

Tiểu Lâm cảm thấy mũi, miệng, thậm chí là trái tim của anh ta giống như đều kết thành một tầng băng, cả người, gần như là cóng đến mức linh hồn cũng không nhịn được run rẩy.

Lần ở nhà Lão Phương kia, chính là một lần Tiểu Lâm thua thảm nhất, thậm chí không tiếc tự tổn hại mình mới có thể chạy thoát, trực tiếp khiến cho thực lực của anh ta rơi xuống mấy bậc, trước đó anh ta có thể cùng đám người Tô Bạch, hòa thượng ngang vai ngang vế. Nhưng hiện tại, nếu như đối mặt với bất kỳ ai trong số bọn họ, anh ta đều không hề có sức đánh

trả, loại cảm giác đắng chát này, giống như trước kia, một dân cờ bạc luôn gặp may mắn, nhưng sau một trận dốc hết vốn liếng để đánh cược, lại bị táng gia bại sản, gặp lại đám hồ bằng cẩu hữu đã cùng nhau sống phóng túng, chua xót, khổ sở trong đó, chỉ có người thật sự trải qua mới có thể cảm nhận được.

Nếu như không phải chiếc thuyền này, có lẽ bây giờ chính mình đã chết đi, nhớ lại cảnh tượng lúc đó, khi anh ta muốn nói ra Tô Bạch là sáp thi, Tô Bạch gần như phát điên tìm anh ta để diệt khẩu, Tiểu Lâm không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát, thật đúng là nghĩ mà sợ, khi đó anh ta mới ý thức được, bản thân anh ta đã mất đi tư cách nói điều kiện với những người kia, bởi vì thực lực chênh lệch đã quá xa.

Đây là một con thuyền chẳng lành, điểm này, Tiểu Lâm rất rõ ràng, sau khi anh ta lên trên thuyền, chính là dùng bí pháp đem chính mình thành "Quỷ hóa", để cho bản thân mình trở thành một phần tử trong đó, mới có thể khiến cho anh ta yên ổn ngồi ở chỗ này, giống như các "hành khách" khác.

Nếu như Tiểu Lâm biết, thật ra Tô Bạch vẫn chính là Tô Bạch, đoán chừng anh ta sẽ hối hận đến phát điên.

Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn giãy dụa, Tiểu Lâm là một người theo quỷ tu, theo mập mạp danh môn chính đạo, quả thật là đường lối tương phản, vì thế mới có năng lực không cần nhờ vả đến ngọn nến làm điều kiện tiên quyết như Hải thiếu gia, anh ta vẫn có thể lẫn vào trên thuyền.

Lúc này đây, anh ta dự định xuống thuyền.

Tục ngữ nói, lên núi dễ, xuống núi khó, lần này Tiểu Lâm lên thuyền thì dễ mà xuống thuyền thì khó, bởi vì anh ta rõ ràng cảm giác được, bầu không khí trên chiếc thuyền này đang phát sinh biến hóa, dọa cho anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, dù sao hiện tại anh ta cũng không phải là mình

của trước kia, khó tránh khỏi phải cẩn thận hơn, cũng mất đi sự tự tin của trước kia.

Đầu tiên là dường như người trên thuyền nhiều hơn một loại "sắc thái", trước đó đều là Âu Mỹám, âm Âu Mỹđầy tử khí, giống như đang xem một bộ phim đen trắng trên tivi vào thập niên 90, lộ ra rất ngột ngạt, mà bây giờ nhiều hơn một phần "quỷ dị tươi sống".

Vốn dĩ người lính Nhật mặc quân phục kia ngồi rất nghiêm chỉnh, kết quả lúc này lại không biết vì sao, cũng không biết là từ khi nào, thế mà lại cầm lấy thanh kiếm samurai của mình, giơ về phía trước, hai tay người đó đặt lên thanh kiếm samurai, lộ ra tư thái ngạo nghễ, dường như ông ta còn chưa chết, mà chính là đang ngồi trong quân trướng của chính mình, phía trước ông ta chính là những binh lính người Nhật.

Còn người đàn ông có bím tóc triều Thanh kia, lúc này anh ta cũng thay đổi dáng vẻ, bím tóc được cuộn lại trên đỉnh đầu, trong miệng còn ngậm một tẩu thuốc, chỉ là cái tẩu thuốc này, giống như không thông khí, cũng không có khói trắng toát ra, nhưng cả người có vẻ rất hưởng thụ, giống như còn đang mơ chính mình làm ăn phát tài.

Phía trước Tiểu Lâm có một người đàn ông đang ngồi đó, thoạt nhìn giống như lao công, Tiểu Lâm nhớ rất rõ, lúc anh ta mới lên thuyền, đối phương co lại, ngồi rúm ró ở đó, lộ ra dè dặt, mà bây giờ lại tùy tiện nằm ở đó, dáng vẻ nằm ngáy o o.

Tất cả những hành khách xung quanh đều thay đổi một loại "cách sống" trong lúc vô tình.

Tất cả những điều này làm cho Tiểu Lâm không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh ta nhạy bén phát giác được, nơi này có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, đúng vào lúc này.

Giọng nói của một nam và một nữ loáng thoáng truyền đến.

Tiểu Lâm không dám làm ra hành động gì có biên độ quá lớn, sợ cử chỉ của chính mình với "trạng thái tĩnh" của các hành khách xung quanh sinh ra quá mức khác biệt, nhưng khóe mắt của anh ta còn dùng sức liếc về phía phát ra âm thanh, là một nam một nữ đứng ở đuôi thuyền, giọng nói kia, chắc hẳn là do bọn họ phát ra.

Chết tiệt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, rốt cuộc chiếc thuyền này có hàm ý gì?

Lúc trước, Tiểu Lâm và hòa thượng đã từng ở nơi này tranh đoạt bức tranh kia, thật ra anh ta và hòa thượng đều nhận thức được hang động dưới biển này quỷ dị và nguy hiểm như thế nào, cho nên sau đó, hai người cũng không dự định đến đây thêm một lần nữa, chỉ là Tiểu Lâm bởi vì thực lực bị hao tổn, cho nên không thể bí quá hóa liều, nghĩ đến đây biết đâu lại gặp may, hy vọng có thể gặp được cơ duyên tốt, để cho thực lực của mình khôi phục.

Nhưng còn chưa gặp được cơ duyên thì lại gặp phải oan gia ngõ hẹp, kết quả chính mình không thể không rời khỏi đường đầu người, đi lên chiếc thuyền này.

- Phương pháp này rốt cuộc có làm được hay không?

Đây là giọng nói của người phụ nữ.

- Chắc hẳn là được, nhưng em hẳn là phải biết, đối mặt với Phát Thanh Khủng Bố, không có thứ gì là tuyệt đối cả, ai cũng không có niềm tin tuyệt đối.

Đây là giọng nói của người đàn ông.

Chương 585 Bộ Mặt Thật Của Chiếc Gương

"Phương pháp này rốt cuộc có làm được hay không?"

Đây là giọng nói của người phụ nữ.

- Chắc hẳn là được, nhưng em hẳn là phải biết, đối mặt với Phát Thanh Khủng Bố, không có thứ gì là tuyệt đối cả, ai cũng không có niềm tin tuyệt đối.

Đây là giọng nói của người đàn ông.

- Tấm gương cũng đã làm xong, cái gì cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, vậy mà bây giờ anh lại nói với em chuyện này, anh thật sự khiến em vô cùng thất vọng.

Đây là giọng nói của cô gái kia.

- Hang động này được trời ưu ái, có lẽ là hầm mộ nào đó bị lạc dưới đáy biển, chỉ vì chuyển động của vỏ trái đất mà làm thay đổi kết cấu vốn có của nó, cho nên cuối cùng đó là hầm mộ của ai, vị trí chính xác của hầm mộ đó ở đâu đã không còn biết được nữa. Thật ra lần này chúng ta chính là tu hú chiếm tổ chim khách, nhưng mà trong thế giới hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố vốn đã bó tay bó chân, anh cảm thấy cách này có thể chắc chắn được tám mươi phần trăm có thể thông qua.

- Thôi được rồi, bỏ đi. Chẳng phải anh đã từng thử đi vào trồng cây cối trong cái gương lạnh buốt, tối tăm không thấy ánh mặt trời kia rồi sao? Kết quả là chúng nó héo đi rất nhanh, thiết kế cầu nhỏ nước chảy cũng đổi thành tường đổ nhà ma. Một chỗ hoang vu như thế, nếu chúng ta thật sự muốn đi vào

thì cũng không thể nào ra. Nói nó là thế giới thần tiên còn không bằng nói nó là một lồng giam chật hẹp khác.

- Anh cảm thấy nguyên nhân chính khiến em không muốn đi vào lại không phải là cái này.

- Ha ha, vừa nghĩ tới việc sẽ có một con sáp thi biến thành em, thay em đi ra ngoài tấm gương thì bệnh thích sạch sẽ trong lòng em hoàn toàn không tiếp nhận được. Em luôn cảm thấy có một "em" xuất hiện như thế chính là một loại khinh nhờn và sỉ nhục đối với em.

- Sáp thi đã là mức cực hạn mà bây giờ anh có thể làm rồi.

- Em biết nhưng em vẫn không thích.

- Vậy cũng chỉ có thể dùng cách kia thôi, không còn lựa chọn nào khác cả.

"…"

Cuộc đối thoại tiếp theo có vẻ hơi mơ hồ nhưng Tiểu Lâm vẫn cố gắng đi nghe, cố gắng nhớ lại, cố gắng phân biệt. Sau khi anh ta nghe thấy mấy từ mấu chốt, trong đầu chợt có một tia điện xẹt qua, môi của anh ta cũng bắt đầu khẽ run rẩy. Thật sự là phương pháp kia khiến anh ta cảm thấy vô cùng rung động, thậm chí còn hơi cảm thấy kinh khủng. Hai người kia hoàn toàn chính là một đôi tâm thần, không, kẻ điên chân chính cũng không có kinh khủng như bọn họ!

Ngay khi Tiểu Lâm còn đang khiếp sợ đắm chìm trong mấy câu đối thoại cuối cùng vừa rồi, cô gái chèo thuyền không biết đã đi vào trong khoang thuyền từ bao giờ. Cô ta đi từng bước một, con ngươi màu đen của cô ta nhìn chằm chằm vào từng hành khách, lúc đi đến trước người Tiểu Lâm thì dừng lại.

Bây giờ Tiểu Lâm mới chợt phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người trên thuyền đều đang rơi vào trên người mình. Một loại cảm giác da đầu cũng muốn nổ tung đánh úp tới, Tiểu

Lâm biết mình bị phát hiện nên lập tức đứng thẳng dậy, chuẩn bị quyết đánh đến cùng liều mạng rời đi. Tay của anh ta lướt một vòng trên ngọc quỷ bên hông, một tia sáng bao phủ lấy nó. Hành khách xung quanh giống như không hề nhìn thấy Tiểu Lâm, bọn họ lại khôi phục lại tư thế ban đầu, chỉ còn lại cô gái chèo thuyền vẫn còn tiếp tục tìm kiếm mục tiêu biến mất.

Tiểu Lâm cứ đứng đi từ giữa thuyền về phía đuôi thuyền. Anh ta vốn cho là mình có thể thuận lợi rời đi nhưng khi anh ta đi đến đuôi thuyền thì lại kinh ngạc phát hiện ra hai bóng mờ của một nam một nữ, ánh mắt và gương mặt của bọn họ lại đang biến hóa theo hướng di chuyển của mình.

Tiểu Lâm lại nhớ tới vài câu nói rất mơ hồ lúc cuối của bọn họ, lúc này anh ta bị dọa sợ đến mừng hồn cũng sắp bay ra. Anh ta lập tức cắn răng, nhảy thẳng xuống thuyền. Mà ở sau lưng Tiểu Lâm, hai luồng hơi thở lạnh lẽo đáng sợ kia cũng như hình với bóng…

Bọn chúng cũng không tính buông tha cho mình!

Trên bình đài, Tô Bạch cầm một con mắt còn thừa lại trong tay đặt vào túi: - Anh không ăn thì tôi sẽ để cho hòa thượng. Dù sao hòa thượng kia cũng không nói thanh quy giới luật gì đó.

Nói xong, Tô Bạch đi đến trước gương. Hắn nhìn cái gương rồi nhìn Từ Gia Thành đang nằm cạnh gương, còn có Lâm Chu, Hải thiếu gia và tên mập mạp bị phế đi một cánh tay. Hắn chợt cảm giác được điều này rất châm chọc.

Tô Bạch đưa tay vỗ vỗ trên đầu chiếc gương, cười một tiếng:

- Chiếc gương này hoàn toàn chính là bán thành phẩm. Sáp thi bên trong hoàn toàn không có lực lượng gì, hơn nữa bên

trong cũng chả có ai cả.

Người ở đây nhiều cường giả như thế mà lại vì một bán thành phẩm, hoặc có thể nói là phế phẩm. Tất cả đều rơi vào kết cục chật vật như thế đúng là một chuyện rất khiến người ta phải thổn thức.

Chỉ là lông mày của Tô Bạch chợt nhíu lại.

Nếu như nói tấm gương này là bán thành phẩm, cha mẹ của hắn cũng không ở đây. Vậy hình ảnh mà bức họa kia cho hắn xem rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 586 Điều Kiện

Trong gương không có gì, không có sinh mệnh, không có màu xanh, chỉ còn lại một mảnh hoang vu, nơi này cũng không có thứ được gọi là dấu vết mà cha mẹ hắn đã ẩn trốn, đây căn bản chỉ là một thứ bán thành phẩm, thế nhưng điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy hứng thú chính là, vì sao quản lý cấp cao của diễn đàn thính giả lại biết được chuyện này, vì sao Lệ Chi lại biết được chuyện này.

Chẳng lẽ nói lúc trước hai người cha mẹ hắn tìm kiếm cách né tránh Phát Thanh Khủng Bố, việc này đã thành chuyện mà tất cả mọi người đều biết ư?

Tô Bạch mơ hồ cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như thế, đồng thời trong lòng Tô Bạch còn hiện lên cảm giác chết lặng và phẫn nộ, thứ gọi là tình bạn có thể bị hao mòn gần như không còn, trên thực tế, tình thân cũng giống như vậy. Lần này bản thân hắn liều sống liều chết, bỏ ra nhiều công sức như thế, đến cuối cùng lại làm cho người ta thất vọng như vậy.

Nếu như hai người các ngươi thật sự ở bên trong chiếc gương này, cùng lắm thì con sẽ liều mạng, không tiếc bất kỳ giá nào giúp hai người chặn đánh tất cả những người này, thế nhưng hai người để lại một cái kết như thế, thật đúng là có chút lãng phí tình cảm.

Hiện tại trong lòng Tô Bạch chỉ còn để ý đến một chuyện duy nhất, đó chính là hình ảnh mẹ hắn bị bắn chết, rốt cuộc là xảy ra hay là không xảy ra?

Hoặc là địa điểm phát sinh không phải là ở nơi này?

Bỗng nhiên có một luồng hơi thở sắc bén từ một bên khác của đường đầu người hiện ra.

Tô Bạch bỗng nhiên nghiêng đầu sang một chỗ khác, trong mắt hắn lóe lên kinh ngạc.

Ở nơi đó, sắc bén, mũi tên?

Mập mạp nhìn thấy Tô Bạch vọt thẳng về phía đường đầu người, anh ta ở phía sau kêu lên:

- Đại Bạch, chiếc gương này, chiếc gương này xử lý như thế nào đây?

Tô Bạch thậm chí còn chẳng thèm quay đầu lại, thật ra chiếc gương này hoàn toàn là một thứ vô vị, không mang lại lợi ích gì, hắn quả thật không lo được.

Vốn dĩ Tiểu Lâm cho rằng bản thân mình đã thoát khỏi miệng hùm hang sói, nhưng lúc anh ta cảm giác được phía sau lưng mình không ngừng truyền đến hơi thở lạnh lùng, lông tơ trên người của anh ta đều dựng thẳng lên. Là một quỷ tu, đối với loại tình huống này, Tiểu Lâm đương nhiên là quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn, điều này có nghĩa, phía sau lưng anh ta có một linh thể vô cùng đáng sợ đang áp sát lấy anh ta.

Hơn nữa hiển nhiên đối phương không có ý tốt, cho dù thực lực của anh ta bị rơi xuống, nhưng tâm tính vẫn còn đó, chẳng qua cho dù như thế, Tiểu Lâm vẫn hoàn toàn mất đi tất cả trật tự, hơi thở của linh thể phía sau lưng anh ta phát ra, có thể dễ dàng phá hủy đi tất cả tâm lý phòng ngự của anh ta.

- Thiết Tử, đó là gì thế?

Quân Nhi chỉ về phía xa, phía mà một người đang bị ánh sáng màu xanh bao quanh.

Lúc này, thân là nhân vật quản lý cấp cao của tổ chức thần bí kia, Thiết Tử và Quân Nhi vừa mới đi xuống nước, sờ soạng đến đó, bởi vì đối với một số tình huống dưới đáy biển, bọn họ không quá quen thuộc, cho nên bọn họ đã tốn khá nhiều thời gian, hơn nữa vốn dĩ bọn họ chính là nhóm sau cùng chạy đến, vì thế hiện tại bọn họ mới chỉ đứng ở chỗ lối vào trên bình đài, vừa khéo nhìn thấy Tiểu Lâm đang liều mạng chạy trốn.

- Anh nhìn kỹ người kia đi, chúng ta quen biết người này, cậu ta tên là Phủ Tiên Tiểu Lâm, thằng cha này lấy thân phận của dân cờ bạc tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, thích đánh cược như mạng.

Thiết Tử vừa nói vừa nhấc chiếc nỏ của mình lên, nhắm thẳng về phương hướng phía trước.

Quân Nhi nhìn thấy tình hình này, anh ta có chút ngoài ý muốn nói: - Chúng ta trực tiếp giết người à?

Mặc dù giáo nghĩa của tổ chức này chính là "Lật đổ Phát Thanh Khủng Bố" làm chủ, thế nhưng loại việc hô khẩu hiệu là một chuyện, còn lúc thực sự làm, đó lại là chuyện khác. Là hai thành viên chủ chốt của ban quản lý cấp cao của tổ chức kia, thực lực và địa vị của hai người bọn họ đương nhiên không cần phải nói nhiều làm gì. Nhưng bọn họ vẫn không dám phá hỏng quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố. Cứ như thế trực tiếp bắn chết một thính giả có thâm niên, điều này sẽ khiến cho thế giới chuyện xưa tiếp theo, bọn họ sẽ bị gia tăng độ khó, bọn họ sẽ không dễ dàng làm càn như vậy.

- Không, phía sau Phủ Tiên Tiểu Lâm còn có một thứ đang đuổi theo cậu ta.

Thiết Tử tĩnh khí ngưng thần, bắt đầu ngắm nhắm chuẩn, trong nháy mắt, mũi tên sáng bóng trên nỏ trở nên nội liễm, hơi thở kim loại sắc bén lập tức bắn ra xung quanh, bao phủ lên một phần của khu vực bình đài.

Đây là một chiếc nỏ phá ma, về cơ bản là vũ khí có cùng cấp bậc với địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch, đều có hiệu quả phá ma rất lớn, đồng thời lực sát thương cũng rất khủng khiếp.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Thiết Tử trầm giọng nói.

- Anh lên tiếng, để cậu ta lấy danh nghĩa quỷ tu ra thề sẽ ra nhập tổ chức của chúng ta với tư cách là một trưởng lão, nếu không, chúng ta sẽ không cứu cậu ta. Đừng nhìn hiện tại khoảng cách giữa cậu ta và chúng ta gần như thế, nhưng muốn chạy đến đây, cậu ta cũng cần phải một khoảng thời gian, rõ ràng không gian của nơi này có dấu vết chồng chất và xoay quanh, không thể dùng mắt thường của chúng ta để tính toán ra cự ly.

Đối với tổ chức này mà nói, việc thu hút được những thính giả ở cấp bậc dưới cùng gia nhập, thật sự là một vấn đề đơn giản. Những thính giả cấp thấp đó, từng người đều như những con cừu non mờ mịt và hoảng hốt, chỉ cần bọn họ thể hiện ra thiện ý và chút xíu ấm áp, lại vận dụng phương pháp giống như bán hàng đa cấp kia, rất dễ dàng có thể lôi kéo bọn họ ra nhập tổ chức. Đồng thời lại thông qua phương thức các loại khế ước tự nguyện, để trói chặt, ràng buộc bọn họ và tổ chức lại với nhau, khiến cho bọn họ càng ngày càng khó rời khỏi tổ chức.

Chỉ là lực ảnh hưởng của những thính giả cấp thấp này quá nhỏ, hơn nữa còn phải chờ đợi những thính giả có cấp bậc gần dưới cùng này chậm rãi trở nên cường đại hơn. Không nói đến việc thời gian quá dài, chỉ nói đến tỷ lệ thành công cường đại cũng là rất thấp. Dù sao thì những người có tính cách bền bỉ, kiên cường, căn bản sẽ không bị loại phương thức giống như bán hàng đa cấp này đả động, cho nên cũng dẫn đến chất lượng của những thính giả cấp thấp trong tổ chức kia, thật

đúng là không dám khen tặng, tỷ lệ "thành tài" thật sự là quá thấp.

Việc này trực tiếp dẫn đến năng lực "tự tạo máu" của tổ chức này thiếu hụt nghiêm trọng, vì thế đến bây giờ cũng chẳng có mấy thính giả từ cấp thấp phát triển, nổi bật ra thành thính giả có thâm niên. Vì thế đối với mấy thính giả có thâm niên, có thể nói, tổ chức này đã cố hết sức lôi kéo, trước đó bọn họ đã thử lôi kéo Tô Bạch và Tần Dương, chỉ là đáng tiếc, loại thính giả có thâm niên đạt đến cấp bậc đó, làm sao lại ngu xuẩn đến mức tùy tiện gia nhập loại tổ chức kia?

Tâm tính của bọn họ sớm được mài giũa, hơn nữa bọn họ cũng không cần loại giáo nghĩa hư vô mờ mịt kia chống đỡ lấy chính mình.

Tần Dương thẳng thắn từ chối, Tô Bạch lại càng biểu hiện ra sự bài xích một cách rõ ràng, còn Tiểu Lâm, bọn họ nhận biết anh ta, cho dù bọn họ biết hiện tại thực lực của Tiểu Lâm bị hao tổn lớn, nhưng lạc đà gầy còn béo hơn ngựa, Tiểu Lâm vẫn là đối tượng mà bọn họ rất hy vọng thu nạp vào được tổ chức kia.

Quân Nhi lập tức hiểu ý, lúc này anh ta lớn tiếng nói: - Lấy danh nghĩa quỷ tu của cậu để thề, sau khi chúng tôi cứu được cậu, cậu phải gia nhập vào tổ chức của chúng tôi.

Chương 587 Trúng Tên

Lúc này Tiểu Lâm cũng nhìn thấy Quân Nhi và Thiết Tử đang đứng ở vị trí phía trước bình đài, hai người kia, Tiểu Lâm cũng có một xíu ấn tượng, dù sao anh ta thường xuyên lăn lộn ở Bắc Kinh, Thiên Tân và Đường Sơn, đâu thể không biết một xíu gì về một tổ chức xuất phát từ nơi này.

Hiện tại khoảng cách giữa bản thân anh ta và bọn họ chỉ có trăm mét, thế nhưng trên thực tế, đoán chừng khoảng cách phải là mấy nghìn mét, bọn họ đưa ra điều kiện như thế, Tiểu Lâm không cảm thấy có bao nhiêu đáng giận, đây là chuyện thường tình giữa những thính giả với nhau mà thôi, ngay cả giữa những người bình thường cũng không có vô duyên vô cớ yêu, chứ đừng nói là giữa những thính giả.

- Nhân danh quỷ tu của tôi xin thề, chỉ cần lần này các anh cứu tôi, tôi sẽ gia nhập vào tổ chức của các anh, nếu như vi phạm lời thề, quỷ ăn não tủy.

Lúc này Tiểu Lâm phát thệ, ánh sáng quỷ ngọc càng lúc càng yếu ớt, xem dáng vẻ này, anh ta không chống đỡ được quá lâu, mà áp lực ở phía sau càng lúc càng lớn, càng lúc càng lạnh.

Nguy hiểm đã đến gần.

Thiết Tử lộ ra một nụ cười mỉm, tập trung toàn bộ hơi thở, mũi tên trên nỏ phá ma cũng theo đó khẽ run lên, hiển nhiên là vận sức chờ phát động.

Đúng lúc này, từ bên cạnh đường đầu người ở cách đó không xa, xuất hiện bóng dáng của Tô Bạch, hắn giống như đang phát điên, nhanh chóng chạy đến đây, hiển nhiên tình

cảnh này cùng với loại hơi thở sắc bén thuộc về mũi tên khiến hắn nhớ đến cảnh tượng mà bức tranh kia đã cho hắn nhìn thấy trước đó.

Trên thuyền nhỏ, bóng dáng người phụ nữ không còn ở đó nữa, bóng dáng người đàn ông thì còn đứng ở đuôi thuyền, Tô Bạch không chú ý đến chiếc thuyền này, bởi vì phương hướng mà hắn chạy lại, ngược hướng với chiếc thuyền này, thế nhưng người đàn ông ở đuôi thuyền kia lại chú ý đến Tô Bạch đang điên cuồng chạy.

- Cô không thể để cho thằng bé nhìn thấy cô, có khả năng người kia đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng tôi, cậu ta không thể sống.

Hư ảnh của người đàn ông lên tiếng, đồng thời, ánh mắt của người đàn ông nhìn về phía chiếc đèn lồng treo ở đầu thuyền.

- Ban đầu là tôi đem chiếc thuyền này của cô từ lối vào của cổ mộ dưới đáy biển đến đây, hiện tại, cô có thể quay lại chỗ cũ của mình đi.

Sau khi nói xong, người đàn ông vung tay lên, trong nháy mắt, chiếc đèn lồng trên thuyền đã bị dập tắt, nơi xa, trên bình đài, chiếc gương cũng theo đó vỡ vụn, dọa cho mập mạp đang chuẩn bị nhấc chiếc gương lên kêu to một tiếng. Chiếc gương vỡ vụn, hóa thành tro bụi, trực tiếp tiêu tán, đây là một xíu dấu vết cũng không để lại, đồng thời cùng lúc đó, nước biển bắt đầu không ngừng tràn vào nơi này.

- Phá ma.

Lúc này nỏ phá ma của Thiết Tử bắn tên ra, giống như một luồng sấm sét phá vỡ sự yên tĩnh của nơi này, tiếng gió gào thét vang vọng xung quanh, đinh tai nhức óc.

Sau khi nỏ phá ma bắn tên ra còn có thể bị ý niệm của Thiết Tử khống chế, cho nên Thiết Tử cũng không lo lắng đến việc ngộ thương, tên nỏ chính là dựa theo dự đoán xạ kích, trước tiên đi vòng qua, sau đó từ phía bên cạnh xông về phía bóng người màu xanh lam sau lưng Tiểu Lâm kia.

- Hiện tại xem ra, lúc trước chúng ta lưu lại đoạn trí nhớ hư ảnh này, bây giờ nhìn lại, thật đúng là có chút vẽ rắn thêm chân.

Một giọng nói của phụ nữ từ phía sau lưng của Tiểu Lâm vang lên, ngay sau đó, vào lúc này, Tiểu Lâm thế mà cảm thấy quỷ ngọc trên người anh ta đã vỡ nát trong nháy mắt, đồng thời khí lưu xung quanh anh ta cũng lập tức bỗng nhiên ngưng lại, liên đới đến bản thân của Tiểu Lâm cũng đột nhiên trở nên vặn vẹo, thân hình biến hóa, xuất hiện ở vị trí ở phía sau.

Sự biến hóa bất ngờ này khiến cho Tiểu Lâm hay là Thiết Tử đều cảm thấy bất ngờ.

"Phập!"

Mũi tên của nỏ phá ma trực tiếp đâm xuyên cơ thể của Tiểu Lâm, thân thể của Tiểu Lâm bắt đầu bị đốt cháy, liên đới đến linh hồn của anh ta cũng theo đó vỡ vụn, lúc này, Tiểu Lâm cũng nhìn thấy Tô Bạch đang từ đường đầu người ở bên cạnh chạy vội đến đây. Anh ta dùng hết chút sức lực cuối cùng, muốn nói chút gì đó, anh ta muốn đem sự việc đáng sợ mà mình vừa mới nghe được kia nói ra, nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh gì cả, cả người anh ta dưới uy lực cường đại của nỏ phá ma đã hóa thành hư vô.

Bóng dáng màu xanh kia không trốn không né, ánh mắt của cô ta cũng rơi vào trên người Tô Bạch đang chạy như bay trên đường đầu người. Mũi tên của nỏ phá ma sau khi xuyên thấu vào thân thể Tiểu Lâm, sau đó thế giảm đi rất nhiều, tốc độ cũng giảm xuống, đồng thời phần lớn sức đều dùng làm tiêu

tan cơ thể và linh hồn của Tiểu Lâm, nhưng bởi vì bóng người màu xanh không nhúc nhích chút nào, cho nên mũi tên của nỏ phá ma vẫn rất dễ dàng trực tiếp xuyên thủng hư ảnh màu xanh lam này.

"Phập!"

Khi Tô Bạch chân chính chạy đến nơi này, khi ánh mắt của hắn nhìn thấy rõ tất cả nơi này, chỉ thấy hư ảnh màu xanh lam kia bị nỏ tên bắn xuyên thủng, từ không trung chậm rãi rơi xuống, bốn phía là màu xanh thăm thẳm của mặt biển

Giống như đúc trong tranh…

Bóng dáng màu lam bị mũi tên xuyên thủng, suy sụp rơi xuống, theo mặt biển xung quanh nhanh chóng lên cao, bị nước biển bao phủ hết, tất cả hình ảnh này, giống hệt với hình ảnh mà Tô Bạch đã nhìn thấy trong bức tranh.

Trong nháy mắt, loại cảm xúc dây dưa và đau nhói đến từ sâu trong huyết mạch truyền tới, có một số cảm giác, một số phản ứng không thể nào giả cũng không khống chế được, không hiểu sao trong lòng lại xuất hiện cảm xúc bi thương.

Tô Bạch lập tức nhảy từ trên đường đầu người xuống, bơi về phía bóng dáng màu lam kia, tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng cho dù hắn bơi nhanh tới mức nào, khoảng cách giữa mình và bóng dáng màu lam kia vẫn không thể gần hơn được một chút, trái lại càng lúc càng xa.

Cảm xúc như bệnh thần kinh khiến đôi mắt Tô Bạch trở nên đỏ đậm, từ trên người hắn, từng sợi tơ máu lưu chuyển mà ra, hơi thở đáng sợ cũng đang không ngừng vang vọng bốn phía.

"Bùm!"

"Bùm!"

“Bùm!”

Cấu trúc trong hang động ở dưới đáy biển này giống như vừa mới sụp đổ hoàn toàn, dưới đáy biển sâu như vậy, nước biển lập tức chảy ngược vào, cộng thêm áp suất của nước khủng bố này, tạo thành một loại cảm giác giống như là giếng phun.

Tô Bạch còn đang ra sức bơi về phía bên này, bởi vì hắn cảm nhận được, theo kết cấu không gian ở nơi này sụp đổ, hiệu quả của khu vực không gian chồng chất đã biến mất, chính mình càng ngày càng cách bóng dáng màu lam kia hơn rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, một luồng sóng nước đáng sợ gần như lấy thế sóng thần phun trào cuốn sạch mà tới, mập mạp, Từ Gia Thành, Lâm Chu và Hải thiếu gia bao gồm cả Thiết Tử và Quân Nhi ở khu bình đài cũng bị cuốn sạch vào trong, cho dù sức lực của Tô Bạch cường thịnh trở lại, ở trước mặt lực lượng tự nhiên mạnh mẽ như thế vẫn có vẻ nhỏ bé, cho dù hắn sẽ không vì vậy mà tử vong, nhưng lúc này không có sức, căn bản không có cách nào tránh khỏi.

Chương 588 Báo Thù

Lúc bóng dáng màu lam kia chỉ còn chưa tới mười mét, cuối cùng Tô Bạch không thể chịu đựng nổi, sức lực cả người như mất sạch, cơ thể như nước chảy bèo trôi, kế tiếp là trời đất tối sầm xoay tròn và va chạm, sau khi mọi thứ khôi phục lại bình thường, Tô Bạch lại nhìn thoáng qua phía dưới, phía dưới là đáy biển sâu không thấy đáy, mà trải qua chấn động thăng trầm của biển cả vừa rồi, phẫn nộ và cảm xúc như bị bệnh tâm thần của Tô Bạch đã phát tiết gần hết, hai chân khẽ đạp, cả người nhanh chóng nổi lên, cuối cùng cũng lộ đầu ra khỏi mặt biển.

Vị trí này đã lệch khỏi khu du lịch Lão Long Đầu, Tô Bạch tự mình bơi lên bờ, rồi ngồi xuống một tảng đá ngầm trên bờ.

Gió ở bờ biển mang theo hơi ẩm và ẩm ướt, đang không ngừng trình diễn tiết tấu tới tới lui lui trên người Tô Bạch, Tô Bạch không thèm để ý, chỉ im lặng ngồi ở chỗ đó.

Không biết là ngồi bao lâu, cũng không biết duy trì loại tư thế này bao lâu, lúc đám mập mạp ngồi xe tìm tới nơi này, đã là mặt trời chiều ngả về tây rồi.

Mập mạp ngồi xe taxi của Tần Dương, anh ta từ trên xe bước xuống, đi tới bên cạnh Tô Bạch, rõ ràng là mập mạp đã thay quần áo, cánh tay phải cũng được dùng băng vải cố định, đối với anh ta mà nói, trái lại không cần dùng thạch cao, dù sao bắt đầu thế giới chuyện xưa kế tiếp, cũng có thể phục hồi như cũ, anh ta chẳng muốn tốn tâm tư đi chữa trị.

Trên xe, Tần Dương duỗi tay ra ngoài cửa sổ gảy tàn thuốc, ngồi ở vị trí ghế lái phụ là Dĩnh Oánh Nhi, hốc mắt của Dĩnh

Oánh Nhi hơi lõm xuống, cả người có vẻ rất mệt mỏi, theo sự thiếu hụt linh hồn của Lâm Chu cộng thêm đôi mắt được xưng là cửa sổ tâm hồn của Lâm Chu bị Tô Bạch kiên quyết móc ra, dẫn tới Dĩnh Oánh Nhi cũng thoát khỏi thôi miên của Lâm Chu, khôi phục bình thường, mập mạp đốt chút nước phù chú cho cô ấy uống vào, cô ấy cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần một ít thời gian tĩnh dưỡng.

- Xem ra phía dưới vô cùng đặc sắc.

Tần Dương ngồi ở trên xe có thể thấy được bóng dáng Âu Mỹbuồn của Tô Bạch, nói thực, Tần Dương không hiểu biết quá nhiều về Tô Bạch, hai người cho dù là ở trong thế giới chuyện xưa hay là trong thế giới hiện thực, đều chỉ quen biết hời hợt, nhưng thực lực của Tô Bạch đã tăng vọt lên, Tần Dương vẫn rất tán thành, mà có thể khiến thính giả thâm niên trái tim như sắt đá này lập tức trở nên cô đơn như vậy, Tần Dương thật sự cảm thấy có hứng thú rốt cuộc là phía dưới đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tần Dương cũng biết họ hàng có khác, mình sẽ không chủ động tới hỏi, cho dù thật sự có tính tò mò rất mãnh liệt, là người của Tần Hoàng Đảo, anh ta sẽ không tự mình đi ra biển xem.

Đôi mắt của Dĩnh Oánh Nhi cũng đang nhìn về phía Tô Bạch:

- Anh ta đang trên đà nổi cơn thịnh nộ.

Dĩnh Oánh Nhi nghiêm túc nói:

- Im lặng càng lâu, càng chứng minh bùng nổ càng mãnh liệt.

- Ồ… Tôi đã quên, cô là một nhà tâm lý học, nhưng hoạt động tinh thần của những người như bọn họ, khác với những kiến thức mà cô học trong trường từ thầy cô.

Tần Dương nói xong, lại hít một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói.

Dĩnh Oánh Nhi nhìn Tần Dương một lát, là nhìn vô cùng nghiêm túc, nói:

- Bề ngoài nhìn như kiên cường, nhưng trên thực tế cần phải theo nếp cũ và theo một chế độ suy nghĩ bình thường nhất định mới có được sự thoải mái trong lòng, thực ra anh liên tục sống trong một loại trạng thái lừa gạt bản thân, anh luôn nói với chính anh, thậm chí là tự thôi miên bản thân, để anh không vượt qua các quy tắc, sự bảo vệ của anh, nỗi nhớ của anh, mọi thứ anh quý trọng và mọi thứ anh xem trọng, thực ra đều bị anh lấy ra làm công cụ để gây ra sợ hãi trong khu vực của anh.

- Sợ hãi, đối với anh mà nói giống như là một con đập lớn sắp vỡ, anh lấy ra hết những thứ mà anh có đặt ở phía trên…

- Đủ rồi!

Tần Dương ném mạnh tàn thuốc, hất mặt nhìn bên ngoài cửa sổ, không nhìn về phía Dĩnh Oánh Nhi nữa, ăn ngay nói thật, mình vừa rồi thật sự có loại cảm giác thẹn quá hóa giận vì những thứ ở sâu trong lòng bị vạch trần.

…

- Từ Gia Thành, Lâm Chu và Hải thiếu gia hẳn là chưa chết, có lẽ đã tự mình lén lên bờ rời đi.

Mập mạp đứng phía sau Tô Bạch vừa nói vừa lấy thuốc lá trong túi ra:

- Tiểu Lâm hẳn là đã chết hoàn toàn, tôi trùng hợp nhặt được một vài thứ trên người anh ta ở bờ biển.

Tô Bạch không nói chuyện, vẫn sững sờ thẫn thờ nhìn mặt biển.

- Tiểu Bạch, cậu chạy ra ngoài rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế, tôi ở ngay phía sau cậu, cuối cùng chỉ Âu Mỹmê hồ đồ bị nước biển đánh loạn hướng một trận, tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mập mạp thấy Tô Bạch vẫn không có phản ứng, cũng có chút sốt ruột, tố chất tâm lý của Tô Bạch anh ta biết rất rõ, thậm chí còn rõ hơn Dĩnh Oánh Nhi, anh ta biết Tô Bạch sẽ không suy sụp, cho dù gặp phải chuyện gì hắn cũng không suy sụp, bởi vì một khi tâm lý của Tô Bạch bị chạm vào mấu chốt, hắn sẽ phát bệnh, phát bệnh không quan tâm địa điểm.

Tuy hai người không phải là loại bạn hoàn toàn có thể chống lưng cho nhau, nhưng mập mạp thật sự không hi vọng Tô Bạch sẽ đi tới bước kia, dù sao không phải mỗi lần phát bệnh đều có kết quả tốt, đạo lý làm thế nào để không bị ướt giày khi đi dạo bên bờ sông này người nào cũng biết cả.

Lúc này Tô Bạch đột nhiên đứng dậy, hắn nhìn mập mạp một lát, vươn tay vỗ bả vai của mập mạp, không nói gì, trực tiếp đi về, hắn đi tới phía xe taxi của Tần Dương.

- Gần Tần Hoàng Đảo có người dùng nỏ làm vũ khí, anh có ấn tượng không?

Lúc Tô Bạch hỏi, vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt Tần Dương.

Tần Dương im lặng một lát, gật đầu:

- Có rất ít người dùng vũ khí này, loại mà cậu nói hẳn là nỏ phá ma, một loại vũ khí vô cùng đắt tiền, tôi từng thấy người sử dụng nó, người này không phải người Tần Hoàng Đảo, là người Thiên Tân, nhưng thường hoạt động ở vùng này.

- Vậy anh có thể tìm được người này không?

Tô Bạch hỏi.

Tần Dương nhún vai:

- Cậu biết rồi đấy, tôi không thích trêu chọc phiền phức.

Ý là với trạng thái hiện giờ của cậu, ai biết rõ giúp cậu tìm được người kia cậu muốn làm gì, tôi không muốn dính vào.

- Vậy thì anh nói cho tôi tin tức về bọn họ là được rồi.

Tô Bạch bình tĩnh nói:

- Tôi sẽ tự mình đi tìm bọn họ.

Lúc này mập mạp cũng đã đi tới, anh ta nháy mắt với Tần Dương, ý bảo Tần Dương đừng nói, lúc này cảm xúc của Tô Bạch thật sự không ổn định, dù sao ngày mai nói cũng được, đến lúc đó hắn tỉnh táo lại, mọi chuyện cũng không nghiêm trọng như vậy, hiện giờ Tô Bạch khiến người ta có cảm giác như là núi lửa sắp bộc phát.

Tô Bạch mím môi, ánh mắt nhìn về phía mập mạp, trong đôi mắt có huyết quang lướt qua.

Tần Dương cầm lấy một chai nước khoáng trong xe, nếu lúc này không nói cho Tô Bạch, rõ ràng là Tô Bạch sẽ chuyển lửa giận sang người anh ta, bởi vì Tần Dương cảm nhận được, Tô Bạch sắp mất đi cái gọi là lý trí.

- Nhớ rõ tổ chức tông giáo giống như bán hàng đa cấp mà tôi từng nói với cậu không, người kia, là một thành viên trong tổ chức đó, cấp bậc rất cao.

Chương 589 Đeo Mặt Nạ, Phóng Thích Tâm Ma

Tần Dương nhìn Tô Bạch, uống một ngụm nước:

- Tôi không biết cụ thể hiện giờ người này ở đâu, nhưng tôi biết trong một nhà trọ ở ven biển Tần Hoàng Đảo, đó là nơi một trong những thính giả cấp thấp của bọn họ tổ chức các buổi tụ họp, nơi đó ở ngay phía sau khách sạn Shangri – La, rất dễ tìm.

Tô Bạch gật đầu:

- Cảm ơn.

Nói xong, Tô Bạch lấy một chiếc mặt nạ trong lồng ngực ra.

Mập mạp vừa thấy cái mặt nạ này, môi run run một lát, tất nhiên là anh ta biết mặt nạ này có hiệu quả gì, nó sẽ khuếch đại những cảm xúc tiêu cực trong lòng người đeo lên nhiều lần, Tô Bạch này vốn định phóng một trận lửa, không riêng gì muốn đốt cháy người khác, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không luyến tiếc muốn thiêu hủy!

Mặt nạ bị Tô Bạch đeo lên mặt, lúc này cơ thể hắn run lên, hơi thở lập tức trở nên nặng nề hơn, cả người khiến người ta có cảm giác giống như là một con mãnh thú, vừa rồi đã chặt đứt tất cả xích sắt bám lên trên người mình!

…

Sâu trong biển rộng, hư ảnh một người đàn ông đang phiêu đãng dưới đáy biển, ở trước mặt người này có một đám kết

tinh màu lam, ý thức hư ảnh đã bị nghiền nát, chỉ còn lại chút dấu vết.

- Vừa rồi em thấy được không, thằng bé vẫn rất để ý tới em…

- Tuy anh cảm thấy nói như vậy hơi vô liêm sỉ, nhưng chúng ta có một đứa con thật tốt…

- Lúc trước chúng ta để lại một đoạn ý thức hư ảnh của mình ở đây, cho nên anh và em cũng không biết sau đó bản thể đã làm chuyện gì…

- Nhưng mà xem ra, sau đó chúng ta thật sự dùng phương pháp kia, nếu không cũng sẽ không có thằng bé, thằng bé và chúng ta, ở trên linh hồn và huyết mạch có thiên ti vạn lũ quan hệ…

- Bây giờ thằng bé còn muốn báo thù cho em, thế nào…

- Có phải là cảm thấy rất châm chọc hay không?

- Ý thức hư ảnh của em đã hủy diệt rồi, một đoạn này của anh tồn tại cũng có ý nghĩa không lớn.

Nói xong, hư ảnh người đàn ông này phân liệt phân giải ở biển sâu, cũng hóa thành một đống kết tinh, một lát sau một luồng mạch nước ngầm cọ rửa tới, những kết tinh này đều phân tán ra bốn phía.

Sự bùng nổ bất động sản tồn tại trong hầu hết các thành phố ở Trung Quốc, nhưng sự bùng nổ này thường đi kèm với dư thừa, tình hình này không rõ ràng ở một thành phố lớn tuyến một, dù sao thành phố lớn có thể thu hút người dân từ các tỉnh xung quanh và thậm chí là cả nước tới có năng lực tiêu hóa ổn định, mà những thành phố nhỏ tuyến hai ba bốn thì không có năng lực đó, điều này đã làm xuất hiện rất nhiều "tòa nhà ma" ở thành phố Trung Quốc.

Hàng loạt nhà trọ số người vào ở còn rất thấp, trong tất cả tiểu khu thực ra không gặp được mấy người, đến buổi tối một tòa nhà cao chỉ có hai ba hộ gia đình là sáng đèn, khiến người ta có cảm giác âm âm Âu Mỹu.

Tần Hoàng Đảo cũng có loại tình huống này, theo lý thuyết những tiểu khu này ở sát bờ biển và còn sánh ngang được với "phòng hướng biển", nhưng lượng tiêu thụ cùng với số người vào ở không cao lắm, thường ngày không có nhiều người ở đây, chỉ là những ngày gần đây, bắt đầu thường xuyên có người cử hành một số tụ họp ở đây, hơn nữa một nhà đăng ký khách sạn đã sang lại một tòa nhà, nhưng vẫn luôn không mở cửa tiếp khách, giống như căn bản không phải vì kiếm tiền.

Thường cách một thời gian, trong tổ chức đều tổ chức hội thính giả ở xung quanh một lần, còn có người đặc biệt đi tuyên đọc giáo lý, giống như bán hàng đa cấp, dẫn dắt bạn kêu hô khẩu hiệu, để mọi người đi lên diễn thuyết, khiến tất cả mọi người cảm nhận được ấm áp của "nhà".

Đương nhiên chương trình quan trọng nhất là mời người có thâm niên đến giảng một số việc trải qua và kinh nghiệm, đây xem như là hạng mục quan trọng và lý tính nhất, có hạng mục này, tài năng của tổ chức này có chút khác biệt với tổ chức bán hàng đa cấp truyền thống, mà phần lớn người nghe thực ra đều tới vì hạng mục này, nhưng không bài xích tiếp nhận cảm giác nhiệt huyết sôi trào khi mọi người cùng nhau kêu khẩu hiệu trước, thường xuyên qua lại, mọi người trở thành "anh em chị em", giống như trong tổ chức bán hàng đa cấp chân chính mọi người thường gọi nhau là ông chủ nào đó.

Lúc này, trong một căn phòng được sửa thành phòng họp ngồi gần ba mươi người, nam nữ già trẻ đều có, bọn họ vừa mới cùng nhau hô khẩu hiệu xong, bây giờ là thời gian trao đổi với nhau.

Người tổ chức cuộc họp này cũng đã nói trước rằng sẽ có một người có thâm niên tới đây chia sẻ vài thứ với mọi người, cho nên hơn ba mươi người này không có ai cảm thấy phiền chán, người thì nói chuyện với người bên cạnh, người thì cúi đầu trầm tư hoặc nghịch di động, còn người có thâm niên kia khi nào sẽ tới, không một ai dám hỏi, bởi vì thính giả không nói gì về nhân quyền hay không nhân quyền, nếu người ta nguyện ý tới chia sẻ vài thứ với bọn họ, đã xem như là nể mặt bọn họ rồi, bọn họ cũng phải biết điều, ví dụ như người có cấp bậc như Lưu Phúc Toàn, khi nhìn thấy Tô Bạch cũng phải nơm nớp lo sợ gọi một tiếng "đại nhân".

Một chiếc xe Jeep lái vào trong tiểu khu, bởi vì số người vào ở trong tiểu khu rất thấp, anh ta liền lái xe đỗ ngay bên cạnh vườn hoa.

Sau khi Quân Nhi xuống xe thì đốt một điếu thuốc, trên xe chỉ có mình anh ta, Thiết Tử không ở đây, thực ra nếu hoạt động lần này không phải mở cho người mới gia nhập, Quân Nhi chẳng muốn lái tới đây tối nay, ban ngày bị nước biển cuốn trôi đi, lúc này anh ta vẫn còn cảm giác dưới chân không có trọng lượng.

Thuốc hút được một nửa, vứt đi, Quân Nhi bước tới cửa tòa nhà này, vừa giơ tay mở khóa cửa, lông mày anh ta lập tức nhíu lại, lúc này cả người lùi ra ngoài.

"Rầm!"

Một đạo quang ảnh sắc bén xuất hiện ở vị trí anh ta mới đứng, một người đàn ông đeo mặt nạ toàn thân tỏa ra hơi lạnh xuất hiện trước mặt anh ta.

- Anh bạn, muốn nhập hội sao?

Quân Nhi vừa cho tay vào trong túi áo chuẩn bị gửi tin cho Thiết Tử, vừa bắt đầu điều chỉnh hơi thở của mình.

Ai biết đối phương căn bản không để mình xoay vòng vòng, đánh lén không thành công lại lập tức xông tới lần nữa, tư thế này, thật sự là không chết không ngừng, không nói tới ở thế giới hiện thực, cho dù là ở trong thế giới cốt truyện lúc không chịu ràng buộc, hiếm khi xuất hiện tình huống thính giả mặt đối mặt phân sinh tử, tất cả mọi người đều xem trọng một quyền lợi, không có gì là không thể ngồi xuống bàn bạc, cho dù không thể ngồi xuống bàn bạc, cũng có thể vừa đánh vừa bàn bạc, nhưng đối phương căn bản không cho mình cơ hội câu thông.

Khi một quyền của đối phương đánh tới, hai tay của Quân Nhi khép lại, chắn vị trí đỉnh đầu mình, đồng thời hai chân trầm xuống, trọng tâm ép xuống, mặt đất chấn động mạnh một cái, đây là chiêu thức mượn sức từ mặt đất, dựa vào cảm nhận chấn động cộng hưởng giữa bản thân và mặt đất, do đó mượn lực của đất đai để phản chấn.

Một quyền của Tô Bạch đánh xuống, khi tiếp xúc với hai tay của đối phương thì cả người tản ra, sương máu phiêu tán, hoàn toàn từ bỏ cơ hội cứng đối cứng với Quân Nhi, Quân Nhi cản không khí, lực phản chấn ở trên người không có chỗ phát tiết, trái lại khiến khí quan nội tạng của anh ta dao động một trận, trên mặt cũng hiện lưng ửng đỏ.

Chương 590 Một Màn Chém Giết Đẫm Máu

Ngay sau đó, huyết vụ ngưng tụ ở phía sau người Quân Nhi, Tô Bạch hiện thân, một bàn tay vươn ra ghìm chặt cổ Quân Nhi, một cánh tay thì lấy địa ngục hỏa shotgun ra, để ở eo Quân Nhi bóp cò!

"Pằng!"

"Pằng!"

"Pằng!"

Lúc cổ mình bị ghìm chặt, cả người Quân Nhi như con chuột bị kim đâm nhanh chóng có phản ứng, lúc này thân hình anh ta nhanh chóng to hơn một vòng, lỗ chân lông toàn thân cũng khuếch trương ra vào lúc này, lông cũng bắt đầu biến dài, hơi thở cũng trở nên trầm trọng hơn.

Tô Bạch chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm cổ Quân Nhi đột nhiên mất hết cảm giác, ngay sau đó hai chân của mình cách mặt đất, còn là loại bị động bay từ dưới lên, cơ thể lập tức mất đi cân bằng, đồng thời quán tính đáng sợ cuốn sạch mà tới, cho dù lúc này hóa thành huyết vụ cũng hoàn toàn không còn kịp rồi.

"Rầm!"

Động tác ném qua vai vô cùng chuẩn, cả người Tô Bạch giống như đạn pháo đập xuống vườn hoa, còn đập thủng vách tường ở tầng thấp nhất, bị đập vào bên trong.

Quân Nhi cường hóa đấu vật, anh ta là người Mông Cổ, thực ra đấu vật là một môn học vấn rất cao thâm, có lẽ người ngoài sẽ cảm thấy rất đơn giản và rất ngốc, xem xét tính chất kém so với các môn thể thao khác, nhưng đấu vật là kỹ thuật đứng đầu để kiểm tra sức mạnh và khả năng phối hợp của chính cơ thể, các đô vật ở cấp độ cao hơn có thể mượn sức mạnh của môi trường xung quanh và thậm chí là sức mạnh của đối thủ để hoàn thành các đòn đánh của mình, ngay vừa rồi, ngay từ đầu Quân Nhi đã mượn đất đai dưới chân tạo ra lực phản chấn, kết quả là Tô Bạch không mắc câu, nhưng sau đó anh ta khéo léo mượn sức khống chế trên người Tô Bạch, ném Tô Bạch ra ngoài thành công.

Nhìn là vừa rồi Quân Nhi chiếm thế thượng phong, nhưng bên hông Quân Nhi ồ ạt có máu tươi chảy ra, cùng với một mảng lớn bị bắn máu thịt mơ hồ đã nói lên, anh ta đã bị thương không nhẹ, hơn nữa Tô Bạch không phải người cường hóa cơ thể có vẻ suy yếu, một cú ném qua vai tuy khiến Tô Bạch khó chịu, nhưng sẽ không khiến hắn mất đi sức chiến đấu.

“Răng rắc…”

Một đống xi măng bay ra, Tô Bạch bước từ trong tường ra, quần áo trên người hắn đã rách nhiều chỗ, giống như là một tên ăn xin, bắp thịt ở nửa người trên đều lộ ra, mặt nạ vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đôi mắt sắc bén mà lạnh lùng lộ dưới mặt nạ.

- Tôi biết cậu là ai rồi.

Cuối cùng Quân Nhi cũng nhận ra thân phận của Tô Bạch:

- Nhưng cậu đang làm gì thế, cậu vô duyên vô cớ phát động tấn công tôi, chẳng lẽ cậu không sợ Phát Thanh Khủng Bố trừng phạt sao?

Động tĩnh ở bên này hấp dẫn sự chú ý của đám thính giả trong tòa nhà này, lập tức có người đi ra đứng trên ban công nhìn xuống dưới, hơi thở của hai người ở phía dưới đều rất cường đại, khiến bọn họ có cảm giác sợ hãi theo bản năng, không ai dám xuống xem náo nhiệt, mọi người chỉ có thể đứng ở trên cao nhìn, loại đối kháng giữa cao thủ như vậy, cũng là chuyện có thể ngộ nhưng không thể cầu, vận khí tốt mà nói, còn có thể đạt được một số dẫn dắt thuộc về mình khi bọn họ giao chiến.

Tô Bạch vẫn không trả lời, hắn căn bản không cần trả lời cũng không muốn trả lời, hắn xuất hiện ở nơi này, hắn đứng ở chỗ này, thực ra là tới giết người.

Sau khi thở một cái, trên làn da lộ ra ngoài của Tô Bạch lây dính từng tầng tơ máu, đường vân của tơ máu rất huyền ảo, tỏa ra một loại hơi thở nội liễm, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất áp lực.

“Rầm!”

Tô Bạch giẫm chân, cả người xông về phía Quân Nhi lần hai.

Tuy trong lòng Quân Nhi biết rõ Tô Bạch ra tay với mình như vậy sẽ trêu chọc nhân quả, nhưng anh ta không thể đứng yên ở chỗ này đợi chết, anh ta cũng không muốn lấy cái chết của mình đổi lấy trừng phạt của Phát Thanh Khủng Bố đối với Tô Bạch, như vậy còn có ý nghĩa gì?

Hơi thở của Quân Nhi cũng trở nên càng nặng nề hơn, giống như một con bò lập tức xông về phía Tô Bạch.

Hai người đàn ông lực lượng và tốc độ đều đạt đỉnh lập tức va chạm nhau.

“Ong!”

Một tiếng trầm đục truyền tới, thủy tinh ở hai tầng thấp nhất trong tòa nhà xung quanh đều bị chấn đắc vỡ nát, giống như máy bay chiến đấu bay lướt qua ở tầng trời thấp, mặt đất ở bốn phía cũng trầm xuống nửa mét, lấy khu vực hai người va chạm làm trung tâm, xuất hiện một cái hố hình trứng.

Cánh tay phải của Tô Bạch gãy ra, từ vị trí bả vai bị dập nát, trong cú va chạm vừa rồi, vị trí Tô Bạch phóng thích lực lượng và sức chịu đựng là cánh tay phải của mình, mà bộ ngực của Quân Nhi thì bị đâm lõm xuống, vị trí sau lưng nhô cao, tai mắt mũi miệng đều vì khí quan nội tạng bị hao tổn mà tràn ra máu tươi.

Nhưng khả năng phục hồi của Quân Nhi vô cùng đáng sợ, anh ta khởi động hai tay, trực tiếp nâng Tô Bạch lên, sau đó bắt đầu duỗi cơ thể mình, nhìn bộ dạng hắn là muốn kéo Tô Bạch thành hai đoạn.

"Rống!"

Trong cổ họng của Tô Bạch phát ra tiếng gầm thét như tiếng của dã thú, trong miệng có hai cái răng nanh sắc bén mọc ra, trực tiếp đâm vào cổ Quân Nhi.

"A a a!"

Quân Nhi phát ra tiếng kêu rên, quả đấm càng không ngừng đánh mạnh vào phần lưng của Tô Bạch, mỗi một kích đều thế đại lực trầm, nhưng Tô Bạch vẫn cắn chặt lấy cổ Quân Nhi căn bản không nhả ra.

Máu tươi…

Đoạn chi…

Sóng khí đáng sợ.

Một màn chém giết đẫm máu này, đã để lại bóng mơ trong lòng tất cả thính giả đang quan sát chiến đấu, loại phương thức

giao chiến này, thật sự rất đáng sợ…

- Cái miệng của anh sao lại tiện như thế chưa, tôi đã nháy mắt ra hiệu cho anh đừng nói nữa, anh thế mà còn cố ý nói ra, anh nhất định là cố ý.

Mập mạp ngồi ở trên ghế lái phụ không ngừng mắng.

Tần Dương vừa lái xe vừa hút thuốc, cho dù mập mạp có mắng anh ta, anh ta cũng không tức giận, chỉ rất bình tĩnh nói.

- Lúc cậu ta rời đi, sao anh không kéo cậu ta lại? Chính bản thân anh cũng rõ ràng khi đó người nào không nghe theo tâm ý của cậu ta, cậu ta sẽ ra tay với người đó, anh bảo tôi đi gánh trách nhiệm, sao anh không đi?

Mập mạp bị làm cho nghẹn họng, không ầm ĩ nữa, chỉ dùng hai tay cào tóc mình: - Chuyện lần này lớn rồi, đã một thời gian cậu đã không phát bệnh, tôi còn cho rằng cậu ta đã càng ngày càng khống chế được chính mình, cũng không biết lúc ở phía dưới, rốt cuộc cậu ta đã nhìn thấy gì, người vừa lên đến trên này đã giống như biến thành một người khác vậy.

- Chẳng phải anh đi theo chân cậu ta xuống đó à, anh không nhìn thấy ư?

Tần Dương có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Trước đó chúng tôi vẫn luôn đi cùng nhau, sau đó cậu ta đi trước, tôi đi khiêng chiếc gương, kết quả chiếc gương kia tự nhiên vỡ nát, huyệt động cũng sụp đổ, nước biển tràn vào, trực tiếp bị làm cho mơ hồ, chắc hẳn là lúc chúng tôi tách ra, cậu ta đã gặp phải chuyện gì đó.

Mập mạp hít sâu một hơi: - Anh có thể nhanh hơn nữa được không, con mẹ nó, anh thế mà còn ở đây chờ đèn đỏ.

- Anh ngại chậm thì có thể tự mình xuống xe đi bộ.

Tần Dương nói.

Mập mạp sờ lên mặt mình: - Nói thật đi người anh em, thật ra vừa rồi anh cũng muốn mượn đao giết người?

Chương 591 Ngang Sức Ngang Tài

“Tùy cậu nghĩ sao cũng được.”

- Đúng thế, đó là suy nghĩ trong đầu anh, ai có thể chứng minh được chứ? Chắc hẳn anh cũng đã cảm thấy khó chịu với tổ chức kia từ rất lâu rồi, nhưng anh vẫn luôn muốn cùng gia đình mình sinh sống những ngày bình thường ở Tần Hoàng Đảo, đại bản doanh của tổ chức kia chính là ở ngay đây, vì thế Đại Bạch đi đến đó giết loạn một trận xem như cũng giải quyết cho anh một số phiền phức.

- Không phải nội tâm mỗi người đều đen tối như anh đâu, tổ chức kia có tồn tại hay không, đối với cuộc sống của tôi mà nói, nó không ảnh hưởng đến qua nhiều, hơn nữa, trừ khi là trong thế giới chuyện xưa, nếu không, tôi sẽ không đặt bản thân mình ở trên cương vị của một thính giả để đi suy nghĩ vấn đề, còn anh Âu Mỹám hơn nhiều, đừng nghĩ rằng ai cũng Âu Mỹám như anh.

- Ha ha ha, chuyện này thật đúng là thú vị, nếu như ông đây không phải là một thính giả, đoán chừng tôi thật đúng là ngu ngốc đi tin tưởng.

Mập mạp khoanh tay trước ngực: - Hy vọng sự việc không ầm ĩ đến mức quá lớn, nếu không, thật đúng là không thể cứu vãn được nữa rồi.

- Vẫn còn hy vọng.

Lúc này Tần Dương đột nhiên lên tiếng: - Lúc trước người phụ nữ kia tàn sát cả một thành phố của nước Anh, đến sau

cùng chẳng phải cô ta không có chuyện gì đó à?

- Cho nên hiện tại cô ta mới ở một nơi quái quỷ không rõ, không trở về được.

Mập mạp cười nhạo: - Trên thế giới này có rất nhiều loại trừng phạt so với việc để anh trực tiếp chết đi càng thêm thống khổ và khó tiếp nhận hơn.

- Á!

Quân Nhi phát ra tiếng gầm thét giận dữ, lúc này đây anh ta cảm thấy Tô Bạch chính là một huyết đỉa, gắt gao bám chặt lấy anh ta, mỗi lần anh ta đều dùng hết toàn bộ sức lực mạnh mẽ đánh lên sau lưng Tô Bạch, cho dù thân thể của đối phương có mạnh mẽ đến đâu cũng nhất định không chịu đựng nổi, thế nhưng Tô Bạch vẫn không nhúc nhích gì, răng nanh của hắn vẫn vững vàng đâm vào mạch máu dưới da của anh ta.

Máu tươi không ngừng bị thôn phệ, theo đó mà đến là cảm giác bản thân mình không ngừng suy yếu, một loại cảm giác nguy cơ ập đến, lúc này hai chân của Quân Nhi trầm xuống, ngay sau đó trọng tâm cả người anh ta ngửa về sau, đem chính mình quẳng mạnh xuống đất, đồng thời mượn sức dẻo và lực quán tính mạnh mẽ đánh văng Tô Bạch ra ngoài.

Răng rắc.

Lúc đầu, vốn dĩ răng nanh của Tô Bạch phập vào trên cổ của Quân Nhi, lúc này cũng bị rút ra, kéo theo một miếng thịt lớn trên cổ Quân Nhi.

Bịch.

Quân Nhi nặng nề đập mạnh xuống đất, trong lúc nhất thời trước ngực ngột ngạt, giống như có một tảng đá nặng đặt lên trên ngực anh ta, cả người đều cảm thấy khó thở, vừa mới cử động, tim phổi đã truyền đến vị trí đau đớn, tố chất cơ thể của mình, bản thân anh ta là người rõ ràng nhất, trong khoảng thời

gian ngắn mấy lần giao thủ, thương thế của anh ta đã lan ra đến một số nội tạng, tên kia đúng là khó đối phó.

Chẳng qua Quân Nhi cũng rõ ràng, trước đó chiêu thức mà anh ta dùng là đem chính mình làm thành một đòn bẩy để phát lực, thương tổn mà Tô Bạch phải nhận sẽ chỉ lớn hơn anh ta, không thể so với anh ta ít hơn được.

Thế nhưng khi mà lúc anh ta lảo đảo đứng lên, lại nhìn thấy ở vị trí cách xa mình hơn 10 mét, Tô Bạch an toàn trôi nổi giữa không trung, hai chân lơ lửng cách xa mặt đất đại khái khoảng nửa mét.

Trên người Tô Bạch xuất hiện một chiếc áo khoác màu đen, chính sức mạnh của chiếc áo đen này đã giúp hắn loại bỏ phần lớn quán tính, tránh cho hắn khỏi bị thương tổn.

- Chết tiệt.

Trong lòng Quân Nhi không cam tâm.

Tô Bạch sờ lên vị trí lòng bàn tay của mình, nơi đó huyết nhục bao quanh tinh hoa thuộc về chiếc áo này, bình thường nếu như hắn không triệu hoán, chiếc áo khoác này sẽ không xuất hiện, một khi hắn triệu hoán, nó lập tức sẽ xuất hiện, bện ra trên người hắn.

Lúc này, cánh tay phải của Tô Bạch hoàn toàn mất hết, vị trí ở ống tay áo cũng trống không, mà sau khi Quân Nhi đứng lên, đi lại lộ ra rất miễn cưỡng, trước đó hai người va chạm vào nhau, thương thế của anh ta ở bên trong, trên thực tế hình ảnh còn nghiêm trọng hơn, đây cũng là do đối phương ra tay qua hung ác.

- Cậu muốn giết chết tôi, dù sao cũng phải nói cho tôi biết một nguyên nhân đi.

Quân Nhi liếm môi của mình, lúc nói chuyện lông mày cũng hơi nhíu lại, lộ ra dáng vẻ thống khổ, hiện tại anh ta cảm

thấy mình giống như một chiếc máy móc mà rất nhiều bộ phận linh kiện đã hư hỏng, càng ngày càng không hoạt động nổi.

Chỉ là từ đầu đến cuối, Tô Bạch đều không nói ra một câu nào, bởi vì hắn căn bản cũng không dự định nói gì.

Tô Bạch giơ một khẩu địa ngục hỏa shotgun lên, nhắm thẳng về phía Quân Nhi ở trước mặt, đồng thời để một khẩu địa ngục hỏa shotgun khác bay lơ lửng, giống như theo Tô Bạch tâm lý tương thông, lơ lửng ở một bên. Bởi vì hiện tại Tô Bạch chỉ có một cánh tay, cho nên chỉ có thể lấy một phương thức, dáng vẻ như thế để hành động, điều này cũng mang ý nghĩa, giữa Tô Bạch và địa ngục hỏa shotgun thật ra đã sớm thành lập nên một loại liên hệ vi diệu.

Thế nhưng Tô Bạch vẫn còn đang do dự, liệu hắn có nên đem địa ngục hỏa shotgun như vũ khí bản mệnh để đi dung hợp không, cho nên mới vô thức tạm dừng quá trình này.

Con người chính là như thế, luôn cảm thấy thứ đang có được trong tay không phải là tốt nhất, tốt nhất về sau có thể gặp được.

Vào lúc này, Quân Nhi nhếch môi cười, trong hàm răng của anh ta, tất cả đều là máu tươi, nụ cười này của anh ta nhìn rất kinh khủng.

- Cái quỷ gì thế, cậu thế mà còn chưa dung hợp vũ khí bản mệnh.

Tay Quân Nhi vỗ lên phần eo của mình.

Một chiếc đai lưng màu vàng đậm xuất hiện ở vị trí eo của anh ta, chỉ là hiện tại chiếc đai lưng này có rất nhiều vết nứt, hiển nhiên vừa rồi trong lúc giao chiến, vũ khí bản mệnh này vẫn luôn giúp đỡ anh ta ngăn cản lại thương tổn, lấy thuộc tính cường hóa của anh ta mà nói, chiếc đai lưng vũ khí bản mệnh này thiên về phòng thủ rất thích hợp với anh ta.

Thế nhưng điều khiến Quân Nhi cảm thấy khó mà tin nổi, thậm chí là cảm thấy hoang đường chính là, Tô Bạch còn chưa dung hợp vũ khí bản mệnh, lại trên cơ bản cùng anh ta đánh ngang sức ngang tài, hai người một phen quyết chiến, hiện tại cục diện lưỡng bại câu thương, đồng thời nếu cứ tiếp tục chém giết như vậy để phân định người sống kẻ chết, Quân Nhi cảm thấy sức lực của mình còn không bằng đối phương.

Chưa dung hợp vũ khí bản mệnh đã có thể cùng cường giả đã dung hợp vũ khí bản mệnh đánh bất phân thắng bại, hơn nữa còn có xu hướng chiếm ưu thế, một khi hắn dung hợp vũ khí bản mệnh, như vậy những cường giả dung hợp vũ khí bản mệnh thông thường kia, người nào là đối thủ của hắn chứ?

Trong lòng Quân Nhi âm thầm rùng mình.

Chương 592 Cưỡng Chế Dung Hợp Vũ Khí Bản Mệnh

"Ầm!"

Một tiếng sấm rền bỗng nhiên đánh tới, áo khoác nhanh chóng dẫn theo Tô Bạch né tránh, nhưng mũi tên nỏ kia cũng thay đổi phương hướng, cho dù tốc độ phản ứng của chiếc áo khoác này rất kinh người, nhưng mũi tên nỏ kia vẫn đâm vào trên bả vai của Tô Bạch.

Áo khoác nhanh chóng khép kín, lực công phá của lôi điện khiến nó bị hư hại mất một nửa, ngay sau đó áo khoác cũng hiện ra dấu vết cháy khét của nó, tên nỏ còn đóng đinh trên vai Tô Bạch, thế đi không giảm, trực tiếp đem Tô Bạch đóng đinh trên hòn non bộ trong vườn hoa nhỏ.

- Thiết Tử, nếu anh đến muộn một lúc nữa, có lẽ không gặp được tôi nữa đâu, không biết tên gia hỏa này nổi điên cái gì, thế mà chạy đến đây, một câu cũng không nói đã muốn liều mạng với tôi.

Quân Nhi một bên vừa lau máu trên khóe miệng, vừa đi về phía Thiết Tử, anh ta vừa mới đi được mấy bước đã che ngực đứng không vững, chỉ có thể hơi ngồi xổm xuống để giữ thăng bằng.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thiết Tử nhận được tin tức của Quân Nhi, anh ta lập tức chạy đến, may mắn còn kịp.

- Trước tiên đừng để ý, giết chết cậu ta trước, con mẹ nó, cậu ta hại ông đây thiếu chút nữa đã mất mạng,

Quân Nhi tức giận mắng.

Thiết Tử nhún vai: - Cậu ta chủ động công kích anh, hơn nữa còn nổi lên sát khí, anh giết anh ta là hợp tình hợp lý, tôi thì không, anh tự mình ra tay đi.

- Anh một chút nhân quả cũng không đồng ý gánh ư?

Quân Nhi bất mãn nói: - Đâu phải anh không nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của tôi, còn bảo tôi đi giết người.

- Bên chỗ đất trống kia, chẳng phải vừa hay có một khẩu súng đấy à, vừa khéo là hai khẩu, chúng ta mỗi người một khẩu làm chiến lợi phẩm, anh cầm khẩu súng này bắn chết cậu ta, sau đó nhanh chóng đứng lên, đừng lề mề nữa, tôi biết anh còn chưa chết đâu, tên gia hỏa kia vẫn chưa bỏ cuộc, đừng nhìn cậu ta đang cúi đầu, nhưng đã bắt đầu âm thầm phát lực để tránh thoát khỏi tên nỏ của tôi, thật đúng là tiểu cường đánh mãi không chết.

Thiết Tử thúc giục.

Quân Nhi khẽ cắn môi gật đầu, xoay người nhặt một khẩu địa ngục hỏa shotgun ở dưới đất lên.

- Chậc chậc, khẩu súng này cùng với nỏ phá ma của anh là một cấp bậc đấy.

- Khoảng 1000 điểm cốt truyện gì đó, cho dù đối với một thính giả có thâm niên mà nói, đây cũng là thứ vũ khí xa xỉ.

Quân Nhi rất khó khăn đứng thẳng người lên, cầm súng, hướng họng súng về đầu Tô Bạch.

- Người anh em, tôi không biết tại sao cậu phải đến giết tôi, nhưng xin lỗi, thứ này tôi muốn, mệnh của cậu, tôi cũng muốn.

Pằng.

Cách đầu Tô Bạch chưa đến 10 mét, Quân Nhi bóp cò súng.

Mưa đạn màu vàng thuộc về địa ngục hỏa shotgun bị bắn ra, hướng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch bị đóng đinh trên hòn non bộ sắp hấp hối, vào lúc này lại đột nhiên ngẩng đầu.

Trong mắt hắn có một sợi ánh sáng vàng óng ánh đang lóe lên.

Ngay sau đó một khẩu súng địa ngục hỏa shotgun khác ở bên này, cùng với một khẩu địa ngục hỏa shotgun khác trong tay Quân Nhi đột nhiên giống như bàn ủi đỏ lên, vô cùng nóng.

Mưa đạn vốn mang theo lực sát thương rất mạnh đã biến thành một vùng hơi nước trước khi chạm vào cơ thể Tô Bạch, cứ thế lướt qua giống như một cơn gió, tóm lại là không giống uy lực của vũ khí dùng hơn một ngàn điểm đổi lấy.

- Á

Quân Nhi hít vào một hơi khí lạnh, không kìm lòng nổi ném địa ngục hỏa shotgun trong tay xuống, cho dù vậy chỗ vị trí lòng bàn tay vẫn bị nóng làm phồng rộp lên, phải biết rằng thể chất của Quân Nhi khác hẳn với người thường, trong số thính giả cùng cấp, anh ta dựa vào cơ thể ăn cơm, dùng da dày thịt béo trên người anh ta không khoa trương chút nào, nhưng lập tức bị nóng làm cho phồng rộp, đủ để thấy nhiệt độ đáng sợ của địa ngục hỏa shotgun.

- Sao lại thế này?

Quân Nhi cầm lấy cổ tay mình, vẻ mặt giật mình nhìn về phía Thiết Tử ở ngay bên cạnh.

Sắc mặt Thiết Tử cũng lập tức âm trầm: - Không phải chính anh chưa từng trải qua, tên kia là muốn dung hợp vũ khí bản mệnh, còn lấy hai khẩu súng này dung hợp.

Vào lúc này hai khẩu địa ngục hỏa shotgun đã hoàn toàn hòa tan phân giải thành một nhánh vàng rực, phiêu tán về phía Tô Bạch, căn bản không kịp ngăn cản.

Vừa nói chuyện, Thiết Tử cũng vừa rút cái nỏ ra lần nữa, nhưng phải mất thời gian để lấy được mũi tên, vì vậy anh ta trực tiếp hét lên với Quân Nhi: - Tôi sợ không kịp, anh đi lên trước đi, cùng lắm thì dùng bí thuật thôi phát tiềm năng của anh.

Lúc này tình hình thực ra đã rất nguy cấp, cho dù là đối với Tô Bạch hay là Quân Nhi và Thiết Tử mà nói, đều đã xem như ngàn cân treo sợi tóc.

Cùng lúc đó, Tô Bạch đang trong thời điểm mấu chốt dung hợp vũ khí bản mệnh, các thính giả khác khi thực lực đạt tới cỡ này sau đó dung hợp vũ khí bản mệnh, đều cẩn thận tìm nơi không có bóng người đảm bảo an toàn của mình trước và điều tiết trạng thái của bản thân tới đỉnh phong rồi mới thực hiện công việc này, nhưng Tô Bạch lại bắt đầu trước mặt kẻ địch sau khi vừa mới chém giết một phen.

Không có bất cứ chuẩn bị gì, cũng không có bất cứ điềm báo nào, nên bắt đầu, cũng đã bắt đầu rồi.

Về phương diện khác, đối với Quân Nhi và Thiết Tử mà nói, bọn họ đều là người mạnh trong dung hợp vũ khí bản mệnh, tất nhiên là biết rõ chênh lệch giữa người dung hợp vũ khí bản mệnh và không dung hợp vũ khí bản mệnh, lúc trước chưa dung hợp vũ khí bản mệnh Tô Bạch đều có thể bất phân thắng bại với Quân Nhi, một khi để hắn dung hợp thành công thì cục diện lập tức khó mà tưởng tượng nổi.

Quân Nhi là người vô cùng quyết đoán, anh ta lập tức vỗ ngực mình, bởi vì trong lúc chiến đấu với Tô Bạch lúc trước, vị trí tấn công chủ yếu của Tô Bạch đều là bộ ngực, lúc này ngay cả Quân Nhi đều không rõ mình bị gãy bao nhiêu cái xương sườn, cái vỗ này đau tới mức khiến cả người anh ta co rúm lại, nhưng đồng thời chỗ lông ngực rậm rạp màu đen của Quân Nhi, một đồ đằng hình gấu ngựa phát sáng.

"Đoàng… Đoàng… Đoàng…"

Khung xương trong cơ thể Quân Nhi bắt đầu vặn vẹo và đứt đoạn, hình thể bành trướng hơn trước phải hơn gấp đôi, cả người nhìn giống gấu hình người, anh ta không phải là loại cường hóa thú nhân thuần túy, mà là một loại dựa vào kỳ ngộ đạt được bí pháp đồ đằng, đối với anh ta mà nói thôi động bí pháp này là một gánh nặng, sẽ tạo thành tác dụng phụ ngay cả Phát Thanh Khủng Bố cũng không thể khôi phục.

"Rống!"

Tiếng gầm thét như tiếng gấu thét phát ra từ cổ họng Quân Nhi, cả người anh ta nhảy dựng lên, xông về phía Tô Bạch lúc này vẫn đang đóng đinh trên núi giả.

…

Chương 593 Dung Hợp

Vào lúc này xe taxi đỗ ở bên ngoài tiểu khu, bởi vì là nhà trọ gần biển, cho nên không làm theo cách cũ dùng tường vây quanh, cũng chính vì vậy mà cho dù ở bên ngoài tầm nhìn cũng rất rộng mở, cộng thêm mấy cường giả ở bên trong quyết đấu quả thực như xung đột vũ khí nóng quy mô nhỏ, cho nên muốn không bị phát hiện cũng khó.

Lúc Tô Bạch và Quân Nhi chém giết cùng một chỗ, thực ra mập mạp và Tần Dương đã tới, nhưng mà khi đó mập mạp và Tần Dương không thể chen tay vào được, bởi vì không có lý do gì và biết là vô dụng, đứng ở lập trường của mập mạp mà nói, anh ta không có khả năng vì đi giúp Tô Bạch mà kết quả cuối cùng khiến mình rơi vào trong trừng phạt nhân quả, bởi vì mình không có khả năng khiến Tô Bạch đánh mất ý nghĩ giết người.

Nhưng mà sau đó thấy Thiết Tử bắn tên ghim Tô Bạch trên núi giả, một màn này khiến mập mạp hoảng sợ, anh ta thật sự sợ Tô Bạch bị mũi tên bắn chết, mà trước mắt làm thính giả, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra Tô Bạch đang muốn làm gì.

Mập mạp vỗ bả vai Tần Dương: - Chúng ta giúp cậu ấy chắn một lát, không tính là nhiều nhân quả đúng không?

Tần Dương không trả lời, có vẻ không có hứng thú lắm, anh ta không thích nhúng tay vào mấy chuyện lộn xộn này, anh ta vẫn thích trạng thái cuộc sống trước đây của mình hơn, đây cũng là phong cách làm việc nhất quán của anh ta, cho dù ở trong thế giới chuyện xưa anh lừa tôi gạt âm hiểm chém giết

cỡ nào, ở trong thế giới hiện thực, anh ta càng có khuynh hướng làm một người chồng đơn thuần, lái xe đơn thuần, cùng với người cha đơn thuần.

Thấy Tần Dương không có phản ứng, mập mạp vội la lên: - Hai bọn họ truyền giáo ở đây, sau này chắc chắn sẽ tạo thành ảnh hưởng không ổn định, loại chuyện này không phải không có ví dụ, nhỡ đâu ngày nào đó Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy nên ra tay xử lý bọn họ bằng cách phát lệnh truy nã quy mô lớn hoặc để thính giả cao cấp chân chính tới diệt bọn họ, anh nghĩ rằng thành phố Tần Hoàng Đảo này sẽ không chịu liên lụy sao?

- Dù sao đây là việc phát thanh cần phải làm, cho dù phạm vi bọn họ giao đấu ảnh hưởng tới thành phố gần đó cùng với người vô tội, phát thanh cũng sẽ san bằng chuyện này.

- Hiện giờ cơ hội ở ngay trước mắt, chúng ta chỉ cần qua đó ngăn cản 3 phút rồi mặc kệ, tôi tin sau đó Tô Bạch sẽ giết được hai tên kia, cậu ấy phát bệnh ngay cả quy củ của Phát Thanh Khủng Bố đều phải đi gặp quỷ!

- Nếu cậu ta không giết được thì sao?

Tần Dương hỏi ngược lại.

- Vậy tôi giết!

Mập mạp trực tiếp quát, lập tức xông từ trong xe ra ngoài, một tên mập lại có thân pháp nhanh nhẹn như vậy, thật sự là một chuyện khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Dĩnh Oánh Nhi vẫn ngồi ở vị trí kế bên vị trí lái, một màn trước mắt khiến cô ta cảm thấy vô cùng rung động, nhưng cô ta coi như là có tự mình hiểu lấy, mình không có tư cách nói gì đó ngắt lời.

Tần Dương liếm môi, lúc này mập mạp đã qua đó, mà anh ta thì đang do dự.

…

Lúc này, Quân Nhi giống như một con gấu ngựa điên cuồng đang lao về phía Tô Bạch ở không trung, nhưng hiện giờ ở giữa không trung rất sôi động, một con gấu tới thì không nói, lúc này một con "heo" cũng chạy tới xem náo nhiệt.

Bởi vì mập mạp từ bên cạnh tới, cho nên cơ thể to mọng của mập mạp đập trúng người Quân Nhi, mập mạp rất nặng còn cố ý làm như vậy, trực tiếp va Quân Nhi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, hai người "thể tích to lớn" cùng ngã xuống đất.

- Mẹ kiếp, đau quá.

Mập mạp vừa xoa bả vai mình vừa kêu đau.

Quân Nhi phát ra tiếng gầm giận dữ, khi sử dụng bí thuật thực ra thần trí của anh ta không tỉnh táo, trái lại lúc này để Tô Bạch sang một bên xông về phía mập mạp.

Mập mạp lập tức rút một lá bùa ném ra ngoài: - Thiên Quân hiện thân,đi!

Lá bùa này nhanh chóng bốc cháy, hóa thành một nhà giam, ai biết Quân Nhi bị nhốt dùng hai tay phá nhà giam, trận pháp này trực tiếp nghiền nát, tay phải của mập mạp co giật, máu tươi đều đã chảy ra, đây là phản ứng phản phệ của trận pháp.

Chỉ là lúc này, mập mạp coi như dây dưa không ít thời gian, nhưng mà ở bên kia, nỏ tiễn của Thiết Tử cũng đã chuẩn bị xong, anh ta nâng nỏ phá ma, nhắm ngay vị trí đầu Tô Bạch.

- Tạm biệt rồi.

Bỗng nhiên mập mạp xuất hiện cũng không quấy rầy tới Thiết Tử chút nào, đối với Thần Xạ Thủ mà nói, trong lòng không có việc khác thực ra là trạng thái nhập môn cơ bản nhất.

Bên kia mập mạp thấy nỏ phá ma sắp phóng ra, anh ta nghiến răng, giẫm chân một cái, một thanh kiếm gỗ đào bay từ phía sau anh ta ra, nếu Tô Bạch chết đi, đối với mập mạp mà nói không có chút ưu đãi nào, nhưng nếu Tô Bạch không chết, lần này Tô Bạch sẽ nợ mình một ân tình lớn, tóm lại là mua bán lỗ vốn mập mạp sẽ không đi làm, nhất là mập mạp cũng biết chuyện của Tô Bạch trong thế giới chuyện xưa, sau một năm Tô Bạch phục chế cơ thể đã mạnh tới mức biến thái như vậy, chuyện này càng nói lên Tô Bạch tuyệt đối là một bắp đùi ưu tú có tiềm lực!

Kiếm gỗ đào lập tức bay về phía cung nỏ bắn ra, anh ta vốn định nửa đường bắn hạ, cho dù không phá được thì cũng khiến nó chệch khỏi quỹ đạo như vừa rồi.

Nhưng mà lúc này một bóng mờ to lớn lập tức nhảy dựng lên, Quân Nhi dùng phía sau lưng dày rộng của mình chặn kiếm gỗ đào của mập mạp, kiếm gỗ đào khảm vào sau lưng Quân Nhi, cơ thể anh ta hơi run rẩy một lát. Ngay sau đó không quan tâm tiếp tục xông về phía mập mạp, lúc này khả năng chịu thương tổn của anh ta thật đáng sợ.

Nỏ phá ma không hề có cản trở xông về phía Tô Bạch, ngay lúc trong lòng mập mạp cảm thấy chán nản, bỗng nhiên có một bóng dáng xuất hiện trước người Tô Bạch, tay phải anh ta cầm một cây quạt màu thủy tinh, mặt quạt mở ra, nỏ phá ma bắn trúng mặt quạt, lập tức đứt đoạn, Tần Dương ở phía sau cây quạt lồng ngực như bị đè xuống, khóe miệng có máu chảy ra.

Sắc mặt Thiết Tử đột nhiên trở nên rất khó coi, quát lớn: - Tôi và anh nước sông không phạm nước giếng, không phải là anh nói mặc kệ bất cứ chuyện gì ở trong thế giới hiện thực sao, sao thế, bây giờ đổi ý rồi à? Muốn giúp người ngoài đối phó tôi?

Tần Dương hít sâu một hơi, mặt quạt khép lại, bắt đầu điều hòa hơi thở, nhưng vào lúc này, cơ thể Tần Dương run lên bần bật, sau lưng truyền tới một luồng hơi thở rất lạnh, bất ngờ không kịp đề phòng, vậy mà trái tim của anh ta cũng run lên theo, loại cảm giác khủng bố này rất khó diễn tả bằng lời.

Ánh mắt Thiết Tử nhìn chằm chằm Tô Bạch ở phía sau Tần Dương, lúc này lùi về sau hai bước, hơi thở tử vong giống như từ địa ngục xuất hiện khiến anh ta vội vàng lùi về sau, mà Quân Nhi vốn có thần trí không rõ đang liều mạng với mập mạp cũng bị hơi thở này chấn nhiếp, cơ thể bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại biến thành bộ dạng người thường, chỉ là trên người chồng chất vết thương, nhìn vô cùng chật vật, quanh eo cũng tổn hại nhiều chỗ.

Mập mạp ngẩng đầu nhìn về phía núi giả, lại phát hiện chỗ đó bị một bóng đen thay thế, ngay cả cơ thể Tần Dương cũng có một phần bị bóng đen che khuất không thể thấy rõ.

Nhưng trong bóng đen này truyền ra hơi thở âm trầm, tràn ngập một loại khát vọng giết chóc và máu me, không giả một chút nào, ngay cả mập mạp biết mình là đồng minh cũng không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Chương 594 Thực Sự Điên Rồi

Dung hợp vũ khí bản mệnh là cảm giác gì, lúc trước Tô Bạch không biết, hắn cũng đã quên nơi đầu tiên biết được mình cần phải đi con đường dung hợp vũ khí bản mệnh để cường hóa lên một tầng mới.

Chuyện này giống như là một chuyện theo lẽ tự nhiên, hoặc là một chuyện gì đó gọi là chạy theo xu hướng, dù sao trong Phát Thanh Khủng Bố không có giáo trình hoặc hướng dẫn đối với chuyện này, ngay từ đầu Tô Bạch cũng không thể hiểu, cũng không hiểu, sau này thực lực tăng lên, mức độ sinh mệnh của bản thân không ngừng tăng cao cùng với mức độ sức mạnh trong cơ thể không ngừng thêm vào, Tô Bạch bắt đầu sản sinh ra một loại cộng minh và liên hệ với mấy kiện pháp khí thường xuyên sử dụng.

Không chỉ địa ngục hỏa shotgun, còn có thứ khác nữa, cũng có thể cảm nhận rõ được mình có thể cảm ứng với chúng nó, mình cũng cảm nhận được một loại thực lực đang ở mức bành trướng đến một cực điểm cần tìm kiếm cơ hội đột phá mới.

Trước đây Tô Bạch vẫn luôn do dự, luôn tự hỏi liệu tương lai mình có gặp được thứ tốt hơn địa ngục hỏa shotgun hay không, con người luôn có lòng tham và không biết đủ, nhưng lần này xem như bị bức lên Lương Sơn, hắn đã không có quyền lựa chọn, trái lại đỡ phải lo lắng nhiều.

Lúc bắt đầu dung hợp, Tô Bạch cảm thấy toàn thân mình nóng rực, tầm mắt cũng đã xảy ra biến hóa, giống như ý thức

của mình đã thoát ra ngoài.

Ở trong tầm nhìn của Tô Bạch, xung quanh là một vùng trắng xóa. Ngay sau đó bắt đầu xuất hiện một bóng người màu máu, tỏa ra cảm giác Tô Bạch cảm thấy rất thân thuộc. Đây là huyết mạch Vampire trong cơ thể mình, mang theo một loại kiêu ngạo và như bệnh tâm thần, Vampire thần bí truyền thừa trong một giọt tinh huyết đó bị Thượng Đế trừng phạt mà chết.

Ngay sau đó lại có một hư ảnh đen xì xuất hiện, mang theo hơi thở dơ bẩn, tà ác, sa đọa, đây là huyết thống cương thi ở trong cơ thể mình. Cương thi không ở trong ngũ hành, bất tử bất diệt, thần căm thù quỷ ghét.

Ngay lập tức một tầng sương lạnh xuất hiện khiến Tô Bạch cảm thấy hơi kỳ lạ, sức mạnh của lớp băng này đến từ Cửu muội chết đi thi biến ở trong thế giới chuyện xưa vụ án giết người liên hoàn Bạch Ngân, trên cơ bản là cùng với thi độc và hàn độc của Tô Bạch. Tô Bạch vẫn luôn cho rằng hai thứ này giống nhau, nhưng hiện giờ xem ra không phải, huyết thống cương thi là huyết thống cương thi, hàn độc đã phát triển thành một loại hệ thống sức mạnh mới tách khỏi với cương thi.

Tô Bạch vẫn còn nhớ rõ lúc trước đám người Chu cục trưởng nói, trước khi bọn họ tiến vào thế giới chuyện xưa đã có liên lạc trên internet ở trong thế giới hiện thực, mỗi người đều có nghề nghiệp và thân phận của riêng mình. Hình như Cửu muội có quan hệ với trộm mộ, như vậy xem ra sau khi cô ta thi biến hàn khí trên người thực ra không phải bản thân thi biến tự mang, mà trên người cô ta hẳn là còn có bí mật gì đó bị trạng thái thi biến kích thích nên xuất hiện. Xem ra nên dành thời gian đi điều tra thân phận thật sự của Cửu muội ở thế giới hiện thực rồi.

Một hư ảnh quanh người từ trên xuống dưới đều là huyết tuyến chậm rãi xuất hiện, đây là truyền thừa huyết thi Tô Bạch

đoạt lấy, xem như nhặt được ưu đãi lớn, nhưng truyền thừa mà Tô Bạch đạt được không phải là hoàn toàn, dù sao khi đó huyết thi cũng không phải muốn truyền công, mà muốn tiến hành đoạt xá Tô Bạch sau đó tìm Phát Thanh Khủng Bố liều mạng cho anh ta một kết thúc tốt đẹp. Nhưng mỗi lần cần tăng biên độ sức mạnh, kích phát huyết tuyến trên người mới có thể khiến sức mạnh và tốc độ của mình tăng lên trong khoảng thời gian ngắn.

Ngoài ra Tô Bạch còn thấy một số thứ linh tinh, ngay cả Tô Bạch đều đã quên vậy mà trên người mình còn có thứ này?

Hư ảnh muôn hình muôn vẻ khác muốn biểu hiện ra, kết quả bị bỏ dở giữa chừng, hóa thành hào quang dung nhập vào trong bốn hư ảnh chính, khiến bốn hư ảnh càng trở nên ngưng thực hơn.

Thực ra đây là bước đầu tiên trong quá trình dung hợp vũ khí bản mệnh. Dung hợp vũ khí bản mệnh không đơn giản chỉ là "ăn" một loại vũ khí thường dùng vào dạ dày. Đây là dựa vào vũ khí của bản thân, coi vũ khí là một vật dẫn, cho cơ thể mình một cơ hội để "tự nhìn nhận bản thân" và "tự làm sạch bản thân", để lại những thứ có ích với bản thân và sau đó loại bỏ một số tạp chất, coi như lựa chọn con đường phát triển đặc biệt trong tương lai và mang lại cho bản thân một cơ hội thăng hoa.

Trước đây Tô Bạch cũng từng nhìn thấy nhiều thính giả dung hợp vũ khí bản mệnh, kỹ thuật và phương thức chiến đấu mà bọn họ sử dụng có thể thấy được đặc điểm rất rõ ràng, nhìn thoáng qua mọi người có biết hắn đang cường hóa phương diện nào, xem ra là có liên quan tới kinh nghiệm.

Chẳng qua Tô Bạch vì không có biện pháp đi con đường đến cửa hàng của Phát Thanh Khủng Bố đổi cường hóa, cho đến nay đều là "ai đến cũng không từ chối" huyết thống trên

người và cường hóa cũng rất phức tạp, cho dù khi dung hợp vũ khí bản mệnh, cũng vẫn bảo lưu đến bốn cái.

Bốn, thì bốn đi, vứt bỏ người nào cũng không được, phần còn lại thì cũng không được.

Địa ngục hỏa shotgun hòa tan thành vàng rực bắt đầu bao phủ lên bốn hư ảnh màu sắc khác nhau, sau đó hóa thành từng sợi ràng buộc, buộc bốn hư ảnh lại, trên người bốn hư ảnh có quang hạt lưu chuyển, đây là liên hệ, đạt thành một hệ thống mới ổn định.

Ở phía sau, một thứ giống như kim băng cũng phiêu tán ra, thứ này Tô Bạch biết, là là kiện áo gió trên người mình bị mình bắt lấy bản thể, lúc trước mình đều khảm thứ này vào trong huyết nhục trong lòng bàn tay để khống chế nó, lúc này vậy mà nó cũng bị cưỡng chế bắt tới, nhìn nó liều mạng phản kháng, đã có chút không làm nên chuyện gì rồi.

Ngay sau đó toàn bộ ý thức của áo gió hoàn toàn bị phai mờ, tác dụng lớn nhất của địa ngục hỏa shotgun là tiêu diệt yêu ma, đối với linh hồn thể thì mang theo thương tổn bẩm sinh, sau này kiện áo gió này hoàn toàn trở thành một bộ quần áo của Tô Bạch. Hiệu quả của nó không hề thay đổi, hoàn toàn bị Tô Bạch khống chế tâm tư, không cần phải bật trình tự thứ hai rồi.

Dung hợp hoàn tất, Tô Bạch rất háo hức muốn biết thực lực của mình sau khi dung hợp hoàn thành có thể nâng cao bao nhiêu, hắn cũng không biết rốt cuộc bên ngoài đã qua bao lâu, cũng không lo lắng quá trình dung hợp của mình có bị gián đoạn hay không. Lúc này quan tâm những chuyện đó đã không còn ý nghĩa, nếu bị gián đoạn thì chết, nếu không dứt khoát áp dụng phương pháp hợp nhất vũ khí bản mệnh, vừa rồi cũng đã chết dưới địa ngục hỏa shotgun của mình, bị chính vũ khí của mình bắn vào đầu, đây là cách chết thê thảm nhất.

Ý thức bắt đầu xem xét cơ thể mình lần nữa, tầm nhìn cũng bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Tô Bạch chậm rãi mở mắt.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, Tô Bạch cảm thấy như sau cơn mưa trời lại sáng, mọi thứ xung quanh giống như trở nên tinh tế và rõ ràng hơn trước nhiều, đó là vì tâm hồn của hắn được nâng cao một lần nữa, hắn có cái nhìn sâu sắc hơn về mọi thứ xung quanh, tất nhiên là sức mạnh cũng tăng lên theo với nó.

Chương 595 Thực Sự Điên Rồi 2

Ở bên cạnh mình có một đám sương mù màu đen dày đặc bao phủ, những sương mù dày màu đen này hẳn là do mình phóng thích ra.

Phía dưới, có lẽ nên thử một chút rồi!

Ha ha, đúng thật là, có chút chờ mong…

…

Sương mù màu đen chậm rãi tiêu tán, trên núi giả chỉ để lại một cây nỏ tiễn, không có bóng dáng của Tô Bạch.

Thiết Tử vẫn luôn cẩn thận cảnh giác vào lúc này có chút khó hiểu, sao vừa rồi khí lạnh đột nhiên xuất hiện, chuyện này không giả được, nhưng bây giờ người kia đi đâu rồi?

- Chẳng lẽ là khi dung hợp vũ khí bản mệnh bị trọng thương cho nên thất bại, dẫn đến khiến cậu ta không qua khỏi?

Thiết Tử mím môi, anh ta cảm thấy khả năng này rất cao.

Quân Nhi thất tha thất thểu lùi về sau, vết thương trên người anh ta thật sự quá nặng, đồng thời anh ta cũng rất buồn bực, rốt cuộc Tô Bạch đi đâu rồi?

Hay là đã chết thật? Hơi thở đáng sợ vừa rồi chỉ là lúc sinh mệnh cấp cao nhất? Hay gọi là hồi quang phản chiếu?

Nhưng ngay sau đó, tóc gáy trên người Quân Nhi đều dựng lên, anh ta cảm thấy có một bàn tay đặt lên sau lưng mình.

Cảm giác hư thoát vì sử dụng bí pháp cùng với vết thương lúc trước vẫn còn, nhưng lúc này Quân Nhi vẫn bùng nổ sự tàn bạo thuộc về thính giả, anh ta chịu đựng cơn đau thấu tim, xoay người nắm lấy cánh tay đối phương. Đây là thủ đoạn phản phá thường dùng nhất trong đấu vật.

Nhưng một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay phải của anh ta.

Tô Bạch mặc áo khoác đứng sau lưng anh ta như vậy, trong mắt không có biểu cảm, bình tĩnh nhìn anh ta như vậy.

- Còn muốn quẳng ngã tôi sao?

Khóe miệng Tô Bạch hiện lên một nụ cười, không phải là nụ cười giễu cợt, cũng không thể nói là vui vẻ, giống như một người buổi sáng đi ra cửa thấy bầu trời xanh thì tự nhiên bật cười.

Nhưng Quân Nhi không cười nổi, theo phát lực cùng với động tác của Tô Bạch, trọng tâm toàn thân của Quân Nhi bị đảo lộn, cả người bị ném xuống đất.

Theo quan điểm của Quân Nhi, thủ pháp của Tô Bạch hoàn toàn là cấp bậc nghiệp dư, nhưng cho dù là nghiệp dư, cũng không chịu nổi sức mạnh tuyệt đối nghiền ép của người ta.

Đúng vậy, là nghiền ép!

“Răng rắc!”

Cánh tay phải bị gãy do va chạm với Quân Nhi cũng đã hồi phục vào lúc này, huyết thống Vampire chiếm được tiến thêm một bước kích thích, cũng nhân cơ hội dung hợp vũ khí bản mệnh khôi phục lại cánh tay bị gãy.

Tô Bạch nhẹ nhàng vươn tay về phía ngực Quân Nhi, ngón tay xuyên thẳng qua làn da cùng với xương sườn của anh ta, đâm xuyên qua một cách hung bạo, trái tim của Quân Nhi bị Tô Bạch dùng phương thức vô cùng đơn giản như vậy móc ra.

Cơ thể của Quân Nhi không ngừng giật giật dưới người Tô Bạch, anh ta còn chưa chết hẳn, nhưng tuyệt đối không sống được, trừ phi trong vòng 10 giây đồng hồ Phát Thanh Khủng Bố kéo anh ta vào thế giới chuyện xưa tiếp theo. Nhưng loại chuyện này sao có thể xảy ra trùng hợp như thế?

- Cậu vậy mà…

Quân Nhi nói ba chữ này xong liền mất đi ý thức hoàn toàn, anh ta thật sự không dự đoán được Tô Bạch không cố kỵ gì ra tay giết người, còn chủ động giết thính giả.

Sau khi Quân Nhi chết đi, một đám sương mù màu đen bay ra khỏi cơ thể của Quân Nhi và hòa vào cơ thể của Tô Bạch. Tô Bạch lập tức cảm thấy ấm áp và thoải mái, đây là một loại phương thức đoạt lấy cấp cao hơn của Vampire. Lúc đối phương chết đi, lực lượng linh hồn còn sót lại của đối phương cùng với tinh hoa trên cơ thể sẽ dung nhập vào trong cơ thể mình, bổ sung tiêu hao khi chiến đấu của mình.

Chiến đấu để hỗ trợ chiến tranh, điều này thật sự quá tốt.

Chỉ là Tô Bạch vẫn cảm thấy vừa rồi không chân thật lắm, có vài thứ, giống như là không thể nắm bắt được.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn về phía Thiết Tử ở trước mặt.

Lúc này Thiết Tử bóp cò, âm thanh sấm sét đột nhiên vang lên, một mũi tên đâm xuyên qua ngực phải Tô Bạch, Tô Bạch không thèm tránh né, bị mũi tên này đâm xuyên vào tường, cả người khảm vào trong vách tường.

Mập mạp và Tần Dương hơi kinh ngạc, chuyện này là sao đây? Nhưng khi bụi đất tản đi ánh mắt nhìn về chỗ đó, thì phát hiện chỗ đó không có bóng dáng của Tô Bạch.

“A a a a!”

Trên lầu truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Một bóng đen hiện ra sau lưng một thính giả đang xem "náo nhiệt", ngay sau đó cổ thính giả này phát ra âm thanh bị vặn gãy rất rõ, thính giả đang mải mê xem trận đấu đến chết cũng không hiểu rõ vì sao mình lại chết một cách khó hiểu như thế.

Các vị thần tiên đánh nhau, đâu liên quan tới đám người phàm chúng tôi?

Trong bóng đen hiện rõ bóng dáng của Tô Bạch, đám thính giả còn lại ở tầng này đều đã sợ tới mức té ngã lùi một đoạn xa, mỗi người đều tràn ngập sợ hãi nhìn về phía Tô Bạch.

Trên ngực phải của Tô Bạch vẫn còn cắm mũi tên, một đạo quang đoàn màu xám bay từ trên người thính giả vừa chết đi ra, chủ động dung nhập vào trong cơ thể Tô Bạch.

Vị trí vết thương cảm thấy ấm áp, nhưng kém trước quá nhiều, không có hiệu quả quá lớn đối với việc chữa trị vết thương này.

Trên mặt Tô Bạch xuất hiện vẻ hiểu ra, xem ra giống như khi hút máu lúc trước, người càng mạnh, lúc hấp hối càng có thể hấp thu linh hồn và tinh hoa nhiều hơn, con kiến vai phụ như thế này, còn chưa đủ cho mình nhét kẽ răng.

Mập mạp ở dưới lầu đã nhìn tới mức ngây người:

- Mẹ kiếp, Đại Bạch, cậu đây là thực sự điên rồi…

Lúc này Tần Dương không khỏi nhìn mập mạp với vẻ thông cảm, anh ta biết mập mạp đang đầu tư và đánh cược.

Giữa thính giả với nhau có thứ gì đáng quý nhất, thực ra là ân tình. Sở dĩ lúc trước mập mạp nóng lòng giúp Tô Bạch như thế, là vì muốn Tô Bạch nợ ân tình của anh ta. Bây giờ xem như mập mạp đã cứu mạng Tô Bạch, sau này khi Tô Bạch báo đáp lại, tất nhiên sẽ không keo kiệt, trừ phi Tô Bạch muốn thanh danh của mình hoàn toàn xấu đi trong giới thính giả.

Đương nhiên mập mạp nhìn người rất chuẩn, anh ta sẽ không phạm sai lầm đến mức như nông phu và rắn.

Nhưng nhìn Tô Bạch hiện giờ, vô cùng thản nhiên giết thính giả.

Như vậy… Thế giới chuyện xưa kế tiếp hắn sẽ khủng bố cỡ nào?

Tần Dương cảm thấy hơi thổn thức, nếu Tô Bạch thật sự không thể sống sót ở thế giới chuyện xưa kế tiếp, vậy thì hơi đáng tiếc rồi.

Thiết Tử cầm mũi tên để lên nỏ lần nữa, Tô Bạch duỗi tay rút mũi tên trên ngực mình ra, vết thương không phải rất sâu, nhưng Phá Ma Nỗ không khác địa ngục hỏa shotgun lắm, đi kèm thương tổn có vẻ đáng sợ, nhưng bây giờ bên ngoài Tô Bạch có áo gió. Trong tình huống áo gió này bảo vệ hoàn toàn, tuy Tô Bạch cũng sẽ bị thương, nhưng vết thương của hắn cũng khá hạn chế.

Một đám sương mù đen xoay tròn mà lên bên cạnh Tô Bạch, chỉ trong nháy mắt đã che kín Tô Bạch.

Chương 596 Kết Thúc 1

Trên chóp mũi Thiết Tử có giọt mồ hôi chảy xuống, anh ta đang cố gắng kiểm soát nhịp tim đập quá nhanh của mình. Thực ra bây giờ anh ta rất lo lắng. Thi thể của Quân Nhi ở ngay trước mặt anh ta không xa, tên cố tình làm bậy kia không chỉ giết Quân Nhi, còn tiện tay giết chết thính giả cấp thấp trong tổ chức như thí nghiệm chuột trắng nhỏ. Đối phương hoàn toàn không để ý tới hậu quả không để ý tới trừng phạt của Phát Thanh Khủng Bố, điều này khiến trong đầu Thiết Tử có thêm một tầng bóng ma, giống như một ngọn núi đè ép xuống.

Đối phương sẽ không tha cho mình.

Điểm này Thiết Tử biết rất rõ, đối phương đã giết tới đây, thì sẽ không cho mình cơ hội sống sót, hơn nữa không biết vì sao, Thiết Tử có dự cảm Quân Nhi giống như căn bản không phải mục tiêu của đối phương, đối phương… Là tới tìm mình.

Không, hắn tới giết mình!

Đáng chết, rốt cuộc chuyện này là sao đây, lúc trước mình căn bản không tiếp xúc gì với người kia, trong huyệt động dưới đáy biển cũng không đụng phải hắn, lúc trước chỉ là tổ chức sự kiện ở Thượng Hải mượn sức hắn một lần, chẳng lẽ là vì chuyện đó, cho nên đối phương nhất định phải giết mình?

Thật sự quá vớ vẩn rồi.

Lúc này cho dù là mập mạp cũng hơi trợn mắt há miệng, nhưng vẫn kiềm chế được, Tô Bạch đã buông thả chém giết, anh ta cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng, tuy anh ta cũng

cảm thấy Tô Bạch đã phạm phải nhân quả, có lẽ hắn sẽ rất khó độ qua thế giới chuyện xưa kế tiếp.

Tuy Thiết Tử ở trước mắt đã lên sẵn cung tên, nhưng mập mạp vẫn không làm gì, lúc trước giúp Tô Bạch chắn một phen, hẳn là không lây dính quá nhiều nhân quả, lúc này anh ta không thể chủ động giúp Tô Bạch giết tên này để san sẻ gánh nặng nhân quả được, đúng không?

Anh ta không cao thượng tới mức đó.

Hơi thở của Thiết Tử đông cứng trong giây lát, ánh mắt anh ta vẫn nhìn chằm chằm đám sương mù màu đen chỗ cửa sổ trên lầu.

Nhưng mà ngay sau đó, đồng tử của Thiết Tử co rụt lại, sau khi sương mù đen tiêu tán, anh ta không phát hiện ra dấu vết của Tô Bạch ở chỗ đó, hắn đi đâu rồi?

Sau lưng lập tức lạnh cả người, gần như là theo bản năng Thiết Tử nhanh chóng xoay người, nhưng phía sau hắn căn bản không có ai. Chỉ là Thiết Tử lập tức nâng khuỷu tay lên, và Phá Ma Nỗ đặt ở vị trí sau bả vai anh ta, còn bóp cò về phía sau.

Âm thanh như tiếng sấm vang lên, Phá Ma Nỗ bắn về phía sau, mà lúc này Tô Bạch đứng cách sau lưng Thiết Tử chưa tới ba mét, bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau. Vừa rồi Thiết Tử hoảng mà không loạn, tâm tính của thính giả có thâm niên được biểu lộ vô cùng nhuần nhuyễn vào lúc này.

“Ong!”

Đối mặt với nỏ tiễn đang lao tới gần, Tô Bạch không có quá nhiều kích động, đương nhiên, bây giờ hắn không chủ động chịu mũi tên, mà giơ cánh tay lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Một đạo kim quang ngưng tụ mà ra trong lòng bàn tay Tô Bạch, địa ngục hỏa shotgun xuất hiện trong tay Tô Bạch và được Tô Bạch cầm lấy, bóp cò!

"Pằng!"

Từ nay về sau, địa ngục hỏa shotgun không cần đổi đạn trong cửa hàng, Tô Bạch hoàn toàn có thể dùng lực lượng của bản thân truyền vào thôi phát nó.

Viên đạn của địa ngục hỏa shotgun kết tụ như vậy theo sát Phá Ma Nỗ đụng vào nhau, hai bên vừa mới tiếp xúc, cũng không phát ra âm thanh quá to, hai cỗ năng lượng nhanh chóng hòa tan và bù trừ lẫn nhau.

Ngay lập tức viên đạn biến mất, Phá Ma Nỗ tốc độ và khí thế suy yếu tới cực điểm tiếp tục bay về phía Tô Bạch, Tô Bạch nhẹ nhàng vung báng súng, trực tiếp chặn nỏ tiễn này. Ngay sau đó, Tô Bạch bước rất trầm ổn, bước từng bước về phía Thiết Tử.

Săn thú là một loại thú vui tuyệt vời, loại hưởng thụ này giống như khi làm tình, nó không chỉ vì cuối cùng khẽ run rẩy phóng ra khoái cảm, cho dù là màn dạo đầu hay toàn bộ quá trình, đối với thợ săn mà nói, đều là một loại thư giãn tuyệt vời. Thiết Tử có thể không biết anh ta đã làm gì, Tô Bạch cũng không muốn nói anh ta đã làm gì.

Nhưng mà, tóm lại, Tô Bạch thật sự có đủ lý do khiến người này chết trước mặt mình!

Đối với Tô Bạch, đây là một kết thúc, bây giờ gần như hoàn toàn chắc chắn cha mẹ hắn là một thính giả, sở dĩ mình sẽ nghe đài Phát Thanh Khủng Bố có lẽ có quan hệ rất lớn đối với cha mẹ mình. Cảnh tượng bóng dáng màu lam bị nỏ tiễn xuyên thủng khiến Tô Bạch cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng đối với việc theo đuổi tin tức về cha mẹ mình cùng với bảo vệ cha mẹ, Tô Bạch thật sự hơi mệt mỏi, trong lòng Tô Bạch cảm thấy mình nên làm ra một điểm đột phá, giết người trước mặt này coi như là một mức độ nhất định, giúp mẹ mình báo thù.

Cho dù hư ảnh màu lam kia không có nghĩa là mẹ mình đã chết, bọn họ đã không còn liên quan gì với mình nữa, đây là một loại ý nghĩa đại nghịch bất đạo trong thế tục, đặc biệt là ở Trung Quốc, một quốc gia luôn đề cao đạo hiếu. Nhưng Tô Bạch thật sự hơi mệt mỏi, hắn không phải là trầm hương, từ lúc sinh ra đã cả ngày ồn ào muốn đi phá núi cứu mẹ, Tô Bạch có cuộc sống của mình, có quyết định và ý tưởng của riêng mình.

Thiết Tử không tiếp tục thêm tên, mà vứt Phá Ma Nỗ xuống đất, sau đó anh ta mỉm cười với Tô Bạch, tuy nụ cười này rất miễn cưỡng, nhưng lần trước đã cho thấy Thiết Tử là một vị tiền bối xuất sắc, một người như vậy, quả thực càng thích hợp sống sót trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố hơn Tô Bạch. Nhưng cuộc sống là như vậy, tràn ngập tai nạn, hiện giờ Tô Bạch mạnh hơn anh ta, còn một lòng một dạ muốn giết anh ta, anh ta không có chỗ để lý luận.

- Anh bạn, trước khi tôi chết, có thể nói cho tôi biết, vì sao cậu muốn giết tôi hay không?

Thiết Tử nhìn Tô Bạch nói.

Trên mặt Tô Bạch lộ vẻ do dự, sau đó chậm rãi gật đầu.

Trong nháy mắt Tô Bạch đi tới gần Thiết Tử, trên mặt Thiết Tử lộ vẻ dữ tợn. Anh ta há miệng, một cái nỏ tiễn màu đỏ bắn từ trong miệng anh ta ra, nửa gương mặt anh ta trở nên vặn vẹo, cả người trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ, cây nỏ tiễn màu đỏ này là vũ khí bản mệnh của Thiết Tử, cũng là thủ đoạn liều mạng cuối cùng của anh ta!

Không tới cuối cùng, sao mình có thể chấp nhận số mệnh?

Nỏ tiễn có linh tính, mang theo tín niệm cầu sinh của Thiết Tử, lấy một loại mắt thường không thể bắt giữ đâm về phía Tô Bạch, Tô Bạch hơi nghiêng người, nhưng không có biện pháp tránh né hoàn toàn, chỗ eo bị cắt một khối da.

Ngay lập tức nỏ tiễn rơi xuống đất hóa thành tro bụi, chỗ vết thương của Tô Bạch bắt đầu bị cảm nhiễm một tầng màu đỏ, chỉ trong nháy mắt đã phủ kín bên hông Tô Bạch, lực lượng giống như virus cắn nuốt bắt đầu tàn sát bừa bãi trên người Tô Bạch.

- Ha ha, tránh, thực nhanh.

Không trực tiếp xuyên thủng yết hầu Tô Bạch, điều này khiến Thiết Tử hiểu rõ, mình đã mất đi cơ hội liều mạng cuối cùng, trong nỏ tiễn kia vốn mang theo nguyền rủa và tín niệm của mình, nhưng hiện giờ chỉ có thể khiến Tô Bạch bị thương nặng, căn bản không giết được hắn rồi. Thiết Tử biết rõ, nếu mình có thể giết được Tô Bạch, như vậy cái mạng này xem như bảo vệ được, bởi vì mập mạp và Tần Dương ở bên kia, sẽ không làm ra loại chuyện điên cuồng là tùy ý giết chết một thính giả tiền bối.

Nhưng mộng tưởng thì tràn đầy, nhưng thực tế quá mỏng manh.

(Chưa xong còn tiếp!)

Chương 597 Kết Thúc 2

Tô Bạch vươn tay bóp lấy cổ Thiết Tử, đặt cả người Thiết Tử dán sát vào vách tường, cánh tay bắt đầu không ngừng dùng sức, cho dù ở phần eo đau đớn như bị hỏa thiêu nhưng hắn không thèm để ý.

- Nói cho tôi biết, vì sao… Muốn… Giết tôi…

- Bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết.

Tô Bạch gằn từng chữ nói:

- Anh nghe kỹ cho tôi.

Thiết Tử chịu đựng cơn đau đầu dữ dội do bị bóp chặt, cố gắng nghe Tô Bạch giải thích, đôi mắt mở to, anh ta biết mình sắp bị giết, nhưng trước khi chết anh ta vẫn muốn biết, vì sao mình lại bị giết, rốt cuộc là mình đã làm gì rước lấy tên sát tinh này không tiếc mọi thứ cũng phải giết mình!

- Là vì…

Nhưng mà Tô Bạch chỉ nói ra hai chữ đó, lập tức dùng lực thật mạnh.

"Rắc…"

Đầu Thiết Tử rơi xuống đất như dưa hấu, trực tiếp vỡ vụn, màu đỏ và màu trắng vảy đầy khắp nơi, giống như đang mở một cửa hàng bán nước chấm, cơ thể không đầu của anh ta còn bị quán tính khủng bố khảm vào trong khối xi măng, cơ thể đã hoàn toàn vặn vẹo và biến dạng, nhìn rất thê thảm, giống như lạp xưởng trong ngày tết, để thịt heo vào trong máy xay thịt rồi đẩy vào trong đại tràng.

Lúc Thiết Tử chết đi, một đám sương mù màu đen bay từ trên người Thiết Tử ra, dung nhập vào trong cơ thể Tô Bạch, đau đớn ở phần eo giảm bớt đi nhiều. Tuy không có biện pháp khôi phục như cũ trong thời gian ngắn, nhưng đối với mình, thực ra đã có hạn rồi.

Tô Bạch hít sâu một hơi, địa ngục hỏa shotgun trong tay biến mất không thấy.

Hắn vươn tay ra, chậm rãi cởi mặt nạ trên mặt mình xuống.

Không có khoái cảm và hưng phấn sau khi giết chóc xong, chỉ có cảm giác nhẹ nhõm, đều kết thúc cả rồi.

Mình, có lẽ cũng sẽ kết thúc trong thế giới chuyện xưa kế tiếp, ha ha.

Tần Dương lái xe chở Tô Bạch và mập mạp đến phía trước nhà ga, Tô Bạch xuống xe liền cảm nhận được không khí lạnh lẽo của thành phố biển này, hai tay đút vào trong túi áo lông, nhìn không khác gì người thường.

Áo gió tự động phân giải rồi biến mất, dù sao với tư thế hiện giờ của áo gió cùng với hiệu ứng sương mù màu đen trên người, thật sự không thích hợp để mặc trong đám đông. Dù sao mặc vào cởi ra cũng rất thuận tiện, tránh rắc rối khi không cần thiết, Tô Bạch vẫn thích lấy tư thái của người bình thường đi đối mặt với cuộc sống của người bình thường.

Đương nhiên, ở trong mắt mập mạp, như vậy có chút đạo đức giả, mẹ nó, chưa từng thấy ngày thường cậu trải qua cuộc sống của người bình thường, làm thính giả cũng không giống một thính giả bình thường.

Khi mập mạp chuẩn bị xuống xe, Tần Dương đột nhiên chống tay lái, nhìn mập mạp nói:

- Khuyên nhủ cậu ta đi, đừng từ bỏ hy vọng.

Mập mạp im lặng một lát mới nói:

- Những lời này nghe sao giống đang an ủi một người mắc bệnh nan y giai đoạn cuối thế?

- Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ.

Tần Dương khởi động xe, lái xe rời đi.

Tuy hiện giờ nhiệt độ khá thấp, nhưng là giữa trưa mặt trời lên cao, mập mạp lại mặc hơi nhiều, sau khi xuống xe đi vài bước, vậy mà cảm thấy hơi nóng.

- Đại Bạch, cậu có thể đi chậm một chút được không?

Mập mạp ở phía sau kêu to.

Tô Bạch dừng lại đợi anh ta.

Hai người đi tới phòng vé mua vé, sau đó đi thẳng tới phòng chờ, đường sắt cao tốc từ Tần Hoàng Đảo đến Bắc Kinh và Thiên Tân rất dày đặc, không khác gì đợi xe bus công cộng lắm.

Hai người mua vé tàu cao tốc gần nhất tới Thiên Tân, không lâu sau xe đến nơi, sau khi lên xe, Tô Bạch lựa chọn ngồi xuống bên cửa sổ, còn mập mạp thì ngồi bên lối đi.

Thực ra mập mạp vẫn luôn tìm cơ hội nói chuyện với Tô Bạch, giống như những lời Tần Dương nói lúc trước, Tô Bạch đừng từ bỏ cứu vớt, nhưng mập mạp vẫn không biết nên mở miệng thế nào. Thực tế trong lòng mập mạp, bao gồm từ tận đáy lòng Tần Dương, đều biết rằng Tô Bạch làm xằng làm bậy như vậy xong, trong thế giới chuyện xưa kế tiếp, xác suất có thể sống sót đã rất thấp rất thấp rồi.

Phải biết rằng trong tình huống thông thường, dưới tiền đề không làm nhiệm vụ thực tế của Phát Thanh Khủng Bố, độ khó của một thế giới chuyện xưa cũng có thể coi là cửu tử nhất

sinh, hiện giờ lại bị Phát Thanh Khủng Bố chủ động đề tăng độ khó, trên cơ bản có thể chuẩn bị bước vào quan tài rồi…

Nhưng mập mạp nhìn một lát thì thấy Tô Bạch nhét tai nghe điện thoại vào trong tai, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, vừa ngắm phong cảnh vừa nghe nhạc, trong lòng bình tĩnh hơn nhiều.

Bỗng nhiên mập mạp cảm thấy mình có chút giống hoàng đế không gấp thái giám gấp, thật sự khiến người ta ngột ngạt.

Mẹ nó, đây là chỗ tốt của bệnh nhân tâm thần sao?

Trong lỗ tai vang vọng bản Sonate ánh trăng của Beethoven, thực ra hiện giờ Tô Bạch không suy nghĩ lung tung gì, vết thương trên người thường gây ra đau đớn, nhưng Tô Bạch cơ bản có thể làm được cho dù đau đớn tới mấy vẻ mặt cũng không thay đổi.

Không cân nhắc quá nhiều tương lai của mình, không cân nhắc quá nhiều hành động của bản thân, không hối hận, không do dự, không lo lắng, không lo được lo mất, cảm giác duy nhất là:

Ừm, nhiệt độ trong xe hơi cao, có chút oi bức

Những thính giả khác thường cười và nói rằng bọn họ sống cuộc đời thắt lưng buộc bụng, nhưng trong nội tâm bọn họ là khát cầu cùng với che chở đối với sinh mệnh, thực ra là nang niu tính mạng mình trong lòng bàn tay sợ quăng ngã, ngậm trong miệng sợ tan, trái lại Tô Bạch đơn giản hơn, giống như hắn làm chuyện này nhiều lần rồi, hắn đã quen và không muốn thay đổi, bởi vì hắn biết chuyện này căn bản không thay đổi được.

Còn thế giới chuyện xưa kế tiếp của mình sẽ thế nào, Phát Thanh Khủng Bố còn chưa gửi thông báo, vì vậy hãy tận hưởng cuộc sống hiện tại của mình đi.

“Ha ha ha… Ha ha ha… Ha ha ha…”

Đúng lúc này, tiếng cười to của một người phá vỡ yên tĩnh bên trong xe.

Là một người thanh niên ngồi đối diện với lối đi nhỏ của mập mạp, người thanh niên này nhìn rất ít tuổi, có lẽ mới trưởng thành, trong tay anh ta là một chiếc di động Xiaomi, đeo tai nghe xem phim truyền hình. Có lẽ vừa rồi xem đến đoạn buồn cười nào đó, mới không nhịn được bật cười.

Mập mạp quay đầu lại nhìn một cái, sau đó lẩm bẩm:

- Mẹ nó, xem chung cư tình yêu mà cũng cười thành như vậy, đúng là phim truyền hình lâu năm rồi.

Tô Bạch tháo tai nghe ra, kéo ghế ngồi dậy, ngồi thẳng hơn một chút.

Không lâu sau đã sắp đến trạm rồi.

Lúc này mập mạp lấy điện thoại ra chuẩn bị đặt chuyến bay từ Thiên Tân về Thượng Hải, nhưng anh ta đột nhiên chẹp miệng:

- Oa, có chút thú vị, toàn bộ đều biểu hiện chuyến bay tới trễ.

- Gọi điện hỏi xem sao lại thế này?

Tô Bạch nói.

Mập mạp gật đầu, lúc này xe lửa đã gần vào đến khu vực Thiên Tân, tín hiệu ổn, mập mạp gọi thẳng cho hãng hàng không để hỏi. Một lúc lâu sau mập mạp cúp điện thoại, nhún vai hơi bất đắc dĩ nói:

- Nghe nói có một tên ngu ngốc qua trạm kiểm an được phát hiện mang thứ gì đó giống như quả bom, hiện giờ sân bay đều đã bị phong tỏa, phần lớn chuyến bay đều tạm dừng,

không biết khi nào mới hoạt động trở lại. Tôi nghĩ chúng ta nên ở lại Thiên Tân một đêm, sáng ngày mai lại đi, nếu không buổi tối phải đợi ở sân bay.

- Vậy cũng được, đặt khách sạn đi.

- Mẹ kiếp, sao lại là tôi?

- Trương Bát Nhất anh là người có tiền, bây giờ tôi là một người nghèo.

Tô Bạch xua tay nói.

- Trái lại cậu sung sướng nhỉ, gia tài bạc vạn thì ném đi, bây giờ sống như người keo kiệt.

Mập mạp vừa nói thầm vừa bắt đầu đặt khách sạn trên di động.

Lúc này Tô Bạch đột nhiên hỏi:

- Mập mạp, nếu cho anh rất nhiều tiền, nhưng tiền đề là để con trai còn chưa sinh ra của anh trở thành thính giả, anh nguyện ý không?

Chương 598 Rất Lúng Túng!

Mập mạp mím môi, cười ha ha không trả lời. Đây cũng là câu trả lời tốt nhất, thực ra loại chuyện này ai cũng giống nhau, cho dù mập mạp sống trái ngược với cuộc sống của người thường hay là càng thích cuộc sống của thính giả, nhưng anh ta không muốn sau này con trai hay con gái mình bị mình liên lụy trở thành thính giả. Phải biết rằng không phải thính giả nào cũng được gọi là Trương Bát Nhất, nhỡ đâu con anh ta không lợi hại như anh ta, ngay từ đầu đã ngoẻo?

Khi xe lửa đến trạm, Tô Bạch và mập mạp cùng xuống xe. Lúc đi về phía lối ra, mập mạp bị một thanh niên đẩy vali ở phía sau đâm trúng.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Người thanh niên lập tức xin lỗi mập mạp.

Mập mạp không truy cứu, tiếp tục đi tiếp, Tô Bạch thì mở miệng nói:

- Người kia là người cười to khi xem chung cư tình yêu trên xe lửa đúng không?

- Đúng vậy, tôi cảm thấy não cậu ta như thiếu một sợi dây, có chút ngây thơ. Có lẽ sau này cha mẹ cậu ta sẽ phải sốt ruột tìm vợ thay cậu ta rồi.

Tô Bạch nhìn mập mạp một lát, nói:

- Nói như anh không sốt ruột ấy.

- Phi, mập mạp tôi thiếu phụ nữ sao?

- Người ta dựa vào duyên phận tìm vợ, anh thì dựa vào tiền đi chơi gái.

Tô Bạch nói.

- Mẹ kiếp, người nào trâu bò như cậu, còn chưa kết hôn đã có con trai lớn như vậy rồi.

- Đúng rồi, người kia hẳn là ở đội phòng cháy.

Tô Bạch chỉ người thanh niên vừa đụng phải mập mạp, nói:

- Trên vali và trên quần áo cậu ta đều có dấu hiệu.

- Ha ha, hiện giờ bọn họ đều theo nề nếp như vậy sao?

Hai người câu có câu không bước ra khỏi nhà ga, lên xe taxi đến khách sạn mập mạp đặt. Bởi vì mập mạp đặt phòng, anh ta cầm chứng minh thư đến chỗ lễ tân làm thủ tục nhận phòng, Tô Bạch thì ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh đợi.

Trên ghế sofa bên này có vài người, đều là nam nữ trẻ tuổi, mỗi người đều đang nghịch di động của mình.

Tô Bạch cũng lấy di động của mình, mở wechat ra, trong danh bạ tên Lệ Chi ở ngay gần đầu, bởi vì bình thường Tô Bạch cũng không nói chuyện qua wechat với người khác lắm. Lần này Hải thiếu gia tới hang động dưới đáy biển, rõ ràng là có liên quan tới Lệ Chi.

Ngón tay vuốt ve trên màn hình di động, những nhân vật lớn và thế lực lớn đều có những kế hoạch và theo đuổi của riêng mình, hình như chỉ có mình là vô tri vô giác, qua một ngày thì một ngày, sảng một ngày thì một ngày, hoặc là, đây coi như là một loại theo đuổi đi.

Lúc này một cô gái ngồi trên sofa đối diện Tô Bạch lấy một cái túi trong ba lô ra, phía trên túi có ghi là “bánh hạt mè Tây Đình”, xem như là đặc sản đi.

Cô gái nhiệt tình mở túi ra, sau đó đứng dậy đi tới giữa ghế sofa:

- Mọi người, bánh hạt mè này là tôi mang từ quê nhà Nam Thông tới, xem như là đặc sản ở quê tôi, mọi người đừng khách sáo, đều nếm thử đi, đừng khách sáo với tôi, dù sao cũng không đắt.

Mấy người ngồi trên ghế sofa ở xung quanh đều chậm rãi đi tới lấy một cái bánh hạt mè ra bắt đầu ăn, trong không khí tràn ngập mùi thơm khiến người ta say mê.

- Còn có ai chưa lấy không, thứ này mở ra thì ăn ngay tốt hơn, nếu không lát nữa sẽ bị ẩm ảnh hưởng tới hương vị.

Đúng là một cô gái nhiệt tình, điều này khiến Tô Bạch nhớ tới mình trước đây khi leo núi có bạn đồng hành, cũng thường chia sẻ ảnh chụp video clip cùng với đồ ăn. Loại cảm giác ấm áp này, không ngờ có thể gặp được trong đại sảnh khách sạn.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch đứng dậy lấy một cái bánh trong túi trong tay cô gái kia.

Cô gái hơi ngây người nhìn Tô Bạch, đôi mắt hơi lấp lánh, giống như có chút lúng túng.

Nhìn biểu cảm của cô gái, Tô Bạch nhìn về phía người mình theo bản năng. Áo gió đã thu lại, khí tức cũng thu liễm hoàn toàn, hẳn là không có thứ gì đặc biệt khiến người ta chú ý mới đúng.

May mà Tô Bạch không phải loại đàn ông tự kỷ, nếu không đổi lại là mập mạp, có lẽ còn tưởng rằng anh ta đẹp trai quá khiến cô gái thẹn thùng rồi.

Tô Bạch cầm lấy bánh hạt mè trở lại ghế sofa bắt đầu ăn, nó giòn, thơm, ăn rất ngon. Nhưng Tô Bạch phát hiện có mấy người trên ghế sofa xung quanh đột nhiên nhìn mình, chẳng lẽ mình thật sự để lộ ra điểm gì đó đặc biệt?

Lúc này mập mạp cầm thẻ phòng đi tới, đi phía trước mập mạp là một người phụ nữ trung niên, bà ta nói với mọi người ngồi trên ghế sofa:

- Các sinh viên, phòng cô đã sắp xếp xong, đây là chứng minh thư và thẻ phòng của các em, bây giờ trả cho mọi người. Lần này chúng ta sẽ ở bên này vẽ vật thực ba ngày, mọi người đừng sợ chịu khổ…

Trong lúc này, trên ghế sofa ngoại trừ Tô Bạch ra, tất cả mọi người đều đứng dậy lấy chứng minh thư và thẻ phòng của mình trong tay người phụ nữ kia, chỉ còn mình Tô Bạch vẫn ngồi đó.

Tô Bạch nhìn bánh hạt mè Tây Đình mình cắn một nửa, ngây ngẩn cả người.

Oh shit, bọn họ đều quen nhau sao?

Mình…

Chương 599 Đúng Là Đồ Lợn Giống

Đi vào trong phòng, mập mạp nằm lên trên giường, duỗi lưng hỏi:

- Vừa rồi cậu làm gì ở đại sảnh thế? Quen những người đó à?

Tô Bạch gật đầu từ chối cho ý kiến, chuyện xấu hổ như vậy, đừng nói với tên miệng rộng mập mạp này thì hơn.

Mập mạp lấy di động của mình ra, tìm tờ thông báo kết nối wifi.

- Đúng rồi, ngày hôm qua có một bộ phim truyền hình mới chiếu, khá là hay, tên là "Ma thổi đèn Tinh Tuyệt Cổ Thành".

Mập mạp vừa mở điện thoại vừa châm lửa điếu thuốc.

Lúc này Tô Bạch đang bước nhanh về phía cửa sổ, kéo bức mành ra nhìn xuống xuống. Hiện giờ đã là hoàng hôn, mập mạp chọn khách sạn gần sân bay hơn, tương đối gần ngoại ô Thiên Tân, cho nên trên đường cái dưới lầu không có mấy người đi. Đương nhiên cũng là vì đang là mùa đông, không có mấy người thích không có chuyện gì làm chạy ra đường, đều ở nhà cho ấm.

Nghe xong lời mập mạp nói, Tô Bạch cười:

- Có phải là bộ phim truyền hình không khác "đạo mộ bút ký" hay không? Tôi không xem bộ phim này, nhưng bộ phim kia tôi xem rồi, thật sự không hay lắm.

“Ha ha.” Lúc này mập mạp đột nhiên vô cùng hưng trí, phụ họa:

- Phim truyền hình “đạo mộ bút ký” tôi cũng xem rồi, hoàn toàn là muốn tiểu thịt tươi trở nên nổi tiếng, nhất là kiểu tóc mái ngố ngàn năm của các sao nam năm ấy, cho dù xảy ra chuyện gì nguy hiểm cho dù là nổ mạnh, mái tóc đều cẩn thận tỉ mỉ, tôi nhìn mà xấu hổ thay.

- Nhưng bộ phim này khác, trên cơ bản hoàn toàn giữ nguyên cốt truyện ban đầu, quay phim cũng chân thực hơn. Diễn viên là Cận Đông, không phải là mấy tên ẻo lả dựa vào mặt để kiếm cơm. Tóm lại là nhìn qua có vẻ hay, lúc trước có mấy bộ “tiền bối” thối nát làm nền, bộ này nhất định sẽ là Kim Kê độc lập.

- Trải nghiệm trong thế giới chuyện xưa bất kỳ của anh đều mạo hiểm huyền bí hơn, vậy mà anh còn có hứng thú với bộ phim này.

Tô Bạch trêu chọc.

- Chuyện này khác, Bàn gia tôi đọc quyển sách này trước khi thành thính giả, đây là cảm xúc, cảm xúc, cậu hiểu không?

- Mẹ nó nói tới chuyện này lại khó chịu, nếu lúc trước cậu còn là Tô đại thiếu kia, trực tiếp đầu tư những quyển sách tôi thích thành phim điện ảnh truyền hình thì thật tốt, dù sao vài tỷ như mưa bụi đối với cậu. Không, đối với cậu trước đây, bây giờ ngay cả vé máy bay cậu cũng không thể mua nổi.

Tô Bạch không định nói những chuyện này với mập mạp, hắn mở cửa sổ, nghiêng người ra ngoài cửa sổ:

- Mập mạp, buổi tối ăn gì?

- Ngoại trừ bánh bao chó không thèm để ý tới ra cái gì cũng được hết.

Mập mạp trả lời.

- Vậy anh ở đây xem phim tiếp đi, tôi đi xuống đi dạo trước.

- Nhớ mang cơm về cho tôi, tôi hơi đói rồi.

- Nếu anh đói bụng có thể ăn mì trước.

Tô Bạch đi tới trước bàn, ở chỗ này đặt một ít đồ uống và mì ăn liền, đương nhiên không phải miễn phí, có thu phí. Dù sao mỗi khách trọ khi tiến vào ở đều phải nộp tiền thế chấp, đợi khi trả phòng dùng bao nhiêu thứ đều phải tính rõ với bạn.

- Phi, từ lần đầu tiên gặp mặt, cậu đã dạy tôi cách ăn mì gói, khiến tôi không có biện pháp nhìn thẳng vào mì ăn liền trong khách sạn rồi.

Mập mạp trực tiếp hét lên.

Khi đó Tô Bạch còn đang ở Thành Đô, lúc đó còn chưa chết, mới quen ba người ai cũng có mưu đồ riêng tụ lại với nhau phóng túng. Trước khi tiến vào một thế giới chuyện xưa, bọn họ ở trong một khách sạn, mập mạp chuẩn bị ăn mì ăn liền trong phòng, Tô Bạch trêu chọc đề nghị anh ta lấy mì nấu ăn, ăn xong thì dán cái hộp vào như cũ, như vậy khi người ta tới kiểm tra sẽ nghĩ là mì này không bị động vào thì không lấy tiền, vậy mà mập mạp thật sự làm theo.

- Nhớ trở về sớm một chút.

Mập mạp lại nhắc nhở lần nữa.

- Được.

Tô Bạch lấy một thẻ dự phòng, đi ra khỏi phòng.

Khách sạn này khá cao cấp, dù sao mập mạp cũng ngại dẫn Tô Bạch đến ở một khách sạn nhỏ. Vừa ra khỏi thang máy, lễ

tân lập tức hỏi Tô Bạch có cần giúp gì không, Tô Bạch xua tay nói cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Không khí khô và lạnh mang theo chút sương mù, rất tinh khiết và chân thực. Hai tay của Tô Bạch cho vào trong túi, tùy ý đi dọc theo con đường.

Mỗi lần trải qua chuyện gì đó, Tô Bạch đều thích ở một mình một lát, mỗi người đều có cực hạn của riêng mình, quả thật cần một thời gian và không gian riêng.

Đi khoảng 1 phút đồng hồ, ở phía trước có một cô gái mặc áo lông màu đỏ khoác túi chạy chậm tới.

Cô gái này lúc trước Tô Bạch từng gặp rồi, là "thiếu nữ nhiệt tình" phát bánh hạt mè ở đại sảnh, đối phương dường như cũng nhận ra Tô Bạch, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hai người lướt qua nhau như vậy, có lẽ cô ta để quên thứ gì trong khách sạn, cho nên tách khỏi giáo viên và các bạn học trở về lấy, nhìn có vẻ vội vàng.

Một chiếc xe cứu hỏa đang đỗ bên kia đường, mấy nhân viên cứu hỏa đang bảo dưỡng đồ chữa cháy ở đó. Chàng trai trẻ đi tàu lửa từ Tần Hoàng Đảo đến cũng ở trong đó, anh ta đúng là lính cứu hỏa, có lẽ lúc trước nghỉ lễ đến Tần Hoàng Đảo thăm người thân hôm nay trở về.

Thế giới rộng lớn, nhưng thế giới cũng rất nhỏ, Tô Bạch không phải là một người đa sầu đa cảm, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy trên đời này quả thực có cái gọi là duyên phận, tu mười năm mới ngồi cùng thuyền, cũng không phải chỉ là lời nói suông. Giữa người với người, hẳn là có sợi dây vô hình không nhìn thấy không sờ thấy gắn kết lại với nhau, cho dù chỉ là duyên phận vài lần.

Nhưng mà trong đầu Tô Bạch nhanh chóng xuất hiện Lam Lâm tự sát trước bệnh tâm thần, cái từ duyên phận này, thực ra

cũng liên quan tới nhân quả có cắt không đứt còn rất loạn, đồng thời cũng có ý nghĩ là một loại khủng bố lớn.

Ho khan vài tiếng, Tô Bạch cắt ngang dòng suy nghĩ của mình, hiếm khi muốn xa hoa hưởng thụ yên tĩnh một mình, nhưng trong đầu vẫn nhớ tới những chuyện này.

Có đôi khi Tô Bạch không thể phân được rõ ràng, rốt cuộc thế giới trong hiện thực là cuộc sống của mình, hay thế giới trong chuyện xưa mới là ngôi nhà thực sự của mình.

Đối với những thính giả bình thường mà nói, khoảng thời gian ở thế giới hiện thực sau mỗi nhiệm vụ là một kỳ nghỉ tuyệt vời để chữa lành tâm lý và thư giãn. Họ ước rằng khoảng thời gian này có thể dài hơn một chút, nhưng đối với những người như Tô Bạch mà nói, lại có chút tẻ nhạt vô vị. Khi không ở trong thế giới chuyện xưa, trái lại hắn cảm thấy không quen.

Đi một lát dừng một lát nhìn, bất tri bất giác đã đi sắp một tiếng, Tô Bạch đi bộ một đoạn ngắn trở về khách sạn, trên đường đi có mua một ít đồ ăn và mấy chai bia, định ăn với mập mạp như vậy cho qua bữa.

Khi trở lại khách sạn trời đã tối, cũng gần tới 7 giờ rưỡi rồi, Tô Bạch lấy thẻ phòng ra quẹt, nhưng vừa đẩy cửa ra thì phát hiện cửa bị dây xích khóa trái.

Tô Bạch khẽ cau mày, không đợi hắn phóng thần thức ra kiểm tra tình hình, từ trong cửa truyền ra tiếng thở dốc nặng nề của nam nữ và tiếng cọt kẹt của giường.

- Đúng là đồ lợn giống.

Chương 600 Vùng Vẫy 1

.

.

- ————————-

Tô Bạch vươn tay gõ cửa, ra hiệu cho mập mạp nhanh lên, sau đó đeo tai nghe dựa vào tường ngoài hành lang, mở một chai bia uống một hơi cạn sạch.

Một chai bia vừa uống xong, Tô Bạch vừa định mở chai thứ hai, cửa phòng được mở ra từ trong, người phụ nữ vừa đi ra ngoài vừa chỉnh tóc, khi thấy Tô Bạch đứng ở bên ngoài, đôi mắt cô ta sáng rực. Rất rõ, người phụ nữ này thấy Tô Bạch càng phù hợp với khẩu vị của mình hơn, nhưng không đợi cô ta chủ động trêu chọc Tô Bạch, Tô Bạch đã lắc mình vào cửa phòng, còn đóng lại.

Mập mạp đang ở trong phòng tắm tắm rửa, hai cái giường thuộc về mập mạp còn có thể thấy rõ "dấu vết chiến đấu".

- Ha ha, tôi thấy cậu lâu không trở về, đúng lúc có người gọi điện tới hỏi có cần dịch vụ mát xa hay không, cho nên tôi gọi một người.

Mập mạp quấn khăn tắm vội vàng ra ngoài, mở túi đồ Tô Bạch mua về ra.

- Mập mạp, con tôm hùm trên đùi anh không tệ.

Tô Bạch rút một tờ khăn giấy ra lau tay.

Mập mạp nghe thấy câu này, cúi đầu nhìn đùi mình một lát, sau đó có chút không nói nên lời:

- Mẹ nó, đây là hình xăm con bọ cạp độc khi tôi không mập như vậy…

- Nó không tệ, hình xăm của anh thật lợi hại, nó có thể phát triển y như thính giả.

Mập mạp lấy một cái chân gà ra gặm, lắc đầu nói:

- Thế nào, ở bên ngoài vui không?

- Bình thường, đương nhiên là không bằng anh rồi.

- Đúng vậy, tôi biết cậu có mắt nhìn, đám người dung chi tục phấn này cậu chướng mắt, cho nên tôi không gọi cậu. Cô ấy rất đáng thương, ba ngày rồi mà không nhận được đơn hàng nào, tôi cảm thấy mọi người kiếm tiền không dễ dàng, có thể giúp thì giúp, ở nhà dựa vào anh em ra cửa dựa vào bạn bè không phải sao?

Tô Bạch mở cửa sổ ra, để mùi trong phòng tán đi:

- Mập mạp, tôi thấy anh thuê một phòng riêng cho tôi đi, người không biết còn tưởng chúng ta làm buôn bán hải sản đấy.

- Được rồi, sau khi ăn cơm xong sẽ đặt cho cậu.

Mập mạp ngồi xuống giường, mở nắp chai bia, nhìn mặt trái nắp chai một lát:

- Hiện giờ nắp bia không có trúng thưởng, tôi nhớ trước đây thường trúng thêm một chai. Đúng rồi, Đại Bạch cậu không ăn à?

- Anh ăn đi, tôi không đói lắm.

- Người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa thì rất đói, không có khẩu vị tới mấy cũng phải ăn, dù sao tôi đói bụng, một giọt tinh hoa ba giọt máu, phải bồi bổ.

Tay trái của mập mạp cầm chân gà tay phải cầm bia cũng đi tới cửa sổ đứng cạnh Tô Bạch:

- Nói đi, Đại Bạch, người phụ nữ vừa rồi không nếm thử thì uổng đấy, thỉnh thoảng ăn một ít món ăn thôn quê cũng không tệ. Tuy bộ dạng không phải rất được, nhưng hai luồng trước ngực phình to lên. Mẹ nó, hai tay của Bàn gia tôi chạm vào đều sợ bóp mạnh nổ tung, ha ha…

Mập mạp vừa nói vừa dùng hai tay khoa chân múa tay làm động tác nổ mạnh: "Bùm!"

Trong nháy mắt, ở phía trước không xa đột nhiên xảy ra vụ nổ mạnh dữ dội, một quả cầu lửa to phóng lên trời, chiếu sáng màn đêm như ban ngày!

Đùi gà và bia trong tay mập mạp đều rơi xuống, rơi lên trên thảm, hai tay của anh ta không kìm lòng nổi véo một cái, có vẻ có chút không dám tin.

- Đây là có chiến tranh sao?

Mập mạp lẩm bẩm:

- Lão Mĩ khai chiến với chúng ta à?

- Không giống lắm.

Tô Bạch lắc đầu:

- Đi xem đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Đợi đã, đợi tôi mặc quần áo.

Mập mạp nhanh chóng đi qua cầm quần áo mặc vào, hai người không đi thang máy xuống cửa chính, mà nhảy từ cửa sổ tầng cao xuống dưới.

Trên đường phố rất lộn xộn, gần đó rất nhiều thủy tinh ở các tòa nhà bị chấn nát hết, trên đường cái cũng khắp nơi là bộ phấn thủy tinh vỡ, còn có một số người ngồi ở ven đường kêu

thảm, trên người bọn họ dù ít dù nhiều đều có vết thương do thủy tinh đâm trúng.

Tâm niệm của Tô Bạch vừa động, áo gió xuất hiện quấn lấy cơ thể, hai chân cách mặt đất mười centimet, cả người lấy phương thức như "u linh" tung bay nhanh chóng tiến lên, thân pháp của mập mạp cũng không tệ, có thể đuổi kịp Tô Bạch. Tốc độ của hai người đều rất nhanh, hơn nữa vì là buổi tối, cho nên trên đường không có ai, khu vực nổ mạnh cũng không phải khu dân cư, cho nên không xuất hiện tình cảnh quần chúng hoảng loạn.

Ngọn lửa vẫn đang bùng cháy dữ dội, sau khi khoảng cách càng ngày càng gần, trong không khí giống như bị một tầng nóng bỏng bao phủ.

- Mẹ nó, đây là mùi gì thế?

Mập mạp khịt mũi nói:

- Không giống mùi thuốc súng, mẹ nó, sẽ không phải là chủ nghĩa đế quốc bắn đạn khí độc với chúng ta đấy chứ?

- Đạn khí độc có uy lực mạnh như thế sao?

Lông mày của Tô Bạch cũng nhíu lại:

- Bên kia, nếu tôi nhớ không nhầm mà nói, hẳn là khu nhà kho.

- Ai đó buôn lậu vũ khí kết quả là xã hội đen tranh giành vũ khí sống mái nhau, kích nổ bom sao?

Mập mạp suy đoán.

- Anh xem phim truyền hình Hồng Kông nhiều quá rồi.

Phía trước có tường vây, khu vực hỏa hoạn cơ bản là trong phạm vi nơi này, thực ra bên ngoài có không ít nhà cửa dân cư, nhưng chỉ bị ảnh hưởng bởi chấn động của vụ nổ, dù sao khu

nhà kho cách khu dân cư một khoảng, hỏa hoạn không có xu thế lan ra ngoài, dù sao nơi này không phải là cháy rừng, quy hoạch và thiết kế trong thành phố cũng có quy củ riêng.

Xoay người nhảy lên tường, ngay khi nghiêng xuống dưới, một quả cầu lửa đột nhiên dâng lên, trực tiếp đánh tới trước mặt Tô Bạch. Hai tay của Tô Bạch nhanh chóng giao nhau, một tầng băng xuất hiện trên người hắn, cản quả cầu lửa này lại.

Mập mạp cũng nhảy tới, bởi vì không có tường vây cao ngăn cản, biển lửa phía trước xuất hiện rõ không sót gì.

- Mẹ nó, đúng là quá đồ sộ rồi.

Vậy mà mập mạp tán thưởng:

- Mẹ kiếp, Đại Bạch, cho dù là trong thế giới chuyện xưa, cũng ít khi thấy ngọn lửa đồ sộ như thế.

Diện tích khu nhà kho rất rộng, mà lúc này, gần như cả khu vực đã hóa thành một vùng biển lửa, nhưng thế lửa cũng vì ngay từ đầu nổ mạnh kịch liệt, hiện giờ đã bắt đầu có xu thế giảm xuống.

Phía trước Tô Bạch và mập mạp có mấy bình khí đang cháy, thể tích của mấy bình khí này rất to.

- Đại Bạch, màu sắc của lửa có vẻ không thích hợp lắm, sao lại có màu sắc như thế?

Màu sắc hỏa diễm xung quanh không phải là màu sắc thông thường của hiện trường hỏa hoạn, có lam có lục, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy kinh hoàng.

- Hẳn là có hóa chất vật chất đang cháy.

Tô Bạch mím môi:

- Hẳn là tai nạn ngoài ý muốn, dẫn đến nơi này nổ mạnh, sau đó cả khu nhà kho đều bị bốc cháy.

- Nhưng như vậy cũng không có khả năng khoa trương như thế, tôi không tin là nhân viên nhà kho không cẩn thận ném mẩu thuốc lá rơi xuống đất không giẫm lên dụi tắt, kết quả là xảy ra sự cố.

Mập mạp lau mồ hôi to như hạt đậu ở trên trán, rõ ràng là mùa đông, nhưng ở trong đám cháy giống như đang đi vào trong giữa hè nắng chói chang.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nếu không xác định được là chiến tranh hay là những chuyện đặc biệt khác, hai người không cần thiết phải ở lại đây, bọn họ không rảnh rỗi như vậy tới đây xem náo nhiệt, hơn nữa kho hàng này nhìn không giống có người ở, thuộc loại khu vực có vẻ trống trải, cho nên cho dù lửa mạnh vẫn đang cháy, nhưng sẽ không tạo thành thương vong quá lớn.

Mập mạp gật đầu:

- Đi thôi, mẹ nó, tôi xem như là tắm lãng phí rồi.

Chương 601 Vùng Vẫy 2

Mập mạp vừa làm xong vận động đó thoải mái dễ chịu tắm một cái, kết quả là bây giờ lại đầy mùi mồ hôi, còn kèm theo mùi khó ngửi của hóa chất đi kèm, loại mùi này tắm một cái rất khó rửa sạch trong thời gian ngắn, chuyện này khiến mập mạp vô cùng buồn bực.

Hai người vừa định rời đi, bỗng nhiên ngọn lửa ở xung quanh lập tức nhỏ đi nhiều.

Điều này khiến Tô Bạch và mập mạp đều dừng bước lại theo bản năng, chuyện này không đơn giản là vật bị thiêu đốt gần hết khiến thế lửa bắt đầu thu nhỏ lại, bởi vì ngọn lửa xung quanh rõ ràng là đang bị nén lại rồi.

Những biểu hiện như nổ mạnh, ngọn lửa, vân vân, thực ra là một phương thức truyền đạt loại năng lượng nào đó, Tô Bạch và mập mạp đều là thính giả lâu năm, đối với lý giải và vận dụng trong mỗi lực lượng hai người đều đạt tới tình hình cao thâm, dù thay đổi muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, lúc này bỗng nhiên ngọn lửa ở xung quanh chậm lại, ở trong mắt người thường đây là ngọn lửa sắp cháy tắt rồi, nhưng ở trong mắt Tô Bạch và mập mạp, giống như là một cao thủ đang nuôi thế trước khi ra chiêu.

Hai người nhìn vào mắt nhau, đều cảm thấy giật mình vì sự nghiêm túc của bọn họ.

- Đại Bạch, mau chạy nhanh thôi, mẹ nó, đây là tiết tấu muốn bạo thêm lần nữa rồi!

Lúc này cả người mập mạp nhảy lên, cơ thể to mọng nhanh chóng chạy đi với tốc độ linh hoạt khéo léo kỳ lạ.

Tô Bạch cũng hoàn toàn mở hết hạn chế của áo gió, cả người bay lên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cho dù là thính giả, cho dù là thính giả lâu năm, nhưng đối mặt với một vụ nổ siêu khủng bố quy mô lớn như thế, bọn họ cũng rất khó may mắn sống sót, cho nên Tô Bạch và mập mạp ôm chút may mắn, không chết ở trong thế giới chuyện xưa mà chết trong sự tò mò ở thế giới hiện thực, vậy thì thật sự quá bực tức rồi.

Tốc độ của Tô Bạch và mập mạp phát huy đến mức cực hạn, không lâu sau đã nhảy lên tường bao lần nữa chuẩn bị đi tới nơi xa an toàn hơn, hoặc là trở về khách sạn, bởi vì vừa rồi nhìn ngọn lửa đột nhiên nén tới mức tận cùng, xem ra vụ nổ mạnh thứ nhất chỉ là món khai vị mà thôi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tô Bạch đứng lại, cả người dừng giữa không trung.

Mập mạp cảm nhận được, lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Bạch:

- Chạy đi, còn chưa tới khu vực an toàn mà.

Không thể không nói, lúc này mập mạp vẫn còn là bạn chí cốt, đương nhiên, anh ta cũng không muốn để lại ấn tượng "chạy mất dép" trước mặt thính giả xem như là bạn.

Ngón tay của Tô Bạch chỉ về phía đối diện:

- Ở đó có mấy xe cứu hỏa lái tới rồi.

Mập mạp nhìn qua, quả nhiên có khoảng năm sáu chiếc xe cứu hỏa đang lái về bên này, ngọn đèn của xe cứu hỏa vẫn rất dễ phân biệt.

- Liên quan gì đến chúng ta, Đại Bạch mau chạy đi, mẹ nó, đừng để bị nổ chết, vậy thì quá khôi hài rồi, trải qua bao nhiêu sóng gió, chúng ta đừng bị lật thuyền trong mương ở đây.

Rõ ràng là mập mạp là người có tính cách chỉ cần mình sống là được, Tô Bạch cũng như vậy, vụ nổ lần hai có khả năng xảy ra bất cứ lúc nào, có trời mới biết phạm vi bao trùm cỡ nào, trời đất bao la hay là mạng mình lớn nhất, còn tính mạng của người bình thường… A, cần phải quan tâm sao?

Tô Bạch không nói gì, tuy trong mắt hiện lên chút do dự, nhưng cả người vẫn nhanh chóng chuyển động, lúc này hãy tự lo cho mình trước tiên.

Cứ như vậy, hai người tiếp tục rời đi với tốc độ cao, ở trong mắt người thường, tốc độ của hai người giống như một chiếc xe máy nhanh như tia chớp chạy qua.

Cuối cùng đội xe cứu hỏa đã ở phía trước, chỉ trong nháy mắt mập mạp lướt qua, anh ta không thèm nhìn xe cứu hỏa bên cạnh một cái, Tô Bạch cũng vậy, lúc này Tô Bạch thật sự không có hứng thú để ý tới tính mạng của người bình thường, hắn không phải là Lôi Phong, còn chưa đến nông nỗi quên mình vì người khác.

Nhưng mà khi cơ thể Tô Bạch lướt qua xe cứu hỏa, hắn liếc mắt một cái là thấy được một người, đó là một nhân viên phòng cháy chữa cháy trẻ tuổi nắm lấy lan can đứng bên xe cứu hỏa, mặc đồng phục phòng cháy, trên mặt vẫn có chút non nớt, trong đôi mắt còn lóe lên sợ hãi. Rõ ràng là anh ta sợ muốn chết, nhưng vẫn nắm chặt lấy lan can, cùng đoàn xe đi về phía hiện trường vụ cháy.

Đây là lần gặp thứ ba trong ngày hôm nay!

Mẹ nó.

Thật sự là lần thứ ba!

Lần đầu tiên là trên tàu cao tốc từ Tần Hoàng Đảo đến Thiên Tân, người trẻ tuổi này cầm di động xem "chung cư tình yêu" phiên bản cũ cười ha ha.

Lần thứ hai là mình tùy ý tản bộ trên đường, người trẻ tuổi mới về đơn vị đang cùng đồng đội kiểm tra trụ cứu hỏa bên đường.

Lần thứ ba, thì là tình cảnh trước mắt này.

Trong lòng Tô Bạch hiểu rõ, vụ nổ mạnh lần hai sắp bắt đầu, nếu đội cứu hỏa của bọn họ tiếp tục tiến về trước, đừng nói là cứu hỏa, bọn họ nhất định sẽ trực tiếp bị giết chết 100% trong đám cháy. Nhiệt độ khủng bố cùng với uy lực của nổ mạnh không phải mấy bộ đồng phục phòng cháy trên người họ có thể chịu nổi, đến lúc đó sẽ không biết có tìm được vài mảnh thi thể hay không rồi.

Hít sâu một hơi, trên mặt Tô Bạch lộ vẻ dữ tợn, mẹ nó, mình không có khả năng thánh mẫu như vậy, ốc còn không mang nổi mình ốc còn quản người khác sao? Có bị bệnh hay không?

Tô Bạch nhắm mắt lại, tiếp tục bước nhanh về phía trước, đội xe cứu hỏa đi lướt qua Tô Bạch, một bên đi về phía đám cháy, một bên thì rời xa đám cháy.

Nhưng mà gặp thoáng qua chưa tới mười giây, Tô Bạch bất chợt mở mắt ra, trong mắt đều là dao động, không biết vì sao, cảnh tượng Lam Lâm tự sát trước bệnh tâm thần đột nhiên xuất hiện trong đầu Tô Bạch, vào lúc này trái tim Tô Bạch như đập lỡ một nhịp.

- Sao lúc này ông đây đáng khinh như vậy?

Tô Bạch mắng mình một tiếng.

Mập mạp vừa chạy vừa quay đầu lại, thấy vậy mà Tô Bạch quay đầu trở về, lúc này hét to:

- Mẹ kiếp, Đại Bạch, đầu óc cậu bị nước vào à…

Trong tầm mắt của mập mạp, anh ta thấy Tô Bạch lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo đội xe cứu hỏa đang chạy về phía trước, trực tiếp đạp xe cứu hỏa dẫn đầu trật phương hướng nằm ngang trên đường cái, mấy xe cứu hỏa ở phía sau lập tức dừng lại.

Nhưng cũng đúng lúc này, ánh sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện, tiếng gầm rú rất to bỗng nhiên vang lên.

Mập mạp chỉ cảm thấy đôi mắt đột nhiên gián tiếp mù còn lỗ tai cũng bị chấn đắc lập tức mất đi thính giác.

Sóng khí cuồn cuộn trực tiếp hất tung cơ thể to mọng của mập mạp ra ngoài, trong đó mang theo nóng rực…

Chương 602 Nhân Quả 1

Sau tiếng nổ mạnh vang lên, một đống đất trên bãi cỏ đột ngột di chuyển, ngay sau đó mập mạp bò từ trong ra.

"Phi phi phi…"

Nhổ ra bùn cát trong miệng, mập mạp lau mặt, lảo đảo đứng dậy, hiện giờ cả người anh ta vẫn còn choáng váng, dưới chân vốn là xanh hóa bên cạnh đường quốc lộ, hiện giờ trên cơ bản như bị máy ủi đất lê một lần, không thấy được bao nhiêu màu xanh rồi.

- Mẹ nó, đây đúng là như uống một chai.

Đứng khoảng một phút đồng hồ, thính giác và thị giác của mập mạp xem như hoàn toàn khôi phục bình thường, anh ta phủi bụi đất trên người, đi về phía trước.

- Đại Bạch, Đại Bạch!

Mập mạp bắt đầu kêu lên, dựa theo lý giải của anh ta, cho dù Tô Bạch ở gần tâm vụ nổ hơn vì quay trở lại trước khi vụ nổ xảy ra, nhưng cũng không đến mức trực tiếp nổ chết Tô Bạch, phải biết rằng thực lực và tố chất thân thể của Tô Bạch hiện giờ có thể nói là biến thái, mình đều có thể chịu được ngoại trừ hơi khó chịu ra thì không có chuyện gì, như vậy Tô Bạch càng không có khả năng có vấn đề gì.

Đi về phía trước một đoạn, mập mạp nhìn thấy năm chiếc xe cứu hỏa trên đường quốc lộ, trên những chiếc xe cứu hỏa này bám đầy bụi, còn có dấu vết bị đốt trọi.

Nhưng mà khiến mập mạp hơi bất ngờ chính là, những chiếc xe cứu hỏa này vẫn an toàn đỗ ở đây, không bị sóng khí

hất văng ra, chuyện này thật kỳ lạ, vừa rồi mình đều bị sóng khí cuốn ra ngoài, sao đám xe cứu hỏa này còn có thể an toàn đỗ ở đó?

Chẳng lẽ bây giờ xe cứu hỏa đều cao cấp như vậy rồi? Đều dựa theo tiêu chuẩn của xe thiết giáp quân dụng thiết kế ra?

Bỗng nhiên mập mạp như nghĩ thông chuyện gì đó lập tức chạy tới, quả nhiên, tuy trên xe cứu hỏa bẩn thỉu dơ dáy, nhiễm một tầng bùn khô, nhưng vậy mà ngay cả cửa sổ cũng không vỡ, chuyện này thực sự là chuyện không có khả năng, khi xảy ra vụ nổ mạnh đầu tiên, tất cả cửa sổ thủy tinh trong nhà gần đó đều vỡ vụn, sao xe cứu hỏa này có thể may mắn thoát khỏi?

Các nhân viên cứu hỏa trong xe cứu hỏa, đều đã nằm ở trong xe, cũng có một số nhân viên cứu hỏa vốn nắm lan can xe cứu hỏa ở ngoài xe cùng xe tiến lên, bọn họ thì nằm trên mặt đất, nhưng mập mạp liếc mắt một cái là nhìn ra, những nhân viên cứu hỏa này chỉ bị chấn động ngất đi, không nguy hiểm gì tới tính mạng, khả năng cao nhất chỉ là kiểm tra ra não hơi chấn động, nhưng số phận ban đầu của bọn họ vốn là đã mất mạng trong vụ nổ mạnh lần hai, tan thành mây khói, ngay cả thi thể đều khó tìm được đủ bộ phận.

Nhìn những người này, trong lòng mập mạp càng trầm trọng hơn, bởi vì những người này không chết, những người này không sao, tuyệt đối không phải tình cờ được nữ thần may mắn chiếu cố.

- Mẹ nó, Đại Bạch, cậu điên rồi sao?

Mập mạp bắt đầu chạy nhanh về phía trước, cuối cùng cũng thấy Tô Bạch ở phía trước xe cứu hỏa đầu tiên.

Vừa thấy hắn, khiến mập mạp lập tức ngây ngẩn cả người.

Lúc này trên người Tô Bạch hơn phân nửa huyết nhục gần như biến mất, cả người giống như một khối tiêu bản quỳ ở đó,

hai tay còn duy trì tư thế mở ra, rất nhiều chỗ xương trắng đều đã lộ rõ, khí tức trên người vô cùng mỏng manh.

Mập mạp vội vàng lấy từ túi ra một viên thuốc, bóp nát, bôi vào trên miệng viết thương của Tô Bạch. Lúc này đã không cần dùng đến cách uống thuốc, thuốc rơi thẳng vào miệng vết thương, bắt đầu hòa vào máu của Tô Bạch.

Dường như là hiệu lực của thuốc rất mạnh, cả người Tô Bạch run lên, lập tức ngã ở trên mặt đất.

Mập mạp mím môi, sau đó bế Tô Bạch đứng lên. Vừa khẽ chửi thề vừa rời khỏi nơi này. Bởi vì gần đó đã truyền đến âm thanh từng tiếng còi cảnh sát. Hiển nhiên sau khi xảy ra vụ nổ mạnh, sự chú ý của các lực lượng đều bắt đầu hướng tới nơi này.

Trên giường khách sạn, Tô Bạch liếm đôi môi khô khốc.

- Nước… Nước…

- Đến đây, đến đây.

Giọng nói của mập mạp vang lên ở bên cạnh Tô Bạch. Anh ta mang một chén nước tới, sau đó chậm rãi cho Tô Bạch uống. Uống nước xong rốt cuộc Tô Bạch cũng tỉnh táo hơn. Hắn mở mắt ra, thấy trước mắt là cảnh tượng quen thuộc. Hắn vẫn ở tại khách sạn. Nhưng trên người hắn vẫn không ngừng truyền đến từng trận đau đớn.

- Mẹ nó, cậu đã hôn mê một ngày một đêm rồi. Lãng phí của tôi biết bao nhiêu là thuốc.

Mập mạp vừa càu nhàu vừa xốc chăn của Tô Bạch lên. Mập mạp thấy những vết thương trên người Tô Bạch đã khôi phục khá tốt, không còn có cảnh tượng xương trắng lộ ra đầy đáng sợ. Trong chuyện này, một mặt, ngoài nhờ công mập mạp cho Tô Bạch rất nhiều thuốc, thậm chí dùng cả những đồ anh ta đổi bằng điểm trên cửa hàng về, nhưng mặt khác, cũng là

nhờ thể chất khủng bố của Tô Bạch, khiến cho những vết thương này có thể lành nhanh đến như vậy.

- Chờ lát nữa tôi sẽ chuyển điểm cốt truyện trả cho anh. - Tô Bạch nói.

- Cần gì phải khách khí như vậy.

Mập mạp lắc đầu. Anh ta cũng không quá để ý chuyện điểm chác này, chỉ là có chút không thể hiểu nổi.

- Lúc trước có phải đầu óc cậu có vấn đề không? Dám tự mình tiến vào khu vực ngay gần vụ nổ như vậy. Cậu có biết nếu cường độ vụ nổ lớn hơn một chút nữa thì cậu có thể chết tan xác rồi không hả? Đúng, cậu là Vampire. Nhưng Vampire cũng không phải bất tử. Cậu còn cách bất tử một quãng đường xa lắm.

- Mẹ nó, Tô Bạch, tôi vẫn phải nói với cậu mấy câu này. Nếu là bình thường tôi phải ít ở gần cậu mới được. Chứ cứ xảy ra nhiều chuyện như thế này, anh đây chắc cũng tổn thọ sớm.

- Đúng thế. Đầu óc tôi có vấn đề.

Tô Bạch nói.

Thấy Tô Bạch có thái độ như vậy, mập mạp cũng lười nói thêm.

- Quên đi, tôi đã đặt chuyến bay vào ngày mai rồi. Cậu nghỉ ngơi thêm một ngày. Thực lực và thương thế hiện tại của cậu cũng chưa thể hồi phục hết, nhưng ít ra vẫn có thể đi lại được. Dù sao thì cũng là tôi với cậu cùng đi. Tôi sẽ phụ trách đưa cậu trở về Thượng Hải. Lần sau, dù cậu có cho tôi một mười nghìn điểm cốt truyện, tôi cũng không thèm đi với cậu nữa.

Tô Bạch cười cười. Hắn chống một bàn tay xuống giường, phát lực, chậm rãi dựa vào giường ngồi dậy.

- Nguyên nhân vụ nổ đã điều tra được chưa? - Tô Bạch hỏi.

Mập mạp cười.

- Còn chưa điều tra ra được. Nghe nói là do kho hàng nào đó đã cất giữ trái phép nhiều chất hóa học, sau đó do sự cố ngoài ý muốn mà gây ra vụ nổ này. Hiện tại trên các phương tiện thông tin đại chúng đang không ngừng tán dương những người lính cứu hỏa dũng cảm hi sinh trong vụ nổ lần này. Có lẽ sau đây học sinh tiểu học, trung học cũng bắt đầu lấy chuyện này làm đề bài viết văn. Có lẽ đề bài là "Chú lính cứu hỏa anh hùng". Hiện tại mọi chuyện được xử trí như vậy đã. Còn sau thì chưa rõ.

- Đã chết rất nhiều lính cứu hỏa sao? - Tô Bạch hỏi.

- Có vẻ không ít. Sau vụ nổ đầu tiên, những đội phòng cháy chữa cháy gần đó đều xông thẳng vào những đám cháy để đi dập lửa. Đội lính cứu hỏa mà cậu ngăn lại kia không có chuyện gì. Còn lại, rất ít người may mắn sống sót. Hiện tại trên thời sự nói đã phát hiện thi thể hai, ba mươi người. Nhưng tôi cảm thấy còn có thể nhiều hơn nữa. Có vẻ sau này sẽ thêm số lượng người vào danh sách. Mỗi lần gặp phải mấy chuyện này là như táo bón vậy, lâu lâu mới nhả ra một ít tin tức. Còn đâu là dùng ô dù che đậy hết. Có thể bới ra được không còn dựa vào may mắn nữa. - Mập mạp bèn chuyển đề tài. - Khà khà. Chẳng qua tôi cũng làm gì có tư cách mà nói. Đại anh hùng vô danh còn đang nằm trước mặt tôi đây. Giá mà lúc đó tôi chụp lại ảnh, để lưu lại bộ dáng thê thảm lúc đó của cậu, sau đó gửi cho bên truyền thông. Cậu xem phim "Đội trưởng Mỹ - Captain America" chưa? Nếu cậu mà nổi tiếng có thể được gọi là "Đội trưởng Trung Quốc" đấy.

Trong giọng nói của mập mạp mang theo vẻ không hài lòng.

- Tôi chỉ có một cảm giác. - Tô Bạch nhìn ánh mắt mập mạp, thẳng thắn nói. - Tôi cũng không định nhúng tay vào. Nhưng khi tôi đi qua chiếc xe cứu hỏa kia, tôi đã thấy một người. Mập mạp, anh còn nhớ người đã cười lớn khi xem phim "Nhà trọ tình yêu" trên đường sắt cao tốc không?

- Cái tên đó á? - Mập mạp hiển nhiên nhớ rõ.

- Đúng thế, sau khi chúng ta đến Thiên Tân không phải còn cùng đi tản bộ sao. Ở trên đường tôi lại thấy anh ta. Sau đêm đó, lúc xảy ra vụ nổ, tôi lại thấy anh ta ở trên xe cứu hỏa.

Tô Bạch nói tới đây bèn ngừng lại. Hắn đang chờ đợi mập mạp phản ứng. Hắn tin tưởng, với kiểu "người cái gì cũng biết" như mập mạp, cùng với bản lĩnh "đóa hoa giao tiếp" thính giả của anh ta, chắc chắn mập mạp sẽ hiểu điều Tô Bạch muốn nói đến là gì.

Quả nhiên, mặt mập mạp lập tức trở nên nghiêm túc, nói:

- Vậy… ý của cậu là… nhân quả?

(Chưa xong còn tiếp)

Chương 603 Nhân Quả 2

Quả nhiên, mặt mập mạp lập tức trở nên nghiêm túc, nói:

- Vậy… ý của cậu là… nhân quả?

Tô Bạch lắc đầu.

- Tôi không biết, nhưng nếu nói đây là trùng hợp thì cũng quá khó xảy ra rồi. Cho nên lúc đó không phải đột nhiên tôi nổi lòng trắc ẩn, mà tôi cảm thấy, trong một ngày ở ba nơi khác nhau lại cùng thấy một người. Sau đó lại để cho anh ta bỏ mạng trong vụ nổ này thì có điểm không thích hợp.

Mập mạp lấy ra một quả táo, cắn một miếng. Anh ta nói, miệng vẫn còn có tiếng nhai táo rôm rốp.

- Đúng vậy, cậu cẩn thận một chút. Chuyện nhân quả này không phải ai cũng có thể dự đoán trước. Hoặc có thể này, cậu đã sắp gặp được nhân quả tiếp theo rồi?

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại hình ảnh Lam Lâm phát điên mà tự sát. Lam Lâm, Yến Hồi Hồng, Phích Lâu… những thính giả mà Tô Bạch biết. Những thính giả cấp cao như vậy, thậm chí là cả người phụ nữ cường đại, cao quý như Lam Lâm lại vì sợ hãi dưới nhân quả mà phát điên. Cuối cùng trong giây phút hoảng loạn mà tự sát. Có những vết xe đổ trước mặt như vậy, Tô Bạch thật sự thấy trong lòng có chút do dự.

- Tôi không biết nhân quả rốt cuộc là cái gì. Nhưng tôi biết, có không ít thính giả cao cấp, cuối cùng đều vì một lý do khó hiểu nào đó mà chết bởi hai chữ này.

Mập mạp vỗ bả vai Tô Bạch. - Cậu mới vừa dung hợp vũ khí bản mệnh, thực lực cũng vừa nhảy vọt. Trên con đường

này cậu còn có một quãng dài để đi, không cần thiết phải nóng vội như vậy.

- Thật ra, tôi tính toán lần này quay về Thượng Hải cũng bắt đầu dung hợp vũ khí bản mệnh, cũng không định do dự thêm nữa.

Hiển nhiên là mập mạp thấy sau khi Tô Bạch dung hợp vũ khí bản mệnh, thực lực đã có sự thay đổi rất lớn cho nên rất ngưỡng mộ.

Tô Bạch gật đầu, ý bảo tự mình đã biết.

- Tốt lắm. Vậy cậu cứ nằm nghỉ đi. Tôi đi mua cơm. - Mập mạp đi ra khỏi phòng khách sạn.

Tô Bạch nằm một mình ở trên giường. Hắn cầm lấy điều khiển từ xa bên người, mở TV lên.

Vừa lúc là kênh của đài truyền hình địa phương Thiên Tân. Trên màn ảnh là một phóng viên đang đang đi phỏng vấn tại hiện trường. Đám cháy cơ bản đã được khống chế. Nhưng công tác cứu hộ cùng ngăn chặn hậu quả từ đám cháy thì vẫn đang được tiến hành.

Phóng viên đứng ở phía sau một người lính cứu hỏa đang làm nhiệm vụ, bắt đầu phỏng vấn.

- Đồng chí, chúng tôi là phóng viên đài truyền hình Thiên Tân. Xin hỏi hiện tại anh có thể cho chúng tôi phỏng vấn một chút không?

Người lính cứu hỏa trong TV xoay người lại. Trên mặt anh ta là một màu đen. Đây là do bị lửa và khói đen tác động. Nhưng có thể thấy được, anh ta còn rất trẻ.

- Thực xin lỗi, tôi không có thời gian. - Người lính cứu hỏa trẻ tuổi không để ý tới phóng viên, vội vàng tiếp tục công việc của mình.

Phóng viên có chút xấu hổ, nhưng ngay lập tức liền ứng biến, quay lại nói.

- Các vị khán giả, đây là tình huống ở hiện trường. Hiện tại các chiến sĩ cứu hỏa đang tận dụng từng giây từng phút để có thể dập tắt, hạn chế đến mức tối đa hậu quả từ vụ cháy này. Họ không ăn không ngủ, một lòng một dạ với sứ mệnh vĩ đại là cứu giúp tài sản, tính mạng của người dân. Trong lúc đó, bên chính quyền cũng rất chú ý…

Hôm sau, sau khi miễn cưỡng có thể xuống giường vận động, Tô Bạch bèn cùng mập mạp về Thượng Hải.

Sau khi từ sân bay đi xe về tới tòa nhà của lão Phương. Vào nhà thấy con mèo đen đang chơi đùa cùng cậu nhóc ở trên sô pha, Tô Bạch mới thật sự cảm nhận được cảm giác trở về nhà.

Cát Tường nằm ở trên sô pha. Cho dù Tô Bạch cùng mập mạp trở về thì nó cũng chỉ nhẹ nhàng vẫy đuôi, làm bộ chào đón một cách lười biếng.

Thật ra, lý do vì sao Cát Tường lại đối xử tốt với thằng bé kia như vậy, chính bản thân Tô Bạch cũng có chỗ không hiểu nổi. Nếu từ đầu có thể nói là do Cát Tường thích linh khí tên người thằng bé này. Nên là một con đại yêu, Cát Tường cũng yêu thích nó. Hoặc là vì thằng bé này chính là từ trong bụng một con hồ ly sinh ra, cùng là yêu tộc nên Cát Tường cũng có thiện cảm với nó. Dù sao đây cũng là chuyện có thể lý giải được.

Nhưng trải qua một thời gian dài như vậy, tại sao một con mèo kiêu ngạo như Cát Tường vẫn chăm sóc cẩn thận cho thằng nhóc này như vậy, nếu nói trong đó không có nguyên nhân nào đặc biệt nào, ngay cả bản thân Tô Bạch cũng khó lòng mà tin được.

Nhưng Cát Tường cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biểu đạt. Cho dù là quan hệ của nó với Lệ Chị, hay là mối quan hệ giữa nó và Huyết Thi, nó cũng không tính toán nói ra. Dường như cuộc sống hằng ngày của một con mèo như Cát Tường rất đơn giản. Nếu như rảnh rỗi không việc gì làm thì chính là xem bức tranh kia, đồng thời chăm sóc cho đứa nhỏ.

Cũng may Tô Bạch cũng là người hào phóng. Đối với Cát Tường hắn cũng không quá kiêng kị, cũng không dùng thủ đoạn ép buộc nào cả. Bởi vì Tô Bạch hiểu rõ, hắn có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, nhất là những hành vi của bản thân hắn ở đảo Tần Hoàng, gần như là giẫm đạp lên quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, ở trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, bản thân mình có thể còn sống sót trở về hay không, trong lòng hắn cũng không thể nắm chắc được.Nếu như chính mình chết rồi, Hòa thượng, mập mạp, Gia Thố, bọn họ sẽ giúp hắn chăm sóc thằng nhóc kia sao?

Giao cho những người khác ư? Giao cho Huân Nhi? Giao cho Sở Triệu? Giao cho cô nhi viện?

Có vẻ ai cũng không thể chăm sóc tốt bằng con mèo đen này.

Khi Tô Bạch tắm rửa xong đi ra ngoài, mập mạp đã nằm ở trên thảm, vừa ăn bỏng ngô vừa xem TV. Thằng nhóc kia tựa vào trên bụng mập mạp, cùng mập mạp xem TV. Trước kia thằng nhóc với mập mạp quả thật cũng từng có xích mích. Nhưng mập mạp cũng tốn công dỗ dành thằng nhóc kia rất nhiều lần. Dù sao khi đó mập mạp cũng không biết được thằng nhóc trong thế giới chuyện xưa kia sẽ thật sự được Tô Bạch đưa ra ngoài, coi như con trai để nuôi dưỡng. Tận đáy lòng, mập mạp cũng có chút áy náy với đứa nhóc này.

Hiện tại, quan hệ của hai người cũng khá tốt.

- Cát Tường đâu?

Tô Bạch hỏi.

- Con mèo đó đang ở bên ngoài phơi nắng.

Mập mạp nói xong bèn vươn tay sờ mặt thằng nhóc kia. Khuôn mặt âm hiểm bình thường luôn thích giả heo ăn hổ của mập mạp, đột nhiên lại xuất hiện vẻ cưng chiều.

Có lẽ, đây cũng là bản chất con người.

Trên thế giới này cũng không có ai ác hoàn toàn, cũng không có người tốt đến thập toàn thập mỹ. Cho dù là một tên giết người tội ác tày trời cũng có thể ở một phương tiện công cộng nào đó, nhường ghế cho một cụ già thì sao? Đối với chuyện không liên quan trực tiếp đến lợi ích của bản thân mình cùng với những điều kiện tiên quyết an toàn khác, ai cũng muốn có một cuộc sống an nhàn.

Tô Bạch cầm lấy một chén nước trên bàn trà, uống một ngụm. Ánh mắt hắn thông qua cửa sổ sát mặt đất nhìn về phía trong sân. Cát Tường đang nằm trên một chiếc nệm để phơi nắng, nó vừa phơi nắng lại nhìn bức tranh kia.

Không biết vì cái gì khi thấy bức tranh kia, nỗi lòng Tô Bạch lập tức trở nên nặng nề hơn. Bức tranh này quả thật có thể biết trước tương lai. Nhưng tương lai kia, dường như là không có biện pháp thay đổi.

Chính bản thân hắn đã đi tới đảo Tần Hoàng. Đồng thời chính mình cũng xem như thành công làm kẻ gây rối một lần. Tròng mắt của Lâm Chu bị bản thân hắn coi như là kẹo để ăn. Thân dưới của Hải thiếu gia bị hắn dùng một cước giẫm nát. Mục đích của những đó đều không đạt được, cũng không thể hoàn thành. Nhưng dưới điều kiện tiên quyết ngay tại lúc bản thân hắn điên cuồng làm rối bố cục, bóng dáng màu lam kia vẫn bị mũi tên kia bắn xuyên qua người, đến sau cùng chìm vào ở chỗ sâu trong biển rộng, không biết tung tích.

Điều này cũng có nghĩa, cái chết của Huân Nhi cũng là chuyện không thể thay đổi được hay sao?

Chương 604 Thẩm Phán

Điều này cũng có nghĩa, cái chết của Huân Nhi cũng là chuyện không thể thay đổi được hay sao?

Thật ra biết trước tương lai cũng không phải là chuyện tốt. Nhất là khi bạn phát hiện chính mình cố gắng hết sức cũng không cách nào thay đổi được tương lai, con người cũng sẽ trở nên thật tiêu cực. Không thể thay đổi tương lai đối với một người luôn có tác phong và tính cách lo liệu mọi thứ trong cuộc sống sẽ sinh ra xung đột đối lập, đó cũng là một loại giày vò vô cùng khó chịu.

- Tô Bạch, trưa nay ăn gì thế?

Mập mạp hỏi.

- Đúng rồi, vừa rồi Gia Thố có nhắn tin qua Wechat cho tôi, nói anh ta xong việc cũng sẽ trở lại nơi này. Trái lại hòa thượng thì lại chẳng có tin tức gì. Cũng không biết là anh ta đang bận gì, hoặc là anh ta đang ở trong thế giới chuyện xưa nào đó.

- Đông người thì càng vui. - Tô Bạch nói.

- Ha ha ha.

Mập mạp bỗng nhiên nở nụ cười.

- Tô Bạch, cậu nói xem, bốn người chúng ta đều ở nơi này. Về sau chúng ta đều theo thứ tự chết đi ở trong thế giới chuyện xưa kia. Sau đó hàng xóm xung quanh, vốn dĩ lúc đầu bọn họ còn nhìn thấy có mấy người đàn ông ở trong ngôi nhà này, dần dần từng người biến mất không thấy đâu nữa, căn nhà này cũng không có người ở, liệu bọn họ có coi đây là một vụ án kỳ

bí hay là một sự kiện linh dị không nhỉ? Có khi gọi là căn nhà ma quái của lão Phương, hay là vụ án căn nhà vắng người của lão Phương. Chà chà, phải đặt tên như thế nào cho nghe phong cách một chút nhỉ.

- Anh đúng là nhiều chuyện thật đấy.

Tô Bạch cũng không muốn hùa theo mấy câu chuyện tầm phào đó của mập mạp.

- Để tôi đi gọi cơm, tôi cũng lười nấu nướng lắm.

- Được thôi. Vậy cậu đi gọi đi, tôi tiếp tục xem TV.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra để chuẩn bị gọi đồ ăn. Đột nhiên, hắn nhíu mày, tay trái lập tức gắt gao túm lấy ngực. Cả người Tô Bạch từ trên sô pha quỳ xuống trên mặt đất. Trông vô cùng đau đớn, khổ sở.

Tiếng động rất lớn, bởi vì Tô Bạch là hoàn toàn ngã khụy xuống dưới đất.

Tiểu gia hỏa lập tức sốt ruột bò về phía Tô Bạch, trong ánh mắt có nước mắt lóe ra.

- Cha… Cha…

Mập mạp lập tức đứng lên, đi tới bên người Tô Bạch. Nhìn thấy bộ dạng thống khổ quen thuộc của Tô Bạch, anh ta bỗng nhiên cảm thấy được có chút miệng đắng lưỡi khô. Là một thính giả thâm niên, mập mạp tất nhiên rõ ràng bộ dáng này có ý nghĩa gì.

Đây là Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ cho thính giả. Nhưng vấn đề là, bình thường cũng chỉ là một trận tim đau thắt. Đau thì tất nhiên là có, nhưng cũng không đến mức không chịu nổi. Nhưng bộ dáng hiện tại của Tô Bạch quá đáng sợ. Dù thân thể của hắn vừa mới bị thương vẫn chưa hồi

phục được, nhưng cũng không thể nào đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch mới đúng

Chẳng lẽ nào…

Điều này mang ý nghĩa thế giới chuyện xưa tiếp theo của Phát Thanh Khủng Bố dành cho Tô Bạch tràn đầy "Ác ý".

Mập mạp hiểu rõ, lúc này có đi an ủi hay dùng linh đan diệu dược gì cũng không thể kết thúc nỗi đau đớn của Tô Bạch. May mắn, tuy rằng sự đau đớn từ thông báo nhiệm vụ lần này đã gia tăng, nhưng cũng chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi. Một lát sau, đôi lông mày của Tô Bạch từ từ giãn ra. Cả người hắn như vừa đi ra từ một chum nước, mồ hôi lạnh đã đầm đìa cả người.

Hắn khó khăn đứng lên, ngồi phịch xuống thảm. Tiểu gia hỏa ghé vào trên đùi Tô Bạch, lo lắng nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch vươn tay lên xoa đầu tiểu gia hỏa.

- Ngoan, đi chơi đi, cha không sao đâu.

Tiểu gia hỏa không nghe, cậu nhóc lắc lắc đầu. Hai cánh tay nhỏ bé túm chặt lấy chân Tô Bạch.

Tô Bạch có chút không biết nên làm như thế nào, đương nhiên, cũng có rất nhiều cảm động. Có thể do quan hệ giữa hắn cùng với những người khác luôn đan xen quá nhiều ích lợi. Thậm chí quan hệ giữa mình và cha mẹ, bây giờ nhìn lại cũng không thuần túy như suy nghĩ trước kia của hắn. Thế nhưng tình cảm của thằng nhóc này với mình lại rất chân thật, thuần khiết, như thể không hề pha chút tạp chất nào.

Mập mạp ngồi chồm hổm ở bên người Tô Bạch, ý bảo Tô Bạch lấy ra di động nhìn xem.

Tô Bạch khẽ gật đầu. Hắn lấy điện thoại mà mình đã vứt ở trên sô pha trước khi ngã xuống, sau đó đọc tin nhắn gửi đến.

Trên màn hình thông báo một tin nhắn đến từ "kongbu66".

Hít sâu một hơi, Tô Bạch lại có chút chờ mong xem thế giới chuyện xưa kế tiếp của hắn rốt cuộc là gì. Bởi vì rất có thể thế giới chuyện xưa tiếp theo chính là lần cuối cùng của hắn.

Tô Bạch nhấn vào tin nhắn. Một bức tranh lập tức hiện ra.

Màu sắc chủ đạo của bức tranh là màu đen. Chính giữa là một cái bàn. Trên bàn bày một bộ bài thân phận. Mặt trên viết hai chữ thẩm phán. Đồng thời có thể thấy được những vị trí khác trên bức tranh. Trong đó còn có mười hai chiếc bàn giống nhau như đúc. Điều này cũng có nghĩa sẽ có tổng cộng mười hai thẩm phán.

Giữa một vòng của những chiếc bàn này có một bục hình phạt treo cổ. Trên bục treo cổ có ba người đứng đó. Ba người này đều bị che đầu, nhìn không rõ hình dáng. Nhưng chỉ cần bọn họ bước về trước một bước nhỏ, cổ họ sẽ bị dây thừng thắt chặt. Sau đó tấm gỗ phía dưới sẽ rơi xuống, ba người sẽ bị treo cổ.

Vì màu sắc chủ đạo là màu đen, đồng thời, chỉ nhìn vào bức tranh này cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được áp lực tâm lý thật lớn.

Phía dưới bức tranh này có mấy chữ.

Ngày phán quyết.

Mập mạp nhìn tin tức này, có chút bất đắc dĩ nói:

- Không thèm thông báo số thính giả sẽ tham dự, cũng chẳng có ngày giờ để bắt đầu tiến vào thế giới chuyện xưa. Hơn nữa lúc thông báo nhiệm vụ còn đau đớn hơn so với ngày xưa. Xem ra lần này Phát Thanh Khủng Bố thật sự không hề thân thiện một chút nào.

- Nếu nó thân thiện mới là điều đáng lo ấy.

Giọng điệu của Tô Bạch thật sự bình thản. Hắn đã gặp qua nhiều sóng to gió lớn, phần trầm ổn và bá lực này đương nhiên không thiếu.

Ngay sau đó, Tô Bạch lấy tay chỉ vào một người bịt mặt ở trên giá treo cổ trong bức tranh, nói:

- Mập mạp, một trong ba người này chắc sẽ có tôi đấy.

Mập mạp khẽ gật đầu:

- Tám chín phần mười là như thế. Chẳng qua tôi thật sự tò mò, hai người khác sẽ là ai đây. Chẳng lẽ lần này vừa khéo, Phát Thanh Khủng Bố chính là cẩn thận trừng phạt ba người, vì thế mới cố ý thiết kế nên thế giới chuyện xưa này cho ba người các cậu?

- Vậy mười hai bàn thẩm phán này, có phải mang ý nghĩa sẽ có mười hai thính giả chuyên phụ trách phán quyết các người?

- Có khả năng là như thế, có thể trong thế giới chuyện xưa kế tiếp, tôi chính là con mồi, mà mười hai thính giả còn lại là thợ săn.

Khóe miệng Tô Bạch cong lên thành một nụ cười trào phúng.

- Nói thực ra, mập mạp, tôi thật sự có chút chờ mong cùng hai người kia gặp mặt. Thính giả có dũng khí chà đạp lên quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, thật đúng là hiếm như lông phượng và sừng lân.

Mập mạp thấy tâm trạng của Tô Bạch cũng không tệ lắm, anh ta cố ý trêu chọc nói:

- Cậu bớt dát vàng lên mặt mình đi. Lông phượng và sừng lân chính là đang ca ngợi, ở góc nhìn của Phát Thanh Khủng

Bố thì ba người các cậu cũng chỉ là đống phân chuột bẩn thỉu mà thôi, hơn nữa còn có ba viên.

Tô Bạch ném điện thoại lên ghế sô pha.

- Để rồi xem. Xem đến cuối cùng ai là thợ săn, ai là con mồi!

Chương 605 Hơi Thở Mất Hồn 1

Màn đêm buông xuống, Tô Bạch pha cho mình một ly nước cam, một mình ngồi trên ghế mây ở trong sân.

Sân của nhà lão Phương thật ra không lớn, nhưng ít ra so với mấy ban công trong căn nhà ở nội thành thì lớn hơn rất nhiều. Dù sao cũng là nhà tầng, chỗ nào cũng lộ ra rộng rãi hơn không ít, nằm ở đây, Tô Bạch có thể thấy cả bầu trời đầy sao.

Điện thoại di động được đặt sang một bên, Tô Bạch đem hai tay gối ở dưới đầu. Hắn nhìn không trung trên đỉnh đầu, cả người có vẻ rất yên tĩnh.

Tiểu gia hỏa đã ngủ, có Cát Tường ở bên cạnh, mập mạp cũng đã đi nghỉ ngơi.

Chỉ là bản thân Tô Bạch lại không ngủ được, cũng chẳng phải là do lo lắng không biết khi nào thì mình sẽ đi đến thế giới chuyện xưa tiếp theo, hoàn toàn ngược lại, sau khi trải qua áp lực từ lúc thông báo nhiệm vụ, ở sâu trong nội tâm Tô Bạch lại thấy có chút chờ mong.

Thật sự rất mong chờ, thế giới chuyện xưa kế tiếp, Phát Thanh Khủng Bố sẽ dùng thủ đoạn gì để tra hỏi và phán quyết hắn nhỉ?

Đúng vậy, lúc trước Tần Dương từng đề nghị mập mạp đi dẫn dắt khuyên nhủ cho Tô Bạch. Kết quả mập mạp quả thật không tìm được cơ hội mở miệng. Bởi vì anh ta không thấy Tô Bạch cần khai thông cái gì hết. So với bản thân anh ta thì Tô

Bạch còn bình tĩnh hơn, dường như người bị trừng phạt là mập mạp anh, chứ không phải Tô Bạch..

Thật ra, ở trong lòng Tô Bạch, thế giới chuyện xưa càng nguy hiểm, càng cửu tử nhất sinh, mới càng kích thích, mới càng thú vị, mới càng đáng giá để Tô Bạch dùng hết sức để đối phó.

Điều này giống như là chơi trò chơi. Chẳng qua trò chơi này chỉ có một mạng, điều đó cũng có nghĩa bạn chỉ có thể chơi một lần. Hơn nữa nếu chơi thua thì ngay cả mạng sống đều có thể mất. Nhưng chính bởi vì như vậy, cho dù là chơi một trò vô cùng đơn giản như Tetris cũng vẫn có thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng hồi hộp và kích thích.

Đây mới chính là cảm giác được chơi trò chơi.

Đây mới chính là những gì Tô Bạch theo đuổi và khát vọng.

Giống như trước kia Tô Bạch ở câu lạc bộ giết người. Mỗi lần hắn giết người đều mang theo tiền đồ cùng vận mệnh của mình đi đánh bạc, cảm giác đó kích thích vô cùng. Bởi vì một khi sự việc bị bại lộ, điều đó cũng mang ý nghĩa gia đình với bối cảnh vô cùng lớn của bốn người trẻ tuổi sẽ phải đối mặt với tai ương nguy cơ "bị tiêu diệt".

Đây không giống như đầu trọc không sợ bị nắm tóc, vua cũng thua thằng liều, cũng không giống những người bình thường trắng tay đi trả thù xã hội, chính bởi vì ở trong xã hội này, bọn họ có được thân phận và bối cảnh khiến cho phần lớn mọi người đều cảm thấy hâm mộ, cho nên mang theo loại áp lực này đi phạm tội giết người mới càng thêm có thể mang đến cảm giác hưng phấn khó mà miêu tả được.

Ban đêm mùa đông, so với mùa hè thiếu một ít sức sống, nhiều hơn một cảm giác tiêu điều, Tô Bạch cứ như thế nhìn

lên bầu trời suốt hai tiếng, mãi cho đến lúc cảm thấy hơi buồn ngủ, cứ như thế nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Là thời điểm nên nghỉ ngơi.

- Rầm!

Dường như lúc Tô Bạch mới vừa nhắm mắt, mới vừa miễn cưỡng tiến vào giấc ngủ, lúc này trời đất quay cuồng, cả người Tô Bạch ngã úp xuống. May mắn là dù ngủ hay là ăn, phản ứng theo bản năng của Tô Bạch vẫn còn đó. Hai tay hắn nhanh chóng chống xuống đất, dùng lực vỗ nhẹ, cả người lập tức đứng thẳng lên.

- Từ lúc tuyên bố nhiệm vụ cho đến lúc tiến vào thế giới chuyện xưa là thời gian nửa ngày sao.

Tô Bạch mím môi, đủ loại dấu hiệu đã có thể cho thấy, thế giới chuyện xưa lần này, Phát Thanh Khủng Bố dự định "trừng phạt" rất nặng.

Cũng may Tô Bạch không đến mức giống như Huyết Thi lúc trước, không nói hai lời đã bị Phát Thanh Khủng Bố kéo thẳng vào thế giới chuyện xưa nghiền ép mà chết. Dù sao so với "hành động vĩ đại" Huyết Thi giết hại toàn bộ thính giả trong khu vực Thiểm Tây mà nói, Tô Bạch còn chưa đủ tư cách.

Nơi này cũng là đêm tối. Nhưng hoàn cảnh bốn phía không còn là khu vườn sau nhà của lão Phương nữa, mà là một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Cây cối cao ngất, không khí ẩm ướt, xung quanh thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng kêu lên. Tóm lại, hoàn cảnh này làm cho người ta rất không thoải mái.

Không có nhắc nhở nhiệm vụ, không có bất kỳ ghi chú gì, cứ thế vứt bỏ bạn cô đơn lẻ loi trơ trọi ở nơi này.

Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía trên đỉnh đầu. Quả nhiên vấn đề ở chỗ này, trên đỉnh đầu hắn không thấy trăng sáng cũng không thấy sao, cả bầu trời giống như bị phủ bằng một miếng vải đen.

Một con rắn màu xanh đậm chậm rãi bò xuống từ tán lá cây, nhắm ngay cổ Tô Bạch định cắn, ai ngờ Tô Bạch trực tiếp vươn tay ra bắt được con rắn "thừa cơ hãm hại" này. Ngón hay của hắn khẽ dùng lực, một túi mật rắn mang theo mùi tanh cứ thế bị móc ra.

Tô Bạch nhét túi mật rắn vào trong miệng mình, rất đắng, thế nhưng mùi máu tươi còn lưu lại giữa răng môi khiến cho loại cảm giác hưng phấn trên người Tô Bạch lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Xoa bàn tay dính máu rắn lên thân cây, Tô Bạch cười.

- Ngàn nghìn lần đừng khiến tôi thất vọng đấy.

Vừa dứt lời, Tô Bạch xoay người, một con dao găm quân đội đã xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch, đâm thẳng về phía trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch nâng lên tay trái, Địa ngục hỏa shotgun xuất hiện ở trong tay. Lúc này Tô Bạch đã không kịp nổ súng, mà trực tiếp dùng thân súng để đón đỡ.

- Keng!

Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên rất chói tai. Thân hình Tô Bạch không lùi mà tiến tới, cả người như là con báo săn, chủ động đánh về phía trước.

Đối phương một lần tập kích không thành, thế mà cũng không lui lại, chính là giống như Tô Bạch, chủ động xuất kích thêm lần nữa.

Chỉ là, trong nháy mắt khi hai bóng người tiếp xúc, thân thể Tô Bạch hóa thành sương máu, trực tiếp xuyên thẳng tới, mà đối phương thế mà cũng gần giống như vậy, thân thể hóa thành một bóng mờ.

Đại khái chỉ sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, sương máu ngưng tụ ra thân hình Tô Bạch trong nháy mắt. Hắn xoay người, cầm Địa ngục hỏa shotgun trong tay, bóp cò súng.

Hết thảy liền mạch lưu loát.

Bóng mờ của đối phương tiêu tán cực nhanh, cũng lộ ra thân hình, đồng thời giương cung lắp tên, một mũi tên tỏa ra ánh sáng lục sắc bắn tới.

- Ầm!

Tiếng nổ mạnh khủng khiếp vang lên. Mặt đất xung quanh bị nổ tung thành một cái động lớn. Mấy cây cỏ gần đó cũng bị nhổ tận gốc. Ở trung tâm vụ nổ, Tô Bạch và người ở đối diện cùng nhau đè nén cảm giác khí huyết nghịch lưu do phản phệ, một lần nữa chủ động xông về phía đối phương.

Hai người chỉ vừa mới giao đấu nhưng đôi bên đều biết rõ, đối phương cũng giống như mình vậy, đều là thân kinh bách chiến. Bản năng chiến đấu của hai người cùng nghệ thuật chiến đấu đều đạt tới cảnh giới dung nhập vào bản năng.

Lại một lần nữa đến gần, hai người đều không bắn tên hay bóp cò súng nữa. Bởi vì hai bên đều rõ ràng, ở thời điểm cận chiến dùng phương thức này rất khó sát thương đối phương. Đồng thời còn có thể bại lộ ra những điểm yếu để đối thủ có thể lợi dụng.

Quanh thân Tô Bạch đầy những đường tơ máu dày đặc. Trong phút chốc khi đến gần, sức lực cả người hắn giống như được tăng thêm lên một cấp độ, ngay cả không khí xung quanh cũng giống như đều ngưng trệ.

Năng lực tơ máu (huyết tuyến) tương đương với một loại tác dụng phụ, kích thích tiềm năng bí pháp của thân thể, có thể ở thời gian ngắn tăng lên lực lượng và tốc độ của Tô Bạch, nhất là ở trong tình huống cận chiến, một chút sức mạnh bùng nổ cũng có thể quyết định đến thắng bại.

Nhưng mà, điều làm Tô Bạch có chút kinh ngạc chính là đối phương căn bản không tính toán cùng đối cứng với hắn. Thân thể của đối phương lập tức trở nên vô cùng mềm mại, giống như là một con rắn không xương, thuận thế bò lên trên người Tô Bạch.

Trong một nháy mắt, Tô Bạch còn ngửi được một mùi thơm.

Chương 606 Hơi Thở Mất Hồn 2

Hành động này của đối phương làm một quyền của Tô Bạch đánh trượt. Từng hắc ảnh chạy loạn trên người hắn. Nếu như không phải trước đó đối phương sử dụng vũ khí cung tiễn và dao găm quân đội thì Tô Bạch thiếu chút nữa đã nghĩ đến chuyện mình gặp phải bản thổ đại yêu trong thế giới chuyện xưa.

Tô Bạch theo bản năng muốn tránh thoát, để địch nhân ở trên người mình tuyệt đối không phải chuyện gì vui vẻ.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đối phương bỗng nhiên phát lực, cổ của Tô Bạch và mỗi một chỗ yếu hại trên người hắn đồng thời bị trọng kích. Tô Bạch phát ra một tiếng kêu rên, cả người quỳ xuống. Ngay sau đó, thân thể đối phương bắt đầu buộc chặt, giống như từng đoạn dây thừng bắt đầu trói chặt Tô Bạch lại, khiến cho ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn hơn.

Đây là Judo?

Áo khoác!

Trong lòng vừa động, lúc này áo khoác lập tức xuất hiện trên người Tô Bạch, trợ giúp Tô Bạch đánh rớt một nửa ngoại lực. Tô Bạch thuận thế đứng lên một lần nữa, không cho đối phương có cơ hội trực tiếp khóa kín mình, đồng thời cả người hắn hoán đổi sang trạng thái cương thi, trên dưới toàn thân đều trở nên vô cùng cứng ngắc. Trong lúc đánh mất tốc độ thì

đồng thời cũng khiến cho cơ thể mình không còn nhược điểm ở những chỗ then chốt như người bình thường nữa.

Đối phương dường như là không đoán được Tô Bạch sẽ có cách để phá bỏ cục diện như vậy, đối phương có chút bối rối, chẳng qua đối phương cũng là người tâm tính quyết đoán, một kích không thành, lúc này chuẩn bị lui về phía sau, rời khỏi cuộc chiến, chờ đợi một cơ hội giao đấu lần nữa, chỉ là Tô Bạch cũng không phải là loại người thích thả hổ về rừng kia.

Cây cối bốn phía trên đồng cỏ phút chốc phủ lên băng sương, nhiệt độ cũng chợt giảm xuống. Đây là do hàn độc trên người Tô Bạch bắn ra, mục đích không phải là sát thương, mà là vì trì hoãn tốc độ của đối phương.

Sau đó hai tay của Tô Bạch vươn ra ngoài, ôm lấy hắc ảnh vừa mới thoát khỏi người mình. Sau đó cả người hắn hướng về phía dưới, hung hăng đập xuống.

- Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, Tô Bạch và đối phương ngã xuống mặt đất, tạo thành một cái hố hình người sâu đến hơn năm mét. Chỉ là thân thể đối phương đột nhiên ngày càng nóng lên, nóng đến mức Tô Bạch cảm thấy có chút kinh hãi, giống như đối phương đang muốn tự bạo vậy.

Tô Bạch lập tức buông tay, cả người nhảy lên trên mặt đất, trong phút chốc, mặt đất dưới chân Tô Bạch bắt đầu hòa tan, Tô Bạch nhìn thấy hắc ảnh kia thế mà hóa thành một vòng ánh sáng. Ánh sáng này trực tiếp bao phủ xuống, nhiệt độ cũng bắt đầu tăng lên, giống như một con phượng hoàng đang nổi giận.

Đối phương cũng không tính toán thả hổ về rừng, hai người từ lần đầu tiên gặp mặt đã trực tiếp gắn mác tử vong lên trên trán nhau.

Ánh mắt Tô Bạch ngưng trọng, từ phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh bị trói trên thập tự giá, khí tức âm lãnh quỷ dị từ trên người Tô Bạch truyền ra, sau đó cả hai lại một lần nữa hung hăng va vào nhau.

- Keng! Keng! Keng! Keng!

Xung quanh, đèn sáng.

Ở bên ngoài rừng rậm nguyên thủy, xuất hiện một cửa sổ kính vòng tròn bằng thủy tinh. Sau cửa sổ thủy tinh là mười hai chiếc bàn thẩm phán được sắp xếp theo thứ tự. Sau mỗi chiếc bàn có một người đang đứng, dường như tất cả bọn họ đều đang rất tò mò nhìn vào bên trong.

Mà ở lúc này, Tô Bạch và người kia đều đồng loạt thu tay lại.

Trên mặt đất, hai tay Tô Bạch vẫn giữ lấy chặt eo đối phương, hai chân kẹp chặt lấy cổ người đối diện. Mà đối thủ của Tô Bạch cũng giống như vậy, cả hai người đều dùng thân thể của mình khóa chặt đối phương lại.

Chẳng qua vào lúc này Tô Bạch mới nhìn rõ ràng đối diện lại là một người phụ nữ.

Mà vị trí của mặt hắn lúc này, chính là đối diện với nơi riêng tư nhất ở giữa hai chân người phụ nữ, tương tự, vị trí mặt của cô gái nọ cũng đối diện với chỗ giữa hai chân của Tô Bạch – Chỗ vị trí cái chân thứ ba.

“Phù!”

Tô Bạch thổi một hơi.

Ẩm ướt.

Hơi nóng một chút.

Bí mật mang theo một chút mùi vị tanh nồng giống như mật rắn.

Tô Bạch và cô gái kia đồng thời buông tay, hai người bọn họ cùng lúc đứng lên, người phụ nữ này đang mặc váy, xem ra hẳn là kiểu dáng váy ngủ, nếu như cô ta cũng ở đây giống như hắn, điều này cũng mang ý nghĩa, cô ta cũng giống như bản thân hắn, chắc hẳn là một trong ba người bị lên đoạn đầu đài chờ hành hình.

Đám thợ săn kia đều đứng ở nơi đó quan sát, giữa những con mồi cũng không cần phải chém giết lẫn nhau trước, nên giữ lại sức lực để phản kháng với đám thợ săn, cho dù chỉ xé rớt một miếng thịt trên thân người thợ săn cũng là chuyện tốt.

Chẳng qua điều làm cho Tô Bạch có chút ngoài ý muốn chính là, cho dù là thính giả, chẳng lẽ lúc ngủ cũng mang theo những thứ như dao găm quân đội và cung tiễn ở trên người sao?

Địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch là vũ khí bản mệnh, mà dao găm quân đội và cung tiễn của cô gái này, chắc chắn phải có một thứ không phải là vũ khí bản mệnh, thậm chí còn có khả năng cả hai vũ khí này đều không phải.

Người phụ nữ thở ra một hơi, vừa rồi trong lúc cô ta và Tô Bạch ngộ chiến, cô ta cũng không hề rơi xuống thế yếu, điều này đã đủ để chứng minh cho thực lực của cô ta. Lúc này đây, vẻ mặt cô ta cũng rất bình tĩnh, cũng không vì bản thân là con mồi mà thấp thỏm lo âu.

Cô ta nhìn thoáng qua Tô Bạch, trong ánh mắt mang theo một tia dò xét.

- Tô Bạch.

Tô Bạch nói ra tên của mình.

Ở thời điểm này không nói đến việc ôm nhau sưởi ấm, nhưng ít ra đem quan hệ sắp xếp rõ ràng như ý, không đến mức còn tới phía sau đâm dao lẫn nhau, đó mới chính là phương pháp sáng suốt nhất. Tuy Tô Bạch là người thích hưởng thụ cảm giác kích thích của trò chơi, nhưng hắn cũng không phải là kẻ một lòng một dạ thích đi tìm cái chết.

- Nghê Lan.

Đối phương cũng nói ra tên của mình.

Đây là một loại biểu hiện hai bên trao đổi thái độ, cũng xem như là một loại đạt thành ăn ý.

- Xem ra đây là một nơi giống với "The Hunger Games – Đấu trường sinh tử", một không gian khép kín, đây là một nơi có kiến trúc to lớn. Trên đỉnh đầu chúng ta là một loại công trình kiến trúc giống như sân vận động tổ chim, có chốt mở có thể đóng mở, bốn phía đều là khán đài.

Tô Bạch nhìn bốn phía xung quanh. Lúc này, trong đầu hắn hiện lên một câu nói rất nổi danh "Bạn ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ở trên lầu lại nhìn bạn", làm một người bị xét xử, Tô Bạch không biết lúc đám người kia cách một lớp thủy tinh quan sát mình sẽ có một loại tâm trạng như thế nào, thế nhưng nhìn động tác của cơ thể bọn họ, có thể suy đoán ra bọn họ đã rất nóng lòng muốn thử.

Hiển nhiên, lúc này ở trong mắt những người đó, Tô Bạch chẳng khác gì một phần thưởng phong phú…

Chương 607 Người Thứ Ba

Phát Thanh Khủng Bố giỏi về xây dựng bầu không khí như thế này. Nó cũng có yêu thích quan sát thính giả tàn sát lẫn nhau, giống như một loại đam mê. Bởi vì thế có đôi khi, Phát Thanh Khủng Bố cũng cố ý châm ngòi ly gián giữa những thính giả.

- Vậy là chúng ta còn thiếu một người nữa.

Nghê Lan cũng không thèm để ý chuyện Tô Bạch đã từng cợt nhả cô ta. Một mặt là vì thật ra mọi người đều thoải mái, một phương diện khác là vào thời điểm này so đo chuyện đó là việc rất ngu ngốc.

Tô Bạch nhún vai

- Cô là người bạn tù đầu tiên tôi gặp được khi đến đây.

Ngay khi hai người vừa dứt lời, trên không trung lập tức xuất hiện một vầng sáng chói lòa.

Ngay sau đó, một tiếng leng keng chói tai truyền đến.

Một bóng người đang cầm một cây đao, từ chỗ cao hạ xuống. Lưỡi đao hung hăng bổ thẳng vào phía trên vòng tròn thủy tinh.

Nhóm thẩm phán đứng ở phòng quan sát đều nhao nhao lui về phía sau, trông có vẻ kinh sợ.

Nhưng mà thủy tinh vẫn không chút sứt mẻ. Một đao này quả thật có uy lực rất đáng sợ. Nhưng cũng giống như cũ không cách nào khiến vòm thủy tinh kia sứt mẻ gì.

- Vô dụng thôi.

Khóe miệng Nghê Lan lộ ra một nụ cười trào phúng. Cô ta thấy nếu Phát Thanh Khủng Bố đã bố trí cảnh tượng như thế này, đem ba người nhốt vào, sao có thể để người ta có cơ hội đánh nát thủy tinh, liều chết đi ra ngoài chứ?

Chuyện này không chút nào phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh Khủng Bố.

Tô Bạch nhìn thoáng qua Nghê Lan.

- Vừa rồi chỉ lo nhìn ở phía dưới cô, hiện tại mới phát hiện ra ngực cô cũng khá lớn đấy.

Ánh mắt Nghê Lan ánh lên sự nguy hiểm. Đương nhiên cô ta hiểu Tô Bạch nói ra những lời này là có ý gì. Ý hắn nói cô ta là loại người ngực to nhưng không có não.

- Một đao này rõ ràng không phải là để thử việc có thể phá nát tầng thủy tinh hay không. Mà là đang thử thực lực nhóm thẩm phán ở sau lớp thủy tinh kia. Đa số bọn họ đều sợ tới mức lui về phía sau. Việc này có nghĩa gì?

- Điều đó mang ý nghĩa thực lực của bọn họ thật ra chỉ thường thôi. Đứng trước một đao kia, bọn họ đã không có chút tự tin nào. Tin tức này, kết quả này đã là rất rõ ràng.

- Nếu những kẻ được gọi là thẩm phán kia không phải là những thính giả thâm niên. Vậy bọn họ sẽ dùng cách gì để phán xử chúng ta? Chẳng lẽ là bỏ phiếu sao? Bầu xem kẻ nào phải chết?

Tô Bạch lắc lắc đầu.

- Cô thật đúng là ngu.

Dao găm quân đội trong tay Nghê Lan nhấc lên, tiến thẳng đến bên cổ của Tô Bạch. Tô Bạch cũng không thèm động đậy một chút nào, cứ như thế đứng tại chỗ, giống như hắn chắc chắn được Nghê Lan sẽ không thật sự xuống tay giết mình.

Nhưng loại thái độ này của Tô Bạch lại càng thêm kích thích đến Nghê Lan.

- Đừng cho là tôi không dám giết anh, cũng đừng cho là từ đầu đến cuối tôi sẽ luôn lấy đại cục làm trọng.

Nghê Lan uy hiếp nói.

- Tôi rất ghét người khác nói chuyện với tôi kiểu đó. Từ nhỏ đến giờ đều vô cùng căm ghét.

- Ha ha ha!

Tô Bạch cười lớn, sau đó lập tức nói:

- Vậy chắc hẳn từ nhỏ đến lớn thành tích ở trường của cô cũng rất kém đúng không? Ba người chúng ta mà để cho mười hai kẻ đứng sau lớp kính kia bỏ phiếu quyết định xem ai chết ai sống sao? Cách làm nhàm chán như vậy, Phát Thanh Khủng Bố sẽ dùng sao?

- Về phần nguyên nhân vì sao Phát Thanh Khủng Bố lại dùng nhóm thính giả thực lực thấp như vậy đến làm thẩm phán thì tôi cũng chưa rõ. Nhưng nhất định là phải có lý do sâu xa nào đó. Nơi này là thế giới chuyện xưa, Phát Thanh Khủng Bố có thể dễ dàng biến mỗi một trò đùa tà ác thú vị ở đây thành sự thật.

- Còn nữa, một điểm cuối cùng, tôi cho cô mười giây để cô bỏ ngay con dao găm trên cổ tôi xuống. Nếu cô không làm vậy, tôi thề, dù tôi có mất mạng trong thế giới chuyện xưa này, trước đó tôi cũng phải không tiếc bất kỳ giá nào giết cô.

Cho dù là lúc đang uy hiếp người khác, giọng điệu của Tô Bạch vẫn thực bình tĩnh như trước.

Nực cười.

Không lấy đại cục làm trọng.

Tùy hứng làm bậy.

Lật bàn.

Con mẹ nó, đây là phong cách cộp mác ông đây đấy?

Lại dám dùng nó đến uy hiếp ông đây, có tin ông đây thật sự không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, cùng cô một lần hoàn toàn thương tổn lẫn nhau?

Cái gọi là ngang tàng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ liều mạng, trong toàn bộ giới thích giả này, có thể nói Tô Bạch chính là một người đặc biệt nhất. Ngay cả Hòa thượng và mập mạp cũng vô cùng đau đầu về tính cách này của hắn. Bởi vì những lời này của Tô Bạch hoàn toàn không phải là uy hiếp gì hết, hắn chính là đang làm chính mình, cũng là đang làm loại chuyện mà bản thân thích nhất, làm chuyện mà bản thân cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Tay Nghê Lan bỗng nhiên run lên, yên lặng mà đem dao găm quân đội thu trở về. Không biết vì sao, vốn dĩ cô ta định uy hiếp Tô Bạch, thế nhưng Nghê Lan phát hiện, lúc này cô ta đang bị Tô Bạch thành công uy hiếp ngược lại. Bởi vì cô ta có thể cảm giác được, đối phương dường như thật sự có thể làm được như những gì hắn nói.

Từ mảnh rừng rậm phía trước, thằng cha vừa vung đao chém thủy tinh đã bước lại đây, có vẻ như thằng cha này càng thêm trần chuồng hơn. Ít nhất Nghê Lan còn đang mặc váy ngủ, còn thằng cha này ngay cả một mảnh vải che thân cũng không có. Cả người trần truồng, dáng người của anh ta vô cùng vạm vỡ, hoàn toàn phô bày ra ngoài, trông không khác gì Tarzan.

Chẳng qua sau lưng người này lại là một thanh đao cổ rất to.

Ở trong nhận thức của Tô Bạch, thính giả dùng đao mà hắn nhớ rõ nhất chính là Gia Thố, một thanh đao bổ củi rất bình thường, nhưng ở trong tay Gia Thố lại dường như có uy lực vô tận.

Có lẽ điều này chính là mang ý nghĩa, đối với lý giải về đao, hai người bọn họ đã đến cấp bậc không quan tâm vũ khí của mình là gì nữa.

- Ha ha. Ngại quá. Tôi có thói quen ngủ khỏa thân.

Người vừa tới nói. Cho dù ở đây có phụ nữ, trông anh ta cũng không hề có chút mất tự nhiên nào.

Ngay sau đó, ánh mắt người này nhìn chằm chằm vào trên người Tô Bạch, cười nói:

- Người anh em, không phải từ lúc nhận được thông báo, anh vẫn luôn chuẩn bị để chờ xuất phát đấy chứ? Lo lắng đến vậy sao?

Đối phương nhìn thấy Tô Bạch thế mà lại mặc một chiếc áo khoác phẳng phiu, mới tinh, vì thế mới cho rằng là như vậy. Thật tình anh ta không biết rằng chiếc áo này chính là pháp khí hộ thân của Tô Bạch mà thôi.

- Cũng hơi căng thẳng.

Tô Bạch đáp.

- Đừng sợ, đã có anh đây.

Người đàn ông kia vỗ ngực.

- Hai người chắc chắn sẽ chết trước tôi.

Đúng rồi, tôi tên là Từ Đông. Hai người thì sao? Dù sao cũng là cùng cảnh ngộ, cùng ngồi chung một con thuyền, ít nhất cũng phải biết xưng hô như thế nào.

- Nghê Lan.

- Tô Bạch.

- Được rồi. Có vẻ thời gian cũng không còn nhiều nữa. Cũng sắp mở màn chuyện xưa ngày hôm nay rồi. Trong khu rừng này không có người sống, nhưng côn trùng rắn rết rất nhiều, để tôi đi kiếm ít thức ăn, chúng ta cắm trại làm một bữa. Có khi chờ chúng ta ăn xong thì vừa lúc bắt đầu.

Từ Đông khoảng tầm ba mươi tuổi. Ở anh ta có một phong thái vô cùng hào sảng. Nhưng người ngay từ đầu đã biết dùng đao thử phản ứng của những thẩm phán sau lớp kính kia, tâm tư sao có thể nào nông cạn như vẻ ngoài được.

Ngược lại, người phụ nữ tên Nghê Lan này mới làm Tô Bạch thấy kỳ lạ. Có vẻ cô ta thuộc loại đầu óc không được thông minh cho chắm. Nhưng khi Tô Bạch giao đấu cùng cô ta lại thấy thực lực của cô ta không hề đơn giản.

Chương 608 Đi Tiểu

Hơn nữa, những người dám chống lại quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố mới bị đưa đến nơi này. Nếu đã vậy thì ai là người hiền lành được.

- Tôi không đói bụng.

Nghê Lan ngồi khoanh chân, cất dao găm đi, đặt cung tên trên đầu gối. Cô ta bắt đầu điều chỉnh lại hơi thở. Phương thức tác chiến của cô ta cũng không phải quá mạnh mẽ. Sau khi chiến đấu mấy hiệp với Tô Bạch thì đến giờ sức lực của Nghê Lan cũng chưa hồi phục.

Tô Bạch tựa lưng vào một gốc cây đại thụ, lắc đầu.

- Tôi cũng không đói. Anh cứ ăn một mình đi.

- Đúng là mất hứng.- Từ Đông bất đắc dĩ nhìn hai người.

- Được. Vậy anh đây đi giải quyết nỗi buồn. Sau đó tự mình tìm ít đồ ăn.

Ngay sau đó, Từ Đông bắt đầu đi qua một bên đối diện với cửa thủy tinh, hai tay vịn "vòi nước" của bản thân, ho khan một tiếng rồi bắt đầu xả nước.

Tiếng nước ào ào.

- Tô Bạch phải không? Người anh em, có biết nếu màn giải quyết nỗi buồn này của anh đây mà được đưa vào đề thi ngữ văn của các bé học sinh thì nên viết như thế nào không?

Tiếng nước chảy vẫn không ngừng. Thậm chí Từ Đông còn cố ý lay động "vòi nước".

- Anh nói đi, tôi nghe. - Tô Bạch nói ngắn gọn.

Từ Đông cười ha ha một tiếng. Hiển nhiên với việc Tô Bạch trả lời như vậy, anh ta rất vừa lòng.

- Màn phóng nước tiểu này phản ánh được những thính giả đã bị áp bức, bóc lột bởi cường quyền của Phát Thanh Khủng Bố. Nhưng chúng ta vẫn không hề sợ hãi hay lui bước trước thế lực hùng mạnh này.

Phóng nước tiểu như thể là dũng khí.

Phóng nước tiểu đến tương lai huy hoàng.

Phóng nước tiểu mở ra một trang sử mới.

Từ Đông đi giải quyết nỗi buồn mà như thể đang đi làm một chuyện vô cùng trọng đại. Anh ta còn khẽ hát, có vẻ đang vô cùng vui vẻ. Dáng vẻ này của Từ Đông làm Tô Bạch đột nhiên nghĩ tới Mập mạp. Cũng không biết liệu người tên Từ Đông này có quen biết với Mập mạp không. Tính cách hai người cũng khá tương đồng. Nhưng với những gì mà Tô Bạch biết về Mập mạp, hắn nghĩ Mập mạp sẽ không thể trần truồng, làm ra động tác xuỵt xuỵt trước mặt người khác được đâu.

Nghê Lan vẫn im lặng. Dù cô ta là phụ nữ, nhưng nếu đã trở thành thính giả để rơi vào cái vòng luẩn quẩn này, nhất định cô ta đã thấy những chuyện còn bẩn thỉu hơn rồi. Nên chút chuyện Từ Đông đang làm thật ra cũng không đáng nhắc tới.

Tô Bạch vẫn dựa vào gốc cây, ánh mắt có chút mơ hồ. Nhưng trong phút chốc, Tô Bạch nhướn mày. Hắn thấy mặt đất trước mắt đột nhiên chuyển động.

Quả nhiên là đã tới.

Giống như là một đống lửa lớn đang thiêu đốt ở trước mặt hắn. Tầm mắt của Tô Bạch đột nhiên vặn vẹo, cảm giác về không gian bắt đầu bị đảo lộn. Có lẽ những gì mắt thấy cũng không còn là sự thật nữa.

Không gian chồng chất.

Với chuyện này, Tô Bạch cũng không lạ gì. Hang động dưới biển sâu kia cũng có những chuyện tương tự như thế này. Nhưng cái ở hang động dưới biển sâu có lẽ cao cấp hơn một chút.

Không gian chồng chất này dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, nhưng có vẻ thế giới chuyện xưa này chính là dành riêng cho ba kẻ "mang tội" với Phát Thanh Khủng Bố. Chuyện Phát Thanh Khủng Bố thiết kế cục diện hiện tại thô bạo như vậy cũng là thường tình. Dù sao thế giới chuyện xưa này cũng là để trừng phạt những kẻ dám làm trái quy tắc.

Trong nháy mắt, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Lúc này Từ Đông cũng ý thức được rằng thế giới chuyện xưa đã bắt đầu. Nhưng chuyện giải quyết nỗi buồn nói dừng là có thể dừng được sao?

Hơn nữa, Từ Đông cũng là người từng trải. Anh ta biết thời gian để bắt đầu còn phải một lát nữa, ít ra thì tới lúc anh ta giải quyết xong chuyện là không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, nhưng bỗng nhiên không gian trước mặt Từ Đông cũng vặn vẹo. Chỗ mà đống nước tiểu anh ta vừa xả ra bỗng nhiên chuyển thành lên trên đầu.

- Con mẹ nó. Mẹ kiếp…

Từ Đông chửi bậy, thân hình cũng nhanh chóng chuyển động. Vốn tưởng rằng có thể tránh bãi nước tiểu của mình, nhưng ai ngờ lúc anh ta chuyển động, bãi nước dưới chân anh ta cũng đột nhiên chuyển hướng, cuối cùng vẫn hạ cánh lên trên đầu Từ Đông.

Tình cảnh này làm người khác không nhịn được cười.

Từ Đông quay đầu lại, thấy Tô Bạch và Nghê Lan đứng đó không xa. Khóe miệng hai người vẫn còn mang theo ý cười, nhìn thẳng vào Từ Đông. Tất nhiên cảnh tượng chật vật vừa rồi của Từ Đông đều bị hai người này nhìn thấy từ đầu đến cuối.

Cũng may, tính cách và độ dày da mặt của Từ Đông thật sự giống với Mập mạp, anh ta bèn nói ngay.

- Cái này gọi là nước tiểu đồng tử hộ thể!

Nghê Lan không cười nữa. Bởi vì lúc này khoảng cách giữa ba người đã bị không gian chồng chất kéo dài đến cả cây số. Tương đương với việc ba người bị tách ra, đặt ở trên ba võ đài.

Sân khấu đã chuẩn bị xong, ba diễn vien chính cũng ai về chỗ nấy.

Sau đó, màn diễn chính cũng nên bắt đầu rồi.

Cung tên cầm chắc trong tay, một sợi tóc bay xuống khóe miệng. Cả người Nghê Lan tập trung để tụ khí. Mũi tên trong tay cũng được chuẩn bị để bắn đi bất kỳ lúc nào. Cho đến hiện tại, Tô Bạch vẫn không biết, rốt cuộc vũ khí bản mệnh của Nghê Lan là cái gì. Lúc cô gái này giao đấu với hắn cũng cố ý giấu, không sử dụng vũ khí bản mệnh. Vậy có thể chứng minh được cô ta cũng không ngốc như những gì cô ta đã biểu hiện.

Người biết giấu đi con bài chưa lật mới là người có dã tâm lớn nhất, cũng là người tâm tư sâu nhất. Bởi vì cô ta muốn thắng, cô ta muốn làm người thắng cuối cùng.

Hai tay Tô Bạch vẫn đút vào túi áo, có vẻ như không hề hoang mang. Hai mắt hắn cũng chậm rãi nhắm lại. Nhưng cả người hắn giống như một sợi dây thun được kéo căng, có thể bật ra bất cứ lúc nào. Thế nhưng sâu trong nội tâm Tô Bạch cũng không bình tĩnh đến vậy. Lần này thế giới chuyện xưa

thật lớn, Tô Bạch thật tình hi vọng những gì xảy ra kế tiếp sẽ không làm cho hắn thất vọng.

Một lúc sau, ở trước mặt ba người đều xuất hiện một cánh cửa. Cánh cửa màu đen, khung cùng bên trong đều là màu đen.

Lúc này Nghê Lan không chút do dự bắn ra một mũi tên. Mũi tên xuyên qua cánh cửa. Nhưng cánh cửa lại không hề bị tổn hại.

- Đơn phương truyền tống sao?

Tô Bạch nghĩ ở trong lòng.

Cánh cửa không thể phá hư, không thể sử dụng. Vậy là cánh cửa này không dành cho ba người Tô Bạch sử dụng.

Đúng lúc này, trước cánh cửa xuất hiện một bóng người. Nói đúng hơn là ở ba cánh cửa cùng xuất hiện ba bóng người.

Từ cánh cửa bên Từ Đông xuất hiện một cô gái. Từ cánh cửa phía Nghê Lan là một ông lão. Còn ở phía Tô Bạch là một đứa nhóc tầm mười mấy tuổi.

Ba người này đều mặc quần áo theo phong cách hiện đại. Hiển nhiên ba người này đều không đến từ thế giới chuyện xưa, lại nhìn khung thủy tinh xung quanh tường, mười hai chiếc bàn thẩm phán vẫn còn nguyên tại chỗ. Nhưng bóng người nơi đó chỉ còn lại chín. Vậy có thể đoán được ba người lần lượt xuất hiện ở trước mặt hắn là ba vị thẩm phán.

Từ lúc bước ra khỏi cánh cửa thì thiếu niên trẻ tuổi trước mặt Tô Bạch vẫn chưa dám nhìn thẳng vào hắn. Nhưng Tô Bạch lại không hề kiêng nể gì mà dò xét cả người của cậu ta. Dựa theo những gì Tô Bạch cảm giác được, người này chỉ là một thính giả rất yếu.

Một kẻ ngay cả nhìn thẳng vào hắn còn không dám thì sao có năng lực trở thành thẩm phán? Còn muốn tới giết hắn sao?

Thậm chí còn đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn.

Giờ này khắc này, Tô Bạch cảm thấy được có chút vớ vẩn.

Rốt cuộc Phát Thanh Khủng Bố muốn làm cái gì?

Tính tình Nghê Lan nóng vội nhất. Dường như của cô ta cũng rất thiếu nhẫn nại. Một tên đầu tiên của cô ta là bắn để thử cánh cửa. Mũi tên thứ hai là nhắm thẳng vào người trước mặt.

Lão già kia lập tức luống cuống, theo bản năng lui về phía sau. Nhưng tốc độ của ông ta sao có thể nhanh hơn tốc độ tên bắn được?

Chỉ là một giây sau, hơi thở trên người lão già bỗng nhiên tăng lên dữ dội. Trước ngực lão già vốn mang theo một ngọc bội Thanh Long. Ngọc bội này không phải pháp khí, cùng lắm chỉ là có thể có một chút tác dụng dưỡng thần khi đeo ở trên người. Nhưng vào lúc này, ngọc bội lại vượt cấp, biến thành một pháp khí không tồi, hơn nữa bắt đầu tự động hộ chủ.

Một đồ đằng Thanh Long xuất hiện ở trước người lão. Mũi tên của Nghê Lan đụng tới đồ đằng liền vỡ ra, hóa thành một mảnh bụi.

Nghê Lan trầm mặt. Cô ta nhìn lên bầu trời. Đây chính là cách mà mấy người phán quyết sao?

Chương 609 Có Thể Đổi Không?

Cử mấy tên rác rưởi lại đây, sau đó chủ động nâng cấp thực lực của mấy kẻ rác rưởi này. Thậm chí mấy thứ vô dụng, tầm thường trên người mấy kẻ này cũng có thể nâng cấp thành pháp khí. Khiến cho mấy người chúng ta chết trong tay mấy kẻ rác rưởi này hả?

Đây là trừng phạt, cũng là nhục nhã, càng là một loại thị uy đến từ Phát Thanh Khủng Bố.

Mấy người được cường hóa cũng là đổi điểm của Phát Thanh Khủng Bố mà ra. Nói cách khác, Phát Thanh Khủng Bố đang mang hết thực lực ra sử dụng, cũng thị uy sức mạnh trước mặt mọi người.

Sửa dở thành hay, chỉ hươu bảo ngựa, đây cũng không đủ để tả cảnh tượng vừa diễn ra.

Nghê Lan ra tay đầu tiên, còn Tô Bạch và Từ Đông lại quan sát những gì diễn ra ở bên phía cô ta. Có đôi khi trong đội ngũ có một cô gái nóng nảy như vậy cũng tốt. Ít nhất cũng có cô ta chủ động đi trước dò đường.

Cô gái trước mặt Từ Đông có diện mạo bình thường. Quần áo cũng rất tầm thường. Sau khi xuất hiện tại nơi này, trong cô ta có vẻ rất lo sợ. Trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ không cam lòng. Hiển nhiên là cô ta cũng sợ hãi.

- Đừng sợ. Anh đây chính là bạn tốt của tất cả các cô gái. Anh sẽ không giết em. Em cũng đừng đánh anh. Hai ta cứ yên lặng mà ngồi đây xem hai bên kia diễn trò, được không?

Khi Từ Đông nói chuyện, từ đôi mắt của anh ta hiện lên một vẻ tà khí quỷ dị. Đây chính là lúc Từ Đông bắt đầu dùng ma âm thâm nhập đầu óc, thôi miên cô gái trước mặt.

Nhưng mà, cô gái này đột nhiên ôm đầu đầy đau đớn. Cả người Từ Đông cũng hoảng hốt. Anh ta vươn tay sờ mũi, phát hiện máu đã chảy ra từ mũi mình.

Vừa rồi, lúc Từ Đông dùng ma âm tiến vào ý thức của cô gái này, tinh thần cùng linh hồn của cô gái này đột nhiên tăng cao lên rất nhiều. Thậm chí còn tấn công lại Từ Đông. Dù Từ Đông đã quan sát những gì xảy ra với Nghê Lan, cũng đã chuẩn bị tinh thần trước. Nhưng anh ta vẫn bị nhận trái đắng. Khi Từ Đông tiến vào biển ý thức của đối phương thì đã bị phản phệ, máu mũi chảy ra. Không những thế, biển ý thức của Từ Đông cũng bị chấn động, rất là khó chịu.

Hai tay Tô Bạch vẫn đút vào túi, vô cùng bình tĩnh nhìn tên thanh niên trước mặt mình.

Dường như sự việc diễn ra ở hai bên kia khiến cho tên thanh niên này có tự tin hơn hẳn. Theo bản năng anh ta bắt đầu huy động sức mạnh, làn da biến thành màu đỏ sậm trong nháy mắt. Hơi thở cũng lập tức trở nên âm trầm.

Đây là La Sát!

Cho dù là ở trong vùng Đông Phương thì những người lựa chọn cách cường hóa như này cũng rất ít. Đối với việc cường hóa La Sát thì Tô Bạch cũng không hiểu biết nhiều, nhưng có vẻ như đối phương sử dụng pháp thuật này cũng không tệ. Xem ra cũng là một loại song tu ma vũ cường hóa.

Nhưng sau khi tên thanh niên hiện ra trạng thái La Sát, trên trán anh ta bỗng xuất hiện một chiếc sừng màu bạc dài. Trên thân thể cũng hiện lên những hoa văn vàng nhạt. Trên tay trái

có thêm một chiếc nhẫn. Tay phải cũng xuất hiện một cây lao bằng bạc. Hơi thở của anh ta cũng tăng lên trong phút chốc.

- Ha ha ha!

Tô Bạch đột nhiên cười ra tiếng

Sao lại bất công đến vậy chứ.

Thế này chẳng khác gì một kẻ mới tham gia trò chơi, hệ thống đã trao thẳng cho hắn tất cả những thuộc tính cao nhất, còn cho hẳn một skin cực xịn.

Thế thì còn có gì thú vị nữa?

Lão già trước mặt Nghê Lan cũng bắt đầu thay đổi. Trên người lão xuất hiện hơi thở tà ác dơ bẩn, thân thể dần cứng lại, da biến thành màu xanh đậm, hai bên khóe miệng xuất hiện một cặp răng nanh đáng sợ.

Nhìn thấy như vậy, Tô Bạch bèn lớn tiếng nói với Nghê Lan.

- Này. Chúng ta có thể đổi không?

Thay đổi. Tất nhiên là không thể nào đổi được rồi. Phát Thanh Khủng Bố rất am hiểu trò chơi mèo vờn chuột, để đảm bảo tính thú vị của thế giới chuyện xưa thì từng bước, từng bước trong thế giới đều đã được tính toán kĩ. Nhất định là đã được sắp đặt hết thảy.

Cũng như thế, dù là Tô Bạch hay Nghê Lan, Từ Đông. Ai cũng hiểu rõ tiết tấu của Phát Thanh Khủng Bố. Nếu đã là người chống lại quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, điều đó cũng chứng tỏ họ là những người vô cùng quen thuộc với quy tắc của trò chơi mà Phát Thanh Khủng Bố bày ra.

Có câu gần vua như gần cọp, không nên vuốt râu hùm. Nhưng nếu ở lâu thì cũng hiểu được tính nết của hổ.

Tô Bạch hiểu rõ, người được Phát Thanh Khủng Bố tăng thực lực hóa trang thành La Sát trước mặt hắn cũng chỉ là món ăn mà Phát Thanh Khủng Bố đã tỉ mỉ chuẩn bị. Đây cũng chỉ là món khai vị mà thôi.

Món đầu tiên có vị thế nào, có khó nuốt hay không đều do người chế biến cả.

Đương nhiên cũng có thể xác định được những người thẩm phán này chỉ được BUG thêm trang bị, sức mạnh khi bước vào thế giới chuyện xưa này thôi. Nếu rời khỏi nơi này, sau khi bước ra ngoài khu vực thủy tinh thì thực lực và trang bị được tăng thêm cũng sẽ tự động biến mất.

Phương thức bồi dưỡng của Phát Thanh Khủng Bố đối với thính giả giống như nuôi sâu độc. Không phải chăn nuôi hàng loạt mà là tạo ra một lượng lớn người có thực lực cường đại, nhưng có vẻ đây không phải là mục đích của Phát Thanh Khủng Bố.

Hoặc có thể nói, ngay cả Phát Thanh Khủng Bố cũng không thể làm ra loại chuyện này.

Lúc trước, chuyện của Huyết Thi đã làm cho Tô Bạch hiểu ra, Phát Thanh Khủng Bố cũng không phải vạn năng. Tuy rằng trước mặt người khác nhìn như thể không gì là nó không làm được. Nhưng đó là bởi vì ngươi quá yếu. Ở trước mặt cấp bậc như Huyết Thi, rõ ràng Phát Thanh Khủng Bố sinh ra "chậm chạp", "ì ạch".

Sau khi tên La Sát thấy thực lực của mình tăng lên, theo đó là đột nhiên có thêm trang bị, tên đó lập tức nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, trên mặt hiện lên một nụ cười ngạo nghễ.

Tô Bạch cũng mỉm cười. Hắn biết trong lòng đối phương đang suy nghĩ gì. Bỗng nhiên thực lực tăng mạnh lại đột nhiên có được pháp khí thượng đẳng, chẳng khác nào một kẻ sa cơ

lỡ vận nhặt được một triệu đô la cả. Giống như thể trúng số độc đắc, cả người đều vô cùng sung sướng.

Nhưng thực lực cường đại, pháp khí siêu đẳng lại không đi cùng với tâm trạng. Đây sẽ là một kết quả đáng buồn. Bởi vì những người mạnh chân chính như Tô Bạch, Mập mạp, thực lực đều phải tích lũy qua thời gian rất dài. Như thể từng giọt, từng giọt kinh nghiệm lấp đầy vào đầu óc, chứ không phải một kẻ đầu rỗng đột nhiên được một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống. Đây cũng là cách để có được tâm tư kiên định, mạnh mẽ.

Khác biệt thật sự là rất lớn.

Tên La Sát hơi nghiêng đầu, trên mặt vẫn là nụ cười tà mị. Tên đó giơ cây lao trong tay lên. Cây lao tản ra ánh sáng chói mắt, còn loáng thoáng có lôi điện chuyển động. Cả người hắn tràn đầy khí thế, như thể là nước thủy điện sắp vỡ đập mà dâng trào.

Mà Tô Bạch vẫn để hai tay vào trong túi áo, sắc mặt bình tĩnh như trước.

Sau khi Nghê Lan bắn ra một mũi tên, cung tên cũng đã được thu lại ở trên vai. Rốt cuộc thực lực của cô gái này như thế nào, Tô Bạch cũng không rõ ràng. Dù sao trước đó hai người cũng chỉ giao đấu trong một khoảng thời gian rất ngắn, chưa phân được thắng bại. Nhưng rõ ràng cô gái này còn che giấu rất nhiều. Tô Bạch biết cô ta còn một con bài chưa lật hết. Đương nhiên là Tô Bạch cũng vậy. Nhưng không phải Tô Bạch cố ý giấu, mà là do thời gian giao đấu quá ngắn, cũng chưa thể sử dụng đến được.

Chương 610 Hoa Cúc Tàn

Từ Đông lấy tay lau máu mũi. Anh ta vốn định dùng khăn tay hoặc ít nhất là mảnh vải, nhưng hiện tại cả người Từ Đông cũng không có một mảnh vải che thân. Dù sao đây cũng là do thói quen ngủ khỏa thân của anh ta. Thế nhưng cũng có thể từ đó mà thấy được Từ Đông bình tĩnh đến mức nào. Biết rõ rằng mình sẽ bị Phát Thanh Khủng Bố kéo đến thế giới chuyện xưa, vậy mà anh ta vẫn dung dung đi ngủ. Trên người Từ Đông ngoài vũ khí bản mệnh, cũng chính là thanh đao kia thì cái gì cũng không có.

Ánh mắt ba người không tự giác mà gặp nhau trong chốc lát. Từ Đông vừa lau máu mũi, vừa nhẹ nhàng phất phất tay. Nghê Lan hơi nhướng mày. Tô Bạch nhẹ nhàng lắc đầu.

Ba người đều tự giác dùng một động tác thật nhỏ, biểu hiện ra bọn họ đang khinh thường.

Không phải khinh thường lẫn nhau, mà là khinh thường đối với địch nhân trước mặt.

Ngay sau đó, chính là ra tay.

Người ra tay đầu tiên không phải bên Nghê Lan, cũng không phải bên Từ Đông, mà chính là bên Tô Bạch. Hơn nữa, cũng là do tên La Sát kia bắt đầu trước.

Có lẽ thực lực tăng vọt đã khiến cho anh ta vô cùng nóng ruột, muốn thông qua trận chiến này để xác nhận xem hiện tại mình mạnh đến mức nào.

Chỉ thấy trong cổ họng La Sát phát ra một tiếng kêu to, cả người biến mất. La Sát hóa thành ảo ảnh chạy khắp nơi, thân

pháp như được trời cao ưu thế.

Kế tiếp, trong chớp mắt, cây lao của tên La Sát xuất hiện ở vị trí đỉnh đầu Tô Bạch.

Hai tay Tô Bạch vẫn để ở trong túi áo. Nhưng thật ra vừa rồi Tô Bạch cũng đã dùng lực vào chân chuẩn bị sẵn. Nên khi cây lao hạ xuống, Tô Bạch cũng đã tránh về phía sau rồi.

Cây lao đụng vào khoảng không, ngay cả góc áo của Tô Bạch cũng chưa đụng tới. Mà quả thật lôi điện từ cây lao cũng chạm vào áo khoác trên người Tô Bạch, nhưng áo khoác đã thành công phá vỡ lôi điện từ cây lao.

Đúng lúc này, Tô Bạch vươn chân.

Một cước đạp thẳng tới.

- Rầm!

Một cước này có vẻ nhẹ nhàng, tùy ý. Nhưng thật ra lại ẩn chứa sức mạnh thân thể của Tô Bạch. Phải biết rằng từ trước đến nay, Tô Bạch đều chiến đấu dựa vào sức mạnh của thân thể. Hắn còn vừa dung hợp vũ khí bản mệnh. Do dù là quân nhân đi theo con đường cường hóa thì ở trước mặt Tô Bạch cũng sẽ bị nghiền áp vài phần.

Tên La Sát tấn công Tô Bạch từ trên cao xuống. Cây lao của anh ta gặp khoảng không, cả người anh ta cũng hạ xuống từ trên cao. Lúc này chẳng khác nào tự chủ động đưa mình đến trước mặt Tô Bạch.

Một cước của Tô Bạch đá thẳng tên La Sát bay ra ngoài. Tên đó rơi mạnh xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt anh ta cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Anh ta thật sự không ngờ tới, rõ ràng là anh ta cảm nhận được sức mạnh vô song trong người mình, cũng cảm nhận được linh lực mạnh mẽ của pháp khí. Vậy mà đối phương chỉ

dùng một cước nhẹ nhàng cũng đã có thể đá văng anh ta ra ngoài.

Nhưng Tô Bạch lại không đồng ý với chuyện này. Dù Phát Thanh Khủng Bố có tăng thực lực cho tên La Sát. Thậm chí pháp khí của tên này cũng gần tương đương với pháp khí của Tô Bạch. Nhưng trong chiến đấu, không phải hai thính giả sẽ đấu với nhau về cường hóa một cách đơn giản.

Ai chà, cấp bậc cường hóa của cậu cao quá, tôi bị mất 10 máu.

Ối. Pháp khí của cậu cũng mạnh hơn của tôi. Tôi lại mất toi 10 máu.

Trời ạ. Huyết mạch của cậu cũng cao cấp hơn của tôi nữa. Lại 10 máu ra đi.

Mọi thứ không đơn giản như vậy.

Không phải cậu chém một nhát, tôi chém một nhát như trò chơi điện tử của trẻ con. Mà là hai bên đấu nhau về thực lực, về vận dụng, về kinh nghiệm chiến đấu, về tâm lý chiến… Từ vô số phương diện tổng hợp lại với có thể xác định được thắng bại.

Trong lòng Tô Bạch không khỏi cười nhạo. Xem ra thằng ngốc này không hề có kinh nghiệm chiến đấu. Đánh lén thì đánh lén hẳn đi, lại còn hiện ra sát khí rõ ràng đến vậy, chẳng khác nào lạy công tôi ở bụi này, lộ hết điểm yếu cho người khác xem. Thật đúng là ngu đến đáng sợ.

Nhưng quên đi, vẫn là nên tập trung vào chuyện chính.

Rốt cuộc Tô Bạch cũng bỏ hai tay ra khỏi túi áo. Hai chân hắn dùng lực, cả người bắn về phía trước như đạn pháo, nhắm thẳng vào người tên La Sát.

Tên La Sát ra sức đứng lên theo bản năng. Trong nhất thời, cây lao trong tay vang lên tiếng sấm, đồng thời một ngọn lửa màu đen giống như đến từ địa ngục trên người của tên đó bắt đầu bốc cháy.

Nhưng Tô Bạch cũng không để tâm mà vẫn tiến thẳng đến. Khi cây lao nhắm thẳng vào người hắn, hắn bèn vươn tay bắt lấy cây lao. Khi tay trái Tô Bạch định vươn đến cổ tên La Sát, tên đó lập tức vươn tay bắt lại.

Lôi điện và ngọn lửa đen lan tràn lên người Tô Bạch trong nháy mắt. Sau đó là cảm giác đau đớn, thống khổ bắt đầu hành hạ Tô Bạch. Nhưng mà Tô Bạch cũng không thèm nhíu lấy một cái.

Cùng lúc đó, sát khí cương thi và hàn độc trên người Tô Bạch bắt đầu bắn ra ngoài, đánh mạnh vào trên người tên La Sát. Ngay lập tức, mặt tên La Sát hiện ra vẻ đau đớn, thống khổ đến không chịu nổi.

Sự đau đớn mà hai bên nhận được là tương đương. Nhưng hơi thở Tô Bạch không hề hỗn loạn, sắc mặt cũng không hề thay đổi. Tên La Sát trông thấy vậy, áp lực trong lòng lại lớn hơn nữa, thậm chí tên đó còn có một loại cảm giác tuyệt vọng. So về khí thế, anh ta hoàn toàn bị Tô Bạch đánh bại.

Mà cảm giác lạnh như băng đến tận xương cốt do hàn độc tạo ra thổi đến tận linh hồn của tên La Sát. Sau khi chịu mười giây đau đớn tột cùng, tên La Sát cũng bắt đầu nhịn hết nổi, theo bản năng lùi lại phía sau. Anh ta chủ động rút lui, muốn thoát khỏi cảm giác đau đớn thống khổ đó.

Oan gia ngõ hẹp gặp nhau, kẻ nào dũng cảm hơn kẻ đó thắng!

Trong thời khắc hai bên giằng co, một giây chần chừ cũng có thể xác định chiến bại. Người có kinh nghiệm chiến đấu

phong phú như Tô Bạch sao có thể bỏ lỡ cơ hội ra sức đánh chó rơi xuống nước như thế này? Nhất định phải cho đối phương không có cơ hội quay đầu.

Thừa dịp La Sát lui về phía sau, Tô Bạch thuận thế tới gần. Tay phải hắn đã bắt đầu da tróc thịt bong, xương trắng cũng dần lộ ra. Nhưng hắn vẫn kiên quyết đoạt lấy cây lao từ tay tên La Sát.

Tên La Sát cảm thấy hoảng sợ, vừa mới định đập nồi dìm thuyền, liều chết đến cùng muốn đoạt lại pháp khí từ tay Tô Bạch. Nếu anh ta không có pháp khí, trước mặt lại có đối thủ đáng sợ như vậy, sao anh ta có thể đánh tiếp được.

Nhưng trong chốc lát này, Tô Bạch biết thành màn sương máu, trực tiếp xuyên qua thân thể tên La Sát, xuất hiện sau lưng tên La Sát này.

Ngay sau đó nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đảo ngược cổ tay, cây lao chấn động rớt xuống một màu vàng chói mắt, trực tiếp đâm từ bộ vị nào đó từ phía sau lưng của tên la sát kia, đồng thời còn bị Tô Bạch thuận thế nhấc lên.

Hơn nửa cây lao gần như từ vị trí kia thọc vào, mũi nhọn càng là từ đuôi đến đầu xuyên thủng bụng tên La Sát kia.

Chương 611 Cô Không Giết Người Nào À

Máu chảy đầm đìa làm cây lao biến thành màu đỏ trong chốc lát. Cảnh tượng này khiến cho người ta có một loại cảm giác hậu môn xiết chặt.

Việc này cũng không phải Tô Bạch cố ý, thật sự chỉ là một sự trùng hợp mà thôi. Nhưng hiển nhiên, những người bên kia đã chú ý tới tình huống bên này. Từ Đông và Nghê Lan cũng sẽ không tin tưởng, bọn họ sẽ chỉ cho rằng đây là sở thích đặc biệt của Tô Bạch.

Dù sao bên trong thính giả cũng có đủ loại đam mê không tốt. Đối với những chuyện người thường khó tưởng tượng, trong mắt những thính giả lại trở thành chuyện bình thường. Suy cho cùng cũng đã trải qua nhiều lần sinh tử, những lần thập tử nhất sinh, lại ở dưới áp lực mà Phát Thanh Khủng Bố tạo ra, người bình thường cũng có thể trở nên bất thường.

Bên kia, Nghê Lan và Từ Đông cũng bắt đầu đánh rồi. Cảm giác cũng không khác biệt mấy so với bên của Tô Bạch. Nhưng bên Tô Bạch là bên bắt đầu, cũng là bên chấm dứt đầu tiên. Tên La Sát gần như đã bị đánh bại hoàn toàn chỉ sau hai hiệp. Điều này làm cho hai kẻ ở hai chiến trường còn lại cũng chịu kích thích lớn. Bọn họ không dám liều lĩnh nên cũng tận lực mà phòng thủ. Điều này càng khiến Nghê Lan và Từ Đông tiêu tốn thêm nhiều thời gian để kết thúc cuộc chiến.

Dù sao thứ mà bọn họ muốn cũng chính là dùng giá thấp nhất để giết chết đối thủ của mình.

Tô Bạch quay đầu lại nhìn về tên La Sát bị đóng đinh trên mặt đất. Trong giây lát, Tô Bạch bỗng có một loại ảo giác. Rốt cuộc là ai đang phán xét ai?

Tuy rằng dựa theo tính tình của Phát Thanh Khủng Bố, nó sẽ thích tiết tấu từ từ chậm rãi. Nhưng món đầu tiên được dọn ra không phải quá nặng nề rồi sao?

Ngay sau đó, khi Tô Bạch bắt đầu khám xét trên người thi thể theo thói quen thì thân thể kia bỗng nhiên vỡ vụn rồi trực tiếp hóa thành bụi bay đi. Cây lao cùng những pháp khí lúc nãy cũng hóa thành tro bụi, biến mất vào không khí.

Trong khoảnh khắc, trước mặt Tô Bạch chỉ còn lại một đám bụi, chẳng còn lại thứ gì có giá trị.

Tuy rằng Tô Bạch biết cây lao hay nhẫn của tên La Sát kia, đoán chừng chính mình đều rất khó mang ra khỏi thế giới chuyện xưa này. Nhưng hắn vẫn còn ôm chút hi vọng rằng, nếu lấy được pháp khí biết đâu hắn có thể tạm thời dùng đến trong vùng thủy tinh này. Nhưng giờ nghĩ lại, Phát Thanh Khủng Bố thật sự không muốn mấy kẻ bị trừng phạt có chút cơ hội nào.

Hai tay lại đút vào túi áo, Tô Bạch mím môi. Nói thực ra, mãi cho đến hiện tại, Tô Bạch cũng có chút thất vọng. Những nguy hiểm hắn gặp phải cho đến giờ vẫn chưa thể đủ làm cho hắn hưng phấn, theo dự đoán thì trừng phạt của thế giới chuyện xưa này cũng quá khác so với những gì mà hắn nghĩ.

Bên kia, rốt cuộc Nghê Lan và Từ Đông cũng đã giải quyết xong đối thủ. Trên cánh tay trái của Nghê Lan có một vết thương sâu đến tận xương. Rất may chất độc cũng không ngấm vào trong da thịt của Nghê Lan, chỉ để lại vết thương bên ngoài. Bên của Từ Đông thì đơn giản hơn. Trên người anh ta không có thương thế gì, chỉ có tinh thần hơi uể oải mà thôi.

Ba người đều giải quyết xong đối thủ của mình. Đương nhiên, đối thủ của ba người cũng đều biến thành một đám bụi, lông tóc cũng không còn lại một mảnh.

Không gian xung quanh lại bắt đầu chồng chất chắp vá. Khoảng cách ba người lại thu hẹp dần. Đến cuối cùng lại trở về như cũ, kết cấu không gian rừng rậm lại khôi phục như bình thường.

- Người anh em, có thuốc lá không?

Từ Đông nhìn về phía Tô Bạch hỏi. Anh ta nhún vai, ý bảo mình đang không mảnh vải che thân mà đi vào thế giới chuyện xưa, chắc chắn là không thể mang theo thuốc lá được.

Tô Bạch lắc đầu. Lúc trước hắn đang mặc một bộ đồ ngắn nằm nghỉ ở trên ghế nên không mang thuốc lá theo. Mà chiếc áo khoác Tô Bạch đang mặc cũng chỉ là pháp khí mà khi tiến vào thế giới chuyện xưa này, khi giao đấu với Nghê Lan, hắn mới mặc vào mà thôi.

- Mẹ nó, thật đúng là kiềm nén chết ông đây mà. Ông đây có thói quen mỗi lần giết người đều phải hút thuốc, giống như người khác có thói quen sau khi ăn phải cầm ngay điếu thuốc vậy.

- Muốn khói hả? Đây.

Đúng lúc này, Nghê Lan bỗng nhiên mở miệng nói.

Đương nhiên không phải thuốc lá, mà là ở trước ba người bỗng nhiên xuất hiện một cái ống đang tỏa khói mù mịt. Ngay sau đó, vị trí ba người lập tức từ rừng rậm nguyên thủy biến thành một thành phố bỏ hoang đầy xi măng cốt thép.

Ở bên cạnh ba người có một tòa nhà cao tầng. Tầng cao nhất của tòa nhà được làm hoàn toàn bằng thủy tinh. Cảm giác là tầng thủy tinh đó giống hệt với vòm thủy tinh lúc trước. Bên

trong tầng thủy tinh đó có chín chiếc bàn thẩm phán, sau chiếc bàn cũng có chín bóng người.

Sau khi ba thẩm phán chết, hiện tại còn lại chín người. Mà những người bị phán xét vẫn còn đủ ba người. Có vẻ thực lực hai bên đã vô cùng đối lập.

- Tôi nói này, nếu dựa theo tiết tấu trước đó, cho dù cả chín bọn họ cùng nhau xông lên, ba người chúng ta liều mạng thì cũng không phải là không thể lật ngược thế cờ đâu. - Từ Đông mở miệng nói.

- Nhưng Phát Thanh Khủng Bố không ngu, cũng không nhàm chán như vậy.

Nghê Lan đáp.

Từ Đông gật đầu.

Vị trí hiện tại của ba người giống như là ở khu trung tâm của khu thành phố bỏ hoang này. Xung quanh đều là bậc thang, còn có một đài phun nước đã ngập rác nổi lềnh bềnh.

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện những ánh sáng chói lòa. Ánh sáng này ngày càng tiến đến gần, kích thước cũng ngày một lớn hơn. Cuối cùng, những ánh sáng này lần lượt rơi xuống trong khu vực thành phố, biến thành những vật to lớn hình dáng như kén tằm màu vàng.

Trong giây lát, Tô Bạch đột nhiên cảm nhận được một loại hơi thở quen thuộc. Dường như hắn từng tiếp xúc với hơi thở này cách đây không lâu. Nhưng trong lúc Tô Bạch còn chưa kịp nhớ ra thì những chiếc kén kia đã đồng loạt nứt ra, cũng đỡ cho Tô Bạch phải nghĩ ngợi nữa.

Tổng cộng có bảy kén tằm vỡ ra. Từ bên trong có bảy người đi ra. Bảy người này tuyệt đối không phải thẩm phán. Cùng lúc đó, trên tầng nhà bằng thủy tinh, bóng dáng của các thẩm phán không hề giảm bớt, vẫn đầy đủ chín người. Còn

những người mới xuất hiện ở đây, hai tròng mắt đều bốc cháy lên ngọn lửa màu lam. Những kẻ này rõ ràng không phải người sống bình thường.

Trong bảy người này, Tô Bạch nhận ra được ba người. Theo thứ tự là Quân Nhi và Thiết Tử, một người còn lại, Tô Bạch có chút ấn tượng, hình như là lúc ấy chính mình nổi lên hào hứng thử nghiệm năng lực của bản thân, cho nên mới cố ý giết chết một thính giả cấp thấp của tổ chức kia. Nếu dựa theo tình hình này để phỏng đoán, bốn người khác có lẽ chính là những người từng bị Từ Đông và Nghê Lan giết.

- Thật đúng là thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo? Mẹ kiếp, lấy luôn mấy tên thính giả anh đây từng giết sao? Chẳng qua tên ngoài cùng bên trái kia cũng quá yếu rồi.

Từ Đông nhìn Nghê Lan, sau đó nhìn Tô Bạch.

- Thằng cha kia tranh giành đàn ông hay tranh giành phụ nữ với cậu, cho nên cậu mới muốn giết chết cậu ta hả?

Người Từ Đông hỏi chính là tên thính giả yếu ớt nhất kia, cũng chính là người Tô Bạch đã giết. Những kẻ còn lại thì cường độ khí tức rõ ràng không yếu, chỉ riêng một người kia, giống như cùng đứng chung một chỗ với sáu người kia, thật đúng là có chút không ra gì.

- Ở đây không có ai là do tôi giết cả.

Lúc này, Nghê Lan bỗng mở miệng nói.

Như vậy điều này mang ý nghĩa, trong bảy người này, ba người là do Tô Bạch giết, bốn người khác là do Từ Đông giết. Là những người bị giết trái với quy định của Phát Thanh Khủng Bố.

Từ Đông có chút ngoài ý muốn nói:

- Nếu cô không giết thính giả nào, vậy tại sao cô lại bị đưa đến chỗ này…

Từ Đông còn chưa nói xong. Mặt đất phía trước bỗng nhiên rung chuyển, nứt vỡ ra. Sau đó, những vong hồn dưới nền đất bắt đầu xuất hiện. Những vong hồn này đều đứng ở sau lưng những thính giả kia. Vốn là đang bình thường, nhưng thấy số lượng đối thủ tăng nhanh một cách chóng mặt, Từ Đông cũng chỉ biết nghẹn họng mà nhìn trân trối.

Chương 612 Ăn Mừng

Sau cùng, thế mà không dưới một nghìn người.

Hơn nữa, trong số những kẻ này, không ít kẻ mặc quần áo nghiên cứu, có những người mặc quần áo đầu bếp, đồ thủy thủ, cả một số loại đồng phục đặc thù của ngành hàng hải…

- Mẹ kiếp. Anh đây biết rồi. Cô hủy diệt cả một cái du thuyền đó hả?

Từ Đông nhìn về phía Nghê Lan.

Nghê Lan không trả lời, nhưng thái độ này xem như là ngầm đồng ý.

Một chiếc du thuyền nếu bị Nghê Lan cố ý hủy diệt, vậy tính mạng những người trên thuyền bị tính vào trên đầu Nghê Lan tầm nghìn người, cũng không phải là một con số vô cùng kinh khủng. Nhưng bây giờ, tính mạng những người này cũng đã được Phát Thanh Khủng Bố tính vào số đối thủ trên đầu Nghê Lan.

- Nhưng nghĩ lại, nếu đây chỉ là những kẻ tôm tép thất bại được thêm vào thì cũng không phải vấn đề gì lớn lắm.

Từ Đông nhìn Nghê Lan và Tô Bạch.

- Chỉ cần ba chúng ta không lén lút đâm sau lưng nhau.

Tô Bạch lắc đầu:

- Tất nhiên không thể làm chuyện đó. Nhìn kìa, chúng bắt đầu dung hợp…

Quả nhiên, thân ảnh của bảy thính giả kia bắt đầu chụm lại. Bảy người dần dần đi sát vào nhau, cuối cùng hóa thành một

người duy nhất.

Da người này đầy nếp nhăn, trên mặt đầy dòi bọ, thân thể dơ bẩn, hai tròng mắt đỏ ngầu, trông qua giống hệt một lão già lùn.

Dường như là thù hận, dường như là oán niệm.

Sau khi bảy người dung hợp thành một, đột nhiên hóa thành hình dáng như vậy. Quả nhiên oán niệm cùng thù hận đã biến bọn họ thành hình tượng mà từ sâu trong nội tâm, con người chán ghét nhất.

Trong bảy thính giả này, có ba kẻ có vũ khí bản mệnh vô cùng hùng mạnh. Còn ba kẻ không có vũ khí bản mệnh, nhưng thực lực cũng vô cùng không tầm thường. Người cuối cùng bị Tô Bạch giết tuy có khí tức không mạnh, nhưng thực lực chồng lên nhau, tuyệt đối không chỉ đơn giản là một cộng một, đây là một loại tăng cường cực kỳ đáng sợ.

Ví dụ như Tô Bạch có thể dễ dàng giết chết hai thính giả cường giả bản mệnh thông thường. Nhưng nếu hai thính giả bản mệnh này dung hợp thành một, Tô Bạch cũng phải suy nghĩ nhiều.

Trước mắt càng là dung hợp của bảy người.

Ánh mắt oán hận của lão già kia bắt đầu nhìn chằm chằm vào Từ Đông và Tô Bạch. Quả nhiên là hận ý của ông ta tập trung chủ yếu trên Tô Bạch và Từ Đông. Ngay sau đó, những vong hồn phía sau lão già cũng bắt đầu dung hợp vào thân thể của lão. Hơi thở của lão già bắt đầu tăng lên vùn vụt, trên người lão cũng bắt đầu xuất hiện một tầng Âu Mỹhỏa.

Áp lực, hơi thở mênh mông phả vào mặt

Ánh mắt của lão già bắt đầu chuyển sang người Nghê Lan.

Cảnh tượng này làm cho Tô Bạch nhớ tới Yến Hồi Hồng. Tên quái thai trước mặt đã đạt đến trình độ đó rồi sao?

Từ Đông bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về cửa sổ bên kia:

- Nhìn kìa, bọn chúng đang làm gì đó?

Những bóng người ở sau tấm thủy tinh rõ ràng đang làm động tác nào đó. Bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên Tô Bạch thấy không rõ ràng.

- Mở rượu sao? Chúng đang cụng ly ăn mừng.

Tô Bạch mím môi, cũng làm một động tác cụng ly.

Trong ba người, vẻ mặt Nghê Lan là nghiêm túc nhất. Bởi vì chỉ cần người có đầu óc bình thường cũng có thể nhìn ra sát khí của lão già kia đang hoàn toàn tập trung vào trên người cô ta.

Dù sao thì so sánh thính giả với người thường, tất nhiên thực lực của bọn họ mạnh hơn. Mặc dù hơn một nghìn vong hồn dung nhập lại một chỗ cũng là sức mạnh không thể coi thường. Thế nhưng rõ ràng là thực lực của thính giả mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ là bây giờ nói những điều này đều vô dụng, đợi đến lúc tất cả thính giả và vong hồn kia dung hợp, hận ý của bọn chúng cũng đã tụ lại thành một, trong đó có ba sự thù hận dành cho Tô Bạch, chiếm tầm 0,3 phần trăm. Bốn hận ý dành cho Từ Đông, chiếm 0,4 phần trăm, còn lại hơn chín mươi chín phần trăm thù hận đều dành trọn cho Nghê Lan, cũng là hận ý từ những người trên chiếc du thuyền đã bị cô ta phá hủy kia.

Cũng bởi vậy, khi lão già kia bắt đầu chuẩn bị tấn công, Tô Bạch và Từ Đông cũng bắt đầu tránh xa Nghê Lan một khoảng theo bản năng. Đây không phải là thấy chết không cứu mà bởi trong lòng hai người đều biết phải làm gì. Vào lúc này mà bàng quan thì kẻ chết tiếp theo có thể sẽ là chính bản thân họ.

Dù Nghê Lan là mục tiêu hàng đầu, nhưng cũng không thay đổi được tình thế của ba người hiện tại là "cùng chung kẻ địch", đây thật ra cũng chỉ là tiến lùi chung mà thôi.

Trong lòng bàn tay lão già bỗng xuất hiện những mảng tơ nhện chỉ trong nháy mắt. Những sợi tơ này xuất hiện từ trong lòng bàn tay lão, sau đó khuếch tán đi ra ngoài, nhưng mục tiêu cuối cùng của chúng đều là Nghê Lan.

Nghê Lan cũng không nhìn về phía Tô Bạch và Từ Đông xin giúp đỡ. Cô ta không cho là hai người bên cạnh sẽ ngu như vậy mà đứng thảnh thơi xem diễn. Cô ta phải chủ động hành động. Áp lực của Nghê Lan thật ra rất lớn. Vì hơi thở của lão già kia làm cô ta sinh ra cảm giác sợ hãi đến từ tận sâu thẳm trong nội tâm.

Đây là một loại áp chế cấp độ sinh mệnh, điều này cũng chứng minh lão già kia đã muốn dùng cấp độ sinh mệnh của mình đến mức tối đa.

Môi Nghê Lan khẽ hé. Một hạt châu đỏ như máu xuất hiện từ miệng cô ta. Hạt châu này có ánh sáng lấp lánh chói mắt. Hai tròng mắt Nghê Lan bắt đầu có vẻ tàn khốc. Lòng bàn tay cô ta khẽ động, hạt châu lập tức vỡ vụn, những bọt biển hồng nhạt bắt đầu khuếch tán xung quanh toàn thân của Nghê Lan. Đồng thời, những bọt biển này nhanh chóng bị cô ta hấp thu vào cơ thể. Sau đó Nghê Lan giương cung lắp tên, ba mũi tên phóng ra nhanh như chớp.

Ba mũi tên này như thể ba tia sét gào thét mà bay đi, có khí thế mà trước nay chưa từng có. Mà mục tiêu của Nghê Lan không phải là tơ nhện đang tiến đến gần, cô ta nhắm thẳng vào lão già lùn nọ.

Tình cảnh hiện tại của Nghê Lan đúng là ngàn cân treo sợi tóc. Một khi những sợi tơ nhện ma quái kia áp sát, cô ta sẽ bị cắt thành những khối thịt trong nháy mắt, trực tiếp bị giết chết.

Từ Đông khẽ quát một tiếng, món đồ còn sót lại trên người anh ta, cũng chính là cây đao kia phát ra một tiếng rung. Thân hình Từ Đông xuất hiện ở trước mặt Nghê Lan, đao phong vũ động liên tục. Những sợi tơ nhện từ bốn phương tám hướng đang nhằm thẳng đến Nghê Lan bị Từ Đông vung đao chém đứt. Nhưng những sợi tơ này lại chuyển hướng, quấn chặt vào chuôi đao của Từ Đông.

Nhưng những sợi tơ này cũng đều mang theo những sức mạnh đáng sợ, cho nên những sợi tơ quấn quanh chuôi đao cành nhiều, Từ Đông càng cảm nhận được cảm giác nỗ lực không được. Hiện tại anh ta có thể miễn cưỡng chống đỡ, không cho đao rời khỏi tay đã là tốt lắm rồi.

Thân hình Tô Bạch xuất hiện ở phía sau Từ Đông. Hai tay hắn vươn ra, hai khẩu Địa ngục hỏa shotgun lập tức xuất hiện trong tay hắn. Ngay sau đó, Tô Bạch liên tục bắn.

Những viên đạn màu vàng từ nòng súng Địa ngục hỏa shotgun bắn ra liên tục. Tơ nhện bắt đầu bị đứt liên tiếp. Khi tơ nhện đã đứt một nửa, áp lực trên người Từ Đông cũng giảm đi. Lúc này Từ Đông bèn xoay người, móng tay ngón cái tay phải cắt qua ngón trỏ, lập tức khiến ngón trỏ chảy ra máu tươi. Từ Đông vẽ loạn ở trên chiếc đao. Thân của chiếc đại đao lúc này như được bao trùm một tầng lửa. Hơn nữa, cùng với Từ Đông ra sức vung lên, những tơ nhện còn lưu lại trên thân đao đã bị đứt toàn bộ chỉ trong nháy mắt.

Chương 613 Tiếng Thở Dài Trong Căn Phòng Thủy Tinh

Hai người hợp lực, cuối cùng cũng có thể phá bỏ thế công của những sợi tơ nhện này. Nhưng dù là Tô Bạch hay Từ Đông thì sắc mặt đều không tốt. Bởi vì dù Nghê Lan không tiếc hạt châu quý báu kia để tăng cường thực lực, sau đó bắn ra ba mũi tên, lúc mũi tên đó sắp đến người của lão già, những mũi tên này lập tức trực tiếp chia năm xẻ bảy. Sóng năng lượng cũng bắt đầu bị tiêu tán dần ra xung quanh, làm nổ cả một vùng lân cận nhưng cũng không thể làm thương tổn đến lão già đó một chút nào.

Hai mắt lão già lùn trầm xuống, tay trái của lão vươn ra. Vào lúc này dường như ánh lửa trong mắt lão hóa thành lửa thật. Ngón trỏ tay trái của lão chỉ về phía Nghê Lan. Rồi sau đó lão bước lại phía Nghê Lan với một tư thế vô cùng quái dị.

Tốc độ của lão không phải rất nhanh, nhưng Tô Bạch phát hiện thần thức của hắn căn bản không có biện pháp bắt giữ lấy lão ta, đồng thời trong tầm mắt của hắn cũng xuất hiện vô số lão già. Giờ khắc này, dù là hai mắt hay thần thức của Tô Bạch cũng không thể tin tưởng, như thể tất cả đều đang lừa gạt chính hắn.

Từ Đông bắt đầu lui về phía sau theo bản năng. Đây là một bản năng sợ hãi và tự bảo vệ bản thân mình. Địch nhân rõ ràng đang không ngừng tới gần ngươi, nhưng ngay cả địch nhân ở đâu cũng không có cách xác định. Không lui về phía sau phía sau thì chẳng lẽ còn định bước lên phía trước sao?

Nói gì thì nói, mục tiêu của lão già này vẫn luôn là Nghê Lan, Tô Bạch và Từ Đông cũng sẽ không bàng quan mà làm ngơ, nhưng cả hai cũng chẳng ngu ngốc đến mức tự mình chủ động tấn công trước. Dù sao hiện tại cũng không thể xác định được độ nguy hiểm của lão già này. Vẫn nên để Nghê Lan tự mình thể nghiệm trước một chút. Dù sao thì với hành động hủy diệt cả một chiếc du thuyền của Nghê Lan, cả Tô Bạch lẫn Từ Đông đều có chút không cam lòng.

Hai người bọn họ chỉ vi phạm vì giết thính giả khác, còn Nghê Lan lại có thể ra tay với người thường, giống như đạo lý trong ngục giam, tội phạm giết người xem thường tội phạm cưỡng hiếp vậy, tuy đều không phải hạng người tốt lành gì.

Nghê Lan cũng phát hiện Tô Bạch và Từ Đông chủ động lui về phía sau. Hai người đều cố ý để cô ta ở phía trước cho lão già kia có thể có một vị trí tiện lợi. Nhưng vào lúc này, Nghê Lan cũng không gấp đến mức muốn mắng chửi người, mà cô ta vẫn lợi dụng thời gian lúc hạt châu vẫn còn tác dụng, rút dao găm chủ động tấn công lên.

Vậy mới đúng với phong cách của Nghê Lan. Lúc trước Nghê Lan và Tô Bạch chiến đấu cũng là lấy cứng đối cứng. Cô gái này thật sự là một kẻ tính tình nóng nảy.

Khi Nghê Lan chủ động xông lên, Tô Bạch và Từ Đông cũng lập tức tiếp ứng bên cạnh. Có Nghê Lan chủ động đi giẫm mìn, hai người bọn họ có thể càng thêm thong dong.

- Keng!

Một tiếng thanh thúy vang lên. Mũi nhọn dao găm của Nghê Lan vừa khéo va chạm vào ngón trỏ đầu ngón tay trái của lão già.

Thân thể lão già run lên, còn dao găm trong tay Nghê Lan trực tiếp gãy đôi. Cô ta phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó cả

người Nghê Lan như thể một con diều đứt dây, bay thẳng ra ngoài.

Sát ý của lão già không giảm, vẫn hoàn toàn muốn xông lên giết chết Nghê Lan.

Cũng phải, tận 99% hận thù đều tập trung trên người Nghê Lan. Những kẻ khác có thể tạm thời không được để ý tới. Thậm chí cả lý trí của bản thân cũng không thèm đếm xỉa.

Từ Đông vung đại đao, cũng định ngăn trở một chút. Anh ta định ngăn lại lão già, kéo dài chút thời gian cho Nghê Lan có cơ hội nghỉ ngơi một lát. Nhưng tơ nhện của lão già tiếp tục phóng tới, dùng lồng ngực của bản thân ngăn đao của Từ Đông. Lòng bàn tay của Từ Đông lập tức cảm thấy đau đớn. Dù sao thì người dùng đao cũng có thói quen hợp nhất làm một với lưỡi đao. Một khi đã hạ đao xuống, chính là lúc tất cả các động tác của bản thân đều vì một đao mà thay đổi, vì một đao mà phục vụ.

Cho nên khi một đao bị đánh bay đi, văng thẳng ra ngoài, lúc này Từ Đông cũng không phải giả vờ mà lui lại nữa. Bởi vì trong giây lát này, toàn thân anh ta đều đau đớn tột cùng, anh ta không mặc quần áo nên có thể thấy rõ những gân xanh đang nổi lên trên toàn bộ cơ thể. Thậm chí có những chỗ trông như bị thương trầm trọng, máu cũng bắt đầu phun ra ngoài.

Huyết tuyến trên người Tô Bạch bắt đầu xuất hiện. Có vết xe đổ của Từ Đông, lúc này hắn đổi về trạng thái cương thi. Tay phải Tô Bạch vươn ra, từ bên cạnh bắt được bả vai lão già. Hơn nữa móng tay trực tiếp đâm vào trong cơ thể lão già.

Cái này như là Tô Bạch coi chính mình như một xiềng xích, khóa lão già ở nơi này.

Lão già muốn coi mèo vẽ hổ, cả người vọt về phía trước. Trước đó Từ Đông đã tạo ra một vết thương bằng hai bàn tay

trước ngực lão, tuy rằng không quá nghiêm trọng, nhưng cũng đủ chứng minh được lão già này cũng không phải kim cương bất hoại, vẫn có thể tấn công được lão ta. Mà móng tay Tô Bạch cũng đã đâm sâu bả vai lão già, thi độc cũng được rót vào.

Nhưng chỉ trong chốc lát, khi thân hình lão già vọt lên phía trước, một sức mạnh cực lớn bắt đầu theo những ngón tay của Tô Bạch truyền đến cánh tay, rồi cả người của hắn, bắt đầu bị ép lại. Dù Tô Bạch đang sử dụng trạng thái cương thi, cũng đang sử dụng huyết tuyến, nhưng thân thể Tô Bạch cũng bị tấn công đến chấn động.

- Á! Á! Á!

Một tiếng gầm như thể mãnh thú phát ra từ cổ họng Tô Bạch. Gót chân của hắn vừa bị nhấc lên khỏi mặt đất lại bị ép về.

Lão già phản phệ không thành công, dường như chính lão cũng sửng sốt một chút. Lão lập tức nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tô Bạch. Ngay sau đó, nắm tay của lão bèn chuyển hướng, tấn công thẳng vào Tô Bạch.

Một bàn tay Tô Bạch đang để trên bả vai lão già, lúc này hắn chỉ có thể dùng một cái cánh tay khác chắn trước người mình.

- Ầm!

Từng quyền va chạm.

Lúc này Tô Bạch không thể chịu được. Cả người hắn bị đánh bay ra ngoài, nặng nề mà nện ở trên mặt đất. Năm móng tay của hắn cũng đều gãy. Đoạn giáp đều lún vào ở tại vị trí bả vai lão già.

Lão già cũng không thèm nhìn tới Tô Bạch và Từ Đông, vẫn lập tức phóng về phía Nghê Lan.

Cũng may, bởi vì có Tô Bạch và Từ Đông ngăn trở, Nghê Lan cũng có chút thời gian mà hồi sức. Lúc này đây, cô ta không chủ động tấn công nữa, mà bắt đầu di chuyển rồi lui về phía sau.

Tô Bạch và Từ Đông nằm trên mặt đất liếc nhìn lẫn nhau. Lúc này hai người đều rõ ràng thực lực đáng sợ của lão già. Cũng hiểu rõ được, tuyệt đối không thể để cho lão già giết chết Nghê Lan. Nếu không Nghê Lan vừa chết, lão già cũng sẽ tỉnh táo lại sau khi bị cừu hận che mờ lý trí. Rõ ràng hiện tại lão ta bị trạng thái báo thù làm cho phát điên. Bởi vì cừu hận của lão ta với Nghê Lan rất cao. Cũng vì vậy mà dù cho Tô Bạch cùng Từ Đông ngăn trở, lão cũng không thèm để ý đến hai người và trực tiếp bỏ qua sát thương. Nếu để lão tỉnh táo lại, chỉ số thông minh cũng được hồi phục, lúc đó chắc chắn Tô Bạch và Từ Đông sẽ không thể nào có cơ hội chống lại lão ta.

Xa xa, bên trong tầng nhà bằng thủy tinh.

Một người đang cầm trong tay một ly rượu, nhưng không hề uống. Người đó chỉ nhìn chằm chằm vào hoàn cảnh đang diễn ra ở dưới kia.

- Hắn sẽ chết sao?

Một người khác nghe được những lời này, lúc này cười nói:

- Hắn ư? Là bọn hắn đi. Ha ha, lần này chúng đều phải chết, nếu không tiếp theo Phát Thanh Khủng Bố sẽ lại chọn ba người trong chúng ta đi quyết đấu với bọn chúng.

- Chậc chậc, dù sao quả thật là tôi cũng sợ vô cùng. Ba người lúc trước đã đủ chứng minh rồi. Dù lúc đó thực lực của chúng ta tăng lên, pháp khi được thăng cấp thì cũng không phải là đối thủ của những thính giả thâm niên hàng thật giá thật đó được. Chắc chắn sẽ bị bọn chúng hành hạ cho đến chết.

Chương 614 Cơ Hội Một Bước Lên Trời

Thân pháp của lão giả lùn có thể nói là cực kỳ thần kỳ. Một cái chỉ tay trước đó của lão cũng đủ làm cho Tô Bạch và Từ Đông phải lui lại về sau theo bản năng. Cho nên quả thực nếu lấy thực lực mọi mặt của lão, cho dù có nhiều người hơn nữa đến tấn công, từng người, từng người một lên giết thì tỷ lệ thành công chắc cũng chỉ được hơn tám mươi phần trăm.

Nhưng Phát Thanh Khủng Bố lại không thích cảnh giết chóc như vậy. Có thể vì đó là thẩm mỹ của nó, cũng có thể là nó muốn đi đường lớn. Nó thích ba người đánh một, thích đùa bỡn thính giả trong lòng bàn tay và thiết lập, bố trí những cục diện vô cùng hung hiểm để rồi làm lộ ra chút hy vọng sống. Về phần việc thính giả tham gia có nắm được cơ hội này không thì đó cũng không phải là chuyện mà Phát Thanh Khủng Bố muốn quan tâm.

Đương nhiên, với kiểu thính giả như Huyết Thi kia, một kẻ mà dám tàn sát tất cả thính giả ở Thiểm Tây thì đây lại là chuyện mà Phát Thanh Khủng Bố không thể nhịn được. Cho nên khi Huyết Thi bị lộ ra danh tính thật, đã bị Phát Thanh Khủng Bố kéo vào một thế giới câu chuyện và giết chết ngay lập tức.

Cho dù là thính giả đã phạm và "tội tày trời" như vậy nhưng Tô Bạch vẫn phát hiện ra, Phát Thanh Khủng Bố cũng không giết Huyết Thi ngay, mà vẫn để lại cho anh ta một chỗ trống cuối cùng để "giãy dụa".

Trong thế giới câu chuyện kia của Huyết Thi, Huyết Thi nói với Tô Bạch rằng, bởi vì anh ta biết cách để nắm giữ được sức mạnh trong chỗ đó nên Phát Thanh Khủng Bố mới không có cách giết chết anh ta triệt để. Nhưng Tô Bạch lại nghĩ tới khuynh hướng là do Phát Thanh Khủng Bố đã thiết lập như vậy.

Dù đối mặt với một Huyết Thi có bộ dáng nổi giận, một tên tàn bạo giẫm lên vườn rau cải trắng trên chính mảnh đất của Phát Thanh Khủng Bố, nhưng nó vẫn giữ vững thẩm mỹ của mình như trước. Nó vẫn cho Huyết Thi một cơ hội cuối cùng để "Chết trong vinh quang, tỏa sáng trong giây lát". Dù cơ hội này cũng là vô cùng nhỏ, nhưng sau cùng, nếu như không phải bởi vì Tô Bạch chịu ảnh hưởng từ chính người nhân bản của mình, kích phát tiềm lực. Hơn nữa cũng có một phần may mắn trong đó thì Huyết Thi đã thật sự có cơ hội đoạt xác Tô Bạch và chiến đấu với Phát Thanh Khủng Bố thêm một lần nữa. Tô Bạch nghĩ, kết cục của Huyết Thi cũng chính là sự trào phúng của Phát Thanh Khủng Bố đối với anh ta.

Mà trong cục diện trước mắt này, việc lão giả lùn kia cứ chăm chăm vào việc giết Nghê Lan cũng chính là một cửa sống.

Nếu không với một lão giả lùn minh mẫn và bình thường thì dù Tô Bạch và Từ Đông muốn làm thương tổn đến lão cũng là chuyện không thể xảy ra.

Mà bây giờ, ngực của lão giả đã bị trúng nhiều nhát kiếm, máu chảy đầm đìa. Vị trí bả vai của lão cùng bị Tô Bạch đâm móng tay vào sâu, năm cái lỗ cũng đầy máu, dường như cả người ông ta toàn là vết thương.

- Ngăn ông ta lại!

Từ Đông hét to với Nghê Lan.

Nghê Lan hoàn toàn không kịp đáp lời. Lúc này cô ta đã thay đổi phong cách chiến đấu mạnh mẽ lúc trước, bắt đầu lợi dụng thân pháp của mình để tránh né và xê dịch, nhưng có vẻ đây cũng không phải là phương thức mà cô ta am hiểu. Có lẽ là thân pháp của Nghê Lan quả thực không tồi nhưng thân pháp của lão giả lùn kia lại quá lợi hại. Nhờ đòn tấn công vừa rồi của Tô Bạch và Từ Đông mà Nghê Lan mới có thời gian để thở dốc, nhưng trên người cô ta cũng đã có đến bảy, tám vết thương, trên mặt cô ta cũng có một vết thương dài. Nếu vết cắt này đi lên trên một chút thì mắt trái của Nghê Lan có lẽ cũng đã hỏng.

- Mẹ nó, phải bỏ chút máu rồi. - Từ Đông liếc mắt nhìn sang Tô Bạch.

Tô Bạch khẽ gật đầu.

Hắn biết Từ Đông đang có ý gì. Nếu muốn giải quyết triệt để lão giả lùn này thì ba người Tô Bạch và Từ Đông, Nghê Lan cũng phải trả giá không nhỏ. Mà lúc này, những thủ pháp điêu luyện cũng như lòng dạ của ba người chắc chắn sẽ quyết định sự thành bại cuối cùng của ba người.

Từ Đông đứng lên, vẫy tay với Nghê Lan. Sau đó, hai tay anh ta nắm chặt chuôi đao, dồn khí đan điền. Một luồng khí loãng dần bao phủ xung quanh người anh ta, làm tóc Từ Đông hoàn toàn bị thổi tán loạn.

Dù cho lúc này Từ Đông đang trần truồng, nhưng việc này cũng khó có thể che lấp khí độ tông sư trên người anh ta. Nói chung người chọn đao kiếm hoặc là loại võ cổ cường hóa, thậm chí cả những người cường hóa như đạo sĩ, hòa thượng thì trên thực tế, ít nhiều thì lựa chọn cường hóa cũng sẽ có liên quan đến bản thân mình.

Như mập mạp đã từng nói, ba đời nhà anh ta đều là đạo sĩ. Ông nội anh ta là đạo sĩ trừ tà cho những đám tang ở nông

thôn. Cha mập mạp lại là tiến thêm một bước, là thầy phong thủy chuyên xem tướng số cho những nhà giàu hoặc làm quan. Đến đời mập mạp thì sau khi tiến vào Phát Thanh Khủng Bố thì lần đầu tiên cường hóa đã quyết đoán lựa chọn làm đạo sĩ cường hóa.

Tuy rằng chuyện gia đình mập mạp có tiếng là giỏi thì không biết có bao nhiêu phần là giả hay thật, nhưng quả thật mưa dầm thấm lâu từ nhỏ, anh ta quả thật có thể dễ dàng tiếp thu hơn.

Còn Từ Đông, quả thật ở trong thế giới thật anh ta vốn là một người luyện võ, cho nên người có dáng vẻ như vậy cũng tích lũy được nhiều kinh nghiệm từ thế giới thật rồi. Sau khi lựa chọn con đường cường hóa tương ứng với mình ở Phát Thanh Khủng Bố, những người như Từ Đông thường sẽ làm ít nhưng hiệu quả lại cao.

Tất nhiên Nghê Lan hiểu rõ ý của Từ Đông là gì, vì thế bèn lập tức liều mạng để sau lưng mình trúng một chưởng của lão giả lùn. Sắc mặt Nghê Lan lại tái nhợt đi, cả người cũng bay thẳng qua người Từ Đông.

Tương tự, lão giả lùn cũng không hề cố kỵ mà xẹt qua người Từ Đông.

Lúc này do đã có kinh nghiệm lần trước, Từ Đông cũng không tấn công thẳng vào lão giả lùn như lần trước. Mà anh ta cố ý lùi ra phía sau trong chốc lát, chờ khi thân hình lão giả lùn kia đã ở phía sau mình, Từ Đông mới vận một luồng khí xoáy từ trong đan điền ra. Lúc này ánh đao đã hóa thành vô số hư ảnh, sau đó eo Từ Đông phát lực, xoay tròn, bắt đầu vung đao lên.

Một đao vừa nhanh vừa mạnh bổ thẳng vào sau lưng lão giả lùn, vụt theo đường đi của lão. Tuy rằng Từ Đông đã lấy

hết khả năng của bản thân để dịch tới một nơi an toàn bảo vệ chính mình nhưng vẫn sẽ nhận lấy nhiều thương tổn hơn.

- Ầm!

Xương cốt sau lưng của lão giả lùn bị đánh nát mấy cái, phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn nghe đến chói tai. Cả người lão bị đánh lệch sang một phía, sau đó ngã nhào về đằng trước, va vào một tòa nhà lớn bị bỏ hoang đã lâu. Một vách tường bị nát tan ngay lập tức.

- Con mẹ nó, thật sảng khoái!

(Chưa xong còn tiếp!)

Chương 615 Cơ Hội Một Bước Lên Trời 2

Từ Đông cười lớn một tiếng. Anh ta thu khí, vận chuyển, lại bắt đầu chuẩn bị cho chiêu tiếp theo. Thật ra vào những lúc khác, anh ta cũng không có cơ hội bổ một đao lớn trúng một đối thủ mạnh mẽ với cấp bậc cao như thế được.

Cảm giác này quá sảng khoái!

Nghê Lan chống một tay xuống mặt đất, thở hồng hộc. Thương thế trên người cô ta là nghiêm trọng nhất, mắt của Nghê đục ngầu. Áp lực của cô ta lớn nhất, trách nhiệm gánh vác cũng lớn nhất nhưng đây là chuyện không được phép lựa chọn. Ai bảo oán niệm của hơn một ngàn người đều tập trung ở trên người cô ta chứ.

Lão giả lùn lại đi ra từ trong đống tàn tích một lần nữa. Tóc tai lão rối bời, dường như phía sau lưng đã chịu một đòn nghiêm trọng nên cũng còng xuống, cả người trông rất chật vật. Nhưng đôi mắt kia của lão vẫn đỏ ngầu như trước, nhìn chằm chằm vào Nghê Lan.

Ngay sau đó, lão giả lùn lại tấn công về phía Nghê Lan lần thứ hai như một con chó điên. Đúng vậy, trong mắt lão ta thật sự không hề quan tâm đến những người khác, cho dù hai người còn lại đều đang không ngừng đánh vào lão những đòn nghiêm trọng.

Lần này Nghê Lan xẹt qua bên người Tô Bạch. Khi lão giả lùn lao tới gần mình, Tô Bạch cũng làm như Từ Đông, cũng không cố ý đối đầu thẳng với sự tấn công của lão giả lùn nữa.

Mà trong lúc đó, cả người hắn xoay một vòng, tay trái ghìm chặt vào cổ của lão giả lùn. Đây là một động tác tóm người nhưng dù cho lão giả lùn liên tục bị thương nặng thì sức mạnh trên người lão vẫn cực kỳ kinh khủng. Dường như cả người Tô Bạch cũng bị lão kéo theo, đây cũng là lý do vì sao lần trước Tô Bạch chưa chơi "kéo co" với lão.

Ngay sau đó, tay phải Tô Bạch cũng vung tới trước mặt lão giả lùn. Địa ngục hỏa shotgun lập tức xuất hiện ở trong tay hắn, nòng súng lại nhắm ngay miệng lão giả lùn.

Lúc này lão giả lùn như là dã thú đang rít gào, cho nên Tô Bạch rất dễ dàng nhân cơ hội này nhét thẳng nòng súng vào miệng lão ta.

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

- Pằng!

Liên tục bắn, bắn không ngừng. Tô Bạch cảm thấy lúc này hắn như là một hiệp sĩ đấu bò tót. Nghê Lan là áo choàng màu đỏ, mà con bò điên kia chính là lão giả lùn này.

Tô Bạch cũng không biết hắn bóp cò súng đến bao nhiêu lần, bây giờ năng lượng mà địa ngục hỏa shotgun tiêu hao chính là năng lượng của bản thân Tô Bạch. Tô Bạch chỉ cảm thấy tốc độ chạy trốn của lão giả lùn bắt đầu càng ngày càng chậm, mà hắn cũng càng ngày càng suy yếu, một cảm giác không còn chút sức lực nào bắt đầu đánh úp lại.

Rốt cuộc, lão giả lùn cũng dừng bước. Tô Bạch cũng ngã từ trên người lão xuống. Hắn ngã nhào trên mặt đất, bắt đầu thở phì phò hít từng ngụm khí, ngực phập phồng lên xuống, Tô Bạch quả thật rất mệt mỏi.

Lão giả lùn vẫn đứng nguyên tại chỗ, nửa khuôn mặt của lão đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại có nửa mặt sừng sững ở trên cổ, không thấy ngũ quan mà chỉ có mạch máu đỏ tươi và bộ óc màu trắng. Mấy thứ đó cũng không hề rơi xuống mà lại vẫn chuyển động, trông rất kinh khủng.

Lúc này Nghê Lan cắn nát đầu lưỡi của cô ta, lại kích phát tiềm năng của mình một lần nữa. Cô ta giương cung lắp tên, phun máu ở đầu lưỡi lên đầu tên. Sau đó dồn hết sức giương mũi tên này lên rồi bắn ra ngoài, cả người Nghê Lan cũng như bị rút cạn tất cả khí lực. Cả người cô ta mềm nhũn, tê liệt ngã trên mặt đất.

Mũi tên này xuyên thẳng qua đầu lão giả lùn. Nửa mặt còn lại của lão còn đang cắm ngược một mũi tên, hai mũi tên trên dưới giống như một chiếc bàn là tỏa ra sức nóng khủng bố, còn trên người lão giả lùn cũng không ngừng tỏa ra mùi thịt nướng cháy khét.

Lúc này Từ Đông từ từ đi tới trước người lão giả lùn, cả người anh ta xoay một cái, cung thanh đao lớn của mình lên bổ dọc xuống.

- Phụt!

Cuối cùng, nửa đầu của lão giả lùn cũng rời khỏi cơ thể của lão. Cơ thể không đầu của lão đứng yên tại chỗ khoảng mười giây sau đó quỳ sụp xuống, khả năng sống cũng biến mất hoàn toàn. Sức sống của lão giả lùn này còn kinh khủng hơn cả bọn gián vô số lần.

Mặt Từ Đông cũng ửng đỏ, anh ta đỡ lấy ngực của mình, chống thanh đao lớn lên mặt đất, nửa quỳ xuống, cả người cũng hơi run rẩy.

Cho dù rõ ràng là đối thủ có khuyết điểm như vậy.

Cho dù đối thủ giống như một con chó điên mất hết lý trí chỉ biết lao thẳng về phía trước.

Nhưng vì giết ông ta mà ba người cũng đã tiêu hao hết tất cả tinh lực của bản thân.

- Không đứa nào trong bọn chúng chết cả!

Bên trong cửa sổ thủy tinh, có người nói lên với vẻ lo lắng, trong con mắt của gã ta đã lộ ra sự kinh hãi. Mà vẻ mặt này cũng xuất hiện trên hầu hết gương mặt những người còn lại.

- Sợ cái gì chứ, bọn chúng đã như đèn sắp cạn dầu. Nếu như Phát Thanh Khủng Bố lại tiếp tục đuổi tới một lần nữa thì đó là việc mà ta đang cầu còn không được. Phải biết rằng, Phát Thanh Khủng Bố tăng thực lực lên cho chúng ta, cho chúng ta pháp khí cũng đều là giả, nhưng pháp khí trên người bọn chúng đều là thứ tốt. Hơn nữa, nhiệm vụ phán xét cũng đã nói rõ, nếu ai giết được bọn chúng thì có thể nhận được một loại cường hóa bất kì trên người bọn chúng. Đây là cơ hội một bước lên trời của chúng ta!

Lúc này Tô Bạch đã nằm trên mặt đất, việc gì cũng không muốn làm, quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Thế này không giống như loại chém giết chiến đấu trước kia, đánh rất hung mãnh, thương thế cũng rất nặng, nhưng cũng không tốn sức lực đến như vậy, bởi vì rất ít người có sức mạnh ngang nhau đánh từ đầu tới khi bản thân chỉ còn một tia sức lực cuối cùng.

Mà lần này, trong mắt lão già điên này chỉ có một mình Nghê Lan, không thèm để ý đến Tô Bạch và Từ Đông cho nên hai người mới có thể dồn toàn bộ sức lực để đánh lão ta. Không cần đề phòng, không cần phản kháng, cũng không cần phân tâm nữa. Chỉ cần coi đối thủ trước mặt như một bao cát để dốc toàn lực là được rồi.

Cũng bởi vậy, bất kể là Tô Bạch hay Từ Đông thì đang thực sự ở trong tình trạng cạn kiệt sức lực.

Không giống như Tô Bạch và Từ Đông, thể lực của Nghê Lan lúc này không suy kiệt quá nghiêm trọng. Nhưng vết thương của cô ta rất nghiêm trọng, công kích của lão già đều do một mình cô ta chống đỡ. Tô Bạch và Từ Đông, ngoại trừ lúc đầu không hiểu biết về lão già lùn cho nên cứng rắn chống đỡ một lần, bị chút vết thương bên ngoài. Lúc sau đã biết, nên không có thêm thương tích nào nữa.

Tuy nhiên, điểm giống nhau duy nhất là lúc này ba người bọn họ bị nói đi tới sơn cùng thủy tận cũng không quá đáng.

Từ Đông vẫn mở to mắt, quỳ trên mặt đất, đầu vẫn hơi ngẩng lên, nhìn về phía cửa sổ thủy tinh trên tầng cao nhất của nhà cao tầng. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Từ Đông vẫn cảm giác phía sau tấm kính có một người đang chăm chú nhìn bọn họ.

- Anh nói xem, mấy kẻ đứng phía sau cửa sổ đang suy nghĩ cái gì?

Từ Đông nói những lời này với Tô Bạch.

Tô Bạch từ từ nhắm hai mắt, lắc lắc đầu.

Không được đáp lại, Từ Đông vẫn là tiếp tục nói:

- Vậy anh nói, ba tội nhân chúng ta, cuối cùng có mấy người còn sống sót?

- Có thể sống tiếp, cũng đã rất tốt rồi.

Chương 616 Bây Giờ Mời Đưa Ra Lựa Chọn 1

Lúc này, Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt không nhìn về phía mái nhà, mà nhìn Từ Đông. Vừa rồi, Nghê Lan bị thương nặng, bản thân hắn liên tục bóp cò súng làm tiêu hao hết khí lực. Nhưng thoạt nhìn dường như Từ Đông còn dư năng lượng. Người đàn ông này trần truồng bước vào thế giới chuyện xưa, cái miệng mà đi tiểu cũng có thể truyền ra một bài thơ, chắc chắn không phải là đơn giản như anh ta đã thể hiện.

Có lẽ, cũng là bởi vì kết giao với Mập mạp, Hòa thượng trong thời gian dài. Ví dụ như Mập mạp giả heo ăn thịt hổ, Hòa thượng từ bi âm u, Gia Thố ngay thẳng cùng tàn nhẫn.

Bọn họ những người này, trước là một dáng vẻ, sau là một dáng vẻ khác. Hơn nữa họ vậy mà có thể đạt được sự hài hòa hoàn hảo giữa ngụy tạo thật và giả.

Ở trên người Từ Đông, Tô Bạch cảm nhận được loại cảm giác này.

Không phải Tô Bạch tự coi nhẹ mình, trong ba người, người có tỷ lệ sống sót cao nhất có lẽ là người mặc ít quần áo nhất. Tô Bạch không có tự tin lắm vào bản thân. Không phải vì Tô Bạch sợ Từ Đông, cũng hông phải bởi vì Tô Bạch đột nhiên mất đi ý chí, thật ra lúc trước Tô Bạch không thiếu dũng khí cuồng loạn và dũng khí được ăn cả ngả về không, nhưng từ khi bước vào thế giới chuyện xưa này, không biết tại sao mỗi lần nhìn về hướng cửa sổ thủy tinh sẽ có một linh cảm không rõ ràng.

Linh cảm này không có lý do hay cơ sở.

Nhưng tự nhiên mà hình thành một sự lo lắng, đè lên trái tim.

Giác quan thứ sáu của người bình thường có thể bị lệch lạc, nhưng dựa theo cấp độ sống, dường như bản thân đã bắt đầu chạm đến tầng biên giới nhân quả, linh cảm này hẳn không phải là vô căn cứ.

- Người anh em, có tâm sự à.

Từ Đông khá lắm lời, đối với Nghê Lan cũng không biết nói gì, bèn thích tìm Tô Bạch nói chuyện phiếm.

Lúc này, ánh mắt Tô Bạch bỗng nhiên trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Đông.

Đây là một cảnh báo, một cảnh báo hiển nhiên và rõ ràng.

Con thỏ nóng nảy còn cắn người.

- Nếu anh muốn cố tình truy tìm khuyết điểm tâm linh của tôi và cố tình khiến tôi rơi vào loại tiết tấu đó, cùng lắm thì tôi và anh sẽ đồng quy vu tận. Cho dù có chết cũng lôi kéo anh chôn cùng.

Từ Đông quay mặt đi, mở miệng cười nói:

- Người anh em, anh lo lắng quá rồi.

Tuy rằng ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng Từ Đông cảm thấy kinh hãi, toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Anh ta đánh cận chiến dựa vào đao pháp, một thân công phu cũng thực kinh người, thế nhưng vũ khí bí mật thực sự của anh ta chính là sức mạnh tinh thần. Anh ta có thể được xem như là một thính giả đi nhầm đường, nhưng cường hóa kiểu này khiến anh ta dễ dàng chiếm lấy ưu thế hơn trong nhiều tình huống phức tạp.

Lúc mới bắt đầu, thực tế anh ta đã thể hiện năng lực của mình trong lĩnh vực này, chính là muốn thôi miên đối phương bằng tinh thần lực của mình nhưng lại bị phản phệ làm chảy máu mũi, đương nhiên cảnh này bị Tô Bạch phát hiện ngay lúc đó.

Rõ ràng, Từ Đông cũng phát hiện bản thân anh ta có chút không được tập trung, lúc này lại dám tự đào hố, dẫn dụ bản thân phóng loại áp lực này ra ngoài một cách tự nhiên.

- Á…

Nghê Lan đang nằm trên mặt đất không ngừng hộc máu, đột nhiên bật cười, giữa hai hàm răng vẫn còn vết máu. Tiếng cười này ẩn chứa một loại châm chọc.

- Tất cả là như thế này, tất cả đều là như vậy. Vừa mới cùng nhau giết một đối thủ chung. Một giây tiếp theo lại lập tức thay đổi, bắt đầu tính toán với người một nhà. Các người có mệt không?

Từ Đông cười ha ha rồi chống tay đứng lên, cầm mũi đao chỉ ngang vào Nghê Lan.

- Mụ đàn bà này thế mà còn dám làm loạn mặt trận kháng chiến chống Nhật. Mẹ nó, còn dám nói anh đây âm hiểm.

- Được rồi, đứng lên đi, đừng để cảnh tượng biến đổi thì không kịp phản ứng.

Từ Đông nhắc nhở.

Tô Bạch nằm trên mặt đất hai tay mở ra.

- Hoàn toàn hết sức rồi.

- Bị thương quá nặng, không động đậy nổi.

Nghê Lan cũng thấp giọng nói.

- Ha hả.

Từ Đông chống đao đứng ở nơi đó, trọng tâm thân thể đều dựa vào cây đao

- Cũng không phải lựa chọn giải thưởng Oscar đâu, đến mức đó sao?

Người trong nhà đều biết rõ chuyện của mình, mặc dù Từ Đông, Tô Bạch và Nghê Lan cũng không tính là người một nhà. Nhưng cả ba người đều là những thính giả cường giả có cấp bậc cao. Suy bụng ta ra bụng người, lão già đã chết được mười phút, sức lực của ba người gần như không khôi phục được bao nhiêu, đây là sự thật. Nghê Lan bị thương rất nặng cũng là sự thật, thế nhưng mười phút trôi qua cả ba người vẫn chưa đứng dậy được, vậy thì cũng quá giả rồi.

Cho dù Từ Đông nói như thế nào, Tô Bạch và Nghê Lan vẫn chưa đứng lên, đều nằm trên mặt đất.

Lúc này Từ Đông bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức ngẩng đầu nhìn lướt qua cửa sổ thủy tinh bên kia, mặt đầy vẻ trầm tư.

- Ai chà. Bây giờ tôi làm ra vẻ vô cùng suy yếu ngã xuống đất còn kịp không?

Nghê Lan chỉ hơi khẽ lắc đầu, gần như đến mức không thể nhận ra.

- Nếu anh làm vậy, ngoài việc để cho những kẻ kia biết ba người chúng ta đang làm bộ, thì cũng chẳng còn có tác dụng gì nữa. Dù sao thì ngoài việc thực lực thấp ra, không phải chỉ số thông minh của mấy kẻ đó cũng thấp đâu.

Loại việc hại người không lợi mình, Từ Đông thật sự không làm được. Bởi vì dù sao thì ba người cũng chưa đến mức hoàn toàn vạch mặt với nhau. Cho nên cũng không cần xé rách mặt nạ của nhau một cách quyết liệt.

Mẹ kiếp, vẫn là bởi vì anh đây bị Tô Bạch phát hiện ra chiêu thôi miên tâm linh. Cứ nghĩ định bắt thóp người ta,

không ngờ cuối cùng mình lại bị bắt thóp ngược lại, dính vào một cái sai lầm vô cùng ngớ ngẩn.

- Bắt đầu chọn đi.

Sau tấm kính thủy tinh, một người mở miệng nói. Trong tay cô ta là một ly rượu còn chưa uống cạn. Những ly rượu trong tay những kẻ khác cũng đã đặt xuống, gần như chưa ai uống xong hết. Bởi vì đây vốn là một bầu không khí tuyệt vời, nhưng ba kẻ tội nhân lại kia giết lão giả. Sau khi chết cũng không còn lại gì.

Nếu ba người Tô Bạch đó không chết, điều này có nghĩa là nguy hiểm của chín người tại đây vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Thế thì sao những người này còn có tâm trạng mà nâng ly chúc mừng nữa cơ chứ.

Ngay từ lúc bọn họ khui rượu, từ lúc "một người làm quan cả họ được nhờ", bây giờ nhìn lại hóa ra lại chỉ là một trò hề.

Đương nhiên, mọi người cũng đều thấy rõ ràng, ba người phía dưới đều bị thương, cũng rất yếu ớt rồi. Bọn họ biết ba người đó rất mạnh, nhưng cũng biết bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi, không đến mức không thể ngăn cản. Sức mạnh của ba tội nhân cũng không phải vô cùng bất tận.

So với lúc ban đầu, ba người bọn họ đã yếu đi rất nhiều. Vậy thì cơ hội của chín người ở đây cũng càng lúc càng lớn.

Đây là một trò chơi giết chóc, đối với ba tội nhân mà nói, bọn họ chính là dân bản xứ NPC bị Phát Thanh Khủng Bố đẩy vào trong thế giới chuyện xưa để những thính giả lấy ma luyện và áp lực. Nhưng đồng thời, ba người Tô Bạch cũng có thể rơi xuống trang bị. Ai có thể thành công giết bọn họ, không chỉ có thể đạt được pháp khí, còn có thể kế thừa cường hóa.

- Hoan nghênh nghe tiết mục của đài Phát Thanh Khủng Bố. Tôi là người dẫn chương trình. Tôi không có tên tuổi. Bởi vì tên ở trong này cũng không có chút ý nghĩa gì…

Chương 617 Bây Giờ Mời Đưa Ra Lựa Chọn 2

Giọng nói quen thuộc của người chủ trì Phát Thanh Khủng Bố vang lên trong căn phòng thủy tinh. Chín người có trong phòng bắt đầu đứng yên lặng tại chỗ.

- Mỗi người đều sẽ phạm sai lầm, biết sai mà sửa mới có thể đáng hoan nghênh. Nhưng nếu biết sai mà vẫn làm, nhất định sẽ phải trả giá.

- Đây là pháp luật, đây là đạo đức công cộng, cũng là một quy ước có từ lâu đời.

- Bọn họ là kẻ tù tội mang theo gông xiềng. Bây giờ bọn họ đã bị nhổ đi răng nanh, bị chém rớt cánh chim.

- Bọn họ, hiện tại thật sự rất suy yếu…

- Bây giờ, là lúc các người sử dụng tôn nghiêm thẩm phán của bản thân mình.

- Hoặc là các ngươi có thể giết chết bọn họ.

- Hoặc là các ngươi sẽ vì thất trách trong việc làm thẩm phán mà bị bọn họ giết chết.

- Đạo lý chính là đơn giản như vậy.

- Bây giờ, tôi sẽ bắt đầu rút thăm.

- Các người đã chuẩn bị tốt chưa?

Chín người, có nam có nữ, vào lúc này đều ngừng hô hấp.

Tuy rằng người chủ trì Phát Thanh Khủng Bố nói là rút thăm, nhưng chỉ có một chùm tia sáng không ngừng quét qua

quét lại trên đám người. Bọn họ không được rút thăm. Trong này rốt cuộc là ngẫu nhiên hay Phát Thanh Khủng Bố phát thông báo có chứa thao tác ngầm, không ai có thể nói rõ, cũng không dám nói ra.

Đột nhiên, chùm sáng dừng ở trên người một cô gái.

Cô gái này là người duy nhất vẫn còn cầm lấy ly rượu. Khi chùm sáng dừng trên người, cô ta có chút ngạc nhiên, có vẻ là như là bất ngờ, không kịp đề phòng.

- Tốt lắm. Bây giờ, mời cô nói ra lựa chọn của mình.

Giọng nói người chủ trì Phát Thanh Khủng Bố từ xa xăm truyền đến.

Ngón tay của cô gái bỗng nhiên bắt đầu run rẩy. Chất lỏng trong chén rượu cũng dao động không ngừng.

Cô ta đang do dự.

Cô ta đang bàng hoàng.

Phát Thanh Khủng Bố cũng xem như còn có tình người, nó cho phép ba người đang kiệt sức mười lăm phút nghỉ ngơi.

Nhưng đồng thời Phát Thanh Khủng Bố cũng vô cùng tuyệt tình. Bởi vì khoảng thời gian được phép nghỉ ngơi, chỉ vỏn vẹn đúng mười lăm phút.

Điều này giống như việc bạn đưa nước cho lữ khách ở sa mạc đang khát khô cả cổ, nhưng lại chỉ có vài giọt.

Sau mười lăm phút, không gian xung quanh Tô Bạch, Từ Đông và Nghê Lan lập tức phát sinh biến hóa. Trong phạm vi ba người đang đứng bỗng xuất hiện một bức tường, hai bên vách tường không ngừng mở rộng, trải dài về sau.

Ba người đều ý thức được mình không nên động tay động chân với bức tường quỷ dị này. Bọn họ không phải là người

mới, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện vô ích.

Nghê Lan vẫn luôn nằm rạp trên nền đất như cũ. Trước khi kẻ địch xuất hiện, cô ta sẽ không phí sức để hoạt động tay chân, thư giãn gân gốt gì đó. Dành thời gian để hồi phục sức khỏe, tiết kiệm năng lượng mới là điều nên làm nhất vào lúc này.

Chỉ là dưới nền đất vốn được trám bằng lớp xi măng lạnh lẽo đột nhiên xảy ra biến hóa. Một luồng ánh sáng màu trắng thoáng lóe lên, sau đó cô ta phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc ghế sofa được bọc bằng da.

Dấu vết trên ghế sofa này khiến cho cô ta mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc.

Nghê Lan vươn tay nắm lấy thành ghế sofa, chống đỡ thân thể yếu ớt ngồi xuống. Trên chiếc bàn thủy tinh được đặt hai chiếc cốc trông vô cùng dễ thương. Một cốc vẽ cô bé hoạt hình đáng yêu, cốc còn lại vẽ hoạt hình một bé trai lanh lợi.

Nhìn thấy hai cái cốc được đặt ở trước mặt mình, Nghê Lan thoáng thất thần. Trên người cô ta chồng chất vết thương, thậm chí miệng vết thương còn đang chảy máu nhưng Nghê Lan giống như không cảm giác được gì. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô ta chỉ chăm chăm nhìn vào hai chiếc cốc được đặt trên bàn.

Thời gian từng chút một, chậm rãi trôi qua.

Dường như vào lúc này, thời gian giống như chẳng ảnh hưởng đến cô ta.

Cạch cạch!

Cánh cửa đột ngột bị mở ra từ bên ngoài. Một người đàn ông mặc quần bò đi từ ngoài vào, nhìn thấy Nghê Lan đang ngẩn người ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lập tức hiện vẻ kinh ngạc.

Lúc này Nghê Lan bỗng dịu dàng nở nụ cười. Nụ cười này của cô ta rất đẹp, cho dù đã trải qua máu tanh và gột rửa bằng lửa nhưng rốt cuộc Nghê Lan vẫn là một người phụ nữ. Chỉ cần cô ta muốn thì vẫn có thể để lộ ra mặt yếu đuối của bản thân.

- Anh đói bụng không?

Nghê Lan đứng lên, cơ thể hơi lảo đảo.

Người đàn ông mím môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

- Em nấu món cơm chiên trứng cho anh nhé?

Nghê Lan vịn tường, từng bước từng bước chậm chạp tiến về phía phòng bếp.

Căn phòng ở đây, đồ trang trí ở đây và từng thứ nhỏ nhặt xung quanh đều đã khắc sâu vào tâm trí cô ta. Ngay cả lúc Nghê Lan mở tủ lạnh, thậm chí cô ta còn biết rằng hàng trên cùng luôn luôn đặt những quả trứng tươi nhất.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, có chút sợ hãi và do dự, thậm chí còn có chút bối rối. Nắm tay liên tục buông lỏng rồi lại siết chặt, suy nghĩ trong đầu không ngừng xung đột với nhau, như cuộc chiến giữa cái thiện và cái ác.

Bóc tỏi, cắt hành lá, đập trứng, đun dầu ăn, mỗi công đoạn Nghê Lan đều làm vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ. Từng chi tiết dù là nhỏ nhặt cũng đều được cô ta làm một cách có trật tự. Đây là công việc cô ta thích làm nhất, cũng là điều khiến cô ta cảm thấy hạnh phúc nhất.

Bất kể là người nào đi chăng nữa, khi nấu thức ăn cho người mình yêu thương đều cảm thấy vất vả nhưng trong lòng lại tràn ngập ngọt ngào, ngoại trừ đầu bếp.

Chỉ là cho dù có máy lọc không khí hút đi mùi dầu mỡ xung quanh thế nhưng Nghê Lan vẫn có thể ngửi thấy rõ mùi máu trên người mình. Cô ta không muốn tắm, cũng lười tắm rửa. Phần cơm chiên trứng này, cô ta làm rất tận tâm. Bởi vì cô ta muốn chuẩn bị mọi thứ dành cho đối phương để đối phương nếm thử mùi vị, thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ có mình cô ta ăn mà thôi.

Lúc này, Nghê Lan đột nhiên cảm thấy biết ơn đối với chương trình Phát Thanh Khủng Bố này. Khi nó chọn cô ta, Phát Thanh Khủng Bố còn cho cô ta cơ hội nhớ lại mọi thứ. Có lẽ mình đã mắc phải hội chứng Stockholm rồi. Rõ ràng là biết nó chính là người đã hại cô ta. Thế nhưng trong quá trình nó hãm hại cô ta, đột nhiên lại đối xử với bạn thật dịu dàng, bạn lập tức nảy sinh ấn tượng tốt với nó.

Cơm chiên trứng được Nghê Lan cẩn thận mang ra, cho dù bước chân vẫn còn loạng choạng nhưng so với ban nãy đã tốt hơn rất nhiều. Nghê Lan đã là thính giả ở cấp bậc này, so với người bình thường thì cấp độ sống còn, sức khỏe và cả khả năng hồi phục đều cao hơn rất nhiều, thậm chí là người bình thường cũng khó mà tưởng tượng được.

Người đàn ông liên tục nhìn chằm chằm vào Nghê Lan. Trong ánh mắt, vẻ bối rối càng ngày càng nhiều. Thậm chí sâu trong đôi mắt còn hiện lên sát ý.

Dường như Nghê Lan biết rõ đối phương đang nghĩ gì, cô ta dọn chén đũa xong, sau đó ngồi xuống ghế sofa, lẳng lặng tựa đầu vào vai của người đàn ông, cất giọng an ủi.

- Đừng lo lắng, em bị thương rất nặng. Cho dù có cho em thêm nửa ngày, em cũng không hồi phục hơn được bao nhiêu đâu. Nhiều lắm, chỉ có thể miễn cưỡng cử động thân thể tới lui mà thôi.

- Anh hoàn toàn có đủ thời gian để giết chết em. Không cần gấp gáp, trước tiên anh cứ thử ăn món cơm em làm xem sao, dù sao em cũng sẽ không chạy đi đâu, không phải sao?

- Ni ni, anh không có ý này.

Nhìn qua thì người đàn ông có vẻ quẫn bách, vừa giải thích vừa cầm đũa lên nhưng vẫn không tài nào có thể gắp phần cơm trước mặt mình cho vào miệng được.

Chương 618 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 1

Nghê Lan tìm vị trí thoải mái hơn để tựa đầu vào vai đối phương. Đây chính là bờ vai mà cô ta luôn nhung nhớ, hiện tại đã có thể gác đầu lên mà nghỉ ngơi đôi chút rồi.

Chỉ là trong lòng Nghê Lan cũng hiểu rõ, đây chẳng qua cũng chỉ là mong muốn đơn phương của bản thân mình mà thôi. Cô ta từng nghĩ chính mình so với những người con gái khác không hề giống nhau, nhưng thật ra bản thân so với họ thì cũng chẳng khác một chút nào.

Một khi đã giao ra toàn bộ tình yêu, nếu như đối phương không nguyện ý hồi đáp, vậy thì thứ cô ta nhận được cũng chỉ là sự đau đớn thống khổ, tan nát cõi lòng.

Loại cảm giác đau thấu tim gan ấy, chưa bao giờ phai nhạt đi trong kí ức của cô ta.

- Sao anh không ăn thế?

Nghê Lan lên tiếng thúc giục khi thấy đối phương vẫn chưa động đũa.

- Anh…

Người đàn ông không biết phải nói gì.

Nghê Lan hiểu ý, nhợt nhạt nở nụ cười. Sau đó cô ta dùng móng tay xẹt qua động mạch trên cổ tay phải. Máu ứa ra trên cổ tay trắng nõn, chậm rãi nhỏ xuống làm bẩn cả ghế sofa, sau đó là sàn gạch trơn bóng, dần dần ngưng tụ thành một vũng máu nhỏ..

- Anh xem, hiện tại bộ dạng em như thế này, tốc độ khôi phục sẽ chậm hẳn lại do cơ thể em đang rất suy yếu. Vậy nên anh cứ yên tâm mà ăn đi.

- Ăn xong, thì anh có thể ngay lập tức giết chết em rồi không phải ư?

- Ngoan, em tuyệt đối sẽ không phản kháng. Anh cứ việc giết em đi, bởi vì em đã chẳng còn muốn trả thù anh nữa.

- Em cũng không còn sức để vì giết anh mà không tiếc để chiếc du thuyền mà có khả năng anh dừng chân lại kia hoàn toàn đắm chìm.

Giọng nói của Nghê Lan ngày càng nhỏ dần, đôi mắt từ từ khép lại.

Ở trong căn phòng quen thuộc này, nơi tưởng chừng như ám ảnh nhất cũng chính là nơi yên bình nhất đối với Nghê Lan sau khi cô ta tiến vào Phát Thanh Khủng Bố.

Có lẽ chết ở chỗ này, chết ở trên tay anh ta, tuy rất châm chọc, nhưng suy cho cùng, đây cũng có thể xem là một kết cục không tệ.

Nghê Lan khẽ nở nụ cười chế nhạo bản thân. Cho dù là từ khi bắt đầu hay là bây giờ, cô ta vẫn ngốc nghếch ngây thơ như thế.

Chẳng qua, cái gọi là hạnh phúc giả tạo của Nghê Lan cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Một vật nhọn đột ngột đâm thẳng vào gáy cô ta, động tác đối phương vô cùng dứt khoát, nhanh gọn, không chút do dự.

- Hóa ra châm Nga Mi của anh sau khi được Phát Thanh Khủng Bố cường hóa lại trở nên lợi hại như vậy. Em có thể cảm nhận được cả linh hồn như đang bị thiêu đốt, chẳng mấy chốc sẽ hóa thành hư không.

Nghê Lan vẫn tựa đầu trên vai người đàn ông kia như cũ. Mà lúc này trên tay đối phương đang cầm một cây kim dài, nửa đầu cây kim dài đã hoàn toàn cắm sâu trong cổ của Nghê Lan.

- Chính là mày, cái con điên này, mày đã ép tao tới bước đường cùng. Thiếu chút nữa tao đã mất mạng ở thế giới hiện thực rồi.

- Đồ đàn bà điên!

- Đồ đàn bà điên chết tiệt!

Giọng nói của người đàn ông tràn ngập sự tức giận và sợ hãi. Trong mắt đối phương hoàn toàn không sót lại một xíu tình cảm nào mà chỉ tràn đầy oán hận.

Gương mặt Nghê Lan tái nhợt.

Cô ta cười khan, dường như đang nghe phải những lời vô cùng châm chọc.

- Vậy còn anh?

- Lúc mới tiến vào thế giới chuyện xưa. Quen biết trong thế giới chuyện xưa mà anh là thính giả thử nghiệm, anh nói anh thích em như thế nào, anh còn nói anh đối với em là nhất kiến chung tình. Anh thậm chí còn nói rằng chúng ta phải cả đời bầu bạn bên nhau. Cho dù thế giới này có ruồng bỏ em đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi em.

- Hai người chúng ta bắt đầu sống cùng nhau ở thế giới hiện thực, em dùng điểm cốt truyện mà mình phải dùng cả tính mạng trong thế giới chuyện xưa để giành lấy, đổi lấy pháp khí cho anh, tin tưởng giao cho anh toàn bộ thân thể trong trắng này. Em nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh mỗi ngày. Thậm chí, em đã sẵn sàng cho cả việc làm mẹ, mong muốn sinh con cho anh.

- Anh có biết em đã tuyệt vọng và bất lực tới mức nào khi mới bước vào Phát Thanh Khủng Bố này không? Tại sao anh có thể tàn nhẫn lừa gạt tình cảm của em như vậy hả!

Nghê Lan lặng lẽ rơi nước mắt.

Ở trong thế giới hiện thực, phương pháp giao tiếp, cư xử để tạo cảm tình, đối với Nam Công Quan trong xã hội đã không còn quá mới mẻ. Họ lịch thiệp, ân cần, hiểu rõ bản thân cần làm những điều gì để dễ dàng chiếm được trái tim của nhiều cô gái ở thành phố và thậm chí là cả những người phụ nữ giàu có.

Bọn họ có những phương pháp rất thuần thục và dễ dàng kiểm soát trái tim phụ nữ một cách chính xác. Họ càng hiểu cách đối xử với phụ nữ như thế nào hơn, hoặc có thể nói là lừa gạt phụ nữ. Đương nhiên cái gọi là Nam Công Quan trong xã hội cũng chỉ là một xưng hô êm tai hơn so với từ trai bao, chỉ là có cảm giác giống như một trai bao cao cấp hơn một chút. Nhưng vẫn là sẵn sàng dùng vẻ ngoài của mình để trao đổi, đạt được lợi ích.

Điều mà Nghê Lan không bao giờ ngờ tới chính là thật sự có những người như vậy trong vòng tròn thính giả. Bọn họ tìm kiếm những thính giả nữ giống như cô ta. Bởi vì bọn họ biết tuy bề ngoài của những cô gái sống sót trong Phát Thanh Khủng Bố vô cùng mạnh mẽ nhưng nội tâm lại yếu ớt. Hơn nữa, chỉ cần mở được lớp phòng bị của trái tim các cô ấy thì các cô ấy sẽ dâng hiến tất cả cho bạn, sẵn sàng vì bạn mà trả giá hết thảy.

Khoảnh khắc Nghê Lan phát hiện ra người đàn ông mà mình hết mực yêu thương lại cùng lúc duy trì loại quan hệ này với bốn năm nữ thính giả khác, cô ta hoàn toàn sụp đổ, gần như phát điên lên.

Có thể do bản thân vốn đã có sẵn thiên phú, thực lực của Nghê Lan trong thế giới chuyện xưa tiến bộ với tốc độ rất nhanh. Chỉ vì giữ thể diện cho người mình yêu, cho nên trước mặt người mình yêu, cô ta không thể hiện ra quá nhiều. Nhưng khi biết được rằng đối phương lừa dối mình suốt bao lâu nay, cô ta bèn trực tiếp đuổi giết anh ta không buông.

Khi biết đối phương lên tàu du lịch để trốn mình, trong lúc tức giận đến mất trí Nghê Lan đã ra tay đánh chìm toàn bộ con thuyền. Khi đó cô ta không hề quan tâm đến tính mạng của hơn một nghìn người vô tội đang có mặt trên đó. Thậm chí, cô ta cũng chẳng màng đến hình phạt mà Phát Thanh Khủng Bố sẽ dành cho mình.

Cô ta chỉ cảm thấy, tình yêu của mình nếu đã bị chôn vùi như thế, vậy thì hãy cho hàng nghìn người kia theo đó mà tiễn đưa đi.

Thời điểm hiện tại, cô ta mệt mỏi đến rã rời, thậm chí còn mệt hơn so với lúc đấu với lão già lùn kia.

Đối phương đến cả cơm mình nấu cũng không muốn ăn.

Anh ta chủ động lựa chọn muốn tới giết cô ta.

Dù cho cô ta đã quyết tâm từ bỏ mạng sống của chính mình, dù bản thân vẫn giả vờ ngớ ngẩn không hiểu chuyện, thậm chí đưa ra quyết định để đối phương sống sót, còn mình chết đi, người cô ta yêu vẫn không tài nào chờ đợi thêm được nữa.

Đối với Nghê Lan, từ đầu tới cuối anh ta đều không hề tin tưởng.

Anh ta dùng trái tim bẩn thỉu lừa gạt toàn bộ tình cảm chân thành của cô ta, ở trong mắt anh ta, cô ta cũng chẳng khác gì anh ta, đều là kẻ dơ bẩn

Thôi thì cứ như vậy mà chết đi cũng tốt.

Răng rắc!

Đột nhiên tại khoảnh khắc này, sau lưng ghế sofa một bóng người chợt xuất hiện.

Chương 619 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 2

Đối phương cầm một con dao găm sắc bén trong tay. Anh ta sợ hãi, thế nhưng anh ta vẫn quyết tâm vung con dao xuống, chặt đứt đầu người phụ nữ đang tựa vào sofa mà rơi nước mắt.

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ bóng đen, thì chỉ còn có người trên ghế sofa.

Không.

Nói đúng hơn.

Gian phòng này.

Chỉ có duy nhất người phụ nữ này.

Đầu của người phụ nữ lăn xuống nền gạch, bóng đen ban nãy dần dần hiện rõ là một người với khuôn mặt đầy vết rỗ. Anh ta nhìn con dao găm đẫm máu trên tay và cái đầu mình vừa chặt xuống, hoàn toàn khó mà tin nổi.

- Hahahaha, tôi đã thành công rồi, tôi đã giết cô ta, tôi thật sự đã giết được cô ta, hahahaha…

Nụ cười không dám tin xuất hiện trên khuôn mặt người đàn ông. Anh ta không biết tại sao, người phụ nữ đáng sợ như thế lại chịu ngồi yên, để mặc cho mình ra tay giết chết. Giống như thể, người phụ nữ này đã từ bỏ chống cự, hoàn toàn rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Người đàn ông cảm thấy thứ mà mình vừa giết không phải là một thính giả với năng lực đáng sợ mà là một cái xác không hồn như một "thi thể".

Xung quanh là những bức tường trắng, Từ Đông chống tay lên tường chậm rãi tiến về phía trước. Mọi thứ ở nơi này đều vô cùng quen thuộc đối với anh ta. Đằng trước có một ngã rẽ, rẽ vào sẽ thấy một cánh cửa, đó chính là nhà của anh ta.

Nhà, chữ này đối với Từ Đông mà nói vô cùng giản. Ban đầu chỉ là một gia đình ở cùng nhau. Sau đó… Lại càng đơn giản hơn.

Bản thân anh ta ngày trước quả thật quá hoang đường. Suốt ngày lăn lộn bên ngoài cờ bạc đánh bài. Sau đó vợ anh ta không chịu đựng nổi nữa bèn bỏ đi theo người khác. Về điểm này, Từ Đông thật sự rất thoáng. Nếu như đổi một góc độ khác để suy nghĩ, cho dù anh ta là phụ nữ thì anh ta thà bỏ đi cùng người đàn ông khác, bắt đầu bươn chải kiếm sống còn hơn là phải ngày qua ngày phải chung đụng với một tên nghiện cờ bạc, xấu xí không có tương lai như mình.

Nhưng mà, anh ta vẫn còn một người con trai.

Vợ bỏ đi để lại con trai. Từ Đông đưa con trai về ở cùng mình, luôn miệng nói là vì con nên phải thay đổi bản thân. Nhưng lời này cuối cùng vẫn có chút sáo rỗng, bởi vì từ trước đến nay tính cách Từ Đông đã luôn buông thả như vậy rồi, hiện tại bắt anh ta thay đổi là điều rất khó.

Đương nhiên chỉ là rất khó, chứ không phải là không thể.

Sau khi bước vào Phát Thanh Khủng Bố, Từ Đông giống như biến thành một người khác. Anh ta sợ chết, vô cùng sợ là đằng khác. Nhưng chính nỗi sợ này đã giúp Từ Đông trưởng thành, gần như là thay da đổi thịt, lần nữa tái sinh.

Bước vào trong nhà, Từ Đông nhìn thấy một bài vị trống trơn, trên đó chỉ có duy nhất tấm ảnh của một cậu bé.

Nhìn thấy bài vị này, Từ Đông mím môi, dường như anh ta hơi sợ hãi. Từ Đông từng trần truồng ngang nhiên đi tiểu ngay

trong thế giới chuyện xưa, miệng liên tục ba hoa chích chòe, không nghĩ rằng hiện tại lại lộ ra vẻ mặt khiếp đảm như chuột thấy mèo.

Bài vị được đặt ngay chính giữa phòng khách, trông có vẻ hiu quạnh. Ở xung quanh bàn được đặt một số đồ chơi và truyện tranh linh tinh.

- Đây là giả.

Từ Đông hít sâu một hơi, môi ngập ngừng nói.

- Đây hoàn toàn không phải là sự thật, mày đừng hòng làm lung lay tao!

- Đây đúng là đồ giả.

Một giọng nói đột nhiên truyền tới từ nhà tắm.

Giọng nói này, Từ Đông rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

Ánh mắt rời khỏi bài vị của con trai, mặt Từ Đông chuyển hướng về phía nhà vệ sinh. Cửa nhà tắm chậm rãi được đẩy ra, lúc này có một bộ xương khô nằm trong bồn tắm, tuy nhiên âm thanh không phải phát ra từ nơi này.

- Mày ở đâu? Đi ra đây ngay, mau xuất hiện cho tao!

Từ Đông hét lên.

- Hì hì, tao thực sự không ngờ rằng mày cũng sẽ bị lôi vào Phát Thanh Khủng Bố đó. Có phải bởi vì tao liên lụy cho nên Phát Thanh Khủng Bố mới mang mày vào không?

Khuôn mặt của Từ Đông dần trở nên dữ tợn, anh ta giống như một con sói đói đang nhắm tới con mồi, chuẩn bị ăn tươi nuốt sống.

Từ Đông biết bộ xương khô đang nằm trong bồn tắm.

Trước đây khi bộ xương khô này còn sống, đã nuôi dưỡng anh ta. Sau đó, chính anh ta đã tự tay giết chết đối phương, đập vỡ cả sọ của gã, đào bộ óc của gã ra, sau đó hút sạch sẽ.

- Nhà của mày, là một cái mộ à?

Giọng nói truyền vào tai Từ Đông lần nữa. Nhưng lần này không phải trong phòng tắm, mà là ở tủ lạnh ngoài phòng khách.

- Tao không biết lúc mới vừa bắt đầu cường hóa của mày chính là gì, nhưng chắc hẳn là một loại hình cường hóa thích khách gì đó. Vậy nên sau khi Phát Thanh Khủng Bố tăng cường sức mạnh cho mày, mày cũng cảm thấy mình có năng lực giả thần giả quỷ ở trước mặt tao đúng không hả?

Từ Đông nghiến răng nghiến lợi phun ra từng chữ.

Anh ta chạy nhanh đến tủ lạnh, không chút do dự mở ra. Bên trong, một cái đầu người rơi ra. Đó là đầu của một bé trai đáng yêu.

Chỉ là khi còn sống là một cậu bé đáng yêu, khi chết đã bị chặt lấy đầu đặt trong tủ lạnh. Thời gian dài như vậy không thể nào còn dáng vẻ đáng yêu được nữa. Làn da cậu bé trở nên xanh sẫm, đôi mắt trũng sâu vàng vọt và đôi môi tím tái mím chặt.

- Con trai, làm sao có thể để con rơi xuống như vậy được chứ.

Từ Đông lập tức ngồi xổm người xuống, vươn tay ôm lấy cái đầu sau đó bỏ vào tủ lạnh. Bởi vì không được đặt ở ngăn đông nên cái đầu đã dần thối rữa và có mùi. Cơ thể giống như đã bị rút hết xương, khi Từ Đông chạm qua cũng cảm giác được cảm giác trơn bóng như mỡ lưu lại trên tay.

- Con trai, ngoan nào. Cha biết mọi thứ ở đây đều không phải là thật. Đợi cha trở về, cha sẽ lập tức đưa con đi xử lý

chống phân hủy. Yên tâm, cha sẽ tìm tới một đạo sĩ giỏi giúp con tái tạo lại thân thể mới. Cha sẽ gắn lại đầu con trên cơ thể mới, biến con thành một tiểu cương thi bé bỏng.

- Như vậy thì con có thể tiếp tục ở với cha rồi.

- Đây chính là cách mày sám hối và đưa ra bồi thường sao?

Bỗng nhiên, giọng nói kia lại xuất hiện. Lần này, giọng nói phát ra từ chính phòng ngủ.

Mắt Từ Đông đỏ ngầu hiện đầy tơ máu, điều này chứng tỏ tinh thần anh ta đang phải gánh chịu áp lực tinh thần lớn vô cùng. Mặc dù Từ Đông biết toàn bộ đều là giả, là khung cảnh do Phát Thanh Khủng Bố cố tình làm ra nhưng cả người anh ta vẫn bị kích thích đến tột độ, khiến cho anh ta phải nhớ lại kí ức mà anh ta vĩnh viễn không muốn nhớ đến, đây là một loại đau đớn vô cùng khổ sở.

- Tao giết mày. Từ Cường, tao phải giết mày!

Từ Đông cắn răng nghiến lợi nói.

Đồng thời, Từ Đông bắt đầu nhắm mắt lại. Anh ta không tiếp tục tìm kiếm chỗ giọng nói phát ra nữa. Anh ta ép buộc bản thân, muốn dùng chính trực giác của mình để tìm ra.

Điều khiến Từ Đông cảm thấy bất ngờ chính là anh trai của anh ta -Từ Cường cũng trở thành thính giả.

Hơn nữa, đối phương lại chủ động tìm tới anh ta, chẳng lẽ gã muốn tìm anh ta để giết người trả thù hay sao?

Haha.

Giết mình trả thù?

Anh trai của em, trước đây anh luôn coi thường em, cho rằng em vô dụng, cho rằng em chơi bời lêu lổng, cho rằng em là nỗi xấu hổ của anh.

Nhưng xin lỗi anh.

Ở đây chính là Phát Thanh Khủng Bố.

Tại nơi này.

Em không chỉ tham gia lâu hơn anh, ngay cả thiên phú em cũng cao hơn anh rất nhiều!

Muốn nhân cơ hội này để giết em.

Anh quá ngây thơ rồi!

Chương 620 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 3

Từ Đông biết anh trai của mình đang dùng thuật ẩn thân, đồng thời khiến anh ta rơi vào ảo giác, nhưng Từ Đông tin rằng anh ta có thể bắt được Từ Cường và giết chết gã ta .

Tuy nhiên, khi tinh thần lực của Từ Đông được giải phóng, đầu cậu bé được đặt trong tủ lạnh kia đột nhiên mở mắt ra, máu đỏ tươi chảy ra từ mắt cậu bé:

- Cha… Cha… Đau… Đau quá… Cha… Cha ơi… Đau… Đau…

Tiếng kêu của cậu bé yếu ớt truyền tới tai Từ Đông, hơn nữa còn ảnh hưởng đến tinh thần lực của anh ta. Trong phút chốc, thức hải của Từ Đông bị xao động, cả người đều choáng váng lung lay.

- Chết tiệt! Đúng là chết tiệt mà! Con trai, đừng có làm phiền cha, nghe lời nào!

Từ Đông quát lên.

- Con trai, con phải ngoan ngoãn, đừng có làm phiền cha. Con trai, con phải ngoan ngoãn, phải ngoan, phải ngoan!

Đúng lúc này, bộ xương khô nằm ở trong phòng tắm bất thình lình ngồi dậy. Gương mặt âm Âu Mỹtừ từ vặn vẹo, hết nhìn Từ Đông, lại nhìn sang đầu của đứa bé.

Miệng bộ xương khô từ từ há ra, thịt khô nứt nẻ rơi xuống từng mảng. Giọng nói không rõ ràng nhưng nếu tập trung vẫn có thể nghe được. Ông ta thì thào.

- Con trai… Con trai của cha… cha đau quá… Con trai ơi… cha đau quá…

- Cha, ông mau câm miệng lại. Lão già chết tiệt này, mau câm miệng lại cho tôi!

Âm thanh của bộ xương khô khiến tinh thần lực do Từ Đông phóng thích ra bị bóp méo, thức hải xao động ngày càng mạnh, thất khiếu bắt đầu chảy máu, cả người anh ta ngã khuỵu xuống sàn, tình trạng vô cùng thê thảm.

- Cha… Con đau… Đau quá cha ơi…

- Con trai… cha đau lắm… Con trai ơi… cha đau…

Giọng nói của con trai và cha Từ Đông liên tục quanh quẩn bên tai giống như ma âm không ngừng xuyên thẳng qua thức hải. Từ Đông muốn thu hồi toàn bộ tinh thần lực lại nhưng hoàn toàn không thể được.

- Muốn luyện được thành công pháp này, mày phải dùng máu của người thân là nam giới.

Một người đàn ông mặc đồng phục công nhân xuất hiện ở phòng khách, đứng trước mặt Từ Đông, nhưng lúc này Từ Đông đã đau tới mức cảm nhận được tinh thần bị cắt ra làm nhiều mảnh, vô cùng thống khổ, chỉ có thể liên tục đập đầu mình mạnh xuống sàn nhà.

Người đàn ông mặc quần áo công nhân kia vẫn đứng đó như cũ, trên người lưu lại vết dầu vô cùng rõ ràng.

- Vợ mày bỏ đi theo người khác, mày chỉ còn duy nhất một đứa con trai. Mày không muốn chăm sóc nó thì thôi đi nhưng chỉ vì loại công pháp đó mà mày lại đi giết chính con ruột của mình. Mày chặt đầu con trai, hút sạch cả óc của thằng bé!

- Khoản nợ cờ bạc trước đây, là ai đã thay mày trả chúng? Còn cả con trai của mày nữa, là ai đã không ngại khổ mà nuôi

dưỡng? Là cha của chúng ta! Vậy mà mày nỡ lòng nào dìm chết cha, hút ông ấy thành một cái xác khô!

Giọng nói của người đàn ông mặc quần áo công nhân bắt đầu run rẩy.

- Sau đó, mày bắt đầu đi tìm tao. Nhưng thật không may, vào lúc đó tao lại được công ty xây dựng đưa đến Châu Phi để làm việc. Mày cố ý tới Châu Phi để tìm cho bằng được tao, tuy nhiên vẫn không tìm ra.

Giọng nói của gã đàn ông mặc trang phục công nhân bắt đầu trầm thấp thấp dần.

- Lẽ ra, tao đã chết trong cuộc xung đột quân sự giữa các quốc gia ở Châu Phi vào năm đó, giống như các đồng nghiệp của tao vậy. Nhưng bởi vì sự hiện diện của mày, tao đã không chết. Có lẽ vì vậy, tao cũng bị Phát Thanh Khủng Bố này kéo vào. Tao cứ như vậy, chính thức trở thành một thính giả.

Một chiếc lưỡi hái xuất hiện trên tay người đàn ông mặc đồng phục công nhân kia. Gã ta đâm đầu lưỡi hãi vào miệng của mình rồi ngoáy mạnh. Âm thanh bắt đầu trở nên hỗn loạn, nhưng Từ Đông vẫn có thể nghe thấy:

- Tới đây.

- Anh sẽ không giết em.

- Anh xuất hiện ở nơi này, thật sự không phải để giết em!

- Anh chọn em, sau đó tới đây.

- Để có thể đáp ứng nguyện vọng của em.

- Không phải em muốn dùng máu tươi của nam giới chí thân sao?

- Không phải em muốn lấy mạng của nam giới chí thân à?

- Tới đây, anh sẽ cho em máu của mình, mau tới đây!

Từ Cường dùng lưỡi hái tự xẻ đi da thịt của chính mình từng chút một, âm thanh thảm thiết không ngừng vang vọng xung quanh.

- A a a a a a!

Từ Đông đau đớn nằm rạp trên mặt đất, loại đau đớn này vô cùng khó diễn tả.

Một bóng đen bất tri bất giác xuất hiện sau lưng Từ Đông. Đối phương là một người phụ nữ mặc chiếc quần da màu đen, áo sơ mi màu xanh, trên tay cầm một khẩu súng săn.

Cô ta có chút không tin vào mắt mình khi chứng kiến Từ Đông đang thống khổ giãy dụa trên mặt đất với khuôn mặt vặn vẹo.

Cô ta cảm thấy sợ hãi.

Vẫn không quá tin vào điều đang xảy ra trước mặt.

Nhưng cô ta vẫn nâng tay, từ từ chĩa họng súng vào đầu Từ Đông.

Những ngón tay của cô ta bắt đầu run rẩy.

Ngay cả trái tim cũng phập phồng vì lo sợ.

Cảnh tượng người đàn ông này giết một thính giả được cường hóa trước đó đã trở thành cơn ác mộng của cô ta.

- Á!

Người phụ nữ hét lên một tiếng.

Đoàng!

Tiếng súng nổ vang lên.

Đầu Từ Đông vỡ nát.

Cơ thể không đầu nằm bất động trên sàn nhà. Toàn bộ cơ thể đều thả lỏng, như thể được… Giải thoát.

- Tôi giết anh ta? Tôi thực sự đã giết anh ta? Tôi, tôi đã làm được… Tôi thật sự đã giết được anh ta rồi…

Người phụ nữ nhìn hai tay của mình một cách hoài nghi, dường như vẫn chưa tin tưởng được mọi chuyện.

Niềm vui bất ngờ

Hơn nữa còn rất đột nhiên…

Vách tường không ngừng kéo dài và mở rộng. Cuối cùng Tô Bạch cũng chịu chống đỡ thân thể bò dậy. Bởi vì mặt đất chẳng biết tự lúc nào đã chuyển từ nền bê tông sang nền được lát gạch men, phía dưới sàn vẫn còn đọng nước, mang cảm giác ẩm ướt khó chịu.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng gay mũi, xung quanh dồn dập tiếng bước chân người qua kẻ lại, Tô Bạch cảm thấy lỗ tai mình chỉ nghe thấy tiếng ù ù vang vọng, giống như bản thân vừa trải qua một vụ nổ bom.

Đầu óc hắn choáng váng, thi thoảng lại thấy buồn nôn không chịu nổi.

Tô Bạch biết, cảm giác này không phải do Phát Thanh Khủng Bố làm ra. Bởi vì tố chất của bản thân hắn ở nơi này không thể nào chỉ vì do việc đột ngột thay đổi góc nhìn và hình ảnh mơ hồ mà cảm thấy buồn nôn đến như vậy.

Nhưng cảm giác này, rốt cuộc là gì?

Tô Bạch chống tay lên vịn tường, nâng đỡ cơ thể đứng thẳng dậy. Một người mặc bộ quần áo trắng chậm rãi đi tới, cho đến tận khi đứng trước mặt Tô Bạch, hắn mới nhìn thấy rõ ràng đối phương. Đó là một y tá.

Y tá?

Nơi này?

Đây là bệnh viện sao?

Tô Bạch mím chặt đôi môi khô khốc nứt nẻ của mình, chẳng hiểu tại sao bản thân lại có cảm giác rất khó chịu, rất thống khổ. Cơn đau này không quá mãnh liệt nhưng nó đang tra tấn, dày vò Tô Bạch từng phút từng giây.

Tất cả mọi thứ ở đây đều xa lạ, Tô Bạch không nhớ mình đã từng đến nơi này. Từ nhỏ đến lớn, hắn rất ít khi bị bệnh, sau giờ học ở thành phố ven biển Giang Chiết, tham gia một số hoạt động ngoại khóa hoặc đi tới lớp học taekwondo, ngẫu nhiên bị thương nên mới phải vào bệnh viện. Có thể nói từ nhỏ đến lớn Tô Bạch rất hiếm khi phải đến bệnh viện bởi cơ thể hắn vô cùng khỏe mạnh, cũng chưa trải qua lần bệnh nặng nào.

Chưa kể đến bệnh viện này có cảm giác đã tồn tại từ rất lâu, cách thiết kế có chút tương tự với hai mươi năm trở về trước, hoàn toàn không có lấy hơi thở của sự hiện đại.

Chương 621 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 4

Tô Bạch không biết Phát Thanh Khủng Bố bố trí hoàn cảnh xung quanh như vậy rốt cuộc có ý gì, cũng không biết tại sao cơ thể mình không thoải mái. Tô Bạch cảm thấy cơ thể cũng không có vết thương gì quá nghiêm trọng, tuy cơ thể vẫn chưa hồi phục được sức lực nhưng vẫn nằm trong giới hạn hắn có thể chịu đựng được, vốn dĩ không chỉ là như vậy.

Tay trái siết chặt lấy lồng ngực, tay phải chống lên tường, Tô Bạch tiếp tục đi dọc theo hành lang bệnh viện. Mỗi bước đi đều vô cùng chật vật, bởi vì càng đi, hắn lại càng cảm thấy cảm giác khó chịu tăng lên một phần.

Có lẽ, đây chính là một lời nhắc nhở.

Bởi vì bản thân đang đi tới gần nguyên nhân khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Tô Bạch không biết mình đã đi bao lâu, chỉ biết thời điểm bản thân ngay cả việc chống để đứng thẳng hay ngồi dậy cũng không nổi nữa thì chợt thấy trước mắt hắn xuất hiện một cánh cửa dẫn vào phòng bệnh. Phòng bệnh được xây hướng về phía hành lang, nằm ở trong góc khuất, các cửa phòng đều trải dài hai bên.

Là nơi này sao?

Đúng thật là nó ư?

Tô Bạch co quắp ngã xuống đất, bây giờ hắn chỉ có thể dùng tư thế bò tiến về phía trước. Đối với tính cách một đại thiếu gia như hắn mà nói, chuyện bò như thế này vô cùng xấu

hổ. Trong suy nghĩ của Tô Bạch, ngay cả việc quỳ xuống thôi đã là một sự sỉ nhục rồi.

Tuy nhiên trong lòng Tô Bạch không tức giận, cũng không hề có chút do dự nào. Bởi vì hắn đang rất muốn biết bên trong căn phòng kia có thứ gì.

Chắc chắn.

Chắc chắn là có thứ gì đó ở bên trong.

Chắc chắn thứ bên trong là nguyên nhân khiến Tô Bạch khó chịu như thế này!

Mồ hôi ướt đẫm hai bên thái dương, Tô Bạch cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút đi, thế nhưng nội tâm lại hừng hực khí thế, tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Chết tiệt thật!

Ở bên trong, rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Tô Bạch vươn tay, dùng chút sức lực ít ỏi của mình đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Rất may cửa phòng không bị khóa từ bên trong, Tô Bạch chỉ cần dùng sức, cánh cửa lập tức từ từ mở ra.

Bên trong có ba giường bệnh, hai bên giường bệnh trái phải đều không có bệnh nhân. Chỉ duy nhất giường bệnh ở giữa có người nằm. Từ phía Tô Bạch nhìn qua, đó là một người phụ nữ, đối phương có mái tóc dài đen nhánh.

Người phụ nữ này là ai?

Tại sao nhìn thấy đối phương, lại khiến hắn cảm thấy khó chịu đến như vậy?

Tô Bạch chợt nghĩ tới khả năng có thể xảy ra nhất, đó chính là…

Mẹ của hắn?

Trong thoáng chốc, ở trong hang động biển sâu của Đảo Tần Hoàng, một bóng dáng mờ nhạt màu lam bị mũi tên xuyên thẳng qua, hình ảnh đó đột nhiên xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Chính bởi vì trông thấy hình ảnh đấy mà Tô Bạch trong lúc nóng giận đã không để ý tới hậu quả, dùng Địa ngục hỏa shotgun giết Quân Nhi và Thiết Tử. Chính vì lẽ đó, Tô Bạch đã bị đày tới nơi đây, một thế giới chuyện xưa lấy mục đích trừng phạt là chính.

Đây, đây đúng là mẹ của hắn sao?

Vì mẹ bị bệnh nên cha đã đưa mẹ đi khám?

Nhưng lúc đó do bản thân còn nhỏ nên Tô Bạch hoàn toàn không thể nhớ ra đoạn kí ức đã bị phủ bụi mờ này?

Nếu người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh không phải là mẹ ruột của hắn, thì sao có thể giải thích được cảm giác khó chịu của bản thân?

Tô Bạch cố gắng lết người bò về phía trước, nhưng càng đến gần giường bệnh thì Tô Bạch càng cảm thấy cả người ngày càng suy yếu đi. Đến khi hắn đã bò được tới giường bệnh thì toàn thân đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh, không ngừng thở hổn hển, không còn một chút sức lực nào để nhấc cả người lên.

Tiếng hít thở khoan thai của người phụ nữ khiến trong lòng Tô Bạch trở nên an tĩnh hơn rất nhiều, giống như tìm đến một nơi xa lạ nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc.

Tô Bạch tựa người vào thành giường, vô số lần muốn đứng lên để nhìn rõ người phụ nữ này hơn nhưng hắn thật sự không thể rút thêm phần sức lực nào của cơ thể ra ngoài nữa, bởi vì nó đã bị vắt kiệt hoàn toàn. Cảm giác bất lực và sự mong mỏi trong lòng không ngừng dày vò, tra tấn tinh thần Tô Bạch.

- A…a…Đau…đau quá đi…

Đột nhiên, người phụ nữ trên giường kêu đau.

Giọng nói gấp gáp, đột ngột ập vào tai Tô Bạch.

Tô Bạch cũng giật mình một cái, nghe thấy đối phương kêu thảm thiết như thế, bấy giờ tâm trạng hắn trở nên rối rắm.

Người phụ nữ vươn tay ra, gắng sức nhấn vào một cái nút được đặt gần giường.

Ngay sau đó, cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra, một nữ y tá bước vào. Ban đầu, y tá vốn tưởng mọi chuyện vẫn bình thường nhưng khi nhìn đến biểu hiện của người phụ nữ, cô ta lập tức hét lên.

- Sản phụ sắp sinh rồi!

Nữ y tá lập tức chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Cái gì cơ?

Sắp sinh con?

Tô Bạch nằm ngay bên dưới giường bệnh chợt hoang mang.

Mẹ của hắn sắp sinh?

Không lẽ, hắn còn có một em trai?

Tô Bạch cau mày, cố gắng đứng dậy lần nữa nhưng lại thất bại. Hắn thật sự không hiểu sao một chút sức lực mình cũng không còn, thực sự là có lòng nhưng không có sức. Tô Bạch tức giận vô cùng, loại cảm giác chẳng làm gì được như thế này khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Lúc này, bác sĩ phụ trách ca mổ chính và hai y tá vội vã đến phòng bệnh.

- Ngay từ đầu tôi đã báo cho gia đình biết ngày dự sinh của sản phụ, nhưng bọn họ lại nhất mực không nghe, nhất định

phải để cho thai phụ sinh thường. Đúng là suy nghĩ phong kiến, mê tín hết thuốc chữa mà!

Bác sĩ vừa đặt chân vào trong đã phẫn nộ chỉ trích.

- Đây là sự lựa chọn đến từ gia đình bọn họ. Chúng ta không có cách nào can thiệp cả. Bây giờ, thứ duy nhất chúng ta có thể làm được chính là chuẩn bị cho thật tốt. Mau, chuẩn bị phòng mổ.

Nữ y tá đi theo sau lập tức trả lời.

Vị bác sĩ nam phụ trách chính trong lần mổ này kìm nén lửa giận đối với mấy gia đình mê tín kia lại, nói.

- Mọi người phải chuẩn bị thật kỹ cho việc đẻ mổ. Nếu trong quá trình sản phụ đẻ thường không thuận lợi, chúng ta lập tức phải làm phẫu thuật đẻ mổ. Chúng ta là bác sĩ, chúng ta không thể nghe lời gia đình bệnh nhân một cách bừa bãi được! Nhân viên điều dưỡng, nhân viên điều dưỡng đâu rồi?

Vài giây sau, một nhân viên điều dưỡng mang theo cáng đi vào, hai y tá lập tức nâng chăn bông lên, nhẹ nhàng đỡ sản phụ để cô ấy nằm xuống cáng, sau đó sản phụ lập tức được đẩy đi theo hướng tới phòng mổ.

Bởi vì Tô Bạch nằm dưới gầm giường bệnh cho nên chỉ nhìn thấy bóng lưng của người phụ nữ. Tuy nhiên khi trông thấy bóng lưng hắn chỉ cảm thấy bình thường, hơn nữa không còn cảm giác quen thuộc trước đó nữa.

Không phải chứ.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tô Bạch như người đi lạc trong màn sương mù.

Người phụ nữ sắp sinh này thật ra là ai?

Cuối cùng cô ấy có phải là mẹ của hắn hay không đây?

Nếu phải, thì chẳng lẽ đứa trẻ trong bụng bà ta chính là hắn sao?

Chết tiệt, cái Phát Thanh Khủng Bố này cố tình muốn hắn phải chứng kiến cảnh chính mình chào đời mới hài lòng hay sao?

Chương 622 Thú Vui Ác Độc Của Phát Thanh Khủng Bố 5

Người phụ nữ vốn đã nằm trên cáng, chuẩn bị được đẩy ra ngoài để tiến hành phẫu thuật. Nhưng đúng lúc này, một cơn gió chẳng biết từ đâu thổi tới, trong không khí còn phảng phất cả mùi hoa oải hương nhàn nhạt.

Nam bác sĩ, y tá cũng như nhân viên điều dưỡng đều ngã xuống đất, trực tiếp rơi vào hôn mê. Không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên vắng vẻ đến lạ thường, ngay cả người phụ nữ sắp sinh kia dường như cũng ngất đi.

Đây đối với sản phụ mà nói, chính là chuyện cực kì nguy hiểm. Bởi nước ối của cô ấy đã bị vỡ và điều đó đồng nghĩa với việc phải sinh ra, trong khi sinh tuyệt đối không thể để xảy ra một sai lầm nào cả.

Tô Bạch vô thức siết chặt nắm tay, đứa bé trong bụng người phụ nữ kia, chắc chắn không ai khác chính là hắn.

Là hắn!

Đúng vậy.

Chính là hắn!

Tô Bạch cảm nhận được mọi người trong phòng đều rơi vào hôn mê. Thời điểm khi mẹ hắn ngất đi, hắn lập tức cảm nhận được nhịp đập vô cùng yếu ớt. Có lẽ do chẳng có tạp âm nào xung quanh nên nhịp tim yếu ớt ấy hoàn toàn bị hắn nghe thấy rõ mồn một.

Nhịp tim của đứa trẻ trong bụng hòa nhịp với chính hắn, thậm chí còn sinh ra một loại cộng hưởng khó có thể diễn tả thành lời.

Khóe môi Tô Bạch khẽ nở một nụ cười.

Đứa trẻ kia chính là mình.

Quả thật là chính mình, không thể sai được.

Chính mình, sắp chào đời rồi.

Nhưng hiện tại đang có chuyện gì xảy ra vậy?

Liệu có phải là kẻ thù tìm tới cửa gây sự hay không?

Nhưng hắn biết rõ, mình đã được sinh ra, mẹ hắn cũng sống rất tốt.

Chắc có lẽ thời điểm đó cha hắn đã kịp thời tới nơi. Dù gì hôm nay cũng là ngày mà mẹ mình, tức là vợ của cha sinh con. Tô Bạch cảm thấy ông ấy đang ở gần đây nên sẽ phát hiện ra chuyện khác thường này, nhanh chóng chạy đến!

Đúng, nhất định là như vậy, tuyệt đối phải là như vậy.

Rất nhanh, cửa phòng bệnh ngay sau đó lập tức được mở ra.

Đập vào mắt Tô Bạch chính là một đôi bốt da được may vô cùng tinh xảo. Ở thời đại này, đối với phụ nữ mà nói, rất ít người mang bốt da. Điều đó chứng tỏ thưởng thức thẩm mỹ của người phụ nữ này đã sớm vượt xa rất nhiều người.

Tô Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy đối phương có thân hình mảnh mai, thần thái khiến người khác phải vô thức chú ý.

Thời điểm Tô Bạch chạm mắt với gương mặt người phụ nữ này.

Ầm!

Đầu óc Tô Bạch gần như muốn nổ tung.

Người phụ nữ vừa bước vào, chính là người mẹ trong kí ức của hắn!

Đến tột cùng là cái quái gì đang xảy ra vậy hả?

Tại sao khi hắn còn là bào thai, hắn lại ở trong bụng của một người phụ nữ khác mà không phải là mẹ mình cơ chứ?

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao lại như vậy?

Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Cả người Tô Bạch mơ hồ, hắn nhớ như in dáng vẻ của mẹ mình. Tuy rằng hai người bọn họ đều qua đời vì "tai nạn giao thông" khi hắn lên bảy nhưng khi đó hắn đã bảy tuổi, nên rất nhiều thứ hắn vẫn nhớ vô cùng rõ ràng.

Người phụ nữ vừa đi vào này chắc chắn là mẹ hắn, là mẹ của hắn!

Nhưng tại sao tất cả mọi chuyện lại trở nên như thế này!

Tại sao hắn lại nằm trong bụng của một người phụ nữ xa lạ?

Lúc này bên ngoài lại thêm một người nữa bước vào. Tô Bạch vừa liếc mắt ngay lập tức liền nhận ra đây chính là cha hắn.

Hai người họ bước vào phòng bệnh, đứng ngay bên cạnh cáng của người sản phụ đã sớm rơi vào hôn mê.

Họ muốn làm gì vậy chứ?

Lúc này, Tô Bạch phát hiện ánh mắt cha mình chậm rãi dời đi, dường như ông ta đang tìm kiếm gì đó hay nói đúng hơn là

đã nhận ra được chuyện khác thường.

Mẹ Tô Bạch nhìn chồng mình thắc mắc.

- Có chuyện gì sao?

- Đừng lên tiếng, để tôi yên tĩnh một chút.

Đôi mắt cha Tô Bạch liên tục đảo quanh, tựa như đang dò xét.

- Ông đấy, suốt ngày nghi thần nghi quỷ.

- Riêng về phương diện linh thức, bà hoàn toàn kém xa tôi. Ngoại trừ việc đánh người với giết người ra thì bà còn có thể làm được chuyện gì khác nữa chứ?

Giọng nói của cha Tô Bạch ngày càng nghiêm túc, thậm chí còn nhìn xuống dưới gầm giường bệnh.

Ánh mắt của cha Tô Bạch và hắn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Đột nhiên, Tô Bạch cảm thấy cả người đều bị bao trùm bởi cảm giác lạnh lẽo.

Hắn cảm nhận được lồng ngực mình đập kịch liệt, một trận ớn lạnh chạy dọc xương sống. Hắn vốn nghĩ đối với cảm giác này thì mình có thể nhắm mắt làm ngơ bởi vì bản thân đang đắm chìm trong câu chuyện nhưng cảm giác ớn lạnh càng ngày càng trào dâng một cách mãnh liệt.

Cảm giác này giống hệt như đổ một chậu nước đá đổ ập vào cơ thể ngay giữa mùa hè nóng bức, khiến Tô Bạch không khỏi giật mình.

Ông ta, ông ta có thể nhìn thấy mình!

Ông ta thật sự đã nhìn thấy mình!

Chuyện này, làm sao có thể xảy ra?

Nỗi sợ hãi đột ngột kéo tới không biết vì sao. Tô Bạch không hiểu vì sao người cha trong kí ức luôn yêu thương và chiều chuộng hắn, hiện tại lại có thể khiến hắn hoảng sợ đến mức này!

Cảm giác sợ hãi giống như thủy triều không ngừng ập tới, không ngừng mang đến cảm giác áp lực tinh thần khủng bố, thậm chí còn khiến cho hắn có cảm giác không thể thở nổi…

Sau lưng Tô Bạch bỗng xuất hiện một bóng đen, đối phương nhìn thấy Tô Bạch còn đang nằm trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Hắn nằm đó làm gì vậy?

Hắn không nhìn thấy mình sao?

Hắn không biết mình đang ở đây ư?

Khuôn mặt người đàn ông lộ ra vẻ kích động đến mức méo mó, trong tay cầm một cây trường thương bằng bạc, ngọn thương vừa sắc bén vừa toát ra ánh sáng lạnh lẽo. Đây là loại vũ khí có được kèm theo trong Phát Thanh Khủng Bố, dĩ nhiên không phải vật phẩm tầm thường.

Dù vậy đi chăng nữa, người đàn ông vẫn hồi hộp, thậm chí ông ta căng thẳng đến mức phải dùng cả hai tay mới cầm chắc được cây trường thương. Tuy nhiên, thính giả suy cho cùng vẫn là thính giả, dù tâm lý không thể bằng người có kinh nghiệm nhưng dù sao bản thân cũng đã được Phát Thanh Khủng Bố huấn luyện tới mức tàn nhẫn.

Cuối cùng, người đàn ông vẫn lựa chọn vượt qua nỗi bất an, sợ hãi thấp thỏm trong lòng. Ông ta gầm nhẹ một tiếng, đâm thương về phía trước, trường thương trực tiếp đâm xuyên qua ngực của Tô Bạch.

Phập!

Tuy nhiên do tố chất thân thể Tô Bạch không như người bình thường nên mặc dù trường thương vô cùng sắc bén vẫn không thể xuyên qua được thân thể hắn, chỉ có thể đâm vào phần xương sườn.

Người đàn ông hít thở sâu một hơi, lặp lại động tác ban nãy lần nữa.

Chỉ là khi ông ta tập trung sức mạnh của mình một lần nữa, ông ta thoáng sững sờ khi thấy đôi mắt đờ đẫn, không mang theo chút cảm xúc nào của Tô Bạch đã từ từ khôi phục sự tập trung, trong đáy mắt ngập tràn vẻ chế giễu trào phúng nhìn chằm chằm ông ta.

Nhất thời, người đàn ông bị dọa tới mức mất hết cả dũng khí.

Chuyện này, làm sao lại có thể như vậy được cơ chứ?

Người đàn ông vẫn không hiểu là tại sao, càng không thể hiểu nổi nguyên nhân là gì.

Trước đó ngay tại lần giao chiến đầu tiên, ba thính giả đã bị Tô Bạch, Từ Đông và Nghê Lan dùng phương pháp dễ dàng để ngược sát như thế nào.

Chương 623 Thẩm Phán Giả Ẩn Núp

Người đàn ông và các thẩm phán khác đều có thể nhìn thấy điều này vô cùng rõ ràng. Cái loại cảm giác áp bức, hời hợt, cho dù được Phát Thanh Khủng Bố tăng thực lực và trang bị pháp khí thượng phẩm thì vẫn bị giết chết như giết gà chém chó, tình huống này đánh tan tất cả dũng khí của ông ta.

Hiện tại tinh thần người đàn ông gần như đã hoàn toàn sụp đổ.

Tô Bạch đột ngột nắm lấy trường thương đâm vào ngực mình. Hắn trực tiếp dùng lực để khiến mũi thương chệch hướng tránh khỏi trái tim, trực tiếp xuyên thẳng vào cơ thể.

Hai tay người đàn ông siết chặt lấy trường thương, cả người bị kéo sát về phía Tô Bạch

Ngay lập tức, địa ngục hỏa shotgun xuất hiện trên tay Tô Bạch, hắn lập tức bóp cò không chút do dự.

Đoàng!

Cơ thể người đàn ông run lên, phần bụng dưới đã thủng một lỗ lớn sau khi bị bắn.

- Vào lúc này mà ông còn phân tâm, đây chính là sai lầm cơ bản đó!

Giọng nói Tô Bạch có vẻ hơi khàn đi.

Đúng là hắn thật sự đã đắm chìm trong nỗi sợ hãi khi đối diện với ánh mắt của cha mình nhưng nếu không phải vì sự sợ hãi đó, chắc chắn hắn sẽ không thể nào tỉnh lại được. Thay vì

vậy, Tô Bạch sẽ chìm sâu hơn trong tình trạng không thể kìm chế, tiếp tục đi tìm tòi nghiên cứu chân tướng của sự việc.

Mà ban nãy phản ứng của Tô Bạch cũng chỉ là tuân theo bản năng cơ thể trong vô thức, hoàn toàn không có bất kì suy nghĩ hay dự liệu tính toán gì trước đó. Tất cả, tất cả chỉ là nước chảy thành sông.

Bản năng giết người.

Bản năng sinh tồn khốc liệt.

Bản năng tàn nhẫn với người khác, đồng thời tàn nhẫn với cả chính mình.

Tất cả đã hòa vào trong máu thịt của Tô Bạch!

Tô Bạch dùng hai tay ôm chặt cổ người đàn ông kia rồi dùng lực về phía dưới, đặt người đàn ông lên người mình. Hai chiếc răng từ miệng Tô Bạch dần hiện ra, nhưng trong lúc hắn muốn ghim chặt răng nanh của mình vào cổ người đàn ông để hút lấy máu đối phương, còn chưa kịp làm gì thì người mà Tô Bạch vừa bắt được đã trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả cây trường thương cũng theo đó mà biến mất. Tuy nhiên vết thương thì vẫn như cũ, lưu lại trên da thịt hắn.

- Phù…

Tô Bạch hít sâu một hơi, vị trí lồng ngực thật sự rất đau. Nếu ban nãy không kịp thời tỉnh lại, có lẽ hắn đã bị đối phương liên tục đâm cho tới chết rồi.

Đáng tiếc, Tô Bạch không hề có cảm giác mừng rỡ sau tai ương một chút nào. So với tính mạng của chính mình, hắn càng muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Tại sao hắn không phải do mẹ mình sinh ra mà lại là bào thai nằm trong bụng một người phụ nữ xa lạ khác. Cha mẹ hắn vậy mà lại xuất hiện trong phòng bệnh khi cô gái kia vỡ nước ối.

Trong này quả thật có quá nhiều thứ có thể phá vỡ nhận thức của Tô Bạch.

Thậm chí việc này đã đảo lộn hoàn toàn cuộc sống hơn hai mươi năm qua của hắn.

Hai tay Tô Bạch ôm đầu. Hắn không gào khóc, khóe môi lặng lẽ giương lên tạo thành một nụ cười, hắn đang cười. Thế nhưng khi Tô Bạch nở nụ cười, đôi mắt hắn đồng thời cũng dần đong đầy nước mắt, khóe mi ươn ướt.

Bên trong cánh cửa sổ thủy tinh, còn lại sáu người.

Một người trong số họ đột nhiên mở miệng nói.

- Vừa rồi, hai trong số ba người bọn họ đã chết bên trong, phải không?

Thế nhưng có thành công giết người đi chăng nữa cũng không thể trở về đây. Một thẩm phán thất bại, hai thẩm phán còn lại thành công. Đây có thể xem như là hoàn thành nhiệm vụ, được trở về thế giới thực chưa nhỉ?

Như vậy hiện tại còn sáu thẩm phán, họ chỉ phải đối phó với người duy nhất chưa chết là Tô Bạch.

- Không đơn giản như vậy đâu.

Một thẩm phán nam mặc bộ quần áo màu đỏ mở miệng nói.

- Hai thẩm phán kia đã giết một người đàn ông và một người phụ nữ nhưng bọn họ vẫn chưa chết. Mọi người nhìn xem, xác của họ vẫn còn nằm yên trên nền gạch và cũng không có vết thương chí mạng xuất hiện trên thân thể.

- Nhưng mà rõ ràng ban nãy chúng ta đã nhìn kĩ tấm gương, hình ảnh hiện ra vô cùng rõ ràng. Bọn họ thật sự đã giết chết Từ Đông và người phụ nữ tên Nghê Lan kia. Chỉ có

Tô Bạch giữa chừng đột nhiên tỉnh lại, vậy nên hắn mới thoát chết. Hai người kia thật sự đã chết rồi.

Người đàn ông mặc bộ đồ đỏ mím môi, dường như không muốn nhiều lời thêm nữa. Gã ta đưa mắt nhìn người mặc cảnh phục bên cạnh, khẽ gật đầu. Đối phương cũng đáp lại bằng một cái gật đầu vô cùng lịch sự.

Đôi mắt của người đàn ông mặc đồ đỏ bắt đầu đảo quanh, tìm kiếm thêm người khác. Nếu như gã ta đoán không sai, ngoại trừ bản thân và người kia thì trong số bốn người còn lại, có một người hẳn là có sẵn, là một thính giả có thâm niên với thực lực mạnh!

Đây vốn dĩ là thế giới chuyện xưa mang tính chất trừng phạt, thế nhưng Phát Thanh Khủng Bố đem cảnh tượng trừng phạt vốn dĩ nghiêm túc, xen lẫn với trò đùa tà ác thuộc về nó.

Từ Đông và Nghê Lan thật sự vẫn chưa chết, bọn họ bị Phát Thanh Khủng Bố đánh thẳng vào nhược điểm trong tâm hồn.

Đây là cách Phát Thanh Khủng Bố giúp bọn họ lấy được tâm cảnh viên mãn và tiến bộ.

Chẳng qua, Phát Thanh Khủng Bố sẽ không làm ra loại chuyện tốt miễn phí như vậy. Bởi vì trong nhóm mười hai thẩm phán, có ba người sẽ giống như gã ta - một người thẩm phán là thính giả có thâm niên và thực lực.

Bọn họ vẫn luôn không bị chọn.

Nguyên nhân thì người đàn ông mặc đồ đỏ đã sớm đoán ra.

Đó chính là thú vui ác độc thật sự của Phát Thanh Khủng Bố.

Hai thính giả vừa thành công giết được Nghê Lan và Từ Đông được xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Tuy rằng không

thể nhận được toàn bộ phần thưởng nhưng bọn họ đều được đưa trở về thế giới thực.

Mà Từ Đông và Nghê Lan sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Lúc này hai người thấy bản thân chưa chết, đồng thời phát hiện thiếu hụt và nhược điểm trí mạng trên tâm cảm và nội tâm của mình không thấy, được bù đắp, bọn họ sẽ có cảm giác như thế nào?

Họ sẽ ngạc nhiên.

Họ sẽ vui mừng hưng phấn.

Họ sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

Thậm chí Từ Đông và Nghê Lan sẽ cảm thấy rằng liệu đây có phải là Phát Thanh Khủng Bố mượn danh nghĩa trừng phạt hai người mà giúp đỡ bọn họ, khiến bọn họ càng thêm trưởng thành hơn không.

Nhưng…

Bọn họ tuyệt đối không ngờ đến, lần này mình không chết, không phải bởi vì Phát Thanh Khủng Bố đồng cảm, cũng không phải nó thưởng thức tài năng của bọn họ.

Mà bởi vì nó đã sớm sắp xếp ba thính giả có thâm niên thật sự ở đây.

Những người chơi mới cấp thấp rời khỏi vòng thủy tinh ra bên ngoài thế giới chuyện xưa, họ sẽ đạt được thực lực sánh ngang với những người có thâm niên. Vậy nếu là những người có thâm niên ra khỏi thì sẽ như thế nào?

Phát Thanh Khủng Bố này sẽ còn tăng sức mạnh kinh khủng đến mức nào nữa?

Chờ cho đến khi Nghê Lan và Từ Đồng vui mừng, họ sẽ chậm rãi phát hiện ra rằng, thời khắc bọn họ bị giết chết, sớm đã được định đoạt sẵn.

Đó mới chính là nỗi tuyệt vọng khủng khiếp nhất!

Vẫn là Phát Thanh Khủng Bố này, biết cách đùa bỡn lòng người.

Người đàn ông mặc âu phục đỏ cầm lấy ly rượu champagne lần nữa, gã ta vừa uống vừa quan sát.

Thính giả có thâm niên và thực lực mà ông ta vẫn luôn tìm kiếm, rốt cuộc là ai trong số những người đang có mặt tại đây?

Chương 624 Không Gian Tử Vong! 1

Bức tường xuất hiện, nó ngụ ý cho sự ngăn cách, một loại tự bảo vệ bản thân. Mỗi người đều sở hữu một thế giới nội tâm riêng biệt. Trên thế gian này, vốn dĩ chẳng có điều gì là hoàn hảo cả, ngay cả loại toàn trí toàn năng như Phát Thanh Khủng Bố cũng thế.

Từ lúc bắt đầu đến giờ Tô Bạch đã trải qua rất nhiều thế giới chuyện xưa, có thời điểm Phát Thanh Khủng Bố đã từng đóng lại ba tháng với lý do "cập nhật và bảo trì." Thực ra thì Tô Bạch cảm thấy nó đang sửa chữa lại phần lỗi xuất hiện trong quá trình thính giả tham gia trò chơi. Tương tự như loại hình nhân vật ông chủ người da đen trong cửa hàng tiện lợi giá rẻ bên ngoài khu rừng, hay là ma trong bức tranh trên núi Đạo gia kia. Bởi vì bọn họ ý thức được sự tồn tại và nắm quyền chủ đạo của Phát Thanh Khủng Bố, cho nên không tiếc lấy một loại phương thức "tự hủy đi chính mình" để đối kháng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính nguyên lý tối cao mà Phát Thanh Khủng Bố theo đuổi trong thế giới chuyện xưa, sau khi nó tu sửa lại, Tô Bạch không bao giờ gặp phải loại boss có thể cảm nhận được sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố trong thế giới chuyện xưa nữa.

Hơn nữa, từ sau sự kiện Huyết Thi kia, có thể nhận ra đôi khi Phát Thanh Khủng Bố cũng xảy ra sai sót. Hay nói chính xác hơn, đó là… hạn chế.

Lúc vách tường xuất hiện và bắt đầu mở rộng tương đương với một loại "giám sát". Phát Thanh Khủng Bố thiết lập vách

tường này, nhìn sơ qua thì có vẻ như đang che chở họ nhưng thật ra nó đang giám sát từng chút một, lấy cắp mọi thứ.

Bất kể là Từ Đông, Nghê Lan hay thậm chí là Tô Bạch, toàn bộ nỗi sợ hãi, khuyết điểm tâm hồn hay điểm yếu đã bị chôn vùi từ lâu của bọn họ đều được phơi bày ra ngay trước mắt Phát Thanh Khủng Bố.

Đây chính xác là một loại Bug, một loại nghiền ép từ trên cao nhìn xuống, không có sự mềm mỏng, tầm thường trong thế giới chuyện xưa.

Bởi vì, bọn họ là kẻ có tội.

Phát Thanh Khủng Bố đối với kẻ có tội, đương nhiên có quy tắc riêng.

Vậy nên một người phụ nữ vốn mạnh mẽ như Nghê Lan mới nảy sinh cảm giác tuyệt vọng, muốn tìm đến cái chết.

Và cũng bởi vì vậy, kẻ cặn bã như Từ Đông, tên sát nhân nhẫn tâm giết chết cha và con trai ruột của mình mới hoảng sợ và giằng xé khi nghe tiếng chửi bới nguyền rủa của anh trai.

Cuối cùng là Tô Bạch.

Trường hợp của hắn có chút đặc biệt.

Hòa Thượng từng nói rằng rất khó để nắm bắt được nhược điểm của loại người có tâm cảnh giống như Tô Bạch. Đôi khi mắc bệnh cũng là một loại hình thức tự bảo vệ bản thân. Mặc dù phải trả cái giá rất đắt, không chừng còn dễ dàng dẫn tới tử vong nhưng có thể đảm bảo chuyện bảo vệ được nội tâm chính mình, không tích tụ quá nhiều thứ ngột ngạt tiêu cực, khiến cho tâm cảnh xuất hiện lỗ hổng.

Trước đây, lỗ hổng lớn nhất trong lòng Tô Bạch chính là chuyện về cha mẹ hắn. Chẳng qua hắn cũng đã tự tay giết chết Quân Nhi và Thiết Tử ở đảo Tần Hoàng. Tuy hắn luôn nói

rằng đây chính là lời giải thích mình dành cho mẹ nhưng hơn ai hết Tô Bạch hiểu rõ, đây chính là câu trả lời cho chính bản thân.

Làm con của bọn họ, quả thật quá mệt mỏi.

Bọn họ để lại tiền cho hắn, hắn đều chia ra. Hắn không hề ngần ngại việc đi trái với quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố mà thay bọn họ trả thù. Cho dù nợ chưa trả hết, hắn cũng mặc kệ. Chuyện của bọn họ, hắn chẳng còn hứng thú. Tô Bạch đã thôi quan tâm xem hiện tại bọn họ đang sống khổ cực, bị giày vò qua từng ngày hay đang hạnh phúc vui vẻ, trải qua tháng ngày tự do tự tại nữa. Mọi thứ đều không phải là việc của hắn.

Hắn chính là người bất hiếu như vậy đấy, không muốn xem cha mẹ mình như là trời cao biển rộng nữa, bọn họ thích thế nào thì cứ thế nấy đi.

Tô Bạch không muốn trở thành Trầm Hương, từ nhỏ đến lớn trong đầu chỉ tồn tại mỗi việc phá núi mẹ.

Nhưng khi Phát Thanh Khủng Bố đã muốn làm khó dễ thì hắn thật sự không có cách nào khác cả.

Nội tâm của hắn không có khiếm khuyết sao?

Cậu thật sự không có điểm yếu?

Không vấn đề gì, tôi sẽ lập tức tạo ra.

Đấy là lý do vì sao Tô Bạch lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Đoạn ký ức này, không tồn tại trong trí nhớ của hắn. Bởi vì khi đó, hắn mới chỉ là một bào thai nằm trong bụng người phụ nữ kia, thậm chí chưa được sinh ra thì có thể nhớ được chuyện gì cơ chứ.

Nhưng cha mẹ của Tô Bạch lại là thính giả, lúc trước Mập Mạp nhận điện thoại của nữ y tá, nói ra hai chữ " Diệp Tư", Phát Thanh Khủng Bố đã lập tức xác định được danh tính của

Huyết Thi kia. Chỉ dựa vào điều này thôi thì đã có thể thấy được, Phát Thanh Khủng Bố đối với mỗi thính giả đều giám sát đến mức gắt gao, không để lọt chút nào ra bên ngoài.

Từ Đông chớp chớp mắt, anh ta sững sờ. Mình vậy mà lại còn sống.

- Cái quái gì vậy, chẳng lẽ mình lên thiên đường thật rồi à?

Từ Đông thả lỏng cơ thể, giọng điệu ngả ngớn trêu chọc. Đồng thời anh ta lặng lẽ đảo mắt quan sát Tô Bạch và Nghê Lan, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch khẽ nở nụ cười.

- Đừng lo. Người như anh chỉ có thể xuống địa ngục chứ không lên trời nổi đâu.

Rất hiển nhiên, Tô Bạch là người đầu tiên tỉnh lại từ trong hình ảnh trên tường. Giống như những thẩm phán bên trong vòng thủy tinh, hắn đã nhìn thấy một số hình ảnh liên quan đến nội tâm của Nghê Lan và Từ Đông. Cho dù muốn quay mặt tránh đi cũng khó, bởi vì Phát Thanh Khủng Bố đã trình chiếu mọi thứ trên màn hình lớn, như thể đang ở trong rạp vậy.

Gương mặt Từ Đông thoáng âm trầm, cơn giận dữ trong lòng muốn bộc phát. Nhưng rất nhanh chỉ sau vài giây, cơn giận lập tức biến mất thành mây khói.

- Hì hì, để anh chê cười rồi.

Từ Đông chống tay nâng cơ thể đứng dậy, nhặt con dao của mình lên, giống như không có chuyện gì khác thường.

Tô Bạch sửng sốt hồi lâu, nhận ra tính cách Từ Đông đã có sự thay đổi, giống như anh ta đã đặt xuống được gánh nặng từ sự việc đó, trong lòng không còn cơn ác mộng nữa. Giống như trinh nữ vậy, trải qua một lần đớn đau tột cùng, sau đó chậm rãi hồi phục dần dần.

Phát Thanh Khủng Bố dùng loại phương pháp này để phóng đại những thiếu sót bên trong tâm hồn bọn họ, sau đó "giết chết" họ, để từng người một đối diện với quá khứ không muốn nhìn thấy nhất của bản thân theo cách đáng sợ nhất. Đợi đến khi toàn bộ quá trình kết thúc, bọn họ đã có thể quen dần với việc này rồi.

Từ Đông cũng phát hiện ra chuyện này, trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng. Đến cấp bậc này của anh ta, đối với việc tăng cảm ngộ về tâm cảnh, không chút nào thua kém tăng lên về mặt thực lực, giống như là phương pháp luận và thế giới quan vậy, từ đầu đến cuối luôn bổ trợ cho nhau, không hề tách rời.

Chương 625 Không Gian Tử Vong! 2

Nghê Lan cũng chậm rãi đứng lên, biểu cảm trên gương mặt đã thả lỏng hơn rất nhiều. Bình thường mà nói, người có thâm niên "tu luyện" đến một cấp bậc, tuy rằng bề ngoài vẫn giống như người bình thường nhưng khi tức giận, buồn bã hay vui vẻ, đều không hề biểu lộ ra bên ngoài bất kì điều gì, cũng không phải là cố ý nói dối những người bên cạnh, chẳng qua cảm giác vui mừng vì sống sót sau tai nạn cùng với bất ngờ khi thành công bù đắp được thiếu sót trong tâm hồn, thật sự rất khó để kiềm chế.

- Như vậy thì có gì đáng để vui mừng chứ?

Tô Bạch đột nhiên hỏi.

- Giống như đưa cho hai người cây đao, sau đó để bản thân chặt đi nhân cách của chính mình. Thế thì hai người, vẫn sẽ là hai người của trước đây sao?

Từ Đông có chút bất ngờ liếc mắt nhìn Tô Bạch, cuối cùng dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó, nhoẻn miệng cười nói.

- Xem ra bản thân anh cũng đã xảy ra vấn đề, không được như tôi và Nghê Lan, khiếm khuyết tâm hồn được chữa lành hoàn toàn.

Tô Bạch lắc đầu.

- Loại phương pháp bù đắp tinh thần này, tôi cảm thấy rất chướng mắt.

Thật ra còn có một điều nữa mà Tô Bạch chưa nói. Đó chính là không có miếng bánh nào đột nhiên rơi xuống từ trên trời như vậy cả. Chuyện người tốt việc tốt này do Phát Thanh Khủng Bố làm ra, có nhìn như thế nào cũng thấy không hợp lý.

- Tóm lại trước mắt thì đối với hai người chúng tôi chỉ có lợi, không có hại.

Nghê Lan lướt mắt nhìn xung quanh, ánh mắt rơi vào ô cửa sổ thủy tinh ở trên tầng cao nhất. Cô ta mở lời.

- Chỉ còn dư lại sáu bóng người.

- Đúng, sáu người.

Tô Bạch lắc đầu, hắn không biết có phải mình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc này hay không mà mỗi khi nhìn thấy mảnh thủy tinh, hắn đều cảm giác trong lòng mình có bóng ma quanh quẩn khó nói ra.

Nói chính xác hơn chính là, Tô Bạch có cảm giác, thế giới chuyện xưa lần này…

Chắc chắn sẽ là một đường dẫn tới cái chết.

Mọi đấu tranh và phản kháng cuối cùng đều trở thành vô nghĩa. Ba người bọn họ giống như những con khỉ đang nhảy múa trên một thanh sắt nung đỏ, vô cùng khiêu khích, nhưng cuối cùng vẫn chỉ để tạo điều kiện cho người khác giải trí, chơi đùa cho vui mà thôi.

Tô Bạch ghét cảm giác này, nhưng không thể không thừa nhận loại cảm giác như vậy càng ngày càng rõ ràng.

Không thể không nói, Phát Thanh Khủng Bố đã đối xử với ba người bọn họ hết sức nhẹ nhàng trong thế giới chuyện xưa lần này.

Ngay tại thời điểm bắt đầu giao thức ăn, ba người vừa mới tăng thực lực và được trang bị pháp khí, coi như ba người đều không biết bản thân có sức mạnh như thế nào, chẳng lẽ Phát Thanh Khủng Bố lại không biết điều đó hay sao?

Sau đó lại xuất hiện lão già lùn có năng lực vô cùng mạnh mẽ, sức chiến đấu kinh người nhưng đầu óc lại quá mức thẳng thắn, cuối cùng thì bị Tô Bạch liên hợp với Nghê Lan và Từ Đông giết chết. Đây quả thật là điều bất ngờ, bởi vì ngoại trừ Nghê Lan bị thương bên ngoài ra thì cả hắn và Từ Đông đều chỉ hao tốn sức lực chứ không gặp phải bất kì nguy hiểm chết người nào.

Từ đầu đến cuối, rõ ràng là có vấn đề.

Nghê Lan và Từ Đông đã đứng lên từ lâu, chỉ còn một mình Tô Bạch nằm rạp dưới đất.

Không gian xung quanh cứ như vậy, không xảy ra chút biến hóa nào.

- Lần này Phát Thanh Khủng Bố đã cho chúng ta quá nhiều thời gian để nghỉ ngơi rồi.

Nghê Lan cau mày, có vẻ khó chịu.

- Có vẻ như nó đang bí mật ấp ủ kế hoạch gì đó.

Từ Đông lên tiếng.

Tô Bạch nhắm mắt lại, đột nhiên phát hiện chuyện gì đó, lập tức bò dậy từ dưới đất.

- Cuối cùng cũng chịu đứng dậy rồi à?

Nghê Lan mở miệng nói.

- Hai người đã khôi phục chưa vậy?

Tô Bạch nhìn chằm chằm Từ Đông và Nghê Lan.

- Hay còn chìm đắm trong sự hạnh phúc mà Phát Thanh Khủng Bố vừa mới tặng cho hai người à?

- Sao thế?

Lần này Từ Đông không hề tỏ ra tức giận.

Tô Bạch mỉm cười, hắn đi về phía trước vài bước, sau đó dừng lại.

- Haha. Tôi chỉ muốn nói là, gió đã ngừng, mưa đã tạnh, không ai cảm nhận được sao?

Nói xong, Tô Bạch bèn vươn tay gõ cánh cửa xuất hiện trước mặt mình.

Cộc! Cộc! Cộc!

Một lớp kính vô hình đã bao phủ hoàn toàn không gian nơi ba người đang đứng.

Ngay sau đó, Tô Bạch duỗi tay ra xoa nhẹ, đồng thời vươn đầu lưỡi liếm môi. Đầu lưỡi của Huyết Tộc cho phép bọn họ nếm đủ loại mùi vị khác nhau, đặc biệt am hiểu thưởng thức máu tươi.

- Hàm lượng oxy đang giảm, trong không khí có đủ các loại nguyên tố khác nhau. Nói hoa mỹ một chút chính là linh lực đang giảm đi.

Tô Bạch xoay người nhìn Từ Đông và Nghê Lan, biểu cảm hai người đó bấy giờ mới dần nghiêm túc trở lại, trong lòng hắn thoáng thở dài.

Xem ra niềm vui bất ngờ mà bọn họ được nhận trước đó quá lớn, đến mức khiến hai người quên mất bản thân chính là thính giả có thâm niên.

Chẳng qua đây chính là bản chất của con người, đương nhiên Tô Bạch biết rõ. Khuyết điểm trong tâm hồn được chữa

trị là một niềm vui bất ngờ tương đương với việc nhân vật nam chính trong truyện võ hiệp được một vị cao nhân truyền lại cho bí kíp công pháp, nội lực kinh hồn sau khi đi lạc vào sơn động.

- Trong nửa tiếng tiếp theo, nơi này sẽ trở thành không gian tử vong.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, trước mặt là một mảnh cỏ.

- Nhìn đây, cỏ đã khô héo rồi này. Rất nhanh thôi, sẽ tới lượt chúng ta.

Nghê Lan rút mũi tên, giương cung bắn. Mũi tên nhanh chóng hóa thành bảy, tám mươi tia sáng, tia sáng không ngừng khúc xạ, dần dần hiện rõ ràng khu vực bị phong kín.

Độ dài không gian khoảng tám mét, chiều rộng gần tám mét và chiều cao khoảng ba mét, được coi là một không gian khá rộng lớn. Tuy nhiên, cỏ trên mặt đất trong không gian này đã chuyển từ xanh lục sang vàng, vừa nhìn đã thấy âm Âu Mỹđầy tử khí.

Hơn nữa không khí trong khu vực ngày càng loãng, có thể cảm nhận được điều này thông qua trạng thái hô hấp của mọi người. Không phải ba người Tô Bạch vừa thở ra đã bị cướp đi nguồn không khí mà là bởi mọi thứ trong không gian đang không ngừng bị rút cạn.

Tô Bạch đặt hai tay lên tấm kính thủy tinh vô hình trước mặt, tâm trạng hắn không quá mức căng thẳng, chắc bởi đã có sự chuẩn bị từ trước. Thế nhưng muốn sống, dù sao cũng là một loại niềm tin, cũng là một loại bản năng của con người. Tô Bạch sẽ không ngồi đây để chờ chết, đó hoàn toàn không phải là phong cách của hắn.

- Đây không phải là một cái bẫy khó giải quyết.

Giống như Tô Bạch, Từ Đông bắt đầu cảm nhận được thủy tinh bằng chính tay mình. Vừa rồi tuy anh ta đã dùng đao cố gắng phá hủy nó nhưng thất bại, điều này chứng tỏ sự kiên cố của tấm kính thủy tinh.

Nghê Lan khoanh chân ngồi xuống, khẽ nhắm mắt, nhìn qua thì có vẻ như cô ta đang tự giảm đi toàn bộ quá trình trao đổi chất để cơ thể dần thích nghi với môi trường đang xấu đi, theo lý thuyết thì có thể tăng thêm thời gian sống sót.

Chương 626 Chỉ Cần Mình Sống, Còn Lại Không Quan Tâm 1

Vào lúc này điều không cần lo lắng là việc tranh đoạt dưỡng khí của nhau, bởi vì ba người đều rất mạnh. Hơn nữa, chiến đấu trong không gian chật hẹp này chỉ khiến cho môi trường vốn đã không có quá nhiều dưỡng khí trở nên chuyển biến xấu hết mức có thể. Trước khi phân định rõ thắng bại thì chắc chắn đã có hai người sớm chết vì ngạt rồi.

Phương pháp này của Nghê Lan tuy có vẻ tiêu cực nhưng lại rất hiệu quả. Dù sao người như Tô Bạch, ngâm người dưới nước cũng có thể nín thở rất lâu, mỗi tế bào trong cơ thể hắn cũng bởi vì tăng cấp độ sống mà càng ngày càng trở nên mạnh mẽ. Cho dù thực sự trở thành không gian chân không, hắn vẫn có thể chịu đựng hơn mười phút. Tuy nhiên, tình huống hiện tại không chỉ có vậy, sinh cơ ở đây không ngừng bị rút đi, đó mới là vấn đề chính.

Oxy không chỉ là yếu tố duy nhất quyết định sự sống còn.

- Về mặt lý thuyết, chúng ta còn bao nhiêu thời gian?

Lúc này Từ Đông mới nhìn về phía Tô Bạch.

- Sáu phút.

Tô Bạch đáp.

- Sau sáu phút, chúng ta sẽ cùng nhau đi đời nhà ma. Riêng Nghê Lan, cô ta có thể chịu đựng nhiều hơn chúng ta một phút.

Tô Bạch liếc mắt nhìn sang Nghê Lan đang ngồi khoanh chân.

- Haha, chỉ cần cô ta đã đánh chết một người trong chúng ta, Phát Thanh Khủng Bố sẽ lập tức rút lui ngay.

Từ Đông trực tiếp chọc thủng tâm tư Nghê Lan.

Quả thật, Phát Thanh Khủng Bố hiếm khi tạo ra cái bẫy khiến một đội trực tiếp hoàn toàn tử vong. Nếu không có cách nào phá vỡ cái bẫy đó, thì sau khi một hoặc hai người trong đội này chết đi, cục diện sẽ lập tức xảy ra thay đổi.

Nếu như cục diện này do những đối thủ khác tạo ra, cho dù là Từ Đông, Nghê Lan hay Tô Bạch cũng sẽ không suy nghĩ tiêu cực như vậy. Nhưng tình huống này lại do chính Phát Thanh Khủng Bố tạo ra, chứng tỏ ngay từ đầu đã có vấn đề, mọi người chỉ có thể từng bước chiều theo ý muốn của nó.

Hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn hơn, Tô Bạch đã thấy làn da của mình mất đi vẻ mịn màng, bắt đầu trở nên thô ráp nhăn nheo, sức sống cũng bị rút đi.

Từ Đông nghiến răng nghiến lợi, anh ta cũng cảm giác được sự sống đang không ngừng bị rút ra khỏi cơ thể. Tuy sự sống là thứ vô hình không sờ được cũng không nhìn được nhưng lại thực sự tồn tại. Từ Đông đứng im bất động, cầm đao chống đỡ thân người.

Từ đầu tới cuối Nghê Lan vẫn duy trì dáng ngồi như lúc ban đầu.

Tô Bạch ngồi xuống nhưng không học theo động tác khoanh chân điều dưỡng cơ thể của Nghê Lan. Hắn không cho rằng chỉ cần cố gắng chịu đựng thì sẽ có thể bảo toàn tính mạng, thế nhưng bây giờ lại không thể làm gì.

- Nó sẽ dùng cách này để giết chết chúng ta ngay tại đây à?

Tô Bạch khẽ khàng hỏi, như thể đang hỏi chính mình cũng là đang hỏi người khác.

Nghê Lan không trả lời, có lẽ bây giờ mấy người đã không nghe được nhịp tim của cô ta. Cô ta đã tự biến mình thành trạng thái xác chết di động để bản thân tồn tại lâu hơn trong điều kiện khắc nghiệt nhất có thể.

Từ Đông lắc đầu, trả lời.

- Cũng không hẳn. Nếu như nó muốn chúng ta chết kiểu này, chẳng lẽ lại làm ngay trước mặt đám thẩm phán kia. Như thế không phải cởi quần đánh rắm rồi sao?

- Nếu thật sự là cởi quần đánh rắm thì sao?

Tô Bạch nói.

- Có lẽ, sáu bóng đen còn lại phía trên thật sự là sáu người thực tập, họ chỉ đến để tham quan và không cần thiết phải vào trong thế giới chuyện xưa thì sao.

Từ Đông nhíu mày, suy nghĩ một chút về những câu Tô Bạch nói. Thành thật mà nói thì anh ta thấy Tô Bạch nói rất đúng. Sáu cái bóng xem chừng không phải thính giả mà chỉ là người thực tập.

Như vậy.

Thật sự có thể là Phát Thanh Khủng Bố muốn kết thúc rồi.

- Nó giúp tôi và Nghê Lan bù đắp trạng thái khiếm khuyết tâm cảnh, chỉ là để chúng tôi vui vẻ trong thoáng chốc. Tử tù trước khi chết, sẽ được ăn bữa cơm tử tế đấy à?

- Nếu vậy thì, trước tiên ngừng suy đoán cũ, chuyển qua suy đoán mới thì thế nào?

Tô Bạch lại nhìn sáu bóng người sau lớp thủy tinh trên nhà cao tầng.

- Chỉ dùng lồng nhốt chúng ta, để chúng ta chết đói, chết khát, đây chính là cưỡng chế cho chúng ta chết đi. Nhưng suy đi nghĩ lại, đây cũng không phải là phong cách của Phát Thanh Khủng Bố. Nếu sáu người kia không phải chỉ là đám đông đi theo ăn hôi, dựa theo ý này để suy nghĩ tiếp thì sẽ như thế nào?

Tô Bạch cúi đầu im lặng, thật ra hắn không phải hỏi Từ Đông và người đã phong tỏa toàn bộ sáu giác quan – Nghê Lan mà hiện tại hắn đang hỏi chính mình.

Chơi đùa với Phát Thanh Khủng Bố, hắn đã quen với phong cách của nó. Ví như nó đột nhiên quăng bạn đến sa mạc, vậy thì nhiệm vụ của bạn là gì. Bạn không cần lo về việc mình sẽ chết khát ở đó, bởi vì để bạn chết khát trong sa mạc hoàn toàn không phù hợp với nguyên tắc trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố. Mà rất có thể trong thời điểm bạn đi tìm nguồn nước, dưới chân bạn sẽ biến thành nơi cát lún. Sau khi bạn bị lún sâu vào, bạn sẽ phát hiện mình bị đưa đến hang động vô cùng Âu Mỹám. Nội dung cốt truyện sẽ tiếp tục đẩy về phía trước, bạn có thể chết trong tay quái vật và sinh vật lạ trong hang tối. Nhưng nếu đã quăng bạn vào sa mạc, thì không thể nào có chuyện sẽ cho bạn bị khát khô được.

- Nếu sáu người kia cần xuất hiện, thì theo logic chúng ta sẽ không chết trong lọ chứa này đâu.

Từ Đông đập tay lên tấm kính trong suốt, nơi đó lập tức phát ra âm thanh trầm thấp.

Một tiếng vang này đã kinh động đến Nghê Lan, đưa cô ta quay về trạng thái bình thường từ trong trạng thái giả chết. Bởi vì cô ta thật sự sợ Từ Đông sẽ làm ra chuyện cá chết lưới rách, kéo người chết chung.

Bản thân không thể kiên trì nổi nữa, tôi sẽ không để bất kì ai sống lâu hơn tôi nửa phút. Tôi cũng sẽ không để cho bạn nhìn thấy tôi chết rồi xuất hiện bước ngoặt. Cùng lắm là đẩy

năng lượng ra ngoài, làm rung lắc toàn bộ không gian bên trong, để không khí bên trong mất hết, khiến mọi người cùng nhau chết đi.

Thành thật mà nói thì gặp phải loại tình huống này, bất kì ai cũng mang theo suy nghĩ như vậy cả.

Vì sao tôi phải chết, mà cậu lại có thể sống?

Từ Đông nhún vai.

- Cô cứ tiếp tục làm xác chết đi, tôi không có hứng thú muốn tìm người chết chung đâu, thế nhé.

Nghê Lan nghe vậy, tiếp tục nhắm mắt lại. Cô ta, Tô Bạch và Từ Đông đều chọn thái độ hoàn toàn trái ngược nhau để đối phó, Tô Bạch và Từ Đông vẫn đang tìm cách để phá hủy không gian này, mà thứ cô ta chờ đợi lại là thời cơ.

- Nếu đợt tiếp theo thẩm phán còn lên sân khấu thì chúng ta sẽ không chết được đâu…

Tô Bạch không còn tự mình nói chuyện nữa, mà tiềm thức bắt đầu suy nghĩ.

Mình sẽ không chết, nhưng hiện tại sức sống không ngừng bị rút đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần ba phút sau, thân thể này sẽ vô dụng…

Bất giác, Tô Bạch đã nắm bắt được điều gì đó. Hắn nghĩ đến một khả năng và rất có thể là nó đúng.

Chương 627 Chỉ Cần Mình Sống, Còn Lại Không Quan Tâm 2

Cả người Tô Bạch vẫn tiếp tục duy trì tư thế ban đầu, ngay cả môi cũng khẽ mấp máy. Trông hắn không khác gì lúc trước, nhưng dưới bóng cây lớn bên ngoài không gian, một bóng đen hơn từ từ hiện ra. Đây chính là thử nghiệm của Tô Bạch, đó là hư ảnh của Vampire bị trói vào cây thánh giá mà hắn có thể triệu hồi.

Đúng vậy.

Phát Thanh Khủng Bố muốn chủ động hủy đi thể xác của bọn họ, đồng thời ba người phải đối mặt với làn sóng tiếp theo của ba vị thẩm phán trong khi bọn họ đã mất đi thể xác và chỉ còn lại linh hồn.

Đây chính là cách để giảm bớt độ khó cho phán xử ở vòng sau, không còn trực tiếp đưa mạng như ở vòng đầu nữa.

Vật chứa này có thể ngăn cách bất kì nguồn năng lực nào khác nhưng nó tuyệt đối sẽ không ngăn cách linh hồn.

Chờ đến khi sức sống bị rút sạch, thi thể của ba người trực tiếp bị hoại tử. Linh hồn của ba người sẽ tồn tại trơ trọi trong không gian, đợi sau khi không gian mở ra, lúc này ba vị thẩm phán kia lập tức xuất hiện.

Toàn bộ những điều này đều là kế hoạch của Phát Thanh Khủng Bố.

Nó từng bước từng bước làm suy yếu sức mạnh của ba người bọn họ, đồng thời từng bước tạo ra lợi thế và cơ hội cho những vị thẩm phán tưởng chừng như đã mất đi quyền lực.

Không có bất kì dấu hiệu nào được báo trước, thân thể Tô Bạch đột nhiên bốc cháy hừng hực. Hắn đang chủ động thiêu đốt chính mình, tương tự với phương thức tự giết chết bản thân.

Nghê Lan đột ngột mở mắt ra nhìn về phía Tô Bạch, tức giận cho rằng hắn đang muốn giết chết mọi người ở đây.

Từ Đông cũng mang theo kinh ngạc nhìn Tô Bạch, đồng thời siết chặt cán đao trong tay.

Đốt cháy và thiêu hủy da thịt của bản thân, dùng hết sức để chuyển hóa sức mạnh vật chất cho linh hồn của chính mình, kích thích linh hồn trở nên lớn mạnh hơn.

Vào lúc này, linh hồn của Tô Bạch chậm rãi bay ra khỏi cơ thể, xuyên qua kết giới không chút ngăn cản, xuất hiện bên ngoài.

- Linh hồn.

- Chết tiệt, là linh hồn!

Sau khi Nghê Lan và Từ Đông nhận ra thì bắt đầu thiêu đốt da thịt không chút do dự, hiển nhiên cũng muốn hồn phách của mình khi rời khỏi da thịt cũng phải lấy thêm chất dinh dưỡng, dùng phương pháp giống hệt như Tô Bạch.

Chỉ là vào lúc này, cơ thể Tô Bạch đột nhiên ầm ầm nổ tung.

Ngay sau đó Nghê Lan, người chưa bị cháy hoàn toàn, đã phát nổ cùng với cơ thể của Từ Đông.

Linh hồn của Từ Đông và Nghê Lan hoảng sợ bay ra khỏi kết giới, hai người nhìn linh hồn Tô Bạch vô cùng khỏe khoắn,

chắc chắn, trong mắt ngập tràn oán hận.

Bọn họ biết, Tô Bạch chính là cố ý làm cho linh hồn của hai người yếu hơn của hắn!

Đúng vậy, bọn họ là kẻ có tội, rất có thể toàn bộ đều sẽ chết trong thế giới chuyện xưa này. Nếu như sống, cũng chỉ có duy nhất một người có thể sống sót để quay trở về.

Có đôi khi ba người là đồng minh

Thế nhưng ba người đều hiểu rõ thật ra bọn họ đều là đối thủ của nhau, cạnh tranh vì mục tiêu.

Muốn rời khỏi thế giới chuyện xưa, phải tìm cho ra con đường sinh tồn của riêng mình!

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, vì lợi ích của mình mà không tiếc tổn hại đến lợi ích của người khác.

Đây chính là điều cơ bản nhất trong quy tắc sinh tồn của thính giả.

Cho dù là Tô Bạch, Mập mạp hay Hòa thượng, trên thực tế, bọn họ đều là loại quan hệ như thế này. Chẳng qua bây giờ bọn họ đi chung với nhau, hiểu biết càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người đều không kìm lòng được nhìn càng ngày càng xa. Tình bạn hiện tại chính là bàn đạp cho những lợi ích to lớn về sau. Thứ gọi là "tình nghĩa anh em", thật ra chỉ là tối đa hóa lợi ích mà thôi.

Ví dụ như chuyến đi của Tô Bạch và Mập mạp đến Tần Hoàng Đảo trước đó, cũng chính là một cách tính toán.

Rất rõ ràng, giữa Tô Bạch, Nghê Lan và Từ Đông cũng không có thứ gì gọi là tình nghĩa cả. Có thể hố thì sẽ thuận tay hố ngay, không ai khách sáo với ai cả. Đừng nói Tô Bạch, đổi lại là Từ Đông hay Nghê Lan thì bọn họ cũng sẽ làm như vậy mà thôi.

Vì thế, Từ Đông và Nghê Lan cũng chỉ có thể dùng "ánh mắt" oán hận nhìn Tô Bạch.

Lúc này ba người bọn họ đã mất đi thể xác, chỉ còn linh hồn, vậy nên chỉ mơ hồ duy trì hình người, không có tròng mắt.

Trong ba người cũng chỉ có thân thể linh hồn của Tô Bạch là ngưng thực nhất, xung quanh còn có một tầng lửa màu lam nhạt. Đây là bởi vì Tô Bạch đã đốt cháy hết toàn bộ sức mạnh có trong cơ thể, trực tiếp chuyển hóa cho phần linh hồn của mình.

Tuy rằng không thể duy trì trong thời gian quá dài nhưng Tô Bạch cũng không hề lo lắng, bởi hắn cũng không hề có ý duy trì. Nếu thân thể cũng không mang ra được thì cứ coi như là rác rưởi mà dùng cho rồi. Hiện tại họ có thể vượt qua một cửa thì lại một cửa, chịu đựng được thêm một lần thì lại ráng thêm một lần. Đều là thính giả đã lăn lộn đến cấp bậc này, rất khó để phát hiện trạng thái tiêu cực trên người bọn họ, càng sẽ không lần nữa bị động ngồi chờ chết.

Trừ khi là giống như vừa rồi bị Phát Thanh Khủng Bố cưỡng ép bày trò vui, đó là chuyện không cách nào khác.

Ba người, không, chính xác mà nói là ba đạo linh hồn bị tách ra ở một khoảng cách nhất định, xem ra Phát Thanh Khủng Bố vẫn là muốn an bài một chọi một.

Khoảng cách giữa ba linh hồn là hơn một kilomet, chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen mơ hồ giữa nhau. Đồng thời, ba cánh cửa hiện ra trước mặt mọi người, giống hệt như ở vòng thứ nhất.

Mỗi người một đối thủ, đều chạy ra từ bên trong.

Nhưng lần trước ba người đều ở trạng thái đỉnh cao, dù Tô Bạch có đánh nhau với Nghê Lan một trận đi chăng nữa thì

cũng chỉ xem như là làm nóng người, còn lâu mới tới mức cả hai đều bị thương. Cho nên đối mặt với Phát Thanh Khủng Bố nâng cấp thực lực và trang bị những pháp khí cho thính giả cấp thấp, ba người đều coi như chó nhà đang tản bộ, dễ dàng giải quyết hết mấy thằng cha ý đồ chuột giả mèo.

Nhưng bây giờ ba người bọn họ đều là linh hồn yếu ớt, nếu đối mặt lần nữa, bọn họ sẽ đi tong.

Có lẽ trong số ba người ở vòng này, đoán chừng sẽ có người bị rơi xuống.

Vắt kiệt sức từng chút một, chậm rãi chơi đùa.

Đây mới chính là thứ mà Phát Thanh Khủng Bố muốn xem nhất.

Từ bên trong tấm cửa kính thủy tinh, chỉ còn lại có ba người.

Người đàn ông mặc bộ đồ đỏ mỉm cười, chai Champagne chậm rãi lăn dưới đất.

- Ngụy trang tới mức này, hèn gì tôi không thể nhận ra

- Giới thiệu bản thân một chút đi.

Người đàn ông mặc đồng phục lên tiếng, mắt dán chặt vào người có mái tóc bù xù đang cuộn tròn trong góc.

Ở chính giữa sân, người đàn ông mặc bộ đồ đỏ và một người mặc đồng phục đã để ý đến nhau ở vòng một. Mặc dù cả hai bên đều ẩn mình giữa một nhóm thính giả cấp thấp "ngây thơ" xung quanh theo bản năng, nhưng luôn có một số chi tiết khiến họ phát hiện lẫn nhau.

Nói cách khác, loại chi tiết này chính là để cho những thính giả thâm niên dễ dàng tìm kiếm lẫn nhau.

Chương 628 Mau Tới Đây Mà Đánh Tôi

Bởi lẽ ai cũng biết trong không gian này, việc phơi bày thân phận của một thính giả thâm niên trước mặt những thính giả cấp thấp và đông đảo những người xung quanh chắc chắn không phải là một quyết định khôn ngoan.

Bất luận người nào đi chăng nữa đều sẽ muốn quây quần thành nhóm.

Trong thế giới chuyện xưa, thính giả cấp cao luôn ở vị trí mà thính giả cấp thấp không dễ chạm tay vào.

Lúc đầu Lưu Phúc Toàn tìm đến Tô Bạch, cho dù có mang theo toan tính cá nhân và ý đồ riêng nhưng hai chữ "đại nhân" nói ra hoàn toàn không phải là diễn kịch mà chính là để phân biệt được thực lực chênh lệch giữa hai người.

Kẻ yếu bám dính lấy nhau, cô lập kẻ mạnh và phân biệt rõ ràng là chuyện thường thấy. Vì vậy, hai người đều nhìn thấu đối phương nhưng lựa chọn không nói rõ ràng ra, như vậy cũng xem như rất tốt rồi.

Mà bây giờ, bên trong gương kính chỉ còn lại có ba người. Không có gì che dấu, cũng không cần thiết phải che giấu thêm nữa.

Người đàn ông với vóc dáng nhỏ mặc đồ đỏ tên là Trần Phong, còn người đàn ông mặc đồng phục tên Lục Trầm.

Trang phục của Trần Phong hơi xốc nổi. Những biểu hiện trước đó của gã ta, dù là nói chuyện hay uống rượu, đều đầy cường điệu, khiến người ta cảm thấy rằng đối phương chỉ là

một thính giả cấp thấp, dễ kích động và là một thằng cha hời hợt, khó kiểm soát cảm xúc.

Còn Lục Trầm mặc cảnh phục lại rất ít nói, cũng rất ít khi phát biểu ý kiến. Dáng người anh ta hơi gầy, đứng ở nơi đó, cho dù có được cảnh phục bao lấy thân thể vẫn không cứu được khí chất tầm thường của anh ta.

Giữa những thính giả với nhau, thật sự không quan tâm lắm đến thân phận của bạn trong thế giới thực. Bạn có là cảnh sát hay không, điều đó không hề quan trọng. Dù mọi người có giết người và phóng hỏa như thế nào đi chăng nữa thì trên thực tế, cảnh sát cũng không xen vào.

Hơn nữa, người cảnh sát này trông ngon nhưng lại giống như không dùng được.

Nhưng mà khi nhìn thấy trong tấm thủy tinh chỉ còn lại có ba người, khí chất của Trần Phong đột nhiên thay đổi, cho dù là bộ đồ đỏ tươi quyến rũ nhưng anh ta mặc lại mang đến cho người khác cảm giác trầm ổn và dày dặn hơn rất nhiều. Đầu mày thoáng chau lại, giống như đã trải qua rất nhiều chuyện xưa.

Lúc này Lục Trầm đứng thẳng cả người lên, mang tới cảm giác nghiêm nghị đứng đắn. Hơn nữa, không chỉ do thân phận cảnh sát mang đến mà còn do trên người anh ta tản ra khí thế của người vừa quyết liệt tàn nhẫn, lại rất mạnh mẽ kiên cường.

Nói cho cùng thì giữa thính giả thâm niên và người cấp thấp có quá nhiều thứ chênh lệch, chênh lệch giữa hai bên giống như tướng quân và dân thường vậy, chênh lệch trên mọi phương diện.

Người còn lại ngồi xổm ở góc tường. Gã ta ngồi xổm hút điếu thuốc, trong túi gã ta mang theo không ít thuốc, hết điếu này đến điếu khác, trước mặt đã có một lớp tàn thuốc.

- Giả vờ thần bí à? Người anh em, ngay cả tôi cũng không tin trong thế giới chuyện xưa lần này, thế mà còn có một thính giả cấp cao nữa, ha ha ha.

Trần Phong đi tới bên cạnh đối phương, cười nói.

Nói chung, thính giả cấp thấp chính là từ chỉ những người có mức độ hoàn thành nhiệm vụ ở cấp 4 trở xuống. Còn thính giả cấp cao lại là những người đã dung hợp được vũ khí bản mệnh hoặc sắp dung hợp được với vũ khí bản mệnh. Mà thính giả cao cấp nhất chính là để đề cập đến các loại cấp bậc tồn tại như Yến Hồi Hồng, Lan Lâm.

Người đàn ông tóc tai bù xù, ánh mắt có chút rã rời, cho dù là Trần Phong ngồi xổm trước mặt vẫn làm như không thấy, tiếp tục tự mình hút thuốc.

- Thế giới chuyện xưa lần này là phần thưởng mà chúng ta xứng đáng được nhận.

Lục Trầm có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Phát Thanh Khủng Bố sẽ thưởng cho những thính giả cố gắng hết sức làm việc cho nó. Khi độ thiện cảm đạt đến một mức độ nhất định thì sẽ rơi xuống phần thưởng ngọt ngào và xứng đáng.

Trần Phong và Lục Trầm là những thính giả rất tích cực trong thế giới hiện thực. Họ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để giúp Phát Thanh Khủng Bố hoàn thành các nhiệm vụ, thậm chí còn giải quyết các sự kiện có thể ảnh hưởng đến sự cân bằng của thế giới hiện thực.

Lần này, người tới chính là ba kẻ mang tội trên người. Đối với ba kẻ này, Phát Thanh Khủng Bố hoàn toàn xem họ như rác rưởi. Thế nhưng từ sau sự kiện Huyết Thi kia, nó lại không cam lòng ném ba kẻ này vào đống rác hay hỏa táng. Phát Thanh Khủng Bố cho rằng, rác rưởi vẫn có giá trị sử dụng.

Đối với thẩm phán mà nói thì nhiệm vụ chính tuyến của bọn họ thực ra rất rõ ràng, đó là giết ba tên tội đồ này, sau đó nhận được một trong những cường hóa của họ.

Nếu một người thâm niên có thể đạt được cường hóa mạnh nhất của một thính giả thâm niên khác thì việc nâng cao thực lực của bản thân tuyệt đối không phải là một chút mà là bước nhảy vọt vô cùng to lớn.

Người đàn ông đầu tóc bù xù vẫn đang phì phèo điếu thuốc, thấy Lục Trầm và Trần Phong vẫn đứng trước mặt mình, gã ta khẽ cau mày.

- Có việc gì à?

- Không, tôi chỉ lo rằng nếu anh tiếp tục hút thuốc, tòa nhà này sẽ bị anh đốt cháy mất.

Trần Phong và Lục Trầm nhìn nhau. Cả hai đều đoán họ đã gặp phải một thính giả thâm niên tính tình quái gở.

Thính giả có tính tình quái gở rất hiếm thấy nhưng không hẳn là không thấy được. Có những người thực lực ngày càng cao, nhưng trái lại tính cách cũng quái gở không ai hiểu nổi, thế nhưng bọn họ vẫn cứ không chết được.

- Đừng lo, tôi chính là người chuyên dập lửa đấy.

Người đàn ông tóc tai bù xù cười khúc khích, châm thêm điếu thuốc tiếp tục vui vẻ hút thuốc. Lúc gã ta ngẩng đầu lên nói thì có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của gã ta

Gương mặt đối phương ước chừng khoảng bốn hoặc năm mươi tuổi, đã là một người đàn ông trung niên rồi. Mặc dù không thiếu thính giả lớn tuổi, nhưng thính giả lớn tuổi có thể đạt được đến trình độ cấp cao như thế này quả thật vẫn là hiếm thấy như lá mùa thu.

Bước ra khỏi cửa trước mặt Tô Bạch là một người phụ nữ, một người phụ nữ khiến Tô Bạch có chút không ngờ tới. Đối phương mặc áo giáp màu xanh tím, trên tay cầm một cây roi da màu đỏ, trông khí khái vô cùng.

- Thật không ngờ lại là cô.

Tô Bạch khẽ thở dài.

- Không ngờ lại gặp anh ở chỗ này. Thật sự tôi đã mong anh chết ở vòng trước. Tôi rất sợ gặp phải anh.

Trang bị và vũ khí trên người của người phụ nữ rất chói mắt, trông giống như một triển lãm Anime. Điều này là do cấp độ trước đó của cô ta quá thấp. Phát Thanh Khủng Bố tăng thực lực lên dựa trên mô hình phát triển ban đầu của thính giả.

Trên thực tế, nguyên nhân cũng là bởi vì thực lực bản thân và trang bị của thính giả cấp thấp quá thấp. Thực lực của họ vốn không mạnh, cường hóa không đủ sâu và pháp khí cũng ở đẳng cấp thấp, cố gắng tăng lên sẽ để lại hậu quả. Việc đột ngột màu xanh xanh đỏ đỏ tụ hội cùng nhau trông rất vui mắt nhưng thật ra đã không còn cảm giác của pháp khí cấp cao.

Giả dối vẫn chỉ là giả dối mà thôi.

- Đúng vậy, dù sao ta bây giờ tôi cũng chỉ là một linh hồn. Mà roi da của cô, có thể khắc chế được linh hồn tôi đấy. Mau đến, đánh tôi đi!”

Tô Bạch vừa nói vừa chủ động nghiêng người về phía trước.

Giống như thể muốn nói với đối phương.

Mau tới đây.

Mau tới, đánh tôi đi.

Tôi đang rất muốn bị đánh đây…

Chương 629 Gừng Càng Già Càng Cay! 1

“Lúc đó, chắc cô không nhận ra tôi nhỉ.”

Tô Bạch vừa nói vừa đi về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ vung roi da trong tay, mặt đất lập tức bị đánh ra một khe rãnh, đây là biểu hiện của sức mạnh được che giấu trong cây roi. Có lẽ, người phụ nữ cũng sợ hãi đối với sức mạnh của roi da, về việc thực lực của bản thân đột nhiên tăng cao, hẳn là cũng rất lạ lẫm.

Lúc trước khi Tô Bạch xuống biển, hắn tình nguyện bơi lội tung tăng ngâm mình trong nước biển còn hơn là dùng mấy chiêu thức hoa mỹ “Thiết chưởng thủy thượng phiêu” gì đó, vì Tô Bạch hiểu được tầm quan trọng của việc tiết kiệm từng li từng tí sức mạnh của mình.

(Thiết chưởng thủy thượng phiêu: khi luyện thành có thể đi lại trên mặt nước như trên mặt đất. Cầu Thiên Nhẫn nhờ vào môn khinh công này cùng với tuyệt kỹ Thiết Chưởng Công nên được giang hồ đặt cho biệt danh “Thiết Chưởng Thuỷ Thượng Phiêu”.)

Đôi khi sống chết, thắng bại, thành bại, thực sự chỉ là chiến đấu xem cuối cùng ai còn một hơi thở để chống đỡ lâu hay không mà thôi.

Động tác vung vẩy roi da theo ý muốn của người phụ nữ kia thực sự đã nói rõ cấp bậc của cô ta rất thấp, không quý trọng sức mạnh. Điều đó cũng có nghĩa là cô ta không biết gì về sức mạnh cả.

Linh hồn của Tô Bạch tiếp tục tiến lại gần người phụ nữ kia, tuy rằng không có thân thể đáng tự hào, nhưng lúc này áp lực mà Tô Bạch đè lên người phụ nữ vẫn rất rõ ràng.

Đây là ảnh hưởng của việc vòng đầu tiên Tô Bạch đã giết tên La Sát kia như cắt rau gọt dưa gây ra, đây là khoảng cách to lớn giữa người có thâm niên và thính giả cấp thấp.

Tóm lại, khi Tô Bạch từng bước ép sát.

Người phụ nữ cũng lui về sau theo bản năng.

Cây roi da bị người phụ nữ vắt ngang trước người, vẻ mặt của cô ta có vẻ rất mất tự nhiên. Một mặt, lý trí đang nói với cô ta rằng người đàn ông trước mặt cô ta giờ chỉ còn lại là linh hồn. Hắn không thể đánh lại cô ta, nhưng mặt khác, cô ta lại không thể không sợ hãi Tô Bạch.

- Nếu như tôi nói, lúc đó tôi nhận ra anh đã đến, anh có tin không?

Người phụ nữ vừa lùi lại vừa nói, cô ta đang câu giờ cho bản thân. Cô ta không ngu ngốc. Thực tế, ngay cả những thính giả cấp thấp cũng sẽ không xuất hiện những người ngu ngốc. Khi Phát Thanh Khủng Bố tuyển người, đẳng cấp của nó không thấp đến nỗi để cho một tên ngốc tiến vào thế giới chuyện xưa, nếu không thì còn gì thú vị để nói chuyện đâu?

- Không thể nào.

Tô Bạch kiên định nói.

- Sau khi tôi thu liễm khí tức của bản thân, cô căn bản không thể phát hiện được tôi. Chẳng qua, bây giờ nghĩ lại, nếu tôi sớm biết cô là người thực tập, lúc tôi lấy "bánh hạt mè Tây Đình" của cô, chắc hẳn tôi sẽ không lúng túng như vậy.

Người phụ nữ ngừng tranh cãi, cô ta chính là nữ sinh đã nhiệt tình chia sẻ đặc sản mang từ quê hương tới cho các bạn

cùng lớp ở sảnh khách sạn, vào lúc này cô ta biết rõ mình đã không còn đường lui.

Chính mình và hắn, một trong hai người nhất định phải phân ra một sống một chết, nếu không trò chơi sẽ không kết thúc.

Nếu như chính mình chiến thắng, thì bản thân có thể có cơ hội một bước lên trời, không còn ai có thể chế giễu, mỉa mai cô ta là một người thực tập đến cả lực lượng khí tức cũng không có.

Đôi mắt người phụ nữ bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

Linh hồn của Tô Bạch cũng lập tức ngừng tiến về phía trước. Khi người phụ nữ không ngừng kiềm chế nội tâm đang hoảng sợ của mình. Thật ra, Tô Bạch cũng đang không ngừng quan sát cô ta, cô ta vẫn còn quá nhỏ, cô ta vẫn còn quá non, cô ta còn không biết che giấu, rất nhiều thông tin, cùng nhiều cử động nhỏ trên người cô ta có thể nói cho Tô Bạch biết tin tức hữu ích, tất cả đều phản bội cô ta, nhưng cô ta lại hồn nhiên không biết.

Đây là một đứa trẻ con non nớt, non nớt đến mức chỉ cần véo một cái là nước sẽ chảy ra. Chỉ là bây giờ Tô Bạch không còn là một con mãnh hổ nữa, mà là một con mèo ốm yếu. Đối với Tô Bạch mà nói thì hắn vẫn có cơ hội, nhưng hắn không có quá nhiều sự lựa chọn. Thậm chí hai bên chỉ cần đánh nhau thì hắn tuyệt đối không được thua, cũng tuyệt đối không thể lui, bởi vì hiện tại Tô Bạch thật sự không có vốn liếng để thong thả.

Roi da vẽ một đường vòng cung đẹp mắt, hướng thẳng về phía Tô Bạch. Cùng lúc đó trên tay cô gái xuất hiện một cái lọ nhỏ, lọ này không phải dùng để đựng đan dược. Bản thân cái lọ là một pháp khí, sau khi mở nắp lọ ra thì một đám sương mù đen tràn ra, chúng có tính ăn mòn linh hồn.

Người phụ nữ này, mọi pháp khí đều nhằm vào linh hồn khiến Tô Bạch cảm thấy rất bất lực.

Bùm!

Lúc này, linh hồn của Tô Bạch đột nhiên biến mất, roi mây và sương đen của người phụ nữ đều vồ hụt, cô ta bắt đầu quan sát xung quanh theo bản năng, cô ta còn chưa am hiểu việc tìm kiếm dấu vết xung quanh dựa vào hơi thở và thần thức.

Sự hoảng sợ của cô gái cũng không khiến Tô Bạch cảm thấy có bao nhiêu cơ hội. Bộ giáp xanh trên người cô ta có sức mạnh phòng thủ đáng kinh người, hơn nữa còn có roi da và sương mù đen. Chỉ cần hắn bị bắt thì đó sẽ trở thành một cơn ác mộng đối với linh hồn của bản thân.

Vì vậy, Tô Bạch vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, hắn giống như một lão thợ săn lão luyện, nhìn con thỏ trang bị đến tận răng ở trước mặt.

Thân thể của cô gái không ngừng xoay tròn, nhìn xung quanh, roi da quanh người cô ta không ngừng bay lượn, sương mù đen cũng đang ngưng tụ trên miệng chai không tan biến. Rõ ràng trong lòng cũng đang run lên, nhưng cô ta vẫn hành động một cách có trật tự.

- Tô Bạch, lúc đó tôi thật sự nhận ra anh, biết anh là thính giả. Sau đó không phải tôi tự mình trở về khách sạn sao? Anh cho là trùng hợp ư?

Trong khi nói chuyện, cô gái vẫn liên tục nhìn quanh tìm Tô Bạch.

Tô Bạch không trả lời, hắn cũng không phải thiểu năng mà nói chuyện với đối phương để vạch trần vị trí của mình. Hơn nữa Tô Bạch cũng biết mình không nói lời nào, không phát ra âm thanh, để đối phương không tìm ra vị trí mình ẩn giấu, trái

lại hắn còn có thể gây áp lực tâm lý nhiều hơn cho đối phương.

- Trước khi các người đi vào, thằng cha mập mạp đứng bên cạnh anh kia, anh ta đốt một điếu thuốc trước cửa ra vào, anh ta dùng chính ngón tay cái của mình để ma sát, nếu như là người bình thường thì có thể nghĩ đây là ảo thuật, nhưng tôi biết không phải. Bởi vì động tác châm thuốc lá của anh ta rất tự nhiên, hơn nữa anh ta quay lưng về phía đường lớn, rõ ràng không phải cố ý muốn giả vờ giả vịt để khoe khoang.

Chương 630 Gừng Càng Già Càng Cay! 2

Cô gái nuốt nước bọt, vẻ mặt càng ngày càng căng thẳng, Tô Bạch đang trốn ở một nơi không rõ, giống như một con sói đói có thể lao ra bất cứ lúc nào. Cô ta rất căng thẳng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng sắp có chút không chịu được rồi.

- Khi đó tôi đoán rằng người đàn ông béo kia hẳn là thính giả. Như vậy, người đi chung với thính giả, tức là anh, hẳn cũng là thính giả. Thật không may, tôi chỉ là một người thực tập, thậm chí ngay cả một cường hóa cũng không có. Chỉ có một vài pháp khí cấp thấp, đoán chừng ngay cả nhìn anh cũng chẳng muốn nhìn lấy một cái, không thậm chí ngay cả pháp khí đó cũng tính là đồ bỏ đi.

Giọng điệu của cô gái tăng dần. Cô ta tiếp tục xoay người từ từ và quan sát xung quanh. Rõ ràng là không gian chiến đấu bị hạn chế bởi một lớp thủy tinh mỏng, nhưng ngay cả năng lực tìm kiếm kẻ thù của mình trong một không gian hẹp cô ta cũng không có, thậm chí trong đầu cô ta còn đang không ngừng xuất hiện loại suy nghĩ cùng lắm thì dùng roi da khiến cho toàn bộ khu vực này nổ tung, nhưng lý trí đã ngăn cản cô ta lại, bởi vì kết quả của việc làm như vậy có thể là cho kẻ thù của mình một cơ hội phản kích.

- Khi anh lấy bánh hạt mè Tây Đình từ tay tôi, tôi thực sự rất lo lắng, tôi thực sự rất căng thẳng.

- Chắc là do thực sự tôi quá yếu. Mấy món đồ trên người của tôi lúc ấy, dưới mắt nhìn của anh thì có lẽ đó chỉ là người giàu mang theo một vài miếng ngọc bội ôn hòa và bình an trên

người. Cho nên khi đó, có lẽ anh đã coi sự căng thẳng bứt rứt của tôi nhìn thành sự xấu hổ, lúng túng khó hiểu khi bị người xa lạ lấy đi đồ ăn của mình.

- Thật sự lúc đó tôi sợ chết khiếp. Sau khi tôi rời đi cùng bạn học, cuối cùng tôi cũng lấy hết can đảm trở về khách sạn một mình, không phải vì trong khách sạn còn sót lại thứ gì mà là tôi muốn đi tìm anh.

- Lúc đó đầu óc của tôi rất đơn giản, thực sự rất đơn giản. Tôi chỉ muốn lấy lòng anh, muốn làm quen với anh. Cho dù tôi phải trả giá bằng thân thể, bằng tất cả những thứ tôi có, tôi cũng muốn được anh che chở.

- Có lẽ anh cảm thấy tôi rất ngu ngốc. Lúc đó, tôi còn không biết thực lực của anh là gì, nhưng giác quan thứ sáu của tôi luôn chính xác. Tôi cảm thấy anh rất mạnh, cảm thấy anh rất khủng khiếp. Tôi nghĩ anh có khả năng che chở cho tôi.

- Nhưng không ngờ trên đường về khách sạn tìm thì lại gặp được anh. Khi ấy, anh đang đi một mình, lúc đi ngang qua anh, nỗi sợ hãi về anh đã dập tắt mọi kích động trong lòng tôi, tôi không dám nói chuyện với anh. Thậm chí tôi còn chẳng dám nhìn anh thêm một cái…

Lúc người phụ nữ kia nói đến đây, sắc mặt cô ta đột nhiên thay đổi, một chiếc lá vàng cây ngân hạnh bay ra khỏi quần áo rồi ép vào giữa lông mày. Vào lúc này, đôi mắt của cô ta nhuộm một tầng ánh sáng rực rỡ. Trong nháy mắt, cô ta phát hiện ra Tô Bạch trốn cách mình tầm năm mét phía bên tay phải.

- Đi chết đi!

Roi da, sương mù đen.

Hoàn toàn bắn ra.

Trước đó lúc nói chuyện, thật ra không phải cô gái kia đang làm giảm bớt áp lực của bản thân mà là cô ta làm cho Tô Bạch lơ là và dùng lá ngân hạnh có tác dụng "mở mắt", đồng thời giúp cô ta trực tiếp phát hiện vị trí của Tô Bạch.

Roi trực tiếp khống chế Tô Bạch, sương mù đen kịt lập tức bao phủ, lực ăn mòn khủng khiếp không ngừng phá hủy linh hồn của Tô Bạch.

- Aaaa…

Hiện tại Tô Bạch không thể la được, cũng không thể gào thét được, nhưng sự dao động của linh hồn có thể biểu đạt ý tứ của hắn, hắn kinh ngạc, hắn đau đớn, hắn không kịp chuẩn bị.

Một nụ cười khoái chí xuất hiện trên khuôn mặt của cô gái.

- Bây giờ, tôi không cần sự bảo vệ của anh nữa. Bởi vì tôi giết anh, tôi có thể kế thừa sức mạnh cường hóa của anh.

- Tôi có thể tự bảo vệ mình, tôi không cần dựa vào đám đàn ông thối mấy người nữa.

Cảm nhận được sự co rút và đau đớn của linh hồn Tô Bạch, nụ cười trên gương mặt cô gái càng hiện rõ, cô ta liên tục thúc giục roi da và sương mù đen đánh Tô Bạch một đòn cuối cùng. Cô ta không kịp chờ đợi muốn giết chết Tô Bạch. Sự kích động và mong chờ này, gần như khiến cô ta rơi vào một loại cuồng loạn.

Thế nhưng,

Một bóng đen bị trói trên cây thánh giá xuất hiện sau lưng cô gái khi cô ta đang tập trung vào Tô Bạch, người sắp bị mình giết chết.

Bóng đen vươn một bàn tay,

Phụt!

Cô gái run rẩy,

Một bàn tay đen xuyên qua ngực cô ta,

Ngay sau đó.

Bàn tay này đưa lên hết cỡ, trực tiếp cắt cơ thể cô gái theo chiều ngang,

Cảnh tượng vô cùng máu tanh khủng bố.

Cô gái tròn mắt, cô ta vẫn không thể tin được những gì đang xảy ra vào lúc này.

Roi da rơi xuống, sương mù đen kịt mất tự chủ mà trở về bình.

Linh hồn rất suy yếu bị tổn hại của Tô Bạch trôi dạt trước mặt cô gái.

Khuôn mặt của cô gái đã tái mét. Rõ ràng, thời gian của cô ta không còn nhiều nữa.

Thật đúng là gừng càng già càng cay.

Cô ta mấp máy môi.

Khó nhọc nói.

- Nếu như… Lúc đó… Tôi nói chuyện với anh… Vận mệnh… Có phải… Sẽ khác không?

- Haiz, một kẻ đã bị giải quyết

Trần Phong cầm khăn giấy lau tay mình.

- Rác rưởi chính là rác rưởi. Dù có trang trí tinh xảo đến đâu thì mãi mãi vẫn không ra hồn.

Trong tình huống nắm giữ được ưu thế lớn như vậy mà lại bị ba người đó chỉ dựa vào một thân linh hồn trấn áp chế ngự. Thậm chí một bên đã phân định thắng bại. Mặc khác, tuy rằng hai người kia có vẻ vẫn đang trong thế giằng co, nhưng giằng

co trong thời gian dài thì loại cáo già đó có ưu thế càng lớn. Là một thính giả có thâm niên, vĩnh viễn không cần lo lắng đến chuyện thiếu lá bài tẩy. Ít nhất là so với những thính giả cấp thấp này mà nói thì người có thâm niên vẫn luôn được bồi dưỡng. Thời gian đã kéo dài lâu như vậy, thực ra thì cán cân thắng bại đã sớm nghiêng về một bên rồi.

Lục Trầm cũng đang đứng bên cửa sổ thủy tinh, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn xuống dưới, nói.

- Từng bước đi tới ngày này, tôi vẫn luôn mang theo khát vọng được sống sót. Tôi rất tò mò không biết bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào khi thấy chúng ta xuất hiện.

- Rõ ràng là cho bọn họ hy vọng, cũng cho họ đi từng bước tới bây giờ. Kết quả là vào giây phút cuối cùng lại đạp lên tất cả hy vọng của họ, đôi khi tôi thực sự sợ hãi với thủ đoạn này của Phát Thanh Khủng Bố.

- Đến lúc đó, bọn họ mới cảm nhận được cái gì gọi là thú vui ác độc của Phát Thanh Khủng Bố.

Trên mặt Trần Phong mang theo nụ cười cười trên nỗi đau của người khác, nhưng cười một tiếng rồi ngừng bởi vì ông ta cảm thấy quả thực không có gì buồn cười.

Lục Trầm nhìn Trần Phong, đều là thính giả có thâm niên, lại giống y như đúc đám người dưới kia, đương nhiên cảm xúc cũng không khác biệt mấy.

Chương 631 Có Tuyệt Vọng Không? 1

Hôm nay, bạn cười nhạo người ta bị Phát Thanh Khủng Bố đùa giỡn, có thể ngày mai, ai đó sẽ cười nhạo bạn bị đùa giỡn. Phong thủy luân chuyển, trong vòng thính giả thì điều này là bình thường.

Bản thân hai người bọn họ chỉ đơn giản là hai con cừu non biểu hiện tốt hơn dưới roi da của người chăn cừu mà thôi. Bởi vì chúng ân cần trông nhà và dùng lưỡi liếm ủng cho người chăn cừu nên mới được khen thưởng thêm một phần cỏ khô mà thôi.

Thế nhưng thân phận của cừu vẫn không thay đổi chút nào. Người chăn cừu vẫn là người chăn cừu, cừu non vẫn là cừu non. Ngày nào đó, người chăn cừu có tâm trạng tốt hoặc tâm trạng xấu đều có thể giết bạn và làm thành một phần cừu nướng nguyên con. Trong lúc bạn bị lột da treo trên vỉ nướng lật qua lật lại, tỏa ra hương thơm ngào ngạt, có thể bạn sẽ nhìn thấy rất nhiều đồng loại của mình trong bầy cừu đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng.

- Này anh bạn, cho tôi xin một điếu thuốc được không?

Trần Phong quay lại nhìn người đàn ông trung niên vẫn luôn ngồi cuộn tròn trong góc đó.

Hai điếu thuốc trực tiếp bị ném ra ngoài bằng một cái vẫy tay của đối phương.

Trần Phong cầm lấy điếu thuốc, đưa cho Lục Trầm một điếu.

- Tôi không hút thuốc. - Lục Trầm từ chối.

- Ha ha.

Trần Phong mỉm cười, đốt một điếu cho bản thân. Sau đó để một điếu khác lên tai, việc này làm vô cùng tự nhiên.

- Đi một bước tính một bước thôi.

Giọng nói của Lục Trầm cũng trở nên nghiêm túc

- Đây không phải là một câu hỏi trắc nghiệm, thậm chí không phải là một câu hỏi.

- Cho nên, tôi chỉ có thể tận hưởng trước.

Trần Phong hít một hơi thuốc.

- Thành thật mà nói, đã lâu rồi tôi không có nhiều thời gian trong thế giới chuyện xưa để thể hiện cảm xúc. Thật hy vọng thế giới chuyện xưa sau cũng có thể như vậy.

- Quên đi, phần thưởng lần này vốn dĩ là để Phát Thanh Khủng Bố tiêu hao hết độ thiện cảm mà chúng ta xoát được trước đó. Tiếp theo sẽ bắt đầu lại từ đầu, rất khó có được chuyện tốt như vậy.

- Ha ha, lúc này mà hai cậu còn muốn chơi trò già mồm.

Lúc này người đàn ông tóc rối chậm rãi đứng lên.

- Rõ ràng trong lòng vui mừng chết đi được nhưng vẫn phải bày ra thái độ lạnh lùng, nhăn nhó đúng là buồn nôn. Những thính giả cấp thấp kia không chút tiền đồ bị giết chết, đối với hai người mà nói, chẳng phải rất vui lòng thấy à. Nếu như bọn họ thật sự giết chết ba người kia đi, kế thừa cường hóa mà các người trông chờ từ lâu, không phải cũng trôi theo dòng nước à.

Người đàn ông ném tàn thuốc xuống đất, giẫm lên.

- Bên kia sắp kết thúc rồi, cuối cùng cũng đến lượt chúng ta.

- Thuốc lá cũng đúng lúc hút xong, ba chọi ba, vừa hay.

Máu của cô gái kia bắt đầu tuôn ra, nhưng Tô Bạch còn chưa kịp nuốt xuống thì nó đã tan thành tro bụi, giống như một người sắp chết khát trong sa mạc, liều mạng nhảy xuống một vũng nước. Nhưng khi hắn tiếp đất, toàn bộ nước trong hồ đều bốc hơi không còn gì cả, thậm chí còn không để lại cho hắn một nắm cát có hơi ẩm.

Lúc này, toàn bộ người Tô Bạch tỏa ra ánh sáng trắng, linh hồn của hắn có vẻ khá tàn tạ. Ngay cả hình dáng ban đầu của hắn cũng không hoàn toàn hiện ra được. Bây giờ, nói hắn là cô hồn dã quỷ thì cũng không sai, thậm chí so với cô hồn dã quỷ còn thê thảm hơn nhiều.

Người phụ nữ kia đúng là có đủ tâm cơ để tự cho mình là đúng, nhưng ở trước mặt Tô Bạch thì vẫn còn chưa đủ, không đáng chú ý tới.

Chẳng qua kéo lấy một thân linh hồn này vốn dĩ đã bất tiện và chật vật, ngay cả đối mặt với một đứa trẻ thì cũng là một đứa bé được Phát Thanh Khủng Bố trang bị đến tận răng. Cắn chết cô thì bản thân cũng đã gãy rất nhiều răng, thậm chí còn khiến cho bản thân bị thương khắp mình.

Càng không còn gì để nói hơn chính là, đây giống như là một canh bạc. Phát Thanh Khủng Bố không cho bạn cơ hội bổ sung chip của mình, nó khiến bạn tổn thương từng chút một, mất đi tất cả chỗ dựa dẫm. Lúc bạn suy yếu nhất vì cô độc và kinh hoàng nhất cũng là lúc hắn thua trên bàn poker.

Thật ra Tô Bạch biết mình không thể uống máu của cô gái đó. Trong cơ thể cô ta ẩn chứa tinh hoa mà hắn không thể lấy

được dù chỉ một chút, nhưng hắn vẫn không cam lòng mà muốn thử.

Phát Thanh Khủng Bố nghĩ như thế nào là chuyện của Phát Thanh Khủng Bố, hắn làm thế nào là chuyện của hắn, một người dễ dàng cam chịu cũng không thể đi đến được ngày hôm nay.

Cửa ải cuối cùng, có thể thông qua được không?

Thậm chí Tô Bạch cũng không hy vọng quá nhiều vào chuyện này. Lúc bản thân đã tàn tạ thê thảm đến như vậy, cửa ải tiếp theo, cho dù là thính giả cấp thấp thì hắn cũng không còn sức lực. Ngay cả cắn người cũng không còn sức, làm sao có thể liều được chứ?

Sức mạnh ý chí quả thực có thể bộc phát sức mạnh khủng khiếp trong một số trường hợp, nhưng sức mạnh tinh thần không phải là toàn năng. Bước nhảy vọt lớn ban đầu đã chứng minh điều này.

Điều khiến Tô Bạch ngạc nhiên là hai kết cục khác cũng xuất hiện, Nghê Lan và Từ Đông vẫn còn sống.

Đúng,

Họ vẫn còn sống,

Ngay cả khi chiến đấu bằng linh hồn của mình, họ vẫn có thể sống sót và giết chết đối thủ của mình như hắn.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật châm chọc, nếu ba người bọn họ không suy xét về thiện ác và quy tắc thì bọn họ đều được coi là người chơi thâm niên có tiềm lực vô hạn, nếu không, bọn họ cũng đâu thể tới đây. Chẳng qua ngay cả cấp bậc như Huyết Thi mà Phát Thanh Khủng Bố còn nói giết chết là giết, ba người bọn họ cũng không xuất sắc đến mức khiến cho Phát Thanh Khủng Bố để mắt, bản thân bọn họ cũng biết mình không giỏi được như vậy.

Dù sao, ba người bọn họ vẫn là tội nhân.

Linh hồn của Nghê Lan được bao bọc trong một chiếc ba tiêu diệp màu vàng. Đây là vũ khí bản mệnh thực sự của cô ta. Người phụ nữ này có tâm cơ sâu tới mức cho đến bây giờ mới tiết lộ vũ khí bản mệnh của mình, mãi cho đến khi nãy mới sử dụng vũ khí bản mệnh của bản thân. Trước đó cô ta vẫn luôn không cần tới sự hỗ trợ của vũ khí bản mệnh, cô ta đã nhịn rất lâu, giấu rất lâu.

Lòng dạ như này cũng khiến Tô Bạch đau răng, thậm chí còn không hiểu được một người phụ nữ có lý trí như vậy lại giết hơn một nghìn người trên con tàu du lịch vì cái gọi là tình yêu, khiến cho cô ta rơi vào tình huống hiện tại.

Phụ nữ thật sự là một sinh vật khó đoán.

Về phía Từ Đông bên kia đã không còn thấy linh hồn, điều này không có nghĩa là anh ta đã chết, mà là vì khi linh hồn của ba người đều rời khỏi thủy tinh thì thủy tinh hình chữ nhật cũng biến mất. Đao của Từ Đông cũng lao ra, trở về bên cạnh anh ta. Anh ta hòa linh hồn của mình vào trong đao, biến mình thành linh hồn của đao, dùng độ cứng của đao thay thế cho thân thể.

Nhìn như vậy thì Tô Bạch – Người nắm giữ tiên cơ đầu tiên, thế mà còn rơi vào cảnh ngộ kém cỏi nhất.

Chương 632 Có Tuyệt Vọng Không? 2

Lúc này, khoảng cách giữa ba người đã rút ngắn lại, nhưng giữa ba người vẫn có một bức tường kính ngăn lại. Trong thế giới chuyện xưa lần này thì việc xuất hiện những bức tường kính là điều rất thường xuyên. Chất trong suốt tượng trưng cho một vùng vịnh không thể vượt qua, ý của câu này rất châm biếm, chắc là ý mà Phát Thanh Khủng Bố muốn biểu đạt.

Nếu không thì trực tiếp dùng xích sắt hoặc núi lửa, sông dài cũng không phải là không được.

Tích…

Tích…

Tích…

Ba tiếng đồng hồ vang lên, mang theo một giai điệu bắt nguồn từ xa xưa, khiến cho người ta khó mà đoán được ý nghĩa.

Ba cánh cổng xuất hiện trước mặt Tô Bạch, Nghê Lan và Từ Đông.

Đây là cửa ải cuối cùng,

Chiến thắng được vòng này,

Thì coi như thông qua trừng phạt của thế giới chuyện xưa, tội nghiệt trước đó của bản thân trong Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ bị xóa bỏ.

Tâm trạng của Tô Bạch không hề dao động, nhưng hắn có thể nhìn thấy ba tiêu diệp của Nghê Lan bay lượn, và hắn có

thể nghe thấy tiếng rung từ thanh đao của Từ Đông.

Rõ ràng, hai người đó còn có hy vọng rất lớn, hai người vừa mới bù đắp thiếu sót về mặt tinh thần. Chỉ cần có thể sống sót rời khỏi thế giới chuyện xưa, bọn họ sẽ điều trị lại một chút thì tin rằng đột phá chỉ là vấn đề thời gian. Lần này, thế giới chuyện xưa gập ghềnh, dù không có một chút phần thưởng nào thì họ vẫn là người chiến thắng lớn nhất.

Tuy nhiên, lo lắng trong lòng Tô Bạch vẫn không hề tiêu tan mà ngược lại còn nặng nề hơn.

Trong ba cánh cửa, ba người bước ra,

Một người đàn ông trẻ trong bộ đồ nhỏ màu đỏ.

Một người đàn ông gầy trong bộ đồng phục cảnh sát.

Ngoài ra còn có một người đàn ông trung niên với bộ râu xồm xoàm, khuôn mặt xám xịt.

Khi ba người họ bước ra khỏi cửa, hơi thở thuộc về người có thâm niên tỏa ra. Phát Thanh Khủng Bố còn đang gia tăng sức mạnh cho bọn họ, ánh sáng rực rỡ bao phủ lấy bọn họ. Khi bọn họ dùng phương thức nổ tung để gia tăng sự mãnh liệt.

Ba tiêu diệp dừng bay lượn,

Đao cũng ngừng rung,

Hơi thở của sự tuyệt vọng,

Bao phủ khắp lòng Từ Đông và Nghê Lan.

- Không, không thể nào có chuyện này, làm sao có thể như vậy được.

Sâu trong linh hồn Nghê Lan có một sự điên cuồng.

Ngay từ khi mới bắt đầu, độ khó như tặng vậy. Sau đó dần dần bóc lột thực lực, cho tới bây giờ thì đã thành công đi qua

ba đợt người. Thật ra vẫn còn tồn tại hy vọng, ánh sáng thắng lợi đã ở cách đó không xa, đang vẫy tay chào họ rồi.

Cho dù là bản thân Tô Bạch, trong lòng luôn có cảm giác mờ mịt, phiền muộn không thể giải thích được nhưng hắn cũng đang cố gắng, đang giãy dụa. Hắn cũng không muốn chết, muốn sống, muốn tiếp tục sống.

Ngay cả Tô Bạch cũng như vậy, huống chi là Nghê Lan và Từ Đông. Mãi cho đến cuối Nghê Lan mới dùng vũ khí bản mệnh để qua ải, cầm vũ khí bản mệnh đã giấu diếm để lao đến cuối cùng, điều này cho thấy rằng cô ta muốn trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Đúng vậy, cả ba đều là tội nhân. Vì nhiều lý do khác nhau, phạm phải sai lầm mà Phát Thanh Khủng Bố không thể nào chấp nhận được cho nên họ mới bị cuốn vào thế giới chuyện xưa này, trở thành mục tiêu trong thế giới chuyện xưa.

Không có nhiệm vụ chính tuyến.

Cũng không có nhiệm vụ phụ.

Không có phần thưởng, không có đường tắt. Điều duy nhất mà ba người bọn họ có thể làm là đấu tranh, đấu tranh để sống sót.

Đây là màn biểu diễn chân thực nhất và cũng là sân khấu tàn khốc nhất. Trông như là bắt vũ nữ cởi hết quần áo, giẫm lên đầu kim châm nhảy một vũ điệu đẫm máu.

Nhưng ba người họ vẫn nhẫn nhịn và kiên trì.

Tuy nhiên,

Khi cánh cửa cuối cùng mở, bước ra ngoài là ba người có thâm niên như hắn, nguyện vọng này, hy vọng để chống đỡ bản thân hắn cho tới tận bây giờ tan vỡ trong phút chốc.

Nếu như là trước kia, cho dù ba thính giả cấp thấp được Phát Thanh Khủng Bố mạnh mẽ tăng thực lực đi chăng nữa, trạng thái ba người kém cỏi đến đâu đi chăng nữa vẫn chiếm nhiều ưu thế ngoại trừ thực lực tuyệt đối, Mà những yếu tố này thường quyết định thực sự thành bại, cũng chính là chỗ dựa tâm lý lớn nhất cho cả ba.

Chỉ là lúc ba người chơi thâm niên đó bước ra.

Tất cả các ưu thế đều đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Đều là người có thâm niên, tuy rằng thực lực có thể chênh lệch, nhưng nếu thật muốn nói ai kém ai hơn ai, thì rất khó. Bạn đã trải qua những gì, tôi cũng đã trải qua, những gì bạn đã gặp phải, tôi cũng đã gặp. Tính cách, kinh nghiệm, bản năng, rất nhiều phương diện đều "anh cả không chê cười anh hai".

Huống hồ, một bên đã thoải mái chờ đợi thời gian dài, còn bên kia chỉ còn dư lại những linh hồn tàn tạ. Từ đầu đến giờ, cuộc tỉ thí này vốn không cần đánh. Hơn nữa, cho dù là người có thâm niên đi bằng cửa sau thì Phát Thanh Khủng Bố cũng đã giúp bọn họ tăng thực lực, còn tăng cấp pháp khí cho họ.

Có thể nói, dòng sông vốn khổng lồ đến mức không thể nhìn thấy bờ, đột nhiên bị kéo ra thành một đại dương.

Đây không phải là khoảng cách mà một câu "nhân định thắng thiên" có thể bù đắp được chênh lệch. Thậm chí, chênh lệch này không còn cần phải bù đắp, vì hoàn toàn không thể bù đắp được. Ba người có thâm niên vừa bước ra gần như được tăng lên thành thính giả gần cao cấp.

Cũng chính là tương đương với cấp độ của đám người Yến Hồi Hồng, Lan Lâm mà Tô Bạch gặp trước kia.

Ngay cả Tô Bạch đang ở trạng thái đỉnh cao, đối đầu với Yến Hồi Hồng, cho dù hai bên tay không đánh nhau thì đoán

chừng Tô Bạch cũng chỉ có thể hoàn toàn bị động. Huống chi bây giờ Tô Bạch đã là một phiên bản của cô hồn dã quỷ.

……

- Roẹt

Trần Phong duỗi người rất thoải mái, cảm giác tràn ngập sức mạnh này khiến gã ta thích thú, thậm chí còn có chút mê hoặc.

Đây là…

Cũng là cấp độ và sức mạnh của thính giả cấp cao sao?

Quả nhiên là một cái trên trời, một cái dưới đất, như hai khái niệm khác nhau.

Theo quan điểm của Trần Phong, thực lực giả tạo tăng lên đã là một phần thưởng rất lớn để cho gã ta có thể biết và tiếp xúc. Không, chính xác mà nói là để gã ta lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, tạm thời đạt đến thực lực và cảnh giới của thính giả cấp cao. Đối với người có thâm niên mà nói, chẳng khác gì là mở ra con đường tới cửa lớn.

Chương 633 Tôi Cứu Con Của Ông

Sau khi có một nhận thức rõ ràng về phương hướng phát triển và quỹ tích của bản thân mình sau này, mai sau sẽ đỡ phải đi đường vòng, cũng đỡ phải mơ màng nhiều lần.

Loại phần thưởng này tuy không thể đổi thành tiền mặt, nhưng lại có tác dụng lâu dài, ngay cả trong cửa hàng trên wechat cũng không thể đổi lấy được thứ này.

Khóe mắt Trần Phong nhìn về phía Lục Trầm, Lục Trầm cũng giống như gã ta, nhắm mắt lại cảm nhận và lĩnh hội nó. Bọn họ không chủ động xuất kích, cho dù đám kẻ địch trước mặt kia thật sự suy yếu, chỉ cần bọn họ hơi ra tay cũng có thể nghiền chết bọn họ.

Nhưng họ không làm gì cả, cũng không vội làm. Bởi vì một khi đối thủ mà họ được giao nhiệm vụ bị giết, chính mình tương đương với hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ bị Phát Thanh Khủng Bố truyền tống về thế giới thực. Nói như vậy, những gì họ có khả năng lĩnh hội sẽ trực tiếp bị Phát Thanh Khủng Bố lấy lại, bản thân họ cũng bị khôi phục lại thực lực và cảnh giới cũ.

Loại kỳ ngộ này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, ai cũng hy vọng thời gian này có thể kéo dài thêm một chút, có thể để cơ thể cảm nhận nhiều hơn một phần, lĩnh hội nhiều hơn một bước. Lúc này thời gian chính là tiền hàng thật giá thật.

Đương nhiên, bọn họ cũng muốn làm nhiệm vụ, có thể lấy được cường hóa của thính giả có thâm niên, đây cũng là phúc

lợi lớn. Bọn họ không thể không động lòng, hơn nữa loại phúc lợi này cũng không kém gì Nghê Lan và Từ Đông được bù đắp khuyết điểm trong tinh thần dù chỉ là một chút.

Chẳng qua, con người luôn tham lam, đặc biệt là những thính giả phải giành giật mạng sống của chính mình từng giây từng phút. Thứ mà bọn họ theo đuổi chính là lợi ích, cố chấp với nó, so với người thường thì thậm chí gọi là phát rồ.

Nghê Lan và Từ Đông cũng không chủ động tấn công. Đương nhiên bọn họ biết những người trước mặt đang làm gì, nếu chủ động tấn công, đơn giản là ép đối phương phải giết mình, nhưng bọn họ cũng rất mâu thuẫn. Bởi vì đối phương đang cảm nhận cảnh giới mới, hưởng thụ kỳ ngộ này. Mà đối phương cũng không thay đổi nguyện vọng và mục đích cuối cùng là giết bọn họ.

Hiện tại chính mình không hề làm gì, chính là trơ mắt nhìn kẻ sắp giết chết mình cảm nhận kỳ ngộ.

Đây thực sự là một vấn đề nan giải, một loại dày vò.

Trước mặt Tô Bạch là một người đàn ông trung niên tóc rối bời, sau khi người đàn ông trung niên bước ra khỏi cửa, ông ta cười với Tô Bạch.

Nụ cười này khiến Tô Bạch không hiểu được, bởi vì nụ cười của đối phương không phải cười giễu cợt, không phải cười đắc thắng, cũng không phải nụ cười mang theo danh lợi và tiêu cực, mà là một nụ cười rất đơn thuần, thậm chí là mang theo một loại cảm ơn.

- Ngày đó, cám ơn cậu đã cứu con trai tôi.

Người đàn ông trung niên phun ra những lời này, trong mắt lộ ra vẻ do dự, có hơi chần chờ.

- Con trai ông ư?

Tô Bạch có hơi khó hiểu.

- Tôi xin lỗi, ông biết không, con người tôi từ trước đến nay luôn thích làm việc thiện tích đức. Tôi đã cứu rất nhiều người, cũng giúp đỡ nhiều người. Ông có thể nhắc nhở cho tôi được không? Con trai của ông là ai?

Tô Bạch thật sự không biết rốt cuộc mình cứu đứa con trai nào của ông ta, cũng không biết con trai của ông ta là ai. Tuy rằng trong lòng có một ý nghĩ mơ hồ, nhưng cũng không chắc chắn, nếu không thì quá trùng hợp rồi. Còn về phần Tô Bạch nói mình làm nhiều việc thiện tích đức, đó cũng là nói xạo khoác lác mà thôi.

- Đêm xảy ra vụ nổ ở Thiên Tân, một người lính cứu hỏa ở đó.

Người đàn ông trung niên thở dài.

- Cậu đã cứu nó.

Nếu như bây giờ Tô Bạch có cơ thể thì phản ứng hiện tại hẳn là đồng tử đột nhiên co rút lại.

Quả nhiên là anh ta,

Thực sự là anh ta,

Chàng trai trẻ mà hắn đã gặp ba lần trong một ngày!

Anh ta lại là con trai của người đàn ông trước mặt, người sắp giết chết hắn!

Tô Bạch không tự cho mình là ân nhân, trong lòng cũng không có hy vọng gì đó quá đơn thuần, đối phương không có khả năng để cho hắn sống, hoặc là dùng phương thức tự sát để báo ân với hắn. Đây không phải là phong cách hành sự của thính giả, ngay cả khi hắn đã cứu con trai ông ta.

- Chuyện này thật đúng là châm chọc.

Tô Bạch nói một cách tùy tiện.

- Tôi đã cứu con trai của một người sắp giết mình.

Người đàn ông trung niên tỏ ra rất bình tĩnh:

- Cậu cũng biết rồi đó, tôi không thể hy sinh bản thân để cậu không chết. Bởi vì tình huống hiện tại, tôi nhất định phải lấy mạng của cậu để đổi lấy tính mạng của mình. Tôi cũng tin rằng cậu không ôm loại suy nghĩ không thực tế này.

- Đúng vậy, tôi không hề suy nghĩ theo chiều hướng đó, nhưng nếu mọi thứ có thể xảy ra một lần nữa, tôi đoán mình sẽ đứng bên cạnh và mở một chai bia, nhìn con trai của ông bị nổ tung thành từng mảnh, sau đó nâng ly và hét "cụng ly".

Người đàn ông trung niên mỉm cười gật đầu.

- Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy. Thật ra lần đầu tiên nổ tung, tôi đã xuất hiện ở hiện trường rồi, chỉ là tôi khá rành về việc ẩn nấp. Ha ha, bởi vì loại hình cường hóa của tôi chính là một thích khách, cho nên lúc đó cậu và người bạn mập mạp kia của mình, dưới tình huống tôi không bộc phát sát cơ và các cậu cũng vội vã lên đường, không phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

- Vậy tại sao ông không tự mình cứu con trai?

Tô Bạch khó hiểu hỏi.

- Ông cứ thế chắc chắn tôi sẽ liều mình bất chấp nguy hiểm cứu con trai ông à?

Người đàn ông trung niên lắc đầu.

- Lúc đó tôi đang do dự, bởi vì nếu tôi ra tay cứu nó, nó sẽ không chết. Nhưng cho dù sống sót, nó cũng sẽ nhanh chóng bị kéo vào Phát Thanh Khủng Bố. Lẽ ra nó phải chết, tôi là cha của nó, tôi cố tình cứu nó, Phát Thanh Khủng Bố sẽ để nó trở thành thính giả. Đây là nhân quả.

- Trên thực tế khi đó tôi đã nghĩ kỹ, thay vì để con trai tôi sống sót tạm bợ, sau đó trở thành một thính giả trải qua tình trạng hỗn loạn và đau đớn khủng khiếp, thậm chí còn chết trong thế giới chuyện xưa, khi đó trong thế giới này, ngoại trừ người làm cha là tôi, sẽ không ai còn nhớ kỹ về nó, còn chẳng bằng để nó chết trong vụ nổ kia, để nó được coi như liệt sĩ, để cả xã hội nhớ đến nó, để mọi người ca tụng nó. Tôi cảm thấy con trai mình cũng sẽ thấy lựa chọn sau càng tốt hơn.

- Vậy thì tôi…

Tô Bạch giống như hiểu ra điều gì đó.

- Vậy thì ông thật sự phải cảm ơn tôi rồi.

- Đúng thế, tôi thực sự phải cảm ơn cậu rất nhiều.

- Bởi vì tôi và cậu chưa từng biết nhau, cậu không biết rằng đó là con trai tôi, tôi cũng không gửi cho cậu bất kỳ tin nhắn nào yêu cầu cậu cứu nó. Cậu cũng không có quan hệ gì với con trai tôi. Cậu cứu nó, nó sẽ không phải chịu loại nhân quả kia, đây là quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, đồng thời cũng là phương thức nhận định của Phát Thanh Khủng Bố.

- Thực lòng mà nói, lúc đó tôi đang ẩn mình trong bóng tối, đợi đứa con trai yêu quý của mình chết vì vụ nổ. Ngay tại lúc tôi chuẩn bị ra tay nhặt xác sau khi nó chết để bảo tồn hài cốt, đột nhiên nhìn thấy cậu vô duyên vô cớ đứng trước xe cứu hỏa, một mình chống đỡ thương tổn của vụ nổ.

- Lúc đó, nước mắt tôi đã rơi xuống.

- Vì vậy, xin hãy đón nhận lời cảm ơn của tôi một lần nữa, một người cha với lời cảm ơn chân thành nhất.

Người đàn ông trung niên cúi xuống trước mặt Tô Bạch.

Cong lưng.

Chín mươi độ!

Chương 634 Canh Gà Kinh Khủng 1

“Bây giờ nói nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Giọng nói của Tô Bạch mang theo một sự bình tĩnh không hề dao động, đúng là lúc này hắn không bình tĩnh, hắn cũng không có cách nào khác đi làm gì hết, quá nhiều sự cuồng loạn, quá nhiều thứ muốn báo ơn, ngược lại khiến bản thân giống như một tên hề thiểu năng, tự cho rằng mình đang nhảy một điệu nhảy nghiêm túc tự tin, nhưng thực tế chỉ là một trò cười.

Đưa tay không đánh người mặt cười, hơn nữa song phương đều thể hiện ra một mặt vô cùng thành thật của mình.

Cậu đã cứu con trai tôi. Tôi rất biết ơn cậu, tôi vô cùng biết ơn cậu, nhưng ngoại trừ việc tôi biết ơn cậu, tôi cũng không thể giúp cậu được việc gì, tôi vẫn phải giết cậu, nhất định tôi phải giết cậu, bởi vì tôi sẽ không vì đền đáp công ơn của cậu mà đánh đổi mạng sống của mình cho cậu. Cậu cũng đã biết rõ điều này rồi đấy.

Tôi đã cứu con trai của ông, ông cũng đã cảm ơn tôi, ừm, vô cùng biết ơn tôi, ông rất chân thành cảm ơn tôi, nhưng tôi vẫn sẽ bị ông giết chết, ở trong tình trạng này, thậm chí tôi cắn ông một miếng thịt cũng không thực tế, tôi chỉ có thể nhận kết cục bị ông chèn ép đến chết. Có lẽ ông có thể tỏ lòng từ bi thương xót mà chủ động chịu đòn của tôi, không phản kháng trong một thời gian để cho tôi trút giận, nhưng qua quá trình này, tôi càng cảm thấy việc đó giống như đang thương cảm một con khỉ trong rạp xiếc vậy. Không cách nào thay đổi kết

cục của quá trình thì suy cho cùng nó cũng không có ý nghĩa gì hết, tôi chỉ muốn một cái chết sảng khoái, cũng không cần cái gì gọi là thể diện cả.

Đôi bên đều là những người "thành thật", tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, lúc này đã không còn mùi khói thuốc súng, Tô Bạch vẫn lơ lửng ở đó, còn người đàn ông trung niên thì vẫn đứng tại chỗ.

- Ông cần thời gian bao lâu?

Tô Bạch hỏi, hắn biết đối với thính giả có thâm niên mà nói, có thể mượn cơ hội cảm ngộ thực lực và cảnh giới của thính giả cao cấp là một cơ hội ngàn năm có một. Ngoài ra, ở hai bên, nơi bị ngăn cách bằng kính trong suốt, bọn họ cũng đang làm chuyện tương tự.

Người đàn ông trung niên nhìn Tô Bạch rồi gật đầu một cái:

- Nếu như cậu thấy thời gian phải chờ đợi này không thoải mái, tôi cũng có thể ra tay ngay, tôi có thể từ bỏ cơ hội cảm ngộ lần này, coi như là tôi báo đáp ơn cậu cứu con trai tôi.

- Bỏ đi, tuy rằng cảm giác chờ chết thật sự không thoải mái như vậy, nhưng ông vẫn nên cảm ngộ trước đi, dù sao cũng là cơ hội hiếm có. Khi nào cảm thấy nên ra tay, ông có thể thông báo trước cho tôi càng sớm càng tốt, để tôi có thể điều chỉnh tâm lý của mình cho thật tốt.

- Cám ơn cậu đã hiểu cho tôi.

Người đàn ông trung niên cảm ơn Tô Bạch một lần nữa.

Tô Bạch thay đổi chủ đề, nói: - Như ông đã nói, nếu tôi cứu con trai của ông, con trai của ông sẽ không phải dính đến nhân quả, mà lúc ấy ông ở bên cạnh cũng chuẩn bị từ bỏ. Xem ra ông nghiên cứu nhân quả cũng rất sâu sắc.

- Ngay cả những thính giả cấp cao cũng không dám nói những điều như vậy. Nhân quả là một loại độc dược mà ai cũng thèm muốn. Tôi đã từng tận mắt chứng kiến một số thính giả cấp cao chết vì nhân quả. Rõ ràng đó là một sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, cuối cùng lại bởi vì tham vọng nghiên cứu nhân quả mà rơi vào một kết cục dở khóc dở cười như thế, đúng là nực cười mà.

- Đối với tôi, nhân quả chỉ tồn tại trong nghệ thuật chứ không tồn tại trong luật pháp, tôi sẽ không đi tìm tòi, nghiên cứu nguồn gốc, vết tích của nhân quả, cũng sẽ không chủ động theo đuổi quy luật của nhân quả, tôi không biết nếu làm chuyện đó sẽ dẫn tới hậu quả gì, cũng không muốn biết, và càng không dám biết chuyện gì đã xảy ra.

- Chắc là cha mẹ tôi cũng là thính giả.

Dù sao cũng đã lãng phí thời gian, không bằng trước khi chết trao đổi một chút, tuy rằng Tô Bạch không thể đạt được trạng thái và cấp độ đó nhưng vẫn tốt hơn là đứng tại chỗ chờ chết.

- Bọn họ để lại cho tôi rất nhiều tiền. Khi tôi khoảng bảy tuổi, họ rời xa tôi. Tôi muốn biết liệu có phải vì những đồng tiền này mà tôi liên quan đến nhân quả của họ không, sau khi trưởng thành, thì cứ tự nhiên biết đến Phát Thanh Khủng Bố.

Người đàn ông trung niên khẽ cau mày, nói: - Tôi cần phải biết rốt cuộc cha mẹ cậu là thính giả ở cấp độ nào.

Đúng vậy, nhất định phải làm rõ điều này, nếu như họ là thính giả cấp thấp, vì e sợ Phát Thanh Khủng Bố nên mới tụ lại với nhau, sau đó sinh con, lúc không có chuyện gì làm thì đưa cho đứa nhỏ một ít thứ gì đó, đưa đồ trong cửa hàng trên wechat cho đứa nhỏ bồi bổ thân thể. Nếu như vậy, sau này đứa trẻ đó không vào chương trình Phát Thanh Khủng Bố thì đúng là không hợp lẽ trời.

- So với tôi của hiện tại, họ chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn. - Tô Bạch đáp.

Trong hang động dưới nước ở Tần Hoàng Đảo, tấm gương kia, cùng với Hải Thiếu Gia được Lệ Chi điều động tới, Lâm Chu trên diễn đàn cùng với rất nhiều người khác, đều nóng lòng muốn biết tin tức của cha mẹ hắn trong gương, từ đủ mọi loại khía cạnh có thể thấy, thực lực và địa vị của cha mẹ hắn lúc đó chắc chắn là trên cả hắn, thậm chí Tô Bạch còn cho rằng thực lực của cha mẹ hắn phải đạt đến trình độ của một thính giả cao cấp, có lẽ còn cao hơn nữa, bởi vì lúc trước khi Phát Thanh Khủng Bố tạo hình ảnh kia cho hắn, thậm chí cha hắn còn có thể phát hiện ra được hắn đang nhìn lén!

- Vậy thì điều đó là không thể.

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói: - Là người có thâm niên, cho dù không hiểu nhân quả, nhưng cũng nên biết một số nguyên tắc và quy tắc. Nếu họ có kế hoạch sinh con, chỉ cần họ nguyện ý, chỉ cần họ cẩn thận một chút thì sau này con cái của họ cũng sẽ không trở thành thính giả, điều này vẫn có thể được đảm bảo.

- Về phần tiền bạc để lại cho cậu, nếu gia đình cậu vốn đã rất giàu có, khá giả hơn so với người bình thường, dù cha mẹ cậu không cho cậu tiền thì cậu cũng không phải lo về việc áo cơm, nếu đúng như vậy thì nhân quả rất nhỏ, gần như không đáng kể. Hơn nữa các hoạt động của thính giả trong thế giới thực bị hạn chế rất nhiều. Việc thính giả dựa vào thực lực của bản thân để cướp đoạt tài sản xã hội có thể dễ dàng bị Phát Thanh Khủng Bố trừng phạt. Do đó, hầu hết thính giả ở thế giới thực rất trong sạch, cuộc sống cũng không tệ, không phải rầu rĩ vì kế sinh nhai. Nhưng nếu muốn trở thành người giàu nhất trong một khu vực và thậm chí có tên trong danh sách của Forbes, điều này tương đương với việc thắp sáng một chiếc

đèn lồng trong bóng tối, giống như chỉ sợ Phát Thanh Khủng Bố tìm ra.

Chương 635 Canh Gà Kinh Khủng 2

Tô Bạch nhớ lại gia đình của mình. Xuất thân của cha mẹ hắn thực ra rất tốt. Cha hắn là một người có xuất thân trong gia đình chính trị lớn, nói cách khác, cho dù cha mẹ không để lại cho hắn tập đoàn hay công ty lớn nào thì cùng lắm hắn sẽ sống ở gia tộc, dù cho không có địa vị gì, cũng có thể bị xem thường nhưng lại có một cuộc sống đầy đủ sung túc, ngược lại, hắn không có gì cần phải lo lắng.

- Nếu theo lời ông nói, tôi cũng không biết tại sao mình phải trở thành thính giả. - Tô Bạch đáp.

- Trên thực tế, Phát Thanh Khủng Bố vẫn rất nhân từ, nó sẽ không đuổi cùng giết tận những thính giả của mình.

Người đàn ông trung niên tiếp tục lên tiếng: - Cậu có thể có con cái, chỉ cần cậu không quá dùng năng lực của mình vào chuyện đời sau. Ví dụ như con cái cậu gặp phải chuyện ngoài ý muốn nào đó hoặc là bị bệnh nặng sắp chết, cậu sử dụng năng lực của mình đi cứu con thì tương đương với việc Tôn Ngộ Không xuống Điện Diêm La đốt sách sinh tử, người đáng lẽ nên chết lại không chết, vậy thì cũng chỉ có thể trở thành thính giả. Ở phương diện khác, miễn là cậu không đi quá xa, không quá rõ ràng thì Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ mở một mắt, nhắm một mắt cho cậu.

Những gì người đàn ông trung tuổi nói rất thuyết phục vì bản thân ông ta cũng là một người cha.

- Vậy thì, ý của ông là tôi có thể trở thành một thính giả vì cha mẹ tôi đã cố ý làm điều đó?

- Dựa theo như lời cậu nói, 80-90% chính là như thế, có lẽ suy nghĩ của cha mẹ cậu khác với tôi. Có thể bọn họ cảm thấy việc có thể trở thành thính giả sẽ có cơ hội trải nghiệm cảm giác làm thần, có thể tốt hơn nhiều so với một người bình thường không có gì cả. Đó là lý do tại sao họ đưa ra lựa chọn này.

Người đàn ông trung niên đưa tay vuốt tấm gương bên cạnh mình dùng để ngăn cách.

- Nó giống như tấm gương này. Nhìn từ ngoài vào trong và nhìn từ trong ra ngoài đều giống nhau, tình yêu của cha mẹ dành cho con cái hẳn cũng như vậy.

Trong đầu Tô Bạch chợt hiện lên cảnh tượng kia, cha mẹ hắn đang đứng ở cửa, nhưng hắn lại đang trong bụng một người phụ nữ có thai khác.

Không hiểu sao mỗi lần nghĩ đến hình ảnh đó, Tô Bạch lại cảm thấy buồn bực trong lòng, linh hồn của hắn bay lơ lửng đến mép gương thủy tinh.

- Có lẽ là không giống nhau. Ví dụ, nếu tôi muốn đi ra ngoài, chiếc gương sẽ không để tôi đi, những người bên ngoài muốn đến chỗ chúng ta, chiếc gương cũng sẽ không cho họ tới. Mặc dù nhìn qua không có gì khác nhau, không có sự sai lệch về thị giác, nhưng chiếc gương tồn tại, đúng là nó vẫn tồn tại. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất.

Người đàn ông trung niên im lặng. Có lẽ ông ta đã thấy được điều gì đó từ lời nói của Tô Bạch. Thậm chí từ tận đáy lòng, ông ta thực sự không thể hiểu được cha mẹ của Tô Bạch. Cố tình để con trai họ vào Phát Thanh Khủng Bố, rốt cuộc là vì cái gì? Bình thường sau khi cha mẹ trải qua hoàn cảnh cạnh

tranh tàn khốc trong Phát Thanh Khủng Bố, trong tiềm thức của người làm cha mẹ, họ sẽ không để cho con cái là kết tinh tình yêu của mình nối gót chính họ đúng không? Dù có sức mạnh của một vị thần nhưng họ đã mất đi một thứ lớn nhất là sự tự do. Vị thần này chưa chắc đã là thần thực sự vô câu vô thúc, thậm chí cũng không có cách nắm giữ mạng sống của chính mình.

- Còn canh gà sao?

Tô Bạch nhìn về phía người đàn ông trung niên: - Tôi muốn nghe thêm trước khi chết.

Người đàn ông trung niên mím môi, sau đó thở dài, vươn tay gõ nhẹ lên gương: - Có lẽ cậu đã hiểu lầm cha mẹ mình. Có lẽ thực lực cảnh giới của bọn họ cao hơn cậu tưởng rất nhiều, cho nên cậu không thể nhìn ra quan điểm và tính toán của họ.

Giống như Phát Thanh Khủng Bố vậy, nó cũng sẽ mắc sai lầm, nhưng thực lực và cảnh giới của chúng ta không đủ để thực sự nhận ra vị trí then chốt của những sai lầm của nó, càng đừng nói đến việc lợi dụng sai lầm này. Vì vậy, thật ra sai lầm của Phát Thanh Khủng Bố không được tính là sai sót. Bởi vì sự sai lầm này sẽ không gây ra rắc rối gì, cũng không có ý nghĩa gì.

Cũng giống như trong thế giới chuyện xưa lần này, những ô cửa kính đều được Phát Thanh Khủng Bố sử dụng từ đầu đến cuối, khi cậu gõ với cường độ khác nhau, âm thanh nó tạo ra cũng khác nhau, điều đó có nghĩa là khi cảnh giới của cậu ở những độ cao khác nhau thì cấp độ của sự hiểu biết của cậu cũng hoàn toàn khác nhau.

Cậu nhìn xem.

Khi tôi gõ nhẹ, đó là một âm thanh nặng nề.

Khi tôi dùng sức gõ mạnh hơn thì âm thanh vang lên thanh thúy.

Khi tôi gõ bằng thực lực của một người thâm niên, nó không phát ra âm thanh mà hoàn toàn bị tiêu tán bởi sức lực của tôi.

Khi tôi dùng thực lực bây giờ đã gần tới thính giả cao cấp để gõ…

Rắc rắc…

Có một âm thanh giòn giã vang lên.

Trong tấm thủy tinh xuất hiện một vết nứt.

Tô Bạch: …

Người đàn ông trung niên: …

Người đàn ông trung niên nuốt nước bọt, dường như không thể tin được chuyện xảy ra trước mặt, tại vị trí ông ta dùng lực, từng vòng, từng vòng vết nứt lan ra.

Có thể tưởng tượng chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay ra đẩy một cái, chiếc kính này sẽ vỡ. Cho dù đồ vật có kiên cố tới đâu cũng chỉ cần có vết nứt thì khoảng cách tới lúc nó bị hủy diệt cũng đang dần được đếm ngược.

Tô Bạch nhìn về phía người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên lại nhìn về phía Tô Bạch.

Rõ ràng tôi chỉ đang nói về một bát canh gà, sao lại có thể nảy sinh tình huống như vậy?

- Ông vừa mới nói muốn cám ơn tôi à?

Tô Bạch hỏi. Lúc này mới hỏi câu này, hiển nhiên ý không nằm ở chỗ đó, miếng thủy tinh này, vốn dĩ giống như một tử cục bị vỡ nát một góc, sự sống bị phá hủy lại xuất hiện ánh rạng đông.

Người đàn ông trung niên cứng ngắc gật đầu, sau đó có chút hoang đường nhìn nắm đấm của mình, tấm thủy tinh này, sao lại vỡ chứ?

- Vậy thì… Bây giờ chúng ta có cơ hội thể hiện lòng biết ơn này thành hành động thay vì giữ nó trên miệng lưỡi rồi.- Tô Bạch nói.

- Chuyện này…

Người đàn ông trung niên nghẹn lời

Gương có thể bị vỡ.

Cũng có nghĩa là tình huống tại ba chiến trường quả thật có thể bị quấy rầy. Ba người có thâm niên đang cảm ngộ thực lực và cảnh giới mới của chính mình nên cũng chưa giết chết con mồi trước mặt, cho nên cục diện vẫn cân bằng như cũ.

Chẳng qua nếu như hiện tại người đàn ông trung niên lựa chọn phá vỡ tầng thủy tinh này, sau đó đi đến một chiến trường khác, giết chết một thính giả thâm niên rồi lại giết chết một linh hồn khác như Tô Bạch.

Cứ như vậy,

Vốn dĩ đối với Tô Bạch mà nói, tình huống tuyệt vọng lập tức xuất hiện đường sống!

Ba đối ba, số người ở đây,

Tô Bạch muốn sống sót thì trước tiên phải làm cho một vị thẩm phán chết, trống ra một vị trí, đây chính là danh ngạch sống sót!

Chương 636 Vận Mệnh Của Thẩm Phán!

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều phụ thuộc vào người đàn ông trung niên kia, chỉ xem ông ta có sẵn lòng hay không mà thôi, chỉ cần ông ta giết chết Tô Bạch thì ông ta có thể rời khỏi thế giới chuyện xưa một cách an toàn, đồng thời mang theo được phúc lợi thuộc về mình. Nhưng nếu ông ta dự định cứu Tô Bạch thì phải đặt bản thân vào nguy hiểm, liều mình giết một vị thẩm phán khác, chuyện này có thêm rất nhiều thứ khó lường.

Thính giả đều ích kỷ. Không, chính xác mà nói, chỉ cần là người bình thường thì đều ích kỷ, nhất là khi liên quan đến lợi ích sống còn của họ, bộ mặt ích kỷ sẽ bị phóng đại và thể hiện ra ngoài.

Tô Bạch cũng không kinh ngạc trước sự im lặng của người đàn ông trung niên. Lúc này, nếu như đổi lại là Tô Bạch đứng ở vị trí của đối phương thì cũng vậy thôi.

- Đứng ở chỗ này cảm nhận thì không có cách nào cảm nhận trực tiếp và sâu sắc bằng chiến đấu. - Tô Bạch nói.

- Tôi cứu con trai ông, chuyện này chúng ta có thể không nói đến. Tôi cũng không hy vọng sẽ được báo ân, nhưng tôi bằng lòng cho ông một lời hứa. Hôm nay ông tha cho tôi, sau này tôi sẽ báo đáp ông.

Người đàn ông trung niên giơ tay ra hiệu Tô Bạch đừng nói nữa.

- Tính mạng của tôi là quan trọng nhất.

Đây là câu trả lời của người đàn ông trung niên.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch không biết nên nói gì. Ý trong lời nói này của đối phương giống như hi vọng vừa mới bùng lên đột nhiên bị dập tắt, một chút tia lửa cũng không tìm được.

- Tính mạng của con trai tôi đứng thứ hai. Cậu đã cứu mạng con trai tôi, chỉ cần không phải là tình huống khiến tôi trở thành người chết, tôi sẽ trả ơn cho cậu.

Lời nói của người đàn ông trung niên xoay chuyển.

Tô Bạch cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Lão ca à, nói chuyện đừng ngắt nghỉ như vậy chứ.

Người đàn ông trung niên đặt tay lên mảnh thủy tinh sắp vỡ.

- Tôi muốn hỏi cậu một điều cuối cùng, tại sao lúc đó cậu lại cứu con trai tôi.

Tô Bạch có thể nhìn thấy một chút sốt ruột từ trong đôi mắt người đàn ông trung niên. Bản thân người đàn ông trung niên cũng từng nói, đối với nhân quả ông ta chỉ coi trọng thuật chứ không coi trọng pháp. Đơn giản mà nói, đó cũng là một thứ đồ tốt. Về phần nguyên lý của nó, thật xin lỗi, tôi cũng không dám nghĩ hay đoán, tôi cam tâm tình nguyện làm một kẻ ngốc.

Chẳng qua, nếu đến mức này mà người đàn ông trung niên vẫn không thể nhìn thấy bất kỳ manh mối nào vậy thì quá bôi nhọ thân phận thính giả có thâm niên của ông ta rồi.

- Tôi không ngại nói chuyện đó với ông, nhưng ông có dám nghe không?- Tô Bạch có vẻ rất thẳng thắn.

Ánh mắt nóng rực của người đàn ông trung niên từ từ nguội lạnh, cuối cùng nặng nề lắc đầu.

- Tôi không dám.

Người bình thường rất khó có thể thừa nhận sự hèn nhát của mình, nhưng trong vấn đề nhân quả, thừa nhận chính mình sợ hãi, thừa nhận chính mình e ngại,

Không hổ thẹn.

Đúng vậy, không xấu hổ,

Không xấu hổ chút nào.

Cho dù là Tô Bạch đi chăng nữa, khi mọi thứ phát triển đến hiện tại, hắn cũng không hề có chút vui mừng hay phấn khích nào cả.

Lúc này đây còn sống được hoàn toàn dựa vào bản thân hắn khi ở Thiên Tân đã tâm huyết dâng trào nên mới đổi được. Chẳng qua Tô Bạch cũng thật sự không dám cho mình nắm giữ được nhân quả. Lúc trước Lan Lâm thân là thính giả cao cấp có thâm niên, cô ta có thể đè ép hai người thính giả Yến Hồi Hồng và Phích Lâu có cùng cấp bậc dưới thân, thậm chí còn có quan hệ không tệ với Lệ Chi, không ngoa khi nói rằng cô ta hào hoa phong nhã, nhưng cái kết của cô ta là gì?

Tô Bạch không thể nào quên được ánh mắt sợ hãi trước khi Lan Lâm tự sát, một người cao cao tại thượng như cô ta cuối cùng lại bị dọa đến chết, còn đáng thương hơn con chuột dưới mương hôi thối.

Người đàn ông trung niên vỗ lên thủy tinh, một miếng thủy tinh trực tiếp vỡ vụn.

- Ông định giết ai?- Tô Bạch hỏi.

Người đàn ông trung niên khẽ cười đáp.

- Tôi đã động tay động chân vào một trong điếu thuốc đưa cho họ, là một thính giả cường hóa về phương diện thích khách, đủ để cho tôi làm ra rất nhiều chuyện rồi.

- Ông đưa khi nào?

Tô Bạch tiếp tục hỏi.

- Trước khi lựa chọn đối thủ là tôi ư?

Người đàn ông trung niên không trả lời vì bóng dáng của ông ta đã biến mất.

Tô Bạch lẳng lặng lơ lửng trong không gian chật hẹp này. Hắn không chạy lung tung, bởi vì không có chỗ mà chạy. Nếu như người đàn ông trung niên kia không thành công giết được một vị thẩm phán, vậy thì hắn vẫn sẽ không thể thoát khỏi vận mệnh ban đầu. Dù sao, hắn có chạy thế nào cũng không thể thoát ra khỏi thế giới chuyện xưa này được.

Nên làm hay không nên làm thì hắn đều đã làm hết rồi.

Bây giờ,

Chỉ cần chờ đợi vận mệnh của thẩm phán thôi.

Có lẽ điều này,

Mới là ý nghĩa thực sự của tên thế giới chuyện xưa.

Trong nhà của gia đình lão Phương bây giờ rất náo nhiệt

- Mau, chuyển sang truyền hình vệ tinh Giang Tô, tôi muốn xem Tiết Chi Khiêm.

Mập mạp vừa hét vừa cầm ly bia trên tay.

Lúc này, điều khiển từ xa đã nằm trong tay Gia Thố, Gia Thố khẽ cười, chuyển kênh cho Mập mạp.

Hòa thượng đích thân xuống bếp nấu nướng và bưng lên một bàn thức ăn chay. Thức ăn chay được làm tinh xảo, cộng thêm một ít rượu nhạt tô điểm, trông không kém gì trình độ của những đầu bếp ở khách sạn năm sao.

Trước đó vốn dĩ ba người bọn họ đã bàn bạc xong rồi, sau này sẽ cùng nhau ở trong nhà lão Phương. Dù sao trận pháp trong nhà của Lão Phương bị Mập mạp thay đổi xong thì tương đương với một tòa lâu đài rất tốt, an toàn ở đây là tốt nhất nên không cần phải lo lắng quá mức. Lúc đầu nếu như không phải lão Phương cố ý lừa gạt mấy người Tô Bạch đến đây để đoạt xá, chỉ dựa vào mấy người Tô Bạch, muốn đánh vào trong, đoán chừng cũng không có cách nào.

Tiểu gia hỏa được Cát Tường dẫn theo đến phòng khách, nhìn qua thì có vẻ tiểu gia hỏa không được vui lắm. Cậu nhóc ngồi trên sô pha một mình, không cười cũng không làm phiền ai cả.

Mặc dù Mập mạp đã rất nỗ lực để giúp bầu không khí trở nên tốt hơn nhưng khi cậu nhóc ngồi xuống bên cạnh mình, anh ta cũng tự giác đặt cốc bia xuống bàn, thở dài rồi ngồi xuống.

Tết đến rồi, năm mới cũng đến, thế nhưng ở đây không có không khí Tết của người Hoa.

Hòa Thượng một mình cầm bát ăn chậm rãi, trong khi Gia Thố đang uống trà ở đó. Bọn họ vốn là người xuất gia nên càng thích yên tĩnh hơn.

Ngược lại là Mập mạp thật sự không chịu nổi bầu không khí như thế này, vốn dĩ hôm nay mọi người tụ tập lại cũng là nghĩ sẽ được náo nhiệt một chút. Dù sao sau này mọi người cũng sẽ là hàng xóm của nhau, tuy rằng giữa thính giả với nhau không có tình bạn thực sự nhưng quan hệ giữa mọi người thân thiết hơn thì ai cũng đều có lợi, một vài khoảnh khắc còn biết điểm mấu chốt của nhau, quả thật là có ưu thế rất lớn. Cho dù không có quan hệ lợi ích thì những thính giả có tính cách hợp nhau ở cùng một chỗ cùng là một chuyện thoải mái.

Chỉ là, bầu không khí vẫn không sinh động nổi.

Không phải là bởi vì Hòa Thượng và Gia Thố lãnh đạm, ngược lại Hòa Thượng và Gia Thố là người xuất gia nhưng vẫn hiểu được đạo lý nhập thế tùy tục. Chỉ là, vốn dĩ có bốn người nhưng bây giờ chỉ còn lại ba, ai nấy đều cảm thấy thiếu gì đó.

Chương 637 Sự Kiện Vampire Ở Thượng Hải Những Năm 1990 1

Cát Tường đang nằm bên cạnh cậu bé, nhìn dáng vẻ bĩu môi rất khó chịu của cậu bé, Cát Tường cũng có chút thương cảm, cái đuôi vô lực đung đưa.

- Ngoan, sau này chú sẽ chăm sóc cho cháu.

Mập Mạp đưa tay ra vỗ nhẹ vào đầu cậu nhóc

- Anh em à, về sau đứa bé này sẽ thay phiên nhau đi cùng chúng ta. Dù sao trên người nó vẫn có đồ đằng chúc phúc của hai người. Bây giờ đoán chừng cha của thằng nhỏ cũng đã ngỏm trong thế giới chuyện xưa rồi, cũng không thể để một con mèo chăm sóc cho đứa nhỏ mãi được.

Hòa Thượng gật đầu đồng ý.

- Đứa nhỏ này có tuệ căn, có thể xuất gia cùng bần tăng.

Lúc này Gia Thố cũng chen vào.

- Xuất gia cũng được, nhưng rốt cuộc là tu luyện ở tông môn nào, cũng có thể bàn bạc một chút.

Hiển nhiên Gia Thố cũng rất thích cậu nhóc. Bọn họ thân bất do kỷ, với thân phận là thính giả, họ không có quá nhiều tự do. Nhưng chính vì họ đã đạt đến trình độ tu luyện của các vị Phật sống trong truyền thuyết Phật giáo nên càng chú ý nhiều hơn đến pháp chế truyền thừa của mình, hy vọng rằng ai đó có thể kế thừa y bát của họ trong thế giới thực sau khi họ ngã xuống.

Lúc trước Tô Bạch ở đó, hơn nữa Tô Bạch lại bảo vệ cậu nhóc rất sít sao, nếu như bọn họ nói muốn để tiểu gia hỏa đi theo mình xuất gia, đoán chừng người làm cha như Tô Bạch sẽ dám phát tác bệnh tâm thần, liều mạng ngay tại chỗ.

Bây giờ Tô Bạch đã không còn, cậu nhóc quả thật không quá thích hợp để sống trong thế tục. Nếu không có sự bảo vệ của Tô Bạch, một linh đồng như cậu nhóc sẽ bị rất nhiều người dòm ngó như báu vật, không chỉ riêng gì những nhà huyền học trong thế giới thực, đoán chừng một số thính giả cũng sẽ không nhịn được mà ra tay.

Mập Mạp nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa sau đó lại nhìn thức ăn chay trên bàn, có chút phiền muộn nói.

- Hòa Thượng, tôi đã sớm nói để tôi gọi thức bên ngoài là được rồi. Anh nấu một bàn đồ ăn chay như vậy, người hiểu rõ thì biết chúng ta đang liên hoan, người không rõ còn cho rằng chúng ta đang lập bàn thờ cúng bái đấy.

- Ồ, bàn thờ cho ai thế?

Một giọng nói từ bên ngoài cửa sổ truyền vào.

Hòa Thượng, Gia Thố và Mập Mạp giống như gặp ma vậy.

Tiểu gia hỏa lập tức cười ha hả và liên tục vỗ đôi bàn tay non nớt của mình.

- Cha cha… Cha cha

.

Chơi với cậu nhóc một lúc, đợi đến khi cậu nhóc đã hơi mệt thì Tô Bạch trực tiếp bế tiểu gia hỏa về phòng ngủ, nhìn cậu nhóc ngủ say, còn Cát Tường đang nằm ở bên cạnh, lúc này Tô Bạch mới yên tâm rời khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách.

Lúc này, ở trong phòng khách, Mập Mạp và Gia Thố đã dọn dẹp sạch sẽ đồ ăn trên bàn, để lại một vài ly trà. Hiển nhiên bọn họ đang đợi Tô Bạch, chỉ là bọn họ cũng biết Tô Bạch rất quan tâm tới cậu nhóc đó, người ta khó khăn lắm mới có thể sống sót ra từ thế giới chuyện xưa trong khi mọi người đều nghĩ là hắn đã chết rồi, đương nhiên là phải ở với con trai mình một lát rồi.

Tô Bạch thuận tay bưng chén trà trên bàn lên, trà là do Hòa Thượng pha. Trình độ pha trà của Hòa Thượng cũng rất tốt nhưng lúc này Tô Bạch lại giống như bò nhai hoa mẫu đơn vậy, coi đây như là một chén trà lạnh được bán ven đường, một hơi là uống cạn chén trà của mình, sau đó lại cầm lấy chén trà của Mập Mạp và Gia Thố uống sạch. Ngày thường các phú hào phải quyên góp rất nhiều tiền nhan đèn mới có cơ hội được uống chén trà thơm do một vị cao tăng chân chính đắc đạo pha cho, vậy mà ở chỗ Tô Bạch, nó lại giống như nước sôi để nguội uống cho hết khát.

Đương nhiên hắn thật sự có chút khát nước.

Mập Mạp xoa ngón tay rồi lại nhìn Tô Bạch một lúc, anh ta lấy một điếu thuốc ra. Thật sự mà nói thì Mập Mạp vẫn còn chưa hoàn hồn, con mẹ nó, sao con hàng này vẫn còn sống sót trở về được chứ?

Trong mắt Mập Mạp thì hành động trước đó của Tô Bạch chẳng khác gì việc mặc bikini nhảy múa trước mặt Diêm Vương, trên cơ bản thì tỷ lệ sống sót là rất thấp. Hơn nữa mặt khác, Mập Mạp cũng biết được một số tin tức, cũng biết được hai người bị "thẩm tra" chung với Tô Bạch là ai. Trên cơ bản thì tội ác cũng không khác mấy so với Tô Bạch. Lần này Phát Thanh Khủng Bố kéo ba người vào cùng một thế giới chuyện xưa, chẳng khác gì với việc "trừ hại cho người dân.".

Điểm này, Hòa Thượng và Gia Thố cũng đồng ý, họ cũng cảm thấy việc Tô Bạch giết Thiết Tử và Quân Nhi ở Tần Hoàng Đảo là quá mức liều lĩnh và bất chấp, tuy rằng trước đây Tô Bạch cũng thường xuyên phát bệnh tâm thần nhưng đó là trong thế giới chuyện xưa mà thôi. Trong thế giới chuyện xưa thì chỉ cần thấy ai không vừa mắt thì hắn có thể giết, chỉ cần hắn có thể sống sót qua nhiệm vụ thì mọi thứ đều sẽ tốt đẹp, cũng không có gì xảy ra. Nhưng trong thế giới hiện thực thì ràng buộc của Phát Thanh Khủng Bố lại không giống vậy.

Lý do tại sao thế giới hiện thực này vẫn có thể tiếp tục duy trì ổn định, nước Mỹ bên kia vẫn có thể vui mừng phấn khởi tiến hành các cuộc bầu cử tổng thống, Park Geun-Hye ở Hàn Quốc thì vẫn tiếp tục phát triển. Trung Quốc lại liên tục tranh cướp với nhiều nước ở Biển Đông. Mọi thứ đều dựa vào việc Phát Thanh Khủng Bố hạn chế gắt gao thính giả của mình. Nếu không một khi xiềng xích của Phát Thanh Khủng Bố bị lỏng ra, những kẻ được so với thần linh lại mất đi sự ràng buộc thì sẽ giống như Ma Thần một lần nữa tới nhân gian vậy, trật tự của cả thế giới hiện thực cũng sẽ không còn sót lại gì.

Tô Bạch duỗi tay cầm lấy điếu thuốc, châm lửa rồi mạnh mẽ rít một hơi. Trước đó ở trong thế giới chuyện xưa, hắn đã làm một cô hồn dã quỷ trong một thời gian dài, muốn hút thuốc cũng không có thân thể, không có miệng cũng không có phổi mà hút. Nếu đã sống sót khỏi thế giới chuyện xưa thì Phát Thanh Khủng Bố cũng khôi phục cơ thể cho Tô Bạch như cũ, rốt cuộc cũng có thể hút một điếu thuốc tử tế.

- Lần này còn sống trở về, đúng là may mắn.

Nhả ra một hơi khói, Tô Bạch chậm rãi ngồi xuống sô pha.

- Quả thực tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng cậu đã ngỏm ở trong đó. Cậu cũng thấy rồi đấy, hai tăng nhân này đang tranh nhau nhận con trai cậu về làm tiểu hòa thượng.

Mập Mạp nói thật không che giấu gì cả, trên thực tế chuyện này cũng không cần gì phải giấu diếm, giữa những thính giả với nhau cũng không có loại khách sáo kiêng kỵ như dân chúng bình thường. Tất cả bọn họ đều là kiểu người trên đỉnh đầu có một con dao, đâu nhiều lòng vòng như thế, hôm nay cậu chết, ngày mai tôi chết cũng là chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Chương 638 Sự Kiện Vampire Ở Thượng Hải Những Năm 1990 2

Tô Bạch kể cho ba người nghe một lần về chuyện xảy ra trong thế giới chuyện xưa lần này, nhưng đoạn liên quan đến nhân quả kia, hắn cũng cố ý nói qua loa, chỉ nói mình cứu được con trai là lính cứu hỏa của thằng cha kia, sau cùng trời xui đất khiến không cẩn thận đập vỡ thủy tinh.

Đương nhiên với tâm tư của tất cả mọi người thì cho dù Tô Bạch không nói tới đoạn này, bọn họ cũng có thể đoán được, ba người này đều là những người thành tinh hết rồi.

Vài ngày trước khi bước vào thế giới chuyện xưa, hắn đã tình cờ cứu được con trai của người ta trong vụ nổ xảy ra tại khu hàng hóa ở Thiên Tân. Sau đó ở vòng cuối cùng trong thế giới chuyện xưa, ngay tại lúc hắn đối mặt với kết cục phải chết lại trùng hợp gặp cha người ta, chuyện này không thể không khiến họ suy nghĩ về hai chữ kia.

Chẳng qua cho dù là Mập Mạp, Hòa Thượng hay Gia Thố đều biết hai chữ đó khủng khiếp như thế nào nên cũng không ai cố tình xoay quanh chủ đề đấy, nhiều nhất chỉ là nói bóng nói gió một chút, bọn họ không kiêng kị sinh tử nhưng đối với hai chữ nhân quả thì lại giữ kín như bưng.

- A Di Đà Phật, lần này cậu thật sự rất may mắn.- Hòa Thượng nhìn Tô Bạch, nghiêm túc nói.

- Nhưng có một số chuyện quá trùng hợp thì sẽ không còn là trùng hợp nữa.

Đây là lời nhắc nhở của Hòa Thượng, so với những thính giả khác thì Hòa Thượng là người hiểu rõ nhất về hai chữ "nhân quả", bởi vì đạo Phật vốn nói về nhân quả báo ứng, còn Mập Mạp chính là người thừa kế chính thống của Đạo giáo, bởi vì phong cách hành sự và thủ đoạn khác hẳn của anh ta, lại là người tu đạo theo phong cách thoải mái nên suy cho cùng thì tư duy và tổng kết về nhân quả vẫn không thể bằng Hòa Thượng.

Tô Bạch gật đầu.

- Tôi biết.

Lúc này Gia Thố cầm bình nước nóng bên cạnh đổ thêm một ít vào ấm trà trên bàn.

- Trước đây người ta thường nói rằng ông trời ở trên cao, còn những người tín đồ thì nói rằng Chúa là ở trên và Phật ở trên. Nhưng trên đỉnh đầu của chúng ta thực sự là ai, chúng ta làm thính giả đều rõ ràng. Nếu như nó chính là trời thì chúng ta phải sợ hãi và thèm muốn hai chữ đấy, thực ra không phải là ý trời mà là ý của nó.

- Tôi vẫn luôn tò mò, cũng đã gặp một số thính giả thâm niên, thậm chí là những thính giả cao cấp và hầu hết họ đều rất kín tiếng về hai từ này. Tất nhiên cũng có người thực sự trầm mê hai từ này, thế nhưng kết cục của mấy người bọn họ đều khiến tôi không đành lòng nhìn thẳng.

- Mặc dù thính giả không có quyền tự do tuyệt đối nhưng tôi nghĩ họ vẫn nên có tư cách và thân phận mà họ nên có. Kết cục cuối cùng của họ vừa buồn cười nhưng cũng rất đáng thương.

Ánh mắt của Tô Bạch hơi nheo lại, lúc này hắn mới phát hiện ra rằng tư duy và nhận thức về nhân quả của hai người

xuất gia là Gia Thố và Hòa Thượng so với người trong cuộc là hắn càng là tiến lên một bước và toàn diện hơn.

Cũng đúng, không chỉ mình bản thân hắn tiến bộ mà cả ba người bọn họ cũng không ngừng tiến bộ, hơn nữa đoán chừng tốc độ không chậm hơn hắn là bao.

- Cho dù như thế nào, nâng cao thực lực tuyệt đối mới là con đường đúng đắn thật sự. - Hòa Thượng nghiêm túc nói: - Hai chữ đó, trước tiên hãy quên đi đã. Bần tăng luôn cảm thấy hai chữ đó như một món mồi nhử dụ người khác cắn câu.

- Này, đừng nhắc tới những chuyện mơ màng như đi trong sương mù đó nữa. Từ khi Đại Bạch sống sót trở về, hai hòa thượng các anh cũng không đùa gì. Haha, lại đây. Chúng ta lấy trà thay rượu nhé. Trước tiên uống cạn chén này rồi sau đó lên giường nằm nghỉ ngơi. Nói thật lòng nhé, tu mười năm mới được chung thuyền, tu trăm năm mới nên duyên vợ chồng, bốn chúng ta có cơ hội sống chung dưới một mái nhà đó cũng là một loại duyên phận.

- Trương Bát Nhất tôi cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Thế nhưng vào lúc này tôi thực sự nghĩ rằng bốn người chúng ta có thể bình an vô sự, sau này nếu không có việc gì làm thì chúng ta có thể nhâm nhi tách trà trong phòng khách, xem TV, nói dóc gì đó, chỉ cần không ai chết là tốt rồi.

Mập Mạp nâng tách trà, Tô Bạch, Hòa Thượng và Gia Thố cũng nâng tách trà lên.

Có lẽ đây là điều ước giản dị nhất trong số các điều ước của thính giả bọn họ.

Lần này Tô Bạch ngủ không ngon, nửa đêm tỉnh lại không phải là bởi vì lần trước thế giới chuyện xưa tạo ra quá nhiều bóng ma tâm lý cho hắn, cũng không phải bởi vì Tô Bạch còn đang cố chấp suy nghĩ chuyện nhân quả, chỉ là đã làm cô hồn

dã quỷ một thời gian nên quen với cảm giác hồn phách lơ lửng rồi, sau khi có thể xác lại cảm thấy không quen lắm, nằm ở trên giường vẫn cảm thấy mình bồng bềnh.

Điều này giống như một người bơi trong nước rồi lên bờ sẽ cảm thấy mình hơi lơ lửng, bởi vì anh ta đã thích nghi với trọng lực trong nước và lực nổi nên sau khi lên bờ cơ thể anh ta không dễ điều chỉnh lại được.

Tiểu gia hỏa ngủ rất ngon, cuộn tròn trong vòng tay của Tô Bạch, miệng chúm chím trông rất đáng yêu. Khi Tô Bạch không ngủ được thì sẽ nhìn sang phía cậu nhóc, cơn buồn ngủ sẽ tự ập đến và hắn cũng nhắm mắt ngủ một lát.

Cứ ngủ đứt quãng như vậy, khi Tô Bạch tỉnh lại cũng đã gần mười giờ sáng, có lẽ cậu nhóc đã được Cát Tường đưa ra phòng khách hoặc ra sân chơi.

Tô Bạch chậm rãi đứng dậy rời khỏi phòng ngủ đi vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong bèn lấy điện thoại di động ra xem thử lại phát hiện có mấy chục cuộc gọi nhỡ của Sở Triệu. Hơn nữa, các cuộc gọi đều được thực hiện cách đây hai ngày, đêm qua cũng có nhưng Tô Bạch đã quen với việc đặt điện thoại ở chế độ im lặng, đồng thời hai ngày trước hắn vẫn còn ở trong thế giới chuyện xưa, hôm qua hắn quay về thì nói chuyện tán gẫu với đám người Mập Mạp và Hòa Thượng rồi lên giường nghỉ ngơi luôn, đúng là không chú ý tới điện thoại.

Tô Bạch cũng không gọi lại, chỉ nhanh chóng tắm rồi đi tới phòng khách. Tới nơi thì thấy Mập Mạp đang nằm trên sô pha nghịch điện thoại di động.

- Đại Bạch, tối hôm qua cậu đi ra ngoài xả hơi sao?- Mập Mạp đột nhiên hỏi.

Tô Bạch không hiểu gì cả, hỏi lại.

- Làm sao vậy?

- Ý tôi là có phải thế giới chuyện xưa lần này khiến cậu cảm thấy áp lực quá nhiều nên tối hôm qua mới một mình ra ngoài thư giãn, giảm bớt áp lực không?

- Không phải, tối hôm qua tôi ở trong phòng ngủ.- Tô Bạch đáp.

- Ồ, thật kỳ lạ. - Mập Mạp nói đồng thời đưa điện thoại di động của mình cho Tô Bạch. Đây là app của diễn đàn thính giả, có hai bài đăng mới trên mục Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải với tiêu đề:

- Người anh em cường hóa Vampire nào mà dữ tợn như vậy, không sợ bị Phát Thanh Khủng Bố trừng phạt sao?

- Tôi biết ID của bài đăng này. Đó là một bác sĩ pháp y ở Thượng Hải.

Mập Mạp giúp Tô Bạch mở bài đăng này. Như anh ta nói, bên trong có rất nhiều hình ảnh dã man.

Đó là từng bộ thi thể đã bị rút hết máu, vị trí mà những cái xác này được tìm thấy lần đầu tiên hoặc là trong một thùng rác kín đáo trên đường phố, hoặc là sống một mình trong nhà.

- Đại Bạch, thật sự không phải cậu làm ư?

Bây giờ Mập Mạp thật sự có chút không tin, ở Tần Hoàng Đảo mà Tô Bạch còn dám giết Thiết Tử và Quân Nhi thì ai mà biết có phải hắn đã phá hoại quy tắc đến nghiện rồi mò mẫm lén lút ra ngoài để hút máu tươi phóng túng một chút hay không?

Đây là sự kiện siêu nhiên được nhiều người biết đến, nếu quan tâm bạn có thể tìm kiếm "Vampire Thượng Hải những năm 90".

Chương 639 Tìm Mòn Gót Giày Mà Không Thấy 1

“Ha ha, anh có bị bệnh không thế, tôi giống một người yếu ớt vậy ư?”

Tô Bạch đẩy di động mà Mập Mạp để trước mặt ra rồi ngồi xuống ghế sô pha. Trên khay trà đặt mấy quả hồ trăn, Tô Bạch thuận tay cầm lấy một ít lên bóc vỏ, hắn thức dậy muộn, cũng không đói bụng, lại càng không có ý định ăn sáng nên tùy tiện ăn mấy quả này cũng được.

Mập Mạp lại có chút buồn bực.

- Chuyện này đúng là có chút thú vị, chẳng lẽ ở Thượng Hải to lớn này còn có người khác cường hóa thành Vampire? Hay là người phương Tây nào đó?

Như chúng ta đã biết, do sự khác biệt về văn hóa và các yếu tố lịch sử cho nên giới thính giả phương Đông và phương Tây có một số loại hình cường hóa đặc thù, bởi vì hai nơi này có hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau.

Ở phương Tây rất thịnh hành việc cường hóa thành Vampire nhưng phương Đông lại ít có người chọn nó. Tương tự như việc ở phương Đông có rất nhiều người lựa chọn cường hóa đạo sĩ và hòa thượng, nhưng ở phương Tây lại rất ít người chọn nó.

Nghiên cứu nguyên nhân thì quan niệm và sở thích là lý do hàng đầu. Bởi vì phương Tây có lịch sử và văn hóa về Vampire, những người cường hóa Vampire có thể tìm thấy một số di vật Vampire ở trong di tích cổ phương Tây, mà những

người cường hóa đạo sĩ phương Đông cũng có thể đi vào khe suối hoặc hang động để lấy được một ít kỳ ngộ và truyền thừa, vì vậy điều cốt yếu là phải cường hóa khía cạnh nào để dễ dàng nhập gia tùy tục.

- Không nên có chuyện Vampire phương Tây kéo đến Thượng Hải để giết người hút máu.- Tô Bạch cười.

- Giữa hai giới đều có một sự ăn ý bất thành văn, trời sập còn có cao thủ chống đỡ. Nếu quả thật có cường giả phương Tây tới phương Đông giết người thì những người đứng phía sau có thể thông qua nick wechat tìm kiếm tin tức được gọi là nhân viên quản lý kia, chính là người đầu tiên không ngồi yên được.

- Cậu nói cũng đúng.- Mập Mạp gật đầu.

- Chắc là một kẻ tâm thần nào đó cường hóa loại hình huyết thống Vampire, sau đó giết người hút máu ở Thượng Hải nhỉ?

Tô Bạch liếc nhìn qua Mập Mạp.

Sao nghe cứ cảm thấy lời này đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe vậy?

- Sorry, Sorry, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi không cố ý nói như vậy đâu. - Mập Mạp nhún vai.

- Nếu như vậy, có lẽ một trong bốn người chúng ta sẽ nhận được nhiệm vụ hiện thực là bắt được thằng cha đó.

Mập mạp nghe Tô Bạch nói trong thế giới chuyện xưa trước đó, ba thính giả đã không ngừng vuốt mông ngựa Phát Thanh Khủng Bố, liều mạng giúp Phát Thanh Khủng Bố làm nhiệm vụ hiện thực, sau cùng ba người kia đều lấy được chỗ tốt, cho nên hiện tại anh ta cũng lập chí muốn làm một người vì nhân dân phục vụ, nghe theo lời Phát Thanh Khủng Bố, đi theo Phát Thanh Khủng Bố làm thanh niên năm tốt.

- Nếu anh có hứng thú thì có thể từ từ chờ. Tôi đoán chừng anh sẽ không chờ được đâu bởi vì không phải là chuyện do cường hóa Vampire của Phát Thanh Khủng Bố làm. - Tô Bạch tự tin nói.

- Hả? Lời này là ý gì? - Mập Mạp có chút kinh ngạc hỏi.

- Chẳng lẽ trong thế giới thực thật sự có Vampire, sau đó chạy đến Thượng Hải làm hại người dân ư?

Tô Bạch nhả mấy hạt quả hồ trăn ra.

- Cường hóa của Phát Thanh Khủng Bố đều là con đường chính thống. Cho dù ngay lúc đầu cường hóa của tôi là huyết thống Vampire rách nát, nhưng cũng chỉ là không có truyền thừa về phương diện ma pháp của Vampire mà thôi. Nhưng về mặt chính thống mà nói thì tôi cũng là Vampire hàng thật giá thật được truyền thừa, dù sao thì Phát Thanh Khủng Bố cũng không phải xưởng da Giang Nam nên cũng không giở trò kém chất lượng.

- Anh nhìn kỹ mấy bức ảnh đó đi, đánh giá từ những vết thương trên thi thể và độ thương tích không đều của thi thể bị hút máu, cho thấy gã sát nhân đó hoàn toàn không phải là huyết thống Vampire chính thống, mà chỉ là một kẻ sát nhân khát máu đến hồ đồ mà thôi.

- Vampire chính thống thường hút máu từ cổ và trên động mạch như thể cắm ống hút vào hộp sữa chua rồi từ từ hút hết cả hộp sữa. Trong bức ảnh mà anh vừa cho tôi xem có rất nhiều vết thương trên người thi thể, điều đó chứng tỏ kẻ sát nhân không ngừng cắn xé vết thương để hút máu, đồng thời thi thể một bên trống không một bên phình lên, căn bản không phải cùng một con đường như huyết thống Vampire chính thống do Phát Thanh Khủng Bố cường hóa ra.

Mập Mạp nghe đến đó mới có chút hiểu rõ.

- Móa nó, quả nhiên là thuật nghiệp có chuyên công, nghe cậu nói kiểu đó, tôi lập tức hiểu ngay. Nếu đã như vậy, tôi càng nên để ý đến chuyện này hơn, vô duyên vô cớ xuất hiện một Vampire nhân tạo, nói không chừng là bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó tác động bên ngoài hoặc phóng xạ. Ha ha, nếu tôi có thể tìm thấy anh ta thì có lẽ sẽ tìm được một số bảo bối bị bỏ quên.

Đối với việc tìm kiếm bảo vật, Mập Mạp luôn làm không biết mệt. Hơn nữa, anh ta cũng không bằng lòng bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Bỗng nhiên Tô Bạch nhớ ra một chuyện, hỏi: - Mập Mạp, giọt máu Vampire mà lần trước tôi và anh trao đổi là từ đâu mà có?

Tô Bạch vẫn luôn nghi ngờ về chuyện này, giá trị của giọt máu đó tuyệt đối là vô giá, nhưng hình như lúc trước hắn chính là cầm chiếc la bàn của thính giả người da đen kia đổi lấy với mập mạp. Hơn nữa giọt máu Vampire này chỉ là một trong những vật phẩm mập mạp lấy ra để trao đổi, có chút giống như với hàng khuyến mại mua một tặng một.

- Hả, giọt máu đó à? Tôi đã đụng phải một cường hóa phương Tây trong thế giới chuyện xưa, tôi hố được nó từ chỗ gã ta. - Mập Mạp nói vẻ với không coi trọng.

Nếu đã như vậy, Tô Bạch cũng không muốn hỏi gì nữa, xem ra Mập Mạp không biết giá trị của giọt máu kia, nếu không, anh ta sẽ không ngu ngốc mà đưa cho Tô Bạch như vậy.

- Được rồi, Đại Bạch, tôi phải ra ngoài một chuyến đây, nhìn xem có thể tìm được tung tích của Vampire kia hay không. Hiện giờ tin tức trên mạng đều bị phong tỏa, cảnh sát bị bắt đi khắp nơi để tìm. Ha ha, tôi cảm thấy hôm nay Bàn gia tôi có thể đổi vận rồi.

Mập Mạp vui vẻ bước ra khỏi nhà, dắt chiếc xe chạy bằng điện trong sân đi ra ngoài. Thật ra thì Mập Mạp biết lái xe nhưng do một mặt là ở Thượng Hải dễ bị tắc đường, mặt khác anh ta cần phải đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cho nên xe điện tương đối thuận tiện hơn.

Chương 640 Tìm Mòn Gót Giày Mà Không Thấy 2

Tô Bạch không quan tâm đến vấn đề này cho lắm, nhưng sau khi nghĩ đến Sở Triệu liên tục gọi cho mình, đoán chừng anh ta cũng nghĩ giống như mập mạp lúc đầu vậy, cho rằng hắn không có chuyện gì làm, chạy ra ngoài giết người hút máu làm một bữa ăn ngon.

- Thật đúng là ngu ngốc.

Tô Bạch mắng một tiếng, cũng lười gọi điện thoại lại cho Sở Triệu, trong lòng Tô Bạch thì tên Sở Triệu kia đã không còn quan hệ gì với mình nữa.

Tiểu gia hỏa đang chơi cầu trượt với Cát Tường trong sân. Một số đồ chơi và vật dụng trong sân đều là do Mập Mạp mua cho thằng bé trong hai ngày Tô Bạch không có ở đây. Có vẻ như Mập Mạp khá để ý đến cậu bé, đoán chừng anh ta chính là có ý tứ muốn bù đắp thua thiệt.

Tô Bạch thả cơ thể mình xuống ghế sô pha, bên ngoài nắng chói chang, một mình nhàn nhã nằm trên sô pha cũng là một thú vui hiếm có đối với hắn lúc này.

Chẳng qua khoảng thời gian hưởng thụ này lại vô cùng ngắn ngủi. Điện thoại di động của Tô Bạch lại vang lên, hắn nhìn lướt qua, là cuộc gọi WeChat của Huân Nhi.

Hắn cầm điện thoại lên nghe máy.

- Alo.- Tô Bạch uể oải đáp lại.

- Tô Bạch, bây giờ anh đang ở đâu? Em đến văn phòng của anh mấy lần mà thấy không thấy anh ở đó, con của anh cũng không có ở đấy. Có phải anh đã chuyển nhà rồi không?

- Ừm, tôi đã chuyển đi, có chuyện gì vậy?

- Không có gì, em chỉ muốn hỏi anh chút chuyện?

- Ừ, được.

Tô Bạch không nói cho Huân Nhi biết bây giờ hắn đang ở đâu, Huân Nhi cũng cảm nhận được sự lạnh nhạt từ giọng nói của Tô Bạch.

Thật ra thì đây cũng là một biểu hiện ích kỷ của Tô Bạch, hắn cảm thấy bây giờ bản thân đang ở đây rất tốt. Có đám người Mập Mạp, Hòa Thượng làm bạn cùng phòng, mọi người sống chung với nhau rất thoải mái. Vậy nên hắn không hề muốn nói cho Huân Nhi hay Sở Triệu biết vị trí của mình. Tuy rằng quan hệ của mình và Huân Nhi tốt hơn với Sở Triệu, nhưng Tô Bạch vẫn lờ mờ cảm thấy thực lực của hắn và Huân Nhi có một khoảng cách rất lớn, cũng không phải Tô Bạch cảm thấy địa vị song phương chênh lệch, cho nên Huân Nhi qua lại với chính mình là một loại trèo cao, mà là bởi vì Tô Bạch cảm thấy, chính bởi vì thực lực địa vị của song phương chênh lệch quá xa, Huân Nhi qua lại quá mật thiết với mình, có thể sẽ phải nhận một số trừng phạt.

Cô ta nhận được bao nhiêu lợi ích từ hắn thì Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ tăng độ khó của thế giới chuyện xưa lên tương ứng để đạt được sự cân bằng, nếu không những thính giả cấp cao đó hoàn toàn có thể tự mình nuôi một đội quân riêng.

Mà Tô Bạch cảm thấy, sở dĩ một Hải thiếu gia có bắp đùi như Lệ Chi để dựa dẫm, nhưng vẫn bị chính mình vượt qua, trong đó cũng có một phần nguyên nhân là phương diện này.

Nếu như có thể, Lệ Chi không thể nào không giúp Hải thiếu gia tăng thực lực lên.

Còn về việc trong lòng Huân Nhi sẽ nghĩ như thế nào thì Tô Bạch cũng không thèm quan tâm, hắn không phải là loại người có tính cách nhu nhược mềm yếu đó.

Tô Bạch đứng dậy đi vào bếp để chuẩn bị xào vài món ăn. Hòa Thượng và Gia Thố đã đi ra ngoài, có lẽ buổi trưa bọn họ sẽ không trở lại ăn cơm nên Tô Bạch cũng nấu ít đi. Cát Tường không ăn đồ của loài người nên cũng chỉ có mình hắn và tiểu gia hỏa ăn thôi.

Hai bát canh trứng có thả rong biển xào nhỏ, sau khi bưng ra, Tô Bạch bế cậu bé đi về từ cầu trượt rồi hai cha con thong thả ăn trưa, sau đó ra sân phơi nắng.

Trên trời có vài con diều đang bay lượn, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh trong trẻo, cậu nhóc chỉ tay lên những cánh diều trên trời với vẻ rất vui thích.

Tô Bạch biết về con diều này, đó là loại diều còi nổi tiếng ở Nam Thông. Khi thả lên bầu trời, chiếc còi bị không khí thổi vào sẽ phát ra âm thanh giòn giã.

Thấy tiểu gia hỏa thích xem như vậy, Tô Bạch bế cậu bé ra khỏi cổng, định đi ra ngoài để xem một chút. Cát Tường thấy Tô Bạch dẫn theo cậu bé, cũng lập tức quay về trong nhà, đoán chừng lại muốn đi thưởng thức bức tranh kia.

Khi ra khỏi cửa, tiểu gia hỏa càng thêm không ngừng khua tay, cái đầu nhỏ cũng ngẩng lên cao, rất vui khi nhìn những cánh diều bay lượn trên bầu trời.

- Ngoan, ngày mai cha mua cho con mấy con diều rồi chúng ta cùng nhau chơi nhé.

Hiển nhiên, sự cưng chiều mà Tô Bạch dành cho cậu bé không cần nói nhiều.

Lúc này Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa đang đứng trên con đường bên ngoài nhà Lão Phương. Hai bên đường có bãi đất trống, tầm nhìn rất rộng, nhóm người thả diều kia cũng đều tụ tập ở đó.

Một chiếc xe minibus chạy với tốc độ cao vụt qua, Tô Bạch cố ý nhường đường.

Chẳng qua, khi chiếc xe minibus đi ngang qua Tô Bạch, bỗng nhiên lông mày hắn chợt nhíu lại.

Mùi máu tươi!

Mùi máu tươi còn mới!

Đối với một Vampire mà nói, bạn có thể không phân biệt được các loại ngũ cốc, có thể không biết dầu, muối, nước tương và nước giấm, có thể mù màu, hay là một kẻ ngốc mù đường nhưng chắc chắn sẽ không thể thay đổi được độ nhạy cảm của một Vampire với máu.

Tô Bạch lập tức nhìn sang, đúng lúc chỗ ghế lái của chiếc xe ngang tầm với Tô Bạch.

Trên ghế lái có một người đàn ông mặc quần bò đội mũ đang lái xe. Gã ta không hề chú ý thấy ở bên lề đường có một người đi bộ trẻ tuổi đang bế một đứa trẻ đi ra ngoài.

Nhưng Tô Bạch lại thấy rất rõ, trên khóe miệng của người đàn ông này vẫn còn lưu lại một ít máu!

Mập Mạp cưỡi con xe điện nhỏ của mình đi khắp nơi vào buổi trưa để tìm Vampire kia, nếu biết Tô Bạch chỉ ôm cậu nhóc rồi đi quanh cửa nhà là có thể gặp được người mà mình muốn tìm, đoán chừng anh ta sẽ phiền muộn đến mức ói máu.

Tốc độ của chiếc xe kia rất nhanh nên cuốn rất nhiều bụi bẩn khiến Tô Bạch híp chặt hai mắt lại, hai tay tiếp tục bế lấy đứa bé nhưng cả người đã bắt đầu đứng dậy rồi di chuyển rất

nhanh, tốc độ cũng không thua gì xe minibus, thậm chí còn bắt kịp.

Chuyện này cũng là do Tô Bạch lo lắng cho làn da mịn màng của tiểu gia hỏa không chịu nổi áp lực do chạy quá nhanh, cho nên cố gắng chạy chậm lại.

Cho dù như thế nào thì trước đó Tô Bạch cũng không có hứng thú với tên Vampire này lắm, trong lòng hắn thì cậu nhóc mới là thứ quan trọng nhất.

Thông qua kính chiếu hậu, hình như người thanh niên mặc quần bò kia đã nhìn thấy phía sau có người đuổi tới, lúc này lập tức giẫm mạnh lên chân ga, xem ra anh ta dự định hoàn toàn bỏ lại Tô Bạch ở sau.

Chương 641 Niềm Vui Bất Ngờ 1

Hành động này của đối phương khiến Tô Bạch cảm thấy có chút thú vị, người bình thường sẽ rất kinh ngạc khi nhìn thấy một người có thể đuổi kịp một chiếc xe đang phóng bằng tốc độ của mình, nhưng anh chàng này lại đạp ga rất dứt khoát.

Cậu nhóc "cười ha ha" trong vòng tay của Tô Bạch, có vẻ như tiểu gia hỏa rất thích cảm giác chạy theo này. Tô Bạch cúi đầu nhìn cậu nhóc, thấy cậu nhóc cũng không cảm thấy khó chịu khi hắn chạy với tốc độ này, có lẽ bản thân hắn đã quá coi tiểu gia hỏa là một đứa trẻ bình thường, dù sao tiểu gia hỏa cũng là một nhóc con hấp thụ linh khí trời đất rồi được sinh ra từ trong bụng một con yêu lớn của Hồ Tộc, sao có thể yếu đuối như vậy được chứ, ngay từ ngày đầu tiên ra đời đã bị hắn ném vào trong chum nước tự mình chơi đùa, càng đừng nói đến trên người tiểu gia hỏa còn được hai cao tăng là Gia Thố và Hòa Thượng chúc phúc.

Được rồi,

Cậu tăng tốc đúng không?

Vậy thì chúng ta chơi đùa một chút.

Tô Bạch đạp chân sau xuống đất, mặt đường bị hắn đạp tạo thành một cái hố nhỏ. Cả người phóng ra như đạn đại bác, ngay cả trong chiến đấu Tô Bạch cũng thường dùng phương thức bạo phát nhanh chóng này, đây chính là nhờ vào thể lực mà chiếm ưu thế!

Trong nháy mắt, Tô Bạch đi đến bên cạnh cửa xe, duỗi tay ra trực tiếp kéo cửa xuống sau đó hắn ngồi vào trong.

Người đàn ông mặc quần bò hơi ngạc nhiên, một thanh niên ôm một đứa trẻ rồi dùng phương thức thô bạo để ngồi lên vị trí ghế phụ của gã, cuối cùng gã cũng gấp gáp đạp phanh.

Kít kít…

Chiếc xe phát ra một âm thanh chói tai và dừng lại bên đường.

Người đàn ông mặc quần bò thở hổn hển, cúi đầu xuống, thỉnh thoảng khóe mắt lại đảo về phía Tô Bạch.

- Nhìn qua cũng không phải kẻ ngốc.

Tô Bạch vừa nói vừa trêu ghẹo cậu nhóc trong ngực như đang tán gẫu việc nhà, chỉ là bối cảnh thì khá kỳ dị. Trên ghế sau của chiếc xe minibus này có hai thi thể nữ đang nằm. Tình trạng chết khá thảm, một người đã bị hút máu, người còn lại thì chưa.

Cũng may tiểu gia hỏa đang được bế trong vòng tay của Tô Bạch nên không thể nhìn thấy những gì đang xảy ra phía sau mình. Chẳng qua Tô Bạch cảm thấy ngay cả yêu huyệt, tiểu gia hỏa cũng dám tự mình bò vào, đoán chừng cậu nhóc sẽ không sợ những trường hợp đẫm máu thế này, nhưng dù sao thì hắn vẫn là một người cha, cũng phải có chút dáng vẻ trông con.

Hai chiếc răng nanh lộ ra từ khóe miệng của người đàn ông mặc quần bò, lúc này đôi mắt gã cũng hơi đỏ và hơi thở cũng trở nên ồ ồ hơn rất nhiều.

Tay gã hơi run cứ như đang đấu tranh tâm lý dữ dội vậy.

Chẳng qua cuối cùng thì bản tính hung ác bắt đầu chiếm ưu thế, ánh mắt bị thay thế bởi màu đỏ thẫm, một bàn tay lập tức

chộp về phía Tô Bạch, một tay khác thì hướng về tiểu gia hỏa trong ngực Tô Bạch.

Xem ra,

Gã ta cũng không thực sự mất trí.

Tô Bạch híp mắt lại, tên Vampire này dám làm càng trước mặt hắn, thật đúng là có chút cảm giác múa rìu qua mắt thợ.

Lúc này hơi thở toàn thân Tô Bạch đột nhiên thay đổi, cả người lập tức chuyển sang trạng thái Vampire, một loại hơi thở Vampire cao quý lộ ra.

- Á…?

Người đàn ông mặc quần bò kêu lên, hai bàn tay vốn dĩ đã nắm lấy Tô Bạch, lúc này lại cứng đờ. Một cảm giác huyết thống sâu xa khiến gã cảm thấy rất khó chịu, sâu trong lòng gã không khỏi dâng lên một cảm giác muốn tôn thờ.

Cổ họng người đàn ông không ngừng phát ra những âm thanh khàn khàn, không cam lòng, không cam lòng, không cam lòng, vẫn là không cam lòng. Nhưng khi một Vampire bình thường đối mặt với Vampire cao cấp thì giống như gặp phải thiên địch của mình, cho dù trong lòng có điên cuồng cỡ nào đi nữa nhưng bản năng vẫn buộc gã phải quỳ xuống trước mặt Tô Bạch trong buồng lái chật hẹp.

Tiểu gia hỏa tròn xoe mắt nhìn dáng vẻ lúc này của Tô Bạch, trái lại cậu nhóc cảm thấy rất vui vẻ, cho dù cha già của mình đã đổi sang một loại trạng thái, khí chất cũng thay đổi rất lớn, nhưng cậu nhóc vẫn không chút nào quan tâm, vẫn thân mật nằm lại trong vòng tay Tô Bạch, chỉ là hình như đã buồn ngủ nên ngáp một cái.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra gọi cho Mập Mạp.

- Alo.

Mập Mạp trả lời điện thoại, hình như anh ta đang ở ven đường nên âm thanh có vẻ rất lớn, xung quanh toàn là tiếng xe cộ.

- Người mà anh muốn tìm đang ở bên chỗ tôi.

- Con mẹ nó, Đại Bạch, chẳng phải cậu nói là không có hứng thú nữa sao, cậu là đồ nói một đằng, làm một nẻo. - Mập Mạp có vẻ rất khó chịu.

- Hắn ta ở ngay trước cửa nhà. - Tô Bạch có chút không nói nên lời, người ta đi ngang qua cửa nhà hắn? Nếu như Tô Bạch mặc kệ thì đúng là không còn gì để nói.

- Mẹ kiếp, còn có chuyện tốt như vậy sao?- Mập Mạp kêu một tiếng.

- Vậy được rồi, cậu giúp tôi canh chừng gã ta, tôi lập tức trở về.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Bạch nhìn thằng cha đang quỳ dưới chân mình, hắn có thể cảm nhận được hơi thở Vampire trên người đối phương rất hỗn tạp, không tinh khiết chút nào, có chút giống như đồ uống pha nước. Mặc dù có một chút hương vị nhưng chắc chắn không phải là một hương vị chính hãng.

Vai của đối phương không ngừng run rẩy, dường như gã chưa từng từ bỏ phản kháng.

Tô Bạch quay đầu nhìn về phía ghế sau, có hai thi thể nữ, một trong số đó có vẻ là học sinh cấp ba, người còn lại hắn là thành phần tri thức trong thành phố.

Thật đúng là.

Lạm sát người vô tội.

Tô Bạch lắc đầu, vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến hắn nhưng sau khi hai thi thể kia xuất hiện thì đã cùng hắn

sinh ra một chút quan hệ. Đợi Mập Mạp trở về, mặc kệ mục đích của Mập Mạp là gì thì vẫn phải giải quyết sạch sẽ tên này. Nếu như cuối cùng gã được thả đi rồi tiếp tục hoành hành, thì nhân quả của những người bị gã giết sẽ được tính hết lên đầu của Tô Bạch.

Nếu hắn đã thấy gã, gã đầu hàng dưới chân Tô Bạch rồi mà Tô Bạch lại để cho gã tiếp tục ra tay giết người, mặc dù những cái chết ấy không phải do hắn trực tiếp gây ra, thế nhưng tôi không giết Bá Nhân nhưng Bá Nhân lại vì tôi mà chết thì chắc chắn là Phát Thanh Khủng Bố vẫn tính nhân quả lên đầu Tô Bạch mà thôi.

Cậu nhóc đã buồn ngủ nhưng Tô Bạch không muốn mang người này đến nhà Lão Phương nên cứ ngồi đợi Mập Mạp ở đây.

Năm phút đồng hồ trôi qua, Mập Mạp vẫn chưa trở lại. Mà hơi thở của người đàn ông mặc quần bò này cũng đã dần nhạt đi, răng nanh cũng biến mất. Đầu tiên là cả người loạng choạng rồi cuối cùng dựa vào trên ghế mà ngất đi.

Chương 642 Niềm Vui Bất Ngờ 2

Đây là phản ứng sau khi Tô Bạch phóng ra hơi thở Vampire, ép hơi thở Vampire trong cơ thể gã cũng phải sôi trào lên để đáp lại. Tô Bạch ngồi bất động ở nơi đó, dùng phương thức đơn giản này để "ép khô" hắn.

Hết cách rồi, khoảng cách chênh lệch giữa hai bên quả thực quá lớn.

Trong tầm mắt của hắn xuất hiện một chiếc xe Audi màu đen. Chiếc xe Audi dừng ở bên đường, người trên xe còn chưa xuống nhưng Tô Bạch đã cảm giác được một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình từ trong xe Audi.

Ồ,

Có người theo dõi hắn ư?

Một tay của Tô Bạch tiếp tục ôm lấy cậu nhóc đang ngủ say, tay kia vươn ra kéo tay áo của người đàn ông mặc quần bò. Quả nhiên Tô Bạch nhìn thấy một hình xăm laze trên cổ tay của gã. Đồng thời bên trong cổ tay còn có một thiết bị tương tự như một bộ truyền tín hiệu được khắc vào.

- Nội dung cốt truyện thật cũ rích, thế mà còn là nhân tạo.

Chẳng trách dưới cái nhìn của hắn thì hơi thở của Vampire này lại hỗn tạp như vậy, hóa ra đúng là hàng nhân tạo phương Tây.

Vừa nghĩ đến nhân tạo, Tô Bạch tự nhiên nghĩ ra một loạt phim với Resident Evil làm đại biểu. Mặc dù những phim này

độc đáo về phong cách và hình thức thể hiện nhưng lý do khiến chúng trở nên phổ biến suy cho cùng thì đó là vì con người luôn kích động và hứng thú với việc khai thác tiềm lực của bản thân.

Chẳng qua sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố là bí mật chỉ có thính giả mới biết, cho dù Phát Thanh Khủng Bố có "tạo ra" những tồn tại sánh ngang với "thần thánh" thì công chúng và chính phủ trong thế giới hiện thực cũng không hề hay biết. Lúc trước sở dĩ Sở Triệu hiểu lầm Tô Bạch cũng là vì Tô Bạch không thể giải thích được chuyện liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố. Phát Thanh Khủng Bố hay những chuyện liên quan đến Phát Thanh Khủng Bố, cho dù đó là ngôn ngữ, chữ viết hay bất kỳ cách ghi lại nào, thậm chí là ký ức đều sẽ bị Phát Thanh Khủng Bố xóa đi.

Năm đó không biết là vì lý do gì Lệ Chi đi đến Anh phá hủy một thành phố nhỏ, đối với sự việc lớn như vậy mà Phát Thanh Khủng Bố vẫn có thể xóa một cách sạch sẽ không để lại dấu vết.

Vì vậy cho dù mọi thính giả sống trong xã hội này, nhưng cho dù là cơ quan nghiên cứu khoa học, hay là chính phủ của một quốc gia lớn thì họ vẫn không từ bỏ việc nghiên cứu và khao khát "con người nhân tạo".

Ngay tại lúc Tô Bạch cảm thấy đây quả thật là cốt truyện cũ rích tới cực điểm thì một chiếc xe máy màu đen đã phi nước đại ra từ phía bên kia đường. Đó không phải là Mập Mạp vì Mập Mập chỉ đi một chiếc xe điện mà thôi. Khi chiếc xe máy đó tiến sát tới gần chiếc Audi thì người đàn ông trên xe máy đã nhảy thẳng xuống rồi dùng tay đấm vỡ kính cửa sổ, sau đó lao vào chiếc Audi, mọi việc diễn ra một cách mây bay nước chảy.

Ngay sau đó, Tô Bạch có thể thấy trực tiếp một lớp huyết tương dày đặc trên cửa kính xe Audi dưới góc nhìn của mình.

Cửa xe Audi nhanh chóng được mở ra, người đàn ông kia bước ra ngoài.

Anh ta đi giày da đen và đeo kính râm đen, toàn bộ cơ thể anh ta được che dưới chiếc áo khoác đen.

Anh ta cũng không phải thính giả bởi vì khí tức năng lượng trên người anh ta rất yếu, cùng lắm chỉ có thể là người thường chăm chỉ luyện tập.

Nhưng mà, khi anh ta xuất hiện trong tầm nhìn của Tô Bạch thì hơi thở của Tô Bạch đột nhiên tăng tốc.

Không phải vì điều gì khác, chỉ đơn giản bởi vì Tô Bạch nhận thức được khí tức của Vampire cao cấp trong người bình thường này, hơn nữa về chất lượng nó còn cao hơn cả huyết thống Vampire mà Tô Bạch hiện có!

Đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng người đàn ông trước mặt không có sức lực gì cả nhưng Tô Bạch lại cảm nhận được huyết thống thuần khiết hơn cả mình từ anh ta.

Một người bình thường mang huyết thống của Vampire cao cấp ư?

Trong tiềm thức Tô Bạch nhớ đến người đàn ông tên Lâm Chu kia, Lâm Chu dùng thân phận sáp thi để tới gần Tô Bạch, nhưng sau cùng lại lộ ra thân phận thận của mình, nếu không phải Tô Bạch sớm đã đề phòng, có lẽ người cười cuối cùng ở bình đài dưới đáy biển sâu chính là Lâm Chu.

Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng. Tô Bạch cũng không sợ hãi mà chỉ là ngã một lần nên khôn hơn, chẳng qua loại dị cơ thể của đối phương vẫn khiến Tô Bạch có chút không đoán ra được rõ ràng.

Đối phương tháo kính râm xuống, đây là một thanh niên nhìn rất tuấn tú, thậm chí có vẻ hơi gầy. Chỉ dựa vào gương mặt để phán đoán, có lẽ anh ta khoảng chừng hai mươi tuổi, thế nhưng trên người đối phương lại toát ra một cảm giác tang thương và đôi mắt sâu thăm thẳm, đây tuyệt đối không phải là thứ mà một chàng trai tuổi đôi mươi có được.

Thậm chí Tô Bạch còn có một loại ảo giác, người đàn ông ở trước mặt mình không phải một người trẻ tuổi, mà chính là một lão giả hỏa không biết bao nhiêu tuổi.

Lại là Lâm Chu thứ hai ư?

Lúc đối mặt với Lâm Chu, Lâm Chu cũng thể hiện ra một hơi thở tang thương theo năm tháng. Sau đó sự thật chứng minh, đó chỉ là do diễn xuất tốt của vị quản lý diễn đàn kia mà thôi, hơn nữa thông qua rất nhiều chi tiết và bố cục từ chỗ Lưu Phúc Toàn và Dĩnh Oánh Nhi biết được, những điều đó ảnh hưởng rất lớn với người có liên quan.

Thế nhưng người thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt không nói gì, cũng không làm gì, lại khiến Tô Bạch cảm giác rất lớn tuổi.

Người thanh niên chỉ tay về phía Tô Bạch và ra hiệu cho Tô Bạch xuống xe.

Đây không phải là sự kiêu ngạo, mà là một cách thể hiện rất thẳng thắn, tương tự như… Không quen giao tiếp.

Tô Bạch mỉm cười, bế tiểu gia hỏa đã bắt đầu ngáy o o xuống xe.

Ánh mắt của người thanh niên lướt qua thằng bé, dường như anh ta có vẻ hơi bối rối không hiểu, một Tô Bạch bế theo một đứa nhỏ, sao lại xuất hiện ở trong trường hợp này.

Còn Tô Bạch thì ý thức được sát ý của đối phương vốn đặt ở trên người mình đã tiêu tan vì nhìn thấy cậu nhóc hắn đang

bế trên tay.

Ồ,

Người làm cha như hắn thế mà lại được dính ánh sáng của con trai.

Chương 643 Huy Chương Bầu Trời Xanh Và Mặt Trời Trắng 1

Người thanh niên bước tới xe minibus rồi đưa tay ra kéo người đàn ông mặc quần bò xuống, người đàn ông mặc quần bò vẫn còn hôn mê, chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác, cảm giác kiệt quệ đến từ sâu trong huyết thống và máu thịt khiến gã đã hoàn toàn hôn mê.

Đương nhiên hai thi thể nữ ở ghế sau xe cũng không thoát khỏi tầm mắt của người thanh niên đó. Lúc nhìn thấy hai thi thể nữ, người thanh niên cũng không quá kinh ngạc, ánh mắt lộ ra một loại lãnh đạm với mạng người.

Thật lòng mà nói, Tô Bạch cũng có lúc như vậy, thế nhưng Tô Bạch như thế là bởi vì hắn đã giết quá nhiều người trong thế giới chuyện xưa, cộng với việc không ngừng nâng cao thực lực và cấp độ sinh mệnh, cho dù lòng dạ bạn vẫn như nước nhưng trong tiềm thức cũng càng ngày càng không coi mình là người thường, bạn tự tin mình là thần, bọn họ là người, thần là cao quý, con người là giun dế thấp hèn.

Mạng sống của lũ giun dế có đáng để bạn quan tâm không?

Đương nhiên Tô Bạch vẫn chưa cực đoan đến mức này nhưng nhiều thính giả có sức mạnh kém hơn Tô Bạch đã có tâm lý này từ lâu rồi.

Người thanh niên này cũng am hiểu diễn xuất hả?

Nếu như nói, Lâm Chu là một diễn viên kiêm biên kịch xuất sắc thì người thanh niên này cũng như vậy. Nếu anh ta cũng đang diễn trò giống Lâm Chu thì kỹ năng diễn xuất của anh ta đã đủ để có được giải ảnh đế rồi.

- Anh đi đi.

Người trẻ tuổi lạnh lùng nói với Tô Bạch, ngay sau đó anh ta dùng một tay túm lấy cổ tên kia, dường như có ý định giết gã ngay lập tức.

Tô Bạch lập tức tiến lên phía trước, sau đó xuất hiện bên cạnh người thanh niên nhưng lại không lên tiếng, hắn chỉ lắc đầu với người thanh niên kia.

Nực cười, người đàn ông mặc quần bò này là mục tiêu của Mập Mạp, cho dù bản thân Tô Bạch cũng dự định giết chết gã ta, nhưng cũng phải chờ Mập Mạp về rồi hãy giết.

- Đừng không biết điều như thế. - Người thanh niên cảnh cáo Tô Bạch.

Nụ cười nơi khóe miệng của Tô Bạch không hề mất đi, hắn bình tĩnh lắc đầu. Haiz, cậu còn định uy hiếp tôi nữa đấy à.

Người thanh niên kia lấy ra một khẩu súng rồi chĩa thẳng vào giữa lông mày Tô Bạch. Rõ ràng khẩu súng này đã bị sửa đổi, đoán chừng đạn trong đó có tính sát thương cao hơn đạn thường.

Chẳng qua muốn dựa vào một khẩu súng để dọa sợ Tô Bạch thì đúng là có chút xem thường vốn liếng của thính giả thâm niên rồi.

Nếu như thứ trên tay cậu cầm là địa ngục hỏa shotgun, có lẽ ông đây thật sự không dám để cậu trắng trợn chỉ vào trán như thế, nhưng thứ cậu cầm trên tay còn chưa thoát khỏi phạm trù vũ khí thông thường, bé cưng đúng là không sợ nổi đâu.

Nhìn thấy Tô Bạch không chút sợ hãi nào trên mặt, người trẻ tuổi hơi híp mắt lại rồi buông tay ra khiến tên mặc quần bò kia ngã nhào xuống đất.

- Tôi có thể không giết anh ta, nhưng anh phải đồng ý với tôi, sau khi dùng xong anh ta, anh không được để mặc anh ta chạy ra tiếp tục gây chuyện. – Sau khi nói xong, người trẻ tuổi kia đi thẳng đến chỗ chiếc xe gắn máy của mình.

Tô Bạch vỗ nhẹ vào lưng cậu nhóc, cậu nhóc bĩu môi rồi tiếp tục ngủ say.

- Tôi cho anh đi rồi hả.

Tô Bạch hỏi.

Người thanh niên kia dừng lại tại chỗ.

- Nhà tôi ở đây, không ngại thì vào uống chén trà.- Tô Bạch mời.

Về phần thi thể trong xe Audi và thi thể trong xe minibus, dù sao Mập Mạp cũng sắp trở về nên để Mập Mạp đi giải quyết vậy.

Người thanh niên mím môi, sau đó xoay người nghiêm túc nhìn Tô Bạch.

- Uống trà ư? Tại sao không phải là uống máu người chứ?

Đây là một câu hỏi hay.

Tô Bạch rõ ràng, đối phương cũng đã sớm nhìn ra bản thân hắn cũng là Vampire rồi.

Chỉ là hiện tại khí tức Vampire của Tô thiếu gia đã có thể tự do thu phóng nên người kia chỉ có thể cảm ứng được huyết mạch đang chảy trong cơ thể hắn, nhưng không thể nhìn ra thực lực của hắn cao hay thấp như thế nào.

- Máu người? - Trên mặt Tô Bạch lộ ra một cảm xúc khác. -Tôi cũng đã lâu không uống, đúng là có chút hoài niệm.

Trên thực tế bởi vì tính cách thích sạch sẽ của Tô Bạch cùng với việc trên người hắn không chỉ riêng cường hóa Vampire, những nguyên nhân này khiến cho những đam mê của cường hóa giả Vampire khác rất khó biểu hiện trên người hắn, ví dụ như khát vọng với máu tươi.

Bây giờ bình thường sau khi Tô Bạch bị thương thì mới nghĩ tới chuyện hút máu người, hơn nữa nhất định phải là máu của kẻ mạnh. Lại thêm kể từ khi dung hợp vũ khí bản mệnh, Tô Bạch có thể tự động rút lấy lực lượng còn sót lại của đối phương khi vừa bị giết chết, dung nhập vào trong cơ thể mình, cho nên Tô Bạch thật sự rất ít khi có suy nghĩ muốn uống máu người.

Đương nhiên cảm giác hưởng thụ cực đoan khi bị thương được uống máu người vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí hắn.

- Chỗ tôi có máu người rất tươi, anh có hứng thú cùng đi nhấm nháp không?- Đối phương mời Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu: - Chờ tôi đưa thằng bé về nhà trước đã.

Đối phương ra hiệu có thể.

Lúc này một chiếc xe điện nhanh chóng chạy tới, quả thực Tô Bạch thấy thương cho hai chiếc bánh xe kia, dường như lúc nào cũng có thể bị cân nặng của Mập Mạp đè cho không còn đàn hồi được nữa.

- Con bà nhà nó, cái quái gì thế này? Định mở tiệc thịt người sao?

Mập Mạp dựa chiếc xe điện vào sát tường, sau đó bước tới ngó vào hai xác chết nữ, đoán chừng trên xe Audi cũng có vài xác chết. Trước cửa nhà đột nhiên xuất hiện một đống xác chết thật đúng là có chút khiến người ta thấy khó chịu.

- Mập mạp anh thu dọn nơi này đi. Người mặc quần bò kia chính là người anh đang tìm. Tôi cho thằng bé ngủ trước rồi quay lại.

Tô Bạch nói xong bèn quay vào nhà, đặt cậu nhóc lên giường trong phòng ngủ. Từ ngoài sân, Cát Tường cũng chạy vào nằm cạnh cậu nhóc, có đôi khi bên người có một con mèo cưng như thế cũng tiết kiệm được không ít công sức, bởi vì để Cát Tường chăm sóc cho tiểu gia hỏa còn tốt hơn cả hắn.

Chờ đến khi Tô Bạch bước ra khỏi nhà thì hai ngọn lửa đã bùng cháy. Chiếc xe Audi và chiếc xe minibus kia đều bị ngọn lửa bao vây, xung quanh còn có một số lá cờ nhỏ nên khi người thường nhìn vào nơi này tầm mắt của họ sẽ bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy một ít khói tro, giống như đốt củi.

Người thanh niên kia ngồi trên xe máy đội mũ bảo hiểm, anh ta cũng không có ý định chuồn mất, có lẽ một mặt cũng là vì anh ta thật lòng muốn mời một Vampire như Tô Bạch về nhà mình, đương nhiên Tô Bạch càng công nhận một chuyện, có Mập Mạp ở chỗ này, anh ta không dám đi.

Tô Bạch lái xe của mình ra, Mập Mạp ném người mặc quần bò vào cốp xe trước, sau đó cũng leo lên xe.

Nam thanh niên bèn khởi động xe máy dẫn đường, Tô Bạch cũng nổ máy chạy theo phía sau.

Mập Mạp châm một điếu thuốc, vươn tay ra ngoài cửa sổ gảy tàn thuốc.

- Đại Bạch, thằng cha này nhìn thế nào cũng thấy có cảm giác già cả. Giống như một người bảy mươi, tám mươi vậy. Thật giống như Lâm Chu ngày trước.

Chương 644 Huy Chương Bầu Trời Xanh Và Mặt Trời Trắng 2

Tô Bạch nở nụ cười.

- So với Lâm Chu càng thêm chân thực hơn.

- Ha ha ha, không biết là đang diễn hay là gì nhỉ? Anh ta là Vampire hả? Một Vampire không phải thính giả?

Tô Bạch gật đầu.

- Chuyện này thú vị thật đấy, chẳng qua hi vọng đó không phải là một cái hố, đào ra cho chúng ta nhảy vào.

- Đi một bước nhìn một bước vậy.

Nếu không phải nhìn trúng huyết thống của đối phương thì Tô Bạch cũng chẳng có hứng thú chơi bất kỳ trò chơi nào với đối phương. Chẳng qua mặc kệ lần này có tính toán giống với Lâm Chu lần trước hay không, ít nhất Tô Bạch có thể xác nhận rằng đối phương mang đẳng cấp huyết thống Vampire hơn mình một bậc, không thể nhầm lẫn.

Người thanh niên điều khiển xe máy vào một tiểu khu cũ, Tô Bạch đậu xe bên ngoài rồi đi theo, vì ô tô rất khó chạy trong tiểu khu cũ này.

- Anh ta có vẻ khá thành thật. - Mập Mạp thì thầm nói.

Tô Bạch và Mập Mạp đi theo người thanh niên lên lầu, đối phương sống ở tầng cao nhất. Anh ta lấy chìa khóa mở cửa nhà, bước vào rồi để lại cửa cho Tô Bạch và Mập Mạp.

- Chỗ ở tương đối vắng vẻ, nơi này chắc hẳn lúc đầu dự định phá dỡ, kết quả có mấy hộ gia đình sống chết không đồng ý, cho nên vẫn luôn giữ lại. Đúng rồi Đại Bạch, lần trước lúc Lâm Chu kia diễn kịch, ông ta nói mình từ đâu tới đấy nhỉ? À, tôi nhớ rồi, là thời kỳ quốc dân đảng kháng Nhật, ha ha, còn làm kích động đến lòng yêu nước của ông đây.

Mập Mạp lại lấy ra một điếu thuốc ngậm trong miệng, đồng thời lấy ra chiếc bật lửa mới mua để châm thuốc.

Chẳng qua lúc Mập Mạp vừa đi vào cửa, anh ta lập tức nhìn thấy một bộ quân phục màu vàng treo ở cửa ra vào, trên cổ tay áo đồng phục có một huy chương bầu trời xanh và mặt trời trắng.

- Xè…

Nhìn thấy cảnh này, ngọn lửa trên tay của Mập Mạp vô tình chạm vào cằm khiến anh ta đau đến mức phải hít sâu một hơi.

- Huy chương bầu trời xanh và mặt trời trắng, con mẹ nó nhìn đẹp thật. - Tròng mắt của Mập Mạp lập tức phát sáng, anh ta không hề bận tâm đến ngọn lửa trên tay đang đốt cháy cằm mình.

Quả thật đối với hàng ngũ pháp khí thì Mập Mạp như mèo thấy chuột vậy, có lòng tham không đáy. Thế nhưng sở thích của Mập Mạp không chỉ giới hạn ở những pháp khí, mấy thứ như đồ cổ, tranh chữ linh tinh gì đó, theo như Tô Bạch biết thì Mập Mạp cũng có không ít, Tô Bạch cũng đã từng xem qua phòng ngủ của anh ta, trong đó quả thật treo rất nhiều thứ là bút tích của các học giả tiếng tăm, hơn nữa Mập Mạp cũng không phải tuýp người cố chấp lấy hết. Anh ta chỉ sưu tầm những thứ mà mình cho là thú vị chứ không giới hạn trong một loại nào cả. Rõ ràng bây giờ Mập Mạp đang có hứng thú với huy chương bầu trời xanh và mặt trời trắng trên bộ quân phục Quốc Dân Đảng kiểu cũ.

Tô Bạch không khỏi lắc đầu, đây cũng giống như phòng ngủ của Mập Mạp, có rất nhiều thư pháp và tranh vẽ nổi tiếng, nhưng cũng có không ít đồ giả. Có đôi khi ánh mắt Mập Mạp chẳng ra sao cả, đặc biệt là tranh chữ và đồ cổ, thật sự không dám khen tặng trình độ giám định của anh ta, điểm này hoàn toàn khác với Tô Bạch đã sống trong giới thượng lưu từ nhỏ.

Vào những năm đầu của Trung Hoa Dân Quốc, một bà lão thuộc triều đại Mãn Thanh đã mời vị vua Phổ Nghi bị phế tước vị đến nhà mình rồi cho ông ta xem những thứ mình đã cất giữ. Phổ Nghi tùy tiện cũng có thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Bà lão này còn hỏi vị vua vô dụng cách để phân biệt, Phổ Nghi trả lời rất đơn giả: Trước đây, thứ này có khắp nơi ở chỗ tôi.

- Mập Mạp, đây là giả.

Tô Bạch nhắc nhở Mập Mạp, hắn cũng cảm thấy có chút mất mặt khi thấy hai mắt Mập Mạp sáng rỡ mà nhìn chằm chằm một thứ hàng nhái.

- Huy chương bầu trời xanh và mặt trời trắng Trung Hoa Dân Quốc tạo ra để ca ngợi những người lính có đóng góp xuất sắc trong việc bảo vệ đất nước. Ngay cả sau khi Quốc Dân Đảng thất bại và trốn sang bên kia eo biển thì cũng chỉ có tầm hai trăm cái huân chương được đưa ra, cái trước mặt rõ ràng là giả.

Mập Mạp sững người một lúc, xấu hổ nói.

- Mẹ kiếp, cảm tình của tôi đã phí công vô ích rồi.

- Anh nói rất đúng. Bộ quân phục và huân chương này là giả.

Người thanh niên pha trà và mang đến bàn.

Thiết kế trang trí của toàn bộ ngôi nhà này rất đơn giản, thậm chí có thể nói là hơi cũ rích, phong cách thiên về thời kỳ

Dân Quốc. Nói chung, những kẻ giàu có sau cải cách thường thích trang trí nhà mình thành dáng vẻ này. Nhưng bây giờ thì ngay cả những gia đình bình thường cũng sẽ không chọn cách này để trang trí, quá lỗi thời.

Mập Mạp ngồi xuống ghế cầm ly trà lên, thấy trong tách trà có một túi trà, là trà sữa Lipton, anh ta có chút không nói nên lời.

- Người anh em, anh cũng nên thể hiện khéo léo hoặc cư xử chuyên nghiệp một chút có được không? Tiếp đãi khách bằng túi trà cũng qua loa có lệ quá.

- Ừ, qua loa quá.

Người đàn ông trẻ tuổi không quan tâm lắm, anh ta đứng dậy đi đến giữa phòng khách. Ở đó có bức tranh vẽ chân dung một người mặc quân trang rất mạnh mẽ.

Chỉ là kiểu chân dung của những vĩ nhân này không quá phổ biến ngay cả ở Đài Loan, càng đừng nói đến trong nhà của những người dân đại lục.

- Tự giới thiệu qua về mình một chút, tôi tên Ninh Thành. Ông già này cũng hơn các cậu mấy tuổi, nếu không phiền thì có thể gọi tôi một tiếng đại ca.

- Phụt…

Mập Mạp nghe vậy lập tức phun hết trà vừa uống vào miệng ra ngoài.

- Mẹ nó, tôi chưa từng thấy ai tự tin về bản thân mình như vậy đâu.

Ngay cả Tô Bạch cũng không biết nên cười hay khóc sau khi nghe điều này.

Chàng trai trẻ gỡ bức chân dung xuống. Một bức tường tối xuất hiện bên trong. Bức tường ngầm này rất thô ráp, Tô Bạch

đoán rằng người trẻ tuổi đã tự tay hoàn thành bức tường này, cũng chính là khoét rỗng bên trong và bôi một ít xi măng, chỉ là vào lúc này bên trong có một người đang bị băng gạc quấn lấy.

- Thằng cha này đang ăn trộm ở bến xe thì bị tôi tóm gọn.

Người thanh niên vừa lẩm bẩm vừa rút một con dao găm nhọn rạch cổ tay người đàn ông, sau đó anh ta cầm bình thủy tinh bên cạnh lên và hứng máu chảy ra từ tay người đó.

Người đàn ông kia vẫn còn sống nhưng trong tình trạng hôn mê, thậm chí không biết rằng mình đã bị lấy máu.

Sau khi đã hứng được hết nửa chai thủy tinh, người thanh niên di chuyển bức chân dung về phía sau và bức tường ngầm lại được giấu đi.

Chia đều ba ly máu tươi, anh ta tự mình cầm lấy một ly, hai ly còn lại đặt ở trên bàn trà.

- Tôi đã đến bệnh viện để kiểm tra. Sức khỏe của anh ta không tệ, cũng không có vấn đề gì về thân thể đâu.

Lời này của người thanh niên là nói với Tô Bạch, nói xong lập tức uống một ngụm máu, cảm giác này giống như đang thưởng thức rượu tiên, nước thánh.

Chương 645 Hắc Thái Dương 731

Tô Bạch cũng cầm cái ly trước mặt lên tự nhiên uống một ngụm, máu rất tươi nhưng bây giờ đã không còn hợp với khẩu vị của Tô Bạch. Tô Bạch nhớ lại lúc ban đầu, mỗi lần bị thương hắn đều vội vàng muốn uống máu của người sống. Mà hiện tại hắn là khẩu vị bị dưỡng đến kén ăn rồi. Nếu không phải máu của cường giả, không phải máu của người có cấp độ sinh mệnh tương đối cao, Tô Bạch thật sự không có cảm giác gì khi uống nó.

Mập Mạp ở bên cạnh liên tục buồn nôn. Anh ta sẽ không uống thứ này.

- Anh là Vampire duy nhất mà tôi tìm thấy ở Trung Quốc trong những năm qua. Ninh Thành cười nhẹ rồi uống hết máu trong ly, cả người anh ta như trở nên hồng hào hơn.

Tô Bạch vừa nếm thử nhưng lại đặt ly lên bàn cà phê ngay sau đó.

- Anh có biết tôi muốn làm gì không?

- Anh muốn máu tươi của tôi.- Ninh Thành trực tiếp nói ra mục đích của Tô Bạch.

- Trước đó có rất nhiều người muốn máu tươi của tôi, kẻ còn đang nằm trong cốp xe của anh chính là thứ hàng lỗi từ mẫu máu mà tôi để lại trong một bệnh viện nào đó ở đại lục 20 năm trước.

- Hai mươi năm trước?- Tô Bạch có chút kinh ngạc hỏi: - Cho nên những năm này anh không ở đại lục sao?

- Tôi thường ở Đài Loan hoặc Hoa Kỳ. Sau khi thành lập Trung Quốc mới, tôi cũng rất ít khi trở về đại lục.- Ninh Thành nói thẳng.

- Thế thì sao lần này anh lại quay lại đây? Để giết tên phế phẩm này?- Mập Mạp nhìn anh ta kiểu như tôi là người lương thiện, đừng có nói dối tôi.

Ninh Thành lắc đầu.

- Trên thực tế đối với tàn thứ phẩm này, lúc đầu tôi cũng không rõ tình hình. Chẳng qua là lúc xuống máy bay ở Thượng Hải tôi đã cảm nhận được anh ta. Đương nhiên anh ta ở đây không phải là anh, mà chính là phế phẩm đó. Cho nên tôi định thuận tay giải quyết nó trước, không ngờ rằng trong quá trình đó, tôi lại gặp một Vampire thực sự.

- Mấy năm nay ở phương Tây, tôi cũng đã cống hiến hết mình để tìm kiếm Vampire. Chỉ là mặc dù Vampire phương Tây vẫn tồn tại, tôi cũng có một số manh mối nhưng bọn họ giống như những con chuột nhỏ sợ hãi ẩn mình rất kỹ, một khi chúng phát hiện ra có ai đó đang tìm kiếm mình thì chúng sẽ không hề do dự mà cắt đuôi của mình để che dấu bản thân. Cho nên trong những năm này, anh chính là Vampire đầu tiên tôi từng thấy.

- Đó là vinh hạnh của tôi.

Tô Bạch nói. Chỉ cần là người có mắt tinh tường thì đều có thể nhìn ra Tô Bạch ngồi ở đây không phải để ôn chuyện xưa. Thật ra ngay từ lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy người đàn ông này thì trong lòng hắn đã tính toán làm sao để huyết thống Vampire tinh khiết của đối phương có tác dụng trên người mình. Thế nhưng điều này rất khó, khó khăn lớn nhất ở chỗ đối phương là người thường. Đúng vậy, bùng nổ trạng thái Vampire quả thực có thể khiến trình độ và sức mạnh của anh ta cao hơn nhiều so với người thường, nhưng anh ta cũng không

phải thính giả nên tất nhiên cấp độ sinh mệnh rất cao, giống như lý thuyết thùng gỗ. Thùng của anh ta chứa đầy chất lỏng quý giá nhất nhưng vì thùng quá ngắn và quá nhỏ nên thể tích của chất lỏng này cũng chỉ được ít mà thôi, ít đến mức Tô Bạch không cách nào lấy ra để sử dụng.

Cũng giống như việc Tô Bạch từng chiếm được giọt máu Vampire cao cấp, giọt máu đó quả thực đã chỉ rõ phương hướng cho Tô Bạch, đồng thời hắn còn thu được một số truyền thừa sót lại. Thế nhưng nó không thể trực tiếp thay đổi cấp độ huyết thống của Tô Bạch, điều này còn phải dựa vào sự cố gắng của hắn. Nếu một giọt máu tinh hoa trở thành mười giọt, thậm chí là một chén lớn thì Tô Bạch hoàn toàn có thể đổi máu của bản thân, cưỡng ép huyết thống của mình phải trải qua một đợt cải tạo hủy diệt. Phương pháp cải tạo này căn bản là để không gian thăng cấp của Vampire này bị phá hỏng, có lẽ cường hóa Vampire khác sẽ do dự mà bỏ cuộc nhưng đối với Tô Bạch mà nói thì điều này chẳng là gì cả.

Bắt đầu từ lần đầu tiên hắn đổi lấy huyết thống Vampire rách nát, huyết thống Vampire của hắn đã đánh mất khả năng tự mình thăng cấp và đổi lấy, mỗi lần đều phải dựa vào ngoại lực để cưỡng bức nó tăng lên. Nói một cách đơn giản, người ta cường hóa là đi trên một con đường rộng lớn, người ta dựa vào thời gian chịu đựng hoặc là điểm cốt truyện để đến cửa hàng trên wechat đổi lấy, có thể đi thẳng một mạch lên trên. Mà con đường cường hóa của Tô Bạch là hết núi này đến núi khác, hoàn toàn không có lối đi nào cả, hắn chỉ có thể dựa vào việc mỗi lần đều mang theo thuốc nổ đi đánh sập

- Thực ra chỉ có một lý do duy nhất khiến tôi đến đây.

Ninh Thành lấy điện thoại di động ra, đặt trước mặt Tô Bạch và Mập Mạp

Có một mẩu tin trên điện thoại được đăng cách đây nửa tháng, với tiêu đề "Kế hoạch cải tạo Tử Kim Sơn ra lò."

Đây là dấu hiệu cho thấy chính quyền thành phố Nam Kinh đã sẵn sàng mở đấu thầu khu vực Tử Kim Sơn một cách dứt khoát.

- Hai vị, tôi biết hai người quan tâm đến huyết thống của tôi. - Ninh Thành có vẻ khá bình tĩnh.

- Cho nên tôi nghĩ các anh cũng sẽ quan tâm đến chuyện này.

- Haha, nói tiếp đi. – Mập Mạp chính là kiểu người không thấy thỏ không thả chim ưng, cộng thêm sự kiện sáp thi Lâm Chu trước kia, bây giờ lại đột nhiên gặp được một người đàn ông đã sống nhiều năm, Mập Mạp sẽ không dễ dàng cắn câu như thế.

- Hai người biết về đơn vị 731 chứ? - Ninh Thành hỏi.- Hắc thái dương 731.

- Quân đoàn cấp nước chống dịch số 731 của quân đội Nhật Bản ở Mãn Châu.- Tô Bạch trực tiếp nói tên đầy đủ, đây là quân đội Nhật Bản đặc biệt dùng để nghiên cứu chiến tranh sinh học xâm lược Trung Quốc, quân đội Nhật Bản đã điên cuồng bắt người sống ở Trung Quốc để thực hiện nghiên cứu và phát triển vũ khí vi sinh vật, vẫn còn tàn tích của Đơn vị 731 ở Đông Bắc.

- Không phải đơn vị 731 ở Đông Bắc sao? Nó có liên quan gì đến chiếc Tử Kim Sơn này?

Ninh Thành cầm lấy ly máu mà Tô Bạch chưa uống, uống một hơi cạn sạch sau đó lau vết máu nơi khóe miệng chậm rãi nói:

- Thảm sát Nam Kinh không đơn giản như vậy.

Hắc thái dương 731 nói về sự tàn bạo chiến tranh của người Nhật tại Đơn vị 731, đơn vị thử nghiệm vũ khí sinh học bí mật của Quân đội Đế quốc Nhật Bản trong Thế chiến II

Chương 646 Tội Phạm Chiến Tranh Chạy Trốn Khỏi Thẩm Phán 1

"Con mẹ nó, chẳng lẽ ý tứ của anh chính là: vụ thảm sát Nam Kinh là vì sự rò rỉ của vi khuẩn. Để ngăn chặn sự lây lan của dịch bệnh nên bọn họ mới phải giết người một cách thật dã man ư?"

Phản ứng của Mập Mạp khiến Tô Bạch kinh ngạc, bởi vì Mập Mạp không chỉ hét lên một tiếng mà còn đứng dậy túm cổ Ninh Thành, lúc này cả người Ninh Thành đã bị Mập Mạp nhấc bổng.

Đúng là thể chất của Mập Mạp kém hơn Tô Bạch rất nhiều, lúc Tô Bạch chưa dung hợp vũ khí bản mệnh thì thân thể đã mạnh hơn Mập Mạp, chưa kể sau khi dung hợp vũ khí bản mệnh, Tô Bạch có thể trực tiếp so với Quân Nhi đã cường hóa đấu vật, sức mạnh của bọn họ ngang nhau, thậm chí hắn còn có thể nghiền nát đối thủ.

Chẳng qua cho dù Mập Mạp là Đạo gia nhưng cấp độ sinh mệnh được bày ra ở đây, cộng thêm trước đây Mập Mạp cũng có luyện võ thuật, Tô Bạch không tin Mập Mạp chỉ biết khinh công, còn lại cái gì cũng không biết. Vì thế trừ khi Ninh Thành biểu hiện ra trạng thái Vampire của anh ta, nếu không ở trước mặt Mập Mạp kia, chỉ như một con gà con nhìn thấy chim ưng thôi.

Rõ ràng Ninh Thành không có ý định phản kháng, cứ thế mà bị Mập Mạp túm lấy cổ.

- Mập Mạp, để anh ta nói rõ ràng.- Tô Bạch ở bên cạnh nói.

Mập Mạp gật đầu: - Được rồi, tôi sẽ cho anh một cơ hội nói chuyện. Nhưng mà Đại Bạch à, nếu anh ta thực sự muốn kể lại câu chuyện mà tôi vừa nói kia, tôi sẽ không quan tâm con hàng này có ích với cậu hay không, tôi đều phải giết chết anh ta, cùng lắm thì tôi sẽ đền bù tổn thất cho cậu là được. Tổ tiên của Bàn gia tôi đến từ Nam Kinh. Trước đó đám quỷ xâm lược phá thành, ông nội tôi từ trong đống người chết bò ra, sau cùng chạy trốn đến Trùng Khánh. Mặc dù trên chứng minh nhân dân của Bàn gia viết là người Tứ Xuyên, nhưng tôi chưa quên lúc trước đám giặc ngoại xâm giết mấy chục mạng người từ trên xuống dưới của nhà tôi ở Nam Kinh.

Tô Bạch hơi kinh ngạc, trong này thế mà còn có ẩn tình. Chẳng trách một người bình thường luôn không có tiết tháo, không có điểm mấu chốt như Mập Mạp lại đột nhiên nổi giận. Đổi lại là người Trung Quốc nào khác có tam quan bình thường thì cũng sẽ không tin đám quỷ giặc ngoại xâm kia khi đó là "vì dân trừ hại" diệt người lây bệnh.

Mập Mạp buông tay ra, Ninh Thành lại ngồi xuống ghế sô pha rồi chậm rãi vuốt lại quần áo, không có chửi bới hay phản kháng, trong mắt cũng không có vẻ oán hận gì.

Nhưng mà bởi vì bị Mập Mạp nhấc lên nên Tô Bạch nhìn thấy màu đen Âu Mỹám trên mặt Ninh Thành vừa hiện lên rồi lại rút đi.

- Anh không còn sống được bao lâu nữa hả?- Tô Bạch hỏi.

Ninh Thành hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu đáp.

- Ừm, tôi cũng cảm nhận được máu tươi trong người mình sắp khô cạn rồi, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài hơi tàn thêm nửa năm.

- Cũng đủ rồi, anh cũng đã sống khoảng chừng trăm năm. - Tô Bạch nói.

Vampire không có tuổi thọ vô hạn nhưng so với tuổi thọ của người thường thì dài hơn rất nhiều. Tuy rằng Ninh Thành là Vampire có huyết thống thuần và đẳng cấp cao hơn Tô Bạch nhưng anh ta không có thực lực mà huyết thống của Vampire nên có. Huyết thống của anh ta giống như một người có viên kim cương đẹp và tinh khiết nhất trên thế giới, nhưng viên kim cương này nhỏ hơn một con kiến nên cũng không có giá trị bao nhiêu.

Vì vậy tuổi thọ của Ninh Thành không dài như vậy.

- Tôi vốn định dành thời gian còn lại ở Đài Loan, chuyện gì cũng không để ý tới, nhưng ai ngờ rằng tôi còn chưa chết, đại lục bên này đã bắt đầu khai phá Tử Kim Sơn."

- Ở Đài Loan, có lẽ cuộc sống của anh cũng không có gì đặc biệt nhỉ.- Tô Bạch nhìn bộ quân phục giả mạo, hiển nhiên nhiều năm trước Ninh Thành cũng là một thanh niên có đam mê và nguyện vọng gia nhập quân đội. Cho dù anh ta có tạm thời trở về đại lục đặt chân, thì hắn vẫn có thể thấy nỗi nhớ của anh ta đối với thời đại đó qua những đồ trang trí và đồ đạc ở đây.

Hiện giờ thế lực của Quốc Dân Đảng ở Đài Loan đều bị đào lên, mọi người đang phải đối mặt với việc thanh tẩy nó. Ngay cả tác phẩm điêu khắc nổi tiếng cũng sẽ bị "những thanh niên có chí" chạy qua để đổ một ít máu hoặc sơn, vì thế hắn đoán rằng Ninh Thành- một kẻ phản động cũ sẽ không cảm thấy thoải mái khi ở đó.

- Điều tôi hoài niệm là những năm tháng đó, bất kỳ một đảng phái nào luôn luôn có thời gian hưng thịnh suy bại luân chuyển.- Trái lại Ninh Thành rất thoáng, ánh mắt nhìn về phía Mập Mạp.

- Anh nói tổ tiên của mình đều chết ở Nam Kinh, vậy thì thật trùng hợp với gia đình tôi. Người nhà tôi cũng vậy, vợ tôi, cha mẹ tôi và toàn bộ gia đình tôi đều chết trong ngày thành phố Nam Kinh bị công phá.

Nghe thấy mấy lời này sắc mặt của Mập Mạp cũng tốt lên nhiều, bởi vì nếu lời Ninh Thành nói là thật thì đối phương còn khổ sở hơn cả anh ta. Lúc đó Mập Mạp vẫn là một tinh trùng, không, hồi đó ông nội của Mập Mạp vẫn là một đứa trẻ, cha của anh ta vẫn là một tinh trùng, nên cũng không có cảm giác gì. Nhưng giáo dục thời thơ ấu của gia đình là như vậy, có thể coi là một loại nghịch lân và kiên trì.

- Thảm sát Nam Kinh xảy ra sau khi thành phố Nam Kinh thất thủ. Trước đó Nam Kinh là thủ phủ của Quốc Dân Đảng. Người Nhật dù có tài đến đâu cũng không thể đặt vi khuẩn 731 ở thành phố Nam Kinh từ trước. Vì vậy cuộc thảm sát Nam Kinh là một hành động tàn bạo mà người Nhật thực hiện nhằm tiêu diệt loài người, tội lỗi chồng chất. Dù họ có thừa nhận hay không thì đó cũng là một sự thật được đóng đinh vào lịch sử.

- Chẳng qua trên thực tế khi đó việc nghiên cứu chiến tranh vi trùng của Nhật vẫn đang được tiến hành, mặc dù nổi tiếng nhất là đơn vị 731 ở phía đông bắc Mãn Châu lúc bấy giờ nhưng Nhật Bản rất nóng lòng và đặt hy vọng vào vi khuẩn chiến đấu. Đơn vị 731 chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi. Xét cho cùng lãnh thổ của Nhật Bản quá nhỏ hẹp, họ luôn hy vọng có được một siêu vũ khí, sử dụng ít chi phí và tài nguyên nhất để đạt được mục tiêu thống trị châu Á.

Chương 647 Tội Phạm Chiến Tranh Chạy Trốn Khỏi Thẩm Phán 2

“Họ thực sự có rất nhiều kế hoạch và công trình, chẳng hạn như khi cuộc xâm lược toàn diện Trung Quốc bắt đầu, phía Thượng Hải vẫn đang chiến đấu ác liệt, người Nhật đã quyết định đặt một viện nghiên cứu vũ khí vi khuẩn mới ở Nam Kinh trong tương lai. Đây cũng là điều có thể đoán trước được. Trận chiến khốc liệt của Thượng Hải trong ba tháng, chiến lược rút lui của quân đội, quân đội Nhật Bản tiến quân thần tốc. Với địa hình Nam Kinh và điều kiện lúc đó thì không có nguy hiểm gì cả có thể thủ. Chỉ là người Nhật không ngờ rằng tổng chỉ huy Đường Sinh Trí lại chính mình phủi mông chạy trốn, quả thực đó cũng là một lý do dẫn tới việc Nam Kinh thất thủ.”

Sau đó xảy ra vụ thảm sát kéo dài 40 ngày và cho đến nay vẫn chưa thống kê hết được số người chết. Con số do chính phủ trong nước tính toán là 300.000 người, nhưng 300.000 người này chỉ là con số gần đúng, sai số thực tế là rất lớn. Trên thực tế nhiều học giả ở phương Tây cũng đã thực hiện thống kê với các cơ quan nghiên cứu chính thức và chênh lệch về số lượng là rất rõ ràng.

Nguyên nhân là do khi đó chiến tranh, điều kiện có hạn, quân đội Nam Kinh bị sụp đổ và dân thường bị mắc kẹt ở mọi hướng. Lại thêm phương thức tàn sát với thủ đoạn tàn nhẫn của người Nhật Bản, cho nên đã tạo ra rất nhiều phiền toái cho việc thống kê.

Mặt khác là bởi vì nhiều người trong số họ không thực sự bị giết mà bị bắt để sử dụng làm vật thí nghiệm.

Ninh Thành hít sâu một hơi, cầm cốc máu đặt trước mặt Mập Mạp lên uống một hớp như để xoa dịu nỗi sợ hãi vừa trỗi dậy trong lòng.

Mập Mạp mím môi khó hiểu nói.

- Viện nghiên cứu mà anh đề cập nằm ở Tử Kim Sơn sao? Nó nằm dưới lòng đất ư? Không đúng. Tại sao Nhật Bản lại đưa loại nghiên cứu vũ khí vi khuẩn này đến Nam Kinh? Tôi đã nghe nói trong đơn vị 731 nếu mấy người tù nhân bị bắt và kháng cự thì sẽ được sử dụng để làm vật thí nghiệm nghiên cứu, tại sao họ lại được thả ở Nam Kinh?

Mập Mạp không phải là người yêu thích lịch sử nhưng anh ta cũng biết rằng trong cuộc chiến tranh xâm lược Trung Quốc kéo dài 8 năm, ở những khu vực bị chiếm đóng, nhất là ở thành thị, trên thực tế cũng chính là dùng chính phủ làm việc ở mặt ngoài, lúc trước chính quyền Uông Ngụy còn định đô ở Nam Kinh, dù sao lãnh thổ Nhật Bản cũng chỉ lớn bằng từng đó. Trong một khoảng thời gian rất dài, từ lúc vừa mới đánh chiếm Đông Bắc, cho đến khi cuộc chiến tranh xâm lược Trung Quốc hoàn toàn thất bại, dựa vào sức mạnh nào mà có thể hỗ trợ quy mô của một cuộc chiến lâu dài như vậy? Chỉ dựa vào tài nguyên của Nhật thì chắc chắn là không đủ. Thực tế người Nhật đã sử dụng tài nguyên trên lãnh thổ Trung Quốc để chống lại Trung Quốc.

- Bởi vì Nam Kinh là một vị trí tốt. - Khuôn mặt của Ninh Thành lộ ra một nụ cười mỉa mai. - Vào thời điểm đó, tổ chức này không chỉ do người Nhật mà còn có người Mỹ, người Anh và cả người Đức đều làm ở bên trong, hơn nữa đều là những người nghiên cứu khoa học có bối cảnh chính phủ.

- Con mẹ nó.- Mập Mạp hoàn toàn không tin.

- Trong thế chiến thứ hai, Anh và Nhật đã kèn cựa nhau nghẹt thở ở Đông Á. Ở châu Âu, Anh và Đức cũng liều chết. Sau đó Mỹ cũng tham gia vào cuộc chiến tranh đó. Các nhà khoa học từ rất nhiều quốc gia đang cùng nhau nghiên cứu ở Nam Kinh? Lừa quỷ à.

Ninh Thành lắc đầu đáp.

- Cuộc đối đầu và ván cờ giữa các quốc gia phức tạp và đen tối hơn anh nghĩ rất nhiều. Thứ họ theo đuổi là lợi ích.

- Sau khi Nhật đầu hàng, quân đội Mỹ đã phong tỏa mọi kết quả nghiên cứu khoa học của 731 trước những người khác, đồng thời tiếp quản tất cả các dự án và cơ sở nghiên cứu vũ khí vi khuẩn của Nhật Bản ở Trung Quốc. Sau cùng lúc Nhật Bản bị xét xử tội phạm chiến tranh, thẩm phán trên tòa án quốc tế không nhắc đến nó, anh cho rằng bọn họ chính là đơn giản quên mất?

Tô Bạch gật đầu, Tô Bạch cũng biết chuyện này, trước đó người Mỹ đã làm giao dịch với người Nhật.

- Chẳng qua có một điều tôi không hiểu. Anh nói rằng ít nhất 10.000 người, hoặc thậm chí nhiều hơn đã bị gửi đến một viện nghiên cứu ở Nam Kinh để làm thí nghiệm cơ thể con người. Ở Nam Kinh, làm cách nào có thể xây dựng được một trại tập trung cho hàng chục nghìn người ăn uống và sinh hoạt, làm sao có thể không bị phát hiện chứ?

Đây là điều mà Tô Bạch không hiểu, vì cả dữ liệu lịch sử trong nước và Đài Loan đều không tiết lộ điều này.

- Bởi vì…

Ninh Thành đứng dậy quay lưng về phía Tô Bạch, Mập Mạp rồi bắt đầu cởi từng cúc áo sơ mi, lúc này áo sơ mi cũng đã rơi xuống.

Mập Mạp lập tức mở to mắt, ngay cả Tô Bạch cũng nhíu mày.

Trên lưng Ninh Thành có một đám lớn… thi ban!

- Ban đầu họ muốn thực hiện thí nghiệm trên người chết chứ không phải người sống. Khi đó tôi đi theo quân đội rút lui đến Nam Kinh, vốn dĩ tôi định đi tìm người nhà của mình để cùng nhau bỏ trốn, bởi vì khi đó biên chế đều đã rất loạn, tất cả mọi thứ đều giải tán.

- Tôi thành công tìm được gia đình của mình, nhưng tôi không thể chạy thoát được, tôi thấy cha mẹ tôi, vị hôn thê của tôi chết thảm trước mặt tôi, bị lăng nhục trước mặt tôi, chính bản thân tôi cũng bị giết.

- Thứ họ muốn hoàn toàn không phải là một người sống, mà là một thi thể… Người đã chết thì sẽ bảo quản được tốt hơn!

- Việc giữ người chết đơn giản và thuận tiện hơn nhiều so với việc giam cầm một nhóm người sống.

- Người chết?

Tô Bạch không khỏi xoa ngón tay, trong đầu lập tức hiện lên một cái tủ lạnh tương đối rộng, trong đó có hàng dãy xác chết.

Nếu là người chết thì không nói chuyện được, không ồn ào được, lại càng không gây chuyện, không cần ăn, cũng không cần uống nước, cộng với bản chất quỳ gối liếm láp của chính quyền bù nhìn với người Nhật và địa vị tuyệt đối của người Nhật trong khu vực bị Nhật chiếm đóng, chuyện này được ẩn giấu dưới vỏ bọc là một sở nghiên cứu, vấn đề đúng là không quá khó khăn.

Nhưng sử dụng người chết như một vật thí nghiệm ư?

Ý tưởng này thật đúng là có chút mới lạ, Tô Bạch cũng là thế hệ sau bị ảnh hưởng bởi các tin tức báo cáo liên quan đến 731. Thêm vào đó Tô Bạch nhớ rằng hắn đã xem một bộ phim về 731 khi còn nhỏ. Cảnh khiến da đầu tê dại nhất trong đó là bắt người sống làm thí nghiệm vi khuẩn, vì thế cũng có chút kiểu quan niệm vào trước làm chủ.

Điều này cũng liên quan đến xu hướng tư tưởng đang thịnh hành. Có một điều kiện để con người khai thác tiềm năng của bản thân đó là khi họ vẫn còn sống, mà không phải chờ đến khi chính mình chết rồi lại bị cầm đi nghiên cứu như một quái vật, tương tự như các đế vương cổ đại tu tiên luyện đan, không phải là vì chính mình sau khi chết có thể trèo lên cái gì mà cực nhạc, mà chính là muốn cho chính mình kéo dài tuổi thọ, ngồi lên hoàng vị lâu hơn.

Chương 648 Dựa Vào Cái Gì 1

“Đúng thế, người chết.”

Ninh Thành mặc quần áo vào,

- Khi đó tôi đã chết. Tôi nhớ rõ, sau khi một người lính Nhật đánh tôi gục xuống đất, anh ta đã dùng thứ gì đó làm tôi ngạt thở. Họ không muốn một cái xác bị hư hại, như trúng đạn hay bị vũ khí sắc bén giết chết gì đó.

- Làm ngạt thở tới chết ư?- Mập Mạp khó hiểu hỏi. – Hiệu suất đó có chút thấp.

Đúng vậy, nếu trước đó người Nhật muốn loại thi thể không chút tổn hại gì, cũng đâu cần để từng đội người cầm súng ống như cầm thú, tất cả bọn họ chỉ cần cầm theo một miếng vải bông, đi đến làm ngạt thở người trên đường phố.

- Chôn sống.- Hai chữ này được phát ra từ trong miệng Tô Bạch.

Mập Mạp khiếp sợ không thôi.

- Đúng vậy, bị chôn sống. - Ninh Thành khẽ cười một tiếng, nhưng khi cười hàm răng của anh ta cắn chặt môi, hiển nhiên là không phải đang cười thật sự.

Mập Mạp đột nhiên cảm thấy hơi khó thở, Tô Bạch nhìn thấy trong mắt Mập Mạp là sự tức giận, nếu không phải vì Phát Thanh Khủng Bố có ràng buộc đối với thính giả thì có lẽ lúc này Mập Mạp đã mua vé bay đến Tokyo để bố trí một sát trận phong thủy cho gia đình Thiên Hoàng

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, Tây Âu có thính giả, Trung Quốc có thính giả, liệu quốc gia khác có thính giả không? Liệu Nhật Bản có thính giả không?

Dù sao Mập Mạp chính là nghĩ đến một nhà mấy chục miệng ăn của ông cố có thể đã bị chôn sống, sau đó thi thể bị đưa đến bên trong sở nghiên cứu kia làm thí nghiệm, vừa nghĩ đến đó trong lòng đã như bị một hòn đá lớn đè lên, khiến cho anh ta cảm thấy rất khó chịu, người Trung Quốc bọn họ luôn coi trọng việc mồ yên mả đẹp, người chết là lớn nhất, Mập Mạp càng là thế gia về Đạo gia, ông nội và cha anh ta đều là đạo sĩ lo liệu việc tang lễ ở Tứ Xuyên, đối với phương diện này đương nhiên càng thêm coi trọng, trong này nhất định cũng có ảnh hưởng đến Mập Mạp, vừa nghĩ đến tổ tiên của mình bị coi như chuột bạch, đã chết rồi thi thể còn bị chà đạp, tâm trạng Mập Mạp tốt mới là gặp quỷ.

May mắn cảm xúc của Mập Mạp dao động rất nhỏ, Tô Bạch bên cạnh vẫn giữ được bình tĩnh.

- Còn anh, anh là một sản phẩm đã thử nghiệm thành công ư? Có bao nhiêu sản phẩm giống như anh nữa? - Tô Bạch hỏi vào vấn đề chủ chốt, nếu lúc đó Ninh Thành đã chết, sau đó sở dĩ anh ta có thể sống lại, nhất định chính là thành quả mà người Nhật Bản nghiên cứu ra, nhưng làm sao người Nhật có thể để kết quả nghiên cứu của họ thoát khỏi lòng bàn tay?

- Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên một đống thi thể. - Ninh Thành xắn tay áo lên, sờ vào cánh tay: - Lúc đó chỗ này dày đặc rất nhiều lỗ kim, trên lưng tôi cũng có rất nhiều lỗ kim. Những thi thể khác bên cạnh tôi cũng gần giống như thế, hẳn là phế phẩm bị người Nhật phán định rằng thí nghiệm thất bại.

- Thi thể bị chồng chất một bên, có mấy chỗ lò thiêu, người Nhật có một nơi đặc biệt để cất giữ những xác chết chưa được

thí nghiệm, và nơi mà tôi tỉnh dậy hẳn là nơi người Nhật dùng để thiêu những xác chết đã qua sử dụng.

- Có lẽ khi đó người Nhật đánh giá rằng tôi cũng là một thí nghiệm thất bại nên sai người mang tôi đến đó để thiêu hủy, kết quả là lúc đó tôi tỉnh dậy.

- Nếu tôi thức dậy sớm một chút ở trong phòng thí nghiệm của người Nhật Bản thì có lẽ tôi thật sự vĩnh viễn không thể nhìn thấy bầu trời.

- Ngay cả khi Nhật Bản bị đánh bại và đầu hàng thì theo hoàn cảnh quốc tế vào thời điểm ấy, tôi cũng sẽ bị bí mật đưa trở lại hòn đảo chính của Nhật Bản để tiếp tục nghiên cứu những thí nghiệm của họ, hoặc tôi sẽ được người Nhật tặng lại cho người Mỹ như một món quà trao đổi, sau đó do người Mỹ tiếp nhận. Dù sao thì 100 năm tuổi thọ của tôi, đoán chừng đều sẽ ở trong phòng thí nghiệm, đồng thời tôi sẽ bị thực hiện nghiên cứu không ngừng bất kể ngày đêm.

- Vận may của anh thật đúng là tốt. - Tô Bạch thở dài.

Trên thực tế, đầu tiên là huyết thống Vampire của Ninh Thành cộng với những vết thi ban trên người anh ta, về cơ bản thì Tô Bạch tin rằng những gì Ninh Thành nói với hắn là sự thật. Đối với việc anh ta còn che giấu những điều gì thì Tô Bạch không biết. Bởi vì đối với huyết thống Vampire và những thi ban kia, thân là người có huyết thống Vampire và cương thi, Tô Bạch chính là người có quyền lên tiếng nhất. Trước đây hắn cảm thấy có chút kỳ lạ. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ninh Thành, điều khiến hắn chú ý đến Ninh Thành là huyết thống của anh ta còn tinh khiết hơn cả một thính giả chính quy như hắn, mặt khác là bởi vì trên người Ninh Thành mang theo một hơi thở tử vong.

Ấn tượng Vampire mang lại cho con người chính là một đám Vampire thích ngủ trong quan tài băng lạnh lẽo, thế

nhưng thực ra Vampire cũng là một loại sinh linh, mặc dù chúng luôn thuộc về trại thái ẩn mình bóng tối như truyền thuyết phương Tây nhưng về cơ bản chúng khác với những vong linh, mà hơi thở tử vong Tô Bạch ngửi thấy trên người Ninh Thành lại có mùi của cương thi.

Tô Bạch không tin rằng thằng cha không phải thính giả này, ấy vậy mà lại có huyết thống cương thi và Vampire giống như mình, vì vậy khi Ninh Thành giải thích, tất cả mọi chuyện đều nói thông được.

Trước kia từ chỗ Lâm Chu bị ngã đau một lần, ngay cả Mập Mạp cũng trở nên cảnh giác, huống chi Tô Bạch còn là người có liên quan trực tiếp, nên việc tiếp xúc với Ninh Thành càng được nâng cao cảnh giác gấp chục lần.

- Sau đó làm sao anh chạy thoát được? Một mình anh giết sạch toàn bộ binh lính Nhật bên trong sở nghiên cứu, sau đó xông ra khỏi thành Nam Kinh ư?

Lúc này Mập Mạp mới bình tĩnh lại cảm xúc của mình, anh ta cầm chén trà lên uống một ngụm trà, so với máu mà Tô Bạch và Ninh Thành thích uống, Mập Mạp đột nhiên cảm thấy chén trà pha bằng túi trà và nước sôi đặc biệt trở nên thơm ngon hơn.

- Ha ha. - Ninh Thành lắc đầu: - Nếu tôi có năng lực lớn như vậy thì còn bị anh bắt được sao?

Mập Mạp nghe thấy thế thì gật đầu, thực lực của con hàng này quả thật không tốt lắm. Đều là Vampire, nhưng khoảng cách giữa một kẻ tâm thần như Tô Bạch và người này quả thật quá lớn.

- Khi đó tôi rất đói, rất đói, và sau đó…

Chương 649 Dựa Vào Cái Gì 2

Lúc Ninh Thành nói những lời này, anh ta mím môi như thể nhớ lại cảnh tượng mà anh ta không muốn nghĩ lại, trước đó kẻ cắt cổ tay người uống máu chính là anh ta, hiện tại sợ hãi e sợ cũng chính là anh ta.

Con người chính là sinh vật phức tạp như thế.

- Anh đã uống máu của xác chết xung quanh.

Lúc này, Tô Bạch mới nói, bởi vì Tô Bạch từng trải qua loại cảm giác khát máu khi bị thương nặng, lúc đó máu không chỉ là thức ăn cho hắn mà còn là thần dược cứu sống bản thân. Mà khi đó, nguyên nhân khiến Ninh Thành tỉnh dậy trên đống người đã chết là do anh ta đã được cấy ghép thành công huyết thống Vampire vào cơ thể, chính vì vậy lúc đó bản tính của huyết thống Vampire sẽ khiến anh ta phải dốc sức tìm kiếm những nguồn máu xung quanh mình.

- Đúng vậy, tôi đã uống máu của những xác chết xung quanh mình. Họ đã chết từ lâu, máu đã sớm đông lại, hơn nữa trên người còn tản ra mùi xác chết.- Ninh Thành gật đầu thừa nhận.

- Sau đó tôi lợi dụng cơ hội người Nhật đổi ca, trốn vào trong chiếc xe tải chở xỉ than đá vừa mới lấy ra, dựa vào cách thức đó rồi tẩu thoát khỏi nơi đấy.

- Xỉ than đá vừa mới lấy từ trong lò thiêu ra chính là một nhiệt độ đáng sợ. Mặc dù nó không đủ để nướng nguyên một con cừu nhưng nướng một củ khoai lang thì thừa sức… Cho

nên lúc đó Ninh Thành trốn trong xe chở xỉ than đá, chắc hẳn trên dưới toàn thân đều không có một chỗ da thịt lành lặn nào, cả người gần như bị bỏng đến mức máu thịt be bét, tuy nói có huyết thống Vampire, loại vết thương này có thể tự mình phục hồi như cũ, nhưng thừa nhận thống khổ, đó là sự thật.

Lúc này Mập Mạp đột nhiên cắt ngang.

- Phía dưới Tử Kim Sơn chính là viện nghiên cứu bí mật hồi đó của Nhật Bản sao? Hiện tại viện nghiên cứu đó như thế nào rồi?

- Sau chiến tranh, trước khi quân Nhật đầu hàng thì viện nghiên cứu này đã bị đóng cửa và che giấu. Do viện nghiên cứu nằm sâu trong lòng đất, hơn nữa Tử Kim Sơn lại là nơi mai táng Tôn tiên sinh, cho nên đã được trao cho ý nghĩa chính trị cực lớn, cho dù là khởi công cũng đều là tiến hành tu sửa ở mặt ngoài, xây dựng các công trình du lịch cơ bản gì đó, sẽ không xâm nhập quá sâu.

- Sau đó tôi có liên lạc với bên quân đội, sau khi kết thúc cuộc thẩm tra chính trị thì họ để tôi đăng ký lại vào một quân đội mới với lý do là từng bị thất lạc. Sau đó cuộc nội chiến bắt đầu, tôi cũng đến Đài Loan và ở tại Đài Loan luôn. Sau khi đến Đài Loan, tôi không thể dùng gương mặt thật sự của mình để gặp người, bởi vì tôi sẽ không già, tôi đã từ chức rời khỏi quân đội, cứ như thế hòa mình với thời gian.

- Anh không thử trở lại Tử Kim Sơn xem sao à?- Mập Mạp hỏi.

- Tôi đã trở lại đấy rồi. Tôi đã đến xem sau khi quân Nhật đầu hàng, lúc Tưởng công bại lui về Đài Loan, ranh giới giữa Đài Loan và Trung Quốc ở trong thời kỳ căng thẳng, tôi cũng mạo hiểm thay đổi thân phận và đến Nam Kinh xem qua vài lần nữa. Về sau thì không đến đó.

- Vậy thì… Tôi cũng không thể nghĩ ra động cơ của anh là gì, chính bản thân anh cũng đã từng nói hiện tại mình ngồi ăn chờ chết, vậy tại sao khi nghe tin về dự án Tử Kim Sơn, anh lại đột nhiên mò về đây? - Mập Mạp nhún vai hỏi.

- Cho dù bộc phát lòng thánh mẫu, lo lắng độc khí tỏa ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến người vô tội, cũng không đủ để anh làm thế.

Một khi đội xây dựng đào vào viện nghiên cứu dưới lòng đất, chắc chắn lúc đó sẽ báo động cho chính phủ, sau đó các đơn vị phòng chống dịch và sinh hóa sẽ trực tiếp đến. Đây là thời đại tiên tiến rồi, dù có virus gì vẫn còn sót lại trong viện nghiên cứu ở Nhật Bản thì tất cả các phương tiện và điều kiện kỹ thuật đầy đủ để kiểm soát, về cơ bản sẽ không có khả năng bùng phát dịch bệnh gì đó.

Sau khi nghe Mập Mạp nói xong, khuôn mặt của Ninh Thành đột nhiên méo mó biến dạng, anh ta đập tay vào mặt bàn thủy tinh, khiến bàn vỡ vụn, thủy tinh đâm vào tay anh ta, anh ta gần như gầm lên.

- Sau ngày kháng chiến, vốn dĩ tôi có thể báo cáo với chính phủ quốc dân lúc đó vẫn đang ở Nam Kinh.

- Ngay cả sau thất bại của cuộc nội chiến, tôi vẫn có thể báo cáo với chính quyền trung ương của đại lục, nhưng tôi không làm thế,

Bởi vì,

Bởi vì,

Bởi vì,

Cho dù là chính phủ nào, tôi đều không muốn bọn họ tiếp quản căn cứ nghiên cứu kia, ở trong đó các công trình nghiên cứu và thành quả nghiên cứu bị người Nhật niêm phong, chính là dùng tính mạng của người nhà tôi, dùng nhiều tính mạng

của người Trung Quốc như thế, một mạng lại một mạng để nghiên cứu ra!

Dù cho là chính phủ nào, sau khi biết về sự tồn tại của viện nghiên cứu kia, cậu cho rằng họ sẽ hủy nó, xóa bỏ nó ư?

Không,

Bọn họ đều như nhau thôi!

Bọn họ sẽ giống như phát hiện được bảo bối, bọn họ sẽ tiếp tục tiến hành bí mật nghiên cứu!

Dựa vào đâu mà tôi phải nộp thành quả nghiên cứu máu me đầm đìa, dùng tính mạng của vợ tôi, của cả nhà tôi để hoàn thành cho quốc gia chứ!

Dựa vào cái gì!

Tô Bạch có thể hiểu được sự cuồng loạn của Ninh Thành.

Một Vampire sống gần trăm năm, chiến đấu chống lại Nhật Bản, chiến đấu trong cuộc nội chiến và sau đó chuyển đến Đài Loan và Hoa Kỳ.

Có gì mà anh ta chưa từng gặp phải chứ?

Dù cho có là một người ngu dốt, sống lâu như thế, chứng kiến nhiều sự kiện lớn như vậy, tâm trí và phương thức suy nghĩ của họ từ lâu đã vượt ra ngoài giới hạn suy nghĩ của nhiều người.

Nếu đúng như lời Ninh Thành thì khi các cường quốc kẹt trong vũng lầy của chiến tranh thế giới thứ hai, họ vẫn có thể "chân thành hợp tác" và "cùng nhau nghiên cứu" trong viện nghiên cứu đó, cũng không có gì lạ khi Ninh Thành có suy nghĩ không tin tưởng vào chính quyền chủ nghĩa, không tin tưởng vào cái gọi là chế độ nhà nước.

Thật ra đây là điều có thể tưởng tượng được, đối với Ninh Thành viện nghiên cứu là cơn ác mộng của gia đình anh ta, thậm chí còn mang theo nỗi đau của không biết bao nhiêu người Trung Quốc, giống như một bông hoa anh túc vậy, rất đẹp nhưng hậu quả nó mang lại còn khủng khiếp hơn, không một chính quyền nào sẽ cam lòng từ bỏ nó, cho dù nó trái với đạo đức luân lý làm người, cho dù thành quả nghiên cứu thật sự phản nhân loại.

Giống như ngay cả học sinh tiểu học cũng biết đạn hạt nhân đáng sợ và có uy hiếp lớn như thế nào đối với trái đất và con người, nhưng chẳng phải năm quốc gia lớn vẫn đang nghiên cứu tên lửa xuyên lục địa để tối đa hóa khả năng uy hiếp và tấn công của đạn hạt nhân hay sao?

Đối với quốc gia mà nói vốn dĩ không có đúng sai như bên trong mắt người thường.

Chương 650 Cách Xa Ông Đây 1

Về phần Ninh Thành mà nói, đóa hoa kia quả thật đã dùng tính mạng người một nhà của anh ta, thậm chí là máu tươi của vô số người để tưới nước nuôi trồng. Anh ta ghét loài hoa đó, hoàn toàn ghét nó, thà rằng nó bị chôn sâu dưới Tử Kim Sơn để anh ta không quan tâm nữa, dù sao anh ta cũng chỉ còn có nửa năm tuổi thọ. Nhưng loài hoa độc ác này sắp được đào ra, tái sử dụng và nghiên cứu, tương đương với việc xé nát vết thương đã đóng vảy của Ninh Thành.

Nói về lợi ích tập thể, lợi ích quốc gia, tình hình chung, cống hiến quên mình, thì những điều này đều hoàn toàn vô dụng đối với Ninh Thành. Hơn nữa thế giới này không ai có thể nhìn rõ hoặc nhìn thấu đáo hơn anh ta, bởi vì anh ta là một nhân chứng hoặc thậm chí là một người tham dự.

- Vậy thì anh nói cho chúng tôi biết điều này, nghĩa là anh thà đưa loài cây đó cho hai chúng tôi còn hơn giao cho chính phủ? - Mập Mạp nhanh chóng hỏi.

Lúc này Ninh Thành cũng ngồi xuống, lần lượt rút từng mảnh thủy tinh ghim ở trong lòng bàn tay ra. Vết thương dày đặc trên lòng bàn tay anh ta bắt đầu lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng sắc mặt anh ta lại tái nhợt hơn, không có bất ngờ gì xảy ra thì tên trộm bị trói sau bức tranh kia lại sắp bị Ninh Thành uống máu.

- Trước đây khi tôi ở phương Tây, cũng không phải chưa từng gặp người như các anh.

Ninh Thành nói một câu như thế.

Rõ ràng là anh ta đã tiếp xúc qua với thính giả phương Tây.

Điều này rất bình thường, người như Ninh Thành đi trên đường bị một thính giả có thực lực tầm trung phát hiện, tương đương với giống như trong đêm tối đốt đèn lồng một cô gái xinh đẹp cởi sạch quần áo, lực hấp dẫn đó rất kinh người, cho dù là Tô Bạch, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ninh Thành cũng bị "hấp dẫn", khi đó trong đầu Tô Bạch xuất hiện suy nghĩ xem nên làm như thế nào để lợi dụng huyết thống trong cơ thể đối phương, càng đừng nói đến việc trong vòng tròn thính giả phương Tây, lượng thính giả cường hóa Vampire là rất nhiều, Ninh Thành lắc lư ở phương Tây còn chưa bị đám thính giả nơi đó bắt đi cũng xem như là rất may mắn.

Đương nhiên có lẽ cũng là bởi vì Ninh Thành luôn che giấu bản thân rất tốt, dù sao anh ta cũng sẽ không già đi cho nên khó có thể có thân phận cố định, hơn nữa giai cấp thính giả vốn dĩ là một loại kết cấu giống như Kim Tự Tháp, có thể liếc mắt một cái là nhìn ra Ninh Thành có phải thính giả hay không cũng cần phải là một thính giả có thâm niên với thực lực rất cao, loại cấp bậc này cho dù là thính giả phương Đông hay phương Tây đều không có quá nhiều, không đến mức giống như mấy con pháo hôi thính giả cấp thấp có số lượng tương đối nhiều, vì thế cũng giảm đi xác suất bị phát hiện của Ninh Thành.

- Đám người các anh sinh hoạt trong xã hội này, nhưng người ta lại không nắm được một chút dấu vết tồn tại nào của các anh. Tôi không biết các anh là ai, cũng không biết vì sao các anh lại xuất hiện, nhưng tôi biết các người không lệ thuộc vào bất kỳ tổ chức nào, từng người các anh là một cá thể, thứ kia tôi tình nguyện để nó rơi vào trong tay các anh.

- Móa nó, anh có giác ngộ cao như vậy mà phải sống khổ sở thế ư? Trong nhà Bàn gia tôi có rất radio, có muốn tối này cùng tôi về xem cá vàng nhỏ lại nghe phát thanh không?

Lúc này thế mà Mập Mạp còn trêu chọc.

Trên thực tế Mập Mạp cũng có ý tứ sâu xa, Tô Bạch nói Ninh Thành cũng thừa nhận tuổi thọ của chính mình chỉ còn nửa năm, nói cách khác anh ta sẽ chết đi, có cách nào để anh ta kéo dài tính mạng không?

Có, đương nhiên là có. Chính là trở thành thính giả.

Còn chưa nghe nói có thính giả nào sẽ lo lắng mình chết già.

Nghe được những lời nói tưởng như đùa nhưng lại giống như thăm dò của Mập Mạp, khí tức của Tô Bạch đột nhiên run lên.

Lúc này Mập Mạp cũng đã nhận ra, đồng thời trải qua sự nhắc nhở của Tô Bạch, Mập Mạp cũng biết mình nói sai.

Ai có thể làm thính giả, người nào không thể làm thính giả, đây là chuyện một người thính giả có thể quyết định hay sao?

Nếu thính giả có thể được xuất hiện theo lô một cách vô ý thức, chẳng phải những người khác đã sử dụng nó rồi sao?

Ví dụ như bình thường mà nói, anh thay đổi vận mệnh của một người nào đó, hoặc là thay đổi sống chết của kẻ kia, xác suất anh bị Phát Thanh Khủng Bố thu làm thính giả sẽ rất lớn. Đây thực chất là một hành động cân bằng của Phát Thanh Khủng Bố, hạ thấp ảnh hưởng của thính giả trong thế giới hiện thực xuống mức thấp nhất.

Tô Bạch không chỉ nghe nói mà xung quanh hắn còn có ví dụ điển hình, chẳng hạn như Sở Triệu, chẳng hạn như Huân Nhi. Nếu không phải Tô Bạch chủ động thì Sở Triệu và nữ

quỷ đó sẽ tiếp tục ở bên nhau, ước chừng sẽ sớm bệnh nặng mà chết, có lẽ là bởi vì lúc đó Huân Nhi quá tham gia vào chuyện này cho nên cô ta cũng bị bắt làm thính giả.

Tô Bạch chưa từng nghe nói có điều kiện tiên quyết nào để từ người bình thường trở thành thính giả, Phát Thanh Khủng Bố không phải ngu ngốc, nó sẽ không để cho loại người có chút tâm tư nhỏ như anh có cơ hội tính toán, nếu không đoán chừng sẽ có cục diện nhiều nhà lớn nhỏ đều trở thành thính giả.

- Nếu khi nãy không gặp được chúng tôi thì có thể nói cho tôi biết kế hoạch ban đầu của anh là gì không?- Tô Bạch nghiêm túc hỏi.

Ninh Thành đan hai tay vào nhau, sau đó đột nhiên buông ra, môi khẽ mở.

Ban đầu anh ta,

Dự tính sẽ đặt bom trong đó,

Làm cho nó bị nổ tung!

…

Rời khỏi nhà Ninh Thành, Tô Bạch và Mập Mạp đi ra khỏi khu chung cư. Mập Mạp đi tới chỗ cốp xe rồi thò tay vào mở nó ra, nhẹ nhàng vặn gãy cổ người đàn ông mặc quần bò trong cốp xe đang hôn mê.

Tô Bạch ném cho Mập Mạp một chiếc khăn lau.

- Lau đi, đừng làm vấy máu lên xe của tôi.

Mập Mạp cười, lau qua tay, sau đó ném đi, ngồi lên ghế lái phụ.

Người đàn ông mặc quần bò kia vốn dĩ xem mạng người như cỏ rác, đã giết nhiều người bình thường. Vậy nên Mập

Mạp giết anh ta cũng sẽ không ảnh hưởng tới nhân quả, mà sẽ là tích đức, đương nhiên không có áp lực nào cả. Hơn nữa với sự xuất hiện của chính chủ Ninh Thành thì người mặc quần bò kia đã không còn giá trị gì nữa, thả ra cũng không được, nên tốt nhất là thẳng tay giết đi.

Tô Bạch đang chuẩn bị khởi động xe, Mập Mạp rút ra một điếu thuốc nói.

- Cậu nói xem, anh ta thật sự định trực tiếp cho nổ tung viện nghiên cứu kia ư? Cho dù là Vampire, anh ta cũng không có khả lĩnh lớn như vậy, đúng không?

Ở Trung Quốc, việc kiểm soát súng ống rất nghiêm ngặt chứ nói gì đến chất nổ.

- Đừng đánh giá thấp khả năng của một người đã sống trăm năm. Anh cho rằng anh ta thực sự ngủ đông trong nắp quan tài trăm năm nay sao?

Chương 651 Cách Xa Ông Đây 2

Mập Mạp lắng nghe, sau đó dần trầm ngâm.

Đúng vậy, một người thực sự sống lâu trăm năm không già, từng trải qua chiến tranh chống Nhật, nội chiến và nhiều biến cố lớn sau đó. Nếu tùy tiện kinh doanh thì cũng có thể lôi kéo tạo thành một thế lực cho mình. Hơn nữa Ninh Thành cũng không phải là tuýp người thích yên tĩnh. Mập Mạp đã tận mắt chứng kiến, tuy rằng trang trí nhà của anh ta bây giờ trông rất cũ rích, nhưng giá cả chắc chắn là không rẻ.

Quân phục là đồ giả nhưng một số đồ đạc, thậm chí cả đường viền bậc thang nhỏ đều là vàng ròng bạc trắng hàng thật giá thật, đại khái là căn phòng được trang trí ít nhất cũng phải năm triệu tệ.

Và đây chỉ là nơi ở đã được sắp xếp vội được vài ngày trước khi Ninh Thành quyết định về nước. Trong mắt Mập Mạp, trình độ giàu có của Ninh Thành ước chừng có thể sánh ngang với Tô Bạch trước kia khi chưa tán tài.

Một người như vậy dù sao cũng biết mình sẽ không sống được bao lâu, lấy tất cả những thứ mình kinh doanh để khai thông hoàn cảnh, đặt một quả pháo lớn dưới Tử Kim Sơn cũng không phải là một việc khó, chỉ cần lên kế hoạch cụ thể là được.

- Vậy anh ta không sợ đánh bom viện nghiên cứu dưới lòng đất một cách tùy tiện như vậy sẽ có loại vi rút khí độc nào đấy rò rỉ ra ngoài ư?

Tô Bạch cười nhìn Mập Mạp: - Mập Mạp, nói thật anh vẫn coi suy nghĩ của anh ta như người thường sao?

Mập Mạp im lặng một lúc rồi lắc đầu.

- Cả một gia đình chết thảm, sống qua trăm năm, không có con cái, hết lần này đến lần khác uống máu người, biết mình sẽ không sống được bao lâu, người như vậy còn có thể coi mình là người thường sao?

- Trong đáy lòng anh ta cũng sẽ không có suy nghĩ về người vô tội gì đó.

Ninh Thành là một kẻ cố chấp, thậm chí ở một số khía cạnh có chút giống với Tô Bạch.

Sống chết của người khác thì có liên quan gì đến anh ta đâu?

- Chúng ta cũng sẽ chuẩn bị đến Tử Kim Sơn ư?

- Tuy Nam Kinh cách Thượng Hải rất gần nhưng trong lòng tôi vẫn có chút không chắc chắn, rốt cuộc bài học của Lâm Chu vẫn còn đó. Nếu đó là một cái bẫy chết tiệt thì sao?

Tất nhiên Tô Bạch biết rõ tâm tư của Mập Mạp, Mập Mạp không phải là người nhát gan hay không chịu nổi như vậy, những gì anh ta thể hiện trước đây thực chất chỉ là tấm lót đường để anh ta không phải đến Tử Kim Sơn.

Bởi vì Mập Mạp biết rằng có thể có hoặc không có gì trong viện nghiên cứu kia, có trời mới biết trước khi người Nhật niêm phong nó có quét sạch, đóng gói mang đi hết chưa?

Lùi lại vạn bước mà nói, cho dù thật sự có đồ tốt cũng là liên quan đến Vampire, Tô Bạch là Vampire nên có thể trục lợi, đạo sĩ như anh ta thì có ích lợi gì chứ?

Ngoài ra lần trước Mập Mạp đã đến Tần Hoàng Đảo với Tô Bạch, Tô Bạch cũng đã nợ anh ta một ân tình lớn, trước khi

ân tình được thực hiện thì Mập Mạp thực sự không có ý định tiếp tục tung hoành với Tô Bạch.

Anh em với nhau còn phải tính toán, huống chi là thính giả. Trong mắt Mập Mạp, anh ta không thể luôn nỗ lực giúp Tô Bạch đúng không? Anh ta cũng đâu phải tiểu đệ của hắn.

Chẳng qua ngay lúc Tô Bạch còn chưa kịp nói chuyện thì đột nhiên phanh gấp, chiếc xe vừa khởi động cũng đột ngột dừng lại.

Hai tay Tô Bạch cầm vô lăng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Mập Mạp bên cạnh cũng đột nhiên nắm lấy quần áo trên ngực, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

"Quý thính giả thân mến,

Hiện tại tuyên bố nhiệm vụ hiện thực…"

- Cách xa ông đây…

Mập Mạp mắng một câu, anh ta thực sự muốn khóc.

Nam Kinh không xa Thượng Hải, đi đường sắt cao tốc chỉ mất chưa đầy hai giờ. Điều khiến Mập Mạp ngạc nhiên là, Ninh Thành thế mà không có xe riêng nào đưa đón mà thay vào đó họ chọn loại hình công cộng là xe buýt. Dáng vẻ này chẳng giống thằng cha chuẩn bị cho lăng mộ của Trung Sơn tiên sinh nằm dưới Tử Kim Sơn một quả bom nào cả, Mập Mạp thực sự không thể nhìn thấu anh ta. Mặc dù Mập Mạp nổi tiếng là biết làm người, trong giới thính giả, anh ta được coi là "đóa hoa giao tiếp".

(Đóa hoa giao tiếp: Từ lóng chỉ vip hàng công sở, nôm na là gái.)

Có lẽ chỉ có người giàu mới thực sự hiểu được tâm tư của người giàu.

Lúc này Mập Mạp không khỏi nhìn Tô Bạch đang ngồi bên cạnh.

Mập Mạp tự gia nhân tri đạo tự gia sự, thính giả trong vòng giao tiếp với nhau một cách rất "trong sáng", nhìn thực lực, nhìn lợi ích, nguyên thủy thuần khiết đến mức không nhiễm một chút bụi bẩn nào. Giống như phiên chợ trong xã hội nô lệ, nơi nào nhiều quanh co khúc khuỷu như thế, nếu như không thể công khai trao đổi thì nghĩ cách hố chết chủ nhân của nó, sau đó cướp đồ về.

(Tự gia nhân tri đạo tự gia sự: người trong nhà ắt hẳn biết việc nhà mình- đại ý cái gì của mình thì mình hiểu rõ.)

Trước khi trở thành thính giả, Mập Mạp thực chất là một ông chủ siêu thị nhỏ, ngày thường anh ta thường kiêm luôn chức đạo sĩ lo liệu việc tang lễ trong thôn, có một cuộc sống khá giả nhưng có bắn đại bác cũng không dính dáng gì đến giới thượng lưu.

Vì vậy có lẽ thật sự có chút tâm tư thuộc về thổ hào mà chính mình – một kẻ điểu ti không thể lý giải nổi.

Phát hiện Mập Mạp đang nhìn mình, Tô Bạch khép tờ báo trong tay.

- Chuyện gì thế?

Mập Mạp lắc đầu, hạ ghế rồi nằm xuống nhưng chỉ sau hai phút im lặng, Mập Mạp lại lên tiếng:

- Đại Bạch, cậu nói xem. Nếu đám người Nhật kia thực sự để lại thứ gì đó bên trong, thì những người như chúng ta cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể so sánh được với quân đội phòng dịch và vũ khí sinh hóa. Nếu thật sự vì chúng ta mà bên trong đấy quả thật có thứ gì đó bị rò rỉ ra ngoài, khuếch tán và hại chết người, thì những nhân quả đó cũng sẽ tính hết lên đầu chúng ta.

- Đây là một nhiệm vụ hiện thực.-Tô Bạch nhắc nhở.

- Phát Thanh Khủng Bố để chúng ta giải quyết những nguy cơ tiềm ẩn trong phòng thí nghiệm. Từ đáp án nói đến vấn đề, nói rõ trong phòng nghiên cứu kia chắc chắn có gì đó. Hơn nữa thứ này còn có khả năng tạo ra sóng gió và ảnh hưởng rất lớn. Nếu không Phát Thanh Khủng Bố cũng đâu phát nhiệm vụ này cho chúng ta.

- Hơn nữa, nếu như chỉ đơn giản là vi khuẩn bị rò rỉ thì với tính cách lười quản chuyện của Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không quan tâm. Vi khuẩn rò rỉ có thể sẽ gây ra ảnh hưởng lớn vào thời cổ đại, thời Trung Hoa Dân Quốc, ở lúc mới xây dựng đất nước, thế nhưng Nam Kinh cũng không phải vùng núi. Ở khu vực miền núi tỉnh Giang Tô này, nếu phát hiện có nghi ngờ vi khuẩn rò rỉ thì các lực lượng quốc gia sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến khu vực này để xem xét và xử lý hậu quả. Về cơ bản sẽ không xuất hiện loại ảnh hưởng to lớn.

- Nếu chỉ là chuyện mà chính phủ có thể giải quyết và xử lý thì Phát Thanh Khủng Bố sẽ không vẽ rắn thêm chân mà phát nhiệm vụ hiện thực này cho chúng ta. Cho nên, những chuyện trong viện nghiên cứu có thể chỉ có thính giả mới dễ dàng giải quyết.

- Lùi lại một vạn bước mà nói, nhiệm vụ của chúng ta là phải giải quyết chuyện đó. Còn chuyện rò rỉ vi khuẩn mà anh lo lắng thì Phát Thanh Khủng Bố nhất định sẽ tính toán kỹ lưỡng. Dù có chuyện gì ầm ĩ liên quan đến mạng người thì cũng không thể tính vào nhân quả của chúng ta. Nhiệm vụ của chúng ta là ngăn động mạch chủ lại, cho dù các nhánh sông còn lại có vỡ đê làm vỡ tung mái nhà, khiến người chết đuối, đối với chúng ta mà nói, cũng xem như lập công ở chỗ Phát Thanh Khủng Bố.

Thật ra, có một điều Tô Bạch không nói, sao Phát Thanh Khủng Bố có thể coi mạng người là mạng được?

Chương 652 Bốn Người 1

Nhớ ngày đó một mình Lệ Chi xóa bỏ đi một thành phố, chẳng phải Lệ Chi vẫn sống tốt như thường hay sao?

Hơn nữa nếu Phát Thanh Khủng Bố thực sự muốn tạo ra một thế giới tươi đẹp vô cùng hòa bình và ổn định thì làm sao có chiến tranh trên thế giới này? Trực tiếp để toàn bộ thế giới ở một mặt trận, đi vào chủ nghĩa xã hội, chẳng phải sẽ xong hết mọi chuyện à?

Trên thực tế, Tô Bạch cũng xem như có thể thăm dò được một chút tính tình của Phát Thanh Khủng Bố, chính là người ta có thể chết, chiến tranh chết bao nhiêu người cũng không sao, các người thích chết thì chết, chết bao nhiêu cũng không quan trọng.

Nhưng nếu bị ma quỷ giết hoặc bị sinh vật hắc ám giết chết thì Phát Thanh Khủng Bố sẽ lập tức cử thính giả đến giải quyết, nếu thế giới hiện thực phân chia theo thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố thì sẽ thuộc về vị diện khoa học công nghệ trung bình, thậm chí còn thấp hơn một chút, cho nên một thứ lực lượng thuộc tính nào đó vốn không nên xuất hiện ở thế giới này, lại tạo thành tác động theo chiều hướng phá hoại, Phát Thanh Khủng Bố nhất định sẽ mượn lực lượng thính giả đi giải quyết nó.

Mập Mạp ngáp một cái, có chút buồn bực ngán ngẩm, anh ta thật sự không muốn đi chuyến này, cũng lười không muốn hộ tống Tô Bạch nữa. Con hàng này muốn tìm chết thì tìm chết, muốn phát bệnh thì phát bệnh, Hòa Thượng nói không sai, ở cùng một chỗ với tên này thực sự sẽ làm giảm tuổi thọ

của anh ta, nhưng nhiệm vụ Phát Thanh Khủng Bố đã giao, muốn trốn cũng không có chỗ nào để trốn. Cho nên bây giờ Mập Mạp cảm thấy bản thân giống như một oán phụ khuê phòng vậy, ai oán mạnh mẽ đến mức như muốn tuôn ra.

Nhưng mà cũng may,

Mập Mạp quay đầu nhìn hai người đang ngồi phía sau, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, Phát Thanh Khủng Bố giao nhiệm vụ cho anh ta chắc hẳn là bởi vì anh ta và Tô Bạch từng tiếp xúc với người tên Ninh Thành, Ninh Thành kia đã nói rõ hết đầu đuôi câu chuyện cho bọn họ. Có thể nói lúc Phát Thanh Khủng Bố chọn người chắc cũng thuận nước đẩy thuyền nên chọn anh ta và Tô Bạch, hai người tăng nhân Hòa Thượng và Gia Thố ở đằng sau kia, chính là bị Mập Mạp và Tô Bạch cứng rắn kéo vào trong nhóm này.

Phát Thanh Khủng Bố không đưa ra nhiệm vụ hiện thực cho Hòa Thượng và Gia Thố, nhưng thính giả nhận được nhiệm vụ hiện thực có thể mời mọi người tham gia vào tổ đội. Bằng cách này mặc dù sự ưu ái và phần thưởng nhận được sẽ bị giảm bớt, nhưng rủi ro cũng vì vậy mà giảm đi rất nhiều.

May mắn hiện tại cả bốn người họ đều sống trong nhà Lão Phương, hai người trong số họ nhận được nhiệm vụ hiện thực, những người khác quả thật không tiện khoanh tay đứng nhìn, "tình nghĩa" giữa thính giả, chẳng phải được gây dựng lên như thế ư.

Gia Thố nhập gia tùy tục, anh ta mặc một chiếc áo khoác đen và quần âu, Hòa Thượng vẫn ăn mặc như cũ, vẫn là áo cà sa nhưng được đổi sang màu ít khiến người ta chú ý hơn, áo cà sa của Gia Thố quá bắt mắt, an ninh và cảnh sát sẽ chú ý đến cả nhóm, hơn nữa trong quá trình kiểm tra an ninh, những người khác xung quanh cũng sẽ nhìn Gia Thố với ánh mắt mang theo thành kiến.

Mập Mạp cũng biết điều này. Anh ta sống ở Thành Đô quanh năm, Tứ Xuyên gần với các khu vực Tây Tạng nên người dân địa phương đã quen với việc có thể nhìn thấy trang phục như vậy ở khắp mọi nơi trên đường phố, nhưng khách du lịch từ các nơi khác sẽ vẫn có cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy họ.

Sau khi đọc báo và chợp mắt một lát thì tàu đến ga Nam Kinh, bọn họ xuống tàu chầm chậm theo dòng người. Ninh Thành xuống tàu trước, anh ta biết điều nên đứng ở lối đi chờ Tô Bạch và những người khác. Anh ta thật sự rất biết điều hoặc anh ta là người vốn không bị lợi ích mê hoặc cộng với tuổi thọ không còn lâu nữa nên cũng lười tính toán, tranh luận.

Chỉ còn chấp niệm cuối cùng, cũng là chấp niệm duy nhất nên ngược lại anh ta cũng rất thoải mái.

Cho dù là xuống xe lửa rồi đứng đấy nhưng vẫn không có xe riêng đến đón, Mập Mạp bắt hai chiếc taxi đưa năm người lên Tử Kim Sơn.

Ninh Thành nói trước tiên muốn bày tỏ lòng tôn kính với Trung Sơn tiên sinh. Hòa Thượng và Gia Thố cũng đồng ý, bởi vì quả thật anh ta có quan hệ với đảng phái đó, vì vậy việc trở lại chốn cũ đi thăm viếng cũng là hợp lý. Hòa Thượng và Gia Thố cảm thấy chút nữa sẽ di chuyển dưới lăng mộ của người ta nên bây giờ đi tế bái trước một chút cũng tốt, xem như tiên lễ hậu binh.

Cũng không phải Hòa Thượng và Gia Thố có tâm lý phản kháng với loại chuyện này, đây không phải là một vụ trộm mộ, mọi người đều có ý định đến viện nghiên cứu dưới lòng đất, thật ra căn bản không đến chỗ lăng Trung Sơn. Tử Kim Sơn này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Hòa Thượng Gia Thố, tính nết của hai người này, Mập Mạp và Tô Bạch cũng không phải không biết. Hai cao tăng

này, bình thường thì dáng vẻ đạo mạo, nhưng lúc thật sự bắt đầu giết người phóng hỏa trộm mộ thì ngay cả mày cũng không nhăn.

Chỉ là Trung Sơn tiên sinh được hầu hết mọi người tôn thờ, bản thân ông ta cũng có một số mối liên hệ với số mệnh của Trung Quốc. Người theo đạo Phật chú ý đến điều này nhất, vì thế Hòa Thượng và Gia Thố mới lên kế hoạch chào hỏi. Mặc dù bây giờ thời đại không giống nhau, ngay cả lông trên người cũng không còn bao nhiêu vận nước. Thế nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương(1), những vĩ nhân được thờ phụng một thời gian dài không khác lắm với thần linh thời cổ đại, chỉ cần một cái móng tay chứa khí thế lọt ra ngoài, thật không biết bốn người Tô Bạch này có đủ khả năng chịu được hay không.

(1) Bách túc chi trùng tử nhi bất cương: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn khả năng giãy dụa, dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thế lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Bọn họ đến Tử Kim Sơn vào buổi trưa. Sau khi thăm viếng lăng Trung Sơn, trời đã sắp chạng vạng. Năm người tìm một nơi để ăn tối. Đến tối họ được Ninh Thành dẫn đến địa điểm kia, theo lời kể của Ninh Thành, bọn họ đào xuống hẳn là có thể đào tới nền đất của viện nghiên cứu ngầm. Xung quanh nơi đây vậy mà lại bị bao vây bởi một vòng công trường, hiển nhiên dự án khai thác Tử Kim Sơn đã bắt đầu, điều này nằm ngoài dự kiến của Tô Bạch.

- Hòa Thượng, đợi lát nữa tôi sẽ dùng Lục Đinh Lục Giáp Trận thỉnh thần tới đào hầm giúp chúng ta, anh nâng cao sức mạnh của trận pháp giúp tôi, dựa theo vị trí và chiều sâu này thì đoán chừng đào tới nửa đêm sẽ đến phòng nghiên cứu kia đấy.

- A di đà phật, Lục Đinh Lục Giáp Trận của đạo giáo mấy người dùng người giấy kia tạo ra tiếng động quá lớn. Xung quanh là công trường, không biết có bao nhiêu công nhân xây dựng đang ngủ trong ký túc xá gần đó. Anh muốn đánh thức tất cả bọn họ ư?

Chương 653 Bốn Người 2

“Mẹ nó, được rồi, Mập Mạp tôi cũng chẳng muốn tốn bản lĩnh của mình. Hòa Thượng, anh làm đi. Tôi biết Phật giáo các người còn có khả năng thỉnh Kim Cương hộ pháp. Anh làm đi, tôi đứng đây trông cho anh. Mập Mạp tôi sẽ bố trí cho anh một trận pháp ngăn cách, anh cố gắng mà đào, dùng sức mà đào nhé!”

Ngay lúc này, Mập Mạp và Hòa Thượng bắt đầu cãi nhau, hai người Tô Bạch và Gia Thố đứng ở một bên nhìn nhau không nói gì, hai người đều là những người giỏi cận chiến, không biết về trận pháp cho nên những lúc như bây giờ cũng chẳng giúp được gì. Viện nghiên cứu dưới lòng đất nên khá sâu, khi quân Nhật rút lui thì các lối ra vào đều bị đóng kín và lấp đi nên chỉ có thể dựa vào phương pháp này để đào một cái hố chui xuống, cũng chỉ có cách mượn trận pháp để đào, không thể để Tô Bạch và Gia Thố đào trực tiếp bằng xẻng lớn, tuy cả hai đều có thể lực mạnh nhưng hiệu quả này cũng sẽ thấp.

Ninh Thành đang gọi điện thoại bên cạnh đột nhiên đi tới, đứng ở bên cạnh Tô Bạch, vẻ mặt có chút khó hiểu hỏi.

- Hai người bạn của cậu đang ồn ào cái gì thế?

- Bọn họ đang tranh luận về phương pháp đào hố.- Tô Bạch đáp.

- Đào hố?- Ninh Thành không hiểu.

Đúng lúc này công trường xung quanh đột nhiên vang lên tiếng người ồn ào, tiếng động cơ của máy xúc và xe tải chở đất

cũng vang lên, một đội công nhân bước ra khỏi khu ký túc xá, cả công trường bỗng chốc giống như sống dậy vào ban đêm.

Mập Mạp trợn tròn mắt.

- Mẹ nó, làm sao vậy? Nửa đêm mà bọn họ lại khởi công?

Vốn dĩ bọn họ muốn lẻn vào viện nghiên cứu dưới lòng đất để giải quyết vấn đề lúc nửa đêm, khi công trường vắng lặng không ai phát hiện. Nhưng bây giờ thì giải quyết cái rắm đấy.

- Hãy để họ đào nó đi, nhanh thôi.

Ninh Thành nói một cách bình tĩnh.

- Khi tôi nghe nói chính quyền thành phố Nam Kinh chuẩn bị khởi động dự án khai phá này thì tôi cũng đã bắt đầu chuẩn bị, đồng thời đấu thầu thành công.

- Ừm, công trường này thuộc về tôi. Bên xây dựng và quản đốc là những cấp dưới thân tín của tôi. Bây giờ các anh có thể ngồi uống với tôi một ly rượu vang, họ sẽ thông báo cho chúng ta khi họ đào được cửa viện nghiên cứu.

Ninh Thành nói xong những lời này bèn xoay người đi tới phòng đối diện, có vẻ như là thật sự định nếm chút rượu.

Mập Mạp phủi tay, nheo mắt nói nhỏ với những người xung quanh.

- Sao tôi lại cảm thấy con hàng này có gì đó không ổn nhỉ, sắp xếp chu toàn như vậy chẳng lẽ chỉ là muốn cho nổ thôi ư?

- A Di Đà Phật, đây là nhiệm vụ hiện thực, chắc hẳn anh ta không có ý đồ gì khác đâu. – Lúc này Hòa Thượng đi tới, trên mặt là biểu cảm như đã hiểu ra mọi chuyện.

Rốt cuộc Phát Thanh Khủng Bố đã tồn tại bao nhiêu năm thì Tô Bạch không biết, nhưng chắc là lâu hơn thời gian WeChat tồn tại rất nhiều. Đó là điều chắc chắn vì lịch sử của

đài phát thanh cũng đã có rất lâu trước đó rồi. Có lẽ trước đây thính giả cũng không phải liên hệ thông qua WeChat, mà còn có nhiều cách khác.

Trong những năm qua Phát Thanh Khủng Bố tự ý đùa giỡn với thính giả dưới bàn tay của mình, khiến các thính giả phải vật lộn để tồn tại trong cái gọi là chuyện xưa, và tất nhiên là thính giả cũng không ngừng nghiên cứu về Phát Thanh Khủng Bố, cái gọi là khả năng thích ứng và năng lực học hỏi của con người được phát huy một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Hòa Thượng dừng lại một lúc, sau đó tiếp tục giải thích.

- Anh ta biết sự tồn tại của chúng ta, biết khả năng của chúng ta, thậm chí cùng chúng ta tham gia vào thế giới chuyện xưa này, cho dù như thế nào thì chuyện này đều không có khả năng, Phát Thanh Khủng Bố không xóa trí nhớ của anh ta, không để anh ta bỏ đi thông qua nhiều tai nạn khác nhau mà còn chấp nhận để anh ta tiếp tục làm những gì anh ta muốn làm, chắc chắn là có lý do của nó.

- Tuy nhiên may mắn thay, chúng ta có thể xác nhận rằng Ninh Thành thật sự không phải là thính giả.

- Bần tăng cho rằng không phải Phát Thanh Khủng Bố không muốn đưa anh ta vào làm thính giả. Suy cho cùng, huyết thống của Ninh Thành, thậm chí cả sự tồn tại của Ninh Thành cũng là một loại phá hủy "sự hòa hợp" của thế giới hiện thực. Cho dù Phát Thanh Khủng Bố cảm thấy khó chịu với nhân tố không ổn định này nhưng anh ta vẫn có thể sống với thân phận người bình thường, đồng thời còn có thể làm bạn với bốn thính giả là chúng ta.

- Phát Thanh Khủng Bố theo dõi thính giả ở mọi phương diện. Chuyện huyết thi lần trước cũng đã đủ để chứng minh điểm này cho nên Ninh Thành không thể thoát khỏi sự chú ý của Phát Thanh Khủng Bố, anh ta không phải là huyết thi,

thậm chí còn không có tư cách để so với huyết thi ở Thiểm Tây lúc trước.

- Cho nên, chỉ còn lại một lý do, đây cũng là lý do mà bần tăng cho là thích hợp nhất.

- Ninh Thành này thật sự một lòng chờ đợi đến cuối đời mà chết đi một cách lặng lẽ. Đối với anh ta mà nói, tuổi thọ một trăm năm giống như là một loại tra tấn, giày vò. Cho dù là ở Đài Loan hay Âu Mỹ trước đó thì anh ta cũng đều yên lặng mà sống qua ngày, vậy nên không chạm vào điểm mấu chốt của Phát Thanh Khủng Bố. Nếu không thì Phát Thanh Khủng Bố đã gửi ngẫu nhiên một nhiệm vụ hiện thực đến thính giả châu Âu để giải quyết Ninh Thành một cách dễ dàng.

- Mà đối với vấn đề này, có khả năng Ninh Thành thật sự không có tâm tư gì, đối với chúng ta mà nói thì rất khó giải thích được, thậm chí là rất khó có được sự tán đồng. Nhưng anh ta vốn là người an tĩnh chờ chết, có lẽ quả thật bị kích thích bởi dự án khai phá này nên mới chuẩn bị tự tay xé rách vảy ngược của bản thân.

- Mà anh ta không nhúng tay vào chuyện của chính phủ, cũng không muốn để chính phủ chạm vào thế giới thế tục của viện nghiên cứu và những thứ tồn tại trong viện nghiên cứu, thực ra cũng là duy trì yêu cầu hài hòa và ổn định của Phát Thanh Khủng Bố trong thế giới thực, về phương diện này hai bên nhất trí.

- Tất cả những sự trùng hợp ngẫu nhiên và đủ loại xiếc đi dây mới chính là lý do thực sự tại sao anh ta còn có thể đứng trước mặt bốn người chúng ta như bây giờ, bởi vì Phát Thanh Khủng Bố cũng biết nếu như bắt buộc anh ta trở thành một thính giả, để anh ta bước vào thế giới chuyện xưa thì có khả năng anh ta sẽ không giãy dụa vì tính mạng của bản thân, thậm

chí còn không phản kháng mà cam tâm tình nguyện kết thúc tính mạng của mình.

Chương 654 Sự Thật 1

Nói đến đây, ánh mắt của Hòa Thượng quét qua Tô Bạch, Mập Mạp và Gia Thố một lượt.

- Mà tính chất theo đuổi trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố thì nhất định phải là những người không muốn chết giống như chúng ta, không cam lòng chết và muốn sống bằng mọi giá mới có thể hoàn thành được. Ninh Thành không phù hợp với yêu cầu của Phát Thanh Khủng Bố, anh ta cũng không trái với quy củ của Phát Thanh Khủng Bố.

- Vì vậy Ninh Thành có thể biết chúng ta, có thể đứng chung một chỗ với chúng ta và có thể xuất hiện ở đây.

- Nhìn theo cách này thì hẳn là anh ta không hề có tâm tư riêng gì cả, chúng ta cũng không cần đề phòng anh ta. Sự chú ý của chúng ta nên tập trung vào viện nghiên cứu dưới lòng đất càng nhiều càng tốt, nếu không phải khá khó giải quyết thì Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ không phát nhiệm vụ thực cho hai thính giả có thâm niên đâu.

- Mẹ nó, được lắm Hòa Thượng, con lừa trọc thật đúng là lợi hại, rất biết ăn nói, anh dùng tâm tư phụng sự Phật tổ để tính toán Phát Thanh Khủng Bố đúng không?

Mập Mạp vỗ vai Hòa Thượng, trong lời nói cũng không có ý châm chọc mà còn có chút thành khẩn ngưỡng mộ. Hòa Thượng này ước chừng là dùng tất cả tâm tư lễ Phật trước kia đặt lên người Phát Thanh Khủng Bố. Một tới hai đi đẩy ngược, mượn bản tính và quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố để suy ra tâm tính thật của Ninh Thành, điều này thực sự đáng ngưỡng mộ.

- Vậy chúng ta đi nghỉ ngơi thôi, xác định anh ta không có tâm tư như Lâm Chu thì chúng ta cũng có thể thoải mái một chút.

Tô Bạch bình tĩnh đi đến ký túc xá nơi Ninh Thành bước vào.

- Không phải trong lòng Đại Bạch đã sớm nghĩ đến nó đấy chứ? -Mập Mạp thầm nói.

- Kẻ hiểu được biến thái thường là một kẻ biến thái khác…

Gia Thố nói đến đây thì cười không nói tiếp.

…

- Tôi mua ở siêu thị bên ngoài, 35 tệ một chai rượu vang, mọi người không để ý chứ?

Lúc Tô Bạch đi vào thì Ninh Thành đang rót rượu. Anh ta đang dùng một chiếc cốc rất tinh xảo có khảm kim cương ở đáy, uống rượu trong chiếc cốc này thực sự là phung phí của trời.

- Uống một chút mà thôi, dù sao cũng không uống chết người. - Tô Bạch cầm cốc lên nhấp một ngụm, chất lỏng chua chua ngọt ngọt vị nho, nhưng Tô Bạch biết hầu hết các loại nước hoa quả trên thị trường hiện nay đều có mùi vị như vậy, có khả năng trong đó một chút nước ép trái cây cũng không có, cầm thuốc hóa học lên có thể chế ra vị rượu như thế này, giá thành thực sự là thấp đến mức đáng thương.

- Khoảng một giờ, chắc cũng không khác mấy. - Ninh Thành nhìn thời gian nói.

- Bạn bè của cậu đâu, bọn họ không vào uống một ly sao?

- Bọn họ ở bên ngoài theo dõi.

Tô Bạch dựa vào vách tường của căn phòng, đối mặt với Ninh Thành.

- Tốt hơn hết là nên cảnh giác, ngộ nhỡ có khí độc rò rỉ trong quá trình thi công thì cũng không phải là chuyện gì tốt. Bọn họ đứng đó nhìn thì cũng có thể ngăn chặn tai họa này.

- Thật đúng là người tốt. - Ninh Thành từ chối cho ý kiến, dùng ngón tay gõ nhẹ lên ly rượu.

- Dưới đó chắc sẽ có thứ mà cậu muốn.

Tô Bạch nghe xong cũng không đáp mà đặt ly rượu bên cạnh rồi mới chậm rãi nói. - Tôi rất tò mò, làm cách nào mà lúc đó người Nhật lại lấy được mẫu máu Vampire chứ?

- Bọn họ lấy nó từ hoàng gia Anh. - Ninh Thành trả lời. - Mấy năm nay tôi cũng đã thực hiện một số cuộc điều tra. Lúc trước, do có sự tham gia của nhiều quốc gia, lại thêm việc Nhật Bản đã thỏa thuận với Hoa Kỳ, sau chiến tranh, tòa án quốc gia cũng không tiến hành truy cứu đối với vi khuẩn. Cho nên, chúng ta cũng có thể tìm thấy những người tham gia nghiên cứu vi khuẩn, tệ nhất cũng có thể tìm được con cháu của họ.

Ngón tay Ninh Thành vuốt ve chiếc nhẫn ngọc của mình, có thể tưởng tượng được, trong mấy năm nay anh ta đã tốn rất nhiều tâm tư và thời gian để điều tra sự việc này. Chiến tranh thế giới thứ hai và 20 đến 30 năm tiếp theo là khoảng thời gian đầy biến động, với thân phận, mạng lưới quan hệ của Ninh Thành lúc đầu, lại thêm thể chất Vampire không già của mình, không quá khó để tạo ra một thế lực ngầm của riêng anh ta.

Nhưng suy nghĩ của Tô Bạch không ở chỗ này. Nhiều quốc gia cùng nhau nghiên cứu phát triển thí nghiệm huyết thống Vampire trên cơ thể người, không cần nói thì cũng biết mục đích chính là hy vọng sẽ có những binh sĩ giống như Vampire,

có thể khôi phục mạnh mẽ sau khi bị thương. Một mặt, bất tử cũng là một sự cám dỗ không thể cưỡng lại đối với các tầng lớp cao của cả giới văn hóa phương Đông và phương Tây.

Chỉ là, những việc vi phạm trắng trợn quy tắc của Phát Thanh Khủng Bố, lại còn dùng dáng vẻ của quốc gia để hoạt động, nói cách khác thì vào thời điểm đó, Phát Thanh Khủng Bố vẫn chưa bắt đầu?

Có lẽ đây là nguyên nhân duy nhất có thể giải thích cho sự việc năm đó. Mà bây giờ, dưới tình trạng Phát Thanh Khủng Bố phòng vệ nghiêm ngặt, còn có một nhóm người như thần linh là thính giả làm tay chân, cho dù là năm nước lớn muốn vượt giới hạn để khai phá và nghiên cứu phương diện kia thì cũng không có khả năng.

- Mẫu máu, anh nghĩ còn lại bao nhiêu.

Đây là điều mà Tô Bạch quan tâm nhất.

Dựa theo suy nghĩ của Tô Bạch thì những gì mà các nhà "khoa học đen" ở Nhật Bản và một số nước khác đang làm lúc đó tương tự như tổ chức Hydra trong "Captain America", mà đúng lúc các tác phẩm văn học điện ảnh và truyền hình lại phản ánh tư tưởng xã hội của một thời đại.

Ở Trung Quốc cổ đại, Tần Thủy Hoàng phái Từ Phúc Đông đi tìm thuốc trường sinh bất lão, Hán Vũ đế văn thao võ lược bị một tên lừa gạt ông cầu tiên học đạo, dùng những ảo thuật đường phố để mê hoặc ông mơ màng. Phim ảnh và các tác phẩm văn học nổi lên trong một dòng chảy bất tận, ban đầu phản ánh sự bất mãn của con người với những ràng buộc của chính họ và thái độ háo hức muốn thoát ra. So với máy bay, đại bác, bom hạt nhân và trạm vũ trụ, con người đã dựa vào ngoại lực và ngoại lực càng mạnh thì con người càng mong muốn hoàn thiện mình hơn.

Tại viện nghiên cứu dưới lòng đất, các nhà khoa học từ các quốc gia khác nhau hẳn là có mẫu máu, bọn họ tiến hành pha loãng và xử lý chúng. Đồng thời thực hiện thí nghiệm trên các xác chết đã được bảo quản tốt theo các cách khác nhau, nhưng theo những gì Ninh Thành nói trước đây thì thi thể được dùng thí nghiệm khoảng vạn người. Vậy thì sẽ còn lại bao nhiêu mẫu máu?

Chương 655 Sự Thật 2

Có đủ cho hắn dùng không?

Đây là điều Tô Bạch lo lắng nhất.

Một nụ cười đầy ẩn ý xuất hiện ở khóe miệng Ninh Thành. Nụ cười này lọt vào mắt Tô Bạch, trong đầu Tô Bạch đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Bóng dáng hắn biến mất ngay tại chỗ, bóng dáng hắn trực tiếp bóp lấy cổ Ninh Thành rồi đẩy cả người anh ta vào tường.

- Họ hoàn toàn không sử dụng mẫu máu để nghiên cứu, phải không?

Đây là câu hỏi của Tô Bạch.

Ninh Thành rất thẳng thắn gật đầu.

Sắc mặt Tô Bạch lập tức trở nên âm u. Rốt cuộc lúc này hắn cũng đoán ra được tại sao Phát Thanh Khủng Bố lại cử thính giả đi giải quyết chuyện này, lại còn phái hai vị thính giả có thâm niên.

Bởi vì rất có thể trong viện nghiên cứu dưới lòng đất này không tồn tại cái gọi là mẫu máu.

Đó không phải là một mẫu máu. Vậy máu tươi dùng để làm thí nghiệm đã chảy ra từ đâu?

- Hơn nữa…

Ninh Thành bị Tô Bạch bóp tới mức nghẹt thở, giọng điệu không trôi chảy nhưng cũng không có chút sợ hãi nào.

- Viện nghiên cứu này bị đóng cửa năm 44.

Năm 44?

Năm 1944?

Người Nhật đầu hàng vào năm 1945. Vì vậy lý do đóng cửa viện nghiên cứu này không phải vì Nhật Bản phải ngừng nghiên cứu sau khi đầu hàng.

Mà chính là có nguyên nhân khác!

Căn phòng chìm vào im lặng, Tô Bạch hít sâu một hơi, không khí dưới chân núi vào đêm khuya rất mát mẻ nhưng Tô Bạch lại cảm thấy ngực nóng lên.

Tô Bạch buông Ninh Thành ra, bàn tay anh ta nhẹ nhàng xoa cổ mình, kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

- Không phải cậu đang sợ đấy chứ?

- Ha ha.

Trên khóe miệng Tô Bạch nở một nụ cười nhạt.

Sợ.

Tại sao hắn lại phải sợ chứ?

Cho dù có nhiều mẫu máu Vampire, cho dù có trân quý đến mấy thì sao bằng một Vampire cao cấp có thể còn sống đâu đó quanh đây được?

Cho dù một vại máu của Vampire cao cấp cũng không thể so sánh với một Vampire cao cấp thoi thóp sắp chết, thậm chí còn không sánh bằng một bộ thi thể hoàn chỉnh của nó.

Giữa hai thứ chính là khoảng cách lớn như thế!

Hơn nữa Tô Bạch không có gì phải sợ hãi.

Lần này có Mập Mạp, Gia Thố và Hòa Thượng giúp đỡ mình áp trận, cho dù Mập Mạp có rất nhiều khúc mắc trong lòng nhưng nếu anh ta đã đến, đã nhận nhiệm vụ thì đến lúc đó, Tô Bạch thật sự gặp được kỳ ngộ lớn, Mập Mạp cũng

không có khả năng bình chân như vại mà nhất định sẽ xông vào giúp Tô Bạch một tay.

Chỉnh trang lại quần áo xong, Tô Bạch đứng ở cửa. Trước mặt là công trường đang xây dựng với những đội thi công chuyên nghiệp, hiệu quả hẳn là cao hơn nhiều so với Lục Đinh Lục Giáp Trận của Mập Mạp, đoán chừng khoảng nửa tiếng nữa là xong rồi.

Hơn nữa có một vòng công trường làm lá chắn, Tô Bạch và những người khác có thể dễ dàng tiếp xúc với viện nghiên cứu dưới lòng đất, không cần lo lắng bên ngoài hang động bị người ta phát hiện và quấy rầy.

Thực ra phương thức này cũng được một số kẻ trộm mộ chuyên nghiệp sử dụng, đầu tiên chúng bao bọc một mảnh đất với danh nghĩa phát triển bất động sản, sau đó dùng một vòng xây dựng khí thế ngất trời để che mắt mọi người, ở giữa thì bắt đầu hoạt động trộm mộ. Tương tự như trong tiểu thuyết phim ảnh Mạc Kim hiệu úy, đã sớm bị đào thải ở thời đại này.

- Cho tôi hỏi một câu được không? - Ninh Thành đi đến bên cạnh Tô Bạch.

- Anh hỏi đi.

- Cậu cho rằng máu trong người tôi rất ghê tởm ư?

Trong lúc Ninh Thành nói chuyện, anh ta nhẹ nhàng cào lên mu bàn tay mình, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Tô Bạch lắc đầu.

- Nó khiến tôi cảm thấy khá hưởng thụ.

- Xem ra chúng ta thật sự không phải người cùng một con đường.

Tô Bạch hiểu được tâm tình của Ninh Thành. Huyết thống Vampire của anh ta là vết sẹo mà Ninh Thành không muốn

nhớ lại, đó là những trang giấy đau đớn nhất trong cuộc đời anh ta. Vì vậy anh ta hận huyết thống của mình, hận nó khiến anh ta thành ra thế này.

Có lẽ anh ta thật sự chán ghét nó, cho nên mới có tâm thái khao khát được giải thoát, Phát Thanh Khủng Bố cũng không có ý định để anh ta vào thế giới chuyện xưa và trở thành một thính giả. Một người mà bản năng sinh tồn bị dập tắt và mong chờ cái chết, nếu vào Phát Thanh Khủng Bố thì có tính chuyện xưa gì chứ? Có thể có ý nghĩa gì đây?

Giữa hai người tồn tại một loại im lặng, quả thực với mối quan hệ giữa hai người thì dường như im lặng là cách tốt nhất để hòa hợp. Ngay cả khi cả hai đều là Vampire thì cũng hoàn toàn không có cái gọi là đồng hương gặp gỡ đồng hương hai mắt rưng rưng trong khu vực phương đông vốn dĩ rất ít Vampire.

Sớm hơn dự kiến một chút, một anh chàng mặc đồ công nhân nhưng lại là người da đen chạy đến và gật đầu với Ninh Thành.

- Ông chủ, tôi đã đào xong rồi.

Ninh Thành hơi kinh ngạc, ánh mắt quét qua đồng hồ điện tử treo trên tường.

- Nhanh vậy ư?

Thuộc hạ người da đen liếc qua Tô Bạch, sau đó giải thích.

- Ba người kia đã giảm bớt phương án thi công của chúng tôi. Hiện tại chúng tôi mới chỉ đào được một cái động đơn giản, chỉ có thể cho hai người đi qua.

Ninh Thành gật đầu.

- Tôi biết rồi.

Nói xong Ninh Thành bước ra khỏi phòng, Tô Bạch đi bên cạnh anh ta.

- Chỉ đào một lối nhỏ như vậy, có vấn đề gì không? - Ninh Thành hỏi.

Nói cho cùng anh ta cũng không phải thính giả nên cũng không hiểu được thính giả.

- Đủ cho chúng ta vào là được rồi.- Tô Bạch đáp. - Kế hoạch trước đây của anh là gì?

Trên người gã da đen kia rõ ràng mang theo mùi máu tươi, hiển nhiên trên tay cũng từng giết người, hơn nữa trong công trường này có rất nhiều người, không hề giống những công nhân thuần túy mà lại giống những tên lính đánh thuê.

Có thể tưởng tượng được lúc trước Ninh Thành nói muốn nổ tung ngọn núi này không phải chỉ là nói cho có. Thế nhưng bộ đồ phòng hộ hóa học trong phòng cũng đã giải thích được chuyện Ninh Thành vốn định dẫn theo những tên lính đánh thuê này xuống viện nghiên cứu.

Mà sau cùng "đoàng" một tiếng nổ rớt, hẳn là động tác sau cùng, anh ta đơn giản là muốn quay về viện nghiên cứu kia nhìn qua, hoặc là có thứ gì đó anh ta cần xác nhận, hoặc không nỡ?

Tô Bạch không biết nhưng có một điều hắn biết rất rõ, dẫn một đội lính đánh thuê nhiều màu da khác nhau đến Nam Kinh và đến thủ phủ của tỉnh Giang Tô, cái giá mà Ninh Thành phải trả trước đó và sau này sẽ tiếp tục tăng lên tới mức không thể tưởng tượng được.

Xét cho cùng Nam Kinh có địa vị chính trị đặc biệt, trong mắt hầu hết người dân Trung Quốc thì nó tương tự với thủ đô thứ hai, nước cộng hòa sẽ không bao giờ cho phép lính đánh thuê do một lực lượng tư nhân đứng đầu xuất hiện ở nơi này,

càng không chấp nhận bọn họ gây chuyện ở đây. Có lẽ tạm thời không ai biết chuyện nhưng cũng không thể giữ được bao lâu. Sau đó sẽ là cơn thịnh nộ lôi đình của nước cộng hòa, tức giận không phải bởi vì viện nghiên cứu không nộp lên quốc gia mà đám lính đánh thuê này đã chạm đến vảy ngược của nước cộng hòa.

Chương 656 Người Nhật Bản… Còn Sống

Đương nhiên Ninh Thành biết rõ tập đoàn tài chính ngầm do anh ta điều hành nhất định sẽ bị xóa sổ dưới cơn giận dữ của nước cộng hòa nhưng bản thân anh ta cũng không quan tâm, thêm nữa tính mạng của anh ta còn chưa đến nửa năm, thực ra anh ta cũng xác định mình sẽ chết trong chuyến đi tới viện nghiên cứu này.

Mập Mạp, Gia Thố và Hòa Thượng đứng bên một cái hố sâu tương tự như một cái vòng thép, máy móc và công nhân khai quật xung quanh đã được sơ tán, chỉ còn khoảng chín người còn đứng đó.

Bọn họ là ai, đương nhiên Mập Mạp phân biệt được.

Vốn dĩ kế hoạch của Ninh Thành là đào một lối đi rộng rãi hơn vào trong hang động, dù sao anh ta cũng định sẽ dẫn một tiểu đội lính đánh thuê đi xuống. Đồng thời anh ta cũng sẽ mang theo trang bị cần thiết, nhưng lại bị đám người Mập Mạp ngăn cản. Đối với thính giả mà nói thì chỉ cần có một khoảng trống đủ để thông qua khe hở mà đi xuống là được.

- Các anh tiến hành kế hoạch rút lui. - Ninh Thành nhìn đám lính đánh thuê xung quanh rồi ra lệnh, mặc dù không quá chắc chắn nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của mình. Có bốn người trước mặt này thì tiểu đội lính đánh thuê của anh ta không cần phải tiếp tục hành động.

Không cần phải làm gì, chỉ cần tới đây nhàn rỗi như đi du lịch mà vẫn lấy được tiền, đám lính đánh thuê dứt khoát xoay

người rời khỏi đây, chuẩn bị thu dọn đồ đạc thực hiện kế hoạch rút lui.

Mập Mạp nhìn thoáng qua Ninh Thành, anh ta cũng biết Ninh Thành sẽ đi cùng nhưng không nói gì. Mặc dù Ninh Thành không phải là thính giả nhưng năng lực cũng miễn cưỡng được coi là thính giả cấp thấp, cũng không tính là vướng víu gì, hơn nữa viện nghiên cứu này cũng chỉ có anh ta là đã từng tới.

Tô Bạch là người đầu tiên xuất phát, một tay hắn nắm lấy vách tường và trượt thẳng xuống, vách tường được làm bằng các thanh thép có lớp chống đỡ, còn việc liệu nó có vững chắc và hắn có bị chôn sống hay không thì Tô Bạch cũng không lo lắng lắm.

Viện nghiên cứu của Nhật Bản phải có lối ra trên mặt đất, chẳng qua Ninh Thành cũng không biết ở đâu, vì vậy anh ta chỉ có thể đào ở một vị trí tương tự như trong trí nhớ của mình. Sau khi xuống đến đáy, việc tìm lối ra trên mặt đất sẽ dễ dàng hơn, ngay cả khi Nhật Bản đã phong tỏa thì cũng phải có lối ra ngoài chứ.

Đã từng đi xuống bên dưới biển sâu, cho nên lúc này đối với nhóm Tô Bạch thì đây thực sự không phải là một nơi nguy hiểm.

Sau khi trượt xuống chưa đầy 20 mét, Tô Bạch đã rơi xuống vực, dưới chân có một bức tường bê tông, đương nhiên người Nhật không xa xỉ đến mức dùng sắt thép chế tạo tường như trong phim Chiến tranh giữa các vì sao.

Tô Bạch hơi tụ lực, một quyền đánh ra ngoài, bức tường bê tông dưới chân bị đấm xuyên qua, hắn dùng hai tay đập nát thêm vài miếng xi măng để thông một đường cho Mập Mạp ra vào thoải mái, làm xong Tô Bạch mới nhảy xuống.

Chuyện lần này, ít nhất thì nhìn trước mắt, Tô Bạch mới là người có lợi nhiều nhất. Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố chỉ là "giúp đỡ hữu nghị" mà thôi. Bọn họ có thể đi theo hắn đến đây đã xem như "hết lòng quan tâm giúp đỡ" trong vòng thính giả, việc đứng ra mở đường đương nhiên là phải do Tô Bạch đảm nhận.

Bên trong bức tường xi măng là một môi trường tương tự như đường tàu điện ngầm, không gian không rộng lắm, xem ra hẳn là con đường vận chuyển. Trên tường có một tấm bảng "nghiêm cấm lửa". Tất nhiên tấm bảng đó được viết bằng tiếng Nhật chứ không phải tiếng Hán, nhưng tiếng Hán có rất nhiều điểm tương đồng nên Tô Bạch nhìn thoáng qua cũng có thể hiểu được.

- Bụp…

Mập Mạp là người thứ hai đi xuống, anh ta rất dứt khoát đặt mông xuống rồi trượt vào bức tường xi măng. Chắc là do Tô Bạch mở đường phía trước nên anh ta cũng không quá cẩn thận, nếu như bên dưới thật sự có nguy hiểm gì thì Mập Mạp không tin Tô Bạch sẽ bị giết một cách lặng yên không một tiếng động.

- Quần mới mua.

Mập Mạp buồn bực lẩm bẩm.

Bốn phía là một mảng đen kịt nhưng khi Mập Mạp xuống, hai lòng bàn tay anh ta xòe ra, hai nhóm vật thể giống như ma trơi bay lên soi sáng cho Mập Mạp.

Hòa Thượng cũng đi xuống,

Tiếp theo là Ninh Thành.

Gia Thố là người cuối cùng, để đảm bảo an toàn thì Ninh Thành không thể là người cuối cùng đi xuống. Mặc dù Hòa Thượng nói Ninh Thành không có ý gì khác nhưng cả bốn

người họ đều là người có thâm niên sống sót trong hoàn cảnh cửu tử nhất sinh nên tâm lý phòng ngừa vẫn còn.

- Qua đó.

Tô Bạch chỉ về một hướng. Hắn là người đầu tiên đi xuống nên có thời gian quan sát lâu nhất. Đằng sau hướng ấy là vị trí lối ra, đi về phía đó, con đường hướng lên trên hẳn là có thể đi tới lối ra trên mặt đất, mà một phương hướng khác, chắc hẳn có thể đi sâu vào bên trong khu vực viện nghiên cứu.

- Chất lượng không khí bên đó hơi kém một chút nhưng không vấn đề gì.- Mập Mạp quan sát hai ngọn lửa của mình rồi xác nhận.

Năm người bắt đầu cùng nhau đi sâu vào hướng kia, phía trước là một góc ngoặt, nhìn xa xa có thể thấy cửa ra vào, cửa kính mỗi phòng giống nhau, hẳn là phòng thí nghiệm chứ không phải ký túc xá.

Khi năm người vừa đi đến góc thì đèn led bỗng nhiên sáng lên.

Phát sáng một cách rất đột ngột, không hề có dấu hiệu nào.

Phía trước thế mà có một vài người lính Nhật trong quân phục và áo khoác trắng đi tới.

Ở phía sau cũng có một nhóm tuần tra Nhật Bản đi tới với quân hàm đeo trên vai.

Ngay cả xung quanh vẫn có những cuộc trò chuyện bằng tiếng Nhật phát ra liên tục.

Phía dưới,

Làm sao còn có người Nhật còn sống?

- Có phải là ảo giác không?

Tô Bạch là người đi đầu tiên nên lúc này hắn cũng dừng lại. Thế nhưng Tô Bạch không hoảng sợ. Trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch đã từng trải qua những tình cảnh kỳ quái hơn thế này, hơn nữa ở đây không phải chỉ có một mình hắn, phía sau hắn còn có hai tăng nhân và một đạo sĩ. Hòa Thượng và Mập Mạp là những người chuyên về mấy loại quỷ thần Huyễn Tượng Chi Thuật này. Mặc dù Gia Thố tu luyện thuật La Hán luyện thể nhưng dù sao cũng là cao tăng Mật Tông, nói anh ta chỉ biết chém giết chứ không biết bản lĩnh thuật pháp thật sự của Mật Tông thì ai tin?

Nhờ ba người phía sau mà lúc này Tô Bạch thực sự cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Đôi mắt Hòa Thượng hơi nheo lại, giữa lông mày lóe lên một tia sáng chói vàng.

Hai tay Mập Mạp nắm Thanh Diệp, quét qua lông mi của mình sau đó mở mắt ra, dùng cách "khai nhãn" để quan sát cảnh tượng trước mắt một lần nữa.

Nói một cách đơn giản thì hai người này đang mở thiên nhãn.

Hòa Thượng và Mập Mạp đã ra tay, Gia Thố cũng không cần vẽ rắn thêm chân nữa. Thực ra anh ta luôn đặt sự chú ý lên người Ninh Thành. Sau khi Ninh Thành đi xuống thì cả người anh ta trở nên rất âm u, xem ra quay lại chốn cũ khiến kí ức đó lại hiện lên một lần nữa, đương nhiên tâm trạng sẽ không quá tốt rồi.

- Không phải là ảo giác đơn giản đâu. - Lúc này Hòa Thượng mới nói, sau đó liếc mắt nhìn Mập Mạp một cái, thấy Mập Mạp khẽ gật đầu, hiển nhiên là tán thành ý kiến của anh ta.

Chương 657 Quỷ Thay Quỷ 1

“Vậy phải làm sao bây giờ?- Tô Bạch không có biện pháp đối phó với những tình huống như thế này, hắn có sát khí của cương thi và hư ảnh thập tự giá có thể giết chết quỷ mị, nhưng thật ra đây chính là phương pháp thô bạo nhất, với thủ đoạn của Hòa Thượng và Mập Mạp thì chắc chắn bọn họ sẽ có bản lĩnh tối đa hóa lợi ích.”

- A di đà phật, để bần tăng dẫn đường đi, ở đây phức tạp hơn nhiều so với dự kiến ban đầu của bần tăng. - Hòa Thượng chắp tay niệm Phật, trên người lộ ra tia sáng xanh mờ.

Lúc này, hình như hai tên lính Nhật đang đứng đối diện đã nhìn thấy Hòa Thượng, họ đến chào Hòa Thượng bằng tiếng Nhật. Hòa Thượng cũng mở miệng nói gì đó nhưng chỉ thấy môi anh ta mấp máy mà không thể nghe thấy âm thanh nào.

- Con lừa trọc này biết gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. - Mập Mạp ở bên cạnh lẩm bẩm.

Điều này cũng là lẽ tự nhiên, trong truyền thuyết Phật giáo có Địa Tạng Vương Bồ Tát canh giữ địa ngục A Tỳ, ban xuống ý nguyện người trong không gian địa ngục không bao giờ thành Phật được. Loại thần thoại và truyền thuyết này giống như báo cáo của một nhà lãnh đạo trong hiện tại, người ngoài nghề cũng chỉ coi là trò vui. Chỉ có người trong nghề mới có thể ngẫm ra các ý nghĩa khác, chẳng hạn như ẩn giấu trong chính sách thi hành là động tác quy hoạch. Mà trong chuyện thần thoại xưa của Phật giáo có thể thấy được, đối với

sự tồn tại của một loại quỷ hồn thì Phật giáo cũng có thủ đoạn đối phó độc đáo của mình.

Một lúc sau hai người Nhật bỏ đi, Hòa Thượng đưa tay ra hiệu cho những người phía sau đi theo.

Hòa Thượng đi phía trước, bọn họ cũng nhanh chóng bám theo. Hòa Thượng trực tiếp đụng người phải bức tường phía trước, thế nhưng chẳng những không bị ngã mà thân thể còn xuyên qua.

Mập Mạp đi theo phía sau không chút do dự cũng đập vào tường, sau đó cả người anh ta biến mất, Tô Bạch và những người khác cũng cùng nhau đi về phía trước.

Sau khi đâm vào tường tầm mắt của hắn đều là Âu Mỹám, Tô Bạch đi phía sau chỉ thấy bóng lưng của Hòa Thượng sáng lên màu lam, mọi người cũng đi theo sau Hòa Thượng, nếu không thì thật sự có khả năng lạc đường.

Đi được khoảng mười phút thì chung quanh đột nhiên sáng ngời, tuy rằng không có ánh đèn nhưng có hai đám ma trơi lơ lửng do Mập Mạp chiếu sáng, tầm nhìn cũng không tệ. Trước đó va vào bức tường thì ánh sáng của ma trơi cũng hoàn toàn không thể phát ra nữa.

Chẳng qua nhìn xung quanh, Tô Bạch phát hiện môi trường xung quanh giống hệt khung cảnh mọi người đứng trước đó, đi lâu như vậy nhưng lại như đi vòng quanh một vòng rồi trở về chỗ cũ.

Hòa Thượng chắp tay niệm Phật, ánh sáng xanh trên người biến mất. Anh ta trông rất mệt mỏi, trên trán lấm tấm những hạt mồ hôi, hơi thở cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Mập Mạp lấy một viên đan dược từ trong túi ra rồi đưa cho Hòa Thượng, Hòa Thượng không khách sáo mà bỏ vào miệng nuốt xuống ngay.

- Vừa rồi là quỷ đả tường sao? - Tô Bạch hỏi.

Những người Nhật đó chắc chắn không còn sống, họ giống với huyễn ảnh chợt xuất hiện hoặc Quỷ Hồn dừng lại tại chỗ mà tạo thành huyễn ảo. Tô Bạch cũng biết chuyện này, nhưng nhìn Hòa Thượng đang thở hổn hển, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều so với suy nghĩ của hắn.

Nếu không, nếu chỉ là huyễn ảnh hoặc Quỷ Hồn dừng lại tại chỗ thì bất kể là Mập Mạp hay Hòa Thượng đều dễ dàng hạ gục.

- Phù.

Mập Mạp cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Mẹ nó, nếu như không phải tôi mở pháp nhãn ra nhìn thì có lẽ chúng ta đã ngủm tập thể ở đây luôn rồi.

Rõ ràng Mập Mạp cũng đang sợ hãi, câu nói trên không hề có ý đùa cợt gì, có thể làm cho một người phúc hắc thích giả heo ăn thịt hổ như Mập Mạp mà cũng lo lắng, thì chuyện này chắc chắn có gì đó không bình thường

- A Di Đà Phật. - Hòa Thượng luôn miệng niệm phật. - Không nên, không nên, đây là Kim Lăng, là Nam Kinh, không nói tới khí vận của thủ đô thứ hai đè nặng, chỉ nói đến có lăng Trung Sơn còn ở phía trên, nơi này không thể nào biến thành cục diện như bây giờ được.

Tô Bạch vẫn chưa hiểu, chuyên môn không đúng cũng không thể làm gì, Gia Thố mím môi hỏi.

- Thất Luật, đây là bố cục quỷ thay quỷ à?

Quỷ thay quỷ là theo cách giải thích của Mật Tông.

Sự khác biệt về yếu tố địa điểm và môi trường văn hóa đã khiến Phật giáo phát triển thành những trạng thái khác nhau ở mỗi khu vực. Khi du nhập vào Trung Nguyên thì ít nhất Phật

giáo cũng trở thành quý cô "hiền lành và nhã nhặn" bên ngoài. Trong mắt người dân thì Hòa Thượng là đại diện cho mặt mày hiền lành, tâm địa lương thiện, mà ẩn giấu sau Phật giáo lại là một lộ trình phát triển khác. Giờ đây nếu du khách đến một số ngôi chùa chưa phát triển hoàn toàn về mặt thương mại thì họ vẫn có thể nhìn thấy những pháp khí làm bằng xương người còn sót lại ở đó.

Do đó Mật Tông làm việc càng thêm chú trọng đến kết quả, đi theo con đường cực đoan. Thuật ngự quỷ ở Phật giáo Trung Nguyên thì bị coi là tà thuật, phương pháp bàn môn tà đạo, thế nhưng ở Mật Tông, chỉ cần là tăng lữ có chút đạo hạnh thì không ai không biết nó.

Ngự quỷ, tên như ý nghĩa, chính là thao túng ma quỷ hành động thay con người, còn quỷ thay quỷ là quỷ sai khiến quỷ đi làm việc. Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Con người là linh hồn của vạn vật, người tu đạo và tu phật có cấp độ sống cao hơn người bình thường. Ngự quỷ cũng được coi là "quy luật của tự nhiên" sinh vật bậc cao điều khiển sinh vật thấp hơn. Suy nghĩ ngược lại một chút, nếu như quỷ có thể điều khiển một con quỷ khác thì con quỷ này sẽ mạnh như thế nào?

Quỷ vương cũng chỉ đến mức này mà thôi.

- A Di Đà Phật, trước đây bần tăng còn thấy kỳ lạ, xem như dưới cơ duyên xảo hợp viện nghiên cứu dưới lòng đất này xuất hiện quỷ quái dơ bẩn còn được, nhưng sao chúng ta chỉ thấy hình ảnh của các nhà nghiên cứu Nhật Bản và binh lính Nhật Bản.

Nghe vậy Tô Bạch mới hiểu ra ý của Hòa Thượng, nơi này hẳn là có lính Nhật và người Nhật chết ở đây. Nếu không thì bọn họ đâu vội đóng cửa viện nghiên cứu vào năm 1944 trước khi đầu hàng, nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó,

thế nhưng nếu như nơi này thật sự tạo thành quỷ cục, thật sự xuất hiện thứ như quỷ hồn, vậy vì sao lại chỉ thấy quỷ hồn của người Nhật Bản?

Theo Ninh Thành nói thì viện nghiên cứu này giống như một dây chuyền sản xuất, ước tính hàng chục nghìn xác chết sẽ được vận chuyển đến để làm thí nghiệm và sau đó đem thiêu trong lò đốt. Dù có quỷ xuất hiện thì vong linh cũng phải là người Trung Quốc mới đúng, có bao nhiêu người Nhật ở đây được chứ?

- Hòa Thượng, ý của anh là vong linh người Trung Quốc đang thao túng vong linh người Nhật? - Tô Bạch hỏi. Nếu số lượng quỷ hồn ở đây không chỉ có những người Nhật này mà lên tới hàng chục ngàn, số lượng này đối với Tô Bạch và những người khác mà nói thì hệ số nguy hiểm trực tiếp từ súng cao su thành vũ khí hạt nhân cũng không quá đáng. Nếu vừa rồi dùng bạo lực loại bỏ quỷ đả tường thì có khả năng cả năm người bọn họ đều bị hàng ngàn con quỷ nuốt chửng chết hết rồi.

Chương 658 Quỷ Thay Quỷ 2

Hòa Thượng do dự không biết có nên gật đầu không, bởi vì có đôi chỗ anh ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

- Không thể nào. - Lúc này Mập Mạp cắt ngang. - Không thể như vậy, tuyệt đối không thể.

- Chắc hẳn ở đây có rất nhiều người Trung Quốc bị quỷ Nhật giết hại, nhưng trong số bọn họ cũng có những người dân chúng Trung Quốc bình thường, một số là quân đội, cũng có một số nạn nhân từ nơi khác đến Nam Kinh để lánh nạn. Mặc dù họ đều là người Trung Quốc thế nhưng không cùng tộc, không cùng nhà, họ tên cũng không giống nhau, cho dù muốn tạo thành quỷ hố cũng không thể xuất hiện một mặt hài hòa như thế.

- Từ xa xưa tới nay, những nơi xuất hiện quỷ cung, huyệt quỷ đều là bởi vì ở khu vực này, lúc những người chết này còn sống, bọn họ cùng một chủng tộc, một ngôi làng hoặc một quần thể đặc biệt chẳng hạn như quân đội, vì bọn họ chết cùng nhau. Nếu như dưới cơ duyên xảo hợp hóa quỷ thì có thể hình thành nên một chỉnh thể.

- Nhưng ở đây, điều đó là không thể.

Mập Mạp vừa nói vừa ngồi xổm xuống, tay trái lấy một chiếc la bàn, tay phải tính toán.

- Nhưng theo quẻ tượng thể hiện thì nơi này có một "nhất".

Lời nói của Mập Mạp rất đơn giản và dễ hiểu. Chính là có một ý chí đang thao túng tất cả chỗ này.

Nếu ý chí này không phải là đồng bào chết vì tai nạn lúc trước,

Như vậy,

Thì còn ai nữa?

Trong lúc vô tình, Tô Bạch chợt phát hiện ánh mắt của Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố đều đang nhìn mình.

- Làm sao vậy? - Tô Bạch hỏi.

Mập Mạp cười "haha".

- Giả bộ, cậu cứ tiếp tục giả bộ nữa đi. Mẹ nó, tôi còn tưởng lần này "thu nhập" của cậu có lớn cỡ nào thì cũng chỉ cầm được một bát máu về thôi, ghê hơn chính là cầm được cả bồn máu về, bây giờ tôi cũng ghen ghét cậu luôn rồi. Đại nạn không chết tất có hậu phúc. Trong thế giới chuyện xưa lần trước, tử cục của Đại Bạch cậu rõ ràng như thế, vậy mà cậu còn có thể nhảy nhót tưng bừng trở về, lần này đi làm nhiệm vụ hiện thực, cậu thế mà còn có thể gặp được chuyện tốt như thế.

- Không được, trong lòng bé cưng cảm thấy bất bình. Cậu ăn no nhưng cũng không thể để cho ba anh em chúng tôi làm lao lực miễn phí cho cậu được.

- A di đà phật.- Hòa Thượng đang phụ họa cho lời nói của Mập Mạp.

- Khụ khụ.- Gia Thố cũng ho khan.

Đứng giữa bốn người, Ninh Thành đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. Bầu không khí thay đổi hơi nhanh đấy, trước đó còn nghiêm túc giống như gặp phải bầu không khí cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng bây giờ lại biến thành bầu không khí trong sàn giao dịch chứng khoán?

Tô Bạch không khỏi cười khổ trong lòng.

Rõ ràng Mập Mạp cũng đoán được ở đây có Vampire sống sót, bọn họ không ngốc, thậm chí còn thông minh hơn hầu hết thính giả, ý của bọn họ bây giờ chính là hỏi Tô Bạch.

Cậu có muốn chúng tôi giúp không?

Chuyện này, muốn giúp đỡ thì phải tỏ thái độ, hoặc là tặng một số pháp khí hoặc nợ một ân huệ lớn, cậu chọn đi.

Tô Bạch biết mặc dù đây là nhiệm vụ hiện thực, bốn người bọn họ đều đã nhận nhiệm vụ, vì thế chắc chắn phải hoàn thành nhiệm vụ, nhưng điều này không thể làm cho Tô Bạch thoải mái để cho Hòa Thượng, Mập Mạp, Gia Thố giúp hắn làm việc thật tốt được, đoán chừng nhiệm vụ quan trọng chính là giải quyết con Vampire kia.

Giết nó hay chế phục nó để cho Tô Bạch hấp thụ thì đều là hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng cái trước dễ hơn cái sau rất nhiều.

- Tôi là loại người nợ ân tình mà không trả à?

Tô Bạch hỏi ngược lại, đồng thời tỏ thái độ ý là hôm nay anh giúp tôi, nếu như lần sau Hòa Thượng muốn tới nơi nguy hiểm để tìm xá lợi tử thì tôi sẽ đi cùng. Kể cả Mập Mạp anh muốn tìm lăng mộ của phương sĩ cổ đại nào đó thì hắn cũng sẽ đi cùng. Ngay cả Gia Thố muốn đi bí cảnh làm gì thì hắn sẽ đi cùng anh ta.

Ân tình này, hắn nợ.

Thái độ của Tô Bạch quả nhiên khiến Hòa Thượng và Mập Mạp vô cùng hài lòng, lúc này Mập Mạp không biết xấu hổ, đi qua tức giận vỗ vai Tô Bạch nói.

- Mẹ kiếp, Đại Bạch, câu này của cậu là có ý gì? Chúng ta là bạn mà? Bạn bè giúp nhau không phải là chuyện đương nhiên sao? Ân tình với không ân tình cái gì chứ, cậu nói thế

bàn gia tôi sẽ tức giận đấy. Điều đó có nghĩa là cậu không coi chúng tôi là bạn bè thật sự.

Tất nhiên lời nói của Mập Mạp không được coi là thật.

Lúc trước, nếu Tô Bạch đần độn coi Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố là những người bạn thực sự của mình thì Tô Bạch đã bị hố chết ở một góc không ai thèm đếm xỉa rồi.

Có lẽ cỏ ngoài mộ đã cao ba mét rồi.

Tình bạn giữa thính giả chính là thuần khiến như vậy đấy

- Đây mới là hình dáng vốn có của nó.

Sau khi làm rõ mối nợ ân tình rối rắm này, vượt qua quỷ đả tường, mọi người mới thật sự tiến sâu về phía trước. Chưa đi được bao xa, Mập Mạp đã nhanh chóng phát hiện xác của hai tên lính Nhật.

Hai xác chết này đã biến thành hình dạng xác khô, quần áo bên ngoài vẫn còn nguyên thế nhưng không còn dáng vẻ của một con người.

- Tô Bạch, đến xem có phải bút tích của người thân cậu không?

Mập Mạp ngoắc ngoắc tay với Tô Bạch, tỏ ý bảo hắn đến xem một chút.

- Không cần nhìn, là do Vampire cao cấp làm, Vampire thông thường không cách nào hút hết tất cả huyết khí bên trong con người một cách sạch sẽ như thế.

Tô Bạch nhận ra điều này, trên người hai thây khô không còn một chút huyết khí nào. Với những cái xác bình thường thì cho dù có bị hút máu như thế nào đi nữa thì cũng khó có thể bị rút hoàn toàn như thế.

Loại thủ pháp này sẽ khiến tất cả huyết dịch trong cơ thể mình giống như bốc hơi, đơn giản mà nói, chính là không còn sót lại gì.

Cũng giống như người thường dạy trẻ em không được để thức ăn thừa khi ăn, Vampire cũng mắc chứng "rối loạn ám ảnh cưỡng chế" khi hút máu tươi của người sống. Thậm chí có thể nói đây là một lễ nghi thuộc Vampire, bạn càng hút sạch sẽ máu tươi của người sống đứng trước mặt bạn thì có nghĩa là thân phận của bạn càng được tôn lên, chứng tỏ bạn tôn trọng thức ăn nuôi sống mình là… máu tươi!

Nói thật thì Tô Bạch vẫn chưa đạt đến kỹ thuật hút máu như thế này, sau khi dung hợp vũ khí bản mệnh, Tô Bạch có được khả năng thu thập tinh hoa từ một cái xác mới, thế nhưng phương pháp đó vẫn chưa bá đạo, vẫn chưa triệt để được như thế này. Hơn nữa, Tô Bạch vẫn cảm thấy việc mình trực tiếp dùng nanh cắn vào cổ đối phương rồi uống máu sẽ thoải mái hơn, bởi vì như thế có thể cảm nhận được nhiệt độ, sự giãy giụa, sợ hãi và cả sự tuyệt vọng của đối phương.

- Tên kia sống lại rồi. - Hòa Thượng nhíu mày.

- Thế nhưng nếu nó sống lại thì sao không tìm đường chạy trốn?

Đây là một nghi vấn rất lớn, ban đầu người Nhật, người Anh và các nhà khoa học đến từ các nước đã vận chuyển thứ đó đến đây để bắt đầu nghiên cứu. Trước đó tên kia hẳn là thuộc về một trạng thái tương tự với trạng thái "giả chết", thế nhưng không biết là vì nguyên nhân gì mà nó lại sống lại, hơn nữa nhìn vào kiểu hút máu người bá đạo như thế thì cũng đủ để thấy sức mạnh của nó đã nổi lên vào thời điểm đấy.

Nhưng tại sao bây giờ nó vẫn chưa rời khỏi đây?

Chương 659 Nỗi Sợ Hãi Lớn 1

Thật ra thì điều này rất dễ xác nhận, trước đó khi mọi người vừa mới vào đã gặp phải cấp bậc quỷ đả tường, nếu không phải đang bị thao túng bởi một ý chí tuyệt đối thì không thể tạo thành, đây là bằng chứng cho thấy vật kia vẫn còn lưu lại tại viện nghiên cứu này!

Hòa Thượng không tin bởi vì khi đó người Nhật Bản niêm phong viện nghiên cứu này, cho nên nó không ra được, chắc chắn còn có những nguyên nhân khác vẫn luôn ngăn cản thứ đó.

- Chẳng lẽ do Trung Sơn tiên sinh kia trấn áp nó sao? - Mập Mạp ở bên cạnh lên tiếng suy đoán, thế nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, đưa mắt nhìn Tô Bạch.

- Đại Bạch, lúc trước sau khi Nhật Bản chiếm đóng Nam Kinh thì lăng Trung Sơn đã từng bị phá đúng không?

Hiển nhiên môn lịch sử của Mập Mạp không được tốt cho lắm.

Tô Bạch lắc đầu.

- Khi ấy, bởi vì muốn lôi kéo lòng người thế nên người Nhật Bản đã không động vào lăng Trung Sơn, cho dù khi người Nhật Bản tấn công Nam Kinh, lăng Trung Sơn cũng chỉ hư hại một chút chứ không hoàn toàn bị chôn vùi.

- Cho nên Lăng Trung Sơn vẫn luôn ở đó? - Mập Mạp lên tiếng suy đoán.

- Chẳng lẽ từ nơi sâu xa thật sự có cái gọi là khí vận, để ngài Trung Sơn trấn áp những kẻ ở chỗ này, khiến chúng không để đi ra?

Câu chuyện về khí vận vốn dĩ rất huyễn hoặc khó hiểu, có đôi khi nó rất có tác dụng, có đôi khi lại rất không dùng được, ví như ngài Trung Sơn thực sự có khả năng kinh khủng đó thì Nhật Bản nhỏ bé sẽ không thể nào đánh vào thành phố Nam Kinh được. Nhưng cũng không thể nói rằng lăng Trung Sơn không có sức mạnh gì, ít nhất người bình thường có thể cảm nhận được áp lực uy nghiêm và mạnh mẽ khi đến gần lăng Trung Sơn.

Mà Tô Bạch và những thính giả khác có cấp độ sinh mệnh cao hơn người thường, trên phương diện khí thế còn nhạy cảm hơn người thường rất nhiều. Sau khi họ đến đây đều cảm thấy một loại áp lực cực lớn ở trên người mình tới từ nơi sâu xa, như thể có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tô Bạch tin rằng cảm giác này cũng được tìm thấy trong những nhà tưởng niệm Châu Ân Lai, Hoài An. Những vĩ nhân này đã để lại những dấu ấn sâu đậm của mình trong lịch sử cận đại Trung Quốc. Đương nhiên là sau khi họ chết việc hương khói của họ cũng không đơn giản như thế.

Loại khí thế này có thể trấn áp cô hồn dã quỷ ở bốn phía xung quanh, nhưng nó đủ để trấn áp một thằng cha mạnh mẽ như thế ư?

Chẳng qua trong lòng Tô Bạch nhanh chóng bác bỏ chuyện này, nếu như nó thật sự hữu dụng, như vậy lần sau tiến vào trong thế giới chuyện xưa, hắn sẽ trở thành một thính giả cõng tượng vĩ nhân trên lưng như Tôn Trung Sơn, hơn nữa còn cầm theo sách đỏ hát vang nhạc đỏ, còn cần đến pháp khí làm gì?

Lúc này Gia Thố lên tiếng bổ sung.

- Có lẽ nguyên nhân không phải do Trung Sơn tiên sinh đâu, tuy lăng Trung Sơn ngưng tụ hạo nhiên chính khí, kèm theo vận nước của thủ đô thứ hai Nam Kinh, việc trấn áp Si Mị Võng Lượng không thành vấn đề gì, thế nhưng trấn áp Vampire?

- Lăng Trung Sơn không phải thánh đường, cũng không có thập tự giá gì đó, Vampire không phải thuộc về một loại sinh vật như quỷ hồn và vong linh. Hơn nữa nếu như lăng Trung Sơn thật sự có thể trấn áp Vampire thì e rằng bây giờ Tô Bạch đã nằm trên đất không thể động đậy, làm gì còn có thể đứng đây mà phân tích? Lui một vạn bước để nói, bởi vì thực lực của Tô Bạch mạnh, cho nên không cảm nhận được loại trấn áp đó, như vậy người này thì sao?

Gia Thố chỉ vào Ninh Thành.

- Một Vampire nhỏ yếu như anh ta ở chỗ này cũng không cảm thấy khó chịu gì. Thế nên việc thứ kia vẫn luôn ở lại đây cũng không liên quan gì tới việc lăng Trung Sơn ở phía trên, ít nhất là không liên quan trực tiếp, chắc chắn còn có những nguyên nhân khác cho nên nó mới không đi được.

- Được rồi, dù sao thì thứ kia vẫn còn ở trong viện nghiên cứu này, cho dù thế nào thì chúng ta cũng phải đối mặt với nó thôi. - Mập Mạp cười.

- Hòa Thượng, anh cũng mệt rồi, tiếp theo để tôi dẫn đường đi. Có trời mới biết ở đây có bao nhiêu quỷ đả tường. Nếu như bên cạnh Bàn gia tôi cũng có cả chục nghìn vong hồn có thể mượn dùng, Bàn gia nhất định sẽ bố trí trăm nghìn lần mới đã nghiền.

- A Di Đà Phật, thật hy vọng vị kia không nhàm chán như anh.

- Nếu như vật kia thật sự có thú vui tà ác như tên Mập Mạp này thì mọi người dứt khoát không chơi nữa. Dùng nửa năm hay một năm để đấu với quỷ đả tường ở trong đây, chẳng bằng trực tiếp tiến lên phía trước, dứt khoát dùng biện pháp của Ninh Thành. Sau khi cho nổ, dù cho không thể giết chết nó cũng có thể khiến cho phía dưới nổ sập, đến lúc đấy nói nó đi ra, bốn người chúng ta cùng nhau tiến lên là được.

Mập Mạp lại mở thiên nhãn, sau đó tỏ ý bảo mọi người đi theo mình.

Cũng may là vị kia không nhàm chán như Mập Mạp, trong suốt đường đi xuống, họ không đụng phải bất kỳ quỷ đả tường nào nữa.

Phía trước xuất hiện một cánh cổng sắt khổng lồ, bên phải cổng sắt là ngõ cụt, bên trái là lối đi, mặt đất chỗ lối đi có một vài đường ray. Hai cánh cổng sắt này thực sự rất lớn, chiếm khá nhiều diện tích. Nếu so ra thì còn lớn hơn cổng của các nhà xưởng thông thường rất nhiều.

Mập Mạp đi đằng trước, đưa tay sờ mấy thứ trên cửa sắt, trên đó có nút bấm và thiết bị điều khiển, anh ta không nhịn được lên tiếng cảm thán:

- Một cái tủ lạnh lớn như vậy thì có thể đựng được bao nhiêu que kem nhỉ?

- Tủ lạnh? - Hòa Thượng nghe xong tiến lại, giống như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Vẻ mặt Tô Bạch cũng trầm xuống, hiển nhiên hắn cũng nghĩ đến đây là thứ gì.

Cả người Ninh Thành run lên, một Vampire lạnh lùng đã thật sự rơi nước mắt vào lúc này. Thật ra Tô Bạch cũng đã đoán được phần nào nguyên nhân khiến anh ta khăng khăng

muốn đi xuống và tới đây, là vì cái tủ lạnh trong miệng Mập Mạp.

Hòa Thượng và Tô Bạch đều trầm mặc, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, còn Gia Thố lại có vẻ hơi dửng dưng, Ninh Thành thì mặt mũi đầy nước mắt, bởi vì bọn họ ý thức được thứ đằng sau cánh cửa là gì.

Mà hiển nhiên lúc này Mập Mạp cũng đã ý thức được, tay anh ta đang run lẩy bẩy. Không, phải nói chính xác là lúc này cả người Mập Mạp đang run rẩy, mỡ trên người anh ta cũng run lên.

Đây không phải đang diễn trò, cũng không phải cố làm ra vẻ huyền bí, cũng không phải nói đùa mà bởi vì Mập Mạp sợ, anh ta sợ, anh ta thật sự sợ hãi.

Con mẹ nó, tại sao trước đó mình lại không nghĩ tới việc bản thân sẽ phải đối mặt với thứ gì, tại sao mình lại có thể tùy tiện nói ra mấy câu đùa giỡn như thế chứ!

Chương 660 Nỗi Sợ Hãi Lớn 2

"Bốp!"

Mập Mạp thô bạo tát mình một cái, khóe miệng lập tức nứt ra, máu tươi cũng chảy ra để lại một vệt xanh đen trên má trái của anh ta. Hiển nhiên cái tát này của Mập Mạp là đánh thật, chứ không phải chỉ làm dáng cho người ta thấy.

- Cộp!

Mập Mạp quỳ xuống trước cổng sắt.

Một Trương Bát Nhất am hiểu giả heo ăn thịt hổ, đâm sau lưng người ta, đồng thời cũng rất am hiểu các thủ đoạn phúc hắc tàn nhẫn, vào lúc này lại sợ hãi đến mức quỳ xuống.

- Ông trời trên cao, Trương Bát Nhất bất tài xin quỳ xuống đây để tạ tội!

Một thanh kiếm gỗ từ ống tay áo của Mập Mạp bay ra ngoài, thanh kiếm cắm thẳng vào cánh tay trái của anh ta khiến máu tươi chảy ồ ạt.

- Tam Thanh trên cao, truyền nhân Trương Bát Nhất bất tài xin tạ tội ở nơi này!

Thanh kiếm gỗ lại bay lên, xuyên qua máu thịt ở cánh tay phải của Mập Mạp.

- Tổ tiên ở trên cao, con cháu Trương Bát Nhất bất tài xin tạ tội ở nơi này!

Thanh kiếm gỗ xoay một vòng, sau đó xuyên qua bụng dưới của Mập Mạp.

Mặc dù ba kiếm này không đến mức khiến Mập Mạp tử vong, thậm chí cũng không làm cho Mập Mạp bị tổn hại nhiều theo đúng nghĩa đen, nhưng đau đớn này là có thật.

Thế nhưng ngay sau đó chuyện khiến cho Tô Bạch, Hòa Thượng và Gia Thố đều phải hít vào một hơi lạnh đã xảy ra.

Mập Mạp thế mà đánh mạnh vào đỉnh đầu của mình, một làn khói xanh bay lên từ trên đầu Mập Mạp, sau đó tan thành mây khói, khí tức trên người Mập Mạp cũng trở nên uể oải.

- Lúc này Trương Bát Nhất tôi sẽ tự đoạn ba tấc tinh hồn ở đây, đều bù cho lời nói vô lễ của mình, sau khi ra ngoài, Trương Bát Nhất sẽ vì các chư vị làm đạo tràng bảy ngày, thay chư vị cầu phúc tiêu tai cho những người không thể đến hoàng tuyền đầu thai.

Sau khi nói xong, Mập Mạp trịnh trọng dập đầu ba cái trước cửa sát, từng tiếng giòn vang!

Bên trong cửa sắt là gì? Khi phát hiện ra đây là một cái tủ đông cực lớn thì mọi chuyện đã rõ ràng, người Nhật xây dựng viện nghiên cứu ở đây và sử dụng xác chết của những người Trung Quốc, mà những người đồng bào này bị đám quỷ Nhật tàn sát giết hại tại chỗ sau khi bọn chúng tiến vào Nam Kinh.

Đây là hi sinh vì nước, đây là sỉ nhục, cho dù trải qua hơn 60 năm vẫn như cũ là vết sẹo máu me đầm đìa trong lòng mỗi người Trung Quốc.

Bản tính của Mập Mạp là thích ba hoa, trên thực tế anh ta không nghĩ tới chuyện phía sau cánh cổng sắt là thứ gì. Cho đến khi nhận ra thì anh ta cũng đã nói ra mấy lời trêu đùa đó, thế nên đương nhiên phải tạ tội.

Trong vòng tròn thính giả không ai là hạng người thuần lương cả, giết người, hố người, ở trong thế giới chuyện xưa, mấy chuyện táng tận lương tâm kia, ai cũng từng làm cả, dưới

mông mỗi người đều chẳng sạch sẽ gì. Thế nhưng có một số việc thật sự không thể đùa được, đó chính là ranh giới cuối cùng!

Chẳng qua điều khiến Tô Bạch cảm thấy bất ngờ chính là, khi Mập Mạp quỳ xuống nhận sai, Tô Bạch cảm thấy mọi thứ đã xong hết rồi. Việc Mập Mạp "ba đao sáu động" để bồi tội, Tô Bạch cũng cảm thấy Mập Mạp làm thế là vì vô tình làm nhục người thân của anh ta, những người đã chết ở Nam Kinh khi ấy. Thế nhưng bây giờ Mập Mạp còn tự đoạn ba tấc hồn mạch của mình, đồng nghĩa với việc tự phế đi ba mươi phần trăm thực lực của bản thân, điều này dưới góc nhìn của Tô Bạch, thật sự là có hơi làm quá.

Đối với thứ ở phía sau cánh cửa sắt này, trong lòng Tô Bạch cảm thấy vừa nặng nề vừa bi thương, trong lòng Hòa Thượng cũng cảm thấy như thế. Thế nhưng Mập Mạp hoàn toàn không cần thiết làm như vậy, cũng không cần tàn nhẫn với chính mình đến thế.

Nói một câu đại nghịch bất đạo, với tu vi hiện giờ của Mập Mạp thì cho dù mấy thi thể lạnh lẽo phía sau cánh cửa sắt này có linh thiêng đến tìm Mập Mạp báo thù, Mập Mạp sẽ sợ ư?

Thực lực là thứ gì chứ?

Là sinh mệnh của những thính giả, là thứ mà thính giả có thể không tiếc tất cả để theo đuổi, là kết quả khi thính giả giãy dụa trong cửu tử nhất sinh!

Thế mà Mập Mạp lại dứt khoát phế đi ba mươi phần trăm thực lực của mình để tạ tội, trả giá vì một câu nói đùa.

Tô Bạch híp mắt, Mập Mạp yêu nước như thế… thế nhưng sao hắn lại cảm thấy có gì đó là lạ.

Lúc này, Tô Bạch nhìn về phía Hòa Thượng đang đứng bên cạnh mình, phát hiện Hòa Thượng đang há miệng, nhưng

không phát ra tiếng, chỉ dùng khẩu hình miệng để "nói ra" hai chữ. Hai chữ này, Tô Bạch xem hiểu.

- Nhân quả!

Cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu được, cái tên Mập Mạp này trước đó vẫn luôn khuyên nhủ hắn không nên mù quáng tìm hiểu nhân quả để tránh bỏ mình, thế mà bản thân anh ta lại bắt đầu nghiên cứu về nhân quả từ sớm. Hơn nữa mức độ lĩnh ngộ của anh ta, có lẽ không thua kém gì hắn, thậm chí so với bản thân hắn càng thêm tịnh tiến hơn.

Thứ mà Mập Mạp thật sự sợ hãi chính là anh ta sợ câu nói đùa này của mình sẽ khiến bản thân anh ta phải dính hơn mười ngàn nhân quả. Bởi vì những thi thể của đồng bào anh ta đằng sau cánh cửa sắt này, đoán chừng khoảng hơn mười ngàn, vong hồn của bọn họ chiếm cứ nơi này, hồn thiêng của bọn họ cũng đang theo dõi nơi này. Hơn nữa hoàn cảnh lúc ấy là quốc chiến, những người này đại diện cho những người gặp nạn, là nước mắt và đau đớn của một quốc gia. Là một sự sỉ nhục và những giọt máu đã đổ xuống, bên trong còn liên quan tới vận mệnh đất nước!

Một câu nói đùa của bạn có thể mạo phạm tới những người đó, cho dù từng người hóa thành lệ quỷ đến tìm bạn, bạn không sợ bọn họ. Người nào tới thì diệt người đó, thế nhưng một khi dính dáng tới vận mệnh của đất nước, một khi đã dính dáng tới khí vận, giao chiến và trả thù đã không chỉ tồn tại ở phương diện lệ quỷ trả thù một đạo sĩ nữa rồi.

Mập Mạp sợ hãi, Mập Mạp luống cuống, thế nên mới không tiếc việc hủy hoại mình, phế bỏ thực lực của mình để cầu xin sự tha thứ. Ngược lại nếu như Mập Mạp không lĩnh hội nhân quả thì anh ta cơ bản không cần phải sợ, nhân quả chính là một vòng tròn. Nếu bạn ngoan ngoãn không giẫm vào cái vòng đó thì bạn chẳng sao cả, thế nhưng một khi bạn đã

giẫm vào thì những thứ vốn dĩ không liên quan gì đến bạn, đột nhiên có thể đòi mạng của bạn!

Trong chốc lát, trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện hình ảnh Lan Lâm điên cuồng trước mặt hắn, cô ta sợ hãi cuồng loạn rồi cuối cùng tự sát. Một người phụ nữ quyền lực như vậy, một người phụ nữ ưu tú có thể áp đảo Yến Hồi Hồng và Phích Lâu, thế nhưng sau cùng khi đối mặt với nhân quả mà mình lĩnh hội lại không chịu được như thế.

Cảnh tượng đó giống y hệt như hiện tại Mập Mạp chảy máu, quỳ gối trước cánh cửa sắt.

Tô Bạch đột nhiên phát hiện từ sâu trong lòng hắn có một sự sợ hãi.

Đây là e ngại,

Tô Bạch có chút hoảng hốt cúi đầu, không tự chủ được thở hổn hển.

Thì ra,

Chính mình cũng có cảm xúc sợ hãi ư?

Chương 661 Cáo Chết Ba Năm, Quay Đầu Về Núi 1

Mập Mạp run rẩy đứng lên, thở dài một hơi, có vẻ nhẹ nhõm. Sắc mặt anh ta vẫn như thường ngày, quả thực rất hợp với tính tình của anh ta: mặt dày, phúc hắc.

Một giây trước còn gọi anh anh em em với bạn, chỉ hận không thể kết thông gia với bạn. Thế nhưng một giây sau có thể vặn đầu bạn xuống làm cầu để đá. Mặc dù từ trước đến nay Mập Mạp luôn có biệt danh là "đóa hoa giao tiếp" trong giới thính giả, nhưng đó cũng chỉ là giữa những thính giả cùng cấp bậc. Trên thực tế, danh tiếng của Mập Mạp trong cộng đồng thính giả không được tốt, lúc làm việc cũng không từ thủ đoạn nào.

Đương nhiên, việc này cũng khiến Tô Bạch tỉnh táo hơn một chút. Đồng thời người tỉnh táo còn có cả Hòa Thượng và Gia Thố bên cạnh hắn.

Có lẽ, cho dù lúc này trong lòng bốn người đều hiểu rõ, thứ gọi là tình bạn trong sáng thuần khiết, gắn bó keo sơn giữa những thính giả với nhau, thực sự chính là khi có lợi thì cùng nhau tiến lên, đồng thời cũng có thể vì lợi ích mà đâm sau lưng đối phương.

Nhưng cho dù nói thế nào đi chăng nữa, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như thế, thậm chí đến bây giờ mọi người vẫn chung sống dưới một mái nhà, sớm chiều chung sống. Dù là kẻ lạnh lùng, ích kỷ đến đâu, trong lòng vẫn luôn có chút hy vọng xa vời, vẫn sẽ tồn tại cái gọi lại "tình bạn" xa xỉ kia, cho dù chỉ là một chút.

Dù sao thì con người cũng là một loài động vật quần cư, cũng sẽ cảm thấy cô đơn.

Chỉ là, khi Mập Mạp ở trước mặt ba người, bỗng nhiên thể hiện rằng anh ta vốn đã thực sự lĩnh hội nhân quả này, vẫn khiến trong lòng ba người họ run lên.

Bọn họ không giống một kẻ ngốc, càng không thể là kẻ ngốc, đương nhiên không thể đợi đến khi người ta đâm dao găm vào ngực mình rồi mới hối hận thì đã muộn rồi. Cảnh tượng trước mặt này này đủ để khiến ba người họ "thức tỉnh".

Trước đó, sau khi Tô Bạch kể lại câu chuyện của chính mình, về việc hắn sống sót khỏi thế giới chuyện xưa kia ra sao, Mập Mạp từng là người đầu tiên lên tiếng nhắc nhở, khuyên nhủ Tô Bạch đừng tiếp tục lĩnh hội cái gọi là nhân quả, cẩn thận đừng đem mình vào chỗ chết. Trước đó khi cùng nhau đến Tần Hoàng Đảo, Tô Bạch và Mập Mạp cũng nói với nhau về nhân quả. Khi đó, Mập Mạp coi nhân quả như một loài dã thú đáng sợ, thể hiện rằng anh không có can đảm để đối mặt với nó.

Nhưng lúc này, lừa quỷ đấy à?

Không tìm hiểu về nhân quả, thế mà bây giờ còn bị dọa tới mức hóa điên như thế sao?

Anh đó, trước đấy còn lời thề son sắt khuyên nhủ chúng tôi tuyệt đối đừng lĩnh hội nhân quả, kẻo sẽ dẫn đến đại họa, thế mà lại ở sau lưng chúng tôi một mình lĩnh hội đến cao hứng bừng bừng, không cho chúng tôi biết.

Tô Bạch đã tự mình chứng kiến từng cảnh tượng trước khi Lan Lâm tự sát. Người phụ nữ đó, ỷ vào nhân quả, tính toán Yến Hồi Hồng, Phích Lâu và cả Tô Bạch. Theo quan điểm của cô ta lúc đó, thế giới này chỉ là những sự việc đã được quy định sẵn và không đổi theo nhân quả. Ngay cả Yến Hồi Hồng

và Phích Lâu là những thính giả cùng nhóm với cô ta, mối quan hệ của cả ba vẫn luôn vô cùng tốt. Thế nhưng cô ta nên hố như thế nào thì sẽ hố như thế, bởi vì để thông suốt những nhân quả mà cô ta đã nhìn thấy.

Cũng tương tự như thế, Tô Bạch cũng có thể xác định, Hòa Thượng và Gia Thố chắc hẳn cũng biết những người tự nhân là nắm giữ nhân quả điên cuồng tới mức nào. Không nói tới những người "bạn thính giả" bên cạnh mà thậm chí là cha mẹ và con cái, bọn họ cũng có thể hố. Ví dụ như bọn họ "thấy" rõ, nhưng lại không thể cứu con mình, nếu không sau này sẽ dính líu tới nhiều đại nạn, thế nên bọn họ cứ trơ mắt đứng nhìn con trai mình ở cách đó mấy mét bị một chiếc xe lao nhanh tông phải, rồi chết đi.

Thực ra, vào lúc đó, thậm chí họ còn không cần dùng đến sức mạnh của thính giả, cũng không cần phải lo lắng về việc biến con trai mình thành thính giả. Họ chỉ cần đưa tay ra như một người cha bình thường, nắm lấy tay đứa con đang chạy lung tung của mình, dặn dò một câu băng qua đường cẩn thận thì con trai họ sẽ không chết.

Loại chuyện này chính là buồn cười như thế, cũng chính là hoang đường như vậy.

Mập Mạp xoay người lại, chắc chắn bây giờ tinh thần của anh ta không quá tốt, thế nhưng anh ta cũng phát hiện ra ánh mắt của Tô Bạch, Hòa Thượng và Gia Thố khi nhìn mình đã hoàn toàn thay đổi. Đây cũng là bởi vì bọn họ không có ý định che giấu suy nghĩ trong lòng mình, bởi vì tất cả mọi người đều là nhân tinh, Mập Mạp cũng biết những người này không thể không nhận ra rốt cuộc trên người anh ta đã xảy ra chuyện gì sau những hành động mà anh ta đã làm.

Nếu ngay cả một việc như thế mà bọn họ cũng không nhận ra, thì ba người này cũng không xứng sống chung dưới một

mái nhà với mình.

Tô Bạch thở dài, tiến lên trước, trước tiên kiểm tra các thiết bị của kho đông lạnh. Hắn phát hiện cơ bản các bộ phận đều đã bị rỉ sét do thời gian dài không được tu sửa. Cửa sắt lớn có thể mở bằng nút bấm, nhưng bây giờ chắc chắn rằng viện nghiên cứu không thể phát điện. Hơn nữa, ngay cả khi có điện, có lẽ nút bấm cũng đã hỏng rồi.

Hai tay nắm chặt lấy một bên cửa sắt, Tô Bạch bắt đầu dùng sức. Cánh cửa chậm rãi chuyển động, nhích từng chút một, phát ra tiếng kêu cọt kẹt chói tai.

Gia Thố cũng bước tới, hai tay nắm lấy bên còn lại của cánh cửa, bắt đầu dùng sức cùng với Tô Bạch.

Hòa Thượng đứng bên cạnh Mập Mạp, cất tiếng hỏi:

- Có cần bần tăng giúp anh trị thương không?

Mập Mạp lắc đầu, lấy mấy viên thuốc cho vào miệng rồi nuốt xuống. Dáng vẻ này của anh ta rõ ràng là muốn bỏ qua mọi chuyện trước, hiện tại tất cả mọi người nhận nhiệm vụ hiện thực, vậy thì hoàn thành xong nhiệm vụ trước rồi nói.

Còn về sau này, trong lòng Mập Mạp hiểu rõ, tất nhiên mọi người có thể tiếp tục cùng nhau ăn uống trong nhà lão Phương, cùng nhau xem tivi, đánh bài, uống trà. Thế nhưng việc cùng nhau ra ngoài làm gì đó như thế này thì chắc chắn sẽ khó tái hiện, ít nhất thì nếu Mập Mạp anh ta muốn tham gia thì sẽ rất khó.

Mối quan hệ giữa mọi người, xuất phát điểm đều là cùng nhảy múa trên mũi dao lợi ích, duy trì sự "thân thiết" ở ngoài mặt. Bây giờ, anh ta đã giác ngộ được nhân quả, khác hẳn mọi người, có trời mới biết lúc nào anh ta bỗng dưng nổi điên và giết hết tất cả.

Hơn nữa, Mập Mạp cũng hiểu rằng, kiểu "điên" này thực sự khó lường và khiến những thính giả khác cảm thấy khó chịu hơn cả chứng bệnh tâm thần của Tô Bạch.

Hòa Thượng từng nói, trừ khi cần thiết, nếu không sau này cố gắng đừng động tới chuyện liên quan tới Tô Bạch. Thật sự phong cách có đôi khi đột nhiên lật bàn của Tô Bạch khiến Hòa Thượng không thích ứng được. Thế nhưng chỉ cần bạn không cố ý lừa gạt hắn, kích thích hắn, cố ý tính toán với hắn, thì Tô Bạch sẽ không phát bệnh nói muốn cùng bạn không chết không thôi, cùng lắm thì hắn sẽ tự đi tìm đường chết, mà không phải phát rồ kéo lấy mọi người cùng nhau xuống địa ngục.

Chương 662 Cáo Chết Ba Năm, Quay Đầu Về Núi 2

Lúc này cánh cửa sắt đã được mở rộng gần ba mét, đủ cho mọi người bước vào.

Hai tay Mập Mạp vỗ mạnh một cái, quỷ hỏa từ hai chia thành sáu, bay vào trong, chiếu sáng mọi thứ bên trong.

- Haiz…

Tô Bạch không nhịn được thở dài một hơi. Những gì xuất hiện trước mắt họ lúc này thực sự có thể khiến tất cả tạm quên đi chuyện của Mập Mạp ban nãy.

Từng hàng, từng nhóm người chằng chịt trên những khung sắt, những xác chết nằm không thấy bờ. Khắp nơi đều là thi thể, tất cả đều nằm yên lặng ở đây, vô tri vô giác, đã hơn sáu mươi năm rồi.

Mỗi cái xác đều có số thứ tự, đánh dấu hàng ngũ. Tô Bạch bước vào trong có cảm giác như đang bước vào lò mổ. Thế nhưng Tô Bạch biết rõ, mỗi cá nhân ở đây, từng người đều là đồng bào của mình.

Ngay cả Gia Thố, người luôn cho rằng mình là người ngoài cuộc, vào lúc này cũng không nhịn được mà chắp tay niệm phật. Cảnh tượng này hoàn toàn có thể coi con người như một vật phẩm tiêu hao, khiến ngay cả vị cao tăng mật tông này cũng cảm thấy khó chấp nhận.

Mập Mạp không ngừng cắn môi, dường như sắp cắn rách môi mình.

Hòa Thượng nhắm mắt, chậm rãi cùng Gia Thố niệm kinh phật.

Ninh Thành một mình tiến vào bên trong, dần dần cách xa Tô Bạch và những người khác. Anh ta đang tìm kiếm cha mẹ, vợ cùng những người thân của mình.

Lúc trước, người Nhật Bản bắt cả gia đình của họ, bọn họ đều bị chết ngạt. Nếu như không có gì bất thường xảy ra thì có lẽ tất cả người thân của anh ta đều đã được đưa tới viện nghiên cứu ngầm dưới lòng đất này. Thế nên rất có thể bây giờ thi thể của họ đang nằm ở đây.

Nhưng cũng có thể, vì thí nghiệm thất bại, bọn họ đã bị người Nhật đưa vào lò đốt, giờ chỉ còn là một đống tro tàn.

Chẳng qua, Ninh Thành còn nhớ khi mình tỉnh lại trên cổ tay anh ta được khắc một số thứ tự. Dãy số này giống như những con lợn bị bán để làm thịt ở chợ bây giờ, cần phải có một con dấu màu tím để chứng minh rằng con lợn đó không bị bệnh. Có thể thấy đám súc sinh Nhật Bản đó, thực sự không xem người Trung Quốc là con người.

Lúc này, dãy số thứ tự trên cổ tay Ninh Thành đã biến mất theo thời gian, nhưng trong lòng anh ta vẫn nhớ con số đó, lưu giữ lại trong đáy lòng mình.

Chim bay về quê cũ, cáo chết ba năm quay đầu về hang.

Tin rằng đó không phải tội của mình, ngày đêm đều không thể quên

Lá rụng về cội, vốn là tư tưởng chảy trong dòng máu của mỗi người Trung Quốc. Ngày đó khi quân Nhật tấn công Nam Kinh, Ninh Thành cảm thấy mình đã chết, mình thật sự đã chết. Anh ta không nghĩ rằng mình còn sống, càng không nghĩ kiểu sống vô hồn này cũng được gọi là sống.

Đây là miêu tả chân thực tâm lý của Ninh Thành. Cũng bởi vậy mà Phát Thanh Khủng Bố không kéo anh ta vào thế giới chuyện xưa, không để anh ta trở thành thính giả. Một "người chết", vốn dĩ không có tính chuyện xưa nào để nói cả.

Có số thứ tự sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Chắc chắn số thứ tự của cha mẹ, vợ và người thân của anh ta cũng không cách số của anh ta xa lắm.

Cuối cùng, ánh mắt của Ninh Thành rơi trên một thi thể nữ trên khung sắt hai tầng phía trước. Thi thể ở đây đã bị lột sạch quần áo, bởi vì thời gian trôi qua nên chắc chắn đã có một số thay đổi, nhưng Ninh Thành vẫn nhận ra đó là vợ mình. Có điều, anh ta vẫn chưa thể tìm thấy cha mẹ mình và những người thân khác.

- Bình Quân, Bình Quân. Anh, anh đã về rồi đây.

Ninh Thành vươn tay ra, ôm thi thể người phụ nữ vào lòng, hôn lên trán cô ấy, nước mắt thi nhau rơi lã chã.

- Cha, mẹ, con đã trở lại…

Máu và nước mắt đã bắt đầu chảy ra từ khóe mắt Ninh Thành. Làn da trên người anh ta bắt đầu lão hóa với tốc độ vô cùng nhanh, điều này có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bốn người Tô Bạch, Gia Thố, Hòa Thượng và Mập Mạp cũng đi tới. Đứng từ xa, bọn họ nhìn thấy Ninh Thành đang ôm thi thể khóc lóc ở phía kia, anh ta đang cố ý loại bỏ huyết khí trong người mình.

Anh ta,

Đang tự sát.

Cho đến khi, toàn thân Ninh Thanh đã hoàn toàn biến thành một cái xác khô, ôm thi thể người phụ nữ trong lòng, cơ thể dần mất đi nhiệt độ.

Đứng nhìn cảnh tượng này, Tô Bạch và những người khác cuối cùng cũng tin rằng anh ta trở lại đây thực sự chỉ để trở về gặp lại gia đình. Thật sự chỉ vì lá rụng về cội.

Tô Bạch duỗi tay, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Dường như đã đắm chìm trong mâu thuẫn tranh giành quyền lực và lợi ích quá lâu, cho nên Tô Bạch vẫn luôn không tin tưởng Ninh Thành. Nhưng cho đến khi đối phương cứ thế chết trước mắt mình như vậy, Tô Bạch mới ý thức được, hóa ra thực sự có người có tâm hồn trong sáng như vậy.

Trong giây lát, Tô Bạch dường như hiểu ra điều gì đó.

Bởi vì loại người đơn giản thuần túy như vậy, ngay cả Phát Thanh Khủng Bố cũng không thể tùy ý điều khiển.

- A di đà phật.

Hòa thượng chập hai tay lại, dường như, loại kết cục này của Ninh Thành cũng là một loại đả kích đối với anh ta.

Hòa thượng bước tới trần thế, và đi trong trần thế, cũng không phải là một tăng nhân bảo thủ, thậm chí, tiêu chuẩn làm việc của anh ta đều được thực hiện theo giáo lý, nếu như Thích Ca Mâu Ni biết được, có khả năng sẽ bật nắp quan tài nhảy ra bóp chết anh ta.

Chỉ có điều, người nào phải cỏ cây, ai có thể vô tình cho được, đặc biệt là sau khi quen với môi trường dễ nhiễm điều xấu như giới thính giả này, lại nhìn thấy được kết cục này, khó tránh khỏi khiến người có một loại cảm giác thổn thức.

Cuộc đời Ninh Thành đã được định với đầy thăng trầm, trải qua cuộc kháng chiến chống Nhật và chiến tranh giải phóng, trải qua hai đời ông Tưởng ở Đài Loan, cho dù anh ta không phải là Vampire, thì cuộc đời này cũng đã đặc sắc hơn phần lớn người rất nhiều rồi, đồng thời, còn có huyết thống Huyết

tộc, tuy rằng không đến mức tuổi thọ vô biên, nhưng ít nhất cũng có thể giữ mãi tuổi xuân.

Thực lực của anh ta hiển nhiên kém hơn đám người hòa thượng và Tô Bạch quá nhiều, nhưng không nghi ngờ gì, anh ta lại càng tự do hơn đám người Tô Bạch.

Anh ta không cần phải lo lắng đến việc sống chết trong thế giới chuyện xưa, cũng không có sự ràng buộc của Phát Thanh Khủng Bố, ở trong bóng tối điều hành thế lực của mình, nếu anh ta thích, và nếu anh ta muốn, anh ta có thể có được cuộc sống càng đặc sắc, và càng ầm ầm sóng dậy hơn trong mắt người bình thường.

Nhưng sự lựa chọn cuối cùng của anh ta vẫn là quay trở về nơi này, trở về trong hồi ức trăm năm đời người của mình, nhưng một điều nghĩ lại mà đau đớn cõi lòng nhất, có lẽ là tìm được thi thể của vợ mình trước khi chết, có thể ôm thi thể của vợ chìm vào giấc ngủ, đã là sự thỏa mãn lớn nhất đối với anh ta rồi.

Đây mới là tùy hứng thực sự, mới là sự thỏa mãn chân chính.

Chương 663 “Người Thân” Của Tô Bạch? 1

Thế nhưng, hoài niệm dù sao cũng chỉ là hoài niệm, và xúc động dù sao cũng chỉ là xúc động mà thôi, điều này cũng giống như lúc còn nhỏ ngồi ở trước xưởng phim ngoài trời xem phim kháng Nhật, các thôn dân vừa xem vừa mang tinh thần quần chúng kích động, chửi mắng chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản, chửi Nhật Bản nhỏ bé, chỉ hận không thể xách búa, cầm cuốc trong nhà, lập tức chạy đến đảo Nhật Bản giết chết tướng địch, nhưng sau khi bộ phim kết thúc, sáng ngày thứ hai, các bạn nhỏ nên đi học thì đi học, người lớn nên ra đồng thì ra đồng.

Cuộc sống, vẫn phải tiếp tục.

Bởi vì bốn người Tô Bạch biết rõ, Phát Thanh không thể bắt chẹt được Ninh Thành, nhưng bọn họ cũng không phải Ninh Thành, cho dù là khi Tô Bạch phát bệnh, trong đầu cũng đâu một lòng một dạ muốn đi tìm đường chết, nếu như anh đã muốn sống, và nếu anh muốn tiếp tục sinh tồn, vậy anh không thể nhảy thoát khỏi lòng bàn tay của Phát Thanh.

- Kỳ lạ thật.

Gia Thố là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh từ trong loại cảm xúc bi thương này, ngay lập tức phát hiện ra một vấn đề: - Nếu hệ thống đông lạnh ở nơi này đã hỏng rồi từ lâu rồi, vậy nhiều năm như vậy qua đi, tại sao nhiệt độ ở nơi này vẫn thấp như vậy.

Lúc này, sắc mặt của Tô Bạch cứng ngắc, đúng vậy, hệ thống đông lạnh đã sớm hỏng rồi, hơn nữa người Nhật Bản đã đóng cửa sở nghiên cứu này từ năm 1944, cho dù sau khi Nhật Bản nhỏ bé đóng cửa sở nghiên cứu này, thật sự vẫn còn ngu ngốc tiếp tục cung cấp điện cho sở nghiên cứu, nhưng năm 1945, Nhật Bản đã đầu hàng, sở nghiên cứu này rất rõ ràng đã bị người Nhật Bản cố tình che giấu, Tô Bạch cũng không tin, sau khi Nhật Bản đầu hàng, người Nhật Bản còn có thể có khả năng tiếp tục lén lút cấp điện cho sở nghiên cứu dưới chân Tử Kim Sơn, ngay dưới lăng tẩm của người lập quốc Trung Sơn này.

Mà những thi thể tồn tại ở nơi này, không đến mười nghìn thì cũng bảy, tám nghìn, hệ thống đông lạnh đừng nói ngắt bảy mươi năm, cho dù chỉ là ngắt một tháng, hay thậm chí là nửa tháng, thì thi thể ở nơi này cũng sẽ lập tức phát mùi thối nát, bởi vì những thi thể này dường như cũng không được xử lý đặc biệt như những quan tài của quý tộc cổ đại. Người Nhật Bản lúc đầu cũng chỉ coi những thi thể này là vật phẩm tiêu hao thực nghiệm một lần, nên hiển nhiên cũng không có khả năng phí hơi sức nhiều như vậy.

Mập mạp xoa gương mặt béo phì của mình, trong tay xuất hiện một cái túi nhỏ, trong túi đựng những vật tương tự với quân cờ vây. Đây là pháp khí mà anh ta thường dùng khi bày trận, được rồi, có thể miễn cưỡng gọi là pháp khí.

Hòa thượng đứng phía sau mập mạp, anh ta biết mập mạp định làm gì, lúc này cũng không nói lời nào, mà trực tiếp ngồi khoanh chân, áo cà sa vắt ngang trước người, miệng niệm kinh Phật, những tiếng Phật oai nghiêm bay ra, đây là đang trợ giúp mập mạp quét sạch toàn bộ ảnh hưởng xung quanh.

Trước đó mập mạp tự chặt ba tấc hồn mạch, chắc chắn đã nguyên khí đại thương, lúc này giúp anh ta sắp xếp pháp trận

này, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Thiên Quân tại thượng, tung quẻ bắc đẩu."

Những quân cờ bị mập mạp vung ra, rơi xuống mặt đất bất động, ngược lại trông giống như dính thật chặt lên mặt đất.

Tô Bạch và Gia Thố lùi lại cách một đoạn, để lại đủ không gian bày trận cho mập mạp và hòa thượng.

Sau chừng một phút, mập mạp đã bày xong trận pháp, sau đó, ngón tay phải chỉ một cái, làm ra một động tác dẫn nước.

Lúc này, trong trận pháp bốc lên một làn khói đen, khói đen này loạn mà không tán, dường như mang theo một loại sức sống trời sinh.

Gia Thố lập tức hít ngược một ngụm khí lạnh. Mà Tô Bạch cũng lập tức rùng mình.

Tuy rằng cả hai đều không am hiểu về trận pháp, nhưng bản thân Tô Bạch có huyết thống cương thi, còn Gia Thố dù sao cũng xuất thân từ Mật tông, đều biết một đường khói đen này chính là thi khí, hơn nữa, còn là thi khí mang theo hoạt tính!

Trên thi thể của người sau khi chết, hiển nhiên sẽ xuất hiện thi khí, thường mà nói, thì thi khí sẽ không ngừng tiêu tan cùng với sự mục ruỗng của xác thịt, cuối cùng bụi lại về bụi, đất lại về đất cùng với xác thịt.

Thế nhưng, thi khí mang hoạt tính, thì lại chỉ có cương thi mới có!

Cái gọi là ma thổi đèn (Quỷ Xuy Đăng), thực ra cũng mang theo ý nghĩa này.

Thi khí đối với cơ thể người hiển nhiên có hại, nhưng chỉ cần không phải đột nhiên bật mở quan tài bị bịt kín mấy chục năm, sau đó anh lại vừa vặn rướn cổ vào trong hít mạnh một

hơi giống như hút thuốc, bằng không cũng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn. Cơ thể người cũng không yếu ớt như vậy. Ở Trung Quốc hiện tại, người dân ở không ít các thành phố lớn ngày ngày đều hít khói bụi nồng nặc, nhưng vẫn là cuộc sống, người đi học thì đi học, nên đi làm thì đi làm.

Nhưng nếu thi khí biến thành sống, vậy thì vấn đề lại lớn rồi. Đầu tiên thi khí biến sống có nghĩa là nguồn gốc của thi thể, cũng chính là cỗ thi thể đó sẽ thức tỉnh, đồng thời, thi khí phát triển mạnh lên cũng sẽ không còn "lấy đức trị dân" như khói bụi đó nữa, mà là sẽ chủ động xâm nhập vào cơ thể của một vài vật sống ở xung quanh, để phá hoại, để tiêm nhiễm, nhẹ thì khiến anh bị xui xẻo quấn người, phá hỏng vận mệnh của anh, nặng thì trực tiếp mắc bệnh nguy kịch.

Mà thi thể sinh ra hoạt tính cũng sẽ "thổi tắt" ánh nến, đây cũng là cách thức báo động trước cho người trộm mộ, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần thi thể ở trước mặt mình không biết thành bánh chưng, vậy cho dù là đồ ngọc ở trong lỗ đít của thi thể, thì bọn họ vẫn có thể moi ra mà không chịu chút áp lực tâm lý nào. Lúc trước, khi quân phiệt Tôn Điện Anh đào mộ của Từ Hi, bà ta cũng bị những binh lính đó gắng sức moi móc mọi thứ ở bên trong ra.

- Thi khí nhiều hoạt tính như vậy, tại sao lại không thi biến?

Mập mạp có hơi nghi ngờ, sau đó anh ta ngẩng đầu nhìn lên trên: - Những thi thể này vẫn chưa mọc lông, thi khí sống nhưng không loạn, đây chắc hẳn là kết quả ban phúc của cụ Trung Sơn đây mà.

Hòa thượng gật đầu tỏ vẻ tán thành sâu sắc: - A di đà phật, chắc hẳn là như vậy, lăng của cụ Trung Sơn an táng ở nơi này, chắc hẳn là có hiệu quả như vậy đấy. Những người này, khi còn sống đã rất đáng thương, nếu như chết đi còn hóa thành

cương thi, không vào được luân hồi, thì thật đáng thương quá, ngã phật từ bi, cụ Trung Sơn đại công đức.

Lúc này, cơ thể của Tô Bạch từ từ cứng ngắc và khô héo, đôi mắt cũng phát ra ánh sáng xanh lục yếu ớt, hiện tại, hắn đang chuyển đổi thành trạng thái cương thi. Lúc này, hắn cảm giác rõ ràng có một nguồn áp lực từ phía trên đỉnh đầu mình, mang theo khí tức công bằng và tốt lành, đang trấn an mình, khuyên nhủ mình, hóa giải lệ khí trong lòng mình.

Trước đó, Tô Bạch cũng không có loại cảm giác này, bởi vì hắn không hóa thành trạng thái cương thi, nhưng một khi chuyển sang trạng thái cương thi, loại cảm giác này lập tức trở nên rõ ràng hơn hết.

Hắn cũng ngẩng đầu, trên đỉnh đầu là vị trí lăng tẩm của Trung Sơn.

Chương 664 "Người Thân" Của Tô Bạch? 2

Khi người Nhật Bản đánh vào thành phố Nam Kinh, tổng chỉ huy canh phòng Nam Kinh đã trực tiếp ba chân bốn cẳng bỏ chạy, khác hẳn với trận chiến Thượng Hải đánh suốt ba tháng, người Nhật Bản đánh Nam Kinh cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Xã tắc của tổ tông, miếu đường của tổ tông, những thứ này vốn hẳn dựa vào con cháu đời sau tự mình bảo vệ. Nhưng khi ấy, con cháu bất hiếu, mới để cho người Nhật Bản đánh thẳng vào thủ đô, ngay cả lăng của Trung Sơn sau này, trên cơ bản cũng nằm trong tầm kiểm soát của người Nhật Bản và chính phủ Uông ngụy suốt bảy, tám năm. Điều ước Trung Nhật của người Nhật Bản và lá cờ đường vòng cứu quốc của chính quyền Uông ngụy, lại càng từng cắm vào lăng Trung Sơn, khiến cụ Trung Sơn hổ thẹn.

Khi đó, phỏng chừng ai cũng không tiện chất vấn truy cứu, tại sao cụ Trung Sơn không hiển linh, để người Nhật Bản không đánh vào thành phố Nam Kinh.

Tô Bạch biết rõ, nếu nơi này có nhiều thi thể mang theo oán hận mà chết như vậy, vẫn luôn ở trong sở nghiên cứu của người Nhật Bản này mà không được giải quyết cho tốt, vậy bọn họ gần như chắc chắn sẽ thi biến, cho dù bọn họ bị phong kín ở nơi này không ra ngoài được, những quái vật gây hạn hán lớn vừa ra ngoài đất đã cằn ngàn dặm. Nhiều thi thể như vậy xuất hiện ở nơi này, đối với môi trường sinh thái xung quanh cũng là một đòn tấn công mang tính hủy diệt.

- Đợi sau khi ra ngoài, lại đi bái lạy ở lăng Trung Sơn đi.

Mập mạp nói.

Đây chính là tâm lý cầu may mong được lợi lộc của người Trung Quốc, người Trung Quốc thích vào chùa bái tạ, cho dù là Phật gì, cho dù là đạo nào, bái tạ nhiều cũng không xấu, rồi khi phát hiện ra ngôi chùa này thật sự có chút hữu dụng, lại ra sức đi bái lạy thêm vài lần nữa.

Đột nhiên, ánh mắt của Tô Bạch híp lại.

- Không đúng, sở dĩ những thi thể này không hóa thành cương thi, vẫn còn một nguyên nhân quan trọng nữa, cụ Trung Sơn trấn áp phần lớn thi khí của bọn họ, nhưng vẫn còn một phần thi khí bị rút ra ngoài.

Tô Bạch cảm giác được rất rõ ràng, cho dù là thi khí bên cạnh mình, cũng bị một nguồn sức mạnh dẫn ra ngoài, thuận theo loại cảm giác và phương hướng đó, Tô Bạch đi ra khỏi kho hàng này, đi dọc theo con đường hướng về phía trước, có thể nhìn thấy hơn bảy mươi năm trước, người Nhật Bản đã vận chuyển những cỗ thi thể từ nơi này đến phòng thực nghiệm bằng những cái cáng này.

Ba người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đi theo phía sau Tô Bạch.

Đại khái đi được hai phút, đằng trước xuất hiện những dãy phòng thí nghiệm với cửa sổ thủy tinh, bên trong còn có không ít máy móc điện tử, thậm chí là thi thể, rất dễ nhận thấy, người Nhật Bản rất vội vàng khi đóng cửa sở nghiên cứu này, hoàn toàn không kịp thu dọn gì.

Phía trước ngay giữa hai dãy phòng thí nghiệm, có một cửa thép tương tự với nhà giam, những thanh thép đứng sừng sững ở nơi đó, thoạt nhìn thật sự không khác gì địa ngục.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, sau khi đến gần, mập mạp thả hai ngọn lửa ma trơi vào, mới nhìn rõ tình hình bên trong.

Một cỗ thi thể nằm yên tĩnh ở nơi đó, trên người thi thể này dán rất nhiều thứ, có thập giá của nhà thờ, có biểu ngữ của âm dương sư, hơn nữa, tứ chi của thi thể, ngay cả cổ đều bị vòng thép khóa vào.

Khóe miệng của thi thể có hai răng nanh Âu Mỹám, hai cánh tay của anh ta mọc ra lông tơ màu trắng, trên ngón tay cũng có móng tay vừa dài vừa đen, nhưng đồng thời, trên người anh ta cũng lại toát ra một loại khí tức âm nhu mà cao quý.

- Đây là Vampire bị mang tới đây làm cơ thể mẹ cho công tác thực nghiệm, nhưng… nhưng… nhưng anh ta lại thi biến rồi, đây là đang trên đà hóa thành cương thi, lông trắng cũng dài ra rồi.

Mập mạp hô lên kinh hãi.

Sau đó, ánh mắt của hòa thượng, Gia Thố và mập mạp đều rơi lên người Tô Bạch.

Trước đây khi mọi người gặp phải cương thi hay Vampire mà có Tô Bạch ở cạnh thì Mập Mạp hay Hòa Thượng đều sẽ trêu chọc một câu:

- Nhìn đi Tô Bạch. Bà con của cậu đấy.

Đây chỉ là một trò đùa, dù sao thì tuy trên đời này Vampire và cương thi rất hiếm thấy, nhưng với những thính giả thường xuyên trải qua những hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm thì xác suất gặp phải cương thi hay Vampire thực sự không hề nhỏ.

Nhưng mà,

Lúc này đây,

Một Vampire bị người Anh vận chuyển đến nơi này từ bảy hoặc tám mươi năm trước đã bị nhiễm thi khí và gần như biến thành một "bánh chưng lớn".

Trong danh sách các loại hình cường hóa của thính giả phương đông thì Vampire và cương thi quả thật không quá được chú ý, thế nhưng trên người thính giả đồng thời có cả hai loại huyết thống Vampire và cương thi, cho dù là mập mạp, hòa thượng hay Gia Thố cũng chỉ gặp được một người, đó chính là Tô Bạch.

- A di đà phật, không phải họ hàng thì cũng là người quen. - Ngay cả Hòa Thượng luôn luôn dùng khuôn mặt nghiêm túc để gặp người khác cũng không nhịn được mà cảm thán.

Vốn dĩ khi biết phía dưới sẽ có Vampire, trong lòng ba người cũng có chút ghen tị. Thế nhưng cả ba người, thậm chí bao gồm cả bản thân Tô Bạch có lẽ cũng không ngờ rằng viện nghiên cứu lại có một con Vampire bị thi hóa.

Giống như một người ăn xin đi trên đường và nhặt được một bộ quần áo lộng lẫy, bộ quần áo còn rất vừa vặn với mình nên vô cùng phấn khởi mà mặc vào. Sau đó lại phát hiện ra trong túi áo còn có một đống vàng lớn.

Tô Bạch thoát khỏi trạng thái cương thi và trở lại hình dáng ban đầu.

- Anh ta đang ở trong trạng thái chết giả, đối với một Vampire mà nói, anh ta không tính là triệt để tử vong. Nhưng nếu như muốn tỉnh lại, về cơ bản là chuyện không thể nào, thuộc về loại người thực vật như trong nhân loại, chỉ là người thực vật trong nhân loại, mặc dù không có ý thức cụ thể, nhưng thân thể vẫn ở trong trạng thái hoạt tính, không giống với Vampire, một khi Vampire tiến vào loại trạng thái này, về cơ bản không hề có khí tức, cũng chẳng có chút phản ứng sinh lý nào, duy nhất có thể tồn tại là cơ thể bất hủ mà thôi.

- Vì vậy khi người Anh chở anh ta đến đây để nghiên cứu, hẳn là nghĩ rằng anh ta đã chết hoàn toàn, giống như xác ướp mà người Anh đánh cắp từ Ai Cập vậy.

Tô Bạch chỉ vào Vampire bên trong và giải thích với những người xung quanh.

- Cho dù trở thành cương thi, anh ta cũng không tỉnh lại sao? - Mập Mạp đứng bên cạnh hỏi.

- Cương thi vốn là một loại sản phẩm như bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân. Sau khi xác chết sống dậy thì chẳng khác gì bắt đầu một sinh mạng mới, không một chút liên quan nào đến bản thể lúc còn sống nữa, ngay cả trí nhớ cũng không còn, nhiều nhất cũng chỉ sót lại một số thứ theo bản năng, tiềm thức. Nếu như anh ta đã bị thi hóa, vậy cũng có nghĩa là một người có sinh mạng mới? Hơn nữa khi chúng ta đến, máu của những xác chết Nhật Bản đều đã bị rút khô.

(Bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân: Phía trước cây bệnh có hàng vạn cây xanh tốt, ý chỉ tương lai sẽ tốt đẹp hơn, Trích trong bài Thù Lạc Thiên Dương Châu sơ phùng độ thượng kiến tặng- Lưu Vũ Tích.)

Chương 665 Tôi Thật Sự Gặp Người Thân

Rõ ràng những gì Mập Mạp nói là đúng, Vampire đã rơi vào trạng thái chết giả, dựa vào kiến thức của Tô Bạch về Vampire mà nói, người bên trong gần như không thể tỉnh lại, thế nhưng trên người anh ta đã mọc ra lông trắng. Mười móng tay cũng đã chuyển sang màu xanh đen, đây là dấu hiệu của một cương thi, anh ta đã có một sinh mạng mới thì tất nhiên sẽ tỉnh lại mới đúng.

- Tôi không biết lý do gì khiến anh ta cứ nằm đây và không cử động được.

Tô Bạch lắc đầu nhìn về phía Hòa Thượng, bình thường mà nói, cách nhìn nhận vấn đề của anh ta có mặt độc đáo của mình, xưa nay cao tăng có thể đùa bỡn tầng lớp quý tộc trong lòng bàn tay, còn có thể khiến cho hàng trăm ngàn tên ở tầng chót quỳ bái thì đã thể hiện rõ tâm tư đáng sợ của họ rồi. Huống chi trước đó Hòa Thượng còn có thể dựa vào thói quen của Phát Thanh Khủng Bố mà suy tính được tâm thái và mục đích của Ninh Thành.

Hòa Thượng còn chưa lên tiếng, lúc này Gia Thố đã chắp tay thành hình chữ thập rồi nói.

- Thành do nó, bại cũng do nó.

Hòa Thượng gật đầu.

- Trong viện nghiên cứu có một đám xác chết kinh khủng, bọn họ đều là những người chết thảm nên mang theo oán khí vô cùng mạnh mẽ. Oán khí và thi khí bị vị nằm ở đây đoạt lấy.

Mặc dù theo như Tô Bạch nói thì anh ta đã lâm vào trạng thái chết giả, nhưng dù sao cũng không phải đời sống thực vật như người bình thường, cho dù nằm bất động ở đó chắc chắn cũng phải có bí ẩn khác.

- Anh ta nhận những oán khí và thi khí đó, đồng thời cũng hóa thi dưới sự nuôi dưỡng của oán khí và thi khí này.

- Thành công nhờ thi khí, thất bại cũng vì thi khí.

- Tô Bạch à, cho dù cậu có hoán đổi sang trạng thái cương thi, nhiều nhất cũng chỉ cảm ứng được một chút áp lực đến từ ngài Trung Sơn trên đỉnh đầu kia mà thôi, đó là do cậu cường đại, bởi vì cấp độ của cậu đã không phải thứ mà một lăng tẩm có thể trấn áp được. Cho dù Trung Sơn tiên sinh có Hạo Nhiên Chính Khí và Nam Kinh có khí vận thủ đô thứ hai thì cũng không đủ khả năng đè sập cậu.

Những gì Hòa Thượng nói đương nhiên là đúng, nếu không thì bất kỳ thính giả cường hóa hệ hắc ám nào đều không dám đến đền thờ hay lăng mộ của các vĩ nhân.

Hòa Thượng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói.

- Nhưng những cái xác đó khác với cậu. Lúc còn sống bọn họ là người bình thường, sau khi chết họ cũng là quỷ bình thường và cương thi bình thường. Lăng Trung Sơn trên đỉnh đầu có thể trấn áp từng người một, theo năm tháng trôi qua không ngừng làm hao mòn oán niệm của họ.

- Vì vậy cho dù Vampire này hấp thu được thi khí và oán khí từ thi thể để thi hóa, gần như đã sinh ra sinh mệnh mới cho mình, thế nhưng thi khí, oán niệm của anh ta, tất cả mọi thứ của anh ta đều đến từ mấy ngàn thi thể trong kho đông lạnh kia, những thi thể này bị lăng Trung Sơn trấn áp, liên quan đến các sản phẩm diễn sinh của nó, cũng chính là vị nằm kia cũng bị trấn áp theo.

Tô Bạch mím môi, nghe xong lời Hòa Thượng nói thì rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ. Vampire trước mặt, cho dù đang ở trong trạng thái chết giả, cho dù đã thi hóa thì Tô Bạch vẫn có thể cảm nhận được sự cao quý trong huyết thống của đối phương, giống như một cây cỏ nhìn thấy một quý tộc vậy.

Một sự tồn tại như thế, một khi vùng dậy hóa thành cương thi thì ước chừng sẽ đáng sợ không kém Hạn Bạt trong truyền thuyết. Bốn người bọn họ hợp lực trấn áp một người như anh ta cũng không phải chuyện đơn giản.

Mà đối phương thi hóa trong kho thi thể, anh ta cũng hoàn toàn bị áp chế cho nên đương nhiên không dậy nổi, càng đừng nói đến việc tỉnh lại

Có một câu nói được lưu truyền ở Trung Quốc từ xa xưa, đó là "tổ tiên phù hộ", nhiều người cho rằng điều này là vô dụng, đó là phong kiến mê tín dị đoan. Bởi vì tổ tiên không thể phù hộ cho họ đỗ vào các trường đại học danh tiếng, cũng không phù hộ cho họ thăng quan kiếm tiền. Nhưng trong viện nghiên cứu này, nếu không có lăng Trung Sơn trấn áp trên Tử Kim Sơn, thì sẽ là một thảm họa nếu hàng ngàn cương thi thức tỉnh, Vampire cương thi thức tỉnh. Đối với toàn bộ Nam Kinh, thậm chí cả với hầu hết Giang Tô và Chiết Giang đều là một tai nạn vô cùng lớn.

Ngay cả khi cương thi và Vampire chui lên từ dưới mặt đất, chịu đựng quy tắc của thiên đạo, sấm sét chôn vùi bọn chúng, nhưng những thảm họa sinh thái mà chúng dẫn đến sẽ vô cùng khôn lường.

- Vậy tôi không ăn được anh ta sao? - Một tay Tô Bạch nắm lấy lan can, hắn hơi dùng lực một chút thì một đoạn lan can đã bị hắn vịn gãy.

Tình hình hiện tại quả thực rất lúng túng, đối với Tô Bạch mà nói thì bữa ăn ngon trước mặt mà không ăn được thì chẳng

khác gì là khiêu khích.

Trái lại lúc này Mập Mạp đã khôi phục sau mấy nhát dao kia, anh ta mặc kệ ba người kia nghĩ thế nào về mình, lại khôi phục thành bản sắc lúc trước.

- Đại Bạch à, Đại Bạch. Bây giờ trong lòng Bàn gia tôi đã cân bằng hơn nhiều rồi, con hàng kia nằm ở đó, nhưng cậu lại không xơi được. Ha ha ha ha.

- Giống như có một người phụ nữ xinh đẹp cởi quần áo nhảy múa trước mặt cậu, chú chim họa mi nhỏ bên dưới của cậu đã chào cờ rồi, kết quả cậu lại không mang theo BCS bên người, mà cô gái này còn bị AIDS. Ha ha ha ha.

Mập Mạp cẩu thả trong lời nói nhưng tâm lý không chút qua loa. Bây giờ, về cơ bản thì Vampire cương thi này đã hình thành một loại "hoạt động cân bằng" với bảy tám ngàn thi thể trong tủ đông và lăng Trung Sơn trên đầu, hoặc có thể nói là tạo thành một chuỗi thực ăn. Nếu Tô Bạch muốn nuốt chửng sức mạnh của đối phương thì chẳng khác nào tự trói mình vào chuỗi sinh thái này.

Đến lúc đó, hiện tại vị này nằm đây không nhúc nhích, sau khi Tô Bạch nuốt chửng vị kia xong thì sẽ phải thay thế vị kia mà nằm ở đây không nhúc nhích.

Đương nhiên không phải là không có cách nào phá vỡ thế cân bằng này, ví như Tô Bạch nuốt Vampire cương thi này trước, sau đó để người khác phá hủy lăng Trung Sơn, đương nhiên Tô Bạch sẽ được trả lại tự do.

Tuy nhiên nếu lần này Tô Bạch đi cùng những cường hóa khác thì có khả năng sẽ thành công, thế nhưng bây giờ Tô Bạch lại đi chung với hai cao tăng, để bọn họ tiêu diệt lăng Trung Sơn ư?

Họ sẽ không làm, một chút chỗ để thương lượng cũng không có. Trừ khi họ muốn đoạn tuyệt với tín ngưỡng của mình, những người khác có thể phá bỏ chúng nhưng nếu họ phá bỏ thì sẽ phải chịu đựng trách tội từ ông trời và phật đạo.

Chương 666 Tôi Thật Sự Gặp Người Thân 2

Còn nếu trước tiên Tô Bạch tự mình đi đập phá lăng Trung Sơn, sau đó đến tìm xác của Vampire cương thi và bảy tám nghìn thi thể cương thi đã mất đi ràng buộc kia thì nhiệm vụ hiện thực này sẽ bị coi như là thất bại. Phát Thanh Khủng Bố để bọn họ loại bỏ nguy hiểm mà bọn họ lại dẫn nổ đạn hạt nhân, vậy thì thế giới chuyện xưa tiếp theo các người cùng nhau bị xét xử đi. Dù cho Tô Bạch có ích kỷ cố chấp hay mắc bệnh đến mức nào thì Hòa Thượng, Mập Mạp và Gia Thố cũng sẽ không cho phép Tô Bạch làm ẩu như thế.

Về phần giải quyết bảy tám ngàn thi thể trước, cho dù là Hòa Thượng và Mập Mạp lập bảy bảy bốn mươi chín đạo trường thì cũng đều như muối bỏ biển. Hơn nữa Phát Thanh Khủng Bố cũng không cho bọn họ nhiều thời gian như vậy. Nếu Phát Thanh Khủng Bố đã đưa ra nhiệm vụ hiện thực thì dĩ nhiên là bởi vì sự cân bằng dưới này đã không duy trì được lâu nữa.

- A di đà phật, hay là chúng ta cùng nhau tiêu diệt con Vampire cương thi này đi. - Hòa Thượng đề nghị.

Bây giờ bởi vì không cách nào hái được quả đảo, cho nên chỉ có thể tiến hành một bước cuối cùng, đó là thành thật hoàn thành nhiệm vụ. Một nhóm bốn người đồng thời ra tay, sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ nhất để tiêu diệt Vampire cương thi thì cũng coi như là hoàn thành rồi. Bên dưới có bảy tám ngàn thi thể bị lăng Trung Sơn trấn áp cũng sẽ không có vấn đề gì. Cho dù nhà đầu tư có khai thác, đào được phòng nghiên cứu

kinh động chính phủ thì không có Vampire cương thi cũng sẽ không có chuyện gì.

Những xác chết đó sẽ được xử lý đàng hoàng, chúng sẽ được vận chuyển ra ngoài để đón nhận sự thương tiếc của người dân trong nước, cũng sẽ không còn khả năng thi biến. Mà có khả năng mấy năm sau viện nghiên cứu này sẽ trở thành viện bảo tàng ghi lại tội lỗi của lũ Nhật Bản súc sinh.

Tô Bạch nghiến răng, tâm trạng tràn đầy sự không cam lòng.

Mập Mạp không giấu diếm hành động cười trên nỗi đau của người khác, còn đắc ý mà hút một điếu thuốc.

Ngay cả hai cao tăng như Hòa Thượng và Gia Thố cũng không tự chủ được mà co rút khóe miệng một chút, thật ra cơ hội của Tô Bạch lúc trước làm cho bọn họ đều hâm mộ, thậm chí có chút ghen ghét, họ đều cảm thấy có chút không công bằng.

Bây giờ trong lòng mọi người cũng đã cân bằng hơn nhiều, cũng thoải mái hơn.

- Đi tiêu diệt anh ta và hoàn thành nhiệm vụ thôi.

Tô Bạch cũng là một người quyết đoán, nếu đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dây dưa nữa, sau khi liên tiếp bẻ gãy bốn năm lan can, Tô Bạch bước vào trong đó. Mập Mạp, Gia Thố và Hòa Thượng đều đi theo vào.

Tuy nhiên khi Tô Bạch vừa đứng trong phòng này.

Một giọng nói trầm mặc và yếu đuối đột nhiên phát ra từ Vampire không thể di chuyển kia:

- An Setser… là anh sao?

Tô Bạch sửng sốt, trong chốc lát sau đó như là nghĩ tới cái gì đó, hai tay mở ra, một hình ảnh người bị trói trên cây thánh

giá xuất hiện.

- An Setser… Thực sự là anh… Tôi cảm nhận được khí tức của anh… Người bạn… Tôn kính của tôi … Anh … Cuối cùng anh cũng đã đến giải cứu tôi ư?

Hòa Thượng đột nhiên cảm thấy ngực nhói đau, ngay cả cao tăng như anh ta cũng cảm thấy khó chịu.

Gia Thố nghiến răng trong vô thức và phát ra tiếng ken két.

Thậm chí Mập Mạp còn quên không nhả hơi thuốc vừa hút, bất cẩn nuốt xuống rồi nhanh nôn một trận.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu của cả ba người:

- Mẹ kiếp, không ngờ thật sự là người quen!

- An Setser… Thực sự là anh… Tôi cảm nhận được khí tức của anh… Người bạn… Tôn kính của tôi … Anh … Cuối cùng anh cũng đã đến giải cứu tôi ư?

Bây giờ Tô Bạch biết, chắc chắn An Setser này là Vampire bị trói trên thập tự giá chịu sự trừng phạt của thượng đế. Bản thân Tô Bạch hấp thu tinh huyết của anh ta, chẳng khác nào tiếp nhận truyền thừa của anh ta. Huống chi anh ta còn biến thành một cái bóng mờ của Tô Bạch, trợ giúp hắn rất nhiều trong chiến đấu. Theo lẽ tự nhiên, trên người Tô Bạch nhất định còn lưu lại khí tức của anh ta.

Vampire bên trong thế giới hiện thực này lại nhận thức được chủ nhân của vào giọt máu kia, như vậy xem ra, giọt máu lúc trước mà Mập Mạp đưa cho hắn cũng có nguồn gốc từ thế giới hiện thực sao?

Nhưng Tô Bạch nhớ rõ, lúc trước Mập Mạp nói với hắn rằng đó là chiến lợi phẩm từ việc anh ta hố những thính giả đến từ phương Tây kia trong thế giới chuyện xưa. Nếu Mập Mạp không nói dối, vậy thì chắc hẳn giọt máu đó là do những

thính giả đến từ phương Tây kia đã lấy được từ trong thế giới hiện thực.

Đương nhiên Tô Bạch biết bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ về những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể đó. Bởi vì Tô Bạch hiểu rõ, thậm chí cả nhóm người Mập Mạp đứng sau lưng Tô Bạch cũng biết rõ, khi gã Vampire vốn không thể động đậy được, thế mà có thể "mở miệng" nói chuyện, điều này mang ý nghĩa, vốn dĩ lúc đầu Tô Bạch cơ bản không có cơ hội, đột nhiên lại giống như thấy được ánh rạng đông.

Vẫn còn có cơ hội. Đúng vậy, vẫn còn có cơ hội!

- Cứu tôi… An Setser… cứu tôi… An Setser…

Trên đài cao, giọng nói của cương thi Vampire vang vọng xung quanh. Không phải kẻ đó nói chuyện bằng miệng mà là dùng một loại phương thức liên lạc của linh hồn để khuếch tán tin tức ra ngoài.

Nói như vậy, có thể kẻ đó thật sự vốn có tính tự chủ. Có thể năm đó, khi kẻ này vừa mới thức tỉnh, thậm chí gã ta còn có năng lực hoạt động mạnh mẽ hơn nữa. Lúc nhóm người của Tô Bạch vừa đến đã được chứng kiến cảnh đám người Nhật Bản kia bị hút khô máu tươi chính là một bằng chứng rõ ràng nhất. Nhưng kẻ đó cũng chỉ "thoải mái" được một lúc thì lập tức bị trấn áp xuống ngay sau đó.

Đây cũng là nguyên nhân khiến lúc trước Tô Bạch không muốn đi hút máu kẻ này. Nếu hút máu, Tô Bạch cũng sẽ thoải mái rồi ngay sau đó sẽ bị trấn áp tại nơi đây. Thật ra cũng không đến mức phải chết, thậm chí đợi đến lúc thế giới chuyện xưa tiếp theo bắt đầu, Tô Bạch còn có thể bị truyền tống vào thế giới chuyện xưa đó. Nhưng vấn đề là ý của Phát Thanh Khủng Bố rất khó để nắm bắt, lỡ như bản thân Tô Bạch khó khăn lắm mới hoàn thành được nhiệm vụ rồi quay trở lại thế giới hiện thực, Phát Thanh Khủng Bố lại vẫn cứ truyền tống

hắn về viện nghiên cứu, vậy chẳng phải bản thân hắn vẫn phải tiếp tục "ngủ" sao?

Như vậy thì từ nay về sau, ngoài việc chém giết sinh tử ở trong thế giới chuyện xưa thì suốt cuộc đời của hắn cũng chỉ có thể ngủ. Vậy thì ai mà chịu nổi chứ?

Giao tiếp bằng linh hồn rất đơn giản, không hề có giới hạn như những ngôn ngữ bình thường. Đây là phương thức giao tiếp tối giản và nguyên bản nhất. Đối với Tô Bạch, điều quan trọng nhất chính là việc phải cố gắng tạo ra khí tức giống như khí tức của bóng mờ trên thập tự giá đằng sau lưng. Cố gắng để có thể giả dạng thành thân phận "An Setser" Vampire kia đi vào và tiến hành giao tiếp, khi đó đối phương sẽ không thể phát hiện được điều gì bất thường.

Lúc này ở phía sau Tô Bạch, Hòa Thượng, Mập Mạp cùng với Gia Thố cũng đều đã điều chỉnh tốt tâm lý, đố kỵ thì đố kị, hâm mộ thì hâm mộ. Nhưng bọn họ đều là những người thông minh, cũng không đến mức để lòng đố kỵ chiếm hữu toàn bộ tâm lý mà đi cưỡng ép phá hoại cơ hội làm nên chuyện của Tô Bạch. Nếu như họ là những người nông cạn như vậy thì bọn họ cũng sẽ không sống được tới bây giờ.

- Là tôi. Người bạn đáng kính của tôi, tôi tới cứu anh đây.

Tô Bạch dùng cách giao tiếp bằng linh hồn để đáp lại.

Chương 667 Sự Thật Của Lịch Sử 1

"An Setser… anh thật sự… sống… còn sống … tôi đã… bị ô nhiễm… nhưng tôi… tôi đã thấy… thấy được sự thật… tôi đã thấy được sự thật… tôi muốn nói sự thật… nói sự thật cho anh… còn nữa… tuy rằng cơ thể của tôi bị ô nhiễm rồi… nhưng tôi vẫn có thể… giao lại truyền thừa tinh khiết cho anh…"

- Thượng đế… thượng đế là giả… thần… Thần cũng là giả … thế giới này rất lớn… thật sự rất lớn… chúng ta… bị nhốt… bị giam ở trong lồng tre…

Giọng nói đứt quãng cho thấy tên Vampire này đang rất suy yếu, kẻ này vốn đang trong trạng thái chết giả, hơn nữa còn bị trấn áp. Sở dĩ lúc này gã ta có thể giao tiếp cũng bởi vì cơ thể của gã ta không ngừng bị thi hóa, bắt đầu được truyền vào một loại sức sống khác thường khác. Luồng sinh khí này làm cho gã ta có thể tự do hơn chút so với trước đây.

Nhưng sự tự do này cũng có nghĩa là thời điểm gã ta bị hủy diệt đã không còn xa, gã ta đã sắp hoàn toàn bị thi hóa. Theo cách nói của kẻ này thì là sắp bị ô nhiễm hoàn toàn, đến lúc đó, kẻ này sẽ có một sinh mệnh mới. Hủy diệt đi quá khứ, từ trên thi thể của kẻ này sẽ sản sinh ra một sinh mệnh mới, biến thành một cương thi hoàn chỉnh.

Đây cũng là nguyên nhân Phát Thanh Khủng Bố thông báo nhiệm vụ hiện thực. Dù không có một bước của Ninh Thành thì Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ cho thính giả tới đây để giúp nó giải quyết mầm tai họa.

Một luồng ánh sáng màu lam nhạt phát ra từ mi tâm của tên Vampire này. Đây là do kẻ đó chủ động mở ra phòng tuyến của linh hồn mình, bỏ xuống tất cả phòng ngự.

Hiển nhiên đối với gã ta mà nói thì bây giờ việc dùng linh hồn để giao lưu cũng là một chuyện gắng hết sức, gã ta đang dần dần tan biến, cho nên gã ta dứt khoát thả ra linh hồn của chính mình, buông bỏ tất cả ký ức, mở rộng tất cả những nơi quan trọng nhất trong sinh mệnh của một sinh vật để Tô Bạch, không, phải nói là vị An Setser mà gã ta đang nghĩ đến, có thể tiến vào.

- Những gì tôi muốn nói với anh, những gì anh cần biết đều ở trong linh hồn của tôi. Tự anh… hãy đến xem đi.

Khi Vampire kia nói ra những lời này, Hòa Thượng, Mập Mạp cùng với Gia Thố đều có vẻ mặt nghiêm túc. Thế giới rất lớn? Sự thật? Nhà giam?

Mập Mạp nhìn Hòa Thượng, mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ tên này nói đến chuyện Columbus phát hiện ra đại lục mới sao? Hay là Magellan chứng minh trái đất quả thật có hình cầu sau khi có chuyến đi trên biển?

Bởi vì Vampire kia giao tiếp bằng linh hồn, hơn nữa bây giờ cơ thể của gã ta cũng đang bị trấn áp hoàn toàn, ngay cả thính giác cũng không có. Vì lẽ đó dù người khác nói chuyện thì gã ta cũng không nghe thấy cái gì. Mập Mạp biết rõ nên mới thản nhiên lên tiếng thảo luận với Hòa Thượng về những thứ này.

Hòa Thượng lắc đầu, anh ta còn đang nhìn chăm chú vào tên Vampire nằm ở trên đài cao. Trên người kẻ đó chỉ có bùa chú của âm dương sư và thập tự giá, vốn dĩ không hề có pháp khí hay khí tức nào lưu chuyển, vì thế không có tác dụng trấn áp nào. Nhưng huyết thống của người này, thậm chí Tô Bạch

còn thừa nhận là cao hơn cả hắn, huyết dịch được dùng để tạo ra Ninh Thành chỉ là đồ pha loãng, trên thực tế cấp bậc huyết mạch thật sự đã cao hơn Tô Bạch, không thể nghi ngờ về mặt đẳng cấp huyết mạch thì người này vượt xa Tô Bạch.

Cho nên, Hòa Thượng mới cảm thấy suy đoán lúc trước của Mập Mạp là không đúng.

- Chân tướng mà kẻ này nói không liên quan tới địa lí. - Hòa Thượng đáp.

Ở cổ đại, người Trung Quốc vẫn nghĩ mình là trung tâm thế giới. Trời tròn đất vuông đều do những dòng chảy tạo thành. Tất nhiên đó là do bị hạn chế về hoàn cảnh cũng như điều kiện lúc ấy, thật ra ở bên phương Tây cũng gần như thế.

Nhưng nếu như tên Vampire này có thân phận cao quý như vậy, hơn nữa trước đó vì một nguyên nhân không rõ mới rơi vào trạng thái chết giả, chắc hẳn là cực kì cường đại. Mà người cường đại như vậy, sao có thể suy nghĩ ngu muội về thế giới này giống như những người ở thời đại đó được?

Nếu vậy, rốt cuộc sự thật này hay nhà giam đó là cái gì?

Theo bản năng, Hòa Thượng đột nhiên thở gấp một hơi. Anh ta cảm giác được như thể sắp có một tin tức quan trọng về thế giới chân thực sẽ được bày ra trước mắt mình. Từ khi cách mạng công nghiệp cho tới nay, xã hội loài người bước vào nền văn minh khoa học kỹ thuật, những mê tín phong kiến đã bị cho vào quên lãng theo dòng chảy của quốc gia. Thần thoại truyền thuyết bị coi như những chuyện xưa được đúc kết lại, chủ nghĩa duy vật thống trị thế giới, tôn giáo tín ngưỡng trở thành những hoạt động tâm linh.

Cho dù sự tồn lại của Phát Thanh Khủng Bố như một Bug trên thế giới này thì dường như thế giới này cũng không hoàn toàn bình thường. Những thính giả đến từ phương Đông vẫn

thường xuyên tìm thấy những pháp khí và sự truyền thừa ở các di tích cổ đại hoặc bí cảnh trong thế giới hiện thực, các thính giả đến từ phương Tây cũng vậy. Nếu như thế giới chân thật vốn "thuần túy" như thế, là thế giới hoàn toàn theo chủ nghĩa duy vật thì làm sao có thể xuất hiện nhiều pháp khí ở những di tích còn sót lại như vậy chứ?

Khỏi cần phải nói thêm, tên Vampire trước mắt này chính là một sự kỳ lạ rõ ràng nhất. Hiển nhiên là kẻ này không chạy ra từ trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố.

- Vào đi, Tô Bạch.

Lúc này, Gia Thố chủ động tiến về phía trước hai bước, đặt tay lên bả vai của Tô Bạch. Giữa lông mày anh ta có một hình đầu sói lấp lánh, cùng lúc đó, giữa hai lông mày của Tô Bạch cũng có hình đầu sói xuất hiện mờ mờ.

Đây là cách Gia Thố trợ giúp thêm cho linh hồn của Tô Bạch. Tuy rằng tên Vampire này đã thoải mái mở rộng linh hồn "mời quân hái trái" nhưng ai biết được con Vampire này còn có thủ đoạn bí mật nào hay không?

Mập Mạp niệm Tâm Kinh đạo gia, cũng tiến lên một bước, bàn tay anh ta ở sát sau lưng Tô Bạch. Một luồng sinh khí ấm áp tiến vào trong cơ thể Tô Bạch, âm thầm bảo vệ linh hồn của hắn.

Hòa Thượng thầm niệm một tiếng a di đà phật, tay phải để lên phần vai còn lại của Tô Bạch, trong lúc nhất thời, trên người Tô Bạch cũng tỏa ra ánh sáng rạng rỡ của Phật.

Ba người này cũng không phải kẻ ngu dốt, đố kị thì đố kị. Trước đó, lúc Tô Bạch "ăn quả đắng", dường như không chiếm được cái gì, mấy người này cũng lộ ra vẻ mặt hả hê, thoải mái. Nhưng lúc này thấy Tô Bạch có cơ hội lớn, ai cũng tự nhiên bước lên giúp đỡ thêm.

Chương 668 Sự Thật Của Lịch Sử 2

Vấn đề mấu chốt chính là, gài bẫy Tô Bạch thì họ cũng chẳng có được lợi ích gì, còn chẳng bằng bóp mũi lại đi lên giúp, kiểu gì cũng sẽ giữ được chút quan hệ đúng không?

Có Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố giúp mình thêm, Tô Bạch nhắm mắt lại, linh hồn của mình cùng với khí tức của cái bóng mờ tiến vào bên trong linh hồn của đối phương.

- Ầm!

Cảm giác quen thuộc, cái nhìn quen thuộc.

Tô Bạch chỉ cảm thấy choáng váng một trận. Ngay sau đó, hắn mới thấy rõ ràng tất cả những thứ trước mặt mình, đây là cơ thể của một người khác. Những gì mà Tô Bạch đang nhìn thấy chính là những gì tên Vampire kia từng chứng kiến. Cảm giác này hoàn toàn giống với cảm giác mà lúc trước Tô Bạch đọc ký ức của kẻ trên thập tự giá, cả người đang lạc vào trong một thế giới kỳ lạ để lĩnh hội.

Lúc này, ở phía trước Tô Bạch, có một người đàn ông đầu đội vương miện, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ thẫm, đang cưỡi một con tuấn mã. Tô Bạch chỉ nhìn thấy lưng của người đàn ông này, nhưng hắn lại có cảm giác như bị một ngọn núi lớn đè ép. Tô Bạch đứng phía sau của gã ta, hắn nhìn thấy có rất nhiều người đang mặc đồ đen đứng bên cạnh. Vành mắt những người này hiện lên màu đỏ tươi, màu da cũng trắng bệch đầy kỳ dị.

Vampire, đều là Vampire!

Một đám Vampire lại như là vệ sĩ hoặc là binh lính hộ vệ vị quốc vương cưỡi tuấn mã này.

Trước tầm mắt Tô Bạch là một đội quân tay cầm khiên và giáo dài, từng binh sĩ với vẻ mặt không có biểu cảm bước từng bước về phía trước. Phong cách ăn mặc của họ làm Tô Bạch liên tưởng tới những người lính thời kỳ La Mã hoặc vương quốc Hy Lạp cổ đại.

Nơi này là chiến trường, nơi này đang xảy ra chiến tranh!

Trong lòng Tô Bạch vô cùng ngạc nhiên. Tên Vampire này năm xưa lại chỉ là một con người bình thường trên cõi đời, làm thân binh cho Quốc vương sao?

Đội quân không ngừng tiến lên, đội ngũ vẫn tiếp tục đi về phía trước. Tô Bạch cảm giác thân thể này vẫn luôn đi bên cạnh vị quốc vương ở phía trước. Mãi cho đến khi đến một ngọn núi, tầm mắt của Tô Bạch hay chính là tầm mắt của cơ thể này cũng đột nhiên được mở rộng hơn rất nhiều.

Phía trước là từng tòa kim tự tháp cao ngất đến tận tầng mây. Đây không phải là một cách nói phóng đại, mà thật sự là kim tự tháp này đã chọc tới tận tầng mây. So với tòa kim tự tháp trước mắt này thì kim tự tháp ở Ai Cập bây giờ cũng chỉ là đồ chơi xếp gỗ của trẻ con.

Phía dưới tràn ngập một màu đỏ của máu, những binh sĩ loài người vừa kết thúc một trận chiến. Và rõ ràng, họ là những người chiến thắng.

Ở dưới chân bọn họ là vô số những quái vật đếm mãi không hết, một số có thân và mặt người, số khác có thân chim mặt người, cũng có cả những loại hung thú đáng sợ như con chó sói ba đầu to lớn.

Nhưng lúc này, đầu và thân chúng lại rải rác khắp nơi, thi thể chúng nằm la liệt và ngổn ngang trên vùng đất hoang mạc.

Chúng là những kẻ thất bại, mà kết cục của kẻ thất bại chính là chết.

Linh hồn của Tô Bạch nhận lấy sự kinh ngạc cực lớn.

Đây là thần thoại truyền thuyết do tên Vampire này tưởng tượng ra, hay là một ký ức có thật trong lịch sử?

Một đàn dơi đen bay tới, sau đó biến thành một người đàn ông mặc đồ đen đứng bên cạnh quốc vương. Người đàn ông mặc đồ đen này cực kỳ cung kính bẩm báo với quốc vương điều gì đó.

Sau khi bẩm báo xong, người đàn ông đó lại lui về phía sau, chạm mắt một cái với chủ nhân của cơ thể mà Tô Bạch đang nhập vào, nhìn nhau nở nụ cười. Hiển nhiên là hai người này quen biết nhau, quan hệ cũng không tệ lắm.

Mà quan trọng hơn là, Tô Bạch biết người đàn ông mặc đồ đen này.

Anh ta chính là tên Vampire bị Thượng đế ban cho cái chết, sau đó bị trói ở trên thập tự giá, là chủ nhân của giọt máu dung hợp trong người Tô Bạch.

An Setser!

Lúc này, tầm mắt của Tô Bạch dần trở nên mơ hồ, điều này làm cho hắn vô cùng ngạc nhiên. Lần trước khi hắn đạt được giọt tinh huyết kia, hết lần này đến lần khác cũng chỉ có vài hình ảnh rất ngắn, mà lần này có vẻ không chỉ có một.

Điều này cũng rất dễ hiểu. Mặc dù Vampire này sắp biến thành cương thi hoàn toàn, nhưng ít nhất là hiện tại, trí nhớ của kẻ này chắc chắn còn nhiều hơn so với khi hắn thu hoạch được giọt máu lần trước.

Tầm mắt của hắn dần trở nên rõ ràng, những hình ảnh mới cũng bắt đầu hiện ra.

Một cảm giác rung lắc truyền đến, Tô Bạch phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc xe chở tù được chế tạo hoàn toàn bằng chất liệu bạc. Trên xe chở tù dán rất nhiều phù văn huyền ảo, đây là những phù văn mà Tô Bạch hoàn toàn không hiểu nổi. Từ trước đến nay hắn chưa từng được nhìn thấy những chủng loại tương tự như vậy. Cho dù là Mập Mạp thì Tô Bạch nghĩ rằng anh ta cũng không thể hiểu được loại phù văn này.

Trong xe chở tù, "Tô Bạch" cúi đầu, tầm nhìn rất nhỏ. Hắn chỉ cảm giác được xe chở tù đang không ngừng lắc lư, chắc hẳn hắn đã bị bắt và bị xem là tù binh.

Có phải là bị đám quái vật kia bắt không? Lẽ nào quân đội của quốc vương bị đánh bại rồi sao?

Trong lòng Tô Bạch nổi lên hàng loạt suy đoán, nhưng thật đáng tiếc, hắn chỉ có thể nhìn sự việc thông qua tầm mắt của người này, không thể tự mình ngẩng đầu lên, cũng không thể tự mình nhìn xung quanh.

Chẳng qua loại trạng thái cúi đầu này cũng không kéo dài quá lâu.

- Gầm!

Một tiếng gầm long trời lở đất vang lên, rốt cuộc Vampire này cũng ngẩng đầu lên. Cuối cùng Tô Bạch cũng có thể nhìn thấy tình huống xung quanh.

Ngay lập tức, Tô Bạch ngây người ra.

Từng nhóm binh lính đang tiến về phía trước, đội ngũ kéo dài như thể không có điểm cuối. Nhưng điều làm Tô Bạch kinh ngạc nhất chính là trang phục của những binh lính này.

Áo giáp quen thuộc, giáo mác quen thuộc, đội hình quen thuộc, cung nỏ cũng quen thuộc, thậm chí không riêng gì tiếng bước chân mà ngay cả hô hấp của bọn họ dường như cũng đều

thống nhất một nhịp hành quân. Điều này tạo nên một uy thế kéo dài đáng sợ.

Những hình mẫu của họ, người hiện đại có thể nhìn thấy ở bảo tàng lịch sử Tượng Binh Mã ở Thiểm Tây, vũ khí, áo giáp của họ đều là những di vật văn hóa vô cùng quý giá.

Hơn hai ngàn năm trước, cũng chính bọn họ đã càn quét sáu quốc gia với khí thế và hiệu suất vô cùng đáng sợ. Sau đó trên cơ sở của sáu quốc gia này, bọn họ ra khỏi Vạn Lý Trường Thành, tiến đánh dân tộc trên thảo nguyên. Khi đó, tộc Hung nô hoàn toàn không dám đi xuống phía nam chăn gia súc, đồng thời san bằng tứ di (man di mọi rợ), đặt xuống một vùng lãnh thổ vượt qua sáu nước.

(Tứ di là thuật ngữ miệt thị trong lịch sử Trung Quốc hình thành từ thời nhà Chu để chỉ các bộ lạc dân tộc ngoài Trung Nguyên cổ đại bao quanh Trung Quốc.)

Đây là binh lính nhà Tần, là quân đội của nhà Tần, những người có khí tức túc sát bẩm sinh.

Chẳng qua điều làm Tô Bạch có chút khó hiểu chính là chủ nhân của cơ thể này là một Vampire cường đại, làm sao lại bị người Tần bắt làm tù binh được?

Hơn nữa, đội quân Tây Âu cổ đại kia mạnh mẽ như vậy, có thể đánh bại cả những mãnh thú trong thần thoại của Ai Cập cổ đại. Thân thể này dù có là hộ vệ cho vị quốc vương kia thì sao có thể xuất hiện ở phương Đông xa xôi này chứ?

- Gầm!

Tiếng gầm giận dữ lại vang lên lần nữa, cơ thể lại theo bản năng lại ngẩng đầu lên, trên bầu trời xuất hiện một con rồng lớn màu đen.

Đây là rồng!

Đây mới thật sự là một con rồng.

Khí thế rồng cuồn cuộn, tiếng gầm vô cùng chấn động, bên dưới nó là dòng sông Giang Hà đang chảy xiết.

Chương 669 Khởi Viết Vô Y, Dữ Tử Đồng Bào

Tuy nhiên, dù có con rồng này phủ đầu, nhưng những binh lính nhà Tần vẫn tiếp tục tiến bước. Dường như con rồng đang rít gào trên không trung hoàn toàn không ảnh hưởng đến bọn họ.

Dòng sông Giang Hà bắt đầu nổi sóng, trở nên đục ngầu. Ngay sau đó, không biết bao nhiêu thủy quái từ dưới đáy bắt đầu nhảy lên mặt sông, trông những thứ này giống như quỷ dạ xoa, hoặc như thể những lệ quỷ bỏ mạng nơi sông nước.

"Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào.

Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng cừu!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch.

Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!"

"Sao lại nói là không có quần áo? Cùng người cùng áo.

Vua sắp khởi binh, chuẩn bị giáo mác. Cùng người cùng địch!

Sao lại nói là không có quần áo? Cùng người cùng ướt!

Vua sắp khởi binh, chuẩn bị giáo mác. Cùng người xông lên!"

Toàn quân trên dưới cùng nhau hát chiến ca cổ xưa đầy tang thương. Rồi sau đó, nước Tần dùng quân đội chỉnh tề trực tiếp nghiền nát đi đến, khí thế bọn họ vô cùng dũng mãnh, thế trận không thể ngăn cản.

Chính giữa quân đội có một chiếc xe loan được trang hoàng đẹp đẽ, một giọng nói vô cùng uy nghiêm vang lên:

- Các người là ai mà dám lên tiếng trước mặt trẫm? Trẫm là tổ long duy nhất trong trời đất này.

Một người đàn ông đầu đội rèm châu, trên người khoác một bộ long bào màu đen từ xe loan đi ra, tay trái ông ta cầm roi, tay phải cầm ngọc tỷ. Ông ta ngẩng đầu đối mặt với con rồng đen hung mãnh kia, không hề có chút sợ hãi.

Ngọc tỷ bay lên không trung, đập thẳng vào người con rồng đen. Chỉ trong phút chốc, cơ thể to lớn của con rồng đen bị chia năm xẻ bảy, máu rơi xuống đầy trời.

Khung cảnh này,

Rất rung động,

Nhưng cũng thật đẹp đẽ.

Vào lúc này, cho dù là chủ nhân thân thể này cũng bắt đầu run rẩy, giống như cảm thấy khâm phục trước uy nghi của hoàng đế.

Còn Tô Bạch thì vẫn đang ở trong trạng thái "như trong mơ".

Lúc trước Tô Bạch còn đang nghĩ, hình ảnh quân đội phương Tây cổ đại và bọn họ cùng đi chém giết mãnh thú chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, không thể tồn tại thật trong lịch sự được.

Mặc dù Tô Bạch có hiểu biết cơ bản về lịch sử, nhưng cũng không chuyên sâu về lịch sử, cũng không có năng lực phán đoán xem quân đội phương Tây này thuộc về triều đại hay đế quốc nào dựa vào các trang bị đội hình tòng quân. Nhưng khi đến hình ảnh thứ hai này, tất cả đều trở nên rõ ràng, đây chính là triều đại nhà Tần trong lịch sử Trung Quốc.

Chẳng lẽ đây không phải là bịa đặt? Cũng không phải là một thần thoại không có thật nào đó? Vậy vị quốc vương ở hình ảnh đầu tiên là Alexander Đại đế, Hannibal hay là Caesar?

Hoàng đế vung chiếc roi dài lên, trong chớp mắt, nước sông đã bị chặn lại, cũng tách đôi ra, để lộ một con đường bằng phẳng.

Đội quân nhà Tần nghiền áp tất cả, những con thủy quái đều bị đánh bại, quân đội nhà Tần trực tiếp đạp lên thi thể của bọn chúng, sau đó bắt đầu vượt sông.

Quân đội tiếp tục tiến về phía trước, xa xa, Tô Bạch thấy một cửa khẩu to lớn - Hàm Cốc Quan.

Tô Bạch cũng đã từng đi qua di chỉ của Hàm Cốc Quan, nhưng trong ấn tượng của hắn, so sánh Hàm Cốc Quan trước đó với Hàm Cốc Quan trước mắt này quả thật quá chênh lệch, hoàn toàn không có chút gì để so sánh. Cửa khẩu này dài đến không nhìn thấy đoạn cuối, Tô Bạch cảm thấy hoảng hốt, giống như đây không phải là một cửa khẩu, mà là một tòa trường thành vậy.

Nhưng Tô Bạch không kịp chờ đến khi quân đội nhà Tần bước vào cửa khẩu thế nào thì trong phút chốc, hình ảnh đã trở nên mờ nhạt, lần mờ nhạt này rất gấp gáp, cũng rất vội vàng.

Hơn nữa, vốn sẽ có tận ba ký ức, nhưng dường như vào lúc này ký ức lại không thể truyền ra được, Tô Bạch chỉ có thể loáng thoáng nghe được tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gầm giận dữ vang đầy trời. Nhưng hắn lại không thể thấy được gì cả nên chỉ có thể dựa vào cảm giác để suy đoán, hình ảnh thứ ba có lẽ là trong địa ngục Tu La. Cái chết đã trở thành giai điệu chính, thậm chí có thể vào lúc này chủ nhân của thân thể này đã rơi vào trạng thái chết giả. Cuối cùng không biết làm

sao mà lại bị người Anh phát hiện, sau đó đưa đến nơi này để nghiên cứu.

- An Setser, tôi không chịu được nữa. Tôi sắp mất khống chế rồi, tôi sắp trở thành một loại sinh vật bẩn thỉu mới rồi.

- Người bạn thân yêu của tôi, tôi gọi tên bạn trong bóng tối, hỡi An Setser.

- Tôi cầu xin bạn hãy lấy đi tinh hoa sinh mệnh sau cùng của tôi, đó là truyền thừa của tôi, cũng là ký ức của tôi. Đây là điều cuối cùng tôi có thể làm trước khi bản thân bị ô nhiễm hoàn toàn.

- Cuối cùng, tôi hi vọng anh sẽ là người hủy diệt tôi. Rozgori tôi, cho dù có kết thúc hay biến mất cũng phải lấy thân phận Vampire cao quý để đối mặt với cái chết, không phải rơi vào cảnh một con quái vật bị ô nhiễm, đây là một sự sỉ nhục với huyết thống của tôi. Xin anh hãy giúp tôi giữ lại chút vinh quang cuối cùng này.

Linh hồn của Tô Bạch bắt đầu rút ra từ người Vampire tên là Rozgori, ngay lập tức, cả người Tô Bạch chấn động. Bên người Tô Bạch, Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố đều thở phào nhẹ nhõm. Hiển nhiên là vừa rồi ba người giúp Tô Bạch hộ pháp là một chuyện vô cùng mệt mỏi. Dù sao đối với chuyện liên quan đến linh hồn đều không thể làm qua loa được, giống như là đang múa trên lưỡi đao sắc, quả thật là khiến người ta tiêu hao sức lực.

- Tô Bạch, cậu nhìn thấy gì vậy?

Hòa Thượng không nhịn nổi hỏi.

Nhưng đúng lúc này, Mập Mạp phát ra một tiếng thét kinh hãi.

- Chết tiệt, túi đại lễ xuất hiện rồi.

Trên đài cao, giữa lông mày của Vampire đã chảy ra một tia máu tươi, tuyệt đối không chỉ là một giọt.

Sau khi máu tươi kia chảy ra ngoài, chúng cũng bắt đầu chậm rãi bay hơi. Hiển nhiên, nếu cứ để những giọt máu này tiếp xúc với không khí bên ngoài thì chỉ trong vòng mười phút, chúng sẽ bay hơi hết 70-80%.

Tô Bạch phất tay, thu lại chỗ máu đó, nhưng hắn cũng không dám trực tiếp nuốt ngay vào bụng, mà là vứt cho Mập Mạp.

- Mập Mạp, tinh lọc một chút.

Về điểm này, Mập Mạp và Tô Bạch rất ăn ý với nhau. Lúc này, Mập Mạp lấy ra một chiếc bình ngọc, trước kia bình ngọc này để đựng đan dược, nhưng đã bị Mập Mạp ăn hết rồi. Mập Mạp trực tiếp cầm lấy chiếc bình, đổ toàn bộ máu tươi vừa lấy được vào trong đó rồi dùng một lá bùa dán lên đấy.

- Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh!

Một ngọn lửa màu xanh bốc lên, sau đó bắt đầu di chuyển xung quanh chiếc bình.

- Có vẻ là không vấn đề gì. Nếu lúc này còn do dự kéo dài thời gian, bữa tối kiểu Pháp thịnh soạn của cậu sẽ biến thành mấy món rau dưa nhà nghèo đấy.

Mập Mạp nhắc nhở nói. Bởi vì huyết mạch nồng đậm và năng lượng khí tức trong những giọt máu này đang bắt đầu suy yếu rồi. Mập Mạp cũng thấy tiếc thay cho Tô Bạch.

Chương 670 Alexander Đại Đế Và Tần Thủy Hoàng 1

“Hòa Thượng, giúp một chút đi. - Tô Bạch nhìn về phía Hòa Thượng, nói.”

- A di đà phật.

Hòa Thượng cười khổ, thật sự anh ta cũng không biết nên nói gì. Trên đoạn đường này, dường như anh ta đã trở thành tay sai chuyên nghiệp cho Tô Bạch rồi. Chuyện này cũng không còn cách nào khác, chỉ hy vọng sau này gặp được cơ hội của mình, sẽ dẫn Tô Bạch đi theo mình để lấy, ân tình kiểu này nhất định phải có cơ hội đòi lại.

- Đức Phật từ bi!

Hai tay Hòa Thượng chắp thành hình chữ thập. Một hình Phật ấn xuất hiện, màu vàng lấp lánh phát sáng xung quanh chiếc bình.

Cuối cùng, trong chiếc bình hiện lên một khuôn mặt trông vô cùng chật vật, trên khuôn mặt đó là đầy vẻ oán hận, vô cùng oán hận.

- An Setser, An Setser, đáng ghét, đáng ghét…

Quả nhiên trong những giọt máu này cất giấu nhiều huyền cơ.

Khuôn mặt hung ác dần mờ đi, đồng thời lúc này gã ta bắt đầu cầu xin sự tha thứ.

- An Setser, tôi sai rồi. Tôi sai rồi. Hãy tha cho tôi… Tha cho tôi…

Tô Bạch không động đậy gì cả. Nếu vừa rồi hắn uống những giọt máu này một cách ngu ngốc thì chẳng khác nào trong cơ thể hắn sẽ có một linh hồn người. Sau này hắn có thể phát hiện hay không thì chưa biết nhưng nếu lúc đó đối phương che giấu, đợi khi Tô Bạch bị thương mà bất ngờ vùng lên cắn trả vậy thì rất có thể Tô Bạch sẽ bị đoạt xá.

Cuối cùng, khuôn mặt kia hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mấy giọt máu sau cùng.

Mập Mạp và Hòa Thượng cùng nhau thu tay lại, bình ngọc được ném cho Tô Bạch. Mập Mạp duỗi người, cười lạnh nói:

- Con hàng này thật đúng là ngây thơ đến đáng sợ. Thế mà thật sự dám bày trò ở trước mặt những thính giả như chúng ta.

Ba giọt máu sau cùng đã dừng bay hơi, trong bình trở nên yên tĩnh. Tô Bạch cũng không vội vã thôn phệ chỗ máu này ngay. Loại máu Vampire cao cấp này, khi muốn thôn phệ cũng phải vô cùng cẩn thận. Lúc trước Tô Bạch ngu ngốc mà thôn phệ một giọt máu của An Setser, khiến hắn mơ màng, hồ đồ cả ngày trời. Sau đó phải trải qua mấy lần mơ màng như vậy nữa, Tô Bạch mới có thể hoàn toàn hấp thu giọt máu đó. Nên hiện tại, Tô Bạch chỉ thu chiếc bình ngọc này vào.

- Làm chuyện chính sự trước đã. - Tô Bạch nói.

- Ha ha ha! Không phải chờ cậu thì chuyện chính sự của chúng ta đã sớm xong xuôi. - Mập Mạp trêu chọc một câu. Sau đó anh ta bấm tay, niệm thần chú. Một thanh phi kiếm bay lên trời, huyền phù xuất hiện ở đầu ngón tay anh ta. Khí tức sắc bén phát ra, giống như ngay cả không khí xung quanh cũng đều bởi vậy mà bắt đầu trở nên run rẩy.

- Đến đây đi. Thứ này đã muốn tự hủy, tốc độ thi hóa nhất định sẽ nhanh hơn. Chúng ta phải nắm chắc thời gian. Bàn gia

tôi cũng không muốn đã bị chơi đùa ở chỗ này còn không xơ múi được gì.

Trong tay Hòa Thượng xuất hiện một chuỗi phật châu. Phật châu màu đen, lúc này đang ngưng tụ ra một tia gợn sóng, sau đó chậm rãi lay động.

Trong lòng bàn tay Gia Thố xuất hiện một thanh đao bổ củi. Rõ ràng Gia Thố đã dung hợp thanh đao bổ củi này làm vũ khí bản mệnh.

Trong tay Tô Bạch xuất hiện địa ngục hỏa shotgun. Hắn nhắm thẳng vào người tên Vampire mà lông tóc trên thi thể đã sớm biến thành màu xám.

- Một, hai, ba!

Mập Mạp đếm nhanh ba tiếng, ba người đồng loạt ra tay.

- Bùm!

- Ầm!

- Keng!

- Bốp!

Bốn công kích mãnh liệt đều nhắm thẳng vào trên thân xác của Vampire. Đài cao nát tan thành bụi. Xiềng xích cũng bị phá nát hoàn toàn. Dưới mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hoắm.

Tô Bạch phất tay, cố làm tan đi bụi đất cùng xi măng. Cả bốn người đều trông có chút chật vật, dù không hề bị thương nhưng tất cả đều ăn phải một đống bụi đất. Chuyện này cũng khó tránh được. Vừa rồi nhìn đến tốc độ thi hóa của thân thể Vampire, bốn người cũng không có thời gian kiếm gì đó che chắn để duy trì phong độ. May mắn là bốn người đều kiểm soát được hướng đi và phạm vị đòn tấn công của mình, không

đến mức hợp lực công kích mà tạo ra uy lực quá lớn, tạo thành sai lầm mà làm bị thương chính mình.

Giọng nói thông báo của Phát Thanh Khủng Bố vang lên trong đầu. Nhiệm vụ hiện thực đã được hoàn thành.

Không có phần thưởng. Nhưng mọi người đều hiểu rõ, có đôi khi không có phần thưởng cụ thể, trái lại sẽ là một loại ban thưởng tốt hơn. Ví dụ như trong thế giới chuyện xưa lần sau, Phát Thanh Khủng Bố sẽ thiên vị hơn một chút.

Trên người cả đám đều là bụi đất, bốn người bọn họ bởi vì lo lắng người của Ninh Thành vẫn còn ở đó, cho nên không quay về theo lối cũ. Họ đi theo lối ra của viện nghiên cứu. Lối ra này bị sụp một đoạn. Gia Thố một mình một người lấy đao ra dọn đường quang đãng để đi. Sau đó, bốn người mới đi ra ngoài.

- Phù phù… - Mập Mạp hít sâu một hơi. - Tìm một khách sạn để tắm rửa cái đã. Nhìn bốn người chúng ta có khác gì thợ xây vừa mới xong việc không.

Cả bốn người đều bị phủ một tầng bụi đất. Ngay cả tóc cũng đã chuyển màu. Mập Mạp thì cũng không sao cả, nhưng anh ta biết rõ, Hòa Thượng và Tô Bạch đều là những người ưa sạch sẽ. Hơn nữa đây cũng không phải trong thế giới chuyện xưa, cũng không cần phải chịu đựng sự bẩn thỉu này làm gì.

Đi một đoạn, tại phía tây chân núi Tử Kim Sơn, Hòa Thượng cũng tìm được phương hướng. Sau đó anh ta khom người cúi đầu trước Lăng Trung Sơn. Mập Mạp cũng lấy nghi lễ đạo gia để bái. Tô Bạch thì cúi đầu thật sâu.

Trước kia Tô Bạch từng đi qua Lăng Trung Sơn này. Nhưng lần đó hắn chỉ đơn giản là đi du lịch, ngắm cảnh mà thôi. Còn cái cúi đầu lúc này lại vô cùng nghiêm túc và trịnh trọng.

Gia Thố đứng ở phía sau ba người. Anh ta không cúi đầu, mà là phủi phủi quần áo của mình, sau đó đi về hướng quốc lộ phía bên kia.

Đúng lúc có một chiếc xe tải chạy tới, Gia Thố vẫy tay ra hiệu. Xe tải kia lập tức ngừng lại. Người lái xe còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện đã bị Gia Thố đánh hôn mê bất tỉnh.

Sau khi bái xong, ba người phía sau đi đến, bước thẳng lên trên xe.

Mập Mạp ngáp một cái.

- Nhiệm vụ lần này thật quá nhàm chán.

Đúng vậy, đối với Mập Mạp mà nói, quả thật là vô cùng nhàm chán. Hơn nữa anh ta bồi liễu phu nhân hựu chiết binh (tiền mất tật mang), phải tự đoạn ba tấc hồn mạch, thực lực cũng bị giảm đi ba phần.

- Đúng rồi. Chờ trời sáng các người có thể về Thượng Hải trước. Tôi muốn ở lại làm đạo trường vài ngày.

Đây là chuyện Mập Mạp đã thề, tất nhiên anh ta không thể nuốt lời được.

Gia Thố lái xe. Sau khi chiếc xe đi vào thành phố, bốn người lập tức xuống xe. Tài xế xe tải ở trên xe, khả năng sẽ sớm tỉnh lại thôi.

Bốn người đặt một phòng khách sạn dành cho gia đình, có hai phòng tắm. Tô Bạch đi tắm trước xong thì khoác khăn tắm nằm ở trên giường. Ở trong phòng vệ sinh, sau khi Tô Bạch và Hòa Thượng tắm xong đi ra ngoài thì Mập Mạp và Gia Thố cũng bắt đầu đi tẩy sạch bụi bặm trên người mình. Lần tắm này không chỉ để rửa sạch chất bẩn, mà còn là để tắm trôi đi những xui xẻo.

Chương 671 Alexander Đại Đế Và Tần Thủy Hoàng 2

Hòa Thượng đi tới bên giường. Anh ta thấy Tô Bạch đang nằm trên giường quan sát chiếc bình ngọc thì trực tiếp ngồi xuống.

Hòa Thượng tự kiềm chế thân phận. Anh ta không giống như Tô Bạch chỉ quấn khăn tắm xuề xòa đã bước ra ngoài. Lúc này Hòa Thượng mặc một bộ quần áo tập màu trắng.

Thật ra, Tô Bạch biết là Hòa Thượng đang rất tò mò về những gì hắn thấy được trong ký ức của người thuộc Vampire kia, cho nên Hòa Thượng mới sốt ruột mà đến gần đây để hỏi chuyện.

Lúc này, Gia Thố cũng đã tắm xong. Anh ta rũ rũ bộ quần áo bẩn, sau đó mặc luôn lên trên người. Phật gia lúc trước khi đi hành tẩu ở Tây Tạng cũng thích ở trần, cho nên Gia Thố cũng không thèm để ý đến việc quần áo có bẩn hay không.

- Tôi đi ra ngoài mua chút đồ ăn, tiện thể kiếm mấy bộ quần áo.

Sau đó, ánh mắt Gia Thố dừng lại trên người Mập Mạp.

- Mập Mạp, anh mang quần áo của mình đi giặt đi. Có lẽ tôi không tìm được quần áo có cỡ của anh đâu.

Mập Mạp cũng vừa bước ra từ phòng tắm. Chiếc khăn tắm to thùng thình mà ở trên người anh ta lại như là bé tẹo. Mập Mạp đảo mắt, nói:

- Để anh đây đi kiếm mấy cô em đến cho chúng ta cùng chơi nhé?

Hòa Thượng và Tô Bạch coi như không nghe thấy lời Mập Mạp nói.

Mập Mạp nhún vai:

- Đúng là không hiểu ôn nhu hương.

Nói xong, anh ta cũng mở TV ra, nằm lên một chiếc giường khác. Mập Mạp hiểu rõ, ba người khác cũng có chút cố kỵ với anh ta. Dù là hiện tại hay tương lai thì cũng khó có thể cởi bỏ hoàn toàn những cố kỵ này. Nhưng giữa bốn người, ít nhất sẽ vẫn là quan hệ gắn bó như hiện tại, chỉ cần không gặp chuyện liên quan đến lợi ích của cá nhân, cũng coi như là tương đối hòa thuận.

Tô Bạch châm một điếu thuốc, trong đầu lập tức hiện lên những hình ảnh mà hắn thấy trong ký ức của Vampire kia. Trên bàn có cây bút bi và một cuốn sách quảng cáo của khách sạn. Tô Bạch cầm lấy cây bút, sau đó bắt đầu vẽ.

Hòa Thượng ở bên cạnh tỉ mỉ quan sát. Anh ta phát hiện Tô Bạch đang vẽ một người lính phương Tây cổ đại. Áo giáp và vũ khí của phương Đông và phương Tây cổ đại có sự khác biệt rất lớn, cho nên cũng dễ dàng đoán được.

- Trong ký ức đó, tôi đã thấy một vị quốc vương phương Tây dẫn theo quân đội của gã ta đến Ai Cập, sau đó chiến đấu cùng một đám quái vật trong thần thoại và truyền thuyết của Ai Cập cổ đại. Nơi đó có Kim tự tháp cao đến tận tầng mây. Bên người quốc vương đó có một đám Vampire làm hộ vệ. Hơn nữa, điều làm tôi thấy kinh ngạc là quân đội của loài người lại có thể thắng những con quái vật đó. Trên chiến trường, ngoài những con người đang hoan hô mừng chiến

thắng ra, còn lại chỉ là những mảnh thi thể của quái vật vương vãi khắp nơi.

- Là cảnh tượng trong các thần thoại và truyền thuyết sao? - Hòa Thượng hỏi.

Mập Mạp ở bên cạnh đột nhiên giảm âm lượng TV xuống. Hiển nhiên là anh ta cũng đang nghe cuộc đối thoại này.

- Không phải là giả tưởng, cũng không phải là tưởng tượng. Bởi vì tên Vampire trong phòng nghiên cứu kia cũng biết tôi. Không, chính xác mà nói, hắn ta thật sự biết tên Vampire An Setser. Bởi vì giọt máu tôi hấp thụ lúc trước chính là giọt máu duy nhất mà An Setser để lại.

Nói tới đây, Tô Bạch liếc nhìn Mập Mạp. Giọt máu đó cũng là do Mập Mạp đưa cho hắn.

Dừng một chút, Tô Bạch tiếp tục nói:

- Quan trọng hơn, trong ký ức thứ hai tôi thấy mình bị giam trong một chiếc xe tù như là một tù binh. Trên xe chở tù có dán những phù văn này.

Tô Bạch vừa nói vừa vẽ hình dáng đại khái của những phù văn đó. Mỗi khi vẽ bùa đều phải vận khí tương ứng với nó, còn mấy cái mà Tô Bạch vẽ ra cũng chỉ được cái vẻ bề ngoài thôi, không có một chút tác dụng nào.

- Phù văn?

Mập Mạp nghe thấy vậy cũng không thèm để ý những khúc mắc của mấy người còn lại với mình nữa. Anh ta trực tiếp trùm khăn tắm đi tới, nhìn những ký tự trên phù văn mà Tô Bạch đã vẽ ra. Sau đó, hai hàng lông mày của Mập Mạp lập tức nhíu lại.

- Đây là phù văn mang phong cách thời tiền Tần. Các nhà luyện khí thời kỳ đó thích dùng phù văn kiểu này nhất. Tôi

không hiểu cũng không biết vẽ những ký hiệu này, nhưng tôi từng thấy nó trên những cuốn sách cổ…

Thời kỳ tiền Tần là chỉ thời kỳ trước khi nhà Tần được thành lập. Đó là thời kỳ có Tam Hoàng Ngũ Đế, đến thời kỳ Chiến quốc trong truyền thuyết. Trải qua Hạ, Thương, Tây Chu, cùng với Xuân Chu, Chiến Quốc… các giai đoạn lịch sử nối tiếp nhau.

- Lúc đó tôi thấy được một đội quân của nhà Tần, còn có loan giá của Tần Thủy Hoàng. Đội quân đó đi qua một con sông lớn. Trên sông xuất hiện rất nhiều thủy quái, trên không trung còn có một con rồng đen.

- Sau đó, tôi thấy đội quân nhà Tần bày trận tấn công, đánh tan những con thủy quái. Tần Thủy Hoàng lấy ngọc tỷ ném vào con rồng đen, làm nó bị đánh tan xác. Sau đó hoàng đế dùng lực lượng đông đảo hùng mạnh, để cho quân đội vượt qua dễ dàng. Cuối cùng, tôi nhìn thấy Hàm Cốc Quan. Sau đó thì mọi thứ biến mất.

- Quân đội nhà Tần sao? - Mập Mạp cảm thấy có chút kỳ quái.

Quân đội loài người, hơn nữa còn là từ thời kỳ vũ khí lạnh. Vậy mà có thể giết rồng, trấn áp yêu tà trên sông?

Hòa Thượng trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói:

- Nếu trong ký ức thứ hai xuất hiện Tần Thủy Hoàng cùng quân đội nhà Tần, vậy thì quốc vương xuất hiện trong ký ức đầu tiên nhất định cũng có tên trong lịch sử. Bên Châu Âu công nhận bốn nhà quân sự lớn trong lịch sử. Bao gồm Alexander đại đế, Hannibal, Caesar cùng với Napoleon. Rõ ràng có thể loại Napoleon đầu tiên.

- Dựa vào hình ảnh từ ký ức thứ nhất và hình ảnh từ ký ức thứ hai thì suy luận được ký ức cũng sắp xếp theo trình tự thời

gian. Vậy thì cũng có thể loại trừ Hannibal, Caesar. Cuối cùng chỉ còn lại Alexander đại đế. Trong lịch sử, quả thật Alexander đại đế cũng từng chiếm cả Ai Cập cổ đại.

- Ha ha, không phải tên Vampire đó ở trong trạng thái giả chết lâu quá nên nằm mơ thấy mấy chuyện đó chứ? - Mập Mạp trêu chọc nói.

Mập Mạp cười một lát rồi ngừng lại. Bởi vì anh ta cũng cảm thấy chuyện này rất khó có thể xảy ra. So với những hình ảnh mà Tô Bạch thấy, suy đoán của Mập Mạp còn nực cười hơn.

Hòa Thượng mím môi nói:

- Nếu đó thật sự là những gì diễn ra trong lịch sử, vậy thì một số bí cảnh và di tích hiện đang tồn tại ở khắp các nơi trên thế giới cũng có căn cứ và nguồn gốc.

Tô Bạch gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn, nói:

- Lúc trước Huyết Thi tàn sát tất cả thính giả cao cấp ở Thiểm Tây trong hố tượng binh mã, tạo ra một kinh quan. Giờ nghĩ lại, có khi lúc đó là do anh ta thật sự nhàm chán.

(Kinh quan – Một kiểu chấp xác của quân địch trên chiến trường thành đống, vừa để khoe khoang, vừa để áp đảo tinh thần quân địch, vừa ngăn dịch bệnh… Ở Việt Nam có một cái tương tự, gọi là "Đống Đa xương chất thành gò", do năm đó vua Quang Trung chấp xác quân Thanh lại để thiêu.)

Chương 672 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 1

Tô Bạch còn nhớ rõ bản thân bị ép đi tiếp xúc với huyết thi chính là khi ở bảo tàng lịch sử Tượng Binh Mã. Khi đó Mập Mạp cũng ở bên cạnh hắn. Hai người bị một sức mạnh kỳ quái kéo vào trong cái hầm ở bức tượng binh mã bằng đất nung số một. Rồi một đám thính giả cao cấp ở Thiểm Tây cũng bị giết chết ở tư thế đứng. Trông họ không khác gì những vệ binh đang bảo vệ hoàng đế, giống như những bức tượng binh sĩ bằng đất nung ở xung quanh đang.

Nhưng nơi đó có thuật che mắt. Du khách bình thường không thể nhìn thấy được. Dù là các nhà khảo cổ học đích thân xuống hầm thì cũng sẽ bỏ qua chỗ này thôi. Thậm chí theo những gì Tô Bạch nghĩ, có lẽ hai người đã đến một không gian khác, cũng vượt qua những thuật che mắt thông thường.

Dù sao việc trùng tu các bức tượng binh bằng đất nung ở trong hầm vẫn luôn được tiến hành liên tục. Thậm chí từng mảnh vỡ nhỏ cũng được đánh số thứ tự đầy đủ. Nói như vậy, thuật che mắt đơn giản chắc chắn sẽ không thể che giấu được lâu.

Lúc trước Tô Bạch cũng chỉ nghĩ rất đơn giản. Hắn cảm thấy khi đó huyết thi đã rơi vào trạng thái "thần kinh" không tỉnh táo, cho nên mới xảy ra trận đại sát ở Thiểm Tây, còn trưng bày trong hầm số một.

Nhưng hiện tại suy nghĩ kỹ lại, có lẽ mọi việc cũng không hề đơn giản đến như vậy.

Nếu những hình ảnh trong ký ức mà Tô Bạch được thấy là thật sự. Vậy thì Tần Thuỷ Hoàng cầm ngọc tỷ đánh nát rồng đen, đội quân nhà Tần có thể vượt sông đánh bại yêu ma thủy quái cũng chính là thật sự. Có lẽ sở dĩ huyết thi làm như vậy không phải vì anh ta phát điên, mà do còn có một bí mật sâu xa nào đó.

Anh ta muốn che giấu thân phận của mình, nhưng vẫn giết người một cách ngông cuồng ở Thiểm Tây. Thật sự chỉ đơn giản vì anh ta không tìm thấy Phát Thanh Khủng Bố nên mới giết những thính giả kia cho hả giận sao?

Hoặc như, anh ta giết nhiều người như vậy, lại bày từng người một thành tư thế kỳ dị kia… Thực ra còn có một khả năng rất khả thi, rất có thể chính là…

Anh ta đang hiến tế!

Vậy thì anh ta đang hiến tế cho ai?

Tô Bạch không khỏi thở dài một tiếng.

Hiện tại có nghĩ được nhiều chuyện về huyết thi kia thì cũng chỉ là phỏng đoán thôi. Huyết thi có tính toán nhiều đến thế nào thì cuối cùng cũng bị Phát Thanh Khủng Bố phát hiện thân phận bằng một cách vô cùng dở khóc dở cười. Sau khi bị kéo vào thế giới chuyện xưa, anh ta cũng bị giết một lần. Còn những phần chưa tiêu tan hết của anh ta lại bị Phát Thanh Khủng Bố coi như một miếng mồi béo bở, để những thính giả đi tranh đoạt.

Mà Tô Bạch chắc chắn đã là người chiến thắng trong trận tranh giành đó. Huyết tuyến mà Tô Bạch có được cũng là nhờ thôn phệ huyết thi mà có.

Kế hoạch của Huyết Thi ở Thiểm Tây là vô ích hay đã phát huy tác dụng? Anh ta đã chết trong tuyệt vọng hay là lúc bình minh sắp hiện?

Điều này dường như đã trở thành một bí ẩn. Miệng của người chết cũng không thể nói được gì nữa.

Nhưng còn chuyện về Tần Thủy Hoàng, tượng binh mã, lăng Tần…

Tô Bạch vươn đầu lưỡi liếm môi. Có lẽ trong tương lai hắn sẽ đến nơi đó xem sao. Thậm chí Tô Bạch còn nghi ngờ về nguyên nhân chính quyền thông báo về việc tạm ngừng khai quật lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Thật sự chỉ là do điều kiện khoa học công nghệ hiện nay còn chưa thể đáp ứng cho việc tiến hành bảo vệ thích đáng các văn vật được đào lên…

Hay là còn có nguyên nhân nào khác?

- Chuyện của huyết thi có phải trùng hợp hay không thì tôi không biết. Nhưng chỉ bằng những hình ảnh trong hai kí ức của kẻ thuộc Vampire kia mà đã có thể phủ nhận lại toàn bộ lịch sử của chúng ta sao?

- Ồ không, là phủ nhận toàn bộ lịch sử của loài người.

- Bây giờ cậu muốn tôi tin tưởng, hơn hai ngàn năm trước, tổ tiên chúng ta có thể như siêu nhân mà đi giết mãnh thú, đánh nát rồng đen thì có thể tin nổi không?

- Lịch sử rốt cuộc là như thế nào vẫn còn được ghi rõ trong sử sách. Cho dù những người đang nắm quyền có thể đi sửa lại lịch sử, nhưng cũng không thể nào sửa từ phim "Transformers" thành "Cừu vui vẻ và sói xám" được chứ?

Mập Mạp phản bác, anh ta vẫn cảm thấy chuyện này thật sự rất vớ vẩn. Mập Mạp khác Tô Bạch. Tô Bạch được tận mắt chứng kiến hình ảnh trong ký ức của Vampire kia nên cực kỳ kích động. Nhưng Mập Mạp cũng khác Hòa Thượng. Vì Hòa Thượng cũng đã sớm nghiên cứu về vấn đề này.

- Vào thời cổ đại, quả thật lịch sử cũng dễ dàng bị thay đổi. Hơn nữa vào thời kỳ đó, công cụ chủ yếu dùng để ghi chép

của Trung Quốc là thẻ tre, còn ở phương Tây là dùng da dê. Rất ít người có khả năng đọc, nhận biết được mặt chữ hay thậm chí là muốn đọc sách. Đồng thời, độ khó của việc thay đổi lịch sử cũng thấp hơn rất nhiều so với ngày nay.

- Ngày nay, hệ thống thông tin trên mạng Internet vô cùng phát triển. Nhưng một số sự việc vẫn được giữ kín như bưng, không có quá nhiều người biết, thậm chí số lượng người biết cũng chỉ vẻn vẹn hiếm như lá mùa thu mà thôi, thế mà hiện tại vẫn có thể dùng thủ đoạn hành chính chôn vùi sự việc mới xảy ra 20 năm trước. vậy thì ở cổ đại thì sao, chẳng phải càng dễ hơn à?

- Việc quản lý chặt thông tin trên Internet đã khiến nhiều cư dân mạng cũng không dám nhắc tên, bàn luận về một số sự kiện mà bản thân biết rõ. Những quy định bất thành văn đó đã khiến hầu hết mọi người lùi bước, không dám đi sờ râu cọp. Hiện tại những thông tin đó chỉ do một số ít người nắm giữ. Có lẽ về sau, thậm chí cả tên của sự kiện đó cũng không có người biết.

- Chưa kể đến việc ở thời cổ đại, người ta có thể giết người diệt khẩu một cách rất đơn giản.

- Hơn nữa, việc quan trọng nhất là trong vòng hai trăm năm trước công nguyên, trùng hợp là cả Trung Quốc và phương Tây đều xảy ra rất nhiều sự kiện ngoài ý muốn, cũng đã phá hủy đi rất nhiều tư liệu chữ viết.

Khi Hòa Thượng nói tới đây thì nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch gật gật đầu.

- Hòa Thượng, anh đang nói đến sự kiện Tần Thủy Hoàng đốt sách, chôn người tài cùng với sự kiện thư viện Alexander bị đốt cháy đúng không?

Chuyện Tần Thủy Hoàng đốt sách, chôn người tài, hầu hết người Trung Quốc đều biết, nhưng họ lại không hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự kiện này lớn như nào. Sau khi Tần Thủy Hoàng đốt sách, chôn người tài, hàng trăm trường phái tư tưởng cực thịnh vào thời Xuân Thu Chiến quốc cũng không thể truyền thừa lại cho đời sau. Thậm chí sau khi nhà Hán thành lập hàng chục năm, dù hàng trăm trường phái tư tưởng học đó vẫn tồn tại nhưng không bằng một phần mười trước kia. Một ít học phái thậm chí còn phải đi đào hầm mộ của tổ tiên mình để tìm lại những điển tích bị tàn phá để kế tục các truyền thừa.

Chương 673 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 2

Sau đó, học thuyết "Thiên hạ nhân hòa" của Đổng Trọng Thư đã khiến Hán Vũ Đế loại bỏ hơn một trăm trường phải học thuật nho gia. Ngoài những lý do khách quan, còn có một nguyên nhân lớn nhất là những trường phái học thuật này đã không còn lại bao nhiêu, sao có thể tiếp tục phát triển được nữa.

Trong khi Alexander Đại đế dẫn quân truy quét Âu MỹÁ Phi, thành lập một đế chế khổng lồ, ông ta đã sử dụng hàng loạt thủ đoạn để thu thập sách từ khắp các nơi, sau đó đặt trong thư viện mang tên của mình. Không quá lời khi nói rằng, thư viện Alexander vào thời đại đó như thể có được kết tinh của tất cả các nền văn minh bên phương Tây vậy.

Sau đó, Caesar đại đế vì đối phó những chiến thuyền của quân địch mà tiến hành hỏa công. Cuối cùng, những ngọn lửa từ những đợt hỏa công này không biết cố ý hay vô tình mà lại đốt cháy cả thư viện Alexander. Nghe nói thư viện đã cháy suốt sáu tháng vẫn chưa thể dập tắt hoàn toàn. Gần như tất cả những cuốn sách bên trong thư viện cũng lụi tàn theo ngọn lửa.

Vào thời điểm đó, cả hai nền văn minh đều bị tàn lụi dưới những ngọn lửa. Một là Trung Quốc ở phương Đông đang trong thời kỳ nhà Tần - Hán. Hai là sự vùng dậy của La Mã tách ra từ đế quốc của Alexander sau khi ông ta chết đi .

Những nơi còn lại vẫn còn đang trong thời đại tối tăm, nói mấy chuyện dân gian cũng không đủ. Không hề phóng đại khi

nói rằng hai sự kiện này dù xảy ra cách nhau cả trăm năm, nhưng cũng đã thiêu đốt gần hết những di tích lịch sử, văn hóa và… cả những nội tình bên trong… của toàn nhân loại trong bao nhiêu năm tháng trước công nguyên. Chẳng khác gì đã xóa đi dấu vết của một nền văn minh.

Tô Bạch rút ra một điếu thuốc. Hắn đưa cho Mập Mạp một điếu, hắn cũng hút một điếu.

- Hơn nữa, cách mà hai đại đế quốc này diệt vong cũng rất kỳ lạ.

- Đúng vậy, hai đại đế quốc phương Đông và phương Tây trỗi dậy khủng khiếp như vậy mà lại bị diệt vong một cách khó hiểu, thật sự làm người khác không thể nào giải thích nổi.

Theo cách nói dân gian của Trung Quốc thì nguyên nhân là do chính sách tàn bạo, chuyên chế, lạm quyền của Tần Thủy Hoàng. Điều này khiến cho thiên hạ khổ cực, khắp nơi cũng bắt đầu phản loạn. Cuối cùng nhà Tần gieo gió gặt bão, phải chịu cảnh diệt vong.

Nhưng bất cứ ai thực sự nghiên cứu sử sách sẽ thấy rằng việc Tần Thủy Hoàng có thể càn quét sáu nước sẽ không khác gì một Bug cả. Sáu nước bị đánh bại. Nước Tề là nước diệt vong cuối cùng thì vô cùng sợ hãi, năm trăm nghìn binh lính đầu hàng ngay lập tức, cũng không dám chống cự, chẳng khác gì mở miệng gọi nước Tần là cha.

Nhưng sáu nước đó cũng chỉ là bước đi đầu tiên. Lãnh thổ Trung quốc thời đó thật ra không lớn đến vậy. Phía nam cùng tây nam đều là những vùng tự trị, bị địch chiếm đóng. Nếu quân nhà Tần tiếp tục đánh, đường sông khó bước, đường núi khó qua. Vậy thì làm cách nào? Ngăn nước sông, mở đường thủy sao?

Ở phương bắc, sáu mươi năm sau khi nhà Tần diệt vong, vẫn còn một phiến quân ngông cuồng làm mưa làm gió, cuối cùng Hán Vũ Đế phải dùng đến toàn lực mới có thể đánh đuổi phiến quân này đến thảo nguyên. Dù biên cương xa xôi quân nhà Tần cũng chiến đấu rất hăng hái, khiến bọn họ bị ám ảnh trong lòng. Việc xây Vạn Lý Trường Thành ở thời nhà Tần khác với nhà Minh sau này. Nơi đó không phải nơi phòng thủ, mà là nơi để quân nhà Tần tiện tấn công nơi biên cương xa xôi. Vạn Lý Trường Thành với nhà Tần không khác gì một lô cốt đầu tàu để tiến công. Chỉ cần ra khỏi lô cốt là chiến đấu, chiến đấu không ngừng cho đến khi đánh đuổi được tất cả quân du mục.

Sau đó, Tần Thủy Hoàng khi đi vi hành bỗng nhiên băng hà. Hai kẻ nhà quê chân lấm tay bùn Trần Thắng và Ngô Quảng lại là những kẻ gây khó khăn nhà Tần - đế quốc mà một giây trước vẫn còn thấy chỗ nào tiêu diệt chỗ đó, cuối cùng nước Tần cũng bị tiêu diệt.

Mà vương quốc Macedonia của Alexander Đại đế cũng diễn biến tương tự như vậy. Quân đội của ông ta đã thống nhất toàn bộ Hy Lạp, sau đó càn quét khu vực Trung đông. Ông ta không mất một người lính nào mà có thể chiếm lĩnh toàn bộ Ai Cập, san bằng đế chế Ba Tư, thậm chí đánh đến cả khu vực sông của Ấn Độ. Đất nước Đại Uyển phía Tây Vực mà thời Hán người Trung Quốc quen thuộc chính là nước phụ thuộc sau cuộc viễn chinh phương Đông của Alexander Đại đế.

Sau đó, Alexander Đại đế đột ngột qua đời ở tuổi ba mươi ba một cách bất ngờ, đế chế của ông ta cũng sụp đổ theo.

Hai vị quân vương vĩ đại của phương Đông và phương Tây ở thời kỳ trước công nguyên gần như quét sạch cả thế giới. Sau đó cả hai đều chết một cách đột ngột, đế chế khổng lồ trong tay họ cũng bị xóa sổ theo.

Điều này thật sự chỉ là một sự trùng hợp hay sao?

- Chết tiệt, hai cậu đều có bệnh rồi. Thật sự là có bệnh rồi.

Mập Mạp không hề kiêng nể gì mà nói. Kiến thức lịch sử của anh ta cũng biết sơ sơ như người bình thường biết về truyện anh hùng thời Tùy Đường mà thôi. Nhưng nhìn Tô Bạch và Hòa Thượng nói chuyện thì anh ta hoàn toàn đau đầu, cũng chẳng thể hiểu cái gì cả, chỉ biết rằng là rất lợi hại.

Nhưng Mập Mạp còn có một đại sát khí rất mạnh. Đại sát khí cực mạnh này chính là một Bug vô cùng lớn. Đừng nói lịch sử quan, cả nhân sinh quan, hôn nhân quan, giá trị quan của bạn đều có thể bị thay đổi.

- Vậy còn Phát Thanh Khủng Bố? Về Phát Thanh Khủng Bố thì sao?

Ý nghĩa tồn tại thực sự của nó là gì?

Các người nghiên cứu sự thật lịch sử thế giới, chẳng lẽ không để ý tới trong thế giới này chỉ có chúng ta mới có thể tiếp xúc với Phát Thanh Khủng Bố?

Các người có thể giải thích là nó đang làm gì không? Có ai giải thích được ý nghĩa của sự xuất hiện của nó không?

Các người có thể giải thích việc nó đào tạo, đánh giá, chà đạp thính giả như nuôi dưỡng cổ cùng việc việc đối xử với chúng ta như vậy để làm gì không?

Các người ở chỗ này thảo luận một cách vui vẻ. Vậy mà ngay cả việc thế giới này có phải là thế giới thật duy nhất từ cổ chí kim hay không cũng không biết được. Vậy thì thảo luận làm cái quái gì? Nói không chừng đó chỉ là bug của Phát Thanh Khủng Bố. Nếu một ngày nào đó tâm trạng nó không tốt, nói không chừng sẽ xóa đi sửa lại.

Khi Mập Mạp nói những lời này, cả Tô Bạch và Hòa Thượng đều im lặng.

Chương 674 Hồi Tổ - Trở Về Với Nguồn Gốc Tổ Tiên 3

Đây là sự thật. Nếu như sự tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố là vô nghĩa, vậy thì thế giới này có thể coi là thế giới thật hay không? Có thể coi là thật hay không thì vẫn là một dấu hỏi lớn. Nếu ngay cả thế giới thật này còn chưa biết nền đất có thật hay không, từng năm tháng trôi qua có thật sự tồn tại hay không cùng chưa thể biết được, vậy thì việc bàn luận về lịch sử quả thật là một chuyện vô cùng phi lý.

Thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, dù Tô Bạch hay Hòa Thượng cũng đều đi qua rất nhiều. Cả hai cũng đã được chứng kiến ở một vài nơi sẽ có Bug hoặc những điều không hợp lý.

Chẳng lẽ đây thật sự là một Bug của Phát Thanh Khủng Bố? Việc Phát Thanh Khủng Bố tạo ra thế giới này một cách ngẫu nhiên và có một vài Bug thì cũng là điều dễ dàng lý giải.

Hòa Thượng lắc đầu, kiên định nói:

- Mập Mạp, chúng ta có thể phủ nhận tất cả. Nhưng chúng ta cũng không thể phủ nhận thế giới thực của chúng ta được. Đây là thế giới chúng ta sinh ra và lớn lên. Nếu phủ định nó, vậy thì khác gì phủ định cả ý nghĩa tồn tại của bản thân mình. Cho nên dù đúng hay sai, chúng ta đều phải kiên định.

Thế giới thực chính là duy nhất, là đặc biệt, là vĩnh cửu.

Cho nên, giống như cách tôi đã suy luận ngược để phỏng đoán tâm tư của Ninh Thành, anh cũng có thể tự trả lời câu hỏi của mình bằng suy luận ngược lại vấn đề.

Khi Hòa Thượng nói đến đây, anh ta dừng lại một chút.

Sau đó, Tô Bạch và Hòa Thượng gần như cùng mở miệng, nói ra một câu:

- Hồi tổ. (Trở về với nguồn gốc tổ tiên)

Đúng vậy, giả thuyết rằng thế giới thật này là thế giới duy nhất. Giả thuyết rằng những gì Tô Bạch thấy đều là lịch sử đích thực.

Vậy thì trong lịch sử, quân đội dưới trướng của Alexander Đại đế có thể quét sạch mãnh thú cổ đại của Ai Cập, thậm chí chém giết cả những sinh vật đến từ địa ngục. Còn bên người Alexander Đại đế có những Vampire cao cấp làm hộ vệ.

Trong lịch sử, quân đội nhà Tần dưới trướng Tần Thủy Hoàng có thể giết chết thủy quái yêu ma. Tần Thủy Hoàng có thể đánh bại rồng lớn, tách nước ngăn sông để tạo đường.

Nếu đó đều là sự thật.

Vậy thì ý nghĩa của Phát Thanh Khủng Bố chỉ có thể là dùng phương thức bồi dưỡng ra các thính giả, sau đó bắt buộc những người hiện đại, trở về với tổ tiên.

Bắt những người hiện đại đi cạnh tranh, chém giết. Làm cho bọn họ đánh thức được huyết thống của tổ tiên đang ngủ yên trong dòng máu. Để con người có thể vinh quang như tổ tiên, có thể trở nên cường đại như thời đại trước đó.

Đây là một quá trình tàn khốc. Cũng là một quá trình có tỉ lệ đào thải khủng khiếp. Nhất định hầu hết mọi người sẽ trở thành những kẻ thất bại giữa đường. Và ý nghĩa của sự thất bại chỉ có một: Cái chết.

- Phù phù…

Mập Mạp trực tiếp ngồi lại lên trên giường.

Anh ta bỗng nhiên phát hiện ra mình đã bị hai tên bệnh hoạn này thuyết phục. Mập Mạp gần như đã hét lên ở trong lòng.

Mẹ nó…

Hai tên này thật sự đã tắm rửa xong, quấn khăn tắm rồi ngồi lên trên giường bàn luận về ý nghĩa tồn tại của Phát Thanh Khủng Bố.

Mẹ kiếp…

Cửa phòng bị đẩy ra, Gia Thố cầm hai chiếc túi to đi vào. Một chiếc túi đựng đồ ăn, chiếc còn lại đựng quần áo. Đồ ăn thì có thể dễ dàng mua được. Nhưng quần áo có lẽ phải tự mình vào cửa hàng mà mua. Tất nhiên là Gia Thố cũng sẽ giữ lại đủ tiền, mặc dù trông người đạo Phật có vẻ kham khổ, thế nhưng tiền trên người Gia Thố lại không hề ít.

Tô Bạch bước tới, chọn một bộ quần áo để thay. Hắn nhìn vào gương rồi cười nói:

- Phật gia, gu thẩm mĩ của cậu không tệ nhỉ.

Bộ quần áo mà Gia Thố chọn quả thật trông rất ổn.

Mập Mạp thì vội vàng lấy thức ăn từ trong túi ra rồi bắt đầu nhai nhồm nhoàm. Anh ta đang đói chết đi được.

Hòa Thượng không ăn những món ăn chín này mà đun nước để nấu một ít mì. Hòa Thượng cũng không phải là người quá cứng nhắc. Trong thế giới chuyện xưa, đừng nói là thịt, chỉ cần là những gì có thể duy trì mạng sống thì anh ta đều có thể ăn. Thế nhưng, ở trong thế giới hiện thực thì vẫn nên chú ý một chút.

Gia Thố yên lặng ăn bánh mì. Đồ ăn chín cùng thịt nướng mang về cuối cùng chỉ có Tô Bạch và Mập Mạp ăn.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng nhai thức ăn. Vốn Mập Mạp là một người nói nhiều nhưng cũng không hé răng lấy một câu.

- Sao thế? Hình như có gì đó không đúng thì phải? - Gia Thố mở miệng hỏi.

Mập Mạp kể lại chuyện lúc trước mọi người cùng thảo luận.

Nghe Mập Mạp nói vậy, Gia Thố nhấp một ngụm nước, sau đó nói một câu:

- Thú vị thật đấy.

Sau đó Gia Thố vươn tay lấy một chiếc chân gà từ trong đống thức ăn chín, rồi cắn một miếng. Hiển nhiên, dù một người bình tĩnh như Gia Thố, nhưng nghe Mập Mạp kể vậy thì anh ta cũng hơi lo lắng không yên.

Buổi tối, Hòa Thượng và Gia Thố khoanh chân ngồi thiền, vừa khéo để cho Tô Bạch và Mập mỗi người một giường. Sáng hôm sau, Mập Mạp sẽ ở lại để chuẩn bị làm đạo trường cho viện nghiên cứu, còn Tô Bạch cùng Hòa Thượng và Gia Thố thì dự định quay trở lại.

Sau khi đến ga tàu cao tốc, bên trong rất đông người. Vì một lý do nào đó mà mấy chuyến tàu bị hoãn, nên những hành khách bị mắc kẹt trong ga cũng rất nhiều.

Trong lúc chờ xe, Tô Bạch dựa lưng vào tường mà nghịch điện thoại. Hắn đang vô cùng buồn chán. Hòa Thượng và Gia Thố thì thản nhiên đi dạo. Có vẻ hai tăng nhân này có nhiều chuyện cần bàn luận sau chuyện tối hôm qua. Những người theo đạo Phật luôn có một thế giới quan riêng. Nếu thật sự mục đích của Phát Thanh Khủng Bố là thúc đẩy con người trở lại con đường mà tổ tiên đã đi, vậy thì Hòa Thượng và Gia

Thố có thể tìm thấy được một số manh mối trong những thần thoại của Phật giáo.

Đây là một việc vô cùng quan trọng. Nếu có thể xác định được chuyện thần thoại nào là sự thật, vậy thì tập trung vào những manh mối đó, không chừng có thể tìm được những di tích gắn liền với thần thoại đấy.

Tô Bạch nhún vai. Dù trong nhà ga có rất nhiều người, cũng được trang bị rất nhiều điều hòa không khí, nhưng nhiệt độ không khí vùng Giang Tô - Chiết Giang những ngày này thật sự không hề dễ chịu.

Trên đỉnh đầu Tô Bạch có một chiếc TV LCD lớn. Trên đó đang chiếu bộ phim điện ảnh do Thành Long làm diễn viên chính, Thần Thoại. Tô Bạch còn xem bộ phim đó rất nghiêm túc, thậm chí cả điện thoại di động cũng cất vào trong túi.

Vì Tô Bạch vừa có những trải nghiệm về triều đại nhà Tần thông qua những hình ảnh trong ký ức kia. Nên hắn cũng bắt đầu có hứng thú với triều đại này.

Nhưng bộ phim Thần Thoại vẫn lấy diễn biến tình cảm làm chủ đề chính. Đối với người muốn xem với mục đích khác như Tô Bạch, hắn quả thật có chỗ không thích thú lắm.

Chương 675 Lam Khả Nhi 1

Tô Bạch nhớ đến một bộ phim "Thiên tướng hùng binh" do Thành Long đóng chính mà mình xem ở rạp chiếu phim vào mấy năm trước. Bộ phim đó quả thực chỉ là phim tuyên truyền chính trị từ đầu đến cuối. Từ lời thoại đầu tiên cho đến lời thoại cuối cùng trong vai diễn của Thành Long có thể dịch ngắn gọn thành: Hòa hợp dân tộc.

- Xin lỗi cậu. Ở đây không thể hút thuốc. - Một cô lao công đi đến chỗ Tô Bạch rồi nhắc nhở.

- Tôi không hút thuốc. - Tô Bạch đáp.

- Vậy chỗ tàn thuốc dưới chân cậu thì sao? - Cô lao công thở dài, sau đó dọn dẹp sạch chỗ tàn thuốc đó. Hiển nhiên là bà ta nghĩ Tô Bạch là kẻ dám làm mà không dám nhận.

Tô Bạch cười cười. Ai biết được hắn lại vô tình đứng đúng chỗ có tàn thuốc đâu.

Tô Bạch kiểm tra thời gian. Cũng sắp đến giờ đến cổng soát vé. Cách đó không xa, Hòa Thượng và Gia Thố cũng đang vừa nói chuyện, vừa bước lại đây. Tô Bạch gật đầu với hai người họ. Sau đó cả ba cùng đi đến cổng soát vé.

Đến cổng soát vé chỉ cần đi bộ một đoạn. Nhưng lúc này nhà ga đông người, hơn nữa còn phải đi cầu thang, nhìn qua có vẻ khá chen chúc.

Ở trước mặt Tô Bạch có một cô gái mặc một chiếc quần bò màu xanh da trời cùng áo khoác lông vũ màu trắng. Cô gái này rất cao, chân cũng rất dài. Tay cô ta đang kéo một chiếc vali màu tím.

Bởi vì rất đông người, khi cô ta đang bước đi thì vô tình làm rơi cuốn sách đang kẹp ở nách xuống.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, sau đó nhặt cuốn sách lên. Đây là một cuốn sách tiếng Anh, có tựa đề là Bá tước Monte Cristo.

- Cám ơn anh.

Cô gái cầm lấy cuốn sách mà Tô Bạch đưa, sau đó xoay người, xách vali đi xuống bậc thang. Trông cô ta thật sự đúng với hình tượng một nữ hán tử mạnh mẽ.

Tô Bạch cũng không tận dụng cơ hội bước lên giúp đỡ cô ta. Hắn đứng tại chỗ, chờ Hòa Thượng và Gia Thố bước tới rồi cùng nhau bước xuống cầu thang.

Sau khi vào trong toa xe, vé của ba người liền kề nhau, nhưng Hòa Thượng và Gia Thố ngồi ở bên trái, còn Tô Bạch ngồi ở phía bên kia cách hai người kia một lối đi. Khi Tô Bạch ngồi xuống, bên cạnh hắn bỗng nhiên phát ra một giọng nói:

- Thật là trùng hợp…

Hóa ra cô gái lúc này đang ngồi cạnh hắn là cô gái mà Tô Bạch nhặt sách giúp lúc trước.

Cô gái cười rất ngọt ngào. Cô ta có hai chiếc lúm đồng tiền xinh xắn, đáng yêu. Đặc biệt là trên người cô ta có một năng lượng tích cực, làm người khác nhìn vào lập tức thấy rất thoải mái.

Tô Bạch gật đầu, nhưng cũng không nói gì. Sau khi ngồi xuống chỗ, hắn lập tức nhắm mắt, chuẩn bị ngủ.

Hòa Thượng và Gia Thố vẫn tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện. Xem ra hai người này càng nói càng hăng. Bình thường đều như mấy người kiệm lời mà lúc này vẫn nói mãi không hết chuyện.

Cô gái bên cạnh Tô Bạch vẫn đang đọc sách. Tô Bạch phát hiện, hóa ra cô ta đọc sách thật sự, chứ không phải lấy quyển sách này làm đồ trang trí sống ảo. Hơn nữa, có vẻ cô ta đang đọc sách một cách vô cùng thích thú.

Nhân viên trên tàu bước đến, hỏi hành khách xem có cần đồ ăn thức uống gì không. Tô Bạch nhanh chóng mở mắt ra.

- Một chai nước khoáng, cám ơn. - Tô Bạch nói.

- Tôi cũng muốn một chai nước khoáng. - Cô gái kia cũng nói.

- Vâng. - Nhân viên lập tức đưa đến hai chai nước khoáng.

Tô Bạch vô thức vươn tay để lấy ví tiền. Nhưng lúc này hắn mới nhớ ra mình không mang theo tiền. Bình thường đều là Mập Mạp thanh toán hóa đơn cho hắn. Nên Tô Bạch đành định quay sang Hòa Thượng và Gia Thố vay tiền.

Cô gái kia bèn lấy tiền ra, nói:

- Để tôi trả tiền cho hai chai nước này.

Người nhân viên trên tàu nhìn Tô Bạch đầy ẩn ý. Có lẽ cô ta nghĩ Tô Bạch đang cố làm trò để cô gái kia mời nước mà thôi. Một tên đàn ông mà tiền mua một chai nước cũng không có. Dù bộ dạng bên ngoài có đẹp thế nào thì cũng không đáng coi trọng.

- Cám ơn.

Tô Bạch vặn nắp chai, uống một ngụm nước. Nói thật, Tô Bạch cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Đặc biệt là động tác cho tay vào túi định lấy ví mà lại không lấy ra, giống như thể hắn sợ phải trả tiền cho cả cô gái bên cạnh vậy.

Về việc cô gái bên cạnh có nghĩ như vậy hay không, Tô Bạch cũng không biết. Nhưng có vẻ cô ta cũng chỉ coi đây là một việc vặt vãnh, không đáng để ý.

- Họ đang nói bằng ngôn ngữ gì vậy? Lúc đầu còn tưởng là tiếng Tây Tạng, nhưng nghe kĩ thì hình như cũng không phải. - Cô gái nói. Vừa như tự lẩm bẩm, lại vừa giống như đang hỏi Tô Bạch.

Những người mà cô gái này nhắc tới tất nhiên là Hòa Thượng và Gia Thố đang ngồi gần Tô Bạch. Tô Bạch tất nhiên biết hai người này đang bàn luận chuyện gì. Nếu hai người này dùng tiếng phổ thông, chắc chắn những hành khách khác sẽ nhìn hai người họ như hai tên dở hơi.

- Là tiếng Phạn. - Tô Bạch nói.

- Tiếng Phạn sao? - Trông cô gái có vẻ vô cùng kinh ngạc. - Lợi hại quá vậy. Hai người Hòa Thượng ở bên đó có thể nói tiếng Phạn sao?

Tiếng Phạn là một trong hai mươi hai ngôn ngữ chính thức theo luật định ở Ấn Độ ngày nay. Nhưng nó không còn là ngôn ngữ dùng để trao đổi hàng ngày nữa. Vào năm 2001, chỉ còn có mười bốn nghìn người thông thạo ngôn ngữ này. Đây cũng là ngôn ngữ được sử dụng ít nhất trong các tin tức chính thức của Ấn Độ. Nói một cách nghiêm khắc, tiếng Phạn giống như tiếng Latinh và tiếng Trung cổ, dường như đã trở thành một hóa thạch sống trong ngành nghiên cứu ngôn ngữ học.

Cho nên cô gái này mới ngạc nhiên như vậy khi biết Hòa Thượng và Gia Thố đang nói chuyện với nhau bằng tiếng Phạn.

Như thể nhận ra ánh mắt của Tô Bạch đang nhìn, Hòa Thượng quay đầu, cười nhẹ với Tô Bạch. Sau đó anh ta lại quay lại thảo luận với Gia Thố. Hai người còn lấy ra một tấm bản đồ, không biết là mua được ở đâu, sau đó đối chiếu với bản đồ trên điện thoại mà tiếp tục phân tích.

Nhìn thấy cảnh đó, Tô Bạch cũng có chút nhức đầu. Nếu hai người này đang tự suy đoán xem truyền thuyết Phật giáo nào là thật, vậy nhất định sau đó hai người họ sẽ lôi kéo cả Tô Bạch để cùng nhau đi tìm hiểu. Dù sao hắn còn nợ hai người này rất nhiều, cũng phải đền đáp lại.

- Anh đi cùng bọn họ phải không? - Con gái nhìn Tô Bạch, hỏi.

- Đúng, chúng tôi đi cùng nhau.

- Vậy anh cũng biết tiếng Phạn sao?

- Tôi không biết. - Tô Bạch nói thật.

Con gái có vẻ hơi thất vọng.

- Vậy anh có thể cho tôi xin Wechat của hai người đó được không? Sau này tôi muốn hỏi họ vài chuyện liên quan đến tiếng Phạn. Xin lỗi nếu tôi hỏi đường đột quá. Vì tôi là người học chuyên ngành ngôn ngữ.

- Không sao đâu. - Tô Bạch cười nói. Dù sao thì Tô Bạch cũng đã qua cái tuổi mà nhìn thấy một cô gái xinh đẹp thì lập tức nghĩ cách để cô ấy trở thành của mình.

Chương 676 Lam Khả Nhi 2

Lấy điện thoại ra, Tô Bạch bấm vào tài khoản Wechat của Hòa Thượng và Gia Thố để cho cô gái lưu lại. Từ đầu đến cuối, Tô Bạch cũng không hề nói "Chúng ta cũng lưu Wechat của nhau đi."

- Thật sự rất cảm ơn anh. Đợi đến trạm sau, nhờ anh nói với bạn anh một tiếng. Tôi sẽ thêm bạn với họ.

- Được, không thành vấn đề.

Khoảng mười phút sau, chiếc tàu cao tốc đến ga. Hành khách cũng bắt đầu lấy hành lý, chuẩn bị để xuống tàu. Tô Bạch cũng làm chút hành động ga lăng, giúp cô gái lấy hành lý từ trên giá hành lý xuống.

Cô gái cầm lấy vali, cười với Tô Bạch:

- Đúng rồi, tôi vẫn chưa hỏi tên của anh. Tôi là Lam Khả Nhi, anh thì sao?

- Tô Bạch.

- Vậy thì tạm biệt, Tô Bạch.

- Tạm biệt.

Cô gái cầm vali xuống tàu. Tô Bạch đứng tại chỗ, đợi Hòa Thượng và Gia Thố thu dọn hành lý.

- Lam Khả Nhi?

Tô Bạch nhìn Hòa Thượng và Gia Thố đang ở bên người, lẩm bẩm:

- Sao tôi có cảm giác đã từng nghe thấy cái tên này trước đây rồi.

- Lam Khả Nhi? Là nữ minh tinh hả?

Gia Thố bước đến chỗ Tô Bạch, nghe thấy Tô Bạch nói ra cái tên này bèn hỏi. Mặc dù nói người đạo phật không lạc hậu hơn trào lưu, đồ điện tử, sản phẩm thông minh cũng dùng rất mượt nhưng cũng không rảnh mà đọc tin tức giải trí cả ngày. Đối với chuyện trong giới giải trí thì anh ta biết rất ít nên vừa rồi khi Tô Bạch nói đến tên của một người phụ nữ anh ta còn tưởng rằng là tên của một ngôi sao nào đó. Đương nhiên bởi vì cái tên này quả thực rất giống với nghệ danh của người nổi tiếng.

Hòa Thượng cũng giống vậy, nhưng sao khi nghe xong cái tên này rõ ràng sắc mặt lại thay đổi. Nhắm mắt lại dường như muốn nhớ tới dáng vẻ của người phụ nữ ngồi cùng Tô Bạch, nhưng cố gắng như thế nào cũng không nhớ ra dáng vẻ của người phụ nữ này.

Điều này làm cho Hòa Thượng kinh ngạc. Sau lưng toát mồ hôi lạnh, Hòa Thượng đã đọc qua không ít sách, cho dù không có Phát Thanh Khủng Bố thì với tư chất này của Hòa Thượng, ngày sau chắc chắn có thể trở thành cao tăng đắc đạo danh chấn một phương. Không thể nghi ngờ trí tuệ của anh ta, hơn nữa Hòa Thượng rất chắc chắn trước đó chính mình từng cố ý nhìn về phía Tô Bạch, lúc đấy cô gái ngồi ở vị trí bên cạnh Tô Bạch cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn anh ta. Gương mặt của người phụ nữ này Hòa Thượng nhìn thấy rất rõ, cho dù lúc trước anh ta không chú ý, cũng không lưu tâm nhưng với trí nhớ của anh ta thì tuyệt đối sẽ không bao giờ quên triệt để như vậy được.

- Tô Bạch, cậu có nhớ dáng vẻ của người phụ nữ đó trông như thế nào không?

Khi nghe Hòa Thượng đột nhiên hỏi một câu như thế, hắn có chút khó hiểu.

- Làm sao vậy, Hòa Thượng, anh động lòng rồi hả?

Ba người vừa nói vừa đi về phía cửa, chuẩn bị xuống xe.

- Cô ta mặc quần bò xanh da trời, khoác áo lông trắng, trên tay cầm một quyển nguyên bản tiếng Anh của "Bá tước Monte Cristo ". Tóc ngắn, không đúng, là tóc dài xõa ngang vai, cũng không đúng, là tóc dài tới eo, cũng không đúng…

Ba người đúng lúc xuống xe, Tô Bạch cứ như vậy đứng ở trên sân ga không đi, lúc này trong lòng Tô Bạch có cảm giác giống hệt Hòa Thượng lúc nãy.

Tô Bạch phát hiện hắn chỉ nhớ quần áo của Lam Khả Nhi màu gì, nhưng cô ta trông như thế nào thì lại không nhớ rõ. Bây giờ đầu óc chỉ còn một hình ảnh mơ hồ.

Lúc này Gia Thố cũng ý thức được chuyện gì xảy ra.

- Tôi sẽ thử đuổi theo cô ta, các anh rời khỏi nhà ga trước đi.

Hòa Thượng lập tức vươn tay ngăn cản Gia Thố.

- Không cần đâu, mục tiêu của cô ta không phải một trong ba người chúng ta, chúng ta không cần phải tự gây thêm phiền phức.

Gia Thố cau mày khi nghe những lời nói này nhưng vẫn gật đầu, từ bỏ ý định đuổi theo.

Tô Bạch mím môi, nhất thời tâm trạng rất khó chịu. Ngay cả người bình thường khi gặp phải tình huống này đoán chừng cũng sẽ bị dọa cho sợ hết hồn, trong khi những thính giả thâm niên sẽ suy nghĩ nhiều hơn, đồng thời họ cũng nhạy cảm hơn rất nhiều.

- Về trước đi.- Tô Bạch nhìn về phía Hòa Thượng và Gia Thố nói. - Trở về trước đã.

Trên thực tế, nếu như muốn điều tra, cũng có thể điều tra ngay bây giờ. Nhà ga Thượng Hải và nhà ga Nam Kinh đều có gắn máy theo dõi để quay chụp video. Cũng có thể tìm thấy danh tính của ai đó trong hệ thống hành khách của tàu, nhưng ba người họ đều không lựa chọn làm như thế.

Suy cho cùng, đôi khi gặp phải chuyện đặc biệt gì đó như chuyện linh dị chẳng hạn thì mọi người sẽ cố gắng đào bới ra một cái gì đó cho dù là nhỏ nhất. Họ hi vọng có thể dùng một phần nhỏ này để kiếm lợi ở thế giới hiện thực nhưng loại chuyện này cũng phải nhìn coi vào hoàn cảnh nào.

Đối phương và bạn cùng ngồi chung một chỗ, trò chuyện với nhau trên trời dưới đất, người đó còn mời bạn uống nước, nói lời cảm ơn và hỏi bạn ID Wechat của hai người bạn. Sau đó bạn đột nhiên phát hiện rằng mình hoàn toàn không nhớ người bên cạnh trông như thế nào, nhưng cùng lúc bạn lại nhớ rõ từng chi tiết quần áo của người đấy.

Mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng, người phụ nữ tên Lam Khả Nhi kia là một củ khoai nóng hổi. Nếu có thể không nhặt thì tốt nhất đừng nhặt, đừng để chỗ tốt không nhặt được còn để xui xẻo dính lên người.

Trong thế giới hiện thực, chuyện thính giả thâm niên bị lật thuyền trong mương có thiếu không?

Tô Bạch vẫn còn nhớ cảnh thính giả da đen bị một người bình thường không phải là thính giả bắn mấy phát vào trán dẫn đến mất mạng.

Sau khi lên taxi, Hòa Thượng và Gia Thố tạm thời quên sạch sành sanh chuyện của Lam Khả Nhi, sau đó bắt đầu nói về những chuyện còn chưa nói xong trên tàu. Tô Bạch ngồi ở ghế phụ nghe một chút, phát hiện ra hai cao tăng bọn họ thật sự phát hiện ra gì đó, giống như là chuyện "Đức Phật cắt thịt nuôi đại bàng", thậm chí họ đã xác định được một vị trí.

Phật giáo là tại thời kỳ Đông Hán du nhập vào Trung Quốc, nhưng trước đó Phật giáo đã hoạt động ở Trung Quốc rồi. Ghi chép sớm nhất trong sử sách là Tần Thủy Hoàng đã ra lệnh trục xuất hơn chục tăng nhân truyền giáo ra khỏi đất nước và để cho họ từ nơi nào thì về nơi đó.

Hòa Thượng phát triển từ Phật giáo ở Trung Nguyên, Phật giáo ở Trung Nguyên được coi là hệ thống Phật giáo chính thống nhất ở Trung Quốc, đa số người dân Trung Quốc đã quen thuộc và chấp nhận từ lâu. Gia Thố là một tăng nhân thuộc một trường phái Phật giáo khác. Tuy nhiên, do thay đổi chính trị và các lý do khác nên Phật giáo Trung Nguyên đã từng bị bài xích và bị hủy hoại nhiều lần trong lịch sử. Cũng vì thế, kinh phật và ghi chép của Phật giáo Trung Nguyên thường sẽ xuất hiện tình trạng thiếu mất một đoạn, so sánh thì do khoảng cách với Trung Nguyên quá xa nên tôn giáo của Gia Thố bị ảnh hưởng bởi các triều đại Trung Nguyên tương đối nhỏ, nên một số ghi chép trong việc giảng dạy được bảo quản tốt hơn.

Chương 677 Cô Ta Để Mắt Tới Bọn Họ

Trong lịch sử, chính quyền trung ương của Trung Quốc đã cai trị Tây Tạng cả về chiều sâu và thời gian nhưng cũng chỉ được coi là tạm ổn. Cho đến lúc Hoàng đế Càn Long lên cai trị, dùng hình thức rút thăm thành lập chính quyền, xác nhận chính quyền trung ương và chính quyền bản thổ ở Tây Tạng có địa vị ngang nhau. Trước đó trong quá khứ, mối quan hệ của Tây Tạng với vương triều Trung Nguyên nhiều nhất chỉ có thể được coi là "Chư hầu của vương triều Trung Nguyên". Trên danh nghĩa nó đã thần phục vương triều Trung Nguyên, nhưng thật ra cũng tương đương với một loại độc lập. Về mặt ý nghĩa thì Tây Tạng hoàn toàn nằm dưới sự kiểm soát của chính quyền trung ương cho đến khi quân đội giải phóng nhân dân tiến vào Tây Tạng năm 1959 để tiến hành bình định.

Theo cách nói của Gia Thố, chỗ của anh ta có ghi chép trong sách kinh rằng lúc trước có mười tám cao tăng đến triều Tần truyền giáo, họ đã mang theo một con Thần Ưng đến với ý đồ hiến tặng Tần Thủy Hoàng nhằm làm hài lòng Tần Thủy Hoàng và hy vọng rằng Tần Thủy Hoàng sẽ chấp thuận cho họ ở lại nước Tần truyền bá Phật giáo. Nghe nói con Thần Ưng này là một trong số con được Phật tổ cắt thịt cho ăn!

Mà trùng hợp chính là "Sử ký Tần Thủy Hoàng bản kỷ" ghi chép: Tần Thủy Hoàng "Năm 214 trước công nguyên), phía tây bắc xua đuổi người Hung Nô, từ huyện Du Trung men sông Hoàng Hà về phía đông đến huyện Âm Sơn đặt thành 44 huyện, đắp thành ở men sông Hoàng Hà làm lũy. Lại sai Mông

Điềm vượt sông Hoàng Hà đánh lấy núi Cao Khuyết, Âm Sơn, Bắc Giả Trung. Đắp đình lũy để ngăn đuổi người Nhung. Dời những kẻ bị đày đến giữ ở các huyện mới. Cấm không được thờ.", từ "Không được" chính là tiếng Phạn thanh âm dịch của Phật Đà. Phật bắt đầu từ chùa chiền.

Ý nghĩa chính của đoạn văn là vào năm này, Tần Thủy Hoàng đã phái một đội quân lớn tấn công người Hung Nô và chiếm đóng toàn bộ khu vực Hà Sáo, trong đó có Cao Khuyết và Âm Sơn tương đương với cửa lớn của Hà Sáo. Sau đó cuộc khởi nghĩa Trần Thắng - Ngô Quảng nổ ra, quân đội Tần quay trở lại Hàm Dương, đến lúc này người Hung nô mới dám run rẩy quay lại tái chiếm đất Hà Sáo. Mà triều Hán cũng bởi vì Hà Sáo nằm trong tay Hung Nô, bị Hung Nô chiếm cứ ưu thế chiến lược, nhục nhã chèn ép suốt mấy chục năm, mãi đến lúc Hán Vũ Đế dùng lực lượng cả nước mới đánh lại, cuối cùng thu hồi lại được Hà Sáo. Hầu hết khi mọi người đọc bản ghi chép này đều chỉ chú ý đến phía trước mà bỏ qua câu nói cuối cùng, lúc đó Tần Thủy Hoàng hạ chiếu chỉ xuống, trực tiếp ngăn cấm phật giáo, đoán chừng Tần Thủy Hoàng thật sự nhìn con lừa trọc (hòa thượng) không vừa mắt.

(Hà Sáo: nằm ở thượng lưu sông Hoàng Hà. Nằm trên địa phận khu tự trị Nội Mông và khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ. Phía bắc giáp núi Lang Sơn, núi Đại Thanh; phía nam giáp cao nguyên Ngạc Nhĩ Đa Tư; phía tây giáp núi Hạ Lan; phía đông đến tận Huhôt (Huhhot). Diện tích khoảng 25.000 km2. Nằm trong khúc uốn của sông Hoàng Hà nên có tên Hạ Sáo (khúc uốn của sông).)

Dựa theo quá trình bàn bạc và kết luận của Hòa Thượng và Tô Bạch, kể từ năm Tần Thủy Hoàng qua đời, lịch sử lập tức bị cắt đứt, thời đại sức mạnh chiến đấu đáng kinh ngạc của tổ tiên loài người đã kết thúc. Sau đó, cả người phương Đông và phương Tây đều trở thành những người bình thường như hiện

tại. Bất kỳ tôn giáo nào, dân tộc nào, quốc gia nào cũng đều mất đi sức mạnh khủng khiếp này. Vampire, cương thi, yêu tinh và các nhóm quần tộc khác đều rút khỏi võ đài lịch sử, kỷ nguyên sức mạnh của con người đã kết thúc.

Nhưng sự việc này xảy ra trước khi Tần Thủy Hoàng qua đời, điều đó có nghĩa là đại bàng ăn thịt Đức Phật là có thật, hối lộ Tần Thủy Hoàng không thành, mười tám vị cao tăng bị trục xuất, còn con ưng kia cũng cùng họ quay về. Nhưng mười tám người này gặp tai nạn khi họ đi qua khu vực Hà Sáo, và sau đó những ghi chép về họ cũng biến mất, ngay cả con đại bàng kia cũng mất tích.

Ở trên tàu, sở dĩ Hòa Thượng và Gia Thố nghiên cứu bản đồ rất lâu là vì muốn tìm được nơi xảy ra tai nạn của mười tám vị tăng nhân, cuối cùng họ tìm được dựa vào ghi chép lịch sử và tư liệu tôn giáo, nơi đó chính là Ngân Xuyên, khu tự trị của người dân tộc Hồi Ninh Hạ.

Tô Bạch đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế thật sự bị hai vị học bá cao tăng này làm cho kinh hãi, mới qua bao lâu vậy mà họ đã tìm được vị trí rồi, hiệu suất thật đúng là kinh khủng. Hai người đang thảo luận khi nào thì đến Ngân Xuyên. Đương nhiên Tô Bạch nhất định sẽ đi cùng họ, dù sau bây giờ phải trả nợ phần ân tình này thôi.

Trong lúc nghe hai vị Hòa Thượng thảo luận thì Tô Bạch cũng lấy điện thoại di động, tùy tiện mở ra xem. Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến cái tên Lam Khả Nhi, trong lúc buồn bực ngán ngầm trực tiếp tìm kiếm cái tên này.

Kết quả tìm kiếm khiến đồng tử Tô Bạch co rút lại ngay lập tức, ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua thông tin mà hắn mới tìm được, thậm chí sau đó còn tìm thấy một đoạn video tiết lộ lúc đó Lam Khả Nhi đang trong một khách sạn ở nước ngoài, sau khi bước vào thang máy thì kỳ quái ấn tất cả các tầng của

thang máy rồi cuộn mình trong góc thang máy mà sợ hãi. Sau đó, hình như cửa thang máy bị trục trặc nên không thể tự động đóng lại, Lam Khả Nhi giống như đang sợ hãi thứ gì đó nên quay mặt ra cửa hét lên, nhưng trong ống kính máy quay ở cửa thang máy lại không có ai.

Sau khi ra khỏi thang máy, dường như Lam Khả Nhi đang nói chuyện với một thứ gì đó vô hình, cô ta tỏ ra rất sợ hãi và không ngừng né tránh thứ đó, tất cả những điều này đã được máy quay giám sát của khánh sạn ghi lại. Sau đó, Lam Khả Nhi mất tích, sau khi trình báo vụ việc này với cảnh sát, cảnh sát lập tức đến hiện trường điều tra, phát hiện thi thể Lam Khả Nhi trong bồn nước trên tầng cao nhất của một khách sạn.

Hô hấp của Tô Bạch đột nhiên ngưng trệ.

Bởi vì hắn phát hiện người phụ nữ kia, người phụ nữ ngồi bên cạnh hắn không đơn giản như lời Hòa Thượng nói, mục tiêu của cô ta là ở trên người bọn họ, bọn họ có thể nhìn thấy cô ta đã nói lên một vấn đề rất rõ ràng.

Cô ta đang để mắt tới bọn họ.

Chương 678 Thì Ra Anh Là Dạng Phật Sống Như Thế Này 1

Xe taxi đến nơi, sau khi xuống xe, Tô Bạch đưa điện thoại cho Hòa Thượng nhìn, sau khi xem xong Hòa Thượng lập tức im lặng, sau đó đưa điện thoại cho Gia Thố, Gia Thố nhìn xong thì hít một hơi thật sâu.

Lúc này rốt cuộc hai vị cao tăng cũng gạt chuyện Phật tổ Thần Ưng sang một bên, bởi vì rõ ràng ba người bọn họ đang gặp rắc rối. Cái gì mà tình cờ gặp mặt, cái gì mà bọn họ không gây sự thì sẽ không gặp phiền toái, chuyện này đúng là lừa mình dối người.

Một thứ bẩn thỉu có thể chặn nhận thức của cả ba người, thứ bẩn thỉu ở bên cạnh bạn, nói chuyện và tiếp xúc với bạn, thế nhưng bạn lại chẳng cảm thấy một xíu khác thường nào.

Điều này thực sự quá đáng sợ.

- Tô Bạch, nếu anh không giúp cô ta nhặt sách thì có phải sẽ không xảy ra chuyện này hay không? - Gia Thố nhìn Tô Bạch hỏi.

- Giúp người làm niềm vui cũng là sai à? - Tô Bạch nhún vai hỏi ngược lại, nỗi oan này Tô Bạch cũng không muốn cõng.

- Chẳng phải do anh nhìn thấy người ta có bóng lưng đẹp nên mới giúp à? Có một bao gạo của ông già bị rơi xuống, sao

lúc đó anh không giúp người ta cầm lên? – Khóe miệng Gia Thố mang theo ý cười trêu chọc hỏi.

Hòa Thượng ở một bên vô cùng tán thành.

Vấn đề rất nghiêm trọng nhưng ba người bọn họ vẫn chẳng sợ hãi đến mức không dám nói lời nào. Chẳng phải vĩ nhân Mao cũng đã nói, coi trọng địch nhân trên phương diện chiến thuật, coi thường trên phương diện chiến lược hay sao.

Đã xảy ra rất nhiều chuyện quỷ dị, ba người đều chẳng phải người hiền lành gì nên bọn họ càng hiểu rõ khi gặp chuyện gì đó thì nên bình tĩnh đối mặt hơn là hoảng sợ.

- Vé tàu của cô ta chính là ngồi bên cạnh tôi đấy.- Tô Bạch nhắc nhở. - Như vậy là cô ta đã nhìn chằm chằm chúng ta từ lâu rồi.

- Điều này thật kỳ lạ. Gần đây chúng ta cũng không làm chuyện hại nước hại dân gì. - Gia Thố trầm ngâm một lúc, sau đó tiếp tục nói.

- Có lẽ tên của cô ta không phải Lam Khả Nhi, sở dĩ cô ta nói cho anh nghe cái tên này, thật ra là một loại cảnh cáo?

- Cảnh cáo ư?- Tô Bạch nói: -Tương tự như thông báo trước khi giết chết chúng ta, sau đó từ từ chơi đùa tới chết? Cô ta có tự tin như vậy à.

Đây là điều khó hiểu nhất đối với Tô Bạch, nếu người đó thực sự như lời Gia Thố nói, muốn chơi trò mèo vờn chuột nên mới liên hệ trước với nhóm người mình tiếp xúc để tạo áp lực tâm lý thì cũng có lý. Nhưng đây là thế giới thực, mặc kệ cô ta có phải là Lam Khả Nhi hay không thì cô ta cũng phải đối mặt với ba vị thính giả có thâm niên. Ở thế giới thực cũng không có mấy ai dám coi các vị thính giả thâm niên như chuột mà chơi đùa.

- Có lẽ đối phương không phải là thính giả, nếu không cô ta đâu cần bố trí và đặt tâm tư nhiều như vậy chỉ vì muốn gặp mặt chúng ta?- Hòa Thượng phân tích.

- Chỉ là trong thế giới hiện thực, thế mà lại có một sự tồn tại quỷ dị, không biết sâu cạn như vậy, quả thực làm cho bần tăng rất là kinh ngạc. Trong thế giới hiện thực có sự tồn tại này cũng không có gì lạ, thế nhưng sự tồn tại này thường ở ngoài biển hoặc ở những nơi không ai lui tới, hoặc ngủ yên ở sâu trong lòng đất, không dám đi ra ngoài gây sự. Nếu dám ra ngoài làm loạn, Phát Thanh Khủng Bố cũng không mù.

- Binh tới tướng chặn, nước đến đất chắn. Thôi vào nhà đi, đợi vào nhà rồi tôi cũng không tin cô ta dám xông vào nhà Lão Phương. - Tô Bạch nói xong vươn tay đẩy mở cổng sắt.

Lúc này tiểu gia hỏa và Cát Tường hẳn là ở nhà, có Cát Tường làm bạn, Tô Bạch cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của tiểu gia hỏa. Hơn nữa trong nhà có trận pháp của lão Phương, nó còn được Mập mạp và Hòa Thượng cải tạo qua, đa số bộ phận vẫn được giữ lại, cho dù những thính giả cao cấp đích thân đến đây thì việc muốn phá được mai rùa này là cũng không phải là chuyện đơn giản.

Chỉ là, khi Tô Bạch đẩy cánh cổng sắt ra thì cả người hắn cũng lui về đằng sau theo bản năng, chen vào giữa Hòa Thượng và Gia Thố.

- Tên tài xế kia đâu rồi?

Tô Bạch quay đầu nhìn lại thì thấy người tài xế vừa dừng lại phía sau tìm tiền, rút một điếu thuốc cũng như chiếc xe taxi đều đã biến mất.

Phía trước cũng không phải là nhà của Lão Phương, khu vực xung quanh bỗng chốc trở thành nghĩa địa, gió lạnh của mùa đông thổi qua, thổi bay những mảnh lá khô. Đồng thời

cũng thổi vào đáy lòng của ba người Tô Bạch, hắn chợt cảm thấy ớn lạnh.

Cùng lúc đó, tay trái của Tô Bạch đột nhiên nắm chặt, hô hấp bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Ở phía đối diện, Hòa Thượng và Gia Thố cũng không khác biệt mấy, hơi thở của họ đột nhiên trở nên rất bất ổn.

- Chuyện này có chút nghiêm trọng rồi. - Tô Bạch kiềm chế tâm trạng run rẩy của mình lại rồi lấy một điếu thuốc, châm lửa đốt.

- Tôi phải thanh minh một lần nữa, tuyệt đối không thể nào chỉ vì tôi nhìn người ta xinh đẹp sau đó giúp cô ta nhặt quyển sách mới gây nên chuyện này. Tôi càng không tin loại quỷ cấp bậc này sẽ chơi trò tùy ý công kích.

- Nhưng bây giờ hiềm nghi lớn nhất vẫn nằm ở trên người cậu. - Hòa Thượng thở dài lấy ra một tràng hạt Phật: - Cậu có quen người phụ nữ đó từ trước không? Hoặc là căn cứ theo người tuổi trẻ các cậu nói, trước kia cậu đối xử tệ bạc với cô ta hả?

Tô Bạch khẽ mỉm cười, nhìn về phía Hòa Thượng, có chút ngoài ý muốn.

- Hòa Thượng à, nếu như anh thật sự không nhịn được nữa thì tôi đi Thượng Hải tìm hai nữ minh tinh cho anh. Sau đó ở trước lầu cửa sổ của phòng khách sạn trên tầng 50, tôi kêu họ vịn cửa sổ kính bằng cả hai tay sau đó quay lưng về phía anh. Anh từ phía sau tiến vào bọn họ, phía dưới chính là Thượng Hải phồn hoa, có thể mang đến cho anh loại cảm giác mạnh, như vậy mới xứng với trinh tiết hơn hai mươi năm anh gìn giữ.

Hòa Thượng không tức giận mà nghiêm túc hỏi.

- Cứ xem như trong lòng bần tăng mong muốn, thế nhưng thí chủ Tô Bạch à, cậu có nhiều tiền như vậy hả? Mặc dù nước

khoáng trên đường sắt cao tốc rất đắt, nhưng thật ra cũng không đáng bao nhiêu tiền. Ngay cả một chai nước khoáng cậu cũng không đủ tiền mua nổi, vậy mà cậu vẫn muốn tìm phụ nữ cho bần tăng. Trái tim của bần tăng thực sự rất cảm động.

Tô Bạch và Hòa Thượng đang chế giễu và mỉa mai nhau, cuộc trò chuyện giữa hai người càng ngày càng có mùi thuốc súng. Hiển nhiên có một loại thuốc súng nào đó đang tồn tại khuấy động lửa giận giữa hai người, để hai người mất đi vẻ nho nhã và đạm mạc ngày xưa.

Chương 679 Thì Ra Anh Là Dạng Phật Sống Như Thế Này 2

Ngoại trừ những lúc phát bệnh thì đối với tâm trạng của mình, lực khống chế của Tô Bạch rất mạnh, mà Hòa Thượng thì lại càng không cần phải nói. Bây giờ hai người đang mỉa mai nhau, còn dùng ánh mắt ra hiệu gì đó, bọn họ cũng cảm thấy cảm xúc của chính mình đang dao động, như thể bị một bàn tay điên cuồng khuyến khích tâm ma của bản thân, khuấy lên cảm xúc tiêu cực của họ. Thậm chí hành động này khiến họ không thể nào kiểm soát được, chỉ có thể cố gắng hết sức để tinh thần tỉnh táo. Nhưng hành vi, động tác và lời nói của họ hơi khác so với trước đây.

Trở nên bốc đồng hơn, tàn bạo hơn, cũng trực tiếp hơn.

Từ khi Tô Bạch và Hòa Thượng nói chuyện thì Gia Thố vẫn đang cuối đầu, sau đó anh ta đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt anh ta lập tức bốc lên một ngọn lửa đen, thân thể Gia Thố cũng lập tức nhiễm tâm ma. Anh ta là một Phật gia, nhưng lại sớm từ bỏ phật mà nhập ma.

Một câu chú ngữ khó hiểu phát ra từ miệng của Gia Thố, sau đó con dao bổ củi đã bị lãng quên trên tay anh ta lập tức bổ xuống!

Vèo

Khi con dao hạ xuống, ánh sáng xung quanh dường như đã biến sắc, một đám mây ám khí Âu Mỹám tỏa ra, lúc này bia đá trong nghĩa trang đều biến thành màu đen.

Mặc dù cả ba người đã mất đi vẻ tao nhã và phong thái trước đây nhưng bản năng ứng phó vào những thời điểm nguy cấp vẫn còn đó. Cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Hòa Thượng và Tô Bạch thực ra chỉ mang tính chất di chuyển lực chú ý, bởi vì họ biết rằng đối phương muốn xem từng người bọn họ liên tục phát điên. Đây là một loại thú vui ác độc giống của Phát Thanh Khủng Bố nhưng tuyệt đối không phải do Phát Thanh Khủng Bố làm, bởi vì về cơ bản Phát Thanh Khủng Bố chưa từng xuất hiện và trực tiếp can thiệp vào sự việc trong thế giới hiện thực. Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đối với Tô Bạch và Hòa Thượng dựa theo kịch bản của cô ta để kéo dài thời gian cho Gia Thố dùng cơ thể nhập ma của mình chém nhát đầu tiên!

Sau khi Gia Thố chém xuống, Tô Bạch và Hòa Thượng đồng thời lui về phía sau. Hòa Thượng pháp tướng trang nghiêm, chuỗi hạt phật châu bị vỡ tung bay tứ tung, hai tay Tô Bạch cầm khẩu địa ngục hỏa shotgun bắn liên tục vào xung quanh.

Bùm!

Dường như mọi thứ xung quanh đều đang sụp đổ, xung quanh đó là bóng dáng những vong hồn không ngừng đung đưa, hú hét, đau khổ, phát tiếc, vùng vẫy.

Số lượng vong hồn liếc một chút không nhìn thấy bờ.

Nhưng hận thù của họ đều dồn hết vào ba người Tô Bạch.

Tô Bạch híp mắt lại.

- Hòa Thượng, anh nhìn thấy rõ chưa, cho dù tôi là một con ngựa giống, từ mười tuổi chim họa mi của tôi bắt đầu mọc lông, mỗi ngày không ngừng bội tình bạc nghĩa cũng không thể nào có nhiều người phụ nữ làm ra mấy chuyện vì yêu mà

chết rồi đi báo thù tôi như vậy, huống chi nơi này còn có rất nhiều nam quỷ.

- Rất nhiều vong hồn đều tập trung hận thù vào chúng ta, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hòa Thượng cũng mang vẻ mặt không hiểu, trong mắt đã có một tia huyết sắc. Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ở sâu trong vòng xoáy quỷ hồn, ngay cả thánh nhân cũng sẽ bị ô uế, cảm xúc bị thúc đẩy là chuyện bình thường. Đây là sự thay đổi về lượng tạo ra sự thay đổi về chất.

- Tôi nhớ, cô ta đã hỏi tôi ID Wechat của hai người. - Lúc này Tô Bạch đột nhiên nói. – Nói không chừng mục đích ban đầu của cô ta là một người trong số các anh, ông đây chỉ là một vật trung gian!

Trên mặt Tô Bạch hiện lên một nụ cười xấu xa, lúc này khí chất Vampire hoàn mỹ của hắn bộc lộ ra ngoài, ngay cả Hòa Thượng cũng bị cảm xúc lây nhiễm càng đừng nói là Tô Bạch. Hiện tại cảm xúc của hắn không ngừng biến hóa, phát triển về mặt hung bạo, chỉ là hắn vẫn đang cố gắng kiềm chế bản thân.

Hòa Thượng lấy điện thoại di động ra, bấm nhanh vào Wechat rồi liếc mắt một cái.

- Không có lời mời kết bạn.

Ngay lập tức, ánh mắt của Hòa Thượng và Tô Bạch rơi vào Gia Thố, ngực của Gia Thố không ngừng nhấp nhô, cơ bắp của anh ta liên tục phát ra âm thanh giòn giã. Chẳng bao lâu, anh ta rút lui khỏi trạng thái nhập ma. Trạng thái này, cho dù là cao tăng Mật Tông cũng không cách nào để kiểm soát bản thân.

Thở hổn hển nặng nề, Gia Thố cũng lấy điện thoại di động ra và nhấp vào Wechat, sau đó anh ta choáng váng.

Trong wechat của anh ta có một lời mời kết bạn.

Ảnh đại diện của đối phương là một cô gái xinh đẹp.

Tin nhắn bổ sung có nội dung: Sư phụ, ngài còn nhớ tôi không?

Trong lúc nhất thời Gia Thố có chút khó hiểu, thậm chí anh ta còn không biết cô gái trên bức chân dung này.

Ngẩng đầu lên, Gia Thố thấy Tô Bạch và Hòa Thượng đang nhìn mình với ánh mắt "Thì ra là thế".

Ánh mắt này dường như đang nói:

- Ồ, hóa ra anh là một vị phật sống như thế này.

- Tôi thật sự không nghĩ ra được là ai. Giọng nói của Gia Thố bắt đầu trở nên ồm ồm, máu màu đen bắt đầu thấm ra làn da, rõ ràng ma khí trong cơ thể đang không chịu được sự khống chế mà xao động, cho dù anh ta đã rút khỏi thân ma, nhưng vẫn khó có thể kiềm chế được loại thôi thúc này.

Đương nhiên, hiện giờ Tô Bạch và hòa thượng cũng đang có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng, cho dù Tô Bạch cũng đã cố sức khống chế, nhưng trên người hắn, huyết thống Vampire và huyết thống cương thi đều đang luân phiên xuất hiện, biểu cảm trên gương mặt cũng khi thì lạnh lùng, khi thì dữ tợn.

Khí tức trên người hòa thượng cũng lúc thì vững vàng, lúc thì dồn dập, anh ta cắn chặt răng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Xung quanh là hàng nghìn hàng vạn vong hồn đang múa loạn, trước không nói đến lực tấn công mà bọn chúng tạo ra, nhưng chỉ riêng loại môi trường giống như cái chảo nhôm to này, đã mang đến cho ba người Tô Bạch áp lực đáng sợ rồi.

Cảm xúc, tâm thái, thậm chí là huyết thống trong cơ thể, đều xuất hiện dấu hiệu mất khống chế, đây là dự tính cưỡng ép

cả ba người bọn họ hóa thành oan hồn lệ quỷ, hóa thành những sự tồn tại không có lý trí!

Một bàn tay của Tô Bạch ấn lên cổ mình thật chặt, trong cổ họng thi thoảng lại phát ra tiếng rống giận: - Làm sao đây, nên làm thế nào đây?

Một tiếng hỏi này được hét ra, lúc này, đầu óc của Tô Bạch là một mảnh hỗn loạn, đừng nói là suy nghĩ, mà ngay cả nói chuyện một cách bình tĩnh và hòa nhã cũng không có cách nào làm được.

Hòa thượng giơ hai tay lên, rồi đâm thẳng vào hai mắt mình.

Phập!

Hai con mắt bị chính tay anh ta móc ra, tròng mắt tùy ý rơi xuống mặt đất, hòa thượng chắp hai tay lại, rồi ngồi khoanh chân: - A di đà phật!

Chương 680 Thiêu Đốt! 1

Một tiếng Phật hiệu mang theo tiếng Phật mờ ảo, nhưng Phật quang lại không ngừng bị dồn nén, hoàn toàn không thể phóng ra được, Hòa Thượng đã tàn nhẫn móc hai mắt mình ra để cầu xin tâm hồn thanh tỉnh trong một chốc.

"Ha ha ha, Hòa Thượng chết tiệt nhà anh, con mẹ nó, cũng tàn nhẫn với mình thật đó!"

Tô Bạch bật cười ha ha, hai tay không kìm được mà co giật, mười ngón tay đã mọc ra mười móng cương thi sắc bén, cơ bắp cánh tay cũng đã bắt đầu khô héo và cứng ngắc.

Tiếng cười của Tô Bạch, vốn là một loại kinh ngạc cảm thán, nhưng bây giờ thoạt nhìn, lại như thể đối mặt với một đại cừu nhân đang buông lời chế nhạo mình, trên thực tế, loại dục vọng muốn giết người ở trong tim của hắn hiện tại, đã giống như một ngọn lửa lớn bùng cháy hừng hực, muốn áp chế, lại hoàn toàn không thể nào áp chế được.

Cũng như vậy, Tô Bạch biết rõ, Gia Thố cũng đang kiềm chế chính bản thân anh ta, không nhìn thấy anh ta đã liên tiếp mấy lần tập trung sát khí trên người mình rồi sau đó lại giải trừ đi hay sao.

Mẹ nó, hiện giờ hai người quả thực giống như hai thùng thuốc nổ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, một khi bọn họ cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi nữa, vậy sẽ bị đám quỷ xung quanh này cuốn theo, hóa thành một thành viên trong vạn quỷ, đến lúc đó, cho dù là thính giả thì cũng vô dụng cả thôi, đã hoàn toàn phát điên, đã triệt để phát điên cả rồi.

Cũng may, trong lòng Tô Bạch vẫn còn một chút may mắn, bây giờ chỉ mong rằng Hòa Thượng đã hồi phục sự tỉnh táo ngắn ngủi, có thể nhân khoảng thời gian ngắn này mà nghĩ ra cách.

Gia Thố quỳ xuống, hai tay đè lên cổ mình, móng tay anh ta đã cắm phập vào trong máu thịt của mình, máu tươi ào ạt chảy ra, đôi môi mím chặt lại, nhắm mắt, cả người đều đang run rẩy.

Hòa Thượng đã hồi phục khả năng suy nghĩ lập tức bắt đầu nói: "Thứ nhất, đối phương không ra tay trên đoàn tàu, mà là chọn cố tình đưa chúng ta đến vùng thôn quê hoang vu này để ra tay, nếu đối phương thật sự là ma quỷ, vậy chắc chắn không có khả năng lòng dạ đàn bà như vậy. Cho nên, bần tăng nghi ngờ, phía sau màn có bàn tay của thính giả đang thao túng, anh ta muốn ba người chúng ta chết hết ở nơi này, nhưng thính giả đó, cũng không dám thương thiên hại lý giết người lung tung, cho nên chỉ có giới hạn trên ba người chúng ta.

Thứ hai, tuy rằng hiện tại không thể xác định được, nhưng nhân quả của việc đối phương ra tay, tám chín phần mười là rơi lên người Gia Thố, bây giờ có một lựa chọn, chính là Gia Thố chết trước, đối phương chắc chắn sẽ thu hồi vạn quỷ, còn tôi và Tô Bạch, anh ta sẽ không có lý do gì để tiếp tục ra tay với chúng tôi sau khi cậu chết, bằng không sẽ phải hứng chịu sự trừng phạt của Phát Thanh."

Khi Hòa Thượng nói xong những lời này, ánh mắt nhìn về phía Gia Thố.

"Anh dám giết tôi!" Gia Thố lập tức gầm lên một tiếng giận dữ, một thân ma khu lại bùng lên lửa, sài đao (đao bổ củi) vung một đường, trực tiếp đặt lên vai của Hòa Thượng.

"Làm!"

Tô Bạch lập tức giơ miệng súng lên, nhắm thẳng vào đầu của Gia Thố.

Bây giờ ba người, Hòa Thượng đã tự móc hai mắt của mình để nhận lấy sự tỉnh táo trong phút chốc, mà Tô Bạch và Gia Thố, thì lại trực tiếp biến thành loại tính cách nóng nảy, kích động dễ nổi giận, cách hai người nói chuyện cũng đã sớm thay đổi!

Mũi sài đao của Gia Thố phóng ra sát khí, cắt qua cổ của Hòa Thượng, máu tươi cũng đã chảy ra, nhưng so với hai hàng lệ máu sau khi tự móc mắt mình ra của Hòa Thượng, thì vẫn không bằng.

Bàn tay của Gia Thố đang run rẩy, anh ta đang áp chế cơn giận trong lòng mình, cũng như đang áp chế thôi thúc muốn giết người, vừa rồi Hòa Thượng thực sự không hề nói muốn đối phó với mình, nhưng lại nói nếu mình chết trước thì đối phương sẽ rút tay, nên Gia Thố hiển nhiên sẽ liên tưởng đến việc hai người Tô Bạch và Hòa Thượng có khả năng sẽ ra tay với mình trước, và giết chết mình trước.

Nếu là bình thường, cho dù là vậy, Gia Thố cũng vẫn sẽ thản nhiên như thường, hoặc là chiến hoặc là lui, nhưng lúc này, anh ta rất khó mà nhịn được, chỉ riêng không trực tiếp chặt đầu của Hòa Thượng xuống, đã tính là vắt kiệt toàn bộ sức lực để áp chế bản thân rồi.

Tô Bạch phát ra một tiếng gào thét, hướng nòng súng xuống phía dưới, không còn nhằm vào Gia Thố nữa, mà mở to mồm thở hổn hển, hô: "Mẹ kiếp, chúng ta không thể tự giết lẫn nhau được, cho dù mục tiêu của thằng khốn nạn chết tiệt đó là ai, nếu chúng ta dựa vào việc tự giết lẫn nhau để tự bảo vệ mình, thì chẳng khác gì một thằng ngu cả!"

Lời thì nói như vậy, nhưng ngay khi Tô Bạch lại ngẩng đầu lên nhìn Gia Thố, huyết quang trong đôi mắt của hắn lại càng

thêm nồng đậm hơn trước, trong đầu óc của hắn, thực ra đang không ngừng gào thét, giết Gia Thố đi, giết cậu ta thì sẽ không còn đau khổ nữa, giết Gia Thố đi, giết cậu ta thì mình có thể sống sót.

Giữa các thính giả, cho dù là giữa Tô Bạch, Hòa Thượng, Mập Mạp hay Gia Thố, khi liên quan đến lợi ích cơ bản, đặc biệt trong nguy cơ sinh tử như trước mắt này, thì chuyện đâm một nhát đao ở sau lưng, dao trắng tiến vào dao đỏ rút ra, lại có gì phải ngại?

Trời thấy thương thay, hiện tại Tô Bạch đang phải chịu đựng cơn đau đớn thế nào!

Gia Thố quát khẽ một tiếng, hạ sài đao xuống, chống mũi đao lên mặt đất.

"Giết tôi, được! Tôi có thể không phản kháng, bởi vì tôi biết hai người các anh liên thủ lại, tôi chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì cả, nhưng tôi chỉ muốn cầu xin hai người các anh hãy lập lời thề, Tô Bạch, hãy thề trên danh nghĩa huyết thống Vampire của cậu, còn Thất Luật, hãy thề với tâm Phật của anh. Sau khi tôi chết, nếu như các anh thoát khỏi vòng vây, nhất định phải bất chấp nhân quả của Phát Thanh, phải bất chấp toàn bộ trở ngại, giúp tôi giết chết tên đã bày cục hại chết tôi đó!"

Gia Thố buông lỏng tay, sài đào rơi xuống mặt đất, anh ta khụy một gối trên mặt đất, khi đầu gối đập xuống đất, đụng ra một cái hố nông.

"Muốn giết thì mau ra tay một chút, bản tọa sắp không nhịn được nữa rồi."

Tô Bạch nghe vậy, đột nhiên lại giơ nòng súng lên, nhắm vào đầu Gia Thố.

“Vớ vẩn, Gia Thố, Tô Bạch, bây giờ cảm xúc của các cậu đã bị lửa nóng công tâm, hiện tại các cậu chính là một con dã thú phát điên. Nếu người mà đối phương muốn giết, không phải là Gia Thố cậu, mà là một trong hai người bần tăng và Tô Bạch thì sao, đối phương chỉ cố ý tăng thêm một người bạn là cậu, liệu có khả năng là đang cố ý, hy vọng được nhìn thấy trận nội chiến giữa chúng ta, nhìn thấy chúng ta tự giết chết người bên mình trước hay không?”

Chương 681 Thiêu Đốt! 2

Khi Hòa Thượng nói xong những lời này, lại ho khan thật mạnh, gân xanh nổi lên trên trán của anh ta, thấp thoáng có màu đen sẫm đang lưu chuyển, đây là dấu hiệu sắp tẩu hỏa nhập ma, rõ ràng, cho dù Hòa Thượng đã tự móc hai mắt mình, nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ được đến đây thôi.

Hòa Thượng đột nhiên đứng dậy, hai tay nắm bả vai của Tô Bạch, lúc này, anh ta đã điên lên rồi, tuy đôi mắt trống rỗng, nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được Hòa Thượng đang nhìn chằm chằm vào mình một cách dữ tợn, lúc này, phỏng chừng trong lòng anh ta đã dâng lên suy nghĩ muốn giết chết Tô Bạch, và muốn giết Gia Thố mấy lần rồi.

“Chúng ta có thể chết, nhưng chúng ta không thể chết uất ức như vậy được, và chúng ta càng không thể làm súng cho người khác mà nội chiến, sau đó bị người khác chế giễu! Bây giờ đừng quan tâm đến tài khoản wechat đó nữa, đừng quan tâm âm mưu của người đó, cũng đừng nghĩ xem, rốt cuộc người đó muốn giết ai trong số ba người chúng ta! Bây giờ, việc chúng ta có thể làm, chính là không tiếc trả giá hết thảy để xông ra, chạy ra ngoài, rồi trở về nhà lão Phương. Trước bảo vệ cái mạng của mình đã, rồi mới có thể báo thù, có mạng thì mới có thể làm tất cả!

Gia Thố, bần tăng và cậu thiêu đốt thân pháp để kích thích tiềm lực bằng bí pháp, giúp Tô Bạch chạy ra ngoài!

Tô Bạch, nếu cậu còn có chút lương tâm, thì hãy mang cơ thể tàn tạ của tôi và Gia Thố trở về, đảm bảo chúng tôi không tắc thở trước khi thế giới chuyện xưa tiếp theo tới, chỉ cần cậu

có thể làm được, thì sau khi vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, ơn huệ mà cậu nợ chúng tôi trước đó đều sẽ xóa bỏ hết, mà bần tăng và Gia Thố hãy còn nợ cậu một ơn huệ."

Nói xong, Hòa Thượng kêu lên một tiếng kỳ quái như phát điên, Phật quang trên người anh ta, hóa thành một ngọn lửa bùng cháy hừng hực, trong lúc nhất thời, hàng vạn hàng nghìn oan hồn ở xung quanh lập tức lùi lại. Rất dễ nhận thấy, bọn chúng thực sự không thể chịu đựng nổi khi bị ngọn lửa nhà Phật của Hòa Thượng thiêu đốt. Mà vẻ đau đớn trên gương mặt của Hòa Thượng cũng giảm đi rất nhiều. Rõ ràng, việc thiêu đốt cơ thể để kích thích tiềm lực bằng bí pháp, ngược lại, lại là một loại giải thoát vào lúc này, một loại cảm giác thật sảng khoái, bởi vì cảm giác bị áp chế đó thực sự quá đau khổ!

Gia Thố trừng mắt nhìn Tô Bạch, lập tức nắm sài đao một lần nữa, sài đao vẽ ra một đường vòng cung, rồi tự đâm vào cơ thể chính mình từ sau lưng, thân Phật và ma khu cùng xuất hiện, mỗi bên chiếm một nửa, lúc này Phật quang và khói ma cùng nhau bùng cháy.

"Chết cho bản tôn!"

Gia Thố giống như dã thú, hai tay không ngừng vung vẩy, những ngọn lửa do Phật quang và khói ma bùng cháy tạo ra, lại khai phá một khu vực chân không cùng với Hòa Thượng.

Lúc này, trong lòng Tô Bạch không hề có một chút cảm động nào về hành động thề sống chết bảo vệ hắn rời đi của Gia Thố và Hòa Thượng.

Bởi vì hắn cũng muốn thiêu đốt bản thân, cũng muốn kích thích tiềm lực, và cũng muốn trút hết mà không hề kiêng dè gì như vậy, hiện giờ hắn đã sắp bị ép phát điên luôn rồi.

Mà Hòa Thượng và Gia Thố, vừa đốt mình vừa thản nhiên cười to, rõ ràng là sảng khoái không chịu được, từ đây cũng đủ

để thấy, sự kiềm chế và cơn điên cuồng bị kích thích trong nội tâm lúc trước đáng sợ bao nhiêu.

Hiện tại, toàn bộ gương mặt của Tô Bạch đều trở nên dữ tợn vì loại đau đớn này.

"Tại sao không phải là lão tử tự thiêu đốt, rồi ai đó trong các anh mang tôi về, mẹ kiếp, hai thằng đê tiện các anh, không đợi lão tử đồng ý mà đã tự thiêu trước rồi!"

"Bởi vì… cậu có kinh nghiệm với việc phát điên này rồi, còn chúng tôi thì không, ở trong hoàn cảnh này, cậu có thể chống đỡ lâu hơn chúng tôi!" Câu trả lời của Hòa Thượng truyền tới, sau đó hai người Gia Thố và anh ta cùng nhau mở đường về một hướng.

"Đúng!" Gia Thố phụ họa.

"…" Tô Bạch.

Hắn đột nhiên cảm thấy hai người này nói cũng thật có lý, mình hoàn toàn không có cách nào phản bác được.

Vũ trường ồn ào náo động, lại không có bao nhiêu người, dù sao thì hiện tại cũng vừa mới vào chiều, đối với câu lạc bộ đêm này mà nói, đây mới chỉ là tia nắng ban mai vừa mới hiện ra, còn lâu mới đến giờ tỉnh giấc.

Hiệu quả âm thanh ở đây rất tốt, DJ cũng tha hồ làm người kiểm soát, cho dù có thể nhìn thấy rõ ràng bề mặt rượu của chén rượu đặt trên bàn trà, bị chấn động đến nổi lên gợn sóng.

Một người đàn ông tóc vàng mặc tây trang màu đen, nghiêng người dựa vào sô pha bằng da thật, trong miệng ngậm một điếu xì gà. Anh ta rất đẹp trai, thuộc loại tuấn tú của người phương Tây, thậm chí, trong cách giơ tay nhấc chân, cũng đang chảy ra một loại khí chất quý tộc, đây không phải là loại khí chất của con cháu nhà giàu, cũng không phải là khí chất của các con em quan to, mà là một loại quý tộc được tích góp

lại từ bao nhiêu thế hệ, đã sắp dung nhập vào trong huyết mạch.

Ở bên cạnh anh ta có hai vũ cơ đang hầu hạ, trông có vẻ rất ân cần, trong sàn nhảy này, dường như chỉ mở cho một mình anh ta, mà toàn bộ náo nhiệt ở nơi đây cũng chỉ vang lên vì anh ta mà thôi.

"Xin lỗi, tôi tới muộn."

Người chưa thấy mà tiếng đã tới trước, một bóng người bắt đầu di chuyển tới từ một chỗ tối tăm ở sàn nhàn nhảy.

Người đàn ông phương Tây phất tay, nhạc dừng lại, DJ và mấy cô vũ cơ đó cùng toàn bộ bồi bàn đều lùi xuống, rất dễ nhận thấy, ở nơi này, cho dù là vũ cơ có hành vi phóng túng nhất hay là công chúa tiếp rượu, rõ ràng đều được "dạy dỗ có bài bản" như vậy.

Sau đó, điếu xì gà bị ném lên mặt đất, thảm trải sàn quý giá trên nền đất lập tức bị đốt ra một lỗ thủng, nhưng người đàn ông lại không để tâm.

"Anh tới quá muộn." Người đàn ông nói một cách trách cứ.

"Có vài chuyện nên chậm trễ."

Một bóng người chậm rãi phủ lên ghế sô pha, ngồi đối diện với người đàn ông phương Tây, bóng mờ dần dần phóng to rồi từ từ đậm lên, cuối cùng ngưng tụ ra hình dáng của một người đàn ông mày rậm mắt to. Người đàn ông này để râu quai nón, mặc áo may ô, chân đi bốt, phía trên giày còn có vết bùn lầy. Trên người anh ta cũng toát ra một loại khí tức của cỏ cây, một người như vậy, thật sự rất giống với kẻ thu phí bảo vệ ở những thị trấn thôn quê, hơn nữa, còn là một nhóm người làm ăn kém cỏi nhất trong đám thu phí bảo kê.

Charre không hề che dấu sự khinh bỉ của mình, anh ta nhìn người đàn ông trước mặt với vẻ coi thường.

“Bản bá tước rất tò mò, hình như người Trung Quốc các anh đều có loại truyền thống này, rõ ràng thân phận vô cùng cao quý, lại càng thích ăn mặc giống y như một tên nô lệ cấp thấp nhất vậy, loại thú vui tệ hại như vậy, bản bá tước thật sự rất khó có thể hiểu được.”

Gương mặt của Charre rất anh tuấn, mũi diều hâu, trong đôi con ngươi hiện ra ánh sáng lạ thường, nếu bây giờ có người nào ở đây chụp một bức ảnh của anh ta, chắc hẳn có thể tìm kiếm một chút trong danh sách người thừa kế ở hoàng gia Anh Quốc, rất nhanh có thể tìm được thân phận và bức ảnh của anh ta.

Bởi vì anh ta xếp ở phía trước, đương nhiên, tuy rằng bây giờ nữ hoàng của đế quốc Anh, tuổi tác đã rất lớn rồi, nhưng cơ thể lại vẫn rất khỏe mạnh, khiến người thừa kế số một cho vị trí ngai vàng đã phải chịu khổ rất lâu, bây giờ bản thân ông ta đã tóc trắng xóa, nhưng mẹ mình thì vẫn còn gắng gượng sống tiếp, cho nên vẫn chỉ có thể tiếp tục gọi là hoàng tử.

“Rất xin lỗi, bá tước Charre, A Mục Lý tôi cũng không cho rằng mình là người Trung Quốc.”

Chương 682 Oán Niệm Bên Dưới Tử Kim Sơn 1

“Ha ha, thế này cũng thú vị thật đấy, mấy chục năm trước, người Anh chúng tôi không thừa nhận các anh là người Trung Quốc, bản thân các anh cũng không dám phản kháng một tiếng nào, bị Bắc Kinh quản thúc đến mức vâng lời, bây giờ người Anh chúng tôi đã thừa nhận các anh là người Trung Quốc rồi, mà bản thân các anh lại bắt đầu không thừa nhận, cũng bắt đầu làm ầm ĩ lên. Thế này, thế này cũng rất thú vị.”

Charre lắc đầu: “Bỏ đi, tôi cũng chẳng có hứng thú đi quan tâm chuyện tồi tệ này của phía các anh, tôi chỉ cảm thấy, với tư cách là thính giả, thân ở trong danh sách này, mà chúng ta lại còn trắng trợn quấy rối thế tục, thậm chí là dám thúc đẩy loại chuyện này, dựa theo người Trung Quốc các anh, ồ không, là theo cách nói của người Trung Quốc, đây không phải là nhóm lửa tự thiêu sao?

Ừm, có lẽ bản bá tước đã học được thành ngữ khác, gọi là lấy hạt dẻ trong lò lửa, đừng hạt dẻ còn chưa ăn được, mà đã làm phỏng tay trước rồi.”

“Cảm ơn bá tước đại nhân đã quan tâm, người Trung Quốc bọn họ vẫn còn một câu thành ngữ nữa, gọi là không vào hang cọp thì không bắt được cọp con.”

“Tùy các anh vậy.”

Trong lòng bàn tay của Charre xuất hiện một chiếc hộp gỗ, trên chiếc hộp gỗ này khắc hình cây thập giá, mang theo khí tức của trận pháp rất rõ ràng.

Anh ta đặt chiếc hộp gỗ này lên bàn trà: "Bên trong có mười hai quyển trục trận pháp cấp thấp, gồm ba quyển trục hệ Phong, năm quyển trục hệ Hỏa, và bốn quyển trục hệ Lôi."

Ngay sau đó, Charre lại lôi hai quyển trục ra, đặt lên một chiếc bàn trà khác ở bên cạnh một cách cực kỳ long trọng. Trên hai quyển trục này lộ ra một loại ánh sáng tinh lọc, cho dù chỉ ở sát gần nó, cũng có thể khiến trong lòng người cảm thấy vô cùng ấm áp, như thể cả người đều được tinh lọc và chúc phúc, trở nên vô lo vô nghĩ vậy.

"Hai quyển trục ma pháp hệ Quang trung cấp."

Tổng cộng là mười bốn quyển trục, mười hai quyển là quyển trục cấp thấp, và hai quyển là quyển trục trung cấp, đây không phải là thứ được đổi từ trong cửa hàng wechat, mà là do thính giả ma pháp sư phương Tây tự mình tạo ra.

Thứ trong cửa hàng wechat đối với thính giả càng mạnh mẽ mà nói, lại càng vô bổ, nó lại càng là một loại cánh cửa tiện lợi được mở cho thính giả dưới thính giả có thâm niên hơn.

Nhưng từ thính giả có thâm niên trở lên, muốn dựa vào thứ mà mình nhận được ở cửa hàng wechat có tác dụng lớn đối với mình, thì rất khó.

Một mặt là đạo cụ hơi có chút cấp bậc ở cửa hàng wechat dường như đều bị Phát Thanh cố tình gán giá cao. Đây là một quyển trục cấp thấp, nhưng ở trong cửa hàng wechat lại là hai nghìn điểm cốt truyện một quyển, không những có cái giá trên trời mà hiệu quả còn rất kém, thuộc một loại thấp kém nhất trong những quyển trục cấp thấp.

Quyển trục còn thấp hơn cả quyển trục ma pháp cấp thấp một bậc, là quyển trục ma pháp học việc. Thứ này ngược lại cũng rất tiện lợi, chỉ năm mươi điểm cốt truyện đã được một quyển, nhưng loại quyển trục này lại chỉ khá thích hợp với

thính giả dưới thính giả có thâm niên mà thôi, tùy tiện ném một cái sẽ xuất hiện một ánh lửa hoặc là sấm sét, nhưng muốn cầm quyển trục ma pháp học việc đi sử dụng trong trận giao chiến cấp bậc thính giả có thâm niên, vậy nó cũng giống như hai đại nhân đánh nhau, mà một trong số đó lại lôi ra thứ như gãi ngứa vậy.

Nhiều năm như vậy, cho dù là giới thính giả phương Đông hay phương Tây, thực ra đều không dừng lại ở việc nghiên cứu và quan sát tỉ mỉ Phát Thanh, tính cách của Phát Thanh cũng bị người dần dần ngộ ra được một chút.

Thứ trong cửa hàng wechat, nói một cách nghiêm túc thì giống như cửa hàng trang bị ở thôn tân thủ, được xem như phương tiện khởi bước giúp đỡ thực tập, thính giả cấp thấp và thính giả bình thường, nó giống như một mồi lửa, giúp bạn châm một chút, còn về phần ngày sau ngọn lửa này thật sự có thể cháy vượng bao nhiêu thì còn dựa vào sự nỗ lực tọa hóa của chính mình nữa.

Cũng bởi vậy, việc hối đoái ở cửa hàng wechat cho dù là so về chất lượng hàng hóa và tính giá trị, đều khó tiếp tục làm hài lòng được những thính giả thật sự mạnh mẽ đó, từ đây cũng xuất hiện rất nhiều vụ giao dịch.

Trước đây, tổ chức diễn đàn mà Lâm Chu ở, chính là một sàn giao dịch như thế, thứ giao dịch chính là pháp khí và tin tức, mà hiện tại hai vị ở trong vũ trường này, lại chính là đại diện cho một thế lực nào đó ở phương Tây và một thế lực nào đó ở phương Đông đang tiến hành giao dịch.

A Mục Lý vỗ tay một cái, ba bộ xương đầu người màu thủy tinh rơi lên mấy bàn trà, mỗi một bộ xương đầu người đều tản ra ánh sáng quỷ dị, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn thêm một cái, cũng có thể khiến thân người như tiến vào lòng đất.

“Bá tước đại nhân, ngài vẫn hài lòng chứ?” A Mục Lý hỏi.

“Kiểm hàng xong xuôi.”

Charre gật đầu, cầm ba bộ xương đầu người đó về bên mình, mà A Mục Lý thì lại thu toàn bộ quyển trục lại, cuộc giao dịch này xem như đã hoàn thành.

“Bá tước đại nhân, tôi vẫn còn chút chuyện, nên đi trước đây.”

A Mục Lý nói xong, lập tức lại hóa thành một bóng ma, cả người biến mất không thấy nữa.

Charre cầm một ly Brandy trên bàn trà lên, rồi nhấp một ngụm, anh ta hơi lè lưỡi, cười gượng hai tiếng: “Lá gan thực sự to đến kỳ quái rồi, vậy mà lại muốn dựa vào vận mệnh quốc gia của một đất nước độc lập mới xây dựng để dung hòa vào trong tay mình, thật đúng là một lũ điên, những người phương Đông này, chính là một đám điên một trăm phần trăm!”

Trong đầu anh ta đột nhiên nhớ tới một hình ảnh, người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ đó, đã xuất hiện trên bầu trời nước Anh vào sáng ngày hôm ấy, trực tiếp phá hủy một thành phố. Toàn bộ đế quốc Anh, không, là toàn bộ cường giả Tây Âu đều cảm giác được, Phát Thanh cũng tuyên bố nhiệm vụ hiện thực là giết chết cô ta, nhưng lại không người nào dám ta tay. Cô ta tới như vậy, mà cũng đi như vậy, chỉ là sau đó, cô ta cũng không chết, mà vẫn luôn tồn tại, tuy rằng đã khiêm tốn hơn lúc trước nhiều, nhưng cô ta vẫn còn sống.

Chỉ có điều, cũng may gần đây người phụ nữ đó đã biến mất rồi, chắc hẳn là đi đến nơi đó.

Charre đứng dậy, thả lỏng gân cốt của mình: “Nếu bản bá tước nhớ không lầm, thì trước đó vị trí sóng dao động lợi hại nhất là ở phía Tây thì phải.”

Anh ta vẫy tay, một vũ cơ cúi người xuống.

“Vị trí bên đó, khoảng hai mươi cây số, là nơi nào?”

“Đại nhân, ngài muốn tới Tử Kim Sơn du lịch sao?” Vũ cơ nói ra nơi đó.

“Ồ, Tử Kim Sơn à.”

Chương 683 Oán Niệm Bên Dưới Tử Kim Sơn 2

Vốn dĩ sau khi giao dịch hoàn thành, Charre chắc hẳn sẽ lập tức trở về, anh ta là một thính giả phương Tây, dừng lại ở phương Đông một thời gian dài, suy cho cùng cũng là một chuyện rất không an toàn.

Chỉ có điều, anh ta thật sự có hơi tò mò.

Mà lòng tò mò sẽ hại chết con mèo.

Trên bầu trời Tử Kim Sơn có một tầng màu đen trôi nổi, bên dưới lại càng trông có vẻ rất áp lực, trên con đường cái sắp tiến vào núi, Charre lấy cây thập giá trên người xuống theo bản năng xuống, lúc này mới tiến vào trong.

Đợi sau khi tiến vào, anh ta mới gật đầu với vẻ có hơi đăm chiêu: "Đây là trận pháp che mắt của người phương Đông sao?"

Phía trước không xa có một cái cọc gỗ, mà trên cọc gỗ lại cột một cái đầu heo.

Không không không, đợi sau khi bước lại gần hơn một chút, anh ta mới nhìn thấy rõ ràng, đây không phải là đầu heo mà là đầu người, chỉ có điều người đó rất béo, hơn nữa anh ta chắc hẳn đã bị áp chế linh hồn, nhưng sẽ không có một chút nguy hiểm đến tính mạng nào cả. Hơn nữa bên cạnh anh ta còn có trận pháp phòng thủ, ngăn cản oán niệm xung quanh tới gần.

Phía trước cọc gỗ là một công trường đang thi công, chỉ có điều trên công trường trước mắt cắm đầy lá cờ lớn với hình

thức quái dị, những oan hồn đang không ngừng kêu khóc ở trong đó. Bên dưới này, còn có không dưới tám nghìn oan hồn, oán khí của bọn họ bị cờ lớn hấp thụ, bắn về một phía khác.

"Ồ… lạy chúa trên cao, bọn họ đang muốn nguyền rủa ai vậy, nhiều oan hồn như vậy, bọn họ tìm được từ đâu ra thế?"

Bá tước Charre đột nhiên cảm thấy, loại thủ đoạn và cách thức này của người phương Đông, thật sự còn to lớn hơn và cao cấp hơn phía bên Tây mình nhiều, đương nhiên cũng càng điên cuồng hơn.

"Bá tước đại nhân, ngài không nên tới nơi này." Bóng người của A Mục Lý xuất hiện phía sau người bá tước Charre.

"Đơn giản là tò mò, đơn giản là tò mò thôi." Bá tước Charre vung tay, anh ta không tin đối phương sẽ vì chuyện này mà ra tay với mình: "Các anh đang nguyền rủa ai vậy?"

"Ngài nói sai rồi, bá tước đại nhân, chúng tôi không nguyền rủa ai cả, chúng tôi chỉ đang hóa giải oán niệm của tám nghìn oan hồn đã tích tụ nhiều năm dưới lòng đấy này, để giúp bọn họ được đầu thai làm người, bằng không mang theo oán niệm xuống hoàng tuyền, bọn họ chỉ có thể rơi vào con đường làm súc sinh. Ngã phật từ bi!"

Bá tước Charre bĩu môi, anh ta cũng không ngu, làm sao có thể không nhìn ra được đây là thế trận gì?

"Vậy oán niệm của bọn họ bị các anh cho tản đi nơi nào rồi?"

"Theo lý mà nói thì người mà bọn họ gặp được trước kia, người vừa mới gặp được, và mấy người cuối cùng gặp được, khí tức của bọn họ là thứ mà các oan hồn tiếp xúc và ghi nhớ cuối cùng, cũng sẽ tự nhiên trở thành đối tượng trút hết và làm tiêu tan oán niệm, hai, ba người hy sinh để giành lấy sinh

mệnh mới cho tám nghìn oan hồn, Phật tổ cũng sẽ đồng ý thôi.”

“Hình như bản bá tước nghe nói, có một cao tăng ở Tây Tạng cũng là thính giả, nhưng không phải cùng một con đường với các anh.” Rõ ràng, bá tước Charre cũng đoán ra được gì đó.

“A di đà phật, xả thân vì nghĩa, được coi là ý nguyện vĩ đại của đệ tử Mật tông tôi, thiết nghĩ vị tăng nhân đồng môn đó cũng sẽ vui vẻ chịu đựng thôi.”

Nói thì rất dễ nghe, nhưng thực ra cũng xem là cam chịu.

Lúc này, Hòa Thượng và Gia Thố giống như hai ngọn lửa sáng rực nhất trong màn đêm, đang cùng nhau xua tan khói mù ở xung quanh!

Bọn họ thỏa sức, bọn họ phóng túng, hai vị cao tăng bình thường đều ra vẻ nghiêm túc, mà lúc này, người nào trông cũng giống như kẻ điên vừa mới được thả ra khỏi nhà tù, họ rống thật to, liên tiếp kêu gào, đồng thời, sát ý cũng bùng phát, ác ý tung hoành, đã không còn bao nhiêu tư thái của tăng nhân nhà Phật nữa, thật sự giống như ma vương lại giáng tới vậy.

Tô Bạch cắn răng đi theo phía sau, huyết thống cương thi và huyết thống Vampire không ngừng tiến hành thay thế nhau trên người hắn, thường cứ áp chế được một cái thì một cái khác lại đột nhiên chui ra. Hắn không cho phép bản năng huyết thống của mình chiếm giữ tâm trí của mình, bằng không hoặc là mình sẽ trở thành một Vampire chỉ biết tìm kiếm máu tươi rồi ra sức uống, hoặc là một cương thi chỉ biết giết người sống để hút dương khí.

Đến lúc này, thứ đợi mình chính là sự trừng phạt của Phát Thanh, có lẽ còn chưa đợi được đến thế giới chuyện xưa lần sau, thì một khi Phát Thanh tỏ ý nhiệm vụ đã được tuyên bố,

vậy những thính giả xung quanh nhận được nhiệm vụ sẽ lập tức lũ lượt kéo tới, coi Tô Bạch hắn như miếng bánh thơm, để lấy lòng Phát Thanh, cày độ hảo cảm trước mặt nó.

Hơn nữa, cho dù bản thân Tô Bạch cũng không bằng lòng bản thân rơi vào tình cảnh làm một con dã thú mất đi bản thân mình, bằng không, thế này có khác quái gì với chết đi đâu?

Thậm chí, kiểu sống này còn chẳng bằng chết!

"Hai con lừa ngốc này, bây giờ lão tử thật sự muốn lôi di động ra quay lại bộ dáng của các anh hiện tại, xem xem sau này các anh còn không biết xấu hổ mà thể hiện trước mặt lão tử nữa hay không!"

Tô Bạch nói một cách dữ tợn, trong đôi mắt hắn lúc thì thanh tỉnh, lúc thì đục ngầu, rõ ràng, cho dù là đang cố chống cự loại đau đớn này, những cũng không thể kiên trì được quá lâu. Đây còn là dưới điều kiện tiên quyết Gia Thố và Hòa Thượng đốt cháy thân pháp của bản thân để giúp hắn thu hút phần lớn áp lực, mà hiện tại, Gia Thố và Hòa Thượng đã sắp thành đèn cạn dầu rồi.

Hai con hàng này có đức hạnh gì, thì Tô Bạch đều biết rõ, cho dù là Hòa Thượng hay là Gia Thố, đều sẽ không hoàn toàn đốt cháy bản thân để hiến dâng cho mình. Bọn họ chắc chắn vẫn sẽ giữ lại một hơi thở cho bản thân, mong rằng Tô Bạch có thể mang cơ thể tàn tạ còn nửa hơi thở của hai người bọn họ ra ngoài, bọn họ cũng không muốn chết, và tuyệt đối cũng sẽ không ngu xuẩn và ngay thẳng đến mức vất mạng mình vì Tô Bạch.

Đến lúc đó, Tô Bạch không chỉ phải một thân mình chạy trốn, mà còn phải khênh thêm hai thằng con ghẻ này nữa!

Đây là giao hẹn!

Cũng may, hắn phát hiện ra khu vực của những oan hồn này không thể di chuyển, ba người mình hiện tại đã thoát khỏi trung tâm oan hồn ban đầu, cách vị trí mép rìa cũng không đến nghìn mét nữa mà thôi.

Nếu là bình thường, Tô Bạch chỉ tung người nhảy mấy cái là đến nơi, nhưng lúc này, hắn đang ra sức áp chế huyết thống tạo phản trong cơ thể mình, ngay cả đi đường, và chạy nhanh cũng đều là lảo đà lảo đảo, hoàn toàn không dám giải phóng sức mạnh chân chính của mình, bằng không sẽ có khả năng không thể kiên trì nổi nửa giây.

"A di đà phật!"

Hòa Thượng niệm một tiếng Phật hiệu, rồi lập tức té ngã xuống mặt đất, toàn bộ cơ thể vô cùng suy yếu, vẻ mặt tái nhợt hệt như một trang giấy trắng, hô hấp cũng không thấy nổi, đương nhiên, trong cơ thể anh ta vẫn còn chút máu tàn, hiện tại Hòa Thượng này chắc chắn đang dùng Quy Tức công để nối mệnh cho mình.

"Mẹ nó!"

Tô Bạch chửi một tiếng, duỗi tay khênh cơ thể của Hòa Thượng lên vai trái của mình.

"Bản tôn, hết sức rồi!"

Gia Thố phát ra một tiếng thở dài, sài đào thân là vũ khí bản mệnh cũng dung nhập vào trong cơ thể của anh ta, cả người quỳ phục ở phía trước, hơi thở mong manh.

Khi Tô Bạch đi qua cũng vác cả Gia Thố lên, đặt lên một bên vai còn lại của mình.

Chương 684 Tới Đi, Gây Sát Thương Cho Nhau Đi 1

Áp lực của hai người trên cơ thể, khiến cho Tô Bạch chỉ cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nặng, hắn không thể khắc chế được, muốn giải phóng sức mạnh của mình, bằng không cả người mình đều sẽ sụp đổ mất. Nhưng trong lòng hắn càng hiểu rõ hơn, cùng lúc giải phóng sức mạnh của mình, cũng sẽ bao gồm cả việc giải phóng cảm xúc tiêu cực vô biên vô tận trong tim mình ra. Đến lúc đó, Hòa Thượng và Gia Thố chắc chắn cũng sẽ thành rau cải chôn ở nơi này, mà mình, thì sẽ biến thành dã thú bị oán niệm của oan hồn cuốn theo.

"Chống đỡ!"

"Chống đỡ!"

Trong lòng Tô Bạch hét lên với chính mình.

Lúc này, áo gió tự động hiện ra, nó xuất hiện trên người Tô Bạch, thế nhưng, đây cũng không phải do Tô Bạch triệu hồi, bởi vì lúc này hắn hoàn toàn không dám triệu hồi!

Pháp khí có linh hồn, áo gió lại càng là một vật cực có linh khí, tuy rằng trước khi Tô Bạch dung hợp với vũ khí bản mệnh đã xóa bỏ ý thức vốn có của áo gió, rồi hoàn toàn dung nhập nó vào trong cơ thể mình, nhưng hắn cũng không hề xóa đi linh hồn của áo gió. Lúc này, cho dù áo gió không có linh hồn, thì cuối cùng cũng không khống chế được nữa, nói cách khác, cũng không phải áo gió mất khống chế được, mà là cảm xúc và cả lý trí của bản thân Tô Bạch, đã hỗn loạn đến mức bắt đầu ra lệnh cho pháp khí trên người mình.

“Mẹ kiếp…”

Vậy mà áo gió lại cuốn theo Tô Bạch bắt đầu bay về phía sau, Tô Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, một tay khảm sâu vào trong nền xi măng ở bên dưới thật chặt, dùng cách này để ngăn cản xu hướng suy tàn của mình.

Mà Gia Thố và Hòa Thượng thì lại rơi từ trên người Tô Bạch xuống.

Gương mặt của hắn đã biến thành màu đỏ gay, hắn ra sức lắc đầu, nhưng lại không biết, rốt cuộc trong đầu đang nghĩ điều gì.

“Rốt cuộc là kẻ nào, rốt cuộc là ai đang hại mình, rốt cuộc là ai đang tính kế hại mình!”

Tô Bạch phát ra những tiếng rống giận, cho dù hắn biết lúc này đây, chắc chắn có một nhóm người đang ẩn nấp phía sau màn, mừng thầm khi trông thấy cơn giận dữ rít gào của hắn vào lúc này, còn bản thân hắn lại giống như một con khỉ nhảy múa trên tấm sắt bị hun nóng để cho người khác thưởng thức.

Bây giờ, mình ngay cả pháp khí của bản thân cũng sắp không kiểm soát nổi nữa rồi.

Xung quanh, oan hồn mờ mịt, không ngừng kêu gào, liên tục ăn mòn phòng tuyến tâm lý của Tô Bạch hết lần này đến lần khác, không ngừng gặm nhấm từng chút một lý trí ở tận sâu trong lòng hắn.

Áp lực, áp lực, càng thêm áp lực, giống như một biển khơi mênh mông đang trút xuống đầu mình!

Cơ thể của Gia Thố và Hòa Thượng nằm ở một bên, hiện tại bọn họ đã tự thiêu thân pháp, thương thế vô cùng nghiêm trọng, thần thức rơi vào trong im lặng, ngược lại cũng không cần phải lo lắng mình sẽ phát điên vì môi trường xung quanh

nữa, nhưng oán niệm của oan hồn xung quanh lại như hổ đói rình mồi, làm sao có thể ngồi không cho được?

Nếu không phải có Tô Bạch ở bên cạnh cơ thể của hai người bọn họ, thì không biết có bao nhiêu oán niệm oan hồn sẽ gào thét xông tới vào lúc này, rồi chia nhau ăn sạch cơ thể của Hòa Thượng và Gia Thố!

Trong ánh mắt của Tô Bạch, huyết quang đã chiếm giữ hơn chín phần, sự thanh tỉnh của tâm hồn lại giống như ngọn nến tàn trước gió lớn, có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Thế nhưng ngay lúc này, Tô Bạch ngược lại không kêu, ngược lại cũng chẳng hô, ngay cả áo gió vốn dĩ đã "phản loạn", vậy mà lúc này cũng lắng lại, giống như một chiếc áo bông nhỏ thân thiết, dán lên lên cơ thể của Tô Bạch.

Một gối hắn quỳ trên mặt đất, hai tay chống trên nền xi măng.

Tai họa bất thình lình này này tới mà không hề có một chút điềm báo, tới mà không hề có chút lý tính nào cả, ngay cả Tô Bạch hiện tại cũng có hơi khó tin. Vừa rồi hắn còn ở trên xe tám chuyện với Hòa Thượng và Gia Thố đến vô cùng phấn khởi, mà lúc này đã biến thành bộ dáng hấp hối.

Đây thật sự là tai bay vạ gió mà!

Chỉ có điều, khóe miệng của Tô Bạch lại lộ ra một nụ cười.

Hắn chậm rãi gật đầu.

"Hòa Thượng chết tiệt, anh đã tính được tôi sẽ đi đến một bước này, đúng không? Anh đã tính được cho dù anh và Gia Thố có đốt cháy thân pháp, cũng không có cách nào thành công mở đường để tôi rời khỏi nơi này, đúng không? Trước đó anh nói, chỉ cần tôi có thể bảo vệ cơ thể của hai người các anh trở về, các anh sẽ nợ tôi một ơn huệ, khi ấy tôi còn buồn bực,

sao anh lại trở nên khách sáo như vậy? Nhưng bây giờ, tôi xem như đã hiểu rồi."

Màu đỏ trong đôi mắt của Tô Bạch bắt đầu rút đi, trong đôi mắt trở nên hoàn toàn tỉnh táo và trong suốt, toàn bộ ngọn lửa khô nóng quanh người đều tản đi, biến mất không còn thấy bóng dáng đâu, huyết thống Vampire đã hoàn toàn thu lại, và huyết thống cương thi cũng đã hoàn toàn lặng yên.

Hắn chậm rãi đứng lên, hít một hơi thật sâu, bộ dáng trông như kiệt sức vì vừa mới liên tiếp squat mấy cái trên mặt đất, đứng lên rồi, lại cũng thoải mái hơn nhiều.

Chỉ có điều, một tia lạnh như băng trên người hắn đó, lúc này trở nên gần như sắp nhỏ thành giọt nước, mỗi một hành động đều mang theo một loại khí tức lạnh lùng tuyệt đối.

Hắn khẽ cắn đầu lưỡi, một ngụm máu tươi rơi xuống, bắn văng tung tóe lên nền xi măng, máu tươi trong nháy mắt bị các oan hồn ở xung quanh hút sạch sẽ.

"Ngoan, ngoan thật, ở đây cha còn có nữa này, máu thôi mà, cha có nhiều lắm, ha ha ha…"

Tô Bạch vừa cười vừa nhỏ máu tươi xuống, lúc này oan hồn đã hoàn toàn bị thu hút, mà sắc mặt của Tô Bạch thì vẫn như thường, thậm chí còn bình tĩnh hơn cả bình thường rất nhiều.

Nếu lúc này Hòa Thượng và Gia Thố tỉnh lại, trông thấy bộ dáng hiện tại của hắn, phỏng chừng cũng sẽ sợ đến đau răng, con hàng này lại phát bệnh rồi. Nếu hắn đã phát bệnh, vậy mức độ nghiêm trọng của cơn điên này thật sự so với cái gọi là tâm ma vào tâm, so với cái gọi là dã thú, lại càng ác nghiệt hơn, lại càng không kiêng dè gì nhiều hơn!

Dưới chân Tử Kim Sơn, bá tước Charre quan sát một làn hơi nước ở phía trước với vẻ rất tò mò, trong hơi nước lộ ra

một bóng người.

“Các người muốn đối phó với cao tăng Tây Tạng đó, nhưng bây giờ một Hòa Thượng khác cũng đang hấp hối, người đó cũng bị tâm ma nhập tâm rồi, đây chính là liên tiếp chôn vùi ba thính giả có thâm niên đấy. Lẽ nào Phát Thanh lại vô cùng ưu ái giới thính giả phương Đông, cho nên có chơi như vậy cũng sẽ không tức giận sao?” Bá tước Charre mang dáng vẻ của bé cưng tò mò, đứng ở phía sau hai lạt ma và hỏi.

Chương 685 Tới Đi, Gây Sát Thương Cho Nhau Đi 2

A Mục Lý thì lại đứng ở phía sau cách rất xa, anh ta phụ trách đặc biệt canh chừng Mập Mạp bị chế phục, bớt giết một thính giả thì sẽ bớt phải chịu một phần trừng phạt, cho nên bọn họ chỉ phong ấn Mập Mạp vốn đã nguyên khí đại thương lại, mà không hề xuống tay giết anh ta.

Hai lạt ma, một người rất trẻ tuổi, bộ dáng khoảng tầm mười một mười hai tuổi, người còn lại thì rất già, bộ dáng chừng bảy, tám mươi tuổi.

"Bá tước, lời này sai rồi, sư huynh đệ chúng tôi tới đây, chỉ vì muốn siêu độ cho tám nghìn vong hồn này để tích công đức, nếu những vong hồn này hoặc tám nghìn thi thể ở bên dưới phát sinh sự thay đổi, vậy đối với sinh linh, đối với nhân gian lại chính là một tai họa lớn. Người trong nhà Phật như chúng tôi, coi tế thế cứu người là nhiệm vụ, về phần ai kêu ba người đó lại là người cuối cùng tiếp xúc với tám nghìn thi thể này, thì lại là điều chúng tôi không dự liệu được. Bây giờ nếu những oan hồn đó muốn đầu thai làm người, không rơi vào con đường súc sinh, thì chỉ có thể lan tỏa oán niệm của họ với người khác. Bọn họ bị phong bế dưới lòng đất sáu mươi năm, dấu ấn và ấn tượng duy nhất của bọn họ cũng chính là ba người vừa mới bước qua nơi này đó.

Bây giờ xem ra ba vị thính giả đó, thật sự phải hứng chịu tai bay họa gió rồi.

Chúng tôi cũng vì sự này mà dày vò trong lòng này, nhưng tám nghìn oan hồn quan trọng hơn, chúng tôi cũng chỉ có thể

trái với lương tâm như vậy. Chúng tôi tin rằng, ba vị thính giả đó cũng là người hiểu rõ lý lẽ, cũng là người hiểu được nặng nhẹ, một người chết mà độ cho cả nghìn người, chắc hẳn cho dù có chết chín lần cũng không hối hận đi."

Khi lạt ma thoạt nhìn giống như một đứa trẻ đó nói chuyện, trong có vẻ rất ông cụ non, rõ ràng, tuổi tác của lạt ma này, cũng không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài thoạt thấy.

Thượng Hải, nơi có nhân khẩu thường trú gần ba mươi triệu người, đây là mật độ tập trung dân cư vô cùng đáng sợ. Mà hiện tại, nó giống như một miếng bánh ngọt cực kỳ thơm ngon, đang bị một đám mây đen dòm ngó, mà đám mây đen này lại đang chậm rãi tới gần từ phía xa.

Một người đàn ông mặc một bộ tây trang màu trắng, thắt cà vạt, đeo một cặp kính mắt màu đen nghiêm túc, đang đứng trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng, nhìn về phía xa.

Trong tầm nhìn của anh ta, anh ta trông thấy một điểm mơ hồ. Giải Bẩm lôi di động ra, nhấn một số điện thoại.

"Là thứ gì?" Đầu bên kia của điện thoại truyền tới giọng nói của Lương Sâm, anh ta cũng là ông chủ của Giải Bẩm.

Cũng đã rất lâu rồi, Giải Bẩm không liên lạc với ông chủ của mình, từ sau khi ông chủ của mình cảm giác được khí tức của Phát Thanh vào lần trước, đã sợ đến mức hốt hoảng kinh hãi không chịu nổi dù chỉ một ngày, mà dứt khoát "bế quan" trong trong biệt thự.

Nhưng, thời gian quả thực là một vị thuốc hay chữa lành vết thương tâm lý, ít nhất thì Giải Bẩm có thể nghe ra được giọng nói của Lương Sâm lúc này, đã khôi phục lại loại bình tĩnh trước đó.

Người, có đôi khi chính là như vậy đấy, giỏi ngụy trang và và đóng khuôn mình, cố hết khả năng gom lấy một chút cảm

giác an toàn cho mình. Rất dễ nhận thấy, Lương Sâm đã dần dần bước ra khỏi bóng ma của Phát Thanh lần trước, nhưng Giải Bẩm lại không cảm thấy vui vẻ một chút nào cho ông chủ của mình. Bởi vì anh ta biết rõ, chỉ cần Phát Thanh lại tới một lần nữa, thì ông chủ của mình phỏng chừng vẫn sẽ giống như lần trước, cuộn tròn lại dưới chân bàn làm việc, run rẩy như cầy sấy, nước mắt giăng tứ tung.

Nhưng Giải Bẩm cũng không vì chuyện này mà có một chút sự khinh thường nào đối với ông chủ của mình, nhưng anh ta lại sinh ra một chút thương hại đối với ông chủ. Loại thương hại này, Giải Bẩm biết rõ, nó chắc hẳn được thành lập trên phương diện cảnh giới của mình kém hơn ông chủ rất nhiều, cho nên trên cơ bản không có tư cách cảm giác được khí tức của Phát Thanh.

Nhưng, bản thân cảm thấy hài lòng khi chưa đến lúc phải tự mình đi đối mặt, là bệnh chung của mỗi người, cho dù là Giải Bẩm cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, cuộc gọi lần này, cũng không phải để ôn chuyện, trên thực tế, từ sau khi ông chủ của mình bế quan, Giải Bẩm cũng chỉ liên lạc với ông chủ của mình một lần, vì tổ chức tôn giáo đó bắt đầu hoạt động trong tòa nhà lớn, nơi mà công ty trò chơi nhà mình tọa lạc.

“Là quỷ, oan hồn, quy mô gần mười nghìn oan hồn, hơn nữa…” Lúc này, ánh mắt của Giải Bẩm đang chậm rãi trở nên sâu xa: “Những oan hồn này đang xuất hiện sự lột xác, bọn họ đang biến thành lệ quỷ giữa ban ngày ban mặt, vạn quỷ đã gần đến Thượng Hải rồi.”

“Là tên nào đang tự tìm đường chết sao?” Giọng nói của Lương Sâm mang theo chút giận dữ, dù sao thì Thượng Hải cũng là quê hương của anh ta.

“Chắc là thế, nhưng người có thể làm ra được thế trận lớn như vậy, cũng không nhiều đâu, đây chắc hẳn là hình chiếu oan hồn được tiến hành ngưng tụ và truyền tống ra ngoài bằng trận pháp. Nó vốn chắc hẳn nằm ở vùng ngoại ô phía tây không có bao nhiêu người ở, nhưng hiện tại, rõ ràng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn mất khống chế rồi.”

“Vậy, ngăn cản nó, cắt đứt nó, và diệt nó đi.”

Khóe miệng của Giải Bẩm lộ ra một nụ cười: “Có ít nhất hơn tám nghìn oan hồn đã biến dị rồi, một mình tôi đánh chính diện, hoàn toàn không có bao nhiêu phần thắng.”

Nói xong câu nói này, Giải Bẩm lập tức cúp máy, sau đó, ở trước mặt anh ta xuất hiện hình bóng của ông chủ Lương Sâm, có lẽ vẫn cần qua ít nhất một khoảng thời gian nữa, thì ông chủ của mình mới thật sự kết thúc việc bế quan và đi ra ngoài. Nhưng tình huống đột nhiên xảy ra này, lại ép buộc anh ta không thể không ra ngoài sớm.

“Tám nghìn oan hồn.” Lương Sâm lắc đầu: “Cũng đủ điên cuồng thật đấy.”

Giờ này khắc này, trên mấy tòa nhà cao tầng ở gần tòa nhà này, cũng xuất hiện mấy bóng người khác.

Thượng Hải thân là một thành phố lớn có gần ba mươi triệu nhân khẩu thường trú, mật độ dân cư lớn, nên mật độ thính giả hiển nhiên cũng không nhỏ.

Lương Sâm đặt một tay phía sau lưng mình, trầm giọng nói: “Ba người các cậu, cộng thêm cả tôi, mỗi người phụ trách một bên, còn nhân viên của tôi sẽ phụ trách việc bắt cá lọt lưới, cảm thấy thế nào?”

Câu nói này của Lương Sâm hiển nhiên là nói với ba bóng người còn lại trên sân thượng của tòa nhà cao tầng bên cạnh.

“Khó đấy.” Giọng nói của một cô gái truyền tới: “Có tám nghìn oan hồn, mà chúng ta lại không có trận pháp được bố trí sẵn từ trước hỗ trợ, cho dù chỉ đơn giản dựa vào sức mạnh của bản thân chúng ta, cũng khó mà làm đến không có sai sót được. Trừ phi lại có thêm toàn bộ người có thâm niên ở trong khu vực Thượng Hải tập trung lại, chúng ta phụ trách phần chính, còn bọn họ phụ trách chi tiết, mới có thể chắc chắn được một chút, nhưng những người có thâm niên đó, hiện tại cũng không có thời gian để gọi từng người một đến.”

Chương 686 Sợ!

Một giọng nam thô kệch vang lên: "Tám nghìn oan hồn đó rõ ràng đang tiến tới theo một ý chí, hiện tại bọn chúng có thể tập trung lại, vậy thiết nghĩ cũng có thể trực tiếp chia ra thành tốp nhỏ. Mấy người chúng ta có thể vừa chuẩn bị ra tay, thì bọn chúng đã hoàn toàn tan tác chim muông, cho dù là tám nghìn con heo chạy loạn, cũng không phải là chuyện có thể bắt xong trong khoảng thời gian ngắn được, càng đừng nói đến những oan hồn cứ thấy người sống là phát điên lên đó."

"Vậy cũng vẫn tốt hơn so với chẳng làm gì cả, cố hết sức giảm sát thương xuống mức thấp nhất đi."

Cả người Lương Sâm bay lơ lửng, ba bóng người ở trên ba tòa nhà cao tầng khác cũng cùng nhau bay lên, bốn người, mỗi người quang về một hướng, chủ động hướng về phía đó, chuẩn bị ngăn cản đám mây đen ở bên ngoài khu tập trung đông dân cư ở Thượng Hải.

Giải Bẩm thì lại lặng lẽ tháo kính mắt xuống, lôi một chiếc khăn lau kính bằng lụa trắng từ trong túi ra, lẩm bẩm: "Rốt cuộc là thằng thần kinh nào lại muốn học ả đàn bà đó làm ra loại chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành này vậy?"

Lẩm bẩm xong, tự bản thân anh ta mỉm cười.

Lúc trước, ả đàn bà đó tới nước Anh, cũng chỉ là hủy diệt một thành phố với dân số chỉ vài trăm nghìn mà thôi, không thể nào so sánh được với Thượng Hải này.

Dưới Tử Kim Sơn, hai lạt ma dùng hết sức mạnh của mình như thể phát điên, thân pháp bùng cháy, những đường sóng khí càn quét ra khắp toàn bộ công trường.

Trận pháp đã bị phá hủy gần hết, lại thêm A Mục Lý còn đang phong ấn cơ thể của mình ở cửa ra của sở nghiên cứu nằm ở bên ngoài, cho nên lúc này, ngay cả bầu trời phía trên Tử Kim Sơn cũng đã trở nên trong xanh hơn nhiều.

Chỉ có điều, cho dù là hai lạt ma hay là A Mục Lý, lúc này đều mang vẻ mặt tức giận và nghẹn uất, vốn đã tính toán kỹ càng cả rồi, vất vả lắm mới có được một cơ hội như vậy, có thể diệt trừ Gia Thố với cái giá nhỏ nhất, nhưng ai có thể liệu được đến cuối cùng, vậy mà lại là loại cục diện này cơ chứ?

Sau khi làm xong những chuyện này, hai lạt ma đã gần như xuất hiện triệu chứng hư thoát, cả hai người đều quỳ phục trên công trường đã bị bọn họ càn quét đến mang một bộ mặt hoàn toàn khác hẳn, thực ra bọn họ không dám cược, cũng không dám do dự một chút nào, lại càng không dám tiết kiệm sức mạnh của mình.

Bởi vì một khi tám nghìn oan hồn này tiến vào Thượng Hải, thì hậu quả mà nó tạo thành gần như mang tính chấn động, đến lúc đó dưới cơn thịnh nổ của Phát Thanh, kẻ đầu têu chuyện này, thằng cha đã dẫn tám nghìn oan hồn trực tiếp hướng vào khu vực Thượng Hải đó, hiển nhiên sẽ chết rất thê thảm. Nhưng mấy người bọn họ cũng sẽ không thoát khỏi kết cục bị Phát Thanh trực tiếp kéo vào thế giới chuyện xưa để nghiền chết. Thậm chí, ngay cả người Anh Quốc vừa mới đứng ở nơi này, chỉ nhìn một lúc thôi cũng sẽ dính liên lụy rất lớn.

Vừa rồi, bọn họ thật sự sợ, cũng thật sự hoang mang, bọn họ chưa từng nhìn thấy tên điên nào không hề có không chút do dự, có chết cũng phải kéo theo đám người mình chết chung như vậy, thậm chí còn không ngần ngại muốn một thành phố ba mươi triệu người đều phải chôn cùng mình. Trong mắt của

tên điên đó chỉ có báo thù, mà không hề có lấy một chút cảm thông, cũng không hề có một chút chần chừ nào hết.

A Mục Lý cũng đã kết thúc phong ấn chính mình, một tay ôm ngực mình, một tay chống lên mặt đất, cả người dường như cắt không còn một giọt máu.

"Hai vị sư huynh, rút thôi, trở về trước rồi nói sau, nơi này không thể ở lại lâu được."

A Mục Lý nuốt nước miếng một cách rất khó khăn, hiện tại trạng thái của ba người họ rất kém, trên cơ bản còn chưa tiến vào nội địa đã có chuyện bất ngờ rồi, mà ở Nam Kinh này, cũng có không ít thính giả.

Cho dù là thính giả có thực lực mạnh đến đâu, khi anh ta bị thương và ở trạng thái không tốt, cũng nhất định phải học cách khiêm tốn và che giấu bản thân, lăn lộn cho đến tận bây giờ, ai mà chẳng có đến mấy kẻ thù? Mà mối quan hệ với những kẻ thù đó thì lại dây dưa phức tạp. Đối phương có trực tiếp tìm đến cửa giết chết mình, phỏng chừng cũng có thể nói đây gọi là nhân quả chính đáng.

Cho nên, nơi này không thể ở lại được.

Nhưng, ba người dường như không để ý tới, hoặc là nói vừa rồi tình hình quá nguy cấp, nên bọn họ hoàn toàn không có thời gian để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này. Đó chính là, trận pháp mà bọn họ vốn dùng để giam cầm Mập Mạp, cũng đã bị ảnh hưởng mà phá vỡ khi bọn họ càn quét xung quanh bằng thứ sức mạnh trước đó. Thực ra cho dù không phá vỡ, thì với trạng thái hiện tại của bọn họ cũng rất khó tiếp tục chèo chống được sự vận chuyển của bất cứ một trận pháp nào.

Mà Mập Mạp bị trói trên cột gỗ đó, lúc này, thịt mỡ trên mặt cũng vô thức rung rung.

Ngay sau đó, đôi mắt của anh ta hé một khe hở, hai hàng lệ máu chảy xuống, ngược lại cũng không phải vì vậy mà nói Mập Mạp đau lòng đến đâu, khó chịu đến thế nào. Lệ máu này cũng không phải chảy xuống vì lo lắng cho đám người Gia Thố và Tô Bạch, mà là sau khi Mập Mạp bị phong ấn linh hồn, anh ta vẫn không ngừng tấn công phong ấn như cũ, nên lúc này khí huyết trong cơ thể anh ta cuồn cuộn, linh hồn cũng có hơi rã rời.

Thế nhưng, bản thân mình sở trường giả heo ăn thịt hổ, vậy mà lại bị người ta ám hại bằng loại cách làm như vậy, sau đó bị trói ở nơi này.

Loại khuất nhục này, và loại tức giận này, dường như sắp đâm đổ toàn bộ lý trí của Mập Mạp, chỉ có điều, dù sao anh ta cũng không phải là Tô Bạch, cho nên lúc này anh ta vẫn còn đang kiên nhẫn, vẫn còn đang giả bộ.

Trước mắt, trên công trường đang có hai lạt ma và A Mục Lý đang thở dốc điều chỉnh bản thân, dự định một lát nữa sẽ rời khỏi nơi này, hoàn toàn không để ý đến Mập Mạp. Vừa rồi trên bầu trời đã trở nên trong xanh, mà lúc này lại từ từ biến thành âm Âu Mỹdần. Trong đám mây đen, thi thoảng lại có xà lôi lóe lên rồi biến mất, nhưng lớp ngụy trang này lại cực kỳ khéo léo, thật sự giống như trời sắp đổ mưa vậy.

Cái chết náu mình trong một mình, nghỉ thêm một lúc đi, nghỉ thêm một lúc nữa thì tốt. Sau đó, nếm thử sấm của ông béo ta đây!

Trong lòng Mập Mạp biết rõ, nếu lần này mình không thể giữ lại một trong ba người này, vậy thì mình hoàn toàn không có cách nào giải thích được với đám người Tô Bạch, thậm chí, với tính cách của Tô Bạch và lòng dạ đen tối của Hòa Thượng, bọn họ thậm chí có khả năng sẽ dứt khoát tìm cơ hội trực tiếp ăn tươi nuốt sống mình!

Oan hồn ở bên cạnh, đang nối tiếp nhau biến mất, có thể nhìn thấy rõ ràng, những oan hồn này rất không cam lòng.

Rõ ràng máu thịt cực lớn đã ở ngay trước mắt mình, rõ ràng chẳng còn cách bao nhiêu nữa, nhưng mình lại không thể đến được. Những oan hồn này vốn không có thực thể, thực thể của bọn họ vẫn còn ở trong sở nghiên cứu dưới chân Tử Kim Sơn. Cho nên, khi trận pháp ở dưới Tử Kim Sơn bị phá hủy, những oan hồn bị chiếu hình qua đây hiển nhiên cũng sẽ biến mất sạch.

Chương 687 Phát Thanh Lại Dừng Phát Sóng Một Lần Nữa 1

Ngay khi một oan hồn cuối cùng ở bên cạnh cũng biến mất tăm, chỉ còn lại một mình Tô Bạch còn đang lảo đảo tiếp tục bước đi, cả người hắn dường như cắt không còn một giọt máu nào cả.

Cơ thể lắc lư, đám oan hồn cũng đã biến mất rồi, khí lực chống đỡ lồng ngực Tô Bạch cũng tự nhiên mà biến mất theo. Hắn thực ra cũng đã kiệt sức rồi, trước đó vì lôi kéo, thu hút những oan hồn theo mình tiến tới phía trước, mà hắn đã tiêu hao quá nhiều máu tươi.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn thấy những tòa nhà cao tầng cách không xa ở phía trước. Trong lòng Tô Bạch không có một chút khoái cảm nào khi phá giải ván cờ của đối phương, ngược lại còn sinh ra một loại thất vọng.

Tang lễ tuyệt đẹp và long trọng biết mấy, cứ tan thành bọt biển như vậy, ha ha.

Đúng là một đám… thỏ đế…

Sau khi suy nghĩ này lóe lên, Tô Bạch mang theo một tia thất vọng, ngã quỵ xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lạnh quá, thật lạnh quá…

Trong cơn mơ màng, Tô Bạch cảm giác mình như thể đang nằm trong một hầm băng, cái lạnh thấu xương không có lúc nào là không kích thích mình, nó kích thích từng lỗ chân lông

trên cơ thể mình từ trên xuống dưới, kích thích làn da của mình, kích thích xương cốt của mình, đồng thời, cũng kích thích cả linh hồn mình nữa.

Loại cảm giác lạnh lẽo này, đã rất lâu rồi Tô Bạch chưa cảm nhận được, lúc này, hắn cảm giác được mình dường như đã quay trở lại thời điểm bắt đầu, mỗi lần khi cơ thể bị thương nặng, khát khao đối với máu tươi gần như phá vỡ toàn bộ lý trí của mình, mà bản thân, thật sự rất cần máu tươi mới nóng hổi bổ sung cho mình.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tô Bạch ngửi thấy một mùi hương, mùi hương này dường như khiến Tô Bạch phát điên lên được, hắn đột nhiên duỗi tay ra, chộp tới phía trước.

"Á!"

Một tiếng hét kinh hãi truyền tới, Tô Bạch cũng mở trừng mắt theo ý thức, bóng tối tản đi, và ánh sáng lại xuất hiện.

Một nữ y tá với gương mặt ưa nhìn, thoạt nhìn có chút đáng yêu, đang đứng ở trước mặt mình với vẻ có hơi bối rối, mà cổ tay cô ta thì lại bị mình nắm chặt.

"Anh… anh tỉnh rồi à… tôi đi gọi bác sĩ, tốt quá rồi."

Nữ y tá hoang mang từ lúc đầu khi bị nắm chặt tay đi ra ngoài, lập tức thoát khỏi bàn tay của Tô Bạch, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Tô Bạch sững sờ nhìn bàn tay mình, trong ánh mắt mang theo một vẻ chần chừ, nhưng cũng ẩn chứa một loại kiên định.

Chỉ có điều, tỉnh lại dường như cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, các tế bào khắp cả người mình từ trên xuống dưới hiện tại giống như một đứa trẻ thất lạc nhiều năm, sau khi tìm được cha mình đã bắt đầu nói hết tâm sự với người cha ruột này của mình. Cảm giác đau quằn quại khắp cả người, thậm

chí cơn đau đớn của mỗi một cơ quan, đều đang chen chúc nhau dày vò thần kinh của Tô Bạch.

Nếu không phải lực ý chí của Tô Bạch vượt xa người bình thường, thì có khả năng tỉnh lại chưa bao lâu đã trực tiếp hôn mê tiếp rồi.

Nơi này là bệnh viện sao?

Ai đã đưa mình vào bệnh viện vậy?

Vậy, hai con lừa ngốc kia thì sao?

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, nhưng người bước vào không phải là bác sĩ, mà là một người quen của Tô Bạch.

Trong tay của Giải Bẩm bưng một cái đĩa.

Bên trên đặt táo và lê đã gọt xong, anh ta bước vào trong một các rất tự nhiên, rồi đứng ở trước giường bệnh của Tô Bạch, mỉm cười nói: "Tôi vốn tưởng rằng cậu tỉnh lại rồi thì việc đầu tiên chính là hút cô y tá đó thành cái xác khô chứ."

Anh ta nói chuyện rất tùy tiện, một mạng người đối với anh ta mà nói, thật sự không quan trọng gì.

Đối với việc Giải Bẩm xuất hiện ở nơi này, đồng thời còn nói ra loại lời này nữa, Tô Bạch thật sự không hề có một chút bất ngờ nào cả, trước đây khi mình vẫn còn sống ở văn phòng thám tử, đã từng tiếp xúc với người này một lần, nếu Tô Bạch vẫn không thể cảm giác được gì, vậy hắn cũng không có khả năng từng bước sống được đến ngày hôm nay, chuyện về tổ chức mà Sở Triệu ở lần đó, sở dĩ đến cuối cùng biến thành không bệnh mà đau, rõ ràng cũng là do người này ra tay.

"Tôi không đói bụng ăn quàng như vậy." Tô Bạch nghĩ một đằng nói một nẻo, trên thực tế, mới vừa rồi, nữ y tá đó thật sự vừa mới đi một vòng trước quỷ môn quan.

“Ha ha, dù sao giết một người bình thường thì Phát Thanh cũng sẽ làm như không phát hiện ra mà.” Giải Bẩm đặt đĩa hoa quả lên tủ đầu giường của Tô Bạch, rồi rút một chiếc khăn tay màu trắng ra, cẩn thận lau bàn tay của mình: “Trước đó, không phải cậu còn muốn kéo ba mươi triệu người ở toàn bộ Thượng Hải này chôn cùng hay sao. Nhưng bây giờ lại mở lưới cho một cô y tá nhỏ, áp chế khát khao vô hạn của mình đối với máu tươi hiện tại.”

“Đây là tự do của tôi.” Tô Bạch nói.

Giải Bẩm gật đầu: “Được rồi, tự do của cậu.” Anh ta đột nhiên nghĩ đến thời điểm mình đi đến bên cạnh Tô Bạch đã hôn mê ấy, vậy mà trên gương mặt của người này lại mang theo một nụ cười châm biếm, thậm chí tay trái còn giơ một ngón giữa một cách cứng ngắc, thực sự khiến người ta có hơi cạn lời.

“Cậu đã hôn mê ba ngày rồi, trong ba ngày này, mỗi ngày đều sẽ truyền huyết tương gấp hơn mười lần như cầu của người bệnh bình thường cho cậu, thật ngại quá, tôi có thể lợi dụng quan hệ của mình để truyền máu cho cậu, nhưng đều là máu của người người thường hiến cho, đối với cậu của hiện tại mà nói, chỉ có thể khiến cơ thể của cậu khôi phục lại hoạt tính, nhưng muốn hồi phục lại nguyên khí, thì còn lâu mới đủ.”

“Cảm ơn.” Tô Bạch nói ra hai chữ này, cho dù nói thế nào, thì đối phương cũng đã đưa mình từ vùng thôn quê hoang dã đó vào trong bệnh viện, bằng không nếu để mình lẻ loi nằm ở nơi đó, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì. Tuy rằng người có thâm niên thường tự xưng là thần thánh, nhưng khả năng chết vẫn rất lớn, cho dù là trong thế giới hiện thực, cũng sẽ xuất hiện các loại bất trắc.

“Hai người bạn của cậu đang nằm ở phòng bệnh bên cạnh, chỉ có điều tình trạng của bọn họ kém hơn cậu rất nhiều, tuy

rằng vẫn còn sống, nhưng đã rơi vào trạng thái người thực vật rất sâu rồi, phỏng chừng phải đợi đến sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa sau, mới có thể dựa vào sức mạnh của Phát Thanh để hồi phục.”

Giải Bẩm cầm một cây tăm cắm vào một miếng táo, rồi đưa vào trong miệng mình, chậm rãi nhai nuốt, tay của anh ta rất trắng, môi cũng rất mềm.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, và nhắm mắt lại.

Trong lòng hắn thì lại đang nghĩ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người có thể làm ông chủ của người này trong thế giới hiện thực, chắc hẳn sẽ là một thính giả nào đó có quyền thế, mang theo một thuộc hạ “quyến rũ” như cái dạng gì, phỏng chừng là có khuynh hướng về phương diện đó đi…

Chương 688 Phát Thanh Lại Dừng Phát Sóng Một Lần Nữa 2

Nếu lúc này Lương Sâm biết suy nghĩ trong lòng Tô Bạch, phỏng chừng sẽ trực tiếp phun ra một lít máu tươi trong tầng hầm biệt thự của mình mất. Anh ta là "người đàn ông si tình" nhớ mãi không quên Lệ Chi, thậm chí còn từng có một lần suy nghĩ định làm cha dượng của tiểu tử kia, chỉ là sau này bốn người Tô Bạch và Hòa Thượng lại chim cú chiếm tổ chim khách, thật sự giết ngược lại lão Phương, đồng thời cũng là "hiện thân" của Phát Thanh, khiến cho dự định lúc trước của anh ta hoàn toàn tan thành bọt biển hết mà thôi.

"Cần tôi giúp cậu thông báo với bạn bè hoặc người nhà của cậu không?" Giải Bẩm lại ăn một miếng lê, chậm rãi nói.

"Không cần, tôi nằm ở nơi này là được rồi."

"Ba người các cậu ở nơi này cũng không an toàn tuyệt đối, tôi không có khả năng cứ canh chừng ở đây mãi được." Giải Bẩm nói.

"Anh đã cứu ba người chúng tôi về đây, hơn nữa anh cũng nói tôi đã hôn mê ba ngày rồi, anh chắc hẳn không có khả năng tùy ý bỏ đi, để ba người chúng tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến công sức ba ngày này của anh hoàn toàn phí phạm đâu nhỉ."

Giải Bẩm lắc đầu với vẻ từ chối cho ý kiến: "Khi cậu hôn mê, chắc hẳn không cảm giác được thông báo nhắc nhở của

Phát Thanh, di động của cậu, tôi đã đặt ở bên dưới gối đầu của cậu đấy, cậu có thể tự xem.”

Tô Bạch nghe vậy, duỗi tay lôi di động ở bên dưới gối đầu ra, nhấn mở màn hình, phát hiện một thông báo đẩy do tài khoản công khai “kongbu66” gửi đến. Đây là thông báo có hình ảnh, có nghĩa tất cả mọi người đều có thể nhận được thông tin này.

Tô Bạch nhấn mở hình ảnh, tiêu đề của nó khiến cho con ngươi của hắn đột nhiên co rút.

[Thông báo Phát Thanh tạm dừng phát sóng để nghỉ ngơi trong ba tháng]

Ý nghĩa cơ bản của nội dung bên dưới là Phát Thanh sẽ dừng phát sóng trong ba tháng, đồng thời, cũng nói rõ sẽ gia tăng quyền hạn của người quản lý, nếu có thính giả muốn gây ra chuyện quá giới hạn gì trong khoảng thời gian này, thì người quản lý có thể trực tiếp đánh chết giúp Phát Thanh, đây là một lần ủy quyền thuộc về Phát Thanh.

Ba tháng ư…

Tô Bạch cũng hơi hiểu ra những lời mà Giải Bẩm nói trước đó, thật ra không phải là thuận miệng nói chơi gì đó mà thôi, người ta ở nơi này bảo vệ ba người mình suốt ba ngày, nhưng tiếp đó, vẫn còn đến ba tháng nữa. Nếu đổi lại là Tô Bạch, phỏng chừng hắn cũng chẳng muốn ở lại tiếp tục bảo vệ ba người đã gần như tàn phế trong suốt ba tháng này mà một tấc không rời.

“Vậy, xin hãy đưa ba người chúng tôi về nhà lão Phương đi.” Tô Bạch nói: “Ngày sau, ba người chúng tôi sẽ báo đáp lại anh.”

Vốn dĩ, Tô Bạch cũng không muốn kêu một người ngoài như Giải Bẩm đưa ba người bọn họ trở về nhà lão Phương.

Trận pháp ở nhà lão Phương đã được hai đại sư trận pháp là Mập Mạp và Hòa Thượng cải tạo qua, nếu Giải Bẩm qua đó, có trời mới biết liệu anh ta có thể nhìn ra được manh mối gì hay không?

Nhưng bây giờ không ổn, bởi vì nếu như Giải Bẩm không bằng lòng gần như là làm bảo mẫu trong coi ba người này trong ba tháng, vậy thật sự chỉ có về nhà lão Phương để trốn trước mà thôi.

Ít nhất, nơi đó vẫn còn Cát Tường.

Kêu Cát Tường tự nguyện đi tới bệnh viện để chăm sóc hắn, gần như là chuyện không có khả năng, nhưng nếu đám người mình ở trong nhà, thì Cát Tường sẽ không có khả năng để cho nguy hiểm gì lại gần phạm vi ngôi nhà.

Chức cha này làm cũng thất bại quá đi thôi, vậy mà còn phải dựa vào bảo mẫu của con trai để bảo vệ mình.

“Lại định dừng phát sóng ba tháng, tại sao vậy?” Tô Bạch hỏi.

Hắn nhớ lần trước Phát Thanh dừng phát sóng để nghỉ ngơi ba tháng, là vì Phát Thanh đã mấy lần liên tiếp xảy ra vấn đề trong thế giới chuyện xưa, xuất hiện loại nhân vật có thể cảm giác được sự khống chế của Phát Thanh đối với thế giới chuyện xưa, giống như ông chủ người da đen của cửa hàng tiện lợi, và ma trong bức tranh trên ngọn núi Đạo Gia, chuyện này có ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự khống chế của Phát Thanh đối với thế giới chuyện xưa, và sự theo đuổi của nó đối với tính cốt truyện.

Ví dụ như lúc trước hai người Tô Bạch và Sophie liên thủ lại xông ra ngoài, vốn cho rằng đến cuối cùng sẽ có một trận đại chiến sinh tử sau khi đến được cửa hàng tiện lợi đó, nhưng kết quả, hắn lại trực tiếp đưa một điếu thuốc cho ông chủ

người da đen của cửa hàng tiện lợi, đồng thời lải nhải vài câu tán gẫu với đối phương, sau đó ông chủ người da đen đã thả cho hai người Tô Bạch và Sophie sống sót rời đi.

Bởi vì bọn họ biết Phát Thanh muốn theo đuổi tính cốt truyện, cho nên cố tình đi theo hướng khác để ruồng rẫy Phát Thanh.

Từ sau lần Phát Thanh dừng phát sóng nghỉ ngơi đó, những người dân bản địa mà Tô Bạch gặp được trong mấy thế giới chuyện xưa đã không còn xuất hiện loại người "nhìn thấu" bản chất thế giới nữa, vậy, nguyên nhân của lần dừng phát sóng này là gì?

Giải Bẩm lại đưa một miếng táo vào trong miệng mình: "Bởi vì người rời đi thì phải quay trở lại."

"Trở lại?" Tô Bạch ngạc nhiên.

"Không phải cậu cũng biết người phụ nữ đó sao, con mèo đó của cậu, trước đây có một khoảng thời gian rất dài vẫn luôn đi theo cô ta." Giải Bẩm lại ăn một miếng táo.

Đám người Lệ Chi sắp trở về rồi sao?

Vậy mà bọn họ.. còn có thể sống sót trở về?

"Phát Thanh muốn sắp xếp thủ tục trở về cho bọn họ, việc này có ảnh hưởng đến rất nhiều thứ, cho nên Phát Thanh mới dừng phát sóng để chuyên tâm ứng phó, chi tiết cụ thể thì tôi cũng không rõ, dù sao thì cấp bậc của tôi cũng không đủ."

"Trước đó từng có chuyện người đã rời đi lại trở về không?" Tô Bạch hỏi.

Giải Bẩm nghe vậy, lại lắc đầu: "Tôi không biết, có khả năng có, mà cũng có khả năng không."

Nói xong, anh ta cầm áo khoác treo ở trên mắc áo của mình rồi mặc lên: "Vậy, cậu còn muốn hỏi gì nữa không, nếu không

còn thì bây giờ tôi sẽ đưa các cậu về nhà luôn, trò chơi mới của công ty sắp phát hành trực tuyến rồi, việc mà tôi cần làm khá nhiều.”

Nhất là khi ông chủ của mình sau khi biết được Lệ Chi sắp trở về, rõ ràng đã xuất quan, nhưng thậm chí còn chẳng có lấy một chút lòng dạ nào nghĩ về công việc, điều này khiến Giải Bẩm cũng có chút bất đắc dĩ.

Tô Bạch chỉ vào cái đĩa đã trống không trên tủ đầu giường của mình: “Còn một vấn đề nữa, không phải quả táo này anh gọt cho người bệnh sao, sao anh lại tự mình ăn hết sạch thế hả?”

Chương 689 Mập Mạp Trở Về 1

“Cảm ơn.” Tô Bạch có ấn tượng khá tốt về y tá nhỏ đã mặc quần áo giúp mình này, một y tá nhỏ rất đơn giản, rất thanh thuần, mang theo một chút đáng yêu, vừa nhìn đã biết là con gái lớn lên trong một môi trường gia đình tốt.

Môi trường gia đình tốt ở đây, một là chỉ mối quan hệ của cha mẹ trong gia đình rất tốt, hai là chỉ điều kiện kinh tế gia đình cũng tốt, thường mà nói, chỉ có con gái đi ra từ loại gia đình này mới có thể giữ lại được một phần đơn giản và trong sáng đó.

Sau khi y tá nhỏ thay quần áo xong cho hắn, lại đưa cà phê cho Tô Bạch, bộ đồ đó không có mười nghìn tệ thì không thể nào chạm vào được, mà tiền lương tháng của y tế thực sự không thể tính là rất cao, y tá nhỏ này chắc hẳn thuộc loại chỉ ra ngoài làm công việc hiện thực giá trị của bản thân, cuộc sống như vậy thật sự rất khiến người ngưỡng mộ.

“Anh khách sáo quá rồi, đây là việc mà tôi nên làm, cơ thể của anh vẫn còn hơi yếu, sau khi về nhà phải bồi bổ thêm, cũng phải chú ý rèn luyện thân thể nhiều vào.” Y tá nhỏ dặn dò Tô Bạch một cách ân cần.

Tô Bạch gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết rồi.

Giải Bẩm đứng ở bên cạnh cửa phòng bệnh, hơi nghiêng đầu, nhìn một màn tạm biệt giữa Tô Bạch và y tá nhỏ, mà khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt.

Cuối cùng, Tô Bạch cũng thay quần áo xong, rồi ngồi lên xe lăn.

Y tá nhỏ dự định đẩy hắn ra khỏi viện, chỉ có điều Giải Bẩm lại bước tới: "Cảm ơn, để tôi làm là được, cô đi làm việc đi."

"Ồ, vậy được, vậy tạm biệt nhé." Y tá nhỏ vẫy tay với Tô Bạch, rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Bạch dựa người lên xe lên với chút mệt mỏi, Giải Bẩm đẩy hắn đi ra khỏi phòng bệnh, khi đợi thang máy xuống tầng, anh ta đột nhiên hỏi: "Một cô gái không tệ đấy."

"Câu nói này có hàm ý khác nữa." Tô Bạch đáp.

"Vất vả lắm mới tiến vào bệnh viện một lần, yêu đương một hồi đơn giản, cũng không phải là một chuyện rất tươi đẹp hay sao?"

Cửa thang máy mở ra, Giải Bẩm đẩy Tô Bạch vào trong thang máy.

Tô Bạch chẳng muốn để ý đến cái thứ trong nóng ngoài lạnh này.

Thấy Tô Bạch không trả lời lại mình, Giải Bẩm cũng không để ý, khi đẩy xe ra khỏi tòa nhà lớn của bệnh viện, bên ngoài, đã có một chiếc xe limousine đang đợi sẵn.

"Có thể tự mình lên xe được không, hay để tôi bế cậu lên đây?" Giải Bẩm hỏi.

Tô Bạch giãy dụa đứng dậy, tự mình mở cửa, rồi leo lên xe.

Trong xe, Hòa Thượng và Gia Thố đã ở bên trong, hai người đều mặc đồ bệnh nhân, nhắm mắt, dựa lên ghế ngồi, hô hấp vẫn còn, và thể sinh mệnh cũng còn đây, nhưng muốn tỉnh lại, gần như là chuyện không có khả năng.

Bây giờ vấn đề nan giải là Phát Thanh định dừng phát sóng ba tháng, Hòa Thượng và Gia Thố chắc chắn cũng phải làm đồ vô dụng ít nhất ba tháng.

Giải Bẩm khởi động xe: "Phía sau có nước ngọt và rượu đấy, cậu cứ tự nhiên."

"Vậy tôi không khách sáo nữa nhé."

Tô Bạch cầm một bình rượu đế, trực tiếp nhấp một ngụm ngay miệng bình, trong lúc nhất thời, trong xe tràn ngập một mùi vị rượu đế gay mũi.

Giải Bẩm lắc đầu, kéo cửa sổ xuống, sau đó lái xe ra khỏi bệnh viện.

"Là ai đã ra tay hại bọn tôi vậy, có manh mối không?" Tô Bạch hỏi.

Vốn dĩ trong đáy lòng của hắn đang phát hỏa, bây giờ lại nhìn thấy Hòa Thượng và Gia Thố bất tỉnh nhân sự, cơn ngọn lửa tức tối đó cứ tự nhiên mà bốc lên.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì bây giờ hai tăng nhân này chắc hẳn đang trên đường tới Ngân Xuyên tìm con diều hâu chết mẹ đó của bọn họ rồi. Rất có khả năng, mình cũng sẽ bị kéo đi cùng làm trợ thủ, bây giờ hai con hàng này chỉ có thể nằm ngủ say ở nơi này, làm một người thực vật đáng chết!

"Nếu tôi nói cho cậu biết, thì cậu định làm gì?" Giải Bẩm vừa đánh tay lái vừa hỏi.

Tô Bạch nhún vai: "Kill them."

"Cậu sao?" Giải Bẩm hỏi ngược lại: "Cậu của hiện tại sao?"

Giải Bẩm dường như nghe được một câu chuyện vô cùng nực cười vậy.

“Cậu của bây giờ, ngay cả một tên cướp cầm súng cũng có thể giết chết cậu được.”

Tô Bạch xòe tay ra, đặt ngón trỏ của mình đến bên môi rồi nhẹ nhàng liếm: “Anh biết, loại người như tôi hồi phục thương thế, thực ra nhanh hơn các anh rất nhiều, chỉ cần có… đủ máu tươi là được.”

“Tuy rằng Phát Thanh dừng phát sóng, nhưng không có nghĩa thính giả có thể cố tình làm bậy.” Giải Bẩm nhắc nhở.

“Con mẹ nó, bỏ qua Phát Thanh đi.” Tô Bạch chửi thẳng một câu: “Bây giờ trong đầu tôi chỉ toàn nghĩ đến báo thù thôi, cái đám chẳng hiểu kiểu gì lại muốn hại chết tôi đó, tôi sẽ vặn gãy bọn họ rồi nhét vào trong hậu môn của chính bọn họ.”

Giải Bẩm gật đầu, lôi di động ra, rồi đưa cho Tô Bạch.

Hắn nhận di động, trên màn hình điện thoại là một bức ảnh, một chính trị gia nước ngoài nào đấy đang gặp mặt một lạt ma tới từ Tây Tạng đó, lạt ma này thật sự đã cùng đồng hành với sự phát triển của mấy thế hệ người Trung Quốc, câu nói người tốt không thọ mệnh còn người xấu thì ảnh hưởng dài lâu này, được thể hiện rõ ràng nhất trên người ông ta.

“Đừng nói với tôi, ông ta có thể lừa được mấy con lợn da trắng chính trị gia và minh tinh thích thể hiện này thì tôi có thể hiểu được, nhưng ông ta còn có thể chỉ huy được thính giả hay sao?” Tô Bạch dường như nghe được một câu chuyện nực cười nhất trên thế gian: “Nếu như lão bất tử này có thể chỉ huy điều động thính giả, vậy thì ảnh chụp trên cổng thành Bắc Kinh sẽ đổi thành ông ta mất.”

“Chỉ huy thính giả?” Giải Bẩm nhấn còi xe, để xe phía trước mau dịch ra một chút: “Đó là chuyện không có khả năng, nhưng những người đó mưu tính thành một chính quyền,

để có được loại vận mệnh quốc gia khai quốc đó thì vẫn có khả năng."

"Tôi tưởng chỉ có tôi là tên điên thôi chứ." Tô Bạch duỗi tay vỗ lên phía sau ghế của Giải Bẩm: "Có thuốc lá không?"

"Xin lỗi, trên xe của tôi không cho phép hút thuốc." Giải Bẩm trực tiếp từ chối: "Đây là giới hạn."

"Thật đúng là người nhạt nhẽo."

"Vậy hiện tại tôi còn có thể giúp cậu làm gì nữa không?" Giải Bẩm nhìn Tô Bạch từ trong gương chiếu hậu: "Đặt một vé máy bay cho cậu, trực tiếp đưa cậu đến Tây Tạng sao? Nhưng có chuyện tôi không nhắc nhở cậu, cậu chắc hẳn vẫn sẽ biết rõ, dù sao thì người yêu hòa bình, và ủng hộ quốc gia thống nhất cũng chiếm phần lớn. Những người thích nhảy lên nhảy xuống, chỉ chiếm số ít trong số ít, thuộc một nắm nhỏ đó thôi."

"Lời này anh nói ra giống chang trong sách giáo khoa của tôi hồi nhỏ và cả tin tức thời sự phát sóng nữa, phong trào độc lập Đài Loan chỉ là số ít trong số ít, bọn họ chắc chắn phải kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, bằng không chính là chơi với lửa có ngày chết cháy. Nhưng vé của đảng dân chủ tiến bộ cũng đều là bầu cho cử tri của mình, mà không nhìn thấy quan điểm tuyên truyền chính thức của quốc gia hiện tại đã không hô loại khẩu hiệu đó nữa rồi sao, mặt cũng bị vả đến bốp bốp bốp."

Chương 690 Mập Mạp Trở Về 2

“Cậu cực đoan quá rồi, nếu cậu chỉ muốn tìm cho mình một cái cớ để đi khắp nơi hút máu, vậy tôi sẽ không thảo luận với cậu nữa.” Giải Bẩm nhìn Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: “Thính giả báo thù, không cần phải gấp gáp nhất thời, hơn nữa, hai người bạn này của cậu, cậu thật sự yên tâm để bọn họ ở trong nhà lão Phương sao? Kẻ thù của bọn họ chắc hẳn cũng sẽ không ít đâu, trận pháp ở nhà lão Phương thật sự không tường đồng vách sắt như trong tưởng tượng của các cậu, và con mèo đó cũng không có trách nhiệm như cậu tưởng tượng đâu.”

Chiếc xe dừng lại, phía trước chính là cửa nhà lão Phương.

“Xem ra, không cần tôi làm công nhân khuân vác nữa đâu nhỉ.” Giải Bẩm ấn khóa cửa xe, anh ta biết rõ, Tô Bạch không bằng lòng cho anh ta tiến vào trong nhà cho lắm, bởi vì thứ như trận pháp này, nếu đi vào bên trong và nhìn, thì thực ra cũng không có bao nhiêu tính thần bí.

Mập Mạp mặc một bộ áo lông màu đen, vốn ngồi xổm ở cửa nhà, lúc này đã đứng dậy, đi về phía chiếc xe. Anh ta mở cửa xe, khiêng Hòa Thượng và Gia Thố lên, rồi đi vào trong nhà.

“Có đôi khi, bạn bè nhiều cũng là một chuyện tốt.” Giải Bẩm nói.

“Nhưng cũng có đôi khi bạn bè càng nhiều, chết cũng càng nhanh.”

“Cậu xem, cậu lại cực đoan nữa rồi.”

Giải Bẩm xuống xe, đặt xe lăn ở bên cửa xe, Tô Bạch tự mình xuống xe, ngồi lên xe lăn.

“Vậy, tạm biệt nhé.”

Giải Bẩm phất tay với hắn, sau đó nhìn hắn tự mình xoay bánh xe tiến vào cửa nhà, anh ta lôi một điếu thuốc từ trong túi áo ra, châm một điếu, rồi hít một hơi, thuận tay gõ rơi tàn thuốc.

Khi Tô Bạch đẩy xe lăn của mình vào phòng khách, phát hiện ra trong phòng khách không có một bóng người, hắn lại tiếp tục đi vào trong, nhìn thấy tiểu gia hỏa đang ngủ trưa có Cát Tường làm bạn trong phòng ngủ của mình, Cát Tường phát hiện ra hắn về nhà, nhưng cũng chỉ mở to mắt nhìn mà thôi.

Mập Mạp đi ra khỏi phòng.

“Đại Bạch, tôi đã sắp xếp cho Hòa Thượng và Gia Thố lên giường của bọn họ rồi.” Anh ta đi đến bên cạnh hắn, trông có vẻ hơi bối rối.

Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn anh ta: “Tôi vốn cho rằng, có người nào đó không còn mặt mũi trở về nữa cơ.”

Mập Mạp hít một hơi thật sâu: “Tôi không muốn phủ nhận, cũng không muốn đùn đẩy trách nhiệm gì đó, trong chuyện này, lỗi của tôi rất lớn, là do tôi vô dụng, bị người ta trực tiếp đánh lén rồi chế ngự.”

“Tôi không tin Trương Bát Nhất anh ngay cả thủ đoạn cá chết lưới rách cuối cùng cũng không có!” Trong giọng nói của Tô Bạch mang theo một tia tức giận.

“Đó là… mẹ kiếp, lúc đầu tôi chỉ cho rằng mục tiêu của bọn họ chỉ là những thi thể và oan hồn ở trong sở nghiên cứu,

nhưng tôi không ngờ được bọn họ lại trực tiếp và dứt khoát như vậy, họ đặc biệt nhằm vào Gia Thố. Hơn nữa, còn suýt chút nữa liên lụy tới cậu và Hòa Thượng cũng xảy ra chuyện. Khi tôi nhận ra được chuyện này, bởi vì sự do dự lúc đầu của tôi, cũng vì tôi lúc đầu biết rõ bọn họ sẽ không thật sự giết tôi, cho nên sau khi tôi bị phong ấn linh hồn, cũng mất đi khả năng đánh trả."

Giọng điệu của Mập Mạp rõ ràng rất thành khẩn.

"Anh nói với tôi cũng vô dụng." Tô Bạch nhìn Mập Mạp với vẻ mặt cười như không cười: "Trừ phi bây giờ anh đi vào, một đao giết chết Hòa Thượng và Gia Thố, bằng không đợi sau khi thế giới chuyện xưa sau bắt đầu, anh có tin bọn họ sẽ rút hết mỡ của anh đi làm dầu thắp không?"

Mập Mạp cười khổ một tiếng: "Đại Bạch, tôi biết bây giờ cậu muốn làm gì, đi báo thù chứ gì, thù này, nếu không thể lập tức báo được, đối với tính cách của cậu mà nói, thật quá nghẹn uất."

"Tốt." Tô Bạch gật đầu một cách rất thản nhiên: "Bây giờ Trương Bát Nhất anh mau chóng tìm một Gundam tới đây cho tôi, để tôi lái Gundam tới Tây Tạng tìm bọn họ báo thù."

Bây giờ mình đang phải ngồi xe lăn đó.

Mập Mạp không nói gì, mà quay người đi vào trong phòng mình, sau đó, anh ta khiêng một thi thể được bọc vải màu vàng ra ngoài, đặt ở trước mặt hắn, rồi xốc vải lên, lộ ra một lạt ma bị điện giật cháy xém một nửa.

"Bọn họ gian xảo hơn tôi dự đoán, cho dù tôi đã đánh lén nhưng cũng không có khả năng thật sự đánh chết được bọn họ. Nhưng tôi đã ép hai hạt ma đó vứt bỏ xác thịt, một thi thể đã bị bị đánh thành tro, còn thi thể này cũng xem như được bảo tồn nguyên vẹn."

Mập Mạp vỗ bàn tay béo ú to lớn của mình.

“Cậu thích đơn giản một chút chỉ thêm một chút muối ăn, hay thích thêm chút hành, gừng, tỏi và thì là?”

Tô Bạch nở nụ cười, Mập Mạp cũng nở nụ cười theo.

Một thân thể cường giả, máu tươi trong cơ thể anh ta, chắc chắn có thể hồi phục nguyên khí cho Tô Bạch.

Ánh đèn mờ tối chiếu lên đồ trang trí, mang theo hơi thở tôn giáo, những giá cắm nến lung lay, một bầu không khí áp lực.

Trên một chiếc bàn tròn nhỏ, có những người đang ngồi cúi thấp đầu, bọn họ dường như đang đợi điều gì đó, mong chờ điều gì đó.

Cuối cùng, tiếng nhạc chậm rãi vang lên, vẻ tán dương có chút giống với dàn hợp xướng ở nhà thờ. Lúc này, thăng hoa cho một loại mùi vị mộ đạo và thần thánh.

Một nhóm tu nữ siết chặt quần áo của mình, đi từ trên thang gác xuống, vẻ mặt của bọn họ nghiêm túc, bước từng bước nhỏ, thoạt nhìn giống như những con sơn dương hiền lành, vội vàng muốn đi hầu hạ thượng đế của mình.

“Baby, I need you!”

Âm nhạc đột nhiên thay đổi, hương vị của nhạc Heavy metal lập tức được hiện ra, trực tiếp phá vỡ bầu không khí ở nơi này.

Đồng thời, một nhóm tu nữ này cũng đột nhiên ngẩng đầu, cởi bỏ trang phục trên người mình xuống, lộ ra bikini đẹp đẽ ở bên trong. Tuy rằng mấy sợi dây nhỏ đó vẫn còn vắt trên người, nhưng lại nổi lên một loại quyến rũ còn hấp dẫn hơn cả cởi sạch.

“I need you, baby!”

Các tu nữ lập tức biến thành vũ cơ nóng bỏng nhất, bọn họ lắc lư cơ thể mềm mại của mình theo tiết tấu của DJ, bắt đầu bày ra vẻ đẹp và tư thái động lòng người của mình.

Phía dưới, một đám khán giả vốn nghiêm túc, lúc này cũng bắt đầu hoan hô, tiếng huýt sáo, tiếng hét chói tai, tiếng đá viên thêm vào trong bia rượu, không dứt bên tai.

"Ái chà." Bá tước Charre nhẹ nhàng vỗ tay, rõ ràng, anh ta rất hài lòng với màn trình diễn này, hơn nữa hiện tại cũng đã hoàn toàn đắm chìm trong loại bầu không khí này.

"Sir, ngài thật sự rất đẹp trai đấy." Một cô gái tiếp rượu ở bên cạnh Charre ngậm một ngụm rượu vang trong miệng, sau đó chủ động tìm đến bên môi vị khách của mình.

Bá tước Charre cũng hiển nhiên vô cùng vui sướng, hai người bọn họ hôn nhau ngay tại trận, rượu vang lưu chuyển giữa mồm miệng của hai người.

Nữ tiếp rượu có vóc dáng vô cùng nóng bỏng, trong lúc nhất thời bá tước Charre cũng có chút khó lòng mà kìm nổi, bắt đầu giở trò, đối với anh ta mà nói, phụ nữ phương Đông có một loại hương vị càng khiến mình mê mệt hơn cả phụ nữ phương Tây.

Thật lâu sau môi mới rời đi.

"Cô thật đúng là tiểu ác ma của tôi." Bá tước Charre duỗi tay, nhẹ nhàng sờ lên gò má của cô gái một chút, sau đó trong lòng bàn tay biến ra một xấp đồng bảng Anh, nhét vào trong khen giữa hai gò cao ngất trên ngực cô gái đó.

Chương 691 Chiến Với Thiên Thần! 1

Trong lúc nhất thời, cô gái trở nên càng thêm nóng bỏng và nhiệt tình hơn, trực tiếp ngồi lên người của bá tước Charre.

“Sir, ngài là một người Kito giáo sao?” Khi cô gái hôn lên cổ của bá tước Charre, phát hiện ra cây thập giá trên ngực anh ta.

“Đúng vậy, tôi là tín đồ trung thành nhất của Chúa trời, đồng thời cũng là người canh giữ thiên đường.” Bá tước Charre trả lời.

“Vậy em vừa vặn trái ngược với ngài rồi.” Cô gái kéo thấp áo của mình xuống, để lộ ra hai gò cao ngất đó, trên hai khối thịt mềm có một hình xăm, hình xăm đó là một con Vampire.

“Em chính là tín đồ của Satan.”

“Vậy đêm nay tôi phải thay mặt Chúa trời thảo phạt cô rồi.” Bá tước Charre cười bảo, chỉ có điều, khi ánh mắt của anh ta nhìn về phía hình xăm đó, rõ ràng có hơi ý vị sâu xa: “Cô gái xinh đẹp, lẽ nào ở phương Đông các cô, cũng phổ biến việc sùng bái Vampire sao?”

“Đúng vậy, bọn họ bất tử, bọn họ đẹp trai, bọn họ cao quý, bọn họ yêu dị, nếu bọn họ cần, em bằng lòng dâng máu tươi của mình cho bọn họ.” Cô gái thật sự thành kính giống như một tín đồ.

“Tôi thật sự rất khó mà hiểu được, thiên thần thánh thiện và thuần khiết, tại sao sức hút của họ hiện tại, lại không bằng một đám giống loài đáng thương ở phương Tây, cũng chỉ có thể

cuộn mình tránh né như một lũ chuột đó. Bọn họ làm sao có thể sánh được với thiên thần."

"Thiên thần?" Cô gái đột nhiên cười bảo: "Chỉ có bé ngoan và học sinh tiểu học mới thích thiên thần thôi."

Nghe được câu nói này, trong ánh mắt của Charre lóe lên một tia giận hờn rồi biến mất, sau đó anh ta đẩy cô gái ở trước mặt này ra: "Tôi muốn đổi một người khác, cảm ơn."

Cô gái không biết mình đã làm sai chuyện gì, nhưng nể mặt người trước mặt này đã nhét cho mình một xấp đồng bảng Anh đó, cô ta cũng trực tiếp quay đầu đi tìm má mì.

"Thật đúng là nhân loại ngu xuẩn." Bá tước Charre tự rót cho chính mình một ly bia, một hơi uống hơn phân nửa. Lúc này, một bóng người lại gần anh ta.

"Aha, tôi nói đổi một người, cũng không phải đổi một tên đàn ông qua đây tiếp tôi, tính hướng của tôi rất bình thường nhé."

Anh ta quay đầu nhìn về phía bên cạnh mình với chút ý cười, sau đó, anh ta đột nhiên sững sờ.

"Chào anh." Tô Bạch cắn một điếu thuốc trong miệng, nhìn người Anh đang ngồi ở trước mặt mình này.

"Cậu tìm lầm người rồi, tôi không biết cậu."

Bá tước Charre lập tức cầm quần áo mà mình đã đặt trên sô pha lên rồi rời đi, vọt thẳng lên đến tầng hai, câu lạc bộ đêm cao cấp này được xây dựng dưới lòng đất, ra khỏi tầng hai trực tiếp là mặt đường.

Bá tước Charre đẩy cửa sắt ở tầng hai ra, ngoài cửa, có một Mập Mạp đã sớm đứng ở nơi đó, ngay khi anh ta đi ra ngoài, Mập Mạp nhẹ nhàng phủi tay mình, dường như đã đợi lâu rồi.

"Fuck!" Bá tước Charre thầm chửi một tiếng.

“Tôi rất tò mò, tại sao anh vẫn còn tiếp tục nán lại Trung Quốc, hơn nữa còn tới Thượng Hải.” Tô Bạch không nhanh không chậm đi theo bước chân của Charre ra khỏi cửa sắt: “Lẽ nào Nam Kinh không có chuyến bay quốc tế hay sao? Chuyện này hình như không có khả năng.”

“OK, người anh em, chuyện này từ đầu đến cuối không hề liên quan đến tôi một chút nào, tôi cũng định rời khỏi Trung Quốc sớm một chút rồi, muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu. Nhưng vì một vài chuyện, mà tôi không thể không tiếp tục ở lại nơi này, đây cũng không phải là điều tôi muốn. Các cậu muốn biết gì, tôi cũng không thể trả lời được, mọi người đều là một phần tử trong xã hội văn minh, đừng làm khó tôi mà, để tôi đi đi, có được không?”

Bá tước Charre hạ thái độ của mình xuống rất thấp, đặc biệt là khi nhìn về phía Tô Bạch, anh ta luôn có một loại cảm giác run sợ. Loại cảm giác run sợ này không phải tới từ một loại vừa gặp đã yêu giữa một người đàn ông và một người đàn ông khác. Mà là vì một cảnh tượng một mình Tô Bạch mang theo tám nghìn oan hồn thẳng tiến từ ngoại ô thành phố Thượng Hải vào trong nội thành trước đó, thật sự đã dọa sợ bé cưng Charre mất rồi, thậm chí có thể nói đã để lại một chút bóng ma tâm lý cũng không quá.

Hơn nữa sau khi bọn họ tìm tới mình, bá tước Charre cũng lập tức hiểu ra bọn họ định làm gì. Một thính giả Anh Quốc như anh ta nán lại Trung Quốc vốn đã không thích hợp. Lúc này, anh ta hiển nhiên không bằng lòng cuốn vào trong vòng xoáy sự việc giữa mấy tên điên phương Đông đó. Một thằng điên dám dẫn tám nghìn oan hồn, cho dù phải kéo ba mươi triệu người dân thành phố chôn cùng cũng không tiếc. Một bên thì là một đám điên muốn nhận được vận mệnh xây dựng đất nước.

“Mấy lạt ma đó, anh và bọn họ rất thân nhỉ, nói cho chúng tôi biết vị trí sào huyệt của bọn họ, và tôi sẽ để anh đi.” Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

“Sorry, ngày đó tôi thật sự chỉ là người qua đường thôi, không tin cậu cứ hỏi người đàn ông bị trói trên cột gỗ này đi, lúc đó linh hồn của cậu ta bị phong ấn, nhưng khả năng cảm nhận đối với bên ngoài chắc hẳn vẫn còn, xem có phải tôi rất ngây thơ, rất vô tội, chỉ đứng ở nơi đó nhìn chút rồi đi hay không? Hơn nữa còn tiêu hao mấy một quyển trục ma pháp không gian quý giá của tôi nữa.”

Bá tước Charre nhìn Mập Mạp và hỏi.

Không nhắc tới chuyện này thì còn đỡ, vừa nhắc đến, trên gương mặt của Mập Mạp lập tức xuất hiện màu đỏ bừng tức giận. Chuyện này quả thực chính là vết nhơ trong đời anh ta cho đến nay. Anh ta vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ, thích hại người khác, vậy mà lại bị người ta trói chặt vào cột gỗ như một con lợn sau khi bị đánh lén, làm cho mình trông như một thằng đần độn vậy.

“OK, OK, tôi không phải cố tình vạch vết sẹo của cậu, hy vọng cậu có thể hiểu cho tôi, ngoài ra, tôi nói lại một lần nữa, please, để tôi đi đi, OK?”

Bá tước Charre chuẩn bị đi về phía đường cái, thế nhưng cánh tay của Tô Bạch đã duỗi ngang tới như vậy, chặn anh ta lại.

Rất thô bạo, rất đơn giản.

Bá tước Charre đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, hít một hơi thật sâu, dường như đang kiềm chế một loại cảm xúc nào đó của mình.

“Thưa ngài, tôi có thể hiểu đây là một loại khiêu khích của cậu không?”

Tô Bạch mỉm cười, nhìn bá tước Charre: “Anh xuất hiện ở Trung Quốc, vốn không phải là một loại khiêu khích với toàn bộ thính giả Trung Quốc hay sao?”

“Tôi là một người thích giúp đỡ người khác, nhưng chuyện mà các cậu muốn tôi giúp này, tôi thật sự không thể giúp được, thật đấy, mong rằng các cậu có thể hiểu được.”

“Nếu không thể hiểu được thì sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Tuy rằng tôi xuất hiện ở Trung Quốc, chắc chắn là chuyện không thích hợp, nhưng cậu đối xử với tôi thô bạo như vậy, lại càng không thích hợp hơn. Trước khi Chúa quyết định trừng phạt cậu, hy vọng cậu có thể tự mình hiểu lấy…”

“Bốp!”

Bá tước Charre còn chưa nói xong, đã bị ăn một đấm lên mặt, cả người bay ngược ra sau, đụng vỡ thanh chắn trên đường cái.

“Cậu…”

Bá tước Charre ôm bên mặt phải của mình, nơi đó đã có một vết bầm tím.

Chương 692 Chiến Với Thiên Thần! 2

Tô Bạch xoa nắm tay của mình, lại đi tới trước mặt anh ta một cách thoải mái, trên gương mặt mang theo nụ cười mỉm có hơi lười biếng, lộ ra một đôi răng nanh, phía trên răng nanh hiện ra ánh sáng kim loại khiến người tuyệt đối sẽ không nghi ngờ độ sắc bén của nó. Đúng vậy, hắn là thợ săn trời sinh, mà toàn bộ sự tồn tại sở hữu máu tươi đều là con mồi của hắn và sẵn sàng trầm mê, thậm chí, dường như để lại một nụ hôn quý tộc mà anh ta để lại trên cổ mình, là một loại phần thưởng và phép lịch sự tối cao nhất.

Mập Mạp đứng ở bên cạnh, mở hai tay ra, những viên cờ nhấp nhô trong tay anh ta, xung quanh thực ra đã sớm bày bố một trận pháp rồi, nơi này đã bị ngăn cách.

Trong mắt của bá tước Charre cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, chỉ có điều, anh ta vẫn nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi không xác định được, hỏi: "Này, chàng trai trẻ, cậu đang nghiêm túc đấy sao?"

"Hoặc là anh chọn nói cho tôi biết tin tức và vị trí của bọn họ, hoặc là anh mãi mãi chết ở nơi này, anh có thể thử xem tôi có phải đang dọa anh hay không. Chỉ là thính giả có thâm niên mà thôi, cho dù là ở trong thế giới hiện thực, tôi cũng giết không chỉ mới một người. Trên thực tế, ngay khi con chuột đáng thương nhà anh trốn nấp trong một câu lạc bộ đêm, đã sớm có rất nhiều đôi mắt nhìn vào anh rồi. Bọn họ đều cảm thấy anh chết ở nơi này, rồi lấy thứ máu tươi mà anh gọi là tôn quý để nuôi dưỡng hoa cỏ ở đây mới là thích hợp nhất."

“Cậu vấy bẩn sự kiêu ngạo và tín ngưỡng của tôi, đồ ngạo mạn phương Đông.”

Bá tước Charre chậm rãi đứng dậy, một đôi cánh trắng tinh mọc ra từ sau lưng anh ta, tản ra ánh sáng thần thánh.

Tục truyền rằng, có một cách nói, đó chính là nếu thính giả phương Đông tới phương Tây, và nếu thính giả phương Tây giết chết anh ta, vậy cái giá phải hứng chịu là đánh chết một nửa thính giả cùng giới.

Cách nói này rốt cuộc có phải là sự thực hay không thì không thể nào biết được, bởi vì có rất ít người đi làm thực nghiệm, mà những người đi làm thực nghiệm cũng sẽ không trắng trợn công khai chuyện này, nhưng thính giả phương Đông đi tới khu vực của đối phương đều rất khiêm tốn, dường như đã hình thành một loại thói quen này rồi.

Đương nhiên, trừ người phụ nữ tên là Lệ Chi đó ra.

Thực ra, điều này cũng rất dễ hiểu thôi, duy trì sự ổn định vốn chính là một tôn chỉ mà Phát Thanh theo đuổi trong thế giới. Theo quan điểm của Phát Thanh, thính giả trong giới phương Tây và phương Đông, vẫn giống y như các bé ngoan ở trong nhà mình không ra ngoài cửa mới là tốt nhất, còn đã tùy tiện xông ra khỏi cửa mà không khơi ra mâu thuẫn mới gọi là kỳ quái thực sự, cho nên, độ đáng tin của cách nói này vẫn rất cao.

Đương nhiên, Tô Bạch thật ra cũng không để ý đến loại độ đáng tin đó, tuy rằng lúc này vẫn chưa phát bệnh, nhưng bất cứ việc gì đều có một thì sẽ có hai, lúc đầu đánh chết Quân Nhi và Thiết Tử ở đảo Tần Hoàng, dẫn đến việc mình suýt chút nữa thì bị trừng phạt trong thế giới chuyện xưa. Tuy rằng mình may mắn sống sót, nhưng dù sao cũng là trước lạ sau quen, nếu bản thân cảm thấy cần thiết, thì Tô Bạch cũng sẽ không ngại lại có một lần sau.

Lần đầu tiên là vì mẹ ruột của mình, mà lần thứ hai thì là vì muốn báo thù. Đều là những lý do rất hợp lý, tuy rằng đối với những Phát Thanh khác mà nói, không đến đến mức cực đoan và cố chấp như vậy, bọn họ sẽ lặng lẽ đợi chờ thời cơ, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, chỉ vậy là đủ rồi.

Đôi cánh chim trắng tinh chậm rãi mở tung ra, cả người Charre nhẹ nhàng bay lên, trên người tản ra là một loại hào quang thần thánh giống như tia nắng ban mai ở nhà thờ. Gương mặt của anh ta thực sự rất tuấn tú, mà con người, quả thực là một sinh vật thích xem mặt. Một gương mặt đẹp trai như vậy lại phối với khí tức của thần thánh, rất dễ dàng tạo ra một loại mỹ cảm đó.

"Cậu đã chọc giận tôi rồi, người phương Đông ngu xuẩn và tự đại, lần trước cậu còn sống sót, thật sự nên ở nhà từ từ cầu nguyện, cảm ơn sự may mắn mà Chúa trời đã ban cho, mà không nên đi ra ngoài, mạo phạm một thiên thần của Chúa một cách trắng trợn như vậy."

Tô Bạch đột nhiên bật cười, cười đến mức rất khoa trương.

"Thật ngại quá, tôi không tin thờ Chúa trời, tôi chỉ tin thờ Phát Thanh, phương Đông chúng tôi có một tôn giáo, gọi Phát Thanh giáo, chỉ có ta là bất bại giống như mặt trời mọc ở phương Đông, thánh Phát Thanh văn võ song toàn, thống nhất giang hồ! Có lẽ trong lòng anh cũng biết rõ, Chúa trời của anh, ở trước mặt Phát Thanh, cũng chỉ là một NPC có thể tùy tiện nhào nặn."

Cả người Charre sững sờ, lẽ nào phương Đông thật sự có tôn giáo này sao?

Mập Mạp ở bên ngoài chủ trì trận pháp, nỗ lực giữa cho các bắp thịt trên gương mặt mình căng lên, điều này khiến anh ta rất khó chịu, bởi vì anh ta sắp bật cười mất thôi.

Một con Vampire và một thiên thần, hai sự tồn tại đối lập, ở bên bờ sông Hoàng Phổ, Thượng Hải như vậy, đối diện nhau mà không hề có dấu hiệu báo trước, cũng giống như khi Tô Bạch, Hòa Thượng và Gia Thố vừa mới rời khỏi trạm xe lửa Thượng Hải trước đó, có vài chuyện thật sự tới quá đột xuất.

Nhưng Tô Bạch chỉ tin thờ một câu nói, đó chính là: Thù thì phải báo kịp thời.

"Vù!"

"Vù!"

Thiên thần và Vampire cùng nhau ra tay, trong nháy mắt, hai sự tồn tại này đã va chạm vào nhau dữ dội.

Trong mắt của người bình thường, thiên thần chắc hẳn là một loại hình thượng mềm yếu, nhưng trên thực tế lại không phải vậy.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Nắm tay của đôi bên va vào nhau, cứng đối cứng, không ai lùi về sau một bước, cũng không ai tránh đi một bước, cứ đối đầu chân thật như vậy, tiếng đánh nhau chói tai không ngừng truyền tới, khiến Mập Mạp đứng ở bên ngoài cũng cảm thấy bên màng tai của mình có hơi đau đớn.

Mặt đường dưới chân nứt ra thành từng mảnh, rõ ràng đã không thể chịu nổi áp lực mà hai người này tạo ra.

Cuối cùng, sau một hồi đánh nhau liên tiếp, một quyền của Charre đánh trúng cổ của Tô Bạch, mà một chân của Tô Bạch cũng đá trúng vào bụng của anh ta.

Cả người Tô Bạch xoay một vòng nguyên tại chỗ, té lăn quay thật mạnh xuống đất, còn Charre vốn muốn dựa vào đôi cánh để miễn cưỡng chống đỡ không rơi xuống đất, nhưng vẫn ma sát trượt trên mặt đất, lúc này đôi cánh trắng tinh cũng đã lấm lem bụi bẩn.

Chốc lát sau, Tô Bạch đứng dậy, hơi cong người lại, giống như con báo săn sắp phóng tới.

Chương 693 Nguyên Tắc Một Trung Quốc

Charre phủi bụi trên vai mình, mà không để ý đến những vết xanh tím trên người, tuy rằng nó quả thực rất đau.

“Thánh quang bảo hộ!”

Một tầng áo giáp tinh tế xuất hiện trên người Charre, bảo vệ những vị trí yếu hại trên cơ thể của anh ta, áo giáp màu trắng tinh hiện ra ánh sáng rực rỡ và thần thánh, đã lại càng như phụ trợ cho hình tượng thiên sứ của anh ta.

Một chiếc áo gió màu đen xuất hiện trên người Tô Bạch, nhẹ nhàng, và quan tâm, cũng được xem là “may theo yêu cầu” về mặt ý nghĩa chân chính, điều này khiến Tô Bạch trông có vẻ càng thêm sâu xa và Âu Mỹám.

Đôi cánh mở tung ra, Charre bay lên, ý đồ muốn chiếm giữ ưu thế trên không, thế nhưng anh ta mới bay lên độ cao chưa đến mười mét, một lớp chất nhầy đột nhiên xuất hiện bao phủ anh ta.

Mập Mạp đứng ở bên ngoài, hai tay biến đổi thay thường một hồi, khóe miệng mang theo một nụ cười chế giễu. Nói thật, tâm lý hiện tại của Mập Mạp cũng có chút nghi ngờ, anh ta thậm chí còn hơi cảm thấy, mình có chút không thể giải thích được cách làm trước đó của Tô Bạch. Nhưng thông qua chuyện ở Tử Kim Sơn đó thì có thể nhìn ra được, một mặt là hướng về cái lợi tránh đi cái hại, một mặt tự cho là tranh thủ tối đa hóa lợi ích của mình nhất, ngược lại khiến bản thân rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Có đôi khi, đầu óc có thể thật sự đơn giản một chút mới là tốt nhất.

“Không công bằng, các cậu có hai người!”

Charre vất vả lắm mới thoát khỏi sự quấy rầy tới từ trận pháp, bị ép phải giảm độ cao của mình xuống.

“Con mẹ nó, ai mời anh tới Trung Quốc chứ!”

Áo gió mang theo Tô Bạch cũng trực tiếp bay lên, vừa vặn gặp được Charre đang rơi xuống.

Charre hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường côn màu bạc, đâm một nhát về phía Tô Bạch!

Tô Bạch không hề tránh né, thậm chí còn không giảm tốc độ của mình xuống, mà vẫn trực tiếp xông lên.

“Phụt!”

Trường mâu đâm vào trong cơ thể của Tô Bạch, trong nháy mắt lại phát ra ánh sáng tinh lọc, cũng may, tuy rằng áo gió không thể hoàn toàn chặn được trường mâu sắc bén, nhưng vẫn gỡ bỏ phần lớn ánh sáng tinh lọc.

Thế xông tới của Tô Bạch cứ tiếp tục mà không giảm, vị trí cánh tay của mình đã bị trường mâu đâm thủng, nhưng hắn vẫn thuận theo hướng này như cũ.

Con ngươi của bá tước Charre co rút, trước đây, anh ta thật sự chưa từng gặp qua loại người tàn nhẫn như vậy. Nhưng lúc này, anh ta đã bị Tô Bạch sáp lại gần người, một bàn tay của hắn tóm lấy cổ anh ta.

Cơ thể của bá tước Charre cơ thể hạ thấp xuống, tốc độ được cộng thêm từ đôi cánh được thể hiện rất rõ ràng trong chiến đấu.

Thế nhưng, một đòn của Tô Bạch uổng công vô ích, không bắt được người của Charre cũng không sao, cứ bắt được cánh của anh ta là được. Dù sao thì đôi cánh trắng tinh như vậy, đẹp đẽ như vậy, thật sự có hơi khiến người… nhìn mà bực bội.

"Soạt!"

Đôi cánh bị tóm lấy, cơ thể của bá tước Charre lập tức bị kìm hãm.

Ngay khi anh ta chuẩn bị phản kích, thì trong bàn tay của Tô Bạch đã xuất hiện địa ngục hỏa shotgun, hắn liên tiếp bóp cò súng nhằm vào đôi cánh màu trắng đó.

"Bằng! Bằng! Bằng!…"

Bá tước Charre phát ra một tiếng kêu rên trong cổ họng. Đôi cánh này cũng không phải là vật phẩm bổ sung tương tự như áo gió của Tô Bạch, mà là "cơ quan" thật sự mọc ra từ trên người anh ta, không có gì khác biệt với hai tay và hai chân của anh ta hết.

Một đôi cánh bị đánh cho chảy máu tươi đầm đìa, lông rụng mất phần lớn, ngay sau đó, một chân của Tô Bạch đạp mạnh xuống, dẫm lên bả vai của bá tước Charre, lúc này cả người bá tước Charre giống như một viên đạn rớt xuống dưới.

Anh ta còn muốn dựa vào đôi cánh của mình để ổn định thân hình, nhưng bởi vì đã mất đi một bên cánh, khiến anh ta rất khó giữ được thẳng bằng, gần như quay một vòng rồi rơi xuống.

"Ầm!"

Trên mặt đất bị đập ra một cái hố, mà thiên thần cũng đã trở nên không còn thần thánh và thanh khiết nữa, lúc này, anh ta máu chảy đầm đìa, hơn nữa còn mang theo một chút chật vật.

“Vù!”

Tiếng ma sát dữ dội trong không khí truyền tới từ đỉnh đầu, bá tước Charre ngẩng đầu lên, trông thấy Tô Bạch đột nhiên lao từ trên xuống, trực tiếp đâm về phía mình. Trong tay anh ta, lập tức xuất hiện một quyển trục, đây là một quyển trục thuộc tính Quang Minh, có tính mục tiêu và hiệu quả khắc chế cực mạnh đối với sinh vật ở phe hắc ám.

Quyển trục rải ra, thế nhưng, ngay khi bá tước Charre định kích hoạt quyển trục này, thì Mập Mạp ở bên ngoài đột nhiên đan chéo hai tay, quân cờ trong lòng bàn tay hoàn toàn vỡ nát, trận pháp sụp đổ thành tiếng, nhưng sức mạnh của trận pháp lại hoàn toàn khởi động vào lúc này!

“Rắng rắc…”

Charre chỉ có thể trơ mắt nhìn quyển trục mà mình vừa mới lôi ra vỡ nát tươm, đồng thời một luồng lực đạo đáng sợ cũng đang nghiền áp tới, giống như vô số cây gậy giơ lên đánh lên người mình.

“Phụt…”

Một ngụm máu màu vàng phun ra, trên gương mặt của Charre lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì Tô Bạch đã xuống tới nơi rồi, mà mình, ngay cả bày ra tư thế phòng thủ căn bản nhất cũng làm không nổi.

Trong mắt của Charre, trên người Tô Bạch xuất hiện những đường tơ máu, tựa như một man di tới từ bộ lạc cổ xưa, lúc này đã có được bí pháp truyền thừa đáng sợ, không khí trong không trung cũng xuất hiện ngọn lửa màu lam, đây là hiệu ứng gây ra từ việc không khí ma sát mãnh liệt.

Quả nhiên là… đáng sợ như vậy!

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, lúc này, thiên thần ở phía dưới, lại trông giống như một bé sơn dương vô

cùng đáng thương, đang nhìn mình.

Thật… đáng yêu!

"Ầm!"

Đầu gối của Tô Bạch, động mạnh vào ngực của bá tước Charre.

"Răng rắc…"

Áo giáp trực tiếp văng tứ tung, ngay sau đó là tiếng khớp xương gãy nứt, cả người Charre bị đụng đến mức cong gập lại, xung quanh cũng nổi lên cát bụi dày đặc.

Ngay sau khi cát bụi chậm rãi tản đi, lộ ra bóng người ở trong đó.

Chân của Tô Bạch giẫm lên ngực của Charre, tứ chi của anh ta dang rộng ra, trên người chỗ nào cũng đều là vết nứt và hư hại, đôi cánh cũng đã biến mất, thần tính trên người cũng chẳng còn thấy đâu.

"Các cậu… hai đánh một… không công bằng…" Trong miệng của Charre đều là nội tạng vỡ nát của mình, ngay cả tiếng nói chuyện cũng không rõ ràng cho lắm.

Đúng vậy, nếu không phải có trận pháp mà Mập Mạp bày sẵn trước đó, và mình liên thủ với anh ta, thì Tô Bạch cũng biết rõ, mình không có khả năng đánh cho tên điểu nhân này đến mất đi khả năng tự lo một cách dễ dàng như vậy được. Điểu nhân này, cho dù từ phương diện thực lực bản thân hay là trang bị pháp khí, thực sự đều ở mức độ ngang bằng với mình.

"Bây giờ, anh có thể đưa ra lựa chọn một lần nữa, là nói cho tôi vị trí của mấy lạt ma đó, hay là… chết đây?"

Tô Bạch nói một cách bình tĩnh, đồng thời giơ khẩu súng trong tay lên, nhắm thẳng vào đầu của bá tước Charre.

“Tôi không tin cậu dám giết một thính giả không có quan hệ nhân quả với cậu như vậy, thân là một thiên thần thần thánh, sự kiêu ngạo của tôi, danh dự của tôi, quý giá hơn so với tưởng tượng của cậu vô số lần!”

Chương 694 Người Hành Hương Thành Kính 1

Tô Bạch dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của anh ta, ngón tay bắt đầu ép lên cò súng. Vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh, động tác cũng bình tĩnh, trong lòng Charre đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi vô biên, anh ta bất chợt nhận ra, chàng trai phương Đông đang giẫm lên người mình này, hắn không phải đang phô trương thanh thế với mình, mà hắn thật sự có thể không kiêng dè sự trừng phạt của Phát Thanh, mà giết chết một thính giả như mình!

Đột nhiên, hình ảnh Tô Bạch dẫn theo tám nghìn oan hồn đi tới Thượng Hải, hiện ra trong đầu của bá tước Charre.

Hắn là thằng điên, hắn là đồ rối loạn tâm thần, hắn là một tên ác ma!

Ngay khi cò súng sắp đè đến mức chỉ còn lại một chút xíu sẽ bị bóp cò.

Charre đột nhiên gào lên: "Nhưng quốc gia của tôi là nước lớn phương Tây đầu tiên thừa nhận Trung Quốc mới, thân là thành viên hoàng thất của quốc gia này, tôi tôn trọng và thấu hiểu nguyên tắc một Trung Quốc của Trung Quốc, tôi cũng căm thù đến tận xương tủy đối với việc phân chia thế lực của Trung Quốc. Tôi cũng giống như các cậu, cũng căm thù loại phần tử khủng bố có mưu đồ chia cắt quốc gia đó."

"Lúc trước cậu có dự định giết anh ta thật sao?" Mập Mạp vừa lái xe vừa hỏi, trong miệng của con hàng này ngậm một điếu thuốc, nhưng lại không châm lửa.

Hai tay Tô Bạch gối ra sau đầu, hạ ghế dựa xuống, cả người nửa nằm trong xe, nghe thấy câu hỏi mà Mập Mạp hỏi mình này, hắn đáp: "Anh thấy sao?"

"Nửa thật nửa giả, nếu là người khác đi làm, tôi thật sự cũng sẽ cảm thấy là giả, nhưng nếu là cậu làm, dù là giả vẫn có thể khiến người ta cảm thấy là thật." Mập Mạp trả lời.

"Tùy vậy." Tô Bạch lôi một cái lọ từ trong ngực ra, bên trong có mấy giọt máu tươi, lúc này, máu tươi trong bình lộ ra một loại cảm giác nhẹ nhàng, không chói lòa.

"Nếu tôi không mang cỗ thi thể đó trở về, vậy có phải cậu dự định sẽ uống nó để khôi phục thực lực không?" Mập Mạp hỏi.

"Có lẽ thế, nhưng tác dụng phụ của việc uống nó khá rõ ràng." Tô Bạch thở dài một hơi: "Đặc biệt là trạng thái khi đó của tôi quả thực rất kém, rất khó áp chế được tác dụng phụ của nó."

Tô Bạch nhớ lần trước sau khi mình hấp thụ một giọt máu của Ansister đó, mình đã lúc tỉnh lúc dại rất lâu. Khi đó là còn đang ở thời kỳ trạng thái đỉnh cao của mình, mà nếu ở thời điểm bị thương nặng đến đại thương nguyên khí, cắn nuốt mấy giọt máu đó, rất có khả năng sẽ dẫn đến việc đánh mất chính mình trong trí nhớ của máu.

Giống như Trang Chu mộng điệp, nếu như không thể phân được rõ ràng cái gì là trí nhớ từ bên ngoài đến, cái gì là trí nhớ của mình, thì mức độ nguy hiểm đó rất có đáng sợ. Nếu trí nhớ của một người bị bóp méo, quên mất quá khứ của mình, mơ hồ về thân phận của mình, vậy thực sự cũng không có gì khác biệt quá lớn so với cái chết.

Trước đây, Tô Bạch đã từng đọc một quyển tiểu thuyết nghiên cứu thảo luận về triết lý, ý kiến của nó chính là, thực ra

sinh mệnh của con người có nhiều loại cách thức biểu đạt, không chỉ vẻn vẹn giới hạn ở một phương diện cơ thể có còn hoạt tính hay không nữa. Nếu trí nhớ của một người bị thay đổi, hoặc là nói nếu trí nhớ của một người, bị một trí nhớ khác thay thế vào, vậy cho dù có thành lập về mặt lý luận hay không, nhưng loại cảm giác này, giống như một người vẫn còn đang sống như cũ, mà người vốn đang sống, thực ra xem như đã chết rồi.

“Vẫn nên đợi sau khi Hòa Thượng và Gia Thố tỉnh lại, bọn tôi hộ pháp hỗ trợ cậu rồi lại cắn nuốt nó sau. Lần trước ba người chúng tôi cùng nhau hỗ trợ cậu, để cậu tiến vào trong hình ảnh ký ức của Vampire đó, chúng tôi cảm thấy áp lực rất lớn. Nếu một mình cậu tiến vào, thật sự rất dễ đánh mất chính mình, hơn nữa, về người mà các cậu suy luận ra, sinh tồn trong thời điểm đó, mức độ nguy hiểm của người đó chắc chắn rất cao, tuy rằng lần đó chúng ta luyện hóa ông ta, nhưng ai biết liệu việc này có phải nghi trận mà ông ta cố tình bày ra hay không.”

Tô Bạch gật đầu, nếu có thể không mạo hiểm, thì vẫn đừng mạo hiểm trước vẫn tốt hơn. Đặc biệt là bây giờ đang trên đường làm việc, nếu lại thêm việc không đâu nào đó, ngược lại sẽ biến thành chân tay lúng túng.

“Địa chỉ mà điểu nhân đó đưa cho, anh có thể xác thực là chính xác không?” Tô Bạch nhìn về phía Mập Mạp.

“Chắc là đúng đấy, tôi đã đích thân bày nó lên bàn thờ mời Lão Quân làm chứng, sau đó, anh ta lại thề trên danh nghĩa Chúa trời của anh ta rằng đó không phải là nói dối, nên tôi cảm thấy chắc hẳn là không có vấn đề đâu.”

“Tín ngưỡng gì đó, thực ra thật sự chẳng đáng tiền gì. ” Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

“Mấy thứ như vậy, bình thường cũng đặt ở bên mồm hô hào khẩu hiệu, nhưng nếu ở trong những dịp trang trọng, chắc chắn phải xem trọng, bằng không sẽ mang đến cho mình một tai họa rất lớn, truyền thừa và cường hóa của anh ta dứt khoát và trực tiếp hơn đạo gia này của tôi, thực ra phần lớn đều tu một loại “cảm ứng thiên nhân”, trong vô thức nhận được sự hỗ trợ sức mạnh từ Chúa trời hoặc là thiên đường, tôi chỉ lo lắng, anh ta có thể sẽ mật báo cho người bên đó.”

“Cho dù anh ta muốn mật báo cũng sẽ không đi báo bây giờ, phỏng chừng phải đợi hai người chúng ta đến đó đã rồi sẽ báo tin sau, để buộc mấy tay lạt ma đó cá chết lưới rách với chúng ta, mà không phải đánh rắn động cỏ từ trước, khiến mấy tay lạt ma có cơ hội chạy trốn, tránh né sự truy đuổi của chúng ta. Nếu như anh ta muốn trả thù chúng ta, vậy chắc hẳn sẽ là loại phương pháp và lối đi này.”

“Cá chết lưới rách sao?” Mập Mạp hé miệng: “Lúc đầu bọn họ không giết chết tôi, cũng vẫn không làm ra bất cứ thái độ hay suy nghĩ nào muốn giết tôi, cho nên tôi đi báo thù, cùng lắm cũng chỉ có thể đánh bọn họ gần chết, mà không thể giết chết bọn họ, bằng không tôi sẽ chịu sự trừng phạt của Phát Thanh. Nhưng Tô Bạch, cậu thì có thể. Bọn họ suýt chút nữa đã giết chết cậu, hơn nữa trước đó cậu và bọn họ vốn không quen biết, đây cũng là nguyên nhân tôi không trực tiếp truy đuổi bọn họ, mà từ Nam Kinh về Thượng Hải tìm cậu.”

Tô Bạch nhìn Mập Mạp, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nụ cười này cụ thể có ý nghĩa gì, thì có khả năng bản thân Tô Bạch cũng không rõ.

“Tôi tin rồi.” Hắn lặng lẽ đáp.

Tối đó, sau khi ngồi lên máy bay tới Lhasa, Mập Mạp trực tiếp ngủ khò khò, Tô Bạch có thể nhìn ra được anh ta quả thực rất mệt.

Từ lúc đầu chặt đứt hồn mạch để chuộc tội, tiếp đó lại bị đánh lén, sau đó tiến hành đánh trả mấy tay lạt ma đó, đến cuối cùng lại sắp xếp trận pháp, cưỡng chế trấn áp thiên sứ đó, Mập Mạp thực ra chưa từng được nghỉ ngơi.

(Lhasa, đôi khi được viết là Llasa, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó ở chân của đỉnh Gephe.)

Chương 695 Người Hành Hương Thành Kính 2

Đây cũng không phải là tác phong của Mập Mạp, xét về nguyên nhân, có khả năng vẫn là bởi vì trong lòng anh ta áy náy, chuyện anh ta giấu mình tìm hiểu chuyện nhân quả trước đó, đã khiến mối quan hệ giữa anh ta và những người khác xuất hiện vết nứt, sau đó lại vì sự sai sót của anh ta, mà dẫn đến việc ba người Tô Bạch, Hòa Thượng và Gia Thố gần như bỏ mạng. Nếu Mập Mạp còn muốn cứu vãn một chút mối quan hệ này, vậy cách duy nhất chính là đi báo thù, nhân lúc trước khi Hòa Thượng và Gia Thố chưa tỉnh lại mà đi báo thù, bằng không, sau này anh ta và ba người Tô Bạch sẽ hoàn toàn như người lạ.

Máy bay hạ cánh trước, sự rung chuyển khi đáp xuống khiến Mập Mạp bừng tỉnh, anh ta xoa mắt, hỏi: "Đến rồi sao?"

"Đang ở Kinh Đình, Côn Minh, vẫn chưa đến đâu." Tô Bạch lật tờ báo trong tay.

"Ồ, chưa đến à." Mập Mạp lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Đợi đến khi tới sân bay Lhasa, đã là sau nửa đêm, trong máy bay phần lớn đều là du khách, ghế ngồi trong toàn bộ khoang máy bay cũng chỉ hết nửa. Điều này dẫn đến khi phát đồ ăn lại là một người hai phần, sau khi Mập Mạp ăn hai phần, thấy Tô Bạch chỉ ăn một phần, đã lấy phần còn lại của hắn ăn luôn.

Ra khỏi cửa khoang máy bay, có thể nhìn thấy biển cảnh báo, nhắc nhở du khách đi chậm, cẩn thận phản ứng cao

nguyên, đối với người sinh sống ở đồng bằng mà nói, đột nhiên lên cao nguyên, cho dù bước lên bậc thang cũng vội vàng đến rất khó chịu.

Cũng may thể chất của Tô Bạch và Mập Mạp đều vượt qua người thường, hai người gần như ngựa không dừng vó đi đến một cửa tiệm cho thuê ô tô ở tòa nhà phía trước sân bay, Mập Mạp đã đặt sẵn xe trước đó, đồng thời cũng cho người ta tiền boa để đợi chuyến bay của mình đến mới tan làm.

Mập Mạp lái xe trước tiên, Tô Bạch thì ngồi ở trên ghế phụ lái, có hơi chán muốn chết.

Bởi vì thời tiết khá tốt, cho nên bầu trời sao đêm nay ngược lại rất đẹp, Mập Mạp chuyên tâm lái xe, còn Tô Bạch thì lại nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm đến ngây người.

Đáng tiếc, đây không phải là một chuyến du lịch nói đi là đi, cho dù là ngồi máy bay tới hay là lái xe như bay hiện tại, thực ra đều là vì tranh thủ thời gian. Có vài việc, đã định trước không thể giấu được bao lâu, trước khi tin tức lộ ra, Tô Bạch hy vọng có thể tìm được chỗ ẩn thân của mấy lạt ma này.

Trước tiên bọn họ bị hành động cuốn theo tám nghìn oan hồn đi tới Thượng Hải của mình dọa sợ đến mức không tiếc hao phí căn nguyên để phá hủy toàn bộ pháp trận với tốc độ cực nhanh, cho nên hiện giờ, ba người này chắc hẳn đang nằm trong trạng thái rất kém, cũng chỉ có người tên là A Mục Lý đó vẫn còn cơ thể, hai lạt ma khác thì chỉ còn lại nguyên thần.

Đây chính là thời điểm nhân lúc anh ta bệnh mà lấy mạng anh ta.

Mập Mạp lái xe hết một đêm như vậy, đợi đến sáng ngày hôm sau, mới dừng lại ở một khu dịch vụ để đổ xăng, thuận tiện ăn chút gì đó. Có lẽ là do không quen với phong cách

trang trí và bầu không khí bên trong trạm phục vụ mà hai người Tô Bạch và Mập Mạp đều mua đồ ăn rồi ăn ở trong xe.

"Đại Bạch, chúng ta thực sự đã rời khỏi khu thắng cảnh du lịch truyền thống rồi, nhưng không ngờ được vẫn còn có nhiều du khách như vậy, trên cơ bản đều là du ngoạn đường phố." Mập Mạp vừa gặm bánh mì vừa nói.

"Đối với những thanh niên thích nền văn hóa nghệ thuật mới mà nói, tới Tây Tạng là để thanh lọc nội tâm của mình, theo đuổi một loại thể hiện cao hơn, khu thắng cảnh truyền thống được khai phá quá tốt, cho nên đã không có cách nào thỏa mãn được sự cách điệu của bọn họ nữa rồi, chạy xa hơn một chút, hy vọng sẽ được nhìn thấy một vài thứ khá nguyên thủy."

Tô Bạch uống một ngụm nước chanh, vị nước chanh này rõ ràng chẳng ra làm sao, nước bị pha loãng có hơi nghiêm trọng, hợp lại giống như nước đun sôi có hơi chua.

"Thật đúng là nhàn nhã." Mập Mạp mở cửa xe, vừa nhai đồ ăn, vừa nhìn về phía trước.

Nơi đó có một nhóm người hành hương, đang tiến đến thánh địa trong cảm nhận của bọn họ, bên cạnh còn có rất nhiều du khách ăn mặc gọn gàng, sáp lại bên cạnh chụp ảnh chung.

Tháng mười mỗi năm ở Tây Tạng sẽ xuất hiện rất nhiều người từ các khu vực như Vân Nam, Cam Túc, Thanh Hải, Tứ Xuyên đi tới Tây Tạng bái Phật. Sau khi thu hoạch hoa màu ở trong nhà, bọn họ đi tới cung điện Potala và chùa Đại Chiêu ở Tây Tạng, để bái Phật Tổ, những tín đồ theo Phật giáo Tây Tạng vẫn luôn có một quan điểm, đó là trong đời bọn họ nhất định phải đi tới Tây Tạng bái Phật Tổ một lần.

Chùa Đại Chiêu ở Lhasa, có một pho tượng Phật được đích thân Phật tổ Thích Già Ma Ni khai quang khi còn sống. Trên toàn bộ thế giới chỉ có ba bức tượng. Pho tượng ở chùa Đại Chiêu là "ngồi ngủ", Thích Già Ma Ni từng nói: "Gặp tượng Phật của ta như gặp bản tôn." Người hành hương thường là một thôn xóm, hoặc là một gia đình, cũng có khi là đi một mình, bên người mang theo lương thực, một đường cứ ba bước một lạy suốt quãng đường dài, bọn họ tin rằng dập đầu một trăm nghìn lần sẽ giải trừ được ác nghiệp của mình, hướng tới thế giới cực lạc.

Mập Mạp duỗi thắt lưng, lôi ra một ít tiền lẻ từ trong xe, nhìn bộ dáng là chuẩn bị học những du khách đó đi bố thí.

"Đại Bạch, tôi cảm thấy bộ dáng của bọn họ mới là thành kính thực sự." Mập Mạp thán phục.

"Điều kiện tinh thần của con người và điều kiện vật chất thường là một loại trạng thái hơi tương phản với nhau."

Mập Mạp rõ ràng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

"Đại Bạch, cậu thật sự là một tên phá hoại thanh niên yêu nghệ thuật mới đấy."

Tô Bạch hơi mỉm cười, đặt đồ ăn xuống, rút một tờ khăn giấy ra lau tay.

Mập Mạp thì lại đi qua, đưa khoảng một trăm tệ đặt vào trong tay một người hành hương nữ.

Tô Bạch ngồi ở trong xe, nhìn một màn này, theo quan điểm của hắn, có lẽ sau khi Mập Mạp tìm hiểu nhân quả, tính cách cả người anh ta thực sự đã thay đổi rất nhiều. Trước đây anh ta là người theo chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa vị kỷ hơn bất cứ ai.

Có lẽ, vẫn là Mập Mạp trước kia khiến người ta cảm thấy thân thiết hơn một chút.

Anh ta xoay người, ý bảo Tô Bạch chụp ảnh cho mình, vất vả lắm mới tới đây một lần, dù sao cũng phải giữ lưu niệm gì đó chứ.

Tô Bạch không có cách nào khác, chỉ có thể cầm di động của Mập Mạp đặt ở trong xe lên, mở máy ảnh rồi ngắm thẳng anh ta.

Sau đó, trong ống kính camera của di động, hắn nhìn thấy nữ hành hương vừa mới nhận tiền của anh ta đột nhiên hóa thành một màn sương đen, sau đó một thanh chủy thủ sắc bén đâm thẳng vào lưng của anh ta!

Chương 696 Anh Là… Đồ Tâm Thần Sao? 1

Mập Mạp vẫn còn đang ở đó tạo dáng đợi Tô Bạch chụp ảnh cho anh ta, nhưng lúc này, anh ta vẫn chưa thả lỏng đến mức thật sự coi mình thành một du khách, tuy rằng sát khí của thích khách đã bị che lấp, nhưng vào thời điểm nguy cấp, loại cảm ứng bản năng đó của Mập Mạp vẫn còn đó.

Một thanh kiếm nhỏ màu máu xuất hiện trên cổ của anh ta, vừa vặn va chạm với thanh chủy thủ đó.

"Keng!"

Không có tiếng máu thịt lẫn lộn, mà thứ có lại là một tiếng vang trầm thấp, tuy rằng thanh kiếm nhỏ đã giúp chặn sự sắc bén của chủy thủ, nhưng lực đạo đó vẫn truyền tới cơn chấn động lên cổ của Mập Mạp.

Cả người anh ta bị cú va chạm này đập cho choáng váng, khi xoay người lại theo bản năng, một chân của đối phương đã đá vào bụng của anh ta, trực tiếp đá bay anh ta đi. Tô Bạch ngồi ở trong xe có thể cảm giác được rõ ràng Mập Mạp trượt một đường va vào mui xe đằng trước.

Một đòn không thể giết chết anh ta, nhưng đối phương cũng không chọn rút lui, mà lại trực tiếp xông về phía Mập Mạp, lúc này, du khách ở xung quanh vẫn tiếp tục làm việc của mình. Những người hành hương đó cũng vẫn tiếp tục dập đầu một cách thành kính, như thể bọn họ đều không nhìn thấy chuyện xảy ra ở nơi này, chắc hẳn nơi đây đã bày một trận

pháp ngăn cản tầm nhìn từ trước, đối phương thật sự có sự chuẩn bị mà tới.

Ngay khi cô gái đó lại áp sát Mập Mạp, Mập Mạp vẫn còn đang choáng váng, có hơi không thể kiềm chế được.

Cho dù là thính giả có thâm niên, cũng đâu phải không có khả năng bị giết chết. Lúc trước thính giả da đen đó cũng là bị một người bình thường chuốc thuốc hạ gục, sau đó liên tiếp nổ ba phát súng vào mi tâm, ngay cả vũ khí bản mệnh là la bàn đó cũng không kịp lôi ra đã chết nghẹn uất như vậy rồi. Loại ví dụ này thực ra có rất nhiều.

"Xoảng!"

Kính cửa sổ xe phía trước lập tức vỡ nát, cơ thể của Tô Bạch xuất hiện phía trước người Mập Mạp, thực ra sự việc trước đó xảy ra quá nhanh, hắn hoàn toàn không kịp làm ra phản ứng gì, chỉ có điều, Mập Mạp thân là người trong cuộc cũng chỉ có thể khó khăn bảo vệ chính mình.

Mà hiện tại, nếu thật sự để Mập Mạp bị kết liễu ở nơi này ngay dưới mí mắt mình, vậy Tô Bạch thật sự khỏi cần lăn lộn gì nữa.

Đối phương mặc quần áo Tây Tạng cũ nát, trên gương mặt còn mang theo gió sương và vết đỏ cao nguyên, tuổi tác thoạt nhìn chừng ba mươi, chỉ bởi vì nguyên nhân khí hậu, mà phụ nữ ở nơi này đều trông có vẻ già hơn tuổi thật một chút, nên phỏng chừng cô gái cũng tầm hai mươi lăm tuổi.

Cho dù là Tô Bạch đứng ở trước mặt Mập Mạp, thì thế tấn công của cô gái này vẫn không hề giảm bớt một chút nào, có lẽ, trong mục tiêu của cô ta, vốn chính là Tô Bạch.

"Rất tự tin." Tô Bạch mỉm cười và nói.

"Ầm!"

Giọng nói bình tĩnh vừa dứt, trên gương mặt của Tô Bạch đã hứng một cú đấm mạnh, ngay sau đó, vị trí ngực và bả vai liên tiếp chịu những cú nện của đối phương, nắm tay nhỏ thoạt nhìn rất gầy yếu, nhưng lúc này lại thể hiện ra một loại sức lực rất vững vàng. Hơn nữa tốc độ của đối phương cũng rất nhanh, hoặc là nói thân pháp thực sự rất vi diệu, đôi mắt của Tô Bạch cũng không có cách nào nắm bắt được vị trí của cô ta.

Sau khi liên tiếp bị ăn đòn, cả người Tô Bạch không nhịn được mà bắt đầu lùi về sau, ngay sau đó, một tia lạnh lùng lóe lên, cơ thể của hắn đột nhiên nghiêng đi, tránh thoát một đao đó.

Nhưng đối phương thực sự đắc thế không chịu buông tha cho người, lại tiếp tục dán sát người về phía hắn.

Tô Bạch tay trái chặn, tay phải đẩy, ứng phó thoạt nhìn rất miễn cưỡng, đến cuối cùng, hai nắm tay của hắn bị đối phương trực tiếp dùng một loại phương thức rất kỳ dị gỡ ra, đối phương đá vòng một cái, một cước đá trúng vào bụng của Tô Bạch.

"Sạt sạt sạt…"

Tô Bạch liên tiếp lùi lại mấy bước, về đến bên cạnh Mập Mạp.

Mập Mạp vừa xoa cổ mình, vừa liếc xéo Tô Bạch: "Mẹ, đừng chơi nữa có được không?"

"Cô gái này ra tay rất nặng." Tô Bạch đáp.

Mập Mạp hít một hơi thật sâu, lắc đầu với vẻ có hơi cạn lời.

Người phụ nữ này lại bổ nhào tới, cô ta giống như một con báo cái nhanh nhạy.

Cả người từ trên xuống dưới vang lên tiếng khớp xương, như thể vừa rồi chỉ là làm nóng người, còn bây giờ mới là bắt đầu nghiêm túc.

Chủy thủ của cô gái lại vung ngang về phía ngực Tô Bạch, Tô Bạch dùng một tay bắt lấy, tóm trúng cổ tay của cô gái, thế nhưng ngay khi hắn đang định phát lực, thì đối phương đột nhiên giống như từ một con báo săn biến thành một con rắn. Cơ thể mềm dẻo chủ động dán lên người Tô Bạch, hơn nữa còn lập tức phát lực, nhấc một cánh tay của hắn lên, mũi chân phải đạp mạnh lên đầu gối hắn, ép hắn phải khuỵu một gối, cả người quỳ xuống.

Cô gái lộn người lên trên, khuỷu tay phải kẹp ở sau gáy Tô Bạch, mũi chân trái móc vào đầu gối hắn, tay trái nắm các đốt ngón tay một bên tay của hắn, áp chế hắn ở dưới cơ thể mình bằng một loại cách thức bắt tóm, khiến cho hắn không thể động đậy được.

"Em gái, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì đó rồi hay không?" Tô Bạch mở miệng hỏi.

Chỉ có điều, cô gái này dường như cũng không có suy nghĩ nói chuyện hay giao tiếp với Tô Bạch, môi với răng hơi nhe ra, từ đầu lưỡi phun ra một lưỡi dao, khi lưỡi dao rớt xuống, bị cô ta dùng răng cắn chặt, sau đó cắt vào sau gáy Tô Bạch.

"Quá đáng rồi đấy."

Tô Bạch cảnh cáo, ngay sau đó, khi tức trên người hắn đột nhiên thay đổi, cơ thể bắt đầu khô quắt lại, cả người từ trên xuống dưới tản ra một loại cảm giác âm Âu Mỹlạnh lẽo.

Đầu gối bị ngăn chặn, lúc này lập tức thẳng tắp, cổ bị kẹp lại cũng thẳng tưng, cánh tay bị đè tức khắp vặn ngược lại, vị trí cơ thể của Tô Bạch bị cô gái kẹt chết trước đó, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy đâu, hơn nữa, bản thân cô gái

cũng vì vậy mà mua dây buộc mình, ngược lại bị Tô Bạch áp chế.

Dưới chân Tô Bạch dùng sức, cả người xoay chín mươi độ, một bàn tay vung thật mạnh, cô gái bị ném xuống mặt đất, sau đó một chân của hắn giẫm lên bộ ngực của cô ta.

Cũng không biết cô ta quấn băng ngực hay là vốn thẳng tắp như sân bay, mà bàn chân của hắn thật sự không có một chút cảm giác mềm mại nào, mẹ nó chứ.

Một cô gái có thể ở nơi này rèn luyện ra được một sự tồn tại như cơ bụng này, từ đó có thể thấy được cô ta điên cuồng đến đâu.

"Nghe tôi nói cho xong đã, có thể…"

Lời của hắn vẫn còn chưa ra hết khỏi miệng, thì đôi mắt của cô gái đột nhiên mở trừng, ánh mắt trống rỗng, cơ thể cũng trực tiếp hóa thành hư không, một làn sương mù bốc lên, Tô Bạch chỉ cảm thấy dưới chân mình trống rỗng, giẫm thẳng lên mặt đất cứng rắn.

Độn thổ? Hay có lẽ là một loại bí pháp Mật tông nào đó?

Chương 697 Anh Là… Đồ Tâm Thần Sao? 2

Tinh thần bám riết không tha của cô gái quả thực cũng đủ lợi hại, cô ta không hề chọn chạy trốn, mà lại một lần nữa xuất hiện phía sau Tô Bạch.

Thế nhưng, một lần lại nối tiếp một lần của cô ta, rõ ràng đã chọc cho Tô Bạch xù lông nhím. Sự nhường nhịn trước đó với cô ta, chỉ là vì Tô Bạch phát hiện hiện ra một chuyện, trên chủy thủ mà cô gái này dùng để đâm Mập Mạp, có một dấu vết đồ đằng con sói, dấu ấn đó giống y như đúc trên ngực của Gia Thố, rõ ràng cô gái này có quan hệ rất sâu với anh ta.

Cho nên vì nể mặt Gia Thố, hắn mới không trực tiếp ra tay tàn nhẫn, nhưng cho dù là Gia Thố nếu chọc hắn xù lông, thì Tô Bạch cũng sẽ không nể mặt anh ta một chút nào, huống chi là cô gái không hề có một chút quan hệ gì với hắn này.

Một tầng băng lạnh trực tiếp xuất hiện giữa Tô Bạch và cô gái này, cô ta chuẩn bị tấn công Tô Bạch, đã hoàn toàn mất đi đất dụng võ. Ngay khi cô ta định lùi ra sau, kéo dài khoảng cách, lại đột nhiên phát hiện ra trước sau trái phải đều là mặt băng.

Cô gái cầm chủy thủ trong tay, chuẩn bị đục vỡ mặt băng, nhưng Tô Bạch không cho cô ta cơ hội này, ngay khi hắn duỗi tay tới, mặt băng trực tiếp tan rã, Tô Bạch rất dễ dàng bắt được cổ của cô ta, sau đó bắt đầu dùng sức.

“Phụt..”

Một ngụm máu tươi phun ra từ khóe miệng cô ta.

Lúc này, Tô Bạch áp chế sự mất kiên nhẫn và sát ý trong lòng mình, cuối cùng mới miễn cưỡng buông tay mình ra.

Cô gái rơi xuống đất, ôm cổ mình ho sù sụ trong sự đau đớn.

"Gia Thố là gì của cô?" Tô Bạch hỏi.

Cô gái ngẩng đầu, nhìn Tô Bạch mang theo một vẻ ngạc nhiên: "Anh biết tôn giả sao?"

"Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì giết chết em Tiểu Mễ của Gia Thố rồi."

Lúc này, Mập Mạp cũng đứng dậy, đầu óc vẫn còn có chút choáng váng nặng nề. Thực ra, nếu không phải vừa rồi anh ta dùng vũ khí bản mệnh để chặn lưỡi đao, thì bây giờ phỏng chừng anh ta đã được người ta chụp cho một bức ảnh chặt đầu xuống rồi. Mập Mạp vốn không phải là thính giả dòng cường hóa cơ thể, chiến đấu cận thân vốn đã chịu thiệt, lại thêm vừa rồi anh ta thật sự đang chìm đắm trong một loại cảm giác tín ngưỡng đối với những người hành hương thành kính đó, nên lòng cảnh giác hiển nhiên không cao.

"Gia Thố đã bị thương, chúng tôi tới nơi này xử lý một vài việc giúp cậu ta. Cô có thể hiểu là báo thù." Tô Bạch lôi di động của mình ra, nhấn vào trong thanh wechat của Gia Thố: "Cô có dùng di động không? Hay là, cô chỉ là một con robot giết người chỉ biết trốn trong chùa miếu khổ tu?"

Cô gái này không phải là thính giả, điểm này Tô Bạch có thể cảm giác được rất rõ ràng, bởi vì kỹ thuật chiến đấu và kinh nghiệm của cô ta, thậm chí là phương thức giải phóng sức mạnh, đều thuộc loại sản phẩm đã qua nhiều lần gọt giũa mà có. Đây là một loại cảm giác từ nhỏ đã bắt đầu tu hành mới có thể thể hiện ra. Mà thính giả không có điều kiện để làm đến mức độ này. Một là cường hóa thính giả nhận được đã lược

bớt rất nhiều thời gian và trình tự. Hai là cho dù thính giả ở trong thế giới hiện thực, thì thời gian cũng rất gấp rút, cho dù cường hóa là đạo sĩ hay là người tu chân, cũng không có điều kiện cho anh đến mấy chục năm, hay hơn trăm năm để đi khổ tu ngộ đạo, mọi người đều rất vội.

Cũng bởi vậy, mới xuất hiện rất nhiều thính giả có cấp bậc cường hóa không tệ, nhưng lại hoàn toàn không phát huy được bao nhiêu thực lực của bản thân. Lần trừng phạt trong thế giới chuyện xưa trước, cho dù là Phát Thanh đã cưỡng chế nâng cao thực lực cho những thính giả cấp thấp, nhưng khi đối mặt với người có thâm niên chân chính, cũng vẫn sẽ bị giết chết, nguyên nhân chính là ở điểm này.

"Tôi không tách biệt khỏi xã hội." Cô gái đáp.

"Vậy cô xem nhật ký trò chuyện của tôi và Gia Thố đi, rồi cô sẽ hiểu tôi và vị tôn giả đó nhà cô có quan hệ gì."

Tô Bạch đưa điện thoại cho cô gái.

Cũng may, trước đó Gia Thố và Tô Bạch khi không có việc gì làm sẽ nói chuyện với nhau, lần trước khi Gia Thố đi dạo chơi, còn thật ngoài lạnh trong nóng, gửi một loạt ảnh cho Tô Bạch, vừa vặn có thể lôi ra để chứng minh thân phận của mình.

Cô gái nhìn nhật kỳ trò chuyện trong di động một lúc, có hơi ngạc nhiên, nói: "Tôi từng nghe tôn giả nhắc tới, anh ấy nói anh ấy có mấy người bạn ở nội địa, anh là… Mập Mạp?" Cô gái nhìn về phía Mập Mạp và hỏi.

"Trương Bát Nhất." Mập Mạp hừ một tiếng, suýt chút nữa thì bị một người không phải là thính giả chặt đầu, bản thân anh ta cũng cảm thấy có hơi xấu hổ, hơn nữa, cô gái này còn là em Tiểu Mễ của Gia Thố, quả thực là mất hết mặt mũi rồi.

Ngay sau đó, cô gái nhìn về phía Tô Bạch.

“Vậy, anh là… đồ tâm thần sao?”

“…” Tô Bạch.

“Vậy, anh là… đồ tâm thần sao?”

Sau khi nghe được câu nói này, Tô Bạch đột nhiên muốn kêu Mập Mạp mua vé khứ hồi, không thèm quan tâm đến chuyện gì nữa, cũng chẳng thèm làm chuyện gì hết, sau khi về nhà, có thể thuận tiện đâm vài nhát dao lên cơ thể Gia Thố đã biến thành người thực vật, để giúp cái thứ trong nóng ngoài lạnh đó kết thúc đau khổ, tiễn anh ta đến tây phương cực lạc gặp Phật tổ.

Mập Mạp nghe được câu nói này, bật cười “há há há”, dường như cũng không còn so đo về chuyện vừa rồi suýt chút nữa bị đâm như vậy nữa, nhưng vẫn hỏi: “Trước đó, cô ra tay với hai người chúng tôi làm gì?”

“Bởi vì gần đây có không ít người đặc biệt tiến vào Tây Tạng, sóng dao động khí tức trên người bọn họ hoàn toàn không phải của người bình thường, bọn họ đều tới tập kết ở khe vực Tarenda, thánh miếu chúng tôi đã tổ chức rất nhiều đợt chặn giết, có đợt thành công, có đợt thất bại.”

Nghe được câu nói này, Mập Mạp nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi ngạc nhiên.

“Đại Bạch, liệu có phải điểu nhân đó không giống như suy đoán lúc trước của chúng ta, đợi đến khi chúng ta tìm được mấy lạt ma đó thì lại gửi tin tức sau, mà là gửi từ trước?”

“Hôm qua chúng ta mới biết vị trí cụ thể, ngay trong đêm cũng đã bay đến Lhasa, lại suốt đêm lái xe đến nơi này, mà vụ cô ta nói đó đã là chuyện xảy ra rồi, là từ trước khi chúng ta tra khảo điểu nhân đó, chắc hẳn không phải là điểu nhân đó thông báo đâu, cũng có khả năng mấy lạt ma đó bị thương nặng ở thế giới hiện thực, cho nên đã tìm một vài thính giả tới để bảo vệ

sự an toàn của mình. Nhưng như vậy cũng không đúng…" Tô Bạch nhìn về phía cô gái này, hỏi: "Ý của cô là có vài nhóm người phải không?"

"Đúng vậy, có mấy nhóm người lận, thực lực có mạnh có yếu."

"Vậy không phải tới bảo vệ mấy lạt ma đó rồi, chắc hẳn là có chuyện khác, đợi lát nữa, anh lên diễn đàn thính giả đăng bài hỏi xem."

Chương 698 Anh Từng Bị Thi Thể Người Da Đen Thông 1

Nếu là muốn tìm người tới bảo vệ mình, vậy hiển nhiên không có khả năng làm đến mức gióng trống khua chiêng khiến nhiều người tới như vậy. Đây còn không phải là nói rõ cho kẻ thù của mình, rằng mình bị thương rất nghiêm trọng, mau tới giết mình hay sao?

“Chúng ta phải đi đến chùa miếu của mấy lạt ma đó ở.” Tô Bạch suy nghĩ trong đầu xem nên dùng tính từ gì để miêu tả mấy lạt ma này mới thích hợp, dù sao thì nơi này cũng là đất Tây Tạng, lạt ma nhiều vô số kể, mà chùa miếu cũng rất nhiều nữa.

“Tôi biết người mà các anh muốn tìm là ai.” Cô gái ngược lại không để Tô Bạch tốn nhiều công sức đã hiểu ra được ý của hắn: “Bọn họ có một ngôi chùa bí mật ở khe vực Tarenda, nằm ở bên trong vực sâu, được xây dựng sau khi đào rỗng và đục mở khe vực.”

“Vậy không phải cũng giống như Huyền Không tự hay sao?” Mập Mạp sờ cằm mình, sau đó lôi di động ra đối chiếu bản đồ một chút: “Đại Bạch, khe vực đó chắc hẳn chính là khe vực mà chúng ta muốn tìm đó, vị trí mà điểu nhân nói là đúng.”

“Huyền Không tự thì tôi biết, là một ngôi chùa được xây dựng và thời kỳ Bắc Ngụy ở Tây Vực, nhưng ngôi chùa bên

khe vực Tarenda này thì lại mới được xây vào mười mấy năm trước, cũng không có lịch sử gì cả.” Cô gái trả lời.

“Mới xây dựng sao?” Mập Mạp sờ đầu mình với vẻ có hơi bất ngờ: “Thế cũng được sao, không tính là khác thường à?”

“Vài năm trước, có một phe phái theo người đó đi rất xa, sau đó người đó phản loạn muốn độc lập, quân giải phóng tiến vào Tây Tạng bình định, chùa chiền và các cứ điểm của phe phái đó cũng bị nhổ sạch toàn bộ, rường cột của phe phái đó cũng lưu vong ở nước ngoài cùng người đó, chỉ là vài năm gần đây, chính sách thả lỏng, nên người của bọn họ lại trở về bắt đầu xây dựng lại chùa miếu. Bởi vì bọn họ và thánh miếu của chúng tôi có lập trường hoàn toàn đối lập, cho nên những năm gần đây, sự tranh đấu gay gắt giữa chúng tôi và bọn họ vẫn luôn không dừng lại.”

Mập Mạp gật đầu với vẻ hơi đăm chiêu, anh ta đã nghe ra được, cô gái này cũng không biết chuyện của thính giả, cũng không biết tôn giả Gia Thố trong miệng của cô ta đã là một thính giả có thâm niên, hơn nữa bên đó cũng có thính giả, có sự tham gia của sức mạnh thính giả, thực ra sự tranh chấp giữa hai bên đã vượt qua một mức độ nhất định, nhưng bởi vì quy tắc và những ràng buộc của Phát Thanh còn tồn tại, khiến cho cho dù là thính giả ở bên nào cũng không dám ra tay lộ liễu, mà hình thành một loại khắc chế và cân bằng.

Có thể, trong quan điểm của cô gái này, Gia Thố chỉ là một người tu hành Mật tông có thực lực rất mạnh, đối mặt cũng có người tu hành Mật tông có thực lực rất mạnh, mà cũng không hiểu sự phức tạp sâu sắc ở trong đó.

Có thể, mấy thính giả của phe phái đó, cũng không phải là lạt ma sinh trưởng ở phe phái đó, mà là sau khi chọn trở thành thính giả, mới tập trung lại với nhau vì mục tiêu đó.

Nghĩ đến điểm này, Mập Mạp bắt đầu có hơi đồng cảm với Gia Thố, chẳng trách con hàng này lại ngoan ngoãn ở nhà, thường không thích ra ngoài dạo chơi khắp nơi, bây giờ còn dứt khoát ở lại Thượng Hải.

"Ha ha, thật sự nên phát cho Gia Thố một bông hoa hồng nhỏ, cộng thêm một ngôi sao năm cánh."

Tô Bạch thì lại không dự định tiếp tục nán lại nơi này nữa, mà là ra hiệu với Mập Mạp một chút. Mập Mạp lập tức lên xe, kéo ghế dựa về sau, rõ ràng cổ vẫn không được thoải mái cho lắm.

"Các anh đến khe vực Tarenda sao?" Cô gái có hơi ngạc nhiên, tuy người đàn ông nội địa vừa mới đánh bại mình rất mạnh, nhưng đến ngay cả tôn giả còn không thể đích thân tới nơi đó khiêu chiến, đồng thời sự tranh đấu giữa hai bên vẫn luôn được thể hiện chủ yếu ở phương diện đối kháng của những người bên dưới: "Thân là bạn của tôn giả, tôi cảm thấy tôi nên nhắc nhở các anh, nghe nói nơi đó vẫn còn mấy cao tăng có thực lực gần bằng với tôn giả trấn thủ."

"Gà mái ơi, mấy cao tăng đó bây giờ đã bị "Dương Vĩnh Tín" cho giật điện đến chỉ còn một hơi thở rồi." Mập Mạp phất tay với vẻ không để ý: "Tôn giả nhà cô bây giờ không tiện về đây, cô cứ trở về từ từ quản thúc thánh miếu gì đó của các cô đi, đừng có ra ngoài ám sát nữa, trước cứ yên ổn đợi, đừng gây thêm phiền phức là được."

Nghe xong lời nói của anh ta, trên gương mặt của cô gái lập tức lộ ra vẻ tức giận: "Nếu không phải có anh ta ra tay, thì trước đó anh đã bị tôi giết chết rồi!"

"Cô…" Mập Mạp bị chặn họng, anh ta cũng không tiện gào lên đấy là cô đánh lén, không tính, để phân bua cho mình, thân là một thính giả có thâm niên, vậy mà lại không có được sự coi trọng của loại nhân sĩ võ lâm chính đạo cổ đại này.

“Anh ta không có ý đó, bây giờ chúng tôi có việc cần phải làm, có thể ảnh hưởng khá lớn, chỉ có những người ở cấp bậc như tôn giả của các cô mới có thể tham gia vào, để tránh những tổn thất không cần thiết, cho nên vẫn mời cô thông báo cho những người khác trong thánh miếu của các cô, trước tiên tạm thời thu về hết để tránh sóng gió. Nếu bây giờ tôn giả của các cô ở đây, anh ta cũng sẽ yêu cầu làm như vậy. Về phần anh bạn mập này, bản thân anh ta không am hiểu chiến đấu cận thân, nhưng năng lực của anh ta, không hề kém hơn tôn giả của các cô chút nào, anh ta cũng biết tôn giả của các cô.”

Cô gái trừng mắt nhìn Mập Mạp một cách dữ tợn, sau đó khom người hành lễ với Tô Bạch: “Được, Ương Lạp sẽ trở về thông báo cho các đệ tử thánh miếu quay trở về miếu.”

“Cẩn thận một chút.” Tô Bạch nhắc nhở.

Cô gái tên là Ương Lạp đó trực tiếp xoay người rời đi, rất nhanh đã biến mất trên sườn núi bên dưới đường cái.

“Cô gái này thật sự không biết tốt xấu, bàn gia tôi cũng không có hứng thú so đo với cô ta.” Đợi người ta đi rồi, Mập Mạp mới vừa khởi động xe vừa lẩm bẩm.

“Được rồi, ai đó còn không xấu hổ lên tiếng nữa cơ đấy, bị một người bình thường suýt chút nữa giết chết, cảm thấy thật mất mặt.” Tô Bạch cắt ngang.

Chương 699 Anh Từng Bị Thi Thể Người Da Đen Thông 2

“Ôi giời, tôi ngược lại cũng chẳng để tâm lắm, dù sao tôi xảy ra chuyện ở trước mặt cậu cũng không chỉ có một hai lần, mà bàn gia tôi đều bỏ qua, lòng dạ rộng lớn thì vẻ ngoài bình thản.”

Mập Mạp lái xe, tiến lên theo chỉ dẫn trên bản đồ, thực ra trên cơ bản cũng không cần lo lắng chuyện sẽ lạc đường này, phần lớn tuyến đường đều chỉ cần cứ đi theo một con đường cái duy nhất về phía trước là được, sau đó tới vị trí cố định mới cần lái xe xuống vùng hoang dã không có đường cái.

Tô Bạch cười ha ha: “Anh không nhắc tôi thì tôi cũng quên mất chuyện anh bị người da đen thông cúc hoa, hơn nữa còn là thi thể người da đen nữa chứ.”

“…”

Mập Mạp hít một hơi thật sâu, phồng má, nhìn Tô Bạch một cách hung dữ: “Đại Bạch, tôi đang lái xe đấy nhé, có tin tôi trực tiếp rẽ xuống sườn núi để chúng ta cùng nhau chơi trò tự tử không?”

Tô Bạch nhún vai: “Anh có thể thử, tôi dám đảm bảo, anh chết nhưng tôi không chết được.”

“Khoe khoang, chỉ biết đắc ý cái huyết thống con gián đó của cậu.” Mập Mạp rút một điếu thuốc lá ra, hỏi: “Đại Bạch, cậu nói xem người ở nơi này cũng không nhiều, mà có nào là

đường, nào là tháp tín hiệu, nào là đường dây điện, thế này không phải lãng phí hay sao, đi ra khỏi khu thắng cảnh rồi, dọc theo đường đi ngoại trừ khu dịch vụ có vài người ra, thì những nơi khác hoàn toàn không thấy được bao nhiêu người."

"Đây cũng là lý do tại sao tiền điện thoại của chúng ta lại đắt như vậy đấy." Tô Bạch cầm di động, đang kiểm tra bản đồ: "Không nói đến tính cách gay gắt của các doanh nghiệp nhà nước và chuyện kiếm lời bỏ túi riêng từ các nhu cầu trên dưới ăn uống cần cầm thẻ ra, thì nguyên nhân khiến tiền điện thoại và phí lên mạng của chúng ta khá cao so với chiều ngang, thực ra cũng được thể hiện ở nơi này.

Cho dù là ở nước Mỹ, anh đi đến một vài khu vực có dân cư khá thưa thớt, trên cơ bản cũng rất khó có tín hiệu, nhưng ở nơi này, di động của của anh còn có thể thu nhận tín hiệu, bởi vì quốc gia đáng tiến hành đầu tư rất nhiều vào nơi này, mà những vốn đầu tư này đặt ở các thành phố vùng duyên hải phía đông hoặc là thành phố bắc trung bộ có quy mô bình thường, thực ra đều có thể có lợi nhuận ổn định, nhưng ở những nơi này, việc duy trì thực ra lại thường là một loại thua lỗ, hơn nữa còn là một cái động không đáy."

"Thế còn không phải là lãng phí hay sao, tiền của quốc gia cũng không thể tiêu như vậy được chứ." Mập Mạp thì thầm.

"Không phải anh từ nhỏ lớn lên ở Thành Đô hay sao, phía bên Tứ Xuyên, anh cũng không phải chưa từng đi qua, những hang ngầm xuất hiện từ những nụ nổ núi, và những con đường được thi công đó, nếu dựa vào việc thu phí qua đường này, có trời mới biết đến bao giờ mới có thể thu lại được vốn. Nhưng đây dù sao cũng là một loại quốc sách, cùng nhau làm giàu mà thôi, việc tiếp máu từ khu vực phát triển hướng đến khu vực kém phát triển, phân phối lại tài nguyên của đất nước, đối với thể chế quốc gia tập trung quyền lực vào trung ương suốt hai

ngàn năm Trung Quốc mà nói, vốn chính là một loại phương châm trị quốc cơ bản, lại thêm tư duy quốc dân đảng hiện nay của chúng ta, càng thêm nhấn mạnh vào loại chủ nghĩa tập thể này, nhưng những phương diện này chắc chắn được tốt hơn các triều đại lịch sử."

"Ha ha." Mập Mạp thở dài: "Tuy tốn cũng không phải là tiền của tôi, nhưng tôi nhìn cũng thấy đau lòng."

Tô Bạch quay cửa sổ xe, để không khí trong lành luồn vào bên trong, hắn hít một hơi thật sâu, tuy rằng không khí ở cao nguyên khá loãng, nhưng cũng là một loại trải nghiệm mới mẻ khó có được.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có những con đường này, không có những tháp tín hiệu này, không có những thứ này, không có sự đầu tư và lòng thành được thể hiện ra như vậy, thì bây giờ, Gia Thố cũng sẽ không đứng về phía chúng ta, anh ta phỏng chừng có khả năng sẽ ở trong ngôi chùa gọi là khe vực Tarenda đó."

"Tôi đã chuẩn bị bình dưỡng khí rồi, có cần hít hai hơi không?"

Sau khi lại lái xe khoảng chừng ba tiếng đồng hồ nữa, Mập Mạp đột nhiên duỗi tay đẩy Tô Bạch gần như đã nửa ngủ nửa tỉnh.

Tô Bạch lắc đầu, tiếp tục nhắm mắt.

Mập Mạp tự mình lấy một bình dưỡng khí, chụp vào miệng mình rồi hít một hơi thật lớn.

"Anh cũng nhàm chán thật đấy." Tô Bạch nói với vẻ dở khóc dở cười.

"Cũng không biết có phải vì tiền boa tôi đưa nhiều hay là công ty cho thuê xe đó vốn phục vụ chu toàn như vậy, vậy mà

lại chuẩn bị mấy bình dưỡng khí nhỏ ở trong xe cho tôi, có thể hít thì cứ hít, cũng không thể lãng phí được."

Mập Mạp liên tục hít vài hơi, nói thật, không khí loãng đối với anh ta mà nói, cũng không có sự ảnh hưởng gì quá lớn, bằng không lúc đầu cũng sẽ không thể đi cùng Tô Bạch xuống hang dưới biển sâu ở đảo Tần Hoàng được.

"Sao phía trên những bình dưỡng khí này đều có ký hiệu hợp pháp nhỉ, móa nó, ngay cả không khí cũng phải hợp pháp sao?" Mập Mạp nhíu mày, trực tiếp ném bình dưỡng khí ra ghế ngồi sau.

"Sắp đến rồi, lái chậm một chút, chú ý tình hình phía trước." Tô Bạch nhắc nhở nói.

"Ừm." Mập Mạp gật đầu một cách nghiêm túc.

Khe vực Tarenda nằm ở phía trước cách đó không xa, hiện tại ngồi ở trong xe có thể nhìn thấy hẻm núi lớn, điều này chứng minh sào huyệt của mấy tay lạt ma đó cũng ở gần đây thôi.

"Đại Bạch, phía trước có người, còn là không ít người nữa chứ." Mập Mạp hô lên.

"Tôi cũng có mù đâu." Tô Bạch duỗi tay, ý bảo Mập Mạp dừng xe lại trước đã.

"Có đoàn du lịch nấu cơm dã ngoại ở nơi này sao?" Mập Mạp trông về nơi xa và hỏi, bởi vì phía trước cũng chính là vùng phụ cận với khe núi lớn, có bảy, tám chiếc xe đỗ ở nơi đó, còn có cả những ngôi lều trại, bên ngoài còn có một vài thầy tu xen lẫn trong đó, giống như phục vụ viên.

"Chưa hẳn đã là khách du lịch bình thường đâu, anh có còn nhớ lời mà em Tiểu Mễ của Gia Thố đã nói không, gần đây có mấy tốp người giống như chúng ta lái xe đến khu phụ cận này."

“Cậu nói bọn họ cũng là thính giả giống như chúng ta sao?” Mập Mạp vỗ miệng: “Đều là vệ sĩ mà mấy lạt ma đó mời tới sao?”

“Nếu là vệ sĩ, thì những thính giả này chắc hẳn đều sẽ tiến vào chùa chiền mới đúng, nhưng bây giờ bọn họ đều ở ngoài trời như đi cắm trại, rõ ràng cho dù là người ở trong chùa chiền cũng rất đề phòng bọn họ. Tôi kêu anh lên diễn đàn tra thông tin, anh đã tra chưa?”

“Tra rồi, không có tin tức gì cả, chắc hẳn là tuyên bố thông qua một cách thức khác.” Mập Mạp đáp lời.

“Thế này có chút thú vị rồi đấy, thính giả bên dưới đó, nói ít cũng bảy tám người, thậm chí là gần mười người, hơn nữa còn xuất phát tới nơi này trước cả khi chuyện ở Nam Kinh xảy ra mới đúng.

Chương 700 Không Vào Hang Cọp Sao Bắt Được Cọp Con 1

.

.

- ————-

Nếu vị trí tập trung đã là ở nơi này, vậy thiết nghĩ trước đó chắc hẳn là do mấy lạt ma ở trong chùa chiền đó tổ chức, nhưng mấy lạt ma đó vì đánh hơi được mùi máu tươi, nên có ý đồ đến Nam Kinh giết chết Gia Thố, nhưng kết quả dẫn đến bản thân bọn họ lại bị thương nặng, ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của bọn họ, những thính giả vốn dĩ tổ chức lại với nhau này, không thể không sắp xếp cho bọn họ ở bên ngoài chùa chiền tiến hành cắm trại trước, mà không dám để bọn họ trực tiếp tiến vào chùa.” Tô Bạch đoán: “Lúc đầu, mấy lạt ma này vạch kế hoạch, chắc hẳn là sau khi giết Gia Thố sẽ tiến thêm một bước nữa, nhưng bây giờ kế hoạch đã bị phá hỏng rồi.”

“Đại Bạch, cho dù thế nào thì chỉ cần cái đám thính giả chẳng hiểu tại sao lại ở nơi này không phải là mấy vệ sĩ do mấy tay lạt ma đó mời tới, thì không thành vấn đề.” Mập Mạp chà tay: “Dù sao thì mục tiêu của chúng ta cũng là tìm được mấy lạt ma đó để báo thù, cứ trực tiếp vòng qua bọn họ lẻn vào chùa đi.”

Tô Bạch lắc đầu: “Nếu khi cơ thể anh bị thương nặng, mà có nhiều thính giả như vậy ngồi ở trước cửa nhà anh, anh còn

có thể yên tâm thoải mái ở trong nhà dưỡng bệnh được không?"

Trong mắt Mập Mạp lóe lên một vẻ lạ thường, đáp: "Đại Bạch, ý của cậu là mấy tay lạt ma đó rất có khả năng không còn ở trong chùa miếu nữa?"

"Không phải rất có khả năng, mà chắc hẳn hơn chín mươi phần trăm là như vậy. Bây giờ mấy lạt ma đó bị tôi và anh khiến cho cơ thể sắp sụp đổ rồi, một người bị thương nặng, hai người chỉ còn lại trạng thái linh hồn, lại thêm Phát Thanh đột nhiên ngừng phát thanh ba tháng, bọn họ phỏng chừng cũng phải giống như Gia Thố và Hòa Thượng, tạm thời không có cơ hội khôi phục thương thế, khi bọn họ còn ở trạng thái và thực lực trước đây, hoàn toàn có thể thành công tổ chức hoạt động "thám hiểm", và "cướp bảo" một lần, với nhiều thính giả tụ tập như vậy. Bây giờ, những thính giả mà bọn họ tự tập trung lại trước đó, đã trở thành uy hiếp lớn nhất với bọn họ."

"Đâm lao thì phải theo lao thôi." Mập Mạp duỗi thắt lưng: "Vậy đối với chúng ta mà nói lại phiền phức đấy, lỡ như mấy lạt ma đó thật sự làm con rùa rụt cổ, dứt khoát cho những thính giả này leo cây, không phải cũng tương đương với cho chúng ta ăn thịt thỏ hay sao, bọn họ không trốn trong sào huyệt, vậy làm sao chúng ta có thể tìm được bọn họ trong một khu vực lớn như Tây Tạng này đây?"

Ngay khi Tô Bạch và Mập Mạp đang bàn bạc, thì một chiếc xe Jeep nhanh chóng lái tới từ phía sau bọn họ, tốc độ rất nhanh, hơn nữa, chiếc xe này rõ ràng đã được sửa đổi qua, âm thanh phát ra khi lái xe cùng bụi đất tung lên đều rất quái lạ.

Có âm nhạc sôi động trong xe, cách rất xa mà vẫn có thể nghe được. Chủ xe chắc hẳn là một người rất điên cuồng. Bởi vì nơi này không phải là khu thắng cảnh, người rời khỏi con đường chính, lái vào trong khu hoang dã lâu như vậy đến đây,

chắc chắn có mang theo mục đích riêng của mình, mười thì chắc tám, chín phần chính là thính giả.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười: "Thật sự có người đang ở phía sau chúng ta."

Xe Jeep đỗ lại bên cạnh nơi xe của Tô Bạch và Mập Mạp đang dừng, trong xe có hai người, người lái xe mặc chiếc áo khoác da màu đen trên người, đeo một cặp kính râm, đối phương là một người da đen.

Hơn nữa, khi một trong số họ mở miệng nói chuyện, Tô Bạch đã cảm giác được, đối phương không phải là người da đen lớn lên ở Trung Quốc mà mình đã từng gặp trước đó, mà là người ngoại quốc chính gốc.

"Ồ, guys, sao các cậu không tới phía trước đi." Trong miệng đối phương đang ngậm, rõ ràng là một điếu thuốc lớn, vừa nói chuyện vừa phun mây nhả sương mang theo mùi vị.

Tô Bạch nhìn người đó một lúc, rồi thu ánh mắt về, không để ý đến anh ta nữa, Mập Mạp thì lại lôi thuốc lá của mình ra, châm lên, rồi hút một hơi.

"Thật đúng là người Trung Quốc kín đáo."

"Người cường quốc đều như vậy cả đấy, thính giả người cường quốc cũng có bộ dáng này." Người đàn ông phương Đông trẻ tuổi ngồi ở ghế phụ lái nói với giọng điệu khinh thường.

(Note: Người cường quốc ý chỉ người Trung Quốc.)

"Ồ, Châu, không phải các cậu là người cùng một nước hay sao?" Người da đen nói với thanh niên phương Đông ngồi ở ghế phụ lái cạnh mình.

"Klaus, tôi thừa nhận tôi là người Trung Quốc, nhưng tôi không thừa nhận tôi và bọn họ là người cùng một nước."

“Nghe qua thật sự chẳng thuận miệng gì cả.” Người da đen tên Klaus lắc đầu: “Châu này, chúng ta vẫn qua đó trước đi nhé, đừng để mấy người bạn lạt ma đó của chúng ta phải đợi quá lâu.” Nói xong, Klaus vuốt nhẹ bàn tay của mình một chút: “Nói thật, tôi vẫn còn có chút kích động đấy.”

“Mấy vị lạt ma đó chắc hẳn đã ra…” Thanh niên họ Châu nói đến đây thì không nói tiếp nữa, rõ ràng cậu ta biết rõ, hai thính giả ở chiếc xe bên cạnh chắc hẳn có khả năng nghe rõ được cuộc trao đổi của bọn họ.

Klaus lại trừng mắt nhìn xe của Tô Bạch và Mập Mạp: “Chắc là đợi đến hơi mất kiên nhẫn rồi, cho nên mới dự định rời đi, nhưng lại có hơi không nỡ đây mà.” Nói xong, anh ta lại vẫy tay với xe của Mập Mạp và Tô Bạch: “Hây, guys, hoạt động tiếp tục như thường, chúng ta vẫn nên đi cùng đi.”

Nói xong, anh ta lại khởi động xe Jeep, lái về phía khu cắm trại ở phía trước.

Đợi chiếc xe Jeep đó lái đi xa, Mập Mạp không nhịn được mà phun ra: “Người cường quốc cái con mẹ mày, vừa nhìn đã biết là Loan Loan rồi.”

Tô Bạch nhìn Mập Mạp, cười bảo: “Người cường quốc là từ được người Hongkong dùng khá nhiều, người Đài Loan thì dùng bốn hai sáu nhiều hơn một chút, nhưng khẩu âm của người này, chắc hẳn là tiếng quốc ngữ bản Đài Loan.”

“Bốn hai sáu là có ý gì?”

“Người đại lục chết tiệt.” Tô Bạch giải thích.

“Móa nó, Đại Bạch, sao cậu lại hiểu rõ thứ này như vậy?” Mập Mạp nói với vẻ có hơi bất ngờ: “Đừng nói với tôi là cậu bình thường cũng hay lên mạng cào phím nhé.”

“Trước đó khi tôi làm ăn, cũng khá thường xuyên qua lại với các tập đoàn tài chính bên đó, tôi cũng từng ở Hongkong

và Đài Loan trong một khoảng thời gian khá dài.” Tô Bạch hạ cửa sổ xe xuống: “Thực ra, đánh là thương, mắng là yêu, hai bên nói lời chế nhạo nhau so với chửi, ngược lại có thể khiến việc giao lưu thêm sâu sắc hơn.”

“Đại Bạch, bàn gia tôi không thể nào hiểu nổi cảnh giới suy nghĩ này của cậu, lẽ nào lại nói anh hùng bàn phím ở hai bên, cào phím ở trên mạng, lại là những sứ giả thúc đẩy giao lưu văn hóa hay sao?”

“Ừm, ít nhất thì trong quan điểm của tôi, rõ ràng vẫn có tác dụng lớn hơn và rõ ràng hơn rất nhiều so với loại tổ chức chính phủ quốc vụ viện Đài Loan đó.”

Mập Mạp khởi động xe: “Vậy, tiếp theo, chúng ta cũng qua đó sao? Ý của tôi là, mấy tên lạt ma đó cũng đã biết bộ dáng của chúng ta rồi.”

Chương 701 Không Vào Hang Cọp Sao Bắt Được Cọp Con 2

“Mấy lạt ma đó chắc chắn sẽ không xuất hiện ở nơi này đâu, từ chuyện của điểu nhân lần trước có thể nhìn ra được, bọn họ có mối quan hệ mật thiết với thính giả phương Tây, người da đen đó thực ra chắc hẳn cũng được gọi tới đây để cứu bồ, chắc là có một vụ việc lớn cần làm, bằng không cũng sẽ không thu hút nhiều thính giả như vậy. Mập Mạp, không phải anh thích nhất là đục nước béo cò, hơn nữa còn làm không biết mệt mấy chuyện như pháp khí có lợi hay sao, tôi không tin anh thật sự không cảm thấy hứng thú.”

“Có chút mạo hiểm đó, lỡ như thân phận bị phát hiện thì sao, thế thì xong màn rồi.” Mập Mạp nói với vẻ có chút lo lắng: “Hơn nữa, bàn gia tôi cảm thấy gần đây mình vẫn luôn gặp xui xẻo, vận khí không xuôi.”

“Không sao, gần đây anh đã xúi quẩy lâu như vậy rồi, cũng đã đến lúc để anh xoay chuyển một lần rồi đấy, còn nữa, cho dù thân phận bại lộ, thì cũng có gì mà phải sợ? Những thính giả đó cũng không phải là lạt ma, bọn họ cũng không có khả năng tấn công chúng ta, ít nhất thì chúng ta vẫn có tự tin toàn thân thoát ra.”

“Nói cũng đúng.” Mập Mạp lái xe qua đó.

Ngay khi sắp lái đến khu cắm trại, có mấy tăng nhân bước ra, Mập Mạp dừng xe trước mặt bọn họ.

“Thí chủ, người tới nơi này chính là khách, mời đi theo chúng tôi.”

Tiếng Hán của tăng nhân này rất tốt, Mập Mạp cũng đỗ xe ở nơi đó, cùng Tô Bạch xuống xe, rồi đi vào trong khu cắm trại theo tăng nhân ở trước mặt.

Người da đen Klaus ở bên đó đã không còn thấy đâu nữa, còn thanh niên họ Châu thì lại đứng ở bên ngoài khu cắm trại, cầm một vài lá cờ nhỏ giống như đang bày cái gì đó, thấy Tô Bạch và Mập Mạp đi qua, cậu ta cũng không nói gì, mà vẫn làm chuyện của mình, trong miệng cũng đang lẩm bẩm gì đó.

Mấy lá cờ nhỏ đã cắm xuống đất, Mập Mạp cố tình đi qua chính giữa những cờ nhỏ.

Trên gương mặt của thanh niên họ Châu vốn lộ ra vẻ tức giận, nhưng sau đó lại tỏ ra kinh ngạc, hỏi: “Người cường quốc, anh biết pháp trận sao?”

“Chào Loanluan nhé, đúng đó, tôi biết pháp trận đấy.”

Mập Mạp và thanh niên họ Châu trực tiếp mắt to trừng mắt nhỏ với nhau, cảnh này thực có chút đáng yêu.

Mập Mạp là đại sư pháp trận, điểm này thì Tô Bạch đã sớm biết rõ, nhưng thanh niên họ Châu kia thoạt nhìn cũng am hiểu sâu về phương diện này, sau khi hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc, Mập Mạp lập tức ngồi xổm xuống, rút một lá cờ mà thanh niên họ Châu đã cắm trên mặt đất lên, rồi đổi một hướng khác.

“Loan Loan, lá cờ này đặt ở vị trí này mới đúng, hiểu không?”

“Người cường quốc, anh khiến tôi cười chết mất thôi, anh biết hình thức mà tôi bày là trận pháp gì không? Anh tuyệt đối đừng có lôi những quyển sách trận pháp lậu đổi được trong cửa hàng wechat ra đây để giở trò thật giả lẫn lộn. Đây là loại

biến hóa thứ bảy trong Thiên Cương Khốn Ma, tôi biết, đại lục các anh đã có rất nhiều thứ đã thất truyền vì những hoạt động cách mạng ầm ĩ vào những năm đó, nhưng những thứ này lại được bảo tồn rất tốt ở Đài Loan chúng tôi.” Thanh niên họ Châu cũng ngồi xổm xuống, chỉ vào lá cờ đó, nói với Mập Mạp một cách rất khinh thường.

“Móa nó, đồ của lão tổ tông cứ nhất định phải chuẩn xác một trăm phần trăm hay sao?” Mập Mạp làm ra bộ dáng người nào cũng có thể dạy dỗ được: “Nếu đặt nó ở vị trí trước mặt cậu này, tuy rằng uy lực của trận pháp sẽ vì vậy mà có được sự đảm bảo lớn nhất, nhưng tính ổn định của trận pháp cũng sẽ yếu đi quá nhiều, cho dù là người không hiểu trận pháp, tùy tiện dùng sức mạnh của mình để đập loạn một hồi cũng có thể phá được trận pháp của cậu, mà nếu đặt ở vị trí tôi đặt đây, tuy rằng uy lực của trận pháp vì vậy mà không có được sự cường hóa rõ ràng, nhưng có thể nói là lùi một bước và mọi thứ đều sẽ ổn thỏa, bố cục ở trận pháp sẽ lập tức có sự thay đổi lớn, tính ổn định cũng được nâng cao hơn rất nhiều.”

“Thiên Cương Khốn Ma vốn chính là trận pháp có tính sát thương, chú trọng vào tác dụng đả thương kẻ địch trong thời gian ngắn, thay đổi kiểu như anh, ngược lại sẽ biến trận pháp này trở nên bình thường, thực đúng là vác đại bác đi đánh muỗi.”

“Một trận pháp, yếu tố số một của nó chính là ổn định, một trận pháp không ổn định thì chính là rác rưởi.”

“Trận pháp không phải vật trang trí, sự tồn tại của nó về mặt ý nghĩa chính là hỗ trợ người bày trận phát huy hiệu ứng của nó đến mức lớn nhất, nếu muốn theo đuổi tính ổn định của trận pháp, thì vẫn còn những trận pháp khác có thể lựa chọn, hình thức này của anh thật đúng là đổi đến không ra đâu vào đâu, anh còn tự cho mình là người cường quốc nữa sao?”

“Thật là, lão tử nói trận pháp là đồ trang trí bao giờ? Thằng khốn nhà cậu, đây là Thiên Cương Khốn Ma trận, đối thủ của cậu cũng không phải là những thổ phỉ sơn tặc mà lão tổ tông muốn đối phó, người mà cậu phải đối mặt là những người có thực lực ngang bằng cậu, thậm chí là thính giả có thực lực còn cao hơn cả cậu, trận pháp tương tự như tờ giấy, cậu thật sự cho rằng người khác đều là đồ não tàn hết cả sao, tên Loan Loan tự cho mình đúng nhà cậu.”

Tô Bạch khẽ vuốt trán, hắn có thể nhìn ra được, tuy rằng Mập Mạp và thanh niên họ Châu này vẫn luôn văng nước miếng vào nhau, nhưng hai người đều đang ngồi xổm trên mặt đất, không ngừng cắm lá cờ xuống, rõ ràng là đang “chơi đến quên trời quên đất”, cũng phải thôi, thính giả am hiểu trận pháp vốn đã rất hiếm có, hai người ngoài mặt cậu một câu “người cường quốc”, anh một câu “Loanluan”, nhưng thật sự đều là người có hơi chung chí hướng.

Quy mô nhân số ở trong khu cắm trại nhiều hơn so với trong tưởng tượng của Tô Bạch, phỏng chừng cũng đến mười lăm người, chỉ có điều, trong đó cũng có mấy thính giả sở hữu khí tức của thính giả có thâm niên, mà đa số còn lại, hoặc là khí tức rất yếu, hoặc là trên cơ bản không thể cảm giác được khí tức gì.

Trong chốc lát, người da đen Klaus đã trở lại, anh ta vỗ tay, toàn bộ tăng nhân đó đều rời khỏi khu cắm trại, đứng ở phía sau anh ta.

Xem ra, Klaus chắc hẳn đã đi liên lạc với mấy vị lạt ma đó, mấy lạt ma đó không ở đây, nên Tô Bạch và Mập Mạp cũng không cần lo lắng mình sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, Tô Bạch biết rõ, cho dù mất lạt ma này có bị thương nặng đến đâu, nhưng đợi đến khi thời điểm đến, bọn họ vẫn sẽ ra ngoài hái quả. Mình và Mập Mạp vốn dĩ trà trộn vào trong đội ngũ này,

trước để xem xem có thể vớt được chút lợi ích nào hay không, cuối cùng mới suy nghĩ đến việc thuận đường ra tay báo thù khi mấy lạt ma đó xuất hiện sau.

"Ok, everyone!"

Cổ họng của Klaus rất lớn, sau một tiếng này, toàn bộ thính giả trong khu cắm trại đều chui ra khỏi lều trại, phần lớn bọn họ đều đã đợi đến mất kiên nhẫn rồi, bởi vì mấy lạt ma đã tổ chức lần hoạt động này vẫn luôn không ra mặt.

"Sao lại là một con quỷ da đen thế?" Một người đàn ông trung niên mặc áo phông, mở miệng nói: "Tay của thính giả phương Tây cũng duỗi dài thật đó."

Chương 702 Ngũ Tương Bang Lã Bất Vi Qua 1

"Các anh em, mấy vị lạt ma này đã sớm tạo dựng mối quan hệ thân thiết với phương Tây rồi, đây chính là truyền thống của bọn họ, không nhìn thấy người vẫn luôn lưu vong ở nước ngoài đó, được coi là khách quý hay sao?" Một người khác nhắc nhở.

Ánh mắt của Klaus nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặc áo phông đó, anh ta mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh của mình, răng của người da đen dường như được tôn lên từ làn da của anh ta, cho nên trên cơ bản, trông rất trắng sáng.

"Tôi vốn cho rằng người Trung Quốc là một quốc gia không kỳ thị chủng tộc nghiêm trọng nhất, nhưng xem ra hình như tôi đã lầm rồi."

Đối mặt với việc nhắm vào rất rõ ràng này của Klaus, người đàn ông mặc áo phông cũng không rơi vào thế hạ phong: "Nếu địa điểm khai phá và thăm dò bí cảnh ở trong cảnh nội Trung Quốc, vậy thì đồ vật ở bên trong nơi này hiển nhiên là của thính giả Trung Quốc chúng tôi rồi, có liên quan quái gì đến một tên quỷ da đen như cậu không?"

Tô Bạch có thể cảm giác được sóng dao động khí tức trên cơ thể của người đàn ông mặc áo phông, anh ta chắc hẳn là một người có thâm niên, cho nên mới có tự tin nói ra loại lời này.

Bên kia giương cung bạt kiếm, còn người đàn ông họ Châu và Mập Mạp ở bên này, cũng đã kết thúc màn tranh luận "ngọt

ngào" của mình, Mập Mạp đi đến bên cạnh Tô Bạch, còn người đàn ông họ Châu thì lại đứng ở trong đám người, cậu ta ngồi chung xe với Klaus, nhưng lại không hề đi về phía anh ta.

"Ở Trung Quốc các anh cộng thêm điểm cho dân tộc thiểu số, hơn nữa còn ra sức giúp đỡ xây dựng thánh đường Hồi giáo, những chuyện này, tôi cũng đã từng nghe nói qua rồi, nói thật nhé, tôi từ nhỏ đến lớn cũng bị kỳ thị về làn da và chủng tộc không ít, cho nên sau khi biết những chuyện này ở Trung quốc, tôi thật sự rất hối hận, tại sao mình lại không lớn lên ở Trung Quốc nhỉ, Trung Quốc là một quốc gia bác ái biết bao, một nơi khiến tôi vẫn luôn muốn hướng về."

Klaus trào phúng ngược lại một câu, sau đó vẫy tay nói: "Nơi này cách vị trí bí cảnh cũng chưa đến mười nghìn mét nữa, toàn là ruộng dốc cả, không thích hợp để lái xe, cho nên chúng ta cứ trực tiếp đi bộ qua đó đi, trên người mấy đại sư còn bận những chuyện khác, nên bọn họ sẽ tới sau, mà tôi chính là người dẫn đội của hoạt động thăm dò lần này. Trong tay tôi có bản đồ, cũng có phương pháp tiến vào bí cảnh, người muốn đi theo thì cứ đi theo tôi, còn về phần chướng mắt thằng da đen như tôi đây, các người có thể chọn ở lại nơi này tiếp tục đạp thanh, hoặc là bây giờ có thể đặt vé máy bay trở về."

Sau khi Klaus nói xong, trực tiếp xoay người đi ngược lại phía hẻm núi lớn.

Người đàn ông áo phông là người đầu tiên đi theo phía sau, rõ ràng, thính giả đều là những người thực tế, xem thường quỷ da đen thì xem thường, nhưng ở trước mặt lợi ích và cơ hội có khả năng nhận được, thì cho dù là tôn giáo tín ngưỡng hay là kỳ thị chủng tộc, đều có thể bị bỏ qua.

Những thính giả khác cũng đi theo, Tô Bạch và Mập Mạp đi ở sau cùng.

“Đại Bạch, đây đúng thật là hoạt động thám hiểm, nhưng sao tôi cứ cảm thấy trong lòng không chắc chắn thế nhỉ?”

“Không chắc chắn là đúng, có nhà ai phát hiện ra mấy khu vực như bí cảnh này mà không che giấu, bít kín, sợ người khác phát hiện ra mình ăn mảnh, nào có gọi nhiều người cùng tới thăm dò và khai phá như vậy cơ chứ?”

“Vậy là bí cảnh này rất nguy hiểm, cần mạng người đi dò đường, hơn nữa còn là mạng của thính giả để dò đường.”

“Mấy thứ này, chắc chắn những thính giả đó cũng biết rõ trong lòng, nhưng người chết vì tiền chim chết vì mồi, mọi người đều cảm thấy người chết chắc chắn không phải là mình, chắc hẳn sẽ cảm thấy mình có thể nhận được sự thiên vị mà có được cơ hội. Mập Mạp, lần này chúng ta đừng ra mặt, tình thế không ổn thì rút, chúng ta tới để báo thù, còn kế hoạch tham gia hoạt động thám hiểm này, tham gia được thì tốt, nhưng mấu chốt là chuyện báo thù quan trọng hơn.”

“Cái này tôi hiểu, gần đây vận may của tôi quả thực là kém đến lộn ruột, trong lòng tôi cũng biết rõ, lát nữa tôi sẽ bày một vài trận pháp dò xét dọc đường, tôi cảm thấy mấy lạt ma đó chắc chắn sẽ đi phía sau kiếm lời, nếu bị chúng ta phát hiện thì chúng ta cứ trực tiếp quay đầu làm thịt bọn họ rồi nói sau.”

Tô Bạch gật đầu.

Con đường mười kilomet, đặc biệt là ở trên cao nguyên, không có thiết bị đi bộ, thì đối với người bình thường mà nói, lại là một loại tiêu hao rất lớn, nhưng đối với thính giả, ngược lại cũng không tính là gì.

Hơn nữa đường ở nơi này, bất cứ khi nào cũng đều thấy ruộng dốc chập trùng, ô tô hoàn toàn không thể lái vào được.

Phía trước, xuất hiện một vết nứt, nhỏ hơn khe vực Tenda rất nhiều, nhưng ở phía dưới quả thực là một khe nứt, có chiều

sâu càng đáng sợ hơn.

“Khe nứt này chỉ mới mới xuất hiện vì trận động đất gần đây.” Một người trong số các thính giả mở miệng nói.

“Đúng vậy, bởi vì khe nứt xuất hiện, dẫn đến việc bên trong xuất hiện một vài thứ thú vị, cho nên mấy vị đại sư mới tổ chức lần hoạt động này, mời các bạn thính giả cùng nhau tới khai thác.”

Klaus trực tiếp xuống dưới, bắt đầu leo dọc theo vách đá.

Thính giả ở bên trên không khỏi có hơi đưa mắt nhìn nhau, sớm biết phải leo thế này, thì mọi người đã mang theo chút trang bị leo trèo rồi, đương nhiên, người có loại suy nghĩ này, phần lớn đều là những thính giả không có đủ thực lực. Bọn họ cũng là có được tin tức, cho nên mới qua đây đục nước béo cò, thử vận may. Còn đối với thính giả có thực lực mạnh hơn một chút, thì loại vách đá này hoàn toàn không thành vấn đề.

Người đàn ông mặc áo phông và vài thính giả khác lập tức xuống dưới theo, người đàn ông họ Châu cũng leo xuống.

“Đại Bạch, chúng ta cũng xuống dưới đi.”

“Cẩn thận chút.”

Tô Bạch và Mập Mạp cũng bắt đầu cùng leo xuống, ngay khi bọn họ xuống dưới, bên trên vẫn còn đại khái năm, sáu thính giả đứng nguyên tại chỗ, rõ ràng bọn họ thật sự không có can đảm tay không lao xuống khe nứt sâu như vậy, nhất là nếu có thính giả nào đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì phần lớn những thính giả khác phỏng chừng đều sẽ xem với tâm thái hớn hở, mà hoàn toàn sẽ không giúp đỡ, về điểm này, thì trong lòng mọi người đều biết rõ cả.

Chương 703 Ngũ Tương Bang Lã Bất Vi Qua 2

Quá trình leo trèo này kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, bởi vì gió ở bên dưới khá lớn, lại thêm tất cả mọi người đều có suy nghĩ che giấu bản thân và giảm bớt việc tiêu hao sức mạnh, cho nên mọi người mới thành thật tay không leo trèo, mà không có người giở trò lừa gạt, ví dụ Tô Bạch hoàn toàn có thể dựa vào sức mạnh của áo khó để mình xuống dưới càng nhanh và nhẹ nhàng hơn, nhưng hắn vẫn không làm như vậy, hơn nữa, hắn cũng biết rõ, người có bản lĩnh có thể bản lĩnh có thể trượt trên không, chắc chắn không chỉ có một mình mình.

Tổng cộng xuống dưới có bảy người, Klaus và người đàn ông họ Châu, Tô Bạch và Mập Mạp, người đàn ông áo phông và cả hai người nữa, một người là cô gái trẻ tuổi mặc áo lông trên người, người còn lại thì lại là một ông cụ tuổi tác chừng năm mươi, sáu mươi.

Dưới tận cùng của khe vực, xuất hiện một thứ tương tự với tế đàn, cũng không được bảo tồn tốt cho lắm, toàn là mấy đồ vặt vãnh, nhưng có một vài thứ được giữ khá nguyên vẹn.

Đó chính là những quả trứng chim được điêu khắc bằng đá thoạt nhìn cao bằng người, ở bên cạnh quả trứng to lớn nhất, còn có mười tám quả trứng đá nhỏ hơn một chút, gần đó còn có không ít vật phẩm bằng đồ đá khác nữa, thậm chí còn có mấy thứ tương tự với bình gốm, trông có vẻ rất phức tạp, thuận tiện nhặt một thứ khá nguyên vẹn ở nơi này ra ngoài, chắc chắn có thể bán với giá cao, nhưng người ở đây đều không có hứng thú đối với tiền tài văn vật, bọn họ tới nơi này,

cũng không phải để làm con buôn hiện vật văn hóa khảo cổ, và cũng coi thường chút thu nhập này.

“Mẹ nó, tế đàn này được người cổ đại dùng để thờ cúng trứng sao?” Mập Mạp đứng ở phía sau Tô Bạch và lầm bầm: “Cũng không khác chúng ta thờ bái Quan Thế Âm để chữa bệnh không có thai không đẻ được sao?”

“Không phải, thần thủy tổ trong truyền thuyết của dân tộc Tạng, sinh ra từ một quả trứng lớn, sau đó biến ra mười tám quả trứng hơi nhỏ hơn một chút. Đó chính là tổ tiên của dân tộc Tạng, cũng khá giống với truyền thuyết Nữ Oa tạo ra con người của dân tộc Hán.” Tô Bạch giải thích.

“Cửa vào nằm ở nơi này, mọi người đi theo tôi.” Klaus hiển nhiên đã từng tới nơi này, anh ta quen việc dễ làm, dẫn mọi người đi tới chỗ sâu trong tế đàn.

Đúng lúc này, bản chất đôi mắt nhanh nhạy của Mập Mạp cũng được phơi bày, anh ta nhân cơ hội mình và Tô Bạch đi ở cuối cùng, tránh tầm nhìn của người khác, lập tức duỗi tay vào trong đống đá vụn đó, tóm lấy một thứ, chỉ có điều sau khi lôi ra, lại lắc đầu trong sự thất vọng, anh ta nhỏ giọng nói: “Không phải pháp khí, trông giống như đồ đồng vậy.”

Tô Bạch nhận thứ này từ trong tay của Mập Mạp: “Đây là đồ đồng xanh, nhìn tạo hình thì là phần trước của cây thương, tổ tiên phía bên Tây Tạng này cũng nắm được kỹ thuật rèn vũ khí bằng đồng xanh từ rất sớm sao?”

Tô Bạch vừa nghi ngờ nói, vừa xoay mũi thương đó, ngay sau đó, hô hấp của hắn đột nhiên ngừng lại.

Trên cây thương này, điêu khắc mấy chữ: “Ngũ Niên Tương Bang Lã Bất Vi Tạo Chiếu Sự Đồ Trấp Công Dần.”

“Ngũ Niên Tương Bằng Bất Vi Tạo Chiếu Sự Đồ Thừa Trấp Công Dần? Nó có nghĩa gì vậy?”

Mập Mạp biết được đây là những chữ gì từ miệng của Tô Bạch. Chuyện này cũng không thể trách anh ta được, về những phương diện khác, anh ta tuyệt đối là một người tinh anh, nhưng về phương diện lịch sử thì anh ta thật sự chỉ có thể được tính là cấp bậc "Hoàn Châu cách cách" mà thôi.

"Sau cải cách chính trị của Thương Ưởng nhà Tần với tư tưởng pháp gia trị quốc, lối suy nghĩ của pháp gia đã dung nhập vào trong mọi mặt ở quốc gia, đến mức mỗi một loại vũ khí, khi chế tạo đều được kiểm tra nghiêm ngặt nhiều lần, một khi vũ khí này xuất hiện sơ suất về mặt chất lượng, thì người phụ trách được ghi phía trên, một người cũng không chạy thoát được. "Ngũ Niên" trong chữ khắc này, ứng chỉ chính sách Tần Vương năm năm, tức năm hai trăm bốn mươi hai trước công nguyên, "Tương Bang" tức là "tướng quốc" trong điển tịch, vào thời Hán vì tránh phạm húy Hán Cao Tổ Lưu Bang, nên mới đổi tương bang thành tướng quốc. "Đồ" trong chữ khắc là địa danh, "Thừa Trấp, Công Dần" là quan giám sát và thợ."

Tô Bạch nhỏ giọng giải thích với Mập Mạp, đồng thời hai người vẫn luôn tiến lên theo đại đội ở phía trước, cũng may tất cả mọi người đều không để ý đến loại nhỏ giọng thì thầm này, bởi cũng có rất nhiều người đều đang châu đầu ghé tai nhau.

Klaus và người đàn ông họ Châu đi cùng nhau, cô gái mặc áo lông và ông cụ đó đi chung, Tô Bạch và Mập Mạp đi với nhau, còn người đàn ông mặc áo phông thì lại đi một mình, mọi người đều đang nhỏ giọng trao đổi một với một.

"Nơi này có xuất hiện mũi thương của thời đại triều Tần, vậy có nghĩa khi ấy quân Tần đã từng tới nơi này rồi sao?"

Mập Mạp hỏi với vẻ có hơi ngạc nhiên, thực ra là từ sau khi trải qua mà kết luận mà Tô Bạch và Gia Thố ngồi chung với nhau thảo luận ra vào lần trước, anh ta xem như cũng đã

cầm điện thoại bù lại một chút kiến thức về lịch sử triều Tần, chỉ có điều nó không được hệ thống và cũng không được đầy đủ như vậy mà thôi.

"Tôi không biết, dựa theo ghi chép trong [Sử ký – Tần Thủy Hoàng bản ký]: "Đất từ phía đông đến đất và biển Triều Tiên, phía tây đến Lâm Thao, Khương Trung, phía nam đến miền cửa nhà quay về hướng bắc, phía bắc lấy Hoàng Hà làm biên giới, men theo Âm Sơn đến Liêu Đông.", "Khương Trung" ở đây là địa danh cổ, vào thời Khương Hán ý chỉ khu vực cư trú của dân tộc Khương, nay là Thanh Hải, Tây Tạng, tây bắc bộ tứ Xuyên, và tây nam bộ Cam Túc.

Nhưng vị trí mà chúng ta đang ở hiện tại được tính là nơi sâu nhất ở Tây Tạng, cách đường biên giới thực ra cũng không quá xa. Triều Tần cũng không thật sự áp dụng sự thống trị đối với Tây Tạng. Khi ấy ở Tây Tạng này chắc hẳn vẫn còn là một bộ lạc nhỏ nằm ở hình thức sinh hoạt thời kỳ nguyên thủy. Tôi nhớ hình như thẳng cho đến khi Thổ Phiên thành lập, thì Tây Tạng mới được tính là sở hữu đại diện chính quyền thuộc về mình chân chính, mà nổi danh nhất chính là chuyện của quốc chủ Thổ Phiên Tùng Tán Can Bố và công chúa Văn Thành, nhưng đó là Trung Quốc thời Đường, cách thời kỳ Tần Thủy Hoàng chắc hẳn còn cả kém tám trăm năm nữa."

"Tây Tạng lớn như vậy, tại sao khi ấy Tần Thủy Hoàng không đánh hạ đi? Mấy ngày trước tôi đặc biệt đi tra qua bản đồ triều Tần, phát hiện nếu nắm được một khu vực rộng lớn như Tây Tạng này, gần như tương đương mới mở rộng lãnh thổ thời Tần ra gấp đôi đó."

Tô Bạch đảo trắng mắt với anh ta: "Lấy được thì có thể làm được gì? Có thể trồng trọt được sao? Đất rộng người thưa, khí hậu không tốt, lại còn là cao nguyên, đánh chiếm nó phải tiêu hao biết bao nhiêu sức mạnh của vương triều Trung Nguyên,

mà có thể có được gì từ nơi này thế? Có được nó cũng chỉ là một vụ mua bán lỗ vốn, cho nên thẳng đến khi người Mông Cổ nổi dậy sau này, mới vì chính thể đặc biệt của bản thân người Mông Cổ và tính dân tộc, mới hoàn toàn đánh hạ Tây Tạng để sát nhập vào bản đồ của mình. Mà vương triều Trung Nguyên, cũng là tới thời Càn Long mới có đại thần trú Tạng, vốn ý định ban đầu là Tây Tạng và chính phủ Tây Tạng sở hữu quyền chấp pháp bình đẳng, nhưng phần lớn cũng chỉ chỉ là một loại thống trị về mặt hình thức mà thôi, còn sát nhập Tây Tạng vào trong bản đồ Trung Quốc chân chính, vẫn là vì bản thân nó tự tìm đường chết, phản loạn, mang đến lý do cùng cái cớ cho quân giải phóng tiến vào bình định Tây Tạng."

(Chú thích: Đại thần trú Tạng – đặc biệt chỉ đại thần đóng quân ở Tây Tạng, chức vụ được chính phủ trung ương Trung Quốc thời nhà Thanh thiết lập ra, phái đến dừng chân ở Tây Tạng, và tham gia vào các cuộc trao đổi giữa chính phủ trung ương nhà Thanh và Tây Tạng.)

Chương 704 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 1

(Chú thích: Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn có nghĩa người dân nước Tần uy vũ mạnh mẽ, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, bảo vệ quốc gia vào thời điểm đương đầu với quốc nạn.)

"Vậy điều đó có nghĩa là khi ấy có một nhánh quân Tần đã từng tới cao nguyên du lịch rồi sao?" Mập Mạp có hơi mơ hồ: "Cho dù cưỡi ngựa hay là chạy bộ, thì chạy đến nơi này, cũng rảnh thật."

"Trước tiên cứ đi vào bên trong xem tiếp đã, tôi đoán, nếu ở vòng ngoài đã nhìn thấy mũi thương nhà Tần, vậy bên trong chắc hẳn vẫn còn những hiện vật khác nữa."

Phía trước, bên trong bức tường đá của khe nứt xuất hiện một không gian lõm xuống, bởi vì đã thâm nhập vào lòng đất rất sâu, lại thêm nơi này vốn là khe nứt sinh ra từ trận động đất, cho nên "trạng thái nguyên sinh" ở bên dưới vẫn được bảo vệ một cách nguyên vẹn, từ trong này có thể nhìn thấy được thạch anh đang lấp lóe, còn có cả những tầng băng, giống như một cái tủ đá to bằng một quảng trường đang mở ra với bạn vậy. Sự ớn lạnh Âu Mỹám bức người ở bên ngoài này, cho dù là thính giả cũng phải rụt cổ lại theo bản năng.

"Lạnh như vậy, tuyệt đối không phải vì nguyên nhân khí hậu, không hề đơn giản như vậy." Lúc này, vị thính giả tuổi tác lớn đó đứng ra nói chuyện, đồng thời, ánh mắt của ông ta cũng nhìn chằm chằm vào Klaus một cách lạnh lùng:

“Cậu Klaus, đã đến tận đây rồi, trước khi tiến vào, cậu ít nhất cũng phải nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc bên trong có gì đi chứ, đạo lý người chết vì tiền chim chết vì mồi này, chúng ta đều hiểu cả, cũng đều có thể lý giải được, bên trong chắc chắn có nguy hiểm, nhưng nếu ngay cả nói cho chúng ta biết bên trong có gì mà cậu cũng không chịu, vậy chúng tôi thà rằng dừng bước ở nơi này còn hơn.”

Những thính giả khác cũng đều nhìn Klaus, rất dễ nhận thấy, lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để tập thể yêu cầu quyền được biết, mọi người đều bằng lòng lấy hạt dẻ trong lò lửa, nhưng chẳng ai lại muốn gặp phải nguy hiểm chết toi vào thời điểm mà không hề phòng bị một chút nào hết.

“Bên trong, có một con rắn, một con linh xà được sinh ra từ khí âm tà tụ lại, thực lực của bản thân con rắn cũng không mạnh cho lắm, nhưng ở nơi này, nó lại chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa, cho nên rất khó đối phó, cho dù là thính giả có thâm niên, hơi vô ý một cái cũng sẽ phải mãi mãi ở lại nơi này. Không giấu gì mọi người, tôi đã từng tiến vào đây, cũng suýt chút nữa thì không ra ngoài được.” Klaus mỉm cười và giải thích với tất cả mọi người.

“Vậy vẫn là cậu đi đầu tiên thì tốt hơn.” Thính giả già nói.

“Chuyện đó đương nhiên rồi.” Klaus hơi khom người, chủ động đi vào trong.

Những người khác đều chậm rãi đi theo phía sau anh ta.

“Này, Đại Bạch, tên quỷ da đen đó đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, lại lễ phép như vậy, khiến tôi có hơi không thích ứng được.” Mập Mạp thì thầm.

“Bản thân chúng ta lưu ý thêm là được rồi, phải rồi, trận pháp mà anh để lại ở phía sau có cảm ứng được mấy lạt ma đó không?” Tô Bạch hỏi.

“Không, không chút nào hết.” Mập Mạp đáp một cách rất chắc chắn.

“Thế này cũng quái thật, mấy lạt ma đó không lén lút bám theo phía sau, lẽ nào bọn họ lại đợi chúng ta ở nơi này chắc?” Nói đến đây, trong đầu Tô Bạch đột nhiên nổi lên suy nghĩ, dường như đã nắm được điều gì đó.

Mập Mạp cũng thông qua sự nhắc nhở trong câu nói này của Tô Bạch, trên gương mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ: “Thật sự có khả năng này đấy, bọn họ chắc chắn đã thăm dò nơi này từ trước, cho dù không tiến vào chỗ sâu nhất, nhưng bọn họ cũng đã quen thuộc với môi trường ở nơi này, trước đó bọn họ chắc hẳn có dự định triệu tập một vài thính giả tới tìm kiếm bí mật ở nơi sâu nhất, mà hiện tại rất có khả năng là không chiếm được cái tốt nhất thì cũng phải húp được kha khá, bọn họ triệu tập thính giả đến đây, rồi lấy được phương pháp hồi phục bản thân nhanh chóng từ trên người những thính giả này. Những lạt ma này, sở trường nhất là khẩu thị tâm phi, lần trước bọn họ dùng loại phương pháp khéo léo điều hòa để hại Gia Thố và các cậu, có khả năng nhất là giảm sự trừng phạt có khả năng tới từ Phát Thanh xuống mức thấp nhất. Đại Bạch, vậy chúng ta thật sự cứ tiếp tục đi vào trong sao, đây không phải là không vào hang cọp thì sao bắt được cọp con, mà là biết rõ núi có hổ mà vẫn lên núi.”

“Cứ đi vào trong một đoạn ngắn nữa đi, xem thêm một chút, rồi sau đó chúng ta rời khỏi đây.”

Tô Bạch thở dài một hơi, rõ ràng là đang đấu tranh tâm lý rất dữ dội, thực ra thì ở bên ngoài đã thấy mũi thương của triều Tần, nên Tô Bạch thật sự rất muốn xem xem, liệu rốt cuộc bên trong có còn xuất hiện đồ vật triều Tần hay không? Điều này ngược lại cũng không phải bởi vì hắn si mê nghiên cứu khảo cổ, mà trên thực tế, Tô Bạch cũng không có sở thích như vậy,

nhưng hiện tại, dựa theo lý luận mà mình và Hòa Thượng đã tìm tòi nghiên cứu ra, thì lịch sử Trái Đất bị gián đoạn vào thời điểm trước và sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, nhưng hiện tại chuyện liên quan đến Tần Thủy Hoàng ở phương đông, và chuyện liên quan đến Alexander đại đế ở phương tây, sẽ không còn lịch sử đơn giản và thuần túy nữa, mà là một loại thế giới quan.

Càng đi vào trong, nhiệt độ càng giảm xuống. Loại nhiệt độ thấp này, cho dù là thính giả cũng vẫn cảm giác không được thích ứng cho lắm. Hơn nữa, trong tầng băng và thạch anh ở xung quanh còn xuất hiện hình người.

Những người này đều phủ phục trên mặt đất giống như đang xin tha, lại giống như đang quỳ lạy, trên gương mặt mang theo vẻ thành kính và sợ hãi.

Thính giả ông già cố tình tra xét một chút, rồi xác nhận: "Là người thật, không phải tượng, nhưng rất dễ nhận thấy, bọn họ đã sớm chết rồi, hơn nữa nhìn trang phục thì chắc hẳn là tổ tiên dân Tây Tạng."

Tổ tiên dân Tây Tạng ở đây và người bản địa Tây Tạng hiện nay thực ra rất có khả năng hoàn toàn không cùng một tổ tiên, bởi vì mỗi một sự hủy diệt của một vương triều, và mọi thăng trầm trong cục diện chính trị, thường sẽ đại diện cho sự diệt vong của một dân tộc.

Ví dụ như học giả lịch sử từng nói qua, nếu thật sự dựa theo lý luận dân tộc nghĩa hẹp để nói chuyện, thì dân Trung Quốc thuần túy chân chính, con cháu của Viêm Hoàng chân chính, lúc đầu cũng chỉ là một bộ lạc nhỏ ở bên bờ sông Hoàng Hà mà thôi. Cho dù là vào thời kỳ Xuân Thu chiến quốc, phía bên Giang Chiết và Quảng Đông phát triển kinh tế tốt nhất ở Trung Quốc hiện tại, khi ấy vẫn là địa bàn của người hoang dã. Ngay cả bán đảo Triều Tiên nhỏ bé cũng xuất hiện

mấy lần chuyện Thổ Phiên bản địa "đổi mới", càng đừng nói đến những nơi khác.

"Leng keng…"

Chương 705 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 2

Chân của người đàn ông họ Châu giẫm vào thứ gì đó, phát ra một tiếng vang giòn, cậu ta khom lưng, nhặt thứ trên mặt đất lên, đó là một chuôi kiếm đồng xanh. Sau khi nhặt thanh kiếm đồng xanh này lên, hô hấp của người đàn ông họ Châu trở nên nặng nề hơn rất nhiều. Lúc này, những người khác cũng đều đang quan sát cảnh vật ở xung quanh, người nào cũng đều có phát hiện riêng, cho nên mọi người cũng đều tự lo việc của mình, mà không để ý đến người khác đang làm chuyện gì.

Người đàn ông họ Châu cầm thanh kiếm đồng xanh bước đến bên cạnh Mập Mạp.

"Loan Loan, làm gì đấy?" Mập Mạp hỏi với vẻ tức giận, trong mắt của anh ta, nếu người đàn ông họ Châu đã đi gần với người da đen này như vậy, vậy bọn họ chắc chắn cùng một giuộc với mấy lạt ma kia.

"Người cường quốc, nhìn đường vân phía trên đây đi." Người đàn ông họ Châu dùng ngón tay, phác họa qua loa lên thanh kiếm đồng xanh một chút: "Thứ này có giống với hướng đi của đường vân trận pháp thời kỳ tiên Tần không?"

Sắc mặt của Mập Mạp cũng đột nhiên hơi thay đổi, anh ta lập tức cầm nó rồi xem tỉ mỉ.

Tô Bạch thì lại một mình đi chếch sang bên sườn, leo qua các tác phẩm chạm băng và thạch anh ở phía trước, sau đó,

không gian lõm xuống ở phía trước xuất hiện trong tầm nhìn của hắn với mức độ lớn nhất.

"Quả nhiên… là như vậy."

Tô Bạch mím môi mình, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng có một loại cảm giác chấn động, đồng thời khóe miệng hắn còn vẽ ra một nụ cười: "Hòa Thượng ơi là Hòa Thượng, đáng tiếc bây giờ anh vẫn còn đang tiến hành quang hợp, nên không thể đích thân chứng kiến cảnh tượng ở nơi này, anh chắc chắn sẽ hối hận chết cho mà xem."

Bên dưới là một quân trận, đây là quân trận của quân Tần, nhân số không nhiều, thậm chí quy mô còn nhỏ hơn tượng binh mã ở hầm số một trong viện bảo tàng lịch sử ở Thiểm Tây rất nhiều, tính toán đầy đủ, cũng chỉ có hai trăm người, mà xung quanh lại dày đặc những thi thể của dân tổ tiên đất Tạng bị đóng băng, được bọc trong thạch anh.

Vốn dĩ, Tô Bạch còn cho rằng người mà những tổ tiên đất Tạng này đang quỳ bái chính là quân Tần, có khả năng là một nhánh quân của Tần Thủy Hoàng đã một đường đánh lên cao nguyên, chấn nhiếp rất nhiều bộ lạc ở đất Tạng vào năm đó, khiến bọn họ phải quỳ bái, nhưng hiện tại xem ra, hình như hoàn toàn không phải như vậy, suy nghĩ trước đó của mình thực sự cũng quá đơn giản rồi.

"Người mà những tổ tiên dân tộc Tạng này quỳ bái, không phải là quân Tần." Một giọng nói già nua vang lên từ bên cạnh Tô Bạch, lúc này, hắn mới phát hiện ra là thính giả già đó, thính giả già mặc quần áo kiểu xưa màu xám, trước đó ông ta không đeo kính, nhưng lúc này lại lôi một cặp kính viễn thị từ trong áo ra rồi đeo lên, ông ta dường như cũng để ý đến ánh mắt của Tô Bạch đang nhìn về phía mình, mới quay đầu lại, cũng nhìn về phía hắn, rồi cười một cách rất lấy lệ: "Anh bạn nhỏ, trên mũi thương thanh đồng trước đó viết gì thế?"

Rất dễ nhận thấy, ông cụ này đã để ý đến chi tiết Mập Mạp nhặt được mũi thương thanh đồng từ trong đống đá vụn, nhưng ông ta lại không hề làm ầm lên, mà lại đợi cơ hội này tới hỏi riêng Tô Bạch. Dù sao thì bí mật chỉ có nắm chắc trong tay của số ít người, mới có thể được gọi là bí mật.

Tô Bạch cũng không dự định giấu giếm gì, lúc này, Hòa Thượng không ở bên cạnh, nếu như ông cụ này thật sự cũng là loại người rất có nghiên cứu đối với lịch sử đó, vậy đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, có lợi chắc chắn lớn hơn có hại, nhưng xem bộ dáng của ông cụ này, chắc hẳn không biết chuyện về Tần Thủy Hoàng và Alexander Đại Đế đâu. Dù sao thì cũng không phải người nào cũng có cơ hội được chứng kiến một hình ảnh ký ức của một Vampire cổ đại. Chuyện này, bốn người Tô Bạch thực ra đã giao hẹn sẵn, tuyệt đối không thể tiết lộ cho người thứ năm biết.

"Ngũ Niên Tương Bang Lã Bất Vi Tạo Chiếu Sự Đồ Trấp Công Dần." Tô Bạch nói văn tự phía trên mũi thương đồng xanh ra.

"Ồ, là đồ từ thời đại Tần Thủy Hoàng à." Ông cụ gật đầu, sau đó nghi ngờ bảo: "Nếu chỉ đơn giản là một mũi thương đồng xanh rơi ở nơi này, vậy còn có thể lý giải thành binh khí thất lạc của triều Tần, cho dù có lạc đến Ấn Độ, thậm chí là lạc đến châu Âu cũng không kỳ quái, dù sao thì ngay cả khi đến thời Hán, tuy rằng vũ khí đồng xanh đã dần dần bị thay thế bởi vũ khí bằng sắt, nhưng nó vẫn chiếm một tỉ lệ nhất định, mà vũ khí đồng xanh, đối với những chính quyền khu vực khác ở thời đó, ví dụ như đối với dân tộc Hung Nô mà nói, vẫn còn tiên tiến hơn đồ đá mà bọn họ sử dụng quá nhiều. Cho dù mỗi một bộ lạc ở đất Tạng năm đó có được mấy sản phẩm vũ khí bằng đồng xanh, bọn họ cũng đều sẽ cung phụng như bảo bối, cho dù mang nó đặt vào trong lăng tẩm hay là đặt vào nơi tế tự cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng ở nơi này lại xuất hiện

một đội quân binh triều Tần, vậy lại không thể nói rõ được, mũi thương đồng xanh rõ ràng không phải là thứ gián tiếp lưu lạc đến nơi này, mà là được nhánh quân đội thời Tần này mang qua đây. Nơi này, cũng không còn là nơi tế tự của tổ tiên dân tộc Tạng đơn giản nữa, mà là một…"

Khi nói đến đây, ông cụ liếc mắt nhìn Tô Bạch một cách ý vị sâu xa. "Mà là một chiến trường cổ."

"Xuống dưới xem thử đi." Tô Bạch đề nghị.

"Cậu không sợ mấy lão lạt ma đó trốn ở nơi nào đó gần đây, chuẩn bị hại người hay sao? Nơi này chắc chắn có chỗ kỳ quái của nó, xà linh mà người da đen đã nói trước đó, có khả năng chỉ là một trong số đó, chắc hẳn vẫn còn những nguy hiểm khác tồn tại."

"Cho dù là vì đội quân thời Tần này, cũng đáng để mạo hiểm một lần."

"Anh bạn nhỏ, trước đó cũng xuất thân từ ngành sử sao?"

"Chê cười rồi, tôi học kiến trúc."

"Tôi là giáo sư khoa sử đại học Thâm Quyến, đây là danh thiếp của tôi." Ông cụ đưa một tấm danh thiếp cho Tô Bạch: "Nếu hai người chúng ta có thể sống sót rời khỏi nơi này, sau này có cơ hội, ngược lại có thể trao đổi một chút."

Tô Bạch nhận tấm danh thiếp, đột nhiên cảm thấy một màn này rất xa lạ, bọn họ là thính giả, kết quả lại ở nơi này trao đổi về vấn đề khảo cổ.

Những người khác cũng đều đi về phía bên này, Klaus cũng đứng ở phía trên, nhìn về phía người đàn ông họ Châu ở bên cạnh: "Đây là phụ nữ Trung Quốc các cậu vào thời kỳ nhà Tần, đúng không?"

Người đàn ông họ Châu gật đầu: “Đây là quân đội của nhà Tần, quân đội của mỗi một thời kỳ ở Trung Quốc đều có sự khác biệt rất rõ ràng về quân phục và trang bị của bọn họ.”

“Ồ.” Klaus ngược lại cũng không kinh ngạc cho lắm, mà lại phất tay: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục xuống dưới đó đi, bên dưới sẽ có thứ khiến mọi người ngạc nhiên lắm đấy.”

Ý tứ của câu nói này là bên dưới sẽ có đồ tốt, nhưng lúc này thính giả già lại hít một hơi thật sâu, bấy giờ ông ta nhìn về phía Tô Bạch với ánh mắt hỏi dò, rất dễ nhận thấy, bên dưới rất có khả năng chính là đất chôn thây của bọn họ, nguy hiểm chắc chắn nằm ở phía trước.

Lúc này, Mập Mạp cũng tới bên cạnh Tô Bạch, nhẹ nhàng huých vào bả vai của hắn: “Đại Bạch này, nếu thấy không ổn thì biến thôi.”

Chương 706 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 3

Một tay của Tô Bạch nắm một viên thạch anh ở phía trước, nói thật, hắn thật sự không cam lòng rời đi như vậy, mỗi một người trong đội quân triều Tần, đều bị đóng băng ở bên dưới, phía dưới rõ ràng còn có rất nhiều thứ, mình thật sự rất muốn đi về phía trước xem xem, nói không chừng còn có thể phát hiện ra bí mật lịch sử bị chặt đứt, thậm chí là nhiều thông tin có liên quan đến Phát Thanh hơn.

Ông già lôi một chiếc chuông từ trong ngực ra, nhìn về phía Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: "Đây là chuông Hồi Hồn, ở khu vực đằng trước chắc hẳn có chỗ ắt dùng, anh bạn nhỏ, chỉ cần cậu có thể đảm bảo sau khi xuống dưới có thể cố hết sức bảo vệ sự an toàn của tôi, thì tôi có thể dùng chuông Hồi Hồn này làm xáo trộn nguy hiểm mà bọn họ đã vạch ra sẵn."

Rất hiển nhiên, ông cụ cũng không chịu rời đi như vậy.

Mập Mạp hé miệng: "Đại Bạch, cậu xem làm thế nào đi, nhưng tôi vẫn cảm thấy quay đầu đi bây giờ mới là ổn thỏa nhất."

"Đã đến tận đây rồi, thì cứ tiến vào xem tiếp đi, nếu thật sự có biến hóa gì." Tô Bạch chỉ vào túi áo của mình với Mập Mạp: "Ba giọt máu đó vẫn còn ở đây, nếu mấy lạt ma đó thật sự đã bày ván cờ gì đó ở phía trước, vậy cùng lắm lại đả thương nhau một lần nữa mà thôi, muốn mạng của tôi, cũng được thôi, nhưng bọn họ nhất định phải tới chôn cùng tôi."

Tô Bạch đã nói như vậy rồi, Mập Mạp hiển nhiên cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Yên tâm đi, giáo sư, tôi sẽ cố hết sức bảo vệ sự an toàn cho ông.”

Ông cụ đó chắc hẳn cũng không phải là loại cường hóa hệ thống cận chiến đó, tuy rằng cũng là thính giả có thâm niên, nhưng khi mọi người đều tập trung lại với nhau, ông ta sẽ khá chịu thiệt một chút, cũng giống như Mập Mạp trước đó suýt chút nữa thì bị em Tiểu Mễ của Gia Thố đánh lén rồi giết chết.

“Vậy xuống dưới xem đi, buổi sáng nghe được đạo lý, buổi chiều dẫu chết cũng được thôi.” Trên người thính giả già rõ ràng mang theo một loại khí tức của người có kinh nghiệm dày dạn.

Tô Bạch và Mập Mạp cũng cùng đi xuống dưới.

Gần hai trăm binh lính quân Tần xếp thành một đội hình phương trận, có người bắn nỏ, cũng có kỵ binh điều khiển ngựa chiến, có cả binh giáp, chỉ có điều, mỗi một người trong bọn họ đều đã bị đóng băng.

Loại đóng băng này không giống với ngủ đông xuất hiện trong một vài bộ phim khoa học viễn tưởng, sau khi tan chảy băng còn có thể sống lại được, mà bọn họ giống như những dân tổ tiên đất Tạng trong thạch anh và tầng băng này, hoàn toàn mất đi sức sống, đã chết đến không thể chết thêm được nữa.

Rất dễ nhận thấy, người mà những dân tổ tiên đất Tạng này phủ phục và quỳ bái không phải là đội quân Tần này, nơi này chắc hẳn là một chiến trường cổ, đối tượng mà dân tổ tiên đất Tạng quỳ bái, chính là mục tiêu mà quân Tần tác chiến.

Ngay khi dân tổ tiên đất Tạng đã từ bỏ phản kháng và quỳ bái cầu xin sự tha thứ, thì đội quân Tần này đang đứng đó, dự

định chiến đấu tiếp. Một loại khí tức thê lương tản ra từ trên cơ thể của bọn họ, cho dù đã trải qua hơn hai nghìn năm, vẫn không tan đi một chút nào như cũ.

Cô gái mặc áo lông nhặt hai chiếc lông vũ màu đen trên mặt đất, rồi hô lên kinh ngạc: "Đây là lông của động vật gì vậy?"

Ngay sau đó, những người khác cũng đều có phát hiện riêng, ví dụ như áo giáp vỡ vụn, tấm khiên nứt toác, thậm chí là quần áo vừa lộng lẫy vừa tàn tạ, hơn nữa, kiểu dáng của những thứ này rõ ràng là nghiêng về phương Tây.

Klaus lại trông có vẻ rất bình tĩnh, ánh mắt của anh ta thi thoảng lại liếc quanh bốn phía, rõ ràng là đang đợi thứ gì đó.

Người đàn ông họ Châu và Mập Mạp lại đứng chung một chỗ, hai người thỉnh thoảng lại nhặt một vài thứ trên mặt đất, rồi nghiên cứu đường vân pháp trận còn sót lại ở phía trên.

Bảo bối ở nơi này có rất nhiều, nhưng lại đều là bảo bối sứt mẻ, thậm chí đã mất đi công dụng và hiệu quả.

Tô Bạch và ông cụ thì lại đang quan sát phương trận của quân Tần, ông cụ vừa nhìn vừa lắc đầu: "Không đúng, không nên như vậy, đây không phải là phương trận tác chiến bình thường của quân Tần."

"Sao thế?"

"Cậu không nhìn thấy sao, mục tiêu tác chiến của bọn họ không tới từ mặt đất song song, mà là từ trên không trung." Ông cụ đáp với vẻ có hơi nghi ngờ.

"Tôi cảm thấy có thể xem xét tiếp điều này, hai con ngựa này, chắc hẳn không phải được dùng để cưỡi." Hắn chỉ vào phía sau phương trận của quân Tần và nói: "Hai con ngựa có lẽ được mang tới để kéo trận, hình như bên dưới chỗ đất lạnh cứng này có thứ gì đó."

Tô Bạch khom lưng, duỗi tay ra sờ, đất lạnh rất cứng, nhưng vẫn bị hắn nạy ra một ít, bên dưới xuất hiện cái khung màu bạc, trong phút chốc, hắn nhớ ra một màn trong hình ảnh ký ức của mình, con Vampire đó ngồi trong xe tù màu bạc, phía trước là xa giá của Tần Thủy Hoàng, và đại quân đang qua sông.

"Đây là xe chở tù, nhưng sao có thể là màu bạc được chứ, hơn nữa còn là… Mithril!" Ông cụ đè thấp giọng nói, rõ ràng rất khó mà tưởng tượng được: "Rốt cuộc xe chở tù này giam giữ ai?"

Thế nhưng, ngay đúng lúc này, một tiếng Phạn đột nhiên vang lên, và rồi những bông tuyết màu vàng rơi xuống ngay sau đó, những bông tuyết này không rơi vào nơi nào khác, mà lại đặc biệt rơi vào trong khu đất lạnh trước mặt Tô Bạch và ông cụ.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Bạch đứng dậy, nhìn về phía người đàn ông da đen.

Toàn bộ những thính giả khác cũng nhìn về phía Klaus.

Klaus mỉm cười, lôi một cây thập tự từ trong ngực ra, rồi bắt đầu cầu nguyện, một luồng khí tức thần thánh bao phủ quanh anh ta.

Mập Mạp và người đàn ông họ Châu đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Tôi ngược lại muốn xem xem là thứ quỷ quái gì?" Người đàn ông mặc áo phông lại càng quả quyết hơn một chút, một cây kích lớn xuất hiện trong tay anh ta, đây cũng chính là vũ khí bản mệnh của anh ta.

Đất lạnh cứng trước mặt Tô Bạch và ông cụ bắt đầu cựa mình hướng ra ngoài, hai chiếc xe chở tù màu bạc bắt đầu hiện ra, thứ bị giam trong xe chở tù không phải là con người, mà là

sự tồn tại khiến toàn bộ người có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Lông vũ tồi tàn, ngực bị xuyên thủng, cơ thể bị tàn phá, hơi thở hoặc dơ bẩn hoặc thần thánh đang không ngừng đan xen với nhau, bên người là trường thương gãy và áo giáp vỡ vụn.

Trong hai chiếc xe chở tù, lần lượt đều có một thiên sứ, một mang theo khí tức thần thánh, một mang theo khí tức sa đọa, hai thiên thần này rõ ràng đều đã chết, bọn họ chết ở trong xe chở tù, phần lớn da thịt trên người, thậm chí là xương cốt, đều không có cách nào che giấu được.

Chương 707 Cưu Cưu Lão Tần, Cộng Phó Quốc Nạn 4

Thế nhưng, ngay sau khi những bông tuyết màu vàng đó rơi lên cơ thể bọn họ, trên người bọn họ lại xuất hiện một loại hoạt tính, cả người bọn họ bắt đầu run rẩy, sau đó là hai luồng uy áp đáng sợ xuất hiện!

"Ầm!"

"Ầm!"

Khí tức màu trắng thần thánh và khí tức màu đen dơ bẩn cùng nhau bắn ra, càn quét khắp bốn phương tám hướng, hai thiên thần này hình như sắp sống lại rồi.

Tô Bạch và ông cụ đứng mũi chịu sào, bắt đầu không ngừng lùi về sau, người đàn ông họ Châu và Mập Mạp cũng lùi về sau, mà những người khác cũng lùi về sau nốt, bởi vì bọn họ đều không thể nào chịu đựng được loại uy áp khủng khiếp này, chỉ có Klaus, tay cầm cây thánh giá là sừng sững bất động.

"Klaus, anh và mấy lão lạt ma đó chuẩn bị ra tay với chúng tôi sao, các anh không sợ sự trừng phạt của Phát Thanh sao?"

Hai thiên thần này chỉ sắp sống lại mà đã có khí tức của thính giả cao cấp, vậy một khi bọn họ thực sự sống lại, đối với toàn bộ thính giả có mặt ở đây mà nói, chắc chắn là một thế cục áp đảo.

Klaus đáp một cách rất bình tĩnh: "Đây là đang chúc phúc cho bọn họ, hóa giải lệ khí trên người bọn họ, để cơ thể của bọn họ sớm ngày tiêu tan, có được sự giải thoát, bằng không

một ngày bọn họ ở nơi này, thì nơi này rất khó mưa thuận gió hòa được. Đây là mấy vị lạt ma cầu phúc cho đất Tạng, hóa giải tai ương cho đất Tạng, sự tồn tại của bọn họ, cho dù chỉ là thi thể, cũng là thứ mà Phát Thanh không cho phép, cho nên cách làm của mấy vị đại sư, thực ra cũng là đang thuận theo ý của Phát Thanh, hủy diệt toàn bộ nhân tố không hài hòa trong thế giới hiện thực."

"Loại chúc phúc này, sẽ khiến bọn họ xuất hiện xu hướng hồi quang phản chiến, khiến bọn họ sinh ra hiện tượng giả sống lại trong thời gian ngắn, tuy rằng cuối cùng vẫn sẽ tan thành tro bụi, nhưng thời gian này cũng đủ để bọn họ giết chết toàn bộ những người có mặt nơi này đến mười lần rồi!" Ông già tức giận hét lên.

"Ôi, tôi cũng có biết chuyện này đâu, chỉ là ngoài ý muốn thôi mà." Klaus tiếp tục nắm cây thánh giá của mình, rất dễ nhận thấy, ngay khi sức mạnh của cây thánh giá bao trùm lấy anh ta, uy áp của hai thiên thần hiển nhiên cũng tránh anh ta ra, rõ ràng đã coi anh ta như đồng loại.

"Răng rắc…"

"Răng rắc…"

Lúc này, xe chở tù vốn đã tồi tàn hoàn toàn vỡ nát, hai thiên sứ tàn tạ chậm rãi đứng dậy, hào quang thánh thiện và tiếng kêu rên sa ngã lần lượt hiện ra, khí tức đáng sợ tương đương với thính giả cao cấp càn quét tới, hơn nữa, bọn họ còn khóa chặt sát khí lên người tất cả mọi người có mặt ở đó, ngoại trừ Klaus ra, một cách không hề che giấu.

"Chuông Hồi Hồn đâu, dùng đi." Tô Bạch vừa chống cự lại uy áp đáng sợ, vừa gào với ông cụ ở bên cạnh.

"Nhưng bọn họ đã sống lại rồi, hơn nữa còn nằm ở trạng thái hồi quang phản chiếu, chuông Hồi Hồn này của tôi cũng

không thể khiến bọn họ chìm vào giấc ngủ say trong khoảng thời gian ngắn được.” Ông cụ trong có vẻ rất hoang mang vào lúc này.

Tô Bạch chỉ vào phương trận của quân Tần đó, rồi hét: “Dùng chuông Hồi Hồn triệu hồi vong hồn của quân Tần, nhanh, nhanh!”

Ông cụ sững sờ một chút, rõ ràng, ông ta không cảm thấy triệu hồi vong hồn của quân Tần có tác dụng gì khi đối mặt với hai thiên thần đáng sợ này, cho dù lúc trước quân Tần có mạnh mẽ đến đâu, thì cũng chỉ là quân đội của nhân loại mà thôi, mà hai thiên thần này thì lại là sự tồn tại có thể xưng là thần thánh!

“Đừng do dự nữa, mau lên, bằng không chúng ta sẽ chết hết mất!”

Ông cụ hé miệng, bắt đầu niệm chú ngữ, còn Tô Bạch thì đứng ở trước người ông ta, giúp ông ta chặn lại uy áp, gạt bỏ sự quấy nhiễu.

“Hồn Quy Lai Hề!”

Ông cụ lắc cái chuông, lúc này, phương trận quân Tần vốn bị đóng băng đột nhiên chấn động.

“Leng keng!”

“Leng keng!”

“Leng keng!”

Tiếng vũ khí trang bị chỉnh tề vang lên đầy nghiêm nghị, sau đó, trong không gian trống rỗng truyền tới tiếng vang xa thẳm tựa như một khúc nhạc cổ, quanh quẩn từ xưa đến tận ngày nay!

“Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn!”

“Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn!”

“Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn!”

Phương trận quân Tàn thực ra không hề động đậy, bọn họ đã chết cả rồi, cũng bị đóng băng luôn rồi, mà những tiếng vang này, hoàn toàn là hiệu ứng tới từ chiếc chuông đã triệu hồi ký ức của những vong hồn đó mà ra.

Nhưng, trong những tiếng rống giận dữ “Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn” này của những vong hồn này, hai thiên sứ sống lại không ai bì nổi vừa rồi đó, lại đột nhiên sợ hãi quỳ phục xuống mặt đất, đôi cánh tàn tạ không dám giương ra, mà khép kín trên cơ thể mình, trường thương gãy cũng buông lỏng rơi xuống đất, khí tức trên cơ thể hoàn toàn giảm bớt.

Bọn họ đang xin tha, bọn họ đang van nài, bọn họ đang sợ hãi, bọn họ đang sợ sệt. Bọn họ bỏ sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của mình xuống, quỳ ở phía trước một đội quân nhân loại, bọn họ hèn mọn giống như một nô lệ, có thể so với con kiến.

Cơ thể của bọn họ bắt đầu chủ động tiêu tan, dường như không dám ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, sợ rằng sẽ rước phải cơn thịnh nộ của đội quân này, bọn họ vốn phải chết, vốn chỉ là một loại hồi quang phản chiếu, lúc này bọn họ sợ hãi, ngay cả hồi quang phản chiếu cũng không cần nữa.

“Lạch cạch…”

Cây thập giá của Klaus rơi xuống mặt đất, đối diện với một cảnh tượng ở trước mặt này, anh ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hành khúc cổ xưa không ngừng vang vọng trong không gian chật hẹp này, đây là tiếng gào thét tới từ các linh hồn, là tiếng vang phát ra từ trong đáy lòng.

Hơn hai nghìn năm trước, nhánh quân Tần này rời khỏi đô thành Hàm Dương của bọn họ, ra khỏi Hàm Cốc quan, một đường tiến về phía tây, vượt mọi chông gai, cuối cùng cũng

đến được chỗ sâu nhất ở Tây Tạng, mảnh đất này vào thời ấy vẫn còn nằm trong tình trạng hoang vu chưa được khai hóa.

Không có người nào biết nhánh quân Tần này vượt ngàn dặm xa xôi tới nơi này là có mục đích là gì, cũng không có người nào biết hai thiên thần bị giam lại trong xe chở tù phía sau bọn họ đến từ nơi nào, càng không có người nào biết, cuối cùng bọn họ đã đối mặt với kẻ địch thế nào, đến cuối cùng lại chết trận, hơn nữa cả tập thể còn bị đóng băng.

Thế nhưng, cứ nhìn trò hề của rất nhiều dân tổ tiên đất Tạng này phủ phục trên mặt đất dập đầu cúng bái này, rồi lại nhìn tư thế tấn công chiến đấu dũng cảm của nhánh quân Tần này.

Có thể phát hiện ra, nhánh quần Tần này vẫn luôn thực hiện niềm tin của mình, thực hiện phong cách của bọn họ, thực hành lời thề và lời đồng ý của bọn họ đối với Tần Thủy Hoàng khi ra khỏi Hàm Cốc quan.

Cho dù kẻ địch là ai, và cho dù kẻ địch có mạnh mẽ đến thế nào, duy chỉ có một bài hành khúc là làm bạn với bọn họ.

“Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn,

Cưu cưu lão Tần, phục ngã hà sơn,

Huyết bất lưu can, tử bất hưu chiến!

Kim hữu đại tần, như nhật phương thăng;

Tần hữu duệ sĩ, thùy dữ tranh phong!”

(Chú thích nghĩa: Người dân nước Tần uy vũ mạnh mẽ, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, bảo vệ quốc gia vào thời điểm đương đầu với quốc nạn. Người dân nước Tần uy vũ mạnh mẽ, khôi phục lại giang sơn của ta. Máu không chảy khô, có chết cũng không ngừng chiến. Nay có đại Tần, như

mặt trời lên cao. Nước Tần có binh lính tinh nhuệ, kẻ nào có thể tranh giành được!)

Chương 708 Người Ta Sợ Lắm Đó 1

Tô Bạch nghe âm thanh quanh quẩn bên tai này, cho dù hắn là Vampire, nhưng vào lúc này cũng xuất hiện một loại cảm giác nhiệt huyết dâng trào, mà vị thính giả ông già cầm chuông Hồi Hồn ở bên cạnh hắn đó, lại đã lệ rơi đầy mặt.

Vị giáo sư này, nếu đã có thể hun đúc thành một thính giả có thâm niên, vậy chắc chắn cũng không phải người lương thiện gì, thủ đoạn xấu xa, giết người phóng hỏa, ông ta chắc chắn cũng đã làm không ít, thậm chí trong trường học, một nữ giáo viên, hay một nữ học sinh vì quy tắc ngầm già mà không tự tôn trọng chính mình, cũng đâu phải không có khả năng, nhưng có lẽ là vì nghiên cứu chuyên môn riêng, ông ta đối với lịch sử có sự si mê tận sâu trong nội tâm của mình, ít nhất là lúc này, nước mắt của ông ta cũng không phải dối trá hay đóng giả.

Ngay cả một người trong ngày thường hay hi hi ha ha như Mập Mạp đó, khi nghe được tiếng ca này, ít nhất cũng có biểu cảm nghiêm túc.

Người đàn ông mặc áo phông cầm đại kích trong tay, mười ngón tay đang run nhè nhẹ, kích là một loại vũ khí rất cổ xưa, có thể lựa chọn nó làm vũ khí bản mệnh của mình, vậy có thể thấy anh ta cũng là một người hay nhớ chuyện xưa.

Cô gái mặc áo lông vũ cũng hơi đứng thẳng người.

Người có tình trạng xấu nhất chắc hẳn thuộc về Klaus, thực ra toàn bộ những thính giả khác có mặt ở đây đều có sự suy

đoán và đề phòng trong lòng mình, mấy lão lạt ma đó vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng là đã xảy ra vấn đề gì đó, hoặc là bản thân mấy lạt ma đó đã tự xảy ra chuyện, nên không có cách nào xuất hiện được, hoặc là đang nổi lên suy nghĩ xấu xa gì đó, chuẩn bị tính kế người khác. Người có thể lăn lộn đến cấp bậc thính giả có thâm niên này, nào có phải thằng ngu đần gì đâu?

Hơn nữa mọi người đều biết rõ, xác suất của cái sau sẽ lớn hơn một chút, bởi vì từ góc độ suy nghĩ của người bình thường, nếu bản thân mình xảy ra chuyện, ví dụ như bị thương gì đó, dẫn đến việc không thể tới được, vậy làm sao có thể tặng đồ tốt mà mình đã phát hiện ra cho người khác hưởng dụng được chứ?

Hai thiên thần này quỳ sát trong xe chở tù tồi tàn, lông vũ của bọn họ đang mai một dần, máu thịt còn sót lại trên người bọn họ cũng đang tan biến, khí tức của bọn họ đang giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, thoạt nhìn vẫn còn khá mạnh mẽ, nhưng thực ra đã là miệng hùm gan sứa, giống như một thanh củi, sau khi bùng cháy đến một mức độ lớn nhất, thực ra nó cách lúc dập tắt đã rất gần rồi.

Ánh mắt của Klaus nhìn ra xung quanh, anh ta đang tìm kiếm dấu vết của mấy lạt ma kia, nhưng lại chẳng thấy gì đâu cả, có lẽ, mấy lạt ma này thật sự đã bị thương nặng không thể tới được rồi, tiếng Phạn và hoa tuyết màu vàng vừa rồi, chắc hẳn là thủ đoạn mà mấy tay lạt ma đó đã sắp xếp ở đây từ trước, nhưng cùng với tiếng hành khúc vang lên, hai thiên thần cổ đại quỳ sấp cũng biến mất hẳn, việc này trực tiếp khiến Klaus trở thành mục tiêu công kích của mọi người!

Tiếng hành khúc dần dần thấp xuống, nhánh quân Tần đó vẫn nằm trong tình trạng đóng băng, bọn họ không một chút sự thay đổi nào, giống y như hơn hai nghìn năm trước, bọn họ

vẫn sẽ tiếp tục với tư thế này, tựa như cây bạch dương trong sa mạc, tiếp tục đứng thẳng, cho dù bọn họ đã chết, và cho dù trước mặt bọn họ đã không còn kẻ địch, thế nhưng, niềm tin của bọn họ mãi mãi không thay đổi, cho dù là một lần hồn quay trở về sau hai nghìn năm đã chết này, bọn họ vẫn cao giọng hát hùng hồn "Cưu cưu lão Tần, cộng phó quốc nạn" ấy.

Cô gái mặc áo lông vũ tiếp tục lùi về sau mười mấy bước, người đàn ông mặc áo phông cũng tiến lên vài bước, hai người này trực tiếp chặn đứng đường lui của Klaus.

Mập Mạp nhìn người đàn ông họ Châu: "Loan Loan, cưng sắp xong rồi."

Thanh niên họ Châu lắc đầu: "Tôi chỉ vừa vặn tiện đường đi cùng xe với anh ta tới đây, tôi chỉ gặp anh ta trước các anh có nửa ngày mà thôi."

Nói xong, trong hai tay của thanh niên họ Châu xuất hiện hai nắm cát, nắm cát tung bay, bay đến phía trước người Klaus, sau đó bao vây không gian di chuyển của anh ta.

Ngay khi hành khúc hoàn toàn không còn vang lên nữa, khi hai thiên thần đã hóa thành tro bụi, thính giả ông già hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người nhìn về phía Klaus, quát khẽ: "Không phải tộc loài ta, có tâm này nhất định phải giết! Bây giờ trong lòng mọi người đều biết rõ, cậu ta muốn dồn chúng ta vào đường chết, vậy chúng ta cũng không cần phải khách sáo nữa, dựa theo nhân quả của Phát Thanh, mọi người cùng nhau xông lên, giết chết cậu ta đi! Về phần đồ vật ở nơi này, nếu nơi này đã có quân Tần ở, vậy điều đó chứng minh là đồ của Trung Quốc ta, mà đồ của người Trung Quốc ta, vốn chẳng liên quan gì đến những quỷ da đen, da đỏ này hết, càng không có liên quan đến những tên Hán gian không coi mình là người Trung Quốc, đồ vật ở nơi này, chúng ta có thể chia chác sau, trước tiên cứ tiêu diệt tên ngoại nhân này đã."

Không hổ là giáo sư già của trường đại học, lý luận này nói ra cũng thật có đạo lý, trực tiếp xác định những đồ vật ở nơi này là của người trong nhà mình.

Nhưng, căn cứ theo mối liên hệ nhân quả của Phát Thanh, mọi người biết Klaus cố tình dẫn bọn họ đến nơi này, muốn dựa vào hai thiên thần khi hồi quang phản chiếu để hại chết mọi người, thực ra bọn họ đã có thể ra tay đối phó với anh ta rồi, thậm chí là… giết chết anh ta.

Về phần trước đó Klaus có nói đây chỉ là hành động vô tình, cũng chỉ là cái cớ để đối diện với Phát Thanh sau khi thành chuyện, Phát Thanh quả thực sẽ vì chuyện này mà giảm nhẹ trừng phạt, nhưng hiện tại sự việc không thành, những thính giả mà anh ta vốn muốn hại chết này cũng vẫn còn sống.

Giống như chuyện bên dưới Tử Kim Sơn trước đó, nếu như khi ấy ba người Tô Bạch, Gia Thố và Hòa Thượng ở bên cạnh Tử Kim Sơn, mà không phải đã về đến Thượng Hải, vậy khi ấy, bọn họ thực ra có thể qua đó giết chết mấy lạt ma có mưu đồ hại chết mình đó mà không có vấn đề gì cả. Sở dĩ mấy lạt ma đó lập tức chạy trở về, cũng không phải vì sợ hãi sự trừng phạt của Phát Thanh, mà là lo lắng sự báo thù tới từ đám người Tô Bạch, cho nên mới vội vội vàng vàng trở về sào huyệt.

Tô Bạch thả lỏng cổ của mình, nhìn người da đen ở trước mặt này, nói thật, hắn đã ngứa tay rồi.

“Các người mà giết tôi, tôi đảm bảo không ai trong các người ra ngoài được.” Lúc này, Klaus cũng thu lại vẻ hoảng loạn trước đó lại, lại thêm gương mặt da đen của anh ta vốn đã che giấu biểu cảm dễ dàng hơn người da vàng. Thế nhưng, ở đây toàn là những người tinh anh, làm sao có thể không nhìn ra được anh ta đang sợ hãi chứ?

“Để tôi rời đi, bằng không, cá chết lưới rách.” Klaus cảnh cáo.

“Không phải thằng nhãi nhà anh bị thiểu năng trí tuệ đấy chứ?” Mập Mạp trực tiếp xắn ống tay áo, định bước lên: “Khà khà, quả nhiên trí tuệ của người da đen thường không cao.”

Cô gái mặc áo lông, người đàn ông mặc áo phông bắt đầu từng bước áp sát, trong tay ông cụ cũng xuất hiện một cây thước, trên thước tản ra ánh sáng màu biếc. Ngay cả thanh niên họ Châu cũng đã bấm tay niệm chú, bắt đầu phát động trận pháp tạo thành từ những hạt cát trên mặt đất.

Rất dễ nhận thấy, thả anh đi sao? Không có khả năng đâu.

Chương 709 Người Ta Sợ Lắm Đó 2

Klaus hít một hơi thật sâu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, ý cười này trông có vẻ hơi điên cuồng, cũng có hơi tâm thần, thoạt nhìn biểu cảm của anh ta vào lúc này, thật sự rất ứng với câu "con giun xéo lắm cũng quằn".

"Thói quen của thính giả, chính là bất cứ chuyện gì cũng giữ lại một con át chủ bài cho mình, điểm này, cho dù là trong giới thính giả phương Đông hay phương Tây, đều rất thông dụng." Trong tay anh ta xuất hiện một thứ giống như điều khiển từ xa: "Bởi vì trước đó, tôi không biết lời hứa của mấy lão lạt ma đó có thể thành hiện thực được hay không, cũng không biết hai thiên thần này có thật sự có thể giết chết tất cả các người giống như bọn họ đã nói hay không, cho nên, tôi đã sắp xếp một vài đường lui từ trước, trên vách đá của khe nứt, tôi đã đặt một vài thuốc nổ TNT sẵn rồi. Các người chắc hẳn cũng biết rõ, khe nứt này rốt cuộc sâu đến bao nhiêu, chúng ta thân là thính giả, trèo xuống đây đã tốn hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, thử nghĩ mà xem, nếu tôi cho nổ số thuốc nổ này, vậy sẽ là loại cục diện gì nhỉ? Trừ phi trong tay các người có quyển trục truyền thống thuộc tính không gian, hơn nữa nhất định phải từ trung cấp trở lên, bằng không, cho dù có là thính giả cao cấp, cũng sẽ bị chôn sống mà chết, bị nghiền thành thịt nát! Mà quyển trục truyền tống không gian trung cấp cực kỳ đắt tiền, hơn nữa còn rất khó bán, ai trong các người có nó chứ? Tôi thấy đều không có thì phải?"

Klaus nhẹ nhàng quơ cái nút bấm trong tay mình, dường như lúc này, anh ta cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại.

"Bây giờ, các người có hai lựa chọn, một là tiếp tục xông lên định giết tôi, sau đó tôi sẽ kéo các người cùng chết chung, tất cả bị đá lớn đè chết, bị chôn sống ở nơi sâu trong lòng đất này. Hai là để tôi rời đi, các người biết, nếu tôi rời đi, tôi cũng không có khả năng cho phát nổ thuốc nổ, bởi vì cố tình hơn nữa còn là trực tiếp giết chết nhiều thính giả có thâm niên như vậy, tôi chắc chắn sẽ bị Phát Thanh kéo vào trong thế giới chuyện xưa trừng phạt và giết chết, nhưng nếu tôi không thể sống được, thì sự trừng phạt của Phát Thanh đối với tôi mà nói, cũng không có ý nghĩa gì cả, không phải sao? Quyền lựa chọn nằm trong tay các người, xem bản thân các người có sợ chết hay không?"

Klaus nhún vai, vậy mà còn nở nụ cười cho được, bởi vì anh ta quá hiểu quần thể thính giả này, bọn họ tiếc mạng, tiếc mạng, ngoại trừ tiếc mạng ra, thì vẫn là tiếc mạng!

Lúc này, Klaus cảm thấy rất may mắn vì bản thân không mù quáng nghe theo lời lừa gạt của mấy gã lạt ma kia, mà tự giữ lại mánh khóe cho mình, bằng không bây giờ phỏng chừng mình đã sớm bị giết chết rồi, pháp khí của mình cũng sẽ bị cướp đoạt làm lợi cho người khác.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng rơi vào trong im lặng, cô gái mặc áo lông và người đàn ông mặc áo phông cũng không còn áp sát nữa.

"Ha ha ha…" Một tiếng cười truyền tới từ trong đám người.

"Người ta sợ lắm đó."

Tiếng cười này tới từ Tô Bạch, hắn đang băng qua người đàn ông mặc áo phông và cô gái mặc áo lông, đi về phía

Klaus, một tay ôm ngực mình, dường như đang vui không chịu được.

Thanh niên họ Châu đột nhiên phát hiện ra Mập Mạp ở bên cạnh mình đang run rẩy, thịt béo trên mặt bắt đầu rung rung, cậu ta mới hỏi với vẻ hơi nghi ngờ: "Người cường quốc, anh sao thế?"

"Cậu ta… cậu ta…" Mập Mạp giơ ngón tay chỉ vào lưng Tô Bạch, có hơi nói năng lộn xộn.

"Không phải anh ta đi lên đàm phán sao?" Thanh niên họ Châu nói, rõ ràng, không chỉ cậu ta, mà bao gồm cả thính giả ông già, gồm cả người đàn ông mặc áo phông, gồm cả cô gái mặc áo lông, thậm chí là bao gồm cả người da đen Klaus, đều cảm thấy Tô Bạch đi lên để đàm phán, hiện giờ, chỉ là muốn buông vài lời hung dữ vì mặt mũi, để thuận tiện lấy lại chút thể diện mà thôi, lát nữa vẫn phải chịu thua vì cái mạng của mình.

"Loan Loan đáng yêu… cưng ngây thơ quá…"

Mập Mạp hít một hơi thật sâu, nước mũi nước mắt đều sắp rơi xuống, vẻ mặt khóc lóc thảm thiết.

Ngay khi Tô Bạch bước tới, trong lòng Klaus thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong quan điểm của anh ta, đối phương đang cần thể diện, muốn tìm đường lui, mà người phương Đông thì thích thể diện mà.

Klaus đang nghĩ ngợi, liệu mình có nên hạ thấp thái độ xuống một chút, cho đối phương đủ mặt mũi hay không, thậm chí có thể nhận lời tặng một ít điểm cốt truyện hoặc là pháp khí không dùng đến coi như bồi thường cho bọn họ, dù sao thì cũng không đáng tiền gì, có thể khiến những người phương Đông này cảm thấy hài lòng về phương diện mặt mũi là được rồi.

Mỗi bên lùi một bước và tất cả đều vui vẻ, không phải sao?

Ngược lại, mình quả thực cũng không thể gây ra sát thương mang tính thực chất gì cho bọn họ, thẳng cho đến hiện tại, Klaus vẫn không thể nào hiểu được, hai thiên thần vừa mới thức tỉnh sở hữu uy năng cực lớn, chẳng hiểu tại sao lại tan thành tro bụi trong tiếng hành khúc của một đám vong hồn binh sĩ nhân loại, bọn họ chính là thần linh có vị trí cực kỳ cao quý trong hệ thống thần thoại phương Tây, vậy mà lại phủ phục và run rẩy trước mặt binh lính nhân loại!

Thế giới này, rốt cuộc bị làm sao vậy?

Thượng đế ơi, thế giới quan của tôi ơi!

Đây là miêu tả chân thực trong lòng của Klaus, tuy rằng anh ta là một người da đen, nhưng bắt đầu từ khi ông nội anh ta định cư ở Tây Âu, thế giới quan, lịch sử quan và văn hóa quan của anh ta đã hoàn toàn kết nối với phương Tây rồi.

Thế nhưng, rất nhanh, lập tức, ngay sau đó, Klaus cảm thấy nhận thức trong thế giới quan của mình, lại một lần nữa sụp đổ.

“Bằng!” Một tiếng súng vang lên, bắn trúng Klaus.

Klaus thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, anh ta cúi thấp đầu, nhìn thấy lỗ máu trong suốt bị xuyên thủng ở vị trí ngực mình, khóe miệng không khỏi co rút.

Đây là ngay cả ý định nói chuyện cũng chẳng muốn luôn sao?

Hay là, cậu ta cho rằng mình đang lừa cậu ta sao?

Cậu ta tin chiếc điều khiển từ xa trong tay mình là giả như vậy, rồi kết luận mình không cho nổ bom như vậy sao?

Fuck, rốt cuộc sự tự tin mù quáng này của cậu ta tới từ đâu vậy?

Tiếng súng vang lên này, đồng thời cũng làm kinh động toàn bộ những người có mặt ở đó, đương nhiên, trừ Mập Mạp ra, bởi vì từ khi Tô Bạch bước qua, hơn nữa còn nói ra câu "người ta sợ lắm đó" này, trong lòng Mập Mạp thực ra đã có dự cảm, chẳng qua hiện tại, chỉ là dự cảm đó đã trở thành hiện thực mà thôi.

"Cậu…" Klaus muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì, anh ta có cảm giác theo bản năng rằng suy nghĩ của những thính giả phương Đông còn lại, chắc hẳn cũng không giống với thanh niên phương Đông này, anh ta thấy, chắc hẳn nên cho những thính giả phương Đông đó một cơ hội, để bọn họ tới thuyết phục thanh niên phương Đông này, dù sao thì bản thân Klaus cũng không muốn bị chôn sống đâu.

Thế nhưng, Tô Bạch cũng không cho anh ta cơ hội nói tiếp, cũng không cho những thính giả phương Đông xung quanh cơ hội phản ứng hay ngăn cản, hắn rất bình tĩnh, tiếp tục bóp cò súng.

Thực ra thì từ sau khi bị mấy lạt ma đó ám hại một lần vào đợt trước, Tô Bạch đã khó ở lâu lắm rồi, trong lòng cũng đã áp chế rất lâu. Được rồi, bây giờ tôi không tìm được mấy lão lạt ma đó ở nơi này cũng thôi đi, bây giờ lại còn bị tên quỷ da đen nhà anh uy hiếp nữa?

Mẹ kiếp, cùng lắm thì cùng nhau đấu, anh uy hiếp ai hả!

Chương 710 Cùng Nhau Chôn Sống Đi! 1

Ngay khi Tô Bạch lại một lần nữa bóp cò súng, Klaus biết mình đã không còn thời gian nữa, cũng không có cơ hội nữa rồi, phát súng đầu tiên của đối phương là đường đường chính chính đứng ở trước mặt mình bắn ra, mang đến sát thương cực lớn cho mình, thậm chí còn thành công khiến mình bị thương nặng, bởi vì anh ta vốn không ngờ được, đối phương sẽ trực tiếp như vậy, không hề có một chút do dự nào như vậy, lại điên cuồng như vậy!

Đây cũng là điều khiến anh ta rơi vào trong tình cảnh rất do dự, anh ta đã tiếp nhận một phát súng từ địa ngục hỏa shotgun một cách hoàn toàn thoải mái, bây giờ ngay cả năng lực đối kháng chính diện với Tô Bạch cũng chẳng có, mà ngay cả khả năng kéo dài thời gian với Tô Bạch, cho những thính giả khác phản ứng lại, ngăn cản hắn, cũng không có nốt. Thực ra, những thính giả khác có khả năng sẽ lập tức thay đổi suy nghĩ, nhân cơ hội này cướp điều khiển từ xa trong tay mình, thậm chí là rời khỏi hang động này trước, thời gian còn lại cho mình, thật sự không nhiều.

“Bíp!” Klaus nhấn vào cái nút, vậy thì cùng chết đi.

Cũng may, vào thời điểm cuối cùng, anh ta cũng không hề mất đi một tia tàn nhẫn thuộc về thính giả. Nếu các người không cho tôi sống, vậy thì cùng chết đi, cùng nhau chết đi!

“Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Năm tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền tới từ phía trên, những thuốc nổ này chắc hẳn được đặt ở trong vách tường đá của khe nứt từ trước, hơn nữa còn ở ngay phía trên mọi người, cho nên uy lực khi phát nổ có thể giải phóng ở mức độ lớn nhất, sau đó khe nứt cực sâu này sẽ sụp xuống.

Cô gái mặc áo lông, người đàn ông mặc áo phông, thanh niên họ Châu, và thính giả ông già, lúc này hoàn toàn rơi vào trong trạng thái "vẻ mặt ngơ ngác", trong lòng như có cả hàng nghìn con ngựa đang chạy băng qua.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao chẳng hiểu kiểu gì lại muốn cùng nhau chết chung vậy?

Liệu có phải kịch bản đã xảy ra vấn đề rồi không?

Những hòn đá cực lớn bắt đầu không ngừng rơi xuống, trước là những hòn nối tiếp nhau, sau đó chính là những tảng nối tiếp nhau, cô gái mặc áo lông vũ chạy nhanh về phía cửa hang, hơn nữa còn nhanh chóng di chuyển vị trí, tránh né những tảng đá lớn, nhưng cô ta vẫn không có may mắn, một tảng đá trên đỉnh đầu cô ta trực tiếp đè xuống, cô ta phát ra một tiếng kêu chói tai, trong lòng bàn tay xuất hiện một màn cánh hoa, muốn chặn vách đá trên đỉnh đầu mình để cho mình thời gian chạy trốn. Thế nhưng, có trời mới biết rốt cuộc tảng đá đó đáng sợ bao nhiêu, uy lực của nó tựa như một ngọn núi, đây không còn là thủ pháp tư từ khoa trương phóng đại nữa, mà là câu trần thuật!

"Bẹp…"

Cô gái mặc áo lông đã bị đè bẹp như thế đó, một mảnh máu đỏ lòm giống như nước tương văng ra ngoài.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đột nhiên tỉnh táo, bọn họ lấy lại ý thức, bình thường cho dù bọn họ tự cho mình là

thần thánh, nhưng ở nơi này, dưới hoàn cảnh này, bọn họ thực ra cũng chẳng khác gì con kiến.

“Ha ha ha ha… Ha ha ha ha ha…” Klaus không ngừng phát ra tiếng cười to.

“Ha ha ha ha… ha ha ha ha ha…” Tô Bạch cũng cười to, không ngừng có viên đá đập lên người hắn, nhưng hắn không để ý đến, trên người không ngừng bị đập bể xương, xương trắng hếu lộ cả ra ngoài, nhưng Tô Bạch vẫn không coi đây là chuyện to tát gì.

Hai người cười như mắc bệnh tâm thần, nhưng đến cuối cùng, tiếng cười của Klaus lại biến thành khóc nức nở, anh ta không muốn chết, anh ta thật sự không chết, anh ta vẫn còn nhiều người tình như vậy, vẫn còn rất nhiều thứ chưa được hưởng thụ cho đã, anh ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, anh ta thật sự muốn sống.

Người đàn ông mặc áo phông phi nhanh về phía cửa hang, tuy rằng cửa hang đã sụp xuống, nhưng vẫn giữ lại một khe hở không nhỏ, đủ để anh ta xuyên qua. Cô gái mặc áo lông đã đã bị đè chết, lúc này, không có người nào để tâm đến việc tìm Klaus hay là Tô Bạch để tính sổ, bây giờ thời gian chính là tính mạng, thời gian thật sự chính là mạng sống, chạy khỏi nơi này sớm một chút, cho dù là sớm một giây thôi, cũng có thể sống sót rồi!

“Ầm!”

Ảnh hưởng từ vụ nổ và phản ứng dây chuyền bắt đầu hiện ra rõ ràng, tựa như một ngọn núi lớn, bắt đầu dịch chuyển cơ thể xuống dưới, nó không giống bộ dáng sụp đổ của tòa nhà khi có động đất, sẽ xuất hiện khe hở bên dưới xà nhà hoặc là xi măng cốt thép, bởi vì đây là chỉnh thể lớp bề mặt phía trên toàn bộ hang động đang lún xuống, cho nên ở vị trí này, toàn

bộ khe hở đến cuối cùng đều sẽ bị nhồi vào, bị chèn đến chật ních, toàn bộ người ở đây đều sẽ chết hết!

Người đàn ông mặc áo phông vừa mới xông đến cách cửa hang động còn trăm mét nữa, thì phía trên có một tảng đá to đang lăn xuống, người đàn ông mặc áo phông vung đại kích của mình bổ xuống, tảng đá to bị bổ vỡ, nhưng còn chưa kịp đi thêm vài bước, lại có một tảng đá to khác rơi xuống, anh ta lại bổ vỡ nó, ngay sau đó, lại một tảng đá nữa rơi xuống, lần này, người đàn ông mặc áo phông đứng bất động, đại kích của anh ta bổ lên trên, chém vỡ một phần tảng đá, khiến hóa nó thành bụi phấn, nhưng tảng đá này lại vô cùng to lớn, trực tiếp văng tứ tung xuống dưới, người đàn ông mặc áo phông hiện tại, là đang miễn cưỡng chặn đỡ.

"Phụt…"

Trong miệng người đàn ông mặc áo phông phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó, lỗ chân lông khắp cả người anh ta từ trên xuống dưới đều trào ra sương máu.

Đến cuối cùng, xương cốt của anh ta bắt đầu vỡ nát, da thịt bắt đầu nứt toác ra, cuối cùng, anh ta không cam lòng quay đầu nhìn về phía sau, và tìm kiếm vị trí của Tô Bạch, trong lòng rất hận.

"Vù!"

Cuối cùng, người đàn ông mặc áo phông và cô gái mặc áo lông vũ đều rơi vào cùng một kết cục.

"Đi vào trong, đi vào chính giữa đi, nơi đó sẽ hơi chậm một chút." Mập Mạp hô về phía thanh niên họ Châu ở bên cạnh và thính giả ông già.

Ba người lập tức đi tới vị trí mà phương trận của quân Trần đang ở, phía trên thực ra cũng đang không ngừng bị ép xuống dưới, nhưng tốc độ hơi chậm một chút, chỉ có điều, tối đa qua

nửa phút nữa, nơi này cũng sẽ bị đè đến kín kẽ, không còn một chút khe hở nào.

"Sắp chết rồi, sắp chết rồi." Thanh niên họ Châu bắt đầu lẩm bẩm một mình với vẻ hoang mang.

"Sao lại thế này, sao lại thế này…" Thính giả ông già vẫn không dám tin vào tất cả những gì đang xảy ra trước mặt.

Chương 711 Cùng Nhau Chôn Sống Đi! 2

Mập Mạp thì lại đang tìm kiếm Tô Bạch, rất nhanh, anh ta đã tìm ra được, bởi vì Tô Bạch đang túm Klaus đã hoàn toàn từ bỏ việc phản kháng, cũng đang đi về phía bên này, Klaus đang nguyền rủa, đang chửi đổng, đang gào thét tức giận, đều là dùng tiếng Anh cả, nhưng ý tứ cũng gần giống với các người phải chết chung với tôi, mấy tên tạp chủng phương Đông các người.

Tô Bạch thì lại cắn lên cổ anh ta với vẻ dù bận mà vẫn ung dung, rồi bắt đầu hút máu, hắn vẫn bình tĩnh và hưởng thụ như thể đang tiến hành một bữa tối cuối cùng vậy.

Không biết tại sao, vậy mà Mập Mạp lại không tức giận nổi với hắn, có lẽ, anh ta thật sự đã có kháng thể rồi, nhưng lần này, mọi người thực sự sắp xong đời hết rồi.

Cùng nhau bị chôn sống, ha ha, chôn sống đó.

Tô Bạch hút thi thể người đàn ông da đen thành cái xác khô rồi ném lên mặt đất, lúc này, tầng đá phía trên cách đỉnh đầu của mọi người chỉ còn lại chưa đến một mét, lớp đá chung quanh đã sụp đổ và lăn xuống, lấy quân Tần bị đóng băng làm trung tâm, xung quanh cũng chỉ còn lại một khu vực chân không nhỏ này, hơn nữa còn đang không ngừng bị dồn nén, dồn nén rồi lại dồn nén.

“Sắp chết rồi, Đại Bạch.” Mập Mạp nhìn Tô Bạch, thở dài một hơi: “Lần này thực sự sắp bị cậu hại chết rồi, sắp chết rồi.”

Thanh niên họ Châu nhìn chằm chằm vào Tô Bạch với ánh mắt giận dữ, ngay cả ông cụ đó cũng giống như vậy, nếu không phải điều kiện và hoàn cảnh không cho phép, thì bọn họ có khả năng đã ra tay với hắn rồi.

Nhưng Tô Bạch thì lại không hề để tâm chút nào, hắn vừa mới hút xong máu của một thính giả mạnh mẽ, trông giống như một tên nghiện vừa hít thuốc phiện, lúc này cả người đều hưng phấn cả lên.

Đồng thời, hắn còn duỗi ngón tay chỉ vào thính giả ông già đó: "Cái chuông đó, rung thêm vài lần nữa đi, tôi còn muốn nghe bài hát đó thêm một lúc nữa, bài hát đó quả thực rất dễ nghe, hát thế nào ấy nhỉ, cưu cưu lão Tần…"

"Ầm!"

"Ầm!"

Tiếng nổ mạnh lần này không còn là do tảng đá trên đỉnh đầu rơi mạnh xuống nữa, mà là mặt đất dưới chân mọi người lại nứt toác ra, sau đó, một chiếc xe ngựa ở bên dưới quân trận thi thể của quân Tần vốn bị chôn sâu, lộ ra hình dáng.

"Móa nó, xe ngựa!" Mập Mạp hô lên kinh hãi.

Chiếc xe ngựa này rất lớn, không phải là xe ngựa nhỏ trong các bộ phim truyền hình thời Minh Thanh đó, thể tích của nó, có thể sánh với một chiếc xe tải hạng nặng, cho dù bị chôn vùi bên dưới lòng đất hơn hai nghìn năm, cũng không thể nào mài mòn được vẻ lộng lẫy của nó.

Điều càng kỳ quái hơn, là những thi thể quân Tần này, tuy rằng bởi vì mặt đất nứt toác ra mà không còn chỉnh tề như vậy nữa, nhưng bọn họ vẫn duy trì tư thế đứng rất thẳng mà không hề thay đổi, thật sự rất giống bạch dương già sừng sững không đổ trong sa mạc.

Chỉ có điều, tuy rằng xe ngựa đã xuất hiện, nhưng đá trên đỉnh đầu vẫn không ngừng lăn xuống, cũng không còn đợi người thêm nữa, hiện tại trên cơ bản, nó cách đỉnh đầu của mọi người còn lại chưa đến nửa mét nữa mà thôi.

"Vào xe ngựa!" Mập Mạp cắn răng: "Chờ mong kỳ tích xuất hiện đi!"

Đây cũng là do không có biện pháp nào cả, tuy rằng mọi người cũng không tin chiếc xe ngựa này có thể cản được tảng đá to lớn đang không ngừng sụt lở từ trên đỉnh đầu cho lắm, nhưng hiện tại, ít nhất ở trong xe ngựa còn có thể có một khoảng không gian, cho dù là chết, cũng xem như có một cỗ quan tài, không phải sao?

Mập Mạp xông qua đó trước tiên, một nửa xe ngựa còn bị kẹt ở trong đá, Mập Mạp thì lại miễn cưỡng chui vào từ bên cửa sổ, nếu anh ta béo thêm chút nữa, thì thật sự không thể chui vào được.

Ngay sau đó thanh niên họ Châu và thính giả ông già cũng chui vào trong.

Chỉ có Tô Bạch là vẫn còn đứng ở bên ngoài cỗ xe ngựa, tuy rằng cách gần xe ngựa, nhưng lại không vào trong, mà lúc này, tảng đá trên đỉnh đầu đã cách đỉnh đầu chỉ còn lại mười centimet.

"Đại Bạch, con mẹ nó cậu mau vào trong đi!"

"Lúc này, đầu óc của ba người các anh bị chập mạch cả rồi sao?" Tô Bạch nện một quyền lên đỉnh của xe ngựa, trực tiếp đánh cho nóc xe ngựa lõm xuống một cái hố: "Chỉ chút độ cứng này mà cũng muốn trốn ở bên trong sao?"

Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra biểu cảm "các anh ngu quá đừng có nói tôi quen các anh": "Cùng nhau trốn ở bên

trong, sau đó khi bị đè bẹp thành thịt vụn, sẽ trong anh có tôi, trong tôi có anh, nghĩ thôi đã thấy mắc ói rồi."

Trong xe ngựa, khi thanh niên họ Châu và thính giả ông già nghe đến điểm này, gương mặt lập tức xanh như tàu lá, bọn họ lập tức cùng nhau nhìn về phía Mập Mạp ở bên cạnh, thịt trên người anh ta nhiều đến thế nào là điều đã quá rõ ràng rồi, nếu ba người thật sự bị đè thành thịt vụn, phỏng chừng tất cả đều sẽ hòa chung với Mập Mạp này mất, cảnh tượng này, thật sự khiến người ta rùng mình.

Những cỗ thi thể quân Tần đã bị đóng băng bao quanh cỗ xe ngựa này, bởi vì một nửa xe ngựa bị kẹt trong khe nứt, cho nên phần lớn thi thể của những quân Tần này thực ra cao hơn non nửa thân xe ngựa.

Tô Bạch duỗi tay ra mang theo ý định thăm dò, gõ lên người một gã lính Tần, băng bám trên cơ thể của quân Tần lập tức vỡ vụn, nhưng ngay khi nắm tay của hắn dụng lên cơ thể của bọn họ, lập tức phát ra một loại tiếng vang "leng keng", khiến tay của hắn có hơi đau nhức.

Quả nhiên!

Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó hắn lôi Địa ngục hỏa shotgun của mình ra, hướng thẳng nòng súng về lính Tần ở phía trước, sau đó bóp cò súng mà không hề do dự.

"Bằng!"

Tô Bạch biết rõ uy lực của Địa ngục hỏa shotgun, đặc biệt là sau khi bản thân dung hợp với nó làm vũ khí bản mệnh, uy lực của nó lại càng tăng lên một cấp bậc so với lúc trước. Thế nhưng, vào lúc này, uy lực của Địa ngục hỏa shotgun lại chỉ có thể để lại một vết tích màu đen mờ nhạt trên vị trí cánh tay

không có áo giáp của đối phương, thậm chí ngay cả làn da cũng không bị cứa rách.

Lúc này, trong đầu hắn nổi lên một hình ảnh hồi ức đó, một đám lính Tần xếp thành một phương trận chỉnh tề với tư thế nghiền áp để càn quét yêu tà, Tổ Long mạnh mẽ, tay cầm ngọc tỷ có thể đập vỡ rồng đen, đồng thời chặn đứt dòng nước, thế nhưng chỗ đáng sợ chân chính của Tổ Long nằm ở điểm ông ta có một nhánh quân trung thành với mình. Ở thời đại đó, quân Tần mạnh mẽ là chỗ dựa chân chính để Tô Long càn quét bốn phương tám hướng, thống nhất Trung Hoa, cũng chẳng trách trong lịch sử đời sau lại ghi chép về Tần Thủy Hoàng và đội quân dưới trướng ông ta, trên cơ bản đều là "chinh phục, chinh phục rồi lại chinh phục", có một đội quân đáng sợ như vậy, không đi chinh phục thì còn có thể làm gì?

Quân Tần thời đại đó, thật sự là mạnh mẽ đến đáng sợ.

Chương 712 Quân Tần Sừng Sững Không Ngã!

Tô Bạch không nhịn được mà duỗi tay sờ lên bả vai của thi thể binh sĩ này, một binh lính đơn thể đã mạnh mẽ như vậy rồi, cho dù bản thân hắn đấu đơn với người ta, phỏng chừng cũng không có được bao nhiêu phần thắng. Vậy, hai trăm binh lính thì sao? Một đội quân Tần thì sao? Một trăm nghìn quân Tần thì sao? Năm mươi nghìn quần Tần thì sao?

Bọn họ, rốt cuộc là một quân đội đáng sợ đến thế nào?

Cho dù là đội quân thép hiện đại hóa của năm nước lớn hiện tại, cũng không có chút phần thắng nào khi đối mặt với quân Tần thời kỳ đó, bởi vì đội quân đó tương đương với quân đoàn có ít nhất một trăm nghìn thính giả có thực lực của thính giả có thâm niên trở lên…

Loại sức mạnh đáng sợ này, cho dù là đặt trong nền văn minh khoa học kỹ thuật ngày nay sau hai nghìn năm, cũng đủ dễ dàng càn quét cả thế giới này rồi đi?

Tô Bạch hé môi, hắn lại nhớ đến thời kỳ Alexander, quân đoàn Macedonica dưới trướng Alexander Đại Đế, những con mãnh thú ác ma tàn sát Ai Cập như bổ dưa thái rau đó, có thể suy ra được, vào thời kỳ đó, cho dù là ở phương Đông hay phương Tây đều sở hữu một đế quốc rộng lớn và đáng sợ, và đều sở hữu một quân đoàn mà con cháu đời sau gần như coi là thần thánh.

Thế nhưng, tại sao lịch sử lại bị chặt đứt?

Tại sao Alexander Đại Đế và Tần Thủy Hoàng lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

Khi ấy, hai đế quốc này tự mình càn quét một nửa thế giới, nhưng tại sao lại lại tan thành tro bụi trong khoảng thời gian ngắn?

"Đại Bạch, đá rơi xuống rồi!" Mập Mạp ở trong xe ngựa hô lên.

Tô Bạch không động đậy nhiều, hắn chỉ hơi xoay người, nhìn ra xung quanh, cỗ xe ngựa này được nhiều thi thể quân Tần như vậy bao vây, có lẽ, bọn họ có thể tạo ra được kỳ tích gì đó.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, quỳ một gối trên mặt đất, nửa ngồi, thân núi ở trên đỉnh đầu đang lăn xuống dưới, trực tiếp đụng lên đầu và bả vai của những quân Tần này.

"Răng rắc… răng rắc… răng rắc…"

Những tiếng vang giòn tan truyền ra.

Đá lớn, dừng lại rồi!

Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị áp lực to lớn mà thân núi mang đến lấp thật đầy, nhưng duy chỉ có một khu vực nhỏ xung quanh lấy chiếc xe ngựa làm tâm, vì có thi thể của hai trăm lính Tần chống đỡ ra một không gian đại khái cao bằng nửa người, bởi vì một nửa xe ngựa đã bị vùi trong vách đá của khe nứt, mà lính tần xung quanh cũng vì cơ thể cao hơn non nửa cỗ xe ngựa, cho nên xe ngựa cũng được bảo vệ.

Những thi thể lính Tần này, dùng đầu của mình, dùng bả vai của mình, tương đương với việc hình thành hai trăm cái cọc, dựng lên một mặt phẳng, che khu vực ở này bên dưới.

Bằng không bây giờ, Tô Bạch và đám người Mập Mạp ở bên trong xe ngựa, đã thật sự biến thành thịt nát trong tôi có

anh, trong anh có tôi rồi.

Tô Bạch vung tay, những mảnh vụn và bụi đất bên người bị xua tan, hắn lắc đầu, thở dài một hơi, rồi nhìn vào trong xe ngựa, hô: "Có tin tốt, và tin xấu, có thể nói cho các anh biết, các anh tính nghe cái nào?"

"Nghe tin tốt trước đi." Mập Mạp trả lời từ bên trong.

"Tin tốt là chúng ta tạm thời không cần lo lắng sẽ biến thành thịt nát quanh quẩn bên bờ sinh tử nữa."

"Còn xấu thì sao?"

"Xấu là, hình như chúng ta không ra ngoài được đâu."

Tô Bạch duỗi tay, sờ lên vách đá bên dưới mình, nói thật, khi đối mặt với loại tấn công vật lý đơn giản này, hắn có ưu thế của mình, hắn có thể hóa thành sương mù máu để tránh được phần lớn sát thương, nhưng khoảng cách di chuyển và thời gian của sương mù máu đều có giới hạn cực lớn, bình thường sử dụng nó để xuyên tường giở trò đánh lén, tránh né một chút, hay tấn công trong nháy mắt thì còn được, nhưng muốn kêu mình biến thành sương mù máu, trực tiếp xuyên qua khoảng cách sâu không biết bằng bao nhiêu cái sân bóng lớn này, trên cơ bản chính là một câu chuyện hư cấu, có thể mình còn chưa di chuyển được bao xa, đã bị kẹt chết ở trong tảng đá kín kẽ rồi, đến lúc đó, kết cục ngược lại còn thảm hại hơn.

"Đại Bạch, cậu mau vào trong xe ngựa một chút đi, trong xe ngựa có phát hiện này." Mập Mạp hô lên từ bên trong xe ngựa, nghe qua rất hưng phấn.

"Không, chúng ta ra ngoài trước đi." Đây là giọng nói của thính giả ông già. Ngay sau đó, ông ta bò ra khỏi cửa sổ xe ngựa, chiếc thước trong tay ông cụ tản ra ánh sáng giống như cây gậy lửa, chiếu sáng không gian chật hẹp này.

“Quả nhiên, quả nhiên là như vậy.” Thính giả ông già khôi phục lại chút tâm trạng: “Khi ấy tôi còn tò mò, chỉ dựa vào một đám binh lính nhân loại, làm thế nào bọn họ có khả năng có thể dọa sợ hai thiên thần đến mức run như cầy sấy được chứ, hơn nữa, nếu như là con người bình thường, cách hơn hai nghìn năm, cho dù là vong hồn chết oan thế nào, cũng sớm không chịu được sự mài mòn của thời gian mà tan biến rồi. Nhưng trước đó, khi tôi cầm chuông Hồi Hồn triệu hồi vong hồn của bọn họ, lại phát hiện ra vết tích linh hồn của bọn họ vẫn duy trì ở trạng thái rõ ràng, cho dù thật sự không thấy được vong hồn, nhưng sự cố chấp ở tận sâu nhất trong linh hồn của bọn họ, vẫn đứng thẳng ở nơi này giống như cơ thể của bọn họ. Đây chắc chắn không phải là chuyện mà con người bình thường sau khi chết có thể làm được.”

Thính giả ông già nhìn Tô Bạch: “Những thứ này, cậu đã sớm biết cả rồi, đúng không?”

Tô Bạch nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Ôi, cho dù có thế nào, thì bọn họ cũng được tính là tổ tiên của chúng ta, bây giờ lại xem như đã cứu mạng chúng ta, bọn họ xứng đáng để ta cúi đầu!”

Vậy mà thính giả ông già lại quỳ xuống, dập đầu hành lễ với những lính Tần này.

Trong chùa chiền có rất nhiều người thích quỳ bái Phật, nhưng người thực sự nghiêm túc hiểu được tư thế tiêu chuẩn lại không nhiều, thính giả ông già rõ ràng đang dùng loại tư thế tiêu chuẩn nhất, không hề bất kính một chút nào.

Lúc này, thanh niên họ Châu cũng trèo ra khỏi cửa sổ, cũng giống như ông cụ, dập đầu hành lễ với những lính Tần này.

Tô Bạch ngược lại cũng không khác người như vậy, hắn đi đến bên xe ngựa, Mập Mạp đang ghé vào bên cửa sổ, nhìn hai

người đang dập đầu lạy ở dó, có hơi thổn thức nói: "Loan Loan này, bây giờ tôi lại càng lúc càng cảm thấy cậu ta đáng yêu ghê đó."

"Ồ, lời này nói ra, có vẻ như anh đã tìm được chân ái rồi nhỉ."

"Móa nó, Đại Bạch, bàn gia tôi có xu hướng về phương diện đó rất bình thường nhé." Mập Mạp nói lời đầy chính nghĩa.

"Dù sao bị mặt sau của anh cũng bị khai bao rồi, lỡ như từ sau lần đó, anh lại nếm được một lần rồi lại muốn tiếp thì sao?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

"…" Mập Mạp sa sầm mặt mũi: "Đại Bạch, cậu còn nhắc thêm một lần nữa, có tin tôi cũng theo cậu phát bệnh tâm thần giết cậu hay không?"

"Ha ha, vừa rồi anh nói có phát hiện gì đó, là gì cơ?" Tô Bạch chuyển đề tài.

Mập Mạp nở nụ cười: "Tự cậu vào trong nhìn là biết ngay thôi, cỗ xe ngựa này, quả thực là vô cùng cao cấp, vậy mà bên trong còn có cả pháp trận tồn tại, hơn nữa, rất có khả năng là pháp trận truyền tống không gian trung cấp… thậm chí là… cao cấp hơn!"

Khi nói đến đây, hai mắt của Mập Mạp lập tức tỏa ra tia sáng.

Chương 713 Bí Mật Trong Xe Ngựa 1

Tô Bạch cũng lăn vào trong xe ngựa, mấy ngọn quỷ hỏa của Mập Mạp lơ lửng ở trong khoang xe, vẫn chiếu cho nơi này trông khá là rõ ràng.

“Đại Bạch, cậu nhận ra đây là chữ gì không?” Mập Mạp hỏi.

Ở vị trí đáy xe có rất nhiều vết lõm, những vết lõm mang theo đường vân huyền ảo, bởi vì xe ngựa rất lớn, cho nên diện tích dưới đáy xe cũng rất lớn, đường vân này lại rất tinh tế, giống như nếu nhìn thêm vài lần nữa, tâm thần của người ta sẽ không nhịn được mà trầm mê vào trong đó vậy.

Tô Bạch không không am hiểu pháp trận, nhưng là thằng ngu cũng có thể nhìn ra được thứ này không bình thường.

Về phần chữ mà Mập Mạp hỏi, chắc hẳn là ở phía trên vách thùng xe, không có tranh minh họa, mà chỉ có một vài con chữ, chữ cũng không hiểu lắm, nhưng mỗi một chữ đều tối nghĩa khó hiểu, đối với người ngoài nghề mà nói, cũng có thể nhìn ra được đây là văn tự của Trung Quốc cổ đại.

“Tiểu Triện.” Tô Bạch đáp lời: “Là tiểu Triện, không sai đâu.”

“Móa nó, được đó đại Bạch, cảm giác cậu bây giờ có thể đi làm giáo sư lịch sử ở trường đại học được rồi đó.” Mập Mạp khâm phục nói, bởi vì phát hiện ra pháp trận truyền tống bên trong bên trong xe ngựa, đối với anh ta mà nói, một mặt là xuất hiện sự chuyển biến có thể sống sót ra ngoài, trong lòng

cũng thả lỏng hơn rất nhiều, một mặt khác thì lại là thấy cái mình thích thì thèm, thân là một trận pháp sư, đụng đến một pháp trận còn giữ nguyên vẹn từ thời kỳ tiền Tần, thật sự chẳng có gì khác so với yêu râu xanh nhìn thấy người đẹp cả.

"Trước kia, trong thư phòng của tôi có rất nhiều con dấu sưu tầm, chữ trên con dấu phần lớn đều là tiểu Triện." Tô Bạch nhả ra một hơi, duỗi tay sờ nhẹ lên vách thùng xe: "Tiểu Triện là sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, phổ biến chính sách đại thống nhất văn hóa "thư đồng văn, xa đồng quỹ", và đo lường, là do thừa tướng Lý Tư phụ trách. Trên cơ bản, chữ Đại Triện vốn được nước Tần sử dụng, rồi tiến hành đơn giản hóa, hủy bỏ văn tự của sáu nước khác, sáng tạo ra văn tự thống nhất, đến sau những năm cuối thời Tây Hán, mới dần dần bị lối chữ lệ thay thế, nhưng trên con dấu, lại vẫn luôn duy trì thói quen dùng thể chữ tiểu Triện để tiến hành chạm khắc."

Tô Bạch quay đầu lại, nhìn Mập Mạp: "Nếu đây là xe ngựa mà quân đội thời kỳ triều Tần hộ tống, trong xe ngựa lại xuất hiện thể chữ tiểu Triện, vậy đương nhiên là chuyện không thể nào bình thường hơn được rồi."

"Vậy Đại Bạch, cậu có thể hiểu được không?" Mập Mạp hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: "Tôi nhận ra mấy chữ này, nhưng không hiểu mấy đoạn này rốt cuộc đang nói đến ý nghĩa gì, vị thính giả giáo sư già đó chắc hẳn có thể xem hiểu được chứ nhỉ?"

"Ông cụ xem hiểu là ông cụ xem hiểu, ở trong này chắc chắn có che giấu tin tức gì đó, từng người trong nhà có thể xem hiểu, trong lòng cứ cảm thấy không ổn." Mập Mạp nói ra lời trong lòng.

"Lúc này, ông cụ chắc hẳn không đến mức giấu làm của riêng đâu, pháp trận ở bên dưới này còn không phải dựa vào

anh và họ Châu đó tới tu sửa và khởi động hay sao, lợi dụng nhau cả mà thôi…”

Lúc này, thanh niên họ Châu và thính giả ông già đã lễ bái ở bên ngoài xong xuôi cũng bắt đầu trở vào, thính giả ông già lăn vào trong xe ngựa trước, còn thanh niên họ Châu theo sau.

“Ở nơi này không có thức ăn và nước uống, Mập Mạp, hai người các anh cần bao nhiêu thời gian để khởi động trận pháp này?” Tô Bạch hỏi.

Thanh niên họ Châu trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn nhau với Mập Mạp: “Trận pháp được bảo vệ nguyên vẹn, nhưng vẫn cần linh lực để khởi động, cũng có thể dùng máu tươi của bốn người chúng ta để thay thế, nhưng việc mà hai người chúng tôi cần phải làm hiện tại, chính là thăm dò sơ bộ một vài đường vân trận pháp cho rõ ràng, lúc này mới có thể đảm bảo chúng ta có thể được truyền tống lên trên, mà không phải là sang trái sang phải hay là xuống dưới. Trận pháp này quá huyền bí, với trình độ của hai người chúng tôi, cũng chỉ có thể miễn cưỡng xác định một phương hướng, về phần muốn cụ thể truyền tống đến một vị trí cố định nào đó thì cần một tọa độ chính xác, việc này hoàn toàn không thể làm được.”

Mập Mạp gật đầu: “Trận pháp này cho dù là thính giả cường hóa ma pháp không gian ở phương Tây, phỏng chừng cũng phải lúng túng, tuy rằng bên phương Đông chúng ta có lưu truyền không ít trận pháp, cũng có vài phần tương tự với thứ này, nhưng tôi cũng chưa từng nhìn thấy thứ chính tông nguyên nước nguyên vị như vậy, nếu chỉ là theo đuổi việc truyền tống chúng ta lên trên, thì mười hai tiếng đi, từng đấy có thể mò rõ sau đó có thể khởi động.”

“Mười hai tiếng.” Tô Bạch hé môi: “Mười hai tiếng không ăn không uống, ngược lại cũng không phải vấn đề lớn gì.”

Lúc này, thính giả ông già chen lời vào bảo: "Lẽ nào các cậu không tò mò, nhánh quân Tần hai trăm người này hộ tống chiếc xe ngựa tiến sâu vào bụng Tây Tạng, để làm gì hay sao?"

"Cụ ơi, có rắm thì phóng sớm chút đi, chúng ta cũng không phải đang tham gia lớp khảo cổ ngoài trời đâu." Mập Mạp lầm bầm.

Giáo sư già lắc đầu, rõ ràng rất bất mãn với loại "thái độ học hỏi" này của Mập Mạp, ông ta chỉ vào những văn tự này và nói: "Căn cứ theo văn tự được ghi chép phía trên, thì nhánh quân Tần này hộ tống một vị công chúa, tới một bộ lạc ở tận sâu trong Tây Tạng."

"Hòa thân sao?" Thanh niên họ Châu hỏi.

Điều này rất bình thường, tuy rằng thanh niên họ Châu không phải là người đại lục, nhưng tài liệu lịch sử phía bên Đài Loan, ngoại trừ hai phương diện lớn là lịch sự cận đại và khởi nghĩa nông dân trong lịch sử được miêu tả có sự khác biệt khá lớn ra, thì phần lớn những thứ khác đều không sai biệt lắm.

Từ xưa đến nay, vương triều Trung Nguyên đối với việc tặng công chúa cho dân man di, vốn đại diện cho một loại thỏa hiệp và khuất nhục.

"Đây là một đội ngũ hòa thân sao?" Mập Mạp cũng có hơi khó tin đáp: "Lúc đấy phía bên Tây Tạng cũng là một quốc gia lớn mạnh sao? Mạnh đến mức Tần Thủy Hoàng cũng phải phái công chúa đi hòa thân?"

Giáo sư già dường như rất hài lòng với suy nghĩ sai lầm của thanh niên họ Châu và Mập Mạp, vì điều này mang đến cho ông ta cảm giác thỏa mãn được ân cần dạy bảo: "Không phải vậy, con người Doanh Chính này, tự cho mình có công

cao hơn Tam hoàng Ngũ đế, cho nên tự xưng là hoàng đế, khơi dòng đại thống nhất Trung Hoa chân chính, để đời sau gọi ông ta là Tổ Long. Một con người như vậy, cậu kêu ông ta đi nén giận được sao? Cậu kêu ông ta ăn nói khép nép với nước khác được sao? Thậm chí không tiếc việc tặng công chúa đi hòa thân, có thể sao?"

Chương 714 Bí Mật Trong Xe Ngựa 2

“Móa nó, cụ còn thừa nước đục thả câu nữa à!” Mập Mạp bất mãn nói.

“Vị công chúa này được đưa đến nơi sâu trong Tây Tạng, mang theo tín phù của Tổ Long, đại diện cho Tổ Long hợp nhất các bộ lạc dân tổ tiên Tây Tạng khi ấy.” Giáo sư già nhìn văn tự trên vách xe rồi nói: “Không phải đi làm vợ của thủ lĩnh bộ lạc đâu, mà là khiến các bộ lạc tổ tiên của dân tộc Tây Tạng khi ấy làm con cháu cho cô ta.”

“Đây là nội dung được viết phía trên vách xe, đối diện vẫn còn, hơn nữa thể chữ không giống với bên này, chắc hẳn là được viết lên sau này rồi.” Tô Bạch chỉ vào mặt vách xe đối diện và hỏi.

“Ừm, đúng, là sau này viết lên đấy.” Thính giả ông già bước về phía đối diện, lôi cây thước của mình ra, khiến cho chữ tiểu Triện được trông rõ ràng hơn một chút: “Ý tứ được ghi chép trong này chính là, vị công chúa này sau khi được hộ tống đến đất Tạng, cầm trong tay tín phù của Tổ Long, rất nhanh đã thu phục các bộ lạc tổ tiên ở đất Tạng về dưới trướng mình, bọn họ lúc đầu sẽ đánh nhau người mọc ra đôi cánh, người biết biến thành dơi hút máu, người sói, và đội quân ăn mặc kỳ quái.”

Trong đầu Tô Bạch lập tức xuất hiện một cảnh tượng trong hình ảnh hồi ức của Vampire đó, lẽ nào Alexander Đại Đế đông chiến, đã đánh đến nơi này rồi sao? Nhưng hình như thời gian lịch sử của hai người này không khớp, Alexander Đại Đế

và Tần Thủy Hoàng có khoảng cách thời gian một trăm năm, cho dù thời gian lịch sử tính ra sau sót, cũng không đến mức sai nhiều như vậy.

Nhưng văn tự sau đó đã giải thích nghi ngờ của hắn.

"Những đội quân kỳ quái đó, chắc hẳn là đội quân tan tác, bọn họ bị đuổi từ phía tây đến phía đông, muốn thành lập một địa bàn mới ở nơi này để nghỉ ngơi dưỡng sức, công chúa mang theo các bộ lạc dân tổ tiên đất Tạng, tiến hành chiến đấu chém giết trong thời gian rất dài, cuối cùng công chúa giành được thắng lợi, bắt được rất nhiều người trong số bọn họ làm tù binh, hơn nữa còn phái người áp giải bọn họ trở về Hàm Dương, hiến tù binh cho Tổ Long."

Quân đội của Alexander Đại Đế bị một sự tồn tại đáng sợ nào đó đánh bại, sau đó tàn quân bỏ chạy về phía đông, đụng phải đội quân liên minh từ các bộ lạc tổ tiên dân tộc Tạng được công chúa đại Tần này tổ chức lại, kết quả là tàn quân tới từ phương tây bị đánh bại.

Cái này thì khớp, đoạn thứ hai trong hình ảnh ký ức, đó là lúc trước Vampire trong sở nghiên cứu chắc hẳn đã bị coi như tù binh đưa đến Hàm Dương chỗ của Tần Thủy Hoàng đi.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ như vậy.

"Chỉ có điều…" Giáo sư già dừng một chút, dường như mấy đoạn văn tự phía sau khiến ông ta cũng hơi khó mà giải thích được.

"Móa nó, cụ lại bắt bí nữa rồi, mau nói đi, chuyện xưa đang hồi gay cấn mà!" Mập Mạp thúc giục.

"Hai đoạn văn tự phía sau tôi cũng không hiểu được, ý nghĩa dịch qua đại khái là, bóng tối giáng xuống, kẻ địch đáng sợ chân chính đã xuất hiện, các bộ lạc tổ tiên đất Tạng dưới trướng công chúa bị kẻ địch đáng sợ này đánh bại, liên minh

cũng tan rã, rất nhiều tổ tiên dân tộc Tạng phủ phục dưới chân bóng tối cầu xin mạng sống. Công chúa dẫn hai trăm quân Tần kiên trì kháng cự, cuối cùng bị ép đến bước đường cùng này. Mấy chữ cuối cùng là, công chúa thỉnh cầu Tần Thủy Hoàng sớm ngày gửi quân đội đại Tần từ trong nước tới đây viện trợ, các bộ lạc tổ tiên dân tộc Tạng không chịu nổi một kích trước mặt bóng tối, chỉ có quân Tần mới có thể đánh bại nó thôi."

Dịch đến đây, thính giả ông già chỉ vào lạc khoản ở bên dưới cùng, nói: "Phía dưới chính là chỗ khiến tôi khó bề tưởng tượng được nhất, công chúa này để lại lạc khoản của mình ở đây, vậy mà lại tên là công chúa Văn Thành."

"Công chúa Văn Thành, không phải là người triều Đường hay sao?" Mập Mạp vẫn biết đoạn thường thức lịch sử này.

"Đúng vậy, công chúa Văn Thành quả thực là người triều Đường, mà đây lại là quân đội triều Tần, không có khả năng là xuyên không đấy chứ." Thính giả ông già đồng ý.

"Có lẽ, đây mới là công chúa Văn Thành hàng thật giá thật, mà vị ở triều Đường đó, có khả năng chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng cũng có khả năng, là Lý Thế Dân cố tình phong hào này để ghét bỏ Tùng Tán Can Bố khi đó." Tô Bạch suy đoán: "Dù sao thì Lý Thế Dân cũng là hoàng đế, bên người lại có loại nhân vật có thể viết ra "Thối Bối Đồ" như Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương phò tá, ông ta biết một vài bí mật có liên quan đến thời kỳ triều Tần, cũng không phải không có khả năng."

"Đúng, anh bạn trẻ, cậu nói rất có lý, có lẽ, thật sự có khả năng là như vậy!" Thính giả ông già nói với vẻ có hơi kích động: "Vị này, mới là công chúa Văn Thành hàng thật giá thật!"

"Cho tôi xin đi, tại sao công chúa Văn Thành triều Đường đó lại chẳng hiểu tại sao biến thành hàng giả mạo vậy trời?"

Mập Mạp nói với vẻ có hơi khó hiểu: "Vị công chúa Văn Thành của triều Đường đó không phải rất tương thân tương ái với Tùng Tán Can Bố đó, hơn nữa còn xây dựng hòa bình trăm năm giữa triều Đường và Thổ Phiên, làm nên cống hiến to lớn cho lịch sử hòa bình hay sao?"

Thính giả ông già và Tô Bạch cùng nhìn về phía Mập Mạp giống như đang nhìn một thằng ngốc vậy, trình độ lịch sử của Mập Mạp thật sự chỉ thích hợp đọc sách giáo khoa và "Hoàn Châu cách cách" mà thôi.

Tô Bạch không thể không giải thích: "Chuyện xưa của công chúa Văn Thành và Tùng Tán Can Bố có nhiều lắm, vẫn là nhà sử học người Hán sử bút pháp xuân thu, từ xưa đến nay, đối với vương triều Trung Nguyên mà nói, tặng công chúa đi hòa thân ở đất man di, vốn chính là một loại chuyện cực kỳ nhục nhã.

Trên thực tế, Tùng Tán Can Bố lúc đầu có phái sứ giả đến Trường An đề nghị Đường Thái Tông Lý Thế Dân cho ông ta một cô công chúa làm vợ, nhưng Lý Thế Dân hoàn toàn coi thường thủ lĩnh của bộ lạc mọi rợ này, nên đã trực tiếp từ chối. Sau này Tùng Tán Can Bố dẫn đại quân Thổ Phiên trực tiếp kéo tới đây, đánh một trận với quân Đường, Lý Thế Dân mới xem như chịu thua, chọn ra một cô gái trong tộc rồi phong làm công chúa Văn Thành, đưa cô ta đi tới Tây Tạng gả cho Tùng Tán Can Bố, để hòa thân, tặng phụ nữ để bảo đảm hòa bình.

Về phần sau khi công chúa Văn Thành tiến vào đất Tạng được ghi chép trong sách giáo khoa lịch sử, là gắn bó với Tùng Tán Can Bố như keo sơn thế nào, là công chúa Văn Thành đã truyền bá văn hóa tộc Hán ra sao, là nhận được tình yêu mến của dân tộc Tạng thế nào, là xây dựng hòa bình hơn một trăm năm ra sao, đều là tác dụng của bút pháp xuân thu cả.

Trên thực tế, khi ấy Tùng Tán Can Bố đã có năm người vợ, công chúa Văn Thành gả qua đó có địa vị đứng sau, tương đương làm cô vợ nhỏ nhất đó, ngay cả phong hào cũng là ở cấp thấp nhất. Bây giờ không phải Lhasa có khu thắng cảnh tên là chùa Đại Chiêu hay sao, bây giờ đều tuyên truyền là Tùng Tán Can Bố xây dựng cho Belmoza Tritsün. Cô gái đó mới là người có địa vị vương phi chính thất, còn xây dựng cho công chúa Văn Thành, lúc trước là chùa Tiểu Chiêu.

Chương 715 Bí Mật Trong Xe Ngựa 3

Hòa thân sở dĩ mang theo hòa bình cũng không đến hai mươi năm, sau này Thổ Phiên hoàn toàn xung đột bạo lực với đại Đường. Đôi bên đánh đến gần trăm năm, Thổ Phiên không chỉ có thành quả thôn tính đại Đường và Tây Vực để mở rộng lãnh thổ mấy chục năm, mà còn từng một lần chiếm lĩnh đô thành Tây An của đại Đường. Cho nên, hòa bình, nói hữu nghị thì vốn là do các nhà sử gia ở các triều đại lịch sử cố tình tân trang, sợ nó quá mức khó coi mà thôi.

Nhìn đến hiện tại, sự vĩ đại và tác dụng của công chúa Văn Thành lại càng bị giả tạo hóa, khoa trương hóa và chính trị hóa."

(Chú thích: Bút pháp xuân thu là văn chương được viết theo lối của Khổng Tử trong bộ kinh "Xuân Thu", hàm súc, ngắn gọn, dùng chữ nghĩa thâm thúy thể hiện sự khen che đối với một nhân vật hoặc một sự kiện nào đó.)

"Thế là tại sao?"

"Dân tộc hòa hợp. Dân tộc đoàn kết, lớn hơn trời." Tô Bạch tổng kết lại: "Trên cơ sở hào phóng này, ngay cả pháp luật còn có thể bỏ qua, càng đừng nhắc đến việc tu sửa và mơ hồ phóng đại cái gọi là lịch sử.

Chuyện xưa của công chúa Văn Thành thời Đường thực ra rất tương tự với con đường tơ lụa thời cổ đại, phía chính phủ không ngừng trắng trợn tuyên bố, thậm chí người lãnh đạo còn biết há mồm hô những khẩu hiệu lôi kéo mối quan hệ giữa dân

tộc trong nước và quốc gia nước ngoài. Nhưng thực ra thật sự có thể nhìn ra được những manh mối từ những cơ sở lịch sử và thường thức, chuyện của công chúa Văn Thành cụ thể như thế nào, có thể tìm được trong sách lịch sử, thậm chí trong cả sách sử của Thổ Phiên cũng có thể tìm được bằng chứng. Con đường tơ lụa lại hơn một trăm năm trước, một nhà thám hiểm nước Đức tùy ý đặt ra một cách nói, kết quả hiện tại được tuyên truyền một cách vô cùng thần kỳ. Đây chính là chính trị, có chút giống với bộ quần áo mới của hoàng đế."

Thính giả ông già gật đầu, ý là ông ta đồng ý với cách nói của Tô Bạch, đồng thời cũng bảo: "Bây giờ xem ra, lúc trước Lý Thế Dân chắc hẳn không có cách nào với Thổ Phiên, cố nhịn, không thể không làm ra hành động hòa thân, mà ông ta ban tặng phong hào công chúa Văn Thành, hoặc là vừa vặn trùng hợp đụng xe, hoặc là có khả năng thật sự là do ông có thể đã biết được một vài bí mật về thời kỳ nhà Tần, cho nên mới ban danh hào này để cố tình ghê tởm người Thổ Phiên. Thậm chí, Lý Thế Dân có khả năng còn mang theo một chút ảo tưởng, hy vọng công chúa Văn Thành có thể giống như vị triều Tần đó, nắm giữ quyền lực của các bộ lạc đất Tạng trong tay cô ta."

Cho dù công chúa Văn Thành đó rốt cuộc là thật hay giả, cũng chẳng quan tâm công chúa Văn Thành mà Lý Thế Dân sắc phong liệu có cái gọi là sự tồn tại mang hàm nghĩa sâu xa hơn hay không, những những vấn đề về mặt học thuật này, hiện tại quả thực không cần thiết phải nghiên cứu tiếp, bởi vì nhiệm vụ cấp bách lúc này vẫn là kích hoạt trận pháp bên trong cỗ xe ngựa, Mập Mạp và thanh niên họ Châu nói họ cần thời gian chừng mười hai tiếng đồng hồ mới có thể hoàn thành.

Như vậy, ít nhất thì trong thời gian nửa ngày sau, bốn người đều sẽ bị nhốt ở trong không gian chật hẹp không ăn

không uống, cũng may, cho dù là nửa ngày không ăn không uống, đối với người bình thường mà nói còn không tính là gì, nên đối với bốn thính giả có thâm niên, lại càng không thành vấn đề gì hơn.

Hai người si mê trận pháp chuyên tâm tập trung tinh thần vào việc tìm kiếm và hiểu rõ trận pháp, nghĩ đến sau chuyện lần này, sự hiểu biết và trình độ của bọn họ đối với trận pháp cũng sẽ vì vậy mà tăng thêm một cấp bậc, đây cũng được xem là cơ hội cho bản thân bọn họ.

Tô Bạch leo ra khỏi cửa sổ xe, lôi một điếu thuốc từ trong túi áo ra rồi châm lên, không khí trong không gian chật hẹp này chắc chắn sẽ trở nên càng thêm vẩn đục.

Trong phút chốc, bên cửa sổ lại có một người leo ra, đó là thính giả ông già.

"Có thuốc mà cậu cũng không nói sớm, thèm chết tôi rồi." Thính giả ông già cười bảo.

Tô Bạch đưa một điếu thuốc cho ông ta, sau đó ném bật lửa qua đó.

"Hô…" Thính giả ông già phun ra một làn khói thuốc, hỏi với vẻ mặt hài lòng: "Anh bạn trẻ, cậu tên là gì?"

"Tô Bạch."

Điểm này, ngược lại cũng không có gì hay để mà giấu diếm, tuy rằng Tô Bạch không giống với kiểu người thích giao lưu trong vòng thính giả như Mập Mạp, nhưng nếu đã lăn lộn ở trong giới thính giả lâu như vậy rồi, người biết thân phận của mình chắc chắn rất nhiều, thính giả ông già này chỉ cần có thể ra ngoài, sau đó nghe ngóng một chút, hình dung bộ dáng và cường hóa của hắn một chút, là có thể hỏi ra được thân phận của Tô Bạch.

“Ha ha, anh bạn trẻ Tô Bạch, tôi họ Thẩm, tên là Thẩm Văn.”

Tô Bạch gật đầu, nhưng bây giờ hắn thật sự không có ý định nói chuyện phiếm, ông cụ họ Thẩm này mang đến cho người ta một loại cảm giác rất yếu ớt, ngược lại khiến cho Tô Bạch không thích cho lắm, hoặc là ông giống như Hòa Thượng công khai nói, đừng cho tôi cơ hội, nếu có cơ hội thì tôi sẽ hại cậu, hoặc là loại đừng thấy tôi sợ, tôi mà hại cậu thì đến bố tôi cũng phải sợ như Mập Mạp. Hai loại người này, ngược lại qua lại với họ lại càng thoải mái hơn một chút.

Ông cụ Thẩm trộn lẫn giữa Hòa Thượng và Mập Mạp, mang theo một loại cảm giác hơi cổ hủ, loại cảm giác này là thứ khiến Tô Bạch không kiên nhẫn nhất.

“Tô Bạch, có phải cậu đã sớm biết một vài điều gì đó rồi không, có thể chia sẻ với tôi một chút được không?”

Ông cụ Thẩm bày tỏ suy nghĩ của mình, bởi vì cho dù là trước đó Tô Bạch kêu ông ta triệu hồi vong hồn của quân Tần, hay là sau đó Tô Bạch chắc chắn những binh lính Tần đó có thể chặn được tảng đá sụp lở, điều này chứng minh một suy nghĩ, đó là hình như hắn thật sự đã sớm biết những bí mật liên đến thời kỳ nhà Tần, khiến người cảm giác không thể tưởng tượng được đó.

Quả thực, cái trước đúng thực là Tô Bạch đã sớm biết được một vài chuyện liên quan đến triều Tần, nhưng cái sau, ngược lại cũng không phải hắn mưu tính chu toàn rồi mới hành động, mà hắn chỉ vốn nghẹn một bụng lửa, sau đó tình cờ gặp được người da đen Klaus đó uy hiếp mình, mới đối đầu một cách dứt khoát với anh ta mà thôi, chỉ có điều, ông cụ Thẩm không phải là Mập Mạp và Hòa Thượng, cho dù là nói thực với ông ta, thì ông ta phỏng chừng cũng sẽ không tin trong thính giả lại sẽ có một tên tên bệnh thần kinh thực sự, hơn nữa còn là bệnh

thần kinh đã hun đúc thành một thính giả có thâm niên có thực lực mạnh mẽ.

“Không thể trả lời.” Tô Bạch vừa nhả khói thuốc, vừa quan sát từng binh lính quân Tần ở trước mặt, đồng thời còn duỗi tay ra kiểm tra bọn họ một chút.

Người Trung Quốc từ xưa đến nay chú trọng đến một điều, người chết là lớn nhất, nên cách làm này của Tô Bạch khó tránh khỏi có hơi bất kính, nhưng bản thân hắn ngược lại không hề cảm thấy có gì cả.

“Tôi có thể dùng những thứ khác để trao đổi tin tức với cậu.” Ông cụ Thẩm nói.

“Không hứng thú.” Tô Bạch vẫn từ chối thẳng thừng, chuyện liên quan đến Tần Thủy Hoàng, bốn người Tô Bạch đã từng giao hẹn sẽ không nói ra ngoài.

“Thật đúng là gặp được cơ hội tốt mà lại không có được, thực sự phiền chết người mất thôi.” Ông cụ Thẩm cười khổ nói.

Chương 716 Xuất Hiện Thêm Một Người Đó! 1

Tô Bạch duỗi tay, thử gỡ áo giáp trên thi thể một binh lính Tần ở trước mặt xuống.

Đây gần như là một loại tác phong làm việc của Tô Bạch, trước đây ở trong mỗi một thế giới chuyện xưa, cứ nhìn thấy thính giả đã chết đi, hắn đều sẽ đi qua tìm kiếm một chút, xem có thể có được đồ đáng giá gì còn thừa lại hay không.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch vất vả lắm mới gỡ được được áo giáp ngực từ trên thi thể của lính Tần này xuống, thì áo giáp ngực này lập tức trở nên vô cùng tàn tạ, mất đi vẻ trơn bóng vốn có, như thể đã biến thành một đống sắt vụn vậy.

"Thiết nghĩ, khi chiến một trận cuối cùng lúc trước, những binh lính Tần này đã tiêu hao hết toàn bộ, cậu nhìn vũ khí và trang bị trên mặt đất mà xem, nếu bọn chúng ở thời kỳ thịnh vượng, chắc hẳn sẽ ở đẳng cấp pháp khí thượng phẩm, nhưng bây giờ đều đã biến thành đống sắt tồi tàn cả rồi." Ông cụ Thẩm ở bên cạnh nói: "Vẫn nên mặc lại cho anh ta đi, trời lạnh đất đóng băng, không mặc quần áo, cho dù là người chết cũng sẽ cảm thấy lạnh."

Tô Bạch có hơi tò mò, lẽ nào trong cảnh tượng huyền ảo lúc này, mà ông cụ Thẩm này còn để ý đến vấn đề những binh lính này có lạnh hay không sao?

Đương nhiên, Tô Bạch quả thực vẫn còn có chút cảm giác tôn trọng những lính Tần này, nếu những bộ giáp này đã không có tác dụng, vậy vẫn nên mặc vào cho anh ta đi.

Hắn mặc lại áo giáp cho vị binh lính này, rồi vỗ bàn tay của mình, còn phải đợi hơn mười tiếng nữa, thật đúng là nhàm chán quá.

Hơn nữa, ở nơi này giống như tàu cao tốc giường nằm chật ních, độ cao quá thấp, đứng cũng không thể đứng thẳng được, mà chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xổm.

"Cậu bao nhiêu tuổi rồi?" Ông cụ Thẩm đột nhiên hỏi.

"Ông có con gái muốn giới thiệu cho tôi sao?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

"Ha ha, sao có thể được chứ, loại người như chúng ta, thực ra chính là kẻ bị trời phạt, không cần thiết phải đi gây họa cho người khác nữa." Ông cụ Thẩm nói với vẻ có hơi thổn thức.

Tô Bạch lôi di động ra, đáng tiếc, hiện tại ở nơi này chắc chắn không có tín hiệu, hắn chỉ đơn giản lôi di động ra ngoài rồi xoay vòng trong tay mình.

"Cậu không phải được mời tới Tây Tạng đúng không?" Ông cụ Thẩm hỏi.

Tô Bạch không trả lời, ông già này thật sự có hơi nhiều chuyện rồi đó.

Ông cụ Thẩm đặt ngang thước kẻ của mình trên mặt đất, chiếc thước tự mình chậm rãi trôi lơ lửng.

"Thực ra, vào thời điểm hiện tại tôi thật sự khá sợ ở một mình, hoặc là khi ở trong không gian chật hẹp một mình, bởi vì nó sẽ khiến tôi sinh ra cảm giác khó thở, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, cho nên, nếu cậu bằng lòng nói chuyện với tôi, tôi sẽ rất biết ơn cậu."

"Cứ chết một mình cho tôi xem đi." Tô Bạch châm chọc.

Ông cụ Thẩm cũng không tức giận: "Nhìn tuổi tác của cậu, vốn là sinh viên đại học đúng không?"

Tô Bạch gật đầu.

“Có đôi khi tôi thật sự rất ngưỡng mộ cuộc sống trước đây.” Trên gương mặt của ông cụ Thẩm lộ ra vẻ hoài niệm: “Tuy rằng vẫn sẽ luôn ở trong nỗi oán hận sự bất công của xã hội này, vẫn sẽ cạnh tranh với người khác, vẫn sẽ giẫm lên người khác, hoặc là bị người khác giẫm lên, nhưng khi ấy, so với bây giờ, lại giống như một đứa trẻ chơi trò chơi gia đình, chỉ cảm thấy rất có hứng thú.”

Tô Bạch ngược lại cũng không hề nghiêm túc lắng nghe lời hoài niệm của ông già này, ánh mắt của hắn từ từ bị một khối lấp lánh trong khe đá trước mặt thu hút, hắn lập tức bò người dậy, ngồi xổm đi về phía đó.

Ông cụ Thẩm còn đang ở bên kia tự mình hoài niệm, ngược lại cũng không để ý đến hành động của hắn.

Khối lấp lánh đó chính là một viên trân châu, nhưng lại không mượt mà như trân châu, mà lại có chút giống với đá quý, nhưng lại cũng không phải là loại sáng lấp lánh của đá quý đó, nếu cố chấp muốn tìm một thứ nào đó tương tự với nó, vậy chính là hạt châu trong các món vòng tay lưu niệm được bán ở Nghĩa Ô, thường có thể mua được ở trong các thị trấn cổ, hơn nữa giá mua còn vô cùng rẻ.

Tô Bạch cầm hạt châu đó trong tay, lại không có cảm giác gì cả, cũng không cảm thấy có gì khác lạ, lẽ nào thứ này không phải vẫn luôn tồn tại ở nơi này, mà là đồ trang sức từ trên quần áo của Klaus, mấy tay lạt ma và những thính giả đã chết vừa rồi sao?

Ngay khi hắn đang suy nghĩ vấn đề này, thì trong xe ngựa truyền tới tiếng hô của Mập Mạp: “Đại Bạch, qua đây chút đi.”

Tô Bạch tiện tay cất hạt châu này vào trong túi của mình, rồi ngồi xổm đi về phía xe ngựa bên đó, ông cụ Thẩm cũng bò

dậy, cùng tiến về phía xe ngựa ngay sau Tô Bạch.

Tô Bạch cũng không vội vàng chui vào trong thùng xe từ cửa sổ, mà là ghé lại bên cửa sổ, nhìn vào bên trong: "Thế nào rồi?"

Lúc này, dưới đáy thùng xe đã bị thanh niên họ Châu và Mập Mạp lần lượt cắm rất nhiều lá cờ và quân cờ, rõ ràng hai người đang dùng cách và thói quen của mình để mô phỏng và tìm hiểu trận pháp này.

"Đại Bạch, có phát hiện." Mập Mạp nói.

"Không cần đến mười hai tiếng, mà đã lập tức có thể truyền tống được rồi sao?" Tô Bạch hỏi, thực ra đợi lâu ở nơi này, hiển nhiên cũng rất nhàm chán.

"Không phải, chúng tôi đã thôi diễn gần hai tiếng đồng hồ rồi, tuy rằng vẫn còn lâu mới đến được mức độ có thể khởi động được trận pháp này, nhưng cũng có thể tìm hiểu được một chút về trận pháp này rồi.

Bây giờ, hai người chúng tôi có thể đi đến kết luận thống nhất, rằng trận pháp này vốn chưa từng được khởi động qua, đây là một trận pháp sau khi được bày, lại chưa từng được sử dụng, là một trận pháp còn trinh đấy." Mập Mạp nhìn Tô Bạch và nói một cách rất nghiêm túc.

Tô Bạch lập tức hiểu rõ ý của Mập Mạp, nếu như trận pháp này chưa từng được khởi động, vậy thì vị công chúa năm đó chắc chắn không có khả năng được truyền tống ra ngoài, vậy cô ta rất có thể đã cùng chết trận đến cùng với hai trăm binh lính Tần ở bên cạnh tại nơi này.

Nhưng, ở gần đây chỉ có thi thể của quân Tần, mà không thấy thi thể của công chúa Văn Thành đâu, thậm chí còn không nhìn thấy một cô gái nào cả.

“Sẽ không phải bị bê đi rồi đấy chứ?” Tô Bạch suy đoán: “Dù sao thì ở thời cổ đại mà nói, bắt sống tướng quân của người khác, mà tướng quân đó lại còn là một cô gái, cho dù là về mặt thành quả chiến đấu hay là từ mặt sĩ khí mà nói, đều có sức hấp dẫn rất lớn.”

Mập Mạp phun ra một làn hơi đục, gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy tám mươi phần trăm là như vậy, công chúa đó chắc hẳn đã bị bắt đi rồi, bằng không… ha ha.”

Chương 717 Xuất Hiện Thêm Một Người Đó! 2

“Đừng tự mình dọa sợ mình chứ.” Tô Bạch nói.

“Vị công chúa đó không được truyền tống rời đi là một chuyện rất dễ nhận thấy, bởi vì từ con chữ trong một câu nói cuối cùng trên vách xe và lạc khoản, đều có thể nhìn ra được sự cấp bách của tình hình khi ấy, giữa các hàng chữ này, cũng có thể lĩnh hội được một loại niềm tin liều chết một phen.

Lại thêm sự kiêu ngạo của người Tần và niềm tin vào thân phận quý tộc, khiến khi cô ta viết những chữ này xuống, trong lòng chắc hẳn đã nghĩ xong chuyện sẽ chiến đến chết ở nơi này, cho dù kẻ địch có bắt cô ta đi, chắc hẳn cũng chỉ bắt được thi thể của cô ta, mà không có khả năng bắt sống cô ta.”

Ánh sáng của cây thước xuất hiện, chiếu rọi gương mặt của ông cụ Thẩm, ông ta vẫn còn ở nơi đó nghiên cứu những con chữ trên vách xe, có chút ý tứ không thể nào kiềm chế được.

“Móa nó, cụ à, cụ có thể giống như đại Bạch đi ra ngoài thùng xe hút thuốc đi dạo được không, cho chúng tôi một chút không gian để nghiên cứu pháp trận đi? Cụ vẫn luôn ở trong thùng xe nói mãi chữ của cụ như vậy, thật sự khiến tôi phiền chết mất thôi.” Mập Mạp oán giận nói.

Mà khi anh ta nói ra câu này, lại không hề chú ý đến sắc mặt của Tô Bạch đang ghé bên cửa sổ xe, đã trở nên rất khó coi.

Lúc này đây, Tô Bạch chậm rãi quay đầu lại, phát hiện ra phía sau mình chẳng có lấy một bóng người. Nhưng hắn nhớ

rất rõ ràng, khi ấy ông cụ Thẩm đi về phía xe ngựa ngay phía sau mình, mà muốn ra vào xe ngựa, chỉ có một con đường duy nhất là cửa sổ này, nó chỉ có thể cho phép từng người một chui vào trong, khi Tô Bạch ghé vào bên cửa sổ, không có khả năng còn có người thứ hai có thể tiến vào bên trong được.

Hơn nữa, Mập Mạp cũng đã nói rất rõ ràng, ông cụ Thẩm vẫn luôn ở trong xe ngựa nghiên cứu những văn tự đó, hoàn toàn không ra khỏi xe.

Ngay lập tức, sau lưng Tô Bạch phát lạnh, người ở nơi đó hút thuốc nói chuyện hơn một tiếng với mình, vậy mà lại là người giả, mà mình, lại không hề phát hiện ra một chút nào!

Đây mới là điểm kỳ quái nhất!

"Đại Bạch, cậu sao thế?" Mập Mạp dường như phát hiện ra hắn có chút khác thường.

Tô Bạch phất tay: "Không sao, có thể là bị nghẹn hỏng rồi."

"Chậc, còn không phải vì cậu sao, không phải tại cái tên thần kinh nhà cậu muốn đối đầu với tên quỷ da đen đó, thì chúng ta cũng sẽ bị nhốt ở trong này hay sao?" Mập Mạp rõ ràng vẫn còn có chút bất mãn.

"Không có tôi, thì bây giờ anh có thể ngồi ở nơi này nghiên cứu pháp trận tiên Tần này được sao?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

"Khà khà, cái này thì đúng." Mập Mạp thừa nhận, điều này thực sự có thể tính là một cơ duyên cho Trương Bát Nhất anh ta.

Thanh niên họ Châu nghe vậy cũng gật đầu, rõ ràng, việc nghiên cứu pháp trận cho dù chỉ dừng lại ở phương diện mô phỏng và tìm hiểu, thì cậu ta cũng đã cảm thấy khá có lời rồi.

Ngược lại là ông cụ Thẩm, lại duỗi cây thước về phía Tô Bạch với vẻ có hơi bất ngờ, nhìn hắn ghé vào bên cửa sổ, rồi hỏi: "Thật sự không sao đấy chứ?"

Tô Bạch nhìn ông ta, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một loại thôi thúc muốn tiến lên xé nát cái bản mặt này.

Ông cụ Thẩm giật nảy mình, cơ thể rùng mình một cái, rõ ràng là cảm giác được sát khí của Tô Bạch nhắm vào ông ta, trong lúc nhất thời, ông cụ Thẩm có hơi không hiểu, tại sao mình lại chọc phải thằng điên này vậy?

Cũng may, Tô Bạch chỉ hít một hơi thật nặng nề: "Mập Mạp, chỗ anh còn thuốc không?"

"Còn, cho này." Mập Mạp ném thuốc trong túi áo của mình cho Tô Bạch, bây giờ anh ta đang nghiên cứu trận pháp, cũng đang là lúc hết sức chăm chú, hoàn toàn không có thời gian đi hút thuốc, cũng không có hứng thú đi hút thuốc.

Tô Bạch nhận điếu thuốc, rồi xoay người, ngồi xổm đi về phía trước, tới vị trí cách cỗ xe ngựa chừng hơn mười mét, sau đó ngồi xuống.

Một điếu thuốc được hắn lôi ra, cắn ở bên miệng mà lại không châm, mà chỉ nhai đầu lọc theo bản năng. Đột nhiên, Tô Bạch dường như nghĩ đến chuyện gì đó, hắn đứng dậy, bắt đầu ngồi xổm tìm kiếm trên mặt đất.

Điếu thuốc đó, điếu thuốc đó, điếu thuốc đã hút xong rồi, tóm lại vẫn phải lưu lại một chút tàn thuốc chứ!

Rất nhanh, hắn đã tìm ra được một điếu thuốc nguyên vẹn đặt trên mặt đất, hơn nữa cũng xác nhận đây là điếu thuốc trước đó mình đã đưa cho ông cụ Thẩm đã nói chuyện với mình đó.

Đối phương, rõ ràng đã dùng bật lửa châm thuốc ngay trước mặt mình, còn hút rất nhiều hơi, phun ra làn khói, mình còn ngửi thấy mùi khói thuốc, nhưng, tất cả những chuyện này đều là giả cả sao?

Tô Bạch hé miệng, đây đã không còn là ảo thuật nữa rồi, mà nó đã vượt xa mức độ của cái gọi là ảo thuật, đối phương hoàn toàn có khả năng chơi đùa mình trong lòng bàn tay.

Cô ta muốn cho ta nhìn thấy điều gì, thì ta phải nhìn thấy điều đó.

Giống như trong [Kinh Thánh]: Chúa nói, phải có ánh sáng.

Chỉ có điều, Tô Bạch sau khi trải qua nhịp tim đập nhanh mười mấy giây, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, hắn châm điếu thuốc cho mình một cách nghiêm túc, rồi hút một hơi, sau đó gẩy tàn thuốc, nhỏ giọng lầm bầm: "Thực ra cô có thể dùng chân thật để tới gặp tôi, công chúa đại nhân của tôi, nếu cô thực sự đang cô đơn, thì tôi có thể tâm sự giải khuây với cô." Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

Sau đó, ngay sau đó, trong tay Tô Bạch còn kẹp nguyên điếu thuốc, hoàn toàn không kịp cử động, có một nguồn sức mạnh vô hình trực tiếp đè hắn xuống, nện lên ngực của hắn thật mạnh, động mạnh hắn xuống đất.

"Ặc…" Tô Bạch cảm giác trong miệng mình như bị nhét đầy không khí, không thể phát ra được thanh âm, hai tay hai chân lúc này lại càng giống như bị giam cầm, ngay cả động đậy cũng không thể làm được.

Thế này giống như… bị bóng đè!

Thực ra, Tô Bạch vẫn có thể chuyển đổi sang trạng thái khác của mình để tiến hành phản kháng, ít nhất là thử một

chút, nhưng hắn cũng không làm như vậy, hắn thật sự sợ sẽ hoàn toàn chọc giận vị công chúa âm hồn bất tán này.

Hơn nữa, bản thân hắn cũng biết rõ, huyết thống Vampire của mình ở trong mắt đối phương chính là kẻ địch tới từ phương Tây, mà huyết thống cương thi của mình ở trong mắt người phương Đông, cũng là một sự tồn tại khá phản cảm, cho dù hắn có chuyển đổi thành huyết thống nào, thì chắc chắn vẫn sẽ trực tiếp chọc giận đối phương.

Lực đạo trên ngực không hề giảm nhẹ, cũng không hề yếu bớt đi.

Tô Bạch trừng mắt, xem ra vị công chúa này không muốn giết chết mình, hoặc có lẽ, cô ta không thể giết được mình.

Chương 718 Thay Đổi Gấp

Cô ta đã chết rồi, đã chết trận vào hơn hai nghìn năm trước, cô ta của bây giờ đã không có khả năng còn thực lực của lúc còn sống, mà sở dĩ đối phương có thể áp chế được mình, chắc hẳn là có liên quan đến hoàn cảnh ở xung quanh… Thậm chí, còn có liên quan đến suy nghĩ trong đầu mình.

Mình cảm thấy cô ta rất mạnh, trong lòng mình đã có cảm giác sợ hãi cô ta, cho nên đối phương mới có thể tiến hành bóng đè với mình, mình không thể cử động được, nhưng mình thực ra cũng không bị thương gì cả, không phải sao?

Mập Mạp trong thùng xe lau mồ hôi, sau đó dường như nghe thấy tiếng gì đó, mới quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, phát hiện ra Tô Bạch vẫn ngồi ở nơi đó bình yên, hút thuốc một cách thảnh thơi.

"Ồ, cậu ngược lại cũng thoải mái quá nhỉ."

Sau đó, anh ta cúi đầu, tiếp tục bắt đầu mô phỏng pháp trận.

Thế nhưng, thực ra trong một khắc này, Tô Bạch lại đang bị đè xuống đất, hai tay hai chân giang rộng, điếu thuốc đó cũng đã sớm không biết bị ném đi nơi nào rồi.

"Khinh nhờn quân đội, tội chết!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai của Tô Bạch.

Trong lòng hắn đang nghĩ, chắc hẳn là vì hành động mình lấy bộ giáp trên thi thể của quân Tần xuống lúc trước, đã khiến cô công chúa âm hồn bất tán này tức giận.

Những binh lính này là quân đội Tần đã theo cô ta cùng tiến vào Tây Tạng hơn hai nghìn năm trước. Lúc trước, cô ta cùng với hai trăm quân Tần này, lại thêm tín phù của Tổ Long mới có thể thu phục được các bộ lạc tổ tiên dân tộc Tạng, đến cuối cùng, hai trăm binh lính này lại càng đi theo cô ta chiến đấu chết trận đến tận cùng.

Cô ta quan tâm bọn họ cũng là chuyện hợp tình hợp lý, mà Tô Bạch, vừa rồi lại gỡ áo giáp từ trên thi thể của bọn họ xuống, là chà đạp di thể của liệt sĩ, nên làm sao vị công chúa này có thể chịu đựng được?

Vốn dĩ, dựa theo tính cách nhất quán của Tô Bạch, người ta đè mình như vậy, cho dù mình biết rõ không địch lại được cũng phải kiên cường chống lại, huống chi vị công chúa này thực ra cũng chỉ là âm hồn bất tán, nhiều nhất cũng chỉ là giữ lại dấu vết linh hồn mà thôi. Nơi này có đến bốn thính giả có thâm niên ở đây, Mập Mạp và thanh niên họ Châu có sở trường về trận pháp, mà Mập Mạp và ông cụ họ Thẩm đó rõ ràng là loại cường hóa chuyên môn khắc chế quỷ, đối phó với một cô hồn dã quỷ cũng thừa sức.

Công chúa này cũng chẳng làm nên được sóng to gió lớn gì, bằng không lúc đầu cô ta cũng sẽ không mãi không chịu hiện thân, mà cứ nhất định phải đợi khi một mình Tô Bạch đi ra ngoài vừa rồi, mới cố làm ra vẻ huyền bí mà xuất hiện.

Chỉ có điều, thực ra bản thân Tô Bạch cũng thừa nhận hành động gỡ bộ giáp trên người lính Tần vừa rồi đó, quả thực có hơi… không đường hoàng.

Tuy rằng sau đó hắn lại mặc bộ giáp về cho đối phương, nhưng hành động đó được thành lập dưới điều kiện tiên quyết là bộ giáp đã trở thành đống đồng nhôm sắt vụn, bằng không hắn chắc chắn sẽ lấy càng nhiều càng tốt, lính Tần ở nơi này phỏng chừng đều sẽ khỏa thân lông nhông hết rồi. Hiện giờ

Mập Mạp còn đang si mê pháp trận, nhưng phỏng chừng trước khi chuẩn bị xong pháp trận, anh ta cũng sẽ tiện tay dắt trộm dê, thó một ít trang bị.

Vốn là mình làm việc không đường hoàng, nhưng cũng không phải là loại cục diện không lấy được áo giáp của đối phương thì không sống nổi đó, vị công chúa này tức giận, Tô Bạch cũng hiểu được, cô ta muốn xả giận thì hắn cũng để mặc cho cô ta xả trước vậy.

Các bạn, để phụ nữ trút giận trên người mình thì đã làm sao?

Cũng không mất thể diện, không phải sao?

Càng huống chi, vị này còn là công chúa đại Tần nữa!

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch đã phát hiện ra cơ thể mình đã hồi phục lại tri giác, sức mạnh của đối phương dường như đã rút lui, hắn lại ngồi dậy, điếu thuốc bên chân mới cháy được một nửa, hắn nhặt lên, lại hút một hơi.

Vừa rồi, giống như nằm mơ một giấc vậy.

Nhưng Tô Bạch biết rõ, đây tuyệt đối không phải là mơ, công chúa đại Tần đó có khả năng vẫn còn ở trong một góc nào đó của khe nứt này đang nhìn mình!

“Bớt hút thuốc chút đi, không tốt cho cơ thể đâu, hơn nữa không gian ở nơi này nhỏ như vậy, hút nhiều, không khí sẽ càng áp lực hơn.” Giọng nói của ông cụ Thẩm truyền tới từ phía sau, Tô Bạch quay đầu lại, nhìn về phía ông ta.

“Ha ha, ông là thật hay là giả đấy?”

“Hửm? Nói vậy là có ý gì?” Ông cụ Thẩm rõ ràng có chút không hiểu.

Tô Bạch khom người đứng dậy, hắn không đi về phía xe ngựa nhìn xem bên trong liệu có còn một ông cụ Thẩm đang

nghiên cứu chữ tiểu Triện hay không, mà ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào ông ta một cách lạnh lùng.

"Lúc trước, tôi cứ cảm thấy ông rất đạo đức giả, nhưng bây giờ đột nhiên lại cảm thấy, ông còn đạo đức giả hơn cả trong tưởng tượng của tôi."

"Lời nói này của cậu là có ý gì?" Trên gương mặt của ông cụ Thẩm lộ ra vẻ nghi ngờ.

"Đừng giả bộ nữa, tại sao cô ta không hóa thành hình dạng của Mập Mạp hay người Đài Loan đó, mà lại hóa thành hình dáng của ông?" Tô Bạch vân vê hai ngón tay, bóp tắt đầu thuốc: "Vong hồn của công chúa đại Tần đó, liệu có phải đã bị cây thước trong tay ông trấn áp rồi hay không? Ông lén lút trấn áp là vì muốn mang chiến lợi phẩm đi, thì tôi không có ý kiến, tôi cũng không phải loại cuồng đạo đức trong sạch gì đó, tôi cũng không phản đối việc làm như vậy.

Nhưng nếu như ông làm thì làm dứt khoát lưu loát một chút, đừng có dài dòng làm gì, hoặc là dứt khoát đừng làm, ông trấn áp vong hồn của cô ta, bây giờ lại không thể áp chế được cô ta, ông là đang muốn hại chết tất cả chúng ta đúng không?"

Tô Bạch mang theo giọng điệu chất vấn trách móc ông cụ Thẩm.

Ông già này chính là một lão già nham hiểm, trước đó còn giả vờ giả vịt dập đầu tỏ vẻ cung kính với thi thể của những quân sĩ Tần này, nhưng có khả năng lúc đầu khi rung chuông Hồi Hồn, ông ta đã phát hiện vong hồn của công chúa đại Tần đang lang thang ở gần đó, hơn nữa còn lén lút thu người ta vào trong thước rồi trấn áp. Loan Loan đơn thuần đó thật đúng là đáng thương, lại cùng với lão già nham hiểm này dập đầu bảy tỏ lòng kính trọng đối với quân Tần.

“Ồ, tôi còn tưởng cậu là một thính giả có tâm thần rối loạn cơ, nhưng không ngờ, vậy mà chuyện này vẫn có thể bị cậu nhìn thấu.” Ông cụ Thẩm duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ lên cây thước của mình, nói lời phản đối: “Cô ta chỉ đang không ngừng phản kháng, nhưng cũng chỉ có thể xúi giục được một vài tiểu quỷ diễn trò mà thôi, mặc kệ lúc còn sống cô ta vĩ đại bao nhiêu, mạnh mẽ bao nhiêu. Nhưng bây giờ, cô ta chỉ là một vong hồn tàn tạ chịu gió táp mưa sa suốt hơn hai nghìn ăm, nếu như vừa rồi cậu thật sự phát lực, thì quỷ đả tưởng của cô ta cũng không thể áp chế được cậu, chỉ là bản thân cậu không muốn mà thôi.”

Ông cụ Thẩm dừng lại, nhìn Tô Bạch với vẻ hơi nghiền ngẫm: “Cậu nói tôi muốn hại chết mọi người? Chỉ dựa vào cô ta sao?”

Ngay lúc này.

“Răng rắc…”

Những tiếng vang giòn luân phiên truyền tới.

Chương 719 Công Chúa Điện Hạ Đáng Thương 1

Trên thi thể của hai trăm quân Tần bắt đầu xuất hiện vết nứt, cơ thể của bọn họ vốn thẳng tắp như bạch dương nay bắt đầu lung lay, dường như biến thành những cây gỗ mục sắp gãy rời.

Mà tảng đá trên đỉnh đầu vốn bị kẹt bất động, lại bắt đầu lăn xuống…

Có lẽ, là cách nhìn nhận sự việc của Tô Bạch và ông cụ Thẩm không giống nhau.

Trong quan điểm của ông cụ Thẩm, một linh hồn đã bị mình dùng cây thước trấn áp, vậy cho dù cô ta có đang làm ầm ĩ, có đang phản kháng, cũng vẫn không tính là chuyện to tát gì như cũ. Cô ta ầm ĩ rồi ầm ĩ, cũng sẽ không còn sức mà ầm ĩ nữa. Về điểm này, cho dù là vong hồn của công chúa hay là oan hồn bình thường cũng như nhau cả thôi, theo quan điểm của ông cụ Thẩm, về mặt bản chất đều cùng một đạo lý cả.

Cho nên, ông cụ Thẩm trông có vẻ rất bình tĩnh đối với hành động ầm ĩ và làm loạn của công chúa đại Tần này. Không nhìn thấy sao, cô ta cũng chỉ tìm đến loại thính giả không am hiểu thuật quỷ thần như Tô Bạch cậu, để quấy rầy một chút, còn những người khác, cô ta dám đụng vào hay sao?

Thậm chí, cũng chỉ có người tâm thần có chút không bình thường như cậu, mới vào thời điểm này rồi, vẫn còn câu nệ thân phận nực cười đó của cô ta, mà không bằng lòng đi dùng sức mạnh chân chính của mình để phản kháng cô ta.

Nhưng, trong quan điểm của Tô Bạch, vị công chúa này sau khi bị trấn áp trong cây thước, đang phản kháng lại sức mạnh tới từ ông cụ Thẩm một cách khó khăn, nhưng vẫn muốn trị tội Tô Bạch bởi vì hắn đã cởi áo giáp của lính Tần chết trận xuống như cũ. Trong điểm này, lộ ra một loại khí tức không theo lý thường. Rốt cuộc, cô ta phải chắc chắn bao nhiêu trong lòng, tin chắc rằng có thể trị tội được Tô Bạch dưới hoàn cảnh này, dưới cảnh ngộ này?

Quả nhiên, tất cả những chuyện này đều chứng minh cảm giác của hắn, ngay khi những lính Tần này vốn thẳng tắp lại bắt đầu trở nên giòn tan, thì tầng đá phía trên vốn được chặn lại, cuối cùng cũng lại một lần nữa lăn xuống dưới.

Lúc này, ông cụ Thẩm chợt thay đổi sắc mặt, một tay của ông ta cầm cây thước, tức giận quát: "À, tiểu tiện nhân, cô dám!"

Lúc này, Tô Bạch không khỏi ôm đầu của mình, ông cụ Thẩm này đã tẩu hỏa nhập ma rồi, ông ta quá trầm mê vào lối suy nghĩ và kinh nghiệm trong quá khứ của mình, có lẽ ông ta cũng đã từng thu phục không ít quỷ vật có thân phận tôn quý lúc còn sống, thế nhưng lần này thật sự đã khác rồi. Sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, lịch sử đã bị chặt đứt, bất cứ người nào hay bất cứ sự việc gì trước đó đều không thể dựa theo thói quen suy nghĩ của hơn hai nghìn năm sau, thậm chí cũng không thể hoàn toàn dựa vào thói quen suy nghĩ trong Phát Thanh để nhìn nhận và phân tích.

Ngay cả trận pháp, trận pháp tiên Tần và trận pháp của đời sau cũng có sự khác biệt quá nhiều, bằng không hai vị đại sư trận pháp như Mập Mạp và thanh niên họ Châu này, cũng sẽ không tốn nhiều thời gian như vậy chỉ để mô phỏng và tìm hiểu.

Trước đó công chúa dùng bóng đè với mình, sở dĩ Tô Bạch không phản kháng, là bởi vì hắn biết rõ, nếu đối phương thật sự muốn trừng trị mình, thì hoàn toàn có thể dùng chuông Hồi Hồn của ông cụ Thẩm, triệu hồi vong hồn quân Tần khi Hồn Quy Lai Hề để làm khó hắn, bởi vì hành động này có thể được tính là quấy nhiễu giấc ngủ yên của vong hồn, nhưng đối phương lại không làm vậy.

Đối phương cũng có thể làm khó khi mình duỗi tay gỡ bộ giáp từ trên người lính Tần xuống, nhưng cô ta cũng không làm vậy, mà chỉ nói một câu rất văn nghệ: "Bọn họ không có áo mặc, trên người sẽ thấy lạnh."

Cũng vì vậy, ngay khi đối phương đột nhiên nghiêm túc dùng bóng đè với mình, sau đó tuyên bố trị tội mình, trong lòng Tô Bạch ngược lại có một loại cảm giác bình yên, cũng không chỉ bởi vì hắn kính sợ thân phận công chúa của đối phương, mà hắn cũng không… nhạy cảm như vậy.

Đây thực ra là một cái bẫy, là một loại thủ đoạn của người ngồi trên, trước thì khích lệ bạn, sau đó lại giở trò sấm thì to mà mưa thì nhỏ, là do thực ra, cô ta vẫn còn cần bạn.

Đây là hình thức suy nghĩa của người ngồi trên, cô ta cần bạn biết ơn cô ta, cống hiến sức lực cho cô ta, trước đây dù sao Tô Bạch cũng là ông chủ của một tập đoàn lớn, loại thói quen và thủ đoạn này, hắn không chỉ nhìn thấy nhiều mà bản thân cũng đã dùng qua không ít.

Tô Bạch thực ra vẫn còn đang đợi xem vị công chúa này rốt cuộc muốn đám người mình giúp cô ta làm chuyện gì, điều này thực ra có chút giống với kích hoạt nhiệm vụ ẩn trong thế giới chuyện xưa, mà nhiệm vụ ẩn, thường đi kèm với rất nhiều cơ hội và thu hoạch.

Thế nhưng, rất dễ nhận thấy, xét theo tình hình hiện tại, thì ông cụ Thẩm xem như đã hoàn toàn chọc cho công chúa xù

lông nhím rồi.

Đây là một thế hệ người Tần sinh ra cùng với Tổ Long, sau đó càn quét bốn phương, tôn chỉ của bọn họ là:

Sáu nước chặn ta, diệt sáu nước!

Sáu nước chặn ta, diệt sáu nước!

Sáu nước chặn ta, diệt sáu nước!

"Anh có nghe thấy tiếng gì không?" Thanh niên họ Châu cắm một lá cờ xuống, có hơi nghi ngờ hỏi, cậu ta ngồi ở góc trong cùng của xe ngựa, cách lối ra vào duy nhất cũng chính là ô cửa sổ xe khá xa.

Mập Mạp vẫn còn đang trầm mê trong việc nghiên cứu trận pháp, nghe thấy lời này của đối phương, anh ta ngẩng đầu lên trong sự nghi ngờ, sau đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ, phát hiện ra bên ngoài, ông cụ Thẩm và Tô Bạch vẫn còn đang yên bình ngồi ở nơi đó, vừa hút thuốc vừa chuyện trò vui vẻ, mới vỗ miệng, cười bảo:

"Hai tên đàn ông thối đang đánh rắm thôi." Mập Mạp duỗi một ngón tay chỉ vào hoa văn trận pháp ở bên dưới: "Cậu đối chiếu lại chỗ này một chút đi, còn tôi sẽ chỉnh quy tắc cho chỗ này, chúng ta cố hết sức tách rời nó, hóa giải nó thành trận pháp mà chúng ta quen dùng."

"Ừm, được." Thanh niên họ Châu vùi đầu vào, tiếp tục cùng Mập Mạp đắm chìm vào trong sự huyền ảo của pháp trận.

Mà trên thực tế, tình hình thực sự bên ngoài là, cùng với sự biến đổi trở nên giòn tan của những thi thể lính Tần ở xung quanh xe ngựa, tảng đá trên đỉnh đầu, đã lăn xuống dưới một đoạn so với trước đó, chỉ thiếu đại khái hai mươi centimet nữa là đè lên xe ngựa, đến lúc đó Mập Mạp và thanh niên họ Châu

ở trong xe ngựa có khả năng ngay cả thời gian ứng biến cũng không có.

Tô Bạch hiện tại đang ngồi xổm, hắn giang hai tay ra, nhìn qua xung quanh: "Dừng, dừng, tôi sẽ giúp cô giết lão già này, sau đó tôi lại nghe cô phân phó làm việc, cô dừng lại trước đã!"

"Răng rắc…"

Binh lính Tần lại đứng thẳng, xu hướng đè xuống của tảng đá khổng lồ ở phía trên cũng dừng lại.

Ông cụ Thẩm vừa tức giận mắng cây thước của mình, vừa dùng dư quang ở khóe mắt nhìn chằm chằm vào Tô Bạch.

Chương 720 Công Chúa Điện Hạ Đáng Thương 2

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hắn quay người, chỉ vào xe ngựa: "Bên trong còn có hai người bạn của tôi nữa, nếu bọn họ biết lão già này lại suýt chút nữa hại bọn họ bị đè thành thịt nát, chắc chắn sẽ hận chết ông ta, cho nên, cô giải thuật che mắt của cô đi, để tôi gọi hai người bạn đó ra ngoài, có hai người bạn đó trợ giúp, chúng tôi có thể rất dễ dàng giết chết lão già này hơn, chỉ mình tôi, rất khó."

Tô Bạch nói một cách rất thành khẩn.

Chỉ có điều, lần này, phía đối diện dường như không có phản ứng gì. Rõ ràng, vong hồn vị công chúa đó cho dù đã bị mài mòn qua hai nghìn năm, nhưng cô ta cũng không ngu thật sự.

"Ả tiện nhân, đồ đàn bà ti tiện, vậy mà lại dám phản kháng tôi, vậy mà lại dám hại tôi!"

Lúc này, ông cụ Thẩm lập tức hô còn to và khoa trương hơn cả lúc trước, sau đó trong miệng ông ta phun ra một ngụm máu tươi ở đầu lưỡi, nhổ văng lên cây thước, trên cây thước lập tức tỏa ra một luồng ánh sáng màu vàng, ông ta bắt đầu tế luyện công chúa này.

"Buông tay!"

Tô Bạch đang ngồi xổm, một gối đè trên mặt đất, cả người bắn tới, xông thẳng đến trước mặt ông cụ Thẩm, một tay trực tiếp cướp cây thước của ông ta, tay còn lại định bóp cổ ông ta.

Thế nhưng, ông cụ Thẩm cũng không phải là quả hồng mềm, cây thước của ông ta lập tức phóng ra một lớp màng chắn, ngăn cách Tô Bạch và ông ta.

Hai người này, cứ giằng co như vậy.

Bởi vì không gian chật hẹp, nên khả năng cận chiến của Tô Bạch hoàn toàn không có cách nào phát huy triệt để, đây cũng là mang lại khả năng và cơ hội cho ông cụ Thẩm đơn độc cận chiến trước mặt Tô Bạch.

"Vù!"

Một tiếng giòn giã vang lên.

Xe ngựa đột nhiên lắc lư một cái, Mập Mạp và thanh niên họ Châu ở trong xe ngựa đang hết sức chuyên chú mô phỏng và nghiên cứu trận pháp trực tiếp lảo đảo một cái. Mập Mạp lập tức nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe. Lần này, anh ta cuối cùng không còn nhìn thấy Tô Bạch đang hút thuốc nữa, mà là trông thấy cảnh tượng hắn và ông cụ Thẩm đang giằng co với nhau.

Mập Mạp lập tức chui ra khỏi xe ngựa, thanh niên họ Châu cũng chui ra ngoài. Hai người vừa xuất hiện, rõ ràng đã cảm giác được độ cao ở bên ngoài xe ngựa thấp hơn so với trước đó rất nhiều. Trước đó chỉ có đầu là hơi không thể thẳng lên, nhưng bây giờ nhất định phải khom người xuống.

"Mập Mạp, lão già này lén lút trấn áp vong hồn của công chúa đại Tần, suýt chút nữa thì hại chúng ta bị đè chết đấy, vong hồn của công chúa đại Tần có thể khống chế thi thể của những lính Tần này có thể tiếp tục đỡ tảng đá phía trên đầu hay không, mạng của chúng ta đều nằm trong tầm kiểm soát của cô ta."

Tô Bạch vừa ra sức giằng co với ông cụ Thẩm, vừa hô.

Mập Mạp và thanh niên họ Châu đưa mắt nhìn nhau, cả hai người đều có thể nhìn ra được vẻ hoảng sợ và hãi hùng trong

mắt đối phương.

“Móa nó, lão tử suýt chút nữa bị nghiền thành thịt vụn dưới trạng thái hạnh phúc à.” Mập Mạp tức giận gầm lên một tiếng với ông cụ Thẩm, một thanh phi kiếm bản mệnh màu đỏ thẫm bay lên từ sau lưng anh ta: “Lão già, con hàng nhà cụ suýt chút nữa đã hại chết chúng tôi, bàn gia tôi phải giết cụ trước tiên!”

Phi kiếm bản mệnh bay vút tới, phóng thẳng về phía ông cụ Thẩm.

“Xử lý lão già này trước rồi nói sau.” Trong lòng bàn tay của thanh niên họ Châu xuất hiện hai nắm cát, cát bay đi, giống như những bông bồ công anh bay theo gió.

“Khà khà, muốn cùng nhau giết tôi sao?” Ngực của ông cụ Thẩm phập phồng, khí huyết dâng lên, trên gương mặt hiện ra một bộ mặt quỷ: “Vậy tôi ít nhất cũng phải kéo theo một cái đệm lưng!”

Nói xong, những cơn gió lạnh tản ra từ trên người ông cụ Thẩm, sau đó một làn sương mù màu đen cực lớn mang theo khí tức thối nát, phun ra từ trên người ông ta, nhưng màn sương đen này không nhắm về phía Tô Bạch ở trước mặt ông ta, mà là trực tiếp xông vào trong cây thước.

Cây thước vốn màu vàng, lúc này lập tức biến thành màu đen sì, một tiếng kêu thảm thiết giọng nữ truyền ra từ trong cây thước.

Ngay sau đó, phi kiếm bản mệnh màu đỏ của Mập Mạp trực tiếp ghim lên cây thước, đè nó lên mặt đất. Pháp trận được tạo thành từ hạt cát lập tức ngưng tụ thành hình, sức mạnh chồng chất từ những tầng phong ấn đều nhằm vào cây thước đó.

Trong cây thước, tiếng gào thét và gầm gừ tức giận của phụ nữ không ngớt bên tai, thậm chí, cho dù là vào thời điểm này,

cây thước vẫn còn đang không ngừng run rẩy, giống như còn có khả năng giãy thoát ra vậy.

Cơ thể của Tô Bạch bắt đầu khô quắt, khí tức tà ác và dơ bẩn lan ra bên ngoài, lúc này, hắn đã chuyển hóa thành trạng thái cương thi, quanh người tản ra sát khí, hắn giẫm một chân lên cây thước.

"Rầm!"

Cuối cùng, cây thước mới yên tĩnh lại, điều này cũng có nghĩa vong hồn của vị công chúa ở trong đó đã bị phong ấn hoàn toàn.

Ông cụ Thẩm quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng đã nguyên khí đại thương, Mập Mạp và thanh niên họ Châu cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tô Bạch khom người, nhặt cây thước lên: "Lão Thẩm, thứ này, trước khi ra ngoài, cứ để ở chỗ tôi, dùng sát khí trên người tôi tiếp tục trấn áp cô ta đi, bằng không sẽ không an toàn."

Ông cụ Thẩm gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, cho dù đó là vũ khí bản mệnh của ông ta.

Tô Bạch duỗi tay, móng tay cương thi sắc bén nhẹ nhàng đập lên cây thước một cái, nhẹ giọng bảo: "Chỉ có một người có thể hoàn toàn khống chế sinh tử của chúng tôi, đó chính là Phát Thanh, mà cô, công chúa điện hạ của tôi, cô vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi."

Nếu như vị công chúa này không thể hiện ra năng lực có thể khiến thi thể của binh lính Tần trở nên giòn tan, thì Tô Bạch phỏng chừng sẽ thật sự cướp cây thước từ chỗ của ông cụ Thẩm, xem xem vị công chúa đại Tần này có phân phó gì, nhưng cô ta lại bày ra năng lực khiến bốn thính giả có thâm

niên ở trong này bị nghiền áp tập thể mà chết, đó chính là chạm vào vảy ngược của các thính giả.

Ở trước mặt thính giả, liêm sỉ các loại, thật sự không đáng giá gì.

Chương 721 Người Thành Thị Quá Nhiều Tâm Cơ! 1

Trong xe ngựa, Mập Mạp và thanh niên họ Châu nhanh chóng mô phỏng pháp trận, hai người cũng đều thu lại một ích kỷ muốn thăm dò thêm một chút, tìm kiếm thêm một chút lúc trước, mà bắt đầu toàn tâm toàn ý, cố gắng mò đúng phương hướng truyền tống, kích hoạt trận pháp sơ bộ.

Nghiên cứu trận pháp thời tiên Tần, đối với trận pháp sư mà nói, chính là một cảm giác bùng nổ hạnh phúc, nhưng ở nơi này, tầng đá phía trên đầu có thể đè xuống bất cứ lúc nào, nó tương tự với cẩu đầu trảm cứ luôn lơ lửng trên đỉnh đầu anh, lắc lư lắc lư, giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào vậy, mà chuyện vong hồn công chúa phiền phức này cũng khiến bọn họ tỉnh lại từ trong nỗi kích động ban đầu.

Cho dù là thế nào, thì sớm rời khỏi nơi nguy hiểm này một chút rồi lại nói sau.

Tô Bạch ngồi dựa vào vách ngoài của xe ngựa, còn ông cụ Thẩm thì ngồi xếp bằng trước mặt hắn.

Không có người nào chỉ trích chuyện ông cụ lén lén lút lút trấn áp vong hồn công chúa hết, bởi vì vào lúc này, tranh luận và lên án vấn đề này đều không có ý nghĩa gì cả, hơn nữa, ăn mảnh vốn là hành vi tiêu chuẩn và cơ bản của thính giả, tự dựa mỗi một cơ duyên, dựa vào mỗi một tạo hóa để nhận được lợi ích và cơ hội, cũng có ý nghĩa của nó cả.

Giống như sau khi Tô Bạch đối đầu với Klaus dẫn đến việc mọi người bị nhốt ở nơi này, thanh niên họ Châu và ông cụ

Thẩm cũng không có hành động lải nhải không ngơi đối với hắn. Nếu trước mắt việc đã thành sự thật, vậy cái gọi là tranh luận, là một chuyện không có ý nghĩa nhất. Điểm này, trong lòng mọi người đều rõ ràng, dù sao thì cũng đều là thính giả có thâm niên cả, nếu như đổi lại là thực tập hoặc là thính giả cấp thấp, vậy còn có khả năng vào thời điểm này nội chiến hoặc cãi nhau gì đó.

Cây thước của ông cụ Thẩm được Tô Bạch nắm ở trong tay, vong hồn của vị công chúa đó ở ngay bên trong, chỉ có điều, hiện tại thông qua cây thước lại thêm thông qua phù văn của Mập Mạp và trận pháp của thanh niên họ Châu, rồi lại cộng thêm sát khí cương thi của Tô Bạch, đã hoàn toàn bóp chết toàn bộ mối liên hệ của vị công chúa này với thế giới bên ngoài.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, cô ta có thể khống chế thi thể của những lính Tần này, tương đương với khống chế sinh tử của bốn thính giả có mặt ở đây, đây là một cục diện không thể nào chấp nhận được.

Trong lòng Tô Bạch cũng rất tò mò, rốt cuộc vị công chúa này đi tìm mình là có gì căn dặn, nhưng cũng may, tuy rằng Tô Bạch mắc bệnh bệnh tâm thần chu kỳ, nhưng dù sao cũng không phải là đầu óc có hố bẩm sinh. Lúc này, hắn cũng biết rõ, trước khi mọi người rời khỏi nơi này, thì vị công chúa này vẫn nên ngoan ngoãn bị phong ấn ở trong cây thước mới là an toàn nhất.

Toàn bộ mọi chuyện, đợi sau khi ra ngoài rồi lại nói sau.

Tô Bạch nhớ lại trợ thủ của quái nhân khoa học đó, người đó đã rất lâu không liên lạc gì với Tô Bạch rồi, một mặt là vì gần đây hắn phải phân thân chạy đi khắp mọi nơi, không có sức lực để ý đến chỗ đó, mặt khác, nghiên cứu mà người đó làm, rất khó không kinh động đến những thính giả khác. Tô

Bạch cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nếu như lần này có thể mang theo vong hồn của công chúa ra ngoài, đến phòng thực nghiệm của người đó, chắc hẳn có thể thuận tiện tra khảo ra được một vài tin tức hữu dụng.

Hắn thở dài một hơi, đáng tiếc, Hòa Thượng và Gia Thố vẫn còn nằm trong trạng thái người thực vật, bằng không, có hai con hàng này ở đây, nạy miệng một vong hồn là chuyện không thể nào đơn giản hơn, cho dù cô ả có là công chúa đi chăng nữa.

Hắn lại châm một điếu thuốc, kẹp ở đầu ngón tay.

Ông cụ Thẩm cũng từ từ mở mắt ra, hiện tại ông ta rõ ràng đã tiều tụy hơn rất nhiều.

"Sau khi ra ngoài, trở về từ từ điều dưỡng thân thể đi, lần này Phát Thanh tạm dừng phát sóng ba tháng, ông đừng không đợi được Phát thanh phát sóng lại thì đã ngỏm củ tỏi rồi đó." Tô Bạch châm chọc.

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Ông cụ Thẩm đáp một tiếng cảm ơn, không hề có bộ dáng vui vẻ một chút nào.

Nhưng thái độ và bộ dáng này của ông ta lại càng khiến Tô Bạch cảm thấy không thoải mái hơn, bàn về nghệ thuật che giấu bản thân và hại người thì có một loại khuôn mẫu như Hòa Thượng ở đây, khiến bây giờ Tô Bạch nhìn người khác, sao cứ cảm thấy có hơi giống kiểu bắt chước vụng về.

Cứ như vậy, hắn híp mắt, chốc thì ngáp một cái, chốc thì mở mắt ra nói vài câu, thời gian cứ như vậy trôi qua từng chút một. Đợi đến khi trong xe ngựa truyền tới tiếng vỗ tay của Mập Mạp, Tô Bạch mới một lần nữa tỉnh táo trở lại.

"Đại Bạch, lên xe đi, làm xong rồi, chắc hẳn có thể truyền tống được rồi." Mập Mạp hô.

Tô Bạch đứng dậy, chui vào trong xe ngựa từ cửa sổ xe, ông cụ Thẩm cũng chui vào trong ngay sau đó.

"Trận pháp này đồng thời truyền tống bốn người chúng ta cũng không thành vấn đề." Mập Mạp chà xát tay, ra hiệu với thanh niên họ Châu một chút.

Thanh niên họ Châu gật đầu, hai tay bấm niệm thần chú, lúc này, pháp trận ở mặt đất bắt đầu tản ra ánh sáng màu đen.

"Đây là máng năng lượng, dùng nó để dẫn cho toàn bộ pháp trận, vốn dĩ tôi có thể dùng máu tươi để thay thế, nhưng bây giờ xem ra, thực ra lại đơn giản hơn nhiều lắm, trong trận pháp này vậy mà lại có một trong trận, hấp thụ năng lượng xung quanh, đợi đến khi trận pháp khởi động, bốn người chúng ta, đừng ai giấu của riêng, chủ động để sức mạnh của mình bị hút vào trong trận pháp vàng, tôi tính toán rồi, sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn cho chúng ta đâu."

Mập Mạp nhìn gương mặt của ông cụ Thẩm rồi nói, rất dễ nhận thấy, đây là một loại cảnh cáo, bây giờ ông cụ Thẩm là người có tình trạng kém nhất, và mang thương thế nặng nhất trong bốn người, đây cũng là nhắc nhở ông ta lát nữa đừng có im ỉm giấu của riêng.

"Tôi biết chừng mực, sống sót ra ngoài trước đã rồi nói sau." Ông cụ Thẩm liếc mắt nhìn cây thước trong tay Tô Bạch: "Vũ khí bản mệnh của tôi, bây giờ có thể đưa cho tôi được chưa?"

"Đợi sau khi ra ngoài sẽ đưa cho ông sau, ở dưới lòng đất này cho dù là một giây thôi, tôi cũng không dám liều lĩnh một chút nào. Phải biết rằng, chủ nhân chân chính của cỗ xe ngựa này, chính là vị hiện tại bị phong ấn bên trong này, nếu như cô ta làm ra thủ đoạn nào đó, có khả năng trận pháp bên trong xe ngựa sẽ lập tức bị phế bỏ, chúng ta không thể nào cho cô ta một chút ít cơ hội được. Phát Thanh muốn dừng phát sóng

trong ba tháng, không ăn không uống suốt ba tháng, cho dù là thính giả chúng ta, cũng không thể nào chịu được.”

Chương 722 Người Thành Thị Quá Nhiều Tâm Cơ! 2

“Đợi ra ngoài rồi lại nói sau đi.” Lúc này, thanh niên họ Châu cũng hùa theo Tô Bạch.

Quả thực, hiện tại, đảm bảo an toàn cho mình rời khỏi đây mới là chuyện quan trọng nhất, về phần cây thước này, dù sao cũng không phải là đồ của mình, không sao cả.

Mà Mập Mạp lại càng trừng mắt nhìn ông cụ Thẩm một cách dữ dội: “Cụ còn sợ cậu ta nuốt mất cây thước tồi tàn này của cụ chắc?”

Ánh mắt của ông cụ Thẩm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Thực ra, Tô Bạch nhìn ra được, trong đáy mắt trước đó của đối phương có một tia tàn khốc lóe lên rồi dập tắt, khí tức trên cơ thể cũng đột nhiên tăng lên một chút rồi lại giảm xuống, rõ ràng, ông cụ Thẩm vừa rồi có dự định cái chết lưới rách một lần, ví dụ như phá hủy trận pháp này chẳng hạn.

Thế nhưng, ông ta lại từ bỏ, bởi vì ông ta không tin ba người ở đây sẽ không ngờ đến việc ông ta sẽ làm ra loại chuyện này, đương nhiên, một điểm quan trọng, thực ra là kết quả cuối cùng của việc cá chết lưới rách của ông ta, chính là sau khi phá hỏng pháp trận, sẽ bị ba người ở đây giết chết trước tiên.

Không phải mỗi một thính giả đều là Tô Bạch, nếu không lúc trước Hòa Thượng cũng sẽ không nói câu, trừ phi thật sự

cần thiết ra, bằng không hãy cố hết sức đừng làm bất cứ nhiệm vụ gì cùng với hắn.

Mập Mạp và thanh niên họ Châu cùng khởi động trận pháp, ánh sáng của trận pháp cường thịnh hơn trước đó gấp mấy lần, đồng thời, Tô Bạch cũng cảm giác được pháp trận đang lôi kéo sức mạnh của mình, hắn không phản kháng, mà để một phần sức mạnh của mình bị rót vào trong pháp trận.

Bốn người đều không ngăn cản hay chống cự, sau khi sức mạnh không ngừng rót vào trong trận pháp, cỗ xe ngựa cũng bắt đầu rung chuyển, đây cũng là lần đầu tiên Tô Bạch trải qua một chuyến truyền tống không gian khác ngoài ánh sáng trắng truyền tống của Phát Thanh. Cảm giác này còn ngả nghiêng hơn nhiều so với truyền tống của Phát Thanh, lúc này, cả người hắn bắt đầu sốt lên, chốc thì lạnh, chốc thì lại nóng.

Từ đây cũng đủ để nhìn thấy, truyền tống của Phát Thanh cao cấp đến mức độ nào, anh không hề cảm thấy không thích hợp một chút nào hết, thậm chí trong lúc ngủ còn tiến vào được trong thế giới chuyện xưa.

Ngay khi trận pháp sắp thật sự khởi động và tiến hành truyền tống, thanh niên họ Châu đột nhiên mở mắt ra, trong con ngươi của cậu ta lóe lên một tia sáng màu tím, lúc này, dưới chân ông cụ Thẩm xuất hiện một đường phân cách màu tím.

Ông cụ Thẩm lập tức ý thức được chuyện gì, bắt đầu gầm gừ và rống giận, nhưng đường phân cách màu tím đó lại giống như một rãnh trời, chặn đường của ông ta lại.

Ngay sau đó, thanh niên họ Châu nhìn về phía Tô Bạch, một đường chia cắt màu tím xuất hiện dưới chân hắn, Tô Bạch lập tức có một loại cảm giác xe Benz lao xuống từ trên đường cao tốc, cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ không ngừng kích

thích hắn. Tuy rằng hai chân hắn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, nhưng dường như cả người đều đang rơi vào trong vực sâu.

Lúc này, phản ứng của người bình thường đều là quay trở lại trận pháp, để ngăn cản cảm giác mất trọng lực đáng sợ này, nhưng đường vân màu tím này, thoạt nhìn ở ngay dưới chân mình, nhưng lại cách mình rất xa xôi.

Lúc này, phi kiếm bản mệnh của Mập Mạp lập tức đâm vào lưng mình, khí tức cả người đột nhiên tăng lên, chỉ nhìn thấy hai tay của anh ta bấm tay niệm thần chú, rồi hai cánh tay giơ lên, đường vân màu tím dưới chân Tô Bạch lập tức biến mất, quấn vào quanh hai tay của Mập Mạp. Cả người Tô Bạch lại lập tức từ cảm giác thang máy rơi xuống trở lại cảm giác thang máy đi lên, chỉ là trong nháy mắt, mà cảm giác mất trọng lực đã biến mất.

Sắc mặt của thanh niên họ Châu chợt thay đổi, nhìn về phía Mập Mạp với vẻ có hơi khó tin.

Thế nhưng, Mập Mạp cũng không cho thanh niên họ Châu đó cơ hội và thời gian để phản ứng, hai tay ấn xuống, nhắm thẳng vào chân của thanh niên họ Châu, đường vân màu tím đó xuất hiện ngay dưới chân của chính cậu ta.

Lập tức, thanh niên họ Châu bắt đầu kêu to một cách vô cùng hoảng sợ, nhưng âm thanh của cậu ta đã bị đường vân màu tím chặn lại, bước chân của cậu ta, và cả vẻ giương nanh múa vuốt của cậu ta cũng bị chặn lại toàn bộ.

Ngay sau đó, ánh sáng của pháp trận bị kích hoạt đến cực điểm.

Tô Bạch chỉ cảm thấy tầm nhìn mơ hồ, đầu óc choáng váng, đại khái tầm mười mấy giây sau, hắn mới khôi phục lại tầm nhìn, bây giờ mình đang đứng ở bên dưới một gò đất, trên

đầu là sao trời dày đặc, không khí cũng lập tức trở nên vô cùng trong lành.

Dưới chân Tô Bạch, Mập Mạp đang ngồi xổm ở đó, mắt tai mũi miệng đều đang chảy ra máu tươi, thoạt nhìn vô cùng thê thảm. Anh ta ngẩng đầu lên một cách khó khăn, hé miệng, trong hàm răng cũng toàn là máu tươi, nhưng anh ta vẫn gắng gượng mở miệng nói:

"Con hàng đó… trộm bàn bạc với tôi… vất cậu và ông cụ đó… ở dưới… sau đó… đợi các cậu bị nhốt chết… ở nơi đó… rồi lại… lại quay lại tìm… đội công trình đào bên cạnh khe nứt… để lấy vũ khí của các cậu… các cậu chết đói chết khát… không phải do cậu ta giết… không dính nhân quả."

Tô Bạch ngồi xổm xuống, duỗi tay đỡ Mập Mạp dậy, Mập Mạp nhếch môi, thở hổn hển.

"Đừng vội cảm động… tôi không chết được… đợi sau khi về Thượng Hải… nói mấy lời tốt giúp tôi… trước mặt Hòa Thượng và Gia Thố… cậu nói… bọn họ sẽ nghe."

Tô Bạch cười: "Loan Loan đó là một người ngây thơ biết bao, Mập Mạp, thực ra là anh đã thúc giục, giựt dây cậu ta đúng không."

"Thật ngại quá đi…" Lúc này, Mập Mạp hé môi: "Tôi cảm thấy tôi vẫn nên không cậy mạnh, cứ hôn mê thì tốt hơn."

Lúc này, anh ta ngay cả nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều so với trước đó cứ mấy chữ là lại dừng lại, nếu không phải rất tin tưởng không nghi ngờ gì về bản tính của con hàng này, đổi lại là người khác, tuy nói không đến mức khóc lóc ỉ ôi, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một dòng nước ấm xao động trong lòng.

"Đứng dậy, tự mình đi đi, anh nặng như vậy, cũng không thể để tôi khiêng anh đi được chứ."

Tô Bạch sờ vào túi của mình, móc ra hai điếu thuốc rồi cắn trong miệng, một tay chắn gió, một tay khác lôi bật lửa ra châm, sau đó, kẹp một điếu thuốc đặt đến bên miệng Mập Mạp.

Mập Mạp thở dài, ngậm điếu thuốc, sau đó lảo đảo đứng dậy: "Đại Bạch, vết thương này của tôi là thật đó, cái này không giả trân chút nào đâu."

Tô Bạch không nói gì, nói thật, cho dù chuyện này là Mập Mạp khơi mào hay là thanh niên họ Châu đó nghĩ ra, nhưng nếu thanh niên họ Châu đã đồng ý, vậy rõ ràng, cậu ta vốn cũng có loại suy nghĩ này, dù sao thì khi truyền tống, động tay động chân với trận pháp, đối với trận pháp sư mà nói, cũng chính là nhảy ở sân nhà mình, là chuyện không thể nào đơn giản hơn, trên thực tế, Mập Mạp cũng xem như đã giúp mình một phen.

Chương 723 Cố Phàm Đã Trở Về Rồi 1

Trước mắt, thanh niên họ Châu và ông cụ Thẩm đã bị giữ lại dưới lòng đất, sau khi trận pháp bị cắt, trên cơ bản không có khả năng tiếp tục sử dụng lần thứ hai.

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?” Tô Bạch hỏi.

“Ở Tây Tạng.”

“Tây Tạng lớn bao nhiêu?”

“Diện tích tổng thể là một trăm hai mươi nghìn hai trăm hai mươi ba kilomet vuông.”

“Cho nên anh cảm thấy câu trả lời vừa rồi của anh có phải là một câu thừa thãi hay không hả?”

Thượng Hải được gọi là Ma Đô, nhân khẩu thường trú gần 30 triệu người, cũng vì vậy mà nơi đây là một thành phố tấc đất tấc vàng, cho nên giá nhà ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, không ngừng tăng lên cũng không khiến người ta bất ngờ như vậy. Nguyên nhân nằm ở chỗ, bọn họ có thể thu hút và phóng xạ khiến người toàn quốc không ngừng tuồn vào nơi này. Nhu cầu tiêu thụ ở nơi này vẫn luôn tồn tại, nói một cách tương đối thì một vài thành phố tuyến một, tuyến hai, tuyến ba khác ở Trung Quốc, có giá nhà hơi cao, lại trông có vẻ hơi không có thành ý, đương nhiên, thực ra nguyên nhân kín đáo trong đó cũng là bí mật mà mọi người đều biết.

Elegent Garden là một khu nhà ở cao cấp với biệt thự là chủ yếu, người bình thường cũng không thể tiến vào được nơi này, thậm chí, trong một khoảng thời gian ngắn trước đây, khi

một vài thương nhân bàn chuyện làm ăn, cũng sẽ nói mình có bất động sản ở nơi này để chứng tỏ thực lực kinh tế của mình. Tuy rằng mấy năm này cùng với sự phát triển mới của bất động sản Thượng Hải, nơi này đã mất đi tên tuổi của ngày trước, nhưng giá nhà cũng không hề sụt đi một chút nào cả, mà vẫn theo dòng lớn, tiếp tục bành trướng.

Nhưng, khi hoàng hôn dần tới, một vài ông chủ lái xe chuẩn bị trở về, thì lại phát hiện ra ở cửa của tiểu khu có rất nhiều xe cảnh sát.

"Những cuộc điện thoại đó cứ từ chối hết cho tôi đi." Sở Triệu duỗi tay, nắm tóc mình, bây giờ trong lòng anh ta rất tức tối, thảm án một nhà năm người bị giết sạch, đã xảy ra ngay trước mặt mình, mà đám quan to hiển hách ở trong tiểu khu này, lại như thể đang chơi trò so tầm ảnh hưởng, không ngừng thông qua các mối quan hệ của mình, tỏ ý phía cảnh sát nên làm ra động tĩnh nhỏ một chút.

Chỉ có điều, thật đáng tiếc, không nói đến bản thân Sở Triệu vốn có thân phận của con cháu đời sau trong giới cảnh sát, mà gốc gác bản thân anh ta cũng rất cứng, còn nữa, anh ta thân là một thính giả, hiện tại còn tiếp tục làm công việc cảnh sát, vốn chính là một loại thái độ rất hào hiệp, nhưng thân phận khác rồi, tâm thái hiển nhiên cũng sẽ khác, lão tử chẳng qua chỉ đang chơi trò "bắt chước đời người" mà thôi.

"Triệu tập phóng viên mở họp báo đi." Sở Triệu nói.

"Là… mở họp báo phóng viên sao?" Một vị cảnh sát ở bên cạnh nói với vẻ có hơi ngạc nhiên.

"Thảm án một nhà năm người bị diệt môn, cậu bảo tôi không nói là ở Thượng Hải, thì nói là một năm toàn quốc có thể xảy ra mấy vụ sao?" Sở Triệu trực tiếp túm cổ áo của cảnh sát đó rồi quát mắng: "Vụ án này, lúc đầu bảo mật cũng không làm cho xong, bây giờ tin tức chắc chắn đã truyền ra ngoài rồi,

nếu bây giờ phía cảnh sát chúng ta không ra mặt phát thông báo, vậy chắc chắn sẽ dẫn đến khủng hoảng xã hội. Mấy tên tạp chủng đó chỉ lo lắng giá bất động sản của mình sụt giảm còn quan tâm đến cái mẹ gì nữa? Với chức vụ này của cậu, cho dù có tham ô cả đời cũng không thể tham nổi một căn nhà này, hiểu chưa?"

"Không phải, không phải, xin lỗi, xin lỗi." Cảnh sát nhỏ lập tức sợ đến mức xin lỗi.

Sở Triệu phun ra một hơi nặng nề, ánh mắt nhìn lên vách tường, đôi cánh dơi được vẽ lên bằng máu, dường như mang theo một loại ý tứ châm biếm nồng nặc.

Một nhà năm người, toàn bộ đều chết trước bàn cơm, nữ chủ nhân, hai đứa con trai, một cô con gái, đều bị dùng dao nĩa đóng đinh chặt vào bàn ăn, còn nam chủ nhân thì bắp thịt sau lưng đều bị xé rách, máu chảy đầm đìa, còn bị dùng dao dĩa và đũa đâm cố định vào nơi đó, giống như một đôi cánh thịt.

Theo bản năng, Sở Triệu ngửi ra được một loại khí tức có khác với bình thường.

Không có khả năng lấy được dấu vân tay, mà hệ thống bảo vệ hoàn hảo cũng không hề phát hiện ra bất cứ người nào khả nghi tiến vào. Năm người trong nhà này chắc hẳn đã chết vào ba ngày trước. Thức ăn trên bàn đã biến chất, nếu như không phải bảo mẫu một tuần đi làm hai ngày, chiều nay qua đây làm việc, lấy thẻ nhà mở cửa nhà, thì phỏng chừng qua mấy ngày nữa, thi thể của một nhà năm người này sẽ hoàn toàn thối rữa.

Bởi vì hiện tại đang là mùa đông, nhưng hệ thống lò sưởi ở trong nhà rất tiên tiến, điều này cũng mang đến điều kiện thích hợp khiến thi thể thối rữa.

Sở Triệu lôi điện thoại ra, nhấn vào số máy của Huân Nhi.

"Alo." Huân Nhi nhận cuộc gọi, cô ta chắc hẳn đang lái xe.

“Cậu ta đã trở về chưa.” Sở Triệu hỏi.

“Cậu ta? Em cũng không biết bây giờ anh ấy đang ở đâu nữa, sao thế, vậy mà anh lại tìm anh ấy à?”

Từ sau khi Tô Bạch chuyển nhà đến nhà lão Phương, đã cố tình không nói địa chỉ cho Huân Nhi biết.

“Chỗ tôi có một vụ án, tôi muốn nghe suy nghĩ của cậu ta.” Sở Triệu giải thích.

“Ha ha.” Huân Nhi trông có vẻ rất khó tin: “Anh đừng có tâm tư khác, lần trước anh ấy chỉ đánh anh một trận, lần sau nói không chừng sẽ thật sự giết anh đấy.”

“Ăn miếng trả miếng thôi.” Lúc này, Sở Triệu ngược lại rõ ràng rất thoải mái: “Lỗi của tôi trước đây chính là lỗi của tôi, tôi thừa nhận, bây giờ tôi chỉ muốn mời cậu ta qua đây giúp tôi xem thử với thân phận là một cảnh sát, không biết còn có thể tính là bạn bè hay không, dù sao thì Thượng Hải cũng là nhà của cậu ta, không phải sao?”

“Thế này cũng không giống với phong cách của anh.” Huân Nhi dừng xe lại, cầm di động dán vào bên tai một cách rất nghiêm túc: “Nói cho em biết, có phải anh lại gặp phải chuyện gì rồi không, dù sao cũng không thể đến mức anh đột nhiên giác ngộ, cho nên tâm tính thay đổi lớn như vậy được chứ.”

“Có một người bạn cũ đã trở về, hai ngày này tôi và cậu ta đã nói chuyện khá nhiều, có một vài chuyện cũng nghĩ thông suốt rồi.” Sở Triệu đáp.

“Bạn cũ? Ai cơ?” Trong lòng Huân Nhi đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

“Cố Phàm.” Trong miệng Sở Triệu phun ra hai chữ: “Tôi và cậu ta nói chuyện trong Phát Thanh.”

“Anh ta… cũng là thính giả sao?”

“Em có tin không, khi chúng ta còn chưa thành lập câu lạc bộ giết người, thì Cố Phàm… cậu ta đã là thính giả rồi.”

Tiểu gia hỏa đã có thể bắt đầu tự mình bước đi, điều này đối với Tô Bạch mà nói là một chuyện rất vui vẻ, không có điều gì khiến một người cha vui sướng hơn là được nhìn thấy con trai mình tiến bộ từng ngày, lớn lên từng ngày.

“Cẩn thận một chút, đi nào.”

Ở trong phòng khách, Tô Bạch ngồi xổm trên mặt đất, vỗ tay với tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa bước bàn chân nhỏ, lắc lư đi đến trước mặt hắn, sau đó bổ đầu nhào vào trong lòng hắn.

“Ha ha ha, giỏi lắm giỏi lắm!”

Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa vào lòng, thằng nhỏ vừa mới học đi nên trong có vẻ rất hưng phấn, nó đã ở trong phòng khách chơi với Tô Bạch hết nửa buổi chiều, lúc này, quả thực cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Hắn mang sữa bò và một ít đồ ăn vặt mà trẻ con thích cho tiểu gia hỏa, đặt thằng bé đến bên cạnh Cát Tường để nó xem tivi một lúc, rồi hắn xoay người, cầm hoa tươi mới giao tới, rời khỏi phòng khách.

Chương 724 Cố Phàm Đã Trở Về Rồi 2

Trong phòng ngủ, Hòa Thượng và Gia Thố vẫn nằm ở trên giường, không thể không nói, cho dù hai vị cao tăng này đã biến thành người thực vật, nhưng thoạt nhìn hình dáng bên ngoài cũng không tệ cho lắm, Tô Bạch lần lượt đổi hoa tươi vào trong bình hoa trong phòng ngủ của bọn họ, khi vừa mới ra khỏi phòng, hắn đụng phải Mập Mạp bước ra từ trong phòng ngủ của mình.

"Đã tra rõ rồi, mấy lạt ma đó hiện giờ đang ở nước Pháp." Mập Mạp thở dài: "Chạy cũng xa thật đó, mẹ nó, nếu không phải chúng ta bị nhốt ở bên dưới lòng đất lâu như vậy, thì nói không chừng bọn họ vẫn chưa kịp chạy thoát đâu."

Tô Bạch và Mập Mạp ở Tây Tạng mênh mông tốn chừng một ngày mới tìm được một thị trấn nhỏ, rồi lại trở về phía bên khe vực lúc đầu, đã là chuyện của một ngày sau đó. Bọn họ tìm hai vòng, cũng không tìm được tung tích của mấy lạt ma đó, sau đó lại đi đến thánh miếu của Gia Thố hỏi một chút, kết quả biết được tin tức một nhóm lạt ma đó và một đám đệ tử đồ tôn lớn đã tập trung di tản rồi, hơn nữa không phải là hơi di chuyển đi đến Ấn Độ đơn giản như vậy, mà chắc hẳn là đi thẳng đến phương Tây.

Hai người biết đã uổng công vô ích, nên chỉ có thể trở về Thượng Hải, bây giờ cách lúc về Thượng Hải đã hơn một tháng. Đương nhiên, tuy rằng một chuyến đi Tây Tạng này không thể phục thù, nhưng Tô Bạch đã có được cây thước của ông cụ Thẩm, còn được chứng kiến một góc tảng băng của

binh Tần ngày trước, đồng thời, vong hồn công chúa trong cây thước cũng có giá trị cực lớn. Mà Mập Mạp, lại càng có được cơ hội mô phỏng pháp trận truyền tống không gian thời tiên Tần. Thu hoạch của hai người rất to lớn, có thể so với thu hoạch trong một thế giới chuyện xưa, cho nên Tô Bạch quả thực cũng không tiếc nuối cho lắm.

Chỉ có điều, tạm thời không thể đụng vào cây thước này được, bởi vì sau khi rời khỏi trận pháp của thanh niên họ Châu và phong ấn của bản thân ông cụ Thẩm đối với cây thước, vong hồn công chúa bên trong cây thước rõ ràng đã có hiện tượng mất ổn định, đợi mang trở về Thượng Hải sau đó trực tiếp bị Mập Mạp trấn áp trong nhà lão Phương, lúc này mới đảm bảo không có sơ suất.

Bây giờ xem ra, chuyện thả vong hồn công chúa ra, chỉ có thể đợi Hòa Thượng và Gia Thố tỉnh lại rồi lại nói sau.

"Không sao, tôi không tin bọn họ còn có thể không trở về."

"Ừm." Mập Mạp gật đầu, bước vào phòng khách, tính xem tivi.

Tô Bạch trở về phòng ngủ của mình, dự định mang quần áo đã thay đi giặt rồi tắm rửa, nhưng lúc này, di động lại vang lên, là một dãy số lạ.

"Alo." Tô Bạch nhận cuộc gọi.

"Tô Bạch, tìm số của cậu cũng khó thật đó."

Đầu bên kia điện thoại truyền tới là một giọng nói rất quen thuộc, nhưng Tô Bạch nhất thời không nhớ ra được anh ta làm ai.

"Ồ, không nhận ra người anh em này sao, ha ha, vừa hay phía bên Sở Triệu xảy ra một vụ án, cậu cũng qua đó giúp một tay đi, tốt xấu gì cũng là anh em tốt từng lăn lộn với nhau trước đây, không có ghim thù gì cả."

“Cố Phàm, cậu đã về rồi sao?” Tô Bạch cuối cùng cũng nhớ ra được là ai.

“Mập Mạp, trông thằng bé giúp tôi một chút, tôi cần ra ngoài.” Tô Bạch đổi giày ở cửa phòng khách, hô với Mập Mạp.

“Được, con mèo bảo mẫu nhà cậu cũng ở đây, cơ mà cứ yên tâm nhé, tối nay tôi đặt bữa lớn, tôi phát hiện ra con trai cậu và tôi đều thích ăn thịt như nhau, theo tôi nhé.” Mập Mạp ngồi trên sô pha, đặt bé con lên đùi mình, vừa cười ha ha vừa nói.

“Lời này nói ra, sao nghe cứ khó chịu thế nào ấy nhỉ.” Tô Bạch cười cười, lắc đầu rồi đi ra khỏi cửa phòng.

Nhà lão Phương có gara, nhưng Tô Bạch vẫn có thói quen đỗ con Santana của mình ở bên đường, ngược lại con đường cũng đủ rộng rãi, hơn nữa cư dân xung quanh cũng không nhiều cho lắm.

Hắn lên xe, sau khi khởi động xe, cũng không vội đạp chân ga, mà lại duỗi tay, nhẹ nhàng gõ lên tay lái.

“Sao cô lại dạo đến tận đây vậy?”

Ở vị trí ghế phụ lái của Tô Bạch, có một cô gái mặc váy màu đỏ, cô gái thoạt nhìn rất đẹp, mang theo một loại khí tức đơn thuần, một đôi giày cao gót màu đỏ tinh thế lại càng tôn lên đôi chân của cô ta trông thực sự rất thon dài.

“Sao thế, lâu như vậy không nhìn thấy học tỷ tôi, đã mất kiên nhẫn như vậy rồi sao?” Cô gái này bày ra tư thế ghẹo người, nói với Tô Bạch.

“Xin lỗi, tôi không cảm thấy có hứng thú đối với quỷ.” Tô Bạch hơi nhíu mày: “Không phải đã sắp xếp cho cô ở nghĩa trang rồi hay sao, sao thế, bây giờ cô trở nên cô quạnh, muốn biến thành diễm quỷ ra ngoài hoạt động à?”

“Nếu tôi muốn biến thành diễm quỷ, cậu bằng lòng sao?”

“Tôi chẳng có gì bằng lòng với chả không bằng lòng ở đây, nhưng tôi phải cảnh cáo cô, trên thế giới này thật sự có loại người biết huyền học đó, có lẽ bọn họ không coi tôi ra gì, nhưng thu phục một cô hồn dã quỷ như cô vẫn thấy rất có hứng thú đấy, còn nữa, lần sau đừng có tìm tôi ở gần nhà tôi nữa, lần trước sở dĩ tống cô ra ngoài chính là vì con mèo ở nhà tôi đó, không thích vật âm tà cho lắm đâu, lần này là vận may của cô tốt, nhưng nếu lần sau nó ra ngoài phơi nắng phát hiện ra cô ở gần, cô chắc chắn sẽ có kết cục hồn bay phách tán ngay.”

“Lúc trước cậu còn định kỳ gọi người đến đốt một ít quần áo và đồ trang điểm các loại cho tôi, nhưng nửa năm gần đây chẳng còn nữa.” Học tỷ nói một cách rất ai oán: “Hại người ta không thể khoe với những hàng xóm ở trong nghĩa trang chung.”

“Những việc trước đây là tôi dặn dò người trong công ty làm, bây giờ công ty của tôi đã không còn nữa rồi, chỉ còn là một tên nghèo kiết xác, chuyện phía bên cô hiển nhiên cũng phải dừng rồi.”

Tô Bạch rút một điếu thuốc, rõ ràng cậu chủ Tô đã hơi mất kiên nhẫn rồi, hắn và nữ quỷ này vốn không liên quan quá nhiều, lúc trước khi ở trong trường học, Tô Bạch vừa mới trở thành thính giả, một người một quỷ vì cơ duyên xảo hợp nên mới có một chút qua lại, sau đó nữ quỷ này còn một lần bám lên một đồ vật nào đó trên người Tô Bạch, theo hắn suốt một khoảng thời gian, chỉ có điều, sau khi Cát Tường tới, khi nữ quỷ lại gần, cô ta bị khí tức của Cát Tường dọa cho chạy biến mất, Tô Bạch chỉ có thể lại sắp xếp cho cô ta ở một chỗ, cũng chính là trong nghĩa trang.

Thực ra, trong chuyện này có nhân tố Cát Tường, nhưng cũng có một nhân tố khác, đó chính là khi ấy Tô Bạch đã dần dần mạnh mẽ, không còn cần một nữ quỷ đi theo bên cạnh mình nữa.

"Được rồi được rồi, người ta cũng không nhàm chán như vậy, tôi tới tìm cậu, là bởi vì gần đây nghĩa trang xảy ra chuyện kỳ quái, thoáng cái đã có đến bảy, tám hàng xóm, hơn nữa, những hàng xóm này rõ ràng không giống với quỷ hồn ở lại nhân gian như chúng tôi, bọn họ không có linh trí, tử khí nặng nề, chắc hẳn là chết thảm, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng của đồ vật đặc thù, tôi cảm giác bọn họ sắp biến thành lệ quỷ rồi, cho nên tôi tới tìm cậu nói một chút."

"Tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ tới nghĩa trang xem xem, bây giờ tôi còn có chuyện cần đi giải quyết trước đã." Tô Bạch nhìn học tỷ, ý là cô phải biết điều đi.

"Tôi cũng không dám trở về nghĩa trang lúc này, lỡ như chiều nay bọn họ biến đổi, tôi có thể sẽ bị bọn họ xé rách rồi ăn sạch mất."

Tô Bạch lôi di động ra, nhấn dãy số điện thoại của Mập Mạp.

Trong phòng ngủ, Hòa Thượng và Gia Thố vẫn nằm ở trên giường, không thể không nói, cho dù hai vị cao tăng này đã biến thành người thực vật, nhưng thoạt nhìn hình dáng bên ngoài cũng không tệ cho lắm, Tô Bạch lần lượt đổi hoa tươi vào trong bình hoa trong phòng ngủ của bọn họ, khi vừa mới ra khỏi phòng, hắn đụng phải Mập Mạp bước ra từ trong phòng ngủ của mình.

"Đã tra rõ rồi, mấy lạt ma đó hiện giờ đang ở nước Pháp." Mập Mạp thở dài: "Chạy cũng xa thật đó, mẹ nó, nếu không phải chúng ta bị nhốt ở bên dưới lòng đất lâu như vậy, thì nói không chừng bọn họ vẫn chưa kịp chạy thoát đâu."

Tô Bạch và Mập Mạp ở Tây Tạng mênh mông tốn chừng một ngày mới tìm được một thị trấn nhỏ, rồi lại trở về phía bên khe vực lúc đầu, đã là chuyện của một ngày sau đó. Bọn họ tìm hai vòng, cũng không tìm được tung tích của mấy lạt ma đó, sau đó lại đi đến thánh miếu của Gia Thố hỏi một chút, kết quả biết được tin tức một nhóm lạt ma đó và một đám đệ tử đồ tôn lớn đã tập trung di tản rồi, hơn nữa không phải là hơi di chuyển đi đến Ấn Độ đơn giản như vậy, mà chắc hẳn là đi thẳng đến phương Tây.

Hai người biết đã uổng công vô ích, nên chỉ có thể trở về Thượng Hải, bây giờ cách lúc về Thượng Hải đã hơn một tháng. Đương nhiên, tuy rằng một chuyến đi Tây Tạng này không thể phục thù, nhưng Tô Bạch đã có được cây thước của ông cụ Thẩm, còn được chứng kiến một góc tảng băng của binh Tần ngày trước, đồng thời, vong hồn công chúa trong cây thước cũng có giá trị cực lớn. Mà Mập Mạp, lại càng có được cơ hội mô phỏng pháp trận truyền tống không gian thời tiên Tần. Thu hoạch của hai người rất to lớn, có thể so với thu hoạch trong một thế giới chuyện xưa, cho nên Tô Bạch quả thực cũng không tiếc nuối cho lắm.

Chỉ có điều, tạm thời không thể đụng vào cây thước này được, bởi vì sau khi rời khỏi trận pháp của thanh niên họ Châu và phong ấn của bản thân ông cụ Thẩm đối với cây thước, vong hồn công chúa bên trong cây thước rõ ràng đã có hiện tượng mất ổn định, đợi mang trở về Thượng Hải sau đó trực tiếp bị Mập Mạp trấn áp trong nhà lão Phương, lúc này mới đảm bảo không có sơ suất.

Bây giờ xem ra, chuyện thả vong hồn công chúa ra, chỉ có thể đợi Hòa Thượng và Gia Thố tỉnh lại rồi lại nói sau.

“Không sao, tôi không tin bọn họ còn có thể không trở về.”

“Ừm.” Mập Mạp gật đầu, bước vào phòng khách, tính xem tivi.

Tô Bạch trở về phòng ngủ của mình, dự định mang quần áo đã thay đi giặt rồi tắm rửa, nhưng lúc này, di động lại vang lên, là một dãy số lạ.

“Alo.” Tô Bạch nhận cuộc gọi.

“Tô Bạch, tìm số của cậu cũng khó thật đó.”

Đầu bên kia điện thoại truyền tới là một giọng nói rất quen thuộc, nhưng Tô Bạch nhất thời không nhớ ra được anh ta làm ai.

“Ồ, không nhận ra người anh em này sao, ha ha, vừa hay phía bên Sở Triệu xảy ra một vụ án, cậu cũng qua đó giúp một tay đi, tốt xấu gì cũng là anh em tốt từng lăn lộn với nhau trước đây, không có ghim thù gì cả.”

“Cố Phàm, cậu đã về rồi sao?” Tô Bạch cuối cùng cũng nhớ ra được là ai.

“Mập Mạp, trông thằng bé giúp tôi một chút, tôi cần ra ngoài.” Tô Bạch đổi giày ở cửa phòng khách, hô với Mập Mạp.

“Được, con mèo bảo mẫu nhà cậu cũng ở đây, cơ mà cứ yên tâm nhé, tối nay tôi đặt bữa lớn, tôi phát hiện ra con trai cậu và tôi đều thích ăn thịt như nhau, theo tôi nhé.” Mập Mạp ngồi trên sô pha, đặt bé con lên đùi mình, vừa cười ha ha vừa nói.

“Lời này nói ra, sao nghe cứ khó chịu thế nào ấy nhỉ.” Tô Bạch cười cười, lắc đầu rồi đi ra khỏi cửa phòng.

Nhà lão Phương có gara, nhưng Tô Bạch vẫn có thói quen đỗ con Santana của mình ở bên đường, ngược lại con đường

cũng đủ rộng rãi, hơn nữa cư dân xung quanh cũng không nhiều cho lắm.

Hắn lên xe, sau khi khởi động xe, cũng không vội đạp chân ga, mà lại duỗi tay, nhẹ nhàng gõ lên tay lái.

"Sao cô lại dạo đến tận đây vậy?"

Ở vị trí ghế phụ lái của Tô Bạch, có một cô gái mặc váy màu đỏ, cô gái thoạt nhìn rất đẹp, mang theo một loại khí tức đơn thuần, một đôi giày cao gót màu đỏ tinh thế lại càng tôn lên đôi chân của cô ta trông thực sự rất thon dài.

"Sao thế, lâu như vậy không nhìn thấy học tỷ tôi, đã mất kiên nhẫn như vậy rồi sao?" Cô gái này bày ra tư thế ghẹo người, nói với Tô Bạch.

"Xin lỗi, tôi không cảm thấy có hứng thú đối với quỷ." Tô Bạch hơi nhíu mày: "Không phải đã sắp xếp cho cô ở nghĩa trang rồi hay sao, sao thế, bây giờ cô trở nên cô quạnh, muốn biến thành diễm quỷ ra ngoài hoạt động à?"

"Nếu tôi muốn biến thành diễm quỷ, cậu bằng lòng sao?"

"Tôi chẳng có gì bằng lòng với chả không bằng lòng ở đây, nhưng tôi phải cảnh cáo cô, trên thế giới này thật sự có loại người biết huyền học đó, có lẽ bọn họ không coi tôi ra gì, nhưng thu phục một cô hồn dã quỷ như cô vẫn thấy rất có hứng thú đấy, còn nữa, lần sau đừng có tìm tôi ở gần nhà tôi nữa, lần trước sở dĩ tống cô ra ngoài chính là vì con mèo ở nhà tôi đó, không thích vật âm tà cho lắm đâu, lần này là vận may của cô tốt, nhưng nếu lần sau nó ra ngoài phơi nắng phát hiện ra cô ở gần, cô chắc chắn sẽ có kết cục hồn bay phách tán ngay."

"Lúc trước cậu còn định kỳ gọi người đến đốt một ít quần áo và đồ trang điểm các loại cho tôi, nhưng nửa năm gần đây chẳng còn nữa." Học tỷ nói một cách rất ai oán: "Hại người ta

không thể khoe với những hàng xóm ở trong nghĩa trang chung."

"Những việc trước đây là tôi dặn dò người trong công ty làm, bây giờ công ty của tôi đã không còn nữa rồi, chỉ còn là một tên nghèo kiết xác, chuyện phía bên cô hiển nhiên cũng phải dừng rồi."

Tô Bạch rút một điếu thuốc, rõ ràng cậu chủ Tô đã hơi mất kiên nhẫn rồi, hắn và nữ quỷ này vốn không liên quan quá nhiều, lúc trước khi ở trong trường học, Tô Bạch vừa mới trở thành thính giả, một người một quỷ vì cơ duyên xảo hợp nên mới có một chút qua lại, sau đó nữ quỷ này còn một lần bám lên một đồ vật nào đó trên người Tô Bạch, theo hắn suốt một khoảng thời gian, chỉ có điều, sau khi Cát Tường tới, khi nữ quỷ lại gần, cô ta bị khí tức của Cát Tường dọa cho chạy biến mất, Tô Bạch chỉ có thể lại sắp xếp cho cô ta ở một chỗ, cũng chính là trong nghĩa trang.

Thực ra, trong chuyện này có nhân tố Cát Tường, nhưng cũng có một nhân tố khác, đó chính là khi ấy Tô Bạch đã dần dần mạnh mẽ, không còn cần một nữ quỷ đi theo bên cạnh mình nữa.

"Được rồi được rồi, người ta cũng không nhàm chán như vậy, tôi tới tìm cậu, là bởi vì gần đây nghĩa trang xảy ra chuyện kỳ quái, thoáng cái đã có đến bảy, tám hàng xóm, hơn nữa, những hàng xóm này rõ ràng không giống với quỷ hồn ở lại nhân gian như chúng tôi, bọn họ không có linh trí, tử khí nặng nề, chắc hẳn là chết thảm, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng của đồ vật đặc thù, tôi cảm giác bọn họ sắp biến thành lệ quỷ rồi, cho nên tôi tới tìm cậu nói một chút."

"Tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ tới nghĩa trang xem xem, bây giờ tôi còn có chuyện cần đi giải quyết trước đã." Tô Bạch nhìn học tỷ, ý là cô phải biết điều đi.

“Tôi cũng không dám trở về nghĩa trang lúc này, lỡ như chiều nay bọn họ biến đổi, tôi có thể sẽ bị bọn họ xé rách rồi ăn sạch mất.”

Tô Bạch lôi di động ra, nhấn dãy số điện thoại của Mập Mạp.

Chương 725 Hay Là Đi Giết Người Đi

"Alo, có chuyện gì thế, không phải cậu vừa mới ra ngoài sao?" Mập Mạp vừa nhai đồ ăn vặt, vừa hỏi.

"Mập Mạp, ngoài cửa có một nữ quỷ có một chút quan hệ với tôi, anh giúp tôi thu xếp một chút, đừng để Cát Tường thuận tay diệt cô ta là được."

"Ồ, được, tôi sẽ ra ngoài ngay, con quỷ đó lớn lên thế nào, có xinh không?"

Tô Bạch cạn lời, cúp điện thoại, lúc này học tỷ cũng rất thức thời đi xuống xe, lơ lửng ở vị trí cửa nhà lão Phương.

Sau khi nhìn thấy Mập Mạp đi ra khỏi cửa, Tô Bạch mới gạt cần số rời đi.

Đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, sự trở về của người đó mới là một chuyện quan trọng nhất.

Cố Phàm, lúc đầu cùng nhau thành lập câu lạc bộ giết người có bốn người, Tô Bạch, Huân Nhi, Sở Triệu và Cố Phàm. Bốn người, có bối cảnh gia đình khác nhau, có thể hiểu thành một tổ chức trò chơi kích thích do bốn đứa con cháu quan lớn và cậu ấm nhà giàu lập ra.

Trong đó, Tô Bạch vẫn luôn mang một loại thái độ việc gì cũng đều không thành vấn đề, mà Cố Phàm rõ ràng lại rất động lòng với Huân Nhi. Chuyện này ai cũng có thể nhìn ra được, sau này Huân Nhi vì nguyên nhân điều động công tác, phải đến đảm nhiệm chức tùy viên quân sự ở đại sứ quán Trung Quốc ngụ tại Anh, Cố Phàm cũng điều động công tác

của mình đi đến một viện nghiên cứu y học ở Luân Đôn, có thể nói là rất si tình.

Thế nhưng sau này Huân Nhi trở về, Cố Phàm cũng không trở về theo, khi ấy Tô Bạch và Sở Triệu còn cho rằng vì nguyên nhân tính chất công việc của anh ta, một hạng mục nghiên cứu chưa đến một giai đoạn thì không thể tùy ý rời đi được, nhưng lúc này, vậy mà anh ta đã trở về rồi?

Vừa lái xe tìm đến cửa lớn của tiểu khu, Tô Bạch vừa không kìm lòng được mà vươn đầu lưỡi liếm môi mình, trong câu lạc bộ giết người ngày trước, Huân Nhi phụ trách tìm kiếm và sắp xếp thông tin, Tô Bạch phụ trách hành động chính giết người, Sở Triệu phụ trách giải quyết tốt hậu quả phía bên cảnh sát, còn Cố Phàm thì lại phụ trách thiết kế thủ pháp giết người và chọn môi trường hành động.

Bốn người phân công rõ ràng, phối hợp với nhau cũng rất tốt, nhưng vì điều động công tác của Huân Nhi và chuyện Tô Bạch trở thành thính giả, dẫn đến việc câu lạc bộ này trực tiếp giải tán, thậm chí mối quan hệ bạn bè từng rất tốt, cũng phải đối diện với cục diện lúng túng sắp sụp đổ. Nhưng, điều quan trọng nhất là trong bốn người, có đến ba người đã là thính giả.

Vậy, Cố Phàm thì sao?

Tô Bạch đi đến cửa tiểu khu cao cấp đó, đỗ xe ở bên đường. Cách đó không xa, hắn nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc đứng ở con đường đối diện, có Huân Nhi, có Sở Triệu, còn có cả Cố Phàm.

Tô Bạch mở cửa rồi bước xuống xe. Lúc này, vừa vặn có một cơn gió bắc thổi tới, cuộn lên một chút cát bụi, đám người Huân Nhi rõ ràng cũng đã phát hiện ra Tô Bạch, ba người bắt đầu chủ động băng qua đường đi tới bên này.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi ngẩn ngơ, dường như mơ hồ trở về chưa đến hai năm trước, khi ấy, bốn người cũng thường xuyên tụ tập với nhau, mặc dù ở trong Thượng Hải này, bốn người cũng là công chúa, thái tử chính cống, hơn nữa còn đứng ở địa vị hàng đầu trong giới này, cũng xem như hoạt bát sôi nổi, thậm chí là không kiêng nể gì.

Cố Phàm bước tới đầu tiên, Huân Nhi đi theo phía sau, còn Sở Triệu đi cuối cùng. Vẻ mặt của Cố Phàm vẫn như thường, giống y như đúc với dáng vẻ trong quá khứ của anh ta, dường như thời gian và những gì từng trải không hề lưu lại một chút vết tích gì trên người anh ta hết, cảm giác giống y như con người trước đây của anh ta mang lại, có lẽ là bởi vì làm bác sĩ khoa thần kinh đi, nên anh ta luôn mang lại một loại cảm giác rất trầm ổn, thậm chí là rất lạnh lùng cho người khác.

Huân Nhi thì lại trông có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng không còn kích động mỗi khi nhìn thấy Tô Bạch như trước. Tuy rằng hai người trước đây suýt chút nữa thì có gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có gì xảy ra cả, sau đó Tô Bạch cố tình lạnh nhạt mối quan hệ của hai người. Huân Nhi là một cô gái thông minh như vậy, không có khả năng không phát hiện ra, nếu đã không thể bên nhau lúc này thì hãy quên nhau trong chốn giang hồ vậy, tiếp tục về làm bạn bè bình thường đi. Phần lớn tình cảm trong thế gian này, có thể diễn biến thành Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài cũng ít ỏi lắm, đa số vẫn là chậm rãi bị mài mòn theo thời gian trôi qua và cuộc sống, biến thành bộ dáng ngay cả người trong cuộc cũng không nhận ra được.

Sở Triệu mang nụ cười mỉm trên mặt, như thể người trước đây bị Tô Bạch đánh tơi bời một trận không phải là anh ta vậy, nụ cười trên gương mặt này rất tỏa sáng, rất vô tâm vô phế, thế nhưng rõ ràng lại có chút làm bộ.

Có khả năng, anh ta thật sự muốn lật qua một trang này, muốn mượn cơ hội này khôi phục lại mối quan hệ giữa hai người, đại khái thì anh ta thật sự không mang theo bao nhiêu lòng cầu danh lợi lộc, mà chỉ cảm thấy dưới bầu không khí bốn người tập trung này, duy trì một loại biểu cảm thích hợp và một loại thái độ thích hợp, mới là sự lựa chọn nên làm nhất.

Tô Bạch lôi một điếu thuốc từ trong túi ra, trong bao thuốc vừa vặn thừa lại ba điếu, hắn tự rút cho mình một điếu, sau đó ném hai điếu còn lại về phía Cố Phàm và Sở Triệu.

Cố Phàm là người không hút thuốc, nhưng mỗi lần Tô Bạch và Sở Triệu rút thuốc đều sẽ chia cho anh ta một điếu. Lần này, Cố Phàm vẫn giống như ngày trước, nhận điếu thuốc, sau đó cố tình bày ra vẻ mặt ghét bỏ, nhét nó vào trong túi mình. Sở Triệu thì lại lôi một cái bật lửa ra, châm cho mình trước, sau đó đi về phía Tô Bạch, chuẩn bị giúp hắn châm.

Bốn người, qua một con đường, cuối cùng cũng đứng bên cạnh nhau, Cố Phàm duỗi tay đặt lên bả vai của Tô Bạch: "Ồ, ngứa tay rồi phải không?"

Tô Bạch mỉm cười, không nói gì cả.

Sở Triệu cũng ở bên cạnh nở nụ cười, không nói gì hết, Huân Nhi thì lại hơi cúi đầu, giống như đang kiềm chế một loại chất lỏng có thể tiết ra trong mắt, đến cuối cùng, hình như đã biến thành Cố Phàm độc thoại một mình.

"Hay là đi giết người đi."

Chương 726 Cương Thi Trong Bóng Ma 1

Đúng vậy, hay là đi giết người đi. Thời gian dường như quay trở về năm đó, khi bốn người vẫn còn là những nam nữ thanh niên độ tuổi sinh viên đại học, ngồi dựa bên cửa sổ của quán cà phê sang trọng, Tô Bạch nói xu hướng bạo lực và cảm xúc tâm lý tiêu cực của mình càng lúc càng nặng.

Sau đó, Cố Phàm ngồi ở bên cạnh Huân Nhi lập tức duỗi tay đẩy gọng kính, mang theo giọng điệu lạnh lùng, nói: "Hay là đi giết người đi."

Sau đó, Huân Nhi và Sở Triệu cũng gật đầu.

Câu lạc bộ giết người đã được thành lập trong quán cà phê một cách ấm áp hòa hợp, mang theo chút hơi thở của giai cấp tiểu tư sản.

Chỉ có điều, sau khi hút một hơi thuốc, Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng gạt tay của Cố Phàm đang khoác trên bả vai của mình ra, sau đó hắn ném đầu lọc xuống mặt đất, duỗi chân giẫm lên, rồi ngẩng đầu, vừa phun ra một làn khói từ trong miệng, vừa nhìn Cố Phàm với vẻ mặt hờ hững: "Ha ha, thính giả có thâm niên."

Đúng vậy, toàn bộ mọi chuyện đều không thể khôi phục lại như trước đây, ai có thể ngờ được, trong quán cà phê lãng mạn ngày trước đó, vị bác sĩ khoa thần kinh lạnh lùng, đẩy gọng kính nói "hay là đi giết người đi" này, thực ra khi ấy đã là một thính giả rồi.

“Ha ha, bây giờ cũng rất tốt mà, có lẽ, đây chính là ý trời, hiện tại cả bốn người chúng ta đều là thính giả, cứ như lại trở về dáng vẻ ngày trước vậy.” Cố Phàm nói một cách thoải mái.

Tô Bạch không có dự định tiếp tục ôn lại chuyện cũ, bây giờ xem ra, lúc trước khi thành lập câu lạc bộ giết người, Cố Phàm chắc hẳn đã nhìn ba người mình, Huân Nhi và Sở Triệu như nhìn thấy ba cái bánh bao ngốc đi. Anh ta đã là thính giả, đã trải qua sinh tử trong thế giới chuyện xưa, đã vậy ở trong thế giới hiện thực còn phải chơi trò chơi giết người với ba bạn nhỏ nữa.

Người bị giết, đều là những tên cặn bã có tội nghiệt trên người, nhưng lại tránh được sự chế tài của pháp luật, cho nên người như vậy cho dù có bị thính giả giết, cũng không thành vấn đề, sẽ không dính líu đến nhân quả, đương nhiên, muốn bởi vậy mà nhận được hảo cảm gì đó của Phát Thanh, lại không phải là chuyện tốt dễ dàng như vậy.

“Sở Triệu, cậu nói có án tìm tôi xem thử, sẽ không lại có liên quan đến tôi đấy chứ?” Lời nói này của Tô Bạch mang hai ý nghĩa.

Sở Triệu hé miệng: “Tôi cảm thấy vụ án này có hơi không bình thường, cho nên muốn tìm cậu tới xem thử, yên tâm, chuyện xảy ra lần trước sẽ không xảy ra tiếp nữa đâu.”

Tô Bạch từ chối cho ý kiến: “Vậy thì nhanh chút đi, tối nay tôi còn phải đi tảo mộ nữa.”

“Tảo mộ?” Cố Phàm nói với vẻ có hơi bất ngờ: “Tôi vừa mới trở về, tối nay mọi người không tụ tập với nhau sao? Mời Huân Nhi nướng một bữa, còn chúng ta uống chút rượu nói chuyện.”

“Không được, trong nhà còn có việc.” Tô Bạch trực tiếp từ chối.

Cố Phàm gật đầu: “Được rồi, người bận rộn của chúng ta, vậy cũng không cưỡng ép cậu nữa.”

Sở Triệu vừa giới thiệu đơn giản lại tình hình vụ án này, vừa dẫn ba người tiến vào tiểu khu. Đây là thảm án một nhà năm người bị diệt môn, một đôi vợ chồng, hai đứa con trai còn chưa quá mười tuổi và một cô con gái, năm người chết thảm trước bàn ăn.

Án giết người, xảy ra bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi đâu, cũng không tính là chuyện lạ kỳ gì, nhưng loại chuyện như thảm án diệt môn này, mỗi một chuyện xảy ra đều mang tính chấn động, bởi vì nếu một loại thù hận, hoặc là một loại động cơ nào đó, có thể xui khiến hung thủ không tiếc giết cả nhà người ta, cũng đủ để khiến cư dân gần đây, thậm chí là người dân trong toàn bộ thành phố đều cảm thấy bất an.

Nam chủ nhà đã chết họ Kim, tên là Kim Quốc Phúc, nữ họ Hàn, tên là Hàn Yên. Kim Quốc Phúc là nhà kinh doanh bất động sản nổi lên vài năm gần đây, dựa vào việc đầu cơ đất vào ôm chuyển công trình mà giàu có, người như vậy, chắc chắn có liên quan đến cả hắc đạo và bạch đạo.

Lúc tiến vào cửa nhà, Sở Triệu và Huân Nhi đều không cảm thấy gì, sau khi bọc giày ở cửa rồi bước vào trong, chỉ có hai người Tô Bạch và Cố Phàm là dừng lại ở lối vào.

Cố Phàm liếc mắt nhìn Tô Bạch: “Cậu cũng cảm thấy sao?”

Tô Bạch gật đầu: “Oán khí rất nặng.”

“Nếu nơi này thường xuyên có rất nhiều cảnh sát ở, dựa vào khí tức của cơ quan quốc gia mang lại từ trên bộ đồng phục đó, ngược lại cũng không cần phải lo lắng gì về những oán khí này, nhưng đây là chuyện không có khả năng, sau khi điều tra kết thúc, nơi này thân là hiện trường hung án hiển

nhiên sẽ bị niêm phong, ngày sau cho dù vụ án đã kết thúc, thì nơi này phỏng chừng cũng sẽ không có phú hào nào thật sự mua để ở, những oán khí này rất có khả năng sẽ hóa hình. Nhà ma đã xuất hiện như vậy đấy."

Cố Phàm nhìn xung quanh, vừa lồng bọc ngoài giày cho mình, vừa nói một cách rất bình tĩnh: "Nhưng ít nhất trước mắt cho thấy, giá nhà ở tiểu khu này chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, nếu ngày sau lại thêm chuyện ma quái nữa, vậy nơi này sẽ sụt giá thảm hại."

"Từ khi nào mà cậu cũng lo lắng về loại chuyện này vậy, nhà cậu cũng đầu tư vào nơi này sao?" Tô Bạch hỏi.

"Tôi cũng không giống cậu, nghìn vàng tán đi vẫn còn hồi lại được." Hai người Cố Phàm và Tô Bạch cùng bước vào trong phòng khách, thi thể ở nơi này vẫn chưa được xử lý và thu dọn dưới sự phân phó của Sở Triệu, mà vẫn còn giữ nguyên bộ dáng khi vừa mới phát hiện. Tuy rằng hệ thống sưởi đã tắt, nhưng mùi xác thối thực sự đã tràn ngập không khí.

Huân Nhi đứng ở một bên, cô ta cũng không hứng thú cho lắm đối với loại tình hình này, nhưng dù sao cũng là thính giả, hình ảnh ghê tởm hơn và đáng sợ hơn cũng đã từng nhìn thấy rồi, cho nên cũng không từ chối cho lắm.

"Mọi người, nữ chủ nhà và ba đứa con đều bị dùng dao nĩa cắm chết trước bàn ăn, còn nam chủ nhà thì lại bị khoét da thịt sau lưng, cầm dao nĩa cố định lại, có giống như một thiên thần không?" Sở Triệu giới thiệu.

"Có chút ý tứ như vậy thật." Cố Phàm đi đến phía sau cơ thể của nam chủ nhà.

Anh ta không hề để tâm mà duỗi tay sờ vào vị trí sau lưng thi thể nam chủ nhà, xung quanh thực ra vẫn còn không ít cảnh sát, nhưng nhìn thấy Sở Triệu, bọn họ cũng không nói gì, bọn

họ cũng sẽ không ngu ngốc đi kêu đừng có phá hỏng hiện trường gì đó …

Chương 727 Cương Thi Trong Bóng Ma 2

Tô Bạch thì lại đứng ở phía trước bức tường đó, nhìn con dơi được vẽ trên bức tường, khóe miệng lộ ra một nụ cười: "Tranh này xấu thật."

"Có phát hiện gì không, hai vị." Sở Triệu nhìn Tô Bạch rồi lại nhìn Cố Phàm.

Cố Phàm nhìn máu khô dính trên ngón tay mình, miết nhẹ ngón tay một chút, rồi chậm rãi đáp: "Là giết người, không mang theo khí tức năng lượng còn sót lại một chút nào, vụ án này chắc hẳn là công việc của cảnh sát các cậu mới đúng."

"Không đúng." Tô Bạch chỉ vào bức tường và bảo: "Không đơn giản như vậy."

"Ồ, cậu có cao kiến gì sao?" Cố Phàm bước tới bên cạnh Tô Bạch, hỏi với vẻ hơi có hứng thú.

"Cao kiến thì không nói đến, nhưng có khả năng người nào đó xuất quốc trong thời gian quá lâu, cho nên đối với một vài chuyện trong nước cũng không hiểu cho lắm."

Huân Nhi và Sở Triệu hơi nhíu mày, rõ ràng bọn họ nghe ra được một ý nghĩa khác trong lời nói của Tô Bạch, đó chính là Cố Phàm có khả năng không phải là thính giả trong giới phương Đông, vậy thế giới chuyện xưa mà anh ta từng trải qua chắc hẳn cũng nghiêng về văn hóa phương Tây ở một mức độ nhất định.

Giống như thính giả phương Đông rất ít tiến vào thế giới chuyện xưa có bối cảnh nội dung chính là pháo đài Vampire,

và người sói, mà giới phương Tây cũng rất ít khi xuất hiện các loại như cương thi, và đạo trưởng trong bối cảnh thế giới chuyện xưa.

Cố Phàm mỉm cười, ngược lại cũng không phản bác gì cả.

Thấy anh ta hờ hững như vậy, sự nghi ngờ trong lòng Tô Bạch lại càng sâu hơn, con hàng này sớm không về muộn không về, lại cứ cố tình về vào lúc này, mục đích là gì?

Thật sự chỉ là trở về thăm bạn thôi sao?

Nhưng, bây giờ vẫn nên xử lý chuyện trong tầm tay trước đã, tuy rằng Tô Bạch đã mấy tháng rồi không đi làm ở văn phòng thám tử của mình, nhưng xét đến cùng, dù sao đây vẫn là một nghề mà mình dự định làm trước đây, hơn nữa trợ giúp phía cảnh sát phá án cũng có tiền thưởng, Tô Bạch cũng không tiện vẫn luôn xài tiền của đám người Mập Mạp.

Tuy rằng, tiền đối với thính giả mà nói là một vấn đề rất nhỏ, tuy rằng không có thính giả nào dám làm đến mức trắng trợn như đại phú đại quý, nhưng tiểu phú đối với bọn họ mà nói, thì cũng không khó gì, thậm chí ngay cả Phát Thanh cũng sẽ ngầm thừa nhận, không thể để mỗi một thính giả đã thập tử nhất sinh trong thế giới chuyện xưa, mà trở về thế giới hiện thực từ vẫn còn phải đi ăn xin được chứ?

Bàn cơm là kiểu dài, hai bên đều có thể ngồi, hai đầu trước sau cũng có thể cho một người ngồi, thường thì vị trí hai đầu, một đầu là chủ nhà ngồi, một đầu chắc hẳn là khách quý ngồi.

Bây giờ, chủ nhà ngồi ở một đầu đó, thịt sau lưng đã bị khoét dựng thẳng thành một đôi cánh thịt, mà vị trí đối diện với chủ nhà, cũng chính là vị trí mà khách quý ngồi, thì lại trống không.

Tô Bạch nhìn vị trí trống này, sau đó mở miệng hỏi Sở Triệu: “Chỗ này, trước đó không đặt bộ đồ ăn sao?”

“Không.” Sở Triệu trả lời một cách rất chắc chắn.

Tô Bạch gật đầu: “Vậy đi vào trong tủ bát ở nhà bếp tìm thử xem, xem có không, nói một cách tương đối thì là một bộ bát đũa sạch sẽ hơn.”

“Ý của cậu là hung thủ đã từng được mời làm khách quý, chiêu đãi và ngồi ở nơi này?” Sở Triệu lập tức xoay người nói với mấy cảnh sát ở phía đối diện: “Nghe thấy chưa, đi kiểm tra nhà bếp lần nữa đi.”

“Rõ.”

Hai cảnh sát lập tức đi vào nhà bếp, chốt lát sau, một người trong số họ trở về báo cáo: “Cục trưởng Sở, quả thực có một bộ bát đũa ăn có dấu vết rõ ràng đã được rửa sạch, sạch sẽ hơn bộ đồ ăn khác ở xung quanh rất nhiều, nhưng phía trên bị rửa sạch quá, không có dấu vân tay để lại, cũng không thể lấy được mẫu DNA có giá trị.”

“Ồ, làm cũng cẩn thận thật đấy.” Tô Bạch mỉm cười, ngồi xuống vị trí khách quý: “Kêu bọn họ lùi ra đi.”

Tô Bạch phất tay, Sở Triệu đương nhiên biết hắn có ý gì, mới xoay người nói với người dưới tay mình: “Tất cả mọi người lập tức, ngay bây giờ, ngay tức khắc, rời khỏi căn nhà này cho tôi, đây là chỉ thị!”

Toàn bộ cảnh sát trong căn nhà đều ngoan ngoãn lùi ra ngoài.

“Uy danh không tồi đấy.” Tô Bạch trêu chọc.

“Cũng tạm được. “Sở Triệu đáp lời.

Vị trí mà Tô Bạch ngồi là vị trí của khách quý, bấy giờ, hắn duỗi ngón tay chỉ vào vị nam chủ nhà Kim Quốc Phú bị chế tạo thành một thiên thần thịt ở phía đối diện: “Hình tượng thiên thần và hình tượng Vampire mang theo sắc thái trêu tức

và khó coi trên vách tường đó, rất dễ nhận thấy, là hình tượng trong thần thoại và truyền thuyết khá thường thấy ở phương Tây, hung thủ để lại hai tác phẩm này, chỉ là muốn thể hiện một loại châm biếm của mình.

Lại thêm một nhà bên bàn ăn này, các cậu có thể nhìn thấy rất rõ ràng, ở vị trí mép rìa bàn ăn trước mặt bọn họ có dấu vết bị móng tay cào ra rõ ràng. Thi thể vẫn chưa được đưa đến phía bên pháp y làm kiểm tra sâu, lát nữa nếu đưa đi làm, trong báo cáo pháp y chắc hẳn sẽ xuất hiện vụn gỗ và nước sơn bàn còn sót lại trong móng tay."

Sở Triệu duỗi tay cầm bàn tay của một người chết lên nhìn: "Quả đúng là như vậy, điều này chứng tỏ khi đó năm người chết đều bị cố định ở chỗ ngồi, không có cách nào cử động được sao, nhưng trên thi thể và trên ghế không có dấu vết của dây thừng."

"Không có dấu vết của dây thừng cũng rất bình thường thôi, Huân Nhi, em đứng qua đây một chút."

Huân Nhi dựa sát vào bàn khi nghe thấy.

Ngay sau đó, cơ thể của Tô Bạch ở trên ghế ngồi bắt đầu nhanh chóng khô quắt lại, trong đôi mắt cũng lộ ra ánh sáng màu lục Âu Mỹám, sau đó, sát khí cương thi cùng với toàn bộ sát khí đều tập trung trên người Sở Triệu và Huân Nhi, hai người này lập tức giống như bị ma làm, cơ thể đứng nguyên tại chỗ bắt đầu run nhẹ, hoàn toàn không động đậy được.

Sát khí cương thi vào cơ thể, đồng thời áp chế khí huyết và linh hồn của người sống. Mà vì thực lực của Sở Triệu và Huân Nhi bởi chênh lệch với Tô Bạch quá lớn, trừ phi sử dụng cường hóa và pháp khí của mình, bằng không ở trước mặt loại sát khí cương thi ở mức độ đáng sợ này, bọn họ thật sự khó có thể động đậy được.

Trong phút chốc, Tô Bạch khôi phục lại nguyên dạng, Huân Nhi thì còn đỡ một chút, chỉ hơi thở hổn hển, mà Sở Triệu thì lại đổ mồ hôi đầm đìa, bởi vì Huân Nhi tin Tô Bạch sẽ không đả thương mình, cho nên mới thả lỏng hơn một chút, mà Sở Triệu thì lại cố tình thử chống lại một chút, đối đầu một chút với sát khí cương thi của Tô Bạch, nên áp lực phải chịu hiển nhiên cũng lớn hơn một chút.

"Là cương thi, nhưng cương thi này chỉ đơn thuần là giết người, mà không hút máu." Tô Bạch nói: "Pháp y bình thường có thể thông qua phản xạ siêu sinh của thi thể, sự thay đổi ở đáy mắt, nước tiểu ở bàng quang, hiện tượng và thức ăn còn sót lại ở dạ dày của thi thể để đoán ra thời gian tử vong, bởi vì liên quan đến sát khí cương thi nhập thể, cho nên thời gian chính xác từ phản xạ siêu sinh của thi thể chắc chắn có sự chênh lệch cực lớn suy đoán thời gian tử vong từ những phương diện khác."

Chương 728 Nhát Gan, Thì Không Thể Nào Trở Thành Cường Giả Được Đâu 1

"Vậy, rốt cuộc là cương thi hoang hay là Phát Thanh nuôi?" Sở Triệu hỏi.

Tô Bạch liếc mắt nhìn anh ta: "Anh bạn nhỏ, khi nói chuyện, mời dùng não của cậu một chút đi."

Sở Triệu sững sờ, sau đó dường như hiểu ra ý nghĩa câu nói này của mình hình như đang nói Tô Bạch được Phát Thanh nuôi vậy: "Thật ngại quá, lỗi của tôi."

Cố Phàm ở bên cạnh nhìn một màn này, lại lắc đầu với vẻ có hơi bất đắc dĩ, hiển nhiên, mối quan hệ giữa Sở Triệu và Tô Bạch đã đến một mức độ không thể hòa hợp được, tuy rằng không đến mức thấy nhau là bóp chết nhau, nhưng rõ ràng Tô Bạch không bằng lòng tiếp tục xuất hiện một chút khả năng nào để Sở Triệu lại trở thành bạn của hắn, mà cố tình phân ra một dải phân cách, chia cắt mối quan hệ của hai người.

Thực ra, lần này mình trở về vốn chính là một cơ hội, về điểm này thì Cố Phàm hiểu rõ, nhân lúc mình trở về, bốn người lại tụ tập, sau đó mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, nhớ lại chuyện xưa, mâu thuẫn và xích mích trước đó, cũng có thể thuận thế mà xóa bỏ, hơn nữa hiện tại bốn người cũng đã trở thành thính giả, trước đây ở trong thế giới hiện thực thành lập câu lạc bộ giết người, bây giờ cũng không phải không thể cũng thành lập một liên minh tiến lùi trong giới thính giả.

Chỉ có điều, rất đáng tiếc, Tô Bạch dường như hoàn toàn không muốn liên quan đến quá khứ thêm một chút nào nữa, từ thái độ của hắn đối với Huân Nhi, và với Sở Triệu, đã cho thấy rất rõ ràng rồi.

"Vậy, cương thi kia có phải là thính giả không?" Sở Triệu lại hỏi.

"Phí lời." Tô Bạch duỗi tay, vỗ lên bả vai thi thể của nữ chủ nhà bên cạnh bàn ăn: "Cương thi trong thế giới hiện thực sẽ xuất hiện loại giết người mà ngay cả máu cũng không động một miếng hay sao? Anh ta rất có khả năng đang kiêng dè điều gì đó."

"Kiêng dè sự trừng phạt của Phát Thanh sao?" Sở Triệu cảm thấy rất vô lý: "Nếu anh ta đã kiêng dè Phát Thanh, tại sao còn giết người lung tung?

"Nam chủ nhà là người kinh doanh bất động sản đúng không, người dưới quyền có sạch sẽ không?" Tô Bạch đứng dậy, vừa chỉnh lại quần áo của mình, vừa hỏi.

"Cái này khỏi cần điều tra cũng biết, vài năm trước khi bất động sản vừa mới bắt đầu được chào đón, mấy loại thảm kịch như cưỡng chế di dời, thậm chí là chôn sống này, còn không phải thường xuyên xảy ra hay sao, chỉ là mấy năm gần đây bắt đầu bớt dần cùng với sự coi trọng của quốc gia đấy." Sở Triệu đáp.

"Cái này có thể hiểu được, có lẽ nam chủ nhà là bị trừng phạt đúng tội, có thính giả cường hóa cương thi đang thay trời hành đạo mà thôi." Tô Bạch nở nụ cười, lôi một điếu thuốc từ trong túi ra, không hề để ý nơi này là hiện trường giết người một chút nào, mà thản nhiên châm thuốc.

"Cho dù Kim Quốc Phú trừng phạt đúng tội, nhưng sao người này có thể giết cả vợ và con cái của ông ta luôn được

chứ?" Huân Nhi có hơi không thể lý giải được, hỏi: "Sao anh ta có thể làm như vậy được?"

Đúng vậy, sao anh ta có thể làm như vậy được, oan có đầu nợ có chủ, cho dù người muốn giết đó là bị trừng phạt đúng tội, nhưng vợ của ông ta và ba đứa con chưa đầy mười tuổi đó, tại sao cũng phải giết chết?

Tô Bạch đối với chuyện này ngược lại cũng rất dửng dưng, khi hắn vừa mới ngồi lên vị trí đó và giải phóng sát khí cương thi của mình, thực ra trong vô hình cũng là bắt chước hung thủ đó.

"Tại sao thời cổ đại lại có sự trừng phạt liên đới? Một người phạm pháp, cả nhà bị liên lụy, thậm chí là toàn gia tộc bị liên lụy."

Tô Bạch phun ra một hơi thuốc lá, gõ tàn thuốc, không để ý đến biểu cảm rất cạn lời khi trông thấy tàn thuốc trên mặt đất của Sở Triệu, mà tiếp tục nói: "Khi Kim Quốc Phú làm giàu, có khả năng cũng đã làm ra không ít chuyện thương thiên hại lý, trên thực tế, bất cứ việc kinh doanh bất động sản nào làm giàu trong những năm này, rất ít vụ có thể nói là sạch sẽ tuyệt đối. Tôi không thông qua điều tra, cho nên tôi không biết rõ, nhưng giả sử dưới điều kiện tiên quyết là Kim Quốc Phú đã từng làm ra chuyện thương thiên hại lý thật, ông ta kiếm tiền, nhờ vậy mà vợ ông ta có thể mua quần áo hàng hiệu, mua đồ trang sức, có thể không cần phải đi làm, mà chỉ cần đi làm đẹp, đi đánh bài. Con trai con gái của ông ta cũng có thể đi học ở trường học quý tộc, có thể hưởng thụ môi trường giáo dục và điều kiện sinh hoạt tốt hơn, lúc mắc bệnh cũng có thể dùng thuốc đắt tiền hơn, tác dụng phụ thấp hơn.

Đúng vậy, chuyện thương thiên hại lý là do một mình Kim Quốc Phú làm, nhưng tiền mà ông ta kiếm được lại mang theo mùi máu tanh, cũng được người nhà ông ta cùng nhau chung

hưởng, nếu đã hưởng thụ lợi ích thế nào, thì hiển nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm như thế, không phải sao?

Có một vụ án xảy ra mấy năm trước đây tại nhà họ Long ở thôn Oa, trấn Linh Sơn, huyện Khúc Dương, tỉnh Hà Bắc, một nhà bảy mạng người của thôn dân họ Long này bị giết chết, bị diệt môn, sau khi hung thủ giết xong người, đã đi trên đường cái, chủ động đụng xuống dưới gầm xe tải để tự sát, nguyên nhân là chủ nhà họ Long nợ hung thủ mười nghìn tệ vẫn luôn chày bửa không trả, nhưng họ Long lại mua nhà mua xe, tổ chức hôn lễ lớn cho con trai, kết quả hung thủ thực sự không thể nhịn được nữa, cuối cùng kéo nhau cùng chết. Giết người là chuyện không đúng, nói cho cùng, oan có đầu nợ có chủ, muốn giết cũng giết tên nợ tiền không trả thôi mới đúng, nhưng hung thủ lại giết cả nhà.

Bởi vì hung thủ cảm thấy, là nhờ có tiền của mình, nên cả nhà đó mới được sống thoải mái như vậy, nên người đó mới có thể mua nhà, mua xe, tổ chức đám cưới cho con trai mình, hơn nữa, thực ra người trong nhà ông ta chắc chắn cũng biết rõ chủ nhà họ Long này nợ tiền người ta, nhưng lại không khuyên ông ta trả tiền, mà vẫn hưởng thụ lợi ích mà món tiền đó mang lại dù rằng đã biết rõ, từ phương diện cảm tính mà nói, hung thủ vẫn được rất nhiều người thấu hiểu và đồng cảm.

Ừm, vụ án này hiện giờ chắc hẳn đã được cái truyền thông lớn xào xáo, bởi vì đến cuối năm, cũng đã đến lúc dân gian thiếu nợ trả tiền, và dân chúng cũng rất vui vẻ khi xem loại tin tức này.”

Cố Phàm duỗi tay sờ cằm mình: “Tô Bạch, lối suy nghĩ và ý kiến này của cậu khiến tôi thật sự rất ngạc nhiên, đây là lời mà một người được hưởng giáo dục cao đẳng nên nói ra sao? Vậy mà cậu còn ủng hộ sự liên đới này.”

Tô Bạch nhún vai: “Suy nghĩ của cá nhân tôi thế nào không quan trọng, vừa rồi tôi chỉ mô phỏng lại suy nghĩ của hung thủ đó một chút mà thôi, thực ra, dựa theo “nhân quả” để tính, thì Phát Thanh thật ra cũng có ý này, không phải sao?”

Thực ra, có một câu mà Tô Bạch không nói ra, nếu như Sở Triệu trở thành thính giả là vì mình đã cứu anh ta trong chuyện đó, vậy Huân Nhi thì sao? Huân Nhi đang yên đang lành bị Cố Phàm anh theo đến Luân Đôn, sao cũng trở thành thính giả vậy?

Chương 729 Nhát Gan, Thì Không Thể Nào Trở Thành Cường Giả Được Đâu 2

Khi nghe thấy Tô Bạch nói ra hai chữ "nhân quả", ánh mắt của Cố Phàm đột nhiên hơi híp lại, nói với vẻ có hơi bất ngờ: "Vậy mà cậu đã tiếp xúc với hai chữ này rồi sao, thật sự khiến tôi ngạc nhiên lắm đấy, tốc độ trưởng thành của cậu, và tốc độ tiến bộ của cậu khiến tôi cảm thấy có hơi sợ hãi."

Tô Bạch ngược lại cũng không khiêm tốn, chỉ dùng ngón tay của mình chọc nhẹ vào ngực của anh ta một cái: "Nếu tính theo thời gian, thì cậu tiến vào Phát Thanh sớm hơn tôi khoảng một năm, ừm, cậu quả thực rất chậm."

Sớm hơn tôi một năm, mà vẫn là một thính giả có thâm niên, hơn nữa, cho dù anh ta có che giấu mình thế nào, cũng không có khả năng che giấu được khí tức của một thính giả cao cấp đến mức chân thật như vậy.

Thính giả cao cấp lại càng giỏi che giấu khí tức của mình hơn, về điểm này thì Tô Bạch biết rất rõ, nhưng hắn lại càng biết rõ hơn, khi thính giả cao cấp che giấu khí tức, hoặc là mang đến cảm giác biến thành người bình thường, hoặc chính là cảm giác của thính giả cao cấp, bọn họ không có khả năng mô phỏng ra khí tức thực lực của một thính giả có thâm niên, sau đó bắt nạt một thính giả có thâm niên khác.

Tô Bạch đã được chứng thực đầy đủ về điểm này từ trên người Giải Bẩm, đồng thời, hắn cũng đã từng tiếp xúc với không ít thính giả cao cấp, bọn họ cũng đều như vậy, cho nên

điều này chứng minh, Cố Phàm tuyệt đối không phải là thính giả cao cấp.

"Cậu rất xuất sắc, nhưng không thể vì vậy mà nói tôi rất kém cỏi được." Cố Phàm rõ ràng rất bất đắc dĩ: "Dù sao thì tôi cũng cảm thấy tốc độ phát triển của tôi ít nhất cũng không tính là kém."

"Còn phải xem so với ai nữa." Tô Bạch ném đầu lọc vào trong lọ hoa phòng khách: "Cậu so với những vật hy sinh đó, chắc chắn là ưu tú hơn rồi."

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng phủi bụi trên vai Cố Phàm: "Được rồi, Sở Triệu, tôi không giúp cậu bắt cương thi đâu, các cậu có thể học theo cảnh sát Hồng Kong trong phim Hồng Kong, thành lập một tổ bắt quỷ để chơi nhé."

Hắn xoay người, dự tính rời đi.

"Vậy tôi phải kết án kiểu gì đây?" Sở Triệu nói với vẻ có hơi dở khóc dở cười.

"Kết án?" Tô Bạch dừng bước chân, quay người lại, duỗi ngón tay chỉ vào Cố Phàm: "Bắt cậu ta nhốt lại thực ra cũng không tính là oan đâu, khi cương thi đó giết người trong phòng khách, cậu ta chắc chắn vừa vặn ngồi ở vị trí này ăn cơm."

Trên gương mặt của Sở Triệu lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay cả Huân Nhi cũng giật nảy mình, thế nào quanh co ngoằn ngoèo cuối cùng lại liên lụy đến người Cố Phàm vậy.

"Cố Phàm, là cậu sao?" Sở Triệu nhìn về phía anh ta, lần trước, bởi vì Tô Bạch có dính đến vụ án của một người phụ nữ, Sở Triệu không biết là cố tình hay vô ý, tóm lại là muốn dẫn hắn trở về cục cảnh sát để điều tra, nhưng Tô Bạch hoàn toàn không để ý đến anh ta, hơn nữa đó cũng chỉ là Tô Bạch có dính líu đến mà thôi, nhưng nếu Cố Phàm thật sự là hung thủ, vậy thì, mình…

Trong lòng Sở Triệu sụp đổ, anh ta biết, nếu Cố Phàm là hung thủ, vậy anh ta cũng hoàn toàn không có cách nào khác.

“Tôi? Liên quan gì đến tôi? Không phải nói là cương thi làm sao, tôi cũng không phải là cường hóa cương thi.” Cố Phàm chỉ vào mình và cười bảo.

“Được.” Tô Bạch gật đầu: “Thực ra tôi cũng không chắc chắn cho lắm, nhưng dựa theo định luật Murphy, sự việc bao giờ cũng sẽ tự nhiên phát triển theo hướng suy đoán xấu nhất.

Tô Bạch bước trở lại, đứng bên bàn ăn, chỉ vào ghế ngồi mà mình vừa mới ngồi đó: “Khi tôi vừa ngồi xuống, đã phát hiện ra hai bên tay dựa của chiếc ghế này rõ ràng đã lõm xuống, tôi cũng đã dùng tay sờ qua, phần lõm xuống rõ ràng rất sạch sẽ, thậm chí còn mang theo chút mùi thơm nhè nhẹ, không, là mùi hương của thần thánh chứ. Đồ ăn trên bàn cơm, phần lớn đều đã biến chất, nhưng một phần thức ăn ở gần với chỗ khách ngồi, lại có tốc độ biến chất rõ ràng chậm hơn rất nhiều, thậm chí, thực ra vẫn có thể tiếp tục ăn được.”

Những lời này của Tô Bạch vừa dứt, hắn ngay lập tức lôi Địa ngục hỏa shotgun ra nhắm vào Cố Phàm.

“Tô Bạch!”

“Tô Bạch, đừng kích động!”

Sở Triệu và Huân Nhi khẩn trương hô lên.

Thế nhưng, Tô Bạch vẫn bóp cò súng.

“Bằng!”

Đạn của Địa ngục hỏa shotgun nhắm thẳng vào Cố phàm.

Hai tay của anh ta giao nhau, một đôi cánh trắng tinh hiện ra sau lưng, sau đó bao phủ chính mình lại, chặn một phát súng này của Tô Bạch.

Tô Bạch mở bàn tay ra, Địa ngục hỏa shotgun bị thu trở về, sau đó hắn nhìn Cố Phàm một cách rất nghiêm túc: "Nếu không phải đợt trước tôi vừa vặn đụng phải một điểu nhân, thì tôi thật sự sẽ không nghĩ đến phương diện này. Cố Phàm, cậu chắc hẳn vốn quen biết Kim Quốc Phú này đi, cho nên nếu đã về nước, có khả năng vẫn còn có chút qua lại, trong nhà người ta lại bày tiệc khoản đãi cậu như khách quý."

Đôi cánh của Cố Phàm được thu lại, đáp với vẻ mặt không cảm xúc: "Tôi không giết bọn họ."

"Tôi biết, cậu không giết bọn họ." Tô Bạch trực tiếp chọn tin tưởng: "Thế nhưng, cương thi đó đã xuất hiện khi các cậu đang ăn cơm, anh ta ở ngay trước mặt Cố Phàm cậu, giết chết người một nhà mà cậu quen biết, thậm chí còn có thể tính là bạn bè trong thế giới hiện thực."

Tô Bạch nghiêng người, chỉ vào phần thịt sau lưng bị xốc lên của Kim Quốc Phú: "Khi cương thi giết người, cậu chắc hẳn vẫn còn ngồi ở vị trí của cậu, nhìn gia đình bạn của mình, từng người một chết trước mặt mình, bạn của cậu sau khi bị đối phương giết chết, lại còn bị làm ra một đôi cánh thịt, tôi không tin cương thi đó muốn chế nhạo cảnh sát sau khi phát hiện ra hiện trường giết người, mà thực ra anh ta lại đang chế nhạo cậu vẫn còn ngồi bất động ở vị trí này. Mà cậu, ngoại trừ lúc đầu không thể kiềm chế được cơn tức giận trong lòng, mà giải phóng đôi cánh của mình ra ngoài, thì cũng chẳng làm ra chuyện gì khác. Đợi khi hung thủ đó giết người rời đi, vậy mà cậu vẫn còn lòng dạ đi rửa sạch bát đũa mà mình đã dùng."

Sắc mặt của Cố Phàm dần dần bắt đầu trở nên xanh mét, rõ ràng, anh ta đang kiềm chế cơn giận của mình, bởi vì lời nói của Tô Bạch đang vạch trần vết sẹo của anh ta, xé mở sự nhát gan và thảm hại của anh ta khi ấy dưới ánh mặt trời.

“Tại sao cậu tiến vào thế giới chuyện xưa sớm hơn tôi một năm, mà cậu vẫn còn cùng một cấp bậc với tôi.”

Tô Bạch vươn đầu lưỡi, liếm môi mình, sau đó đi đến bên cạnh Cố Phàm, nhìn gương mặt của anh ta, rồi nói một cách rất nghiêm túc: “Bởi vì, nhát gan không có khả năng trở thành cường giả được đâu.”

Chương 730 Hình Ảnh Đẹp Đến Mức Khiến Người Nghẹt Thở 1

Có những chuyện Tô Bạch không biết, nhưng cũng không có nghĩa hắn không thể đoán ra được. Tình cảm mà Cố Phàm dành cho Huân Nhi, hắn không xác định được liệu đó là thật hay giả, nhưng xem hẳn cũng có một chút, nhưng sau đó, Cố Phàm vì Huân Nhi mà xin đi công tác tại một viện nghiên cứu y học ở Luân Đôn, chuyện này hiện tại xem ra, rõ ràng là có sự bàn bạc.

Thực ra, trước đây anh ta vẫn luôn được bồi dưỡng ở châu Âu, chỉ là vào lúc thành lập câu lạc bộ giết người đó, Cố Phàm dường như phải chịu áp lực và ý kiến của người trong nhà nên mới trở về nước đảm nhận công tác. Như vậy xem ra, Cố Phàm chắc hẳn đã trở thành một thính giả của nghe đài Phát Thanh Khủng Bố khi ở nước ngoài ngày trước, hơn nữa, nhìn lại đôi cánh thiên thần mà anh ta bày hiện ra trước đó, trên cơ bản, có thể kết luận, có vẻ như Cố Phàm thuộc giới thính giả phương Tây.

Tô Bạch không biết Phát Thanh phân chia giới thính giả phương Tây và phương Đông thế nào, là dựa theo khu vực hay là dựa theo chủng tộc?

Thính giả da đen đó là thính giả trong giới phương Đông, mà Cố Phàm thân là một gã con cháu quan to Trung Quốc, lại thành thính giả phương Tây, có lẽ, cho dù là kết luận phiến diện dựa theo huyết thống để chia, hay là chia theo nơi sinh

chỗ đẻ đều không chính xác, có khả năng phần lớn vẫn là chia theo mức độ bản sắc văn hóa.

Trong thế hệ này của Tô Bạch vẫn còn trẻ, khi tuổi tác còn nhỏ, cùng với sự thúc đẩy mở rộng cải cách Trung Quốc và sự mở đầu của giai đoạn phổ cấp, phát triển của mạng lưới internet, vừa mới quyết định từ bỏ sự bế quan tỏa cảng của mình trước đây, muốn ôm chặt chính phủ nước cộng hòa trên thế giới, khi đối mặt với sự xâm nhập của trào lưu văn hóa phương Tây lại rất không có kinh nghiệm, gần như là chủ động chắp tay ném khu vực văn hóa cho phương Tây.

Khoảng chừng mười năm trước, trong loại sách báo đại chúng phổ biến rộng rãi nhất như Reader's Digest, được ưa chuộng nhất chính là các loại bài viết "ánh trăng nước ngoài khá tròn", thái giám già Trung Quốc trước khi chết tích đủ tiền, cuối cùng cũng mua được một căn nhà, và bà cụ ngoại quốc ở nhà hết nửa đời, trước khi chết đã trả xong khoản vay, ví dụ như vậy súp gà phương Tây xuất hiện, dường như đã xâm chiếm thế hệ những năm cuối tám mươi và cuối chín mươi, chế độ của mình, và bản sắc văn hóa thì lại bị phủ định và nghi ngờ ở mức cao độ, mà ngược lại, lại cam tâm tình nguyện đi ôm giá trị quan phổ quát ở phương Tây.

Cũng là mấy năm gần đây, sự phổ biến hoàn toàn của mạng internet, giao lưu thế giới càng thêm sâu lại thêm mở mang dân trí, loại trào lưu tư tưởng này cuối cùng cũng bị ngăn chặn, khủng hoảng nợ dưới chuẩn của nước Mỹ, chiến tranh nhân quyền, phân biệt chủng tộc, các loại vấn đề biểu lộ trước mặt người Trung Quốc, mới khiến phần lớn người Trung Quốc ý thức được thực ra trong nước hay ngoài nước, anh lớn không cười anh hai, về mặt bản chất cũng không có sự khác biệt gì, hơn nữa về mặt trình độ nhất định, trong nước thực ra càng ưu thế hơn một chút.

Ở thời kỳ đó, Huân Nhi vì là con cháu của dòng họ cách mạng nước cộng hòa, hơn nữa từ nhỏ cũng được định trước con đường chính trị, cho nên về mặt trình độ tư tưởng rất kiên định. Sở Triệu thì mỗi năm đều đối đầu với bạo lực gia đình cùng cường quyền của cha mình, nên cũng không có suy nghĩ gì khác. Còn Tô Bạch đã bắt đầu bắt tay tiếp quản một vài chuyện làm ăn trong tập đoàn, cho nên đã sớm trưởng thành hơn một chút. Mà Cố Phàm, dường như lại lún sâu nhất trong loại trào lưu tư tưởng đó, không chỉ du học ở nước ngoài, mà sau này gần như suýt chút nữa cũng ở nước ngoài làm việc. Anh ta không thích bối cảnh gia tộc và thân phận của mình ở trong nước, mà khát vọng dựa vào năng lực của mình đi đến phương Tây, để hiện thực giá trị và lý tưởng của mình.

Tô Bạch thậm chí còn suy đoán, sau khi mình đánh điểu nhân đó tơi bời hoa lá vào lần trước, liệu điểu nhân đó có truyền tin tức liên quan đến mình cho các thính giả trong giới phương Tây hay không, từ đó mới khiến Cố Phàm để ý đến mình, khiến anh ta đột nhiên phát hiện ra, một tên trong ba cái bánh bao ngốc mà mình dẫn đi chơi trò chơi giết người ấu trĩ đó, vậy mà cũng đã trở thành thính giả, hơn nữa thực lực còn khiến anh ta cảm thấy có hơi kinh hãi.

Lại thêm sau khi gặp mặt, Cố Phàm cố tình tô đậm bầu không khí "hồi ức bốn người" đã qua, còn khuyên bảo Sở Triệu, liên hệ với Huân Nhi, từ các loại tình huống này đều cho thấy, anh ta đang lôi kéo quan hệ, anh ta đang có ý đồ khôi phục lại loại quan hệ thân thiết vào thời điểm ở câu lạc bộ giết người trước đây.

Tự kỷ thêm một chút, và đi sâu suy đoán một chút, Tô Bạch thậm chí có thể cho rằng, Cố Phàm là đang cố tình lôi kéo mối quan hệ với mình, sau đó xây dựng một sợi dây giao lưu giữa hai thế lực giới phương Đông và phương Tây, thông qua sự tồn tại của mình và anh ta.

Giống như mối quan hệ giữa điểu nhân bá tước Charre và mấy lão lạt ma phương Tây đó, hai bên tiến hành "mua bán giao dịch", canh chừng và hỗ trợ nhau ở một mức độ nhất định.

Dù sao thì Tô Bạch cũng là cường hóa Vampire, loại cường hóa này mang bản sắc văn hóa này không thể nghi ngờ gì lại càng thân cận với thính giả phương Tây hơn một chút, khiến bọn họ cảm thấy theo bản năng, tuy rằng Tô Bạch là người Trung Quốc, nhưng nếu hắn đã chọn cường hóa Vampire, vậy rất dễ nhận thấy, hắn càng say mê văn hóa phương Tây hơn. Hơn nữa, tuy rằng hắn hành động khá cô độc, lười ra ngoài xã hội, nhưng có mấy người bên cạnh mình Hòa Thượng, Gia Thố và Mập Mạp, đã là thế lực không dễ khinh thường rồi.

"Nhát gan không có khả năng trở thành cường giả được đâu."

Câu nói này, so với Tô Bạch cố tình nói móc vị được gọi là bạn thời niên thiếu này của mình, còn chẳng bằng nói là đang từ chối lời mời đại diện cho thế lực đó của anh ta. Phải biết rằng, Tô Bạch ngay cả giới thính giả trong nước còn lười đi giao lưu, hiển nhiên lại càng không có nguyện vọng đi kết bạn trong giới thính giả phương Tây, sau đó làm nhân vật "người mở đường" gì đó.

Hơn nữa, suy nghĩ của hắn rất đơn giản cũng rất thuần thúy, thính giả, muốn bản thân mình mạnh mẽ thế nào, muốn sống sót ra sao đều được, còn muốn mấy thứ như xã giao, liên hệ, tổ chức gì đó, là một loại hành động ấu trĩ bỏ gốc lấy ngọn.

Nói xong câu nói này, dường như đã vả vào mặt thật rồi, Tô Bạch xoay người, lần này cuối cùng cũng đi ra khỏi căn phòng hiện trường án mạng này, khi quay về xe của mình, hắn lôi ra một chai nước khoáng trong hộc xe ra, uống hai ngụm.

Chương 731 Hình Ảnh Đẹp Đến Mức Khiến Người Nghẹt Thở 2

Nói thật, hắn không để tâm Sở Triệu nhìn mình thế nào, cũng không để tâm Cố Phàm nghĩ về mình ra sao, duy chỉ có Huân Nhi, mình dường như cách cô ấy xa một chút, mới là sự bảo vệ tốt nhất đối với cô ấy. Lúc trước, khi mình tặng Sở Triệu và Huân Nhi pháp khí, thực ra chính là một loại hành vi rất nguy hiểm, có khả năng sẽ thật sự hại chết bọn họ, bởi vì mình cho bọn họ thứ gì, thì Phát Thanh sẽ tăng thêm độ khó cho bọn họ ở thế giới chuyện xưa tiếp theo.

Chỉ có điều, Huân Nhi chắc hẳn sắp đến thế giới chuyện xưa thứ hai của cô ấy rồi.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi, dựa theo cảnh chiếu thử của bức họa đó, Huân Nhi sẽ chết trong thế giới chuyện xưa thứ hai, cũng may bây giờ Phát Thanh đang ở trạng thái dừng phát sóng, Tô Bạch quyết định qua một thời gian nữa, sẽ hẹn riêng Huân Nhi ra ngoài nói chuyện, tóm lại, tất cả mọi việc cứ nghe theo ý trời đi.

"Đi tảo mộ nào."

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, hắn nghĩ đến chuyện mà vong hồn học tỷ đã nói cho mình, có một đám hàng xóm mới đột nhiên xuất hiện, mang theo oán khí nặng nề một cách vô tri vô giác.

Oan hồn thế nào sẽ có oán khí nặng nề một cách vô tri vô giác?

Rõ ràng là có người đang áp chế bọn họ, khiến bọn họ cho dù là sau khi chết, đã biến thành quỷ vẫn còn phải hứng chịu sự đau đớn, nhưng lại không cho bọn họ cơ hội trở thành lệ quỷ. Loại trừng phạt này, thật sự có thể so với nồi chảo dưới âm tào địa phủ sau khi chết.

Tay phải của Tô Bạch gác lên xe, tay trái mở ra, một luồng sát khí ngưng tụ ở lòng bàn tay hắn, sát khí của cương thi, có tác dụng khắc chế bẩm sinh đối với quỷ hồn, ngược lại có thể làm ra được hiệu quả như vậy. Những đạo sĩ dán phù chú lên trán của cương thi, thực ra cũng là một loại thủ đoạn dùng sát khí để áp chế sát khí, khiến sát khí trong cơ thể của cương thi hỗn loạn lên, từ đó áp chế linh tính hung tàn của cương thi, hoặc là gọi bản năng hung tàn.

"Thật sự có chút thú vị đấy." Tô Bạch lầm bầm.

Đúng vậy, so với Cố Phàm đột nhiên trở về mang theo mục đích đặc biệt, thì vị thính giả cường hóa cương thi đó lại càng khiến Tô Bạch cảm thấy có hứng thú hơn, giết người giết hết sạch, liên lụy cả nhà, tối đa hóa việc phát huy quyền lực mà Phát Thanh giao cho thính giả ở một mức độ lớn nhất, Thượng Hải, lại xuất hiện một nhân vật giống như sứ giả chính nghĩa, tuy rằng thủ pháp rất cực đoan, cũng rất tàn nhẫn, thậm chí còn vi phạm đạo đức.

Chiếc xe lái vào trong nghĩa trang, nơi này rất thanh tịnh, cũng rất yên tĩnh, trước đây, Tô Bạch chọn nơi này cho học tỷ ở, về mặt tâm lý ít nhất cũng đã đủ rồi. Phải biết rằng, hiện tại giá nhà âm trạch cũng từng bước tăng cao, khi người đang sống muốn mua một căn nhà ra dáng một chút cũng không mua được, đến bây giờ ngay cả chết cũng không chết nổi.

Bởi vì sắp năm mới rồi, cho nên người tới đây quét dọn và tế bái trước rất nhiều. sau khi Tô Bạch xuống xe, đi dọc theo

con đường nhỏ tĩnh mịch lên trên, nhìn thấy xung quanh có không ít người đang dọn mộ.

Nghĩa trang có đơn vị quản lý chuyên môn, ở đây còn có văn phòng có chút tương tự với quản lý tài sản trong tiểu khu, chỉ có điều quản lý tài sản ở nơi này là quản lý người chết, trong đó, dọn dẹp cỏ dại, duy trì cảnh vật ở nghĩa trang là nhiệm vụ quan trọng nhất, thường thì cũng sẽ mời một vài Hòa Thượng và đạo sĩ qua đây niệm kinh, siêu độ một chút, tóm lại là muốn tăng giá âm trạch lên cao nhất, bằng không làm sao mà tăng giá nhà được?

Tô Bạch bước vào trong văn phòng trước, văn phòng rất lớn, nhân viên làm việc chuyên môn có mười người, đây mới chỉ là nhân viên văn thư. Những người khác đều làm những chuyện mà mình thấy, hoặc là tiếp đãi người nhà, hoặc là chỉnh sửa văn kiện, có một đứa trẻ nhỏ ngồi trong góc văn phòng, bên cạnh đặt một túi đồ ăn vặt và coca cola, trong tay cầm một quyển truyện tranh, đang đọc đến say mê, nó chắc hẳn là con của nhân viên công tác ở nơi này, đứa trẻ đang nghỉ đông, nên dẫn đến nơi mình công tác để tiện trông coi.

Tô Bạch không đi tìm nhân viên công tác khác, mà khóe miệng mang theo ý cười, đi thẳng về phía bé trai đó.

Bé trai đó có khả năng tuổi chỉ chừng bảy, tám, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa xem quyển truyện tranh, dáng vẻ kháu khỉnh bụ bẫm, thoạt nhìn rất đáng yêu, tóc húi cua, gọn gàng sạch sẽ.

Tô Bạch ngồi xổm xuống trước mặt bé trai: “Xem tranh gì vậy, cho anh nhìn một chút được không?”

Bé trai nở nụ cười rất thật thà, ngắm quyển truyện tranh thẳng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn thấy bên trong đều là những ảnh chụp tỉ mỉ, không phải là truyện tranh, mà là những cỗ tử thi, những tử thi

này được bày ra các loại tạo hình, có giao phối ở trên giường, có người đầu bị khâu ngược lên cổ, có người tứ chi xếp loạn, quả thực là nhìn đến ghê người, tản ra một loại mùi vị trào phúng, máu tanh đen tối nồng nặc đến mức khiến người nghẹt thở.

"Sao nào, có đẹp mắt không?" Bé trai hỏi một cách rất chất phác, giống như một đứa trẻ đang khoe bảo bối của mình với người lớn vậy.

Tô Bạch lắc đầu: "Không được, đáng tiếc."

Bé trai nóng nảy: "Không được chỗ nào?"

"Phông cảnh ở đây tốt như vậy, thi thể cũng đẹp như vậy, nhưng sau khi em bày ra, loại cảm giác tận lực này lại quá rõ ràng, giống như nghệ thuật chụp ảnh bây giờ cũng đã sớm không còn dựa vào hiệu quả của hình ảnh đả kích khoa trương để nổi tiếng nữa rồi, bây giờ chú trọng vào một loại gọi là chiều sâu, em bày ra rồi chụp thế này cũng giả trân quá, ngược lại chỉ là hàng kém."

Tô Bạch giống như lên mặt dạy đời, ngồi xổm xuống, lấy quyển sổ trong tay bé trai, rồi lật một trang. Trên trang đó là ảnh chụp cả nhà Kim Quốc Phú chết thảm trên bàn cơm, nhân vật chính là Kim Quốc Phú, da thịt sau lưng ông ta bị xốc lên, dùng dao nĩa cố định lại, dựng thành một đôi cánh thịt.

"Người này đã phạm lỗi gì?" Tô Bạch hỏi.

"Cưỡng chế di dời, chôn sống chết ba người, giết chết hai người báo thù, đánh tàn phế mười mấy người." Bé trai vừa nghĩ một cách rất nghiêm túc, vừa trả lời: "Trong đó có một bạn nhỏ bị chôn sống ngang tuổi em, thường bay tới đây chơi với em, cậu ấy và ông nội, bà nội của cậu ấy bị chôn sống cùng nhau."

Chương 732 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 1

Tô Bạch gật đầu: "Em nhìn đi, đôi cánh thịt này, rất dễ nhận thấy, mọi người đều có thể hiểu được ý tứ của em, cũng có thể nhìn ra được người mà em đang châm biếm là một vị thiên thần đại diện cho thần thánh và chính nghĩa, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, ở trong góc kia của bức ảnh này, cũng chính là phía bên kia của bàn cơm, có một người đang ngồi, đang trơ mắt nhìn em chế tạo tác phẩm nghệ thuật của mình, nhưng lại không dám ra tay với em, chỉ dám tức mà lại không dám nói.

Thực ra, em hẳn nên đợi đến khi anh ta tức tối, mở rộng đôi cánh trắng tinh đó ra rồi chụp lại, đôi cánh của một người chết lại thêm một thiên thần với đôi cánh trắng tinh thực sự mở ra ở phía đối diện với bàn ăn.

Loại ý tứ chế nhạo này, là thể hiện, là chiều sâu, là so sánh, toàn bộ đều có hết, như vậy, mới có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật, có thể so với "bữa tối cuối cùng" đó, có lẽ, nếu muốn có thêm hiệu quả châm chọc, em có thể mang một cái chổi lông gà đến, rút lông gà trên chổi ra rồi cắm vào cánh thịt. Hình ảnh đó, đẹp đến mức khiến người nghẹt thở." Tô Bạch nói với vẻ mặt say mê.

Bé trai nhìn hắn một cách ngơ ngác, miệng nhỏ hơi hé ra, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc, lời giải thích của Tô Bạch, dường như đã đẩy ra một cánh cửa thông đến thiên đường nghệ thuật tầng sâu hơn cho nó.

“Đúng vậy, đẹp thật…” Bé trai vừa tưởng tượng vừa khen ngợi.

Bé trai cứ nhìn Tô Bạch như vậy khoảng chừng ba phút, Tô Bạch cũng đối diện với nó, dần dần, những biểu cảm khác trên gương mặt của đứa trẻ bắt đầu từ từ rút đi, lúc này một đôi mắt đen láy đã trở nên sâu xa hơn rất nhiều, thậm chí, ở sâu trong đó, Tô Bạch dường như còn phát hiện ra một vẻ trêu tức.

Thằng quỷ nhỏ này, vậy mà còn bắt đầu chế nhạo mình nữa sao?

“Anh, chắc hẳn biết đây là nơi nào nhỉ.”

Bé trai chậm rãi gấp quyển sổ của mình lại, lúc này, không còn trông thấy vẻ trẻ con và ngây thơ trước đó của nó đâu nữa, bỗng chốc sinh ra một loại khí tức nghiêm túc.

Sau khi Tô Bạch nhìn thấy bé trai này, hắn lại đang suy nghĩ một vấn đề, tóm lại con hàng này là một người lùn nhỉ, lại còn là một thần đồng trời sinh thông minh, thậm chí còn là quá mức thông minh.

“Phòng làm việc nghĩa trang.” Tô Bạch kéo một cái ghế ở bên cạnh tới, rồi tự mình ngồi xuống.

Trong quan điểm của người bên ngoài, đây dường như là hai người chú cháu quen biết nhau, đang nói chuyện rất hòa hợp, thế nhưng, lại chẳng người nào có thể biết được, thứ mà giữa hai người một lớn một nhỏ này đang che giấu là vòng xoáy khủng khiếp đến thế nào. Hơn nữa hai người này, cho dù là từ sự tồn tại của bản thân hay biểu hiện nội tâm, đều đại diện cho hệ hắc ám một trăm phần trăm, bọn họ đối với máu tươi, đối với cái chết, đối với giết hại, đều có sự chấp nhất của riêng mình, thậm chí là diễn biến nó thành nghệ thuật thuộc về mình.

Bàn tay nhỏ của bé trai vung lên, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều bị một lớp màu đen trắng bao trùm xuống, chỉ có điều, nhân viên công tác ở nơi này, nên làm gì thì vẫn đang làm cái đó, dường như không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Đây là một tầng lá chắn, tương tự với quỷ đả tưởng thuộc về cương thi, khiến người sống gần đó không có cách nào phát hiện ra được chuyện đang xảy ra ở bên trong.

Khóe miệng Tô Bạch hiện ra một nụ cười, xem ra đứa nhỏ này hình như còn có thứ muốn cho mình xem, những bức ảnh trong quyển sổ đó chắc hẳn là niềm kiêu hãnh và là tác phẩm đáng để nó tự hào, nhưng rớt cái bịch thành thứ thấp kém trong lời bình luận của Tô Bạch. Đối với tính cách của trẻ con mà nói, đây là một chuyện rất không phục, cho nên chắc chắn sẽ thuận theo tính tình của mình, lại lôi một vật quý giá khác của mình ra để lấy lại thể diện.

Thường thì thính giả đối với pháp khí và bí mật của mình đều vô cùng thận trọng, không ở trước mặt sinh tử thì sẽ không dễ dàng lôi ra cho người ta thấy, nhưng lối suy nghĩ của thằng quỷ nhỏ này rõ ràng không giống với thính giả bình thường, lại càng tùy hứng hơn trẻ con rất nhiều, từ một mức độ nhất định, thực ra tác phong làm việc của nó có hơi tương tự với Tô Bạch. Tôi chỉ làm việc tôi thích, tôi cũng không cần, không, là coi thường loại cách thức tư duy ngu si và ghê tởm của người lớn để quyết định cuộc sống của tôi và chọn lựa của tôi.

Có lẽ khi ấy, Cố Phàm ngồi ở một đầu khác của bàn ăn, cũng cảm giác được điểm này, anh ta biết thính giả bé trai cường hóa cương thi ở phía đối diện đó, nếu mình dám ra tay ngăn cản, đối phương thật sự sẽ dám mặc kệ quy tắc và trừng phạt của Phát Thanh để liều mạng với mình.

Kết quả thắng thua, và kết quả sinh tử, chắc chắn sẽ được tuyên bố trước khi sự trừng phạt của Phát Thanh tới, cho nên

khi đó Cố Phàm quả quyết sợ hãi, trơ mắt nhìn cả nhà Kim Quốc Phú có giao tình với mình chết thảm ngay trước mặt mình, thậm chí ngay cả sự sỉ nhục của đối phương dành cho mình cũng đều phải nhịn xuống.

Giờ này khắc này, những bộ quan phục triều Thanh màu đen lơ lửng ở phía trên, giống như những Âu Mỹlinh, mang tới một loại ảo giác Âu Mỹám, nhiệt độ xung quanh dường như cũng giảm thấp xuống trong nháy mắt, điều này cũng ảnh hưởng đến những nhân viên công tác ở nghĩa trang đang làm việc đó, bọn họ còn cho rằng hệ thống lò sưởi ở trong văn phòng đã xảy ra trục trặc.

Cương thi mặc quan phục triều Thanh, là một loại trang phục cơ bản của cương thi sau khi một loạt phim ảnh về đề tài cương thi ở Hồng Kong nổi lên, phía nhà sản xuất giải thích rằng dùng quan phục triều Thanh mặc cho cương thi trong phim cương thi Hồng Kong, là một loại miệt thị và chế nhạo sự mục nát của triều Thanh, nhưng cách nói của nhà sản xuất dù sao cũng chỉ là cách nói của nhà sản xuất, cũng giống như đầy tớ của nhân dân vì nhân dân, thực ra nguyên nhân thực sự là vì Hồng Kong là một vòng tròn khác của người Hoa dựa gần vào đại lục, nơi mà Hoa Kiều chiếm đa số, mà sau khi chính quyền nhà Thanh đi đến giai đoạn cuối, việc bán quan bán tước dường như đã thành một loại nếp sống, mà người Hoa cư trú ở nước ngoài, cũng có không ít người giàu có, bằng không trước đây cụ Tôn cũng sẽ không luôn quyên tiền cho quỹ Hoa kiều Nam Dương.

Chương 733 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 2

Vào thời kỳ Minh Thanh, đối với một quần thể người Hoa ở nước ngoài này, vương triều trung ương vẫn luôn bày tỏ thái độ ghét cay ghét đắng, những người Hoa rời khỏi quê hương đi đến Nam Dương xây dựng nền móng sinh tồn đó, trên cơ bản đã bị coi thành kẻ phản loạn quên mất nguồn cội. Tuy rằng cuộc sống ở Nam Dương rất dễ chịu, nhưng lại không hề có một chút địa vị chính trị nào ở cố hương, thậm chí còn bị xem là tội nhân lưu vong, còn lâu mới được nổi tiếng như Đài Loan khi nước cộng hòa vừa mới mở rộng cải cách.

Cho nên, những người Hoa có tiền ở Nam Dương này, bọn họ trên cơ bản đều sẽ thông qua một cách hợp pháp để mua một chức quan ở trong nước cho mình, sau khi chính phủ nhà Thanh đi đến giai đoạn cuối cũng đã mất sạch toàn bộ liêm sỉ, tước vị quan lại được định giá niêm yết dựa vào phẩm cấp, mua bán công bằng, giao đủ tiền thì một bộ quân phục cộng thêm các loại phụ kiện, tất cả đều đưa cho anh tất.

Cũng vì vậy, Hoa kiều khi ấy, bất cứ người nào cũng thích thể diện, dường như ai nấy cũng đều là mệnh quan triều đình, sau khi chết hiển nhiên cũng muốn mặc quan phục của mình xuống mồ, cũng tiện để khoe khoang với tổ tông của mình, cho nên phía Hồng Kong và khu vực duyên hải đó, nếu có cương thi xuất hiện, hiển nhiên hơn phân nửa đều mặc quan phục triều Thanh trên người, hơn nữa bởi vì thời gian khai phá cũng khá muộn như vùng duyên hải Nam Bộ đó, cho nên cũng

không có sự tồn tại của mộ lớn thời cổ đại dày đặc như ở phía bên Hồ Nam và Thiểm Tây vậy.

Ở nơi này, bốn bộ quan phục triều Thanh mà Tô Bạch nhìn thấy là cỡ lớn, hơn nữa mỗi bộ đều rực rỡ nhiều màu, bốn bộ quần áo này, vậy mà mỗi một bộ đều là pháp khí! Hơn nữa còn là pháp khí thích hợp cho người cường hóa cương thi.

N chính giữa lại có một bộ có số đo nhỏ, chắc hẳn là cho bản thân bé trai mặc, một chuỗi đông châu sáng loáng, tản ra ánh sáng ảm đạm, trong bộ quần áo thiên về sắc thái Âu Mỹám lại ẩn sâu rất nhiều huyền cơ, đây không phải là một bộ đồ diễn lôi ra để quay phim kinh dị, mà là một chiến bào đặc biệt được đặt may riêng cho bé trai!

Mặc nó lên người, thì thực lực của bé trai có thể có được sự tăng thêm mấy thành!

Bé trai đứng dậy, bộ quần áo đó tự nhiên rơi lên người nó, đồng thời, hốc mắt của nó bắt đầu lõm xuống, cơ thể cũng bắt đầu khô quắt lại, cả người dung hợp một cách hoàn hảo với bộ quần áo này, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, nó cúi đầu, phát ra một tiếng gầm gừ, khí tức bỗng chốc tăng mạnh, cho dù là về cảm giác mang đến cho người ta hay là bề ngoài đơn thuần mà nói, đều có thể xưng là thượng thừa!

Bé trai liếm môi, dường như rất có hứng thú đối với máu thịt của Tô Bạch, nó duỗi ngón tay ra, làm ra một động tác ngoắc ngón tay với hắn, mang theo một loại ý tứ khiêu khích, đồng thời, cũng là một loại khí tức khá trẻ con.

“Xấu quá.” Tô Bạch lắc đầu: “Xem ra, trình độ khẩu vị và thường thức của người nào đó thật ra cũng chỉ như vậy mà thôi, xem Hồng Kong nhiều rồi nên cái gì cũng nhất định phải dựa theo trong phim Hồng Kong sao? Giới hạn và quy định, đối với người tầm thường mà nói là lấy ra tuân thủ, nhưng đối với người thông minh mà nói, anh ta phải lấy ra để phá vỡ.”

Bé trai bĩu môi một cách khinh thường, đáp: "Những bộ quần áo này rốt cuộc có khẩu vị gì, em cảm thấy, một Vampire không có tư cách bình luận đâu."

Có lẽ bởi vì nguyên nhân nó đã biến thành cương thi, cho nên giọng nói không còn phát ra từ trong cổ họng nữa, mà là đang vang vọng ở xung quanh, lại giống như chỉ thẳng vào trong lòng bạn, người bình thường đối mặt với câu nói này, có khả năng tâm thần đều sẽ run rẩy theo bản năng, sau đó hoảng hốt sợ hãi. Từ đó cũng có thể nhìn ra được bé trai này là huyết thống cương thi chân chính, đã dung nhập vào trong tính cách của mình, in dấu vào sâu trong linh hồn mình, huyết thống cương thi đối với nó mà nói, không chỉ là vật bảo đảm và công cụ để nó dựa vào mà tồn tại trong thế giới chuyện xưa, mà lại càng là cuộc sống của nó, bằng không, nó quả thực không có khả năng diễn giải về một cương thi một cách vô cùng nhuần nhuyễn như vậy.

Mà lúc này Tô Bạch mới hiểu ra, xem ra bé trai này không nhìn thấy huyết thống ẩn của mình, cũng không biết thực ra mình cũng được xem là một đồng loại của nó.

Đây là một chuyện rất bình thường, huyết thống Vampire của Tô Bạch đã trải qua rất nhiều lần cường hóa, cũng đã hấp thụ qua máu tươi của Ansister, cho nên khi người khác cảm giác khí tức của hắn, thứ mà họ có thể cảm nhận được, cũng chỉ có huyết thống Vampire là rõ ràng nhất. Về phần thính giả tồn tại song huyết thống, không phải không có, nhưng tuyệt đối là hiếm có, hơn nữa thường sẽ không trưởng thành được, cho nên trên cơ bản không cần phải suy xét gì. Thử nghĩ mà xem, nếu không phải cơ hội của hắn đủ nhiều, hơn nữa thứ cần mạng để đổi còn nhiều hơn, bằng không, hắn thật sự rất có khả năng sẽ kẹt ở trong điểm quyết định biến dị huyết thống, mà không có cách nào cường hóa được từ cửa hàng wechat.

Cơ thể hắn khô quắt lại vào lúc này, trong đôi mắt của Tô Bạch cũng tản ra ánh sáng màu xanh biếc, cả người được một màn sương mù màu đen bao phủ. Lúc này, hắn thật sự giống như cương thi vừa mới bước ra từ trong cổ mộ nghìn năm, mang theo điềm chẳng lành và tai ương.

"Vậy bộ dáng này, được chưa?"

"Song huyết thống?" Bé trai vẻ mặt khó tin: "Song huyết thống sinh ra xung đột và biến dị, vậy mà vẫn có thể tiến thân đến hàng ngũ thính giả có thâm niên sao, quá thể!"

Thế nhưng, bé trai vẫn lắc đầu, đáp một cách rất nghiêm túc: "Nhưng lần này, anh không có khí tức nghệ thuật mà em có."

Nếu lúc này có thính giả ở đây, mắt thấy tất cả những chuyện này cũng nghe thấy lời mà hai người này nói, chắc chắn sẽ cạn lời và phun ra mấy cột máu cao.

Móa nó mẹ, tôi xin đó, các người một là tên điên cách đây không lâu suýt chút nữa dẫn tám nghìn vong hồn về thành phố Thượng Hải, một thì là tên biến thái lấy cái được gọi là "trừng trị cái ác" làm vẻ ngoài, thực ra lại thích tạo dáng cho người chết để chụp ảnh nghệ thuật, đây đều là những nhân vật hàng đầu trong giới cường giả có thâm niên, kết quả lại ở nơi này bắt đầu bày trò gọi là tỷ thí nghệ thuật "kiểu của tôi xuất sắc hơn" này, có phải hai người bị thiểu năng không đó!

Chương 734 Kiểu Của Tôi Xuất Sắc Hơn! 3

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của bé trai, Tô Bạch cũng gật đầu một cách nghiêm túc, thế nhưng, điều này không có nghĩa hắn thừa nhận mình thua, trên thực tế, liên quan đến loại cảm giác và phong cách nào mới phù hợp với hơi thở nghệ thuật của cương thi nhất, thực ra Tô Bạch đã sớm có đáp án rồi. Hơn nữa, đáp án này lại dựa vào làm bậy mà có được. Lúc trước ở trong thế giới chuyện xưa, nhân bản vô tính của mình, thực sự đã nói cho Tô Bạch biết mình của một năm sau sẽ trông thế nào.

Thân thể cương thi sẽ bắt đầu trở nên hơi mượt mà hơn so với lúc trước một chút, vết thương quanh người sẽ nhuộm lên một tầng đỏ hồng, đường cong cả người lúc này sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lại càng lộ rõ một loại khí chất cao nhã!

Bấy giờ, sự tàn nhẫn, dơ bẩn, và tà ác của cương thi, phối hợp với sự tôn quý, ưu nhã, và tà mị của Vampire cùng tồn tại chung một cách hài hòa. Đồng thời, sát khí màu lam nhạt của cương thi và huyết khí màu đỏ tanh tưởi của Vampire tập trung lại tạo ra một màu tím, mái tóc của Tô Bạch lúc này cũng biến thành màu tím bay bay!

Một khắc này, hắn mới hiểu ra nguồn gốc mái tóc tím của nhân bản vô tính đó của mình, lúc trước đối phương đứng ở trước mặt mình nói chuyện, kiểu tóc đó xấu hoắc, sau khi Tô Bạch trở về thế giới hiện thực còn nhuộm tóc màu tím một khoảng thời gian, bây giờ cảm thấy thật đúng là ngu không chịu được. Khi ấy nhân bản vô tính rõ ràng là đang nhắc nhở

mình, sau khi huyết thống Vampire và huyết thống cương thi dung nhập cao độ, mi sẽ nhận được huyết thống hoàn toàn mới, có một không hai thuộc về mình!

Sợi len của áo gió từ từ xé rách, ngấm máu tươi của Tô Bạch bên trong, sát khí cũng dung nhập trong đó, hình thành một lại sắc thái quỷ dị hơi đỏ rồi lại hơi đen, nhưng loại sắc thái mà áo gió hóa thành mặc lên người Tô Bạch lúc này, lại vừa vặn như vậy, thích hợp như vậy.

Ngay khi Tô Bạch để lộ ra đồng tử của mình từ trong sự âm Âu Mỹcủa áo gió, bé trai hé miệng, có hơi không cam lòng, cũng có chút bất đắc dĩ, đến cuối cùng vẫn là hóa thành một tiếng thở dài, nó gật đầu, rõ ràng đã thừa nhận Tô Bạch cho dù là về tạo hình cương thi cũng vẫn thể hiện ra một loại mức độ thẩm mỹ áp đảo hơn nó.

"Đẹp đó." Bé trai bùi ngùi bảo: "Dùng loại trạng thái như vậy đi giết người, quả đúng là lời khen thưởng tối cao dành cho những người bị giết chết đó, em thật sự có hơi ngưỡng mộ bọn họ."

Tô Bạch nghe vậy, khóe miệng câu thành một độ cung hơi nhỏ, rồi hỏi một cách như có như không: "Vậy em để anh giết em một lần, được không?"

Bé trai chậm rãi nhắm mắt: "Được."

Bàn tay của hắn chậm rãi duỗi ra, đặt lên vị trí cổ của bé trai. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn, móng tay màu đen sì lại quyến luyến không nỡ rời khỏi nơi này một hồi.

Bé trai hơi nhắm mắt, biểu cảm trên gương mặt bắt đầu run rẩy. Loại run rẩy này không phải bởi vì sợ hãi, không phải vì lo lắng, cũng phải phải vì do dự, mà là kích động!

Đúng vậy, có thể trải nghiệm cảm giác bị giết chết như vậy, trong quan điểm của nó, quả thực là một chuyện rất vẻ vang,

nó thậm chí còn đang thèm khát, đợi sau khi mình bị giết chết một cách ưu nhã như vậy, ảnh chụp của mình cũng sẽ được đặt vào trong quyển sổ yêu quý của mình, chắc chắn đó sẽ là một tác phẩm nghệ thuật quý giá.

Chỉ có điều, sau một khắc, cơ thể của Tô Bạch bắt đầu khôi phục lại nguyên trạng, móng tay biến mất, làn da cũng bắt đầu khôi phục lại vẻ căng tràn, màu sắc của mái tóc cũng biến trở về màu đen bình thường, trong mắt của hắn cũng lộ ra một vẻ mệt mỏi.

Bé trai mở mắt ra, lộ ra vẻ thất vọng: "Sao vậy, không giết nữa sao? Em tự nguyện bị anh giết chết, anh sẽ không bị Phát Thanh trừng phạt đâu."

"Mệt lắm." Tô Bạch thở dài: "Tự nguyện bị giết chết sẽ không có loại đấu tranh trong sợ hãi và cuồng loạn trước khi chết đó, cho dù là chụp ảnh, cũng không có loại linh khí và mỹ cảm ở mức độ sâu đó, chụp ảnh như vậy, có tiếng mà không có miếng, giống như dùng lời lẽ văn hoa lộng lẫy xếp chồng lên văn chương khóc gió than mưa, một tác phẩm như vậy, không có cảm giác nghệ thuật nào đáng nói, chỉ là một loại sản phẩm rác rưởi."

Tô Bạch nhìn vào đôi mắt của bé trai một cách rất nghiêm túc: "Em, bằng lòng làm một tác phẩm rác rưởi sao?"

Bé trai lắc đầu, ngón tay vung lên, bộ quần áo trên người cũng theo đó mà biến mất, sắc thái màu xám tro xung quanh cũng tan đi không còn thấy đâu.

"Không có sức, thật sự không có sức." Bé trai rõ ràng rất bất mãn, nhưng cũng bất đắc dĩ, bởi vì nó không có cách nào phủ nhận, Tô Bạch nói quả thực rất đúng.

Cho dù là trong vô hình, từ lúc bắt đầu đến hiện tại, trong lòng của bé trai rất rõ, tất cả mọi chuyện đều bị Tô Bạch dẫn

dắt, tất cả đều thuộc về khiếu thẩm mỹ của hắn, thuộc về cảm quan của hắn, thuộc về khẩu vị của hắn, trong lúc vô tri vô giác, mình đã bị Tô Bạch dắt đi rồi, nhưng bé trai không cảm thấy việc này có gì không đúng.

Tuy rằng rất khó được người đời tán thành, nhưng bé trai lại có một trái tim muốn trở thành nghệ thuật gia, trên con đường theo đuổi nghệ thuật, nó thật sự có thể không để ý đến bất cứ thứ gì, thậm chí là tính mạng của nó.

Một người như vậy, một thính giả như vậy, vậy mà cũng có thể từng bước đi được cho đến hiện tại, thực sự khiến người cảm thấy thật khó tưởng tượng được, nhưng có một người còn khó có thể tưởng tượng được hơn như Tô Bạch ở trước mặt, dường như, tất cả cũng không còn khó lý giải đến như vậy nữa.

“Cha em sắp tan làm rồi, mẹ em đang ở nhà nấu cơm, anh có muốn tới ăn cùng không, mẹ em chiên món cay Tứ Xuyên ngon lắm.” Lúc này, bé trai lại khôi phục lại trạng thái trước đó, dường như nó thật sự chỉ là một đứa trẻ hàng xóm bình thường.

Mà lúc này, một người đàn ông mặc quần áo lao động cầm một cái kéo lớn đi qua, ông ta chắc hẳn là người làm vườn trong nghĩa trang này, cũng chính là cha ruột của đứa trẻ trước mặt này.

“Không được rồi.” Tô Bạch lôi một điếu thuốc ra, rồi đưa cho người làm vườn này: “Con trai chú rất thông minh, rất đáng yêu.”

“Ha ha, cảm ơn, không gây thêm phiền phức cho cậu là được rồi.”

Người làm vườn cười ha ha, nắm tay của bé trai, tan làm cùng nhau về nhà.

Bản thân Tô Bạch tự châm cho mình một điếu thuốc, hút một hơi, rồi phun ra một làn khói, cho dù nhìn thế nào, thì người cha đó cũng không giống như một người có khuynh hướng bạo lực gia đình gì cả, mà là một người cha bình thường và hòa ái, vậy thẩm mỹ lạ lùng và sự theo đuổi chấp nhất của con hàng này thật sự là sinh ra tự có hay sao?

Chương 735 Tô Bạch Trị Thủy 1

"Ôi, đúng rồi, là mình rập theo khuôn sáo cũ." Tô Bạch vừa lẩm bẩm, vừa đi ra khỏi văn phòng. Mấy năm này, truyền thông thường xuyên dùng cách thấp hèn đưa tin về tội phạm giết người, và tội phạm cưỡng gian, ra sức khai thác câu chuyện bi thương phía sau các tội phạm, nhưng trên thế giới này, người chịu khổ cực cũng nhiều lắm, tất cả bọn họ đều đi phạm tội cả hay sao?

Tô Bạch đột nhiên nhớ ra, mình hình như không có wechat của đối phương, không biết tại sao, bé trai này mang đến cho hắn một loại cảm giác thân thiết lạ kỳ, giống như đang soi gương vậy, nhìn thấy nó lại như nhìn thấy mình vậy.

Những quỷ hồn đặc biệt ở trong nghĩa trang đó, chắc hẳn là đồ chơi được bé trai nuôi ở nơi này, là kẻ ác phải chịu trừng phạt, nó giống như một quan tòa, một quan chấp hành, sử dụng sự chính nghĩa mà quy tắc của Phát Thanh cho phép nó sở hữu đó.

Không có đúng sai, cũng rất khó lý giải được rõ ràng được sự đúng sai.

Bé trai và cha trở về nhà, Tô Bạch cũng phải rời khỏi nơi này, hắn tới nơi này, thực ra cũng không phải có mục đích gì đó, cũng không phải có mưu đồ gì cả, mà chỉ là hưng trí thì đi mà thôi.

Hai người gặp mặt, thảo luận, rồi đến lúc tạm biệt cuối cùng, những người đứng xem có thể nhìn mà thấy mơ hồ,

nhưng hai người bọn họ là người trong cuộc lại cảm thấy rất tốt, rất thỏa chí, bởi vì bọn họ cô độc.

Khi trở lại xe của mình, Tô Bạch nhìn thấy một tập tranh ảnh rơi bên cửa sổ xe của mình, là của đứa trẻ đó, ở trang đầu tiên của tập tranh có một dãy số wechat.

Khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười, hắn lôi di động ra, thêm số wechat này vào, sau đó khởi động xe, chuẩn bị rời đi.

Thành phố Thượng Hải mới ra một quy định giao thông mới, tương tự với loại xe buýt tốc hành đó, một tuyến đường được hoàn toàn giao cho xe buýt tốc hành sử dụng, những xe riêng khác không được phép dùng, nhưng loại quy định não tàn này đã dẫn đến việc, cho dù hiện tại là thời điểm mừng năm mới, nhưng trên đường cái, không nằm dưới tình huống có rất nhiều xe riêng … mà vẫn tắc đường.

Cảm giác này giống như lãnh đạo không gây sức ép thì cảm thấy mình không có chiến tích, không có cảm giác tồn tại vậy, vỗ đầu một cái là đã nghĩ ra. Có rất nhiều chính quyền địa phương có hành động tuyên truyền màu lục thì đi, tuyên truyền giảm sử dụng xe riêng, tuyên truyền đi giao thông công cộng các kiểu, để giảm thiểu áp lực giao thông trong thành phố, nhưng bọn họ lại không đóng cửa đại lý ô tô, mà vẫn tiếp tục thu thuế của xe ô tô riêng một cách rất vui vẻ, sau đó toàn bộ vấn đề áp lực giao thông thành phố đều sẽ bị đùn đẩy lên người xe riêng. Nhưng xét đến cùng, thực ra vẫn là vì tầm nhìn hạn hẹp và sự vô tri của bản thân người quy hoạch và xây dựng thành phố, không dự liệu được mười năm sau số lượng xe riêng trong thành phố sẽ tăng mạnh theo hình thức nào, trên thực tế, hiện tại ở Trung Quốc, tình trạng tắc nghẽn giao thông ở rất nhiều thành phố cũng được quyết định bởi nguyên nhân này.

Bất đắc dĩ, Tô Bạch chỉ có thể đi đường vòng một chút, thà rằng lái thêm chút nữa, cũng không muốn mắc kẹt trên con đường rùa chạy thi này. Một cái vòng này, hắn lại càng có hơi ngạc nhiên phát hiện ra, mình đã đi tới trước một tòa nhà quen thuộc.

Tòa nhà này mình đã từng đi qua, bởi vì văn phòng của Dĩnh Oánh Nhi, không, là phòng làm việc của cô ấy ở nơi này.

Hắn lôi di động ra, nhấn dãy số của Dĩnh Oánh Nhi, cô gái này rất dứt khoát, cho dù là về công việc hay là về tình cảm đều không hề dây dưa một chút nào, Tô Bạch vẫn rất có ấn tượng tốt với cô ấy.

Có lẽ đây chính là bệnh chung của mỗi một người đàn ông, đối với phụ nữ, tốt nhất chính là kiểu, cho dù là khi mình có nhu cầu về thân thể hay là tâm hồn, bọn họ đều sẽ lập tức dính tới phục vụ cơ thể và tâm hồn của mình một cách tỉ mỉ, một khi mình muốn yên tĩnh, những người phụ nữ đó tốt nhất là đi xa được bao nhiêu thì xa bấy nhiêu. Rất dễ nhận thấy, Tô Bạch chắc chắn không nằm trong hàng ngũ đàn ông cặn bã đó, hắn không có loại hứng thú chuyện giữa nam và nữ đối với Dĩnh Oánh Nhi, chỉ là lần trước sau khi nhận điều trị về xu hướng tình dục thô bạo của cô ấy, trong lòng thi thoảng vẫn sẽ nhớ đến và hoài niệm cảm giác đó.

Về phần chuyện ở phương diện nam nữ, Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra, mình dường như đã cấm dục rất lâu rồi, không chỉ là khi trở thành thính giả đến hiện tại, mà là bắt đầu từ trước khi trở thành thính giả, mình hình như đã rất lâu rồi không đi làm loại chuyện đó.

Ngược lại cũng không phải Tô Bạch đã lạnh nhạt với phương diện đó, cũng không phải trong lòng hắn hoặc là tâm lý xuất hiện vấn đề gì cả, thân là một cậu chủ, trước đây các kiểu đàn bà nào mà hắn từng nếm qua, chắc chắn nhiều không

tính xuể. Chỉ là sau này, Tô Bạch bắt đầu cảm thấy không còn loại yêu thích đó nữa và cảm thấy nó có chút giống như súc vật giao phối, thực sự không có ý nghĩa.

Cho nên, lâu như vậy cho tới nay, cũng chỉ có cơ hội tình cờ vào lần đó với Huân Nhi, suýt chút nữa đã cọ ra tia lửa đó, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân mà cuối cùng vẫn không thành công, mà hiện tại mối quan hệ giữa Tô Bạch và cô ta dần dần xa lánh, muốn nói đến việc sex một lần có tinh thần có xác thịt, trên cơ bản là chuyện không có khả năng.

Chỉ có Mập Mạp vẫn sẽ thi thoảng tìm một vài cô gái để giải quyết nhu cầu về phương diện này một chút, nhưng Tô Bạch thật sự không có khẩu vị này.

Một người, một người bình thường có thể áp chế nhu cầu sinh lý bình thường của mình, đây cũng là một khía cạnh chứng minh sự rắn rỏi trong tâm tính của Tô Bạch.

Điện thoại qua một lúc mới được chuyển tiếp: "Alo."

Rõ ràng, bởi vì Tô Bạch thường xuyên đổi số điện thoại, cho nên Dĩnh Oánh Nhi cũng không biết đây là số điện thoại của ai gọi tới.

"Alo, là tôi đây."

"Là anh à, sao thế, nhớ tôi sao?"

"Vừa vặn đi qua phía trước tòa nhà phòng làm việc của cô, cô đang ở trên sao?"

"Ừm, không có cách nào khác, tôi là một người phụ nữ dựa vào bản thân nuôi sống gia đình mà, ngày mai là ba mươi tết rồi, nhưng tôi vẫn rất bận việc."

"Lại đang giày vò ai thế?" Tô Bạch hỏi.

"Không, sau khi xảy ra chuyện lần trước, tôi đã cho mình nghỉ phép một thời gian dài, nhưng dự định qua năm mới

xong, sẽ khôi phục lại công việc của mình, vừa mới vào một lô đồ chơi mới đây, à, đúng rồi, còn có rất nhiều đồng phục tôi tự mình thiết kế, tôi đang mặc thử này.”

Trong đầu Tô Bạch hiện ra bộ đồng phục nữ sinh mà Dĩnh Oánh Nhi mặc lần trước, ngón tay không khỏi hơi run nhẹ, gõ lên mặt sau di động.

“Nếu đã qua nơi này, vậy đừng học Đại Vũ nữa, đi lên ngồi chút đi, ở chỗ tôi vừa vặn có hai bộ quần áo, tự tôi mặc không được thuận tiện cho lắm, cần một trợ thủ, nhưng nữ trợ lý đó đã về nhà ông bà đón năm mới rồi.”

Chương 736 Tô Bạch Trị Thủy 2

“Đại Vũ là trị thủy, bộ cô xuống nước lâu lắm rồi hay sao?” Tô Bạch đáp.

“Cậu chủ Tô, với mối quan hệ và duyên phận giữa hai chúng ta, tuy không thể nói là vừa gặp đã yêu hay lâu ngày sinh tình, nhưng tôi cảm thấy, chúng ta là tình một đêm hay là bạn tình một lần, vẫn có thể nói được chứ nhỉ?

“Đúng thật.”

“Được, tôi chế cho anh một cocktail, anh đỗ xe rồi lên đi.”

Sau khi cúp máy, Tô Bạch lái xe xuống hầm của tòa nhà, nơi này ngược lại có thể trực tiếp đỗ xe, vừa xuống xe, còn chưa kịp khóa cửa xe, đã có hai nhân viên chào hàng, mặc quần áo tinh linh màu xanh đi tới trước mặt Tô Bạch.

“Chào cậu, Durex đang có hoạt động, miễn phí dùng thử sản phẩm mới ạ.”

Người ở trong bộ đồ là con gái, nhét hai bọc nhỏ đáng yêu vào trong tay Tô Bạch, sau đó bắt đầu tìm người tiếp theo, tiếp tục phân phát.

Lên lầu, Tô Bạch nhấn chuông cửa trước cửa phòng của Dĩnh Oánh Nhi, rất nhanh, cửa đã được mở ra, thế nhưng điều khiến cho Tô Bạch có hơi bất ngờ là Dĩnh Oánh Nhi lại mặc một bộ áo lông bó sát người, cùng quần legging màu đen, mà không phải là loại trang phục có thể khiến người trực tiếp phun máu như hắn đã tưởng tượng trước đó, tuy rằng, trông

cũng rất đẹp, cũng rất thời thượng, nhưng lại tuyệt đối không phải phong cách của cô ấy.

"Sao thế, thất vọng sao?" Dĩnh Oánh Nhi mỉm cười, giống như nhìn thấu tâm tư của Tô Bạch, cô ta đi đến phía trước bàn làm việc của mình, cầm một ly cocktail, rồi đưa cho hắn: "Nếu như anh thật sự muốn phát sinh một chút quan hệ trao đổi dịch thể với tôi, thì anh sẽ không cố tình đến nơi này tìm tôi, tôi nói đúng chứ?"

Tô Bạch nhận ly cocktail rồi nhấp một ngụm, hương vị không tệ, rất đặc biệt, nghe vậy, hắn nở nụ cười: "Tôi cũng không biết, có lẽ khi ấy, tôi thật sự rất muốn."

"Ừm hứm, anh chắc chứ?" Dĩnh Oánh Nhi ngồi lên bàn làm việc, cánh mông duyên dáng hiện lên thật rõ ràng, cặp đùi đẹp thon dài vắt chéo vào nhau, tản ra một loại khí tức mị hoặc, khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả, phụ nữ chuyên nghiên cứu nội tâm người ta, hiển nhiên biết nên làm thế nào để bày ra một mặt đẹp nhất của mình, cho dù cô ấy biết một vài chuyện liên quan đến Tô Bạch, cũng đã từng nhìn thấy một mặt không giống người bình thường của hắn, thế nhưng, loại khiêu khích này, loại trêu chọc này, mới càng khiến cô ta cảm thấy kích thích hơn, có chút giống với bắt rận trên đầu sư tử.

Ừm, trước đó hắn nói gì ấy nhỉ? Đại Vũ trị thủy sao, giữa hai chân mình hình như thật sự có chút nóng ran và ẩm ướt rồi đó.

"Anh có biết không, nếu một người phụ nữ cố tình thay quần áo vì anh, trang điểm vì anh, nhưng kết quả anh cuối cùng lại không đụng vào cô ta, chính là một chuyện rất khó chịu đấy."

Trong lòng bàn tay của Dĩnh Oánh Nhi cầm một thỏi son môi vừa xoay vòng, vừa nhìn Tô Bạch.

“Nếu anh muốn, bây giờ tôi có thể đi thay bộ quần áo mới.”

“Bỏ đi, trời lạnh rồi, đừng cứ luôn thay quần áo mãi thế, cô nói cô mới vào một lô đồ chơi mới, ha ha, tôi rất hứng thú với thứ này đấy.” Tô Bạch nói, ngược lại cũng là nói thật, Dĩnh Oánh Nhi thật sự hấp dẫn Tô Bạch vẫn là từ lần trải nghiệm điều trị tâm lý biến thái cho hắn đợt trước.

Dĩnh Oánh Nhi giả bộ lắc đầu một cách thất vọng: “Thật sự làm tổn thương trái tim của người ta đó, chủ động dâng đến miệng anh mà anh lại không ăn, lẽ nào nhất định phải là người ta lột sạch sẽ rồi lại dùng miệng cắn thứ đó đút tới cho anh, thì anh mới bằng lòng sao?”

Tuy rằng trong lời nói bao gồm cả sự Âu Mỹoán, nhưng Dĩnh Oánh Nhi vẫn duỗi tay, kéo rèm phòng làm việc ra, lộ ra hình dáng phòng làm việc của mình, rõ ràng, cô ấy cũng rất có hứng thú đối với đồ chơi mới của mình, thực ra, bởi vì Tô Bạch bằng lòng thử nghiệm, nên cô ấy càng có thể chơi đến vui vẻ hơn.

Dù sao thì khi những khách hàng khác của mình làm trị liệu, cô ấy thực sự phải dùng rất nhiều sức lực để bản thân thật cẩn thận xem liệu cơ thể của khách hàng có chịu đựng được hay không, có dẫn đến bệnh tim đột nhiên phát tác gì đó hay là tình huống chết bất ngờ khác hay không.

Thế nhưng Tô Bạch thì khác. Người đàn ông này có khí lực cường tráng như vậy, có khả năng nhẫn nhịn mạnh mẽ đến như vậy, là người mà Dĩnh Oánh Nhi chưa bao giờ từng gặp trước đây trong số toàn bộ khách hàng của mình, trên cơ thể của hắn, cô ta có thể thỏa sức phát huy, có thể tha hồ thể hiện bản thân, hiện thực chính mình, việc này cũng giống với với Mập Mạp kích động khi phát hiện ra trận pháp tiên Tần khi Tây Tạng vậy.

“Thân giường của chiếc giường này dùng thủy tinh công nghiệp chống đạn để tạo thành, hai bên là bộ dẫn điện tự tôi thiết kế, còn có vài thứ như mặt nạ dưỡng khí nữa, tôi nghĩ, nếu chỗ tôi vẫn chỉ có kéo khuyên, roi da và dây thừng như khi anh tới đây vào lần trước, vậy anh chắc hẳn sẽ không có hứng thú, giờ lại đến thử một lần đi. Lần này, toàn bộ đều là đồ mới cả đấy, anh là khách hàng đầu tiên, anh lấy đi lần đầu tiên của tôi.”

Tô Bạch đi qua, duỗi tay sờ lên đầu giường, rồi lại nhìn dụng cụ dày đặc ở hai bên giường, có hơi nghi ngờ, hỏi: “Về mặt mánh khóe thì đủ rồi, nhưng với loại trị liệu giảm bớt áp lực trong nội tâm của con người, và giải phóng cảm xúc tiêu cực đó của cô, nhưng thứ khác, cấp bậc cao hay thấp thực ra không thành vấn đề, mấu chốt là bản thân cô, có tiến bộ hay không.”

Bất cứ đạo cụ gì, hay bất cứ thiết bị gì, ở trong loại trị liệu này đều không có tác dụng lớn bằng bản thân Dĩnh Oánh Nhi, mỗi một hành động của cô ấy mới là chìa khóa thật sự để phá mở nội tâm của khách hàng, khiến khách hàng giải phóng áp lực ở sâu trong nội tâm mình.

“Tôi ấy à, chắc hẳn sẽ không khiến anh thất vọng đâu, nửa năm này, tôi cũng vẫn luôn tịnh tu đấy.” Dĩnh Oánh Nhi đáp lời, sau đó cô ấy hơi cong gối, làm ra một tư thế “mời”: “Vậy, ngài Tô, ngài có bằng lòng nằm lên chiếc giường này và chấp nhận sự phục vụ của tôi không?”

Tô Bạch không hề trả lời, nhưng lại chậm rãi cởi áo khoác của mình.

“Lộ nửa người trên.” Dĩnh Oánh Nhi vừa nói, vừa cầm mấy thứ giống như dây điện ở bên giường: “Những thứ này là để đâm vào trong cơ thể anh.”

Chương 737 Bệnh Viện, Phòng Sinh, Thai Phụ

Tô Bạch không nói gì để phản đối, chỉ lặng lẽ cởi áo xuống, sau đó chủ động nằm lên, trong giường chắc hẳn có thiết bị tăng nhiệt độ, cho nên cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại còn mang đến cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái và rất hưởng thụ.

Dường như Dĩnh Oánh Nhi không phải đang mở một văn phòng điều trị tâm lý với chủ đề chính tình dục biến thái, mà là một quán mát xa trị liệu.

Ít nhất thì Tô Bạch cũng ở trạng thái rất thoải mái, không hề khẩn trương một chút nào, bởi vì hắn biết rõ, người phụ nữ này không có khả năng tạo ra bất cứ uy hiếp gì đối với mình, mà mình cũng vì vậy, có thể thả lỏng đi trải nghiệm từ từ.

"Với những khách hàng khác, cũng đâm vào như vậy sao?" Tô Bạch nằm trên giường, hỏi: "Không phải cô nghiên cứu không xuất hiện ngoại thương, cố gắng tạo ra kích thích giả cho cơ thể để đạt đến hiệu quả trị liệu sao?"

"Những người khác chơi thế này chắc chắn không chết thì cũng tàn tật, nhưng anh thì khác, anh chống đỡ được, cũng chịu đựng được." Dĩnh Oánh Nhi liếm môi mình đầy gợi cảm, rồi cắm những sợi dây điện vào trong làn da của Tô Bạch, ngay sau đó, cô ấy kéo mặt nạ dưỡng khí tới, chụp vào miệng và mũi hắn: "Bên trong truyền không phải là dưỡng khí, mà là chất khí mang theo độc tính hơi nhỏ, có thể mang đến tác dụng ức chế nhất định đối với tư duy đại não của anh."

Đối với người ngoài mà nói, đây là một vụ mưu sát, tối thiểu cũng là một cảnh tượng chết không đau, nhưng đối với Dĩnh Oánh Nhi mà nói, đây lại là một trò chơi, một trò chơi đầy thích thú và vui vẻ. Còn đối với Tô Bạch mà nói, cũng chẳng có gì khác biệt với tối nay đi tới tiệm mát xa gần nhà, làm một buổi đấm bóp cả.

"Sắp… bắt đầu."

Dĩnh Oánh Nhi ấn vào những chốt mở, thân giường bắt đầu hạ xuống, sau đó bắt đầu lật lộn lại, cơ thể của Tô Bạch hướng xuống dưới, cảm giác thân thể mất trọng lực bắt đầu truyền tới. Ngay sau đó, dòng điện bắt đầu chậm rãi chạy khắp toàn bộ cơ thể hắn, hắn cũng không hề do dự mà hít chất khí hơi mang theo độc tố kia.

"Bây giờ anh rất mệt, thực sự rất mệt, nhưng anh không thể nghỉ ngơi, mà anh cũng không nên nghỉ ngơi, hiện tại, anh nói cho tôi biết, anh muốn đi nơi nào, tôi sẽ dẫn anh tới nơi đó."

Dĩnh Oánh Nhi nhẹ nhàng kéo mặt nạ dưỡng khí lên, lộ ra một chút khe hở, để thuận tiện cho mình nghe thấy giọng nói của Tô Bạch.

"Bệnh viện… bệnh viện hơn hai mươi năm trước…" Tô Bạch đáp.

"Bệnh viện sao, được, bệnh viện nào cơ? Vị trí cụ thể." Dĩnh Oánh Nhi nhoài lên người Tô Bạch, nói với giọng dịu dàng.

"Phòng sinh… thai phụ… đỡ đẻ…" Tô Bạch nói ra ba chữ này.

"Được rồi, chúng ta đi tới nơi đó, tôi dẫn anh, cùng nhau đi nào."

"Vách tường hiện ra màu vàng ấm áp, Tô Bạch, ở đây chỉ có thể là một loại tính từ đã biết nhưng lại không thể tìm được,

mùi của nước khử trùng gai mũi như vậy, khiến người không thích đến vậy. Y tá đi tới đi lui, mặc bộ đồ màu trắng mang theo nếp gấp và những vết ố rõ ràng, bọn họ đi lại vội vàng, trông rất bận rộn, phúc lợi của bọn họ cũng rất thấp, cho nên, tâm trạng của bọn họ cũng không tốt cho lắm, tiếng nói chuyện cũng rất to, lại giống như những bác gái bán rau bên đường

Bác sĩ không ngừng ra ra vào vào các phòng bệnh, trên gương mặt mang theo một vẻ nôn nóng nhưng cũng thuận tiện kèm theo loại bình tĩnh, đặc biệt là khi người nhà nhét phong bì vào trong túi của bác sĩ, tấm lòng nhân từ của người lương y và loại trách trời thương dân trên gương đó của bác sĩ lại càng hiện ra rõ ràng hơn.

Trong hàng lang, phần lớn đều là người bệnh mặc đồ lao động, bọn họ, là những công nhân làm ở mấy nhà xưởng quốc doanh gần đây.

Anh đã xuất hiện trong một bệnh viện như vậy…”

Tô Bạch không ngừng thả lỏng bản thân, không ngừng áp chế đòn đánh trả của mình đối với cảm giác không thích hợp của cơ thể, hắn không thể phản ứng, bởi vì Dĩnh Oánh Nhi hoàn toàn không thể chịu nổi một lần phản đòn của hắn.

Hơn nữa, nguyên nhân gần như là vì đột nhiên sinh ra hưng phấn, sau khi loại trừ suy nghĩ tình một đêm lúc đầu ra, Tô Bạch lập tức nhớ lại khi lần trước khi tiếp nhận màn trị liệu tình dục biến thái của Dĩnh Oánh Nhi, loại cảnh tượng bị cô ấy dùng giọng nói, dụ dỗ mình đến một hình ảnh nào đó trong ký ức, mà đoạn ký ức đó ngay cả mình dường như cũng đã quên mất, nhưng Dĩnh Oánh Nhi có thể thông qua loại phương pháp này khiến người tìm kiếm ra nó, cho dù là không thể tìm được, vậy thì tạo ra một môi trường thôi miên tương tự với nó, đến

lúc đó có thể thay thế ký ức mà mình không muốn người biết vào.

Mà đối với Tô Bạch mà nói, có một đoạn ký ức khiến hắn đến nay vẫn không thể nào hiểu được, cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, đó chính là một ảo cảnh mà Phát Thanh đã sắp xếp cho mình để trừng phạt trong thế giới chuyện xưa. Trong ảo cảnh đó, hai người khác đều có tính cách yếu đuối bị Phát thanh bắt được, sau đó lại tiến hành lợi dụng, hơn nữa còn thành công đánh bại chính bản thân bọn họ, nhưng Tô Bạch vì thực sự không có chỗ thiếu sót nào về mặt tính cách, mà đối với hắn, cũng không có chuyện gì đã biết xảy ra, được xem là một sở hở rõ ràng có thể đánh bại được hắn, cũng vì vậy, mà Phát Thanh đã sắp xếp cho Tô Bạch một hình ảnh khiến hắn không ngờ tới.

Bệnh viện cũ, phòng sinh, thai phụ, cha mẹ của mình, và mình ở trong bụng của người phụ nữ khác!

Toàn bộ những chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa gì, là chuyện thật sự đã xảy ra được Phát Thanh ghi chép lại, hay là bản thân Phát Thanh vì muốn ảnh hưởng đến Tô Bạch, cho nên không từ thủ đoạn mà bịa ra hình ảnh đó?

Bởi vậy, cho dù là cái trước hay là cái sau, đối với sự tồn tại như Phát Thanh mà nói, đều có thể giải thích được cả, cái trước là vì toàn bộ thính giả vốn chính là con mắt, lỗ tai của Phát Thanh, thính giả đang làm chuyện gì, Phát Thanh thực ra đều có thể cảm giác được như thể đã từng trải qua nó. Cái sau thì chính là Phát Thanh đối với việc khống chế và vuốt ve nhân tâm cùng tạo ra ảo cảnh, chắc chắn đã đến một loại mức độ khiến người khó tin. Nếu nó thật sự dự tính cho anh thất bại và bị đánh ngã ở trong ảo cảnh, vậy nó hoàn toàn có thể không kiêng dè bất cứ logic và sự thật gì để bện ra một cái.

Lần trị liệu SM này chỉ là một lần hưng phấn bất chợt, cho nên Tô Bạch cũng không dự tính mang theo bao nhiêu tinh thần và hy vọng để tìm hiểu chi tiết. có thể nhận được đáp án cuối cùng ở đây, nhưng thử cũng vẫn tốt hơn.

Chương 738 Rửa Sạch! 1

Cùng với những lời miêu tả của Dĩnh Oánh Nhi, Tô Bạch cảm giác tầm nhìn của mình bắt đầu mơ hồ hẳn, dần dần, trước mắt hắn xuất hiện một hành lang bệnh viện cũ, cửa phòng bệnh ở hai bên dãy vẫn là ván gỗ kiểu cũ màu lam, xung quanh ngập trong mùi nước khử trùng gai mũi và trên mặt đất là gạch men sứ dày đặc những vết rạn nứt, mang đến một loại cảm giác rất khó chịu cho người ta.

Có lẽ là vì sự khó thở, hoặc có lẽ là vì chất khí hơi ít độc đó đã phát huy tác dụng, mà càng có khả năng cảm giác khi tiến vào hình ảnh này lại được tìm về.

Tô Bạch cảm giác ngực mình hơi đau, hơi áp lực, cảnh tượng xung quanh dường như cũng đang không ngừng run rẩy và lắc lư, ngay cả chân hắn cũng đứng không vững được nữa.

Là nơi này, quả thực là nơi này, và vẫn là nơi này, quả nhiên có hiệu quả sao…

Dĩnh Oánh Nhi này cũng thật đúng là một nhân tài.

Phòng bệnh đó chắc hẳn ở chỗ rẽ cuối cùng của hành lang, đúng vậy, mình nhớ không lầm.

“Anh rất đau khổ, rất mơ hồ, cũng rất bối rối, nhưng vì theo đuổi một đáp án trong đáy lòng đó, anh vẫn sẽ tiếp tục tiến về phía trước, cho dù dáng đi lảo đảo, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản bước chân anh đi tìm chân tướng như cũ.”

Giọng nói của Dĩnh Oánh Nhi lại một lần nữa truyền tới, khả năng phỏng đoán lòng người của cô ấy thật sự đã đến một

loại cảnh giới xuất quỷ nhập thần, không phải thính giả, mà với thân phận và tư chất của người bình thường, nâng cao bản thân mình đến một trình độ này, thực sự rất đáng sợ, nếu sau này cô ấy cũng trở thành thính giả, vậy với kinh nghiệm và thiên phú của cô ấy, cũng sẽ không có giới hạn nào.

Chỉ có diều, đối với phần lớn thính giả mà nói, kéo một người bình thường trở thành thính giả cũng không phải là anh tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt, cùng nhau trở thành thần đơn giản như vậy, mà tương đương với kéo người vào trong hố lửa.

Dĩnh Oánh Nhi suy đoán không tệ, Tô Bạch quả thực đang tìm kiếm một sự thật, đúng thực là đang tìm thứ gì đó, cảm giác mệt mỏi của cơ thể không ngừng đánh úp đến, nhưng hắn vẫn cắn răng, một bàn tay chống lên vách tường, tiếp tục tiến về phía trước.

Đây là mơ, cũng là ảo giác, nhưng tóm lại, nó không ổn định cho lắm. Tô Bạch không biết mình có thể duy trì được bao lâu trong loại ảo cảnh này, và Dĩnh Oánh Nhi lại có thể duy trì ảo cảnh này được bao lâu, cho nên hiện tại, cũng chỉ có thể quý trọng thời gian.

Cấu trúc của ảo cảnh này, không phải là của người cường hóa hệ tinh thần gì đó, mà là Dĩnh Oánh Nhi cùng với thuật thôi miên của mình, cộng thêm tác dụng kích thích của thiết bị dụng cụ đối với cơ thể mới thành công được, đây vốn chính là một loại thủ đoạn làm khéo không tính là đúng đắn cho lắm mà thôi.

Thế nhưng, gần, gần rồi, gần lắm rồi, đúng vậy, là cánh cửa đó, quả thực là cánh cửa đó!

Tô Bạch vừa dựa vào vách tường, vừa miễn cưỡng duy trì sự thăng bằng của cơ thể mình, sau đó dùng tay đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, thế nhưng ngay khi hắn nghiêng người tiến vào bên trong, cả người lại như rơi vào trong một hầm băng.

Trong phòng bệnh có ba chiếc giường bệnh, nhưng cũng chỉ có một chiếc giường là có một người phụ nữ nằm trên, bên giường bệnh của người phụ nữ, có tận mấy y tá và bác sĩ đang nằm, bọn họ trông như đang ngủ say, bất tỉnh nhân sự.

Mà bụng của người phụ nữ thì lại bị rạch ra một đường, máu tươi đông đặc lại, không có nguy hiểm vì băng huyết, vết thương đã xử lý đặc biệt, tính mạng cũng không cần lo lắng.

Chỉ có điều, đứa trẻ trong bụng của người phụ nữ đó đã đi đâu rồi?

Hắn ở đâu?

Mình đã đi đâu rồi?

Hình ảnh bắt đầu không ngừng chấn động, rõ ràng, sự dao động cảm xúc của Tô Bạch bắt đầu kích thích phản ứng bản năng của hắn, một khi phản ứng khẩn cấp theo bản năng của Tô Bạch xuất hiện, chiếc giường đó của Dĩnh Oánh Nhi và những dây diện đó, thậm chí là cả văn phòng này đều khó thoát khỏi bị ảnh hưởng.

“Anh cần phải thả lỏng, anh cần phải thả lỏng bản thân, thả lỏng chính mình, bất cứ áp lực và cảm xúc tiêu cực gì đối với anh của hiện tại mà nói, đều không có bất cứ ý nghĩa gì cả, thứ anh muốn tìm là chân tướng, là bí mật trong nội tâm và ký ức của mình, mà không chỉ là vì một loại cảm xúc muốn trút giận vào lúc này.

Anh phải học cách khắc chế, cũng phải biết kiềm chế, tôi không biết anh đã nhìn thấy gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được cảm giác khiếp sợ của anh lúc này, cũng có thể phát hiện ra bí mật giấu sâu trong lòng anh đó. Nhưng, dựa theo kinh

nghiệm trước đây nói cho tôi biết, khi cảm xúc của anh trở nên cuồng bạo, thực ra chân tướng thường ở ngay bên tay anh."

Lúc này, giọng nói của dĩnh Oánh Nhi không ngừng truyền vào trong tay của Tô Bạch, cô ấy đang cố hết sức duy trì sự ổn định của hắn, cũng cố hết sức duy trì sự ổn định của trạng thái thôi miên mà cô ấy đã tạo ra cho hắn. Cô ấy biết rõ, Tô Bạch cũng không bằng lòng tỉnh lại vào lúc này, cũng không bằng lòng từ bỏ vào lúc này. Nhưng người đàn ông này thực sự quá đáng sợ, cũng quá mạnh mẽ, hắn đã buông bỏ toàn bộ phòng bị, thậm chí còn chủ động hùa theo ý mình, nhưng mình vẫn mệt như vậy khi muốn duy trì trạng thái thôi miên đó.

Cô ta đổ mồ hôi đầm đìa, có những giọt rơi lên người Tô Bạch, lăn xuống thuận theo cơ thể của hắn, Dĩnh Oánh Nhi cúi thấp đầu, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi thơm, liếm lên người của Tô Bạch, dịu dàng một chút, mềm mại một chút, ngược lại không phải cô ấy đột nhiên khó kiềm chế được bản thân, mà là đang thông qua loại phương pháp này để giảm thiểu áp lực của người đàn ông trước người này, hoặc là nói, là di chuyển lực chú ý của anh ta.

Bàn tay đẹp của cô ấy hướng xuống dưới, nhẹ nhàng tìm kiếm, nắm lấy vật cương cứng đáng sợ đó, trên gương mặt của Dĩnh Oánh Nhi lập tức nhuộm lên một màu đỏ hồng mê người.

Tên khốn nạn này, đến lúc này rồi mà phản ứng cơ thể vẫn còn rõ ràng như vậy.

Tô Bạch chỉ cảm thấy hình ảnh dường như đã ổn định hơn rất nhiều so với trước đó, lúc này, sự khiếp sợ trong nội tâm của mình và cảm xúc dao động dường như đang được trấn an, tựa như có những trận gió xuân đang không ngừng thổi lên người mình.

Dĩnh Oánh Nhi đáng thương, vừa phải dùng lưỡi mình và bàn tay phục vụ Tô Bạch, vừa còn phải tiếp tục dùng giọng nói

chỉ dẫn hắn, không ngừng ám thị cho hắn, để hắn tiếp tục tiến bước và tìm kiếm trong thôi miên.

Chương 739 Rửa Sạch! 2

“Bên người anh có gì? Cửa sổ, cửa hay là nắp giếng?” Dĩnh Oánh Nhi hỏi.

“Cửa.”

“Vậy thì đóng cánh cửa đó lại, lùi ra ngoài, sau đó mở cánh cửa khác ở bên cạnh, có lẽ, chân tướng nằm ở bên cạnh thì sao?”

“Được.”

Tô Bạch đóng cửa phòng bệnh lại một cách khó khăn, rồi lùi về sau vài bước, hắn bắt đầu nhìn xung quanh theo bản năng, phát hiện ra bên cạnh không có phòng bệnh, mà là một phòng vệ sinh công cộng.

“Nhà vệ sinh…” Tô Bạch hỏi.

“Cái gì…” Dĩnh Oánh Nhi hỏi trong tiếng thở hổn hển: “Vậy anh đi vào nhìn thử đi, tiến vào xem đi.” Mà mặt khác, Dĩnh Oánh Nhi cũng đang suy nghĩ xem nhà vệ sinh đại diện cho ý nghĩa gì trong ám thị tâm lý.

Đúng vậy, ngay từ đầu, cô ấy đã coi những từ bệnh viện, phòng sinh, thai phụ mà Tô Bạch đã nói làm ám thị tâm lý, là một loại từ so sánh, giống như Chu Công giải mộng vậy, mơ thấy thứ gì đó, thì nó đại diện cho ý nghĩa gì hoặc là dấu hiệu gì.

Tô Bạch bước vào trong nhà vệ sinh, trong lúc nhất thời, hắn đột nhiên cảm thấy thật lạnh, lạnh đến mức cả người bắt đầu run rẩy hẳn lên.

Dĩnh Oánh Nhi cũng cảm giác được cơn run nhẹ trên cơ thể của hắn, cô ta có chút không hiểu tại sao, sau đó nhìn tay phải của mình đang nắm chỗ đó, đây là… Chỉ có điều, Dĩnh Oánh Nhi mãi mãi không biết được, lúc này rốt cuộc Tô Bạch rốt đang nhìn thấy hình ảnh gì.

Trong nhà vệ sinh, có một nam một nữ đang đứng, bóng lưng của đôi nam nữ, một là cha của Tô Bạch, người còn lại là mẹ của hắn.

"Hóa ra trẻ con vừa mới sinh ra xấu như vậy, làn da đều nhăn nheo cả lại, khó coi quá, giống em chỗ nào chứ?" Mẹ của Tô Bạch nói với vẻ ghét bỏ.

"Quả đúng là có hơi bẩn, trên người toàn là vết máu." Cha của Tô Bạch cũng phụ họa.

Sau đó ông ta trực tiếp ném đứa trẻ chỉ to bằng bàn tay trong tay mình đó vào trong bồn nước ở nhà vệ sinh, sau đó vặn mở vòi nước, để nước máy lạnh lẽo đánh thẳng lên cơ thể của đứa trẻ sơ sinh: "Rửa nó cho sạch trước đã."

Ném một đứa trẻ vừa mới sinh vào trong bồn nước, rồi trực tiếp mở vòi nước dùng nước lạnh để rửa.

Đứa trẻ không ngừng gào khóc, rõ ràng, điều này khiến nó rất đau đớn, đúng vậy, thân là một đứa trẻ vừa mới sinh, có thể không đau đớn được hay sao?

Những tiếng kêu vào tiếng khóc đó, lại không hề khiến một nam một nữ này có một chút biểu hiện gì, thậm chí ngay cả một chút lòng trắc ẩn cũng chẳng có nốt, hai người này dường như nhìn đứa trẻ còn đang kêu to đó như nhìn một loại gánh nặng vậy.

Một màn này thật quen thuộc…

Tô Bạch đột nhiên nhớ ra, ngay khi mình vừa mới gặp được thằng nhóc, hình như mình cũng ném thằng nhóc vào

trong chậu nước, để nó tự mình rửa sạch mình, kết quả thằng nhóc lại bơi trong chậu nước, chơi đến quên trời quên đất. Thế nhưng, thằng nhóc là linh đồng trời sinh, còn mình thì lại không phải, khi ấy mình ở trong nước bị cái lạnh tấn công, tiếng khóc như xé đứt từng khúc ruột đó khiến Tô Bạch cảm thấy có hơi khó chịu không thể nào trút ra được.

Hóa ra, cảm giác lạnh lẽo đánh úp cả người mình từ trên xuống dưới là tới từ nơi này sao.

"Ừm, hơi dội nước một chút là được, đừng làm chết thật chứ, lẽ nào chết rồi còn kêu bà đây sinh một đứa khác cho anh sao?"

"Anh thực ra cũng rất bằng lòng đấy."

"Chỉ anh mà cũng muốn em mang thai sinh con cho anh sao, bỏ đi."

Người phụ nữ giơ tay, nhẹ nhàng vỗ lên mặt người đàn ông: "Anh mang nó về giải quyết một chút đi, ít nhất cũng phải gặp người thân của chúng ta ở trong thế giới hiện thực, ví dụ như cha anh, ví dụ như mẹ em, để bọn họ ít nhất cũng biết, mình đã một đứa cháu vừa mới hạ sinh chứ."

"Lẽ nào thật sự phải mang theo nó cùng sống sao?" Người đàn ông nói với vẻ có hơi bất đắc dĩ.

"Em có cách."

Lúc này, hình ảnh gần như hoàn toàn hỗn loạn, Tô Bạch cảm giác mình trở nên nhẹ bẫng, cả người như bay lên tận tầng mây, xung quanh đều là một màu trắng tinh, loại màu trắng này, mang theo một loại tuyệt vọng mênh mông vô tận, giống như một bàn tay to lớn, trực tiếp bóp lấy mình rồi nhấc lên bức tường, muốn bóp chết mình!

Cảm giác khó thở phủ tới từ khắp bốn phương tám hướng, giống như một kẻ tù tội bị thế giới này trục xuất, cô độc, cô

độc, vẫn là cô độc.

Tô Bạch ngược lại, cũng không khóc đến đau lòng vì nhìn thấy một màn trước đó, bộ dáng cũng không đến mức chịu đả kích lớn gì, dù sao lần trước ở trong ảo cảnh ở thế giới chuyện xưa, Tô Bạch thực ra cũng đã đoán ra được một vài chuyện trong đó, lần này chẳng qua chỉ là được chứng thực mà thôi.

Chỉ có điều, có một điểm mà Tô Bạch vẫn không hiểu được, rốt cuộc làm thế nào mà mình có thể nhìn thấy cảnh tượng khi ấy?

Khi ấy, mình vẫn là một đứa trẻ sơ sinh, mà đã có thể nhớ được nhiều chuyện và chi tiết như vậy rồi sao?

"Còn có…."

Tô Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn không trung xung quanh, hắn biết đây là giấc mơ, hắn cũng biết mình còn đang ở trong trạng thái thôi miên, thế nhưng, hắn đã buông bỏ việc áp chế bản thân vậy nhưng…

"Tại sao mình vẫn chưa tỉnh lại?"

Trong nhà lão Phương, Mập Mạp và thằng nhóc vừa mới ăn xong bữa trưa, hai người nằm trên sô pha xem ti vi, lúc này, di động của anh ta đột nhiên vang lên, anh ta vừa xem tin hắn đã lắc đầu, sau khi thu xếp ổn thỏa cho thằng nhóc, anh ta hô với Cát Tường một tiếng, rồi đi ra khỏi cửa nhà, nhưng anh ta không bắt xe, cũng không đi bao xa, mà chỉ đứng bên cạnh khu đất vườn ở đầu đường phía xa.

Một chiếc xe máy lái đến từ bên đó, tốc độ không nhanh cho lắm, rồi dừng lại trước mặt Mập Mạp.

Đối phương gỡ mũ bảo hiểm xuống, lộ ra một gương mặt phụ nữ, người phụ nữ này không ưa nhìn cho lắm, thậm chí có thể nói là hơi xấu, ngoài ra trên gương mặt có rất nhiều vết

sẹo, loại dung mạo này, cả trời sinh và sau khi lớn lên dường như đều không được thân thiện đối với cô ta cho lắm.

"Tới tìm tôi làm gì?" Mập Mạp hỏi một cách lạnh lùng, rõ ràng, ngay cả Mập Mạp được khen là đóa hoa giao tiếp trong giới thính giả, nhưng vẫn không có cảm tình đối với thính giả nữ này cho lắm.

"Nhớ anh đó, nên tới xem thử, sao thế, không được sao?" Người phụ nữ ngẩng đầu, nhìn căn nhà của lão Phương ở trước mặt, rồi cười bảo: "Biệt thự nhỏ nông thôn này thoạt nhìn rất khá đấy, còn thêm cả trận pháp bảo vệ, anh tự tìm cho mình một cái tổ không tồi thật."

"Cô có thể đừng gọi điện thoại cho tôi, mà cứ trực tiếp trèo tường vào tìm tôi." Mập Mạp nói.

Chương 740 Giao Dịch Của Rương Đồng Xanh

“Vậy tôi bị trận pháp này hại chết, anh cũng sẽ bớt lo hơn, đúng không? Ha ha, Trương Bát Nhất, tôi vẫn nhớ bộ dáng hèn hạ của anh khi ấy, quỳ xuống dưới chân tôi, cầu xin tôi để tôi lên giường với anh, bây giờ anh cảm thấy mình đã vút lên như diều gặp gió, cảm thấy mình là người có thâm niên rồi, nên coi thường người khác đúng không?”

“Tôi đã từng cho cô quá nhiều thứ rồi, trị giá bằng ngủ với cô bảy, tám mươi lần đấy, cô đừng không biết chừng mực.”

“Tôi không biết chừng mực?” Người phụ nữ duỗi tay chỉ vào mình: “Được rồi, bây giờ tôi nói luôn ở đây, đồ của Trương Bát Nhất anh, tôi mãi mãi không thấy đủ, anh có thứ gì thì tôi muốn có thứ đó, đồ của anh, cũng chính là đồ của tôi.”

“Đồ điên.” Mập Mạp quay người, định không để ý đến người phụ nữ này nữa.

“Trương Bát Nhất, anh đứng lại cho tôi, máu của Vampire mà nói sẽ cho tôi lần trước, anh không đưa sao?” Người phụ nữ hô.

“Con mẹ nó, cô có thể đừng nói chuyện này một cách gióng trống khua chiêng như vậy được không?”

Mập Mạp nhìn xung quanh với vẻ có hơi chột dạ, cũng may không nhìn thấy con mèo đen đó ở trên bờ tường.

“Mấy giọt máu đó không phải của tôi, mà là bạn của tôi, trước đó tôi đồng ý với cô, có thể giúp cô lấy một giọt, là vì

khi ấy cậu ấy nợ tôi một ơn huệ, tôi lấy một giọt trong ba giọt máu của cậu ta, thậm chí là hai giọt chắc hẳn cũng vẫn được, cậu ấy cũng sẽ đưa cho tôi, nhưng bây giờ thì khác rồi, hiểu chưa?"

"Ồ, cậu ta không dự tính trả ơn huệ cho anh sao?" Người phụ nữ nói với giọng điệu mang theo chút chế nhạo.

"Không phải, đã xảy ra một vài chuyện, bởi vì sự ích kỷ của tôi cùng một chút nhát gan, mà suýt chút nữa đã hại chết tất cả bọn họ." Mập Mạp rút một điếu thuốc ra, châm lên, rồi hút một hơi thật sâu: "Cho nên, bây giờ tôi đang tìm thứ gì có thể trao đổi được với cậu ấy, chỉ là tạm thời chưa tìm được mà thôi. Người bạn đó của tôi khá đặc biệt, có khá ít thứ có thể đả động được cậu ta, thậm chí, cậu ấy hoàn toàn không hối đoái và cường hóa ở cửa hàng wechat, cho nên điểm cốt truyện đối với cậu ấy mà nói, không có gì khác biệt với tiền trò chơi trong tiệm điện tử cả."

"Anh đã từng nói với tôi, cậu ta và tôi giống nhau, cũng là vì vấn đề huyết thống, cho nên mới sinh ra biến dị, không có cách nào trực tiếp nâng cấp cường hóa ở cửa hàng wechat, nhưng sao cậu ta có thể trở nên mạnh như vậy? Tôi chắc chắn có thứ gì đó anh không nói cho tôi biết, anh nhất định có thứ gì đó không đưa cho tôi!"

Mập Mạp quay người, túm cổ áo trước ngực của người phụ nữ, lôi cô ta từ trên xe máy xuống dưới đường, sau đó chỉ vào mặt mình, rồi nói một cách tức tối: "Mã Mai, Trương Bát Nhất tôi là loại người gì, không phải cô không biết rõ, tôi cảnh cáo cô, đừng có ép tôi nóng nảy, ép tôi nóng nảy thì cùng lắm lão tử giết cô, chuyện lật lọng cũng không phải tôi chưa từng làm qua."

"Được lắm, anh làm đi, Trương Bát Nhất, lúc đầu anh trúng độc, không phải có bà đây dùng cơ thể của mình để giải

độc cho anh, thì anh có thể sống được đến hiện tại sao? Huyết thống của bà đây bị nhiễm bẩn, sinh ra biến dị, không có cách nào chuyển đổi được, bản thân anh cũng biết rõ nó có ý nghĩa thế nào trong thế giới chuyện xưa này, nó có nghĩa cùng với độ khó của thế giới chuyện xưa tăng lên, nhưng nếu thực lực của tôi không thể có được sự cải thiện hữu hiệu, vậy kết cục của tôi chỉ có thể là đợi chết! Trương Bát Nhất, tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh, đều là anh hại tôi, đều là anh nợ tôi!"

Người phụ nữ gào lên như mắc bệnh tâm thần.

Mập Mạp nghiến răng: "Tôi đã từng nói tôi sẽ cố hết sức bù đắp, tôi cũng vẫn luôn đang bù đắp, nhưng mong cô, thật sự đừng được đằng chân lân đằng đầu, xem như tôi xin cô đi, được chưa, tôi cũng không muốn mình bị ép đến mức cuối cùng phải giết chết cô đâu, dù sao thì lúc đầu khi cô quyết định cứu tôi, trong lòng lão tử quả thực rất cảm động."

"Giọt máu đó, tôi nhất định phải lấy được, bằng không đợi Phát Thanh phát sóng trở lại, tôi thật sự không có tự tin dựa tiếp vào vận may để sống, nếu đã không có cách nào trực tiếp hối đoái cường hóa huyết thống biến dị từ cửa hàng wechat, vậy tôi cũng có thể giống như anh ta nâng cao từng huyết thống một."

"Mã Mai, cô không phải cậu ta, việc cậu ta có thể làm được, cô chưa chắc đã có thể làm được." Mập Mạp nói một cách thành khẩn: "Nghe tôi đi, dù sao cách thời gian Phát Thanh phát sóng lại vẫn còn một tháng nữa, tôi có thể nghĩ ra biện pháp, nếu thật sự không được, tôi…"

Mập Mạp đột nhiên nghĩ đến chiếc rương đồng xanh đó của mình, chiếc rương đồng xanh vẫn là mình lấy được từ chỗ Tô Bạch khi hai người lần đầu gặp nhau, sau này hai người không ngừng quen biết, nhưng Tô Bạch cũng rất thức thời mà

không nhắc lại chuyện chiếc rương đó. Mập Mạp cũng tự nhiên không nhắc tới. Thế nhưng, nhìn vào tình hình trước mắt, thứ duy nhất có thể lấy ra trao đổi một giọt máu với Tô Bạch, hình như cũng chỉ có chiếc rương đồng xanh đó, chiếc rương đó được mình đặt ở Thành Đô, lẽ nào còn muốn mình tới đây tìm thời gian quay về Thành Đô rồi lại mang trở lại sao?

"Anh có cách, đúng không?" Mã Mai nhìn Mập Mạp với vẻ chờ mong.

Mập Mạp duỗi tay xoa mặt mình, chậm rãi gật đầu: "Mã Mai, đây là một lần cuối cùng, đợi lấy được giọt máu đó cho cô, giữa chúng ta không còn nợ nhau nữa."

"Được được được, chắc chắn luôn, tôi biết rồi."

Mã Mai lại bò dậy, đội mũ bảo hiểm lên: "Lần này tôi ở Thượng Hải, không về Thành Đô nữa, tôi đợi tin tức tốt của anh."

Nói xong, cô ta lái xe máy rời khỏi tầm nhìn của Mập Mạp.

Mập Mạp mở bàn tay của mình ra, hé miệng: "Kết thúc, không còn nợ nhau… ha ha, sao có thể kết thúc, sao có thể hết nợ nhau một cách thoải mái được chứ?"

Mập Mạp biết rõ, lần này anh ta trao đổi giọt máu đó của Tô Bạch, sau đó đưa cho cô ta, đây cũng xem như một lần yên tâm cuối cùng của mình, không con người nào biết đủ, và thánh nhân cũng chẳng biết đủ. Nhưng điều Mập Mạp cần chỉ là khiến mình yên tâm, ngay khi cô ta lại tới cầu mình, mình có thể yên tâm … giết chết cô ta.

"Đúng rồi, sao đại Bạch vẫn chưa về nhỉ?" Lúc này, Mập Mạp mới để ý đến, đã sắp sẩm tối rồi, sao đến bây giờ Tô Bạch vẫn chưa trở về, không về ít nhất cũng phải gọi điện thoại mới đúng, con trai cậu ta vẫn còn ở trong nhà đó.

Lúc này, người cảm thấy lạ lùng còn có cả Dĩnh Oánh Nhi nữa, cô ấy đột nhiên phát hiện ra, cơ thể Tô Bạch vốn đang được mình khiêu khích mà không ngừng nóng lên, nhưng lúc này lại chậm rãi trở nên lạnh dần, thậm chí, loại lạnh như băng này đang không ngừng tăng lên, ngay cả mình cũng không dám lại gần quá.

Nửa người trên của Tô Bạch để trần, trong túi quần ở phía dưới có một bình ngọc nhỏ nhắn nứt ra, một giọt trong ba giọt máu vốn đựng ở bên trong, rơi xuống, dán lên làn da của hắn. Sau đó, chậm rãi hòa tan vào trong.

Chương 741 Một Đứa Con Trai Mắc Bệnh Tâm Thần 1

Đất Phật sinh ra thân cây ngũ sắc, mỗi một bông hoa là một thế giới, mỗi một chiếc lá là một Như Lai, bất cứ sự vật nào nhỏ bé đến đâu, thực ra đều tồn tại bí mật cực lớn, giống như sau khi phát minh ra kính hiển vi, nhận thức của con người đối với thế giới lại càng nâng lên một tầm cao mới, nhưng trên thực tế, đó vẫn là điều quý hiếm như cũ, thế giới này có quá nhiều bí mật, cũng có quá nhiều điều chưa biết.

Giống như những người khổng lồ khoa học ngày trước, sau khi đạt được thành tựu phi thường trong lĩnh vực của riêng mình, lại tiến vào trong cái ôm của thần học, tựa như đám người Newton vậy.

Dùng góc độ phân tích khảo chứng để nhìn nhận vấn đề, bây giờ chúng ta cảm thấy người cổ đại là lạc hậu, là mê tín, chúng ta cảm thấy mình mới là khoa học, là tiên tiến, thế nhưng, có khả năng người tương lai nhìn thấy chúng ta của hiện tại, bọn họ cũng sẽ cảm thấy chúng ta là lạc hậu, là mê tín.

Cũng giống như vấn đề mà Tô Bạch vẫn luôn suy nghĩ, đó chính là khi ấy rõ ràng mình vẫn chỉ là một đứa trẻ vừa mới sinh ra, hình ảnh mà mình nhìn thấy chắc hẳn phải hiện ra trong ký ức của mình mới đúng, giống như thần linh và tính cách, phong cách làm việc của thần linh mà người cổ đại tưởng tượng ra, đều có điểm tương đồng rất lớn với con ngươi ngay khi ấy, thế giới tinh thần của con người phong phú đến

thế nào, thực ra cũng chỉ là hình chiếu tới từ những sự tồn tại thực sự mà mình nhìn thấy trong thế giới hiện thực mà thôi.

Nếu như nói một ảo cảnh mà Phát Thanh đã cố tình bện ra cho mình từ sự trừng phạt trong thế giới chuyện xưa là giả, vậy thì hình ảnh mà mình vừa mới nhìn thấy thấy, là gì?

Đây rõ ràng là chuyện sau khi Phát Thanh mang tới ảo cảnh cho mình!

Nếu những hình ảnh ký ức này là thật, vậy, những ký ức đó của mình tới từ đâu?

Là ai đã giúp mình ghi lại ký ức ngày ấy?

Cũng là ai khi ấy đột nhiên chuyển ký ức lúc đó đến cho mình?

"Tách…"

Một giọt máu của Vampire từ hơn hai nghìn năm trước bắn lên làn da của Tô Bạch.

Dĩnh Oánh Nhi chỉ cảm thấy khí tức lạnh lẽo trên người hắn lập tức tăng mạnh, hai tay của cô ta gần như bị đông đến tê cứng. Cả người lập tức liên tục lùi lại mấy bước, nhìn toàn bộ mọi thứ trước mặt với vẻ nghi ngờ và sợ hãi.

Đã có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy? Tất cả những điều này có liên quan đến mình không? Nếu anh ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liệu mình có cũng có gánh trách nhiệm không?

Về mặt lương tâm mà nói, Dĩnh Oánh Nhi cũng không muốn nhìn thấy Tô Bạch xảy ra chuyện gì, trước đó bản thân cô ta cũng nói, tuy rằng giữa mình và Tô Bạch không phải tình nhân, cũng không phải cái gọi là vừa gặp đã yêu, nhưng hai người vẫn có thể tính là bạn bè khá tốt, ít nhất là khi ở chung vẫn cảm thấy rất thoải mái, cho nên, cô ấy không hy vọng Tô

Bạch xảy ra chuyện gì, ít nhất là đừng xảy ra chuyện trước mặt mình.

Thế nhưng, tình huống hiện tại đã không còn là thứ mà bản thân Dĩnh Oánh Nhi có thể kiểm soát được, cô ấy chỉ có thể sững sờ ngồi ở nơi đó, nhìn toàn bộ mọi thứ trước mặt, hơn nữa, cô ấy cũng biết rõ, cho dù có gọi 120, cũng không có tác dụng gì cả.

Dĩnh Oánh Nhi cầm một ly rượu ở bên cạnh lên, uống cạn trong một hơi, mang theo chút men say, ngồi ở trên thảm, lúc này, trên chiếc giường đó của Tô Bạch đã kết băng, bụi băng cũng đã bay lên.

Máu tươi, đối với Vampire mà nói, không chỉ là tính mạng giống như người bình thường thường gọi, máu tươi là vinh quang của Vampire, là tôn nghiêm của Vampire, là tín ngưỡng của Vampire.

Mà năng lực chân chính của máu tươi, thực ra cho dù là bản thân Vampire, cũng ít người biết được, bây giờ, trong thế giới hiện thực cũng không phải không có Vampire, nhưng những Vampire đó, đều ẩn náu trong một góc nào đó ở Tây Âu, không cho người khác biết đến, cũng không dám để người biết.

Tuy rằng bọn họ vẫn còn tồn tại, và tuy rằng bọn họ vẫn còn truyền thừa, nhưng cũng bị cắt xén dần, chỉ còn lại một hơi thở để kéo dài hơi tàn của chủng tộc mà thôi.

Trên thực tế, trong máu hàm chứa quá nhiều bí mật, ví dụ như Tô Bạch có thể nhìn thấy hình ảnh ký ức của Ansister từ trong một giọt máu, có thể nhìn thấy gió mưa bạt ngàn từ hơn hai nghìn năm trước từ chỗ Vampire ở sở nghiên cứu đó. Những chuyện này thực ra đều không chứa đựng trong linh hồn của bọn họ, mà là trong ký ức của bọn họ.

Giống như các nhà khoa học nhân loại cũng phát hiện ra những năm gần đây, con người không chỉ dựa vào miệng và mũi để hít thở, mà lỗ chân lông cả người, thực ra cũng đều đang tiến hành hít thở, thực ra máu tươi của nhân loại, lại càng giống như những thiết bị lưu trữ, ghi chép những thông tin cực nhỏ, nhưng cũng chỉ có Vampire mới có khả năng mở sức mạnh trong máu ra.

Mà hiện tại, có lẽ là vốn tích lũy Tô Bạch đã tới, hoặc có thể là chịu sự kích thích và thôi miên tới từ Dĩnh Oánh Nhi, dẫn đến việc Tô Bạch bắt đầu tiến hành khai thác sâu đối với máu của mình dưới điều kiện bản thân không biết rõ tình hình. Điều này chứng tỏ Tô Bạch đã một bước thăng hoa đối với việc sử dụng sức mạnh Vampire.

Thậm chí, trong đó còn có khả năng chính vì một bước tiến dung hợp với huyết thống cương thi và huyết thống Vampire đã kích thích một điểm này, tóm lại, toàn bộ mọi thứ đều mang một loại trùng hợp không sao nói rõ được, nhưng lại hợp lý. Nếu như Tô Bạch không đi tìm bé trai đó, và hai người so bì với nhau "kiểu của tôi xuất sắc hơn", và nếu như Tô Bạch không phải vì tắc đường, vòng qua chỗ Dĩnh Oánh Nhi, thì có thể toàn bộ chuyện này đều không xuất hiện.

Mà hiện tại nó lại xuất hiện rồi.

Đúng vậy, quả thực đã xuất hiện rồi, lúc đó Tô Bạch còn nhỏ, thật sự còn quá nhỏ, nhưng khi ấy, cảm giác và ký ức của hắn đối với hoàn cảnh xung quanh, thực ra đều tồn tại ở trong máu, mà hiện tại lại bị đào khoét ra mà thôi.

Nhưng tại sao vừa vặn lại đào đúng đoạn này, tại sao vừa vặn là đoạn kí ức khi ấy, thực ra, khả năng trong đó còn có công lao của Phát Thanh, Phát Thanh không biết là cố tình hay là vô ý đã mở một đầu cho hắn, cũng giống như đan áo len, khi vừa mới bắt đầu cũng là khúc phức tạp nhất vậy. Đoạn

khởi đầu này của Phát Thanh, khiến tiếp sau đây, Tô Bạch có thể quen việc dễ làm mà tiếp tục đi tiếp.

Bây giờ hắn đang đấm đá điên cuồng với xung quanh, hắn đang tức giận, hắn đang tức tối, không phải bởi vì nhìn thấy hình ảnh cha mình vừa tiện tay ném mình vừa mới sinh vào trong bồn nước, để nước lạnh gột rửa mình, mà là vì hiện tại hắn không có cách nào tỉnh lại được.

Chương 742 Một Đứa Con Trai Mắc Bệnh Tâm Thần 2

Nguyên nhân cũng không hẳn ở Dĩnh Oánh Nhi, điểm này thì Tô Bạch có thể bỏ qua, bởi vì cô ấy không có loại năng lực đó, tất cả những chuyện này có khả năng thực ra là mình đang nhốt chính mình lại.

Đây là chuyện nực cười nhất, cũng chính là chuyện hoang đường nhất.

Mình khóa chặt mình ở trong trạng thái thôi miên sao?

Vậy chẳng phải là mình muốn muốn cũng Hòa Thượng và Gia Thố làm người thực vật để tiến hành "quang hợp" hay sao?

"Bép…"

Tô Bạch vỗ lên đùi mình, trên xuất hiện một vết đỏ sẫm, mà vết đỏ sẫm này đang không ngừng lan ra, mãi cho đến khi lan đến hết toàn thân.

Đây là khí tức của Vampire trong sở nghiên cứu đó, chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao máu tươi của anh ta lại tự chui ra khỏi chiếc bình, rồi bắt đầu dung hợp với mình?

Cảm giác như thiêu như đốt không ngừng lan khắp toàn thân hắn, khiến hắn rất đau đớn, cũng rất dày vò, toàn bộ mọi thứ xung quanh dường như tràn ngập trong một màu máu.

"Cô viện trưởng, em bé đã tỉnh rồi ạ." Một giọng nói rất trong trẻo vang lên bên tai Tô Bạch.

Tầm mắt của hắn lại tập trung trở lại.

Chiếc màn màu đỏ, phía trên giường là một bức ảnh trời xanh mây trắng, đây là một chiếc giường rất ấm áp, mà lúc này mình lại đang nằm trên giường.

“Cô viện trưởng.”

“Ừm, cô biết rồi, cảm ơn cháu, Lệ Chi.”

“Không có gì, cô viện trưởng, cô và chú đều bận nhiều việc, em trai lại bị bệnh, cháu tới chăm sóc một chút là chuyện nên làm thôi ạ.”

Tô Bạch cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy một cô bé thanh tú, buộc tóc đuôi ngựa ngồi bên giường mình, cô ta thật đúng là một phôi mỹ nhân.

Đúng rồi, vừa rồi, cô ta được gọi là gì nhỉ?

“Cháu về đi học đi, để cô chăm sóc em ấy cho.” Một giọng nói phụ nữ vang lên.

“Được, cô viện trưởng, sau này có thể cho em trai chơi cùng với các bạn nhỏ ở cô nhi viện chúng cháu, nếu mọi người ở cô nhi viện biết đây là con của các cô, chắc chắn sẽ rất thích em ấy.”

“Ừm, được, chỉ là em trai bị bệnh, cơ thể không được khỏe cho lắm, nên không thể ra ngoài hóng gió được.” Người phụ nữ giải thích: “Vì thế, em ấy không thể ra ngoài chơi.”

“Ồ, hóa ra là vậy ạ.” Bé gái nhìn Tô Bạch nằm trên giường bệnh, trên gương mặt lộ ra vẻ thương cảm: “Thật đáng thương quá, em trai từ lúc sinh ra đến giờ không thể hóng gió và tắm nắng được sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, cô viện trưởng, cháu đi trước đây, sau này lại tới tìm em trai chơi, cháu sẽ chơi với em ấy nhiều hơn.”

“Được, hoan nghênh cháu.”

Bé gái rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Bạch, không, Tô Bạch đột nhiên nhận ra vẫn còn một người, người đó… cho dù hắn không bằng lòng thừa nhận cách gọi đó, nhưng bây giờ vẫn phải gọi bà ta là… mẹ.

Người phụ nữ ấy không biết đang làm gì, đại khái tầm mấy phút sau mới đi tới trước giường, cô ta mặc một bộ sườn xám màu lam, dáng người hoàn hảo thon thả hiện ra một cách vô cùng tinh tế, chỉ có điều, ngay khi bà ta bước tới, Tô Bạch không hề nhìn thấy một chút vẻ quan tâm nào trên gương mặt bà ta, thứ có rõ ràng là một chút vẻ bất đắc dĩ, thậm chí là… mất kiên nhẫn.

Đúng vậy, mất kiên nhẫn!

“Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.” Người phụ nữ vừa nói, vừa đặt tay lên vị trí ấn đường của Tô Bạch. Bàn tay này rất lạnh, hắn không thể cảm giác được một chút hơi ấm nào tới từ mẹ, thứ có, cũng chỉ là một loại mát lạnh dường như là ngấm vào trong xương cốt: “Vậy chúng ta tiếp tục đi.”

“Từ Uyển Quân, thằng bé mới tỉnh chưa được bao lâu mà em lại bắt đầu rồi sao?”

Giọng nói của một người đàn ông xuất hiện ở cửa, hơn nữa cũng đang bước vào trong.

Đó chính là cha của Tô Bạch.

“Em cũng không có thời gian tiếp tục đặc biệt chạy tới vì nó, thật sự phiền chết đi được.” Người phụ nữ nói một cách rất không khách sáo: “Vẫn nên để nó tiếp tục sống cuộc sống mà

nó nên trải qua đi, như vậy cả anh và em cũng có thể bớt lo rất nhiều, dù sao mang theo đứa trẻ này cũng quá phiền phức, quá mệt mỏi."

"Cứ tiếp tục như vậy, tuy rằng về mặt ký ức không thể tìm được một chút nhược điểm nào, nhưng loại ký ức chắp vá và chuyển vào với hình thức điền vào chỗ trống này, sẽ khiến sâu trong nội tâm thằng bé chồng chất những lớp sương mù nối tiếp nhau, anh rất sợ, cuối cùng sau khi nó lớn lên và tỉnh lại, tâm lý sẽ vặn vẹo, thậm chí trở thành…"

"Bệnh tâm thần sao?" Người phụ nữ che miệng, khẽ cười hai tiếng: "Vậy thật sự rất thú vị đấy, một đứa con mắc bệnh tâm thần, ha ha."

Trong trí nhớ, nơi này chắc hẳn là nhà của mình, là ngôi nhà cũ của mình ở Thành Đô.

Tô Bạch nghĩ lúc trước, khi mình vẫn chưa chia tách tài sản của mình ra ngoài, chỉ riêng bất động sản ở trong nước và ngoài nước, đến bản thân hắn cũng không biết mình rốt cuộc có bao nhiêu căn. Người khác đi đến một nơi du lịch, đều sẽ chọn ở trong một khách sạn nào đó phù hợp, mà Tô Bạch thì lại xem trước xem ở nơi đó, có nhà của nhà mình hay không, rồi sắp xếp cho người đi dọn dẹp trước một chút, tiện cho mình tiến vào ở khi đi du lịch.

Mà căn nhà cũ ở Thành Đô đó, lại chiếm tỉ lệ rất lớn trong cảm tình của Tô Bạch, trong trí nhớ, mình và cha mẹ của mình cũng có thời gian sinh sống ở nơi này dài nhất, cho nên, nó cũng là nơi mà Tô Bạch quý trọng nhất.

Cũng chính vì vậy, mà sau khi tài sản bị chia cắt, căn nhà cũ thuộc thời kỳ dân quốc này được Tô Bạch hiến cho chính phủ địa phương, để được bảo vệ như một điểm du lịch văn vật.

Thế nhưng, sau khi cha mẹ mình xảy ra tai nạn xe giao thông mà mất, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy, từ tận nơi sâu thẳm trong lòng mình thấy rất phản cảm khi ở trong ngôi nhà cũ đó, Khi ấy, Tô Bạch vẫn còn chưa làm cha của thằng nhóc, thậm chí, còn chưa tiến vào Phát Thanh làm thính giả.

Ngôi nhà cũ, rõ ràng có một loại cảm giác quyến luyến và thân thuộc rất sâu sắc đối với hắn, nhưng Tô Bạch lại vô cùng phản cảm với việc mình tiếp tục ở lại nơi này, cho dù là ở thêm một ngày nữa.

Sau đó, hắn dứt khoát sắp xếp cho mình đi học ở một ngôi trường tại vùng duyên hải phía đông, thi thoảng sẽ trở về Thành Đô trong kỳ nghỉ, trên cơ bản, hắn cũng sống trong một khu nhà ở khác, mà không ở trong ngôi nhà cũ đó, thậm chí ngay cả trở về thăm cũng rất ít.

Nơi đó chứa rất nhiều hồi ức tươi đẹp của mình khi còn thơ ấu, ngay cả bản thân Tô Bạch cũng không biết rõ tại sao, trong đáy lòng mình lại chống đối với nó như vậy.

Lúc này, trong không trung là một mảnh Âu Mỹtối, mang theo một bầu không khí thật áp lực. Thành Đô bốn mùa đều dễ chịu, tuyệt đối không phải chỉ là lời nói suông đơn giản như vậy thôi đâu, cho dù là lúc này, khi sắp đổ cơn mưa rào có sấm chớp, thì tiền tố và những bước làm nền của nó gần như cũng đủ lâu, đủ để người ta kịp thu lại quần áo treo bên ngoài cửa sổ.

Tô Bạch chỉ cảm thấy cả người mình đều đang lơ lửng, đây vẫn là nằm trong trạng thái thôi miên, vẫn là trong thế giới tinh thần hư cấu này, chỉ có điều, ngay sau khi người phụ nữ chắc hẳn được mình gọi là mẹ ấy, hơi dùng sức ấn tay lên mi tâm của mình, Tô Bạch đã cảm thấy mình rơi vào trong bóng tối hoàn toàn.

Bóng tối này rất dọa người, khiến Tô Bạch rất sợ hãi, nhưng hắn lại không biết phải làm sao, dường như, đây chính là số mệnh của mình, cũng chính là cuộc đời của mình, cho dù mình có giãy dụa thế nào, và cho dù mình có phản kháng ra sao, dường như đều đã được định trước, đây là một loại tuyệt vọng, một loại tuyệt vọng sâu sắc.

Căn nhà cũ ở ngay trước mặt mình, Tô Bạch duỗi tay đẩy cửa nhà ra, trong nhà không có người nào, thậm chí ngay cả camera và bảo vệ cũng đều không hề có một chút phản ứng nào hết.

Hắn cứ đi lảo đảo vào bên trong như vậy, hô hấp của hắn trở nên rất khó khăn, nhưng nguyên nhân không nằm ở cơ thể, mà là do nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng lúc càng lớn.

Nói thật, Tô Bạch có thể chấp nhận được rất nhiều chuyện, ví dụ như toàn bộ mọi thứ trong hình cảnh hồi ức trước đó, hắn đều có thể chấp nhận được.

Mình là một sự tồn tại giống như trẻ thụ tinh ống nghiệm, được cha mẹ nhờ người mang thai hộ, phải không?

Hắn có thể chấp nhận được.

Chương 743 Năm Tháng Bình Yên Như Vậy!

Hắn thật sự có thể chấp nhận được, cứ coi như mình là cừu Dolly đi vậy, cũng không có gì không hay cả, chẳng qua chỉ là đổi một cái bụng của một người phụ nữ để hình thành và sinh ra mình mà thôi, không có gì không nghĩ thông được. Còn nữa, mẹ mình là thính giả, mười tháng mang thai không có khả năng cả mười tháng đều không tiến vào thế giới cốt truyện, đây có thể cũng là chuyện không có cách nào khác.

Về phần thái độ của cha mẹ mình đối với mình như vậy, Tô Bạch cũng có thể hiểu được, lúc đầu không phải mình cũng đối xử với thằng nhóc như vậy sao, có thể bọn họ vẫn chưa kịp tiến vào vai trò của cha mẹ.

Đúng vậy, vốn dĩ tính cách của Tô Bạch dễ đi đến cực đoan, nhưng lúc này, lại biến thành hiểu ý đồ của người khác đến vậy, mỗi một từ ngôn hành cử chỉ của cha mẹ mình đều có thể được giải thích một cách hợp lý ở chỗ Tô Bạch.

Ha ha, chuyện này không thể không nói thật đúng rất mỉa mai, cho dù trước mắt là một mảng tối đen, thì Tô Bạch vẫn phải dùng giấy dán tường đủ mọi màu sắc để che đậy nó.

Bên cạnh ngôi nhà cũ là một công viên. Khi ấy, trong công viên thường có một lớp kinh kịch Tứ Xuyên tới đây luyện công, người thì không nhiều cho lắm, nhưng động tĩnh phát ra lại rất lớn.

Nhưng lúc này, Tô Bạch hoàn toàn không có lòng nào để ý đến, hắn chỉ đang tiếp tục tiến về phía trước một cách kiên

định mà lại mê mang.

Phía trước, căn phòng ở ngay trước mặt hắn đó, chính là phòng ngủ lâu nhất mà mình đã ở từ nhỏ cho đến lớn.

Phía trước căn phòng ngủ, là một sân nhà trống trải, Tô Bạch nhớ khi còn nhỏ, cha mình thường ở nơi này chơi đùa với mình.

Cha có sở trường là viết chữ bằng bút lông, ông ấy cũng dạy mình luyện viết bút lông, mỗi lần mẹ đều ngồi ở bên cạnh, vừa phê duyệt văn kiện của công ty, vừa mỉm cười nhìn hai cha con đứng ở nơi đó luyện chữ một cách rất nghiêm túc.

Thời gian khi ấy dường như đã ngưng đọng lại, trở thành một trong những hồi ức đẹp đẽ nhất trong trí nhớ của Tô Bạch.

Cha của mình, nói dễ nghe một chút chính là người mang nặng khí chất thư sinh, phong độ nhẹ nhàng, nho nhã điềm tĩnh, còn nói khó nghe một chút, thì chính là những văn nhân thi sĩ cảm thấy ngoại trừ ở trong nhà chơi chữ là một việc rất cao nhã ra, thì ông ấy có chút không chịu được cuộc sống quá náo nhiệt, các khoản chi tiêu và gia sản ở trong nhà, thực ra đều là mẹ dựa vào trí tuệ kinh doanh của mình mà có, sau này tài sản của tập đoàn truyền đến tay mình, cũng là có nguồn gốc như vậy.

Có lẽ, cha mẹ mình cũng giống như mình đối xử với thằng nhóc, lúc đầu cũng phản đối một sinh mệnh nhỏ này, nhưng sau đó lại sinh ra một cảm giác đặc biệt, trong trí nhớ cả Tô Bạch, có rất nhiều ký ức ấm áp khi mình và cha mẹ ở chung. Đó cũng là lý do tại sao, sau khi cha mẹ mình xảy ra tai nạn giao thông mà mất, phản ứng và áp lực của Tô Bạch lại lớn như vậy.

Tô Bạch chậm rãi đi về phía trước, càng tới gần trước cửa, trong lòng hắn dường như lại càng không có tự tin, nhưng nơi

nên tới thì vẫn nên tới, Tô Bạch cuối cùng vẫn duỗi tay đẩy cửa ra, nhưng cánh cửa không nhúc nhích, cả người hắn lơ lửng, xuyên qua cánh cửa, tiến vào trong.

Bên trong cửa là phòng ngủ của hắn, trông có vẻ rất tinh xảo, các đồ trưng bày trang trí ở đây đều có thể chứng minh cha mẹ của ngôi nhà này rất coi trọng đứa nhỏ.

Thế nhưng, Tô Bạch lại ngây ngẩn cả người.

Cơ thể hắn bắt đầu run rẩy, bởi vì cho dù là hắn, cũng không dám, cũng không bằng lòng chấp nhận cảnh tượng mà mình nhìn thấy lúc này.

Trong một cái bình thủy tinh đựng đầy chất lỏng màu lam nhạt, những thứ này chắc hẳn là dịch dinh dưỡng, mà có lẽ nên gọi là dung dịch nuôi cấy, thực vật không cần đất, nhưng có những thứ vẫn có thể sinh trưởng tốt hơn, nhưng thứ đặt bên trong chiếc bình thủy tinh to lớn này, không phải là thực vật, mà là một đứa trẻ khoảng chừng ba tuổi.

Mà Tô Bạch có thể chắc chắn đứa trẻ này thực ra chính là mình, thật sự chính là mình.

Ở nơi cách bình thủy tinh rất gần có một chiếc bàn học, trên bàn học bày là một quyển tranh.

Quyển tranh đó lại làm bạn với mình từ khi ba tuổi, nhưng Tô Bạch nằm mơ cũng không thể nào nghĩ ra được, công dụng thật sự của quyển tranh này lại là như vậy!

Lúc này, trong quyển tranh hiện ra chính là một bức họa như thế, trong tranh là một đôi cha con đang đứng ở trước bàn đá trong vườn và luyện chữ, một người phụ nữ xinh đẹp ngồi ở phía sau, vừa duyệt văn kiện, vừa nhìn bóng lưng của hai cha con, lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Một con mèo màu đen ngồi trên bàn học, cứ cách một khoảng thời gian ngắn lại duỗi móng vuốt của mình, lật trang

tranh trên quyển tranh sang một bức tiếp theo, đổi sang một cảnh tượng mới.

Trong phút chốc, thiếu niên trong chiếc lọ dường như phát hiện ra điều gì đó, lực chú ý của nó có hơi phân tán, nó hơi chuyển tầm mắt, trông thấy Tô Bạch, ánh mắt của hai người giao nhau và va chạm.

Con mèo đen có hơi nghi ngờ nhìn ra xung quanh một chút, nó hơi nâng người dậy, nhìn thấy thiếu niên trong bình đang nhìn vào một chiếc gương trong phòng, trong chiếc gương vừa vặn chiếu ngược bóng dáng của thiếu niên. Thiếu niên này đang nhìn mình trong gương.

"Meo…"

Mèo đen phát ra một tiếng bất mãn, rõ ràng rất không hài lòng với việc thiếu niên không hết sức chăm chú xem tranh.

Ánh mắt của thiếu niên rất trống rỗng, nó dường như không có ý thức của mình, rõ ràng rất chậm chạp và cứng ngắc, sau khi nghe thấy một tiếng mèo kêu này, toàn bộ lực chú ý của nó lại tập trung vào trong bức tranh ở trước mặt này theo bản năng.

Trong một bức tranh mới lật, là một đứa trẻ dựa sát vào một người phụ nữ ngồi trên thảm cỏ.

Trong bức tranh, trời rất xanh, cỏ rất xanh, dường như còn có thể nhìn thấy đàn cừu và bò Yak ở phía xa, gió rất dịu dàng, ánh mắt trời cũng rất ấm áp, tóm lại, toàn bộ mọi thứ trong bức tranh đều là đẹp đẽ như vậy.

Bấy giờ, trên gương mặt của thiếu niên trong chiếc bình cũng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc và vui vẻ, dường như lúc này, nó thực sự như đang ở rúc vào bên cạnh mẹ của mình vậy.

Chương 744 Hắn Đang Khóc Đấy Sao? 1

Một vị ca sĩ thường trú trong quán bar đang hát một cách rất nhiệt tình, buổi tối mùng một đầu năm, đi đến nơi nào cũng đều lộ ra một loại khí tức tiêu điều, dân cư từ bên ngoài tới chiếm tỉ lệ rất lớn ở Thượng Hại, khi qua năm mới, mọi người đều như chim nhạn về tổ, cũng vì vậy nơi này trở nên có hơi trống trải một chút.

Thời đại này, là thời đại mà con người bùng nổ về khả năng tiếp nhận thông tin, nhưng tinh thần trống rỗng và thiếu sức sống lại khá đối lập lại, rất nhiều người đều nghĩ đến việc phí hơi sức trở về nhà vào thời điểm, rốt cuộc là vì điều gì?

Nhưng cho dù trong lòng có khó giải thích đến thế nào, cho dù mình có kháng cự đến đâu, nên về nhà thì vẫn phải về nhà. Dù sao thì nhịp độ nhanh hay tiến độ chậm rì rì trôi qua mỗi ngày, cuộc sống đã hình thành thì không thay đổi, nhưng vào những ngày cuối năm trước thềm năm mới, vẫn phải làm ra một vài sự thay đổi, vẫn phải nghĩ đến việc mang đến cho mình một khởi đầu mới, cho nên mới đi theo làn sóng cùng nhau trở về nhà mừng năm mới.

Giải Bẩm ngồi ở một góc trong quán bar, người trong quán bar không nhiều cho lắm, nhưng cũng không ít hơn thường ngày bao nhiêu. Ông chủ quán bar là một người rất biết làm ăn, năm trước đã tạo dựng thanh thế trên weibo, mời những thanh niên không về nhà đón năm mới đến quán bar của mình làm khách, hơn nữa còn hứa miễn phí tiền rượu.

Đương nhiên, ông chủ cũng sẽ không làm ăn lỗ lã, không trở về nhà đón năm mới mà mở tiệm, cũng không phải để nơi này hát ra sự cô đơn và nỗi buồn ly biệt của mình, rượu thì miễn phí, nhưng nhân viên phục vụ sẽ trực tiếp hỏi anh cần loại điểm tâm nào, những điểm tâm đó đều đắt hơn so với bình thường rất nhiều. Đương nhiên, người có thể nhàn rỗi đi tới nơi này, hiển nhiên cũng sẽ không keo kiệt chút tiền này.

Kết quả chính là việc làm ăn của ông chủ quán bar có thể duy trì tiêu chuẩn trước đó vào thời điểm ế hàng khi đến năm mới này. Mà những người thanh niên ở Thượng Hải không trở về quê này lại có thể có được một chốn để tập trung với nhau, và giết thời gian.

Cà phê và điểm tâm ở trước mặt Giải Bẩm không hề được đụng vào một chút nào, anh ta chỉ lặng lẽ ngồi ở nơi đó nghe hát.

Giải Bẩm không phải là người Thượng Hải, thậm chí còn không phải là người Giang Chiết, quê nhà của anh ta ở Liêu Ninh, chỉ là từ rất từ rất lâu trước đây, anh ta ra sức làm ăn ở ở Thượng Hải, sau đó quen biết ông chủ của mình.

Nhà, có trở về hay không đối với mình mà nói cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, cha mẹ đã sớm chẳng còn, một cô chị gái duy nhất cũng đã có gia đình của mình nốt, mình cũng không dự định trở về.

Đối với thính giả mà nói, thực ra có rất nhiều thứ có thể xem nhẹ, trong đó bao gồm cả tình thân.

“Đổ mưa rồi.” Không biết là ai trong quán bar đã nói một tiếng.

Giải Bẩm hơi nhìn ra cửa sổ, cơn mưa nhỏ đã đổ xuống, rót vào trong không khí vốn đã hơi lạnh này một một loại ẩm thấp.

Anh ta đứng dậy, bước ra khỏi quán bar, duỗi tay sửa sang lại tây trang tên người, sau đó chậm rãi đi vào trong màn mưa.

“Thật đúng là một người kỳ lạ.”

Đối diện với quán bar, là một khách sạn, phía sau cửa sổ một căn phòng ở khách sạn, có một thanh niên mặt mũi bầm dập đang đứng, trên người thanh niên quấn rất nhiều băng vải, thoạt nhìn rất thê thảm.

Không sai, vị này chính là bá tước Charre.

Từ sau hơn một tháng trước bị Tô Bạch tẩm quất một trận, vậy mà anh ta vẫn không rời khỏi Thượng Hải, mà tiếp tục ở lại nơi này, không thể không nói, dũng khí của anh ta thật sự đáng để khen ngợi.

Người đang đứng bên cạnh bá tước Charre chính là Cố Phàm. Cố Phàm mặc một chiếc áo hoodie màu đen, đi một đôi giày thể thao Nike, một bộ trang phục này hình như là đang cố tình che giấu thân phận của mình, dù sao thì ngày trước, khi Cố Phàm ra ngoài, nhất định phải là tây trang giày da kỹ lưỡng tỉ mỉ.

“Ở Thượng Hải, có không ít người như vậy.” Cố Phàm nhắc nhở.

“Ha ha, tôi không cần cậu nhắc nhở.” Bá tước Charre duỗi tay chỉ vào mặt mình: “Bản bá tước là bị anh bạn đó của cậu đánh thành ra như vậy đấy.”

Nói xong, anh ta rời khỏi bên cửa sổ, cầm một ly Whiskey trên bàn, uống một ngụm, vị rượu mạnh thuận theo cổ họng chảy vào trong phổi, mang đến cho anh ta một loại cảm giác rất sảng khoái.

“Vậy, anh muốn ở lại nơi này báo thù sao?” Cố Phàm hỏi.

Bá tước Charre lắc đầu: “Tôi bị đánh là vì thực lực của tôi không tốt, không đánh lại được cậu ta, bị đánh như vậy cũng đáng kiếp, nếu tôi ở lại cũng chỉ vì muốn làm một con rắn độc đợi thời cơ trả thù, vậy cậu cũng nghĩ tôi nhàn rỗi quá rồi đấy, loại chuyện vô vị như báo thù này, thật sự không thích hợp đối với tôi đâu, ngược lại, tâm trạng của cậu trông có vẻ hơi kém nhỉ, sao thế?”

“Cũng là một chuyện khá mất mặt, qua năm mới rồi, không nói nữa, còn cái ly nào nữa không, mời tôi uống một ly đi?”

Một chiếc ly rỗng bên cạnh bá tước Charre được đổ đầy Whiskey, ly rượu lơ lửng, rồi rơi vào trong tay của Cố Phàm.

“Thái độ của người Trung Quốc thái độ đối với năm mới giống như thái độ của các thành bang Hy Lạp cổ đại đối với đại hội Olympic vậy. Khi đón năm mới, bất cứ mâu thuẫn, thậm chí là chiến tranh đều có thể tạm thời bỏ xuống không bàn đến.” Bá tước Charre lại uống một ngụm rượu, sau đó ngáp một cái, rõ ràng có hơi mệt mỏi, đây cũng là hành động mời khách rời đi.

Cố Phàm vuốt quần áo của mình, nói một cách rất nghiêm túc: “Những người bạn trước đây của tôi đã biết thân phận thính giả phương Tây của tôi rồi.”

“Thế này không phải rất tốt hay sao, cậu vốn chính là một thành viên trong giới phương Tây chúng tôi, lúc trước cũng chính bản thân cậu tự chọn.” Bá tước Charre từ chối cho ý kiến.

“Bá tước Charre, anh muốn xác nhận người phụ nữ đó đã trở về hay chưa, đúng không?” Cố Phàm hỏi.

“Đây không phải là vấn đề cậu cần quan tâm.” Bá tước Charre đáp một cách rất gọn gàng và dứt khoát.

“Lần này, Phát Thanh dừng phát sóng ba tháng, mục đích chẳng qua chỉ là muốn chuyên tâm ứng phó với một tốp những người đã rời đi khoảng một năm trước đó, mà người phụ nữ kia, ngày trước đã từng mang đến một cơn ác mộng rất lớn cho các anh, cho nên giới phương Tây các anh rất muốn lập tức biết được cô ả có thể trở về được hay không, và cô ả đã chết ở nơi đó hay chưa?”

“Sau đó thì sao, cậu muốn nói gì?” Bá tước Charre nhún vai, khóe miệng mang theo một nụ cười nghiền ngẫm.

“Bọn họ sẽ ngồi tàu hỏa trở về sao?” Cố Phàm hỏi.

Bá tước Charre trừng mắt nhìn với vẻ hơi ngạc nhiên: “Người ở cấp bậc này như cậu, làm sao có thể biết được? Tôi cũng được người phía trên nói cho biết chuyện này.”

Chương 745 Hắn Đang Khóc Đấy Sao? 2

“Chỉ là tình cờ mà thôi, hôm trước tôi dự định đặt một vé tàu cao tốc, nhưng làm thế nào cũng không thể thanh toán thành công, sau đó tôi kêu một người dưới tay đi đặt giúp mình, anh ta trả lời tôi rằng không có tàu cao tốc vào giờ mà tôi đã nhìn thấy đó. Thứ mà người bình thường không nhìn thấy, hoặc là hoàn toàn không chú ý đến, nhưng thính giả lại có thể nhìn thấy, chắc hẳn nguyên nhân là do Phát thanh cố tình sắp xếp.”

Cố Phàm lôi di động ra, nhấn mở một phần mềm mua vé, rồi bảo: “Ở ngay chỗ này, có một chuyến tàu hỏa, mỗi ngày vào tám giờ sáng, là từ Tây An đến Thượng Hải, ngày nào cũng có, thính giả không có cách nào mua, và người bình thường cũng không thể nào trông thấy, lại thêm bá tước Charre anh vẫn luôn ở lại Thượng Hải không đi, nên tôi to gan suy đoán một chút, một nhóm người đó, chắc hẳn sẽ ngồi chuyến tàu hỏa hoàn toàn không tồn tại đó để trở về. Về phần tám giờ sáng hôm nào đó, thì không biết được rồi, nhưng thiết nghĩ sẽ không quá muộn đâu, Phát Thanh nói dừng phát sóng ba tháng, bây giờ đã qua hơn hai tháng rồi, chắc hẳn chính là lúc này.”

“Thực ra, cậu biết hay không biết, cũng không có sự khác biệt quá lớn.” Bá tước Charre hơi nghiêng đầu, sau đó mỉm cười nói: “Xin lỗi, bệnh nhân tôi đây cần nghỉ ngơi rồi.”

Cố Phàm từ biệt, đi thang máy xuống dưới rồi bước ra khỏi cửa khách sạn, khi vừa mới bước đến bên cạnh chiếc xe mà

mình đã đỗ ở ven đường đường, một người đàn ông trẻ tuổi trong bộ tây trang thẳng tắp, đeo một cặp kính viền vàng, đang đứng ở bên đường đối diện với anh ta.

“Anh vẫn chưa đi xa nhỉ.” Cố Phàm chào hỏi một cách rất bình tĩnh.

Giải Bẩm lắc đầu, nhìn Cố Phàm, rồi lại ngẩng đầu nhìn khách sạn ở phía trên đó, nhưng không nói gì, cũng không phải không có lời nào để nói, mà là chẳng muốn nói.

Lúc này, trong phòng làm việc của Dĩnh Oánh Nhi đã gần như biến thành một cái tủ lạnh, Dĩnh Oánh Nhi thậm chí không thể không lấy áo lông thú của mình ra quấn lên người, cả người rúc vào trong góc, trên lông mi mang theo sương lạnh, đang run như cầy sấy.

Cô ấy rất lạnh, thật sự rất lạnh.

Nhưng, cô ấy cũng không rời đi, bởi vì cô ấy không có lý do rời đi, khi khách hàng của mình, người bệnh của mình, xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong quá trình trị liệu, vậy một bác sĩ như mình, một nhà trị liệu như mình, hiển nhiên không có lý do rời đi trước.

Chỉ có điều…

“Thật sự lạnh quá đi thôi.”

Bên chân của Dĩnh Oánh Nhi đã đặt rất nhiều chai rượu, đều là cô ấy uống để giữ ấm. Hệ thống cung cấp hơi ấm ở trong phòng dưỡng như cũng không thể chịu đựng được loại áp lực này mà đã xuất hiện trục trặc.

“Mau tỉnh lại đi mà.” Dĩnh Oánh Nhi nhỏ giọng nói, cô ấy thật sự sắp không thể chịu được loại nhiệt độ thấp này nữa rồi.

Chiếc bình trong túi quần của Tô Bạch, đã chảy ra hai giọt máu, bọn chúng đều lần lượt tiến vào trong cơ thể của hắn, trợ

giúp hắn kích phát hồi ức trong máu. Lúc này, giọt máu thứ ba dường như cũng bắt đầu xao động, nó mang theo một loại khí tức kỳ quái, như thể sắp phá vỡ cái kén, rõ ràng không giống với hai giọt máu trước.

Chỉ có điều, ngay khi nó vừa mới chui ra khỏi cái bình, một bàn tay đột nhiên duỗi ra, cầm lấy cái bình đó, trong nháy mắt một luồng sát khí cương thi đã bao trùm toàn bộ chiếc bình ngọc, thành bình nứt cũng được đắp lại nguyên vẹn.

Mà một giọt máu cuối cùng đang va chạm trong chiếc bình, kết quả chiếc bình lại sừng sững bất động, cuối cùng nó chỉ có thể ngừng tấn công, trở nên yên tĩnh hẳn, mang theo sự không cam lòng sâu sắc!

Lúc này, Dĩnh Oánh Nhi cuối cùng cũng như trút được gánh nặng, nước mắt đều sắp rơi xuống, ngược lại, cũng không phải vì cô ấy lo lắng cho Tô Bạch bao nhiêu, mà chỉ bởi vì một loại lương tâm nghề nghiệp, hay còn gọi giới hạn nghề nghiệp, khiến cô ấy không cho phép mình vứt người bệnh với tình trạng không rõ của mình lại rồi rời đi trước.

Cho nên, lúc này, việc Tô Bạch chậm rãi ngồi dậy trên giường bệnh, đối với cô ấy mà nói lại là một loại giải thoát. Cô ấy lảo đảo đứng dậy, muốn rời khỏi nơi này, muốn đi tìm một tiệm xông hơi, bù đắp lại cái lạnh mà mình vừa phải chịu đựng.

“Anh tỉnh rồi.” Dĩnh Oánh Nhi vừa xoa tay, vừa đi về phía Tô Bạch.

Sau đó cô ấy dừng lại, người đàn ông trước mặt này không có loại vui vẻ khi tỉnh lại và hồi phục ý thức đó, cũng không nói lời nào đáp trả mình, thậm chí ngay cả một chút phản hồi bằng ánh mắt cũng không có, dường như, hắn vẫn còn đang chìm trong giấc mơ vừa rồi, vẫn chưa hoàn toàn “tỉnh táo” trở

lại, nhưng ngôn ngữ cơ thể của hắn, khí tức của hắn rõ ràng có biểu hiện của việc đã hoàn toàn tỉnh lại.

Trong phút chốc, hai hàng lệ máu chảy xuống từ khóe mắt của Tô Bạch.

Hắn đang khóc đấy sao?

Vào đêm, ngoại trừ con đường mờ tối, thì trên toàn bộ con phố cũng chỉ có bóng dáng của một người thanh niên đơn độc.

Hắn trông có vẻ không chán nản cho lắm, thoạt nhìn cũng không đau khổ bao nhiêu, chỉ có quần áo bọc trên người, là đang nhẹ nhàng phập phồng, giống như một thanh niên bình thường có việc không thể không ra đường vào đêm đông vậy.

Tô Bạch nhớ, bình thường con phố này chắc hẳn là một phố đồ ăn, chỉ có điều, mấy ngày nay tạm thời đang ngừng kinh doanh.

Không còn sự náo nhiệt của ngày xưa, mà chỉ còn lại một vài xe đẩy và biển hiệu vẫn còn đặt nguyên tại chỗ, được khóa sắt khóa lại. Các chủ quán có người đã về nhà đón năm mới, có người thì lại vì phố không cho phép bày lại quầy hàng trong mấy ngày này vì số người chưa đến một nửa sẽ tăng thêm gánh nặng vệ sinh, cho nên thành phố cấm không được bày quán. Nhưng mọi người vẫn không bằng lòng để quầy hàng của mình ở ngoài, càng không muốn để xe đẩy và biển hiệu của mình bị người tiện tay dắt trộm đi mất.

Cho nên nơi này có rất nhiều khóa sắt, vào đêm, dưới ánh đèn chẳng chiếu sáng được cho lắm, chúng trông giống như những con quái thú đang giương nanh múa vuốt, mang theo một loại lặng im không tiếng động và… nhìn chăm chú.

Khóe mắt Tô Bạch vẫn còn lưu lại vết máu, cho dù Dĩnh Oánh Nhi đã dùng khăn ướt lau qua giúp mình, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Tô Bạch không còn khóc nữa, bởi vì hắn không cảm thấy khóc có ý nghĩa gì, trong hai hàng lệ máu đó, thực ra phần lớn lại là một loại trút giận.

Về phần… hận, đương nhiên có, nhưng cũng không cần thiết phải thể hiện rõ ràng ra như vậy, bởi vì như vậy sẽ trông có vẻ rất ra vẻ.

Bản thân Tô Bạch cũng không nói rõ được hiện tại rốt cuộc cảm xúc trong lòng mình thế nào, giống như rất nhiều loại nước sốt và gia vị ở trong phòng bếp được rắc vào với nhau, không thể phân ra được cụ thể là hương vị gì.

Chương 746 Cha Mẹ Của Tôi Rất Thương Tôi 1

Có lẽ, đây chính là đời người, chỉ có điều, cuộc đời của mình lại càng đơn giản hơn, buồn rẻ hơn, càng không có tâm cơ hơn một chút.

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười, hắn hít thật sâu, hai tay giang ra, nhưng không hề hét to trong con đường trống trải vào đêm này, mà chỉ là duỗi thắt lưng một thật tự nhiên, cũng phát ra một tiếng hừ nhẹ từ trong miệng một cách rất bình thường, tất cả vẫn như thường, như thể mọi thứ thực ra vốn vẫn như cũ.

Chuyện đã qua, nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, bây giờ thế nào cũng đã không còn liên quan đến quá khứ nữa.

Cho dù trải nghiệm trưởng thành của mình thế nào, cho dù mình rốt cuộc đã từng bước trải qua những ngày tháng chỉ lấp đầy cái mà mình gọi là ký ức ấm áp đó từ trong quyển tranh ra sao, tất cả những chuyện này, dường như đều không thể ảnh hưởng đến mình của hiện tại. Mình vẫn là chính mình đấy thôi, tên của mình vẫn gọi là Tô Bạch, ít nhất, bắt đầu từ sau khi mình tiến vào Phát Thanh, toàn bộ mọi chuyện đều là thật, và những con đường này đều là tự mình đi.

Ít nhất, đám người Mập Mạp, Hòa Thượng và Gia Thố, không còn là những chuyện cũ trong tập tranh, không còn là hồi ức mà mình bị đặt trong dung dịch nuôi cấy, mỗi ngày đều bị cưỡng chế nhét vào.

Cho dù cuộc sống trước đây rất ngắn, cũng rất nhạt nhẽo, nhưng ít nhất hiện tại, mình đang từng bước tạo ra những dấu chân thuộc về mình.

Quá khứ không thể bù đắp lại, nhưng tương lai thì vẫn có thể bắt kịp.

"Nhưng…" Tô Bạch ngẩng đầu lên, nhìn vào bầu trời đêm tối tăm, trên đó không có trăng, cũng chẳng có sao…

"Tức thật đấy…"

"Cộp… cộp… cộp… cộp…"

Lúc này, có những tiếng vang trong trẻo vang lên, giống như đang chơi một nhịp điệu cực kỳ trong trẻo, Tô Bạch quay người, nhìn thấy phía sau mình có một người phụ nữ, đang đi một đôi guốc gỗ, mặc một bộ kimono, chậm rãi bước về phía mình.

Cùng với tiếng bước chân của người phụ nữ vang lên, trên mặt đường xung quanh, cũng lập tức trở nên "náo nhiệt" hẳn, rất nhiều người rao hàng xuất hiện, cũng có rất nhiều người mặc quần áo của thế kỷ trước hiện ra, có người Nhật Bản, cũng có người Trung Quốc, bọn họ đi ngang qua hắn, toàn bộ mọi thứ ở nơi này dường như đều đang "sống" lại.

"Chào ngài, thưa ngài, tôi là Kinoshita, tôi không tìm được đường về, ngài có thể đưa tôi đi tìm được không?"

Người phụ nữ Nhật Bản khom người thật sâu trước mặt Tô Bạch, nói một cách thành khẩn với giọng điệu chân thành, thái độ gần gũi, ngay cả mùi hương trên cơ thể cũng mê người đến vậy.

"Được." Tô Bạch mỉm cười, nói ra một chữ này, nhưng tận sâu trong đáy lòng, lại nổi lên một cơn giận dữ mãnh liệt, thấy tâm thần của mình không ổn, thấy tâm hồn của mình không yên, thấy mình mơ mơ hồ hồ, cho nên ngay cả đám cô hồn dã

quỷ đáng chết này, cũng chuẩn bị kéo mình xuống nước hay sao!

Cuối năm, nhân khí trong thành phố ít đi rất nhiều, khí tức của người sống yếu đi, nên hiển nhiên những thứ không thuộc vào phạm vi người sống này cũng bắt đầu lặng lẽ trở nên sôi nổi hơn hẳn.

Thế nhưng…

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, tinh thần của mình đã hoảng hốt đến loại mức độ này rồi sao. Những cô hồn dã quỷ này ngay cả đứa trẻ có cơ thể khỏe mạnh cũng không dám đụng vào, nhưng bây giờ, mình ở trong mắt bọn họ, lại là người đã chìm đắm trong thất bại, tinh thần sa sút, hơn nữa còn tự sa ngã, ha ha, đây đúng thật là một loại mỉa mai.

"Cảm ơn ngài, thưa ngài."

Tô Bạch xoay người, đi về phía trước, người phụ nữ Nhật Bản đi theo phía sau hắn, âm thanh của guốc gỗ vẫn trong trẻo như vậy, vẫn có nhịp điệu như vậy.

Hắn đi tới phía trước rồi quành một cái, chỉ tùy tiện bước đi, bởi vì hắn biết rõ, mình có đi thế nào, trừ phi dùng đến sức mạnh của mình để phá vỡ sự hư cấu trước mặt này, bằng không, hướng mình muốn đi, và nơi mình dẫn đến, vẫn đã được những cô hồn dã quỷ này đã thiết lập sẵn.

Đây là một trường trung học.

Tô Bạch vẫn có ấn tượng về trường trung học này, lúc trước khi Hòa Thượng đến Thượng Hải, mình có lái xe đi đón anh ta, sau đó gặp được âm binh mượn đường trên phố, một đội lính Nhật Bản đi băng qua con đường đèn xanh đèn đỏ, đến phía trước trường học này, vị trí chính xác cuối cùng là sân thể dục của trường.

Lúc trước, hòa thượng đã từng mời Tô Bạch tới để cùng nhau đào sân thể dục ở trường học này, nhưng hắn từ chối, xem ra, sau đó tự anh ta cũng không kịp tới làm chuyện này, mà cứ trì hoãn như vậy, bằng không, những cô hồn dã quỷ này cũng sẽ không dẫn mình tới đây.

Năm mới, trường học hiển nhiên cũng nghỉ lễ, trong phòng bảo vệ canh cổng có một người bảo vệ già, lúc này đang ghé lên bàn ngáy khò khò.

Khi Tô Bạch bước qua, bảo vệ không hề có phản ứng gì cả.

"Là nơi này sao?" Tô Bạch hỏi.

"Đúng vậy, không sai, hình như đi vào trong thêm chút nữa." Người phụ nữ Nhật Bản tự xưng là Kinoshita này cúi đầu và đáp những lời này, nhưng lúc này, gương mặt mà cô ta giấu trong bóng tối lại lộ ra vẻ vặn vẹo đầy hưng phấn.

Thành công rồi, thành công rồi, mê hoặc được một người sống qua đây, vậy là đủ rồi, thật sự đã đủ rồi, đây là một mùa bội thu, đại bội thu!

Tô Bạch nhìn quanh, chắc hẳn đã có vấn đề gì đó xảy ra ở nơi này, cho nên mới dẫn đến việc những cô hồn dã quỷ này còn dám lên đường ra tay với người sống.

Nhưng, chuyện này đối với Tô Bạch mà nói, cũng không tính là chuyện xấu gì.

Hắn tiếp tục đi vào trong, băng qua tòa nhà dạy học, tiến vào sân thể dục, đường băng nhựa và bãi cỏ nhựa trên sân thể dục rõ ràng rất yên tĩnh trong màn đêm, thậm chí còn mang đến cho người một loại cảm giác âm u.

Chân của Tô Bạch giẫm lên mặt cỏ, Kinoshita ngẩng đầu, lộ ra gương mặt toàn là máu sau lưng hắn.

"Cút."

Một giọng nam truyền tới từ trên sân thể dục, gương mặt khiến da đầu người tê rần đó của Kinoshita lập tức cúi thấp xuống, lộ ra vẻ kinh hãi. Thế nhưng, ngay khi cô ta chuẩn bị rời đi, thì người phát ra tiếng đó đã đi đến trước mặt, một con đom đóm màu lam bay ra từ trên cơ thể người đàn ông, trực tiếp đánh trúng vào người phụ nữ Nhật Bản này. Người phụ nữ lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hóa thành một sợi khói đen mang theo mùi xác thối tản đi.

Tô Bạch phun ra một hơi thật nặng nề, có vài người luôn khiến người khác khó chịu như vậy đấy.

"Đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, vậy mà lại bị những cô hồn dã quỷ này dắt đi như một thằng đần vậy?

Mấy ngày nay bởi vì chuyện đó sắp đến, cho nên biến động trong mọi phương diện ở Thượng Hải rất lớn, những thứ dơ bẩn đó cũng đều bị kích thích mới dám chui ra ngoài, nơi này trước đây chắc hẳn là một chỗ tương tự với bệnh viện của quân Nhật, sau khi Nhật Bản đầu hàng, có rất nhiều quân nhân Nhật Bản và gia đình quân nhân tự sát, hi sinh cho tổ quốc ở đây."

Chương 747 Cha Mẹ Của Tôi Rất Thương Tôi 2

Bóng người của Hải thiếu gia bước ra từ trong bóng tối.

“Hình như không cần cậu quan tâm đâu.” Tô Bạch duỗi ngón tay chỉ vào phía dưới của anh ta một cách không kiêng nể gì: “Tới báo thù sao, được, tới đi.”

Lúc trước, trong hang động dưới đáy biển ở đảo Tần Hoàng, một phần linh hồn của Lâm Chu đã hoàn toàn biến mất trong gương, Tô Bạch bày cục nghịch chuyển thành công, đánh Lâm Chu tàn phế, hơn nữa còn cắn nuốt hai mắt của Lâm Chu, sau đó lại dùng một chân giẫm nát trứng của Hải thiếu gia đã tính kế mình.

“Ghét thật, cũng đâu phải cậu không biết người ta là gay, tôi ngược lại cũng chỉ mong sao cậu có thể giúp người ta loại bỏ hoàn toàn cái thứ thừa thãi đó đi, nhưng Phát Thanh thật chẳng hiểu phong tình gì cả, sau khi tiến vào thế giới cốt truyện lần đó, vậy mà lại không hỏi sự đồng ý của người ta, đã sắp lại thứ đó cho người ta mất rồi, thật đúng là khiến tôi tức chết mất.”

Lời nói của Hải thiếu gia rốt cuộc là thật hay giả, anh ta thật sự không hề để tâm đến chuyện Tô Bạch đã giẫm nát trứng của anh ta hay không, chuyện này rất đáng để tranh luận, nhưng có một điểm Hải thiếu gia biết rất rõ, đó là hiện tại tâm trạng của Tô Bạch rất không ổn định, nói một cách đơn giản, anh ta phát hiện ra, bây giờ hình như Tô Bạch đang muốn tìm người đánh một trận.

Sau chuyện ở đảo Tần Hoàng đó, Hải thiếu gia vẫn sống sót, nhưng sau đó cũng nghe nói, Thiết Tử và Quân Nhi cùng là thính giả có thâm niên, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà đều bị Tô Bạch giết chết, mà hiện tại Tô Bạch đã giết chết hai thính giả có thâm niên nhưng vẫn sống nhăn răng, không biết tại sao, Hải thiếu gia dường như nhìn thấy bóng dáng của chị mình từ trên người hắn.

"Trước đây khi cậu ở cô nhi viện, đã từng gặp tôi chưa?" Tô Bạch đột nhiên hỏi.

"Chưa, nhưng chị tôi đã từng gặp cậu, tôi nhớ khi đó chị ta nói cậu rất đáng yêu, nhưng lại mắc bệnh nặng nên rất đáng thương." Hải thiếu gia mỉm cười: "Tôi cảm thấy, khi ấy chú viện trưởng và dì viện trưởng chắc hẳn rất thương cậu, cũng giống như tôi ngày đó, vào khi tôi bệnh nặng sắp chết chị tôi mới quyết định dùng sức mạnh của thính giả để cứu tôi. Sau đó, cậu hiểu mà, sau đó tôi vì vậy mà cũng trở thành thính giả. Có khả năng chú viện trưởng và cô viện trưởng cũng vì quá yêu cậu, không nhẫn tâm để cậu tiếp tục chịu đựng sự dày vò của bệnh tật, cho nên mới dùng sức mạnh của thính giả để chữa bệnh cho cậu đấy, đâu có cha mẹ nào lại không thương con cái của mình chứ."

Tô Bạch mỉm cười, nụ cười này giấu trong bóng tối, không thể phát hiện ra, nhưng hắn vẫn gật đầu, chậm rãi phụ họa: "Đúng vậy, tôi biết cha mẹ tôi rất thương tôi, bọn họ thật sự rất thương, rất thương tôi."

Đây là một sạp chợ đêm do người dân bản địa mở, sạp không lớn, chỉ có ba chiếc bàn nhỏ, ông chủ là một người tàn tật, ngồi trên xe lăn, ông ta phụ trách xào rau, nướng đồ, còn vợ ông ta và đứa con trai phụ trách việc tiếp đón khách hàng và thu dọn bát đũa.

Hai người Tô Bạch và Hải thiếu gia cứ đi tới nơi này như vậy, sau đó hiển nhiên cũng tìm được một bàn và ngồi xuống.

“Ông chủ, xào cho mấy món nóng, lên hai chai bia trước đi.” Hải thiếu gia hô với ông chủ, anh ta không phải là một người thích nói chuyện cường điệu, mà hình như chỉ thể hiện cái khí chất gay đó của mình ra đối với người mà mình nhìn trúng, còn bình thường cũng không có yêu khí lả lướt như vậy.

“Được, đợi một chút.” Ông chủ đáp một tiếng, lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Hải thiếu gia lôi một chiếc khăn tay từ trong túi ra, lau chiếc bàn nhựa dính chút dầu mỡ.

“Nếu cảm thấy bẩn, vậy đừng chọn chỗ này nữa.” Tô Bạch nói, hắn biết, Hải thiếu gia có bệnh sạch sẽ.

“Ha ha, đều là mấy năm nay tật xấu thành quen ấy mà, tôi xuất thân từ cô nhi viện, thực sự không để ý cái nghèo đến vậy đâu, cậu không giống tôi, cậu từ nhỏ đã ngậm thìa vàng, nếu cậu không quen, vậy chúng ta có thể đổi chỗ khác.”

“Tôi quả thực không giống các cậu.”

Tô Bạch cầm chai bia mà Hải thiếu gia đã mở cho mình, khi chuẩn bị uống một ngụm, đột nhiên nghĩ tới dung dịch nuôi cấy bên trong bình thủy tinh đó, cả người hắn lập tức có một loại cảm giác thật ghê tởm.

Hắn nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, vẫn uống một hớp to trong cảm giác ghét bỏ đó, bia mang theo chút mát lạnh rót vào dạ dày mình, hơi khiến Tô Bạch cảm thấy có chút thả lỏng.

“Sao thế, tâm trạng trông có vẻ chẳng ra làm sao cả.” Hải thiếu gia nắm một vốc hạt dưa lên và hỏi, giống như gặp được người bạn đã rất lâu rồi không gặp, cùng ngồi với nhau lải nhải về chuyện thường ngày, mà tình hình thực tế là mấy tháng

trước ở trên đảo Tần Hoàng, hai người còn tính kế lẫn nhau, đâm dao sau lưng, cuối cùng lại đổ máu, hơn nữa là màu đỏ thẫm.

"Tôi muốn đánh nhau." Tô Bạch nhìn Hải thiếu gia, nói một cách rất nghiêm túc: "Cậu đánh nhau với tôi đi."

"Đừng đừng đừng…" Hải thiếu gia vội vàng lắc đầu: "Lần này tôi tới Thượng Hải là dự định đón người, chứ không có định phân định sinh tử hay là một người trọng thương với cậu."

"Đón người?" Tô Bạch lại uống một hớp bia to, tay phải cầm chai bia, nhẹ nhàng lắc lư: "Đón chị cậu à?"

Chị của Hải thiếu gia chính là vị đó.

Nhưng Tô Bạch không hiểu được, tại sao anh ta lại muốn đến Thượng Hải đón người, lẽ nào đám người đó sẽ được truyền tống về Thượng Hải sao?

"Ừm, sắp về rồi, ngồi tàu hỏa về." Hải thiếu gia phun hạt dưa: "Cậu và chị tôi cũng tính là có giao tình, sao nào, hay là đi đón cùng tôi đi?"

"Ngồi tàu hỏa?" Tô Bạch đột nhiên cảm giác có hơi nực cười: "Sao cứ cảm thấy mấy đại nhân vật đó giống như thanh niên trí thức trở về thành phố sau khi lên núi xuống nông thôn thế nhỉ, vậy mà còn cùng nhau ngồi tàu hỏa trở về nữa chứ, có phải cậu cũng muốn làm một dải băng rôn, trên đó viết hoan nghênh đám con ngoan của chủ tịch Phát Thanh đã trở về nhà không?"

"Ai mà biết được, lần trước khi rời đi cũng là cùng nhau ngồi tàu hỏa đi, không, là biến mất chứ, trở về chắc hẳn cũng sẽ về theo đường cũ mới phải, ở trạm cao tốc Thượng Hải, hơn nữa, gần đây đã xuất hiện manh mối rồi, tám, chín phần mười là như vậy." Hải thiếu gia mỉm cười: "Như vậy cũng rất tốt, dù

sao cũng không thể nói khi mỗi một người trong bọn họ trở về sẽ giống như kẻ hủy diệt, trực tiếp biến thành những quả cầu lửa lớn từ trời giáng xuống đi, đúng rồi, kẻ hủy diệt lên sân thế nào ấy nhỉ?"

"Tôi chỉ nhớ khi kẻ hủy diệt xuất hiện, cả người trần như nhộng thôi."

Chương 748 Di Vật

“Khụ khụ…” Hải thiếu gia phất tay: “Được rồi, nói thực với cậu, bọn họ có thể trở về hay không, có thể trở về mấy người, có thể trở về đủ lông đủ tóc hay không, có bị thương nặng hay không, thậm chí là có hấp hối hay không, tất cả đều không biết được.

Hơn nữa, nghe nói vào ngày đó, các thính giả cao cấp đều không dám tới gần nơi ấy, mà chỉ có thính giả ở cấp bậc này như chúng ta mới dám lại gần nhà gia đó để đón xe. Cho dù thính giả cao cấp không dám chen chân vào nhân quả, nhưng sức mạnh bản thân họ đã có cảm ứng và cơ hội nhất định đối với môi trường xung quanh. Loại cảm ứng này không phải nhân quả, nhưng thực ra cũng gần là như vậy, bọn họ rất dễ bị cưỡng chế kéo lên tàu hỏa, sau đó bị mang đi đến nơi nào đó, cho nên bọn họ không dám tới. Phát thanh vẫn luôn rất muốn kéo người ta đi tới nơi đó, về phần liêm sỉ của Phát Thanh, cậu cũng biết đấy, cho nên vào ngày đó, phỏng chừng các thính giả cao cấp vốn ở Thượng Hải đều sẽ rời khỏi thành phố này từ trước, càng đừng nói đến việc đi tới trạm ga.”

“Ha ha, rốt cuộc cậu đi tới nhà ga đón chị cậu, hay là muốn đi cướp di vật của cô ta?” Tô Bạch hỏi một cách rất bình tĩnh, hắn nghe ra được ý tứ trong lời nói của Hải thiếu gia.

“Chị tôi cũng hiểu tôi, nếu chị ta thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà tôi thì vẫn còn ở nơi đó băn khoăn trong lòng, cãi tới cãi lui lại mà không chuẩn bị sẵn sàng ra tay cướp thứ mà chị tôi để lại, vậy mới khiến chị tôi thật sự tức giận.”

“Ừm hứm, cho nên?” Tô Bạch nhún vai: “Ý của cậu khi với tôi những lời này, không phải là muốn mời tôi, đợi đến ngày đó cùng tôi đi đến nhà ga, liên thủ với nhau cướp di vật của chị cậu sao?”

“Nếu chị tôi thật sự xảy ra bất trắc gì đó, vậy khi chị ta trở về, trên xe chắc hẳn lưu lại di vật của chị ta, để đảm bảo những di vật này không bị người khác chấm mút, chắc chắn sẽ có sự sắp xếp, dùng hết khả năng tiện cho loại người có liên quan đến chị ta như chúng ta có thể có được, mà sẽ không làm lời cho người khác.

Với mối quan hệ của cậu với chị tôi, tôi cảm thấy chị tôi giữ lại cho cậu một ít cũng có thể hoàn toàn hiểu được, cho dù không để lại cho cậu, thì thứ mà tôi lấy được, có thể phân nửa với cậu. Còn nữa, nếu vận may tốt, có khả năng còn có thể lấy được di vật của người khác, cậu nói xem.”

“Thật thực tế.” Tô Bạch lại uống một hớp bia: “Cũng thật ghê tởm.”

“Đây chính là cuộc sống của thính giả.” Hải thiếu gia đáp.

Lúc này, mấy món ăn lần lượt được bưng lên.

Tô Bạch cầm đôi đũa một lần dùng, tách ra trước, trước khi gắp đồ ăn, hắn nói: “Xem tình hình trước đã, dù sao cũng ở ngay Thượng Hải này, cách cũng rất gần mà, không xem náo nhiệt thì tiếc lắm, nhưng tôi đoán đến khi ấy, người có thâm niên đi tới nơi đó chắc chắn không ít.”

“Người chết vì tiền chim chết vì mồi, ai cũng muốn thử vận may, ai cũng đều cảm thấy may mắn đứng về phía mình, nhưng tôi sẽ không để di vật của chị mình rơi vào trong tay của người khác. Điều này đối với tôi mà nói chính là một loại giới hạn, một loại giới hạn mà cậu lúc trước giẫm nát nơi đó của tôi, không có cách nào so sánh được.”

Tô Bạch đột nhiên nở nụ cười, dùng đũa chỉ vào Hải thiếu gia và nói: "Một câu di vật nối tiếp một câu di vật, cậu nói xem nếu đến khi đó tàu hỏa vào ga, cậu nôn nóng hò hét lao tới, chém loạn giết loạn với người khác, khổ cực trăm cay nghìn đắng tiến vào trước, nhưng kết quả lại phát hiện ra chị cậu vẫn còn sống, kéo theo chiếc vali từ trên tàu hỏa đi ra ngoài, có phải cậu sẽ cảm thấy rất thất vọng hay không?"

"Điều này thực ra cũng không đến mức đó, tôi hy vọng chị ta có thể sống sót trở về hơn bất cứ ai." Hải thiếu gia đáp một cách rất nghiêm túc.

"Tôi ngược lại tin vào câu nói này." Tô Bạch quả thực tin, bởi vì nếu như Lệ Chi trở về, bất cứ người nào biết mối quan hệ giữa cô ta và Hải thiếu gia, thật sự đều không dám giở ám chiêu gì với anh ta, cho dù là trong thế giới chuyện xưa hay là trong thế giới hiện thực, Hải thiếu gia tương đương với việc sở hữu một bùa hộ mệnh, phải biết rằng, Lệ Chi chính là một người phụ nữ ngay cả một thành phố cũng dám xóa sổ.

Trước đây nhờ sự khiêm tốn của Hải thiếu gia và việc cố ý bảo vệ của Lệ Chi, cho nên mối quan hệ giữa hai người mới ít người biết được, nhưng sau khi ở trên đảo Tần Hoàng lần đó, trên cơ bản thân phận này đã xem như bị bại lộ rồi.

"Vậy tôi sẽ liên lạc với cậu sau." Hải thiếu gia đứng dậy, lôi ví tiền ra đi thanh toán, sau đó rời đi.

Tô Bạch ngồi ở hơi đó mất nửa tiếng, ăn no uống say, lúc này mới đứng dậy, rút một tờ giấy ăn lau miệng, sau đó bắt xe.

"Đi đến đâu vậy?" Tài xế taxi hỏi.

"Trung tâm mát xa." Tô Bạch đáp.

Trung tâm mát xa cách nơi này cũng không xa cho lắm, sau hai mươi phút đi taxi đã đến nơi, Tô Bạch thanh toán xong rồi xuống xe.

Đây là một câu lạc bộ giải trí chủ yếu với các dịch vụ mát xa, đương nhiên, trong câu lạc bộ này cũng mang theo loại phải xem mối quan hệ của ông chủ có đủ cứng hay không và đẳng cấp thẻ chi tiêu của khách hàng có đủ cao hay không đó.

Khi Tô Bạch bước vào, một người tiếp tân đứng ở cửa dẫn đường cho hắn một cách rất thân thiết, dọc theo đường đi, phục vụ nam và nữ gặp được, đều sẽ khom người nói chào quý ngài.

Một nữ trưởng ca có dáng người cao gầy, mặc đồng phục làm việc bằng váy ngắn, đi đến trước mặt Tô Bạch: "Chào ngài, đây là lần đầu tiên tới chỗ chúng tôi tiêu tiền sao? Tôi sẽ sắp xếp một phòng đơn cho anh."

"Tôi tìm ông chủ Cửu." Tô Bạch nói: "Cửu Thiên Thành."

Nữ quản lý mỉm cười một cách do dự: "Xin lỗi, hôm nay ông chủ của chúng tôi không có ở đây, nếu anh quen biết ông chủ chúng tôi, vậy tôi có thể làm chủ, giảm hai mươi phần trăm cho anh…"

"Đi gọi cậu ta ra đây cho tôi, cô liên lạc với cậu ta một chút, nói có một người họ Tô đến tìm cậu ta là được."

"Chuyện này thì được, vậy tôi sẽ sắp xếp một phòng bao cho anh trước, sau đó sẽ đi gọi điện cho ông chủ của chúng tôi ngay."

Tô Bạch đi vào một phòng bao dưới sự dẫn đường của nữ trưởng ca, bên trong được trang trí rất tinh tế, ngọn đèn mang màu hồng nhạt mờ tối khiến người cảm thấy rất dễ chịu.

Chương 749 Cho Tôi Xem Chút, Có Được Không? 1

“Tôi đi gọi nhóm kỹ thuật viên vào để anh chọn trước, có được không ạ?” Nữ quản lý vừa mở máy chấm công, vừa hỏi: “Anh cần uống chút gì không?”

“Cứ tùy tiện đi.” Tô Bạch nằm lên giường mát xa, trên vách trường đối diện là một màn hình lớn, đang chiếu một màn trình diễn thời trang rất mị hoặc, chủ đề tương tự với Victoria’s Secret.

“Được, xin anh đợi một chút.”

Nữ quản lý hơi hạ thấp người, lùi ra ngoài rồi đóng cửa.

Cửu Thiên thành là con trai của anh Cửu, sau khi Tô Bạch biết được sự thật về thời thơ ấu của mình, hắn cũng không tỏ vẻ đã chịu kích thích lớn đến đâu, cũng không tự sa ngã, càng không oán trời trách đất, hoặc là mượn rượu tiêu sầu, thậm chí còn đồng ý với Hải thiếu gia, vài ngày sau đến nhà ga nữa.

Thế nhưng, điều này cũng không có nghĩa Tô Bạch đã bỏ qua chuyện này một cách dứt khoát như vậy. Anh Cửu là vệ sĩ của cha mẹ mình, sau khi cha mẹ mình qua đời vì tai nạn giao thông, không bao lâu sau đó mình đã đến trường học phía Nam sinh sống. Anh Cửu cũng theo qua đó, mở một tiệm chuyển phát nhanh, thực ra vẫn là âm thầm tiến hành bảo vệ Tô Bạch, sau đó bởi vì chuyện giúp hắn vận chuyển chiếc rương đồng xanh này, mà dẫn đến việc hôn mê, bây giờ vẫn được Tô Bạch sắp xếp cho ở trong một viện điều dưỡng ở Thành Đô.

Thế nhưng trong trí nhớ của mình, con người anh Cửu này thường xuyên xuất hiện trong bức tranh khi mình và cha mẹ mình ở chung, đồng thời, khi ấy, anh Cửu cũng thường xuyên dẫn đứa con trai của mình, xấp xỉ tuổi Tô Bạch tới chơi với hắn.

Đứa con đó, tên là Cửu Thiên Thành.

Trong phút chốc, cửa phòng bao được nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra gương mặt một người đàn ông, người đàn ông liếc mắt nhìn thấy Tô Bạch trên giường mát xa, lập tức hô lên kinh ngạc: "Cậu chủ, cậu tới chỗ tôi sao không báo với tôi một tiếng trước?"

Tuy rằng tuổi tác của Cửu Thiên Thành cũng xấp xỉ với Tô Bạch, nhưng trên người anh ta lại lộ ra một loại khí tức tang thương, mái tóc ngắn khiến anh ta trông có vẻ rất già dặn, trên gương mặt trắng nõn không có lấy một vết sẹo nào, hoàn toàn không giống với anh Cửu, cha ruột của anh ta, nhưng một người có thể mở được một câu lạc bộ lớn như vậy khi ở độ tuổi này, hiển nhiên sẽ không quá đơn giản.

Anh Cửu là người cũ trong nhà của Tô Bạch, trước đây làm vệ sĩ cho ông của Tô Bạch, sau đó được ông nội điều xuống làm cho cha của hắn, những gia tộc cách mạng của Trung Quốc vẫn khá thích loại nhân viên vệ sĩ truyền thừa theo hình thức gia truyền này, bởi vì như vậy có thể càng thêm tin tưởng và tính trung thành.

Vốn Cửu Thiên Thành cũng phải đi theo con đường của anh Cửu, tiến vào trong hệ thống của nhà họ Tô, nhưng anh ta lại làm trái với suy nghĩ của cha mình, tự mình chọn ra ngoài lăn lộn, vì chuyện này mà mối quan hệ giữa đứa con trai Cửu Thiên Thành và người cha anh Cửu này trên cơ bản rơi vào bế tắc, hai bên thậm chí còn đoạn tuyệt mối quan hệ cha con. Anh Cửu yên tâm làm việc của mình, mà Cửu Thiên Thành cũng

yên tâm với sự nghiệp của mình, một người coi như không có con trai, một người khác lại làm như không có cha.

Chỉ có điều, có những thói quen trong lúc nhất thời rất khó bỏ được, Tô Bạch nhớ, lúc trước khi Cửu Thiên Thành gặp mình, bị yêu cầu phải gọi mình là cậu chủ nhỏ, tuy rằng anh ta không có khả năng lại đi làm nhân viên vệ sĩ hình thức gia truyền gì đó, nhưng cách gọi này lại nhất thời chưa thay đổi được.

Tô Bạch cũng không rõ Cửu Thiên Thành có biết mình đã chia cắt toàn bộ tài sản dưới tên mình rồi hay không, nhưng anh ta có biết thực ra chuyện đó cũng không sao cả, dựa theo lối suy nghĩ của người bình thường, cho dù hiện tại Tô Bạch đã biến thành một tên nghèo khổ rách áo ôm, thì suy cho cùng hắn vẫn là một nhân vật hàng cháu thuộc dòng chính trong nhà họ Tô, anh ta là một ông chủ mở một chốn ăn chơi trên vùng đất giới hạn này, hoàn toàn không dám đắc tội với người có bối cảnh như vậy, cho dù… ừm, thực tế thì Tô Bạch cũng không qua lại với nhà họ Tô đó quá nhiều.

Dựa theo suy nghĩ của Tô Bạch hiện tại, mình có khả năng là sau khi ra đời, bị cha mẹ mình lần lượt mang về nhà gặp người lớn để ghi tên, tương đương với nói cho người hai nhà biết mình có con trai, tên là Tô Bạch.

Sau đó cha mẹ mình trực tiếp ném mình vào trong dung dịch nuôi cấy, để tập tranh đó bầu bạn với mình, bện ra cho mình một ký ức thơ ấu đầy giả tạo.

Trong thời thơ ấu có rất nhiều chuyện thực ra đều là giả, trong thời thơ ấu có rất nhiều chuyện thực ra đều là hình ảnh trong tranh. Thế nhưng, điều đáng buồn nhất, là anh không biết trong đó cái gì là thật, cũng không biết cái gì trong đó là giả. Trong này bao gồm cả Cửu Thiên Thành.

Trong trí nhớ của Tô Bạch, sau khi cha mình mất vì tai nạn giao thông, những người khá thân thiết bên cạnh mình gồm một quản gia ở nhà cũ, một nữ hầu ở nhà cũ, vả cả một vệ sĩ là anh Cửu này.

Chỉ có điều, quản gia già và nữ hầu đã lần lượt qua đời sau chưa đầy hai năm khi Tô Bạch đến vùng duyên hải phía đông, hiện tại anh Cửu cũng nằm trong viện điều dưỡng Thành Đô hôn mê bất tỉnh.

Mình đã ra khỏi dung dịch nuôi cấy từ khi nào?

Điều duy nhất có thể chắc chắn là lợi ích mà mình có được từ một khắc cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ, đó là cuộc sống mà mình đã trải qua chắc hẳn là sự thực, chẳng trách khi đó mình vừa một mình ngồi bên bàn ăn trong sự áp lực và nghĩ về cha mẹ mình, lại vừa bức thiết muốn rời khỏi nơi này đi đến khu vực duyên hải phía Đông, có lẽ, khả năng tới từ giác quan thứ sáu của mình.

Sau khi cha mẹ mình xảy ra tai nạn "qua đời", một mình Tô Bạch kế thừa toàn bộ tập đoàn, sau đó cũng có tiếp xúc với Cửu Thiên Thành. Khi ấy, anh ta đã lăn lộn cả trong hai giới hắc bạch, có tới mời mình ăn cơm, trái một câu cậu chủ nhỏ, phải một tiếng cậu chủ nhỏ, cũng chỉ là vì muốn lấy được danh sách đấu thầu từ chỗ Tô Bạch, nể mặt anh Cửu, nên khi ấy hắn đã đưa cho anh ta.

Mà bây giờ, Tô Bạch lại tìm đến Cửu Thiên Thành, chỉ là muốn hỏi về trước kia, ví dụ như khi mình còn nhỏ, lần đầu tiên mình và anh ta gặp mặt, mình và anh ta ở trong sân chơi bắn súng, mình và anh ta xem phim hoạt hình, những ký ức đó, rốt cuộc có xảy ra hay không, là trong tranh hay là hiện thực.

Điểm này, rất quan trọng đối với Tô Bạch!

Chương 750 Cho Tôi Xem Chút, Có Được Không? 2

“Cậu chủ, tìm tôi có chuyện nghiêm túc hay chỉ đơn giản là tới thả lỏng thôi vậy?”

“Nói chuyện.” Tô Bạch đáp lời.

“Được, vậy tới văn phòng của tôi đi, tôi kêu người từ thành phố lẩu bên cạnh mang một bàn lẩu lên.” Thân là người Thành Đô, đi đến nơi nào cũng sẽ không quên mùi vị của lẩu.

Tô Bạch lắc đầu: “Không cần đâu, tôi vừa mới ăn cơm rồi, cứ ở đây nói chuyện đi, chỉ cậu và tôi, hai người thôi.”

Cửu Thiên Thành gật đầu, bên ngoài vừa vặn có phục vụ bưng trà nước vào, Cửu Thiên Thành đích thân mở cửa nhận lấy, rồi đặt ở bên giường mát xa của Tô Bạch.

“Cậu chủ, là có chuyện gì cần dặn dò sao?” Cửu Thiên Thành hỏi.

“Không có, thật sự chỉ đơn giản là muốn nói chuyện mà thôi, vẫn còn nhớ lần đầu cậu và tôi gặp nhau là vào khi nào chứ?” Tô Bạch hỏi.

“Nhớ, khi ấy tôi mới bốn tuổi, lần đầu đi tới nhà cũ, gặp được cậu chủ, khi đó cơ thể của cậu chủ có hơi gầy yếu, nhưng lại biết rất nhiều.” Cửu Thiên Thành trả lời.

“Ngày đó, tôi tặng cậu một thứ.” Tô Bạch nói.

“Là một cây bút lông, lúc đó cậu chủ đang luyện chữ, còn tôi chơi ở bên cạnh, làm ồn đến cậu, bị cha tôi dạy cho một

trận, sau đó cậu chủ đã tặng một cây bút cho tôi, chỉ có điều, chắc hẳn giờ không tìm được cây bút đó nữa rồi.”

Tất cả đều trả lời khớp hết.

Trong lòng Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi thả lỏng một chút, như vậy xem ra, cha mình thi thoảng cũng sẽ thả mình ra ngoài lòng vòng, mình cũng không phải luôn ở trong dung dịch nuôi cấy đó.

Trong trí nhớ của Tô Bạch, cha mình bình thường rất ít khi ở cùng mình, có khả năng cha mình chỉ cầm bức tranh đó tới thay cho thời gian bọn họ vốn nên ở cùng mình, nguyên nhân có thể chỉ là ngại phiền phức.

Con người vẫn là vào khi yếu đuối nhất, cũng chính là lúc vô lực nhất, dùng hết mọi khả năng để bắt lấy bất cứ một cọng rơm nào bên cạnh, bây giờ Tô Bạch cũng gần giống như vậy.

“Cậu chủ, tôi đi lấy chút rượu vang cho cậu nhé.” Cửu Thiên Thành nói.

“Được.”

Tô Bạch gật đầu, lời nên hỏi hắn cũng đã hỏi rồi, bây giờ tâm trạng của hắn quả thực cũng đã tốt hơn rất nhiều, nên cũng không ngại uống một ly.

Cửu Thiên Thành đi ra khỏi phòng bao, phân phó cho một nữ trưởng ca ở bên ngoài, còn mình thì đi lấy rượu cất trong văn phòng, sau đó lập tức đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Cửu Thiên Thành rửa mặt, rồi rút khăn tay lau, sau đó hít một hơi thật sâu, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngay khi anh ta trở về phòng bao, Tô Bạch đã tự mình rót hai ly rượu vang đặt lên trên bàn trà nhỏ mà phục vụ bê vào.

“Cảm ơn cậu chủ.” Cửu Thiên Thành nhận ly rượu vang, uống một ngụm với vẻ có hơi được thương mà sợ.

Tô Bạch cũng uống một ngụm, rượu vang không tồi, từ sau khi mình phân chia tài sản ra ngoài, quả thực cũng rất ít khi được uống rượu vang tốt như vậy. Cho dù là hiện tại, Tô Bạch cũng không biết rõ mình chia cắt sạch tài sản là đúng hay sai, nhưng hắn cũng rất ít khi rối rắm giữa đúng và sai, nếu như chỉ là muốn theo đuổi cảm giác ăn no hưởng thụ đơn giản, vậy bây giờ cho dù không tốn lấy một phần tiền hắn cũng có thể làm được.

"Cậu chủ, cậu tới tìm tôi, thật sự chỉ đơn giản là nói chuyện thôi sao?"

"Ừm, còn nữa, cậu có biết hiện tại anh Cửu đang ở nơi nào không?" Tô Bạch hỏi.

"Ở Tứ Xuyên, cậu chủ, lúc đầu cậu phái người tới nói cho tôi biết, nhưng tôi không qua đó." Cửu Thiên Thành ngược lại rất thành thật.

Xem ra, mâu thuẫn giữa anh ta và cha mình đã hoàn toàn đi đến mức độ không giải quyết được rồi.

Chuyện trong nhà người ta, Tô Bạch cũng không tiện nói, đương nhiên hắn cũng chẳng muốn nói gì đó, sau khi uống xong rượu, hắn đứng dậy từ biệt.

Cửu Thiên Thành tiễn Tô Bạch ra thẳng đến cửa.

"Cậu chủ, tôi lái xe đưa cậu về nhé." Cửu Thiên Thành hỏi.

"Không cần tôi, tôi tự bắt xe về sẽ tiện hơn." Nói xong, Tô Bạch duỗi một tay vỗ nhẹ lên bả vai của anh ta: "Hai năm này lăn lộn không tệ, trên người sạch sẽ hơn nhiều rồi."

Tô Bạch nói sạch sẽ, là chỉ con người ăn thông cả hai giới hắc bạch này của Cửu Thiên Thành, vậy mà trên người lại không mang theo oán khí, con hàng này quả thực trong sạch đến mức, so với những con lừa ngốc ăn chay niệm phật trong chùa đó, chỉ có hơn mà không có kém.

Rất dễ nhận thấy, Cửu Thiên Thành cũng hiểu được ý tứ của Tô Bạch, anh ta gật đầu, cười bảo: "Môi trường xã hội khác rồi, không giống với lúc trước, không phải năm ngoái có bộ phim tên là [Lão Pháo] hay sao, cũng tương tự với ý tứ này.

Còn nữa, cậu chủ, cậu biết đây là đại lục, môi trường khác với Âu Mỹ thậm chí là cả Hồng Kong và Đài Loan đó, ở nơi này chỉ chăm chăm dựa theo phương pháp cũ lăn lộn ở hắc đạo, vậy kết cục sẽ rất thê thảm."

"Cậu tự mình bảo trọng cho tốt là được." Tô Bạch bước lên taxi, chiếc xe rời đi trước mắt Cửu Thiên Thành.

Cửu Thiên Thành đứng nguyên tại chỗ vẫn luôn vẫy tay, cho đến khi cảm giác cánh tay có hơi tê rần mới thả xuống, lúc này, trên gương mặt của anh ta đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Anh ta lảo đảo trở về thang máy của câu lạc bộ, đi thẳng lên tầng năm, rồi tiến vào văn phòng của mình.

Cửu Thiên Thành lập tức ngồi lên ghế ông chủ của mình, nới lỏng áo ra, thở hổn hển từng hơi to.

Khoảng chừng mười phút sau, anh ta dường như mới tỉnh táo lại từ trong trạng thái khiếp sợ vừa rồi, duỗi bàn tay hơi run run kéo két bảo hiểm cỡ nhỏ ở bên dưới bàn làm việc trước mặt, lôi ra một phong thư hơi ố vàng ở bên trong ra.

Cửu Thiên Thành cầm phong thứ trong tay, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Anh ta không lôi thứ bên trong phong thư này ra, bởi vì anh ta biết bên trong có gì, hơn nữa cũng đã đọc rất nhiều lần rồi, bên trong là một lá thư và hai bức ảnh, tới từ cha của mình.

Anh ta hé miệng, ngay khi Cửu Thiên Thành vừa định đặt phong thư trở về, thì cửa văn phòng vốn bị khóa trái, chẳng hiểu tại sao lại bị đánh mở.

Cửu Thiên Thành có hơi khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn người tiến vào.

“Tôi không cẩn thận rơi di động trong phòng bao rồi, nhưng trưởng ca rất nghiêm khắc, không cho tôi tiến thẳng vào trong, cô ta nói sẽ cho người đi tìm, sau đó lại xác thực xem tôi có phải là chủ nhân của chiếc di động hay không. Thế này thì phiền quá, không phải sao, cho nên tôi tới tìm cậu nói một tiếng, mới vội vã quay lại đây.”

Vừa nói Tô Bạch vừa đi về phía Cửu Thiên Thành, sau đó, ánh mắt của hắn rơi vào phong thư trong tay anh ta.

“Thứ gì mà lại cần phải đặt trong két bảo hiểm thế, cho tôi xem chút có được không?” Tô Bạch hỏi.

Nhưng Cửu Thiên Thành biết rõ, hắn thực sự không có ý hỏi hay là thỉnh cầu.

Tình hình dịch bệnh đang diễn biến phức tạp, mn nhớ giữ gìn sức khỏe nhé ^^

Chương 751 Cha Mẹ, Đứa Con Này Chắc Chắn Sẽ Nhặt Xác Thay Các Người 1

Ngay cả người bình thường cũng có thể phát hiện ra được rõ ràng, rằng Tô Bạch tuyệt đối không phải chỉ đánh rơi đồ ở nơi này cho nên mới trở về lấy đồ đơn giản như vậy. Huống chi là loại ông chủ mở ra được một club giải trí rộng lớn như Cửu Thiên Thành đây?

Đối mặt với hắn, Cửu Thiên Thành chậm rãi nhắm mắt lại, tay trái siết chặt phong thư, tay phải thì lại rút một lưỡi dao lam từ trong tay áo ra, chỉ có điều, hai tay anh ta đang run rẩy.

"Cậu đang sợ tôi sao?"

Tô Bạch duỗi tay chỉ vào mặt mình, rõ ràng có hơi nghi ngờ, cảm giác nghi ngờ này rất chân thực, quả thật rất chân thực

"Trước đó khi nói chuyện, tôi đã cảm giác được cậu đang sợ tôi, điều này khiến tôi rất khó hiểu, tôi nhớ mấy năm trước khi cậu tới tìm tôi lấy hạng mục, cũng không có bộ dạng này."

Đây chính là nguyên nhân khiến Tô Bạch đi rồi còn quay lại, Cửu Thiên Thành là người hung ác lăn lộn ở cả hai giới hắc bạch. Về điểm này, anh ta được kế thừa gen của cha mình là anh Cửu. Người như vậy cho dù là lăn lộn ở hệ thống quân đội, hay lăn lộn trong xã hội, lăn ra được thành tích cũng là chuyện sớm muộn, cho nên khả năng ngụy trang của Cửu Thiên Thành chắc chắn rất tốt. Thế nhưng có vài thứ, cũng có những chi tiết, cho dù là diễn viên xuất sắc nhất giải Oscar có

cao minh đến đâu, cũng không thể làm được đến mười phân vẹn mười, hơn nữa, dao động cảm xúc của anh ta, thậm chí là sâu trong ánh mắt của anh ta lóe lên vẻ sợ hãi, vẫn bị Tô Bạch nắm bắt được.

Dù sao, Tô Bạch của hiện tại đã sớm thoát khỏi giai đoạn chỉ đơn giản là dùng ánh mắt để quan sát người ta. Cho dù là ở trong thế giới chuyện xưa hay là ở trong thế giới hiện thực, thì việc không biết nhìn người hay là nhìn người không chuẩn, cũng rất có khả năng là cỏ trên mộ đã rất cao rồi.

Cho nên, điều này rất kỳ quái, tại sao Cửu Thiên Thành lại sợ mình như vậy?

Nếu là thính giả cấp thấp, mang theo sợ hãi và kính sợ khi đối mặt với Tô Bạch là chuyện rất bình thường, nhưng rất rõ ràng, Cửu Thiên Thành không phải là thính giả, mà thính giả cũng không phải củ cải trắng bên đường, tùy tiện đụng vào ai thì người đấy cũng là thính giả.

Mà hiện tại, tay trái của anh ta thậm chí còn lôi ra một con dao lam, xem ra, là muốn ra tay với mình đây, nhưng anh ta cũng bởi vì quá mức sợ hãi, cho nên vẫn do dự như trước, vẫn chần chừ như cũ.

Cũng không phải vì anh ta không nỡ, không bằng lòng giết mình, mà là vì có khả năng anh ta cảm thấy không thể giết được mình.

Đây là thông tin mà Tô Bạch đã phát hiện ra.

Hắn duỗi tay ra, cầm lấy phong thư đó, bấy giờ, làn da trên gương mặt của Cửu Thiên Thành đột nhiên run rẩy, sau đó anh ta gầm lên một tiếng giống như dã thú, xoay người lại, cả người lập tức đứng thẳng lên, đầu gối phải húc vào bụng dưới của Tô Bạch, cánh tay trái trực tiếp đè lên cổ hắn, ngón tay

phải cầm dao lam, cắt vào vị trí cổ họng của hắn một cách rất quả quyết.

Tô Bạch đứng bất động, đầu gối của đối phương va vào bụng dưới của mình rất mạnh, khiến cả người hắn cũng cong lại, sau đó đối phương đè lên cổ mình, mảnh dao xẹt qua cổ họng mình, khiến máu tươi lập tức phun ra.

Ngay sau đó Cửu Thiên Thành buông tay, anh ta nhìn Tô Bạch từ từ khụy xuống mặt đất, còn bản thân mình thì lại mang vẻ mặt khó tin.

"Chết rồi sao…?"

Cửu Thiên Thành mấp máy môi, đặt phong thư lên bàn làm việc, sau đó cầm một chai rượu đặt trên bàn, xoáy nắp chai, đột nhiên uống hai ngụm lớn, dường như lúc này chỉ có rượu mới có thể khiến tâm trạng khẩn trương của mình thả lỏng một chút.

Chỉ có điều, ngay khi Cửu Thiên Thành vừa mới đặt bình rượu xuống khỏi bên miệng, lại ngạc nhiên phát hiện ra Tô Bạch đáng lẽ "đã chết" nên nằm trên đất, lại đang đứng thẳng tắp ở trước mặt mình, mà phong thư vừa mới đặt trên bàn lại xuất hiện trong tay hắn.

Trên gương mặt hắn không có bất cứ biểu cảm gì, mà chậm rãi mở phong thư ra một cách rất bình tĩnh, bên trong có hai bức ảnh rơi xuống, bị Tô Bạch tiếp trong tay. Ngay sau đó, còn có một lá thư từ từ xuất hiện.

Cửu Thiên Thành nhìn Tô Bạch với vẻ mặt sợ hãi, dường như anh ta không hề cảm thấy kỳ quái một chút nào đối với kết quả trước mặt này, giống như đã nhận mệnh vậy, hai tay anh ta ôm đầu, quỳ xuống trước mặt hắn, không phải nhận sai mà là nhận mệnh.

Ánh mắt của Tô Bạch liếc qua hai bức ảnh, sau đó lại đọc lá thư cầm trong tay.

Suốt toàn bộ quá trình, Cửu Thiên Thành đều quỳ trên mặt đất, giống như một người tuyệt vọng đến cùng cực, hơn nữa cũng đã mất đi dũng khí đấu tranh, anh ta cũng không còn tiếp tục hung tợn ra tay với Tô Bạch nữa.

Cả quá trình đều rất yên tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến mức có hơi kỳ cục.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, đặt hai bức ảnh vào trong túi của mình, sau đó lại siết lá thư trong lòng bàn tay, sát khí bùng nổ trong lòng bàn tay, khiến lá thư hóa thành tro bụi ngay lập tức.

Sau đó, ánh mắt của hắn dừng trên người Cửu Thiên Thành, hắn duỗi tay, nắm tóc của anh ta, rồi thuận thế kéo lên, Cửu Thiên Thành bị Tô Bạch cưỡng chế lôi dậy.

Anh ta nhìn hắn, trong mắt là nỗi sợ hãi không thể che giấu được.

“Ha ha.” Tô Bạch cười hai tiếng: “Cho dù tôi là quỷ, nhưng cậu lăn lộn trong hắc đạo này, vậy mà lại bị một con quỷ nhỏ dọa thành ra như vậy, cũng thiệt tình, có hơi mất mặt thật đấy.”

Hắn thả tay ra, Cửu Thiên Thành ngã xuống mặt đất, không dám bò dậy, xem ra vừa rồi ra tay với Tô Bạch đã dùng hết sạch toàn bộ dũng khí của anh ta rồi.

Tô Bạch đi đến bên cửa sổ, hô hấp trông có vẻ rất bình tĩnh, thậm chí ngay cả tư thế đi đường cũng lộ ra một loại bình tĩnh, chỉ có điều, lúc này, bầu không khí trong toàn bộ căn phòng dường như đã đột ngột thay đổi.

Hắn giơ bàn tay lên, dường như có hơi do dự, rồi vẫn chậm rãi thu trở lại.

Cửu Thiên Thành chỉ cảm thấy cả người mình giống như bị một nguồn sức mạnh đáng sợ nhấc lên, ngay khi sắp bị nghiền thành thịt nát, thì nguồn sức mạnh đó lại biến mất không thấy đâu.

Anh ta thở hổn hển nặng nề, thật lâu sau mới cố lấy dũng khí, nhìn về vị trí Tô Bạch đang đứng ở trước mặt.

Cửa sổ để mở, nhưng người cũng đã không còn, cậu ta không giết mình sao? Tại sao cậu ta không giết mình?

Chương 752 Cha Mẹ, Đứa Con Này Chắc Chắn Sẽ Nhặt Xác Thay Các Người 2

Xe được lái rất nhanh, nhưng rõ ràng Tô Bạch không hề cảm giác được một chút nào, tốc độ cả xe hơi còn lâu mới đọ được với tốc độ bùng phát trong nháy mắt của thính giả khi chân chính chém giết đối phương.

Hai bên cửa sổ xe đều bị để hở, gió đêm mạnh mẽ lùa vào thuận theo cửa sổ, khiến mái tóc hắn trông có hơi dài ra một chút, cũng hơi rối loạn.

Mà hiện tại, gió đêm có hỗn loạn đến đâu cũng không loạn như trong lòng hắn.

Nếu các người cảm thấy muốn lừa gạt người lớn một chút, cho nên mới bất đắc dĩ dùng cách thức mang thai hộ để cho tôi ra đời, tôi chịu!

Tôi cũng có thể hiểu được.

Các người xuất phát từ mục đích khác, cần tôi sinh ra để làm gì, cần tôi đi hoàn thành kế hoạch nào đó của các người, sau đó các người cảm thấy việc mang theo tôi trưởng thành quá phiền phức, hoặc có lẽ sẽ xuất hiện một nhân tố bất ngờ nào đó, cho dù các người đặt tôi vào trong thùng thủy tinh đựng dung dịch nuôi cấy, khiến tôi giống như người thực vật, mỗi ngày xem hình ảnh trong tập tranh rồi nằm mơ, để nhồi đầy những ký ức thời thơ ấu giả tạo!

Tôi cũng chịu, tôi cũng… có thể hiểu được!

Tôi có tức giận đến đâu, có căm phẫn đến đâu, có bất đắc dĩ đến đâu, có nghẹn uất đến đâu, thì tôi vẫn có thể hiểu được, các người là thính giả, môi trường bên cạnh các người, và câu chuyện mà các người phải đối mặt khiến tính cách của các người vặn vẹo, khiến giá trị quan và luân lý làm người của các người vặn vẹo, nhưng tôi vẫn hiểu được, bởi vì tôi cũng là thính giả, bởi vì tôi cũng vặn vẹo!

Cho dù trước đây, các người đối xử với thời thơ ấu của tôi ra sao, cho dù trước kia các người đối xử với sự ra đời của tôi thế nào, cho dù lúc đầu các người đối xử với tính mạng của tôi kiểu gì, thì tôi đều chịu hết.

Thậm chí, cho dù là thâm thù đại hận lớn đến đâu, nhưng nếu sau này còn gặp lại các ngươi, tôi vẫn có thể gật đầu với các người, châm thuốc cho các người, cho dù không có khả năng gọi một tiếng cha mẹ, nhưng ít nhất vẫn có thể duy trì một loại tôn trọng cơ bản nhất.

Cho dù các người có lòng hay là vô tâm, các người ít nhất cũng đã tạo ra tôi, thậm chí ít nhất là trao sinh mệnh cho tôi, ít nhất, tính ra, tôi còn hạnh phúc, còn may mắn hơn những người từ bé đã sinh sống trong môi trường bạo lực gia đình rất nhiều.

Cho dù, thời thơ ấu của tôi là giả tạo, nhưng ít nhất những giấc mơ đó, những hồi ức giả dối đó cũng tươi đẹp!

Các người là cha mẹ của tôi, các người tạo ra tôi, các người cho tôi sinh sống, dựa theo mối quan hệ luân lý trong gia đình bình thường, tôi nên hận các người, nhưng dựa theo mối quan hệ giữa các thính giả, thì tôi nên biết ơn các người!

Cho dù các người đối xử với tôi ra sao, cho dù các người người đối với một đứa con trai như tôi thế nào. Tôi vẫn có thể hiểu được, vẫn có thể nhịn được, và vẫn có thể chấp nhận được!

Tôi là Tô Bạch, bây giờ tôi đang trải qua cuộc sống của tôi, tôi cũng không bằng lòng quá bận tâm về quá khứ của mình, tôi cũng chẳng muốn quay đầu nhìn lại quá khứ của mình, tôi đã chia cắt toàn bộ gia sản mà các người để lại cho tôi. Đảo Tần Hoàng tôi cũng đã đi, Thiết Tử và Quân Nhi tôi cũng đã giết nốt, sự trừng phạt của Phát Thanh trong thế giới chuyện xưa, tôi cũng cam tâm tình nguyện đi chấp nhận, tôi cam tâm tình nguyện đi lĩnh tội, tôi thậm chí còn cam tâm tình nguyện chịu chết!

Nhưng, vừa nghĩ đến đây, đôi mắt của Tô Bạch đột nhiên biến thành màu đỏ thẫm, vẻ điên cuồng đó, thô bạo đó, đáng sợ đó, tâm thần đó, vào lúc này sát khí điên cuồng bao trùm toàn bộ con xe, những chiếc xe bên ngoài khi nhìn thấy chiếc Santana này, đều sẽ cho rằng nó là một màn sương màu đen đang di chuyển.

Đối với Tô Bạch mà nói, hắn chú trọng nhất là cho dù khi có tức giận, có đối diện với sinh tử thế nào, cũng phải mỉm cười, cho dù khi bị đâm một nhát cũng phải mang theo một loại nhịp điệu và tiết tấu thuộc về cái đẹp.

Cho dù là khi phát bệnh hắn cũng chỉ trở nên lạnh lùng khác thường mà thôi, trên cơ bản, rất ít khi xuất hiện kiểu bộc lộ toàn bộ cảm xúc một cách điên cuồng và bừa bãi như vậy.

Nhưng lúc này, hắn lại biểu hiện ra ngoài, bởi vì hiện thực mà mình đối mặt, lại càng thêm phá vỡ những gì mà hắn đã nhìn thấy trong hồi ức máu, ý nghĩa tồn tại của mình, cách thức đối xử của những người mà mình gọi là cha mẹ đó đối với mình, thực ra cũng không phải là mặt mà mình đã thấu hiểu và bằng lòng hiểu trước đó.

Vốn dĩ, trước kia, cái gọi là chân tướng đó đã khiến trong lòng Tô Bạch rất khó chịu, thậm chí khiến hắn đau đến không có cách nào hít thở, thế nhưng, ngay khi chân tướng thật sự bị

bóc trần, cảm giác tàn khốc đó dường như mang đến một loại ý tứ thật mỉa mai, khiến hắn hoàn toàn rơi vào trong điên cuồng!

"Cha, mẹ, tôi không biết bây giờ các người có nghe được hay không, tôi không tôi liệu có nên gọi các người như vậy hay không, tôi cũng không biết bây giờ các người đang ở đâu, tôi lại càng không biết các người có coi tôi như một đứa con trai, một đời sau của các người chút nào hay không, thế nhưng, xin các người cứ yên tâm, cho dù các người ở chân trời góc bể, cho dù các người còn đang ẩn náu ở nơi nào trên thế giới này, và cho dù có phải ngay cả Phát Thanh cũng không thể tìm được các người hay không, thì xin cứ yên tâm, thật đấy, xin các người cứ yên tâm, có một ngày đứa con trai này như tôi chắc chắn sẽ báo hiếu, nhặt xác thay các người!"

"Tô Tam rời khỏi huyện Hồng Động, đi tới trước đường cái.

Chưa từng mở lời nói ra nỗi đau buồn trong lòng ta, quân tử lại đây nghe ta nói.

Vị nào đó chuyển đến Nam Kinh, xin hãy truyền thư cho vị tam lang đó của ta.

Thư nói Tô Tam đã chết, kiếp sau biến thành khuyển mã đáp cho ta…"

Lúc này, mập mạp đang ngồi trên sô pha, uống trà nghe kinh kịch một cách thảnh thơi, đoạn này thuộc về kinh kịch tội phạm Tô Tam bị áp giải, ngược lại cũng không phải anh ta đột nhiên có sở thích lập tức cao nhã hẳn lên, đi thích loại hình này, mà là mỗi lần nghe đến đoạn Tô Tam này là lại thay vào bằng một người nào đó, nghe qua khá là sảng khoái.

Lúc này, di động đột nhiên vang lên.

“Alo, đại Bạch này, cậu đã ra ngoài hai ngày rồi đó, ngay cả năm mới cũng không đón ở nhà, bận gì thế?” Mập mạp hỏi.

“Tôi ở ngoài nhà, anh ra ngoài chút đi.”

“Ồ, được rồi.”

Mập mạp đứng dậy, đi ra khỏi phòng khách đến bên ngoài căn nhà, thấy Tô Bạch không ở trong sân, mới đẩy cửa lớn đi ra bên ngoài.

Chiếc Santana của hắn đỗ cách đó vài mét, mập mạp rút một điếu thuốc, vừa châm, vừa đi qua đó.

“Cốc cốc cốc…” Anh ta gõ lên cửa sổ xe bên ghế lái: “Cung hỷ phát tài, năm mới đại cát nhé.” Mập mạp chúc mừng.

Tô Bạch mở cửa xe, rồi đi ra ngoài.

Điếu thuốc trong miệng mập mạp rớt xuống đất, anh ta lùi lại mấy bước theo bản năng, nhìn Tô Bạch: “Đại Bạch, cậu sao thế? Ai chọc cậu sao?”

“Chiếc rương đồng xanh đó, anh vẫn còn nhớ chứ?” Tô Bạch hỏi.

“À, cái rương đó hả, vẫn nhớ chứ, cái đó tôi lấy được từ trong tay cậu mà, sao thế?” Mập mạp nhún vai, đáp với vẻ trông rất vô tội: “Trước đây không phải không quen biết cậu hay sao, thấy cậu là một thính giả mới nên bắt nạt cậu một chút thôi, bây giờ cậu muốn chiếc rương đồng xanh đó, tôi quay đầu về Thành Đô lấy cho cậu, vừa vặn tôi cũng có chuyện nói với cậu.”

Chương 753 Cậu Ta Chỉ Là Một Con Quỷ 1

Tô Bạch tiến lên hai bước, sáp lại gần mập mạp: "Anh nói cho tôi biết, lúc đầu là ai đã kêu anh ra mặt lấy chiếc rương đồng xanh từ trong tay tôi đi."

"Chuyện này…" Mập mạp nhất thời cứng họng, chắc hẳn là đang do dự.

"Nói!" Tô Bạch tiếp tục tới gần anh ta.

"Tôi đã đồng ý với người ta sẽ giữ bí mật rồi, đại Bạch, cậu…"

"Rầm!"

Tô Bạch tung một cước tới, cũng may mập mạp đã sớm phát hiện ra lúc này cảm xúc của hắn không bình thường, cộng thêm anh ta cũng đã có kinh nghiệm, hai nắm tay lập tức vung ngang trước người, chặn một cước này của hắn.

Nhưng bản thân mập mạp cũng không ngờ, chẳng qua chỉ hai ngày không gặp thôi, mà cường độ huyết mạch của vị mắc bệnh tâm thần ở trước mặt này, đã đạt đến một tầm cao mới, vậy mà sức mạnh của một cước này lại cao hơn so với trong dự đoán của mình rất nhiều.

Móa nó, thật không có thiên lý mà, dựa vào cái gì mà một tên tâm thần lại tiến bộ với tốc độ nhanh như vậy chứ?

Mập mạp đã đánh giá thấp rồi, hoặc là anh ta vốn không nên tiếp xúc gần người với Tô Bạch, cả người bị đá bay ngược ra sau, đụng lên mặt đất.

“Đại Bạch, cậu điên rồi!”

“Nói cho tôi biết, là ai?”

Tô Bạch tiếp tục áp sát, sát khí trên người đã rất rõ ràng. Lúc này, hắn dùng hành động thực tế và sát khí nồng đậm như vậy trên người mình, để nói cho mập mạp biết một cách không hề kiêng nể gì, hoặc là nói cho tôi biết đáp án mà tôi muốn, hoặc là chết!

“Đại Bạch, cậu nghe tôi giải thích đã, cậu nghe tôi nói, nghe tôi nói đã…”

Mập mạp vừa bò dậy, vừa nhìn thấy vị trí mi tâm của Tô Bạch lộ ra tơ máu, gần như trong nháy mắt đã bao trùm cả người hắn, Tô Bạch xông về phía anh ta với tốc độ nhanh hơn.

Lần này, mập mạp cũng không dám chậm trễ nữa, vừa hô lên vừa mở bàn tay ra, lộ ra phi kiếm của mình, dưới phi kiếm bay lượn, một đường kết giới trực tiếp bao trùm anh ta lại.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Tô Bạch dường như không hề kiêng dè gì mà tung những cú đấm nối tiếp nhau lên kết giới này, kết giới không ngừng phóng ra những mũi nhọn vô cùng sắc bén đâm vào cơ thể của hắn, rạch ra những vết thương, nhưng hắn lại không hề để ý một chút nào, cuối cùng, khoảng chừng qua bảy tám lần, kết giới của mập mạp cứ như vậy bị Tô Bạch dùng cách thức mạnh mẽ như thế đánh vỡ.

Không hề do dự một chút nào, cũng không hề chậm trễ một chút nào, Tô Bạch lại xông về phía mập mạp, điều này chứng tỏ thái độ không chết không dừng của hắn!

“Má ơi, tôi sợ rồi, tôi nói cho cậu, tôi nói cho cậu là được chứ gì!”

Mập mạp cuối cùng cũng giơ tay đầu hàng, một mặt là anh ta vốn dĩ không muốn đánh nhau với Tô Bạch, hơn nữa còn là quyết đấu sinh tử thật, mặt khác, anh ta thực sự biết nếu như Tô Bạch nghiêm túc, chắc chắn sẽ ra chiêu sát thủ, không quan tâm có giao tình hay không.

Tô Bạch dừng lại và nhìn anh ta.

Mập mạp hít thật sâu hai lần, ngập ngừng một chút rồi hé miệng: "Lúc trước khi cậu vừa mới tới Thành Đô, quả thực có người thông báo cho tôi biết phải đi lấy một chiếc rương từ chỗ cậu, tôi vốn đồng ý với người đó sẽ không nói cho cậu biết rồi, nhưng bây giờ ngược lại, cô ta cũng đã không còn sống nữa."

"Lệ Chi sao?" Tô Bạch hỏi.

Mập mạp gật đầu một cách rất nghiêm túc: "Không sai, quả thực là Lệ Chi, bằng không, cậu nghĩ tại sao tôi lại nhàn rỗi như vậy, lại trùng hợp như vậy, vào đúng thời điểm đó vừa vặn chặn chiếc xe mà cậu đang ngồi chứ?"

"Bây giờ, chiếc rương đồng xanh đó đang ở đâu?" Tô Bạch hỏi.

"Ở Thành Đô, quê của tôi, tôi vẫn luôn giấu nó." Mập mạp đáp.

"Anh đã từng mở nó ra chưa?"

"Đã từng mở ra rồi." Mập mạp gật đầu, đáp một cách thành thực: "Cậu nói xem một người giống như tôi, nhìn thấy một chiếc rương kỳ quái sẽ không nghĩ cách mở ra nó sao, có thể sao?"

"Bên trong đó có gì?"

"Trong đó…" Mập mạp nhìn đôi mắt của Tô Bạch, thở dài một tiếng rồi đáp: "Trống không."

Tuy rằng đã vào đông rồi, thậm chí là vừa mới qua năm mới, nhưng những nơi khác ở Trung Quốc vẫn nằm trong thời tiết giá lạnh, nhưng ở Thành Đô, mùa đông cũng không lạnh cho lắm, ít nhất đối thì đối với đám người ở khu vực duyên hải phía đông và cư trú ở phía đông bắc đó mà nói, thì mùa đông ở Thành Đô quả thực có hơi ấm áp đến khó tưởng tượng.

Một nữ y tá mặc váy y tá trắng tinh đi vào trong một phòng bệnh, thay quần áo cho người bệnh điều dưỡng này, đồng thời cũng lau qua cơ thể ông ta một chút, sau đó có một thầy trị liệu mát xa có chuyên môn tới xoa bóp cơ thể cho ông ta.

Sau đó, lại có một y tá khác qua đó chuyển ông ta lên xe lăn, đẩy ông ta ra ngoài đi dạo.

Hôm nay bên ngoài ánh nắng vừa đẹp.

Người bệnh này là một người sống ở đây, năm ngoái khi vừa mới chuyển vào, còn có một người trẻ tuổi thi thoảng sẽ tới thăm ông ta, nhưng một năm gần đây đã không có người nào vào thăm ông ta nữa, nhưng trên dưới viện điều dưỡng vẫn không hề đối xử ông ta bạc đãi một chút nào, bởi vì người thanh niên đã đưa ông ta vào đây lúc trước đó, đã trực tiếp chuyển đủ tiền vào tài khoản của viện điều dưỡng cho người bệnh này ở hơn năm mươi năm, hơn nữa còn là phí điều dưỡng với tiêu chuẩn cao nhất.

Chỉ có điều, trạng thái hiện tại của người bệnh này vẫn không tốt cho lắm, tuy rằng có thể nhắm mở mắt, nhưng hình như không có bao nhiêu ý thức, mỗi ngày vẫn dựa vào ăn thức ăn lỏng, nhưng khi muốn đi vệ sinh vẫn có thể có một chút ý thức của mình, biết ấn nhẹ vào một cái vào nút ở bên cạnh tay gọi điều dưỡng.

Trong quan điểm của bác sĩ ở viện điều dưỡng, người bệnh này một mặt là có khả năng có ý thức nhất định, nhưng một mặt khác, loại ý thức này chỉ là một loại ý thức bản năng đơn

giản, cả người ông ta thuộc về ý thức của ông ta, thực ra ông ta vẫn chưa thực sự tỉnh lại, mà chuyện này, lại có sự khác biệt rất lớn trúng gió bình thường.

Chỉ là bệnh kỳ quái ở trong viện điều dưỡng cũng không ít, cho nên cũng không dấy lên làn sóng quá lớn, tiếp tục ở lại cũng được, dù sao cũng đã đưa đủ tiền rồi.

Bầu không khí năm mới cũng lan tràn trong viện điều dưỡng, đến nơi nào cũng đều nhìn thấy những câu đối năm mới được dán lên, cũng treo rất nhiều đèn lồng màu đỏ, nghe nói còn có biểu diễn văn nghệ do bệnh nhân và bác sĩ tự mình tổ chức, đến khi đó, lãnh đạo trong trong khu cũng sẽ đến nơi này tham gia chụp ảnh đăng báo chí.

Hộ sĩ giúp người bệnh ngồi trên xe lăn, rồi chậm rãi đẩy đi, ánh mắt của người bệnh có hơi dại ra, chỉ biết nhìn thẳng về phía trước, đây dường như là ánh mắt quen thuộc suốt một năm này của ông ta, tóm lại là đang nhìn phía trước, giống như đang đợi người nào đó vậy.

Chương 754 Cậu Ta Chỉ Là Một Con Quỷ 2

Thế nhưng lúc này, ánh mắt của người bệnh này lại tập trung lại, trên gương mặt của ông ta cũng lộ ra vẻ hưng phấn và khó tin, cơ thể bắt đầu run rẩy và co quắp.

“Ông sao thế? Sao vậy?”

Hộ sĩ đẩy xe lăn lập tức phát hiện ra tình trạng của ông ta, lập tức cầm thiết bị liên lạc trên người dự định gọi bác sĩ qua đây, điều kiện và tiêu chuẩn ở bệnh viện điều dưỡng này quả thực rất cao, bằng không lúc đầu người bệnh này cũng sẽ không được đưa tới nơi này.

Chỉ có điều, hộ sĩ còn chưa kịp nhấn vào nút nói chuyện thì cô ta đã lập tức ngất xỉu, thiết bị liên lạc rơi xuống đất.

Người bệnh ngồi trên xe lăn nhìn người kia chậm rãi tiến lại gần, hơn nữa còn ngồi xổm xuống trước mặt mình, môi của ông ta mấp máy, cả người dường như đang phải chịu kích thích cực lớn vì người trước mặt này.

“Anh Cửu, tôi tới thăm anh đây.” Giọng nói của đối phương có khàn khàn.

Thân thể của anh Cửu run rẩy càng lúc càng dữ dội, ông ta dường như muốn vùng thoát khỏi xe lăn và đứng dậy, nhưng ông ta cũng không thể làm được, loại phản ứng cơ thể mãnh liệt này, đã là cực hạn mà ông ta có thể làm được với cơ thể này rồi.

“Nhìn thấy anh như vậy, tôi cũng rất khó chịu đấy, anh Cửu.”

Tay của đối phương nắm lấy tay của anh Cửu như thể đang nói chuyện với một người lớn mà mình rất thân thiết, mang theo một loại cảm xúc tin tưởng và nhớ nhung.

“Thế nhưng, trước đây anh chắc hẳn nên mở chiếc rương đó ra trước mặt cậu ta.” Đối phương nói một cách rất nghiêm túc, mang theo một loại giọng điệu trách cứ nhàn nhạt, nếu lúc đầu anh quả quyết một chút, thì bây giờ anh cũng sẽ không ngồi trên chiếc xe lăn này.

“Không thể… tôi… không thể… không… thể…”

Trong miệng của anh Cửu phát ra âm thanh mơ hồ, rõ ràng là rất cố chấp, lại rất kích động.

“Tại sao lại không thể?” Đối phương rõ ràng không có cách nào hiểu được: “Anh có biết tôi đã đợi một khắc đó, đợi rất nhiều năm rồi hay không, kết quả, anh lại khiến tôi phải đợi thêm hai năm nữa, hai năm, suốt tận hai năm đấy!”

“Cậu ấy… cậu ấy là… cậu ấy là… là… cậu chủ…”

Anh Cửu cố gắng phát ra những âm tiết này, bày tỏ thái độ của mình.

Sau khi nghe được lời này, đối phương rõ ràng đã rơi vào trong một loại thái độ điên cuồng, gần như gào lên: “Thối lắm, cậu ta là cậu chủ của nhà nào, anh hẳn nên biết rõ, anh chắc hẳn biết rõ, cậu ta chỉ là một con quỷ!”

“Phập!”

Một mũi tiêm tiêm vào trong cơ thể của anh Cửu, chất lỏng bên trong cũng được tiêm vào trong.

“Anh đáng chết…” Đối phương ôm đầu của anh Cửu vào trong lòng mình, dường như đang lặng lẽ nói với ông ta: “Anh lãng phí thêm hai năm vì tôi, anh thật sự đáng chết, nhưng tôi đã chọn cho anh một cách chết không đau đớn nhất, coi như là

phần thưởng cuối cùng vì rất nhiều chuyện anh đã làm cho tôi ngày trước.”

.

“Các bạn hành khách, chào mừng bạn đã chọn hãng hàng không Tứ Xuyên, chúng tôi luôn chờ mong được gặp lại bạn một lần nữa …”

Tô Bạch xuống khỏi máy bay, một nơi như Thành Đô này cũng xem là một thành phố hắn mà đã ở lâu nhất, ở nơi này hắn có rất nhiều hồi ức, có lẽ là vậy, nhưng hiện giờ hơn phân nửa hồi ức này lại nằm trong dấu ngoặc kép.

Hắn lên một chiếc taxi ở sân bay, đại khái khoảng nửa tiếng sau, xe taxi đã dừng ở cửa một viện điều dưỡng.

Tô Bạch xuống xe, hơi nhíu mày, không biết tại sao, hắn cứ có một loại dự cảm chẳng lành quẩn quanh trong lòng mình.

Tâm trạng của Tô Bạch đối với anh Cửu thật ra rất phức tạp.

Thực ra hắn là một người bạc tình bạc nghĩa, cũng là một người ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình, bằng không hắn cũng sẽ không một năm liền không tới nơi này thăm anh Cửu, đây thực ra chính là miêu tả chân thật nhất về Tô Bạch. Có thể mình sẽ tìm cho mình một cái cớ, nói là vì dù sao anh Cửu cũng không khôi phục được ý thức, đi với không đi cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng trên thực tế, sở dĩ anh Cửu thành ra như vậy, cũng là vì giúp Tô Bạch vận chuyển chiếc rương đồng xanh đó, mà Tô Bạch, sau khi đóng đủ phí an dưỡng rồi, thái độ trên cơ bản không quan tâm cũng không hỏi han, quả thực cũng làm đến mức có hơi thực tế quá.

Hắn bước vào cửa viện điều dưỡng, đăng ký thông tin thân phận của mình, mới phát hiện ra vẻ mặt của bác sĩ ở quầy đăng ký có hơi không thích hợp, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Bạch hỏi.

“Chuyện này, xin lỗi cậu Tô, ông Cửu đã qua đời từ trước đó rồi, viện điều dưỡng chúng tôi đã tiến hành hỏa thiêu và an táng ông ấy, bởi vì khi đó không thể liên lạc được với cậu, cho nên không có cách nào báo chuyện này cho cậu biết.”

Bác sĩ nói lời xin lỗi hắn một cách rất chân thành.

Anh Cửu đã chết rồi?

Lúc này, đôi mắt của Tô Bạch lúc này hơi híp lại.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, thì lúc trước, tôi có để lại mấy phương thức liên lạc trong hồ sơ của người nhà tôi cơ mà, còn có cả cách liên hệ với bạn tôi nữa, sao vào lúc đó, các anh có thể không tìm được tôi?”

Cho dù khi ấy mình đã tiến vào thế giới chuyện xưa, nhưng cũng không có khả năng sau khi trở về lại không nhận được một chút tin tức nào hết.

“Nhưng, sự việc quả thực chính là như vậy, rất xin lỗi cậu, cậu Tô, đây là sơ suất trong công tác của viện điều dưỡng chúng tôi, chúng tôi bằng lòng miễn trừ toàn bộ phí điều trị của ông Cửu, trong hơn một năm nằm ở viện điều dưỡng này, và trả lại toàn bộ phí điều dưỡng mà cậu đã nộp trước đó, đây là thành ý của chúng tôi.”

Ngay khi một viện điều dưỡng có bối cảnh là một nửa nhà nước, đột nhiên biến thành thấu hiểu lòng người như vậy, vậy sự việc chắc chắn không hề đơn giản.

Tô Bạch lại không phải là thanh niên rúc mãi trong nhà không ra khỏi cửa, mấy năm này có gió táp mưa sa gì mà hắn chưa từng từng nhìn thấy? Sự việc có tồn tại điều kỳ quái hay không, thực ra chỉ hơi suy nghĩ một chút là biết rõ cả.

“Rầm!”

Vị bác sĩ trước mặt này lập tức bị Tô Bạch túm cổ áo, ấn ngược lên bàn làm việc, dù rằng không muốn thế, nhưng lúc này hắn lại không thể không chọn cách làm ầm ĩ ở bệnh viện, không phải hắn muốn bồi thường gì đó, mà hắn chỉ muốn có được một sự thật, hắn không muốn ở trong khoảng thời gian này chơi trò chơi thương nghiệp và trinh thám cùng với người của viện điều dưỡng này.

Không có câu hỏi, cũng không hỏi dò, mà chỉ đang không ngừng gia tăng lực đạo trong lòng bàn tay mình.

Lúc đầu, vị bác sĩ này vẫn còn định đợi phía bên phòng bảo vệ đó sẽ nhìn thấy tình cảnh này trong camera, rồi lập tức chạy ra đây chế ngự tên du côn này, nhưng ai ngờ được bên đó lại không hề có động tĩnh gì cả.

Thực ra, cũng không thể trách bên phòng bảo vệ được, hiện tại nếu ngay cả năng lực đối phó với một camera mà Tô Bạch cũng không có, vậy thực sự uổng cho cái danh thính giả có thâm niên này.

Tiếng xương cốt bị đè nén bắt đầu truyền tới, Tô Bạch vẫn bình tĩnh nhìn vị bác sĩ này như cũ, đối với hắn mà nói, giết chết một người bình thường, thật sự không tính là chuyện gì cả, một là con rận có nhiều đến đâu cũng không sợ bị cắn, hai là trong ngày thường, Phát Thanh cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt khi thính giả giết mấy người bình thường.

Chương 755 Cậu Ta Là Người, Còn Tôi Là Quỷ 1

Dưới loại bầu không khí này, bác sĩ này cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nữa, hai tay của anh ta giơ lên, không ngừng gật đầu, rõ ràng là đang sợ hãi, chuẩn bị nói sự thật.

Tô Bạch buông tay, để anh ta nói chuyện.

“Ông ấy vừa chết vào chiều ngày hôm qua, là bị người mưu sát.” Bác sĩ vừa xoa cổ mình vừa đáp.

“Đưa tôi đi xem thi thể.” Tô Bạch nói: “Thi thể vẫn chưa bị xử lý sạch đâu nhỉ?”

“Chưa, vẫn chưa, viện điều dưỡng chúng tôi làm như vậy cũng chỉ là muốn bảo vệ danh tiếng của mình, nếu truyền ra ngoài rằng trong viện điều dưỡng có khách hàng bị mưu sát, vậy sau này viện điều dưỡng này thực sự không làm ăn nổi nữa, xin cậu hãy hiểu cho.”

“Thi thể ở nơi nào?” Tô Bạch lại hỏi, chỉ là lần này giọng nói lại đề cao hơn một chút.

Vị bác sĩ này hoảng sợ, lập tức gật đầu, đáp: “Cậu đi theo tôi.”

Rất dễ nhận thấy, vị bác sĩ này dường như cũng cảm giác được, Tô Bạch không mấy mặn mà với việc nhất định quấn lấy đòi bọn họ bồi thường, truy cứu trách nhiệm của viện điều dưỡng, thậm chí là không tiếc đe dọa sẽ nói hết chuyện này ra với truyền thông.

Tóm lại, chỉ cần Tô Bạch không làm ầm ĩ, không đi tuyên bố chuyện này ra ngoài, thì viện điều dưỡng chắc chắn sẽ cố hết sức thỏa mãn yêu cầu của hắn ở những phương diện khác.

Thi thể của anh Cửu được đặt trong một tiểu viện độc lập ở trong viện điều dưỡng, nơi này có mấy quan tài băng điện tử, chỉ có bình thường được canh chừng rất nghiêm ngặt, bởi vì trong viện điều dưỡng có khu vực tương tự với nhà xác là điều cần thiết, nhưng lại tuyệt đối không có khả năng cho những khách hàng khác ở trong viện điều dưỡng nhìn thấy và phát hiện ra nó, dù sao thì người ta cũng tới để điều dưỡng, nên hoàn toàn không thể làm hẳn một nhà xác lộ liễu như bên bệnh viện được.

Tô Bạch đứng phía trước quan tài băng, duỗi tay, ấn xuống cái nút, quan tài băng chậm rãi nâng lên trước mặt mình, bên trong còn lưu lại một luồng khí lạnh.

Vị bác sĩ đó đã không thấy đâu nữa, đổi lại là một người quản lý hành chính có tuổi tác lớn hơn Tô Bạch một chút, ở cửa còn có vài bảo vệ nữa.

“Vết thương ở đâu?” Tô Bạch hỏi, hắn cũng không tin một viện điều dưỡng có rất nhiều bác sĩ có năng lực chuyên môn, mà thật sự ngay cả thi thể của một khách hàng bị mưu sát cũng không kiểm tra đến, người chết ở nơi này, bọn họ chắc chắn để tâm hơn ai biết.

“Ở ngực, là bị tiêm chết, chất độc đã bị rút ra để kiểm tra rồi, cũng được tính là một loại chất độc thần kinh khá cao cấp, tốc độ tử vong rất nhanh.” Ông già đó nói.

Tô Bạch nhìn anh Cửu, hơi nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Ít nhất, ông ta chết cũng không đau đớn gì.”

“Là không có đau đớn gì, nhưng mang loại chất độc hệ thần kinh tới giết người, có tỷ suất giá thành quả quá thấp.”

Ông cụ ở bên cạnh chen miệng vào nói: "Ở trên thị trường, nó có giá trên trời đấy."

"Trước tiên cứ giữ thi thể ở chỗ các ông một khoảng thời gian, không thành vấn đề chứ? Về chuyện này tôi sẽ không thông báo ra ngoài, cũng sẽ không đi làm ầm lên, cũng chẳng muốn bồi thường gì đó của các người, nhưng tôi hy vọng qua một thời gian khi tôi quay lại, thi thể đã không còn nữa."

"Được, đây là sơ suất trong công tác của chúng tôi, chúng tôi lý ra nên gánh vác trách nhiệm."

Sau đó Tô Bạch đi ra khỏi viện điều dưỡng dưới sự hộ tống của mấy bảo vệ, vừa ra khỏi viện điều dưỡng chưa bao lâu, điện thoại đã vang lên, là điện thoại của Hải thiếu gia.

"Alo." Tô Bạch nhận máy.

"Alo, Tô Bạch, cậu đâu rồi hả, cậu không ở Thượng Hải sao?" Hải thiếu gia hỏi ở đầu bên kia điện thoại.

"Ừm, tôi đang ở Thành Đô."

"Sao cậu có thể như thế được nhỉ, không phải chúng ta đã nói trước rồi sao, cậu…"

"Tôi sẽ tranh thủ trở về kịp lúc." Tô Bạch nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa mới cúp xong điện thoại, một cuộc gọi khác đã tới, là mập mạp.

"Alo, đại Bạch, chuyện lớn rồi, mẹ nó!"

Mập mạp cũng trở về, nhưng không phải là cùng ngồi máy bay trở về khu nội thành Thành Đô cùng với Tô Bạch, mà trước tiên anh ta ngồi tàu cao tốc đến một thành phố bên cạnh Thành Đô, sau đó thuê xe lái tới nhà cũ của mình, trong toàn bộ Tứ Xuyên, cũng chỉ có Thành Đô là một khu vực bình nguyên rộng lớn, mà những khu vực khác chủ yếu lại là miền

núi, cho nên để tiết kiệm thời gian, mập mạp cũng đã chịu không ít khổ cực.

Đương nhiên, vốn dĩ dựa theo tính cách của mập mạp, chuyện Tô Bạch suýt chút nữa đã đánh chết anh ta ở cửa nhà này, mập mạp chắc chắn khó có thể bỏ qua được. Nhưng ngay khi Tô Bạch đặt hai bức ảnh ở trước mặt anh ta, mập mạp lập tức sững sờ, sau đó thở dài một hơi, vỗ lên bả vai hắn, nói: "Trước đây khi cậu phát bệnh thần kinh, tôi cũng không thể hoàn toàn hiểu được, nhưng lần này tôi đã hiểu rồi."

Sau đó, mập mạp không nói hai lời, cùng với Tô Bạch chia ra hai đường, vội vã đi cả đêm trở về ngôi nhà cũ ở Tứ Xuyên của mình, để giúp Tô Bạch tìm được cái rương đồng xanh mà mình đã thu xếp ổn thỏa từ trước.

"Chuyện gì?"

Thực tế, Tô Bạch cũng không ngạc nhiên cho lắm, cái chết của anh Cửu rõ ràng không phải là tình cờ, người trong viện điều trị cũng nói, chất độc hệ thần kinh được mang tới giết anh Cửu rất quý, quý đến mức cầm tới giết một người thần trí không rõ ràng, quả thực là có cảm giác rất phí của trời.

Điều này cũng có nghĩa, từ trước đến nay, có người thực ra luôn đứng trong tối nhìn mình, đợi mình, chỉ có điều, gã ta chắc hẳn cũng biết mình đã phát hiện ra chuyện gì đó, cho nên mới lập tức ra tay, chặt đứt toàn bộ manh mối và những người có liên quan đến gã ta.

Cũng bởi vậy mà Tô Bạch thật sự không hề ngạc nhiên một chút nào, đối với việc chiếc rương đồng xanh phía bên mập mạp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Mẹ nó, tôi vốn đã đặt chiếc rương đồng xanh đó dưới một bức tượng Phật trong núi, rồi sử dụng phong ấn trấn áp rồi, nhưng khi tôi vừa lên núi, lại phát hiện ra ngôi chùa đó dày

đặc âm khí, sau khi tiến vào, lại phát hiện trong ngôi chùa đó chỉ có mỗi một lão tăng cùng với một tiểu hòa thượng, đều quỳ gối trên đệm hương bồ và viên tịch cả rồi, chiếc rương đồng xanh đó cũng không thấy đâu luôn."

"Có thể đoán ra thời gian cụ thể không? Thời gian tử vong của hai tăng nhân đó ấy." Tô Bạch hỏi.

Chương 756 Cậu Ta Là Người, Còn Tôi Là Quỷ 2

“Tôi đoán cùng lắm là nửa ngày trước, chưa đến một ngày.” Mập mạp quan sát thi thể của hai vị tăng nhân đó rồi tính ra.

“Được, mập mạp, anh lái xe từ phía nhà cũ của anh đó tới phía Thành Đô này đi, còn tôi sẽ lái xe từ Thành Đô về phía nhà cũ của anh.”

“Không phải chứ, đại Bạch, cậu chắc chắn người đó sẽ bị chúng ta may mắn bắt được như vậy sao?” Mập mạp rõ ràng có hơi khó tin: “Có thể gã ta đã sớm trở về Thành Đô, ngồi máy may đi đến nơi khác rồi, thậm chí còn có khả năng là tùy tiện chui vào trong một ngọn núi nào đó.”

“Không phải chúng ta đi tìm cậu ta, mà là để cậu ta tới tìm chúng ta.” Tô Bạch mỉm cười, trong ánh mắt lại hiện ra vẻ rét lạnh.

“Cậu ta tới tìm chúng ta sao?” Mập mạp rõ ràng có hơi khó hiểu.

“Cậu ta không có khả năng, không có khả năng cam lòng để một con quỷ đuổi cho chạy khắp nơi, cũng không có khả năng cam tâm luôn trốn ở phía sau màn, giống như một con chuột trong cống nước thối, lén lút giết người mang chiếc rương đi, rồi an phận núp ở bên dưới cống nước đâu. Bởi vì cậu ta cảm thấy, cậu ta là người, còn tôi là quỷ, bởi vậy, tóm lại là phải khác người một chút.”

Trong năm động đất Tứ Xuyên, hình ảnh mang đến cho người ấn tượng rất lớn chính là từng nhóm chiến sĩ quân giải phóng không sợ chết, trực tiếp nhảy dù tiến vào trong khu vực thảm họa, bọn họ mạo hiểm tính mạng, thân là những quân tiên phong đi trước tiến vào khu vực thảm họa, thoạt nhìn rất bi tráng, nhưng trên thực tế lại lộ ra tính mất ổn định cực lớn trong tuyến giao thông, sức mạnh cứu viện và bộ phận trang bị có hiệu quả thực sự lại bị ngăn cản ở bên ngoài không thể tiến vào được.

Những năm này, quốc gia đã tốn rất nhiều hơi sức để khai thông lại và xây dựng lại toàn bộ hệ thống đường xá ở nơi đó, thậm chí, khi lái xe ra khỏi Thành Đô đi về phía Tây, có thể nhìn thấu dấu vết của những con đường cũ, phần lớn đường núi lúc đầu đều chọn áp dụng con đường ngoằn ngoèo, nhưng bây giờ phá núi đào hầm lại chiếm đa số, những đường hầm sâu thẳm cực dài vắt ngang ở nơi đó, trong chuyện này, từ một khía cạnh nào đó, quả thực có thể nhìn ra được cho dù là đại tự nhiên, cũng không thể không cúi đầu trước sức người.

Tô Bạch lái xe đi trên đường núi, cho dù là đường vòng vèo, nhưng hắn vẫn không ngừng lái xe, dù sao thì mức độ phản ứng của bản thân hắn cũng nhanh hơn người bình thường quá nhiều, cho nên ngược lại cũng không cần sợ hãi.

Một tay hắn gác lên vô lăng, tay còn lại thì kẹp điếu thuốc, cửa sổ xe không mở, nên trong xe đã có hơi "chướng khí mù mịt", nhưng Tô Bạch không để tâm.

"Đừng khiến tôi thất vọng, thật đấy, đừng khiến tôi thất vọng." Tô Bạch nhỏ giọng lầm bầm.

Mập mạp ở bên đó cũng đang lái về phía bên này, đại khái sau hai giờ nữa, mập mạp và Tô Bạch sẽ dùng wechat định vị vị trí của nhau một chút, xác nhận sẽ gặp nhau ở một trạm dịch vụ cách đôi bên không xa.

Bây giờ, cục diện đã rất rõ ràng rồi, hoặc là người đó không ở đây, hoàn toàn làm một con rùa rụt cổ, nhưng nếu như cậu ta muốn ra ngoài để thể hiện một loại cảm giác tồn tại, vậy khả năng lớn nhất là cậu ta sẽ xuất hiện ở trong trạm dịch vụ.

Sau mười phút, Tô Bạch lái xe vào trong trạm dịch vụ đó, hai bên trạm dịch bị kẹp trong núi lớn, trên núi không có thảm thực vật gì, thoạt nhìn rất trơ trụi, có vết tích đất đá trôi rất rõ ràng.

Mập mạp tới ở nơi này khoảng chừng ba phút sau Tô Bạch, và tìm được chiếc xe mang biển số xe của hắn, khi mở cửa xe ra, anh ta vội vàng che miệng, lùi lại.

"Mẹ nó, cậu đang luyện đan trong xe đấy à, khói lượn lờ luôn."

Tô Bạch xuống xe, mang theo ánh mắt đầy tơ máu nhìn ra xung quanh, trong trạm dịch vụ có không ít người, cũng có không ít xe, phần lớn người đều là tới đại tiểu tiện một chút, sau đó mua chút đồ ăn và nước uống rồi rời đi, cho nên lưu lượng người rất lớn.

"Xem ra không ở đây rồi." Mập mạp nói: "Cậu đã ăn cơm chưa, chúng ta đi ăn chút gì đi."

Tô Bạch gật đầu, ngay sau đó, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào một bàn tuyên truyền bên trong trạm dịch vụ, trên bàn tuyên truyền đó chẳng qua chỉ có áp phích với nội dung chính là tuyên dương sự đoàn kết của dân tộc, nhưng trên áp phích đó lại có một hình vẽ dùng phấn màu đỏ vẽ lên, hình vẽ là một đứa trẻ, trên người đứa trẻ còn cõng một đứa trẻ khác.

Mập mạp cũng nhìn qua đó thuận theo ánh mắt của Tô Bạch, sắc mặt lập tức xanh mét, hai tay mở ra, trong lòng bàn tay đều là quân cờ.

“Không cần đâu.” Bàn tay của Tô Bạch đặt lên bả vai anh ta: “Cậu ta chắc hẳn không bị trận pháp của anh vay khốn một cách đơn giản như vậy đâu, có lẽ, anh hãy nghĩ cách vây hơn trăm người trong trạm dịch vụ này lại đi.”

Mập mạp hít một hơi thật sâu: “Cái con hàng này lại dám tới đây thật luôn.”

“Cậu ta cũng tức mà.” Tô Bạch nở nụ cười, nhưng nụ cười này rõ ràng rất lạnh lùng.

Mập mạp biết, Tô Bạch thực ra vẫn luôn áp chế cơn giận trong lòng mình, bây giờ hắn thật sự có thể tiến vào trạng thái cuồng nộ bất cứ lúc nào.

“Á, á, á…”

Từ xa, có người la lên từ phía bên đó, Tô Bạch theo tiếng nhìn qua, là có người không biết vì nguyên nhân gì mà ngất xỉu.

“Mập mạp, anh đi qua đó xem đi, tôi qua bên kia.”

Tô Bạch chỉ về phía đối diện, cũng chính là nhà vệ sinh bên trong trạm dịch vụ.

“Ừm.” Mập mạp lập tức đi về phía đám đông tụ tập, còn Tô Bạch thì lại đi thẳng về phía nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh, trên cơ bản chính là nơi có lưu lượng người lớn nhất trong trạm dịch vụ ở đường cao tốc, khi Tô Bạch bước vào, bên trong có không ít người.

Trên nền đất có một chút nước đọng, trộn lẫn với mùi khai của nước tiểu. Tô Bạch hơi nhíu mày, đi vào bên trong.

Lúc này, hắn nhìn thấy trên một cửa nhà cầu, vẽ một bức tranh bằng phấn giống y như trên tấm áp phích trước đó, một đứa trẻ cõng một đứa trẻ trên lưng, chỉ qua loa sơ sài vài nét, nhưng ý tứ này lại biểu đạt ra một cách rất rõ ràng.

Rất dễ nhận thấy, ý của đối phương là muốn Tô Bạch tiến vào trong nhà cầu này.

Tay của hắn đặt lên tấm gỗ.

"Vù!"

"Răng rắc…"

Đầu tiên là một âm rung vang lên, ngay sau đó chính là một loạt cửa gỗ nhà cầu lúc này sụp xuống một lượt. Bên trong có không ít người đang ngồi xổm trên cầu tiêu, mọi người đều bị một màn trước mặt dọa sợ.

Ánh mắt của Tô Bạch liếc qua những cái mông và bắp đùi trắng trẻo này, chắc hẳn bên trong không có người mà mình cần tìm, đối phương không có khả năng thật sự ngồi xổm trên cầu tiêu đó, để mình nhìn thấy bức tranh không chịu nổi đó của cậu ta.

Có phải cậu ta là một người kiêu ngạo mà lại có bệnh sạch sẽ hay không, thì Tô Bạch không rõ, nhưng có một chuyện, hắn biết rất rõ ràng, đó là đối phương ở trước mặt mình, chắc chắn sẽ vô cùng kiêu ngạo, cũng sẽ mang một loại bệnh sạch sẽ thấm tận vào trong xương cốt.

Chương 757 Nội Dung Trong Hai Bức Ảnh

Hắn xoay người, đi ra bên ngoài nhà vệ sinh, cửa nhà vệ sinh đối diện với một ngọn núi trọc, Tô Bạch nhớ trước đó, khi mình và hòa thượng đi từ Cửu Trại Câu qua nơi này, dựa theo cách nói của hòa thượng, thì dãy núi này nằm ở vị trí này, chính là mông và đùi của long mạch, là nơi mang tới tác dụng bài tiết, cho nên một mảnh trọc lốc này gần như không có sức sống, mà vị trí của rồng lại nằm ở Cửu Trại Câu.

Lúc này, đứng ở phía ngược nắng, Tô Bạch thấp thoáng nhìn thấy hình như có một bóng người trên đỉnh núi đối diện, không nhìn rõ được ngũ quan của người đó, thậm chí còn không nhìn rõ được cậu ta mặc gì, nhưng có thể xác nhận đó là một bóng người.

Du khách sẽ không chạy lên đó, và bất cứ du khách nào tới từ nơi khác, đối với việc sạt lở núi đều mang theo một loại nỗi sợ bẩm sinh, có tự tìm đường chết đến đâu cũng không có khả năng bò lên trên đó, hơn nữa cho dù là người thích leo núi, khi đối mặt với vách núi trơn tuột bằng phẳng lại không có thiết bị chuyên nghiệp, cũng không lên nổi nơi đó.

Tô Bạch lập tức bắt đầu chạy như bay, phóng về phía ngọn núi đó.

Mập mạp vừa rồi sử dụng biện pháp của thuật sĩ giang hồ đã cứu tỉnh người hôn mê vì huyết áp hơi cao, sau đó trông thấy Tô Bạch giống như một cơn gió xông về sườn núi đằng trước.

“Mẹ nó, đại Bạch, đợi tôi với, cẩn thận trúng kế đó.” Mập mạp gọi.

Trúng kế?

Ha ha, cho dù là trúng kế, cho dù là mai phục, tôi cũng phải lên. Tôi muốn xé rách cậu ta, tôi muốn lột sống cậu ta, tôi muốn ăn tươi cậu ta, tiếp đến, tôi cũng phải giết chết người mà tôi gọi là mẹ đó, sau đó tôi cũng phải giết nốt người mà tôi gọi là cha kia, rồi đặt thi thể của ba người bọn họ lại với nhau, để bầy sói và tôi cùng nhau gặm nhấm cơ thể của bọn họ, rồi kêu oan hồn đến cùng tôi cắn nuốt linh hồn của bọn họ!

Loại hận này không chết không dừng!

Áo gió xuất hiện trên người Tô Bạch khi đang chạy, kéo Tô Bạch bay thẳng lên, lại thêm hai tay của hắn đang bám vào một vách đá bò lên, gần như là một đường thẳng tắp lên thẳng trên cùng.

Chỉ có điều, ngay khi hắn đứng ở phía trên, mới nhìn rõ thứ ở trước mặt này không phải là người, mà là một con ma nơ canh, tương tự với người mẫu plastic trong các tiệm quần áo ở trung tâm thương mại, nhưng trông thật hơn người mẫu nhựa rất nhiều, cũng nhẵn nhụi hơn nhiều, trên người mặc một bộ áo lông màu đen, đứng ở nơi đó bất động. Đồng thời, ở sau lưng người mẫu này, còn treo một thứ, nói một cách chính xác là một con búp bê, búp bê mang hình tượng lệ quỷ, được treo trên vai người mẫu.

Lúc này, hai nắm đấm của Tô Bạch siết chặt lại, hắn cầm con búp bê đó xuống, đặt ở trước mặt mình.

Thứ này chính là mình, con búp bê này đại diện cho mình!

Hắn lôi hai bức ảnh trong túi đó ra, cũng vào lúc này, mập mạp thở hồng hộc bò lên đến nơi, anh ta chắc hẳn đã nhờ vào

phi kiếm của mình, cộng thêm mập mạp vốn có bản lĩnh khinh công không tầm thường, nên mới lên được đây nhanh như vậy.

"Hô hô… hô hô…"

Mập mạp thở phì phò từng hơi lớn, khi nhìn thấy ma nơ canh này, anh ta không khỏi chửi to một tiếng: "Mẹ nó, sao người đó lại giống như đám đàn bà thế nhỉ, có sở thích khiến người ghê tởm."

Ngay sau đó, mập mạp phát hiện ra Tô Bạch đang nhìn hai bức ảnh. Trước đó anh ta cũng đã xem qua hai bức ảnh này. Một bức là ảnh chụp gia đình, bên trong có cha mẹ Tô Bạch và Tô Bạch khi còn nhỏ, cách đó hơi xa còn có anh Cửu, một quản gia và một nữ hầu đang đứng.

Nói đơn giản thì có sáu người, nhưng trên thực tế, trong bức ảnh này có bảy người.

Cũng không phải phía xa còn có người qua đường A, người qua đường B lọt vào, mà là sau người Tô Bạch, nói chính là xác là trên lưng hắn còn có một thứ, lộ ra nửa gương mặt, nửa gương mặt đó màu xanh, đôi mắt thâm sì lõm xuống, đây không phải là người mà là quỷ. Hơn nữa nhìn từ góc độ này, con quỷ đó thực ra vẫn luôn vắt trên vai Tô Bạch.

Ngay khi chụp ảnh cả gia đình, con quỷ này cũng nơm nớp lo sợ, mang theo một tia hâm mộ, mang theo một vẻ sợ hãi, mang theo một loại chờ mong, hơi lộ ra nửa gương mặt của mình, cậu ta hy vọng, mình cũng có thể xuất hiện trong bức ảnh chụp gia đình này, cậu ta mong rằng, mình cũng có thể là người trong gia đình này, có thể tiến vào trong bức ảnh chụp gia đình, chắc hẳn cũng được tính là người một nhà chứ hả? Khi đó con quỷ này đã nghĩ như vậy.

Về phần bức ảnh chụp thứ hai, cũng là ảnh chụp gia đình, nhưng trong bức ảnh này lại là sáu bóng người mà không còn

là bảy nữa.

Cha mẹ của Tô Bạch đứng chung, nhưng ở giữa cha và mẹ hắn lại đặt một chiếc rương đồng xanh, hai người cha và mẹ Tô Bạch mỗi người dùng một tay nâng chiếc rương đồng xanh lên, anh Cửu, quản gia già và nữ hầu đứng ở một bên.

Thế nhưng, như vậy tính ra, hình như chỉ có năm người.

Nhưng, không đúng, ở một vị trí khá xa với năm người này, trong góc bên phải của bức ảnh chụp gia đình này, có thể nhìn thấy một Tô Bạch nhỏ bé, hắn đang ngồi xổm ở nơi đó, trên trán hắn dán một lá bùa màu vàng.

Rất dễ nhận thấy, hắn cũng không phải là một thành viên thuộc về bức ảnh chụp này, trong quan điểm của cha mẹ hắn, người bên trong chiếc rương đồng xanh mới là thành viên chân chính thuộc về gia đình mình, mà Tô Bạch bé nhỏ quỳ gối ở trong góc, trên đầu dán một lá bùa, lại sở hữu cơ thể của con trai mình.

Hắn, không phải!

"Mẹ nó, bây giờ rốt cuộc cái con hàng đó đang ở nơi nào, đây là đang chơi chúng ta sao? Tên giấu đầu hở đuôi đó, đến Hải thiếu gia còn đàn ông hơn cậu ta."

Mập mạp lau mồ hôi trên trán và chửi, nói thật, mối quan hệ giữa anh ta và Tô Bạch cũng không tính là tốt cho lắm, nhưng cũng không tính là tệ bao nhiêu, nhưng dưới điều kiện tiên quyết là đôi bên hại nhau rất nhiều lần, chắc chắn sẽ sinh ra một chút cảm giác đánh nhau xong mới thành bạn bè, anh hùng tiếc anh hùng đó, ít nhất thì đôi bên nhận ra chúng ta cùng một loại người, là người cùng một cấp bậc.

Cũng bởi vậy, sau khi mập mạp biết được chân tướng chuyện này, không nói hai lời đã lập tức chuẩn bị qua đây giúp Tô Bạch giải quyết cho xong mọi chuyện, bởi vì chuyện này

cho dù là rơi lên người ai, thì người đó cũng đều phát điên lên cả, càng đừng nói đến mập mạp cũng biết trong chuyện này, vậy mà mình còn đóng một vai phụ, chuyện này thật sự có liên quan đến mình.

"Tôi biết cậu ta đang ở nơi nào." Tô Bạch hé môi, duỗi tay chỉ xuống dưới, là trạm dịch vụ đó: "Cậu ta có khả năng đang trốn ở trong một ngọn núi nào đó quanh đây, dùng ống nhòm quan sát chúng ta, bởi vì chuyện này đối với cậu ta mà nói, không có đủ cảm giác sảng khoái.

Tôi có thể kết luận, bây giờ cậu ta chắc chắn đang trốn ở trong đám người bên dưới trạm dịch vụ, vừa rồi khi tôi nhanh chóng chạy lên đây, cậu ta chắc chắn đang nhìn tôi, sau đó trong đáy lòng mắng tôi một tiếng đần độn với vẻ vô cùng đắc ý.

Anh biết không, tôi gần như có thể hoàn toàn mô phỏng ra tâm trạng của anh ta, giống như một cô vợ trẻ lần đầu tiên bước vào nhà chồng cùng với bạn trai, nũng nịu ngại ngùng, xấu hổ thẹn thùng, đã nghiện lại còn ngại."

Mập mạp nghe lời nói của hắn, lại nở nụ cười: "Dọa chết bé cưng rồi, tôi còn tưởng cậu dự định nổi điên, giết sạch hơn trăm người trong trạm dịch vụ nữa chứ?"

Chương 758 Bé Cưng Hơn Một Trăm Năm Mươi Cân 1

“Thà rằng giết nhầm một nghìn cũng không bỏ sót một.” Tô Bạch nhìn anh ta: “Thực ra, cũng không phải không thể.”

Mập mạp hơi sững sờ, phất tay, đáp: “Mẹ nó, đừng nhé đại Bạch, không đáng đâu.”

“Đúng vậy, không đáng.” Tô Bạch gật đầu: “Bây giờ tôi đang sống, có thể sống một cách thoải mái, có thể sở hữu sức mạnh có thể sánh ngang với thần linh, có thể tiếp tục trải qua sự đấu tranh trong thế giới chuyện xưa mà tôi yêu thích và mong đợi, còn có một đứa con trai đang ở nhà đợi tôi về bất cứ lúc nào nữa.

Chỉ cần tôi trải qua cuộc sống mà mình cảm thấy thoải mái, chỉ cần tôi trải qua cuộc sống mà mình cảm thấy vui vẻ, và chỉ cần tôi trải qua cuộc sống mà mình cảm thấy thích ý, vậy, đối với cậu ta mà nói, đây chính là một loại tra tấn tuyệt đối.”

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm: “Cậu ta thích chơi loại trò chơi trốn tìm đã nghiện lại còn ngại này với tôi, ngược lại, lại chứng tỏ nỗi oán hận trong nội tâm của cậu ta rốt cuộc sâu bao nhiêu, thậm chí, cậu ta đã không thể kiềm chế được nữa.”

Mập mạp gật đầu: “Đúng, đại Bạch, cậu có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất, mẹ nó, quả nhiên lối suy nghĩ của người tâm thần rất thoáng, vậy mà lại bị cậu nói ra được cảm giác đầy triết lý.”

“Giết cậu ta thì vẫn cần thiết, tra tấn cậu ta cũng cần thiết nốt.” Tô Bạch sờ túi áo mình, phát hiện ra thuốc đã bị mình hút sạch cả rồi: “Nhưng chỉ một mình cậu ta vẫn không đủ, lão tử muốn giết chết cả nhà cậu ta!”

Chuyện này thì mập mạp rất biết cách xử lý, anh ta lập tức rút thuốc của mình ra, ném cho Tô Bạch.

Hai người đàn ông cùng nhau ngồi xuống trên sườn núi, bên dưới là vách đá trơn nhẵn, vết tích bị bào mòn khi đất đá trôi có thể nhìn thấy được rất rõ ràng, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất khủng khiếp.

“Đại Bạch, cũng may cậu vốn là một người có tinh thần khác người bình thường, bằng không đổi lại là ai gặp phải loại chuyện này, cũng đều sẽ suy sụp hết.” Mập mạp nhổ một bãi nước bọt xuống dưới, duỗi ngón tay chỉ vào đầu mình: “Đổi lại là tôi, tôi phỏng chừng cũng điên thật mất.”

“Thực nghĩ lại cũng không có gì cả.” Tô Bạch nhìn chính mình, hai tay mở ra: “Tôi không có tuổi thơ.”

“Tuổi thơ có hay không, thực ra cũng không có sự khác biệt quá lớn.” Mập mạp an ủi: “Lúc tôi còn nhỏ, bị ông nội ép đi học đạo thuật, rõ ràng biết đây là trò lừa đảo gạt người, nhưng vẫn phải kiên trì học nó, khi đi học còn bị bạn bè cười nhạo, nói tôi là đạo sĩ nhỏ, mỗi lần bị bạn bè bắt nạt, về đến nhà khóc lóc kể lể với cha tôi và ông nội, lại bị bọn họ đánh cho một trận, nói tôi không tôn trọng truyền thừa của gia tộc, con mẹ nó, sau này lão tử tiến vào Phát Thanh cường hóa thể chất đạo sĩ, bắt đầu chân chính học đạo thuật, mới phát hiện ra, truyền thừa gia tộc đó của nhà mình, phỏng chừng thật sự là do có một vị tiền bối nào đó trong các tổ tiên nhà tôi, bị một tên ăn mày nào đó ở trên đường, dùng một quyển bí tịch đạo thuật, lừa sạch tiền tiết kiệm.

Nói thật, đại Bạch, nếu không có Phát Thanh, cậu cảm thấy bây giờ tôi có thể ngồi đây hút thuốc, đánh rắm với cậu sao?

Tôi ấy, phỏng chừng đang ở vùng quê Tứ Xuyên, mỗi ngày đều đợi chờ mong ngóng, hy vọng các gia đình xung quanh có nhiều người chết một chút, như vậy tôi mới làm ăn được, mới được mời đi tổ chức ma chay, có thể thu chút tiền, có thể nhận chút thuốc lá, ha ha, cũng là trải qua ngày tháng như vậy.

Hơn nữa, bây giờ cho dù là ở nông thôn, người tin vào chuyện này cũng càng ngày càng ít, ông nội tôi và cha tôi vẫn là kiểu bảo thủ tới chết, khi hai người còn sống, nhất định ép tôi phải kế thừa gia nghiệp, tôi học xong cấp hai thì không cho tôi tiếp tục học lên nữa,mà trực tiếp đi theo cha tôi chuyên môn phụ trách việc ma chay, đương nhiên, cũng là do tôi lúc ấy học hành không tốt, cũng không có suy nghĩ đi học gì cả.

Thực ra, nếu như công việc này cứ tiếp tục, vậy phỏng chừng không bao lâu cũng sẽ thành một di sản văn hóa phi vật thể ấy chứ, thành đồ cổ luôn.”

Mập mạp hút một hơi thuốc, phun ra một làn khói, nghĩ ngợi một chút, rồi lắc đầu: “Cơ mà, có nói thế nào đi chăng nữa, thì tôi vẫn hạnh phúc hơn cậu một chút.”

“Đúng vậy, ít ra anh còn có tuổi thơ của anh, mà tôi lại mang tuổi thơ của người khác, ngay từ đầu, tôi chính là một con quỷ không có ý thức, mơ mơ hồ hồ, bị giam cầm trên cơ thể người đó, cậu ta đi nơi nào thì tôi đi nơi đó, cậu ta làm gì thì tôi nhìn thấy cậu ta làm cái đó, thậm chí…”

Tô Bạch lôi bức ảnh đó ra, bày ra trước mặt mập mạp: “Thậm chí, anh nhìn xem, khi chụp bức ảnh gia đình đầu tiên, tôi của khi ấy, trong mắt mang theo một loại hy vọng dè dặt. Rất rõ ràng, tuy rằng lúc đó tôi chỉ là một con quỷ nhỏ không có ý thức, nhưng tôi cũng đã coi ngôi nhà này thành chốn dừng lại an thân cho mình, tôi cũng muốn để mình tiến trong

trong bức ảnh chụp gia đình này, tôi cũng muốn để tôi, để bản thân mình biến thành một phần của gia đình này, cho dù, đây chỉ là một chút khát cầu, đây chỉ là một chút hy vọng xa vời không hề thực tế một chút nào.

Ký ức khi ấy của tôi chắc hẳn đã hoàn toàn bị xóa sạch rồi, bằng không, tôi không có khả năng trở thành cậu ta, tôi không có khả năng trở thành Tô Bạch, tôi không có khả năng sở hữu cơ thể này, cũng không có khả năng sở hữu cái tên này.

Đương nhiên, cũng không có khả năng được Phát Thanh chiêu mộ."

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó lại nặng nề phun ra: "Tôi chỉ là một vật thay thế, bị mang tới để ngăn chặn tai họa, tôi chính là một vật phẩm tiêu hao, sứ mệnh của tôi chính là bị Phát Thanh kéo vào trong Phát Thanh vì có liên quan đến hai người gọi là cha mẹ đó của tôi, thay thế cho đứa con trai thật sự của bọn họ trở thành một thính giả, rồi đi trải qua những khó khăn thập tử nhất sinh của một thính giả, để đứa con trai thực sự của bọn họ, sẽ có được cuộc sống chân chính ngày sau.

Căn cứ theo quy tắc của Phát Thanh, nếu nó đã chọn tôi thành thính giả, vậy, cũng sẽ không còn liên quan gì đến đứa con trai chân chính của bọn họ."

"Đại Bạch." Bàn tay của mập mạp vỗ lên bả vai hắn: "Ít nhất cậu cũng đã đi qua rồi, tuy rằng chưa nói đến việc khiến bọn họ thất vọng, nhưng đối với bản thân cậu mà nói, thực ra đã là thành công rồi."

Đúng vậy, đối với hắn mà nói, thực ra đã là thành công rồi, hắn cũng không rơi vào kiếp vật hy sinh trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh Khủng Bố, không có rất nhanh đã chết một cách im hơi lặng tiếng. Mà hắn vẫn luôn sống sót, hơn nữa còn sống rất tốt, vả lại bây giờ, hắn còn là một cường giả

chân chính thuộc giới thượng trong cấp bậc người có thâm niên.

Chương 759 Bé Cưng Hơn Một Trăm Năm Mươi Cân 2

Tô Bạch thực sự đó, người chân chính lẽ ra nên là chủ nhân của cơ thể này, tuy rằng trốn tránh được nhân quả của Phát Thanh, tuy rằng đã thành công không trở thành thính giả, nhưng, cậu ta lại sống giống như một con chuột trong cống thối, trước không nói cậu ta trốn ở bên trong chiếc rương đồng xanh đó bao nhiêu năm, lại còn mất đi cơ hội cướp lại được cơ thể, nhưng đợi đến sau khi ra khỏi chiếc rương, lại phát hiện ra kẻ chịu tội thay cho mình đó, lại sống rất có hương có vị!

“Sự việc chắc hẳn đã thật sự phát sinh sự thay đổi vào một khắc cha mẹ tôi quyết định xảy ra tai nạn giao thông.”

Tô Bạch lôi ví tiền trong túi áo ra, bên trong có một tấm bằng lái xe, hắn cầm trong tay, tùy tiện vung ra, bằng lái lúc thì bay ra lúc thì hợp lại.

“Mập mạp, trước đây thực ra tôi đã thông qua một vài thủ đoạn và nhìn thấy một vài đoạn ký ức ngày trước, bọn họ đã xóa sạch ký ức trong đầu tôi, nhưng bọn họ phỏng chừng cũng không ngờ, tôi sẽ thật sự trở thành một thính giả có thâm niên, cũng không ngờ tôi sẽ vì cơ duyên xảo hợp lúc trước, mà hối đoái huyết dịch Vampire tồi tàn, bước lên con đường cường hóa Huyết tộc. Mập mạp, tôi vẫn luôn rất tò mò, ký ức của tôi là thật sự được chứa đựng trong máu thật sao?”

“Gốc rễ của Huyết tộc là máu tươi, máu tươi chính là linh hồn của các cậu, hơn nữa cơ thể người sẽ luôn thay cũ đổi mới, tế bào cũng sẽ không ngừng chia tách và phân giải, cho

nên, máu tươi trong cơ thể cậu hiện tại, chắc chắn không phải là máu tươi trong cơ thể này khi đó.

Thay vì nói là trí nhớ thời đó lưu trữ trong máu, ngược lại còn chẳng bằng nói sâu trong linh hồn cậu, thực ra vẫn còn dấu vết về một vài đoạn ký ức khi ấy khiến mình cảm thấy xúc động trong lòng, cho dù là người có mạnh mẽ đến đâu, thì khi xóa ký ức của một người, cũng không dám thật sự xóa sạch hoàn toàn, mà chỉ có thể làm đến mức sau khi xóa lại thêm một vài phong ấn, bằng không, trừ phi chuẩn bị sẵn sàng biến người đó thành một tên ngốc." Mập mạp phân tích.

"Ừm, vậy xem ra, toàn bộ mọi chuyện đều đã giải thích được rồi." Tô Bạch mỉm cười: "Thực ra, khi tôi nhìn thấy cảnh tượng mình ở trong bình dung dịch nuôi cấy, khi đó, ở trước mắt tôi chính là một bức tranh đó, nó đang không ngừng lật giở."

Tô Bạch vừa nói vừa tiếp tục vung bằng lái xe của mình, bằng lái xe cũng không ngừng di chuyển.

"Tôi cho rằng cha mẹ tôi đã dùng cách mang thai hộ để sinh tôi ra, rồi lại không muốn để ý đến tôi, cho nên mới dùng loại cách này để xây dựng tuổi thơ giả tạo cho tôi. Nhưng thực ra tôi đã sai rồi, nếu là loại bổ sung ký ức theo cách nhồi cho vịt ăn đó, vậy hoàn toàn không cần mất đến mấy năm, mà phỏng chừng chỉ mấy ngày là đủ rồi.

Bởi vì anh nhìn xem, bức tranh đó lật rất nhanh, thực ra cũng không chậm hơn so với tốc độ tôi lật bằng lái bao nhiêu, bọn họ vẽ tuổi thơ của Tô Bạch chân chính lên tranh rồi nhét vào đầu tôi, sau đó lại dùng cách tai nạn để "rời đi", tôi đã bắt đầu tiếp quản cơ thể này từ một khắc đó."

"Đại Bạch, nếu cậu muốn khóc, vậy bé cưng có thể cho cậu mượn vai của anh ta." Nói xong, mập mạp vỗ lên bả vai của mình, ý bảo Tô Bạch nhìn qua.

Tô Bạch ném đầu lọc xuống, nhìn anh ta với vẻ hơi ghét bỏ, hỏi: "Bé cưng nặng hơn một trăm năm mươi cân ư?"

"Mẹ nó, Bàn Gia rất ít khi an ủi người ta đấy nhé, vậy mà thằng nhãi nhà cậu còn chế nhạo tôi." Mập mạp mang vẻ mặt trái tim nhỏ của tôi đang bị tổn thương đây.

Tô Bạch đứng dậy, hơi nghiêng đầu, sau đó duỗi thắt lưng: "Mập mạp, Phát Thanh chứng nhận một thính giả, là đối với linh hồn, đúng không?"

"Là Phát thanh cho rằng cậu là thính giả, thì cậu chính là thính giả, cho dù cậu cướp thân xác của một con lợn, thì con lợn này vẫn sẽ bị truyền tống vào trong thế giới chuyện xưa để làm nhiệm vụ, thực ra, có đôi khi Phát Thanh rất khó hiểu, bởi vì nó ở tít trên cao, bởi vì nó dường như không gì không biết, nhưng có đôi khi Phát Thanh lại rất dễ hiểu, bởi vì nó thật sự rất hay giảng đạo lý, hay giảng đạo lý hơn bất cứ người nào."

"Bởi vì nó có cái tính giảng đạo lý, cho nên, dưới điều kiện tiên quyết này, đạo lý mới chính là đạo lý."

Tô Bạch duỗi tay, chỉ về phía trạm dịch vụ trên đường cao tốc ở bên dưới, nơi đó có hơn trăm người, nhưng mập mạp biết rõ hắn đang chỉ ai.

"Lúc trước, vì một lần cơ duyên xảo hợp mà chiếc rương đồng xanh đó rơi vào tay tôi." Tô Bạch liếm môi, tiếp tục nói: "Lần đó, có khả năng cũng không phải là ngoài ý muốn, là có thính giả cao cấp, không, thậm chí liệu có phải hai cha mẹ hờ đó của tôi đã vượt qua cấp bậc thính giả cao cấp hay không cũng không biết được, lần đó, chiếc rương đồng xanh rơi vào tay tôi, chắc hẳn là nhân quả mà bọn họ đã sắp xếp, cho dù khi ấy tôi đang làm chuyện gì, cho dù khi ấy tôi đang ở đâu, thì tôi đều sẽ… đều sẽ đụng phải chiếc rương đồng xanh đó, chiếc rương đồng xanh đó chắc chắn sẽ rơi vào tay tôi dưới các loại cơ duyên xảo hợp khác nhau."

Trong mắt của Tô Bạch dần dần hiện ra vẻ sáng tỏ, về thân thế của mình, về "tác dụng" của mình, tất cả đều đã rõ ràng, thực sự đã dần dần rõ ràng rồi.

Hắn nhớ, khi ấy mình vừa mới tiếp xúc với Phát Thanh Khủng Bố, vẫn còn là một người thực tập, chắc hẳn là vừa mới làm xong nhiệm vụ thứ hai, sau đó khi mình ở trong khách sạn ở bên cạnh trường học, cũng bởi vì nguyên nhân huyết thống mới, cho nên mới cực kỳ thèm khát máu tươi, trùng hợp bên cạnh lại có một tên tội phạm cướp giật, Tô Bạch cũng không hề mang theo áp lực tâm lý mà túm lấy con hàng đó, rồi hút cạn máu của gã.

Sau đó khi hắn nghĩ đến việc đi tới công xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại ô, tìm một chỗ để xử lý thi thể khi, vừa vặn lại đụng phải cảnh sát lập hàng rào điều tra buôn lậu. Xe buôn lậu đều ở phía trước mình, đối phương cưỡng chế quay đầu bỏ chạy, có một nữ cảnh sát ngồi lên xe của mình, kêu mình giúp cô ta chặn kẻ kia lại, cuối cùng chặn thất bại, thi thể trong cốp phía sau xe của hắn, cũng bởi vì đối phương đã thu hút sự chú ý của cảnh sát, nên mới không bị phát hiện.

Nhưng, hai ba tiếng sau, ngay khi Tô Bạch lái xe đến công xưởng bỏ hoang, chuẩn bị xử lý thi thể, thì hai tay buôn lậu văn vật kia cũng đã cắt đuôi cảnh sát đi tới nơi đó.

Trong đó, còn có một ông già luyện võ, trong mắt người bình thường võ công của ông ta rất lợi hại, khi ấy mình vừa mới cường hóa thể chất Huyết tộc, nhưng vẫn không đánh lại được ông ta, nhưng ông già lại bị bản năng huyết thống của mình đánh lừa, cho rằng mình đã chết, rồi đi nội chiến muốn giành lấy cái rương đồng xanh đó đi, sau khi giết chết một đồng bọn khác, ông ta mở rương ra, sau đó, ông già cũng chết nốt. Linh hồn bị kéo vào trong chiếc rương đồng xanh.

Chiếc rương đồng xanh cứ rơi vào trong tay mình một cách kỳ lạ như vậy.

Chương 760 Cẩn Thận Người Giống Cậu Như Hai Giọt Nước 1

Cũng may, có vết xe đổ, nên Tô Bạch cũng không định tùy tiện mở chiếc rương này ra, nhưng nếu chiếc rương đồng xanh đã là một thứ đồ tốt, mà Tô Bạch vừa mới trở thành thính giả, hiển nhiên cũng không nỡ vứt bỏ nó. Cũng may khi ấy hắn đã quyết định thôi học, trở về ngôi nhà cũ ở Thành Đô, yên tâm ứng phó với thế giới chuyện xưa tiếp theo, rồi phó thác cho anh Cửu vận chuyển rương đồng xanh về nhà mình ở Thành Đô, dù sao thì khi đó Tô Bạch cũng không có năng lực mang một thứ thu hút tai mắt người khác như vậy lên máy bay.

Kết quả, đợi đến sau khi mình về đến Thành Đô chưa được bao lâu, thì anh Cửu cũng trở về, nhưng anh Cửu rõ ràng đã bị ảnh hưởng từ chiếc rương đồng xanh, cuối cùng hôn mê, bất tỉnh nhân sự, sau đó được Tô Bạch đưa đến viện điều dưỡng ở Thành Đô.

Thực ra, có khả năng vào khi mình mang chiếc rương đồng xanh đi tìm anh Cửu giúp đỡ, trong lòng anh Cửu đã biết rõ bản thân ông ta sắp làm chuyện gì, thậm chí, khả năng này vốn dĩ có người đã dặn dò anh Cửu.

“Mập mạp, còn thuốc không?” Tô Bạch hỏi.

“Còn.” Mập mạp rút hai điếu thuốc cùng cắn trong miệng, cùng châm lửa, sau đó lấy một điếu đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch hút một hơi thật sâu: “Bây giờ trong đầu tôi có hơi loạn.”

“Không sao, cậu cứ từ từ sắp xếp.” Mập mạp không cảm thấy có gì cả, bởi vì chuyện của Tô Bạch vốn dĩ đã rất phức tạp rồi, hơn nữa chuyện này càng làm rõ thì tổn thương trong lòng Tô Bạch lại thực sự càng lớn.

Mập mạp vừa ngậm điếu thuốc, vừa tiếp tục nhìn quanh phía dưới, thì thầm: “Cháu trai, tới đây, lại nhìn chằm chằm vào Bàn Gia tôi thêm mấy cái nữa đi, để Bàn Gia tôi tìm được cậu là ai.”

Thực ra mập mạp biết điều này là tốn công vô ích, nhưng cũng xem như đang bày tỏ một chút tấm lòng trước mặt Tô Bạch, đồng thời, trong lòng anh ta cũng thở dài một tiếng, nếu như lúc này hòa thượng và Gia Thố không nằm ở trong nhà làm người thực vật, và nếu như lúc này hai con hàng đó cũng ở đây, vậy nói không chừng, bốn người cùng nhau chung tay nghĩ cách, vậy thật sự có khả năng sẽ bắt được thằng cha kia từ trong đám người.

“Mập mạp, anh nói xem, tại sao lúc đầu anh Cửu lại không mở chiếc rương đồng xanh ra trước mặt tôi?” Tô Bạch nhớ trước kia mình đã đích thân lái xe đưa chiếc rương đồng xanh đến trạm chuyển phát nhanh mà anh Cửu mở, nếu như mấy năm trước, anh Cửu đã được hai cha mẹ hờ đó của mình dặn dò sẵn, khi mình mang chiếc rương đồng xanh đến tìm ông ta, thì hãy mở chiếc rương đó ra trước mặt mình. Nhưng tại sao anh Cửu lại không làm như vậy?

Thật sự chỉ là vì sau khi cha mẹ mình mất vì “tai nạn giao thông”, mình và anh Cửu ở chung mới sinh ra cảm tình hay sao?

Khả năng này cũng không phải không có, nhưng Tô Bạch tự cho rằng hình như mình không có sức hút lớn đến vậy, hơn nữa thực ra mình làm việc cũng được xem là có hơi hà khắc và

ích kỷ, cũng không đến mức cảm động được anh Cửu, khiến ngay cả lời dặn dò của cha mẹ mình mà cũng quên mất tăm.

"Ồ, khả năng lớn nhất chính là sức hút nhân cách của đại Bạch cậu bùng nổ, khiến anh Cửu không nỡ nhìn thấy cậu đi chết." Mập mạp nói xong lại nhíu mày, rõ ràng đến ngay cả bản thân anh ta cũng không tin được lý do này.

Mập mạp thờ phụng bản chất ác từ trong trứng, mỗi một việc đều được suy nghĩ từ góc độ xấu nhất, cố hết sức đặt vẻ chân thiện mỹ của bản chất con người trong một khả năng cuối cùng, nhưng với điều kiện tiên quyết là loại trừ toàn bộ những khả năng khác, sau đó, mới có thể nói, được rồi, là ánh sáng nhân cách đang lóe sáng đi.

"Có lẽ…" Mập mạp thì thầm: "Đại Bạch, khi cậu mang chiếc rương đồng xanh này đi tới chỗ người gọi là anh Cửu đó, kêu anh ta vận chuyển giúp cậu, có xuất hiện chuyện kỳ quái gì không?"

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng, nói thực, ký ức về những chuyện gần hai năm trước quả thực không được rõ ràng cho lắm, mấu chốt là khi ấy Tô Bạch cũng ngờ được một chuyện mà mình cảm thấy rất bình thường vào lúc ấy, hoặc nói là một chuyện ngoài ý muốn rất bình thường, vậy mà lại ẩn chứa thâm ý lớn như vậy, và cả… nguy cơ nữa.

Trong phút chốc, trong đầu hắn hiện ra hai con mắt màu đen sáng ngời.

"Cát Tường!" Tô Bạch lập tức mở mắt ra mà nói.

"Tôi nhớ không lầm, thì ngày đó, tôi đặt chiếc rương đồng xanh vào trong xe, chở đến cho anh Cửu, sau đó, hình như tôi có ngủ một đêm ở chỗ ông ta, ngày hôm sau thức dậy ở trong xe của mình, Cát Tường đã ngồi trên vị trí ghế phụ lái của tôi."

“Con mèo đen đó sao?” Mập mạp vỗ tay một cái: “Mẹ nó, quả nhiên bản tính chân thiện mỹ của con người không đáng tin mà, nguyên nhân nằm ở nơi này, Cát Tường, chắc chắn là Cát Tường rồi, nói xem, không phải trên cơ bản, Lệ Chi đều sống ở Thành Đô hay sao, khi đó tại sao Cát Tường lại ở Giang Tô?”

“Ngày đó là lần đầu tiên tôi gặp Cát Tường, sau đó tôi được Lệ Chi gửi tin nhắn thông qua người quản lý tài khoản wechat công khai kongbu66, còn thêm cả wechat của Lệ Chi nữa.

Khi đó, ý của Lệ Chi là, hình như Cát Tường chạy mất rồi, nếu nó đã ở bên cạnh tôi, mà tôi cũng là một thính giả, vậy mong rằng tôi hãy mang Cát Tường về Thành Đô, bởi vì khi ấy tôi cũng thuận đường.”

Tô Bạch nói xong, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, đúng vậy, chuyện này lại trùng hợp như vậy sao, quả thực là trùng hợp đến khó tin!

“Xem ra, thật đúng là con mèo đen đó rồi, bởi vì có con mèo đen đó ở đây, cho nên cũng không có cách nào mở chiếc rương đồng xanh ra trước mặt cậu, đặc biệt là khi đó cậu vẫn chỉ là một thính giả mới vào, vừa mới nghe Phát Thanh chưa được bao lâu, tuy rằng có một huyết thống, nhưng thực lực và tính cảnh giác không thể so được với cậu của hiện tại.”

Tô Bạch gật đầu: “Nếu sự việc thật sự là như vậy, vậy cũng thống nhất rồi.”

Khi ấy Cát Tường xuất hiện một cách vô cùng trùng hợp, tuyệt đối không phải là việc ngoài ý muốn, mà là một điều tất yếu, thậm chí là một loại sắp xếp!

“Ha ha.” Mập mạp đột nhiên nở nụ cười, sau đó đứng dậy khỏi mặt đất, vỗ lên ống quần của mình: “Trâu bò đánh nhau,

ruồi muỗi chết.”

“Quả thực chính là đạo lý này.” Tô Bạch đồng ý.

Chương 761 Cẩn Thận Người Giống Cậu Như Hai Giọt Nước 2

Bởi vì chuyện hai năm trước đã rất rõ ràng rồi, khi đó, ván cờ mà cha mẹ mình để lại đang có hiệu lực, mình đã bị Phát Thanh tuyển chọn làm thính giả, vậy chỉ cần chiếc rương đồng xanh được mở ra trước mặt mình, vậy linh hồn mình sẽ bị hút vào bên trong đó, mà linh hồn vốn ở bên trong đó, có khả năng sẽ tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm lấy cơ thể mình, không, nói chính xác thì cơ thể của mình là vật về với chủ chứ.

Sau đó, Phát Thanh sẽ nhận định linh hồn mình mới đại diện cho Tô Bạch chân chính, mới là thính giả mà nó đã tuyển chọn, cho nên linh hồn mình sẽ bị Phát thanh chiêu mộ vào trong Phát Thanh Khủng Bố một lần nữa, tái tạo lại cơ thể để đi vào tiến hành làm nhiệm vụ chuyện xưa, mà Tô Bạch thực sự đó, có khả năng sẽ lại sở hữu cơ thể của mình, không cần phải lo lắng về Phát Thanh, mà chỉ cần cố hết sức khiêm tốn một chút, thì có thể sống một cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc và viên mãn.

Nhưng xét từ chuyện trong hang động bên dưới đáy biển ở đảo Tần hoàng, Lệ Chi thực ra vẫn luôn chơi cờ với một đôi cha mẹ hờ đó của mình, rất dễ nhận thấy, khi đó Cát Tường xuất hiện ở trên xe của mình, cũng là sự sắp xếp của Lệ Chi, khi ấy, Cát Tường ngăn cản anh Cửu muốn hoàn thành nhiệm vụ mà cha mẹ hờ của mình đã sắp xếp, sau đó, đợi khi anh Cửu vận chuyển chiếc rương đồng xanh về Thành Đô, Lệ Chi

lại kêu mập mạp đi cướp chiếc rương đồng xanh đó từ trong tay của Tô Bạch.

Lúc này, trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, lần đó, chắc hẳn là khi mình mang Cát Tường trở về Thành Đô, đưa nó đến tiểu khu mà Lệ Chi sinh sống, hắn đã quên mất Lệ Chi nói chuyện với mình cách một cánh cửa, hay là sau đó gửi tin nhắn cho mình thông qua wechat, tóm lại, Lệ Chi từng nói với mình một câu, rõ ràng có ý tứ cảnh cáo: "Cẩn thận, có một người giống cậu như hai giọt nước."

Khi ấy, Tô Bạch còn cho rằng cô ta đang ám chỉ cơ hội sống của mình trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, hơn nữa, quả thực còn có mối liên kết, khi đó Tô Bạch còn đang khiếp sợ từ tận đáy lòng về sự đáng sợ và khả năng dự đoán sâu không lường được của cô ta. Thế nhưng, cho đến tận hôm nay, cho đến tận một khắc này, Tô Bạch mới xem như mới hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa chân chính của một câu nói mà Lệ Chi đã nói với mình ngày trước!

Đó là vị đang nấp ở gần đây kia, không chỉ là một người hoàn toàn giống y như đúc với Tô Bạch thôi đâu, thậm chí nói theo một cách khác, cậu ta, mới là Tô Bạch nguyên bản chân chính.

Khi ấy thực ra Lệ Chi đang cảnh cáo mình về chuyện này!

"Không nghĩ, không nghĩ nữa, chẳng muốn nghĩ nữa." Tô Bạch vê đầu lọc vẫn chưa cháy hết trong lòng bàn tay mình, sau đó tiến hai bước về phía trước, cả hai chân giẫm lên vách đá, rồi trượt từ trên xuống dưới.

Mập mạp theo sát phía sau, chỉ có điều, lại chật vật hơn Tô Bạch rất nhiều, dù sao thì anh ta cũng không phải là loại cường hóa xác thịt.

“Đại Bạch, vậy là tính quay về hả?” Mập mạp vẫn có chút khó tin, với tính cách và cách hành động nhất quán của Tô Bạch, vậy mà lại có thể nói từ bỏ là bỏ được hay sao?

“Dù sao thì cũng không tìm được cậu ta, lẽ nào còn ở lại nơi này, tiếp tục để cho cậu ta cày cảm giác tồn tại hay sao?” Tô Bạch hé miệng, cười bảo: “Dựa theo lý luận kết quả lợi nhuận mà nói, thì một con quỷ nhỏ vốn bị coi là vật phẩm tiêu tao, là một kẻ hy sinh như tôi, bây giờ không chỉ chiếm cơ thể của người ta, mà còn lăn lộn trong Phát Thanh không tệ, như vậy là tôi đã chiếm được món hời lớn rồi.”

Món hời lớn, ba chữ này Tô Bạch cố tình nhấn mạnh hơn một chút, rất dễ nhận thấy, hắn cũng chẳng thấy vui vẻ một chút nào đối với việc chiếm được món hời lớn này, sự thù hận này gần như đã tràn ngập trong toàn bộ khoang ngực hắn vào lúc này.

“Nhóm người kia có khả năng sắp trở về rồi, là ngồi tàu cao tốc vào trạm Thượng Hải, nghĩ xem, có trò hay tới mà lại bỏ lỡ, vậy thật sự có chút không cam lòng, cho nên vẫn nên sớm trở về thôi, cho dù là muốn báo thù hay là muốn cậu ta thế nào, thì hiện tại tôi vẫn chưa có tư cách nói ra loại lời đó. Đối với cậu ta, cậu ta đã dám hoạt động ở nơi này, nhảy nhót làm ầm ĩ trước mặt tôi vài lần, vậy tôi ngược lại thật sự không tin cậu ta dám tiếp tục mặt dày mày dạn dán tới chỗ tôi, tiếp tục lắc lư trước mặt tôi. Con chuột trong cống nước thối, có nhảy lên cao bao nhiêu, thì suy cho cùng nó vẫn chỉ là một con chuột, cho dù muốn bắt cậu ta, thì cũng phải đợi Gai Thố và hòa thượng hồi phục lại đã, rồi nói sau.”

“Ha ha, dù sao tôi cũng không theo nổi mạch suy nghĩ của cậu, gọi cậu là đại Bạch gọi lâu như vậy rồi, trong mắt tôi, Tô Bạch chính là cậu, cậu chính là Tô Bạch, cho dù quá khứ của cậu là gì, cho dù tuổi thơ của cậu ra sao, tôi cũng không phải

là thanh mai trúc mã của cậu, ngược lại, khi tôi vừa quen biết cậu, cậu đã chính là cậu rồi.

Một cái tên, nói đến cùng, chẳng qua chỉ là một cái tên mà thôi, một cơ thể, nói cho cùng, cũng chẳng qua chỉ là một cơ thể thôi mà, có ai lại chưa từng lăn lộn đến thương tích chi chít, cơ thể tàn phá, trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh?

Cơ thể này đã được Phát Thanh tu bổ và khôi phục lại bao nhiêu lần, nói một câu không biết xấu hổ, thì nó sớm đã không còn mối liên quan quá lớn đến cha mẹ nữa, hơn nữa chúng ta còn cường hóa huyết thống, bây giờ lấy máu của chúng ta và máu của cha mẹ đi kiểm tra DNA, phỏng chừng kết quả cho ra sẽ không phải là ruột thịt.

Cậu chính là cậu, đại Bạch."

Mập mạp vừa theo phía sau Tô Bạch, vừa bảo.

Tô Bạch đột nhiên dừng bước chân, mập mạp sững sờ, cũng dừng lại theo.

"Mập mạp, những lời nói này của anh thật sự có hơi khiến tôi cảm động đấy."

Nói xong, một chiếc bình ngọc được Tô Bạch ném ra, rơi vào trong tay của mập mạp.

"Trước kia, không phải anh nói với tôi muốn một giọt máu của cái thứ kia hay sao, cho anh đấy."

"Tác dụng an ủi tâm hồn mạnh mẽ như vậy sao?" Mập mạp lầm bầm, rõ ràng là hạnh phúc đến quá bất chợt.

"Giọt máu này không an phận." Tô Bạch nhắc nhở: "Tôi đã hấp thụ hai giọt trong ba giọt rồi, nhưng một giọt còn lại này, tôi không dám đụng."

“Không sao, chỉ là cho loại người không biết an phận, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã mà.” Mập mạp rõ ràng đã nói chuyện giữa mình và người phụ nữ đó cho Tô Bạch.

“Anh cũng đủ tuyệt tình đấy.”

“Tóm lại, so với tôi tự tay giết chết cô ta thì vẫn còn tốt chán.” Mập mạp thở dài: “Được rồi, chúng ta đi đổ xăng cho xe, rồi về nhà thôi.”

Chương 762 Lời Hứa Của Con Mèo 1

Từ Tứ Xuyên về đến Thượng Hải đã là chuyện của một ngày sau, Tô Bạch và mập mạp xuống máy bay, ngồi tàu điện ngầm trở về nhà lão Phương, bởi vì cùng với kỳ nghỉ tết âm lịch đã kết thúc, cho nên toàn bộ thành phố Thượng Hải lại bắt đầu hồi phục lại sức sống, điểm rõ ràng nhất là do làn sóng trở về, mà rất nhiều nơi trong toàn bộ thành phố đều rơi vào tình trạng ùn tắc, lúc này ngồi tàu điện ngầm thuận tiện hơn lái xe nhiều.

Tô Bạch mở cửa nhà, rồi tiến vào trong phòng khách, trông thấy thằng nhóc đang chống hai tay lên sô pha, tự mình tập đi đường, từ tận đáy lòng Tô Bạch cảm giác được một loại hạnh phúc. Loại hạnh phúc này, trước đây có, nhưng sau khi trải qua một vài chuyện gần đây nhất, thì Tô Bạch bắt đầu đặc biệt trân trọng và quý trọng loại cảm giác này.

Những điều tốt đẹp mà mình không có, và cũng chưa từng được trải qua, mình hy vọng thằng bé sẽ có.

Loại cảm giác và mong đợi này rất giản dị, lúc này, tâm thái của đại Bạch giống như đông đảo những người làm cha làm mẹ thời nay ở Trung Quốc, rất nhiều cha mẹ tuy bản thân không có bao nhiêu văn hóa, người đi làm khổ cực trong nhà xưởng, người vất vả cày cấy ở nhà, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, mồ hôi nhỏ từng giọt lên máy móc, cắn răng, bản thân nhịn ăn nhịn mặc, chỉ để chu cấp nuôi dưỡng con cái của mình, chỉ hy vọng con của mình có thể nhận được nền giáo

dục tốt hơn, có thể không giống mình khi còn nhỏ, không có điều kiện đi học đó.

Tô Bạch không có tuổi thơ, thậm chí, có thể nói là không có quá khứ, nhưng hắn không muốn loại trải nghiệm đó cũng rơi lên người thằng nhóc.

Mình đã trải qua rất nhiều khổ sở rồi, bây giờ việc có thể làm, chính là để con trai mình được sống thoải mái và hạnh phúc hơn một chút.

Đây chính là miêu tả chân thật nhất và cũng là giản dị nhất trong lòng của cậu chủ Tô lúc này.

Hắn quỳ xuống, vỗ tay với thằng nhóc, thằng nhóc lập tức cười ha ha, lắc lư đi đến, rồi nhào vào trong lòng của Tô Bạch. Hắn ôm con trai, hôn lên gương mặt trắng nõn của thằng nhóc một cái.

Khi mình không có ở nhà, Cát Tường cũng chăm sóc cho thằng nhóc rất tốt, cả người từ trên xuống dưới đều rất sạch sẽ, tinh thần và sức lực cũng rất tốt, hơn nữa, vì thằng nhóc là linh đồng, nên từ khi ra đời cho đến nay, cũng chưa từng sinh bệnh bao giờ, lại còn hiểu chuyện, ngoan ngoãn, và rất hiểu lòng người.

Vừa nghĩ đến Cát Tường, ánh mắt của Tô Bạch bắt đầu dò xét xung quanh.

"Đang tìm con mèo đến đó hở?" Mập mạp vừa lôi một bình nước uống từ trong tủ lạnh ra uống: "Ở trong sân đấy."

Tô Bạch ôm thằng nhóc đi đến trước cửa sổ chạm đất ở phòng khách, rồi xốc rèm lên, trông thấy Cát Tường đang nằm trên ghế dựa trong sân, phủ phục ở nơi đó phơi nắng, bức tranh kia, vẫn còn đặt ở bên cạnh nó.

Ánh mặt trời chiếu lên người Cát Tường khiến bộ lông phản chiếu ra rất nhiều tia sáng nhu hòa, nói thật, không nói

đến con mèo này thuộc giống gì, cũng không nói đến có huyết thống nào, nhưng nhìn bộ dáng của nó cũng không có gì khác với mèo bản địa bình thường, nhưng nó lại luôn có thể mang đến cho người ta một loại cảm giác rất cao quý, rất không bình thường.

"Mèo… mèo…" Thằng nhóc hô lên.

Cát Tường mở mắt một cách rất lười biếng, nhìn thằng nhóc, tiếp đó, lại nhìn Tô Bạch đang ôm thằng nhóc. Sau đó, nó lại xoay người, đại khái là dự định ngủ tiếp một giấc này.

Tô Bạch mở cửa sổ, đi vào trong sân, hắn thả thằng nhóc xuống, thằng nhóc tự mình lắc lư đi đến bên ghế nằm, một bàn tay bám vào cái ghế, một tay còn lại sờ lên người Cát Tường, giống như bình thường khi thằng nhóc ngủ, Cát Tường sẽ dùng đuôi, không ngừng nhẹ nhàng mát xa cho nó vậy.

Cát Tường hơi mở mắt ra nhìn thằng nhóc, có thể nhìn ra được, lúc này, con mèo này đang rất hưởng thụ.

Đứa trẻ này rõ ràng là do mình vẫn luôn vất vả trông nom, còn người cha trên danh nghĩa bình thường không có ở nhà đó chỉ đơn thuần là một tên chưởng quầy nhàn rỗi, nhưng đứa trẻ này mỗi lần nhìn thấy người cha đó trở về, đều sẽ vui vẻ muốn chết, nói Cát Tường không ghen tị lại là chuyện không có khả năng, mèo cũng có tính nhỏ nhen đó, nhưng bây giờ tóm lại đứa trẻ này cũng đã lớn hơn một chút, cũng biết quan tâm mình một chút rồi.

Cát Tường lập tức cảm thấy trong lòng sinh ra sự vui vẻ.

Tô Bạch rút một điếu thuốc, nhưng nhìn thấy thằng nhóc đang ở đây, nên cũng cất điếu thuốc đi.

"Ta biết một vài chuyện trong quá khứ." Tô Bạch nhìn Cát Tường và nói.

Cát Tường không ư hử gì, tiếp tục đắm chìm trong bầu không khí vừa rồi, nhưng nó lại nhẹ nhàng buông cái đuôi của mình xuống, nói với Tô Bạch rằng nó thực ra đang nghe đây, hơn nữa còn là nghe rất nghiêm túc.

Ở chung lâu như vậy rồi, giữa một người một mèo chắc chắn cũng đã sinh ra một loại ăn ý.

"Mi có bằng lòng nói chuyện quá khứ cho ta không?" Tô Bạch hỏi.

"Meo." Cát Tường kêu một tiếng, lắc đầu.

"Vậy ta không hỏi nữa." Tô Bạch cũng rất dứt khoát: "Quá khứ, dù sao cũng chỉ là quá khứ."

Cát Tường liếc mắt nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi bất ngờ, phỏng chừng trong lòng đang nghĩ, sao tên thần kinh này lại đột nhiên thay đổi tính nết, biến thành nhà triết học thế?

Sau đó, Tô Bạch ngồi xổm xuống phía trước Cát Tường, ôm thằng nhóc ở trước mặt mình, rồi nói với Cát Tường: "Đây là con trai ta."

Thằng nhóc có hơi mơ hồ, nó không biết cha mình đang có ý gì nữa.

Nhưng ngược lại, Cát Tường lại hiểu một chút, trí tuệ của con mèo này quả thực có thể khiến phần lớn nhân loại phải xấu hổ.

"Meo." Cát Tường đáp lại một tiếng, "giọng điệu" không được hòa nhã cho lắm.

"Hai tên khốn nạn kia và thằng ôn con đó, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ giết chết cả nhà bọn họ." Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh: "Còn nữa, tôi sẽ không cho phép con trai tôi đi trên con đường cũ của tôi, tôi không hy vọng một ngày kia, con trai tôi cũng sẽ giống như tôi khi ấy, bị nhốt kín

trong bình thủy tinh, cả người từ trên xuống dưới ngâm trong dung dịch dinh dưỡng, nhìn chằm chằm vào một tập tranh, sau đó bên cạnh còn có một con mèo đen, đang không ngừng lật nó."

Lúc này, mắt trái của Tô Bạch hiện ra một màu đỏ thẫm, còn mắt phải thì lại là màu đen sì, đây là một lời cảnh cáo rất nghiêm túc, đây là lời cảnh cáo rất trịnh trọng, bởi vì hắn có thể xác định được, chính là Cát Tường trước mặt này đã ở trước mặt mình khi đó, lật những trang tranh cho mình bổ sung trí nhớ.

Tô Bạch không biết rốt cuộc Cát Tường đóng vai diễn gì ở nơi đó, nhưng hắn chắc chắn sẽ không để một màn này lại xuất hiện trên người thằng nhóc.

"Meo…" Trong cổ họng của Cát Tường phát ra một tiếng kêu khàn khàn, rõ ràng có mang theo một loại ý tứ đối chọi gay gắt, có vẻ như nó đang nói cho Tô Bạch biết, mi đang cảnh cáo ai đấy?

"Nếu mi không đồng ý." Tô Bạch dùng một tay ôm thằng nhóc lên, một tay khác lôi Địa ngục hỏa shotgun ra, nhắm thẳng vào đầu Cát Tường: "Bây giờ chúng ta có thể chấm dứt."

Chương 763 Lời Hứa Của Con Mèo 2

Hai vuốt trước của Cát Tường chậm rãi bò dậy, bộ dáng muốn nhào về phía Tô Bạch, lúc này lông cả người đều dựng hết lên.

Bấy giờ, một người một mèo, sát khí ở cả hai bên đều ra sức va chạm vào nhau.

"Mèo… mèo ngoan… mèo… ngoan nào…"

Thằng nhóc ở trong lòng Tô Bạch duỗi bàn tay thịt nhỏ bé về phía Cát Tường, nó có thể không hiểu được cha mình đang nói gì, nhưng nó chắc hẳn cảm giác được bầu không khí khác thường ở xung quanh theo bản năng.

Cát Tường giống như một quả bóng cao su phụt khí, là người tản sạch sát khí trên cơ thể mình trước tiên, sau đó, duỗi vuốt thịt của mình ra, đặt lên bàn tay nần nẫn thịt của thằng nhóc.

Tô Bạch biết rõ, hành động xem như Cát Tường đã đồng ý, cũng được tính là lời hứa hẹn của nó.

"Cậu thật sự muốn để con trai mình tiếp tục chơi với con mèo đó sao?"

Mập mạp ở trong phòng khách nhìn thấy Tô Bạch trở về từ sân, mới bảo, rõ ràng, anh ta không hiểu về quyết định này của hắn cho lắm. Đương nhiên, từ trong tiềm thức mà nói, ấn tượng và cảm nhận của mập mạp về con mèo đen đó thực ra cũng không tệ, trong nhà có một đại yêu trấn thủ, quả thực

cũng mang đến cho người một loại cảm giác an toàn, không phải sao?

Tô Bạch nghiêng người, nhìn thằng nhóc ở trong sân đang chơi đến thích chí với Cát Tường, lắc đầu, đáp: "Mập mạp, có đôi khi, thực ra súc sinh còn đáng tin hơn cả con người."

"Lời nói này sao cứ giống như đang chửi tôi thế nhỉ?" Mập mạp lẩm bẩm một tiếng, ném cho Tô Bạch một bình nước chanh: "Đúng rồi, đại Bạch, cậu thực sự dự định đến nhà ga đó sao?"

"Dù sao cũng đang nhàn rỗi mà, cớ gì lại không đi?" Tô Bạch hỏi ngược lại, đồng thời hắn cũng có hơi tò mò, dựa theo tính cách của mập mạp, gặp được loại chuyện này, anh ta chắc hẳn sẽ là người tích cực nhất và chủ động nhất mới đúng, sao lần này lại đột nhiên trở nên bó tay bó tay thế?

"Mập mạp, anh đổi tính rồi sao?"

"Nào có chứ, chỉ là gần đây tôi nghe được một vài thông tin, tôi không biết cậu biết được chuyện về nhà ga bằng cách nào, nhưng tôi cảm thấy cậu chắc hẳn không biết tin này." Mập mạp vừa nói vừa ngồi lên sô pha: "Những thính giả cao cấp đó không dám đi đến trạm xe lửa, chuyện này cậu chắc hẳn cũng biết."

Tô Bạch gật đầu.

"Thế nhưng, tuy rằng thính giả cao cấp không thể tới, nhưng bọn họ có thể hợp tác với một vài thính giả có thâm niên, ví dụ như cho thính giả có thâm niên mượn một kiện pháp khí nào đó của bọn họ, hoặc là cho mượn một vài thứ tương tự với đồ đằng bảo vệ, sau đó thì trở về chia nhau lợi ích đã có được."

"Là có người tìm anh sao?" Tô Bạch hỏi.

Mập mạp nhún vai: "Không có."

“Xem ra những thính giả cao cấp đó thật sự mù mắt rồi.”

“Không sai, đó là bọn họ có mắt không nhìn thấy ngọc khảm vàng.” Mập mạp nói một cách không hề xấu hổ chút nào.

“Sao không nói cái bảng hiệu giả heo ăn thịt hổ ở trong giới đó của anh đã có chút tràn lan quá rồi, nên những thính giả cao cấp đó cũng không dám tìm anh, sợ anh chèn ép đi.”

“…” Mập mạp nhất thời không nói lời gì để chống đỡ.

“Tôi đã hẹn với Hải thiếu gia rồi, nhưng đến khi đó chúng ta có thể ở bên cạnh quan sát trước, có cơ hội thì lên, không có cơ hội thì cứ coi như chào đón anh hùng chiến thắng trở về là được.”

“Vậy liệu tôi có nên đi đặt làm một dải băng rôn rồi lại làm vài lá cờ đỏ nhỏ không?” Mập mạp trêu chọc.

“Tùy anh thôi.” Tô Bạch sờ cằm mình: “Cơ mà, tôi cứ cảm thấy lần này, xác suất đám người đó trở về rất nhỏ, rất nhỏ, bằng không không có khả năng sóng ngầm chảy dữ dội như vậy.”

“Không phải Hải thiếu gia đó có thể liên lạc với Lệ Chi hay sao?” Mập mạp phân tích: “Cậu ta bắt đầu lôi kéo cậu cùng nhau hành động, phỏng chừng lần này tốp người đó trở về thật sự lành ít dữ nhiều.”

Tô Bạch lắc đầu: “Cũng không đúng, cách thời điểm chúng ta đi tới đảo Tần Hoàng lần trước cũng chỉ mấy tháng mà thôi, khi đó, tôi nhớ Lệ Chi còn có thể liên lạc được với Hải thiếu gia, chứng tỏ khi ấy tình huống của cô ta ở bên đó vẫn còn ổn. Vậy, tốp người trở về đó, có khả năng chỉ là một phần trong số đó. Giống như loại kiểu của Huyết Thi đó, gấp gáp muốn trở về, nhưng đi chắc hẳn là trên con đường chính thức của Phát

Thanh, mà Lệ Chi, rất có khả năng thực ra hoàn toàn không ở trong tốp người trở về này, có lẽ cô ta vẫn còn đang ở nơi đó."

"Nếu như giả thiết của cậu được thành lập." Mập mạp đặt đồ uống trong tay mình lên bàn trà: "Vậy, Hải thiếu gia thích thú lôi kéo người đi đến nhà ga như vậy, chắc hẳn là đã biết một vài thông tin nội bộ, lại thêm cường giả có thể gửi tin tức liên lạc từ nơi đến thính giả ở nơi này, chắc hẳn không chỉ có một mình Lệ Chi. Cho nên, khả năng này có nghĩa một bộ phận cường giả từ tốp người đó trở về, thực ra có tình trạng rất không ổn, cho dù là đối với người có thâm niên mà nói, thì bọn họ cũng rất yếu ớt, thậm chí có khả năng còn bái bai ngay trên đường."

"Rất có khả năng là như vậy, cho nên có rất nhiều người có thâm niên, và rất nhiều thế lực khác sẽ giống như cá mập ngửi được máu tươi, lũ lượt qua đó muốn cướp được truyền thừa mà bọn họ để lại."

Tô Bạch hé miệng: "Có lẽ, đây có thể cũng là cục diện mà và Phát Thanh vui lòng nhìn thấy."

"Sao lại nói như vậy?" Rõ ràng, mập mạp vẫn chưa thể nào hiểu được.

"Còn nhớ chuyện Huyết Thi lần trước không, Huyết Thi phạm vào tội lớn như vậy, một người giết sạch toàn bộ thính giả cao cấp trong nội cảnh Thiểm Tây, Phát Thanh đã kéo anh ta vào trong thế giới chuyện xưa để tiến hành nghiền áp, sau đó… Phát Thanh đã chọn một tốp người tiến vào thế giới chuyện xưa, phần thưởng cao nhất ở trong thế giới chuyện xưa đó, chính là có được truyền thừa của Huyết Thi.

Lần đó tôi cũng ở trong thế giới chuyện xưa đó, nghe được lời dạo đầu của người dẫn chương trình, ý tứ gần như là, thính giả tương đương với rau cải mà Phát Thanh trồng, những bó rau cải không ngoan ngoãn hoặc hư thối, vẫn là tâm huyết và

sự tưới tiêu mà Phát Thanh đã trút vào, cho nên Phát Thanh sẽ không vứt bỏ những bó rau cải thối rữa đó, mà là chuyển hóa bọn chúng thành phân bón, dùng để bón cho rau cải đời sau. Chiếc xe đó không biết khi nào sẽ tới nhà ga…”

Chương 764 Em Trai Của Pikachu

“Rất có khả năng là một chuyến tàu hỏa đựng phân bón sao?” Mập mạp nói tiếp: “Mẹ nó, lời nói này nghe qua thật sự không được tự nhiên cho lắm, giống như thể chúng ta vô cùng an phận làm bé ngoan, giúp Phát Thanh làm nhiệm vụ hiện thực để cày độ hảo cảm, rồi Phát Thanh sẽ chọn ra một vài thìa phân người tặng cho chúng ta ăn làm phần thưởng vậy.”

“Nói thì thô nhưng lý không thô.”

Ánh mắt của Tô Bạch nhìn về phía phòng ngủ, rồi thở dài: “Đáng tiếc, hiện tại hòa thượng và Gia Thố vẫn chưa tỉnh lại, bằng không, bốn người chúng ta làm một tổ, cho dù là ở tình huống gì thì vẫn có thể giật được miếng thịt xuống.”

Vừa nói đến vấn đề này, mập mạp lại im lặng, bởi vì anh ta biết hòa thượng, Gia Thố và Tô Bạch gặp nguy hiểm trước đó, anh ta cũng không có cách nào trốn tránh trách nhiệm, nếu không phải anh ta chắc chắn vì đám lạt ma đó sẽ không giết chết mình, cho nên biết rõ khi không địch lại được thì cứ ngoan ngoãn không phản kháng, thì đám người Tô Bạch và Gia Thố cũng sẽ không đột nhiên gặp phải nguy hiểm lớn đến như vậy.

“Mập mạp, bây giờ tạm quyết định, tôi và anh, hai người đi, mục tiêu dù sao vẫn là tự bảo vệ mình trước tiên, sau đó là quan sát, về phần cuối cùng đi chém giết, đến lúc đó cứ xem tình hình đã.”

“Vậy Hải thiếu gia thì sao?”

“Anh biết rõ còn cố hỏi.” Tô Bạch đáp.

“Khà khà, chứng tỏ tôi vẫn đáng tin hơn tên yêu nhân đó, đúng không?”

“Kẻ tám lạng người nửa cân thôi.” Tô Bạch từ chối cho ý kiến: “Nếu nhất định phải chọn bị người đào hố sau lưng và bị tính kế sau lưng, thì tôi cảm thấy tôi thà rằng bị anh tính kế, cũng vẫn có lợi hơn để người khác lấy mất sự thoải mái.”

Mập mạp đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô Bạch, vỗ lên bả vai hắn: “Cũng đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy đấy.”

“Tôi cảm thấy, nơi này đã đủ xa rồi.” Giải Bẩm vừa lái xe vừa nói: “Đã đến Hoài An rồi đấy.”

“Bỏ đi, cứ dứt khoát tiễn tôi thêm một đoạn đường nữa đi, đưa đến Từ Châu ấy, sau đó tôi sẽ ngồi cao tốc.” Lương Sâm vừa đọc tờ báo trong tay, vừa nói.

“Ông chủ, cậu thực sự còn chẳng bằng lúc đầu mua luôn vé máy bay ở Thượng Hải đi cho rồi, ra nước ngoài có thể hơi phiền phức một chút, vì dù sao một thính giả ở cấp bậc này của cậu liều lĩnh tiến đến nước khác, rất có khả năng sẽ làm dấy lên nỗi khủng hoảng của những thính giả ở khu vực khác, nhưng cậu vẫn có thể đi đến thành phố Trung Tây, coi như là du lịch đi.”

“Trước đó tôi cảm thấy ra khỏi Thượng Hải đi đến Nam Thông là được rồi, nhưng qua cầu lớn Tô Thông đến Nam Thông rồi, tôi vẫn cảm thấy trong lòng bất an.” Lương Sâm nhíu mày, nói.

“Nam Thông và Thượng Hải đã cách nhau một Trường Giang rồi.” Giải Bẩm mỉm cười, bảo, anh ta biết tâm tính của ông chủ mình, cũng biết ông chủ của mình đang sợ.

Nói một cách tương đối, thì một người dưới trướng như mình, rõ ràng lại rất thoải mái, có lẽ đây gọi là kẻ ngốc có cái

phúc của kẻ ngốc chăng?

“Một Trường Giang mà thôi, không đủ an toàn.” Lương Sâm thở dài: “Tôi thật sự rất sợ.”

Anh ta không hề để ý đến việc bộc lộ vẻ sợ hãi và nhát gan của mình ở trước mặt cấp dưới của mình, dù sao thì lần trước khi Phát Thanh cố tình để lộ khí tức của nó ra, bản thân mình cũng đã bị dọa đến co quắp dưới chân bàn, run như cầy sấy, nước mắt giàn dụa, khi đó, cấp dưới này của mình cũng vẫn luôn đứng ở bên cạnh, nhìn thấy toàn bộ mọi chuyện suốt cả quá trình.

“Đã đến Hoài An, cách Thượng Hải hơn một nửa tỉnh Giang Tô rồi.” Giải Bẩm nhắc nhở.

“Vẫn chưa đủ an toàn, tôi không thể phó thác sự an toàn của tôi cho liêm sỉ của Phát Thanh được, cậu cũng biết, ồ không, cậu không biết, Phát Thanh thực ra hoàn toàn không có liêm sỉ gì cả, nó chỉ mong sao kéo được loại người cấp bậc này như tôi, không bằng lòng nâng cao thực lực, cố tình che giấu bản thân, áp chế cảnh giới, không muốn đi tìm hiểu nhân quả, đến nơi đó mà thôi, cho dù là làm vật hy sinh!”

Giọng điệu trong lời nói của Lương Sâm rất nặng nề, cũng rất thô bạo, đây rõ ràng là một thái độ khác với bình thường, đương nhiên, đối với một người có tinh thần và tâm trạng đều đang ở mức khẩn trương cao độ, thì đây quả thực là biểu hiện bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Thực ra, làm một vật hy sinh cũng rất tốt mà.” Giải Bẩm nói.

“Đó là cậu không hiểu được nỗi sợ hãi này thôi.” Lương Sâm nhắc nhở.

“Tôi ngược lại cũng muốn thử một chút…”

“Rầm!”

Lời nói của Giải Bẩm còn chưa nói xong, thì Lương Sâm đã đánh một quyền lên người anh ta, cả người anh ta trực tiếp đụng nát cả cửa xe, bay ra khỏi xe ô tô, đâm vào rào bảo hộ ở một bên đường cao tốc rồi rơi xuống bờ ruộng, để lại một vết nứt trên đường cao tốc.

Mà cơ thể của Lương Sâm cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt Giải Bẩm, một tay siết thành nắm đấm đè lên ngực của anh ta.

"Cậu có muốn nếm thử cảm giác sợ hãi đó khi cậu gặp phải nó không, liệu có giống như tôi, giống như ông chủ của cậu, sợ hãi giống như một thằng ngốc vậy?"

Giải Bẩm lắc đầu, đáp một cách rất nghiêm túc: "Ông chủ, không phải giống thằng ngốc, mà khi đó anh thật sự chính là thằng ngốc."

"Haiz…"

Lương Sâm không tiếp tục tức giận nữa, cũng không nổi cơn thịnh nộ, mà là thở dài, ngồi ở bên cạnh Giải Bẩm: "Tôi cũng cảm thấy tôi như vậy, một thằng ngốc to con."

Giải Bẩm ngồi dậy, chậm rãi nhặt cỏ trên quần áo xuống.

"Cậu cách thính giả cao cấp thực ra chỉ thiếu một bước, thậm chí chỉ thiếu nửa bước nữa thôi, đến lúc đó, cậu sẽ hiểu được loại cảm giác đó thôi."

"Tôi thật sự rất mong chờ đấy." Giải Bẩm vẫn mang theo nụ cười mỉm và nói.

"Đứng lên đi, tiếp tục lái xe, đưa tôi đến nhà ga Từ Châu."

"Cửa xe hỏng rồi còn đâu."

"Vậy thì đón một cái xe khác đi."

“Ông chủ, rốt cuộc cậu định ngồi tàu cao tốc Từ Châu đi đến đâu?” Giải Bẩm hỏi.

“Đi Đan Đông.”

“Nơi đó cách Triều Tiên cũng rất gần, nghe nói lãnh đạo Triều Tiên là một vị con của vũ trụ, vĩ nhân từ trời xuống, chắc hẳn có thể giúp ông chủ cậu chặn được mối đe dọa tới từ Phát Thanh.”

“Hây, tôi nói này, hôm nay cậu bị em trai của Pikachu nhập vào người có phải không?”

“Ửm? Em trai của Pikachu, tên là gì?”

“Bì Tại Dương”

(Chú thích: Bì Tại Dương là một app sáng tác, được tập thể đông đảo dân mạng chung tay hoàn chỉnh câu chuyện với đủ loại nội dung thần kỳ.)

Chương 765 Vì Satan! 1

Hôm nay, nhiệt độ ở Thượng Hải đã xuống dưới không độ rồi, những vũng nước bên đường cũng đã kết băng, bầu không khí tiêu điều và nhân khí phồn thịnh ở thành phố này đã hình thành một sự xung đột rõ ràng.

Chỉ có điều, thành phố này có náo nhiệt đến đâu, thì trong ngôi nhà này cũng vẫn luôn yên tĩnh như cũ.

Tô Bạch ngồi trong phòng khách đọc sách, đây là một loại ấn phẩm thuộc sách cấm ở Âu Mỹ, bên trong giảng giải chi tiết về các loại thủ pháp giết người cùng ngôn ngữ tôn giáo mang tính chất mê hoặc. Đây là món quà từ bé trai cương thi đó tặng cho Tô Bạch, là gửi chuyển phát nhanh đến chỗ hắn.

Tô Bạch cũng không hỏi cậu bé ở trên wechat có bằng lòng cùng đi tới nhà ga đó đợi cơ hội hay không, bởi vì sự quen biết và gặp gỡ giữa đôi bên là một loại được xây dựng dựa trên vẻ đẹp nghệ thuật mà chỉ có hai nhân tài mới có thể hiểu được, vậy nên cứ cố hết sức tiếp tục duy trì mối quan hệ đơn thuần này.

Đến ngày sau gặp lại, nên liều thì liều, nên giết thì giết, giống như hai người xa lạ, không có một chút khúc mắc hay do dự gì, đây mới là cách thức ở chung thích hợp nhất giữa hai người.

Tô Bạch bưng tách cà phê trên bàn trà lên nhấp một ngụm, bây giờ hắn đã quen với loại cà phê hòa tan này rồi, đối với việc hưởng thụ về mặt vật chất này, dường như cách mình càng lúc càng xa, chỉ là thi thoảng sẽ hơi hoài niệm một chút, nhưng những chuyện khác dẫn đến bởi hoài niệm lại khiến Tô

Bạch không thoải mái cho lắm, cho nên, phần lớn thời gian, ngay cả hoài niệm cũng chẳng muốn làm.

Thằng nhóc vừa mới cầm máy tính bảng xem phim hoạt hình, bây giờ đang nằm ngủ trên sô pha, thằng nhóc chính là như vậy, khi chơi thì chơi đến nhiệt tình, lúc ngủ cũng ngủ rất nhanh.

Cát Tường tìm một tấm thảm da lông ngắn phủ lên người thằng nhóc, rồi canh chừng bên cạnh thằng bé.

Tô Bạch đặt sách trong tay xuống, nhẹ nhàng xoa nắn, thả lỏng cổ tay của mình, rồi đứng dậy khỏi ghế.

Cách thời điểm Phát Thanh phát sóng trở lại càng lúc càng gần, mà chuyến xe lửa đó, vẫn chậm chạp chưa đến nơi. Nhưng ai cũng biết rõ, sắp rồi, thực sự sắp rồi.

Cát Tường phủ phục bên dưới sô pha, ngay khi Tô Bạch đi qua bên người nó, đầu nó cũng chẳng thèm ngẩng lên, con mèo này từ sau khi Tô Bạch ngả bài với nó lần trước, nó đã trở nên càng lạnh nhạt với hắn hơn, phạm vi cao ngạo đã lên đến mười phần.

Hắn đi vào trong phòng ngủ của hòa thượng, nhìn hòa thượng vẫn còn nằm trên giường bất động, Tô Bạch thở dài một hơi, duỗi tay, kéo rèm cửa ra, cũng mở cửa sổ một chút, để không khí ở nơi này hơi lưu thông.

Không phải vì trong phòng có mùi gì đó kỳ quái, người bình thường nằm bất động trong một căn phòng, trong phòng chắc chắn sẽ có loại mùi khó ngửi đó, nhưng hòa thượng thì khác, con hàng này nằm ở nơi đó, vậy mà trên người còn tản ra một loại mùi gỗ đàn hương. Tuyệt đối không phải vì anh ta giấu hương liệu gì đó trong quần áo, mà là mùi hương cơ thể của con hàng này.

Ừm, thật dễ ngửi.

Gần đây, Tô Bạch và mập mạp khi không có chuyện gì đều thích lẻn vào phòng của hòa thượng, rồi nán lại một chút.

"Một giấc ngủ này cũng thoải mái thật đấy." Tô Bạch nhìn hòa thượng, lôi một điếu thuốc ra, đầu ngón tay run run: "Anh xem như nên nghỉ ngơi cho tốt đi."

Hòa thượng vẫn nằm ở nơi đó bất động.

Tô Bạch vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình gặp được hòa thượng là trên đường đến Cửu Trại Câu đi du lịch tự phát, hòa thượng lái một chiếc xe bánh mì này, bên trong có thi thể của một nhà ba người đã thi biến.

Bây giờ, thoáng cái cũng đã gần hai năm rồi.

Tô Bạch châm điếu thuốc lá, không hề để ý đến đây là phòng ngủ của người bệnh, dù sao thì nó vẫn chẳng đáng kể đến so với mùi hương cơ thể trên người hòa thượng.

Sau khi hút một điếu thuốc trong phòng ngủ của hòa thượng, Tô Bạch bước ra, đứng ở cửa một phòng ngủ khác, nhìn Gia Thố nằm trên giường. Lúc này, hắn cảm thấy mình như người gác đêm của nhà tang lễ, trong căn phòng rộng lớn trống trải, có hai người nằm bất động ở đó.

Lúc này, mập mạp đang nhốt mình trong phòng, chắc hẳn là đang vẽ bùa, mấy ngày gần đây ngoại trừ khi ăn cơm phải ra ngoài ra, thì anh ta vẫn luôn nhốt mình trong phòng.

Có đôi khi, Tô Bạch ngược lại rất khâm phục tên béo này, đừng nhìn anh ta một trăm năm mươi cân, nhưng người này thực sự rất có bản lĩnh, trong các thính giả, thật ra cũng được tính là có tài năng ở nhiều phương diện.

Hai người hòa thượng và Gia Thố nằm trên giường không có cách nào đứng dậy cử động thì tạm thời không nhắc đến, nhưng thấy mập mạp nỗ lực như vậy, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy, có phải gần đây mình có hơi suy sụp quá rồi hay không?

Hình như bình thường khi mình về nhà, đều là ở bên con trai, dáng vẻ có chút giống với nhân viên nghỉ hưu bảo dưỡng tuổi già.

Hắn lắc đầu, vứt những suy nghĩ vớ vẩn này ở trong đầu đi, ngược lại cũng không có bao nhiêu kích động và suy nghĩ, ví dụ như Tần Dương cả ngày lái xe taxi ở đảo Tần Hoàng, ví dụ như bé trai cương thi sưu tầm ảnh nghệ thuật, và trừng phạt cái ác đề cao cái thượng, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy mình cũng không cô đơn đến vậy, quả thực có không ít thính giả ở thế giới hiện thực cũng đang không ngừng cố gắng nghĩ cách để cải thiện bản thân, nhưng cũng có rất nhiều người ở trong thế giới hiện thực có nét quái gở và độc đáo của riêng mình.

Ví dụ, Giải Bẩm và ông chủ của anh ta, vậy mà còn mở cả công ty trò chơi.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn thấy Cát Tường đột nhiên ngồi dậy trên tấm thảm bên cạnh sô pha, hơi dựng cái đuôi với bên ngoài cửa.

"Có người tới sao?"

Tô Bạch rút một tấm khăn ướt để lau tay mình, sau đó đi đến chỗ huyền quan ở phòng khách, mở cửa nhà, trong sân cũng không có người nào, hắn đi tiếp ra ngoài, mở cửa sắt bên ngoài ra.

"Đã lâu không gặp." Bên ngoài có một người trẻ tuổi mặc tây trang phẳng phiu, đeo một cặp kính viền vàng, dáng người rất thẳng tắp đứng ở nơi đó.

"Ha ha." Tô Bạch nở nụ cười, nhìn Giải Bẩm: "Lúc trước thật sự cũng không phát hiện ra anh lại ưa nhìn như vậy."

Tô Bạch dùng hai chữ "ưa nhìn", mà không phải là hai chữ "đẹp trai" này.

“Cậu cũng rất đẹp.” Giải Bẩm nhìn Tô Bạch, mỉm cười và đáp lời.

Hai tên đàn ông, giữa ban ngày ban mặt, dùng cách thức như vậy để khen tặng nhau, quả thực khá có cảm giác mới mẻ.

“Không mời tôi vào trong ngồi sao?” Giải Bẩm hỏi: “Hay là, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé.”

Anh ta cũng biết rõ, trận pháp ở trong căn nhà này không thể tùy tiện cho người khác nhìn thấy.

“Được, ra ngoài đi dạo đi.” Tô Bạch đóng cửa sắt lại, sóng vai với Giải Bẩm, hai người đi tới một đồng ruộng ở một bên khác.

Chiều đông hơi mang theo hơi thở tiêu điều, bờ ruộng cằn cỗi và hoang vắng, có hai người đàn ông sóng vai nhau, chậm rãi bước đi.

“Cậu muốn đi tới nhà ga phải không.” Giải Bẩm vừa đi vừa nói.

“Anh nói điều này không phải là thừa thãi hay sao?” Tô Bạch đưa một điếu thuốc cho Giải Bẩm, nhưng anh ta lắc đầu từ chối.

Chương 766 Vì Satan! 2

Hắn tự mình châm thuốc, rồi phun ra một làn khói, đáp: "Sao nào, anh cũng muốn tới nhờ giúp đỡ à, tôi vốn còn tưởng rằng cái tính làm màu đó của anh, chắc hẳn sẽ coi thường phải đi làm loại chuyện này chứ?"

"Làm màu không thể kiếm cơm được." Giải Bẩm đáp lời.

"Trong những người có thâm niên, anh chắc hẳn đã đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp rồi, mà anh vẫn còn lo lắng sao?"

"Nếu trong tay bọn họ có thứ mà những thính giả cao cấp đó cố tình lưu lại, vậy tôi thật sự không có gì nắm chắc mười phần hết." Giải Bẩm thành thật đáp, sau đó, anh ta lôi một hộp thuốc lá kim loại từ trong túi áo ra, rồi lại lấy một điếu thuốc từ trong đó, cắn bên miệng.

"Tôi nhớ lần trước anh nói với tôi anh không hút thuốc cơ mà?" Tô Bạch hỏi.

"Đó là vì lần trước tôi ghét loại thuốc lá có đẳng cấp quá kém đó của cậu, nhưng nể mặt cậu nên mới tìm một cái cớ mà thôi."

"Được đấy." Tô Bạch gật đầu.

"Hai người bạn đó của cậu có phải vẫn chưa tỉnh lại không?" Giải Bẩm hỏi.

"Vẫn còn đang làm người thực vật."

"Còn nhớ linh thảo mà cậu đã lấy trong bãi đỗ xe lần trước không?"

“Nhớ.” Tô Bạch nhìn Giải Bẩm: “Anh mở cửa hàng thảo dược sao, loại đồ vật đó đối với anh mà nói, là củ cải lớn ven đường, muốn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu sao?”

“Không phải.” Giải Bẩm phủ nhận: “Trên thực tế, loại thảo dược ở cấp bậc đó, tôi cũng chẳng có bao nhiêu, hơn nữa, thương thế của bọn họ quá nặng, linh hồn và thân pháp đã bị thương nghiêm trọng, không thể so được với cậu lần trước, chỉ đơn thuần là cơ thể bị thương đơn giản như vậy, cho nên muốn đánh thức họ dựa vào linh thảo là một chuyện khó nói trước được, về phần nếu như vận may tốt mà tỉnh lại, thì cũng không có thực lực gì, cũng không có cách nào tham gia vào chuyện lần này.”

“Vậy anh nói với tôi những chuyện này làm gì?”

“Tìm một chủ đề, không muốn tẻ nhạt mà thôi, thật ngại quá.”

“Lời nói dối của cứng ngắc không lừa được tôi, giáo lý nặng nề không thể trói buộc được tôi!

Tôi từ bỏ tất cả quy tắc không thể mang tới tới thắng lợi thực tế và hạnh phúc.

Dưới sự xâm chiếm mạnh mẽ, tôi giơ cao quyền uy của kẻ mạnh!

Tôi nhìn chăm chú vào đôi mắt thủy tinh của Jehovah mà các người kính sợ, kiên quyết khiêu chiến ông ta. Tôi giơ cao cây búa lớn, bổ lên đầu lâu đã bị sâu đục của ông ta!

Tôi mang theo nụ cười chế nhạo và giận dữ, hủy diệt toàn bộ học thuyết đáng sợ của ngụy quân tử!

Nhìn thấy cây thánh giá đó không, nó đại diện cho điều gì? Một người yếu ớt ảm đạm không có sức sống treo trên cây.

Tôi nghi ngờ tất cả. Ngay khi tôi đối mặt với một mặt ghê tởm trong giáo lý đạo đức mà các người tự hào nhất, tôi sẽ dùng sự khinh thường cháy bỏng để viết ra: Nhìn mà xem, tất cả đều là lừa đối!

Tới bên cạnh tôi đi, ôi! Chúng ta khiêu chiến với cái chết, thế giới này đều thuộc về chúng ta, bảo vệ nó mãi mãi!"

Một người đàn ông mang mặt nạ ma quỷ giơ quyển sách trong tay, cất cao giọng đọc diễn cảm, ở bên dưới anh ta, có một đám tín đồ mặc quần áo màu đen đang phủ phục và cầu nguyện.

Đây là một đám người thờ phụng ma quỷ, một đám người tin thờ địa ngục.

Sau khi cầu nguyện kết thúc, các tín đồ đều không đứng dậy. Duy chỉ có một người đàn ông đeo mặt nạ là đặt quyển sách trong tay xuống, cầm một thanh chủy thủ ở bên cạnh lên, đâm vào trong lòng bàn tay của mình, nhìn máu tươi của mình chảy xuống từng giọt, trong mắt của anh ta, lóe lên tia sáng hưng phấn.

"Chúng ta cần chứng minh sự trung thành của mình đối với Satan, Satan cũng cần nhìn thấy sự thành kính của chúng ta!"

Người đàn ông duỗi đầu lưỡi, liếm lòng bàn tay mình, cao giọng hét lên: "Chiều ngày mai ở nhà ga, chúng ta sẽ dâng tế phẩm mà chúng ta đã chuẩn bị sẵn cho Satan, những du khách đứng ở nhà ga sẽ trở thành món quà mà chúng ta tặng cho Satan. Các người bạn trung thành với địa ngục, hãy nói cho tôi biết, các bạn đã hưng phấn chưa?"

Bên dưới, hai mươi mấy tín đồ bọc toàn bộ cơ thể của mình trong bộ quần áo màu đen, nhao nhao lôi một con dao từ trong quần áo ra, cùng nhau cắt vào lòng bàn tay mình, để máu tươi của mình nhỏ xuống.

“Vì Satan!” Người đàn ông mang mặt nạ hô to!

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

Nghi thức kết thúc, người đàn ông mang mặt nạ gỡ mặt nạ của mình xuống, lộ ra gương mặt của một người phương Đông, những tín đồ khác cũng đều cởi quần áo của mình xuống, người nào cũng đều mang gương mặt của người phương Đông, trong cuộc sống hiện thực, bọn họ chính là những người bình thường, nhưng ở nơi này, bọn họ chính là tín đồ trung thành nhất của ma quỷ, hơn nữa, bọn họ quyết định sẽ học theo những sự những tôn giáo cực đoan làm một vài chuyện lớn để tuyên bố sự tồn tại của bọn họ.

Mà mục tiêu, chính là nhà ga đó vào tối ngày mai.

Bọn họ không dám cầm vũ khí đi đối mặt với tổ chức quân khu và tổ chức chính phủ, nhưng bọn họ dám cầm dao đi đối mặt với những dân chúng bình thường tay không tấc sắt. Những người này vừa nghĩ đến cảnh tượng ngày mai, những hành khách ở nhà ga liên tục run rẩy và kêu thảm thiết dưới lưỡi dao của bọn họ. Mỗi một người đều không nhịn được mà hưng phấn hẳn lên, ảo tưởng về ngày mai khắp cả nước, không, là toàn bộ thế giới đều sẽ khiếp sợ vì chuyện mà bọn họ đã làm!

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn đại sảnh trống trơn, trong mắt anh ta lộ ra vẻ hài lòng, mình đã ở nơi này truyền giáo được mấy năm rồi, cuối cùng cũng lôi kéo được một đám tín đồ, trên thực tế, có rất nhiều loại tổ chức tín đồ này ở khắp các nơi trên cả nước, nhưng nhìn chung khắp toàn bộ thế giới, giáo phái thờ phụng Satan ở Trung Quốc thực sự là không có cảm giác tồn tại cho lắm khi so với ở nước ngoài.

Một mặt là vì văn hóa truyền thống ở Trung Quốc vốn có sự khác biệt rất lớn với văn hóa truyền thống ở phương Tây, mức độ nhận thức về Satan vốn khác nhau, đương nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, điểm mấu chốt nhất vẫn là bản thân giáo hội không làm ra được chuyện gì có cảm giác tồn tại, không có cảm giác tồn tại thì sẽ không thể thu hút được sự quan tâm của bề trên, bề trên không quan tâm thì sẽ không chèn ép anh, không chèn ép anh thì anh sẽ không có lực gắn kết, không có lực gắn kết thì sẽ không có cảm giác kích thích, không có cảm giác kích thích thì tổ chức không thể nào lớn mạnh được.

Đây thoạt nhìn là một mệnh đề mâu thuẫn, nhưng trên thực tế lại thực sự tồn tại, một tổ chức tôn giáo nào đó ở phía bên Iraq và Syria đang điên cuồng hoạt động mạnh, gần như đã đánh chiếm được một phần diện tích nhỏ, cho dù là đối mặt với sự chèn ép của liên minh quốc tế, thì nó cũng vẫn tiếp tục kiên trì như cũ, trong đó một mặt là có giao dịch chính trị dơ bẩn và sự thỏa hiệp giữa các nước lớn, một mặt khác là có rất nhiều thanh niên trong lòng trống rỗng trên toàn thế giới coi bọn họ thành thần tượng của mình. Mỗi năm, thanh niên từ khắp các nơi trên toàn cầu đi tới nơi đó, chủ động tham gia vào tổ chức đó nhiều không đếm xuể.

Chương 767 Sự Ai Oán Của Cát Tường 1

Trên thời sự tivi thường xuyên đưa tin về tổ chức cực đoan nào đó, đã tuyên bố sẽ chịu trách nhiệm cho một vụ tấn công khủng bố nào đấy, nguyên nhân cũng nằm ở nơi này, việc này tương đương với tự mình quảng cáo cho mình, tự mình cày cảm giác tồn tại cho mình, không có cảm giác tồn tại, thì làm sao có sức gắn kết trong tổ chức được chứ?

"Hãy để máu tươi ở nhà ga vào ngày mai nhen nhóm sức ảnh hưởng của việc thờ phụng Satan trên toàn thế giới, Satan, mới là thần linh duy nhất có thể dẫn dắt con người đi đến tự do."

Người đàn ông đeo mặt nạ quỳ xuống một cách cung kính, bái lạy bức tượng điêu khắc trước mặt mình…

Giải Bẩm và Tô Bạch vẫn còn đang đi dạo bên bờ ruộng, đi rồi lại đi, di động của Giải Bẩm vang lên. Anh ta nhận điện thoại, sau đó cúp máy.

"Chiều hoặc tối mai, tàu hỏa sẽ tới." Giải Bẩm nhìn về phía Tô Bạch, gõ rơi tàn thuốc trong tay.

"Ông chủ của anh thông báo cho anh sao?" Tô Bạch nở nụ cười: "Anh ta còn ở Thượng Hải không?"

"Lúc này phỏng chừng đã đến Đan Đông rồi." Giải Bẩm đoán: "Về phần có hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, bước qua sông Áp Lục hay không, thì tôi không biết."

"Ngay cả ông chủ của anh mà anh cũng chế giễu cho được."

“Ha ha, tuy rằng cậu ta đã cách xa nơi này, nhưng vẫn cảm ứng được sự xuất hiện của thứ đó, cậu ta nói dự tính vào chiều hoặc tối mai, chắc đến tám chín phần mười.”

“Vậy là có trò vui rồi, tuy rằng thính giả cao cấp quý hiếm, nhưng cộng lại trên toàn thế giới thì vẫn không ít, xem ra, chuyện này có giấu cũng không giấu nổi.”

“Vốn dĩ đã không giấu nổi rồi, hơn nữa, phía phương Tây cũng có thính giả đã tới Thượng Hải.” Giải Bẩm tiết lộ một tin tức.

“Bọn họ tới hóng chuyện sao?”

“Bởi vì trước đây cường giả phương Tây và phương Đông đều bị Phát Thanh sắp xếp chỗ ở Thượng Hải, ngồi tàu cao tốc rời đi.” Giải Bẩm giải thích: “Cho nên, cậu cũng hiểu lý do tại sao tôi lại không tự tin như vậy rồi chứ, ngày mai, nước ở nhà ga đó thật sự quá sâu.”

Tô Bạch gật đầu: “Hơn nữa người có thâm niên ở phương Tây tới địa bàn phương Đông, chắc chắn sẽ kết đoàn theo bản năng, mà chúng ta bởi vì là sân nhà mình, cho nên sẽ cảm thấy có lợi thế tâm lý, ngược lại không dễ dàng gộp lại một chỗ.” Tô Bạch nói.

“Những thứ này đều chỉ là thứ yếu, người phương Tây thực ra rất cẩn thận, bởi vì chuyện của Lệ Chi trước đây, lại thêm lần này Lệ Chi cũng có xác suất nhất định sẽ trở về, cho nên bọn họ rất sợ ném chuột vỡ bình, tôi đoán, bọn họ chắc hẳn sẽ đáp máy bay tập thể đến Thượng Hải vào trưa mai, trước đó ở Thượng Hải, cũng có một thiên thần phụ trách việc coi sát và tìm hiểu tình hình.”

“Điểu nhân tự xưng là bá tước đó ấy hả?”

“Ha ha, đúng vậy, chính là người đã từng bị cậu đánh đó.” Giải Bẩm duỗi thắt lưng: “Khi cậu đánh anh ta, sóng dao động

năng lực phát ra đã thu hút không ít ánh mắt chú ý ở Thượng Hải."

"Có phải bọn họ chỉ mong sao tôi trực tiếp giết chết điểu nhân đó không?" Tô Bạch hỏi.

"Đáng tiếc cậu lại không làm thế."

"Tôi cũng có ngu đâu."

"Ha ha." Giải Bẩm chỉ cười mà không nói gì.

"Trời sắp tối rồi, không giữ anh lại ăn cơm tối, rốt cuộc anh có chuyện gì thì nói đi, đừng nói với tôi anh đặc biệt qua đây để đi dạo phố với tôi đấy nhé."

"Nếu thật sự chỉ là đặc biệt tới tìm cậu đi dạo phố thì sao?"

"Vậy sau này chúng ta vẫn đừng nên gặp nhau nữa thì hơn, thật đấy."

"Tôi tới, là muốn tới tìm cậu giúp một việc."

"Là liên quan đến chuyện nhà ga sao, vậy xin lỗi, tôi không thể hứa hẹn với anh điều gì, mà cho dù tôi có hứa hẹn thì tôi tin rằng anh cũng sẽ không tin."

"Không phải, trên thực tế không liên quan đến chuyện nhà ga, mà là tôi biết cậu có một người bạn am hiểu trận pháp, mà thể chất của cậu lại trùng hợp có thể giúp tôi và cậu ta cùng nhau phá mở trận pháp đó."

"Có thể nói cụ thể một chút được không?"

"Trong nhà của ông chủ tôi ở Thượng Hải có một tầng hầm."

Nghe đến đây, đôi mắt của Tô Bạch đột nhiên tỏa sáng, cười bảo: "Thực ra tôi càng bằng lòng nghe giữa anh và ông chủ của anh chỉ đơn thuần là cấp dưới và cấp trên kiêm thêm bạn bè, hoặc là kiêm thêm loại quan hệ vui vẻ tích cực giữa

những người bạn đồng tính, mà không phải là tình huống anh khẩu phật tâm xà, nhân lúc ông chủ của mình chạy trốn mà chuẩn bị cạy sào huyệt của anh ta.”

“Cậu ta vẫn luôn phong ấn vũ khí bản mệnh của mình ở trong tầng hầm đó, ngoại trừ trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa sẽ lấy nó ra, còn bình thường đều không mang theo, thậm chí, trong tầng hầm có khả năng còn phong ấn một phân thân của cậu ta.”

“Cho nên?”

“Tôi cảm thấy, đưa ông chủ của tôi đi đến nơi đó, mới là chuyện có ý nghĩa chân chính.” Lúc này, Giải Bẩm ném đầu lọc xuống mặt đất, nhấc chân giẫm lên: “Giải phóng phân thân của anh ta, kích thích vũ khí bản mệnh của anh ta phải sục sôi trong thế giới hiện thực, như vậy, thực lực mà anh ta vẫn luôn áp chế và phong ấn, chắc chắn sẽ không có cách nào áp chế được nữa, một khi Phát Thanh cảm giác được cảnh giới và trình độ chân chính của anh ta, vậy thì, anh ta có muốn chạy trốn không chịu đến nơi đó, cũng không có khả năng.”

“Tôi rất tò mò, mục đích anh làm như vậy là gì?” Lúc này, Tô Bạch và Giải Bẩm đã đi đến cửa nhà lão Phương, Giải Bẩm lái xe qua đó, rồi đỗ lại bên ngoài cửa sắt lớn của nhà lão Phương.

“Cậu muốn nghe lời thật lòng hay giả dối đây?”

“Nghe lời nói dối trước đi.”

“Ừm, cậu ta và tôi có hơi bất đồng trong việc phát triển công ty trò chơi của chúng tôi, tôi muốn cho cậu ta rời đến nơi đó.”

“Còn lời nói thật thì sao?”

“Lời nói thật chính là vừa rồi tôi nói dối đấy.” Giải Bẩm hé miệng: “Cậu chỉ cần biết, tôi sẽ đưa đủ thù lao thích hợp cho

hai người các cậu.”

“Chốt.”

“Chốt.”

Khi Tô Bạch trở về phòng khách, mập mạp chắc hẳn vừa mới tắm rửa, bước ra từ trong nhà vệ sinh, vừa cầm khăn mặt, vừa lau đầu: “Ai tới thế?”

“Giải Bẩm.”

“Ồ, lại tới kéo bè kết phái sao?”

Tô Bạch lắc đầu: “Không, dự định mời chúng ta tới giúp một chuyện.”

Tô Bạch kể lại yêu cầu của Giải Bẩm cho mập mạp nghe một lần.

“Nghe qua cũng thật sự rất mê người.” Lúc này, mập mạp rõ ràng đã khôi phục lại vẻ vốn có: “Vừa có thể hại một thính giả cao cấp, lại vừa có thể cầm được thù lao, bên trong tầng hầm đó lại có xác suất đục nước béo cò, đúng là một mũi tên trúng ba con chim nhạn.”

Chương 768 Sự Ai Oán Của Cát Tường 2

“Anh không tò mò mục đích thật sự của anh ta sao? Cho dù nói thế nào, thì việc chẳng hiểu tại sao lại đi hại ông chủ có mối quan hệ thoạt nhìn rất tốt với mình, là một chuyện rất kỳ quái mà?”

“Cậu tò mò không?”

“Không tò mò.”

“Vậy không phải là được rồi sao, trên thế giới này nào có chuyện gì cũng có thể hiểu rõ được chứ.” Mập mạp nói xong câu này, đột nhiên vỗ ngực mình: “Mẹ nó, vậy mà Bàn Gia tôi cũng có thể nói ra được loại lời giàu triết lý như vậy.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, chiều hoặc tối mai, tàu hỏa sẽ vào ga đấy.”

“Ừm, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Sau khi chúc mập mạp ngủ ngon xong, Tô Bạch cũng vào nhà vệ sinh, đi tắm một cái, đợi đến khi ra ngoài, phát hiện ra thằng nhóc đã tỉnh dậy, nhưng thằng nhóc đã được Cát Tường mang trở về phòng ngủ, giờ đang ngồi trên giường đọc truyện cổ tích.

Tô Bạch nhìn thấy quyển sổ này, đôi mày đột nhiên nhíu lại, lập tức đi qua, cầm quyển truyện cổ tích từ trong tay thằng nhóc lên. Đây là một quyển truyện cổ tích có bìa ngoài là chân dung. Không phải là loại mà bé trai cương thi gửi tới.

Thằng nhóc nhìn Tô Bạch với vẻ khó hiểu, sau đó nó đột nhiên nở nụ cười, rúc vào bên người hắn, xem ra nó cho rằng Tô Bạch cũng muốn kể chuyện cổ tích trong sách cho nó nghe.

Thằng nhóc rất nghe hiểu tiếng người, đây là chuyện mà Tô Bạch đã biết từ lâu, thằng bé dường như ngay ngày đầu tiên sinh ra đã nghe hiểu tiếng người rồi, hơn nữa cũng chưa bao giờ tè dầm, mỗi lần muốn xi xi, hoặc là khi ừm ừm, đều sẽ phát ra tiếng, gọi Tô Bạch hoặc là gọi Cát Tường dẫn thằng bé đi tới nhà vệ sinh.

Cho nên có đôi khi bản thân Tô Bạch cảm thấy, đứa con trai này thật sự rất dễ nuôi, không, quả thực là quá dễ nuôi ấy chứ.

Hắn ôm con trai mình, cầm quyển truyện, rồi bắt đầu kể chuyện cho thằng nhóc nghe.

Kể rồi lại kể, đêm cũng dần dần buông xuống, thằng nhóc lại ngủ thiếp đi, cũng không biết nó vốn ngủ gật hay là vì Tô Bạch kể chuyện quá nhàm chán, nhưng lại không muốn phá hoại tình thương như núi và sự tích cực của người cha già này của mình, cho nên mới dứt khoát giả ngủ cho rồi.

Tô Bạch đặt thằng nhóc ổn thỏa trên giường, đắp chăn cho nó, còn mình cũng dự định nghỉ ngơi luôn, chỉ có điều, khi Tô Bạch vừa mới nằm xuống, Cát Tường lại ngậm một bức tranh, đột nhiên nhảy lên giường.

Lúc này, bức tranh đó còn hơi lóe lên ánh sáng xanh.

“Bốp!”

Tô Bạch đá một cước qua, hất Cát Tường xuống dưới giường, bức tranh đó cũng lăn sang một bên, lúc này ánh sáng xanh bốc lên vừa rồi cũng chậm rãi biến mất.

Cát Tường lăn xuống dưới giường mang vẻ mặt ngơ ngác, dường như vẫn chưa phản ứng được vậy mà con hàng này

cũng dám trực tiếp động tay động chân với mình như vậy, trong phút chốc, Cát Tường nổi giận đùng đùng bay lên, lại nhìn thấy thằng cha đáng ghét đang nằm trên giường đã ôm con trai bắt đầu ngủ.

"Méo…"

Cát Tường phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, cũng rất uất ức, nó quay đầu, nhìn bức tranh rơi trên mặt đất, Cát Tường chậm rãi rơi xuống, lại ngậm bức tranh đó trong miệng, khi rời khỏi phòng ngủ, nó đứng bên cạnh cửa, rồi lại quay đầu nhìn người nằm ở trên giường.

Trong đôi mắt mèo lộ ra vẻ sáng tỏ, nếu như hình ảnh tương lai trong bức tranh này đã định trước sẽ xảy ra, vậy xem hay không xem, cũng có sự khác biệt và ý nghĩa gì?

Một giấc ngủ này, Tô Bạch và mập mạp đều rất ăn ý ngủ đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, giống như trước khi muốn tiến vào thế giới chuyện xưa cần phải điều chỉnh trạng thái vậy. Lần này bọn họ đi tới nhà ga, cũng cần phải điều chỉnh trạng thái như vậy, bởi vì nguy cơ xuất hiện ở nơi đó, không thua gì ở trong thế giới chuyện xưa một chút nào.

Trên sách lược miệt thị kẻ địch, còn trên chiến thuật thì coi trọng kẻ địch, đây là lời nói kinh nghiệm của một vị lãnh tụ dựng nước nào đó, quả thực là áp dụng được ở mọi phương diện.

Sau khi rời giường, Tô Bạch đang định rửa mặt thì mập mạp cũng đi ra ngoài, anh ta chống một tay lên tường nhà vệ sinh, một tay khác che miệng ngáp.

"Đại Bạch này, sao tôi cứ cảm thấy chưa ngủ đủ thế nhỉ?"

"Vậy anh có thể ngủ thêm một lúc nữa." Tô Bạch cầm khăn mặt lau mặt và bảo.

“Chậc, nếu khi tôi ngủ cũng có thể tự kỷ giống như hòa thượng, trên người còn có thể toát ra mùi gỗ đàn hương, vậy tôi cũng cam lòng làm một hoàng tử say ngủ.” Mập mạp đảo trắng mắt, đợi sau khi Tô Bạch rửa mặt xong, anh ta cũng tiến vào.

Tô Bạch đi vào trong phòng khách, cầm di động lên, phát hiện ra phía trên có mấy thông báo chưa đọc.

“Mập mạp, anh nhanh chút đi, tài xế đã đến cửa rồi.”

“Tài xế, cậu hẹn xe trước sao?” Mập mạp hô từ trong nhà vệ sinh.

“Hải thiếu gia tới đón chúng ta.”

“Ồ, cậu ta cũng tích cực thật đấy.”

Hai người Tô Bạch và mập mạp thu xếp xong xuôi, khi ra đến cửa, bên ngoài, xe của Hải thiếu gia đã đỗ ở nơi đó.

“Mập thân ái, Bạch thân mến, hôm nay hai người các cậu dự định đi hẹn hò hay sao, chỉnh trang cho mình trông thật nhẹ nhàng khoan khái như vậy.” Hải thiếu gia vừa trêu chọc, vừa hạ thắt lưng, làm bộ giống như một quản gia mở cửa xe.

“Cảm ơn cậu, Hải thân mến của tôi.”

Đầu ngón tay nhỏ của mập mạp, nhẹ nhàng sờ lên mu bàn tay của Hải thiếu gia, sau đó ngồi vào xe. Tô Bạch ngược lại cũng không cực đoan như vậy, chỉ nở nụ cười với Hải thiếu gia, sau đó cũng ngồi vào trong xe.

“Lên xe có điểm tâm và rượu mà tôi đã mua, các anh ráng ăn tạm đi.” Hải thiếu gia ngồi vào ghế lái, nói.

“Có lòng đấy.” Tô Bạch vừa lấy điểm tâm, vừa bảo.

“Nên làm thôi.” Hải thiếu gia khởi động xe: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta không vội đến nhà ga trước, mà đi lòng

vòng chút đi.”

“Đi đâu?” Mập mạp hỏi.

“Sân bay.” Trên gương mặt của Hải thiếu gia lộ ra nụ cười chế nhạo: “Đại lão người ta từ phương Tây xa xôi đến chỗ chúng ta làm khách, tốt xấu gì chúng ta cũng phải tiếp đãi tận tình chứ.”

Sau hai mươi phút, Hải thiếu gia lái xe đến ven đường bên ngoài sân bay, không lái xe vào bãi đỗ xe, mà trực tiếp dừng ở nơi này.

“Dừng ở nơi này sẽ bị tính điểm phạt thì phải?” Mập mạp vừa ăn vừa hỏi.

“Ha ha, không sao?” Hải thiếu gia cũng phối hợp với lời trêu chọc của mập mạp: “Máy bay của bọn họ đã hạ cánh, chắc hẳn sắp ra rồi.”

“Là một đoàn xe sang sao?” Mập mạp hỏi.

“Không phải, là một chiếc xe buýt, thân phận bên ngoài của bọn họ là đoàn du lịch ngoại quốc.” Hải thiếu gia nhắc nhở: “Trong hộc xe bên cạnh các anh có thuốc, tự lấy nhé.”

Trong lúc nói chuyện, một chiếc xe buýt mới toanh lái ra từ bên trong.

Tô Bạch kéo cửa sổ xe, nhìn chiếc xe buýt đi tới từ đằng trước, trên chiếc xe buýt không có nhiều người cho lắm, thoạt nhìn cũng chỉ chừng mười mấy người.

Chương 769 Đoàn Thính Giả Phương Tây 1

“Sao lại ít người như vậy?” Tô Bạch hỏi.

“Cái này thì tôi cũng không biết, có lẽ là bên phương Tây tự mình đặt ra giới hạn.” Hải thiếu gia nói.

“Thế này cũng rất dễ hiểu thôi, nếu lần này không phải đặt ở Thượng Hải mà là ở Milan hoặc là Paris, thì người bên chúng ta dám đi qua bên đó cướp thịt từ miệng hổ cũng sẽ không nhiều cho lắm đâu, phần lớn người sẽ tính toán được mất và sự nguy hiểm, cảm thấy không cần thiết phải lội vào đống nước bẩn này. Hơn nữa, nếu bọn họ đã tới phương Đông, vậy phỏng chừng phần lớn thính giả cao cấp phương Tây cũng không dám cho bọn họ mượn mấy thứ như pháp khi và đồ đằng của mình để mang đến phương Đông đâu, nguy cơ thất lạc cũng quá lớn.” Mập mạp giải thích.

Xe buýt đi ngang qua xe của Hải thiếu gia, ánh mắt của Tô Bạch liếc qua cửa sổ xe theo thứ tự, phát hiện ra người trong xe cũng đang nhìn đám người mình, rất dễ nhận thấy, đôi bên thực ra đã phát hiện ra nhau.

“Ồ, còn có cả người quen nữa.” Tô Bạch nở nụ cười, hắn nhìn thấy Sophie.

“Ồ, còn có cả người quen nữa.” Sophie tháo tai nghe của mình xuống.

“Là con dơi thối đó sao?” Bá tước Charre ngồi bên cạnh Sophie, sáng nay anh ta tới sân bay để chuẩn bị đón máy bay,

nên lúc này hiển nhiên cũng ngồi chung tới đại quân phương Tây tới nhà ga rồi.

“Bá tước đại nhân của tôi ơi, lần trước có tin tức truyền về nói anh ở phương Đông bị một thính giả phương Đông đánh một trận, sẽ không phải là anh ta đấy chứ?” Sophie mỉm cười và hỏi.

“Chính là cậu ta đấy, nhưng cậu ta hai đánh một mà, bên cạnh cậu ta còn có tên mập am hiểu trận pháp đó nữa, cậu ta đã hạn chế tốc độ và sức mạnh của tôi, bằng không tôi và cậu ta đấu tay đôi, ai thua ai thắng vẫn chưa biết đâu.” Bá tước Charre ở trước mặt phụ nữ, tóm lại vẫn cần phải bảo vệ một chút hình tượng của mình.

Sophie lắc đầu: “Cho dù là hai đánh một, thì anh cũng không đến mức bị một bên hoàn toàn chỉnh đốn chứ, ít nhất, anh có thể liều hết dũng khí của anh để kéo một cái đệm lưng, như vậy bọn họ cũng sẽ không dám ép anh quá nhiều.”

“Khụ khụ…” Bá tước Charre biết người phụ nữ này đang chế nhạo mình tham sống sợ chết, biết bị dần một trận cũng không sao, đối phương cũng sẽ không giết mình, cho nên mới dứt khoát không phản kháng hoàn toàn.

“Trực tiếp lái đến nhà ga đi.” Một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc màu đỏ ngồi ở trên cùng, giơ tay nói với tất cả mọi người: “Lần này bởi vì điều kiện hạn chế, cho nên không có cách nào đảm bảo về phương diện ăn uống và dừng chân cho mọi người quá nhiều, mong mọi người ở đây lượng thứ.

Chỗ này, dù sao cũng là địa bàn của thính giả phương Đông, chúng ta tới nơi này, nhất định phải cố hết sức duy trì sự khiêm tốn.

Mặt khác, sau khi đến được nhà ga, chúng ta cũng cố gắng đừng xảy ra xung đột với thính giả phương Đông, cho dù là

tàu hỏa về ga, chúng ta cũng nhất định phải thống nhất hành động, cố hết sức tránh hành động một mình, khi đôi bên ra tay tranh giành đồ vô chủ, Phát Thanh sẽ ngầm thừa nhận chúng ta đã tiến vào mối quan hệ nhân quả của tranh giành và chém giết, cho nên cẩn thận bị người phương Đông đào hố."

"Lehman Dowski, tinh thần gấu bắc cực của Sa hoàng nước Nga các anh đâu mất rồi?" Lúc này, một thanh niên tóc vàng mắt xanh lên tiếng trêu chọc, tuy rằng là chế nhạo, nhưng về mặt giọng điệu mà nói, cũng không có ý tứ đối chọi gay gắt gì, mà chỉ là một lời nói đùa không đau không ngứa.

"Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, nói là hảo hán chịu thiệt trước mắt, chúng ta ở trên địa bàn của người ta, cố hết sức khiêm tốn và kiềm chế mình là chuyện rất bình thường, Francis, loại lời nói đùa này đừng nói nữa, sẽ phá hỏng sự hòa hợp trong nội bộ chúng ta đấy." Bá tước Charre nhắc nhở.

Ánh mắt của Lehman liếc qua gương mặt của tất cả mọi người một lần, rồi trầm giọng nói: "Trước khi tới đây, chắc hẳn đã có thính giả cao cấp đại nhân dặn dò các cậu rồi, lần này tới phương Đông, chúng ta có thể nhận được bao nhiêu lợi ích, lấy được bao nhiêu lợi nhuận, chia chác được bao nhiêu vật truyền thừa, đều chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là chúng ta có thể tới bao nhiêu người thì trở về bấy nhiêu người, cho nên, tôi hy vọng mọi người tạm thời thu lại sự kiêu ngạo và tự tin của mình, nghe lời phân phó của tôi."

Mọi người đều gật đầu, rất dễ nhận thấy, trong những thính giả có thâm niên, không có khả năng có bánh bao ngốc, mọi người cũng biết bây giờ mình đang ở nơi nào, bá tước Charre chính là vết xe đổ đi trước, những thính giả phương Đông đối với thính giả phương Tây vẫn luôn không được thân thiện cho lắm.

“Đám người đó cứ lái đi như vậy sao?” Mập mạp rõ ràng vẫn chưa thỏa chí: “Tôi vốn tưởng rằng bọn họ phải dừng lại, hai bên vẽ ra một bức tranh, cùng bưng một tách trà, một cốc cà phê, nói chuyện với nhau chứ.”

“Anh coi đây là hội nghị của tổ chức phản động sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Khà khà, thế này mới thú vị chứ, bằng không đám người phương Tây đó hòa hợp như vậy, sẽ không dễ đối phó cho lắm đâu.” Mập mạp duỗi eo: “Chúng ta toàn chia năm xẻ bảy, còn đám người phương Tây này thì lại thu trứng tập trung lại một chỗ, lỡ như thật sự gặp phải tình huống đột nhiên xảy ra gì đó, vậy chúng ta thật sự sẽ rất chịu thiệt.”

“Đây cũng là điều mà tôi lo lắng nhất.” Hải thiếu gia nhíu mày, nói: “Lần này bọn họ rõ ràng quá đoàn kết.”

“Con người đều như vậy cả.” Tô Bạch ngược lại không cảm thấy kỳ quái bao nhiêu: “Bình thường trong thế giới chuyện xưa, khi gặp được tình huống có cả thính giả phương Đông phương Tây lăn lộn, cũng đều là đôi bên tự mình kết bè lại, nếu chúng ta tới phương Tây, chúng ta chắc chắn cũng sẽ kết đoàn lại với nhau, không nói đến ưu thế, cũng không nói tình thế xấu bao nhiêu, mọi người đều đến cấp bậc thính giả có thâm niên rồi, hiển nhiên cũng sẽ không bao nhiêu người có ánh mắt thiển cận.”

“Vậy chúng ta cũng đi tới nhà ga thôi, tôi đổi một con đường khác, bằng không đi theo phía sau bọn họ lại giống như đang hộ tống bọn họ vậy.” Hải thiếu gia lại khởi động xe.

Bởi vì vòng một con đường khác, cho nên khi ba người Tô Bạch tới nhà ga, người phương Tây rõ ràng đã đến sớm hơn bọn họ.

“Chúng ta tập trung ở khu tiếp đón khách quý tầng ba đi, ở đó ít người hơn một chút, phỏng chừng người phương Tây cũng sẽ đi tới nơi đó đợi.” Hải thiếu gia lôi ra ba tấm vé xe lửa ra, rồi đưa cho mập mạp và Tô Bạch: “Đi thôi nào, qua chốt kiểm tra an ninh.”

“Mẹ nó, có cần phải chính thức như vậy không?” Mập mạp có hơi dở khóc dở cười.

Ba người cùng nhau cầm chứng minh thư và vé tàu hỏa đi qua chốt kiểm tra an ninh, sau đó lại đi thang cuốn lên tầng ba, tầng một và tầng hai đều là đại sảnh tàu hỏa, người đông như kiến, dù sao thì mùa xuân cũng vừa kết thúc, cho nên hiện tại lượng khách mà tàu hỏa vận chuyển cũng được xem là đang ở thời kỳ cao điểm.

Về phần tầng ba, lại là vài hàng ăn và hàng nước.

“Người có hơi ít nhỉ.” Sau khi lên tới nơi, mập mạp liếc mắt và bảo.

“Ừm, có thính giả có thân phận khá cao ở trong thế giới hiện thực, cho nên hôm nay ở đây bị bao trọn gói rồi, toàn bộ cửa tiệm ở tầng ba đều không buôn bán nữa.” Hải thiếu gia giải thích.

“Ồ, đại Bạch, nếu cậu không chia tài sản ra thì cậu cũng có thể làm được chuyện này đó.” Lúc này, mập mạp duỗi thắt lưng: “Khà khà, nhìn thấy không ít người quen nhỉ.”

Bấy giờ, mười mấy thính giả phương Tây đều ngồi trong một tiệm cà phê, đương nhiên, trong tiệm cà phê đó không có nhân viên làm việc, mà những thính giả phương Đông ở những hàng nước, tiệm đồ ăn nhanh xung quanh và đứng bên lan can nhìn phong cảnh phía xa, cộng lại hiện tại số người đã hơn năm mươi người, có lẽ vẫn còn có người sẽ tới sau đó.

Chương 770 Đoàn Thính Giả Phương Tây 2

“Qua chào hỏi đi.” Hải thiếu gia nói.

Mập mạp gật đầu, đi cùng Hải thiếu gia.

Tô Bạch thì lại đứng ở bên thang cuốn, một mình lặng lẽ hút thuốc.

Lúc này, trong một căn phòng bếp phía sau căn tin, vẫn chưa được trang trí xong, nằm ở nơi hẻo lánh nhất trong góc đông bắc ở tầng ba, có đại khái hai mươi mấy người đang tụ tập, nam nữ đều đủ cả, trước đó bọn họ đều vượt qua chốt kiểm tra an ninh lên đây, rồi có người có chuyên môn phụ trách việc lừa qua chốt kiểm tra an ninh, mang dao đến nơi này từ phía nhà bên kia.

Người đàn ông đeo chiếc mặt nạ quỷ lên mặt mình, siết chặt nắm tay rồi hô lớn với những tín đồ bên cạnh mình: “Khi tôi vừa mới lên trên đã nhìn thấy rồi, trên tầng ba có không ít hành khách, thậm chí còn có cả người ngoại quốc, ha ha, đây thật đúng là một niềm vui bất ngờ, sau khi chúng ta giết chết những người ngoại quốc đó, cũng không sợ truyền thông nước ngoài đó không đưa tin, không tuyên truyền về chúng ta.

Các vị, đây là lúc chúng ta tuyên thệ lòng trung thành với Satan, bây giờ hãy bắt đầu mặc quần áo đen vào, chuẩn bị xong xuôi sau đó cùng tôi xông ra ngoài, trước tiên bắt đầu chém từ tầng ba, sau đó là tầng hai, cuối cùng là xuống tầng một, chúng ta phải biến nơi này thành chiến trường Tu La đầy máu tươi và cái chết, để những con người ngu xuẩn vẫn chưa

biết mình lạc lối mà trở về đó, cảm nhận nỗi sợ hãi tới từ chúng ta!”

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

Các tín đồ hô to, bọn họ tới từ các ngành nghề khác nhau trong thế giới hiện thực, người nhỏ nhất, thậm chí thoạt nhìn chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, lớn nhất tuổi tác cũng đã hơn bốn mươi, bọn họ có một điểm chung, đó chính là cuộc sống trong xã hội không được như ý cho lắm, cũng không có cảm giác tồn tại gì, tinh thần trống rỗng, khát vọng có được sự thừa nhận và quan tâm, cũng bởi vậy, bọn họ mới tập trung lại nơi này chuẩn bị làm ra loại chuyện này.

Trong lòng phần lớn người đều đang nghĩ, sau hôm nay, toàn bộ thế giới đều sẽ biết đến bọn họ, đều sẽ nhận ra bọn họ. Mỗi một người đều lăm lăm con dao trong tay, bọn họ nôn nóng muốn cầm vũ khí đi chém giết những hành khách đó lắm rồi, đã không thể đợi được nghe thấy tiếng kêu rên và khóc gào thảm thiết của đám người kia, đã không thể đợi được nhìn thấy cảnh tượng bọn họ vừa quỳ vừa bò, chạy trốn tán loạn trước mặt mình.

Thật sự là, một giây thôi cũng không thể chờ nổi!

.

“Sao vậy, một người đứng ở nơi này hút thuốc không cảm thấy nhàm chán sao?”

Tô Bạch đang đứng hút thuốc bên lan can kính tại tầng ba, thì phía sau truyền tới một giọng nói xa lạ.

“Vẫn ổn.” Tô Bạch gõ tàn thuốc, quay người lại, chỉ trông thấy một người đàn ông có dáng người rất cao, lại hơi gầy yếu,

làn da của đối phương cũng hơi ngăm đen.

"Người Tân Cương à?" Tô Bạch hỏi.

Lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn mênh mông, có sự khác biệt thật sự rất lớn về các loại phương diện như khí hậu, địa lý, và nhân văn. Môi trường khí hậu khác nhau, thói quen ăn uống khác nhau, lối sống khác nhau, thường sẽ mang đến sự khác biệt rất rõ rệt về dung mạo của các dân tộc ở đó, một vài người từ tỉnh này đi đến tỉnh khác, cũng rất dễ được người bản địa nhận ra.

Đương nhiên, cùng với việc văn hóa, giao thông, kinh tế và cách thức suy nghĩ của con người đang càng ngày càng tiến bộ, thì dân số lưu động đã có quy mô lớn hơn ba mươi năm về trước không biết bao nhiêu lần. Việc hoạt động và giao lưu của dân cư, cũng đã dần dần làm phai mờ đi những đặc trưng trong diện mạo của dân tộc thuộc các khu vực, lại thêm việc cải thiện về điều kiện sống, sự phong phú và phổ biến trong đời sống vật chất, sau khi trải qua thêm bốn mươi năm, hai, ba thế hệ nữa, muốn chỉ đơn thuần là dựa vào đặc trưng vẻ ngoài để phân biệt một người tới từ nơi nào, gần như là một chuyện rất khó khăn.

"Đúng, tôi tới từ Urumchi." Đối phương mỉm cười và đáp, hàm răng của anh ta rất trắng, cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác thật hàm hậu: "Nhưng Tân Cương cũng không phải là một dân tộc, Tân Cương có hơn mười dân tộc, thường thì dùng cách này gọi người ta, là một hành vi không được lễ phép đâu."

"Xin lỗi, tôi không có ý mạo phạm." Tô Bạch nhún vai, tỏ vẻ mình quả thực chỉ nhất thời lỡ mồm.

"Không sao, tôi cũng đã có hơi quen rồi."

“Từ phương xa tới nơi này, cũng rất mệt mỏi đấy nhỉ.” Tô Bạch nở nụ cười, rút một điếu thuốc đưa qua.

Đối phương nhận điếu thuốc: “Ngồi máy bay cũng không xa lắm, dù sao cũng đang nhàn rỗi mà, tới hóng chuyện chút cũng được, làm quen chút đi, tôi tên là Ngại Ngõa Ni Nhĩ.”

“Tô Bạch.”

Hai người chào hỏi đơn giản, đứng chung một chỗ hút thuốc, đối với dân nghiện thuốc lá mà nói, đây dường như là một cách giao lưu không thể bình thường hơn được.

“Xem ra tàu hỏa sắp tới nơi rồi.” Ngại Ngõa Ni Nhĩ chỉ vào bầu trời bên ngoài cửa sổ bằng kính: “Trời đã càng lúc càng âm u.”

“Thật sự có hơi mong đợi.” Tô Bạch nhún vai: “Có loại cảm giác đợi buổi biểu diễn bắt đầu.”

“Quả thực là có loại cảm giác này.” Ngại Ngõa Ni Nhĩ phụ họa: “Còn có cả người hâm mộ từ nước ngoài tới nữa.”

Rất dễ nhận thấy, anh ta đang ám chỉ những thính giả phương Tây ngồi ở trong tiệm cà phê.

“Sự xuất hiện của bọn họ, ít nhất có thể khiến sự tranh đoạt tiếp sau đây của người nhà chúng ta, không biến thành nước sôi lửa bỏng như vậy nữa.” Tô Bạch nói.

“Đúng vậy, dưới điều kiện tiên quyết là phải có áp lực từ bên ngoài, thì mới có ý thức đoàn kết lại được.” Ngại Ngõa Ni Nhĩ nói xong lời này, nhìn thấy một người phụ nữ phương Tây chậm rãi đi về phía này.

Thính giả phương Tây và phương Đông ở trên tầng ba nhà ga này được phân chia rõ ràng, nước sông không phạm nước giếng, đôi bên mang theo vẻ cảnh giác và cái nhìn thù địch, nhưng người phụ nữ phương Tây này lại chủ động bước tới

này, lập tức thu hút không ít ánh mắt của tới từ thính giả phương Đông.

“Tô thân ái, gần đây cưng vẫn khỏe chứ?” Sophie mở rộng hai cánh tay, tỏ ý muốn ôm một cái với Tô Bạch.

Tô Bạch ném đầu lọc giữa hai ngón tay xuống, chủ động tiến lên, ôm Sophie vào lòng, thậm chí còn chưa thấy thỏa chí, mà dứt khoát ôm ngang người cô ta lên.

Sophie có dáng người cao lớn tiêu chuẩn, cảm giác ôm trong tay rất thoải mái, hơn nữa sự ma sát và tiếp xúc với các vị trí cơ thể, có thể mang đến cảm giác thỏa mãn rất lớn cho đàn ông.

“Tô thân ái, đã sờ đủ chưa?” Sophie nhìn Tô Bạch với vẻ cười như không cười.

“Gần nhà ga có rất nhiều hotel.” Tô Bạch nói.

“Nếu hôm nay anh có thể giúp tôi cướp được thứ gì đó tốt, vậy tối nay tôi có thể cho anh.” Lúc này, Sophie được Tô Bạch ôm trong lòng, đầu ngón tay của cô ta nhẹ nhàng sượt qua ngực của hắn: “Nói thật, Tô này, tôi không ngờ trong một thời gian ngắn như vậy mà anh đã trở thành thính giả có thâm niên rồi đấy, lúc trước, khi lần đầu tiên gặp anh trong thế giới chuyện xưa, anh thực sự rất yếu ớt.”

Chương 771 Các Thính Giả Mang Vẻ Mặt Ngơ Ngác 1

"Cô có biết trong thế giới động vật, giống đực càng mạnh mẽ thì mới càng có thể nhận được quyền giao phối nhiều hơn hay không?" Tô Bạch nói một cách rất đường hoàng: "Đúng rồi, tại sao không phải là tối nay cô giúp tôi cướp được thứ gì đó tốt, thì tối nay tôi cho cô nhỉ?"

"Đàn ông Trung Quốc các anh đều vô sỉ như vậy sao?" Sophie nghiến răng, sẵng giọng đáp.

Tô Bạch thả cô ta xuống, Sophie chỉnh lại quần áo của mình, không hề để ý đến ánh mắt của những thính giả phương Tây và phương Đông khác ở xung quanh, quả thực, đúng thực là không có gì hay để phải để ý.

"Cô ta, có khả năng sẽ trở về nhỉ." Sophie hỏi.

Tô Bạch đương nhiên biết "cô ta" trong miệng Sophie là ám chỉ ai, lần trước hắn đến phương Tây, suýt chút nữa thì bị đám thính giả phương Tây này hại chết, nếu không phải Cát Tường mô phỏng ra khí tức của Lệ Chi hiện ra ở Luân Đôn, dọa sợ đám thính giả phương Tây này, vậy có khả năng bây giờ Tô Bạch đã bị tên đầu to đó ăn sạch rồi.

Lúc này, Sophie chủ động đi về phía mình, tỏ vẻ thân thiết, thực ra cũng chỉ để nghe ngóng một tin tức này, dù sao thì bóng ma mà Lệ Chi để lại trong lòng thính giả phương Tây cũng quá lớn.

"Có khả năng trở về, cũng có khả năng không trở về." Tô Bạch nói một câu thừa thãi: "Ai mà biết được."

“Đúng vậy, ai mà biết được.” Sophie thở dài một hơi: “Tại sao khí tức Huyết tộc trên người anh, lại trở nên tinh thuần như vậy?”

“Sao thế, mê mẩn mùi cơ thể của tôi sao? “Tô Bạch chế nhạo.

Sophie lắc đầu: “Không, là vì trên người anh có quá nhiều bí mật, tôi cảm thấy, có khả năng khi anh trở thành thính giả cao cấp, thì tôi vẫn chỉ là một thính giả có thâm niên bình thường.”

“Hình như đợt trước vừa có người từng nói với tôi như vậy.” Tô Bạch nghĩ đến Cố Phàm, nhưng hắn nhìn quanh, lại không trông thấy bóng dáng của Cố Phàm ở nơi này, có lẽ anh ta không tới, hoặc có lẽ anh ta vẫn chưa lên tầng ba.

Bởi vì Cố Phàm là người trong giới thính giả phương Tây, sau khi lên đến đây lại ngồi chung với thính giả phương Tây ngay trước mặt toàn bộ thính giả phương Đông sao?

Loại cảm giác này không khác với cảm giác Hán gian dẫn hoàng quân vào trong thôn.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm.

“Anh cười gì thế?” Sophie hỏi.

“Tôi cười…”

Tô Bạch còn chưa nói xong, thì trong một cửa tiệm rất hẻo lánh ở góc đông bắc đột nhiên có hai mươi mấy người mặc đồ màu đen, cầm dao xuất hiện, trên mặt của người dẫn đầu đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ, những người khác ở phía sau, có người đeo mặt nạ đầu dê, có người thì lại dùng vải đen che mặt mình.

“Satan tối cao!”

“Satan tối cao!”

“Satan tối cao!”

Hai mươi mấy người này cất cao giọng hô khẩu hiệu, bước nhanh về phía bên này.

“Mọi người nhanh một chút, đừng để những người ngoại quốc đó chạy mất, nhất định phải giết sạch mười mấy người ngoài quốc này, mấy người các cậu, đi qua phía thang cuốn đó, đừng để bọn họ chạy mất.”

Người đàn ông đeo mặt nạ vừa giơ con dao, cao giọng hô khẩu hiệu, vừa còn muốn phân phó cho người xung quanh hành động thế nào, giờ này khắc này, trong ngực của anh ta hoàn toàn được loại cảm giác thần thánh này lấp đầy.

Mà hai mươi mấy tín đồ phía sau cũng như vậy, hô hấp của bọn họ bắt đầu trở nên vô cùng nặng nề, các loại hưng phấn, kích thích, khẩn trương có thể khiến người sinh ra cảm giác rùng mình, đang không ngừng kích thích thần kinh của bọn họ.

Hơn một trăm người ở trước mặt, chính là mục tiêu đầu tiên của bọn họ, sau khi giết sạch những người này, bọn họ còn phải xuống tầng hai, còn phải đến tầng một, bọn họ muốn biến nơi này thành một chiến trường Tu La dâng cho Satan tối cao!

Đối mặt với hai mươi mấy người mặc đồ đen, xuất hiện với khí thế hừng hực này, các thính giả phương Đông và phương Tây có mặt ở đó, hoặc ngồi hoặc đứng đều đột nhiên ngẩn ra.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là tiết mục gì đây?

Thính giả phương Tây thì lại trông có vẻ khẩn trương hơn một chút, bởi vì bọn họ vốn đang ở đất khách, thật sự rất sợ những người phương Đông này giở âm mưu gì đó.

Một người cường hóa tinh linh có thính lực rất tốt, hơn nữa cũng hiểu tiếng Trung, lập tức nói với những người bên cạnh: "Tôi nghe ra rồi, mục tiêu của đám người mặc đồ đen đó hình như là chúng ta, bọn họ nói tuyệt đối không thể thả chúng ta đi được."

Mấy thính giả phương Tây ở bên cạnh lập đứng không ngồi nổi nữa, mà đứng bật dậy.

"Rầm!"

Lehman vỗ bàn, quát lớn: "Ngồi xuống hết, các cậu thật sự là thính giả có thâm niên đấy sao, trí tuệ của các cậu, sự bình tĩnh của các cậu… ánh mắt của các cậu để hết ở nơi nào rồi? Cho dù trí tuệ của thính giả phương Đông có thấp đến mức biến thành một con lợn, thì cũng không có khả năng sắp xếp một tốp hai mươi mấy người bình thường tới đây cầm con dao bình thường để giết chúng ta đâu!"

"Ặc…" Lúc này, người cường hóa tinh linh đó mới nhận ra, trên người đối phương không hề có sóng dao động năng lượng gì.

Hoặc là, hai mươi mấy người đó là thính giả cao cấp có thể che đậy khí tức của bản thân mình, hoặc là bọn họ quả thực là người bình thường.

Nhưng, thính giả cao cấp lại không dám đến nơi này, đây là chuyện mà mọi người đều biết, hơn nữa, anh có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng một đám thính giả cao cấp lại đi mặc đồ màu đen bọc kín cơ thể của mình, rồi giơ dao hô cao: "Satan tối cao" không…?

Thính giả phương Tây được trấn an, thế nhưng bọn họ vẫn nhìn về phía thính giả phương Đông với ánh mắt nghi ngờ.

Mà phía bên thính giả phương Đông cũng mang thái độ như vậy.

“Đậu má, cái quái gì đây?” Mập mạp nhỏ giọng hô một tiếng: “Ai sắp xếp biểu diễn xiếc thú ở đây sao?”

Mọi người đều ngây người ra tại chỗ, hoàn toàn không hiểu được.

“Ha ha ha, những hành khách này đã bị thế trận của chúng ta dọa cho ngu người rồi, bọn họ ngay cả chạy cũng đã quên mất tiêu, giết, giết, giết, giết sạch bọn họ, vì Satan!” Người đàn ông mang mặt nạ hô to.

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

Thấy tình trạng đám con mồi của mình hoàn toàn bị dọa sợ, những tín đồ Satan này rõ ràng rất vui vẻ và tự hào.

“Những người này là ai đây?” Sophie hỏi Tô Bạch.

Bởi vì vị trí mà hắn đứng cách xa đám người, cho nên nói cách khác, khi đám tín đồ Satan đó muốn tới đây, chắc chắn phải đi qua trước mặt Tô Bạch trước.

“Một đám… người nhàm chán.”

Chương 772 Các Thính Giả Mang Vẻ Mặt Ngơ Ngác 2

Tô Bạch bước một bước về phía trước, dự định ra tay giải quyết sạch đám người gây hài này, thế nhưng, một bàn tay lại rơi lên bả vai hắn, là Ngại Ngõa Ni Nhĩ.

"Nhớ chuyện ở trạm tàu hỏa Côn Minh không?" Anh ta nhìn Tô Bạch và nói.

"Nhớ."

"Vậy được, để tôi tới cho." Ngại Ngõa Ni Nhĩ bước ra: "Ba năm trước, vợ tôi mang thai, cô ấy thường trao đổi trong một vài hội nhóm các bà mẹ mang thai và những người khác để học hỏi một vài kinh nghiệm nuôi dạy con cái.

Sau khi sự kiện đó xảy ra, trong hội có một thai phụ ở nội địa, trực tiếp nói với vợ tôi rằng, người Tân Cương các cô thì sinh con cái gì, có sinh ra cũng chỉ là một đám súc sinh mà thôi, vợ tôi buồn tủi khóc đến tận mấy ngày.

Tiếc thay, khi ấy, tôi vẫn chưa phải thính giả, nhưng bây giờ thì tôi đã là rồi, tuy rằng hình như đám người này thờ phụng một vị thần gọi là Satan, nhưng bọn họ cũng dự định chém người trong nhà ga, nên trong mắt tôi cũng như nhau cả, bất cứ tổ chức nào vung lưỡi dao về phía dân thường, đều là cặn bã không đáng được tha thứ."

Ngải Ngõa Ni Nhĩ chủ động đi về phía hai mươi mấy tín đồ Satan.

Tô Bạch hé miệng, hô lên: "Này."

Ngại Ngõa Ni Nhĩ dừng bước chân, hơi nghiêng đầu.

“Thai phụ nội địa đã mắng vợ anh đó, mới là súc sinh chân chính, anh là…” Tô Bạch đang suy nghĩ xem từ này có thích hợp để hình dung một thính giả có thâm niên hay không, nhưng cũng không nghĩ ra được từ nào thích hợp hơn, nên tiếp tục nói: “Anh là một, người tốt, chúc vợ anh và đứa trẻ, khỏe mạnh và hạnh phúc.” Nói xong, bản thân hắn cũng nở nụ cười.

“Cảm ơn, ha ha.” Bản thân Ngại Ngõa Ni Nhĩ cũng không nhịn được mà cười, vung tay với Tô Bạch tỏ vẻ cảm ơn.

Ngay sau đó, anh ta chủ động đi về phía các tín đồ Satan ở trước mặt, toàn bộ thính giả có mặt ở đó đều có thể cảm giác được trên người anh ta tản ra sát khí khủng khiếp.

“Tình hình này ở trong nước Trung Quốc các anh, thật đúng là rất thú vị.” Sophie rõ ràng không nói đến hai mươi mấy tín đồ Satan đó.

Tô Bạch liếc mắt nhìn cô ta một cách không hề khách sáo: “Cô có suy nghĩ này, vậy tại sao không đi quan tâm đến vấn đề độc lập của người Ireland, người Scotland và người xứ Will của nước Anh các cô đi?”

Sophie cười, rõ ràng, cô ta không có cách nào phản bác, người Scotland vừa mới trưng cầu ý dân về vấn đề độc lập xong.

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

“Vì Satan!”

Hai mươi mấy tín đồ mặc áo đen giơ con dao bắt đầu đâm tới, bọn họ không thể kiềm chế được hormone phân bố trong cơ thể mình, cũng đã không thể kiểm soát được loại khát vọng đối với máu tươi và giết chóc đó!

Lúc này, loại thú tính nằm tận sâu trong đáy lòng con người đã hoàn toàn bị kích phát ra, trong suy nghĩ của quần chúng ở thế giới hiện thực, chính những chỉ dẫn sai lầm và đầu độc của các tôn giáo đã khiến một vài người trở thành đao phủ đáng sợ, nhưng thực ra, còn chẳng nói rằng tôn giáo đã trở thành một lớp ngụy trang và một lớp da phòng thân cho một vài người vốn mang tâm lý Âu Mỹám và biến thái, ví dụ như truyền thông đưa tin về một tội phạm ở Thượng Hải có gia cảnh nghèo khó, gia đình rạn nứt, cùng các nhân tố và bối cảnh đáng thương các kiểu, nhưng cũng không phải mỗi một người nghèo khó đều sẽ trở thành tội phạm, và mỗi một đứa nhỏ trong gia đình đơn thân đều sẽ trở thành lưu manh xóm chợ.

Tô Bạch vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn những tín đồ này bắt đầu tiến lên, đột nhiên cảm thấy có hơi nực cười, hắn duỗi tay sờ lên chóp mũi theo bản năng.

“Có phải liếc mắt nhìn qua, toàn là bóng dáng của anh trong quá khứ hay không?” Lúc này, Sophie lại chen miệng vào.

Tô Bạch biết rõ, cô ta chắc hẳn là đã từng xem bệnh án của mình trước đây.

“Tôi cũng không giống bọn họ, cho dù là quá khứ hay là hiện tại. Nhưng, tôi có thể hiểu được hiện tại, trong lòng bọn họ đang tràn ngập loại cảm giác đó, loại hưng phấn đó, loại chờ mong đó, loại khoái cảm trong máu tươi đó, dường như đều đang bùng cháy vào lúc này, thật sự rất khiến người ta mê muội.”

Đám người đó, rất dễ nhận thấy là lần đầu tiên định giết người, về điểm này thì Tô Bạch có thể nhìn ra được.

Ánh mắt của Sophie hơi trầm xuống, không còn nhìn về phía sắp xảy ra cảnh tượng tàn sát ở đằng trước nữa, mà là

nhìn ra bên ngoài, trên bầu trời, đã càng lúc càng Âu Mỹám dữ dội hơn, mà hiện tại, còn lâu mới đến khi trời tối.

Mà trong hai tầng ở phía dưới vẫn có rất nhiều hành khách bình thường.

Sophie cũng bởi vậy mà nhíu mày, thân là một thính giả, không phải cô ta rất để tâm đến tính mạng của người bình thường, nhưng những người bình thường này ở nơi này, không thể nghi ngờ gì sẽ ảnh hưởng đến việc thể hiện của thính giả, có bọn họ ở đây, thính giả làm gì cũng đều phải chịu bó tay bó chân cả.

Rốt cuộc, Phát Thanh có ý gì?

"Tàu hỏa chắc hẳn sắp vào ga rồi." Sophie trầm ngâm bảo.

"Đúng vậy, sắp rồi." Tô Bạch vẫn trông có vẻ rất ung dung, hắn vốn dĩ tới nơi này với một loại tâm thái xem diễn và hóng chuyện, quả thực cũng không dự định nhất định phải đi tranh giành thịt từ miệng hổ gì đó, không có mục tiêu, cũng không có áp lực gì cả, nói thật, đây chính là miêu tả tâm lý hiện tại của Tô Bạch. Đương nhiên rồi, phần lớn người có mặt ở đây bao gồm cả phần lớn thính giả phương Tây, thực ra cũng có loại tâm thái này.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, nguy cơ trong thế giới chuyện xưa, còn lâu mới so được với nguy hiểm mà một đám thính giả tập trung lại với nhau.

Những gai xương mọc bung lên phía trên cơ thể của Ngại Ngõa Ni Nhĩ, trên cánh tay, vị trí mắt cá chân, và trên ngực, đều có những gai xương trắng toát mọc lên, cả người anh ta trở nên cao to hơn trước rất nhiều.

"Cường hóa này ngược lại cũng rất mới mẻ." Tô Bạch lẩm bẩm một mình.

“Thuộc tính cường hóa của hệ chuyên tấn công cận thân, xương trắng của anh ta chính là nguồn cội sức mạnh của anh ta, cho dù là da thịt bị xẻ xuống, chỉ còn lại một khung xương, thì anh ta vẫn có thể duy trì hoạt tính của mình mà tiếp tục chiến đấu.” Sophie nói.

“Tôi nhớ cô tu tập ma pháp mà nhỉ, ma pháp tự nhiên sao?” Tô Bạch hỏi.

“Cảm ơn anh vẫn còn nhớ rõ tôi, tôi vốn tưởng rằng ngoại trừ cơ thể của anh ra, thì không có thứ gì đáng giá để anh ghi nhớ chứ.”

“Lời này nói ra thật khiến người ta hiểu lầm đấy, tôi chính là người đã có con rồi.” Tô Bạch phất tay, nghiêng người đi về phía mập mạp.

Mà lúc này, xe lửa vẫn chưa đến, toàn bộ thính giả có mặt ở đây đang ngồi thì vẫn ngồi, đang đứng thì vẫn đứng, cho nên phần lớn lực chú ý cũng lập tức rơi vào một trận tàn sát này.

Chương 773 Huyền Cơ Trong Tấm Vé Xe Lửa

Mập mạp cũng không biết móc được ở đâu ra một nắm hạt dưa, đang ở nơi đó vừa cắn hạt vừa xem trò, đợi đến khi Tô Bạch đi qua, anh ta còn móc từ trong túi ra một nắm, đưa tới trước mặt hắn: "Nào, đại Bạch, cắn hạt dưa đi."

Tô Bạch lắc đầu, ý bảo mình không cần, mà lại liếc mắt ra hiệu với anh ta, mập mạp có hơi khó hiểu, rồi lại gật đầu theo bản năng, sau đó lập tức đứng dậy, đi cùng Tô Bạch đến bên thang cuốn tầng ba.

"Phập!"

Mà bên kia, gai xương của Ngại Ngõa Ni Nhĩ đã trực tiếp xuyên thủng một tín đồ Satan, hơn nữa còn nhấc người đó lên, trong lúc nhất thời đối phương vẫn chưa chết hẳn, nhưng khi bị nhấc lên giữa không trung vẫn còn đang đau đớn vùng vẫy.

Vốn dĩ, gai xương đột nhiên xuất hiện của Ngại Ngõa Ni Nhĩ đã khiến những tín đồ Satan này ngơ ngác, tiếp sau đó kết cục của đồng bọn này của mình lại càng khiến bọn họ sợ đến mức tay chân lạnh toát, vậy mà không có người nào dám xông lên tấn công anh ta vào lúc này, mà lại cùng nhau lùi lại vài bước theo bản năng, bấy giờ, ngay cả người đàn ông mang mặt nạ cũng không dám hô to khẩu hiệu gì đó nữa, bởi vì máu tươi của tín đồ bị giơ lên đó đã bắn đầy lên gương mặt anh ta.

Bộ mặt thật sự của tên ác ôn thực ra đã rất rõ ràng rồi, trên thực tế, bản chất đã yếu còn đòi ra gió của bọn họ, cũng đã sớm bị cào vô số lần mà bại lộ ra trước mặt người đời.

Nếu như bọn họ thật sự có dũng khí, nếu như bọn họ thật sự có tín ngưỡng, và nếu như bọn họ thật sự dựa theo giáo lý mà bọn họ tuyên truyền đó, thành kính và không sợ hãi bất cứ điều gì, vậy thì, bọn họ hoàn toàn có thể phát động tấn công vào những căn cứ quân sự và cơ sở quân sự, mà không phải là giơ dao của mình hướng vào dân thường tay không tấc sắt, miệng hô khẩu hiệu cao quý, nhưng lại làm ra chuyện dơ bẩn, đây là bản chất của phần lớn tổ chức cực đoan trên toàn thế giới hiện tại.

Hơn nữa, Ngại Ngõa Ni Nhĩ rõ ràng không dự định dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết toàn bộ những người này, mà là định từng bước một thật chậm rãi, trả lại cho bọn họ từng chút một, gấp bội những nỗi sợ mà bọn họ vốn muốn áp đặt lên người người khác, những vết thương về mặt tâm hồn và cơ thể mà bọn họ muốn mang tới cho người ta.

"Phụt!"

Cơ thể của tín đồ trên gai xương lập tức nổ nát, tứ chi của anh ta văng ra, máu tươi của anh ta bắn ra bốn phía, nội tạng của anh ta lại càng bay khắp mọi nơi.

Vào lúc này, những thính giả phương Đông và thính giả phương Tây vẫn còn đang ngồi đó, đều có người đứng dậy, thiết lập một vài kết giới, để tránh cho động tĩnh ở tầng ba ảnh hưởng đến tầng một và tầng hai, ừm, là sợ ảnh hưởng đến mình việc xem trò thì đúng hơn.

"Đại Bạch, có phải cậu có phát hiện gì rồi không?" Mập mạp giả bộ hút thuốc cùng với Tô Bạch, đồng thời nhỏ giọng hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: "Không có, nhưng tôi đột nhiên cảm thấy thật tò mò, nếu tàu hỏa sắp đến, vậy tại sao nơi này vẫn có nhiều hành khách bình thường như vậy."

Nói xong, hắn còn duỗi tay chỉ xuống bên dưới.

“Cho nên, cậu cảm thấy nguyên nhân là gì?”

“Hải thiếu gia đi đâu rồi?” Tô Bạch hỏi.

Mập mạp sững sờ, lập tức nhìn xung quanh: “Đậu má, vừa rồi con hàng này còn ở ngay bên cạnh tôi lấy hạt dưa của tôi ăn nữa mà, bây giờ người đâu rồi?”

“Người phương Tây cũng thiếu mất hai rồi.” Tô Bạch lại nói: “So với khi bọn họ ngồi xe buýt đi từ sân bay ra ngoài, rõ ràng đã thiếu mất hai, ba người.”

“Mẹ nó, đại Bạch, sao cậu không nói sớm.” Mập mạp có hơi xù lông: “Mẹ nó, không ngờ chúng ta lại tới làm khán giả như vậy sao?”

Tô Bạch lôi di động ra, nhấn vào một phần mềm mua vé, sau đó ấn vào chuyến tàu hỏa mãi mãi không thể mua được vé đó, phía trên hiển thị không còn vé dư, nhưng ngay khi Tô Bạch nhấn vào, sau đó xin trả tiền, rồi liên kết thanh toán, vậy mà lúc này lại chuyển tiền được, hơn nữa cuối cùng, còn hiển thị là “trả tiền thành công”.

Lúc này, mập mạp cũng mở to mắt, cũng may cơ thể của anh ta khá to lớn, trước đó cũng dùng lưng của mình chặn tầm nhìn của những người khác, ngoài ra, mấy thứ pháp khí tạp nham trên người mập mạp cũng không ít, trên cơ bản, có thể ngăn ngừa được ánh mắt nhìn trộm của người khác.

“Có thể mua được vé.” Tô Bạch hé miệng, thực ra bản thân hắn cũng không ngờ đến một màn này, trước đây, hắn chỉ có hơi tò mò, nếu như nhà ga này thật sự là một khu vực tranh đấu, vậy rất dễ nhận thấy, đợi sau khi xe lửa vào ga, nơi này chắc chắn không thể may mắn thoát khỏi việc biến thành một nơi hung hiểm, hành khách bình thường ở nơi này nhiều như vậy, làm sao Phát Thanh có thể thờ ơ như thế?

“Mau chóng mua một vé cho tôi đi, trong tài khoản của của cậu có lưu thông tin chứng minh thư của tôi đó.” Mập mạp vội vàng thúc giục.

Tô Bạch gật đầu, lập tức vào mua vé cho mập mạp.

“Đi thôi, bây giờ đi lấy vé luôn hả?” Mập mạp hỏi.

“Đúng, huyền cơ hẳn nằm trên chiếc vé.” Tô Bạch đoán, sau đó, ánh mắt của hắn nhìn vào mấy cửa soát vé ở tầng một và tầng hai, bây giờ trên cơ bản cổng soát vé điện tử đã phổ cập ở phần lớn các thành phố tại Trung Quốc, tự mình cắm vé của mình rồi lấy vé, sau đó đi vào nhà ga.

“Đây là chứng minh thư của tôi, anh đi lấy vé trước đi, tôi ở đây đợi một lúc, hai người chúng ta cùng rời khỏi đây thì quá bắt mắt, đợi anh lấy vé thì cứ đợi ở tầng hai, lát nữa tôi sẽ xuống kiểm vé cùng.”

Tô Bạch dặn dò mập mạp một tiếng, sau đó quay người, đi về phía Sophie đang đi về phía hai người mình.

Người phụ nữ nước Anh cũng phiền phức thật đấy.

“Bạn của anh đi đâu thế?” Sophie chỉ vào mập mạp đang đi xuống tầng và hỏi.

“Anh ta đi mua thuốc lá.” Tô Bạch tìm một cái cớ, sau đó cả người lập tức chạy như bay, xông về phía Ngại Ngõa Ni Nhĩ.

Thực ra, cho dù là mập mạp hay Tô Bạch đều biết rõ, chuyện này chắc chắn không thể giấu được, thính giả phương Đông và phương Tây đang ngồi đây đều không ngốc, phỏng chừng sẽ lập tức có người cũng phản ứng lại được, nhưng có những chuyện, cho dù là sớm một bước cũng có ý nghĩa là có thịt ăn, có sự khác biệt với ngay cả canh cũng chẳng có mà húp.

Cho nên, việc phải làm bây giờ, chính là cố hết khả năng thu hút sự chú ý của những người ở đây, trước tiên thu hút, đợi mập mạp lấy được vé tàu hỏa của hai người, rồi Tô Bạch lại trực tiếp xuống lầu, cùng anh ta qua cổng soát vé để vào trạm.

Tàu hỏa vẫn chưa tới, nhưng bây giờ vào ga trước thì vẫn được.

Chương 774 Soát Vé Vào Ga! 1

Một tín đồ đang chạy trốn, thân hình của Tô Bạch xuất hiện ngay phía sau anh ta, bàn tay bóp cổ của tín đồ đó, rồi nhấc lên.

Ngại Ngõa Ni Nhĩ đang chậm rãi móc ruột của một thính giả ra, đặt ở trước mặt anh ta, dường như cảm giác được sự xuất hiện của Tô Bạch, anh ta có hơi ngạc nhiên, hỏi: "Không phải đã nói để tôi sao?"

"Nếu anh muốn khiến những tín đồ này chịu sự trừng phạt và cảm giác được nỗi sợ hãi, vậy tôi cảm thấy tôi thành thạo hơn anh một chút đấy."

Nói xong, Tô Bạch vừa giơ một tín đồ trong tay mình vẫn còn đang không ngừng giãy dụa, ngón tay vừa chỉ về phía thính giả phương Tây và phương Đông ở phía trước, hô: "Có người nào có hứng thú cùng tới thể hiện nghệ thuật giết người của mình một chút đi chứ nhỉ? Ngược lại, giết những người này thì Phát Thanh cũng sẽ trách tội gì cả, không phải bọn họ tự xưng là tín đồ của Satan hay sao, vậy hôm nay chúng ta sẽ cho bọn họ nhìn thấy, rốt cuộc bộ mặt thật của ác ma là thế nào?"

Tô Bạch vừa dứt lời, bên đó lập tức có bốn, năm thính giả phương Tây và phương Đông đứng dậy nóng lòng muốn thử, lại càng có thính giả có tính cách hơi ngả ngớn một chút, vỗ tay cùng huýt sáo miệng, rất dễ nhận thấy, dân chúng bình thường rất sợ hãi đám ác ôn, nhưng trong mắt của thính giả có

thâm niên, lại chính là những món đồ chơi có thể tùy tiện bóp nát.

Bàn đến trải nghiệm về cái chết, thính giả đương nhiên là những người lành nghề trong những người thạo nghề rồi, Phát Thanh tỉ mỉ thiết kế từng thế giới chuyện xưa, đảm bảo tính cốt truyện mà Phát Thanh muốn ở mức độ lớn nhất, mà ba chữ "tính cốt truyện" này, thì lại dựa vào các thính giả trải qua thập tử nhất sinh và trong những cuộc đấu tranh hết lần này đến lần khác mới có thể có được.

Đối với thính giả mà nói, không biết đã nhìn thấy người bị giết, và người mà mình giết nhiều bao nhiêu.

Nỗi khẩn trương và sự sợ hãi lúc mới đầu khi vừa trở thành thực tập đã chậm rãi phai mờ cùng với thời gian và hoàn cảnh, bọn họ đã biến thành người có thâm niên, đã sở hữu một trái tim lạnh lùng và kiên cường như một tảng đá.

Giết người là một loại nghệ thuật, và cái chết cũng là một loại nghệ thuật, bất cứ chuyện gì, mọi loại ngành nghề khác nhau, khi làm đến cực điểm và đỉnh cao, đều có thể biến tấu thành một nghệ thuật thuộc về riêng nó.

Tô Bạch cũng không cho rằng chỉ có mỗi một mình mình và bé trai cương thi là có cảm giác về phương diện này, đương nhiên, người khác có khả năng không biến thái như mình, cũng không cực đoan như mình, nhưng loại người giống như mập mạp, khi giết người và tra tấn cũng đáng sợ như vậy, có thể suy ra được, loại cách thức này thực ra cũng không hiếm lạ trong cấp bậc thính giả đặc biệt là đến thính giả có thâm niên.

Lập tức, có sáu, bảy thính giả đi tới, bọn họ chia ra giống như diều hâu bắt gà con, mỗi người tự túm lấy một hoặc hai tín đồ, sau đó lần lượt dùng cách của mình tiến hành hành hạ bọn họ đến chết, bắt đầu "màn biểu diễn" của mình.

Một cảnh tượng này rất đẫm máu, nhưng lại rất đẹp đẽ.

Có một thính giả phương Tây, bộ dáng thoạt nhìn nho nhã lễ độ, nhưng từ trong miệng của anh ta lại trực tiếp duỗi ra một chiếc lưỡi dài giống như lưỡi rắn, tiến vào trong miệng của tín đồ trong tay mình, sau đó bắt đầu "hút vào", trực tiếp quấy loạn nội tạng trong cơ thể của tín đồ này!

Sau khi hoàn thành, anh ta thu lại chiếc lưỡi dài của mình vào trong miệng, liếm môi mình một cách đầy ngon miệng, sau đó lần lượt cúi đầu với thính giả phương Tây và phương Đông có mặt ở đó. Anh ta giống như một nghệ thuật gia, vừa mới triển lãm kiệt tác của mình xong, sau đó bày tỏ lòng cảm ơn đối với khán giả đã dành lời khen cho mình.

Cảm ơn mọi người đã tới đây, cũng cảm ơn sự cổ vũ của mọi người.

Mà tuy rằng thính giả có mặt ở đó, có người không tích cực cho lắm đối với loại chuyện hành hạ đến chết này, nhưng cũng không đến mức nhìn thấy loại cảnh tượng này mà có bao nhiêu sự phản cảm, phần lớn người, vẫn hưởng ứng vỗ tay tỏ ý cổ vũ.

Ừm, vào loại thời điểm này, tuy rằng thính giả phương Tây và phương Đông đã đạt thành một loại bầu không khí rất hòa hợp và rất thân thiện, giống như một hội ái hữu giữa đôi bên, chỉ có điều, tiết mục được biểu diễn ở hội ái hữu, không dễ dàng được mọi người chấp nhận như vậy.

Những tên ác ôn mắt thấy đồng bọn của mình, từng người một chết thảm trước mặt mình, trước khi chết, bọn họ vẫn còn phải chịu áp lực tâm lý cực kỳ đáng sợ, không, bọn họ đã không có cái gọi là phòng tuyến tâm lý nữa rồi, khi một đám người dường như còn đáng sợ hơn cả Satan trong tưởng tượng của bọn họ xuất hiện, và tiến hành tàn sát đám người bên mình, thì bọn họ đã sớm sụp đổ tan tành rồi.

Tiếng xin tha, tiếng van nài, dập đầu, nước mắt giàn dụa, mấy người còn lại, làm ra đủ mọi loại trò hề, bị dập đầu dữ dội nhất chính là người dẫn đầu đeo mặt nạ đó.

Trước đó thực ra bọn họ cũng đã ý thức được rằng, mình khó mà thoát khỏi lưới pháp luật sau khi giết người trong nhà ga, thậm chí còn có rất nhiều người vốn mang tâm thái xem như mình chết cũng không uổng phí sau khi làm xong một chuyện này, nhưng, loại cục diện, ở trước mặt loại cảnh tượng này, bọn họ cuối cùng cũng biết, đâu là chuyện càng khủng khiếp hơn cả cái chết.

Tô Bạch cười ha ha, đi tới trước mặt vị này, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của đối phương, sau đó, giao anh ta cho Ngại Ngõa Ni Nhĩ, còn mình thì lùi lại vài bước, nhìn quần áo của mình với vẻ hơi ghét bỏ, phía trên đã dính không ít máu tươi.

"Các vị, các anh cứ tiếp tục đi nhé, tôi phải xuống dưới tìm một hành khách để đổi quần áo sạch mới được."

Tô Bạch nói xong, đi về phía thang cuốn, rồi đứng trên thang cuốn chậm rãi đi xuống, mà những người khác có mặt ở đó, thì lại tiếp tục thưởng thức "màn biểu diễn" này.

Chỉ có Sophie nhìn vào bóng lưng của Tô Bạch với vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ là nhìn mà thôi.

Mười phút sau, màn biểu diễn kết thúc, nơi này chỉ còn lại một đống thi thể lớn, trên mặt đất, như thể bị máu tươi cọ rửa một lần, màu đỏ rực chói mắt dường như rất hợp với tết xuân vẫn chưa hoàn toàn tan hẳn, biến thành một loại ăn mừng cuối cùng với ngày lễ.

Đúng vậy, là ăn mừng.

Tuy rằng trong hai mươi mấy người bị hành hạ đến chết này, toàn là người Trung Quốc, nhưng những thính giả phương Đông có mặt ở đây đều không hề thấy có một chút khó chịu

nào, cho dù thính giả phương Tây cũng tham gia vào, nhưng bọn họ cũng hề cảm thấy nhục nhã một chút nào khi dân tộc khác, và người nước ngoài tàn sát chính đồng bào của mình.

Chương 775 Soát Vé Vào Ga! 2

Bởi vì khi những người mặc đồ màu đen này cầm dao tới nhà gia, chuẩn bị hành hung, thì bọn họ đã không còn tính là người Trung Quốc nữa rồi, bọn họ thậm chí đã không thể tính là con người, bọn họ chính là một đám súc sinh, một đám gia súc, một đám nhìn đời bằng nửa con mắt, ăn tài nguyên của xã hội văn minh để lớn lên, nhưng lại khát khao cái gọi là tín ngưỡng cứt chó được hóa thân thành dã thú tiến hành báo thù.

Một thính giả phương Tây vừa mới giết người, cầm khăn giấy lau bàn tay của mình, lầm bầm với vẻ có hơi nghi ngờ: "Tôn giáo, rốt cuộc là thứ gì?"

Vừa hay lúc này, có một thính giả phương Đông đi ngang qua bên cạnh anh ta, nghe được lời anh ta, mới dừng lại, dùng tiếng Anh đáp: "Trước đây, tôn giáo ở trong nước chúng tôi được gọi là phong kiến mê tín."

"Phong kiến mê tín?" Rất dễ nhận thấy, thính giả phương Tây này không phải là người hiểu tiếng Hán cho lắm.

"Có đôi khi thật sự rất nực cười, văn minh hiện đại, rõ ràng được thành lập trên cơ sở của nền văn minh công nghệ và văn minh khoa học kỹ thuật, tôn giáo rõ ràng rành rành là một loại lý luận ngu muội đến cực điểm, nhưng hiện tại, nó lại trở thành một loại động vật được bảo tồn. Trong lòng mọi người đều biết rõ nó là giả, đều biết rõ trong hiện thực, không có thượng đế, không có địa ngục, nhưng vẫn phải duy trì sự tôn trọng với những tín đồ đó."

“Đây là đúng đắn chính trị, ở phương Tây chúng tôi đặc biệt nghiêm trọng.” Thính giả phương Tây này cười khổ, đáp: “Tôi là một người Đức.”

Thính giả phương Đông lộ ra vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa một cách rất không phúc hậu: “Thật tốt.”

“Khi một đám người rõ ràng thờ phụng những tư tưởng giả dối, rõ ràng tin tưởng vào những tư tưởng sai lầm, rõ ràng tin thờ vào những tư tưởng hoang đường, thì người vô thần chiếm phần lớn nhân số ở xung quanh, lại vẫn phải duy trì sự tôn kính đối với bọn họ, còn phải tôn trọng bọn họ. Không có người nào dám chất vấn tín ngưỡng và quyền lực của bọn họ, cũng không có người nào dám làm như vậy, bởi vì như vậy sẽ bị cho là không có đạo đức, không có văn minh, loại đúng đắn chính trị này thật sự rất ghê tởm.”

“Thực ra, nghĩ từ một góc độ khác sẽ thoải mái hơn bao nhiêu, cứ coi như là yêu mến một đứa ngốc đi.” Thính giả phương Đông theo bản năng muốn duỗi tay vỗ lên vai thính giả phương Tây này, nhưng đột nhiên ý thức được sự đối lập trận doanh giữa hai nên, lúc này mới từ bỏ.

“Thực ra, chúng ta cũng có tín ngưỡng.” Thính giả phương Tây duỗi tay chỉ lên đỉnh đầu: “Đây mới là tín ngưỡng chân chính, nó sẽ chà đạp chúng ta, nó sẽ dày vò chúng ta, nó sẽ khiến chúng ta có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng tôi dám tin rằng, phần lớn thính giả, thực ra cũng giống như người Kito đối với Chúa trời, thậm chí còn sùng bái nó hơn cả Chúa trời.

Đây liệu có phải cũng là một loại ngu xuẩn hay không? Liệu có phải cũng là một loại châm chọc hay không?”

“Cũng gần như là thế, tôi ở trên cầu nhìn phong cảnh, người ở trên lầu nhìn anh, khi chúng ta đang đánh giá người theo tín ngưỡng khác là kẻ ngốc, không phải chúng ta lại càng là bánh bao ngố nực cười hơn hay sao?”

Vừa nói đến Phát Thanh, cho dù là thính giả phương Đông hay phương Tây, thực ra đều có cảm xúc khá giống nhau, cảm giác này có hơi giống với Phát Thanh hành hạ tôi trăm nghìn lần, nhưng tôi vẫn đợi Phát Thanh như đợi mối tình đầu, thính giả, thực ra có đôi khi thật sự còn đê tiện hơn.

Sophie đột nhiên để ý thấy đã lâu như vậy rồi mà Tô Bạch vẫn chưa chọn xong quần áo sao?

Còn nữa, hình như người bạn đó của anh ta đi mua thuốc vẫn chưa trở về.

Cô ta lập tức nhìn quanh một cách nghiêm túc, nhân số, nhân số không còn đúng nữa.

Không chỉ có hai người Tô Bạch, mà còn có những người khác cũng vừa mới lặn mất tăm một cách im hơi lặng tiếng trong màn biểu diễn hành hạ người đến chết vừa rồi, bọn họ hiển nhiên không phải bị giết chết.

"Đáng ghét, tên ăn mảnh."

Sophie lập tức lôi di động ra, xem thời gian tàu hỏa vào ga, thế nhưng, cô ta lập tức kinh ngạc phát hiện ra, vậy mà trên di động lúc này, lại cho thấy chuyến tàu hỏa mãi mãi không mua được vé đó đang hiển thị dòng chữ "đầy phiếu dư".

Mà lúc này, một vài thính giả vốn đã cài nhắc nhở có vé ở phần mềm, cũng đều cảm giác được nhắc nhở rung lên trong di động của mình.

"Đại Bạch, mau!"

Mập mạp đưa vé tàu cho hắn, sau đó chen cơ thể to mập của mình qua.

Đợi đến khi hai người chen được đến phía trước một cách rất không có đạo đức xã hội, mập mạp có hơi lo lắng nói: "Đại

Bạch, dựa theo hiển thị trên di động, thì chúng ta vẫn chưa đến thời gian soát vé mà."

"Cứ soát vé lẻn vào trong trước rồi nói sau, khẳng định đám người Hải thiếu gia đã sớm tiến vào rồi."

"Đúng, vào trước rồi nói sau."

Đây là thời gian soát vé của một chuyến tàu hỏa khác, hai người Tô Bạch và mập mạp chia nhau cắm vé của mình vào cổng soát vé, tiếp đó vé bị rút xuống, sau khi kiểm vé hoàn tất, lại bắn lên tại một cổng phía, mà lúc này thanh chắn phía trước cũng mở ra.

Mập mạp lấy vé ra, đi qua thanh chắn, ngay sau đó, anh ta biến mất trước mặt Tô Bạch. Đồng tử của Tô Bạch co rút lại, quả nhiên, là tiến vào như vậy.

Hắn lôi vé của mình ra, cũng thông qua thanh chắn. Sau đó chỉ cảm thấy lúc này, cảnh vật bên cạnh mình lập tức thay đổi, cơ thể to mập của mập mạp xuất hiện ngay trước mặt hắn.

"Mẹ nó, đại Bạch, nhà ga này thật lợi hại…" Mập mạp nói trong sự khiếp sợ.

Tô Bạch bước tới phía sau mập mạp, một màn trước mặt cũng khiến hắn rất không tưởng được.

Xung quanh là một bầu trời tối tăm, phía trước lại là một hố sâu cực lớn, trong hố sâu là nước sông màu vàng đục ngầu, còn có cả xương trắng chi chít nhiều không đếm xuể.

Một con đường sắt, thông tới từ trong hố sâu, một đường kéo dài tới nơi này.

Xung quanh, là từng trận gió lạnh, như thể thân mình đang ở trong địa ngục A Tỳ.

"Đại Bạch, chúng ta thật sự tiến vào hơi sớm rồi."

Giọng nói của mập mạp vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "tõm", Tô Bạch đã nhảy vào hố sâu, vậy mà hắn lại chủ động bắt đầu bơi về phía trước dọc theo đường sắt.

"Đợi tôi với!"

Mập mạp cũng nhảy xuống mà không hề do dự, theo sát phía sau Tô Bạch.

"Đại Bạch, sao tôi cứ cảm thấy cảnh vật xung quanh quái quái thế nào ấy."

"Ồ, đây là chuyện tốt mà." Tô Bạch nhìn anh ta với vẻ rất ngạc nhiên và nói.

"Chuyện tốt gì cơ?" Mập mạp khó hiểu.

"Chứng tỏ anh không bị mù."

Chương 776 Đều… Trở Về Hết Rồi Sao? 1

“Đại Bạch, có hơi lạnh.”

Hai cánh tay của mập mạp đan chéo, cuộn người lại, thoạt nhìn giống như một ông già đi trong ngày gió tuyết.

“Vẫn ổn mà.” Tô Bạch không cho là đúng, đáp.

“Mẹ nó, cậu vừa là Vampire vừa là cương thi, đều là động vật máu lạnh cả, đương nhiên cậu không biết lạnh rồi, nơi này có từng trận gió tà thổi tới, mịt mù tối tăm, mẹ nó chứ, chúng ta bị chiếc vé xe lửa truyền tống đến nơi quỷ quái nào rồi?”

Mập mạp là cường hóa đạo gia, về phương diện xác thịt, thực ra nói một cách tương đối thì anh ta có chịu thiệt một chút, ít nhất thì chịu thiệt hơn so với cơ thể của Tô Bạch nhiều.

“Đi dọc theo đường ray, chắc hẳn có thể bắt được một đợt tiên cơ hơn những người khác đang phản ứng lại và qua đây.” Tô Bạch nói: “Cố nhịn tiếp đi.”

“Nhưng vẫn có người ở đằng trước chúng ta mà.” Mập mạp chớp mắt, hỏi.

Có thể nhìn ra được, mấy người Hải thiếu gia đó chắc chắn đã soát vé vào ga trước, phỏng chừng đang ở phía trước hai người mình.

“Vừa hay đằng trước có một vài người dò đường cho chúng ta.” Tô Bạch tiếp tục đáp.

“…” Mập mạp có hơi ngạc nhiên: “Mẹ nó, trái phải đều bị một mình cậu nói hết, cơ mà, đại Bạch này, tôi thật sự lo lắm,

nếu như lần này Phát thanh vì không có thính giả cao cấp lại gần để bắt tráng đinh, mà bắt những thính giả có thâm niên như chúng ta cho đủ quân số thì phải làm sao?"

"Anh coi Phát Thanh là thằng ngu sao, bắt một đám tay mơ như chúng ta đi chịu chết?"

"Tay mơ? Khà khà, tôi rất thích cái danh xưng này đấy, đợi chút, dừng!" Mập mạp đột nhiên giơ tay hô dừng.

Tô Bạch dừng lại, nghi ngờ hỏi: "Sao thế, lạnh không chịu được nữa à?"

"Không đúng, không đúng."

Mập mạp đứng nguyên tại chỗ, hai tay cầm phù: "Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!"

Trong phút chốc, hai lá bùa cùng bùng cháy, ngọn lửa vốn mang màu vàng, trong nháy mắt đã biến thành màu đen, đồng thời hóa thành một gương mặt quỷ đang gào thét.

Hai tay của mập mạp run lên, gương mặt quỷ lập tức bị xua tan.

"Đại Bạch, không thể tiếp tục tiến về phía trước được đâu, âm khí ở nơi này quá nặng, xung quanh còn có nhiều xương trắng không đếm xuể, có trời mới biết đây là nơi nào, hơn nữa, tuy rằng tôi không cảm giác được vong hồn hay oán niệm, nhưng đây mới là điểm kỳ quái nhất, từ xưa đến nay, chiến trường là nơi hung hiểm biết nhiêu, nhìn xem cái hố mà chúng ta đang đứng hiện tại rốt cuộc lớn bao nhiêu, dường như không nhìn thấy được bờ của nó, nếu như không phải chúng ta tiến vào đây từ nhà ga, mà ngay từ đầu là đứng ở chỗ cao bên rìa kia, vậy chúng ta thậm chí còn không thể phát hiện ra mình đang đứng ở trong một cái hố. Cứ đi tiếp về phía trước, tôi không có cách nào kiểm soát được, có khả năng sẽ có thứ như quỷ đả tường xuất hiện."

“Không phải có một đạo sĩ như anh rồi hay sao?” Tô Bạch ngược lại khá ung dung.

“Ngay cả thính giả cao cấp còn sợ nơi này muốn chết, cậu cho rằng một đạo sĩ như tôi có thể có tác dụng lớn đến đâu ở đây chứ? Nói không chừng lát nữa chúng ta sẽ bị hoàn cảnh ở nơi này hãm hại và tính kế mà vẫn không phát hiện ra mất.”

Mập mạp hít sâu một hơi, trịnh trọng bảo: “Bây giờ dừng ở đây thôi đại Bạch, chúng ta đã dẫn trước một đoạn khoảng cách rồi, đừng quá lòng tham không đáy làm gì.”

“Haiz, được rồi.”

Tô Bạch đồng ý, hắn cũng không am hiểu chuyện quỷ thần cho lắm, nếu một mập mạp vẫn luôn nặng lòng tham nhất cũng cảm thấy không thể tiếp tục tiến về phía trước, vậy Tô Bạch cũng sẽ không kiên trì nữa.

Hai người tự mình ngồi ở một bên đường ray, mập mạp móc từ trong túi ra ba điếu thuốc lá, cắm lên mặt đất, sau đó hai tay nặn ra một tư thế hành lễ rất cung kính.

Đây là đang bái “thổ địa” ở bản địa, giống như hiệp khách lục lâm mỗi khi đến một nơi nào đó cũng cần phải thăm hỏi môn phái đứng đầu của khu vực đó, người đạo gia cũng có một tập tục này, khi tới một nơi mới, cảm thấy nơi này có khả năng có nguy hiểm, vậy bọn họ trước sẽ bái đầu với “thứ dơ bẩn” ở địa phương, ý tứ là tôi tới nơi này không phải nhằm vào ông, ông yên tâm, nhưng ông cũng đừng tới làm khó tôi, mọi người nước sông không phạm nước giếng, bằng không, cá chết lưới rách đối với mọi người đều không hay.

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy mập mạp thần kinh dung dinh như vậy.

Đột nhiên, hắn mở miệng nói: “Mập mạp, đừng niệm nữa, đừng niệm nữa.”

“Gì, tôi vẫn chưa nói xong…”

Mập mạp cũng lập tức sững sờ, bởi vì anh ta cảm giác được đường ray đang chấn động.

“Con mẹ nó, tàu hỏa tới rồi à?” Anh ta đứng bật dậy, trông về nơi xa, nhưng bởi vì xung quanh có quá nhiều mây đen, hơn nữa cũng có cả sương mù dày đặc, cho nên không thể nhìn rõ được trước mặt có tàu hỏa tới thật hay không.

“Chắc hẳn là tàu hỏa đấy.” Tô Bạch khẳng định.

“Vậy đám Hải thiếu gia thì sao, bọn họ đi trước chúng ta, bây giờ bọn họ đã lên tàu rồi sao?”

“Có thể lắm.” Về điểm này, Tô Bạch cũng không chắc chắn cho lắm, bởi vì có trời mới biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trên tàu hỏa này, hơn nữa, đây là chuyện có liên quan đến việc Lệ Chi đi tới nơi đó, nên cũng không có bất cứ vật tham chiếu nào.

“Tới rồi, tới thật rồi, tôi nhìn thấy ngọn đèn của đầu tàu hỏa.” Mập mạp thấp giọng hô.

Quả nhiên, trong màn sương trước mặt xuất hiện ánh đèn, sau đó thấp thoáng một bóng dáng kéo dài dần hiện ra.

“Tốc độ của tàu hỏa cũng không nhanh nhỉ. “Tô Bạch đánh giá: “Nhảy lên trên tàu cao tốc có hơi khó, nhưng với loại tốc độ này, nhảy lên tàu, chắc hẳn không có gì khó khăn cả.”

“Ha ha, cái này giống với “Thiết Đạo Phi Hổ” ghê, trèo lên xe lửa đang phi nhanh, giống như cưỡi trên lưng tuấn mã bôn tẩu vậy.” Lúc này, vậy mà mập mạp vẫn còn có thể nhẹ giọng ngâm nga cho được.

“Có phải anh giả heo ăn thịt hổ đã giả thành bản năng, cho nên không thể thoát khỏi trạng thái đó được phải không?” Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười: “Nào, nếu chuyến xe

lửa này đã tới, vậy chắc chắn phải đi rồi, anh leo lên đó, rời đi cùng nó, có dám không?"

"Đại Bạch, cậu không thương tôi rồi, Bàn Gia tôi đây ca hát một chút để thả lỏng tâm trạng, vậy mà cũng bị cậu chế nhạo, tàu hỏa tới rồi, mẹ nó, còn là tàu màu lục nữa chứ!" Mập mạp lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì thứ lái ở phía trước không phải là tàu cao tốc, cũng không phải là một toa cấp năng lượng, mà là một đoàn xe lửa màu lục, hiện giờ xe lửa màu lục gần như đã sắp biến thành một loại hồi ức rồi, lúc này xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch và mập mạp chính là một đoàn xe lửa màu lục.

Chương 777 Đều… Trở Về Hết Rồi Sao? 2

“Phát Thanh làm ra xe lửa màu lục để tiếp đón thính giả, có phải là quá bủn xỉn rồi không?” Mập mạp châm chọc.

“Vậy anh muốn gì cao cấp hơn thế nữa? Hikarian à?” Tô Bạch trêu chọc.

“Khà khà.”

“Mập mạp, đứng về phía tôi này, chúng ta đừng tách ra leo lên xe.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Ừm.”

Mập mạp không nói hai lời, đứng về phía bên Tô Bạch.

Khi tàu hỏa càng đến gần, Tô Bạch có hơi ngoài ý muốn phát hiện ra, lúc này, vậy mà bên ngoài xe lửa đã có người nhanh chân đến trước. Một bên là Hải thiếu gia và Giải Bẩm, một bên còn lại là hai người phương Tây, bốn người đều nắm tay vịn bên ngoài xe lửa, mà không tiến vào bên trong, cứ đứng bám ở nơi đó như vậy, cùng với xe lửa tiến về phía trước.

“Cửa không mở được sao, tại sao không vào trong?” Mập mạp nghi ngờ hỏi.

Quả thực, bốn người này có thể phát hiện ra vé tàu đột nhiên có thể mua được, vào trong nhà ga từ trước, tiến về phía trước thuận theo đường ray từ trước, rõ ràng là chạy theo lợi ích lớn nhất, đều là vì muốn có thể qua đó ăn mảnh sớm hơn một chút.

Nhưng bây giờ người nào cũng giống như bé ngoan bám vào bên rìa xe lửa, theo xe lửa lái về nhà ga một cách bất động như vậy, đây còn không phải là cởi quần đánh rắm, tự chịu khổ một lần hay sao? Thính giả nhìn thấy lợi ích giống như mèo nhìn thấy cá, làm sao có thể kháng cự được?

"Không đúng, mập mạp, anh nhìn xem, không phải bọn họ không vào trong, không phải bọn họ không đánh vỡ kính thủy tinh, không phá cửa, mà anh nhìn vẻ mặt của bọn họ xem, bọn họ rõ ràng đang sợ hãi, đang sợ sệt!"

Tô Bạch để ý đến chi tiết này.

Lúc này, Hải thiếu gia và Giải Bẩm cũng để ý đến Tô Bạch và mập mạp ở phía trước, trên gương mặt của Giải Bẩm lộ ra một nụ cười khổ, mà trên gương mặt của Hải thiếu gia thì lại phức tạp hơn nhiều, mang theo nỗi sợ hãi và những cảm xúc không thể giải thích được.

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?" Mập mạp có hơi mơ hồ: "Nhảy lên xe giống như bọn họ sao?"

"Mập mạp, không nhìn thấy sao, xe lửa lái qua nơi nào, thì nơi đó vừa vặn biến mất." Tô Bạch nhắc nhở.

Mập mạp vừa nhìn qua, quả nhiên sau khi chuyến tàu màu xanh lục lái qua đây, khu vực phía sau nó hoàn toàn biến thành hư vô.

"Chỉ có thể lên xe thôi, chúng ta vốn tự mình chủ động rời khỏi nhà ga từ sớm, qua đây đợi xe lửa, trong mắt Phát Thanh chúng ta vốn thuộc một loại người đã phá hỏng quy tắc, chuyến xe lửa màu lục này rốt cuộc từ đâu mà tới, thì chúng ta không biết, nhưng bây giờ xem ra, đường tới đã biến mất rồi, hiện tại chúng ta không lên xe…"

"Vậy chúng ta có thể sẽ biến mất cùng với cảnh với xung quanh!" Mập mạp tiếp lời: "Mặc kệ đi, cứ leo lên xe xem

trước rồi lại nói sau, đám người Giải Bẩm cũng đã chết đâu.”

Tốc độ của xe lửa màu lục chậm hơn tàu cao tốc và toa cấp năng lượng rất nhiều, nhưng đó còn là so với ai, thực ra tốc độ chạy thực sự của nó, có thể nói là không chậm bao nhiêu.

Ngay khi xe lửa đi qua trước mặt hai người, Tô Bạch và mập mạp cùng duỗi tay nắm lấy lan can bên ngoài, hai người cùng nhau bám vào rồi trèo lên.

Giải Bẩm và Hải thiếu gia cách hai người Tô Bạch và mập mạp một chút, hơn nữa sau khi lên xe, Tô Bạch rõ ràng cảm giác được không gian xung quanh đã bắt đầu vặn vẹo cả lên, mấy thứ như giọng nói và tầm nhìn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, thậm chí, lúc đầu không cảm giác được xe lửa nhanh bao nhiêu, nhưng vào lúc này vậy mà lại sinh ra một loại quán tính mạnh mẽ khiến Tô Bạch có hơi mất sức, nếu như bị văng xuống dưới, thì thật sự tiêu đời rồi.

Sự nguy hiểm trong đó, thật sự còn sâu hơn khi hai người đến bên đường ray lúc trước!

Trong cổ họng Tô Bạch phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai cánh tay móc vào lan can để đảm bảo mình sẽ không bị hất văng xuống, mà mập mạp cách Tô Bạch một mét, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của anh ta, giọng nói cũng đứt quãng, nhưng có thể miễn cưỡng nghe ra được mập mạp đang chửi rủa, phi kiếm của anh ta cũng lôi ra mắc vào trong lan can, giúp anh ta cố định cơ thể, dù sao thì đến ngay cả Tô Bạch còn cảm thấy có hơi cật lực, vậy áp lực của mập mạp chỉ có lớn hơn mà thôi.

Phá cửa, phá cửa sổ, tiến vào!

Đây là suy nghĩ duy nhất của Tô Bạch hiện tại, lúc này, đối diện với hắn, hoặc là nói ngực hắn và mặt dường như dán vào

một mặt cửa sổ, trong cửa sổ được mành rèm che lại nên không nhìn thấy bên trong.

Nhưng hắn cũng bất chấp nó, một tay phát lực nắm chặt vào lan can, tay còn lại giơ lên, chuẩn bị đánh vào cửa sổ.

Thế nhưng, ngay lúc này, rèm cửa lại bị kéo ra.

Trên vị trí bên trong cửa sổ xe trước mặt Tô Bạch, có một người phụ nữ đang ngồi, hơn nữa, xuyên qua rèm cửa để mở, hắn nhìn thấy trong toa tàu còn có những người khác nữa đang ngồi nữa,

Nắm tay của hắn giơ lên giữa không trung lại dừng lại, bởi vì hắn thật sự không có bao nhiêu dũng khí để đập vỡ cửa sổ mà vị đó đang ngồi ở bên trong.

"Lệ… Chi…?"

"Sao có thể… sao có thể…?"

Lúc này, trong lòng Tô Bạch quả thực đang cuộn lên cơn sóng gió động trời, bởi vì một màn trước mắt này, dường như đã phá vỡ giả thiết tâm lý mà hắn có trước đây, đương nhiên, người cùng bị phá vỡ chắc chắn còn có Hải thiếu gia cùng leo lên xe lửa và gần trăm thính giả phương Tây cùng phương Đông đứng bên trong nhà ga.

Tại sao lần này lại có nhiều người tới nhà ga như vậy?

Lẽ nào mọi người đều muốn qua đây giương cờ, nhảy ương ca, thổi kèn Xô-na, chào đón các đại lão trở về trong sự vui mừng hớn hở sao?

Mẹ nó, không phải tất cả đều nghĩ một tốp các đại lão này trở về lành ít dữ nhiều, cho nên cố tình chạy tới đây, thậm chí là từ phương Tây chạy tới, chỉ để sửa mái nhà dột thôi sao.

Bây giờ đã xảy ra chuyện gì rồi, tại sao những đại lão như các cô vẫn còn sống?

Tại sao vẫn tất cả dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên xe trở về?

Vậy chúng tôi còn kiếm được gì nữa? Chúng tôi còn tính được gì nữa?

Chúng tôi còn lăn lộn làm gì nữa?

Lúc này, Tô Bạch cũng hiểu ra được biểu cảm của Giải Bẩm, đương nhiên cũng hiểu được cả vẻ mặt của Hải thiếu gia, vừa kích động, vừa may mắn, vừa thất vọng, vừa mất mác.

Không đúng, trong lòng Tô Bạch đột nhiên căng thẳng, hình như có chỗ nào đó không đúng!

Đúng vậy, chắc chắn có chỗ nào đó không đúng.

Người ở bên trong đều là giả cả sao?

Tô Bạch vừa nắm chặt lan can xe lửa phòng ngừa mình rớt xuống, vừa tập trung lực chú ý, ngăn cản cơn chấn động của không gian xung quanh, muốn nhìn cẩn thận vào Lệ Chi ở bên trong, xem rốt cuộc đó là người sống hay là một mô hình, thậm chí, có phải chỉ là một tờ giấy hay không?

Thế nhưng, ngay vào lúc này, ánh mắt của Lệ Chi ngồi ở bên trong đột nhiên nhẹ nhàng liếc qua chỗ Tô Bạch, sau đó lại rất tự nhiên thu lại, khóe miệng câu lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Cô ta nhìn thấy mình! Cô ta nhìn thấy mình! Cô ta thật sự đã nhìn thấy mình! Cả người Tô Bạch giống như bị điện giật, là người sống, rõ ràng thật sự đang sống!

Một nguồn áp lực vô hình lập tức bao phủ trên đầu Tô Bạch, mà nguồn áp lực này, không phải được trực tiếp giải phóng từ Lệ Chi đang ngồi ở bên trong, mà là từ những việc làm trước đó của cô ta, phong cách ngày trước và cả những

tính toán về đủ loại chuyện ngày xưa, đã để lại bóng ma trong lòng Tô Bạch.

Bọn họ đều trở về rồi, đều sống sót trở về hết!

Chương 778 Con Búp Bê Đáng Sợ 1

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật vô lực, lần này, phá vỡ cửa kính xe trực tiếp tiến vào rõ ràng là chuyện không có khả năng, trừ phi hắn muốn nói thẳng như ruột ngựa ở ngay trước mặt đám đại lão này, rằng tôi tới để cướp di vật của các người đấy, sao các người không chết quách đi cho rồi?

Đồng thời, Tô Bạch cũng hiểu được, tại sao đám người Giải Bẩm và Hải thiếu gia cũng không hề ra tay phá vỡ cửa kính, rõ ràng bọn họ cũng giống như mình, phát hiện ra người sống ở bên trong.

Dưới cục diện hiện tại này, mình nhảy xuống xe lửa hiển nhiên là chuyện không có khả năng, mà nhảy khỏi xe lửa thì lại đồng nghĩa với việc rơi vào một nơi chưa biết, trời mới biết anh sẽ rơi vào đâu, thậm chí còn có khả năng trực tiếp bị không gian ngược dòng nghiền chết, nhưng phá vỡ cửa sổ xe hay phá mở cửa xe để tiến vào xe lửa, cũng đều là chuyện không thể nốt, các đại lão đều ngồi ở bên trong đó cả.

Cho nên, chỉ có thể cùng mắc ở trên xe lửa một cách đầy xấu hổ, đợi xe lửa lái về đến trạm rồi dừng lại, sau đó đám người mình, nên chào đón chị thì chào đón chị, nên tiếp đón đại lão thì tiếp đón đại lão, nên về nhà thì về nhà.

Xe lửa sắp tiến vào ga, vì dù sao Tô Bạch và mập mạp cũng không đi được quá xa.

Chỉ có điều, ngay lúc này, Tô Bạch chuyển ánh mắt nhìn về phía mập mạp, trông thấy một tay anh ta cầm phi kiếm chuẩn

bị phá cửa sổ, nhưng lúc này lại mang một vẻ mặt kỳ quái, rồi rất nhanh đã lộ ra một nụ cười a dua lấy lòng.

Ừm, đây thực ra cũng là nụ cười chiêu bài của anh ta, lúc đầu con hàng này khăng khăng một mực đòi làm người chạy việc cho Lệ Chi, đối mặt với người ở bên trên, anh ta có thể không có liêm sỉ hơn bất cứ ai.

Thế nhưng… mập mạp biết rất nhiều đại lão sao?

Còn nữa… Hải thiếu gia cũng biết rất nhiều đại lão sao?

Tô Bạch cuối cùng cũng hiểu được cảm giác không thích hợp trước đó của mình nằm ở đâu.

Trong một giới, một cấp bậc chơi với một cấp bậc, ví dụ như người có thâm niên sẽ vui vẻ xưng huynh gọi đệ với thính giả bình thường và thính giả cấp thấp sao? Thính giả cấp thấp và thính giả bình thường nhìn thấy thính giả có thâm niên còn phải cung kính gọi "đại nhân", cho dù như vậy người ta vẫn hoàn toàn chẳng có hứng thú để ý đến anh.

Cũng như vậy, những thính giả cấp bậc đại lão chân chính còn cao hơn cả thính giả cao cấp một cấp bậc, thật sự là rau cải trắng ven đường chắc?

Mập mạp, anh ngoại trừ nhận ra một Lệ Chi vừa vặn là người Thành Đô, thì anh còn biết đại lão nào khác nữa? Một đóa hoa giao tiếp này như anh cũng cao giá quá rồi thì phải?

Còn cả Hải thiếu gia cậu nữa, trước đây Lệ Chi cố tình che giấu mối quan hệ giữa cậu và cô ta, cậu ngoại trừ Lệ Chi ra, thì còn có thể tiếp xúc với các đại lão nào khác nữa sao?

Hơn nữa, trước đây, nhìn từ biểu cảm phức tạp trên gương mặt của Hải thiếu gia đó, rõ ràng anh ta đã nhìn thấy người đó.

Nhưng không phải người đó đang ngồi ở vị trí cửa sổ trước mặt mình hay sao, cách phía bên Hải thiếu gia chừng tầm bảy,

tám mét.

Tô Bạch lại nhìn vào trong cửa sổ toa tàu, Lệ Chi hơi nghiêng đầu, dư quang ở khóe mắt liếc về phía hắn, cô ta đang nhìn mình, cô ta đang chú ý đến mình, cô ta đã đáp lại mình, đây không phải là người mẫu, không phải là đạo cụ, mà là người sống!

Thế nhưng, điều này chắc chắn không hợp lý!

"Mập mạp… mập mạp… mập mạp…"

Tô Bạch hô to về phía mập mạp ở bên phải cách mình hơn một mét.

Nhưng bởi vì nguyên nhân xe lửa sắp tiến vào ga, nên tốc độ lại lập tức tăng lên, giống như bắt đầu một bước nhảy vọt cuối cùng, không gian xung quanh chấn động càng dữ dội hơn trước gấp mấy lần, khiến âm thanh đứt quãng rất không dễ dàng được truyền tới, nhưng vừa vặn sau khi hô liên tiếp vài lần, mập mạp ở bên đó dường như cũng nghe thấy có tiếng gì đó, mà nghiêng đầu qua bên này.

Tuy rằng chỉ cách hơn một mét, nhưng bây giờ Tô Bạch lại hoàn toàn không qua đó được, mà chỉ có thể miễn cưỡng để mình cố định ở bên ngoài xe lửa, hoàn toàn không di chuyển nổi, mà lúc này, mập mạp bởi vì chấn động và vặn vẹo của không gian, mà từ chỗ Tô Bạch nhìn qua, trên mặt anh ta như được trát thêm một tầng gạch men vậy.

"Á… Bạch… A… Bạch…"

Tô Bạch thấp thoáng nghe được mấy chữ, còn lại không thể nghe rõ được, hai bên giao tiếp rất không lưu loát, thậm chí có thể nói là rất gian nan.

"Anh nhìn… thấy ai… anh nhìn thấy ai…?"

Tô Bạch dùng sức hô, sau đó bất chấp nguy cơ rơi khỏi xe lửa, mà buông một tay ra, không ngừng múa may với cửa sổ trước mặt mình.

Tô Bạch không biết mập mạp có thể nghe rõ được bao nhiêu chữ của mình, cũng không biết anh ta có thể nhìn rõ được bao nhiêu động tác của mình nữa, nhưng người cách mình gần chính là anh ta, Hải thiếu gia và Giải Bẩm ở bên đó xa hơn, Tô Bạch ở nơi này chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người.

"A…. a… á… a… a…"

Mập mạp không biết đang hô cái khỉ gì nữa, nhưng ở chỗ Tô Bạch nghe ra chỉ toàn là âm tiết đơn nhất này, khi thì cao vút, khi thì véo von, khi thì phức tạp, khi thì cấp tiến.

"Cái này…."

Ngay khi Tô Bạch đang cảm thấy mình hoàn toàn không có cách nào giao tiếp được, còn mập mạp thì ở bên đó còn đang tiếp tục không ngừng "a".

Ngay khi hắn đang cảm thấy có phải anh ta không ngại mệt hay không, thì đột nhiên, hắn hiểu ra được, đây là mật mã Morse, mập mạp đang dùng mã Morse phát tín hiệu cho mình!

Âm thanh không có cách nào truyền tới rõ ràng, nhưng cao độ của âm thanh và độ dài ngược lại có thể không chịu quá nhiều ảnh hưởng.

Tô Bạch lập tức bắt đầu cố gắng để phân biệt và nhớ xem mập mạp rốt cuộc đã truyền tin tức gì tới cho mình, mật mã Morse, thực ra cũng xem là một loại hệ thống mật mã khá thông dụng, cũng khá nổi tiếng, ví dụ như tiết tấu của tín hiệu cầu cứu SOS.

"M, z?" Tô Bạch hơi nhíu mày, đây là có ý gì vậy?

Tô Bạch lại bắt đầu nghe, rất nhanh, hắn đã biết trước đó mình nghe lầm, tín hiệu mà mập mạp phát ra là hai chữ cái không ngừng lặp lại.

“Lz.”

“Là Lệ Chi!” Bấy giờ, Tô Bạch cuối cùng cũng xác định được, mập mạp cũng nhìn thấy Lệ Chi trong cửa sổ trước mặt mình, mà rất dễ nhận thấy, vẻ mặt đó của Hải thiếu gia khi mình còn chưa lên xe lửa đã nhìn thấy lúc trước, cậu ta chắc hẳn đã nhìn thấy chị của mình.

Không có khả năng có nhiều Lệ Chi như vậy, cho nên, cho dù bên trong có thứ gì đó đang đóng giả, nhưng không có khả năng là bản thân Lệ Chi đang ở đấy, như vậy, những người khác ngồi ở bên trong cũng không có khả năng là thật.

Chương 779 Con Búp Bê Đáng Sợ 2

Tô Bạch không hề do dự mà giơ nắm tay lên, lần này, hắn định phá vỡ cửa sổ toa tàu trước mặt, sau đó tiến vào.

Nếu đã là giả, vậy cũng không có gì để phải chần chờ và sợ hãi, nếu đã xác định được thứ ở bên trong đang cố ý lừa bịp mà Tô Bạch vẫn còn không dám có hành động gì, vậy thật đúng là có thể trở về ngủ một giấc thật no, rồi đừng ra ngoài lăn lộn nữa.

"Rầm… xoảng…"

Thủy tinh trước mặt Tô Bạch trực tiếp vỡ nát, khi hắn đang định duỗi tay mình vào trong, lại phát hiện ra "Lệ Chi" đang ngồi trước mặt mình đó, lúc này bắt đầu nở nụ cười, gương mặt của cô ta cũng bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, chậm rãi rũ bỏ nét nhu hòa của phụ nữ, mà biến thành góc cạnh rõ ràng, thậm chí, đến cuối cùng, lại biến thành gương mặt của một con rối gỗ.

"Khà khà khà… khà khà khà… khà khà khà… khà khà khà…"

Con búp bê vẫn còn đang phát ra tiếng cười chói tai với Tô Bạch, mang theo một loại châm chọc và trêu tức.

"Chết cho lão tử!"

Tô Bạch không hề khách sáo mà túm lấy cổ của con búp bê đó, sau đó cơ thể bắt đầu chui vào trong cửa sổ xe vỡ nát, hắn phải lên xe, đúng vậy, lên xe.

Hiện tại xe lửa vẫn chưa vào ga, phần lớn thính giả vẫn còn đang ở tầng ba hoặc là đang ở nhà ga chờ đợi, thậm chí ngay cả mập mạp, Giải Bẩm, và Hải thiếu gia vẫn còn đang tiếp tục bám ở bên ngoài, nếu mình có thể tiến vào đầu tiên và làm một người ăn mảnh, vậy rất có khả năng có thể nhận được thu hoạch lớn nhất!

Đây chính là cơ hội mà bất cứ một thính giả nào cũng không thể bỏ qua, thân là thính giả, không tiến thì lùi, thậm chí không tiến thì chết. Trong thế giới hiện thực, anh có thể mở công ty, anh có thể làm nghệ thuật gia, thậm chí có thể làm một người quét đường, nhưng nếu cơ hội đặt trước mặt anh, bởi rằng cơ hội không phải là củ cải lớn ven đường, không phải cứ nỗ lực thì sẽ gặp được, nhưng nếu cơ hội đặt trước mặt anh, anh còn không đi nắm lấy, vậy thì anh thực sự hết thuốc chữa rồi.

Tô Bạch đã chui nửa thân mình vào cửa sổ xe, mà người bị hắn túm cổ vẫn còn đang phát ra tiếng cười khàn đặc hơn cả lúc trước.

“Khặc… khặc… khặc… khặc… khặc…”

Ngay khi Tô Bạch chuẩn bị một hơi hoàn toàn chui vào, thì trên người con búp bê mà mình đang túm đột nhiên truyền tới một lực đạo to lớn, đẩy ngược hắn ra ngoài. Hắn bất ngờ không kịp đề phòng, vậy mà cả người cùng túm theo con búp bê đó rớt ra khỏi cửa sổ, sau đó, cả hai cùng nhau ngã xuống khỏi xe lửa.

“Khà khà khà… làm hại nhau đi… khà khà khà… tới đi… khà khà khà… làm hại nhau đi…” Con búp bê tiếp tục cười.

“…” Tô Bạch.

.

Trời đất xoay chuyển…

Đây là trời đất xoay chuyển chân chính về mặt ý nghĩa, lúc này, Tô Bạch hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng và trọng tâm, thứ duy nhất có thể cảm giác được là trong tay mình vẫn còn nắm con búp bê đó như cũ, nó vẫn còn đang không ngừng phát ra tiếng cười khiến người sởn gai ốc, đã không thể dùng cảm giác say xe để hình dung lúc này được nữa, nếu không phải lực ý chí tinh thần của hắn vượt qua người bình thường quá nhiều, thì có khả năng hiện tại đã bị làm cho ý chí tan rã, nói không chừng còn trực tiếp biến thành một thằng ngốc.

"Phịch…"

Cuối cùng, loại cảm giác hôn mê dữ dội đó biến mất, cả người Tô Bạch nặng nề rơi xuống một khu vực.

Đau, đau quá, đau thật đấy!

"Ặc…"

Hắn sờ bên dưới mình một chút theo bản năng.

Lông mềm thật, là thảm sao?

Hắn mở mắt ra, con ngươi bắt đầu tập trung lại, cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí mình đang ở là nơi nào, vậy mà lại là một toa xe lửa, nơi này chắc hẳn chắc hẳn được dùng làm toa ăn trong đoàn xe lửa, xung quanh đều là bàn ăn, còn có một quầy đồ ăn nữa, thảm trải sàn là loại thảm kiểu cũ rất tiện nghi, thậm chí ngay cả bàn ghế ăn uống cũng đều mang đến một loại cảm giác rất cổ kính.

Tô Bạch lảo đảo đứng dậy, trên cánh tay của hắn, trên bàn tay, trên người, nơi nào cũng đều là vết bầm tím cả, từ đó cũng đủ để thấy được một cũ ngã trước đó mạnh biết bao nhiêu, thế nhưng, cho dù là như vậy, trên mặt đất vẫn không lưu lại một chút vết tích gì.

Con búp bê rơi ở bên cạnh Tô Bạch, bây giờ, nó dường như đã biến thành một con búp bê hàng thật giá thật, không kêu mà cũng chẳng cười nữa.

Hắn theo bản năng muốn thúc giục sức mạnh huyết thống của mình để tiêu trừ thương thế trên người, thế nhưng lúc này, hắn lại ngạc nhiên phát hiện ra, xung quanh tồn tại vô số lực hút nhiều không đếm xuể, đang không ngừng hấp thụ sức mạnh của mình.

Một bàn tay hắn chống lên bàn ăn, cả người dựa về phía trước, ngay khi hắn ngưng thần đề phòng, thì lực hút đến nơi nào cũng tồn tại vừa rồi đó, lúc này lại biến mất chẳng còn thấy đâu, dường như sợ Tô Bạch phát hiện ra sự tồn tại của nó, lại như thể chỉ muốn nói đùa với hắn.

Vết bầm tím trên người hắn dần dần tiêu tan, cũng may Tô Bạch da dày thịt béo, còn nếu đổi lại để mập mạp bị như vậy, làm không xong có thể trực tiếp tới gãy xương.

Đây là chuyến xe lửa màu lục mà mình đã leo lên bên ngoài lúc trước sao?

Tô Bạch cẩn thận quan sát một chút, tuy rằng trong khoang ăn rất sạch sẽ, nhưng chắc hẳn cũng đã có chút niên đại rồi, những thiết bị bên trong cũng đã được vài năm, quả thực không giống với khoang ăn trong toa cấp năng lượng và tàu cao tốc.

“Chà….”

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, chuyện quái gì thế này, ngã xuống, rồi trực tiếp vào trong xe luôn sao?

Vậy mập mạp và Hải Thiếu gia ở bên ngoài khó khăn bám vào lan can chạy cùng tàu hỏa, chẳng phải bọn họ sẽ biến thành trò cười hay sao?

Chỉ có điều, Tô Bạch cũng chẳng nở nụ cười nào, xét từ phản ứng trước đó của con búp bê và sự quỷ dị của chuyến xe lửa màu lục này, mình chẳng hiểu tại sao lại tiến vào được, có khả năng thật sự không thể nói được đây là chuyện may mắn gì, trên thế giới này cũng sẽ không có một miếng bánh có nhân rớt từ trên trời xuống, mà cho dù là có, cũng sẽ đụng chết người.

Hắn nhặt con búp bê trên đất lên, chuẩn bị rời khỏi nơi này đến toa xe khác xem thử, cho dù nơi mình tiến vào có phải là chuyến xe lửa màu lục đó hay không, thì cũng không thể cứ rúc mãi ở chỗ này bất động được.

Trên quầy bar đồ ăn, còn đặt hai giỏ bánh bao, phía trên phủ một lớp vải trắng, vẫn còn nóng hổi nguyên.

Tuy rằng loại cảm giác này khiến người cảm thấy rất kỳ quái, nhưng Tô Bạch cũng là người ngại ăn đồ nguội, vậy mà hắn lại thật sự cầm một cái bánh bao bên trong đó ra, cắn một miếng, nhai kỹ rồi nuốt xuống.

"Nhân củ cải, cũng tạm được."

Vừa ăn bánh bao, Tô Bạch vừa đẩy cửa toa ăn, phía trước chắc hẳn là toa giường nằm, chỉ có một con đường nhỏ phía trên có thể dành cho người đi lại.

Chương 780 Không Mở Cửa Thì Phải Chết

Khi Tô Bạch đi qua đó, phát hiện ra cửa nhỏ ở toàn bộ buồng giường nằm đều đóng, đợi khi bước đến chính giữa, Tô Bạch đích thân đẩy một cánh cửa nhỏ ra, bên trong là sáu chiếc giường nằm, trái phải mỗi bên ba tầng, chăn và gối đầu bên trên được đặt rất chỉnh tề và ngay ngắn.

Hắn đóng cửa lại, tiếp tục đi về phía trước, qua toa giường nằm, phía trước chính là toa ghế mềm, đoàn tàu màu lục này vốn không dài cho lắm, đại khái cộng toàn bộ lại cũng chỉ khoảng bảy tám toa tàu, đối với xe lửa màu lục chở khách mà nói, nó quả thực có ngắn hơn một chút, nhưng dù sao đây cũng là thứ mà Phát Thanh đưa tới để chở thính giả, dài như vậy thực ra cũng đã rất xa xỉ rồi, thính giả có thể có tư cách được vận chuyển đến nơi đó, tổng cộng mới có mấy người?

“Hút thuốc không?”

Tô Bạch vừa đi đến chính giữa toa ghế mềm, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói, hắn quay đầu lại nhìn, là một thanh niên mặc áo sơ mi màu trắng đang ngồi ở đó, trong tay cầm một điếu thuốc và đưa tới.

Thế nhưng, Tô Bạch có thể chắc chắn rằng, khi mình vừa mới tới đây, hoàn toàn không hề phát hiện ra người này, hơn nữa, tuyệt đối không có khả năng mình hoa mắt không để ý đến!

Đây là nơi nào?

Đây là tình cảnh gì?

Sao Tô Bạch có thể đi một cách sao lãng và đắc ý như vậy được?

Hắn duỗi tay, còn chuẩn bị nhận thuốc, nhưng thuốc lá lại trực tiếp xuyên qua bàn tay hắn, đây là giả sao?

"Ồ, xin lỗi, tôi quên mất tôi đã chết rồi." Thanh niên mặc áo sơ mi nhún vai một cách rất bất đắc dĩ: "Thuốc của tôi, anh chắc chắn không hút được rồi, thật không có ý nghĩa gì cả."

Thanh niên mặc áo sơ mi vừa nói vừa đứng dậy, Tô Bạch để ý thấy ánh mắt của đối phương rơi lên con búp bê trong tay mình một lúc.

"Về nhà sao?" Cậu ta hỏi.

"Ừm, sắp rồi." Tô Bạch đáp lời.

"Ồ, thật sự về nhà à." Thanh niên mặc áo sơ mi nở nụ cười: "Sống đi, chết trở về, nó thật sự khách sáo và hào phóng thật đấy."

Tô Bạch hiển nhiên biết rõ "nó" trong miệng của cậu ta là đang chỉ ai.

"Người trong toa tàu này, đều đã…" Câu nói này của hắn nói đến đây thì dừng lại, dù sao thì người chết cũng là lớn nhất, cộng thêm Huyết Thi cũng là người trở về từ nơi đó, cho dù là bị Phát thanh kéo vào trong thế giới chuyện xưa và giết chết, nhưng tàn hồn vẫn còn khả năng tấn công một đòn cuối cùng như, suýt chút nữa thì cắn nuốt được Tô Bạch.

Những nhân vật đại lão này, cho dù đã chết rồi, thì vẫn không thể khinh thường.

"Đều chết cả rồi, không chết, thì sao trở về được?" Thanh niên áo sơ mi thở dài một tiếng có hơi chán nản: "Cuối cùng, cũng sắp về đến nhà rồi."

Tô Bạch nhìn thấy phản ứng của cậu ta, không khỏi bắt đầu suy đoán, lẽ nào, chuyến xe lửa này thật sự là "xe tang" mà Phát Thanh sắp xếp sao?

"Anh tới làm gì, tôi biết rất rõ." Thanh niên áo sơ mi nhìn Tô Bạch và nói: "Đồ của tôi đều thất lạc cả rồi, nhưng tôi nhớ, đồ của mấy người đó vẫn chưa mất, giống như vật bồi táng đặt trên xe cùng họ trở về, ở trước mặt, cứ mở cánh cửa đó là có thể nhìn thấy, nhưng tôi kiến nghị anh nên cẩn thận một chút, dù sao có những người, cho dù đã chết, tính cách cũng sẽ không trở nên tốt hơn một chút nào đâu."

"Cảm ơn lời nhắc nhở." Tô Bạch quay người, đi về phía cửa kéo đó, bên này là một toa ghế mềm, như vậy phía trước, chắc hẳn là toa ghế cứng.

Khi hắn đi đến cửa kéo, lại nhìn xung quanh một chút, đoàn xe lửa này rất kỳ quái, bởi vì từ một toa ăn ở sau cùng đến băng qua toa giường nằm, rồi thẳng đến toa ghế mềm này, không có cánh cửa giống với bên ngoài.

Có lẽ, có thể giải thích thành dù sao hành khách cũng chỉ có một dúm như vậy, cũng không cần phải làm nhiều cửa làm gì, nhưng việc này khó tránh khỏi có hơi quá kỳ quái, Phát Thanh có cái tính vạch lá tìm sâu, thứ mà nó thiết kế ra, không hẳn sẽ xuất hiện một loại BUG này, giống như trong đoàn xe lửa bình thường, mỗi một toa xe đều có cửa, hình như cũng không tính là chuyện quá phiền phức gì thì phải?

Tay của Tô Bạch đặt lên cửa kéo, thế nhưng, vẫn luôn không mở ra.

Một khí tức lạnh lùng truyền tới phía sau Tô Bạch, lúc này, vậy mà thanh niên mặc áo sơ mi lại đứng phía sau hắn, cằm đặt lên vai Tô Bạch, tuy rằng cậu ta không có cơ thể, thậm chí ngay cả linh hồn cũng đã yếu đến mức không tưởng, nhưng loại cảm giác này vẫn khiến Tô Bạch rất khó chịu.

Loại biểu hiện của Hải thiếu gia là một loại hành vi nghệ thuật, trên thực tế, phần lớn gay thoạt nhìn cũng không khác gì người bình thường, bọn họ cũng sẽ không cố tình tỏ ra rất lẳng lơ, yêu khí và phụ nữ hóa, nhưng vị này, quả thực khiến Tô Bạch có hơi phản cảm.

"Sao anh… vẫn chưa mở cửa ra?" Thanh niên mặc áo sơ mi nhẹ giọng hỏi.

"Cửa có hơi nặng, không kéo nổi." Tô Bạch thu bàn tay đặt trên tay nắm cửa của mình xuống, lôi một chiếc khăn ướt từ trong túi áo ra, lau bàn tay của mình, cả quá trình này cực kỳ chậm rãi.

Thanh niên mặc áo sơ mi chậm rãi lùi lại, lại trở về vị trí ban đầu của mình, thản thản nhiên nói: "Cho nên, tôi vẫn nóng vội quá rồi sao?"

"Ừm, có một chút." Tô Bạch hỏi: "Tuy rằng cậu đã thể hiện ra loại cảm giác đó, nhưng nói thật, tôi không cho rằng loại cảm xúc và phong cách đầy bi quan cùng thất vọng vẫn còn đeo bám trên lưng sau khi chết này, sẽ xuất hiện trên người những vị tiền bối đó của tôi."

Thanh niên mặc áo sơ mi gật đầu: "Đúng vậy, sao bọn họ có thể sẽ làm ra loại chuyện này được chứ, bọn họ chỉ là một đám, một đám…"

Thanh niên áo sơ mi dường như đang suy nghĩ xem nên hình dung những người này thế nào, nhưng trong lúc nhất thời lại không tìm được từ ngữ thích hợp, cho nên, cậu ta cũng không hình dung nữa, mà là nở nụ cười có hơi ngoài ý muốn: "Vậy mà lại bị anh phát hiện ra rồi."

"Rốt cuộc cậu là thứ gì?" Tô Bạch nhìn thanh niên mặc áo sơ mi này bằng ánh mắt cảnh giác, từ trong lời nói vừa rồi, thanh niên áo sơ mi này rõ ràng muốn đối lập bản thân cậu ta

với đám người Lệ Chi đó, cậu ta rõ ràng không phải là thính giả bị Phát Thanh đưa đến nơi đó. Thậm chí có khả năng, cậu ta thực ra chính là thứ mà Phát Thanh đưa thính giả đến nơi đó để đối phó.

"Tôi là ai?" Thanh niên áo sơ mi liếm môi mình.

"Là thứ gì cơ." Tô Bạch nhắc nhở.

"Ha ha." Thanh niên mặc áo sơ mi đặt một tay lên tay vịn ghế, tay còn lại kẹp điếu thuốc: "Anh biết không, động tác này là tôi học được từ một người, tuy rằng, tôi chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của thuốc lá, nhưng tôi cảm thấy nó chắc hẳn sẽ không tệ cho lắm, bởi vì khi tôi nhìn thấy anh ta hút, cảm thấy rất hưởng thụ. Cho nên trên người anh mang theo thuốc lá không?"

"Bây giờ cậu không có cơ thể, có thuốc cậu cũng không hút được."

"Ôi…" Thanh niên áo sơ mi vỗ lên đầu mình một cách rất tiếc nuối: "Đúng vậy, thật sự rất tàn nhẫn, lần đầu tiên tôi nhìn thấy thuốc lá chân chính, lại không thể hút được."

Lúc này, giọng nói của cậu ta đột nhiên thay đổi.

"Anh không mở cửa thì anh phải chết."

"Chỉ dựa vào một vong hồn như cậu thôi sao?" Tô Bạch không cho là đúng, đáp.

"Ồ, đúng rồi…" Thanh niên áo mặc sơ mi có hơi ngại ngùng bảo: "Quên giới thiệu với anh, các người bạn của chúng ta…"

Vừa dứt lời, trên mỗi một vị trí trong toàn bộ toa ghế mềm, trong nháy mắt đã ngồi kín người.

Chương 781 Đoàn Tàu Chết Chóc 1

Lúc này đây, trong toàn bộ toa ghế mềm lập tức ngồi chật kín người, bọn họ đều mang bộ dáng hình người, thế nhưng, có thể nhìn ra được, bọn họ có hơi khác với thanh niên mặc áo sơ mi.

Bởi vì tuy rằng Tô Bạch không biết rốt cuộc thanh niên mặc áo sơ mi là thứ gì, nhưng rất có khả năng, cậu ta thực ra không phải là con người, thế nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được cậu ta đang bắt chước làm một con người thế nào, cậu ta đang mô phỏng, đang thử nghiệm, mà những người còn lại đang ngồi đấy lại hoàn toàn mang theo hơi thở chất phác, hoàn toàn không có cảm giác của con người một chút nào.

Bọn họ chính là một đám sinh vật khác khoác vẻ ngoài của con người…

"Ha ha…"

Tô Bạch nở nụ cười một cách rất bình tĩnh, dường như không hề ngạc nhiên và kích động về một màn đột nhiên xuất hiện trước mắt mình này.

Sau đó, hắn lặng lẽ quay người, để lại một bóng lưng nặng nề cho một toa xe đầy những thứ người không ra người quỷ không ra quỷ này.

"Tôi cảm thấy nơi này có hơi bí, tôi cần mở cửa để hít thở không khí."

"Két… két… két…"

Trên sân ga ở nhà ga, truyền tới những tiếng vang trong trẻo.

Tựa như lúc này, có những nhân viên làm việc ở nhà ga đang chỉ hủy, hướng dẫn đoàn tàu hỏa tiến vào trạm, và chỉ huy hành khách trên nhà ga chú ý lùi đến phía sau để đảm bảo an toàn cho mình.

Đương nhiên, số lượng hành khách ở nơi này cũng không nhiều cho lắm, tính đâu ra đấy cũng chỉ khoảng một trăm người, hơn nữa còn có cả người phương Đông lẫn phương Tây.

Sân ga này quả thực có bộ dáng của một nhà ga, nhưng bên ngoài sân ga, lại là một mảnh đất hoang vắng tối đen phủ đầy xương trắng, một cái hố tròn khổng lồ, cùng cơn gió lạnh thấu xương cuốn tới hết đợt này đến đợt khác, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất khó chịu.

Cho dù là thính giả, ở dưới loại hoàn cảnh này cũng sẽ cảm thấy không thích hợp.

Bọn họ không hề xuống nhà ga, tiến về phía trước dọc đường ray tàu hỏa, bởi vì ngay khi bọn họ mua vé, soát vé, tiến vào, và đứng ở trên sân ga, đã có thể thấp thoáng nhìn thấy ánh đèn ở đầu tàu hỏa.

Ngay lúc này, còn bảo nhảy xuống, tiến lên phía trước mấy bước, giành quyền lên xe trước, cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Trên xe lửa có người!”

Có thính giả phát hiện ra, bên ngoài xe lửa có năm người bám vào.

“Ha ha, tốc độ cũng nhanh thật, nhưng sao vẫn không tiến vào?”

“Chắc hẳn đã gặp phải chuyện gì đó rồi.”

Rất dễ nhận thấy, người có mặt ở đây có ai là thằng ngu đâu, mà toàn là người tinh anh cả, bây giờ không người nào đi đố kỵ chuyện đám người Hải thiếu gia đi ăn mảnh, mà phần lớn lực chú ý đều tập trung vào chuyện nếu đã giành trước một bước vậy tại sao lại không vào trong xe lửa.

Trong lúc nhất thời, các thính giả trên sân ga bắt đầu lùi lại, một vài người trước đó còn dự định khi xe lửa vừa vào trạm sẽ giành trước một bước tiến lên cướp đồ, nhưng bây giờ đều dập tắt hết, nhìn tình thế mà làm việc vẫn luôn là kỹ năng chắc chắn nhất của thính giả, hoặc là có thể gọi là bản năng, không có chút năng lực này, vậy phỏng chừng không biết đã bị Phát thanh chơi chết bao nhiêu lần trong thế giới chuyện xưa rồi.

Khi xe lửa tiến vào trạm thì bắt đầu giảm tốc, từ từ dừng lại trước mặt mọi người.

Ba người Hải thiếu gia, Giải Bẩm và mập mạp đều nhảy xuống nhà ga, sắc mặt của ba người đều trắng bệch, bộ dáng mệt mỏi, quả thực, bám vào xe lửa lâu như vậy, lại không ngừng đấu tranh với luồng không khí và chấn động âm thanh, cũng đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Đương nhiên, trong đó có bao nhiêu thật, và có bao nhiêu phần là diễn thì không thể biết được, ít nhất thì mập mạp biết rõ, con hàng như Giải Bẩm này chắc chắn không tiêu hao lớn như mình, tên này chỉ thiếu một bước là có thể tăng lên cấp bậc thính giả cao cấp, nên làm sao có thể thảm như mình được?

“Đại Bạch, đại Bạch.” Mập mạp gọi hai tiếng tên của Tô Bạch, anh ta đứng trên nhà ga nhìn ra phía sau xe lửa: “Chắc hẳn sẽ trở về đi.”

Từ mặt lương tâm mà nói, mập mạp không hy vọng Tô Bạch sẽ xảy ra chuyện gì.

“Con đường phía sau mất rồi thì sao trở về được?” Hải thiếu gia cười khổ một tiếng: “Tại sao cậu ta lại ngã xuống?”

“Tôi thấp thoáng nhìn thấy, cậu ấy đập vỡ cửa sổ.” Mập mạp nhớ lại, khi đó tầm nhìn rất mơ hồ, âm thanh cũng không thể truyền tải được tốt cho lắm, mập mạp chỉ có thể thông qua mật mã Morse để phát tin tức cho Tô Bạch một cách khó khăn, người khác không biết có thể còn cho rằng mình đang rên tình ấy chứ.

Nhưng sau đó, hình như anh ta mơ hồ nhìn thấy Tô Bạch đập vỡ kính, sau đó nhìn thấy cơ thể hắn rơi khỏi xe lửa biến mất tăm, sau khi xe lửa lái đi, đường ray phía sau, bao gồm cả cảnh vật xung quanh cũng sẽ theo đó mà biến mất.

Thực ra, mập mạp cũng biết rõ, Hải thiếu gia nói đúng, đường đã không còn thì làm sao men theo đường trở về được?

Có lẽ kết cục tốt nhất cho Tô Bạch hiện tại, chính là lạc trong một không gian nào đó, hy vọng đừng gặp nguy hiểm đến tính mạng, đợi chống đỡ qua một khoảng thời gian, rồi đợi lời triệu hồi của Phát Thanh tiến vào thế giới chuyện xưa thì có thể rời khỏi nơi đó.

Thế nhưng, mập mạp có chút thấp thỏm, đó chính là ở nơi này, Phát Thanh có thể triệu hồi được Tô Bạch hay không?

Nếu nó có thể trực tiếp triệu hồi, vậy có đến mức phải dùng đoàn xe lửa màu lục này chở các thính giả đại lão đó trở về không? Cứ trực tiếp dùng một tia sáng trắng không phải sẽ bớt việc hay sao?

“Tôi nhìn thấy chị cậu.” Mập mạp mở miệng nói với Hải thiếu gia: “Cô ta cũng đã nhìn thấy tôi.”

Hải thiếu gia nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, một bàn tay lập tức túm lấy bả vai của mập mạp, tay còn lại túm vai của Giải Bẩm, cơ thể của Giải Bẩm run lên, dường như đang kiềm chế bản năng đánh trả của mình, mặc cho Hải thiếu gia túm mình và mập mạp cùng nhau lùi về phía sau đám người.

Thính giả đứng trên nhà ga trước đó chỉ hơi lùi lại một chút khoảng cách để đảm bảo an toàn, mà hiện tại, Hải thiếu gia lại kéo thẳng hai người đi về phía cửa soát vé, cách cửa ra cũng chỉ còn lại mấy bước mà thôi.

"Phù phù…"

Hải thiếu gia há to mồm thở phì phò, ngược lại cũng không phải bởi vì mập mạp quá nặng, mà là lúc này đây áp lực trong lòng anh ta quá lớn.

"Rốt cuộc sao thế hả?" Mập mạp hỏi, sau đó anh ta nghĩ đến tin tức mà mình đã gửi cho Tô Bạch, sau đó cũng hiểu ra chút gì đó, ngay khi cách cửa sổ nhìn thấy những đại lão đó ngồi yên ổn trong xe lửa, cho dù là Tô Bạch phát bệnh thần kinh cũng không đến mức cố chấp muốn nhảy vào trong hố lửa, nhưng ngay khi mình thông qua mật mã Morse nói với Tô Bạch rằng mình nhìn thấy Lệ Chi, thì hắn lập tức bắt đầu đập vỡ cửa kính.

"Người mà cậu nhìn thấy cũng là Lệ Chi sao?" Mập mạp hỏi.

"Đúng, tôi nhìn thấy chị mình, chị ta còn nở nụ cười trấn an tôi, ý nói với tôi rằng không sao cả." Hải thiếu gia đáp lời.

"Tôi nhìn thấy Lệ Chi chỉ liếc mắt nhìn tôi một cách đầy thâm sâu khó dò, lập tức tôi không dám có hành động gì khác." Mập mạp nói ra hình ảnh và mình nhìn thấy.

Chương 782 Đoàn Tàu Chết Chóc 2

"Một tiền bối, là tiền bối có mối quan hệ cũng tạm được với ông chủ của tôi và tôi, người mà tôi nhìn thấy, không phải là Lệ Chi." Giải Bẩm nói, sau đó, anh ta lấy một chiếc hộp kim loại từ trong túi áo ngực ra, rồi rút từ bên trong ra một điếu thuốc lá, ngón tay nhẹ nhàng bóp đầu lọc, nói: "Chúng ta bị lừa rồi, cách ô cửa sổ bằng kính, bên trong có thứ gì đó trực tiếp giả bộ thành người mà chúng ta quen biết để khiến chúng ta kinh sợ, khiến chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Mập mạp và Hải thiếu gia đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng hai người cũng đã hiểu rõ rồi.

"Nhưng…" Giải Bẩm ngừng lại một chút, suy nghĩ một lát, rồi nói tiếp: "Hình như kết quả của việc bị lừa cũng không xấu, mà người không bị lừa đó, hình như không có kết cục quá tốt."

Nói xong, anh ta nhìn về phía mập mạp, biết khi đó mập mạp cách Tô Bạch gần nhất, hỏi: "Sao cậu ta lại rớt khỏi xe lửa?"

Mập mạp còn chưa kịp trả lời, thì chỉ nghe thấy tiếng chấn động bên cửa xe của tàu hỏa.

Cửa xe đang chậm rãi mở ra.

Tay của Tô Bạch lại nắm lên cánh cửa toa, nhưng vẫn không vội kéo cửa ra, mà chỉ nói: "Nói đi, sao tôi cứ cảm thấy tôi giúp các người mở cửa xe rồi thì tôi vẫn phải chết thế nhỉ?"

“Không không không…” Thanh niên mặc áo sơ mi lại đi đến bên cạnh hắn: “Anh không mở cửa, thì người chết chỉ có mình anh, còn nếu anh mở cửa, vậy sẽ có rất nhiều người chôn cùng anh.”

“Nghe qua cảm giác cũng không tệ nhỉ.” Tô Bạch nhún vai: “Được, mở cửa!”

Ngay khi Tô Bạch đang định đột nhiên dùng sức, thì trong phút chốc, cánh cửa kéo này bị mở ra từ bên trong, hắn sững sờ, đây cũng không phải do mình kéo nhé.

Ngay sau đó, toàn bộ người trong toa ghế mềm đều bắt đầu vặn vẹo, tuy rằng không phát ra âm thanh gì, nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được sự hưng phấn tới từ bọn họ, từng người trong bọn họ vặn vẹo thành một đống thịt bầy hầy, rồi xông thẳng về phía cửa xe đó.

Thanh niên mặc áo sơ mi ở bên cạnh Tô Bạch lại càng phát ra một tiếng kêu chói tai đầy hưng phấn, cơ thể cũng vặn vẹo, dường như đang biến mình thành một con rắn, trực tiếp xông ra ngoài.

Một bàn tay thò ra từ trong cánh cửa, tóm lấy tay của Tô Bạch, một chân của hắn lập tức nhảy bật lên, bùng phát toàn bộ sức lực khắp cả người vào lúc này, rồi xông vào trong cánh cửa thuận theo sức mạnh của bàn tay kia. Mà con búp bê vẫn luôn bị hắn nắm trong tay, lúc này đột nhiên lại sống lại và bắt đầu cười, con búp bê thoát khỏi tay hắn, ngược lại ngăn cản những thứ có ý đồ tiến vào cửa xe này, giống như trước đó con búp bê đã kéo Tô Bạch cùng nhau nhảy xuống khỏi xe lửa vậy!

“Rầm!”

Cửa lại bị đóng lại.

Tô Bạch bị kéo vào trong, nơi này là một toa ghế cứng, sau đó, hắn lập tức quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa, da thịt trên cơ thể người đàn ông này như bị xẻ xuống một nửa, phần lớn xương cốt đều lộ ra ngoài, xương ngón tay của anh ta bị ghim chặt lên cửa, ngăn cản lực xung kích to lớn truyền tới từ bên kia cánh cửa, ngay sau đó, anh ta dùng một bàn tay trực tiếp chặt đứt xương ngón tay, để xương ngón tay của mình ở trên cửa rời khỏi cơ thể của mình.

Xương ngón tay của mình đối với anh ta mà nói, chỉ là một cái đinh.

Sau đó, anh ta quay người lại, đối mặt với Tô Bạch.

Đây là sự một tồn tại mang theo vết thương nặng trên người, lúc này bộ dáng thê thảm của anh ta, có thể nói rõ độ nghiêm trọng trong thương thế của anh ta, nhưng anh ta vẫn có thể sống sót, và vẫn có thể tiếp tục sống sót, không thể không nói đây là một kỳ tích.

Đôi mắt của anh ta màu lam, tuy rằng trên mái tóc là rất nhiều máu khô, nhưng có thể nhìn ra được mái tóc của anh ta màu vàng, lại nhìn dáng người, chắc hẳn là người da trắng phương Tây.

Đây là một thính giả trong giới phương Tây?

Tô Bạch nhớ Giải Bẩm từng nói, lúc đầu một tốp thính giả đại lão ở phương Tây và phương Đông, đều là lên chuyến tàu trên nhà ga này và rời đi, cho nên chuyến tàu trở về xuất hiện cả thính giả phương Tây trở về, ngược lại cũng không kỳ quái cho lắm.

“Thank you.”

Tô Bạch thử giao tiếp với anh ta, thế nhưng, ngược lại, vị thính giả phương Tây này lại hơi nghiêng đầu, rõ ràng có hơi chậm chạp và trì độn, nhưng khát khao trong đôi mắt của anh

ta lúc này lại càng lúc càng nồng đậm. Từ trong ánh mắt của đối phương, Tô Bạch dường như nhìn thấy bóng dáng của Huyết Thi ngày trước. Khi Huyết Thi trở về vào ngày ấy, cũng điên điên khùng khùng giống như anh ta.

"Hungry… Hungry… blood… blood…"

(Khát… khát… máu tươi… máu tươi…)

Tròng mắt của đối phương nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, nhưng hắn không hề lùi lại, bởi vì không gian ở nơi này vốn đã nhỏ hẹp rồi, hơn nữa loại bàn ghế gỗ xung quanh này đều chắc chắn đến đáng sợ, cho nên, trong không gian nhỏ hẹp như vậy, muốn dựa vào việc dịch chuyển nhanh nhẹn để né tránh, dường như là một chuyện không có khả năng.

Thế nhưng, cũng may Tô Bạch không phải là loại cường hóa loại hình nghiêng về thuật pháp như mập mạp.

Cho dù thân phận của vị này thực ra đã gần như được miêu tả rất chân thật rồi, nhưng nhìn xem anh ta đã biến thành cái dạng gì đi, mình cũng đã mạnh mẽ hơn cái ngày đối mặt với Huyết Thi trước kia rất nhiều, ít nhất, thì cũng có năng lực liều mạng chứ nhỉ?

Thực ra, từ tận đáy lòng của chính bản thân Tô Bạch cũng không chắc chắn cho lắm, cách hai cấp bậc lớn, sẽ có những thứ và có những sự chênh lệch, có thể đã vượt qua phạm vi hiểu biết ở cấp bậc hiện tại này của mình.

Thế nhưng, không nghĩ như vậy thì còn có thể làm thế nào được đây?

Quỳ xuống dâng bản thân mình một cách cung kính cho anh ta ăn sao?

Hơn nữa, thứ mà anh ta muốn là máu, thấy đói là bởi vì anh ta cần máu tươi.

Đây là một đại lão Vampire phương Tây, chỉ là hiện tại Tô Bạch cũng có chút dở khóc dở cười. Hắn lăn qua lăn lại, thực sự không ngờ đến, vậy mà còn có thể gặp được người trong tộc ở nơi này.

Con ngươi của đối phương đột nhiên tràn ra một màu đỏ thẫm, cơ thể run lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tô Bạch, hai bàn tay của anh ta lại trực tiếp túm lấy của hắn.

Trên làn da của hắn hiện ra những đường tơ máu, lúc này sức mạnh trong cơ thể đột nhiên tăng lên, hai bàn tay nắm lại, hai cánh tay mở ra.

"Rầm!"

Một tiếng va chạm vô cùng nặng nề truyền tới, Tô Bạch chỉ cảm giác được lúc này, hai cánh tay của mình gần như đã mất đi cảm giác, tiếp đó, ngay khi đối phương nhấc đầu gối lên, húc thẳng vào vị trí bụng dưới của mình, Tô Bạch chỉ có thể dựa vào bản năng của mình mà cũng nhấc đầu gối lên.

"Bốp!"

Đầu gối va vào đầu gối, một lực xung kích lớn mạnh cuốn về phía Tô Bạch, cả người hắn giống như một con diều đứt dây trực tiếp bay ngược ra sau. Sau lưng va thật mạnh lên một lưng ghế, nhưng lúc này, lưng ghế cũng chỉ hơi lõm xuống một chút, từ đó cũng đủ để thấy được mức độ cứng rắn của toàn bộ đồ vật ở nơi này.

Chương 783 Đoàn Tàu Chết Chóc 3

Hai cánh tay, đầu gối và sau lưng truyền tới cơn đau dữ dội khiến hắn cắn chặt răng theo bản năng, loại cách thức đối chiến cứng đối cứng không hề có chút đặc sắc nào để nói này, vốn là một loại mà Tô Bạch thích nhất, nhưng rất dễ nhận thấy, đối phương cũng sở trường về chuyện này hơn mình, hoặc là nói, cho dù hiện tại thân thể của đối phương đã tàn tạ, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, ở trước mặt anh ta, Tô Bạch rất khó chiếm được lợi ích gì.

"Mẹ nó, cứu tôi vào chỉ vì hút máu của tôi sao…?"

Tô Bạch vươn đầu lưỡi của mình, thở hổn hển thật nặng nề, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, cảm giác đau đớn trên người dần dần biến thành một loại thuốc kích trong ý thức của Tô Bạch, khiến hắn càng đau lại càng hưng phấn!

Ngược lại cũng không phải Tô Bạch thật sự có khuynh hướng SM nghiêm trọng gì, mà là bởi vì hắn biết rõ, vào lúc này, nếu như mình không thể kiên trì được dưới tay đối phương, vậy thì mình thật sự sẽ biến thành thức ăn ngay, chỉ cần có thể kiên trì đối đầu với anh ta, thì mới có thể có đường sống.

Dù sao thì tàu hỏa chắc hẳn cũng sắp vào ga rồi.

Thế nhưng, điều khiến Tô Bạch có hơi bất ngờ đó là đối phương cũng không nhân lúc khí thế vẫn còn mà tiếp tục tấn công, mà lại dừng chân tại chỗ, hai tay hơi rũ xuống.

"Cái này…"

Tô Bạch có hơi mơ hồ, nhưng nghĩ tới đây chắc hẳn không phải nghi trận mà đối phương bày ra, bởi vì từ lần đầu đánh nhau đã rất rõ ràng rồi, mình chỉ có sức miễn cưỡng ngăn cản, cho nên anh ta cũng không cần thiết phải bày ra thủ đoạn bịp bợm gì hết.

Thế nhưng, Tô Bạch cũng không hề do dự và chần chừ, chém giết thật sự cũng không phải là loại trò chơi đánh theo lượt, anh tới chém tôi một đao rớt máu, sau đó lùi lại để đợi tôi tới chém anh một đao rớt máu.

Lần này, đến lượt Tô Bạch chủ động tấn công!

Một chân của hắn đạp lên ghế, cả người xông về phía người kia.

"Ầm!"

"Bốp!

"Bốp!"

Bụng dưới, cổ, ngực, mấy vị trí yếu ớt khá phổ biến của cơ thể người này, Tô Bạch không hề bỏ qua một chỗ nào cả, đối phương lại càng không ngừng lùi lại dưới đòn tấn công của mình, thế nhưng, anh ta không hề đánh trả, cũng không hề phản kháng, mà chỉ đứng ở nơi đó bị động chịu đòn như vậy.

Cuối cùng, Tô Bạch lôi Địa ngục hỏa shotgun ra, tung một quyền đánh vào cằm của đối phương trước, sau đó trực tiếp nhét miệng súng vào trong miệng của anh ta.

Cho dù là thính giả đại lão ở thời kỳ hưng thịnh cũng không dám chơi trò nuốt đạn này chứ nhỉ?

"Bằng!"

Tô Bạch bóp cò súng!

Sau ót của đối phương lập tức bị xuyên thủng ra một lỗ máu, cơ thể bắt đầu lảo đảo, sau đó ngã lên một chiếc ghế ngồi ở bên cạnh, không biết vì cơ thể của anh ta khá nặng hay là vì may mắn, mà vừa vặn ngồi xuống ghế.

Toàn bộ cảnh tượng này rõ ràng quỷ dị không nói nên lời.

Chết chưa nhỉ?

Tô Bạch thậm chí còn không có cách nào xác nhận được điểm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hắn duỗi tay, túm mái tóc bẩn và tàn tạ của đối phương lên, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt của anh ta, mũi diều hâu, đường nét gương mặt hiện ra rất rõ, những đường cong cũng rất rõ ràng, nếu là bình thường, chắc hẳn anh ta là một người đàn ông phương Tây khá đẹp trai, tuổi tác đại khái khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Mặc kệ anh ta đã chết hay là chưa, nhưng không biết tại sao, Tô Bạch lại không muốn tiếp tục phá hỏng cơ thể của anh ta nữa, có lẽ bởi vì xuất phát từ nguyên nhân Huyết tộc, trong dòng máu có một loại tôn trọng và giả bộ luyến tiếc giữa đôi bên, nhưng phần lớn là Tô Bạch cảm thấy thực ra có hơi bất thường khi mình chiến thắng, chắc chắn có chỗ nào đó kỳ quái!

Tô Bạch đảo mắt nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện ra nơi này lại không hề có cửa thông đến một toa sau, đúng vậy, không có cửa!

Hắn đứng bên cửa sổ cạnh ghế ngồi, dùng ngón tay gõ lên cửa sổ, nhưng lại phát hiện ra ngón tay mình suýt chút nữa thì lún vào, một lực hút từ trên cửa sổ truyền tới khiến hắn lập tức rụt tay lại.

Lẽ nào cửa sổ này chỉ có thể đập vỡ từ bên ngoài thôi sao?

Hoặc là, nơi mình đang ở không phải là đoàn xe lửa màu lục mà mình đã bám vào trước đó, mình có thể đã lên một chuyến xe lửa giả…

Rất nhiều suy nghĩ không ngừng lóe lên trong đầu của Tô Bạch, khi người bị nhốt ở một nơi, suy nghĩ hàng đầu chắc chắn là ra ngoài thế nào, chỉ là hiện tại hình như không có manh mối gì cả.

Trong toa tàu mà mình đã đi tới trước đó, toàn là một đám không biết là cái thứ đồ chơi gì nữa, mà ở trong toa xe đang ở hiện tại, lại là một con ngõ chết, cửa sổ ngược lại có thể đi ra, nhưng có trời mới biết nó lại muốn hút mình đến nơi nào nữa.

Tô Bạch dứt khoát ngồi lên ghế, mà Vampire lúc đầu đã ra tay với mình đó thì lại ngồi đối mặt với Tô Bạch một cách đờ đẫn, hai người ngồi đối diện nhau, chỉ có điều, đối phương vẫn bất động, có lẽ vì vị trí sau gáy bị Tô Bạch bắn một phát súng, cho nên đầu của anh ta không thể thẳng được, mà nghiêng lệch đi, đôi mắt hơi mở, miệng cũng vì tư thế quái dị của đầu mà kéo ra một chút, thoạt nhìn giống như đang mỉm cười, lại giống như đang trào phúng.

Đương nhiên, mỉm cười và trào phúng ở đây chỉ là do tác dụng tâm lý của Tô Bạch, cũng giống như các nhà thơ thích đọc ra vẻ cao quý của hoa cúc, nhưng ai biết rốt cuộc hoa cúc đang nghĩ thế nào chứ?

“A…”

Tô Bạch cười một tiếng, hắn đột nhiên hiểu ra rồi, nếu toa tàu này có thể ra ngoài, vậy sao con hàng đối diện với mình này, lại có khả năng đói thành ra như vậy được chứ?

Thế nhưng thương thế trên người anh ta hình như không phải do cái đói gây ra, cũng không phải là loại cảm giác thực sự đói quá cho nên mới bắt đầu ăn thịt của mình đó.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, cuối cùng Tô Bạch vẫn đứng dậy, làm nghề cũ của mình, hoặc gọi là thói quen cũ, khi bất cứ thính giả nào chết đi, cho dù là trong thế giới chuyện xưa hay là trong thế giới hiện thực, Tô Bạch đều thích giở trò sờ mó xem liệu có đồ gì hay rớt xuống hay không.

Quần áo của đối phương đã sớm nát tươm như xơ mướp, có rất nhiều chỗ còn dính vào máu thịt, thậm chí là cả xương trắng, hơn nữa còn mưng mủ nghiêm trọng, nhưng vì cơ thể này dường như quá thiếu sức sống, nên ngay cả nước mủ này cũng lộ ra bộ dáng có hơi vô lực.

Tô Bạch xé áo trên của đối phương, ngực của đối phương hoàn toàn lõa lồ trước mặt hắn, thứ khiến khóe miệng hắn có hơi co rút, chính là một nửa ngực của đối phương chỉ có khung xương mà không có da thịt, thậm chí trái tim và những cơ quan khác ở bên trong đều không thấy đâu.

Hắn vốn cho rằng đây chỉ là loại thương thế bên ngoài mà thôi, không chết đã có thể nói là có sinh mệnh lực mạnh mẽ rồi, nhưng ngay cả trái tim và cơ quan còn chẳng có, vậy mà vẫn sống được, lại còn có thể bắt đầu đè mình ra đánh, rốt cuộc thì con hàng này có lai lịch gì vậy?

Sự tồn tại ở cấp bậc đó thật sự đã đột phá giới hạn của con người đến mức độ này rồi sao?

Chương 784 Đoàn Tàu Chết Chóc 4

Phải biết rằng nơi này không có máu người tươi mới có thể cung cấp cho mình hấp thụ, không có nguồn năng lượng thứ hai nào, cho dù là Tô Bạch thử hóa cơ thể của mình thành máu tươi hoặc là sương mù máu, sau đó lại ngưng tụ lại cơ thể của mình, thì đó cũng là vì hắn có thể cắn nuốt sức mạnh của người khác hoặc là sức mạnh của bản thân hắn đều được lưu trữ và chuyển hóa trong máu, nếu đổi lại là ở trong loại môi trường không bổ sung năng lượng, lại dưới dạng thương thế này, vậy Tô Bạch cũng sẽ trực tiếp toi mạng.

Ngón tay hắn sờ trên xương cốt của đối phương, phát hiện ra vậy mà xương của đối phương cũng không giống người bình thường, trong xương lại cũng có máu tồn tại, nhưng không phải là loại ngấm vào trong xương, mà là loại tương tự với mạch máu.

"Đây là biến xương cốt toàn thân thành một mạch máu to lớn hơn sao." Tô Bạch hé miệng, lúc này, thực sự hắn chính là kẻ học lỏm, hơn nữa còn là trực tiếp nghiên cứu cơ thể của người ta để học lỏm, có lẽ, nếu có thể có cơ hội ra ngoài, hắn cũng muốn nghĩ cách xem liệu có thể biến xương cốt của mình thành như vậy được hay không.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch đang nghiên cứu đến mê mẩn, thì dư quang ở khóe mắt đột nhiên để ý đến mảnh xương ngón tay vốn bị lấy ra làm đinh ghim lên cửa kéo, lúc này lại từ từ mềm oặt, sau đó, rớt xuống mặt đất.

Hắn đứng dậy với vẻ mặt nghiêm túc, theo lý mà nói thì cánh cửa này có thể ngăn cản những thứ ở trong toa xe kia, bởi vì những thứ đó không có cách nào tự mình mở cửa được, nhưng không biết tại sao, lúc này, loại cảm xúc bất an trong lòng hắn lại càng lúc càng nặng nề.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng, thật sự không đúng. Tô Bạch cúi đầu, nhìn vào hai bàn tay mở ra của mình, trên bàn tay lại không có bao nhiêu huyết sắc, hắn lại nắm tay lại, rồi lại mở ra, vẫn không có chút huyết sắc nào, loại tình huống này thường xuất hiện ở người thiếu máu nghiêm trọng hoặc là trên cơ thể của người cực kỳ yếu ớt, nhưng cho dù thế nào thì vẫn không nên xuất hiện trên người mình!

Tô Bạch đột nhiên nhắm mắt lại, rồi lại mở ra.

"Vù!"

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra mình vẫn đứng nguyên tại chỗ, đứng nguyên ở nơi vừa mới tiến vào cửa, cánh cửa kéo đang không ngừng bị đập mạnh vào, những tiếng kêu kỳ quái của đám người thanh niên áo sơ mi không ngừng truyền tới, mà trên cửa kéo, hoàn toàn không thấy xương ngón tay kia đâu, trên mặt đất cũng mất luôn, xương ngón tay đó, không gắn trên cửa, cũng không rơi xuống đất, mà là ghim vào trong ngực mình, đang không ngừng rút máu trên người mình đi, Vampire phương Tây đó đứng ở vị trí mà anh ta đã đứng khi Tô Bạch mở cửa, sau gáy anh ta không bị xuyên thủng, quần áo cũng không bị mình kéo rách, mà vẫn ở nguyên bộ dáng ban đầu với tư thế lúc đầu, không ngừng chậm rãi nói: "Hungry… hungry… blood… blood…"

(Đói… đói… máu… máu…)

"Đồ khốn…"

Trong miệng Tô Bạch nghiến ra hai chữ này, sau đó hắn duỗi tay, nhổ xương ngón tay đó ra khỏi vị trí ngực mình, rồi bóp nó thật chặt trong tay, lúc đầu xương ngón tay còn tiến hành giãy dụa đầy mạnh mẽ và hữu lực, nhưng rất nhanh, nó đã yên tĩnh lại.

Trước đó, vậy mà đối phương lại thiết lập ra một loại ảo cảnh bằng một cách như vậy, khiến Tô Bạch không tự chủ được mà tiến vào, sau đó, đối phương sẽ trực tiếp tiến hành rút máu của mình.

Từ đây, cũng có thể nhìn ra được ngay khi anh ta mở cửa kéo Tô Bạch vào, thực ra đã hao hết một chút sức lực cuối cùng sót lại của anh ta, thậm chí anh ta đã không có sức lực để liều mạng với hắn, mà chỉ có thể dùng loại phương thức như vậy để "mê hoặc" Tô Bạch, từ đó có được máu tươi mà anh ta cần từ trên người hắn!

Đây là một loại phương thức chặt đứt đường lui rồi giành thắng lợi, nhưng rất dễ nhận thấy, anh ta đã thành công rồi.

Trước đó, trong lòng Tô Bạch cũng tự biết, với khoảng cách hai cấp bậc lớn này, một vài thủ đoạn của đối phương có khả năng là thứ mà mình ở cấp bậc hiện tại không có cách nào lý giải được, thế nhưng hắn vẫn không ngờ, chỉ vừa mới gặp mặt mà mình đã trúng chiêu rồi.

Xem chừng, non nửa máu tươi trong cơ thể mình đã bị đối phương rút đi rồi.

Máu chính là ngọn nguồn của Huyết tộc, nên điều này gần như tương đương với thực lực của Tô Bạch bị giảm đi hơn phân nửa, thậm chí sẽ còn nghiêm trọng hơn thế.

Dường như bởi vì Tô Bạch đã tỉnh lại, cho nên đối phương cũng dừng tiếng lầm bầm vẫn luôn duy trì đó, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên một cách rất khó khăn, lúc này, đôi mắt xanh

biếc đó hơi ngưng tụ lại thành một điểm, một loại uy áp của mãnh thú ngủ đông tỉnh dậy lập tức tản ra.

Tại sao anh ta lại biến thành cái dạng này, tại sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy, những thứ ngồi đầy trong toa xe lửa bên cạnh đó rốt cuộc là gì, những điều này, Tô Bạch cũng không biết rõ, nhưng có một điểm thì hắn biết, đó là tình cảnh của mình hiện tại thực sự rất không ổn.

Tựa như năm đó khi mình vừa mới trở thành thính giả, mà bàn tay đến từ Lệ Chi đã bắt đầu duỗi tới, vẫn luôn chơi đùa với hắn, những nhân vật ở cấp bậc đại lão này, không có một người nào là thiện nhân, và cũng không có người nào dễ đối phó hết.

Môi của đối phương bắt đầu hơi run lên, giống như một cái cây đã chết khô từ rất lâu rồi, đang tìm kiếm mầm non mới, phỏng chừng trước đó vì để giảm bớt tiêu hao của mình, mà nói một cách thông tục thì chính là giảm bớt sự trao đổi chất của mình, cho nên anh ta mới đóng phần lớn chức năng của cơ thể mình lại, nhưng hiện tại vì có máu tươi của Tô Bạch rót vào, cho nên anh ta đang khởi động lại các chức năng cơ thể của mình.

Trước đó khi anh ta mở cửa kéo Tô Bạch vào, có khả năng đây là một loại tồn tại của bản năng, hoặc có lẽ tuy ý thức của mình đã ngủ say, nhưng vẫn để lại một tia ý thức còn lại ở nơi này, đợi sức sống đưa đến cửa.

Điều này cũng giải thích được rằng tại sao toàn bộ quá trình của đối phương lại thuận lợi như vậy, lại còn sử dụng ảo ảnh tiến hành ra tay với Tô Bạch.

Đối phương chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười hơi chế nhạo: “Người phương Đông?”

Lần này, đối phương nói là tiếng Hán.

Rất dễ nhận thấy, lực chú ý của đối phương đang từng bước tỉnh lại, hơn nữa mọi phương diện của cơ thể cũng đang được khởi động lại, và từ từ sống lại từ loại phong bế tuyệt đối và hôn mê đó.

Như vậy xem ra, một hình tượng chỉ biết lặp lại từ đơn "hungry, blood" một cách chậm rãi và cứng ngắc, thật sự chỉ là ý thức còn sót lại đang hoạt động mà thôi, bởi vì anh ta rất đói, và bởi vì thương thế của anh ta rất nghiêm trọng, cho nên loại sắp đặt này mới có thể mang đến cho anh ta thời gian kiên trì lớn nhất và giữ lại cho anh ta một khả năng sống sót!

Cho dù là từ trình độ thao tác hay là về sự tinh tế trong lối suy nghĩ, thì người này thật sự đều thể hiện ra được một phong thái của thính giả ở cấp bậc đó một cách thật hoàn mỹ.

Tô Bạch lôi Địa ngục hỏa shotgun ra, hai miệng súng cùng nhắm thẳng về phía của Huyết tộc kiêm thính giả tiền bối trước mặt này.

"Ha ha, thú vị đấy, người phương Đông hại tôi gần chết, kết quả sức sống của tôi vẫn nằm trên cơ thể người phương Đông."

Đôi mắt màu lam lóe lên tia yêu dị khác thường, anh ta bắt đầu thử hoạt động cằm của mình, nhưng dường như vẫn còn hơi cứng ngắc.

"Bằng! Bằng! Bằng! Bằng!"

Tô Bạch liên tiếp bóp cò súng, nhưng ở bên cạnh đối phương lại xuất hiện một lá chắn màu đỏ như máu, hoàn toàn bảo vệ anh ta lại, lực tấn công của Địa ngục hỏa shotgun hoàn toàn không có hiệu quả đối với anh ta.

Chương 785 Đoàn Tàu Chết Chóc 5

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Bạch phát hiện ra Địa ngục hỏa shotgun hoàn toàn vô dụng.

"Ấu trĩ."

Trong miệng của đối phương phun ra hai chữ này, sau đó nhắm mắt lại, rõ ràng, trước đó anh ta đã cho toàn bộ chức năng cơ thể mình ngủ quá sâu, cho nên cũng dẫn đến việc khi anh ta tỉnh lại sẽ cần tốn nhiều thời gian hơn, có khả năng thậm chí cần đến ba phút.

Có nghĩa là nếu Tô Bạch không cách nào phá được lớp màng chắn này trong vòng ba phút, nhân lúc đối phương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục để giết chết anh ta, vậy thì hắn chỉ có thể rơi vào kiếp làm bữa trưa hàng thật giá thật mà thôi.

Chết có rất nhiều loại cách chết, nhưng bị người khác ăn sạch như thức ăn, tuyệt đối là một trong những cách chết hạ đẳng nhất.

"Bằng!"

"Bằng!"

"Bằng!"

Tô Bạch không ngừng dùng báng súng, dùng nắm đấm, các loại cách thức khác nhau đều đã được thử qua, nhưng kết quả, lớp màng màu máu này thậm chí còn chẳng thèm rung lên lấy một lần.

Nơi này không có đường ra, giống như trong ảo cảnh, phía trước không hề có cửa.

Tô Bạch thử nhìn ra bên cửa sổ, phát hiện ra cửa sổ cũng giống như trong ảo cảnh.

"Tiết kiệm chút sức lực đi, bằng không khi tôi ăn, dinh dưỡng sẽ giảm đi rất nhiều."

Đối phương vẫn luôn để ý đến các loại hành động phá màng chắn của Tô Bạch như thể đang xem trò, mà anh ta quả thực có tư cách xem trò.

"Tôi tự bạo." Tô Bạch nhún vai: "Cho anh không ăn được gì hết."

Loại chuyện này Tô Bạch thật sự làm được.

"Trong nháy mắt cậu tự bạo, tôi có thể hấp thụ toàn bộ máu tươi đang sục sôi của cậu." Đối phương đáp một cách không nhanh không chậm: "Không có ý nghĩa gì cả, chẳng qua… nếu cậu chọn tự bạo, độ tinh thuần trong máu tươi mà tôi hút và số lượng đều sẽ ít đi rất nhiều. Nể tình cậu cũng là Huyết tộc, tôi có thể cho cậu cơ hội sống, nhưng cậu nhất định phải đưa một nửa máu tươi trong cơ thể cậu cho tôi, như vậy, cậu cùng lắm chỉ bị thương nặng mà thôi, cũng sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng."

"Anh nói sẽ giữ lời chứ?" Tô Bạch hỏi.

Khóe miệng của đối phương lộ ra một nụ cười: "Giữ lời."

"Được, bây giờ tôi cho anh, thể hiện thái độ tốt một chút, hy vọng anh nể mặt tôi đã chủ động cống hiến máu tươi của mình, mà tuân thủ lời hứa của mình."

"Tôi thề với huyết thống của mình."

Tô Bạch gật đầu, chủ động nhặt xương ngón tay trên mặt đất lên.

“Đúng, chính là nó, lại cắm vào cơ thể của cậu đi, để nó rút máu của cậu thay tôi. Máu của huyết tộc, cho dù chỉ là người có thâm niên, nhưng vẫn khiến tôi có thể nếm được hương vị vui sướng đó như cũ, máu của đồng tộc đối với Huyết tộc mà nói mới là một loại hưởng thụ tốt đẹp nhất.”

Cùng với máu tươi của Tô Bạch lại bị xương ngón tay đó hấp thụ, tâm trạng của đối phương dường như cũng trở nên càng lúc càng tốt.

Chỉ có điều, rất nhanh, ánh mắt của đối phương đột nhiên híp lại, cơ thể cũng hơi run lên: “Cậu đi qua đó làm gì?”

Đối phương phát hiện ra Tô Bạch đang không ngừng lùi về sau, thẳng đến bên cạnh cửa kéo, cánh cửa này, không, nói chính xác thì toàn bộ đoàn tàu này dường như có phong ấn hoặc là lời nguyền gì đó ở đây, cho nên những thứ có số lượng đông đúc lại vô cùng mạnh mẽ kia, lại không thể nào mở nổi cánh cửa này, thanh niên áo sơ mi còn lừa Tô Bạch đi mở cửa giúp bọn họ, từ đó có thể thấy được, ở nơi này, có một loại quy tắc nào đó đang tiến hành kìm hãm.

Là quy tắc tới từ Phát Thanh sao?

“Tôi không tin vào lời anh nói cho lắm.” Tô Bạch đáp một cách rất bình tĩnh, cùng với máu tươi đang không ngừng chảy đi, sắc mặt của hắn bắt đầu hiện ra một loại trắng bệch đầy bệnh trạng.

Quả thực, đối mặt với một sự tồn tại cùng cấp bậc với Lệ Chi, Tô Bạch thật sự rất khó làm nên được sóng gió gì, điều này đã là vượt qua giới hạn tác động của vũ trụ nhỏ ý chí tinh thần cá nhân khi bùng phát mang lại, cũng giống như người nông dân giỏi quản lý ruộng nương, có thể gia tăng thu hoạch sản lượng lương thực từ một mảnh ruộng, nhưng “người có chí khí lớn bao nhiêu thì có sản lượng lớn bấy nhiêu”, chắc chắn là một điều không thực tế.

Đối mặt với một sự tồn tại như vậy, cho dù đối phương vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, và thậm chí anh ta còn chưa thể cử động, mà Tô Bạch rõ ràng vẫn rất bị động như cũ, nhưng điểm này không hề mất mặt chút nào, và quả thực cũng chẳng liên quan đến mất mặt.

Hắn chẳng hiểu kiểu gì lại tiến vào đoàn tàu hỏa này, rồi cũng chẳng hiểu tại sao đụng phải một sự tồn tại như vậy nữa, cũng chỉ có thể nói, điểm này có hơi xúi quẩy quá.

"Tôi sẽ tuân thủ lời hứa của tôi." Đối phương dường như đang đẩy nhanh tốc độ thức tỉnh, khí tức bắt đầu trở nên mất ổn định.

"Ừm, tôi tin." Tô Bạch hơi mỉm cười, duỗi một tay nắm vào tay nắm cửa.

"Fuck!"

Xương ngón tay đâm vào ngực Tô Bạch đột nhiên run lên, muốn chui ra khỏi cơ thể của Tô Bạch để đi trấn áp cánh cửa đó, lúc này đây, vị này rõ ràng đã không còn lòng tham muốn có được máu tươi của hắn vào lúc này nữa, dù sao thì với tốc độ này, cách lúc thức tỉnh cũng chỉ còn lại chưa đến một phút nữa mà thôi, đợi sau khi mình hoàn toàn tỉnh lại, thì toàn bộ máu tươi trong cơ thể của người trước mặt này, còn không phải như của mình hay sao?

Dù sao sớm muộn gì cũng là của mình.

Thế nhưng, một bàn tay của Tô Bạch nắm lên tay vịn cửa, một tay khác thì lại bóp chặt vào xương ngón tay đó, ra sức áp chế nó trong ngực mình, lúc này, cơ thể của Tô Bạch đã hơi run rẩy, rõ ràng đã sắp kiệt sức.

"Anh coi tôi là con điếm sao, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra?"

“Cậu mà mở cửa thì cả hai chúng ta sẽ cùng chết, tin tôi đi, bởi vì cậu cũng không biết được sự đáng sợ của những thứ bên trong toa tàu đó đâu, ngay cả tôi cũng không dám…”

“Như vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi chỉ sợ mình ngỏm rồi, mà kết quả thì anh vẫn còn gắng gượng không chết, đó mới là chịu thiệt thực sự.”

Nói xong, Tô Bạch “két” một tiếng, kéo cánh cửa đó ra!

“Fuck! Fuck! Chết tiệt, chết tiệt…”

Đối phương rõ ràng đang kích thích mình nhanh chóng thức tỉnh hơn, thế nhưng, rất dễ nhận thấy, cửa đã mở rồi còn đâu.

Nhìn thấy bộ dáng quẫn bách và nôn nóng của đối phương, đã không còn vẻ bình tĩnh như thường của trước đó đâu nữa, mà bắt đầu nổi trận lôi đình, Tô Bạch nở nụ cười, còn học câu nói bảng hiệu lúc trước của đối phương, giống như đang vui đùa, lại giống như một lời chế nhạo trực tiếp nhất, cơ thể hắn hơi lảo đảo, trông có vẻ lung lay sắp đổ, nhưng trong miệng Tô Bạch vẫn còn đang cố tình nhắc mãi với nụ cười mỉm trên gương mặt: “Hungry… hungry… blood… blood…”

(Đói… đói… máu… máu…)

Chương 786 Thiệt Tình, Tức Quá Đi Thôi 1

Trong nháy mắt cánh cửa bị kéo ra đó, một đám đồ cuộn lại với nhau trông giống như một cái bướu hò hét xông vào, bọn chúng mang theo một loại oán niệm cực sâu đối với cánh cửa này, loại oán niệm này dường như tương đương với của vị Vampire phương Tây cách vách gần như bị nhốt chặt ở trong này.

Trong phút chốc đó, toàn bộ cục thịt ở toa tàu bên cạnh đều xông vào nơi này, lúc này trong toa xe lập tức trở nên vô cùng chật chội.

Tô Bạch gần như bị đẩy lên vách toa xe, xung quanh chi chít thật nhiều gương mặt, hắn giải phóng sức mạnh của mình theo bản năng, thế nhưng, khi những sức mạnh này của hắn đánh lên người bọn họ, dường như không hề có một chút hiệu quả nào, cơ thể của bọn họ không phải là cơ thể người, cũng chẳng phải là linh hồn nốt, mà là một loại tồn tại khác, đòn tấn công của hắn đánh lên cơ thể của bọn họ lại giống như một quả bóng đầy khí, chỉ có thể khiến bọn họ trở nên to hơn trước đó một chút, nhưng cái thứ nhiều lít nhít như vậy, chia sẻ đòn tấn công của hắn với nhau, trực tiếp biến đòn tấn công của hắn thành "sát thương" như gãi ngứa.

Đồng thời, bọn họ còn bắt đầu gặm nhấm cơ thể và linh hồn của Tô Bạch, lúc này, hắn có một loại cảm giác như thể mình bị ném vào trong một căn phòng nuôi tằm, thế nhưng những con tằm này cũng không ngoan ngoãn giống như những bé tằm cưng đó, chỉ biết ăn lá dâu và nhả tơ. Tô Bạch chỉ cảm

thấy như có vô số cái cưa nhỏ đang cắt lên cơ thể hắn, và vô số cây kim đang đâm vào linh hồn hắn.

Lại cảm giác này vô cùng đau đớn.

Thế nhưng, cho dù là vào lúc này rồi, thì Tô Bạch vẫn miễn cưỡng mở to mắt, xem tình hình của Vampire phương Tây ở bên đó.

Quả nhiên, vị này rõ ràng nhận được sự hoan nghênh hơn Tô Bạch khá nhiều, trên cơ bản thì có hơn chín mươi phần trăm cái thứ giống như cục thịt này đều tập trung bên cạnh vị đó, lá chắn màu máu của vị đó chỉ miễn cưỡng chống được hai ba cái đã hoàn toàn sụp đổ, anh ta giơ tay, rất dễ nhận thấy, anh ta đã nhận được một chút lực hành động từ cách cưỡng chế kích thích tốc độ thức tỉnh của mình, bàn tay giơ lên, một tia huyết quang chói mắt xuất hiện, nhưng sau đó cũng không giết chết được bất cứ con nào cả, mà chỉ khiến cục thịt bên người lập tức to lên rất nhiều.

Sau đó, vị đó bắt đầu phát ra tiếng kêu thảm, rõ ràng, anh ta nói đúng, cho dù là anh ta ở thời kỳ hưng thịnh đối đầu với những thứ này mà còn thấy đau đầu, huống chi là ở loại tình trạng gay go hiện tại này?

Ánh mắt của vị kia liếc về phía Tô Bạch mang theo oán hận vô cùng tận, cơ thể và linh hồn không có cách nào ngăn cản được hành động gặm nhấm của mấy thứ này, thế nhưng, anh ta trông thấy, vậy mà Tô Bạch vẫn còn đang cười với mình, cho dù da mặt hắn trên cơ bản đã bị gặm cắn đến không còn hình dáng người, và máu tươi cũng đã chảy xuống đầm đìa, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên một độ cung hơi nhẹ như cũ, cậu ta đang cười, vậy mà cậu ta vẫn còn cười được!

Cơn tức giận và không cam lòng dường như sắp kích nổ anh ta, nhưng lúc này, anh ta lại không có sức nào, mà chỉ có

thể đợi kết cục cơ thể bị gặm cắn đến thật sạch sẽ, mà ngay cả linh hồn cũng bị gặm cắn sạch.

Lúc này, bên tai Tô Bạch truyền tới giọng nói của thanh niên áo sơ mi: "Nói thật, anh khó ăn hơn anh ta nhiều, chất dinh dưỡng trên người anh thật sự quá thấp."

Rất dễ nhận thấy, hiện tại thanh niên áo sơ mi chắc hẳn cũng đã biến thành một cục thịt dáng dài, hơn nữa còn đang gặm thịt ở tai mình.

"Chúng tôi cũng đã bị bỏ đói rất lâu rồi, cũng đã đợi rất lâu, cũng đã khát cầu rất lâu, nhưng, chúng tôi lại càng khao khát rời khỏi nơi này và tiến ra ngoài. Anh nghe thấy không, xe lửa đã dừng lại rồi, nó đã đến trạm rồi, phải không?"

Tô Bạch không hề trả lời, bởi vì bây giờ hắn hoàn toàn không có cách nào trả lời được, cả người mình từ trên xuống dưới đều đang bị gặm cắn, thậm chí hiện tại ngay cả môi mình cũng đã không thấy đâu.

Đây là một loại cực hình, một loại khổ hình còn đáng sợ hơn cả tạt Acid sulfuric.

"Chúng tôi có thể mở cửa sổ, nhưng tôi cần anh đưa chúng tôi ra ngoài." Giọng nói của thanh niên áo sơ mi tiếp tục vang vọng bên tai Tô Bạch.

Dẫn các cậu ra ngoài sao?

Được thôi, nhưng tôi sắp bị các cậu gặm sạch rồi, còn ra ngoài được kiểu gì đây?

Đây là lời tự giễu trong lòng hắn, thế nhưng, dường như đối phương sở hữu năng lực có thể nhìn lén nội tâm của người khác.

"Về chuyện này, anh có thể yên tâm."

Thanh niên áo sơ mi vừa dứt lời, Tô Bạch đã chỉ cảm thấy người mình đột nhiên nhẹ bẫng, rơi thẳng từ trên vách toa tàu xuống dưới mặt đất.

Sự đè nén quanh người và cảm giác khó thở cũng lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Dần dần, Tô Bạch mở mắt ra, hình ảnh mà hắn trông thấy là mình máu tươi đầm đìa từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, gần như không có một miếng da nào là lành lặn, cả người chính là một huyết nhân!

Thậm chí, môi và tai đều cũng đã khuyết thiếu không còn đầy đủ.

Tô Bạch cũng chưa từng thê thảm như vậy bao giờ, cho dù là trước đây có chiến đấu với đối thủ đáng sợ đến đâu, mang vết thương nặng đến đâu, thì cũng không đến mức biến thành cái bộ dạng này.

Thanh niên áo sơ mi từ cục thịt biến thành hình người, đang cầm một chiếc khăn tay không biết là thật hay giả lau máu tươi bên khóe miệng mình, máu tươi đó hiển nhiên tới từ Tô Bạch.

“Xin lỗi, không nhịn được, luôn muốn được nếm đồ tươi.”

Thanh niên áo sơ mi nở nụ cười xin lỗi với Tô Bạch, nhưng vẻ chân thành trong nụ cười này rốt cuộc còn lại bao nhiêu, thì vẫn cần đánh một dấu chấm hỏi thật to nữa.

Hắn quay đầu nhìn về bên kia, vị tiền bối đó đã biến thành một đống than cháy đen, cả người từ trên xuống dưới, cho dù là chất dinh dưỡng trong xương cốt cũng bị vắt kiệt một cách thậm tệ để nuốt ăn.

Một nhân vật cấp bậc đại lão, vậy mà lại rơi vào một kết cục như vậy, cho dù là vì mình mở cửa mà dẫn đến, nhưng Tô Bạch vẫn cảm thấy có hơi buồn bã trong lòng.

Mấy thứ này dường như đã vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn.

Thanh niên áo sơ mi nhìn ra được tâm trạng của hắn, mới mỉm cười, nói: "Anh yên tâm, trên thực tế, anh ta thật ra không thê thảm như vậy đâu, chỉ có điều, khi anh ta lên xe lửa thì đã bị người đánh trọng thương rồi, hơn nữa còn là bị thương cực kỳ nặng, bằng không, chúng tôi cũng hoàn toàn bó tay với anh ta.

Nhưng chúng tôi cũng rất đói, thật sự rất đói, cho nên chúng tôi cần phải ăn sạch anh ta, như vậy mới có thể có sức rời khỏi nơi này được."

"Bị người hại chết sao?" Tô Bạch đột nhiên cảm thấy toàn bộ chuyện này đều thật vô lý như vậy, đây không phải là một chuyến xe riêng được Phát Thanh sắp xếp cho "về nhà thăm viếng" hay sao, sao lại xuất hiện nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Cho dù chỉ là một đám thi thể trở về thì vẫn còn có thể khiến người chấp nhận được, nhưng trước đó, chính bản thân vị này cũng đã nói mình bị người hãm hại, hơn nữa còn là bị người phương Đông hại, lời này rất giàu ý vị.

Đương nhiên, bây giờ so đo mấy chuyện này đã không có ý nghĩa, không thèm nhìn xem hiện tại mình đang ở nơi nào đi?

Ừm, chẳng qua điều mà hắn đang nói chính là người này đã chết rồi.

Chương 787 Thiệt Tình, Tức Quá Đi Thôi 2

Tô Bạch chính là một người ích kỷ và cực đoan như vậy đấy, anh muốn giết chết tôi, anh muốn ăn tôi, cũng được thôi, vậy mọi người cùng nhau chết đi, anh xem, tôi vẫn còn ngắc ngoải hơn anh vài phút, thế này rất nực cười đấy nhỉ?

Quả thực rất nực cười, nhưng đây lại chính là điều mà Tô Bạch muốn làm.

Dù sao cũng đều chết cả, cớ gì tôi lại không kéo anh cùng chết chứ?

Chỉ có một mình thanh niên áo sơ mi biến thành bộ dáng của con người, còn những cục thịt khác, có một phần hình như vì cắn nuốt Vampire phương Tây đó, cho nên lớp da ngoài của cục thịt lại được phủ thêm một lớp màu trong suốt lấp lánh, thoạt nhìn cũng rất xinh xắn trông giống như một viên ngọc đẹp, nhưng bọn chúng cũng không tinh thuần như miếng ngọc đẹp.

Những cục thịt được phủ thêm những một tầng vật chất lấp lánh trên người đó chủ động dán lên cửa sổ, bọn họ dường như đang phun vật chất lấp lánh bám lên người mình vì cắn nuốt đó lên cửa sổ.

Cứ như vậy, từng tốp một nối tiếp nhau, hết đợt này đến đợt khác, cửa sổ vốn mang theo lực hút kỳ quái lại chậm rãi trở nên "khô cong", đúng vậy, tuy rằng dùng hai chữ "khô cong" này để hình dung cửa sổ dường như có một loại cảm giác thật kỳ quái, nhưng lúc này quả thực chính là như vậy,

vốn dĩ cửa sổ trông giống như một con sông nhỏ có tính lưu động, mà hiện tại khi đang đông đặc và cứng lại, lại có nghĩa cửa sổ đang biến thành một ô cửa sổ chân chính về mặt ý nghĩa.

Đợi đến sau khi phần lớn cục thịt đã phun hết vật chất lấp lánh trên người đi, thì cửa sổ cuối cùng cũng giống như kết một tầng băng mà đóng băng ở nơi đó, điều này có nghĩa là hiện giờ cửa sổ rất giòn.

"Tiếp theo đây, cần anh tới giúp chúng tôi phá cửa sổ."

Thanh niên áo sơ mi khom người làm ra một tư thế "mời" rất tao nhã, cậu ta vẫn luôn bắt chước như con người.

Tô Bạch gật đầu, đi đến phía trước cửa sổ. Toa xe này không có cửa, trên thực tế, từ khi Tô Bạch "té rớt", tiến vào toa ăn cho đến nơi này, hắn chưa từng nhìn thấy bất cứ cánh cửa nào, như thể mấy toa xe này hoàn toàn bị phong bế.

Lúc này, hắn đứng phía trước cửa sổ, nhìn gương mặt phản chiếu trong cửa sổ của mình mà mỉm cười, tuy rằng vì trên mặt không có da mà chỉ còn lại máu thịt tẻ ngắt, khiến cho nụ cười mỉm này thoạt nhìn chân thật đến hoảng hốt, nhưng Tô Bạch quả thực đang nở nực cười.

"Tôi phá vỡ cửa sổ rồi, có phải các cậu có thể ra ngoài được không?"

Lúc này, Tô Bạch hỏi một vấn đề rất thiểu năng.

"Tôi biết anh đang lo lắng chuyện gì, nhưng yên tâm, chúng tôi biết mình sẽ đối mặt với một thế giới như thế nào, là đối mặt với thức ăn vô cùng tận, bất cứ sự tồn tại có sinh mệnh nào đều sẽ là thức ăn ngon của chúng tôi hết. Chúng tôi có thể không giết anh, thật đấy, tôi cảm thấy, lời hứa của chúng tôi, đáng tin hơn lời hứa của con người các anh rất nhiều."

Tô Bạch gật đầu, dường như đồng ý với cách nói này của đối phương, trên Trái Đất có nhiều con người như vậy, nhiều sinh vật đang sống như vậy, bọn họ quả thực có rất nhiều sự lựa chọn, nên rất có khả năng bọn họ sẽ không ăn mình trước.

Hắn duỗi tay gõ lên cửa sổ, nhận ra dường như chỉ cần mình hơi dùng sức một chút, thì cửa sổ sẽ vỡ ngay, cũng giống như mình đã đập vỡ cửa sổ từ bên ngoài trước đó, lẽ nào loại cửa sổ này ở bên ngoài không kiên cố nhưng bên trong lại rất cứng chắc chăng? Điểm phòng thủ quan trọng nằm ở bên trong, nói cách khác, đây là một… xe chở tù?

Có điều rất đáng tiếc, từ bên trong cửa sổ không thể nhìn thấy được chút gì ở bên ngoài, cho nên hắn cũng không biết bên ngoài là tình huống gì.

Hắn hít một hơi thật sâu, giơ nắm tay lên, thanh niên áo sơ mi lộ ra vẻ mặt mong đợi, mà một đám cục thịt ở bên cạnh cũng kích động hẳn lên, thế nhưng, nắm tay của hắn lại thả thật chậm trong quá trình rơi xuống, biến thành dùng bàn tay sờ nhẹ nhàng lên mặt kính.

“Con mẹ nó, tôi đột nhiên hiểu rõ một chuyện.” Tô Bạch lầm bầm tự bảo.

Trên gương mặt của thanh niên áo sơ mi lộ ra vẻ tức giận, nhưng vẫn miễn cưỡng nhịn xuống, mỉm cười hỏi: “Chuyện gì? Có lẽ, chúng ta có thể đợi sau khi ra ngoài rồi lại từ từ nói chuyện sau.”

“Chuyện đó chính là, lúc đầu khi tôi dẫn tám nghìn oan hồn đến Thượng Hải, trong lòng tôi thực ra chắc chắn mấy lạt ma đó hẳn sẽ sợ hãi mà thu tay, bằng không, tôi không thể giải thích được tại sao hiện tại tôi lại không thể ra tay đập vỡ cửa kính này được. Thiệt tình, tức quá đi thôi!”

Cửa tàu hỏa đã mở rồi… Ánh mắt của ba người mập mạp, Giải Bẩm và Hải thiếu gia cùng nhìn về phía đoàn xe lửa đó.

Đám đông bắt đầu di chuyển về phía trước, rõ ràng loại thái độ tránh né nguy hiểm này, không có cách nào chiến thắng được bản tính tham lam ở tận sâu trong nội tâm con người.

Chỉ có năm người duy nhất là đi ngược lại với thủy triều.

Ba người mập mạp và hai người phương Tây cùng nhau nằm trên tàu hỏa, trở về sân ga ngày trước. Hai người phương Tây đó, gồm một nam một nữ, cũng đều lùi về vị trí cửa ra theo bản năng.

Mập mạp nhìn bọn họ, rồi lại nhìn bên kia xe lửa, nhẹ giọng hỏi: "Này ẻo lả, trước đó chị cậu có liên lạc với cậu không?"

"Có." Lúc này, Hải thiếu gia trực tiếp thừa nhận.

"Cô ta đã nói gì?"

"Kêu tôi đừng đi tới nơi đó, sẽ rất khó coi." Hải thiếu gia đáp lời.

"Kêu cậu đừng đi mà cậu vẫn còn đi, cậu làm vậy không phải là chống đối chị mình hay sao?" Mập mạp thì thầm.

"Nhưng mà…" Hải thiếu gia muốn phản bác, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, thực ra, anh ta biết rõ mập mạp biết anh ta có ý gì, nhưng vẫn cố tình ép buộc mình.

Hải thiếu gia cuối cùng cũng nhìn ra được, tâm trạng của mập mạp không được tốt cho lắm vì chuyện của Tô Bạch.

"Cậu ta cho rằng, bởi vì Lệ Chi vì ngại mối quan hệ chị em, cho nên mới nói dối, cũng không tiện nói thẳng ra là tôi sẽ chết trên tàu hỏa, cậu mau chóng tới nhà ga chuẩn bị lấy di vật mà tôi để lại cho cậu đi, cho nên mới nói như vậy." Lúc này, Giải Bẩm mở miệng.

“Ha ha.” Mập mạp đột nhiên bật cười: “Cậu có hiểu chị của mình không?”

Hải thiếu gia nhìn anh ta: “Lẽ nào, anh muốn nói anh hiểu chị ấy hơn tôi?”

“Cô ta sợ cậu dính phải nhân quả của cô ta, cho nên trên cơ bản mới khinh thường đến cậu đây mà, nhưng tôi đã làm rất nhiều chuyện cho cô ta, nếu Lệ Chi thật sự cảm thấy mình sẽ chết trên chuyến tàu hỏa và trở về, cô ta tuyệt đối sẽ không nói với cậu rằng khó coi lắm, đừng đến một cách ngượng ngùng như vậy, mà chắc chắn sẽ nói thẳng một cách sảng khoái rằng bà đây sắp ngỏm rồi, cậu mau chóng lấy tài sản mà bà đây đã để lại cho cậu đi.”

Mập mạp vừa nói, trên gương mặt vừa lộ ra vẻ nặng nề.

“Lần này thú vị rồi đây, tôi cảm thấy có khả năng, lời mà Lệ Chi nói không phải là nói dối.”

Ở bên khác, hai thính giả phương Tây kia cũng đang nhỏ giọng nói chuyện, còn cố tình dựng kết giới đề phòng nghe lén.

Cửa đã mở, nhưng đợi mười phút, bên trong vẫn không có người nào đi ra cả.

Mà tâm trạng của đám thính giả chung quanh, lại bắt đầu sốt ruột hẳn lên, rõ ràng, nếu những đại lão đó đi ra khỏi cửa tàu hỏa, vậy tất cả mọi người chỉ có thể cùng nhau xếp thành hàng vỗ tay: “Chào mừng chào mừng, nhiệt liệt hoan nghênh! Chào mừng các anh hùng đã chiến thắng trở về, đồng bào ở quê hương mãi mãi không quên ngài!”

Nếu không có đại lão nào đi ra từ bên trong, vậy nó gần như tương đương với việc lúc này, những đại lão trở về đó, đã phơi thây bên trong tàu hỏa rồi, pháp khí của bọn họ, đồ đằng

của bọn họ, và thậm chí là cả thi thể của bản thân bọn họ, đối với thính giả mà nói, cũng là những bảo vật vô giá!

Nhưng mọi người vẫn đang đợi. Đúng vậy, họ phải xác thực, phải khẳng định, phải chắc chắn rằng đoàn xe lửa này đã thật sự xảy ra biến cố gì đó!

Chương 788 Báo Cáo, Có Người Ăn Mảnh! 1

“Tôi cảm thấy sắp gay go rồi.” Mập mạp cắn môi: “Đại Bạch không biết đã đi đâu mất hút rồi, cửa tàu hỏa này đã mở, nhưng lại không có người nào đi ra, cho dù là nhìn từ góc độ nào, thì đây cũng không phải là một tiết mục săn tìm kho báu gì đó.”

“Ha ha.” Giải Bẩm nghe thấy sự so sánh này của anh ta, cười hỏi: “Liệu có giống với hình thức trong Battle Royale đó không?”

“Hơi hơi.” Mập Mạp gật đầu: “Một đám người tự cho rằng mình có thể săn tìm kho báu, chạy tới nơi đó, kết quả lại trở thành đối tượng bị săn giết.”

Lúc bấy giờ, Hải thiếu gia lại mở miệng bảo: “Sự tồn tại có thể coi một đám thính giả có thâm niên thành đối tượng săn giết, phải là thứ gì nhỉ?”

Rõ ràng, Hải thiếu gia không tin cách nói này của mập mạp. Đúng thế, nơi này tập trung một trăm thính giả có thâm niên, cho dù có là thính giả cao cấp ở nơi này, cũng sẽ bị mọi người cùng xông lên trực tiếp đập cho thành bã.

“Phát Thanh kêu đám đại lão này đi tới nơi đó để làm gì?” Mập mạp hỏi ngược lại: “Lẽ nào là đi mời bọn họ uống trà, ăn bánh với du lịch chắc?”

“Ý của anh là, trong chuyến xe đó, có khả năng sẽ…” Giải Bẩm còn chưa nói xong, phía bên kia cuối cùng cũng có thính giả không nhịn được nữa mà xông thẳng vào bên trong cửa xe.

Một viên đá làm gợn lên hàng nghìn tầng sóng, nhìn thấy có người dẫn đầu, lập tức lại có hai mươi mấy thính giả phương Đông lẫn phương Tây tiến vào theo.

Đoàn tàu hỏa này có mười toa xe, lúc này cửa của sáu toa đang mở.

"Móa nó, kích động như vậy à!" Mập mạp trông có vẻ hơi ngạc nhiên.

"Tôi vừa mới nghe trộm được, hình như mấy người đến gần tàu hỏa đầu tiên nhất, vừa rồi đã cách cửa sổ, nhìn thấy thi thể của những đại lão đã biết đang nằm trên ghế ở bên trong." Giải Bẩm nói.

"Cái lão âm hiểm nhà cậu." Mập mạp trừng mắt nhìn anh ta: "Chúng ta vẫn nên rút thôi, đừng quên thứ mà chúng ta nhìn thấy trước đó là gì, là những đại lão đó đều ngồi ở bên trong uống trà và nói chuyện một cách rất thoải mái."

Mập mạp là một người biết xem tình thế mà làm việc nhất, anh ta có lòng tham vô đáy, nhưng vẫn luôn có thể duy trì được sự trạng thái tỉnh táo rất quan trọng, bằng không, con hàng này đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi. Ngay lúc này, rõ ràng mức độ quỷ dị của đoàn tàu hỏa này đã vượt qua sự mong đợi quá nhiều, mà tai họa có khả năng xảy đến cũng cao hơn trong tưởng tượng rất nhiều, cho nên hiện tại, rút lui, rời khỏi nơi này từ cửa soát vé, mới là quyết định chính xác nhất.

"Rút."

Giải Bẩm đồng ý với đề nghị của anh ta, trong tay cầm phiếu, quay người đi tới cửa trạm ở bên cạnh cửa soát vé, đưa vé vào khe cắm, sau đó vé bắn ra từ một khe cửa khác, rào chắn được mở ra, Giả Bẩm trực tiếp đi qua, cả người biến mất ở nơi đó, thật sự không hề dài dòng một chút nào cả.

Mập mạp nhìn Hải thiếu gia, rõ ràng vẫn còn đang do dự, anh ta cắn răng, lập tức cũng rút vé xe ra, nhét vào trong cửa soát vé, sau đó đi qua thanh chắn, cả người lập tức biến mất.

Hải thiếu gia vò vé xe trong tay, anh ta vẫn còn đang do dự, lại xem tình hình, xem thêm chút nữa đi.

Cứ trực tiếp rời đi như vậy, đối với anh ta mà nói, thực sự quá không cam lòng, thực ra anh ta vẫn luôn mong chờ có thể nhận được truyền thừa của chị mình và cả di vật của cô ta nữa, nhưng tình hình trước mắt, và những gì anh ta nghĩ trong lòng, cảm giác có sự chênh lệch thực thực sự quá lớn.

Trước đây, Tô Bạch đã từng trêu đùa anh ta, nói anh ta trông như đang mong đợi chị mình chết hơn, thực ra, sự thật đúng là như vậy đấy.

So với một người chị bình thường đối với mình không lạnh không nóng, không có cách nào chăm sóc được mình, thì có lẽ, cô ta chết rồi, và kế thừa đồ của cô ta, mới là một chuyện có lợi nhất đối với mình, cũng như đối với một thính giả.

Dù sao thì kế thừa đồ vật của người chết, cho dù là đồ của chính chị gái mình, ngay cả khi là đồ mà chị gái mình cố ý để lại cho mình, thì cũng sẽ không được tính là nhân quả, bởi vì chị mình đã chết rồi.

Rốt cuộc, có người cũng từ trong xe lửa đi ra ngoài, hơn nữa còn là ra ngoài một cách lông tóc vô thương.

Nhìn thấy một màn này, Hải thiếu gia thở phào một hơi nhẹ nhõm, hình như Hải Bẩm và mập mạp đều cẩn thận quá rồi, hơn nữa lúc này, Hải thiếu gia cũng để ý thấy hai người phương Tây đó cũng đã rút vé xe lửa ra, rồi rời đi.

Những người đi ra khỏi đoàn xe lửa, trong tay đều cầm một hoặc là hai con búp bê, liếc mắt quan sát, có đại khái mười mấy người cầm búp bê trong tay, số lượng búp bê nằm ở

khoảng hai mươi đến ba mươi con, người tiến vào đầu tiên cướp được nhiều búp bê nhất, mà người tiến vào sau đó, có thể cầm được một con, đã xem như tốt lắm rồi.

Nhưng rất dễ nhận thấy, hai chữ "thất vọng" này đều lộ ra trên gương mặt của bọn họ. Trong xe lửa không có thi thể của đại lão, cũng chẳng có pháp khí của đại lão, mà chỉ có những con búp bê này đặt trên ghế ngồi mà thôi.

Hơn nữa, theo như đám thính giả tự mình quan sát, thì những con búp bê này chỉ có thể miễn cưỡng được coi là một loại pháp khí, nhưng hình như chỉ là một loại pháp khí ảo giác cấp thấp, nó thậm chí còn không đủ tiêu chuẩn để lôi ra làm thế thân. Thứ đồ vật này, bình thường đều là người có thâm niên không dùng đến, tùy tiện ban thưởng cho thính giả cấp thấp.

Mọi người chuẩn bị lâu như vậy, đợi chờ lâu như vậy, mà chỉ cầm được thứ này thôi sao?

Người cầm búp bê cảm thấy không cam lòng, nếu bản thân mình đã có cơ hội là người đầu tiên ăn cua, cũng đủ để chứng minh hôm nay vận may của mình đủ tốt, may mắn ở ngay trên người mình, nhưng tại sao lại chỉ vớ được có mấy con búp bê?

Cảm giác mất mát của những người không cầm cũng dần nguôi ngoai đi, trông thấy bọn họ chỉ cầm được mấy thứ đồ chơi vứt đi này, bản thân mình cũng không tính là chịu thiệt, chỉ có điều, chắc hẳn vẫn còn đồ tốt chứ hả?

Suy nghĩ của con người có đôi khi rất phức tạp, nhưng có đôi khi lại rất đơn giản. Cho dù về phương diện thực lực hay năng lực, thì thính giả có thể được xưng là thần linh, nhưng suy cho cùng, nói về mặt bản tính thì vẫn là con người, đương nhiên, người và thần, thực ra vốn cũng không có sự khác biệt quá lớn về mặt bản tính. Các vị thần trong thần thoại Hy Lạp cổ đại cũng thường xuyên có mâu thuẫn trong gia đình, ở

Trung Quốc cũng có chuyện thần thoại Ngưu Lang Chức Nữ và Bảo Liên Đăng đấy thôi.

“Còn có cửa của bốn toa nữa chưa mở!”

Thực ra, khỏi cần đám thính giả này gào lên, thì ánh mắt của những thính giả khác cũng đều rơi lên bốn toa xe chưa mở cửa đó, không, nói một cách chính xác thì bốn toa xe đó rất kỳ quái.

Bởi vì nó không phải không mở cửa, mà là nó hoàn toàn không có cửa.

.

Chương 789 Báo Cáo, Có Người Ăn Mảnh! 2

"Xì… xì…"

Làn da bên ngoài cơ thể của Tô Bạch đang mọc trở lại, môi, mũi và lỗ tai bị gặm cắn cũng đang khôi phục lại vẻ ban đầu vào lúc này, loại cảm giác này hiển nhiên rất đau đớn.

Trước mắt, Tô Bạch vốn đã bị hút hơn phân nửa lượng máu trước đó, lần này sau khi phục hồi thương thế bên ngoài của mình, thật sự đã là nỏ mạnh hết đà. Cả người hắn ngả trên ghế, xung quanh chi chít những cục thịt, cũng may, trước mặt hắn còn có một thanh niên hình người, mặc áo sơ mi đó.

"Có thể nói cho tôi biết tại sao lại vậy không?" Thanh niên mặc áo sơ mi trông có vẻ rất khó hiểu: "Từ hoạt động linh hồn trước đó của anh mà nói, tôi cảm giác được, anh tin vào lời hứa tôi sẽ không giết anh."

"Cậu vẫn luôn bắt chước con người đúng không?" Tô Bạch hỏi.

Thanh niên áo sơ mi gật đầu.

"Tại sao?"

"Bởi vì con người rất thú vị." Cậu ta trả lời.

"Vậy tôi thà rằng bị các người ăn, cũng không muốn phá vỡ tấm kính này, có phải cũng rất thú vị hay không?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

Thanh niên áo sơ mi trầm ngâm một chút, cuối cùng không thể không gật đầu: "Quả thực… rất thú vị."

“Nói thế nào nhỉ, con người này của tôi, thực ra rất ích kỷ, tôi làm việc và cân nhắc mọi chuyện, đều xuất phát từ lợi ích của bản thân tôi, thậm chí có đôi khi còn không quan tâm đến lợi ích, mà chỉ muốn bản thân thoải mái, muốn bản thân sảng khoái, và muốn bản thân thỏa mãn mà thôi. Tôi muốn sống tiếp, bởi vì chết là một chuyện rất không có ý nghĩa. Nhưng tôi không biết phải nói thế nào nữa, tôi biết nếu tôi phá vỡ tấm kính này, sau khi các cậu ra ngoài, trời biết các cậu sẽ cắn nuốt bao nhiêu mạng người, thậm chí ngay cả thính giả cao cấp, có khả năng cũng sẽ không thể khống chế được các cậu, thành phố, nông thôn, ha ha. Tôi chỉ cảm thấy rất khó chịu. Trước kia xem phim, cảm thấy cốt truyện vì người trên thế giới mà hy sinh bản thân mình rất máu chó, nhưng khi sự việc xảy ra ngay trước mặt mình, tôi đột nhiên cảm thấy, thực ra mình cũng rất máu chó.”

“Đây là một loại hành động hy sinh bản thân mình, vì sự sinh sôi của đồng tộc, vì sự an toàn của dân tộc, vì sự truyền thừa của dân tộc…” Thanh niên áo sơ mi thử phân tích tâm lý của Tô Bạch.

Những cục thịt xung quanh bắt đầu không kiềm chế được nữa, bọn họ rõ ràng rất thèm khát được uống máu, nếu Tô Bạch không giúp bọn họ phá vỡ tấm kính, vậy vẫn nên ăn sạch hắn thì hơn, ít nhất thì cảm giác khi ăn học thức và linh hồn cũng rất tuyệt vời.

Tô Bạch chỉ vào những cục thịt ở xung quanh: “Bọn họ đang nôn nóng muốn ăn tôi sao?”

Thanh niên áo sơ mi gật đầu: “Đúng vậy, thật xin lỗi, không phải mỗi một đồng tộc nào của tôi cũng thích nghiên cứu con người giống như tôi.”

“Tốt lắm, cậu sống cũng mệt quá quá, còn bọn họ thì lại sống sảng khoái biết bao, tôi ngược lại, rất giống bọn họ.”

Tô Bạch mỉm cười, nhìn những cục thịt ở xung quanh.

“Loại hành động này của anh, căn cứ theo tri thức và ngôn từ mà tôi hấp thụ được để đánh giá, thì chắc hẳn có thể được xưng là… “vĩ đại”, đúng không?”

Thanh niên áo sơ mi vừa hỏi, vừa đứng dậy, cơ thể của cậu ta cũng bắt đầu từ từ kéo dài, rất dễ nhận thấy, sự kiên nhẫn của cậu ta cũng không còn bao nhiêu nữa, câu hỏi này vừa hỏi xong, cũng chính là lúc bữa tối cuối cùng của Leonardo.

Tô Bạch cũng đứng dậy, duỗi tay ra sờ sờ, di động đã bị cắn nát.

“Ha ha, nếu lúc này có một bản nhạc nền thì càng tốt, mà bỏ đi, vĩ đại thì vĩ đại, tuy rằng tôi chưa từng nghĩ mình đến việc, cuối cùng mình sẽ chết đi một cách vĩ đại, nhưng thế này cũng được xem là một loại kiểu chết rất có thể diện rồi. Phải rồi, tôi vẫn còn một yêu cầu, mong rằng cậu nể tình tôi đã ngồi ở nơi này với cậu, để nghiên cứu thảo luận về những chủ đề giống như những câu hỏi ở nhà trẻ lâu như vậy, mà thỏa mãn tôi.”

“Anh nói đi.” Thanh niên áo sơ mi vươn đầu lưỡi, liếm môi mình.

“Cái bao thuốc đó của tôi, bị cậu giữ rồi phải không?” Tô Bạch hỏi.

Thanh niên áo sơ mi sững sờ một chút, rụt cổ lại, sau đó duỗi tay, ngăn cản những cục thịt đang nôn nóng ở xung quanh, trong tay cậu ta xuất hiện một bao thuốc và bật lửa, rồi đưa cho Tô Bạch.

“Tôi biết cậu sẽ giữ thuốc của tôi mà.”

Tô Bạch nhớ thanh niên áo sơ mi đã từng nói với mình, cậu ta không thể nuốt nổi cái cảm giác hút thuốc, bởi vì cậu ta không có cơ thể chân chính.

Tô Bạch cầm một điếu thuốc, ngậm ở trong miệng, dùng bật lửa châm đầu thuốc.

“Đây là nghi thức của anh trước khi chết sao?” Thanh niên áo sơ mi hỏi.

Tô Bạch nhìn bé cưng tò mò này, không biết tại sao, rõ ràng mình sắp bị ăn, nhưng lại cảm thấy mình bị thanh niên áo sơ mi này ăn, so với bị cái thứ quỷ hút máu phương Tây kia ăn, về mức độ tình cảm, vẫn có thể chấp nhận được hơn rất nhiều.

“Không, chỉ là muốn làm màu trước khi chết mà thôi, đợi tôi phun khói thuốc này ra, các người có thể bắt đầu ăn tôi.”

“Cái này cũng giống như việc, anh biết rõ hậu quả của việc từ chối phá cửa kính chính là bị chúng tôi ăn sạch, nhưng vẫn nhịn đau, lợi dụng năng lực huyết thống của mình trước để khôi phục lại làn da và ngũ quan vừa mới bị chúng tôi cắn nuốt đó của mình sao?”

Tô Bạch nghĩ ngợi: “Đại loại thế.”

Sau đó, hắn đột nhiên hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi phun ra một làn khói trắng. Khói thuốc còn chưa phun xong.

“Rắc… xoảng…”

Lúc này, cửa sổ xe thủy tinh trực tiếp nát vụn.

Bên ngoài có thính giả lập tức hô lên, mà còn là một thính giả phương Đông nữa, bởi vì cậu ta dùng tiếng Hán: “Mẹ kiếp, có người ăn mảnh, nhanh chân đến trước rồi!”

“…” Tô Bạch.

……

Có đôi khi, có loại thương vong tên là không thể nói, bởi vì ngôn từ đã không có cách nào hình dung được cảm giác của

tình cảnh này.

Tô Bạch chậm rãi phun ra nửa hơi thuốc còn lại, nhưng trong thời gian nhả khói, cảnh tượng đã đột nhiên thay đổi.

Không chỉ hắn, mà lúc này, những cục thịt ở trong toa tàu dường như cũng bị niềm hân hoan từ trên trời giáng xuống này đập cho ngơ ngác, cho dù là thanh niên áo sơ mi ngồi ở trên ghế kia, khóe miệng cũng không khỏi giật giật, trong miệng lẩm bẩm:

"Con người… thú vị thật đấy!"

Đúng vậy, thú vị, mà còn là rất thú vị.

"Đi ăn cơm thôi."

Thanh niên áo sơ mi nhẹ nhàng vung tay, những cục thịt ở trong toa tàu lập tức tỉnh táo, tất cả hò hét, xông ra khỏi cửa sổ xe đã vỡ nát.

Tô Bạch vẫn ngây người ra tại chỗ, đợi sau khi những cục thịt ở trong toa xe đều xông ra ngoài hết, hắn dùng ngón tay dụi tắt điếu thuốc trong lòng bàn tay trong sự ngạc nhiên, sau đó chỉ vào mặt mình: "Không ăn tôi sao?"

Thanh niên áo sơ mi lắc đầu: "Bây giờ xem ra, thức ăn đã không còn thiếu nữa rồi."

"Ý là tôi đã biến thành con rối của cậu, cậu muốn chơi đùa trước phải không?" Tô Bạch hơi nhíu mày: "Tôi đột nhiên cảm thấy danh dự của tôi đang bị sỉ nhục đấy."

"Nhưng tôi có thể cảm giác được hoạt động tâm lý của anh, trong lòng anh thực rất vui vẻ về việc mình có thể sống sót, không đến mức phải trở thành thức ăn." Thanh niên áo sơ mi đứng dậy, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe: "Thực ra, tôi vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, bây giờ đồng tộc của tôi đã có

được lượng thức ăn vô tận rồi, tôi có thể ích kỷ một chút, đi làm chuyện mà tôi muốn làm.”

Chương 790 Phát Thanh, Rất Thú Vị Sao? 1

“Cậu là người lãnh đạo tộc đàn này sao?” Tô Bạch hỏi.

Thanh niên áo sơ mi lắc đầu: “Không phải, chỉ bởi vì bọn họ lười phải suy nghĩ, mà tôi thì lại thích đi làm mấy chuyện không có ý nghĩa này, cho nên, bọn họ thích loại cảm giác này, ăn chính là chuyện mà bọn họ thích làm nhất, ngoại trừ ăn ra, bọn họ không muốn phải phân ra bất cứ tâm tư nào để đi làm chuyện khác. Từ góc độ của con người các anh mà nói, thì tôi là người lãnh đạo của bọn họ, nhưng trên thực tế, tôi là nô lệ của bọn họ, bởi vì địa vị của tôi thấp nhất, cho nên tôi mới phải nhận mệnh đi làm việc như nô lệ, nhất định phải suy nghĩ.”

“Nhưng cậu lại vui vẻ chịu đựng.” Tô Bạch nhún vai: “Người bên ngoài đều phải chết sao?”

“Chỉ sợ là vậy, anh có bạn ở bên ngoài đúng không?” Thanh niên áo sơ mi hỏi: “Nhưng tôi rất xin lỗi, hiện giờ các đồng tộc của tôi đang đối mặt với bữa ăn thịnh soạn đầu tiên khi ra khỏi xe lửa, nên tôi không thể ngăn được, cũng không có cách nào ngăn được.”

Tô Bạch lắc đầu, lại rút một điếu thuốc nữa ra.

“Anh lãng phí thật đấy.” Thanh niên áo sơ mi nói.

“Trước đây khi có tiền, tôi rất ghét loại thuốc lá này, bây giờ từ từ hút lại thành quen, nhưng bởi vì tôi chưa từng trải qua những ngày tháng khổ sở không có tiền mua thuốc lá, cho

nên thường thì một điếu tôi cũng chỉ hút vài hơi thôi.” Tô Bạch mỉm cười và giải thích.

“Tôi cần tìm một thân xác.” Thanh niên áo sơ mi nhìn điếu thuốc lá, trên gương mặt lộ ra vẻ ngóng trông.

“Bởi vì hút thuốc sao?” Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi dở khóc dở cười: “Mẹ kiếp, thằng nhãi nhà cậu không thể có mục tiêu nào cao hơn một chút hay sao?”

“Đúng vậy, bởi vì hút thuốc đấy, anh chắc hẳn cũng biết rõ, thân xác đối với chúng tôi mà nói, là một loại suy yếu và trói buộc, thậm chí, nó có khả năng sẽ mang đến cái chết cho tôi trong tương lai.”

“Cho nên cậu bằng lòng vì được trải nghiệm cảm giác có cơ thể để hút thuốc, mà thà rằng sức mạnh của bản thân suy yếu, cũng phải tạo ra một tử huyệt và nhược điểm cho mình sao?”

“Cái này rất thú vị, không phải sao? Cũng giống như anh lúc trước, thà rằng để chúng tôi ăn, cũng không muốn bị người phương Tây đó ăn vậy.”

Tô Bạch nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Đúng vậy, rất thú vị, tôi đang nghĩ, nếu giữa chúng ta không phải là mối quan hệ giữa thức ăn và người săn đồ ăn, thì có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

“Nhưng tiếc thay, loại quan hệ này buộc phải tồn tại, cũng mãi mãi không thay đổi.” Thanh niên áo sơ mi thở dài một hơi: “Thực ra, tôi cũng hy vọng có thể trở thành bạn với một con người một cách bình đẳng, và trải nghiệm loại cảm giác đó một chút.”

“Tin tôi đi, sắp bình đẳng rồi.” Tô Bạch nhả ra một vòng tròn khói thuốc, gõ tàn thuốc: “Nhanh thôi, thật sự nhanh lắm.”

“Tôi có thể cảm giác được niềm tin của anh đang mạnh lên.”

Thanh niên áo sơ mi này, nói một cách chính xác thì năng lực có thể dò xét lòng người của chủng tộc này này, thực sự khiến Tô Bạch cảm thấy rất biến thái, nếu mình cũng có thể học được chiêu này thì tốt rồi, như vậy khi giao tiếp với các thính giả, có thể thoải mái hơn nhiều, nhưng loại kỹ năng thiên phú này, phỏng chừng mình muốn cũng chẳng thể có được.

Chà, hình như hiện giờ mình cũng chẳng học được mấy chiêu ma pháp của Huyết tộc…

“Cho nên tôi rất tò mò, rốt cuộc niềm tin của anh tới từ nơi nào?” Thanh niên áo sơ mi hỏi.

Tô Bạch duỗi ngón tay, chỉ lên trời: “Tới từ nó đó.”

“Nó?”

“Các cậu không biết đến sự tồn tại của Phát Thanh sao?” Tô Bạch hỏi.

“Tôi chỉ cảm giác được có một sự tồn tại, sẽ định kỳ đưa một tốp người tới chỗ của chúng tôi, mà tốp người đó thật sự rất đáng sợ, cũng rất mạnh mẽ. Anh không thể giết chết được chúng tôi, thậm chí không thể gây sát thương cho chúng tôi, cũng không phải bởi vì chúng tôi có cơ thể bất tử, mà là vì anh quá yếu. Trên thực tế, nếu người phương Tây kia không bị thương trước đó, vậy cho dù nhân số của chúng tôi có chiếm ưu thế tuyệt đối, thì khi đối mặt với anh ta, cũng không thể làm được gì anh ta. Thế nhưng, thứ đó, ở trong mắt chúng tôi chỉ là một phương tiện giao thông vận chuyển mà thôi, nó thật sự đáng sợ như vậy sao?”

Những lời này của thanh niên áo sơ mi mang đến sự kích thích rất lớn cho Tô Bạch.

Có khả năng, Phát Thanh cố hết sức bồi dưỡng thính giả, thúc đẩy sự lớn mạnh của thính giả bằng phương thức nuôi cổ, sau đó lại đưa thính giả tới khu vực đó, để chống lại sự xâm lăng của kẻ địch bên ngoài chăng?

Nghĩ như vậy, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy hình tượng của Phát Thanh cao lớn hơn rất nhiều.

Trong bầu không khí văn hóa truyền thống Trung Quốc, đặc biệt nhấn mạnh, hy sinh cái tôi vì thành tích của tập thể, trải qua sự phát triển và biến hóa đến ngày nay, đã trở thành hy sinh lợi ích cá thể vì tập thể, chú trọng vào lợi ích của chung, đi chém giết, đi trưởng thành, đi chết, sau đó được tuyển chọn từ trong những cuộc đấu tranh khốc liệt, khiến bọn họ trưởng thành chân chính, hoặc gọi là tinh anh, đi ra ngoài áp chế kẻ địch, bảo vệ sự an nguy của toàn bộ nhân loại.

"Xin lỗi." Thanh niên áo sơ mi dường như lại nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Tô Bạch, nói: "Trên thực tế, là người của tôi đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu các anh, tiến hành xâm lăng thế giới này của các anh, mà những sự tồn tại ở thế giới đó như chúng tôi, hoàn toàn không có cách nào tới được thế giới của các anh. Lần này sở dĩ có thể đến, là bởi vì có màu da giống với con người như anh, ừm, trong tiếng Hán các anh, chắc hẳn được gọi là người phương Đông nhỉ, bọn họ cố tình để hở phòng tuyến, thả chúng tôi vào trong, mà những người phương Tây vốn nên ngồi ngoan ngoãn trên chuyến tàu hỏa này, lại bị đám người phương Đông đó đánh bị thương nặng. Nếu dựa theo suy nghĩ trong lòng anh vừa rồi, nói đám người đó tới để ngăn chặn sự xâm lăng của những người tới từ vị diện chúng tôi, thì tôi không thể không nghiêm túc nói với anh, rằng nó không phù hợp với hiện thực."

Tô Bạch nhếch miệng, nói: "Cái đó cũng thú vị thật đấy, vậy mà các cậu lại là người xâm lược, còn chúng tôi thì là bên

bị hại.”

Thanh niên áo xanh không để bụng, đáp: “Nhưng trên thực tế, chúng tôi biết rõ một sự thật rằng, đó chính là trong tộc đàn của các anh cũng chỉ có một tốp người đó có năng lực sở hữu sức mạnh mang tính áp đảo vị diện đó của chúng tôi, nhưng về mặt tổng thể tộc đàn các anh, lại nhỏ yếu đến mức khiến tôi cảm thấy đáng sợ. Loại năng lực này của anh, vậy mà cũng có thể xưng là sự tồn tại có thể sánh ngang với thần trong tộc đàn của các anh, điều này khiến tôi thật sự cảm thấy khó tin.”

“Đợi đã.” Tô Bạch giơ tay lên, ý bảo thanh niên áo sơ mi tạm dừng nói trước đã, sau đó nói tiếp: “Tôi đang nói chuyện Phát Thanh với cậu.”

Chương 791 Phát Thanh, Rất Thú Vị Sao? 2

"Phát Thanh?" Thanh niên áo sơ mi hơi nhíu mày: "Là một loại tổ chức truyền thông của con người các anh sao, hay là, anh muốn nói sau khi chúng tôi cắn nuốt, hãy cố hết sức bảo tồn tổ chức truyền thông này? Phát thanh, rất thú vị sao?

Phát Thanh, rất thú vị sao?

Câu hỏi này khiến Tô Bạch lập tức á khẩu không trả lời được.

"Ồ… nói thế nào nhỉ, Phát Thanh quả thực là một sự tồn tại rất thú vị, cái sở thích tồi tệ của nó, quả thực rất mê người."

Tô Bạch dùng từ "mê người" này, bởi vì đối với hắn mà nói, thế giới chuyện xưa của Phát Thanh mới là thiên đường của loại người như hắn, bằng không, để một tên mắc bệnh cuồng giết người như tên Tô Bạch này, vẫn luôn làm một người bình thường ở trong thế giới hiện thực, thật không biết ngày nào đó hắn thật sự trở thành tội phạm giết người liên hoàn mang tội ác tày trời, bị cảnh sát phát hiện sau đó bắn chết tươi.

Hơn nữa, giết người ở trong thế giới hiện thực, làm sao mà kích thích như ở thế giới chuyện xưa được chứ?

"Ồ, vậy thì tốt, người dẫn chương trình của Phát Thanh đó ở nơi nào, tôi sẽ kêu đồng tộc của tôi không đi ăn anh ta, nếu anh đã nói anh ta thú vị như vậy, vậy tôi cũng muốn gặp anh ta một chút." Thanh niên áo sơ mi lộ ra vẻ mặt ngóng chờ.

Tô Bạch liếm môi mình, hắn đột nhiên cảm thấy thanh niên áo sơ mi này đã phạm phải một sai lầm rất nguyên tắc.

Đầu tiên là không quan tâm đến chuyện, tại sao đám đại lão phương Đông Lệ Chi đó lại cố tình hại chết tốp đại lão phương Tây này. Cũng không quan tâm tại sao Phát Thanh lại muốn ép con người biến đổi cấu trúc sinh học, sau đó lại coi như không có việc gì mà tạo ra một tốp người đỉnh cấp, ném vào một vị diện khác để đánh bại kẻ địch.

Bây giờ xét riêng, trong tư duy nhận thức của thanh niên áo sơ mi này, Phát Thanh chính là một bộ trưởng vận tải, một tài xế tàu hỏa, chuyên môn phụ trách vận chuyển loại người như Lệ Chi đến vị diện thế giới khác.

Một bộ trưởng vận chuyển, một tài xế, thú vị, quả thực rất thú vị.

Thậm chí bây giờ Tô Bạch còn cảm thấy thật hứng thú, đến mức hắn còn muốn bật cười nữa cơ.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy chuyện mình trước đó thà chết chứ không phá vỡ cửa kính thật ngu si, thật đó, muốn ngu bao nhiêu thì ngu bấy nhiêu.

Trước đây mình còn cho rằng tộc đàn của thanh niên áo sơ mi này là kẻ địch xâm lược từ bên ngoài mà đám người Lê Chi liều sống liều chết ở "tiền tuyến" ngăn cản, nhưng thực ra bọn họ lại là bên bị hành hạ.

Trước đây, mình còn cho rằng, tộc đàn này là đối tượng mà Phát Thanh cần phải đề phòng, bọn họ có thể coi thường năng lực và sự uy hiếp của Phát Thanh, cố tình qua đây, mưu đồ vén mở và phá hỏng toàn bộ quy tắc của Phát Thanh đang chấp hành, nhưng trên thực tế, ngay cả Phát Thanh là thứ gì, bọn họ còn chẳng biết nữa là?

Mẹ nó, sớm biết thế này thì mình còn lo lắng con mẹ gì nữa, mình còn vĩ đại cái quái gì.

“Tôi có thể cảm giác được, nội tâm của anh rất phức tạp, rất rối rắm, cũng rất khó diễn tả.” Thanh niên áo sơ mi chỉ ra bên ngoài cửa sổ: “Đã có mười mấy đồng tộc có thực lực gần bằng anh, bị chúng tôi coi thành thức ăn để ăn rồi, mà đây, mới chỉ là bắt đầu.”

Tô Bạch rít một hơi thuốc thật sâu, rồi lại từ từ nhả khói ra ngoài.

Lần này, hắn thật sự không hề hoang mang một chút nào, đồng thời, còn nói hùa theo: “Cậu nói đúng lắm, đây thật sự mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Các thính giả là gì?

Là một lũ liều mạng!

Trên thế giới này, cho dù là đám lính đánh thuê thường xuyên trà trộn vào những khu chiến tranh loạn lạc đó, phỏng chừng ở trước mặt các thính giả, cũng chỉ là người có năng lực kém gặp phải người có năng lực tốt mà thôi, thậm chí dưới sự so sánh thì lính đánh thuê hoàn toàn còn chẳng lên nổi bàn cân.

Trong mắt bọn họ không có pháp luật, bởi vì pháp luật không thể ràng buộc được bọn họ, thứ duy nhất có thể trói buộc bọn họ thực ra lại là Phát Thanh, nhưng Phát Thanh vẫn luôn nằm trong một loại phương thức nuôi rảnh tay như nuôi cổ, mang đến sự tự do rất lớn cho bọn họ, đồng thời cũng là một không gian tìm đường chết rất lớn.

Còn lại bốn toa tàu không cửa.

Thực ra, bốn toa tàu đó chính là những nơi Tô Bạch đã từng đi qua, khu toa ăn, khu toa giường nằm, khu toa ghế mềm và khu toa ghế cứng, những nơi này quả thực không có cửa,

bởi vì thứ đang vận chuyển trong mấy toa tàu này cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.

Ngay khi cửa sổ tàu hỏa bị đập bể, đám thính giả xung quanh đều mang theo sự mong đợi, hưng phấn, tò mò, trong mấy toa tàu trước chỉ có một vài con búp bê hoan tượng cấp thấp này, mọi người giống như một đám cá mập ngửi thấy mùi máu tươi thì tập trung lại, nhưng chỉ ném cho mỗi một cái cánh gà, thì ai có thể thỏa mãn được chứ?

Người cầm được búp bê cảm thấy chưa được thỏa chí, ngay cả người chưa lấy được búp bê cũng càng cảm thấy không cam lòng hơn!

Thậm chí, ngay khi đập vỡ cửa sổ tàu, và nhìn thấy bên kia cửa sổ tàu còn có một người đang đứng hút thuốc, khiến cho đám thính giả có mặt ở đó lập tức bùng nổ.

Vậy mà còn có người ăn mảnh ăn đến mức lợi hại như vậy nữa chứ!

Đương nhiên, bọn họ không có khả năng biết được nỗi khổ trong lòng của Tô Bạch lúc này, vụ ăn mảnh này, hắn thật sự không muốn ăn chút nào, tên nào thích ăn thì tên đó cứ ăn đi!

Đám thính giả cũng không kịp tiến vào trong toa, bởi vì thứ trong toa tàu đã không thể chờ được nữa mà định chui ra ngoài, những cục thịt đó đã phát hiện ra thức ăn!

Điều này cũng giống như một đàn dê rừng đá mở một chiếc lồng sắt một cách hết sức phấn khởi, bởi vì thứ đặt ở bên trong đó chính là cỏ khô, nhưng ai biết được, vậy mà trong lồng sắt lại giam đầy sói hoang.

Một đám thính giả đứng ở phía trước nhất, chỉ có số ít hai, ba người nhanh chóng cảnh giác, thân pháp cũng đủ ghê gớm, mới có thể chạy thoát mạng, mà mười mấy người còn lại, trong phút chốc đã bị một đám cục thịt bao vây.

Sức mạnh của bọn họ đập lên người cục thịt, nhưng lại chỉ khiến những những cục thịt ở trên người này trở nên to hơn một chút, hoàn toàn không tạo ra được bất cứ sát thương gì, mà lá chắn phòng thủ của bọn họ, rõ ràng cũng chịu không nổi khi ở trước mặt những cục thịt này, gần như chỉ trong nháy mắt đã có thể bị chúng ăn mòn sạch sẽ.

Rất dứt khoát, rất trực tiếp, cũng thật quá dứt khoát, thật quá trực tiếp.

Loại sợ hãi khi đối mặt với tử vong này, khiến đám thính giả trong phút chốc dường như cảm giác được, mình là người chứ không còn là thần nữa, bởi vì lúc này, thần đang bị thu hoạch!

Chương 792 Một Mình Ta Uống Rượu Say… 1

Cũng may, tuy rằng đám thính giả ở nơi này quả thực là một đám ô hợp, tới từ năm châu bốn bể, thậm chí còn có không ít người tới từ phương Tây, nhưng một đám người ô hợp này cũng chia ra cấp bậc, tại thời điểm này, mọi người ngược lại cũng không hoàn toàn sụp đổ đến mức lâm vào trạng thái tâm thần, tuy rằng có người bắt đầu lùi bước, nhưng phần lớn người vẫn sử dụng pháp khí của mình.

Trong lúc nhất thời, các loại đòn tấn công đủ kiểu ồ ạt lao tới, không thể không nói, dưới sự dạy dỗ của Phát Thanh, những người có thể trở thành thính giả thâm niên, thật sự không có người nào là đồ ngu tuyệt đối, mọi người đều biết rõ, trong một trận đánh nhau, số lượng tử vong nhiều nhất, thực ra không phải vào lúc đánh nhau chém giết chính diện, mà là sau khi một bên chạy tán loạn và bị đuổi giết, để lại lưng mình cho kẻ địch, thực ra mới là chuyện ngu không gì bằng được nhất.

Còn có không ít thính giả lôi pháp khí và đồ đằng mượn được từ chỗ của thính giả cao cấp ra, trong lúc nhất thời, trên sân ga rộng lớn và hoang vắng, năng lượng và khí tức tràn ra hỗn loạn, không ngừng càn quét xung quanh, tựa như những chùm pháo hoa rực rỡ và chói mắt được bắn lên bầu trời tối om mù mịt.

Đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp.

“Hành động chẳng có ý nghĩa gì hết.” Thanh niên áo sơ mi mỉm cười: “Quá yếu, quá yếu.”

Tô Bạch gõ tàn thuốc, mãi cho đến hiện tại, Phát Thanh vẫn chưa xuất hiện, mà toàn là thính giả này đang tự mình liều mạng, nhưng Tô Bạch không vội, cũng chẳng hoang mang, bởi vì dựa theo khiếu thẩm mỹ của Phát Thanh, thì nó không thích đích thân tham gia vào trong trận thi đấu quyền anh, mà nó thích cách thức làm màu cao siêu, dần dần để lộ sự bày bố và thiết lập của mình ra ngoài.

Đây chính là cách của Phát Thanh, cũng là thói quen của nó.

Chỉ có điều, mười mấy thính giả bị vây chặn lúc đầu, bây giờ đều biến thành những thi thể đen nhẻm, đám cục thịt đó vừa mới được thả ra ngoài, quả thực vô cùng hưng phấn khi đối mặt với bữa ăn đầu tiên của mình.

"Tôi tin, vẫn sẽ có ý nghĩa." Tô Bạch chỉnh trang lại quần áo của mình một chút, tuy rằng quần áo của hắn gần như đã chỉ còn lại cái khung tả tơi, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc xé quần áo và áo khoác ngoài xuống, áo khoác từ từ hiện ra, đan thành một bộ đồ mới cho Tô Bạch.

Trước đó khi hắn bị cắn nuốt, đã không triệu hồi áo khoác gió ra, bởi vì hắn cảm thấy làm vậy chẳng có ý nghĩa gì cả, lá chắn của đại lão phương Tây đó còn không thể kiên trì được bao nhiêu giây dưới sự cắn nuốt của những cục thịt đó, vậy mình triệu hồi áo khoác gió ra cũng là một loại lãng phí.

Nhưng hiện giờ đã không phải là lãng phí nữa.

Bên ngoài là tiếng đánh nhau và tiếng hò hét mãnh liệt, mà ở trong này, thì lại có một thanh niên đang nhìn vào tấm kính thủy tinh, sửa sang cẩn thận bộ quần áo và tóc mái của mình.

Thanh niên áo sơ mi nhìn hành động như vậy của Tô Bạch, có khả năng, ngay lúc này trong đôi mắt của cậu ta, hành động của Tô Bạch đã vẽ dấu bằng nhau với một thằng "ngu" rồi.

“Bây giờ, tôi có thể lý giải thành, không phải là thú vị, mà là cố tình biểu diễn ở trước mặt tôi, coi đây là thêm điểm sao?” Thanh niên áo sơ mi hỏi.

Tô Bạch chỉ vào chính mình, cười đáp: “Đợi thêm chút đi, rồi nhìn xem, tôi có dự cảm không lâu nữa đâu, cậu nói các cậu được người phương Đông đưa tới nơi này, nhưng tôi có thể nói với cậu một cách rất tận trách rằng, những người ở vị diện của các cậu coi các cậu là người chiến thắng, nhưng thực ra ở nơi này, cũng chỉ là rau bị thái mà thôi.”

Sau khi câu nói này nói ra, Tô Bạch ngược lại không cảm thấy có bao nhiêu vui vẻ, cũng không cảm thấy vẻ vang gì cho cam, mà phần lớn thực ra lại là một loại cay đắng và bất đắc dĩ.

“Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, tôi sẽ là người đầu tiên ăn anh.” Thanh niên áo sơ mi lắc đầu: “Bởi vì tôi cảm thấy, thế này chẳng thú vị gì cả, mà anh cũng đã không còn thú vị nữa.”

“Cứ đợi tiếp mà xem đi, không biết đến lúc đó là ai ăn ai đâu nhé.” Tô Bạch chỉnh sửa xong quần áo, chậm rãi nhảy ra khỏi cửa sổ, khi đang nhảy ra, hắn quay đầu nhìn về phía thanh niên áo xanh: “Cùng nhau ra ngoài đi, cậu không đứng ở bên cạnh tôi, tôi sợ sẽ bị đồng tộc của cậu ăn sạch mất.”

“Hóa ra anh cũng biết sợ à.” Thanh niên áo sơ mi dường như phát hiện ra được một chuyện rất thú vị.

“Cậu có thể nhìn thấy nội tâm của tôi, thực ra cậu chắc hẳn phải biết, ngay từ đầu tôi vẫn luôn sợ hãi rồi.”

Tô Bạch chui ra khỏi tàu hỏa, thanh niên áo sơ mi hóa thành một cục thịt dài, trôi nổi ở bên cạnh hắn.

“Tôi cũng hơi đói rồi.”

Rất dễ nhận thấy, đối diện với uống máu, thanh niên áo sơ mi cũng rất thèm khát.

“Người anh em, nghe tôi khuyên một câu, đợi chút nữa đi.” Tô Bạch đề nghị.

Thanh niên áo sơ mi quay đầu qua, nhìn Tô Bạch mới vẻ mặt thù hằn: “Tôi cảm thấy loại nhẫn nại này rất không thú vị, nếu tôi không đợi được kỳ tích mà anh nói, vậy kết cục của anh sẽ rất thê thảm đấy.”

Tô Bạch duỗi tay, khoác lên người thanh niên áo sơ mi, xúc cảm mà cục thịt này mang đến cứ là lạ, nhầy nhầy, nhưng lại giống như đang ôm một bé tằm cưng to lớn, cũng không tệ cho lắm.

Chỉ có điều, Tô Bạch dường như đã quên mất một chuyện, có thể là hắn không để ý đến, mà cũng có khả năng là vì trước đó liên tục trải qua quá nhiều biến cố lớn, khiến hắn có hơi tê dại.

Đó chính là lúc này, đang có hơn bảy mươi thính giả, đang chống lại những cục thịt này, không ngừng có thính giả chết đi, hơn nữa đám cục thịt còn hình thành một loại vòng vây, trực tiếp chặn chết đường ra khỏi trạm.

Mà ngay khi những thính giả này đang ra sức chém giết những cục thịt này, vì sự sinh tồn của mình. Ngay khi những thính giả này đang đấu tranh với loại sinh vật chưa biết đến, mà chỉ có loại đám đại lão cấp bậc như Lệ Chi mới có thể giải quyết được, để mình không bị biến thành thức ăn. Ngay khi tất cả mọi người đều đang nhao nhao rơi vào trong cơn khủng hoảng dưới sự sợ hãi và áp bức, thì bọn họ nhìn thấy một người.

Một người mặc áo khoác gió, đang đứng ở nơi đó, trong tay ôm một cục thịt đáng sợ, và đang… mỉm cười!

…

“Thời gian đã lâu quá rồi, bọn họ đã chết ba mươi người rồi.” Thanh niên áo sơ mi đã hơi không kiềm chế được nữa.

“Sắp rồi, chắc hẳn sắp rồi, đây đều là củ cải trắng mà Phát Thanh nuôi, nó không có khả năng cam lòng để tất cả bọn họ bị nhổ sạch đâu.” Tô Bạch nói một cách rất chắc chắn.

Lúc này, một thính giả cường hóa thích khách phương Đông dựa vào thân hình của mình để nhảy ra khỏi vòng vây, chạy ra ngoài, nhưng những cục thịt này dường như rất mẫn cảm với sóng dao động không gian, vậy mà lại khiến cho phương hướng của thích khách này đảo ngược thông qua việc cưỡng chế dồn nén không gian, thích khách đó buộc phải đổi hướng, xuất hiện trước mặt Tô Bạch, tới gần chỗ xe lửa.

Chương 793 Một Mình Ta Uống Rượu Say… 2

Trên đầu của thích khách, còn có vài cục thịt nằm úp sấp đang gặm óc của anh ta, lúc này con ngươi của thích khách trợn ngược lên, toàn là lòng trắng, anh ta đang rất đau đớn.

Đợi đến khi anh ta ngã xuống đất chết tươi, đôi mắt của anh ta vẫn mở trợn trừng, chết không nhắm mắt!

Tô Bạch ngồi xổm xuống, những cục thịt này vội vã giết chết toàn bộ thính giả thâm niên ở nơi này, đợi sau khi giết sạch rồi lại từ từ thưởng thức đồ ăn ngon, cho nên thính giả này còn có thể giữ lại toàn thây, ít nhất thì là hiện tại.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, hắn duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt thính giả này, mí mắt của anh ta khép lại, đây là chuyện duy nhất mà Tô Bạch có thể làm được hiện tại.

Thật xin lỗi, tôi không thể thay đổi được cục diện, hơn nữa, cửa sổ cũng không phải do tôi đập vỡ.

Một chiếc di động rơi ra từ trong bộ quần áo của thích khách đó, Tô Bạch nhặt di động lên, vừa vặn, không biết là có số điện thoại gọi vào, hay là tiếng chuông báo thức vang lên, mà một bài hát bất chợt vang lên.

Một màn này, mãi mãi khắc sâu vào trong trí óc của hơn sáu mươi thính giả có thâm niên còn lại ở hiện trường.

Ngay khi bọn họ đang bị một đám sinh vật khủng khiếp chưa rõ tên bao vây, những thính giả có thâm niên mạnh mẽ ở bên cạnh, đang không ngừng ngã xuống và chết đi, thì ở bên ngoài vòng vây, một thính giả giống như bọn họ, một thanh

niên phương Đông mặc áo khoác gió, và một cục thịt mặc quần áo trên người đang quấn quanh bên chân hắn.

Đối phương ngồi xổm một cách tao nhã, dường như đang quan sát tử trạng của vị thính giả đáng thương kia, dường như vào một khắc này, hắn biến thành chúa tể tuyệt đối, những cục thịt đáng sợ ở nơi này đều là quái vật đáng sợ mà hắn phóng thích ra ngoài, hắn hình như muốn học hỏi và bắt chước Lệ Chi phá hủy một tòa thành, một lần hành động đã tàn sát cả trăm thính giả có thâm niên!

Mà một khắc này, một bản rap đột nhiên vang lên: "Một mình ta uống rượu say…"

"Một mình ta uống rượu say

Say rồi kết duyên cùng với giai nhân

Đôi mắt chỉ nhìn mỗi nàng

Ta chỉ cầu ngày khác có thể cùng trở về

Người con gái yêu kiều nhẹ nâng cây đàn

Vui vẻ cùng ta trong rừng trúc tím…"

Điệu rap mang theo cảm giác tiết cực mạnh vang lên, lúc này nó xuất hiện, rõ ràng lại thật chói tai.

Thính giả có thâm niên trong vòng thính giả bình thường, được thính giả cấp thấp sùng bái, khi các thính giả gặp mặt, sẽ tôn trọng người sợ hãi tôn xưng một tiếng "đại nhân".

Thế nhưng, ngay lúc này, ở ngay nơi này, đại nhân lập tức trở nên rất không đáng giá, thậm chí còn có hơi rẻ mạt, giống như giấy báo cũ bán sỉ trong chợ, tính tiền theo cân vậy.

Những người có thâm niên đang chết dần đi, bọn họ giống như thần linh, nhưng ngay lúc này lại trở nên chẳng khác gì

người bình thường, thân phận của bọn họ, địa vị của bọn họ, tất cả mọi thứ của bọn họ, lúc này đều trở nên vô cùng rẻ rúng.

Nhìn thấy những người bên cạnh chết đi, các thính giả có thâm niên còn sống trong lòng lại vô cùng buồn bã, bởi vì những người đã chết bên cạnh mình, cũng sở hữu thân phận và địa vị giống y như mình, cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ thật mãnh liệt.

Bởi vì cục thịt giết người dựa vào cách gặm cắn nguyên thủy nhất, cho nên mỗi một người thâm niên chết đi, đều mang vết thương rất rõ ràng, thậm chí trên dưới cơ thể đều bị cắn nát, nhưng chỉ vì đám cục thịt vẫn muốn giết chết toàn bộ thính giả có thâm niên trước tiên, rồi mới từ từ hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn, cho nên mới không đối xử với họ như vị đại lão Huyết tộc phương Tây kia, bị bóc lột đến tận xương tủy, bị hấp thụ sạch sẽ.

Máu tươi của những thính giả có thâm niên đã chết, bắt đầu tràn ngập khắp mặt đất.

Đây vốn là một chuyện rất bình thường, người chết và máu tươi, những thính giả có thâm niên có mặt ở nơi này cũng đã nhìn thấy nhiều đến độ chết chết lặng đi cả rồi. Nhưng trong phút chốc, toàn bộ số máu tươi này lại đang hiện ra một loại hướng chảy kỳ quái, vậy mà tất cả đều chảy về phía những con búp bê bị vứt trên mặt đất.

Tốc độ chảy của máu tươi rất nhanh, nhanh đến mức không chỉ khiến đám thính giả có thâm niên chưa thể phản ứng, mà ngay cả những cục thịt đang tiến hành săn giết thức ăn và rất nhạy cảm với biến động không gian kia, cũng hoàn toàn không kịp làm ra một chút phản ứng nào.

Trong nháy mắt, toàn bộ máu tươi của những thính giả có thâm niên đã chết đó bị búp bê trên mặt đất hút sạch.

Lúc này, những con búp bê này, giống như thể đang sống, đồng loạt mở to mắt!

Búp bê là một đạo cụ hình người không có sinh mệnh, nhưng so với kịch đèn chiếu của phương Đông, thì búp bê phương Tây đối với người đương thời mà nói, thực tế có thể mang đến một loại sợ hãi từ sâu trong nội tâm, dường như bọn chúng có sinh mệnh, như thể khi đặt bọn chúng ở một góc nào đó ở trong nhà, thực ra bọn chúng sẽ nhân lúc bạn đưa lưng về phía bọn chúng, nhân lúc bạn đang ngủ say, mà quan sát bạn, nhìn bạn, ánh mắt của bọn chúng đang dò xét từng tấc trên người bạn hết lần này đến lần khác.

Cho nên, phần lớn ở trong những gia đình bình thường, rất ít khi xuất hiện loại đồ trang trí giống như búp bê này, bởi vì sự xuất hiện của nó sẽ khiến cho người cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng lúc này, toàn bộ búp bê đều sống lại, bọn chúng không còn là pháp khí hoang tưởng cấp thấp đó nữa, cũng không còn là đồ vô dụng có thể tùy tiện vứt bỏ, trong những lớp sâu trong cơ thể bọn chúng, chắc hẳn cất giấu một loại cấm chế nào đó, cho dù là thính giả có thâm niên cũng hoàn toàn không có cách nào biết được.

Đúng vậy.

Nếu loại cấm chế này nhất định phải có máu tươi của loại tồn tại ở cấp bậc sinh mệnh như những thính giả có thâm niên này, mới có thể kích hoạt được, vậy nó thực sự đã thể hiện cái đáng sợ của mình.

Hơn hai mươi con búp bê, trôi nổi ở giữa không trung, giữa bọn chúng dường như có những sợi tơ vô hình, đang nối kết nhau lại, một luồng khí tức huyền ảo đang tản ra ngoài.

Bên dưới, những cục thịt đó dừng việc tấn công thính giả lại, bọn chúng chẳng muốn suy nghĩ, bởi vì bọn họ cũng hoàn

toàn là sự tồn tại bá chủ một phương khi ở trong thế giới của mình, cũng tựa như chuột túi của nước Úc, bởi vì ở nước Úc, bọn chúng không có thiên địch, cho nên mới có thể sinh sống mà không cần lo lắng gì, nhưng nếu như đặt chúng ở nơi khác, có thể bọn chúng đã sớm bị diệt sạch hoặc là bị ép tiến hóa thành một bộ dáng khác.

Loại tình huống này cũng na ná như những cục thịt kia, ở thế giới của bọn họ, không có kẻ địch nào có thể mạnh mẽ đến mức uy hiếp sự sinh tồn của bọn họ, ý nghĩa tồn tại của bọn họ, hay nói cách khác chính là cuộc sống của bản thân bọn họ, chính là cắn nuốt, ngoại trừ việc đó ra, thì bọn họ cần không cần phải suy nghĩ, vì suy nghĩ được cho là một chuyện rất không có ý nghĩa, cũng chỉ có cục thịt không có thân phận nhất, cấp thấp nhất trong quần thể, mới bị ép phải bắt đầu suy nghĩ, dẫn dắt những cục thịt khác đi ăn, đây chính là công việc của nô lệ.

Loại phương thức và hệ thống này, hoàn toàn trái ngược với xã hội con người, thậm chí là hệ thống giới tự nhiên trên toàn bộ địa cầu.

Chương 794 Thân Phận Của Thích Khách 1

Thế nhưng, không muốn suy nghĩ, không thích suy nghĩ, không có nghĩa là bọn họ lười, cũng không có nghĩa bọn họ ngu xuẩn, trên thực tế, mỗi một tộc đàn có thể tiến hóa đến thứ tự đỉnh cao nhất trong một vị diện thế giới, chắc chắn đã chứng minh được sự ưu tú của tộc đàn này. Bọn họ thực ra cũng được xem là đã tiến hóa bản thân đến một loại khả năng tuy không thể tính là hoàn mỹ, nhưng cũng đã đến một mức độ đủ sinh tồn ổn định trong thế giới vị diện đó mới dừng lại, gene của bản thân, cũng nói lên sự xuất sắc của bọn họ.

Cho nên, vào lúc này, toàn bộ cục thịt đều cảm giác được một loại nguy cơ, một loại cảm giác nguy cơ khiến tất cả bọn họ đều bắt đầu sợ hãi trong nháy mắt.

Một bàn tay của Tô Bạch ôm thanh niên áo sơ mi, ngay lúc này, hắn có thể cảm giác được "cục thịt" thanh niên áo sơ mi này đang không ngừng run rẩy.

"Có phải rất thú vị không?" Tô Bạch ghé sát mặt mình tới bên cục thịt thanh niên áo sơ mi này, nhẹ giọng hỏi, cảm giác giống như khi hai bên vừa mới gặp nhau, thanh niên áo sơ mi đã đặt cằm mình lên bả vai của Tô Bạch và nói chuyện.

"Tôi còn nhớ cậu từng nói, mối quan hệ giữa thức ăn và kẻ săn mồi giữa chúng ta sẽ mãi mãi không thay đổi, nhưng bây giờ, hình như có hơi không đúng nữa rồi, nói cách khác, bây giờ cậu có cảm thấy hứng thú không?"

Thanh niên áo sơ mi hoàn toàn không kịp đáp lại lời trêu chọc của hắn, bởi vì khi hai mươi mấy con búp bê bắt đầu xoay tròn giữa không trung, và phát ra những tiếng tạp âm chói tai, thì những cục thịt ở bên dưới đã không có cách nào chấp nhận được đòn tấn công này, mà bắt đầu không ngừng trở nên to hơn, to hơn và to hơn nữa, nhưng làn da của bọn họ cũng dần dần trở nên càng lúc càng trong suốt.

Những cục thịt muốn động, nhưng lại không động được, chỉ có thể ở nguyên tại chỗ, nhìn cơ thể của mình phồng lên như quả bóng bay, những làn sóng dao động năng lượng và khí tức dập dờn bay ra.

"Sắp nổ tung rồi, đi!"

Người có thâm niên đã chết khoảng chừng ba mươi, chỉ còn lại tầm sáu mươi người nữa, những người này cũng mang theo vết thương trên người, trước đó chống trả cũng rất khổ cực, nhưng mọi người đều là tinh anh, biết những con búp bê trước đó, cảm giác như không hề có tác dụng gì đối với mình, đã bị kích hoạt sau khi hấp thụ máu của những người có thâm niên đã chết, hiện giờ, những con búp bê này chính là những lá bùa đòi mạng những cục thịt đáng sợ kia!

Thế nhưng, môt khi chúng nổ tung, sân ga rộng rãi và hoang vắng này chắc chắn cũng sẽ bị san phẳng, lại thêm những cục thịt đó không có cách nào nhúc nhích được, hiển nhiên cũng chẳng thể nào tấn công, vị trí thông ra phía cửa trạm ra vốn bị bọn họ chặn kín cũng lập tức được mở thông.

Những thính giả có thâm niên này hiển nhiên không bằng lòng ở lại nơi này bị nổ bét nhè cũng mấy thứ buồn nôn đó rồi chôn theo cùng, mà lập tức cầm vé tàu hỏa của mình chạy về trạm soát vé của trạm xe lửa đó.

Sân ga này và trạm xe lửa Thượng Hải ở bên ngoài nằm ở hai không gian khác nhau, ít nhất cũng có vết nứt không gian

hoặc là không gian biến dạng, cho nên không cần phải lo lắng cú nổ mạnh ở nơi này sẽ ảnh hưởng đến trạm xe lửa Thượng Hải.

Lại càng có mười mấy thính giả có thâm niên khác, vậy mà lại không nôn nóng chạy trốn, mà là đi vòng qua đó, nhặt lấy một vài pháp khí và đồ vật của những thính giả đã chết kia rồi mới đi, phải biết rằng, những cục thịt này đang nằm ở trạng thái có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Một màn này, xem như cũng đã thể hiện một cách vô cùng tinh tế bản tính của thính giả có thâm niên.

"Tôi cảm thấy… đau đớn quá."

Giọng nói của thanh niên áo sơ mi không ngừng truyền tới, cậu ta rất đau đớn, bởi vì cậu ta cũng đang phình to lên, lúc này, cậu ta đã không còn là cục thịt dáng dài nữa, mà biến thành một khinh khí cầu to lớn.

"Cậu còn cảm thấy thú vị nữa không?" Tô Bạch không vội vàng rời đi, cũng không nôn nóng chạy trốn, nói thực, mình có thể sống được đến hiện tại, vẫn là nhờ vào thanh niên áo sơ mi muốn bắt chước con người này, không có cậu ta, thì mình chắc chắn đã bị ăn sạch.

Bây giờ đã rất rõ ràng rồi, thủ đoạn được sắp xếp từ đầu của Phát Thanh đã ứng nghiệm vào lúc này, những cục thịt đáng sợ này kết thúc trò chơi chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Tô Bạch cảm thấy mình vẫn nên nói thêm vài câu với cậu ta.

Lối suy nghĩ của người mắc bệnh tâm thần quả thực rất khó khiến người ta hiểu được, bởi vì quan điểm lợi nhuận của bọn họ vượt qua lối suy nghĩ của con người bình thường.

Nói cách khác, thực ra thanh niên áo sơ mi này, cũng tương đương với một kẻ lạc loài trong đống cục thịt kia, cậu ta bị ép phải suy nghĩ, nhưng ở một phương diện khác, thực ra cậu ta

đang chủ động bắt chước và học theo loài người, bởi vì cậu ta cảm thấy rất thú vị.

Mà hai chữ thú vị này, có đôi khi lại là quyền tự quyết nguyên thủy nhất vượt qua toàn bộ tác động về quan điểm lợi ích.

"Anh đi… đi…" Đôi mắt của thanh niên áo sơ mi đã trở nên mơ hồ, thậm chí cũng không thể nghe được rõ ràng giọng nói của cậu ta nữa: "Cái chết… thực ra… không hề thú vị một chút nào cả…"

"Người anh em, nói thật, cảm ơn cậu nhiều." Tô Bạch nhẹ nhàng vỗ lên quả cầu to lớn ở trước mặt mình.

"Ôi… anh mà vỗ… nổ tôi… thì anh cũng chết… đó…"

Tô Bạch mỉm cười, vẫy tay tạm biệt, nhưng sau khi đi được hai bước, hắn lại dừng lại, rút toàn bộ điếu thuốc trong bao thuốc lá trên người mình ra, rồi lấy bật lửa ra châm lửa toàn bộ, dựng thẳng lên trên bao thuốc lá.

Đáng tiếc, cậu ta vẫn không có cơ thể, nên vẫn không có cách nào hút thuốc được.

Tô Bạch lôi vé xe lửa của mình ra, hắn rất bình tĩnh, đi về phía cửa ra mà không hề hoang mang một chút nào.

Bởi vì kinh nghiệm lần này của hắn khác hẳn với những thính giả chưa tiến vào trong chuyến tàu hỏa đó, cho nên hắn biết rõ, những chuyện này đều được Phát Thanh vạch kế hoạch sẵn rồi, khi số người có thâm niên chết đủ, máu tươi của bọn họ mới có thể kích hoạt búp bê, một khi búp bê bị kích hoạt, thì những cục thịt đó cũng chấm dứt, nhưng mỗi một người có thâm nên đều là củ cải trắng của Phát Thanh, sau khi đủ để kích hoạt búp bê, Phát Thanh chắc hẳn không nỡ tiếp tục để người có thâm niên hy sinh nữa.

Tô Bạch nắm chắc được góc độ này và điểm này, cho nên khi hắn từ phía xe lửa đi đến cửa soát vé, cũng vẫn bình tĩnh như cũ, nhặt một vài thứ của những thính giả đã chết, đây đều là những đồ vật nhỏ, nhưng hắn cũng không dám ở lại quá lâu, bởi vì Phát Thanh cũng không để ý đến việc thật sự thuận tay cho nổ chết một con hàng đã cho thể diện mà lại không cần đó.

Trong nháy mắt cả người bước qua thanh chắn và biến mất, hắn cảm giác được phía sau mình truyền tới một làn sóng nổ lớn.

Chương 795 Thân Phận Của Thích Khách 2

"Ầm!"

Ở cửa ra của trạm, dòng người bắt đầu di chuyển, rất nhiều hành khách đang đi ra từ nơi này, kéo theo hành lý, dẫn trẻ con, nhộn nhịp náo nhiệt.

Trong lúc nhất thời, dường như đã trải qua mấy đời.

Mập mạp và Giải Bẩm đứng ở cửa ra trạm, khi trông thấy Tô Bạch đi ra, mập mạp gần như kích động chạy tới, thụi một cú vào ngực hắn.

"Nghe Hải thiếu gia nói cậu vẫn chưa chết, tôi thật sự mừng quá."

Tô Bạch gật đầu, đẩy bé cưng một trăm năm mươi ký đang có ý đồ muốn ôm mình này ra, lúc này, di động lại vang lên, còn là di động của thích khách kia nữa.

Tô Bạch lôi di động ra, liếc mắt nhìn một cái, là một tin nhắn.

"Đại sư Vương Lâm, vừa rồi biết được tin về cái chết của anh, tôi cảm thấy rất bất an, sự dạy dỗ và ân đức của anh, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng, tuy rằng xã hội không chấp nhận anh, nhưng tôi biết rõ sự vĩ đại của anh."

Cho dù thính giả đã chết ở trong thế giới hiện thực cũng sẽ được Phát Thanh sắp xếp cho một cách chết không gây nên sóng gió ở trong xã hội, bạn bè thân thiết của anh ta và tất cả

những mối quan hệ xã hội đều sẽ cho rằng anh ta chết bình thường.

Tên đề của mẩu tin nhắn này lại còn là một cái tên của minh tinh, cũng không biết là thật hay giả nữa.

Nhưng, ngay sau đó, Tô Bạch dường như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó.

Vương Lâm, sao cái tên này lại quen thuộc như vậy nhỉ?

Hắn lại nhớ tới gương mặt của người thích khách cường hóa đó, quả nhiên có hơi quen mắt, hình như thật sự đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

"Mập mạp này, Vương Lâm là ai thế?" Tô Bạch nhìn về phía mập mạp và hỏi.

"Ồ, đó là một khí công đại sư, đã lừa cho rất nhiều ông to bà lớn, nhà giàu có và minh tinh coi anh ta là thần tiên mà sùng bái, tôi vừa ở ngoài này lướt weibo, phát hiện ra hình như anh ta vừa mới chết vì bệnh, còn đang dấy lên không ít ồn ào và tranh cãi đây này."

…..

Chuyện về vị thích khách cường hóa đó, chỉ là một bản nhạc đệm, đối với Tô Bạch mà nói, mình còn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, ít nhất thì hiện tại có một vấn đề rất lớn cần mình phải đi đối mặt.

Ví dụ như, khi ba người mình, mập mạp và Giải Bẩm sắp ra ngoài cửa nhà ga, lại nhìn thấy bên ngoài tập trung một đám người, khoảng chừng ba mươi người.

"Nghe nói cậu ở trong đó rất uy phong." Mập mạp bước đi tới bên cạnh Tô Bạch, nói lời trêu chọc: "Sau khi trở về từ từ nói với tôi, sau khi cậu rơi xuống khỏi tàu hỏa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, Giải Bẩm mỉm cười, bảo: "Có thể trở về trước đã rồi nói sau."

Mập mạp bĩu môi, không cho là đúng.

Ba mươi mấy thính giả, trên người đều mang theo vết thương nghiêm trọng, bên người bày trận pháp phòng ngừa những người bình thường ở gần đó chú ý đến bọn họ.

Một bộ phận thính giả chắc hẳn đã rời đi, nhưng vẫn còn một phần muốn ở lại nơi này đòi một lời giải thích. Bởi vì trước đó, khi đám người này bị một đám sinh vật cục thịt đáng sợ bao vây, thì Tô Bạch lại đứng ở bên cạnh một cục thịt không giống đám kia, lặng lẽ nhìn tất cả.

Thay vì nói khi ấy hắn giống một người đứng xem, còn chẳng bằng nói Tô Bạch lại càng giống một bàn tay phía sau màn hơn, là hắn đã chỉ đạo và khống chế những cục thịt này tiến hành tấn công đám thính giả có thâm niên.

Tô Bạch cố tình để ý một chút, phát hiện ra đám người Sophie và Hải thiếu gia cũng không ở trong tốp người này.

"Đại Bạch, xem bọn họ hiện tại thê thảm cỡ nào, bây giờ tôi cảm thấy rất may mắn vì trước đó mình đã sớm rời đi, cậu không nhìn thấy bộ dáng của Hải thiếu gia khi ra ngoài đâu, một cánh tay bị gặm như tổ ong vò vẽ, làn da nửa gương mặt cũng mất sạch, mẹ nó chứ, một đám tiến vào thì áo mũ chỉnh tề mà khi đi ra lại như một lũ thây ma vừa xổng chuồng vậy."

Nếu lúc ấy mập mạp ở lại sân ga, vậy dựa theo tỉ lệ mà Phát Thanh định ra, đại khái cần máu tươi của ba mươi thính giả mới có thể kích hoạt những con búp bê kia, cho nên nếu mập mạp ở lại nơi đó, trong không đến một trăm thính giả, anh ta đại khái có xác suất một phần ba mươi sẽ chết, trở thành… tế phẩm kích hoạt những con búp bê kia.

Đương nhiên, ở đây vẫn còn rất nhiều nghi vấn, ví dụ như tại sao đám người Lệ Chi lại cố ý tới đây một chuyến này, hơn nữa còn suýt chút nữa hại chết Hải thiếu gia, ngoài ra, tại sao Phát Thanh lại muốn bày ra một quy luật như vậy, nếu như Phát Thanh muốn, thực ra những cục thịt này hoàn toàn không có khả năng gây ra được sát thương gì cho thính giả, bởi vì Phát Thanh hoàn toàn có thể không bán vé.

Nói cách khác, đây chỉ là một lần đánh cờ giữa Phát Thanh với đám người Lệ Chi và thấy chiêu thì hủy chiêu, mà ba mươi thính giả có thâm niên đã chết thảm kia, lại chính là vật hy sinh của đôi bên.

Nhưng sự việc đã phát sinh rồi, lúc này, có nghĩ ngợi về những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì cả, hơn nữa, hiện tại Tô Bạch khá yếu ớt, trước thì bị đại lão phương Tây đó rút hơn phân nửa lượng máu, sau đó lại bị đống cục thịt đó gặm nhấm, hiện giờ hắn có thể đứng ở nói này, nói chuyện và đi đường một cách bình thường, thực ra đã xem như một loại cực hạn rồi.

Hơn nữa, sự suy yếu trên cơ thể vẫn chỉ là thứ yếu, mấu chốt là sự mệt mỏi về mặt tâm hồn, mà những chuyện xảy ra sau khi rớt khỏi tàu hỏa mang lại, mới là điều khó chịu nhất.

Đối mặt với những thính giả đứng ở cửa, Tô Bạch không hề để ý tới một chút nào, hắn chỉ mỉm cười đi thẳng ra ngoài, mập mạp và Giải Bẩm đứng ở bên cạnh hắn, ba người bước ra ngoài một cách công khai như vậy.

Đợi đến khi ra đến bên ngoài, và lên xe của Giải Bẩm, mập mạp ngồi vào ghế phụ lái mới xem như thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Móa nó, sợ chết bé cưng rồi, còn tưởng sắp đánh một trận rồi chứ."

"Thứ nhất, bọn họ đều đã bị thương nặng, thứ hai, bản thân bọn họ cũng không chắc chắn Tô Bạch có quan hệ nhân quả

trực tiếp với chuyện trước đó hay không. Thứ ba, bọn họ rất kiêng dè Tô Bạch. Cho nên không có người nào trong số bọn họ dám ra mặt, cũng cảm thấy không cần thiết phải ra mặt."

Giải Bẩm vừa lái xe vừa phân tích, đồng thời anh ta cũng thông qua kính chiếu hậu, nhìn Tô Bạch ngồi dựa lưng lên ghế và híp mắt lại, hỏi: "Ở đây tôi có một ít đan dược bổ sung khí huyết, đến lúc đó sẽ đưa cho cậu, đợi cậu khôi phục lại rồi, có thể kể lại sự việc đã phát sinh ở trong đó một cách cụ thể cho tôi."

Rất dễ nhận thấy, cho dù là mập mạp hay là Giải Bẩm, đều rất tò mò về chuyện đã xảy ra sau khi Tô Bạch rớt xuống khỏi tàu hỏa.

"Đại Bạch, Hải thiếu giải vừa rồi gửi tin nhắn wechat cho tôi, hỏi tôi cậu đã ra ngoài hay chưa, tôi nói với cậu ta rằng cậu đã ra ngoài rồi, cậu ta nói tối nay sẽ tới tìm chúng ta." Mập mạp nói với Tô Bạch.

Chương 796 Bộ Da Chui Ra Từ Trong Xe Lửa

“Tôi cần nghỉ ngơi.” Tô Bạch liếc mắt nhìn Giải Bẩm trước, bảo: “Chuyện đã giao hẹn với anh lúc trước, còn phải phụ thuộc vào tình trạng nghỉ ngơi hồi phục của tôi để quyết định xem có thể tiếp tục hay không, bởi vì tôi cảm thấy ông chủ của anh, chắc chắn sẽ trở về rất nhanh sau khi sự việc này kết thúc.”

“Cậu ta không dám trở về sớm như vậy đâu.” Giải Bẩm nói một cách rất chắc chắn, rất dễ nhận thấy, thân là một người thân cận nhất với Lương Sâm, anh ta hiển nhiên biết rõ nỗi sợ hãi của ông chủ nhà mình với Phát Thanh nhất. Không đến lúc an toàn tuyệt đối, thì ông chủ nhà mình chắc chắn sẽ không dám trở về Thượng Hải đâu, cho nên Tô Bạch có đủ thời gian để nghỉ ngơi và hồi phục.

“Về phần Hải thiếu gia, nếu cậu ta muốn tới thì cứ tới, nhưng tôi không đảm bảo mình có gặp cậu ta hay không.” Tô Bạch ngược lại không phải đang ra vẻ gây khó dễ gì, mà là nói thật lòng, hiện giờ hắn thật sự cần phải nghỉ ngơi, hắn muốn nằm trên giường ngủ một giấc thật đã đời.

Loại cảm giác bị một đám cục thịt bao vây rồi cùng gặm nhấm, loại cảm giác tiến vào trong ảo cảnh của đại lão phương Tây, và kiểu nằm trên xe lửa sau đó ngã xuống một cách điên cuồng mà choáng váng, khiến cho Tô Bạch hiện giờ cho dù đã ra khỏi nhà ga tàu hỏa, cho dù đã ngồi ở trong xe, cho dù đã sắp về đến nhà, nhưng vẫn có một loại cảm giác cực kỳ không chân thực như cũ, cũng giống như một người khi bị chìm trong

nước thật lâu, vừa mới lên bờ sẽ có một loại ảo giác "mất trọng lực" vậy.

"Cậu từ từ nghỉ ngơi đi." Mập mạp nói.

Rất nhanh, đã đến nhà lão Phương rồi, Giải Bẩm không xuống xe, cũng không có ý định tiến vào trong ngồi, sau khi thả hai người mập mạp và Tô Bạch xuống, cũng rời đi ngay.

Tô Bạch và mập mạp cùng nhau đi vào nhà, thằng nhóc kia đang nằm trên thảm trải sàn đọc truyện cổ tích, cậu bé có rất nhiều cuốn truyện cổ tích, đều là mập mạp mua cho, bởi vì mập mạp phát hiện ra trí tuệ của thằng nhóc này khá cao, vậy mà cũng đọc hiểu được tranh liên hoàn, cho nên mập mạp dứt khoát mua hơn trăm quyển đặt ở trong nhà cho cậu bé đọc.

Có đôi khi anh ta cũng sẽ nói thầm, nhìn con nhà người ta được nuôi dưỡng kìa, thật đỡ lo biết bao, chính bản thân anh ta ngay cả suy nghĩ nối dõi tông đường cũng chẳng có.

Không so sánh thì sẽ không tổn thương, lỡ như sau này mình có con, mập mạp phỏng chừng sẽ cảm thấy đứa con trai này của mình sao lại ngu thế hả giời, quả thật là ngu không chịu được…

Tô Bạch vào phòng tắm trước tiên, tắm một cái, cọ rửa sạch máu dính trên người, sau đó quấn khăn tắm, đứng ở cửa phòng ngủ của mình, hắn nghĩ ngợi một chút, rồi vẫn xoay người đi vào trong phòng ngủ của hòa thượng kia.

Hòa thượng nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích.

Nhưng không biết tại sao, mùi gỗ đàn hương ở trong phòng của tên hòa thượng đó lại thực dễ ngửi, mọi người đều biết, gỗ đàn hương có hiệu quả tĩnh tâm ngưng thần. Nên lúc này, Tô Bạch dứt khoát ngồi trên sàn nhà, dựa vào vách tường phòng ngủ của hòa thượng, cứ như ngồi như nằm như vậy, rồi nhắm mắt lại.

Rất nhanh, hắn đã tiến vào trong giấc mộng.

“Anh nói xem, có phải Phát Thanh rất thú vị hay không?”

Trong mơ, Tô Bạch dường như nghe thấy giọng nói của một người, người đó là thanh niên áo sơ mi, một người không có tên, bởi vì đối phương cũng không cần tên.

“Đúng vậy, rất thú vị.” Tô Bạch đáp: “Không phải cậu đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi đã chết rồi.” Giọng nói của thanh niên áo sơ mi lại biến mất.

Giấc mơ cũng kết thúc, nhưng Tô Bạch vẫn chìm trong giấc ngủ say.

“Nào, tối nay bàn gia sẽ xào mấy món cay Tứ Xuyên, e là không được ngon như ba nhóc làm, nhưng ta thay đổi khẩu vị chút cũng được mà nhỉ.”

Mập mạp bày mấy món ăn lên bàn, ôm thằng nhóc kia trong lòng mình, vừa đút cho cậu bé ăn, vừa tự mình ăn.

Tô Bạch vẫn còn đang nghỉ ngơi, mập mạp cũng không đi làm phiền hắn.

Trong lòng mỗi một người đều có một chỗ mềm yếu của riêng mình, chính như trên thế giới này, không có bất cứ một sự vật nào tuyệt đối, cho dù là người có xấu xa đến đâu, cũng không có khả năng một ngày suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, hoặc là đang làm chuyện xấu, hoặc là đang chuẩn bị làm chuyện xấu.

Thời gian ở chung với thằng nhóc càng lâu, mập mạp cũng càng lúc càng hiểu được lý do tại sao lúc đầu, Tô Bạch lại muốn nuôi dưỡng cậu bé, khi ở trong nhà, có thể chơi đùa và cưng nựng một đứa trẻ thông minh, lại còn ngây thơ đáng yêu, quả thực cũng là một loại hưởng thụ.

Ít nhất thì mập mạp rất khó mà tưởng tượng được, nếu thằng nhóc không xuất hiện trong cuộc sống của Tô Bạch, vậy hắn sẽ biến thành cái dạng gì nữa. Một người bệnh tâm thần không có một chút kỷ niệm hay vướng bận gì, nghĩ thôi cũng cảm thấy đau răng rồi.

Một béo một bé ăn xong cơm, mập mạp đặt thằng nhóc lên thảm trải sàn.

"Một mình nhóc chơi một lúc đi, bàn gia đi thu dọn chén đũa một chút đã."

Mập mạp nói xong, bưng bát bữa vào trong phòng bếp.

Thằng nhóc ở trên thảm trải sàn nhìn trái nhìn phải, sau đó chu cái miệng: "Ba ba… ba ba…"

Sau đó, thằng nhóc bắt đầu bò từ phòng khách về phía phòng ngủ. Tuy rằng hiện giờ cậu bé đã miễn cưỡng học được cách đi đứng, nhưng cậu bé vẫn cảm thấy bò khá là thoải mái, không có mệt như vậy.

Thằng nhóc dường như có thể cảm giác được vị trí mà Tô Bạch đang ở, cậu bé trực tiếp bò qua phòng ngủ của mình và Tô Bạch, tới cửa phòng ngủ của hòa thượng, nhìn thấy Tô Bạch đang ngồi dựa vào vào vách tường ngủ say.

"Ba ba… ba ba…"

Thằng nhóc nhỏ giọng gọi, sau đó cẩn thận bò tới bên cạnh hắn.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt lên bả vai của Tô Bạch rồi xoa bóp, cậu bé có thể nhìn ra được Tô Bạch rất mệt, thật sự rất mệt.

Chỉ có điều, ngay sau đó, cậu bé đột nhiên mở to hai mắt nhìn, miệng cũng hơi mở ra, bởi vì trên người Tô Bạch chỉ quấn một cái khăn tắm, cho nên làn da trên cánh tay hoàn toàn

lộ ra ngoài, mà nơi thằng nhóc vừa mới xoa bóp, vậy mà lại khiến một mảng da từ từ nổi lên khỏi cánh tay của hắn.

Mà miếng da này rất yếu ớt, không ngừng nhúc nhích nhẹ nhàng, nó không dám kích động đến Tô Bạch, cho nên rõ ràng vô cùng cẩn thận, nếu như lúc này có thể cầm một cái kính lúp để soi, có thể phát hiện ra kết cấu của miếng da này, rất giống với thủy tinh thể ngưng kết ra từ trên cơ thể của đại lão thính giả phương Tây, sau khi bị những cục thịt đó cắn nuốt, thậm chí có thể nói là gần như không khác biệt.

Thằng nhóc trừng to mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này. Cậu bé cảm thấy, ôi xong, gặp rắc rối rồi, đáng sợ quá đi mất. Vậy mà mình lại chà rớt mảng da của cha mình rồi…

Chương 797 Khao Khát Mùi Vị Của Máu Tươi 1

Cậu bé nhanh chóng dùng bàn tay nhỏ tóm miếng da đó, dán nó lên cánh tay phải của Tô Bạch, sau đó bắt đầu thổi hơi lên trên, không ngừng nhẹ nhàng xoa nắn, muốn ấn miếng da đó về cho cha mình.

Miếng da đó đang phản kháng cũng đang giãy giụa. Nhưng mỗi lần thằng nhóc hà hơi, lại dường như khiến sự phản kháng của nó yếu đi một chút. Sau đó cùng với bàn tay của thằng nhóc không ngừng xoa nắn, vậy mà miếng da đó lại dần dần dung nhập vào cánh tay phải của Tô Bạch.

Tô Bạch không biết giấc ngủ này của mình đại khái đã ngủ bao lâu, nhưng khi mình từ từ mở mắt đã là đêm khuya, trong phòng ngủ của hòa thượng có một chiếc đồng hồ điện tử treo tường, phía trên hiển thị ngày.

“Vậy mà đã ngủ hai ngày hai đêm rồi…”

Bản thân Tô Bạch có hơi ngạc nhiên, trên người vẫn quấn chiếc khăn tắm đó, rõ ràng, mập mạp không hề tới quấy rầy mình nghỉ ngơi và hồi phục.

Hắn đứng dậy, cảm giác cơ thể vốn yếu ớt và tinh thần uể oải của mình đã hồi phục lại không ít. Tuy không phải là thời kỳ hưng thịnh, nhưng ít nhất cũng đã thoát ra khỏi trạng thái suy yếu khi vừa mới ra khỏi trạm xe lửa, trên người cũng đã có một chút sức lực.

Tô Bạch đi ra khỏi phòng ngủ của hòa thượng, hắn nhìn thấy trong phòng ngủ của mình, thằng nhóc đang ôm Cát

Tường ngủ say, hắn không làm phiền cậu bé, mà một mình đi tới phòng khách.

Hắn có hơi đói bụng rồi.

Tô Bạch mở tủ lạnh ra, thức ăn bên trong tủ lạnh không thiếu, nhưng hắn lại không hề có một chút hứng thú nào, loại cảm giác đói khát này tới từ sự thèm khát máu tươi, trước đó hắn mất máu quả thực quá nhiều, loại cảm giác máu bị rút đi đó đối với hắn mà nói, thực sự là một cơn ác mộng.

Hắn lắc đầu, lôi một bình nước chanh ra, mở nắp, rồi uống hai ngụp, nước chanh vào miệng, lại là vị đắng chát.

Hắn cầm lấy bộ quần áo trên mắc áo ở trong phòng khách rồi mặc vào, một mình đi ra khỏi cửa nhà.

Sau khi ngồi lên chiếc Santana của mình đỗ ở ven đường, bên ngoài cửa nhà, Tô Bạch lôi di động của mình ra, tùy tiện lướt vài cái, tính toán thời gian, thì thời gian Phát Thanh tạm dừng chắc hẳn sắp kết thúc rồi, thế giới chuyện xưa sẽ lại bắt đầu tiếp nhận thính giả tiến vào, Phát Thanh và nhịp điệu cuộc sống của người nghe đều sẽ khôi phục lại bình thường.

Hắn liếm môi, lôi một bao thuốc lá từ trong tủ xe ra, nhưng lôi ra được một nửa, lại phát hiện ra mình không có hứng thú hút nữa. Hai tay hắn khoát lên vô lăng, lúc này, Tô Bạch thật sự rất nhớ mùi vị của máu tươi, cho dù là máu tươi của người bình thường cũng được.

Điều này giống như một người đã ăn quen sơn hào hải vị trước đây, bị bỏ đói lâu ngày, cho hắn một bát cơm nhão chan nước chè phối với củ cải, phỏng chừng cũng có thể cảm nhận hương vị thơm ngon.

Nhưng làm thế nào mới có thể tìm được đối tượng hút máu thích hợp đây?

Tô Bạch cũng không có hứng thú tìm kiếm phần tử tội phạm dưới màn đêm ở Thượng Hải, cũng chẳng có đam mê làm Batman gì đó ở Thượng Hải nốt, ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên vô lăng, khóe miệng Tô Bạch dần dần hiện ra một nụ cười.

Việc tìm kiếm sát nhân hay tên cướp của khá khó khăn, việc này còn phải dựa vào vận may nữa, nhưng tìm mấy tay bán bạch phiến đó thì lại đơn giản hơn nhiều.

Dù sao Tô Bạch cũng chỉ muốn tìm cho mình một cái cớ thích hợp để hút máu của người ở thế giới hiện thực mà thôi, nói cách khác, là tìm một lý do để Phát Thanh tha thứ cho hành động của mình.

Sau khi lái xe khoảng chừng hai mươi phút, Tô Bạch dừng lại bên dưới một hội trường khiêu vũ.

Hắn xuống xe, không giống như một người tiêu tiền chọn giả trang thành một người bình thường, tiến vào rồi từ từ đợi con buôn đi qua hỏi liệu mình có cần chút đồ kích thích hay không, mà trực tiếp trèo lên từ vách tường bên ngoài thẳng đến tầng ba.

Hội trường khiêu vũ này cũng được tính là có chút danh tiếng ở Thượng Hải, tầng một là phòng tiếp khách bình thường và sảnh tiệc đứng, tầng áp là sàn nhảy, mà tầng hai và tầng ba lại là chuỗi phòng tắm xông hơi, thậm chí tầng bốn còn có một phòng chiếu phim nhỏ, tóm lại, trên cơ bản, các lựa chọn tiêu tiền chủ yếu, khi tiến vào nơi này hoàn toàn có thể sử dụng hết.

Tô Bạch tiến thẳng lên tầng ba, một người đàn ông trẻ tuổi thoạt nhìn giống như quản lý, sau khi đưa một vị khách vào trong phòng bao, vừa mới đi ra ngoài, đã bị một bàn tay của Tô Bạch túm cổ, kéo vào trong một phòng bao trống ở bên cạnh.

“Ớ… ưm…”

Quản lý bị bóp cổ, cả người bị xách lên, sau lưng dán lên vách tường, thoạt nhìn rất đau đớn, không ngừng giãy dụa.

Nhưng, dường như sau khi trải qua một màn bị vị đại lão Huyết tộc phương Tây trên chuyến xe lửa gặm nhấm, rồi lại chứng kiến một màn ba mươi thính giả có thâm niên bị tàn sát, nên hiện giờ, trên cơ bả, thế giới quan của Tô Bạch đã bị phá hủy một lần, hắn cảm thấy sinh mệnh của thính giả cao cấp còn chẳng là cái thá gì, nên sẽ để ý đến tính mạng của một người bình thường hay sao?

Cho dù… hắn có hứng thú hay không, cho dù… hắn chết cũng chưa hết tội hay không.

Trước đây, Tô Bạch còn để ý đến việc già mồm át lẽ phải, câu lạc bộ giết người cũng chuyên môn tìm những kẻ có chết cũng chưa đền hết tội đó tới giết, mà hiện giờ, phần lớn vẫn là kiêng dè thái độ của Phát Thanh.

Cũng giống như cách chơi của bé trai cương thi đó, phong cách làm việc của nó cực đoan, hơn nữa giết người còn giết sạch cả nhà, nhưng bởi vì gia đình đó quả thực có người từng phạm tội, cũng quả thực bởi vì tội lỗi của người đó mới mang đến sự giàu có của cả gia đình, cho nên cho dù Phát Thanh không thích, cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Mà hiện giờ Tô Bạch, xem như đã hiểu rõ hơn việc dựa vào phẩm chất và đạo đức của một người để khống chế sức mạnh là cách nói không đáng tin bao nhiêu. Trên thực tế, nếu không có đường dây cao thế Phát Thanh ở đây, cho dù trước đây thính giả có lương thiện đến đâu, thánh mẫu đến độ nào, cũng sẽ dần dần biến thành kẻ gian ác coi mạng người như cỏ rác mà thôi. Cũng giống như Liên Xô cũ trước đây, dựa vào nghiên cứu lý luận và nghiên cứu báo cáo của đảng viên, dựa vào nghiên cứu tố chất đầy sáo rỗng, mưu đồ dựa vào thước đo

đạo đức của một quan viên để tiến hành trói buộc công quyền, chỉ có thể bị chứng minh là một ảo tưởng rất ngu xuẩn và rất ngây thơ.

Con người, dù thế nào cũng sẽ thay đổi thôi, hơn nữa, với sự thay đổi của bản tính con người, nếu không có trừng phạt, sẽ tự nhiên không ngừng trượt xuống căn cứ theo quy tắc của định luật Murphy.

"Nơi nào có bán thuốc phiện?"

Tô Bạch chẳng muốn nói lời khách sáo, cũng chẳng muốn phải dụ dỗ.

"Bịch!"

Hắn buông tay, nhưng ngay sau đó lại giẫm một chân lên chân của đối phương.

"Rắc…"

Bàn chân này lập tức bị giẫm gãy.

Chương 798 Khao Khát Mùi Vị Của Máu Tươi 2

Đối phương muốn kêu to, nhưng lại bị hắn bóp cổ một lần nữa, không thể phát ra được bất cứ thanh âm gì.

“Bây giờ, anh có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.”

Tô Bạch mỉm cười và nhìn đối phương, sau đó từ từ thả lỏng bàn tay mình ra.

“Đại nhân, đây là hàng chúng tôi đặc biệt vận chuyển từ Luân Đôn qua đây đấy.”

Một người đàn ông có gương mặt người phương Đông, cầm một chiếc hộp trong tay, rồi đưa tới trước mặt bá tước Charre.

“Ha ha, Trung Quốc không có sao?” Tâm trạng của bá tước Charre cũng không tốt cho lắm, mở chiếc hộp đó ra một cách hơi nôn nóng khó dằn nổi, bên trong hộp có sáu ống tiêm. Anh ta lôi một ống tiêm ra, vứt nắp bảo vệ, rồi cắm phập kim tiêm lên cánh tay mình, đẩy toàn bộ thuốc thử vào trong.

Trong phút chốc, trên gương mặt của anh ta lộ ra vẻ thoải mái, cơn đau đớn trước đó dường như được giảm đi không ít.

“Báo cáo đại nhân, đồ mà ngài cần có nồng độ cao gấp hơn mười lần người bình thường có thể chịu đựng, tuy rằng chính phủ Trung Quốc vẫn luôn khá là nghiêm khắc trong việc kiểm soát thuốc phiện, nhưng sản phẩm mới này, vẫn có lượng lưu thông nhất định, chỉ có điều, loại mà đại nhân ngài cần là hàng đặc chế, cho dù là ở Luân Đôn chúng tôi, cũng không có khả

năng trực tiếp lấy được ở thành phố, mà nhất định phải đặt hàng một lần thông qua phòng thí nghiệm mới được.”

Bá tước Charre gật đầu, anh ta biết, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Người đàn ông liếc mắt nhìn hai bên trái phái, hai cô gái có phong thái quyến rũ lập tức bước tới, chuẩn bị mát xa cho bá tước Charre. Hai cô gái này là người được huấn luyện chuyên môn, cho dù là đưa đi chuyển thuốc phiện, hay là đưa đi tạo dựng các mối quan hệ giao dịch, cũng đều là người cộng tác tuyệt vời.

Nhưng, bàn tay của các cô vừa mới chạm vào cơ thể của bá tước Charre, anh ta đã lập tức thay đổi sắc mặt, quát lên: “Out, getout!”

Cơn phẫn nộ của bá tước Charre khiến người đàn ông rất bất ngờ, ông ta lập tức đứng dậy một cách cung kính, gọi hai cô gái ở bên cạnh rồi cùng nhau đi ra ngoài.

“Ôi…”

Bá tước Charre cắn răng, nếu có thể, anh ta thật sự không muốn tiếp tục ở lại Thượng Hải, anh ta muốn lập tức trở về, đi tìm thính giả ma pháp sư hệ Quang Minh để trị thương cho mình. Nhưng không có cách nào khác, thương thế của mình nặng quá rồi, nặng đến mức hiện tại ngay cả tự do di chuyển cũng là một chuyện rất khó khăn, thay vì trở về phương tây với rủi ro nhất định, còn chẳng bằng bây giờ dừng lại ở nơi này, vừa dưỡng thương vừa đợi lời kêu gọi sắp tới của Phát Thanh.

Dù sao thì môi trường phương Tây và phương Đông thực ra cũng tương đồng, ở nơi đó, bá tước Charre cũng đâu phải không có kẻ thù. Nếu những người đó biết được tin tức mình trọng thương, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội ra sức đánh cho kẻ

xấu xa cơ, hơn nữa thương thế lần này, còn nghiêm trọng hơn lần trước mình bị tên quỷ hút máu phương Đông đó đánh một trận quá nhiều, thậm chí còn không có cách nào so sánh được.

"Rầm!"

Người đàn ông vừa mới ra ngoài đó lại đẩy cửa chạy vào bên trong, trên gương mặt mang theo vẻ sợ hãi, phía sau ông ta, là một người phụ nữ với cơ thể khô quắt, bị một bóng mờ ném lên mặt đất, trong tay của xác ướp nữ còn cầm một khẩu súng, nhưng lại hoàn toàn chưa có cơ hội bóp cò, thì đã bị hút sạch máu tươi.

Đôi mày của bá tước Charre nhíu lại.

"Đại nhân, cứu tôi… đại nhân… cứu tôi với…"

Người đàn ông quỳ xuống, dập đầu trước mặt bá tước Charre, cầu xin sự trợ giúp tới từ ông ta.

"Tôi có hơi khát."

Trong bóng mờ truyền tới một giọng nói trầm thấp.

"Help yourself." (Tự nhiên đi.)

Bá tước Charre chỉ rên rỉ một tiếng, lại lôi một ống tiêm từ trong trong chiếc hộp ra, vội vã cắm phập vào làn da của mình, tiêm những chất kích thích có nồng độ cao này vào trong cơ thể mình.

Người đàn ông phương Đông vừa rồi mang chất kích thích cho bá tước Charre, bị bóng mờ trực tiếp bắt lấy, trong bóng mờ hiện ra hai cái răng nanh Âu Mỹám, đâm thẳng vào trong cổ ông ta một cách không hề khách sáo.

Ngay sau đó, chính là tiếng hút máu có thể nghe được rõ ràng đó "ừng ực… ừng ực…"

Rất sinh động, cũng rất chân thực.

Bá tước Charre ném ống tiêm sang một bên, hít một hơi thật sâu, rồi lại phun ra ngoài.

“Một thiên sứ, mà lại sa đọa đến mức cần phải dựa vào những thứ như vậy.”

Bóng mờ chậm rãi nở nụ cười ảm đạm, lộ ra thân hình của Tô Bạch.

Bá tước Charre nhìn hắn, cười, sau đó dùng tay, xắn tay áo mình, đồng thời từ từ xắn ống quần mình lên.

Trên hai cánh tay của anh ta, lồi lên toàn là những lỗ nhỏ chi chít, những cái lỗ nhỏ này, có thể khiến người mắc hội chứng sợ lỗ liếc nhìn một cái là bất tỉnh ngay, đồng thời ở vị trí hai chân anh ta lại càng bị gặm nhấm đến không còn ra hình dạng, xương trắng trơ cả ra ngoài.

“Những thứ này vẫn chỉ là vết thương ngoài cơ thể thôi.” Bá tước Charre cắn răng, chỉ vào đầu mình.

“Linh hồn bị cơn đau xé rách mới là thứ khiến người khó có thể chịu đựng được nhất.”

Nói xong, bá tước Charre duỗi tay chỉ về phía trước: “Ở đó có rượu vang tôi mang từ Luân Đôn tới đây, có hứng thú nếm thử không?”

“Được.” Tô Bạch ngược lại, thật sự không hề khách sáo.

Tô Bạch rót một ly, rồi cầm trong tay, nhẹ nhàng xoay ly rượu, sau đó từ từ nhấp một ngụm, hương vị không tệ, con hàng Charre này ngược lại cũng rất biết hưởng thụ.

Bá tước Charre dựa người lên ghế sô pha nhìn Tô Bạch, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cậu không rót một ly cho một người chủ nhân như tôi sao? Cậu xem bản bá tước đối tốt với cậu như vậy, vừa mời cậu uống máu lại mời cậu uống rượu.”

“Anh không mời thì tôi không uống được sao? Còn nữa, bây giờ thương thế này của anh đều phải dựa vào chất kích thích để giảm bớt đau đớn, uống rượu vang này cũng lãng phí quá.”

Ánh mắt của Tô Bạch liếc nhìn mấy thi thể bên cửa, hắn vốn định bỏ qua cho hai cô gái đó, nhưng trong nháy mắt bọn họ bày ra sát khí và khả năng hành động, đã chứng minh trong tay bọn họ cũng đã từng dính máu người, vậy nên Tô Bạch cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Đây là sự thật rất dễ dàng lý giải, dù sao thì cho dù ở quốc gia nào, trong tập thể buôn lậu thuốc phiện, mãi mãi đều không thiếu kẻ bỏ mạng.

“Lời này nói ra có thể khiến người đau lòng đấy anh bạn.” Bá tước Charre nhún vai, lại làm ảnh hưởng đến vết thương, khiến cho gương mặt của anh ta lập tức trở nên nặng nề.

“Tiếng Trung Quốc kém cỏi thì đừng có dùng lung tung.”

Tô Bạch uống một hơi cạn sạch rượu vang trong tay, sau đó cầm cả chai rượu lên.

“Tôi đi đây, anh từ từ dưỡng thương đi.”

Mãi cho đến khi bóng người của Tô Bạch biến mất trước mặt mình, bá tước Charre mới như thể gỡ bỏ được toàn bộ lớp ngụy trang, trên gương mặt lộ ra vẻ tái nhợt.

Chương 799 Phát Thanh Phát Sóng Trở Lại! 1

Tuy rằng anh ta biết rõ giữa mình và Tô Bạch không có mối quan hệ đối lập nhân quả trực tiếp, nhưng anh ta cũng không chắc tên Vampire phương Đông thần bí này liệu có thật sự ra tay với mình hay không.

Dù sao thì, ngay khi đám người của mình bị đám cục thịt đó vây giết, tên Vampire phương Đông này lại giống như một người đứng ngoài cuộc nhàn rỗi, chuyện trò vui vẻ với một cục thịt.

Bá tước Charre vùng vẫy đứng dậy, đi tới cạnh cửa, rồi ấn vào cái nút bên cửa một cái.

"Đại nhân, ngài có gì dặn dò."

Giọng nói truyền tới từ thiết bị liên lạc.

"Cho vài người tới chỗ tôi quét dọn một chút."

Bá tước Charre thả tay áo và ống quần của mình về lại như cũ, che lấp vết thương của mình thật tốt. Lúc này, anh ta thực sự rất mong chờ thế giới chuyện xưa mau tới một chút.

Khi Tô Bạch tỉnh dậy ở nhà đã là sau nửa đêm, cho nên sau khi hắn hút máu tươi của người một cách vừa lòng thỏa chí rồi trở về, sắc trời đã gần sáng rồi.

Từ trên cao xuống dưới, có vài siêu thị và tiệm cơm ở lối vào con đường nhỏ rẽ tới nhà lão Phương, Tô Bạch dừng xe ở nơi đó, rồi bước vào một cửa tiệm ăn sáng.

“Ông chủ, cho một phần tiểu long bao và một bát vằn thắn.”

“Có ngay, đợi chút.”

Hắn ngồi xuống bên một chiếc bàn khá giản dị, rồi lôi di động của mình ra tùy tiện lướt xem, sau đó dường như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, mà tiến vào diễn đàn thính giả.

Quả nhiên, trong diễn đàn đang có rất nhiều người thảo luận về chuyện xảy ra ở trạm xe lửa vào mấy ngày trước, nhưng phần lớn đều là đang thảo luận trong sương mù.

Dù sao thì người đích thân tham gia vào chuyện này ít nhất cũng phải là một thính giả thâm niên, một mặt là thính giả thâm niên cũng không có buồn chán như vậy, mà cũng chẳng có hứng thú cho lắm để đi làm người tri thức và phát sóng trực tiếp trong diễn đàn chủ yếu là thực tập và thính giả cấp thấp này. Mặt khác thì lại là vì thính giả thâm niên sống sót trở ra, trên cơ bản cũng mang theo thương tích như bá tước Charre, mọi người đều đang ở nơi mà mình cảm thấy an toàn để liếm láp vết thương, và phòng ngừa kẻ thù của mình nhân cơ hội lúc này mà tìm tới cửa, nên nào có thời gian mà đi bình luận ở diễn đàn chứ.

Tuy rằng đã chết ba mươi thính giả có thâm niên, nhưng quả thực không có người nào nói muốn tới gây phiền phức cho Tô Bạch, cho dù Tô Bạch thoạt nhìn có mối liên hệ rất lớn với những cục thịt đó, hơn nữa ngay khi mọi người phá vỡ tấm kính, vậy mà Tô Bạch đã ở bên trong toa tàu đó rồi, mà toa tàu đó lại chính là toa không có cửa.

Những thính giả may mắn còn sống sót đó, cho dù tận đáy lòng có quan điểm thế nào về Tô Bạch, thì ngược lại cũng không có người nào đi hành động chống lại hắn. Cho dù thính giả đã chết có quan hệ tốt với ngươi đến đâu, thì cũng không đáng để mình lâm vào trong tình cảnh hiểm nguy chỉ vì báo

thù cho một người đã chết cả. Hơn nữa, có khả năng cũng là do khi ấy Tô Bạch đã để lại ấn tượng quá sâu sắc đối với những thính giả còn sống, nên cũng không có ai dám tới trước mặt hắn thể hiện cái gì vào lúc này.

Thanh danh của người quan trọng như bóng của cây, cho dù là ở trong giới thính giả cũng không ngoại lệ, tại sao trong đám thính giả cấp bậc đại lão, danh tiếng của Lệ Chi lại lớn nhất?

Đó là bởi vì cô ta đã từng làm một hành động vĩ đại là một mình phá hủy một tòa thành, có thể Lệ Chi không phải là một đại lão có thực lực mạnh nhất, nhưng về mặt danh tiếng, cho dù là ở phương Đông hay phương Tây, cũng không có bất cứ đại lão nào có thể so được với cô ta.

Tô Bạch hiện giờ cũng gần như vậy, cho dù ở trong giới thính giả cấp thấp hắn cũng chẳng có danh tiếng ra sao, nhưng ít nhất thì sau ngày hôm đó, mình ở trong giới thính giả có thâm niên, hay thậm chí là thính giả cao cấp, chắc hẳn đều có tên tuổi.

"Vằn thắn, bánh bao." Ông chủ đặt đồ mà Tô Bạch đã gọi tới trước mặt hắn.

Tô Bạch cầm đũa, đầu tiên là gắp một cái bánh tiểu long bao, lúc này, màn hình di động đặt trên mặt bàn đột nhiên sáng lên, là một thông báo đẩy của một phần mềm nào đó gửi tới.

Bởi vì tần suất đổi di động của hắn khá cao, ngược lại cũng không phải Tô Bạch có mới nới cũ, mà là bởi vì thường xuyên bị thương và chiến đấu, ngay cả quần áo có đôi khi bị cũng bị đánh bay, chứ đừng nói là di động, cho nên sau một trận chiến, di động cũng tiêu tùng luôn.

Cũng chính vì vậy, hiện giờ hắn cũng lười phải thường xuyên cài đặt điện thoại của mình, cho nên có một vài ứng

dụng di động không cấm gửi thông báo đẩy.

[Lượng bức xạ hạt nhân từ nhà máy điện hạt nhân Fukushima đạt mức cao, đại sứ quán Nhật Bản tuyên bố nhắc nhở.]

Nhà máy điện hạt nhân Fukushima của Nhật Bản này lại trở thành tin nóng, bởi vì trận động đất trước đó ở Nhật Bản đã dẫn đến sự rò rỉ và tổn hại ở nhà máy điện hạt nhân Fukushima, nhưng loại đồ vật như nhà máy điện hạt nhân này, cũng không giống như nhà máy xi măng hóa, trực tiếp nổ tung là xong việc, mà nó lại càng giống như một khối Âu Mỹác tính vẫn luôn ký sinh ở nơi đó, dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại và năng lực của con người, hoàn toàn không có cách nào tiết kiệm và hiệu quả, có thể giải quyết triệt để và ổn thỏa vấn đề này.

Tô Bạch vẫn còn nhớ khi nhà máy điện hạt nhân Fukushima rò rỉ, khi ấy hình như mình đang học cấp ba ở Nam Kinh, trên cơ bản trên dưới toàn quốc đều vì chuyện này mà cuộn lên một trận sóng gió tranh nhau mua muối ăn. Mọi người đều cho rằng nước biển bị nhà máy điện hạt nhân làm ô nhiễm, muối ăn mà lấy từ biển rồi phơi nắng không thể ăn ngay được, cho nên phải tranh thủ tích muối. Khi ấy, Tô Bạch còn thấy cạn lời một phen, hắn đã từng trải qua cuộc sống ở Thành Đô, hiển nhiên cũng biết rõ loại muối ăn như muối mỏ này.

Trùng hợp thay, hai người trẻ tuổi ở bàn bên cạnh vừa ăn sáng lại vừa đọc "báo buổi sáng Dương Tử", một người trong số đó tò mò hỏi: "Tại sao đã mấy năm rồi, mà nhà máy điện hạt nhân Fukushima vẫn chưa giải quyết xong nhỉ? Tớ nhớ thì chuyện thảm họa Chernobyl, còn nghiêm trọng hơn nhà máy điện hạt nhân Fukushima nhiều mà nhỉ?"

“Thảm họa Chernobyl là chuyện của thời đại nào rồi, nhà máy điện hạt nhân Fukushima chắc hẳn mới xây dựng những năm gần đây, cho nên thiết bị an toàn cũng khá ổn, chắc chắn không có nghiêm trọng như thảm họa Chernobyl đâu.” Bạn của cậu ta bắt đầu phổ cập khoa học.

Tô Bạch nghe thấy thế, vừa cười vừa lắc đầu, nhà máy điện hạt nhân Chernobyl hình như có thời gian thành lập cũng gần với với nhà máy điện hạt nhân Fukushima, đều là vào những năm bảy mươi, có vẻ nói cụ thể hơn một chút thì nhà máy điện hạt nhân Chernobyl còn thành lập muộn hơn nhà máy điện hạt nhân Fukushima hai năm mới đúng.

Chương 800 Phát Thanh Phát Sóng Trở Lại! 2

.

.

- ————————-

Chỉ là sau khi chuyện thảm họa Chernobyl xảy ra, người Nga khi ấy đã dùng mạng của quân đội để trấn áp, sức ảnh hưởng và nguy hại từ thảm họa Chernobyl đã được khống chế một cách cưỡng ép với chi phí cực lớn, nghe nói vì vậy mà số lượng quân đội và nhân dân mắc bệnh ung thư lại càng nhiều đếm không xuể. Mà phía bên Nhật Bản thì lại trông có vẻ khá do dự, cho dù là đội tự vệ cũng tỏ ra bản thân không có khả năng đi tới nơi đó tác nghiệp, người Nhật Bản cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nghe mà biết như vậy, thi thoảng phái người máy qua đó sờ mó vài cái, nhưng nguy hại cũng bởi vì vậy là không ngừng kéo dài.

Cho nên chuyện này nói ra cũng thật châm chọc, trong thế chiến thứ hai, quân đội Nhật Bản hô to vì Thiên Hoàng vì Người Yamato mà càn quét toàn bộ châu Á, cho dù là sau khi chiến tranh thất bại, cũng có không ít quân Nhật đã tỏ rõ lòng trung thành bằng cách chọn mổ bụng. Sự cứng cỏi và dũng cảm không sợ chết của quân nhân Nhật Bản mang đến bóng ma tâm lý sâu sắc cho gần như toàn bộ các quốc gia Châu Á lúc trước, nhưng bây giờ xem ra, người Nhật Bản thật sự không ổn rồi.

Tô Bạch hé miệng, hắn cảm thấy nếu chuyện này xảy ra ở trong nước, phỏng chừng quân giải phóng trong nước, cho dù biết rõ tiến vào nơi đó giải cứu sẽ gặp phải phóng xạ đáng sợ không có khả năng xoay chuyển, nhưng vẫn sẽ có rất nhiều người sẽ kiên quyết tiến lên.

Đúng rồi, có chuyện Tô Bạch vẫn luôn không hiểu, hoặc là nói hắn không chắc chắn, phía bên Nhật Bản có thính giả không nhỉ?

Nhưng sau đó hắn lại mỉm cười, phỏng chừng thính giả cũng không có cách gì với nơi đó đi, hơn nữa phần lớn thính giả đều ích kỷ, cũng sẽ không bằng lòng đi một chuyến vào bãi nước bẩn này đâu.

Tô Bạch đánh giá mình một chút, cho dù với bản thân mình hiện tại, nếu tới gần hoặc là thân nhập vào trong khu vực trung tâm của nhà máy điện hạt nhân Fukushima, có khả năng một Vampire như mình đây cũng sẽ vì vậy mà mắc bệnh máu trắng mất…

Bữa sáng đã gần xong, Tô Bạch lấy ví tiền chuẩn bị thanh toán. Thế nhưng khi vừa lôi ví tiền ra, đột nhiên ngực truyền tới một cơn đau đớn khó thở.

“Á…”

Tay trái của hắn ôm ngực mình, tay phải chống lên bàn, cố gắng hết sức để bản thân duy trì được bộ dáng bình thường.

Loại cảm giác này quá quen thuộc, thật sự là quá quen thuộc.

Đây là dấu hiệu Phát Thanh cuối cùng cũng đã phát sóng trở lại rồi.

Thế giới chuyện xưa lại sắp tới gần!

Khoảng tầm nửa phút sau, cảm giác đau đớn đó mới thật sự biến mất không thấy nữa, Tô Bạch ngẩng đầu, không vội vàng tính tiền chạy lấy người trước, mà lại cầm di động lên, nhấn mở wechat.

Quả nhiên, tài khoản wechat công khai "kongbu66" đã rất lâu chưa gặp, đã phát thông báo.

Đây là một thông báo bằng hình ảnh.

Hình ảnh rất lớn, nhưng cũng có hơi mơ hồ, trông có vẻ được chụp từ giữa không trung, một bên dựa biển, một bên có mấy cột lớn tọa lạc ở nơi đó, Tô Bạch nhìn ra được, đây chắc hẳn là nhà máy điện hạt nhân, ở giữa hình như là một thị trấn nhỏ, từ phong cách kiến trúc nhìn ra được đây chắc hẳn là kiểu Nhật Hàn.

Bên dưới có một đoạn văn miêu tả, chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch chuẩn bị đọc đoạn văn, thì con chữ đột nhiên vặn vẹo, cùng lúc đó, còn có cảnh vật nơi hắn đang ở đó, cửa tiệm ăn sáng cũng đang biến mất.

Điều này chứng tỏ thế giới chuyện xưa lần này không được thông báo trước, mà là thông báo kịp thời.

Khi nó thông báo cho bạn, điều đó có nghĩa là bạn phải tiến vào thế giới chuyện xưa, mà không hề cho ngươi một chút thời gian chuẩn bị nào.

[Các bạn thính giả thân mến, Phát Thanh của chúng ta cuối cùng cũng chào mừng đợt phát sóng trở lại sau ba tháng tạm dừng, mong rằng khi không có Phát Thanh ở bên các bạn, các bạn thính giả vẫn mạnh khỏe.

Hạt nhân, vẫn luôn là một sự tồn tại khiến con người trông thì thèm nhưng lại sợ hãi. Nhân loại dòm ngó và thèm khát uy lực của nó, nhưng lại sợ hãi sự đáng sợ của nó. Hôm nay chuyện xưa mà chúng tôi muốn kể có liên quan đến nhà máy

điện hạt nhân, rất nhiều thính giả sẽ cảm thấy nghi ngờ, cũng sẽ cảm thấy mong đợi, con người ở trước mặt uy lực của hạt nhân, dường như rõ ràng không chịu nổi một đòn như vậy.

Vậy còn các thính giả thì sao?

Chương trình chuyện xưa ngày hôm nay, chúng ta hãy cùng nhau công bố đáp án này.]

"…" Tô Bạch.

Cảnh vật xung quanh đang không ngừng phát sinh sự thay đổi, vậy mà trước khi Tô Bạch hoàn toàn truyền tống tới đây, vẫn kịp lôi ra một tờ năm mươi tệ đặt lên bàn ăn.

"Phịch…"

Cảm giác này giống như rớt vào trong nước vậy, Tô Bạch cảm thấy ý thức của mình bắt đầu bị rút ra và kéo dài, giống như một viên kẹo dẻo, không ngừng bị nhào nặn lôi kéo.

Loại cảm giác này giống y như lúc mình rớt khỏi tàu hỏa lần trước, nhưng lại càng chân thực và trần trụi hơn so với lần đó.

Từng hình ảnh bắt đầu xuất hiện trong đầu óc Tô Bạch.

"Ọe…"

Một trận buồn nôn ghê tởm truyền tới, không, cảm giác này đã thoát khỏi phạm trù của buồn nôn rồi, Tô Bạch dường như trông thấy mình đang nôn nửa một cách đau đớn, phun ra toàn là máu tươi đỏ lòm.

Thân là một Vampire, vậy mà mình lại nôn ra máu tươi…

Trong đống máu tươi hắn phun ra, thậm chí còn có cả những mảnh nội tạng của chính mình.

Cơ thể từ trên xuống dưới, dường như đều xuất hiện phản ứng từ chối, như thể ngay vào lúc này, cơ thể của mình đang ra

sức tạo phản vậy, lực kết dính và lực hướng tâm của toàn bộ tế bào bên trong cơ thể đều mất sạch vào lúc này. Chúng bắt đầu từ chối bản thân một cách không tự chủ được, rồi tự mình tan biến, mà những điểm này lại dính vào với nhau, chính Tô Bạch cũng ngạc nhiên phát hiện ra cơ thể mình đang không ngừng thoái hóa và yếu dần.

Ý thức vào lúc này vẫn còn rất mơ hồ, Tô Bạch không biết đây là trải nghiệm chân thực của mình hay vẫn chỉ là một loại hình chiếu trên màn ảnh, nhưng loại cảm giác này rất chân thật, chân thật đến mức… có hơi kỳ cục.

Cũng may, loại cảm giác đau đớn ấy chỉ tiếp diễn trong một khoảng thời gian rất ngắn. Bởi vì cảm nhận đau đớn lớn hơn đã tới rồi!

“Ầm!”

Một tiếng nổ to lớn vang lên, trên bầu trời, dường như xuất hiện một đám mây hình nấm khổng lồ, nhưng đám mây hình nấm này, không giống với đám mây hình nấm của bom nguyên tử mà hắn đã từng xem trong phim tài liệu ngày trước. Nó trông có vẻ khá nhỏ, nhưng lại mỹ lệ hơn, chỉ có điều trong cái mỹ lệ này, lại ẩn chứa nhân tố khiến người cảm thấy rất bất an, như thể liếc mắt nhìn nó thêm một cái thôi cũng đã là một loại tội ác tày trời rồi.

Chương 801 Bức Xạ Hạ Nhân Khủng Khiếp Và Tô Bạch 1

Mà Tô Bạch thì lại luôn nhìn chằm chằm vào nó, cũng không phải hắn muốn nhìn, mà là bởi vì hiện tại hắn không thể cử động được, cơ thể và linh hồn ngay trong khoảnh khắc này biến thành một bông hoa bồ công anh đung đưa trong cơn bão, hoàn toàn không thể nào khống chế được, như thể toàn bộ mọi thứ đều đã mất đi màu sắc, trong thế giới của hắn, chỉ còn lại hai màu cực kỳ đơn nhất là xám trắng.

Trên người hắn bắt đầu xuất hiện những vết lốm đốm, nhưng không phải là thi ban, mà nó còn đáng sợ hơn cả thi ban, nhìn vào mà thấy ghê người.

Phải biết rằng, Tô Bạch tiến vào thế giới chuyện xưa, cũng không phải ở trong trạng thái yếu ớt gì, mà là được Phát Thanh khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, nhưng cho dù hắn ở trạng thái đỉnh cao, thì lúc này dường như cũng đã yếu ớt đến mức chẳng khác gì một con kiến.

Cái chết tựa như một tấm lưới lớn, đã bao trùm trên đỉnh đầu hắn.

Trong lòng Tô Bạch thậm chí đang nghĩ ngợi, gần đây mình không phạm phải chuyện gì cả, đây chắc hẳn không phải một hình phạt dành cho mình trong thế giới chuyện xưa mới phải, nhưng tại sao trông có vẻ như mình sắp lập tức chết đi vậy nhỉ?

Nơi tận cùng của sinh mệnh đã gần trong tầm tay.

Hình ảnh trong đầu của Tô Bạch bắt đầu trở nên vụn vặt, hắn trông thấy sự mục nát của cơ thể mình, trông thấy xung quanh hoang vắng theo từng ngày, trông thấy cơn đau đớn của mình, trông thấy sự giãy dụa của mình, và trông thấy cả cơn tức giận của mình nữa…

Cũng may, tất cả những thứ này giống như thước phim dương bản đang nhanh chóng lướt qua trong đầu mình. Nếu như tất cả những thứ mà mình từng trải qua này thật sự đều là hiện thực, vậy thì khoảng thời gian này, bản thân Tô Bạch cũng không biết nên chịu đựng tiếp thế nào!

Hắn vốn dĩ vẫn luôn tự hào về lực ý chí của mình, thậm chí trong lòng còn đang do dự, liệu mình có nên thật sự chọn cách tự mình chấm dứt để kết thúc cơn đau kéo dài không dứt này hay không?

"Ầm!" Một tiếng vang lớn truyền tới.

Tất cả, đều khôi phục lại vẻ yên tĩnh, xung quanh hóa thành một mảnh tối tăm.

Đây là một cửa hàng nghệ thuật, biển hiệu là chữ Hàn Quốc, toàn bộ đồ vật trưng bày trong cửa tiệm đã phủ lên những tầng tro bụi, đồ vật được bán trong cửa hàng chủ yếu có liên quan đến hoạt hình, trên cơ bản mỗi một bộ phim hoạt hình nổi tiếng, đều có thể tìm được sản phẩm liên quan đến nó ở nơi này.

Gậy ma pháp, giày thể thao, vợt tennis, đồng hồ đeo tay, áo khoác ngoài các loại nhiều không đếm xuể, thậm chí còn có một vài đồ vật lớn, ví dụ như mô hình Gundam với chiều cao bằng con người, và cả… quan tài của Vampire.

Dường như bởi vì nhiều năm không tu sửa, cho nên đồ trang trí vốn dùng dây thừng mảnh treo trên xà nhà cuối cùng

cũng không chịu được nữa, mà rơi xuống, vừa vặn rớt lên quan tài của Vampire, phát ra một tiếng "ầm" trầm đục.

Một tiếng trầm đục này phá vỡ sự tĩnh lặng đã thật lâu ở nơi này.

"Răng rắc… răng rắc… răng rắc…"

Tiếng ma sát từ trong cỗ quan tài của Vampire đang không ngừng truyền tới, như thể bên trong có thứ gì đó muốn chui ra ngoài.

Phải biết rằng, thành phố này đã trở thành khu hoàn toàn không có người, thậm chí ngay cả một con động vật cũng không nhìn thấy, sinh mệnh đã trở thành một thứ hiếm hoi ở nơi này.

"Bộp…"

Cuối cùng, cỗ quan tài cũng bị đẩy ra.

Tô Bạch chỉ cảm thấy cả người mình từ trên xuống dưới đều là cơn đau đớn nhức nhối, hắn mở mắt mình ra một cách rất miễn cưỡng và chậm rãi, nhưng tầm nhìn của bản thân lại cực kỳ mơ hồ.

Hắn nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên trên gương mặt mình.

Trên gương mặt đến đâu cũng đều là vết lồi lõm, như thể những cục mụn thịt đã mọc ra từ trước đó, có cái đã vỡ, để lại một vết rỗ, có cái thì lại héo xuống, biến thành một vết sẹo mãi mãi không có cách nào biến mất được.

Ngay cả bên mắt phải có mình, Tô Bạch cũng sờ được vài chỗ lồi lên, thứ này trực tiếp khiến cho con mắt phải của hắn gần như mất đi ánh sáng, mà phía bên mắt trái chắc hẳn vì nhiễm những tầng nước mủ và máu loãng dơ bẩn, chỉ có thể cảm giác được ánh sáng mờ ảo, mà hoàn toàn không thể nhìn rõ được đồ vật.

Rốt… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy…

Mình… là ai…

Ôi… nhớ ra rồi… mình là Tô Bạch…

Tô Bạch cứ ngồi trong cỗ quan tài như vậy, nghĩ đại khái trong mười lăm phút, mới nhớ ra được thân phận của mình, sau đó hắn bắt đầu thử dùng bàn tay của mình để cậy những cáu bẩn trên vị trí mắt trái.

Đau… đau quá…

Trong lòng Tô Bạch không ngừng giãy dụa, hiện giờ hình như mình mẫn cảm với cảm giác đau đớn hơn gấp mười lần so với trước kia, nhưng quả thực, vết bẩn trên mắt trái đã sinh ra cùng với da thịt của mình, rửa sạch chúng, không khác gì đang móc máu thịt của mình ra.

“A… a…”

Trong cổ họng của Tô Bạch phát ra tiếng đau đớn, giọng nói dường như đã bị tổn thương, từ ngữ không thể phát ra được một cách rõ ràng, nhưng cũng may loại âm thanh này chỉ biểu lộ cảm giác đau đớn của mình, mà không cần một từ ngữ cụ thể gì.

Máu chảy đầm đìa nhiễu đến một nửa mặt đất, chất lỏng màu trắng ngà mang theo nước mủ bắt đầu chảy ra ngoài, nhỏ giọt trên tay của Tô Bạch, mà Tô Bạch cuối cùng cũng không thể chấp nhận được loại đau đớn này nữa, hai bàn tay bám vào hai bên cỗ quan tài Vampire, lảo đảo đứng dậy.

Dựa vào ánh sáng mờ ảo bên mắt phải, Tô Bạch đi qua đi lại trong cửa tiệm, đụng tới đụng tới, cuối cùng đụng vào bên cửa, sau khi đụng mở cửa, hắn trực tiếp ngã ra con đường bên ngoài, cả người lăn thêm vài vòng trên mặt đất.

Trên mặt đường cứng chắc, để lại những bãi nước mủ vàng ởn, đây là nước trên cơ thể Tô Bạch, máu của hắn cũng đã sớm không còn là màu đỏ nữa, mà biến thành một loại màu sắc khiến người buồn nôn, đồng thời, tản ra mùi tanh hôi gay mũi.

Tô Bạch cảm thấy mình hiện tại giống như một con cá ướp muối thối rữa, thậm chí, hắn còn khó có thể tưởng tượng ra được tại sao mình vẫn còn sống.

Sống, đối với hắn mà nói đã là một loại khổ sở…

Nhưng trong lòng nghĩ thế nào là một chuyện, mà làm thế nào, thì lại là một chuyện khác.

Vào thời khắc mấu chốt này, trong cổ họng của Tô Bạch vẫn phát ra một tiếng gầm nhẹ, tuy rằng rất khàn, nhưng cũng có thể thể hiện được sự không cam lòng của hắn lúc này.

Mình nhớ là mình vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa thôi mà.

Làm sao có thể từ bỏ như vậy, làm sao có thể chết như vậy được.

Đầu gối hắn chống trên mặt đất, hắn lại đứng dậy, bắt đầu lảo đảo tiến về phía trước, trước mắt là một mặt biển.

Chương 802 Bức Xạ Hạ Nhân Khủng Khiếp Và Tô Bạch 2

Tô Bạch chỉ lờ mờ bắt được một chút sắc xanh, trên người dường như cũng cảm giác được một chút vị mặn và ẩm ướt, cả người hắn cứ đi tới một cách nghiêng ngả như vậy, sau đó cắm thẳng đầu vào trong biển.

“Ùng ục…”

Nước biển thấm vào những vết thương chi chít trên người hắn, loại cảm giác kích thích này gần như khiến hắn suýt chút nữa thì ngất đi.

“A… a…”

Những tiếng rên rỉ đau đớn, đổi lại là những bọt nước nối tiếp nhau thoát ra từ trong miệng.

Tô Bạch lại duỗi tay ra, đặt lên mắt trái của mình.

Sự kích thích của nước biển, và cơn đau đớn mãnh liệt, dường như khiến hắn tỉnh táo hơn so với lúc trước một chút, lần này hắn cuối cùng cũng hạ quyết tâm, túm lấy cáu bẩn ở bên mắt trái mình, rồi kéo thật mạnh xuống.

“Òng ọc… òng ọc…”

Mắt trái cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng nhìn thấy rõ sự vật, Tô Bạch bắt đầu ngoi lên trên, nhưng bên tai, nói một cách chính xác thì chắc hẳn là ở trên mặt nước, dường như truyền tới tiếng nói chuyện có hơi quen thuộc.

“Mẹ nó, hòa thượng, vừa rồi anh có nhìn thấy không, có một cái thứ không phải người cũng chẳng phải quỷ chạy qua bên này đường, sau đó nhảy vào trong biển tự sát mà.”

“A di đà Phật, bần tăng quả thực có nhìn thấy.”

“Gia Thố, cậu thì sao.”

“Tôi cũng nhìn thấy, nhưng không hợp lẽ thường gì cả, tuy chúng ta vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này, nhưng cảnh tượng này, và cảnh vật này, là ba mươi năm sau vụ rò rỉ nghiêm trọng ở nhà máy điện hạt nhân. Nơi này cũng đã sớm trở thành nơi tuyệt đối không có người ở Hàn Quốc, làm sao có thể thật sự có sinh vật chịu khổ cực trong ba mươi năm ở nơi này được chứ. Phải biết rằng, chúng ta cũng đã cướp quần áo chống phóng xạ ở trong doanh trại an ninh bên ngoài mới dám thâm nhập vào nơi này, ngay cả chúng ta cũng không có cách nào kháng lại được phóng xạ mãnh liệt, vậy một người bình thường có khả năng chịu đựng được lâu như vậy hay sao?”

Gia Thố hơi dừng một chút, lại nói: “Điều khiến cho tôi thấy kỳ lạ, đó là tại sao cậu ta lại cứ cố tình xông ra ngoài ngay khi chúng ta vừa mới tới đây chứ? Đây chỉ là một sự trùng hợp thôi sao?”

“Ôi!” Mập mạp chỉ vào đầu của Gia Thố với vẻ có hơi bất mãn, bây giờ trên cái đầu đó đang đội một chiếc mũ bảo hiểm tương tự với đồ du hành vũ trụ, nói: “Gia Thố, cái này cậu không hiểu rồi, bình thường cậu đều niệm kinh ở trong chùa, phỏng chừng chẳng xem được bao nhiêu phim khoa học viễn tưởng, đây chính là đột biến đó, cái tên vừa rồi xông ra ngoài rồi nhảy xuống biển tự sát, chắc hẳn là một người đột biến bị nhiễm bức xạ hạt nhân. Đúng, chắc chắn là như vậy!” Mập mạp nói một cách rất chắc chắn.

“Ùng ục… ùng ục…”

Tô Bạch cuối cùng cũng nổi lên mặt biển, thấp thoáng trông thấy có ba người đứng trên bờ, đều mặc trang bị chống tia phóng xạ, thoạt nhìn có hơi cồng kềnh. Sau đó, ý thức của hắn rơi vào trong mê man.

"Mẹ nó, sao người đột biến này thoạt nhìn lại quen mắt như vậy nhỉ?" Mập mạp ngồi xổm xuống, nhìn "người đột biến" này một cách cẩn thận: "Ha ha, lớn lên có hơi giống với đại Bạch đấy."

"Không phải giống mà đó chính là cậu ta." Lúc này, hòa thượng thực sự không đành lòng nhìn thẳng, gián tiếp nói mập mạp bị thiểu năng.

Cảm giác ấm áp bắt đầu lan khắp toàn bộ cơ thể mình, nhưng cùng với đó, lại là một loại đau đớn đáng sợ.

"Ọe…"

Tô Bạch mở mắt, bò lổm ngổm dậy, bắt đầu nôn khan xuống dưới giường.

Hắn đã không thể nôn ra được gì nữa, nhưng dường như bây giờ, chỉ có loại phản ứng nôn khan này mới giảm bớt sự co rút trong cơ bắp khắp cả người hắn.

Mập mạp đứng ở bên giường, nhìn hòa thượng với vẻ có hơi khó hiểu: "Hòa thượng, có phải anh ngủ suốt ba tháng liền, nên ngay cả Phật pháp cũng không thạo nữa rồi hay không?"

Hòa thượng lắc đầu: "Nguyên nhân không nằm ở bần tăng, mà là Tô Bạch nhiễm phóng xạ hạt nhân quá nghiêm trọng, cơ thể hắn, và dòng máu của hắn đã bị bóp méo và sinh ra sự biến dị cực lớn, trước đây Tô Bạch mang hai huyết thống, nhiều nhưng không hỗn tạp, nhưng bây giờ các loại sức mạnh pha tạp lại với nhau, cùng nhau vặn vẹo, Phật quang của bần tăng, hoàn toàn không có cách nào tìm ra được một trật tự để chải lại giúp cậu ta."

“Phóng xạ ở nơi này mạnh như vậy sao?” Mập mạp trông có vẻ không có cách nào lý giải được: “Đại Bạch mới tiến vào còn chưa đến một tiếng đồng hồ, mà đã biến thành cái bộ dạng quỷ này rồi? Vậy bộ trang bị chống phóng xạ này của chúng ta, phỏng chừng cũng không có bao nhiêu tác dụng đi.”

Hòa thượng muốn nói lại thôi.

Nhưng mập mạp thì lại thản nhiên lắc đầu: “Không đúng, không hẳn là như vậy, cho dù phóng xạ có lợi hại đến đâu, cũng không đến mức lập tức biến Tô Bạch thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này được.”

Bàn tay đeo găng tay nhẹ nhàng kéo quần áo của Tô Bạch một cái, mập mạp tiếp tục nói: “Bộ quần áo này hư hại hình như đã được vài năm rồi.”

Lúc này Gia Thố cũng quan sát cẩn thận Tô Bạch một chút: “Dựa vào thông tin mà chúng ta nhận được khi mới tiến vào thế giới chuyện xưa này, thì chuyện nhà máy điện hạt nhân rò rỉ đã xảy ra vào ba mươi năm trước, chúng ta thì lại vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này chưa đến một tiếng đồng hồ. Nhưng Tô Bạch hình như đã ở nơi này ba mươi năm rồi, các anh nhìn kỹ gương mặt của cậu ta đi, có phải đã già hơn khi chúng ta nhìn thấy anh ta lần trước một chút hay không?”

Hòa thượng nghe vậy mới nhìn kỹ một chút, sau đó gật đầu: “Tuổi thọ của Huyết tộc lâu dài, trên cơ bản tuổi xuân sẽ không có sự thay đổi quá nhiều, tốc độ lão hóa cũng chậm hơn người bình thường rất nhiều, nhưng trên gương mặt của cậu ta quả thực có mang theo dấu vết của thời gian trôi qua, khoảng thời gian ba mươi năm, quả thực cũng đã đủ để lưu lại một vài sự thay đổi trên cơ thể của một Huyết tộc.”

“Tại sao chúng ta vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa mới một tiếng đồng hồ, mà Tô Bạch thì lại ở đây ba mươi năm rồi?” Mập mạp có hơi không tưởng tượng được, nói: “Bộ dáng

người không ra người, quỷ không ra quỷ, trải qua ba mươi năm ở nơi này, đây phải là sự trừng phạt đáng sợ cỡ nào.”

“Mập mạp, Tô Bạch đã làm ra chuyện gì vi phạm quy tắc của Phát Thanh trong quá trình chúng tôi hôn mê sao?” Gia Thố hỏi mập mạp.

“Không có.” Mập mạp lắc đầu: “Tôi nhớ là không có mà.”

Đôi mày của hòa thượng vẫn luôn nhíu chặt, từ sau khi phát hiện ra thân phận của Tô Bạch thì nó vẫn luôn nhíu chặt như vậy, nhưng lúc này lại từ từ giãn ra một chút, dường như hòa thượng đã nghĩ ra một vài suy đoán.

Tô Bạch nôn khan thật lâu, đợi đến sau khi cảm giác của cơ thể mình bắt đầu dần dần khôi phục, hắn mới mơ hồ ngẩng đầu lên, một con mắt lần lượt liếc qua người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố.

“Mập mạp… hòa thượng… Gia Thố…” Tô Bạch liếm môi, có hơi dùng sức chống một tay lên giường: “Là các anh à…”

Rất dễ nhận thấy, khi ánh mắt của Tô Bạch liếc qua ba người mập mạp vừa rồi, là đang phân biệt từng người một và nhớ lại.

Chương 803 Phóng Xạ… Ba Mươi Năm

Đúng vậy, khi hắn tỉnh lại, ngay cả bản thân mình là ai cũng còn phải tốn rất nhiều thời gian mới nhớ ra được, càng đừng nói đến việc nhớ ra người khác.

“Đại Bạch, trạng thái này của cậu tệ hại quá.”

Mập mạp ngồi xổm xuống, cách mũ bảo hiểm của mình nhìn hắn, rồi nói với vẻ có hơi không đành lòng: “Mẹ nó, sắp mất trí nhớ đến nơi rồi.”

“Là ảnh hưởng mãnh liệt từ phóng xạ, khiến cho tinh thần và cơ thể của cậu ta đều phải hứng chịu sự tổn hại suốt thời gian dài, trí nhớ cũng sẽ sụt giảm.”

“Nhưng bây giờ thế giới chuyện xưa chỉ mới bắt đầu thôi, mà Tô Bạch đã biến thành cái dạng này rồi, tiếp sau đây còn làm thế nào được nữa?” Mập mạp rõ ràng cảm thấy có hơi khó mà hiểu được, thậm chí cảm giác rất khó đối phó.

Bởi vì Tô Bạch đã biến thành bộ dáng này, nếu như ba người bọn họ còn phải giúp hắn, vậy tương đương với việc bọn họ lại rước thêm một gánh nặng, trông cái dáng vẻ này của Tô Bạch, còn có thể chiến đấu được sao?

Nhưng có những lời, mập mạp cũng không tiện nói rõ, bởi vì anh ta không biết suy nghĩ của hòa thượng và Gia Thố.

Tô Bạch phất tay: “Đã thông báo nhiệm vụ chưa?”

“Vẫn chưa, Phát Thanh ném chúng ta tới nơi này, nhưng vẫn chưa tuyên bố nhiệm vụ.” Gia Thố trả lời.

“Cứ để tôi ở nơi này trước đi, các anh cứ đi làm việc mà các anh nên làm.” Tô Bạch nói.

Ba người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, ngay sau đó, mập mạp bắt đầu sắp xếp một trận pháp bên cạnh Tô Bạch.

Rất dễ nhận thấy, Tô Bạch rất thức thời, hắn không thỉnh cầu đám người mập mạp bảo vệ mình, mà chủ động nói ra những lời này, phòng ngừa đám người mập mạp khó xử.

Tuy rằng Tô Bạch vẫn chưa hiểu được tại sao mốc thời gian mình tiến vào thế giới chuyện xưa này lại không giống với những người khác, nhưng hắn vẫn hiểu được đạo lý chung sống giữa các thính giả.

Đừng thấy hiện tại bốn người bọn họ cùng sống dưới một mái hiên trong thế giới hiện thực, nhưng khi gặp phải loại chuyện này, gánh nặng không thể cống hiến sức mạnh, thì không có tư cách gì để bàn chuyện hợp tác, cũng không có tư cách đi thỉnh cầu người nể tình mà bảo vệ gì đó.

Dù sao thì, thế giới chuyện xưa này trông có vẻ có hệ số nguy hiểm thật sự cao hơn so với lúc trước rất nhiều, chắc chắn cũng càng nguy hiểm hơn, cho nên, bất cứ cạm bẫy nào cũng có thể mang tới hậu quả xấu không thể cứu vãn được.

Sau khi mập mạp bày xong trận pháp, anh ta nói với Tô Bạch: “Đai Bạch, cậu ở nơi này nghỉ ngơi trước đi, chúng tôi đi xem xét tình hình trong thế giới chuyện xưa này đã, nơi này, trước cứ tạm coi là điểm dừng chân trong thế giới chuyện xưa này của bốn người chúng ta đi.”

Nói xong, ba người mập mạp đi ra ngoài, bọn họ cũng không đưa cho Tô Bạch trang bị chống phóng xạ gì cả, bởi vì hiện giờ những trang bị này đối với hắn mà nói thật sự không có ý nghĩa gì hết, nên bức xạ thì cũng bức xạ cả rồi, trải qua

thời gian dài như vậy, bản thân Tô Bạch có khả năng đã biến thành một nguồn phóng xạ.

Đợi ba người rời đi hết, Tô Bạch dựa lên giường, đổi một vị trí thoải mái hơn.

Tại sao lại thành ra như vậy…

Hắn vẫn không thể hiểu, thật sự không thể hiểu được, nếu như toàn bộ thính giả tiến vào thế giới có truyện này đều giống như mình, trải qua rất nhiều năm nhiễm phóng xạ, thì còn tính là bình thường, có khả năng là Phát Thanh cố tình sắp xếp để khiến thực lực của thính giả bị suy yếu đi, tất cả mọi người cùng bị suy yếu, cũng là một loại bình đẳng.

Nhưng đám người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố thì lại bình thường.

Tô Bạch vẫn còn nhớ trong những hình ảnh ký ức, hình như còn có hình ảnh nhà máy điện hạt nhân nổ tung, như vậy, mình thật sự đã ở cái nơi quỷ quái này suốt ba mươi năm giống như đám người mập mạp đã nói hay sao?

Tô Bạch lại nghĩ đến cơn đau đớn và những hình ảnh giống như thước phim dương bản khi mình vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa, lẽ nào, thật sự đã ba mươi năm rồi sao, là Phát Thanh kéo nhanh tiến trình thời gian của mình sao?

Rốt cuộc là tại sao lại thế?

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật tủi thân…

Mẹ nó, nếu lão tử đã làm ra chuyện gì vi phạm quy tắc, hay nếu lão tử phát bệnh giết chết rất nhiều thính giả khác, vậy Phát Thanh mi trừng phạt ta thế nào, ta cũng không nói gì cả, chính như sự trừng phạt trong thế giới chuyện xưa lần trước, chẳng phải khi ấy mình vẫn bình tĩnh đối diện hay sao.

Nhưng lần này đã xảy ra chuyện gì vậy…

Gần đây mình đều sống yên ổn, không có gây ra chuyện gì cơ mà, chẳng hiểu cái kiểu gì mà lãnh một phần cơm trải nghiệm bức xạ hạt nhân hẳn ba mươi năm.

Nếu không phải bản thân mình có huyết thống Huyết tộc, tuổi thọ dài lâu, hơn nữa cũng không già đi, thì hiện tại mình còn không phải đã sắp đến sáu mươi tuổi cái gì cũng biết rồi hay sao?

Vấn đề là dựa theo cách nói của đám người hòa thượng, thì thế giới chuyện xưa này vừa mới bắt đầu thôi. Điều này tương đương với việc mọi người cùng nhau tổ đội chơi trò chơi, mọi người đều là mới bắt đầu máu thì đầy thanh, và thuộc tính thì đầy điểm, còn Tô Bạch thì lại bị xóa sạch điểm thuộc tính, hơn nữa có thanh máu và mana trời sinh khuyết thiếu không nói, lại còn đang không ngừng "giảm".

Tô Bạch biết rõ, kêu đám người mập mạp và hòa thượng bảo vệ mình, là chuyện không có khả năng, bọn họ không phải là người lương thiện, đặc biệt là thế giới chuyện xưa này rõ ràng có hệ số nguy hiểm rất lớn, bản thân bọn họ hơi sơ suất chút thôi cũng có khả năng mất mạng, càng đừng nói đến việc hết lòng hết sức bảo vệ mình.

Đột nhiên, hai bàn tay của Tô Bạch chống lên mặt giường, chậm rãi vùng vẫy đứng dậy.

Cho dù thế nào, thì cứ ở nơi này mãi, cũng không phải là biện pháp.

"Ha ha, bây giờ mình có ưu thế so với những thính giả khác tiến vào thế giới chuyện xưa này, đó là mình không cần phải lo lắng về phóng xạ ở nơi này." Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười khổ, nhiễm phóng xạ ba mươi năm còn

không chết ngắc, mình đoán chừng đã có kháng thể rồi, hoặc là nói bị đồng hóa và thói quen.

“Leng keng…”

Trong căn phòng bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng vang giòn giã.

Tô Bạch nhíu mày lại, trong căn nhà kiểu dáng Hàn Quốc này, trước khi mập mạp rời đi đã sắp xếp trận pháp, lẽ nào là đám người mập mạp đã vòng trở về rồi sao?

Bản năng khiến Tô Bạch cảm giác được một tia khác thường, hắn vịn vào vách tường, đi về phía căn phòng bên cạnh, nơi đó chắc hẳn là phòng ngủ.

Tô Bạch chậm rãi đẩy cửa, tuy rằng thương thế rất nặng, thậm chí hắn còn không biết rõ rốt cuộc hiện giờ cơ thể mình đang ở tình trạng gì nữa, nói đơn giản thì chính là… một mớ hỗn độn.

Cửa bị đẩy ra, trong căn phòng ngủ được bày biện rất đơn giản, một chiếc giường, một tủ quần áo, một cửa sổ, ngoại trừ những thứ đó ra thì cũng không có đồ trang trí lớn gì khác nữa.

Ngay chính giữa tủ quần áo có một chiếc gương. Tô Bạch chậm rãi đi tới đó. Hắn trông thấy bản thân mình trong tấm gương.

Một mắt, con mắt còn lại đã bị vết sẹo chắn mất, trên gương mặt cũng lồi lõm, cả người từ trên xuống dưới đến đâu cũng đều là thịt thối và bọc nước mủ.

Tô Bạch duỗi tay ra, chậm rãi chạm lên gương mặt mình trong gương.

“Thật xấu.”

“Đúng vậy, xấu thật đấy…”

Một giọng nói cô quạnh đột nhiên truyền tới.

“Ai?”

Tô Bạch quay người lại, liếc mắt nhìn xung quanh theo bản năng, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Mà hắn lại không trông thấy, khi hắn quay người đối diện với tấm gương, tại vị trí ót của hắn ở trong gương, xuất hiện một gương mặt bà lão.

Thất khiếu của bà lão đang chảy máu tươi ròng ròng, bà ta hơi hé miệng, lộ ra hàm răng vàng ởn và nụ cười đầy oán độc đó.

Chương 804 Thi Thể Bị Mưu Sát 1

Hô hấp của Tô Bạch trở nên cực kỳ chậm vào lúc này, đương nhiên rồi, hệ thống hô hấp và các cơ quan trong cơ thể hắn, thực ra đều đã suy yếu đến một điểm giới hạn, muốn thật sự hít thở mạnh và có lực giống như ngày trước cũng là chuyện không có khả năng, chỉ có điều, lúc này, Tô Bạch thật sự có hơi khẩn trương cả lên.

Phát Thanh dừng phát sóng ba tháng, nên lực chú ý của mọi người đều đặt lên đoàn tàu hỏa đó, nhưng, có rất ý người để ý thấy, lần trước Phát Thanh tạm dừng ba tháng thực ra là để giải quyết một BUG và thêm một vài cơ cấu mới. Ai có thể đảm bảo lần này dừng phát sóng, Phát Thanh cũng tiến hành nâng cấp và bảo trì mới đối với chính mình?

Ví dụ như, sự vật nguy hiểm trong thế giới chuyện xưa này đều sẽ tìm quả hồng mềm để bóp!

Đám người mập mạp vừa mới đi chưa được mười lăm phút, mà mi đã nôn nóng khó dằn nổi tìm tới ta, thế này cũng thật là đủ nóng vội.

Hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, trong lòng Tô Bạch thực ra cũng có loại giác ngộ này, nhưng cho dù mình rơi vào tình cảnh gì, thì hắn cũng sẽ không nói khoanh tay chịu trói.

Tiếng phụ họa trước đó biến mất không thấy nữa. Bà ta không hề phát ra bất cứ thanh âm gì nữa, nhưng Tô Bạch có thể khẳng định đối phương ở ngay bên cạnh mình, thậm chí có khả năng cách mình rất gần.

Tô Bạch từ từ, vừa dùng con mắt duy nhất của mình cảnh giác cao độ chung quanh, vừa mở miệng nói: "Thật xấu…"

Đây là tìm tòi trước khi hành động.

"Xấu… thật…"

Một tiếng giống với giọng nói khàn khàn và vô lực của một bà lão này đột nhiên vang lên ngay phía sau mình!

Tô Bạch bất chợt quay người, nhưng trước mặt hắn vẫn là tấm gương đó!

Lẽ nào, ở trong gương sao?

Hay là ở trong tủ quần áo này?

Nhưng giọng nói vừa rồi đó, không giống như phát ra cách cánh cửa tủ quần áo.

Lúc này, bởi vì Tô Bạch đã nhiễm phóng xạ trong thời gian quá dài, dẫn đến cơ thể và linh hồn của hắn đều sinh ra sự hư hại và vặn vẹo ở mức độ rất lớn, khiến cho hắn hoàn toàn không thể giải phóng được thần thức ra ngoài, thậm chí hắn còn không biết mình có còn thần thức hay không nữa.

Cũng bởi vậy, mà Tô Bạch cũng không biết, gương mặt đó không ở nơi khác, mà ở ngay sau ót của chính hắn.

Đây cũng là một loại… bóng tối dưới ánh đèn!

(Chú thích: Ngụ ý người không phát hiện ra sự vật và sự việc ngay bên cạnh mình.)

Thân là một thính giả, Tô Bạch vẫn chưa từng gặp qua chuyện có thứ dơ bẩn dám trắng trợn xuất hiện sau gáy của mình, có khả năng, về mặt thực lực, hắn quả thực bởi vì nhiễm phóng xạ mà phải chịu những vết thương rất lớn, nhưng nguyên nhân là vì Phát Thanh kéo nhanh tiến độ, cho nên hiện

giờ hắn vẫn chưa thật sự thích ứng được với trạng thái của mình, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Tô Bạch hé miệng, duỗi tay, kéo cửa tủ quần áo ở trước mặt. Một bàn tay đột nhiên rớt xuống, trực tiếp khoát lên bả vai hắn. Tô Bạch không hề nhúc nhích, thậm chí cũng chẳng có một chút phản ứng nào cả.

Bởi vì thứ ở trước mặt hắn là một tử thi, đây là một thi thể phụ nữ.

Một thi thể phụ nữ, vẫn chưa đến mức khiến Tô Bạch phải hoảng sợ đến đâu.

Thế nhưng, điều khiến hắn thấy hơi kỳ quái, đó là thi thể nữ không hẳn đã chết vì phóng xạ, mà trên thực tế, sát thương của phóng xạ đối với con người, phần lớn vẫn được thể hiện qua bệnh ung thư. Giống như sau thảm họa Chernobyl, nghe đâu mấy chục nghìn người Nga đã chết vì bệnh do bức xạ quá lớn mang lại, nếu cường độ của bức xạ quá cao, người này quả thực không thể sống được trong khoảng thời gian quá dài, nên người phụ nữ này, chắc hẳn là bị mưu sát.

Nhưng, rất dễ nhận thấy, vụ án giết người xảy ra ở nơi này cũng không có khả năng có cảnh sát đến được đây để tiến hành điều tra, sau vụ rò rỉ ở nhà máy điện hạt nhân Fukushima ở Nhật Bản, người Nhật đã nhiều năm như vậy chỉ dám không ngừng phái người máy qua đó làm bộ đang tiến hành công tác "dọn dẹp". Nhưng trên thực tế, cho dù là người máy, cũng không có khả năng làm việc quá lâu trong khu vực phóng xạ cao, thường được vài tiếng đồng hồ chắc chắn sẽ rút trở về, bởi vì cho dù cơ thể của người máy được chế tạo từ nguyên liệu phòng phóng xạ, nhưng một vài vi mạch và kết cấu bên trong người máy, dựa theo kỹ thuật của con người hiện tại mà nói, rất khó dùng một nguyên liệu khác để thay thế. Những thứ này chắc chắn sẽ chịu sự xâm nhập của phóng xạ hạt nhân.

Cho nên nói, trừ phi người Nhật Bản chế tạo ra một quân Gundam ở trong thế giới hiện thực, bằng không dựa vào người máy đi xử lý ô nhiễm hạt nhân, chỉ có thể là một câu chuyện cười.

Tự nhiên mà vậy, ba mươi năm nay, ở nơi nào đó tại Hàn Quốc trong thế giới chuyện xưa, chắc hẳn cũng đã trở thành khu không người tuyệt đối, dựa theo cách nói của đám người hòa thượng, thì bọn họ đã cướp những trang bị chống phóng xạ này ở khu vực bên ngoài rồi tiến vào, điều này chứng tỏ chính phủ Hàn Quốc vẫn chưa sụp đổ hẳn, chỉ là nếu nơi này xảy ra án mạng gì đó, hiển nhiên cũng không có khả năng tiến hành điều tra gì cả.

Tay của Tô Bạch sờ lên cổ của thi thể nữ, nơi này có một vết thương rất sâu, giống như dùng vũ khí sắc bén như dao làm bếp cứa vào, rất trực tiếp, cũng rất dứt khoát, chắc hẳn là một đòn chí mạng. Sau đó, thi thể nữ này rõ ràng đã bị tiến hành một loại xử lý nào đó, tương tự với mà thành loại tiêu bản nào đó, lại thêm cường độ phóng xạ ở nơi này rất khủng khiếp, cho nên khiến ả ta cho dù đã qua ba mươi năm vẫn không bị mục rữa như cũ.

Căn phòng này không đơn giản… trước đó, khi đám người mập mạp chuyển mình tới đây, thế nào lại chọn đúng chỗ tốt như vậy chứ.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ như vậy, nhưng nhìn tuổi tác của thi thể nữ, thời gian chết chắc hẳn cũng ở tầm ba mươi tuổi, nhưng giọng nói mà mình nghe thấy vừa rồi rất già nua, chắc hẳn là giọng của một bà lão. Cho dù người phụ nữ này đã biến thành quỷ, cũng không có khả năng phát ra loại giọng già cỗi như vậy.

Nhưng nếu thi thể nữ này….

Tô Bạch quay đầu, nhìn ra phía sau mình.

Chương 805 Thi Thể Bị Mưu Sát 2

Lúc này, đôi mắt trên gương mặt bà già ở sau gáy đó, đột nhiên trợn to, nhìn vào thi thể nữ trước mặt mình, bà ta hình như trông có vẻ rất hưng phấn.

"Rắc rắc…"

Trong nháy mắt, thi thể nữ đột nhiên thẳng tắp người.

Tô Bạch hiển nhiên cảm giác được sự biến chuyển trong cơ chế vận hành của thi thể nữ, hắn lập tức quay người, vừa vặn thi thể nữ bổ nhào về phía hắn!

Sao có thể thế được, cho dù là thi biến cũng không có khả năng nhanh như vậy được chứ?

Hay là, vì nguyên nhân nhiễm phóng xạ hạt nhân?

"Phịch!"

Tô Bạch bị thi thể nữ xô ngã xuống đất, mà loại xô ngã này, phỏng chừng bất cứ một người đàn ông nào cũng sẽ không thích, bởi vì thi thể nữ này đã được xử lý để chống phân hủy, nhưng cả người từ trên xuống dưới của thi thể đều xuất hiện một loại màu trắng bệch, làn da giống như được quết một tầng xi măng vào, ngũ quan trên gương mặt thì lại bởi vậy mà càng sâu thêm, càng khiến người cảm thấy sợ hãi!

Hai tay của thi thể nữ bóp chặt cổ Tô Bạch, miệng ả ta cũng hơi hé ra, một mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

Cũng may bây giờ bản thân Tô Bạch cũng rất thối. Đối với mùi này, ngược lại cũng có hơi quen thuộc, thậm chí, trên

người thi thể nữ đã trải qua xử lý chống phân hủy còn sạch sẽ hơn Tô Bạch một chút.

Tô Bạch thử dùng sức đẩy ra, nhưng mình lúc này thật sự đã suy yếu đến một loại mức độ khiến ngay cả bản thân mình cũng giận điên lên.

Cho dù hắn có đẩy thế nào, thì thi thể nữ vẫn ghìm chặt trên người hắn, lực đạo ở hai tay bắt đầu càng lúc càng mạnh, Tô Bạch gần như đã không có cách nào hít thở được nữa.

Không thể hít thở, thực ra vẫn là thứ yếu, mấu chốt là cổ mình, vậy mà lúc này lại có loại cảm giác sắp bị bóp đứt, cơ thể mà mình vốn luôn tự hào, sau ba mươi năm nhiễm phóng xạ, đã suy yếu đến mức độ khó có thể tưởng tượng được.

Cương thi, cương thi, chết tiệt, huyết mạch cương thi của mình…

Tô Bạch bắt đầu ra sức thúc giục huyết mạch cương thi trong cơ thể mình, móng tay hắn cũng bắt đầu chậm rãi mọc dài và biến đen vào lúc này, thế nhưng, dường như chỉ biến hóa được thế mà thôi.

Huyết thống cương thi cũng không thể nào chuyển giao thành công, cơ thể này dường như mang đến cho Tô Bạch một cảm giác thật xa lạ.

Không có cách nào chuyển hóa trạng thái cương thi, khi đối mặt với thi thể nữ này, Tô Bạch thật sự không có cách nào cả.

“A…”

Trong cổ họng của Tô Bạch phát ra chút ít âm thanh một cách khó khăn, niềm tin cầu sinh bùng nổ trong đáy lòng hắn, hắn đột nhiên há miệng, trực tiếp cắn lên cổ của thi thể nữ. Nơi đó, là vết thương chí mạng mà thi thể nữ bị giết chết!

Đây cũng không phải là hôn cổ khi thân thiết với con gái, mà trên thực tế, sở dĩ Tô Bạch làm như vậy, chỉ vì muốn kích động thi thể nữ. Nếu hắn ở trạng thái đỉnh cao, hoàn toàn có thể dễ dàng cắn đứt cổ của thi thể nữ này, nhưng hiện tại trạng thái huyết thống không thể nào chuyển giao được, hiệu quả mà động tác cắn của răng nanh có thể tạo ra hiển nhiên rất thấp, thậm chí rất có khả năng chỉ là gãi ngứa cho thi thể nữ mà thôi.

Nhưng hắn làm như vậy, hiển nhiên là có lý do của hắn, mập mạp đã sắp xếp trận pháp ở nơi này, hiện giờ sở dĩ trận pháp không sinh ra hiệu quả, cũng không phải bởi vì trận pháp của con hàng mập mạp đó sắp xếp kém cỏi. Mà trên thực tế, Tô Bạch biết rõ, vấn đề nằm ở trận pháp mà con hàng béo mập đó bố trí quá cao cấp!

Không chỉ bản thân Tô Bạch, mà thực ra ngay cả mập mạp cũng không thể ý thức sâu sắc được hiện tại rốt cuộc Tô Bạch đã suy yếu bao nhiêu. Cho nên trận pháp mà anh ta bố trí cũng là để ngăn kẻ mạnh, phần lớn trên thực tế vẫn là để phòng ngừa những thính giả khác.

Mà thi thể nữ này, tuy là xác chết vùng dậy, nhưng loại sóng dao động sức mạnh ở mức độ này, vẫn chưa đủ để gây ra phản ứng từ pháp trận của mập mạp, Tô Bạch là đang kích thích thi thể nữ.

Thực ra, trong lòng hắn cũng cạn lời, vậy mà mình đã "sa đọa" đến mức phải dùng loại cách thức này để phá trận sao?

Vết thương trên cổ của thi thể nữ bị Tô Bạch cắn, tâm trạng của ả ta dường như lập tức bị kích động, thi khí trên người bắt đầu tản ra, thi khí màu đen bao trùm lấy ả ta, lúc này sức mạnh lập tức tăng lên gấp đôi.

"Vù! Vù! Vù!"

Mà ngay lúc này, trận pháp cảm giác được thi khí cuối cùng cũng kích hoạt, những sợi tơ màu đỏ, trong nháy mắt hiện lên trên vách tường, trực tiếp vắt ngang qua thi thể nữ, kéo thi thể nữ từ trên người Tô Bạch, dán thẳng lên vách tường.

Sợi tơ bắt đầu càng lúc càng nhiều, hơn nữa trên sợi tơ còn mang theo hiệu quả phá hoại cực mạnh. Khi nó quấn quanh người thi thể nữ, như thể bắn pháo hoa, những đốm lửa bắn ra bốn phía, thi khí trên người thi thể nữ cũng không ngừng bi xua tan vào lúc này.

Đến cuối cùng, cơ thể của thi thể nữ hoàn toàn thối rữa, hóa thành một bãi nước mủ rơi xuống mặt đất.

Tô Bạch bò dậy một cách cực kỳ khó khăn, hắn ngồi trên mặt đất, bên cạnh tủ quần áo, thở hổn hển nặng nề, hơn nữa, loại thở dốc này còn là gián tiếp, một hơi vừa đi xuống, hơi tiếp theo dường như có một loại cảm giác không thể tiếp tục được, tim phổi của mình rốt cuộc đã suy bại đến mức độ nào rồi.

Bất tri bất giác, hắn quay đầu lại, ánh mắt vừa vặn nhìn lên tấm gương ở tủ quần áo bên cạnh.

Đột nhiên, Tô Bạch nhìn thấy một màn khiến hắn cảm thấy da đầu mình tê rần.

Trong tấm gương, cùng lúc mình nghiêng mặt đi, vị trí sau gáy mình có một gương mặt bà lão, bà ta cũng đang nghiêng mặt, trên gương mặt mang theo nụ cười ý vị sâu xa, đang nhìn mình.

.

Trong cổ họng Tô Bạch phát ra tiếng rít gào, bởi vì trước đó cơ thể vốn yếu ớt, lại thêm bị thi thể nữ đó bóp chặt cổ, dẫn đến hiện giờ ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn.

Đương nhiên, lúc này đây, thực ra cũng không có gì hay ho để nói.

Người bình thường nhìn thấy trên gáy mình mọc ra thêm gương mặt một người khác, gần như đều sẽ phản ứng giống như vậy, sau đó thì nghĩ làm thế nào để gỡ gương mặt đó xuống, đối với loại người có tính cách giống như Tô Bạch mà nói, lại càng là điều hiển nhiên.

Đôi tay của Tô Bạch duỗi đến vị trí sau gáy mình, ý đồ muốn kéo gương mặt này xuống, bản thân hắn cũng không biết, rốt cuộc gương mặt này mọc ở sau gáy mình từ khi nào.

Lẽ nào là vào thời điểm mình ngủ say trong ba mươi năm phóng xạ này hay sao?

Nhưng tại sao ngay cả mập mạp và hòa thượng trước đó đều không phát hiện ra sự khác thường của mình?

Bàn tay của Tô Bạch rất nhanh đã chạm đến gương mặt đó, có thể cảm giác được rõ ràng miệng, hàm răng, mũi, mắt… và cả lỗ tai của gương mặt đó.

Đây là một loại trải nghiệm xúc giác rất khủng khiếp, hơn nữa, còn là ở ngay sau gáy của mình.

Nhưng tiếp sau đó, Tô Bạch bắt đầu cào xé gương mặt đó như thể bị điên.

“Khà khà… khà khà…”

Đúng lúc ấy, bà lão lại phát ra tiếng cười khiến da đầu người tê rần, ngay sau đó, tay trái của Tô Bạch đột nhiên mất cảm giác, thậm chí còn có loại cảm giác sắp vượt qua sự khống chế của hắn.

Chết tiệt, bà ta đang có ý đồ khống chế cơ thể hắn!

Chương 806 Bách Quỷ Dạ Hành Trong Lễ Tình Nhân 1

Gương mặt của Tô Bạch lập tức Âu Mỹám hẳn đi.

Đấy đúng thật là hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt mà, loại cách thức đơn giản, thô bạo và trắng trợn, còn thấp kém hơn cướp nhà vô số lần này, vậy mà lại thật sự rơi lên người mình, đối phương trên cơ bản không phải là cướp nhà, mà là một loại dung hợp mới đúng.

Mặt của bà ta đã không biết đã dung hợp lên người mình từ khi nào, có khả năng, linh hồn của bà ta cũng ở trong cơ thể mình, đây là một loại chim cưu chiếm tổ chim khách nguyên thủy nhất.

“A!”

Trong cổ họng của Tô Bạch phát ra một tiếng gầm nhẹ khàn khàn, cả người bắt đầu ra sức lùi về sau, đập mạnh ót mình lên vách tường.

“Rầm!”

Thế nhưng, một màn gương mặt của bà lão đụng thẳng vào vách tường này lại không xảy ra, mà là ngay đúng lúc này, tay trái của Tô Bạch chủ động chắn trước mặt bà lão, triệt tiêu lực va chạm này.

Vậy mà tay trái của mình lại thật sự phản bội vào lúc này.

“Khà khà… khà khà…”

Tiếng cười của bà lão vẫn như cũ, mang theo một loại chế nhạo không hề che giấu, dường như đối với loại giãy dụa này

của Tô Bạch, bà ta cảm thấy rất có hứng thú.

Ngay đúng lúc này, Tô Bạch cảm giác chân trái của mình cũng loáng thoáng xuất hiện cảm giác tê rần, đây là dấu hiệu chân trái mình cũng sắp bị đối phương khống chế sao?

Đám người mập mạp và hòa thượng vừa mới ra ngoài chưa được bao lâu, trên cơ bản chẳng trông cậy được gì vào bọn họ, lúc này Tô Bạch thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình, hơn nữa, bà cụ này thật sự không gây ra phản ứng từ trận pháp của mập mạp, sau khi có vết xe đổ của thi thể nữ đó, Tô Bạch cảm giác bà lão này chắc hẳn không đến mức tiếp tục phạm vào lỗi ngớ ngẩn.

Lại thêm, sở dĩ thi thể nữ đó biết vùng dậy, trước đó giấu trong tủ quần áo suốt ba mươi năm không vùng dậy, kết quả lại đột nhiên vùng dậy, liệu có phải nguyên nhân là ở bà lão này hay không?

Khi thi thể nữ đột nhiên vùng dậy, mình hình vừa vặn đưa lưng về phía tủ quần áo, như vậy cũng chính là mặt của bà lão này đối diện với thi thể nữ.

“Rầm!”

Cả người Tô Bạch lăn một cái, đụng mạnh lên giường, cả chiếc giường trực tiếp sập xuống, chia năm xẻ bảy, đồng thời ngay cả tủ quần áo cũng bị đụng vỡ, tấm gương cũng lập tức vỡ nát rơi loảng xoảng xuống đất.

Những mẩu gỗ đâm vào trong cơ thể của Tô Bạch, chọc nước mủ chảy ra từ trong làn da.

Nhưng, lần này vẫn không có kết quả.

Tay trái của mình đột nhiên phản bội, bóp cổ chính mình. Tay phải của Tô Bạch thì túm lấy tay trái mình, nhưng hoàn toàn không xê dịch được.

Mình bóp chết mình.

Mình bóp chết mình.

Đây thật sự là một trong những cách chết nghẹn uất nhất.

Tô Bạch bắt đầu không ngừng giãy dụa, hắn không muốn chết, đây là niềm tin nhất quán của hắn. Cho dù trước đây khi phát bệnh, hắn cũng không hề một lòng muốn chết, tìm đường chết và muốn chết, thoạt nhìn rất giống nhau, nhưng thực ra lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Khà khà… khà khà…"

Lúc này, tiếng cười của bà lão đối với Tô Bạch mà nói lại càng là một loại chuông báo tử.

Chân phải của hắn bắt đầu khua trên mặt đất, gương tủ quần áo bị đập vỡ, trên mặt đất đâu đâu cũng là mảnh kính, chân của hắn vừa vặn tìm thấy một mảnh kính, khua một cái, tấm kính thật dài bị đá đến trước mặt hắn.

Ngay sau đó, Tô Bạch không hề do dự mà duỗi tay phải của mình ra, chẳng thèm quan tâm tay trái đang bóp chặt cổ của mình, mà lôi thẳng tấm kính tới trước mặt, rồi há miệng ra.

"Phập…"

Tấm kính thật dài, bị Tô Bạch cắm thẳng vào trong miệng mình, xuyên thủng miệng, đồng thời từ một phía khác, tấm kính cũng đâm thủng miệng của bà lão ra.

"Ộc… ộc… ộc…"

Trong miệng của bà lão, không ngừng chảy ra chất lỏng sền sệt màu xanh lục, tiếng cười của bà ta cũng không có cách nào phát ra tiếp được nữa vì bị tấm kính cắt đứt đầu lưỡi.

Tô Bạch nửa quỳ trên mặt đất, tay phải tiếp tục ấn chặt tấm kính trong tay.

Sau đó, lòng hạ quyết định, xoay tròn!

"Rầm…"

Đầu lưỡi của hắn bị cắt thành những đoạn ngắn rồi rơi xuống, trong khoang miệng lại càng là một đống máu thịt lẫn lộn, nước mủ màu đỏ nhạt không ngừng nhỏ xuống từ trong miệng hắn.

"Á á á á á!!!"

Toàn bộ miệng của bà lão cũng ngay lúc này trở nên hoàn toàn tởm lợm, bà ta phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mụ muốn chơi chứ gì, mụ thật sự muốn chơi chứ gì. Được thôi, chúng ta so xem rốt cuộc ai chịu chơi!

Trong đáy lòng Tô Bạch phát ra tiếng cười lạnh, bấy giờ, hắn đã không còn cảm giác được đau đớn gì nữa, thứ đầy trong đầu hắn, thực ra chính là làm thế nào để gây sát thương cho bà lão ở vị trí sau gáy mình đây.

Bà lão bị Tô Bạch chơi một vố như vậy, vẻ kiêu căng lập tức giảm xuống.

Tô Bạch cũng cảm giác mỗi lúc một yếu đi.

Nhưng hắn vẫn dùng một chút sức lực cuối cùng bị vắt kiệt trong cơ thể cơ thể của mình, tay phải nhét nguyên miếng kính vào trong miệng mình.

Máu tươi, nước mủ, không ngừng chảy ra từ trong miệng hắn, thoạt nhìn rất thê thảm. Nhưng nhìn từ vẻ mặt của hắn, thì Tô Bạch lại đang tươi cười.

"Á á á!… Á á á!"

Tiếng kêu thảm thiết của bà lão càng lúc càng nhẹ, một làn khói đen bốc lên từ sau gáy của Tô Bạch, thời điểm nó xuất hiện, trận pháp của mập mạp được kích hoạt trực tiếp bằng cảm ứng, những sợi tơ màu đỏ lập tức bao phủ tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Khói đen ngưng tụ ra gương mặt của bà lão, mà khuôn mặt ở vị trí sau gáy Tô Bạch thì lại chẳng thấy đâu, chỉ còn lại Tô Bạch nửa quỳ trên mặt đất, một tấm kính thật dài xuyên thủng qua miệng hắn.

Bà lão phát ra một tiếng kêu oán độc, nhân lúc tơ hồng chưa bao vây bà ta mà bay thẳng ra khỏi cửa sổ.

Sức sống của mình đang không ngừng trôi tuột đi mất.

Điểm này, Tô Bạch có thể cảm giác được. Hắn không thể phát ra âm thanh, đầu lưỡi đã bị mình khuấy nát, trong khoang miệng cũng toàn là máu tươi và những vết thương nứt ra!

Cơ thể có hơi lung lay, trong cổ họng phát ra âm tiết như có như không một cách khó khăn, lại càng giống như tiếng thì thào cuối cùng.

Nôn khan cũng không nôn nổi, một là trong cơ thể của mình đã không còn thứ gì để nôn nữa, hai là mỗi lần dạ dày co rút đều sẽ tác động đến cơ bắp trên gương mặt, cơn đau đớn xuyên tim lập tức đổ ập đến.

Tô Bạch thử giãy dụa, muốn đứng dậy, nhưng đầu gối chỉ hơi dừng sức đã trượt xuống, cả người không thể không dùng cánh tay để chống đỡ, mới không thật sự hoàn toàn xụi lơ trên mặt đất.

Lúc này, mình giống như một bãi bùn nhão, hơn nữa là một bãi bùn nhão chết.

Chương 807 Bách Quỷ Dạ Hành Trong Lễ Tình Nhân 2

Bấy giờ, trong thành phố nhỏ này có rất nhiều thính giả, phần lớn bọn họ đều thông qua thủ đoạn của mình để lấy được trang bị phòng phóng xạ, cũng có những thính giả khác có thực lực khá yếu, hoặc là vận may không tốt cho lắm, không có trang bị phòng phóng xạ, nên đã xuất hiện hiện tượng choáng váng và nôn mửa nhẹ, nhưng cũng may bọn họ đều không phải là người bình thường, ngược lại cũng có thể chịu đựng được.

Phát Thanh, mãi cho đến hiện tại vẫn chưa phát thông báo nhiệm vụ lần này, khiến trong lòng tất cả mọi người đều rất bất an.

“Mập mạp, anh có cảm giác được gì không?” Hòa thượng đột nhiên dừng bước chân, nhìn về phía mập mạp.

Mập mạp hé miệng: “Trận pháp của tôi vừa mới khởi động rồi.”

Hòa thượng và Gia Thố nghe vậy, đều đưa mắt nhìn nhau.

Rõ ràng, hiện giờ ba người họ đều đang do dự.

Gia Thố cười cười: “Trở về thôi nào.”

Hòa thượng gật đầu, mập mạp cũng gật đầu.

Cho dù có hơi không tình nguyện, nhưng ba người biết rõ, hiện tại tốt nhất vẫn nên trở về xem thử Tô Bạch thế nào, bỏ rơi Tô Bạch, người đã biến thành gánh nặng trong thế giới chuyện xưa này một cách không chút lưu tình nào, dường như

mới là lựa chọn sáng suốt nhất. Nhưng thế giới chuyện xưa này vừa mới bắt đầu, ba người hiện tại đã là một đội, vừa bắt đầu đã vứt bỏ Tô Bạch với loại phương thức này, tổ đội này tương đương với xuất hiện vết nứt ngay từ đầu, một màn không thể chôn giấu một cách êm dịu được.

Về phần giao tình với Tô Bạch, ngược lại không phải là yếu tố cân nhắc đầu tiên, cho dù Gia Thố và hòa thượng, thực ra vẫn còn nợ Tô Bạch một ân tình, và mập mạp cũng có mối quan hệ rất sâu với hắn, ba người ăn ý với nhau vứt bỏ Tô Bạch lại, chuyện này cũng không thể truyền ra ngoài được.

"Tôi cảm thấy, đại Bạch chắc hẳn đã giấu chúng ta làm chuyện gì đó, cho nên mới khiến Phát Thanh cố tình trừng phạt cậu ta." Lúc này, mập mạp đang suy đoán: "Bằng không, Phát Thanh không có khả năng làm đến mức rõ ràng như vậy được, đây rõ ràng là muốn chỉnh đốn chết cậu ta mà."

"Lần này trở về, cứ hỏi cho rõ ràng đi, nếu đúng thật là vì cậu ta đã làm ra chuyện gì khác, thì chúng ta cũng lực bất tòng tâm." Hòa thượng nói.

Đúng vậy, nếu tự mình tìm đường chết, thì chịu sự trừng phạt của Phát Thanh, thân là thính giả, cho dù có nợ cậu ân tình nhiều đến đâu, cũng thật là muốn mà chẳng giúp được, lẽ nào kêu chúng tôi vì trả ân tình cho cậu mà đi chống đối lại Phát Thanh chắc?

Cũng vào lúc ba người vừa định trở về, thì đột nhiên, con đường đã sớm tan hoang này, lập tức trở nên náo nhiệt. Lúc này, thấp thoáng có bóng người, quán bar và trong tiệm cơm xung quanh cũng có tiếng người huyên náo. Chung quanh cũng truyền tới tiếng cười của cả trai lẫn gái. Trong rất nhiều căn nhà, cũng vang lên bản tình ca Hàn Quốc…

Một màn này xuất hiện trong toàn bộ ngóc ngách ở thị trấn này, dường như toàn bộ thị trấn đã lập tức trở về ba mươi năm

trước, "dồi dào sức sống".

"Bọn họ đều chưa được sơ tán khi rò rỉ hạt nhân vào ngày trước sao?" Mập mạp nói với vẻ có hơi bất ngờ.

"Chắc hẳn là thế rồi, nhưng bần tăng rất tò mò, rốt cuộc thì thi thể của bọn họ đều đi nơi nào rồi?" Hòa thượng nói.

"Bây giờ bọn họ đều đang làm gì thế?" Gia Thố cảm thấy đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Đột nhiên bách quỷ dạ hành như thể đang chúc mừng chuyện gì đấy.

"Hôm nay, chắc hẳn là lễ tình nhân." Mập mạp liếm môi mình.

Tô Bạch đã có thể cảm giác được cơ thể của mình đang từ từ đi đến sự sụp đổ cuối cùng, cơ thể vốn có thể khiến mình luôn tự hào, sau khi trải qua vụ nổ hạt nhân và phóng xạ hạt nhân cường độ cao suốt ba mươi năm, đã trở nên thật dễ vỡ, khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Trận chiến đấu với bà lão kia, gần như đã tiêu hao sạch một chút lực sinh mệnh cuối cùng của cơ thể này. Bây giờ, thay vì nói hắn chết vì bị thương, còn chẳng bằng nói trước đó Tô Bạch đã hoàn toàn đốt cháy một chút lực sinh mệnh cuối cùng của mình, cơ thể đã gần đến tình cảnh đèn cạn dầu.

Cái chết, đang ngoắc tay về phía mình. Kết thúc cũng đã cách mình không còn xa nữa rồi.

Một người lặng lẽ quỳ ở nơi đó, đợi chờ cái chết, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy, thay vì như vậy, mình thật sự còn chẳng bằng trực tiếp bị những cục thịt lần trước ăn sạch cho rồi.

Ít nhất, thì chết kiểu đó còn hơi oanh liệt một chút. Mà bây giờ, một người lặng lẽ ở nơi đây, lặng lẽ chết đi một cách không có danh tiếng, nhỏ bé đến mức tựa như một hạt bụi.

Cách kết thúc như thế này, tuy rằng hợp lý, nhưng lại khiến Tô Bạch cảm thấy thiếu mất một chút hoa lệ.

Tuy hắn không phải là một người nông cạn theo đuổi sự lộng lẫy, nhưng vào thời điểm đối mặt với loại chuyện như tử vong này, phần lớn vẫn sẽ chọn cách khác người một chút, vẫn là nên khác người một chút.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới âm thanh huyên náo ồn ào, trong lúc nhất thời, ầm ĩ tiếng người.

Lúc này, ý thức của Tô Bạch đã có hơi tan rã, hắn vốn có thể cảm thấy loại biến hóa này rất không thích hợp, nhưng đã không còn sức lực để suy nghĩ về loại chuyện này nữa.

"Cộp cộp cộp… cộp cộp cộp… cộp cộp cộp…"

Một tràng tiếng bước chân trong trẻo truyền tới từ bên ngoài, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra.

Một người đàn ông có dáng người không cao tiến vào, trên cơ thể người đàn ông treo rất nhiều linh kiện, trông giống như một thầy sửa chữa ô tô, trên người còn mặc bộ quần áo lao động màu lam, phía trên còn vết ố của dầu máy.

Người đàn ông nhìn thấy Tô Bạch nửa quỳ trên mặt đất, quay đầu lại nói với những người phía sau một vài câu, rất nhanh, phía sau cửa cũng có một người phụ nữ với vóc dáng thon dài tiến vào, người phụ nữ này ăn mặc rất hở hang. Trên người dường như chỉ có vài chỗ bí mật là có một ít vải vóc che hờ hững, những mảng trắng lớn còn lại đều lộ hết ra ngoài.

Gương mặt của người phụ nữ rất tinh xảo, nhưng chưa thể nói xinh đẹp đến đâu, bởi vì gương mặt này rõ ràng không phải trời sinh, mà mang theo một loại yếu tố do con người tạo ra rất rõ ràng ở bên trong.

Một nam một nữ này tiến hành trao đổi bằng tiếng Hàn, bởi vậy, Tô Bạch cũng không hiểu bọn họ đang nói gì nữa, đương

nhiên, ít nhất cũng hiểu đối phương có thân phận là người Hàn Quốc.

Thính giả tới từ Hàn quốc sao?

Ha ha… hóa ra, Hàn Quốc cũng có thính giả.

Chương 808 Thính Giả Hàn Quốc, Con Rối Tô Bạch! 1

Hiện tại Tô Bạch ngay cả một chút sức để nhúc nhích cũng chẳng có, mà chỉ có thể tiếp tục giữ nguyên tư thế vốn có.

Vẻ mặt của người đàn ông có vóc dáng thấp bé kia vênh váo và đắc ý, khoe khoang gì đó với người phụ nữ. Đợi đến khi trên gương mặt của người phụ nữ lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, người đàn ông thấp bé kia mới đi tới trước mặt Tô Bạch một cách hơi bực tức, rồi túm cổ hắn, cả người Tô Bạch bị nhấc lên.

Tuy rằng tên lùn có vóc dáng thấp bé, thoạt nhìn cũng rất gầy yếu, nhưng sức lực trên người lại có hơi lớn đến kinh người!

Tô Bạch cảm giác mình giống như một món hàng hóa bị đối phương quan sát cẩn thận từ trên xuống dưới, đối phương lại mở miệng nói với người phụ nữ đó chuyện gì đấy, dường như rất hài lòng về Tô Bạch.

Ngay sau đó, Tô Bạch chỉ cảm thấy mình bị ném lên vách tường, ngay khi cơ thể sắp rơi xuống, hai cái đinh lần lượt ghim vào bàn tay trái và bàn tay phải của hắn, cả người hắn trong lúc nhất thời bị ghim trên bức tường như vậy.

Tư thế này, thật sự rất giống với Chúa Jesus trên cây thập giá.

Cảm giác đau đớn đã rất yếu rồi, cả người Tô Bạch từ trên xuống dưới như thể bị gây mê, đây là nguyên nhân do cơ thể

đang dần dần mất đi hoạt tính, phần lớn cơ quan trong cơ thể thậm chí là lực cảm ứng cũng đang dần im lặng.

Cũng tốt thôi, trước khi chết cũng không đau đớn gì cả. Tô Bạch không để tâm đối phương muốn làm gì mình, bởi vì hiện giờ cho dù có để ý thì mình cũng không có chút sức lực nào mà làm gì hết.

Mau chết nhanh một chút đi, rồi mặc cho các người giày vò đấy.

Thế nhưng, khả năng thay đổi của sự việc dường như đã xuất hiện vào lúc này, trong tay tên lùn xuất hiện một thứ gì đó tương tự với trứng trùng, rồi gã lại móc từ trong túi ra một con dao nhỏ, khoét mở một miếng máu thịt trên ngực của Tô Bạch rồi chôn thẳng trứng trùng vào bên trong.

Sau khi trứng trùng tiến vào trong cơ thể hắn, lập tức dần tan ra. Vô số con trùng nhỏ màu trắng bắt đầu tiến đến các khắp các vị trí trên người Tô Bạch.

Nuôi trùng sao?

Trong cơ thể tôi còn có mấy phần chất dinh dưỡng, đủ để cho anh nuôi trùng sao?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi nực cười, khóe miệng không kìm được mà giật giật.

Tên lùn phát hiện ra khóe miệng của hắn khẽ động, lập tức bật cười, gọi người phụ nữ kia cùng tới xem.

Người phụ nữ tới gần một chút, nhìn Tô Bạch với vẻ hơi chán ghét, ả dường như nghĩ đến chuyện gì đó, rồi cãi nhau với tên lùn. Tên lùn trước đó vẫn mang nụ cười nịnh nọt để nói chuyện với người phụ nữ, sau đó dứt khoát vung tay với vẻ mặt mất kiên nhẫn, gã rút một ống tiêm ra, rồi đâm thẳng vào trán của Tô Bạch.

Chất lỏng màu đỏ trong ống tiêm chui vào trong cơ thể hắn. Cùng với thuốc thử tiến vào, Tô Bạch cảm giác trên người mình đột nhiên "tê tê", thật ngứa, thật ngứa.

Chỉ có điều, hắn biết rõ, đây không phải là biểu hiện của việc cơ thể mình đã hồi phục tri giác, mà là vì một ống thuốc thử đó tiêm vào, đã làm tăng độ phấn khích của con trùng trong trứng trùng lên rất nhiều, hiện giờ, những con trừng này đang bò tán loại trong cơ thể mình như điên.

Tên lùn vỗ tay, dường như rất hài lòng về kiệt tác của mình, sau đó gã hô vài tiếng với người phụ nữ.

Người phụ nữ lúc mới đầu thật sự rất không tình nguyện, nhưng cùng với thái độ của tên lùn càng lúc càng kém, ả không thể không đưa tay, đặt bàn tay trắng nõn lên trước trán của Tô Bạch, vỗ nhẹ một cái!

"Bốp!"

Đôi mắt vốn hơi trừng ra của Tô Bạch lúc này hoàn toàn nhắm chặt, khí chất cả người cũng đột nhiên thay đổi, trông giống như đã chết, nhưng hoạt tính của cơ thể lại đang không ngừng tăng vọt lên vào lúc này.

Tên lùn kêu quang quác, trong miệng không ngừng phun ra tiếng Hàn, đồng thời hai tay cũng liên tục nặn pháp môn gì đó.

Trong lúc nhất thời, sau khi vô số con trùng nhỏ bé hoàn toàn che phủ toàn bộ cơ thể Tô Bạch, chúng bắt đầu xâu chuỗi với nhau từ đầu đến đuôi, hình thành một loại trật tự khác thường, xây dựng một liên kết và tuần hoàn mới trong cơ thể của Tô Bạch.

Tên lùn móc một con trùng màu tím từ trong ngực ra, nhét con trùng màu tím này vào trong miệng của Tô Bạch một cách cẩn thận, con trùng máu tím bị nhét vào trong, bộ dáng dường như rất thoải mái.

Sau đó, tên lùn bấm tay niệm chú, khẽ quát một tiếng.

Cả người Tô Bạch run lên, hai mắt đột nhiên mở ra, trong con ngươi lộ ra màu tím trơn bóng, nhưng không có một chút ý thức của bản thân và chiều sâu nào, rõ ràng đang rất mê mang.

Hai tay tự động xuyên qua đinh, cả người rơi xuống từ trên bức tường, đứng ở bên cạnh tên lùn.

Giờ này khắc này, thứ tản ra từ trên người hắn hoàn toàn không còn là khí tức thuộc về mình nữa, mà là một loại khí tức khi cao khi thấp, sóng dao động năng lượng giữa người nửa bước thành thâm niên và người có thâm niên không ngừng quẩn quanh.

Nhưng cho dù là vậy, sở hữu một con rối có phần lớn sức mạnh của người có thâm niên, đã là một ưu thế cực mạnh trong thế giới chuyện xưa rồi.

Tên lùn rất hưng phấn về kỳ ngộ mà mình có thể gặp được vào lần này, sau khi gã phát hiện ra nơi này, vậy mà lại có trận pháp bảo vệ trước đó, đã nhìn trúng chỗ này. Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, cường hóa của tên lùn rất lạc loài, gã vẫn luôn nghiên cứu bàng môn tà đạo, so với mập mạp còn cố chấp hơn, so với mập mạp còn bác học đa tài hơn. Cũng vì vậy, mà tên lùn sau khi tốn một chút thời gian đã giải quyết được trận pháp của mập mạp.

Sau đó, điều khiến cho tên lùn hưng phấn hơn, đó là gã lại đụng phải một người có thâm niên sắp chết, điều này tương đương với việc khi không lại nhặt được nguyên liệu chế tạo một con rối.

Đối với khả năng cận chiến không phải rất mạnh của gã mà nói, sở hữu một con rối có thực lực của người nửa bước thành

thâm niên này, đã là một loại thủ đoạn tự bảo vệ mình mạnh mẽ và hữu lực.

Chỉ có điều, người phụ nữ Hàn Quốc này vẫn còn hơi lo lắng và thấp thỏm, ả dường như rất bất an về loại hành động này của tên lùn.

Trong tay tên lùn xuất hiện một chiếc lục lạc, nghiêng tai nghe một cái, dường như phát hiện ra chuyện gì đó, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, gã hét một tiếng với người phụ nữ Hàn Quốc, sau đó tự mình nhảy thẳng ra ngoài từ phía cửa sổ, Tô Bạch cũng nhảy ra ngoài theo một cách thành thật.

Người phụ nữ Hàn Quốc nhìn bóng lưng nhảy ra ngoài của hắn, ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ, rồi cũng nhảy ra ngoài cùng.

Đại khái sau ba phút, cửa phòng lại bị đẩy ra, ba người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố chạy trở về.

“Mẹ nó, đại Bạch đâu rồi?”

Chương 809 Thính Giả Hàn Quốc, Con Rối Tô Bạch! 2

Ba người kiểm tra căn nhà lầu một lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tô Bạch đâu.

Lúc này, mập mạp dường như nghĩ đến thứ gì đó, anh ta lập tức ngồi khoanh chân, tay cầm hai quân cờ, bắt đầu xem kỹ lại trận pháp của mình một lần nữa, hòa thượng và Gia Thố đứng ở phía sau anh ta đợi.

Chỉ chốc lát sau, trên gương mặt của mập mạp hiện ra vẻ Âu Mỹám, nghiêm mặt nói: "Mẹ nó, vậy mà lại có người phá giải được trận pháp của tôi, dưới điều kiện tiên quyết không phá trận pháp của tôi, vẫn có thể tự do ra vào!"

"Vậy Đại Bạch, có khả năng lành ít dữ nhiều rồi." Hòa thượng trầm ngâm nói.

Tên lùn và người phụ nữ Hàn Quốc tiến vào trong một cửa hàng tiện lợi, đặc biệt tìm một vài món đồ hộp, những món đồ hộp này nghĩ đến cũng đã trải qua phóng xạ một khoảng thời gian rất dài, cũng không biết ăn vào liệu có tác dụng phụ gì đối với cơ thể hay không. Nhưng đối với thính giả mà nói, không cần biết có tác dụng phụ gì, cũng không cần biết có thay đổi chất hay không, dù sao thì thời gian mình ở trong thế giới chuyện xưa cũng có hạn, khi rời khỏi thế giới chuyện xưa, Phát Thanh cũng sẽ khôi phục lại cơ thể cho mình, cho nên khỏi cần lo lắng điều gì.

Tên lùn lại càng trực tiếp dốc ngược một món đồ hộp đã biến thành màu đen vào miệng mình rồi nhai nuốt, thoạt nhìn

rất hưởng thụ.

Người phụ nữ thì lại đứng ở bên cạnh gã, ả không ăn nổi loại đồ này, nhưng vẫn đang khuyên nhủ gì đó, nhưng rất dễ nhận thấy, tên lùn rất có tự tin về thủ đoạn của mình, nên gã chẳng nghe vào một chút lời khuyên bảo gì của ả.

Ở cửa siêu thị, Tô Bạch đứng ở nơi đó không nhúc nhích, giống như một gã lính gác trung thành nhất. Lúc này, một con trùng màu trắng, chui ra từ bên dưới làn da cánh tay phải của hắn, còn chưa đợi nó chui lại vào trong, thì một miếng da ở nơi đó đột nhiên nhúc nhích, con trùng màu trắng đó lập tức bị vùi vào trong, bị miếng da này hoàn toàn cắn nuốt.

Mà Tô Bạch vẫn đứng nguyên ở đó như cũ, vẫn không hề nhúc nhích, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Phan Văn Cát, tôi vẫn cảm thấy con rối đó rất không ổn định, tôi có một loại dự cảm không rõ."

"Kim Anh Ái, đặt trái tim của cô xuống bụng đi được chưa, không có việc gì đâu, tin tôi đi, cho dù là thính giả cao cấp, chỉ cần bị tôi chế tạo thành con rối thành công, cũng không thể giãy thoát được đâu. Những con trùng đó chính là ác linh giun bờm ngựa mà tôi đã dày công chăn nuôi, bọn chúng tương đương với vô số đôi mắt và vô số lỗ tai của tôi, sẽ giúp tôi nhìn chằm chằm vào con rối, hơn nữa, cho dù con rối mất tích, không có lực sinh mệnh mà những con trùng đó của tôi mang lại, thì cậu ta cũng sẽ lại biến thành một người chết! Thậm chí, bởi vì nguyên nhân vừa ra vừa vào này, cho dù cậu ta có thoát khỏi sự khống chế của tôi, cũng chỉ có thể lập tức đi đời nhà ma."

Cái đầu của Phan Văn Cát hơi nhỏ, trên gương mặt cũng hơi rỗ, từ vẻ ngoài mà nói, gã quả thực lớn lên chẳng ra làm sao, cũng chính bởi vậy, mà gã rất biết ơn Phát Thanh. Nếu không có phát thanh, thì một người không tiền không thế như

gã ở trong xã hội Hàn Quốc, sẽ mãi mãi bị người coi thường, nhưng nhờ có Phát Thanh, gã đã được sở hữu một sinh mệnh hoàn toàn khác hẳn.

Từ quan điểm khuynh hướng tình cảm này để thấy, Phan Văn Cát thực ra cũng gần giống Tô Bạch, thực ra có ấn tượng tốt đối với Phát Thanh và thế giới chuyện xưa hơn ác cảm rất nhiều.

"Nhưng trực giác của tôi nói cho tôi biết…"

"Được rồi, đừng có trực giác của cô, trực giác của cô nữa, nếu trực giác của cô thực sự chính xác, thì lúc đầu cô cũng sẽ không vì phẫu thuật thẩm mỹ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà bị hủy dung."

Phan Văn Cát lôi một hộp cá ra, ba mươi năm qua đi, cho dù là đồ hộp cũng đã sớm biến chất rồi, nhưng gã dường như rất thích loại mùi vị như vậy, mà ăn mãi không biết chán.

Kim Anh Ái thấy Phan Văn Cát hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên của mình, cũng không biết làm thế nào. thế giới chuyện xưa này, tuy rằng bối cảnh là Hàn Quốc, nhưng lại xuất hiện thính giả của những quốc gia khác, cho nên cho dù thế nào, ả cũng nhất định phải ở chung với Phan Văn Cát.

Bởi vì thính giả ở những quốc gia khác rất có khả năng cũng sẽ tổ đội với nhau, nếu mình không tổ đội, vậy kết cục… có thể nghĩ cũng biết.

Lúc này, linh kiện móc bên hông Phan Văn Cát đột nhiên vang lên. Sắc mặt của gã thay đổi.

"Là bạn của người kia tới tìm sao?" Kim Anh Ái hỏi.

Phan Văn Cát lắc đầu, cười lạnh một tiếng: "Không phải, là người Nhật Bản."

Nói xong, trong tay gã xuất hiện một túi tiền, rồi lôi một chứng minh thư từ trong túi tiền ra. Túi tiền đã rách tả tơi, tiền giấy bên trong cũng toàn đồng nhuốm bẩn, chứng minh thư cũng mơ mơ hồ hồ không thể nhìn được rõ ràng, nhưng từ một vài ký hiệu vẫn có thể phân biệt được một cách ác ý rằng đây là chứng minh thư của nước nào.

"Mà con rối của tôi thì lại là một người Trung Quốc."

"Người Nhật Bản? Bọn họ có mấy người?"

"Ba người." Phan Văn Cát mím môi: "Hơn nữa, trong số bọn họ…"

Gã còn chưa nói xong, đã lập tức lùi về sau một bước, lùi ra phía sau Kim Anh Ái.

"Bảo vệ tôi, Anh Ái!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong phút chốc, một đám hoa anh đào đột nhiên rơi xuống từ trên cái giá bên cạnh, đồng thời trong hương thơm còn mang theo cả sát khí đáng sợ!

Bóng người của một nữ ninja trực tiếp bước ra từ bên giá hàng đó, cô ta vung bàn tay một cái, mỗi chuỗi phi tiêu bắn nhanh tới.

Kim Anh Ái mở hai tay ra, khi phi tiêu đụng đến cánh tay ả, vậy mà lại phát ra tiếng kim loại va chạm "leng keng", toàn bộ phi tiêu này bị bắn bay ra ngoài, xung quanh cũng vang lên tiếng nổ mạnh dữ dội.

Ngay sau đó, Kim Anh Ái chủ động phóng tới, vung một vuốt về phía ninja nữ đó, trên hai tay của ả cũng móc ra những xước kim loại như Wolverine.

Nữ ninja một đòn bất thành, lập tức lùi lại, thân hình nhanh chóng lại hợp làm một với giá hàng xung quanh.

Một vuốt của Kim Anh Ái cắt đứt giá hàng trước mặt, vật phẩm hàng hóa trên đó cũng lập tức nát bét, nhưng lại không tìm được bóng dáng của nữ ninja đó đâu.

“Đi rồi sao?” Kim Anh Ái hỏi Phan Văn Cát ở phía sau mình.

“Không thể nào, chưa đi đâu, ngược lại, còn có mấy người khác đang tiếp cận.” Phan Văn Cát ngẩng phắt đầu lên: “Phía trên!”

“Ầm!”

Lúc này, xà nhà của cửa hàng tiện lợi trực tiếp sụp xuống, một người đàn ông mặc khôi giáp võ sĩ từ trên trời giáng xuống, thọc thẳng một đao về phía Phan Văn Cát!

“Anh Ái, nhờ cô cả đấy!”

Chương 810 Mọi Người Mang Vẻ Mặt Sợ Hãi 1

Khả năng cận chiến của Phan Văn Cát thật sự là yếu đến mức khiến người tức điên, gã đi đến cửa bên, thực ra gã thẳng thắn hơn mập mạp, cận chiến cũng kém hơn mập mạp, nhưng vẫn tuyệt đối khiến người không có cách nào coi thường, vậy nhưng Phan Văn Cát thực sự chỉ là một con gà mờ về phương diện cận chiến. Đây cũng là lý do tại sao gã khao khát muốn biến Tô Bạch thành con rối như vậy.

Thường thì sao khi tiến vào thế giới chuyện xưa, Phan Văn Cát đều sẽ nghĩ đủ mọi cách để tạo ra một con rối cho mình, hoặc là tìm một trợ thủ loại hình cận chiến cho mình, mà bởi vì gã am hiểu và có ưu thế về những phương diện khác, cho nên thường mà nói, tìm đồng đội cũng không khó, thậm chí có rất nhiều thính giả loại hình cận chiến sẽ rất mong ngóng đi cùng gã.

Đương nhiên, ở đây cũng không bao gồm thính giả Nhật Bản.

Trong toàn bộ phạm vi phương Đông, khi Phát Thanh đang thiết lập và tiến vào thế giới chuyện xưa, thính giả Trung Quốc trên cơ bản sẽ tự chơi một mình, mà thính giả Nhật Hàn thì từ khi bắt đầu, khi còn là người thực tập đã thường xuyên bị sắp xếp với nhau.

Sau đó, có khả năng nguyên nhân là do Phát Thanh cố tình ở phía sau thúc đẩy, hoặc cũng là nguyên do từ đủ loại nhân tố trùng hợp khác nhau, và yếu tố lịch sử tác động, mà giữa thính

giả Nhật và Hàn lại dần dần hình thành một loại bầu không khí đối lập người sống ta chết.

Thậm chí, vào thời điểm nghiêm trọng nhất, đôi bên đã từng có thính giả bất chấp quy tắc ở thế giới hiện thực của Phát Thanh, mà đi tới quốc gia của đối phương để phá hoại mà ám sát. Tuy rằng những người này đều bị Phát Thanh trừng phạt, thậm chí trên mộ đã mọc cao cỏ, nhưng sự đối lập và ân oán của đôi bên đã hình thành như vậy rồi, cũng không thể nào hòa giải được.

Đương nhiên, giữa các thính giả theo đuổi lợi ích, theo lý mà nói thì thù hận có lớn đến đâu, cũng không đến mức vừa gặp mặt như vậy đã rút đao bắt đầu chém giết, một quy tắc mấu chốt mà Phát Thanh thiết lập, đó chính là ở trong thế giới chuyện xưa có một quy tắc ngầm, các thính giả Hàn Nhật đánh chết đối phương, thì có thể căn cứ theo đánh giá thực lực cao thấp của đối phương, để nhận được phần thưởng tương ứng.

Đây chính là chỗ cao minh trong việc nuôi cổ của Phát Thanh, giới thính giả Trung Quốc tương đối đông hơn Nhật Hàn, hệ sinh thái chém giết và đấu đá nội bộ vốn đã tồn tại. Nói một cách tương đối, thì nhân số thính giả Nhật Hàn ít hơn thính giả Trung Quốc rất nhiều, cho nên chỉ có thể dựa vào loại thúc đẩy này của Phát Thanh, để khiến lập trường của bọn họ đối lập, cũng xem như là tăng mạnh tính cốt truyện của Phát Thanh.

Kim Anh Ái phát ra một tiếng kêu to, chủ động xông về phía trước.

“Rầm!”

Đao của võ sĩ xẹt một đường qua cổ của ả, trong lúc nhất thời, đốm lửa bắn ra bốn phía, nhưng trên người của Kim Anh Ái chỉ bị rạch một tầng da như vậy, thậm chí ngay cả máu cũng không thấy.

Móng vuốt của Kim Anh Ái thì lại cào điên cuồng lên mũ và áo giáp của đối phương, để lại những vết xước trên áo giáp của anh ta, phải biết rằng áo giáp này có ẩn chứa dấu ấn pháp trận, vô cùng kiên cố!

Võ sĩ lùi về sau vài bước, Kim Anh Ái cũng không đuổi theo.

Phan Văn Cát lạnh lùng nhìn bốn phía, trong tay xuất hiện một bàn tính, gã đột nhiên vỗ bàn tính một cái, toàn bộ viên tính bắn ra ngoài, trong nháy mắt, một trận pháp đơn giản đã được gã bày bố ở nơi này.

"Ầm!"

Nữ ninja vừa mới ẩn hình đã bị ép ra khỏi môi trường xung quanh.

"Ngăn cản thêm một phút nữa để tôi hoàn thiện và nâng cấp trận pháp."

Phan Văn Cát tay trái nâng bàn tính, tay phải không ngừng trượt trên bàn tính không có viên tính kia, trong nháy mắt, các loại tính toán phức tạp hiện ra, trận pháp tạm thời bố trí đang nhanh chóng được nâng cao.

Có loại thủ đoạn này, chẳng trách gã lại có thể phá giải trận pháp của mập mạp mà không làm kinh động đến anh ta.

"Ha ha ha…"

Một tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, bên ngoài cửa hàng tiện lợi xuất hiện một người đàn ông gầy giơ xương mặc pháp bào màu vàng trên người, cầm một cây quạt xếp trong tay, người đàn ông vung quạt, trong lúc nhất thời, toàn bộ vị trí trận pháp xung quanh đều bị bóp méo.

"Âm dương sư!"

Phan Văn Cát tức giận chửi một tiếng, tiểu đội ba người Nhật Bản này của đối phương, phối hợp với nhau thực sự quá hoàn chỉnh.

Trên gương mặt của Kim Anh Ái cũng lộ ra vẻ nặng nề, thấp giọng bảo: "Rút thôi!"

Phan Văn Cát gật đầu: "Thằn lằn đứt đuôi rồi."

Đối mặt với tiểu đội ba người như vậy, cứ tiếp tục chống đỡ, có khác gì với không sáng suốt đâu. Trong thế giới chuyện xưa này chắc chắn vẫn còn những người khác đang tản mác, hoàn toàn không cần thiết phải đối đầu vào lúc này.

Nguyên nhân quan trọng nhất là hiện giờ, ngay cả nhiệm vụ chính Phát Thanh còn chưa tuyên bố, đã đối đầu làm quái gì?

Nữ ninja lại tung đòn, ý đồ ngăn Kim Anh Ái lại.

Âm dương sư lại vung quạt, ý muốn chặn Phan Văn Cát.

Đồng thời, võ sĩ thì lại giơ đao tiếp tục tiến lên, bọn họ vừa mới chiếm thế thượng phong, không chém rớt được mấy miếng thịt thì làm sao cam lòng?

"Hộ!"

Phan Văn Cát khẽ quát một tiếng. Một cơn gió lạnh thổi tới, chặn võ sĩ lại.

Ánh mắt của võ sĩ híp lại, chém một đao vào cơn gió lạnh trước mặt.

"Ầm!"

Cơn gió lạnh tản đi, xuất hiện bóng người của Tô Bạch, năm ngón tay của Tô Bạch trực tiếp nắm đao của võ sĩ, trên mỗi một ngón tay chính là móng tay vừa dài vừa đen, toàn bộ

cánh tay người cũng khô quắt lại, hóa thành trạng thái cương thi, hay nói là trạng thái bán cương thi.

Ngay sau đó, Tô Bạch đá một cước, võ sĩ nghiêng người định tránh né, nhưng anh ta phát hiện ra đây chỉ là một con rối mà thôi, cho nên dự định sau khi tránh được một cước này sẽ thuận thế bổ tiếp một đao tới.

Thế nhưng, bản năng chiến đấu của Tô Bạch vẫn còn đó, tuy rằng không có cách nào phát huy được một trăm phần trăm cường hóa và huyết thống, nhưng vẫn có thể dùng một nửa.

Những đường tơ máu xuất hiện đứt quãng trên người Tô Bạch, nhưng sức mạnh của hắn cũng được tăng lên ngay lúc này, bàn tay nắm đao của võ sĩ kéo xuống dưới, đao của võ sĩ "phập" một tiếng, khảm vào trong cánh tay phải của Tô Bạch, bị hắn dùng xương cốt của mình kẹp lại.

Đây vốn là cách thức chiến đấu của con rối, không biết sống chết, không để ý đến thiệt hại của bản thân, mà chỉ cầu gây sát thương cho kẻ địch.

Nhưng, đây thực ra cũng vốn là cách thức chiến đấu của Tô Bạch khi tỉnh táo.

Chương 811 Mọi Người Mang Vẻ Mặt Sợ Hãi 2

Đao của võ sĩ bị kẹt cứng, anh ta muốn rút đao ra theo bản năng, nhưng lại không thể nào rút được, xương cốt của đối phương phát ra tiếng ma sát chói tai, lại kẹp chặt cứng lưỡi đao, khiến nó không có cách nào nhúc nhích nổi.

Ngay sau đó, Tô Bạch vung một quyền tới, nhắm thẳng vào ngực của võ sĩ.

"Ầm!"

Cả người võ sĩ bay ngược ra sau, trực tiếp đâm thủng vách tường cửa hàng tiện lợi, đập ra một cái hang, áo giáp trên ngực lại càng lõm xuống một cái hố.

"Phụt…"

Võ sĩ giãy dụa thân hình, còn chưa đứng dậy, thì một ngụm máu tươi đã phun ra, trong ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Bạch tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cùng lúc hoảng sợ, còn có âm dương sư kia, nữ ninja, Kim Anh Ái và cả Phan Văn Cát.

"Con rối chỉ sở hữu một nửa thực lực của bản thể mà thôi, vậy trước khi người Trung Quốc này bị thương rốt cuộc phải mạnh đến thế nào? Cho dù là ở trạng thái con rối, thì người có thâm niên bình thường cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta."

Ngực của Phan Văn Cát phập phồng một hồi, gã cảm thấy mình đã nhặt được bảo bối rồi. Phải biết rằng, gã vốn chỉ

muốn hy sinh một con rối như Tô Bạch đây, để giúp mình chặn hậu chạy trốn mà thôi.

Nhưng bây giờ còn chạy cái shirt ấy!

.

Cục diện bởi vì sự xuất hiện của Tô Bạch mà lập tức bị đảo ngược. Ba người Nhật Bản trước đó khí thế hùng hổ, trong phút chốc đột nhiên có một loại cảm giác rất không chân thực.

Môi của Phan Văn Cát mấp máy, sau đó đọc chú ngữ, ngón tay chỉ thẳng về phía ninja nữ đang đánh nhau với Kim Anh Ái đó.

Tô Bạch quay người, mặt hướng về phía ninja nữ.

Thân pháp của ninja nữ rất quỷ dị, giống như một con rắn độc, chỉ cần bạn sơ sẩy đắc ý một cái thôi, cô ta có thể cắn bạn một phát thật mạnh!

Phương thức chiến đấu của Kim Anh Ái lại càng thiên về hướng phóng khoáng cực đoan, cho nên khi đối diện với nữ ninja, ả có loại cảm giác có sức mà không thể dùng, hoàn toàn không thể bắt được cô ta, ngược lại, còn luôn luôn phải đề phòng đối phương đánh lén và ám sát.

Thế nhưng, ngay khi ánh mắt của Tô Bạch rơi lên người ninja nữ, cô ta lại dừng tấn công theo bản năng, cả người bắt đầu lùi lại. cô ta cũng đã nhìn thấy kết cục của vị võ sĩ đó. Đối với con rối này, cô ta có sự kiêng dè sâu sắc, khi chưa hoàn toàn thăm dò được nội tình của đối phương, ninja nữ sẽ chọn cách ổn thỏa.

Lúc này, Tô Bạch cũng cử động rồi, hắn chặt đứt đường lui của ninja nữ.

Ninja nữ cắn răng, cơ thể trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này, thân hình của Tô Bạch cũng hóa thành một màn sương máu, cùng nhau bay tản đi. Ngay sau đó, sương máu nổi lên, cơ thể của ninja bị ép hiện hình, sắc mặt rất khó coi. Lúc này, sương máu ngưng tụ ra hình dáng của Tô Bạch, một bàn tay hắn túm về phía cô ta, giống như diều hâu tróc gà con.

"Độn!"

Thế nhưng, thủ đoạn của ninja nữ cũng không dễ đối phó như vậy, hai tay cô ta chập lại, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo cả lên, thân hình của cô ta cũng nhanh chóng lùi lại bằng một loại phương thức trái với lẽ thường.

Không bắt được cô ta, bàn tay của Tô Bạch biến từ vuốt thành nắm đấm, thế lớn sức nặng, vung mạnh một đòn tới.

"Ầm!"

Cả người nữ ninja bay ngược ra sau, đâm vỡ cửa kính của cửa hàng tiện lợi, rơi xuống bên cạnh vị âm dương sư kia. Một tay cô ta ôm ngực mình, sắc mặt tái nhợt. Rất dễ nhận thấy, nếu trước đó bị Tô Bạch tóm được, vậy thứ chờ đợi cô ta chỉ có thể là cái chết. Nhưng cho dù không bắt được, thì một quyền đó của Tô Bạch chắc chắn cũng khiến cô ta rất khó chịu đựng được.

Phan Văn Cát dùng mắt ra hiệu với Kim Anh Ái, ý bảo ả tới áp chế đi. Gã không bằng lòng để Tô Bạch đi đối diện với vị âm dương sư kia. Bởi vì gã biết rõ, chưa biết chừng vị âm dương sư này có thủ đoạn gì đó phá hỏng sự khống chế của mình đối với con rối Tô Bạch này.

Trước kia, phá hỏng thì phá hỏng thôi, Phan Văn Cát cũng không đến mức đau lòng cho lắm, nhưng đối với con rối Tô Bạch này mà nói, một khi mình mất đi sự khống chế đối với hắn, Tô Bạch sẽ hoàn toàn mất lực sinh mệnh mà con trùng mang tới, trực tiếp tử vong. Một con rối mạnh mẽ như vậy,

biết đánh như vậy, nếu chết mất tiêu rồi, thì thật sự đáng tiếc quá!

Phan Văn Cát thực sự không cam lòng. Không, là tuyệt đối không nỡ chứ!

Âm dương sư này nhìn về phía Tô Bạch với đôi mắt sáng ngời, anh ta đương nhiên biết Tô Bạch là một con rối, nhưng một con rối có thực lực mạnh mẽ như vậy, cũng đã đủ để khiến anh ta kinh hãi, thậm chí là… thèm rỏ dãi!

Người Hàn Quốc chết tiệt này, gã tìm ở đâu ra một người có thâm niên mạnh mẽ đến thế, hơn nữa còn luyện chế hắn thành con rối nữa?

Đáng tiếc, bây giờ anh ta không có thời gian để nghĩ nhiều thêm về những vấn đề này, vốn tự cho rằng mười phần chắc chín có thể giết sạch đối phương, nhưng vào lúc này, xem ra đã trở nên có hơi hiển nhiên, sự xuất hiện của con rối này, đã trực tiếp xoay ngược cục diện.

Trong tay của võ sĩ nằm ở đó xuất hiện hai hạt châu màu đen, trực tiếp bóp nát, một màn sương màu đen bao lấy anh ta, sau khi màn sương tản đi, võ sĩ cũng biến mất không còn thấy.

Âm dương sư khom thắt lưng, vung quạt, một đường ánh sáng bao trùm tới. Anh ta và nữ ninja kia cũng trực tiếp biến mất tăm.

“Anh Ái, đừng đuổi theo, bọn họ một lòng muốn chạy, chúng ta cũng không có cách.” Phan Văn Cát ngăn Kim Anh Ái có suy nghĩ tiếp tục đuổi theo.

Độn pháp của người Nhật Bản nổi tiếng, hơn nữa Phan Văn Cát cũng không dám cho Tô Bạch trực tiếp đuổi giết như vậy, thoát khỏi phạm vi tầm nhìn của mình, thế này quá không an toàn.

Kim Anh Ái đi trở về, xước kim loại ở hai tay thu vào bên dưới làn da, ả chỉ tay vào Tô Bạch, quát: "Phan Văn Cát, cậu ta quá mạnh, anh thật sự khống chế được cậu ta sao?"

Dễ nhận thấy, tuy rằng biểu hiện trước đó của Tô Bạch đã phá được cục diện một cách hoàn mỹ, nhưng lại càng nghiệm chứng cho sự bất an trước đó của Kim Anh Ái, tuyệt đối không phải là không có căn cứ.

Phan Văn Cát lắc đầu: "Cậu ta mạnh, vừa hay, trong thế giới chuyện xưa này, độ tự do rõ ràng cao hơn, cũng có nghĩa là cơ hội chém giết giữa các thính giả cũng sẽ cao hơn, cũng sẽ càng phổ biến hơn, có cậu ta, mới là đồ bảo vệ tuyệt đối cho sự an toàn của chúng ta. Điều mà chúng ta phải làm tới đây, chính là tiếp tục tìm kiếm xem liệu có còn thính giả Hàn Quốc nào đơn độc hay không."

Chương 812 Người Trung Quốc Đáng Sợ

Vừa nói, Phan Văn Cát vừa đi tới trước mặt Tô Bạch vẫn không hề nhúc nhích một cách rất yêu chiều, đầu tiên gã duỗi tay ra, rút miếng kính vẫn luôn cắm thẳng vào trong miệng của Tô Bạch ra, trước đó gã vẫn chẳng muốn rút ra, nhưng bây giờ cảm thấy phải đối xử thật tốt với con rối của mình.

"Phụt…"

Một ít nước mủ lập tức văng ra ngoài, nhưng trong nước mủ, hàm lượng máu màu đỏ hình như đã nhiều hơn so với lúc trước rất nhiều, điều này có nghĩa cơ thể này bởi vì được bổ sung thêm trùng tộc dồi dào sức sống, nên đã bắt đầu khôi phục lại hoạt tính.

Phan Văn Cát ném tấm kính sang một bên, duỗi tay sờ lên ngực của Tô Bạch một cách rất cưng chiều.

"Một con rối mạnh mẽ biết bao, thật sự khiến tôi yêu cậu chết mất thôi."

Ánh mắt của Phan Văn Cát rơi lên cánh tay phải của Tô Bạch, nơi đó còn cắm một thanh đao võ sĩ. Gã thử duỗi tay, định nhổ thanh đao này ra, nhưng Phan Văn Cát lại phát hiện ra thanh đao võ sĩ này đã khảm rất sâu vào trong xương cốt của Tô Bạch, dựa vào sức lực của gã, lại không thể nào nhổ ra được.

"Anh Ái, cô tới giúp một chút, giúp tôi nhổ thanh đao võ sĩ này ra ngoài đi."

Phan Văn Cát phủi tay, gọi Kim Anh Ái.

Kim Anh Ái đi lên, duỗi tay nắm lấy đao võ sĩ, ả liên tiếp phát lực hai lần, cuối cùng cũng nhổ được thanh đao võ sĩ này ra ngoài.

Đồng thời, ả cũng thầm kinh ngạc, chẳng trách vừa rồi khi chiến đấu vị võ sĩ đó lại không rút đao thành công. Vậy mà thanh đao này, lại bị con rối dùng xương cốt kẹp chặt cứng.

Nguyên nhân rốt cuộc nằm ở việc con rối không biết tránh né, chỉ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, hay là còn có nguyên nhân khác nữa?

Trong miệng của Phan Văn Cát không ngừng thổi hơi vào vết thương trên cánh tay phải của Tô Bạch, bộ dáng trông có vẻ rất đau lòng.

"Ồ, bé cưng đau à, bé cưng không đau nữa này."

Nói xong, Phan Văn Cát lại lôi một quả trứng trùng màu trắng từ trong quần áo của mình ra, rồi nhét thẳng vào trong vết thương sâu đến có thể thấy được xương ở cánh tay phải.

Trong nháy mắt, làn da của vết thương cực lớn trên tay phải đó bắt đầu từ từ liền lại.

"Anh thật đúng là chịu chơi, cậu ta chỉ là một con rối mà thôi." Kim Anh Ái cũng là người quen cũ của Phan Văn Cát, đương nhiên ả biết loại trứng trùng đó quý giá đến đâu, đó là cục bảo bối mà gã đã tốn rất nhiều tâm huyết và cái giá để nuôi dưỡng thành.

"Không không không, không đau lòng, có cậu ta ở đây, tôi có thể nhận được nhiều thứ hơn gấp bội trong thế giới chuyện xưa này, đây là đầu tư, là đầu tư buôn một lãi mười. Bây giờ tôi đang nghĩ, nên làm thế nào mới có thể nâng cao thực lực của câu ta, một nửa thực lực đã mạnh mẽ như vậy rồi, nếu nâng cao đến ba phần tư thì sao nhỉ?"

Trên gương mặt của Phan Văn Cát cũng lộ ra vẻ hưng phấn, rõ ràng thực lực mà Tô Bạch có thể phát huy càng mạnh, thì sự ỷ lại của gã cũng càng lớn, người có thâm niên bình thường, hoàn toàn không phải là đối thủ của con rối của mình!

Sắc mặt của Kim Anh Ái thay đổi, lập tức nhắc nhở: "Phan Văn Cát, anh đừng đùa với lửa, tôi thừa nhận cậu ta rất mạnh, thậm chí nếu cậu ta không phải ở trong trạng thái bị thương nặng, thì lúc đối mặt với cậu ta, trong lòng tôi cũng không nắm chắc đến một phần. Nhưng anh phải biết rõ, càng là người mạnh mẽ, lại càng khó mà khống chế được, anh đừng chơi quá mức."

Cũng may, Phan Văn Cát vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí, lần này anh ta cuối cùng cũng nghe lọt lời của Kim Anh Ái mà gật đầu.

"Trước cứ như vậy là được rồi, đợi sau này lại xem xem, có cần thiết tiếp tục nâng cấp nữa hay không."

Trong lòng gã, thực ra một mặt cũng mừng rỡ vì thực lực mạnh mẽ của Tô Bạch, mặt khác cũng nhiều thêm một tia phòng bị. Nhưng gã thực sự rất tin tưởng, tin vào thủ đoạn của mình chắc chắn có thể khống chế được Tô Bạch.

"Nơi này không thể ở lại, sóng năng lượng từ trận đánh nhau vừa rồi chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những thính giả khác gần đây, nói không chừng…" Phan Văn Cát nhìn Tô Bạch: "Nói không chừng sẽ dẫn đến sự chú ý của bạn cậu ta."

Đúng vậy, khi gã phát hiện ra Tô Bạch, bên cạnh hắn có trận pháp bảo vệ, rõ ràng là bạn của hắn đã bố trí để bảo vệ hắn.

Tuy rằng trận pháp đó đã bị chính Phan Văn Cát phá giải, nhưng gã cũng không thể không thừa nhận, vị trận pháp sư Trung Quốc này có trình độ trận pháp không thể coi thường.

Hơn nữa, rất có khả năng người ta chỉ biết sơ qua thôi, và có khả năng người ta vẫn còn bản lĩnh thật sự khác.

Bạn bè của cường giả, hiển nhiên sẽ không phải là tay mơ, đồng đội có thể tổ đội với một người có thâm niên mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải nhân vật dễ đối phó. Phan Văn Cát cũng không muốn đợi đến khi người ta phát hiện ra nơi này, thấy mình đã luyện chế bạn bè của bọn họ thành con rối, phỏng chừng bọn họ chắc chắn sẽ phát điên lên mất. Đến lúc đó một đám thính giả Trung Quốc có thâm niên mạnh mẽ, sẽ tới liều mạng với mình, nghĩ thôi cũng thấy da đầu tê rần rồi.

"Đi hướng nào đây?" Kim Anh Ái nhìn về phía Phan Văn Cát, rất dễ nhận thấy trong tiểu đội này, ả hoàn toàn nghe theo ý kiến của Phan Văn Cát, đây là biết trước biết sau, không phải sao?

"Đi về phía nhà máy điện hạt nhân đi." Phan Văn Cát liếm môi: "Bây giờ nhiệm vụ chính vẫn chưa được thông báo, tôi cảm thấy chắc hẳn vẫn chưa có người nào tiếp xúc đến điểm đó đâu, mà ở đây, trung tâm chân chính hay còn gọi là vị trí trung tâm, chắc hẳn chính là nhà máy điện hạt nhân đó, cứ đi tới nơi đó, chắc hẳn có thể kích hoạt nhiệm vụ chính. Hơn nữa, chúng ta có cậu ta rồi, một vài chuyện rất nguy hiểm, hoàn toàn có thể giao cho cậu ta làm, chúng ta chỉ cần phụ trách việc hái quả, lấy phần thưởng là được."

Nói xong, Phan Văn Cát hơi thu dọn một chút, chọn một tuyến đường rồi cùng Kim Anh Ái rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Tô Bạch hiển nhiên vẫn luôn yên ổn đi theo phía sau bọn họ.

Chỉ có điều, cho dù là Phan Văn Cát hay là Kim Anh Ái đều không phát hiện ra, Tô Bạch đi ở phía sau bọn họ, bên dưới lớp biểu bì vừa mới khép lại ở cánh tay phải, viên trứng trùng vừa mới tách ra thành một con trùng nhỏ kia, đã lập tức bị miếng da đó cắn nuốt.

Xung quanh người, từ trên xuống dưới, bởi vì con trùng là một tuần hoàn, cho nên, không ngừng có con trùng bơi đến nơi này, cũng bị miếng da đó cắn nuốt.

Đây đúng thực là càng nhiều càng tốt, tới bao nhiêu cũng không từ chối!

Chương 813 Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ 1

Đây là một căn phòng đã sụp đổ, bên trong có chiếc giường gỗ, trên giường có một cô gái trẻ tuổi đang nằm, trên người cô gái lại đắp một tấm chăn.

Trên cơ thể của cô gái nổi lên rất nhiều bọc mủ, cả trên gương mặt, làn da, đâu đâu cũng là mụn mủ, khí tức nằm ở trạng thái rất không ổn định, một chốc thì thấp đến mức không có cách nào cảm giác được, một hồi lại đột nhiên tăng vọt lên, nhưng mỗi lần khí tức tăng vọt lên, cô gái nằm ở trên giường sẽ trông có vẻ vô cùng đau đớn, nước mủ trên người cũng sẽ không tự chủ được mà chảy ra, rất nhiều bọc mủ trên người cũng phồng lên.

Trong toàn bộ căn phòng, tràn ngập một loại mùi tanh hôi khiến người buồn nôn.

Lúc này, một cô gái khác bước vào trong, trong tay cô ta cầm một chiếc khăn mặt và một cái chậu rửa mặt.

Thực ra, nước ở trong này và toàn bộ mọi thứ ở đây chắc chắn đều đã ô nhiễm phóng xạ, nhưng đối với cô gái nằm ở trên giường mà nói, đã không thành vấn đề nữa.

Chuyện mà cô gái này trải qua có chút tương tự với Tô Bạch, nhưng cô ta chỉ tiến vào thế giới chuyện xưa này trước năm năm, mà Tô Bạch thì lại là ba mươi năm!

Hơn nữa, Tô Bạch là trải qua vụ nổ nhà máy điện hạt nhân, cảm giác đáng sợ khi phóng xạ càn quét trong nháy mắt đó, hắn cũng đã trải qua rồi.

Chỉ có điều, loại như Tô Bạch, dường như là ở trong phóng xạ hạt nhân lâu dài, mà kiên trì không chết ngay vào hơi thở tiếp theo, cho nên hắn cũng đã biến thành một loại tồn tại giống như "bánh quẩy già", trên người hiển nhiên đều là vết lở loét, nhưng đã lắng đọng lại.

Mà cô gái này, cơ thể lại đang nằm ở thời kỳ phản ứng bài xích nghiêm trọng nhất, cô ta hiện giờ chỉ đang cắn răng chịu đựng, dựa vào huyết mạch đặc thù của thính giả mà miễn cưỡng chống đỡ không chết.

"Chị ơi, đã ổn hơn chút nào chưa?"

Một cô gái khác vừa cầm khăn mặt, vừa lau cơ thể của cô gái nằm trên giường một cách cẩn thận, vừa ân cần hỏi han.

"Chị… mệt lắm." Cô gái nằm trên giường giãy dụa và thở dài: "Trong thế giới chuyện xưa này, chị có khả năng sẽ trở thành gánh nặng của em."

"Chị, theo lẽ thường thì đây là chuyện mà chúng ta nên cùng nhau gánh vác." Em gái bưng chạy nước bẩn toàn là nước mủ lên: "Em lại đi tìm chút đồ ăn đây, chị nghỉ ngơi trước đi nhé, em sẽ không đi quá xa đâu."

Hai chị em trao đổi bằng tiếng Hàn.

Cô chị gật đầu.

Em gái mỉm cười, đi ra khỏi căn phòng, nhưng khi vừa mới bước ra khỏi phòng, nụ cười trên gương mặt cô em lập tức biến mất, thay vào đó lại lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Mà cô chị nằm ở trong phòng, trên gương mặt thì lại hiện ra một tia oán độc.

Đại khái mười lăm phút sau, cô em tìm thấy một chút đồ ăn rồi trở về, cô chị mở to mắt nhìn lên trần nhà, tay trái thử giơ

lên, những sợi tơ bay ra từ trong tay cô ta, sau đó lại dung nhập vào trong cơ thể của cô ta.

Cô em nhìn cảnh tượng này với vẻ hơi bất ngờ: "Chị, chị có thể sử dụng năng lực sao?"

"Nếu miễn cưỡng dùng tơ kim loại để tái tạo lại cơ thể của chị, có thể khiến chị hồi phục được thực lực trong nửa ngày, nhưng cũng chỉ là trong nửa ngày mà thôi." Cô chị nói một cách rất bất đắc dĩ, thực ra, trong lòng cô ta cũng biết rõ, cô ta nhất định phải khiến mình không biến thành một phế nhân, bằng không cho dù chị em tình thâm đến thế nào, cũng không tránh khỏi người lừa ta gạt giữa đám thính giả trong thế giới chuyện xưa.

"Vậy chị ơi, chị vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt trước đi đã, không vội." Cô em nói với vẻ hơi vui mừng: "Thực ra, những trừng phạt này vốn hẳn nên là em và chị cùng nhau chia sẻ mới phải."

Trong lòng cô chị tức tối, nhưng trên làn da cô ta toàn là bọc mủ, hiển nhiên cũng không có cách nào nhìn ra được rốt cuộc cô ta có vẻ mặt gì từ bên ngoài.

"Chị ơi, bây giờ đang hối hận sao? Nếu chị không đi giết Kim Jong-nam, thì cũng sẽ không phải hứng chịu sự trừng phạt của Phát Thanh. Tuy rằng cậu cả đã không còn là người thuộc tầng lớp quyền lực nữa, nhưng bởi vì ông ta có liên quan đến ván cờ giữa nước lớn đó và Triều Tiên, cho nên, giết ông ta, nhất là cố tình giết ông ta, rất dễ nhận thấy sẽ bị Phát Thanh cho rằng thính giả không tuân thủ quy tắc."

Kim Jong-nam mà cô em nói, là con trai cả của Kim Jong-il, anh trai của Kim Jong-un đương nhiệm, lúc đầu được đào tạo như một người thừa kế đời thứ ba của Triều Tiên, chỉ là sau này thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, mới bị Kim

Jong-un không phải là con trưởng đoạt được ngai vàng và đăng cơ.

Kim Jong-nam vừa là anh cả, vừa là phế thái tử, hiển nhiên đã trở thành cái gai trong mắt của Kim Jong-un. Loại cốt truyện này, thực ra đã được diễn qua vô số lần trong lịch sử cổ đại Trung Quốc, cho nên Kim Jong-un hiển nhiên sẽ không bằng lòng để tên anh trai này của ông ta được sống tự do tự tại. Cơ quan tình báo trung ương Triều Tiên đã tiến hành rất nhiều lần ám sát ở nhiều nơi đối với ông Kim Jong-nam, nhưng Kim Jong-nam có được sự bảo vệ cố ý của siêu cường quốc tiếp giáp với Triều Tiên đó, cho nên những năm gần đây, ông ta vẫn bình an vô sự.

Trước đó không lâu, đột nhiên một tin tức nổ ra rằng Kim Jong-nam đã bị ám sát thành công ở Malaysia, đoán chừng chẳng ai ngờ tới, vậy mà lại có thính giả tham gia cả vào trong đó.

Thính giả ở trong thế giới hiện thực, giết một người không quan trọng cũng không tính là chuyện gì sất, không giết quá nhiều thì Phát Thanh cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, thế nhưng, nếu là những người có sức ảnh hưởng gì đó, thì lại khác.

Trong lòng cô chị thực ra rất oán hận, bởi vì lúc đầu vốn đã nói rõ hai người cùng nhau ra tay, nhưng kết quả cô em lại cho mình leo cây, không có cách nào khác, mình chỉ có thể một mình hành động, xuyên qua đội ngũ bảo vệ của Kim Jong-nam, trực tiếp siết chết ông ta.

Sau đó, sự trừng phạt của Phát Thanh giáng xuống!

Trong thế giới chuyện xưa này, mình với trạng thái như hiện giờ, xác suất muốn sống tiếp cũng sẽ cực kỳ thấp, ngay cả khi có em gái liều mạng bảo vệ, huống chi, cô em gái này vốn chính là một người bạc tình bạc nghĩa.

“Hối hận?” Cô chị lắc đầu: “Chị không hối hận, cho dù bởi vì thân phận thính giả đặc thù của chúng ta, mà chúng ta không cần thiết phải cuốn vào trong chuyện này, nhưng chị không muốn nhìn thấy cậu cả bị nước lớn đó nắm trong tay, coi thành một lợi thế để áp chế quốc gia chúng ta. Có lẽ là chị quá kích động, cho dù làm thính giả lâu như vậy rồi, mà chị vẫn quá kích động.”

Chương 814 Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ 2

Lời này nói ra, thực ra cũng được xem là lời từ tận đáy lòng, bởi vì thân là thính giả, cho dù bạn ở quốc gia dân chủ hay là độc tài, thì sức mạnh của thế tục, cũng rất khó khống chế được bạn, càng đừng nói đến ra lệnh cho bạn, nhất là ở cấp bậc thính giả có thâm niên này, trên cơ bản có thể coi thường giới hạn của thế tục.

Nhưng mỗi người đầy có sự kiên trì của mình, hai chị em này từ nhỏ vốn đã được đào tạo như những đặc công ở cơ quan tình báo trung ương Triều Tiên. Tuy rằng sau khi trở thành thính giả, một vài tư tưởng chắc chắn đã bị thay đổi, cách nhìn vấn đề cũng không còn cực đoan và phiến diện như vậy nữa, nhưng có một vài suy nghĩ đã rất thâm căn cố đế vẫn còn ở đó.

Cô em vừa định nói thêm gì đó, thì đột nhiên chung quanh vang lên tiếng lục lạc.

Đôi mày của cô ả lập tức nhíu lại, tiếng lục lạc này rất quen thuộc.

“Là anh ta sao?”

Rõ ràng, cô chị cũng nghe ra được là ai tới.

“Chắc hẳn là anh ta, không ngờ tên lùn đó cũng tiến vào thế giới chuyện xưa này.” Cô em đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Chị ơi, nếu anh ta cũng đã ở đây, vậy không phải đã có cách với chị rồi hay sao?”

“Em muốn… kêu chị cũng trở thành con rối sao?”

“Không đến mức biến thành con rối, nhưng em cảm thấy anh ta sẽ có cách.” Cô em nhanh chóng giải thích.

“Cốc cốc cốc…”

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Tiếng lục lạc trước đó vốn truyền đi một loại thông tin thân phận, cho nên lúc này, Phan Văn Cát cũng đi vào một cách thoải mái, ngay cái liếc mắt đầu tiên đã trông thấy cô chị nằm trên giường, trong mắt lập tức vui vẻ.

Lại thêm một nguyên liệu tốt nữa!

Kim Anh Ái cũng bước vào trong.

Người của hai quốc gia trên hai bán đảo này vốn chính cùng một dân tộc, bầu không khí đối lập về mặt chính trị và quân sự rất nặng. Nhưng trong giới thính giả, quan hệ của họ vẫn xem như hòa hợp, bởi vì họ có cùng chung một đối thủ được Phát Thanh sắp xếp là Nhật Bản.

“Thật sự không ngờ có thể gặp được hai chị em các cô ở nơi này, Lý Mẫn Nhi, cô làm sao thế này?” Phan Văn Cát giả đò hỏi một cách quan tâm.

Cô chị hừ một tiếng, không nói lời nào.

Cô em thì lại liếc mắt ra hiệu với gã, rõ ràng, trong một khắc cô ả đi ra ngoài trước đó đã móc nối với Phan Văn Cát.

“Tôi có biện pháp khiến cô tốt lên đấy.” Phan Văn Cát cười ha ha và bảo.

“Tôi sẽ không cho phép anh luyện chế tôi thành con rối đâu.” Lý Mẫn Nhi trực tiếp từ chối, thân là con rối đi làm chuyện tốt cho người khác, loại chuyện ngu ngốc này, cô ta cũng không muốn làm.

“Ôi, đừng thế mà, tôi có thể không khống chế linh hồn và ý thức của cô, nhưng tôi có thể khống chế sự sống chết của cô, thế nào hả?” Phan Văn Cát lôi viên trứng trùng thứ ba, cũng là viên cuối cùng của gã ra trong tay: “Cô chắc hẳn cũng biết thứ này chứ hả.”

Trên gương mặt của Lý Mẫn Nhi lộ ra vẻ cân nhắc và do dự, sau đó cuối cùng cũng gật đầu.

Cô ta thực sự cũng không còn lựa chọn nào khác.

Phan Văn Cát không nhịn được mà vọt nhanh tới, đưa trứng trùng tới bên miệng của Lý Mẫn Nhi. Cô ta hé miệng ra, ngậm trứng trùng vào, sau đó, Phan Văn Cát rút một ống tiêm, đây là thứ mà hắn đã tiêm cho Tô Bạch trước đó.

“Đừng cho rằng tôi không biết đó là thứ gì!” Lý Mẫn Nhi nói một cách dữ tợn.

“Đừng hoảng, đừng hoảng, tôi sẽ không tiêm cái đó cho cô đâu, tôi nói được thì làm được.” Phan Văn Cát chỉ có thể hậm hực thu ống tiêm đó trở về: “Lát nữa cô sẽ thấy yếu đi một lúc, nhưng sau đó sẽ khá lên thôi. Ở đây không an toàn, chúng ta cần phải lập tức đi chuyển, hướng về phía nhà máy điện hạt nhân.” Phan Văn Cát đứng dậy, vẫy tay.

Tô Bạch từ bên ngoài bước vào trong, khiêng Lý Mẫn Nhi nằm trên giường bệnh lên cánh tay mình một cách rất lạnh lùng.

“Đi! Tôi cảm giác được khí tức của mấy người khác đang tới gần phía bên này.”

Phan Văn Cát, cô em Lý Nhụy Nhi và Kim Anh Ái cùng nhau bước ra khỏi căn nhà này, Tô Bạch khiêng Lý Mẫn Nhi cũng đi ra ngoài cửa.

Khi bước qua thềm cửa, Lý Mẫn Nhi đột nhiên nghiêng mặt mình tới gần tai của Tô Bạch, dùng âm thanh mà chỉ có

hai người có thể nghe được, thấp giọng nói: “Anh cũng là con rối sao?” Lý Mẫn Nhi dùng tiếng Hán.

Tô Bạch không trả lời, khiêng cô ta tiếp tục tiến về phía trước với gương mặt không có biểu cảm.

“Có lẽ, là vì trong cơ thể tôi cũng có trùng, nên tôi có thể cảm giác được, trong cơ thể anh còn có nhiều khí tức của trùng hơn tôi, nhưng tôi lại càng có thể cảm giác được rõ ràng, những con trùng này thực ra đã sớm chết rồi. Đây là một loại biến hóa mà ngay cả Phan Văn Cát cũng không có cách nào cảm giác được, bởi vì gã là người khống chế con trùng, chứ không phải trùng, gã cũng chỉ có thể dựa vào cảm ứng với khí tức để khống chế anh. Nhưng trùng trong cơ thể tôi nói cho tôi biết, bọn nó có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ đối với đồng tộc vốn có trong cơ thể anh.”

Giờ khắc này, Tô Bạch đột nhiên dừng bước chân lại.

Bởi vì, Tô Bạch chỉ hơi dừng lại bên thềm cửa một chút, sau đó lại bước qua thềm cửa một cách rất tự nhiên, khiêng cô ta tiếp tục bước ra ngoài, đi theo bước chân của mấy người Phan Văn Cát.

Sự tạm dừng trước đó, dường như chỉ là một bước đệm nhỏ khi con rối bước qua thềm cửa, mà không phải vì trong lòng con rối này có quỷ, khiếp sợ sau khi bị phát hiện, hết sức bình thường, dường như chỉ là Lý Mẫn Nhi tự mình nghĩ nhiều.

Chỉ có điều, Lý Mẫn Nhi rất tin vào phán đoán của mình, cô ta tin rằng những con trùng đang ngọ nguậy, hơn nữa còn đang mang đến sức sống trong cơ thể cô ta, đang cảm ứng với tộc đàn của chúng.

Cô ta cảm thấy con rối này vẫn đang giả bộ, vẫn đang diễn kịch!

“Đừng giả bộ trước mặt tôi nữa, dựa theo lời của người Trung Quốc các anh mà nói, thực ra chúng ta cũng được tính là châu chấu trên cùng một dây thừng, thực sự chúng ta có thể liên thủ, cứ thế này tôi không biết anh đang có mưu đồ gì, nhưng tôi cảm thấy có tôi và anh liên thủ, lợi nhuận mà chúng ta có được chắc chắn sẽ rất lớn.”

Giọng nói của cô ta đè xuống thật thấp, chỉ có thể khiến bản thân cô ta và Tô Bạch nghe được, người ở hơi xa một chút, còn cho rằng Lý Mẫn Nhi chỉ đang rên rỉ đau đớn vì trứng trùng tiến vào trong cơ thể cô ta đang phân giải.

Chỉ có điều, cho dù Lý Mẫn Nhi có nói “moi tim móc phổi” thế nào, thì Tô Bạch vẫn không hề đả động gì như cũ, hắn giống như một người máy lạnh lùng, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Cuối cùng, sắc mặt của Lý Mẫn Nhi cũng Âu Mỹám hẳn đi, cô ta trực tiếp dùng giọng nói khàn khàn của mình, khẽ quát: “Phan Văn Cát, con rối này của anh có vấn đề, trùng trong cơ thể anh ta đã chết rồi mà anh lại không biết!”

Trong lúc nhất thời, đám người Phan Văn Cát đi ở phía trước đều dừng bước chân, ba người cùng quay đầu lại nhìn về phía này, nói một cách chính xác là nhìn về phía Tô Bạch lúc này đang khiêng Lý Mẫn Nhi.

Phan Văn Cát lôi lục lạc của mình ra, xước kim loại ở hai tay của Kim Anh Ái lại được giải phóng, cô em Lý Nhụy Nhi cũng vung một tay, một sợi tơ màu tím lập tức quấn quanh tay của cô ả, hai đầu sợi tơ nâng lên giống như một con rắn độc, tự có linh tính của mình, như thể thật sự sẽ chọn người mà cắn!

Chương 815 Biến Mất Rồi 1

Lý Mẫn Nhi nhìn Tô Bạch một cách lạnh lùng, nhưng Tô Bạch vẫn đang khiêng cô ta không hề nhúc nhích, như thể tất cả đều không liên quan đến mình. Hắn vẫn là con rối đó, con rối chiến đấu chỉ biết đơn giản trực tiếp, không tiếc thân mình, không có ý thức của bản thân, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Phan Văn Cát đó.

Thậm chí, cho dù đến hiện tại, Lý Mẫn Nhi vẫn chưa phát hiện ra bất cứ sóng dao động linh khí bất thường nào dưới thân Tô Bạch.

Điều này chứng tỏ có hai khả năng, hoặc là hắn thật sự chỉ là một con rối đơn thuần, hoặc là, diễn xuất và bụng dạ của người Trung quốc này lại khủng khiếp đến vậy!

Lý Mẫn Nhi lại càng nghiêng về cái sau hơn!

Phan Văn Cát chậm rãi vòng trở về, hai cô gái Lý Nhụy Nhi và Kim Anh Ái cũng tách ra đánh bọc sườn, ba người phối hợp với nhau tấn công kẻ địch, vây quanh Tô Bạch.

Tô Bạch vẫn đứng ở nơi đó không động đậy, không hề nhúc nhích.

“Cô nói, trùng của cậu ta đều chết hết rồi sao?” Phan Văn Cát nhìn Lý Mẫn Nhi và hỏi, sau đó, gã thử duỗi tay ra, nhẹ nhàng ngoắc một cái, xem ra là đang gọi những con trùng đó ra.

Trong phút chốc, ở vị trí cánh tay phải của Tô Bạch có những con trùng béo núc chui ra khỏi nơi làn da đó, số lượng đang không ngừng tăng nhiều lên, mà cùng lúc đó, khí tức của

Tô Bạch cũng không ngừng giảm xuống, đó là một loại giảm sút thuộc về hoạt tính sinh mệnh.

Con trùng, vẫn còn đây!

Phan Văn Cát vung tay, những con trùng đó lại trở lại làn da trên cánh tay phải của Tô Bạch.

Ngay cả Lý Mẫn Nhi nhìn thấy cảnh tượng này cũng trông có vẻ sững sờ.

Chết tiệt, là con trùng trong người mình sinh ra lỗi giác sao?

Hay là vì mình quá yếu, nên khi trùng vào cơ thể, mình mới sinh ra ảo giác và lỗi giác?

Phan Văn Cát trầm ngâm một lát: "Bỏ đi, tôi vẫn nên lấy trùng từ trong cơ thể của cậu ta ra, nếu cô đã nói cậu ta có vấn đề, vậy có khả năng thật sự không an toàn, tôi không thể cho phép một con rối không an toàn vẫn luôn đi cùng mình được."

Phan Văn Cát đi tới trước mặt Tô Bạch, một tay đặt lên vị trí đỉnh đầu của hắn, một tay còn lại lôi ra một cái hộp màu đỏ, chiếc hộp phả ra một mùi hương đặc biệt, chắc hẳn là mùi hương mang theo sức hấp dẫn mà đám trùng đó không có cách nào từ chối được.

Thế nhưng, cho dù là lúc này, thì Tô Bạch vẫn đứng nguyên ở nơi đó không nhúc nhích, dường như đã thật sự chấp nhận kết cục của mình.

Phan Văn Cát nhìn ánh mắt của Tô Bạch, cảm nhận sóng dao động linh khí của hắn.

Cuối cùng, "cạch" một tiếng, hắn đóng chiếc hộp lại, xoay người, tức giận nói: "Tôi đã nói rồi, con rối của tôi một khi được luyện chế ra, tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi sự khống chế của tôi. Hai ả đàn bà Triều Tiên các cô thật đúng là

thời gian làm đặc công cũng dài quá rồi đấy, nhìn thấy cái gì cũng đều nghi ngờ, có mệt hay không hả?"

Nếu đã thử thêm lần nữa, mà Tô Bạch quả thực vẫn không có vấn đề, vậy Phan Văn Cát hiển nhiên sẽ không có khả năng hủy diệt Tô Bạch, gã cũng sẽ không ngu đến mức làm ra loại chuyện tự chặt đi cánh tay của mình này.

Lần này khi gã tiến vào thế giới chuyện xưa này, trên người có ba viên trứng trùng quý giá, hai viên đã dùng trên người Tô Bạch, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được?

Sự đầu tư của gã cũng vẫn chưa hồi vốn đâu!

"Tiếp tục đi, mau chóng rời khỏi nơi này."

Phan Văn Cát tiếp tục dẫn đầu đi.

Kim Anh Ái thu cước kim loại về, Lý Nhụy Nhi cũng thu sợi tơ lại, hai cô gái đi ở hai bên Phan Văn Cát. Tô Bạch vẫn tiếp tục khiêng Lý Mẫn Nhi, đi tiếp về phía trước.

Dọc theo đường đi này, Lý Mẫn Nhi cuối cùng cũng yên ổn hơn nhiều.

Đợi đến khi tới một hệ thống theo dõi an ninh trên đường cao tốc, sắc trời đã tối hẳn, Phan Văn Cát bắt đầu bày trận pháp, chuẩn bị qua đêm ở nơi này trước.

Bởi vì đã cách xa thị trấn đó, cho nên buổi tối cũng không cần phải lo lắng "bách quỷ dạ hành" quấy nhiễu sự nghỉ ngơi của mình, nhưng những sắp xếp nên có, thì vẫn cần phải có, bởi vì Phan Văn Cát biết rõ, bây giờ không có khả năng chỉ có một nhóm thính giả của mình chuẩn bị xuất phát tiến về chỗ nhà máy điện hạt nhân.

Tô Bạch thả Lý Mẫn Nhi xuống, khí tức của cô ta cũng hùng hậu hơn trước nhiều rồi, rõ ràng sức sống của những con

trùng đó đã khiến cô ta khôi phục lại ít nhất bốn, năm thành thực lực, quả thực cũng đã có sức tự bảo vệ mình nhất định.

“Cậu đi canh gác đi.” Phan Văn Cát chỉ huy Tô Bạch.

Tô Bạch không nói hai lời, trực tiếp đi lên vị trí nóc trạm theo dõi kia, trốn ở nơi đó.

Trạm theo dõi này được xây ở vị trí trung tâm thị trấn cùng với nhà máy điện hạt nhân, lúc trước chắc hẳn vẫn có người chuyên môn trông coi, để đề phòng người và xe từ bên ngoài tới, nhưng hiện tại đã qua ba mươi năm, cũng đã sớm hoang phế cả rồi.

“Cô Mẫn Nhi, là cô lo lắng nhiều rồi.” Phan Văn Cát không vội nghỉ ngơi, mà bước tới bên cạnh Lý Mẫn Nhi.

“Thăm dò thêm một lần, còn không phải để đảm bảo không có sai sót nhầm lẫn hay sao?” Lý Mẫn Nhi lắc đầu: “Chắc hẳn là cùng lúc con trùng của anh mang đến sức sống cho tôi, cũng đã mang lại tác dụng phụ về mặt tinh thần cho tôi rồi, bằng không tôi không đến mức sinh ra loại lỗi giác đó.”

“Hiện giờ cô thực ra là một nửa con rối, ý thức sẽ xuất hiện sự mơ hồ và lẫn lộn nhất định, là chuyện rất bình thường.” Phan Văn Cát giải thích: “Khi tôi tìm thấy người Trung Quốc đó, trạng thái của cậu ta còn tệ hơn cô nhiều, gần như chỉ còn bám vịn thừa vào một nửa hơi thở còn lại mà thôi, cậu ta hoàn toàn không có khả năng phản bội.”

Lý Mẫn Nhi gật đầu, nằm lên quần áo của mình.

Phan Văn Cát tìm đến một vách tường, dựa người lên trên đó, bắt đầu nghỉ ngơi, Lý Nhụy Nhi và Kim Anh Ái cũng bắt đầu nghỉ ngơi. Trong khu phóng xạ, phản ứng từ chối của cơ thể là điều không thể thiếu, cũng giống như mọi người đang không ngừng nằm trong “trạng thái rớt máu” khi ở nơi này,

cho nên chuyện nghỉ ngơi và điều tiết cơ thể quả thực cần phải hết sức nghiêm túc.

Ba tiếng đồng hồ, rất nhanh đã trôi qua trong màn đêm dày đặc.

Dường như thời gian nằm trên giường của Lý Mẫn Nhi có hơi nhiều, nên ngủ cũng rất tỉnh, cô ta mở mắt, nhìn về phía Tô Bạch đang trốn trên nóc phòng.

Không biết tại sao, cô ta có một loại lỗi gác, đó chính là người Trung Quốc chỉ có thể trông thấy bóng dáng mơ hồ đó, thực ra cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, mang lại một loại… tham lam!

Anh ta đang thèm khát thứ gì của mình?

Có thể nghiệm chứng ban ngày dường như đã nói rõ ý thức của mình chắc hẳn đã thật sự xảy ra vấn đề gì đó.

Hiện giờ Lý Mẫn Nhi đã không còn cho rằng Tô Bạch đang diễn kịch nữa, bởi vì cô ta cảm thấy, không có người nào có thể diễn kịch này đến mức chân thật như vậy, gần như đã thoát khỏi phạm trù của diễn xuất.

Bởi vì trên trời có mây đen dày đặc, cho nên buổi tối ở nơi này không nhìn thấy được ánh trăng, trông có vẻ rất tối tăm.

Lý Mẫn Nhi chậm rãi thả sợi tơ của mình ra, những sợi tơ này đang bắt đầu không ngừng kéo dài một cách im hơi lặng tiếng, hơn nữa, vị trí của sợi tơ lại càng nhắm thẳng vào Phan Văn Cát.

Chương 816 Biến Mất Rồi 2

Đồng thời, phía bên cô em Lý Nhụy Nhi cũng giống như vậy, sợi tơ bắt đầu chậm rãi phóng ra, mục tiêu cũng là Phan Văn Cát.

Hai chị em nhà này, trước đó vì nguyên nhân cơ thể cô chị gần như sắp chấm dứt, nhưng hiện giờ cô chị đã khôi phục lại năng lực, bọn họ hiển nhiên lại đứng cùng nhau một cách rất quen thuộc.

Giải quyết Phan Văn Cát, có thể cắt đứt sự khống chế của gã với những con trùng đó, đến lúc đó, Phan Văn Cát một không thể khống chế được chị gái Lý Mẫn Nhi, hai không thể khống chế được vị thính giả Trung Quốc đó nữa, tương đương với việc Lý Mẫn Nhi lấy lại được tự do.

Về phần Kim Anh Ái, Phan Văn Cát vừa chết, một mình ả cũng không làm nên được sóng gió gì, đến khi đó ả phỏng chừng cũng sẽ không dám trực tiếp ra tay với hai chị em sau khi Phan Văn Cát chết, mà là chọn rời đi.

Loại quan hệ phức tạp mà lại đơn giản này giữa các thính giả, dưới màn đêm này, lại được phơi bày… vô cùng triệt để.

Mà Phan Văn Cát dường như ngủ có hơi sâu, hôm nay gã tự mình giải phóng và khống chế ba viên trứng trùng, đối với gã mà nói, đây cũng là một loại tiêu hao cực lớn. Hơn nữa, gã hoàn toàn không ý thức được, mới qua thời gian chưa đến nửa ngày, mà hai chị em Triều Tiên này lại định giết mình phản bội. Tổ đội này vừa mới thành lập, về góc độ theo đuổi lợi ích mà nói, hiện giờ mọi người tập trung lại với nhau mới là biểu hiện biến lợi ích thành lớn nhất và hóa nguy hiểm xuống thấp

nhất, Phan Văn Cát đề phòng hai chị em phản bội, nhưng lại không liệu trước được, hai chị em này lại cực đoan đến mức vừa tối đã không nhịn được rồi!

Lý Mẫn Nhi dường như nhận được điều gì đó, từ từ thu sợi tơ về, chỉ còn lại mỗi sợi tơ của Lý Nhụy Nhi đang tiếp tục chậm rãi kéo dài về phía Phan Văn Cát.

Bởi vì Lý Mẫn Nhi đột nhiên nghĩ tới, khi mình chân chính ra tay với Phan Văn Cát, chắc chắn sẽ không có cách nào tránh được việc phóng ra sát khí, mà điều này nhất định sẽ lập tức được những con trùng trong cơ thể mình truyền cảm ứng tới cho gã, tương đương với việc gửi lời nhắc nhở cho gã.

Cũng vì vậy, nên Lý Mẫn Nhi mới sáng suốt thu sợi tơ về.

Nhưng ánh mắt của cô ta lại nhìn về phía nóc phòng theo bản năng, phát hiện ra bóng người vốn vẫn luôn trốn ở nơi đó không nhúc nhích… đã biến mất rồi.

Thế nhưng, ngay đúng lúc này, một cái chân lại trực tiếp giẫm lên sợi tơ đó.

“Soạt!”

Sợi tơ giống như có hoạt tính bắt đầu vặn vẹo, muốn thoát khỏi sự trói buộc, thậm chí còn dấy lên những đường sóng khí.

Phan Văn Cát lập tức giật mình tỉnh giấc, cơ thể nhỏ nhắn nhảy phắt dậy, Kim Anh Ái cũng nhanh chóng mở hai mắt, xước kim loại trên cánh tay cũng lập tức phóng ra.

Bọn họ đều là người có thâm niên, và đều không phải là nhân vật đơn giản gì, có thể vào thời điểm trước đó, bản chất con người khó tránh khỏi có hơi buông lỏng, nhưng khi thật sự gặp phải nguy hiểm, đều có thể rất nhanh đã thể hiện ra tố chất mà người có thâm niên nên có.

Cũng giống như chuyện ở nhà ga lần trước, ngay khi những cục thịt đáng sợ đó xuất hiện, trên sân ga có gần trăm người có thâm niên, nhưng cũng không đến mức chim bay thú chạy, trực tiếp chạy mất xác, mà là tập trung lại cùng nhau chống cự, bằng không một khi tất cả chạy trốn hết, vậy sẽ rơi vào tình cảnh bị đám cục thịt đồ sát.

Chân của Tô Bạch giẫm rất vững.

Phan Văn Cát nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, gã chửi ầm lên ngay sau đó: "Hai con ả bội bạc các cô, lũ mọi rợ phương bắc đáng chết tiệt các cô!"

Ánh mắt của cô em Lý Nhụy Nhi híp lại, trong lúc nhất thời, lại có mấy sợi tơ từ trên người cô ả phóng ra, đâm thẳng về phía Tô Bạch. Tính chất của những sợi tơ này vô cùng cứng chắc, hơn nữa còn mang theo một loại cảm ứng rất rõ ràng với bản thân người sử dụng, chắc hẳn là một loại vũ khí bản mệnh.

Hai tay Tô Bạch duỗi ra, không hề màu mè một chút nào, mà trực tiếp dùng tay, tóm lấy những sợi tơ đó, rồi quấn thẳng những sợi tơ này lên bàn tay và cánh tay của mình.

Sợi tơ sắc bén, mang theo sát khí đáng sợ, thít chặt vào hai cánh tay và lòng bàn tay của hắn đến mức máu thịt lẫn lộn, nhưng hai cánh tay và hai bàn tay của hắn lại đang nhanh chóng hồi phục lại.

Nhưng Tô Bạch lại giống như không có việc gì, hai cánh tay đột nhiên mở ra, rồi kéo thật mạnh xuống!

Một lực kéo khủng khiếp rơi lên người cô em Lý Nhụy Nhi với phương thức dứt khoát và gọn gàng như vậy, cả người cô ả giống như một con diều bị nắm chắc dây rồi bị kéo về phía Tô Bạch.

"Đoạn!"

Chỉ có điều, Lý Nhụy Nhi vẫn rất quyết đoán, trực tiếp tự cắt đứt sợi tơ, trong lúc nhất thời, trên gương mặt của cô ả lộ ra vẻ tái nhợt, khóe miệng cũng trào ra máu tươi, thực ra, sợi tơ của cô ả thật sự rất đáng sợ, giết người không thấy dáng, cũng khó lòng mà phòng bị, không hề kém hơn thần binh lợi khí khác một chút nào, nhưng con rối người Trung Quốc này đang trực tiếp đánh chính diện với cô ả!

Chính là đánh chính diện!

Chính là không vòng vèo!

Chính là dựa vào sức mạnh cơ thể đơn thuần để áp đảo ngươi, chà đạp ngươi, còn đánh đến mức ngươi không thể nào phát cáu được!

Lý Nhụy Nhi liếc mắt nhìn cô chị, trong lòng hạ quyết tâm, trực tiếp lùi về sau rồi chạy trốn.

Kim Anh Ái cũng không đuổi theo, Lý Nhụy Nhi đã bị thương, nhưng vẫn không đến mức không có khả năng cá chết lưới rách, hiện giờ đuổi theo cô ả, không có lợi ích gì cả, bên cạnh đó, bên này vẫn còn một vị nữa cơ mà.

Cô chị Lý Mẫn Nhi đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích, bởi vì cô ta có thể cảm giác được con trùng trong cơ thể mình đã nhận được mệnh lệnh tới từ Phan Văn Cát sau khi gã tỉnh lại.

Nếu cô ta dám có một hành động thiếu suy nghĩ nào, thì những con trùng này sẽ rời khỏi cơ thể cô ta, sau đó mình sẽ lại biến thành bộ dáng thừa sống thiếu chết nằm trên giường bệnh này trước.

Phan Văn Cát đã nắm chắc Lý Mẫn Nhi trong lòng bàn tay, trước mắt, Lý Nhụy Nhi đã bị con rối của mình đánh trọng thương mà bỏ chạy, nguy cơ trong màn đêm xem như đã bị giải trừ.

“Đồ mọi rợ phương bắc chết tiệt, tôi phải hoàn toàn luyện chế cô thành con rối như cậu ta, tôi cho cô phản bội này, tôi cho cô muốn giết tôi, cho cô tạo phản này!”

Ngay khi Phan Văn Cát đang tức giận mắng chửi, thì Tô Bạch lại đang tiến từng bước một về phía Lý Mẫn Nhi.

Phan Văn Cát sững sờ, lập tức đi tới trước mặt Tô Bạch: “Bé cưng, cái thứ này không thể giết được đâu, một viên trứng trùng của tôi vẫn đang ở trong cơ thể ả, giết rồi thì tôi thiệt lắm, để tôi luyện hóa ả, luyện hóa ả đã!”

Vừa nói xong, Phan Văn Cát còn định duỗi tay sờ lên ngực Tô Bạch.

Đối với con rối vừa mới chấp hành mệnh lệnh của mình một cách hoàn mỹ, hơn nữa còn bảo vệ mình thoát khỏi bị ám sát này, trong lòng Phan Văn Cát thực sự rất yêu thích.

Chương 817 Tô Bạch Bị Cưỡng Hôn 1

Thế nhưng, bàn tay của gã duỗi ra định sờ vào ngực của Tô Bạch, lại dừng lại giữa không trung. Bởi vì gã kinh hãi phát hiện ra, gương mặt vẫn luôn hiền lành của Tô Bạch, vào lúc này, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười mỉm.

Đúng vậy, cười mỉm, vậy mà hắn lại đang cười mỉm!

Cả người Phan Văn Cát lập tức sợ đến mức run lên vài cái, con rối không có ý thức của riêng mình, và Phan Văn Cát cũng không muốn làm ra cái loại người máy mô phỏng ngôi nhà trong các bộ phim khoa học viễn tưởng cổ đại.

Cho nên, ngay khi con rối của mình nở nụ cười, Phan Văn Cát biết ngay là hỏng bét rồi!

Kim Anh Ái bởi vì đứng ở phía sau Tô Bạch, cho nên không nhìn thấy phản ứng của Phan Văn Cát, bởi vậy vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Phan Văn Cát, sờ sờ rồi vò vò.

Đầu của Phan Văn Cát vốn thấp hơn, thế này thoạt nhìn giống như một đại nhân đang trấn an tên đàn em của mình, mà xoa đầu gã.

Phan Văn Cát nuốt nước miếng theo bản năng, cảm giác được cơ thể của mình đang lạnh run.

Trước mắt, Kim Anh Ái cách mình rất xa, lại cách một người Trung Quốc này, mà tay của người Trung Quốc này thì

lại đang ở trên đỉnh đầu mình, khả năng cận chiến của mình yếu có tiếng, bằng không hai con ả mọi rợ phương bắc đó cũng sẽ không dám ám sát mình, mình cũng sẽ không đến mức mỗi lần tiến vào thế giới chuyện xưa đều phải tìm người hợp tác và trợ thủ đầu tiên.

Mà sức cận chiến của người Trung Quốc này, chắc chắn khủng khiếp đến cực điểm!

Ngay khi đối phương nở nụ cười mỉm, thực ra Phan Văn Cát đã thử gọi vòng tuần hoàn con trùng trong cơ thể của hắn di chuyển, thế nhưng gã lại kinh ngạc phát hiện ra, đối với người Trung Quốc trước mặt này, đối với con rối đối diện này, hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng nào cả!

Trong phút chốc, Phan Văn Cát đột nhiên nghĩ đến một câu nói của Lý Mẫn Nhi vào ban ngày, những con trùng trong cơ thể của cô ta có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nhưng bản thân mình rõ ràng đã nhìn thấy những con trùng đó có bò ra ngoài cơ mà!

Không thể nào thế được!

“Anh đã cứu tôi một mạng, tôi cũng đã cứu anh một mạng, hai bên không nợ nhau.”

Khi Tô Bạch nói chuyện, răng nanh trắng tinh lộ ra khỏi miệng, điều này đủ để chứng minh, hắn đã lợi dụng mối quan hệ trong hai ngày này với Phan Văn Cát, để luyện hóa toàn bộ sức sống của những con trùng đó thành sức sống của mình!

Cơ thể hắn đã sớm không còn mục rữa nữa rồi!

“Về phần cô ả!”

Tô Bạch duỗi tay chỉ vào Lý Mẫn Nhi: “Tôi cần ả.”

“Cái này…” Phan Văn Cát muốn hỏi một câu, không phải là hai bên không nợ nhau hay sao, tại sao còn đòi Lý Mẫn Nhi

nữa? Phải biết rằng, trùng trong cơ thể cậu, tôi đã không thu lại được rồi, nhưng trùng trong cơ thể cô ta vẫn có thể thu lại được đó!

Nhưng Phan Văn Cát vẫn không dám hỏi, bởi vì người làm đao thớt, ta làm thịt cá, cho dù hai bên không nợ nhau, nhưng mấy chuyện hãm hại, giết chóc và cướp đoạt giữa các thính giả, còn không phải đều thuộc về tiêu chuẩn cuộc sống của thính giả hay sao?

Tô Bạch lại vỗ vỗ lên đầu của Phan Văn Cát, sau đó đi tới trước mặt của Lý Mẫn Nhi, cúi thấp đầu xuống, trong miệng lộ ra hai răng nanh trắng tinh, trực tiếp cắm phập vào trong cổ của cô ta.

Con trùng trong cơ thể của Lý Mẫn Nhi đang bị Tô Bạch điên cuồng cắn nuốt vào trong cơ thể!

Hắn rốt cuộc đã làm như thế nào, vậy mà lại có thể trực tiếp nuốt chửng giun bờm ngựa mà chính mình đã nuôi dưỡng như chất dinh dưỡng?

Kim Anh Ái dường như đang do dự có nên ra tay hay không, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn không động đậy, bởi vì Phan Văn Cát cũng không động, gã chỉ đứng ở nơi đó nhìn người Trung Quốc kia ăn mất con trùng của mình.

Cuối cùng, sức sống của Lý Mẫn Nhi hoàn toàn biến mất vào ngay lúc này, biến thành một cái xác khô rơi xuống mặt đất.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng mình, trên gương mặt, lộ ra một vẻ thỏa mãn, sau đó trực tiếp biến mất trong màn đêm ở trước mặt.

Phan Văn Cát như trút được gánh nặng, cả người lại trực tiếp ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt thẫn thờ.

Kim Anh Ái vốn định đi lên nói một câu: Thấy chưa, trước đó tôi đã nói con rối này rất không may mà.

Nhưng nghĩ lại, hình như lúc này mình vẫn không tiện tiếp tục kích động Phan Văn Cát vốn đã có hơi mất hồn mất vía thì hơn.

Một mình Tô Bạch đi trong khu rừng, cây cối hoa cỏ ở đây đã sớm chết héo hết cả, vào buổi tối, những cây đại thụ mục nát này lại càng tôn lên một loại không khí tiêu điều.

Tô Bạch dựa vào một thân cây, ngửa đầu nhìn lên trời, những tầng mây dày đặc không thấy được vì sao, trông giống như có cảnh tượng tay đen khổng lồ che phủ cả bầu trời trước mặt.

Trước đó, Tô Bạch không biết tại sao mình lại được Phát Thanh đối xử đặc biệt lôi ra ngoài trừng phạt, nhưng hiện giờ, hắn dường như đã hiểu rõ rồi. Hắn duỗi tay, nhẹ nhàng sờ lên một mảnh da nhỏ trên cánh tay phải của mình, nó dường như có xúc cảm khác hẳn với những nơi khác, nơi đó rõ ràng lại càng trắng mịn hơn một chút.

Một vài con trùng bò ra khỏi lớp da đó, nhưng Tô Bạch chỉ hơi mỉm cười, thuận tay vung một cái, những con trùng này lập tức biến mất, thứ này vốn chính là tàn ảnh được hắn nhân bản vô tính ra, những thứ từng bị miếng da này cắn nuốt, dường như đều có thể hóa ra hình ảnh của nó.

Tô Bạch cũng không biết tại sao mình lại nắm được năng lực của miếng da này, hắn cảm thấy hoàn toàn không hiểu được, nhưng nó lại tồn tại rất chân thực.

Lẽ nào, miếng da này vốn định lén lút theo mình rời khỏi nhà ga, kết quả lại bị Phát Thanh phát hiện, sau đó bị trừng phạt sao?

Nhưng tại sao nó không rời đi vào thời điểm mình ngủ và nghỉ ngơi ở nhà trước đó, mà lại khăng khăng một mực theo mình tiến vào thế giới chuyện xưa?

Chẳng hiểu nổi.

Nếu nó không tiến vào thế giới chuyện xưa, vậy trong thế giới hiện thực, Phát Thanh cũng rất khó tự do đối phó được với nó. Phóng xạ ba mươi năm này dường như không phải là Phát Thanh đang nhằm vào mình, mà là nhằm vào miếng da này, Phát Thanh trực tiếp lợi dụng phóng xạ để xóa sạch một chút năng lực và ý thức còn sót lại trên miếng da, còn Tô Bạch chỉ là chẳng hiểu tại sao lại nằm không dính đạn mà thôi.

Cứ như vậy, hắn ngẩng đầu lên, không hề nhúc nhích, nhìn trời đến ngây người.

Mà trong dư quang ở khóe mắt, hắn trông thấy một người mặc pháp bào màu vàng sáng, thân hình xuất hiện ở nơi cách mình hơn mười mét, hơn nữa, anh ta lại còn đang tiếp tục kéo gần khoảng cách với mình.

Đầu óc của âm dương sư Nhật Bản này bị động kinh sao?

Loại cường hóa như âm dương sư này có rất nhiều điểm tương đồng với cường hóa đạo sĩ của mập mạp, ví dụ như khả năng cận chiến rất yếu, nếu anh ta cố tình duy trì khoảng cách với Tô Bạch và sử dụng thuật pháp để đối phó với hắn, vậy Tô Bạch thật sự còn có hơi khó đối phó, nhưng anh ta lại ngu xuẩn như vậy, bước từng bước về phía mình.

Đầu của âm dương sư này bị úng nước sao?

Chương 818 Tô Bạch Bị Cưỡng Hôn 2

Nhưng vị âm dương sư Nhật Bản này thì lại mang vẻ mặt hưng phấn, khó có thể kiềm chế được, không ngừng chủ động kéo gần khoảng cách với Tô Bạch.

Cuối cùng, anh ta cũng đứng trước mặt hắn.

Trên gương mặt anh ta được vẽ một lớp sơn rất dày, dày đến mức trông giống như đeo thêm một chiếc mặt nạ, dáng người mềm mại, rất có một loại khí chất âm nhu, có hơi giống với loại hình của Hải thiếu gia đó. Nhưng loại người tới từ Nhật Bản này, cũng không phải là người mà loại lẳng lơ và đơn giản như Hải thiếu gia có so sánh được. Dù sao thì người Nhật Bàn hình như có bản lĩnh được trời ưu ái về mặt Âu Mỹtối sâu trong nội tâm con người, bất cứ chuyện Âu Mỹám thối nát nào, thì người Nhật Bản đều có thể làm đến mức độ cực hạn một cách công khai.

Chỉ có điều, sau khi kéo gần khoảng cách, Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra, trên cơ thể của đối phương dường như được bao trùm bởi một tầng sương mù nhạt, dáng người của anh ta, gương mặt của anh ta đều không phải là thứ dễ dàng cho người khác nhớ kỹ như vậy, hơn nữa, một làn hương hoa anh đào cũng thuận theo bước chân của anh ta quanh quẩn bên chóp mũi của Tô Bạch.

Tô Bạch hiện tại hoàn toàn có thể dùng một đấm đánh nát tên thích thể hiện này, nhưng hắn vẫn không hề ra tay, Ngay khi bạn cảm thấy có thể dễ dàng đánh chết thằng đần này bằng một quyền, thì bạn thường sẽ do dự, bạn sẽ cảm thấy, liệu có

gì đó kỳ lạ hay không, trên thế giới này có người có thâm niên lại đần độn đến thế sao? Hay là ở trong này còn có âm mưu nào đó mà mình vẫn chưa nhận ra?

Cơ thể của âm dương sư đang run rẩy, Tô Bạch có thể cảm giác được sự bất ổn trong cảm xúc của đối phương.

Thế nhưng, cảnh tượng sau đó, lại khiến Tô Bạch ngây người.

"Ha ha ha, thằng lùn Hàn Quốc đó đã mất khống chế với con rối này, vậy mà cậu ta lại đánh mất con rối này, bé cưng này là của mình rồi, cảm ơn trời soi sáng, đại thần quan tâm! Cảm ơn trời soi sáng đại thần quan tâm!" (Tiếng Nhật).

Dứt lời, âm dương sư Nhật Bản này lại càng kích động đến mức không có cách nào kiềm chế được, mà lập tức ôm lấy Tô Bạch, hôn thẳng lên gương mặt hắn một cái.

Câu nói này rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, phù hợp với bầu không khí hiện tại, và phù hợp với cả sự việc đang phát sinh hiện tại nữa.

Bản thân Tô Bạch cũng không ngờ được lại xuất hiện cảnh tượng này…

Vậy mà vừa rồi mình còn ngớ ngẩn, nghĩ tên âm dương sư Nhật Bản này liệu có phải có âm mưu gì đó hay không, nhưng kết quả, mình lại bị…

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch bắt đầu nổi lên sát khí của mình theo bản năng, hắn cảm thấy, vào lúc này, trực tiếp đánh bét nhè con hàng trước mặt này, dường như mới là chuyện nên làm nhất hiện tại.

Trước kia, mình còn thường xuyên cười nhạo mập mạp hồi đó từng bị một thi thể người da đen thông cúc hoa, nhưng bản thân mình hiện tại, vậy mà lại bị một âm dương sư Nhật Bản cưỡng hôn.

Bây giờ Tô Bạch có thể cảm giác được trên gương mặt mình dính một tầng son mỡ màng và thật dày.

Thật… buồn nôn.

"Hửm?" Âm Dương sư dường như cảm giác được sát khí đột nhiên biến đổi trong cơ thể của Tô Bạch, anh ta cũng không biết đây là Tô Bạch đang muốn đánh nát cái đầu anh ta ngay lúc này, mà lại nói với vẻ mặt hưng phấn: "Chắc chắn là khôi lỗi pháp của tên lùn Hàn Quốc đó đã xảy ra vấn đề, đừng nóng, đừng nóng, bé yêu, ở đây ta còn có thứ tốt hơn cả mấy con trùng đó của cậu ta cho bảo bối. Tin ta đi, thằng lùn Hàn Quốc đó cùng lắm cũng chỉ có thể giúp cưng phát huy chưa đến được một nửa thực lực, mà ta, có thể khiến cưng phát huy từ tám thành thực lực trở lên. Bảo bối có khả năng chính là thứ giúp ta có thể sống sót… phụt, không đúng, bảo bối chính là mấu chốt để ta có thể bội thu trong thế giới chuyện xưa này hay không chứ!"

Tô Bạch nghe không hiểu tên âm dương sư Nhật Bản này, đang dùng tiếng Nhật huyên thuyên cái khỉ gì nữa, nhưng, ngay khi hắn nhìn thấy vị âm dương đó lôi một cái bình ngọc ra, hắn cũng theo bản năng hóa giải loại sức mạnh vừa mới cất lên đó của mình.

Những thính giả Nhật Bản và Hàn Quốc này, cũng không biết bởi vì người mà mình đụng phải vừa vặn là những phần tử có xu hướng cực đoan, hay là trong giới thính giả Nhật Bản và Hàn Quốc vốn có loại tập tục về khuynh hướng này.

Tóm lại, hình như thính giả trên bán đảo Triều Tiên và thính giả Nhật Bản, tuyến đường cường hóa mà bọn họ đi lại càng phong phú hơn so với thính giả Trung Quốc một chút.

Đúng vậy, phong phú hơn.

Phải biết rằng với trình độ trận pháp của mập mạp, đã là một người có trình độ cực cao trong những thính giả có thâm niên trong nước mà Tô Bạch từng gặp, nhưng tên lùn Hàn Quốc Phan Văn Cát đó, vậy mà lại có thể phá giải trận pháp của tên béo trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn nữa còn tự nhiên ra vào, dưới điều kiện không phá hỏng trận pháp, dẫn đến sự chú ý của mập mạp.

Dưới sự so sánh, trình độ trận pháp của mập mạp và trình độ trận pháp của Phan Văn Cát, ai cao ai thấp đã liếc mắt là thấy ngay.

Còn cả vị âm dương sư này nữa, xem ra thủ đoạn của anh ta dường như cũng chẳng yếu hơn tên Phan Văn Cát kia, ngoại trừ cô gái Kim Anh Ái kia, những người còn lại mà Tô Bạch từng tiếp xúc, ví dụ như chị em nhà họ Lý, ví dụ như tay võ sĩ, ví dụ như nữ ninja đó, bọn họ thực ra tập trung chủ yếu vào việc khai phá những phương diện khác của mình.

Ví dụ như độn pháp của võ sĩ, thân pháp của ninja, sợi tơ của chị em nhà họ Lý, đều mang theo một loại khí tức đặc thù của cường hóa bản thân, hoặc có thể được gọi là "nghệ thuật khí tức".

Ví dụ như, hắn là một người cường hóa võ giả, vậy hắn chính là một một võ sĩ, đao võ sĩ, áo giáp, thậm chí là cả phương thức tác chiến, đều rất khớp với cường hóa này, thậm chí có thể nói là khớp với nghề nghiệp này.

Đây là một loại cảm giác Tô Bạch chưa từng cảm nhận trước đây, giống như sự khác biệt văn hóa giữa hai giới thính giả. Trong giới Trung Quốc, điển hình nhất chính là Tô Bạch, bạn nói hắn là cường hóa Huyết tộc chứ gì, hắn trên cơ bản không hiểu ma pháp của Huyết tộc. Bạn nói hắn là cường hóa phương Tây phải không, nhưng hắn cũng chỉ dựa vào tố chất cơ thể và sức bật của cương thi, về phần những năng lực và

pháp môn khác của cương thi, đối với hắn mà nói, có giá trị phát triển không lớn, cho nên cũng chẳng muốn đi chịu khổ.

Cũng giống như mập mạp, bạn nói anh ta là cường hóa đạo sĩ, anh ta lại nghiên cứu một đống thứ linh tinh cho bạn. Hòa thượng và Gia Thố cũng như vậy, bọn họ cũng không trung thành với một loại cường hóa, mà là theo đuổi một loại chủ nghĩa vị kỷ tuyệt đối, mà loại "chủ nghĩa vị kỷ" này, có thể đại diện cho một loại theo đuổi sức mạnh cực cao.

Tôi chỉ cần tôi có thể mạnh hơn, tôi chỉ cần tôi có thể trở nên mạnh hơn nữa! Đây là giá trị quan phổ biến trong giới Trung Quốc, mọi người cũng đều chạy trên con đường này hết.

Chương 819 Bà Cô!

Hai loại này cũng không được quyết định dựa vào tính dân tộc hay chủng tộc gì cả, mà nguyên nhân lớn nhất, có khả năng vẫn là vì sức cạnh tranh giữa thính giả ở hai giới này khác nhau.

Nói một cách tương đối, rõ ràng sự cạnh tranh giữa các thính giả trong giới Trung Quốc càng ác liệt hơn một chút, mà phía bên Nhật Hàn đó thì lại rõ ràng có hơi "nhẹ nhàng", bằng không Phát Thanh cũng sẽ chẳng cưỡng ép dựa vào phần thưởng để tạo nên mối quan hệ đối lập giữa thính giả Nhật Bản và bán đảo Triều Tiên. Điều này chứng minh sự cạnh tranh trong mỗi quốc gia của chính bọn họ cũng không thể khiến Phát Thanh hài lòng.

"Đây là Tỏa Hồn đan mà ta đã phải tiêu hao rất nhiều tâm huyết, hối đoái không ít dược liệu trong tiệm, cũng tự mình thu gom thiên tài địa bảo từ trong thế giới chuyện xưa và bí cảnh để luyện chế ra, có thể mạnh mẽ nâng cao cảnh giới linh hồn của một người."

Còn nửa câu nói mà vị âm dương sư này cũng không nói ra, đó chính là tác dụng phụ của Tỏa Hồn đan này đúng thật là một BUG. Nó quả thực có thể giúp một thính giả có thâm niên cải thiện đáng kể mức độ linh hồn với hiệu quả cực cao, nhưng tác dụng phụ thì lại là linh hồn mất ổn định nghiêm trọng, nói một cách thông tục, thì chính là rất có khả năng sẽ biến thành một thằng ngốc có ý thức mơ hồ.

Nhưng đối với vị âm dương sư lúc này mà nói, anh ta quả thực chỉ cần một thằng ngốc mà thôi, lợi dụng hiệu quả của

Tỏa Hồn đan, một mặt có thể trực tiếp dùng phương thức lợi hại nhất để hoàn toàn hủy diệt sạch cấm chế của tên lùn Hàn Quốc còn sót lại trong cơ thể của vị thính giả Trung Quốc này, đồng thời còn có thể tạo điều kiện sắp xếp lại cấp chế mới của mình lên cơ thể của thính giả Trung Quốc này.

Tô Bạch không hiểu anh ta đang nói gì, nhưng hắn có thể cảm giác được rõ ràng, trong viên thuốc mà đối phương lôi ra từ trong bình ngọc, rốt cuộc ẩn chứa sóng dao động sức mạnh lợi hại đến mức nào.

Ồ, lại định đút cho mình ăn nữa sao?

Chuyện duy nhất khiến Tô Bạch thấy tiếc trước đó, chính là Phan Văn Cát chỉ có ba viên trứng trùng.

Cho dù là viên trứng trùng lúc trước của Phan Văn Cát, hay là viên thuốc này, chắc chắn đều có thuật pháp tương ứng để thúc phát mới có thể tạo ra hiệu quả, cho nên Tô Bạch cứ đứng ở nơi đó, tiếp tục không nhúc nhích.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tên âm dương sư chết tiệt này sẽ không cưỡng hôn mình tiếp nữa, bằng không dựa theo tính cách của Tô Bạch, mặc kệ mi có gì lợi hại, cứ đánh nát mi trước rồi nói sau.

Âm dương sư khoa chân múa tay một cách rất hưng phấn, tay của anh ta sờ nắn trên cánh tay và ngực của Tô Bạch, khóe miệng của Tô Bạch không nhịn được mà co rút.

Tôi nhịn!

“Xem ra tên lùn Hàn Quốc đó cũng bỏ vốn lớn cho sự hồi phục của cơ thể cậu đấy, cũng khỏi cần trứng trùng đó của cậu ta nữa, Tỏa Hồn đan của ta tiện lợi hơn bao nhiêu.” Khóe miệng của âm dương sư lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, anh ta hít một hơi thật sâu, mang theo nụ cười mỉm tựa như lấy lòng, rồi lôi một búp bê từ trong lòng ra, sau đó, anh ta lập tức dán

một lá bùa giấy lên trán Tô Bạch và rất nhiều vị trí khác từ trên xuống dưới cả người hắn, một lá bùa cuối cùng thì lại được dán lên con búp bê.

Con búp bê này, ngược lại, lại mềm mại hơn những con búp bê được nhân cách hóa của phương Tây mà Tô Bạch nhìn thấy ở trạm xe lửa đợt trước một chút, cũng khá theo khiếu thẩm mỹ của người phương Đông. Chỉ có điều, nó có thật sự rất phù hợp với khẩu vị của người Trung Quốc hay không thì có hơi khó nói. Búp bê là một nhân vật nữ tính, gương mặt ửng hồng, môi đỏ, có thể người Nhật Bản sẽ cảm thấy rất thích, nhưng người Trung Quốc quả thực có hơi không yêu thích nổi.

Âm dương sư cắn rách ngón tay mình, nhỏ một giọt máu lên gương mặt của con búp bê.

Trong nháy mắt, Tô Bạch cảm thấy trên người mình truyền tới một lực tinh thần, đang có ý đồ khống chế vị trí trung khu thần kinh của hắn, nếu lúc này Tô Bạch hôn mê, ngược lại có khả năng sẽ thành công đấy. Nhưng hiện tại hắn lại đang tỉnh táo, hơn nữa trạng thái cũng đã khôi phục lại gần nguyên vẹn, những lực tinh thần đang có ý đồ khống chế mình này thì lại rõ ràng có hơi trò trẻ con.

Tô Bạch rất bình tĩnh áp chế những lực tinh thần này xuống.

Âm dương sư thở hổn hển hai hơi, trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng anh ta vẫn mang theo một tia chờ mong, đưa Tỏa Hồn đan đến bên miệng của Tô Bạch, một bàn tay cầm viên đan dược, một tay còn lại cầm con búp bê, nói với giọng dịu dàng: "Ngoan, há miệng ra nào."

Tuy rằng dùng tiếng Nhật để nói, nhưng ý tứ thì lại được truyền đạt đến Tô Bạch bằng lực tinh thần, thông qua mối liên

hệ giữa con búp bê và Tô Bạch, cho nên Tô Bạch có thể nghe hiểu được.

Thế nhưng, điều khiến âm dương sư có hơi bất ngờ, đó là Tô Bạch không hề há miệng.

"Ngoan, há miệng, há miệng ra." Âm dương sư không ngừng nói.

Tô Bạch vẫn không chịu há miệng, trên gương mặt ngược lại còn lộ ra vẻ cười nhạo.

"Bà cô này."

Ngay sau đó, trong miệng hắn phun ra ba chữ này.

Cậu Tô đây cũng không biết nhiều tiếng Nhật, nhưng riêng từ tiếng Nhật này ở Trung Quốc, ngược lại cũng xem là khá lưu hành và thông dụng, hơn nữa, lúc này lôi ra dùng, cho dù không cần thành phần câu tiếng Nhật quá nhiều và phong phú, nhưng cũng đã đủ rồi.

Ngay khi Tô Bạch nói ra câu "bà cô" này, âm dương sư trong nháy mắt thu lại các loại cảm xúc hưng phấn, mong đợi, và vui vẻ trước đó, một tia khó hiểu kín đáo, nghiêm túc và sâu đậm xuất hiện trên gương mặt anh ta.

"Cậu dám ăn trứng trùng Phan Văn Cát cho cậu, tại sao không dám ăn đan dược mà tôi cho cậu?"

Lần này, âm dương sư nói chuyện không còn là tiếng Nhật nữa, mà là tiếng phổ thông Trung Quốc tiêu chuẩn, rõ ràng và không mang theo một chút khẩu âm nào.

Đồng thời, giọng nói của anh ta cũng không còn là nam tính trong âm nhu nữa, mà là hoàn toàn biến thành giọng nói của một người phụ nữ.

Tô Bạch nhún vai, duỗi tay lau vị trí vừa mới bị hôn ở trên gương mặt mình trước đó, bị một người phụ nữ hôn, hình như

cũng không khó chấp nhận đến vậy, chà, ít nhất thì Tô Bạch cảm thấy như vậy.

"Cô che giấu rất tốt, cũng giả trang rất tốt. nhưng khi cô đi tới đây, độ cong và vị trí của đáy quần cùng gốc đùi của cô, chi tiết này đã bán đứng cô. Tôi biết một tên mập, anh ta là một tài xế giàu kinh nghiệm, anh ta từng nói chuyện với tôi, dựa vào độ cong của đáy quần và gốc đùi của phụ nữ, để chứng minh liệu người phụ nữ này có đời sống phong phú hay không. Đây là lý luận không chính xác một trăm phần trăm, cũng không hoàn toàn khoa học, nhưng khi cô vừa tới đây, khó tránh khỏi có hơi rõ ràng quá. Nếu cô là nữ, lại dưới tình huống cực kỳ hưng phấn vì tìm được một con rối mà thơm tôi, điều này vốn không phù hợp với lẽ thường."

Tô Bạch hơi dừng một chút, rồi mỉm cười.

"Là muốn lừa tôi, giống như đã lợi dụng Phan Văn Cát, tiếp tục giả bộ bản thân mình vẫn là một con rối một cách ngớ ngẩn, rồi lại ăn đan dược mà cô cho tôi vào trong miệng hay sao?"

Chương 820 Một Tiên Xuyên Tầng Mây, Thiên Quân Vạn Mã Gặp Nhau! 1

Âm dương sư lập tức lùi lại, đồng thời, anh ta cũng trong nháy mắt bố trí mười ba đường kết giới phòng thủ trước người mình.

Trong mắt Tô Bạch dần hiện ra một tia châm biếm, đã chạy đến trước mặt tôi rồi mà còn muốn chạy mất nữa sao?

Nếu ngay từ đầu anh còn duy trì khoảng cách xa, thì tôi thật sự cũng không có cách nào với anh, nhưng gần như vậy, thì đừng hòng chạy được.

Trong phút chốc, lòng bàn tay phải của Tô Bạch ngưng tụ ra những đường tơ máu, đồng thời móng tay ở năm ngón tức khắc biến dài ra, nhưng phủ trên móng tay lại là một màu máu đỏ tươi.

Sau khi trải qua ba mươi năm nhiễm phóng xạ, cơ thể, và huyết thống của Tô Bạch trên cơ bản đã bị bóp méo thành một khối, nhưng đợi khi mình hồi phục lại dưới cơ duyên xảo hợp, bản thân hắn có hơi ngoài ý muốn phát hiện ra, vậy mà rất nhiều huyết thống của mình lại vì vậy mà bị cường chế dung hợp lại với nhau. Hiện giờ, mình ngược lại, thật sự không cần để ý đến việc chuyển hóa từ trạng thái này sang trạng thái kia nữa.

Có lẽ đây chính là… đại nạn không chết tất có phúc mai sau.

“Phựt!”

Mười ba đường phòng tuyến mà âm dương sư bày bố ra, trong phút chốc đã bị Tô Bạch hủy sạch mười đường, ba đường còn lại cũng lung lay sắp đứt, mà lúc này, âm dương sư chưa hoàn toàn kéo dài được bao nhiêu khoảng cách với hắn.

Dựa theo tiết tấu này để thấy, thì anh ta hoàn toàn chạy không thoát!

Nhưng, hai tay của âm dương sư lại chập lại, sau đó trực tiếp đẩy ngược lại, ngay lúc này, Tỏa Hồn đan vốn rớt trên mặt đất đột nhiên nổ nát bét, một tia sét ngắn nhỏ màu tím từ trong viên đan dược phá không mà chui ra, trực tiếp hóa phạm vi mấy mét xung quanh thành đất khô cằn.

Thứ này cũng trực tiếp chặn bước tiến của Tô Bạch, khiến hắn không thể không dừng lại một chút, mà âm dương sư thì lại nhân khoảng trống này, tiến một bước kéo dài khoảng cách.

Uy lực của viên đan dược này, không gây ra sát thương gì cho Tô Bạch, nhưng phải biết rằng, viên đan dược này vốn định cho Tô Bạch nuốt xuống, mà tia sét màu tím, có hiệu quả thực sự rất giống Địa ngục hỏa shotgun, hiệu quả phá ma diệt tà rõ ràng, một khi cái thứ này nổ tung trong cơ thể của Tô Bạch, mà huyết thống Huyết tộc và huyết thống cương thi của hắn đều thuộc về loại hắc ám, tương đương với đổ một bát nước vào trong nồi dầu nóng, chắc chắn sẽ trực tiếp nổ tung tóe.

Đối phương, đang muốn giết mình sao?

Điều này khiến Tô Bạch rất khó lý giải, tại sao âm dương sư Nhật Bản này nhất định phải giết chết mình?

Anh ta có thể có được lợi lộc gì từ phía mình chứ?

Âm dương sư dừng lại cách Tô Bạch mười lăm mét, thở dài một cách có hơi mất hứng thú, vậy mà toàn bộ kế hoạch

này, lại bị người Trung Quốc này nhìn thấu chỉ vì dáng đi đường của mình, điều này đối với cô ta mà nói, thực sự là một chuyện cực kỳ buồn bực.

Ngay sau khi âm dương sư có được khoảng cách an toàn, bóng người của võ sĩ và ninja nữ cũng bước ra từ phía rừng cây khô quắt hai bên Tô Bạch.

"Muốn ba đánh một sao?"

Tô Bạch ngược lại cũng không hoang mang cho lắm, trước đó cũng không phải chưa từng đánh nhau với bọn họ, cho dù thế trận do ba người phối hợp tạo thành rất lợi hại, chắc chắn là một cộng một cộng một lớn hơn ba, nhưng hiện tại thực lực của Tô Bạch trên cơ bản đã hồi phục, thậm chí còn vì sau khi huyết mạch được cưỡng chế dung hợp, mà thực lực được cải thiện.

Cho dù ba người bọn họ liên thủ lại, hắn thật sự chưa chắc đã sợ bọn họ.

Nhưng Tô Bạch cũng biết rõ, e rằng ba người Nhật Bản này chắc hẳn cũng biết rõ một điểm. Nếu bọn họ biết cho dù ba người liên thủ cũng không thể bắt được mình, vậy lúc này đi ra đây, là muốn đi sàn catwalk tạo dáng kết hay sao?

"Cậu biết chúng tôi không phải là đối thủ của cậu, cậu rất mạnh, trong những người có thâm niên, cậu chắc chắn thuộc tốp ưu tú nhất đó. Tôi vẫn thường nghe nói, áp lực cạnh tranh trong giới thính giả Trung Quốc lớn, thính giả cũng nhiều, mà người ưu tú trong đó, sẽ trở nên càng thêm ưu tú, trước đây tôi không tin cho lắm, nhưng bây giờ thì tôi tin."

Hiện giờ âm dương sư nói chuyện đều là dùng giọng nữ tiếng Hán, chỉ là lớp son dày trên gương mặt của cô ta đó và cả bộ dạng cố ý cải trang thành đàn ông kia vẫn chưa thay đổi, mà dường như cũng không cần thiết phải thay đổi.

Không phải tới để hẹn hò, cũng không phải để nói mấy câu kiểu như "không thể tương cứu trong lúc hoạn nạn thì hãy quên nhau trong chốn giang hồ" gì đó. Vì vậy, cho dù bị Tô Bạch phát hiện ra thân phận con gái của mình, nhưng cô ta quả thực không cần thiết phải thật sự cố ý bày ra mặt con gái của mình cho Tô Bạch thấy.

"Cảm ơn lời khen ngợi của cô, thính giả Nhật bản các cô, tôi cảm thấy cũng rất khá, đạo đức, trí tuệ, thể lực, vẻ đẹp, lao động phát triển trước hết, và ngày càng phát triển lành mạnh." Tô Bạch vừa mỉm cười vừa bảo, đồng thời, hắn cũng nhanh nhạy cảm giác được, còn có ba luồng khí tức đang nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Bọn họ còn người khác, còn có một luồng khí tức mà mình vẫn rất quen thuộc!

Ý tứ châm biếm trong lời nói của hắn, âm dương sư hiển nhiên hiểu được, cô ta lắc đầu một cách khinh thường: "Đây cũng là lý do tại sao có rất nhiều đạo tới từ Trung Quốc các cậu, lại được truyền thừa ở Nhật Bản chúng tôi, mà Trung Quốc các cậu, đã không thể tìm được bầu không khí kéo dài thuộc về nó nữa."

Lời nói này của âm dương sư quả thực không sai, ví dụ như hiện giờ người Nhật Bản có rất nhiều nghệ thuật và tinh hoa dân tộc được gọi là đạo mà họ kiêu ngạo, thực ra đều là những thứ đã lưu truyền ở Trung Quốc sớm vài năm, nhưng những năm này, quả thực phía bên Nhật Bản đã bảo tồn và phát triển khá tốt.

Người Trung Quốc, vẫn hơi vì cái trước mắt quá, về điểm này, dường như cũng có thể được thể hiện trong giới thính giả.

Tô Bạch không tiếp tục tiếp câu nói này nữa, mà là bắt đầu ngưng thần phòng bị, cơ thể của hắn cũng bắt đầu chuẩn bị rút lui.

“Chặn cậu ta lại!”

Âm dương sư vung quạt giấy, hướng không gian bên cạnh Tô Bạch trực tiếp vặn vẹo và rối loạn, điều này cũng không có nghĩa vị âm dương sư này đã sở hữu năng lực khống chế pháp tắc không gian, mà chỉ có thể tính là một loại thủ thuật che mắt cao cấp.

Hai tay của võ sĩ, mỗi tay cầm một thanh chủy thủ, trực tiếp xông về phía Tô Bạch, đao võ sĩ của anh ta trước đó đã bị Tô Bạch cướp mất, nhưng thanh đao đó thực ra cũng không phải là vũ khí bản mệnh. Nói cách khác, võ sĩ này thực sự còn có một thủ đoạn cao siêu hơn.

Chương 821 Một Tiên Xuyên Tầng Mây, Thiên Quân Vạn Mã Gặp Nhau! 2

Hai thanh chủy thủ này, một cái cắt ngang, một cái đâm sâu, đều nhắm chuẩn vào những vị trí yếu hại của Tô Bạch. Tô Bạch không lùi lại phản kháng, mà tiếp tục dự định đón đỡ, đồng thời khóe miệng còn mang theo một nụ cười thị uy.

Dường như bởi vì lần trước đánh nhau, đã thật sự để lại bóng ma tâm lý quá lớn, cho nên lần này võ sĩ trực tiếp chọn rút lui, mà ninja nữ đó thì lại xuất hiện, dự định bù vào khoảng trống sau khi võ sĩ lùi lại, để ngăn ngừa Tô Bạch chạy trốn.

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch dọa sợ võ sĩ, tốc độ cả người đột nhiên tăng lên, sự nhanh nhẹn và tà mị của Huyết tộc lúc này hoàn toàn được thể hiện ra ngoài, trực tiếp chuẩn bị rời đi theo hướng ngược lại.

Rất dễ nhận thấy, ba người Nhật Bản này, cũng không dám trả cái giá hy sinh chính mình để cưỡng chế giữ hắn lại. Như vậy, Tô Bạch thoát khỏi vòng vây của bọn họ thực sự là chuyện không thể đơn giản hơn.

Thế nhưng, mấy thân cây đại thụ vốn khô héo ở trước mặt hắn đột nhiên tỏa ra sức sống đáng sợ, những sợi dây leo phóng nhanh tới, gần như ùn ùn kéo đến, chắn trước mặt Tô Bạch.

“Sophie!”

Chiêu thức này, Tô Bạch quá quen thuộc, hơn nữa trước đó hắn cũng cảm giác được một tia khí tức quen thuộc, mà từ thủ đoạn nhằm vào khống chế thực vật này, hắn hiển nhiên cũng đoán ra được là ai.

Khi Tô Bạch đang định xé dây leo ra, thì bản thân dây leo lại đột nhiên tản ra, phía sau dây leo, xuất hiện một người đàn ông mặc áo giáp ngực màu trắng, người đàn ông này có mái tóc vàng, mũi ưng, vẻ mặt kiêu ngạo và lạnh lùng, đôi con ngươi giống như chim ưng nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, trên người anh ta, thấp thoáng có thể trông thấy một tầng lửa đang bùng cháy.

Đây là, cường hóa đấu khí phương Tây!

Bên kia, một tiếng kêu to truyền tới, một người chắc nịch có thể hình sánh ngang với một con gấu đáp xuống, mặt đất xung quanh cũng bởi vì sự xuất hiện của anh ta mà rung chuyển vài cái.

Đây là một người đàn ông da đen, dáng người rất cao, toàn thân đều là cơ bắp đáng sợ. Lúc này, anh ta đứng thẳng người, nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi xem thường.

Sau đó, một cô gái mặc một bộ lễ phục màu lam chậm rãi bước tới, cô gái này cầm một ma trượng màu lục, thoạt nhìn cao quý và không thể xâm phạm đến vậy, không phải là Sophie thì còn là ai?

“Tô, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Sophie chào hỏi Tô Bạch.

“Đúng vậy, lại gặp nhau rồi, cô đã rời khỏi Trung Quốc rồi sao?” Tô Bạch hỏi.

“Rời rồi, thương thế khá nặng, cho nên sau khi kết thúc chuyện đó tôi đã về nước luôn.” Sophie mỉm cười và đáp lời.

“Ồ, vậy, thế này là có ý gì đây?” Tô Bạch nhún vai, cục diện trước mắt trong nháy mắt đã đảo ngược, ba người Nhật

Bản trước mặt này, không đạt được ý định, cũng không làm gì được mình, nhưng nếu lại thêm ba người phương Tây này nữa, thì hoàn toàn khác hẳn, một luồng cảm giác nguy cơ sâu sắc dâng lên từ trong đáy lòng Tô Bạch.

"Đầu tiên, thật may mắn vì tôi có thể lại gặp được anh ở trong thế giới chuyện xưa này, đây chắc hẳn là thế giới chuyện xưa thứ hai chúng ta cùng nhau trải qua, lần trước, anh vẫn chỉ là một thực tập. Mà bây giờ, tôi lại không thể không dựa vào ưu thế nhân số để tới đối đầu với anh."

Sophie ngược lại rất bộc trực thẳng thắn, nhưng cô ta lập tức đổi đề tài câu chuyện, và trở nên cực kỳ sắc bén: "Người Nhật Bản và người Hàn Quốc không tham gia vào chuyện ở nhà ga xe lửa đó, cho nên có một vài chuyện bọn họ cũng không biết rõ. Nhưng anh có thể đoán thử xem, Tô, ngay khi tôi biết vậy mà anh lại có thể cắn nuốt và hấp thu giun bờm ngựa mà người Hàn Quốc đó chăn nuôi, tôi đã nghĩ đến chuyện gì? Ở sân ga đó, khi một trăm thính giả có thâm niên chúng tôi bị một đám thứ đó vây quanh, khốn khổ chống đỡ ở nơi đó, thì anh lại đang thản nhiên đứng ở bên ngoài, ôm một trong số bọn chúng, bình tĩnh như thường. Cảnh tượng này, tôi mãi mãi không thể nào quên được."

Rõ ràng, Sophia đã đoán ra được Tô Bạch chắc chắn đã mang được thứ gì đó từ trong sân ga ra, bằng không cô ta hoàn toàn không có cách nào giải thích được sự hồi phục và cách thức cắn nuốt đáng sợ của Tô Bạch!

Đây là một cô gái thông minh, cũng là một cô gái nguy hiểm.

"Cho nên, cô tính làm thế nào bây giờ?" Tô Bạch nhìn những người Nhật Bản này, rồi lại nhìn những người phương Tây kia.

“Chúng tôi có nhiều người.” Sophie lời ít mà ý nhiều: “Cho nên, chúng tôi dự định sẽ giết anh trước, rồi lại tìm kiếm bí mật… thuộc về loại sinh vật đó trên người anh. Xin lỗi, tôi sẽ không tiến hành bất cứ giao dịch gì với anh hết, cũng không bằng lòng giữ lại nhân chứng sống hay cả loại chuyện chế tạo thành con rối này. Bởi vì, Tô, anh thật sự rất ưu tú, cũng rất thần bí, tôi tin rằng chỉ cần tôi cho anh một chút sơ hở hoặc cơ hội, anh đều có thể trở mình!”

Đây là định trực tiếp tuyên cáo ra đòn sát thủ với Tô Bạch.

Sáu người, là sáu người có thâm niên, tay cường hóa đấu khí đó và người da đen này, rõ ràng thực lực còn cao hơn một chút, thậm chí nếu đánh tay đôi với Tô Bạch, có khả năng cũng không đến mức rơi vào thế hạ phong. Tình cảnh của hắn hiện tại, thật sự là nguy hiểm vô cùng.

Chỉ có điều, sau khi nghe xong lời nói của Sophie, Tô Bạch hỏi một cách rất nghiêm túc: “Cô biết không, có một kỷ lục đã được người Trung Quốc giữ số một trong rất nhiều năm rồi. Tuy rằng hiện giờ có xu hướng bị người Ấn Độ đảo ngược tình thế, nhưng ít nhất ở hiện tại mà nói, tuyệt đối đừng so ai đông dân hơn với người Trung Quốc.”

Tô Bạch rất tùy tiện nhặt một cành cây ở trên mặt đất, sau đó lại ném nó vào không trung một cách rất màu mè, nhánh cây phát ra một tiếng xé gió với tốc độ rất nhanh. Ngay sau đó, Tô Bạch dường như vẫn chưa được thỏa chí, hoặc có lẽ là cảm thấy cần phải quét sạch xui xẻo trong suốt thời gian qua, cho nên hắn định tỏ ra ngả ngớn một cố ý một chút.

Hắn hô một tiếng: “Một tiễn xuyên tầng mây, thiên quân vạn mã gặp nhau!”

Chương 822 Người Trung Quốc Ngông Cuồng 1

Vì vậy, tất cả những người có mặt ở đây, dường như đều ý thức được chuyện gì đó sẽ xảy ra, ngay cả Sophie kiêu ngạo, vào lúc này cũng từ từ buông lỏng độ cung cao ngạo bên khóe miệng mình xuống.

Đấu khí trên người đấu khí nam lại càng thêm ngưng thành thực chất, ngược lại, không phải là nhằm vào Tô Bạch, mà là nhằm vào người có khả năng sẽ xuất hiện và tiến hành đánh lén nhóm người của mình.

Người đàn ông da đen giống như con gấu kia, hai tròng mắt thì lại tra xét xung quanh, cũng không dắc đắc ý một chút nào.

Một tay của âm dương sư cầm quạt, chăm chú nhìn xung quanh.

Võ sĩ và ninja cũng đề cao cảnh giác vào lúc này.

Sự tĩnh lặng của hiện tại lại càng giống như một loại bước đệm của cơn gió thổi báo giông tố sắp đến.

Thế nhưng, thời gian của bước đệm này hình như có hơi dài.

Nhánh cây được Tô Bạch vung lên trời đó cũng đã rơi xuống đất từ lâu, hai phút qua đi, "tiễn xuyên tầng mây" đã bắn đi rồi, nhưng "thiên quân vạn mã" vẫn chưa thấy đâu.

Tô Bạch mấp máy miệng theo bản năng, không phải chứ, ba con hàng đó không đi theo sao?

Không thể nào.

Sau sự yên lặng ngắn ngủi, lại chính là một loại tức giận, mà loại tức giận này rõ ràng không tới từ Tô Bạch, mà là tới từ tất cả những người có mặt ở đó ngoại trừ hắn ra.

Bọn họ phát hiện ra, vậy mà mình lại bị một lời nói khôi hài, bị một nhánh cây trông có vẻ sẽ làm nên trò trống gì đó, dọa sợ đến mức bày trận sẵn sàng đón quân địch trong suốt hơn hai phút. Cảnh tượng này thật quá xấu hổ.

Sophie nhìn Tô Bạch, lộ ra một nụ cười mỉm, nói: "Nếu người mà anh đang đợi là ba bạn đồng hành Trung Quốc đó của anh, thì tôi có thể kiến nghị anh đừng đợi nữa, hành động của bọn họ thực ra cũng vẫn luôn nằm trong sự quản chế của chúng tôi. Trước đó bọn họ đã chọn một con đường khác để tránh mấy đợt thính giả khác, và đã xuất phát tiến sâu vào trong nhà máy hạt nhân rồi."

Sophie chậm rãi nói, như thể bộ dáng này có thể lau sạch sự xấu hổ của cô ta về hành động bày trận địa chờ quân địch, giống như có chuyện to tát sẽ xảy đến.

Đấu khí nam và người đàn ông da đen như gấu cùng dồn ép về phía Tô Bạch theo bản năng, võ sĩ và ninja nữ cũng giống vậy, chỉ có âm dương sư và Sophie là không lại gần vì nguyên nhân cường hóa của thân mình. Nhưng không gian và cây cối hoa cỏ xung quanh Tô Bạch, lúc này đều bởi vì sự tồn tại của hai người này mà tràn đầy một loại ác ý đối với hắn.

Chỉ có điều, Tô Bạch vốn còn có hơi không chắc chắn, nhưng sau khi nghe được lời nói của Sophie, lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hắn hoàn toàn chẳng thèm liếc mắt nhìn bốn người đang dồn ép về phía mình này, trên thực tế, sở dĩ bốn người này chậm rãi chèn ép hắn như vậy, chẳng qua là muốn phát huy uy lực của đoàn đội đến cực điểm. Bởi vì đôi bên chưa từng luyện

tập cùng nhau, cho nên lúc này cần phải tiến hành lôi kéo sát khí của hai bên, đồng thời điều chỉnh thành một tiết tấu.

Đây chính để đề phòng khi giết Tô Bạch, hắn thành con giun xéo lắm cũng quằn, tùy tiện tìm một người cùng chết chung coi như đệm lưng. Chuyện này rất có khả năng sẽ xảy ra, bởi vì Tô Bạch có thực lực này.

Cho dù không bị hắn giết chết, nhưng nếu bị hắn đánh cho bị thương nặng, cũng không phải là cục diện mà những người này bằng lòng muốn chấp nhận.

Dù sao thì, cho đến tận hiện tại Phát Thanh vẫn chưa tuyên bố nhiệm vụ chính.

Màn chạy đua thực sự vẫn chưa bắt đầu, nên chẳng ai muốn mình què chân trước khi tiếng súng phát lệnh nổ ra hết.

"Tôi vốn vẫn chưa chắc chắn, nhưng bây giờ cô nói với tôi, bọn họ đã đi tới nhà máy điện hạt nhân thông qua một con đường khác, ngược lại đã giúp tôi xác nhận một chuyện, đó chính là…"

Tô Bạch quay đầu, hô ra xung quanh: "Mẹ nó, còn không ra ngoài thì không vui nữa đâu."

Đúng vậy, Tô Bạch chắc chắn lúc này, ba người mập mạp, Gia Thố và hòa thượng, nhất định đang ở gần đó, không có nguyên nhân nào khác, ba người bọn họ là nhân vật thế nào? Vậy mà còn có thể bị Sophie cô bí mật giám sát, sau đó ngu ngốc tiếp tục tiến về phía trước hay sao?

Nếu là mập mạp hoặc là Gia Thố và hòa thượng lạc đàn, thì còn có khả năng này, nhưng bọn họ lại là ba người ở cùng nhau, ba người tinh anh ở cạnh nhau, còn có thể bị người giám thị, mà không quan tâm hay không để ý tiếp tục tiến về phía trước sao?

Cho dù Sophie cô có thể thao túng thực vật gần đây để làm con mắt và lỗ tai cho cô, nhưng cũng không có khả năng quá xem thường thực lực của ba con hàng này được chứ.

Đây chính là ba con cáo già một trăm phần trăm đấy.

"Thùng thùng, thùng thùng thùng, thùng thùng thùng, thùng thùng thùng…"

Âm thanh có tiết tấu đột nhiên vang lên.

Ở hướng sáu giờ của mọi người, có một tên béo không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện ở nơi đó, hình như anh ta đã ở nói đó một thời gian rất dài rồi, nhưng mọi người vẫn chưa từng phát hiện ra.

Mập mạp đang vừa dùng miệng phát ra tiết tấu, vừa nhẹ nhàng nắm hai tay lại, hai chân quét ra, nhảy một điệu múa của bang Phù Đầu, cảnh tượng này thoạt nhìn rất khôi hài, cũng rất nực cười.

Nhưng lại không có người nào đang cười hết, bởi vì sự xuất hiện của tên béo này, vốn đã chứng minh một vấn đề rất quan trọng, đó chính là sự quản chế đối với ba người Trung Quốc đã hoàn toàn thất bại.

Mập mạp nhảy rất nghiêm túc, cũng rất có đầu tư, trông giống như đi nhầm vào một nhà hát, khung cảnh cũng bị anh ta biến thành có hơi không thích hợp.

Đám người vốn dĩ đang dồn về phía Tô Bạch, cũng đúng lúc này dừng tiết tấu lại theo bản năng, lại bắt đầu nhìn ra xung quanh.

Rõ ràng, một tay trợ thủ đã xuất hiện rồi. Lại càng rõ ràng hơn, chắc hẳn không chỉ có một trợ thủ.

"A di đà Phật."

Một tiếng Phật hiệu phát ra từ hướng mười hai giờ, bên dưới một cây đại thụ khô héo, vậy mà lại có một vị tăng nhân đang ngồi, tăng nhân khoác áo cà sa, chân quấn xà cạp, cả người lộ ra một loại khí tức nghiêm túc và trang trọng.

Hòa thượng hơi hé mắt, dư quang ở khóa mắt nhìn thẳng về phía mập mạp đang ở nơi đó nhảy điệu múa của bang Phù Đầu một cách rất nghiêm túc, khóe miệng anh ta co rút theo bản năng, nhưng vẫn từ chối lựa chọn nhảy loại vũ giống với mập mạp đó.

Dù sao thì hòa thượng vẫn cần mặt mũi.

Cùng với sự xuất hiện của mập mạp và hòa thượng, vẻ mặt của Sophie bắt đầu nghiêm túc hẳn lên.

Chương 823 Người Trung Quốc Ngông Cuồng 2

Cục diện hiện tại đã là ba với sáu rồi, tuy rằng Sophie không hiểu về mập mạp và hòa thượng cho lắm, hai người này cũng chưa từng xuất hiện ở nhà ga tàu hỏa một cách chân chính. Sophie có chút ấn tượng về mập mạp, nhưng anh ta đã rời khỏi sân gia sau khi đoàn tàu tiến vào ga, anh ta đã phát hiện ra chuyện không đúng mà lập tức rút lui trước tiên, cho nên Sophie cũng không nhìn thấy năng lực chiến đấu của anh ta.

Nhưng, chỉ cần không phải là thằng ngu, thì đều có thể nhìn ra được một vài manh mối.

Thứ nhất là hai người này đã ẩn nấp ở gần đây từ lâu rồi, chắc hẳn là đã vận hành loại trận pháp nào đó. Nếu tên lùn Hàn Quốc ở đây, hẳn có thể phát hiện ra trận pháp, nhưng tên lùn Hàn Quốc không có khả năng bị kéo vào nhóm, cho nên mới để cho người khác ở ngay dưới mí mắt mình xem trò hết nửa ngày!

Thứ hai, một tên thì đang nhảy điệu nhảy kỳ quái không biết là cái thể loại gì, một tên khác thì đang chắp hai tay thành hình chữ thập, ngồi khoanh chân niệm kinh, cùng lúc bọn họ đắm chìm vào việc trong tay mình, phần lớn còn thể hiện một loại… coi thường đối với sáu người có mặt ở đây.

Tôi nhảy điệu của tôi, anh ta niệm kinh của anh ta.

Về phần người đó là ai, ai thích thì người đó đi đi.

Nhưng, vẫn chưa xong, ở một hướng khác, một tiếng gầm nhẹ của sói truyền tới, Gia Thố ngược lại, cũng không trực tiếp xuất hiện, mà anh ta là đang bước ra, bởi vì đối với trận pháp, Gia Thố cũng gần giống Tô Bạch, cũng không am hiểu về loại này, cho nên vị trí mà anh ta ẩn nấp có hơi xa, bây giờ, lại vừa vặn bước tới.

Gia Thố không nhảy múa giống như mập mạp, cũng không ngồi niệm kinh như hòa thượng, mà chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng của mình, liếc nhìn mỗi một người có mặt ở đây.

Anh ta giống như một con sói thường xuyên đứng trên sườn núi của cao nguyên, liếc mắt nhìn và có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Đương nhiên, trong mắt người bình thường, đàn sói là sự tồn tại rất đáng sợ, nhưng từ khi Gia Thố còn rất nhỏ, từ rất lâu khi anh ta còn chưa trở thành một thính giả, đã coi sói thành mục tiêu săn giết của mình.

Lúc này, kẻ mà anh ta đang nhìn chính là con mồi của mình.

Ba người đều đã xuất hiện cả rồi, rất dễ nhận thấy, bọn họ không khiến Tô Bạch thất vọng.

Ngay cả Sophie còn có thể phát hiện ra mình, thì Tô Bạch thật sự không tin trong mấy ngày này, ba tên này lại không phát hiện ra hắn, bằng không cũng quá coi thường trí thông minh của hắn rồi, không, nói một cách chính xác phải là coi thường trí thông minh của ba người này chứ.

Trước đó, Tô Bạch suy yếu, gần như ở trong trạng thái sắp chết, bản thân hắn cũng biết rõ, khi đó muốn khiến đám người mập mạp ân cần niềm nở với mình, cẩn thận che chở và bảo vệ mình bao nhiêu, rõ ràng là điều không thực tế.

Quan hệ bạn bè có thân thiết đến đâu, nhưng ở trong giới thính giả, đặc biệt còn là dưới bối cảnh của thế giới chuyện

xưa, đều không đáng tin. Khi đó, vẫn là Tô Bạch chủ động đưa ra đề nghị để một mình hắn ở lại, còn bọn họ nên làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, thực lực của Tô Bạch đã khôi phục lại gần nguyên vẹn, đã không còn là gánh nặng nữa, hắn có tư cách bàn điều kiện, có tư cách bàn nhân tình. Mập mạp ngược lại không nợ Tô Bạch cái gì, nhưng hòa thượng và Gia Thố thì khác, lúc trước khi Tô Bạch dụ tám nghìn vong hồn đi đến Thượng Hải, chuyện đó, hòa thượng và Gia Thố đều đã tự thừa nhận mình nợ ân tình của hắn.

Giờ nên trả nợ, cũng nên có hành động rồi.

Một điệu nhảy của mập mạp đã kết thúc, anh ta sờ mái tóc mình, cười một cách ngớ ngẩn, rồi hô về phía Tô Bạch: "Vừa rồi trong đầu còn đang nghĩ điệu nhảy của bang Phù Đầu nhảy thế nào ta, kết quả không theo kịp tiết tấu của cậu, thật xin lỗi nhé Đại Bạch."

Ngay sau đó, mập mạp lại nhìn về phía hòa thượng và Gia Thố, nói một cách có hơi không hài lòng: "Hai con lừa ngốc các người, không thể gỡ bỏ thể diện để nhảy chung với tôi được sao, phối hợp một chút với Đại Bạch bệnh nặng vừa mới khỏi, cho cậu ta được thỏa mãn cái hội chứng tuổi dậy thì này đi chứ?"

Hòa thượng và Gia Thố nghe vậy, dường như rất bất đắc dĩ.

Sophia thở dài một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, nói với vẻ có hơi thất vọng: "Xem ra, lần này tôi thật sự không thể giết được anh rồi, nhưng hy vọng anh có thể bảo vệ bản thân cho thật tốt trong thế giới chuyện xưa này."

Ý tứ trong câu nói này của cô ta rõ ràng là không đánh nữa, cô ta sợ hai bên cùng chịu thua thiệt, đến cuối cùng sẽ bị người nhặt mất quả, hoặc là, ngay khi nhiệm vụ chính tuyên bố, thì

nhóm người mình đã không có khả năng đi tranh giành cái gì nữa rồi.

Đây là một quyết định rất sáng suốt.

Ngay sau đó, đấu khí nam và người đàn ông da đen đều thu lại sát khí của mình, võ sĩ và ninja cũng thu vũ khí của mình lại, mọi người chuẩn bị rời đi.

Âm dương sư liếc mắt nhìn Tô Bạch đầy tức giận, dùng tiếng Nhật chửi một câu, nghĩa là gì thì Tô Bạch không hiểu, nhưng chắc chắn không phải là lời tốt đẹp gì. Rõ ràng, bọn họ rất tiếc nuối chuyện không thể giết Tô Bạch vào lúc này.

Một sát cục vốn đã nổi lên, lại dường như tan thành vô hình vào lúc này.

Tô Bạch nhìn tên béo dù bận mà vẫn ung dung, lại nhìn hòa thượng, rồi lại nhìn Gia Thố. Nói thật, hắn quyết định làm thế nào là thứ yếu, mấy chốt còn phải xem ba người này nghĩ gì.

Rất nhanh, ba người này đã cho Tô Bạch thấy suy nghĩ của bọn họ.

Hai tay mập mạp bắt đầu bấm quyết niệm chú, những đường trận pháp kéo thẳng lên, đồng thời, kiếp vân của đạo gia cũng đã ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Hòa thượng chậm rãi đứng dậy, áo cà sa bay bay, một chuỗi Phật châu xuất hiện trong tay anh ta, phía sau, nhất thời vang lên thanh âm của Phật.

Gia Thố tay cầm sài đao, đồ đằng con sói ở ngực hiện ra rõ ràng, hơi thở sắc bén trực tiếp tản ra ngoài.

Sophie ngây người, cô ta cũng nhìn ra xung quanh với vẻ không dám tin.

Bọn họ dự định không chết không ngừng sao?

Chương 824 Chết Đi, Chết Đi, Chết Đi!! 1

Thực ra, tuy bốn người Tô Bạch, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đều cùng sống dưới một mái hiên, nhưng Tô Bạch thực sự có điểm khác biệt rất lớn với ba người khác.

Sở trường của mập mạp là giả heo ăn thịt hổ, thích coi bạn như cháu trai mà cợt nhả, sau đó, khi có cơ hội có được lợi ích thì lại trở mặt đá bạn đi, giẫm nát cả gốc rễ con cháu của bạn.

Hòa thượng thì lại am hiểu tính toán tỉ mỉ, lá gan của anh ta rất lớn, suy nghĩ cũng rất kín đáo, cho dù là ở trong thế giới chuyện xưa, hay là ở thế giới hiện thực, anh ta đều có thể tìm được một điểm phù hợp thuộc về mình, nhưng tác phong làm việc của hòa thượng lại có hơi giống với Phanh Tiểu Tiên, thích bắt tay vào từ những chỗ nhỏ nhặt, thích tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Mà Gia Thố, vì nguyên nhân thân phận, mà anh thực ra đều mang một vẻ lạnh lùng đối với rất nhiều chuyện, cho nên về mặt phán đoán một vài chuyện, anh ta rõ ràng khá thống nhất, đương nhiên, sự thống nhất này cũng không mang nghĩa xấu, mà là một loại dứt khoát và gọn gàng, có lợi ích thì lên mà không có lợi ích thì đi.

Chỉ có Tô Bạch, cho dù là khi không phát bệnh, thường thì về mặt tác phong làm việc vẫn sẽ mang theo một loại tình tiết chủ nghĩa lãng mạn cá nhân nồng đậm, nếu vào khi phát bệnh, thì lại càng không cần nói nhiều, có chút giống với “tôi cứ việc thỏa sức hưởng thụ, ai thèm quan tâm sau khi tôi chết thì nước lũ ngập trời chứ”.

Dựa theo quan điểm vốn có của hắn, ba người hòa thượng hẳn sẽ đưa ra sự lựa chọn giống như Sophie, nếu đã không có ưu thế tuyệt đối trong việc bắt giết con mồi, vậy thì cố hết sức tránh cục diện hai bên cùng thua thiệt đi. Dù sao thì nhiệm vụ chính của Phát Thanh vẫn còn chưa được tuyên bố cơ mà. Lúc này, có thể ăn thịt đương nhiên sẽ ăn, mà không ăn được, thì hãy bảo vệ thân mình ở mức độ lớn nhất.

Thế nhưng, điều khiến cho Tô Bạch có hơi ngoài ý muốn, là cho dù là mập mạp hay là hòa thượng và cả Gia Thố, ba người này đều chọn một loại cách thức khác hẳn, một loại cực đoan hơn, thoạt nhìn, cũng là một cách thức đi ngược lại với nguyên tắc lợi ích tối cao.

Lẽ nào thật sự là gần mực thì đen gần đèn thì rạng sao? Ở chung với một người bị bệnh tâm thần đã lâu, nên cũng bị lây bệnh luôn rồi?

Thực ra, sự thật không phải vậy.

Hòa thượng và Gia Thố có khả năng ngủ suốt ba tháng thật, cho dù là cao tăng, thì trong lòng cũng nghẹn một bụng khí, muốn từ từ trút hết ra, nhưng đây tuyệt đối không phải là nguyên nhân chủ yếu, mà nguyên nhân chính thực ra vẫn là vì, bọn tôi mạnh, còn các người thì yếu. Khi chúng tôi muốn ăn thịt thì các người chính là thịt.

Luật rừng rất đơn giản, và lý lẽ cũng rất đơn giản.

Thử nghĩ một chút xem, chỉ muốn giết chết một mình Tô Bạch, mà bọn họ cần đến sáu người cùng nhau gióng trống khua chiêng, cùng bắt tay hành động và bố trí, vậy hiện tại bên đối phương có bốn người, nhân vật thợ săn và con mồi, hiển nhiên đã cần phải đổi chỗ một chút.

Dù sao thì tuy rằng về mặt lựa chọn cường hóa, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố mỗi người một vẻ, nhưng nếu tổng hợp

lại và cân nhắc, thì bốn người bọn họ thực ra cũng không kém nhau, bằng không, nếu có sự chênh lệch to lớn ở đây, thì bốn người cũng sẽ không còn là bốn người nữa.

Đương nhiên, có khả năng trong đó vẫn còn một chút ít suy nghĩ bồi thường cho Tô Bạch, dù sao thì trước đó Tô Bạch lâm nguy, nguyên nhân cơ bản vẫn nằm ở việc trong lòng ba người này có một vài suy nghĩ định vứt bỏ hắn. Bây giờ hắn đã khôi phục lại, hiển nhiên phải trình một tờ giấy đảm bảo gia nhập chung, đến lúc đó, bốn người vẫn là một đội, tiếp tục sống dưới một mái hiên, chơi đùa một cách sảng khoái.

Từ khi bốn người bọn họ bắt đầu quen biết nhau, cách thức chung sống của mọi người chính là đơn giản và thuần khiết như vậy.

Phía sau mập mạp xuất hiện sáu phi kiếm, phi kiếm bản mệnh của anh ta cũng không hành động, mà là lơ lửng ở trước ngực làm mắt trận của trận pháp. Trong lúc nhất thời, sáu thanh phi kiếm bắn mạnh tới, hóa thành rất nhiều tàn ảnh bay tán loạn. Bằng cách này, lực sát thương gây ra ít hơn rất nhiều, nhưng việc mà mập mạp cần làm, thực ra chỉ là một người phụ trách khống chế từ phương diện đại trận, tiến hành quấy rầy và hạn chế đối phương với mức độ lớn nhất mà thôi, còn tự mình ra sân chém giết, không phải là công việc mà anh ta phụ trách.

Thời gian bốn người ở cùng nhau đã lâu, về mặt phối hợp, hiển nhiên khỏi cần phải nói, nhưng trong ấn tượng của Tô Bạch, loại cơ hội để bốn người cùng nhau chém giết tổ đội đối thủ ở một cấp bậc gần ngang bằng, thực ra cũng thật không nhiều, phần lớn vẫn là đối mặt với một vài bí cảnh và dị tượng.

Gia Thố cầm sài đao trong tay, bên mặt trái tản ra tia sáng vàng nhạt, trang nghiêm như tượng Phật, bên mặt phải thì lại mang vẻ mặt vặn vẹo và tức giận, là vì quỷ, Phật Ma chung cơ thể với anh ta, lần đầu tiên đối mặt đã xông tới, chủ động bổ

một đao đẩy lùi võ sĩ đang tiến hành phòng thủ trước mặt mình một cách dứt khoát.

Tay võ sĩ vốn cảm thấy đấu cơ thể với Tô Bạch thì anh ta sẽ chịu thiệt, nên có hơi không dám. Nhưng với người trước mặt này, thì anh ta vẫn còn cơ hội, nhưng đúng là nằm mơ bắt con tưởng bở, sự thực lại rất rõ ràng, ngay khi sài đao của đối phương giáng xuống, thứ mà anh ta cảm thấy trong lòng chính là nỗi sợ hãi tràn ngập.

Nếu nói Tô Bạch chỉ đơn giản dựa vào sức mạnh và cơ thể đề áp đảo, khiến võ sĩ Nhật Bản này có loại cảm giác nghẹn uất, rằng hắn hoàn toàn khống biết võ thuật, đạo lý này giống như một bé trai tám tuổi khổ luyện võ học suốt nhiều năm, mà vẫn không thể đánh lại một thanh niên ru rú trong nhà hai mươi mấy tuổi.

Nhưng Gia Thố mang đến cho võ sĩ Nhật Bản này một cảm giác khác hẳn, anh ta có thể cảm giác được Gia Thố đối với võ học, đối với đao pháp, lại có một loại mức độ thấm nhuần đáng sợ.

Sau khi một đao đẩy lùi võ sĩ Nhật Bản, Gia Thố tiếp tục xông về phía đó, công việc của anh ta chính là phụ trách phóng túng thoải mái trên mặt đất, lại phóng khoáng tự nhiên dọn sạch mặt đất, về phần kết thúc công việc chém giết chân chính đã có người khác lo.

Bốn người lần đầu tiên tiến hành một trận đoàn chiến với hình thức như vậy, về mặt phối hợp, lại cho thấy một sự thoải mái khiến bản thân bọn họ đều cảm giác được có hơi ngoài ý muốn.

Sophie giơ cao ma trượng, nếu đối phương đã quyết định đôi bên cùng thua thiệt, vậy bên mình hiển nhiên sẽ không mặc người xâu xé.

Đánh thôi, muốn đánh thì đánh!

Chương 825 Chết Đi, Chết Đi, Chết Đi!! 2

Âm dương sư cũng vung quạt giấy trong tay, chuẩn bị phối hợp với Sophie.

"A di đà Phật."

Hòa thượng ngồi bên dưới cây khô chập hai tay lại, một bóng Phật ảnh hiện ra, lơ lửng giữa không trung, trực tiếp ngồi xuống trước mặt Sophie và âm dương sư. Trong lúc nhất thời, lực cảm ứng của Sophie đối với sức mạnh tự nhiên và cả cảm ứng của âm dương sư đối với thế trận, đều trực tiếp bị hòa thượng khuấy đục.

Sophie ngâm chú ngữ, trong nháy mắt bên cạnh hòa thượng mọc ra những cây cỏ mang theo gai độc, trực tiếp đâm về phía anh ta. Âm dương sư cũng vung quạt, từ góc độ bên ngoài nhìn vào, thì vị trí mà hòa thượng đang ở bắt đầu vặn vẹo, tầm nhìn cũng xuất hiện khúc xạ.

Chỉ có điều, hòa thượng vẫn sừng sững bất động như cũ, từ dưới người anh ta, có hư ảnh một đóa hoa sen xuất hiện, khiến thảm thực vật xung quanh không có cách nào tiếp cận mình được nữa, đồng thời tiếng của Phật cũng vang lên, tuy rằng thế trận bên người đã phập phồng mất ổn định, nhưng hòa thượng vẫn giống như con thuyền ngồi vững trong sóng to gió lớn, mặc kệ ngươi là gió đông tây nam bắc, thì thuyền ta vẫn sừng sững không lay động!

Nhưng bằng cách này, hòa thượng lại trực tiếp dùng sức lực của cá nhân mình, đối từ với hai người đối diện, hơn nữa

còn là hai người cường hóa tinh thông về một môn. Điều này đủ để tạo ra môi trường chém giết tốt hơn cho những thành viên khác trong đoàn đội của mình.

Mập mạp lập tức hiểu ý, rút lui toàn bộ phi kiếm tập kích Sophie và âm dương sư, đồng thời bắt đầu bày bố pháp trận mới, sức ảnh hưởng của lôi kiếp cũng tập trung vào phía những người khác.

Nếu hòa thượng đã đối từ thành công, vậy tiếp sau, việc mà bọn họ phải làm chính là dùng hết khả năng lớn nhất để gây sát thương với những người còn lại của đối phương.

Lúc này, Tô Bạch hiển nhiên cũng không chịu nhàn rỗi, chân sau đạp đất, cả người trực tiếp tông về phía người cường hóa đấu khí kia.

Đối phương dường như cũng vẫn luôn đợi hắn, thấy hắn chủ động xông tới, lập tức cũng phát ra đấu khí, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, đấu khí tập trung trong thanh trường kiếm, bổ về phía Tô Bạch, mặt đất xung quanh cũng vì uy áp đáng sợ này mà lõm xuống.

Nhưng Tô Bạch lại thích loại hình thức chiến đấu đánh chính diện này, lúc này, sự cứng rắn trong huyết thống của cương thi, và sức mạnh của tuyến máu tăng lên, trực tiếp dung hợp lại với nhau, hai khẩu Địa ngục hỏa shotgun được hắn cầm trong tay.

"Ầm!"

Báng súng của Tô Bạch đỡ trường kiếm của đối phương, trong lúc nhất thời, nguồn sức mạnh trào ra như vỡ đê, dẫn đến tiếng chấn động ở xung quanh

Sau khi Địa ngục hỏa shotgun trở thành vũ khí bản mệnh của Tô Bạch, đã không còn là một vũ khí một nghìn điểm cốt truyện đơn giản nữa, mà đã hợp làm một thể với hắn, cùng lúc

Tô Bạch lớn mạnh, cũng sẽ biến vũ khí của mình mạnh lên và tiến hóa.

Cũng vì vậy, mà trong loại va chạm này, Địa ngục hỏa Shotgun cũng không hề rơi vào thế hạ phong một chút nào. Chỉ có điều, sóng dao động sức mạnh và phản chấn đối với hai người trong cuộc mà nói, cũng tuyệt đối không thoải mái gì. Cơ thể của Tô Bạch lùi về sau, hai cánh tay trực tiếp tê rần, mà người cường hóa đấu khí kia lại càng khí huyết cuồn cuộn, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Người đàn ông da đen lập tức tiến tới chuẩn bị trợ trận, nhưng một đường khí tức lôi kiếp ở trên trời nhắm thẳng vào anh ta, anh ta lập tức dừng bước chân, chuẩn bị ứng phó với mối đe dọa ở trên trời. Thế nhưng, khóe miệng của mập mạp lại lộ ra một nụ cười chế giễu, anh ta nhắm thẳng khí tức lôi kiếp đó vào ninja nữ kia, ninja cũng sợ đến mức ngưng thần phòng bị, không dám tham gia đoàn chiến.

Sau đó mập mạp lại tiếp di chuyển, dù sao thì mình vẫn có thể duy trì lôi kiếp trong mười phút không tan biến, bên này hù dọa ngươi một cái, bên kia lại hù dọa ngươi một cái, dùng hết khả năng phát huy công hiệu của một đường lôi kiếp này đến lớn nhất, cung cấp môi trường một đánh một nhanh chóng giải quyết đối thủ cho Tô Bạch và Gia Thố.

Đợt giao chiến thứ hai giữa Tô Bạch và người cường hóa đấu khí trực tiếp bắt đầu, đôi bên đều mang theo mục đích nhanh chóng đả thương và đánh bại đối phương, bởi vì ai có thể đánh bại đối thủ trước nhất, rồi rút mình ra ngoài đối phó với người khác, thì có thể làm chủ tiến trình của trận đoàn chiến này.

Mà ngay khi Tô Bạch phát hiện ra đối phương và tâm tính của mình giống nhau, trong lòng thật sự có hơi vui không chịu nổi.

Cách thức chiến đấu gây sát thương cho nhau này, còn ai am hiểu hơn mình được chứ?

Lần này, Tô Bạch dùng một khẩu súng chặn trường kiếm của đối phương, khẩu còn lại nhắm thẳng vào ngực anh ta, thế nhưng trong phút chốc đối phương đã ngưng tụ ra một vòng sáng đấu khí trước ngực mình, sau đó vòng sáng trực tiếp nổ tung về phía Tô Bạch!

Ánh mắt của hắn híp lại, không rút Địa ngục hỏa shotgun đã thò ra của mình về phòng thủ, mà lại kiên cường ăn một đòn này của đối phương, nhưng ngay khi Tô Bạch bị bắn bay đi, Địa ngục hỏa shotgun cũng bị bóp cò súng, ngực của đối phương thực ra cũng ăn một phát súng nặng nề, cũng bị bắn bay ra ngoài.

"Rầm!"

"Rầm!"

Hai người cùng nhau rớt xuống mặt đất, sau đó lại cùng bò dậy trong trong nháy mắt.

Ngay sau đó, người cường hóa đấu khí mang áo giáp ngực bị phá hủy một mảng, giống như mãnh hổ xuống núi, bắt đầu đợt tấn công mới về phía Tô Bạch.

Vị trí ngực của Tô Bạch cũng chảy máu đầm đìa, nhưng nhìn thấy đối phương lại xông về phía mình, trong lòng hắn lại hô tô đầy sảng khoái.

Sau đó, hắn duỗi tay, lôi ra một chiếc mặt nạ rồi đeo lên mặt mình.

Đây chính là một chiếc mặt nạ xương khô, trong nháy mắt đeo mặt nạ lên, khí chất cả người Tô Bạch lập tức trở nên lạnh lùng, xuyên qua đôi con ngươi của mặt nạ, có thể nhìn thấy một đôi mắt của Tô Bạch, lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Dưới hiệu ứng kích thích của mặt nạ, lại thêm trong lòng Tô Bạch vốn đã tràn ngập ý chí chiến đấu, cả người hắn trông giống một kẻ điên cuồng chiến đấu, chạy nhanh về phía người cường hóa đấu khí đang ở đối diện đó.

Nhưng trông thấy đối thủ của mình đột nhiên biến thành cái bộ dạng này, lòng chiến đấu vốn cứng rắn của người cường hóa đấu khí đó đột nhiên sinh ra một tia buông lỏng.

Bởi vì tinh thần của đối phương, động tác của đối phương, và cả khí thế của đối phương, dường như đối thủ của anh ta đã không còn là một con người có trình độ tuy duy chính xác nữa rồi, mà biến thành một một mãnh thú bất chấp cái chết, bất chấp đau đớn, và bất chấp bất cứ cái giá nào, chỉ cầu có thể cắn nát mọi thứ trước mặt mình!

“Chết đi, chết đi, chết đi!!!” Tô Bạch giống như một tín đồ ngoan đạo nhất, đang tiến hành cầu xin cái chết!

Chương 826 Trận Chiến Đau Khổ 1

Loại đấu chọi gay gắt, và thực lực này, cũng không thể tính là đoàn chiến có sự chênh lệch to lớn về mặt ý nghĩa chân chính, thật sự rất ít khi xảy ra, Tô Bạch nhớ lần trước khi mình đang đoàn chiến thực sự, vẫn là ở trong thế giới chuyện xưa của "bà lão mặt mèo", nhưng lần đó bởi vì Phát Thanh đã đưa ra hình thức tiểu đội, hình thành một loại sản phẩm thúc đẩy "hình thức Phát Thanh", cưỡng chế móc nối lợi ích của cá nhân với đoàn đội.

Đây là loại hình thức đặc thù mới hình thành được Phát Thanh xác nhận, nhưng cho dù là vậy, khi mới bắt đầu, cũng chưa hề xuất hiện loại làn sóng đoàn đội chân chính, người mạnh tổ đội với người mạnh, người yếu thì ôm đoàn sưởi ấm với người yếu, số lần chiến đấu thực sự không nhiều, dưới đại đa số tình huống đều là một bên biết khó mà lui.

Hơn nữa, lần đoàn chiến đó, trong tiểu đội của Tô Bạch và trong tiểu đội của đối phương còn có người phản bội nữa, đến cuối cùng, đoàn chiến này thực ra cũng biến thành cái dạng ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.

Nhưng lần này thì khác, ít nhất thì từ mặt cảm giác, hoàn toàn không giống.

Đầu tiên là đội ngũ kết hợp của đối phương do người Nhật Bản và người phương Tây tổ đội lại này, từ phương diện thực lực mà nói, vẫn chưa yếu đến mức có thể bị đám người Tô Bạch băm dưa thái rau. Tuy nhiên đám người Tô Bạch rõ ràng lại chiếm thế thượng phong về mặt thực lực. Nhưng loại chém

giết này, có tính mất ổn định rất lớn, không cẩn thận một cái là có khả năng xuất hiện thương vong với thành viên bên mình ngay, thậm chí là cục diện tất cả đều thua.

Tuy rằng lấy yếu thắng mạnh có xác suất nhỏ, nhưng cũng không phải chưa từng xảy ra.

Tiếp đó, ít nhất từ hiện tại mà nói, thì Tô Bạch biết rõ, mình có thể giao lại sau lưng cho đám người hòa thượng và mập mạp. Mọi người đều là người thông minh, và ít nhất thì người thông minh biết ở thời điểm nào sẽ sinh ra suy nghĩ gì, hiện giờ bọn họ cùng nhau tập trung tinh thần giết sạch toàn bộ đối phương, hoặc là tiêu diệt phần lớn mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Người cường hóa đấu khí đối mặt với trạng thái gần giống như dã thú xuống núi này của Tô Bạch, bắt đầu trông có vẻ hơi sợ đầu sợ đuôi hẳn lên, đặc biệt là cái loại như Tô Bạch, đang rõ ràng nói cho bạn: "Tới đi, đổi vết thương đi, tới đi, đối từ đi!"

Điều này cho khiến người cường hóa đấu khí này đánh đến rất buồn bực, bởi vì trước đó anh ta có được tin tình báo từ chỗ Sophie, rằng Tô Bạch là người cường hóa Huyết tộc, mà thực lực của cường hóa Huyết tộc cũng rất mạnh, cấp bậc chắc hẳn không thấp.

Cho nên, ngay từ đầu, người cường hóa đấu khí này đã ôm một loại tâm thái đối đầu với một tay Vampire mạnh mẽ để tác chiến với Tô Bạch. Đấu khí của anh ta và trang bị của anh ta, thực ra cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong khi đối mặt với Huyết tộc. Dù sao thì trong giới thính giả phương Tây, người cường hóa Huyết tộc cũng nhiều hơn trong giới thính giả phương Đông rất nhiều. Số lần anh ta giao chiến với thính giả Huyết tộc cũng rất nhiều, nên hiển nhiên cảm thấy kinh nghiệm của mình cũng đủ phong phú rồi.

Một Huyết tộc tới từ phương Đông, ha ha, phỏng chừng cũng chỉ có cấp bậc huyết thống cao mà thôi.

Nhưng sau khi giao chiến thật sự, biểu hiện và sự cường thế của Tô Bạch, khiến người cường hóa đấu khí này ngay mới đầu đã cảm giác được một loại mùi vị kinh hãi.

Từ khi nào mà cách thức chiến đấu của Huyết tộc lại là cái dạng này?

Từ khi nào mà Huyết tộc lại có phương thức chiến đấu đơn giản là đánh chính diện thế?

Không phải bọn họ nên sự tồn tại mai phục trong bóng tối, so tao nhã với thích khách, so máu lạnh với ma pháp sư, sở hữu tốc độ và sự nhanh nhẹn cao độ hay sao, làm thế nào mà con Vampire phương Đông ở trước mặt mình này, quả thực so với người cường hóa man di ở phương Tây, lại càng giống man di hơn?

Trong lòng người cường hóa đấu khí này nghĩ thế nào, thì Tô Bạch cũng không rõ. Hắn không thường đeo chiếc mặt nạ này trước đây, thậm chí số lần đeo nó lên có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vì sau khi đeo nó lên, Tô Bạch sẽ trở nên điên thật sự, không phải là loại bệnh khi mình phát bệnh đó, khi mình phát bệnh, chỉ có cảm xúc đi theo hướng cực đoan, nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo, nhưng sau khi đeo chiếc mặt nạ này lên, toàn bộ cơ thể mình đều chìm vào trong sự điên cuồng của bệnh tâm thần.

Trước kia, bởi vì các loại tình thế phức tạp khác nhau, nên Tô Bạch không dám hành động thiếu suy nghĩ như đeo chiếc mặt nạ này lên, bằng không cho dù mình có nhận được sức mạnh mạnh hơn và loại điên cuồng đáng sợ đó, thì vẫn có khả năng cuối cùng vì mất bình tĩnh mà rơi vào trong cái bẫy của người khác không biết chừng.

Nhưng lần này thì lại không thành vấn đề.

Có mập mạp đã trù tính toàn cục, có Gia Thố ở một bên phối hợp tác chiến, và có hòa thượng đang giữ trục. Tô Bạch biết rõ, lúc này đây, mình cuối cùng cũng có thể phóng túng một phen. Đây chính là điều mà mình thật sự đã mong mỏi rất lâu rồi!

"Sarton, anh đi giúp Maurras đi, tôi sẽ giúp anh triệt tiêu lôi kiếp trên trời, Mihoko, giúp tôi!"

Sophie biết rõ, dưới cục diện này, tổ đội này của mình tuyệt đối không thể cho đối phương cơ hội chia cắt rồi tiêu diệt từng bộ phận. Ninja và võ sĩ bên đó đã có chút hao sức đối với vị lạt ma Tây Tạng kia, mà người đàn ông cường tráng da đen Sarton đó, thì lại bị lôi kiếp trên đỉnh đầu khiến cho không có thời gian rảnh đi quan tâm cái khác, mình và vị âm dương sư Mihoko này, lại càng bị tay hòa thượng đó bám chắc.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần trong Tô Bạch và lạt ma, người nào giết chết hoặc gây sát thương nặng cho một đối thủ trước, thì có thể rút tay ra tham gia vào chiến cục ở một phương diện khác, từ đó hoàn toàn phá hỏng sự cân bằng, đến cục diện cuối cùng, rất có khả năng chính là… tàn sát!

Sophie tuyệt đối không cho phép sự xuất hiện của loại cục diện này, cho dù cô ta biết rõ, bốn người Trung Quốc này có thực lực không tầm thường, phía bên mình muốn hạ gục và đánh chết bọn họ, độ khó thực sự rất cao. Nhưng Sophie hiểu rõ rằng, sở dĩ đối phương dám cam đoan mở trận đoàn chiến lần này, nguyên nhân cơ bản thực ra vẫn là vì đối phương chắc chắn thực lực có thể ăn chắc được bên mình.

Nhưng chỉ cần bên mình có thể thể hiện ra khả năng đánh trả và giằng co, vậy Sophie không tin, mấy người Trung Quốc này thật sự tàn độc đến mức, thà rằng trả giá bằng cách thương vong một hai người, cũng phải giết được đám người bên mình!

Chương 827 Trận Chiến Đau Khổ 2

Lúc này, ma trượng trong tay cô ta phóng ra ánh sáng càng thêm sáng lạn và chói mắt, thậm chí một đôi mắt của cô ta ngay lúc này cũng dường như hóa thành màu hổ phách.

Giờ khắc này, cho dù là người bên Sophie cũng mới phát hiện ra, hai mắt của cô ta lại chính là bảo thạch ma pháp!

Vậy mà người phụ nữ này lại tự móc hai mắt vốn có, sau đó dùng bảo thạch ma pháp để thay vào!

Bất cứ người nào cũng đều có một phương diện đặc thù của riêng mình, người có thâm niên lại càng là như vậy. Sophie tiến vào trong hàng ngũ người thâm niên này sớm hơn Tô Bạch rất nhiều. Tuy rằng cô ta vẫn không có cách nào có được sự đột phá lớn, thậm chí ngay cả thăng đến thính giả cao cấp, đối với cô ta của hiện tại mà nói, còn không có một chút manh mối nào. Nhưng ở trong thời gian lâu như vậy, cô gái người Anh này, cũng không phải thật sự cả ngày ngồi trong quán cà phê, uống cà phê, và nói chuyện thời tiết với người khác một cách ngoan ngoãn như vậy.

Trên thực tế, vì làm phong phú bản thân mình và nâng cao thực lực cùng khả năng của mình, cô gái này quả thực đã làm rất nhiều chuyện.

Cả người Sophie lập tức lơ lửng hẳn lên, cô ta mở toàn bộ trạng thái, giờ đây, cô ta dường như đã trở thành nữ thần tự nhiên cao quý và ưu nhã. Khi đôi mắt nhìn về phía không trung, vậy mà lôi kiếp do mập mạp ngưng tụ ra lại vì vậy mà

xuất hiện xu hướng tan biến, sức mạnh sấm sét trong đó lại càng lập tức loãng đi rất nhiều.

Điều này khiến mập mạp ngạc nhiên, trong lòng thầm than cô gái này thật sự không đơn giản.

Nhưng anh ta cũng không phải ngồi không. Lúc này, điểm mấu chốt nhất thực ra vẫn là sớm tìm được một điểm đột phá một chút, khiến đối phương xuất hiện thương vong. Mà mắt thấy, phía bên Gia Thố quyết đấu với võ sĩ và ninja kia, tuy nhiên cho dù là một đấu hai, thì anh ta vẫn rõ ràng đã chiếm thế thượng phong. Nhưng hai người Nhật Bản đó cũng rất biết chừng mực, biết mình không đón đánh được, nên chuyển qua tiến hành chiến thuật kéo dài, miễn cưỡng quấn lấy Gia Thố ở nơi đó, cũng xem như làm ra một sự cống hiến của mình cho toàn bộ đoàn chiến.

Mà phía bên Tô Bạch, rất rõ ràng, người cường hóa đấu khí đó cũng không phải là nhân vật dễ đối phó gì, anh ta cũng là một tay xương cốt cứng rắn, cho dù người đàn ông cường tráng da đen kia đang bị mình hạn chế, nhưng Tô Bạch muốn giải quyết được người cường hóa đấu khí đó cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Mà trước mặt, cô ả người Anh này đột nhiên lộ ra con át chủ bài của mình, toàn bộ cục diện đoàn chiến cũng vì vậy mà từ mặt vốn có lợi cho bên mập mạp, dần dần bị đẩy sang một thế cân bằng.

“Hòa thượng, hù dọa đi, cho con ả nước Anh này nhìn thấy chim lớn của của các ông Trung Quốc chúng ta đi!”

Trong tay mập mạp xuất hiện một đống quân cờ, sau khi rải những quân cờ này xuống bên cạnh mình, anh ta ngồi khoanh chân ở đó, phi kiếm bản mệnh xoay quanh trên đỉnh đầu anh ta.

Sau đó, mập mạp lôi một lá bùa ra rồi niệm chú ngữ, lá bùa bùng cháy thành tro, anh ta trực tiếp nuốt toàn bộ tro lá bùa vào trong miệng.

“Thiên quân giáng lâm, giáng yêu phục ma!”

Mập mạp khẽ quát một tiếng, trong phút chốc, khí thế cả người anh ta đột nhiên biến đổi, trông giống như có thiên quân nhập vào, đồng thời, trong miệng anh ta cũng phát ra âm tiết tối nghĩa và khó hiểu, ngón tay chỉ lên trời.

“Lôi đến!”

Trong lúc nhất thời, lôi kiếp vừa mới bị Sophie cưỡng chế xua tan lại lập tức ngưng tụ thành thực chất một lần nữa, những đường lôi xà màu tím xuyên thủng tầng mây.

“Phong kiếp!”

Mập mạp lại chỉ về phía Sophie, cô ta lập tức cảm giác được một loại áp lực vô hình không thể đoán trước được, toàn bộ cơ thể run rẩy, khóe miệng trào ra một đường máu tươi.

Âm dương sư Mihoko lập tức xòe quạt giấy của mình, mặt sau của quạt giấy xuất hiện một hư ảnh hình con rắn lớn, cô ta cắn đầu lưỡi, một ngụm máu tươi phun lên quạt giấy, trong phút chốc, hư ảnh một cơn đại xà chui ra quấn quanh, bảo vệ bản thân và Mihoko, lúc này khó khăn lắm mới ngăn được áp lực tới từ mập mạp.

Hòa thượng thấy vậy, biết rõ mập mạp dự tính trả một cái giá nhất định để giải quyết cục diện trước mặt, lúc này đây, quả thực cũng không thể trì hoãn nữa.

Nhất là khi mập mạp đang chuyên tâm đối phó với Sophie và Mihoko, tương đương với việc tạm thời bỏ qua áp lực cho người đàn ông da đen Sarton, hiện tại, Sarton này đã tiến về phía Tô Bạch.

Rõ ràng, chiến lược đoàn đội đã được thay đổi, từ vốn dĩ đợi Tô Bạch và Gia Thố ở bên kia giết chết một người của đối phương trước, đã biến thành hình thành sự đột phá do mập mạp và hòa thượng ở bên này quyết đấu phân thắng thua với Sophie và Mihoko tạo ra.

Phật châu trong tay hòa thượng lập tức đứt rời và bay lên, trong một viên Phật châu lóe lên màu vàng, trực tiếp xoay quanh trước ngực hòa thượng đang ngồi xếp bằng.

Đây là một viên xá lợi, sau đó, ở bên cạnh hòa thượng, xuất hiện một cao tăng có bộ dáng khác hẳn, anh ta đang niệm kinh, anh ta đang lễ Phật, toàn bộ Phật quang của anh ta cộng thêm trên người hòa thượng, trong lúc nhất thời, đã khiến khí tức của hòa thượng cũng đã tăng vọt lên.

"Đốt!" Hòa thượng quát khẽ một tiếng, dưới sự áp bách của Phật quang, lúc này, hư ảnh con rắn lớn đó thấp thoáng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

"Ầm!"

Một vuốt của Tô Bạch tóm vào ngực của người cường hóa đấu khí Maurras, áo giáp ngực của Maurras đã vỡ nát, ngực bị một đòn này của Tô Bạch trực tiếp đánh cho máu thịt lẫn lộn, mà phía bên Tô Bạch, cả người từ trên xuống dưới cũng toàn là vết thương, nhưng lại đang không ngừng hồi phục với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Đồng thời, Maurras có hơi thất vọng phát hiện ra, khí tức của Tô Bạch dường như thuận theo sự tiếp diễn của trận đấu, mà đang không ngừng tăng lên, đây là một tên điên một trăm phần trăm rồi!

Cũng may, ngay lúc này, cơ thể mạnh mẽ của Sarton cố chấp chen vào trong, chặn Tô Bạch vốn đang liên tục tấn công không ngớt vào Maurras.

Sau khi đối một quyền với Sarton, trên người Tô Bạch xuất hiện vài tiếng giòn giã của xương cốt gãy nứt, điều này khiến hắn không thể không tạm thời dừng lại trước, dựa vào việc hít thở nặng nề để nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình.

Sarton phất tay, máu tươi đã chảy ra từ vị trí lòng bàn tay, sao con Vampire này, lại có sức mạnh mạnh mẽ đến vậy?

Tô Bạch vừa thở hổn hển, vừa tùy tiện cười.

Một trận này, quả thực có thể đánh đến đã ghiền!

Chương 828 Thắng Lợi 1

Sarton cũng không hề thể hiện ra một loại trạng thái tương tự với thú nhân ở trước mặt Tô Bạch, nhưng thực lực cơ thể của anh ta thật sự không yếu hơn hắn. Phải biết rằng, khi Tô Bạch đang đối đầu với anh ta, là ở trạng thái kết hợp hoàn toàn giữa huyết thống cương thi và sức mạnh mạch máu, đã như vậy, mà cũng chỉ đánh được ngang sức ngang tài với Sarton mà thôi.

Đương nhiên, nếu là quyết đấu tay đôi, thì Tô Bạch có tự tin chơi chết được tên đàn ông cường tráng da đen này, bởi vì hắn có lợi hơn thế hơn Sarton. Hắn cũng không chỉ sở hữu sức mạnh cơ thể tuyệt đối, mà hắn còn có tốc độ của Huyết tộc và cả các loại thủ đoạn khác nữa, hoàn toàn có thể dựa vào sự nhanh nhẹn của mình, để chơi anh ta chết tươi.

Bắt cá hai tay là một chuyện rất khó khăn, đặc biệt là trong việc chọn lựa cường hóa của thính giả. Những người chọn cường hóa hơn một con đường, rất có khả năng cuối cùng sẽ suy bại đến mức mấy con đường đều rất tầm thường, sau đó thì chết trong sự tranh giành mãnh liệt. Nhưng nếu bạn có thể bước ra được, vậy thì kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Đặc biệt là khi đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc, lại càng có thể chiếm giữ ưu thế rõ ràng, người khác là một lá bài, còn bạn lại là hai là bài, có thể dù bận mà vẫn ung dung hoán đổi cho nhau.

Thế nhưng, cho dù là Tô Bạch, ngay khi đối mặt với hai người Sarton và Maurras liên thủ lại, cũng cảm giác được một luồng áp lực vô hình.

Hai người Sarton và Maurras vốn quen biết nhau, về mặt phối hợp hiển nhiên khỏi phải nói, sau khi lại khai chiến tiếp, Sarton phụ trách chính diện, còn Maurras thì phụ trách phối hợp tác chiến và nhắm vào mục tiêu, hai người đều phát huy ưu thế của riêng mình ở mức độ lớn nhất.

Cũng bởi vậy, mà cho dù Tô Bạch đã đeo mặt nạ lên, hơn nữa cũng đã phát cuồng, nhưng khi đối mặt với hai người liên thủ lại, hắn cũng không thể chiếm được ưu thế gì, thậm chí còn có loại cảm giác bị đè đánh.

Nhưng loại cảm giác sảng khoái và chìm đắm này, vẫn khiến Tô Bạch cảm thấy thỏa mãn, chí khi đối mặt với đối thủ như vậy, chỉ khi đối mặt với cuộc chiến giằng co như vậy, mới có thể áp dụng những áp lực ở tận sâu trong nội tâm của mình và các loại chiêu thức cùng phương pháp đã quanh quẩn trong đầu từ trước ra.

Thế nhưng, người mang nội tâm kinh hãi hơn, thực ra không phải là Tô Bạch, ngược lại, hiện giờ hắn ngoại trừ sảng khoái, thì vẫn là sảng khoái, cho dù tốc độ xuất hiện thương thế trên người đã vượt quá xa tốc độ mà huyết thống Huyết tộc có thể tự mình chữa trị. Cho dù tuy rằng ý chí chiến đấu vẫn ngẩng cao như cũ, nhưng sức mạnh phát huy ra được cũng thuận theo sự đổi dời của thời gian mà đang không ngừng giảm bớt đi, nhưng trong đầu óc của hắn, vẫn chỉ có cảm giác rất sảng khoái tràn đầy như cũ.

Ngoại trừ sảng khoái, thì không còn quan tâm gì khác!

Thế nhưng, Sarton và Maurras thì lại khác, bọn họ cảm thấy vị đối diện này, thật sự khiến người ta cảm giác như một con quái vật đáng sợ, hắn không ngại bị thương, thậm chí còn trông có vẻ như không ngại cả cái chết, không hề băn khoăn xem liệu đồng đội của mình có phản bội mình vào lúc này hay

không, cũng không kiêng dè thực ra vào lúc này, hắn đã trở thành một vị trí hung hiểm nhất trong trận đoàn chiến lần này.

Con mẹ nó, đám người Trung Quốc này thật sự là anh em ruột hợp thành hay sao.

Không, cho dù là anh em ruột, sau khi trở thành thính giả cũng không có khả năng thân thiết khăng khít được.

Bọn họ thực ra không biết, cũng không thể lý giải được triết lý hòa hợp giữa Tô Bạch, và đám người mập mạp. Mập mạp có thể được tin tưởng sao? Rõ ràng là không thể, lúc đầu con hàng này vốn nghiêm túc khuyên bảo Tô Bạch đừng đi tìm hiểu nhân quả, kết quả bản thân lại tìm hiểu đến rất vui vẻ. Hòa thượng và Gia Thố thực ra cũng giống như vậy, đều là những người không thể tin tưởng.

Nhưng ở trong cục diện đặc thù này, và ở thế cục đặc thù này.

Tô Bạch biết rõ bọn họ sẽ làm thế nào, cũng biết rõ bọn họ có thể làm thế nào. Cũng bởi vậy, hắn mới yên tâm đeo mặt nạ lên, cho dù lúc này quả thực vị trí của mình là hung hiểm nhất, bởi vì hắn chắc chắn phải một người ứng phó với hai sức mạnh chủ chiến của đối phương.

Nhưng Tô Bạch vẫn không hề kiêng dè như cũ.

Maurras và Sarton thấy muốn trong thời gian ngắn giải quyết được Tô Bạch, hiển nhiên là một chuyện rất không có khả năng. Cho nên bọn họ cũng định một người trong số đó thoát khỏi đoàn chiến, giúp đỡ hai người Nhật Bản đang càng lúc càng hết chống đỡ nổi trước mặt tay lạt ma kia, hoặc là đi đánh lén, tấn công mập mạp và hòa thượng, để giảm bớt áp lực càng lúc càng khó tiếp nhận của Sophie và Mihoko.

Nhưng, mỗi một lần, ngay khi trong số bọn họ có một người định rời khỏi đoàn chiến, thì tên Vampire đó như thể

phát điên, không ngại bản thân bị thương nặng, cũng phải kiên quyết kéo được người đó trở về!

Loại dáng vẻ tàn nhẫn này, quả thực khiến Maurras và Sarton phát lạnh từ tận đáy lòng!

Bọn họ biết rõ, phía bên mình đã không có khả năng chiến thắng, bởi vì trong đoàn đội của đối phương, có một người đã mất đi lý trí một trăm phần trăm, đi cống hiến cho đoàn đội!

Mỗi đội, có một người như vậy tương đương với nằm ở thế bất bại!

Bởi vì Maurras và Sarton biết rõ ở phía bên mình, cho dù là bản thân mình hay là mấy người Nhật Bản kia, đều không có khả năng làm đến mức độ này, không có khả năng vì sự thắng lợi của đoàn đội mà không có giới hạn và hy sinh chính mình.

Đây thực sự là một mối đe dọa đối với đoàn đội.

Lúc trước Phát Thanh có đợt, gần như trong mỗi một thế giới chuyện xưa đều sẽ bắt đầu thử hình thức tiểu đội, nhưng sau đó lại im hơi lặng tiếng, rõ ràng Phát Thanh đã tiến hành thăm dò và phân tích hình thức tiểu đội, có khả năng cuối cùng Phát Thanh cũng không thể không đưa ra một kết luận, đó chính là những thính giả này, đã quen với quy tắc tự mình chiếm lợi ích tối cao, và cả việc mò mẫm, leo trèo, lăn lộn trong mọi hoàn cảnh nữa, ngươi kêu chúng ta đi tổ đội, thực ra cũng chẳng có gì khác biệt với không tổ đội.

Trên thực tế, cho dù Phát Thanh không thiết lập hình thức tiểu đội, hay là không thiết lập chứng nhận tinh thể cho tổ đội, thì trong thế giới chuyện xưa bình thường, khi các thính giả cảm thấy thích hợp hoặc là nên tổ đội, thì bản thân bọn họ cũng sẽ tự phát, lại gần nhau hình thành một đoàn thể nhỏ.

Chương 829 Thắng Lợi 2

Nhưng đoàn thể nhỏ này sẽ tràn ngập nội đấu, tràn ngập tính toán, tràn ngập sự phản bội và báo thù.

Mà rất dễ nhận thấy, hình thức tổ đội của Phát Thanh, thực ra cũng không có một chút thay đổi nào về phương diện bản chất. Cho dù Phát Thanh có cưỡng chế thiết lập trong đội ngũ không cho phép chém giết lẫn nhau, nhưng đào hố cho đồng đội nhảy xuống, hoặc là dứt khoát bình chân như vại, thấy chết không cứu, thì kinh nghiệm của các thính giả về những thủ đoạn này, và ứng đối với quy tắc của Phát Thanh, thật sự rất trơn tru.

Cũng giống như Phát thanh vẫn luôn tự cho rằng mình có thể chơi đùa các thính giả trong lòng bàn tay, nhưng thính giả thực ra cũng đã đang ở một mức độ nhất định, chơi đến sạch các cửa của trò chơi "Phát Thanh Khủng Bố" này.

Có lẽ, cũng chính vì vậy, cho nên Phát Thanh mới dần dần không còn ham thích hình thức tiểu đội nữa, bởi vì có thiết lập hình thức tiểu đội hay không, thì bản thân thính giả nên chơi thế nào thực ra vẫn sẽ chơi như thế, muốn phát huy trí tuệ, tính toán, dũng khí và những nguyên tố khác của tiểu đội đoàn chiến một cách hoàn mỹ, trên thực tế là chuyện không có khả năng thành hiện thực. Mỗi một người đều có tính toán nhỏ của riêng mình. Trừ phi Phát Thanh thiết lập một bên tiểu đối người thắng lợi có thể phục sinh toàn bộ thành viên đã chết, hơn nữa cùng nhau tiến về phía phần thưởng, nhưng như vậy lại thực sự hạ thấp tính cốt truyện mà Phát Thanh đang theo đuổi quá.

Cho dù thế nào, thì ít nhất là vào lúc này, bốn người Tô Bạch, ngược lại đã cho thấy hình thức tiểu đội mà Phát Thanh vẫn luôn muốn nhìn thấy, nhưng đây là phải có điều kiện tiên quyết, mà loại điều kiện tiên quyết này thực ra cũng không thể phục chế lại được.

Trên người Tô Bạch đã đầm đìa máu tươi, thương thế trên người lại càng nặng đến khó có thể tưởng tượng được, nhưng kết quả mà hắn đổi lấy, lại chính là quấn chặt lấy hai người có năng lực cận chiến mạnh nhất trong đoàn đội của đối phương như Maurras và Sarton ở bên mình.

Mà thế cân bằng, cuối cùng cũng bị phá vỡ, dù sao thì mạnh yếu, cũng đã bày sẵn ở nơi này.

Giờ khắc này, sài đao của Gia Thố cuối cùng cũng cắm vào ngực của võ sĩ, tay võ sĩ này trong một khắc bị đâm chết mới sững sờ phát hiện ra, vậy mà Gia Thố lại hoàn toàn nắm rõ thân pháp của mình thông qua thời gian chiến đấu với mình, hơn nữa còn kiên nhẫn chờ đợi, tìm ra cơ hội tất sát trong nháy mắt này.

Có thể nói, anh ta chết cũng không oán, vì trình độ của đối phương về mặt võ học, thực sự cao hơn anh ta quá nhiều.

Thế cân bằng của võ sĩ bị mất đi, ninja nữ hiển nhiên một cây chẳng chống vững nhà, sau đó, cô ta đã chọn một quyết định mà phần lớn thính giả đều sẽ chọn.

Đó chính là chạy!

Đúng vậy, cô ta biết, thế cân bằng đã bị phá, tiếp sau đây chính là tàn sát nghiêng về một bên, mà sự chạy trốn của cô ta, lại trực tiếp gia tăng sự sụp đổ của trận này.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, thực ra, sở dĩ hòa thượng, mập mạp và Gia Thố chọn đánh một trận này, vì loại

cục diện này vốn chính là cảnh tượng mà bọn họ đã dự liệu trước được mà thôi.

Thực ra sự chênh lệch của đôi bên không chỉ nằm ở trình độ thực lực.

Mà cho dù là Tô Bạch, hay là mập mạp, hoặc là hòa thượng và Gia Thố, trong lòng đều biết rõ, ưu thế chân chính phía bên mình, là mỗi một người bên bọn họ đều có đủ sự thông minh, đủ thông minh thì sẽ không thiển cận, biết nên đi hy sinh mình thế nào để nhận được lợi ích, đương nhiên hy sinh ở đây, cũng không phải chỉ cái chết, mà là chỉ việc tương tự với của mập mạp và hòa thượng, một người dẫn thiên quân nhập vào người, một người dẫn tàn hồn của cao tăng trong viên xá lợi ra, đây thực ra là một chuyện tổn thương nguyên khí, nhưng bọn họ đều làm mà không hề do dự.

Mà Tô Bạch, chà, con hàng này, là người mà bọn họ ngược lại không lo lắng nhất.

Võ sĩ bỏ mình, ninja nữ tháo chạy, Gia Thố cũng không đuổi theo, mà trực tiếp xông về phía Sophia mà Mihoko, ngay khi sài đao của anh ta vụt tới, mập mạp và hòa thượng lập tức lại phát lực một lần nữa.

Trong nháy mắt, hư ảnh con rắn lớn hoàn toàn sụp đổ, hai tròng mắt của Sophie trào ra máu tươi, cả người giống như con diều đứt dây rớt xuống, thân thể của Mihoko cũng run lên, sắc mặt vô cùng tái nhợt, thậm chí còn phủ lên cả lớp son thật dày trên mặt cô ta.

Đao của Gia Thố, vừa đúng lúc bổ tới, sài đao cổ xưa không có gì lạ kỳ, chặt đứt cái đầu động lòng người đó của Sophie một cách rất thuận lợi, thi thể không có đầu nằm trên đất, mang theo một vẻ đẹp thật thê lương.

Mihoko đồng thời hứng chịu một kích cường thế từ mập mạp và hòa thượng, cô ta vốn như cây đèn tàn trước gió, ngay lúc này, linh hồn sụp đổ, cơ thể bắt đầu bốc cháy.

Sau đó, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố, đều cùng hướng ánh mắt về phía Tô Bạch.

Sarton và Maurras đưa mắt nhìn nhau, đoàn chiến thất bại, nước đổ khó hốt lại, cục diện đã hoàn toàn không có cách nào cứu vãn, cho nên lúc này, hai người đều chuẩn bị bỏ chạy, tách ra hai hướng, vẫn có thể thoát được một.

Nhưng ngay khi Sarton định chạy mất, thì một thanh trường kiếm đâm thẳng vào ngực của anh ta, sau đó Maurass rút trường kiếm, phát ra đấu khí, chạy biến về phía xa.

Sarton lảo đảo một cái, đối mặt với vòng vây của bốn người Tô Bạch, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố, anh ta phát ra một tiếng rống giận không cam lòng tựa như của gấu ngựa!

Kết quả đoàn chiến, địch chết bốn, bị thương hai, bên ta không một người chết.

Tô Bạch đứng ở nơi đó lung lay sắp đổ, nhặt thi thể không đầu của Sophie lên, sau khi vuốt ve cánh tay của cô ta với vẻ mặt thương hại và cảm khái, hắn không hề do dự mà đâm phập răng nanh của mình vào thi thể vẫn còn chưa lạnh đó.

Lúc này, đã là xế chiều.

Chương 830 Bóng Ma Hạt Nhân 1

"Nào, Đại Bạch, nhân lúc còn nóng mà làm một phát đi." Mập mạp xách thi thể của âm dương sư Mihoko lên, rồi quăng về phía Tô Bạch.

Mihoko là bị mập mạp và hòa thượng liên thủ lại tiêu diệt linh hồn, cho nên cơ thể vẫn còn bảo trì sự nguyên vẹn, không giống như Sophie bị một thanh sài đao của Gia Thố trực tiếp chặt đứt đầu, luôn khiến người cảm thấy có hơi không đẹp.

Tuy rằng vóc dáng cao lớn của cô gái người Anh này rất mê người, nhưng một người phụ nữ cao lớn không có đầu, phỏng chừng đàn ông bình thường đều không thể nào cứng nổi.

Thi thể của Sophie ở bên cạnh Tô Bạch đã khô quắt lại, hắn lau miệng, bộ dáng rất rõ ràng vẫn chưa thỏa chí.

Có máu tươi tươi ngon của cường giả không ngừng tuôn mạnh vào, thương thế trên người Tô Bạch cũng không ngừng hồi phục, vị trí vết thương liên tục có máu tươi chảy qua, sau đó lại có mầm thịt mềm mới đang sinh ra.

Ngoại trừ thương thế về linh hồn, hoặc là thương thế sót lại mang thuộc tính sát thương dư quá lớn, thì những thương thế khác, Tô Bạch đều có thể tự mình hồi phục, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đủ máu tươi bổ sung.

Thực ra, hắn hoàn toàn có thể đứng ở bên cạnh thi thể, dựa vào thiên phú năng lực có được sau khi bản thân mình dung hợp với vũ khí bản mệnh, để trực tiếp rút tinh hóa từ trên thi

thể và dung nhập vào trong cơ thể mình, nhưng loại cảm giác thoạt nhìn cao nhã đó, lại khiến Tô Bạch không thích, có hơi giống với ngồi ngại ngùng bên bàn ăn xa hoa, thưởng thức những món thức ăn có giá trị xa xỉ một cách tinh tế.

Mà loại trực tiếp đâm răng nanh vào trong cơ thể của thi thể để hút máu tươi của đối phương, lại giống như là đi dép tông, ngồi trong quán ăn ngoài trời, ăn uống thoải mái vậy. Hơn nữa đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, thì loại cách thức hút máu và hồi phục như vậy, lại càng mang đến một loại khoái cảm thân là kẻ chiến thắng đang hưởng thụ chiến lợi phẩm hơn.

Thi thể của Mihoko cũng bị hắn nắm trong tay, bắt đầu hút máu.

Hòa thượng lại xâu viên xá lợi đó vào trong chuỗi Phật châu của mình, rồi đứng dậy, đi tới bên cạnh Tô Bạch.

Mập mạp cũng thu xong đồ đạc, ngồi xổm ở nơi đó, vừa hút thuốc, vừa nhìn Tô Bạch ăn một cách ngon miệng.

Trong tay của Gia Thố cầm một tấm vải không biết tìm ở đâu ra, đang cẩn thận chùi sài đao của mình.

Tô Bạch thì lại dưới ánh nhìn chằm chú của ba người, ăn ngấu ăn nghiến như thể bên cạnh không có người, rất nhanh trên mặt đất chỉ còn lại bốn cái thây khô lạnh lẽo.

“Ôi… đúng là thoải mái.”

Tô Bạch phát ra một tiếng cảm thán, giống như người sau khi ăn no nê, sẽ duỗi cái eo một cách thật khoan khoái dễ chịu.

Mập mạp ném đầu thuốc xuống mặt đất, sau đó nhổ toẹt một bãi nước bọt: “Mẹ nó, nhìn cậu ăn làm tôi đột nhiên cảm thấy đói.”

Trên người Tô Bạch thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng khớp xương va chạm, thương thế bên ngoài đã không còn nhìn thấy nữa, nhưng một vài đoạn xương gãy bên trong hoặc là thương thế tổn hại đến xương cốt, cũng đang gióng trống khua chiêng khôi phục lại.

Máu tươi của bốn người có thâm niên đối với Tô Bạch mà nói, thật sự là một bữa rất no bụng, đặc biệt là sau khi chém giết một trận, còn được thỏa chí uống sạch máu tươi của kẻ địch để hồi phục bản thân.

Sự sung sướng này, thật sự khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả được.

"Vậy bây giờ chúng ta định làm thế nào đây?" Mập mạp cầm một que gỗ nhỏ trong bàn tay, vẽ bùa lên mặt đất: "Đi về phía nhà máy điện hạt nhân sao?"

Lúc này, Tô Bạch đang nhắm mắt, chắc hẳn là đang tiến hành tự mình điều tức, bấy giờ hắn cũng không tham gia vào trong cuộc thảo luận. Đương nhiên, đây cũng là vì trên cơ bản đợt này, hắn vẫn luôn đi theo người Hàn Quốc Phan Văn Cát đó, cho nên cũng không hiểu biết nhiều về tình hình của thế giới chuyện xưa này.

Hòa thượng trầm ngâm một lúc, đáp: "Lần này số lượng thính giả tiến vào thế giới chuyện xưa vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, tuy lần này chúng ta đã chặn giết được một tốp, nhưng xung quanh vẫn còn rải rác nhiều thính giả hơn, theo như bần tăng thấy, chúng ta vẫn nên thận trọng trước một chút thì tốt hơn, trước khôi phục thương thế, sau lại tiêu hóa sạch trang bị của những người này."

Đề nghị của hòa thượng rõ ràng khá thận trọng, dù sao thì sau một đợt đoàn chiến này, mấy anh em đều mang theo vết thương, đương nhiên tên súc vật Tô Bạch này là một ngoại lệ,

nhưng những người khác đều cần thời gian để từ từ liếm láp vết thương của mình.

Ngoài ra, nhiệm vụ chính của Phát Thanh vẫn chưa được tuyên bố, cũng thường mang đến cho người ta một loại cảm giác tương lai bất ổn, nhưng lúc này, không có mục tiêu lợi ích rõ ràng, thì cũng không cần thiết phải phách lối quá, khiêm tốn một cách thích hợp cũng không phải không được.

Thi thể của bốn người này hiển nhiên đã thành món ăn Trung Quốc của Tô Bạch, mà pháp khí của bọn họ thì lại bị thu thập hết.

"Đại Bạch, cậu thích cái nào hả?" Mập mạp hô về phía Tô Bạch.

Lúc này, Tô Bạch cuối cùng cũng mở mắt một lần nữa, một sợi tinh quang phóng ra từ trong con ngươi của hắn, khí tức cả người cũng lập tức tăng vọt lên, sau đó lại từ từ thu vén lại.

Thực lực, quả thực đã được cải thiện rồi, nhưng cụ thể là đến mức độ nào, cục diện hợp nhất huyết thống vì nhiễm phóng xạ ba mươi năm gây ra, rốt cuộc còn sinh ra ảnh hưởng sâu xa gì nữa, những điều này, Tô Bạch cũng không biết rõ, chỉ có thể dựa vào sau này có thời gian lại từ từ tìm hiểu mà thôi.

"Tôi không cần, các anh tự chia đi."

Ngược lại cũng không phải hắn rộng lượng, mà là vì lần này, đám người mập mạp có thể ra tay, vốn có hơi ngoài dự liệu của Tô Bạch. Về phần chiến lợi phẩm, Tô Bạch hiển nhiên bằng lòng bỏ qua phần của mình để bày tỏ một thái độ, mọi người hỗ trợ nhau cùng có lợi, vốn chính là đạo lý này, ngoài ra, điều quan trọng nhất thực ra vẫn là lần trước ở trong trạm xe lửa đó, Tô Bạch thực ra đã tìm được không ít đồ của người có thâm niên đã chết, nhưng đều để ở nhà lão Phương, mà khi

thế giới chuyện xưa lần này bắt đầu, cũng không cho hắn một chút thời gian chuẩn bị nào, cho nên những thứ này Tô Bạch hiển nhiên không thể mang vào trong thế giới chuyện xưa được.

Nhưng cho dù nói thế nào, hàng tích trữ pháp khí mà người có thâm niên bình thường sử dụng của Tô Bạch, quả thực cũng đủ nhiều rồi, hơn nữa thực sự còn có hơi chướng mắt.

"Được, dù sao thì trong phòng ngủ của cậu vẫn còn một đống đồ tốt nữa mà, chúng tôi cũng không khách sáo với cậu đâu."

Chương 831 Bóng Ma Hạt Nhân 2

Mập mạp hiển nhiên đã phát hiện ra những pháp khí mà Tô Bạch mang trở về, cũng biết hiện tại của cải của hắn quả thực rất phong phú.

Sau khi mọi người chia đồ xong, lại một lần nữa lên đường, không đi đường lớn, mà là tiến vào trong núi rừng. Mập mạp và hòa thượng luân phiên dùng trận pháp để che giấu hành tung của nhóm người mình, trước đó Sophie tự cho rằng đã quản chế được hành tung của đám người mập mạp, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là bị đám người mập mạp tương kế tựu kế mà thôi.

Cuối cùng, nhà máy điện hạt nhân đó rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt đám người, xuống dưới sườn núi này, trên cơ bản cũng được tính là đã đến cửa của nhà máy điện hạt nhân.

Trong nhà máy điện hạt nhân có rất nhiều xe báo hỏng, ba mươi năm qua đi, thân là một nơi bắt nguồn của tội ác, lúc này nơi đây rõ ràng so với bình thường, dường như hoàn toàn không có sự khác biệt gì, chỉ là càng thêm hoang vắng mà thôi.

“Có người ở bên trong.” Mập mạp chỉ xuống bên dưới.

Quả nhiên lúc này, trong nhà máy điện hạt nhân, có mấy bóng người đang di chuyển, đám người Tô Bạch vừa vặn đứng ở vị trí cao hơn, nên hiện giờ hiển nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.

“Vậy chúng ta cũng vừa lúc đợi thêm chút đi.” Hòa thượng mở miệng đáp.

Nếu có người đã tiến vào, vậy cứ đợi bọn họ đi kích hoạt nhiệm vụ chính của Phát Thanh là được, cho dù phía trước có cơ hội gì, thì đám người bên mình vẫn sẽ tiếp tục làm việc dựa theo phương châm đã định sẵn, đó là tạm thời, khi chưa nhìn thấy lợi nhuận, thì không cần thiết phải đi dính vào nguy hiểm.

Mọi người đều ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi, lúc này, sắc mặt của Gia Thố rõ ràng có hơi nặng nề, nếu đã đến nhà máy điện hạt nhân rồi, anh ta cũng mở miệng hỏi: "Lần này nguy cơ chân chính mà Phát Thanh sắp xếp, cụ thể sẽ thể hiện ở phương diện nào đây?"

Đây là chủ đề có bao hàm ý nghĩa nên có ở bên trong, thân là thính giả, hiển nhiên biết rõ Phát Thanh chuẩn bị chơi đùa bạn, nhưng bạn nhất định phải đối mặt một cách nghiêm túc và tích cực, còn phải cố hết khả năng để dự đoán trước được Phát Thanh sẽ dùng phương thức gì để chơi bạn. Ví dụ như các loại phương thức khẩu vị nặng như nhỏ sáp nến, hoặc là roi da nhỏ, hay là còng tay, xiềng xích, quả cà dưa leo gì đó.

"Tóm lại, không thể ném tiếp một quả bom hạt nhân qua đó được, chúng ta cũng không phải dân tộc hạt nhân giống như Nhật Bản nhỏ bé." Mập mạp châm chọc.

Lúc này, hòa thượng híp mắt, trông rất chắc chắn.

"Hòa thượng, anh phát hiện ra gì thì mau nói đi." Mập mạp thúc giục.

"Còn nhớ bách quỷ dạ hành trong thị trấn kia chứ?" Hòa thượng mở miệng đáp: "Bần tăng vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc thì thi thể của bọn họ ở nơi nào, ba mươi năm quả thực rất dài, nhưng cho dù toàn bộ thi thể đã thối rữa, sau đó bị một vài chim trời cá nước ăn sạch, vẫn sẽ để lại dấu vết, không có khả năng triệt để như vậy được."

“Trước đó ở trong căn nhà mà các anh thu xếp cho tôi, tôi có phát hiện ra một thi thể nữ, bị trận pháp của mập mạp anh đánh thành đống nước mủ rồi.” Tô Bạch nói: “Nhưng thi thể nữ đó bị người mưu sát, cũng không phải chết vì phóng xạ hạt nhân.”

“Nếu người đã chết, vậy thì vong hồn thường sẽ đọng lại nguyên tại chỗ mà không đi xa, người chết ngoài ý muốn phần lớn đều sẽ mang theo oán niệm, xác suất sinh ra vong hồn lại càng lớn hơn.” Mập mạp suy nghĩ: “Dọc theo con đường từ thị trấn tới nhà máy điện hạt nhân này đều có hơi sạch sẽ quá, tôi cũng không cho rằng sau khi rò rỉ hạt nhân, chính quyền địa phương của Hàn Quốc còn cố ý tổ chức người qua đây tổng vệ sinh, vận chuyển toàn bộ thi thể của công dân mình ra ngoài, rồi tiến hành an táng thỏa đáng.”

Tham khảo thái độ của người Nhật Bản về nhà máy điện hạt nhân Fukushima đi, họ chỉ dám phái người máy đi vòng vèo trong khu rò rỉ hạt nhân. Người bên Hàn Quốc này hiển nhiên không có khả năng phái quân đội có quy mô rất lớn tới nơi này tiến hành “tổng vệ sinh”, một là bản thân những quân đội này không tình nguyện, hai là làm như vậy thực ra không có ý nghĩa.

“Bần tăng cảm thấy, thi thể của bọn họ, không phải bị người xử lý sạch rồi đâu, mà là…” Nói đến đây, hòa thượng đứng dậy, duỗi tay ra chỉ vào nhà máy điện hạt nhân ở bên dưới: “Mà hẳn là ở trong nhà máy điện hạt nhân.”

“Trong nhà máy điện hạt nhân đó phải chứa đựng bao nhiêu thi thể đây, không phải đã biến thành một cái huyệt quỷ rồi chứ?” Mập mạp thì thầm: “Mộ tập thể.”

Lúc này, Tô Bạch hơi hé miệng, nói: “Sự phát triển của nhân loại hiện tại, trên cơ bản đi theo hai hướng cực đoan, một là vô cùng lớn, đó chính là tìm kiếm và xuất phát hướng về vũ

trụ, một là vô cùng nhỏ, cũng chính là hướng đến nghiên cứu phân tử nhỏ bé hơn. Mà con người đối với hạt nhân, và đối với sức ảnh hưởng đáng sợ nằm ngoài tầm kiểm soát mà hạt nhân mang lại, thực ra mức độ hiểu biết và trình độ nghiên cứu về chúng đều không cao cho lắm, thậm chí còn nằm ở một trạng thái chưa hiểu rõ hết, nhưng bởi vì lợi nhuận mà hạt nhân có thể mang lại vô cùng to lớn, dưới sự thúc đẩy bởi lợi nhuận, con người mới tạm thời ném nỗi lo ngại về sự nguy hại của hạt nhân sang một bên, mà bắt đầu tiến hành khai phá hạt nhân và sử dụng hạt nhân. Chúng ta vốn dĩ vẫn luôn cho rằng, vũ khí hạt nhân có sức sát thương và tác động lớn nhất đối với vật sống, nhưng dường như chưa có người nào từng cân nhắc qua, hạt nhân đối với người chết, và đối với vong linh, cũng có ảnh hưởng đặc biệt hay không?"

Lúc này, Gia Thố đột nhiên mở miệng với vẻ hơi bất ngờ: "Mấy người đó, sao vẫn luôn đi lòng vòng quanh một chỗ vậy?"

"Có chuyện gì xảy ra với mấy tên đần độn đó thế, lẽ nào bị quỷ dựng tường?" Mập mạp vừa nhìn ra xa vừa nói, nhưng đôi mày rất nhanh đã nhíu chặt lại, rõ ràng mập mạp nhìn ra được sự việc dường như không đơn giản như vậy.

"Không đúng, không giống với quỷ dựng tường." Lúc này, Gia Thố trực tiếp phủ nhận suy đoán của mập mạp: "Anh có phát hiện ra không, tuy rằng bọn họ chỉ đang lòng vòng quanh một chỗ, nhưng bọn họ trông không giống như tự mình chủ động đi tới đi lui, không tự giác mà vòng về con đường cũ, lại càng giống như không ngừng bị một đám đồ vật không trông thấy đuổi đi, giống như thể…"

"Giống như thể một đám sơn dương bị một đám sói xoay vòng đùa giỡn vậy." Hòa thượng nói tiếp câu của Gia Thố, nhưng đồng thời anh ta cũng nhíu chặt mày lại: "Mập mạp,

chúng ta cùng nhau sắp xếp một trận pháp nhìn trộm đi, xem kỹ xem phía bên nhà máy điện hạt nhân rốt cuộc có gì."

"Hòa thượng, anh nghi ngờ vị trí mà chúng ta đang đứng hiện giờ, khi nhìn nhà máy điện hạt nhân, thực ra chỉ là nhìn thấy một tầng ảo ảnh giả tạo thôi đúng không?" Mập mạp vừa lôi đạo cụ trận pháp của mình ra, vừa hỏi.

Mập mạp kinh ngạc phát hiện ra, muốn cấu tạo ra một trận pháp ảo thuật, mà từ một vị trí bất kỳ ở nơi rất cao hay rất xa nhìn xuống đều sẽ bị mê hoặc, vậy phải là một loại hình thức lớn thế nào?

Chương 832 Ăn No Rồi 1

Hơn nữa còn phải che giấu cho không chỉ một người, mà là một nhà máy điện hạt nhân chiếm diện tích rất lớn.

Đây đúng thực là một công trình vô cùng đồ sộ.

"Mẹ nó chứ, hòa thượng, nếu thật sự là ảo thuật, vậy thì đáng sợ quá rồi." Mập mạp vừa bố trí pháp trận vừa thì thầm.

Hòa thượng gật đầu, ý bảo rằng bản thân anh ta cũng cảm thấy như thế.

Hai người không chia nhau bày bố pháp trận, mà là hòa thượng giúp đỡ, làm phụ trợ, còn mập mạp thì tiến hành bày bố chính. Tô Bạch và Gia Thố đứng ở bên cạnh, thi thoảng lại nhìn xuống nhà máy điện hạt nhân ở bên dưới.

"Nói thật, tôi có chút mong đợi." Tô Bạch cười bảo.

Gia Thố gật đầu: "Cũng vậy."

Rất nhanh, trận pháp của mập mạp đã được sắp xếp xong, anh ta lập tức bấm tay niệm chú, vận hành trận pháp, một độ mở màu lam khoảng chừng một mét vuông xuất hiện, mập mạp chỉ tay vào độ mở, độ mở thuận theo ngón tay của anh ta mà di chuyển, đợi đến sau khi mập mạp điều chỉnh độ mở đến góc độ tốt, và trông thấy cảnh tượng từ vị trí độ mở xuống dưới, anh ta nuốt một ngụm nước miếng theo bản năng.

Hòa thượng đứng ở bên cạnh mập mạp, tinh thần cũng đột nhiên nghiêm túc hẳn.

Tô Bạch và Gia Thố cũng đưa mắt nhìn nhau, hai người cùng bước qua đó.

Rất nhanh, Tô Bạch đã biết rõ nguyên nhân khiến cho mập mạp và hòa thượng như gặp phải đại địch như vậy là gì.

Độ mở này, theo quan điểm của Tô Bạch, hẳn là có loại hiệu quả giải trừ ma chướng ảo ảnh, có thể nhìn thấy bản chất của sự tương phản đó.

Từ trong độ mở nhìn qua, phía trên nhà máy điện hạt nhân được bao phủ bởi một lớp vỏ màu đen, mà trong nhà máy điện hạt nhân thì lại có vô số người chi chít đứng ở đó.

"Mập mạp, anh có khả năng nói đúng thật rồi đó, đây đúng thật là mộ tập thể rồi." Tô Bạch nói.

"Ha ha." Mập mạp cười hai tiếng, lúc này, anh ta không hề đắc ý về lời tiên đoán chính xác của mình một chút nào, bởi vì dựa theo tính cách gay gắt và thống nhất của Phát Thanh, nhiệm vụ chính của đám người mình, chắc chắn không thể tránh khỏi nhà máy điện hạt nhân này.

"Những người này, không phải là thi thể sờ sờ trước mặt, có lẽ, hình như không phải là loại trạng thái vật chất đơn thuần đó." Hòa thượng phân tích: "Các cậu nhìn xem, khi mấy thính giả đó bỏ chạy ra bốn phía, cơ thể trực tiếp xuyên qua người những cỗ thi thể đó."

"Những thi thể đó, rốt cuộc có phải cư dân Hàn Quốc trong các vùng gần đây hay không?" Tô Bạch hỏi.

"Từ trang phục và tuổi tác của thành viên, thì chắc hẳn là vậy." Hòa thượng trả lời: "Nhưng bần tăng không biết rõ, tại sao bọn họ lại bày ra một loại trạng thái như vậy."

Lúc này, một tay của Gia Thố vừa sờ lên sài đao của mình, vừa mở miệng nói: "Có khả năng là do phóng xạ quá mạnh, đã biến thi thể của những người này thành một loại trạng thái khác, hoặc là nói, một loại phương tiện truyền dẫn khác."

“Gia Thố, nghe cao tăng Tây Tạng nhà cậu giảng về vấn đề khoa học viễn tưởng, sao tôi cứ cảm thấy có hơi quái quái thế nào ấy nhỉ.” Mập mạp nói thầm.

“Đây chỉ là một loại chuyển hóa vật chất tồn tại mà thôi, giống như mấy loại tồn tại như địa ngục, thiên đường, thiên đình trong thần thoại, và truyền thuyết ấy. Thực ra, có thể những nơi đó cũng không nằm ở chỗ được gọi là trên trời hoặc là dưới lòng đất, bọn chúng có khả năng ở ngay nhân gian, có thể là nằm bên cạnh một tiệm cơm nào đó. Chỉ là vì thân ở chiều không gian khác nhau, cho nên không có cách nào bị người bình thường nhìn thấy và tiến vào mà thôi.” Gia Thố dừng lại một chút: “Loại cách nói này, thực ra được ghi chép rất nhiều trong điển tịch của Mật tông.”

“Ý của cậu là, toàn bộ khu vực nhà máy điện hạt nhân đã tiến vào một loại không gian khác? Tuy rằng nó vẫn còn nguyên tại chỗ, nhưng chúng ta dùng mắt trần, đã không có cách nào nhìn thấy được bản chất hiện tại của nó? Kể cả thi thể của nhiều cư dân như vậy cũng thế sao?” Tô Bạch hỏi.

“Chắc hẳn là như vậy, tôi cũng không chắc chắn cho lắm.” Gia Thố đáp.

“Thực ra, có một phương pháp có thể xác nhận.” Mập mạp nhìn ba người xung quanh: “Nhưng chúng ta cũng không cần thiết phải tự mình nôn nóng làm gì, trước cứ xem xem rốt cuộc tình trạng của mấy người này thế nào rồi lại nói sau, xem xem bọn họ có thể ra ngoài, hoặc là có chết hay không đã.”

Đúng vậy, nhà máy điện hạt nhân là vùng đất hung hiểm tuyệt đối, sự thật này đã bày rõ rành rành ở trước mắt, lúc này mọi người quả thực không cần thiết phải tiến vào trong cái hang hổ này, hơn nữa hiện giờ có thính giả đang ở trong đó, vừa vặn có thể quan sát chút xem kết cục và quá trình của bọn họ thế nào.

Cũng ngay đúng lúc này, ở trong khu rừng cách đó không xa, đột nhiên phát ra làn sóng dao động năng lượng dữ dội, còn thấp thoáng truyền tới cả tiếng nổ mạnh.

"Tôi đi xem xem." Tô Bạch nhìn những người khác: "Các anh cứ ở nơi này tiếp tục quan sát di."

"Đừng kích động nhé, nhìn thì cứ nhìn, nếu có chuyện thì phát tín hiệu, chúng tôi sẽ chú ý đến nơi đó." Mập mạp dặn dò Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu, tỏ vẻ mình biết rõ chừng mực, sau đó, hắn chạy về phía khu rừng.

Bởi vì nguyên nhân phóng xạ hạt nhân mãnh liệt, cho nên một khu vực lớn này thực sự đã biến thành đất phế, cây cối cũng trên cơ bản héo rũ, nhưng khả năng che chắn tầm nhìn thì vẫn có.

Tô Bạch đại khái đi về phía trước tầm bảy, tám kilomet, mới dừng lại, sóng dao động năng lượng dữ dội trước đó đã không còn thấy đâu, điều này chứng tỏ có khả năng một trận xung đột đã kết thúc.

Ngay khi Tô Bạch đẩy đống cây khô trước mặt mình ra hai bên, hắn nhìn thấy trước mặt là một mảnh đất trống tầm mười mấy mét vuông, đó là đất trống bị khí tức năng lượng trực tiếp quét ra.

"Đi hết rồi sao?"

Trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi.

Trên mặt đất còn lưu lại vết máu, Tô Bạch đi qua đó, duỗi một ngón tay, chấm lên vết máu một ít, rồi đặt ở đầu lưỡi mình, nếm thử một chút.

Là máu tươi của người có thâm niên.

Tô Bạch nhìn ra xung quanh, người chắc chắn vẫn chưa đi xa đâu.

Ngay khi hắn đang do dự nên tiếp tục tìm hay là trở về, thì một tiếng kêu thảm truyền tới từ hướng sáu giờ, đồng thời, trong không khí lại tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 833 Ăn No Rồi 2

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, nhìn về vị trí mà đám người mập mạp đang ở, dựa theo tính toán khoảng cách, nếu bên mình xảy ra vấn đề gì đó, thì đám người mập mạp chắc hẳn sẽ kịp tới viện trợ.

Tô Bạch cũng bắt đầu chậm rãi đi về vị trí đó, từ trong nồng độ mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, chắc hẳn cách mình không xa.

Quả nhiên, đi chưa đến một trăm mét, phía trước đã xuất hiện một sườn dốc nhỏ, độ dốc của sườn dốc không cao, mà độ sâu cũng không lớn, ở trong khu núi rừng này, chỉ có thể tính là một "sườn dốc" rất nông, có khả năng trước đó nơi này chắc hẳn có một dòng nước nhỏ, nhưng hiện giờ rất rõ ràng đã bị chặt đứt và khô cạn.

Một người phụ nữ chỉ còn thừa lại một nửa cơ thể bị treo trên cành cây, cơ thể thuận theo nhánh cây nhẹ nhàng đung đưa qua lại. Bên dưới, máu tươi nhỏ xuống từ thi thể nữ chậm rãi tích tụ lại, thấm vào mặt đất.

Tô Bạch không kìm lòng được mà liếm môi mình, thế này thật quá là chà đạp máu tươi, lại còn là máu tươi của người có thâm niên nữa chứ, thật lãng phí quá.

Mà ở vị trí chân dốc, có một người đàn ông đang nằm đó, hai cánh tay của người đàn ông đã bị chặt đứt, không rõ tung tích, mà người đàn ông thực ra vẫn còn hơi thở, ngực vẫn còn không ngừng phập phồng, anh ta vẫn chưa chết.

Từ chi tiết hiện trường và thương thế của cả nam và nữ để thấy, cả hai người này đều là người bị hại, không có hung thủ.

Tô Bạch đi xuống dưới, đứng ở bên cạnh người đàn ông.

Thực lực của người đàn ông hơi yếu một chút, chắc hẳn vẫn chưa dung hợp với vũ khí bản mệnh, mà chỉ có thể nói là tiếp cận thực lực của người có thâm niên. Lúc này, ngực của anh ta phập phồng dữ dội, trừng to mắt, nhìn Tô Bạch đứng ở trước mặt mình, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin, môi mấp máy, phát ra mấy âm tiết một cách khó khăn.

"Cứu tôi… cứu tôi…"

Cứu anh?

Có lẽ.

Tô Bạch không có phản ứng gì cả, trên thực tế, loại phản ứng này chắc hẳn là phản ứng bình thường của thính giả trong thế giới chuyện xưa. Cho dù là ở thế giới hiện thực hay là thế giới chuyện xưa, đều sẽ không xuất hiện loại chuyện "thính giả chúng ta đều là người lương thiện hỗ trợ người khác".

"Răng rắc…"

Ở phía sau Tô Bạch truyền tới một tiếng vang giòn giã.

Hắn quay người lại, chỉ thấy cách mình hơn hai mươi mét, có một cô gái đang đứng, cô gái này có mái tóc màu nâu, mặc một bộ lễ phục màu trắng, trên chân là một đôi giày da màu trắng, trông vừa anh khí lại vừa mỏng manh, dễ thương và anh khí đều cùng tồn tại, thoạt nhìn sự phối hợp này có hơi đối lập, nhưng lại mang đến một loại cảm giác rất hài hòa trên cơ thể của cô ta.

Làn da của cô ta vô cùng mịn màng, đôi con ngươi màu lam nhạt, chiếc mũi tinh tế, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, một chút ít, từng chút một, đều đang giải thích tỷ lệ hoàn mỹ nhất của người phụ nữ.

Bên trong sự gợi cảm này còn mang theo một chút hương vị hoạt bát, vừa vặn lại là hương vị tốt.

Rất đẹp, thực sự rất đẹp, không phải là loại đẹp cứng ngắc và tỉ mỉ, mà là một loại đẹp trọn vẹn trời sinh.

Cho dù cậu chủ Tô đã duyệt qua vô số vẻ đẹp nhưng từ cái liếc mắt đầu tiên trông thấy, cũng không khỏi trước mắt sáng ngời, vóc dáng hoàn mỹ của người phụ nữ phương Tây này, phối hợp với khí chất cổ điển của phụ nữ phương đông, thật sự có thể xưng là kỳ tích của tạo hóa, thính giả đẹp như vậy, Tô Bạch thật sự rất ít khi gặp được.

Trong lúc Tô Bạch đang tùy ý đánh giá cô gái này, thì cô gái này dường như cũng quan sát hắn với vẻ có hơi hứng thú.

"Japanese (người Nhật) sao?" Trong mắt của cô gái lóe lên một tia giảo hoạt thật đáng yêu, hỏi.

"Chinese." Tô Bạch đáp lời.

"Ồ, người Trung Quốc." Tiếng Hán của cô gái này có hơi trúc trắc, không phải rất lưu loát, sau đó, tay trái của cô gái giơ lên, trong tay cầm một bàn tay, bàn tay đó chắc hẳn là tới từ người đàn ông cụt tay dưới chân Tô Bạch: "Anh ăn không?"

Nói xong, cô gái cắn một ngón tay của bàn tay đó, đôi môi đỏ mọng thật dễ thương nhấm nháp, giống như đang ăn chân gà, sau đó, nhẹ nhàng phun xương ra.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên ợ một tiếng, lắc đầu đáp: "Vừa mới ăn no xong."

Cô gái cũng không có phản ứng gì khi thấy Tô Bạch không có hứng thú với thức ăn của mình, mà chỉ tự mình cắn đứt một ngón trên bàn tay ở trong tay mình xuống, sau đó một bàn tay khác thì lại nhẹ nhàng lôi xương ngón tay ra khỏi miệng mình. Làn da trên xương ngón tay đã không còn sót lại chút gì, cô gái nhai kỹ một cách rất tinh tế, tựa như đang thưởng thức

món ăn đặc biệt nhất trên thế gian, thậm chí còn mang theo một loại thẹn thùng chỉ người con gái đẹp mới có.

Ăn trước mặt một người đàn ông xa lạ, thật sự ngại ngùng lắm.

Tại vị trí khóe miệng của cô gái này lưu lại một giọt máu, ánh mắt của Tô Bạch liếc thêm vài cái về nơi đó, giọt máu này giống như một nốt ruồi mỹ nhân mê hoặc lòng người, mang lại vẻ rạng ngời không ít cho gương mặt hoàn mỹ này. Lúc này, trên người cô ta lại có một loại xinh đẹp mà yêu dị tựa như Medusa.

Cô gái này dường như cũng cảm giác được điểm này, nhìn về phía Tô Bạch như thể có hơi xin lỗi về tướng ăn của mình, đầu lưỡi đáng yêu linh hoạt duỗi ra liếm giọt máu đó về, giống như liếm sạch mứt dâu tây khỏi môi, mang theo một loại khí tức thật dễ thương.

Tô Bạch hơi mỉm cười, đứng ở nơi đó nhìn cô ta đang ăn.

Cô gái này thản nhiên hưởng thụ đồ ăn ngon, cũng không hề để ý đến một khán giả như Tô Bạch, trong phút chốc, cô ta dường như đã ăn no rồi, mới chỉ vào một thi thể trên mặt đất và người đàn ông bị thương nặng đó.

“Máu tươi, anh cứ tự nhiên.”

Rất dễ nhận thấy, cô gái này nhìn ra được Tô Bạch là một con Vampire, cô ta dường như chỉ cảm thấy hứng thú với một vài bộ phận của cơ thể con người, còn đối với máu tươi, ngược lại cũng không hứng thú cho lắm, đương nhiên, cũng không phải là chán ghét gì.

Tô Bạch không rõ cô gái phương Tây này rốt cuộc là loại cường hóa gì, bởi vì khí tức của cô ta vẫn luôn nằm ở trạng thái dao động, lúc thì là khí tức khá có áp lực của người có

thâm niên, lúc thì lại giống như thính giả bình thường vừa mới cường hóa, rất mất ổn định.

Chỉ có điều, từ một chi tiết cơ bản có thể suy đoán ra được một vài thứ, đó chính là nếu cô gái này đã dám một mình hành động, không đi tổ đội, mà thậm chí còn ở nơi này bắt đầu săn giết con mồi của mình, cũng đủ để chứng minh cô ta có chỗ dựa tuyệt đối. Dựa theo suy đoán của Tô Bạch, thì cô gái này thực ra không phải dựa vào việc ăn thịt của những thính giả mạnh mẽ để hồi phục thương thế, hay để nâng cao thực lực, có khả năng, cô ta chỉ đơn thuần là thích ăn thịt người, đây được gọi là "ái tử thi". Trước đây, phỏng chừng trong thế giới hiện thực, cô gái này chỉ thử vận may, hoặc là mua một vài thi thể mới để ăn, mà sau khi trở thành thính giả, chắc hẳn cũng không khác Tô Bạch, thịt người bình thường đã không thể sinh ra được sự thỏa mãn về nụ vị giác và tâm hồn đối với cô ta, hiển nhiên yêu cầu về thịt ăn cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Chương 834 Tình Huống Gì Thế Này? 1

Tô Bạch lắc đầu, ý bảo hiện tại mình cũng không cần, trừ phi là khi bị thương hoặc là trong lòng không thoải mái, còn không, Tô Bạch thường rất ít khi chủ động đụng vào máu tươi. Huyết thống Vampire đối với hắn mà nói, phần lớn là một loại công cụ, mà không phải là một loại tín ngưỡng. Điểm này, có sự khác biệt rất lớn so với thính giả Nhật Hàn.

"Vậy thì… thật lãng phí quá."

Cô gái bước tới trước mặt Tô Bạch, nhìn người đàn ông bị thương nặng dưới chân đó: "Cũng chỉ có trong thế giới chuyện xưa, mới có thể ăn thịt của bọn họ mà không phải kiêng dè gì, nhưng nơi này lại không có tủ lạnh."

Tô Bạch mở bàn tay ra, một luồng khí màu trắng lạnh lẽo bốc lên từ trong lòng bàn tay hắn, đây là hàn độc của cương thi.

Cô gái cảm giác được luồng hàn độc này, trên gương mặt lộ ra vẻ vui sướng, gật đầu với Tô Bạch một cách rất kích động: "Giúp tôi đông lạnh bọn họ có được không, tôi cảm thấy tôi có thể có cơ hội ăn bữa thứ hai."

Khí trắng trôi xuống dưới lòng bàn tay hắn, người đàn ông vẫn còn chưa chết hẳn kia và cả thi thể nữ bị xé nát, đều bị đông lạnh lại.

"Cảm ơn anh, tôi có thể biết tên của anh được không?" Cô gái lại gần Tô Bạch, từ trên người cô ta truyền tới một loại hương thơm dịu dàng, tựa như một loại huân hương. Cô gái

này thật sự có một cơ thể đối lập tuyệt đối, rất nhiều sự vật mâu thuẫn đều đồng thời xuất hiện trên người cô ta.

"Tô Bạch."

"Emma."

Cô gái duỗi tay ra, nhẹ nhàng cọ xát dưới cằm Tô Bạch, cảm giác lực đạo từ râu dưới cằm hắn, thật đúng là một yêu tinh mê người.

Nhìn từ tuổi tác của cô gái này, có khả năng vẫn là một sinh viên đại học, trên váy còn có một nhãn hiệu thoạt nhìn cực giống với huy hiệu trường của sinh viên đại học, về phần là đại học nào thì Tô Bạch cũng không biết, trí nhớ của hắn cũng không mạnh đến loại mức độ đó.

Thực ra, cho dù là trong đại học phương Tây hay phương Đông, đều sẽ có loại nữ sinh đẹp đẽ, sở hữu một mặt khác không muốn người khác biết được. Ví dụ như ở bên ngoài làm quan hệ công chúng, hoặc là dứt khoát đi mua bán xác thịt, sau đó ở trong trường học, thường thường sẽ có một người đàn ông si tình đợi chờ cô ta một cách thâm tình. Nhưng các nam sinh thoạt nhìn càng cực đoan hơn này, phỏng chừng yêu thầm cô ta, có khả năng nằm mơ cũng không ngờ được, cô ta lại có một mặt thích ăn thịt người đó.

Tô Bạch duỗi tay, nắm bàn tay của Emma, dịch khỏi cằm của mình.

Nói thực, hắn cũng không chán ghét cô gái tên là Emma này, thậm chí trong quan điểm của hắn, cảnh tượng đối phương ăn thịt người này cũng chẳng tính là gì cả. Nhưng Tô Bạch vẫn có chút ghét bỏ loại hành động quá mức thân thiết này. Hình như từ khi mình trở thành thính giả cho đến nay, chưa từng đụng chạm vào phụ nữ, ngược lại mập mạp thân là đạo sĩ lại thường xuyên tìm đến các cô gái để trải nghiệm điều

mới. Tô Bạch thì lại vẫn luôn không vượt quá giới hạn. Ngược lại không phải Tô Bạch khắc chế được ham muốn của bản thân, mà là bởi vì hắn vốn mang tâm thái thà ít mà tốt, nhưng muốn tìm được một người phụ nữ có thể khiến mình cảm thấy hài lòng, và yêu đương nồng nhiệt một khoảng thời gian với mình, độ khó quả thực có hơi lớn. Hơn nữa Tô Bạch cũng luôn có việc bên người, khó mà nhàn rỗi.

"Tôi đi đây."

Emma đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng người của Tô Bạch chậm rãi rời đi, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ, ngay sau đó, hai tay cô ta mở ra, hai cỗ thi thể bị đông lạnh bay lên lơ lửng.

"Đi tìm chỗ tốt để gửi các người nào."

Dường như, so với hứng thú đối với Tô Bạch, thì Emma vẫn thích thức ăn của mình hơn, chỉ là thật đáng tiếc, cô ta vốn cũng muốn nếm thử Vampire có gương mặt người phương Đông này xem có hương vị thế nào.

Nhưng cô ta có thể cảm giác được theo bản năng, rằng Tô Bạch không phải là nhân vật dễ chọc đó, nên cũng đành từ bỏ.

Mà Tô Bạch thực ra cũng cảm giác được trong ánh mắt quan sát mình của đối phương, ẩn chứa một loại nghiên cứu đối với đồ ăn ngon. Đối với điều này, Tô Bạch cũng chỉ có thể cười hiểu ý trong đáy lòng. Cô gái tên Emma này, thật sự có hơi giống mình về một mức độ nhất định. Khi nhìn thấy cường giả, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là máu tươi của anh ta, liệu có ngọt không nhỉ?

"Mấy người đó, sao vẫn còn đi lòng vòng vậy, thật đúng là biết giày vò, tôi duy trì trận pháp cũng mỏi tay lắm rồi đấy."

Mập mạp thở dài, oán hận bảo, thực ra người đi ba vòng trong nhà máy điện hạt nhân đó, cho đến bây giờ cũng vẫn

chưa từng dừng lại, không ra ngoài, cũng không chết đi, mà cứ lòng vòng quanh một khu vực khá trống trải trong nhà máy điện hạt nhân như vậy.

Hòa thượng và Gia Thố đứng ở bên cạnh mập mạp, vẫn luôn quan sát hướng đi của mấy người trong nhà máy điện hạt nhân đó, trong giây lát, hòa thượng nói với vẻ có chút đăm chiêu: "Bọn họ, hình như đã phát hiện ra gì đó rồi, các cậu có nhận thấy không, tuy rằng mấy người đó vẫn luôn chạy trốn và lòng vòng nguyên tại chỗ, nhưng đã càng lúc càng thành thục, hơn nữa mỗi một lần, vị trí hành động lại càng ngày càng có quy tắc, gần như có xu hướng nhất thống."

Gia Thố gật đầu: "Hẳn là đã phát hiện ra quy luật gì đó rồi."

Vừa dứt lời, ánh mắt của anh ta đột nhiên híp lại: "Thiếu mất một người!"

Hòa thượng và mập mạp cũng lộ ra sắc mặt nghiêm trọng.

Khoảng chừng năm phút sau, khi hai người còn lại lại vòng một vòng lớn ở trong nhà máy điện hạt nhân, lại thiếu mất một người.

Bây giờ, chỉ còn lại một người ở nơi đó!

"Mẹ ơi, đây là tìm được lối vào thật sự rồi sao? Ba người đó cũng không đơn giản đâu, mới đầu thì bị đuổi như cháu trai, mà bây giờ lại thật sự để cho bọn họ tìm được cách tiến vào rồi."

Mập mạp vừa nói vừa cầm một nhánh cây ở bên cạnh, vẽ lên mặt đất.

Hòa thượng cũng không hề do dự, nhìn chằm chằm vào vị trí và phương hướng của một người chạy cuối cùng, anh ta muốn thuộc nằm lòng tuyến đường của người đó, như vậy, khi

đám người bên mình tiến vào nhà máy điện hạt nhân có thể dễ dàng hơn rất nhiều.

Còn nữa, tốp người đầu tiên dám tiến vào nhà máy điện hạt nhân thử thăm dò, chắc chắn không ngốc, tuyệt đối có sự tự tin cực lớn vào thực lực của bản thân.

Lúc này, Tô Bạch vừa vặn trở về, nhìn thấy bộ dáng như gặp phải đại địch của mập mạp và hòa thượng, hắn cũng không làm phiền.

Chương 835 Tình Huống Gì Thế Này? 2

Trong phút chốc, một người cuối cùng cũng biến mất, mập mạp lấy lại bình tĩnh, vừa nhìn bản đồ mình vừa vẽ trên mặt đất, vừa hỏi Tô Bạch: "Đại Bạch, tình hình bên đó thế nào?"

"Một trận xung đột nhỏ, là một cô gái, giết chết hai thính giả."

"Ồ, cô gái này cũng thú vị thật, là gái phương Đông hay là gái phương Tây vậy? Phụ nữ da đen thì khỏi nói."

"Gái phương Tây."

"Lớn lên thế nào?"

"Rất ưa nhìn."

"Ồ?" Lúc này, mập mạp mới ngẩng đầu lên nhìn Tô Bạch với vẻ ngạc nhiên: "Cô gái có thể được cậu chủ Tô nhà chúng ta nói là ưa nhìn, vậy chắc hẳn không tệ thật đâu nhỉ, đi xa chưa, giới thiệu làm quen cho tôi đi?"

Con ngươi của anh ta đảo một vòng, hô về phía hòa thượng và Gia Thố: "Các anh em, giúp tôi một tay, khống chế con quỷ nhỏ đó để tôi sảng khoái một phen!"

Biết anh ta chỉ đang nói đùa, nên Gia Thố và hòa thượng trực tiếp phớt lờ anh ta.

Tô Bạch thì ngược lại, vỗ lên cánh tay của mập mạp: "Tôi cảm thấy anh chắc hẳn rất phù hợp với khẩu vị của cô ả."

"Chứ còn gì nữa, tuy Bàn Gia tôi trên người có hơi nhiều thịt, nhưng tốt xấu gì cũng là người đàn ông rất có sức hấp dẫn

đấy, có thể mang đến cảm giác an toàn cực lớn cho phụ nữ, đây là loại ưu thế mà loại đàn ông gầy nhom như Đại Bạch cậu không hiểu được đâu."

Mập mạp vỗ vỗ lên thịt mỡ trên bụng mình một rất lấy lòng.

"Chỉ có cô gái chân chính hiểu được sở thích của đàn ông, mới có thể cảm nhận được kiểu dáng như Bàn Gia tôi, mới thật sự phù hợp với khẩu vị của cô ta, chứng tỏ loại phụ nữ này thông minh, cô ta hiểu đàn ông, cũng hiểu cuộc sống, lại càng hiểu tình thú hơn."

Tô Bạch cười cười: "Cô ta cũng sẽ đi đến nhà máy điện hạt nhân, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho anh."

"Một lời đã định." Mập mạp đang định hỏi hòa thượng xem anh ta ghi nhớ thế nào rồi, thì đúng lúc này, giọng nói của Phát Thanh vang lên trong đầu tất cả mọi người.

[Các bạn thính giả thân mến, chào mọi người.

Thật xin lỗi, đến bây giờ mới có thể giao lưu và trò chuyện với các bạn, nhưng đây cũng là do các bạn vẫn luôn trầm mê trong việc báo thù và hãm hại ở bên ngoài, không thể tự thoát ra được. Nếu có người sớm tiến vào nhà máy điện hạt nhân một chút, vậy chúng ta chắc hẳn cũng có thể càng sớm gặp nhau hơn.

Sau đây xin tuyên bố nhiệm vụ chính một: Nhiệm… vụ… chính… rè rè… rè rè… rè rè….]

Sau một đoạn tạp âm mơ hồ, âm thanh của Phát Thanh cũng biết mất.

Bốn người Tô Bạch, mập mạp, Gia Thố và hòa thượng đưa mắt nhìn nhau.

Tình huống gì thế này?

“Thế này là có ý gì vậy, đây là ý gì vậy hả, phát thanh viên của Phát Thanh uống nhiều sữa chua koumis quá rồi sao?” Con ngươi của mập mạp liếc qua trên người mọi người: “Hay là Bàn Gia tôi uống nhiều sữa chua Koumis quá rồi, nên lỗ tai có hơi ù chăng, vừa rồi nhiệm vụ chính mà Phát Thanh nói, sao tôi lại không nghe thấy nhỉ, thế này còn làm bạn bè kiểu gì nữa?”

Mập mạp nhún vai, buông thõng hai tay, dùng giọng phổ thông kiểu Tân Cương để nói chuyện.

Rõ ràng, đây là một loại châm chọc, bởi vì không có khả năng không chuyên tâm, hay không chú ý, dẫn đến việc không nghe rõ giọng nói của Phát Thanh. Bởi vì thay vì nói Phát Thanh đang ở bên tai dùng tiếng của lạt ma nói chuyện với anh, ngược lại còn chẳng bằng nói là đang giao lưu với anh từ dưới đáy lòng, cho nên không tồn tại loại cách nói có nghe rõ ràng được hay không.

“Tín hiệu của Phát Thanh bị ngăn trở rồi chăng?” Gia Thố hỏi, bởi vì cuối cùng khi tuyên bố nhiệm vụ, rõ ràng tín hiệu khi nghe Phát Thanh quá yếu dẫn đến cảm giác âm thanh truyền tới không rõ ràng.

Tô Bạch cười cười: “Vậy làm sao giải thích được trước đó phát thanh viên của Phát Thanh đều nói chuyện rất lưu loát, nhưng vừa đến điểm mấu chốt quan trọng nhất là thông báo nhiệm vụ chính lại đột nhiên rè rè rè rè?”

“Là nguyên nhân từ nhà máy điện hạt nhân, cho nên ảnh hưởng đến Phát Thanh chăng?” Mập mạp suy đoán: “Tôi nghe nói hình như phóng xạ mạnh quả thực sẽ ảnh hưởng đến mấy thứ này.”

Hòa thượng nghe vậy thì lại lắc đầu: “Phát Thanh, sẽ không yếu như vậy đâu.”

Mập mạp thấy hòa thượng phản bác lại mình, cũng chỉ cười cười, thực ra anh ta cũng đồng ý với cách nói của hòa thượng, Phát Thanh sẽ không yếu như vậy, bởi vì nó không chỉ là một đài Phát Thanh kể chuyện khủng bố.

"Đây chắc hẳn chính là Phát Thanh đang cố ý sao?" Mập mạp hướng mặt về nhà máy điện hạt nhân: "Cố tình không nói cho chúng ta biết nhiệm vụ chính là gì, ép chúng ta giống con ruồi không đầu đâm loạn khắp chốn, ha ha, quả thực rất thú vị đấy, mẹ kiếp, không hổ là Phát Thanh, quả thực vì theo đuổi cái được gọi là tính cốt truyện mà đến mức phát rồ luôn rồi!"

Mập mạp nói, chắc hẳn cũng gần như là một sự thật, trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh là chúa tể tuyệt đối, đây là mệnh đề thực đầu tiên, không được nói chen vào, không được cãi lại, thậm chí, là không được nghi ngờ.

Vậy, trên cơ bản có thể xác định được, Phát Thanh đang cố tình.

"Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy có hơi không thích hợp rồi, lúc đầu Phát Thanh không tuyên bố nhiệm vụ chính, mà độ tự do trong thế giới chuyện xưa này lại quá cao. Tôi tin, không chỉ chúng ta ở đây, mà còn có rất nhiều nơi khác cũng đang bùng phát những trận chém giết giữa các thính giả. Nhưng thế này cũng không giống như thế giới chuyện xưa loại hình đấu trường La Mã đó, Phát Thanh cũng không cần thiết phải tiêu tốn sức lực lớn như vậy để đi gây sức ép."

Gia Thố dừng lại một chút, chỉ vào nhà máy điện hạt nhân đó, rồi nói: "Bây giờ tôi rất tò mò, nếu nhiệm vụ chính đã không biết, vậy thì phần thưởng và trừng phạt, chúng ta hiển nhiên cũng không biết nốt. Phần thưởng là gì, tạm thời trước không mong chờ gì cả, nhưng về phần trừng phạt thì sao, tôi thật sự sợ trừng phạt mà Phát Thanh sắp xếp là xóa sổ toàn bộ người làm nhiệm vụ thất bại."

“A di đà Phật, cục diện hiện tại là cho dù trừng phạt mà Phát Thanh thiết lập là gì, có nghiêm trọng đến mức nhiệm vụ thất bại thì bị xóa sổ hay không, nhưng chúng ta chỉ có thể dựa theo kết quả xấu nhất để suy xét.” Hòa thượng hít một hơi thật sâu: “Hơn nữa, không thể cứ ngồi mà không làm gì cả, lỡ như Phát Thanh còn sắp xếp thời hạn hoàn thành nhiệm vụ thì sao.”

Có đôi khi, không biết mới là nguồn gốc nỗi sợ lớn nhất. Lần này Phát Thanh xem như đã giải thích điểm này một cách rất hoàn mỹ.

“Vậy chúng ta, xuống dưới chứ hả?” Mập mạp đưa ra ý kiến: “Xem xem, bên đó có mấy đường khí tức năng lượng, phỏng chừng là những người vốn dĩ cũng giống chúng ta bàng quan, bình chân như vại, nhưng cũng đã không bình tĩnh nổi nữa rồi.”

Đây là điều chắc chắn, tiếp tục ngồi bình chân như vại, nhất định không thể quan trọng bằng mạng của mình được. Tuy rằng lúc này cũng có thể tiếp tục để người khác xông về phía trước, còn mình thì thúc ép ở phía sau, nhưng mọi người đều không ngu, chẳng ai cam tâm tình nguyện đem tính mạng của bản thân và gia đình mình ra nói đùa cả.

Bốn người Tô Bạch hiển nhiên cũng xuống sườn núi, đi thẳng về phía nhà máy điện hạt nhân, đại khái mười lăm phút sau, bốn người đã đứng ở cửa nhà máy điện hạt nhân.

Chương 836 Tự Mình Để Lại Gợi Ý Cho Chính Mình Sao? 1

Lúc này, phía bên nhà máy điện hạt nhân còn có một vài người khác, gồm hai tiểu đội, một là một tiểu đội do những thính giả người Trung Quốc tổ đội thành, ngoại trừ đội của Tô Bạch ra, nhân số của bọn họ có năm người, người dẫn đầu hình như còn có chút quen biết với mập mạp. Nhưng ánh mắt của mập mạp nhìn gã lại mang theo một loại đề phòng sâu đậm, rất dễ nhận thấy tất cả đều không cần phải nhiều lời nữa. Người có thể khiến loại người như mập mạp phải đề phòng sâu sắc, thậm chí còn không thèm làm giả bộ, rõ ràng không phải là loại người tốt gì.

Còn lại là một tiểu đội phương Tây, nhân số cũng là năm người, người dẫn đầu là một người đàn ông mặc tây trang màu đỏ, vóc dáng của người đàn ông thon dài, trên gương mặt đeo một chiếc mặt nạ Joker, nhưng ánh mắt của anh ta lại tập trung trên người Tô Bạch thêm một lúc, Tô Bạch cũng có thể cảm giác được trên người anh ta có một loại khí tức tương tự với đồng loại.

Rất dễ nhận thấy, đối phương rất có khả năng là một người cường hóa Huyết tộc. Hơn nữa, còn có thể vô hình mang đến cho mình một loại áp lực về mặt truyền thừa huyết thống. Điều này có nghĩa đối phương vượt qua mình về phương diện cấp bậc huyết thống.

Còn có hai khách du lịch tự do, một là người mắc bệnh ái tử thi mà Tô Bạch đã từng gặp qua, Emma. Emma đứng ở nơi đó, cô độc và lẻ loi, khí chất đẹp đẽ, mang đến cho người ta một loại cảm giác muốn che chở cẩn thận cho cô ta theo bản năng.

Một người còn lại thì lại là một người đàn ông Nhật Bản trung niên, mặc kimono, chân đi guốc mộc, bên hông giắt một thanh kiếm gỗ.

Mọi người lặng lẽ tập trung ở cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, cảnh tượng rõ ràng rất yên tĩnh.

Tô Bạch chọc vào bả vai của mập mạp, ý bảo anh ta nhìn Emma ở bên kia.

"Đại Bạch, quả nhiên rất xinh đẹp." Mập mạp lập tức mang vẻ mặt dại ra khi thấy gái đẹp.

Dường như cảm giác được ánh mắt của anh ta, Emma còn cố tình liếc mắt nhìn anh ta một cái, một cái liếc mắt đó, rất xinh đẹp lẳng lơ.

"Ái chà chà chà chà chà…" Mập mạp đột nhiên có một loại cảm giác tê tê khi chạm phải điện, nhỏ giọng nói với Tô Bạch: "Làm thế nào đây Đại Bạch, tôi cảm thấy tôi vừa gặp đã yêu, rơi vào bể tình mất rồi."

"Cô ta có bệnh ái tử thi, không nhìn thấy đám người phương Tây đó không dám cách cô ta quá gần hay sao, đều là cố tình tránh cô ta đó."

"Ồ…" Mập mạp đảo trắng mắt với Tô Bạch, bộ dáng "tôi hận cậu".

Lúc này, hòa thượng chắp hai tay lại: "A di đà Phật, bần tăng có bản đồ tuyến đường chân chính tiến vào nơi này, có ai trong các người đã quan sát rồi không, hiện giờ có thể so sánh với bần tăng một chút."

Trước đó, hòa thượng thực sự có đối chiếu với mập mạp, sự chênh lệch thật sự không lớn, nhưng vẫn có chút khác biệt, đến lúc đó tiến vào, một chút khác biệt này rất có khả năng sẽ gây ra hậu quả rất thảm hại.

"Ở đây tôi có." Người dẫn đầu của một tiểu đội Trung Quốc khác, cũng chính là vị mà mập mạp rất kiêng dè kia bước ra ngoài, trong tay có một tờ giấy, phía trên có tranh vẽ bằng bút chì, ký hiệu trên giấy thoạt nhìn rất cẩn thận tỉ mỉ.

"Anh ta tên là Mộc Nam, biệt hiệu là giả nai." Mập mạp nhỏ giọng nói với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn mập mạp với vẻ có hơi bất ngờ, nói: "Nhân vật có thể khiến anh cảm thấy giả nai, xem chừng thật sự là âm hiểm đến đáng sợ ấy nhỉ."

"Chậc, mấu chốt là con hàng này có trí tuệ cực mạnh và khả năng bày cục, nhưng lại cứ thích dùng thủ đoạn đê tiện, hòa thượng rõ ràng còn quang minh chính đại hơn anh ta nhiều." Mập mạp nói thầm.

"Vậy anh ta chính là một người thông minh?" Tô Bạch hỏi.

"Tương tự thế, một người thông minh thích đi con đường hạ tiện."

Bên đó, hòa thượng đang cùng tên Mộc Nam đó đối chiếu bản đồ tuyến đường, bên này những người khác hoặc là đứng nguyên tại chỗ giống như đang ngắm phong cảnh, quan sát bốn phía, hoặc chính là thấp giọng trao đổi, khi nói chuyện còn cố hết sức bày trí một tầng kết giới che chắn đơn giản.

Nhiệm vụ chính chưa được biết đến, và đây là điều mà tất cả mọi người đều không rõ, cũng vì vậy mà dưới sự thôi thúc của nỗi sợ hãi chưa rõ, hiện giờ thính giả đứng ở nơi này, đều theo bản năng quẳng suy nghĩ trong đầu sang một bên, trước cùng nhau tiến vào nhà máy điện hạt nhân, tranh thủ làm rõ

ràng nhiệm vụ chính và mạch suy nghĩ trong này rồi lại nói cái khác sau. Lúc này, nếu ai làm ra chuyện gây sự, vậy thì rất có nguy cơ bị vây đánh.

Lúc này, Emma cười xinh đẹp, chủ động đi về phía Tô Bạch, một bàn tay của cô ta khoác vào cánh tay hắn, cả người dựa vào người hắn, vóc dáng nở nang hơi mang theo hơi hướng của phụ nữ phương Tây, dán lên người Tô Bạch, cánh tay của Tô Bạch còn có thể chạm vào độ co giãn mềm mại.

"Tô yêu quý, người ta sợ lắm đó, anh có thể bảo vệ người ta được không?" Tiếng Hán sứt sẹo này nói ra lại càng có một loại hương vị mềm yếu.

Đương nhiên, bất cứ người nào từng nhìn thấy cô ăn sống thịt người, gặm ngón tay người như chân gà, thì phỏng chừng đều sẽ không sinh ra bất cứ cảm giác thương tiếc hay yêu thương gì với cô ta cả.

Nhưng, Tô Bạch dường như là một loại khác.

Hắn thật ra cũng không phản cảm với sự yêu thích của Emma cho lắm, bởi vì mọi người đều là chó chê mèo lắm lông.

"Cô muốn gia nhập vào tiểu đội của chúng tôi sao?" Tô Bạch hỏi.

"Anh cảm thấy thế nào?" Trong ánh mắt của Emma lộ ra một vẻ mong đợi, chỉ có điều, cô gái này cho dù là phương diện tính cách hay là quyết đoán, đều mang đến cho người ta một loại cảm giác nhìn không thấu, chẳng ai biết cô ta có thật lòng muốn gia nhập vào tiểu đội này hay không.

"Cô có thể gia nhập, nhưng tôi không dám đảm bảo cô sẽ bị toàn bộ tiểu đội của chúng tôi hại chết." Tô Bạch nói thật.

Ánh mắt của Emma lần lượt lướt qua người hòa thượng đang nói chuyện với Mộc Nam, Gia Thố và mập mạp. Ừm,

trên người mập mạp thì lại nhìn thêm vài cái. Điều này khiến mập mạp đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, rùng mình một cái.

"Vậy vẫn nên thôi đi." Emma nhẹ nhàng lắc đầu.

Hòa thượng và Mộc Nam đã đối chiếu xong tuyến đường, hai bên ra hiệu cho người bên mình một chút, một nhóm người bắt đầu tiến vào cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân. Đội ngũ người phương Tây và ông già Nhật Bản đó cũng rất tự giác đi theo.

Chương 837 Tự Mình Để Lại Gợi Ý Cho Chính Mình Sao? 2

Vừa mới vào cửa lớn, Tô Bạch đột nhiên cảm giác nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống một chút. Loại lạnh lẽo đâm vào da thịt này, khiến hắn run lên cầm cập theo bản năng.

"Đại Bạch?" Mập mạp ý thức được sự khác thường của Tô Bạch, tới sát bên người hắn mà không khiến người khác chú ý, hỏi tình hình.

Tô Bạch lắc đầu, vốn định nói mình không sao, nhưng đột nhiên trong cơn hoảng hốt, trong đầu hắn xuất hiện một vài hình ảnh. Trong hình ảnh đó, mình đang đứng ở một nơi, nhìn nhà máy điện hạt nhân nổ tung ở trước mặt, hơn nữa còn sinh ra một đám mây hình nấm. Nhiệt độ nóng rực và cả phóng xạ đáng sợ theo đó mà tới, hoàn toàn bao phủ chính mình.

Lúc đó, mình đứng ở nơi nào nhỉ?

Bởi vì nguyên nhân Phát Thanh đẩy nhanh tiến trình, một mặt là khiến chính bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy rất mơ hồ về trải nghiệm trong ba mươi năm đó, mặt khác đương nhiên cũng là để giảm bớt thời gian đau đớn cho hắn. Bởi vì Phát Thanh cũng sợ Tô Bạch bởi vì không chịu nổi phóng xạ ba mươi năm đau đớn mà tự sát, ảnh hưởng đến việc tiến hành thế giới chuyện xưa bình thường.

Nhưng, trong đoạn ký ức giống như phim dương bản vừa vặn lại có một cảnh tượng này, khi ấy, mình hình như đứng ở nơi này, nhìn vụ nổ ở nhà máy điện hạt nhân.

Tô Bạch quay đầu, lại quay trở về lối ra. Đám người mập mạp và hòa thượng cũng dừng lại, nhìn về phía hắn. Một vài người khác cũng dừng lại, để ý đến hành động của Tô Bạch.

Ở nơi này, đúng vậy, là ở nơi này.

Đây là vị trí chồng lên hình ảnh trong đoạn ký ức của mình.

Tô Bạch lập tức ngồi xổm xuống, trên mặt đất xi măng ở lối vào cửa lớn này, hắn nhìn thấy một từ đơn tiếng anh dùng móng tay khắc lên.

"Out!"

Đây là mình viết sao?

Out?

Ngón tay của Tô Bạch nhẹ nhàng vuốt ve lên nền xi măng, đây là ký hiệu thông tin mà mình đã để lại sao?

Điểm này, bản thân Tô Bạch không có cách nào xác định được.

Mập mạp thấy Tô Bạch vẫn luôn ngồi xổm ở nơi đó, lập tức đi qua, sau khi nhìn thấy từ đơn tiếng anh dưới chân hắn đó, anh ta đồng thời cũng hơi di chuyển cơ thể mình sang trái theo bản năng, ngăn trở ánh mắt của những người khác.

Out, một từ đơn này, thường thì có mấy ý nghĩa như "bị loại", "ra ngoài" này. Lúc này, nhìn thấy từ đơn này, mập mạp nhìn về phía Tô Bạch với vẻ có hơi nghi ngờ, hỏi: "Thứ này có nghĩa gì vậy?"

Tô Bạch lắc đầu: "Tôi không biết."

Quả thực là không biết, Tô Bạch cũng không hề che giấu bất cứ điều gì cả, tuy rằng cơ thể này của mình đã bị nhiễm phóng xạ ba mươi năm, và mình chắc hẳn cũng tiến vào nơi

này sớm hơn những thính giả khác ba mươi năm, nhưng vì Phát Thanh kéo nhanh tiến trình, cho nên mình chỉ giữ lại được một chút hình ảnh ký ức. Nhưng trên thực tế, khi Tô Bạch thật sự tỉnh táo và sở hữu năng lực hành động của bản thân, cũng chính là khoảng thời gian đám người mập mạp thông qua con đường bình thường, tiến vào thế giới chuyện xưa, có thể nói, về một mức độ nhất định, thì mọi người là cùng nhau tiến vào thế giới chuyện xưa.

Dù sao thì Phát Thanh cũng không có khả năng cho Tô Bạch có ý thức của bản thân mình ở nơi này tận ba mươi năm, một là lo lắng hắn sẽ không thể chịu được cơn đau đớn ngập tràn suốt ba mươi năm mà lẩn quẩn trong lòng rồi đi tự sát. Hai là bởi vì nếu Tô Bạch không lẩn quẩn không lòng mà là nghĩ quá thoáng, như vậy, trong ba mươi năm này, cho dù không có cơ hội nào, và cho dù vẫn còn thương thế nghiêm trọng, nhưng cũng đủ để khiến một thính giả sinh ra một loại suy biến về chất!

Cho dù Tô Bạch ngồi ở nơi đó không hề nhúc nhích, nhưng nghĩ trong ba mươi năm này, cũng tuyệt đối có thể khiến hắn đạt được một sự phát triển nhảy vọt, điều này tương đương với việc cho hắn một BUG vô cùng lớn, cho nên Phát Thanh sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra. Người khác đều là ở một lúc trong thế giới hiện thực rồi mới lập tức bị kéo vào trong thế giới chuyện xưa, không thể ngừng lại và rất vội vã, mà bạn thì lại lập tức sở hữu thời gian cộng thêm hẳn ba mươi năm?

Mà đây còn là vì Tô Bạch là một Huyết tộc, nếu hắn là một đạo sĩ hoặc là một người cường hóa thể loại tu chân khác, thì BUG này chắc chắn sẽ càng thêm khoa trương.

“Cậu có thể xác định được đây là cậu để lại không?” Mập mạp biết chuyện Tô Bạch bị trừng phạt, cho nên cũng đoán ra

được thứ này có phải là do hắn để lại hay không.

“Vẫn không rõ lắm.” Tô Bạch đứng dậy: “Đã ba mươi năm rồi, vết tích này cũng đã sớm có hơi mơ hồ, tôi không thể thông qua chi tiết để xác nhận được có phải là tôi để lại hay không, có khả năng là một trò đùa dai, mà cũng có khả năng là cố ý sắp xếp ở đây để mê hoặc chúng ta.”

“Nhưng nếu thật sự là cậu để lại từ ba mươi năm trước thì sao?” Mập mạp nhún vai: “Cho dù ba mươi năm đã được đẩy nhanh tiến độ, cho dù là cậu đã nhanh chóng nằm xuống và ngủ say trong cỗ quan tài ở cửa hàng đồ dùng biểu diễn, cho dù ý thức của cậu và ký ức của cậu đều bị Phát Thanh cố tình đẩy nhanh, nhưng không thể phủ nhận được cậu quả thực đã ở trong thế giới chuyện xưa này hơn chúng tôi ba mươi năm, là thực sự ở nơi này ba mươi năm. Mặc kệ tốc độ dòng chảy của thời gian trong thế giới chuyện xưa này có thay đổi hay không, thì cậu thực sự đã ở một trạng thái tương đối tĩnh so với thế giới chuyện xưa này. Thứ mà Phát Thanh xóa là những chuyện ngoài ý muốn có khả năng xảy ra trong thời gian ba mươi năm này của cậu, cho dù là chuyện ngoài ý muốn tốt hay là ngoài ý muốn xấu.”

“Cho nên, rốt cuộc anh muốn nói gì?” Tô Bạch nhìn đôi mắt của anh ta và hỏi.

“Đại Bạch, điều mà tôi muốn nói là, nếu đây thật sự là tin tức mà cậu để lại từ ba mươi năm trước, như vậy, hiện giờ liệu chúng ta có nên rút lui khỏi nhà máy điện hạt nhân này, mà không tiếp tục mạo hiểm tiến vào trong hay không? Thậm chí còn phải tiếp tục bước vào trong bộ mặt thật của nó.”

“Chỉ dựa vào từ đơn này thôi sao?” Tô Bạch cười, bởi vì bản thân hắn cũng không có tự tin này.

Mập mạp hít một hơi thật sâu, rồi lại nặng nề phun ra.

Chương 838 Nỗi Kinh Hoàng Đột Nhiên Giáng Xuống 1

Lúc này, bởi vì anh ta và Tô Bạch cứ nấn ná nguyên tại chỗ, nên hòa thượng hiển nhiên cũng dừng lại mà không đi, khiến cho mọi người đều dừng lại tại chỗ, nhìn về phía bên này với vẻ mặt nghi ngờ.

Chỉ có điều, không có người nào không biết điều mà chạy tới hỏi đã xảy ra chuyện gì, tuy ngoài mặt mọi người đều đang duy trì cục diện hòa khí, nhưng đều biết rõ, cho dù đang ở dưới tình huống chưa biết nhiệm vụ chính, thì giữa mọi người thực ra vẫn là mối quan hệ cạnh tranh nhiều hơn một chút, sự riêng tư và thông tin độc quyền cần thiết cũng cần phải có.

Tô Bạch nhấc chân lên, dậm một chân lên nền xi măng, trực tiếp xóa sạch từ đơn tiếng anh đó.

Sau khi cùng mập mạp đưa mắt nhìn nhau, Tô Bạch đi về phía trước, mập mạp cũng lập tức đi theo

Thông tin này liệu có phải do mình để lại hay không, thì Tô Bạch không rõ, nhưng hắn cảm giác được theo bản năng, cho dù là ba mươi năm trước khi mình vừa mới bị ném vào trong thế giới chuyện xưa của vụ nổ hạt nhân này, mình cũng không có khả năng có năng lực dự cảm đến ba mươi năm sau sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không có khả năng đoán ra được nhiệm vụ chính của Phát Thanh là gì, mà khả năng lớn nhất là mình biết nguy hiểm ở nơi này, rất có thể đã vượt qua mức độ phóng xạ hạt nhân bình thường.

Hòa thượng bắt đầu dẫn mọi người đi vòng vèo, giống y như đúc với ba người trong tốp đầu tiên tiến vào lúc trước, cũng lòng vòng ở nơi này.

"Đại Bạch, chú ý một chút, loại vòng vèo này không phải là cứ đi theo khuôn cũ đâu, thứ này có khả năng căn cứ vào chiều cao của mỗi người, thậm chí là gầy béo, giới tính khác nhau mà sinh ra sự khác biệt đấy, chú ý sự mạnh yếu của tia sáng xung quanh và sự thay đổi của góc độ, đừng chuyên tâm nhìn vào bước chân của hòa thượng, đó là thuật che mắt."

Mập mạp trước nhẹ giọng nói với Gia Thố gì đó, sau đó lại ở bên cạnh Tô Bạch nhắc nhở một phen.

Thuật che mắt sao?

Nếu đã như vậy, vậy trước đó cái gọi là đối chiếu bản đồ tuyến đường giữa hòa thượng và Mộc Nam, thực ra chỉ là một hành động ngụy trang thôi sao?

Ở phía bên Tô Bạch, người chân chính tinh thông trận pháp cũng chỉ có hòa thượng và mập mạp. Hai người này chắc hẳn đến khi vào thực địa, sẽ phát hiện ra manh mối, bản đồ tuyến đường trước đó, quả thực là đúng đấy, nhưng cũng không đúng hoàn toàn, nó chắc hẳn chỉ phù hợp với một người cuối cùng trong ba người trước đó, cũng chỉ vậy mà thôi.

Như vậy, Mộc Nam chắc chắn cũng biết rõ điều này.

Cho nên, đây là dự định cắt đuôi Emma, ông già Nhật Bản và cả tiểu đội người phương Tây đó nữa sao?

Hòa thượng bắt đầu xoay vòng, sau đó là Tô Bạch, mập mạp và Gia Thố, ngay sau đó là tiểu đội năm người Mộc Nam, những người khác thì lại theo phía sau, nhắm mắt theo đuôi.

Sau một vòng, hòa thượng biến mất ở trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch thì lại biến thành người đầu tiên, sau đó, trong đội ngũ của Mộc Nam cũng có một người biến mất.

Tay của mập mạp chọc lên vai của Tô Bạch, ý bảo hắn lại đi một lần nữa. Rất dễ nhận thấy, hòa thượng đi trước là để dò đường, mà Mộc Nam thì lại dự định dẫn từng người một trong đội ngũ của mình đi, bằng không, nếu một mình gã vào trong trước, vậy bốn người khác trong đội ngũ không tiến vào được, gã thành một kẻ không có binh trong tay cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Tô Bạch gật đầu, bắt đầu chú ý đến sự thay đổi của ánh sáng và cái bóng bên cạnh, trên thực tế, có một tấm bản đồ tuyến đường để tham chiếu, lại thêm trước đó có màn thị phạm của hòa thượng, Tô Bạch dần dần cũng tìm được loại cảm giác đó.

Loại đó là tầm nhìn và mặt bằng chung quanh hình thành một loại góc độ nhất định, trở nên mờ mịt, mang theo cảm giác có chút lòa mắt.

Tô Bạch thuận theo góc độ này, và thuận theo cảm giác này mà tiếp tục đi. Dần dần, hắn phát hiện ra mắt của mình bắt đầu từ từ trở nên mơ hồ, cùng với mơ hồ, còn có tất cả mọi thứ xung quanh mình nữa.

Một bàn tay duỗi tới, tóm lấy hắn. Tô Bạch chuẩn bị phản kích theo bản năng, đây gần như là một loại bản năng của hắn.

“A di đà Phật.” Tiếng Phật hiệu vang lên, Tô Bạch lập tức thu sát khí của mình lại, bước một bước sang bên cạnh, trước mặt đã sáng tỏ thông suốt.

Chung quanh, vẫn là bộ dạng nguyên như cũ, nhưng sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trong không trung còn có một vầng trăng tròn vo màu máu, trông giống như một nhãn cầu cực lớn, treo trên đỉnh đầu, nhìn chằm chằm vào tất cả.

Mà bên cạnh mình và hòa thượng, còn có một người Trung Quốc, đây là một vị trong tiểu đội của Mộc Nam. Tiếp sau đó, Gia Thố cũng tiến vào, sau đấy là mập mạp, mà phía bên Mộc Nam cũng có bốn người tiến vào, cuối cùng Mộc Nam mới vào trong.

Về phần bảy người Emma, hình như cũng bị chặn ở bên ngoài.

"Nhiều người ngược lại không dễ xử lý." Mộc Nam dường như để ý đến ánh mắt của Tô Bạch đang quan sát gã, gã mỉm cười với hắn, trong nụ cười này mang theo một tia ôn hòa và vô tư thẳng thắn.

Chỉ có điều, Tô Bạch vẫn còn nhớ lời miêu tả của mập mạp về gã, ngược lại sẽ không bị vẻ ngoài của Mộc Nam mê hoặc.

Hơn nữa, ở nơi này, bốn người Tô Bạch ở cùng nhau, nếu còn có thể bị Mộc Nam tính kế cho được, vậy cũng chứng tỏ thằng nhãi này đúng thật là yêu nghiệt đến cực điểm.

Xung quanh gần như không có sự thay đổi gì, ngoại trừ bầu trời đen và vầng trăng máu, cơ mà, nhớ kỹ lại thì, vẫn có thể phát hiện ra chỗ không đúng.

Theo hướng của mọi người xiên về phía trước, có một công trình kiến trúc hình trụ, vị trí lối vào ở bên dưới thì lại chồng chất mấy chục bộ phòng cháy một cách chỉnh tề.

Bởi vì không phải là người nằm ở nơi đó, cho nên ban đầu thật sự rất khó phát hiện ra sự khác biệt.

Hòa thượng liếc mắt nhìn Mộc Nam, gã mỉm cười, chủ động tiến về phía trước. Bốn người trong đội ngũ của gã, cũng đi cùng gã về phía trước.

Lần này, bốn người Tô Bạch thì lại theo ở phía sau.

Đợi đến khi sắp tới gần công trình kiến trúc hình trụ đó, Tô Bạch quay đầu nhìn, đám người Emma vẫn chưa tiến vào.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có hơi kỳ lạ, là bọn họ thật sự vì không có người nào hiểu trận pháp, không nhìn ra được bản đồ tuyến đường là chết, và cần phải tiến hành hơi điều chỉnh dựa theo mỗi một người, cho nên không thể tiến vào, hay là bọn họ cố ý đợi, trước không vào đây?

Chương 839 Nỗi Kinh Hoàng Đột Nhiên Giáng Xuống 2

Mấy chục bộ đồ phòng cháy đó chồng chất một cách chỉnh tề ở nơi đó, mọi người đi xuyên qua chúng, không biết tại sao, Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác hơi chóng mặt.

“Ha ha, tôi còn tưởng là pháp khí biến dị mang theo nồng độ phóng xạ siêu mạnh nữa chứ.”

Một giọng nói khinh thường truyền tới từ trong đội ngũ của Mộc Nam, một thanh niên mặc áo bành tô màu đen trên người, duỗi tay cầm một bộ đồ phòng cháy chồng chất trên mặt đất lên, sau khi quan sát một phen, lại trông có vẻ rất thất vọng mà tùy tiện ném nó lên mặt đất.

Ngay khi bộ đồ phòng cháy rơi xuống mặt đất, sắc mặt của ba người mập mạp, hòa thượng và Mộc Nam chợt thay đổi.

Tô Bạch dùng một tay ôm đầu mình, cảm giác chóng mặt và buồn nôn ập tới mãnh liệt vào đúng lúc này.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trên cơ thể của người đàn ông vừa mới ném bộ đồ phòng cháy xuống đột nhiên xuất hiện những vết nứt, sau đó làn da trên người cậu ta bắt đầu tróc thành từng mảng, máu thịt và xương cốt cũng trực tiếp tách rời. Lá lách và toàn bộ cơ quan nội tạng đều rơi xuống đất.

“Răng rắc…”

Người đàn ông chỉ còn lại khung xương cứ như vậy mà quỳ xuống mặt đất, sức sống trực tiếp bị mất đi!

Một nỗi kinh hoàng to lớn, cứ bao phủ bọn họ một cách bất ngờ không kịp phòng bị như vậy!

Một người có thâm niên cứ chết đi như vậy sao?

Cảnh tượng này khiến toàn bộ người có mặt ở đây đều lập tức tức câm như hến, thậm chí ngay cả hai người hòa thượng và Mộc Nam, cũng nhất thời có hơi chưa lấy lại được bình tĩnh, cả hai đều là người có tâm tư kín đáo, vô cùng thích tính toán toàn bộ khả năng, nhưng cũng đều không lường trước được, tất cả những chuyện này lại tới một cách dứt khoát như vậy.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, rồi lắc đầu, cảm giác choáng váng trong đầu cuối cùng cũng chấm dứt, nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất gần như bị giải phẫu một cách hoàn mỹ, xương cốt ra xương cốt, da thịt ra da thịt, cơ quan nội tạng ra cơ quan nội tạng, xếp chồng chất ở nơi đó, cẩn thận tỉ mỉ giống như những bộ đồ phòng cháy được đặt gọn gàng cẩn thận ở xung quanh.

Mộc Nam giơ tay, nói một câu thừa thãi: "Đừng đụng lung tung vào những bộ quần áo phòng cháy này."

Đây là một câu nói rõ ràng rất thừa thãi, bởi vì có vết xe đổ của thanh niên áo đen kia, ở đây đã không còn người nào thực sự nhàm chán đi đụng vào những bộ đồ chữa cháy đó nữa.

Nhưng sau đó, chính Mộc Nam lại chậm rãi ngồi xổm trước một bộ đồ chữa cháy, đồng thời, gã cũng duỗi bàn tay của mình ra, nhìn bộ dáng thì bản thân gã dự định sẽ cầm bộ đồ phòng cháy này lên.

Ánh mắt của hòa thượng híp lại, ánh mắt của mập mạp cũng híp lại, hô hấp của Gia Thố cũng dần dần chậm hơn một chút, Tô Bạch thì lại theo bản năng đặt tay lên trán mình.

Loại cảm giác chóng mặt đó dường như một lần nữa ập đến.

Chết tiệt.

Ba mươi năm trước, xem ra bản thân mình chắc hẳn đã từng tới nơi này, ba mươi năm trước rốt cuộc mình đã trải qua chuyện gì, trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi.

Ba người còn lại trong đội ngũ của Mộc Nam thấy gã có hành động như thế, đều lùi lại mấy bước theo bản năng.

Sở dĩ bọn họ tụ tập lại với nhau, là bởi vì danh tiếng của Mộc Nam trong giới thính giả Trung Quốc, đương nhiên loại người gần như lười đi giao lưu như Tô Bạch, hiển nhiên chưa từng nghe nói tới danh tiếng của gã, nhưng những người khác thì lại không giống thế, một nhân vật mà ngay cả mập mạp cũng kiêng dè, sao có thể là hạng vô danh được?

Nhưng cho dù là vậy, lúc này đối với hành động của Mộc Nam, những người còn lại trong đội ngũ của gã cũng đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ngay sau đó, trong miệng gã bắt đầu phát ra một chuỗi tiếng Hàn, hình như là đang cầu nguyện điều gì đó một cách thành kính, trong giọng nói mang theo một loại cảm giác bi tráng và có trách nhiệm, rất phù phiếm, thật sự rất phù phiếm.

“Anh ta đang nói gì thế?” Mập mạp sáp lại gần chỗ Tô Bạch, hỏi.

“Tôi cũng đâu hiểu tiếng Hàn.” Tô Bạch trả lời.

“Ồ.” Mập mạp gật đầu, rồi lại sáp tới chỗ hòa thượng và Gia Thố, rất dễ nhận thấy, hòa thượng và Gia thố cũng đều không biết tiếng Hàn. Mọi người đều hiểu tiếng Anh, hòa thượng và Gia Thố còn biết một chút ngôn ngữ có liên quan Phật giáo. Ví dụ như tiếng Phạn, nhưng đối với tiếng Hàn, rõ ràng cả bốn người ở đây đều dốt đặc cán mai.

Ba người còn lại trong đội ngũ của Mộc Nam, rất dễ nhận thấy, cũng chẳng biết gã đang làm gì nữa, tóm lại, mọi người đều đang nằm ở một loại trạng thái không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời, hành động của Mộc Nam và phản ứng của mọi người xung quanh đã hình thành một loại đối lập rõ ràng.

Lần này Tô Bạch thực sự cảm thấy mình thành phông nền luôn rồi.

"Haiz, đợi đến khi dùng trí thức chân chính mới hối hận sao ngày ấy mình học quá ít, xem ra Bàn Gia đợi sau khi kết thúc thế giới chuyện xưa lần này, phải tham gia lớp đào tạo ngôn ngữ mới được, tiếng Nhật, tiếng Hàn các loại đều phải học, tiếng Anh cũng phải nắm chắc hơn chút."

Xem ra, mập mạp quả thực đã phải chịu sự kích thích không nhỏ, nhìn thấy người khác thể hiện, còn mình thì ở bên cạnh ngơ ngác, thậm chí người ta đang thể hiện cái gì thì anh cũng không biết, lại chỉ cảm thấy bộ dáng đó rất lợi hại. Đối với mập mạp luôn tự xưng là người thông minh mà nói, thực sự là khó chấp nhận được.

Rất nhanh, Mộc Nam đã kết thúc nghi thức tương tự với cầu nguyện, có thể nhìn thấy gã hơi do dự, sau đó duỗi tay cầm lấy một bộ đồ phòng cháy ở trước mặt này.

Trong lúc nhất thời, tất cả những người có mặt ở đó đều ngừng hít thở, thậm chí, có những người trong đầu đã hiện ra hình ảnh Mộc Nam bị rạch da róc xương.

Chỉ có điều, tất cả những chuyện này đều không xảy ra.

Mộc Nam đứng thẳng người, mặc bộ đồ phòng cháy lên người, sau đó, gã nhìn lối vào của công trình kiến trúc hình trụ ở phía trước, nơi đó chắc hẳn mới là chỗ mấu chốt thật sự của nhà máy điện hạt nhân, cũng chính là nơi nguy hiểm nhất.

Chỉ có điều, Mộc Nam cũng không vội vàng tiến lên, mà ánh mắt lại liếc nhìn đám người Tô Bạch và những người còn lại trong đội ngũ của mình.

Chương 840 Đừng Động Vào, Trúng Kế Rồi!

“Anh ta đang do dự.” Tô Bạch nói.

Mập mạp gật đầu, tỏ ý mình cũng đã phát hiện ra, rồi bổ sung: “Do dự xem có cần tiếp tục dẫn mấy con quỷ chết thay tai họa khủng này đi cùng hay không?”

Chỉ có điều, rất nhanh, Mộc Nam không cân nhắc quá nhiều, mà đi thẳng về phía lối vào, cửa đang mở, nên gã cứ đi thẳng vào trong.

“Sao lại giống như vượt cửa của trò chơi giải đố thế này, một vòng rồi lại một vòng.” Mập mạp duỗi tay nắm tóc của mình với vẻ có hơi cạn lời.

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, hai người đều có thể nhìn ra được vẻ thấu hiểu trong mắt của đối phương, thực ra, đến lúc này rồi, Mộc Nam có hiểu hay không, nói và không nói, thực ra đều không quan trọng, những người ở đây đều là người thông minh, thực sự cũng đoán ra được đại khái.

Những bộ đồ phòng cháy này là của ai?

Rất dễ nhận thấy, chắc hẳn là của nhân viên phòng cháy chữa cháy đã chạy tới cứu tế vào thời điểm nhà máy điện hạt nhân vừa mới xảy ra vấn đề vào ba mươi năm trước. Nhưng người của bọn thì chẳng thấy đâu, hoặc là nói thi thể đã không còn. Đây cũng là một chuyện rất bình thường, dù sao thì toàn bộ người trong một thị trấn gần nhà máy điện hạt nhân nhất cũng đã chẳng còn thấy đâu.

Nhưng trong vô hình, vẫn còn có một vài thứ, không, nói một cách chính xác, thì có khả năng ý thức của những nhân viên phòng cháy chữa cháy lúc trước đó, vẫn còn sót lại ở nơi này, và bảo vệ nơi này.

Tô Bạch đã từng ở trong sự trừng phạt ở thế giới chuyện xưa, trông thấy hai nghìn vong hồn dung nhập vào trong cơ thể của một người là loại sức mạnh đáng sợ thế nào. Khi ấy mình cộng thêm hai thính giả khác bị trừng phạt, đã tiêu hao toàn bộ sức lực mới xem như diệt sạch được tất cả. Đây là còn dựa vào nguyên nhân đối phương bị Phát Thanh cố tình thiết lập một BUG, chỉ biết đuổi theo một người rồi giết chết trước mà không để ý đến những người khác.

Mà lần này, vong hồn trong thị trấn này phỏng chừng cũng phải hơn mười nghìn người, đầu tiên, về mặt cơ số vong hồn đã một như trên trời, một dưới lòng đất rồi. Lại thêm còn có ảnh hưởng của phóng xạ hạt nhân, có trời mới biết những vong hồn tập trung ở trong này sẽ giải phóng ra loại uy năng khủng khiếp thế nào, một gây giết chết một người có thâm niên bình thường, thật sự là đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.

“Đại Bạch, có phát hiện ra không, người có thâm niên, càng ngày càng không đáng giá.” Mập mạp nói với vẻ có hơi buồn bã đau thương.

Đúng vậy, đầu tiên là trên nhà ga xe lửa, ba mươi người có thâm niên bị cục thịt giết chết như vậy, mà ở trong thế giới chuyện xưa này, lại càng không ngừng có người có thâm niên chết đi. Tuy rằng bản thân mập mạp cũng là một người tham gia vào trận chém giết, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh ta bầu bí thương nhau. Người có thâm niên đã dần dần trở thành một loại vật phẩm tiêu hao, hiển nhiên cũng bao gồm cả bản thân anh ta trong đó.

“Có thể lý do là vì cùng với việc cải thiện thực lực, mà độ khó của thế giới chuyện xưa phải đối mặt cũng tăng lên.” Tô Bạch suy đoán: “Đương nhiên, cũng có khả năng Phát thanh muốn mở rộng quy tắc đối với thính giả, muốn xúc tiến một phen thay cũ đổi mới.”

Điều này đối với Phát Thanh mà nói cũng không phải là chuyện gì khó, chỉ cần nó mở rộng việc tuyển sinh người tập sự là được. Sau khi nền tảng tầng dưới bị mở rộng, hiển nhiên số lượng thính giả cấp thấp ở phía trên, người có thâm niên thậm chí là thính giả cao cấp cũng sẽ vì vậy mà có được sự gia tăng.

Mộc Nam đi rồi, một người đi vào trong công trình kiến trúc hình trụ, ba người trước đó đã tìm được cách vào nơi này, phỏng chừng cũng đã tiến vào bên trong.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên nhớ ra gì đó: “Mập mạp, anh còn nhớ cụ thể ba người đó lớn lên thế nào không?”

“Cách xa như vậy, chúng ta lại ở trên núi, làm sao mà nhìn rõ được, nhưng tôi ngược lại có thể khẳng định được bọn họ là người da trắng.”

“Ba người da trắng, đều sẽ hiểu tiếng Hàn sao?” Tô Bạch lại hỏi.

Mập mạp lập tức hiểu ra, hòa thượng và Gia Thố đứng ở bên cạnh cũng lập tức tỉnh ngộ.

Đúng vậy.

Đám người Tô Bạch trước đó còn đang rối rắm vì nan đề to lớn như tiếng Hàn này, nhưng hiện giờ dường như đã nhìn ra, ngôn ngữ hoàn toàn không phải là vấn đề.

“A di đà Phật, lần này bần tăng là bóng dưới ánh đèn rồi.” Đối với loại chuyện giao lưu với linh hồn này, hòa thượng và

mập mạp thực sự có quyền lên tiếng nhất, bởi vì thể cường hóa của bọn họ chính là thường xuyên giao tiếp với quỷ.

Lúc này, hòa thượng lập tức giống như Mộc Nam trước đó, hai tay chập lại thành hình chữ thập, rồi hành lễ một cách thành kính với bộ đồ phòng cháy ở trước mặt.

"Các người là anh hùng, hy sinh ở tuyến đầu ngăn cản rò rỉ hạt nhân, hiện giờ, xin hãy cho phép bần tăng kế thừa y bát của các người, thay thế các người tiếp tục bảo vệ nơi này không bị gây nguy hại bởi ô nhiễm hạt nhân nữa…"

Mập mạp và Gia Thố cũng tự mình đứng trước một bộ quần áo phòng cháy chữa cháy, ít nhất thì họ bắt đầu nói chuyện, nhìn qua và nghe qua rất thành kính. Ý tứ trên cơ bản cũng gần giống với của hòa thượng, dễ nghe thế nào, nói thế nào, tóm lại là muốn nói thành mình cầm bộ đồ phòng cháy này là để giúp các anh hoàn thành tâm nguyện chưa thành. Những anh linh đại nhân như các anh có rộng lượng, thì phó thác gánh nặng này cho chúng tôi đi.

Ba người Trung Quốc còn lại ở tiểu đội Mộc Nam cũng đưa mắt nhìn nhau, cũng đều tự mình đứng phía trước một bộ đồ phòng cháy chữa cháy, rập khuôn làm theo.

Có thể, đây chính là một hình thức phải đi như vậy, bằng không sẽ không thể lấy được bộ đồ phòng cháy. Mà bộ đồ phòng cháy này rõ ràng là một đạo cụ cần thiết trong thế giới chuyện xưa này, không thể nhảy qua được.

Nếu muốn nhảy qua, và nếu dám bất kính, thì người vừa rồi chết chính là kết cục tốt nhất.

Tô Bạch cũng chuẩn bị tìm một bộ đồ phòng cháy để qua màn, chỉ có điều, ngay khi mình tới gần khu vực chất đống đồ phòng cháy, hắn đột nhiên cảm thấy cơn choáng váng trong đầu mình đang không ngừng nặng nề hơn, theo bản năng lùi

lại hai bước, phát hiện ra cảm giác choáng váng lại giảm xuống rất nhiều. Hắn bắt đầu chậm rãi dịch bước về bên mấy bộ đồ phòng cháy khác ở xung quanh. Cuối cùng, hắn phát hiện ra một điểm rất đáng nghi, đó chính là có một bộ quần áo phòng cháy trong số đó, khi mình dựa vào gần nó, cảm giác choáng váng trong đầu sẽ càng dữ dội hơn, mà mình thì lại không có cảm giác đối với những bộ đồ phòng cháy khác.

Bộ đồ phòng cháy đó chính là bộ đồ mà thanh niên áo đen đã cầm lên lúc trước, lúc này, bộ quần áo không giống với những bộ khác, nó bị thanh niên áo đen trước đó quăng lên mặt đất khá lộn xộn, trên cơ bản đang hoàn toàn ở trạng thái mở tung.

Tô Bạch cố nén cảm giác choáng váng dữ dội, mà ngồi xổm xuống, nhìn cẩn thận vào bộ đồ phòng cháy mang đến cho mình cảm giác khó chịu rất lớn này, trên ngực của bộ đồ phòng cháy, có một vết máu đỏ thẫm đặc biệt, tản ra một mùi khiến Tô Bạch quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

Đây là, máu tươi của mình!

Máu tươi của mình từ ba mươi năm trước?

Lúc này, hòa thượng, mập mạp, Gia Thố và cả ba thính giả khác đều đã cầu nguyện xong xuôi, định duỗi tay cầm bộ đồ phòng cháy mà mình đã cầu xin ở trước mặt mình đó.

Cả người Tô Bạch đột nhiên chấn động, quát: “Đừng đụng vào, trúng kế rồi!”

Chương 841 Cái Chết Của Gia Thố! 1

"Đừng động vào, trúng kế rồi!"

Thế nhưng, một tiếng hét này của Tô Bạch vẫn có hơi tới hơi muộn, hoặc là nói, là không kịp lúc.

Bàn tay của Gia Thố đã đặt lên một bộ đồ phòng cháy ở trước mặt đó, mà ba thính giả còn lại cũng như vậy, đã cầm bộ đồ phòng cháy trước mặt mình lên.

Chỉ có hai người hòa thượng và mập mạp, là sau khi cầu nguyện xong vẫn còn do dự một chút, nhưng nếu Tô Bạch hô chậm hai giây nữa thôi, thì bàn tay của bọn họ chắc chắn cũng sẽ chạm vào bộ đồ phòng cháy trước mặt mình.

Bàn tay của Gia Thố dán vào bộ đồ phòng cháy, vẻ mặt của anh ta đột nhiên co rút, khi Tô Bạch hét một câu này, anh ta biết rõ, sự việc đã khó giải quyết rồi.

Mà ba thính giả khác vốn là thuộc hạ của Mộc Nam đó, cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay sau đó, Gia Thố cảm giác ở vị trí mi tâm của mình truyền tới một cảm giác đau đớn, ngay sau đó, một đường máu xuất hiện kéo thẳng từ mi tâm mình đến phía dưới cơ thể mình, sau đó, khi Gia Thố còn chưa kịp phản ứng lại, thì da thịt trên người anh ta đã xẻ ra từ hai bên như vậy, chỉ còn lại xương cốt màu trắng lóe lên ánh sáng màu đen và màu vàng.

Mà hơi thở của Gia Thố, cũng hoàn toàn biến mất vào đúng lúc này!

Cơ thể của ba thính giả còn lại, cũng đều bị chia cắt, da thịt ra da thịt, xương cốt ra xương cốt, cơ quan nội tạng ra cơ quan nội tạng, tất cả đều bị tách ra, rụng đầy mặt đất.

Mập mạp nuốt một ngụm nước miếng theo bản năng, nhìn vào xương trắng của Gia Thố trên mặt đất, một loại cảm giác kinh hãi đột nhiên ập tới, anh ta không ngờ Gia Thố đã cùng mình quen biết lâu như vậy, thậm chí còn sớm chiều sống chung với nhau dưới một mái hiên trong một khoảng thời gian rất dài ấy, lại chết như vậy?

Ngay cả cơ hội phản kháng cũng chẳng có?

Ngay cả cơ hội kêu gào cũng không có nốt?

Trong lòng mập mạp cảm thấy thật nghẹn uất, nghẹn thay cho Gia Thố, đồng thời lại càng uất ức thay cho anh ta!

Trong lúc nhất thời, nhiệt độ xung quanh dường như lại lập tức giảm xuống rất nhiều, điều đó cũng phản ánh tâm trạng của ba người còn sống ở nơi này.

Hòa thượng nhắm mắt lại, cố gắng kìm nén sự bất an và sợ hãi trong lòng mình, anh ta không cho phép loại cảm xúc này xuất hiện trên người mình, lại còn là vào thời khắc mấu chốt như vậy nữa!

Ngay sau đó, anh ta nhìn về phía Tô Bạch, đè thấp giọng nói, hỏi: “Đại Bạch, vẫn còn khả năng xoay chuyển nữa, đúng không?”

Mập mạp vốn mang vẻ mặt oán giận, nghe được câu này của hòa thượng, trên gương mặt cũng lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn Tô Bạch: “Đại Bạch, sự việc không phải như vậy, đúng không? Không thể nào, không thể nào, khiến năm người có thâm niên chết một cách dứt khoát, gọn gàng, không có một chút phản kháng nào như vậy, cho dù đây là một trò chơi, cho dù cái giá khi vi phạm quy tắc trò chơi là cái chết, nhưng cũng

không có khả năng thoáng cái đã chết nhiều như vậy một cách dứt khoát thế được. Thế này không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh!"

Đúng vậy, dưới lời nhắc nhở của hòa thượng, mập mạp cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, Phát Thanh có một sự kỳ quặc khi theo đuổi tính cốt truyện, thậm chí có thể nói là một loại ám ảnh cưỡng chế.

Thoáng cái, chỉ vì cái quy tắc đáng chết này, mà đã chết năm thính giả có thâm niên?

Thế này cũng quá lãng phí!

Không phải nói thính giả có thâm niên không thể chết, nhưng cũng giống như một bó pháo hoa, ném chúng nó vào trong nước cũng là một loại tiêu hao và kết thúc. Nhưng cách làm bình thường chắc hẳn là đốt chúng để chúng có thể phát ra những đốm lửa và âm thanh đó. Tuy rằng kết cục cuối cùng thực sự chẳng có gì khác biệt với ném vào trong nước, đều là biến thành một đống rác rưởi.

Thính giả có thâm niên cũng có thể chết, nhưng chắc hẳn cũng chết phải đặc sắc một chút, không phải sao?

Trong tay Tô Bạch còn cầm một bộ đồ phòng cháy, chỉ vào vết máu còn lưu lại trên ngực của bộ quần áo phòng cháy này.

"Đây là máu tươi của tôi."

"Là máu tươi cậu để lại từ ba mươi năm trước sao?" Hòa thượng híp mắt hỏi: "Không phải cậu có thể chiết ký ức từ trong máu tươi hay sao, bây giờ với vết máu tươi này, cậu có thể thử chiết được ký ức ba mươi năm trước từ nó hay không?"

Tô Bạch nghe vậy thì lắc đầu: "Đó là phải có điều kiện tiên quyết, chính là tôi có thể tìm được vài giọt máu của loại Vampire cấp viễn cổ tương tự với Essex đó để làm chất dẫn,

bằng không tôi của hiện tại, cũng không có cách nào hoàn thành loại chuyện đó được.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, trong mắt hòa thượng lóe lên vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh, anh ta dường như cuối cùng cũng theo kịp mạch suy nghĩ của Tô Bạch, bởi vì anh ta nghĩ đến những lời mà hắn đã nói trước đó, trúng kế rồi!

Trong lúc nhất thời, vô số loại suy nghĩ va vào nhau trong đầu của hòa thượng, cho dù là cao tăng thì cũng cần một chút thời gian để tiêu hóa và thống nhất được, lại thêm, hòa thượng biết rõ giữa mình và Tô Bạch, ít nhất là ở trong thế giới chuyện xưa này, mình có một loại tình thế bất lợi, có lẽ không thể gọi là tình thế bất lợi, mà phải gọi là tin tức nhận được không ngang nhau.

“Đại Bạch, cậu nói trước đi.” Mập mạp ngồi xổm xuống, duỗi một tay qua đó, cầm một khúc xương của Gia Thố trong tay, Gia Thố là Phật Ma song tu, xương cốt cũng giống như đã từng bị rèn qua, trong đó ẩn sâu vẻ sáng bóng đan xen giữa màu đen và màu vàng, mang đến cho người ta một loại cảm giác không thể bẻ gãy.

Nhưng cho dù là như vậy, trước khi anh ta chết, cũng đơn giản và dứt khoát như vậy, cho đến tận bây giờ, mập mạp thực ra vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh tượng tận mắt thấy Gia Thố bỏ mình vừa rồi.

Hòa thượng phun ra một hơi khí đục, anh ta ngồi khoanh chân, nhìn xung quanh, sau đó, ánh mắt lại rơi lên người Tô Bạch: “Ba mươi năm nhiễm phóng xạ này của cậu vốn dĩ không phải vì mảnh da trên vai cậu đó, có đúng không?”

Dường như tâm trạng của ba người thực sự vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại, vẫn còn có chút chấn động, cho nên khi hòa thượng hỏi câu này, không tự giác được mà mang theo một loại dáng vẻ hùng hổ dọa người, loại chuyện này rất hiếm thấy

trên người anh ta. Đương nhiên, Tô Bạch cũng sẽ không so đo những chuyện này, bởi vì bây giờ ở trong lòng hắn thực ra cũng rất bất an.

Chương 842 Cái Chết Của Gia Thố! 2

Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của hòa thượng, mà lại nói với mập mạp trước: "Anh nói Mộc Nam là một tên giả nai, bây giờ thì tôi tin rồi, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy nghĩ ra được bản chất thực sự của toàn bộ cục diện, đồng thời còn có thể thuận tay đào một cái hố to cho chúng ta, loại người này thật đúng là đáng sợ."

Thậm chí, loại người này còn cao hơn cả hòa thượng một bậc, cho dù là hòa thượng mang đến cho Tô Bạch cảm giác áp lực và tính kế, nhưng cũng không thể chấn động bằng cách nhẹ nhàng thể hiện ra ngoài của con người Mộc Nam này.

"Trước đây tôi đã từng trải qua một thế giới chuyện xưa, ở trong thế giới chuyện xưa đó, tôi lần đầu tiên tiếp xúc với Sophie, ồ, đúng rồi, còn có cả mập mạp anh nữa, anh còn nhớ thế giới chuyện xưa đó không? Khu rừng rậm rạp và căn nhà nhỏ, cùng dòng suối nhỏ lượn quanh, và cả ông chủ da đen trong cửa hàng tiện lợi ở lối vào đường cao tốc đó?"

Cả người mập mạp ngẩn ra, trong thế giới chuyện xưa đó, lúc đầu, mập mạp và Nhất Cố ở cùng nhau, hai người đều vứt bỏ Tô Bạch khi ấy vẫn chỉ là một người thực tập theo bản năng, nhưng kết cục cuối cùng, trong thế giới chuyện xưa lần đó, Tô Bạch nhận được rất nhiều, mà bản thân mập mạp thì lại chỉ nhận được rất ít, hơn nữa Nhất Cố còn chết trong thế giới chuyện xưa đó.

Theo quan điểm của mập mạp, nếu lần đó Nhất Cố không chết, vậy nói không chừng người này hiện tại cũng là người có

thâm niên.

Rất dễ nhận thấy, hòa thượng không biết chuyện này, cho nên lúc này anh ta rõ ràng có hơi buồn bực, thông tin nhận được không ngang nhau, khiến loại cảm giác khó chịu đó ở trong lòng anh ta lại càng lúc càng nặng thêm, anh ta rất ghét loại cảm giác này, thật sự rất ghét.

Nhưng đồng thời, hòa thượng cũng bắt đầu niệm thanh tâm chú ở trong đáy lòng, chỗ khôn ngoan của người thông minh, thực ra là nằm ở việc kiểm soát bản thân làm chuyện thích hợp trong thời điểm thích hợp, và vào địa điểm thích hợp.

"Ý của cậu là, nguyên lý của thế giới chuyện xưa này giống với lần trước sao?" Mập mạp hít một hơi thật sâu, chỉ vào chính mình: "Bây giờ, tôi đang ở trong một vòng tuần hoàn khác?" Sau đó, anh ta lại chỉ vào Gia Thố: "Mà Gia Thố, sẽ vui vẻ xuất hiện lại trong một vòng tuần hoàn tiếp theo sao? Sau đó tất cả chúng ta sẽ giống như thằng ngố hoàn toàn không nhớ được trước đó đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Bạch gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Thoạt nhìn rất giống, nhưng trên thực tế chắc hẳn không giống."

Hắn giơ bộ đồ phòng cháy trong tay, rồi mặc lên người mình, sau khi mặc ngay ngắn vào, hắn chỉ vào vị trí trên ngực mình: "Tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra với vũng máu này, nhưng tôi biết, nếu là loại vòng tuần hoàn luân hồi đơn giản đó, thì vết máu này, không có khả năng xuất hiện ở đây."

"Xét từ vị trí vết máu tươi, thì khi ấy cậu chắc hẳn đã bị tấn công, vết thương nằm ở vị trí ngực cậu này." Lúc này, hòa thượng mở miệng nói: "Mà cậu, trong thời gian chúng tôi vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này, cậu đã bị nhiễm phóng

xạ đến gần như chỉ còn lại một hơi thở, trên người cũng toàn là bọc mủ."

"Vậy rốt cuộc là tại sao?" Mập mạp túm tóc mình, có hơi không thể lý giải được.

Tô Bạch nhìn xung quanh, hắn mặc bộ đồ phòng cháy, phần lớn vị trí trên cơ thể đều được che giấu sau bộ đồ phòng cháy.

"Để tôi, xem chút đã."

Hắn lại đi về phía những bộ đồ phòng cháy ở bên cạnh đó, bộ quần áo phòng cháy được chất đống một cách ngăn nắp ở nơi đó, mà Tô Bạch không có khả năng thay đổi chúng, dường như, đụng vào bộ đồ phòng cháy không thuộc về mình, thì sẽ gặp phải sự trừng phạt đáng sợ, biến thành giống như Gia Thố.

Nhưng cũng may, khi ba thính giả đó chết đều cầm bộ một đồ phòng cháy trong tay, hơn nữa còn xốc lên, cho nên vị trí có thể quan sát được cũng nhiều hơn rất nhiều.

Cuối cùng, Tô Bạch nhìn thấy một dấu vết bị đốt trụi hình tròn trên bộ phòng cháy được giương ra. Trên vết tích bị đốt cháy đó còn mang theo một chút hoa văn.

"Hòa thượng, anh lại đây xem xem, đây có phải là dấu vết do viên xá lợi của anh tạo ra hay không?" Tô Bạch hỏi.

Hòa thượng lập tức đứng dậy đi qua đó, sau khi quan sát một hồi, anh ta gật đầu: "A di đà Phật, giống tám chín phần mười, nhưng có khả năng đây không phải là bộ đồ phòng cháy của bần tăng."

"Đúng, cũng có khả năng anh đã sử dụng viên xá lợi tạo ra trên cơ thể người khác." Tô Bạch nói.

Ánh mắt của hòa thượng chậm rãi liếc qua mỗi một bộ đồ phòng cháy một lần, ánh mắt sáng ngời.

Lúc này, mập mạp cũng qua đó, nói với vẻ có hơi hoang mang: "Đại Bạch, ý của cậu là, mỗi một thính giả, thực ra đều đã từng mặc bộ đồ phòng cháy tương ứng rồi sao?"

"Đúng, cho nên tuy rằng tôi không biết làm thế nào mà Mộc Nam xác định được bộ nào thuộc về anh ta, nhưng anh ta rõ ràng biết điều kiện tiên quyết, còn cố tình dùng tiếng Hàn tiến hành cầu nguyện…" Tô Bạch nói.

Mập mạp tiếp lời: "Thằng giả nai đó cố tình đây mà, cố tình khiến chúng ta cho rằng những bộ đồ phòng cháy này thực ra là của những nhân viên phòng cháy chữa cháy đã chết ở nơi này ngày trước để lại, cho rằng chúng ta phải vô hình nhận được sự đồng ý của những nhân viên phòng cháy chữa cháy đó, có được sự cho phép từ trong tay bọn họ, cầm bộ quần áo phòng cháy, sau đó tiến vào cửa tiếp theo? Mà thực ra, mục đích thực sự của anh ta, thực ra là muốn hại chết tất cả chúng ta? Cho nên, cho nên, cho nên, tại sao khi Phát Thanh tuyên bố đến phần nhiệm vụ, lại trực tiếp mơ hồ…" Mập mạp ngập ngừng, một loại cảm giác kinh hoàng và lạnh lẽo lan khắp toàn thân anh ta.

Hòa thượng thở dài, chậm rãi nói: "Bởi vì, chúng ta đã sớm nhận được nhiệm vụ rồi."

Chương 843 Cường Hóa Và Cướp Đoạt 1

"Bởi vì, chúng ta đã sớm nhận được nhiệm vụ rồi."

Những người ở đây, cho dù là Tô Bạch, hay là hòa thượng hoặc mập mạp, không có người nào là đồ ngu hết. Tuy rằng bọn họ cũng sẽ đột nhiên xuất hiện cảm xúc kinh ngạc khi biến cố lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, cũng sẽ cảm thấy bất an và sợ hãi trong lòng trước sự chuyển biến bất thình lình xảy ra của sự việc. Nhưng những điều này, đều chỉ là chuyện thường tình của con người, và không có một chút biện pháp nào xóa sạch được sự xuất sắc và nổi bật của bọn họ.

"Đúng vậy, tưởng tượng ra một hình ảnh đi." Tô Bạch mặc đồ phòng cháy mở hai tay, chỉ ra bốn phía: "Trong bức tranh này, mười mấy thính giả gồm tôi, anh, mập mạp, Gia Thố, Sophie… tất cả đều đứng ở nơi này, nhìn công trình kiến trúc hình trụ ở trước mặt này. Sau đó, chúng ta mặc đồ phòng cháy ở trước mặt mình vào."

Cảnh tượng mười mấy thính giả đều mặc đồ phòng cháy đứng ở nơi này, quả thực rõ ràng có hơi khoa trương, thậm chí còn có chút khiến người khó có thể chấp nhận được, bởi vì trong trí nhớ của mọi người, hoàn toàn không có cảnh tượng này, mà hiện tại lại bắt đầu bổ sung vào não.

Bởi vì ba người có mặt ở đây đều biết rõ, ở trong thế giới chuyện xưa, việc đầu tiên mà bạn phải làm chính là đánh nát nhận thức vốn có của mình về thế giới này, nhào nặn nó để dùng. Bởi vì Phát Thanh đối với loại phương thức này lại làm mà không biết chán, nó thích nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc và

khiếp sợ của các thính giả dưới tay mình, hơn nữa còn coi đây là niềm vui.

"Khi ấy, nhiệm vụ chính chắc hẳn đã được tuyên bố rồi." Tô Bạch quay đầu, nhìn vầng trăng tròn màu máu trên bầu trời đó: "Khi Phát Thanh lần đầu tiên dừng phát sóng để tu sửa, chủ yếu là để giải quyết loại đại lão có thể phát hiện ra Phát Thanh tồn tại, hơn nữa còn cố chấp đối đầu với Phát Thanh trong thế giới chuyện xưa đó. Những đại lão trong thế giới chuyện xưa đó cố ý làm trái với sự sắp xếp của Phát Thanh, cố ý vi phạm quy tắc, thậm chí còn không tiếc bản thân biến mất cũng phải già mồm đánh chính diện với Phát Thanh một lần. Nhưng sau lần đầu tiên dừng phát thanh, loại chuyện này cũng không còn xảy ra nữa."

Tô Bạch cúi thấp đầu, nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Về phần lần thứ hai dừng phát sóng, lúc đầu chúng ta đều cho rằng Phát Thanh vì ứng phó với tốp thính giả đó trở về, nhưng trên thực tế, Phát Thanh hoàn toàn không cần thiết phải hao tâm tổn sức lớn như vậy, thậm chí còn phải vì vậy mà vô cùng thận trọng dừng phát thanh ba tháng. Bởi vì người trở về, chỉ có mấy người chết mà thôi. Tôi không tin trước đó Phát Thanh lại không biết, bằng không sẽ không có sự tồn tại của những con búp bê trên xe lửa đó."

"Cho nên, Tô Bạch, ý của cậu là, lần thứ hai Phát Thanh dừng phát sóng, thực ra là nhằm vào thứ mà lần thứ nhất dừng phát thanh để tu sửa, tiến hành tu sửa lần hai sao?" Hòa thượng mở miệng nói.

Tô Bạch gật đầu, đáp: "Phát Thanh vẫn luôn thử nghiệm, thử nghiệm cái mà nó cho rằng có thể khiến thế giới chuyện xưa và tình tiết trở nên càng thú vị hơn, nhưng bởi vì khi lần đầu tiên tu sửa, đã thiết lập những người dân bản địa tồn tại trong thế giới chuyện xưa đó quá mạnh, sẽ dẫn đến việc sau

khi bọn họ nhìn thấu bản chất của thế giới sẽ đối đầu với Phát Thanh, điều này thực sự sẽ ảnh hưởng đến yêu cầu tính cốt truyện của Phát Thanh về một mức độ nhất định. Nhưng ngược lại cũng phải nghĩ xem, nếu thực lực của dân bản địa trong thế giới chuyện xưa quá yếu, vậy Phát Thanh hiển nhiên sẽ phải sử dụng năng lực của mình, đích thân đi sắp xếp một vài quy định cứng ngắc, để cưỡng chế tạo ra nguy hiểm và biến số. Bằng cách này, một là tận tâm hơn rất nhiều, hai là mất đi một loại tính không nhất định có thể hình thành từ việc tương tác giữa bản thân thế giới chuyện xưa và thính giả, ở một mức độ nhất định mà nói, cũng là tính cốt truyện. Các anh có phát hiện ra không, sau khi lần đầu tiên Phát Thanh dừng phát sóng, thế giới chuyện xưa sau đó, thực sự đã biến thành lấy sự cạnh tranh giữa quy tắc và thính giả làm cốt yếu. Phát Thanh tự mình dựng lôi đài cho thính giả chém giết, mà không còn là loại vùng đất mà thính giả có thể tự chủ thăm dò thế giới chuyện xưa và tiến hành kết nối với dân bản địa."

"Vậy thì, dựa theo như cậu nói, trong thế giới chuyện xưa này, ai mới là dân bản địa chân chính?" Hòa thượng vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía công trình kiến trúc hình trụ ở trước mặt mình. Tòa kiến trúc này trông giống như một cái ống khói khổng lồ. Thực ra, trong lòng hòa thượng cũng đã tự có đáp án.

"Nghĩ thôi cũng đã cảm thấy rất thú vị rồi, căn cứ theo cảnh mở đầu mà phát thanh viên đã kể khi Phát Thanh kéo chúng ta tiến vào thế giới chuyện xưa, Phát Thanh có khả năng là muốn bày ra trước mặt chúng ta, một hạt nhân mà chúng ta chưa bao giờ từng tưởng tượng ra."

"Đại Bạch, theo như những gì cậu và hòa thượng nói trước đó, ý chính là Gia Thố vẫn chưa thể tính là chết thật sự, đúng không?" Trong tay mập mạp vẫn còn cầm xương của Gia Thố.

Lúc này, hòa thượng thở dài, bảo: “Trong thế giới chuyện xưa, không có khả năng xuất hiện hệ thống tuần hoàn vô hạn giống như tình tiết trong phim truyền hình được, bởi vì thái độ của Phát Thanh đối với thính giả, suy cho cùng vẫn là hình thức nuôi cổ, trong vòng tuần hoàn, chắc chắn sẽ có người bị đào thải.”

Nói đến đây, anh ta cầm Phật châu trong tay, ánh mắt rõ ràng có hơi sâu xa: “Mà về phần đào thải thế nào, bị đào thải ra sao, chọn ai để đào thải, có khả năng đáp án ở ngay trong công trình kiến trúc ở trước mặt này. Chúng ta không biết đồ phòng cháy của mình là cái nào, cho nên, mập mạp, anh và tôi có thể không có cách nào tiến vào được.”

Cho dù những tình huống và chi tiết này, bản thân mập mạp cũng đã đoán ra được, nhưng rất dễ nhận thấy, anh ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình không thể tiến vào được bên trong. Nếu lần đầu tiên mọi người đều mặc bộ đồ phòng cháy tiến vào, rất hiển nhiên, bộ đồ phòng cháy chính là giấy chứng nhận tư cách trong công trình kiến trúc đó. Mộc Nam trước đó hiển nhiên muốn hại chết những người khác, nhưng gã cuối cùng vẫn mặc bộ đồ phòng cháy tiến vào. Mà nếu bộ đồ phòng cháy đó không thuộc về gã, thì gã cũng sẽ biến thành thi thể ngã xuống đất.

“Nhưng tôi thật sự không cam lòng.” Mập mạp nói trong sự tức giận, đúng vậy, rất không cam lòng, hiện giờ anh ta thật sự chỉ có thể ở lại nơi này và chờ đợi, mà chẳng thể làm được gì hết?

Cho dù anh ta không có loại lòng ghen ghét đó đối với Tô Bạch, nhưng trông thấy Tô Bạch tìm được bộ đồ phòng cháy của mình rồi mặc lên, sau đó tiến vào trong công trình kiến trúc đó, anh ta vẫn cảm thấy rất không cam lòng.

Cảm xúc của mập mạp cũng không được che giấu quá nhiều, lúc này, chỉ còn lại ba người ở đây, quả thực cũng không cần thiết phải che giấu làm gì, hòa thượng nói với vẻ ý vị sâu xa:

"Bây giờ bần tăng ngược lại cảm thấy, Tô Bạch có thể không giống với chúng ta, cậu ta không phải tiến vào thế giới chuyện xưa với phong thái hoàn toàn mới, mà là thoạt nhìn bộ dạng đã bị nhiễm phóng xạ quá độ, ở trong thế giới chuyện xưa này đợi chúng tôi. Ở trong này, chưa chắc đã không có sự trả giá và công lao của chúng ta, dù sao thì theo lý mà nói, ngay từ khi bắt đầu nhiệm vụ, mọi người đều mặc bộ đồ phòng cháy đứng ở đây, bốn người chúng ta, chắc chắn đã đứng ở bên nhau rất gần. Mà rất dễ nhận thấy, tôi, anh và cả Gia Thố, đều tự mình cho rằng đây là lần đầu tiên tiến vào thế giới chuyện xưa này với tư thái hoàn toàn mới, còn mang theo thái độ chờ đợi nhiệm vụ chính xuất hiện. Điều này thực ra có nghĩa chúng ta thực sự đã chết ở vòng đầu tiên. Nếu đã chết rồi, vậy muốn giữ lại một người đó với hình thức nhiễm phóng xạ, chắc chắn phải chịu tải được ý nghĩa cái chết của chúng ta."

Chương 844 Cường Hóa Và Cướp Đoạt 2

Lời này của hòa thượng nói ra rất hàm súc, lại rất có đạo lý.

"Vậy, tôi tiến vào đây." Tô Bạch nói: "Các anh, dự định làm thế nào? Là thử vận may chọn một bộ đồ phòng cháy, hay là tiếp tục ngồi ở nơi này?"

Nếu chọn nhầm bộ đồ phòng cháy, có nghĩa là chết.

Hòa thượng lắc đầu: "Tuy rằng ngồi ở nơi này là một chuyện rất không có ý nghĩa, nhưng bần tăng vẫn cảm thấy không nên tùy tiện chết ở vòng luân hồi này thì tốt hơn."

Tô Bạch gật đầu, quay người, rồi đi về phía công trình kiến trúc hình trụ tròn trước mặt.

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng của hắn biến mất ở trong cửa, hơi thở của mập mạp đột nhiên nặng nề hơn một chút, anh ta chỉ vào cánh cửa đó: "Hòa thượng, không mặc đồ phòng cháy mà tiến vào, thật sự sẽ bỏ mạng ngay lập tức sao, hay là còn…"

Hòa thượng liếc mắt nhìn anh ta: "Đụng vào bộ đồ phòng cháy không phải của mình có một chút mà còn trực tiếp bỏ mạng, anh còn dự định đi thử nữa sao?"

Mập mạp do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Càng đi vào bên trong, loại cảm giác vặn vẹo đó càng lúc càng nặng, Mộc Nam không thể không dựa vào tay của mình vịn lên bức tường, duy trì trạng thái tiến về phía trước của

mình. Gã biết rõ, đây là do thị giác, xúc giác, trọng tâm và cảm giác phương hướng của mình đều bắt đầu mất đi sự cân bằng.

Ánh sáng ở xung quanh cũng bắt đầu lúc sáng lúc tối.

Cuối cùng, Mộc Nam bước ra khỏi con đường chật hẹp, dài và Âu Mỹtối. Lúc này, trên gương mặt gã đã lộ ra vẻ trắng bệch.

Gã biết rõ, mình vẫn cần một chút thời gian nữa để thích ứng. Cường độ phóng xạ ở trong này đối với một người có thâm niên mà nói, vẫn có thể sinh ra ảnh hưởng mà mắt thường có thể nhìn thấy, mà không còn là biến đổi ngầm ở bên ngoài lúc trước nữa.

Dưới đáy là một không gian hình tròn khá rộng rãi, ngay chính trung tâm là một cái bệ cao, trên bệ cao còn có một loại chất lỏng cô đặc lại màu đen, không giống với chất lỏng thể rắn, cũng không giống với đồ vật thể rắn, đang liên tục giãn nở và co lại tựa như trái tim con người, nhiệt độ cực nóng, đang không ngừng tản ra từ trên người nó.

Mà ở bên cạnh thứ đó, thì lại là những bóng người được ánh sáng màu đen đắp nặn ra, những người này, có người mà Mộc Nam đã từng nhìn thấy, có người gã chưa từng gặp bao giờ. Trong những bóng người đã từng gặp, không thiếu những người mà mình đã giết chết trong trận chiến trước khi tiến vào nhà máy điện hạt nhân. Thậm chí, gã còn nhìn thấy bốn đồng đội trước ở trong đội ngũ của mình và cả lạt ma kia nữa.

Ba người đàn ông da trắng rõ ràng là người sống, bọn họ chắc hẳn chính là tốp đội ngũ đầu tiên tiến vào nhà máy điện hạt nhân, hơn nữa còn tới được nơi này.

Trong đó, có một người da trắng khá nhỏ gầy, người còn lại thì khá cao to, còn có một người đứng giữa hai người, cả

người từ trên xuống dưới đều là bọt nước mủ thối, không ngừng có nước mủ nhỏ xuống từ trên người anh ta, thoạt nhìn rất ghê tởm, bộ dáng như thể đã nhiễm phóng xạ rất nhiều năm rồi.

Ba người da trắng này đều đứng trước một bóng người, tay của bọn họ đặt vào trong cơ thể của bóng người đó, dường như đang hấp thụ và mò lấy thứ gì đó.

Có vẻ như sự xuất hiện của Mộc Nam đã kinh động đến bọn họ.

Người đàn ông da trắng toàn thân là mủ thối rữa đứng giữa đó quay người lại, nhìn Mộc Nam với gương mặt gần như là một miếng thịt thối, nói bằng giọng khàn khàn: "Ồ… thật khiến tôi bất ngờ đấy, tôi còn tưởng rằng cậu ta đã qua đây rồi, nhưng không ngờ… vậy mà lại là cậu à, cậu thật sự rất thông minh, giống y như biểu hiện lần đầu tiên của cậu vậy, thông minh đến mức khiến người cảm thấy đáng sợ."

Trên gương mặt của Mộc Nam ngược lại không xuất hiện quá nhiều vẻ ngoài ý muốn, mà chỉ nói một cách rất bình tĩnh: "Từ rất nhiều các loại chi tiết như nhân số đội ngũ, quy mô, phân bố, thực ra có thể suy đoán ra được hiện giờ các anh đang ở nơi nào, là trạng thái gì."

"Cậu không cần phải giải thích với tôi." Thịt thối rữa trên gương mặt của người đàn ông da trắng hơi nhúc nhích: "Đáng tiếc, nơi này không thể hấp thụ trí tuệ, bằng không tôi thật sự rất muốn khiến cậu chết ở bên ngoài đó, từ đó, nơi này sẽ có thể có thêm một sự lựa chọn cho tôi. Phải biết rằng, lần đầu tiên chúng tôi có thể bước đến nơi này, không thể không có công của cậu."

"Vậy tôi ngược lại rất tò mò, lần trước tôi đã chết thế nào nhỉ?"

Mộc Nam hỏi một cách rất nghiêm túc, gã cảm thấy, mình hoàn toàn có thực lực, và có tự tin, chắc hẳn có thể chiếm được tiên cơ từ lần trước, nhưng rất dễ nhận thấy, không phải như vậy, lần này gã bắt đầu tiến vào thế giới chuyện xưa với ký ức mới, điều này cũng có nghĩa gì, lần trước gã đã chết ở trong này!!

Nếu không phải Mộc Nam gã đủ thông minh, nếu không phải gã kịp thời thông qua một vài một vài dấu vết để lại, để suy đoán ra bản chất của thế giới chuyện xưa lần này. Vậy thì, gã hiện tại có khả năng cũng sẽ biến thành một trong số những bóng người dưới ánh sáng màu đen này.

Người đàn ông da trắng dường như đang cười, nhưng bởi vì ngũ quan của anh ta đã hoàn toàn vặn vẹo, cho nên không thể nhìn ra được anh ta có đang thật sự cười hay không.

"Mỗi lần, ở trong một lần luân hồi, người chết đi sẽ biến ra một cái bóng, rồi xuất hiện ở nơi này, mà người có thể bước đến nơi này, sẽ sở hữu cơ hội hấp thu, và mô phỏng một mục cường hóa trên người bọn họ, mà người tương ứng với cái bóng bị hấp thụ sẽ hoàn toàn chết hẳn, không còn xuất hiện ở vòng luân hồi tiếp nữa. Vừa rồi, lại có thêm năm bóng người xuất hiện, đây chắc hẳn có liên quan đến cậu nhỉ, ha ha, cậu khiến tôi rất ngạc nhiên, dưới điều kiện không rõ tình hình nơi này, mà vẫn còn có thể cố tình hại chết được nhiều người như vậy, tôi phải cảm ơn cậu đấy."

Mộc Nam đi tới chỗ lạt ma, cũng chính là phía trước hư ảnh màu đen của Gia Thố, gã duỗi tay định đặt lên, nhưng đồng thời, gã vẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông da trắng này, hỏi: "Anh vẫn chưa nói cho tôi biết, lần trước rốt cuộc tôi đã chết thế nào."

"Ồ… là bị một người Trung Quốc khác dùng răng nanh, cắt đứt cổ của cậu. Ôi, cậu ta cuối cùng cũng xuống rồi… Ha ha,

chúng ta lại gặp nhau rồi, nhưng cậu lại xuống đây chậm như vậy. Tôi nghĩ… chắc hẳn là thương tổn từ phóng xạ, khiến ký ức của cậu không được hoàn chỉnh nhỉ, ha ha ha…”

Chương 845 Ồ, Sắp Nổ Rồi 1

Không giống như khi Mộc Nam bước tới rất không thích hợp và khó chịu, Tô Bạch ngược lại cảm thấy, tuy hắn có thể cảm giác được rõ ràng phóng xạ chung quanh đang không ngừng tăng mạnh, hơn nữa đã mạnh đến một loại mức độ đáng sợ, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi bản thân miễn cưỡng chấp nhận được, không đến mức xuất hiện loại cảm giác không thoải mái thật rõ ràng đó, có lẽ chính vì bản thân đã trải qua phóng xạ, cho nên khả năng chịu đựng phóng xạ của cơ thể cũng vì vậy mà mạnh hơn.

Cơ thể của nhân loại, cho dù là ở trong nhận thức ở xã hội hiện đại, vẫn bị cho rằng rất yếu ớt, bàn về tốc độ, không thể so được với con báo, bàn về sức mạnh, lại không so được với sư tử. Trong giới tự nhiên, nếu con người không nhờ vào ngoại vật, phỏng chừng chỉ có thể biến thành bữa ăn ngon cho những động vật ăn thịt thực sự.

Trên thực tế, năng lực tự mình hồi phục và tự tiến hóa của cơ thể con người quả thực rất rõ ràng, ví dụ như với một vài loại bệnh phổ biến, sau khi bạn trải qua một lần, trong cơ thể sẽ sinh ra kháng thể, và xác suất mắc lại loại bệnh đó, cực kỳ thấp.

Trên thực tế, Tô Bạch cảm thấy, nếu không phải bởi vì con người bước trên con đường dựa vào sự phát triển của khoa học kỹ thuật làm võ trang cho mình, mà xem nhẹ sự khai phá và vận dụng đối với tiềm năng cơ thể, thì có khả năng hiện tại những thứ được thính giả cường hóa này, con người vốn cũng có thể có được, dựa vào tìm kiếm của mình và sự cải thiện di truyền qua các thế hệ.

Đương nhiên, nếu dựa theo phán đoán suy luận về Phát Thanh và biến đổi cấu trúc sinh học, mà mình và hòa thượng đã trao đổi trước đó để thấy, thực ra hiện tại, phần lớn cường hóa ở trong Phát Thanh, ngoại trừ loại hình khoa học kỹ thuật ra, thì những thứ còn lại như huyết thống, nghề nghiệp, tất cả chỉ xuất hiện trong những câu chuyện thần thoại và truyền thuyết, thực ra trước thời Tần, đều được con người sở hữu.

Ánh mắt của Tô Bạch dò xét xung quanh một lần trước, cuối cùng mới rơi lên người người đàn ông da trắng đang nói chuyện với mình đó. Ngay cái liếc mắt đầu tiên trông thấy anh ta, hắn đã cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không phải là cái quen thuộc đối với con người của đối phương, mà là đối với trạng thái cơ thể hiện tại của anh ta.

Lúc đầu, mình cũng mang bộ dạng này, cả người từ trên xuống dưới đều vì phóng xạ mà đầy mủ thối đến đáng sợ, gần như là hấp hối. Người trước mắt này, rất rõ ràng cũng tương tự như vậy, chỉ có điều, trong đôi mắt giấu bên trong đống thịt thối đó của anh ta, tản ra một loại ánh sáng vô cùng thâm thúy.

Anh ta dẫn người tới nơi này từ rất lâu, trước tất cả mọi người, dựa theo lời mà người đàn ông da trắng này nói với mình trước đó, liệu có phải mang ý nghĩa đối phương quả thực giữ lại nhiều ký ức liên quan đến lần trước hơn so với mình hay không.

Dù sao thì, trong đầu của bản thân Tô Bạch chỉ tồn tại một vài hình ảnh ký ức. Trước đó, còn cho rằng là Phát Thanh cố ý làm vậy. Nhưng hiện tại xem ra, những hình ảnh đó là mình lưu giữ lại, nhưng bản thân mình hình như không thật sự nhớ rõ những hình ảnh quan trọng, bằng không cũng sẽ không một đầu mờ mịt lâu như vậy.

Bàn tay của Mộc Nam đang đặt trên hư ảnh của Gia Thố, nhìn thấy Tô Bạch đi tới, gã ngược lại cũng không nói gì, mà

chỉ bắt đầu chuyên tâm đối với việc hấp thụ.

Rất dễ nhận thấy, ở đây có rất nhiều nghi vấn, ở đây cũng có rất nhiều điều chưa biết, thậm chí, chắc chắn còn ẩn giấu nguy cơ rất lớn.

Nhưng ngay lúc này đây, phần lớn người đều đang đắm chìm trong việc cướp đoạt cường hóa của những thính giả còn lại, đây là một loại cám dỗ khó có thể chống lại được, cũng là một bữa tiệc thịnh soạn dành cho những kẻ tham ăn!

Có khả năng, cũng chỉ có người đàn ông da trắng này mới có thể biết thêm một vài chuyện, nhưng nếu anh ta đang làm những chuyện này cùng với bạn bè của mình, vậy chắc hẳn anh ta cũng không ngoại lệ.

"Tranh thủ thời gian đi." Người đàn ông da trắng nhìn Tô Bạch, và nhắc nhở: "Một lần luân hồi, chỉ có thể hấp thụ cường hóa của một người chết, người bị hấp thụ cường hóa sẽ không xuất hiện trong vòng luân hồi sau nữa, xem như hoàn toàn chết hẳn. Đây là một bữa tiệc thịnh soạn do Phát Thanh sắp xếp, một loại tái phân phối tài nguyên."

Hai người đàn ông da trắng kia đã hấp thụ xong xuôi, hai bóng người trước mặt cũng lập tức tan biến, mà vừa vặn, người đàn ông với toàn bộ cơ thể lở loét thì lại quay đầu lại, tiếp tục hấp thụ mục tiêu của mình.

Ba người đàn ông da trắng giao lưu bằng tiếng Anh, mang theo một chút khẩu âm tiếng Anh kiểu Mỹ, xem ra, ba người này chắc hẳn là thính giả tới từ nước Mỹ.

Mà người đàn ông toàn thân là mủ thối, được những đồng bạn khác gọi là George.

Trong công trình kiến trúc, mang theo sự thần bí to lớn, các thính giả trước đó còn có khả năng sẽ ở bên ngoài hại chết nhau. Nhưng lúc này lại trong có vẻ hết sức hòa hợp và yên

ắng, giống như một đám thực khách gặp nhau trong cửa tiệm buffet, tuy rằng không đến mức nồng nhiệt sáp lại gần nhau để cùng nhau uống rượu chém gió, nhưng ít nhất có thể duy trì một loại yên tĩnh và tự do tương đối.

Dù sao thì, cũng có rất nhiều sự lựa chọn ở nơi này, suy cho cùng thật sự cũng có không không ít thính giả chết đi.

Cùng với việc hấp thụ của Mộc Nam, màu sắc của hư ảnh Gia Thố rõ ràng đã giảm xuống một chút, mà lúc này, Mộc Nam cũng cảm giác được Tô Bạch đã đi đến bên cạnh gã.

Vốn dĩ gã còn tưởng hắn sẽ chọn hấp thụ một hư ảnh ở bên cạnh mình, chính là hư ảnh của một nữ ninja Nhật Bản.

Mộc Nam ngược lại thật sự chưa từng nghĩ đến sẽ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, trên cơ bản, chỉ cần thính giả có suy nghĩ bình thường, đối mặt với loại cục diện và sự chọn lựa này, đều chắc hẳn đưa ra sự lựa chọn như vậy.

Có thể có cơ hội trực tiếp giành được sự cường hóa của một người có thâm niên, tựa như một cái bánh rớt từ trời xuống!

Chương 846 Ồ, Sắp Nổ Rồi 2

Thế nhưng, rất nhanh, gã đã sững sờ, gã cảm giác được sát khí của Tô Bạch hoàn toàn nhắm lên người mình.

"Người này, không cho phép anh hấp thụ." Tô Bạch lạnh lùng nói.

George cũng vừa mới hấp thu xong một bóng người, điều này cũng có nghĩa cả ba người thính giả đã hoàn toàn chết, cũng sẽ không có cơ hội luân hồi tiếp nữa.

Trông thấy hai người Trung Quốc Tô Bạch và Mộc Nam giằng co ở nơi đó, tâm trạng của anh ta có hơi phức tạp.

Trong lúc ngẩn ngơ, anh ta đột nhiên phát hiện ra thuộc tính tranh đoạt, cá lớn nuốt cá bé trong thế giới chuyện xưa lần này, dường như không phải là một mặt chủ yếu nhất, mà một mặt chủ yếu nhất thực ra vẫn nằm ở một mức độ khác.

Ví dụ như George còn nhớ lần trước, người cuối cùng bước ra khỏi nơi này là mình và hai người Trung Quốc này, trước đó khi có khoảng chừng mấy chục thính giả mặc quần áo phòng cháy tiến vào, không biết tại sao, đầu óc của mọi người đều nóng lên, bắt đầu lao vào giết chóc, người có thể miễn cưỡng duy trì lý trí, đại khái sẽ không ra tay với người mà mình quen biết, hơn trong tiềm thức cảm thấy có thể tín nhiệm.

Đây là cảnh tượng máu chảy đầm đìa, một cảnh tượng rất đáng sợ, cho dù là George, anh ta có thể sống sốt cũng là vì có vận may rất lớn.

Ba người đều lảo đảo bước đến nơi này dưới tình trạng bị thương nặng, sau khi trận chém giết kết thúc, sự điên cuồng và

màu đỏ thẫm quẩn quanh trong tâm trí anh ta cũng theo đó mà biến mất.

Lẽ ra đây nên là thời điểm hoàn hảo để chọn thức ăn, thì hai tên Trung Quốc này lại không biết vì nguyên nhân gì, dưới ảnh hưởng của thế giới bên ngoài, rõ ràng đã không còn nằm trong trạng thái phát điên, lại bắt đầu một vòng chém giết mới.

Điều này trực tiếp khiến cho bản thân George cũng không thể có cơ hội hấp thụ thành công một cường hóa của hư ảnh chân chính, bởi vì khi hai người Trung Quốc này đang chém giết ngay bên cạnh mình, anh ta hoàn toàn không dám chìm đắm tư tưởng của mình đến những nơi nào khác, bằng không mình cũng có thể bị một người thuận tay giết chết mà rơi vào trong rất nhiều hư ảnh này.

Mà trong vòng luân hồi thứ hai, ưu thế bên mình lại rất lớn, anh ta đích thân dẫn hai người bạn cùng ở trong giới thính giả giả nước Mỹ, giành trước một bước tiến vào nơi này. Ba người cũng hấp thụ cường hóa mà mình cần, rồi hai người Trung quốc này lại cũng tiến vào.

Phải biết rằng, một người Trung Quốc trong số đó đã chết ở nơi này vào lần trước, cho nên mới mang theo một tâm thái mới tiến vào thế giới chuyện xưa, vào trong vòng luân hồi lần này. Mà người Trung Quốc còn lại, hắn không giống mình, vừa vặn có pháp khí thích hợp, có thể giữ được ký ức của mình ở mức độ lớn nhất. Nói cách khác, ký ức của hắn đã bị tàn phá, đồng thời, hắn chắc hẳn cũng giống như mình, toàn bộ cơ thể đều là mủ thối, bị phóng xạ giày vò đến vô cùng thê thảm ở trong vòng luân hồi này! Nhưng hắn lại hồi phục được, hơn nữa lại còn tiến vào nơi này.

Không thể không nói, ngay cả bản thân George, cũng có hơi bội phục hai người Trung Quốc này, bọn họ thật sự rất ưu tú.

Nhưng, dường như lịch sử lại một lần nữa tái diễn vào lúc này, bọn họ lại chạm mặt.

Trong chuyện này, trong hai lần luân hồi, và trong vô thức, liệu có thứ gì đang chi phối tất cả những chuyện này hay không?

Vừa nghĩ đến đây, anh ta đã cảm giác được một loại sợ hãi lớn lao, anh ta không dám nghĩ tiếp nữa, còn nghĩ tiếp, sẽ liên quan đến thứ đáng sợ đó. Đó chính là nhân quả.

Rất dễ nhận thấy, George không muốn đặt chân đến lĩnh vực đó vào lúc này, anh ta vẫn còn muốn từ từ sống, cho dù là lĩnh vực đó có sức hấp dẫn lớn đến đâu, là thứ khiến người mê muội đến thế nào. Nhưng tất cả những chuyện này, đều không thể quan trọng bằng mạng của mình được. Nhân quả, chính là một chiếc hộp Pandora!

Anh ta ngẩng đầu lên, lại nhìn vào vật lơ lửng giống như quả cầu cô đặc màu đen ở chính ngay trung tâm đó, trong lòng anh ta tính toán, nó sắp nổ rồi đi, vòng luân hồi tiếp theo cũng sắp bắt đầu rồi. Mà hai người Trung Quốc này, bản thân họ tới muộn, hiện tại lại đang giằng co, phỏng chừng đã không có đủ thời gian cho bọn họ hấp thụ bất cứ một hư ảnh nào nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng George ổn định hơn rất nhiều. Anh ta thừa nhận, hai người Trung Quốc này rất ưu tú, cho dù là trong hàng ngũ người có thâm niên, cũng tuyệt đối là nhân vật có vị trí ở tầng này của kim tự tháp. Nhưng lần này, sau khi ba người bên mình đã tự mình hấp thu một hư ảnh, bọn họ sẽ dần dần hiển lộ ra sự cường thế tuyệt đối. Sau đó toàn bộ người ở nơi này, đều sẽ trở thành đá kê chân cho ba người bên mình.

Có lẽ, Phát Thanh muốn dùng loại cách thức không lãng phí như vậy ở trong thế giới chuyện xưa lần này, cưỡng chế

xếp chồng mấy thính giả mạnh mẽ, đi tấn công thứ hạng của thính giả cao cấp đó chăng.

George lôi một viên ngọc màu đen trong ngực ra, trong viên ngọc đó có một con mắt, mang theo một loại khí tức âm Âu Mỹđáng sợ. Anh ta giao viên ngọc này cho một người ở bên cạnh.

“Stevin, lần trước cơ thể này của tôi miễn cưỡng ngăn cản được phóng xạ đáng sợ mà vụ nổ mang tới, nhưng lần này, trạng thái hiện tại của tôi rõ ràng đã không có cách nào chống đỡ được nữa. Con Mắt Hắc Ám này anh cầm lấy đi, nó có thể bảo vệ ký ức của anh không đến mức bị xóa sạch và làm mờ trong phóng xạ. Đợi lần luân hồi sau, anh phải chịu trách nhiệm tìm được tôi và Mc Carrie, ba người chúng ta, sẽ lại giống như lần này, khi những thính giả khác còn chưa phản ứng lại, thì giành trước một bước tiến vào nơi này, rồi tiến hành kiếm ăn. Chúng ta sẽ càng lúc càng mạnh mẽ hơn.”

Stevin thoạt nhìn có hơi gầy yếu, nhận Con Mắt Hắc Ám này, gật đầu với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lúc này, George đột nhiên nghĩ đến cô gái Triều Tiên đó. Cô gái Triều Tiên kia cũng có bản lĩnh, vậy mà có thể dùng cách giả chết sống sót trong trận chém giết hỗn chiến đáng sợ ấy, nhưng cô ta cũng bất hạnh thật, đợi đến khi cô ta hấp hối bò được đến nơi này, thì viên cầu trong đó lại nổ tung.

Cô ta chắc hẳn cũng giống mình, cũng toàn thân ở trạng thái mủ thối thảm đến không chịu được trong vòng luân hồi lần này. Nhưng cô ta không may mắn bằng mình, cũng không có năng lực cho dù khí tức đã bị tàn phá mà vẫn có thể tiếp tục tiến vào nơi này như người Trung Quốc kia. Trên thực tế, hư ảnh của cô gái Triều Tiên đó, là một tốp xuất hiện sớm nhất ở nơi này, rất dễ nhận thấy, cô ta chết rất sớm.

Chương 847 Ồ, Sắp Nổ Rồi 3

“Tôi không ngờ cậu lại trọng tình nghĩa như vậy, nhưng cậu phải rõ, sự cường hóa của tên lạt ma này, là thứ tôi cần nhất.” Mộc Nam nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ không hy vọng người đó chết một cách dứt khoát và uất ức như vậy mà thôi.” Tô Bạch cùng Mộc Nam đối mặt: “Tôi nghĩ, nếu lúc này tôi đổi vị trí với anh ta, anh ta cũng sẽ làm như vậy với tôi. Đương nhiên, anh có thể đưa ra sự lựa chọn, hoặc là đánh với tôi một trận ở đây, sau đó bị mấy người nước Mỹ đó nhặt lợi ích, hoặc là anh đổi người khác.”

“Rồi, rồi, cậu nhớ đấy, trong vòng luân hồi sau, tôi sẽ giết chết cậu.” Mộc Nam xoay người, chuẩn bị đổi một người mới.

Thế nhưng, ngay đúng lúc này, viên cầu màu đen ở vị trí trung tâm chậm rãi bắt đầu phân tách ra, cảm giác nóng hầm hập đáng sợ bắt đầu truyền ra ngoài, không gian xung quanh dường như cũng bị bóp méo ở một mức độ nhất định vào đúng lúc này.

“Đây là…” Mộc Nam gần như tức giận đến mức gương mặt vặn vẹo hẳn lên. Gã đương nhiên biết sắp xảy ra chuyện gì. Gã rất nghẹn uất. Gã vốn có thời gian có thể hấp thu cường hóa của tay lạt ma này, nhưng bởi vì sự cản trở của Tô Bạch, mà gã không thể thành công. Mà sự không thành công này, dường như có nghĩa trong vòng luân hồi lần này, toàn bộ nỗ lực của mình đều là làm toi cong đến nực cười.

“Ồ, sắp nổ rồi.” Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

Viên cầu ở vị trí trung tâm đã bắt đầu rung chuyển, như thể núi lửa tích tụ và kiềm chế trước khi phun trào vậy.

Trên gương mặt của George lộ ra một tia sợ hãi, rõ ràng, cảm giác bị phóng xạ mãnh liệt tra tấn một cách dữ dội ở vòng luân hồi trước, cho đến tận bây giờ anh ta vẫn còn nhớ như in, hơn nữa, anh ta khác với Tô Bạch ở chỗ, đó là Tô Bạch không có ký ức, nên hiển nhiên cũng sẽ không có những hồi ức đau khổ này, nhưng George anh ta thì lại có.

Tuy rằng pháp bảo bảo bối Con Mắt Hắc Ám này của mình đã giao lại cho Stevin, cũng quả thực có loại cảm giác lo lắng và mất mác, nhưng thực ra ở trong lòng của anh ta, phần lớn lại là một loại may mắn.

Anh ta biết cơ thể của mình đã không thể chịu thêm một lần nhiễm phóng xạ nữa, nhưng trong lòng cũng không phải không có sự thanh thản khi có thể trốn tránh được nỗi giày vò đau đớn này.

Đây tuyệt đối không phải là việc thoải mái gì.

“Dựa theo lời nói của người Mỹ đó, đây là lần thứ hai cậu phá hỏng chuyện tốt của tôi rồi đấy.”

Mộc Nam nhìn chằm chằm vào Tô Bạch một cách dữ tợn, lúc này, cảm giác thâm thù đại hận hiện ra rõ ràng trong mắt, sát khí cả người cũng tản ra ngoài, hình thành một loại khí thế đối chọi gay gắt với Tô Bạch.

Thái độ của Tô Bạch hờ hững và bình tĩnh, dường như lại càng đả kích gã hơn nữa. Ngay sau đó, cánh tay trái của Mộc Nam trong nháy mắt đã hóa thành một cái xúc tua, trong đôi mắt cũng tản ra tia sáng màu lam nhạt, trực tiếp phóng về phía Tô Bạch.

Cơ thể của Tô Bạch cũng lập tức căng lên, chủ động xông lên nghênh đón, khi đôi bên va chạm, mỗi lần đối đầu đều khiến khu vực hình tròn này không ngừng nổ vang đến đinh tai nhức óc.

“Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước thôi.” George nói với McCarrie.

“Đi? Ở nơi này và ở bên ngoài có gì khác biệt hay sao?” McCarrie hỏi.

“Khác biệt?” Tay của George chọc lên ngực của McCarrie: “Nồng độ phóng xạ ở nơi này thực sự chưa phải lớn nhất đâu, bên ngoài mới đúng, nếu ở bên ngoài, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì, còn ở nơi này, tôi của hiện tại phỏng chừng cũng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì, mà anh, chắc hẳn sẽ không, anh sẽ biến thành trạng thái cả người toàn mụn mủ thối, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

Sau đó trên cơ bản, toàn bộ ký ức của anh đều sẽ biến mất sạch, anh sẽ giống như tôi, cho rằng mình là lần đầu tiên tiến vào thế giới chuyện xưa này, nhưng anh cũng khác tôi, thực lực của tôi và tất cả của tôi đều sẽ khôi phục, còn anh sẽ biến thành bộ dạng thê thảm toàn thân lở loét, sẽ không còn trở thành trợ thủ của chúng ta, mà ngược lại sẽ chỉ trở thành gánh nặng của chúng tôi!

Lần này, tôi là một gánh nặng, còn các anh làm trợ thủ, lần sau, lẽ nào anh muốn hai gánh nặng dựa vào một người dẫn đi sao? Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị chặn giết, thì tất cả đều xong đời.”

Nghe hiểu ý tứ của George, McCarrie cũng không nói thêm gì nữa, mà cùng đi về phía hành lang đó với anh ta. Bọn họ không phải đi chọn đường sống, mà là đi cầu cái chết. Lời này nghe qua rất kỳ quái, nhưng cũng là một cách làm nhập gia tùy tục.

Khi đứng ở lối vào hành lang, George hơi do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía bên đó, hai người Trung Quốc kia vẫn còn đang chém giết nhau, ha ha, trên cơ thể của hai người

Trung Quốc này, thật sự có thù có giải cũng không hết và cả nợ nghiệp nữa sao?

Hai lần rồi đều như vậy, người Trung Quốc thật sự thích nội đấu nhỉ.

George cũng dứt bỏ một tia băn khoăn cuối cùng của mình, cùng McCarrie tiến vào hành lang.

Cũng ngay lúc anh ta và McCarrie bước vào hành lang, đại khái còn chưa đến nửa phút, Tô Bạch và Mộc Nam vừa rồi còn đang chém giết, trong nháy mắt đã dừng động tác của mình lại, trên người của hai người đều có vết thương, trước đó còn mang bộ dáng tôi sống anh chết, nhưng hiện giờ, sự bình tĩnh của hai người lại có vẻ rất quỷ dị.

Stevin đứng ở nơi xa, không đi cùng đám người George, vốn vẫn luôn quan sát trận chiến đấu của hai người Trung Quốc này, ngay khi đang nhìn đến say mê, thì hai người Trung Quốc này lại đột nhiên dừng lại.

Trong lòng Stevin lập tức thầm kêu một tiếng không ổn.

Mà lúc này, Mộc Nam và Tô Bạch lập tức tách ra, cùng nhau xông về phía anh ta.

Một tay của Stevin nắm chặt Con Mắt Hắc Ám, anh ta đương nhiên biết Con Mắt Hắc Ám này quý giá đến thế nào, đây là mấu chốt để ba người bọn họ có thể kiêu ngạo trong thế giới chuyện xưa này, từng bước hoàn thành trò chơi cá lớn nuốt cá bé, hơn nữa còn mãi mãi đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn!

Xúc tua của Mộc Nam lập tức biến ra rất dài, trực tiếp quét ngang về phía Stevin.

Stevin hiển nhiên sẽ không ngu ngốc đứng ở nơi đó không biết phản kháng, trên thực tế, vừa rồi hấp thu cường hóa của một thính giả, nên anh ta cũng có thể nhận ra hiện tại thực lực

của mình đã tăng lên. Sự tăng cường của thực lực chắc chắn sẽ kéo theo lòng tự tin.

"Hú!"

Một tiếng sói tru phát ra từ trong cổ họng của Stevin, lúc này cơ thể của anh ta lập tức giãn nở, làn da cũng hiện ra một loại màu sắc xanh thẫm, gương mặt cũng dần dần vặn vẹo, biến thành bộ dáng của một người sói.

Chương 848 Cái Gì, Nổ Rồi!

Stevin vốn thấp bé gầy nhom, bây giờ lại lập tức biến thành một người sói vai Âu Mỹthịt bắp.

“Ầm!”

Cánh tay sói của anh ta trực tiếp va chạm vào xúc tua của Mộc Nam, trong nháy mắt, đốm lửa văng khắp nơi, ngay sau đó, Stvein còn trở tay, nắm lấy xúc tua của Mộc Nam kéo về phía mình.

Ánh mắt của Mộc Nam hơi co rút, cơ thể bị kéo qua đó theo bản năng, nhưng xúc tua của gã lại trực tiếp hóa thành một loại máu loãng ác độc nhất, còn mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, vừa vặn văng lên người Stevin.

Cho dù là khả năng phòng thủ của cơ thể người sói, nhưng ở dưới tác dụng của chất lỏng mang tính ăn mòn có thể so với nước cường toan đột nhiên xảy đến này, cũng rõ ràng có hơi không chịu nổi, sau khi cả người phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thì bắt đầu lùi lại.

Mà lúc này, Tô Bạch cũng tới gần, bả vai húc mạnh vào Stevin đang lùi về sau.

Lúc này, cơ thể của Stevin vặn vẹo, cả người từ trên xuống dưới đều mọc ra lông màu nâu, thay đổi hình tượng người sói trước đó, nhưng vẫn cao lớn như vậy, thoạt nhìn giống một con gấu ngựa.

Cảnh tượng này, Tô Bạch nhớ, đây là cường hóa của Sarton, người đàn ông da trắng vạm vỡ đi cùng với Sophie lúc

trước đó. Sarton cũng bị chính Tô Bạch giết chết, xem ra, người mà Stevin hấp thụ trước đó chính là hư ảnh của anh ta.

"Ầm!"

Hai người va chạm mạnh vào nhau, đôi bên đều bắn ngược ra sau, cũng gần được tính là ngang sức ngang tài, nhưng Stevin vẫn chật vật hơn so với Tô Bạch một chút.

"Khởi!" Hai tay của Mộc Nam giơ lên.

Máu loãng văng trên người Stevin trong phút chốc mang theo hoạt tính mạnh hơn, những xúc tua màu máu thoạt nhìn giống như con trùng béo bắt đầu bò tán loạn trên người anh ta.

Cơ thể của Stevin không ngừng run rẩy dưới loại đau đớn này, mà lúc này, Tô Bạch lại bước tới, Stevin miễn cưỡng tung một quyền qua, nhưng anh ta của lúc này, cho dù thoạt nhìn giống như một con gấu ngựa đáng sợ, nhưng đối mặt với ám chiêu liên tiếp của Mộc Nam, rõ ràng đã không bì kịp.

Sau khi bàn tay của anh ta Tô Bạch đón đỡ, một chân của hắn đá thẳng vào người anh ta. Cả người Stevin bay ngược ra sau, giống như một con diều đứt dây.

Lúc này, trong lòng Stevin bắt đầu chửi rủa George, sao bọn họ có thể rời đi như vậy, một mình mình còn có thể bảo vệ được Con Mắt Hắc Ám này hay sao?

Thực ra, cũng không thể trách George được, bởi vì trong vòng luân hồi lần trước, anh ta đã tận mắt nhìn thấy Tô Bạch và Mộc Nam cấu xé nhau đến tận cùng, cho nên lần này lại trông thấy bọn họ đánh nhau ở nơi này, anh ta cũng có suy nghĩ cho cái trước là đúng, mà phủ nhận những cái khác.

Mộc Nam nhanh chóng vòng đến bên cạnh Stevin, một xúc tua duỗi tới, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của anh ta, Con Mắt Hắc Ám cũng rơi xuống đất theo chuyển động tự do.

Thế nhưng, cảnh tượng sương mù máu đột nhiên phủ tới, trực tiếp liếm mất con Mắt Hắc Ám.

Stevin ngã thật mạnh xuống mặt đất, một bàn tay của mình đã bị chặt đứt, xương cốt trong cơ thể cũng không biết đã gãy bao nhiêu, trên làn da cũng toàn là vết thương ăn mòn lỗ chỗ, cho dù hiện tại anh ta vẫn trông có vẻ còn dư sức có thể đứng lên, nhưng thực ra bản thân anh ta cũng biết rõ, bản thân mình không có cách nào cướp được Con Mắt Hắc Ám từ trong tay của hai người Trung Quốc đó.

Hai người Trung Quốc này… thật sự quá gian xảo.

Quanh người Mộc Nam phát ra ánh sáng màu đỏ, bắt đầu quấn lấy sương mù máu của Tô Bạch.

Đến cuối cùng, Con Mắt Hắc Ám bị hai người Tô Bạch và Mộc Nam dùng hai ngón tay kẹp chặt, không ai chịu buông ra.

Trước đó, mâu thuẫn của hai người xuất hiện là vì Tô Bạch không cho phép Mộc Nam hấp thụ Gia Thố, dẫn đến việc trong vòng luân hồi lần này gã lại không thu hoạch được gì. Mộc Nam thật sự tức giận, sự đối lập giữa đôi bên cũng không phải giả bộ, nhưng sau đó, khi hai người George rời đi, hai người trong nháy mắt đã dừng tay, qua đó cướp đồ một cách ăn ý.

Bọn họ không biết Con Mắt Hắc Ám là cái gì, nhưng bọn họ biết rõ, trên người người đó, chắc chắn có thứ có thể giữ lại ký ức, không bị phóng xạ làm mờ!

Ai có thứ này, thì người đó có thể chiếm thế chủ động tuyệt đối trong vòng luân hồi tiếp theo, bởi vì bên cạnh người nào đều có thể mượn sức của người đó, đến lúc đó, mình có thể mang theo ưu thế biết trước, sớm tiến vào đây hấp thụ cường hóa của các thính giả đã chết.

“Ầm!”

Lúc này, quả cầu đen ở vị trí trung tâm đã nổ tung, phóng xạ đáng sợ bắt đầu tản ra ngoài.

Trong khu vực hình tròn này, phóng xạ rõ ràng đã bị giảm xuống, bởi vì hòa thượng, mập mạp, George, McCarrie và nhiều người khác đều ở bên ngoài, nên gần như trong nháy mắt đó cơ thể đều bị phân giải, hóa thành những hạt siêu nhỏ bay đi theo gió.

Mà Tô Bạch và Mộc Nam ở bên trong, còn cả Stevin nằm ở nơi đó vẫn chưa đứng dậy, cơ thể lại bắt đầu chậm rãi biến trắng, rồi lại biến đen, sau đó làn da cũng từ từ phồng lên.

Rõ ràng, thời gian cho mọi người không còn nhiều.

"Đưa nó cho tôi, vòng luân hồi sau, tôi sẽ tìm cậu." Mộc Nam nói với Tô Bạch.

"Tốt lắm, nhưng đổi ngược lại, được không?"

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười. Đến bây giờ mà tên Mộc Nam này vẫn còn chơi tâm kế, hiện giờ quả cầu đen đó đã nổ tung rồi, cho dù lúc này mình ra ngoài cũng đã không kịp nữa. Đến lúc đó, nếu mình không có Con Mắt Hắc Ám này, mình sẽ trở thành giống hệt như với lần này ở vòng luân hồi tiếp theo.

Mà Mộc Nam này, một người đã chết ở vòng luân hồi lần trước, lại có thể tự mình mò được vào đây ở vòng luân hồi lần này. Một người như vậy, tuyệt đối có sức uy hiếp hơn ba người Mỹ trước đó!

Thậm chí, Tô Bạch có thể tưởng tượng ra được, nếu có Con Mắt Hắc Ám, thằng nhãi này hoàn toàn có thủ đoạn và tâm cơ, lót toàn bộ mọi người ở nơi này dưới chân của một mình gã!

"Không có thời gian." Mộc Nam thúc giục.

“Đúng, không có thời gian.” Tô Bạch nói.

“Nó đã nổ rồi.” Da thịt của Mộc Nam bắt đầu cuộn lại và thối rữa, gã chỉ vào quả cầu đen ở vị trí trung tâm.

“Cái gì, nổ rồi?” Tô Bạch giả bộ ngạc nhiên, sau đó, hai ngón tay hắn dùng sức.

“Rắc…”

Con Mắt Hắc Ám vỡ nát.

“…” Mộc Nam.

Chương 849 Cảnh Còn Người Mất! 1

"Ầm!"

Con Mắt Hắc Ám đã vỡ vụn, trực tiếp hóa thành một đống tro bụi màu bạc, bay tán loạn.

Loại pháp khí này, mạnh ở chỗ công dụng đặc biệt của nó, nhưng bản thân nó, thực ra cũng không thể tính là cứng chắc cho lắm, dù sao thì nó cũng không phải là pháp khí dùng để chiến đấu như địa ngục hỏa shotgun.

Mà lúc này, Mộc Nam nhìn chằm chằm vào mảnh tro bụi trước mặt mình, biểu cảm có hơi ngơ ngác trong giây lát, ngược lại, cũng không phải gã đang giả bộ và cố tình, mà vì lúc này, có giả bộ thế nào cũng đã không còn ý nghĩa nữa.

Trước đó, trong đầu gã thực ra đã từng xuất hiện rất nhiều loại khả năng, thậm chí còn từng có một lần nghĩ đến việc định nói tin tức ở mức độ sâu hơn, mà mình đã phát hiện ra cho Tô Bạch, để đạt được điều kiện đổi lấy Con Mắt Hắc Ám.

Bởi vì thế giới chuyện xưa này, theo quan điểm của Mộc Nam, có khả năng chỉ đơn giản là một cung cấp một nơi cho các thính giả cắn nuốt sự mạnh mẽ. thế giới chuyện xưa này, quả cầu đen vừa mới nổ tung, và hạt nhân mà Phát Thanh muốn thể hiện, thực ra không đơn giản như vậy.

Thế nhưng, gã hoàn toàn không ngờ được, vậy mà Tô Bạch lại bóp nát Con Mắt Hắc Ám này như thể không coi đây là chuyện to tát gì như vậy!

Sao cậu ta có thể như vậy?

Sao cậu ta có thể như vậy được?

Phóng xạ đáng sợ đã hoàn toàn bao phủ hai người, Mộc Nam đã không còn cách nào nghĩ thêm quá nhiều được nữa, cũng không có cách nào đi suy nghĩ xâu xa quá nhiều, tầm nhìn của gã đã bắt đầu mơ hồ hẳn đi, phản ứng từ chối của cơ thể cũng đang không ngừng tăng mạnh, cả người giống như uống rượu say, muốn duy trì sự tỉnh táo cũng đã biến thành một loại tham vọng quá xa vời.

Tô Bạch cũng giống như vậy, hai người đàn ông đều bắt đầu bước chân loạng choạng, đây là một loại xu thế không có cách nào thay đổi, cũng là một loại xu thế không có cách nào phản kháng. Ở trước mặt phóng xạ hạt nhân gần như đáng sợ đến cực điểm này, con người, dường như nhỏ bé như vậy đấy.

Trước kia, Tô Bạch cảm thấy nhà máy điện hạt nhân cách mình rất xa, cho dù khi vẫn chưa trở thành thính giả, hắn cũng cho rằng bản thân lại càng tin rằng, miễn là khoa học, và nhà máy điện hạt nhân, không xây dựng trong thành phố của mình, thì cũng không đáng sợ bao nhiêu. Trước đây hắn từng tới Nhật Bản du lịch, có tham quan nhà tưởng niệm liên quan đến vụ nổ bom nguyên tử. Nhưng khi ấy, tuy rằng trong lòng Tô Bạch rất chấn động về hình ảnh hỗn loạn đáng sợ sau khi sử dụng bom nguyên tử đó, nhưng muốn bản thân lĩnh hội được quá nhiều, thì thật sự không thể bàn đến được. Lại thêm khuynh hướng cảm tình của người Trung Quốc, đối với chuyện người Mỹ và người Nhật Bản ném bom nguyên tử này, thứ mang lại, vẫn là một loại khoái cảm phục thù nhiều hơn.

Cho dù là trong vòng luân hồi trước, bản thân mình đã từng chịu đựng loại tra tấn này một lần, nhưng dù sao ký ức trên cơ bản cũng đã biến mất, cho nên lần này, dường như cũng đã không còn quá nhiều sự khác biệt với với lần đối mặt đầu tiên.

Loại tuyệt vọng, và sự suy bại từ linh hồn đến cơ thể này, giống như đạp mạnh người vào một vực sâu không đáy.

Bạn không biết bên dưới cách mặt đất bao nhiêu, cũng không biết cách vách tường xung quanh bao nhiêu, thứ còn lại cho bạn, cũng chỉ là một bóng đen tuyệt vọng.

Hít thở, đã không có cách nào hít thở được nữa.

Lúc này, cả người mình từ trên xuống dưới, mỗi một lỗ chân lông dường như đều bị bịt kín lại. Từ linh hồn đến cơ thể, hoàn toàn nằm trong một loại cảm giác ngạt thở, mà ở hành lang đó, cách quả cầu đen này càng xa, dường như có thể có được một chút "không khí trong lành".

Đây là một hình phạt tàn khốc, còn đáng sợ hơn cả cái chết, nó có thể phá hủy lý trí của anh, có thể phá hủy toàn bộ những điều mà anh tự cho là đúng.

Dứt khoát, dũng cảm và không sợ chết, dường như đã biến thành một câu chuyện cười nhạt nhẽo trước mặt nó.

Cơ thể cường hóa người sói và người gấu của Stevin rối tung lại với nhau, lúc này, hoàn toàn không thể phân biệt được rốt cuộc anh ta là người sói hay là người gấu nữa, đây là biểu hiện do phóng xạ cưỡng chế bóp méo huyết thống trong cơ thể.

"Ọe…"

Stevin há miệng, một vũng máu đục ngầu được phun ra khỏi miệng anh ta. Cả người lảo đảo như mang theo một loại bệnh tâm thần đi về phía hành lang đó.

Ra ngoài, rời khỏi nơi này, "không khí trong lành", hít thở…

Mộc Nam cũng tương tự thế, một tay gã ôm cổ mình, gương mặt tuấn tú vặn vẹo đến độ đáng ghét. Lúc này, đã

không còn thấy được một chút vẻ ngọc thụ lâm phong và toàn bộ sự điềm tĩnh trong lúc tính kế ngày trước của gã đâu nữa, gã hoảng hốt, đẩy Stevin ra, rồi xông ra bên ngoài.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, loại đau đớn khủng khiếp này, dường như thấp thoáng sinh ra một chút sự trùng điệp với ký ức mơ hồ của mình về lần trước, cảm giác đau đớn rất rõ ràng, cũng rất khắc cốt. Tô Bạch cũng đi ra bên ngoài như vậy.

Chỉ có điều, ngay khi hắn vịn vào vách tường hành lang đi ra bên ngoài, vậy mà trong phút chốc, đầu óc lại sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt. Như vậy xem ra, sở dĩ lần đầu tiên mình sẽ xuất hiện trong cỗ quan tài ở cửa tiệm đồ dùng biểu diễn, cũng là vì nguyên nhân này sao?

Bởi vì khi quả cầu đen nổ tung, mình đứng ở trong khu vực hình tròn dưới lòng đất này, cho nên không trực tiếp bị giết chết, nhưng sau đó đối mặt với sự tra tấn đau đớn, mình dường như theo bản năng thúc giục phải về nơi cách vị trí của quả cầu đen này, cho dù cách xa quả cầu đen này nhiều hơn một ly, cũng là tốt rồi.

Chương 850 Cảnh Còn Người Mất! 2

Đợi đến khi đi ra khỏi công trình kiến trúc hình trụ này với thần trí gần như mơ hồ, Tô Bạch trông thấy hai mươi mấy bộ đồ phòng cháy ở bên ngoài đó bay lên, bộ đồ phòng cháy trên cơ thể hắn cũng tự động cởi ra, hòa vào trong số đó, nhưng có ba bộ đồ phòng cháy trong đó đã tự động đốt cháy thành tro tàn.

Điều này có nghĩa ba thính giả đã chết, sẽ không còn xuất hiện ở vòng luân hồi tiếp theo.

Trước mặt, Stevin và Mộc Nam đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu. Tô Bạch lắc đầu, đi về phía trước tựa như một cái xác sống, đợi đến khi ra đến vị trí cửa của nhà máy điện hạt nhân, dưới chân hắn lảo đảo một cái, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Trên nền xi măng bên cạnh hắn có một dấu chân, trước đó, nơi này chắc hẳn đã viết một từ đơn tiếng Anh "Out", nhưng đã bị mình xóa đi. Mà lúc này, hắn nhìn thấy vị trí đã lõm xuống đó, lại khôi phục lại vẻ ban đầu. Dấu chân biến mất, ngay cả từ đơn tiếng Anh cũng không còn thấy nữa, dường như tất cả đều đã bị sắp xếp lại một lần.

Vòng luân hồi mới thực sự đã được tính là mở ra vào lúc này, dấu vết để lại vào hiện tại sẽ không còn biến mất nữa.

Tô Bạch muốn duỗi tay ra viết chút gì đó theo bản năng, nhưng cảm giác đau đớn lại khiến hắn phát ra một tiếng rống

giận đầy vô lực, hai cánh tay gập lại, bò lên, chạy trốn cũng như rời khỏi nơi này.

Không phải hắn không muốn cắn răng để lại gì đó, mà là hắn cảm thấy lúc này mình hoàn toàn không thể lại được tin tức gì quá đầy đủ. Thay vì như vậy, còn chẳng bằng không để lại. Trên thực tế, bây giờ, ý thức của hắn đã hoàn toàn không còn là của mình nữa, toàn bộ suy nghĩ cũng đã bắt đầu rơi vào một loại hỗn loạn. Trong đầu hắn, nghĩ đến một loại bản năng nhiều hơn, một loại bản năng viết xuống một chữ "out", hoặc là "đi", để mình sau đó đừng lại gần nơi này nữa. Cho dù có chết ở bên ngoài một cách sảng khoái, cũng tốt hơn là tiến vào trong tiếp tục chịu đựng loại tra tấn này.

Nhưng bản năng này là thứ mà Tô Bạch cần phải khắc chế, không thể lưu lại thông tin hữu dụng cho mình sau này cũng thôi đi, lại còn vì sợ hãi chịu đựng đau đớn mà mang đến thông tin trái ngược sao?

Đây không phải là mục đích của hắn, cũng không phải là điều hắn muốn làm.

Cho dù hiện tại hắn thật sự rất đau đớn, rất khổ sở, giống như một đứa trẻ sau khi suýt chút nữa thì chết đuối, sau này nó sẽ không ngừng nói với bạn bè mình đừng đi bơi, cảm giác chết đuối thật sự rất khủng khiếp.

Điều mà Tô Bạch đang làm hiện tại, chính là tiến hành đấu tranh với cảm giác sợ hãi của bản năng hắn, hắn cắn răng, ý thức của hắn đã hoàn toàn chìm xuống. Cả người phát điên tựa như dã thú, tay chân cùng đồng thời bỏ chạy về phía xa, để lại trên mặt đất những bãi nước mủ vàng xanh xen nhau, chỉ là những bãi nước mủ này đã được định trước sẽ lập tức biến mất.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, hai tròng mắt của Tô Bạch đã hoàn toàn biến thành màu trắng, cuối cùng cũng chạy

không nổi nữa, hắn trông thấy phía trước là mặt biển, bên cạnh thì lại là một con đường.

“Khụ khụ… ọe…”

Trong cổ họng Tô Bạch không ngừng nôn ra nước chua, cả người từ trên xuống dưới đều đang chảy mủ và máu, trông rất thê thảm, hắn lảo đảo, vẫn đang bước đi theo ý thức.

Cách xa nơi đó một chút, xa một chút, xa thêm một chút…

Cuối cùng, trong lúc vội vàng nhìn thoáng qua, Tô Bạch trông thấy một cỗ quan tài Vampire đặt ở chính giữa bên trong cửa tiệm đạo cụ. Một loại cảm giác thân quen không biết tên kích thích hắn, thu hút hắn đi về phía bên đó.

“Loảng xoảng…”

Một hàng thiết bị Cos bằng thủy tinh bị hắn đẩy xuống đất, vỡ nát bét, phát ra tiếng giao thoa trong trẻo.

Dường như trong những tiếng vang giòn tan này, ý thức của Tô Bạch đột nhiên hơi dừng lại một chút, trong con ngươi trắng toát, xuất hiện một chút vẻ thanh tỉnh ngắn ngủi, nhưng lại rất nhanh, sự tỉnh táo trong khoảnh khắc này cũng biến mất chẳng còn thấy đâu.

Hắn mệt rồi, cũng đau đến không thể kiềm chế được nữa.

“Kẽo kẹt…” Quan tài Vampire bị Tô Bạch đẩy ra, sau đó hắn kéo cơ thể chảy đầy nước mủ nằm vào trong.

“Kẽo kẹt…”

Quan tài Vampire mất đi sự chống đỡ, tự động khép kín lại. Tất cả đều rơi vào trong tĩnh lặng, thật hy vọng, đây chính là kết thúc, đây chính là kết thúc….

Trong vô thức, dường như tự có một hằng số, nhưng cái gọi là hằng số này, ít nhất ở trong thế giới chuyện xưa này,

trông có vẻ hơi quá mức tận tâm. Nơi này, thực ra không phải là thế giới chân thực.

Cũng vì vậy, mà tất cả những chuyện đã từng xảy ra, và những gì sẽ xảy ra, đều sẽ bị cưỡng chế bóp méo lại cho y hệt như ban đầu, một nhánh cây ngọn cỏ, và mỗi một dấu tích, đều mang theo một loại cố chấp, hiển nhiên cũng sẽ nhiều thêm một phần cố ý.

Ít nhất, thế giới chuyện xưa này vẫn có sự khác biệt rất lớn với thế giới chuyện xưa có ông chủ người da đen của cửa hàng tiện lợi, mà Tô Bạch đã từng trải qua trước đây. Bởi vì nó cũng không cách thức hóa tất cả, mà vẫn giữ lại sự đan xen giữa lần luân hồi trước và lần luân hồi này, mà cái gọi là luân hồi của nó, dường như đã bỏ qua một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đó chính là, cảnh còn người mất.

"Ôi…"

Sự vật đang sợ vẫn giữ lại bản sắc đáng sợ của mình như cũ. Mà con người thì sẽ tiến bộ lên. Ví dụ như đối với bệnh tật, ví dụ như đối với phóng xạ. Tô Bạch đã trải qua một lần nhiễm phóng xạ đáng sợ, nên cơ thể thực ra đã sớm không còn bộ dáng ban đầu nữa.

Bấy giờ, hắn nằm trong cỗ quan tài một cách lặng im, lúc này đây đột nhiên mở to hai mắt, hai nắm tay siết chặt lại, trong đôi mắt trắng dã, cho dù không nhìn rõ được đồng tử, nhưng vẫn lộ ra một loại dữ tợn của bệnh tâm thần như cũ!

Cơ thể hắn đang hơi run rẩy, cả người từ trên xuống dưới, mỗi một bắp thịt, thậm chí là mỗi một tế bào, lúc này đều truyền tới cảm giác đau đớn đáng sợ, với cách này để ép buộc ý thức của chủ thể quay trở lại giấc ngủ say một lần nữa, bởi vì phản kháng của ý thức chỉ mang đến sự đau đớn và giày vò vô biên vô tận.

Một giọt máu, thấm ra từ trong con mắt trắng dã của Tô Bạch, chảy xuống khỏi khóe mắt, rồi rơi dọc bên sườn má hắn. Mà thứ này, dường như đã rút cạn toàn bộ sức lực của hắn.

Ngay sau đó, cả người hắn hoàn toàn ngất lịm đi, rơi vào trong giấc ngủ sâu.

Chương 851 Trời Cũng Giúp Ta, Trời Cũng Giúp Ta! 1

Một tia sáng sáng hiện lên, lộ rõ bóng dáng của ba người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố.

"Haiz, tôi cảm thấy khó chịu quá, tôi sắp chết mất, tôi sắp chết mất…" Mập mạp vừa xuất hiện đã ôm ngực mình, hô to cứu mạng một cách rất khoa trương.

Gia Thố chỉ cười, còn hòa thượng thì lại lắc đầu với vẻ có hơi cạn lời.

"A di đà phật, mập mạp, cho dù là người bình thường tiến đến bên ngoài khu vực nhiễm phóng xạ cũng sẽ không chết ngay được đâu, mà sẽ chỉ để lại mầm mống bệnh, không bao lâu sau sẽ xuất hiện căn bệnh rất khó có thể chữa trị, cùng không thể thuyên giảm. Anh vẫn là một thính giả có thâm niên đấy, tuy rằng cơ thể của đạo gia không có ưu thế về phương diện đọ sức, nhưng khí lực của đạo gia anh cũng không phải là tờ giấy, không đến mức không chịu nổi như vậy.

Hơn nữa, thời gian của thế giới chuyện xưa chắc hẳn sẽ không dài cho lắm, những phóng xạ này tạo ra một chút tổn hại đến cơ thể của chúng ta, nhưng vẫn không đến mức ảnh hưởng quá nhiều. Dù sao khi chúng ta sắp rời khỏi thế giới chuyện xưa này, Phát Thanh cũng sẽ khôi phục lại cơ thể thôi. Đương nhiên, nếu không thể rời đi được, vậy thì càng không cần phải để ý đến sự tổn hại mà phóng xạ gây cho cơ thể."

Nếu không thể rời đi được, hiển nhiên không cần để ý đến, bởi vì điều đó có nghĩa anh đã thất bại nhiệm vụ, đã chết trong

thế giới chuyện xưa rồi.

Lúc này, vị trí của ba người tương tự như dốc của một con đường quốc lộ trong núi, phía trước là một thị trấn, có lẽ có thể nói giống như một thị trấn khá phát triển ở đất nước Trung Quốc, đồng loạt mang phong cách kiến trúc kiểu Hàn, mà trong rừng cây xa hơn, còn có vài công trình kiến trúc mang tính chất tiêu biểu, đó chính là nhà máy điện hạt nhân.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì đó cũng chính là mục tiêu trong thế giới chuyện xưa lần này.

"Phát Thanh vẫn chưa tuyên bố nhiệm vụ chính." Gia Thố nói với hòa thượng.

Hòa thượng gật đầu: "Thông thường, thì đây là muốn bản thân chúng ta kích hoạt nhiệm vụ chính thông qua việc thăm dò thế giới chuyện xưa, nhưng bần tăng cũng không ngờ, vậy mà lần này mình có thể cùng ở trong thế giới chuyện xưa với các anh. Mập mạp, tôi đã ngủ bao lâu rồi?"

"Không biết nữa, hai tháng nhỉ, hình như là lâu như vậy đấy, hai người các anh đều làm người đẹp ngủ trong rừng suốt hai tháng." Mập mạp vò đầu, ở nơi này, anh ta ngay cả hít thở cũng không dám hít thở mạnh, người đạo gia rất chú trọng việc hít thở dưỡng sinh, rất mẫn cảm đối với môi trường quanh mình. Lúc này, mập mạp hiển nhiên đối với loại môi trường bị ô nhiễm hạt nhân này, muốn ghét bỏ bao nhiêu thì ghét bỏ bấy nhiêu.

"Tô Bạch thì sao?" Hòa thượng hỏi: "Cậu ta vẫn khỏe chứ?"

Ký ức của hòa thượng chỉ dừng lại ở thời điểm ba người bọn họ bị tám nghìn oan hồn vây ở ranh giới sinh tử, sau đó anh ta rơi vào trong hôn mê sâu. Chỉ là hiện tại nếu mình đã có thể tiến vào thế giới chuyện xưa, vậy mình trong thế giới hiện

thực, chắc chắn đã được bảo vệ an toàn, Gia Thố cũng như vậy.

"Đại Bạch khỏe lắm, có thể ăn có thể ngủ, ban ngày chơi với con trai cậu ta, còn buổi tối thì ngửi mùi thơm cơ thể của hòa thượng anh rồi ngủ, cuộc sống gia đình trôi qua rất mãn nguyện." Mập mạp trêu chọc.

Nghe đến "ngửi mùi hương cơ thể của mình để ngủ", cho dù là người bình tĩnh như hòa thượng, cũng khó tránh khỏi khóe miệng hơi co rút.

"Phía sau đó hình như có trạm kiểm soát." Gia Thố chỉ ra phía sau: "Tôi nhìn thấy những binh lính tuần tra đó, hình như đều mặc đồ phòng phóng xạ."

Tuy rằng những phóng xạ này đối với thính giả mà nói, cũng không có ảnh hưởng lớn cho lắm, nhưng dựa theo phong cách có thể thận trọng thì cứ thận trọng, ba người hòa thượng, Gia Thố và mập mạp vẫn đi tới trạm kiểm soát bên đó, cưỡng chế cướp được ba bộ phòng phóng xạ rồi mặc lên người mình.

Trong thế giới chuyện xưa, cho dù giữ lại thêm một chút cho mình, cũng có khả năng sẽ trở thành mấu chốt quyết định mình sống hay chết vào thời điểm đặc thù.

Về phần nói sau khi cướp được bộ đồ phòng phóng xạ thì rời khỏi nơi này, rời khỏi khu vực phóng xạ này, ba người ngược lại cũng không ngốc như vậy, có một vài quy tắc, cho dù Phát Thanh không nói chi tiết, nhưng các thính giả vẫn rất thông minh. Nếu Phát Thanh đã định nghĩa chủ đề chính của thế giới chuyện xưa lần này là "hạt nhân", vậy nếu anh dám cho rằng chạy ra ngoài là thông minh, rời khỏi môi trường này, và đi tới nơi khác ở Hàn Quốc, thậm chí là chạy đến địa bàn của Kim Jong-un, trước không nói rốt cuộc thế giới chuyện xưa này có lớn đến như vậy hay không, như nếu có lớn đến vậy, mà anh dám chơi như vậy, Phát Thanh chắc chắn sẽ

không keo kiệt nói cho anh biết tại sao hoa lại mang màu đỏ như vậy.

Ví dụ như chủ đề chính của một thế giới chuyện xưa là cương thi, khung cảnh mà anh ở ban đầu là một nghĩa trang, như vậy trước khi manh mối chính của cốt truyện mở ra, anh nhất định phải ở trong nghĩa trang, cho dù bên ngoài nghĩa trang không có lồng sắt nhốt anh lại, cho dù anh biết quan tài trong nghĩa trang vào buổi tối sẽ không ngoan ngoãn. Nhưng anh vẫn phải giả bộ không biết gì hết mà tiếp tục ở lại nơi đó đợi nguy hiểm xuất hiện, cùng lắm thì chuẩn bị cho anh thêm chút tiền vàng để đốt mà thôi.

"Đi thôi, vào trong xem sao, nếu nơi này đã là khu vực rò rỉ hạt nhân, vậy chắc chắn thị trấn này hẳn không có người ở."

Hòa thượng nói một tiếng, dẫn đầu đi về phía trước, Gia Thố và mập mạp hiển nhiên cũng đi theo phía sau anh ta.

Qua một ngã tư trước mặt sẽ tiến vào thị trấn. Lúc này, đôi mày của hòa thượng đột nhiên nhíu lại, Gia Thố và mập mạp rõ ràng phát hiện thấy điều khác thường.

"Dao động năng lượng ở con đường bên đó rất mãnh liệt, chắc hẳn đã đánh nhau rồi." Hòa thượng nói.

"Xem ra, thính giả tiến vào thế giới chuyện xưa này cũng rất nhiều, còn sớm như vậy đã có thể đụng phải nhau, lại còn có thể loạn chiến nữa chứ." Gia Thố cười: "thế giới chuyện xưa đầu tiên sau khi nằm tận mấy tháng, chính một bó rau cải bự."

Chương 852 Trời Cũng Giúp Ta, Trời Cũng Giúp Ta! 2

“Chúng ta đừng quan tâm đến bọn họ, tiếp tục đi vào trong đi, trước khi biết rõ một vài manh mối trong thế giới chuyện xưa này, chúng ta cứ giữ khiêm tốn trước, hơn nữa, bần tăng cứ cảm thấy, nếu ba người chúng ta đã ở nơi này, vậy xác suất Đại Bạch cũng tiến vào thế giới chuyện xưa này hẳn rất lớn.”

“Nhưng tại sao Đại Bạch không xuất hiện cùng chúng ta? “Mập mạp nghi ngờ hỏi.

“Có khả năng là ở nơi khác đi.”

Ba người vừa nhỏ giọng trao đổi vừa tiến vào thị trấn như vậy.

Nói là thị trấn, thực ra quy mô cũng không lớn, đường quốc lộ trong núi xuyên thẳng qua thị trấn này, một bên là biển, phía sau chính là đường quốc lộ, bên còn lại là một mặt tiền cửa hàng, càng vào bên trong lại là những ngôi nhà phong cách Hàn, thoạt nhìn ngược lại cũng ngay ngắn có trật tự.

Ba người hòa thượng cứ dàn hàng tiến vào con đường trống trải như vậy. Nơi này, tạm thời không thể thấy được bất cứ ai, hơn nữa từ một vài chi tiết ở mặt tiền cửa hàng và đường xá, thì có thể nhìn ra được, thời gian nhiễm phóng xạ hạt nhân chắc hẳn rất lâu rồi.

Khi ba người băng qua một cửa tiệm đạo cụ, hòa thượng đột nhiên nhíu mày, ánh mắt như có như không liếc vào trong cửa hàng đạo cụ đó. Đây là một tiệm đạo cụ xung quanh chủ yếu là nhân vật truyện tranh, bên trong còn đặt rất nhiều đồ mô

phỏng và búp bê, trên cơ bản, các yếu tố truyện tranh khá phổ biến hiện nay, đều có thể tìm được thứ tương ứng ở nơi này, chỉ là trông nó có vẻ mang một loại bộ dáng nhiều năm chưa được tu sửa.

Chủ nhân của cửa tiệm này, cho dù còn sống, cũng không có khả năng lại qua đây để ý đến nó.

Không biết tại sao, hòa thượng đột nhiên cảm thấy tinh thần có hơi không yên, đây có lẽ là cảm ứng của một thầy tu, nhưng anh ta cũng không thật sự dừng lại, tiến vào nhìn xem, mà là tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có điều, anh ta không phát hiện ra, không chỉ có một mình anh ta, mà Gia Thố và mập mạp khi đi qua nơi này, trong lòng cũng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không thích hợp. Nhưng Gia Thố và mập mạp cũng như thế, cho rằng đó là do môi trường và bầu không khí ở thế giới chuyện xưa này, ngược lại cũng không thật sự nghĩ đến khả năng trong cửa hàng đạo cụ có dấu vết gì đó.

Nếu hòa thượng biết trong nháy mắt vừa rồi đó, trong lòng cả ba người đều có cảm ứng, vậy phỏng chừng cũng sẽ không tiếp tục tiến lên nữa.

Nhưng lần này, ba người cứ đi qua như vậy.

Đợi đến khi đi đến cuối con đường, sắp rời khỏi thị trấn, ba người mới dừng lại.

“Làm sao đây, đi tiến về phía trước sao? Cứ đi thẳng đến nhà máy điện hạt nhân kích hoạt nhiệm vụ chắc?” Mập mạp hỏi, thường thì khi ở cùng với hòa thượng, anh ta vẫn khá thích nghe ý kiến của hòa thượng, bởi vì hòa thượng am hiểu bố cục và lên kế hoạch về phương diện lớn. Mập mạp biết mình chỉ am hiểu ứng phó và phản ứng ở phương diện nhỏ, đôi bên xem như cũng có sở trường riêng.

Hòa thượng hít một hơi thật sâu, quay đầu lại nhìn về phía thị trấn đó một lần nữa, rồi thu ánh mắt, nhìn về phía trước mình, tiếp tục dọc theo con đường quốc lộ này tiến vào khu rừng trước mặt, chính là nhà máy điện hạt nhân.

"Vẫn nên thận trọng một chút, đừng vội vàng như vậy." Gia Thố nhìn xung quanh: "Lần này người tiến vào rất nhiều, hay là để người khác dò đường giúp chúng ta trước rồi nói sau."

"Duyệt, vậy chúng ta cứ thong thả trước, chậm rãi đi." Mập mạp hiển nhiên cũng đồng ý.

Trong cỗ quan tài Vampire ở cửa hàng đạo cụ.

Dựa theo tình tiết ở vòng luân hồi lần trước, Tô Bạch chắc hẳn sẽ vừa vặn tỉnh lại từ trong quan tài vào thời điểm đám người hòa thượng "tiến" vào thế giới chuyện xưa, hơn nữa còn vừa mới bước vào thị trấn này, sau đó hắn lảo đảo lao ra khỏi cửa hàng đạo cụ, đâm đầu vào trong nước biển, bị đám người mập mạp phát hiện ra.

Nhưng dường như bởi vì Tô Bạch cưỡng chế chủ động cô đặc ký ức lần trước vào trong một giọt máu của mình, cho nên dẫn đến việc lần này nằm ở nơi đó, càng thêm suy yếu hơn lần trước, thẳng cho đến khi đám người hòa thượng băng qua thị trấn này, Tô Bạch vẫn chưa tự nhiên tỉnh lại được.

Tình tiết cũng ngay lúc này, xuất hiện sự sai lệch, mà loại sai lệch này, thực ra cũng là một điều tất yếu. Tuy rằng thế giới chuyện xưa hay là quả cầu đen vẫn luôn hy vọng chỉnh sửa tất cả với hình thức ban đầu một lần nữa tới, nhưng muốn hoàn toàn bước theo kịch bản, là chuyện không có khả năng.

Chỉ có điều, ngay lúc này, trên con đường bên ngoài cửa tiệm đạo cụ, có hai người một nam một nữ bước tới, người nam có vóc dáng rất thấp, thuộc kiểu có thấp hơn một chút

cũng không khác gì, có thể gọi là một người lùn. Người nữ có dáng người cao gầy, gương mặt cũng rất tinh xảo, nhưng sự tinh xảo này dường như là do bàn tay con người chạm khắc ra, có chút giống với gương mặt hình thức tiêu chuẩn của nữ minh tinh Hàn Quốc.

"Anh Ái, vừa tiến vào thế giới chuyện xưa cô đã đụng phải tôi, có phải cảm thấy rất may mắn hay không hả?" Trên gương mặt của Phan Văn Cát treo một nụ cười lấy lòng và hèn mọn, gã nói.

Kim Anh Ái chỉ phát ra một âm mũi làm lời đáp.

Ăn phải lời từ chối uyển chuyển này, Phan Văn Cát cũng không giận, đối với gã mà nói, có thể tìm được một đồng đội cường hóa hệ thống cận chiến ở trong thế giới chuyện xưa nhanh như vậy, quả thực là một chuyện rất vui vẻ.

Chỉ có điều, ngay khi Phan Văn Cát đi qua cửa tiệm đạo cụ, chiếc lục lạc bên hông gã nhẹ nhàng vang lên, gã lập tức giơ tay, ra hiệu dừng lại, sau đó, ánh mắt của gã liếc về phía cửa hàng tiện lợi bên cạnh.

"Bên trong có người sống, tuy thể sinh mệnh đang cực kỳ yếu, nhưng quả thực là người sống."

Hai người Phan Văn Cát và Kim Anh Ái chậm rãi bước vào cửa hàng đạo cụ, dưới sự ra hiệu của Phan Văn Cát, Kim Anh Ái đến gần cỗ quan tài Vampire, sau đó mở ra.

Bên trong có một người đàn ông cả người đầy mủ thối, gần như lộ ra trạng thái nửa thối rữa.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông, trên gương mặt của Phan Văn Cát lập tức lộ ra nụ cười hưng phấn khó có thể kiềm chế được: "Ha ha, phát tài rồi, phát tài rồi, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta!"

Lúc này, người đàn ông có vóc dáng nhỏ bé gần như khoa tay múa chân cả lên.

Chương 853 Luyện Mãi Thành Thép! 1

“Anh có tôi rồi, còn cần phải dựa vào phong cách bình thường của anh làm tiếp ra một con rối hay sao?” Kim Anh Ái nhìn Phan Văn Cát lôi một viên trứng trùng từ trong ngực ra, nói với vẻ rõ ràng có hơi bất ngờ.

Ả biết trứng trùng này của Phan Văn Cát quý giá đến mức nào. Hơn nữa, hai người cũng biết rõ, trong thế giới chuyện xưa này, chắc chắn còn có không ít những thính giả khác đang rải rác. Bọn họ hoàn toàn có thể tiếp tục tìm kiếm những thính giả khác để tổ đội. Loại trứng trùng này hoàn toàn có thể dùng để nối mệnh vào thời khắc mấu chốt, tuy rằng bị trứng trùng tiến vào cơ thể, cũng có nghĩa sẽ trở thành một con rối, nhưng anh vẫn còn sống, khi gần chết, anh muốn từ từ chết hay là chọn trở thành một con rối để giữ lại một cơ hội sống?

Tin rằng phần lớn thính giả đều sẽ chọn cái sau.

“Ha ha, cô cũng có cho tôi đè đâu, cần cô có tác dụng gì?” Lúc này, Phan Văn Cát dường như bởi vì nhìn thấy Tô Bạch bị trọng thương, nên hưng phấn đến mức có hơi nói năng lộn xộn, thực ra, trong lòng Phan Văn Cát cũng rất hiểu rõ, hợp tác với những thính giả khác, đâu có thân thiết bằng con rối mà mình đích thân nắm giữ. Con rối này, vào thời khắc mấu chốt, có thể liều mạng bảo vệ mình, còn những thính giả khác có thể sao?

Kim Anh Ái nhìn người đàn ông nằm trong quan tài, ả thở dài, có đôi khi, ả không thể không tin, người có cơ thể có hơi

không trọn vẹn, thường thì về mặt tâm hồn cũng sẽ có chút không bình thường.

"Nào, bé ngoan, ăn cái này vào cho tôi."

Phan Văn Cát đặt một viên trứng trùng vào trong một miếng thịt thối rữa nứt ra của Tô Bạch. Trứng trùng bắt đầu hòa tan, hóa thành những con trùng béo màu trắng nhiều không đếm xuể, đang lan rộng trong cơ thể của Tô Bạch. Loại cảnh tượng này, có thể khiến người mắc hội chứng sợ lỗ ngất xỉu.

Sau đó, Phan Văn Cát bắt đầu những màn nghi thức, đây là nghi thức khống chế con rối, có những nghi thức có hiệu quả của nó, mà có những nghi thức, thực ra chỉ là một nghi thức, chỉ để thỏa mãn nhu cầu của bản thân Phan Văn Cát.

Đồng thời, Kim Anh Ái còn ra tay cưỡng chế khiến ý thức của người đàn ông có thể tỉnh lại này mê man dưới yêu cầu của Phan Văn Cát, mà cho dù gã không yêu cầu, thì ả cũng sẽ làm như vậy để đề phòng vạn nhất.

Không biết tại sao, trong nháy mắt mở cỗ quan tài Vampire đó ra, Kim Anh Ái có một loại cảm giác đã đích thân mở chiếc hộp tai họa ra vậy.

Cuối cùng, ngay khi tất cả đều đã hoàn thành, Phan Văn Cát lấy một hộp cá mòi đã được bịt kín bằng một lớp vải đen từ trên giá xuống, gã xé lớp vải ra, rồi dốc ngược vào miệng mình.

Hộp cá đã thối, biến thành một màu đen xì, nhưng Phan Văn Cát vẫn ăn đến vô cùng ngon miệng, còn liếm môi một cách rất hưởng thụ, sau đó ném hộp cá đi, hai tay giao nhau, khẽ quát một tiếng.

Người đàn ông đang nằm trong cỗ quan tài lúc này chậm rãi đứng dậy, ánh mắt dại ra, động tác có hơi cứng ngắc.

Ngay khi đứng dậy, một giọt máu vốn nằm trên sườn mặt trái của người đàn ông, hòa vào làn da của hắn một cách lặng im không một tiếng động, tất nhiên, bởi vì những chỗ thối rữa trên cơ thể hắn thực sự quá nhiều và quá dày đặc, cho nên Phan Văn Cát và Kim Anh Ái cũng không để ý đến một chi tiết vô cùng nhỏ đó.

Lúc này, bọn họ thật sự không có cách nào ý thức được, năng lượng mà một giọt máu này chứa đựng, rốt cuộc đáng sợ đến thế nào!

"Đi!"

Phan Văn Cát vung tay, người đàn ông tự nhiên đi theo phía sau gã ra khỏi cửa hàng đạo cụ.

"Sao tôi cứ cảm thấy trong lòng có hơi lo lo." Kim Anh Ái nhíu mày, nói: "Tại sao chúng ta vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa đã có một thính giả phương Đông, chẳng hiểu kiểu gì lại bị thương nặng nằm ở nơi đó, nhìn thương thế trên người anh ta và bụi trên cỗ quan tài, rõ ràng anh ta đã nằm ở nơi đó rất lâu rồi, thậm chí, rất có khả năng trước cả khi chúng ta tiến vào thế giới chuyện xưa này."

"Hừ, điều này có liên quan gì đến chúng ta sao? Tôi chỉ biết cậu ta ở dưới trạng thái hấp hối, đã bị tôi luyện chế thành con rối thành công, thế là đủ rồi."

Phan Văn Cát duỗi tay vỗ lên vai của Kim Anh Ái: "Cô yên tâm đi, kỹ thuật của tôi, cô còn không biết hay sao? Không quan tâm người này trước kia là rồng hay là phượng, chỉ cần rơi vào tay tôi, cậu ta chính là vũ khí của tôi, tôi kêu cậu ta đâm về phía trước, thì cậu ta phải đâm về phía trước, tôi muốn cậu ta gãy, thì cậu ta phải gãy."

Trong lòng Kim Anh Ái vẫn có hơi bất an, cũng ngay lúc này, phía sau hai người đột nhiên truyền tới tiếng xương cốt

“răng rắc răng rắc” giòn tan vang lên, mật độ dày đặc và dữ dội, quả thực khiến da đầu người ta tê rần.

Phan Văn Cát và Kim Anh Ái lập tức dừng bước chân, cùng quay đầu nhìn ra phía sau, người đàn ông vừa mới bị Phan Văn Cát luyện chế thành con rối đó, lúc này đứng nguyên tại chỗ, rất nhiều vị trí trên cơ thể hắn đang lồi lên, xương cốt trong cơ thể dường như cũng đang không ngừng nối liền lại.

“Cậu ta đang…” Kim Anh Ái giang hai cánh tay ra theo bản năng, kim loại đặc biệt phóng ra ngoài.

Phan Văn Cát ngẩng đầu, ngăn cản ả, bảo: “Chắc hẳn là con trùng tôi cho cậu ta ăn có tác dụng rồi đấy, cậu ta đang tự hồi phục thương thế, đây cũng là chuyện rất bình thường, nhưng lại khiến tôi có hơi bất ngờ, rốt cuộc thương thế của cậu ta phải nặng đến đâu vậy.”

Bên này, lời của Phan Văn Cát vừa nói xong, thì bên kia, Tô Bạch đã chậm rãi nhắm mắt lại, đợi đến khi hắn mở mắt lại, trong đôi mắt của hắn, lộ ra một tia trong suốt. Ánh mắt trong suốt này, tuyệt đối không có khả năng là thứ mà một con rối không có ý thức của riêng mình có thể sở hữu.

Tô Bạch duỗi hai tay của mình ra, xét từ phía trên bàn tay mình, thương thế của mình vẫn xem là nghiêm trọng, tuy đã miễn cưỡng đến mức độ không còn trở ngại lớn nữa, nhưng xem ra một viên trứng trùng, hoàn toàn không đủ để mình hoàn toàn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Không phải Tô Bạch không muốn giả heo ăn thịt hổ, tiếp tục lắc lư đi khắp mọi nơi theo Phan ăn Cát giống như lần trước. Mà là vì lần này, sau khi hấp thụ giọt máu tươi đó, Tô Bạch đã khôi phục lại ký ức lần trước, bản thân hắn thực ra cũng tính là có cơ duyên xảo hợp, mở một BUG nhỏ, nhưng phải biết rằng, còn có một người hoàn toàn không cần BUG,

dựa vào trí tuệ của chính mình mà có thể tiến vào được nơi đó, nên thời gian của mình cũng không nhiều cho lắm.

“Anh vẫn còn hai viên trứng trùng, đưa cho tôi, thì tôi sẽ không giết anh.” Tô Bạch ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phan Văn Cát và hỏi.

Tô Bạch nói là tiếng Trung, đây cũng là biểu lộ cho đám người Phán Văn Cát biết thân phận tới từ giới thính giả Trung Quốc.

Kim Anh Ái tiến lên một bước, rống lên một tiếng có hơi bất mãn với Phan Văn Cát: “Xem chuyện ngu xuẩn mà anh làm đi!”

Phan Văn Cát nuốt một ngụm nước miếng theo bản năng, rõ ràng không có người nào có thể khiếp sợ hơn gã lúc này.

Sao có thể, rõ ràng mình vừa mới luyện chế cậu ta thành con rối thành công rồi cơ mà!

Phan Văn Cát bắt đầu triệu hồi những con trùng đó theo bản năng, nhưng sự thực khiến gã kinh ngạc, chính là gã không thể cảm ứng được những con trùng đó, những con giun bờm ngựa mà chính tay mình nuôi dưỡng ra, dường như đã hoàn toàn biến mất.

“Cậu… cậu…”

Chương 854 Luyện Mãi Thành Thép! 2

Phan Văn Cát biết một chút tiếng Trung, trên thực tế, quả thực có không ít người Hàn Quốc biết một chút tiếng Trung, đặc biệt là thính giả, có mức độ sinh mệnh cao hơn người bình thường. Thường mà nói, thì khả năng học hỏi cũng cao hơn người bình thường rất nhiều, nên học một vài ngoại ngữ đơn giản, cũng không tính là chuyện quá khó khăn gì.

Tô Bạch lắc đầu, hắn biết mở miệng nói chuyện bằng cách này, thì đối phương sẽ không đưa trứng trùng cho mình, mình quả thực cũng không muốn nán lại nơi này tiếp nữa.

Điều duy nhất khiến hắn có hơi không hiểu tại sao, đó chính là lần này mình lại không đụng phải đám người mập mạp, bằng không, nếu lúc này đám người mập mạp đứng ở đây, vậy sự việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hiện tại dù sao mình cũng không nằm trong trạng thái đỉnh cao.

"Anh còn không chế được cậu ta không?" Kim Anh Ái hỏi xong, sau đó phát hiện ra mình vừa hỏi một câu thừa thãi.

Phan Văn Cát cắn răng: "Tôi không biết vì nguyên nhân gì mà dẫn đến cảnh tượng hiện tại, nhưng tôi có một loại dự cảm, nếu bắt được cậu ta, thì chúng ta có thể có được tin tình báo cực kỳ quan trọng! Hơn nữa, tôi còn có một loại linh cảm, đối phương dường như quen biết chúng ta, nhưng tôi có thể khẳng định, trước đây tôi hoàn toàn chưa từng gặp người Trung Quốc này!"

Vừa nói, Phan Văn Cát vừa nhìn xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ồ, đã phát hiện ra rồi sao?

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, lúc này, làn da thối rữa bên ngoài của hắn đã hoàn toàn bong tróc, bị một tầng da mới thay thế vào, tuy rằng trạng thái cơ thể không nằm ở thời kỳ đỉnh cao, nhưng cũng miễn cưỡng có thể chiến được một trận, còn có một nguyên nhân khác nằm ở việc trải qua hai lần nhiễm phóng xạ, đối với hắn mà nói, giống như một tấm sắt tạp đã trải qua hai lần tôi luyện, tuy về mức độ năng lượng, không có được sự cải thiện gì, thậm chí còn suy yếu hơn một chút, nhưng về mức độ tinh hóa, khẳng định đã tăng lên rất nhiều so với trước đây.

Luyện mãi thành thép, không có gì mà không như vậy!

Tô Bạch nhớ mình vẫn có một phần thưởng đặc biệt chưa sử dụng tới, đó chính là trở lại một khoảng thời gian ở một thế giới chuyện xưa mà mình đã từng trải qua. Trước đó hắn vẫn chưa gặp được thế giới chuyện xưa nào đáng để quay lại, nhưng lần này dường như không giống. Sau này nếu mình cảm thấy thích hợp, hoàn toàn có thể sử dụng phần thưởng đó trở về thế giới chuyện xưa này, để trải qua một lần thử thách phóng xạ hạt nhân khác, đau đớn thì đau đớn đấy, nhưng lợi ích mang lại cũng tuyệt đối khả quan.

“Ầm!”

Tô Bạch giẫm một chân, cả người bắn tới tựa như một viên đạn, tấn công Phan Văn Cát với một loại tư thế tuyệt đối hung mãnh!

Bởi vì hắn biết rõ, nhất định không thể cho Phan Văn Cát đủ thời gian để thể hiện bằng không gã tuyệt đối có thể trở thành một viên kẹo dẻo khiến đầu mình đau nhức!

Kim Anh Ái khẽ quát một tiếng, hai cánh tay đâm tới, ý đồ muốn chặn Tô Bạch lại, tranh thủ thời gian cho Phan Văn Cát, thế nhưng lúc này, nắm tay của Tô Bạch gần như biến thành màu đen, những sợi tơ máu xuyên về phía trước, trực tiếp va chạm với xước kim loại của Kim Anh Ái.

"Ầm!"

Hai chân của Kim Anh Ái bị trói chặt lại, nhưng cơ thể lại trượt về sau theo bản năng, trực tiếp đâm vỡ bức tường bên ngoài của một cửa hàng ở phía sau. Trong mắt ả cũng lộ ra một tia hoảng sợ sâu sắc.

Đối phương vẫn còn đang mang vết thương nặng trên người đấy, nếu cậu ta hoàn toàn khôi phục, vậy còn đáng sợ bao nhiêu nữa?

Thính giả Trung Quốc này rốt cuộc là ai?

Lục lạc của Phan Văn Cát còn chưa rung lên, thì một luồng khí lạnh đáng sợ đã bao phủ gã, thế xông tới của Tô Bạch không giảm, phá hỏng ba đường kết giới mà Phan Văn Cát vội vàng bố trí với tư thái mãnh liệt, sau đó cánh tay phải của hắn bóp lấy cổ gã, tay trái lôi địa ngục hỏa shotgun ra nhắm thẳng vào ót gã: "Trứng trùng, anh còn hai viên, đưa hết cho tôi."

Nói xong câu này, trong miệng Tô Bạch phun ra một ngụm máu tươi, văng khắp người Phan Văn Cát.

Vừa rồi miễn cưỡng ra tay, đã tiêu hao hết toàn bộ sức mạnh mà cơ thể bị thương nặng này của Tô Bạch có thể vắt kiệt ra được.

Cũng may, đại cục đã được định.

"Bây giờ cậu… rất… yếu." Phan Văn Cát dùng tiếng Hán sứt sẹo để nói với Tô Bạch.

“Đúng, bây giờ tôi quả thực rất yếu, nhưng sức bóp cò súng thì tôi vẫn có đấy.” Hàm dưới của Tô Bạch đặt lên bả vai thấp bé của Phan Văn Cát, nhưng sự lạnh lùng trong giọng nói thì lại rất rõ ràng.

Uy hiếp?

Tô Bạch chưa từng chấp nhận sự uy hiếp của người khác, cũng rất ít khi thật sự uy hiếp ai đó để đe dọa.

Không biết tại sao, Phan Văn Cát cảm giác được, nếu mình không đưa trứng trùng cho hắn, thì hắn sẽ thật sự bóp cò, dù rằng sau khi mình chết, hắn sẽ bị Kim Anh Ái giết chết.

Phan Văn Cát là một người rất tự phụ, mà người tự phụ thì thường cũng là người cực kỳ nhạy cảm.

Đây không phải là đàm phán, đối phương cũng không có ý tứ bàn điều kiện với mình.

“OK.”

Sau khi do dự ngắn ngủi, Phan Văn Cát đành chịu thua, trứng trùng hiển nhiên quý giá, nhưng mạng của mình còn quý giá hơn. Mạng còn, thì vẫn có thể tiếp tục nuôi dưỡng trứng trùng, nhưng không còn mạng thì chẳng còn gì nữa.

Trong quy tắc trò chơi cùng vòng sinh thái giữa Phát Thanh và thính giả, thính giả lại càng biết rằng, không có gì quý giá nhất bằng một hơi thở cuối cùng còn sót lại của mình, bởi vì chỉ cần anh vẫn còn một hơi thở, sau khi rời khỏi thế giới chuyện xưa, Phát Thanh vẫn có thể hoàn toàn khôi phục lại cho anh trong nháy mắt.

Hai viên trứng trùng bay ra từ trong bộ quần áo của Phan Văn Cát, Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay, nắm lấy hai viên trứng trùng, sau đó không hề do dự mà nhét vào trong miệng.

Phan Văn Cát thậm chí còn nghe thấy một loại tiếng vang giòn tan giống như đang nhai kẹo dẻo, điều này khiến trong lòng gã dường như có một vạn con ngựa phi nhanh qua, đây rốt cuộc là cái thứ quái thai gì vậy?

Bởi vì trong giới phương Đông, giới thính giả Trung Quốc và giới thính giả Nhật Hàn rất ít khi xảy ra va chạm, cho nên trong giới thính giả Hàn Nhật mới lưu truyền một loại cách nói thế này, đó chính là trong số các đối thủ cùng cấp bậc, thì thính giả giới Trung Quốc thường sẽ đáng sợ hơn. Bởi vì bọn họ theo chủ nghĩa vị lợi, và bởi vì môi trường cạnh tranh của bọn họ lại càng tàn khốc hơn.

Chương 855 Muốn Sống Sót Rời Đi Sao? 1

So với thính giả Hàn Nhật tương đối hòa hợp trong nội bộ, hơn nữa còn cần Phát Thanh phải tự mình xuống sân khấu cầm đao tạo ra mâu thuẫn trong giới Nhật Hàn mà nói, thì bọn họ có hơi giống với nụ hoa trong phòng ấm khi so sánh với thính giả giới Trung Quốc, bằng không, bọn họ cũng sẽ không quá mức nhàn rỗi và thoải mái để đi phát triển cường hóa của mình thành một loại nghề nghiệp chân chính.

Võ sĩ cần có bộ dáng và thói quen của võ sĩ, ninja cần có tín điều và sự tao nhã của ninja, nhưng những thứ này ở trong mắt của thính giả Trung Quốc lại chỉ là một loại già mồm cãi láo mất thời giờ mà thôi.

“Cậu sẽ giết tôi sao?” Phan Văn Cát hỏi.

Tô Bạch đã nuốt hai viên trứng trùng xuống, có hai viên trứng trùng này làm cơ sở, trên cơ bản, ưu thế của mình đã có thể khôi phục lại phần lớn, nếu có thể cộng thêm máu tươi của hai thính giả có thâm niên lúc trước, vậy thì mình có thể trực tiếp trở về trạng thái đỉnh cao.

Nhưng nghĩ ngợi một chút, Tô Bạch vẫn trả lời: “Không, tôi sẽ không giết anh.”

Đúng vậy, lỡ như trong vòng luân hồi tiếp theo, vẫn còn cần anh tới tặng trứng trùng cho tôi ăn nữa thì sao?

Giết anh rồi, anh có thể sẽ bị người khác hấp thụ mất.

Tô Bạch buông lỏng tay, thu địa ngục hỏa shotgun lại, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của Phan Văn Cát, rồi xoay người rời đi.

Phan Văn Cát quay người lại, nhìn vào bóng lưng của Tô Bạch, lúc này, Kim Anh Ái cũng bước tới.

"Không đuổi theo sao?" Ả hỏi.

"Nếu cô dám đuổi còn cần phải hỏi tôi nữa sao?" Phan Văn Cát lắc đầu, thở dài một hơi, gã bắt đầu lại ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời tối đen như mực này rồi cắn răng.

"Cô nói xem, có phải thế giới chuyện xưa này đã xảy ra vấn đề gì đó rồi không?"

Đây là một trạm kiểm soát thông từ thị trấn đến nhà máy điện hạt nhân, trước kia, xe dân dụng bình thường tuyệt đối không được phép xuất hiện ở nơi này, mà trạm kiểm soát này thì lại có chức năng xét duyệt và canh gác rất quan trọng.

Chỉ có điều, thứ mà trạm kiểm soát này vốn cần phải bảo vệ đã nổ tung rồi, nơi này cũng đã hoàn toàn biến thành một khu không người ở.

Ba người mập mạp cố tình thả chậm bước chân tiến tới, tất cả đều giống y như vòng luân hồi lần trước, người càng thông minh, có đôi khi lại càng thận trọng, cũng cần phải biết cách chọn lựa.

Cho nên, đối với mập mạp và hòa thượng mà nói, cho dù có cho bọn họ mười lần luân hồi, thì bọn họ vẫn sẽ dựa theo loại tiết tấu cũ, cố ý chậm rãi, mà không phải là làm con chim đầu, trở thành tốp đầu tiên tiến vào nhà máy điện hạt nhân.

Đây cũng chính điểm khác biệt với Tô Bạch, nếu cho Tô Bạch mười lần luân hồi, có khả năng phần lớn trong số đó, hắn cũng sẽ chọn đi chậm cùng mọi người, không vội vã không trì hoãn, để người khác đi tới dò đường trước rồi lại nói sau, nhưng phỏng chừng cũng sẽ có một hai lần như thế này, cậu chủ Tô đột nhiên lên cơn, trực tiếp xông vào trong nhà máy điện hạt nhân một cách nóng vội.

Mập mạp dựa lên một vách tường, tháo mũ giáp của mình xuống, mặc bộ đồ phòng phóng xạ này thực sự rất khó chịu, lúc này gỡ nó xuống cũng được xem là một loại tự mình thả lỏng, cho dù sẽ bưởi vậy mà nhiễm thêm một chút phóng xạ nhưng anh ta cũng chẳng quan tâm.

"Vẫn chưa nhìn thấy Đại Bạch đâu, có lẽ cậu ta thật sự không ở trong thế giới chuyện xưa này rồi." Mập mạp nói thầm.

Hòa thượng lắc đầu, nhưng dọc theo đường đi, anh ta dường như đã lắc đầu khá thường xuyên. Theo quan điểm của hòa thượng, Tô Bạch chắc hẳn cũng sẽ ở trong thế giới chuyện xưa này, vì nếu Phát Thanh đã sắp xếp cho ba người mình ở cùng nhau, vạy cũng sẽ không đến mức tới ba còn thiếu một, điều này đối với Phát Thanh mà nói, cũng là một loại khuyết điểm mới đúng.

Thế nhưng, Tô Bạch đã đi đâu, từ khi thế giới chuyện xưa bắt đầu, lại không ở cùng một vị trí với đám người mình là sao?

Hòa thượng nhắm mắt lại, anh ta cảm thấy hình như mình đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại mờ ảo như vậy, ví dụ như từ khi thế giới chuyện xưa bắt đầu?

"Điểm mấu chốt vẫn là Phát Thanh vẫn chưa tuyên bố nhiệm vụ chính, cho nên hiện giờ chúng ta cũng giống như những người phụ nữ đáng thương bị bó chân thời cổ đại, bước đi tập tễnh, cũng chẳng có mục tiêu gì, mà cũng chẳng có động lực nốt."

Mập mạp ngáp một cái, duỗi thắt lưng, lúc này đã là chạng vạng, sắc trời cũng dần dần từ Âu Mỹtối biến thành đen tối.

"Lối biểu đạt này không tệ đâu." Gia Thố cười bảo.

Ngay đúng lúc này, hòa thượng vốn dĩ cũng đã khoanh chân ngồi thiền, dự định nghỉ ngơi lại đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía rừng cây đối diện.

Mập mạp cũng có cảm ứng, cùng Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng lập tức đứng dậy.

"Thật đủ nhạy bén."

Trong rừng cây, có một người đàn ông mặc một bộ quần áo đời thường trên người bước ra, người đàn ông này lớn lên rất thanh tú, mang đến cho người ta một loại cảm giác của cậu trai nhà bên, cả người từ trên xuống dưới không mang theo một chút khí tức sắc bén nào, tóm lại là khiến người cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng người có thể trở thành thính giả, và xuất hiện trong chiều không gian cấp độ này, có người nào trong tay chưa từng dính qua máu tươi? Có người nào chưa từng nhìn thấy sự sống chết của nhiều người?

Vậy mà người này còn có thể hóa giải tất cả những điều đó, chỉ để lộ ra một khí chất tựa như gió xuân ấm áp, từ bản thân anh ta đã chứng tỏ được rất nhiều vấn đề.

"Mộc Nam, không ngờ còn có thể đụng phải anh trong thế giới chuyện xưa này." Mập mạp nhìn chằm chằm vào người đàn ông bước ra từ trong rừng cây, giọng nói rõ ràng có nơi nặng nề.

"Chẳng qua chỉ là lần trước cậu hại tôi không thành công, còn bị tự vệ đánh trả một cái, loại chuyện nhỏ này, không cần phải ghi mãi trong lòng thế chứ?"

"A di đà phật, có chuyện gì sao?" Hai tay của hòa thượng chập lại, tỏ ra rất khách sáo. Đương nhiên, nguyên nhân là vì trong khu rừng phía sau Mộc Nam, lại có bốn người bước ra ngoài, một cô gái trong số đó, khiến hòa thượng liếc mắt nhìn

thêm một cái, không phải vì xinh đẹp, mà bởi vì anh ta cảm giác được khí tức của đối phương có hơi mất ổn định, là bị thương sao?

Nếu chỉ có một mình Mộc Nam bước ra ngoài, hòa thượng có còn khách sáo hay không thì cũng khó nói đấy.

Chương 856 Muốn Sống Sót Rời Đi Sao? 2

"Không có gì, chỉ là trùng hợp gặp mà thôi." Mộc Nam trông có vẻ rất tùy ý: "Trong thế giới chuyện xưa này, tôi phát hiện ra có cả thính giả ở những nước khác nữa, nếu đã như vậy, tuy rằng thính giả trong nước chúng ta không đến mức kết lại bền chắc như tấm thép, nhưng có thế nào cũng phải chào hỏi một tiếng trước, trừ phi đến lúc thật sự cần thiết, bằng không cứ cố hết mức không cần ra tay với nội bộ, bỗng dưng cho người nước ngoài nhặt được lợi ích, chính là chuyện không có lợi nhất!"

Da mặt của mập mạp căng lên, nói: "Anh mà cũng để ý đến chuyện này ư?"

"Đương nhiên, tôi đương nhiên để ý đến điều này rồi." Mộc Nam hé miệng: "Được rồi, tôi chỉ tới nói cái này thôi, tôi tin, các anh cũng sẽ không gia nhập vào tổ đội của chúng tôi, cho nên tôi cũng sẽ không mời các anh, chúc mọi người thuận lợi sống sót trong thế giới chuyện xưa này."

Mộc Nam quay người dự định rời đi, nhưng ngay khi gã quay người, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, mà hỏi: "Đúng rồi, tôi nhớ đã từng nhận được tin từng, hiện giờ các cậu đều đang ở Thượng Hải đúng không, nhưng hình như các cậu có bốn người, còn một người nữa đâu?"

"Phát Thanh tiến vào thế giới chuyện xưa là chuyện do anh sắp xếp hay sao?" Mập mạp hỏi một cách cà lơ phất phơ: "Nó sắp xếp cho ai tiến vào thế giới chuyện xưa cũng cần anh phải duyệt nữa chắc?"

Nghe được câu trả lời mang theo ý tứ châm chọc này, trên gương mặt của Mộc Nam đang đưa lưng về phía ba người mập mạp, lộ ra vẻ bừng tỉnh, gã không hề ý đến chuyện có châm biếm hay không, bởi vì gã đã có được câu trả lời mà mình cần.

Lập tức, ánh mắt của gã nhìn về phía vị trí nhà máy điện hạt nhân.

Chắc hẳn là vậy, là như vậy đi.

Thế nhưng, ngay khi gã chuẩn bị cất bước, mang theo bốn người bên mình rời đi, thì từ phía mà bọn họ đi tới, có một người đàn ông, quần áo cả người từ trên xuống dưới rách tươm như xơ mướp, vừa vặn đi ra khỏi nơi đó.

Ánh mắt của Mộc Nam lập tức chú ý đến quần áo và khí tức của đối phương.

Quần áo đã rách nát rất nghiêm trọng, mang theo sự lắng đọng của thời gian rất rõ ràng, khí tức cũng rất mất ổn định, chắc hẳn là sau khi bị thương, đã dựa vào ngoại vật mới miễn cưỡng khôi phục lại. Hơn nữa, tuy rằng phần lớn làn da đều giống như vừa mới lột xác, nhưng vẫn còn lưu lại một loại mùi thối rữa của cơ thể.

"Đại Bạch!" Mập mạp gọi.

Trên gương mặt của ba người lộ ra vẻ ngạc nhiên, bọn họ không ngờ được lúc này, Tô Bạch sẽ bước vào trong tầm nhìn của bọn họ với loại dáng vẻ như vậy.

"Cậu chính là Tô Bạch sao, đã từng nghe nói tới tên của cậu." Mộc Nam cười với Tô Bạch, đang định vòng qua hắn để rời đi.

Thế nhưng, ngay lúc này Tô Bạch lại quay đầu lại, nhìn về phía gã.

"Tôi xem anh còn muốn giả bộ đến khi nào?"

Vừa dứt lời, Tô Bạch trực tiếp duỗi tay, bắt về phía bả vai của Mộc Nam, Mộc Nam lùi chếch sang một bước theo bản năng, nhưng ngón tay của Tô Bạch lại chộp mạnh lên bả vai của đối phương. Một miếng da người bị hắn kéo xuống. Mà sau khi miếng da người này bị kéo xuống, vị trí bả vai của Mộc Nam lộ ra nước da mềm mịn giống như con gái.

Hóa trang sao?

Trong ánh mắt của hòa thượng lộ ra một vẻ nghiêm túc, nếu thuật dịch dung này đã thậm chí có thể mô phỏng lại y chang khí tức của người khác, vậy vừa rồi mình cũng đã nhìn lầm rồi sao?

"Ha ha…"

Một cô gái duy nhất trong bốn người phía bên Mộc Nam bước ra ngoài, làn da trên cơ thể của cô ta cũng bắt đầu bong tróc, lộ ra một thân da thịt thối rữa, gương mặt xinh đẹp vốn mềm mại, cũng biến thành một gương mặt đàn ông vô cùng dữ tợn, ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm vào Tô Bạch.

"Vốn dĩ, tôi vẫn có hơi không chắc chắn." Giọng nói thật sự của Mộc Nam trở nên rất khàn, bởi vì hiện giờ cơ quan nội tạng của cơ thể gã, trên cơ bản đã nằm ở trạng thái bán hoại tử.

"Nhưng, cách làm vừa rồi của cậu, lại khiến tôi chứng thực được những suy đoán trước đó, cậu vẫn quá đắc ý rồi."

Giọng nói khàn khàn hơn nữa còn đứt quãng, lúc này, phát ra từ trong miệng của Mộc Nam, lại mang đến một loại dáng vẻ cằn cỗi của người chết.

"Ồ, đắc ý sao? Có lẽ là vậy." Tô Bạch nhún vai với vẻ không hề gì: "Nhưng tôi không có dự định để các anh sống sót rời đi thì sao?"

Mộc Nam nhếch môi, trên cơ bản, răng của anh ta đã chẳng còn lại mấy cái, anh ta lắc đầu một cách có hơi bất đắc dĩ, rồi

lẩm bẩm: "Xem ra, chuyện này còn thú vị hơn trong tưởng tượng của tôi một chút."

"Đúng vậy, quả thực rất thú vị." Tô Bạch liếc mắt nhìn gã: "Hơn nữa, anh cũng không cần miễn cưỡng tỏ ra bình tĩnh vào lúc này đâu."

"Cho nên, ý của cậu là ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất cứ mưu kế và tính toán gì đều chỉ là thứ yếu ớt và vô lực thôi sao?" Hai con mắt trong đống thịt thối rữa đó của Mộc Nam nhìn chằm chằm vào Tô Bạch.

Bốn người ở bên Mộc Nam cũng dồn lên một bước, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ sẽ không để gã chết.

Cũng như vậy, hòa thượng, Gia Thố và mập mạp cũng bước lên hai bước, về tình về lý, bọn họ đều nên đứng về phía Tô Bạch, huống chi, bọn họ cũng không phải là đồ ngu, từ trong cuộc đối thoại vừa rồi, bọn họ dường như cũng nghe ra được một chút ý vị, Tô Bạch chắc hẳn đã biết một vài bí mật ở trong thế giới chuyện xưa này. Cho nên, sự hợp tình hợp lý ban đầu lại có thêm một điều có lợi.

Mộc Nam mở miệng nói: "Cậu thật sự có cần thiết phải giết chết tôi vào lúc này không? Sao tôi cứ cảm thấy có hơi không thích hợp, hình như đã có chút vấn đề ở đâu đó, nhà máy điện hạt nhân đó, chỉ có hai người tôi và cậu bước vào thôi sao?"

Tô Bạch không trả lời, đối diện với một nhân vật như vậy, thời gian dây dưa với gã càng lâu, thì bạn sẽ lại càng tiến vào trong tiết tấu của gã, cách tốt nhất, là nhân lúc gã bệnh mà lấy mạng gã!

Tranh thủ lúc gã nhiễm phóng xạ bị thương mà giết chết gã, như vậy trí tuệ của gã, bố cục của gã, và mưu kế của gã, cũng sẽ không còn tác dụng gì nữa, về phần có bị người khác

tính kế hay không, Tô Bạch đã không có dự định quan tâm nữa, người ở trước mặt này, đã được mình tận mắt chứng thực, là mối đe dọa đáng sợ nhất!

"Đi!"

Mộc Nam nói một chữ như vậy, cô gái giả trang gã ở phía trước đó trực tiếp nắm lấy bả vai của gã, hai người nhanh chóng lùi lại, còn ba người khác thì lại tiến hành dàn ngang chặn ở giữa.

Từ cảnh tượng này có thể nhìn ra được, bốn thính giả này thật sự coi Mộc Nam là thủ lĩnh của mình, cho dù là Tô Bạch cũng cảm thấy khó hiểu biết bao, rốt cuộc thì trên người Mộc Nam này có chỗ thần bí nào, mà lại có thể thật sự thu phục những thính giả cùng cấp bậc làm đàn em cho mình?

Chương 857 Cậu Ta Rất Nông Nổi, Nhưng Lại Không Ngu 1

Cả người Tô Bạch xông tới, ý đồ vòng qua ba người đó, trực tiếp đuổi theo Mộc Nam, ở trong mắt Tô Bạch, những người khác trừ gã ra, chính là người qua đường A, người qua đường B.

Khi ba người đó định chặn Tô Bạch lại, thì hòa thượng, mập mạp và Gia Thố cũng cùng nhau ra tay, chia ra chặn một người trong số đó. Tuy rằng hiện tại bọn họ rất khó hiểu đối với việc Tô Bạch cứ khăng khăng muốn giết chết Mộc Nam, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ tiến hành phối hợp với Tô Bạch.

Tốc độ của cô gái rất nhanh, nhưng tốc độ của Tô Bạch còn nhanh hơn, so về sức bật trong thời gian ngắn, Tô Bạch thật sự không sợ ai, lại thêm sự phối hợp của đám người mập mạp, nên hắn cũng không gặp phải bất cứ sự cản trở nào, mà tiếp tục đuổi theo.

Tuyến đường mà cô gái và Mộc Nam chạy trốn, hướng thẳng về phía nhà máy điện hạt nhân.

Chết tiệt, vậy mà con hàng này lại một lần nhìn thấu bản chất thế giới chuyện xưa này, rốt cuộc gã đã làm thế nào vậy?

Hơn nữa, thực ra Tô Bạch còn có một mối nghi ngờ, đó chính là nếu Mộc Nam đã chết trong vòng luân hồi lần đầu tiên, còn mình bởi vì lần đầu không chết nên mới có thể cảm

ứng được bộ quần áo phòng cháy của mình, vậy còn Mộc Nam thì sao?

Làm thế nào anh ta có thể dễ dàng tìm được bộ đồ phòng cháy của mình, lại còn đào hố cho những người khác, khiến đám người Gia Thố trực tiếp hiểu sai ý mà chết đi?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Tô Bạch hiện ra vẻ mặt kiêng dè của mập mạp đối với Mộc Nam. Có đôi khi, thật sự không thể không thừa nhận, có những người quả thực quá thông minh.

"Tốc độ của anh ta nhanh hơn tôi, không cắt đuôi được." Cô gái nói với Mộc Nam bên cạnh mình.

"Vậy cô chặn cậu ta đi, tôi tới nhà máy điện hạt nhân, cho dù chết cũng không sao, trong vòng luân hồi tiếp theo, các cô đều sẽ sống lại, nhưng nhất định phải để tôi thành công một lần, chỉ cần một lần, tiểu đội này của chính ta có thể mãi mãi chiếm được ưu thế."

"Anh… được không đó?"

Thứ cô gái hỏi, không phải là những lời mà Mộc Nam nói có thành sự thực hay không, mà trên thực tế, cô ta cũng không lo lắng vấn đề này, so với loại tổ hợp đó của bốn người Tô Bạch và mập mạp, thì danh tiếng và uy tín của Mộc Nam trong mấy người bọn họ, gần như đã nằm ở một loại mức độ độc quyền. Điều cô ta lo lắng chính là bộ dáng này của Mộc Nam, có thể kiên trì bước vào trong nhà máy điện hạt nhân được hay không.

"Không sao."

Cô gái lập tức buông tay, dùng sức đẩy Mộc Nam một cái, để gã tiến về phía trước, còn mình thì lại quay người, trực tiếp đối đầu với Tô Bạch.

Tô Bạch giống như một viên đạn chì đặc ruột, đâm trúng cô gái.

"Ầm!"

Trong lúc nhất thời, hai người để lại một dấu vết dài đến mười mấy mét trong sơn cốc.

Cơ thể của con gái rất mềm, đây là cảm giác trực quan nhất của Tô Bạch, nhưng đồng thời cũng khiến hắn có hơi không thoải mái, bởi vì thế xông lên của mình gần như có thể mang đến sát thương rất lớn cho cô gái, nhưng cơ thể của đối phương lại giống như miếng bọt biển trực tiếp gỡ sạch lực đạo của mình.

Ngay sau đó, cô gái nâng cánh tay của mình lên, phần eo phát lực, cả người căng cứng rồi xoay tròn, lấy bản thân làm trụ, lập tức dùng sức quăng cả người Tô Bạch ra.

"Ầm!"

Cơ thể của Tô Bạch vẽ ra một đường parabol giữa không trung, đập trúng một tảng đá ở bên cạnh, hơn phân nửa tảng đá nứt dưới một đòn này.

Tô Bạch ôm lồng ngực có hơi nặng nề của mình, chậm rãi đứng dậy.

"Võ cổ?"

Thủ đoạn của đối phương và chiêu thức của cô ta, rõ ràng không có ưu thế mang tính áp đảo đối với mình, nhưng vẫn giành được hiệu quả rất không tầm thường như cũ, mỗi một hành động đều thật giống như tự nhiên có sẵn.

Lúc này, cô gái cũng đứng dậy, duỗi tay trái ra, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay của cô ta, nhuyễn kiếm phát ra một tiếng kêu trầm thấp, thuận theo gió trong sơn

cốc truyền đi rất xa, tuy rằng cô gái không xinh đẹp, nhưng lúc này lại lộ ra một loại tư thái của cao nhân thế ngoại.

"Tôi sẽ không giết anh, nhưng anh cũng không có cách nào đi qua được chỗ tôi đâu." Giọng nói của cô gái có hơi lạnh lùng, mang theo một loại tự tin mạnh mẽ.

Đúng vậy, dựa vào năng lực và sức mạnh của cô ta, muốn giết chết Tô Bạch rất khó, bởi vì từ trong đợt va chạm vừa rồi, cô ta đã phát hiện ra rõ ràng thể hồn của hắn hoàn toàn chính là một BUG, người này rốt cuộc là một loại biến thái thế nào trong những người có thâm niên cùng cấp bậc, vậy mà lại mài giũa cơ thể thành loại cấp bậc này?

Tô Bạch thì lại nở nụ cười, dư quang ở khóe mắt nhìn thấy Mộc Nam đang từng bước đi vào cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, sau đó nhìn chằm chằm vào cô gái một cách lạnh lùng.

"Vậy cũng chưa chắc đâu."

"Tôi mỏi mắt mong chờ."

Cô gái đứng nguyên tại chỗ, dường như đang đợi Tô Bạch tấn công mình, cũng đúng thôi, nhiệm vụ của cô ta là chặn hắn, tạo thời gian cho Mộc Nam, mà không phải là quyết một trận sinh tử với hắn ở nơi này.

Tô Bạch thả lỏng gân cốt của mình, những luồng khí lạnh đang ngưng tụ thành một tầng dưới làn da của hắn, hắn biết rõ, đánh nhau với một vị cao thủ võ đạo như vậy, cho dù sức mạnh tuyệt đối của mình có đang chiếm ưu thế, nhưng cô ta chắc chắn hoàn toàn có thể dựa vào chiêu thức và công pháp nhiều vô kể, để hóa giải sạch ưu thế sức mạnh của mình, thậm chí còn có thể mượn lực đánh lực.

Cho nên, đánh nhau với người như vậy, bạn phải làm ra một chút thứ gì đó khiến cô ta cảm thấy khó chịu.

Cũng may, thứ có thể dùng trên người mình lại rất nhiều.

“Vù!”

Tô Bạch hóa thành cảnh tượng sương máu, trực tiếp phủ về phía cô gái.

Cô gái không lùi lại, càng không tránh né, mà trực tiếp tiến lên một bước, tức khắc dựng thẳng nhuyễn kiếm, những đường kiếm khí được quét ngang ra ngoài.

Sau khi màn sương máu áp tới gần, trong nháy mắt đã ngưng tự ra hình dáng của Tô Bạch, hắn tránh hai đường kiếm khí, nhưng đường kiếm khí thứ ba lại đâm vào cánh tay trái, song, một quyền của hắn cũng đấm thẳng về phía cô gái.

Tay trái của cô gái cầm kiếm, cổ tay hơi run lên, nhuyễn kiếm cong lại, đâm thẳng vào cổ của Tô Bạch, rồi cô ta nắm tay phải thành quyền, đẩy ngang về phía trước, dự định hóa giải khí thế một quyền này của Tô Bạch.

Quyền chưởng của hai bên va chạm trong một khắc tiếp xúc đó, ánh mắt của cô gái híp lại, bởi vì có điều khiến cho cô ta bất ngờ, đó là trên nắm tay của Tô Bạch không có bao nhiêu sức mạnh xuất hiện. Ngay sau đó, một luồng khí trắng phóng ra từ trên nắm đấm của hắn.

Chương 858 Cậu Ta Rất Nông Nổi, Nhưng Lại Không Ngu 2

Trong phút chốc đó, cảm giác kim đâm lan khắp toàn bộ cánh tay của cô gái, cả người cô ta cả kinh, nhanh chóng lùi lại, ngay cả nhuyễn kiếm cũng không kịp tiếp tục phát động tấn công ở cổ của Tô Bạch.

Cơ thể của Tô Bạch chìm xuống, sau đó lại bắn về phía cô gái, hai tay cầm địa ngục hỏa shotgun, một loại khí thế thẳng tiến không lùi lập tức lộ ra rõ ràng, khóe miệng lại càng lộ ra nụ cười mỉm khiến người sợ hãi.

Cô gái lập tức tự bế gân mạch cánh tay đề phòng hàn độc lan rộng, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu khẽ, tay trái cầm kiếm vung lên, vẽ ra một lá chắn màu bạc, ý đồ ngăn cản phát bắn tới từ Tô Bạch.

Thế nhưng, mũi chân của Tô Bạch lại nhẹ nhàng nhấn một cái trong quá trình tấn công, tảng đá nứt đó lập tức bị vỡ nát, cả người cũng vì vậy mà đổi phương hướng, trực tiếp xẹt qua cô gái, tiến ra phía sau.

Nếu là trước đây, hắn vẫn không thể làm được chuyện thu phát tự nhiên như vậy, nhưng hiện tại, sau khi trải qua hai lần nhiễm phóng xạ hạt nhân, hắn cảm giác được sự khống chế của mình đối với cơ thể và sức mạnh của mình, đã tăng lên một bậc.

Bất tri bất giác, hắn đột nhiên cảm giác được, so với việc hấp thụ năng lượng cường hóa của người khác, thì chấp nhận

nhiễm phóng xạ mà không chết, hình như lại càng có lợi ích lớn hơn đối với mình, dù sao thì nếu mấy thứ tạp nham trên người mình quá nhiều, thường sẽ biến thành một loại trói buộc nếu muốn nâng cao thực lực sau này.

Đương nhiên, nếu có cường hóa thích hợp khiến mình động lòng, vậy Tô Bạch cũng sẽ không khách sáo.

Cô gái này ngây người ra tại chỗ, nhìn đỉnh đầu của Tô Bạch vút qua bên người mình, khi cô ta xoay người định chặn lại, lại phát hiện ra đã không còn kịp nữa, trong trận giao tranh giữa những cao thủ, cho dù chỉ là sơ xuất một hiệp, cũng thường có thể quyết định toàn bộ hướng đi của trận giao thủ.

"Rốt cuộc anh ta là cường hóa gì vậy…?" Trong lòng cô gái thấy là lạ, rõ ràng là thính giả hệ thống cận chiến, mà lại có thể dùng sức mạnh của hàn băng, cô gái nhìn cánh tay mình dường như đã biến thành màu tím mà có hơi cạn lời.

Cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân ở ngay trước mắt, Mộc Nam kéo cơ thể như đống thịt thối rữa của mình bước vào bên trong, gã quay đầu nhìn lại, phát hiện ra Tô Bạch đã thành công vòng qua thuộc hạ của mình, đang nhanh chóng chạy về phía này.

"Cậu ta tới rồi." (Tiếng Anh) Một giọng nói đột nhiên phát ra từ bên cạnh Mộc Nam.

"Tôi biết rồi." Mộc Nam dùng tiếng Anh trả lời.

"Cậu ta sẽ giết cậu, giống y như lần đầu và lần thứ hai vậy." (Tiếng Anh)

Nghe đến đây, Mộc Nam đột nhiên cười, cho dù bộ dáng của gã lúc này cười lên thật sự rất đáng sợ, nhưng gã vẫn cứ cười.

"Cậu ta rất nông nổi, nhưng nếu cậu cảm thấy cậu ta ngu xuẩn, vậy thì cậu sai rồi."

Mộc Nam quay người, nhìn về phía Tô Bạch đang cách mình chưa đến hai trăm mét, hơn nữa còn đang xông về phía mình với tốc độ cực nhanh.

.

Tô Bạch khí thế hừng hực, còn Mộc Nam đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tô Bạch đuổi tới gần, cơ thể thối rữa của gã, không còn sự điềm tĩnh và phóng khoáng như trong ấn tượng của Tô Bạch nữa, rõ ràng gã trông có hơi sa sút tinh thần, nhưng cả người đứng ở nơi đó, về mặt khí thế, lại không hề thua kém một chút nào, loại bộ dáng này có thể nói là bình tĩnh, đương nhiên, cũng có thể nói chỉ là mạo xưng là trang hảo hán mà thôi.

"Vù…"

Một cơn gió rất mạnh lùa tới, đánh lên người Mộc Nam, gã vốn đã mang vết thương nặng trên người, hơn nữa cực kỳ yếu ớt, cũng bởi vậy, mà cả người ngã lên mặt đất.

Thật sự ứng với một câu: Gió thổi là ngã.

"Haiz…"

Mộc Nam thở dài một cách có hơi bất đắc dĩ, thân là một cường giả, khi mất đi sức mạnh, thường thì cảm giác chênh lệch đó mới là điều tra tấn người ta nhất, so với cảm giác chênh lệch này, thì những thứ khác rõ ràng không đáng để ý đến vậy.

Nhưng, sau đó Mộc Nam lại mỉm cười, nhìn vị không trông thấy ở bên cạnh mình đó, mở miệng nói: "Anh nhìn thấy chưa?" (Tiếng Anh)

Vẫn có một câu, mà gã không nói, đó chính là anh xem, cậu ta không giết tôi.

Tô Bạch dừng lại trước mặt Mộc Nam, không trực tiếp tiến lên đánh cho đối phương từ thịt thối biến thành thịt vụn, nhưng dòng khí sinh ra từ tốc độ di chuyển cực nhanh đến đột nhiên dừng lại, đã trực tiếp quật ngã Mộc Nam.

"Tại sao không giết tôi đi?" Mộc Nam đứng dậy từ trên mặt đất một cách khó khăn: "Cậu biết, bây giờ tôi không có sức phản kháng gì, cũng chẳng động đến khả năng tâm nhãn, nếu bây giờ cậu không giết tôi, thì sau này rất có khả năng sẽ chết vì tôi đấy. Tôi cũng sẽ không chơi trò chơi nợ ơn huệ thì trả ơn huệ với cậu đâu."

"Đột nhiên tôi nghĩ ra có vài chuyện muốn hỏi anh một chút." Tô Bạch nhìn Mộc Nam, nói một cách rất bình tĩnh, chuyện này hắn vừa mới nghĩ tới, hơn nữa, cũng rất quan trọng, bởi vì nó có liên quan đến một điểm rất quan trọng, đó chính là nhiệm vụ chính. Đám người mập mạp và hòa thượng hiển nhiên cũng là hạng người có trí tuệ rất cao, nhưng lại chịu sự hạn chế là xóa sạch ký ức, tiến vào luân hồi, hiện tại, rất khó có chỗ phát huy, lại thêm vị ở trước mặt này nữa, mức độ trí tuệ của gã, thật sự đã vượt qua cả luân hồi.

Phía sau, nữ võ giả đó cũng đang chạy về phía này, mà xa hơn nữa, còn có mập mạp, Gia Thố, hòa thượng và ba người thuộc hạ khác của Mộc Nam đang chạy về phía bên này.

Nữ võ giả ngược lại cũng không nhanh không chậm, bởi vì cô ta biết rõ, với khoảng cách giữa Tô Bạch và Mộc Nam lúc này, nếu Tô Bạch muốn giết gã, mình hoàn toàn không thể ngăn cản được.

"Quả nhiên, vẫn là tò mò hại chết con mèo." Mộc Nam mỉm cười, sau đó vung tay một cách có hơi thất vọng: "Cậu ta không giết tôi rồi, anh còn không ra hay sao?"

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại.

“Đừng căng thẳng, người này, cậu biết.” Giọng nói khàn đặc của Mộc Nam mang theo ý cười với Tô Bạch: “Thực ra, cậu chắc hẳn cũng đã nhìn ra được, đúng chứ?”

“Anh thật sự khiến tôi rất kinh ngạc đấy.” Tô Bạch nhìn Mộc Nam, trí tuệ của người này, thực sự cao đến như vậy sao?

Hắn biết rõ, xu thế suy tàn của Mộc Nam hiện tại, là bởi vì gã vẫn chưa có loại cơ hội chân chính, khiến gã đứng ở thế thượng phong trong thế giới chuyện xưa này mà thôi. Lúc này tình hình đi xuống của gã, thực ra cũng không liên quan đến bản thân gã cho lắm. Đây là một loại xu thế, còn gọi là vận may, thứ này vẫn luôn không đứng về phía gã. Nhưng nếu gã thật sự có thể đứng ở thế thượng phong một lần, vậy thì quá đáng sợ rồi, tiếp đó có muốn tiếp tục kéo gã xuống, thì ngay cả Tô Bạch cũng không có bao nhiêu tự tin.

Chương 859 Bởi Vì Cậu Ta Bị Bệnh Tâm Thần 1

"Không có gì ghê gớm, thực ra." Mộc Nam mở hai tay toàn xương trắng ra: "Mọi thứ chắc hẳn nên có ít nhất một mối quan hệ tam giác, cậu giết tôi, tôi sẽ rất khó phản kháng, trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh, có rất ít vụ tàn sát và tranh đoạt xuất hiện thiên về một phía, điều này đối với Phát Thanh mà nói, khó tránh khỏi có hơi nhạt nhẽo quá. Cho nên, nếu muốn gia tăng tính dễ hiểu và tính bền vững của cốt truyện, thường cần phải thêm một điểm ở bên cạnh hai bên, hình thành một loại hình tam giác, vậy mới có thể duy trì một loại ổn định căn bản nhất. Đây là cách nhìn nhận vấn đề về mặt triết học."

"Người Trung Quốc, cậu thật sự khiến tôi cảm thấy rất ngạc nhiên đấy." Vị trí phía sau Mộc Nam lập tức vặn vẹo, trên vách đá có một người bước ra, và Tô Bạch quả thực nhận ra người này, đó là George.

Một người đàn ông người Mỹ, theo lý mà nói thì chắc hẳn đã mất đi toàn bộ ký ức, lần trước khi gặp George, cả người anh ta toàn thịt nát, miễn cưỡng chống chọi một lần nhiễm phóng xạ giống như mình. Còn bây giờ, anh ta rõ ràng đã hồi phục, không, nói chính xác thì là được thiết lập lại, điều này có nghĩa anh ta quả thực đã chết trong vòng luân hồi lần trước. Nhưng hiện tại xem ra, ký ức của anh ta hình như không bị ảnh hưởng gì cả.

George nhìn Tô Bạch, rồi lại nhìn Mộc Nam, sau đó hơi gật đầu: "Chúng ta lại gặp nhau rồi."

“Rất xin lỗi, tôi cảm thấy cậu vẫn cần phải tự giới thiệu mình một chút, tuy rằng tôi cũng đoán ra một được một điểm từ một vài chi tiết vẻ ngoài của cậu, rằng trong huyết thống của cậu có mang theo một chút yếu tố của kết hôn cận huyết, nhưng tôi chắc chắn không có cách nào đoán ra được tên của cậu.”

George nhìn Mộc Nam với vẻ có hơi đăm chiêu, sau đó không còn dùng tiếng Hán lưu loát khi nói chuyện với Tô Bạch, để nói với gã: “Tôi cảm thấy, bây giờ chúng ta chắc hẳn nên giết cậu ta rồi lại bàn một chuyện khác thôi.”

“Anh có thể nói tiếng Anh, bọn họ có khả năng không hiểu tiếng Hàn, tiếng Nhật cho lắm, nhưng tiếng Anh chắc hẳn có thể có thể giao tiếp bình thường.” Lúc này, Mộc Nam rõ ràng càng lúc càng bình tĩnh hơn, bởi vì cùng với việc Tô Bạch không ra tay, nữ võ sĩ cũng đã tới gần, đứng ở phía sau hắn một cách bình tĩnh.

Từ xa, ba thuộc hạ của mình cũng đã tới nơi.

Đám người hòa thượng cũng đứng ở phía sau cách Tô Bạch nửa bước, rất dễ nhận thấy, bọn họ có rất nhiều lời muốn hỏi hắn, nhưng hiện tại quả thực không phải lúc để nói chuyện trao đổi.

Tô Bạch để ý thấy mắt trái của George có hơi đỏ lên, tuy rằng đã được xử lý, nhưng xung quanh hốc mắt vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy một chút vết bẩn.

“Con Mắt Hắc Ám không phải là viên ngọc đó.” Tô Bạch cuối cùng cũng hiểu được lý tại sao George lại xuất hiện ở nơi này.

Trước đó, hắn vẫn luôn nghi ngờ một chuyện, đó chính là nhiệm vụ chính là gì?

Nhiệm vụ chính được công bố khi nào?

Chắc hẳn là ngay khi tất cả mọi người tiến vào thế giới chuyện xưa này về mặt ý nghĩa chân chính đi, vậy tuy rằng vòng luân hồi đầu mình không chết, nhưng trí nhớ đã hoàn toàn bị xóa, còn nhiệm vụ chính là gì, thì hắn cũng không biết.

Nhưng có một người biết, đó chính là George, người cũng chống đỡ qua vòng luân hồi đầu tiên mà không chết, đồng thời còn dựa vào cái gọi là Con Mắt Hắc Ám để giữ lại ký ức.

Nói cách khác, khi mình đụng phải George ở bên dưới công trình kiến trúc hình trụ ở cuối vòng luân hồi thứ hai, ít nhất có thể khẳng định được, khi đó anh ta biết nhiệm vụ chính.

Thế nhưng, lựa chọn và cách làm của George lại khiến Tô Bạch rất không thể nào mà hiểu được, anh dường như chỉ đơn giản đắm chìm trong chuyện hấp thụ cường hóa của người khác này, mà không làm bất cứ chuyện gì đối với nhiệm vụ chính hết.

Mà đây, mới là điểm khiến Tô Bạch khó hiểu nhất.

George chậm rãi ngồi xổm xuống, ngồi trên mặt đất một cách rất mất hình tượng.

Mộc Nam cũng ngồi xuống, gã thật sự là mệt không chịu được.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, nhìn xuống hai người này.

“Chỉ ba nhóm người chúng ta thôi, đội ngũ khác và đoàn thể khác, hoặc là cá nhân, không tính, bằng không, ngay cả một miếng nước thịt khá đậm đà cũng không có luôn đâu.” George duỗi eo và nói, ngay trong giọng nói bình tĩnh này, lại gần như tuyên án tử hình với toàn bộ thính giả bên ngoài, ngoại trừ tổ đội của Tô Bạch, Mộc Nam và của bản thân George ra.

“Tôi cần hai người các anh, nói lại sự việc cho tôi một lần.” Mộc Nam nói với George và Tô Bạch: “Dù sao thì cho dù có suy đoán đến cực điểm, cũng còn lâu mới chân thực bằng tận mắt chứng kiến.”

“Được, những người khác, trước tiên cứ cách xa một chút đã, nếu các cậu còn tin tưởng ba người chúng tôi trong tiểu đội của các cậu.” George hơi mỉm cười và nói.

Mộc Nam phất tay, toàn bộ bốn thuộc hạ khác đều lùi lại một khoảng cách, đảm bảo mình sẽ không tham gia và quấy rầy cuộc trò chuyện sau đó.

Ba người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói gì, mà lùi lại một khoảng cách.

Đợi sau khi đứng vững, hòa thượng có hơi lo lắng, ngập ngừng nói: “Sao cứ giống như đại ca xã hội đen mở cuộc họp thế nhỉ?”

“Thật sự có hơi giống.” Gia Thố phụ họa.

“A di đà phật, người bần tăng lo lắng nhất vẫn là Tô Bạch.” Hòa thượng hít một hơi thật sâu, rồi lại nặng nề phun ra, tỏ vẻ cho dù có là hòa thượng, thì lúc này tâm trạng cũng không được bình tĩnh cho lắm.

Ngược lại, không phải anh ta lo lắng về năng lực của Tô Bạch, cũng không phải lo lắng về trí tuệ của hắn, mà chỉ là lo lắng, lỡ như có chỗ nào đó xảy ra vấn đề trong cuộc đàm phán ở bên đó, thì người đó sẽ không thể kiềm chế được tính khí của mình mà lật bàn.

Ở xa xa, có hai người xuất hiện, một người là Stevin cả người thối rữa, người còn lại là McCarrie. Hai người cũng đứng rất xa, trong hốc mắt trái của Stevin quấn một lớp băng gạc, có máu tươi đỏ thẫm thấm xuyên qua.

George nói lại chuyện ở vòng luân hồi lần thứ nhất và lần thứ hai.

“Ha ha, trong vòng luân hồi thứ hai, tôi và cậu ta bị anh lôi Con Mắt Hắc Ám giả ra lừa, ngược lại cũng xem như bình thường thôi, ai biết Con Mắt Hắc Ám thật của anh lại là một con mắt có thể đặt được vào trong hốc mắt được chứ, anh chắc hẳn đã đưa Con Mắt Hắc Ám vào trong mắt của Stevin trước khi tôi và Tô Bạch tiến vào trong công trình kiến trúc hình trụ này ở vòng luân hồi thứ hai, mà lần luân hồi thứ ba này, anh đã tìm thấy Stevin, móc con mắt từ chỗ anh ta, rồi lại móc mắt mình ra, đặt Con Mắt Hắc ám vào. Đúng là thú vị, cứ như usb vậy, tùy tiện cắm vào tùy tiện sử dụng, mà đồng đội của anh, chỉ là một khuôn chuyển giao mà thôi.” Mộc Nam nói.

Chương 860 Bởi Vì Cậu Ta Bị Bệnh Tâm Thần 2

“Con Mắt Hắc Ám là vũ khí bản mệnh của tôi, cũng chỉ có tôi mới có thể sử dụng, còn người khác không có cách nào dùng được.” Geeorge nhìn về phía Tô Bạch: “Nhưng rất rõ ràng, nơi này vẫn còn một vị tìm được cách giữ lại ký ức. Tôi nghe nói, Huyết tộc mạnh mẽ có thể tồn trữ ký ức của mình vào trong máu.”

Tô Bạch không nói gì, xem như là im lặng thừa nhận.

“Tiếp theo, nói đến nhiệm vụ chính đi, có thể khiến anh sinh ra sự do dự và dao động giữa những cám dỗ lợi ích từ việc hấp thụ cường hóa của người có thâm niên, và nhiệm vụ chính, vậy rất dễ nhận thấy, nhiệm vụ chính này khiến anh cảm thấy rất khó đối phó, hơn nữa, khả năng của cái sau lớn hơn một chút, bởi vì mục tiêu của nhiệm vụ chính, chắc hẳn không phải là giải quyết một đối tượng cụ thể, bằng không, anh hoàn toàn có thể tự tin đi khiêu chiến qua cửa BOSS, và hoàn thành nhiệm vụ, sau khi thực lực tăng mạnh thông qua việc cắn nuốt toàn bộ sự cường hóa của những thính giả khác. Mà sở dĩ anh không nhịn được mà xuất hiện bên cạnh tôi khi cậu ta muốn giết tôi, là vì anh cảm thấy, trí tuệ của tôi chắc hẳn có sự trợ giúp đối với nhiệm vụ chính, đúng không?”

Mộc Nam nhìn George và nói, đồng thời, trong con mắt nhỏ ẩn giấu trong đống thịt thối cũng lộ ra một tia sáng hưng phấn, giống như một thiên tài số học gặp phải một vấn đề khó trên thế giới, thứ mà gã bộc phát ra ngoài, lại là một loại kích động và không chờ đợi được nhiều hơn.

George gật đầu một cách thành thật: “Cậu nói đúng, không sai, nhiệm vụ chính là: Ngăn cản rò rỉ hạt nhân xảy ra. Mà trong vòng luân hồi thứ nhất, và luân hồi thứ hai, tôi hoàn toàn không mò được bất cứ manh mối nào, cho nên tôi mới quyết định tạm hoãn tiến độ cắn nuốt, muốn thử nghe ý kiến của cậu.”

Mộc Nam duỗi tay, nhẹ nhàng gõ lên đầu mình.

“Dựa theo niềm tin của tôi đối với mình, thì tôi cảm thấy trong lần luân hồi đầu tiên, tôi chắc hẳn đã nghĩ ra cách hoàn thành nhiệm vụ chính rồi, ít nhất chắc hẳn đã nghĩ thông suốt một vài đầu mối trong đó, điểm này, tôi rất tự tin.”

Sau đó, gã lại nhún vai: “Nhưng, chỉ thông qua sự miêu tả của các anh, thật khó để có được giá trị lớn mà chỉ tự mình trải qua mới có thể có được, bởi vì rất có khả năng chân tướng của sự thật, đang ẩn giấu trong một vài tiểu tiết khuất mắt.”

“Lời cậu nói này là thừa thãi.” George lắc đầu, đáp: “Không có một điểm cụ thể, hay là tin tức hữu ích một chút hay sao?”

Mộc Nam nghe vậy, đầu tiên im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Trong lần luân hồi đầu tiên, tôi đã trực tiếp chết, đúng không?”

“Đúng.”

“Khi đó tôi chết ngay trước mặt anh, thật sự là bị cậu ta bóp chết sao?” Mộc Nam chỉ vào Tô Bạch và hỏi.

“Đúng.”

“Nhưng trong vòng luân hồi thứ hai, tôi và cậu ta không bóp chết nhau, anh không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Đúng.” George lại khẳng định.

“Vậy mấu chốt của vấn đề, thực ra nằm ở nơi này, manh mối của nhiệm vụ chính nằm ở trong vòng luân hồi thứ nhất, tại sao cậu ta cứ nhất định phải giết chết tôi.” Mộc Nam nhìn Tô Bạch, nói một cách rất chắc chắn.

“Bởi vì cậu ta bị bệnh tâm thần.” Mập mạp từ xa dùng trận pháp nghe lén nhỏ, nghe trộm được nội dung cuộc trò chuyện, lúc này, mới không nhịn được mà nhẹ giọng thì thầm.

“Tôi không rõ, dù sao thì sau khi kết thúc trận đại giết loạn lần đầu tiên, chỉ còn lại ba người chúng ta, khi tôi cảm thấy chúng ta vốn nên bắt đầu tiến hành hấp thụ cường hóa và hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời ấy, thì hai người các cậu đột nhiên bắt đầu giết nhau. Hơn nữa không phải là loại chém giết chẳng hiểu ra làm sao đó của các cậu ở vòng luân hồi thứ hai, thông qua Con Mắt Hắc Ám, tôi biết được, sau khi tôi và McCarrie rời đi, hai người các cậu đã rất nhanh chóng ăn ý với nhau, đi tấn công Stevin, mưu đồ lấy được Con Mắt Hắc Ám giả ở trong tay của anh ta. Thật đáng tiếc, Con Mắt Hắc Ám ở trong hốc mắt của tôi, thứ mà các cậu cướp lại chỉ là giả. Nhưng ở vòng luân hồi thứ nhất, cậu, đã đích thân cắn cổ cậu ta, và hút máu của cậu ta.” George chỉ vào Tô Bạch và nói.

“Thực ra, thế giới chuyện xưa này trông có vẻ là một loại trò chơi luân hồi, nhưng trên thực tế lại không phải là vậy.” Tô Bạch trước đó vẫn luôn im lặng nghe George và Mộc Nam nói chuyện, lúc này mới mở miệng.

“Ừm, cậu có cao kiến gì không?” Mộc Nam nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi hứng thú.

“Nếu thời gian là một đường kẻ, vậy luân hồi chính là một vòng tròn.” Tô Bạch bắt đầu nói: “Nhưng lần luân hồi này của chúng ta, thực ra trên cơ bản không thể gọi là luân hồi được, tương tự với một bộ phim kinh dị luân hồi rất được chào đón, tên là [Triangle], loại đó rõ ràng mới được xem là hình thức

luân hồi khó giải được. Trong đó có thể tính toán được toàn bộ phản ứng của nhân vật chính, thậm chí là phản ứng trái ngược sau khi cô ta nhận ra đây là do luân hồi làm ra, kết quả chính là mỗi một lần đấu tranh của nhân vật chính, thậm chí là cam chịu, cuối cùng đều trở thành tình tiết được sắp xếp và tính toán sẵn trong luân hồi. Trước đây tôi cũng đã trải qua hình thức luân hồi tương tự trong thế giới chuyện xưa, nhưng loại luân hồi đó là xóa sạch hoàn toàn rồi sắp xếp mới lại, về mặt hình thức, thì thấp hơn [Triangle] một bậc.

Mà hiện tại, ba người chúng ta đây, đều sở hữu khả năng nhìn thấu bản chất của sự luân hồi này của riêng mình, rồi mang theo ký ức của mình vào trong vòng luân hồi tiếp theo. Vậy, rốt cuộc là chúng ta quá mạnh, mạnh đến mức luân hồi này đã không có cách nào chơi chúng ta xoay vòng được nữa, hay là bản chất của thế giới chuyện xưa này, thực ra cũng không phải vì luân hồi mà luân hồi. Giống như chúng ta sẽ không kìm lòng nổi muốn đi cướp đoạt sự cường hóa của người khác vậy, luân hồi của thế giới chuyện xưa này, nếu không có chuyện ngoại ý muốn xảy ra, thì chắc hẳn có ý thức chủ quan của riêng nó."

"Ý của cậu là quả cầu đen đó sở hữu ý thức của riêng mình?" George hỏi, thực ra, trong lòng anh ta cũng có suy đoán này, bởi vì nếu anh muốn tìm được pointcut để hoàn thành nhiệm vụ chính trong thế giới chuyện xưa này, vậy tìm được BOSS trong thế giới chuyện xưa này trước, mới là việc cần làm đầu tiên, cũng giống như phần lớn trò chơi, muốn qua cửa thì nhất định phải giải quyết được BOSS canh cửa. Nhưng trong thế giới chuyện xưa này, anh rất khó tìm ra được những vật đe dọa nào khác, mà mục tiêu duy nhất cũng chỉ có quả cầu đen đó.

Chương 861 Thân Phận Của Thi Thể Nữ 1

“Một viên đá có niên đại lâu, nhờ vào cơ duyên xảo hợp vẫn có thể thành tinh được, vậy tại sao hạt nhân lại không thể? Trong số các loại hệ thống năng lượng mà con người nhận biết hiện nay, thì hạt nhân là một khâu thần bí nhất và cũng là mạnh mẽ nhất, có đôi khi, rò rỉ hạt nhân hoặc là xảy ra vấn đề ở một phương diện nào đó, theo góc nhìn của truyền thông và công chúng, đều sẽ tập trung mấy vấn đề như cho rằng là do thao tác sai lầm, hay chểnh mảng trong công việc, nhưng nếu là hạt nhân sở hữu ý thức của riêng mình thì sao?” Tô Bạch nói ra quan điểm của mình.

“Vậy dựa theo cách nói của cậu, tại sao hạt nhân trong thế giới chuyện xưa này phải tiến hành loại luân hồi này?” George nhìn Tô Bạch và hỏi, rõ ràng, anh ta cảm thấy suy đoán của Tô Bạch vẫn rất có khả năng, nhưng đối với đánh giá về ý thức chủ quan của hạt nhân, thì anh ta vẫn cảm thấy có hơi hoang đường một chút.

“Học tập, mô phỏng, tiến hóa.” Trong con ngươi của Mộc Nam đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Đúng vậy, chắc hẳn chính là như vậy, nó thực ra vẫn luôn đang quan sát chúng ta, học theo chúng ta, mô phỏng chúng ta, đây là một sinh vật ngây thơ mới, một loại có trình độ trí tuệ cấp thấp, đang từng bước tiến đến biểu hiện của trí tuệ cấp cao.”

“Hạt nhân đáng sợ như vậy, làm thế nào mà nó vẫn ở trình độ trí tuệ cấp thấp?” George hỏi với vẻ có hơi khó hiểu.

“Voi có thể dễ dàng giẫm chết rất nhiều người, nhưng voi có thể giải đáp được số học cao cấp, có thể phát hiện ra lực vạn vật hấp dẫn được không?” Mộc Nam hỏi ngược lại.

“Đồng thời, cái gọi là hấp thu, cái gọi là rút ra này, tôi cảm thấy, chắc hẳn chỉ là quả táo ngọt mà hạt nhân đưa ra, bởi vì có quả táo ngọt này, thì chúng ta mới tự chém giết lẫn nhau, chúng ta mới tranh giành với nhau, và chúng ta mới có thể thể hiện ra nhiều hơn một mặt của mình, cũng giống như du khách bên bờ biển vì quan sát hải âu cướp thức ăn, nên mới cố ý tung một miếng bánh quy nhỏ vào trong đám hải âu.”

Mộc Nam đứng dậy một cách rất khó khăn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhà máy điện hạt nhân đó.

“Có cách nào có thể phá giải được không?” George hỏi.

“Anh đã ăn thịt rồi, còn tôi thì một miếng cũng chưa được ăn đây.” Mộc Nam châm chọc.

“Ha ha, nếu cứ ăn tiếp miếng thịt này, vậy khả năng đến cuối cùng sẽ bị chơi chết càng lớn hơn đấy.” George nhắc nhở.

“Tôi vẫn luôn tin thờ một đạo lý, đó chính là mỗi một thế giới chuyện xưa đều có ngụ ý của nó, và đều có giá trị của nó, nếu không thể nhận được đủ lợi ích và sự tiến bộ ở trong thế giới chuyện xưa, vậy cho dù cuối cùng có sống sót, cũng chỉ tương đương với một loại thất bại, liên tiếp mấy lần liền như vậy sẽ hoàn toàn kéo ra một khoảng cách lớn, đến cuối cùng, cũng vẫn là một chữ chết, chỉ là sớm muộn khác nhau mà thôi. Nhưng, có một điểm tôi rất đồng ý, đó là thịt này, không thể tiếp tục tùy tiện ăn được, mà chỉ có thể chọn đi ăn.

Tôi dẫn người của tôi chặn ở bên ngoài cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, còn hai người các anh có thể đưa người của mình đi triệu tập toàn bộ thính giả đang rải rác ở khắp các nơi về đây, rồi chọn ra những người được triệu tập có giá trị,

nếu thực sự không có giá trị thì có thể giết, đến khi đó, cũng có thể coi như một món ăn khai vị."

"Cảm giác này giống như chính trị của nước lớn ấy nhỉ." George đùa giỡn.

Quả thực, ba người bọn họ đại diện cho ba tiểu đội ở phía sau mình, định ra một quan điểm cơ bản ở nơi này, mà những thính giả khác, còn có không ít người đang rải rác ở thị trấn hoặc là ở trong rừng cây, bọn họ không tham gia vào cuộc họp lần này, thậm chí ngay cả quyền biết cũng không có. Nhưng sau đó, bọn họ nhất định phải chấp nhận mệnh lệnh này, và ngoan ngoãn đi tới cửa nhà máy điện hạt nhân, cùng nhau chờ đợi.

Bởi vì ba tiểu đội này tương đương nhau, đủ để quét sạch những thính giả còn lại, trừ phi các thính giả còn lại lập tức liên kết chặt chẽ lại với nhau, nhưng đây rõ ràng là chuyện không có khả năng, đây chính là nơi thực lực chi phối tất cả, và nó không khác gì với chủ nghĩa quyền lực khống chế của quốc gia.

"Được, tôi đồng ý." Tô Bạch duỗi tay, vỗ lên bả vai của Mộc Nam, thấy George đã gật đầu, quay người mang người của mình rời đi để tìm kiếm những thính giả khác, Tô Bạch mới đè thấp giọng nói: "Diễn không tệ đâu."

"Làm sao biết được?" Mộc Nam nhìn Tô Bạch với vẻ có hơi ngạc nhiên, nhưng trong ánh mắt, lại mang theo một tia thừa nhận và trêu tức.

"Cường hóa của anh tôi đã thường xuyên thấy trong AV ngày trước, cái đám xúc tu ghê tởm dài ngoằng đó có khả năng tái sinh và hồi phục rất đáng sợ, thậm chí còn không kém Huyết tộc một chút nào. Tôi không tin với trí tuệ của anh, cho đến bây giờ vẫn chưa có khả năng hồi phục lại năng lực, hơn nữa, biểu hiện yếu đuối vừa rồi đó cũng thật chướng mắt quá."

“Cuộc sống tựa như trò chơi, tất cả dựa vào diễn xuất.” Mộc Nam nhìn chằm chằm vào con ngươi của Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: “Có biết tại sao tôi lại kêu cậu đi tìm những thính giả khác không?”

Trong lòng Tô Bạch chấn động, nhưng trên gương mặt lại vẫn không hề dao động như cũ, rõ ràng có hơi khó hiểu.

“Trong lòng mọi người biết là được.” Mộc Nam ngược lại, cũng duỗi tay vỗ lên bả vai của Tô Bạch: “Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình, và cũng luôn muốn cất giữa con át chủ bài của mình mọi lúc, nhưng tóm lại, tôi hy vọng ở cậu có thể xuất hiện điểm đột phá.”

“Vậy anh thì sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại: “Nếu anh không có kế hoạch và manh mối, cũng sẽ không đi tập trung toàn bộ thính giả tới.”

“Quả thực là có cách đấy, nhưng là một cách ngu dốt, tôi mong rằng cậu có thể mang đến cho tôi một hy vọng, ít nhất, là giảm bớt áp lực một chút.” Mộc Nam nhẹ nhàng nở nụ cười, vừa cười, vừa dường như trong mỗi một lỗ chân lông trên người anh ta đều mọc ra những xúc tua màu đỏ thật nhỏ, sau đó, cơ thể anh ta bắt đầu phục hồi lại như cũ với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Tô Bạch quay người, đi về phía bên đám người mập mạp.

“Đã nghe thấy chưa?” Hắn hỏi.

Mập mạp gật đầu, tuy rằng trước đó ba người hội ý, nhưng lại không có người nào đi sắp xếp kết giới hay lá chắn gì, cho nên tuy khoảng cách có hơi xa, nhưng ba bên thực ra đều có thể nghe được, đây cũng xem như là một loại ăn ý.

“Đại Bạch, bây giờ chúng ta đi nơi nào? Tìm thính giả sao?” Mập mạp hỏi.

“Không, có một nơi tôi muốn đi trước.” Khi nói câu này, Tô Bạch sờ ra sau gáy mình theo bản năng, lần này bà lão chết tiệt đó cũng không xuất hiện nữa.

Thời gian cũng chưa đến nửa ngày, ba người Tô Bạch lại một lần nữa đi vào trong thị trấn, đứng ở phía trước một ngôi nhà dân.

Ngôi nhà dân này nơi đám người mập mạp đã xếp nơi cho hắn ở khi Tô Bạch bắt đầu vòng luân hồi trước.

Hắn đẩy cửa ra, đi thẳng lên lầu hai, rồi mở cửa căn phòng ở phía tây nhất, cách bày biện trong này không có sự thay đổi gì cả, một chiếc giường đơn giản, một chiếc bàn đơn giản và một tủ quần áo đơn giản.

Chương 862 Thân Phận Của Thi Thể Nữ 2

“Mập mạp, hòa thượng, các anh để ý một chút.” Tô Bạch nhắc nhở.

Hòa thượng và mập mạp đều gật đầu.

Tô Bạch đi tới phía trước tủ quần áo, rồi duỗi tay mở nó ra.

“Lạch cạch…”

Một thi thể nữ trực tiếp thuận thế ngã xuống, rơi vào trong lòng Tô Bạch.

Không có thi biến, quả thực không có thi biến.

Một thi thể nữ chết vì bị cắt cổ, cả người từ trên xuống dưới đã được xử lý chống phân hủy, nếu lần trước không phải Tô Bạch đưa lưng về phía thi thể nữ, khiến gương mặt của bà lão đó đối diện với cô ta, thì có khả năng thi thể nữ cũng sẽ không bị thi biến.

“Các anh em, tìm trong ngôi nhà này một chút, trên dưới xét qua một lần, chúng ta cần thân phận của người ở đây.

Tô Bạch vừa đẩy thi thể nữ về vị trí cũ, vừa nói, thi thể của những người khác trong thị trấn đều không thấy đâu, nhưng tại sao lại chỉ có mỗi một thi thể này là còn ở lại?

Ba người hòa thượng, mập mạp và Gia Thố lập tức bắt đầu tìm kiếm, ngay lúc này, bọn họ ngược lại không cảm thấy Tô Bạch chỉ huy có gì không đúng, bởi vì dù sao hắn cũng có ưu thế nắm giữ thông tin.

Rất nhanh, trong tay mập mạp đã cầm một túi văn kiện và một thẻ thân phận đi ra, anh ta cho hòa thượng xem trước, hòa thượng hiểu một chút tiếng Hàn, đã dịch chữ phía trên cho mập mạp nghe.

"Đại Bạch, chủ của căn nhà này tên là Kim Trọng Hữu, là kỹ sư trưởng của nhà máy điện hạt nhân.

"Kim Trọng Hữu?" Tô Bạch lẩm nhẩm một cái tên: "Có ảnh cả nhà không?"

"Có."

Lúc này, Gia Thố bước tới: "Đúng là thú vị, đây là cái tôi tìm được trong tầng lửng ở phòng ngủ, người Hàn Quốc đều có loại thói quen này cả sao?"

Nói xong, Gia Thố đưa một bọc giấy dầu qua.

Tô Bạch mở bọc giấy dầu ra, bên trong là một bức ảnh chụp gia đình, đây là một bức ảnh gia đình bình thường, không có quỷ ảnh, không có mặt quỷ, mà chỉ có bốn người. Một bà cụ, một người đàn ông trung niên, một người phụ nữ trung niên, còn có một đứa trẻ nhỏ nữa.

Rất rõ ràng cũng rất hiển nhiên, đây là một gia đình ba thế hệ gồm bà và cháu rất bình thường.

Chỉ có điều, Tô Bạch lập tức dùng tay mình chỉ lên một gương mặt trong bức ảnh: "Bà cụ này là mấu chốt của vấn đề, khi vừa mới bắt đầu vòng luân hồi thứ hai, bà ta đã xuất hiện ở sau gáy của tôi rồi."

"Bà cụ này sao?" Mập mạp thì thầm một tiếng: "Bà ta ở sau gáy của cậu từ khi nào? Đây là một loại thủ đoạn bám vào người của quỷ, hơn nữa còn là một loại thủ đoạn rất cao minh, cũng được tính là một kỹ thuật mượn xác hoàn hồn để sống."

Rất dễ nhận thấy, ở phương diện quỷ thần này, mập mạp và hòa thượng chắc chắn nghiên cứu kỹ hơn Tô Bạch rất nhiều.

"Bà ta bám vào người cậu khi cậu ngủ say vì bị thương bởi phóng xạ, hay là sau khi cậu tỉnh lại mới bám vào người?" Hòa thượng hỏi.

"Tôi không rõ nữa, có sự khác biệt nào sao?" Tô Bạch hỏi.

"Có sự khác biệt rất lớn ấy chứ." Mập mạp tiếp lời bảo: "Nếu là trong lúc cậu đang hôn mê, vậy dựa theo cách nói của đạo gia, chính là trên cơ bản ngọn đèn trên người đang nằm ở trạng thái nửa tắt, nghĩ là trên tim đen vẫn còn một chút ánh lửa, nhưng lại không hoàn toàn đang cháy. Vào lúc này, bất cứ cô hồn dã quỷ nào đó, chỉ cần có dã tâm và theo đuổi, đều có thể thử tiến hành mượn xác hoàn hồn đối với cậu.

Nhưng nếu như khi ấy cậu đang tỉnh, cho dù cậu bị thương có nặng đến đâu, và cho dù cậu có suy yếu đến thế nào, thì cậu vẫn đang tỉnh, cậu là Tô Bạch, cậu là thính giả có thâm niên, mức độ sinh mệnh của cậu nằm ở ngay đây, quỷ bình thường muốn mượn xác cậu hoàn hồn, vậy độ khó có thể so với một tên đàn ông luôn ru rú trong nhà muốn leo lên đỉnh Everest vậy, phải biết rằng, dã quỷ không có nền móng, không có xác thịt, không giống với thính giả cùng cấp bậc, nếu như thính giả cùng cấp bậc muốn chiếm cơ thể cậu, vậy vẫn còn có khả năng. Nhưng dã quỷ trên cơ bản không có khả năng này, hơn nữa dựa theo cách nói của cậu, dã quỷ này còn tiến hành mượn xác hoàn hồn với phương thức quay đầu, lại càng khiến tôi không có cách nào lý giải được."

"Đại Bạch, nói xem cậu đã ép bà ta ra khỏi cơ thể cậu thế nào đi." Hòa thượng nói.

Tô Bạch chỉ vào tủ quần áo bên cạnh: "Nhìn thấy cái gương này không? Khi ấy gương vỡ, tôi cầm một mảnh kính dài, rồi đâm thẳng vào miệng mình."

“Ối…” Mập mạp hít ngược một ngụm khí lạnh: “Má ơi, cũng chỉ có tên tàn nhẫn như cậu mới dám làm loại chuyện này với mình mà thôi.”

Hòa thượng thì lại nhíu này.

“Thực ra cũng rất dễ hiểu thôi.” Lúc này, Gia Thố mở miệng nói: “Điều này có nghĩa vong hồn của bà lão đó có cấp bậc không cao.”

“Cho nên, dưới điều kiện tiên quyết là cấp bậc của vong hồn không cao, lại suýt chút nữa thì chiếm được cơ thể Đại Bạch với một loại phương thức xa xỉ, to lớn và cao cấp…” Mập mạp nói đến đây thì trầm ngâm một chút, trong phút chốc, ánh mắt của bốn người nhìn nhau.

“Bà ta có liên quan đến hạt nhân.” Cả bốn người đồng thanh nói.

Chỉ có một khả năng này, quỷ hồn của bà lão này chắc chắn có liên quan đến hạt nhân. Nơi này là sân nhà của hạt nhân, tuy bà lão có khả năng không phải là hạt nhân, nhưng ở nơi này tương đương với một nửa sân nhà của bà ta, cho nên bà ta mới có thể vừa thể hiện ra một loại thủ đoạn cực kỳ mạnh mẽ, lại vừa bộc lộ ra một loại thực lực ở cấp bậc không cao.

Bất cứ mệnh đề mâu thuẫn nào xuất hiện, chắc chắn có một nguyên nhân mạnh mẽ đang chống đỡ nó.

“Sự việc có chút thú vị rồi.” Mập mạp sờ chiếc cằm đầy đặn của mình: “Chúng ta đều nhìn thấy thi thể của những người khác rồi, chắc hẳn đều đang trôi nổi trong không gian khác chiều ở nhà máy hạt nhân, nhưng thi thể của người phụ nữ này lại vẫn nằm ở đây, lại thêm sự quỷ dị của vong hồn bà già nữa. Chuyện này trở nên càng lúc càng thú vị.

Đại Bạch, tôi cảm thấy chúng ta có thể tìm được một bước đột phá rồi, nếu chúng ta tiếp tục điều tra theo manh mối này, hoàn toàn có thể không cần đến thằng chó Mộc Nam kia nữa, cậu không biết đâu, mỗi lần Bàn Gia tôi nhìn thấy tên đó, trong đâu tôi toàn là sự ngờ vực thôi.”

Tô Bạch nghĩ ngợi, không nói cho anh ta biết thực ra Mộc Nam đã phát hiện ra một vài manh mối, trên thực tế, Mộc Nam cũng hy vọng mình có thể giúp gã tìm được một bước đột phá mới và giảm nhẹ áp lực.

Tất nhiên, Tô Bạch quả thực cũng hiểu được cách nhìn của mập mạp về Mộc Nam, trên thực tế, bản thân hắn cũng như vậy. Người đó quả thực thông minh đến không tưởng, trí tuệ đó thật sự khiến người có hơi thảng thốt.

Hòa thượng ngược lại trông có vẻ rất bình tĩnh, nói: “A di đà phật, ăn cơm uống nước đều do ý trời, khi nhận khi cho hẳn theo lẽ thường, trời đố kỵ anh tài, từ xưa đến nay, cũng không phải không là như vậy.

Chương 863 Mấu Chốt Bị Bỏ Quên

Mộc Nam quả thực có trí tuệ sánh như yêu quái, nhưng dựa theo sự hiểu biết của bần tăng về cậu ta, cậu ta thực ra không thật sự vượt qua chúng ta quá nhiều đâu, ở một mức độ nhất định, bốn người chúng ta ở đây, trên cơ bản có thể nằm trên cùng một trục hoành với cậu ta.

Bằng không, cậu ta cũng sẽ không bị Đại Bạch giết chết trong vòng luân hồi đầu tiên, bằng không, cậu ta cũng sẽ không tiếp tục bị Đại Bạch phá hỏng chuyện tốt ở vòng luân hồi thứ hai."

"Ha ha, hòa thượng, lời này của anh thật mỉa mai ghê ấy, ý của anh là con hàng đó thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vận may lại luôn không tốt, đúng không?"

"Ừa." Hòa thượng gật đầu: "Đối lập hoặc là hợp tác với người giống như vậy, chỉ cần bảo đảm một chút mới được, đó là cứ cố khả năng không cho cậu ta chiếm được ưu thế trước, chỉ cần cậu ta không thể chiếm được ưu thế, vậy thì, cho dù cậu ta có trí tuệ đáng sợ đến đâu, cũng chỉ có thể làm Chu Du thở dài mà thôi."

"Được rồi, quay trở lại chuyện chính trước đi." Gia Thố nhắc nhở mọi người đã có hơi lạc đề một chút: "Trong nhà cũng không còn tư liệu nào khác nữa, muốn biết thân phận của bà lão đó, thậm chí là muốn làm rõ vụ rò rỉ hạt nhân lần này và lai lịch chân chính của cái gọi là hạt nhân, từ đó tìm ra được phương pháp đối phó và giải quyết bước tiếp theo thế nào, các vị, có ý tưởng nào không?"

“Ý tưởng vẫn nằm trong nhà máy điện hạt nhân.” Tô Bạch mở miệng đáp: “Chỉ là không đi vào kiến trúc hình trụ tròn lần đó nữa, mà chắc hẳn là nên đi tìm thông tin về công nhân ở những nơi tương tự với tòa nhà làm việc khác ở nhà máy điện hạt nhân. Tuy rằng công nhân cấp thấp ở nhà máy điện hạt nhân có rất nhiều, nhưng nếu Kim Trọng Hữu mà hòa thượng dịch ra có thân phận là kỹ sư trưởng, vậy chắc hẳn rất dễ tìm ra được anh ta mới đúng.”

“Vậy cần sự phối hợp của Mộc Nam rồi.” Mập mạp trầm ngâm bảo: “Nhất định phải ngăn cản những người khác tiến vào kiến trúc hình trụ khi chúng ta đang ở trong tòa nhà văn phòng tìm hồ sơ thông tin.

Tôi cảm thấy, phần mở đầu cho vụ nổ của quả cầu đen, chắc hẳn là có thính giả bắt đầu tiến vào khu vực trung tâm, bởi vì trong hai lần luân hồi, thời gian mọi người tiến vào khu vực trung tâm không giống nhau, nhưng sau khi nhóm người thứ nhất tiến vào, cũng chính vào thời điểm bọn họ vừa có thể hoàn thành hấp thụ cường hóa của một thính giả đã chết, thì quả cầu đen đó sẽ bùng nổ, nút thắt này thực ra nằm ở đây.”

“Như vậy xem ra, Mộc Nam dẫn người của mình chặn ở cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân trước, rồi kêu hai tiểu đội của George và chúng ta đi thu thập những thính giả đơn độc hoặc là những tiểu tội khác, đây không phải cũng được tính là một thủ đoạn mà cậu ta đã sớm bày ra hay sao?”

Gia Thố đột nhiên phát hiện ra sự việc có hơi vô lý: “Đừng nói với tôi, con hàng đó thật sự thông minh đến mức độ này rồi nhé.”

“Trên thực tế, vẫn thật sự có khả năng này đấy, cậu ta chắc hẳn cũng đoán ra được chỗ thực sự hữu dụng trong nhà máy điện hạt nhân không chỉ có mỗi công trình kiến trúc hình trụ tròn đó, cũng có thể là do phân tích từ cách xác định thời gian

và cơ hội nổ tung của quả cầu đen cùng luân hồi xuất hiện, cho nên mới sắp xếp như vậy.” Mập mạp vỗ tay: “Có sao thì nói vậy, con hàng này thực sự rất thông minh, nhưng cũng giống như hòa thượng đã nói, cậu ta thông minh đến mức khiến trời ghen ghét, sau này đã định trước sẽ trở thành đá kê chân cho người khác giành được thành tựu.

Trên thực tế, nếu muốn so về số phận và may mắn, thì chẳng ai so được với Đại Bạch hết, mẹ nó chứ, mỗi lần nhìn thấy Đại Bạch, trong lòng tôi đều cảm thấy vặn vẹo, Bàn Gia tôi khổ sở chịu nhục, nằm gai nếm mật, mới bước được đến vị trí này, sau đó quay đầu nhìn lại, thấy một người thường xuyên mắc bệnh tâm thần cũng như vậy.”

“Ác nhân tự có ác nhân trị, Mộc Nam bị Đại Bạch giết chết trong vòng luân hồi đầu tiên là chứng minh tốt nhất.” Hòa thượng mở cửa căn phòng: “Đi thôi, chúng ta trở về nhà máy điện hạt nhân, có một vài chuyện vẫn nên làm rõ sớm hơn một chút thì tốt hơn, cho dù dựa theo những lời mà Đại Bạch cậu, George và Mộc Nam đã nói, vẫn cần tiếp tục đi giết chết một vài thính giả và hút cường hóa của bọn họ, vậy cũng phải đợi tra ra được manh mối của chuyện này, cảm giác nắm vững tất cả trong tay đã rồi lại nói sau.”

Hòa thượng bước ra đầu tiên, đi xuống dưới tầng, sau đó là mập mạp, Gia Thố và Tô Bạch.

Đợi đến khi bốn người bước ra khỏi sân nhỏ và đứng ở ven đường, Tô Bạch đột nhiên nhớ đến một chuyện, nói: “Tôi rất tò mò, khi ấy là ai trong các anh đã quyết định tạm thời sắp xếp cho tôi ở trong căn nhà đó vậy? Thế này cũng trùng hợp quá rồi. Ừm, tôi quên mất, các anh trải qua luân hồi, nên trí nhớ chắc chắn không còn, vấn đề này cũng không ai có thể trả lời được cho tôi.”

Trong giây lát, sắc mặt của hòa thượng đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, lập tức hỏi: "Đại Bạch, trước đó cậu nói cậu nằm trong quan tài của Vampire trong một tiệm đạo cụ, vị trí của tiệm đạo cụ đó ở đâu?"

Tô Bạch nghe vậy, nhìn ra xung quanh, sau đó có hơi nghi ngờ, đáp: "Ồ, không phải trên con đường này hay sao?"

"Một nửa khu vực ở thị trấn này kề sát với biển, cũng được tính là một kết cấu một bán đảo nhỏ, tôi có ấn tượng với tiệm đạo cụ đó, là con đường từ đường núi đi xuống, tiến vào thị trấn mà chúng ta đã ở lúc đầu, cho rằng đó là lần đầu tiên tiến vào thế giới chuyện xưa, hai con đường này đều dựa vào biển, thoạt nhìn rất tương tự, nhưng trên thực tế, bọn chúng lại phân ra nằm ở hai hướng nam và bắc của thị trấn, cách nhau cả một thị trấn." Gia Thố đáp.

"Vậy… không đúng rồi Đại Bạch." Mập mạp mở miệng nói: "Cậu nói chúng tôi đưa cậu đã hôn mê sau khi ra khỏi tiệm đạo cụ rồi rơi xuống biển, đến chiếc giường trong căn phòng đó, sau đó tôi còn sắp xếp trận pháp cho cậu để cậu ở lại nơi này nghỉ dưỡng. Tại sao chúng tôi lại đưa cậu từ một đầu của thị trấn đến một căn nhà xa lắc ở tận đầu này cơ chứ?" Mập mạp nhún vai: "Thế này lại không hiểu được, hơn nữa dựa theo trải nghiệm mà cậu nói, khi ấy chúng tôi không hề phát hiện ra điều khác thường trong căn nhà đó."

"Cho nên, bần tăng cho rằng, Đại Bạch, trải nghiệm thật sự là khi đó, có khả năng cậu vẫn chưa hôn mê, mà là bị…" Nói đến đây, anh ta dường như cũng hơi do dự, hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Chắc hẳn là Đại Bạch cậu, đã dẫn ba người chúng tôi vào trong căn nhà đó trong vòng luân hồi trước."

Chương 864 Người Có Mái Tóc Che Phủ Gáy 1

Tô Bạch chỉ vào mình: "Ý của anh là khi ấy tôi đã bị bám vào người rồi sao? Hoặc là, ý thức của tôi đã bị khống chế rồi?"

"A di đà phật, bần tăng cảm thấy chắc hẳn là loại tình huống như vậy, Đại Bạch, khi cậu nhảy vào trong nước biển, nhất thời đã hôn mê, mà bà lão đã xâm nhập vào trong cơ thể của cậu từ vị trí sau gáy để khống chế cơ thể của cậu.

Nếu bà lão đó đã có thể bị trận pháp mà mập mạp sắp xếp uy hiếp, cũng có thể bị cậu dùng kính cưỡng ép đâm ra khỏi cơ thể, vậy có thể chứng minh bà ta quả thực là một vong hồn có thực lực không mạnh cho lắm, lại chiếm giữ ưu thế sân nhà mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bà ta khống chế cậu, bởi vì khi ấy bên cạnh cậu vừa vặn có ba người chúng tôi, cho nên bà lão đó không dám làm ra chuyện gì khác, cố gắng hết sức che giấu bản thân, mà khi đó cậu cũng có hơi điên điên khùng khùng, cậu cũng nói, cậu mất rất lâu mới nhớ ra được mình là ai, cho nên khi đó bà lão muốn bắt chước cậu, thực ra cũng rất đơn giản thôi, cứ trực tiếp lảo đảo rồi chỉ trò, từ một đầu thị trấn này đến một đầu kia, cũng không phải không có khả năng.

Hơn nữa dựa theo tình hình khi đó, ba người bần tăng chắc chắn cũng chỉ biết đi theo cậu, đợi sau khi cậu tiến vào căn nhà đó, có thể bà lão thấy thực sự không có cách nào vứt được ba người bần tăng lại, mà bà ta bởi vì khống chế cơ thể của

cậu cũng thực sự đã quá mệt rồi, cho nên lúc này mới chuyển lại quyền khống chế cơ thể cho cậu.

Nhưng rất dễ nhận thấy, bà lão này là muốn về nhà xem sao."

"Về nhà?" Tô Bạch có hơi mỉm cười: "Bà ta hoàn toàn có thể trở về bất cứ lúc nào cơ mà."

"Có lẽ, bà ta thật sự cần một cơ thể, mà Tô Bạch cậu lại vừa vặn phù hợp với điều kiện." Mập mạp lúc đầu vẫn còn mang vẻ mặt nghiêm túc phân tích, sau đó trên gương mặt lộ ra nụ cười hèn hạ mà mọi người đàn ông đều hiểu được đó, nói: "Ví dụ như bà già đó muốn đổi cơ thể đàn ông để trải nghiệm một loại cảm giác gì đó thì sao?"

"Đại Bạch, có những chuyện, cậu có thể nói thẳng với chúng tôi, tuy rằng khi cậu đang miêu tả những chuyện đã trải qua trước đó, cậu chắc hẳn vì suy nghĩ cho cảm giác của chúng tôi, cho nên mới cố tình lược bớt một chi tiết này." Hòa thượng hơi dừng lại, rồi nói tiếp: "Đó chính là ở vòng luân hồi trước, ba người chúng tôi chắc hẳn nhìn thấy bộ dáng bị thương nặng của cậu, đã đưa ra hành động vứt bỏ cậu, có đúng không?"

Tô Bạch im lặng một lúc, sau đó gật đầu.

Không thể không nói, chuyện này quả thực rất khó xử, không chỉ Tô Bạch cảm thấy khó xử, mà mập mạp, Gia Thố và hòa thượng đều khó xử, nhưng khi phân tích vấn đề, quả thực cái phải nói thực thì nói thực, không thể chơi trò nói dối được.

"A di đà phật, vậy có thể giải thích được rồi, nếu chỉ là vừa nhìn thấy cậu lần đầu tiên, sau đó cậu hôn mê, ba người chúng tôi cứu cậu lên rồi sắp xếp cậu ở trên giường, với sự hiểu biết của ba người chúng tôi về huyết thống của cậu, chúng tôi không nên nhanh chóng vứt bỏ cậu như vậy.

Bởi vì chúng tôi đều biết, về mặt góc độ huyết thống của cậu mà nói, việc hồi phục lại như cũ, thực ra đối với cậu cũng không tính là chuyện quá khó khăn gì, chỉ cần ba người chúng tôi tạo cho cậu một vài điều kiện bên ngoài thích hợp là được.

Nhưng ba người chúng tôi sau khi cậu tỉnh lại như cậu đã nói, trên cơ bản tương đương với vứt bỏ cậu, cho dù mập mạp đã bày bố một cái gọi là trận pháp phòng ngự cho cậu, nhưng trong lòng mọi người thực ra đều biết rõ, đây đã tính là một loại anh đi đường anh tôi đi đường tôi rồi.

Là điều gì đã thúc đẩy chúng tôi vứt bỏ cậu nhanh như vậy?" Hòa thượng cuối cùng lại hỏi ngược lại: "Bần tăng cảm thấy chắc hẳn là khi cậu hôn mê, bà lão đó đã khống chế cơ thể của cậu, sau đó suốt toàn bộ quá trình này bà ta lảo đảo, thậm chí còn mang theo chút thần kinh dung dinh, điên điên khùng khùng, đưa chúng tôi từ một đầu thị trấn tới bên này, khiến bần tăng, khiến Gia Thố và khiến mập mạp, khiến ba người chúng tôi về các loại chi tiết đều cảm thấy, cậu, Tô Bạch, thật sự bị ảnh hưởng bởi phóng xạ rất nghiêm trọng rồi, thậm chí thần trí và khả năng hồi phục còn có hơi không rõ ràng."

Tô Bạch dùng tay ấn lên thái dương của mình, ép buộc tinh thần mình lại tập trung lại.

"Vậy, bà lão đó, tại sao chứ? Thật sự chỉ là vì muốn trở về nhà xem thử thôi sao?" Tô Bạch hiển nhiên đã trực tiếp bỏ qua lý do trêu chọc đó của mập mạp.

"Bần tăng cũng không biết chuyện này, nhưng bần tăng cảm thấy, rò rỉ hạt nhân và toàn bộ mọi chuyện hiện tại đã bị chúng ta nắm được cái đuôi rồi, tiếp theo, chỉ là xem chúng ta có khả năng kéo chiếc đuôi này, lôi theo cả người bên trong ra không."

Lúc này, ở cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân trông có vẻ rất náo nhiệt. Đương nhiên, cũng không phải là loại náo nhiệt ồn ào tiếng người, mà hoàn toàn ngược lại, nơi này rõ ràng rất yên tĩnh, tuy rằng có không ít người, thi thoảng trao đổi và nói chuyện cũng đều là loại châu đầu ghé tai, hạ thấp giọng là chính.

Mộc Nam và bốn thuộc hạ của mình ngồi ở bên dưới cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân. Năm người này thật sự cũng có một loại khí thế của một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Đương nhiên, ở trước mặt năm người này, còn có một đầu người bị ném trên mặt đất.

Đây là một vị thính giả người Đức có mưu đồ lôi kéo những thính giả khác cùng nhau làm ầm ĩ để tiến vào cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, kết quả bị ba thuộc hạ ở bên cạnh Mộc Nam cùng nhau ra tay, mỗi người đều trả giá bằng một chút thương thế để trực tiếp giết chết người.

Hành động này, cũng được xem là đã chấn nhiếp khoảng mười lăm, mười sáu thính giả bên dưới.

Thực ra, nếu như những thính giả này có thể đoàn kết lại cùng nhau xông lên, thì năm người Mộc Nam chắc chắn cũng sẽ bị hất đi, nhưng lại không có người nào bằng lòng làm con chim đầu đàn nữa, và cũng chẳng có người nào dám làm con chim đầu đàn tiếp cả, lúc này, mọi người đều chọn làm đà điểu.

Tuy rằng trên cơ bản, thính giả bên dưới đều không biết chuyện về luân hồi này, nhưng mọi người đều biết rõ, khu vực trung tâm của thế giới chuyện xưa này nằm bên trong nhà máy điện hạt nhân, cho nên phần lớn người đều cho rằng, là năm người Trung Quốc này muốn độc chiếm một vài lợi ích.

Chương 865 Người Có Mái Tóc Che Phủ Gáy 2

Toàn bộ thịt thối trên người Mộc Nam đã không còn thấy đâu, nhưng tại sao thính giả người Đức ở trước mặt chỉ còn lại một cái đầu?

Bởi vì thi thể của anh ta đều đã bị Mộc Nam phân tách và hấp thụ cả rồi, khác với huyết thống Huyết tộc của Tô Bạch hấp thụ máu tươi để chuyển hóa thành sức mạnh của mình, mà hấp thụ của Mộc Nam nằm ở phương diện da thịt và xương cốt, nhưng ít nhất từ mặt hiệu quả mà nói, thì hình như cũng không kém hơn Tô Bạch bao nhiêu, chẳng qua những xúc tua mang theo dịch đặc, chắc chắn không được tao nhã như Huyết tộc mà thôi.

Trong tay Mộc Nam cầm một cành cây, tùy tiện vẽ lên mặt đất, xung quanh có bốn thuộc hạ, vây quanh nơi gã đang ngồi, trên cơ bản đều đang nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phút chốc, trong vòng thính giả bên dưới lại một lần nữa nổi lên một vài làn sóng dao động, lại có một tốp thính giả qua đây.

Là George, và một thính giả Nhật Bản gần như là một nửa áp tải, một nửa xách tới.

George dẫn Stevin và McCarrie đi thẳng đến vị trí cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, các thính giả bên dưới cho rằng đám người Mỹ này không ngồi nổi nữa rồi mà dự định cưỡng chế xông qua cửa, trong lúc nhất thời, suy nghĩ của mọi người lại rối loạn một lần nữa, bọn họ nghĩ xem nếu đám người Mỹ

và một đám người Trung Quốc chặn cửa này ra tay với nhau, vậy liệu mình cũng có thể thuận theo đó mà nhét một chân vào hay không?

Chỉ có điều, rất nhanh, sự thật lạnh lùng giống một chậu nước lạnh hắt tới.

Ba người nước Mỹ gật đầu, lại còn chào hỏi với mấy người Trung Quốc đó, sau đó ngồi chung một chỗ với đám người Trung Quốc đó, đối lưng với cánh cửa lớn của nhà máy điện hạt nhân, và đối diện với toàn bộ thính giả bên dưới.

Vậy mà bọn họ lại cùng một giuộc.

Trong lúc nhất thời, một loại cảm giác vô lực và uất nghẹn đang không ngừng dấy lên trong lòng của các thính giả. Các thính giả đều là người thông minh, tuy rằng bọn họ rất thức thời, cũng rất biết nhìn tình thế mà xoay chuyển, chọn phương thức hành động an toàn nhất mới là điều tốt nhất cho mình, nhưng đồng thời bọn họ cũng là một kiểu người kiêu ngạo, trong mắt người bình thường, bọn họ chính là thần, mà trên cơ bản, mỗi một thính giả, hoặc ít hoặc nhiều đều chịu sự ảnh hưởng của loại tâm thái này.

Cũng chính vì vậy, nếu trước đó chỉ có năm người Trung Quốc ngồi ở nơi đó, xem như đã uy hiếp được các thính giả bằng một loại khí thế và thủ đoạn tàn nhẫn, mạnh, vậy thì bây giờ, ba người Mỹ bày tỏ thái độ cũng ngồi ở nơi đó một cách công khai, lại hoàn toàn không mang thêm hiệu quả chồng lên, mà ngược lại còn khiến tâm lý phản nghịch của mọi người đột nhiên nổi lên.

Bởi vì điều này chứng minh, hai tiểu đội này vậy mà lại có ý định thông đồng với nhau, đây là muốn trực tiếp dựa vào thực lực, không quan tâm việc ăn chung, vơ vét toàn bộ mọi thứ trong thế giới chuyện xưa lần này vào trong túi!

Người chính là một loại sinh vật kỳ quái như vậy đấy, bởi vì hoạt động tâm lý phức tạp và sự thay đổi của họ là thứ mà động vật bình thường còn lâu mới có thể hiểu được.

Bên dưới, thính giả vốn là tán khách đã bắt đầu lặng lẽ ngồi xuống, người vốn không có dự định tổ đội cũng bắt đầu tổ đội, thính giả đã tổ đội trước đó, bây giờ lại biến thành càng thêm chặt chẽ. Tuy rằng vẫn không có người nào đứng ra dẫn đầu phản kháng, nhưng bầu không khí bên dưới lại càng lúc càng thêm nặng nề.

"Anh không nên ngồi ở đây." Mộc Nam nói với George ở ngồi đối diện bên cạnh mình một cách rất bình tĩnh: "Anh ngồi ở bên dưới thì bọn họ ngược lại sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì khi đó, anh là một thành viên trong bọn họ, thậm chí là chong chóng đo chiều gió, anh ngồi ở đấy thì tiểu đội bên dưới không hành động, những người khác trong bọn họ cũng không dám làm loạn."

"Chẳng sao cả, dù sao thì sớm hay muộn mà chẳng trở mặt." George trông có vẻ rất bình tĩnh.

Mộc Nam gật đầu, cũng không thấy gã quá mức khẩn trương, bởi vì cách đấy không xa, gã nhìn thấy Tô Bạch và ba người đó đang đi về phía bên này.

Ba tiểu đội có thực lực mạnh mẽ tọa trấn ở nơi này, đủ để chấn nhiếp toàn bộ lực lượng phân tán ở bên dưới, đám người bên dưới vừa mới tập trung dũng khí lại, cũng sẽ hoàn toàn bị đả kích, từ con sư tử đợi thức tỉnh, lại quay trở về biến thành bên bị động với tư tưởng ích kỷ tối cao.

"Đúng rồi, người bạn đó của anh tên là Stevin nhỉ."

Mộc Nam cầm cành cây trong tay, chỉ vào Stevin ngồi bên cạnh George một cách rất tùy tiện, loại người dung hợp cường hóa của cả hai đại thú nhân là người sói và người gấu có thực

lực không tầm thường, chỉ là hiện tại người này khá thê thảm, dù sao thì cũng đã bị thương bởi phóng xạ hạt nhân, cũng không giống mình và người đàn ông tên Tô Bạch đó, có thể hồi phục nhanh chóng như vậy.

“Sao nào?” George hỏi.

“Không, chỉ có hơi tò mò thôi, ngày hôm nay thực sự rất oi bức đấy, sao người bạn đó của anh vẫn còn để tóc dài phủ hết toàn bộ phía sau gáy thế kia, anh ta là người hâm mộ của The Beatles sao?”

“Đây là thói quen của cậu ta.” George cười ha ha, nhưng ngón áp út phải của anh ta, lại hơi run rẩy.

“Ồ.” Mộc Nam gật đầu với vẻ từ chối cho ý kiến, sau đó đứng dậy, nhìn về phía đám người Tô Bạch đang đi qua đây, hai cánh tay mở ra, nói với hắn: “Tôi đột nhiên cảm thấy, trong thế giới chuyện xưa này, vẫn là đồng bào của tôi đáng tin cậy nhất và có thể giúp đỡ tôi nhất.”

Tô Bạch dừng bước chân, không hề nghênh đón cái ôm của gã, mà chỉ nói với giọng điệu có hơi trêu chọc: “Mập mạp, hỏi anh một câu, khi anh nhìn thấy xúc tua màu đỏ thật dài và ghê tởm, thứ mà anh nghĩ đến đầu tiên là gì?”

“ATID-, MVSD-.” Mập mạp cũng là một tài xế điển hình.

(Chưa xong còn tiếp.]

[ATID-, MVSD – Vừa gg xong, tâm trạng có hơi sợ hãi =.=]

Chương 866 Thân Phận Của Hạt Nhân 1

Bốn người Tô Bạch cứ đi thẳng vào trong nhà máy điện hạt nhân như vậy, chỉ có điều, bốn người cũng không đi về phía vị trí hình trụ tròn, mà là bước đến tòa nhà văn phòng, đồng thời bọn họ hiển nhiên cũng không chọn đi loanh quanh tiến vào "địa giới" chân chính, mà mọi người đều rất ăn ý với nhau, không đi tiếp xúc với cơ hội khiến quả cầu đen nổ tung, bởi vì hiện tại vẫn còn chuyện gì khác cần phải làm.

George vẫn luôn để ý đến hành động của bốn người Tô Bạch, nói với vẻ có hơi bất ngờ: "Cậu yên tâm về bọn họ như vậy sao?"

Rất dễ nhận thấy, George cũng không biết về sự ăn ý giữa Tô Bạch và Mộc Nam, nhưng hiện tại, anh ta xem như cũng nhìn ra được một vài manh mối rồi, Mộc Nam dẫn bốn thính giả thuộc hạ ngồi ở nơi này chặn đường, không chỉ có những thính giả bên dưới đó, mà thực ra cũng bao gồm cả George.

Người Trung Quốc có trí tuệ yêu hóa này, khiến George cũng rất kiêng dè.

"Ha ha." Mộc Nam cười hai tiếng, không hề đáp lời, nhưng ánh mắt lại liếc vài lần lên người của Stevin một cách như có như không.

"Chủ nghĩa dân tộc của người Trung Quốc và tình yêu nước đột nhiên thức tỉnh vào lúc này sao?" George hỏi, trong giọng nói mang theo chút ý tứ châm biếm.

Về mặt ý nghĩa thực sự mà nói, ba bên thực ra hoàn toàn không đạt đến một hiệp định chân chính, mà giữa các bên vẫn luôn đề phòng việc hợp tác quá sâu.

Mộc Nam phun ra một hơi, đứng dậy khỏi mặt đất, toàn bộ thính giả bên dưới đều đang cảnh giác hành động của gã, khi thấy gã đứng dậy, tất cả mọi người gần như đều nín thở.

"Anh nhìn bên dưới xem." Mộc Nam chỉ vào các thính giả bên dưới: "Có giống như liên quân tám nước không?"

"…" George.

"Thiết bị điện tử đều trục trặc cả rồi, chắc chắn không dùng được nữa." Hòa thượng nhìn xung quanh tòa nhà văn phòng rồi bảo: "Mập mạp, anh đi kiểm tra danh sách công nhân ở đại sảnh đi, xem thử có tên của Kim Trọng Hữu hay không. Đại Bạch, Gia Thố, ba người chúng ta chia nhau ra đi tìm ở các tầng khác, nếu Kim Trọng Hữu đã là kỹ sư trưởng, vậy chắc chắn có văn phòng riêng của mình."

Bốn người chia nhau ra trong tòa nhà văn phòng, Tô Bạch trực tiếp đi lên tầng sáu và bắt đầu tìm kiếm, tuy rằng hắn cũng không biết tiếng Hàn, nhưng ở cửa của mỗi một văn phòng đều có bảng hiệu, đánh dấu đây là văn phòng của ai, cho nên trên cơ bản, cứ cầm tên Hàn của Kim Trọng Hữu, giơ ra đối chiếu tìm kiếm là được.

Tầng sáu không có, nên Tô Bạch lên tầng thứ bảy, bố cục trang trí ở tầng bảy rõ ràng hơn hẳn tầng trước đó một bậc, trên đường đi cũng được rải một lớp thảm màu xanh đậm, xung quanh cũng có rất nhiều chậu hoa, chỉ là hoa trong chậu cũng đã héo rũ cả rồi, ngay cả trên vách tường cũng có một bức tranh thủy mặc được chế tạo đặc biệt.

Trong toàn bộ vòng văn hóa Đông Á, có sự phân chia về thân phận và địa vị rất rõ ràng, đương nhiên, cho dù là người

phương Tây tự đánh dấu mình là quốc gia cộng hòa, nhưng thực ra người cũng chia ra ba bảy loại, chỉ là có tính kín đáo hơn mà thôi.

Tô Bạch bắt đầu kiểm tra thật cẩn thận, cuối cùng cũng nhìn thấy trên một tấm biển ở cửa văn phòng, có tên trùng với của Kim Trọng Hữu.

Hắn không vội đẩy cửa tiến vào quan sát, mà là khoanh tay mình rồi lùi lại, đợi ở một bên tường, đợi đám người hòa thượng kiểm tra xong xuôi rồi lên đến vị trí mà mình đang ở.

Ở nơi này, thiết bị liên lạc điện tử hiển nhiên đều không dùng được, cho nên việc kết nối liên lạc hiển nhiên khá trì trệ.

Hắn duỗi tay, xoa vị trí mi tâm của mình, lúc này, gương mặt của bà lão đó mơ hồ xuất hiện trong đầu hắn. Vết thương trên cổ của thi thể nữ, cũng rõ ràng như vậy.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì giữa bà lão đó và thi thể nữ chắc hẳn là mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mà thi thể nữ vốn không có thi biến, lại vì sau khi nhìn thấy gương mặt của bà lão sau gáy mình, cho nên mới đột nhiên xuất hiện thi biến, điều này có hơi giống với một ông già vốn rất ôn hòa, đối xử rất tốt với bà con và hàng xóm, mấy việc rải đường sửa cầu đều hăng hái tham gia mà không cần hồi báo, nhưng có một ngày đột nhiên nhìn thấy kẻ thù hiếp dâm rồi giết chết con gái của mình xuất hiện trong thôn này, ông cụ dù có nho nhã, có ôn hòa đến đâu này, cũng rất có khả năng sẽ lập tức hóa thành một ác ma giết người, cầm sài đao xông tới trảm người.

“Lẽ nào, bản chất của thế giới chuyện xưa này chính là một vấn đề mẹ chồng con dâu rất cũ rích hay sao?”

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch có hơi mỉm cười, nếu thật sự là như vậy, vậy quả thực cũng rất phù hợp với khiếu thẩm mỹ

của Phát Thanh, một khiếu thẩm mỹ khiến hắn có chút dở khóc dở cười.

Nhưng, vấn đề mẹ chồng nàng dâu sẽ ảnh hưởng đến việc rò rỉ ở nhà máy điện hạt nhân sao?

Thật sự là bà lão đã giết chết con dâu của mình ư?

Tóm lại, thế giới chuyện xưa này là một kết cấu thế giới vô cùng rộng lớn, nhưng dường như nó đang ở trên một tuyến đường khác, có liên quan rất ít đến bộ phim luân lý gia đình.

Đại khái chừng năm phút sau, ba người hòa thượng, mập mạp và Gia Thố cũng đã lục soát xong tầng của mình và đi đến một tầng này, thấy Tô Bạch đứng ở nơi đó, ba người lần lượt đi qua, nhìn về cánh cửa đối diện.

Mập mạp cầm bùa ở tay trái, tay phải cầm kiếm gỗ đào, đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả hòa thượng cũng bóp phật châu trong tay, rất dễ nhận thấy, trong nhà máy điện hạt nhân này, chuyện gì cũng có thể xảy ra được, cho dù là một vong hồn bình thường, cũng có thể có thủ đoạn khiến người khó có thể tưởng tượng đến được.

"Két…"

Mập mạp duỗi tay đẩy cửa phòng ra, Tô Bạch và Gia Thố chia ra đứng ở bên cạnh anh ta và hòa thượng, tiến hành bảo vệ và tác chiến.

Cửa đã mở rồi, đồ trang trí bên trong rất trang nhã, cũng rất đơn giản, bức tranh cuộn treo trên trường được mô phỏng theo tác phẩm của một họa sĩ thời nhà Thanh Trung Quốc, bên dưới trải một lớp thảm màu đỏ, tuy rằng trên đồ trang trí đã tích rất nhiều bụi bặm, nhưng vẫn mang đến cho người ta một loại cảm giác rất cao cấp, rõ ràng, điều này cũng thể hiện được trình độ thưởng thức của người sở hữu căn phòng.

“Không có vấn đề gì sao?” Mập mạp nhìn về phía hòa thượng, việc này cũng có thể nói lên sự cẩn trọng của anh ta vào lúc này.

Hòa thượng gật đầu, tỏ vẻ phía bên mình cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường.

Chương 867 Thân Phận Của Hạt Nhân 2

Ngay sau đó, Gia Thố và Tô Bạch cũng tìm kiếm các văn kiện trong văn phòng, tài liệu trong máy tính lại không có cách nào tra cứu được, không nói đến việc nơi này đã cắt mạng lưới điện rồi, mà chỉ riêng ở loại điều kiện phóng xạ nồng độ cao này, cho dù là người máy được chế tạo từ nguyên liệu chuyên chống phóng xạ, cũng không thể chống đỡ được bao lâu đã mất tác dụng, nên càng đừng nói đến những chiếc máy tính này.

Loại tìm kiếm này vẫn còn phải dựa vào vận may, nhưng cũng may vận may của Tô Bạch không tệ, hắn giơ một tập văn kiện trong tay lên: "Thứ này hình như không phải là tài liệu công tác đâu, trên này toàn là ảnh gia đình thôi."

Trong bốn người, cũng chỉ có hòa thượng là biết tiếng Hàn.

"Đây là một báo cáo nhà ở, tương tự với nhà phân cho các đơn vị ở trong nước chúng ta, cũng được tính là một loại chính sách phúc lợi, đây là một mẫu đơn xin điền, Kim Trọng Hữu không chỉ là kỹ sư trưởng của nhà máy điện hạt nhân này, mà còn có địa vị hành chính cực cao, bần tăng không hiểu chế độ bên Hàn Quốc cho lắm, nhưng từ một vài thông tin và chi tiết trên mẫu đơn điền này, thì trên cơ bản, địa vị của Kim Trọng Hữu ở trong nhà máy điện hạt nhân, thuộc loại nhân vật nói một thì không có hai. Ngoài ra, ở đây cũng giới thiệu mối quan hệ gia đình của anh ta, vợ tên là Thôi Dân Anh, mẹ ruột tên là Lý Tú Mỹ, con trai tên là Kim Hi Phạm."

“Vậy cũng không có tin tức nào đáng để vui mừng rồi.” Mập mạp gãi đầu: “Cũng đừng làm việc vô ích nữa.”

“Không, vẫn có đấy.” Tô Bạch đột nhiên mở miệng nói: “Trên thế giới này, không có khả năng có tình yêu vô duyên vô cớ, và cũng sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ thù hận, thực ra trong thế giới chuyện xưa này nó đã thể hiện rất rõ ràng rồi, một nhà Kim Trọng Hữu này, tuyệt đối có mối liên quan không thể tách rời với vụ rò rỉ hạt nhân.

Thực ra, hiện tại chúng ta vẫn còn một cách trực tiếp nhất, đó chính là tìm được vong hồn của bà lão kia, để mập mạp và hòa thượng thử sưu hồn, bằng cách này, chân tướng sự việc cũng sẽ xuất hiện.”

“Ai mà biết bây giờ bà già đó đã chạy đi đâu rồi chứ?” Mập mạp hỏi: “Hơn nữa, tại sao lần luân hồi này, bà già đó không trở về tìm cậu hả Đại Bạch?”

Lúc này, Gia Thố mở miệng đáp: “Cũng không nhất định cứ phải là bà lão đó, trong bốn người ở gia đình này, chúng ta cũng chỉ nhìn thấy có hai người. Một là người vợ Thôi Dân Anh, và một bà lão Lý Tú Mỹ nữa, bây giờ Thôi Dân Anh đã biến thành thi thể, bị nhét vào trong tủ quần áo, hơn nữa còn bị xử lý chống thối rữa, đây rõ ràng là một vụ mưu sát.

Lý Tú Mỹ quả thực đã chết rồi, cũng đã biến thành vong hồn, nhưng lại vẫn lang thang trong căn nhà cũ.

Nhưng vẫn còn hai nhân vật nữa, một là bản thân Kim Trọng Hữu, thân là kỹ sư trưởng của nhà máy điện hạt nhân, với lại Thất Luật cũng đã nói rồi, Kim Trọng Hữu có địa vị hành chính rất cao, nhà máy điện hạt nhân xảy ra chuyện, vụ rò rỉ này muốn nói không hề liên quan đến anh ta một chút nào, là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Hơn nữa, bây giờ có thể căn cứ vào sự khác biệt giữa người một nhà anh ta và những nhà khác trong thị trấn, gần như có thể xác định được Kim Trọng Hữu rất có khả năng chính là kẻ ra tay chân chính của vụ rò rỉ nhà máy điện hạt nhân.

Đồng thời, còn có con trai của Kim Trọng Hữu là Kim Hi Phạm.

Đại Bạch, trước đó khi cậu, George và Mộc Nam họp bàn, chúng tôi đều nghe được nội dung của các cậu rất rõ ràng, Mộc Nam từng nói một câu, khiến tôi cảm thấy rất ấn tượng sâu sắc, thậm chí có thể còn rất ứng lên người của Kim Hi Phạm.

Nhìn trên bức ảnh, tuổi tác của Kim Hi Phàm dường như cũng chỉ trạc tầm năm, sáu tuổi.” Gia Thố nói xong, lại nhìn Tô Bạch.

Ánh mắt của hắn híp lại: “Ý cậu là, suy đoán mà Mộc Nam đã nói sao? Hạt nhân này thực ra dựa vào hình thức và luân hồi này là để học tập, để mô phỏng, để tiến bộ sao?”

Mập mạp lập tức vỗ tay một cái, nói: “Đúng, đúng, trước đó chúng ta vẫn luôn coi hạt nhân là một thứ quá cao siêu, nhưng thực ra, nếu coi nó là một con ma, cứ coi là một ma quỷ cao cấp đi, vậy thực ra có thể áp dụng rất nhiều suy đoán, kinh nghiệm và thói quen, kéo kẻ định thấp xuống mức độ mà mình quen thuộc, vậy chúng ta mới có thể sử dụng kinh nghiệm phong phú ở cấp bậc này của mình để lý giải kẻ địch và đánh bại kẻ địch.

Nếu so hạt nhân như y bát của ma quỷ, một người thừa kế ý bát này, mà đứa trẻ tuổi tác còn rất nhỏ kia, thậm chí tâm trí còn chưa trưởng thành, đến mức còn không biết làm một người có ý thức độc lập của mình một cách chân chính, vậy cậu bé sẽ làm gì khi độ cao của mức độ sinh mệnh và trí tuệ bản thân hình thành một sự chênh lệch to lớn?

Nó sẽ đi học hỏi theo bản năng, nó sẽ đi bắt chước theo bản năng, nó sẽ khao khát có được sự tiến bộ theo bản năng!"

Mập mạp hít một hơi thật sâu, rồi ngẩng đầu lên, nhìn lên trần nhà: "Lẽ nào, người sắp đặt và khống chế toàn bộ chuyện này, thật sự chỉ là một tiểu quỷ thôi sao?"

Anh ta vừa dứt lời, phòng làm việc vốn đóng kín, đột nhiên thổi tới một cơn gió lạnh, nhiệt độ xung quanh cũng lập tức giảm xuống.

"Này, các cậu có cảm giác được không, hình như hơi lạnh thì phải?" Mập mạp nhíu mày hỏi, đồng thời, ngón tay của anh ta ở phía sau cũng nhẹ nhàng ngoắc về phía hòa thượng, đây là một loại ám thị, mập mạp biết hòa thượng có thể hiểu.

Hòa thượng duỗi tay, đặt lên bả vai của mập mạp, mập mạp hiểu ý, lập tức nhắm mắt lại, tiếp đó, hai người hòa thượng và mập mạp đồng thời khẽ quát một tiếng, trên ngực của mập mạp xuất hiện một hình vẽ thái cực, còn vị trí mi tâm của hòa thượng thì lại hiện ra một dấu ấn Phật môn, ngay sau đó, hai người cùng nhắm mắt lại!

"Đốt!"

"Mở!"

Hai người Tô Bạch và Gia Thố đứng ở một bên, tiến hành phối hợp tác chiến và bảo vệ, trong nháy mắt hòa thượng và mập mạp mở mắt, Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra trên xà nhà có bóng dáng một đứa trẻ đang treo ở trên đó, trông giống như một con thạch sùng bám lên vách tường.

Mập mạp lập tức cầm một lá bùa, xem ra là dự định bắt quỷ, thế nhưng, một bàn tay của hòa thượng lại nắm lấy cổ tay của anh ta, ý bảo anh ta đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Hư ảnh bé trai đi trên trần nhà, bày ra một loại tư thế cực kỳ quỷ dị.

“Nhắm mắt lại.” Hòa thượng hô lên.

Nhưng đã không kịp nữa rồi, bởi vì trong nháy mắt, Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra không gian mà mình đang ở đã hoàn toàn đảo ngược, toàn bộ căn phòng giống như quay tròn, sàn nhà mà mình đang đứng trong nháy mắt đã biến thành trần nhà, cả người lập tức mất đi trọng lực.

Bên dưới, vốn nên là vị trí của các thanh xà nhà, nay lại biến thành một mảnh dung nham, tản ra một ngọn lửa đáng sợ màu đen.

Chương 868 Chiêu Hồn! 1

Tô Bạch dùng một tay tóm vào vị trí lồi ra bên cạnh mình theo bản năng, phòng ngừa mình rơi xuống. Hai người mập mạp và hòa thượng cũng như vậy, Gia Thố thì lại rút sài đao, đâm vào một vách tường ổn định cơ thể.

Bóng dáng bé trai đi trên nham thạch nóng chảy, càng lúc càng xa, mang theo chút nhảy nhót vui vẻ, lại có một chút hưng phấn, trông giống như một thằng nhóc con tan học từ nhà trẻ, chuẩn bị về nhà.

Ngay khi hư ảnh bé trai hoàn toàn biến mất sâu trong nham thạch nóng chảy, nham thạch cũng hoàn toàn biến mất. Trần nhà và mặt đất đặt sai vị trí cũng hồi phục lại, việc đến bất ngờ không kịp đề phòng, khiến cả bốn người đều ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, trong mắt của bốn người đều lộ ra vẻ hoảng sợ!

“Mẹ nó, đây chính là BOSS mà chúng ta cần đối phó sao?” Mập mạp nhổ toẹt một bãi nước bọt: “Khoai quá, thế này còn chơi kiểu gì nữa? Cho dù là thính giả cao cấp đối mặt với nó cũng sẽ sợ như chúng ta thôi nhỉ?”

Đúng vậy, loại thủ đoạn mà hư ảnh bé trai đã sử dụng trước đó, hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng và phạm vi lý giải của mọi người, không gian đột nhiên đảo ngược đó, và dung nham bất chợt xuất hiện có thể cảm giác được khí tức nóng rực đáng sợ ấy, thực sự đã để lại bóng ma quá sâu sắc trong lòng mọi người.

Đối phương chỉ qua đây xem thử, chỉ tới nhìn ngó, mặc kệ nó có phải không thể trực tiếp ra tay giết chết thính giả hay

không, nhưng loại cảm giác này, loại thủ đoạn này, loại thái độ này, thật sự đã đủ chấn động rồi.

Hòa thượng ngồi xếp bằng, bắt đầu niệm kinh văn, cùng với kinh văn được đọc ra, từng đợt cảm giác mát lạnh dội vào trong cơ thể của mọi người, xua tan những cảm xúc khác trong lòng bọn họ, và trấn an tâm trạng của bọn họ.

Mập mạp nghiến răng, đứng dậy, rõ ràng có hơi tiêu điều và mất hứng.

Gia Thố cũng đứng dậy, lặng lẽ thở dài.

Ánh mắt của hòa thượng liếc qua mọi người, trong mắt xuất hiện một tia bất đắc dĩ, đúng vậy, là bất đắc dĩ. Hòa thượng có thể hiểu được tâm trạng của mọi người hiện tại, và bản thân anh ta còn chẳng phải cũng như vậy hay sao?

Lúc này, Tô Bạch lại hé miệng, nói: "Phát Thanh sẽ không sắp xếp cục diện chắc chắn phải chết đâu."

"Đúng vậy, Phát Thanh sẽ không sắp xếp cục diện chắc chắn phải chết." Gia Thố đáp lời: "Nhưng Phát Thanh có thể sắp xếp trong chúng ta nhất định phải chết bao nhiêu người thì sự việc mới kết thúc."

Ví dụ như mười thính giả, sau khi chết năm vị, những người còn lại hoàn thành nhiệm vụ thì có thể trở về thế giới hiện thực.

Trước đó Phát Thanh quả thực cũng từng thiết lập một thế giới chuyện xưa như vậy, thính giả vừa phải hỗ trợ nhau, chém giết đâm nhau, còn phải vừa đi ứng phó với nguy cơ vốn có trong thế giới chuyện xưa.

Nhưng đối với bốn người ở đây mà nói, đối mặt với một cục diện như vậy, thực sự có cảm giác rất nghẹn uất.

Giống như tất cả đều đã được sắp xếp, sự đấu tranh và thăm dò trước đó, đều là một loại phí công vô ích cả, chỉ còn sự theo đuổi hèn mọn nhất với thái độ thấp nhất, hoặc nói là năn nỉ thì càng thích hợp hơn.

Đó chính là sống còn.

Bận rộn vất vả, sống chết, và đấu tranh lâu như vậy, đến bây giờ, còn phải đối mặt với thế giới chuyện xưa bằng một loại hình thức tiêu cực và bị động, khiến trong lòng bốn người vẫn có hơi không chấp nhận nổi.

Con người, dù là người có thực tế đến đâu, thì sâu trong lòng vẫn có một mặt khác người.

"Cũng giống như chuyện ở nhà ga đó, chết ba mươi thính giả có thâm niên, thì bố cục của Phát Thanh mới xuất hiện." Mập mạp lắc đầu, cắn răng.

"Khác mà, có một chút, bản thân các anh chắc hẳn đều biết rõ, thế giới này không phải là thật, tôi không nói thế giới chuyện xưa này, mà tôi nói, chúng ta thực ra đều đang ở trong một môi trường hư cấu. Môi trường này không giống với ảo cảnh, cũng không giống với thế giới tinh thần, mà là một thế giới giả thuyết với hạt nhân làm trục chính, thậm chí, nó chắc hẳn đã tách ra khỏi thế giới chuyện xưa. Đây cũng giống như trò chơi trực tuyến và thế giới hiện thực thôi. Ở trong này, bé trai đó có thể sở hữu loại năng lực này vốn không có gì kỳ quái, mà vong hồn bà lão đó có thể sở hữu năng lực bám vào phía sau gáy cũng không kỳ quái nốt."

"Đại Bạch, ý của cậu là, nếu đây đã là một thế giới hư cấu về năng lượng hạt nhân, vậy thì, bé trai đó có thể sử dụng ưu thế sân nhà ở đây, chúng ta thực ra cũng có thể biến nơi này thành sân nhà mình sao?" Gia Thố hỏi.

“Tôi cảm thấy chúng ta đã tiến vào một lối suy nghĩ sai lầm, cũng là nhờ trước đó mập mạp đã nhắc nhở tôi, tại sao chúng ta phải nghĩ hạt nhân quá cao siêu, quá cao siêu rồi thì chúng ta sẽ không nhìn thấu được nó, sự khác biệt giữa nhìn ngưỡng mộ vẫn là rất lớn. Nếu chúng ta giảm phẩm cách của nó xuống, vậy thì, sẽ có rất nhiều chuyện cũng trông có vẻ đơn giản hơn.

Cho dù nó là thế giới năng lượng hạt nhân hay là ảo cảnh hoặc là thế giới tinh thần, nhưng tóm lại, nếu không phải là thế giới hiện thực, cũng không phải là thế giới chuyện xưa thuần túy, vậy chắc chắn có chi tiết đã bị chúng ta bỏ qua.” Tô Bạch nói tiếp.

Hòa thượng gật đầu, nhìn về phía mập mạp: “Mập mạp, bần tăng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.”

“Anh nói đi.” Mập mạp chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi quay người lại.

“Nếu bà lão đó đã có thể dùng đến thủ đoạn mà đến ngay cả vong hồn cao cấp cũng không có tư cách, và năng lực để sử dụng chỉ với cấp bậc của một vong hồn bình thường, vậy nếu bà ta cũng không phải là một trường hợp đặc biệt thì sao?”

Hòa thượng nhíu mày, dường như đang suy nghĩ xem nên dùng từ nào thích hợp để bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình.

“Giống như là, khả năng ảo cảnh này có thể mang đến sự bổ trợ đối với một vài năng lực của quỷ sao?”

Mập mạp nghe vậy, trong mắt đột nhiên hiện ra một tia sáng, lập tức nói: “Đúng , rất có khả năng, thật sự rất có khả năng này, nếu bà lão đó thật sự có cùng quan điểm với cháu trai của mình, vậy tại sao khi đã bám lên người Đại Bạch mà vẫn còn kiêng dè trận pháp của tôi?”

Mập mạp dường như lại lập tức nâng cao tinh thần lên, bắt đầu bước đi thong thả trong văn phòng.

“Hòa thượng, có lẽ chúng ta thật sự có thể dùng cách đơn giản nhất để thử giải quyết vấn đề phức tạp này, ví dụ như năng lực bám vào người của bà già đó, trực tiếp mọc gương mặt mình ở sau gáy người khác, loại cách thức ngang ngược này, có lẽ có thể làm lại được, mặt khác, nguyên lý của nó có thể tương tự với chiêu hồn của chúng ta.

Việc triệu hồi và nhập vào của linh hồn trong thế giới hư cấu về năng lượng hạt nhân này, có khả năng thật sự có được sự thuận lợi và hỗ trợ của thiên nhiên!

Chương 869 Chiêu Hồn! 2

Đúng vậy, chiêu hồn, bà già đó bám lên người Tô Bạch, đúng vậy, chính là như vậy, tại sao bà già đó phải cố chấp trở về căn nhà cũ đó chứ? Là bởi vì bà ta nhớ người xưa sao?

Chắc chắn là không, tuyệt đối không phải, trong này chắc chắn có huyền cơ nào khác."

Mập mạp bước vào trong một loại trạng thái độc thoại, hiển nhiên, trong đầu anh ta đang nhanh chóng suy nghĩ.

"Có lẽ, bà lão đó thực ra cũng giống như chúng ta." Gia Thố đột nhiên mở miệng nói.

Câu nói này vừa nói ra, ba người Tô Bạch, mập mạp và hòa thượng đều nhìn về phía anh ta.

Gia Thố thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, anh ta hé môi, lúc này chính là thời điểm để mọi người cống hiến trí tuệ của mình, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, cho dù Mộc Nam có thông minh đến đâu, nhưng ở nơi này cũng có bốn thính giả có thâm niên cực kỳ ưu tú, nếu thật sự cùng nhau suy đoán dựa theo manh mối, thì họ cũng sẽ không kém hơn Mộc Nam.

"Trước đó các anh vẫn luôn nói nên bắt tay vào từ chi tiết nhỏ, nhưng nếu thật sự bắt tay vào từ chi tiết nhỏ, vậy đây chính là một vấn đề mâu thuẫn nội bộ gia đình. Ví dụ như, bé trai còn rất nhỏ, trong nhà nó xuất hiện mâu thuẫn, cha nó không tránh khỏi có liên quan đến vụ rò rỉ hạt nhân, người trong thị trấn đều vì vậy mà chôn thây, trong này cũng sẽ bao gồm cả nhà trẻ, giáo viên và bạn bè của bé trai, mẹ của bé trai

rõ ràng chết vì bị mưu sát, hơn nữa hẳn là do người nhà sát hại, chỉ có điều, không biết là cha ruột hay là bà nội mà thôi.

Nhưng nếu anh là bé trai, vậy anh sẽ có thái độ gì đối với các thành viên khác trong gia đình đã tạo ra cái chết bi thảm cho mẹ ruột mình?

Tôi nghĩ, chắc hẳn là hận đi, nó hận gia đình mình, hận bà nội của mình, hận cha ruột của mình, thậm chí, có khả năng còn hận của mẹ của mình nữa.

Cho nên, bà nội của nó, cũng là bà lão kia, lần trước bà ta bám vào người của Đại Bạch, thực ra là muốn đi đến ngôi nhà đó, làm một vài chuyện gì đó, bà ta cũng không phải vì mượn xác hoàn hồn gì đó mà mới mượn xác hoàn hồn, mà tính mục tiêu và mục đích của bà ta cực mạnh.” Gia Thố phân tích.

Tô Bạch dường như đột nhiên nhớ ra gì đó, nói: “Đúng rồi, nếu muốn làm mấy nghi thức như chiêu hồn, thì cần gì?”

“Cái này mà cậu cũng không biết sao?” Mập mạp nhìn hắn với vẻ hơi bất ngờ: “Quần áo trước kia của người chết đối với người chết mà nói chính là những thứ rất quan trọng, là những thứ thường ở bên cạnh anh ta…”

“Vậy…” Tô Bạch giơ tay lên, ý bảo mập mạp trước đừng nói gì, mà bảo: “Vậy, chúng ta từ khi nào biết đây là một gia đình bốn người, hơn nữa còn có một đứa trẻ năm, sáu tuổi nữa?”

“Từ trên bức ảnh chụp gia đình…” Mập mạp vừa nói đến đây, lập tức ngây người, sau đó hiểu ra ý của Tô Bạch và mấu chốt vấn đề: “Mẹ nó, vấn đề nằm ở đây này, trước đó khi chúng ta tìm kiếm khắp toàn bộ căn nhà, nhưng chỉ tìm được chứng minh thư công việc của Kim Trọng Hữu, nếu không phải Gia Thố tìm được bức ảnh chụp gia đình trên gác lửng, vậy trên cơ bản, chúng ta cũng không biết gia đình này còn có

một đứa trẻ, bởi vì chúng ta hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ đồ gì có liên quan đến đứa trẻ trong căn nhà đó hết."

"Nhưng bà lão đó bám vào người Tô Bạch là chuyện của vòng luân hồi trước." Gia Thố nhắc nhở: "Cho dù bà ta đã lấy đi thứ gì đó trong vòng luân hồi trước, nhưng ở trong vòng luân hồi này, thứ đó chắc chắn sẽ về vị trí cũ."

"Vậy chỉ còn lại một khả năng." Hòa thượng lại cất phật châu vào trong ống tay áo: "Trong vòng luân hồi này, có người đã đi trước một bước mang toàn bộ những thứ có liên quan đến đến đứa trẻ trong căn nhà đó đi rồi!

Có người đã nghĩ đến cách chiêu hồn này sớm hơn chúng ta một bước, chỉ cần triệu hồi bé trai đó từ trong nhà máy điện hạt nhân ra ngoài bằng cách chiêu hồn, vậy quả cầu đen kia, hiển nhiên sẽ không còn nổ tung, và nhiệm vụ chính này cũng sẽ được hoàn thành."

Bầu không khí ở cửa nhà máy điện hạt nhân bắt đầu càng lúc càng áp lực, thính giả là một loại sinh vật xu lợi né hại đã ăn nhập vào trong xương cốt, mà không phải là con cừu trong đàn cừu, muốn bọn họ ngoan ngoãn ở trong vòng tròn giống như những con cừu cũng không phải không thể, nhưng dường như chỉ có Phát Thanh mới có thể làm được điểm này, còn những người khác, cho dù có mạnh đến đâu, thì thật sự vẫn không làm được, cho dù là dựa vào khí thế nhất thời mà áp xuống được, thì đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Bởi vì anh không phải là Phát Thanh, cho nên anh không có loại áp lực khổng lồ khiến thính giả không có cách nào sinh ra suy nghĩ khác thường đó.

Khi loại áp chế này trải qua một thời gian dài, thì hiệu ứng giết gà dọa khỉ lúc đầu, hiển nhiên cũng sẽ từ từ trở nên nhạt dần. Hơn nữa, muốn giết gà dọa khỉ thêm một lần nữa cũng là chuyện không có khả năng, nội tâm của mọi người đã trở nên

mềm yếu hơn lúc đầu rất nhiều, bọn họ ngồi ở nơi này suốt một khoảng thời gian dài như vậy, đã kết nối với nhau, cho dù không nói chuyện, mà chỉ là trao đổi bằng ánh mắt, cũng đã dần dần khiến tình trạng năm bè bảy mảng ban đầu, có lực liên kết nhiều hơn trước đó.

Môi hở răng lạnh, đạo lý này thính giả hiển nhiên biết rõ, cho nên, hiện tại bọn họ tương đương với một thùng thuốc nổ đang rung chuyển, bọn họ sợ, cũng bởi vì tạm thời vẫn không ai dám ra ngoài làm con cừu đầu đàn, nhưng nếu như lúc này, lại có người đứng ra dẫn bọn họ xông vào cửa lớn, thì những người khác chắc chắn sẽ không ngồi nhìn giống người lần trước trực tiếp bị năm người Trung Quốc đó chém chết.

Mộc Nam vẫn ngồi ở nơi đó dù bận mà vẫn ung dung, như thể không hề phát hiện ra chuyện gì cả, thấp thoáng, khiến người cảm giác gã đang ngủ gà ngủ gật.

Mà George thì lại nhìn sắc trời, rồi chậm rãi đứng dậy, đi xuống bên dưới, Stevin và McCarrie cũng đứng dậy và rời đi theo anh ta.

Vào lúc này, Mộc Nam cũng từ từ mở mắt, nhìn bóng lưng rời đi của George. Một cô gái bên cạnh lập tức nhìn về phía gã, tư thế chuẩn bị đứng dậy, nhưng lại bị gã duỗi tay ra hiệu đừng làm gì cả, nên cô gái này chỉ có thể ngồi trở lại.

Sự rời đi của ba người nước Mỹ dường như đã trở thành điểm cong thay đổi sự cân bằng và bầu không khí ở hiện trường, người ở bên dưới dần dần có xu hướng rục rịch ngóc đầu dậy, hơn nữa, loại xu thế này đang càng ngày càng nghiêm trọng.

Mộc Nam giống như hòa thượng đang ngồi thiền, vẫn yên lặng ngồi ở nơi đó.

Rất nhanh, bốn người Tô Bạch đã bước ra từ trong nhà máy điện hạt nhân.

Tô Bạch đứng bên cạnh Mộc Nam: “Sắp áp chế không nổi nữa rồi.”

Chương 870 Tam Quốc Sát 1

(Chú thích: Tam Quốc Sát là một loại board game.)

Tô Bạch nói, hiển nhiên là một đám thính giả ở bên dưới, Emma cũng ở bên dưới, khi cô ta nhìn thấy Tô Bạch bước ra, ánh mắt còn dừng lại trên người hắn một lúc, nhưng rất dễ nhận thấy, cô ta không biết thực ra cô ta cũng từng tiếp xúc với hắn ở vòng luân hồi lần trước, nhưng bây giờ lại thành người qua đường.

Trong thế giới chuyện xưa này, thực ra không được công bằng cho lắm, bởi vì việc nắm giữa thông tin đã bỏ qua sự phân chia về thực lực, trở thành đường ranh giới của quyền chủ động cao hay thấp, trong những thính giả bên dưới, không thiếu những sự tồn tại có thực lực không tồi, nhưng hiện tại rõ ràng lại ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Các cậu mà muộn thêm mười phút nữa, thì sẽ bắt đầu sống mái với nhau luôn đấy.” Mộc Nam nói một cách rất bình tĩnh.

“Mấy người Mỹ kia đâu rồi?” Tô Bạch lại phát hiện ra không thấy đám người George đâu nữa.

“Đi làm việc rồi.” Mộc Nam vỗ tay, đứng dậy, rất nhiều thính giả bên dưới cũng đứng dậy, ngay khi lại có bốn người Trung Quốc nữa xuất hiện, lại thêm những người Trung Quốc này đều đứng đều dậy, nhìn về phía bên này, thì toàn bộ thính giả bên dưới đều cảm giác được sự uy hiếp.

“Tôi đi tìm bọn họ.” Tô Bạch nói.

“Cậu đi tìm bọn họ thì ai coi cửa đây?” Mộc Nam nói với hắn.

“Anh chắc hẳn có cách.” Tô Bạch không để ý đến ý kiến của gã, mà tiếp tục đi về phía trước.

“Như vậy đi, hai người tôi và cậu đi, những người còn lại của chúng ta tiếp tục canh cánh cửa lớn này, dù sao thì trong thính giả cũng có nhiều nhân tài, ai có thể chắc chắn trong bọn họ không có người tài giỏi hoặc là không có người nào giẫm vào cái vận cứt chó có thể bước vào khu vực trung tâm thực sự sau khi tiến vào chứ?”

“Tôi đã nói rồi, đây là vấn đề của anh, cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, thì trong vòng luân hồi tiếp theo, anh cũng có sao đâu.” Tô Bạch nói, dừng bước chân và nhìn Mộc Nam: “Mức độ thông tin bắt đầu càng lúc càng cao rồi, cũng càng lúc càng phong phú, tôi và người Mỹ đó có khả năng giữ lại ký tức đến vòng luân hồi sau, mà anh thì không có, tuy rằng anh có trí tuệ, nhưng anh có thể chắc chắn ở trong vòng luân hồi sau, anh có thể có đủ thời gian để suy đoán ra toàn bộ thông tin hiện tại được không?”

“Cậu đang uy hiếp tôi sao?” Mộc Nam hơi mỉm cười, nhìn Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: “Tôi cũng có thể cá chết lưới rách đấy.”

“Ha ha, tôi ngược lại cũng không tổn thất gì, chỉ là khiến mấy người bạn của tôi lại chết một lần nữa mà thôi.” Tô Bạch nhún vai.

“Nhưng cậu chắc hẳn cũng biết, có những thứ, cũng chỉ có một lần này thôi, không chỉ riêng gì nguyên nhân do tôi, mà còn có thứ ở phía sau đó, cậu cho rằng sẽ còn có vòng luân hồi sau nữa hay sao?” Mộc Nam mang vẻ mặt tôi chỉ muốn tốt cho cậu mà thôi: “Đã có người không tuân thủ quy tắc, xem ra, cậu cũng như vậy.”

“Quy tắc, quy tắc do ai đặt?” Tô Bạch trong có vẻ rất hoang mang: “Là quy tắc do Phát Thanh đặt hay là quy tắc do Mộc Nam anh đặt?”

“Trước đó ba người chúng ta ngồi dưới đất, thứ mà chúng ta đã nói.” Mộc Nam nhắc nhở.

“Xin lỗi nhé, tôi không biết đó là quy tắc gì cả.” Tô Bạch lắc đầu: “Đối với thính giả mà nói, quy tắc vốn là thứ không có ý nghĩa.”

“Xem ra, đây là chuẩn bị giải tán rồi.”

“Vốn dĩ đã không có tụ hội chân chính.”

Nói xong, Tô Bạch xoay người rời đi, mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đi theo phía sau hắn.

Lúc này, bốn thuộc hạ của Mộc Nam đều nhìn về phía anh ta, bọn họ biết rõ, Mộc Nam cũng không có bộ dáng bị “phản bội” giống như vẻ bề ngoài, về điểm này, người tên là Tô Bạch kia cũng chắc hẳn biết rõ.

“Đi, tiến vào nhà máy điện hạt nhân.”

Mộc Nam mỉm cười, dường như tâm trạng không tệ: “Tam Quốc Sát sắp bắt đầu rồi.”

Bốn thuộc hạ bên cạnh đều đứng dậy, đi theo Mộc Nam vào bên trong nhà máy điện hạt nhân, sau đó, các thính giả bên ngoài cũng đều đứng dậy, sau khi bọn họ chờ đợi một lúc, cũng bắt đầu nối tiếp nhau đi vào nhà máy điện hạt nhân.

Mộc Nam đi ở phía trước nhất, bốn thuộc hạ vây quanh gã, lòng bàn tay trái của gã nứt ra một khe hở, một xúc tu màu đỏ tươi bắt đầu lắc lư xuất hiện.

“Tôi không tin, lần này, vận may vẫn không đứng về phía tôi.”

Phần lớn thính giả đều đã là tự mình hoặc là bị lùa tới đây tụ họp ở nhà máy điện hạt nhân này, cho nên, bây giờ ở bên ngoài, xác suất lại đụng phải thính giả cũng không lớn.

Cũng không có người nào thật sự có trái tim rộng lớn đó, chơi đùa trong thế giới chuyện xưa có bối cảnh lớn như vậy như thể đang chơi ở chốn đạp thanh tại vùng ngoại ô vậy.

Cho nên, bất kể là muốn hay là không muốn, cho dù là người có cẩn thận đến đâu, thì lúc này, chắc hẳn cũng sẽ tập trung ở phía nhà máy điện hạt nhân này.

George dừng lại, lúc này, anh ta đang đứng ở một khu vực khá trống trải.

"Stevin, ồ không, Lý Tú Mỹ, bà có thể bắt đầu được rồi."

Nói xong, George liếc mắt ra hiệu với McCarrie.

McCarrie hiểu ý, đi vào trong một bụi cây khô ở bên cạnh, đẩy một lớp cây khô phía trên ra, sau đó lôi những món đồ chơi, quần áo trẻ con, truyện hoạt hình, thậm chí là mỗi một bức ảnh có đứa trẻ ra hết, chất đống trên khu vực trống trải đó.

Mái tóc phía sau Stevin chậm rãi tản ra, lộ ra một gương mặt oán độc của bà lão.

Bà lão nhìn những món đồ chơi và bộ quần áo trên mặt đất đó, trong hai mắt chảy ra huyết lệ, bà ta quỳ trên mắt đất, hai bàn tay giơ lên, trong miệng lẩm bẩm và kêu gào gì đó.

George đứng ở một bên, McCarrie đứng ở bên cạnh anh ta, không biết tại sao, lúc này, McCarrie dường như biến thành cái bóng của George, không nói chuyện, không hành động, cứ đứng lặng lẽ dưới cái bóng của anh ta, dường như… rất vui vẻ chịu đựng.

Nghi thức tiến hành trong thời gian kéo dài năm tiếng đồng hồ, George không chỉ một lần nhìn về phía nhà máy điện hạt

nhân, thấp thoáng, một đám mây đen khác với màu sắc đậm hơn ở xung quanh đang trôi từ nhà máy điện hạt nhân đến nơi này, rõ ràng tốc độ của nó rất chậm, tuy trông có vẻ rất chần chừ, nhưng nó vẫn đang từ từ trôi về phía này.

"Người Trung Quốc kia rất thông minh đó, lúc này đây chắc hẳn cậu ta vẫn còn đang vòng vèo trong nhà máy điện hạt nhân đó." Khóe miệng của George lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

Chương 871 Tam Quốc Sát 2

“Đừng tưởng rằng tôi không biết cậu có ý định gì, cậu muốn nhân lúc tôi kéo thứ đó từ trong nhà máy điện hạt nhân ra ngoài rồi lại tới hái quả, nhưng khi thứ đó rời khỏi nhà máy điện hạt nhân, thì toàn bộ quy tắc trò chơi sẽ phát sinh sự thay đổi, cậu tiến vào thì được, nhưng lại không thể đi ra.”

Có thể tính kế một người thông minh, khiến George cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, thế giới chuyện xưa chỉ có sự đối đầu như vậy, chỉ có tính toán như vậy, mới có thể mang đến khoái cảm, mới có thể khiến người cảm thấy… hứng thú.

“Tôi cảm giác được có người đang lại gần nơi này.” Lúc này, bà lão nhìn về phía George và nói.

“Không sao, bà tiếp tục làm việc của bà đi.” George quay người, nhìn về phía rừng cây phía trước, thấp thoáng, anh ta có thể trông thấy bốn bóng người đang đi về phía này.

“Tôi tưởng rằng cậu sẽ đứng về phía Mộc Nam và hợp tác với Mộc Nam chứ, nhưng tôi không ngờ, các cậu lại tới chỗ tôi.” Giọng nói của George vượt qua sự ràng buộc của khoảng cách, xuất hiện trong rừng cây đó.

Đợi đến khi đám người Tô Bạch bước đến cách mình chỉ còn chưa đầy hai mươi mét nữa, George duỗi tay, ý bảo đám người Tô Bạch có thể dừng lại.

“Tôi không tới tìm anh để hợp tác.” Tô Bạch nhìn anh ta và đáp.

“Tôi biết.” George gật đầu: “Nhưng xin lỗi, các cậu chắc hẳn đã tới muộn rồi, có những thứ, ai đi bước đầu tiên trước,

thì người đó đã định trước sẽ tiếp tục vượt lên dẫn đầu. Tôi rất tò mò một chuyện, đã hơn năm tiếng qua rồi, nếu bốn người Trung Quốc các cậu đã không chọn tiến vào nhà máy điện hạt nhân, nên cũng không có khả năng bị nhốt ở nơi đó không ra được, vậy các cậu ra ngoài ăn một bữa đồ nướng sao, cho nên đến tận bây giờ mới tìm tới chỗ tôi?"

"Chúng tôi trở về thị trấn một chuyến trước." Tô Bạch nói.

"Ồ, rất đáng tiếc, cũng rất ngu xuẩn, các cậu vẫn chậm rồi." George đáp một cách rất bình tĩnh.

"Chúng tôi trở về thị trấn, thực ra không phải vì lấy đồ." Tô Bạch thở dài, sau đó hỏi: "Nhưng tiểu đội ba người này của anh, một người bị thương nặng vì nhiễm phóng xạ, bốn với một, nhìn sao cũng thấy phần thắng vẫn ở bên tôi nhỉ."

"Ồ, vậy sao, lỡ như tôi là thính giả cao cấp thì sao?" George hỏi.

"Ha ha… Anh coi chúng ta là thằng ngu sao, cho dù anh có hấp thụ một cường hóa ở vòng luân hồi trước, nhưng vẫn cách thính giả cao cấp bình thường một khoảng cách đấy." Mập mạp trào phúng.

McCarrie ở bên cạnh George bước ra, nhưng George duỗi tay, vỗ lên bả vai của anh ta: "Đúng, tôi chỉ hấp thụ một cường hóa, nhưng phân thân của tôi, McCarrie cũng đã hấp thụ một phần."

McCarrie bắt đầu hòa tan rồi dần dần dung hòa vào trong cơ thể của George, lúc này, khí tức của anh ta cũng bắt đầu điên cuồng tăng lên, tăng lên, tăng lên, tăng lên, thẳng cho đến khí tức thuộc về thính giả cao cấp.

"Quy tắc đã thay đổi rồi." Cô gái bên cạnh Mộc Nam nói, vừa rồi cô ta đã dựa theo cách mà Mộc Nam đã dạy trước đó, nhưng lại không thể tiến vào.

Thế nhưng, những người khác đã biến mất cả rồi, bọn họ biến mất một cách rất quỷ dị, giống như trong hư vô, có những bàn tay đột nhiên duỗi tay ra, kéo bọn họ vào trong.

Mộc Nam vốn có bốn thuộc hạ ở nơi này, nhưng hiện tại, cũng chỉ còn lại cô gái võ giả này là còn ở bên cạnh gã, về phần những thính giả còn lại, trong đó cũng có cao nhân đã nhìn ra được sự tồn tại tương tự với trận pháp, mà bắt đầu thử phá giải, trong bọn họ cũng có người đột nhiên biến mất.

Loại biến mất này, tuyệt đối không phải là thành công tiến vào trong khu vực đó, sau đó phát hiện ra kiến trúc hình trụ đó và một loạt bộ đồ phòng cháy đó ở cửa.

Về điểm này, Mộc Nam có thể nhìn ra được.

"Quy tắc đã thay đổi, thay đổi càng thêm khó hơn."

Gã đứng nguyên tại chỗ, nhìn vào đám mây đen trên bầu trời đó càng lúc càng xa.

"Chúng ta sẽ xảy ra chuyện sao?" Cô gái hỏi gã, cô ta lo lắng cho ba người khác.

"Xảy ra chuyện cũng không sao." Mộc Nam mỉm cười: "Vẫn còn lần luân hồi tiếp theo, cho dù các cô chết, thì lần luân hồi sau vẫn có thể sống lại."

Cô gái nhìn Mộc Nam, nói một cách rất nghiêm túc: "Chúng tôi rất tin tưởng anh."

"Tôi biết, cho nên tôi sẽ không vứt bỏ các cô." Gã duỗi tay, nhẹ nhàng sờ lên chiếc cổ tinh xảo của cô gái: "Về điểm này, các cô đều biết rõ."

"Anh có chắc chắn không?" Cô gái vẫn cảm thấy có hơi lo sợ.

"Đây là một bữa tiệc thịnh soạn cùng nhau chia vui, mà tôi, sẽ cùng hưởng với các cô." Ánh mắt của Mộc Nam liếc về

phía các thính giả ở xa giống như con ruồi mất đầu: “Mà bọn họ đều là thức ăn của chúng ta, là đá kê chân cho chúng ta, là tế phẩm… của chúng ta. Đợi thêm chút nữa đi, đám mây đen này bay quá chậm, quá chậm, đợi nó bay đi xa hơn một chút, đợi cậu ta bị những người Mỹ đó quấn lấy, mới là lúc tôi thật sự ra tay.

Chỉ là một quy tắc trò chơi thay đổi mà thôi, mấy người Mỹ đó thật sự cho rằng chuyện này có thể vây khốn được tôi sao?

Yên tâm đi, Mục Dao, tôi sẽ trở thành hạt nhân của thế giới chuyện xưa này, mà các cô đều sẽ sống lại trong vòng luân hồi tiếp theo, thính giả chết ở nơi này, và sự cường hóa của bọn họ đều sẽ mặc cho các cô lựa chọn.

Đây là phần thưởng tôi dành cho các cô trong thế giới chuyện xưa này, vì đã đi theo tôi.

Tôi có thể khống chế vụ nổ hạt nhân, đợi khi chúng ta ăn no, ăn xong rồi, thì tôi sẽ kết thúc hạt nhân, nhiệm vụ chính cũng sẽ hoàn thành, chúng ta có thể trở về thế giới hiện thực.”

Mộc Nam vừa nói vừa nhẹ nhàng giơ tay lên, ngay sau đó, vị trí lòng bàn tay của gã lộ ra một gợn sóng vặn vẹo, đồng thời, lòng bàn tay của gã cũng biến mất không thấy, nhưng rất nhanh, bàn tay của gã lại thu trở về, gợn sóng biến mất, bàn tay cũng một lần nữa được lôi ra.

“Cô xem, không phải quy tắc này đang vây tôi, tôi muốn tiến vào khi nào, thực ra chỉ được quyết định bởi suy nghĩ của cá nhân của tôi mà thôi.”

Mục Dao gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Khi khí tức của thính giả cao cấp lộ ra từ trên người George, trên gương mặt của bốn người Tô Bạch quả thực lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mỗi một người đều có con át chủ bài của mình, nhưng cho dù là Tô Bạch cũng không ngờ, nếu con át chủ bài của George là một lá này, vậy cũng có nghĩa, từ vòng luân hồi thứ hai, khi Mộc Nam và mình đi xuống dưới lòng đất ở công trình kiến trúc hình trụ tròn đó, George đã dùng phân thân của mình để hấp thụ cường hóa của những người khác. Loại phân thân có độ mô phỏng cao này, là thứ mà Tô Bạch chưa bao giờ từng nhìn thấy.

Chương 872 Tam Quốc Sát 3

Cho dù trước đây có nghe nói tới thính giả cao cấp sẽ có phân thân, ví dụ như Lương Sâm, Giải Bẩm từng nói Lương Sâm đã phong ấn một phân thân của mình trong biệt thự ở Thượng Hải của anh ta, để áp chế thực lực của mình.

Nhưng trong ấn tượng trước đó của Tô Bạch, phân thân cùng lắm cũng chỉ tương tự như con rối, nhưng ở nơi này, phân thân của George quả thực được nhân cách cách hóa quá lợi hại, trên cơ bản, nó tương đương với một người sống sờ sờ.

Cũng khó trách Giải Bẩm muốn tìm mình và mập mạp cùng nhau đi giải quyết phân thân của Lương Sâm, một người có thâm niên không phải là thính giả cao cấp mà còn có thể luyện ra được một phân thân như vậy, vậy Lương Sâm thì sao? Thân là một thính giả cao cấp, thậm chí là một vị thân là một thính giả cao cấp có cấp bậc không tính là thấp, vậy thân phận của anh ta còn đáng sợ bao nhiêu nữa?

“Diễn trò diễn cũng đủ lâu đấy.” Tô Bạch nhìn George, ngược lại cũng không quá cảm thấy sợ hãi, bởi vì tuy rằng anh ta đã lộ ra khí tức của thính giả cao cấp, nhưng loại khí tức này lại nằm trong một loại trạng thái không ngừng dao động.

Dù sao cũng chỉ là dựa vào việc cưỡng chế phá phân thân, phá cường hóa, để đắp ra một thứ gọi là thính giả ngụy cao cấp, bản thân anh ta hiển nhiên rất mạnh mẽ, nhưng so với thính giả cao cấp hàng thật giá thật về mặt ý nghĩa chân chính, thì vẫn có một khoảng cách rất lớn, biến đổi về lượng hiển nhiên cũng sẽ dẫn đến biến đổi về chất, nhưng mức độ chất

lượng của biến đổi về chất này lại phải đánh trước một dấu hỏi chấm to.

Lại thêm phía bên Tô Bạch có bốn người, khi đối mặt với thính giả ngụy cao cấp này, cho dù không địch lại được, thì đối phương phỏng chừng cũng rất khó đuổi cùng giết tận bốn người mình được, năng lực tư bảo vệ mình thì bọn họ vẫn có.

Càng huống chi, sở dĩ George dung hợp trước thời hạn, miễn cưỡng lộ ra khí tức của thính giả cao cấp, có tác dụng đe dọa thực ra cao hơn tác dụng thực tế, phần lớn mục đích của anh ta là chặn bốn người này, để bà lão phía sau đó giành được nhiều thời gian hơn.

"Đây không phải là diễn trò." George lắc đầu: "Nhưng cậu đã quên mất khi ở vòng luân hồi thứ nhất, trí tuệ của người Trung Quốc tên Mộc Nam đó rất đáng sợ, và cậu, Tô, sự điên cuồng và bệnh tâm thần của cậu thực sự cũng khiến tôi bị dọa sợ đấy.

Nhưng Chúa phù hộ, tôi sở hữu trí nhớ nhiều hơn một vòng luân hồi so với các cậu, cho nên, đây là ưu thế của tôi, là ưu thế đã được chuẩn bị sẵn ngay từ đầu, tôi có hai phân thân, là gốc rễ của tôi, là tất cả của tôi, là chỗ dựa để tôi có thể dừng chân ở cấp bậc người có thâm niên, mỗi một lần luân hồi, thời gian trong kiến trúc hình trụ dưới lòng đất đó chỉ đủ để hấp thụ cường hóa của một thính giả, điều này vừa vặn phù hợp cho phân thân của tôi, tôi có thể lập tức đồng thời hấp thụ ba cường hóa của ba người cường hóa!

Thực ra, tôi vốn cảm thấy mình có tự tin đánh bại hai người Trung Quốc các cậu từ phía chính diện, nhưng bởi vì các cậu đã để lại một chút bóng ma tâm lý cho tôi ở vòng luân hồi lần trước, cho nên tôi mới quyết định, tự biên tự diễn ra một trò với phân thân của mình.

Ha ha, ép được tôi đi đến bước đường này, các cậu thực sự nên tự hào đấy."

"Chậc, một thính giả cao cấp giả mạo, mà làm màu còn kinh hơn cả thính giả cao cấp chân chính." Mập mạp cười ha ha, duỗi tay vỗ lên gương mặt phì của mình: "Mẹ nó con mẹ nhà anh, người Mỹ, da mặt của anh dày thật đấy."

Đối mặt với lời chế nhạo của mập mạp, George cũng không tức giận, trước đó anh ta mang loại thái độ này, đến bây giờ cũng vẫn là loại thái độ này, chỉ bởi vì miễn cưỡng tăng lên đến thính giả cao cấp, khiến anh ta lại càng cố hết sức thể hiện ra một loại thái độ hơn cả trước kia, như thể lúc này, đám người Tô Bạch vẫn là thính giả có thâm niên, đã không có tư cách khiến anh ta tức giận và để ý quá nhiều nữa.

"Tôi thừa nhận, bây giờ tôi vẫn chưa phải thính giả cao cấp hàng thật giá thật, nhưng đợi sau khi tôi hấp thụ hết toàn bộ các cậu, cho dù là cưỡng chế chồng lên, thì tôi vẫn có thể đắp mình lên thành thính giả cao cấp, ít nhất là trên mức trung bình. Mà các cậu, cường hóa của các cậu, đều sẽ biến thành đá kê chân để tôi tiến lên, đây chính là niềm vinh hạnh của các cậu!"

"Đậu má, anh còn thể hiện à, anh tiếp tục thể hiện đi, Bàn Gia tôi nói cho anh biết, chớ có thể hiện, thể hiện rồi sẽ bị sét đánh đấy!"

Một đám mây đen màu đen ngòm ở trên trời, cuối cùng cũng trôi tới trên đỉnh đầu mọi người, một bé trai chậm rãi bước xuống từ giữa không trung. Bà lão vẫn quỳ ở trước mặt những bộ quần áo và đồ chơi của bé trai, nghẹn ngào khóc lóc, huyết lệ tuôn trào, kể ra cảm xúc nhớ nhung, một tình cảnh này rất lấy nước mắt của người ta.

Nhìn thấy bé trai bước xuống bên cạnh bà nội của mình, khóe miệng của George lộ ra độ cong vui sướng vì đại kế đã

thành công. Bà lão này mượn xác hoàn hồn lên một thân phận của mình, tương đương với việc mình sở hữu quyền lực quyết định sự sống và cái chết của vong hồn bà lão này, cho nên, anh ta ngược lại không sợ bà lão này sẽ thoát khỏi sự khống chế của mình, trừ phi bà ta muốn tự chịu diệt vong!

Mà bà lão này, sau khi lừa cháu trai mình từ trong nhà máy điện hạt nhân ra ngoài, tương đương với mình có thể thông qua bà ta để khống chế bé trai này, sau đó khống chế toàn bộ thế giới hạt nhân này. Đến lúc đó, mình sẽ giống như trở thành người khống chế luân hồi, toàn bộ thính giả trong thế giới chuyện xưa này, đều sẽ rơi vào kiếp con mồi và thuốc bổ cho mình!

Bé trai bước xuống từ trên trời, vẻ mặt có hơi nghi ngờ và có hơi khó tin, nó chậm rãi lại gần bà nội, cuối cùng, lại bổ nhào vào cái ôm của bà ta dưới những tiếng kêu gọi của bà lão.

Đây đúng thực là một hình ảnh đoàn tụ giữa cháu và bà rất cảm động.

Thế nhưng, rất nhanh, George đã phát hiện ra có điều không thích hợp, bởi vì hắn nhìn thấy trên gương mặt của bốn người Trung Quốc này cũng không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên, mà cũng chẳng thấy thất vọng nốt, đúng vậy, mà chỉ thấy thấp thoáng một loại vui sướng khi thấy người gặp họa, bọn họ còn móc ra một điếu thuốc từ trong túi, châm lên một cách đầy hứng khởi, một bộ dáng lão tử chỉ tới hóng chuyện thôi, chẳng liên quan gì đến ông đây hết.

Bốn người Trung Quốc này lại đang phô trương thanh thế sao, ha ha, bây giờ có muốn giở thủ đoạn gì nữa cũng đã không còn ý nghĩa, Mộc Nam ở bên đó, cậu ta vẫn chưa đột phá được chướng ngại vật, được rồi, tôi sẽ mở vòng luân hồi này, khiến tất cả các cậu đều phải về vị trí!

“Geroge, anh rất thông minh, Mộc Nam cũng rất thông minh, các anh đều rất thông minh, nhưng chúng tôi lại không được thông minh.” Tô Bạch mở miệng nói.

Chương 873 Tam Quốc Sát 4

George giơ tay lên, ngay khi anh ta hạ tay xuống, ra lệnh cho bà lão để cháu trai bà ta lại mở một vòng luân hồi sau, mà ngay trong vòng luân hồi sau, George không chỉ vẫn giữ nguyên ký ức, mà còn giữ nguyên thực lực và trạng thái hiện tại.

"Ồ, ý của cậu là các cậu rất ngu sao?" George hỏi với vẻ có hơi bất ngờ.

"Đúng, chúng tôi là đồ ngu, cho nên, kẻ ngu thì phải dùng cách của kẻ ngu thôi, anh và Mộc Nam đều là người thông minh, người thông minh hiển nhiên sẽ dùng cách của người thông minh.

Tương tự với thần long thấy đuôi không thấy đầu, tương tự với chỉ huy chiến cuộc ngoài ngàn dặm, các anh có thể dùng tâm cơ của các anh, dùng trí tuệ của các anh để tính kế, để lên kế hoạch, để bày cục, mà những người ngu xuẩn như chúng tôi, chỉ có thể dùng đôi chân mình để đi."

Nói đến đây, Tô Bạch nhìn cảnh tượng ấm áp gặp lại nhau của bà và cháu ở bên đó: "Từ lúc ra khỏi nhà máy điện hạt nhân, bốn người chúng tôi đã trở về thị trấn, chỉ có điều, không phải đi lấy đồ chơi và bộ quần áo của đứa trẻ, mà là trở về đường cũ, đi lên con đường ở bên ngoài thị trấn, con đường ở bên đó có một bốt canh gác, có binh sĩ Hàn Quốc canh chừng ở nơi đó, ngăn người người ngoài tiến nhầm vào đây."

"Cậu nói với tôi những lời này làm gì?" George có hơi khó hiểu, nói: "Căn cứ theo quy tắc ngầm của Phát Thanh, chúng ta không có khả năng rời khỏi khu vực này, phạm vi hoạt động

lớn nhất của chúng ta cũng chỉ đến phía bên bốt canh gác của người Hàn Quốc mà thôi. Đừng nói với tôi, bốn thính giả có thâm niên các cậu, lúc này lại có suy nghĩ trong đầu là chạy khỏi nơi này đấy nhé, ha ha."

"Chúng tôi là kẻ ngu, nhưng chúng tôi không bị thiểu năng." Tô Bạch cười, nói tiếp.

"Trong bốt canh gác, có internet, cái này anh biết chứ?"

"…" George.

"Ở trên mạng có thể tra ra được bài báo đưa tin về vụ rò rỉ hạt nhân này và nguyên nhân được ghi chép lại, cái này anh biết không?

Có phải cảm thấy rất mỉa mai hay không, có phải cảm thấy rất ngu xuẩn hay không, bí mật trong thế giới chuyện xưa này, chỉ cần anh chạy đến bốt canh gác của người Hàn Quốc ở ngoài cùng, đánh hôn mê vài binh lính Hàn Quốc, thì có thể sử dụng máy tính trong đó lên mạng, tìm kiếm một chút là ra ngay, cách làm đơn giản như vậy, nhưng chúng tôi cũng đến cuối cùng mới nghĩ ra được, anh nói xem, chúng tôi, bao gồm cả anh, bao gồm cả Mộc Nam, liệu có phải đều rất ngu hay không?"

Nói xong những lời này, Tô Bạch không để ý đến vẻ mặt có hơi ngẩn ra của anh ta, mà duỗi tay chỉ vào bà lão và nói: "George, anh có biết thân phận thực sự của bà ta là gì không?"

George vẫn chưa kịp lý giải được hàm ý sâu sắc trong lời nói của Tô Bạch, chỉ nhìn thấy bà lão đang ôm đứa cháu khóc nức nở kia, ngay sau đó lại há miệng ra, môi nứt ra một vòng cung thật đáng sợ, trực tiếp cắn đứt đầu của đứa cháu trai bảo bối vào trong miệng, sau đó vừa chảy huyết lệ, vừa điên cuồng nhai nghiến.

Cả người George ngây ra tại đó, anh ta không biết tại sao toàn bộ chuyện này lại biến thành cái dạng này nữa, thứ này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của anh ta và với những gì anh ta đã suy đoán!

Theo bản năng, Geroge khống chế phân thân thứ hai của mình, cũng chính là Stevin, chỉ có điều, bà lão cũng chỉ liếc mắt nhìn về phía anh ta, rồi sau đó vẫn tiếp tục bắt đầu cắn nuốt đứa cháu trai của mình từng miếng một.

Nửa người trên của bé trai đã gần như bị gặm cắn sạch, mà dường như bởi vì cắn nuốt bé trai, khiến bà lão sinh ra biến dị, trên cơ bản trực tiếp dẫn đến việc phân thân thứ hai của Geroge là Stevin đã mất đi liên hệ với bản tôn.

Hơn nữa, trên gương mặt của George cũng lộ ra vẻ đau đớn, cùng với phân thân thứ hai bắt đầu chia cắt khỏi mình, anh ta thân là bản tôn cũng bắt đầu hứng chịu một loại phản phệ, đây là một loại cắn trả tới từ xác thịt, lại càng tới từ chỗ sâu trong linh hồn.

"No, no, no!"

Đôi mắt của George như sắp nứt ra, khí tức trên người bắt đầu không ngừng run rẩy và mất ổn định.

"Mẹ nó, cái thứ này này đừng có tẩu hỏa nhập ma nhá." Mập mạp nói với vẻ hơi sợ hãi: "Nếu anh ta tự bạo, chúng ta cách anh ta gần như vậy, cũng sẽ bái bai chung luôn đấy."

"A di đà phật, phân thân và bản tôn có mối liên hệ không thể chia cắt, như vậy thực lực của phân thân mới có thể viện trợ cho bản tôn ở mức độ lớn nhất, đồng thời cũng có thể kích thích sự tiến bộ thực lực của phân thân ở mức độ lớn nhất, cũng có thể khống chế khả năng phân thân mất kiểm soát, nhưng bằng cách này, sẽ khiến phân thân một khi xảy ra vấn đề, thì bản tôn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Phân thân mà người bình thường luyện chế ra, thực ra dưới đại đa số tình huống chỉ là một vật sử dụng có tính chất một lần, được dùng để cản phía sau và tiến vào khu vực nguy hiểm, mà George rõ ràng lại dùng phân thân của mình làm ván cầu để nâng cao thực lực của mình.

Trước đây anh ta dùng phân thân cố tình để bà lão Lý Tú Mỹ đó bám lên người, ý đồ mượn Lý Tú Mỹ để chiêu hồn, triệu hồi đứa trẻ từ đại bản doanh là nhà máy điện hạt nhân tới, rồi lợi dụng tình cảm bà cháu để khống chế bé trai, từ đó đạt đến mục đích khống chế luân hồi.

Nhưng hiện tại, rất dễ nhận thấy, đã có chút ý tứ tiền mất tật mang rồi."

Liên tưởng tới lời nói chắc như đinh đóng cột và vẻ uy phong lừng lẫy trước đó của George, cho dù là hòa thượng, thì lúc này cũng khó tránh khỏi có một loại cảm giác vui khi thấy người gặp họa, cũng khó trách, thực ra ở trong thế giới chuyện xưa này, bởi vì thông tin không bình đẳng, đến mức có sự chênh lệch cực kỳ rõ ràng giữa các thính giả tham gia làm nhiệm vụ, khiến hòa thượng có một loại cảm giác rất không thoải mái. Như thể, ở trong thế giới chuyện xưa này, mình chính là kẻ đóng vai phụ cho Tô Bạch vậy.

Bà nội Lý Tú Mỹ cắn nuốt toàn bộ đứa cháu trai của mình xong, phần bụng nhô lên giống như người đang mang thai, bà ta kéo khóe miệng, cười to, sau đó từng bước đi lên không trung một cách rất vội vã, thoạt nhìn giống như đang tranh thủ thời gian, trông rất khẩn cấp.

Mà bên này, trên gương mặt của George cũng bắt đầu xuất hiện những đường tơ đen, đường tơ đen khiến gương mặt của anh ta lập tức trở nên vô cùng dữ tợn, trước đây, cả người George thoạt nhìn còn có chút khí chất của giáo sư đại học nước ngoài, mà hiện tại lại giống như một con bạc, thua hết tất

cả những gì mình đã vất vả kinh doanh cho tới nay. Đồng thời, cũng giống như một con nghiện thèm thuốc phiện, lộ ra một loại cảm giác của bệnh tâm thần.

"Bà cắn nuốt phân thân của tôi còn chưa đã, vậy mà còn muốn cắn nuốt cả bản tôn này của tôi!"

George há miệng, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ tựa như dã thú, toàn bộ cơ thể lập tức bay vút lên, nhảy lên trời, duỗi tay tóm lấy mắt cá chân của Lý Tú Mỹ.

Trong mắt của Lý Tú Mỹ lộ ra vẻ oán hận, vốn dự định ra tay với anh ta, nhưng lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía nhà máy điện hạt nhân, trên gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và khó hiểu, thậm chí, còn có chút hoang mang.

Lúc này, hai người cùng nhau chui vào trong mây đen, sau đó hướng về phía nhà máy điện hạt nhân.

Chương 874 Tam Quốc Sát 5

“Con mẹ nó, công nghệ cao thật, chúng ta còn phải dùng hai chân để đi đường, mà bên đó lại cưỡi mây đạp gió kìa.” Mập mạp vừa xoa thắt lưng, vừa trêu chọc.

“Năng lực trệ không tạm thời mà thính giả cao cấp sở hữu, mạnh hơn người có thâm niên rất nhiều, bởi vì bọn họ dung hợp và kiểm soát môi trường không gian xung quanh đã càng thêm thuận buồm xuôi gió.” Gia Thố giải thích: “Đúng rồi, các anh có nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của Lý Tú Mỹ không, hình như bà ta đang sợ hãi.”

“Bà ta quả thực nên sợ hãi đi.” Tô Bạch nở nụ cười: “Tên Mộc Nam đó ở lại nhà máy điện hạt nhân làm sao có thể an phận như vậy được, không gây sức ép một chút lên chuyện này, thì lại có lỗi với trí tuệ đó quá.”

“Bây giờ chuyện đã tới rồi.” Gia Thố cười bảo: “Cơ mà, vốn dĩ tôi còn cho rằng đây là một ván Tam Quốc Sát cơ, người Mỹ một bên, Mộc Nam một bên, chúng ta một bên, nhưng bây giờ thoạt nhìn chúng ta chỉ chạy nhanh cái chân tới bốt canh gác, ôm máy tính gõ một chút, gần như cũng chẳng cần làm chuyện gì .”

“Kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc.” Hòa thượng cũng có hơi buồn cười: “Thế giới chuyện xưa này, Phát Thanh dường như có hơi ý nhắm vào mục tiêu, đợi sau khi kết thúc, có thể đi tra một chút xem Mộc Nam và George ở trong giới của mình, rốt cuộc đã đụng phải thứ gì rồi.”

“Hòa thượng, anh cho rằng đây là một loại trừng phạt của Phát Thanh sao?” Tô Bạch hỏi.

“A di đà phật, chỉ có thể nói là có hơi giống, bằng không, cũng không có cách nào giải thích được đám người bần tăng, không, nói một cách chính xác, thì là phần lớn người, thực ra đều đang làm người qua đường trong chuyện này, Phát Thanh vẫn luôn theo đuổi tính cốt truyện, trong thế giới chuyện xưa nó sẽ cố hết khả năng điều động mỗi một thính giả, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa này, bởi vì luân hồi, bởi vì hạt nhân, đã khiến cho phần lớn thính giả thậm chí ngay cả tình cảnh mình đang ở là những lần luân hồi cũng không biết, chuyện này trái ngược lại với nguyên tắc tính cốt truyện tối cao của Phát Thanh.”

“Quan tâm nó làm gì, có thể sống sót, có thể không cần phải chết không minh bạch ở nơi này rồi bị coi thành chất dinh dưỡng của người khác, đã được xem là một chuyện đáng để cảm tạ rồi. Ván Tam Quốc Sát này, hai tên phản tặc Mộc Nam và George này đã chạy rồi, nội gián Lý Tú Mỹ cũng đã chạy nốt, tốt lắm, những người trung thành như chúng ta, cũng không cần làm chuyện gì cả, nhìn phản tặc và nội gián kéo nhau cùng chết, cũng xem như là vui vẻ nhàn hạ.” Mập mạp nhún vai, ngáp một cái.

“Cho nên, chúng ta có thể đi tắm và ngủ rồi sao?”

Trong nhà máy điện hạt nhân, Mộc Nam bình tĩnh nhìn đám mây đen ở phía xa, cuối cùng, lông mày của gã cũng chậm rãi giãn ra.

Người Mỹ đó đã thành công rồi. Như vậy, tiếp theo đây cũng đến lượt mình.

Hai tay Mộc Nam mở ra, phía trước xuất hiện một khe nứt vặn vẹo, sau đó, gã tự bước vào trong. Mộc Dao đứng nguyên tại chỗ không cử động, cô ta biết, nếu cần mình giúp đỡ, thì Mộc Nam cũng sẽ không khách sáo, mà trước mắt, gã cảm

thấy mình hoàn toàn có năng lực một mình xử lý xong mọi chuyện.

Mộc Nam nhìn màn đêm và trăng máu thực ra không có trong trí nhớ, nhưng lại có một loại cảm giác rất quen thuộc, gã hít một hơi thật sâu, dường như trong một hơi này có thể ngửi được hương vị của hạt nhân. Một loại mùi vị mê người, một loại hương vị khiến gã mê say.

"Đây chính là bộ đồ phòng cháy sao?"

Mộc Nam nhìn một loạt đồ phòng cháy ở trước mặt đó.

"Bộ đồ mà mình đã từng mặc hẳn vẫn nhớ mình mới phải."

Mộc Nam lặng lẽ nhắm mắt, ngay sau đó, trên một bộ đồ phòng cháy dần dần mọc ra một xúc tua, như thể đang vẫy tay chào gã. Mộc Nam đi tới, duỗi tay cầm lấy bộ đồ phòng cháy đó mặc lên người, rồi đi thẳng vào công trình kiến trúc hình trụ tròn ở trước mặt.

Cảm giác phóng xạ khiến người có hơi mất phương hướng, cơ thể cũng có hơi không tự chủ được mà bắt đầu lắc lư, nhưng dường như đã có kinh nghiệm từ vòng luân hồi trước, cho nên lần này ngược lại vẫn có thể chấp nhận được.

Khi gã bước đến đại sảnh hình tròn dưới lòng đất, quả cầu đen ở vị trí trung tâm hoàn toàn hiện ra trước mắt gã.

"Đẹp thật."

Mộc Nam khen ngợi từ tận đáy lòng, gã không kìm nổi lòng mà bước qua đó, đứng ở phía trước quả cầu đen.

Quả cầu đen yên lặng, nó cũng đang không ngừng bành trướng rồi co lại, giống như trái tim, nhưng thoạt nhìn vẫn có sự khác biệt rất lớn. Đương nhiên, đây là vì bé trai vốn tồn tại trong quả cầu đen đó đã ra ngoài rồi.

“Đây là ngai vàng đẹp nhất thế gian, mà ta sẽ trở thành chủ nhân của mi.”

Mộc Nam duỗi tay, vuốt ve quả cầu đen, nhiệt độ nóng bỏng đang liên tục thiêu đốt bàn tay gã, khiến vị trí lòng bàn tay không ngừng phát ra mùi khét, nhưng gã không hề để tâm, những xúc tua trên người phóng ra ngoài, giống như một con bạch tuộc lớn.

Rất nhiều xúc tua từ khắp các phương hướng phủ lên trên quả cầu đen, dùng dịch nhầy trên xúc tua không ngừng thấm ướt nhiệt độ trên quả cầu đen, cuối cùng, xúc tua bắt đầu thử đâm vào quả cầu đen, đồng thời, bắt đầu khống chế nó!

“Mi là của ta!” Mộc Nam gầm nhẹ.

“Trong thế giới chuyện xưa này, ta mới là người chiến thắng cuối cùng!”

Xúc tua của Mộc Nam giơ quả cầu đen lên, đồng thời, cả người gã cũng được xúc tua nhấc lên, hạ xuống phía trên quả cầu, giờ khắc này, quả cầu đen bên dưới chân gã, mà gã đã thấp thoáng có khả năng khống chế tình cảnh này.

“Chỉ cần thêm mười phút nữa, sau mười phút, ta có thể hoàn toàn khống chế mi, xóa sạch toàn bộ dấu vết trước đây của mi, biến trở thành của riêng ta!”

Mộc Nam liếm môi, trong đầu gã, toàn bộ thính giả ở thế giới chuyện xưa này đều hiện ra, bọn họ đều sẽ trở thành đồ ăn cho mình và thuộc hạ của mình.

Thậm chí, Mộc Nam có tự tin, sau thế giới chuyện xưa lần này, mấy thuộc hạ mà mình dẫn theo, cùng nhảy vọt thẳng đến cấp bậc thính giả cao cấp, điều này tương đương với sau khi tăng đến thính giả cao cấp, phe của Mộc Nam cũng sẽ chiếm được sức ảnh hưởng rất lớn trong tầng lớp thính giả cao cấp!

“A!”

Bên ngoài, truyền tới một tiếng thét chói tai.

“Hửm, đã trở về rồi sao?”

Mộc Nam duỗi tay, nhẹ nhàng bóp một hạt châu vỡ nát trong lòng bàn tay của gã.

Mục Dao ở bên ngoài đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, lúc này trái tim trực tiếp vỡ nát, máu tươi của cô ta hóa thành một lớp màng chắn, bao phủ phía trên nhà máy điện hạt nhân.

“Mục Dao, yên tâm, trong vòng luân hồi sau, cô sẽ sống lại. Ha ha, một người có tâm trí không được đầy đủ, rời khỏi chiếc nôi của mình thì dễ dàng, nhưng muốn trở lại lại không có khả năng đâu…”

Màn độc thoại của Mộc Nam vẫn chưa kết thúc, nhưng lá chắn màu máu ở bên ngoài lại lập tức sụp đổ vào lúc này.

“Cái gì, sao có thể!”

Lá chắn màu máu đó có hiệu quả kỳ diệu với việc phòng ngự quỷ hồn, có thể thành công khiến quỷ hồn rơi vào trong mê mang, vào trong những trải nghiệm đau đớn ngày trước không thể tự thoát ra được được. Nhưng làm sao đứa trẻ này có thể phá giải nó nhanh như vậy được chứ?

Ngay sau đó, một đám mây màu đen xuất hiện phía dưới đại sảnh hình trụ tròn, trong đám mây đen, một bà lão với bản mặt đáng ghét bước ra và một George với vẻ mặt đau khổ và tràn ngập hận ý, còn đứa trẻ đó thì sao?

Mộc Nam đột nhiên có một loại cảm giác rất hoang đường, bởi vì điều này hoàn toàn không giống với tính toán và suy đoán của mình…

Bà lão há miệng, nhìn quả cầu đen sắp bị rất nhiều xúc tua hoàn toàn khống chế, trên gương mặt của bà ta xuất hiện vẻ

mặt đau đớn của bé trai, đồng thời hé miệng: “Nổ tung!” (Tiếng Hàn)

Sau đó thì phát nổ!

Chương 875 Sự Vặn Vẹo Của Nhân Tính 1

Xa xa, trên bầu trời của nhà máy điện hạt nhân xuất hiện một đám mây hình nấm, giống như ma quỷ, một cây anh túc trồng xuống nhân gian, trong nháy mắt nở hoa đó, ngưng tụ ra một loại cảnh tượng máu chảy đầm đìa, hơn nữa còn khiến nội tâm người vô cùng áp lực.

Họa sĩ có cao siêu đến đâu, cũng khó có thể miêu tả được loại hình ảnh với sắc thái này, đây là một loại khinh thường đối với số mệnh, một sự vô tình đối với tự nhiên, chỉ vẻn vẹn là một bức tranh, là một tấm ảnh chụp, hoàn toàn không thể nào bộc lộ ra hết được.

Sự nghiên cứu của con người đối với hạt nhân, vẫn luôn được tiến hành một cách giống trống khua chiêng, các nhà khoa học vĩ đại từ thế hệ này nói tiếp thế hệ kia, tre già măng mọc, cống hiến trí tuệ của mình, cống hiến năm tháng của mình cho sự nghiệp này.

Ở giai đoạn sau của chiến tranh thế giới lần thứ hai, sau khi người Mỹ ném bom nguyên tử lên nước Nhật Bản, hạt nhân lập tức trở nên vô cùng rõ ràng trong nhận thức của con người, từ khái niệm trừu tượng bắt đầu hướng đến thay đổi hình tượng, thảm họa Chernobyl, sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima, phần lớn đều phô bày sự nhỏ bé và vô lực của con người trước mặt hạt nhân.

Có lẽ, hạt nhân vốn không có đúng sai, quyết định đúng sai về hạt nhân, thực ra là từ biểu hiện tự cho mình là thông minh và ích kỷ của con người.

“Lúc này, nếu có bỏng ngô thì tuyệt.”

Bốn người mập mạp, hòa thượng, Tô Bạch và Gia Thố đang ngồi trên mái hiên của trạm thu phí đường trong rừng, nhìn đám mây hình nấm nổi lên ở nhà máy điện hạt nhân rồi lại chậm rãi tan biến đi.

Bốn người, tám cái chân, giống như một nhóm bạn bè đi ra ngoài dã ngoại, nhìn mặt trời chiều ngả về tây ở ngọn núi đối diện, bọn họ trò chuyện, ngây người, giết thời gian một cách nhàm chán và nhàn hạ.

Lần này, uy lực của vụ nổ hạt nhân chắc hẳn không nhỏ, nhưng phạm vi ảnh hưởng đã suy yếu rất nhiều, thậm chí, có khả năng cũng chỉ có ở trong khu vực kiến trúc hình trụ tròn mới tạo thành sát thương chân chính, mà sẽ không còn giống như lần luân hồi trước, một lần giết sạch toàn bộ thính giả.

Mà Tô Bạch ở bên này, thì lại cảm giác được một cơn gió thổi tới, khiến mái tóc và quần áo của mọi người rối rối tung, nhưng cũng không mang đến sát thương rõ ràng gì khác.

Đương nhiên, nồng độ bức xạ hạt nhân trong môi trường xung quanh lại đang bùng nổ, đây là điều khẳng định, nhưng cũng không đến mức lập tức khiến thính giả tử vong.

“Uy lực cũng không lớn lắm nhỉ.” Mập mạp gãi đầu, phát hiện ra tóc mình bắt đầu từ từ rụng xuống, cơ thể vẫn vì nhiễm phóng xạ hạt nhân, nên bắt đầu xuất hiện dấu hiệu yếu dần.

“Toàn bộ nam Triều Tiên vốn không phải là một khu vực lớn cho lắm, tuy rằng xét từ phương diện uy lực của vụ nổ thì quả thực không tính là gì, nhưng ảnh hưởng từ vụ nổ hạt nhân này cũng đủ để khiến hơn một phần năm khu vực nam Triều Tiên, biến thành khu nhiễm phóng xạ, điều này đối với chính trị, kinh tế và thể chế xã hội của nam Triều Tiên mà nói, là một loại phá hủy từ gốc rễ.” Gia Thố nói.

“Ha ha, nói không chừng bây giờ tên béo ở phía bắc đó đang giang rộng cánh tay chào đón con dân nam Triều Tiên quay trở về cái ôm của ông ta rồi đấy.” Mập mạp chế nhạo: “Nếu bán đảo vì vậy mà có được sự thống nhất thì cũng thú vị thực sự.”

“Tôi cảm thấy, người khiến tôi kích động nhất chính là bà lão đó, rốt cuộc đó phải là một loại nghị lực thế nào, mới có thể khiến bà ta mai phục ở môi trường nước địch tận mấy chục năm, thậm chí ngay cả con trai của bà ta cũng không biết thân phận của bà ta.

Sau đó đợi con trai bà ta trưởng thành, học tiểu học, học trung học, học phổ thông, học đại học, cuối cùng trở thành một nhà khoa học về hạt nhân, rồi thành gia lập nghiệp, bà ta giống như một người mẹ đơn thân bình thường vất vả cần cù nuôi dưỡng con mình tiến bước và trưởng thành, lại quan tâm con dâu của mình, đồng thời còn từ từ nhìn cháu trai mình lớn lên.

Nhưng chính bởi một tiếng kêu gọi từ bên đó, mà bà ta có thể tiết lộ ra thân phận với con trai mình, dùng mạng của con dâu mình, dùng mạng của cháu trai mình, để uy hiếp con trai mình đi động tay động chân trong nhà máy điện hạt nhân, dẫn đến vụ rò rỉ ở nhà máy điện hạt nhân, khiến người trong toàn bộ thị trấn này cùng nhau tuẫn táng.

Tôi thật sự không hiểu nổi, cho dù là Phật môn chúng tôi cũng không thể tẩy não một người đến mức độ này được.” Gia Thố nói.

“Tôi cũng không hiểu.” Tô Bạch thở dài, cũng cảm thấy hơi thổn thức.

Toàn bộ những chuyện đã qua đã bị phía bên Hàn Quốc đào ra, bà lão này không tiếc giết chết con dâu và cháu trai mình, lấy mạng của bọn họ để uy hiếp con trai mình, tạo thành chuyện rò rỉ hạt nhân nghiêm trọng đầu tiên.

Nhân tính, vậy mà có thể vặn vẹo đến một loại mức độ như vậy, cho dù là thính giả đã quen nhìn thấy gió tanh mưa máu, cũng không khỏi có tặc lưỡi.

"Nhưng cho dù nói thế nào, thì thế giới chuyện xưa này đối với chúng ta mà nói, cũng chỉ như tiến vào làm người qua đường vậy." Hòa thượng vẫn rối rắm mãi chuyện này.

Xét từ quá trình và kết quả, đều là của Mộc Nam và George, là màn chơi cờ giữa hai người Trung Quốc và người Mỹ có tâm tư kín đáo đến đáng sợ, kết quả của ván cờ là đến cuối cùng, đôi bên vì sai lầm ngẫu nhiên xuất hiện mà kéo nhau cùng chết.

Cho dù là thân là đối thủ, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm giác tiếc nuối với kết cục của hai người này, hai người thông minh như vậy, nếu bọn họ có thể sống sót, vậy thì một chuyện này còn đáng sợ bao nhiêu, đồng thời cũng là một chuyện đáng để người mong đợi bấy nhiêu.

"Trở về điều tra một chút đi, tôi cảm thấy hai người này chắc hẳn đã tiếp xúc với vảy ngược của Phát Thanh rồi, thế giới chuyện xưa này, thực ra lại càng giống như bàn cờ mà Phát Thanh đặc biệt bày bố cho hai người thông minh như bọn họ.

Nói không chừng, khi đến cuối cùng bà lão miễn cưỡng kéo George đi vào nhà máy điện hạt nhân rồi kéo Mộc Nam cùng chết chung, Phát Thanh đang ngồi trên ghế nhìn màn hình ở trước mặt rồi cười ha ha, dương dương tự đắc vì bố cục của mình đến cuối cùng cũng đã thành công."

Gia Thố ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có hơi buồn bã nói: "Mà chúng ta, ở trong thế giới chuyện xưa này, chỉ là nhân vật ở bên thái tử đọc sách, là chúng ta tự mình không nắm được cơ hội, đương nhiên cũng không đến mức trở thành những quả trứng xui xẻo bị giết chết đó, Đại Bạch, cảm ơn cậu."

Chương 876 Sự Vặn Vẹo Của Nhân Tính 2

“Nói cảm ơn miễn cưỡng quá rồi đấy, khi các anh nên vứt bỏ tôi thì vẫn sẽ vứt bỏ tôi thôi.” Tô Bạch ngược lại cũng phá đám một cách không hề khách sáo.

“Đừng thẳng thắn như vậy chứ, sau này còn biết hư tình giả ý kiểu gì đây?” Gia Thố cũng có chút dở khóc dở cười: “Trong thánh miếu của tôi, có trấn áp quan tài cương thi cổ đại, nếu cậu cần, tôi có thể tặng cho cậu, coi như là để báo đáp cậu đã cứu tôi một lần trong thế giới hiện thực và một lần trong thế giới chuyện xưa.”

“Không định cho tôi tượng Phật gia trước kia sao?”

“Đó là văn vật.” Gia Thố đáp: “Tôi không nộp lên cho quốc gia mà dự định tặng cho cậu, đã là một sự nhượng bộ rất lớn rồi.”

“Chốt, tôi từ chối thì lại thành bất kính.” Tô Bạch đồng ý.

“Đúng rồi, tôi thật sự rất tò mò, trong vòng luân hồi đầu tiên, tại sao cuối cùng cậu lại đánh nhau với Mộc Nam thế, hơn nữa còn thật sự giết chết anh ta?” Gia Thố hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: “Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai đây?”

“A di đà phật, đáp án này, sợ là không có cách nào tìm được rồi, bởi vì hai người trong cuộc của chuyện này đều đã chết, mà Phát Thanh cũng sẽ không cho cậu đáp án đâu.” Hòa thượng nói.

“Thế giới này bắt đầu sụp đổ rồi.” Mập mạp chỉ xung quanh rồi bảo.

Quả thực, những gợn sóng bắt đầu dập dờn hiện ra, hóa thành những mảnh vỡ rụng xuống dưới. Đến cuối cùng, sau khi toàn bộ thế giới đều sụp đổ, bốn người mới phát hiện ra cảnh vật xung quanh mình đã hoàn toàn thay đổi.

Phía trước là nhà máy điện hạt nhân giống như đống đổ nát, còn trên người mình thì lại mặc một đồ phòng cháy, một hàng gần ba mươi thính giả, trong đó đại khái bảy, tám thính giả đã ngã xuống mặt đất, mất đi sức sống, bọn họ là những thính giả đã chết hoàn toàn.

Mà những người khác thì lại như thể đang nằm mơ.

“Đây, chính là nguyên lý của thế giới hạt nhân và luân hồi, quả nhiên không phải là thế giới về mặt ý nghĩa chân chính hoặc là thế giới chuyện xưa.” Hòa thượng trầm ngâm.

Ngay sau đó, những tia sáng trắng bao phủ lần lượt tất cả mọi người.

Thế giới nhiệm vụ này tuyên bố kết thúc.

“Anh đẹp trai, anh đẹp trai?”

Tô Bạch đột nhiên bừng tỉnh, hắn nhìn thấy một bát mì còn nóng hổi, và một lồng tiểu long bao đặt trên mặt bàn trước mặt mình, mà lúc này, trong tay mình đang cầm tờ năm mươi đồng.

Hắn nhớ rõ, đây là tờ tiền mình móc từ trong ví ra trước khi bị kéo vào thế giới chuyện xưa, muốn để lại cho ông chủ để thanh toán, dù sao thì người ta cũng làm ăn nhỏ, hơn nữa, hương vị ở quán mì nhỏ này quả thực cũng không tệ.

Chỉ có điều, lần này tiến vào thế giới chuyện xưa, ở trong thế giới hiện thực, khoảng thời gian từ đầu đến cuối cách nhau

chắc hẳn rất ngắn, ngắn đến mức dường như có thể bỏ qua không tính đến.

“Anh đẹp trai, đây là dưa chua trong nhà muối đấy, nếm thử đi, vừa rồi nghe khẩu âm của cậu, là người Tứ Xuyên phải hông? Người Tứ Xuyên ăn cơm, thể nào cũng phải có dưa chua.”

Một ông chủ không cao cho lắm đặt một cái đĩa nhỏ lên bàn, trên đó là củ cải ngâm và cải trắng.

“Lúc nhỏ, tôi lớn lên ở Thành Đô.” Tô Bạch nở nụ cười: “Đây là tiền bữa sáng.”

Ông chủ thu tiền, rồi tìm tiền lẻ: “Dưa chua thì thôi, không thu tiền, tặng cậu đó, quán cơm Tứ Xuyên chúng ta, nếu nhà nào muối dưa còn muốn thu tiền thì không làm ăn nổi nữa.”

“Được rồi.” Tô Bạch đáp một tiếng, nhận tiền mà ông chủ tìm rồi thả vào túi tiền.

“Được.” Ông chủ nở nụ cười với Tô Bạch, ra ngoài tiếp tục bận chuyện làm ăn.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, đột nhiên trở về từ trong thế giới chuyện xưa nối tiếp với thế giới hiện thực, cảm giác chênh lệch to lớn này quả thực cần một chút thời gian để tiêu hóa.

Hắn cầm đũa gắp một chiếc tiểu long bao đặt vào bát, nhai kỹ rồi nuốt xuống một cách rất khó khăn, sau đó lại ăn thêm một miếng mỳ, cũng nuốt xuống rất khó khăn, vừa nghĩ đến hình ảnh trên người mình đâu cũng là thịt thối, khiến khẩu vị của Tô Bạch không được tốt cho lắm.

Hắn gắp một ít dưa chua bỏ vào trong miệng.

Dưa chưa nhẹ nhàng vừa miệng, không hề dầu mỡ một chút nào, ngược lại có thể thoải mái ăn tiếp, Tô Bạch ngồi ở

nơi đó, sau khi ăn hết đĩa dưa chua nhỏ, cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà lúc này, hai người trẻ tuổi ở bàn bên cạnh cũng đã ăn xong, chuẩn bị rời đi, người trẻ tuổi cầm báo trong tay đó đột nhiên chế nhạo một câu: "Cậu nói xem, trong [Hồng Lâu Mộng] một tảng đá có thể thành tinh, trong [Tây Du Ký] thì một đồ vật có thể thành yêu, vậy liệu rằng hạt nhân này có một ngày nào đó cũng thành tinh không nhỉ?"

Người thanh niên còn lại có hơi dở khóc dở cười: "Vậy cậu mau chóng trở về nhà xem thử tivi nhà cậu, tủ lạnh nhà cậu, máy tính bảng nhà cậu đã thành tinh hay chưa, ha ha ha…"

Hai người trẻ tuổi vừa nói vừa cười đi ra khỏi cửa tiệm ăn sáng, bọn họ không hề phát hiện ra Tô Bạch đang đứng phía sau mình, nhẹ nhàng cười hai tiếng "ha ha".

Tô Bạch ra khỏi cửa tiệm ăn sáng, ngồi vào con Santana của mình, khởi động xe, nhưng lạ không lái đi.

Phát Thanh không ngừng giày vò cơ thể, linh hồn và rất nhiều giá trị quan, thế giới quan của thính giả bằng những thủ đoạn phong phú, đặc biệt là loại kết nối liền mạch giữa thế giới chuyện xưa với thế giới hiện thực, lại càng khiến người ta có một loại cảm giác xuyên qua hệ thống trường quay phim, cho dù là Tô Bạch cũng rất khó lập tức chuyển đổi cơ thể của mình được như vậy.

Hai tay hắn đặt lên vô lăng, ngồi ở nơi đó chừng mười lăm phút, khi ánh mắt trời lên cao, chiếu vào trong xe, mang đến một loại cảm giác thật ấm áp, khiến hắn như thể vừa tỉnh lại từ trong mơ.

Tô Bạch duỗi thắt lưng, các khớp xương trong cơ thể truyền tới những tiếng vang giòn, khi rời khỏi thế giới chuyện xưa hiển nhiên sẽ được Phát Thanh hoàn toàn khôi phục lại cơ

thể, Tô Bạch cảm thấy mình đã có nhiều khả năng khống chế mỗi một phần sức mạnh trên khắp cơ thể mình từ trên xuống dưới hơn.

Ít nhất thì trong thế giới chuyện xưa lần này, đối với hắn mà nói cũng không thiệt thòi gì, các loại cường hóa đã tiến một bước dung hợp lại với nhau, đồng thời khả năng khống chế sức mạnh của cơ thể cũng càng vi mô hơn, chiến lực trực tiếp được nâng cao rất rõ ràng.

Trước đó khi đối mặt với thiên thần Charre đó, Tô Bạch vẫn còn phải dựa vào sự hỗ trợ của mập mạp, nhưng bây giờ, hắn có tự tin một mình mình có thể đánh ngã được điểu nhân đó.

Chương 877 Tức Giận 1

Ngay sau đó, trong đầu Tô Bạch nghĩ tới George, người nước Mỹ đã cưỡng chế tăng đến cấp bậc thính giả cao cấp bằng thủ đoạn dung hợp phân thân, Tô Bạch cũng không biết loại cách thức đơn thuần cưỡng chế biến đổi lượng để thúc đẩy sự biến đổi về chất này có đúng đắn hay không, hắn cũng chẳng muốn tranh luận loại chuyện căn cơ không vững, không chắc chắn gì đó, nếu như có năng lực có thể trực tiếp tăng lên làm thính giả cao cấp thì hắn cũng chẳng ngại đi thử.

Bởi vì Tô Bạch cũng không phải là người có tính kiên nhẫn cho lắm, lại càng không giống với loại tác phong có thể trấn tĩnh, bước đi từng bước một cách bình tĩnh như hòa thượng đó, nhưng sự việc có đôi khi thật sự không như mong muốn, dưới những nhân tố ngẫu nhiên dẫn đến sai phạm, bản thân dường như vẫn còn đang đi trên con đường "Cao Trúc Thành, Quảng Tích Lương, Hoãn Xưng Vương", cho dù mình quả thực rất muốn đi đường tắt.

(Chú thích: Cao Trúc Thành, Quảng Tích Lương, Hoãn Xưng Vương có nghĩa là tăng cường phòng thủ, tích trữ lượng lớn lương thực, đảm bảo lương thực dư thừa, chậm lập đế xưng vương một chút.)

Tô Bạch khởi động xe, lái về nhà lão Phương, thực ra, tiệm ăn sáng cũng nằm ở chỗ ngã rẽ đi ra con đường nhỏ phía trước nhà lão Phương, rất gần.

Hắn dừng xe ở chỗ trống trước cửa, rồi đẩy cửa sắt, bước vào trong.

Hòa thượng đang cầm kéo và bình xịt, chăm sóc những chậu hoa trong khoảnh sân nhỏ, nhìn thấy hắn trở về, anh ta ngẩng đầu lên, nở nụ cười, xem như chào hỏi.

Trước kia, hòa thượng cũng phụ trách làm những việc này, nhưng hiện tại, thoạt nhìn dường như lại càng có thêm một chút ý vị, như thể ngủ say ba tháng cộng thêm bối cảnh vạn vật điêu tàn vì ô nhiễm hạt nhân trong thế giới chuyện xưa lần trước, hòa thượng đối với sắc xanh biếc và sức sống ở trước mặt này lại càng có vẻ thấu hiểu hơn, đặc biệt là loại thái độ thương xót lộ ra trên người khi cắt nhánh cây, không hề giả dối, cũng rất đơn thuần, điều này có nghĩa tâm cảnh của hòa thượng đã tiến thêm một bước.

Loại nghề nghiệp như hòa thượng và đạo sĩ này ở trên người thính giả thường được thể hiện chú trọng vào thuật mà không chú trọng về pháp, theo đuổi sức mạnh và nắm chắc thủ đoạn, nhưng lại bỏ qua việc tu dưỡng bản thân, cho dù là sự tồn tại vốn là cao tăng như hòa thượng, cũng mang một loại vấn đề hai chân mất thăng bằng như vậy, nhưng bây giờ nhìn thấy loại thái độ này của anh ta, xem ra, nghênh đón một lần đột phá nữa chắc hẳn không thành vấn đề, chỉ có dựa theo tính cách của hòa thượng thì anh ta chắc hẳn cũng sẽ không vội đi đột phá thành thính giả cao cấp đâu.

Tô Bạch chào hỏi hòa thượng, rồi tiến vào trong nhà, Gia Thố đang ngồi khoanh chân trên thảm trải sàn, lúc này Phật gia uy phong lừng lẫy đang chơi trò xếp gỗ với một đứa trẻ đáng yêu cả người còn vương hương sữa.

“Trở về rồi à.” Gia Thố nói với Tô Bạch.

“Cha cha…”

Thằng nhóc lập tức bò về phía Tô Bạch, bởi vì hành động bò của thằng nhóc kéo theo thảm trải sàn, nền gỗ vừa mới

chồng lên lập tức đổ sạch, khiến Gia Thố ngồi ở bên cạnh cười khổ một hồi.

Tô Bạch ôm con trai lên, cảm nhận được một loại cảm giác thỏa mãn từ tận đáy lòng, hắn ngồi lên sô pha: "Mập mạp đâu rồi?"

"Ở trên lầu gọi điện." Gia Thố đáp: "Chắc hẳn là điều tra tình hình của Mộc Nam, về phần tình hình phía bên George, bởi vì anh ta là thính giả phương Tây, nên đối với chúng ta mà nói, con đường tin tức sẽ khá hẹp, nhưng mập mạp đã đăng thông báo lên diễn đàn rồi, chắc hẳn ít nhiều gì cũng sẽ thu được chút tin tức."

"Ừm." Tô Bạch gật đầu, không chỉ hắn, mà thực ra ba người mập mạp, Gia Thố và hòa thượng, cũng đều cảm thấy cái chết của Mộc Nam và George có hơi khác thường.

Tô Bạch nhớ trong thế giới trừng phạt lần trước của mình là đi thẳng vào vấn đề, bị tuyên bố thành tội nhân phải chấp nhận sự trừng phạt, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa lần trước gần như tất cả đều bị che giấu, nhưng kết cục cuối cùng, hai người đó bà lão kéo nhau cùng chết trong vụ nổ hạt nhân, chuyện này quả thực có hơi khiến người sinh ra một chút liên tưởng đến việc Phát Thanh bày cục.

Lúc này, mập mạp vừa vặn bước xuống, trên gương mặt mang theo vẻ Âu Mỹám.

"Sao thế, không nghe ngóng được tin gì sao?" Tô Bạch hỏi.

Mập mạp lắc đầu: "Không phải, nghe được một tin tức, Đại Bạch, cậu vẫn còn nhớ Quân Nhi và Thiết Tử chứ?"

Tô Bạch gật đầu, ý bảo mình còn nhớ, lúc trước nếu không phải mình giết hai người này trên đảo Tần Hoàng thì cũng sẽ không phải chịu trừng phạt trong thế giới chuyện xưa. Trong

thế giới chuyện xưa đó, Tô Bạch có thể sống sót thực sự là may mắn trong may mắn.

"Hiện giờ nghe nói tổ chức đó đang loạn cào cào, mỗi một phân hội ở các khu vực đều đang bận chuyện tự lập." Mập mạp nói.

"Ý của anh là?" Gia Thố nhíu mày: "Mộc Nam là thủ lĩnh chân chính của tổ chức này sao?"

Tô Bạch đặt thằng nhóc lên sô pha, cầm máy tính bảng tới để cho thằng nhóc xem phim hoạt hình, rồi duỗi tay cầm một chén trà trên bàn trà, nhấp một ngụm: "Nếu Mộc Nam là thủ lĩnh của tổ chức đó, vậy thì tất cả chuyện này đều có thể giải thích được rồi, tổ chức này được chúng ta gọi chơi là hội tôn sùng Phát Thanh, na ná với bán hàng đa cấp, lại khá tương tự với tôn giáo, hơn nữa là còn giương cao tôn chỉ chống lại thượng đế dưới lá cờ của Phát Thanh. Trước đây tôi vẫn luôn cảm thấy, tại sao Phát Thanh có thể vẫn luôn để mặc loại tổ chức này, nhưng bây giờ xem ra, thực ra Phát Thanh cũng không phải đang bỏ mặc, mà chỉ là nó cảm thấy tổ chức này trước kia vẫn chưa đáng để nó phải ra tay."

"Vậy, Mộc Nam không ngừng khiêu khích, cuối cùng cũng đã thành công có được sự chú ý của Phát Thanh sao?" Trên gương mặt của Gia Thố không khỏi xuất hiện nụ cười khổ: "Sao cứ cảm thấy Phát Thanh giống y như chính phủ các nước phương Tây, lúc đầu thì coi thường anh, đợi khi vỗ béo anh rồi, lại khai đao thiết lập ra một chính sách cắt lông cừu gì đó."

"Ha ha, nói thực, nếu tôi là Phát Thanh, tôi cũng không có khả năng trơ mắt nhìn Mộc Nam dẫn theo một đám đàn em dưới tay mình cùng đột phá cấp bậc thính giả cao cấp, nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ rồi." Mập mạp nói.

Chương 878 Tức Giận 2

“Bằng cách này, cũng có thể giải thích được tại sao bên cạnh Mộc Nam lại xuất hiện một đám thính giả đàn em chỉ nghe mệnh phục tùng, trước đây tôi vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, nhưng bây giờ ngược lại, cũng không cảm thấy kỳ quái nữa, cấp cao ở tổ chức đó hoàn toàn có lực liên kết này và lực chấp hành.”

Tô Bạch đứng dậy, đi đến bên phòng bếp, rồi mở tủ lạnh ra: “Rau trong tủ lạnh vẫn còn rất nhiều, trưa nay kêu hòa thượng xuống bếp làm một bữa đồ chay đi, dù sao thì bây giờ tôi cũng không nuốt nổi mấy món ăn mặn cho lắm.”

“Đồng ý.” Mập mạp giơ tay đáp.

“Tôi cũng vậy.” Phật gia cũng tán thành.

Đợi hòa thượng tỉa tót xong những chậu hoa cảnh trong sân nhỏ rồi tiến vào nhà, đối mặt với yêu cầu của mọi người, anh ta cũng không thể không cởi áo cà sa rồi thắt tạp dề vào, tiến vào nhà bếp nấu cơm, rất nhanh, một bàn đồ chay giản dị nhưng lại không mất đi sự tinh tế đã được làm xong.

Đợi sau khi mọi người cùng ăn xong, Tô Bạch đi vào nhà vệ sinh tắm rửa trước, sau đó thay một bộ quần áo, cầm chìa khóa xe, thay giày ở huyền quan, rồi hô một tiếng: “Tôi có chút chuyện, ra ngoài một lát.”

“Ra ngoài thì cứ ra ngoài, lại còn bày đặt tắm rửa thay đồ, vừa nhìn đã biết là đi tìm con gái rồi, Bạch của tôi cuối cùng cũng muốn kết thúc cuộc sống tu khổ hạnh mà ra ngoài xả sao?”

Mập mạp đang chơi đùa với thằng nhóc trên sô pha, lập tức ôm thằng bé lên, cười bảo: "Cẩn thận cha nhóc dẫn về một bà mẹ kế đấy."

Thằng nhóc cũng chẳng biết nghe hiểu hay là không hiểu nữa mà cười "hi hi hi", đương nhiên, khả năng nghe hiểu cũng rất lớn, vì đứa trẻ này quả thực có trí tuệ hơn trẻ con bình thường rất nhiều.

"Đừng có bôi nhọ tôi trước mặt con trai tôi." Tô Bạch chỉ vào mập mạp và cảnh cáo.

Hắn ra khỏi cửa nhà, lên xe, vừa khởi động xe, lái ra khỏi nội thành, vừa cầm di động nhấn một dãy số điện thoại của Huân Nhi.

"Chào bạn, bây giờ tôi có việc không ở đây, nếu bạn có chuyện gì cần tìm tôi, có thể để lại lời nhắn."

Tô Bạch nhíu mày, một loại dự cảm chẳng lành lập tức xuất hiện trong lòng hắn.

Hắn liên tiếp gọi mấy lần vào số điện thoại này, nhưng vẫn không kết nối được.

Lẽ nào mình đã chậm rồi sao, Huân Nhi đã tiến vào trong thế giới chuyện xưa rồi sao?

Tô Bạch hé miệng, một loại cảm giác sốt ruột lập tức ập tới, bất đắc dĩ, hắn đành nhấn số máy của Cố Phàm.

"Alo, xin chào."

"Là tôi đây."

"Ừm, là cậu à." Cố Phàm nghe ra giọng của Tô Bạch.

"Huân Nhi đang ở đâu?" Tô Bạch hỏi.

"Sao thế, bây giờ cậu đang lo cho cô ấy sao?" Cố Phàm đáp một cách không nhanh không chậm, đầu bên kia điện

thoại còn truyền tới tiếng bật lửa, rõ ràng lúc này, Cố Phàm đang vừa nghe điện thoại vừa châm thuốc lá.

“Tôi hỏi bây giờ, cô ấy đang ở đâu?” Tô Bạch kiềm chế cơn nóng, tiếp tục hỏi.

“Cô ấy đã hoàn thành chuyện xưa thứ ba của người thực tập rồi, chuyện xưa đầu tiên của thính giả cũng đã kết thúc, bởi vì Phát Thanh ngừng phát sóng hơn ba tháng, cho nên chuyện xưa thứ hai sẽ tới khá muộn, cơ mà, đã nhận được thông báo, một ngày sau cô ấy sẽ tiến vào chuyện xưa thứ hai của thính giả.

Tôi không giống cậu, tùy tiện vứt một pháp khí rác rưởi là coi như xong chuyện, trong khoảng thời gian tôi trở về này, vẫn luôn huấn luyện một vài cường hóa và kỹ năng cho cô ấy, còn tự mình ra trận diễn luyện thực chiến với cô ấy, đợi sau này, tôi sẽ còn cho cô ấy mượn pháp khí mà tôi đang dùng.

Tô Bạch, tôi thừa nhận, bây giờ cậu có khả năng có thực lực mạnh hơn tôi, nhưng con người này của cậu thực sự quá bạc bẽo, cũng quá máu lạnh, tình cảm trước kia cậu nói quên là quên sạch, cậu nói tôi giống như thính giả, nhưng thực ra, cậu mới càng là một thính giả thuần túy hơn.”

Nghe thấy Cố Phàm đích thân chỉ dạy cho Huân Nhi, hơn nữa còn dự định cho Huân Nhi pháp khí của mình, tâm trạng của Tô Bạch lập tức không kiềm chế được, hét vào điện thoại: “Con mẹ cậu, mẹ nó, có phải cậu bị ngu rồi không, cậu có biết bản thân cậu đang làm gì hay không?

Tôi nói cho cậu biết, nếu Huân Nhi bị sửa độ khó, xảy ra chuyện ngoài ý muốn vì thằng ngu nhà cậu, thì cho dù cuối cùng cậu có trốn đến tận trời Tây, lão tử vẫn sẽ qua đó tìm cho ra cậu rồi róc xương lột da!”

Tô Bạch lái xe, sau nửa tiếng, đã tới cửa lớn của khu biệt thự tọa lạc tại vùng ngoại ô, khi hắn lại gọi điện cho Cố Phàm, phát hiện ra điện thoại đã khóa máy, cũng không biết là cố tình cho mình vào danh sách đen, hay là khóa máy thật.

Ở cửa có bảo vệ kiểm tra thân phận, không phải là cư dân thì không cho vào trong, Tô Bạch đỗ xe cửa mình ở bên đường, rồi châm một điếu thuốc.

Hai bảo vệ ở đó đều để ý hắn sát sao, phỏng chừng nguyên nhân nằm ở chiếc xe, dù sao thì tuy rằng trên thế giới này, mọi người đều hô hào theo đuổi sự bình đẳng giữa con người với nhau một cách đầy cao cả, nhưng khi bước ra xã hội, thì nhìn xe, nhìn quần áo, nhìn vẻ ngoài, cuối cùng là nhìn thân phận, cũng đã là một loại quy tắc mà mọi người đều biết rõ nằm lòng.

Với con Santana này của Tô Bạch, rõ ràng không nên xuất hiện ở một nơi cao cấp này.

Hắn duỗi bàn tay ra, gõ rơi tàn thuốc, mấy bảo vệ này hiển nhiên không thể chặn được hắn, nhưng Tô Bạch cũng không biết bước tiếp theo mình nên làm thế nào.

Là mình cố tình kéo dài khoảng cách với Huân Nhi, là mình cố tình không để ý đến cô ấy, lúc này lại trở về, nói với cô ấy rằng thế giới chuyện xưa sau của em rất có khả năng sẽ chết, việc này có tác dụng gì sao?

Hơn nữa, phụ nữ đều là động vật cảm tính, nhưng Tô Bạch lại không kiên nhẫn nhất trong việc xử lý loại chuyện có liên quan đến cảm tính này.

Lúc này, Tô Bạch nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát lái tới, chiếc xe này dừng ở bên cạnh xe của hắn, đối phương hạ cửa kính xe xuống, là Sở Triệu.

Sở Triệu nhìn hắn, trên gương mặt không có cảm xúc, chỉ vẫy tay: “Cậu cũng tới à, vậy cùng nhau vào đi.”

Có xe của Sở Triệu đi đằng trước, nên Tô Bạch theo phía sau hiển nhiên cũng sẽ không bị ngăn cản.

Xe lái vào trong một khoảng đất trống trong biệt thự, Sở Triệu xuống xe, cởi cảnh phục ra, người này rõ ràng là lợi dụng xe công.

Sở Triệu ném cho Tô Bạch một điếu thuốc, hắn nhận lấy, đối phương cũng không nói gì, chỉ ra hiệu tiến vào.

Sau khi trải qua vài chuyện, giữa Tô Bạch và Sở Triệu trên cơ bản đã không có khả năng lại quay trở về trạng thái ngày trước nữa, đôi bên cũng chỉ duy trì một loại im lặng theo bản năng mà thôi.

Đương nhiên, Tô Bạch lại càng nhìn ra được nỗi sợ hãi mình trong con ngươi của Sở Triệu. Có lẽ, sau khi cởi bỏ cái gọi là mối quan hệ bạn bè và bạn thời thơ ấu, khi Sở Triệu lại đối mặt với mình, cuối cùng cũng đã cảm nhận được khoảng cách thân phận giữa các thính giả do thực lực tạo ra.

Chương 879 [Cương Thi Tiên Sinh] Lần Thứ Hai 1

Những người anh em từng cùng nhau cày ruộng trước kia, từng nghe Trần Thắng hô cao "nếu như một ngày tớ giàu có rồi, tớ sẽ không quên các cậu", sau này sau khi Trần Thắng khởi nghĩa thành công, các anh em cùng nhau cày ruộng tới tìm anh ta, hầu nhau ăn no uống say, còn đi khắp nơi nói với người khác rằng trước kia Trần Thắng là người làm nông, cuối cùng, lại bị Trần Thắng gọi người giết chết.

Có những chuyện, ví dụ như cái gọi là tình hữu nghị, ví dụ như cái gọi là quan hệ, khi bị giấu diếm trước mặt anh, thì một chút khoảng cách giữa hai người sẽ bị xóa nhòa đi mất, mà một khi sự che đậy và giả dối bị phá vỡ, vậy mức độ khác biệt giữa địa vị, thân phận, và thực lực sẽ rất rõ ràng.

Đối với việc trong lòng Sở Triệu nghĩ thế nào, Tô Bạch cũng chẳng muốn để tâm, hắn chỉ đang nghĩ lát nữa mình sẽ đối diện với Huân Nhi thế nào.

Đối với Huân Nhi, Tô Bạch có ấn tượng tốt, nhưng loại ấn tượng tốt này chỉ giới hạn ở mức độ bạn bè bình thường, ngược lại nó thực sự không có khuynh hướng phát triển thành người yêu, đặc biệt là sau mấy lần Huân Nhi bày tỏ cõi lòng, thái độ lạnh nhạt của Tô Bạch cũng vẽ ra một vị trí khó xử trong mối quan hệ của hai người.

Đây có thể chính là bệnh chung của đàn ông, cho dù là Tô Bạch cũng không thể ngoại lệ, từ chối một đứa trẻ mà mình cực có hảo cảm, tóm lại vẫn sẽ cảm thấy có chút mắc nợ gì đó.

Sở Triệu tiến vào biệt thự, tầng hai của biệt thự không có bất cứ đồ dùng gia đình nào, hoàn toàn được bày trí như phòng tập võ, mà lúc này, Huân Nhi đang ngồi xếp bằng trên một tấm đệm hương bồ ở ngay chính giữa, trên người mồ hôi nhễ nhại, bên cạnh đặt một cây cung và một thanh dao găm hiện ra lam quang.

Tô Bạch đã từng cho Huân Nhi một pháp khí, nhưng hiện tại đã không còn thấy đâu.

Cố Phàm đang dựa vào bên cửa sổ, trong tay bưng một tách cà phê, nhìn thấy Tô Bạch tiến vào, anh ta cũng không có phản ứng gì cả, mà vẫn tiếp tục nhìn phong cảnh và vẫn tiếp tục uống cà phê, như thể làm như không có Tô Bạch vậy.

Huân Nhi mở mắt, nhìn thấy Tô Bạch tới, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm, cô ta đứng dậy, nói với hắn: "Anh đã tới rồi."

Tô Bạch bước đến bên cạnh cô ta, duỗi tay vỗ lên vai của Huân Nhi, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, trong người cô ta có một nguồn sức mạnh đang chảy xuôi, đó là một loại sức mạnh rất thần thánh và rất tinh thuần, mà Tô Bạch rất quen thuộc với loại sức mạnh này, dù sao thì số lần hắn đánh nhau với thính giả phương Tây cũng không ít.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy, đã có chuyện gì xảy ra với sức mạnh trong cơ thể em?" Tô Bạch hỏi.

"Sức mạnh của kiếm sĩ." Lúc này, Cố Phàm cuối cùng cũng quay người lại, nhìn Tô Bạch và bảo: "Tôi giúp Huân Nhi đổi nước thuốc, mỗi lần khi tắm rửa sẽ thêm một chút vào nước tắm, lại phối hợp với công pháp kiếm sĩ cấp thấp mà tôi đã đổi giúp cô ấy, hơn nữa, gần đây nhờ sự huấn luyện của tôi, mà hiện tại cô ấy đã có thực lực và ý thức chiến đấu của kiếm sĩ cấp thấp rồi."

Cố Phàm vừa nói vừa mang chút vẻ thận trọng, anh ta nở nụ cười với Huân Nhi: "Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vì trước đây, Huân Nhi từng được huấn luyện trong quân ngũ, nền tảng chém giết từ nhỏ cũng tốt, cho nên mới có thể nắm vững được cường hóa kiếm sĩ trong khoảng thời gian ngắn như vậy."

Sở Triệu đứng ở một bên, dường như vì một vài chuyện gần đây, mà sự hiểu biết của anh ta về Tô Bạch lại càng sâu sắc hơn lúc trước, mà lúc này, anh ta nhạy bén phát hiện ra, không biết nguyên nhân gì thúc đẩy mà Tô Bạch rõ ràng đã đến bên rìa cuồng nộ rồi.

"Cảm ơn." Huân Nhi gật đầu cảm ơn Cố Phàm một cách rất thỏa đáng.

"Đừng khách sáo như vậy, đều là bạn bè cả." Khi nói câu này, Cố Phàm cố tình liếc mắt nhìn Tô Bạch.

"Bạn bè con mẹ cậu!"

Cơ thể của hắn xông về phía trước, tới thẳng trước mặt Cố Phàm.

Cả người anh ta sững sờ, anh ta không ngờ vậy mà Tô Bạch lại thật sự ra tay đánh người, lòng bàn tay lập tức phát lực, ly cà phê trong tay trực tiếp vỡ nát, cả người lùi lại phía sau theo bản năng.

Nhưng tốc độ của Tô Bạch thực sự quá nhanh, trải qua mấy lần gột rửa bởi phóng xạ hạt nhân ở thế giới chuyện xưa trước, mà bây giờ Tô Bạch đối với việc khống chế và dung hợp sức mạnh bản thân đã có một bước tiến bộ nhảy vọt so với trước kia.

Một bàn tay hắn trực tiếp tóm về phía cổ của Cố Phàm, hai tay anh ta chặn lại, tay của hai người va chạm vào nhau giữa không trung, phát ra một tiếng vang trầm thấp, sau đó ngực Cố

Phàm tê rần, hai cánh tay tự nhiên buông thõng, một bàn tay khác của Tô Bạch tiến quân thần tốc, tóm vào cổ của Cố Phàm, rồi trực tiếp đẩy, đẩy, đẩy.

"Ầm!"

Sau lưng Cố Phàm đập mạnh lên lan can phía sau, bị Tô Bạch húc bay thẳng ra khỏi lầu hai.

"Tõm!"

Hai người cùng nhau rơi xuống bể bơi bên dưới.

"Vù!"

Cố Phàm giang hai cánh ra, khí thế đột nhiên tăng lên, trước đó bị Tô Bạch đẩy thẳng đến tận đây, trong lòng anh ta cũng đã nghẹn một bụng khí.

Chỉ có điều, sau đó, Cố Phàm lại bị Tô Bạch trở tay vỗ một cái, đập anh ta chìm xuống đáy bể bơi, trực tiếp đâm đáy bể ra ra nửa cái hố, nước trong bể bơi bắt đầu nhanh chóng chảy ra ngoài.

Cũng may xung quanh biệt thự đều có rừng cây rậm rạp làm vật che chắn để cung cấp không gian riêng tư cho người sở hữu, cho nên toàn bộ chuyện xảy ra ở nơi này, ngược lại không cần lo lắng bị người ngoài nhìn thấy.

Cố Phàm không dám giằng co với Tô Bạch, bởi vì mỗi một lần Tô Bạch đều có thể áp chế chặt chẽ anh ta, cho dù là Tô Bạch hay là sức mạnh, thì bản thân mình ở trước mặt hắn hoàn toàn không có sức đối đầu một hiệp!

Về phần ma pháp hoặc chú ngữ mà một vài thiên thần am hiểu, nhưng trong chiến đấu cận thân, cũng hoàn toàn không có cơ hội thể hiện.

Hai cánh anh ta lại giang ra, Cố Phàm dự định bay lên trời trước, miễn cưỡng kéo dài khoảng cách với Tô Bạch rồi lại nói

sau.

Chỉ có điều, anh ta vừa định bay vút lên, thì Tô Bạch đã trực tiếp hóa thân thành cảnh tượng sương máu bao phủ vị trí trên đầu anh ta, trong màn sương máu vọt ra một nắm đấm, trực tiếp đập lên sườn mặt trái tuấn tú của Cố Phàm.

“Bốp!”

Lần này, Cố Phàm chịu một quyền chắc nịch, cả người giống như trái tennis bị đập mạnh xuống dưới, đâm xuống bên cạnh hồ bơi, gạch men trên sàn cũng đều vỡ nát.

Chương 880 [Cương Thi Tiên Sinh] Lần Thứ Hai 2

"Ặc…"

Trong cổ họng anh ta phát ra một tiếng gầm nhẹ, tay trái mở ra, một cây trường thương màu bạc cộng thêm thánh quang xuất hiện trong tay anh ta, nhưng cho dù đã có pháp khí trong tay, thì trong lòng Cố Phàm vẫn không có một chút tự tin nào tiếp tục đối mặt với Tô Bạch.

Đáng ghét, tại sao cậu ta lại tiến bộ rõ ràng như vậy!

Nếu không phải vì trên người Tô Bạch không lộ ra loại khí tức mà thính giả cao cấp có, thì Cố Phàm suýt chút nữa còn cho rằng hắn đã tăng lên thành thính giả cao cấp rồi.

Thánh thương trong tay, nhưng Cố Phàm chỉ mượn thánh thương để đứng dậy, về mặt khí thế, anh ta đã rơi vào trong sự nhụt chí tuyệt đối, trong màn đánh nhau liên tiếp trước đó, anh ta không chỉ không chiếm được thế thượng phong, mà quả thực còn giống như một bao cát bị Tô Bạch đè xuống đánh điên cuồng.

Cũng may, lúc này Huân Nhi và Sở Triệu cuối cùng cũng tới nơi, Sở Triệu chạy tới chỗ Cố Phàm, còn Huân Nhi thì lại chạy đến bên cạnh Tô Bạch.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà!" Hai tay của Huân Nhi nắm chặt cổ tay của hắn.

Tô Bạch dừng tấn công, đứng nguyên tại chỗ.

Cố Phàm dưới sự dìu đỡ của Sở Triệu cũng từng bước đi qua đó, hơn nữa trong suốt quá trình này, anh ta cũng thu lại đôi cánh của mình.

“Cậu phát điên cái gì?”

Cho dù là vào lúc này, Cố Phàm vẫn dám nổi nóng với Tô Bạch như cũ, bởi vì anh ta biết rõ, Tô Bạch dám đánh mình nhưng lại không dám giết mình.

Ánh mắt lạnh lùng của Tô Bạch liếc lên người Cố Phàm, anh ta sững sờ, vì anh ta đột nhiên cảm giác được, một người bạn thời thơ ấu tức cười mà trước kia mình cảm thấy chỉ là đầu óc có chút vấn đề ở phía đối diện này, vào lúc này thật sự có thể sẽ giết chết mình!

Nếu như, mình tiếp tục không biết thức thời.

“Cô ấy không biết nhân quả, lẽ nào cậu không biết sao?” Tô Bạch quát hỏi: “Cậu không biết cậu đang hại chết cô ấy sao?”

Cố Phàm lập tức nghẹn lời.

“Tô Bạch, đây là yêu cầu của em, Cố Phàm đã nói cho em biết về sự nguy hiểm của nó rồi, nhưng em vẫn quyết định làm như vậy, không trở nên mạnh hơn thì chết, mà trở nên mạnh hơn vẫn chết, em chọn cái sau.” Huân Nhi đáp một cách rất nghiêm túc.

“Được rồi.” Tô Bạch hất bàn tay đang giữ mình của Huân Nhi ra.

“Các cậu chơi đi.”

Nhìn bóng người đi xa của hắn, Huân Nhi cắn răng lên đôi môi đỏ của mình khiến những vết máu lộ ra.

Cố Phàm ngồi xổm trên mặt đất, xoa những vết bầm tím trên người mình.

Sở Triệu thì lại thở dài, đuổi theo Tô Bạch.

“Cô ấy cũng không muốn làm gánh nặng cho cậu, cũng không muốn bị cậu bỏ quá xa, tuy rằng bây giờ tôi không có bất cứ quan hệ gì với cậu, nhưng cậu đối xử với Huân Nhi như vậy, chính là cậu không đúng.” Sở Triệu không kề vai sát cánh với Tô Bạch, mà chỉ song song với hắn và nói.

“Cô ta và cậu giống nhau, đều là đồ ngu.” Tô Bạch chỉ nói vài chữ này.

“Được, tôi không muốn cãi nhau với cậu, tôi không đánh lại cậu, cũng sợ cậu nữa, thế giới chuyện xưa tiếp theo của Huân Nhi là [Cương Thi Tiên Sinh], Phát Thanh đã thông báo từ trước, chập tối mai sẽ tiến vào thế giới chuyện xưa, tôi biết cậu có nhiều kinh nghiệm, Cố Phàm và cậu… dù sao thì hiện tại cậu ta cũng không so được với cậu. Đợi cậu hết giận, trước khi cô ấy tiến vào thế giới chuyện xưa, hãy gọi điện quan tâm, để ý đến cô ấy một chút.”

Sở Triệu định vỗ lên bả vai của Tô Bạch, nhưng nghĩ lại vẫn thôi, rồi quay người trở về.

Anh ta không nhìn thấy khi Tô Bạch nghe được bốn chữ [Cương Thi Tiên Sinh], biểu cảm trên gương mặt đột nhiên trở nên nặng nề.

.

Tô Bạch ngồi về xe của mình rồi khởi động xe, cùng với Santana chấn động, tay của hắn nhẹ nhàng đặt lên chóp mũi mình, rất lâu trước đó, mình nhận được một phần thưởng, đó chính là có thể trở về thế giới chuyện xưa đã từng trải qua trước đó, thời gian đại khái khoảng ba tiếng đồng hồ.

Thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] này, đã mang đến sự xúc động rất lớn cho hắn, và cũng để lại cho hắn ký ức rất sâu sắc, Lâm Chính Anh thật giả, cương thi vương, bức

tranh trên núi đạo gia đó, đương nhiên, ký ức lớn nhất thực ra vẫn là mình mang thằng nhóc về từ trong thế giới chuyện xưa này.

Tuy rằng cho đến hiện tại, Tô Bạch vẫn không hiểu được tại sao mình có thể mang được thằng nhóc từ trong một thế giới chuyện xưa về đến thế giới hiện thực, suy đoán trước đây của hắn là có khả năng trong định vị của Phát Thanh, thằng nhóc không có sự khác biệt với linh đồng, thuộc loại phạm vi cho phép mang ra khỏi thế giới chuyện xưa, để trở thành thứ tương tự với pháp khí của thính giả.

"Cũng không biết, nếu sau khi mình chọn tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] của Huân Nhi, rồi mình lại sử dụng phần thưởng trước đó vẫn luôn chưa dùng đến để tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], hai chuyện xưa cùng tên này, như rốt cuộc có được tính là cùng một nơi không, hay chỉ là hai vị diện chung một cái tên mà thôi?"

Đây mới là chỗ Tô Bạch do dự nhất, nếu như đến lúc đó thế giới chuyện xưa mà mình tiến vào đó, là thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] mà mình và đám người hòa thượng đã từng làm xong nhiệm vụ, mà không phải là thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] được Phát Thanh chỉnh lại, vậy Tô Bạch hoàn toàn đã làm một việc toi công vô ích, không chỉ không giúp được Huân Nhi, mà mình còn lãng phí một phần thưởng đặc biệt quý giá vẫn luôn không nỡ dùng đến.

Dưới loại tình huống này, Tô Bạch có hơi khó chọn lựa, đây chắc chắn là điều hiển nhiên rồi.

"Khả năng là mình vẫn còn quá ích kỷ." Tô Bạch cười tự giễu.

Đúng vậy, trong chuyện này, vẫn còn vì nguyên nhân ích kỷ quấy rối, cho đối với Huân Nhi, tuy Tô Bạch có hảo cảm, nhưng lại không có loại không tiếc bất cứ giá nào vì cô ta đó,

dù sao thì giữa tình bạn và tình yêu vẫn có sự khác nhau về mặt bản chất.

Nếu Tô Bạch có thể thích Huân Nhi thật lòng mà trả giá tất cả, vậy thì lúc đầu đối với việc chủ động bày tỏ của cô ta, hắn có khả năng đã sớm chấp nhận rồi.

Tô Bạch gạt cần số, quyết định vẫn nên về nhà trước, chuyện này tốt nhất là có thể tìm đám người hòa thượng để thương lượng một chút, dù sao thì thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] này, hòa thượng, mập mạp và Gia Thố cũng đều tham gia vào, nói không chừng mọi người có thể tìm ra được một vài điểm hữu ích có thể ở trong thế giới chuyện xưa đã từng hoàn thành lúc trước này.

Chương 881 Mẹ Cháu Qua Đây 1

Như vậy cho dù Tô Bạch có tiến vào thế giới chuyện xưa này, và cho dù không đụng phải Huân Nhi, thì bản thân hắn cũng không đến mức trở về tay không, không phải sao?

Ít nhất, trong ấn tượng của Tô Bạch hiện tại, bên trong yêu huyệt đó chắc chắn ẩn chứa rất nhiều bí mật, ngày trước khi ở nơi đó, đám người mình chỉ biết bị động chạy trốn ở bên trong, cuối cùng nhanh chóng tìm được cách ra ngoài, mà hoàn toàn không có cơ hội thật sự tìm kiếm gì, mà lần này, nếu mình lại trở về thế giới chuyện xưa đó, ít nhất, mình của hiện tại sẽ không còn bị loại hồ yêu đó rượt chạy nữa, nếu như lại đụng phải yêu thú có loại cấp bậc giống như hồ yêu ngày trước, vậy ai rượt ai chạy, vẫn thật sự khó nói đấy.

Phía trước có một cột đèn giao thông, Tô Bạch dừng ở giao lộ đợi đèn đỏ.

Bên cạnh có một chiếc xe đỗ cạnh hắn, người ngồi ở vị trí lái là một cô gái, cô gái đeo kính râm, dáng người thấp bé, cũng có một loại phong tình thuộc về riêng cô ta, tuổi tác chắc hẳn không thể tính là rất lớn, nhưng cũng không tính là quá nhỏ, không có vẻ ngây ngô của thiếu nữ đơn thuần, mà lại càng giống một người phụ nữ có chồng mới kết hôn chưa được bao lâu, trải qua sự hun đúc của hôn nhân và cơ thể.

Đối phương chỉ vì đợi đèn đỏ mà có chút nhàm chán nhìn xung quanh, sau đó nhìn về phía Tô Bạch, cô ta liếc mắt nhìn hắn thêm vài lần với vẻ hơi nghi ngờ, sau đó cầm di động, chụp mấy bức ảnh về Tô Bạch ở bên đó.

Lúc này, đèn hiện xanh, Tô Bạch thả lỏng phanh xe, rồi lái chiếc xe rời đi.

Cô gái chậm nửa nhịp, xe phía sau ấn còi giục, cô ta mới vội vàng đặt di động xuống, lái xe rời đi, chỉ có điều, cô ta vốn dĩ định rẽ trái ở nơi đó, nhưng lại trực tiếp đi thẳng theo chiếc xe của Tô Bạch.

Đối với chiếc xe đi theo phía sau mình, lúc đầu Tô Bạch cũng không phát hiện ra, ở trong thế giới hiện thực này, nói thật thứ cần hắn phải lo lắng và đề phòng cũng không nhiều.

Đặc biệt là lúc này mình vẫn còn ở trong Thượng Hải rộng lớn này, giữa các thính giả không có mối quan hệ nhân quả cần thiết thì cũng sẽ không tới cố tình giết anh, mà cho dù gặp phải đụng xe gì đó, thì Tô Bạch cũng không chết được, nếu hắn lại thần kinh dung dinh đề phòng cái nọ, đề phòng cái kia, vậy mới là ăn no rửng mỡ.

Nhưng đại khái sau mười lăm phút, chiếc Sedan màu đỏ đó vẫn đi theo phía sau mình, nên Tô Bạch hiển nhiên cũng đã phát hiện ra manh mối. Vì thế, hắn cố tình rẽ xuống đường phụ tại giao lộ phía trước, chiếc Sedan màu đỏ cũng đi xuống theo hắn.

Tô Bạch bật xi nhan phải, rồi đỗ xe ở bên cạnh. Chiếc Sedan màu đỏ lái qua hắn trước, nhưng rất nhanh cũng dừng ở vị trí cách đó hai mươi mét.

Tô Bạch ngồi trong xe mà không hề xuống, duỗi tay sờ cằm mình, châm một điếu thuốc.

Cô gái xuống xe, đi một đôi giày thể thao đế cao, trong tay cầm di động và túi xách, đi thẳng đến bên Tô Bạch.

“Là anh Tô Bạch phải không? Anh Tô Bạch? Là anh sao?”

Đối phương trực tiếp gọi tên của mình, khiến Tô Bạch trong lúc nhất thời cũng rất kinh ngạc, nhưng sau đó, ngay khi

cô gái tháo chiếc kính râm trên mặt xuống, từ đường nét gương mặt xinh đẹp của cô ta có một chút tương tự với một người phụ nữ trong trí nhớ của mình, thì hắn mới xem như đoán ra được thân phận của cô gái này.

"Là anh, dì có khỏe không?"

Người ta nhớ tên hắn, mà hắn lại quên mất cô ta tên gì, đây quả thực là một chuyện khá xấu hổ, cho nên Tô Bạch chỉ có thể hỏi thăm dì một chút trước, để thể hiện mình vẫn còn nhớ bọn họ.

"Mẹ em khỏe lắm, anh họ, em vừa nhìn thấy anh đã cảm thấy có chút quen mắt rồi, sau đó lấy di động ra chụp vài tấm ảnh của anh gửi cho mẹ em, sau khi mẹ em gửi tin nhắn trả lời xác định là anh, lúc này em mới lái xe đi theo anh miết đó. Đúng rồi, anh họ, lúc trước không phải anh nói sẽ tới tham gia hôn lễ của em sao, sao cuối cùng lại lỡ hẹn thế?"

Tô Bạch nhún vai: "Thật ngại quá, lúc đó vừa vặn có việc."

Ánh mắt của cô gái liếc qua chiếc xe và quần áo trên người Tô Bạch, trên gương mặt ngược lại không hề lộ ra vẻ khinh thường đó, mà chỉ có một loại thương xót.

Đúng vậy, là một loại thương xót.

Vừa nghĩ đến người anh họ trước đây có gia cảnh vượt trội, thi thoảng còn gửi một vài túi xách và nước hoa đắt tiền cho mình, nhưng bây giờ lại lái loại xe này trên đường, khiến cô gái vẫn cảm thấy có chút không đành lòng.

Nghe nói anh họ làm ăn thua lỗ, toàn bộ gia sản đều mất sạch, tuy rằng trước đây anh họ không qua lại quá nhiều với người thân bên đó, nhưng ít nhất thì vào ngày lễ ngày tết, thi thoảng vẫn có thể từ trong miệng một vài người thân đó nghe ra được một vài chủ đề về hắn, nhưng bắt đầu từ gần đây, anh họ trên cơ bản đã biến mất khỏi vòng người thân, đại khái là

sau khi tập đoàn vốn rất khả quan cũng tan thành tro bụi, thì một người trẻ tuổi nghèo túng, cũng đã không có điểm nào lại khiến đám người thân nổi lên hứng thú nữa.

“Anh họ, về nhà em ngồi một chút đi, mẹ em nhớ anh lắm đó.” Cô gái chống tay lên cửa sổ xe của hắn, nhìn Tô Bạch và nói một cách rất nghiêm túc.

Tối mai Huân Nhi sẽ tiến vào thế giới chuyện xưa, nên Tô Bạch vẫn còn cần về nhà để bàn bạc một vài chuyện với đám người mập mạp và hòa thượng, cho nên hắn lập tức định từ chối, nhưng đột nhiên, ánh mắt của hắn nhìn vào miếng ngọc bích treo trên cổ của cô em họ này.

Ngọc bích khắc hình một Bồ Tát, mang theo một đường vân nguyên thủy, cho nên lại càng lộ rõ vẻ quý giá, trước đó Tô Bạch cũng không phát hiện ra, nhưng bây giờ sau khi ánh mắt nhìn qua, lại phát hiện trên ngọc bích có một làn sóng dao động năng lượng hơi yếu.

Lẽ nào là pháp khí hộ thân?

Điều ngày ngược lại cũng không có gì kỳ quái cả, pháp khí cấp thấp hoặc là sứt mẻ, thường được một vài người giàu có mua để làm bùa hộ mệnh.

Nhưng lúc này, hắn phát hiện ra có chỗ không đúng, sức sống trên người cô em họ của mình, đang không ngừng chảy vào trong ngọc bích với một loại cách thức rất chậm, nhưng lại liên tục không ngớt.

Đây không phải là pháp khí, mà là tà khí!

Chương 882 Mẹ Cháu Qua Đây 2

Dường như phát hiện ra Tô Bạch đang để ý đến miếng ngọc bích trên cổ mình, cô gái nở nụ cười bảo: "Đây là em rể anh mua cho em đó, em và mẹ em mỗi người một miếng, hình như chỗ anh ấy vẫn còn, anh về nhà với em đi anh họ, em cũng lấy một cái cho anh."

Tô Bạch vốn định từ chối, nhưng lúc này vẫn gật đầu, bỏ đi, trước đi thăm dì út đã, nếu đã gặp phải loại chuyện này, mà mình còn sợ phiền phức, lười ra mặt thì lại có chút không nói nổi, về phần chuyện của Huân Nhi, ngay khi em họ lái xe dẫn đường ở trước mặt, Tô Bạch đã cầm di động gửi một tin nhắn vào nhóm wechat có mập mạp, hòa thượng, và Gia Thố, nói đại khái mình dự định sử dụng phần thưởng đặc biệt đó để trở về thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], hỏi ý kiến và làm thế nào để sửa mái nhà dột một cách thích hợp.

Tô Bạch nhớ chú của mình đã qua đời được vài năm, nhưng dì cũng vẫn luôn ở một mình, gia đình có một khu biệt thự chất lượng trung bình, chân nhân bất lộ tướng, khá phù hợp với lối sống nhất quán của dì.

Xe đỗ lại trên con đường ở cửa, sau khi em họ xuống xe, cô ta đi thẳng đến bên người phụ nữ đẹp đang đứng bên cạnh cửa nhìn ra xa, kéo tay người phụ nữ và chỉ về phía Tô Bạch ở bên này.

Tô Bạch bước tới, nhẹ nhàng gật đầu với người phụ nữ đẹp, gọi một tiếng: "Dì."

“Ôi, thằng nhóc thối nhà con, đã mấy năm rồi không nhìn thấy con, cứ nhất định phải để em con bắt được con về từ trên đường.”

Dì kéo tay Tô Bạch tiến vào cửa nhà một cách thân thiết, đồ trang trí trong nhà cũng rất khiêm tốn, nhưng lại lộ rõ phong cách và khí chất, sau khi sắp xếp để Tô Bạch ngồi lên sô pha, dì kêu em gái nói chuyện với Tô Bạch để mình vào nhà bếp chuẩn bị hoa quả.

Tô Bạch đang định hỏi chuyện với em gái về cậu em rể này một chút, nhưng ai ngờ dì bưng nho và hoa quả đã rửa sạch từ trong nhà bếp đi ra, lại trực tiếp lên tiếng: “Cả nhà các con rõ là có một cái đức tính này, rất lạnh nhạt với bạn bè thân thích, mấy ngày trước mẹ con có qua đây, dì còn tưởng sẽ ở lại mấy ngày với dì nữa đấy, nhưng ai ngờ ngày hôm sau ngay cả chào hỏi cũng không nói mà đã đi luôn rồi.”

“Xoảng…”

Chén trà trong tay Tô Bạch trực tiếp rớt xuống, vỡ nát.

.

Mẹ của mình, không, nói một cách chính xác thì người phụ nữ đó đã trở về rồi sao?

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch đột nhiên có chút cảm giác sau lưng phát lạnh, nhưng cùng với đó, không phải là sợ hãi, mà là một loại lạnh lẽo khắc vào trong tim, và một ngọn lửa tức giận bùng cháy hừng hực bên dưới tầng băng!

Trong đầu hắn không kìm được mà bắt đầu hiện ra hai bức ảnh đó, cũng hiện ra cảnh tượng khi mình còn nhỏ, vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh bị ném vào trong bồn rửa ở nhà vệ sinh bệnh viện, dùng nước máy để xối rửa.

Trong bình dung dịch nuôi cấy thủy tinh đó, mình trôi nổi ở bên trong, nhìn cuộn tranh đó không ngừng lật sang trang, ở

nơi đó, mình đã trải qua "cuộc sống thời thơ ấu đầy tươi đẹp".

Mập mạp đã từng nói đùa với hắn, nói mục tiêu cuộc đời của hắn hiện tại rất rõ ràng, mục tiêu thứ nhất là giết mẹ mình, mục tiêu thứ hai là giết cha mình, mục tiêu thứ ba chính là giết chết mình thực sự.

Nhưng loại lời nói đùa mang theo ý tứ trêu chọc này, cho dù là sau khi mập mạp nói xong, cũng không cười nổi, vì nó thực sự là quá nghiêm trọng, cũng quá nặng nề.

Tô Bạch đánh vỡ chén trà, em họ và dì cũng giật nảy mình, hai người phụ nữ bắt đầu thu dọn, nhưng ngược lại cũng không có người nào trách mắng hắn "tay thô chân thô", dù sao thì cho dù là dì hay là em họ, cũng không khiếm nhã đến mức coi thường Tô Bạch điều gì chỉ vì hiện giờ hắn đã "phá sản".

"Sao vậy, không phải bà ấy nói mẹ con các con đã liên lạc rồi sao?" Dì rõ ràng đã phát hiện ra sự khác thường của Tô Bạch khi nghe được tin tức về mẹ mình.

"Vâng, liên lạc thì vẫn thường liên lạc, nhưng cũng đã rất lâu chưa gặp rồi." Tô Bạch giải thích, vậy mà trước đó mình lại bộc lộ trạng thái tâm lý của mình ra trước mặt người bình thường, điều này thực sự không nên, nhưng Tô Bạch cũng không quá để ý đến điểm này, vì dù sao chuyện này cũng khiến mình hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi.

"Ồ, là vậy sao, bà chị này của dì vẫn luôn như vậy, chị ấy nói nếu con trẻ đã lớn sẽ có cuộc sống của chính con, còn chị ấy, nếu đã nuôi dưỡng đứa trẻ lớn rồi, thì cũng nên có cuộc sống của riêng chị ấy, cho nên hai người tốt nhất đừng liên quan đến nhau nữa."

Khi dì nói đến đây, lại nhìn con gái mình.

Em họ nở nụ cười: "Cũng may mẹ em và bác không giống nhau, bằng không thì em thảm rồi, em đó mà, cho dù là đã kết

hôn rồi, nhưng em vẫn muốn ở chung với mẹ em thôi.”

Sau gián đoạn về chuyện của mẹ mình trước đó, Tô Bạch đột nhiên nhớ ra miếng ngọc bích trên cổ dì và em họ, lập tức nói: “Dì, hình như ngọc bích trên cổ dì có vấn đề.”

“Có vấn đề? Vấn đề gì vậy con, đây là quà tiểu Lưu tặng cho dì đấy, hai mẹ con dì mỗi người một miếng, con xem xem, có phải có vấn đề gì đó về độ tinh khiết không?” Dì chủ động tháo miếng ngọc bích trên cổ xuống, rồi đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận miếng ngọc bích, quả nhiên, miếng ngọc bích này giống y như trên cổ em họ mình, có tác dụng hấp thụ sức sống của con người, mà Bồ Tát và tượng Phật trong ngọc bích, thì lại càng này càng lộ ra vẻ sống động vì không ngừng rút sức sống của người đeo.

“Dì, trong miếng ngọc bích này hàm chứa tạp chất đặc biệt, người bình thường không nhìn ra được, nhưng đối với cơ thể người thực ra không tốt cho lắm, có phải hiện tại dì và em họ buổi tối ngủ không được sâu, dễ gặp ác mộng đúng không?”

“Đúng là có thật, lẽ nào nguyên nhân thật sự nằm ở miếng ngọc bích này sao?” Dì có hơi ngạc nhiên bảo.

“Thật sự nguyên nhân nằm ở miếng ngọc sao?” Em họ lập tức đứng dậy: “Lưu Thành chết tiệt này, cầm cái thứ tồi tàn gì đó này về cho em và mẹ em, đợi anh ta từ Nhật Bản trở về, anh ta chắc chắn sẽ không xong với em đâu.”

“Thiến Thiến, đừng không biết lớn nhỏ, anh họ con còn đang ngồi ở đây đấy, con nổi nóng cái gì, không phải anh họ con cũng đã nói rồi sao, người bình thường không nhìn ra được vấn đề ở miếng ngọc bích này, phỏng chừng tiểu Lưu cũng bị người lừa mà thôi, nhìn thấy đồ đẹp mắt thì mua về tặng chúng ta, người ta cũng không có ý xấu mà.”

Em họ được mẹ khuyên bảo một hồi, lúc này mới nén giận ngồi xuống.

“Nhưng sao anh họ lại biết vậy, à, em biết rồi, trước đây anh họ chắc chắn đã từng thấy rất nhiều đồ tốt.”

Tô Bạch mỉm cười, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

Trọng tâm câu chuyện nói đến đây, dì nói với Tô Bạch, mang theo chút ý tứ đau lòng: “Tiểu Bạch, đàn ông ấy mà, sự nghiệp có thể bắt đầu lại từ đầu, nếu như con cần gì thì cứ nói với dì, dì sẽ ủng hộ con trở lại ngày xưa.”

Chương 883 Mẹ Cháu Đã Chết Rồi

Tô Bạch biết, dì của mình thực ra cũng là người xuất thân từ nhà làm quan, cũng giống như người được gọi là mẹ đó của mình, cho nên, lúc trước người được gọi là mẹ và người được gọi là cha đó của mình, sự se duyên giữa hai người về phương diện thế tục mà nói, lại càng giống như một loại liên hôn chính trị giữa hai gia tộc hơn.

"Em rể đâu dì?" Tô Bạch hỏi: "Nghe em họ nói, thì đang công tác ở Nhật Bản phải không?"

"Đúng thế, anh ấy đang làm việc ở Nhật." Em họ lôi di động ra, đưa cho Tô Bạch: "Anh nhìn đi, đây là ảnh của hai đứa bọn em."

Trong bức ảnh, em họ rúc vào trong lòng một người đàn ông trẻ tuổi, sau lưng là một dãy núi cao trải dài, còn có hồ nước rộng màu xanh nhạt, giữa đôi vợ chồng nhỏ, ngược lại cũng có thể thể hiện ra một loại khí chất của năm tháng bình lặng đó.

"Phía sau này là Nhĩ Hải sao?" Tô Bạch hỏi.

"Đúng vậy, tuần trăng mật bọn em không ra nước ngoài chơi, mà ở Đại Lý nửa tháng." Em họ đáp.

Nếu người gọi là em rể đó đã không ở trong nước, vậy Tô Bạch cũng không có cách nào đối chiếu xem đối phương thật sự có vấn đề gì hay không, mà chỉ có thể nói, sau này đối phương nên để ý một chút, hoặc là cũng có thể gửi bài đăng vào trong diễn đàn thính giả, để một thính giả cấp thấp đi tới

Nhật Bản điều tra một chút về người này, Tô Bạch chỉ cần chi trả một chút điểm cốt truyện hoặc là trả thù lao bằng pháp khí mà mình không dùng tới là được.

Hắn đứng dậy: "Lần trước khi mẹ con tới đây, đã ở đây một đêm phải không? Hay là bà ấy có để lại thứ gì không?"

Ánh mắt của Tô Bạch liếc nhìn xung quanh một lượt, nhưng ngoại trừ miếng ngọc trên người em họ và dì ra, thì hắn cũng không phát hiện ra những thứ đặc biệt gì khác.

"Hai mẹ con các con rốt cuộc đã bao lâu rồi không gặp nhau, được rồi, dì dẫn con đi xem phòng mà mẹ con từng ở một chút, Thiến Thiến, con thử gọi điện liên lạc với bác cả của con xem, nói chị ấy thế này cũng tệ quá rồi, nếu chị ấy vẫn còn ở Thượng Hải, thì kêu chị ấy lập tức qua đây, một nhà chúng ta cùng nhau tụ họp."

Thiến Thiến gật đầu đồng ý, cầm di động của mẹ mình lên định lật tìm số điện thoại của bác cả.

Tô Bạch đi tới cửa một căn phòng dưới sự dẫn dắt của dì.

"Tiểu Bạch, con tự mình xem đi, lần trước dì nhờ người mang một ít nước dùng lẩu từ Thành Đô về, lát nữa bốn người chúng ta cùng làm một bữa lẩu nhỏ ăn nhé." Dì nói xong, còn hơi lo lắng vỗ lên vai Tô Bạch: "Tối nay nhất định phải ở chỗ dì ăn cơm đấy, đã vài năm không gặp con rồi, thời gian ăn cơm chắc vẫn có chứ hả?"

"Đương nhiên có rồi." Tô Bạch cười.

"Thế này mới phải chứ."

Dì đi rồi, một mình Tô Bạch đi vào trong phòng ngủ.

Vừa nghĩ đến đợt trước người phụ nữ đó đã ngủ ở nơi này một đêm, Tô Bạch dường như có thể ngửi ra được khí tức lạnh lùng và nguy hiểm trong phòng ngủ này.

Phòng rõ ràng đã được dọn dẹp qua, trông rất ấm áp, Tô Bạch ngồi ở bên giường, đối diện với bàn trang điểm trước mặt, bàn trang điểm mang phong cách châu Âu, đáy và khung màu trắng, mang đến cho người ta một loại cảm giác sạch sẽ và tươi sáng.

Hắn đứng dậy, đi tới phía trước bàn trang điểm, bên trên còn đặt một ít mỹ phẩm, chỉ có điều, không biết những món mỹ phẩm này rốt cuộc là của dì hay là thứ mà người phụ nữ đó đã từng dùng.

Tô Bạch nhìn bàn trang điểm, trong đầu tưởng tượng ra người phụ nữ đó có khả năng đã ngồi ở nơi này vào mấy ngày trước, trang điểm bên bàn trang điểm.

Trong lúc nhất thời, nắm tay phải của hắn siết chặt, gân xanh trực tiếp nổi lên, trên người cũng lộ ra khí tức cực kỳ áp lực.

Nếu nơi này không phải là nhà của dì, vậy thì bây giờ rất có khả năng Tô Bạch sẽ không thể nào kiềm chế được mà phá hủy toàn bộ mọi thứ xung quanh để trút cơn giận trong lòng mình.

Lúc này, đôi mắt của hắn đột nhiên phát hiện ra gì đó, trên tấm gương ở bàn trang điểm hình như có một đường vân, đường vân này không phải bị mài mòn ra, mà giống như bị người dùng móng tay cào vào.

Phải biết rằng tuy kính rất giòn, nhưng độ cứng cũng rất lớn, Tô Bạch tiến lại gần, duỗi tay sờ lên, quả thực là vết tích dùng móng tay của ngón tay nhẹ nhàng cào ra, vết tích này kéo dài đến mép tấm gương.

Rốt cuộc dấu vết này có ý nghĩa gì thì Tô Bạch không rõ, nhưng rất nhanh, ngay khi hắn lùi một bước về phía sau, trong đầu lặng lẽ hiện ra một hình ảnh, người đó ngồi trước bàn

trang điểm, tay trái chống đầu mình, hai chân vắt chéo, có đôi khi ngón út sẽ nhẹ nhàng vuốt ve bàn trang điểm, sau đó, toàn bộ gương mặt của bà ta hướng về phía tầm nhìn hướng tới, cũng tức là trên vách tường chếch về phía trước so với bàn trang điểm, ánh mắt của Tô Bạch cũng nhìn qua, nơi đó treo một bức ảnh kết hôn, là ảnh chụp chung ở hai người em họ và em rể, hai người này đúng là trai tài gái sắc.

Bà ta ngồi ở nơi này, nhìn vào bức ảnh kết hôn một cách nhàn nhã và tự đắc rất lâu sao?

Tô Bạch có hơi không thể hiểu được, rốt cuộc bà ta đột nhiên thấy nhàm chán vô vị hay là thật sự có thâm ý khác?

Hắn ở trong phòng ngủ chừng hai mươi phút, thì dì ở bên ngoài gọi: "Tiểu Bạch, ra ăn lẩu thôi, nhìn xem nước lẩu của dì con chế thế nào đi, nhiều năm như vậy không gặp, thật sự quên mất rốt cuộc con thích ăn lẩu vị nào rồi."

"Vâng." Tô Bạch đáp một tiếng, khi đứng dậy đi đến cửa phòng ngủ, tay hắn đột nhiên run lên một cái, trên gương mặt cũng lập tức lộ ra vẻ nghiêm túc. Bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng.

Trong trí nhớ của mình, hai cha mẹ hờ đó của mình, không phải đã chết vì tai nạn giao thông vào năm mình bảy tuổi rồi sao, khi ấy chính họ hàng thân thích cũng chấp nhận cách nói này, thậm chí còn có người gọi là người thân muốn tới nhận nuôi Tô Bạch để ngầm chiếm đoạt tài sản của hắn, nhưng sau đó bị chính hắn từ chối.

Vậy, rất dễ nhận thấy, trong nhận thức của dì mình, mẹ mình chắc hẳn đã chết rồi, hơn nữa chết được gần hai mươi năm rồi, nhưng tại sao dì vẫn có thể nói chuyện với mình một cách bình tĩnh rằng mấy ngày trước mẹ mình đã tới nơi này thăm bà ấy, hai người còn nói chuyện với nhau, hơn nữa còn dự định ở lại một khoảng thời gian?

Toàn bộ chuyện này, rốt cuộc là sao?

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện ra một câu nói "mẹ cháu từng tới đây" khi dì út bưng hoa quả từ trong phòng bếp đi ra, nhưng mẹ cháu đã sớm chết rồi cơ mà!

Chương 884 Bóng Dáng Trở Về 1

Lẩu của dì không phong phú cho lắm, nhưng cho dù là nước lẩu hay là số lượng đồ nhúng không nhiều cho lắm đều rất tinh xảo, ngược lại cũng chỉ có ba người ăn, mà hai người trong đó còn là nữ, cho nên hiển nhiên không cần phải chuẩn bị quá nhiều.

Tóm lại, bữa lẩu này ăn cũng rất ấm áp, cũng rất ngon miệng, trước khi Tô Bạch rời đi, dì còn dặn dò hắn phải thường xuyên tới thăm bà ấy, hiện tại bản thân Tô Bạch cũng không thường xuyên ở Thượng Hải, có khả năng sau này sẽ không có nhiều cho hội cho lắm.

Tô Bạch rời khỏi nhà dì, lái xe rời đi một cách rất chậm rãi.

Trong đầu hắn, thực ra đã sớm biết chuyện cha mẹ mình không chết, trước đây hắn chỉ nghi ngờ liệu có phải cha mẹ mình là thính giả hay không, nhưng bây giờ trên cơ bản đã có thể kết luận được rồi, cho nên, chuyện cha mẹ mình chết vì tai nạn giao thông khi mình bảy tuổi, sớm đã bị Tô Bạch quên sạch bách, hoặc là nói hắn không thèm đếm xỉa đến, bởi vì đó chắc hẳn là thủ đoạn của cha mẹ mình hoặc là Phát Thanh làm ra, cũng bởi vậy mà trước đây Tô Bạch mới không nhận ra dì và mọi người, chắc hẳn không biết cha mẹ vẫn còn sống.

Nhưng bây giờ, dì mình và em họ đều cho rằng mẹ mình vẫn còn sống, bọn họ đối với việc mẹ mình đến thăm một chút cũng không hề cảm thấy kỳ lạ, mà cảm thấy rất hiển nhiên, chuyện này rất đáng để suy nghĩ.

Có hai khả năng, một khả năng là dì và em họ bị người thay đổi trí nhớ, ví dụ như bà mẹ hờ không biết trốn ở nơi nào đó cảm thấy chán cái cảnh cô độc này quá, cho nên muốn trở về xem sao, sau đó thay đổi trí nhớ của dì và em gái, khiến họ có một loại cảm giác "người xưa trở về".

Loại chuyện này, người phụ nữ đó tuyệt đối có thể làm mà không mang một chút gánh nặng tâm lý nào, vì đó là một người phụ nữ ích kỷ và máu lạnh tuyệt đối, trong từ điển của bà ta, dường như chỉ có bản thân bà ta mà thôi.

Còn một khả năng khác, đó chính là cha mẹ mình đã chết vì tai nạn giao thông khi mình bảy tuổi, bởi vì bọn họ gặp phải chuyện gì đó trong thế giới chuyện xưa, có lẽ bọn họ đã làm ra hiện tượng giả và lừa được Phát Thanh, khiến Phát Thanh cho rằng bọn họ đã chết, căn cứ theo sự sắp xếp của Phát Thanh đối với cái chết của các thính giả ở thế giới hiện thực, cha mẹ mình qua đời với hình thức tai nạn xe cộ, vậy về cả phương diện xã hội và về phương diện gia đình, toàn bộ người có liên quan đến cha mẹ mình đều sẽ chấp nhận sự thật này một cách rất hiển nhiên, mà không hề nghi ngờ một chút nào.

Nhưng khả năng gần nhất, cũng không biết là do người phụ nữ đó cố tình, hay là bị động bị Phát Thanh phát hiện ra chuyện gì đó, mà Phát Thanh đã phủ định suy luận này, cũng phủ định nhận thức này, vậy rất hiển nhiên, trong ý thức của bạn bè thân thích, người vốn dĩ đã chết gần hai mươi năm, tự nhiên lại "sống" trở lại.

Nhưng người phụ nữ đó đột nhiên "sống" lại, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Tô Bạch đương nhiên không tin người phụ nữ đó và người đàn ông kia vẫn luôn trốn ở một nơi tự như chốn bồng lai tiên cảnh nào đó, làm một đôi "thần điêu hiệp lữ", giữa người đàn

ông và người đàn bà đó hoàn toàn không có tình yêu gì đáng nói đến.

Nhưng bà ta đã trở về, lại còn xuất hiện ở Thượng Hải, khiến Tô Bạch có một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Lúc trước, "mình thật sự" đó đã từng xuất hiện rồi, nhưng "mình thật sự" đó ở trước mặt mình của hiện tại, chỉ có thể là một kẻ đáng thương như một thằng hề, ngoại trừ ấm ức một mình ở sau lưng ra, thì hoàn toàn không dám xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng người phụ nữ đó thì lại khác.

Nói một cách không hề khoa trương một chút nào, thì địa vị của bà ta lại càng trên Lệ Chi, trước đây Lệ Chi cũng được đào tạo từ dưới tay của bà ta, nhưng có thể suy ra được, mối quan hệ giữa Lệ Chi và bà ta cũng không tốt, hai người cũng đã sớm đối lập với nhau.

Có đôi khi Tô Bạch cũng đang nghĩ, lúc trước, hai người cha mẹ hờ đó của mình xây dựng cô nhi viện, thật sự là để hành thiện tích đức sao?

Trong cô nhi viện xuất hiện hai thính giả là Lệ Chi và Hải thiếu gia, mà nói không chừng còn xuất hiện cả những thính giả khác nữa, có khả năng đang ẩn náu mà Tô Bạch không biết, cũng có khả năng đã sớm chết trong thế giới chuyện xưa rồi.

Nhưng đôi nam nữ đó, tuyệt đối không có khả năng nổi lòng nhân từ đi thu nhận trẻ mồ côi và nuôi dưỡng chúng.

Một vài chuyện biết được càng nhiều, sẽ càng cảm thấy rất tàn khốc, có rất nhiều chuyện ở dưới lớp vỏ ngoài chân thiện mỹ, thứ đang che giấu lại chính là loại lưỡi dao sắc bén đầm đìa máu tươi, đủ để đâm người ta thấy đau đớn đó.

Cũng may, lúc này, Tô Bạch cuối cùng cũng ý thức được tầm quan trọng của việc hiện tại mình có một sào huyệt, chỉ cần mình vẫn luôn ở trong sào huyệt này, và bên cạnh có đám người hòa thượng, lại thêm Cát Tường cũng ở đó, thì ít nhất mình cũng có một chút dũng khí đối đầu với người phụ nữ đó.

Về phần có thể giết được bà ta hay không, không phải là vấn đề mà Tô Bạch cần phải nghĩ ngợi hiện tại, nhưng sẽ, sẽ có một ngày như vậy, đợi đến khi mình tiếp tục thấm nhuần trong thế giới chuyện xưa, tiếp tục mạnh mẽ, và tiếp tục trưởng thành, rồi mình sớm muộn gì cũng có một này, có thể sở hữu năng lực giết chết bà ta, đến khi ấy, phỏng chừng Phát Thanh cũng sẽ mong sự việc này thành công.

Có khả năng Phát Thanh cũng sẽ vui lòng đi giúp mình một phen, một lần lửa cháy thêm dầu xuất hiện, vậy khi đó mình thật sự sẽ "phụng thiên thừa vận, Phát Thanh chiếu viết".

Bất tri bất giác, xe đã lái đến trước cửa nhà, Tô Bạch dừng xe, khi đẩy cửa sắt, hắn nhìn xung quanh theo bản năng, dường như trong bóng tối có một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm vào mình, và đang quan sát mình.

Có lẽ trong lòng mình bắt đầu thần hồn nát thần tính rồi đi, Tô Bạch nghĩ như vậy, sau khi biết được người phụ nữ đó trở về, hắn biết, mình quả thực đã trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều.

Khi tiến vào cửa và thay giày ở huyền quan, hắn nhìn thấy Cát Tường nằm phủ phục ở nơi đó, đang nhìn chằm chằm vào mình bằng đôi mắt mèo giống như hổ phách đó.

Tô Bạch duỗi thắt lưng, vươn tay vỗ lên đầu Cát Tương, Cát Tường phá lệ không tỏ vẻ phản cảm với hành động coi nó như thú cưng này của hắn, mà chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng, giống như con người đang thở dài, sau đó đứng dậy, đi vào trong phòng ngủ.

Giờ này, thằng nhóc chắc hẳn đã ngủ rồi, Cát Tường theo lệ sẽ ở bên cạnh giường.

Chương 885 Bóng Dáng Trở Về 2

Nhưng hôm nay, nó rõ ràng phát hiện ra có gì đó không bình thường, dù sao mèo cũng là một trong những động vật nhạy bén nhất, hơn nữa, Cát Tường còn là một đại yêu.

Chỉ là rất đáng tiếc, Cát Tường vẫn luôn không có dự định nói chuyện, mà cũng từ chối kể một vài chuyện cho Tô Bạch biết, hiện trạng của nó dường như rất yên tĩnh, mỗi ngày ở bên cạnh thằng nhóc ăn, uống, chơi, ngủ, thế đã là đủ rồi.

Lúc này, nhìn thấy thân hình của Cát Tường biến mất ở lối rẽ vào phòng ngủ, Tô Bạch dường như cảm giác được một loại già nua trên người mình.

Trong phòng khách, mập mạp ngồi ở nơi đó vừa ăn lạc, vừa xem một chương trình tạp kỹ, hai người hòa thượng và Gia Thố sau khi nghe thấy tiếng Tô Bạch trở về, cũng từ phòng ngủ của mình đi ra ngoài phòng khách.

Tô Bạch đích thân rót bốn chén trà, đặt lên bàn trà.

“Tôi thật sự không biết cậu có phần thưởng đặc biệt này đấy.” Mập mạp có hơi bất ngờ: “Trở về thế giới chuyện xưa đã từng trải qua trong ba tiếng, tại sao loại chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu cậu chứ?”

“Cái đó còn phải dựa vào cơ duyên.” Hòa thượng bảo: “Ngay sau khi thực lực của cậu tăng cao, Phát Thanh sẽ cố tình đè thấp phần thưởng của cậu xuống, không nhìn thấy hiện tại trong mỗi một thế giới chuyện xưa sẽ dùng một ít điểm cốt truyện coi như phần thưởng một cách rất tùy tiện hay sao,

những điểm cốt truyện này đối với loại cấp bậc như chúng ta mà nói đã hoàn toàn không có tác dụng gì rồi, đây là đang ép chúng ta phải phát hiện và tranh giành trong cả thế giới chuyện xưa và thế giới hiện thực đây mà."

"Lúc đầu đút cho anh ăn, sau đó lại giảm thức ăn của anh, nhìn các anh tranh giành nhau." Gia Thố phụ họa: "Nhưng Tô Bạch, tại sao cậu nhất định muốn đi vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] vậy? Những chỗ đáng giá trong thế giới chuyện xưa đó cũng chỉ có một là sơn môn đạo gia đó, và một cái khác là yêu huyệt, nhưng hai nơi này thực ra cũng không xuất hiện mục tiêu lợi nhuận rõ ràng đáng để cướp đoạt thực sự, mà vẫn còn cần cậu đi tìm kiếm, nhưng cậu chỉ có ba tiếng thôi, đầu tiên, có trời mới biết Phát Thanh sẽ truyền tống cộng tới vị trí nào, tiếp đó, cậu có thể đi đến sơn môn đạo gia hoặc là yêu huyệt, nhưng ba tiếng có thể vẫn không đủ đâu."

"Tôi có lý do của mình." Tô Bạch thở dài một cách hơi bất đắc dĩ.

Hòa thượng hơi gật đầu, đáp: "Nếu đã như vậy, chúng tôi cũng chỉ có thể vạch kế hoạch cho cậu thế này, nếu vị trí truyền tống ở gần yêu huyệt, vậy cậu có thể đi vào trong yêu huyệt săn yêu thú, cậu của hiện tại cho dù có tiếp tục gặp phải đại yêu trong yêu huyệt đó, thì cũng không phải không có sức đánh một trận, lại thêm, sau ba tiếng cậu sẽ được tự động truyền tống trở về, vậy cậu hoàn toàn có thể nắm chắc thời gian, cho dù phải trả cái giá to lớn để đánh chết được một đến hai yêu thú, rồi lấy bộ phận quý giá trên cơ thể chúng, có thể là xương cốt mà cũng có thể là nội đan các loại trở về, vậy cũng đã là một khoản của cải to lớn rồi.

Nếu là ở gần sơn môn đạo gia, vậy cậu có thể lên núi với tốc độ nhanh nhất, thực ra tuy rằng sơn môn này đã bị phá hủy, nhưng ví dụ các nơi như phòng luyện võ hoặc là phường đúc

kiếm, tuy có nguy hiểm, nhưng cơ hội đụng phải một vài pháp khí cũng rất lớn, cũng không cầu cậu có thể nhặt được bảo kiếm, như vậy thật không thực tế, nhưng nhặt mấy thanh pháp khí phi kiếm, cũng là một chuyến thu hoạch rất lớn rồi, pháp khí phi kiếm vốn không nhiều, mập mạp đến bây giờ cũng chỉ có thể dùng kiếm gỗ đào."

Rõ ràng, đây là kết quả mà ba người hòa thượng đã bàn bạc với nhau vào buổi chiều trước đó, sau khi Tô Bạch gửi sự việc vào trong nhóm wechat, bọn họ đã bàn bạc một lúc, nhưng bởi vì không rõ chi tiết cụ thể, cũng không biết Tô Bạch cụ thể sẽ bị truyền tống đến vị trí nào, cho nên muốn vạch kế hoạch và sắp xếp chi tiết cũng là một chuyện không thực tế.

"Nếu truyền tống đến một vị trí khác…" Hòa thượng hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Vậy cứ ngắm phong cảnh, đi chơi đi vậy."

"Không đúng, thực ra tôi nhớ hình như vẫn còn một nơi nữa." Mập mạp đột nhiên mở miệng nói: "Tôi nhớ lúc trước Đại Bạch bị một đám người luyện khí triều Thanh bắt đi mất, rồi giam vào địa lao."

Tô Bạch nhìn về phía anh ta với vẻ hơi bất ngờ: "Anh nói vậy là có ý gì?"

"Ý của tôi là, lúc trước cậu đi ra từ vị trí nào trong thế giới chuyện xưa, thì có khả năng khi quay trở lại, cũng vẫn sẽ trở về đúng vị trí ban đầu đó.

Chúng tôi tạm thời không biết, thế giới chuyện xưa đó có bị Phát thanh sửa lại hay không, nhưng xem ra khả năng sửa lại không lớn, một là vì thế giới chuyện xưa đó vẫn giữ nguyên hệ thống thế giới nguyên vẹn của mình, không bị chúng ta thật sự phá hỏng thứ gì vào lần trước. Hai là hòa thượng đã mang một con hồ ly từ trong thế giới chuyện xưa đó ra, con hồ ly đó vì không có yêu lực nên đã bị hòa thượng để trong chùa chiền,

mà Đại Bạch cậu thì lại dẫn con trai cậu ra ngoài, nếu thế giới chuyện xưa này chỉnh lại, vậy cậu có khả năng sẽ dẫn một đứa con trai nữa ra từ trong thế giới chuyện xưa này… loại chuyện này không có khả năng xảy ra.

Cho nên từ đây suy đoán ra, trên cơ bản có thể xác định được thế giới chuyện xưa này vẫn mang bộ dáng sau khi chúng ta rời đi mà không được sửa lại, về phần tốc độ dòng chảy thời gian đã qua bao lâu, dựa theo thẩm mỹ luôn có của Phát Thanh… thì có khả năng sẽ không thay đổi đâu, khả năng là NPC ở bên trong một giây trước vừa nhìn thấy cậu được tia sáng trắng bao trùm và biến mất, thì một giây tiếp theo đã cảm thấy mình hoa mắt bởi vì cậu lại trở về rồi.

Cho nên Đại Bạch, nếu như cậu muốn quay trở về thế giới chuyện xưa đó, cậu phải chuẩn bị cho tốt, bởi vì chắc hẳn sau khi cậu tiến vào, sẽ bị các loại xiềng xích khóa ở nơi đó, giống như một cái bồn cầu thịt vậy.”

Chương 886 Trời Đã Sáng Rồi 1

"Cút cái bồn cầu thịt đó của anh đi." Tô Bạch trừng mắt nhìn mập mạp, biết con hàng này thích nhất là không đứng đắn, nhưng khả năng đó của anh ta quả thực rất thực tế.

Nếu mình quay trở lại thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], vậy mình sẽ trực tiếp xuất hiện trong địa lao với tình trạng liên tục đi ra ngoài, khả năng này rất lớn.

Trước đây mình vẫn còn quá yếu ớt, hiển nhiên không thể so được với hiện tại, nhưng mình của hiện tại, liệu có đủ khả năng xông ra khỏi địa lao đó hay không?

Những người luyện khí đó thực ra cũng không phải là nhân vật dễ đối phó gì, hơn nữa, sở dĩ mình chọn tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], là vì vẫn muốn cố hết sức tìm cách giúp đỡ Huân Nhi.

Đương nhiên, tìm kiếm lợi ích cũng không mâu thuẫn với việc cố hết sức Huân Nhi, nhưng Tô Bạch chỉ có ba tiếng đồng hồ mà thôi, rất có khả năng, hắn không làm được gì, thậm chí ngay cả Huân Nhi ở đâu cũng không tìm được.

Nhưng loại chuyện này, cứ tận tâm hết sức đi làm, còn lại phụ thuộc vào ý trời, nếu mình đã làm rồi, cũng sẽ không thẹn với lương tâm, Tô Bạch cảm thấy mình thật sự rất ích kỷ, nhưng việc mình có thể làm, giới hạn cao nhất cũng chỉ nhiêu đó mà thôi.

Hắn thả lỏng sau lưng, cả người dựa lên ghế sô pha, trong tay cầm một tách trà, cảm nhận hơi ấm truyền tới từ thành cốc.

“Đại Bạch, tự cậu suy nghĩ thêm đi, chúng tôi đi nghỉ trước đây.” Hòa thượng mở miệng nói.

Tô Bạch gật đầu.

Hòa thượng và Gia Thố lại trở về phòng mình, còn mập mạp thì tiếp tục xem tivi, đại khái sau nửa tiếng, Tô Bạch cảm thấy mình nên nghỉ ngơi, khi hắn đứng dậy, mập mạp đột nhiên mở miệng nói: “Đại Bạch, mọi chuyện cũng không thể cưỡng cầu được đâu.”

Tô Bạch sững sờ, nhìn anh ta, hỏi với vẻ có hơi quan tâm: “Anh vẫn còn đang tìm hiểu nhân quả sao?”

“Không dám chơi nữa, thật sự không dám chơi nữa rồi.” Mập mạp lắc đầu, chỉ có điều, chẳng ai biết được rốt cuộc lời này của anh ta là thật hay giả, anh ta hiếm khi nhìn Tô Bạch một cách khá nghiêm túc như vậy: “Thực ra, còn có rất nhiều sự lựa chọn khác, nhưng cậu lại cứ cố chấp muốn vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] như vậy, chắc chắn là có dự định và mục đích của cậu, nhưng lại quay trở về trong thế giới chuyện xưa đó, ở nơi đó có sự cân bằng của Phát Thanh, nếu như cậu nôn nóng muốn đi làm chuyện gì đó, cậu làm chuyện gì, thì Phát Thanh cũng sẽ thuận tiện làm ra sự thay đổi ở nơi đó, khiến ảnh hưởng từ việc mà cậu đã làm hoàn toàn biến mất. Đây chính là sự cân bằng thuộc về Phát Thanh, bởi vì nếu như không cân bằng, vậy cũng sẽ không có tính cốt truyện mà Phát Thanh theo đuổi.”

“Tôi biết, nhưng có đôi khi, cho dù biết có khả năng tốn công vô ích, nhưng làm và không làm, vẫn có sự khác biệt rất lớn, không phải sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

Mập mạp gật đầu: “Chỉ cầu an tâm.”

“Chỉ cầu an tâm.” Tô Bạch lặp lại một lần, sau đó nói với mập mạp: “Tôi đi tắm rồi đi nghỉ trước đây, anh cũng nghỉ

ngơi sớm đi.”

Đợi khi bóng người của hắn rời khỏi phòng khách, mập mạp cho lạc vào trong miệng, sau khi mấp máy môi, lại nhổ toàn bộ vỏ lạc ra, nuốt thịt quả ở bên trong, rồi thở dài.

Một đêm này ngủ không được an ổn cho lắm, cho dù bản thân Tô Bạch tự nhận khả năng chịu đựng tâm lý của mình khá mạnh, nhưng trong đầu hắn vẫn không kìm được mà nhìn thấy một hình ảnh trong bức tranh trước đó.

Mình đi trên con đường nhỏ ở nghĩa trang, Sở Triệu đứng trước mộ phần của Huân Nhi với vẻ rất bi thương, tấm ảnh của Huân Nhi ở trên mộ, vẫn như cũ đẹp đẽ đến vậy.

Cho dù trong đáy lòng Tô Bạch hết lần này đến lần khác dạy mình cứ tận tâm hết sức đi làm, còn lại phụ thuộc vào ý trời, ép buộc mình coi Huân Nhi như một người bạn bình thường của mình, có thể giúp được thì giúp, mà không thể giúp cũng không phải là trách nhiệm của mình.

Nhưng loại cảm giác khó chịu này vẫn đang không ngừng quấy rầy nội tâm của Tô Bạch.

Trời còn chưa sáng, khi mới hơn ba giờ sáng Tô Bạch đã tỉnh lại, nhìn con trai đang ngủ ở bên cạnh mình, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt trắng nõn mang theo mùi hương sữa của con trai một cái.

Nếu còn có ai có thể khiến mình liều lĩnh, vậy cũng chỉ còn lại đứa trẻ này mà thôi.

Hắn đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ, tiến vào phòng bếp lấy một chai bia lạnh trong tủ lạnh ra, ngón tay cái đẩy nắp chai, uống một hơi hết hơn phân nửa bình.

Tô Bạch không thích uống rượu, thậm chí bình thường ngay cả đồ uống cũng rất ít uống. Nhưng vào lúc này, hắn vẫn cảm thấy mình có thể hơi buông thả một chút.

Hắn ngồi lên sô pha trên phòng khách, trên bàn trà có lạc mà mập mạp ăn còn thừa, hắn duỗi tay, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt mình một lần, rồi hít một hơi thật sâu.

Lúc này ở Thượng Hải, buổi tối vẫn còn rất lạnh, lại thêm nhà lão Phương nằm ở vị trí âm mạch, cho nên cảm giác mát lạnh mới nặng hơn một chút.

Tô Bạch đặt chai bia ở trên bàn, cũng cầm một ít lạc, chậm rãi bóc vỏ, rồi lại chậm rãi ăn.

Nói thực, trong đáy lòng Tô Bạch cũng biết rõ, sở dĩ mình khó chịu như vậy, khả năng phần lớn không phải là vì sự sống chết của Huân Nhi, từ khi trở thành thính giả cho tới nay, hắn cảm thấy sự lưu luyến của mình đối với thế tục càng lúc càng phai nhạt so với lúc trước, ví dụ trước đó khi ăn cơm ở nhà dì, Tô Bạch hiếm khi cảm giác được loại ấm áp thuộc về người thân đó, nhưng nếu nói lưu luyến bao nhiêu thì đó là giả hết.

Một loại trạng thái của cuộc sống, sau khi anh tập quen, anh sẽ chẳng còn muốn gần gũi và thay đổi nữa.

Đối với Huân Nhi, nếu cô ta đã trở thành thính giả, vậy thì sự sống chết của cô ta vốn chính là một chuyện rất bình thường.

Cho dù là đám người hòa thượng, mập mạp và Gia Thố, cũng không dám đảm bảo còn có thể thật sự sống sót trở về từ thế giới chuyện xưa tiếp theo hay không, Tô Bạch cũng không phải là Phát Thanh, mà hắn cũng không phải là Lệ Chi nốt, nên nào có tư cách và năng lực đi đảm bảo sự sống chết của Huân Nhi?

Điều khiến Tô Bạch thật sự khó chịu, vẫn là bởi vì lời dự báo của bức tranh đó.

Trong vô thức, có một bàn tay to đang chi phối tất cả, khiến quỹ đạo vận hành của toàn bộ mọi chuyện đều được định

trước.

Mệnh ta do ta không do trời, nghe qua rất lãng mạn đấy, nhưng khi làm lại thường có vẻ rất ngây thơ.

Tô Bạch biết rõ, hiện tại ở một mức độ nhất định, mình đang tiến hành khiêu chiến với vận mệnh, đang tiến hành một loại phản kháng đối với số phận, những áp lực và những phiền muộn trong đó, hiển nhiên khỏi cần phải nhiều lời, thậm chí, bản thân Tô Bạch ở bên này, thực ra đã nằm trong một loại trạng thái tiêu cực rồi.

Chương 887 Trời Đã Sáng Rồi 2

Một chai bia chậm rãi được uống xong, chút bia này hiển nhiên không đến mức sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với ý thức của Tô Bạch, nhưng đây cũng là một loại giày vò, vì ngay khi anh muốn say một trận, muốn mơ mơ hồ hồ một trận, thì việc này lại cũng trở thành một loại xa xỉ, xa vời không với tới được, điều này quả thực có hơi đau khổ.

Con người, tóm lại, có đôi khi cần chạy trốn, mà có đôi khi, lại giống như một con đà điểu, cắm đầu vào trong hố cát cũng là một loại hạnh phúc.

Hắn đi đến trước cửa sổ chấm đất, bên ngoài dày đặc sao trời lại càng phô bày ra một loại không khí tịch mịch.

Trong không khí, cũng tràn ngập một loại khí tức tiêu điều.

Tuy rằng tết ta đã qua, nhưng vẫn còn lâu mới đến lúc vạn vật sống lại, có lẽ, ở trong thành phố lớn được xây dựng bằng xi măng cốt thép lạnh lùng này, xuân hạ thu đông, thực ra đã sớm rơi vào một kiếp vai phụ.

Ngay khi con người ở nơi này không còn cần nhìn thời tiết để cày cấy và lao động, bọn họ tự nhiên biến trở thành thứ điều hòa cuộc sống, những gì còn lại cũng chỉ có khi đông chí thì nên ăn gì, hạ chí nên ăn gì, không có người nhắc nhở thì mình hoàn toàn cũng không nhớ nổi.

Trong tay Tô Bạch cầm di động của mình không ngừng xoay vòng, gọi điện thoại cho Huân Nhi? Hay là không gọi đây?

Có khả năng, việc mình tiến vào thế giới chuyện xưa đó mới là nguyên nhân thúc đẩy cái chết của Huân Nhi, nhưng nếu mình vì nguyên nhân này mà không tiến vào thế giới chuyện xưa, mà Huân Nhi cũng sẽ vì vậy mà chết.

Khi anh cho dù có đưa ra sự lựa chọn gì, thì kết cục dường như đều đã được phán định sau khi chết, anh sẽ cảm thấy mình giống như một tên thiểu năng, cho dù đã hắt toàn bộ mực nước trong thau lên tờ giấy trắng, nhưng tờ giấy trắng đó vẫn trắng tinh như mới.

Tô Bạch cũng không ngờ, với tính nết và sự nóng nảy của mình, vậy mà cũng có vẻ cô tịch của độc điếu hàn giang tuyết, đây hoàn toàn không phải là phong cách của mình, cũng không nên thuộc về mình.

(Chú thích: Độc điếu hàn giang tuyết – một mình đội gió tuyết thả câu trên dòng sông lạnh giá.)

"Mẹ nó, lúc này lại có chút nhớ bầu không khí bán hàng đa cấp."

Tô Bạch mỉm cười, có lẽ, bây giờ chỉ có loại bầu không khí ấy mới mang đến cho mình một loại động lực dũng cảm hướng lên, cho dù trên thực tế đây là một loại niềm vui ngu ngốc, nhưng ít nhất vẫn có thể khiến mình lại tin vào cuộc sống, lại tin vào chính mình.

"Meo!"

Tiếng kêu của Cát Tường truyền tới từ phía sau Tô Bạch. Hắn quay người lại nhìn nó, Cát Tường cũng đang nhìn hắn, trên đuôi nó cuộn một bức tranh, rồi chậm rãi đặt trên nền đất.

Tô Bạch lắc đầu: "Tao không muốn nhìn thấy bức tranh này nữa."

Cát Tường không mở bức tranh ra, mà chỉ tiếp tục nhìn Tô Bạch một cách bình tĩnh, một người một mèo, nhìn nhau dưới

màn đêm trước khi tảng sáng, loại đối diện này cứ kéo dài đại khái tầm mười lăm phút.

Tô Bạch nhớ khi mình gặp Cát Tường lần đầu tiên, hắn trông thấy một cảnh tượng đáng sợ trên đường đến hoàng tuyền trong đôi mắt của Cát Tường, nhưng bây giờ, đôi mắt của con mèo này lại trông có vẻ rất sáng ngời và trong suốt.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn Cát Tường, rồi nói với vẻ có hơi chán nản: "Bà ta đã trở về rồi."

Cát Tường hơi nghiêng đầu với vẻ hơi khó hiểu.

"Không phải Lệ Chi." Tô Bạch nói.

Cát Tường vẫn mang biểu cảm trước đó, con mèo này có đôi khi thật sự rất biết giả bộ, giả bộ rất vô tội, giả bộ rất không hiểu phong tình, giả bộ thật lạnh lùng, nếu như không phải biết tính khả thi không cao, thì Tô Bạch thật sự rất muốn cùng đám người hòa thượng và mập mạp khống chế con mèo đen này, sau đó tiến hành sưu hồn nó, có lẽ, rất nhiều bí mật cũng có thể có được lời giải.

Khi mình ở trong dung dịch nuôi cấy, con mèo này ở trước mặt mình, lật giở những bức tranh, mang đến một tuổi thơ "được đan lại" cho mình, sau đó, con mèo này lại trở thành thú cưng tiêu biểu của Lệ Chi, bây giờ rất nhiều kẻ có quyền khi nhìn thấy Cát Tường, đều thường sẽ nghĩ đến Lệ Chi.

Sau đó, con mèo này lại bước vào trong cuộc sống của mình, giúp mình chăm sóc con trai, nó đã vượt qua dấu chân của mấy thế hệ người. Thật ra chỉ là một con mèo có chuyện xưa.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, nhìn Cát Tường, lại thở dài: "Ha ha, mẹ tao đã về rồi."

Cát Tường sững sờ, sau đó dùng chân đẩy bức tranh đó vào gầm ghế sô pha, tiếp đó nó thong thả bước tới trước mặt Tô

Bạch, duỗi đầu lưỡi, liếm lòng bàn tay hắn, trong lúc ngẩn ngơ, Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác, con mèo này đang coi mình như thằng nhóc mà chăm sóc

Loại cảm giác này rất yên tĩnh, cũng rất hòa hợp, bất tri bất giác, bình minh đã ló rạng, Tô Bạch hít một hơi thật sâu: "Trời đã sáng rồi."

"Cộp cộp cộp!"

Tiếng giày cao gót trong trẻo truyền tới từ bãi đỗ xe dưới hầm sân bay quốc tế Phố Đông, đôi chân đầy đặn và thon dài phơi bày bên ngoài làn váy ngắn, bởi vì không có gì che, cho nên toàn bộ bắp đùi đều lộ ra ngoài, trong lúc đi đường, những đợt phong tình nhẹ nhàng đó thật sự có thể dễ dàng khơi gợi phản ứng cơ thể bản năng nhất của động vật giống đực ở xung quanh.

Cô gái này rất cao, hai vai trắng nõn mịn màng, sống mũi tinh tế, đôi mắt mê người tựa như ngọc bích, mái tóc màu vàng, tất cả đều hoàn hảo để làm nổi bật lên ưu thế tuyệt đối về vóc dáng và những ảo tưởng về tình dục của một người phụ nữ phương Tây.

Mỗi một hành động đều thật mê hoặc, giơ tay nhấc chân đều tràn đầy vẻ quyến rũ.

Charre ngồi ở vị trí ghế lái, trong miệng ngậm một điếu xì gà, anh ta vốn đang chán muốn chết, sau khi nghe thấy tiếng giày cao gót, anh ta đứng dậy theo bản năng, sau khi xác nhận người tới lại lập tức xuống xe.

"Emma điện hạ mãi mãi trẻ trung, người canh gác trung thành nhất của ngài, Charre, đã đợi ngài ở nơi này lâu rồi."

Charre hành lễ với Emma ở nơi đó với vẻ kính cẩn, trên người mang theo vết thương, bởi vì vẫn chưa đến phiên anh ta tiến vào thế giới chuyện chuyện xưa, cho nên trong thế giới

hiện thực, thương thế nghiêm trọng như vậy rất khó hồi phục được, lại thêm anh ta có không ít kẻ thù trong giới phương Tây, cho nên cũng không dám mạo hiểm mang theo cơ thể bị thương nặng tới phương Tây, mà ở lại Thượng Hải này.

Chỉ có điều, lúc này đối mặt với một phụ nữ đẹp, chỉ cần là đàn ông bình thường đều sẽ sinh ra sự kích động này, Charre lại có vẻ nhìn không chớp mắt, quả nhiên là một quý ông.

"Sao thế, hôm nay tôi ăn mặc không đẹp sao?" Emma chớp mắt, nhìn Charre với ánh mắt có chút xảo quyệt.

Trên trán của Charre lấm tấm chút mồ hôi lạnh, anh ta cười xòa và đáp: "Điện hạ, ngài đương nhiên là cảnh vật đẹp nhất rồi, nhưng tôi vì gần đây thương thế rất nặng."

Chương 888 Tô Bạch Bán Thịt 1

“Thương tới chỗ đó rồi sao?” Emma tiếp tục hỏi.

Bá tước Charre chỉ có thể kiên trì đến cùng mà gật đầu.

“Vậy tôi cũng không trách anh.” Emma nói xong, mở cửa xe, rồi ngồi lên ghế sau.

Lúc này, bá tước Charre mới lau mồ hôi, lại tiến vào trong xe, anh ta biết sự đáng sợ của người phụ nữ này, một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa còn thích ăn thi thể.

Người phụ nữ này chính là bọ cạp độc, ai nhìn cô ta thêm một cái thì người đó phải chết!

Việc mà cô ta thích làm nhất, chính là mặc quần áo cực kỳ thiếu vải, đi trên đường vào đêm khuya để thu hút những người đàn ông có mưu đồ quấy rối cô ta, sau đó lại thuận lý thành chương “tự vệ đánh trả”, coi những người đó như thức ăn của mình mà từ từ ăn sạch.

Dựa theo thực lực của cô ta, đã sớm rất gần với thính giả cao cấp rồi, ở trong cấp bậc người có thâm niên này, người có thể chơi cờ với cô ta rất ít.

Chỉ có điều, có câu mà Charre tuyệt đối không dám công khai bình luận, đó chính là có đôi khi, đầu óc của người phụ nữ này khá đơn giản, cũng khá cố chấp, cho nên cho dù thực lực của cô ta mạnh mẽ, nhưng thực sự cũng không có sức ảnh hưởng quá lớn ở phương Tây, thuộc vào kiểu khách độc hành.

Nhưng, người phụ nữ này trước khi tới Trung Quốc, lại chủ động liên lạc với anh ta, điều này khiến bá tước Charre một mặt thì chẳng hiểu tại sao, một mặt lại khá nơm nớp lo sợ.

Bá tước Charre vẫn chưa kịp hỏi Emma muốn đi đâu, thì cô ta đã trực tiếp mở miệng nói: "Anh có biết thính giả Trung Quốc này không?"

Trong tay cô ta cầm một tờ giấy g, trên đó phác họa một gương mặt, gương mặt của một người thanh niên phương Đông trẻ tuổi xuất hiện trên tờ giấy một cách rất sống động.

"Biết." Tâm can bé nhỏ của bá tước Charre có hơi hoang mang rối loạn, đương nhiên mình biết người này rồi, cho dù là hành động dám dẫn tám nghìn oan hồn chạy đến Thượng Hải, hay là thông đồng với một cục thịt ở nhà ga nhìn hơn trăm thính giả chém giết, hoặc là xông vào nơi mà mình ẩn náu, hấp thụ máu tươi của hai tên thuộc hạ của mình rồi lại vung tay chào tạm biệt, thì người đàn ông Trung Quốc tên Tô Bạch này, đã lần lượt để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu của bá tước Charre.

"Tốt." Emma cất tờ giấy lại: "Dẫn tôi đi tìm anh ta, tôi muốn gặp anh ta."

"Nhưng mà, nhưng mà tôi không biết bây giờ cậu ta đang ở đâu." Bá tước Charre đáp với vẻ hơi khó xử: "Ngài phải cho tôi thời gian nhất định để tôi đi điều tra một chút đã."

Emma gật đầu, cô ta biết Charre thân là một thính giả phương Tây ở trong địa bàn của thính giả phương Đông cũng không thể quá mức sôi nổi.

Chỉ có điều, lúc này, xe vừa mới lái xuống cầu vượt, Emma trong lúc lơ đãng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười mỉm mê người.

Dù sao ngủ cũng không ngủ được nên Tô Bạch vốn muốn dẫn Cát Tường cùng nhau đi ăn sáng, nhưng Cát Tường không muốn để thằng nhóc một mình ngủ ở trong nhà, cho dù là trong nhà này có đám người mập mạp, nhưng Cát Tường vẫn không yên tâm.

Tô Bạch chỉ có thể một mình ra ngoài ăn sáng, lần này hắn không lái xe, mà trực tiếp coi như tản bộ, đi dọc theo con đường hướng ra ngoài, Tô Bạch nhớ tiệm ăn sáng ở giao lộ mà mình đã ăn vào hôm trước có mùi vị cũng không tệ.

Đợi đến khi vào tiệm ăn sáng, ông chủ nhỏ rõ ràng cũng nhận ra Tô Bạch, kêu hắn ngồi xuống, Tô Bạch chọn một bát sủi cảo và một phần bánh bao, rồi ngồi xuống ghế.

Ông chủ nhỏ tới từ Tứ Xuyên vẫn còn đang bận rộn, có lẽ bởi chênh lệch thời gian, cho nên người ở khu vực duyên hải phía đông thường dậy khá sớm, điều này cũng khiến cho thời gian kinh doanh ở tiệm ăn sáng của ông ta cũng rất sớm, phần lớn đều vào khoảng năm giờ sáng đã chính thức mở cửa bán hàng, nếu mở cửa muộn, cũng sẽ không kiếm được bao nhiêu.

Điểm này khác với tiệm ăn sáng ở Thành Đô, tiệm ăn sáng ở nơi đó bảy giờ chính thức mở cửa đã được tính là khá sớm rồi, còn phần lớn đều là gần tám giờ.

Đương nhiên, ngoại trừ nguyên nhân chênh lệch thời gian ra, thực ra còn có nhân tố nhịp sống địa phương ở bên trong nữa, người của vùng duyên hải phía đông đã quen với nhịp sống và làm việc vội vàng này rồi, mà người Thành Đô thì lại mang theo một loại nhàn nhã thấm vào trong xương cốt, nhưng đôi bên thực ra còn khá ngưỡng mộ nhau.

Về điểm này, Tô Bạch sống ở cả hai nơi suốt một thời gian khá dài đã được trải nghiệm rất sâu sắc.

Rất nhanh, một bát canh sủi cảo đã được bưng lên, sủi cảo, vân thôn và hồn đồn là một loại thức ăn có cách gọi không giống nhau mà thôi, sủi cảo của ông chủ nhỏ rõ ràng được làm dựa theo thói quen ăn uống của người bản địa, vỏ mỏng bọc nhân nhiều, nước dùng trong, mùi vị rất ngon.

Hắn ung dung tốn hai mươi phút mới ăn sạch bữa sáng, rồi đứng dậy tính tiền.

Tô Bạch đưa cho ông chủ một điếu thuốc, ông chủ nhận điếu thuốc, rồi đặt thẳng vào trong túi, cười bảo: "Lúc này không hút được, để khách khứa nhìn thấy tôi hút thì không hay."

Tô Bạch cũng nở nụ cười, tự mình đi ra khỏi tiệm ăn sáng, châm một điếu thuốc lên.

Tiệm ăn sáng bên ngoài giao lộ, đối diện chính là cầu vượt, cũng được xem là một đường giao nhau khá nhiều xe đến xe đi.

Hắn vừa mới phun ra một làn khói thuốc, lập tức nhìn thấy một chiếc Sedan màu đen lái qua trước mặt mình, sau đó dừng lại ở phía trước cách mấy chục mét. Một người phụ nữ với dáng người nóng bỏng gần như khiến người khó thở bước xuống khỏi xe, cô ta đeo kính râm, một tay dựa vào cửa xe, tay còn lại duỗi ra, ngoắc về phía Tô Bạch.

Trong đó có ý tứ khiêu khích, khỏi cần nói cũng biết.

Tô Bạch nở nụ cười, lắc đầu, quay người dự định trực tiếp rời đi.

Tuy rằng không biết tại sao người phụ nữ thích ăn thịt người này lại xuất hiện ở đây, nhưng Tô Bạch cũng không có thời gian chơi với cô ta, đêm nay Huân Nhi sẽ tiến vào thế giới chuyện xưa, nên hôm nay Tô Bạch còn có một vài chuyện cần làm và lên kế hoạch.

Charre ngồi ở ghế lái, từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy Tô Bạch quay người rời đi mà chẳng thèm quay đầu nhìn lại, gương mặt lập tức nín cười đến đỏ bừng, nhưng vừa nghĩ đến người bị cho leo cây là ai, lại chỉ có thể nhịn xuống, anh ta thật sự sợ ả đàn bà điên này không vừa ý một cái sẽ đánh chết mình lúc này đang bị thương nặng, sau đó ăn thịt nướng thiên thần.

Emma ngồi trở lại xe, trên gương mặt ngược lại không xuất hiện vẻ hờn giận, mà chỉ nói một cách rất bình tĩnh: "Đuổi theo anh ta."

Bá tước Charre ngoan ngoãn khởi động xe, quay đầu và đuổi theo.

Chương 889 Tô Bạch Bán Thịt 2

Tô Bạch đi trên con đường nhỏ trở về nhà lão Phương, nghe thấy tiếng động cơ xe hơi ở phía sau, chỉ đành dừng lại, quay người, nhìn chiếc xe lại xuất hiện trước mặt mình.

Lần này Emma không xuống xe, mà chỉ hạ của sổ xuống, ngón tay xinh đẹp chỉ vào Tô Bạch, dùng tiếng Anh hỏi: "Trước đây tôi và anh chắc chắn đã từng tiếp xúc, nhưng tôi không nhớ?"

"Cô chỉ vì chuyện này cho nên mới bay đến Trung Quốc hỏi tôi sao?" Tô Bạch hơi có cảm giác, có phải người phụ nữ này đầu óc thật sự có vấn đề rồi hay không.

"Sao thế, không được sao?" Emma hỏi Tô Bạch, lại nhìn căn nhà ở phía trước: "Trong căn nhà đó có khí tức pháp trận rất mạnh, ngôi nhà của anh cũng đã thật đấy."

"Ừm." Tô Bạch đáp một tiếng, cũng không mời người ta tiến vào nhà uống trà.

"Tôi có một vài việc tìm anh." Emma thấy bộ dáng hoàn toàn không để ý đến mình này của Tô Bạch, lần đầu tiên sinh ra sự nghi ngờ về vẻ quyến rũ của mình, cô ta không biết, Tô Bạch đã từng nhìn thấy cảnh tượng cô ta ăn thịt người, hơn nữa còn cầu hắn giúp cô ta đóng băng số thịt mà cô ta ăn thừa, cho nên người phụ nữ này có đẹp đến đâu, có gợi cảm đến đâu, cũng phải đánh một dấu hai chấm nặng nề.

"Hửm, chuyện gì?" Tô Bạch chỉ có thể ứng phó.

“Tôi muốn ăn thịt của anh.” Emma duỗi đầu lưỡi, liếm đôi môi đỏ rực của mình.

“Cô đang nói đùa đấy à?” Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, ả đàn bà này còn điên hơn cả mình.

“Chỉ cần ăn một miếng, một miếng nhỏ thôi cũng được, thịt của anh có sức hấp dẫn rất lớn đối với tôi, cũng có tác dụng rất lớn đối với tôi nữa, cơ mà rất đáng tiếc, ở trong thế giới chuyện xưa lần trước, chỉ có thể cách từ xa liếc nhìn anh, mà không thể nói chuyện.”

“Một miếng nhỏ cũng không được, tôi vẫn chưa suy bại đến mức phải bán thịt.”

Emma hiển nhiên không hiểu ý nghĩa sâu hơn của từ “thịt” trong tiếng Trung, mà chỉ bĩu môi một cách hơi bất mãn: “Anh là Vampire, ăn một miếng thịt của anh thì anh vẫn có thể mọc lại được cơ mà, từ chối một yêu cầu nhỏ của con gái là rất không đàn ông đó. Như vậy đi, tôi dùng miệng giúp anh nhé, đợi khi tôi giúp anh bắn ra rồi, tôi lại ăn luôn cái đó của anh, dù sao cũng là khiến anh hưởng thụ mà, cái đó của anh đứt rồi thì vẫn có thể nhanh chóng mọc lại được, rất công bằng, không phải sao?”

Nói xong, Emma dựa người về phía sau, phơi bày đường cong và toàn bộ cảnh sắc dưới làn váy ngắn của mình ra trước mặt Tô Bạch, khe hở mê người và sắc đen kéo dài khiến người tưởng tượng xa vời thật tươi đẹp như vậy.

“…” Charre.

“…” Tô Bạch.

.

Có đôi khi, anh thật sự rất khó hiểu được lối suy nghĩ của một người, đặc biệt là khi anh biết người này cũng không phải đang cố tình giả ngây giả dại trước mặt anh.

Tô Bạch biết rõ, Emma đang nói lời thật lòng, cô ta không cố tình trêu ghẹo, mà cũng không cố tình giả vờ gì cả.

Từ trong thế giới chuyện xưa lần trước, lần đầu tiên mình gặp Emma, trông thấy cô ta đang cầm bàn tay của một thính giả đàn ông trong tay một, rồi hỏi mình có ăn không, Tô Bạch có thể cảm giác được một loại chân thành trong đó.

Thực ra, bản thân hắn cũng biết rõ, mình và Emma cùng cùng một loại người, chúng tôi đều rất chân thành, chúng tôi đều không bằng lòng đi ngược lại nguyện vọng trong lòng mình, làm những chuyện mà mình không muốn làm.

Mỗi một người, đều có đôi khi sẽ lộ ra một mặt chân thành của mình, ví dụ như hiện tại, Tô Bạch tuyệt đối tin rằng, nếu như lúc này mình cởi thắt lưng quần ra, Emma sẽ rất tận tâm tận sức dùng miệng của cô ta, và dùng ngực của cô ta, để phục vụ mình, tiếp đó đợi sau khi mình đã sảng khoái, có ta sẽ lại cắn đứt cái gốc rễ của mình rồi ăn sạch.

Đối với cô ta mà nói, đây là giao dịch, một giao dịch bình thường đến không thể bình thường hơn, cô ta cảm thấy cái giá mà mình trả, chỉ là một loại lao động chân tay, một loại việc làm có thể khiến Tô Bạch thân là sinh vật giống đực cảm thấy sảng khoái, mà phần lớn con người hoạt động trong xã hội này, mục đích cuối cùng của họ cũng chính là theo đuổi sự "sảng khoái".

Khi xem một bộ phim đặc sắc sẽ khiến con người cảm thấy tinh thần sảng khoái, ăn một bữa tiệc phong phú và ngon miệng, cũng sẽ khiến con người cảm thấy rất hứng thú và rất sảng khoái, mỗi một lần kỹ thuật hàng không phát triển, sẽ khiến dã tâm tìm hiểu của nhân loại được sảng khoái.

Cũng bởi vậy mà trong quan điểm của Emma, điều kiện giao dịch của mình cũng giống như giúp Tô Bạch dọn dẹp vệ

sinh trong nhà, sau đó hắn trả cho mình một khoản tiền công vậy.

Cô ta không hề cảm thấy nhục nhã, không hề cảm thấy không hài hòa, cũng không có cái gọi là cảm giác trinh tiết của người con gái, trong mắt của cô ta, mỗi một người, dường như chỉ có sự khác biệt giữa ăn ngon hay ăn không ngon mà thôi, từ một mức độ nhất định mà nói, cô ta rất đáng yêu, một loại… đáng yêu thật đơn thuần.

Dường như nhìn thấy bộ dáng có hơi cạn lời của Tô Bạch, Emma nhún vai, nói với hắn: "Hiện tại tôi vẫn còn là gái trinh đó. Tôi cũng chưa từng phục vụ đàn ông bao giờ, bởi vì rất nhiều người đàn ông có mưu đồ buổi tối tới nhìn trộm cơ thể của tôi, đều bị tôi ăn sạch cả rồi.

Tôi biết, đàn ông Trung Quốc các anh có tâm lý phức tạp với đối với gái trinh, tuy nhiên hiện tại, tôi sẽ không đồng ý để cái thứ đó của anh tiến vào trong cơ thể bên dưới của tôi, rồi tiến hành nhúc nhích cọ sát vào vách thịt của tôi đâu, nhưng tôi thật sự có thể đảm bảo với anh rằng, tôi chưa bao giờ ngậm thứ đó của đàn ông khác, anh là người đàn ông đầu tiên lấy đi lần đầu của miệng tôi đấy."

Nhìn thấy Emma nói chuyện nghiêm túc như vậy, Tô Bạch đột nhiên bật cười, hắn quả thực đã rất lâu rồi chưa gặp được cảnh tượng nào có thể khiến mình cười tự nhiên như vậy, phần lớn thời điểm, vẫn là sự điều hòa lấy vui trong khổ.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng gõ lên cửa xe: "Tôi muốn biết thịt của tôi có thể mang lại gì cho cô?"

Chương 890 Ăn Không? 1

Emma vừa nghe được giọng điệu này, biết là có chỗ trao đổi, lập tức đáp: "Bởi vì thịt của anh rất đặc biệt, bên trong ẩn chứa mấy loại huyết thống, nhưng những huyết thống này lại không mâu thuẫn, mà ngược lại còn dung hợp với nhau một cách rất hòa hợp.

Tôi nghĩ, khi tôi ăn thịt anh, tôi có thể thưởng thức được loại mùi vị của nhiều loại huyết thống kết hợp với nhau, mà về mặt hiểu biết và khống chế sức mạnh của tôi, cũng có thể tăng lên một bước tiến rất dài, hơn nữa còn là loại bước tiến với hiệu quả nhanh chóng, loại hình cường hóa thập cẩm như anh, hơn nữa còn có thể tăng lên đến làm thính giả ở cấp bậc cao như vậy, thật sự là lần đầu tiên tôi gặp được."

Người phụ nữ này, thực sự dựa vào ăn thịt để hiểu và cường hóa à.

"Được rồi, tôi có thể đồng ý." Dù sao tối nay mình cũng sẽ tiến vào thế giới chuyện xưa, bị thương cũng có thể hồi phục lại được, cho nên cắt một miếng thịt cho cô ta cũng không phải không thể, nhưng cái gốc rễ bên dưới của mình đó thì bỏ đi, loại chuyện này quá khiến người ghê tởm, Tô Bạch vẫn chưa không có giới hạn đến mức độ này: "Nhưng loại mà cô nói đó, tôi không thể chấp nhận được."

"Vậy, ý của anh là đổi cách giao dịch khác?" Emma ghé sát gương mặt mình đến trước mặt Tô Bạch với vẻ hơi tò mò: "Anh thật sự không cảm thấy hứng thú với cơ thể của tôi sao?"

Tô Bạch có thể nhìn ra được, gương mặt của Emma không mang kiểu lỗ chân lông thô to như của phụ nữ phương Tây

bình thường, ngược lại có loại sáng bóng và mịn màng của phụ nữ phương Đông, người phụ nữ này thật đúng là báu vật làm điên đảo chúng sinh.

"Cô phải lấy ra thứ có thể đả động được tôi." Tô Bạch đáp: "Bằng không, cô có thể thử, xem có thể dùng cách cố chấp cắt được một miếng thịt trên người tôi hay không?"

Emma nhìn vào trong nhà lão Phương, nói: "Nếu như tôi đoán không lầm, thì trong căn nhà đó chắc hẳn vẫn còn bạn của anh nhỉ?"

Tô Bạch từ chối cho ý kiến.

"Nhưng lần này tôi thật sự không mang theo gì cả." Emma đáp với vẻ có hơi vô tội: "Ngoại trừ thích ăn ra, thì tôi cũng không có sở thích hay hứng thú gì khác."

"Cô Emma, Trung Quốc chúng tôi có một câu nói, gọi là không làm ăn mà chỉ thích đi lừa đảo, cô không cảm thấy bây giờ cô đang làm loại chuyện này hay sao?"

"Anh cũng không muốn hưởng dụng cơ thể tôi, vậy tôi có thể làm thế nào đây?" Emma đáp một cách rất buồn phiền: "Tôi vốn nghĩ anh là Vampire, tôi đưa cơ thể sạch sẽ của mình cho anh hưởng dụng một lần, anh cắt một miếng thịt, ngược lại còn có thể hồi phục lại được, không có gì là ghê gớm hết, nhưng ai biết đàn ông Trung Quốc các anh lại nhỏ mọn như vậy."

Emma nói xong, lại nhìn chằm chằm vào bên dưới của Tô Bạch thêm vài lần: "Sẽ không bên dưới của anh không được đấy chứ?"

Con yêu tinh này!

"Nếu cô không thể lấy ra được lòng thành gì để trao đổi, vậy mời về cho, nếu còn cố tình gây sự với tôi, thì cẩn thận tôi không khách sáo với cô đâu."

Tô Bạch quay người, dự định rời đi.

“Tô, Tô…” Emma ở phía sau gọi hai tiếng, sau đó lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ, cô ta duỗi tay, lôi một miếng vảy từ trong ngực mình ra, phía trên in dấu vân màu đen, trước đó nó rõ ràng đã bị sức mạnh của bản thân Emma trấn áp, cho nên mới là chân nhân bất lộ tướng, nhưng lúc này sau khi được lấy ra, ngay cả gió ở xung quanh dường như cũng yên tĩnh hẳn.

Charre nhìn thứ mà Emma lôi ra, khiếp sợ bảo: “Vảy của hắc long, Emma, cô điên rồi sao, cô thật sự điên rồi!”

Rõ ràng, Charre nhìn ra được dự định trong lòng cô ta, cô ta muốn dùng miếng vảy hắc long quý giá này để đổi lấy một miếng thịt trên người Tô Bạch!

“Emma, thịt trên người người đàn ông Trung Quốc đó thật sự quý giá trên vậy sao?” Charre nhìn miếng vảy rồng hắc long này, bản thân anh ta cũng không nhịn được mà xuất hiện vẻ thèm rỏ dãi, nếu như khi luyện chế pháp khí hoặc cường hóa pháp khí, đặt miếng vảy hắc long này vào trong, vậy có xác suất rất cao có thể khiến pháp khí này nhận được sự chúc phúc tới từ chủng tộc hắc long, thậm chí còn phủ lên pháp khí một chút long khí!

“Nhìn thì đẹp đấy, nhưng ăn cũng không thể ăn được, tôi lại không thiếu gì pháp khí, đối với tôi mà nói, nó thực ra cũng không có tác dụng gì, chẳng có gì khác biệt với một món trang sức đắt tiền cả.

Nhưng thịt của người đàn ông Trung Quốc này, lại có thể khiến sự hiểu biết và khống chế sức mạnh của tôi tiến thêm một bậc, Charre, đây là sức hấp dẫn khiến tôi khó có thể từ chối được.”

Charre nuốt nước miếng, nói với vẻ mặt cầu xin: “Tôi có thể dùng thứ khác để đổi miếng vảy hắc long này được không?

Lúc trước tôi thật sự không ngờ cô sẽ dùng nó ra để làm vật phẩm giao dịch.”

Emma nhìn anh ta với vẻ mặt coi thường: “Thịt thiên thần bị thánh quang gột rửa nhiều nên quá nhạt, mùi vị vốn không ngon, hơn nữa đối với tôi mà nói, thịt quá tinh thuần, ngược lại ăn không được giòn, Ôi, đuổi kịp anh ta đi, anh ta sắp vào cửa nhà rồi.”

Charre bày ra vẻ mặt tôi rất tổn thương, nhưng cũng chỉ có thể lại khởi động xe lái về phía đó, đuổi theo Tô Bạch sắp tiến vào cửa nhà.

Tô Bạch lại dừng bước chân, lúc này, hắn nhìn thấy trong tay người phụ nữ đó cầm một thứ màu đen, dưới ánh mặt trời nó trông có vẻ rất áp lực, dường như ngay cả nhiệt độ xung quanh và độ sáng cũng có thể bị nó che lấp.

“Đây là một miếng vảy hắc long của long tộc phương Tây, là thứ tôi có được trong một bí cảnh ở thế giới chuyện xưa, tôi bằng lòng lấy nó để đổi một miếng thịt trên người anh, có được không?” Lần này Emma rất đi thẳng vào vấn đề.

Tô Bạch duỗi tay, muốn cầm lấy miếng vảy rồng màu đen này, nhưng kết quả Emma lại thu tay lại, nhìn hắn: “Không phải tôi không tin anh, nhưng anh phải đồng ý trao đổi với tôi, thì tôi mới đặt nó vào tay anh được.”

Ngay khi bàn tay của Tô Bạch sắp chạm vào miếng vảy hắc long đó, hắn lờ mờ cảm giác được một cơn đau nhói, đây chính là long uy còn sót lại sao?

Cho dù là còn sót lại trên miếng vảy rồng, nhưng vẫn có thể mang đến cho mình một cảm giác rất chân thật?

Ồ, Tô Bạch gật đầu: “Chốt.”

Emma không hề do dự mà ném miếng vảy hắc long cho Tô Bạch, không hề sợ hắn sẽ nuốt lời không nhận nợ.

“Cô tin tưởng tôi như vậy sao?” Tô Bạch hỏi.

“Bởi vì tôi và anh là đồng loại.” Emma đáp.

Chương 891 Ăn Không? 2

Dao găm Bách Tích xuất hiện trong lòng bàn tay của Tô Bạch, sau đó tay cầm dao hạ xuống, cắt một miếng thịt trên cánh tay mình xuống một cách rất dứt khoát và lưu loát, máu tươi không hề chảy ra, mà trong nháy mắt đã kết vảy, bắt đầu lúc nhúc tái sinh.

Đau thì hiển nhiên đau rồi, nhưng chuyện đau đớn mà Tô Bạch trải qua cũng nhiều rồi, nên loại thương thế nhỏ này, ngược lại thật sự không đáng để nhắc tới gì.

Hắn ném miếng thịt đầm đìa máu cho Emma, Emma ngửi một cái đầy say mê: "Thịt tốt như vậy, tôi hẳn nên trở về khách sạn, phối với rượu vang cao cấp rồi từ từ thưởng thức mới được, đi thôi, bá tước đại nhân của tôi."

Bá tước Charre quay đầu xe, lái về phía đường lớn, vừa lái anh ta vừa oán hận nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc."

"Không, không đáng tiếc chút nào, vảy hắc long hiển nhiên quý giá, nhưng giá trị thường thức và giá trị nghệ thuật của nó lại vượt quá xa giá trị thực dụng, cho dù dung hợp vào trong pháp khí khác, thì cũng chỉ tăng mạnh một chút long uy mà thôi, chỉ khiến pháp khí trở nên thoạt nhìn có phong cách hơn, mà lại không thật sự tăng cường hiệu quả của pháp khí, loại đồ vật này, thoạt nhìn rất hoa lệ, nhưng trên thực tế lại chẳng có tác dụng gì. Người Trung Quốc đó chắc hẳn cũng sẽ rất nhanh phát hiện ra một điểm này, anh ta thực sự chỉ đang cầm một tác phẩm nghệ thuật mà thôi. Trừ phi anh ta bằng lòng mang ra bán đấu giá kiếm tiền, bằng không cũng chỉ có thể đặt ở nhà làm vật trưng bày."

Emma nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, rõ ràng, cô ta cảm thấy mình không hề thiệt!

Mà lúc này, điều mà cô ta không biết, chính là ngay sau khi cô ta ngồi trên chiếc xe của bá tước Charre rời đi, Tô Bạch nắm miếng vảy hắc long, mở cửa sắt đi vào trong, hắn cẩn thận quan sát một hồi, sau đó đặt vảy rồng lên miếng da trắng nõn hơn trên cánh tay của mình, rồi lại giống như đang nói một mình: "Ăn không?"

Rốt cuộc vảy rồng là thứ gì, thì Tô Bạch đại khái có thể đoán ra được, rồng phương Tây và rồng phương Đông vẫn có sự khác biệt rất lớn, xét về mặt hình tượng thì rồng phương Tây lại càng giống một loại thằn lằn khổng lồ mang theo đôi cánh hơn.

Nhưng cho dù nói thế nào thì rồng dù sao cũng vẫn là rồng, thuộc một nhóm tồn tại gần như ở trên đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn.

Trước kia nhìn thấy vảy rồng, Tô Bạch cũng chỉ mang theo chút suy nghĩ muốn thử xem, bởi vì đối với miếng da trên cánh tay này của mình, bản thân Tô Bạch cũng không rõ rốt cuộc giới hạn cắn nuốt của nó ở đâu.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một miếng thịt mà thôi, bản thân hắn ngược lại cũng không tổn thất gì cả, đổi lại thử một cái cũng không có gì là không được.

Vảy hắc long được Tô Bạch đặt lên trên miếng da đó, nhưng miếng da đó cũng không hề phản ứng lại.

"Haiz…"

Tô Bạch thở dài một tiếng, xem ra, miếng da này cũng không có hứng thú đối với vảy rồng, cũng không nói tới hắn thất vọng bao nhiêu, vì dù sao có đôi khi đời người chính là như vậy.

Nhưng, ngay khi hắn dự định thu vảy hắc long lại, rồi tặng cho thằng nhóc làm đồ chơi hoặc là đồ trang trí, thì đột nhiên phát hiện ra giữa vảy rồng và miếng da này lại sinh ra một loại lực hút.

Mẹ nó, có hiệu quả rồi!

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch cảm thấy miệng lưỡi mình có hơi khô khốc, trước đó hắn vốn không ôm hy vọng lớn bao nhiêu, nhưng hiện tại, hiện tại, lại mang đến cho mình một bất ngờ.

Hắn bước nhanh vào trong nhà, trực tiếp ngồi xếp bằng ở phòng khách, sóng dao động năng lượng ở nơi này cũng lập tức thu hút sự chú ý của mập mạp, hòa thượng và Gia Thố ở trong phòng, ba người rất nhanh đã đi ra khỏi phòng của mình.

Thằng nhóc vốn đang xem sách tranh ở trong phòng ngủ, lúc này cũng bám vào vách tường đi ra ngoài, thò đầu nhìn về phía bên này, ngay khi nó nhìn thấy vảy rồng hắc long và miếng da đó trên cánh tay trái của Tô Bạch, thằng nhóc che miệng mình trong sự ngạc nhiên, bởi vì mới vừa học đi đường, cho nên sau khi hai tay thả ra, thằng nhóc lập tức ngồi bệt mông trên đất.

Trên gương mặt nhỏ hiện ra vẻ tủi thân, đau quá.

Lúc này, Cát Tường đi tới, trực tiếp ngậm thằng nhóc quay trở lại giường, nó biết rõ hiện tại là tình huống gì, cho nên không cần thiết phải để thằng nhóc đi làm phiền Tô Bạch vào lúc này, nhưng có khả năng bản thân Cát Tường cũng không biết, thực ra thằng nhóc cảm thấy miếng da mà mình đã chà sát nhân lúc cha mình đang ngủ say trước đó, khiến nó cảm thấy đây là lỗi của mình.

“Mẹ nó!” Mập mạp hô một tiếng trong phòng khách: “Mẹ nó, dựa vào cái gì chứ, cậu ra ngoài ăn sáng mà cũng có thể

mang được cơ hội trở về!”

Không bình đẳng vẫn hoàn không bình đẳng, và ghen tị vẫn hoàn ghen tị, nhưng mập mạp vẫn bày một pháp trận che chắn ở xung quanh, giúp Tô Bạch chắn sạch những quấy nhiễu ở thế giới bên ngoài.

Hòa thượng cũng bắt đầu niệm tâm kinh, giúp hắn xoa nhẹ tâm cảnh.

Lúc này, sở dĩ Tô Bạch bước nhanh trở vào nhà, vốn ý định cũng chính là như vậy, hắn cũng không thể thật sự ngu ngốc bắt đầu dung hợp ở trên đường lớn được, thế này cũng quá không có trách nhiệm đối với mình, hơn nữa hắn biết rõ, lúc này, về tình về lý, đám người mập mạp cũng sẽ giúp mình hoàn thành lần dung hợp này.

Lúc này, vảy hắc long và cánh tay trái của hắn gần như dán lại với nhau, Tô Bạch có thể cảm giác được, miếng da trên cánh tay trái của mình đó, dường như đang từ từ hòa tan, rồi chậm rãi bùng cháy, một cơn đau đớn cháy bỏng không ngừng truyền tới.

Tô Bạch cắn chặt răng, miễn cưỡng áp chế tâm trạng đang không ngừng quằn quại trong lòng mình. Chỉ có điều, loại đau đớn này cũng không từ từ giảm đi, mà ngược lại, nó dường như còn đang nằm trong một loại trạng thái không ngừng tăng lên, lúc này toàn bộ cánh tay đã gần như mất cảm giác.

“Gừ!”

“Gừ!”

“Gừ!”

Những tiếng gầm gừ như có như không phát ra từ trong tiềm thức của Tô Bạch.

Đây chính là long uy sao?

Lúc mới đầu, Tô Bạch cũng không để ý cho lắm, bởi vì long uy này hiển nhiên có tồn tại, nhưng số lượng thực ra có thể bỏ qua không nhắc đến, nên hắn cũng chuẩn bị trực tiếp cắn nuốt và đồng hóa nó, nhưng vào lúc này, hai mắt của Tô Bạch lập tức biến thành màu đỏ đậm, cả người "rầm" một tiếng đứng bật dậy.

"Cậu ta bị ma nhập rồi, áp chế đi, giúp cậu ta áp xuống, chết tiệt, rốt cuộc cậu ta đang dung hợp cái quái gì vậy, khí tức năng lượng không mạnh, nhưng tại sao lại có thể giải phóng ra áp lực khiến tôi kinh hồn bạt vía đến vậy!"

Mập mạp vừa gọi hòa thượng và Gia Thố, vừa giơ hai tay lên, bắt đầu điều động trận pháp trong nhà lão Phương. Lúc này, chỉ dựa vào sức mạnh của ba người bọn họ sẽ rất khó có thể áp chế được Tô Bạch đột nhiên hung bạo trong nháy mắt, lại thêm hắn chắc hẳn không bằng lòng bị trực tiếp gián đoạn loại dung hợp này, về điểm này, trong lòng đám người mập mạp cũng biết rõ, vì bất cứ người nào khi gặp được loại cơ hội này đều sẽ không nỡ từ bỏ.

Chương 892 Con Mẹ Nó

Thực lực của thính giả, và tương lai của thính giả, vốn dựa vào buộc đầu người vào bên hông, mà không phải là lăn lộn ra được một cách yên ổn.

"Vù!"

Trận pháp trong nhà lão Phương trực tiếp bị mập mạp kích hoạt, một đường uy áp vô hình lại cực kỳ khủng khiếp trút thẳng xuống!

Phải biết rằng, loại trận pháp này được rất nhiều thính giả cao cấp tạo dựng nên, lúc trước khi lão Phương xây dựng căn nhà này cũng đã rất hao tâm tổn sức, cho dù là thính giả cao cấp muốn tấn công vào trong căn nhà này, cũng phải gãy đầy một mồm răng, nên càng đừng nói đến Tô Bạch lúc này lại còn ở trong căn nhà, cũng chính là trung tâm của trận pháp, trực tiếp hứng chịu uy áp của trận pháp từ phía chính diện.

"Rầm…"

Tô Bạch vừa mới đứng dậy trực tiếp quỳ xuống sàn gạch men sứ trong phòng khách, toàn bộ gạch men trong phòng khách bị đụng nứt vỡ cả.

Mà lúc này, hai con mắt của hắn cũng dần dần từ màu đỏ thẫm khôi phục lại vẻ trong suốt. Lần này, quả thực chỉ giống như một đòn cảnh cáo, bằng không trước đó, Tô Bạch gần như đã hoàn toàn ở trong trạng thái mất đi ý thức, có trời mới biết mình sẽ vì vậy mà làm ra những chuyện gì.

Đồng thời, trong đáy lòng hắn cũng sinh ra một loại dư âm sợ hãi, vừa rồi mình trong nháy mắt đã không giữ được tâm

trí, hoàn toàn bị một loại uy áp khống chế, cả người từ trên xuống dưới đều tràn ngập trong một loại cảm xúc vô cùng thô bạo, dường như mới vừa rồi, mình cảm giác mình đã trở thành một con rồng bay lượn trên bầu trời, đang quan sát chúng sinh, vậy mà xung quanh mình lại có loại con kiến giống như con người này tồn tại, vậy mà xung quanh mình lại có loại sinh mệnh cấp thấp như vậy, đây là sự bôi nhọ đối với mình, là một sự sỉ nhục đối với mình, mình muốn giết sạch bọn họ, giết sạch bọn họ, giết sạch bọn họ!

"Tĩnh tâm, tiếp tục tĩnh tâm, cậu là đang dung hợp với hung thú ở cấp bậc nào đó, nhưng tại sao lại có sự bài xích khí tức lớn như vậy, đây mới chỉ là đợt đầu tiên, cậu nhất định phải dựa vào bản thân, hoàn toàn dùng ý chí của mình để áp chế nó xuống, là cậu đang khống chế nó mà không phải là nó tới khống chế cậu!"

Giọng nói của hòa thượng truyền tới từ bên cạnh, đồng thời, phật châu trong tay anh ta cũng văng ra, lơ lửng và xoay tròn khắp bốn bề xung quanh, một viên phật châu trong số đó thực ra là xá lợi, lúc này, bóng Phật trong viên xá lợi đó đang biến ảo ra, bên cạnh bóng Phật có một con rồng màu đen, ánh mắt của hắc long dữ tợn, dáng vẻ khí thế độc ác, bóng Phật trực tiếp giằng co với nó, đôi bên tiến hành một trận chém giết về mặt khí thế!

"Mẹ nó, là rồng, là rồng phương Tây!" Mập mạp mắng to một tiếng: "Hóa ra cậu vội vội vàng vàng muốn dung hợp với vảy rồng. Mẹ nó, khẩu vị của cậu sao lại tốt như vậy chứ?"

Mập mạp lập tức nhìn về phía Gia Thố, nói.

"Phật gia, dùng sài đao của cậu chặt đứt uy áp của rồng thuộc về miếng vảy rồng đó đi, Tô Bạch của hiện tại đã hoàn toàn không có cách nào dung hợp với long uy nữa rồi, nó là người, chứ không phải là pháp khí!"

Khi hòa thượng nhìn thấy hắc long bị xá lợi của mình thu hút, cả người anh ta sững sờ, không phải trước đó Tô Bạch đi ra ngoài đi ăn sáng hay sao, lẽ nào hắn nhặt được một miếng vảy rồng trong đồng ruộng hai bên đường này sao?

Nhưng rất nhanh, anh ta đã tỉnh táo lại, ánh mắt ra hiệu với Gia Thố cứ làm theo cách của mập mạp đi.

"A di đà phật, nếu đã là vảy rồng, vậy Đại Bạch, cậu không thu được cái tốt thì cứ chấp nhận tạm đi, từ bỏ tranh giành với long uy, để nó bị xá lợi của bần tăng hoàn toàn kéo ra khỏi cơ thể cậu, mà chỉ nhận được năng lực của vảy rồng là đã đủ rồi."

Tô Bạch gật đầu, vào lúc này, hắn hoàn toàn chưa hôn mê, trước đó mình không nhận ra, cho dù là một chút long uy còn sót lại cũng vẫn ngang ngược như cũ, đây là một loại chênh lệch về mức độ sinh mệnh và mức độ ý thức, cũng giống như giá trị của một xe cát còn lâu so được với một chiếc nhẫn kim cương.

Dần dần, Tô Bạch bắt đầu từ bỏ giằng co với long uy, không còn ý đồ cắn nuốt và đồng hóa nó nữa, mà sau đó, dường như sau khi mất đi sự làm phiền của Tô Bạch, long uy trời sinh mang theo chút kiêu ngạo, chủ động bị khí tức của bóng Phật bên ngoài kéo ra, trong quan điểm của nó, cấp bậc của Tô Bạch vẫn quá thấp.

Dần dần, hư ảnh hắc long ở bên ngoài bắt đầu càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả bóng Phật cũng bắt đầu trông có vẻ hơi khó mà chống đỡ được.

Sắc mặt của hòa thượng xanh mét, rõ ràng là đang vất vả chống đỡ, mập mạp cũng đang liên tục điều động trận pháp ở xung quanh, không ngừng áp chế cục diện, mồ hôi chảy ướt đẫm lưng, sau đó, Gia Thố đột nhiên rút đao, anh ta nhắm chuẩn thời cơ, vung sài đao xuống.

“Rắc…”

Một loại âm thanh tới từ tận sâu trong linh hồn bị cắt lìa truyền tới, miếng vảy rồng hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể của Tô Bạch, còn miếng da đó của hắn cũng co quắp, lão hóa, rồi cuối cùng rớt khỏi cánh tay trái của hắn.

Điều này có nghĩa, lần cắn nuốt này gần như đã tiêu hao toàn bộ tiềm năng của miếng da, miếng da này đã hoàn toàn phế bỏ rồi, mà từ nay về sau, Tô Bạch cũng sẽ mất đi loại khả năng cắn nuốt quái dị đó.

Nhưng, điều này cũng không có nghĩa Tô Bạch chịu thiệt, miếng vảy rồng đó sau khi trải qua sự chuyển hóa của miếng da, đã hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể hắn, điều này tương đương với việc đột nhiên mang đến cho hắn thêm một phần cường hóa!

Đây là chuyện mà bao nhiều người khao khát muốn có!

Cùng với hư ảnh hắc long mất đi liên lạc với vảy rồng, trở thành tấm bèo không rễ, chậm rãi suy yếu dần, hòa thượng hoàn toàn thu phật châu và xá lợi lại, hít một hơi thật sâu, rồi khoanh chân ngồi thiền để hồi phục.

Mập mạp thì lại điều động trận pháp xung quanh, tiếp tục tấn công hư ảnh hắc long vốn đã uể oải dần, cuối cùng hư ảnh hắc long cũng hoàn toàn biến mất.

Tô Bạch vẫn còn quỳ trên mặt đất bất động.

Mập mạp dùng mu bàn tay lau mồ hôi, đứng dậy: “Mẹ nó, Đại Bạch, cậu cũng được lắm, thật sự coi chúng tôi là bảo mẫu miễn phí cho cậu sao, gọi cũng không gọi một tiếng mà đã sai khiến chúng tôi rồi, mẹ nó chứ!”

Nói xong, anh ta lại nhìn nền nhà phòng khách, nói với vẻ mặt hơi đáng tiếc: “Toàn bộ gạch men trong phòng khách đều phải lát mới lại một lần rồi, ôi chao, Đại Bạch, cậu kêu tôi nên

nói thế nào với cậu đây, chuyện này cứ đợi cậu xử lý xong việc đó và trở về, rồi tự mình lát sàn đi, Bàn Gia tôi đã sửa một lần đầu tiên rồi.

Này cậu có nghe không đấy Đại Bạch?”

Mập mạp bước đến bên cạnh Tô Bạch, duỗi tay vỗ lên vai hắn như bình thường, thế nhưng, trong nháy mắt bàn tay của anh ta chạm lên bả vai Tô Bạch, một tầng vảy màu đen đột nhiên xuất hiện ở vị trí bả vai hắn, dưới một cái vỗ này của mập mạp, vậy mà lại trực tiếp mài ra một chuỗi tia lửa.

“Con mẹ nó!”

Lúc này, toàn bộ tay trái của mập mạp lúc này trực tiếp bị đốt cháy một nửa.

Chương 893 Dự Báo Và Gợi Ý 1

"Vù vù… vù vù… vù vù… vù vù…"

Trong chủ nghĩa quan của phần lớn đàn ông, chiến tranh và phụ nữ dường như là những thứ trời sinh dành cho đàn ông, trong thời đại con người ăn tươi nuốt sống này, một quy luật này đã được giải thích rất tường tận.

Huân Nhi vừa mới kết thúc phần luyện tập sáng hôm nay của mình, cô ta đặt vũ khí trong tay xuống, tiến vào trong phòng tắm ở bên cạnh phòng tập, cởi bỏ bộ quần áo trên người, rồi mở vòi nước nóng xả lên cơ thể mình.

Vóc dáng đẹp đẽ thướt tha, cũng không bị tàn phá vì tu tập cường hóa kiếm sĩ, mà ngược lại, càng giống như đắp nặn ra một vẻ đẹp hình thể càng thêm cân xứng và uyển chuyển hơn.

Huân Nhi vốn là một cô gái phương Đông mang khí chất cổ điển, nhưng lúc này lại càng tăng thêm một vẻ anh khí vừa vặn, càng tôn lên một loại quyến rũ nữ tính.

Sau khi tắm rửa xong và thay một bộ quần áo bình thường, Huân Nhi bước tới bên cạnh hồ nước ở phía trước biệt thự, trong hồ đã không còn nước, trên cơ bản, trước khi bị phá hủy bởi trận va chạm giữa Tô Bạch và Cố Phàm thì hồ nước được thiết kế rất tinh xảo.

Thế nhưng, nhìn vết nứt và cái hố dày đặc ở bên dưới đáy hồ, Huân Nhi có thể cảm giác được vết tích thuộc về sức mạnh.

Người đàn ông đó đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Ngay khi biết được thân phận thực sự của Cố Phàm, Huân Nhi thực ra có thể đoán ra được, lúc trước bốn người cùng nhau thành lập câu lạc bộ giết người, thái độ của Cố Phàm chắc hẳn rất thoải mái và rất đơn giản, thậm chí khi ấy, anh ta còn có khả năng dùng một loại ánh mắt nhìn ba con kiến, rồi ở sau lưng lén lút cười nhạo.

Toàn bộ mọi thứ đối với mình, Sở Triệu và Tô Bạch khi ấy mà nói, là một loại trò chơi tương đối kích thích, nhưng đối với Cố Phàm mà nói, nó là một loại giải trí, một loại thả lỏng, một loại cách thức giết thời gian nhàm chán.

Dù sao thì khi ấy Cố Phàm thực ra đã là một thính giả.

Nhưng thời gian qua dần, chẳng qua cũng chỉ mới hai năm, Huân Nhi vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm qua, ngay khi Tô Bạch bóp cổ Cố Phàm rồi đẩy anh ta vào trong hồ nước, thì vẻ bình tĩnh ung dung mà chỉ riêng Cố Phàm mới có, vẫn luôn duy trì trên người anh ta, đã biến mất không thấy đâu.

Sự kiêu ngạo của anh ta, sự cẩn trọng của anh ta, tất cả đều biến thành trò đùa nực cười dưới sự mạnh mẽ của người đàn ông đó.

Cho dù là khi ở trong hiện trường thảm án diệt môn trước đó, người đàn ông đó chỉ vào Cố Phàm và nói lời chế nhạo, khí thế của Cố Phàm cũng tan rã, không dám tung ra bất cứ đòn đánh trả nào, nhưng cũng có thể nói anh ta suy nghĩ cho đại cục, mới chịu đựng cái gọi là "không coi ai ra gì" do thực lực và địa vị của người bạn thời thơ ấu ngày trước đã tăng lên mang lại.

Nhưng chuyện ngày hôm qua lại chính thức tuyên bố, người bạn thơ ấu có khả năng ngày trước bị Cố Phàm anh coi như một con kiến bình thường, hiện giờ đã có năng lực giẫm anh dưới chân, đánh cho anh không còn nổi nóng được nữa,

mà anh chỉ có thể mong đợi đối phương sẽ kiêng dè quy tắc của Phát Thanh mà không ra tay giết chết anh.

Thực lực, thực lực, thực lực, tất cả những thứ này, đều là "nguyên nhân" của hai chữ này.

Huân Nhi cầm nước sô đa đặt trên bàn trà bên cạnh lên, uống một ngụm lớn, trước đó, cô ta cảm thấy thực lực là thủ đoạn cá nhân, là cách gọi khác của tâm kế và thế lực gia tộc ở sau lưng, nhưng hiện giờ, cô ta biết rõ, trong giới thính giả, thực lực trở nên rất thuần túy, và cũng quay trở về bản chất nguyên thủy của nó.

Tuy rằng trước đây Tô Bạch sở hữu một tập đoàn tài chính lớn, nhưng thân là bạn bè thân thích, Huân Nhi có thể hiểu được sự cô độc trong nội tâm của Tô Bạch ngày ấy, mà điều này dường như cũng kích thích "ánh sáng tình mẫu tử" trong lòng Huân Nhi, thân là nữ giới, tóm lại vẫn thích tìm một người đáng để dựa vào, và giao phó toàn bộ sự mềm yếu cùng dịu dàng của mình cho anh ta.

Đây có thể là lý do tại sao lúc trước trong lòng Huân Nhi vẫn luôn có hảo cảm với Tô Bạch.

Nhưng dần dần, cho dù là trước khi mình trở thành thính giả hay là sau khi mình trở thành thính giả, Huân Nhi cũng đã dần dần phát hiện ra, sự cô độc trong lòng Tô Bạch cũng không đơn thuần là nỗi cô đơn và lẻ loi đơn giản như vậy, đó là cách sống mà người đàn ông đó tự mình chủ động lựa chọn.

Mà mình hoàn toàn không thể tiến vào được.

Không thể bên nhau lúc này thì hãy quên nhau đi trong chốn giang hồ.

Huân Nhi biết mình không có khả năng thật sự thoải mái được như vậy, nhưng trong mấy ngày này, mình quả thực cũng đã coi nhẹ và nhìn ra được rất nhiều, mối quan hệ giữa hai

người, thay vì nói là một nụ hôn đi đến đỉnh điểm ở trong văn phòng thám tử của Tô Bạch lần đó, còn chẳng bằng nói sau một nụ hôn đó, mối quan hệ của hai người đã chính thức trượt dốc không phanh.

Mà lần đó, hiển nhiên nguyên nhân là do trên người Tô Bạch có thương thế nên bất tiện, nhưng dưới hoàn cảnh đó, hai người nam nữ trẻ tuổi đều không thành công cọ ra được tia lửa, vậy cũng có nghĩa hai người quả thực không có khả năng.

Cảm giác thì có, nhưng si tình thì chưa đến mức, mối quan hệ giữa hai người hiện tại, cũng chỉ tương đương với bạn bè tốt, hơn nữa còn là bạn bè đang không ngừng phai nhạt đi.

Huân Nhi hé môi, nhìn di động đặt trên bàn trà, tối nay mình phải tiến vào thế giới chuyện xưa, hôm qua anh ấy cố tình tới đây cũng là vì chuyện này. Vậy, mình có nên gọi điện cho anh ấy hay không?

Lúc này, hai người Cố Phàm và Sở Triệu cùng nhau tiến vào, Cố Phàm nhìn hồ bơi bị phá hoại, trên gương mặt mang theo vẻ vặn vẹo theo bản năng, trong tay Sở Triệu thì cầm một vài nguyên liệu nấu ăn và giá nướng.

Rất nhanh, giá nướng đã được lắp xong, than lửa cũng đã nhóm lên, ba người tự mình uống bia, cũng tự mình nướng đồ ăn.

Đã có lúc ăn nướng và uống bia là chuyện mà bốn người thích làm nhất, nhưng bây giờ lại trở nên có chút buồn tẻ và vô vị.

Chương 894 Dự Báo Và Gợi Ý 2

Lúc này, Cố Phàm nhận được một cuộc gọi, sau khi cúp máy, anh ta đi ra bên ngoài, khi lại tiến vào, bên cạnh dẫn theo hai người khác, một người đàn ông phương Tây trẻ tuổi mặc áo vest màu lam, trên người đàn ông được băng bó rất kín, người còn lại là một người phụ nữ mặc áo lông màu đỏ, người phụ nữ này rất đẹp, cũng rất gợi cảm, cho dù là áo lông cũng không có cách nào che đi được dáng người duyên dáng đó của cô ta.

Hai người này đều là người phương Tây.

Sở Triệu và Huân Nhi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Có lẽ, cùng với việc hai người từ người thực tập tăng lên thành thính giả chính thức, thì loại khái niệm của cái được gọi là giới này, thực ra cũng đã từ từ trở nên quen thuộc với bọn họ.

Giới phương Đông là một giới, và giới phương Tây thì lại là một giới khác.

Mà rất dễ nhận thấy, hai người bạn mà Cố Phàm dẫn tới lần này, chắc hẳn là người trong giới phương Tây.

"Để tôi giới thiệu một chút, đây là bạn của tôi, Huân…"

Người phụ nữ ngồi thẳng xuống, và người đàn ông cũng ngồi xuống, gạt Cố Phàm sang một bên, rất dễ nhận thấy, bọn họ cũng không có hứng thú đi nghe Cố Phàm giới thiệu hai

thính giả cấp thấp với mức độ hoàn thành nhiệm vụ còn chưa đến ba này.

Emma duỗi tay cầm một xiên nướng lên một cách rất thành thục, rồi tự mình nướng, còn bá tước Charre thì lại cuộn người trên ghế, anh ta cũng không cảm thấy có hứng thú lắm với những món nướng dầu mỡ này.

Cố Phàm cũng không cảm thấy đối phương thất lễ, bởi vì đối phương quả thực có tư cách này, anh ta cũng lập tức coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà ngồi xuống.

Cũng bởi vậy, sự nhàm chán vô vị vốn thuộc về ba người, nay lại biến thành bầu không khí do dự của năm người.

Huân Nhi không thích loại bầu không khí này, dù rằng đối phương là thính giả rất mạnh mẽ, cho nên cô ta chỉ mỉm cười với Cố Phàm: "Em ra ngoài đi dạo một chút."

"Trở về trước hoàng hôn nhé." Cố Phàm nhắc nhở, bởi vì thời gian Huân Nhi tiến vào thế giới chuyện xưa là tám giờ tối.

"Em biết rồi." Huân Nhi gật đầu, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Sở Triệu vốn muốn rời đi cùng, nhưng nghĩ một chút, vẫn tiếp tục ngồi xuống.

Tô Bạch không còn là Tô Bạch của trước kia, nhưng Cố Phàm, làm sao vẫn còn là Cố Phàm của ngày trước được chứ?

Ít nhất thì những năm tháng khi bốn người thành lập câu lạc bộ giết người trước kia, đến nay thật sự cũng chỉ còn là hoài niệm.

"Cô bạn gái nhỏ này của anh có tính cách rất bướng bỉnh đấy, lúc trước anh ở Luân Đôn, cũng là vì theo cô ta đây nhỉ." Emma vừa ăn một miếng thịt vừa bảo.

“Ừm.” Cố Phàm ngầm thừa nhận, tuy rằng giữa anh ta và Huân Nhi ngược lại thật sự không có mối quan hệ nam nữ gì cả.

Sở Triệu nhìn anh ta, nhưng cũng không nói gì.

“Nhưng cô ta vẫn còn trinh.” Emma đột nhiên trêu chọc: “Giống như tôi, tôi có thể nhìn ra được.”

“Chuyện này không vội.” Cố Phàm cũng có chút bối rối, ả đàn bà này quả thực rất không biết kiêng dè.

“Ồ, chỉ là một nữ thính giả cấp thấp thôi mà cậu cứ nhất định phải chơi theo kiểu ngây thơ gì đó, tuy rằng cho dù là bảng Anh hay là nhân dân tệ các cậu, đối với thính giả mà nói cũng không có lực hấp dẫn to lớn, nhưng cậu cứ hào phóng lấy ra hai pháp khí có giá trị, vậy không phái nữ thính giả cấp thấp sẽ ngoan ngoãn bò lên giường cậu hay sao? Thực ra, đối với cái gọi là quan niệm trinh tiết, nữ thính giả thực ra không coi trọng bằng phụ nữ bình thường đâu.” Bá tước Charre dựa người lên ghế, nói.

“Không giống, không giống.” Cố Phàm nở nụ cười, không dự định tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

“Này, nếu cậu đã không ăn, vậy tôi sẽ bắt đầu ăn nhé?

Dù sao thì phỏng chừng sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa lần sau, tôi vẫn sẽ ở lại Thượng Hải một khoảng thời gian nữa, đến khi đó, tôi sẽ mang hai kiện pháp khí đi hỏi cô ta, hỏi cô ta có bằng lòng lên giường với tôi hay không, nếu đến khi đó cô ta rộng rãi, vậy cậu cũng đừng trách tôi nhé, dù sao các cậu cũng chưa kết hôn mà không phải sao?”

Emma nhìn Charre ở bên này cố tình ba hoa, cũng chỉ tiếp tục ăn thịt nướng của mình với vẻ không đồng tình, cô ta cũng không hề quy mình vào hàng ngũ nhân vật nữ giới bị sỉ nhục một chút nào.

Sở Triệu ngẩng đầu, tay phải cầm cái kẹp, gân xanh nổi lên.

Bá tước Charre hiển nhiên cũng chú ý đến, nhưng cũng không coi đó là chuyện to tát gì, cho dù hiện tại vết thương trên người anh ta vẫn chưa tốt, nhưng cũng không đến mức phải lo lắng thính giả cấp thấp này có thể làm gì được mình, huống chi bên cạnh mình vẫn còn có Emma đang ngồi đây.

Cố Phàm cưỡng chế lấy cái kẹp từ trong tay của Sở Triệu đi, lật thịt trên giá nướng, rồi nói: "Tôi đối với cô ấy là thật lòng."

Đây là một loại phản kháng, cũng là một loại nhắc nhở, nhưng khó tránh khỏi trông có vẻ quá hàm xúc.

Bá tước Charre nở nụ cười, duỗi tay sờ lên mũi mình, không nói tiếp về Huân Nhi, nhưng anh ta lại tiếp tục cảm thán: "Tôi vẫn luôn rất có hứng thú với phụ nữ phương Đông cổ điển."

Rất dễ nhận thấy, anh ta thật sự không nghe lọt tai lời nhắc nhở của Cố Phàm, cũng không thật sự coi đây là việc lớn lao gì.

Đều là thiên thần, nhưng cấp bậc huyết thống thiên thần của Charre cao hơn Cố Phàm một bậc!

Lúc này, di động trên bàn trà đột nhiên vang lên, là của Huân Nhi đã quên mang theo khi rời đi trước đó. Mà bàn trà này cách Charre gần nhất, anh ta cầm di động lên, cố tình đặt ở đầu mũi ngửi một cách đầy si mê, sau đó trực tiếp nghe máy, số điện thoại là một dãy số, không hiển thị tên.

"Hello, who are you?" (Ai đó?)

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc trước, sau đó, một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

“Tôi không muốn hỏi tại sao di động của cô ấy lại ở trong tay anh…”

Cả người bá tước Charre sững sờ, người ở đầu bên kia điện thoại nhận ra anh ta là ai, mà anh ta cũng nghe ra được người ở đầu bên kia điện thoại là ai.

“Nhưng tôi chỉ muốn nói với anh, cho dù cô ấy chỉ mất một cọng lông tơ thôi, thì tên điểu nhân nhà anh không cần thiết phải bay về Luân Đôn nữa đâu, cho dù là ả đàn bà thích ăn thi thể đó, cũng không bảo vệ được anh, anh biết con người này của tôi chưa bao giờ thích phô trương thanh thế mà.”

Charre nuốt nước miếng một cách rất khó khăn.

“Không… không sao… chúng tôi vừa mới cùng nhau ăn nướng thôi, ha ha, Tô, không ngờ cô ta lại là người phụ nữ của cậu, vậy bản bá tướng làm sao có thể làm gì cô ta được chứ, bản bá tước chắc chắn sẽ giúp cậu bảo vệ cô ấy cho tốt.”

Toàn bộ người có mặt ở đây đều không phải là người bình thường, cho dù di động vẫn chưa mở loa ngoài, những vẫn có thể nghe được giọng nói bên trong di động, lúc này, Emma nở nụ cười, uống một hớp bia, Sở Triệu thì lại lắc đầu với vẻ có hơi bất đắc dĩ, còn Cố Phàm thì lại lặng lẽ siết chặt nắm tay.

Sau khi cúp máy, bá tước Charre trừng mắt nhìn Cố Phàm một cách hung ác.

Emma vỗ tay: “Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

Charre và Emma đứng dậy, cùng nhau rời khỏi biệt thự này.

Bên giá nướng, chỉ còn lại hai người Cố Phàm và Sở Triệu.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Cố Phàm mở miệng nói trước tiên: “Tô Bạch gọi điện cho Huân Nhi rồi, cậu chắc chắn cậu

đã nói thời gian Huân Nhi tiến vào thế giới chuyện xưa cho cậu ta rồi chứ?"

"Ừm." Sở Triệu gật đầu.

"Vậy thì được, trong diễn đàn thính giả phương Tây có người khác ghi chép, khi bọn họ đang tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] đã gặp được một tốp thính giả phương Đông, xét từ miêu tả thì đó chắc hẳn là Tô Bạch, cậu ta hẳn đã từng tiến vào trong thế giới chuyện xưa này.

Nhưng không sao, cho dù cậu không thể muối mặt đi hỏi cậu ta, nhưng cậu ta nể mặt Huân Nhi, vẫn sẽ nói ra bí mật và những điểm chú ý trong thế giới chuyện xưa cho cô ấy, dù sao thì các cậu cũng tiến vào thế giới chuyện xưa cùng nhau, đều như nhau cả."

Chương 895 Mày Cũng Không Thể Chết Sớm Như Vậy Được 1

Trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa, thính giả vẫn sẽ tốn một khoảng thời gian để khiến tâm trạng của mình bình ổn và yên tĩnh lại, cũng giống như học sinh trước khi đối mặt với kỳ thi, cũng sẽ thông qua cách của riêng mình để giải tỏa áp lực một chút, rồi đi vào trường thi với trạng thái tốt nhất, chỉ có điều, đối với học sinh mà nói, thành tích của một kỳ thi, được quyết định bởi thái độ của người lớn trong nhà đối với mình khi mình về đến nhà, điều này đủ để khiến người ta thấp thỏm và cẩn thận rồi, mà đối với thính giả mà nói, điều này lại quyết định bởi bản thân có còn mạng trở ra hay không.

Cho dù là người có tính cách như Tô Bạch, khi gặp phải loại chuyện này, cũng không ngoại lệ, có rất ít thính giả trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa vẫn đang bận rộn những chuyện khác, mà phần lớn người đều sẽ chọn ở một mình để đợi lòng bình tĩnh lại.

Huân Nhi lái xe chậm rãi đi lên đường quốc lộ, mây tím chập chờn xung quanh, trên đường ngựa xe như nước, trong một thành phố giống như Thượng Hải này, thực ra, anh có thể càng dễ dàng tiếp xúc với cái gọi là cô độc hơn.

Nhìn một đám người qua đường đợi đèn xanh tập trung ở chỗ đèn giao thông trên giao lộ, nhìn một dãy xe thật dài của quân đội, nhìn những tòa nhà cao tầng lạnh lùng, nhìn tốc độ khiến người cảm thấy có hơi không biết phải làm sao đó.

Nếu anh chọn "cùng một giuộc", gia nhập vào trong nhịp điệu của thành phố này, vậy anh có khả năng sẽ đánh mất bản thân, nhưng nếu anh cứ cố tình mang theo một loại tâm thái "độc lập với xã hội", vậy anh sẽ cảm nhận được sự cô độc càng khắc sâu vào xương cốt so với ở trong nơi thâm sơn cùng cốc.

Con người chính là một loại sinh vật quái đản.

Huân Nhi hạ cửa sổ xe xuống, để gió nhẹ của buổi chiều không ngừng thổi lên làn da mình. Ngay khi ánh mắt nhìn thấy một tiệm cà phê công viên ở lối rẽ vào quảng trường, Huân Nhi đỗ xe lại, phía xa có một viên cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ, trông thấy Huân Nhi lái xe đỗ ở nơi này, anh ta trực tiếp đi tới.

"Cô gái, nơi này không cho phép…"

Huân Nhi không liếc mắt nhìn anh ta một cái nào, mà trực tiếp quay người đi về phía tiệm cà phê. Cảnh sát giao thông lắc đầu, chuẩn bị dán đơn, nhưng sau khi liếc qua nhìn biển số xe, anh ta lập tức cũng thở dài, rồi lặng lẽ rời đi.

Loại chuyện này Huân Nhi rất ít khi làm, cô ta thuộc vào cấp bậc quyền quý, nhưng lại rất tuân thủ trật tự, bình thường dân chúng luôn cảm thấy đám quyền quý không "làm xằng làm bậy", không "giẫm đạp lên pháp luật" thì không gọi là quyền quý, nhưng trên thực tế, so với dân chúng bình thường, thì giai cấp quyền quý lại càng hiểu rõ, cái gọi là quy tắc mới là vật đảm bảo quan trọng nhất để bọn họ duy trì thân phận và giai cấp.

Nhưng hiện tại, Huân Nhi cảm thấy mình chắc hẳn nên buông thả một chút.

Cô ta tiến vào trong tiệm cà phê, trực tiếp chọn một phần cà phê và một phần bánh ngọt trong thực đơn, rồi ngồi thẳng

vào vị trí bên cạnh cửa sổ.

Bây giờ mới ba rưỡi chiều, cách thời gian mình tiến vào thế giới chuyện xưa còn chưa đến năm tiếng đồng hồ nữa, về mặt thời gian ngược lại vẫn dư dả để uống cà phê thoải mái.

"Cô gái, tôi có thể ngồi ở đây không?"

Giọng nói của một người phụ nữ vang lên phía sau Huân Nhi, sau đó một mùi hoa oải hương nhẹ nhàng phả tới.

Giọng nói này có hơi quen tai, Huân Nhi nghiêng đầu, nhìn thấy một quý bà đi đôi giày cao gót màu đen dưới chân, trên người khoác một chiếc áo màu lam nhạt, đứng phía sau mình, nhìn mình với gương mặt mỉm cười.

Không chỉ giọng nói, mà tướng mạo của đối phương cũng khiến Huân Nhi có loại cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ ra nổi.

Huân Nhi vốn nên trực tiếp lạnh lùng từ chối dựa theo thói quen, nhưng ma xui quỷ khiến lại gật đầu đồng ý, có lẽ, là vì loại cảm giác quen thuộc không biết tên sinh ra từ trên người người phụ nữ này quấy phá đi.

Người phụ nữ ngồi xuống một cách thoải mái, trước ngực của bà ta treo một chiếc máy ảnh có giá trị đắt đỏ, nhưng có thể nhìn ra được bà ta cũng không để ý đến chiếc máy ảnh này cho lắm, trên máy ảnh cũng nhìn thấy vết trầy ở khắp mọi nơi, nhưng loại dáng vẻ này mới càng hiện rõ ra một vẻ tiêu sái, cao hơn một bậc so với những người mua máy ảnh đắt tiền nhưng lại dùng đủ mọi cách để che chở.

"Có phải tôi từng gặp bà rồi không?" Huân Nhi hỏi.

"Có lẽ, có khả năng là trên một tạp chí nào đó."

Người phụ nữ cũng không hề khiêm tốn một chút nào, cơ thể của bà ta hơi dựa lên sô pha, tay trái nhẹ nhàng duỗi ra, đặt

lên trên bàn trà, hai chân thon dài vừa vặn vắt chéo, mang đến cho người một loại cảm giác lười biếng mà lại đẹp đẽ.

Cho dù là Huân Nhi chiếm giữ ưu thế trẻ tuổi, nhưng ở trước mặt người phụ nữ này lại rõ ràng có hơi thua chị kém em, thậm chí là ở trước mặt bà ta, cô sẽ không thể sinh ra một chút suy nghĩ so sánh nào, bởi vì cô hoàn toàn không biết nên so sánh từ đâu, đối phương dường như từ một ánh mắt, từ một động tác cơ thể rất nhỏ cũng đã hoàn toàn khiến cô không thể nào so nổi rồi, ở trước mặt bà ta, một người phụ nữ có ưu tú, có xinh đẹp đến đâu, cũng mất đi ánh sáng.

Huân Nhi gật đầu, lúc này, cà phê và bánh ngọt của cô ta đã mang lên, cô ta cầm thìa nhỏ, nhẹ nhàng khuấy cà phê, sau đó bưng lên, nhấp một ngụm nhỏ.

"Có chuyện gì sao?" Nhìn thấy đối phương không nói gì, Huân Nhi chỉ có thể tiếp tục chủ động hỏi, nhưng đồng thời, trong lòng cô ta cũng sợ hãi và kinh ngạc, vậy mà mình ở trước mặt đối phương đã hoàn toàn rơi vào trong trạng thái suy sụp.

Không nói đến thân phận thái tử nữ trong thế giới hiện thực của mình, huống chi còn thêm cả thân phận thính giả nữa, vậy mà ở trước mặt bà ta, lại hoàn toàn bị dắt mũi. Loại cảm giác này, khiến Huân Nhi đột nhiên cảm thấy rất đáng sợ, thậm chí có một loại thôi thúc muốn rời khỏi quán cà phê này.

"Không có gì."

Người phụ nữ khẽ lắc đầu, một lúc sau, mới lại mở miệng nói: "Chỉ muốn tới nhìn cô một chút thôi."

Chỉ muốn tới nhìn tôi một chút thôi?

"Có phiền nếu tôi chụp ảnh cho cô không?" Người phụ nữ chỉ vào máy ảnh của mình và bảo.

Huân Nhi muốn từ chối theo bản năng, nhưng không biết tại sao, khi đối mặt với bà ta, lời từ chối lại hoàn toàn không có cách nào nói ra, mà chỉ có thể im lặng.

Chương 896 Mày Cũng Không Thể Chết Sớm Như Vậy Được 2

Người phụ nữ đứng dậy, bước ra khỏi quán cà phê với một loại tư thế tao nhã, sau đó, bà ta đứng trên bãi cỏ bên ngoài tiệm cà phê, cầm máy ảnh lên, đối mặt với Huân Nhi ngồi ở phía bên kia cửa kính.

"Tách…"

Bà ta vẫy tay, ý bảo tạm biệt, sau đó quay người, chậm rãi rời đi xa, đến bất chợt mà đi cũng bất chợt.

Huân Nhi lại ngồi tầm một tiếng nữa, thẳng cho đến khi ca sĩ thường trú tại quán cà phê tiến tới gảy đàn guitar, mới giật mình tỉnh lại, cà phê trước mặt mình đã sớm không còn hơi ấm nữa.

Cô ta có chút hoang mang, có chút khó hiểu, cũng có chút chẳng hiểu tại sao, sau đó cô ta trả tiền, đi ra khỏi quán cà phê, khi bước tới phía trước xe của mình ở bên ngoài, nhìn thấy trên cần gạt nước ở kính xe có kẹp một bức ảnh.

Cô ta cầm bức ảnh lên, liếc mắt nhìn qua, toàn bộ chi tiết như góc độ, ánh sáng và bóng của bức ảnh, dường như đều được làm đến cực hạn, mình trong bức ảnh đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ với vẻ mơ màng.

Ngay sau đó, Huân Nhi nhìn thấy ở phía đối diện với vị trí của mình trong bức ảnh, chậm rãi hiện ra một bóng dáng phụ

nữ, người phụ nữ đó cũng bưng cà phê, chậm rãi hướng về phía mình.

Tay cô ta run lên, bức ảnh rơi xuống đất. Gió đêm vào chiều thổi tới, cuốn theo bức ảnh đó đi, ngay khi Huân Nhi muốn duỗi tay nắm lấy nó, nó lại trực tiếp hóa thành tro bụi tan đi, tay của cô ta cũng bắt hụt.

Lúc này, một loại cảm giác buồn bã và mất mác đột nhiên quanh quẩn trong lòng.

Một chiếc Santana ở phía trước vừa vặn lái tới vào lúc này, hơn nữa còn mở đèn chiếu xa chiếu đến nơi này, sau đó đèn tắt, một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống khỏi xe.

Tô Bạch đóng cửa xe, vừa châm thuốc lá, vừa đi tới chỗ Huân Nhi.

"Xem ra vận may của tôi không tệ, đoán ra em sẽ tới quán cà phê này."

Huân Nhi ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, có vài lời muốn nói, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào, bóng dáng của người phụ nữ đó giống như một dấu ấn khó phai nằm trước trái tim mình. Nhưng theo bản năng, Huân Nhi cảm thấy nếu như mình nói cho Tô Bạch biết về chuyện của người phụ nữ đó, vậy có khả năng sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ, mà chuyện này cũng sẽ khiến Tô Bạch rơi vào trong một loại vòng xoáy nguy hiểm.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Rất dễ nhận thấy, Tô Bạch đã phát hiện ra điều gì đó.

Huân Nhi lắc đầu: "Không có gì."

Tô Bạch cũng không truy hỏi, nhưng con ngươi lạnh lùng của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cảnh vật xung quanh.

Trước đó khi gọi điện thoại cho Huân Nhi, thực ra Tô Bạch đã lái xe ra ngoài, nhưng nếu cô ta đã ra ngoài mà không mang theo điện thoại, vậy Tô Bạch cũng chỉ đành tùy tiện dạo quanh ở gần đó, nhìn xem có thể tìm được cô ta hay không.

Mà tiệm cà phê này thì hắn có chút ấn tượng, nhưng ấn tượng này chỉ vào khi nhìn thấy một tiệm cà phê này mới nhớ ra trước đây, hình như mình đã từng cùng Huân Nhi đi vào, mà ngược lại cũng không phải lúc đầu cho rằng cô ta sẽ ở nơi này.

Chân tướng của sự việc là, ngay khi mình lái xe đến gần đây, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy trái tim khó thở, như thể có một sự tồn tại tương thông với huyết mạch của mình đang dạo ở gần đây.

Loại cảm giác khó thở này, không giống với loại cảm giác mỗi lần trước khi Phát Thanh thông báo nhiệm vụ, mà là một loại cảm giác khiến hắn cảm thấy rất khủng khiếp và rất tức giận.

Một đường thuận theo cảm giác tìm tới, Tô Bạch mới lái xe tới nơi này, nhưng lại chỉ nhìn thấy một mình Huân Nhi đứng ở bên đường, mà không nhìn thấy người khác đâu, loại cảm giác khó thở đó cũng theo đó mà biến mất.

“Lên xe đi, liên quan đến thế giới chuyện xưa của em, tôi có vài điều muốn nói với em.”

Huân Nhi gật đầu, không quan tâm xe của mình, mà trực tiếp ngồi vào vị trí ghế phụ lái trong con Santana của Tô Bạch.

Tô Bạch cũng không vội lên xe, mà vừa tận dụng khoảng không để hút thuốc, vừa tiếp tục quan sát xung quanh. Cuối cùng, hắn ném đầu lọc xuống đất, rồi ngồi vào trong xe.

“Em còn bao nhiêu thời gian?” Tô Bạch hỏi.

“Cách tám giờ vẫn còn hai tiếng nữa.” Huân Nhi trả lời.

“Có thứ gì cần trở về lấy không?”

“Không cần đâu, pháp khí cần thiết và một vài lá bùa giấy em đều mang trong túi cả rồi, ngoại trừ… di động.”

“À…” Tô Bạch nở nụ cười, hắn đoán ra chắc hẳn Huân Nhi không thích ở chung với Cố Phàm và hai người phương Tây đó, cho nên mới cố tình ném di động lại và ra ngoài một mình, đợi đến khi tiến vào thế giới chuyện xưa.

“Vậy thì tốt, chúng ta đi tới bờ sông, tôi có vài chuyện cần hỏi em, hỏi xem em sẽ đưa ra sự lựa chọn gì.”

Tô Bạch nói xong, khởi động xe, lái con Santana rời khỏi quán cà phê đó.

Mà ngay khi thân xe hoàn toàn biến mất trong dòng xe cộ mờ mịt, một đôi giày cao gót màu đen, giẫm lên trên đầu lọc mà Tô Bạch vừa mới vứt xuống, vẫn còn chưa hoàn toàn tắt hẳn.

“Đứa trẻ này cũng không biết bớt hút thuốc một chút đi.” Một giọng nói phụ nữ từ từ truyền tới.

Trong giọng nói này, dường mang theo một chút quan tâm nhàn nhạt, nhưng câu nói sau đó, lại đánh tan bầu không khí tốt đẹp vừa mới tô lên: “Quả nhiên mày là đồ đáng chết, nhưng cũng không thể chết sớm như vậy được.”

Chương 897 Lại Vào [Cương Thi Tiên Sinh] 1

Trên con đường nhỏ bằng xi măng bên bờ sông Hoàng Phổ, một nam một nữ sóng vai nhau đi, mặt trời lặn trên Hoàng Phổ kéo ra hai cái bóng thật dài phía sau hai người, trên mặt sông ở bên trái, thi thoảng lại có tàu hàng lái qua, khua lên những gợn sóng dập dờn, dưới ánh trời chiều lại lóe lên những đốm lấp lánh cuối cùng.

"Cho nên, sự việc chính là như vậy sao?"

Huân Nhi nghe xong lời giải thích của Tô Bạch, trên gương mặt ngược lại cũng không xuất hiện bất cứ vẻ ủ dột đăm chiêu gì, cũng không hề do dự và suy nghĩ một chút nào, mà chỉ có một loại thản nhiên và khẽ cười chuyên thuộc về con gái.

"Tô Bạch…"

Huân Nhi quay người, đứng ở trước mặt hắn, duỗi tay chỉnh sửa quần áo cho hắn một chút.

"Anh và em, thật sự càng lúc càng xa lạ rồi."

Tô Bạch không nói gì, cũng không phản bác, mà chỉ yên lặng nhìn người con gái trước mặt, rồi lại lặng lẽ nhìn sông Hoàng Phổ ở trước mặt mình.

Ngay khi hắn giao lại quyền quyết định mình có tiến vào thế giới chuyện [Cương Thi Tiên Sinh] hay không cho Huân Nhi định đoạt, thực ra, ở một mức độ nhất định, nỗi phiền não vốn nên thuộc về mình lại đẩy cho cô ta.

Nếu tôi không tiến vào thế giới chuyện xưa, em có thể sẽ chết dựa theo con đường đã được định trước. Nhưng nếu như tôi tiến vào thế giới chuyện xưa, em có khả năng cuối cùng cũng sẽ chết vì sóng gió gây ra bởi sự gia nhập của tôi.

Rốt cuộc có cần tôi tiến vào thế giới chuyện xưa này hay không, quyền lựa chọn nằm trong tay em. Toàn bộ mọi chuyện liên quan đến sinh tử của em, cũng liên quan đến tiến thoái của tôi, tóm lại, đều giao lại cho em quyết định cả.

Không có quá nhiều từ ngữ, cũng không quá phô trương, ngay sau khi Huân Nhi giúp Tô Bạch chỉnh sửa lại cổ áo, cô ta nghiêng người, hai tay nắm vào lan can sắt, nhìn ra mặt sông, ngắm mặt trời chiều từ từ ngả về tây, trong lúc nhất thời, cô ta dường như hòa làm một với cảnh sắc mặt trời lặn trên sông này.

Mà trong lòng Tô Bạch thấp thoáng có hơi đau đớn, dường như, mình cũng đã quá dứt khoát, cũng đã quá ích kỷ rồi.

Cho dù chuyện mình đối mặt với Sở Triệu trước đây, hay là chuyện đối mặt với Huân Nhi lúc này, mình thực sự đều lấy mình làm trung tâm, cũng lười đi đứng ở góc độ của người khác để suy xét vấn đề.

“Tô Bạch, giữa anh và em, xem ra chỉ có làm bạn bè bình thường mà thôi.” Huân Nhi mỉm cười, khi nói ra câu này, hốc mắt của cô ta không hàm lệ, cũng không có nụ cười buồn bã gì cả, mà chỉ có một loại thoải mái và thản nhiên.

Tình yêu, được thế gian suy diễn ra vô số câu chuyện xưa phức tạp, như Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet, khiến rất nhiều nam nữ yêu đương sâu đậm đó là tiêu chuẩn tình yêu của mình.

Nhưng thực ra, có rất nhiều chuyện nên nhìn thoáng thì vẫn phải nhìn thoáng.

“Em muốn sống sót.” Huân Nhi hơi do dự, dường như đang suy nghĩ nên sắp xếp từ ngữ của mình thế nào, mới có thể biểu đạt được suy nghĩ trong lòng mình: “Em muốn không ngừng trở nên mạnh mẽ, em muốn giống như anh, từng một bước trở thành người có thâm niên, thậm chí là cao hơn thế.

Anh biết không, Tô Bạch, không chỉ có một mình anh duy trì một loại thái độ say mê với Phát Thanh Khủng Bố, mà thực ra em cũng như vậy, có thể đứng trên con đường nhân sinh khác biệt để nhìn ngắm phong cảnh mà phần lớn người đều chưa từng được nhìn thấy, vẫn luôn là sự kỳ vọng của em, mà hiện tại, nó đang từng bước một trở thành hiện thực.

Anh không tiến vào thế giới chuyện xưa thì em có thể sẽ chết, mà anh tiến vào thế giới chuyện xưa, em có khả năng cũng sẽ vì vậy mà chết, nếu lời tiên đoán đã được chứng thực chắc chắn sẽ xảy ra bởi những những kinh nghiệm trước đây của anh, vậy em sẽ chọn một cái, anh cùng tiến vào thế giới chuyện xưa với em đi.

Cuối cùng, nếu như em chết, trên phần mộ của em ở trong thế giới hiện thực, hãy chọn một bức ảnh dễ nhìn một chút cho em nhé.”

Gió đêm hơi lạnh thổi tới, Huân Nhi ôm chặt hai cánh tay mình, vào lúc này, người ấy trông có vẻ lạnh lùng và cô đơn đến vậy. Tô Bạch hơi hé miệng, theo bản năng muốn giang tay ôm cô ta vào lòng, nhưng cuối cùng vẫn lặng lẽ đứng ở bên cạnh Huân Nhi, cùng cô ta nhìn mặt sông Hoàng Phổ.

“Thời gian đã sắp tới rồi.” Huân Nhi nói.

Tô Bạch gật đầu.

“Tô Bạch, anh phải sống cho thật tốt nhé.” Huân Nhi nói một cách rất chân thành: “Đây là một trò chơi vui hơn câu lạc bộ giết người mà chúng ta đã thành lập lúc trước rất nhiều, nếu

như em không thể chơi được nữa mà bị loại, vậy em hy vọng anh có thể tiếp tục chơi, mãi cho đến khi… đi đến tận cùng.”

Đã đến giờ…

Một tia sáng trắng bao trùm lấy Huân Nhi, sau đó, cô ta biến mất ngay tại chỗ.

Tô Bạch thở dài một hơi, trong phàm trần thế tục này, sức mạnh của thính giả có thể sánh ngang với thần linh, thoạt nhìn vô cùng lớn mạnh, dường như chỉ cần bọn họ muốn, thì có thể tùy tiện phá vỡ chính quyền một quốc gia, nhưng bản thân bọn họ thực ra vốn chỉ là một con thú khốn khổ trong lồng giam, đợi Phát Thanh mở một chiếc lồng sắt nào đó, thả ra bên ngoài tiến hành “biểu diễn”, mang lại niềm vui cho người.

“Phát Thanh, tao yêu cầu mày dùng phần thưởng đặc biệt khiến tao trở về thế giới chuyện xưa đã từng trải qua trong ba tiếng đồng hồ, mục tiêu là thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh].”

Tô Bạch không biết nên liên lạc với Phát Thanh thế nào, nhưng việc thực sự không cần thiết phải biết, hắn mở miệng nói, và Phát Thanh sẽ nghe thấy.

[Kích hoạt phần thưởng…]

Một giọng nói vang lên trong tiềm thức của Tô Bạch, ngay sau đó, một tia sáng trắng trực tiếp bao trùm lấy hắn.

Cửa lớn của nhà giam được hai người cai ngục mở ra một cách rất cung kính.

Bà lão bước vào trong, Tô Bạch nhìn thấy trên gương mặt của bà ta có thêm một vết sẹo, thoạt nhìn quả thực rất giống với Diệt Tuyệt sư thái.

Bà lão mỉm cười với Tô Bạch: “Cậu rất may mắn, bây giờ tâm trạng của tôi rất không tốt, cho nên tôi sẽ hành hạ cậu thật

lâu, bởi vì thuộc hạ của tôi khá nặng tay, nên cậu sẽ không thể kiên trì được quá lâu đâu.”

“Tôi cảm thấy sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, bà có thể giam tôi ở nơi này, hành hạ tôi một năm rưỡi, khiến tôi mỗi ngày đều sống không bằng chết, đây mới là hả giận, dù sao thì tôi cũng giết đồ đệ của bà mà, không phải sao?”

“Khụ.”

Bà lão sặc một tiếng, sau đó ho khan để cố tình che đậy. Nụ cười mỉm trên gương mặt mụ ta biến mất, mụ ta duỗi tay ra, nắm lấy Bách Tích của Tô Bạch, sau đó, không hề nói một câu thừa thãi nào mà trực tiếp đâm Bách Tích về phía đũng quần hắn…

Chương 898 Lại Vào [Cương Thi Tiên Sinh] 2

Nhưng vào lúc này, thân bút lông của ông già cách vách nhẹ nhàng móc lên. Tay của bà lão đột nhiên dừng lại, Bách Tích nhẹ nhàng lệch đi, không hề đâm vào chỗ yếu hại của Tô Bạch, mà lại cắm vào đùi hắn.

"Ông có hứng thú với thằng nhóc này sao?"

Nữ luyện khí nhìn ông già đó, ông già lắc đầu, chỉ đáp với vẻ hơi thất vọng: "Chỉ không muốn cảm thấy tiếc nuối như vậy mà thôi."

"Tiếc nuối cái gì?" Nữ luyện khí có hơi khó hiểu.

"Tiếc nuối chính là thời gian tôi và bà nói thêm vài câu, một người có thể từ chỗ chết đi về phía sự sống, đây chính là một loại chuyện rất thú vị, không phải sao?"

Nữ luyện khí buông lỏng tay, để Bách Tích cắm trên đùi Tô Bạch, sau đó nhìn xung quanh, cười to bảo: "Ông nói là cậu ta sao? Cậu ta có thể sống sót ra ngoài sao? Ông có biết đây là nơi nào không?"

"Đương nhiên tôi biết." Ánh mắt của ông già trông có vẻ hơi trống rỗng, một câu nói này của ông ta có ý tứ sâu xa, ý của nữ luyện khí là nơi đây chính là thiên lao được triều đình tu sửa, đặc biệt cung cấp cho người luyện khí, là thiên lao chân chính về mặt ý nghĩa, dã tiến vào nơi này rồi, trừ phi là ý của nữ luyện khí ra, bằng không sẽ không ai có thể ra ngoài được.

Thế nhưng, ông già thấy chính là thế giới này, nếu như sự tồn tại tối cao của thế giới này muốn thanh niên này ra ngoài,

vậy một thiên lao nho nhỏ đã tính là cái thá gì?

"Được, vậy tôi ngược lại muốn cho ông tận mắt nhìn thấy, ông, cũng có lúc nhìn sai!"

Nữ luyện khí vung một bàn tay lên, trực tiếp vỗ lên trán của Tô Bạch, đây không còn tính là chơi đùa và hành hạ nữa, mà là trực tiếp dùng một chưởng đánh chết Tô Bạch, khiến lời nói vừa rồi của ông già, hoàn toàn biến thành một câu vớ vẩn.

Thế nhưng, ngay khi bàn tay của nữ luyện khí còn chưa rơi xuống, thì một tia sáng trắng đột nhiên bao phủ lên người Tô Bạch, nhưng sau đó, ánh sáng trắng lập tức biến mất. Tô Bạch vẫn bị trói chặt ở nơi đó, tất đều đều không hề thay đổi một chút nào, điều này khiến nữ luyện khí cảm giác vừa rồi chắc hẳn mình đã hoa mắt.

Một chưởng này đánh xuống, đối phương sẽ chết không nghi ngờ gì!

Thế nhưng, ngay vào lúc này, ông già đột nhiên phát ra một tiếng đầy "ngạc nhiên và nghi ngờ". Nhưng lần này, nữ luyện khí cũng không còn quan tâm đến ông già đó nữa, chỉ có điều, Tô Bạch vốn nhắm mắt chuẩn bị hứng chịu một đòn tử vong này, lại đột nhiên mở mắt ra. Đôi mắt của hắn trông rất sâu xa, không hề sợ hãi cái chết, cũng không hề hoảng loạn một chút nào, thứ có, cũng chỉ là một cái nhìn đầy hứng thú và… hưng phấn.

"Rầm!"

Lúc này, dây xích sắt trói trên chân trái của hắn trực tiếp bị giằng đứt, hắn giơ chân trái lên, đá tới với một loại tốc độ dường như là không có khả năng trong mắt của nữ luyện khí.

"Vụt!"

Bàn tay của nữ luyện khí còn chưa đụng lên trán hắn, thì cả người mụ ta đã đi trước một bước, bị một cước của Tô Bạch

đá bay đi, lập tức, lan can địa lao ở phía trước trực tiếp bị đụng nát bét, hai cai ngục vốn đang cung kính đợi ở bên ngoài lan can, trực tiếp bị cơ thể của nữ luyện khí quét trúng, lập tức biến thành hai màn sương mù màu máu, nữ luyện khí thì lại đâm sầm vào vách tường, đập ra một hố sâu, sau đó bị gạch ngói và bụi bặm vùi lấp.

"Rầm rầm rầm!"

Tô Bạch kéo đứt những xiềng xích trên người một cách thong thả và ung dung, sau đó đi đến phía trước, trực tiếp xách nữ luyện khí cả người đầy máu từ trong đống gạch ngói vụn lên.

Nữ luyện khí đã nằm ở trạng thái hấp hối, nhưng trong một khắc bị Tô Bạch xách lên, từ vị trí mi tâm của mụ ta bắn ra một người lùn màu đỏ.

"À."

Tô Bạch khẽ cười một tiếng, lòng bàn tay duỗi ra, trên dưới bàn tay lập tức được một tầng vảy màu đen bao trùm, khí tức nóng rực phun trào ra, trực tiếp nắm lấy nguyên thần yếu ớt đó.

"Á á á!"

Nữ luyện khí phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, sau đó, nguyên thần bị đốt cháy thành một làn khói nhẹ.

Tô Bạch vỗ tay, mỉm cười đi về phía ông già bị giam ở bên cạnh mình đó.

Ông già nhìn chằm chằm vào Tô Bạch từ trên xuống dưới giống như nhìn một giống loài chưa biết, cho dù vừa rồi Tô Bạch đã trực tiếp giết chết nữ luyện khí mạnh mẽ đó với thủ đoạn thô bạo, nhưng ông già dường như cũng không vì vậy mà sinh ra sự sợ hãi lớn bao nhiêu đối với hắn.

“Nói đi, tại sao thực lực của cậu đột nhiên lại tăng lên nhanh như vậy?” Ông già giống như đang hỏi Tô Bạch, lại giống như đang tự lẩm bẩm.

“Bởi vì tôi đã giác ngộ trước khi chết, sau đó thực lực tăng lên.” Tô Bạch mỉm cười và giải thích.

Ông già hơi cúi đầu, con ngươi hướng lên, nhìn hắn với vẻ muốn cười lại cố tình nhịn cười, bảo: “Hiệu quả của giác ngộ, chỉ có thể duy trì trong một canh giờ rưỡi (ba tiếng) thôi sao?”

.

“Hiệu quả của giác ngộ, chỉ có thể duy trì trong một canh giờ rưỡi (ba tiếng) thôi sao?”

Ngay khi ông già nói ra lời này, ánh mắt của Tô Bạch không khỏi híp lại, hắn trực tiếp duỗi tay vặn gãy song sắt tinh luyện trong phòng giam của ông ta, rồi bước vào trong.

Hắn quả thực đã mạnh quá nhiều so với bản thân khi mới tiến vào thế giới chuyện xưa này lần đầu tiên, thậm chí, đây hoàn toàn là sự tồn tại ở hai cấp bậc, chuyện này giống như một nhân vật trò chơi đã cày đến cấp ba mươi hai, hơn nữa còn có một thân trang bị tốt, đột nhiên quay đầu lại tiến vào khu vực luyện cấp ban đầu, sẽ phát hiện ra BOSS nhỏ ở nơi này, trước kia có thể hành hạ mình đến dục tiên dục tử, bây giờ đánh mình còn không phá nổi áo giáp, cũng chẳng rớt nổi máu, mà mình trước đây bị quái ở nơi này rượt đuổi, lại có thể nhẹ nhàng trực tiếp giết chết bọn chúng trong vòng một giây.

Nói một cách đơn giản chính là khoái cảm của việc hành hạ kẻ yếu.

Ông cụ nuốt một ngụm nước miếng, ngay khi Tô Bạch đang không ngừng tiến tới gần, ông ta cũng hơi sợ hãi theo bản năng, cũng lùi lại vài bước theo bản năng.

Tô Bạch hơi khom người, nhìn ông già có tuổi tác hơi lớn, vóc dáng cũng hơi còng xuống này, rồi dùng ngón tay nâng cằm đối phương lên, hướng gương mặt của ông ta lên đối diện với mình. Tư thế này có hơi giống với cậu ấm nhà giàu trêu chọc thiếu nữ nhà lành, cho nên trông có vẻ hơi không ra thể thống gì cả.

"Quan nhân, ta muốn." Ông già đột nhiên bóp giọng thành lanh lảnh, đoán chừng cũng là một người thích [Kim Bình Mai].

Chương 899 Npc Tô Bạch 1

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay túm râu của ông già, nhìn thật cẩn thận: "Không nên, theo lý mà nói, không phải thế giới chuyện xưa này đã được phục hồi rồi hay sao, sao vẫn còn loại người như ông tồn tại nhỉ?"

Đây chính là chỗ mà Tô Bạch nghi ngờ nhất, dựa theo lý mà nói thì lần đầu tiên Phát Thanh dừng phát sóng, cũng chính là để tu sửa một vài vấn đề này, nhưng sao lần này mình tiến vào, vẫn có một con cá lọt lưới chứ?

Ông già lùi về sau một bước, thoát khỏi tầm kiểm soát của Tô Bạch, rồi thở dài một tiếng, đáp: "Trên thế giới này, người nhìn thấu mọi chuyện nhiều lắm, nhưng phần lớn người cho dù có nhìn thấu vẫn sẽ giả bộ không nhìn thấu, mà nhìn thấu còn thể hiện ra mình là người nhìn thấu, lại chỉ có số ít trong số ít mà thôi, cái này cũng giống với triều chính vậy."

Tô Bạch nghe vậy, gật đầu với vẻ hơi hiểu ra, sở dĩ ông già này không bị xóa đi, là bởi vì ông ta là "người an phận thủ thường" dưới nhận định của Phát Thanh Khủng Bố, cái này cũng có tính chất giống với "dân lành" cầm giấy chứng nhận "dân lành" trong tay khi Quỷ Tử đánh tới vào năm đó.

"Cần tôi đưa ông ra ngoài không?" Tô Bạch hỏi, hắn không có nhiều thời gian, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy nơi đây chắc hẳn ở gần kinh thành, cách đạo quán của Lâm Chấn Anh thật sự rất xa, lúc trước khi mình bị áp tải qua đây, đi đường cũng đã tốn rất nhiều ngày trời, muốn muốn trở về vị trí ban đầu trong vòng ba tiếng, cho dù là đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói cũng có chút như người si nói mộng.

Nếu tên của thế giới chuyện xưa này vẫn gọi là [Cương Thi Tiên Sinh], vậy thì một tốp người thính giả như Huân Nhi tiến vào thế giới chuyện xưa, chắc hẳn sẽ đi trên lộ trình cốt truyện bình thường.

Lẽ nào lại vừa vặn ở gần kinh thành cũng có một nghĩa trang sao? Sau đó lập tức làm phiền cương thi?

"Không không không, tôi không ra ngoài đâu, ra ngoài cũng chẳng thú vị gì, vẫn là ở lại nơi này tự do hơn một chút, có người lo ăn lo uống, cuộc sống cũng không cần trải qua quá mức phóng khoáng." Ông già xua tay, tỏ vẻ không cần Tô Bạch cứu mình ra ngoài.

"Nhưng ả đàn bà đó bị tôi giết rồi, ông…"

"Yên tâm đi, là cậu giết bà ta, không liên quan đến tôi, bọn họ vẫn không nỡ giết tôi xả giận đâu, nhà Ái Tân Giác La cũng không nỡ giết tôi vào lúc này." Ông già nói một cách rất chắc chắn.

"Được, vậy ông tiếp tục ngồi xổm ở đây đi, tôi đi đây."

Ba tiếng đồng hồ, hiện tại đại khái chỉ còn lại một trăm sáu mươi phút nữa, nếu Huân Nhi ở gần nơi này làm nhiệm vụ qua tình tiết truyện, vậy hiển nhiên vẫn còn thời gian để mình làm một vài chuyện gì đó, nhưng nếu Huân Nhi không ở gần đây, vậy Tô Bạch cũng đành bó tay.

Thậm chí, vì dựa theo suy đoán của mập mạp trước đó, nếu như Tô Bạch trực tiếp tiến vào tình tiết khi rời đi lần trước, vậy thì hắn trên cơ bản sẽ vô duyên với yêu huyệt và sơn môn đạo gia.

"Này, hậu sinh. "Ông già dựa vào vách tường, trong tay cầm cây bút lông gãi ngứa cho mình.

"Chuyện gì?" Tô Bạch quay đầu nhìn về phía ông ta.

“Một nửa canh giờ, cũng chưa chắc đã là một nửa canh giờ đâu.” Ông già cười một cách thần bí: “Hoài cực không ngâm văn địch phú, đáo hương phiên tự lạn kha nhân, đã từng nghe qua câu thơ này chưa?”

“Lạn Kha Nhân?” Tô Bạch hơi nhíu mày, hắn dường có chút hiểu được ý tứ của ông già này là gì.

Điển cố Lạn Kha Nhân trích từ [Thuật Dị Kỳ] của nhà văn học học nổi tiếng Nhậm Phưởng vào triều đại Lương thời Nam triều, nói về Vương Chất người nước Tấn, tương truyền Vương Chất người nước Tấn lên núi đốn củi, nhìn thấy hai đồng tử đánh cờ, mới dừng lại quan sát, đợi khi ván cờ kết thúc, cán rìu trong tay (kha), đã mục nát, khi trở về thôn mới biết đã qua một trăm năm, người cùng thế hệ đều đã qua đời.

Đổi một cách khác để giải thích về điển cố này, thực ra có thể thể hiểu thành một loại thuyết tương đối về thời gian, tương tự với dòng chảy tương đối của thời giữa một nơi này với một nơi khác. Ví dụ như ở A và ở B, khi anh ở A và khi anh ở B, đều cảm thấy thời gian không có sự thay đổi gì, nhưng nếu anh đặt một vật ký hiệu ở A, sau đó đứng ở B và nhìn, sẽ rõ ràng phát hiện ra dòng chảy thời gian ở hai nơi này có sự chênh lệch rõ ràng.

Loại thủ đoạn này, đối với Phát Thanh mà nói, thật ra chỉ là một trò trẻ con, ví dụ như có đôi khi trải qua rất nhiều ngày trong thế giới chuyện xưa, nhưng khi trở về thế giới hiện thực, lại có khả năng chỉ mới qua vài giây. Tô Bạch ở thế giới chuyện xưa lần trước thực ra cũng là như vậy, lúc trước Huyết Thi rời khỏi thế giới hiện thực năm phút để làm nhiệm vụ, sau đó khi trở về nhìn thấy vợ mình chết dưới tay bọn cướp, đây cũng chính là biểu hiện Phát Thanh cố tình chơi thủ đoạn này.

Điều chỉnh dòng chảy thời gian ở thế giới chuyện xưa và thế giới hiện thực, hoàn toàn dựa vào ý của Phát Thanh, nếu

Phát Thanh nói thời gian ba tiếng, là chỉ ở thế giới hiện thực sẽ qua ba tiếng, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh muốn qua ba năm cũng không thành vấn đề.

"Tại sao ông lại nói như vậy? Còn nữa, ông không cảm thấy nói thêm những thứ này cho tôi biết, sẽ khiến thứ trên đầu để ý đến ông hay sao?" Tô Bạch hỏi.

"Bởi vì tôi nhìn thấy thứ giống với tôi từ trên người cậu." Ông già duỗi tay chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Tô Bạch: "Sở dĩ tôi sẽ xuất hiện ở trong nhà giam này, chờ đợi nhiều năm như vậy, không không không, thậm chí sự xuất hiện của tôi, cuộc sống của tôi trước kia, học vấn của tôi ngày trước, những trải nghiệm của tôi trước đó, dường như chỉ để đợi cậu sau khi bị áp tải vào đây, rồi nói vài câu trước mặt cậu vậy, chỉ đơn giản như vậy thôi. Mà cậu hiện tại thực ra cũng giống như tôi."

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, ông già rõ ràng không biết đến cách nói NPC này, nhưng ý tứ của ông ta đã rất rõ ràng rồi, đó chính là hiện tại Tô Bạch và ông ta giống nhau, đều là NPC trong thế giới chuyện xưa này, NPC phục vụ cho cốt truyện, cũng chính là phục vụ một tốp thính giả cấp thấp tiến vào thế giới chuyện xưa này giống như Huân Nhi.

Đương nhiên, phục vụ của đây bao gồm rất nhiều loại, ví dụ như giết chết bọn họ, ngược đãi bọn họ, cũng là một loại phục vụ của NPC.

"Soạt."

Tô Bạch quay người, trực tiếp đi về phía bậc thang bằng đá.

Chương 900 Npc Tô Bạch 2

.

.

- ————————-

Ông già ngồi xuống trong nhà giam và nở nụ cười.

Tô Bạch vốn cho rằng khi ra khỏi nhà giam, phía trên chắc hẳn có rất nhiều quan binh canh chừng, nói không chừng mình còn phải đại khai sát giới một phen mới có thể ra ngoài được, nhưng cũng may nơi này là thế giới chuyện xưa, nên không cần phải kiêng dè quá nhiều. Nhưng ngay khi hắn thật sự bước ra ngoài, lại phát hiện ra mình vừa vặn bước ra từ trong một hòn giả sơn, bên cạnh có đình nghỉ chân, và một hồ nước uyên ương, đừng nói là binh sĩ canh chừng, mà ngay cả một bóng người cũng chẳng có nốt.

Vì nguyên nhân thời gian, cho nên Tô Bạch trực tiếp chọn đi vào cửa chính, tiến thẳng ra bên ngoài thuận theo hành lang của đình nghỉ mát, hắn cũng không lo lắng sẽ đụng phải ai, nhưng sự chắc chắn lúc đầu dần dần xuất hiện sự thay đổi, bởi vì hắn bắt đầu phát hiện ra, luôn có một hành lang thông đến bốn phương, mình dường như mãi mãi không đi hết được, đồng thời, hòn giả sơn và hồ uyên ương trong tầm nhìn bên cạnh, cũng không ngừng xuất hiện trong tầm nhìn của hắn từ những hướng khác nhau, mà mình thực ra vẫn luôn loanh quanh ở chỗ này.

Cuối cùng, Tô Bạch dừng bước chân.

“Chẳng trách nơi này lại không có người canh chừng, hóa ra là vì bên trong vốn là một mê cung.”

Ngay sau đó, Tô Bạch trực tiếp đạp chân sau, cả người nhảy lên, chỉ là khi cơ thể vừa định vượt qua mái nhà cong của hành lang, thì một nguồn sức mạnh vô hình đột nhiên áp tới, đè hắn xuống.

“Rầm!”

Hai chân hắn đụng lên nền đất, sàn nhà không hề tổn thất chút nào, nhưng Tô Bạch lại không nhịn được mà hít ngược một ngụm khí lạnh, hai chân cũng trở nên có hơi cứng ngắc.

Trận pháp cấm không trên nóc nhà còn mạnh hơn cả trận pháp trong nhà lão Phương của mình, vừa rồi mình muốn nhảy lên, kết quả lực phản chấn trực tiếp bắn ngược lại mình gấp mấy lần, nên hai chân hiển nhiên bị chịu lực quá mức, cũng sinh ra một vài vết thương, nhưng cũng may vấn đề cũng không lớn gì.

Hơn nữa, Tô Bạch còn cố tình dùng móng tay cào lên lớp sơn trên cột nhà, nhưng lại phát hiện ra mình có dùng sức thế nào, thì nước sơn này vẫn giữ nguyên dáng vẻ vốn có, điều này không khác gì với chuyến xe lửa mà Tô Bạch lên lần đó, đồ vật thoạt nhìn bình thường, nhưng lại không có cách nào phá hư được nó.

Không ra ngoài được sao?

Vậy mình chỉ có thể ở lại nơi này cho đến hết thời gian còn lại hay sao?

Hắn đột nhiên cảm thấy có hơi cạn lời, đồng thời, trong lòng cũng nhớ đến lời mà ông già trong nhà giam đó nói với mình, ý tứ chính là trong thế giới này, Tô Bạch giống như ông ta, đều là NPC.

Dù sao, với đặc quyền trở về thế giới chuyện xưa mà mình đã từng trải qua trong ba tiếng này, nếu chơi như vậy, vậy Phát Thanh cũng quá thiếu thành ý rồi.

Tô Bạch dứt khoát ngồi xuống, không thể ra ngoài được, cũng không nhảy ra được, vậy cứ dứt khoát đợi vậy, hắn nhắm mắt lại giống như ngủ gật.

Thẳng cho đến khi mặt trời giữa trưa rõ ràng đã hơi nghiêng xuống, ba tiếng đồng hồ chắc chắn đã trôi qua, Tô Bạch vẫn luôn ngồi nguyên tại chỗ bất động cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt, lần này, hắn thật sự tin chắc rằng mình đã bị Phát Thanh hại rồi.

"Mẹ nó, lão tử thật sự thành NPC trong thế giới chuyện xưa này sao? Hơn nữa, hiện giờ mình chỉ có thể ngoan ngoãn ở nơi này mà không thể ra ngoài được, bởi vì đám thính giả cấp thấp đó vẫn chưa qua nơi này kích hoạt nhiệm vụ mà mình đại diện?"

Nếu vận dụng lối suy nghĩ đảo ngược, có rất nhiều chuyện, thực ra rất dễ giải thích, Tô Bạch không thể không thừa nhận sự thực này, chỉ có điều, ngay khi hắn rời khỏi hành lang một lần nữa để đi về phía hòn giả sơn, chuẩn bị xuống lại địa lao, nói vài câu với ông già đó, thì lại ngạc nhiên phát hiện ra, hầm ngầm mà mình đã đi ra từ phía sau hòn giả sơn đó, nay đã đột nhiên biến mất.

Tô Bạch ngồi ở bên hồ nước, lúc này sắc trời đã tối đen, hắn giống như một người gác đêm cô độc, rất vô vị, cũng rất nhàm chán.

Bởi vì Tô Bạch không biết mình phải ở nơi này bao lâu, hơn nữa, xét từ một ý nghĩa nhất định, nếu Phát Thanh đã giở thủ đoạn lên định nghĩa thời gian "ba tiếng đồng hồ" này, nên thời gian đã được kéo dài ra cho phù hợp, vậy Phát Thanh

chắc chắn sẽ đặt ra giới hạn cực lớn cho bạn trong thế giới chuyện xưa này.

Bằng không trong thời gian dài như vậy, Tô Bạch hoàn toàn có thể đi tới yêu huyệt đó để săn yêu quái, hoặc là đi tìm bảo bối trong sơn môn đạo gia, một đường ngang ngược gạt người dân bản địa trong thế giới chuyện xưa này, thấy cái gì thì cướp cái đó, thấy cái gì thì thó luôn cái đó, thả Tô Bạch vào trong thế giới chuyện xưa phù hợp với loại thính giả cấp thấp như Huân Nhi này, trên cơ bản tương đương với đưa một con mãnh hổ vào vòng cừu.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Tô Bạch hiện tại đừng nói là ăn thịt cừu, mà ngay cả mùi tanh hôi của cừu còn chẳng ngửi thấy, trong hồ nước rất sạch sẽ, muốn bắt cá lên nướng một chút cũng không làm được.

Cũng may hiện tại đối với Tô Bạch mà nói, tạm thời không ăn gì cũng không có sự ảnh hưởng lớn cho lắm, loại khung kính bao trùm anh, không ngừng rút sức sống bên trong bạn trước đây, một môi trường như vậy Tô Bạch đều đã trải qua rồi, cho nên tuy rằng hoàn cảnh hiện tại hạn chế sự tự do của bạn, nhưng cũng đã được tính là rất thân thiện rồi.

Chỉ có điều, trong lòng Tô Bạch thấp thoáng cảm thấy hơi bất an, nói một cách tương đối, thì thực lực của mình vẫn quá cao so với thính giả ở cấp bậc như Huân Nhi này.

Phát Thanh cũng không có khả năng trực tiếp thiết lập mình thành BOSS cuối cùng, như vậy đối với đám người Huân Nhi gần như tương đương với không có cách giải quyết, nhưng nếu dựa theo lối suy nghĩ bình thường, nếu Phát Thanh muốn thiết lập mình thành BOSS NPC thì sao?

Vậy, Phát Thanh chắc hẳn sẽ làm suy yếu thực lực của mình, khiến thực lực của mình yếu đi một chút, hoặc là dứt khoát khiến mình bị thương nặng, khiến thực lực của mình rớt

thẳng xuống, rớt đến cấp bậc mà loại thính giả cấp thấp như Huân Nhi "đồng tâm hiệp lực", "chân thành hợp tác", có thể đánh bại được dưới tình huống "thập tử nhất sinh".

Tóm lại, cách thì cũng có nhiều loại, mà tính khả năng cũng có rất nhiều, còn phụ thuộc vào rốt cuộc Phát Thanh quyết định chọn thế nào.

Chương 901 Huyền Diệp? 1

Trong viện, thực ra có phòng, nhưng trước đó Tô Bạch đã thử qua, cửa sổ ở nơi này đều đóng chặt hết, cho dù dùng nắm đấm đập cũng không mở được, ở nơi này thật sự giống như bị giam nhốt, thậm chí ngay cả quyền trút giận anh cũng không có nốt.

Chỉ có điều, khi bóng trăng treo lên đỉnh cao nhất, trong toàn bộ những căn phòng ở đây bắt đầu dâng lên một những luồng sương mù màu trắng, những sương mù trắng này chậm rãi tập trung lại trong hồ nước, gặp nước thì tan, tạo thành một cảm giác "tiên cảnh mờ ảo".

Lại muốn làm chuyện kỳ quái gì nữa đây?

Tô Bạch đứng dậy, bước tới trước cửa một căn phòng, hắn duỗi tay ra, nhưng bàn tay lại dừng lại giữa không trung.

Mẹ nó, sẽ không phải là Phát Thanh cố tình đấy chứ?

Nếu mình vẫn luôn ngồi ở nơi này ngắm trăng ngắn người, vậy nó làm sao có cơ hội khiến mình bị thương nặng được?

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch lùi về sau hai bước.

Mẹ nó, thứ mà lão tử lấy ra vẫn là phần thưởng đấy, cũng không thuộc về thế giới chuyện xưa của tao, nếu tao không đi theo suy nghĩ của mày, vậy mày thật sự có thể trừng phạt tao như thính giả bình thường sao?

Nếu thế giới chuyện xưa mà mình tiến vào, có một vài quy tắc đã được thiết lập, Tô Bạch chắc chắn phải tuân thủ, đây là một loại ăn ý đạt thành giữa thính giả và Phát Thanh.

Chỉ có điều, hiện tại, Tô Bạch dựa vào "phần thưởng" để tiến vào đây, hắn thật sự không tin Phát Thanh coi mình thành thính giả bình thường để nhào nặn, bằng không phần thưởng này cũng biến thành trò cười rồi.

Thế nhưng, tuy rằng hắn không mở cửa, nhưng vào lúc này toàn bộ cửa sổ đều tự động mở ra, phát ra tiếng ma sát "kẽo kẹt".

Tô Bạch đứng ở cửa, nhìn những làn sương mù này lướt qua cơ thể mình, sương mù không có độc, cũng không có hương vị, rõ ràng rất tinh thuần. Chỉ có điều, rất nhanh, trong căn phòng đã truyền tới tiếng hợp tấu của kèn và sáo, một khúc nhạc cổ xưa vang lên từ bên trong.

Tô Bạch đối với âm nhạc, đặc biệt là loại âm nhạc cổ điển này, cũng không hiểu biết cho lắm, nên hiển nhiên không biết âm tiết tấu bên trong là khúc nhạc nào, nhưng cùng với khúc nhạc vang lên, trên trời cũng dần dần ngưng tụ ra những đám mây màu đen, mặt trăng bị che lấp mất.

"Răng rắc…"

"Răng rắc…"

"Răng rắc…"

Những tiếng ma sát trong trẻo truyền tới từ trong căn phòng.

Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra vẻ nặng nề, bởi vì không chỉ âm thanh, mà ngay cả sương mù vốn mang màu trắng tinh thuần, lúc này cũng bắt đầu dần dần lộ ra một loại màu đen như mực.

"Leng keng…"

Đây là tiếng va chạm của các mảnh giáp, trong mơ hồ, còn có cả tiếng khua giữa lưỡi đao và vỏ đao.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ tới một khả năng, một khả năng rất hèn hạ, nhưng lại là khả năng rất phù hợp với thẩm mỹ của Phát thanh.

Mẹ nó, khả năng Phát Thanh không dự định coi mình thành NPC nhiệm vụ cuối cùng, mà là muốn biến mình thành đá mài dao.

Bên trong cuồn cuộn thi khí, rõ ràng là có bánh tông bự sắp nhảy ra rồi, nhưng rất có khả năng loại thính giả cấp thấp như Huân Nhi sẽ không có cách nào giải quyết được bánh tông bự này, cho nên cần Tô Bạch khiến ông ta bị trọng thương, khiến ông ta bị thương nặng, hoặc là Tô Bạch bị thương nặng, rồi tùy tiện chọn ra một người thích hợp làm NPC nhiệm vụ cuối cùng, đối với Phát Thanh mà nói, không hề có sự khác biệt gì ở đây cả.

Nhưng điều này lại khiến trong lòng Tô Bạch có hơi không chấp nhận nổi, nhưng sau đó, hắn lại nhận ra một vấn đề nữa, nhân viên chữa cháy trẻ tuổi ở Thiên Tân ngày trước đó, cha của anh ta cũng ở ngay bên cạnh, lại trơ mắt nhìn vụ nổ xuất hiện, và trơ mắt nhìn con trai mình rất có khả năng sẽ chôn thây ở đấy, không hề đi lên cứu anh ta, mà lại Tô Bạch qua đường ra tay, cuối cùng cũng vì vậy mà nhận ân tình này của hắn, xem như là mở một mắt lưới với hắn trong thế giới chuyện xưa trừng phạt.

Có phải mình cũng quá cố ý rồi không?

Mình cầm phần thưởng của Phát Thanh, lại cố tình muốn tiến vào phá hoại sự cân bằng trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh?

Nếu Phát Thanh nhận định là như vậy, vậy cái gọi là phần thưởng này, có khả năng không còn là phần thưởng nữa, mà giống như một vị tướng quân ở thời cổ đại nào đó nhận được kim bài miễn tử mà hoàng đế ban cho, rồi lại vì vậy mà cố tình

cầm kim bài miễn tử chạy vào trong hậu cung của hoàng đế làm xằng làm bậy, anh nghĩ xem cuối cùng ông ta đã chết thế nào?

Nhưng bây giờ xem ra, dường như Phát Thanh chỉ đang đặt ra một trừng phạt lên người mình, nhằm vào mình, đây cũng được xem là vô cùng may mắn trong bất hạnh.

Ôm theo suy nghĩ như vậy, Tô Bạch cũng không còn rối rắm gì nữa, mà vung tay xua tan sương mù đen trước mặt, chủ động tiến vào trong căn phòng.

Kết quả, một chân vừa giẫm vào trong, lập tức có một cơn gió tanh nồng phả đến trước mặt. Cơ thể của hắn ngay lập tức lùi về sau, nhưng vẫn bị bàn tay mọc ra móng tay dài túm lấy bả vai.

"Grừ!"

Một tiếng gầm gừ tựa như dã thú truyền tới từ bên trong, đồng thời trên hai cánh tay của đối phương cũng mang theo sức mạnh mạnh mẽ, xem ra đang dự định trực tiếp kéo Tô Bạch vào trong.

Hành động này, xu thế này, và trình tự này, Tô Bạch thật sự rất quen thuộc, tiếp sau đó, phỏng chừng đối phương sẽ cắn vào phần thịt mềm trên cổ mình, cho dù là cương thi hay là Vampire, thực ra đều có một loại thói quen, đó chính là cắn vào vị trí cổ của người sống, thực ra chính là cảm giác thoải mái và hưởng thụ nhất.

"Rầm!"

Hai tay hắn giơ lên, nắm hai cánh tay của đối phương, hai chân hơi cong lại, dồn trọng tâm xuống dưới, trong lúc nhất thời, trong màn sương đen đó, Tô Bạch và cương thi chưa biết hình thành một loại giằng co với thế lực ngang nhau.

Nhưng ngay sau đó, đối phương đột nhiên dùng sức, xông thẳng về phía Tô Bạch, hắn không kịp dữ liệu, chỉ đành bị nó thúc cho không ngừng lùi về sau.

Cơ thể của đối phương cũng hiện ra trong màn sương đen, vậy mà lại là một cương thi khoác hoàng bào triều Thanh, làn da của cương thi rất trắng, nhưng đây không hẳn là làn da tự nhiên của ông ta, phỏng chừng là lớp hóa trang sau khi chết, được phủ lên những lớp phấn thật dày.

"Ùm…"

Tô Bạch và cương thi mặc hoàng bào triều Thanh này cùng nhau rơi vào trong hồ nước, nước trong hồ rất lạnh, nhưng cơ thể của hai người còn lạnh hơn.

Chương 902 Huyền Diệp? 2

Cương thi này dường như vì đói khát quá độ, không ngừng muốn đè lên người Tô Bạch để gặm cắn máu thịt hắn, cho dù là sức mạnh cơ thể của Tô Bạch, cũng chỉ có thể không ngừng giằng co với ông ta, mà không thể làm được gì ông ta.

Cuối cùng, Tô Bạch cố tình cho đối phương được đà tiến tới, ngay khi đối phương trực tiếp cúi đầu gặm xuống, hai tay hắn lập tức ghì lên cổ đối phương, cả người lật lên lật xuống, tuy rằng cơ thể ở trong hồ nước chịu lực cản của dòng nước, nhưng sức mạnh cơ thể của hai bên thực sự đã sớm không còn là thứ mà lực cản nhỏ bé của dòng nước có thể ngăn cản được.

Hai cánh tay của Tô Bạch ghì chặt đối phương, cơ thể cong xuống sau đó phần eo dùng lực, đột nhiên xoay ngược một cái, húc thật mạnh lên vai ông ta.

"Rầm!"

Cương thi bị Tô Bạch quăng thẳng lên bờ, cơ thể mài trên nền đất, ma sát ra một chuỗi tia lửa.

Chỉ có điều, đối phương lập tức lại nhảy dựng lên, tư thế muốn tiếp tục lao về phía Tô Bạch, Tô Bạch nhanh chóng lùi về sau, đứng trên bờ bên kia, giữa hai bên cách nhau một hồ nước.

"Mẹ nó, thật đúng là dai như đỉa." Tô Bạch nhổ toẹt một bãi nước bọt, người sở hữu thân phận đặc biệt, vậy sau khi chết biến thành cương thi, mức độ đáng sợ của họ sẽ trực tiếp tăng lên, trên người vị này còn mặc long bào, phỏng chừng chắc là vị hoàng đế nào đó thời Mãn Thanh, lúc sinh thời từng ngồi trên long ỷ, trên người khó tránh khỏi nhiễm chân khí sao

Bắc Đẩu, sau khi chết, một khi biến thành xác sống, quả thực chính là một BUG.

Trong trận giằng co vừa rồi, Tô Bạch cũng không hề nương tay một chút nào, toàn bộ đòn tấn công mạnh đều giáng lên người cương thi này, nhưng đối phương thật đúng là tên da dày thịt béo mà Tô Bạch chưa từng nhìn thấy bao giờ, ông ta hoàn toàn ăn sống đòn tấn công của mình, mà lại không có phản ứng và biểu hiện bị thương lớn bao nhiêu.

Đối phương bắt đầu nhảy về phía Tô Bạch, tốc độ của ông ta rất nhanh, còn để lại tàn ảnh trong không trung, dường như trong nháy mắt lại tới trước mặt hắn, rồi trực tiếp bổ nhào về phía hắn.

"Ầm!"

Hai người đàn ông mạnh mẽ lại đè lên nhau, cái miệng tanh hôi của đối phương đối diện với gương mặt của Tô Bạch, những giọt nước không biết là ở trong hồ hay là nước bọt đang không ngừng nhỏ xuống.

Lần này, khoảng cách rất gần, lại thêm có nước trong hồ gột rửa, nên lớp hóa trang trên mặt đối phương cũng đã không còn thấy đâu, mà lộ ra một gương mặt toàn là vết rỗ, hơn nữa, những vết rỗ này vừa nhìn đã biết không phải là loại trời sinh, mà chắc hẳn là do bệnh tật lưu lại.

Lần này, Tô Bạch cuối cùng cũng đại khái đoán ra được thân phận chân chính của cương thi này, lúc này, cơ thể hắn nhanh chóng co rút và cứng ngắc lại, hoàn toàn chuyển hóa thành trạng thái cương thi.

Động tác của đối phương đột nhiên dừng lại, dường như không biết tại sao thức ăn trước mặt mình lại lập tức biến thành đồng loại của mình.

"Huyền Diệp?" Tô Bạch gọi một tiếng thử thăm dò.

.

Cương thi hơi ngạc nhiên, chậm rãi thả Tô Bạch ra, sau đó đứng thẳng dậy, lúc này, khí chất trên người cương thi này dường như đã khác hẳn, ông ta từ từ quay người lại, đối mặt với hồ nước, và quay lưng về phía Tô Bạch. Xem ra, là đang tự mình suy đoán đây mà.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi.

Thực ra, chuyện này ngược lại cũng không khó đoán, nhắc tới hoàng đế Khang Hy của triều Thanh, Ái Tân Giác La Huyền Diệp, là trong đầu phần lớn người chắc hẳn sẽ hiện ra hình tượng đại soái ca có hương vị đàn ông như Trần Đạo Minh đó, vì dù sao thì [Vương Triều Khang Hy] cũng rất nổi ở Trung Quốc, chỉ có điều, có rất ít người biết, khi còn nhỏ, hoàng đế Khang Hy từng bị bệnh đậu mùa, tuy rằng không chết, nhưng trên mặt cũng để lại rất nhiều vết lõm giống như mặt rỗ.

Cũng chính vì vậy, hoàng đế Khang Hy trong lịch sử hiển nhiên sẽ không có khả năng lớn lên giống như đại soái ca Trần Đạo Minh được.

Chỉ có điều, lúc này Tô Bạch đối mặt với lưng của ông ta, nên không nhìn rõ được gương mặt cương thi của ông ta, bằng không còn có thể nhìn ra được một thứ được gọi là khí chất "vương bá", vì dù sao cũng là người từng làm hoàng đế, cho dù người chết đã thành bánh tông, nhưng vẫn còn giữ lại một tia khí tức như khi còn sinh thời đó như cũ.

Hơn nữa, ngay khi Tô Bạch gọi ra hai tiếng "Huyền Diệp" này, vậy mà cương thi này lại giống như bị kích thích trí nhớ khi còn sống, trở nên có chút khác với vừa rồi.

Cương thi không nằm trong ngũ hành, cũng không vào luân hồi, thuộc một loại sinh mệnh sinh ra từ trong cái chết, Tô

Bạch có cường hóa cương thi, nên hiển nhiên cũng biết rõ một khi một cương thi hiểu ra ký ức lúc còn sống của mình, vậy điều này rốt cuộc có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa linh trí của đối phương đã hoàn toàn bị mở ra, huyết mạch cương thi mạnh mẽ cộng thêm linh trí và trí tuệ lúc sinh thời, sẽ khiến thực lực của ông ta hoàn toàn tăng lên.

Lần này Tô Bạch thực sự có hơi "họa từ miệng mà ra" rồi.

Chỉ có điều, cương thi dường như không có dự định tiếp tục giết hại nữa, ông ta chỉ quay trở lại căn phòng một cách rất lặng lẽ, đúng vậy, ông ta dùng chân đi, tuy rằng bước đi không được hài hòa cho lắm, có thể nhìn ra được sự cứng ngắc của ông ta, nhưng ông ta thật sự đang dùng chân đi.

Thế nhưng, ngay khi ông ta bước đến trước cửa, vừa mới nhấc chân chuẩn bị tiến vào, thì đột nhiên, thi khí trên người phun mạnh ra, ông ta có hơi giơ tay lên với vẻ đấu tranh, lông trắng trên người cũng đang điên cuồng mọc dài ra.

"Grừ!"

"Grừ!"

"Grừ!"

Những tiếng gầm gừ tức giận tới từ trong cổ họng, lộ ra một loại ý tứ giãy dụa.

Trước kia là hoàng đế, sau khi chết biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ này, lại bị một câu "Huyền Diệp" của Tô Bạch nói ra thân phận, lại khiến cương thi này sinh ra một loại khí tức cô đơn, danh dự và sự cẩn trọng của hoàng gia đều được nâng lên. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, dù sao ông ta cũng là cương thi, ngay khi ông ta chuẩn bị biến từ cương thi thành người, cũng không biết vì thi khí trong cơ thể bạo động, hay là vì môi trường xung quanh

đột nhiên gây thêm áp lực khổng lồ cho ông ta, khiến cho thần trí vừa mới có lại được của ông ta, bị phá hủy trong nháy mắt.

Lúc này, hai bàn tay bên ngoài long bào lại ánh lên một màu đỏ sậm, thi khí và sát khí bắt đầu đan xen vào nhau, Huyền Diệp chậm rãi quay người lại, trong một đôi con người tràn ngập một mảnh màu đỏ thẫm!

Chương 903 Cách Chơi Mới Của Phát Thanh 1

Tô Bạch nhìn quanh, mới vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác được những tia sát khí đáng sợ phóng ra từ những căn phòng khác ở xung quanh mình, những sát khí này mới là hung thủ thật sự phá hủy một tia lý trí cuối cùng của Huyền Diệp.

Mẹ nó, xung quanh đại khái có tám căn phòng, nhưng rất dễ nhận thấy, chủ nhà ở đây cũng không chỉ có mỗi mình vị hoàng đế Khang Hy này, hơn nữa, xem ra, vị hoàng đế Khang Hy này còn không phải là chủ nhân của nơi này, mà ông ta lại càng giống như… một nô lệ hơn!

Lần này rốt cuộc Phát Thanh dự định chơi lớn thế nào đây? Một Huyền Diệp ở loại cấp bậc này thân là BOSS cuối cùng, đã đủ khiến cho loại thính giả ở cấp bậc đó như Huân Nhi không có cách nào đối phó rồi, bây giờ phía trên lại còn thêm một tầng nữa!

Lẽ nào thật sự vì sự gia nhập của mình đã khiến Phát Thanh tiến thêm một bước giải phong ấn cho thế giới chuyện xưa này hay sao? Cho nên độ khó ở thế giới chuyện xưa này mới gia tăng thêm một bậc?

“Trẫm… Grừ!”

Huyền Diệp phun ra một chữ rất khó khăn, ngay sau đó cả người lại hoàn toàn trở nên như mắc bệnh tâm thần, hai chân thẳng tắp, trực tiếp nhảy lên, trong nháy mắt đã từ bờ hồ đối diện xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch, giống như một chiếc máy xúc đất, húc thẳng lên người hắn một cách dữ dội.

“Ầm!”

Cho dù đôi tay của Tô Bạch đã giơ ngang trước người làm ra động tác ngăn cản, nhưng cả người hắn vẫn bị đâm cho trượt về sau, cuối cùng vẫn là nhờ một cây cột ở sau lưng đỡ, mới dừng lại được.

“Cứu trẫm…”

Giọng nói này không phải tới từ trong miệng của cương thi, mà là tới từ một loại cách thức giao tiếp thuộc về cương thi, có lẽ, có thể định nghĩa thành ngôn ngữ thuộc về cương thi.

Hửm? Cương thi hoàng đế này vẫn còn ý chí sót lại sao?

Cơ mà cứu ông? Cứu kiểu gì đây?

Khang Hy lại một lần nữa xông về phía Tô Bạch, móng vuốt sắc bén đâm thẳng vào ngực hắn, Tô Bạch nghiêng người, cơ thể húc về phía trước, bả vai va mạnh lên ngực Khang Hy.

Nhưng chỉ nghe thấy Khang Hy phát ra tiếng gầm gừ, một đòn này của Tô Bạch lại không thể đâm đổ được ông ta, ngược lại bản thân hắn còn bị bắn bay ngược về sau.

Cùng lúc đó, một bàn tay của Khang Hy vẫn còn nắm lấy bả vai của Tô Bạch, ngón tay dùng lực.

“Rắc…”

Tô Bạch chỉ cảm thấy khớp xương ở bả vai mình đã vặn vẹo và vỡ vụn, cả người không khỏi bị ép đến quỳ một gối xuống, nhưng ngay sau đó, trong một bàn tay khác của hắn xuất hiện địa ngục hỏa shotgun, liên tiếp bóp cò súng về phía chân trái của Khang Hy.

“Bằng! Bằng! Bằng…”

Địa ngục hỏa shotgun có thuộc tính phá ma cực kỳ mạnh, cho dù là trên người Khang Hy được bao phủ một tầng sát khí, nhưng vẫn bị bắn đến khập khiễng, cũng quỳ một gối đối diện với Tô Bạch.

"Cứu trẫm… cho ngươi… vinh hoa phú quý…"

"…" Tô Bạch.

Tôi cần vinh hoa phú quý của ông làm gì?

Ngay sau đó, hai tay của Khang Hy lại duỗi tới, trên hai vai của Tô Bạch trực tiếp xuất hiện một lớp vảy màu đen, chặn lại!

"Két két két…"

Một loại âm thanh tương tự với lửa cháy thêm dầu truyền tới, khí thế của Khang Hy cũng bởi vậy mà suy yếu đi.

"Bên trái… trong cửa…"

Trong cửa bên trái?

Dư quang ở khóe mắt của Tô Bạch liếc về phía cánh cửa ấy, trong tám căn phòng ở đây, cửa sổ của bảy căn phòng đều mở toang, nhưng chỉ có một căn phòng này là đóng kín.

Khang Hy đột nhiên lùi về sau nửa bước, sau đó hai cánh tay túm lấy Tô Bạch đột nhiên dùng sức, mưu đồ ném hắn qua, nhưng Tô Bạch đã bị người này đánh lén một lần rồi, nên làm sao có thể bị thêm một lần nữa được?

Trong phút chốc, hai chân hắn bay lên, nhưng hai tay vẫn bóp chặt hai cánh tay của Khang Hy, cả người quay nửa vòng về sau giữa không trung, xoay eo một cái.

"Cút!"

Hai tay Tô Bạch đột nhiên vận sức, Khang Hy vốn muốn quăng Tô Bạch ra ngoài, nhưng kết quả ngược lại, lại bị Tô

Bạch vung đi thật mạnh.

"Ầm!"

Cơ thể của ông ta đụng vỡ cánh cửa đóng chặt đó, ngay sau đó, cánh cửa đó, cửa sổ đó và bức tường vây đó cũng trực tiếp sụp đổ, giống như tấm kính thủy tinh vỡ nát bét, cảm giác này giống như giấy vậy.

Mà cơ thể của Khang Hy vẫn tiếp tục văng ra ngoài.

Lúc này, bức tranh toàn cảnh đã trở nên vô cùng kỳ quái, vị trí mà Tô Bạch đang đứng vẫn là đình nghỉ chân, hồ nước và phòng nhỏ, nhưng phía bên nơi mà Khang Hy ở, thì lại là trong một dãy núi vô cùng hiểm ác và đáng sợ.

Tô Bạch bước lại gần một chút, có một đường phân cách chia cắt nơi này, bên ngoài và bên trong đường phân cách hoàn toàn như hai thế giới.

Vị trí mà Khang Hy đang ở là trên một ngọn núi hoang, nhưng ông ta trông như đang lăn xuống từ một vị trí cực cao, lúc này Tô Bạch ở bên này nhìn qua, thấy long bào trên người Khang Hy đã nát tươm như xơ mướp, không còn nhìn ra nổi là long bào nữa, phần lớn vị trí trên cơ thể đều bị dập thành thịt nát, mà ngay cả đầu cũng bị đập chỉ còn lại một nửa, nhưng cơ thể của ông ta vẫn còn hơi co giật, điều này có nghĩa ông ta vẫn chưa chết.

Cách một bức tường, vậy mà lại là một nơi như vậy sao?

Loại chênh lệch ở mức độ cao này? Và loại chênh lệch về môi trường này?

Loại cảm giác này giống như cánh cửa thần kỳ của Doraemon vậy.

Tô Bạch chỉ dám đứng ở bên này một cách cẩn thận, và quan sát cảnh tượng ở phía trước.

“Quý nhân về nhà, người không có phận sự chớ lại gần…

Quý nhân về nhà, người không có phận sự chớ lại gần…”

Từ xa truyền tới những tiếng lục lạc, ngay sau đó, Tô Bạch nhìn thấy một ông già với gương mặt bỉ ổi mặc một bộ đồ với hai màu đen trắng, áo nhà sư không ra áo nhà sư, mà áo đạo sĩ cũng chẳng ra áo đạo sĩ, ngay phía sau ông ta có một loạt cương thi mặc quan phục, đang nhảy tưng tưng cùng ông ta tiến về phía trước.

Đây là một người cản thi!

Ông già rõ ràng đã trông thấy Khang Hy rơi vào trong đống đá vụn, chỉ có điều, ông ta hiển nhiên không biết thân phận thực sự của vị hoàng đế trước mặt, mà chỉ chà sát tay với vẻ mừng thầm.

“Cổ thi hoang dã, cổ thi hoang dã, chuyến đi này không thiệt, được lắm!”

Ông già lôi một cái bình nhỏ từ trong ngực ra, rồi đổ bụi phấn trong bình lên người Khang Hy, sau đó lùi lại và lặng lẽ đợi.

Chương 904 Cách Chơi Mới Của Phát Thanh 2

Điều mà ông già không biết chính là ở một nơi không biết cách bao nhiêu xa, Tô Bạch cũng đang đứng ở nơi đó, nhìn toàn bộ những việc mà ông ta đang làm.

Loại cảm giác này đối với hắn mà nói, giống như bước vào rạp chiếu phim để xem phim vậy, nhưng một sân khấu này lại có thể xuyên về quá khứ.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, xung quanh đột nhiên xuất hiện những con chuột màu đen, con chuột bị thuốc bột thu hút mà chạy tới, tất cả bắt đầu chui vào người Khang Hy, chen lấn nhau chui vào các vị trí vết thương trên người và trong miệng ông ta, dần dần, cùng với những con chuột chui vào trở nên càng lúc càng nhiều, trên người Khang Hy cũng càng ngày càng trướng lên.

Dường như cảm thấy cũng ổn rồi, ông già bắt đầu niệm chú ngữ, sau đó, những con chuột chui vào trong cơ thể của Khang Hy bắt đầu chết từng con một, máu tươi chảy ra ào ạt, mà cơ thể tàn tạ của Khang Hy cũng từ từ bị máu thịt của đám chuột chết nhồi đầy vào.

"Lên!"

Ông già ngoắc tay, Khang Hy gắng gượng đứng thẳng dậy.

Trong tay ông già cầm một tờ giấy hình quần áo trong tay, tờ giấy này có kiểu dáng quan phục thời Thanh, rồi ông già lật ngón tay, tờ giấy bùng cháy, mà sau đó, trên người Khang Hy lại xuất hiện một bộ quan phục.

Đáng tiếc, ông ta vốn nên mặc long bào, vậy mà lại bị lồng lên người một bộ quan phục chẳng ra cái thể thống gì này.

“Đi!”

Ông già lại ra lệnh, Khang Hy và đám cương thi ở phía sau cùng cùng nhảy lên một cách rất đều nhịp, tiến về phía trước theo ông già, ở phía trước lại là một khách sạn hoang vắng.

Mà trên ban công ở lầu hai khách sạn, Sở Triệu bước ra ngoài, đứng bên cạnh Huân Nhi: “Em vào ngủ một lúc đi, anh sẽ thay ca canh gác.”

Huân Nhi gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn lên ánh trăng trên trời.

“Ha ha, ở đây ngắm trăng quả thực rất có không khí nhỉ.” Sở Triệu nói.

“Không phải…”

Huân Nhi muốn giải thích rằng mình không phải đang thưởng thức ánh trăng, mà là cảm thấy hình như có người ở trên vầng trăng đang nhìn mình, nhưng cứ cảm thấy loại lời nói này rất không hợp với hoàn cảnh ở đây, cho nên sau đó cũng chỉ mỉm cười, quay người đi vào trong phòng khách sạn.

.

Tô Bạch ngồi trên nền gạch và nhìn tình huống ở bên dưới, bên ngoài cách một đường kẻ, góc nhìn đang không ngừng chuyển động, cái này cũng giống như một góc nhìn chiếu phim, nó có thể lựa chọn sử dụng góc độ và tình tiết thích hợp để hoàn toàn phơi bày những sự việc đang xảy ra ở bên dưới, ít nhất thì nó cũng có thể khiến cho Tô Bạch nhìn thấy toàn bộ tình tiết chính đang diễn ra bên dưới.

Mới đầu, hắn còn hơi ngạc nhiên, nhưng dần dần, hắn cũng có chút hiểu ra được, đây thực ra chính là… góc nhìn của Phát

Thanh!

Vị trí mà mình đang ở, và những hình ảnh mà mình nhìn thấy, chính là góc nhìn chân chính của Phát Thanh!

Thường thì bất cứ phương tiện kể chuyện nào, chỉ cần truyền đạt tới người, thì cho dù là văn tự, trình bày miệng hay là bằng những phương thức khác, đều là một loại phương thức tự biên tự diễn ra hình ảnh trong đầu con người.

Ý định ban đầu chính là để anh thuận theo lời kể, trong đầu tự động hiện ra cái gọi là tình tiết và hình ảnh, sau đó lại thông qua những hình ảnh ngắt quãng này, kết nối thành một loại hình thức cốt truyện tương tự với phim ảnh trực quan nhất, giống như khi con người đang đọc sách, trong đầu thực ra có một hình ảnh hoàn chỉnh, nhìn thì là văn tự, nhưng thực ra trong đầu lại hiện ra toàn bộ hình ảnh cốt truyện.

“Tính cốt truyện mà Phát Thanh theo đuổi chính là như vậy sao?”

Tô Bạch duỗi tay sờ cằm mình một cái, mình đã tiến vào trong này gần một ngày rồi, râu cũng sắp mọc ra luôn rồi , nhưng hiện tại ngược lại cũng không phải là lúc để cân nhắc đến vấn đề dáng vẻ cá nhân.

Cùng với việc Khang Hy ngã xuống, trong tám cánh cửa, có một cánh còn đang mở, một cánh đã sụp đổ thành một ranh giới, hoặc gọi là hình ảnh, ngoài ra còn sáu cánh cửa khác lại đang từ từ đóng lại.

Tô Bạch đã thử, nhưng không thể phá vỡ được.

Có khả năng phải đợi đến một thời điểm nào đó, thì những cánh cửa này mới lại mở ra, chỉ có điều, trong lòng hắn vẫn có những cảm giác thật kỳ lạ, hắn cảm thấy, sự xuất hiện của cương thi Khang Hy này, dường như không chỉ khớp với bối

cảnh chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] ở một điểm triều Thanh một cách đơn giản như vậy.

Ở trong này, dường như thấp thoáng có một ranh giới ngầm mà mình vẫn chưa phát hiện ra, hoặc là phải đợi một cánh cửa khác mở ra, rồi lại có một thứ gì đó khác xuất hiện, mới có thể tìm ra quy luật, nói tóm lại, Tô Bạch cũng không tin Phát Thanh sẽ đặt mình tới nơi này chỉ để cho mình xem phim, bất cứ chuyện gì mà Phát Thanh làm đều có mục đích và có kế hoạch cả, nếu như anh không thể nhìn ra được, vậy cũng không có nghĩa Phát Thanh không có sự sắp xếp, mà là do bản thân anh không đủ thông minh, hoặc là đợi sau khi thời gian qua đi, cùng với sự phát triển của sự việc, anh mới có thể phát hiện ra, hóa ra dụng ý sắp xếp của Phát Thanh trước đó nằm ở nơi này.

Tô Bạch vừa nghĩ ngợi trong lòng, vừa tiếp tục nhìn vào hình ảnh trước mặt, hắn không dám duỗi tay chạm vào, lỡ như xảy ra chuyện gì đó, hoặc là mình cũng sẽ ngã lăn xuống giống như Khang Hy thì sao, hơn nữa cũng không biết liệu mình có thể thật sự da dày thịt béo giống như Khang Hy hay không, ngã xuống còn có thể miễn cưỡng kéo dài một hơi tàn, mà cho dù là thật sự kéo dài một hơi, nhưng mình còn lại một hơi thở đó, còn có thể đi tiếp giúp đỡ Huân Nhi được gì nữa?

Rất có khả năng, mình sẽ trở thành gánh nặng, gom thêm mình vào cũng không có bất cứ sự trợ giúp gì đối với sự việc hết, mà đây cũng không phải phim tình cảm tình yêu đau khổ, thẩm mỹ của Phát Thanh phỏng chừng cũng sẽ dè bỉu loại cốt truyện tình cảm đau khổ này, nếu mình dám làm như vậy, Phát Thanh ngược lại, sẽ vì theo đuổi cái gọi là hiệu quả cốt truyện, mà hại chết cả đôi tình nhân vì yêu điên cuồng mà không tiếc trả giá hết thảy, không sinh cùng thời nhưng phải chết cùng huyệt này, nếu các anh muốn yêu đến mức "thề non hẹn biển" như vậy, vậy thì cùng nhau chết đi.

Chỉ có điều, có một điểm khiến Tô Bạch có hơi bất ngờ.

“Tại sao con hàng Sở Triệu này cũng tiến vào thế giới cốt truyện này vậy?”

Tô Bạch nhớ khi mình đi qua hình ảnh ở bức họa đó, Sở Triệu gọi điện cho mình trước, nói với mình Huân Nhi đã xảy ra chuyện, sau đó bởi vì khi ấy Tô Bạch bị thương nặng vì chuyện ở nhà lão Phương, hành động không tiện, nên Sở Triệu đã tới văn phòng thám tử đón Tô Bạch, hai người cùng đi tới nghĩa trang, viếng mộ Huân Nhi.

Chương 905 Tình Tiết Người Cản Thi Mở Ra 1

Sở Triệu đang có mặt ở đây, anh ta tiến vào một thế giới chuyện xưa sớm hơn Huân Nhi, còn Huân Nhi tiến vào thế giới chuyện xưa phía sau anh ta, có nghĩa hai người này thực ra không ở cùng một thế giới chuyện xưa, nhưng bây giờ, rõ ràng hai người đều đang ở trong một thế giới chuyện xưa.

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, hắn biết rõ, trong hình ảnh dự đoán của bức tranh cuộn đó, môi trường mà hắn đã ở lúc đầu chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì kế tiếp, bức tranh cuộn đó thực ra là một loại kết nối liền mạch, được dệt ra dựa theo hoàn cảnh khi ấy của mình.

Thế nhưng, có một vài thông tin chắc hẳn là thật, ví dụ như bia mộ của Huân Nhi ở nơi đó, ví dụ như Sở Triệu chắc hẳn ở trong hình ảnh tương lai.

Điều này tương đương với hai loại khả năng.

Một là tương lai đã bị thay đổi, Huân Nhi và Sở Triệu vốn không ở cùng một thế giới chuyện xưa nhưng bây giờ lại biến thành cùng tiến vào một thế giới chuyện xưa, điều này cũng có nghĩa, Tô Bạch có thể thông qua sự cố gắng của mình để bảo vệ mạng của Huân Nhi là xong, dù sao thì tương lai cũng đã xuất hiện sự sai lệch, bức tranh dự đoán cũng xuất hiện sai sót, vậy tại sao lại không thể sai thêm một chút? Thay đổi thêm một chút nữa đi? Điều sợ nhất, thực ra chính là mọi thứ đã định thì không có cách nào thay đổi được!

Còn có một loại khả năng khác, đó chính là Sở Triệu đang nói dối, tại sao anh ta phải nói dối? Tại sao anh ta rõ ràng cùng tiến vào một thế giới chuyện xưa với Huân Nhi nhưng lại phải nói dối Tô Bạch?

Nói dối, có nghĩa là muốn che giấu gì đó, có nghĩa là trong lòng đang hoang mang, anh ta đang che giấu điều gì? Anh ta đang chột dạ chuyện gì? Anh đang lấp liếm điều gì?

Lẽ nào, thực ra anh ta có liên quan đến cái chết của Huân Nhi?

Tay trái của Tô Bạch siết chặt lại, thực ra, hắn lại càng tin tưởng vào loại khả năng sau hơn, cái này mới phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh, mới phù hợp với thẩm mỹ của dự báo, nhưng nếu cuối cùng, cái chết của Huân Nhi là vì Sở Triệu, vậy thật sự cũng quá châm biếm rồi.

Lẽ nào, Phát Thanh này cứ cố tình muốn lôi cái gọi là tình nghĩa, cái gọi là bạn từ thời thơ ấu, cái gọi mối quan hệ, và cái gọi là tin tưởng còn sót lại giữa các thính giả để nhào nặn phá hoại, cắt nát, đóng băng, rồi thả nó ở trước mặt anh, thì mới cảm thấy hài lòng, mới cảm thấy có hứng thú sao?

“Người sống chớ lại gần, cố nhân về quê hương!”

Ông già mặc một bộ trường bào hai màu trắng đen, lắc chiếc lục lạc đuổi những thi thể của mình vào trong khách sạn.

Ông chủ và phục vụ trong khách sạn đã chờ đợi từ lâu, con đường này cũng được xem là con đường tất phải đi qua của người cản thi, thường chỉ có người cản thi mới dừng chân nghỉ ngơi ở nơi này, trên thực tế, việc làm ăn ở nơi đồng không mông quạnh này, phần lớn đều dựa vào người cản thi để duy trì, cũng hiếm khi mới có loại chuyện giống như hôm nay, đột nhiên có bảy người từ bên ngoài tới.

Ông chủ khách sạn có gương mặt dài, trên mặt lộ ra vẻ khôn khéo của dân kinh doanh, có thể ngắm chuẩn cơ hội làm ăn của người cản thi để kinh doanh ở đây, cũng quả thực là một người can đảm và thận trọng, dù sao thì tuy rằng chuyện mà người cản thi làm đáng sợ, nhưng bọn họ thật sự cũng không thiếu tiền gì.

Chiêu đãi một người cản thi ở trọ hiển nhiên kiếm được không ít tiền, những thi thể mà mỗi lần người cản thi mang tới, phí thu xếp cho anh, phí thắp nến của anh, phí hương khói của anh, đều là một khoản thu không nhỏ.

"Phòng khách đã sắp xếp xong, chỉ có điều, hôm nay phải làm phiền đại sư một chút, phòng ở tầng hai đã chật kín người rồi, tôi sẽ chia căn phòng mà tôi thường ở cho đại sư ở." Ông chủ nói lời xin lỗi với ông già.

Ông già chắp tay, ông ta ngược lại cũng không để ý đến môi trường dừng chân của mình cho lắm, làm cái nghề cản thi này kiếm sống, việc màn trời chiếu đất thậm chí là mấy không sạch sẽ như cô hồn dã quỷ đều là chuyện thường thấy cả, ông già chỉ hỏi với vẻ hơi tò mò: "Hôm nay có nhiều người cùng nghề tới lắm sao?"

"Ngược lại cũng không phải, chỉ là hôm nay có bảy vị khách ở nơi khác tới, tuy rằng cùng nhau tới, nhưng lại không chịu ở chung một chỗ, bảy gian phòng khách trên lầu đều đã bao trọn rồi." Ông chủ giải thích.

"Ồ, nhiều khách nơi khác tới như vậy sao, đây cũng là chuyện hiếm thấy, mà bỏ đi, nến, vàng mã, rượu nước, than chì đều phải phục vụ cho tốt, cứ dựa theo quy tắc cũ mà làm, người sống như tôi có thể chịu thiệt thì chịu thiệt, nhưng đối với người đã khuất thì phải trịnh trọng một chút." Đại sư dặn dò.

“Nhìn ông kìa, đại sư, chút quy tắc này tôi còn có thể không hiểu được hay sao? Ông yên tâm đi, tất cả đều đã chuẩn bị đủ cả, đến lúc đó tôi sẽ tự mình dâng hương hóa vàng cho các đại gia này, đảm bảo sẽ phục vụ bọn họ vô cùng thoải mái.”

“Được, vậy cứ tiếp tục làm theo quy tắc cũ đi, tôi giao người, trên đường trở về sẽ thanh toán sau.”

“Được, chúng ta làm theo quy tắc cũ, đại sư cứ mời những đại gia này vào trong đi, bên ngoài xem chừng sau nửa đêm sẽ có mưa đó, không thể để đại gia này ướt sũng được.”

Đại sư gật đầu, lắc chiếc lục lạc: “Đi!”

Mười ba thi thể mặc áo quan triều Thanh nhảy vào trong khách sạn với tư thế rất đều nhịp.

“Tôi đi tắm một cái trước đã, lát nữa ông mang bữa tối qua đây là được.” Đại sư nói với ông chủ khách sạn một tiếng rồi đi thẳng vào phòng mình.

Ông chủ khách sạn và phục vụ tranh thủ thời gian làm việc, có đôi khi, tiếp đãi người chết thật sự còn phiền phức hơn tiếp đón người sống nhiều.

“Tiếng lục lạc.” Ngay khi nghe thấy tiếng lục lạc truyền tới bên dưới lầu, Huân Nhi vốn đang ngủ rất nông lập tức mở mắt.

Lúc này, Sở Triệu cũng đã tiến vào từ ban công, nhìn thấy huân Nhi đã tỉnh lại, anh ta trực tiếp nói: “Là người cản thi, anh nhìn thấy một ông già lắc lục lạc, dẫn mười mấy thi thể tiến vào nơi này.”

“Cuối cùng tình tiết cũng sắp bắt đầu rồi sao?” Huân Nhi hơi nhíu mày lại: “Chúng ta ra ngoài xem trước đi.”

“Anh sợ đánh rắn động cỏ.” Sở Triệu lo lắng.

Chương 906 Tình Tiết Người Cản Thi Mở Ra 2

“Anh không đi, nhưng năm người khác có thể nhịn được sao?” Huân Nhi nở nụ cười: “Là phúc không phải họa, là họa thì không thể tránh, cũng đã xem không ít phim cương thi Hồng Kông rồi, có được tin tình báo từ sớm, biết một vài tin tức, thường sẽ có tác dụng lớn trong việc sống còn sau này.”

“Được, nghe em cả.”

Hai người Sở Triệu và Huân Nhi cẩn thận mở cửa phòng, đứng ở bên tay vịn bằng gỗ ở tầng hai.

Xung quanh còn có năm người nữa, ba nam, hai nữ, bọn họ cũng đều đi ra khỏi phòng của mình, cùng quan sát bên dưới một cách cẩn thận và dè chừng.

Bên dưới là những chiếc bàn vuông dùng để ăn cơm.

Lúc này, mười ba thi thể đều mặc áo quan triều Thanh, mỗi người ngồi một bên cạnh bàn vuông, tổng cộng ngồi bốn bàn, có ba bàn ngồi đầy, còn một bàn thì chỉ có một người ngồi.

Trên bàn vuông trước mặt bọn họ đều có một bát hương đặt đấy, phía trên cắm đầy nén hương, bên dưới bàn vuông còn có một chậu than, tiền giấy bên trong còn chưa đốt cháy hết.

Phục vụ bưng cái bát đựng đầy than chì trong tay và bước ra ngoài, vừa nhẹ nhàng rắc than chì, vừa nói với giọng điệu có hơi sợ hãi: “Các vị đại gia, trong tiệm chúng tôi phục vụ đồ uống và thức ăn ngon, các đại gia cũng hãy thương xót, yên ổn qua một đêm nay ở nơi này, ngày mai cũng sớm trở về quê cũ, nhập thổ vi an.”

“Đêm nay đã định trước sẽ không yên bình.” Sở Triệu nhìn mười ba cỗ thi thể ngồi ngay ngắn ở bên dưới, nói một cách rất nghiêm túc.

“Yên bình thì đã không phải thế giới chuyện xưa rồi.” Huân Nhi ngược lại, trông có vẻ rất bình tĩnh, thực ra, bỏ qua một vài sự cam chịu của cô ta đối với Tô Bạch ngày trước, thì cô ta thực sự là một cô gái rất ưu tú, rất quả cảm, trở thành một tùy viên quân sự ở đại sứ quán trú tại Anh với thân phận là phụ nữ, cho dù có thế lực gia tộc chống lưng, nhưng cũng có sự tự tin tuyệt đối xuất sắc của chính cô ta mở đường.

Thậm chí, xét từ một mức độ nhất định, so với Sở Triệu từ nhỏ đã bị người trong nhà ép làm cảnh sát, phải đi trên con đường cảnh sát, thì Huân Nhi đối diện với thế giới chuyện xưa, cho dù là về tố chất tâm lý hay là về tính năng động chủ quan, đều cao hơn Sở Triệu một bậc.

“Quy định của Phát Thanh là chúng ta nhất định phải ở lại nơi này đến tối ngày mai, thời gian đại khái còn chưa đến một ngày, tối nay chúng ta đừng hòng được nghỉ ngơi, vốn dĩ anh còn cho rằng tối nay có khả năng sẽ không tiến vào tình tiết nguy hiểm, nhưng hiện tại mười ba thi thể này đã vào đây rồi, có nghĩa tối nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, khi tiến vào khách sạn này, anh còn đặc biệt đi tới chuồng ngựa để xem thử một chút, không có lừa, mà chỉ có hai con ngựa rất gầy yếu, xem ra không thể tìm được móng lừa đen rồi.”

“Anh xem phim trộm mộ nhiều quá rồi.” Huân Nhi lắc đầu với nụ cười mỉm: “Em đã hỏi Tô Bạch rồi, móng lừa đen chỉ có tác dụng phá sát khí, nhưng chỉ có thể làm chậm quá trình thi biến của thi thể có khả năng thi biến lại một chút mà thôi, còn với với thi thể đã thi biến, trên cơ bản, lại không có hiệu quả gì.”

“Anh cũng chỉ nói đùa chút thôi mà, đúng rồi, vừa rồi có một người đàn ông ở phòng bên cạnh dự định liên thủ với mấy người chúng ta, cùng nhau đoàn kết bảo vệ mạng sống, em cảm thấy thế nào?” Sở Triệu hỏi.

“Vậy anh đi bàn bạc một chút đi, em không có ý kiến, em muốn đi xuống xem trước đã.” Huân Nhi nói.

“Xuống dưới? Xuống dưới rất nguy hiểm đó.” Sở Triệu nói với vẻ hơi ngạc nhiên, bây giờ mười ba cỗ thi thể đó đều đang ngồi ở bên dưới, tuy rằng trên mặt đã dán bùa giấy nên đều bất động, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, thực ra những người này xảy ra vấn đề cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cũng bởi vậy mà so ra, có một tầng cầu thang ở đây, vẫn xem như có thể mang đến cho người một loại cảm giác an toàn.

“Không sao, lúc này mới tiến vào tình tiết chưa được bao lâu, dựa theo thẩm mỹ của Phát Thanh, chuyện xấu vẫn cần phải được chuẩn bị một chút, tô đậm thêm bầu không khí một lúc rồi mới xuất hiện, bây giờ em xuống dưới nguy hiểm chắc hẳn sẽ không lớn, thậm chí có thể đi tìm cơ hội kiếm được một vài thông tin tài liệu, nếu như lại qua một khoảng thời gian nữa, rất có khả năng không thể trở về được mất.” Huân Nhi giải thích.

“Thẩm mỹ của Phát Thanh sao?” Sở Triệu có hơi suy nghĩ đến một câu nói này.

“Ha ha, cách nói của Tô Bạch đấy, anh ấy nói với em phải cố hết sức suy xét chuyện trong thế giới chuyện xưa từ loại góc độ này, cũng giống như chơi điện tử vậy, phải nắm chắc rõ ràng khẩu vị và tiết tấu của trò chơi này, vậy trong lòng cũng có thể cơ bản biết được, quái xuất hiện ở nơi nào thì nơi đó sẽ có hố.

Sở Triệu gật đầu với vẻ hơi đăm chiêu, không thể nghi ngờ gì, cho dù anh ta và Tô Bạch rất khó trở về loại mối quan hệ anh em ngày trước đó, nhưng anh ta cũng không thể không thừa nhận, về phương diện thính giả và kinh nghiệm sinh tồn trong thế giới chuyện xưa, thì Tô Bạch quả thực có tư cách làm thầy anh ta.

Huân Nhi bắt đầu đi xuống dưới lầu, khi xuống tới cầu thang, trong lòng không khẩn trương đúng là giả, theo bản năng, Huân Nhi sờ lên chiếc nhẫn trên ngón tay mình, đây là vật mà mẹ ruột cô để cho, cũng được xem là vật truyền thừa trong gia tộc phía bên nhà mẹ ruột mình, vốn nó nên được truyền cho con cả dòng chính qua các thế hệ, nhưng bởi vì mẹ mình rất được thương yêu, lại thêm thân phận của cha mình nữa, cho nên ông ngoại mình mới cho mẹ chiếc nhẫn này, sau mẹ, chắc chắn sẽ đưa cho mình.

Gia đình mẹ ruột của Huân Nhi là dân tộc Mãn, trong nhà cũng không phải là gia đình đại phú đại quý gì, nhưng ông ngoại, bà ngoại, bao gồm cả mẹ ruột của cô ta đều là nghệ thuật gia nổi tiếng trong nước, cho dù là về phương diện sáng tạo nghệ thuật, hay là về nghệ thuật điện ảnh và truyền hình, đều rất có trình độ. Nhìn chung, rất nhiều minh tinh và đạo diễn đang hoạt động hiện này đều xuất thân từ dân tộc Mãn. Dân tộc giành lấy thiên hạ từ trên lưng ngựa vào năm đó đã dần dần lan tỏa ánh sáng của mình một lần nữa trong giới văn nghệ, sau khi trải qua những thăm trầm trong lịch sử cận đại.

Chương 907 Lại Xuất Hiện Thêm Một 1

Mà gia đình mẹ ruột Huân Nhi có gia phả được lưu giữ hoàn hảo, truyền thừa từ thế hệ Tương Lam kỳ Tề Nhĩ Cáp Lãng đó, là Nỗ Nhĩ, em trai của Hách Cáp, người con thứ sáu của Thư Nhĩ Cáp Tề, cho nên, chiếc nhẫn này, cho dù đặt ở trong bảo tàng thì cũng được xem là văn vật quý giá.

Huân Nhi vừa cảm giác cái lạnh trên chiếc nhẫn, vừa đi xuống cầu thang, khi băng qua vị trí mà mười ba cỗ thi thể đang ngồi, trong lòng Huân Nhi có loại cảm giác hồi hộp.

Trên lầu, có không ít thính giả khác nhìn thấy một màn này, có người đang kinh ngạc vì sự gan dạ của cô ta, có người thì đang cười nhạo sự ngu dốt của cô ta, còn có người đang lo lắng liệu cô ta có kích hoạt thức gì đó khiến thế cục lập tức rơi vào trong nguy hiểm từ sớm hay không.

Huân Nhi cẩn thận bước qua, ngay khi băng qua thi thể ngồi một mình bên cạnh chiếc bàn đó, cô ta đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, như thể đối phương đang nhìn mình, cho dù gương mặt của đối phương được dán một lá bùa lên, nên không nhìn rõ được gương mặt thật của ông ta, nhưng dường như cách một lá bùa, thật sự có một đôi con ngươi tối đen và lạnh lùng đang nhìn mình.

Huân Nhi đẩy nhanh tốc độ theo bản năng, sau khi đi băng qua, cánh cửa đối diện ở tầng dưới đột nhiên bị đẩy ra, ông già cản thi đó vừa chỉnh trang lại quần áo mới thay sau tắm rửa xong của mình, vừa đi ra ngoài, trông thấy Huân Nhi đứng ở ngoài cửa, ông ta có hơi ngạc nhiên, hỏi: “Ồ, tới vùng thôn

quê hoang dã này, lại còn có thể gặp được một cô gái xinh đẹp như vậy, sinh ra cũng thật ưa nhìn biết bao, giống như cháu gái tôi vậy.”

Khi ông già nói những lời này, trong đôi mắt chỉ có một vẻ quan tâm, rõ ràng là nhớ đến đứa cháu gái bảo bối của mình, ngược lại, không hề có một chút cảm giác dâm tà nào.

Huân Nhi hơi mỉm cười, trong một vài ký ức của cô ta, người lớn cũng chỉ xã giao vài câu với hậu bối vào các dịp lễ tết, cô ta nhẹ nhàng cúi đầu với ông già.

“Chà chà, không được rồi không được rồi, cô nương làm lão hủ tổn thọ mất, lão hủ tổn thọ mất thôi.”

Ông già vội vàng đỡ Huân Nhi một chút.

Bởi vì khi thính giả tiến vào trong này, đều được Phát Thanh thay đổi trang phục, biến thành quần áo thời nhà Thanh, tóc của thính giả nam cũng biến thành một bím tóc, cũng vì vậy, theo quan điểm của ông già này, Huân Nhi chắc hẳn là tiểu thư của nhà giàu sang nào đó, chứ con gái của gia đình nhỏ bình thường cũng sẽ không có khí chất như vậy, và cũng không thể hiểu được loại lễ nghi này.

“Cô nương, sợ sao?” Ông già chỉ vào những thi thể ngồi thẳng tắp quanh bàn, và hỏi.

“Vâng, có một chút.” Huân Nhi gật đầu, đáp.

“Đừng sợ, có chiếc lục lạc này trong tay, bọn họ sẽ không làm loạn đâu, khà khà, lão già cũng chính là người làm cái nghề này đấy, tuy rằng nghề này hơi mệt một chút, cũng không vẻ vang gì, nhưng ít nhất thì cũng kiếm được tiền nhanh, đợi lão gom đủ tiền, tích đủ của hồi môn cho cháu gái rồi cũng thu tay, không làm nữa, đợi ôm chắt thôi.”

Ông già còn cầm chiếc lục lạc màu bạc đó quơ trước mặt Huân Nhi.

Huân Nhi đặc biệt để ý đến chiếc lục lạc này, trong lòng lặng lẽ ghi nhớ.

“Cơ thể của Khang Hy ngã xuống khiến xương cốt gãy vụn, đối với cương thi mà nói, cơ thể mới là tiền vốn lớn nhất, cơ thể của cương thi còn quan trọng hơn cả vũ khí bản mệnh, bây giờ cơ thể của ông ta đã bị phá đến nát nhừ như vậy rồi, cũng có nghĩa thực lực của ông ta thực ra cũng đã giảm xuống chẳng còn lại mấy, cho dù bị người cản thi đó dùng thi thể chuột cưỡng chế điều khiển cơ thể, thì cũng chỉ là lợi hại hơn cương thi bình thường một chút, bên Huân Nhi có bảy người, tuy rằng đều là thính giả cấp thấp, nhưng cũng không đến mức gà mờ như người thực tập chưa tiếp nhận cường hóa, bảy người giải quyết một cương thi có hơi khó xơi, độ khó chắc hẳn không lớn mới đúng.”

Hiện giờ Tô Bạch chỉ thiếu điều một tay cầm bỏng ngô, một tay cầm coca mà thôi, bây giờ hắn thật sự dường chỉ còn lại mỗi chuyện xem phim này.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch đang nghĩ đến nguy cơ chết chắc của Huân Nhi rốt cuộc sẽ như thế nào, thì bên cạnh hắn lại một lần nữa xuất hiện sương mù.

Tô Bạch chậm rãi đứng dậy, những sương mù này đều tràn ra từ trong sáu căn phòng còn lại.

Lẽ nào, lại có thứ quỷ quái gì đó sắp chui ra sao?

Người xuất hiện trước đó là Khang Hy, lần này lại là ai ra ngoài đây?

Phúc Lâm hay là Ung Chính? Hoặc có lẽ là cháu trai Càn Long? Hay là vị BOSS đầu tiên, Nỗ Nhĩ, Cáp Xích?

Tuy rằng rất có khả năng là tiết tấu như vậy, nhưng Tô Bạch rõ ràng có một loại cảm giác không đúng, mà trước đó, mình cũng có loại cảm giác không đúng này.

Ví dụ như Phát Thanh đặt mình ở nơi này, thật sự chỉ là muốn mình làm một người đứng xem thôi sao?

Thế này cũng không phù hợp với thói quen của Phát Thanh!

Bây giờ nếu lại có thứ gì đó xuất hiện, chắc hẳn có thể nắm rõ được quy luật.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, nên lần này, Tô Bạch cũng không tự ý quyết định đi vào căn phòng đó nữa, mà là đứng nguyên tại chỗ chờ đợi.

Nếu như trong đó có thứ gì đó nên ra ngoài, vậy anh không đi tìm anh ta thì anh ta cũng sẽ ra ngoài thôi.

Sương mù bắt đầu càng lúc càng dày đặc, phần lớn sương mù đều từ trong các căn phòng xung quanh đều tập trung hòa tan với nước trong hồ, có một phần nhỏ thì tản ra ngoài, rời khỏi bờ ranh giới này.

Tô Bạch quay đầu nhìn qua, trong bức tranh bên ngoài ranh giới đó, bầu trời đang dần dần bị một đám mây màu đỏ máu che phủ, cho dù là trong đêm khuya, vẫn có thể phô bày ra một màu đỏ máu dưới sự chiếu rọi của ánh trăng.

Ngay sau đó ống kính máy ảnh dần dần hướng xuống dưới, sau khi đạt đến độ cao và vị trí góc nhìn của người bình thường, có thể nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một vầng trăng máu!

Thường thì mở đầu cho một bộ phim kinh dị, trước khi nguy hiểm xuất hiện, đều sẽ có một cảnh tương tự thế này, để mang đến cho khán giả một loại ám thị tâm lý và tô đậm bầu không khí.

Chương 908 Thói Quen Của Phát Thanh 1

“Ha ha, Phát Thanh không đi làm đạo diễn cũng thật đáng tiếc đấy.”

Tô Bạch trêu chọc, thực ra, hắn đương nhiên biết rõ Phát Thanh chắc chắn chẳng muốn đi làm đạo diễn gì đó, vì so với những đạo diễn phim kinh dị xuất sắc trên thế giới đó, Phát Thanh cao hơn bọn họ quá nhiều, một điểm đầu tiên chính là người ta chơi đều là hư cấu, nhưng Phát Thanh chơi lại là người thật, có thể so được sao?

“Kẹt kẹt kẹt… kẹt kẹt kẹt… kẹt kẹt kẹt…”

Trong một căn phòng truyền tới những tiếng vang vụn vặt, giống như một đàn chuột tụ lại với nhau gặm nhấm cọc gỗ, nhưng cũng lại giống như một đám rắn độc tập trung lại cùng nhau, cơ thể không ngừng cọ xát và trượt lên nhau.

Tóm lại, loại cảm giác này khiến người rất không thoải mái.

Tô Bạch đối mặt với cánh cửa đó, tập trung tinh thần đề phòng, đợi thứ không biết ở bên trong xuất hiện.

Tới đi, tới cho tôi xem xem, lần này, lại là thứ quái quỷ gì nữa đây!

“Rầm rầm…”

Ngay khi Tô Bạch đang tập trung chờ đợi, thì từ trong căn phòng đó đột nhiên có một đàn dơi bay ra ngoài, trên cánh của những con dơi này đều mang theo hoa văn màu đỏ như máu,

ngay khi bọn chúng bay ra ngoài, cũng mang theo mùi máu tanh nồng đậm.

Những con dơi này bắt đầu bay xung quanh Tô Bạch, loại cảm giác này, loại hoàn cảnh này, và loại hình ảnh này, khiến Tô Bạch cảm thấy có chút không chân thực, mình thân là một Huyết tộc, vậy mà lúc này lại bị một đàn dơi vây quanh.

"É é…"

Toàn bộ lũ dơi đồng thời phát ra tiếng kêu vô cùng chói tai đến rát cổ bỏng họng, sau đó cơ thể chúng nổ tung, hóa thành một màn sương máu rơi đầy trời.

Trong lòng Tô Bạch lập tức báo động, sau đó chân trái giẫm lên trước một bước, cả người dùng sức lùi về sau nhờ vào lực phản kích này.

Trong phút chốc, màn sương mù này ngưng tụ lại, một người đàn ông mặt mày dữ tợn hiện ra nguyên hình, người đàn ông để trần cơ thể, cả người từ trên xuống dưới lộ ra một loại trắng bệch kỳ quái, trông giống như người mắc bệnh bạch tạng, hơn nữa trên gương mặt của người đàn ông toàn là những đốm màu đỏ tươi và dày đặc, những đốm này thi thoảng lại nổi lên một ít bọc máu, khiến người cảm thấy rất ghê tởm buồn nôn.

Thậm chí chỉ riêng nhìn gương mặt người đàn ông này thôi, anh đã hoàn toàn không thể phân ra được rốt cuộc anh ta là người ở khu vực nào.

"Ặc…"

Người đàn ông vươn đầu lưỡi liếm môi mình, khom hai vai, sau đó đôi chân đột nhiên phát lực, bổ thẳng về phía Tô Bạch. Đợi sau khi kéo gần khoảng cách, người đàn ông trực tiếp tung một quyền vào đầu hắn.

Tô Bạch hiển nhiên sẽ không yếu thế, hơn nữa xét từ phương diện nhận biết sức mạnh, thì sức mạnh của cơ thể đối phương hình như cũng không đáng sợ cho lắm, ít nhất thì còn kém xa Khang Hy trước đó.

Chỉ có điều, ngay khi một quyền của Tô Bạch đánh tới, lại không thể đụng đến được nắm tay của đối phương, mà nắm tay của đối phương lại trực tiếp hóa thành sương mù tản ra bốn phía, một nắm đấm của Tô Bạch hoàn toàn đánh hụt, ngay sau đó, đối phương lại ngưng tụ ra cơ thể ngay bên cạnh hắn, rồi vung một quyền thật dữ dội vào ngực hắn.

"Bốp!"

Tô Bạch ăn trọn một quyền này, cơ thể có hơi lảo đảo lùi về sau ba bước, còn đối phương dừng lại nguyên tại chỗ, nhìn cánh tay mình, rồi lại nhìn bộ dáng của Tô Bạch, lắc đầu với vẻ hơi bất mãn, hình như anh ta rất bất mãn đối với lực sát thương từ đòn tấn công của mình.

Tô Bạch duỗi tay nhẹ nhàng vỗ lên ngực mình, sau đó cơ thể từ từ cúi thấp xuống, làm ra tư thế phòng thủ, chủ động vất quyền chủ động đi.

"Hây…"

Hai chân đối phương bật khỏi mặt đất, cả người vút lên, nhanh chóng đáp về phía Tô Bạch, trực tiếp lấy đầu Tô Bạch.

Hai bàn tay của Tô Bạch mở ra, trực tiếp đánh trả lại hai quyền ở phía trên.

"Vù!"

Thân hình của đối phương lại hóa thành sương mù máu, khiến hai bàn tay của Tô Bạch hoàn toàn đánh hụt, ngay sau đó, cơ thể của đối phương lại xuất hiện phía sau hắn, trên mười ngón tay lập tức mọc ra mười móng tay dài màu máu, đâm thẳng vào huyệt vị sau lưng Tô Bạch.

“Chỉ anh biết chắc?”

Cơ thể của Tô Bạch lập tức hóa thành sương mù máu, cho dù mười móng tay của đối phương có mang theo tiếng xé gió, thì vẫn hoàn toàn đánh hụt như cũ, lần này, đối phương hoảng hốt, dự định lùi lại, thế nhưng Tô Bạch lại bắt chước tiếp, xuất hiện phía sau anh ta, tung một đòn thật mạnh lên cổ đối phương.

“Bốp!”

Cổ của đối phương bị một đòn này của Tô Bạch đánh nát, ngay cả đầu cũng đã nứt toác ra, cơ thể không đầu quỳ trên mặt đất.

Tô Bạch đứng ở một bên, nhìn chằm chằm vào cơ thể không đầu này.

Sao anh ta lại yếu như vậy?

Một đám huyết khí ngưng tụ phía sau Tô Bạch một cách im hơi lặng tiếng, rồi ngưng tụ ra một cái miệng, sau đó cắn thẳng lên cổ Tô Bạch!

“Mẹ nó!”

Tô Bạch bất ngờ không kịp đề phòng, hai tay tóm lấy cái miệng đó theo bản năng, nhưng đối phương vẫn cắn chặt vào cổ mình như cũ, hơn nữa còn đang điên cuồng hút máu trên người mình!

Trên thi thể không đầu dần dần hiện tại ra một vệt màu đỏ hồng, anh ta lại chậm rãi đứng dậy, ngay cả cái đầu đã nổ nát bấy cũng từ từ mọc lại.

“Răng rắc!”

Tô Bạch cuối cùng cũng cố gắng cạy được cái miệng đó từ trên cổ mình xuống, còn kéo rách cả một miếng thịt trên cổ mình theo.

“Bộp!”

Cái miệng này bị hắn ném lên mắt đất, rồi hắn duỗi chân giẫm lên, đạp bét nhè.

Người đàn ông đối diện duỗi tay sờ mặt mình, một cái miệng mới lại mọc ra, khóe miệng dường như còn mang theo một nụ cười Âu Mỹám, chỉ có điều, vì những thứ chi chít trên gương mặt anh ta đó thực sự quá nhiều, cho nên hiển nhiên không thể nhìn rõ được biểu cảm cho lắm.

“Huyết tộc.”

Trong miệng Tô Bạch phun ra hai chữ này.

Đối phương dường như không hiểu lời này có ý nghĩa gì, mà vẫn tiếp tục cười nham hiểm.

Cũng may, đối phương cũng không hút được quá nhiều máu tươi của mình, đương nhiên, ít nhất xét từ hiện tại thì mức độ huyết thống Vampire của đối phương cao hơn Tô Bạch không ít.

Chí ít thì Tô Bạch cũng không thể chơi loại thủ đoạn dựa vào sương mù máu để ngưng tụ ra từng cơ quan của mình được.

Chương 909 Thói Quen Của Phát Thanh 2

Nhưng cũng may, hình như đối phương cũng không biết ma pháp, nên lực sát thương từ đòn tấn công xác thịt thực sự cũng rất có hạn, giống với Khang Hy trước đây, cũng chỉ biết dùng sức mạnh của cơ thể, mà không biết dùng những thủ đoạn khác của cương thi.

Phải biết rằng, cương thi ở cấp bậc cao thật sự, sở hữu không ít thủ đoạn đặc biệt, mà Khang Hy trước đó lại chỉ biết quấn lấy Tô Bạch liều chiến bằng cơ thể.

"Vù vù…"

Đối phương vươn đầu lưỡi, cơ thể vặn vẹo, lại hóa thành sương mù máu, bay về phía Tô Bạch.

Tô Bạch cũng không hóa thành sương mù theo, mà lại chủ động xông qua, ngay khi sương mù máu bao phủ lấy hắn, xung quanh hắn lập tức dâng lên một tầng băng lạnh, trong nháy mắt, băng lạnh tản ra, trực tiếp bắn ra khắp bốn phía, khí lạnh dày đặc lạnh đến thấu xương, sương màu máu dường như hoàn toàn không ngờ được Tô Bạch còn có một chiêu này, nên không thể không hiện ra nguyên hình.

Đối phương xuất hiện trước mặt Tô Bạch, Tô Bạch xoay người húc thẳng bả vai tới.

"Rầm…"

Một tiếng giòn tan vang lên, cơ thể của đối phương trực tiếp tản ra!

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, đây là hiện tượng giả!

Đối phương đã dùng một phần nhỏ sương mù máu ngưng tụ ra thân ảnh của mình ngay khi vừa mới phải hứng chịu băng lạnh đánh lén của mình.

"Hầy…"

Một tiếng cười lạnh truyền tới sau lưng Tô Bạch, ngay sau đó, hai bàn tay, một cái quấn lấy cổ hắn, cái còn lại thì chụp lên đầu hắn, đồng thời, hai chân của đối phương cũng ngoắc vào eo của hắn.

Đây là một tư thế cực kỳ hạ lưu, chẳng có gì khác biệt với mấy tên đầu đường xó chợ đánh nhau cả, nhưng đối phương cũng chỉ có thể làm như vậy mới có thể bù lại vấn đề tấn công không có đủ lực sát thương.

"Phập!"

Vị trí sau gáy Tô Bạch bị răng của đối phương xuyên thủng, máu tươi ào ạt bị hút ra, rồi bị đối phương nuốt vào trong bụng.

Tô Bạch bắt đầu giãy dụa, nhưng đối phương đè lên phía sau hắn rất chặt chẽ, mặc cho Tô Bạch không ngừng tấn công và giãy giụa, thì anh ta vẫn chẳng mảy may nhúc nhích, bởi vì anh ta biết, chỉ cần tiếp tục duy trì vị trí này, chỉ cần tiếp tục giữ nguyên tư thế này, và chỉ cần tiếp tục hút máu, thì toàn bộ thương thế của mình đều sẽ nhanh chóng hồi phục, đồng thời, kẻ địch của mình sẽ càng lúc càng suy yếu, và bị mình giết chết.

Dần dần, Tô Bạch phát hiện ra mình càng giãy dụa, thì đối phương dường như càng cố tình duỗi dài răng nanh của anh ta ra, càng đâm sâu vào trong máu thịt của mình hơn, thậm chí ngay cả xương cốt của mình cũng cảm giác được sự sắc nhọn từ răng nanh của đối phương.

Tới đi, đâm vào nữa đi, lại đâm sâu hơn nữa đi!

Tô Bạch trước đó còn đang ra sức giãy dụa điên cuồng, trong nháy mắt cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, nếu như vị Khang Hy trước đó chỉ là da dày thịt béo thì vị hiện tại đây quả thực là một con gián đập mãi không chết, cho dù là với thực lực của Tô Bạch hiện tại, có thể giành được ưu thế khi đối chiến với anh, nhưng lại rất khó chuyển ưu thế thành thế thắng, huống chi khả năng kiểm soát năng lực Huyết tộc của đối phương lại càng cao hơn mình một chút, dù sao thì, Huyết tộc vốn cũng rất khó giết chết.

"Rắc!"

Một tầng vảy màu đen xuất hiện trên vị trí sau gáy của Tô Bạch, một nguồn sức mạnh nóng rực lập tức phun ra, phải biết rằng, lúc trước mập mạp chỉ tùy tiện vỗ một cái lên miếng vảy trên vai Tô Bạch, mà nửa bàn tay đã trực tiếp tan chảy.

"Á á á á á á á á á á!"

Vị Vampire này chỉ cảm thấy răng nanh của mình trong nháy mắt bị cắt đứt, đồng thời khí tức nóng rực đáng sợ cũng tiến vào trong cơ thể mình hệt như cái cách mà mình đã hút máu trước đó, điều này khiến cho trong cơ thể mình lúc nóng bừng như núi lửa phun trào.

"Bịch!"

"Bịch!"

"Bịch!"

Anh ta rớt khỏi người Tô Bạch, cơ thể từ trên xuống dưới bắt đầu không ngừng bùng cháy, giống như cây trúc bị đốt, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Tô Bạch quay người, giơ hai tay lên một cách bình tĩnh, hai khẩu Địa ngục hỏa shotgun xuất hiện trong tay hắn.

“Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi!”

“Bằng! Bằng! Bằng…”

Đạn của Địa ngục hỏa shotgun trút xuống, trong này hiển nhiên bao gồm cả oán khí của Tô Bạch đối với con hàng này, con hàng này thực sự rất khó chơi, khiến cơn tức của Tô Bạch cũng bị tích tụ nhiều lên.

Cơ thể của Vampire không ngừng nổ tung, tuy rằng thân thể vẫn còn đang không ngừng hồi phục, nhưng tốc độ bị thương lại vượt xa tốc độ hồi phục, lúc này phần lớn máu thịt trên người anh ta đã không còn, mà lộ ra xương cốt trắng hếu.

Anh ta bắt đầu chạy trốn, quả thực, anh ta đang bắt đầu chạy trốn, hơn nữa, anh ta cũng không trở về căn phòng mà mình đã đi ra, mà là chạy về phía căn phòng đã sụp đổ trước đó, bên ngoài bờ ranh giới là thế giới mà Huân Nhi đang ở!

Trong nháy mắt, dường như có một tia chớp xẹt qua đầu Tô Bạch, hắn cuối cùng cũng hiểu rốt cuộc Khang Hy trước đó và Vampire hiện tại từ đâu mà tới, cuối cùng cũng biết mình bị Phát Thanh sắp xếp ở nơi này là có mục đích!

“Chết tiệt, không cho phép đi xuống đó!”

Cơ thể của Tô Bạch đứng phắt dậy ngay tại chỗ, đuổi theo Vampire đó với tốc độ cực nhanh, hắn duỗi tay, kẹp cổ đối phương, ý đồ muốn kéo đối phương trở về.

Con hàng này không thể xuống đó được, nếu anh ta xuống đó sẽ biến thành hình thức giống với Khang Hy trước đó, tiến vào trong tình tiết thế giới chuyện xưa mà Huân Nhi đang ở với một phương thức khác, và trở thành một tình tiết nguy hiểm!

Thế nhưng, đối phương chỉ hét một tiếng chói tai, cơ thể nổ tung, hóa thành một màn sương máu rất nhạt, thoát khỏi sự kìm hãm của Tô Bạch, trực tiếp vượt qua ranh giới đó.

Cơ thể của Tô Bạch lảo đảo một cái, suýt chút nữa thì hắn cũng bị mang xuống dưới theo.

Chương 910 Cô Ả Ngu Xuẩn 1

"Cô nương, lão thấy giữa trán cô lộ ra vẻ anh khí kiên cường, chắc chắn bình thường cũng luyện võ đúng không?"

Ông già cản thi rõ ràng đã nhìn ra được nhuệ khí mang theo trên người Huân Nhi khi tu luyện kiếm sĩ gần đây, đương nhiên ở cấp bậc này như Huân Nhi, chắc chắn không thể làm đến được được loại thu ghém tự nhiên như Tô Bạch, chỉ là, ông già chắc chắn cũng không biết kiếm sĩ phương Tây là gì, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra được Huân Nhi là người luyện võ.

"Vâng, có từng luyện một chút ạ." Huân Nhi gật đầu, đáp.

Ông già ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, ở triều Thanh, quả thực có một bộ phận nhỏ phụ nữ dân tộc Mãn bị tập tục của phụ nữ người Hán đương thời dẫn đến việc cùng nhau bó chân, nhưng khi ấy thái hậu Hiếu Trang đã từng hạ ý chỉ, bất cứ cô gái nào bó chân bước vào cung đều sẽ bị chém chết, từ Hoàng Thái Cực đến mấy đời hoàng đế Thuận Trị, cũng đều có văn tự ngăn cấm tập tục bó chân này, cho nên hiện tại, phụ nữ dân tộc Mãn cũng không còn bó chân nữa, tiểu thư quý tộc có thể cưỡi ngựa bắn cung, cũng không tính là chuyện hiếm thấy, ít nhất thì phim cung đấu nhà Thanh cũng không bị tính là não tàn về mấy hình ảnh này.

"Ha ha." Ánh mắt của ông già liếc nhìn bàn chân không bó của Huân Nhi với vẻ hàm súc, lắc đầu có hơi thất vọng, khi ấy cháu gái nhà mình bó chân đau đến mức kêu gào thảm thiết, khiến ông ta đau lòng rất lâu, nhưng cũng không có cách nào

khác, phụ nữ tộc Hán không bó chân thì sẽ bị người chê cười, hơn nữa sau này lớn lên cũng không gả được ra ngoài, ông già cũng không muốn cháu gái mình tiếp nối mình làm cái nghề này, quanh năm ở chung với người chết, kiếm tiền lén lút, một là việc xấu không thể gặp người, hai là cũng dễ dàng tổn hại âm đức, hại đến con cháu.

"Cô nương, đi dạo đêm ở nơi này cũng không an toàn cho lắm đâu, đây là bùa mà lão thường vẽ cho mình, mang trên người có thể cầu bình an."

Đây chính là kỳ ngộ, kỳ ngộ trong thế giới chuyện xưa.

Tại sao ở trong thế giới chuyện xưa, có người bằng mọi giá cẩn thận tránh né toàn bộ nguy cơ, mà có người lại cố tình đi tới nơi có khả năng mang tới nguy hiểm?

Cái sau rõ ràng càng có dã tâm hơn cái trước, mà trước mắt, Huân Nhi lại thuộc về cái sau.

Nhận được lá bùa mà ông già đưa cho, Huân Nhi tiếp tục nhẹ nhàng cúi đầu.

"Cảm ơn cụ."

"Khách sáo rồi, khách sáo rồi, đúng rồi, nơi này kỳ quái dọa người, cô nương vẫn nên đi lên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vâng, cụ cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Huân Nhi quay người, trong tay cầm lá bùa định đi lên lầu, ngay khi băng qua bên bàn những người chết đang ngồi ở nơi đó, cô ta đột nhiên lại sinh ra loại cảm giác bị "nhìn chằm chằm" đó, Huân Nhi cố tình quay người lại, nhìn cỗ thi thể mặc quần áo rõ ràng còn mới toanh đó, lặng lẽ ghi nhớ đặc điểm của ông ta, rồi mới quay người đi lên tầng.

Đợi sau khi lên lầu, Huân Nhi mới phát hiện phòng ở của các thính giả đã xuất hiện một vài sự thay đổi, vốn trên cơ bản bảy người đã bao mua bảy căn phòng trên tầng hai của khách sạn này, nhưng bây giờ, những căn phòng khác đều trống không, tất cả mọi người đều tập trung trong hai căn phòng, chắc hẳn là muốn mọi người tập trung lại với nhau, tránh cho làm việc một mình xuất hiện nguy hiểm.

Sở Triệu đứng ở ngoài cửa đón cô: "Lão già đó cho em thứ gì vậy?"

"Một vài lá bùa." Huân Nhi rút hai lá ra, đưa cho Sở Triệu.

Sở Triệu cầm trong tay, nhìn: "Cảm thấy nó không hữu ích bằng thứ đổi từ trong cửa hàng Wechat trước đây, chẳng cảm giác được một chút khí tức năng lượng nào cả."

Đây là sự thực, thứ đổi được từ cửa hàng wechat có thể đắt đỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì về chất lượng, Phát Thanh vẫn cần đảm bảo danh dự của mình mà, nó có thể đổi cách chơi anh ở nơi khác, nhưng ở một vài nơi, nó lại đặc biệt tuân thủ quy tắc.

"Có chút ít còn hơn không." Huân Nhi đáp.

"Ừm, bây giờ chúng ta ở hai phòng này, năm người bọn họ ở trong một phòng, còn chúng ta vẫn là hai người ở một phòng, đây là anh kiên quyết làm như vậy." Sở Triệu nói.

Huân Nhi gật đầu: "Đây là điều nên làm thôi, hai người chúng ta ở chung, dù sao cũng hiểu rõ nhau, nếu như liều lĩnh ở chung với bọn họ, ngược lại cũng không tốt cho chúng ta, ít nhất thì hai người chúng ta cũng có thể tin tưởng được đối phương."

Hai người Sở Triệu và Huân Nhi đi vào trong phòng, cửa phòng bên cạnh có một cô gái đang đứng đó, xương mày của cô ta hơi nhô ra, môi hơi mỏng, rất dễ dàng mang đến cho

người một loại cảm giác không tốt, cô ta rõ ràng có hơi bất mãn với việc Sở Triệu kiên quyết hai người họ ở chung một phòng, nhưng lại chỉ nói với vẻ tức giận: "Tôi, các người sẽ không phải là một đôi ở thế giới hiện thực đấy chứ? Ở trong thế giới chuyện xưa mà cũng không nhịn được muốn sáng tạo người à?"

"Cô ta tên là Từ Hồng." Sở Triệu nhỏ giọng nói, rõ ràng anh ta đã làm quen và tiếp xúc với những người khác.

Huân Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn cô gái tên Từ Hồng này.

"Này, làm sao, trên người tôi cũng không có thuốc tránh thai với bao cao su, bằng không tôi thật sự cũng có thể cho các cô mượn rồi, nhưng mà, lẽ nào cô không cảm thấy thụ thai, có em bé trong thế giới chuyện xưa là một chuyện rất thú vị hay sao?" Từ Hồng vẫn còn tiếp tục châm biếm.

Chương 911 Cô Ả Ngu Xuẩn 2

Huân Nhi trực tiếp đi tới, bước đến trước mặt Từ hồng.

Từ Hồng không cam lòng yếu thế, khóe miệng còn mang theo một nụ cười mỉm nhìn cô ta.

“Bốp!”

Một tiếng trong trẻo vang lên, mặt trái của Từ Hồng trực tiếp xuất hiện một dấu bàn tay.

“Cô…”

Từ Hồng rõ ràng không ngờ Huân Nhi sẽ thẳng thắn như vậy, trực tiếp vả mình một cái, cũng trực tiếp trở mặt.

Một con dao găm tản ra tia sáng lạnh lùng xuất hiện trong tay Huân Nhi: “Quản cái miệng cô cho tốt, giết thính giả trong thế giới chuyện xưa cũng sẽ không phá hỏng quy tắc của Phát Thanh đâu.”

Môi của Từ Hồng hơi mấp máy một chút, muốn buông lời tàn nhẫn nhưng lại không biết nói thế nào, cô ta muốn gọi những người khác ở trong phòng ra nhưng cũng có hơi không gọi ra khỏi miệng được, thậm chí khi muốn phản kháng, lại nhìn tư thế này của Huân Nhi, trong lòng cô ta cũng có hơi nhút nhát.

Mà cho dù những người khác ở trong phòng có bị cô ta gọi ra, thì bọn họ cũng sẽ không vì một cái tát của mình mà ra mặt giúp cô ta, bọn họ cũng không bằng lòng lục đục nội bộ trước vào lúc này, thi thể dưới lầu và cả môi trường đồng không

mông quạnh này đã sớm báo trước nguy hiểm đang tới gần rồi, ai lại nổi hứng đi nội chiến vào lúc này cơ chứ?

Cũng bởi vậy mà hiện tại, những người khác sẽ cố hết sức nhân nhượng cho khỏi phiền, và cố hết sức bao dung chuyện này.

"Chúng ta vào thôi." Huân Nhi cũng chẳng muốn phải tiếp tục ở đây cãi cọ với Từ Hồng, mà đi thẳng vào trong phòng.

Sở Triệu nhún vai, không biết tại sao, vừa rồi anh ta lại như thể nhìn thấy bóng dáng của Tô Bạch trên người Huân Nhi, rốt cuộc cô gái này có bản tính như vậy, hay là thật sự học theo người đó?

Có lẽ cả hai cái đều có đi, dù sao Huân Nhi cũng từng trải qua huấn luyện trong quân đội, ở trong quân đội, một cô gái muốn có thành tích thì phải ra mặt, không nóng nảy một chút như vậy, thì bạn thật sự rất khó mà trụ vững được, nhưng hành động độc lập mang tính tiêu biểu của người đàn ông đó, cũng vẫn tiếp tục tồn tại và mạnh mẽ lên trong thế giới chuyện xưa, có khả năng cũng được xem là một loại dẫn dắt đối với Huân Nhi.

Sau khi Sở Triệu tiến vào phòng, nhìn thấy Huân Nhi đã dán bùa lên tay mình, trước khi hai người tiến vào thế giới chuyện xưa đã hối đoái một vài thứ tương tự với lá bùa và nước thánh, có sợ hỗ trợ của Cố Phàm, nên vật phẩm và lượng trang bị của bọn họ đều cao hơn năm người bên cạnh khá nhiều, đây cũng là nguyên nhân cơ bản khiến năm người phòng bên cạnh bằng lòng ngầm đồng ý để hai người bọn họ tiếp tục ở chung một phòng. Bọn họ xem như cũng nhìn ra được, tuy hai người này cũng là thính giả cấp thấp như đám người mình, nhưng bối cảnh và gia tộc của người ta rõ ràng phong phú hơn cả năm người mình cộng lại nhiều.

Sở Triệu cũng mau chóng tới giúp dán bùa: “Chúng ta định ở nơi này thủ vững trận địa sao?”

“Giai đoạn đầu, đại khái cứ như vậy đi, nếu như sự việc thực sự vượt qua tầm kiểm soát, và nếu như những thi thể bên dưới xảy ra vấn đề gì khiến cho nơi này hỗn loạn, vậy Sở Triệu, anh phải nhớ kỹ, chiếc lục lạc màu bạc trong tay người cản thi đó, có tác dụng lớn đối với chúng ta, rất có khả năng thứ đó chính là cửa sinh của chúng ta.”

“Ừm, anh biết rồi.” Sau khi Sở Triệu dán xong bùa, còn lôi nước thánh cấp thấp vẩy một ít ra sau cửa phòng, tương đương với có thêm một tầng bảo vệ.

Sau khi làm xong những chuyện này, Huân Nhi đứng bên ban công, Sở Triệu cũng đi ra theo. Lúc này, hai người mới phát hiện ra, trăng trên trời đã biến thành trăng máu.

“Là trăng máu.” Sở Triệu cảm thán.

Huân Nhi cúi đầu nhìn xuống tay vịn, rồi mở miệng nói: “Bên ngoài khách sạn này có hàng rào bao quanh, yêu cầu của nhiệm vụ chính là muốn chúng ta không được phép rời khỏi khách sạn này trước tối mai, nhưng chúng ta chắc hẳn có thể rời khỏi ngôi nhà này, chỉ cần không ra khỏi một vòng hàng rào xung quanh này, thì cũng không tính là trái với quy tắc.”

“Ừm, cái này anh cũng nhìn ra được, trước đó những người phòng bên cũng có người nói đến chuyện này, chỉ là bọn họ cảm thấy, đối mặt với cương thi ở một nơi trống trải, ngược lại sẽ không có lợi bằng khi ở trong khách sạn, dù sao thì cương thi ít nhất sẽ không giống như máy ủi đất phá hủy cả căn nhà, chúng ta cũng có thể lợi dụng địa hình trong khách sạn để đi đường vòng với cương thi.”

Huân Nhi ngẩng đầu, nhìn lên trên: “Nóc nhà cũng có thể lên được nhỉ, em thắt một dây thừng trước, nếu như tầng hai

đã không cản được cương thi, thì chúng ta vẫn nên rút lui lên nóc nhà trước tiên.”

“Được, anh đi tìm dây thừng.”

“Ừm.”

Huân Nhi vỗ tay, cô biết rõ, nguy hiểm thực sự có hơi cấp bách rồi, tình tiết nên xảy ra cũng đã nhanh chóng xảy ra, chỉ có điều, lúc này, Huân Nhi vẫn quay đầu, nhìn lên vầng trăng máu trên trời.

Anh ấy đã tiến vào thế giới chuyện xưa rồi sao?

“Cô ả ngu xuẩn, cô ả ngu xuẩn, Sở Triệu cũng ngu dốt nốt, ôi.”

Lúc này, người đàn ông mà Huân Nhi nghĩ trong lòng đang ngồi trên nền gạch nhìn xuống tất cả những chuyện này, đồng thời còn đang không ngừng chửi cô ta ngu.

“Bước đầu tiên trong quá trình phát triển cốt truyện chắc chắn là cho ông già cản thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết, sau đó những thi thể mất đi sự trói buộc mà biến thành cương thi, một đám ngu dốt, chỉ biết trốn ở tầng hai dựng “lô cốt”, bị động phòng thủ.

Với tình tiết này, chắc hẳn nên chủ động một chút, trực tiếp chuyển xuống dưới tầng ở chung phòng với ông già cản thi đó, cùng nói chuyện, đánh bài, không để ông ta ngủ, cố hết khả năng để ông già không chết mất, đến khi ấy, cho dù những thi thể này cũng đã thi biến rồi, nhưng có lão già đó ở chung thì ít nhất độ khó cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.” Tô Bạch vỗ lên trán mình, có hơi cạn lời.

Đương nhiên, loại oán hận này, thực ra cũng chỉ là quan tâm thì loạn mà thôi, dù sao mình cũng là người lão làng rồi, còn kinh nghiệm của đám người Huân Nhi suy cho cùng cũng

không phong phú như mình, nhìn nhận vấn đề cũng sẽ không sâu xa như mình!

Nhưng ít nhất, sau khi bản thể của Huân Nhi tiến vào, còn dám xuống dưới đi một vòng, như vậy đã xem như rất không tệ rồi, còn tốt hơn nhiều so với tên nhát gan Sở Triệu đó, con mẹ nó chứ, con hàng này vẫn còn là cảnh sát cơ đấy, còn phải dựa vào một đứa con gái chỉ huy trong thế giới chuyện xưa.

Chương 912 Cương Thi Xổ Lồng 1

Tô Bạch duỗi tay sờ lên cổ mình, vết thương ở nơi đó vẫn chưa hoàn toàn khép lại, thực ra lúc này, trên cơ bản trong lòng hắn cũng đã biết rõ vị trí mà Phát Thanh đặt cho mình trong thế giới chuyện xưa này.

Được rồi, có phải mày muốn vào cứu người không? Tao cũng chẳng cản mày đâu, mày cứ cứu đi, mày có bản lĩnh thì phá hỏng hết tất cả mọi thứ sẽ xuất hiện ở nơi này đi, đừng để bọn họ xuyên qua ranh giới kia nữa, nếu không làm được, thì có nghĩa mày sẽ hại chết người mà mày muốn cứu. Bản thân mày tự chọn đi…

Phát Thanh đại khái có thói quen và suy nghĩ như vậy, không thể không có, Tô Bạch cũng có hơi khâm phục sự sắp xếp này của Phát Thanh, nếu bản thân hắn không phải người tham gia mà là người đứng xem, thì lúc này chắc hẳn nên cầm một tách cà phê và ngồi xuống, cùng nhìn màn biểu diễn này với vẻ khá có hứng thú.

Sự giãy dụa vào nhân tính, sự giằng xé giữa ích kỷ và lợi ích, sự đổ vỡ giữa bản thân mình và người khác, các loại tình tiết và yếu tố khác nhau, thường có thể đâm sâu vào trong lòng khán giả.

Cũng chỉ có Phát Thanh, mới có thể vì theo đuổi cái thứ gọi là tính cốt truyện, mà không ngừng đi theo hướng cực đoan, và không ngừng sáng tạo, thậm chí, nó đã biến thành một loại bệnh trạng, nhưng bởi vì nó là Phát Thanh, cho nên

nó muốn chơi thế nào thì cứ điên cuồng như thế, cũng chả sao cả.

Hơn nữa, còn có một điểm mà Tô Bạch biết rõ, cương thi và Huyết tộc đã xuất hiện trước đó chắc chắn có liên quan đến mình. Hắn vê đầu ngón tay tính toán, tiếp sau đây vẫn còn lại năm căn phòng nữa, liệu rằng lát nữa có xuất hiện cục băng không? Tay súng? Một kẻ trên người toàn là máu? Hay là một tên trên người có vảy rồng?

Mình chính là người canh cửa, quyền quyết định nằm trong tay mình, thả cho đi thì mình cũng không sao, nhưng độ khó mà Huân Nhi phải đối diện cũng sẽ vì vậy mà tăng lên, mà nếu không thả thì mình phải nghiền chết, đập chết rồi lại gõ chết từng tên một!

Nhưng mình có thể đập chết được mấy tên đây?

Thật sự phải liều cả cái mạng mình vào hay sao, phải liều vì người khác sao?

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hai tay sờ mặt theo bản năng, lúc này, rất khó kêu hắn đi hạ quyết tâm gì đó, thật sự rất khó, đi vứt bỏ mạng của mình vì mạng sống của Huân Nhi, hắn cũng không ngu như vậy, cũng không đơn thuần như vậy, nhưng cứ để Huân Nhi chết đi như thế, trong lòng Tô Bạch cũng cảm thấy không thoải mái.

"Bỏ đi, cứ cố hết sức làm, rồi thuận theo ý trời vậy."

Tô Bạch cũng chỉ có thể dùng loại lời nói không thể chu toàn này để an ủi chính mình, lúc này, dường như cũng chỉ có loại thái độ tiêu cực này mới thích hợp với mình nhất.

Ông già cản thi quay đầu trở về phòng, cầm bình rượu lên, rót một chén rượu Thiệu Hưng cho mình, rồi từ từ nhấp một ngụm.

"Khà…"

Ông ta vỗ vào miệng, rượu nhà mình ngâm, uống vào mới có ý nghĩa.

Ông già quay người, góc áo khoác quét lên bàn một cái, bình rượu bị hất đổ, ông già nhanh tay nhanh mắt lập tức ngồi xổm xuống để đỡ, tay bắt lấy bình rượu, nhưng dưới chân vừa vặn lại trượt một cái, cơ thể lảo đảo rồi ngã xuống, nhưng cho dù là khi sắp ngã, ông già vẫn ôm bình rượu không rời tay, dù sao cũng chỉ là ngã một cái mà thôi, còn rượu thì cũng không thể đổ được, một đường vừa đi vừa về này của mình còn phải dựa vào nó để giải tỏa sự cô đơn nữa mà.

"Rầm!"

Thế nhưng, ông già không ngờ khi mình ngã xuống, còn chưa kịp chạm đất, thì vị trí yếu ớt nhất sau gáy mình đã đụng vào góc cong lên nhất của bàn trang điểm. Trong lúc nhất thời, ông già thấy đau đớn quá, cả người hơi co quắp, vốn ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng bảo vệ vị trí quan trọng của mình khi ngã xuống, nhưng lúc này cũng lập tức mất đi đất dụng.

"Rầm!"

Đầu của ông già đập mạnh vào nền đất cứng rắn, bình rượu dùng hai tay ôm cũng lăn ra ngoài.

Ông già nằm trên mặt đất bất động, sau ót, một đống máu tươi bắt đầu chảy lênh láng, rất nhanh, trong toàn bộ căn phòng đã dấy lên mùi máu, mà bản thân ông già, cũng đã hoàn toàn mất đi sức sống.

Diêm vương kêu anh canh ba chết, làm sao có thể giữ anh đến canh năm?

Huống chi, sự tồn tại thật sự muốn anh đi chết, còn đáng sợ hơn diêm vương gấp vô số lần.

"Soạt soạt…"

“Soạt soạt…”

“Soạt soạt…”

Ngay khi ông già cản thi tắt thở, mười ba cỗ thi thể vốn đang ngồi yên ổn ở bên ngoài, cũng bắt đầu hơi lắc lư, nhưng vì trên đầu vẫn còn dán bùa, cho nên mức độ xao động của cơ thể to lớn cũng không được rõ ràng, nhưng lại giống như một hình tam giác vốn đang vững vàng, bây giờ lại thiếu mất một cạnh, nhiệt độ xung quanh cũng từ từ giảm xuống.

Tầng một còn vài văn phòng nữa, những căn phòng tốt nhất vẫn là bảy căn trên tầng và phòng ở dưới lầu mà ông chủ vốn ở, nhưng bởi vì người cản thi tới, mà tầng hai lại bị bao trọn rồi, để không thất lễ với đại gia lớn nhất của mình là người cản thi, ông chủ khách sản đã đưa phòng mà mình vốn ở cho người cản thi ở đêm nay.

Mà tối nay, ông chủ và vợ mình, lại ở chung trong phòng bên cạnh.

“Đồ quỷ, sao tối nay ông lại hăng hái như vậy, có phải ông bị bệnh rồi không, bên ngoài có thi thể đang ngồi đó, mà ông còn hứng được, ông chỉ nghĩ tới làm tôi thôi, bình thường khi tôi muốn, tuốt bao nhiêu lần cho ông, ông cũng không cứng lên nổi.”

Bà chủ già đã gần bốn mươi tuổi là vợ kế của ông chủ già, lúc này đối mặt với ông chủ già tay chân vụng về hơn năm mươi tuổi này, lại có hơi bất mãn, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, tuy rằng bình thường bà ta là người đanh đá, cũng rất biết hưởng thụ và làm biếng, nhưng bà ta biết, chồng mình có thể chịu đựng được những chuyện này, chỉ cần mình làm tốt chức trách của mình là được.

Chương 913 Cương Thi Xổ Lồng 2

Thế nhưng rất đáng tiếc, cũng không biết nguyên nhân do cơ địa của mình hay là dòng giống của ông chồng có vấn đề, bà ta gả cho ông ta cũng được hơn mười năm rồi, vậy mà vẫn chưa thể mang thai, điều này khiến trong lòng bà chủ già có thêm một chút áy náy đối với ông chủ già, cũng may trước đó ông chủ già có một đứa con với người vợ trước, bây giờ đang làm một văn thư trong một phủ nha, cũng được xem là có hương hỏa, nhưng nếu mình đã không thể sinh con cho ông ta, thì ít nhất khi ông ta muốn, mình cũng phải tận tâm phục vụ.

Ông chủ già cởi quần áo phía dưới của bà chủ già ra một cách rất nôn nóng, bàn tay sờ mó, sau đó phun nước miếng lên tay cho trơn một chút rồi tiến vào.

Vừa nghĩ đến ngoài cửa có mười ba cỗ thi thể đang ngồi đấy là ông chủ già lại cảm thấy hưng phấn, thật sự hưng phấn đến không còn là mình nữa, có lẽ cũng bởi vì cái tật xấu này của ông ta, nên ông ta mới từ chối đứa con trai muốn đón mình đến nội địa dưỡng lão, mình còn muốn sinh khí dồi dào thêm vài lần nữa, con mẹ nó còn làm đàn ông mấy lần nữa!

“Phù phù…”

Ông chủ già thoải mái quá, nhưng bà chủ già lại chỉ vừa mới tiến vào trạng thái.

“Đồ quỷ, xong rồi sao?”

Bà chủ già vỗ lên vai chồng mình, nói với vẻ hơi bất mãn: “Kêu ông đừng làm mà ông cứ làm, làm tôi khó chịu nửa vời

quá đây này!”

Ông chủ già cũng có hơi ngại ngùng, tự biết mình không thể thỏa mãn được vợ, dù sao cũng là mình không đúng, nên ông ta chỉ đành nói với vợ: “Tôi dùng tay giúp bà được không?”

“Được, mang nến tới cho bà đây, nến bọc trong giấy dầu kia ấy.”

“Dùng cái đó á?” Ông chủ già có hơi ngạc nhiên.

“Phí lời, bây giờ bà ngồi xổm xuống có thể hút đất trên đất cho ông xem, ông có tin không? Ngón tay của ông mới to được bao nhiêu hả?”

Ông chủ già không có cách nào khác, đành đi lấy cây nến chất đống trong góc phòng qua.

“Đưa, đưa ba cây cho tôi, tôi tự làm.”

Xong, ông chủ già cũng có hơi tức giận, ngồi ở trên ghế bên cạnh cầm thuốc lào rồi châm lên.

Đại khái sau mười lăm phút, bà chủ già cuối cùng cũng thoải mái.

“Cuối cùng cũng bớt hứng rồi, đồ quỷ nhà ông, lần nào cũng như vậy, cứ làm người ta chưng hửng, phiền quá đi thôi, vốn tôi không muốn, kết quả bị ông làm lại muốn vô cùng, cái này, cất lại đi.”

Bà chủ già ném ba cây nến ướt sũng xuống dưới giường.

“Thùng thùng thùng…” Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

“Ông chủ.” Là phục vụ trong khách sạn.

“Có chuyện gì, đòi mạng à.” Bây giờ tâm trạng của ông chủ vốn cũng không tốt cho lắm, không nhịn được mà nổi nóng với phục vụ viên.

“Bên ngoài nến sắp cháy hết rồi, cháu muốn vào tìm một vài cây nến cắm tiếp vào giá để cúng.” Phục vụ giải thích.

Trong gian phòng bên rất ít khi có người ở, khách bình thường đều sẽ được sắp xếp ở phòng tầng hai khá tốt, cho nên căn phòng này bình thường cũng dùng để cất chứa một vài thứ, ví dụ như tiền giấy hoặc là nến, đối với khách sạn này mà nói, đây là những thứ cần thiết không thể thiếu, dù sao thì người cản thi lui tới nơi này làm ăn cũng nhiều nhất.

Ông chủ già miễn cưỡng áp chế cơn khó chịu trong lòng mình, ánh mắt liếc đến ba cây nến vừa mới bị vợ mình ném xuống dưới giường kia, ông ta lập tức đứng dậy, nhặt ba cây nến này lên, đi tới bên cửa, mở cửa rồi ném vào trong lòng phục vụ viên.

“Sao, sao lại ướt như vậy?” Phục vụ viên cảm nhận được sự ẩm ướt bên ngoài cây nến.

“Có hơi ẩm, mau đi đốt đi.” Ông chủ trực tiếp đóng cửa lại.

Phục vụ viên gật đầu với vẻ hơi buồn bực, lập tức nhanh chóng đi đổi nến sắp cháy hết trên ba bàn, còn thừa lại người chết ngồi một mình ở bên bàn vuông kia, phục vụ viên nghĩ ngợi một lát, vậy mà mình lại thiếu mất một cây nến rồi, thôi cũng bỏ đi, bàn này ngược lại cũng chỉ là một người chết, chả châm nữa.

“Ôi, buồn ngủ quá.” Phục vụ ngáp một cái, đi trở về phòng ngủ.

Cùng với làn khói xanh mờ ảo bốc lên từ trên ngọn nến đang cháy, một mùi thối bắt đầu tràn ra.

Lúc này, mười hai cỗ thi thể bên ba bàn bắt đầu lắc lư, hai bàn tay vốn dán trên đầu gối của bọn họ, giờ đây lại từ từ dùng sức, rõ ràng là đang kìm nén một cơn tức giận!

Bởi vì bọn họ cảm thấy mình đang bị sỉ nhục. Loại sỉ nhục này, khiến bọn họ thân là người đã chết, oán khí cũng bắt đầu không ngừng tăng lên dữ dội.

Nếu như lúc này người cản thi còn sống, hiển nhiên có thể lập tức ra ngoài trấn áp bọn họ, nhưng bây giờ người cản thi đã chết rồi, hiển nhiên cũng không có người nào quản.

"Vù…"

Lá bùa trên trán một cương thi đột nhiên bắn bay ra ngoài, anh ta đứng bật dậy thẳng tắp, ngay sau đó, lá bùa trên trán những cương thi khác cũng lần lượt bị thổi bay, tất cả đều đứng dậy. Chỉ còn lại một cương thi ngồi một mình một bàn là vẫn yên tĩnh ngồi đó.

Những cương thi này bắt đầu bật nhảy, loanh quanh khắp nơi trong sảnh, thi thoảng còn đụng vào bàn ghế.

"Mày làm cái gì mà nửa đêm còn ồn ào thế?"

Ông chủ già vừa mới ngủ, cho rằng phục vụ đang ở bên ngoài, chỉ đành khoác một chiếc áo khoác, xuống dưới giường mở cửa phòng ra.

Một gương mặt cương thi xanh lét lập tức xuất hiện trước mặt ông ta. Ông chủ há miệng, còn chưa kịp phát ra âm thanh gì, thì hai tay của cương thi đã đâm thủng ngực ông ta.

Chương 914 Cửu Muội Lại Xuất Hiện! 1

Sở Triệu ngồi dựa vào bên giường, híp mắt lại, trông có vẻ như đang chợp mắt, nhưng cứ cách mấy phút anh ta lại mở mắt ra, để ý tình hình bên ngoài cửa, cho nên thực ra dưới loại tình huống này, muốn nghỉ ngơi thoải mái, trên cơ bản là chuyện không có khả năng, cũng chỉ có thể tự lừa mình dối người, nói với mình là đang nghỉ ngơi, là mình đang nghỉ ngơi lấy sức.

Thi thoảng Sở Triệu cũng sẽ liếc mắt nhìn Huân Nhi đang nằm trên giường hít thở đều đặn, rốt cuộc cô thật sự đang ngủ một cách yên tâm và thoải mái, hay là cũng giống như mình, thực ra chỉ đang giả bộ, chứ hoàn toàn không yên tâm nổi?

Có đôi khi, bản thân Sở Triệu cũng sẽ nghĩ lại một vài chuyện đã qua, ví dụ như cùng với độ hiểu biết của mình về thế giới chuyện xưa càng lúc càng sâu sắc, anh ta thực ra cũng buông bỏ được chuyện Tô Bạch đối xử với bạn gái của mình ngày trước, nếu như cứ nhất định phải soi mói, thì cũng chỉ là khi ấy Tô Bạch cứu mình, cách làm quá mức đơn giản và thô bạo mà thôi, nhưng người ta chắc chắn cũng bị cuốn vào trong nhiệm vụ hiện thực vì mình, bản thân mình cũng đã hiểu rõ thái độ của người ta, ít nhất, khi ấy hai người vẫn còn đang trong mối quan hệ bạn bè, Tô Bạch không mắc nợ mình, thậm chí còn có thể là mình nợ hắn rất nhiều.

Việc mất đi bạn gái và cái gọi nội tình ẩn sâu bên trong, lúc mới đầu thực ra cũng khiến Sở Triệu rất đau khổ, anh ta cũng đã mượn rượu giải sầu suốt một khoảng thời gian rất dài,

nhưng bây giờ, anh ta xem như đã lấy lại được nhận thức của mình.

Thế giới chuyện xưa là một nơi có thể khiến người nhanh chóng trưởng thành, Sở Triệu của hiện tại nhìn vào mình trong quá khứ, thấy giống như một sinh viên đại học nhìn một bạn nhỏ ở nhà trẻ mượn cớ để ôm bạn gái lớn lên đáng yêu vậy, rõ ràng có hơi ấu trĩ và buồn cười.

Chỉ có điều, Sở Triệu cũng biết, cho dù mình xin lỗi, và cho dù mình có "chịu đòn nhận tội", thì mối quan hệ giữa mình và Tô Bạch cũng không có khả năng trở về như quá khứ, bởi vì Tô Bạch cố tình không muốn để đôi bên trở nên quen thuộc giống như ngày trước, bao gồm cả thái độ của hắn đối với Huân Nhi cũng như vậy.

Sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa, Sở Triệu rõ ràng phát hiện ra, ở rất nhiều phương diện, Huân Nhi tỏ ra càng ngày càng có kinh nghiệm, trong vô thức, Sở Triệu có một loại cảm giác mất mát, bản thân vừa mới thoát khỏi áp lực tới từ Tô Bạch, thì bây giờ lại sắp đối mặt với áp lực của Huân Nhi sao?

"Ha ha…"

Trong lòng anh ta tự bật cười, anh ta biết, thực ra, sau khi bản thân trở thành thính giả, có thể kéo gần mối quan hệ với Tô Bạch hơn, ít nhất, có thể hoàn toàn xóa tan hiềm khích ngày trước, sở dĩ làm thành cục diện này, vẫn là vì khi đó mình không nuốt được cục tức, dựa vào cái gì là bạn chơi chung, cậu lợi hại như vậy còn tôi thì lại yếu như vậy?

Chỉ có điều, Sở Triệu lại chẳng muốn tái hiện lại tâm thái ghen tị trước đó của mình lên người Huân Nhi một lần nữa, cái này cũng có thể gọi là một loại trưởng thành.

Nhìn cô gái nằm trên giường, không biết có đang ngủ thật hay không, trong lòng Sở Triệu lặng lẽ nghĩ ngợi: "Cho dù thế

nào, trong thế giới chuyện xưa này, anh cũng sẽ bảo vệ em, tuy rằng anh cũng rất yếu, nhưng ít nhất, anh sẽ liều mạng để em được sống tiếp, đây có lẽ là chuyện duy nhất anh có thể làm được vào lúc này. Sao cứ cảm thấy đây là tự mình chuộc tội nhỉ?"

Trong lòng Sở Triệu đắn đo trăm mối, thực ra anh ta thật sự không hợp làm cảnh sát, bởi vì suy nghĩ của anh ta quá nhiều, phần lớn có hơi giống với con gái đa sầu đa cảm, bản thân có thể giày vò chính mình đến phát điên, nhưng cũng may, không bao lâu sau, anh ta không cần phải phiền não vì những suy nghĩ này nữa.

Bởi vì dưới lầu đã truyền tới tiếng kêu thảm thiết của ông chủ khách sạn.

Huân Nhi lập tức ngồi bật dậy khỏi giường, nhanh chóng xuống giường, Sở Triệu cũng lập tức đứng dậy, mọi người đều biết, cốt truyện cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Sở Triệu mở cửa, bước ra bên ngoài hành lang và nhìn xuống dưới, bên dưới có vài chiếc đèn lồng, cho nên tuy rằng ánh sáng không được tốt cho lắm, nhưng vẫn có thể nhìn được đại khái.

Cửa phòng bên cạnh cũng bị đẩy ra, rõ ràng năm người phòng bên cũng không thật sự ngu ngốc đến mức nằm trong đó ngủ một giấc, lúc này, trên cơ bản, cả bảy người đều ra khỏi cửa phòng và đi tới lan can tầng hai, quan sát bên dưới.

Bên dưới, có thể nhìn ra được một vài cương thi đang nhảy tưng tưng, sau đó, có vài cương thi nhảy ra khỏi phòng ngủ của ông chủ, trên người nhiễm máu tươi, dáng vẻ đầm đìa máu, thoạt nhìn rất đáng sợ. Chỉ có một cương thi là vẫn duy trì tư thế ban đầu ngồi một mình bên cạnh bàn vuông và bất động.

Ánh mắt của Huân Nhi dừng lại trên chiếc bàn đó một lúc.

Trước đó khi mình xuống dưới, cương thi đó cũng mang đến áp lực rất lớn cho mình, hai lần khi mình đi ngang qua bên người ông ta, đều cảm thấy ông ta đang nhìn chằm chằm vào sau lưng mình.

Rất nhanh, có cương thi đã phát hiện ra hơi thở của người sống ở trên lầu, bọn họ bắt đầu chia làm hai đường, nhảy lên trên cầu thang.

"Bọn họ không phá hỏng kết cấu của ngôi nhà, chúng ta cứ ngăn cản bọn họ ở đầu cầu thang trước đã, bây giờ cách lúc mặt trời mọc còn năm tiếng nữa, chúng ta kéo dài thời gian thêm được lúc nào thì hay lúc đó, đây có thể là tin tức có lợi mà Phát Thanh cho chúng ta."

Trong năm người ở phòng bên, một người đàn ông mang vẻ mặt thoạt nhìn có hơi Âu Mỹám, đang nói một cách rất bình tĩnh, tên của cậu ta là Lộ Thông. Tuổi tác khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi tư, thấp thoáng có một loại tư thái dẫn đầu năm người ở phòng bên, hơn nữa, giọng nói của cậu ta thực sự rất nhỏ, nhưng có thể truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng, đây chắc hẳn là cường hóa lực tinh thần.

Đương nhiên, lúc này cho dù là Huân Nhi hay là Sở Triệu, đều sẽ không rối rắm vấn đề cậu dựa vào cái gì mà ban bố chỉ thị cho chúng tôi này, hai người rất nhanh đã trực tiếp đi về đầu cầu thang bên trái.

Chương 915 Cửu Muội Lại Xuất Hiện! 2

“Lưu Tiếu, Lý Vĩ, các người đi qua đó giúp bọn họ đi.” Lộ Thông chỉ vào hai người đàn ông trong đội của mình.

Hai người đàn ông gật đầu, cùng nhau đi về phía bên Huân Nhi.

“Chúng ta thủ ở bên này.” Sau đó, Lộ Thông lại hô một tiếng: “Bên đó không chống đỡ được thì hô sớm một chút để nhắc nhở, đừng hại người!”

Xong, Lộ Thông dẫn một nam một nữ còn lại là Minh Khải và Từ Hồng, cùng nhau đi về một đầu cầu thang khác.

Ngay khi Huân Nhi và Sở Triệu đi đến đầu cầu thang, cương thi đầu tiên đã nhảy qua bốn, năm bậc thềm lên tới, Sở Triệu không chút hoang mang, trực tiếp xông qua, dùng bả vai của mình húc vào ngực cương thi, đồng thời duỗi tay về phía Huân Nhi.

“Bốp!”

Cương thi này vừa nhảy bắn lên trên còn chưa kịp đứng vững, đã bị một cái húc này của Sở Triệu đánh bay xuống dưới, tuy rằng chỉ như con lật đật ngã về sau một vài bậc thềm, mà không rớt hẳn xuống, nhưng ít nhất cũng tranh thủ thời gian và không gian cho bốn người ở nơi này sắp xếp lại vị trí ở đầu cầu thang.

Huân Nhi nhanh chóng bắt lấy tay của Sở Triệu, rồi kéo anh ta về, đề phòng anh ta ngã xuống theo quán tính.

Tên cương thi tiếp theo rất nhanh cũng đã nhảy lên, lần này hình như anh ta cũng đã rút ra được bài học từ vị đi trước kia, nhảy lên rất cao, trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu của mọi người.

Trong tay Lý Vĩ xuất hiện một chiếc roi da, anh ta vung roi, quấn lấy chân của cương thi này, Lưu Tiếu thì lại lôi một lá bùa, miệng niệm chú ngữ, đồng thời một bàn tay vẽ lên trên lá bùa, anh ta chắc hẳn là một đạo sĩ.

"Bốp!"

Cương thi trong không trung bị Lý Vĩ túm được, liền mất trọng tâm, ngã xuống nền đất, Lưu Tiếu lập tức sải một bước về trước, dán một lá bùa lên trán cương thi.

Cương thi này lập tức bất động, nằm trên mặt đất.

Huân Nhi nhìn thấy một màn này, lập tức hô: "Cứ làm theo cách này đi, chúng tôi thu hút sự chú ý của cương thi, tranh thủ thời gian cho đạo sĩ này lấy bùa!"

Cương thi tiếp theo nhanh chóng định nhảy lên, một tay của Huân Nhi nắm lấy tay vịn cầu thang, phần eo trực tiếp dùng sức xoay tới, một chân giống như roi da quất thật mạnh vào sườn mặt của cương thi, con cương thi này đập đầu bốp một tiếng vào tường, sau đó trượt thẳng xuống.

"Đã bắt đầu rồi sao?" Bàn tay của Tô Bạch nhẹ nhàng xoa cằm mình.

"Vampire đó bị mình đánh cho gần chết cũng rớt xuống dưới, anh ta hoàn toàn đã ngã chết rồi, hay là sẽ dẫn tới những thay đổi khác?"

Tô Bạch vẫn luôn không hiểu được điểm này, theo lý mà nói, dựa theo lực sát thương sinh ra khi Khang Hy ngã xuống trước đó, thì Vampire đã bị mình đánh trọng thương từ trước, chắc hẳn sẽ chết đến không thể chết hơn được mới đúng, nhưng nếu anh ta cứ chết một cách dứt khoát như vậy, lại

không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh, nghĩ tới, cũng sẽ vì vậy mà xuất hiện một vài sự thay đổi ngoài ý muốn.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ra bên cạnh mình lại xuất hiện một ít sương mù.

"Lại bắt đầu rồi sao?"

Hắn hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, sau khi biết chức trách của mình là một nhân viên canh cửa, Tô Bạch biết rõ, tiếp sau đây mình không chỉ phải đối mặt với một vài người chạy ra lần lượt đó đơn giản như vậy thôi đâu, mình không những phải đánh bại bọn họ để phòng ngừa bọn họ giết mình, mà còn phải hoàn toàn giết chết bọn họ, ít nhất là giữ bọn họ ở nơi này.

Bởi vì những người này dường như đều được thiết lập chương trình, ra ngoài, giết mình trước, nếu không giết được mình, vậy thì nhảy xuống, hoàn thành sứ mệnh thứ hai của mình.

"Kẽo kẹt…"

Một cánh cửa từ từ bị đẩy ra, trong đó, dập dờn những tầng khí tức lạnh như băng, ấp ủ một loại lạnh giá đến thấu xương đầy đáng sợ.

Một thi thể nữ, nhón chân, lơ lửng cách mặt đất, bay ra khỏi cửa.

Dáng người của thi thể nữ không tệ, làn da cũng không trắng bệch, ngược lại còn mang thêm chút duyên dáng từ cơ thể của phụ nữ, nhưng chính như vậy, mới hình thành một sự tương phản rõ ràng với khí lạnh xung quanh.

"Xin chào… sĩ quan Tô."

Cô gái nhẹ nhàng mở mắt, nhìn Tô Bạch với vẻ quan sát và tò mò.

Nhưng Tô Bạch có thể nhìn thấy một phần oán hận và độc ác sâu sắc từ sâu trong đôi con ngươi của cô ta.

Rõ ràng, cô gái này rất hận, hận tại sao mình lại chết trong thế giới chuyện xưa đó, lại còn biến thành một cương thi, không vào luân hồi, cuối cùng không chỉ không thể giết chết được Tô Bạch làm đệm lưng, mà ngược lại, còn bị hắn hấp thụ sức mạnh, cũng chính là hàn độc.

"Cửu muội…" Tô Bạch nhận ra cô gái này.

Đây là một trong những thính giả trong vụ án giết người liên hoàn tại Bạch Ngân, tên hiệu là Cửu muội, nhưng rất đáng tiếc, cô ta đã chết trong thế giới chuyện xưa, còn dẫn đến thi biến. Cô gái này vốn rất thần bí, lúc đầu Tô Bạch còn đoán cô ta có khả năng làm một nghề không chính đáng tương tự với trộm mộ ở thế giới hiện thực.

"Đã lâu không gặp." Tô Bạch nở nụ cười, tay trái từ từ được bao phủ bởi vảy rồng, nhiệt độ nóng rực bốc lên từ trong lòng bàn tay hắn, nếu đã hạ quyết tâm phải giải quyết cô ta ở nơi này, vậy Tô Bạch cũng không định nương tay ngay từ đầu, nếu cô ta xuống dưới đó, chắc chắn sẽ trở thành một tình tiết nguy hiểm khác cho Huân Nhi.

Cửu muội chậm rãi duỗi người ra, những đường vân màu đen xuất hiện trên làn da của cô ta, ngay sau đó, khí chất cả người cô ta đột nhiên thay đổi, rồi kêu to Tô Bạch: "Tại sao tôi lại chết, còn anh thì vẫn còn sống! Thế này không công bằng! Thế này không công bằng! Thế này không công bằng!"

Chương 916 Sự Đấu Tranh Của Tô Bạch 1

"Phù phù…"

Huân Nhi đã bắt đầu thở hồng hộc, cô ta và Sở Triệu liên tiếp quật ngã bốn cương thi, đồng thời Lưu Tiếu cũng dán lá bùa lên bốn cương thi đó, lại thêm một cương thi đầu tiên, bây giờ tổng cộng đã có năm cương thi bị cố định ở nơi đó và bất động.

Áp lực ở bên này cũng lập tức nhỏ đi nhiều.

Ánh mắt của Huân Nhi nhìn về một đầu cầu thang khác, Lộ Thông không chỉ là người cường hóa tinh thần lực, mà còn là một quỷ tu, cậu ta dường như có khả năng đặc biệt của mình có thể quấy nhiễu những cương thi này, cho nên áp lực ở bên đó thực ra cũng không lớn cho lắm.

"Thoạt nhìn cục diện chắc hẳn có thể khống chế được rồi." Lý Vĩ lau mồ hôi, bảo.

"Đừng mừng vội." Huân Nhi nhắc nhở.

Cô ta vừa dứt lời, thì cương thi vốn ở dưới tầng ngồi một mình ở nơi đó bất động giống như một bé ngoan đột nhiên đứng dậy, lá bùa vốn dán trên đầu ông ta trực tiếp bốc cháy, hóa thành tro bụi rồi bay đi.

Gương mặt của cương thi này dữ tợn, giống như được chắp vá lại, trên thực tế, cũng chính xác là như vậy, cương thi này vốn đã bị ngã đến chia năm xẻ bảy, là ông già cản thi đó dùng bí thuật triệu hồi những con chuột cưỡng chế kiểm soát cơ thể của ông ta.

“Grừ!”

Một tiếng gầm gừ trầm thấp phát ra từ trong cổ họng của cương thi này, ánh mắt của ông ta màu xanh thẫm, mang theo vẻ không cam lòng sâu sắc, ông ta là quân vương, ông ta là Ái Tân Giác La Huyền Diệp, nhưng lại rơi vào loại tình cảnh này.

Sự không cam lòng sâu sắc ấy đã hóa thành oán niệm cuồn cuộn, rồi ngưng tụ ra.

“Vù! Vù! Vù! Vù…”

Cùng với một tiếng gầm gừ này, Huân Nhi đột nhiên phát hiện ra những cương thi vừa rồi bị Lưu Tiếu dán bùa lên mà bất động, lúc này cũng đột nhiên xao động cả lên, xem ra lá bùa này hoàn toàn không có cách nào tiếp tục trấn áp được bọn họ.

“Rút, rút lui!”

Lộ Thông ở bên đó cũng phát hiện ra chuyện không đúng, nhanh chóng hô lên.

Huân Nhi, Sở Triệu và Lý Vĩ, Lưu Tiếu ở bên này cũng không hề do dự, ngay lập tức rút khỏi đầu cầu thang, chạy về phía căn phòng đó.

Lộ Thông ở bên đó cũng lập tức dẫn người trở về.

Chỉ có điều, lúc này Khang Hy vốn đang đứng dưới lầu, lại đột nhiên nhảy vút lên, tuy rằng động tác của ông ta rõ ràng rất cứng ngắc, nhưng độ cao bật nhảy thật sự rất đáng sợ, trực tiếp nhảy vọt lên lan can lầu hai, chặn đường lui phía bên Huân Nhi, mà những cương thi bị dán lá bùa đó cũng từ từ cử động lại, bắt đầu ép sát về phía bên này.

“Xông lên!”

Lúc này, Huân Nhi quyết định thật nhanh, tay cầm dao găm, trực tiếp xông về phía Khang Hy, nếu như bị cương thi

chặn đứng ở hai bên trong không gian chật hẹp này, vậy thật sự hoàn toàn chơi xong rồi.

Lưu Tiếu trông có vẻ hơi do dự, bởi vì cương thi đó vừa nhìn đã biết hung dữ hơn rồi, khí tức trên người ông ta cũng đáng sợ hơn một chút. Lúc này Lý Vĩ rõ ràng bình tĩnh hơn một chút, cùng với Sở Triệu xông lên theo Huân Nhi.

Rất nhiều sự bố trí trước đó đều được sắp xếp ở căn phòng đó, nếu trở về phòng, vậy còn có thể có cơ hội tạm nghỉ, nếu không về được phòng, vậy thì phiền phức to.

"Bốp!"

Ngay khi Huân Nhi nhanh chóng áp sát người, thì Khang Hy chỉ hơi nghiêng người, trực tiếp chặn Huân Nhi đang tìm một vị trí trống để chạy, hơn nữa còn dùng ngực húc mạnh lên người cô ta. Tuy rằng hai vai cô đã khom xuống, bày ra tư thế phòng thủ, nhưng cả người vẫn bị húc bay lên vách tường, khóe miệng trào ra một vệt máu tươi, cương thi này cho dù là từ mặt sức mạnh hay là về trình độ trí tuệ, thật sự cao hơn những cương thi mà mình đã đối mặt trước đó rất nhiều.

Lúc này, roi da của Lý Vĩ cũng giống như linh xà xiên chéo tới, trong nháy mắt đã quấn quanh cổ của Khang Hy, thế nhưng, còn chưa đợi anh ta dùng sức, Khang Hy đã đột nhiên giật cổ một cái, Lý Vĩ cả người bị nhấc lên, bay thẳng về phía Khang Hy.

Nếu như không phải Sở Triệu vào thời khắc mấu chốt nhất giơ trường cung lên, dùng dây cung siết lên cổ Khang Hy rồi treo ngược trên người ông ta, khiến Khang Hy mất đi thăng bằng, thì có khả năng Lý Vĩ đã giống như đồ ăn chủ động dâng tới trước cửa rồi.

Một đợt tấn công của ba người, cũng chỉ có Sở Triệu là mang tới một chút tác dụng kìm chân.

“Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh!”

Ngay đúng lúc này, Lưu Tiếu cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, mặc kệ những cương thi khác ở phía sau càng lúc càng gần, anh ta trực tiếp đẩy một luồng chân hỏa thẳng về phía Khang Hy.

“Grào!”

Tiếng gầm của Khang Hy bị dây cung của Sở Triệu cắt đứt, động tác vốn định làm cũng bị Sở Triệu treo ở phía sau mình giống như kẹo dẻo kiềm chế lại, ngực hứng trọn một luồng chân hỏa, cơ thể cũng lập tức bốc cháy.

Chân hỏa là nội hỏa do bản thân đạo gia tu luyện ra, không phải là phàm hỏa của nhân gian, có thể dựa vào sát khí hoặc oán khí làm nhiên liệu tự đốt cháy mình.

Ngay lúc này, Huân Nhi cũng nhanh chóng đứng dậy, lại áp sát một lần nữa, giơ chủy thủ lên đâm thật mạnh vào vị trí đang bùng cháy ở ngực của Khang Hy!

“Phập!”

Dường như chân hỏa đốt cháy đã khiến vị trí ngực của Khang Hy cũng trở nên suy yếu hơn rất nhiều, khiến chủy thủ đâm sâu được vào bên trong, Khang Hy duỗi tay ra, muốn tóm lấy Huân Nhi, nhưng bàn tay rất nhanh đã bị một chiếc roi da quấn lấy, toàn bộ gương mặt của Lý Vĩ đều dùng sức đến đỏ bừng, gắng gượng kéo bàn tay này của Khang Hy lại.

Lúc này, Lý Vĩ vội vàng tiếp tục xông tới, trong tay cầm một lá bùa, dán lên trán của Khang Hy. Chỉ có điều, ngay khi dán bùa lên, miệng của Khang Hy cũng há ra, một con chuột nhảy thẳng ra từ trong miệng ông ta, bám vào mặt của Lý Tiếu, cắn loạn trên mặt anh ta!

Chương 917 Sự Đấu Tranh Của Tô Bạch 2

"Á á á!"

Lý Tiếu phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người quỳ rạp trên mặt đất, anh ta duỗi tay bắt con chuột, nhưng có làm thế nào cũng không bắt được nó, chỉ có điều, nhìn từ góc độ của Huân Nhi và Sở Triệu ở bên này, thì trong miệng Khang Hy chỉ phun ra một luồng khí đen, mà không có thực thể, hiện tại, trên mặt chẳng có thứ gì hết, nhưng Lưu Tiếu lại giống như phát điên bắt đầu ra sức dùng tay cào cấu lên mặt mình, trực tiếp cào mặt mình đến mức máu chảy đầm đìa.

"Chạy!"

Lúc này, Sở Triệu cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nữa, kéo trường cung lại, thả lỏng cổ Khang Hy ra, sau đó đạp một cước lên người cương thi, Khang Hy bất động, còn Sở Triệu thì lại văng ngược ra sau.

Lúc này, Huân Nhi cũng không rút chủy thủ ra, mà nghiêng người, nhân lúc cơ thể Khang Hy đang chấn động, mà chui qua một khe hở ở bên cạnh.

Lý Vĩ trực tiếp nhảy xuống từ lang can tầng hai ở bên này, hai tay nắm chắc roi da, sau đó làm một động tác theo hình parabol, bởi vì roi da quấn lấy tay của Khang Hy, nên anh ta vòng lên lại tầng hai từ một bên khác, ba người, ngoại trừ Lưu Tiếu ra, thì tất cả đều tới một bên khác, vòng qua Khang Hy.

Trong nháy mắt, Lưu Tiếu bị đám cương thi ùa tới đẩy ngã từ phía sau, rồi bị gặm nhấm một cách điên cuồng.

“Đi!”

Huân Nhi đứng dậy mà không hề do dự, xông về phía phòng, mở cửa phòng ra, ngay sau khi Sở Triệu và Lý Vĩ cũng tiến vào, cô ta lập tức đóng cửa phòng lại, then cài cũng chốt lại, sau khi làm xong những điều này, cô ta mới thở phào một hơi.

Cách trời sáng còn hơn ba tiếng nữa, tuy rằng một đợt chiến đấu ngăn cản ở đầu cầu thang trước đó đã tranh thủ được một khoảng thời gian nhất định, nhưng lại tổn thất mất một người cường hóa đạo sĩ, cũng không biết là thiệt hay là lời nữa.

Bên ngoài, thấp thoáng truyền tới tiếng cương thi đang nhảy, mà cửa phòng và lá bùa dán trên vách tường này cũng bắt đầu rung chuyển, xem ra, trong thời gian ngắn, cương thi bên ngoài không dám lại gần cánh cửa này, nhưng lại không biết những lá bùa này có thể kiên trì được bao lâu nữa.

“Cương thi khác thì dễ đối phó thôi, nhưng cương thi xuất hiện cuối cùng đó, nhất định phải giải quyết trước.” Lý Vĩ nói.

“Nói thì đơn giản nhưng con hàng đó lại khó giải quyết nhất đấy.” Sở Triệu phản bác một cách tức giận.

“Thùng!”

Vách tường bên cạnh trực tiếp bị đánh ra một lỗ hổng đủ cho một một người chui vào, sau đó, gương mặt của Lộ Thông xuất hiện bên lỗ hổng đó, thực ra trước đó lỗ hổng này cũng được đào sương sương rồi, chỉ thiếu một lần cuối cùng mà thôi, cũng bởi vậy mà hai căn phòng thực ra chỉ là một gian phòng mà thôi.

“Lưu Tiếu đã chết rồi?” Lộ Thông hỏi.

“Chết rồi.” Lý Vĩ đáp lời một cách hơi mất tinh thần.

Lộ Thông gật đầu với vẻ hơi Âu Mỹsầu: “Cương thi xuất hiện cuối cùng đó hình như là người lãnh đạo của những cương thi này, bây giờ cách lúc mặt trời mọc còn hơn ba tiếng nữa, nhưng bùa phía bên chúng tôi chỉ có thể kiên trì chưa đến một tiếng nữa mà thôi.”

“Bên này chúng tôi tốt hơn một chút, vốn dĩ có thể kiên trì ít nhất một tiếng rưỡi, nhưng nếu bây giờ hai phòng đã đánh thông, các cậu bị phá cửa thì chúng tôi cũng hết hy vọng.” Sở Triệu nói.

Lộ Thông không để ý đến sự oán giận trong lời nói của anh ta, mà trực tiếp nói: “Trên người cương thi đó có khí chất quý tộc, đây mới là nguyên nhân khiến ông ta có thể kêu gọi những cương thi khác, chúng ta cứ chuẩn bị trong nửa tiếng trước, đợi nửa tiếng sau, lại chủ động ra ngoài tấn công một lần nữa, nhất định phải tập trung sức mạnh đánh bại cương thi dẫn đầu đó trước, bằng không chúng ta không thể chống đỡ được đến khi kết thúc.”

“Cũng được, cậu tới sắp xếp đi.” Huân Nhi trực tiếp mở miệng nói.

Lộ Thông nhìn Sở Triệu, rồi lại nhìn Huân Nhi, nở nụ cười có chút đăm chiêu, bảo: “Vậy, nói cường hóa của các người cho tôi trước đi.”

Một mảnh vụn băng rớt khỏi cơ thể của Tô Bạch, bây giờ mỗi một lần hắn hít thở, đều mang theo khí lặng rất nặng nề, nơi này đã hoàn toàn biến thành một trời đông phủ tuyết, ngay cả nước trong hồ cũng hoàn toàn đóng băng.

Những vết thương màu xanh tím do giá rét gây ra trên người hắn lại trông rõ ràng như vậy, nhưng trông rõ ràng hơn thế, thực ra còn có Cửu muội gần như đã bị xé rách nửa người từ trên xuống dưới.

Đây là kiệt tác của Tô Bạch, lúc đầu Cửu muội muốn tới phục thù và giải tỏa oán hận, nhưng rất nhanh cô ta đã phát hiện ra một sự thật, đó chính là so với mình không cam lòng và bất bình, cho nên mới muốn Tô Bạch cùng chết chung, thì dường như Tô Bạch ở đối diện lại càng giống như muốn giết chết mình đến phát điên, thậm chí, cũng vì vậy mà hắn không tiếc dùng vết thương đổi lấy vết thương, cuối cùng mặc kệ bản thân bị thương vì giá lạnh, và linh hồn cũng đang gào thét, mà xé rách nửa người mình từ trên xuống.

Cửu muội chỉ còn lại nửa cơ thể bắt đầu ra sức chạy về vị trí ranh giới đó, chỉ có điều, Tô Bạch trên cơ bản đã đông cứng toàn thân, cơ bắp có hơi không nghe lời, lại vẫn duỗi tay ra, bắt lấy bàn tay của Cửu muội.

"Tôi không muốn báo thù nữa, tôi không hận anh, tôi không còn oán khí nữa, để tôi xuống dưới đi, để tôi rời đi đi…"

Cửu muội đã hoàn toàn bị dáng vẻ này của Tô Bạch dọa sợ.

Hàm răng của Tô Bạch đã va vào nhau lập cập, nhưng vẫn nói với giọng run rẩy: "Vẫn nên tiếp tục báo thù đi."

Nói xong, hắn dùng sức túm nửa người của Cửu muội trở về, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, trực tiếp cắn vào ngực cô ta.

Một màn này, phỏng chừng đến ngay cả tác giả truyện tranh người lớn kiệt xuất nhất Nhật Bản cũng không thể miêu tả được loại hình ảnh với phong cách vẽ hắc ám và cực đoan, thách thức giới hạn chấp nhận của nội tâm con người.

Chương 918 Ép Tôi Nhảy? 1

"Roẹt… Roẹt… Roẹt…"

Tô Bạch ngồi khoanh chân trên mặt đất, vừa hít khí lạnh, vừa từ từ rạch hoặc là trực tiếp kéo rách phần da thịt bị đông đến hoại tử trên người mình, bằng không huyết thống Huyết tộc của mình cũng không có cách nào mọc lại được cơ thể mới, băng đá đáng sợ không chỉ làm tổn thương linh hồn của hắn, mà còn khiến huyết mạch của hắn rơi vào một loại trạng thái nửa đình trệ.

Cũng may, bởi vì đóng băng cực độ lại tương đương với liều thuốc tê có hiệu quả nhất, đau cũng không cảm giác được, nhưng Tô Bạch thật sự không thích loại cảm giác này cho lắm, tựa như mình bây giờ đã không giống một người bình thường nữa, mà giống như một quả hồng đã bắt đầu phát thối.

Thi thể của Cửu muội đã nát bấy, hơn nữa cũng đã hoàn toàn mất đi sức sống, nhưng khí lạnh của cô ta vẫn còn sót lại xung quanh, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào hoàn toàn tiêu tán đi được.

Đây là kẻ đầu tiên mà Tô Bạch giết chết được, người đầu tiên là Khang Hy, Tô Bạch thật sự có chút không làm gì được ông ta, người đâu da dày thịt béo đến mức đáng sợ, hoàn toàn phô bày sự mạnh mẽ của cơ thể cương thi ra một cách vô cùng nhuần nhuyễn, kết quả cũng không biết là do sự lựa chọn của bản thân Khang Hy hay thật sự là một yếu tố nào đó dẫn đến sơ suất, mà Khang Hy rớt xuống dưới lại biến thành tình tiết đầu tiên.

Vampire sau đó, Tô Bạch đã đánh bại anh ta, thậm chí còn khiến anh ta bị thương, nhưng khi ấy hắn vẫn chưa hoàn toàn ý thức được việc nếu đối phương rớt xuống dưới, sẽ biến thành tình tiết nguy hiểm mới cho đám người Huân Nhi, cho nên đối phương đã lợi dụng sơ hở của Tô Bạch mà đi xuống nốt. Dựa theo tính cách của Phát Thanh, Huyết tộc đó chắc chắn sẽ dung hợp vào trong cốt truyện một cách rất hài hòa cũng rất tự nhiên, tuyệt đối không có khả năng phát sinh sự lãng quên hay lãng phí.

Về phần Cửu muội, Tô Bạch đã hạ quyết tâm phải giữ cô ta lại, thậm chí, xét từ một mức độ nhất định, Cửu muội muốn giết chết hắn, chỉ là vì cô ta bất mãn với loại hiện thực Tô Bạch vẫn còn sống nhởn nhơ, còn mình thì đã chết từ lâu rồi, nói cô ta hận Tô Bạch chính là giả, cũng bởi vậy mà trong lúc đánh nhau, Cửu muội quả quyết phát hiện ra, tại sao so với khao khát muốn giết chết Tô Bạch của mình, thì khao khát muốn giết chết mình của hắn lại lớn đến mức thái quá như vậy.

Cho nên, sau đó cho dù Cửu muội đã chịu thua, nhưng vẫn bị Tô Bạch giết chết, cho dù hắn cũng phải trả cái giá rất lớn cho chuyện này.

Tô Bạch vừa xử lý vết thương của mình, vừa nhìn xuống bên dưới.

“Lộ Thông này, ngược lại cũng được tính là một người khá lợi hại đấy.”

Tô Bạch nhìn ra được, Lộ Thông này là cường hóa tinh thần lực cộng thêm một vài thủ đoạn của quỷ tu, hắn nhớ Phủ Tiên Tiểu Lâm cũng là người cường hóa quỷ tu, thủ đoạn cũng được xem là rất kỳ quái, nếu như không phải thằng nhãi này quá tự tìm đường chết ở bên dưới đảo Tần Hoàng, lòng dạ quá lớn, thì có khả năng anh ta thật sự không chết được.

Hơn nữa, từ trên người của Lộ Thông này, Tô Bạch còn nhìn ra được một chút dáng vẻ tương tự với của hòa thượng, có đôi khi, người thích dùng đầu óc để giết người lại càng đáng sợ hơn so với kẻ chỉ biết dùng sức lực để giết người, cũng càng có thể khiến người khác kiêng dè hơn.

Bên dưới, sau nửa tiếng, Huân Nhi, Sở Triệu, Lý Vĩ, Từ Hồng, Minh Khải và Lộ Thông cùng nhau mở cửa đi ra, sáu người cùng nhau sử dụng cường hóa, thành công tạo ra vết thương nặng cho Khang Hy vốn đã tàn tạ không chịu nổi, cuối cùng Sở Triệu còn dùng một mũi tên ghim Khang Hy vào xà nhà.

Tuy rằng sáu người chỉ là thính giả cấp thấp, nhưng dưới điều kiện tiên quyết có phương pháp thỏa đáng và suy tính hợp lý, thì thực lực đoàn đội và hiệu quả bùng phát ra, ngược lại cũng không thể khiến người coi thường, cục diện cũng lập tức xoay chuyển, ngược lại, cái chết của Lưu Tiếu trước đó cũng có hơi đáng tiếc. Trong loại thế giới chuyện xưa này, một người cường hóa đạo sĩ rất quý giá.

Nhưng, một quỷ tu như Lộ Thông đó cũng được tính là đã bù đắp lại thiếu sót, nên ảnh hưởng cũng không xem là lớn cho lắm, tóm lại, tình tiết nguy hiểm đầu tiên xem như đã vượt qua được.

Thế nhưng, rất nhanh, ánh mắt của Tô Bạch đã híp lại, một con dơi với đôi cánh không nguyên vẹn, đang lảo đảo bay vào trong khách sạn…

“Quả nhiên vẫn tới sao?” Hắn lầm bầm tự nói.

“Trở về!”

Lộ Thông hô một tiếng, quấy nhiễu hành động của ba cương thi đằng trước bằng thuật pháp của quỷ tu, tranh thủ thời gian cho những người khác quay về phòng.

Mọi người cùng nhau quay trở về phòng, căn phòng đại khái còn chừng nửa tiếng nữa có thể ngăn cản được cương thi ở bên ngoài, bởi vì thời gian hiệu quả của mấy thứ như bùa và nước thánh này cũng chỉ có nhiêu đây mà thôi.

Điều này cũng thể hiện ra chỗ thông minh Lộ Thông, khi chủ động ra trận giải quyết sự tồn tại của cương thi đầu đàn đó trước nửa tiếng.

Tuy rằng sau khi mọi người giải quyết xong cương thi đại ca đó, một đám cương thi bên dưới cũng không chịu sự uy hiếp lớn như vậy, nhưng mọi người cũng đã mang vết thương trên người rồi, một vài người cũng đã hao hết thuật pháp, nhất định phải có một môi trường an toàn để nghỉ ngơi lấy sức một chút, bằng không chắc chắn sẽ tạo thành sự suy giảm quân số trên diện rộng.

Huân Nhi nhanh chóng băng xong vết thương trên cánh tay mình, sau đó lập tức tới giúp Sở Triệu băng vết thương ở ngực anh ta, là do cương thi gây ra, vị trí vết thương chắc chắn sẽ nhiễm độc thi, nhưng cũng may, trên người mọi người cũng đều mang một vài viên thuốc giải độc.

“Uống đi.” Huân Nhi đưa một viên thuốc tới bên miệng của Sở Triệu.

Sở Triệu hé miệng, trực tiếp nhai nát viên thuốc này rồi nuốt xuống, nói với vẻ có hơi buồn thảm: “Thật khó nuốt.”

“Vết thương có cảm giác mát lạnh không?” Huân Nhi hỏi với vẻ quan tâm.

“Có.” Sở Triệu gật đầu.

“Vậy thì tốt, xem ra thuốc mà chúng ta đổi từ trước có hiệu quả với độc thi.”

“Đây cũng không phải là độc thi của Tô Bạch, nên chắc hắn có hiệu quả rồi.” Lúc này Sở Triệu cũng nói đùa.

Chương 919 Ép Tôi Nhảy? 2

Vừa nhắc đến hắn, Huân Nhi đột nhiên có một loại cảm giác, đó chính là cô cảm thấy hắn chắc hẳn đã tiến vào thế giới chuyện xưa này, hoặc có lẽ là mình nhầm lẫn chăng?

"Xử lý vết thương xong chưa?" Lộ Thông thò đầu qua qua lỗ hổng bị đánh thủng từ phòng bên cạnh, hỏi.

"Cũng gần xong rồi." Sở Triệu đáp.

"Tốt, nghỉ ngơi thêm năm phút nữa, bên ngoài còn một vài thi thể, lát nữa cùng nhau ra ngoài giải quyết, trên cơ bản, nguy cơ tối nay cũng xem như đã vượt qua được rồi."

Lộ Thông vừa nói vừa quan sát Huân Nhi.

"Có phải tôi đã từng gặp cô ở đâu đó rồi phải không?"

"Xin lỗi, không có." Huân Nhi đáp thẳng: "Tôi không cảm thấy trước đây tôi và cậu có quen nhau."

"Ha ha, tôi nhớ ra rồi, trước đây khi tôi ở trong bệnh viện, người của đại sứ quán các cô có tới thăm bệnh viện chúng tôi."

"Cậu là bác sĩ?" Huân Nhi hỏi.

"Không, tôi là người được chữa bệnh cơ, người nằm trên giường bệnh ấy." Lộ Thông giải thích một cách rất bình tĩnh.

"Hình như tôi có chút ấn tượng, là đại sứ quán Trung Quốc người dẫn đầu giới thiệu chương trình điều trị bệnh tiểu đường giai đoạn cuối cho Anh Quốc." Huân Nhi đáp.

"Ừm, đúng, tôi là một người mắc bệnh tiểu đường." Lộ Thông nở nụ cười: "Cho nên, tôi rất biết ơn Phát Thanh, vì nó đã cho tôi tư cách và quyền lực làm lại đời người."

“Lúc này đột nhiên thổ lộ cảm xúc thực của mình, kể chuyện xưa đầy bi thảm của mình ngày trước ra, cứ cảm thấy kỳ quái thế nào, dựa theo tiến trình trong phim truyền hình, tiếp sau đây có phải cậu định hại chết chúng tôi không?” Huân Nhi hỏi ngược lại.

“Ít nhất bây giờ thì không.” Lộ Thông ngược lại rất thành thật: “Sống sót trước đi đã, hơn nữa, tôi nói những lời này với cô, là vì ngày xưa khi tôi kiểm tra ra bệnh, bạn gái tôi cũng vừa vặn vì chuyện này mà chia tay với tôi, khi nhìn thấy cô, tôi có hơi ngạc nhiên, giống như học sinh tiểu học đột nhiên nhìn thấy một chị gái xinh xắn ấy.”

“Được rồi được rồi.” Sở Triệu ngắt lời: “Có thể có thể, thằng nhãi nhà cậu tới tỏ tình hay là tới bàn kế hoạch đây? Tôi nói cho cậu biết, Huân Nhi ấy nhé, trong hiện thực đã có người đặt chỗ trước rồi, cậu không có cửa đâu.”

“Tình yêu của người bình thường sao?” Lộ Thông hỏi với nụ cười mang theo chút dè dặt. Cậu ta cho rằng Huân Nhi đang kiên trì một loại tình cảm đơn thuần với người bình thường, mà trên thực tế, rất nhiều thính giả cũng đều như vậy, từ cảm giác chán ghét ngươi lừa ta gạt trong giới thính giả, sẽ lại càng thêm quý trọng cảm giác trong sáng và chân thật khi ở chung với người bình thường trong thế giới hiện thực. Tuy rằng tình yêu trong thế giới hiện thực cũng không đơn thuần như vậy, nhưng bởi vì so ra khác nhau, cho nên cảm giác cũng khác nhau.

“Ha ha, người đó, chỉ một ngón tay cũng có thể nghiền chết cậu.” Sở Triệu cảnh cáo.

“Ồ, là thính giả à.” Lộ Thông lắc đầu, nói với vẻ có hơi tiếc nuối: “Tôi biết rồi, được rồi, còn ba phút nữa, cứ làm giống như lần trước đi, đợi tôi phát tín hiệu thì ra ngoài, sau khi giải

quyết xong những cương thi còn lại ở bên ngoài thì có thể tranh thủ ngủ một giấc đợi trời sáng.”

Lộ Thông nói xong, lại rụt người về khỏi lỗ hổng trên tường, gọi mấy người trong phòng bên cạnh đi chuẩn bị.

Sở Triệu nhìn Huân Nhi với vẻ hơi do dự rồi hỏi: “Có phải em hiểu lầm ý trong lời nói của anh rồi không?”

Huân Nhi có hơi dở khóc dở cười, đáp: “Em cảm thấy anh ấy bởi vì mạng sống của em, coi như sự độc chiếm của một thính giả đại lão nào đó.”

“Ha ha ha.” Sở Triệu nghe xong, bật cười ha ha.

Sau ba phút, truyền âm bằng lực tinh thần của Lộ Thông tới từ phòng bên cạnh, sáu người cùng nhau xông ra ngoài cửa, Sở Triệu phụ trách cảnh gác và trì hoãn, Huân Nhi phụ trách chạy, Minh Khải, Từ Hồng và Lý Vĩ phụ trách kiềm chế, còn Lộ Thông thì lại phụ trách dán bùa. Dưới sự phối hợp của sáu người này, sau hai mươi phút, mười hai cương thi đều bị dán bùa, đứng ở nơi đó bất động.

Để phòng ngừa lại xuất hiện biến cố nào đó, Lộ Thông còn yêu cầu mọi người tìm dây thừng trói toàn bộ hai chân của những cương thi này lại dưới dạng kết hoa, dù sao thì có đôi khi bùa thật sự không bảo đảm cho lắm.

Sau khi làm xong những chuyện này, mọi người mới xem như thật sự được nghỉ xả hơi.

Sau khi Lộ Thông sắp xếp xong trình tự canh gác đi tuần, Lý Vĩ phụ trách giữ cương vị ở ca đầu tiên, những người khác đều trở về phòng nghỉ ngơi. Dù sao thì lúc này cũng mới là ngày đầu tiên trong thế giới chuyện xưa, tiếp sau đó, chắc chắn còn có nguy hiểm sắp phải đối mặt, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi.

Lý Vĩ dựa vào bên cửa phòng, nhìn những cương thi bị cố định chung lại, ngáp một cái, tính thời gian, nhưng lại không nhìn thấy một con dơi màu đỏ dưới sự che giấu của bóng đêm, đậu lên mặt của Khang Hy bị ghim trên cột một cách lặng im không một tiếng động. Hơn nữa, con dơi này còn tự nhiên chui vào trong miệng của Khang Hy.

Trong phút chốc, Khang Hy vốn đang bất động, ngón tay đột nhiên hơi run lên, sau đó một làn sương màu đen bốc lên từ trên người ông ta, dập dờn tiến vào trong căn phòng đã mất đi hiệu quả của phù văn một cách lặng lẽ, mà Lý Vĩ dựa vào bên cửa vẫn chưa phát hiện ra bất cứ kỳ lạ nào.

Tô Bạch đứng bật dậy, nắm tay siết chặt lại, bởi vì sau khi hắn nhìn thấy làn sương đen tiến vào phòng, đã từ từ hóa thành một hư ảnh cương thi. Mà hư ảnh này, lại đứng bên giường của Huân Nhi!

“Mẹ nó, thế này cũng cố ý quá rồi, mi đang ép ta phải nhảy xuống ngay bây giờ sao?”

Chương 920 Huyết Thi Xuất Hiện 1

Mình nhảy xuống sẽ biến thành cái gì đây?

Có thể cứu được Huân Nhi không?

Tô Bạch không rõ, đúng không thể đoán được, với cách thức hành động của Phát Thanh, tuy rằng về phương diện chiến lược rõ ràng có tuân theo lộ trình, nhưng về mặt chiến thuật, anh đừng hòng đoán ra được ý đồ cụ thể của Phát Thanh.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Phát Thanh.

Chuyện của Huyết Thi đã rành rành trước mắt, Tô Bạch đã nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng khi ấy, dưới sự cố ý của Phát Thanh, Huyết Thi tiến vào thế giới chuyện xưa, trong thế giới hiện thực chỉ mới ngắn ngủi có vài phút đồng hồ, nhưng trước khi anh ta tiến vào thế giới chuyện xưa, giọng nói và dáng điệu của người ấy như còn nguyên đây, nhưng khi anh ta hoàn thành nhiệm vụ và trở về thế giới hiện thực, thì vợ đã ngã trong vũng máu, không có cách nào cứu vãn được nữa.

Tô Bạch thậm chí đang nghĩ, nếu như mình cứ nhảy xuống như vậy, vậy thì, Phát Thanh có một nghìn vạn cách khác nhau khiến mình biến thành một đầu sỏ gây ra cái chết thật sự cho Huân Nhi.

Không phải mày muốn cứu người sao? Còn muốn nhảy xuống cơ mà? Xuống đi, vậy tao sẽ khiến mày phải lặp đi lặp lại tiến trình, khiến mày tự tay giết chết người mà mày muốn cứu.

Thế này thú vị biết bao? Sâu sắc biết bao? Có ý nghĩa châm biếm biết bao?

Nắm tay đang siết chặt của Tô Bạch từ từ thả lỏng rồi lại siết chặt, thực ra, trong lòng hắn cũng biết rõ, có nói nữa cũng đều là vô dụng, vẫn là bởi vì sức nặng của Huân Nhi trong lòng mình chưa đến mức độ mình phải không tiếc bất cứ cái giá nào, thậm chí là chết chung với cô ta.

Thật vậy, nếu như người đang ngủ bị cương thi nhòm ngó ở phía dưới kia là bé con, là Tô Vũ Hiên, vậy có khả năng mình lúc này hoàn toàn sẽ không do dự, hoàn toàn sẽ không cân nhắc, hoàn toàn sẽ không tiến hành đấu tranh ở nơi này. Cũng sẽ không đi nghĩ xem mình có gì phải kiêng dè, có gì phải lo lắng, cùng lắm thì chết chung với bé con là được.

Cho dù đến cuối cùng cha vì cứu anh mà giết chết anh, cùng lắm thì, người làm cha lại tự sát, hai cha con cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, cũng không cô đơn, cũng không trống vắng.

Nhưng nếu là Huân Nhi, Tô Bạch thật sự không đảm đương nổi việc tôi vì cứu em nhưng lại giết chết em, sau đó tôi vẫn có thể đi trên đường hoàng tuyền một cách rất thẳng thắn vô tư cùng với em.

Mối quan hệ khác nhau, mức độ quan tâm không giống nhau, cũng sẽ sinh ra kết quả khác nhau.

Tô Bạch thậm chí còn đang nghĩ, nếu như khi ấy mình phát bệnh thì tốt rồi. Bởi vì làm người, có quá nhiều nỗi băn khoăn, và cũng quá mức nóng ruột.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch đang tiếp tục nhìn xuống, lại phát hiện ra hư ảnh của Khang Hy từ từ xuất hiện một vài sự thay đổi, vậy mà người này lại chỉ đứng yên bên cạnh Huân

Nhi. Ánh mắt của ông ta cũng luôn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của cô ta.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch thở dài một hơi, gánh nặng tâm lý cũng được hạ xuống, quanh co như vậy sao?

Huân Nhi là dân tộc Mãn, thứ đeo trên ngón tay còn là vật truyền thừa từ đời đầu tiên Tề Nhĩ Cáp Lãng đó, Huyền Diệp, ông chắc hẳn sẽ nương tay chứ?

Bây giờ, Tô Bạch cũng chỉ có thể mong chờ điều này, trước đó ở phía trên, khi Khang Hy và mình đánh nhau, Tô Bạch có thể cảm giác được, tuy rằng Khang Hy đã trở thành một cương thi, nhưng vẫn có ý thức mạnh mẽ của riêng mình như cũ, cho nên cho dù đã ngã xuống, thì ông ta chắc hẳn cũng sẽ không hoàn toàn mất đi ý thức của mình. Hổ dữ còn không ăn thịt con, nếu như Khang Hy thật sự còn sót lại ý thức, vậy hẳn sẽ mở một mắt đối với dòng máu dân tộc Mãn có trên người Huân Nhi, thậm chí tổ tiên cũng được xem là gần gũi với Khang Hy chứ?

Ít nhất, không cần ép tôi phải nhảy xuống vào lúc này đâu nhỉ?

Khang Hy nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Huân Nhi, dường như đang cẩn thận thưởng thức và phân biệt khí tức trên người cô ta. Ông ta đại khái do dự rất lâu, cũng lưỡng lự rất lâu, lại càng đấu tranh thật lâu, sau đó Khang Hy vẫn quay người, tiến lại gần Sở Triệu nằm bên mép giường rồi từ từ cúi đầu xuống, gương mặt của đôi bên cách nhau chưa đến một phân, gần như là mặt đối mặt.

Cùng với mỗi một lần Sở Triệu hô hấp, từ trong hơi thở của anh ta, có hai sợi khí tức màu trắng bị rút ra, tiến vào trong mũi của Khang Hy. Đây là đang hút dương khí của người sống!

“Con hàng này muốn chết sao?”

Lúc này, Tô Bạch có vẻ lạnh lùng hơn rất nhiều, suy cho cùng thì hiện tại mức độ thân thiết gần gũi đã khác rồi, nên mức độ quan tâm cũng khác đi, nếu như Sở Triệu cứ bất lực như vậy, thì sẽ chết như vậy.

Tô Bạch sẽ cảm thấy có hơi thương cảm, nhưng ngược lại sẽ không cảm thấy cuồng loạn cho lắm.

Đây là mạng, mạng của mỗi một người, nếu anh đã thành thính giả, vậy chết trong thế giới chuyện xưa chính là số mệnh khó thể tránh thoát được của anh.

Dần dần, Sở Triệu bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn, anh ta muốn tỉnh lại, nhưng lại không thể tỉnh được, cảm giác cả người giống như bị bóng đè, theo bản năng, anh ta bắt đầu cảm thấy sự việc không đúng, nhưng lại chẳng thể làm gì được, trong lòng anh ta lập tức bị một loại tuyệt vọng đè ép.

“Đúng rồi, còn một chuyện…”

Lúc này, Lộ Thông vừa vặn đột nhiên thò đầu qua lỗ hổng đó tiếp.

“Nghiệp chướng!”

Lộ Thông gầm lên một tiếng, đồng thời sau lưng phát lạnh, không phải cương thi này trước đó đã bị mọi người đồng tâm hiệp lực hủy diệt rồi sao, sao lại xuất hiện chuyện lạ lùng này?

Nếu không phải mình muốn qua đây bàn một vài chuyện với Huân Nhi thì có khả năng từng người một sẽ bị hút thành xác khô trong giấc ngủ quá.

Trong lòng bàn tay của cậu ta xuất hiện một gương mặt quỷ, mặt quỷ lập tức bắn ra, đánh lên người hư ảnh của Khang Hy, hư ảnh của Khang Hy lóe lên, hóa thành một cơn gió lạnh, bắt đầu bay quanh căn phòng.

Sở Triệu lập tức tỉnh lại, trong lúc nhất thời, mắt mũi tai miệng đều trào ra máu tươi màu đen, cả người cũng ho khan không ngừng.

Chương 921 Huyết Thi Xuất Hiện 2

Huân Nhi cũng nhanh chóng tỉnh lại, có hơi sững sờ khi trông thấy hư ảnh cương thi ở bên cạnh mình, cô ta vốn tưởng rằng đã hoàn toàn xử lý xong nguy hiểm rồi chứ, mà lúc này, đột nhiên cách mình gần như vậy, khiến người thực sự có hơi bất ngờ không kịp đề phòng.

Lý Vĩ đang canh gác cũng bị kinh động, chiếc roi xoẹt qua lòng bàn tay, xước măng rô trên chiếc roi cào ra một vệt máu trên lòng bàn tay, máu tươi thấm vào roi da, sau đó bị Lý Vĩ quất thẳng tới.

"Vút!"

Chiếc roi dính máu tươi của chủ nhân lập tức có một chút hiệu quả sát thương đối với ma quỷ, hư ảnh cương thi ở trong phòng không ngừng hỗn loạn, cuối cùng xông ra khỏi phòng.

"Chặn ông ta lại, đừng để ông ta trở về cơ thể!" Lộ Thông lập tức hô lên.

Nhìn thấy cục diện rối loạn ở bên dưới, Tô Bạch cũng có hơi thổn thức, tất cả mọi chuyện dường như quay trở về cái thời mình còn rất yếu ớt ngày trước, tóm lại, toàn bộ trải nghiệm bây giờ của đám người Huân Nhi, mình cũng đã từng trải qua rồi, nguy hiểm đột nhiên đi xa, rồi lại đột nhiên cảm giác được nó xuất hiện ngay đầu giường anh, cũng không phải là lần đầu tiên Tô Bạch trải qua.

Chỉ có điều, lần này, góc nhìn của hắn khác hẳn, vị trí mà hắn đứng cũng khác, cho dù thế nào, có lẽ, so với kế hoạch

ban đầu đi yêu huyệt hoặc là sơn môn đạo gia để tìm kiếm lợi ích sau khi quay trở về thế giới chuyện xưa, thì bây giờ mình đứng ở nơi này, quan sát tình tiết chuyện xưa ở góc độ này, ngược lại lại thu hoạch được nhiều hơn.

Bởi vì sau lần này, mình có thể càng hiểu biết sâu sắc hơn một vài tiết tấu và thói quen trong thế giới chuyện xưa, cùng nhịp đập của Phát Thanh, cũng sẽ có được sự hỗ trợ và tham khảo lớn hơn trong việc xử lý một vài vấn đề sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa.

"Cậu muốn cứu người sao?"

Một giọng nói đột nhiên vang lên phía sau Tô Bạch, rõ ràng rất kỳ quái, cũng rõ ràng rất đột ngột.

Tô Bạch hơi sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười có hơi thoải mái.

"Sao lại không có sương mù trắng nữa?"

"Cũng không phải là siêu sao xuất hiện, thả băng khô và bồ câu trắng ra làm gì?" Đối phương hỏi ngược lại.

"Cũng đúng, sương trắng đó không hợp với anh, tục quá." Tô Bạch đồng tình sâu sắc.

"Cậu đang nịnh nọt tôi sao?" Đối phương rõ ràng có hơi bất ngờ: "Tôi vẫn còn nhớ khi cậu đối mặt với tôi, bộ dáng như mắc bệnh tâm thần, nhưng hiện tại, tôi dường như không tìm được loại cảm giác đó trên người cậu nữa. Là cảm giác cậu khôn khéo hơn, hay là cậu thành thục hơn?"

"Tuổi tác của chúng ta chênh nhau không nhiều, cho nên nếu anh còn tiếp tục dùng giọng điệu người lớn này để nói chuyện với tôi, thì tôi sẽ rất khó chịu đấy." Tô Bạch cảnh cáo.

"Ha ha, không thay đổi, vẫn không thay đổi, con người, có chút kiên trì thì vẫn tốt hơn." Giọng nói của đối phương từ từ

nâng lên cao hơn, sau đó, một thi thể đầy máu cũng xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Huyết Thi, anh đã tới rồi.

“Tôi vốn tưởng anh chắc hẳn sẽ cân đội đấy.” Tô Bạch nói.

“Không nhịn được, cũng không đợi được, ra ngoài cho thoáng khí trước đã, cậu biết không, tuy rằng oán hận của tôi đối với Phát Thanh đã không có cách nào dùng từ ngữ để hình dung được nữa, nhưng tôi vẫn rất khâm phục nó ở một vài phương diện.”

“Ví dụ như chế tạo lại anh, trao lại ký ức vốn có cho anh sao?” Tô Bạch hỏi.

“Gần thế, đây là sự tự tin của nó, cũng là sự lo lắng của nó.” Huyết Thi tiến lên một bước, cách một đường ranh giới đó thật sự còn chưa đến nửa bước nữa: “Nếu tôi muốn xuống dưới, cậu sẽ chọn làm thế nào?”

“Cố hết sức ngăn cản anh.” Tô Bạch nhún vai.

“Cố hết sức? Từ này dùng thật hay.” Huyết Thi dường như đang nở nụ cười: “Khi cậu ở thời kỳ thịnh vượng còn không ngăn cản được tôi, chứ đừng nói đến cậu của hiện tại, đã bị đông cứng đến mức cơ thể và linh hồn đều bị thương nặng, nhưng cái “cố hết sức” này, cũng có nghĩa cô ta thực ra không phải là người yêu của cậu.”

“Là bạn bè.”

“Ồ.”

Huyết Thi gật đầu, đứng nguyên tại chỗ bất động.

“Tôi không muốn xuống đó.” Huyết Thi lại nói: “Tôi đã chết rồi, những vẫn bị nó nhân bản ra hết lần này đến lần khác, làm thành NPC đạo cụ trong thế giới chuyện xưa, cậu nói xem, có phải nó đang cố ý không?”

“Từ khi vợ anh chết, anh chắc hẳn đã biết rõ, là cố ý mà.” Tô Bạch đáp.

“Vù!”

Khí tức của Huyết Thi đột nhiên bắt đầu trở nên dữ dội, anh ta nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, đôi mắt đỏ ngầu mang theo khí tức tà ác.

“Có vài lời nói đùa, và có vài đề tài, bản thân cậu hẳn rõ cái gì có thể, cái gì không thể.”

“Cho nên?” Tô Bạch lắc đầu với vẻ không hề gì: “Nếu là anh ở viện bảo tàng tượng binh mã ngày trước, hoặc là anh vẫn chưa bị Phát Thanh hoàn toàn giết chết trong thế giới chuyện xưa ấy, thì nói những lời này với tôi, tôi sẽ còn cảm thấy đây là một loại cảnh cáo. Nhưng anh của hiện tại, lại là cái thá gì?

Là một đạo cụ trò chơi bị Phát Thanh nhân bản lại mà thôi, chẳng có gì khác biệt với quả bóng treo trong lớp học vào ngày quốc thế thiếu nhi hết, hơn nữa, đây còn là anh xuất hiện như một phần của tôi, trong vụ đoạt xá ngày trước, anh đừng quên tôi đã thắng.”

Điều khiến người rất bất ngờ, là ngay khi Tô Bạch đang nói những lời này một cách không hề nương tình, thì vẻ kiêu ngạo trên người Huyết Thi dường như cũng từ từ giảm xuống, anh ta nhìn Tô Bạch đầy tò mò.

“Cậu rất thích loại cảm giác bị người coi như con rối mà khống chế sao?”

“Không biết nữa, có lẽ cũng không ghét.” Tô Bạch đáp.

“Trước đây tôi cũng vậy, luôn cho rằng cuộc sống bình thường sẽ vì vậy mà trở nên bất bình thường, tôi thậm chí còn từng biết ơn nó một lần.” Huyết Thi hơi dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng nó dường như muốn tôi hận nó, muốn tôi kích

thích ý chí chiến đấu, hy vọng tôi có thể trở nên điên cuồng hơn, khiến chuyện xưa của nó càng thú vị hơn, cho nên khi tôi biết ơn nó, và có hảo cảm đối với nó, thì nó lại khiến vợ tôi chết ngay trước mặt tôi.”

Tô Bạch không nói gì, bởi vì hắn không có gì để nói, cái chết của Diệp Tư vợ huyết Thi, nếu không phải do Phát Thanh cố tình, vậy đó chính là cố tình làm người mù.

Chương 922 Tử Thần 1

"Vậy cậu thì sao?" Huyết Thi đột nhiên hỏi hắn: "Bây giờ cậu không ghét thế giới chuyện xưa, thậm chí cũng không ghét Phát Thanh, nhưng tôi tin, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, nó sẽ khiến cậu ghét nó một cách điên cuồng như mắc chứng cuồng loạn. Ví dụ như cha của cậu, người thân nhất trong cuộc sống của cậu, người yêu của cậu… Ồ không, ít nhất thì cô gái ở nơi này, cô ta không phải là người yêu của cậu, cô ta còn không thể làm được đến mức khiến cậu phát điên và liều lĩnh."

"Tôi không có người nhà, trong hiện thực, cũng không có người bạn nào mà tôi đặc biệt quan tâm." Tô Bạch duỗi ngón tay chỉ vào Huân Nhi ở bên dưới: "Cô ta, miễn cưỡng được tính là một."

"Không có người nhà, cũng không có người yêu?" Huyết Thi lắc đầu, đáp một cách rất chắc chắn: "Vậy tôi tin Phát Thanh sẽ cho cậu một, để cậu để ý đến nó, để cậu bảo vệ nó, để cậu quý trọng nó, sau đó sẽ lại tự tay hủy diệt nó."

Cơ thể Tô Bạch run lên, hắn đột nhiên nhớ tới lai lịch của bé con, lúc trước, chẳng hiểu tại sao mình lại có thể đưa được bé con ra khỏi thế giới chuyện xưa?

"Phát Thanh không phải là cha cậu, cũng không phải là mẹ cậu, càng không phải chiến hữu thích cùng cậu đi tới tiệm điện tử chơi hoặc là đi bắn bia còn thuận tiện mang bao cao su. Nó là một tên biến thái, một sự tồn tại vặn vẹo bất chấp tất cả để theo đuổi tính cốt truyện. Nó không cần cậu biết ơn nó, cũng không cần cậu cảm ơn nó, càng không cần hảo cảm của cậu.

Ông trời công bằng, không đối với ai đặc biệt tốt, cũng chẳng đối với ai đặc biệt xấu, nói ra thì chính là loại như Phát Thanh đây, cậu hận với không hận, thì nó đều ở đó, cậu yêu hay không yêu, thì nó vẫn tồn tại.

Ngay khi cậu cảm thấy bản thân mình không có điểm yếu, ngay khi cậu cảm thấy chuyện xưa bắt đầu trở nên nhàm chán, vậy nó sẽ chủ động tạo ra một nhược điểm cho cậu, sau đó lại kích nổ nó, như vậy, nó mới có thể ngồi ở một bên thưởng thức bệnh tâm thần của cậu, thưởng thức cơn đau đớn nội tâm của cậu, thưởng thức sự điên cuồng và tức giận của cậu.

Đây chính là sự theo đuổi của nó, cũng chính là thẩm mỹ của nó.”

Giọng nói của Huyết Thi rất nhẹ, tuy rằng anh ta đang nói với Tô Bạch, nhưng chẳng phải cũng đang nói chính bản thân anh ta hay sao? Bản thân anh ta, thực ra chính là biểu hiện rõ ràng nhất cho loại thẩm mỹ đó của Phát Thanh, bản thân sở hữu sức mạnh sánh ngang với thần linh, mà vợ của mình lại chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mình rời đi bị bọn cướp bắn chết, thời gian trước sau, bị bắt chẹt đến vừa vặn, Phát Thanh không cố ý thì ai tin?

“Phát Thanh không cần vây bắt chặt chẽ, bởi vì cho dù thính giả có tập trung lại với nhau cúng bái nó, hay là tập trung lại định phản kháng nó, thì nó mãi mãi ở tít trên cao như cũ, nó không phải quân vương, bởi vì ở Trung Quốc, quân vương được xưng là thiên tử, nếu thiên tử không nhân đạo, sẽ bị con dân của mình đả đảo, chính quyền sẽ bị lật đổ, mọi người ngang hàng, chẳng phân cao thấp giàu nghèo chính là truyền thống ở Trung Quốc từ xưa đến nay, nhưng Phát Thanh là trời, trải qua các triều đại, thiên tử chết rất nhiều, nhưng cậu đã từng thấy trời bị dân chúng lật đổ chưa? Nào có, dù chỉ có một lần thôi?”

Huyết Thi duỗi tay, đặt ở trước mặt Tô Bạch, một sợi tơ máu rất sống động vặn vẹo qua lại trong lòng bàn tay của anh ta.

"Một phần máu mà cậu đã hút của tôi ngày trước, lại chỉ là tấm bèo không rễ, đơn giản cường hóa cơ thể trong khoảng thời gian ngắn là tác dụng hời hợt nhất, đây mới là chân lý của máu, đáng tiếc, tôi không thể trực tiếp cho cậu, mà cậu cũng không dám trực tiếp lấy."

"Đương nhiên." Tô Bạch hiển nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức anh trực tiếp truyền cho tôi, phải biết rằng, trước đây Huyết Thi đã từng có mấy lần thử cướp đoạt rồi, Tô Bạch cũng không có ngây thơ như vậy.

Huyết Thi vung bàn tay lên, trong nháy mắt, những sợi tơ máu bắt đầu bao trùm xung quanh này, nói là chi chít như sao trên trời cũng không hề khoa trương chút nào.

"Nhớ rõ, có đôi khi nên từ từ nghiền ngẫm." Huyết Thi nói.

"Anh đột nhiên đối tốt với tôi như vậy, khiến trong lòng tôi có hơi bất an." Tô Bạch nói.

"Cũng không thể kêu cường hóa mà bản thân tôi sáng tạo ra, hoàn toàn không có người nối nghiệp được, không phải sao?" Huyết Thi trông có vẻ rất lạnh nhạt.

"Vậy lần này, anh còn muốn tiếp tục đối đầu với Phát Thanh một lần nữa sao?" Tô Bạch nhớ lần trước Huyết Thi dự định đoạt xá xong, sẽ lại quyết đấu một lần cuối cùng với Phát Thanh, tự cho mình một kết thúc hoa mỹ.

"Tôi bị nó đưa tới đây, không phải là tôi lúc đầu, cũng không phải là tôi thực sự, dưới một suy nghĩ của nó, tôi sẽ tới từ nơi đâu thì về nơi đó, từ hư vô lại quay trở về hư vô. Thực ra, cơ hội sống vẫn còn đấy, đó chính là tôi nhảy xuống dưới,

giết chết toàn bộ thính giả dưới đó, sau đó lại dựa vào bối cảnh của thế giới chuyện xưa này mưu đồ phát triển lại.”

“Cho nên, anh vẫn dự định đi xuống sao?”

“Nhưng tôi biết, có thể cô gái mà cậu quan tâm đó có khả năng chết khá lớn, nhưng Phát Thanh sẽ không để toàn bộ thính giả trong thế giới chuyện xưa đều bị giết chết, không chừng, đợi tôi dự định đồ sát toàn bộ thính giả, ngăn cản bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, thì Phát Thanh sẽ sắp xếp một Trương thiên sư đột nhiên nhảy ra tiêu diệt tôi.

Xuống hay không cũng như nhau, lên hay không cũng như nhau cả. Đây chính là bất đắc dĩ, một loại bất đắc dĩ mà đến ngay cả đấu tranh cũng cảm thấy thật lãng phí cảm xúc.”

Huyết Thi hít một hơi thật sâu, rồi duỗi tay, bắt đầu chỉ dẫn quy tắc sắp xếp những tơ máu xung quanh cho Tô Bạch.

“Nơi này đến nơi này… từ đây đến đây… thực ra, cơ thể chính là một chòm sao, mà tơ máu lại chính là khung của chòm sao đó…”

Lời giải thích của anh ta rất tinh tế, mà Tô Bạch cũng nhìn ra được thông qua kiến thức của mình.

Chương 923 Tử Thần 2

Con hàng này thực sự đang giảng giải những điều liên quan đến máu cho mình nghe.

Trong lúc vô tri vô giác, Tô Bạch đắm chìm vào trong.

Thật lâu sau, vẻ giác ngộ trong mắt hắn càng lúc càng sâu đậm, thế nhưng Huyết Thi lại mỉm cười, tiến lên một bước.

“Đừng cử động.” Vẻ giác ngộ trong mắt hắn vẫn sâu đậm như cũ, nhưng lại mở miệng nhắc nhở.

“Kế thừa tơ máu hoàn chỉnh của tôi và cô gái đó, cậu chọn cái nào?” Huyết Thi hỏi.

“Nhất định ép tôi phải chọn sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Cậu vẫn có cơ hội chọn, mà tôi, ngay cả cơ hội chọn cũng không có.” Anh ta thở dài và đáp.

“Cuối cùng trong lòng anh vẫn mất cân bằng.” Tô Bạch cười đáp: “Cuối cùng trong lòng anh vẫn bị thù hận nhồi đầy đấy thôi.”

“Tôi đã chết rồi, nói nữa cũng giải quyết được gì, đã không còn ý nghĩa nữa rồi, dù sao thì tôi hiện tại cũng là đâm lao thì phải theo lao thôi.”

“Cho nên, anh muốn tìm thấy khoái cảm trở thành Phát Thanh dày vò người ta từ trên người tôi sao?”

“Gần như là vậy.”

Huyết Thi lại tiến một bước, bước qua đường biên giới đó, động tác của anh ta rất chậm, hơn nữa vẫn luôn nhìn chằm

chằm vào Tô Bạch, sau đó anh ta trông thấy hắn vẫn đứng yên lặng ở chỗ đó như cũ, tiếp tục lĩnh ngộ thứ mà mình để lại.

Huyết Thi nhếch khóe miệng nở nụ cười, sau đó cả người nhảy thẳng xuống.

Tô Bạch cũng không ngăn cản anh ta.

Đại khái nửa tiếng sau, hắn từ từ mở mắt, những đường tơ máu xung quanh cũng bắt đầu mờ nhạt dần, cuối cùng hóa thành một làn sương máu từ từ tan đi, ngay sau đó, trên người Tô Bạch bắt đầu hiện ra những tơ máu mới, hơn nữa tơ máu bắt đầu từ từ nhạt dần đi, toàn bộ dung hợp với hàng vạn hàng nghìn mạch máu trong cơ thể của Tô Bạch.

Tơ máu bị Tô Bạch hoàn toàn dung hợp vào bản thân mình, tương đương với việc tiến hành cải tạo lại cơ thể của hắn, trước mắt, cường độ cơ thể hắn, đã tăng lên một tầm cao mới so với trước đây, bây giờ cho dù cơ thể mình đứng bất động cũng là một tòa thành lũy.

Hắn mở mắt ra, hai tia sáng rực rỡ lóe lên rồi vụt tắt từ tận sâu trong con mắt hắn.

Giữa Huân Nhi và lĩnh ngộ tơ máu hoàn chỉnh, Tô Bạch đã chọn cái sau.

Hắn đứng ở bên cạnh đường ranh giới với vẻ mặt không có cảm xúc.

Hắn biết mình là một người ích kỷ, chỉ có điều, con người vẫn luôn có một phần kỳ vọng hơn vào bản thân mình. Nhưng bây giờ phần mong đợi này cũng đã không còn nữa rồi, hoàn toàn phơi bày cái tôi thực tế ở trước mặt mình, cũng là thứ khiến người cảm thấy có hơi khó mà chấp nhận được.

Nhưng không thể không chấp nhận, mình, cuối cùng vẫn là mình đấy thôi.

Bất cứ một sự cố chấp nào của một người, thực ra đều có cái giá của nó, kiên trì hay không kiên trì, chỉ là đang quan tâm giá trị có đủ hay không, chỉ thế mà thôi, thật sự cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trong đầu Tô Bạch có suy nghĩ như vậy, ngược lại trong lòng cũng không có bao nhiêu sự áy náy đối với Huân Nhi và Sở Triệu, cũng không có bao nhiêu tự trách đối với chính mình, cảm giác này giống như mình đã vứt bỏ được một gánh nặng vậy. Thậm chí, còn có một loại cảm giác nhẹ nhõm.

"Cậu đã thả anh ta xuống đó, thì cũng sẽ thả tôi xuống, đúng chứ?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau Tô Bạch.

Đồng thời, cái miệng lạnh băng đã nhắm thẳng vào sau lưng hắn, phía sau Tô Bạch là một người đàn ông mặc áo choàng màu đen và đeo mặt nạ xương khô trên mặt, quanh người đàn ông được bao quanh bởi tử khí, giống như tử thần bước ra từ phía sau cánh cửa địa ngục.

"Anh nghĩ nhiều rồi."

Tô Bạch nở nụ cười, cơ thể chậm rãi hóa thành hư vô ngay tại chỗ. Tử Thần ngạc nhiên một chút, lúc này mới nhận ra, sự im lặng không tiếng động của mình thực ra đã sớm bị Tô Bạch phát hiện rồi.

"Bốp!"

Một tiếng vang phát ra từ sau lưng Tử Thần, cả người anh ta trượt về sau, trên vị trí cánh tay trái cũng xuất hiện một vết thương lõm xuống, nhưng không có máu tươi trào ra, anh ta dường như không có máu thịt, cũng không phải là sinh linh tồn tại chân chính.

Tay phải ôm vết thương, Tử Thần chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi vô cùng sâu thẳm phía sau chiếc mặt nạ đầu lâu, lóe lên

tia sáng giống như ánh sao.

“Thế này không đúng, cậu đã thả anh ta xuống, tại sao lại không thả cho tôi xuống chứ?”

Địa ngục hỏa shotgun xoay ngược trong lòng bàn tay của Tô Bạch: “Kho lúa sung túc mới biết lễ nghi, vừa rồi ăn no rồi, nên không có hứng ăn tiếp như vậy, tóm lại phải hoạt động một chút, không phải sao?”

“Ha ha, là vì tôi không lấy ra được thứ đủ để đả động cậu chứ gì?”

Hai tay Tử Thần giao nhau, hai khẩu súng y hệt với thứ trong tay của Tô Bạch, tản ra tia sáng lạnh lẽo chói mắt.

“Cậu ra giá đi, tôi cảm thấy, tôi có thể thỏa mãn được cậu.”

“Trừ phi anh gỡ mặt nạ xuống, lộ ra mặt của một người phụ nữ, bằng không, anh hoàn toàn không có cách nào thỏa mãn được tôi.” Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười, lập tức vọt về phía đối phương.

Cơ thể của Tử Thần bắt đầu xoay tròn, đồng thời hai tay nhanh chóng nhắm chuẩn vào Tô Bạch.

“Bằng bằng bằng bằng…”

Khẩu súng đáng sợ bắt đầu tàn sát bừa bãi quanh hồ nước, cũng may mọi công trình kiến trúc và đồ bày biện ở nơi này đều được thiết lập thành không có cách nào phá hỏng, bằng không nơi này đã sớm hóa thành một đống phế tích trong nháy mắt rồi.

Dòng khí mạnh mẽ và sức mạnh trào ra, Tử Thần giằng co với Tô Bạch với một loại tư thái kiêu ngạo, không hề rơi vào thế hạ phong, đương nhiên trong đó hiển nhiên cũng có nguyên nhân Tô Bạch cố tình khiêu khích, bởi vì hắn vẫn còn dư sức.

Chương 924 Huyết Thống Chân Chính 1

“Tôi hiểu rồi, cậu vẫn là cậu, cậu không thay đổi, cậu đang tập mô phỏng thói quen chiến đấu của tôi, đây mới là thứ mà cậu muốn nhất.” Tử Thần vừa bắn vừa bảo.

Tô Bạch vừa né vừa đánh trả, không hề trả lời, bởi vì lúc này, bất cứ lời nói nào cũng đều là dư thừa, chỉ cần không ngừng tiến hành suy đoán và tiến hành điều chỉnh đối thân pháp của mình dựa theo thân hình của đối phương là được, thậm chí ngay cả tư thế và cách ngắm bắn của đối phương khi bắn đều có thể mang đến rất nhiều lời gợi ý cho Tô Bạch.

“Trước đó cậu tỏ ra si tình như vậy vì người phụ nữ đó, nhưng bây giờ cậu lại lập tức biến thành kẻ hám lời như vậy, cậu cũng thật đúng là đồ tâm thần.”

Trong giọng nói của Tử Thần mang theo một loại chế nhạo nhàn nhạt, ngược lại, cơ thể anh ta lại biến mất ngay tại chỗ, ngay sau đó, đáp xuống vị trí đỉnh đầu của Tô Bạch, cơ thể xoay tròn, hai tay liên tục bóp cò súng, những tô tem địa ngục không ngừng huyễn hóa ra bên cạnh anh ta, kèm theo khí tức của chú ngữ vô tận.

“Chết đi… chết đi… chết đi… chết đi…”

.

Ngay khi mặt trời mọc, trong khách sạn còn lại sáu người, cuối cùng cũng có một loại cảm giác như giành được sự sống mới, bởi vì mọi người đều biết rõ, ánh mặt trời tự nhiên chính

là khắc tinh tuyệt đối của cương thi, bây giờ ánh mặt trời đã ló rạng, đám cương thi cũng không thể làm nên được sóng gió gì.

Thậm chí để đảm bảo, Lộ Thông còn kêu mọi người đưa lần lượt cả mười ba thi thể này ra ban công để bọn họ tắm nắng, không bao lâu sau, bao gồm cả Khang Hy, toàn bộ mười ba cỗ thi thể đều hóa thành bụi phấn chất đống trên ban công.

Nguy hiểm cuối cùng cũng hoàn toàn bị giết chết.

Nhưng mọi người nhất định phải ở lại nơi này đợi đến hoàng hôn mới xem như hoàn thành nhiệm vụ chính, cho nên mới xuất hiện cảnh tượng sáu người chật ních nghỉ ngơi trên ban công, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, bởi vì không ai có cách nào đảm bảo trong khách sạn còn nguy hiểm gì khác hay không. Về phần ăn uống, trước đó khi mọi người vừa tiến vào khách sạn đã đặc biệt mua của ông chủ một ít lương khô mang lên tầng, cho nên cũng không cần thiết phải lấy thân mình mạo hiểm đi xuống dưới vì thức ăn.

Ngay khi mặt trời dần ngả về tây, trong tầm nhìn ở phía xa, xuất hiện một đội nhân mã, có một cỗ xe ngựa và một đám lính hộ vệ, vị dẫn đầu đội mũ giáp giống như cột điện, thoạt nhìn chắc hẳn là một vị tướng lĩnh dẫn quân có cấp bậc không thấp.

Nhìn thấy một màn này, mọi người cũng đều nhao nhao đứng dậy, nói thực, bọn họ ngược lại cũng không khẩn trương cho lắm, tuy rằng đội ngũ kỵ binh này chỉ có mười mấy người, mỗi một người đều mặc áo giáp, nhưng chắc hẳn đều là người bình thường.

NPC người bình thường, không có gì phải sợ hết.

“Sẽ không phải lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đấy chứ?” Sở Triệu hỏi.

“Đừng có mồm quạ đen.” Huân Nhi nhắc nhở.

“Chắc hẳn không có gì đâu, sắp đến thời gian hoàn thành nhiệm vụ chính số một rồi, chúng ta sắp có thể rời khỏi khách sạn này được rồi.” Lý Vĩ nói.

“Rời đi ư, đêm hôm khuya khoắt anh định đi đâu? Nơi này đồng không mông quạnh đến đâu cũng toàn là nấm mồ lẻ loi, nửa đêm anh chạy ra ngoài ai biết sẽ đụng phải thứ gì chứ?” Lộ Thông hỏi ngược lại: “Cho dù nhiệm vụ chính số một đã hoàn thành, thì chúng ta tối nay tốt nhất vẫn nên tiếp tục ở lại trong khách sạn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là giới hạn thời gian của nhiệm vụ chính số hai không nghiêm khắc như vậy.”

Mọi người đồng tình sâu sắc, ít nhất thì bây giờ mọi người cũng xem như đã quen thuộc với khách sạn này rồi, quả thực không cần thiết phải nôn nóng chui vào trong rừng già ngay nửa đêm.

[Nhiệm vụ chính số một đã hoàn thành, bây giờ sẽ thông báo nhiệm vụ chính số hai: Duy trì hoạt động của khách sạn, không để khách đến phát hiện ra điều dị thường, nếu như thân phận bại lộ, sẽ bị trừ năm trăm điểm cốt truyện, người không đủ điểm giao dịch sẽ trực tiếp bị loại bỏ!]

Giọng nói thông báo nhiệm vụ của Phát Thanh vang lên trong đầu mọi người, mọi người lập tức đưa mắt nhìn nhau, Huân Nhi nhanh chóng tỉnh táo lại, chỉ vào đội quân chậm rãi chạy tới từ trên sườn núi phía xa, hô: “Đừng ngây ra đó nữa, mau đi thay quần áo đi! Đi tìm quần áo của ông chủ khách sạn và phục vụ thay vào.”

“Mãn tướng quân, Mãn tướng quân.” Trong xe ngựa truyền tới tiếng hô của thị nữ.

Tướng lĩnh Mãn Thanh dẫn đầu lập tức quay đầu ngựa, lại gần xe ngựa: “Phu nhân có điều gì căn dặn sao? Phía trước có một nhà trọ, tối nay chúng ta có thể nghỉ chân ở nơi đó.”

Thị nữ xốc tấm rèm lên, lộ ra một ít dây thừng đỏ: “Phu nhân nói thời tiết ở nơi này kỳ quái, sợ có thứ dơ bẩn, đây là dây thừng đỏ mà lão Tát Mãn đã ban cho vương gia, có thể trừ tà và bảo vệ, xin Mãn tướng quân phát xuống dưới cho các binh sĩ.”

“Gia.”

Mãn tướng quân phát dây thừng đỏ thật mảnh xuống, toàn bộ binh sĩ đều quấn quanh cổ tay, thoạt nhìn, giống như trên làn da xuất hiện thêm một sợi tơ máu.

Khang Hy xuất hiện trước đó là biểu hiện huyết thống cương thi của Tô Bạch, còn người mang gương mặt đầy nếp nhăn giống như mắc chứng bạch tạng là biểu hiện cường hóa Huyết tộc của Tô Bạch, hàn độc trong cơ thể dụ Cửu muội ra, tơ máu thì lại dụ Huyết Thi ra, mà thân là vũ khí bản mệnh của Tô Bạch, lại thu hút người ở trước mặt có phong cách ăn mặc gần như giống với Tô Bạch ngày trước.

Người khoác áo choàng, mặt đeo mặt nạ đầu lâu, tay cầm hai khẩu súng, trong lúc bước đi còn tản ra hơi thở của địa ngục, giống như tử thần giáng xuống, đây là bộ hóa trang của Tô Bạch từng diện trong [Lão phu liễu phát thiếu niên cuồng] ngày trước, mà lúc này, lại bày hiện ra về mặt ý nghĩa chân chính.

Chương 925 Huyết Thống Chân Chính 2

Thuật bắn súng sắc bén và thân pháp quỷ dị đó quả thực khiến Tô Bạch có hơi thấy cái mình thích là thèm.

Khi đối phương lao từ trời xuống, cơ thể xoay vòng bắn ra xung quanh, một khu vực lớn lấy anh ta làm tâm vòng tròn, gần như biến thành một tuyệt tích.

Tô Bạch thậm chí còn không kịp tránh né, cả người từ trên xuống dưới, trong lúc nhất thời bị bắn tơi tả không chịu nổi.

Khi Tử Thần giáng xuống, còn làm ra một động tác "mời" cực kỳ tao nhã, sau đó, cơ thể biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện ngay phía sau Tô Bạch, đập báng súng thật mạnh lên người hắn.

"Bốp!"

Cơ thể của Tô Bạch giống như bức điêu khắc xuất hiện vô số vết rạn, cuối cùng bắt đầu nứt toác ra, hóa thành những mảnh vỡ trên mặt đất.

"Ồ?" Tử Thần có hơi ngạc nhiên.

Đây đã là lần thứ hai Tô Bạch sử dụng thuật che mắt "thế thân" trước mặt mình, nhưng mỗi lần thủ pháp đều khác nhau, lần đầu tiên là dùng huyết ảnh, lần thứ hai là dùng băng đá, mà hai loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau cùng mô phỏng ra hình dáng của hắn, cũng vì vậy, mới khiến Tử Thần tự nhảy xuống hai cái hố này một lần.

"Răng rắc!"

Họng súng đè vào vị trí sau ót của Tử Thần, đồng thời, sát khí xung quanh cũng bị hoàn toàn bị phong tỏa.

“Cậu nhanh thật đấy.”

Hai khẩu súng trong tay của Tử Thần đều rớt xuống, hai bàn tay từ từ giơ lên đỉnh đầu, tỏ vẻ mình đã đầu hàng.

“Là anh không đủ sức mạnh tuyệt đối.” Tô Bạch nói một cách rất không khách sáo: “Trong số những người đã ra ngoài trước đó, thì thực lực của anh thực ra là yếu nhất.”

Còn có một câu Tô Bạch không nói, đó chính là tuy rằng thực lực của anh yếu nhất, nhưng chỗ hữu dụng của anh đối với tôi lại lớn nhất.

Bởi vì trong trận giằng co vừa rồi, Tô Bạch dường như đã biết toàn bộ thân pháp của anh ta, đây là một tài nguyên vô hình to lớn, mang đến lời gợi ý rất lớn đối với cách cải tiến phương thức chiến đấu và cả sử dụng thói quen của hắn sau này.

Bằng không, xét từ phương thức chiến đấu gần đây của hắn, địa ngục hỏa shotgun chỉ là một loại pháp khí phá ma được thêm vào, đã càng ngày càng khó đảm đương được hiệu quả của pháp khí chủ chiến của mình hiện tại. Phần lớn thời gian, Tô Bạch vẫn phải vung nắm đấm trực tiếp xông lên.

“Sức mạnh tuyệt đối của tôi không đủ?” Tử Thần lầm bầm, đúng vậy, anh ta biết, mình quả thực không đủ sức mạnh tuyệt đối, khi sức mạnh tuyệt đối không đủ, không có cách nào tạo ra đòn tấn công mang ý nghĩa sát thương chân chính cho đối phương, đối phương có thể ung dung biết bao. Tô Bạch cũng đang dựa vào nguyên nhân này, mà vẫn luôn không chút hoang mang, thậm chí còn nhàn rỗi chơi phân thân để hành hạ anh ta.

“Thực ra, cũng có nguyên nhân cơ thể cậu vừa mới được cải thiện, bằng không, tôi cũng không đến mức thê thảm như

vậy.” Tử Thần nói.

“Đừng viện cớ cho mình, tôi cũng chẳng muốn nghe kẻ yếu nỉ non những lời cuối cùng đâu.”

“Bằng!” Tô Bạch bóp cò súng.

“Bằng!”

Mặt nạ đầu lâu của Tử Thần bay ngược ra ngoài, áo choàng cũng rơi xuống, Tô Bạch đột nhiên quay người, nhìn về vị trí đường ranh giới. Ở nơi đó, có một bóng đen đang nằm, cách đường ranh giới chỉ còn một khoảng cách nhỏ đến mức không thể phát hiện ra.

“Cho nên, thực ra tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Giọng nói của bóng đen chính là giọng nói của Tử Thần: “Bây giờ, tôi có thể dạy cậu một thân pháp cuối cùng, đó chính là, đừng bao giờ đặt trứng gà vào trong giỏ.”

“Vù!”

Toàn bộ hư ảnh màu đen nhảy ra bên ngoài đường ranh giới đó.

Tô Bạch quay người lại, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra thật nặng nề, Địa ngục hỏa shotgun còn nằm trong tay hắn, thậm chí, miệng súng còn nhắm thẳng vào bộ quần áo trước mặt mình. Mặt nạ đầu lâu còn ở trên mặt đất, mang theo một nụ cười châm biếm, nhưng Tô Bạch lại không hề để ý đến một chút nào.

“Cho nên?” Khóe miệng của hắn nhếch lên một độ cung: “Anh là một sự tồn tại phản chiếu từ Địa ngục hỏa shotgun của tôi, tôi cũng không tin, hai khẩu súng còn ném ở nơi này, mà anh còn có thể nhảy xuống được. Không có hai khẩu súng, anh hoàn toàn không có ý nghĩa tồn tại, hoặc là, nói cách khác, ném khẩu súng đi, anh cho rằng anh là cái thá gì chứ?”

“Loạt soạt… loạt soạt…”

Áo choàng bắt đầu từ từ phồng lên, mặt nạ cũng nổi lên, rồi lại vào vị trí, chỉ có điều, ngay khi hai khẩu súng bay lên, lại bị Tô Bạch đi trước một bước giẫm chân lên đó.

Hư ảnh của đối phương rõ ràng có hơi lắc lư sắp ngã, cũng đã không còn phong thái của Tử thần trước đây nữa, đặc biệt là tư thế khi trượt từ trên không trung xuống dưới, vặn vẹo cơ thể muốn bóp cò súng, so với hiện tại, quả thực là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Ha ha.” Tử Thần phát ra một tiếng cười rất bất đắc dĩ, anh ta hoàn toàn muốn học theo Tô Bạch tạo thành hiện tượng giả của mình đã nhảy xuống dưới, đợi khi Tô Bạch buông lỏng cảnh giác, anh ta lại mang theo hai khẩu súng nhanh chóng rời đi rồi nhảy xuống dưới, chỉ có điều, rất dễ nhận thấy, Tô Bạch không trúng một chiêu này của mình.

Có một vài tính toán, khi đối phương không nhìn ra được thì xem là mưu hay chước giỏi, chơi đùa lòng người, nhưng khi người ta đã sớm nhìn ra, thì mình rõ ràng lại trông như thằng thiểu năng vậy.

Chương 926 Tâm Tư Trêu Người 1

“Thật ra, con đường cường hóa của cậu rất nhiều, cũng vì vậy mà con đường của cậu sẽ rất rộng.” Tử Thần chỉ vào hai khẩu súng bị Tô Bạch giẫm dưới chân với vẻ tự giễu: “Nhưng cậu thực ra vẫn chưa ý thức được uy lực chân chính của hai khẩu súng này, tôi tin, có một ngày nào đó, cậu sẽ hối hận.”

“Lời này không phải nên là tin rằng có một ngày tôi sẽ phát hiện ra, sau đó anh mới chết một cách vui vẻ không tiếc chứ?” Tô Bạch trêu chọc.

“Phừng.”

Cơ thể của Tử Thần bắt đầu từ từ bốc cháy, giọng nói cũng bắt đầu trở nên hư ảo: “Thực ra, tôi vẫn đề nghị cậu nên nhảy xuống sớm một chút, như vậy cậu mới có thể thành công cuối cùng rời khỏi thế giới chuyện xưa này, bằng không… cậu sẽ chết rất thê thảm.”

“Ý của anh là, tiếp sau đây nơi này sẽ xuất hiện một con rồng đen sao?” Tô Bạch hỏi với vẻ có hơi hưng phấn.

“Trên người cậu có rất nhiều cường hóa, cũng có rất nhiều huyết mạch, nhưng cậu lại quên mất, huyết mạch mà bản thân sở hữu ngay từ đầu, là tới từ nơi nào.”

Nụ cười trên chiếc mặt nạ đầu lâu trở nên càng thêm quái dị, sau đó nó hóa thành tro bụi và tan đi, ngay cả hai khẩu súng dưới chân Tô Bạch cũng hóa thành một đống bụi.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ có hơi ngơ ngác, hắn đang tiêu hóa tin tức cuối cùng mà Tử Thần nói với mình, thậm chí,

càng nghĩ, cơ thể của mình càng không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy, huyết mạch của bản thân mình sao?

Cơ thể này của mình, cha mẹ chân chính của mình?

Tô Bạch đột nhiên quay người lại, nhìn về phía hai cánh cửa còn lại vẫn chưa mở ra đó, nếu thật sự xét theo quy tắc và tiết tấu của thế giới chuyện xưa này, thì sau hai cánh cửa này có một, là cha mẹ của mình thì phải?

.

"Quần áo có hơi không vừa người." Từ Hồng nói với vẻ hơi khẩn trương, dáng người của cô ta thực sự có hơi béo, khung xương cũng lớn hơn của bà chủ lúc đầu một chút. Quần áo của bà chủ khoác lên người cô ta quả thực trông có vẻ hơi chật, thực sự không vừa người cho lắm.

"Làm một con bé người ở đi, quần áo mặc không vừa người cũng vừa hay." Lúc này, Lộ Thông ngược lại trông có vẻ vô cùng bình tĩnh. Tuy rằng tuổi tác của cậu ta không lớn, nhưng suy nghĩ thật sự rất sâu xa: "Tôi đóng vai ông chủ, vừa mới tiếp nhận cửa tiệm của ch mình, cha đã về phía Nam dưỡng lão rồi, Huân Nhi, cô đóng vai bà chủ đi, họ của cô là gì?"

"Cậu đặt một cái đi."

Huân Nhi đáp với vẻ không hề gì, cô đang xử lý búi tóc của mình, cố hết sức che lấp vẻ đẹp của mình một chút.

Lúc này Từ Hồng khó tránh khỏi có chút đố kỵ, bởi vì cho dù thế nào thì cô ta cũng không thể không thừa nhận, có vài người có khí chất thật sự thích hợp làm bà chủ, mà mình, hình như thực sự chỉ thích hợp làm một nha hoàn, đương nhiên, cũng là vì làm bà chủ áp lực khá lớn, cô ta cũng không tự tin vào diễn xuất của mình cho lắm.

“Cứ như vậy đi, bây giờ còn phải cảm thấy may mắn vì những cương thi đó không phá hỏng khách sạn này, máu tươi của bọn họ cũng được dọn dẹp sạch sẽ, thi thể cũng đã xử lý xong. Sở Triệu, anh phụ trách làm phục vụ, Lý Vĩ, Minh Khải, các anh phụ trách làm khách trọ, đi lên tầng hai, mỗi người ở một phòng, không có việc gì thì đừng ra ngoài, bằng không ở nhà họ nhỏ giữa chốn đồng không mông quạnh như vậy, nếu người giúp việc quá nhiều, ngược lại sẽ không hợp với lẽ thường, đây cũng không phải là quán trọ giết người cướp của của Tôn Nhị Nương.”

Minh Khải và Lý Vĩ vốn còn đang đau đầu về chuyện lát nữa mình sẽ diễn thế nào, nghe thấy Lộ Thông trực tiếp sắp xếp cho mình thân phận khách ở trọ, hai người ngược lại cũng vui vẻ nhẹ nhõm, trực tiếp đi lên tầng rồi trở về phòng.

Lộ Thông quay đầu nhìn về phía Huân Nhi: “Các cô còn nước thánh không? Vẩy một ít vào trong phòng đi, tôi cứ cảm thấy trong khách sạn này vẫn còn một chút mùi máu tanh, nhất định phải dùng nước thánh gột rửa một chút.”

“Phải lãng phí như vậy sao?” Sở Triệu nói với vẻ hơi đau lòng: “Tôi ngược lại cũng không ngửi ra được.”

“Những binh lính cổ đại đó, bọn họ có thể không ngửi ra được mùi máu tanh sao?” Lộ Thông hỏi ngược lại: “Nhiệm vụ chính thứ hai của chúng ta là lừa những khách ở trọ như bọn họ trong bốn mươi tám tiếng, mà không phải là trực tiếp trói bọn họ lại, nhét nước nhét cơm vào trong suốt bốn mươi tám tiếng.”

“Sở Triệu, nghe cậu ta đi.” Huân Nhi nói.

“Được rồi.”

Sở Triệu chỉ có thể lôi nước thánh ra một cách có hơi không tình nguyện, đi đến mấy chỗ có người chết rồi vẩy.

“Cô chắc hẳn sẽ không sao chứ, cũng trải qua sự đời nhiều rồi mà.” Lộ Thông nhìn Huân Nhi và nói.

Huân Nhi gật đầu: “Cứ cố hết sức đi.”

“Tôi vẫn rất tò mò, một nửa khác của cô thật sự là thính giả sao?” Lộ Thông thật sự có chút cảm giác nhìn thấy nữ thần đối với Huân Nhi. Đương nhiên, cậu ta đã khống chế loại tâm trạng này một cách rất khéo léo, ngược lại, cũng không phải cậu ta ngốc nghếch trong sáng và ngọt ngào bao nhiêu, mà chỉ là khi ấy cậu ta vẫn chưa trở thành thính giả, sau khi kiểm tra ra bệnh tiểu đường, bạn gái cũng chia tay cậu ta, cả người rơi vào trong đáy vực của cuộc đời, trông thấy Huân Nhi mặc quân phục đi đến bệnh viện thăm hỏi, hiển nhiên rất dễ bị chạm vào chỗ mềm mại trong lòng mình rồi.

Huân Nhi chỉ mỉm cười, mà không đáp lời.

Lộ Thông cũng biết sự thô lỗ vừa rồi của mình, mới chỉnh lại quần áo một chút: “Tôi đi ra ngoài đón, cô đừng ra ngoài, Sở Triệu, chúng ta đi chung đi.”

Đội quân đã đến bên ngoài hàng rào khách sạn, Lộ Thông dẫn theo Sở Triệu cùng nhau đi ra ngoài đón tiếp một cách rất tự nhiên. Khi đi ra ngoài, cậu ta còn nhỏ giọng nói với Sở Triệu: “Đừng sợ bọn họ, tuy rằng bọn họ là binh lính, nhưng thực lực của chúng ta mạnh hơn bọn họ, nên đừng thấy áp lực.”

“Tôi biết rồi.”

Chương 927 Tâm Tư Trêu Người 2

Vừa dứt lời: "Tiểu nhân xin thỉnh an các vị tướng quân, quý nhân."

Lộ Thông không nói hai lời trực tiếp quỳ xuống, dập đầu một cái trước xe ngựa.

Sở Triệu ở bên cạnh cũng hơi sững sờ, cậu mất não à, sao trước đó không nói cái này?

Cũng may Sở Triệu cũng không phải là một người ngại ngùng, cũng lập tức quỳ xuống theo, dập đầu xuống đất.

Một màn này, ngược lại cũng không khiến đám kỵ sĩ ở bên cạnh xe ngựa cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ coi Sở Triệu thành một phục vụ chưa từng trải qua sự đời, không biết quy tắc.

"Chăm sóc ngựa cho tốt, dọn dẹp phòng tốt, hết lòng hầu hạ."

Mãn tướng quân dẫn đầu ném một nén bạc, sai khiến với vẻ mặt kiêu ngạo.

Phim cung đấu nhà Thanh mang đến cho người ảo giác, đó chính là dường như toàn bộ người cấp thấp trên dưới triều Thanh nhìn thấy người cấp cao đều phải tự xưng là nô tài, nhưng thực ra cái cách gọi "nô tài" này, phần lớn vẫn lưu hành trong giới dân tộc Mãn.

Ví dụ như người làm dân tộc Mãn hoặc là đại thần dân tộc Mãn nhìn thấy hoàng đế, thường sẽ tự xưng là nô tài, mà phần lớn đại thần tộc Hán thì lại tự xưng là hạ thần, ngược lại cũng

không phải vì người tộc Mãn đối xử trọng hậu với đại thần tộc Hán, mà chỉ là vì khi ấy, trong mắt dân tộc Mãn, nô tài là cách gọi của người trong nhà, là cách gọi thân thiết của thuộc hạ trong nhà, một người tộc Hán như anh, không xứng dùng cách gọi nô tài, vì anh là người ngoài.

Điều này có liên quan đến dân tộc Mãn giai đoạn đầu, cũng chính là chế độ thời kỳ Nữ Chân, nô lệ trong nhà là một phần tài sản riêng của gia đình, là người mà mình có thể tin tưởng và ỷ lại.

Cũng vì vậy, mà Lộ Thông không xưng nô tài, cũng chứng tỏ cậu ta thật sự rất thận trọng.

Cậu ta vội vàng nhặt thỏi bạc trên mặt đất lên, còn dùng răng cắn vài cái, rồi đứng dậy, cúi đầu khom lưng với vẻ vui sướng khó nhịn được, vừa kêu Sở Triệu dẫn những kỵ sĩ còn lại đi sắp xếp ngựa, vừa tự mình tiến đến bên cỗ kiệu, đợi hầu hạ quý nhân đi ra từ trong đó.

"Chát!"

Một phát roi ngựa quất lên lưng Lộ Thông, Lộ Thông đau đớn, cậu ta là tinh thần lực và quỷ tu, đi trên con đường tương tự với mập mạp, cơ thể hiển nhiên chẳng ra làm sao, cho nên một phát roi này đánh xuống thực sự rất đau đớn.

"Cái thứ hạ tiện như ngươi cũng xứng hầu hạ phúc tấn sao? Kêu vợ ngươi ra ngoài hầu hạ." Mãn tướng quân quở trách.

"Vâng vâng vâng, là tiểu nhân đã mạo phạm."

Lộ Thông cười lấy lòng, tự vả vào miệng mình hai cái, rồi lập tức đi vào gọi "vợ" mình ra.

Một đoàn người đều được sắp xếp ở phòng trên tầng hai, thậm chí ngay cả Minh Khải và Lý Vĩ giả làm khách trọ trước đó cũng bị đuổi ra khỏi phòng. Minh Khải và Lý Vĩ cũng giả bộ giận mà không dám nói gì, chuyển đồ xuống lầu một cách

tức tối. Ngược lại trong lòng hai người lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, khỏi cần ở chung một tầng với những người đó, cũng bớt rất nhiều phiền phức.

Hiện tại, hai đầu cầu thang ở tầng hai đều có binh lính bắt tay vào canh gác, phía bên chuồng ngựa cũng có hai binh lính ngủ ở đó trông coi, toàn bộ nhà trọ gần như đã biến thành thành lũy nửa quân sự hóa.

Huân Nhi bưng nước nóng và khăn, chậm rãi đi lên tầng, định hầu hạ quý nhân trong xe ngựa rửa mặt.

Sở Triệu và Lộ Thông thì lại bận rộn trong phòng bếp. Sở Triệu phụ trách nhóm lửa, còn Lộ Thông phụ trách xào thức ăn, cũng may yêu cầu đối với cơm canh thực sự cũng không cao, tùy tiện chế ra vài bát chậu đồ ăn là xong, chủ yếu vẫn chỉ cần no cái bụng.

Huân Nhi gõ cửa, thị nữ mở cửa, đợi sau khi cô ta tiến vào, thị nữ bước ra ngoài.

Huân Nhi đặt chậu rửa mặt lên bàn, nói với người phụ nữ ngồi bên cạnh bàn: "Dân phụ xin hầu hạ quý nhân."

Người phụ nữ lớn lên không xinh đẹp cho lắm, sắc mặt có hơi trắng bệch, nhưng trên người quả thực có một loại khí chất của phụ nữ quyền quý, cô ta lập tức duỗi ngón tay đeo bộ giáp, nhẹ nhàng đặt lên mép chậu rửa mặt, hỏi: "Ở nơi thôn quê hoang dã này mà cũng có một người vợ xinh đẹp như vậy, cũng may vương gia không ở đây, bằng không có khả năng sẽ thật sự thu ngươi về làm vợ lẽ trong nhà mất."

"Quý nhân chê cười rồi, dân phụ là người đã có chồng."

"Ha ha, có chồng thì đã tính là gì, sao nào, nhìn dáng vẻ của ngươi, ngươi còn không muốn tiến vào vương phủ sao?" Người phụ nữ quyền quý nói với vẻ hơi ngạc nhiên: "Ở bên

ngoài phơi nắng dầm mưa, làm sao thoải mái bằng ở vương phủ được?"

"Dân phụ là một tiện dân, ngược lại đã quen sống khổ cực, cũng không cảm thấy mình có mệnh của quý nhân."

"Ha ha, nếu đàn ông trong thiên hạ đều nghĩ giống như ngươi vậy thì thế đạo này sẽ thật sự thái bình rồi. Vương gia nhà ta cũng không cần phải dẫn binh ra ngoài dẹp loạn nữa. Nô tài, hạ nhân, sẽ một đời kiên trì tuân thủ bổn phận của mình một cách nghiêm ngặt, Khổng phu tử cũng không phải như vậy nữa."

Người phụ nữ quyền quý đứng dậy, ngồi ở trước bàn trang điểm: "Nào, biết hạ búi tóc không?"

Huân Nhi gật đầu: "Biết, chỉ là tay thô, xin quý nhân thứ lỗi."

"Không có gì đáng ngại." Quý nhân ngược lại rất hài lòng về Huân Nhi.

Huân Nhi đứng ở bên cạnh quý nhân, bắt đầu giúp cô ta hạ búi tóc, không quen tay là chuyện khó tránh khỏi, dù sao trước đây khi Huân Nhi còn nhỏ, cũng từng chơi trò vấn búi tóc với các chị em của mình khi mọi người trong đại gia tộc tập trung đón năm mới. Khi ấy cũng vừa mới lưu hành phim cung đấu triều Thanh, cộng thêm phía bên mẹ Huân Nhi cũng là dân tộc Mãn, nên hiển nhiên cũng có một chút bầu không khí này.

"Đợt trước, ta vừa mới xử chết một ả tiện tì, ả tiện tì đó cũng giống như ngươi, là người Hán." Người phụ nữ quyền quý tự nhiên nói.

"Chuyện đó, là sao vậy ?" Huân Nhi đáp lời.

Chương 928 Cửa Sập Rồi 1

“Ả tiện tì đó là con gái của vú nuôi người Hán của vương gia, từ nhỏ đã chơi cùng vương gia đến lớn, ta có thể nhìn ra được vương gia cũng có vài phần ý tứ với ả ta.

Chỉ là sau đó, nhà cha tiện tỳ này phạm lỗi, cũng kéo theo vương gia phải ra mặt để dẹp yên chuyện này. Vương gia cũng vì vậy mà bị Ngự Sử buộc tội mấy lần. Ta vốn đã khuyên vương gia lần này giúp cũng đã giúp rồi, vài năm trước cũng đã ban thưởng cho nhà ả nhiều như vậy, bây giờ lại giúp nhà ả lo chuyện này, tình cảm gì cũng đều đã trả xong rồi.

Nhưng ả tiện tì đó lại không nghĩ như vậy, vương gia của chúng ta dẫn binh đi đánh trận không mềm lòng, nhưng đối diện với nữ nhi tình trường, ngược lại thật sự có vài phần si tình.

Lần trước, ả tiện tì đó lại bị một tên trộm bắt cóc, tiện tỳ không truyền tin cho người nhà mình mà lại truyền tin cho vương gia, hại vương gia lo lắng con tin bị giết, mà thật sự cải trang vi hành đi đến chỗ hẹn, sau khi đưa tiền chuộc mới cứu được cô ả về.

Sau này ta mới biết chuyện này, lập tức trong lòng vô cùng sợ hãi.

Ả tiện tì này có vẻ rất si mê vương gia, nhưng lại luôn thay đổi cách dựa một chút ấn tượng tốt của vương gia đối với cô ta đó, để ép vương gia cho ả lợi ích, cho dù biết chuyện này sẽ khiến vương gia dấn thân vào nguy hiểm, nhưng ả cũng không ngại.

Ngươi nói xem, ả tiện tì này, có đáng chết hay không?

Một người phụ nữ, nếu thật sự yêu người đàn ông, sao lại nỡ để người đó dấn thân vào nguy hiểm vì mình chứ?

Nếu thật sự luyến tiếc, ha ha, người phụ nữ đó rốt cuộc yêu bản thân nhiều hơn một chút, hay là yêu người đàn ông đó nhiều hơn một chút?"

Người phụ nữ quyền quý nhìn Huân Nhi đang giúp mình hạ búi tóc ở trong gương, bàn tay vừa mới lấy trâm ra của cô ta, đột nhiên run rẩy.

"Sao thế, tiếp tục đi chứ."

Người phụ nữ quyền quý thấy Huân Nhi bất động, mới lên tiếng thúc giục, dường như rất bất mãn với vẻ thất thần lần này của cô ta.

Huân Nhi gật đầu, tiếp tục giúp người phụ nữ quyền quý hạ búi tóc, ngược lại cũng không nhìn ra được cô ta có gì kỳ lạ, cảm xúc được che đậy rất tốt.

"Ừm, được rồi, ngươi cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi rồi." Người phụ nữ quyền quý đứng dậy, đi tới bên bàn cầm cốc trà lên, nhấp một ngụm trà: "Trà này được ngâm cũng thật tùy tiện."

"Dân phụ sẽ đi đổi bình trà khác cho người." Huân Nhi nói.

"Không cần, ở nơi thôn quê hoang dã, chỉ có thể chấp nhận như vậy." Người phụ nữ quyền quý phất tay, ý bảo Huân Nhi mau chóng rời đi.

Huân Nhi cúi đầu lùi ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó trên gương mặt lộ ra vẻ hoang mang, những lời trò chuyện trước đó, cô ta thật sự có một loại cảm giác đối phương đang nói bóng nói gió với mình.

Nhưng cảm giác này rất không đáng tin, cũng rất không logic, nếu đối phương có thể nhìn thấu thân phận của mình,

vậy chẳng phải nói rõ nhiệm vụ chính số hai của mình đã thất bại rồi hay sao?

Lẽ nào, đây thật sự chỉ là một loại trùng hợp?

Khi xuống lầu, hai người Sở Triệu và Từ Hồng ở bên này cũng đang thu dọn chén đũa, những binh lính đó đều luân phiên đi tới đây ăn cơm.

"Lộ Thông đâu?" Huân Nhi hỏi Sở Triệu.

"Sao thế, nhớ tôi à?" Lộ Thông đi tới từ bên cửa lớn, trong này không có người ngoài, cho nên cậu ta cũng nói đùa một câu.

Đương nhiên rồi, Lộ Thông có ý với Huân Nhi đã là một chuyện rất rõ ràng. Cậu ta cũng không muốn làm gì che giấu. Loại ấn tượng tốt này có hơi giống với nữ thần mà tôi đã gặp không đúng lúc này trước, đợi sau này tôi phát tài vùng dậy, có thể khiến cô trở thành người phụ nữ của tôi, có thể mang đến cho đàn ông một loại cảm giác thỏa mãn và cảm giác tự hào cực lớn.

Thế nhưng thật đáng tiếc, bây giờ tâm trạng của Huân Nhi không được tốt cho lắm, ngay khi Lộ Thông nói ra câu nói đùa này, cũng cảm giác được rõ ràng khớp ngón tay của Huân Nhi hơi siết chặt, rõ ràng, cô ta đang tức giận, hơn nữa còn không ngại biểu lộ ra ngoài.

"Tôi vừa đi ra ngoài tìm hiểu chút thông tin từ lính triều Thanh đang canh chừng chuồng ngựa, đội quân này hộ tống một vị phúc tấn vương gia về kinh, là đi đánh giặc ở phía Thiểm Tây."

"Tôi mệt rồi, đi nghỉ trước đây, các người canh chừng đi." Huân Nhi quay người, tiến vào phòng.

"Sao tâm trạng của cô ta lại đột nhiên bất thường vậy?" Từ Hồng hỏi.

“Ứng phó với một vị phúc tấn, chắc hẳn cũng không được thoải mái cho lắm đi, khi tôi dập đầu lạy với cậu, cũng thấy rất khó chịu.” Sở Triệu suy đoán: “Bỏ đi bỏ đi, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi thôi, hy vọng tối nay không có chuyện gì.”

Lộ Thông gật đầu, thổi tắt ngọn nến ở bên cạnh mình, rồi nói: “Vẫn nên sắp xếp lần lượt đứng canh giác như trước đi, không thể lơ là được.”

Vào đêm rồi, trong khách sạn rất yên tĩnh, tối nay, dường như không có sự quấy nhiễu của cương thi, cũng không có quá nhiều chuyện hỗn loạn.

Trong sương phòng ở tầng hai, người phụ nữ quyền quý vẫn ngồi nguyên bên cạnh bàn và cầm tách trà, ngọn nến đã bị cô ta thổi dắt, ánh trăng lạnh lùng nương theo bên cửa sổ chiếu vào đây, rọi lên sườn mặt của cô ta.

Gương mặt của cô ta cũng lúc sáng lúc tối vì ánh trăng thi thoảng lại bị mây đen che phủ, rõ ràng, trông rất quỷ dị.

Giờ này khắc này, Tô Bạch lại không giống như trước đó ngồi ở phía sau đường ranh giới, nhìn xuống toàn bộ hành động ở bên dưới như đang xem phim, mà là đứng trên bậc thềm, trước mặt hắn là hai cánh cửa hiện tại vẫn còn đang đóng chặt.

Những lời nói trước khi chết đó của Tử Thần, thay vì nói là một loại nhắc nhở, ngược lại còn chẳng bằng nói là một loại tuyên bố, hoặc là một loại chế nhạo.

Cậu vẫn nên nhảy xuống đi, nhảy xuống dưới, sau ba tiếng đồng hồ, cậu có thể rời khỏi nơi này. Mà nếu như cậu vẫn tiếp tục ở lại nơi này làm người canh cửa gì đó, cậu sẽ nhìn thấy người đáng sợ nhất xuất hiện.

Hai tấm ảnh ố vàng đã kể lại một sự thật lạnh lùng đến cực điểm, từ trong một vài hình ảnh và mảnh vỡ ký ức, Tô Bạch

cũng có thể lén thăm dò ra được một vài manh mối.

Chương 929 Cửa Sập Rồi 2

Mỗi một chuyện, mỗi một màn, mỗi một điều, mỗi một đường, có vài chuyện, và có vài người, cho dù là bản thân Tô Bạch cũng không ngờ được sẽ nhanh chóng đụng phải nhau như vậy.

Hắn duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt lên lan can bên cạnh mình. Lúc này, trong đầu hắn đột nhiên nghĩ đến những lời nói bi thương đau xót đó của Đường Hậu Chủ Lý Dục khi bị giam cầm ở nơi tương tự với đình nghỉ mát mát, trước mắt, tâm cảnh của hắn ngược lại cũng không kém bao nhiêu, buồn bã, thực ra cũng có đấy. Sợ hãi, hoảng hốt, kinh hoàng, và bất an sâu sắc thực ra đã sớm viết lên gương mặt hắn.

Đối với một nam một nữ đó, Tô Bạch vẫn còn tràn đầy hận thù, hơn nữa cũng từng nổi lên ý nguyện to lớn, có một ngày nhất định phải giết chết cả nhà bọn họ, nhưng khi thật sự sắp gặp, lại vẫn là nỗi sợ hãi lấn át mọi thứ.

Bởi vì một nam một nữ này, xuyên suốt quá trình mình sinh ra, và xuyên suốt quá trình trưởng thành của mình, thậm chí, hiện giờ sở dĩ mình đi trên con đường thính giả này, cũng là nhờ bọn họ ban tặng.

Một nam một nữ này, ở một mức độ nhất định, còn đáng sợ hơn cả Lệ Chi, sức ảnh hưởng và sự thay đổi của bọn họ đối với mình, dường như là ở mọi phương diện.

Hắn hít một hơi thật sâu, ngược lại cũng không trực tiếp nhảy xuống để rời khỏi thế giới chuyện xưa này từ sớm, cũng không phải Tô Bạch có bao nhiêu quyến luyến đối với Huân Nhi, cũng không phải mình si tình bao nhiêu, nhất định phải

học Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài người ta vì yêu mà đến chết vẫn quấn quýt không rời. Tô Bạch cũng không quái đản như vậy, càng không cố chấp như vậy.

Chỉ đơn thuần là vì, trước đây nhìn thấy hai người đó, hoặc là do những ký ức đã được rót vào ngày trước, hoặc là nhìn thoáng qua bằng cơ duyên xảo hợp trong thế giới chuyện xưa.

Lần này, nếu như có thể đứng ở đây, và nhìn thấy bản thể của bọn họ, chuyện này quả thực khiến Tô Bạch rất khó từ chối.

Cho dù Tô Bạch biết rõ sự đáng sợ và mạnh mẽ của hai người này, nhưng loại khát khao đó vẫn khiến hắn chọn tiếp tục ở lại nơi này và chờ đợi. Dù sao thì sớm muộn cũng phải gặp thôi, huống chi, lần gặp mặt này, chắc hẳn vẫn là người giả mà Phát Thanh chế tạo ra, bởi vì bọn họ vẫn chưa chết, thậm chí ngay cả Phát Thanh cũng không thể tìm được bọn họ. Trước đây, cho dù là Huyết Thi, Khang Hy, Tử Thần, và Cửu muội, thực ra đều là những sự tồn tại đã chết, là biểu hiện lặp lại từ trong truyền thừa trên người Tô Bạch. Nhưng, một nam một nữ đó cũng chưa chết, Phát Thanh cũng không có khả năng trực tiếp truyền tống bọn họ tiến vào đây, nếu như Phát Thanh có khả năng này, thì làm sao một nam một nữ này có thể trốn được tầm nhìn của Phát Thanh và tiếp tục tồn tại?

Nhưng nếu như hôm nay, tôi ngay cả dũng khí nhìn thấy nhân bản của các người cũng không có, vậy sau này nào có dũng khí và tư cách gì để đối mặt với các người chân chính đây?

Tô Bạch nhẹ nhàng siết nắm tay lại, sương mù lại tràn ra, hắn chậm rãi bước ra ngoài, đứng bên bờ hồ, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hai cánh cửa đó.

Tới đi, hy vọng người xuất hiện lần này sẽ là các người!

Trong phút chốc, từ trong căn phòng đột nhiên truyền tới tiếng gầm gừ chói tai!

"Grào!"

Tô Bạch nhíu mày theo bản năng, âm thanh này rõ ràng không phải thứ mà con người có thể phát ra được, đây là… tiếng của rồng?

Lẽ nào, lần này thứ xuất hiện là rồng đen sao?

Trong lúc nhất thời, hắn có hơi thất vọng, việc gì cũng đều sợ so sánh cả. Rồng đen là bởi vì nhận được vảy rồng, hơn nữa còn lợi dụng sức mạnh cuối cùng của tấm da đó để thành công dung hợp vảy rồng đen vào trong cơ thể mình, nhưng việc xây dựng tâm lý trước đó của Tô Bạch hoàn toàn được thiết lập xung quanh hai người mà mình sắp đối mặt đó, đột nhiên đổi hai người đó thành rồng đen, lập tức, rồng đen rõ ràng có hơi nhạt nhòa, thế này quả thực là có hơi bất công với rồng đen.

Ngay khi Tô Bạch cảm thấy có hơi thất vọng, thì tiếng rồng ngâm lại truyền tới, nhưng lần này tiếng rồng lại không thuộc về sự uy nghiêm và kiêu ngạo của long tộc, thứ có chỉ là sự sợ hãi và bàng hoàng, như thể con rồng đen này đang gặp phải chuyện gì đó đáng sợ, khiến nó hoàn toàn vứt bỏ danh dự và uy nghiêm của mình xuống.

Cửa vẫn chưa mở ra, giống như bị thứ gì đó chặn lại, điều này khiến Tô Bạch cũng có hơi không hiểu tại sao.

Lẽ nào, bên trong cánh cửa đó còn có chuyện xưa gì đang diễn ra?

"Grào! Grào! Grào!"

Ba tiếng rồng ngâm dồn dập truyền tới, lần sau vồn vã hơn lần trước, lần sau trầm thấp hơn lần trước, lần sau cũng nguy cấp hơn lần trước, khi đến một tiếng cuối cùng, lại càng mang theo ý tứ tuyệt vọng.

“Phụt…”

Máu tươi chảy ra thuận theo khe cửa, máu tươi này rất đặc, cũng mang theo mùi tanh tưởi gay mũi cực mạnh, nhưng đồng thời, trong nó cũng hàm chứa năng lượng đáng sợ khiến Tô Bạch có hơi kinh hồn bạt vía!

Đây là máu rồng!

Hắn lập tức tiến lên, duỗi tay đẩy cửa, nhưng cánh cửa này giống như lúc trước, khi nó không mở, thì cho dù Tô Bạch có dùng sức thế nào, cũng không thể lay chuyển được nó, đây chính là quy tắc ở nơi này, một quy tắc không thể thay đổi, giống như trước đó khi Tô Bạch chém giết với mấy vị kia bên hồ nước. Khí thức năng lượng hoành hành và càn quét xung quanh, nhưng bây giờ xem ra, nơi này ngay cả cây cỏ cũng không bị phá hoại, mà vẫn còn hình dáng vốn có.

Cửa không mở được, nhưng máu rồng lại chảy ào ạt ra ngoài như không cần tiền. Tô Bạch trực tiếp ngồi xổm xuống, bắt đầu nếm thử máu rồng ở bậc thềm, đồng thời, sức mạnh của máu rồng ở xung quanh bị hóa thành những tia sáng màu đen, chủ động hội tụ trong cơ thể của Tô Bạch.

Đây là kỹ năng Tô Bạch nhận được khi dung hợp với vũ khí bản mệnh, nhưng hắn không thường sử dụng, bởi vì hắn vẫn thích trực tiếp đâm răng nanh của mình vào cổ kẻ địch, rồi hấp thụ dòng máu nóng hổi của bọn họ.

Chương 930 Cửa Sập Rồi 3

Nhưng lần này, là vì máu rồng quá nhiều, nhiều đến mức Tô Bạch không dựa vào kỹ năng này thì hoàn toàn không thể hấp thu được.

Chỉ có điều, trong phút chốc, sau khi Tô Bạch dựa vào năng lượng của máu rồng để khôi phục lại thương thế của mình, hơn nữa còn quay trở lại trạng thái đỉnh cao của mình, hắn quả quyết đứng dậy, dừng việc hút máu rồng lại.

Chuyện gì sợ nhất cũng chính là quá tốt, Tô Bạch vẫn nhớ lúc mình dung hợp vảy rồng trước đó, nếu bên cạnh không có đám người Gia Thố, hòa thượng và mập mạp làm hộ pháp hỗ trợ, thì mình có thể sẽ bị long uy này cắn trả. Lần này một mình mình ở đây, cũng không thể làm loạn được, hơn nữa vừa rồi, Tô Bạch cũng cảm giác được, khí tức của ác long đã dần dần biến mất. Một khi nó chết, vong hồn và oán niệm của nó đều sẽ tự nhiên chui vào trong máu tươi và thi cốt, cho nên hiện tại, máu tươi của nó đã không còn an toàn như vậy nữa.

Chỉ có điều, nhìn thấy vẫn còn rất nhiều máu rồng chảy vào trong hồ nước, bị tinh lọc thành nước trong một cách lãng phí như vậy, trong đáy lòng Tô Bạch vẫn không nhịn được mà hơi đau lòng, đây thật đúng là phí của trời mà.

“Răng rắc…”

“Răng rắc…”

“Răng rắc…”

Tiếng ma sát liên tục nhiều lần truyền tới, đúng lúc này cánh cửa trước mặt Tô Bạch lại xuất hiện vết nứt, cuối cùng,

“rầm” một tiếng, cửa sập rồi…

Nếu trước đây nói còn có một cánh cửa thân là chướng ngại vật, thì hiện nay, ngay cả chướng ngại vật duy nhất cũng không còn nữa.

Hô hấp của Tô Bạch có hơi nặng nề, cũng mang theo một chút ớn lạnh, con người luôn theo bản năng đi chọn những thứ mà mình không muốn đối mặt, ngay lúc này, ngay giờ phút này, Tô Bạch cũng có một loại cảm giác như vậy, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng đứng ở nơi này.

Càng là người kiên cường, thì lại càng chán ghét sự yếu đuối của mình, Tô Bạch chính là một người như vậy, từ rất lâu cho tới nay, hắn đã quên mất “yêu thương thật tốt” bản thân có ý nghĩa gì, chỉ còn cưỡng ép mình khắc phục hết khuyết điểm này đến khuyết điểm khác của mình theo bản năng mà thôi.

Đây không phải là đời người mà là một loại thái độ.

Thi thể của rồng đen phô bày ở cửa, nhưng nó đã biến thành một bộ xương rồng hóa đá, không còn một chút tác dụng nào nữa, nó dường như đã biến thành một phông nền bi ai nhất vào lúc này.

Tô Bạch tiến lên trước một bước, dự định bước vào, bên trong cửa rốt cuộc là ai, là người đàn ông đó hay là người phụ nữ đó, thì hắn đều muốn gặp hết, muốn đi gặp bọn họ một lần với bản thân trực quan nhất.

Trong một khắc chân trái của Tô Bạch bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên, toàn bộ mọi thứ xung quanh dường như đều xuất hiện sự thay đổi to lớn. Cảnh vật dường như mãi mãi không thay đổi cuối cùng cũng không còn là bộ dáng nguyên bản nữa, chân trái và chân phải, chân trước và chân sau, dường như là hai nơi cách biệt như trời và đất.

Phía trước là lối vào yêu huyệt, Tô Bạch vẫn còn nhớ hai đống xương khô bên cửa vào đó, phía sau vẫn là hồ nước và đình nghỉ mát.

Thế này là có ý gì?

Tô Bạch có hơi khó hiểu, cũng có hơi mờ mịt.

Phát Thanh đang có ý gì?

Hắn không cho rằng Tử thần trước đó đã lừa mình, trong này hoàn toàn không có cha mẹ của mình, đó là lời nói dối cuối cùng của Tử Thần.

Bởi vì theo quan điểm của Tô Bạch, hoàn cảnh này, trạng thái này, lại kết hợp với hành động hiện tại của mình, nếu cha mẹ mình có thể đi ra ngoài từ phía sau cánh cửa ở nơi này, vậy chắc hẳn sẽ rất thỏa mãn yêu cầu tính cốt truyện của Phát Thanh.

Ngay khi anh tiến vào thế giới chuyện xưa, cho dù anh không phải là người tham gia gốc của thế giới chuyện xưa lần này, nhưng nếu anh đã tiến vào, vậy toàn bộ hành động của anh, đều sẽ được giải thích thành hai chữ đơn nhất ở phía Phát Thanh: Thú vị.

Nhưng tình cảnh này, là Phát Thanh đang định buông tha sao?

Hoặc có lẽ là Phát Thanh cảm thấy trách nhiệm người canh cửa này của mình đã hoàn thành rồi?

Cho nên, nó dự định sẽ cho mình rời khỏi nơi này như vậy để đi tới bên yêu huyệt, lại cho mình thời gian ba tiếng đồng hồ để tìm kiếm bảo vật, săn giết đại yêu, mang theo chút hoa quả khô trở về?

Dù sao thì mình cũng dựa vào quyền hạn của phần thưởng để vào đây, Phát Thanh sẽ không cho mình một chút lợi ích

nào hết, thế này quả thực cũng không có cách gì có thể nói nổi nữa. Tuy rằng theo quan điểm của Tô Bạch, mình đã nhận được lợi ích vượt qua sự mong đợi từ chỗ Huyết Thi và Tử Thần, nhưng nếu Phát Thanh cảm thấy vẫn chưa đủ, vẫn muốn tặng thêm cho mình một chút, vậy Tô Bạch cũng sẽ không ngu ngốc đi từ chối.

Nhưng, thật sự là như vậy sao?

Thi thể con rồng đen đó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với nó?

Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, là một sự sắp xếp thế nào?

Hai cha mẹ hờ đó của mình, Phát Thanh vẫn chưa tìm được bọn họ sao?

Nhưng, ngay cả chế tạo ra hai con rối và nhân bản, nó cũng không thể làm được sao?

Nếu đã tới thì cứ an tâm ở lại, tuy rằng Huyết Thi đã đi xuống, nhưng Tô Bạch cũng cảm thấy mình đã làm rất nhiều, rất nhiều thứ cho phía bên Huân Nhi rồi, huống chi, hắn cũng không cho rằng Huyết Thi đi xuống, sẽ thật sự một lòng một dạ giúp Phát Thanh hoàn thành cốt truyện, cách thức hành động của anh ta chắc hẳn sẽ giống như con quỷ trong bức tranh ở sơn môn đạo gia trong thế giới chuyện xưa này ngày trước, và ông chủ người da đen của cửa hàng tiện lợi trong thế giới chuyện xưa trước kia.

Cũng bởi vậy, thả Huyết Thi xuống, một mặt là vì Tô Bạch quả thực khó có thể từ chối truyền thừa hoàn chỉnh của tơ máu, nhưng một mặt khác, cũng là cố tình mang đến một chút ý tứ ấm ức cho Phát Thanh.

Chân phải nhấc lên tiến lên trước, toàn bộ mọi thứ phía sau hoàn toàn biến mất, sau người cũng biến thành một vách núi đen.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn lên phía trên, nơi lối vào của yêu huyệt này ở vị trí sườn núi, nhưng một mặt của vách núi này lại rất dốc đứng, cũng không có sơn đạo, lúc trước, mình, hòa thượng và Gia Thố đã leo xuống từ phía trên, tiểu gia hỏa vì cứu mình cũng từ trên bò xuống, một mình bò vào trong yêu huyệt.

Chương 931 Cha, Mẹ

Chỉ có điều, ngay khi hắn tiếp tục tiến lên hai bước nữa, ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện ra thi thể của con dơi đó vẫn còn ở phía trên, trong lúc nhất thời, Tô Bạch nhận ra có điều không đúng.

Huân Nhi tiến vào thế giới chuyện xưa này, tính toán dựa theo cột mốc thời gian, chắc hẳn phải là sau thế giới chuyện xưa mà mình và đám người mập mạp đã tiến vào lúc trước, nhưng ngay khi Tô Bạch nhớ ra khi ấy mình, hòa thượng, và Gia Thố đứng ở nơi này, thi thể con dơi đó rơi xuống dưới, còn dọa ba người sợ khiếp vía.

Nhưng hiện tại, thi thể con dơi này vẫn còn ở phía trên mà không rơi xuống, điều này có nghĩa gì?

Mốc thời gian đã xuất hiện sự thay đổi rồi sao?

Cũng không phải mình được truyền tống song song sao?

"Vù!" Một âm rung truyền tới từ phía sau mình.

Tô Bạch hơi nghiêng đầu đi, một tia sáng trắng bay nhanh qua cổ hắn, nhưng rất nhanh lại thay đổi phương hướng, bay về phía Tô Bạch một lần nữa.

"Vù!"

Tay của hắn bắt lấy đĩa ném đó một cách chuẩn xác, trên đĩa ném mang theo răng cưa rất sắc bén, nhưng đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, nó quả thực không tạo thành uy hiếp gì cả.

"Người khống chế ý niệm lực?" Tô Bạch phát hiện ra trên đĩa ném có rất nhiều phù văn, đây rõ ràng là một vũ khí được

cải tạo lại cho phù hợp với người cường hóa ý niệm lực khống chế.

"Vút!"

Trên đĩa ném đột nhiên phóng ra một tia sáng trắng.

Tấn công bằng tinh thần lực!

Tô Bạch nhanh chóng tập trung tinh thần đề phòng, cũng may tuy rằng đòn tấn công bằng tinh thần lực này xảo quyệt, nhưng cũng không đến mức lay chuyển được tâm thần của hắn.

Người cường hóa song tu ý niệm lực và tinh thần lực sao?

Hơn nữa rất dễ nhận thấy, đối phương đã có thể điều khiển đồng thời tinh thần lực và ý niệm lực, hơn nữa cũng đã bắt đầu dung hợp, đĩa ném này chính là minh chứng rõ ràng nhất.

"Rầm…"

Trên vách đá, trong bàn tay của người phụ nữ đi bốt da cầm một sợi dây thừng, bắt đầu trượt xuống dưới, cơ thể của cô ta rất nhẹ nhàng, lại còn là một loại nhẹ nhàng trái với lẽ thường. Cô ta đang dùng ý niệm lực khống chế tốc độ trượt xuống và phương hướng của mình, để đảm bảo tốc độ của mình và việc trượt xuống luôn nằm trong một phạm vi ổn định có khống chế được.

Ngay khi Tô Bạch ngẩng đầu nhìn cô ta, một bóng ma xuất hiện phía sau người hắn một cách quỷ dị.

Một thanh chủy thủ đâm tới, trực tiếp xẹt qua cổ hắn.

"Vù!"

Ngay khi chủy thủ tiếp xúc với cơ thể hắn, cơ thể của hắn hóa thành sương máu tản đi, sau khi nhận ra mình đã mắc mưu, bóng ma lập tức lùi về sau.

Thế nhưng, cơ thể của Tô Bạch lại trực tiếp xuất hiện phía sau bóng ma, đá một cước tới.

Bóng ma tiêu tan, lộ ra cơ thể một người đàn ông trẻ tuổi, đối diện với một cước lực lớn sức nặng này của Tô Bạch, cơ thể người đàn ông hơi nghiêng đi, khó khăn lắm mới tránh được một đòn, đồng thời hai tay cũng bắt lấy cẳng chân Tô Bạch, thuận thế kéo lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, đôi bên liên tiếp tung quyền, vật lộn hơn mười mấy lần, Tô Bạch sừng sững bất động, nhưng điều khiến hắn hơi ngạc nhiên, chính là thực lực của người đàn ông này rõ ràng còn chưa dung hợp với vũ khí bản mệnh, nhưng lại luôn mượn lực đánh lực bằng một cách thức rất kỳ quái, cưỡng chế kéo mình vào một cục diện ít nhất trông có vẻ là bất phân thắng bại.

Ngay khi người phụ nữ xuống dưới, Tô Bạch gia tăng lực đạo trong tay, người đàn ông không dám tiếp tục giằng co với hắn một cách nghiêm túc nữa, mà nhanh chóng lùi người lại, về đến bên cạnh người phụ nữ kia.

“Khà khà, người anh em, người anh em, chúng tôi sai rồi, chúng tôi sai rồi.” Người đàn ông vừa nhận sai một cách “thành khẩn” vừa cùng người phụ nữ kéo giãn một đoạn khoảng cách, rõ ràng hai người đã chuẩn bị sẵn sàng liên thủ với nhau, khoảng cách này thích hợp cho người cận chiến làm đệm giảm xóc cho người cường hóa tinh thần lực, và ý niệm lực.

“Anh đẹp trai, lạ mắt thật, có thiếu người làm ấm giường không?” Người phụ nữ tặng cho Tô Bạch một ánh nhìn long lanh đầy kín đáo, nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được, phía sau người phụ nữ này còn có năm thanh kim loại sắc bén đang nổi lên, chuẩn bị phóng tới bất cứ lúc nào, rất dễ nhận thấy,

người phụ nữ xinh đẹp này cũng không có một chút giác ngộ muốn lấy thân báo đáp gì.

Thực lực của một nam một nữ này thực sự không cao, hoặc là nói, thực lực tuyệt đối không cao, nhưng xét từ tình hình giao tranh vừa rồi, nếu như hai người bọn họ liên thủ lại, có khả năng một thính giả vừa mới dung hợp với vũ khí bản mệnh cũng có thể bị bọn họ giết chết, thực sự thì sự hiểu biết của bọn họ đối với cường hóa của mình quá sâu sắc, cũng vận dụng nó quá thích hợp.

"Này, anh bạn, đây là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy muốn làm ấm giường cho anh, tôi cho anh thả lỏng tinh thần đấy, được không?" Thanh niên nói với vẻ mặt tươi cười, vừa nói vừa còn bước lùi lại với vẻ ngượng ngùng, giống như có hơi mất mặt không chịu nổi, lại cũng giống như có chút tủi thân và xu nịnh.

Đây quả thực là một lời đề nghị rất tuyệt vời, đồng thời cũng rất kích thích nội tâm kích động của đàn ông, chỉ có điều, sau khi Tô Bạch nhìn rõ bước chân của người đàn ông, trên gương mặt lại lộ ra vẻ hơi đăm chiêu.

Chương 932 Sát Cục Chân Chính! 1

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trên, quả nhiên, một đám mây đen đã ngưng tụ lại, trong mây đen thậm chí còn có thể thấp thoáng nhìn thấy lôi xà xuyên qua.

Vậy mà người đàn ông này còn là song tu võ đạo!

Cường hóa võ cổ và đạo sĩ cùng một thể!

Bộ pháp này, Tô Bạch cũng không chỉ từng thấy một lần ở mập mạp, đây là đang dẫn lôi phạt.

Hơn nữa, nếu không phải trước đây hắn đã từng nhìn thấy và quen với bộ pháp của mập mạp, thì đổi lại là người khác, cũng có khả năng thật sự bị người đàn ông này lừa mất. Con hàng này vừa lái xe cười đùa hí hửng với anh, vừa triệu hồi kiếp vân đến một cách im hơi lặng tiếng, cho dù là che giấu hay và dàn cảnh, đều được làm rất tốt.

Chỉ có điều, ngay khi anh ta nhìn thấy Tô Bạch đang ngẩng đầu nhìn lên, người đàn ông cười ngại ngùng: "Mây đen này đáng ghét quá."

Mây đen bắt đầu tản đi, rõ ràng người đàn ông biết nếu đã bị phát hiện, vậy lôi kiếp này cũng không có ý nghĩa gì nữa, anh ta kết thúc việc dẫn lôi một cách rất thoải mái, sắc mặt hơi đỏ lên, rõ ràng là đang chịu một chút cắn trả, nhưng cũng từ đó có thể thấy được sự quả quyết và bình tĩnh của anh ta.

"Người anh em, không ngại thì chúng ta cùng tổ đội tiến vào yêu huyệt thăm dò đi, hai người chúng tôi còn xuống tay đánh được anh chắc? Không cầu phát tài, chỉ cầu được mở

mang tầm mắt, sau đó lại ra ngoài tám với những thính giả khác, cũng tiện thể chém gió một chút, không phải sao?”

Mây đen tản đi, trùng hợp lúc này, ánh mặt trời cũng chiếu xuống, rọi lên cơ thể của hai người và Tô Bạch, ánh sáng có hơi mạnh, nhưng góc nhìn của Tô Bạch lại đột nhiên có chút mơ hồ.

Bởi vì trong mờ ảo, ánh sáng này và bối cảnh này, đã hình thành một loại góc nhìn tương tự với bức ảnh cũ, trong phút chốc, Tô Bạch cuối cùng cũng nhận ra một nam một nữ này rốt cuộc là ai!

.

Cảm giác này rất thú vị, cũng rất có ỹ nghĩa.

Đây là lần thứ hai Tô Bạch cảm nhận được tính giới hạn của Phát Thanh, đúng vậy, tính giới hạn của Phát Thanh, cũng giống như khi một con kiến nhìn thấy một người trưởng thành, bạn có thể phát hiện ra, thực ra nó cũng không phải là vạn năng, cho dù nó chỉ cần ngáp một cái cũng có thể thổi bay bạn đi thật xa.

Lần trước, cũng chính là khi đối mặt với Huyết Thi, Phát Thanh cũng do dự và chần chừ rất lâu, nếu như không phải biết được cái tên “Diệp Tư” này thông qua miệng của mập mạp, thì có khả năng Huyết Thi vẫn sẽ tiếp tục tiêu dao rất lâu. Phải biết rằng trước đó, Huyết Thi đã một mình đồ sát sạch toàn bộ thính giả có thâm niên ở cảnh nội Thiểm Tây.

Lần này, Phát Thanh một, không thể tìm được vị trí đang ở của hai cha mẹ hờ đó của mình, hai là dường như ngay cả việc nhân bản vô tính bọn họ ra, nó cũng không làm nổi.

Bây giờ Tô Bạch thậm chí còn có một loại dự cảm, đó là cái chết của con rồng đen trong cánh cửa đó, có phải bắt nguồn từ một lần thử nghiệm của Phát Thanh hay không?

Phát Thanh muốn nhân bản ra hai cha mẹ hờ đó của mình ở trong cửa, nhưng kết quả lại mất khống chế, kết quả là con rồng đen có khả năng sắp ra trận lại cùng bị giết chết thê thảm, mà Phát Thanh vì để không ảnh hưởng đến sự cân bằng của cốt truyện, và để xóa bỏ sự ảnh hưởng, cho nên mới hủy bỏ bán thành phẩm mà mình đã nhân bản ra.

Ngược lại, ngay khi cánh cửa vỡ vụn và Tô Bạch tiến vào, thì những gì bày ra trước mắt hắn, chính là bản ghi chép của Phát Thanh về thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] mà cha mẹ của mình đã từng trải qua trước đây.

Rất dễ nhận thấy, khi đó hai cha mẹ hờ đó của mình có thực lực không mạnh cho lắm, ngay cả vũ khí bản mệnh cũng còn chưa dung hợp được, nhưng mỗi một thế giới chuyện xưa, Phát Thanh đều hẳn có hồ sơ, và bản ghi chép, nó thậm chí có thể lôi ra bất cứ lúc nào, thiết lập nó từ một số liệu hư cấu biến thành một mẫu thế giới chuyện xưa thực sự một lần nữa. Hiện tại, Tô Bạch chắc hẳn đã bị Phát Thanh trực tiếp nhét vào trong cốt truyện gốc.

Đây là một loại năng lực rất đáng sợ, cũng là một loại năng lực khiến người cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Anh có thể cười nhạo Phát Thanh có đôi khi sẽ biểu hiện ra sự bảo thủ và vô lực, nhưng anh không thể phủ nhân sự đáng sợ và toàn năng của Phát Thanh. Bằng không, hai cha mẹ hờ đó cũng không cần thiết phải nghĩ cách tránh né tầm mắt của Phát Thanh, và Huyết Thi cũng sẽ không rơi vào bước đường thê thảm như vậy.

Bản chất của Phát Thanh vẫn còn đang bày ra trước mắt.

Nếu như Phát Thanh thực sự chỉ là một con hổ giấy, vậy hai cha mẹ hờ đó của mình hà tất phải nghĩ cách trốn tránh? Tại sao lại không trực tiếp xông lên lật đổ Phát Thanh?

Tại sao Lệ Chi lại muốn Hải thiếu gia đi tìm bí mật ở dưới đáy biển đảo Tần Hoàng?

Còn không phải vì Lệ Chi cũng dự tính chọn một con đường tránh né tầm mắt của Phát Thanh hay sao?

Đây chắc hẳn là một đoạn video, là một đoạn tình tiết chân thực, ở nơi này, cha mẹ hờ của mình được thiết lập thành NPC, mình không hẳn đã xuyên qua, nhưng bây giờ mình cũng không thật sự nằm ở trong tuyến thời gian ở thế giới chuyện xưa năm đó.

Về điểm này, Tô Bạch đã từng thảo luận cùng với hòa thượng, đó chính là tuy rằng Phát Thanh có năng lực tương đối thay đổi dòng chảy của thời gian, nhưng đó là một loại thay đổi dựa theo thế giới hiện thực. Bất cứ nhánh thời gian nào cũng đều phải lấy thế giới hiện thực làm vật tham chiếu. Đây cũng là lý do tại sao trong thế giới hiện thực, Phát Thanh lại trông có vẻ khá bó chân bó tay, một vài chuyện cần dựa vào thông báo nhiệm vụ hiện thực, kêu thính giả đi hoàn thành.

Chương 933 Sát Cục Chân Chính! 2

Mà xuyên qua nhánh thời gian trong thế giới chuyện xưa, cũng không có khả năng thay đổi sự thực đã qua trong thế giới hiện thực, bằng không, Phát Thanh hoàn toàn có thể dựa vào loại thủ đoạn này để trở về quá khứ, chiết dữ liệu về hai cha mẹ hờ đó của mình khi tham gia vào thế giới chuyện xưa này này trước, rồi lại gia tăng độ khó trong thế giới chuyện xưa khiến hai cha mẹ hờ đó chết thảm.

Việc này hoàn toàn không có ý nghĩa, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến thứ gì cả, chỉ có thể tính là một loại tự giải trí, tự tiêu khiển rất vô dụng. Tính theo hướng tệ nhất, cho dù Phát Thanh có loại năng lực này, thì nó cũng không thể làm như vậy, một khi làm như vậy, thoạt nhìn rất tốt, rất lớn mạnh, nhưng về một mức độ nhất định, điều đó đã phủ nhận sự tồn tại của chính bản thân Phát Thanh, bởi vì nếu nó thay đổi quá khứ, cũng là một loại thay đổi đối với chính nó, phủ nhận người khác, thực ra cũng là phủ nhận chính mình.

Mình tham gia với hai người này cùng thăm dò yêu huyệt sao?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy rất thú vị, hiện tại, rõ ràng hai người này không có khả năng biết được thân phận của mình, hơn nữa, tuy rằng bây giờ bọn họ đã có thể lên đến mức hoàn toàn xuất sắc, nhưng vẫn có sự chênh lệch thực lực với Tô Bạch của như cũ.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch đang định "được" thì hình ảnh ở nơi này lại bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn thậm chí còn nhìn

thấy gương mặt của hai cha mẹ hờ đang đứng trước mặt mình đó xuất hiện sự thay đổi, bọn họ bắt đầu trở nên "già" đi, loại già này là một loại trưởng thành, là một loại chuyển giao từ thanh niên sang trung niên.

Chết tiệt, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hình ảnh xung quanh bắt đầu xuất hiện vô số bông tuyết, một lực đạo khổng lồ bắt đầu đẩy Tô Bạch lùi về sau.

"Rầm!"

Tô Bạch lảo đảo lùi về sau một bước, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều khôi phục lại nguyên trạng, hồ nước, đình nghỉ mát, yên tĩnh và tao nhã, nhưng thứ trước đó thật giống như một giấc mơ hão huyền, nhưng Tô Bạch biết rõ, đây chắc chắn không phải là mơ.

Thi thể của con rồng đen còn nằm nguyên trên mặt đất, dường như đang lặng lẽ nói lên điều gì đó.

Trong phút chốc, một loại cảm giác hoảng hốt đáng sợ ập tới, Tô Bạch nhận ra một chuyện, đó chính là Phát Thanh lại liên tiếp thất bại hai lần trong một khoảng thời gian ngắn. Trước đó nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Phát Thanh chắc hẳn muốn chế tạo ra con rối của cha mẹ hờ của mình, nhưng lại thất bại, rất dễ nhận thấy, con rối đó đã trực tiếp giết chết con rồng đen cũng sẽ ra trận sau đấy, cuối cùng lại Phát Thanh thủ tiêu.

Dù sao cũng là chuyện xảy ra ở phía sau cửa, cái này cũng giống với hậu trường của một vở kịch nói, phía sau màn xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến việc tiết mục đang biểu diễn trên đài tiếp tục được tiến hành, khán giả cũng sẽ không quan tâm và để ý đến.

Sau đó, sau khi thử lần thứ hai thất bại, Phát Thanh thử cho Tô Bạch tiến vào trong hồ sơ lưu trữ về thế giới chuyện xưa

mà cha mẹ hờ của mình đã từng trải qua trước đây, nhưng nhìn từ hình ảnh cuối cùng, thì Phát Thanh lại thất bại rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bây giờ một nam một nữ đó rốt cuộc đang trốn ở nơi nào?

Hiện tại hai người bọn họ rốt cuộc đã mạnh đến mức độ nào rồi?

Vậy mà còn có thể khiến Phát Thanh hai lần chịu thua trong khoảng thời gian ngắn?

Một loại cảm giác hoảng sợ to lớn đè nặng lên người Tô Bạch, thân là con rối của Phát Thanh, thân là một thính giả, anh còn có thể đi phỏng đoán tính cách và tiết tấu chuyện xưa của Phát Thanh, thậm chí, từ một mức độ nhất định, Phát Thanh cũng sẽ nói lý lẽ một cách rất công bằng chính trực, thế nhưng, mình thân là con rối do một nam một nữ đó tạo ra, Tô Bạch hoàn toàn không rõ rốt cuộc mục đích của một nam một nữ này là gì!

Đây là một loại cảm giác mà hắn rất phản cảm, cũng là cảm giác khiến hắn rất khó chịu.

Vốn hắn cho rằng, hai người đó chắc hẳn đang trốn ở trong một "cống rãnh" nào đó run lẩy bẩy như một con chuột, mà mình, mình đã trở thành một người có thâm niên, chắc hẳn đã thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn họ. Con trai thực sự của bọn họ ngoại trừ làm thần long thấy đuôi ở trước mặt mình, khiến mình buồn nôn hai lần ra, thì cũng không dám chân chính gặp mặt mình hiện tại.

Thế nhưng bây giờ, Tô Bạch phát hiện ra mình đã sai rồi, hơn nữa còn là sai đến nghiêm trọng, ngay từ đầu hắn đã đặt nhầm vị trí của cha mẹ hờ đó của mình trong bố cục của Phát Thanh, bọn họ không phải là con chuột run rẩy trong cống

rãnh, mà là hai con rắn độc đang ngủ đông, thậm chí ngay cả Phát Thanh cũng không có cách nào chơi đùa bọn họ.

Còn có một cách cửa nữa chưa mở ra, nhưng Tô Bạch cũng không có hứng thú muốn biết thứ phía sau cánh cửa là gì. Hắn đi đến bên đường ranh giới đó và nhìn ra bên ngoài, phát hiện ra trên cơ bản, thời gian nhiệm vụ chính số hai của đám người Huân Nhi đã qua khá nhiều rồi. Một tốp lính nhà Thanh và người phụ nữ quyền quý đó cũng đã được tiễn đi. Bây giờ, bọn họ chỉ cần chịu đựng một khoảng thời gian nữa thì có thể hoàn thành nhiệm vụ chính số hai.

Có thể, chắc hẳn vẫn còn có nhiệm vụ chính số ba nữa.

Trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi, nhiệm vụ chính thứ ba sẽ là gì.

Chương 934 Sát Cục Chân Chính! 3

Nói thực, sau khi trải qua một vài chuyện này, Tô Bạch đã không còn suy nghĩ mãnh liệt tiến vào thế giới chuyện xưa để giúp Huân Nhi được sống sót lúc đầu nữa. Nơi này giống như thế giới chuyện xưa của mình, bởi vì những gì mà mình từng trải qua trong thế giới chuyện xưa này, còn đặc sắc hơn đám người Huân Nhi rất nhiều.

Chỉ có điều, rất nhanh, ngay khi Tô Bạch nhìn thấy một hình ảnh, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, vẻ mặt vốn khá thoải mái trong nháy mắt đã trở nên căng thẳng hẳn lên.

"Sao có thể như vậy…. cứ thế này thì làm sao bọn họ có thể che giấu tiếp được, nhiệm vụ chính số hai của bọn họ, sao có thể che giấu được?"

Tô Bạch lầm bầm tự nói, bởi vì thời gian nhiệm vụ chính số hai của đám người Huân Nhi còn sáu tiếng nữa, bọn họ nhất định phải diễn tròn vai vận hành khách sạn này bình thường, không thể để khách ở trọ phát hiện ra, nhưng tiếp sau đây, vị khách mà bọn họ phải đối mặt, chưa đến sáu giờ, mà chỉ cần một giờ, thậm chí là nửa giờ thôi, bọn họ có thể đã không che giấu được nữa rồi!

Trong xe ngựa, ba người Gia Thố, mập mạp và hòa thượng bị thương nặng đều nằm ở trong đó, thương thế của bọn họ không nhẹ, thậm chí có thể nói là rất nghiêm trọng.

Tô Bạch điều khiển xe ngựa, bé con ngồi trên lưng con ngựa, cùng xóc nảy với xe ngựa.

“Cách yêu huyệt còn bao lâu nữa vậy?” Mập mạp hỏi với vẻ có hơi vô lực.

“Dựa theo tốc độ hiện tại thì còn một ngày rưỡi đến hai ngày nữa.”

“Nhiệm vụ này cũng sắp hoàn thành rồi.” Mập mạp có một loại cảm giác cơn ác mộng cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Gương mặt của hòa thượng lộ ra vẻ nặng nề, lắc đầu: “Chưa chắc đâu, hiện giờ thời gian nhiệm vụ ba mươi ngày còn chưa đến mấy ngày, nếu cứ để chúng ta kết thúc nhiệm vụ một cách qua loa như vậy, cũng khó tránh khỏi quá dễ dàng rồi.”

“Thế này mà còn nói là dễ dàng hả? Hòa thượng, anh không nhìn thấy chúng ta đã thê thảm thành cái dạng gì rồi sao?” Mập mạp trông có vẻ rất cạn lời.

“Nếu như Tô Bạch không kết thúc gông cùm xiềng xích của chúng ta trong bức tranh đó với sự trợ giúp của đứa trẻ kia, mà là dùng cách khác, vậy bần tăng sẽ cảm thấy thế giới chuyện xưa này xem như đã kết thúc rồi, nhưng dẫn chúng ta xuống núi bằng một cách làm như vậy, những khó khăn và gian khổ ở phía trước, ngược lại sẽ trở nên vô giá trị trong thời khắc xuôi chèo mát mái cuối cùng.

Phát Thanh Khủng Bố muốn kể chuyện xưa, kết thúc những khó khăn gần như có thể khiến chúng ta chết sạch bằng một loại cốt truyện khiến các thính giả Phát Thanh cảm thấy khó có thể tưởng tượng ra nổi, anh không thấy nó máu chó sao?”

“Cho nên, hòa thượng, ý của anh là, nó vẫn sẽ tiếp tục bổ sung?” Mập mạp nói với vẻ hơi cạn lời.

Lúc này, Gia Thố mở mắt ra, mở miệng bảo: “Thầy trò Đường Tăng vừa mới lấy được chân kinh từ Lôi Âm tự đi,

Phật tổ và Quan Âm bấm ngón tay tính, thấy thiếu mất một nạn, nên bọn họ thậm chí còn bổ sung một kiếp nạn nữa trước khi thầy trò Đường Tăng trở về đông thổ Đại Đường, Phát Thanh Khủng Bố cũng sẽ làm như vậy sao?"

"Các anh ngồi cho vững nhé, sương mù sắp xuống rồi." Tô Bạch nhắc nhở.

Đại khái sau một lúc, sương mù lớn bắt đầu từ từ sà xuống, một khách sạn xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

"Xong rồi, xong rồi, xong rồi, ha ha…"

Tô Bạch đứng ở phía trên đột nhiên cảm thấy Phát Thanh đang dùng một lời nói đùa rất lớn với mình, bởi vì hắn biết nhiệm vụ chính số hai của đám người Huân Nhi, nhưng Phát Thanh chắc chắn đang cố ý, nối hai mạch truyện sai thời gian lại với nhau.

Một màn này, Tô Bạch vẫn còn nhớ cảnh tượng khi mình cõng hòa thượng, mập mạp và Gia Thố bị thương nặng từ trên sơn môn đạo gia xuống núi, rồi dùng xe ngựa chở bọn họ trở về, nhưng sau đó, đám người mình chắc hẳn đã gặp phải thính giả phương Tây, hơn nữa phát sinh xung đột, thế nhưng sau khi sương mù lớn đột nhiên xuất hiện tương đương với một miếng vá, được Phát Thanh chỉnh lý, rồi dán vào cột mốc phát triển chuyện xưa này của Huân Nhi.

Vậy cũng tương đương với lúc này, Tô Bạch và mập mạp, hòa thượng, Gia Thố đang thoi thóp trong xe ngựa bên dưới, thực ra đều là NPC trong thế giới chuyện xưa này của Huân Nhi.

Nhưng cho dù là NPC, thì Tô Bạch tin rằng, thực sự cũng không khác người thật là bao, cho dù Huân Nhi và Sở Triệu đã phát hiện ra điều khác thường từ trước mà không lộ mặt,

nhưng Tô Bạch vẫn sẽ cảm thấy bọn họ có thể giấu diếm được đám người hòa thượng.

Lộ Thông quả thực thận trọng chu đáo, nhưng muốn giở thủ đoạn bịp bợm gì đó ở trước mặt hai tên đại nham hiểm như hòa thượng và mập mạp, thì quả thực vẫn còn non và xanh lắm.

Điểm cốt truyện không thể trao đổi, cũng không thể biếu tặng, nhưng có thể thông qua việc giúp mua đồ trong cửa hàng wechat để tiến hành biếu tặng. Điều này cũng có nghĩa, trên người hai người Huân Nhi và Sở Triệu có thể có pháp khí không tệ, nhưng tuyệt đối không có khả năng có năm trăm điểm cốt truyện.

Một khi nhiệm vụ chính thứ hai thất bại, bọn họ sẽ bị loại bỏ vì điểm cốt truyện không đủ.

Tô Bạch cúi đầu, bắt đầu chần chừ.

Thực ra, mình của hiện tại quả thực cũng có thể xuống dưới, dựa theo quy tắc của Phát Thanh đối với thời gian mà nói, sau khi mình xuống dưới, thời gian ba tiếng đồng hồ mới được xem là bắt đầu tính toán như thường, nếu lúc này mình nhảy xuống, chắc hẳn có thể kịp thời ngăn cản mình và đám người mập mạp trong xe ngựa khi ấy lại gần khách sạn này.

Nhưng liên tưởng đến hậu quả và sự sắp xếp sau khi nhảy xuống của mấy người Khang Hy và Huyết tộc trước đó, Tô Bạch thật sự không chắc chắn cho lắm khi mình nhảy xuống, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Do dự, tiếp tục lưỡng lự, ngay khi mình trong hình ảnh đã điều khiển cỗ xe ngựa đến bên ngoài hàng rào của khách sạn, Tô Bạch biết rõ, mình nhất định phải đưa ra quyết định.

Chương 935 Một Cánh Cửa Cuối Cùng 1

"Cứ cố hết sức mình, rồi thuận theo ý trời đi."

Cũng chỉ có thể an ủi mình, đúng vậy, là an ủi mình.

Tô Bạch giẫm một bước về trước rồi nhảy xuống.

Không có gì bi tráng, cũng không có đau khổ vì tình gì, càng không có khóc lóc thảm thiết đến đau lòng, một cái nhảy này đối với hắn mà nói lại càng giống một loại giải thoát hơn.

Đúng vậy, giải thoát, một loại giải thoát khỏi trách nhiệm.

Cho dù Huân Nhi có thể sống sót hay không, nhưng ít nhất thì mình xem như cũng đã cố gắng hết sức rồi, cũng không thẹn với lương tâm.

Ngay khi Tô Bạch nhảy qua đường ranh giới đó, một cánh cửa phía sau cũng từ từ bị đẩy ra, bên trong không có lấy một vật gì hết, không có người, cũng không có vật, mà trống rỗng.

Điều này dường như có nghĩa, một người nhảy xuống cuối cùng, một cửa ải cuối cùng, một sự tồn tại cuối cùng, người mà gã canh cửa Tô Bạch này cần đi cảnh giác và ngăn cản, thực ra lại chính là bản thân hắn.

Cảm giác nhảy xuống, có hơi giống với nhảy bungee, dòng khí xung quanh trở nên rất nhanh, không ngừng đập vào cơ thể của Tô Bạch, nhưng cũng không có cảm giác khó chịu gì, cũng không cảm thấy áp lực, ngược lại còn có vẻ rất nhẹ nhàng.

Không có ngã đến bị thương nặng như trong dự đoán, cũng không có sự thay đổi lung tung gì đó, Tô Bạch đứng vững trên mặt đất ở nơi đó.

Trước mặt là khách sạn, mình đang đứng ở giữa một con đường đá, nhìn chéo lên phía trước chính là cỗ xe ngựa do mình điều khiển, mà xe ngựa lại đang từ từ hướng về phía Tô Bạch, chạy về phía khách sạn.

Sự việc dường như có hơi quá thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến Tô Bạch cảm thấy hơi kỳ lạ, trước đây mình cũng không làm ra chuyện gì có công đức lớn ở trong thế giới hiện thực, Phát Thanh cũng không có khả năng bật đèn xanh gì đó cho mình trong thế giới này mới phải?

Hơn nữa, đây cũng không phải là thế giới chuyện xưa mà mình tham gia chân chính.

Ngay khi hắn đang định đi tới ngăn cản cỗ xe ngựa đó, thì đột nhiên, hướng mà cỗ xe ngựa đó chạy lại bốc lên sương mù lớn, xe ngựa từ từ bị sương mù bao quanh, sương mù tới nhanh mà đi cũng nhanh, thứ đồng thời biến mất còn có cả cỗ xe ngựa đó nữa.

Tô Bạch hơi hé miệng, nhìn xung quanh, giờ khắc này, hắn có một loại cảm giác bị lừa, mà người lừa hắn chính là Phát Thanh!

Đồng thời, hắn đột nhiên phát hiện ra, mình đang đứng phía trước khách sạn, khi nhìn về phía khách sạn đó, hắn đột nhiên cảm thấy có hơi quen mắt, đúng vậy, là quen mắt!

Đây là một… khách sạn suối nước nóng!

Trong giây lát, hắn đã nhận ra, trước đây hắn vẫn luôn cho rằng mình ở phía trên nhìn chính là góc nhìn toàn diện của thượng đế, nhưng thực ra không phải, Phát Thanh vẫn luôn không đặc tả trực tiếp về khách sạn này, nên Tô Bạch thực ra

cũng không có ấn tượng gì đối với khách sạn này hết, nhưng khi mình xuống dưới, lại nhìn vào khách sạn này, mới phát hiện ra vậy mà khách sạn này lại trên một sườn núi, đồng thời, nửa sau khách sạn, rõ ràng là một gian suối nước nóng, chỉ có điều, gian suối nước nóng này chỉ mới xây dựng qua loa cho xong, kết cấu bằng gỗ, thoạt nhìn rất hoang vu.

Tô Bạch duỗi tay, ra dấu với nửa trước của khách sạn, phát hiện ra dường như chỉ cần cho phần chính của khách sạn này một mồi lửa đốt, vậy sau khi nó hóa thành tro bụi, nhìn thấy phần phía sau, hoàn toàn chính là vị trí đầu tiên khi mình và đám người mập mạp tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] này ngày trước.

Khi ấy, Tô Bạch nhớ mình, hòa thượng và Gia Thố đang ngâm nước nóng trong khách sạn lớn Thiên Đường Châu Tế ở Cửu Trại Câu trong thế giới hiện thực, đang ngâm mình ba anh giai trần truồng tiến vào trong thế giới chuyện xưa.

"Mày lại đang chơi trò gì với tuyến thời gian sao?" Tô Bạch lầm bầm, ngẩng đầu nhìn lên trời, câu nói này là dành cho Phát Thanh, đồng thời, Tô Bạch cũng cảm giác được một loại ác ý đang bao phủ lấy mình.

Đây là ác ý tới từ Phát Thanh, hắn thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng, Phát Thanh đang rất tức giận đối với việc mình tiến vào thế giới chuyện xưa này, mưu đồ can thiệp vào sự sống chết của thính giả khác.

Trước đó, Tô Bạch đã nhận được truyền thừa của Huyết Thi, đã uống máu rồng, cũng đã mô phỏng thần pháp của Tử Thần, thân là phần thưởng, chúng đã dư dả có thừa rồi, vậy tiếp theo đây, dựa theo tính cách "công tư phân minh" của Phát Thanh, phía dưới chính là sự trừng phạt tới từ nó.

Thân là thính giả, lại ngông cuồng can thiệp vào sự sống chết của thính giả khác, ngông cuồng đi làm việc mà chỉ Phát

Thanh mới có thể làm, đây là một loại chiếm đoạt, nếu đặt ở thời cổ đại, đối với hoàng quyền mà nói, đây là một chuyện rất phạm vào đại kỵ, tương đương với giả truyền thánh chỉ.

"Gia! Gia!"

Phía xa, mấy kỵ sĩ lao vút tới, trên cơ thể mỗi người trong bọn họ đều mang theo vết thương, một kỵ sĩ mặc áo giáp, trên lưng ngựa còn chở thêm một người phụ nữ quyền quý, người phụ nữ quyền quý rất hoảng hốt lúng túng, ôm chặt Mãn tướng quân này.

Bọn họ dường như đang trốn tránh thứ gì đó rất đáng sợ, hơn nữa, rất dễ nhận thấy, có thể trước đó vừa mới bị đánh úp. Chỉ có điều, vẻ sợ hãi và hoảng hốt trên gương mặt của người phụ nữ quyền quý đó thật sự không giống như đang giả bộ, nhưng cô ta không phải là hóa thân của Huyết Thi hay sao?

Nếu như Huyết Thi không ở trên người cô ta, thì đã chạy đi đâu rồi?

Chương 936 Một Cánh Cửa Cuối Cùng 2

Tô Bạch duỗi tay, ngưng tụ ra những kính băng ở bên cạnh mình, phản chiếu tầm nhìn về sự tồn tại của mình, nếu như không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra hắn còn đứng ở bên đường, mà mấy người bình thường này, trong lúc hốt hoảng hiển nhiên sẽ rất khó phát hiện ra được khí tức của hắn.

Phía sau bọn họ xuất hiện một đám người mặc đồ đen, bây giờ đang là hoàng hôn, một đám người mặc đồ đen, tay cầm loan đao hoặc đao kiếm, nhanh chóng chạy đuổi theo, rõ ràng tuy đã phục kích thành công, nhưng mục tiêu vẫn đột phá vòng vây.

Mãn tướng quân dẫn người phụ nữ quyền quý xuống ngựa, gõ cửa vào khách sạn, xem ra là thỉnh cầu được che chở, lập tức, những người mặc đồ đen xông vào trong.

Ngay sau đó, chính là một cảnh tượng rất buồn cười.

Đám người Huân Nhi không thể bại lộ thực lực, nhưng lại không muốn mình bị giết, nên chỉ có thể dựa vào một vài phương pháp đặc biệt để ngăn cản những người mặc áo đen có ý đồ xông vào đây, thoạt nhìn thật sự giống như phim hành động hài hước Hồng Kong trước đây, có phong cách tương tự với Thành Long. Những người mặc áo đen hiển nhiên có võ công không tệ, nhưng đối mặt với một đám thính giả, vẫn có hơi không đủ để nhắc tới. Bọn họ hoặc là không cẩn thận ngã ngửa đâm vào cột, hoặc là bị nồi, xẻng, hay là bình rượu đáp trúng mà chết thẳng cẳng, tóm lại chết rất khoa trương và ly kỳ.

Rất nhanh, bảy, tám người mặc đồ đen xông vào trước đều đã chết sạch, những người phía sau bị dọa sợ đều lùi lại hết, bọn họ chỉ cảm thấy khách sạn này rất tà môn, hoặc là bản thân bọn họ rất xúi quẩy, bị ông chủ, bà chủ và một đám người làm ném đồ đập cho đầu rơi máu chảy.

Bên ngoài còn mấy chục người mặc đồ đen, bọn họ không dám tùy tiện tiến vào, mà là chọn giằng co ở bên ngoài.

Mà đám người Huân Nhi ở bên trong hiển nhiên cũng không thể trực tiếp xông ra ngoài giết sạch toàn bộ người mặc áo đen được. Trong nhà còn có thể may mắn ném được đồ, nhưng nếu như xông ra ngoài, trên mặt đất trống trải mà vẫn có thể đại sát đại giết, vậy nếu mấy binh lính triều Thanh và người phụ nữ quyền quý đó không phát hiện ra chuyện không đúng, thì đúng là có vấn đề về trí tuệ thật.

“Bọn họ phóng hỏa rồi, định đốt nhà trọ!” Lộ Thông kêu lên.

“Còn nơi nào rút lui được không?” Mãn tướng quân cả người đầy máu hỏi Lộ Thông: “Ông chủ, nơi này còn có nơi nào rút lui được không?

Lộ Thông bị hỏi như vậy, cũng có hơi sững sờ, cậu ta nhớ thực ra phía sau khách sạn này còn có một gian suối nước nóng nữa, chắc hẳn là trước đó ông chủ tự xây cho mình, nhưng không biết tại sao lại luôn khóa, mà lúc này cũng chẳng quan tâm gì nữa, thời gian đám người mình rời khỏi nhiệm vụ chính thứ hai còn chưa đến nửa tiếng đồng hồ nữa.

Ít nhất thì trong thời gian nửa tiếng này, không thể bại lộ thân phận hoặc là lộ ra điều gì khác thường trước mặt đám người Mãn tướng quân được, bởi vì bại lộ thân phận, xuất hiện lạ thường có nghĩa nhiệm vụ chính thứ hai đã thất bại, thất bại, trên cơ bản có nghĩa bị loại bỏ.

Cũng bởi vậy, điều khiến người cảm thấy rất hoang mang, đó là bây giờ trên cơ thể sáu người đều đã bị thương nặng hết, phải giả bộ làm người bình thường trước mặt mấy lính triều Thanh và người phụ nữ quyền quý này, dùng thủ đoạn khoa trương và nực cười giúp bọn họ giết chết đám người mặc áo đen xông vào, mà không thể sử dụng thực lực chân chính, khiến cho đám người mình, người nào cũng đều bị thương, cương thi trước đó cũng không tạo ra vết thương nghiêm trọng như vậy cho bọn họ.

"Nơi này, phía sau cánh cửa này thông với gian suối nước nóng ở phía sau, có thể vào đó tránh trước một chút." Lộ Thông nói.

Mãn tướng quân một tay ôm người phụ nữ quyền quý, một tay cầm đao, trực tiếp chặt đứt khóa cửa, lúc này, anh ta cũng không để ý đến lễ nghi hay không lễ nghi gì, mà trực tiếp gọi mấy tên thuộc hạ còn lại ở phía sau mình: "Đi, lửa cháy tới đây rồi, đi cùng ta!"

.

Ngọn lửa lớn bùng lên trước mắt Tô Bạch, lại khiến hắn cảm giác được một loại ác ý từ đáy lòng, loại ác ý này càng lúc càng vượng thuận theo ngọn lửa bùng lên càng lúc càng mạnh. Giống như một bàn tay mang theo sự trào phúng, trực tiếp bao phủ lấy mình, trong lòng Tô Bạch thầm nghĩ đây là sự trừng phạt của Phát Thanh đối với mình, là sự chế nhạo của Phát Thanh đối với mình, nhưng ở sâu trong nội tâm, lại càng ngày càng rối rắm khó gỡ.

Khả năng xuất phát từ giác quan thứ sáu của mình, cũng có khả năng là đã quen với thủ đoạn khó có thể tưởng tượng được của Phát Thanh. Tuy rằng Tô Bạch không rõ sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không biết rốt cuộc tình tiết sẽ chuyển theo hướng nào, nhưng lúc này, hắn lại càng thêm bị dày vò.

Sau khi khách sạn bị đốt cháy, trải qua mấy năm gió táp mưa sa, phỏng chừng cũng chẳng còn thừa lại gì nữa, mà gian suối nước nóng ở phía sau khách sạn, bởi vì cách khách sạn còn có một con đường nhỏ và núi đá, nên ngược lại vẫn có thể bảo tồn được.

Nhưng nếu không thể bảo vệ được nó, vậy cũng có nghĩa tuyến thời gian vốn bình thường lại xuất hiện sự thay đổi.

Trong đầu Tô Bạch, bắt đầu hiện ra những màn mà mình đã nhìn thấy vào lần đầu tiên tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] này cùng với hòa thượng và Gia Thố. Có lẽ hắn chỉ nhớ rõ con quỷ trong bức tranh và bức họa trên sơn môn đạo gia, nhưng có khả năng, yêu hồ trong yêu huyệt và nhóc con chủ động bò vào yêu huyệt cứu mình đã để lại ký ức sâu sắc hơn cho hắn. Thậm chí, ngay cả những người luyện khí triều Thanh lúc trước đó cũng mang lại ấn tượng rất lớn cho Tô Bạch. Nhưng duy chỉ có chi tiết ở phần đầu, những hình ảnh mới đầu, sự việc và những phát hiện ban đầu, ngược lại không thu hút sự chú ý của người ta đến vậy.

Chương 937 Dụng Ý Xấu Của Phát Thanh 1

Thi thể nữ chìm trong suối nước nóng đó và phần bụng bị rạch ra của thi thể nữ, những thi thể tướng quân triều Thanh không đầu quỳ bên cạnh ao nước.

Trong gian suối nước nóng, quỷ đả tưởng mà quỷ anh đang cuộn tròn đó bày ra, khiến hòa thượng và Gia Thố đã tốn rất nhiều thời gian mới phá giải được.

Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này, tại sao bọn họ lại tồn tại ở nơi này, trước đó cảm thấy đây không phải là chuyện quan trọng gì, nhưng bây giờ lại đột nhiên trở nên rất quan trọng, bởi vì Tô Bạch thấp thoáng cảm giác được, bọn họ sắp nổi lên khỏi mặt nước rồi.

Nếu là bình thường, Tô Bạch sẽ không nhịn được mà dựng ngón giữa với trời, để biểu đạt sự khinh bỉ và tán dương của mình đối với việc Phát Thanh tra tấn lòng người, nhưng bây giờ, thân là người tham gia và là người từng trải, Tô Bạch lại không hề có loại tâm trạng này một chút nào.

Đủ loại dự cảm và đủ loại điềm báo khác nhau đều cho thấy, đây là sân khấu mà Phát Thanh dựng cho mình, mình vừa từ trên đó nhảy xuống dường như là một sai lầm, mà hình ảnh cỗ xe ngựa liên tiếp tới và đi trong màn màn sương mù lớn của Phát Thanh, phần lớn chỉ là một thủ đoạn dụ mình nhảy xuống của nó.

Trực giác nói cho Tô Bạch biết, đứng ở nơi này, đừng nhúc nhích, đừng tiếp tục đi vào trong mới là lựa chọn sáng suốt

nhất, bất cứ tình tiết nào và bất cứ sự trừng phạt gì, chỉ cần bạn không phối hợp, vậy thì nó rất khó hoàn toàn ngồi lên người bạn.

Lúc trước, Lệ Chi gần như mang thái độ không quan tâm không hỏi han đối với Hải thiếu gia, cũng vì vậy, mà Hải thiếu gia rất nhanh đã bị Tô Bạch cái sau vượt cái trước. Nhưng một sự tồn tại đáng sợ như Lệ Chi cũng rất kiêng dè loại thính giả can thiệp vào thính giả này. Hành động và cách làm lần này của Tô Bạch, có khả năng chính là sự xúc phạm tuyệt đối trong mắt Phát Thanh.

Hòa thượng, mập mạp và Gia Thố chắc hẳn không hiểu được sự cắn trả của Phát Thanh đối với điều này, cũng không rõ Phát Thanh sẽ giải quyết loại chuyện này một cách nghiêm trọng thế nào, bởi vì việc mà Tô Bạch làm là can thiệp vào số mệnh của thính giả khác trong thế giới chuyện xưa, ít nhất đối với bọn họ mà nói, họ vẫn chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy người nào làm qua chuyện này.

Dường như, chỉ có mập mạp là đã mơ hồ cảm ứng được chuyện gì đó, cũng đã từng phát ra lời cảnh báo đối với Tô Bạch, mập mạp vẫn còn đang lĩnh ngộ nhân quả, tuy rằng anh ta đã nhiều lần phủ nhận với Tô Bạch và hòa thượng, nhưng rất dễ nhận thấy, Tô Bạch và hòa thượng cũng sẽ không tin lời nói của anh ta.

Vậy, rốt cuộc mập mạp đã cảm ứng được chuyện gì?

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngọn lửa lớn đã đốt cháy gần hết, bởi vì những người mặc áo đen này còn mang theo dầu hỏa, khiến cho tốc độ bùng cháy lại càng thêm nhanh chóng.

Nhưng rất nhanh, sau khi khách sạn hai tầng sụp đổ, những người mặc áo đen lục soát trong đống phế tích cũng không

phát hiện ra thi thể nào, ánh mắt của bọn họ hiển nhiên đặt lên gian suối nước nóng ở phía sau.

Đây có vẻ là một cách làm việc rất ngu xuẩn.

Nhưng đối với những người áo đen mà nói, thì đây cũng là chuyện không có cách nào khác, trước đó, ông chủ và phục vụ trong khách sạn đã dựa vào đồ đạc, may mắn giết chết không ít người của bọn họ, điều này khiến bọn họ hoàn toàn không dám tiếp tục tiến công, mà là chọn cách phóng hỏa ổn thỏa nhất.

Nơi này cũng nằm ở vị trí sườn núi, dựa vào thế lửa, khách sạn bị đốt cháy rụi xong, vẫn tiếp tục lan đến gian suối nước nóng, đám người đó sớm muộn gì cũng bị ép đi ra.

Lúc này, Tô Bạch cũng không muốn để ý đến việc những người mặc áo đen này rốt cuộc bị đám người Huân Nhi dọa sợ, hay là âm thầm có tính toán, bởi vì lúc này, ánh mắt của hắn hoàn toàn bị một cái bóng màu trắng lướt qua từ trong bụi cỏ thu hút.

Nếu hắn đoán không lầm, thì đó chắc hẳn là một con thú hoang, một con thú hoang có thể hình khá nhỏ, nhưng tốc độ của thú hoang lại khá nhanh.

Đó là một con hồ ly!

Lúc này, hô hấp của Tô Bạch đột nhiên trở nên nặng nề, là hồ ly, thật sự là hồ ly, rõ ràng là một con hồ ly đã có linh trí nhất định, hơn nữa đã có thể bắt đầu hấp thụ tinh hoa của ánh trăng để tu luyện.

Chết tiệt, hồ ly cũng đã xuất hiện rồi!

“Cha cha…”

Trong đầu của Tô Bạch bắt đầu hiện ra hình ảnh tiểu gia hỏa tập tễnh bước về phía mình.

Đợi sau khi vào trong gian suối nước nóng, Lộ Thông mới xem như hiểu được lý do tại sao trước đó, ông chủ xây xong gian suối nước nóng này rồi lại bỏ hoang, thực ra ông chủ chắc hẳn cũng là bị người ta hại. Nơi này hoàn toàn không có khả năng dẫn nước nóng ra, bể tắm khô cong, có vài nguồn suối, nhưng đã sớm không còn nước nữa rồi, bây giờ cũng đã cạn khô thành nham thạch phơi bày ở bên dưới.

Thực ra, năm đó ông chủ xây dựng nơi này cũng là do được một người cản thi chỉ dẫn. Sau khi người cản thi đó xem phong thủy xong, thấy phía sau khách sạn của ông chủ có thể xây thêm một gian suối nước nóng, đảm bảo có thể dẫn nước nóng ra ngoài, ngày sau cũng có thể dựa vào việc này để thu hút một vài quan to hiển quý tới đây dừng chân nghỉ ngơi, ít nhất có thể cạnh tranh làm ăn với trạm dịch ở dưới chân núi, lại thêm khi ấy ông chủ cũng nghĩ thầm, mình luôn tập trung làm ăn với người cản thi, cũng khó tránh khỏi có hơi xúi quẩy, cho nên muốn mở thêm một lối khác, thử đổi nghề xem sao.

Nhưng ai ngờ ông ta tốn một số tiền lớn mời thôn dân dưới núi lên giúp xây gian suối nước nóng này xong, nửa tháng trước, trong bể còn có thể có nước nóng không ngừng phun ra đầy bể, nhưng sau đó, bể nước nóng có thế nào không dẫn được nước ra nữa.

Chương 938 Dụng Ý Xấu Của Phát Thanh 2

Thời đại này ngược lại cũng không phổ biến thịnh hành suối nước lừa đảo như đời sau, lại thêm những người có thể tiêu tiền ở nơi này, cũng không dễ lừa gạt như vậy, ông chủ muốn dựa vào suối nước nóng để cạnh tranh với trạm dịch dưới chân núi một chút, cũng chỉ có thể nuốt cơn giận, dứt khoát khóa cửa nơi này lại, nhân tiện nguyền rủa tổ tông mười tám đời người cản thi đó, trách lão ta chỉ phong thủy lung tung, cũng may sau này người cản thi đó xảy ra chuyện bất trắc gì đó trên đường, tóm lại, là không gặp được lão ta nữa.

Mãn tướng quân đỡ người phụ nữ quyền quý ngồi xuống bên bể nước khô cạn, một thân binh lập tức chạy tới bên cạnh, hô: "Tướng quân, bọn họ lại vây ép tới nơi này rồi."

"Mẹ kiếp." Mãn tướng quên gầm lên một tiếng giận dữ, cầm đại đao bên người rồi đứng lên: "Các huynh đệ, cùng ta xông ra ngoài, cho dù thế nào chúng ta cũng phải bảo vệ an toàn cho phúc tấn và tiểu chủ tử."

"Tiểu chủ tử?" Lộ Thông có hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn về phía người phụ nữ quyền quý: "Phu nhân đang mai thai sao?"

Huân Nhi nghe vậy, lập tức đi tới gần, không biết tại sao, cô ta cảm thấy người phụ nữ quyền quý này và người mà cô ta đã hạ búi tóc trong phòng tối hôm qua đó, hoàn toàn không phải cùng một người, nhưng dáng vẻ lại vẫn giống y như vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, trước mắt, người phụ nữ quyền quý này chỉ cho Huân Nhi một loại cảm giác của nữ

quyến nhà giàu sang bình thường, lúc này cũng đang rất hoảng hốt sợ hãi, bộ dáng sợ muốn chết.

“Đi, cùng bản tướng cùng nhau xông ra ngoài, nếu lần này có thể bảo vệ phúc tấn và tiểu chủ tử, bản tướng sẽ xin vương gia đài tịch cho các ngươi.”

Đài tịch, có nghĩa là giúp người Hán được đưa vào trong quê quán Báy Kỳ , trong mắt người thống trị Mãn Thanh, đây được xem là một loại ý nghĩa thu nhận anh làm người của mình, sau này con cháu đời sau cho dù là đi thi cử hay là đi tòng quân đều có thể nhận được ưu đãi, tương tự với ý nghĩa hộ khẩu của đời sau.

Sáu người Lý Vĩ, Sở Triệu, Minh Khải, Huân Nhi, Từ Hồng và Lộ Thông nhất thời có hơi đưa mắt nhìn nhau. Ngay sau đó, Lộ Thông đưa ra một quyết định, cậu ta lùi lại vài bước và đáp: “Chúng ta sẽ ở lại đây bảo vệ quý nhân.”

Mãn tướng quân thấy những người Hán này lại không nghe lời mình, lập tức có hơi tức giận, nhưng đám người áo đen ở bên ngoài lại đang áp sát, khiến anh ta cũng không có cách nào chém đầu những tiện dân này trước vào lúc này, nên chỉ đành lập tức dẫn mấy thuộc hạ còn lại của mình xông ra ngoài.

Đám người áo đen bên ngoài không ngờ đối phương còn phản công, trong lúc nhất thời bị đánh đến có hơi ngơ ngác. Mãn tướng quân còn chém chết mấy tên áo đen, nhưng rất nhanh, ngay khi cung nỏ của đám người áo đen bắn tới, mấy thân binh bên cạnh Mãn tướng quân đều trúng tên ngã xuống, trên người bản thân anh ta cũng trúng mấy tên, nhưng cũng may áo giáp kín đáo, ngược lại cũng không bị bắn trúng chỗ yếu hại, nhưng cũng mất đi khả năng tiếp tục vung đao.

Những người mặc áo đen lại áp sát tới.

“Đứa nhỏ được mấy tháng rồi?” Huân Nhi ngồi xổm trước mặt người phụ nữ quyền quý và hỏi.

Lộ Thông thì lại đang không ngừng tính toán thời gian, cuối cùng, khi người áo đen ở bên ngoài còn chưa xông vào đây, thì nhắc nhở của hệ thống đã vang lên: [Nhiệm vụ chính thứ hai đã hoàn thành, nhiệm vụ chính thứ ba sẽ được tuyên bố sau hai tiếng nữa.]

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhiệm vụ chính thứ hai đã hoàn thành rồi, mọi người cũng không cần tiếp tục ra vẻ đáng thương nữa, trước đó ở trong khách sạn, trên người đám người đều xuất hiện thương thế, thật tình không chết trong tay cương thi, mà lại suýt chút nữa bị người bình thường chém chết trong oan ức.

Người phụ nữ quyền quý nâng gương mặt có hơi tái nhợt vì sợ hãi quá độ lên nhìn Huân Nhi, mấp máy môi đáp: “Hơn ba tháng.”

Mang thai hơn ba tháng, vóc dáng của người phụ nữ này khá lớn, lại thêm quần áo khá rộng rãi, cho nên trước đó quả thực không hiện rõ bộ dáng mang thai ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Huân Nhi có hơi động lòng trắc ẩn, quay đầu nói với Lộ Thông: “Cứu cô ấy được không?”

Bây giờ nhiệm vụ chính thứ hai đã hoàn thành, mọi người cũng mất đi sự ràng buộc lớn nhất, đám người mặc đồ đen bên ngoài hiển nhiên cũng không mang đến uy hiếp gì nữa.

Lộ Thông hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu, đáp: “Cứu đi, coi như tích âm đức.”

Chỉ có điều, giọng nói của cậu ta vừa dứt, thì giọng của một người đàn ông đột nhiên vang lên.

“Ồ, tôi cần cậu cứu sao?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì giọng nói đó tới từ bụng của người phụ nữ quyền quý.

.

Một tia sáng đỏ đột nhiên lóe lên từ vị trí bụng của người phụ nữ quyền quý, ngay sau đó, đôi mắt của người phụ nữ quyền quý cũng hiện ra một màu đỏ thẫm, vẻ hoang mang lúng túng trước đó cũng biến mất sạch chẳng còn thấy đâu, thứ còn lại cũng chỉ là một loại lạnh lùng đến cực điểm.

Trong lòng Huân Nhi chấn động, lúc này, cô ta đột nhiên cảm thấy người phụ nữ quyền quý đã kể chuyện xưa với mình trước đó, lại trở về.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Hai tay của Lộ Thông niệm thần chú, một quỷ ảnh xuất hiện phía sau người anh ta, sau đó gào thét lao tới thuận theo sự điều khiển của Lộ Thông, xông thẳng về phía người phụ nữ quyền quý đó, chiếc roi trong tay Lý Vĩ cũng lập tức được vung ra, bay thẳng về phía cô ta.

Minh Khải và Từ Hồng thì lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, rõ ràng dị biến bất chợt này khiến bọn họ có hơi không kịp chuẩn bị, thậm chí bọn họ cũng không có cách nào nhanh chóng ứng phó.

Sở Triệu thì lại đột nhiên xông về phía Huân Nhi, lúc này Huân Nhi cách người phụ nữ quyền quý đó gần như vậy, sẽ gặp nguy hiểm!

Người phụ nữ quyền quý chỉ cười lạnh: "Đom đóm mà cũng dám tranh sáng với ánh trăng." Một giọng nói mang theo vẻ khinh miệt vang lên, trong nháy mắt, một đường tơ máu đột nhiên xuất hiện, lập tức đồng thời đánh tan một quỷ ảnh của Lộ Thông và chặt đứt chiếc roi của Lý Vĩ, cùng lúc đó, ngay khi Huân Nhi cầm chủy thủ xông về phía cô ta, trong nháy mắt

tơ máu đã bao phủ cả người Huân Nhi lại, ngay cả Sở Triệu xông lên cũng bị tơ máu trực tiếp đâm thủng mắt cá chân, cả người quỳ rạp xuống.

Chương 939 Lựa Chọn Tàn Khốc Nhất! 1

“Ha!”

Tiếng cười của người phụ nữ quyền quý chói tai như vậy, đối với cô ta mà nói, loại thính giả ở cấp bậc như Huân Nhi, thậm chí không có cách nào gợi lên nổi hứng thú hành hạ của cô ta.

Một con hồ ly chui vào trong gian suối nước nóng, đi tới bên cạnh người phụ nhân một cách dè dặt. Người phụ nữ quyền quý duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve thân con hồ ly.

“Ra ngoài một chuyến, ở mảnh đất thôn quê hoang dã này cũng chỉ có mi được xem là mở một chút linh trí, nhưng không biết mi có thể có được tạo hóa trở thành cơ thể mẹ của ta hay không, nếu có thể mang thai ta, hơn nữa còn sinh ra ta, ít nhất có thể đảm bảo mi chít ít cũng sẽ trở thành đại yêu hồ tộc.”

Cơ thể của tiểu hồ ly có hơi run rẩy, rõ ràng rất sợ hãi người phụ nữ quyền quý này, nhưng trong đôi mắt hồ ly gian xảo lại tràn đầy vẻ thèm khát, trước đó nó được triệu hồi bởi cảm ứng mà người phụ nữ quyền quý phát ra, vì cơ duyên của chính mình, vì cơ hội để mình một bước lên mây, trở thành đại yêu, làm chủ yêu huyệt, không cần phải chịu sự bắt nạt nữa, đồng thời, mình còn có thể tùy tiện bắt nạt người khác!

Quy luật sinh tồn của yêu tộc thực ra còn khắc nghiệt hơn con người rất nhiều.

“Cơ mà, cô gái này cũng rất thích hợp để trở thành một cơ thể mẹ.”

Ánh mắt của người phụ nữ quyền quý nhìn về phía Huân Nhi: "Để một thính giả nữ có tư chất không tồi trở thành cơ thể mẹ của ta, mượn cơ thể của cô ta sinh ra, ít nhất có thể đảm bảo sau mười sáu tuổi, ta cũng sẽ nhận được lời triệu hồi của Phát Thanh và trở thành một thính giả."

Dường như, lúc này người phụ nữ cũng có hơi do dự.

"Các cậu có thể cút được rồi." Con ngươi của người phụ nữ quyền quý liếc nhìn đám người Lộ Thông một cách lạnh lùng.

Vừa rồi, Lộ Thông và Lý Vĩ, một người quỷ ảnh bị phá vỡ, một người chiếc roi bị chém đứt, cả hai đều đã bị cắn trả, bây giờ khóe miệng cũng trào ra máu tươi, ở trước mặt người phụ nữ này, bọn họ thật sự có một loại cảm giác kiến càng lay cổ thụ, cấp bậc thực lực của đối phương và đám người bên mình, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

"Đi!"

Đối phương đã không định làm khó đám người mình, cuối cùng Lộ Thông cố sức liếc mắt nhìn Huân Nhi đang bị bao quanh bởi tơ máu, rồi vẫn quyết định rời đi, cậu ta bước lên trước đỡ Sở Triệu, nhưng lại bị anh ta đẩy ra.

"Lão tử không đi." Sở Triệu trực tiếp từ chối.

"Anh bị ngu à!" Lộ Thông thấp giọng mắng.

"Hừ." Sở Triệu nở nụ cười không quan tâm, sau đó một bàn tay ôm mắt cá chân, một bàn tay chống đất, lảo đảo đứng dậy: "Cái thứ bất nam bất nữ này, thả Huân Nhi ra, bằng không ông làm quỷ cũng không tha cho mày."

Lộ Thông thấy thế cũng bực mình lùi về sau, Lý Vĩ, Minh Khải và Từ Hồng theo phía sau, cùng bước ra khỏi cửa chính.

Đám người áo đen ở bên ngoài thấy bốn phục vụ của nhà trọ đột nhiên đi ra ngoài, lập tức cầm cung nỏ, nhưng bọn họ

chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, mấy tên áo đen cuối cùng chết bất đắc kỳ tử, lập tức hoảng sợ, nhanh chóng lùi lại.

Lộ Thông với tâm trạng không tốt, lại càng dùng bí thuật liên tiếp giết chết mấy tên áo đen, đợi sau khi những tên áo đen này gần như chạy toán loạn như thể nhìn thấy quỷ, cậu ta mới liếc mắt nhìn gian suối nước nóng đó một lần cuối cùng, sau đó tiếp tục đi xuống núi, nhiệm vụ chính số ba còn chưa đến một tiếng nữa mới tuyên bố.

Đối với cậu ta mà nói, chính xác một chút thì là đối với cậu ta và đám người Lý Vĩ ở phía sau cậu ta mà nói, trong thế giới chuyện xưa, sinh tử mới là tiêu chuẩn số một, bọn họ không có khả năng lấy mạng mình đi tử chiến với quái vật không biết từ đâu nhảy ra này, đặc biệt là khi quái vật đó còn không có thái độ chủ động giết chết bọn họ.

Khi Lộ Thông đang rời đi trên sơn đạo, cơ thể đột nhiên run lên, cậu ta nhạy bén cảm giác được, thực ra bên cạnh mình còn có một người nữa đang đứng, nhưng dường như người đó đã bị che lấp, nên không thể nhìn rõ được hắn, thậm chí nếu không phải nhờ sự mẫn cảm của người cường hóa quỷ tu và tinh thần lực, thì cậu ta cũng khả năng bỏ qua hắn, nhưng người này thực sự đang tồn tại.

Chết tiệt, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở đây vậy, đột nhiên lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy, Lộ Thông miễn cưỡng dời tầm nhìn của mình đi, giả bộ như mình không nhìn thấy người đó mà tiếp tục đi xuống.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, quả thực không để ý đến việc đám người Lộ Thông đi qua bên cạnh mình, bởi vì lực chú ý của hắn hoàn toàn ở trong gian suối nước nóng đó.

“Ồ, gặp được một tên si tình rồi, à không, không đúng, không phải si tình, mà là tình bạn.”

Người phụ nữ quyền quý nhìn Sở Triệu với vẻ hơi bất ngờ, cô ta chậm rãi đi tới trước mặt Sở Triệu. Sở Triệu muốn phản kháng và tấn công, nhưng lại phát hiện ra cả người mình từ trên xuống dưới đều bị những tơ máu mảnh đâm thủng, tương đương với lúc này, mỗi một khớp xương của mình đều bị giam cầm, đối phương không cần gông cùm, không cần xiềng xích, cũng có thể khống chế được mình một cách dễ như trở bàn tay.

Chương 940 Lựa Chọn Tàn Khốc Nhất! 2

Môi của sở Triệu có hơi khô khốc, đây phải là nghiền áp thực lực đáng sợ đến thế nào. Phỏng chừng lúc này, trừ phi người như Tô Bạch ở đây, bằng không đám người mình hoàn toàn ngay cả phản kháng cũng đã biến thành một loại hy vọng xa vời.

"Tình bạn ngu xuẩn." Ngón tay của người phụ nữ quyền quý nhẹ nhàng nâng cằm của Sở Triệu lên: "Từ trong con ngươi của cậu, tôi có thể nhìn ra được cậu là một tên nhát gan, sự nhát gan của cậu được chôn thật sâu trong đáy lòng cậu.

Trong lòng cậu, cậu thậm chí còn không có trụ cột tinh thần và chỗ dựa của mình, tôi có thể cảm giác được, cuộc sống của cậu, cuộc đời của cậu mãi mãi đều là con rối của người khác. Đừng nói với tôi, cậu còn là một tín đồ trong thế giới hiện thực, đối với người như cậu mà nói, quả thực cần một tôn giáo để tê liệt mình một chút."

Gương mặt của Sở Triệu có hơi cứng ngắc, bây giờ anh ta rất muốn giống như Tô Bạch, chửi rủa người phụ nữ ở trước mặt này, nhưng không biết tại sao, lời nói của người phụ nữ này lại giống như những nhát chùy mạnh, đập vào ngực anh ta một cách dữ dội, khiến anh ta áp lực đến mức chỉ còn lại suy nghĩ ôm đầu, cuộn tròn bên giường, uống bia và khóc lóc.

"Ôi, rác rưởi."

"Rầm!"

Người phụ nữ quyền quý này dường như đã mất hứng thú với Sở Triệu, trực tiếp ném anh ta ra ngoài, cả người Sở Triệu đập mạnh lên vách tường, vị trí sau ót trào ra máu tươi, cả người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Mãn tướng quân cả người bê bết máu, hơn nữa vẻ mặt còn ngạc nhiên và nghi ngờ, kéo lê cơ thể bị thương nặng từ ngoài trở về, nhìn thấy một màn này, Mãn tướng quân có hơi hoảng hốt, sau đó chửi ầm lên: "Yêu quái gì, dám bám lên người phúc tấn!"

Mãn tướng quân cố ép ra một tia sức lực cuối cùng của mình, cầm trường đao xông lên.

"Phụt!"

Một đường tơ máu cắt ngang mà thôi, đầu của Mãn tướng quân đã trực tiếp bay ra ngoài, thi thể không đầu quỳ xuống, đối diện với người phụ nữ quyền quý.

"Trên thế gian này, thậm chí là trong giới thính giả, thực sự cũng không có nhiều người thú vị cho lắm." Người phụ nữ quyền quý tự lẩm bẩm, cô ta nhìn thấy ánh mắt của Huân Nhi đang nhìn mình.

"Cô miễn cưỡng được tính là một."

Cả người Huân Nhi từ trên xuống dưới đều bị tơ máu bao phủ, cô ta không có cách nào cử động được, thậm chí, cũng không có cách nào nói chuyện, ngoại trừ một đôi mắt còn có thể chuyển động ra, thì cô ta đã mất đi khả năng khống chế đối với các vị trí khác trên cơ thể mình.

"Cô là một cô gái rất kiên quyết và quả cảm, một cô gái như vậy, đã định trước cho dù là ở trong cuộc sống tình cảm, tuy rằng tạm thời trầm mê, nhưng tỉnh táo lại cũng rất nhanh. Tôi không biết tên bệnh tâm thần đó có loại cảm giác thế nào đối với cô, nhưng tôi cảm thấy, cậu ta chắc hẳn sẽ không yêu

ai, hoặc là yêu một người con gái nào hết. Đối với cậu ta, ấn tượng tốt của cậu ta đối với thế giới bên ngoài, cho dù là đối với người hay đối với vật, đều là những thứ cậu ta để lại bên ngoài, cậu ta chỉ biết không ngừng thu lại những ấn tượng tốt đó, mà sẽ không bố thí nó ra.

Nhưng cô thật sự rất khá đấy, cũng rất lợi hại, biết nắm giữ ở một mức độ nhất định, thậm chí, còn khiến tên bệnh tâm thần đó không ngại dấn thân vào nguy hiểm vì cô.

Con người, nếu đã không thể bên nhau lúc hoạn nạn thì hãy quên nhau trong chốn giang hồ, nhưng thực ra còn có một loại khu vực trung gian nữa, khiến bên kia lo lắng cho cô, chịu thiệt vì cô, tiếp tục trả giá vì cô.

Cái gọi là ái tình, giá trị còn sót lại chỉ là biến thành một loại tìm kiếm đơn phương và một mối đe dọa đạo đức của bên kia."

Trong ánh mắt của Huân Nhi lộ ra một loại cảm xúc tức giận.

"Ồ, đừng vội phản đối lời nói của tôi, có đôi khi, một người, ngay cả nội tâm của mình cũng không nhìn thấu đáo được cho lắm, cô tự cho rằng là như vậy, nhưng thực ra, hành động bản chất của cô, lại giải thích theo một kiểu khác."

Người phụ nữ quyền quý vung tay, con hồ ly đó cũng lập tức bị tơ máu bao phủ rồi bay lơ lửng lên.

"Bây giờ tôi đang do dự, cơ thể hiện tại này của tôi, chỉ là một cái thai ba tháng, hơn nữa cô ta cũng không đủ để trở thành thể mẹ sinh tôi ra, hoặc là tôi mượn cơ thể của con yêu hồ này để ra đời, hoặc là mượn cơ thể của cô, trở về thế giới hiện thực rồi ra đời.

Cái trước, tôi thấp thoáng có một loại dự cảm, dường như nó có thể khiến tôi có thêm một cơ hội mới, mà cái sau, lại

định trước có thể khiến tôi sau khi ra đời, tiếp tục dính lấy nhân quả của Phát Thanh.

Sau khi cô quen với việc trở thành thính giả của Phát Thanh, cô sẽ phát hiện ra cuộc đời của người bình thường vô vị và nhạt nhẽo như vậy."

Người phụ nữ duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh xảo của Huân Nhi, cảm nhận vẻ mịn màng và ấm áp truyền tới lòng bàn tay: "Cô nói xem, tôi nên chọn cô hay nên chọn nó đây?"

Ngay sau đó, người phụ nữ quyền quý duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ một cái, Huân Nhi cũng mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh, sau đó người phụ nữ ngẩng đầu, nhìn ra xung quanh, hô lên với giọng lớn hơn: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Trong gian suối nước nóng, một bóng người đàn ông từ từ hiện ra.

Chương 941 Giết! 1

Tô Bạch đang đứng một bên bể tắm khô cằn, toàn bộ mọi thứ ở nơi này đều khiến hắn thấy rất quen thuộc, như thể loanh quanh một vòng, mình từ một điểm trong vòng tròn này lại đến một điểm khác, cho dù là quay về hay là nhìn lên, đều tràn đầy vẻ quen thuộc.

“Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, sự lựa chọn của cậu.”

Người phụ nữ quyền quý nhìn về phía Tô Bạch, hỏi với vẻ có chút chờ mong, trong sự chờ mong này, ẩu giấu vẻ hưng phấn và tò mò không có cách nào kiềm chế được.

“Tôi cảm thấy, cậu chắc chắn không nỡ để cô gái này chết.” Người phụ nữ chỉ vào Huân Nhi và bảo: “Vậy chỉ có thể tủi thân cho tôi, chui vào bụng con hồ ly này rồi.”

Lúc này, Huân Nhi và Sở Triệu đều đã hôn mê, cho nên bọn họ cũng không biết Tô Bạch đã tới nơi này.

Ánh mắt của Tô Bạch dừng lại trên người Huân Nhi một lúc, sau đó lại dừng trên người con hồ ly một lúc, trong phút chốc, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười.

Không phải là cười khổ, cũng không phải là cười lạnh, mà là một nụ cười rất đơn thuần, chỉ đơn giản cảm thấy một màn trước mặt này thật buồn cười, cho nên mới cười.

Nhiệt độ ở xung quanh bắt đầu giảm xuống, cùng giảm xuống còn có cả khí tức của người phụ nữ quyền quý kia.

“Anh còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa?” Tô Bạch nhìn người phụ nữ quyền quý và hỏi.

“Dư thời gian.” Người phụ nữ quyền quý đáp: “Ít nhất trước khi cậu giúp tôi đưa ra sự lựa chọn, thì tôi có thể áp chế qua lúc này, không đến mức khiến cậu phải lật bàn.”

“Ừm, được.” Tô Bạch gật đầu.

“Cậu bình tĩnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tôi.” Người phụ nữ quyền quý có hơi nghi ngờ, nói: “Tôi rất ghét khi tôi đang chờ mong, một người khác ở trước mặt lại bình tĩnh như vậy.”

“Bởi vì chuyện này sẽ khiến anh cảm thấy mình rất ngu ngốc, phải không?” Tô Bạch hỏi.

“Chính xác.”

Hai tay của người phụ nữ quyền quý nhẹ nhàng vung lên, Huân Nhi và con hồ ly bị tơ máu bao phủ được đưa đến trước mặt Tô Bạch, giống như hai món ăn được chế biến công phu, để đích thân Tô Bạch lựa chọn.

Huân Nhi nhắm mắt, vẻ mặt có hơi đau đớn, rõ ràng, cho dù là trong cơn mê thì loại cảm giác bị tơ máu bao bọc này cũng khiến cô ta có hơi khó mà thích ứng được, người ấy đã tiều tụy đi nhiều rồi, cũng khiến người có hơi đau lòng.

Mà hồ ly thì lại chưa hôn mê, bởi vì nó không cần thiết phải hôn mê, nó rất mong đợi, nó rất do dự, nó cũng rất hưng phấn.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ lên đầu con hồ ly, hồ ly bị chấn nhiếp bởi khí tức trên người hắn nên không dám lỗ mãng, thậm chí còn bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn khi Tô Bạch vuốt ve mình.

“Mày cũng có khi ngoan như vậy à.” Tay của Tô Bạch hơi dùng sức, hành động này khiến con hồ ly rất đau đớn, nhưng nó vẫn mang bộ dáng nịnh nọt như cũ.

Khó có thể tưởng tượng được tư thái xưng hùng xưng bá của nó ở trong yêu huyệt sau này.

Tô Bạch buông tay ra, hít một hơi thật sâu, rồi nhìn Huyết Thi ở trước mặt mình: "Thực ra có đôi khi, tôi cũng sẽ mơ hồ, cũng sẽ do dự, cũng sẽ không nhìn rõ con đường trước mắt, thậm chí có một dạo, bản thân tôi không biết tại sao mình lại sống sót.

Cuộc đời của tôi chính là một chuyện ngoài ý muốn, sự ra đời của tôi, sự trưởng thành của tôi, cho dù là tôi đã trở thành thính giả, cho nên, thái độ của tôi đối với cuộc sống của mình giống như một kẻ nghiện, hôm nay có rượu thì hôm nay say."

"Cậu nói những việc này với tôi làm gì?" Người phụ nữ quyền quý hỏi: "Vào thời điểm này, tôi cũng không cảm thấy thích hợp để bàn về cuộc sống, tôi sắp phải ra đời rồi, bởi vì cơ thể mẹ này quá yếu ớt, hoàn toàn không giữ được tôi quá lâu, cho nên, đợi sau khi tôi có cuộc đời rồi, chúng ta có thể tìm cơ hội từ từ nói chuyện sau."

"Đây không phải là bàn về cuộc sống, đây chính là sự lựa chọn của tôi." Tô Bạch chỉ vào mình, lại chỉ vào người phụ nữ quyền quý: "Anh có thể tưởng tượng ra được hơn hai mươi năm sau, anh sẽ ở trước mặt tôi, gọi tôi là cha không?

Đương nhiên, sau hơn hai mươi năm tôi ở đây, dường như không còn là thời gian kéo dài về sau theo ý nghĩa thông thường nữa, thậm chí, có khả năng sẽ dịch lên một chút."

"Ồ."

Người phụ nữ quyền quý bắt đầu suy nghĩ, sau đó, trong mắt cô ta xuất hiện một vẻ say mê: "Điều này có phải có nghĩa, suy đoán và kế hoạch của tôi khả thi không?"

Quả nhiên, Huyết Thi sẽ không để ý đến việc ở chung với Tô Bạch, hơn nữa còn ngoan ngoãn gọi Tô Bạch là cha. Anh

ta chỉ để tâm xem mình có thể có cơ hội quay trở về một lần nữa hay không, điều này rất phù hợp với phẩm hạnh của một thính giả, cũng rất phù hợp với pháp tắc sinh tồn của thính giả.

Chỉ cần có thể sống sót, đừng nói là gọi anh là cha, cho dù liếm cho anh một lần, cũng sẽ không mang chút áp lực tâm lý nào hết.

"Có một chuyện, tôi rất tò mò." Tô Bạch sờ vào túi mình, không có thuốc, thời gian nói chuyện phiếm không có thuốc quả thực là một chuyện khiến người rất khó chịu: "Rốt cuộc anh và Cát Tường có quan hệ gì?"

Tô Bạch nhớ ở trong nhà vệ sinh ở bệnh viện ngày trước, Huyết Thi đã đến bên cạnh mình, hét vài tiếng trầm thấp vào trong di động của mình, mà Cát Tường ở đầu bên kia di động thì lại kêu vài tiếng mèo kêu.

"Cát Tường." Trong mắt Huyết Thi lộ ra vẻ bừng tỉnh, sau đó là vẻ mừng rỡ như điên: "Cát Tường, sau này sẽ ở chung với tôi, phải không?"

Chương 942 Giết! 2

Rất dễ nhận thấy, mối quan hệ giữa Huyết Thi và Cát Tường thật sự không tầm thường.

Nếu tính toán dựa theo mốc thời gian, lúc trước khi Tô Bạch ở trong bình thủy tinh dung dịch, Cát Tường lật tranh ở trước mặt mình, mỗi một trang, mỗi một bức, đều bện ra một tuổi thơ đầy giả tạo cho mình. Sau đó, Cát Tường lại ở chung với Lệ Chi, trở thành thú cưng tiêu biểu của cô ta, nhưng hình như trước khi Cát Tường theo Lệ Chi, nó lại ở chung với Huyết Thi.

Con mèo đen này, con mèo đen này có một loại khí chất sặc mùi làm màu, ở một mức độ nhất định, mập mạp được gọi là đóa hoa giao tiếp hoàn toàn so sánh được, như người ta mới gọi là "nơi bàn chuyện đều có học giả uyên thâm, không có dân thường lui tới", dưới sự so sánh, phía bên mập mạp rõ ràng thấp kém hơn nhiều.

"Cát Tường sẽ luôn ở bên cạnh tôi, và bảo vệ tôi, đúng không?" Người phụ nữ quyền quý liếm môi mình: "Mau nói cho tôi biết đi, rốt cuộc chọn cô ta hay chọn nó, thì sự việc cuối cùng sẽ phát triển theo ý cậu?"

Người phụ nữ quyền quý thật sự không thể chờ được nữa, nhất là ngay khi cô ta nhìn thấy việc quay trở lại, dường như đã trở thành một sự thật được định trước, loại say mê đó, loại bức thiết đó, dường như đã hóa thành ngọn lửa có thể đốt cháy toàn bộ lý trí trong lòng cô ta.

"Tôi có thể chọn không nói cho anh biết." Tô Bạch mỉm cười và đáp.

“Không nói cho tôi?” Người phụ nữ duỗi ngón tay chỉ vào đầu mình: “Tôi có thể đoán ra cậu đang do dự điều gì, cậu đang lo lắng con trai cậu là tôi, sau này cậu sẽ không biết nên đối mặt với con trai cậu thế nào, nhưng cậu yên tâm, toàn bộ ký ức của tôi, toàn bộ sự tồn tại của tôi, đều sẽ phai mờ sạch trong quá trình chuyển thế.

Đó là một nhân cách mới, là một sự tồn tại mới, là một sinh mệnh mới, tôi cũng sẽ không nằm trong lòng cậu vừa nghe cậu ngâm nga, vừa chửi cậu là thằng đần độn từ trong đáy lòng đâu.

Con trai mà cậu yêu thương, vẫn sẽ là con trai của cậu như cũ.”

Tô Bạch lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không lo lắng chuyện này.

“Tôi không lo cái đó, tôi cũng không để ý thằng bé có thật sự là anh hay không.” Tô Bạch đáp một cách rất thẳng thắn.

“Nhanh chút đi, chọn cho tôi đi.” Ánh mắt của Huyết Thi nhìn Tô Bạch: “Cậu biết nếu đây đã là một vòng tròn, vậy cho dù cậu có cho tôi đáp án hay không, cho dù cậu có ngăn cản tôi hay không, thì tất cả chuyện này đề sẽ xảy ra.

Trong này, một người là cô gái mà cậu thích, một người có thể là nơi ra đời của con trai tương lai của cậu, đều là những sự tồn tại cậu không thể vứt bỏ, ồ không, đương nhiên cũng có thể là một người.”

Huyết Thi chỉ vào Huân Nhi, móng tay của anh ta đâm vào trong cổ của Huân Nhi, dưới cơn đau đớn mãnh liệt, Huân Nhi vốn đang trong cơn mê, mơ màng tỉnh lại, nhìn Tô Bạch đang đứng trước mặt mình, trong con ngươi mang theo vẻ nghi ngờ.

Tô Bạch, anh thật sự đã tới sao…?

Đây là suy nghĩ duy nhất trong ý thức mơ hồ của Huân Nhi vào lúc này.

"Là cô ta sao?" Huyết Thi dán mặt mình lên bả vai của Huân Nhi: "Là cô ta sao?"

Tô Bạch nhìn một màn này, không trả lời.

"Vậy không phải là cô ta rồi." Huyết Thi đột nhiên bật cười: "Ha ha ha ha…"

Trong tiếng cười này tràn ngập một vẻ điên cuồng, tràn đầy một loại cuồng loạn, giống như tội phạm tử hình trước khi ra đi, lại nhận được một đặc xá, cũng giống như người ở trong sa mạc sắp chết khát lại nhìn thấy ốc đảo ở trước mặt vậy.

Sự điên cuồng của Huyết Thi, và Tô Bạch đối mặt với anh ta, đã hình thành một loại đối lập cực kỳ rõ ràng.

"Cô ta sẽ trở về thế giới hiện thực nhỉ." Huyết Thi chỉ vào Huân Nhi và nói: "Mà thời gian ở thế giới hiện thực là không thay đổi, cho nên dựa theo lời nói trước đó của cậu, nếu tôi tiến vào bụng của cô ta, không có khả năng sẽ trở thành con trai trước đây của cậu. Vậy chính là con hồ ly này rồi." Người phụ nữ quyền quý nhìn con hồ ly này với vẻ hơi trìu mến.

"Mày chính là cơ thể mẹ của tao sao?"

Tô Bạch nhếch khóe miệng cười: "Vậy bây giờ anh có thể gọi tôi một tiếng cha rồi đấy."

Người phụ nữ quyền quý lắc đầu: "Việc trước kia đã được định sẵn rồi."

"Thật sao?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

Sau đó, tay của Tô Bạch đặt lên đầu con hồ ly, con hồ ly này còn chưa kịp bày ra một loại thái độ nịnh nọt một lần nữa, đã cảm giác được một loại báo động to lớn giáng xuống đầu.

“Phụt!”

Đầu của con hồ ly bị Tô Bạch trực tiếp bóp nát, máu tươi nhiễm lên tay hắn.

Tô Bạch duỗi bàn tay mình ra, vươn đầu lưỡi, liếm một vệt máu trên lòng bàn tay mình: “Được rồi, con trai tôi mất rồi.”

Người phụ nữ quyền quý đứng nguyên tại chỗ, trên toàn bộ gương mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng, dường như có hơi không dám tin chuyện mà Tô Bạch vừa mới làm.

“Cậu không sợ nhân quả báo ứng lên người con trai cậu sao? Cậu đã tự tay giết chết con trai cậu.”

“Tôi vốn không tin vào nhân quả.” Tô Bạch nở nụ cười: “Bởi vì nhân quả, tôi đã tận mắt nhìn thấy những thính giả cao cấp bị dọa sợ đến mức sụp đổ và tự sát ở trước mặt mình, nhìn thấy một tên đồng nghiệp bên cạnh vốn vô lại, không sợ trời không sợ đất quỳ trên mặt đất tự hại mình, nhìn thấy một người cha đứng ở bên đường, cho dù con trai mình sắp chôn thây trong biển lửa nhưng vẫn do dự, không ra tay cứu như cũ. Loại rác rưởi này, ai tin thì người đó xui xẻo, vậy còn tin làm gì.”

Tô Bạch vỗ tay, vẩy sạch máu còn sót lại trong tay đi, sau đó tiếp tục nói một cách rất tự tin: “Tôi và anh cược cái gì, đợi sau khi tôi rời khỏi thế giới chuyện xưa này, và trở về nhà, vẫn có thể nhìn thấy con trai bảo bối của tôi nhào vào lòng tôi gọi tôi là cha, mà anh, nói thật, trước đây tôi rất khâm phục anh, nhưng tôi thực sự thấy anh càng sống càng thụt lùi, cho dù anh chỉ là một nhân bản vô tính, nhưng chắc hẳn vẫn sẽ bị Phát Thanh thực sự soi ra được toàn bộ trạng thái và suy nghĩ trước khi chết của anh.

So với cái gọi là thân phận của thính giả cao cấp, tôi đột nhiên cảm thấy, một vài người hiểu rõ sự tồn tại của bản thân

trong thế giới chuyện xưa, mà chọn đối đầu với Phát Thanh, cuối cùng bị loại bỏ, ngược lại, càng đáng yêu hơn, càng đáng kính hơn một chút.”

Chương 943 Buổi Trưa Đã Đến 1

Thi thể của hồ ly rơi xuống bên cạnh, không người nào để ý đến, cũng không người nào quan tâm, nó giống như một diễn viên quần chúng đang hết sức phấn khởi vì được đạo diễn gọi tới cho làm nhân vật chính, kết quả kịch bản lại đột nhiên thay đổi, đi diễn một tử thi ngay cả cử động cũng không thể động.

“Tôi đối với anh, có cảm xúc sợ hãi, cũng có tâm trạng đồng cảm.” Tô Bạch nhìn người phụ nữ quyền quý với vẻ rất bình tĩnh: “Nhưng tôi gần như vẫn luôn quên mất một sự thật. Anh thực ra là một kẻ đào ngũ, một người chạy ra từ nơi đó. Sau đó, anh tàn sát toàn bộ thính giả có thâm niên ở cảnh nội Thiểm Tây, anh cảm thấy anh rất uy vũ, anh cảm thấy anh rất lợi hại sao?”

Người phụ nữ quyền quý lạnh lùng nhìn Tô Bạch, chỉ có điều, sát khí của cô ta có hơn phân nửa đặt lên người Huân Nhi, ngay sau khi Tô Bạch đưa ra sự lựa chọn cho cô ta, cô ta chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

“Con người thực ra giống như con khỉ, luôn thích tìm kiếm vị trí của mình trong đám đông, nếu như mất đi cảm giác về vị trí của mình, sẽ trở nên do dự và nôn nóng, bất an. Con người cũng na ná như vậy, sau khi tìm đúng vị trí của mình, sẽ nhìn xuống dưới theo thói quen, xem kẻ lăn lộn đến thê thảm hơn mình, nhìn thấy người càng kém cỏi hơn mình, rồi có thể từ nơi đó nhận được một loại cảm giác thỏa mãn từ tận sâu trong nội tâm.

Anh chính là một người thất bại, là một người lưu vong, là một kẻ thua cuộc, tôi không biết mục đích anh giết chết nhiều thính giả ở Thiểm Tây, Tây An như vậy vào khi ấy là gì, nhưng loại cách làm đó của anh, theo quan điểm của tôi, phần lớn là một loại trút giận, một loại định vị lại vị trí của mình.

Đều đã lăn lộn đến vị trí thính giả cao cấp rồi, còn cần làm ra một loại chuyện ấu trĩ này nữa có, có thể thấy được sự tự tin của anh, tự tôn của anh, đã bị đả kích đến loại mức độ gần như lung lay sắp đổ.

Đây là con rối của anh, là nhân bản của Phát Thanh cho anh, nhưng cũng đã đủ cho thấy suy nghĩ của anh, tình cảm của anh, và… giá trị quan hiện tại của anh."

Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến mình đã nhìn thấy hình ảnh nhân bản của mình lúc trước, khi ấy, mình thậm chí còn chưa dung hợp với vũ khí bản mệnh, còn tính gì đến thính giả có thâm niên nữa.

"Ngoài ra, nhân bản vô tính của tôi cũng đẹp trai hơn nhiều." Tô Bạch bổ sung.

"Soạt!"

Huân Nhi bị người phụ nữ quyền quý túm đến trước mặt, tay của cô ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của Huân Nhi, cười bảo: "Tôi cần sự dạy bảo của cậu sao? Tôi thừa nhận tôi rất thích cậu, nhưng cậu của bây giờ, vẫn chưa có tư cách đứng chung nói chuyện ngang hàng với tôi đâu.

Ngay từ đầu cậu đã không dự định cưỡng chế ra tay, đó cũng là vì tôi biết rõ, cho dù cậu có ra tay, cậu cũng không có khả năng là đối thủ của tôi, tôi chỉ kêu cậu giúp tôi đưa ra một lựa chọn mà thôi.

Bây giờ cảm ơn cậu, đã giúp tôi đưa ra sự lựa chọn, cô gái này sẽ trở thành cơ thể mẹ của tôi, tôi không quan tâm có

thành công hay không, tôi thậm chí còn không quan tâm tương lai của tôi là gì, nhưng ít nhất, bây giờ có cơ hội thử, tóm lại vẫn phải thử một chút, không phải sao?"

Tơ máu trên người Huân Nhi bắt đầu lưu chuyển, cô ta há miệng, phát ra tiếng kêu đau đớn, đồng thời, người phụ nữ quyền quý cũng hé miệng, một tia sáng đỏ bắt đầu từ từ kéo lên từ vị trí bụng cô ta, gần như sắp bay ra khỏi miệng.

Sự việc ập đến trước mặt, nhưng Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra, mình thực sự không hoang mang như trong tưởng tượng của mình trước đó, cũng không khẩn trương và sợ hãi như vậy, toàn bộ mọi chuyện chỉ giống như một trò chơi.

Từ rất lâu trước đó, thực ra mình đã coi bản thân thành một nhân vật trò chơi có thể xuất hiện thêm một mạng bằng cách ném đồng xu vào máy trò chơi bên đường, tuy rằng đồng xu là thứ duy nhất, cũng là thứ không thể thay đổi hoặc mua, nhưng ngay khi đến cả mạng mình mà anh còn nhìn thoáng, có thể mang nó đi chơi trò chơi một cách tự do, vậy anh sẽ còn để ý đến bao nhiêu thứ khác nữa?

Nếu Huân Nhi chết, và nếu Sở Triệu chết, dựa theo quy tắc bình thường, chắc hẳn trên màn hình máy trò chơi ở bên đường sẽ xuất hiện hình ảnh "over", sau đó mấy đứa bạn tốt ở bên cạnh sẽ nhìn nhau mà cười, trêu chọc một câu: "Cậu chết rồi."

Sự việc thực ra có thể rất đơn giản, cũng có thể rất khiêm tốn, quanh co nhiều như vậy, suy nghĩ nhiều như vậy, ngay từ đầu nhìn thấy Huân Nhi chết trong bức tranh đó, đã mang lại phiền não cho mình trong suốt thời gian dài như vậy.

Ngay một khắc này, tất cả đều như hóa thành một hư ảnh, lượn lờ rồi tiêu tan.

Huân Nhi vô cùng đau khổ, cô ta có thể cảm giác được mạch máu trong cơ thể mình đều đang chống đỡ, mà một sinh mệnh sống sờ sờ lại sắp từ trong một cơ thể khác tiến vào trong cơ thể của mình.

Còn Tô Bạch lại vẫn đứng ở đối diện một cách lạnh lùng và bình tĩnh, thậm chí ngay cả thử cũng không thèm làm, mà cứ đứng ở đó như vậy, giống như đang xem một bộ phim hài châm biếm màu xám.

"Em muốn thế nào?" Tô Bạch mở miệng hỏi, vẫn rất bình tĩnh như cũ, cũng vẫn rất thản nhiên như xưa, như thể lúc này Huân Nhi không phải là người bị Huyết Thi khống chế cho sắp mang thai, mà là đang thảnh thơi ngồi trước mặt mình, xung quanh vang lên tiếng nhạc nhẹ, trước mặt đặt một ly cà phê thơm ngát: "Muốn trực tiếp chết đi như vậy, hay là mang thai?"

Tô Bạch lại đưa quyền lựa chọn cho Huân Nhi.

Sự ích kỷ và lạnh lùng của nhân tính được thể hiện một cách vô cùng nhuần nhuyễn trên người Tô Bạch vào lúc này.

"Ha ha, cậu ta nghĩ thông suốt rồi." Người phụ nữ quyền quý dán sát mặt mình vào gương mặt của Huân Nhi và nói: "Đừng cảm thấy cậu ta ích kỷ, cũng đừng cảm thấy cậu ta tàn nhẫn, ngay khi cậu ta vừa mới một tay bóp nát đầu con hồ ly đó, thực ra, cậu ta đã nghĩ thông suốt rồi."

Ánh mắt của người phụ nữ quyền quý nhìn Tô Bạch: "Có phải cậu chắc hẳn nên biết ơn tôi không?"

Chương 944 Buổi Trưa Đã Đến 2

Tô Bạch gật đầu, đáp: "Đúng vậy, tôi hẳn nên biết ơn anh."

Quyền lựa chọn lại chuyển cho bản thân Huân Nhi.

Giống như trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa, hai người cùng nhau tản bộ trên nền xi măng bên cạnh sông Hoàng Phổ, Tô Bạch đã giao quyền lựa chọn cho bản thân Huân Nhi. Khi đó đáp án của cô ta là cô ta muốn sống sót, nếu như không thể sống được, cũng hy vọng Tô Bạch có thể tiễn mình một đoạn đường ở đó.

Mà bây giờ, vẫn đến lượt cô ta đưa ra lựa chọn.

Thân là bạn bè, giữa Tô Bạch và Huân Nhi cho dù không phải là quan hệ tình nhân, nhưng tóm lại vẫn có một phần tình nghĩa như vậy.

Nếu em chọn mang thai sống sót, vậy, em phải chấp nhận loại đau khổ khi mang thai hộ này, thậm chí là nhục nhã, vì đây chính là lựa chọn của em.

Nếu em chọn chết, chọn không chấp nhận mà chọn đấu tranh, vậy, Tô Bạch sẽ ra tay, nhưng kết quả, thực ra đã được định sẵn, đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Bạch vẫn luôn không ra tay. Bởi vì hắn đánh không lại.

Rất đơn giản cũng rất trực tiếp, nhưng cũng là một lý do hữu hiệu nhất: Không đánh được, hơn nữa thật sự không đánh lại được.

Huân Nhi hít một hơi thật sâu, dường như đang đưa ra một loại quyết định khó khăn từ trong đáy lòng, nhưng sau đó, cô ta vẫn dùng sức hạ cằm với Tô Bạch.

Cô ta muốn sống tiếp, để sống sót, cô ta bằng lòng chấp nhận bất cứ sự trừng phạt và đau khổ gì, chỉ cần có thể sống tiếp!

Tô Bạch tỏ vẻ mình đã biết, tiếp tục đứng nguyên tại chỗ.

"Cô gái, tâm tính không tồi." Người phụ nữ quyền quý khen ngợi: "Tôi dường như đã nhìn thấy một Lệ Chi khác."

Đây là một lời khen ngợi cực cao, nhưng lúc này nghe ra, lại chói tai như vậy.

Tô Bạch rất muốn biết, trên con đường vùng dậy, trước khi trở nên mạnh mẽ, có phải Lệ Chi cũng đã từng chịu đựng sự đau đớn và dày vò tương tự như vậy, mà Lệ Chi của khi ấy, đã đưa ra lựa chọn thế nào?

Ngay khi cơ thể đứa trẻ giống như phôi thai chui ra từ trong miệng người phụ nữ, phôi thai tản ta ánh sáng màu đỏ thẫm, trong nháy mắt khí tức của nó hoàn toàn bao phủ toàn bộ gian suối nước nóng này.

Tô Bạch giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình sẽ không ra tay.

"Cậu sẽ ra tay." Giọng nói của Huyết Thi vang vọng khắp xung quanh.

"Không, tôi chịu thua." Tô Bạch mỉm cười, nói: "Nếu tôi không nhận thua, thì tôi đã bắt đầu làm thịt anh từ một khắc tiến vào nơi này rồi."

"Làm? Tôi thích từ này đấy, đợi sau khi tôi tiến vào tử cung của cô ta, cậu có thể làm cô ta."

"Đợi tôi giao sữa cho anh uống sao?" Tô Bạch thở dài một hơi, lắc đầu: "Trong lòng tôi, anh thật sự không có một chút

hình tượng nào cả.”

“Ha ha.”

Phôi thai giống như một miếng rau câu khá lớn, trực tiếp trượt vào trong miệng của Huân Nhi.

Mà lúc này, Tô Bạch cũng đã cử động rồi!

“Phập!”

Giống như một luồng khí nổ tung ngay tại chỗ, cả người Tô Bạch giống như viên đạn trực tiếp phóng ta ngay tại chỗ, cách gần như vậy, tốc độ lại nhanh như vậy, cho nên dường như trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Huân Nhi.

“Vút!”

Tơ máu đã sớm bày sẵn thế trận chờ quân địch ở xung quanh, đâm về phía đầu của Tô Bạch.

“Tôi lại gửi cậu những lời đã từng nói với bọn họ, đom đóm mà cũng dám tranh sáng cùng ánh trăng, cậu so với bọn họ, chẳng qua cũng chỉ lớn hơn một chút mà thôi, không có sự khác biệt về thể chất… hửm?”

Giọng nói của Huyết Thi đột nhiên dừng lại, bởi vì anh ta nhìn thấy Tô Bạch đối diện với đòn tấn công bằng tơ máu của mình, lại hoàn toàn không hề ngăn cản, mặc kệ cho vô số tơ máu đâm vào cơ thể hắn, mặc kệ cả người hắn bị đâm thành một tổ ong. Lúc này, linh hồn và cơ thể cũng đều vì vậy mà bắt đầu tan rã, nhưng Tô Bạch vẫn tiến tới, hắn thành công đến sát bên người huân Nhi.

“Phập!”

Bàn tay của hắn trực tiếp đâm thủng bụng cô ta.

“Á!” Huân Nhi phát ra một tiếng kêu thảm.

“Rắc!”

Một sự tồn tại trắng mịn và cứng cáp, bị Tô Bạch nắm trong lòng bàn tay, đó là phôi thai của Huyết Thi.

“Vô dụng thôi, vô dụng thôi, cậu vẫn không thay đổi được gì.”

Lúc này, giọng nói của Huyết Thi trong có vẻ rất vững vàng, bởi vì vô số tơ máu đã quấn Tô Bạch thành một cái diều, hơn nữa còn nhấc hắn lên.

Đối mặt với thế công của tơ máu, đối mặt với sự tồn tại và là một đối thủ đáng sợ, cách làm của Tô Bạch thực ra cũng không có nhiều. Nhưng cho dù là vào lúc này, tay trái của hắn vẫn xuyên thủng phần bụng máu thịt lẫn lộn ra Huân Nhi, vẫn nắm phôi thai Huyết Thi trong bụng thật chặt.

“Cậu vốn không nên chết, tôi cũng không muốn giết cậu, nói thật, tôi rất thích cậu.” Huyết Thi vẫn còn bị Tô Bạch nắm trong lòng bàn tay, nhưng không hề hoang mang một chút nào, bởi vì cục diện, thực ra vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát của anh ta một cách rất vững vàng.

Cho dù cơ thể hắn đã sụp đổ, cho dù máu thịt đã tan đi hơn phân nửa, cho dù trên cơ thể đã lộ ra rất nhiều xương trắng, nhưng Tô Bạch vẫn dùng bàn tay đã hóa thành xương trắng của mình, tiếp tục nắm chặt phôi thai của Huyết Thi như cũ. Tiếng kêu thảm thiết của Huân Nhi không dứt bên tai, bởi vì trận đấu sức này, vị trí phần bụng của cô ta mở ra, cô ta có thể cảm giác được cơ thể mình dường như đang rách toác ra đầy đau đớn.

“Tôi rất tò mò, sự điên cuồng và cuồng loạn lần này của cậu, rốt cuộc có ý nghĩa gì, trước khi cậu thật sự bị tôi quyết định giết chết, có thể nói cho tôi nguyên nhân được không?”

Nửa gương mặt của Tô Bạch đã bong máu thịt, chỉ còn lại một non nửa gương mặt còn sót lại một miếng da, nhưng hắn

vẫn đang mỉm cười, giống như trút được gánh nặng: “Bởi vì… ba tiếng đồng hồ… sắp hết rồi.”

Chương 945 Nhiệt Độ Cuộc Sống 1

"Bởi vì… ba tiếng đồng hồ… sắp hết rồi." Ngay khi Tô Bạch nói ra câu nói này, trong gian suối nước nóng, đột nhiên xuất hiện sự im lặng ngắn ngủi.

"Ha ha, cậu không phải là thính giả trong thế giới chuyện xưa này!"

Sau sự im lặng trong phút chốc là tiếng gào thét gần như là tức giận, ngay sau đó, toàn bộ tơ máu bắt đầu xiên tới cắt bàn tay đang nắm chặt phôi thai đó của Tô Bạch, rõ ràng, Huyết Thi cũng không chắc chắn như trong giọng điệu của anh ta, bây giờ lại có hơi cuồng loạn.

"Nhưng anh… chỉ là một… con rối… một… đạo cụ… chiến lợi phẩm… của tôi!"

Tô Bạch phát ra một tiếng gầm lên giận dữ, ngay khi cả người hắn dường như sắp đến bên bờ diệt vong, thì một tia sáng trắng xuất hiện trên người hắn, trong nháy mắt, Tô Bạch đã biến mất, cùng biến mất còn có phôi thai màu đỏ máu của đó.

Trong gian suối nước nóng, toàn bộ tơ máu đều biến mất không thấy đâu, Huân Nhi mất đi sự trói buộc, "phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, phần bụng trào ra máu tươi xối xả, ruột trượt ra ngoài.

Người phụ nữ quyền quý vốn đứng nguyên tại chỗ, cơ thể mất đi toàn bộ sự chống đỡ, cả người ngã xuống, rơi vào trong bể nước khô cạn phía sau.

Máu tươi và mùi máu tanh, lúc này dường như đã biến thành chủ đề của nơi vốn nên trở thành một thắng cảnh nghỉ dưỡng này, nhưng máu tươi có nồng nặc thế nào, mùi tanh tưởi có gai mũi đến đâu, cũng đã định trước sẽ từ từ biến mất cùng với thời gian trôi đi, con người thường khen ngợi thời gian có khả năng chữa lành vết thương trong lòng, nhưng bây giờ, cảnh còn người mất, mới là chuyện mà thời gian sở trường nhất.

Lúc này, tiếng "òng ọc òng ọc" truyền tới, mấy lỗ hổng dẫn nước nóng vốn đã cạn khô, lúc này lại phun ra dòng nước nóng hầm hập, rất nhanh, toàn bộ bể nước đã được đổ đầy nước nóng hổi.

Người cản thi đó không hề lửa ông chủ, nơi này thật sự sẽ xuất hiện suối nước nóng, chỉ có điều, người cản thi xem phong thủy đó và ông chủ đã tốn tiền mời người xây dựng nơi này đều không biết, thực ra bọn họ không nhìn thấy được một ngày này sẽ đến.

Những sợi khí tức màu đen tản ra từ trên thi thể của người phụ nữ quyền quý trong hồ nước nóng đó, oán niệm bắt đầu từ từ ngưng tụ ra. Bào thai mà người phụ nữ quyền quý mang, thực ra không phải là Huyết Thi, Huyết Thi chỉ bám vào người sau đó sẽ lại để mình bám lên cơ thể của đứa trẻ vừa mới sinh ra mà thôi, mà linh hồn vốn có của đứa trẻ, vẫn luôn bị anh ta đè nén và phong ấn.

Không đánh tan linh hồn vốn có của đứa trẻ hoặc luyện hóa nó, ngược lại không có nghĩa Huyết Thi đột nhiên nhân từ, dựa theo biểu hiện tàn sát toàn bộ thính giả có thâm niên ở cảnh nội Thiểm Tây một cách không nhân đạo trước đó, anh ta tuyệt đối không phải là người nhân từ biết nương tay.

Chỉ là vì cơ thể của đứa trẻ mới được ba tháng, cũng chính là lúc yếu ớt nhất và mềm mại nhất, hơn nữa cũng cần linh hồn

vốn có của nó tồn tại để duy trì hoạt tính của cơ thể này.

Thế nhưng, đứa trẻ chưa ra đời này, chưa kịp liếc mắt nhìn thấy thế gian này lấy một lần, đã biến mất cùng với Huyết Thi một cách oan uổng như vậy, hoàn toàn mất đi khả năng ra đời từ trong cơ thể mẹ, trở thành người sống ở dương gian.

Không cam lòng, tức giận, bất bình, các loại cảm xúc tiêu cực khác nhau bắt đầu lấp đầy nội tâm nó, lại thêm bị nhiễm khí tức của Huyết Thi, khiến nó đang từ từ tích tụ oán niệm, hóa thành quỷ anh.

Đương nhiên, quá trình này còn cần một khoảng thời gian rất dài nữa, ít nhất sắp tới hoặc là trong nửa năm tới, nó vẫn chưa thể làm được gì, về phần cụ thể đến mốc thời gian nào, thì có khả năng, đại khái, có lẽ, là một đêm khuya nào đó đi, bởi vì, sẽ có ba người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong suối nước nóng này, từ đó đánh thức nó.

"Vù vù…"

Bên bờ sông Hoàng Phổ, khi cảm giác mát mẻ vào sáng sớm càng lúc càng mạnh hơn, có bóng dáng một người đàn ông xuất hiện. Một mình người đàn ông bước đi trên con đường nhỏ bằng xi măng ở nơi này, nhìn từ sau lưng, hắn trông có hơi tiêu điều, nhưng lại không lộ rõ vẻ cô đơn bao nhiêu, những bức ảnh không phổ biến theo phong cách chán chường, như kéo lê quần áo hoặc là ngậm điếu thuốc trong miệng được chụp ra, hoàn toàn không xứng để so với hắn.

Lúc này, người già tập thể dục vào buổi sáng còn chưa dậy, nhưng đã có không ít người trẻ tuổi vội vàng đón tàu điện đi làm, đã xuất hiện ở bên đường. Có người cầm bánh bao vừa mới mua vẫn còn nóng hổi, hoặc là waffle trong tay, đang ngấu nghiến từng miếng to, chỉ là vì không muốn khi lên tàu điện mà ngay cả bữa sáng còn chưa ăn xong.

Bọn họ thấp kém, bọn họ cố chấp, mang theo một chút mơ hồ, cũng mang theo một loại dẻo dai thuộc về người trẻ tuổi, cuộc sống không dễ dàng duy trì được ở thành phố lớn, đặc biệt là sinh sống trong một thành phố lớn giống như Thượng Hải này.

Tô Bạch dựa vào lan can, đưa lưng về phía sông Hoàng Phổ, nhìn những bạn cùng trang lứa bước đi vội vàng, không nhịn được mà duỗi tay ra sờ túi.

Ha ha, quần áo cũng được Phát Thanh khôi phục lại, điếu thuốc trong áo hiển nhiên cũng được khôi phục.

Ở trong thế giới chuyện xưa trước đó, Tô Bạch có vài lần muốn lôi thuốc ra theo thói quen, kết quả lại bởi vì lúc đầu "tắm uyên ương" với Khang Hy ở trong hồ nước, nên thuốc đều ướt hết, lại thêm sự xuất hiện của Cửu muội, khiến mỗi một điếu thuốc lại càng trực tiếp biến thành một cây kem, nên hiển nhiên không dùng được nữa.

Lúc này, hắn rút một điếu thuốc ra, gõ vào lòng bàn tay, rồi cắn ở bên miệng, nhẹ nhàng cúi đầu châm thuốc, hút một hơi, phun ra một vòng khói nhạt, rồi lại chống bàn tay đang kẹp thuốc vào bên lan can một cách rất tự nhiên, nhẹ nhàng gạt tàn thuốc.

Chương 946 Nhiệt Độ Cuộc Sống 2

Nhìn những người trẻ tuổi vội vàng trước mặt, bọn họ có nơi để ở, cách vị trí làm việc của mình có khả năng còn phải ngồi tàu điện gần hai tiếng, nói cách khác, mỗi ngày bọn họ đều có gần bốn tiếng, là tốn trên con đường đi làm và tan làm, bởi vì càng thuê nhà ở bên ngoài, hiển nhiên lại càng rẻ hơn một chút.

Ở đây không có đáng giá hay không gì, cũng không cần đi thảo luận xem nó có đáng giá hay không, có lẽ, trong bọn họ, có rất nhiều người có thể chọn trở về quê nhà của mình và tìm một công việc ổn định, những viên chức già, dựa vào quan hệ trong nhà tặng quà để tiến vào một vài đơn vị hành chính sự nghiệp. Nhưng cuộc sống, có lẽ chính là một loại dày vò, mất đi ý tứ dày vò này, dường như cuộc đời cũng sẽ mất đi phần lớn ý nghĩa. Bọn họ bảo vệ lòng tự tôn mỏng manh của mình một cách thật cẩn thận, khổ cực tiến lên từ trong tầng lớp thấp ở thành phố lớn đã lây nhiễm trào lưu tư tưởng tôn thờ đồng tiền, hóa mình thành những mạch máu rất nhỏ bé đến mức gần như không nhìn thấy để dung hợp vào trong thành phố này, lại rất khó thật sự kêu một thành phố vốn lạnh lùng trở nên ấm áp hơn một chút xíu.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm, đúng vậy, hắn đang cười nhạo bọn họ, cười nhạo những người trẻ tuổi này, cũng chính vào đúng lúc này, Tô Bạch không cần phải bôn ba vì sự sống, ngay khi những người khác còn đang vội vàng xuất phát, thì mình còn có thể đứng ở nơi này, châm một

điếu thuốc một cách thảnh thơi, cũng đã đủ để hắn thu hút ánh mắt mang theo hút hâm mộ của những người đi làm đó.

Nhưng ai có thể biết được, người thanh niên đứng bên đường hút thuốc không mang theo chút hoang mang, dường như đã tách biệt khỏi nhịp độ nhanh của thành phố này, vừa mới trải qua một trận đấu tranh giữa sự sống và cái chết, mới trở về từ thế giới chuyện xưa chứ?

Thuốc hút được một nửa, Tô Bạch đã cảm thấy thỏa mãn rồi, hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi, hắn nhớ trước đó mình đỗ xe ở bên một con đường gần dây, đồng thời, tay phải của hắn nhẹ nhàng giơ lên, vẫy về phía trời.

"Cảm ơn điếu thuốc của mày."

Cảm ơn Phát Thanh đã khôi phục lại thuốc lá, để mình sau khi kết thúc thế giới chuyện xưa, còn có thể hút một điếu.

Hắn không nhìn thấy xe của mình đâu, có lẽ đã bị cảnh sát giao thông gọi xe đến kéo đi rồi. Nói như vậy, thời gian ba tiếng trong phần thưởng của mình, thực ra là chỉ thời gian ba tiếng mình từ trên đó nhảy xuống mới bắt đầu tính, cũng không phải chỉ thời gian ở thế giới hiện thực, có lẽ, trong nhận định của Phát Thanh, ngay khi mình nhảy từ trên đó xuống, mới được tính là mình tiến vào trong chuyện xưa chân chính, thời gian mới có thể bắt đầu tính toán.

Nhưng ở đây cũng có chút không ổn, nếu trong thế giới hiện thực mới chỉ qua ba tiếng đồng hồ, vậy xe của mình cùng lắm chỉ bị dán một phiếu, nhưng bây giờ ngay cả xe cũng mất luôn.

Hắn ngồi xuống bên vệ đường, nhét đầu lọc vào trong khe hở đường ống nước ở dưới chân một cách rất khống có tố chất, sau đó lại lôi di động của mình ra: "Thằng nhỏ vẫn ổn chứ?" Tô Bạch gửi một tin nhắn wechat cho mập mạp.

Mập mạp vẫn chưa trả lời, phỏng chừng còn đang ngủ.

Tô Bạch lại chuyển qua gửi một tin cho hòa thượng, đại khái năm phút sau, hòa thượng trả lời, là hình ảnh bé con đang dựa sát vào Cát Tường ngủ say.

"Cậu về rồi sao?" Hòa thượng gửi tin nhắn hỏi.

"Ừm, đã về rồi."

"Về rồi thì tốt."

Di động không ngừng xoay vòng trong đầu ngón tay, lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra phải ăn một bữa sáng trước đã, thằng nhóc vẫn bình an vô sự, thì hắn yên tâm rồi. Về phần Huân Nhi và Sở Triệu, chắc hẳn vẫn chưa ra khỏi thế giới chuyện xưa được, còn như bọn họ có thể sống sót ra ngoài hay không, tạm thời không quan tâm trước.

Hắn định gọi xe, lại đột nhiên cảm thấy có chút kỳ cục, ngồi xe taxi hoặc là xe tốc hành lại có hơi đại lãn quá, tuy rằng đối với hắn mà nói, Thượng Hải chỉ là một thành phố mà mình tạm trú, ừm, có lẽ nghiêm túc xét về mặt ý nghĩa, đối với cơ thể mình, mình vốn cũng chỉ mang thân phận một người tạm trú, nhưng nếu đã vừa mới ra khỏi thế giới chuyện xưa, nếu đã vất vả lắm mới có loại không khí buồn bã này, vậy thì cứ để bầu không khí này duy trì lâu thêm một chút đi.

"Tôi đói rồi, mời tôi ăn sáng đi." Tin nhắn này, Tô Bạch gửi cho Dĩnh Oánh Nhi.

Rất lâu không người trả lời.

Tô Bạch nở nụ cười, đứng dậy.

Bỏ đi, không quái dị nữa, gọi xe trở về ngủ thôi.

Cũng đúng lúc này, di động lại hơi rung lên: "Anh đang ở đâu?"

Tô Bạch gửi định vị qua, sau đó kèm theo một câu: "Ăn mặc ưa nhìn một chút."

"Tôi nói này đại thiếu gia, rốt cuộc cậu trên đói hay là dưới đói."

"Vào buổi sáng đầy thương cảm này, không thích hợp nói chuyện tục tĩu một cách trắng trợn."

"…" Dĩnh Oánh Nhi.

"Tôi thích đôi tất chân màu đen phối với giày da đó của cô." Tô Bạch nghĩ ngợi một chút, lại gửi tin qua.

Sau đó nhét điện thoại vào trong túi.

Hai tay hắn cắm vào trong túi quần, vừa vặn một nữ nhân viên công sở vừa vội vàng chạy đến bên trạm tàu điện, vừa cầm hộp trang điểm đánh lên mặt, lướt qua trước mặt Tô Bạch.

"Huýt…"

Tô Bạch huýt sáo một tiếng với cô ta.

Nữ nhân viên công sở có gương mặt xinh đẹp lạnh lùng trừng mắt nhìn tên lưu manh mới sáng sớm nay đã gặp phải này, ngay khi cô ta nhìn thấy gương mặt tuấn tú, hơn nữa còn góc cạnh rõ ràng đó, chẳng hiểu sao cơn giận trong lòng lại không thấy đâu nữa, khóe miệng lộ ra một độ cung nhỏ, chỉ có điều, bước chân của cô ta cũng không dừng lại, mà tiếp tục vội vàng rời đi.

Lúc này, cuộc sống dường như có nhiệt độ mới.

Chương 947 Cuộc Gọi Của Sở Triệu 1

Dĩnh Oánh Nhi lái là một chiếc Sedan màu trắng, khi tiến vào con đường này thì giảm tốc độ xuống, sau đó rất nhanh đã tìm được Tô Bạch đang đứng ở bên đường, nhìn ra xung quanh, có chút cà lơ phất phơ giống như một tên lưu manh nhỏ.

Chiếc xe dừng lại, cửa kính xe hạ xuống, tay trái của Dĩnh Oánh Nhi chống lên cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn Tô Bạch ở bên ngoài với vẻ hơi hứng thú.

"Sao thế?" Tô Bạch quay đầu, mở cửa xe rồi ngồi vào vị trí phụ lái.

"Cảm thấy bộ dáng vừa rồi của anh rất đáng yêu." Dĩnh Oánh Nhi mỉm cười, bảo: "Hóa ra một người đàn ông vẫn luôn rất nghiêm túc, luôn rất lạnh lùng, khi đột nhiên thả lỏng, lại có sức hút lớn như vậy.

"Ồ."

Tô Bạch nhìn đồ mà Dĩnh Oánh Nhi mặc là một bộ đồ văn phòng màu trắng, tuy rằng vóc dáng đẹp đó vẫn không có cách nào che lấp được phía sau bộ quần áo, nhưng vẫn kém quá nhiều so với loại cảm giác mà Tô Bạch đã nghĩ đến trước đó, cho nên khó tránh khỏi có hơi thất vọng.

Đối với Dĩnh Oánh Nhi mà nói, đọc hiểu nội tâm người cũng không khó, đây vốn là chuyên ngành chính của cô ấy, thậm chí, cô ấy còn làm giảng viên môn tự chọn tâm lý học ở một trường đại học tại Thượng Hải, hơn nữa, đọc hiểu tâm thái

của một người đàn ông dưới tình trạng này, dường như lại càng đơn giản hơn, đại đa số nữ giới có tâm tư bình thường một chút, gần như vào thời điểm này đều có thể trở thành một "người kiểm soát."

Sự theo đuổi tình dục của nam giới và sự nắm giữ tình dục của bản thân nữ giới, tạo thành một loại quan hệ thấu hiểu nhau giữa hai giới tính trong suốt mấy nghìn năm thậm chí là hàng chục nghìn năm, đương nhiên ở đây cũng có một chút nhạc đệm nhỏ với khẩu vị đặc biệt, ví dụ như nam nam, ví dụ như nữ nữ, hoặc là nhu cầu của nữ giới vượt quá đàn ông, nhưng về quan điểm cơ bản, vẫn là duy trì nhu cầu của nam giới và sự cho đi có chọn lọc của nữ giới.

"Anh giục gấp như vậy, nên tôi cũng không kịp thay quần áo." Dĩnh Oánh Nhi nhún vai với vẻ hơi bất đắc dĩ, sau đó duỗi tay chỉ vào đôi môi đỏ của mình: "Anh xem, ngay cả son môi cũng chưa lau đây này."

"Vậy thì đi tìm tiệm gia đình ăn bữa sáng rồi chở tôi về đi…"

Tô Bạch còn lời vẫn chưa nói xong, đã nhìn thấy Dĩnh Oánh Nhi lôi một chiếc túi tiện lợi màu trắng bên dưới ghế ngồi, rồi lấy một đôi tất chân màu đen, cùng giày da và một ít nội y với phong cách rất mảnh từ trong ra.

Cửa sổ xe đã đóng lại, Dĩnh Oánh Nhi nhìn hắn và nói: "Cũng may màng cửa sổ xe của tôi có thể hoàn toàn ngăn cản tầm nhìn của người ngoài, tôi sẽ thay ở đây vậy."

"Có cần tôi xuống xe không?" Tô Bạch vừa nhìn người ta, vừa hỏi.

"Nếu anh không chống đỡ nổi, thì có thể ngồi trong xe của tôi, thành thật mà nói, cho dù là ở trường học hay là ở trong văn phòng của tôi, tôi thường phải ứng phó với một vài người

khác giới có hứng thú với cơ thể tôi. Điều này khiến tôi rất buồn phiền, có đôi khi cũng sẽ tức giận, từ chối làm sao cho hợp lý hơn nữa không để bọn họ khó xử, dường như đã trở thành bài học thực tiễn đầu tiên về phương diện tâm lý học của tôi.

Nhưng đối mặt với anh, tôi thực sự có một loại thôi thúc muốn chủ động giao mình cho anh, không cần anh phải chịu trách nhiệm, không cần anh mang bất cứ gánh nặng tâm lý nào, tôi cũng sẽ không vừa khóc vừa gào thét muốn làm mẹ kế của con trai anh."

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, rồi lại từ từ phun ra, hắn nghiêng người, nhìn người phụ nữ khéo léo trước mặt từ từ cởi quần áo, rồi lại nhìn cô ấy mang đôi tất chân và giày da vào một cách thong thả, trong suốt toàn bộ quá trình lại lộ ra một loại vẻ đẹp cực kỳ tao nhã.

Cô ấy thực ra hoàn toàn có thể đi chụp quảng cáo nội y, cho dù là động tác hay là hình thái, đều đúng vừa vặn.

Đợi sau khi thay xong quần áo, một Dĩnh Oánh Nhi lộ ra vẻ hoang dã, với dáng vẻ hấp dẫn lại xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng ngoắc với cô ấy: "Đẹp đến mức tôi không nhịn được mà sắp hỏng rồi đây."

Dĩnh Oánh Nhi vươn đầu lưỡi, rất chủ động mút ngón tay này của Tô Bạch vào trong miệng mình, sau khi thực sự phát hiện ra trong ánh mắt của Tô Bạch quả thực không có một chút suy nghĩ xấu xa nào, cô ấy mới nhả ngón tay của hắn ra với vẻ lưu luyến.

"Rõ ràng vẫn còn nhát gan, tại sao phải viện cớ cho mình chứ?" Dĩnh Oánh Nhi nhìn chằm chằm vào Tô Bạch với ánh

mắt chờ mong: “Thực ra, đây cũng là một loại bệnh tâm lý của anh, anh biết chứ?”

“Nói nghe xem.”

“Quá mức bủn xỉn với cảm xúc lại thêm bệnh tinh thần sạch sẽ cực cao, anh không bằng lòng làm loại chuyện đó với người phụ nữ mà anh không vừa mắt, nhưng với loại phụ nữ mà anh thấy thuận mắt đó, anh lại sợ sẽ xảy ra quan hệ về mặt xác thịt, sau đó sẽ xuất hiện vướng bận gì đó, chắc hẳn gần mấy năm nay mới có đi, những người phụ nữ trước đó của anh chắc hẳn sẽ không ít.”

“Xem ra vấn đề tinh thần của tôi lại nhiều thêm một cái rồi.” Tô Bạch cảm thán, đáp.

“Anh muốn ăn gì?” Hai tay của Dĩnh Oánh Nhi đặt lên vô lăng và hỏi.

“Ăn mì.”

“Phì.” Dĩnh Oánh Nhi nhẹ nhàng phun một ngụm nước miếng với Tô Bạch.

Trong quán mì, Tô Bạch và Dĩnh Oánh Nhi ngồi đối diện, với trang phục lúc này của cô ta, quả thực rất khó khiến những thực khách nam giới khác ở xung quanh không lén lút nhìn vài cái, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, người phụ nữ này cũng không phải là đối tượng có thể tùy tiện bắt chuyện và phát triển gì đó, túi của cô ấy, quần áo của cô ấy và khí chất cả người cô ấy, quả thực khiến người có một loại sợ hãi, tự mình biết mình.

Chương 948 Cuộc Gọi Của Sở Triệu 2

Dĩnh Oánh Nhi gọi một bát mì sợi nhỏ, còn Tô Bạch thì lại là bát lớn còn thêm một phần thịt bò. Khẩu vị của cô ta cũng không tốt cho lắm, cho nên phần lớn thời gian đều là cô ta nhìn Tô Bạch ăn từng ngụm lớn.

Khi mì sắp ăn xong, lại húp cạn nước dùng trong bát, Tô Bạch mới lau miệng một cách thỏa mãn, rồi rút một điếu thuốc ra.

Dĩnh Oánh Nhi chủ động cầm bật lửa mà Tô Bạch đặt trên mặt bàn, giúp hắn châm lửa.

Tô Bạch gật đầu với Dĩnh Oánh Nhi.

"Khi nào lại tới chỗ tôi tiếp nhận điều trị lần nữa vậy?" Dĩnh Oánh Nhi hỏi với vẻ hơi chờ mong.

"Qua một khoảng thời gian nữa đi, bây giờ đi, tôi đoán tôi thật sự không chống đỡ được mất." Tô Bạch đáp lời một cách rất thành thực, trong đầu, hiển nhiên lại hiện lên trang phục nữ vương mà Dĩnh Oánh Nhi mặc trong lần điều trị đầu tiên của mình.

"Vậy cũng đáng tiếc thật, đúng rồi, văn phòng thám tử của anh vẫn còn mở chứ?"

"Sao đột nhiên lại hỏi thế?"

"Tòa nhà phía bên chỗ tôi xảy ra một vài vấn đề, có công ty làm việc muốn bao cả tầng mà tôi đang ở đó, dự định mua đứt hợp đồng cho thuê của chúng tôi, hơn nữa còn bồi thường với

cái giá rất khá, tôi đã quyết định đồng ý đổi một văn phòng khác rồi."

"Cô tới chỗ tôi đi, chìa khóa cứ trực tiếp hỏi quản lý nơi đó rồi lấy là được, khoảng thời gian này tôi chắc hẳn sẽ không về đi làm đâu." Tô Bạch hỏi.

"Ồ, đại thiếu gia chính là như vậy, cho dù lưu lạc đến mức trên người ngay cả tiền ăn một bát mì sợi cũng không có, những vẫn không coi những thứ vì tiền đầy tục khí này ra gì như cũ."

"Phá sản quen rồi." Tô Bạch cười tự giễu, đứng dậy: "Tiễn tôi về đi."

"Được."

Hai người ra khỏi tiệm mì, bên ngoài ánh nắng vừa lên.

"Đợi sau khi tôi sắp xếp lại văn phòng xong, tôi dự định sẽ ra ngoài giải sầu."

"Cũng được, tính đi đâu?" Tô Bạch hỏi một cách rất tùy tiện.

"Đại Lý, một bạn thân học đại học ngày trước của tôi mở một nhà trọ ở Đại Lý, tôi định qua đó ở tầm một tháng."

"Thương Sơn Nhĩ Hải trong vòng một tháng, thực ra cũng sẽ nhìn chán ngán thôi."

"Đó là nếu không có tâm trạng."

Hai người vừa tiến vào trong xe, thì di động của Tô Bạch đã vang lên.

Đột nhiên, bàn tay của hắn hơi run rẩy, dường như có chút không dám cầm di động lên.

Dĩnh Oánh Nhi để ý thấy chi tiết này, nhưng cũng không nói gì cả, coi như không thấy gì, cũng không vội khởi động xe.

Trong phút chốc, ngay khi di động tiếp tục vang lên, Tô Bạch vẫn cầm nó lên, nhấn nút nghe: "Alo."

"Tô Bạch, là tôi đây." Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của Sở Triệu.

Tô Bạch hé miệng, tiếp tục hỏi: "Sao vậy?"

Thực ra, hắn trên cơ bản trong lòng hắn đã biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà gào thét.

Tại sao, tại sao? Tôi đã tiến vào thế giới chuyện xưa làm ra nhiều chuyện như vậy, lẽ nào vẫn không có cách nào thay đổi được kết cục này sao?

Một loại cảm giác vô lực lan khắp cả người Tô Bạch.

"Huân Nhi, Huân Nhi xảy ra chuyện rồi." Sở Triệu vội vàng bảo: "Tôi nhớ cô ấy tiến vào thế giới chuyện xưa sau tôi hai ngày, hôm nay tôi gọi điện cho cô ấy, kết quả mẹ cô ấy nghe máy, tôi hỏi Huân Nhi đang ở đâu, thì mẹ cô ấy lập tức bật khóc. Đợi sau khi mẹ cô ấy khóc xong, một người đàn ông ở bên cạnh cầm điện thoại mắng tôi, nói con gái ông ta đã xảy ra tai nạn giao thông, qua đời hơn nửa năm rồi, tại sao tôi còn cố tình gọi điện thoại qua đây, cố tình kích động vợ ông ta.

Đó là cha mẹ của Huân Nhi, bọn họ nói sau khi Huân Nhi qua đời vẫn luôn giữ di động của cô ấy, mỗi ngày đều nạp điện, còn mang theo bên người để tưởng niệm.

Tôi vừa đi kiểm tra trong vòng bạn bè, vòng bạn học, và một vài vòng xã giao trên mạng của các bộ ngành chính phủ có liên quan đến Huân Nhi, từ thông tin ở đó phản ánh, theo quan điểm của bọn họ, Huân Nhi thực sự đã qua đời từ nửa năm trước rồi, rất nhiều bạn học và đồng nghiệp đều gửi văn chia buồn với cô ấy vào vòng bạn bè."

"Bây giờ cậu đang ở đâu?" Tô Bạch hỏi, giọng nói có hơi lạnh lùng, bởi vì Sở Triệu đang nói dối mình.

“Tôi đang ở trên đường, tôi không biết cậu đang ở đâu.”

“Tôi đang ở bên cạnh trường học đường Hòa Bình, lát nữa tôi sẽ ở bên cửa trường học đợi cậu.”

“Được, tôi sẽ lập tức qua đó.”

Tô Bạch cúp máy, điếu thuốc trong tay đã cháy hơn phân nửa, tàn thuốc rơi vào trong xe của Dĩnh Oánh Nhi, hắn duỗi tay nhẹ nhàng phủi tàn thuốc, nói với vẻ hơi áy náy: “Xin lỗi, làm bẩn xe của cô rồi.”

“Không sao.” Dĩnh Oánh Nhi mở khóa cửa xe.

Tô Bạch đẩy cửa xe rồi bước xuống.

“Vậy tôi đi trước nhé.” Dĩnh Oánh Nhi nói với Tô Bạch đứng ở bên ngoài xe: “Lần sau nếu muốn đa sầu đa cảm, có thể tiếp tục hẹn tôi.”

Tô Bạch vẫy tay với cô ấy, đối phương cũng khởi động xe rời đi.

Ngay sau khi chiếc xe của cô ấy rời khỏi nơi này, Tô Bạch bóp đầu lọc trong lòng bàn tay hắn, sau đó mở tay ra, thả đầu lọc rơi xuống đất.

“Tôi nói thằng nhóc nhà cậu này, sao lại không có giáo dục như vậy hả, tôi tốn cả buổi sáng dọn sạch hai lần, mà lần này cũng xuất hiện đầu lọc mới.” Một bác gái lao công cầm chổi và xẻng hốt rác hô với Tô Bạch một cách rất không khách sáo.

“Xin lỗi, không có lần sau đâu.” Tô Bạch nói.

“Còn muốn có lần sau nữa à.” Bác gái lao công vừa quét đầu lọc vào xẻng vừa muốn ngẩng đầu tiếp tục dạy dỗ thanh niên này vài câu, lại phát hiện ra người trẻ tuổi vừa rồi còn đứng trước mặt mình, lại đột nhiên biến mất, bà ta nhìn xung quanh cũng không thấy có bóng người nào.

Bác gái lao công tháo găng tay, xoa mắt mình, rồi nói với vẻ hơi sợ hãi: “Quỷ chết yểu rồi, mấy ngày này toàn thức đêm xem phim, khiến ban ngày ban mặt cũng xuất hiện ảo giác.”

Chương 949 Tâm Tư Phức Tạp Của Thành Phố 1

Tại cửa trường học, Tô Bạch rút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, lúc này đang là giờ cao điểm, có không ít người đi qua bên người Tô Bạch, hai bảo vệ từ phòng bảo vệ nhìn chằm chằm vào hắn, dường như đang do dự có nên đi lên khuyên người đang rút thuốc lá này trước đừng đứng ở cổng trường học rút thuốc lá được không, để tránh tạo thành ảnh hưởng xấu cho những bông hoa tương lai của tổ quốc.

Chỉ có điều, ngay khi bọn họ vừa mới quyết định ra ngoài, thì một chiếc xe cảnh sát đã trực tiếp lái tới, rồi người đàn ông lên xe cảnh sát.

Hai bảo vệ trẻ tuổi nhìn thấy một màn này đều có hơi sững sờ.

"Bây giờ cảnh sát gần gũi và cẩn thận với dân như vậy sao, ngay cả đứng ở cổng trường rút thuốc cũng bị dẫn về đồn luôn?"

Tô Bạch ngồi trong xe của Sở Triệu, chọn một tư thế thoải mái cho mình, dựa sát đầu vào bên cửa sổ, ánh mắt có hơi rời rạc, dường như đang nhìn cảnh đường phố không ngừng lướt qua bên ngoài cửa sổ, lại như đang nhìn vào trong hư vô không có mục đích.

Hai tay của Sở Triệu nắm chặt vào vô lăng, anh ta không nói gì, Tô Bạch cũng không tiếp tục hỏi.

Bây giờ nơi họ muốn tới là nghĩa trang.

Bất kể là chuyện gì, mặc kệ lời giải thích thế nào, dường như ở đây, trước bia mộ của Huân Nhi, mới là một sự kết thúc tốt nhất.

“Tôi hết thuốc lá rồi.” Tô Bạch đột nhiên mở miệng.

Sở Triệu có chút kinh ngạc, trông có vẻ hơi kinh hoàng, xe cảnh sát cũng đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo, suýt chút nữa thì tiến vào đường xe ngược chiều, bên cạnh vừa vặn có cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ, nhưng cũng coi như không nhìn thấy, tuy rằng không phải là một bộ ngành cụ thể, nhưng nể mặt nhau cũng là điều cần thiết.

Sở Triệu đưa thuốc của mình cho Tô Bạch, Tô Bạch lắc bao thuốc, sau đó cắn một điếu, mà không châm.

Sở Triệu lại đưa bật lửa của mình qua, nhưng Tô Bạch không để ý, chỉ nhẹ nhàng nhai ở vị trí đầu lọc.

Mùi thuốc lá, thực ra đã không thể tạo thành bất cứ hiệu quả gây tê thần kinh nào của hắn, có đôi khi, sở dĩ hút thuốc, cũng có thể chỉ là một thói quen giống như gãi đầu, hay gãi chân mà thôi.

Dọc theo đường đi, Sở Triệu rất khẩn trương, rõ ràng anh ta đang cố hết sức khắc chế, nhưng vẫn lộ ra một loại mất tự nhiên.

Tuy rằng một đường thăng chức trong đội hình cảnh, nhưng Tô Bạch biết rõ, có rất nhiều khi, ở rất nhiều phương diện, Sở Triệu ở trước mặt mình vẫn có vẻ quá non và xanh.

Trong thế giới chuyện xưa Cương Thi Tiên Sinh, ngay khi Tô Bạch xuất hiện, Sở Triệu đã hôn mê rồi, khi ấy, đám người Lộ Thông đều đã rời đi, nhưng Sở Triệu lại chọn thủ vững. Cho dù anh ta biết, thực lực của mình đối với Huyết Thi mà nói, thậm chí còn không đủ nhét kẽ răng, nhưng anh ta vẫn

không chọn rời đi, mà là chọn ở nguyên tại chỗ bên cạnh Huân Nhi.

Khi ấy, trong đáy lòng Tô Bạch còn có một chút kinh ngạc nhỏ, trong vô thức, một loại cảm xúc đã phai nhạt đi rất lâu của mình, lại nhẹ nhàng bị chạm đến vào khi ấy.

Trong giới thính giả, đâm dao sau lưng nhau, người anh em cậu chết đi, còn tôi không chết, mới là nội dung chính thực sự. Loại ngu ngốc đó, loại cố chấp đó, loại kiên trì vì cái gọi là tình bạn mà chọn đối mặt với cái chết đó, đối với phần lớn thính giả, đã có hơi xa xôi và lạ lẫm.

Những câu chuyện nhỏ chia sẻ tâm hồn và quà tặng cuộc sống thường xuyên xuất hiện và được ca ngợi trong các loại tạp chí và báo chí khác nhau, có khả năng sẽ rất thường thấy trong thế giới hiện thực, nhưng trong thế giới chuyện xưa bên cạnh thính giả, lại hiếm có giống như lông phượng sừng lân vậy.

Chỉ có điều, con người, dù sao cũng sẽ thay đổi, cho dù khi ấy Sở Triệu chọn thủ vững, đối mặt với nguy hiểm cùng với Huân Nhi, nhưng rất có khả năng nếu thời gian và tình cảnh lại thay đổi một lần nữa, và lại cho Sở Triệu chọn lựa một lần, là giết Huân Nhi, thành toàn cho mình? Hay là hai người cùng chết?

Đổi lại là ai, cũng sẽ đấu tranh trong đáy lòng một lần.

Cũng giống như Uông Tinh Vệ thời trẻ, cũng là một thanh niên tiến bộ yêu nước, cũng từng xả thân vì chính nghĩa, đi ám sát cấp cao triều đình nhà Thanh, nhưng sau đó vẫn làm tay sai cho người Nhật Bản như cũ. Trong phong trào Ngũ Tứ, những lãnh đạo khá có danh tiếng đó, có không ít người sau này đã tiến vào nhậm chức trong chính quyền Uông ngụy, mà chủ nhân "Hán gian" của Triệu gia lâu trong "hỏa thiêu Triệu gia

lâu” trong sách lịch sử, lại từ chối không nhận lời mời của chính phủ Uông ngụy.

Sự lựa chọn và định hướng giá trị của con người thường sẽ thật sự thay đổi theo thời gian.

Sở Triệu có khả năng cũng không biết, lúc này, Tô Bạch đang nghiêng đầu dựa lên cửa sổ xe một cách bình tĩnh, nhưng thứ nghĩ trong đầu thực ra là sau đó sẽ thẩm vấn và xử lý mình như thế nào trước bia mộ của Huân Nhi.

Những tiếc nuối không có cách nào bù đắp, hãy bù đắp nó lên người còn sống.

Bây giờ Tô Bạch ngược lại cũng không có bao nhiêu kích động muốn đi giúp Huân Nhi báo thù, đúng vậy, cho dù bản thân hắn có bằng lòng chấp nhận hay không, hắn chắc chắn cũng không có loại thôi thúc lại đi báo thù đó nữa.

Nếu như Huân Nhi thật sự bị thính giả khác hại chết, vậy thì cứ như vậy đi.

Còn kêu mình làm tướng quân tức giận với quan vì hồng nhan, đi giết mấy thính giả đó, sau đó bị Phát Thanh kéo vào trong một thế giới chuyện xưa để trừng phạt, thế thì lại mệt quá, dày vò quá, Tô Bạch cũng không có sức lực tiếp tục đi làm loại chuyện này nữa.

Đây có lẽ chính là sự xảo quyệt của nhân tính, cũng có thể gọi sự ích kỷ của bản chất con người. Tô Bạch cảm thấy, mình đã làm đủ nhiều rồi, mình cũng đã cố hết sức rồi.

Bây giờ, có khả năng, thứ mà mình cần nghĩ đến nhiều hơn, đó là nếu tương lai đã được định trước, vậy bây giờ mình có phấn đấu hay không, có nỗ lực hay không? Cũng còn gì khác biệt?

Đây là một chuyện khiến người tuyệt vọng nhất.

Đợi sau khi trở về, mình đốt bức tranh đó của Cát Tường đi, có bức tranh đó và không có hình ảnh đó, dường như cũng không có gì khác, nhìn thấy hình ảnh trong tương lai mình bị dày vò thế nào nhưng lại chẳng thể thay đổi được gì, đây mới là chuyện mệt lòng nhất.

Đã đến nghĩa trang, bầu không khí tiêu điều cùng cảnh sắc thê lương, hành lang bằng đá xanh thật sạch sẽ.

Chương 950 Tâm Tư Phức Tạp Của Thành Phố 2

Ngay khi Tô Bạch và Sở Triệu cùng nhau đi lên đó, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy, toàn bộ mọi thứ ở nơi này hoàn toàn giống y như đúc với cảnh tượng đã hiện ra trong bức tranh trong ký ức của mình ngày trước.

Thậm chí, mỗi một chiếc lá còn sót lại chưa được quét đi, thậm chí khi băng qua hàng bia mộ thứ ba vừa vặn có cơn gió thổi tới, tất cả đều không hề khác với trong trí nhớ chút nào.

Mình nỗ lực nhiều như vậy, cho dù cuối cùng còn liều mạng mình đi tính kế Huyết Thi từng giây phút một, kết quả là, ngay cả quỹ đạo được định trước của một chiếc lá cũng không thể thay đổi, đây thật sự là việc khiến người đau lòng mà.

“Đây là mộ của Huân Nhi.” Sở Triệu chắc hẳn đã có được vị trí ngôi mộ từ phía người nhà của cô ta.

Tô Bạch dừng lại, nhìn ngôi mộ đó thật cẩn thận, bia mộ còn hơi mới, trong bức ảnh, người ấy cười tươi như hoa. Hắn đột nhiên nghĩ đến yêu cầu của Huân Nhi đối với mình, đó chính là nếu cô ta chết trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch phải chịu trách nhiệm giúp cô ta chọn một bức ảnh ưa nhìn để dán lên bia mộ.

Bức ảnh này rất đẹp.

Người chết như đèn tắt, Tô Bạch chậm rãi ngồi xổm xuống trước bia mộ, duỗi tay vuốt ve góc cạnh của tấm bia, không

còn cảm giác được độ ấm của người ấy nữa, trong xúc cảm cũng chỉ còn lại lạnh giá.

Cô gái biết mỉm cười, đứng ở nơi đó đón mình xuống máy bay, cô gái không ngại làm mẹ kế của con trai mình, cô gái sẽ tới làm cơm cho mình. Khi con nhỏ thích ở bên cạnh mình, kéo mình đi chơi Counter Strike đã mất rồi.

"Tôi không biết khi nào tôi cũng sẽ chết." Sở Triệu nói với vẻ rất buồn rầu.

Bây giờ cậu sắp chết rồi.

Câu nói này hiện lên trong lòng Tô Bạch, vốn dĩ, hắn cũng không có dự định ra tay giết Sở Triệu, nhưng dường như là tức cảnh sinh tình, hoặc có lẽ là thấy ghê tởm đối với lời tự hỏi này của Sở Triệu. Tóm lại, người này rõ ràng đang che giấu chuyện gì đó, bây giờ Tô Bạch thật sự có một loại thôi thúc muốn vặn nát đầu anh ta.

Từ đầu đến cuối, từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, Tô Bạch đều không phủ nhận mình là một vật cảm tính, có rất nhiều khi sự việc đến đầu, thì một chút lợi hại, một chút sự trừng phạt đều bị hắn đáp ra sau đầu.

Ngay khi Tô Bạch từ từ đứng dậy, Sở Triệu còn đang tự lầm bầm: "Cho nên, tôi cũng đã chọn một bia mộ cho mình rồi, ở ngay bên cạnh này."

Tô Bạch hơi nhíu mày, nhìn sang bên cạnh, hắn trông thấy một bia mộ mới tính, phía trên chính là ảnh của Sở Triệu, bức ảnh được Sở Triệu mặc đồ chụp, rất có tinh thần, cũng rất rực rỡ.

"Mà cái này, là dành cho anh đấy, Tô Bạch."

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau Tô Bạch, hắn quay phắt đầu lại, vừa rồi, hắn hoàn toàn đắm chìm trong thương cảm, thậm chí còn không hề phóng ý thức của mình ra

quét xung quanh. Cho nên ngay khi người phụ nữ này bước đến phía sau mình, mãi cho đến lúc nói chuyện, Tô Bạch thật sự mới phát hiện ra sự xuất hiện của cô ta.

Huân Nhi mặc một bộ lễ phục màu đen, trên đầu cài một bông hoa màu trắng, trên cổ treo một chuỗi vòng cổ ngọc trai màu trắng, đang nhìn Tô Bạch mới vẻ mặt mỉm cười.

Tất… tất cả chuyện này, rốt cuộc là sao?

Tô Bạch có hơi sững sờ, thậm chí ngay vào lúc này, hắn đột nhiên có chút suy nghĩ chập mạch, bởi vì một màn trước mắt, hoàn toàn đã đâm đổ toàn bộ xây dựng tâm lý trước đó của hắn.

Ngược lại, không phải vì màn "chết rồi sống lại" của Huân Nhi tạo thành bất ngờ to lớn như vậy cho Tô Bạch, mà là Tô Bạch dường như nhìn thấy, tương lai đã xuất hiện một dấu vết thay đổi.

Tuy rằng, hình ảnh vẫn là hình ảnh giống y như đúc đó, dường như chẳng có gì thay đổi, nhưng Tô Bạch lại có loại dự cảm, thực ra đã thay đổi rồi.

"Lời nói dối mà Sở Triệu bịa ra, anh chắc chắn không nhìn thấu được, bởi vì trên cơ bản, anh không xem vòng bạn bè, cũng không xem những phần mềm nói chuyện xã hội khác, thực ra nếu như tự anh đi kiểm tra, sẽ phát hiện ra Sở Triệu đang lừa anh."

Huân Nhi đi tới trước mặt Tô Bạch, dường như rất hài lòng với vẻ khiếp sợ lúc này của hắn.

Ngay sau đó, mặt của Huân Nhi dán lên ngực của Tô Bạch.

"Em đã chọn sẵn ba mộ địa cho ba người chúng ta, tuy rằng bây giờ mối quan hệ của chúng ta càng lúc càng mờ nhạt, nhưng em hy vọng sau này nếu có một ngày, sau khi chúng ta lần lượt chết đi, vẫn có thể làm hàng xóm của nhau, giống như

lúc trước ấy, cùng nhau nói đùa, cùng nhau chơi, cho dù làm quỷ, cũng cùng nhau bay ra khỏi nghĩa trang, đi ăn xiên nướng, uống rượu bia ở sạp đồ nướng ven đường được bày ra vào buổi tối.”

Tô Bạch ngẩn người, hắn nhìn thấy, vị trí gần với góc bên trái mộ của Huân Nhi chính là bia mộ của mình.

Sau đó, cô ta cố tình đè thấp giọng nói, nói với vẻ hơi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Còn nữa, tên khốn nạn nhà anh, vậy mà khi ấy còn duỗi tay thọc vào bụng người ta, sau này, lỡ như một ngày nào đó anh uống say rồi, cho dù người ta muốn nhân cơ hội làm gì đó với anh, có phải anh cũng sẽ vì bóng ma tâm lý đã để lại đó, mà trực tiếp không lên được nữa hay không?”

“Có thể đấy.” Tô Bạch cúi đầu xuống, muốn tìm môi của Huân Nhi theo bản năng, hắn nhớ hương vị đôi môi của Huân Nhi lần trước.

“Hừ.”

Huân Nhi đẩy Tô Bạch ra, chỉ vào Sở Triệu và bảo: “Ồ, người nào đó ở bên cạnh lén cười lâu như vậy, đã cười đủ chưa?”

“Chưa.” Sở Triệu vừa lau nước mắt, vừa tiếp tục cười.

Vào lúc này, ba người dường như thật sự có loại cảm giác đã trở về quá khứ.

Chương 951 Cậu Ta Đã Về Rồi 1

Cuộc sống bình yên tươi đẹp, thường là sau khi cảnh còn người mất, mới càng ngày càng cảm thấy đáng quý. Giống như vì phát hiện ra mình đã đánh mất nó, mới có thể kết nối nó với một loại không nỡ mờ nhạt trong nội tâm, mà khi anh sở hữu lại thường không cảm giác được, hiển nhiên không thể nói đến quý giá bao nhiêu.

Sự lựa chọn của mỗi một người, con đường của mỗi một người đều khác nhau.

Huân Nhi đã không còn là cô gái ngọt ngào xinh đẹp như trong ấn tượng của Tô Bạch ngày trước. Có lẽ, trước khi cô ta tiến vào thế giới chuyện xưa và trở thành thính giả, cô ta đã thay đổi rồi.

Trở thành một tùy viên quân sự ở đại sứ quán tạm trú tại nước ngoài, trong thế giới hiện thực, đi đến được vị trí này ở tuổi tác đó, đã được xem là có tương lai tuyệt vời, thành tích ưu tú rồi so với Tô Bạch khi ấy còn ngồi hưởng thụ cuộc sống của đại thiếu gia hưởng hoa hồng từ tập đoàn, thực ra ở một mức độ nhất định, Huân Nhi còn trưởng thành sớm hơn mình nhiều.

Chỉ có điều, hai người đều rất ăn ý, vẫn luôn duy trì mối quan hệ của cả hai trong khoảng thời gian vô lo vô nghĩ chỉ mới hơn mười tuổi, khi cuộc sống chỉ như thuở ban đầu gặp gỡ.

Giống như ngày trước, Tô Bạch lái chiếc xe sang trọng mới đổi, dẫn theo Sở Triệu và Huân Nhi ra ngoài hóng gió, sau đó lại đỗ xe ở đầu ngõ nhỏ, ba người kéo ghế nhựa, ngồi xuống uống bia và ăn ngấu nghiến đồ nướng một cách rất mất hình tượng.

Huân Nhi xinh đẹp có khí chất, Tô Bạch là cậu chủ hào phóng, Sở Triệu thích nói chêm vào chọc cười, ba người quấn lấy nhau một cách vô tư lự.

Có đôi khi, Sở Triệu sẽ trêu chọc Tô Bạch ngoài đổi xe ra, có thể bao dưỡng mấy thần tượng nhỏ mà anh ta khá thích gần đây hay không, Huân Nhi thì lại nói móc cha Sở Triệu vẫn tiếp tục gây áp lực ép bắt anh ta vào trường cảnh sát, mà anh ta lại không dám phản kháng. Tô Bạch thì lại thở dài, Huân Nhi bởi vì nguyên nhân thân phận mà không thể đeo châu báu quý giá mà mình tặng cô ta đến đơn vị.

Lúc này, ông chủ sạp hàng ăn vỉa hè thường sẽ cười ha ha, bưng một mâm đồ nước và một két bia tới, nhìn ba thanh niên nhỏ đang ở trong quán của mình, vừa chém gió vừa ăn đồ ăn, còn mình thì lại châm điếu thuốc, tranh thủ lúc rảnh rỗi, lén lút nhân lúc bà nhà mình không ở đây, mà nghĩ về mối tình đầu của mình với vẻ mặt thương cảm, khi ấy mối tình đầu có dáng dấp tuyệt đẹp, có phải bây giờ cũng đã bị cuộc sống nung đúc thành thắt lưng thùng phuy như bà nhà mình hay không?

Cho dù là sau này, cùng với một mình Tô Bạch đi học đại học ở Nam Kinh, Huân Nhi tiến vào thực tập ở bộ ngoại giao, Sở Triệu cũng ngoan ngoãn vào trường cảnh sát, hơn nữa còn tốt nghiệp làm một cảnh sát trước cả Tô Bạch, nhưng ba người vẫn thường tìm cơ hội để tụ tập.

Ngay khi trong một lần nói chuyện, Tô Bạch nói hắn muốn giết người, Huân Nhi và Sở Triệu đã hơi say, lập tức giơ cao cốc rượu của mình, cụng vào nhau, một người theo đuổi cảm

giác kích thích hoặc là cảm giác được vấn đề tâm lý của Tô Bạch, cho nên có hơi đau lòng muốn giúp đỡ, người khác thì lại xuất phát từ tâm lý phản đối nghề cảnh sát mà gây chuyện.

Cuộc sống, cần sự kích thích, bởi vì người giống như sinh vật thể xốp, nếu như sóng yên biển lặng, anh thậm chí sẽ không cảm thấy mình còn đang sống. Ngay khi một chiếc kim đâm vào cơ thể anh, khiến cả người co quắp, ngoại trừ mang đến cơn đau đớn cho anh ra, còn mang đến cho anh sự tự tin rằng anh còn đang sống.

Có lẽ, loại cuộc sống này, vốn có thể tiếp tục kéo dài, cho dù câu lạc bộ giết người xảy ra vấn đề gì, nhưng dựa vào mối quan hệ trong nhà ba người, áp chế xuống cũng không phải vấn đề lớn, nhưng ngay sau khi Phát Thanh tiến vào trong cuộc sống của ba người. Tất cả mọi chuyện đều xuất hiện sự thay đổi to lớn.

Sự ích kỷ của nhân tính, yếu điểm của nhân tính, một mặt tệ hại của bản chất con người được phóng to bởi Phát Thanh, thứ tốt đẹp sẽ biến thành càng lúc càng mơ hồ, khiến mối quan hệ và tình cảnh của ba người hiện tại, thực ra cũng là một chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều, điều này cũng không ngăn cản lúc này, Tô Bạch đứng trong nghĩa trang nhìn bia mộ của mình, Huân Nhi, và Sở Triệu xếp sát bên cạnh nhau, thực ra cũng như Huân Nhi đã nói, có lẽ, chỉ có đợi sau khi ba người lần lượt nối tiếp nhau chết đi, rồi lại làm hàng xóm ở nơi này, mới có thể tìm lại sự tốt đẹp và đơn thuần ngày trước, về phần hiện tại, rõ ràng đã có chút không có khả năng rồi.

“Đi ăn đồ nướng đi.” Sở Triệu đề nghị: “Coi như để chúc mừng chúng tôi thuận lợi hoàn thành một thế giới chuyện xưa.”

“Vậy thì đến quán mà trước kia thường đến đi, đã rất lâu rồi chưa đi.” Huân Nhi nói.

Xong, hai người đều nhìn Tô Bạch, rõ ràng, có hơi lo lắng hắn sẽ từ chối theo thói quen thường, dù sao thì một, hai năm gần đây, thái độ của hắn đối với hai người thực sự đã cố hết sức xa lánh rồi.

“Tôi cũng đi vậy.” Tô Bạch nghĩ ngợi một chút, vẫn không phá hỏng bầu không khí.

Con hàng Sở Triệu này sử dụng xe công vào mục đích riêng đi ra ngoài, anh ta lái xe cảnh sát đưa ba người đến tiệm đồ nướng, nhưng lúc này mới quá trưa, ngay cả chiều còn chưa đến, nên quán đồ nướng vẫn chưa mở cửa, mà quán đám người Tô Bạch trước kia thường hay tới, rõ ràng đã chuyển đi rồi, điều này ngược lại khiến ba người có hơi thổn thức và tiếc nuối.

“Được rồi, các anh em, tôi lợi dụng thiết bị công cộng một chút, đừng dùng thành kiến để nhìn tôi.”

Sở Triệu lôi di động ra, nhấn số điện thoại trên tấm biển của tiệm đồ nướng, ông chủ rõ ràng đang ngủ say, bị một cuộc gọi của Sở Triệu kéo dậy, còn chưa đến mười lăm phút, ông chủ đã cưỡi con xe máy, chở vợ mình chạy vọt tới.

“Tuy rằng cậu làm như vậy là để chúng ta được ăn đồ nướng, nhưng tôi vẫn muốn khinh bỉ cậu theo thói quen.” Tô Bạch dựng ngón giữa với Sở Triệu.

Chương 952 Cậu Ta Đã Về Rồi 2

“Sở đại cảnh quan, bây giờ quan uy rất mạnh nha, bắt nạt dân chúng cơ đấy.” Huân Nhi nhẹ nhàng vỗ một cái lên vai Sở Triệu: “Anh lái xe cảnh sát này của anh vào phố ăn uống cũng thôi đi, còn cưỡng chế bắt nạt ông chủ già phải dậy sớm mở cửa làm đồ nướng cho anh, anh không sợ gần đây có người chụp vài bức ảnh, truyền khắp weibo của anh khiến anh nổi như cồn sao?”

“Ha ha, anh cũng chỉ mong sao được thế đây, một năm gần đây án mà anh phá nhiều lắm nhé, vừa vặn cho anh nổi trước một đợt, trước cứ để mấy tên anh hùng bàn phím trên mạng tự cho mình là đúng đó, cho rằng anh là một cảnh sát xấu bắt nạt dân chúng, mà chửi bới anh, sau khi nhiệt độ đủ rồi, weibo của cục cảnh sát bọn anh lại lần lượt tuyên bố những vụ án anh phá được gần đây, làm một thế xoay chuyển, lúc này, nhân khí và con đường làm quan của anh sẽ lập tức rộng mở.”

“Khinh bỉ, khinh bỉ.” Huân Nhi che miệng cười.

“Minh tinh dùng được, còn cảnh sát không thể dùng được sao?” Sở Triệu cũng vừa cười vừa bảo: “Còn nữa, bây giờ dân mạng không còn bị mấy thông báo dắt mũi chạy như ngày trước nữa đâu, phỏng chừng trong quan điểm của phần lớn người, một cảnh sát nhiều lần phá được án lớn, bắt được nhiều kẻ xấu, khi nhàn rỗi thích tới phố ăn uống chặn đường, diễu võ giương oai một chút, ăn một miếng đồ nướng ngon tuyệt, thế này đã tính là điển hình của rất liêm khiết, rất cao thượng rồi.”

Ba người vừa ngồi xuống ghế nhựa, vừa tiếp tục thoải mái nói chuyện phiếm, bọn họ đều rất ăn ý không nói đến chuyện của Phát Thanh, cũng không nói đến thế giới chuyện xưa, sở dĩ lần này tập trung ở đây, cũng chỉ là để tìm kiếm loại cảm giác ngày trước, lại tìm về một chút dư vị, cho nên cố hết sức bỏ qua thân phận thính giả của mình.

Tuổi tác của ông chủ thực ra có hơi lớn, nhưng nhìn ra được xương cốt cơ thể vẫn rất cường tráng. Xe cảnh sát của Sở Triệu áp trận ở bên cạnh, đối với người dựa vào việc làm ăn nhỏ kiếm sống, bọn họ hiển nhiên không dám chọc vào cảnh sát, cho nên vội vàng chất than đốt lửa, chế xong nước sốt, bắt đầu làm việc, chỉ đơn giản coi hôm nay ngủ ít hơn hai phút để mở cửa trước, mặc kệ trong lòng có thế nào, ít nhất trên mặt vẫn kèm theo một nụ cười vui vẻ.

"Nào nào nào, chụp cái ảnh đi, lỡ như ngày nào đó ai đó tiêu đời, cũng sẽ tiện tưởng nhớ một chút, không phải sao?" Sở Triệu đề nghị.

Ông chủ vừa bưng một mâm cà nướng ra, thấy cảnh sát này vậy mà nói chuyện không kiêng dè như vậy, cũng khó tránh khỏi có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không dám làm gì nhiều, mà trở về tiếp tục nướng đồ.

"Được rồi, để em chụp cho."

Huân Nhi cầm di động, giơ qua đỉnh đầu, bao mình và Tô Bạch vào trong ống kính.

"Đợi đợi đã, anh nữa."

Sở Triệu lập tức đứng dậy, sáp lại gần, ba người, ba nửa người trên dựa vào nhau, đều tiến vào trong ống kính, Huân Nhi điều chỉnh góc độ một chút mà không vội chụp.

"Mẹ nó, lúc này rồi mà em còn tạo dáng, tự điều chỉnh góc độ để mặt mình gầy hơn nữa, con nhỏ tâm cơ!"

“Sao nào, em cũng là vì muốn tốt cho các anh thôi, đợi ngày nào đó em ngỏm thật, khi các anh tưởng nhớ em, ít nhất có thể nhìn thấy một mặt xinh đẹp này của em, như vậy ít nhất khi các anh nhớ cũng sẽ thoải mái hơn một chút, không phải sao?” Huân Nhi chỉnh xong góc độ rồi nhấn chụp nhanh, hơn nữa còn ấn liên tiếp mấy cái: “Xong rồi, em gửi vào wechat của các anh trước, trở về sẽ in ra.”

Lúc này, di động của Tô Bạch vang lên, hắn nhận máy, là em họ hắn gọi tới.

“Alo, anh họ?” Lần trước dì út lưu số của Tô Bạch, chỉ là hắn cũng không lưu tên của bọn họ vào.

“Ừm, sao thế?”

“Em rể anh từ Nhật Bản về rồi, anh vẫn còn ở Thượng Hải chứ? Khi bọn em kết hôn anh đã không tới rồi, nên lần này muốn mời anh bù lại, ít nhất cũng để em rể anh lộ mặt trước mặt anh chứ, không phải sao?”

Tô Bạch hơi ngẩn người, cậu ta về rồi sao?

Trong đầu hắn hiện lên vết xước móng tay trên tấm gương và bàn trang điểm trong phòng ngủ đó.

Bà mẹ hờ đó của mình đã từng ngồi trước bàn trang điểm, nghiêng người, ngón tay vuốt ve tấm gương, quan sát bức ảnh kết hôn đó thật lâu, Tô Bạch cũng không tin người phụ nữ đó thật sự đang thưởng thức niềm hạnh phúc của cháu gái mình.

“Được, khi nào?”

“Tối mai nhé, ăn ở bên ngoài, khách sạn Kemes, ăn đồ tây.”

“Được, anh biết rồi.”

“Vậy một lời đã định rồi đấy nhé, tuyệt đối không được bỏ bom bọn em đâu đấy.”

“Yên tâm đi, sẽ không đâu.”

“Vâng, vậy tối mai gặp lại nha, anh họ.”

Phía bên em họ cúp máy, Tô Bạch thì lại nắm di động, rơi vào trầm tư.

“Sao thế?” Huân Nhi hỏi: “Lại có chuyện gì sao?”

Tô Bạch gật đầu: “Chút chuyện nhỏ mà thôi, không quan trọng.”

“Vậy thêm chút nào.” Sở Triệu nâng cốc rượu: “Lần sau lại có tâm tình cùng nhau uống rượu này, không biết là khi nào nữa.”

Ba người cụng chén rượu, rồi cùng uống cạn.

Sau đó, là Sở Triệu thanh toán, thêm cho ông chủ một trăm đồng coi như phí vất vả mở cửa kinh doanh trước, sau đó anh ta nhìn về phía Tô Bạch: “Cần tôi tiễn cậu về không?”

Anh ta và Huân Nhi đều không biết bây giờ Tô Bạch đang ở nơi nào, cho nên mới hỏi một câu như vậy.

Tô Bạch lắc đầu: “Không cần, tôi tự bắt xe về được.”

“Vậy được.” Sở Triệu ngồi lên xe, Huân Nhi cũng lên xe, sau khi tạm biệt Tô Bạch, Sở Triệu khởi động xe rồi lái đi.

Một mình Tô Bạch chậm rãi đi trên con đường ở phố đồ ăn.

“Bà ta về rồi, cậu ta cũng về rồi.” Tô Bạch lầm bầm tự nói.

“Thật sự chỉ là một loại trùng hợp thôi sao?”

Chương 953 Tóc Như Tuyết 1

Khi trở về nhà, đèn trong phòng khách vẫn đang tắt, mập mạp và hòa thượng không ở nhà, chỉ có Gia Thố vừa mới tắm xong đi ra ngoài.

“Người đâu hết cả rồi?” Tô Bạch hỏi.

“Dẫn thằng nhóc đi xem phim rồi, muộn chút mới về.” Gia Thố đáp.

“Ừm.”

Tô Bạch gật đầu, sau đó cũng thuận tay với lấy một chiếc khăn sạch định đi tắm trước, đi ra khỏi thế giới chuyện xưa lại ăn một bữa nướng, cũng phải tắm một cái mới có thể khiến người cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Cảm thấy thế nào rồi?” Gia Thố hỏi: “Tôi cảm giác được trên người cậu, dường như lại cô đọng thêm rất nhiều, thật sự có hơi đáng.”

“Xác ướp cổ đã nói đâu?” Tô Bạch hỏi.

“Đang gọi người bên đó bắt đầu vào vận chuyển rồi, phải qua kiểm tra an ninh lại phải đảm bảo an toàn, cho nên thời gian sẽ hơi lâu một chút, phỏng chừng phải mất một tuần đấy.”

“Ha ha, vất vả rồi.” Tô Bạch nở nụ cười, bước vào trong nhà tắm, ngay khi nước lạnh phun ra từ trong vòi hoa sen, Tô Bạch cảm giác một loại thích chí từ trong đáy lòng.

Huyết Thi, thân là đạo cụ chắc hẳn đã bị mình cưỡng chế mang ra khỏi thế giới chuyện xưa, nhưng trong nhận định của

Phát Thanh, đó là vật phẩm đặc thù không cho phép thính giả mang ra ngoài. Cho nên, bào thai đứa trẻ đó cũng là từ đâu tới thì về lại nơi đó, phỏng chừng chắc hẳn đã bị nhân đạo của Phát Thanh hủy diệt.

Dù sao thì Huyết Thi chân chính thực sự đã sớm chết rồi, mà vị đó, thực ra chỉ là một NPC được Phát Thanh tạo ra trong thế giới chuyện xưa này mà thôi.

Tắm xong, Tô Bạch vừa lau người, vừa đi ra ngoài, dù sao trong nhà cũng không có người ngoài, mọi người cũng đã quen với không gò bó cho lắm, ngoại trừ hòa thượng mỗi lần tắm rửa, trước sau đều mặc quần áo đầy đủ đi ra ngoài ra, còn những người khác nhiều nhất chỉ mặc cái quần xà lỏn.

Hắn ngồi lên ghế số pha trong phòng khách, châm một điếu thuốc lên, định xem tivi, vừa vặn trên tivi đang chiếu thời sự trực tiếp, Tô Bạch cũng không nghe vào một chút nào cả.

Nếu thằng bé đã được hòa thượng và mập mạp dẫn ra ngoài đi xem phim, vậy Cát Tường hiển nhiên cũng sẽ đi cùng, Gia Thố lại có tính cách lạnh nhạt, cho nên lúc này ở trong phòng, ngược lại rất yên tĩnh.

Tô Bạch nằm trên sô pha, chưa quá bao lâu đã từ từ nhắm mắt lại.

"Cha cha! Cha cha!"

Ngay khi cửa phòng khách lại vang lên tiếng bị mở, Tô Bạch mới mơ màng tỉnh lại, thằng bé cả người từ trên xuống dưới đều thơm mùi sữa, loạng choạng giẫm những bước chân không vững cho lắm tới trước mặt mình, sau đó húc đầu vào trong lòng mình.

Tô Bạch ôm con trai mình lên, thằng bé "chụt" một cái, chủ động thơm lên gò má Tô Bạch.

"Ha ha, con học cái này từ ai đây."

Tô Bạch duỗi tay, nhéo cái mũi đáng yêu của thằng bé, thằng bé cười "khanh khách".

Cát Tường cũng không nhanh không chậm đi tới, cuộn người lại trên thảm sô pha, giống như đang chợp mắt.

"Xem phim hay không?" Tô Bạch hỏi.

"Haiz, khỏi phải nói, tuy rằng là hoạt hình trẻ con 3D, nhưng cũng rất thú vị đấy nhé, hòa thượng và tôi đều xem đến mê mẩn." Mập mạp cởi áo khoác xuống: "Mấy người bọn tôi ăn ở bên ngoài rồi, cậu và Gia Thố tùy tiện ăn tạm chút gì đó đi."

"Tôi không đói." Tô Bạch đáp.

Hòa thượng về nhà, trước là vào phòng bếp pha trà, lúc này lại bưng bình trà tới, rót ba chén, sau đó ngồi ở nơi đó, bưng chén trà một cách thoải mái ung dung.

Tô Bạch đặt thằng bé sang bên cạnh mình, tìm một bộ phim hoạt hình cho thằng bé xem, sau đó lại bưng tách trà, vừa uống trà, vừa kể lại trải nghiệm trong thế giới chuyện xưa trước đó của mình một lần.

"A di đà phật, cũng là mạo hiểm." Hòa thượng thở dài, nói.

Quả thực, tuy rằng cuối cùng Tô Bạch chọn trực tiếp bóp nát đầu con hồ ly đó, sau đó lại chọn cưỡng chế mang bào thai của Huyết Thi rời đi vào một chút thời gian cuối cùng, nhưng có khả năng tình hình sẽ không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, lựa chọn đầu tiên thực ra lại càng khó khăn hơn so với đối mặt với bào thai Huyết Thi, anh hiểu thì chính là hiểu. Nếu như Tô Bạch chỉ cần do dự và rối rắm một chút xíu thôi, vậy thì sự việc thật sự có khả năng sẽ hoàn toàn không thể cứu vãn nổi.

“Rất đặc sắc, thật ra cũng tương tự như đích thân mình tiến vào thế giới chuyện xưa vậy.” Mập mạp vừa tách đậu phộng vừa nói: “Ôi, đúng rồi, Tô Bạch, tôi nhớ trước đó cậu ở thế giới hiện thực từng biết một nhà khoa học kỳ quái đúng không?”

“Là một học sinh của ông ta mà thôi.” Tô Bạch đáp.

“Di động của tôi vẫn còn wechat của anh ta, nhưng đến bây giờ người đó cũng không liên lạc với tôi đòi thứ gì cả, tôi cũng cảm thấy có phải thực nghiệm đã thất bại, chết ở trong nhà, kết quả đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện ra hay không?”

“Sẽ không phải ở tiểu khu Hoa Dương đấy chứ?” Mập mạp hỏi.

“Hình như thế đấy, sao vậy, các anh gặp nhau rồi sao?”

“Không phải hôm nay cùng hòa thượng dẫn thằng bé đi tới rạp chiếu phim hay sao? Sau đó tôi dẫn đường lộn, băng qua một tiểu khu có yêu khí, hòa thượng lại thấy là quỷ khí.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bởi vì vé xem phim là mua trước ở trên mạng, không thể lùi được, cho nên chỉ có thể tới rạp chiếu phim xem phim trước, xem xong phim trở về cũng mệt quá rồi, nên chẳng muốn qua lại nơi đó kiểm tra nữa.” Mập mạp nhún vai, đáp.

“Ồ, các anh một người là cao tăng đương thời, một người là chân nhân đạo gia, mà lại không có đạo đức công dân như vậy sao?” Tô Bạch trêu chọc.

“Cậu muốn học ông cha nuôi trong [Spiderman] đó, trước khi chết nói cho tôi biết sức mạnh và trách nhiệm của tôi lớn biết bao hả?” Mập mạp đảo trắng mắt nhìn hắn: “Nhưng nếu phòng thí nghiệm của nhà khoa học quái dị kia đã ở trong tiểu khu đó, vậy mười thì chắc đến chín phần, chắc hẳn là phòng

thí nghiệm đã xảy ra vấn đề rồi. Suốt thời gian dài như vậy anh ta không liên lạc với cậu cũng hẳn là có liên quan đến chuyện này. Cậu cũng thế cơ, người ta không liên lạc với cậu thì cậu cũng coi như anh ta không tồn tại luôn, cậu bận như vậy à.”

Chương 954 Tóc Như Tuyết 2

“Nói thật, một năm này quả thực rất bận.” Tô Bạch đáp với vẻ rõ ràng có hơi bất đắc dĩ: “Chuyện dù sao cũng là một cái nối tiếp một cái.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Mập mạp hỏi.

“Cũng cần thời gian nghỉ ngơi chứ.” Tô Bạch ngược lại thật sự có hơi lười đi thu dọn tàn cục gì đó.

“Tô Bạch, tuy tôi không tài trợ gì cho anh ta, nhưng về mặt danh nghĩa, anh ta thực ra là đang phục vụ cho cậu, làm việc cho cậu, nếu phòng thực nghiệm đó thực sự xảy ra vấn đề gì, khiến cho một tiểu khu hoặc là một khu vực lớn gần tiểu khu xuất hiện sinh linh đồ thán, vậy thì nhân quả rất có khả năng bị Phát Thanh tính đến đầu cậu.

Bần tăng cảm thấy, nhân lúc bây giờ có thời gian, vẫn nên đi giải quyết một lần cho xong đi, lúc ban ngày đi qua, yêu khí và quỷ khí thực ra cũng không tính là dày đặc, những hộ gia đình khác ở trong tiểu khu chắc hẳn vẫn chưa bị ảnh hưởng, nhưng yêu khí và quỷ khí đã có thể từ trong phòng tràn ngập khắp toàn bộ tiểu khu, điều này đã có thể chứng minh chắc hẳn đã xảy ra chuyện.”

“Được rồi, đi thì đi, mập mạp, xe của anh đâu?” Tô Bạch hỏi.

“Làm gì, đúng rồi, khi tôi mới về sao lại không nhìn thấy con Santana của cậu đâu nhỉ?”

“Trước khi vào thế giới chuyện xưa đỗ xe ở bên đường, khi trở về thì mất tăm, chắc là bị cảnh sát giao thông cẩu đi rồi.”

“Ha ha, được rồi, lái xe của tôi đi.” Đợt trước, mập mạp đổi xe mới thành một con Audi A6.

Thực ra trước đây khi người này làm đạo sĩ tha phương, chạy sô tang lễ ngược lại cũng không phải là thu nhập chính của anh ta. Anh ta vẫn thường làm khách mời ở mấy chương trình tương tự với định âm trạch hay phán phong thủy gì đó, ở Thành Đô đó cũng được gọi là ăn lên làm ra, chỉ là chuyện của Vương Lâm sau này khiến mập mạp bừng tỉnh, cũng khiêm tốn hẳn đi. Về phần sau này tiến vào thế giới chuyện xưa làm thính giả, hiển nhiên cũng chẳng muốn nhàn rỗi vô vị dựa vào cái nghề đó kiếm tiền nữa, nhưng tiền tiết kiệm trước đó, mấy triệu vẫn có đi.

“Phật gia, Phật gia, Phật gia, lão Phật gia đâu rồi?” Mập mạp hô về phía phòng.

Rất nhanh, Gia Thố đã bước ra ngoài.

“Trông thằng bé một lát đi, ba chúng tôi ra ngoài cứu vớt lê dân bách tính đây.” Mập mạp chỉ vào thằng bé và nói.

Tô Bạch hôn lên trán thằng bé một cái, sau đó đứng dậy, cùng hòa thượng và mập mạp đi ra khỏi cửa nhà.

Đợi sau khi lên con Audi của mập mạp, mập mạp nói với Tô Bạch với vẻ rất đắc ý: “Lái Santana lâu như vậy, có muốn thử xe ngon một chút không?” Mập mạp vỗ một cái vào vô lăng, khoe khoang với Tô Bạch.

“Khinh bỉ.” Tô Bạch chẳng muốn để ý đến tên ngốc này.

Mập mạp cười ha ha, khởi động xe rồi lái đi, buổi tối không tắc đường, cho nên cũng chưa đến hai mươi mấy phút sau, mập mạp đã đỗ xe trước cửa một tiểu khu.

Tô Bạch hạ cửa sổ xe xuống, hơi nhíu mày: "Sao tôi lại cảm thấy đây là tinh thần lực tràn ra ngoài nhỉ?"

"Ôi mẹ nó, lần này thú vị rồi đây, tôi nói là yêu khí, hòa thượng nói là quỷ khí, cậu lại nói là tinh thần lực, được, bây giờ sự hưng phấn của ông mập tôi càng ngày thịnh rồi, có trời mới biết tên học trò đó đã mày mò ra cái thứ đồ chơi gì ở trong phòng thí nghiệm."

Ba người xuống xe, trực tiếp đi vào trong tiểu khu, bảo vệ già trong phòng bảo vệ chỉ vắt chân, ngáp dài ở nơi đó, cũng không để ý đến việc ba người tiến vào, đương nhiên, cho dù là bình thường, người đi đường ở gần tiểu khu, trên cơ bản cũng sẽ không bị gọi đến kiểm tra, trừ phi anh thật sự làm đến mức rất không chính đáng, có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra được là một tên du thủ du thực nào đấy.

"Là căn phòng này."

Tô Bạch đứng ở trước một cánh cửa và nói: "Nhưng tại sao tôi lại có loại cảm giác, ngược lại khi lại gần căn phòng này, loại cảm giác đó càng lúc càng ít đi nhỉ?"

"A di đà phật, bần tăng cũng có loại cảm giác này." Hòa thượng phụ họa.

"Đại Bạch, phá cửa đi." Mập mạp vừa xoa tay, vừa thúc giục, rõ ràng, sự kích động đi tìm bảo bối của anh ta đã bị gợi lên rồi.

Tô Bạch lôi một thẻ mở cửa từ trong túi ra, thứ này là do trước khi ra cửa đặc biệt tìm trong ngăn kéo phòng ngủ của mình. Bé trai hồng y tặng cho mình chiếc thẻ vào cửa ngày trước khá xui xẻo, cũng có hơi đáng thương, bị Cát Tường trực tiếp vồ một cái, khiên cho hồn phi phách tán, cho nên Tô Bạch cũng vẫn luôn giữ chiếc thẻ vào cửa này, cũng xem như là một kỷ niệm để nhớ lại.

“Ting!”

Quét thẻ thành công, “cạch” một tiếng, khóa cửa mở ra, bên trong dường như có một lực đẩy, đột nhiên đẩy cánh cửa đóng lại.

Một màn sương đen thổi tới, mang theo mùi tanh tưởi gay mũi.

Hòa thượng vung phật châu trong tay, một tia sáng vàng hiện ra, xua tan màn sương đen này, lúc này, tình hình bên trong mới lộ ra rõ ràng.

“Mẹ nó, đây là thứ tà ác gì thế?”

Mập mạp duỗi tay, cầm một vật thể ở trạng thái nhầy nhụa sền sệt, màu trắng ở trước mặt, mà loại vật thể nhầy nhụa sền sệt có màu trắng này gần như hoàn toàn bao phủ mặt đất, vách tường và trần nhà của căn phòng, thậm chí, bọn chúng dường như còn đang tuân theo một loại quy luật nào đó, mà đang không ngừng nhúc nhích nhẹ nhàng, giống như một con ve với thể hình vô cùng to lớn.

Chương 955 Đầu Sỏ Gây Chuyện 1

“Thử một miếng không phải sẽ biết ngay sao?” Tô Bạch trêu chọc.

“Ha ha, ông mập tôi vẫn chưa thèm khát đến mức đó nhé.” Mập mạp duỗi tay, nhìn về phía hòa thượng và hỏi: “Hòa thượng, nhìn ra được lai lịch không?”

Hòa thượng lắc đầu: “Bần tăng không nhìn ra được, những những vật nhầy nhụa màu trắng này lại trông giống một loại dịch tiết hơn, mà nhiệt độ trong căn phòng này rõ ràng cao hơn bên ngoài rất nhiều. Bên trong dịch tiết này chắc hẳn có rất nhiều sâu ký sinh và vi khuẩn, chỉ là vì hiện tại mùa hè vẫn chưa thật sự tới, cho nên bọn chúng tạm thời không có cách nào tràn ra, rời khỏi nhiệt độ và độ ẩm của căn phòng này, bọn họ nhanh chóng diệt vong.”

“Mẹ nó, nếu mùa hè đến thì những thứ này đều sẽ tràn ra ngoài, không phải sẽ là một trận bệnh dịch mới hay sao?” Mập mạp nói với vẻ hơi sợ hãi: “Đại Bạch, tội của cậu cũng lớn lắm đó.”

“Trước khi bệnh dịch bùng nổ, Phát Thanh chắc hẳn sẽ gửi thông báo nhiệm vụ hiện thực cho các thính giả để bọn họ tới đây xử lý.” Tô Bạch nói: “Dù sao thì đối tượng nghiên cứu của người này cũng đã vi phạm yêu cầu ổn định của Phát Thanh đối với thế giới này, không được tính là thuộc nền văn minh hẳn nên phát triển ở thế giới này.”

Ba người vừa nói chuyện vừa đi vào trong, hiển nhiên khó tránh khỏi dính phải một ít dịch thể nhầy nhụa màu trắng lên người.

“Mẹ kiếp, có hơi giống với ngâm mình thật, nếu lúc có một có một cô em nữa thì càng tuyệt vời hơn.” Mập mạp nói với vẻ hơi tiếc nuối.

“Với cấp độ sinh mệnh của anh, hiển nhiên sẽ không sợ loại vi khuẩn ký sinh trùng ở mức độ này ảnh hưởng, nhưng anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh, cô gái vừa mới làm loại chuyện đó với anh tối qua, bây giờ cơ thể lại từ từ biến thành vừa đen vừa thối ngay trước mặt anh không?”

“Mẹ nó!” Mập mạp dựng ngón giữa với Tô Bạch, sau đó đột nhiên hô một tiếng: “Ở đây, ở đây, dưới chân tôi giẫm phải thứ gì đó.”

Nói xong, anh ta khom người, duỗi hai tay tìm kiếm ở phía dưới, sau đó túm được thi thể một người đàn ông khô quắt, đã biến thành màu đen lên.

“Thi thể này gầy như vậy, dám nói trông như mù tạt khô thế này, chắc hẳn không thể biến thành bánh tông được rồi.” Mập mạp tự lẩm bẩm.

“Là anh ta, tên học trò đó đó.” Tô Bạch nhận ra thân phận của thi thể này. Lúc trước, người này đã từng thề thốt đảm bảo với mình có thể phụ trách giúp mình nghiên cứu ra loại dược cần dùng và những thứ khác, nhưng ai có thể tưởng tượng ra được, vậy mà anh ta lại chết một cách im hơi lặng tiếng như vậy ở nơi này, đúng thực là một loại chế nhạo.

Nhưng, đối với cái chết của anh ta, Tô Bạch ngược lại cũng không bất ngờ cho lắm, dù sao thì từ đó đến nay, con hàng này cũng không liên lạc với mình qua wechat đòi nguyên liệu đặc biệt gì đó, hoặc là bấu vào cành cao hơn, lăn lộn với thính giả

khác, hoặc là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự mình chơi chết mình. Mà rất dễ nhận thấy, khả năng của cái sau vốn lớn hơn cái trước rất nhiều.

Hòa thượng kiểm tra thi thể nam này thật cẩn thận, sau đó lắc đầu, bảo: "Không có ngoại thương ở trên thi thể, không tra ra được nguyên nhân tử vong."

"Làm gì phải phức tạp như vậy." Mập mạp vỗ miệng mình: "Nhìn đôi mắt của con hàng này trừng to như vậy, miệng cũng há ra, biểu cảm trên mặt trước khi chết rõ ràng rất sợ hãi, còn không phải là bị dọa sợ chết hay sao?"

"…" Hòa thượng.

"…" Tô Bạch.

"Này, các cậu nhìn tôi như vậy làm gì?" Mập mạp thả thi thể xuống: "Phỏng chừng thật sự là bị dọa sợ chết đó, tôi nói bị dọa sợ chết, là thông qua tinh thần lực để giết người ấy."

"Giết người bằng tinh thần lực?"

Trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện bộ não đó, lúc đầu thực ra nhà khoa học kỳ quái đó hợp tác chung với một thính giả bé gái trước, chỉ là nhà khoa học kỳ quái xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bé gái cũng chỉ có thể lấy lùi làm tiến, chọn một học trò bên cạnh nhà khoa học kỳ quái, rồi tài trợ cho anh ta tiếp tục tiến hành nghiên cứu. Sau đó vào một ngày kia, thính giả bé gái xảy ra chuyện không may, não của con bé cũng bị móc ra tiến hành xử lý riêng biệt, trên cơ bản đã được định nghĩa tử vong.

Trong thế giới hiện thực, người thực vật thực ra đã được xem là một loại tử vong, mà loại phán định này, rõ ràng cũng được Phát Thanh tán thành, anh có thể hôn mê, anh có thể bị thương nặng, nhưng nếu trí nhớ của anh bị hoàn toàn bị xóa bỏ, thậm chí là không có cách nào biết mình là ai, ý thức tồn

tại vốn có của anh cũng bị xóa bỏ, như vậy, có khả năng trong phán định của Phát Thanh, anh thực ra đã chết rồi.

Tô Bạch nhớ, não của bé gái đó được đựng trong bình nuôi cấy.

"Tìm thử xem có bình nuôi cấy nào không, to cỡ cái chậu rửa mặt, bên trong chắc hẳn có một bộ não." Tô Bạch nói với hòa thượng và mập mạp.

"Nếu không có thì sao?" Mập mạp hỏi ngược lại.

"Nếu không có, vậy thì biết được đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi." Tô Bạch đáp.

"A di đà phật, là cái này sao?" Hòa thượng tìm được một bình nuôi cấy trong suốt, nhưng cầm nó lên rồi chỉ "Bên dưới thủng một lỗ rồi."

Đôi mắt của Tô Bạch lập tức híp lại: "Hòa thượng, làm phiền anh kiểm tra lại thi thể nam kia một chút, chú trọng vào vị trí đầu của anh ta."

Hòa thượng nghe vậy thì gật đầu, cũng không hỏi tại sao, lập tức lại ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể nam, chính diện không có vấn đề, chỉ là ngay khi hòa thượng lật thi thể nam lại để kiểm tra sau lưng, lập tức hơi kinh ngạc, nói: "Vị trí sau ót có một lỗ nhỏ, cỡ một cây kim, vừa rồi bần tăng không để ý đến."

"Khà khà… khà khà…"

Thi thể nam đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt trắng dã, không thấy đồng tử, đồng thời lúc này, nhiệt độ trong căn phòng bắt đầu tiếp tục tăng cao.

Chương 956 Đầu Sỏ Gây Chuyện 2

"Tôi đã nói rồi… tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Giọng nữ chói tai tản ra thông qua tinh thần lực.

Tô Bạch lắc đầu với vẻ hơi dở khóc dở cười: "Thiểu năng."

Thi thể người đàn ông trước mặt mình đột nhiên mở trừng mắt, xuất hiện dị thường, nhưng hòa thượng cũng không hề hoang mang chút nào, lập tức vung một cái tát lên trán thi thể nam.

"Trấn!"

"Vù!"

Cơ thể của thi thể nam run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Mập mạp ở bên cạnh cười lạnh, rút một lá bùa ra, lá bùa tự động bùng cháy, sau đó anh ta ngồi xổm xuống, dùng một tay giữ cổ người đàn ông, lật thi thể nam này lại, đồng thời trực tiếp dán lá bùa đang cháy lên sau ót thi thể nam.

"Nào, ngoan nào, để ông mập cho mi cút ra."

"Á á á á á á á!"

Tiếng kêu thảm vang lên thông qua tinh thần lực, rõ ràng rất đau khổ và cuồng loạn.

Rất nhanh, vị trí sau ót của thi thể nam bắt đầu nứt toác ra, có lẽ nên gọi là hư thối, vốn dĩ sau ót vốn đang yên lành, lại từ từ tróc ra từng mảng, trong đó xuất hiện một vết lõm.

Một khí tức tà ác khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả lập tức tản ra.

“Mẹ nó, xem ông mập làm nhân viên dọn cống nước đây.”

Mập mạp lôi một bình ngọc từ trong túi ra, đổ vài giọt nước từ bên trong lên bàn tay mình, sau đó vẽ loạn, tiếp đó lại trực tiếp duỗi tay, thọc vào trong phần gáy thối rữa của người đàn ông.

“Ha ha, ngoan nào cưng.”

“Phọt.”

Một thứ trắng bóng bị mập mạp rút ra từ sau gáy, rơi xuống nền nhà.

“Mẹ nó, toàn bộ não bị mày cắn sạch rồi.” Mập mạp tặc lưỡi, nói trong sự ngạc nhiên.

Hòa thượng duỗi tay sờ thứ trắng bóng đó: “Không có ý thức cụ thể tồn tại, rõ ràng là bị người xóa sạch rồi, nhưng vẫn còn giữ lại một chút cố chấp và hận ý cuối cùng, thực ra nó cũng tương tự với vong hồn lệ quỷ thôi, nhưng nó có một vật dẫn đặc biệt, mà vật dẫn này cũng mang đến cho nó sự thay đổi mà vong hồn lệ quỷ khác có khả năng không có được, nhưng nó có liên hệ rất mật thiết với cảnh vật xung quanh, bây giờ nhiệt độ ở Thượng Hải vẫn xem như hơi thấp, nên nó tạm thời không thể ra khỏi căn phòng này được.”

Nói xong những lời này, anh ta liếc mắt nhìn Tô Bạch với vẻ ý vị sâu xa.

“Vốn dĩ muốn giữ lại làm nghiên cứu, nhưng ai ngờ sẽ xảy ra loại biến hóa này chứ.” Tô Bạch giải thích.

Hành động định phản kháng và đánh lén vừa rồi của đại não này, theo quan điểm của Tô Bạch, hòa thượng và mập mạp, quả thực là nực cười đến mức khiến người khó tin.

Phải biết rằng thực ra lúc trước, Tô Bạch có ưu thế thực lực rất lớn khi đối diện với thính giả bé gái đó, mà tuy rằng hiện tại đại não còn sót lại của bé gái không biết vì nguyên nhân gì mà xuất hiện sự thay đổi khác thường, nhưng trong một năm này, thực lực của Tô Bạch cũng đã xuất hiện sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, đã sớm không còn hiểu biết thấp của ngày xưa, vậy mà con hàng này còn muốn đánh lén, cũng thật sự có chút nằm mơ bắt con tưởng bở.

"Không phải, bần tăng không có ý này." Hai ngón tay của hòa thượng cầm cái thứ trắng bóng này, nhìn Tô Bạch với vẻ hơi nghi ngờ, rồi tiếp tục hỏi: "Ý của bần tăng này, là tại sao lúc trước cậu không trực tiếp ăn nó đi? Ồ, cũng phải thôi, thực lực của cậu khi ấy không mạnh bằng hiện tại, ý thức tinh thần và cấp bậc linh hồn cũng kém hơn rất nhiều, nếu mạo hiểm cắn nuốt nó, có khả năng tâm thần sẽ bị ảnh hưởng bởi sự cố chấp báo thù cuối cùng của nó, ngược lại, dễ dàng xảy ra chuyện không may."

"Hòa thượng, ý của anh là?" Mập mạp nhìn hòa thượng với vẻ bất ngờ.

"Anh ăn không?" Hòa thượng đặt thứ trắng bóng này tới trước mặt mập mạp: "Rất bổ đấy, đối với chúng ta mà nói, hóa giải cố chấp còn sót lại của nó, không thành vấn đề."

"Này…" Mập mạp hơi dơ dự: "Có thể để lúc chúng ta trở về, tạt qua sạp chợ đêm, mua ít hành, gừng, tỏi, với tí ớt cựa gà được không?"

"Tùy thôi." Hòa thượng gật đầu, tỏ vẻ mình đồng ý với suy nghĩ của mập mạp.

"Các anh có cần buồn nôn như vậy không?" Tô Bạch nhìn hai người này với vẻ hơi cạn lời.

“Ồ, cậu còn không biết xấu hổ nói lời châm biếm chúng tôi sao, mấy cái thứ ba lăng nhăng mà cậu đã ăn trước đây có thể chẳng so được với thứ này tốt đẹp đến đâu đâu, nói rồi đó, lát nữa về nhà, tôi sẽ xuống bếp làm một món, mọi người chia nhau ăn, thuận tiện để cho Gia Thố một phần.”

Tô Bạch chẳng muốn tiếp tục để ý đến mập mạp, mà bước vào trong căn phòng bên cạnh. Hắn nhớ lần trước khi mình tới gian phòng này, còn thuận tiện cầm rất nhiều chai lọ đựng thuốc đi, mà khi tiến vào lại lần nữa, hắn không nhìn thấy chai lọ gì hết, trên giá phủ đầy một loại rêu xanh kỳ quái.

Đồng thời, ngay sau khi hắn bước vào trong căn phòng này, rêu xanh trên trần nhà cũng bắt đầu chậm rãi xao động.

“Hòa thượng, mập mạp, đừng để ý đến bữa khuya nữa, ở đây có vấn đề.” Tô Bạch vừa lại gần quan sát đám rêu xanh này, vừa hô.

“Soạt!”

Một tiếng xơ xác tiêu điều truyền tới phía sau Tô Bạch, một sợi dây leo hoàn toàn do rêu xanh tạo thành quất thẳng về phía hắn. Tô Bạch lập tức quay người, trở tay chụp một cái, rêu xanh bị đánh tan, nhưng một tầng bụi màu xanh vẫn dính lên lòng bàn tay của hắn.

“Này…”

Lập tức, Tô Bạch trừng mắt nhìn bàn tay mình tan chảy thành vô số cái lỗ nhỏ chi chít, đồng thời sâu trong lòng hắn cũng dâng lên một loại cảm giác mơ hồ lâng lâng, giống như một người bình thường đột nhiên hít phải một lượng lớn ma túy vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng có hơi kinh ngạc, rốt cuộc con hàng đó đào đâu ra thứ này vậy, vậy mà nó lại có sát

thương hai tầng với cả cơ thể và linh hồn, có lẽ, đây mới là kẻ đầu sỏ đã hại chết chính anh ta.

Chương 957 Cái Hố Của Cát Tường 1

Lòng bàn tay của Tô Bạch lập tức được một tầng vảy rồng màu đen bao phủ, sức mạnh nóng rực làm bốc hơi toàn bộ bụi màu xanh lục trên bàn tay hắn, chỉ là cảm giác lâng lâng và mơ màng trong lòng đó, vẫn có chút khó mà cưỡng chế được như cũ, nhưng cũng may Tô Bạch cũng được tính là đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, ít nhất cũng có thể đảm bảo tâm thần của mình trấn tĩnh, không đến mức giống như những người nghiện thuốc, không kìm lòng được mà đập đầu theo nhịp, nhảy dựng lên, không biết phải làm sao.

Rêu xanh dường như sau khi phát động một đợt tấn công cũng trút được cơn giận, đám rêu xung quanh cũng từ từ mờ nhạt dần, trở nên có chút ủ rũ, giống như mùa thu kéo tới cướp bóc vậy.

Lúc này, hòa thượng và mập mạp cũng tới căn phòng này, hòa thượng vừa nhìn thấy hai tròng mắt đỏ lên của hắn, lập tức nhận ra chuyện gì, sau đó hai tay chập lại, niệm "Thanh Tâm chú".

Tô Bạch lập tức nhắm mắt, phối hợp với sự hỗ trợ của hòa thượng, từ từ hóa giải sạch sự xao động bị đám rêu xanh kỳ quái gợi ra trong lòng mình.

Mập mạp cũng không nhàn rỗi, anh ta nhìn chằm chằm vào đám rêu xanh xung quanh, sau khi phát hiện ra rêu xanh đang từ từ rút lui và ủ rũ, mập mạp lập tức quát to một tiếng: "Cha chả, mày muốn chạy chứ gì, con hàng này có trí tuệ."

“Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh!”

Đối với mập mạp mà nói, mỗi lần tìm kho báu, anh ta đều là người thích thú nhất và nhiệt huyết nhất, khả năng này tới từ sự khao khát cực độ trong đáy lòng của anh ta đối với vật chất.

Khi còn là người bình thường, khát khao tiền tài, đợi sau khi trở thành thính giả, sẽ sinh ra lòng đam mê theo đuổi đặc biệt đối với những thứ đặc biệt này, tương tự với thái độ theo đuổi tiền tài trước đây, dù sao thì đối với thính giả mà nói, trong thế tục, bản thân tiền tài cũng không có ý nghĩa lớn cho lắm.

Những lá cờ to cỡ nửa bàn tay bị mập mạp vung ra, cắm vững trên nền nhà, sau đó, anh ta bắt đầu đi qua đi lại.

“Nào, ông mập cho mày chạy đấy, ông mập cho mày chạy đấy!”

Đại khái sau năm phút, Tô Bạch cuối cùng cũng hoàn toàn hóa giải sự xao động đặc biệt trong lòng mình dưới sự hỗ trợ của hòa thượng, khi mở mắt ra, hắn nhìn thấy trong vòng tròn lá cờ của mập mạp, lại có một quả cầu màu xanh lục cỡ một nắm tay trẻ con, quả cầu nằm trên mặt đất bất động, nhưng vẫn mang đến cho người một loại cảm giác rất linh động như cũ.

“Đây là thứ gì?” Tô Bạch hỏi.

“Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?” Mập mạp hỏi ngược lại: “Suy cho cùng thì đây không phải là thứ mà thuộc hạ của cậu mò ra hay sao?”

“A di đà phật, trở về trước đã rồi từ từ nghiên cứu sau, thứ này có tính ăn mòn hai tầng lên tinh thần và vật lý, kiếm thứ đựng vào đã.”

“Được rồi, ở chỗ tôi ngược lại cũng có nhiều chai lọ lắm.” Mập mạp gật đầu: “Vậy làm gì với chỗ này đây? Chúng ta tổng vệ sinh sao?”

“Bày pháp trận, rồi phóng hỏa đi.” Hòa thượng nói.

“Vậy đợi trước khi chúng ta ra ngoài, thông báo cho hàng xóm gần đây một chút.”

Mập mạp và hòa thượng bắt đầu làm việc, còn Tô Bạch thì lại một mình đi ra khỏi phòng, tới bên vườn hoa tiểu khu, châm một điếu thuốc, vết thương ở lòng bàn tay đã hồi phục, không có gì đáng quan ngại.

Hắn nhìn thời gian, đã qua không giờ rồi, vào buổi tối sau khi ban ngày qua đi, mình còn phải đi tới nơi hẹn, em rể đó của mình rất có khả năng thật sự là mình, ít nhất, xét theo hiện tại, một vài manh mối và hiện tượng quả thực hướng tới suy đoán này.

Sự trở về của người phụ nữ đó, có phải có liên quan đến cậu ta không?

Dù sao thì đó mới là con trai thật của bà ta cơ mà.

Chỉ có điều, nước ở trong này có hơi sâu quá rồi, hơn nữa, Tô Bạch mơ hồ có một loại cảm giác, cho dù là mình hay là người đó, thực ra đối với một nam một nữ kia mà nói, trên cơ bản cũng không có mối quan hệ đơn thuần giữa cha mẹ và con cái. Xét từ thái độ giữa một nam một nữ đó, anh cũng rất khó tưởng tượng ra được bọn họ sẽ kết hôn và sinh con đẻ cái, hơn nữa còn không ngại mình bày trí ra một ván cờ lớn như vậy thế hệ tiếp theo của mình.

Huống chi, mình chân chính ấy vẫn luôn bị nhốt trong chiếc rương đồng xanh suốt một thời gian dài, cái này lại càng có ý vị sâu xa hơn.

Nhân viên phòng cháy chữa cháy trung niên mà hắn từng gặp ở Thiên Tân trước đây, mới có hình tượng một người cha trong mắt người bình thường, mà một nam một nữ ấy, anh

thậm chí rất khó tưởng tượng ra được bọn họ cũng sẽ có cảm xúc của nhân loại.

Tại sao Lệ Chi lại xảy ra mâu thuẫn với bọn họ?

Thậm chí đám người trẻ con trong cô nhi viện đó như Lệ Chi và Hải thiếu gia, tại sao cuối cùng lại bước trên con đường thính giả, người gọi là chú viện trưởng và dì viện trưởng đó, thật sự đơn thuần và vô tội như vậy sao?

Có những chuyện không thể nói rõ, tạm thời cũng rất khó nói rõ ràng được, nhưng nhìn vào chuyện mà mình chân chính đó đã làm với mình lần trước, có thể nhìn ra được một vài manh mối, con hàng này vẫn luôn che giấu mình như đám con gái yểu điệu nhưng lại có thêm sự oán giận của oán phụ nơi khuê phòng, lần thị uy và trào phúng trước đó đối với mình đó lại phô bày loại tâm thái này một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng thật đáng tiếc, sự chênh lệch giữa mình và cậu ta chỉ có càng lúc càng lớn.

Nếu nói Tô Bạch là tu hú chiếm tổ, vậy thì cơ thể này, thân phận này, thực ra đã sớm bị hắn sống ra phong cách của mình rồi, mà hàng thật như cậu ta chỉ biết luôn luôn, mãi mãi, thậm chí là vĩnh viễn tiếp tục dán mác hàng giả.

Có khả năng, cũng chính vì sự bất đắc dĩ và tức giận của hiện tại đó, mới thúc đẩy cậu ta lần trước không nhịn được mà nhảy ra tìm cảm giác tồn tại một phen.

Chương 958 Cái Hố Của Cát Tường 2

“Tôi rất mong đợi, lần sau cậu lại không nhịn được nữa mà tiếp tục nhảy ra.” Tô Bạch phun ra một vòng khói, khóe miệng mang theo nụ cười và bảo: “Cũng rất mong đợi, người tối nay gặp ở bữa tiệc thật sự là cậu.”

Khi ba người trở về nhà lão Phương, đã là ba giờ sáng, thời sự ngày mai chắc hẳn sẽ có bản tin tiểu khu nào đó đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, cũng may nhân viên phòng cháy đã kịp thời tới nơi khống chế ngọn lửa, đồng thời còn có hàng xóm nhiệt tình kịp thời thông báo cho những hộ gia đình gần đó, tránh xuất hiện thương vong.

Sau khi ba người trở về, cũng nhanh chóng nghỉ ngơi, dù sao thì ngày hôm nay thực sự có chút bận rộn, ngay cả bộ não vốn được mập mạp mang về, định làm bữa khuya, nhưng tạm thời cũng lười chẳng muốn nấu, cứ cất đi trước rồi ngày khác lại ăn sau.

Ngày hôm sau gần đến giữa trưa, Tô Bạch mới mở mắt, nằm trên giường duỗi thắt lưng.

Có lẽ, cũng vì ở trong nhà lão Phương, có trận pháp bảo vệ, bên cạnh còn có hòa thượng, mập mạp, Gia Thố và Cát Tường ở đây, lại có thể ngửi thấy mùi sữa thơm nức trên người con trai mình, dưới các loại điều kiện này, mình mới có thể chìm vào giấc ngủ sâu thật sự.

Tóm lại, một giấc ngủ này quả thực rất thoải mái, khi tỉnh lại, thằng bé đang ở bên cạnh Tô Bạch chơi xếp gỗ một mình.

Trên giường lồi lõm không bằng phẳng, xếp gỗ hiển nhiên khó mà chồng lên được, mỗi lần hơi cao một chút đều sẽ đổ, nhưng thằng bé lại chơi đến vui vẻ không biết mệt, rõ ràng còn rất hứng trí.

Ngay khi Tô Bạch tỉnh lại, thằng bé lập tức bò đến bên cạnh hắn, hai cái chân nhỏ trắng nõn đạp lên chăn, hai tay ôm cổ Tô Bạch, cọ gương mặt mềm mại của mình vào lòng hắn.

Trong lòng Tô Bạch đột nhiên thấy đau, dường như từ rất lâu cho tới nay, thứ mà mình có được từ trên người đứa trẻ này còn nhiều hơn thứ mà mình cho thằng bé.

Đứa trẻ này cho mình sự yên vui, khiến mình giữ lại một chút mềm mại đơn thuần cuối cùng ở tận trong đáy lòng, mà mình đối với nó, có đôi khi thực sự trông có hơi không có trách nhiệm.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân thằng bé vẫn luôn rất hiểu chuyện.

Tô Bạch xoa đầu của thằng bé, nhìn gương mặt đáng yêu thật cẩn thận.

“Con là con trai của Tô Bạch, con tên là Tô Vũ Hiên.”

Tô Bạch nói một cách rất nghiêm túc, bởi vì hắn nghĩ đến trong thế giới chuyện xưa lần trước, đích thân mình đã quyết định số phận của Huyết Thi và cả sự luân hồi nực cười đó, nếu nói trong lòng không có một chút dao động nào, vậy cũng là chuyện không có khả năng.

Nhưng, cho dù con từ nơi nào tới, cho dù thân phận thực sự của con là gì, cho dù Cát Tường quan tâm con như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì đi chăng nữa, thì cha vẫn nhận định con là con trai cha.

“Meo.”

Một tiếng mèo kêu truyền tới từ dưới giường, Tô Bạch nhìn thấy Cát Tường đang đảo trắng mắt với mình, rõ ràng là đang nói tên thiểu năng này vừa mới dậy đã phát bệnh thần kinh gì rồi.

"Rửa mặt chưa?" Tô Bạch nhìn về phía Cát Tường, ý là hỏi thằng bé đã rửa mặt hay chưa.

Cát Tường gật đầu, những việc này trước đây Tô Bạch cũng thường làm, giúp thằng bé rửa mặt, tắm rửa gì đó, nhưng bây giờ hắn cũng rất ít làm, trên cơ bản đều được Cát Tường lo hết, trừ phi thi thoảng Tô Bạch bộc phát tình cha như núi, dẫn thằng bé đi tắm chung một lần.

Tô Bạch ôm thằng bé dậy, rồi đi ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách, mập mạp rõ ràng cũng vừa mới tỉnh lại, đang bưng bát mì ăn "xì xụp xì xụp", thấy Tô Bạch tới, anh ta nói: "Đại Bạch, hôm qua tôi đã dùng một pháp trận nhỏ ở trong nhà để phong bế đám rêu xanh và bộ não đó, kết quả buổi chiều rời giường nhìn thấy, phát hiện ra hai thứ đó đã mất tăm rồi."

"Mất rồi?" Phản ứng đầu tiên của Tô Bạch là bị trộm, nhưng nghĩ lại cũng không có khả năng mấy, rốt cuộc là ai mới có thể vào nơi này trộm thứ đó chứ? Cho dù là thính giả cao cấp, thì muốn lẻn vào nơi này trộm đồ một cách im hơi lặng tiếng cũng không có tính khả thi cho lắm.

Nhưng sau đó, Tô Bạch lại phát hiện ra tâm trạng của mập mạp vô cùng ổn định, lại càng khiến hắn không chắc chắn hơn, với tính cách thần giữ của nổi tiếng của của anh ta, hôm qua lăn lộn lâu như vậy mới mang được hai chiến lợi phẩm về mà còn bị trộm, làm sao con hàng này có khả năng còn ngồi ở nơi này ăn mì một cách thảnh thơi ung dung được?

Phát sốt rồi sao?

Mập mạp liếc mắt nhìn Tô Bạch với vẻ hơi bất đắc dĩ, đặt bát mì xuống, rồi thở dài một hơi, nói với vẻ hơi rối rắm: "Hỏi con mèo nhà cậu ấy, người bên ngoài không có khả năng làm đâu, tôi và hòa thượng cũng không cần thiết phải làm thế, mà cậu và Gia Thố lại không hiểu về pháp trận, cũng chỉ có con mèo nhà cậu mới có thể làm được thôi, lúc đầu khi bày lại pháp trận, con mèo nhà cậu đảm đương làm mắt trận, nó có thể mở toàn bộ pháp trận và cấm chế trong ngôi nhà này."

Rất dễ nhận thấy, mập mạp đã sớm đoán ra được là ai làm, nhưng cũng không vì vậy mà nổi nóng gì.

"Mày cuỗm hai thứ đó đi đâu rồi." Tô Bạch nhìn về phía Cát Tường và hỏi.

Cát Tường liếc mắt nhìn mập mạp với vẻ không thân thiện cho lắm, ý bảo tên béo này lại dám cáo trạng mình, mập mạp giả vờ không nhìn thấy mà húp nước mì.

Sau đó, Cát Tường bước tới trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, duỗi móng vuốt ấn lên trên cửa sổ.

Tô Bạch ôm thằng bé đi qua, mập mạp cũng vội vàng đặt bát đũa xuống, đi theo cùng, bản năng thôi, anh ta cũng biết Cát Tường không có khả năng lén ăn sạch bộ não và đám rêu xanh đó, tính làm màu của con mèo này vẫn luôn rất cao, cũng sẽ không làm ra chuyện mà mèo nhà thường làm là thích ăn vụng.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là vườn hoa, trong này, có một cái hố mới được đào, một đám rêu xanh đã bị chôn trong hố như vậy, đồng thời, bộ não đó thì lại bị giẫm nát phủ khắp xung quanh.

Mập mạp nhổ toẹt một bãi nước bọt, nhìn Cát Tường ở dưới chân với vẻ có hơi không dám tin tưởng.

"Mày trồng nó xuống đấy sao?"

Chương 959 Nịnh Nọt Phát Thanh 1

"Có thể mọc lên được sao?" Mập mạp nói với vẻ hơi lo lắng: "Lỡ như không mọc ra được, vậy chẳng phải là thiệt quá rồi à?"

Tuy rằng anh ta rất mong chờ có thể mọc ra một chút, như vậy sau này mỗi lần ra ngoài đối phó với người ta hoặc là khi tiến vào thế giới chuyện xưa đều có thể ngắt một ít mang theo bên người mình, hiệu quả cũng không kém hơn quyển trục ma pháp đâu, hơn nữa cho cá không bằng cho cần câu, nếu cái thứ này có thể sinh trưởng với số lượng lớn, vậy thì sảng khoái quá rồi.

Lúc này, hòa thượng cũng bước vào trong phòng khách, thấy Tô Bạch, mập mạp đứng trước cửa sổ sát đất, anh ta cũng bước qua, liếc mắt nhìn cũng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả mập mạp thực ra cũng đã có thể nhìn ra được, nên hiển nhiên hòa thượng cũng sẽ không rối rắm trong lòng bao nhiêu, bộ não ngược lại cũng chỉ cầm về để chuẩn bị làm bữa khuya cho mọi người mà thôi, trên cơ bản có thể tẩm bổ tinh thần lực một chút, công hiệu thực ra cũng sẽ không lớn cho lắm, đám rêu xanh đó, hiển nhiên có hiệu quả khả quan, tuy rằng khi ấy Tô Bạch là do bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng có thể trong nháy mắt phá vỡ cơ thể của hắn đồng thời còn ảnh hưởng đến tâm thần của hắn, đã được tính là thứ không tệ rồi, nhưng số lượng đó lại quá ít ỏi, cho dù Cát Tường dùng vuốt mèo đào hố trồng chúng xuống, sau này không có kết quả, cũng không tính là tổn thất lớn gì.

Còn nữa, giữa được và mất chính là mối quan hệ phụ trợ nhau, muốn có được, thì phải học cách mất đi nhất thời đã, đạo lý này, mập mạp và hòa thượng đều hiểu.

Chỉ là bây giờ hòa thượng dường như trông có vẻ hơi cảm tính hơn so với quá khứ một chút, mở miệng hỏi: "Cũng không biết, sau mười năm, hai mươi năm, căn nhà này sẽ được những người nào đó tiến vào, đến khi ấy, có khả năng nơi này cũng sẽ mọc ra một cây đại thụ rợp bóng mát đi."

Một cây đại thụ?

Mọc đầy loại rêu xanh này?

Rợp bóng mát?

Excuse me?

Con mẹ nó anh đang đùa tôi đấy à?

Dưới bóng râm mát mẻ mà cái thứ này tạo ra, một cơn gió thổi tới, không phải mọi người sẽ trực tiếp cùng nhau tan chảy thành phân bón hay sao?

Mập mạp nhìn hòa thượng với ánh mắt hôm nay anh uống lộn thuốc à?

Tô Bạch nở nụ cười, bảo: "Trong sân có cây sơn trà, năm vợ ta mất đã tự tay trồng xuống, nay đã cao vút tươi đẹp thay."

Đây là một đoạn thoại cuối cùng trong "Hạng Tích Hiên Chí" của Quy Hữu Quang, phổ biến rộng rãi, được dùng để tượng trưng cho một loại tâm tư hồi tưởng cảnh còn người mất về người vợ đã khuất, ở đây, lại thể hiện một loại hồi tưởng đối với mình.

Bởi vì giống như hòa thượng đã nói, mười năm sau, hai mươi năm sau, có khả năng đám người mình đều đã chết rồi, chỉ là không biết, sau này nếu còn có thế hệ sau sau, các thính giả đời sau xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn tiến vào ở trong

nhà lão Phương, nhìn thấy thực vật này sinh trưởng, mừng thầm mình đã nhận được một đạo cụ đáng sợ, nhưng liệu có nghĩ tới năm đó là những người nào đó đã từng ở nơi này trồng chúng xuống hay không?

Loại cảm giác này, cũng tương tự với Huân Nhi chọn sẵn mộ bia san sát nhau cho ba người bọn họ trước đó.

"Hai người các cậu đều đủ rồi đó." Mập mạp nhún vai, biểu cảm tôi không thể chịu nổi các cậu nữa: "Sáng sớm đã tạo bầu không khí cằn cỗi rồi."

Lúc này, di động của Tô Bạch vang lên, là lời mời gọi audio wechat mà Giải Bẩm gửi tới.

Tô Bạch nhấn vào nút nghe.

"Alo."

"Người bận rộn, lần trước đã đồng ý giúp tôi, giờ rảnh chưa?"

Lần trước, trước sự việc cục thịt ở trạm nhà ga, Giải Bẩm đã từng nói với mập mạp và Tô Bạch chuyện đi tới tầng hầm biệt thự của Lương Sâm, giúp anh ta giải phong ấn phân thân của ông chủ nhà mình, chỉ là sau chuyện đó, Tô Bạch vẫn luôn bận rộn, không phải tiến vào thế giới chuyện xưa của mình thì chính là tiến vào thế giới chuyện xưa của Huân Nhi, cứ như vậy mà trì hoãn dần.

"Ông chủ của anh vẫn chưa trở về Thượng Hải sao?" Tô Bạch hỏi, theo lý mà nói, chuyện trạm xe lửa đã qua lâu như vậy rồi, Lương Sâm chắc hẳn nên trở về rồi mới đúng.

"Vẫn chưa, anh ta đang chuẩn bị cho thế giới chuyện xưa sau, người vẫn còn ở Đông Bắc, có khả năng đã phát hiện ra thứ gì đó trong rừng hoang Đông Bắc, nếu anh ta về rồi, tôi cũng không dám nhắc chuyện này với cậu."

Lời Giải Bẩm nói chính là sự thật, nếu Lương Sâm đã trở về Thượng Hải, Giải Bẩm hiển nhiên không có khả năng lén lút ra tay với phân thân đã phong ấn tốt của Lương Sâm, về phần tại sao Giải Bẩm cố chấp muốn "hại" ông chủ của mình, theo quan điểm của Tô Bạch, chắc hẳn là xuất phát từ "yêu" đi.

Nhìn thấy ông chủ mà mình vẫn luôn tự hào coi là mục tiêu cuộc sống của mình, lại sợ hãi như vậy trước mặt Phát Thanh, lại chùn chân như vậy, thê thảm như vậy, có khả năng, điều này khiến Giải Bẩm rất khó chịu.

Dù sao thì cho dù là trong cuộc sống hiện thực trước mắt hay là trong kiếp sống thính giả, thì Lương Sâm đều là đại ca của anh ta, cũng được tính là một nhân vật giống như người hướng dẫn, nhưng có khả năng chính bởi vì nhìn thấy loại trò hề đó của người hướng dẫn của mình, cho nên mới nghĩ đến cho Lương Sâm "trở về hình tượng trong lòng mình", giải phong ấn phân thân của Lương Sâm, để anh ta không có cách nào tiếp tục áp chế thực lực của mình được nữa, rất nhanh sẽ bị Phát Thanh chú ý và để tâm đến, chỉ cần ở trên quyền sổ nhỏ của Phát Thanh, trên cơ bản toàn bộ mọi chuyện cũng không thể để Lương Sâm không đi đối mặt.

"Ngày mai nói sau nhé." Tô Bạch đáp.

"Hôm nay không được sao?" Giải Bẩm nói với vẻ hơi ngạc nhiên: "Bây giờ tôi đang trên đường cao tốc, sắp đến nhà cậu rồi, vốn còn định trực tiếp quẹo vào đấy luôn."

"Tối nay tôi có hẹn rồi." Tô Bạch đáp.

"Ha ha, vậy không làm phiền nữa, ngày mai thì ngày mai vậy."

Chương 960 Nịnh Nọt Phát Thanh 2

Tô Bạch đột nhiên nổi lên một suy nghĩ, nói: "Đi chung được không?"

"Buổi hẹn của cậu, kêu tôi đi làm gì?" Giải Bẩm có hơi bất ngờ, đáp: "Trong giới người bình thường hay trong giới thính giả?"

"Trong giới người bình thường." Tô Bạch không che giấu.

"Ha ha." Giải Bẩm cười khổ hai tiếng, ý tứ đã rất rõ ràng.

"Nhưng rất có khả năng sẽ xuất hiện người không ngờ tới."

"Không ngờ tới đến mức nào?" Giải Bẩm hỏi có hơi qua loa, anh ta cho rằng Tô Bạch đang giới thiệu một nhân sĩ đặc biệt trong những người bình thường hoặc là nhà nghệ thuật gì đó cho anh ta, nhưng anh ta thật sự không có hứng thú đối với chuyện này.

"Một người có thể lẩn tránh sự truy lùng của Phát Thanh." Tô Bạch nói.

Vừa dứt lời, Tô Bạch nghe thấy tiếng hô hấp ngưng lại ở phía bên kia điện thoại, đồng thời, hắn còn cảm giác được sắc mặt của hòa thượng và mập mạp ở bên cạnh mình cũng thay đổi.

"Giống như Huyết Thi sao?" Giải Bẩm lại hỏi: "Có chút, có chút hóc búa đây nhỉ."

Rõ ràng, Giải Bẩm thật sự không muốn nhảy vào loại hố như Huyết Thi chút nào, ngày trước, con hàng này ở Thiểm

Tây đã giết chết toàn bộ thính giả có thâm niên, kiến cho toàn bộ giới thính giả phương tây như lâm vào đại địch, bầu không khí cũng vì vậy mà thay đổi, thực ra mọi người cũng đều cảm thấy may mắn, cũng may mà người đó không chạy vào thành phố của mình, bằng không mình có khả năng cũng thật sự khó mà sống sót được.

“Huyết Thi so với bà ta chỉ là một đứa trẻ mà thôi.” Tô Bạch dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Ít nhất thì bà ta đã thành công, còn Huyết Thi thì thất bại.”

Hai mươi phút sau, trên ghế sô pha trong phòng khách nhà lão Phương có năm người đang ngồi.

Giải Bẩm bưng một tách cà phê hòa tan, trong tay hòa thượng bưng chén trà, Gia Thố xoay đồng tiền cổ trong tay, trước mặt mập mạp đặt một ly coca, còn Tô Bạch thì châm một điếu thuốc.

Vừa rồi, Tô Bạch đã kể lại đầu đuôi toàn bộ sự việc một lần.

Mập mạp biết chuyện này, nhưng cũng không kỹ càng như vậy, hòa thượng và Gia Thó cũng đã hơi nghe qua, còn Giải Bẩm thì hoàn toàn không biết.

“Ha ha, lần này tôi xem như đã được mở mang tầm mắt rồi, đã từng thấy cậu ấm nhà giàu, cũng đã từng thấy con cháu quyền quý, vậy mà lại ở đây lại kêu tôi đi gặp một thính giả đời thứ hai.” Giải Bẩm trêu chọc.

“Xét về mặt ý nghĩa nghiêm túc, thì tôi cũng không phải là con trai của bọn họ, mà chỉ là một kẻ vẫn luôn ở trong cơ thể của con trai bọn họ.” Tô Bạch giải thích.

“Không có gì khác biệt.” Giải Bẩm lắc đầu: “Cơ thể này, có khả năng trước đây không phải là của cậu, nhưng nếu cậu đã nói khoảng tầm bảy tuổi đã đổi qua, đại khái hai mươi ba tuổi

mới tiến vào thế giới chuyện xưa, trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa, thời gian cậu ở trong cơ thể này thực ra còn nhiều hơn chủ nhân gốc của nó rất nhiều năm, lại thêm sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa, cậu đã cải tạo và cường hóa cơ thể này, cậu đã sớm đóng dấu ấn thuộc về cậu rồi. Đây chính là cơ thể của cậu, mà tên của cậu chính là Tô Bạch."

"Cảm ơn lời khích lệ của anh." Tô Bạch gẩy tàn thuốc, nhưng lúc này, hắn cũng không cần khích lệ, nếu ngay cả một điểm này mà hắn cũng không nghĩ rõ được, vậy bây giờ hắn cũng sẽ không ngồi ở đây.

Lúc mới đầu khi mới biết tướng sự việc, Tô Bạch quả thực có loại cảm giác thế giới quan của mình đã sụp đổ, đồng thời cũng nghi ngờ ý nghĩa tồn tại của mình, nhưng hắn là một người cực kỳ cực đoan, lại là một người bệnh tâm thần, chuyện này dường như cũng trở thành một loại thuốc hay giải độc cho hắn. Có đôi khi, người bình thường, thậm chí là thính giả cũng khó chấp nhận được sự thật, Tô Bạch cũng là sau một trận suy diễn sai, mới từ từ khôi phục lại trạng thái bình thường, về điểm này, mập mạp có kinh nghiệm nhất, nửa ngày trước còn đang an ủi đại Bạch, mà nửa ngày sau đã phát hiện ra đại Bạch lại giống như một người không có chuyện gì.

"Cho nên ý của cậu ta là kêu chúng tôi giúp cậu, ngay khi cậu đến nơi hẹn, chúng tôi sẽ bày trận ở gần đó, bắt mẹ cậu lại, ồ không, xin lỗi, là tóm được manh mối về người phụ nữ đó?" Giải Bẩm hỏi.

"Chỉ sợ các anh không đồng ý." Tô Bạch nói.

"Đồng ý, sao có thể không đồng ý được!" Giải Bẩm đáp một cách rất kiên quyết.

"Ha ha, đại Bạch, uống cốc coca này đi, chúng ta là bạn bè cơ mà, bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau." Mập mạp đứng dậy, vỗ vào vai của Tô Bạch một cách rất thân thiết: "Trước đây

cậu cũng không nói chuyện này cho tôi biết, thế này cũng quá xa cách rồi đấy.”

Hòa thượng đặt tách trà xuống, Gia Thố cũng không xoay đồng tiền cổ nữa, hai người đều mỉm cười, rõ ràng, bọn họ cũng quyết định tham gia.

“Huyết Thi ngày trước đó.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Huyết Thi và người phụ nữ đó khác nhau, sự khiếp sợ, khủng khiếp và mối đe dọa từ Huyết Thi đối với chúng ta, là chân thực, là thứ chúng ta có thể cảm giác được.” Giải Bẩm giải thích: “Cho nên nếu kêu chúng tôi đối đầu với loại người như Huyết Thi, chúng tôi thật sự thiếu hứng thú, bởi vì chúng tôi đều muốn tiếp tục sống, nhưng người phụ nữ đó rõ ràng đáng sợ và cao minh hơn Huyết Thi nhiều, cũng chính vì bà ta đứng ở nơi cao hơn, cao đến mức chúng tôi đừng nói là sờ đến, ngay cả ngửa đầu lên cũng không nhìn thấy được. Cho nên, chúng tôi mới có dũng khí đi động vào râu hổ.”

“Còn nữa?” Tô Bạch biết bọn họ còn có một lý do chưa nói.

“Khà khà.” Lúc này, mập mạp cười bảo: “Chỉ cần chúng tôi phát hiện ra một chút manh mối nào đó, cho dù là một manh mối nhỏ như móng tay, vậy thì Phát Thanh cũng sẽ biết, còn nhớ chuyện Huyết Thi lần trước chứ, thông qua miệng tôi gọi cái tên “Diệp Tư”, Phát Thanh mới xác nhận được thân phận của anh ta.

Nếu chúng tôi có thể phát hiện ra một chút manh mối, cho dù là bắt được mặt bên mơ hồ của người phụ nữ đó, vậy thì điều này cũng tương đương với giúp Phát Thanh một việc lớn, so với phần lớn nhiệm vụ hiện thực, thì nó có hiệu quả nịnh nọt Phát Thanh hơn nhiều!”

Chương 961 Mập Mạp Trung Thành Của Mày Bị Nhốt Lại Rồi 1

"Ấn tượng tốt này cũng không dễ có được cho lắm đâu." Tô Bạch nhắc nhở, trên thực tế đây đúng thực là một loại nhắc nhở, bởi vì cho dù Tô Bạch có dùng từ ngữ đi miêu tả thế nào, thì có khả năng đám người mập mạp cũng không thể hiểu về sự khủng khiếp của người phụ nữ đó một cách sâu sắc bằng mình.

"Cũng vì không dễ có, cho nên mới muốn thử." Mập mạp nói, sau đó anh ta nhìn xung quanh: "Dùng cách so sánh khác đi, trên một vài nền tảng phát sóng trực tiếp, thường phát sóng chơi mấy trò thám hiểm nhà ma gì đó, cũng đều là tìm tòa nhà tối tàn ít người ở một chút, hoặc là nơi không có người ở tiến vào, rồi tản bộ xung quanh, tạo dựng bầu không khí mà thôi, nếu như anh ta thật sự biết ở trong này có khả năng có quỷ hại chết người, vậy anh ta còn dám tiến vào phát sóng trực tiếp nữa chắc?"

"A di đà phật, có lý, quả thực giống như mập mạp đã nói." Hòa thượng phụ họa, bảo: "Chính vì người phụ nữ đó đáng sợ hơn Huyết Thi quá nhiều, đến ngay cả Phát Thanh cũng không lần ra được vết tích, cho nên chúng tôi mới có suy nghĩ đi thử một chút, nếu thật sự có loại uy hiếp trực diện tương tự với Huyết Thi đó, vậy chúng tôi ngược lại không dám đi thử."

Gia Thố gật đầu.

“Ồ, tóm lại các anh đều tham gia hết.” Tô Bạch trêu chọc: “Được rồi, tự các anh vạch kế hoạch đi, tuy rằng rất có khả năng cuối cùng ngay cả cọng lông cũng không bắt được, nhưng chung quy, đây cũng là một chuyện rất có tính khiêu chiến.”

“Nếu không phải có cuộc hẹn tối nay, chúng ta có thể điều động nhiều sức mạnh hơn.” Giải Bẩm có hơi nghi ngờ nói: “Tôi và người quản lý trên diễn đàn cũng có chút quen biết, thông qua diễn đàn, có thể liên hệ với một vài thính giả có thân phận và thực lực thích hợp để tham gia hành động cùng, đến khi ấy tỷ lệ thành công ít nhất cũng lớn hơn một chút.”

“Nghĩ nhiều rồi, đông người, ngược lại sẽ không thú vị.” Mập mạp phản bác một cách không hề nể mặt: “Dù sao thì đây cũng là chuyện riêng của bản thân đại Bạch, mấy người chung ta gom lại nơi này sờ lần sờ mò đã là cực hạn rồi, nếu lại gọi thêm nhiều người tới, ngược lại cũng không thích hợp.”

“Được rồi.” Tô Bạch dụi tắt đầu lọc vào gạt tàn: “Tự các anh lên kế hoạch đi, ngược lại, vị trí khách sạn tôi cũng đã nói cho các anh rồi, nên bày trận thế nào thì bày như thế, nên có biện pháp dự phòng gì thì có biện pháp dự phòng đấy, tôi đi thay quần áo trước đây, dù sao lần đầu gặp em rể mình, cũng phải chỉnh trang một chút.”

“Đợi đã, Tô Bạch, tôi vẫn còn một nghi vấn.” Giải Bẩm mở miệng hỏi: “Nếu em rể đó của cậu che giấu rất kỹ, vậy cậu làm thế nào xác nhận được thân phận của cậu ta?”

Tô Bạch vừa đi về phía phòng ngủ vừa phất tay: “Cuối cùng đăng nào chẳng phải giết, còn cần thăm dò những cái khác làm gì.”

Những người khác lập tức sững sờ.

Trong phút chốc, bọn họ mới ý thức được sâu sắc, cho dù ngoài mặt Tô Bạch thoạt nhìn bình tĩnh biết bao, nhưng thực tế, hắn để tâm vào chuyện này hơn so với trong tưởng tượng của bất cứ người nào, thậm chí một loại tâm trạng tức giận đó, đã sớm khiến hắn ra quyết định thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Tuy rằng cái này rất phù hợp với logic chủ nghĩa vị kỷ của thính giả, những vẫn luôn không được tính là phong cách của Tô Bạch.

Lái con Audi của mập mạp, Tô Bạch tới trước cửa khách sạn, lần này trong túi ngược lại cũng đựng chút tiền, sau khi đưa tiền boa cho nhân viên giúp mình đỗ xe, còn mình thì lại tiến vào trong thang máy dưới sự hướng dẫn của một bồi bàn khác.

Đối diện với tấm gương trong thang máy, Tô Bạch chỉnh lại cổ áo của mình một chút, vốn dĩ hắn muốn mặc tây trang, nhưng nghĩ lại vẫn bỏ đi, dù sao mình trong ấn tượng của dì út và em họ cũng là một kẻ nghèo túng làm ăn thất bại, nếu còn mặc tây trang phẳng phiu đến chỗ hẹn, hai người phụ nữ đối với mình thực sự rất tốt đó, có khả năng sẽ cảm thấy bọn họ mời Tô Bạch tới chỗ hẹn, trên thực tế là mang tới áp lực rất lớn cho hắn, rõ ràng nghèo túng còn muốn mặt mũi.

Cho nên, Tô Bạch cũng mặc đồ bình thường trong ngày thường của mình, thực ra đã quá lâu rồi không mặc tây trang, giờ lại mặc tây trang, ngược lại có hơi không quen.

Tuy rằng Tô Bạch đã sớm hạ quyết tâm phải giết chết tên được gọi là em rể đó, nhưng hắn vẫn để ý đến cảm giác của em họ và dì út mình như cũ, tuy rằng người mà hắn muốn giết là con rể và chồng bọn họ, nhưng Tô Bạch cảm thấy hai chuyện này cũng không ảnh hưởng, cũng không đối lập với nhau.

Khả năng, đây cũng là một điểm mà lúc đầu Sở Triệu không chịu được nhất ở hắn, nhưng hắn cũng không định thay đổi.

“Quý ngài, phòng 606 ở phía trước, ngài còn cần gì nữa không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Chúc ngài thưởng thức bữa tối vui vẻ.” Bồi bàn lùi ra một cách rất lễ phép.

Tô Bạch bước tới trước cửa phòng bao, rồi gõ cửa.

“Là anh họ tới sao?” Người mở cửa là em họ.

“Anh họ, mau vào đi.”

Trong phòng bao, chỉ có em họ của mình, mà không thấy dì út và người gọi là em rể kia đâu.

Em họ giải thích: “Mẹ em đi tới bệnh viện thăm một người bạn, vị đó nhà em cũng lái xe đưa bà ấy đi, cũng sắp qua đây rồi, em ở đây trước đợi anh họ anh đó, xin lỗi anh nhé.”

“Không sao.” Tô Bạch nở nụ cười, ngồi xuống.

Nơi này là tầng sáu, dựa sát cửa sổ, bên dưới là phố đi bộ, ánh đèn rực rỡ, quả thực là một nơi rất tốt để dùng bữa.

“Anh họ, anh thích ăn gì?” Em họ đưa thực đơn tới và nói: “Anh em mình gọi món trước đi.”

“Anh không kén ăn đâu.” Tô Bạch nhún vai, ý bảo mình sao cũng được.

“Vâng.”

Chọn món ăn xong, phục vụ viên tiến vào rót rượu.

Trong phòng bao, vẫn là Tô Bạch và em họ.

Chương 962 Mập Mạp Trung Thành Của Mày Bị Nhốt Lại Rồi 2

“Chuyện vòng cổ lần trước, em đã hỏi anh ấy rồi, anh ấy nói anh ấy chỉ mua từ một người bạn bán đồ ngọc ở Myanmar mà thôi, chỉ cảm thấy chúng đẹp, cũng không ngờ lại có hại đối với cơ thể.”

“Nếu em rể không làm trong ngành này, hiển nhiên sẽ không hiểu lề lối trong ngành, không thể trách cậu ta.”

“Vâng, chỉ có thể mong lần sau anh ấy mang não đi là tốt rồi.” Em họ nói chuyện ngược lại cũng khá tùy tiện, rõ ràng tuy không tiếp xúc với Tô Bạch nhiều cho lắm, nhưng vẫn coi hắn là người trong nhà mình.

Huống chi trước đó, vào ngày lễ ngày tết Tô Bạch vẫn sẽ gửi một ít quà tới cho em gái và dì út của mình, quà cáp giá trị xa xỉ, nên phần ấn tượng này, thực ra đã sớm gieo xuống, hơn nữa cho dù là dì út mình hay là em họ cũng không tính là người phụ nữ nông cạn tham tài, cũng vì vậy, cho dù bây giờ Tô Bạch ở trong mắt bọn họ đã “nghèo túng”, nhưng bọn họ vẫn đối xử với hắn và những mối quan hệ thân thiết với bọn họ khá chân thành như cũ.

Chỉ có điều, hắn có hơi không xác định được, phải bao lâu nữa thì bọn họ mới tới, đối với bữa tối này, hắn thật sự có chút mong đợi.

Trong hành lang bệnh viện, mập mạp còn đang vừa nhai kẹo cao su, vừa đứng ở cửa sổ trên tầng, vừa hít khí trời, bởi vì

nguyên nhân giường bệnh trong bệnh viện đã chật kín, cho nên ngay cả vị trí hành lang cũng đều được xếp kín giường bệnh, rất nhiều người không có giường bệnh, chỉ có thể tạm thời nằm trên giường bệnh trong hành lang trước, điều hòa ở chính giữa mở với hiệu suất lớn, cho nên trong này cũng không cảm thấy lạnh cho lắm, nhưng lại mang đến cho người một loại cảm giác thật buồn.

Mùi cơ thể của con người lại thêm mùi thuốc và bầu không khí buồn bực, quả thực khiến người cảm thấy rất không thoải mái.

"Sao vẫn chưa ra nhỉ?"

Mập mạp nói với vẻ có hơi khó hiểu, bắt đầu từ chiều, anh ta đã đợi dì út nhà Tô Bạch ở bên ngoài nhà bà ấy, sau đó nhìn thấy dì út của Tô Bạch ngồi lên vị trí ghế phụ lái của chiếc Sedan màu đen, rồi đi đến bệnh viện này, mập mạp hiển nhiên vẫn luôn đi theo, chỉ là bọn họ đã tiến vào bệnh viện sắp được một tiếng rồi, quá trình khám bệnh chắc hẳn đã sớm kết thúc rồi mới đúng.

Về phần người đàn ông mặc áo lông màu đen, bên dưới mặc quần bò, đi cùng dì út của Tô Bạch, mập mạp vẫn chưa tìm được góc mặt chính diện của anh ta, dường như trong lúc vô tình, đối phương luôn có thể tìm được một góc khuất để che giấu mình.

Điều này khiến tính cảnh giác của mập mạp nâng lên.

Cơ mà bọn họ tiến vào phòng bệnh một tiếng cũng lâu quá rồi đấy.

Mập mạp cầm di động lên, đang định gửi tin nhắn vào trong nhóm wechat, ý bảo tính khả năng thành lập mục tiêu rất cao, ngược lại, cho dù con hàng này có phải là thật hay không, là người bình thường hay là Tô Bạch về mặt ý nghĩa chân

chính, ngược lại, đại Bạch cũng dự định xử anh ta, nên mập mạp cũng không có gánh nặng tâm lý nào hết.

"Ồ, tín hiệu đâu?"

Mập mạp phát hiện ra di động của mình hoàn toàn không có tín hiệu.

Anh ta có hơi buồn bực và nóng nảy, dứt khoát trực tiếp đi đến cửa phòng bệnh, anh ta vốn muốn giả bộ vô tình đi qua để nhìn vào bên trong, bởi vì trên cửa phòng bệnh đều có cửa sổ, ngược lại có thể từ bên ngoài nhìn vào một chút tình hình ở bên trong, chỉ là ngay khi mập mạp đi đến bên cửa, đột nhiên ngửi được một mùi máu tươi cực kỳ nồng nặc.

"Mẹ nó!"

Anh ta cũng bất chấp những thứ khác, mà trực tiếp đẩy cửa ra.

"Rầm!"

Cửa bị đẩy ra, nhưng bên trong không có lấy một bóng người, giường bệnh sạch sẽ như mới, nơi này cũng giống như vừa mới hoàn toàn được dọn vệ sinh, không để lại một chút vết bụi nào, sạch sẽ đến mức khiến người có loại cảm giác không thoải mái.

Người đâu?

Mập mạp nhanh nhạy cảm giác được chuyện có hơi không thích hợp, lập tức chuẩn bị lùi lại, lại phát hiện ra phía sau mình cũng là một phòng bệnh, cách bày trí giống hệt như ở trước mặt, sạch sẽ đến mức khiến người khó thở.

Lúc này, hành lang ở giữa, cũng biến mất một cách im hơi lặng tiếng.

Nói cách khác, lúc này, trên cơ bản, mập mạp cũng đã xem như bị nhốt ở nơi này.

Anh ta hít thở sâu hai lần, anh ta biết, chuyện này trở nên vô cùng thú vị rồi đây.

Đây là đối phương dự định đánh đòn phủ đầu đây mà.

Mập mạp quỳ trên mặt đất, vừa quan sát hoa văn của gạch men, vừa vẽ ra một vài đường nét trong đầu mình, đồng thời, một loại cảm giác hứng thú thấp thoáng nổi lên trong đầu anh ta.

Đây có tính là so chiêu với người phụ nữ đáng sợ đó không?

Ha ha, thật sự khiến người hưng phấn đấy.

Chỉ có điều, nửa tiếng qua đi, trên trán mập mạp chảy ra rất nhiều mồ hôi, anh ta có thể xác nhận pháp trận phong ấn này được bày ngay trên hoa văn của gạch men.

Nhưng cho dù trong đầu mình có mô phỏng thế nào, cũng vẫn không có cách nào nắm được quy tắc của trận pháp này, điều này có nghĩa đối với mình mà nói, trình độ hiểu biết về trận pháp của đối phương, đã hoàn toàn đến mức biến mục nát thành thần kỳ.

Trận pháp đơn giản ở trước mặt anh, anh có thể nhìn rõ, nhưng lại rất khó phá giải.

Mập mạp duỗi tay, lau mồ hôi trên trán mình, giống như học sinh trong trường thi bị một câu hỏi ngăn trở rất lâu, thời gian kiểm tra không còn lại bao nhiêu nữa, mình lại vì chướng ngại vật này mà trì hoãn quá lâu, vẫn còn hơn phân nửa trang vẫn chưa kịp làm.

Trong phút chốc, mập mạp dứt khoát ngồi thẳng xuống đất, một nắm tay đấm thẳng xuống nền, anh ta có hơi cam chịu, cũng có hơi khó xử, sau đó, anh ta thậm chí còn kêu một tiếng với xung quanh: “Phát Thanh, Phát Thanh, nghe được thì đáp

lời, mập mạp trung thành của mày bị nhốt rồi, mập mạp trung thành của mày bị nhốt lại rồi.”

Chương 963 Trong Nhà Chưa Tỏ Ngoài Ngõ Đã Tường 1

Mập mạp la hét rất lâu, phát hiện ra vẫn không có tiếng động nào cả, thực ra vốn dĩ anh ta cũng không mong đợi có động tĩnh gì, mình lại không phải là Nobita, Phát Thanh cũng không phải Doraemon, gặp chuyện gì cũng không có khả năng gọi một tiếng thì Phát Thanh sẽ cắm một cây chong chóng tre vào đầu rồi bay tới giúp anh ta.

Chỉ có điều, trận pháp này khiến mập mạp thật sự rất đau đầu!

Trận pháp ở trước mặt rất đơn giản, rất sơ cấp, nhưng mỗi một nét, mỗi một đường, thậm chí là mỗi một chi tiết, đều hoàn toàn hoàn chỉnh và tự nhiên, mập mạp thậm chí còn không có cách nào tìm ra được sơ hở gì.

Phá giải pháp trận, thực sự chính là sự so sánh về trình độ và sự hiểu biết giữa người bày trận và người phá trận đối với trận pháp, cũng giống như màn đấu trí giữa người xây mộ và trộm mộ vậy.

Cách phá trận đơn giản nhất, thực ra chính là tiến hành đào móc và tìm cửa đột phá từ vị trí sơ hở trong trận pháp của đối phương, trước đó mập mạp đã tốn đến nửa tiếng đồng hồ, kết quả hoàn toàn không tìm được điểm đột phá, điều này gần như đã tiến hành một loại nghiền áp đối với anh ta từ phương diện trình độ pháp trận.

Không, theo quan điểm của mập mạp thì đây là một loại sỉ nhục, hơn nữa còn khiến bản thân anh ta có một loại nhục nhã không có cách nào phản bác được.

Theo bản năng, mập mạp biết rõ mình chắc chắn phải đổi cách khác, nhưng với kiến thức nông cạn này, nếu đối phương đã đặt một cái túi tinh thế như vậy ở đây để mình nhảy vào, vậy thì, mục đích thực sự của đối phương là gì?

Ngay khi một tiểu đội bắt quỷ thành lập, chuẩn bị đi bắt quỷ, lại đột nhiên phát hiện ra, thực ra quỷ đã sớm chuẩn bị sẵn đồ ăn tươm tất, đợi đám người của mình tới, đây là một loại cảm giác thế nào?

Người phụ nữ đáng sợ đó, bà mẹ của đại Bạch đó, rốt cuộc muốn làm gì?

Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới Phát Thanh, vậy mà bà ta thật sự không trốn chui trốn lủi như một con chuột, mà là chọn chủ động ra tay, rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì?

Thế nhưng, mập mạp cũng chẳng lo lắng cho sự an nguy của mình cho lắm, đối phương dường như cũng có một loại thu ghém, đó chính là tạm thời nhốt mình ở nơi này, mà không dự định tạo ra bất cứ lực sát thương thực chất nào cho mình, chỉ là cứ như vậy, một loại cảm giác bị chơi đùa và khống chế này, vẫn khiến anh ta cảm thấy khó mà chịu đựng được.

Trên cơ bản, thính giả đều mắc hội chứng Stockholm, đó chính là sau khi bị Phát Thanh hoàn toàn hành hạ rất nhiều lần, từ tận đáy lòng đã chấp nhận địa vị của Phát Thanh, nhưng nếu còn có một người khác muốn tới hành hạ bọn họ, vậy anh nhất định phải bùng phát sự phản kháng, cho dù là về tự tôn hay là tự tin, thậm chí là từ phương diện góc độ tức giận đơn giản nhất mà nói, đều không có cách nào chấp nhận được.

Toàn bộ giá trị quan của thính giả, đều được thành lập trên nền tảng của Phát Thanh, một loại giá trị quan vặn vẹo và có điều kiện, Phát Thanh, là tiêu chuẩn đo lường xã hội của thính giả, là pháp luật trong vòng xã hội thính giả mà mọi người đều ngầm thừa nhận, thậm chí là tập mãi thành thói quen. Ngay khi có người có thể chạy thoát khỏi pháp luật, ngay khi có người có thể tránh được luật pháp, ngay khi người đó xuất hiện trước mặt anh, chỉ giống như một người bình thường, đột nhiên biết người ngồi bên cạnh mình có thân phận là một phạm nhân đào tẩu, khiến anh sợ hãi, da đầu tê rần, và cuồng loạn!

Mập mạp hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình ổn tâm trạng của mình, anh ta cắn môi mình, mãi cho đến khi môi mình đã rớm máu, anh ta mới miễn cưỡng chôn vùi cơn khủng hoảng của mình xuống, hai tay mở ra, những lá cờ xuất hiện trong tay của mập mạp: "Được thôi, vậy tôi sẽ dùng cách nguyên thủy nhất cũng là ngu nhất để phá trận."

"Chào ngài, đây là phòng bao 605 mà ngài đã đặt trước, món ăn mà ngài đã chọn đang được chuẩn bị, có thể mang lên cho ngài ngay lập tức."

"Được, làm phiền rồi."

Giải Bẩm đưa một tờ một trăm tệ cho bồi bàn một cách thành thục, ánh mắt dừng trên cánh cửa phòng bao 606 một chút, sau đó bước vào trong phòng bao bên cạnh của mình.

Dựa theo kế hoạch đã đặt trước đó, Giải Bẩm không nên xuất hiện ở nơi này, hoặc là nói, anh ta không nên xuất hiện ở vị trí cách phòng 606 gần như vậy.

Nhưng anh ta cũng có quan điểm của mình, nếu em rể của Tô Bạch thật sự là vị đó, và nếu người đàn bà đó sẽ xuất hiện ở nơi này, vậy cho dù mình có trốn ở trong phòng bếp khách

sạn hay là nhà vệ sinh, thì có thể trốn được tầm mắt của đối phương chắc?

Sao có thể.

Cho nên, ngược lại còn chẳng bằng ngồi yên ổn ở nơi này, ngồi ở vị trí gần như vậy, ăn chút bò bít tết và uống chút rượu vang, đã chuẩn bị vuốt râu hổ rồi, làm gì còn phải khiến mình tủi thân như vậy nữa chứ?

"Cốc cốc cốc…"

"Mời vào."

Một bồi bàn đẩy xe thức ăn vào, đặt những món ăn đã đậy vung lên trên bàn.

Ngay khi bồi bàn quay người định rời đi, Giải Bẩm đột nhiên mở miệng nói: "Đứng lại."

Bồi bàn đứng bất động, nhưng rất nhanh, anh ta lại quay người lại, đi tới trước mặt Giải Bẩm: "Anh, ngài còn cần phục vụ gì sao?"

Giải Bẩm cười lạnh: "Không có."

Bồi bàn gật đầu, rời khỏi phòng bao.

Giải Bẩm nhìn món ăn trước mặt mình, anh ta không hề động tay, thậm chí ngay cả dao nĩa anh ta cũng không động vào, ngay khi bồi bàn kia tiến vào, anh ta rõ ràng cảm giác được trong không khí dường như có thêm một mùi hương kỳ quái.

Đây không phải là mùi thức ăn, cũng không phải là mùi rượu.

Rất thơm nhưng không nồng, khiến người cảm giác thấm tận vào ruột gan, không hề ngấy một chút nào.

Ngón tay của anh ta nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Chương 964 Trong Nhà Chưa Tỏ Ngoài Ngõ Đã Tường 2

Thân là một sự tồn tại đứng trên cảnh giới vô cùng gần với thính giả cao cấp, tuy rằng những thính giả ở bên ngoài biết đến sự tồn tại của mình, đều cho rằng mình chỉ thiếu một bước nữa có thể trở thành thính giả cao cấp, nhưng cũng chỉ có bản thân Giải Bẩm biết, muốn tăng lên thành thính giả có thâm niên, chỉ cần dung hợp với một vũ khí bản mệnh, cái này thực ra cũng không có, thậm chí có thể nói chỉ là một quá trình, một quá trình biến đổi về lượng rồi tích lũy đến biến đổi về chất cuối cùng, một cách đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Đương nhiên, tích lũy biến đổi về lượng còn phụ thuộc vào thiên phú, có vài người có thiên phú khá cao, có khả năng hoàn thành việc tích lũy biến đổi về lượng từ rất sớm, ví dụ như bốn người ở trong nhà lão Phương kia, theo quan điểm của Giải Bẩm, thiên phú và tâm tính của cả bốn người này, đã định trước bọn họ sẽ trở thành những người ưu tú trong những thính giả cùng cấp bậc, cho nên, bọn họ đã sớm một chút hoàn thành việc tích lũy biến đổi về lượng, thậm chí còn nhàn rỗi, có thể tạm thời dừng lại, đi tìm kiếm, đi cân nhắc, và đi chọn xem rốt cuộc mình nên chọn loại vũ khí nào để dung hợp thành vũ khí bản mệnh của mình.

Loại cảm giác này, cũng tương tự với kho lương sung túc mới biết lễ nghi, bước vào cuộc sống sung túc ấm no từ rất sớm, hiển nhiên có thể kiên nhẫn chọn món ngon trên bàn ăn

của mình, không giống với những thính giả có tư chất không cao, tâm tính cũng không ổn, theo đuổi không ngừng cuối cùng sau khi hoàn thành tích lũy biến đổi về lượng, tìm được một vũ khí đã nôn nóng dung hợp, bản thân đã chậm hơn người ta mấy bước rồi, lại dung hợp với một pháp khí không có khoa học đối với sự phát triển tương lai của mình như vậy, tương đương với lại bị người ta bỏ rớt vài bậc.

Thế nhưng, từ thính giả có thâm niên tăng lên làm thính giả cao cấp hoàn toàn khác hẳn, không còn đơn giản là quá trình chuyển đổi từ sự tích lũy biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất nữa, mà còn cần một cơ hội, cần một loại tâm cảnh, mà loại tâm cảnh này cũng tương tự với dũng khí phá kén trùng sinh.

Dù sao thì thính giả cao cấp, cho dù là xét từ thực lực hay là việc đối xử của Phát Thanh, đều có sự khác biệt về bản chất đối với thính giả không cao cấp.

Giải Bẩm từng hỏi Lương Sâm vừa mới tăng lên làm thính giả cao cấp rằng bí quyết là gì.

Câu trả lời của Lương Sâm là không sợ hãi.

Chỉ là rất đáng tiếc, thực sự dựa theo lý mà nói, Giải Bẩm chắc hẳn đã sớm có thể thử đi đột phá, nhưng anh ta biết rõ, mình không thể thành công, có câu nói, gọi là thành bởi phong vân cũng bởi phong vân, Giải Bẩm vẫn luôn ở chung với Lương Sâm, hiển nhiên có thể rút kinh nghiệm từ Lương Sâm, chắc chắn sẽ càng nhanh hơn người khác rất nhiều.

Chỉ có điều, cũng chính bởi vì tận mắt chứng kiến Lương Sâm co rúm ở dưới chân bàn làm việc, run như cầy sấy, nước mắt giàn dụa khi đối mặt với khí tức của Phát Thanh giáng đến, khiến Giải Bẩm rất khó có dũng khí thật sự bước ra một bước đó.

Đó là một bóng ma tới từ Lương Sâm, hình ảnh đó thực ra chính là một chướng ngại vật to lớn nhất chặn bước chân tiến lên của Giải Bẩm.

Đây cũng là lý do tại sao Giải Bẩm muốn mời Tô Bạch và mập mạp cùng tới biệt thự của Lương Sâm, phá giải phong ấn phân thân của Lương Sâm, có lẽ, anh ta cũng chỉ thích hợp làm trợ thủ của Lương Sâm mà thôi, cho dù là ở trong công ty trò chơi, hay là trong giới thính giả, anh ta đã quen với việc làm cái bóng của Lương Sâm, cho nên, chỉ cần ép Lương Sâm đối mặt với Phát Thanh một lần nữa, lại sở hữu dũng khí đối mặt với tất cả, vậy Giải Bẩm thân là cái bóng của Lương Sâm, mới có cơ hội, mới có khả năng, tăng lên làm thính giả cao cấp.

Mùi hương chậm rãi tản đi, nhưng sự báo động trong đầu Giải Bẩm lại chưa hề giảm xuống một chút nào hết.

Rất ít người biết, cường hóa và con át chủ bài chân chính của Giải Bẩm rốt cuộc là gì. Thực ra, cường hóa của anh ta cũng giống y như công việc của anh ta trong thế giới hiện thực.

Trò chơi trực tuyến bện ra một thế giới hư ảo cho người chơi, mà cường hóa chân chính của Giải Bẩm cũng là ảo thuật.

Phương thức hạ thuốc này thực ra rất đơn giản, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, đây chính là thuốc mê, tương tự với thuốc mê trong phim truyền hình võ hiệp, muốn cấp thấp bao nhiêu thì cấp thấp bấy nhiêu.

Nó không liên quan đến tinh thần lực, không ảnh hưởng đến môi trường, cũng không móc nối với tâm cảnh của anh, không tìm kiếm sơ hở trong tâm linh của anh, mà chính là hạ thuốc anh!

Nhưng, ngay khi phát hiện ra mùi hương này, Giải Bẩm lại khiếp sợ nhận ra, mình tỉnh táo cũng đã muộn rồi.

Ngay khi anh ta gọi bồi bàn đứng lại, ánh mắt của anh ta liếc ra bên ngoài cửa sổ, đây là tầng sáu, bên ngoài là một con phố thương mại, chỉ là khi đó nhìn qua, trên con đường thương mại, phía dưới lại là màn đêm tối tăm.

Thuốc mê đã có tác dụng, mà mình cũng đã sớm trúng thuốc rồi.

Giải Bẩm nhắm mắt lại, anh ta bắt đầu cưỡng ép mình tỉnh táo, không ngừng tiến hành truyền tin vào trong tiềm thức của mình, đây là mơ, đây là mơ, đây là giả, chết tiệt, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi!

"Quý ngài, đồ ăn đã lên đủ rồi, ngài còn gì cần dặn dò gì nữa không?" Bồi bàn hỏi Giải Bẩm.

Nhưng anh ta không hề trả lời, mà chỉ nghiêng người ngồi lên ghế, ánh mắt sâu xa và bình tĩnh liếc ra bên ngoài cửa sổ.

"Vậy tôi đi xuống trước, có gì dặn dò ngài cứ rung chuông nhé."

Trong lòng bồi bàn oán thầm một câu, lại là một tên không coi ai ra gì, sau đó đẩy xe đồ ăn trống ra khỏi phòng bao.

Ngay khi xe đến cửa thang máy, cửa thang máy vừa vặn mở ra, bên trong có một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám màu lam và một người đàn ông trẻ tuổi.

Bồi bàn nhanh chóng tránh sang một bên, để khách ở bên trong ra khỏi thang máy trước.

"Mẹ yên tâm đi ạ, dì Lý chỉ làm một phẫu thuật nhỏ mà thôi, không có vấn đề gì lớn đâu."

"Nhưng trong lòng mẹ vẫn khẩn trương lắm, bỏ đi, tiểu Bách à, đợi sau khi dì Lý con phẫu thuật xong, lại cùng mẹ tới

bệnh viện thăm bà ấy lần nữa vậy.”

Chương 965 Hóa Ra Là Mày 1

Đối với Tô Bạch mà nói, nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, chính là đến nơi hẹn, trò chuyện bình thường, làm quen bình thường, nhận biết bình thường, cuối cùng, lại đi giết người một cách bình thường.

Mà đối với mập mạp, Giải Bẩm, hòa thượng và Gia Thố mà nói, nhiệm vụ của bọn họ rõ ràng phân tán và tùy tiện hơn rất nhiều, bốn người cũng không hẹn trước sẽ mai phục ở gần khách sạn, chuẩn bị sẵn các loại trận pháp và các loại vũ khí khác nhau, anh một, tôi hai, anh ta ba, hoặc cả bốn cùng lên.

Bởi vì đây không phải là trận chiến phục kích, trên thực tế, nếu thật sự sắp xếp một trận mai phục, và nếu đối phương thực sự bằng lòng tiếp chiêu, vậy bốn người đó cột lại một chỗ, cũng trực tiếp không có cách nào đối phó được.

Đây là một đợt hành động tìm dấu vết để lại là chính, tinh thần của bọn họ là "không quá để ý đến kết quả", mục tiêu cực thấp, hiệu suất thành công cực thấp, cũng khiến bốn người hòa thượng có không gian để phát triển nhiều hơn.

Chỉ có điều, có khả năng bốn người tham gia cùng Tô Bạch cũng không ngờ được, đối phương dường như đã hoàn toàn tính đến điểm này, rồi dùng một loại thái độ đánh đòn phủ đầu.

Bây giờ, mập mạp vẫn còn bị pháp trận nhốt trong bệnh viện, la hét gọi Phát Thanh, nhưng Phát Thanh dường như lại đang nằm ngoài vùng phủ sóng, Giải Bẩm thì ngồi ở bên cạnh phòng bao của Tô Bạch, nhưng anh ta lại bị thuốc mê cưỡng

chế nhấn chìm trong ảo cảnh hư ảo, tuy cách Tô Bạch rất gần, nhưng có thể nói là gần trong gang tấc, xa tận chân trời như cũ.

Hơn nữa, hai người đều chưa kịp gửi bất cứ tin tức nào rằng mình đã trúng chiêu từ trước. Nhưng tuy rằng hai người đều không gửi tin nhắn, nhưng đã lâu như vậy không gửi tin, rất có khả năng đây chính là một tin tức tốt nhất.

Hòa thượng liên tục gửi mấy tin hỏi han, thấy trong nhóm wechat ngoại trừ Tô Bạch đáp lại bằng một hình ảnh ra, thì những người khác đều không trả lời, nên anh ta cũng nhận ra được một vài vấn đề.

Vấn đề này đối với hòa thượng mà nói, dường như xuất hiện sớm hơn một chút, đồng thời, anh ta cũng không nhịn được mà hơi thở dài, vốn cho rằng bốn người mình đang ở dưới trạng thái ẩn nấp, nhưng thực ra vẫn luôn bại lộ dưới ánh mắt của đối phương.

Nhưng cho dù cục diện thay đổi thế nào, thì chuyện nên làm thực ra vẫn phải làm, anh ta đặt di động xuống, đẩy cánh cửa ban công tầng hai, rồi bước vào trong.

Đây chính là nhà dì út của Tô Bạch.

Hòa thượng chịu trách nhiệm tới nơi này điều tra.

Tuy rằng người phụ nữ đó đã từng dừng chân ở nơi này, và đã từng ở lại nơi này, nhưng bây giờ, bà ta không nên ở đây, nếu bà ta ở đây, ngược lại, hòa thượng sẽ rơi vào tình huống khó xử mất.

Đúng vậy, là rơi vào tình huống khó xử.

Hòa thượng thậm chí còn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, khi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy người phụ nữ đó ngồi trước mặt mình, nhìn mình với ánh mắt bình tĩnh như vậy, hình ảnh này, ngay cả bản thân anh ta cũng không chịu đựng được, so với khi lễ

Phật đối diện với tượng thần phật, lại càng mang đến cho người một loại áp lực tâm lý cùng cực.

Cũng may, hình ảnh đó cũng không xuất hiện, trong toàn bộ căn nhà, cũng không có người nào khác.

Hòa thượng bắt đầu đi tìm kiếm chung quanh, mỗi một thông tin, mỗi một điểm mấu chốt, chỉ cần có thể tìm ra được, đều là thứ cực kỳ quan trọng.

Trong lúc vô tri vô giác, hòa thượng đi tới phòng tân hôn của em gái và em rể của Tô Bạch.

Anh ta nhìn thấy bức ảnh kết hôn treo trên bức tường đó và bàn trang điểm ở trước mặt, quan sát kỹ càng một chút, hòa thượng cũng phát hiện ra vết móng tay trên tấm gương của bàn trang điểm.

Trong lúc nhất thời, trong đầu anh ta cũng hiện ra một hình ảnh, trong hình ảnh đó, người phụ nữ kia ngồi ở nơi này, hơi nghiêng người, một bàn tay vuốt ve tấm gương một cách vô thức, hai mắt nhìn vào bức ảnh kết hôn treo trên tường.

Bà ta nhìn rất lâu.

Chỉ có điều, điều khiến hòa thượng có hơi khó giải thích được, đó chính là người phụ nữ ấy thật sự chỉ là trong lúc vô thức, không khống chế được lực đạo cho tốt, cho nên mới để lại vết móng tay trên tấm gương sao?

Một người phụ nữ có thể lẩn tránh ánh mắt truy đuổi của Phát Thanh để tự do tự tại như vậy, sẽ phạm vào loại sai lầm cấp thấp này?

Dựa theo câu chuyện mà Tô Bạch kể lại để phân tích, thì tên em rể này rất có khả năng chính là bản thể Tô Bạch chân chính đó, là đứa con trai thực sự của người đàn bà kia, nhưng người phụ nữ đó, sẽ đột nhiên trong lòng trở nên mềm mại một chút, thêm tình mẫu tử tỏa sáng, không nhịn được mà ở nơi

này nhìn chằm chằm vào ảnh kết hôn của con trai đến ngơ ngác?

Có khả năng, đây là chuyện rất có khả năng, dù sao, cho dù là một người xấu xa với tội ác tày trời, anh cũng không có khả năng kêu anh ta cả ngày suốt hai mươi tư tiếng đều nghĩ nên làm chuyện xấu thế nào, anh ta cũng có khả năng đột nhiên chợt có suy nghĩ đỡ một bà cụ qua đường.

Nhưng, hòa thượng lại cảm thấy, người phụ nữ đó, dường như không nên xuất hiện loại tình cảm đấy. Hơn nữa, thái độ của bà ta đối với con trai ruột của mình và thái độ đối với Tô Bạch, theo quan điểm của hòa thượng, thực ra cũng không có sự khác biệt gì về bản chất.

Hòa thượng nhìn chằm chằm vào tấm gương, muốn nhìn thật cẩn thận, rồi đột nhiên, trong đầu anh ta hiện ra một hình ảnh khác.

Trong hình ảnh đó, một người phụ nữ đứng ở nơi này, đúng vậy, bà ta đứng ở nơi này, sau đó duỗi ngón tay, dùng móng tay vừa nhẹ nhàng cào lên tấm gương, vừa nhìn chằm chằm vào làn da của mình, nhìn mái tóc của mình, thưởng thức vẻ đẹp của mình trong gương, sau đó, bà ta quay người lại, rồi rời đi.

Trong toàn bộ hình ảnh, người phụ nữ không hề liếc mắt nhìn bức ảnh kết hôn kia thêm một lần, bà ta chỉ đơn thuần thưởng thức chính bản thân bà ta mà thôi.

Chương 966 Hóa Ra Là Mày 2

Bởi vì, ngay trong cái liếc mắt đầu tiên nhìn thấy bức ảnh kết hôn đó, hòa thượng cảm thấy có hơi không thích hợp, chỉ là lúc mới đầu, hòa thượng cũng chưa nhận ra, nhưng bây giờ, anh ta cuối cùng cũng nghĩ rõ ràng rốt cuộc điểm không thích hợp nằm ở đâu.

Người bình thường, thường thì trong phòng ngủ của vợ chồng tân hôn, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, nhất định sẽ treo một bức ảnh kết hôn.

Nhưng đó là đặt ở vị trí nào?

Lựa chọn bình thường, chắc hẳn sẽ đặt phía trên giường tân hôn của hai vợ chồng, treo trên bức tường trên giường ấy, nhưng ảnh kết hôn trong căn phòng này, lại đặt ở một vị trí trên bức tường bên phải cửa vào, đối diện với giường, chếch về phía trước so với bàn trang điểm, thậm chí còn không phải nằm ở chính giữa bức tường, mà là gần với vị trí cửa phòng.

Đây chính là nơi mà hòa thượng cảm thấy không hợp lý nhất khi tiến vào đây.

Bởi vì người bình thường rất ít khi chọn vị trí này để đặt ảnh kết hôn.

Hòa thượng lập tức đi tới giường ngủ, kiểm tra cẩn thận bức tường trên giường, đột nhiên, anh ta sững sờ, bởi vì anh ta phát hiện ra phía trên giường có một khu vực, trông có vẻ hơi khác biệt so với những khu vực xung quanh, bởi vì nó đã được

quét qua, nhưng vẫn để lại một vài dấu vết có thể quan sát thấy được.

Bức ảnh đó, vốn chắc hẳn được treo ở nơi này!

"Bức ảnh đó bị chuyển vị trí!"

Hô hấp của hòa thượng đột nhiên khẩn trương, khi quay người, vừa vặn nhìn thấy trong tấm gương ở bàn trang điểm cũng đang phản chiếu hình ảnh của bản thân anh ta, nhưng trong tấm gương, rõ ràng còn có một cái bóng màu đen đang ở bên cạnh hòa thượng, cái bóng này, hòa thượng rất quen, vì đây chính là sư phụ của mình!

"A di đà phật!"

Hòa thượng chắp hai tay lại, tĩnh tâm.

Thực ra trong lòng anh ta biết rõ, cái bóng đen này hoàn toàn không tồn tại, lúc trước mình đã tự tay dùng Giáng Ma Chử đánh chết sư phụ của mình, rồi lại tự tay bày Đại Trám hoàn toàn hủy diệt vong hồn còn sót lại của sư phụ.

Sư phụ mình, thực ra đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi.

Khi đó, Thất Luật vẫn chưa trở thành thính giả, nhưng khi ấy, Thất Luật cũng đã có đạo hạnh.

Cái chết của sư phụ là một loại đau đớn, nhưng cũng là một loại hiển nhiên, ông ta mưu đồ cắn nuốt xá lợi để dung hòa trong cơ thể mình, kết quả lại tẩu hỏa nhập ma, đến cuối cùng vừa rạch da mình khiến máu thịt lẫn lộn, vừa cầu xin Thất Luật hãy giết chết ông ta đi.

Đây là tâm ma của hòa thượng, nhưng ở trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh đã từng nhằm vào tâm ma này để thiết lập một cục diện nguy hiểm cho hòa thượng, nhưng khi đó hòa thượng đã buông xuống, thậm chí, anh ta còn thấp

thoáng nhìn thấy sư phụ mình từ từ rũ bỏ lệ khí đứng trước mặt mình, vẫy tay từ biệt mình, nhưng vào lúc này, ngay khi trong chiếc gương đó lại xuất hiện cái bóng màu đen kia, trong lòng hòa thượng lại đột nhiên có chút dao động.

"Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược la hán mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách, xá lợi tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc…"

Hòa thượng đứng ở bên giường, hai tay chập lại, niệm [Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh].

Trong đáy lòng anh ta, dường như đã nhìn thấy sư phụ của mình đã trở lại. Nhưng tâm tính của hòa thượng tựa như sắt thép, đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ lại trực tiếp giết chết nghiệp chướng đột nhiên xuất hiện này!

Chỉ có điều, cái bóng từ từ mờ nhạt đi, hóa thành một gương mặt phúc hậu và hiền từ.

Trên gương mặt của sư phụ phủ đầy những nếp nhăn, giống như khi ông ta nắm tay của Thất Luật bị đưa vào chùa xin học vào ngày trước. Khi ấy, tay của sư phụ rất thô ráp, cũng rất ấm áp.

"Ôi, a di đà phật." Sư phụ đối diện với Thất Luật, niệm một tiếng Phật hiệu.

"A di đà phật." Thất Luật đáp lại một tiếng Phật hiệu.

"Ha ha, vi sư cũng rất bất đắc dĩ, lại bị kéo qua đây." Sư phụ cười khổ một tiếng: "Hãy buông vi sư đi, Thất Luật, nhớ mong, suy cho cùng cũng không bằng hoàn toàn buông, vi sư cũng mệt rồi, chết cũng không được yên ổn, còn thường xuyên bị kéo ra ngoài này khiến đồ đệ bảo bối này của thầy thấy ghê tởm, thật xấu hổ quá, lúc trước không nên tham lam thứ đó,

động vào lòng tham, khiến tâm cảnh khổ tu một đời, cuối cùng như nước chảy về biển đông.”

Thất Luật cười thản nhiên, “Trượng Sát” vốn được chuẩn bị sẵn từ đầu đã tiêu tan.

Đúng vậy, nên buông thôi.

Hai tay anh ta lại chập lại: “Sư phụ, không gặp nữa.”

“Sớm nên không gặp nữa.” Sư phụ cười ha ha, cơ thể từ từ tan biến.

Từ nay về sau, Thất Luật sẽ không còn nhớ đến sư phụ mình nữa.

Toàn bộ mọi thứ xung quanh đều khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Giường tân hôn, bức ảnh kết hôn, bàn trang điểm và cả tấm gương trên đó, tất cả mọi thứ dường như đều không có sự thay đổi gì, một vòng xoáy này cũng tan biến thành vô hình vào lúc này.

Đầu tiên, hòa thượng cầm di động gọi điện cho Tô Bạch.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…”

Hòa thượng híp mắt, trong ánh mắt lóe lên một vẻ sâu xa, trong nhóm wechat, Tô Bạch vốn dĩ vẫn có thể liên lạc cũng đã mất liên lạc nốt, lại thêm Gia Thố, mập mạp và Giải Bẩm trước đó đã mất liên lạc, từ đây nghĩ cũng biết được, đối phương đã chủ động ra tay từ trước, chỉ có điều, đối phương đã phạm phải một sai lầm ở phía mình, hoặc gọi là sơ suất.

Hòa thượng lập tức bước ra khỏi phòng tân hôn, anh ta nhất định phải sớm tới khách sạn đó.

Chỉ có điều, ngay khi hòa thượng vừa mới bước vào phòng khách, một âm thanh trong trẻo đột nhiên vang lên, chậm rãi

vút qua đầu của hòa thượng, trên chiếc sô pha trong phòng khách ở phía sau anh ta, một bộ lễ phục kiểu nữ màu đen vốn để bừa ở nơi đó, lúc này đột nhiên từ từ phồng lên.

"A di đà phật, hóa ra là mày…"

Chương 967 Giết Người Rồi 1

"Rào rào… rào rào…"

Gia Thố bước ra từ dưới vòi hoa sen, vừa cầm khăn tắm lau những hạt nước trên người mình, vừa thuận tay cầm di động, liếc mắt nhìn nhóm wechat một chút.

Trước đó bốn người đã bốc thêm, có ba tấm thẻ nhiệm vụ, nhưng một thẻ trong số chúng là có một chữ "nhất", ý là đã hình thành thì không thay đổi, người cầm được lá thăm đó, sẽ ở nhà lão Phương và chẳng làm gì hết.

Bốn người cùng nhau ra cửa, sau đó sẽ lần lượt ra tách ra ở cửa, nhưng bốn người biết rõ, trong đó chắc chắn có một người sẽ quay trở về nhà lão Phương, nhưng ngoại trừ bản thân người đó ra, thì chẳng ai biết đó là ai hết.

Đây là vì ít nhất, theo quan điểm của bốn người hiện tại, cũng không có nơi nào an toàn hơn ở trong nhà lão Phương, nếu những người khác xảy ra chuyện không hay, vậy ít nhất cũng có một người có thể làm bước hành động tiếp theo dưới điều kiện được đảm bảo an toàn ở trong căn nhà này.

Ít nhất, cũng sẽ không xuất hiện cục diện khó xử là cả bốn người cùng ở bên ngoài không còn đường thối lui.

Đây cũng là cách bất đắc dĩ thôi, bởi vì muốn đối diện với người phụ nữ đó, bất cứ chuyện gì cũng nhất định phải giữ một đường lui, đây đại khái cũng là điều mà một vĩ nhân nào đó trước đây đã từng nói, phải coi thường đối thủ về mặt chiến lược, và coi trọng đối thủ về phương diện chiến thuật.

Trong nhóm wechat, cho dù Tô Bạch hay là hòa thượng hoặc là mập mạp và Giải Bẩm, đều không tiếp tục gửi tin nhắn, trước đó mọi người đã hẹn trước khoảng chừng trong bao lâu sẽ gửi tin nhắn xác nhận tình hình của mình trong nhóm wechat.

Bây giờ trên cơ bản đều có thể xác định được rồi.

Hòa thượng, mập mạp, Giải Bẩm đều đã xảy ra vấn đề, mà Tô Bạch, tạm thời ngược lại, cũng không cần thiết phải để ý đến hắn quá nhiều, dù sao hắn không xảy ra vấn đề mới gọi là xảy ra vấn đề thật sự.

Gia Thố thay quần áo, bây giờ, cũng chỉ có một mình anh ta là một người tự do, vậy nên có những chuyện cũng nhất định phải do anh ta đi làm.

Lúc này, Cát Tường đang nằm bên cạnh thằng bé trên sô pha và xem ti vi, Gia Thố đi tới, xoa gương mặt mềm mại của thằng bé, sau đó đi tới bên huyền quan thay giày.

Hôm nay, Thượng Hải nổi gió lớn, trong gió cũng kèm theo một chút hơi ẩm, thoạt nhìn như sắp đổ mưa, ngay khi Gia Thố đẩy cửa bước ra khỏi phòng, thật sự cảm giác được ý tứ gió thổi mưa giông trước cơn bão.

“Cốc cốc cốc…”

“Chắc chắn là mẹ tới rồi.” Em họ đứng dậy giành trước đi mở cửa.

Sau đó, Tô Bạch nhìn thấy một người thanh niên với gương mặt thanh tú đi bên cạnh dì út nhà mình, cùng tiến vào, chiều cao của người đàn ông thấp hơn Tô Bạch một chút, dáng người cũng hơi gầy yếu, trên người mang khí tức thư sinh khá nặng, vừa nhìn đã biết là nhân viên làm công tác nghiên cứu khoa học, mang theo chút chất phác và hàm hậu.

“Nào, để mẹ giới thiệu một chút, Bách Túc, đây là anh họ con, Tô Bạch, đây là em rể con.”

“Chào anh họ, em thường nghe dì út và bảo bối nhà em nhắc đến anh.” Đối phương duỗi tay ra với Tô Bạch một cách lễ phép.

Tô Bạch cũng duỗi tay ra nắm tay anh ta một cách rất bình thường.

Bách Túc, ngay khi dì út đọc ra, thực ra cũng không có gì là không ổn thỏa, bởi vì một chữ Bách này, khi làm họ thì đọc là “búa”, cho nên vừa rồi khi dì út giới thiệu cũng đọc là “búa” Túc.

Thế nhưng, theo quan điểm của Tô Bạch, cái tên này của đối phương đọc ngược lại, âm phát ra còn không phải giống y như đúc với tên mình hay sao.

Hắn siết tay, tiến hành chào hỏi một rất bình tĩnh.

Bách Túc đang nói những chuyện trong công việc và cuộc sống của mình ở Nhật Bản, phần lớn thời gian, Tô Bạch đều làm người lắng nghe, vợ chồng trẻ nhà bọn họ đã rất lâu rồi không ở gần nhau, cho nên em họ ở trong buổi gặp mặt này rõ ràng cũng khá vui vẻ.

Dì út và Tô Bạch ngồi ở một bên, nhìn con gái và con rể mình, trên gương mặt cũng lộ ra một loại yên vui của người làm trưởng bối.

Đây là một cảnh tượng rất hài hòa, cũng là một bức tranh rất đẹp.

Hai vợ chồng trẻ cũng không bởi vì nguyên nhân công tác khác nơi mà có bất cứ sự xa cách nào, ngược lại còn có một loại cảm giác tiểu biệt thắng tân hôn.

Lúc này, Tô Bạch cũng nói chuyện với hai vợ chồng ở trước mặt mình với thân phận nửa trưởng bối, nhưng có khả năng không người nào nghĩ tới được, tận sâu trong lòng hắn, em rể đó thực sự đã bị hắn ghim một cái mác nhất định phải giết, đương nhiên, thẳng cho đến hiện tại, hắn cũng không phát hiện ra được một chút manh mối nào, đối phương ứng đối rất khéo léo, cũng không để lộ ra sơ hở gì.

Thức ăn cũng được mang lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Lúc này, Bách Túc hỏi Tô Bạch: "Anh họ, nghe bảo bối nói tập đoàn Hải Hoa trước khi tái cơ cấu, thực sự là của anh sao?"

Đây là một câu hỏi rất bình thường, nhưng cũng vì vậy, em họ lại lén dùng chân đá em rể mình một cái ở phía dưới bàn, vì đã nói chuyện không nên nói đến!

Có khả năng, trong mắt em họ và dì út, Tô Bạch là một người làm ăn thất bại, làm mất sạch toàn bộ sản nghiệp mà cha mẹ để lại, cuộc sống cũng từ trên đỉnh cao trượt thẳng xuống, lúc này, tốt nhất đừng nên kích thích hắn.

"Ừm." Tô Bạch thản nhiên đáp một tiếng.

"Nhưng em nghe một bạn học từng nói, là anh đã chủ động phân chia cổ phần ra ngoài đúng không?" Bách Túc hiển nhiên cảm thấy rất có hứng thú với chủ đề này.

"Coi như là vậy." Tô Bạch bưng chén rượu, ý bảo Bách Túc: "Cạn một chén."

"Được."

Hai người nhẹ nhàng cụng một ly, Tô Bạch uống cạn, Bách Túc vốn chỉ muốn nhấp một ngụm mà thôi, nhưng thấy Tô Bạch đã uống hết sạch, nên cũng chỉ đành kiên trì bất chấp uống hết.

“Khụ khụ khụ…”

Chương 968 Giết Người Rồi 2

Rất dễ nhận thấy, Bách Túc không phải là một người biết uống rượu, một ngụm rượu trắng này uống vào cũng gấp quá, nên lập tức ho khan.

“Anh đó anh đó, anh không uống một hơi thì anh họ cũng sẽ không trách anh mà.” Em họ ở bên cạnh cầm khăn giấy lau quần áo cho chồng mình.

“Ha ha.” Bách Túc cũng nở nụ cười hơi ngại ngùng: “Bỏ đi, anh đi vào nhà vệ sinh chỉnh lại một chút.”

Bách Túc đứng dậy, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này, Tô Bạch cũng bẻ lại cổ áo của mình một chút, rồi đứng dậy: “Vừa vặn, cùng đi đi.”

Em họ và dì út ở lại trong phòng bao, Tô Bạch và Bách Túc cùng nhau đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh nằm ở góc rẽ tận cùng bên trái của tầng này, Bách Túc đi ở phía trước Tô Bạch.

Đối phương dường như cố tình đợi Tô Bạch đi tới gần để đi song song, nhưng Tô Bạch vẫn cố tình để mình đi ở phía sau.

Đợi sắp đến phòng vệ sinh, Bách Túc đột nhiên nhanh chóng xông vào, đợi khi Tô Bạch tiến vào, đã nhìn thấy hai tay của anh ta đặt lên mép bồn rửa mặt, nôn ọe vào trong bồn.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Bách Túc.

“Không biết uống rượu thì đừng miễn cưỡng.” Tô Bạch an ủi: “Lần sau, đừng cố thể hiện.”

“Cảm ơn anh họ.” Bách Túc mở vòi nước, bắt đầu súc miệng.

Tô Bạch chuyển chai nước rửa tay tới trước mặt Bách Túc, ngay khi anh ta duỗi tay tới, Tô Bạch giúp anh ấn vòi chai nước rửa tay.

Trong phút chốc, hắn cảm thấy một màn này rất quen thuộc.

Nhà vệ sinh, nôn ọe, trong không khí tràn ngập mùi chua tanh, mình đứng ở phía sau người này, Tô Bạch từ từ nhắm mắt lại, trong trí nhớ, mình của khi ấy chắc hẳn mặc một chiếc áo hoodie, đứng ở phía sau nữ nhân viên văn phòng đó, sau đó bóp cổ của đối phương một cách rất thuần thục.

“Á……”

Cổ của Bách Túc bị Tô Bạch bóp, tay phải của hắn trực tiếp chặn ngang trước ngực anh ta, khiến anh ta hoàn toàn mất đi cơ hội phản kháng.

Gần như hoàn toàn giống nhau, thế nhưng lần này, mình dường như không thể nói ra những lời giống như khi ấy được nữa.

“Tôi không biết cậu có tội nghiệt hay không, tôi thậm chí còn không biết cậu có phải là người mà tôi cần tìm hay không, rất có khả năng, bây giờ cậu vẫn còn đang chọn che giấu, cho nên mới không tiến hành phản kháng.

Thế nhưng, xin lỗi nhé, lần này sẽ không giống với cách làm khi tôi ở trong câu lạc bộ giết người ngày trước, khi ấy, tôi vẫn còn có thể khoác lên cho mình một lớp da sự trừng phạt của chính nghĩa, mà lúc này, việc tôi có thể làm, chỉ là thừa nhận sự ích kỷ trong lòng mình.

Cậu tới tìm tôi, cậu bất mãn với tôi, cậu tức giận với tôi, là chuyện nên có mà thôi, bởi vì cậu là chủ nhân chân chính của cơ thể này, chỉ có điều, đã kết thúc rồi.”

“Ặc.”

Tô Bạch vặn gãy cổ của Bách Túc, đồng thời hắn cúi đầu, cắm răng nanh của mình vào trong cơ thể của anh ta, bắt đầu hút máu dịch trong cơ thể đối phương một cách điên cuồng.

Máu nhạt nhẽo, không có vị đặc thù, nhưng Tô Bạch lại thưởng thức được một loại cảm giác tội ác thuộc về riêng mình.

Rất nhanh, Bách Túc đã biến thành một cái xác khô, sau khi Tô Bạch buông tay, anh ta trực tiếp khuỵu xuống đất.

Tô Bạch bước tới gần bồn rửa mặt, dùng nước lạnh rửa hai bàn tay mình, đồng thời, cầm một tờ khăn giấy lên, nhẹ nhàng lau vết máu còn sót lại ở khóe miệng.

Xét từ các yếu tố khác nhau, Bách Túc chỉ là một người bình thường, nhưng sao có thể trùng hợp như vậy được?

Có lẽ cậu ta đang cố ý chăng?

Cho dù mình đã giết chết cậu ta, nhưng lại cảm thấy mình đã giết lầm người, khiến mình vô tình còn không thể không giật mình một cái, cảm thấy cậu ta có khả năng đang nấp ở nơi nào đó nhìn chằm chằm vào mình?

Cảm giác tội lỗi, có, cảm giác nghi ngờ cũng có, nhưng phần lớn vẫn là một loại nghi ngờ.

Tô Bạch đặt tay dưới máy sấy tay, ngay khi luồng gió ấm áp thổi vào tay mình, Tô Bạch lại đột nhiên rút tay mình lại, không biết tại sao, lúc này, hắn cảm thấy rất bài xích bất cứ sự ấm áp nào.

Hắn chỉnh lại quần áo một chút, rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, thậm chí, ngay cả cửa hắn còn chẳng thèm đóng.

Bây giờ giết một người đối với hắn mà nói, không có ảnh hưởng gì lớn, giống như trước đây khi ở câu lạc bộ giết người, mỗi lần giết người, thực ra đều mang theo một loại cảm giác khẩn trương và bức thiết, có thể khiến da đầu mình tê rần.

Chỉ là không biết tại sao, Tô Bạch bắt đầu càng ngày càng nhớ lại loại cảm giác sau khi giết người ngày trước.

Hắn hít một hơi, rồi chậm rãi phun ra, hắn nói với chính mình từ trong đáy lòng, đã kết thúc rồi, đã kết thúc rồi, ít nhất thì khúc mắc này mình chắc hẳn đã qua rồi.

Về phần người phụ nữ đó, rốt cuộc bà ta đang ở đâu, rốt cuộc bà ta đang làm gì?

Tạm thời có thể mặc kệ trước.

Hắn đẩy cửa phòng bao, đi vào một cách rất tự nhiên, khi bước vào, lại phát hiện ra dì út nhà mình đang nằm phục bên bàn ăn, hô hấp đều đều, ngực cũng chậm rãi phập phồng, giống như đang ngủ.

Mà em họ mình thì đang ngồi ở nơi đó chơi di động, thấy Tô Bạch tiến vào, em họ đứng dậy, có hơi khó hiểu, hỏi: “Anh họ, Bách Túc đâu rồi?”

“Cậu ta vẫn còn ở trong nhà vệ sinh.” Tô Bạch giải thích, ngay khi hắn cầm di động, định giả vờ có việc chuẩn bị rời đi, thì lại ngây ngẩn cả người. Bởi vì hắn nhìn thấy khóe miệng của em họ lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, nụ cười này, khiến cô ta thoạt nhìn giống như hoàn toàn biến thành một người khác hẳn so với trước đây.

“Cậu giết anh ta rồi, đúng không?”

Em họ cầm một chén rượu ở trên bàn rồi uống, trên gò má lộ ra một vệt hồng nhạt mê người.

Chương 969 Số Mệnh Trong Chiếc Rương Đồng Xanh 1

Gió càng lúc càng lớn, tuy rằng đã sắp đến tháng tư rồi, nhưng lúc này khí hậu vẫn trông có vẻ không được thân thiện cho lắm, cơn gió lạnh tạt qua giữa các tòa nhà cao tầng, kèm theo chút lạnh lùng và ẩm ướt, không ngừng nói cho người ta biết nó thực ra vẫn chưa rời đi.

Dân thành thị Thượng Hải vốn bước đi rất nhanh, nhưng lúc này, lại không khỏi lại chủ động gia tăng tốc độ của mình, còn giành giật từng giây phút hơn cả trong công việc và gia đình, có lẽ bây giờ, bọn họ thực sự không muốn nán lại ở bên ngoài thêm chút nào nữa.

Hôm nay, xem ra việc làm ăn ở phố thương mại khá tiêu điều hơn một chút, đối với hiện tại mà nói, những ảnh hưởng tiêu cực từ giá trị thặng dư của đô thị phát triển đã dần dần lộ rõ ra, cho dù là Thượng Hải có khả năng tiêu hóa kinh người cũng không ngoại lệ, rất nhiều địa phương cũng đã xuất hiện tình huống kinh tế đình trệ, không phù hợp với mức độ phủ sóng mong đợi.

Mà phía trên con đường thương mại này, lại lộ ra một loại tiêu điều hoàn toàn không hợp với bầu không khí.

Tô Bạch duỗi tay, nhẹ nhàng sờ vào cằm mình, vẫn cảm thấy ở đây vẫn có hạt nước chưa lau, hoặc có lẽ là vết máu chưa được lau sạch, chỉ có điều lúc này, hắn ngược lại trông khá thoải mái, không còn cảm giác do dự của trước đó nữa.

“Vất vả cho cậu rồi.” Tô Bạch nói ra vài chữ này.

Có lẽ, cho dù là người có tâm tính cứng cỏi như Tô Bạch, sau khi biết mình hiện thế, đã chuyển hóa từ trong tức giận thành bình tĩnh, nhưng hắn cũng đã từng nghĩ đến rất nhiều lần, rằng ngay khi mình chân chính đối mặt với Tô Bạch thực sự đó, rốt cuộc mình nên nói thế nào, và nên làm gì.

Nhưng dưới tình cảnh này, toàn bộ suy nghĩ trước đây, đều cảm thấy không còn ý nghĩa gì, đến cuối cùng, lại nói ra mấy chữ "vất vả cho cậu rồi" này.

Quả thực là đã vất vả cho cậu rồi.

Trên gương mặt của em họ lộ ra vẻ tự giễu, chậm rãi đặt cốc rượu xuống, chỉ vào mặt mình, nói: "Cậu đang thương hại tôi đấy sao?"

Tô Bạch gật đầu, không hề giả bộ, nhưng thái độ này lại càng đả thương người hơn.

Bởi vì người trước mặt, từ hành động và thái độ đối với mình ở Tứ Xuyên lần trước, thì oán khí và sự bất mãn của cậu ta, thực ra đã gần đến giới hạn rồi.

Nhưng cho dù biết thái độ và hành động này của mình sẽ càng kích động cậu ta hơn, nhưng Tô Bạch vẫn sẽ làm như vậy, bây giờ, qua loa lấy lệ và giả bộ ung dung tự đắc, thực ra đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi đang thấy thương xót cho cậu, cậu cũng đã chịu rất nhiều khổ cực, mà tôi còn muốn giết cậu nữa.

Giữa tôi và cậu, chỉ có một người có thể sống sót.

Đây là chuyện đã được định trước, hai bức ảnh đó đã đánh dấu một loại chia cắt và tách rời số mệnh của chúng ta, mỗi người tự đi trên một lối rẽ riêng, nhưng hai bức ảnh đồng thời cũng định trước, nếu như quỹ đạo của vận mệnh không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì giữa tôi và cậu, cuối cùng cũng sẽ

hợp lại làm một, đến lúc đó, chắc chắn sẽ lại chia ra sống và chết.

Mà biến số duy nhất ở trong này, có lẽ chính là lúc trước Lệ Chi đã kêu Cát Tường tới bên cạnh mình, ngăn cản anh Cửu mở chiếc rương đồng xanh đó ra trước mặt mình, hoặc có lẽ bản thân anh Cửu đã vi phạm lời thề ngày trước, cuối cùng quyết định không tham gia vào loại chuyện này nữa, cho nên, anh Cửu đã chết rồi, bị người giết chết trong viện dưỡng lão.

Mà rất dễ nhận thấy, hung thủ giết chết anh Cửu chính là vị ở trước mặt này đây.

"Tôi rất ghen tị với cậu, vô cùng, vô cùng ghen tị với cậu." Ánh mắt của em họ nhìn Tô Bạch với vẻ hơi lạnh lùng: "Cậu chưa từng trải nghiệm sự cô đơn và dày vò khi bị nhốt trong chiếc rương đó suốt nhiều năm như vậy, nhưng tôi lại có thể hoàn toàn không trở nên điên cuồng mất đi ý thức, mà vẫn có thể tiếp tục duy trì trạng thái tự chủ, tôi còn thấy hơi khâm phục chính mình đấy.

Sau đó, tôi biến thành hình hài một người con gái, sống ở thế gian này với thân phận của cô gái này, điều này lại càng dày vò khủng khiếp hơn hơn cả việc bị nhốt trong chiếc rương đồng xanh!"

Một người đàn ông, đầu tiên là bị nhốt trong một chiếc rương suốt nhiều năm trời, sau đó lại không biết tại sao chỉ có thể tiến vào trong cơ thể của cô gái này để làm phụ nữ, nếu cậu ta thật sự có khuynh hướng về phương diện đó, thì có khả năng đây lại là một niềm vui lớn, nhưng rất dễ nhận thấy, cậu ta rất thẳng, cho nên đối với cậu ta mà nói, đây là một loại khổ hình không thua gì, thậm chí là vượt xa cả bị việc sống khép kín trước đây.

Tô Bạch có hơi giật mình, chẳng trách đối phương lại không nhịn được mà ra tay với mình ở Tứ Xuyên, lần đó hung

thủ thoạt nhìn rất ấu trĩ, cũng rất nực cười, giấu đầu hở đuôi, chỉ hiện ra một loại trút giận, nhưng hóa ra, nguyên nhân lại tới từ đây.

Nếu đối phương tiến vào cơ thể một người đàn ông, có lẽ, cơn xúc động nào đó, sự xoa dịu nào đó, vào một mốc thời gian nào đó, có khả năng đối phương sẽ có một chút xúc động, đến khi ấy sẽ chọn buông bỏ hoặc là tiêu tan một chút ít, cũng không phải không có khả năng.

Ít nhất, chắc hẳn sẽ tồn tại một xác suất nhất định, rằng cậu ta sẽ học được cách từ từ coi nhẹ một chuyện, nhưng cậu ta lại tiến vào trong cơ thể một người phụ nữ, mỗi ngày nhất định phải sống như thể mình là một người phụ nữ, thậm chí còn có cả chồng, lại còn phải chấp nhận yêu cầu đêm tân hôn của chồng mình đối với mình.

Tô Bạch tự nghĩ, đổi lại là mình, phỏng chừng cũng sẽ sớm điên lên mất.

“Cô ấy là em họ của cậu.” Tô Bạch mở miệng nói một cách rất nghiêm túc: “Tôi và cô ta không có mối quan hệ huyết thống chân chính, nhưng cậu thì có.”

“Quan hệ huyết thống?” Em họ dường như đang cố nhịn cười, nhưng lúc này, cơn tức giận trong con ngươi của cô ta đang không ngừng sôi trào: “Chỉ là có tính tương tự về DNA mà thôi, không có gì khác với người bình thường hết.”

Chương 970 Số Mệnh Trong Chiếc Rương Đồng Xanh 2

Qua cuộc trò chuyện ngắn ngủi ở đây, Tô Bạch biết đã không có gì để nói nữa, chỉ duỗi tay chỉ vào dì út đang ngủ ở nói đó: "Bà ấy biết chưa?"

"Ngay khi cậu giết con rể của bà ta, sao không hỏi thử đi?" Em họ hỏi: "Cho nên vừa rồi cậu còn hỏi tôi về quan hệ huyết thống, cậu cũng giống như tôi, đều là người rất ích kỷ, rất máu lạnh, chúng ta có thể hưởng thụ sự quan tâm và cảm động tới từ những người thân thiết và bạn bè, nhưng chúng ta lại keo kiệt trong việc chủ động cho đi."

"Cho nên, bây giờ cậu thì sao?" Tô Bạch nhìn xung quanh: "Nếu người phụ nữ đó đã không ở đây, tôi cảm thấy cậu không nên có tự tin xuất hiện trước mặt tôi, còn nếu như người phụ nữ đó ở đây, tôi cũng không cho rằng bà ta có dũng khí dám trực tiếp ra tay với tôi.

Nói thật, tuy rằng việc cậu tiến vào trong cơ thể phụ nữ, khiến tôi cũng có chút thông cảm với cậu, nhưng tôi cũng thấy hơi thoải mái, bởi vì trước đó tôi còn cảm thấy chuyện cậu làm với tôi ở Tứ Xuyên, quả thực là không phóng khoáng đến mức không thể không phóng khoáng hơn được, khi ấy tôi cảm thấy cậu ngượng nghịu và nóng nảy y như một cô gái nhỏ.

Nhưng bây giờ tôi đã hiểu rồi, cậu đã tiến vào trong cơ thể phụ nữ, tôi không biết có nguyên nhân gì khiến cậu còn không thể không tự chủ động sinh sống trong thân phận phụ nữ này, thậm chí còn không ngại làm loại chuyện đó với đàn ông, nhưng tôi cảm thấy, cho dù bản thân cậu làm người thế nào, thì

thực ra, cậu đã đang không ngừng thay thế, tiến vào vai trò và quan điểm của nữ giới.

Thậm chí, còn rất hưởng thụ, có đúng không?"

Lời nói của Tô Bạch, giống như một mồi lửa cuối cùng châm vào đống rơm, mà trên đống rơm rõ ràng còn rải thêm xăng.

"Thực ra bà ta hoàn toàn chưa trở về." Em gái chỉ vào dì út đang hôn mê trên sô pha một cách rất bình tĩnh, và nói: "Muốn lừa một người bình thường, thực ra là một chuyện không thể nào đơn giản hơn được, mà muốn lừa cậu, cũng là một chuyện rất đơn giản.

Tôi không sợ cậu đi kiểm tra xem những người khác có cho rằng bà còn sống sót hay không, một mặt, cậu rất có khả năng lười đi kiểm tra, một mặt khác, cho dù cậu đã kiểm tra, thì cũng có thể là cảm giác, có khả năng chỉ là một chút quy tắc thay đổi cách suy nghĩ của những người bà ta từng tiếp xúc mà thôi.

Toàn bộ chuyện này, cũng chỉ bởi vì cảm giác khủng hoảng đối với bà ta từ tận sâu trong linh hồn cậu thật sự rất nặng, ngay khi cậu phát hiện ra bà ta có thể trở về, cậu đã hoàn toàn hoang mang rồi."

"Bà ta là mẹ ruột của cậu đấy." Tô Bạch nói: "Tôi để ý thấy, cậu không bằng lòng nhắc đến Phát Thanh, nhưng cậu chắc hẳn biết sự tồn tại của nó."

"Ồ đúng, bà ta là mẹ ruột của tôi, ha ha ha, nhưng tôi không thừa nhận Phát Thanh mà cậu vừa mới nói có ý gì, đài truyền hình phát thanh hay là radio kể chuyện nửa đêm?"

"Tôi hiểu rồi." Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra một vẻ hiểu rõ: "Tôi thật sự đã hiểu rồi, chỉ cần tôi còn sống một ngày, thì cậu sẽ không vượt quá quy tắc, cậu phải tiếp tục tập

quen với cuộc sống của một người bình thường một cách an phận, tôi còn sống một ngày, thì cậu sẽ phải làm phụ nữ một ngày.

Nhưng tôi rất tò mò, cậu muốn dùng thủ đoạn gì để đối phó với tôi đây?

Sức mạnh tuyệt đối của cậu, theo quan điểm của tôi hiện tại, chắc hẳn đã đạt đến một loại giới hạn cao nhất mà người bình thường có thể đạt đến, tương tự với Trương thiên sư, nhưng dù sao cậu cũng chưa từng trải qua cường hóa chân chính, cậu ở trước mặt tôi, quả thực còn kém rất xa."

"Đúng vậy, đây là sự thực." Em họ thừa nhận một cách quyết đoán: "Tôi không phải là đối thủ của cậu, bởi vì sự tiến bộ của cậu khiến tôi thậm chí có loại cảm giác tuyệt vọng, mà tất cả những chuyện này, thực ra đều chỉ tại anh Cửu, tôi không biết tại sao lúc trước anh ta không thực hiện lời hứa, bằng không, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như ngày hôm nay.

Nhưng vẫn còn may chán, chiếc rương đồng xanh đó vẫn còn nằm trong tay tôi, mà cậu, người mà cậu vừa mới giết, đã trở thành bùa đòi mạng của cậu.

Chiếc rương đồng xanh đó, gắn liền với số mệnh của tôi và cậu, cũng là kết cục giữa tôi và cậu, đây chính là cơ hội duy nhất của tôi, có lẽ, sau này cậu có khả năng sẽ chết, nhưng tôi không muốn đợi nữa, một năm? Hai năm? Ba năm? Năm năm?

Tất cả chuyện này, đều trách cậu tại sao không chết từ sớm đi cho rồi!"

Vẻ mặt của em gái bắt đầu chuyển thành ác độc, hiện ra một loại trạng thái cuồng loạn.

"Đây là cơ hội duy nhất của tôi!"

Phòng ở trên tầng là một gian phòng dành cho khách, trong tủ quần áo ở trong phòng có đặt một chiếc rương đồng xanh, mà lúc này, mấy đường hoa văn đã được sắp xếp sẵn từ trước bắt đầu phát ra ánh sáng, một đường nói liền với nhau, mà đường vân vốn rất khó nhận thấy, lại che phủ toàn bộ khách sạn. Trong lúc nhất thời, toàn bộ khách sạn giống như một trận pháp được khởi động!

"Mỗi ngày tôi đều sẽ ngắt một sợi tóc của anh ta, dùng máu tươi của mình nhuộm nó, sau đó lại đặt vào trong rương đồng xanh, chồng của tôi thực ra đã sớm bị tôi luyện chế thành giới linh trong rương đồng xanh rồi, mà cậu vừa mới giết chết anh ta, vong hồn của anh ta hiển nhiên sẽ tới lấy mạng cậu, bình thường, cậu sẽ không để ý đến chuyện này, nhưng, lúc này, dưới sự hỗ trợ của pháp trận mà tôi khởi động, anh ta sẽ hóa thành giới linh đáng sợ nhất, cưỡng chế lôi kéo linh hồn của cậu vào trong chiếc rương đồng xanh, cơ thể của cậu, ồ không, cơ thể của tôi chứ, sẽ lại trở về là của tôi, mà thân phận của cậu, nhận thức của thứ đó đối với cậu cũng sẽ bị xóa bỏ cùng một lúc, trong nhận định của nó, cậu đã chết, mà tôi, sẽ sở hữu toàn bộ mọi thứ của cậu, và không còn bị ràng buộc nữa.

Tuy rằng, thực lực tuyệt đối của tôi không mạnh bằng cậu, thậm chí còn kém xa cậu, nhưng mấy thủ đoạn như trận pháp và ảo cảnh này, mấy năm tôi ở trong chiếc rương đồng xanh, cũng vẫn luôn nghiên cứu nó, đó là truyền thừa mà cha tôi đã để lại cho tôi để giải sầu ở trong chiếc rương, mà không đến mức phát điên."

"Hu hu hu… hu hu hu…"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ khách sạn nổi lên những cơn gió lạnh, mà Tô Bạch thì lại có hơi sững sờ, hắn đang nghi ngờ, người phụ nữ đó chưa trở về thật sao?

Chương 971 Phát Thanh Buồn Cười Chết Mất 1

Bà ta thật sự chưa trở về sao?

Bây giờ trong đầu Tô Bạch vẫn còn đang nghĩ đến vấn đề này, dường như không hề để ý đến sự việc đang xảy ra ở xung quanh một chút nào.

Biểu cảm này ở trong mắt em họ có hơi nghi ngờ, nhưng cậu ta vẫn kiên trì tiếp tục hành động.

Cướp lại cơ thể của mình, ngày hôm nay sẽ kết thúc tất cả mọi chuyện, ngày hôm nay, tóm lại, sẽ cho mình một kết quả!

Tô Bạch hơi lắc đầu, lầm bầm bảo: "Bà ta chắc hẳn đã trở về rồi."

Không khí xung quanh, bắt đầu càng lúc càng lạnh, nhưng cũng chỉ giới hạn ở trong căn phòng bao này, những nơi khác lại vẫn như thường, phòng bao này là vị trí mắt trận.

"Cốc cốc cốc…"

Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa, cùng lúc đó, những sợi tơ màu đen luồn vào trong qua khe cửa phòng bao, quấn quanh người Tô Bạch.

Hắn thậm chí còn không có cách nào giãy thoát khỏi bọn chúng, bởi vì những sợi tơ màu đen này hoàn toàn hòa tan vào trong linh hồn của mình, trên thực tế, Tô Bạch biết rõ, linh hồn của mình chắc chắn cũng đang bị trói buộc vào trong chiếc rương đồng xanh đó, mà mình và vị ở trước mặt này, số phận của hai người, vận mệnh của hai người, linh hồn của hai

người, thực ra đều đã đóng dấu thật sâu lên chiếc rương đồng xanh kia, đó là một nút thắt không thể nào cởi bỏ, từ khi bạn ra đời đã thắt chặt lại với nhau rồi.

Cơ thể của Tô Bạch từ từ lơ lửng bay lên, giống như bị treo lên vậy, lúc này, chiếc rương đồng xanh chậm rãi mở ra, tuy rằng cách một khoảng cách xa, nhưng Tô Bạch vẫn có thể cảm giác được lời vẫy gọi và lôi kéo từ trong vô thức đó như cũ.

Dường như, nơi này mới là chốn trở về chân chính của mình, mới là nơi ở thật sự của mình.

Đây là một loại kêu gọi vượt qua ranh giới của thực lực, là lời mời gọi vượt qua bất cứ khái niệm năng lượng mơ hồ nào như trận pháp và kết giới, như thể bạn vốn thuộc về nơi đó, mà nơi đó, bạn hoàn toàn không có cách nào từ chối nó được.

Nói thực, cho dù là Tô Bạch, cũng không ngờ được đối phương sẽ có nghị lực lớn như vậy, đi vẽ sẵn hoa văn trận pháp trong toàn bộ khách sạn rồi đợi một ngày này đến.

Bây giờ, nếu Tô Bạch đặt tay lên ngực tự hỏi một chút, thực ra lần này mình đến nơi hẹn, thật sự vốn mang theo tâm thái đi tới Hồng Môn yến, nhưng đây quả thực là một loại thái độ mà mình rất không có trách nhiệm.

Trong lịch sử, các câu chuyện xưa giống như Hồng Môn yến cũng có, nhưng rất ít, tại sao lại như vậy?

Bởi vì phần lớn nhân vật đến Hồng Môn yến đều sẽ không có vận may tốt giống như Bái Công, lại phối hợp với một đối thủ tự kiêu tự đại, trên thực tế lại bảo thủ và tự phụ như Hạng Vũ, có khả năng đến hơn chín mươi chín phần trăm kết cục của Hồng Môn yến đều là chủ nhà ném chén xuống đất, vệ sĩ phía sau rèm ở xung quanh lập tức xông tới băm khách nát nhừ.

Nhưng cho dù là như vậy, cho dù là mập mạp hay là hòa thượng, hoặc là Gia Thố và Giải Bẩm, bọn họ đều không đi khuyên ngăn Tô Bạch, đương nhiên, ở trong này chắc chắn có tâm tính nóng lòng muốn so chiêu với người phụ nữ kia của bọn họ, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì bọn họ biết mình không khuyên được hắn.

Tô Bạch không phải là một người qua loa cho xong chuyện, cũng không phải là một chọn cho mình phong cách làm việc hoàn toàn dựa theo xu hướng lợi nhuận để làm, có đôi khi mập mạp cũng sẽ cảm thán rằng tại sao Tô Bạch thường tự tìm đường chết, nhưng vẫn có thể tiếp tục sống sót, cho dù là trong thế giới hiện thực hay là trong thế giới chuyện xưa.

Cho nên, bản thân Tô Bạch đã nói trước đó mình đã đồng ý sẽ tới khách sạn này dùng bữa, nên bốn người khác đều quả quyết, không tiếp tục tiến hành ngăn cản nữa, khi ấy, thật sự trừ phi cả bốn người cùng liên thủ chế phục Tô Bạch, rồi lại kêu mập mạp dùng trận pháp ở nhà lão Phương áp chế Tô Bạch lại, sau đó đút nước đút cơm, đợi lần sau hắn bị Phát Thanh gọi vào thế giới chuyện xưa rồi lại khôi phục tự do sau, nhưng sự lựa chọn này hiển nhiên rất vớ vẩn.

Đây là cuộc gặp gỡ đưa ra một lời giải thích liên quan đến cuộc sống của Tô Bạch, liên quan đến sự ra đời của hắn, và liên quan đến ý nghĩa sinh tồn của hắn, nếu như người còn đang sống, mà đến ngay cả ý nghĩa tồn tại của mình không thể phân được rõ ràng, vậy phải đáng thương biết bao?

Mà hiện thực thật ra cũng đã khiến Tô Bạch rất đáng thương rồi, tuy rằng hắn đã dựa vào tâm tính biến thái giống như người bệnh tâm thần đó của mình để chống đỡ, thoạt nhìn cũng không có gì ghê gớm cả, sau khi trải qua giai đoạn điên cuồng lúc đầu, hắn cũng sẽ khôi phục lại sự bình tĩnh, nên làm

gì thì làm, nên làm nhiệm vụ hiện thực thì làm nhiệm vụ hiện thực, nên tiến vào thế giới chuyện xưa thì tiến vào thế giới chuyện xưa, nhưng đám người mập mạp cũng không có cách khuyên ngăn Tô Bạch tự đưa ra một cái kết cho mình.

Nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống đến một mức độ cực kỳ khoa trương, trên vách tường xung quanh cũng đã kết một lớp bụi băng, trên mặt đất cũng đã có một tầng sương trắng, dì út vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, rõ ràng tạm thời chưa thể tỉnh lại được, nhưng bà ấy vẫn có thể cảm giác được cơn lạnh giá, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Hôm nay dì út chỉ mặc một bộ váy lễ phục, quần áo mỏng mang như vậy, lại bị cưỡng chế khóa thần hồn, rất có khả năng bà ấy sẽ bị đông chết!

"Ít nhất thì cậu không cần thiết phải hại bà ấy."

Tuy rằng cả người Tô Bạch từ trên xuống dưới đều không thể cử động, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phía dì út một cách bình tĩnh.

"Về phần bà ta, cho dù là đối với thân phận em họ này của cậu, hay là cậu, thân là thân phận Tô Bạch này của tôi, bà ấy đều giống như một trưởng bối, dành cho cậu sự bảo vệ chân chính, bà ấy là một người phụ nữ lương thiện."

Chương 972 Phát Thanh Buồn Cười Chết Mất 2

Trên gương mặt của em gái lộ ra vẻ lạnh lùng và điên cuồng, đây là một loại biểu cảm hoàn toàn khác biệt, thậm chí còn có thể nói là rất xung đột, nhưng xuất hiện trên gương mặt của em họ, lại lộ ra một cách rất hài hòa và tự nhiên.

Điên cuồng, là bởi vì cậu ta cuối cùng cũng có thể hoàn thành chuyện mà từ trước đến nay mình luôn muốn làm, ở trong chiếc rương đồng xanh đó, sự cô độc đáng sợ mà mình phải chịu đựng và cả việc học truyền thừa nhạt nhẽo đó, tất cả sự dày vò, cuối cùng cũng có thể lập tức vẽ nên một dấu chấm tròn, mà lạnh lùng, thì lại bởi vì em họ hận Tô Bạch đến thấu xương, và cả sự sỉ nhục, châm biếm một cách không hề nương tình trước đó Tô Bạch, khiến sự hận thù trong con người cậu ta đối với Tô Bạch dường như hoàn toàn dâng lên.

"Đã đến lúc này rồi, mà cậu còn ở đây giả làm người tốt nữa sao?"

Lúc này, cơ thể của Bách Túc lơ lửng giữa không trung, từ từ bay vào, anh ta là thể linh hồn, nhưng có thể cảm giác được quỷ khí vô cùng dày đặc trên người anh ta, nếu như chiếc rương đồng xanh là địa ngục, vậy lúc này, Bách Túc dưới tình huống không biết gì, bị em họ luyện chế thành giới linh qua từng ngày từng tháng, chính là hắc bạch vô thường trong địa ngục.

Bởi vì Tô Bạch đã giết anh ta, cho nên sau khi hóa thân thành quỷ, hận ý của anh ta hiển nhiên sẽ tập trung lên người Tô Bạch, nếu là bình thường, một người bình thường bị mình

giết chết, có xác suất khá nhỏ biến thành quỷ, nên Tô Bạch hoàn toàn cũng chẳng muốn liếc mắt nhìn lấy một cái, cô hồn dã quỷ bình thường dám lại gần bên người hắn, chỉ cần sát khí cương thi trên người hắn hơi có một chút cảm ứng thôi, nó sẽ tự động vận chuyển khiến quỷ hồn này sẽ lập tức hồn phi phách tán ngay.

Nhưng lúc này, Bách Túc đại diện cho lời kêu gọi tới từ chiếc rương đồng xanh, anh ta muốn tới dẫn Tô Bạch về trong chiếc rương đồng xanh, đương nhiên, thứ mang đi hiển nhiên là linh hồn của Tô Bạch.

Mà lúc này, sự ớn lạnh ở nơi này, hiển nhiên chính là vì quỷ khí đáng sợ trên người Bách Túc mang lại.

"Cậu là một người ích kỷ, cũng là một người giả tạo, cậu biết không, sự tệ hại của kẻ đạo đức giả còn khiến tôi cảm thấy buồn nôn hơn cả tên tội ác tày trời." Em họ chỉ vào Tô Bạch và nói với vẻ mặt dữ tợn, cậu ta không dám đi tiếp xúc với Tô Bạch vào lúc này, bởi vì lúc này, tuy Tô Bạch không thể cử động, nhưng nếu bây giờ cậu ta tiếp xúc với hắn, rất có khả năng sẽ bị Bách Túc cùng mang về chiếc rương đồng xanh.

Hình ảnh đó thật quá đẹp rồi.

Hai anh giai vui vẻ, hai anh giai hoàn toàn hòa thuận.

Bởi vì em họ đã từng ở trong chiếc rương kia rất lâu nên biết rõ, cha mẹ của mình, đã gần như để lại dấu ấn sinh mệnh trọn vẹn cho cả hai người là mình và Tô Bạch trong chiếc rương đồng xanh, và các loại cấm chế thậm chí đến ngay cả bản thân cậu ta cũng không có cách nào giải được. Chiếc rương đồng xanh này đối với cậu ta và Tô Bạch mà nói, tương đương với cẩn cơ chú của Tôn Ngộ Không, mặc cho người trước có thực lực mạnh mẽ bao nhiêu, đáng sợ đến đâu, cũng vẫn sẽ kiên định ăn sạch bạn.

“Tôi vẫn luôn chấp nhận mình là một người ích kỷ, bởi vì tôi có thể nhìn thẳng vào nội tâm của mình.”

Tô Bạch nhìn vào dì út với sắc mặt đã hiện ra vẻ trắng bệch đầy bệnh trạng, trong ánh mắt lộ ra vẻ không nỡ, qua hôm nay, bà ấy đã mất đi người thân của mình, không, bà ấy thậm chí cũng mất đi cả tính mạng của mình nốt.

“Dẫn cậu ta đi đi, tôi không thể chờ đợi được trở về cơ thể của mình nữa rồi, cơ thể lâu ngày không gặp của tôi.” Em họ hô với Bách Túc ở bên cạnh.

Hai tay của Bách Túc đặt lên bả vai của Tô Bạch, rất nhanh, anh ta đã dẫn Tô Bạch bay ra khỏi căn phòng này, trở về trong chiếc rương đồng xanh ở trên tầng.

Chỉ có điều, mãi cho đến hiện tại, sắc mặt của Tô Bạch vẫn bình tĩnh như cũ. Bình tĩnh đến mức khiến em họ cũng cảm thấy có hơi không chân thực, nhưng bản thân em họ tin chắc rằng mình hoàn toàn không có sơ hở và sơ suất gì, đối phương, nhất định phải chết!

“Ôi.” Tô Bạch thở dài một hơi, hắn cảm giác được linh hồn của mình đang từ từ bị rút ra khỏi cơ thể, không có sức phản kháng, thật sự không có sức phản kháng.

“Cậu biết không, thực ra tôi thật sự rất thương hại cậu, bởi vì trước đó cậu nói, sau khi có được cơ thể của tôi, cậu sẽ sở hữu sức mạnh của tôi, sau đó sống một cách tự do tự tại, ha ha ha…” Tô Bạch nở nụ cười.

Một nửa linh hồn của hắn đã rời khỏi cơ thể, lúc này, miệng của hắn đã bất động, giọng nói cũng thay đổi từ miệng lên tiếng lúc đầu thành sóng dao động linh hồn lên tiếng.

“Cậu biết sự tồn tại của Phát Thanh mà lại không dám nói, nhưng tôi có thể nói với cậu, ngay khi cậu cảm thấy có thể cướp được cơ thể của tôi, sau đó chiếm cơ thể của tôi để tự do

tự tại, có khả năng Phát Thanh đang ở bên trên nhìn cậu giống như nhìn một thằng thiểu năng rồi. Ngay cả cha mẹ cũng chỉ có thể tiến hành lẩn trốn dưới ánh mắt của Phát Thanh, nào có tự tin và tư cách gì nói ra có thể sống một cách tự do tự tại?"

"Chuyện này cũng không cần cậu phải lo lắng, tạm biệt." Em họ lạnh lùng nhìn linh hồn từ từ bay lên của Tô Bạch.

Lúc này, linh hồn của Tô Bạch cũng rất bình tĩnh, ngay khi linh hồn sắp hoàn toàn thoát ra khỏi cơ thể, Tô Bạch nói với một loại giọng điệu kinh ngạc giống như đột nhiên nhớ ra gì đó: "Ồ, quên mất nói với cậu một chuyện, cậu nói đúng rồi đấy, tôi có khả năng thật sự là một ác nhân giả tạo, cũng là một tên giả nhân giả nghĩa, bởi vì trong nhà vệ sinh trước đó, tôi cuối cùng cũng không giết chết Bách Túc, mà là biến cậu ta thành thành viên mới của tôi. Cho nên, Bách Túc, cậu tỉnh lại đi."

Lúc này, trên nền nhà lạnh lẽo trong nhà vệ sinh ở tầng này, một giọt máu được đặt trên trán của thi thể khô quắt đó, từ từ dung hòa vào trong lớp cằn cỗi của xác khô, ngay sau đó, cơ thể của xác khô từ từ trở nên căng tràn.

Chương 973 Mẹ 1

Xác khô đang từ từ căng tràn trở lại, lúc này, làn da khô héo cũng chậm rãi khôi phục lại vẻ căng mịn, thậm chí còn tốt hơn cả trước đây một chút.

"Ọe…"

Bách Túc há miệng, bắt đầu nôn mửa một trận trên nền nhà trong nhà vệ sinh, mới vừa rồi, cơ thể của anh ta lại khôi phục lại hoạt tính, thậm chí lúc này, anh ta cảm thấy mình hiện tại còn dồi dào sức lực hơn cả trước đây, cho dù là thính lực của mình hay là thị lực của mình đều rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, vào lúc này, thế giới trở nên chi tiết hơn, nhưng dường như sự biến đổi này cũng quá nhanh và quá bất chợt, khiến Bách Túc có hơi không chấp nhận nổi, một phần nhân tố tâm lý và một phần nhân tố cơ thể vẫn chưa hoàn toàn thay đổi thành công, dẫn đến hiện tại anh ta có hơi khó mà thích ứng được, cho nên mới sinh ra một phản ứng từ chối nhất định, chỉ là loại phản ứng từ chối này cũng không liên quan đến đau khổ, nói một cách bình thường thì trải qua vài ngày như vậy có thể hoàn toàn thích ứng được.

Ngay khi Bách Túc từ từ đứng dậy, anh ta nhìn mình trong gương, cả người sững sờ ngay khi trông thấy đôi mắt đỏ thẫm một màu.

Lúc này, linh hồn của Bách Túc vốn đang lôi kéo cũng từ từ tan đi, bởi vì anh ta đã sống lại, nên sự hận thù đối với Tô Bạch hiển nhiên cũng tiêu tan, bất cứ một người bình thường nào đột nhiên sở hữu tuổi thọ dài lâu và dung mạo không già đi, cảm xúc đầu tiên chắc chắn là mừng rỡ như điên, còn về

phần trong các bộ phim truyền hình và các tác phẩm nghệ thuật khác, cảm thấy con người sống rất lâu là một chuyện rất đau khổ, có khả năng là thật, nhưng ở trong mắt của đại đa số người, đây cũng chỉ là một hình thức thể hiện phóng đại của nghệ thuật.

Trên thực tế, trong hiện thực, phần lớn người vẫn không có cách nào từ chối được sự cám dỗ trở thành một thành viên phát triển mới của Vampire.

Linh hồn của Tô Bạch ra từ nơi nào thì lại trở về nơi đó, lập tức, Tô Bạch vốn cùng với việc linh hồn rời khỏi cơ thể, tự động rơi vào trạng thái hôn mê, hoặc là gọi trạng thái người thực vật, từ từ mở mắt ra, khóe miệng lại xuất hiện một đồ cung vừa vặn.

Chế nhạo, đây là chế nhạo, một sự chế nhạo không hề giả bộ hay che giấu.

"Ôi…"

Tô Bạch duỗi thắt lưng, cảm giác lại khống chế được cơ thể mình thật sự rất tốt, huống chi, sự mạnh mẽ của cơ thể này, vốn chính là thứ Tô Bạch vất vả từ từ dốc sức làm ra, theo quan điểm của hắn, đây chính là cơ thể của mình, còn về phần cơ thể khi bảy tuổi, và cơ thể hiện tại, cho dù bây giờ đi xét nghiệm DNA, cũng hoàn toàn là hai loại kết quả không dính dáng gì đến nhau, bởi vì huyết thống đã sớm xuất hiện sự thay đổi cực lớn rồi.

Cho nên, kêu Tô Bạch từ bỏ cơ thể này, giao lại cho nguyên chủ của nó, là chuyện không có khả năng, thậm chí đối với hắn mà nói, hoàn toàn không cần phải cân nhắc đến chuyện này.

"Cậu… tại sao cậu không giết anh ta, sao cậu có thể không giết anh ta được?"

“Ha ha.” Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay chỉ vào mặt mình, đáp một cách rất bình tĩnh: “Cậu biết không, trước đây tôi rất hận cái thứ đó, bởi vì nó chơi đùa tôi, chà đạp tôi, dày vò tôi, nhưng tôi cũng thừa nhận, cho dù là tôi, lúc này, cũng có khả năng đã mắc hội chứng Stockholm rồi. Bởi vì hiện tại, tôi đột nhiên cảm thấy, cảm giác có nó đứng ở phía sau tôi, thật sự rất tốt.”

“Tại sao cậu không giết anh ta?” Cả người em gái lùi về sau một bước theo băng năng, cậu ta bắt đầu chủ động sáp lại gần dì út vẫn còn đang hôn mê, nhưng ngay sau đó, cậu ta lại không dám cử động chút nào, bởi vì sát khí của Tô Bạch đã hoàn toàn nhắm thẳng vào cậu ta. Thậm chí, trong lòng bản thân em họ cũng tin, chỉ cần mình còn dám làm bừa một bước, thì đối phương sẽ lên đây trực tiếp xé nát mình!

“Liên quan đến vấn đề giết hay không này của cậu, tôi cảm thấy rất không có ý nghĩa.” Tô Bạch bước tới bên bàn ăn, cầm cốc rượu trắng vốn thuộc về mình, lòng bàn tay đặt lên người dì út, một nguồn sức mạnh ôn hòa thuận theo lòng bàn tay hắn, bắt đầu rót vào trong cơ thể bà ấy.

Nói thực, bây giờ trạng thái cơ thể của dì út không được tốt cho lắm, mà bản thân Tô Bạch, thật sự cũng không giỏi về chữa trị, hắn thử làm loãng nhiệt độ của vảy rồng đen trong người mình rồi truyền cho dì út, không bao lâu sau hắn quả quyết thu tay, bởi vì hắn không chắc cơ thể của dì út sau khi đột nhiên hứng chịu sự xâm nhập nóng lạnh khác nhau, liệu có xảy ra vấn đề lớn gì không.

Chỉ có điều, tuy dì út đã bị đông cứng, nhưng vấn đề chắc hẳn không lớn, cùng lắm sau khi tỉnh lại thì bệnh nặng một trận, ngược lại cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, sau đó lại điều dưỡng cẩn thận một hồi, chắc hẳn sẽ không để lại mầm họa gì.

Điểm mấu chốt nhất là, nếu Tô Bạch dùng sức mạnh của mình can thiệp quá nhiều, hơn nữa còn là can thiệp quá nhiều một cách có ý thức, hắn lo lắng dì út cũng sẽ bị kéo vào thế giới chuyện xưa, mà loại người có tính cách như dì út tiến vào thế giới chuyện xưa, kết cục của bà ấy chính là chết thảm trong sự sợ hãi, mà đây lại không phải là điều mà Tô Bạch muốn nhìn thấy.

"Nói, tại sao không giết anh ta?"

Em họ vẫn không nhúc nhích, cậu ta biết mình đã thất bại, cũng biết kết cục của mình đã được định trước, bởi vì cho dù là cậu ta hay là Tô Bạch đều biết rõ, hôm nay trong căn phòng bao này, chắc chắn nhất định chỉ có một người có thể sống sót, mặc cho là ai cũng sẽ không để người còn lại rời đi.

Bây giờ, cậu ta hỏi câu này, thực ra lại càng giống như nghi vấn cuối cùng trước khi chết của mình hơn.

Chương 974 Mẹ 2

Tô Bạch duỗi tay, móc một bao thuốc trong túi của mình ra, rút một điếu, rồi ngậm trong miệng, cầm bật lửa châm lên, từ từ hút vào, rồi lại từ từ phun khói thuốc ra.

Hắn gẩy tàn thuốc, đáp: "Cậu tin không, khi tôi đang ghì chặt cổ cậu ta…"

Hai tay của Tô Bạch bày ra động tác này: "Trong lòng tôi hơi do dự, bởi vì cậu ta không phản kháng, không hề phản kháng một chút nào, không, nói một cách chính xác là cậu ta đang phản kháng, nhưng loại lực đạo phản kháng này khiến tôi cảm thấy, dường như có thể bỏ qua không kể đến, cho nên theo quan điểm của tôi, cậu ta hoàn toàn không hề phản kháng."

"Nhưng cậu cũng nên giết anh ta!" Em họ tức giận nói.

"Đúng, tôi quả thực chắc hẳn nên giết cậu ta, nhưng cậu nói tôi là một người giả tạo, ha ha, tôi thừa nhận, tôi xác nhận khi ấy, trong lòng tôi thực ra mặc kệ cậu ta có thân phận gì, tôi cũng nên giết chết cậu ta.

Nhưng khi ấy trong đầu tôi đột nhiên nảy ra suy nghĩ, tôi đột nhiên cảm thấy, thực ra cậu ta rất đáng thương, không, cậu ta ở đây, chắc hẳn là chỉ cậu, thực ra cậu cũng rất đáng thương, cho nên tôi cảm thấy, ngay khi tôi có thể nhẹ nhàng giết chết cậu ta, tôi ngược lại có hơi không thể giết chết cậu được, tôi đột nhiên cảm thấy, biến cậu trở thành thành viên mới của tôi, cùng nhau có được sinh mệnh dài lâu, cũng là một chuyện… hình dung thế nào nhỉ, một chuyện rất tốt đẹp đấy chứ."

“Sinh mệnh dài lâu, thì sự dày vò sẽ càng dài lâu hơn!” Em họ trợn trừng mắt nhìn Tô Bạch đầy tức giận: “Đây chính là tâm lý của cậu, ngay khi cậu cảm thấy có thể dễ dàng giết tôi, cậu lại chọn cách làm đối với tôi mà nói, lại càng sỉ nhục, cũng càng dày vò hơn để thay cho việc giết chết tôi!”

“Ồ, cái đó thì đúng rồi đấy.” Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra vẻ mặt thì ra là thế: “Không sai, cậu rất hiểu tôi, có một chuyện cậu phải biết, cậu rất hận tôi, tôi có thể hiểu được, nhưng mong cậu tin rằng, lòng căm thù của tôi đối với cậu, và lòng thù hận đối với cha mẹ cậu, là tương đương.”

Vừa dứt lời, cơ thể của Tô Bạch biến mất ngay tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện trước mắt em họ, một bàn tay của hắn bóp cổ cậu ta, rồi nhấc em họ lên.

“Hơn nữa, có một chuyện, tôi cảm thấy chắc hẳn nên thuật lại cho cậu một lần, bởi vì trước đó cậu hoàn toàn chưa hiểu rõ hoặc là chưa ý thức được điểm này. Chuyện lần này, nếu như cha mẹ cậu tự xuất hiện ở nơi này, và do chính bọn họ cầm đao ta tay, vậy toàn bộ mọi chuyện này có lẽ còn có một chút xác suất thành công.

Mà cậu, ngay vừa rồi, khi linh hồn tôi gần như sắp bị rút vào trong rương đồng xanh kia, cậu đã nói lời gì?

Cậu muốn sở hữu cơ thể của tôi, rồi lại đồng thời của sở hữu một thứ, thứ đó gọi là “tự do”.

Ha ha, ngay khi cậu nói ra câu này, thực ra từ trong tận đáy lòng, tôi không hề lo lắng một chút nào, thật sự không lo lắng một chút nào.

Cho dù là tôi không biến Bách Túc thành thành viên mới, cho dù tôi trực tiếp phân thây Bách Túc trong nhà vệ sinh, cho dù tôi trực tiếp giẫm bét cậu ta, và cho dù hôm nay tôi tự mình trói hai tay mình lại, chủ động quỳ trước mặt cậu vừa khóc

vừa kêu gào sẽ trả lại cơ thể cho cậu, thì nó vẫn sẽ xuất hiện các loại chuyện bất ngờ khác nhau như thường, khiến kế hoạch của tôi, hoàn toàn thất bại.

Ừm, phải rồi, cậu có muốn hút một điếu thuốc không?"

Em họ không nói gì, mà nhìn chằm chằm vào Tô Bạch như cũ.

"Ôi, cậu ngược lại rất ngốc nghếch, trong sáng và ngọt ngào đấy, cũng phải thôi, ở trong chiếc rương nhiều năm như vậy, lại ở trong cơ thể phụ nữ suốt hai năm nay, tuy cậu biết về thứ đó, nhưng lại hoàn toàn không rõ, cái thứ gọi là Phát Thanh kia, rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu."

Vảy rồng màu đen phủ kín bàn tay của Tô Bạch, em họ kêu lên thảm thiết, trong cơ thể bị Tô Bạch cưỡng chế luyện hóa, bốc hơi sạch sẽ từng chút một, ngay cả một chút cặn xương cốt cũng không còn sót lại.

Nghiền xương thành tro, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

"Kẽo kẹt…"

Cửa phòng bao bị đẩy ra, Bách Túc xuất hiện ở cửa, anh ta nhìn Tô Bạch, trong lòng có vô số âm thanh đang thúc giục anh ta quỳ xuống trước mặt hắn, đây là một sự thuần phục tới từ thành viên mới và người sở hữu, một loại thuần phục tới từ huyết mạch.

"Phịch" một tiếng, Bách Túc quỳ xuống dưới chân Tô Bạch: "Chủ nhân."

Một tiếng chủ nhân gọi ra cũng thật cung kính, tuy rằng có rất nhiều khó hiểu và nghi ngờ ở đây, nhưng lúc này, Bách Túc hoàn toàn không có cách nào đưa ra sự lựa chọn khác, toàn bộ mọi chuyện đều hoàn toàn bị bản năng chi phối.

Tô Bạch liếc mắt nhìn dì út còn đang hôn mê, rồi lại nhìn Bách Túc quỳ trước mặt mình, hắn đi tới trước mặt anh ta, Bách Túc dán sát trán xuống nền đất, đây là hoàn toàn thuần phục Tô Bạch.

"Nếu cậu đã không phải cậu ta." Tô Bạch hé miệng, nói tiếp: "Dì út đã mất đi một đứa con gái, nên đứa con rể này cũng không còn ý nghĩa tồn tại nữa."

"Bốp!"

Tô Bạch nhấc chân, sau đó giẫm xuống một cách rất dứt khoát, đầu của Bách Túc dán sát xuống nền đất, trực tiếp bị Tô Bạch giẫm nát!

"Mau, liên lạc… liên lạc với Tô Bạch!"

Dưới sự tiếp ứng của Gia Thố, hòa thượng vất vả lắm mới thoát ra khỏi căn nhà đó, vừa ra ngoài đã chỉ vào Gia Thố, hét một câu này.

"Bây giờ tôi không liên lạc được với cậu ấy, gọi vào số cậu ấy không có tín hiệu." Gia Thố rất ít khi nhìn thấy bộ dáng hoang mang và khẩn trương như vậy của hòa thượng.

"Mau tìm cậu ta, nhất định phải tìm được cậu ta, tôi ở bên này đã nhìn thấy người phụ nữ đó, thân phận thật sự của người phụ nữ đó… tới khách sạn, bây giờ, lập tức tới khách sạn mau!"

"Người phụ nữ đó, người phụ nữ đó, chính là…"

Chương 975 Ừm 1

Trong phòng bao, những món ăn thơm ngon, trên cơ bản còn chưa được động qua nhiều cho lắm, mà bốn người vốn hẳn nên ngồi bên bàn ăn, hưởng thụ bữa ăn ngon một cách hòa thuận vui vẻ, thì một người đang hôn mê, một người đã bị luyện hóa, xem như nghiền xương thành tro, còn có một người óc bắn ra văng đầy mặt đất.

Bách Túc chỉ là một thành viên mới cấp thấp đến không thể thấp hơn được, một cước này của Tô Bạch khiến anh ta chết ngắc, hơn nữa, Tô Bạch cũng hoàn không có ý định để lại đường lui.

Hắn quay người, ôm dì út đang hôn mê lên, trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ phòng.

Bên dưới là bãi đỗ xe ngoài trời, có rất nhiều xe, nhưng người lại không nhiều cho lắm, cho dù là bảo vệ ở bãi đỗ xe cũng chỉ ngồi vắt chân trong đỉnh nghỉ chân ở cửa ra vào và chém gió buôn dưa, cho nên hành động trực tiếp nhảy xuống như vậy của Tô Bạch, ngược lại cũng không bị người nào phát hiện.

Hắn đang tìm con Audi của mập mạp, lại đột nhiên phát ra trước đó mình kêu có một bồi bàn đi đỗ xe cho mình, đối phương còn chưa trả lại chìa khóa cho mình nữa, vừa vặn có một người đàn ông mặc tây trang bước đến một chiếc xe bên cạnh Tô Bạch, lôi một chìa khóa ra ấn một cái, sau đó mở cửa xe.

Tô Bạch trực tiếp bước tới, trước đó đối phương chỉ cho rằng hắn đang ôm một cô nàng chuẩn bị ra ngoài phóng túng,

nhưng đợi khi bước đến gần, vừa nhìn đã phát hiện ra cô nàng đó có tuổi tác không nhỏ, lại còn là độ tuổi của phụ nữ hồi xuân, lập tức, người đàn ông này liếc mắt nhìn Tô Bạch bằng một loại ánh mắt "khẩu vị này của cậu cũng tốt đấy".

Chỉ là, ngay khi anh ta đang định ngồi vào trong, thì một tay của Tô Bạch đã trực tiếp duỗi tới, bổ thẳng vào sau ót của đối phương một cái, đối phương lập tức bị đánh hôn mê, ngã ra ngoài cửa xe.

Tô Bạch đặt dì út ngồi vào trong xe xong xuôi, mới ngồi lên ghế lái, khởi động xe, dọc theo đường đi, Tô Bạch còn lái một cách rất bình tĩnh.

Hắn dự định đưa dì út đến bệnh viện, nhưng cũng không định đi tìm mập mạp hoặc là hòa thượng biết chữa trị, thủ đoạn chữa bệnh của bọn họ chỉ thích hợp dùng với thính giả, còn sử dụng với người bình thường, trừ phi có lý do hợp lý, bằng không rất có khả năng sẽ là hại người đó.

Trên đường, Tô Bạch rút một điếu thuốc ngậm bên miệng, nhưng sau khi nhìn thấy dì út nằm ở nơi đó qua gương chiếu hậu, hắn chỉ tiếp tục ngậm và không châm lửa.

Nơi này cách bệnh viện gần nhất còn rất xa, Tô Bạch lái cũng không nhanh cho lắm, thậm chí còn không chọn đường cao tốc.

Khi hắn dừng xe ở giao lộ đèn giao thông, dì út đang nằm ở phía sau cũng từ từ tỉnh lại, bà ấy đỡ đầu mình, trong ánh mắt hiện ra một vẻ hoang mang, nhưng ngay sau khi nhìn thấy Tô Bạch ngồi ở vị trí ghế lái và đang lái xe, vẻ hoang mang trong mắt mới biến mất.

"Dì làm sao thế này?" Dì út nghi ngờ hỏi.

"Dì uống nhiều nên ngủ li bì." Tô Bạch cười ha ha, nói.

“Ồ, vậy sao.” Dì út chỉ có thể tin: “Vậy bây giờ đang đi đâu vậy?”

“Đi đến bệnh viện truyền nước.”

“Không cần thiết chứ?”

“Cần, dì vừa mới ngủ mê man, vẫn nên tới bệnh viện kiểm tra một chút thì cháu mới yên tâm.”

“Đám Bách Túc thì sao?” Dì út hỏi.

“Bách Túc cũng uống nhiều rồi, em họ đưa cậu ta về nhà nghỉ ngơi trước, cháu đưa dì tới bệnh viện trước.”

“Dì cũng không sao đâu, chỉ là bây giờ cảm thấy đầu hơi choáng thôi, cháu dừng xe lại đi, dì muốn xuống đi bộ một chút.” Dì út nói.

“Được.”

Tô Bạch không kiên trì, mà trực tiếp đỗ xe ở bên đường, hắn xuống xe trước, sau đó đỡ dì út xuống xe.

“Dì vẫn chưa già đến mức đó đâu.” Tuy dì út nói như vậy, nhưng vẫn mặc cho Tô Bạch đỡ bà ấy xuống xe, ngay sau khi xuống xe, Tô Bạch còn tiếp tục đỡ dì út đi về phía trước.

Dì út không từ chối, Tô Bạch cũng luôn đỡ bà ấy.

Gió có hơi lớn, thi thoảng lại vén làn váy cả dì út lên.

“Có hơi lạnh.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Không sao.”

Một tay của dì út tiếp tục được Tô Bạch dìu đỡ, hai người đi thẳng lên cây cầu trước mặt. Bọn họ leo lên bậc thang, từng bước một, rất chậm, rất chậm.

Dì út nhìn về phía Tô Bạch, nói: “Mỗi lần nhìn thấy cháu, cứ cảm thấy cháu đã trưởng thành rất nhiều.”

“Đó là vì số lần gặp không nhiều.” Tô Bạch cười đáp.

“Đúng vậy, số lần gặp không nhiều, cháu cũng thiệt tình, không thường xuyên tới thăm dì, bình thường muốn tìm cái bóng của cháu cũng không được, còn phải dựa vào em gái cháu tình cờ gặp được cháu, bằng không với tính cách của cháu, đoán chừng cũng sẽ không chủ động liên hệ với hai mẹ con dì nữa. Cháu nói xem, có thứ gì, có thể so với huyết mạch tình thân được chứ?”

“Dì út cứ yên tâm đi, cho dù không có lần tình cờ giữa em họ và cháu lần trước, thì cháu vẫn sẽ đi tìm dì thôi, chắc chắn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Dì út vỗ nhẹ lên tay của Tô Bạch: “Phải giữ lời đấy nhé.”

“Nói lời phải giữ lấy lời.” Tô Bạch gật đầu, đáp.

Cơ thể của dì út vẫn có chút yếu, đợi khi hai người cùng nhau đi đến cầu vượt cho người đi bộ, dì út dừng lại, tỏ ý mình cần nghỉ một lát.

Tô Bạch đứng bên cạnh dì út, cùng dì út nhìn về phía dòng xe cộ đang chạy về phía trước, những chiếc xe lái cực nhanh, lướt qua bên dưới cầu vượt mà hai người đang đứng, tiếng còi cũng không ngừng vang lên bên tai, sự huyên náo của thành phố, được biểu hiện trực quan nhất ở nơi này.

“Cháu nói xem, nếu con người có thể không chết thì tốt biết bao.” Dì út duỗi tay chỉnh lại tóc mai bên thái dương mình, đột nhiên cảm thán.

“Sống quá lâu hình như cũng không quá thú vị cho lắm, cả một đời người chịu dày vò xem như cũng đã qua.”

“Dày vò xem như cũng đã qua sao?” Dì út nhắc lại lời của Tô Bạch một lần: “Ha ha, đúng vậy, một đời này của con

người chính là một sự dày vò, dày vò tới, dày vò đi, đến cuối cùng có khả năng chính là một trận dày vò uổng phí.”

“Điều quan trọng nhất là hưởng thụ quá trình này.” Tô Bạch nói.

Chương 976 Ừm 2

“Hưởng thụ quá trình?” Dì út lắc đầu, cười đáp: “Giống như vận động viên thi đấu, tuy rằng khẩu hiệu không quan trọng kết quả vẫn luôn treo bên miệng, nhưng có thể được người ghi nhớ, trừ huy chương vàng ra thì vẫn là huy chương vàng đấy thôi.”

“Nhưng huy chương vàng chỉ có một, khi một đứa trẻ tám, chín tuổi được đưa vào trường thể dục để tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp, ai có thể đảm bảo sau này huy chương vàng duy nhất đó chắc chắn sẽ nằm trước ngực con bé?”

“Suy nghĩ này của cháu quá tiêu cực rồi, có những chuyện đợi khi cháu thật sự làm ra, cháu mới biết, mãi mãi sẽ không có đường lui, cháu chỉ có thể bất chấp khó khăn mà tiến lên, chỉ cần phía trước vẫn còn đường, thì cháu phải tiếp tục tiến lên.

Đi rồi lại đi, đi rồi lại đi, cho dù con đường phía trước có chật hẹp bao nhiêu, cho dù con đường trước mặt có thấp thế nào, thì cháu đều phải cưỡng ép mình hoặc là nghiêng người, hoặc là quỳ xuống, tóm lại, không thể dừng, cũng không có cách nào dừng, bởi vì chỉ cần chậm trễ một bước, lùi lại một bước, có khả năng chính là vực sâu vạn trượng.”

“Ha ha, lời tự tình này của dì út nói ra cũng không tồi, đáng tiếc bây giờ trong tay cháu trai không có lấy một cắc, bằng không, có thể giúp dì út xuất bản tản văn rồi, đến khi ấy chắc chắn có thể bán đắt như tôm tươi.”

“Cháu lại trêu dì út của cháu rồi.” Dì út dường như đã nghỉ ngơi đủ rồi, tiếp tục đi về phía trước dọc theo lan can của cầu

vượt đi bộ, Tô Bạch cũng chậm rãi đi theo phía sau.

“Chuyện của cháu, dì cũng đã nghe nói một chút, một gia nghiệp lớn như vậy, sao nói không cần thì không cần nữa? Ông bà cụ ở hai bên gia đình đều nói, là cháu đã đánh mất sạch một gia nghiệp lớn như vậy, nhưng dì cháu biết, cháu đã chủ động vứt một tập đoàn lớn như vậy đi.”

“Không phải tiền mà cháu kiếm được, mang đi dùng cũng thấy ghê tay.” Tô Bạch giải thích.

“Tiền của cha mẹ cháu chính là tiền của cháu.” Dì út nhỏ giọng nhấn mạnh.

“Ha ha, làm cậu ấm nhà giàu nhiều năm như vậy, cũng đã thỏa mãn rồi, không phải sao, cháu còn trẻ, cũng phải có chút suy nghĩ của người trẻ tuổi chứ, giống như những tác giả trẻ tuổi ngày trước thích học tập và độc lập ấy, cháu cũng muốn lăn lộn cho ra chuyện gì đó đã.”

“Vứt một tầm đoàn lớn như vậy chính là kết quả mà cháu lăn lộn ra sao?”

“Dù sao thì bây giờ cháu chính là một người được ăn no… ha ha, không đúng, dì à, cháu quên mất nói cho dì biết, thực ra cháu còn có một đứa con trai, bây giờ tiền mà cháu kiếm được không nhiều, nhưng ít nhất hai cha con bọn cháu cũng không đói.”

“Không ngờ cháu còn có con trai nữa đấy.” Dì út che miệng cười: “Ngày khác dẫn tới cho dì xem đấy, đây cũng là cháu trai của dì.”

“Đứa trẻ rất hiếu động, không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của dì.” Tô Bạch nói.

“Dù sao dì cháu cũng không có việc gì, không ngại phiền phức.”

“Không sao, sau này, đợi đến thời điểm thích hợp, cháu sẽ dẫn đứa trẻ tới thăm dì, để dì xem, cháu đã nuôi con trai mình như thế nào.” Tô Bạch nói một cách rất nghiêm túc.

“Được rồi, dì đợi ngày đó.”

“Dì, dì đã từng nghĩ tới chưa, một vài chuyện, kết quả vốn đã được định trước, giống như đường hầm vậy.” Tô Bạch đột nhiên hỏi: “Nó sẽ mang đến cho ta một không gian và hy vọng tiến lên rất lớn, nhưng ngay khi ta bước đến nơi tận cùng, sắp lập tức bước ra nhìn thấy ánh sáng, thì ta trông thấy một bức tường hoàn toàn chặn lấp con đường của ta, mà trên bức tường ấy, lại vẽ một mặt cười của thằng hề.”

“Cháu cảm thấy như thế nào?” Dì út nhìn Tô Bạch: “Cháu cảm thấy, là nên có bức tường này thì tốt, hay là không nên có thì tốt hơn?”

“Cháu không quan tâm.” Tô Bạch nhún vai, liếm môi mình: “Cháu hy vọng có bức tường chặn bọn họ lại, sau đó ngay khi cháu đi đến nơi ấy, sẽ phát hiện ra trên bức tường có thêm một gương mặt thằng hề, mà thuốc màu lại dùng máu tươi của bọn họ vẽ lên.”

“So sánh thật ảm đạm.” Dì út cảm thán.

Trời âm u, lúc này lại từ từ đổ mưa, cơn mưa này dường như tới rất đúng thời điểm, cũng rất phù hợp với loại bầu không khí này, đương nhiên, điều này cũng không hề kỳ quái một chút nào, bởi vì hôm nay vốn chính là một ngày trời âm u.

Dì út bám vào lan can, bước từng bước xuống dưới, Tô Bạch đứng ở đầu cầu thang, không tiếp tục đỡ bà ấy nữa, mà là lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng dáng của dì út từ từ tiến vào trong dòng người, rất nhanh, đã hòa nhập vào trong, giống như một giọt nước rơi vào trong biển lớn, không thể gợi lên được gợn sóng gì.

Lúc này, di động của Tô Bạch vang lên, hắn nhấc máy, đầu bên kia di động vang lên giọng nói gấp gáp của hòa thượng: "Tô Bạch, vừa rồi điện thoại của cậu mãi không thể kết nối được, bây giờ bần tăng và mập mạp đang ở khách sạn, chúng tôi đã tìm thấy chiếc rương đồng xanh đó, chỉ là chiếc rương này đã hoàn toàn bị hỏng rồi, còn nữa… dì út của cậu, chắc hẳn chính là người phụ nữ trở về đó."

"Ừm."

Tô Bạch đáp lại một tiếng như vậy, sau đó cúp máy, điếu thuốc ngậm lúc lái xe trước đó, giờ đây có thể châm lên được rồi.

Chương 977 Đại Bạch, Rốt Cuộc Cậu Có Lai Lịch Gì? 1

Tô Bạch lái chiếc xe của người đã bị mình đánh bất tỉnh đi đến nhà của dì út trước, trên đường đi, hắn gửi tin nhắn wechat cho mập mạp, nói con Audi của anh ta vẫn còn ở trong bãi đỗ xe của khách sạn, kêu tự anh ta lái về đi.

Nhà của dì út, Tô Bạch vừa mới tới đợt trước, hơn nữa hòa thượng và Gia Thố cũng đã từng tới.

Căn nhà là một ngôi biệt thự nhỏ, có vị trí đỗ xe riêng, cây cối ở xung quanh rất tốt, cũng được tính là một tiểu khu cao cấp và tinh tế, tuy rằng dì út ở góa, nhưng cũng có lương hưu, trong tay có không ít cổ phần danh nghĩa của các công ty khác, cũng bởi vậy mà dì út và em họ, hoàn toàn không cần lo lắng về kế sinh nhai.

Dù sao thì dì út cũng giống như bà mẹ hờ đó của mình, đều là con gái nhà quan to, trước đây dì út cũng làm trong chính phủ một khoảng thời gian, trên cơ bản, khi những vai vế nhỏ hơn khác trong gia tộc mở xí nghiệp và mở công ty, đều sẽ chia một phần cổ phần danh nghĩa ra ngoài, để cầu có được sự ủng hộ của thành viên trung tâm chân chính trong gia tộc, đây vốn chính là một loại quy tắc ngầm đã trở thành tập quán tự nhiên và được ước định mà thành.

Nếu không phải cha mẹ hờ đó của mình đã trở thành thính giả, đi trên con đường hoàn toàn khác hẳn với người bình thường, thì có khả năng, nếu thân là một người bình thường, bây giờ người phụ nữ đó phỏng chừng cũng sẽ ngồi ở nơi này, trong tay cầm một quyển sách, bên cạnh đặt một ly trà, trải qua

cuộc sống phu nhân của mình một cách thảnh thơi, mà bà ta và người được gọi là chồng đó của bà ta, cũng là một mối quan hệ thông gia môn đăng hộ đối, giữa hai đại gia thế trong mắt người thường, cho dù không phải là yêu thương thật lòng, nhưng ít nhất cũng là giàu có hơn người.

Trong lúc nhất thời, hắn có vẻ hơi do dự, nếu như không có Phát Thanh, thì tất cả mọi thứ chắc hẳn sẽ phát triển giống như vậy.

Chỉ là rất nhanh, hắn đã khép mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ phun ra.

Hắn quay người, ngồi xuống bậc thềm trước cửa lớn của biệt thự, tay trái của hắn là một hồ cá, những tòa biệt thự khác ở xung quanh đều xây một ao cá theo tiêu chuẩn, mà trong nhà của dì út thì lại tự cải tạo lại một hồ cá cho mình.

Tô Bạch còn nhớ rõ, tuy rằng trước đây mình và dì út không tiếp xúc nhiều cho lắm, nhưng ngày trước dì út rất khí thế bức người, chỉ là từ sau khi chú mình qua đời vì bệnh, dì út cũng làm thủ tục nghỉ hưu cho mình từ sớm, yên ổn làm một người phụ nữ nhàn rỗi, mà hồ nước này thì lại là minh chứng rất tốt.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, cắn răng, hắn không vào nhà, mà quả thực cũng không cần thiết phải vào nhà thêm nữa, bởi vì người mà hắn muốn đợi sẽ tự mình trở về, chỉ có điều…

“Bà ấy là em gái ruột của bà, bà không cần thiết phải tàn nhẫn như vậy, bà cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu.” Tô Bạch tự lẩm bẩm.

Tôi không phải là đứa con trai do chính bà sinh ra, bà tùy tiện tra tấn trên người tôi thế nào, thực nghiệm thế nào, đều không thành vấn đề, nhưng đó là em gái ruột của bà, bà sẽ giữ

lại cho bà ấy một mạng đi, dưới tình huống bà đã dùng xong cơ thể của bà ấy.

Một chiếc taxi lái đến nơi này, Tô Bạch từ từ đứng dậy, hắn nhìn thấy dì út bước xuống từ trên xe taxi, lấy tiền trả tiền xe từ trong ví, đợi sau khi xe taxi rời đi, dì út chủ động đi về phía Tô Bạch.

Bà ấy đi rất tự nhiên, bước đi cũng rất bình thường, cho dù là ánh mắt, cho dù là hành động, tóm lại, đều rất bình thường.

Chỉ có điều, lúc này, hô hấp của Tô Bạch lại trở nên càng lúc càng thô hơn, vì hắn đã phát hiện ra, người phụ nữ trước mặt này chỉ còn lại một túi da, thậm chí, ngay cả túi da cũng sẽ rất nhanh cũng chẳng còn nữa.

Bà ấy của hiện tại chính là một thứ đồ chơi bị người vặn dây cót, chấp hành một mệnh lệnh cuối cùng của người ta, mà người đó chính là chị gái ruột của bà ấy!

Dì út mỉm cười, lướt thẳng qua bên người hắn, nhưng lại không hề để ý đến Tô Bạch, mà là trực tiếp mở cửa, bước vào phòng khách từ huyền quan.

Tô Bạch quay người, cũng đi vào bên trong.

Trong căn phòng khách rất hỗn loạn, rất dễ nhận thấy, trước đó hòa thượng đã gặp phải phiền phức rất lớn ở nơi này, nhưng dì út vẫn mang một bộ dáng như không nhìn thấy gì cả, trực tiếp tiến vào phòng ngủ của mình.

Tô Bạch cũng bước vào phòng ngủ của dì út.

Hắn nhìn thấy dì út chậm rãi ngồi xuống trang điểm ở trước bàn trang điểm, từ từ tô điểm cho mình, khiến bà ấy vốn đã có khí chất cực phú quý, lại trở nên càng mỹ lệ hơn.

Sau đó, dì út đi đến bên giường, đặt bức ảnh chụp chung của mình và chồng mình, cùng đứa con gái khi ấy còn nhỏ trên

tủ đầu giường lên trước ngực, cả người nằm thẳng trên giường.

Ngay sau đó, cơ thể của dì út bắt đầu thối rữa, tản ra những mùi hôi thối, những con giòi đang bò qua bò lại, chui ra chui vào trên cơ thể của bà ấy.

Tô Bạch từ từ siết chặt nắm tay.

Tuy rằng lúc này đôi mắt của hắn đã đỏ ngầu, nhưng khóe miệng lại vẫn lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười này thoạt nhìn rất Âu Mỹám.

“Bà và thằng con trai đó của bà, sẽ có kết cục giống như nhau.” Tô Bạch ngẩng đầu lên.

Người bình thường chỉ lên trời, phần lớn ý tứ là chỉ ông trời, ngẩng đầu ba thước có thần linh, mà thính giả chỉ lên trời, phần lớn lại chỉ Phát Thanh, bởi vì trong mắt của thính giả, Phát Thanh còn to hơn cả trời.

“Phát Thanh, mày tuyệt đối không thể khiến tao thất vọng.”

Chương 978 Đại Bạch, Rốt Cuộc Cậu Có Lai Lịch Gì? 2

Khi Tô Bạch trở về nhà lão Phương, ba người mập mạp, Gia Thố và hòa thượng đang ngồi ở đó thưởng thức món ăn chay, hòa thượng không chỉ có khả năng pha trà ngon, mà trình đồ nấu đồ chay cũng tuyệt đối là hạng nhất.

Thằng bé đang ôm bình sữa bò của mình vừa uống vừa xem tivi, Cát Tường thì nằm phục bên người thằng bé.

"Đại Bạch, cậu ăn… mẹ nó, trên người cậu có mùi gì thế, mau đi tắm rửa, mau đi tắm rửa đi, có cho người ta ăn cơm nữa không đây."

Trên người Tô Bạch có mùi thi thối, mập mạp hiển nhiên có thể ngửi ra được.

Tô Bạch gật đầu, thằng bé ngược lại không hề ghét bỏ một chút nào, mà lảo đảo đi về phía Tô Bạch đòi ôm như bình thường.

"Ôi, nhóc con, cháu thơm mềm như vậy, để cha cháu đi tắm rửa trước rồi lại chơi với cháu sau nhé, được không?" Mập mạp ôm thằng bé đi.

Tô Bạch tiến vào nhà vệ sinh, dùng sữa tắm và dầu gội chà tới chà lui bốn lần, mới khiến loại mùi trên người đó xem như hoàn toàn đã được loại bỏ hết, đợi khi hắn quấn khăn tắm đi ra, đám người hòa thượng đã ăn xong rồi, nhưng vẫn để lại một phần cho hắn ở trên bàn.

Tô Bạch cũng khách sáo, ngồi xuống sô pha, trực tiếp cầm bát đũa bắt đầu ăn.

“Mẹ nó, biết ngay cậu là một thằng gia súc mà, cái tố chất tâm lý này thật đúng là biến thái quá rồi, đúng rồi, Giải Bẩm đã về, chúng tôi bận muốn chết, còn anh ta thì ở đó ngủ nửa ngày mới tỉnh, lại còn ở ngay phòng bên cạnh cậu nữa chứ, má nó.” Mập mạp ngồi ở bên cạnh, châm một điếu thuốc.

Hòa thượng và Gia Thố ngồi trên sô pha, ba người cùng nhìn Tô Bạch ăn cơm.

Đợi sau khi Tô Bạch ăn hai bát cơm, hắn đặt bát đũa xuống, nhẹ nhàng duỗi thắt lưng.

“Tôi ăn no rồi.”

Sau đó, hắn kể lại chuyện mình đã trải qua trước đó ra cho mọi người nghe trước, tiếp đó, lại nhận một điếu thuốc mà mập mạp đưa qua, rồi châm lên.

“A di đà Phật, cho nên, là có ý này sao?” Hòa thượng vừa lần phật châu trong tay mình, vừa nói: “Phát Thanh, thực sự đã sớm thông qua góc nhìn của cậu biết được thân phận của bà ta rồi sao?”

Tô Bạch nở nụ cười, chỉ vào mình: “Ngay cả tôi còn có thể cảm giác được thân phận chân chính của bà ta, anh nói Phát Thanh có thể không biết được hay sao?”

“Ồ…” Mập mạp hít ngược một ngụm khí lạnh, sau đó duỗi đầu lưỡi ra, liếm nhanh môi mình, rồi vỗ đùi một cái: “Mẹ nó, lợi hại, đây mới là lợi hại chân chính, đại Bạch, Huyết Thi so với mẹ cậu quả thực là quá yếu! Cũng giống như không quân Iraq với không quân của Mỹ ngày trước ấy.

Nghĩ đến năm ấy, Huyết Thi đã khiến mấy người chúng ta sợ đến mức không dám ở lại Tây An thêm nữa mà trực tiếp chạy trốn, nhưng Phát Thanh người ta lại có thái độ gì với anh ta?

Ngay khi trong miệng bàn gia tôi vừa nói ra hai chữ "Diệp Tư" này, Phát Thanh đã lập tức xác định được thân phận của Huyết Thi, sau đó kéo anh ta vào thế giới chuyện xưa, trực tiếp đè bẹp một cách điên cuồng, cuối cùng Phát Thanh còn đặc biệt thiết kế một thế giới chuyện xưa cho riêng Huyết Thi với nguyên tắc sử dụng phế vật cho dù củ cải trắng được xem như đã hỏng, rồi kêu những thính giả khác đi nhận truyền thừa của anh ta.

Mẹ nó chứ, bây giờ các cậu đang nghĩ thế phải không?

Huyết Thi trực tiếp bị Phát Thanh đè trên đất mà mài, hơn nữa còn là loại mài qua mài lại đó nữa, chậc chậc chậc, vừa nghĩ đến sự tồn tại ở cấp bậc đó như Huyết Thi, một sự tồn tại khiến chúng ta run như cầy sấy, hóa ra chỉ là một tay gà mờ so với mẹ của Đại Bạch.

Đời người, thật sự khiến người ta thổn thức." Con hàng mập mạp này vừa nói còn vừa thở dài.

Gia Thố đảo trắng mắt nhìn anh ta, nói thẳng: "Mập mạp, xin được sửa lại một tên có lỗi ngôn từ như anh, cho dù là chúng ta của hiện tại đối mặt với Huyết Thi, cũng chỉ có run rẩy như cầy sấy thôi, nhưng trong thế giới chuyện xưa lần trước, khi Đại Bạch đối diện với Huyết Thi được Phát Thanh tạo ra, nếu không phải nắm được quy tắc BUG trong ba tiếng hồng hồ của Phát Thanh, thì khi cậu ấy cũng không có cách gì đối với Huyết Thi hết."

"Cảm ơn cậu đã coi trọng tôi." Tô Bạch đáp lại Gia Thố một câu, cái gọi là cũng không có cách gì khi đối mặt với Huyết Thi đó, hoàn toàn là không có vốn để đối đầu, sau đó, Tô Bạch nhìn mập mạp: "Lần sau có thể sửa cách xưng hô với người phụ nữ đó được không?"

"Ha ha ha, xin lỗi xin lỗi." Mập mạp sáp qua ôm Tô Bạch một cái, bị hắn trực tiếp đẩy ra.

“Tình hình bây giờ chính là Phát Thanh đã biết bà ta quay trở về rồi, nhưng lại không có cách bắt bà ta?” Hòa thượng đang suy nghĩ về một điểm này.

“Chắc hẳn vẫn có rất nhiều hạn chế đi.” Gia Thố đáp: “Ví dụ như lần trước mấy người chúng ta lần lượt bị nhốt ở nơi đó, toàn bộ sự sắp xếp và thủ pháp, thực ra đều xuất phát từ bàn tay của Tô Bạch thật đó, mà người phụ nữ đó, suốt toàn bộ quá trình chỉ là một người quan sát, mà không hề tự tay nhúng vào, cho nên, đây chắc hẳn chính là sự hạn chế của bà ta.”

Tô Bạch lắc đầu: “Không, bà ta không phải người quan sát đâu, bà ta là người vạch ra kế hoạch, hoặc là nói, khi ấy trong góc nhìn của bà ta, tôi và người được gọi là đứa con trai thật sự của bà ta đó, thực ra chính là hai sản phẩm thí nghiệm của bà ta, bà ta giống như một học giả đứng bên ngoài cửa kính nhìn vào quá trình thực nghiệm, vừa quan sát vừa ghi chép ấy.”

“Vậy mục đích để bà ta làm như vậy là gì?” Mập mạp nghi ngờ hỏi.

“Sờ đá để thăm dò dòng sông.” Hòa thượng thở dài rồi đáp: “Bà ta chắc hẳn cũng là đang thăm dò quy tắc và giới hạn của Phát Thanh, thậm chí, bà ta đang tìm kiếm BUG trong Phát Thanh, hơn nữa, có một điểm mà bần tăng có thể kết luận, đó là bà ta đã nắm chắc cách trốn tránh sự theo dõi của Phát Thanh thế nào, và khiến Phát Thanh mất đi khả năng khống chế bà ta giống như khống chế những thính giả khác, chính vì một điểm căn bản này, cho nên bà ta mới bắt đầu làm nghiên cứu bước tiếp theo, tìm BUG trong Phát Thanh, sau đó…”

Lời nói phía sau, hòa thượng không nói, nhưng trong lòng mọi người cũng đều hiểu rõ là gì.

“Chậc…” Mập mạp đột nhiên ngạc nhiên nói: “Mẹ kiếp, hình như chúng ta đã quên mất một vấn đề rồi thì phải, Đại

Bạch, nếu xét từ hai bức ảnh đó, thì cậu là một con quỷ, nếu cậu đã không phải con trai ruột của bọn họ, vậy rốt cuộc cậu có lai lịch gì?”

Chương 979 Đẹp Như Một Bức Tranh 1

"Nếu cậu đã không phải con trai ruột của bọn họ, vậy rốt cuộc cậu có lai lịch gì?"

Đối diện với câu hỏi của mập mạp, Tô Bạch chỉ gạt tàn thuốc một cách nhẹ nhàng, rõ ràng không thèm để ý đến, như thể đang hỏi mình thời tiết hôm nay thế nào vậy.

"Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi đoán tôi được bọn họ tìm người mang thai hộ rồi sinh ra đấy."

"Vậy cậu cũng có…" Mập mạp úp úp mở mở.

"Ai là cha tôi ai là mẹ tôi thì tôi không để ý, cũng không muốn đi tìm, tính chơi trò Trầm Hương cứu mẹ hay sao?" Tô Bạch nở nụ cười: "Nhàm chán quá rồi thì phải?"

"A di đà phật, đại Bạch, cậu ngược lại nghĩ rất thoáng." Trong lòng hòa thượng biết rõ, Tô Bạch chẳng muốn đi tìm phiền phức, cũng chẳng muốn dính thêm phiền phức gì lên người mình.

Chuyện đi tìm cha sinh mẹ đẻ của mình hoặc là tìm kiếm thân phận của mình, độ khó chắc chắn rất lớn, dù sao thì chuyện do một nam một nữ đó thực hiện, cũng sẽ không để lại cho anh sơ hở gì cả, chắc chắn vết tích đều đã bị xóa đi thật sạch sẽ, nhưng nếu thật sự quyết tâm muốn tìm, vậy cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, nhưng đại đa số người, trên cơ bản đều sẽ chọn bày ra một loại thái độ muốn đi tìm kiếm. Mà đến chỗ Tô Bạch, thì lại lười phải đi tìm, cũng chẳng muốn đi điều tra.

“Ha ha, bọn họ chết rồi mới là tốt nhất, sạch sẽ.” Tô Bạch dụi tắt đầu lọc trong gạt tàn, rồi nói tiếp: “Bây giờ tôi đã thành cái dạng này rồi, lẽ nào còn thật sự tìm ra được người phụ nữ đã mang thai tôi năm đó rồi coi là mẹ sao?”

“Cũng đúng.” Mập mạp gật đầu.

Gia Thố đứng dậy, đi vào nhà bếp, khi đi ra, trong tay cầm bốn lon bia, mỗi người một lon.

“Uống xong lon này nên ngủ thì ngủ, nên ăn thì ăn đi.” Gia Thố nói.

“Phật gia của tôi, cậu thật không hiểu trữ tình gì cả.” Tô Bạch bất đắc dĩ cầm lon bia đứng dậy, những người khác cũng cùng đứng dậy theo.

Bốn người cụng lon, đều uống một hơi.

Sau đó, mập mạp cầm lon ngồi xuống sô pha, cùng nhau xem ti vi với thằng bé, Gia Thố thì lại trở về phòng của mình.

Lúc này, hòa thượng đột nhiên mở miệng, nói: “Đúng rồi, có khả năng qua hai ngày nữa bần tăng sẽ đi Vân Nam, nhân lúc cách thế giới chuyện xưa lần trước chưa quá bao lâu, chắc hẳn vẫn có thể ở thế giới hiện thực trong một khoảng thời gian khá dài, nên dự định tới Vân Nam làm một vài chuyện.”

“Đi tới nơi nào ở Vân Nam?”

“Đại Lý, bần tăng có một vị cao tăng quen biết ở thế giới hiện thực, một tháng trước đã liên hệ với bần tăng, nói nơi đó của anh ta có vài chuyện, bần tăng định đi tới xử lý một chút.”

“Ha ha, vậy hòa thượng, anh phải dẫn theo một ni cô trở về mới được.” Mập mạp ngồi trên ghế sô pha trêu ghẹo, bởi vì Đại Lý cũng là một nơi gặp gỡ nổi tiếng.

Hòa thượng trực tiếp bỏ qua lời nói không đứng đắn của mập mạp.

“Rất hay, vừa vặn cũng là thả lỏng một chút.” Lúc này, Tô Bạch đúng lúc nhìn thằng bé đang chuyên tâm xem phim hoạt hình trong tivi, hé miệng, đôi mày hơi nhíu lại, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra, hình như từ khi mình mang thằng bé từ trong thế giới chuyện xưa ra, cũng chưa từng dẫn thằng bé ra ngoài chơi.

Lúc đầu thì ở trong biệt thự của mình, sau đó ở trong văn phòng thám tử của mình, tiếp đó lại là ở trong nhà lão Phương này, Cát Tường thân là một con mèo còn thường xuyên ra ngoài đi dạo, hít thở không khí gì đó khi Tô Bạch hoặc là mập mạp, ai đó ở bên cạnh thằng bé, mà thằng bé trên cơ bản, dường như chỉ có thể ở trong nhà, xem tivi, xem sách tranh, cũng không có bạn nhỏ, rất ít khi có thể ra khỏi căn nhà này.

“Như vậy đi, hòa thượng.” Tô Bạch liếm lôi mình, do dự một chút, rồi vẫn nói: “Cùng nhau đi đi, tôi đưa con trai tôi cũng ra ngoài du lịch một chuyến, đến khi ấy lại cùng nhau đi, anh đi làm việc của anh, tôi tìm một chiếc xe đạp trẻ con đưa thằng bé đi đạp quanh Nhĩ Hải.”

Lời nói này của Tô Bạch vừa nói ra, hòa thượng còn chưa có phản ứng gì, kết quả mập mạp lại sốt ruột trước tiên, nói: “Đại Bạch, không phải cậu đã đồng ý giúp Giải Bẩm đi làm chuyện đó rồi sao, người ta đã giục lâu lắm rồi đó.”

“Cái chuyện tồi tàn đó của anh ta, mập mạp anh muốn tham gia thì cứ tham gia đi, anh và ông chủ anh ta có quan hệ gần gũi, nhưng tội lại không có quan hệ gì với thính giả cao cấp đó hết, vũng nước sâu này, tôi vốn không thật sự muốn đi, lần này xem như là trực tiếp đi trốn vậy.”

Mập mạp khổ sở nói: “Nhưng tôi đã nhận của người ta rồi…”

“Vậy tự anh nghĩ cách đi, có một đại sư trận pháp như anh ở đây, Giải Bẩm sẽ lại tìm mấy trợ thủ thay thế tôi thôi, cũng

không tính là chuyện khó gì, lần này tôi chỉ muốn yên tĩnh đi du lịch cho khuây khỏa.”

“Được rồi, cậu dẫn con cậu đi chơi đi.” Mập mạp giống như một quả bóng phụt khí, vỗ miệng rồi nói: “Vậy tôi chỉ có thể kêu Giải Bẩm cùng lên diễn đàn tìm người khác vậy.”

“Đúng rồi, mập mạp, còn chuyện này phải nói với anh một chút.”

“Chuyện gì?”

“Cho tôi mượn năm mươi nghìn tệ đi, anh biết mà, từ sau khi văn phòng thám tử của tôi không mở nữa, tình hình kinh tế của tôi quả thực có hơi kẹt.”

“…” Mập mạp.

Sân bay Đại Lý là một sân bay rất nhỏ, không thể so được với vẻ rộng lớn khí thế của sân bay trong các thành phố lớn khác, nhưng loại nhỏ này thực ra cũng hàm chứa một loại giản dị của Đại Lý.

Xuống khỏi máy bay, tiến lên vài bước nữa là đến vị trí cửa ra, trên vách tường treo các khẩu hiệu to đùng, là chỉ thị của lãnh đạo cao nhất đã tới nơi này vào đợt trước: “Nhất định phải bảo vệ Nhĩ Hải thật tốt.”

Đối diện với cửa ra chính là bãi đỗ xe ngoài trời, điều này ngược lại khiến Tô Bạch cảm thấy rất thoải mái, dù sao có đôi khi sân bay lớn cũng có chỗ bất tiện của sân bay lớn, xuống máy bay có thể còn phải đi một con đường rất xa mới có thể tìm được vị trí đỗ xe.

Cát Tường ngồi xổm bên chân Tô Bạch, thằng bé được Tô Bạch ôm trên tay trái, còn hòa thượng thì lại đi bên trái hắn.

“Vậy chúng ta cứ tách ra như vậy đi nhỉ?” Tô Bạch nói.

Chương 980 Đẹp Như Một Bức Tranh 2

“A di đà Phật, các cậu chơi vui vẻ là được, bần tăng đi làm việc trước đây.” Hòa thượng vừa nói với Tô Bạch, vừa duỗi tay nhẹ nhàng xoa đầu của thằng bé ngây thơ, ở chung trong thời gian lâu như vậy, hòa thượng cũng rất thích thằng bé, hơn nữa thằng bé cũng đã được hòa thượng và Gia Thố đồng thời chúc phúc, trên cơ bản tương đương với con nuôi của bọn họ.

Tô Bạch duỗi tay ra vẫy, một chiếc taxi đón khách chủ động tới giúp hắn cầm hành lý lên.

Từ sân bay đến khu thắng cảnh chân chính cũng không xa cho lắm, nếu không kẹt xe sẽ mất đại khái nửa tiếng, còn nếu kẹt xe, thời gian sẽ dài hơn một chút.

“Nào, đừng nhúc nhích.”

Vừa lên xe, Tô Bạch đã lôi một lọ kem chống nắng ra bôi loạn lên người thằng bé, thằng bé dường như không thích bị bôi những thứ này lên mặt cho lắm, nhưng Tô Bạch xuất phát từ việc đảm bảo, vẫn bôi lên cho thằng bé.

Tuy rằng thằng bé là linh đồng, trước đây khi vừa mới quen, còn thường xuyên bị Tô Bạch đá một cước từ trên giường xuống, ngày đầu tiên sinh ra đã bị hắn ném vào trong vại nước, nhưng khi ấy dù sao cũng không đau lòng, còn bây giờ là thật lòng nuôi con trai mình, nên hiển nhiên phải cẩn thận hơn một chút, lỡ như đợi sau khi chơi một vòng, thằng bé bị cháy nắng, vậy thì không ổn.

Cát Tường phủ phục trên ghế, trông có vẻ hơi chán nản, nó dường như vẫn luôn không để ý đến chuyện ra ngoài du lịch này cho lắm, Tô Bạch nhớ lần trước khi mình đi Cửu Trại Câu cũng dẫn Cát Tường đi, nhưng Cát Tường cũng không có hứng thú gì.

Tài xế là một người dân tộc Bạch, ngược lại cũng rất nhiệt tình, thấy Tô Bạch dẫn con trai ra ngoài chơi, cũng chủ động nói chuyện với hắn, còn liệt kê một vài khu thắng cảnh mới và cũ đáng để đi ở Đại Lý cho mình.

Ở Đại Lý, lượng người dân tộc Bạch chiếm đại đa số, tên đầy đủ của châu tự trị dân tộc Bạch Đại Lý có thể giải thích rõ vấn đề. Sự hiểu biết của người Trung Quốc đối với Đại Lý, thực ra phần lớn là tới từ tiểu thuyết [Thiên Long Bát Bộ] của Kim Dung, Đại Lý Đoàn thị Lục Mạch Thần Kiếm.

Trong lịch sử, nước Đại Lý của Đoàn thị có lịch sử năm trăm năm, sau đó bị người Mông Cổ hủy diệt, sau này khi đến triều Minh, quân nhà Minh cũng tới nơi này, từ đó về sau, cho dù là Đại Lý hay là dân bản địa Đại Lý, trên cơ bản đều bắt đầu tiến hành dung hợp với nền văn minh Hoa Hạ, lại thêm người dân tộc Bạch vốn có tính cách khá yêu hòa bình, nên nơi này có lý do để trở thành một điểm thu hút du lịch, khách du lịch trong và ngoài nước tới đây, trên cơ bản, đều có thể nhận được sự đối đãi nhiệt tình.

“Đường ở phía bên bến sông Tài Thôn đang sửa, có khả năng phải đi đường vòng một chút.” Tài xế áy náy nói với Tô Bạch.

“Không sau, tôi đi ngắm đường vậy.”

“Lần đầu tới Đại Lý sao?” Tài xế hỏi.

“Không phải.” Tô Bạch đáp lời.

Bến sông Tài Thôn, là một điểm ngắm cảnh khá có tiếng, lần trước khi hắn tới Đại Lý cũng ở nơi này, gần với Nhĩ Hãi, mỗi ngày đều hít thở không khí tươi mới, và nhìn mặt trời mọc gì đó, ngược lại cũng rất thuận tiện.

Nhưng, trong một loạt những khách sạn và nhà trọ ở Tài Thôn đó, có rất ít do người bản địa mở, phần lớn đều là người ở bên ngoài qua đây tiến hành khai phá, phần lớn nhà hàng ở nơi này cũng là như vậy.

"Người anh em, tới đúng vào lúc này, bây giờ cũng được tính là mùa ít khách, đợi qua một, hai tháng nữa, người đều đông nhiều." Tài xế chủ động đưa cho Tô Bạch một điếu thuốc.

Tô Bạch nhận điếu thuốc, đặt ở trong tay lắc lư.

"Qua năm mới người sẽ đông như biển, toàn bộ khách sạn và nhà trọ trong thành phố đều chật kín hết, rất nhiều người du lịch tự phát chỉ có thể ngủ ở trên xe, ha ha, khi đó chuyện làm ăn của hàng xe ba bánh là tốt nhất, bởi vì xe taxi đều tắc đường không nhích nổi."

Tô Bạch vừa ôm thằng bé để thằng nhỏ ghé vào bên cửa sổ nhìn trời xanh và Nhĩ Hải ở bên ngoài, vừa trả lời: "Tôi nhớ lần đầu tiên tôi tới đây, người tới Đại Lý du lịch cũng không đông cho lắm, tôi còn nhớ, khi ấy, người không có tiền ở Đại Lý mới ở bên bờ Nhĩ Hải." Tô Bạch bắt đầu nhớ lại hình ảnh khi mình còn nhỏ.

"Đúng vậy, ai mà biết chứ, trước đây đều là người nghèo ở bên bờ Nhị Hải, người giàu đều không thích ở nơi đó, bởi vì mỗi lần khi nước biển dâng, nước trong Nhị Hải đều rất dễ tràn vào trong nhà, ha ha ha, bây giờ nếu cậu có nhà ở bên bờ Nhĩ Hải, vậy chính là gà mái đẻ trứng vàng rồi."

"Giống như khu phòng học ấy." Tô Bạch cười đáp.

“Ha, thật sự giống như khu phòng học vậy.”

Lại qua chừng năm phút nữa, tài xế dừng xe: “Người anh em, phía trước chính là bến sông Tài Thôn rồi.”

Tô Bạch thanh toán, rồi ôm thằng bé xuống xe, từ bến tàu Tài Thôn đi một đoạn đường về phía bắc, có một dãy khách sạn và nhà trọ tinh tế, nằm san sát nhau bên bờ Nhĩ Hải.

Trời xanh mây trắng, Thương Sơn Nhĩ Hải.

“Rất đẹp, đẹp như một bức tranh vậy.” Tô Bạch ôm thằng bé, cảm thán.

Cát Tường ở một bên nghe được lời này, duỗi móng vuốt tới vỗ lên giày của Tô Bạch, giống như đang nhẹ nhàng vỗ lên vai Tô Bạch an ủi vậy, bởi vì nó biết ý nghĩa của “đẹp như một bức tranh” trong lời nói này của hắn.

Chương 981 Ảnh Gia Đình 1

Khách sạn mà Tô Bạch đã đặt sẵn trên mạng từ trước nằm bên cạnh bến tàu Tài Thôn, đi cũng chưa đến hai trăm mét đã đến cửa khách sạn, tên của khách sạn là Vọng Hải Đình số một, ông chủ là người Hàn Quốc, còn bà chủ là một người phụ nữ Đông Bắc.

Ngay khi Tô Bạch ôm thằng bé bước vào trong khách sạn, đã trông thấy một nam một nữ đang dọn dẹp vệ sinh, người nam đẩy máy hút bụi còn người nữ thì lại cầm giẻ lau đang lau dọn, thoạt nhìn rất bận rộn.

"Là khách đã đặt phòng trước trên mạng đúng không?" Người nữ thuận tay đặt khăn xuống, đi rửa tay ở bên vòi nước, rồi qua hỏi Tô Bạch.

"Ừm, đã đặt trên mạng."

"Được, mời đi theo tôi."

Dưới sự dẫn dắt của người phụ nữ, bọn họ đi tới trong phòng khách ở nơi trung tâm nhất, người phụ nữ nhận chứng minh thư từ trong tay Tô Bạch, bắt đầu tiến hành đăng ký trên mạng, hóa ra, người phụ nữ này là bà chủ.

"Cái chức bà chủ này của bà, làm cũng vất vả quá."

"Ừm, không có cách nào khác, làm nhà trọ chính là kiếm danh tiếng, mời người khác tới làm việc chắc chắn sẽ chỉ làm qua loa lấy lệ, đến khi ấy ngay cả vỏ chăn cũng lười thay, khách của tôi ở đây, đều là dựa vào khách cũ giới thiệu cho bạn bè, nên cũng chỉ đành để mình vất vả một chút, một khi danh tiếng hỏng rồi, sẽ không có cách nào có được nữa."

“Ha ha.”

Tô Bạch nhận thẻ phòng, bà chủ đi ở bên cạnh hắn, chủ động giúp hắn cầm hành lý: “Nào, phòng cậu đặt ở trên tầng ba.”

Bởi vì tay trái ôm thằng bé, nên Tô Bạch cũng không có cách nào từ chối, mà cùng bà chủ đi lên tầng ba, sau khi giúp hắn đặt đồ xuống, bà chủ nói một tiếng có gì cần thì lại xuống tìm bà ta, rồi rời đi.

Tô Bạch đặt một gian phòng có hai bên cửa sổ sát đất, có chiếc giường to, cũng có nghĩa hai bên vách tường của căn phòng đều có cửa sổ sát đất, kéo rèm ra, có thể nhìn thấy chéo sang Nhĩ Hải.

Đối với nhà trọ và khách sạn ở bên bờ Nhĩ Hải mà nói, mỗi một căn phòng đều có thể nhìn ra Nhĩ Hải, ngay cả khi cách trang trí và bày biện đều giống nhau, nhưng chỉ cần liếc thấy Nhĩ Hãi một chút thôi, thì giá cả có thể trực tiếp tăng lên gấp đôi, cho nên nhà trọ và khách sạn ở gần Nhĩ Hải đều nằm ngăn cách bởi một phía, trên cơ bản, mỗi một nhà trọ và khách sạn đều cố hết sức có thể lộ một phần về phía Nhĩ Hải, mà mấy căn phòng đó đều có thể gắn nhãn phòng cảnh biển lên.

Chỉ có điều, khách sạn ở bên cạnh bến tàu Tài Thôn và bên bờ Nhĩ Hải cách nhau một con đường, cũng vì vậy mới sinh ra một chút tiếc nuối, không thể hưởng thụ loại cảm giác ngồi trên ban công, bên dưới chính là Nhĩ Hải, hơn nữa Nhĩ Hải đối diện với phía bên Tài Thôn, vừa vặn nằm ở vị trí khá chật, quả thực không thể thoải mái bằng ngắm Nhĩ Hải như ở phía Song Lang đó.

“Ha ha, có nóng không?”

Hai mặt đều là cửa kính sát đất, nên cho dù đã kéo rèm rồi, thì tia tử ngoại mãnh liệt cũng hun nơi này đến nóng hừng

hực, tuy rằng không so được với phòng tắm hơi, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Chênh lệch nhiệt độ ở Đại Lý khá lớn, trên cơ bản, từ mười một giờ trưa đến ba giờ chiều này là khoảng thời gian có nhiệt độ cao nhất trong ngày, Tô Bạch thấy gương mặt nhỏ của thằng bé đỏ bừng, lập tức nở nụ cười, duỗi tay nhéo mũi của thằng bé.

"Có nóng không?"

Thằng bé chu mỏ, tự mình bò lên giường tìm điều khiển điều hòa, bởi vì đây là giường Tatami kiểu Hàn, cho nên cũng không cao, hai bàn chân mềm của thằng bé đạp hai cái dưới đất đã bò được lên.

Tô Bạch trực tiếp xách cổ áo của thằng bé lên, kéo thằng bé sắp mò được điều khiển ở trên giường về.

"Thằng nhóc thối, cả ngày chỉ biết xem tivi, ở nhà không thể xem à."

Thằng bé trông có vẻ có hơi khó chịu, nhưng hai tay vẫn ôm cổ Tô Bạch, bộ dáng: Được rồi, con nghe lời cha, ngược lại khiến Tô Bạch có hơi buồn cười.

"Ra ngoài ăn cơm trước đã."

Tô Bạch ôm thằng bé, định rời khỏi phòng, Cát Tường thì lại nằm phủ phục một cách lười biếng trước cửa sổ sát đất để tắm nắng, nó vẫn luôn không có cảm giác hứng thú đối với đồ ăn của con người, nếu bây giờ Tô Bạch đã muốn dẫn thằng bé đi ăn cơm và đi dạo, vậy Cát Tường cũng lười đi cùng, với thực lực của hắn hiện tại, trừ phi gặp phải thính giả cao cấp nào đó đột nhiên ra tay với hắn, bằng không trên cơ bản, hắn đều có thể làm đến mức tự do tiến lùi, hơn nữa, một nơi có hơi lớn như Tài Thôn này, nếu như có chuyện gì xảy ra, Cát Tường cũng tự tin mình có thể lập tức cảm giác được.

Ở cửa ra cửa tầng một khách sạn có một chiếc bàn, trên đó đặt mấy cái mũ che nắng, Tô Bạch chọn một cái nhỏ đội lên đầu thằng bé, còn mình thì lại không đội.

Hai cha con đi dọc theo bờ Nhĩ Hải chưa đến mười phút, đã đến con đường thương mại bên ngoài bãi đỗ xe ở đầu bến tàu Tài Thôn, nói là con đường thương mại, thực ra tất thô sơ cũng rất đơn giản, chỉ có một vài quán cơm và siêu thị, đường nhỏ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho hai xe taxi đi, hơn nữa hai bên đường đều là xe taxi, xe đạp điện, xe đạp, xe máy xếp đầy ắp, lại còn có mấy xe ngựa kéo nữa.

Thằng bé rất có hứng thú với ngựa, không nhịn được mà duỗi tay muốn sờ thử.

"Ngồi xe ngựa không?" Chủ xe ngựa lập tức đi lên làm ăn.

Ngay khi bàn tay của thằng bé đặt lên đầu của con ngựa, con ngựa lại nhắm mắt lại, cơ thể chủ động nhẹ nhàng nghiêng đầu mình tới, cọ nhẹ lên người thằng bé.

Vạn vật đều có linh tính, ngựa thực ra cũng là một giống loài có linh tính không kém hơn hồ ly và chó.

Chủ xe ngựa có hơi sững sờ, ông ta chưa bao giờ từng thấy bộ dạng này của con ngựa nhà mình, cho dù là đối với mình, cũng không nịnh nọt và thân thiện như vậy.

Chương 982 Ảnh Gia Đình 2

Nhìn thời gian chỉ vừa mới đến giữa trưa, lúc lên máy bay, Tô Bạch cũng đã cho thằng bé uống chút sữa, cho nên bây giờ thằng bé chắc hẳn không đói cho lắm.

"Ngồi đi." Tô Bạch ôm thằng bé lên xe ngựa.

"Đi tới thành cổ hay tới Sùng Thánh tự đây?"

"Cứ tùy tiện đi dạo đi, đến lúc đó, ông tự tính thu bao nhiêu tiền là được."

Tuy rằng khoản tiền này "mượn" từ mập mạp, nhưng Tô Bạch vẫn có thói quen tiêu tiền như nước như cũ, quả thực đối với hắn mà nói, tiền bạc thực ra cũng không có ý nghĩa lớn cho lắm.

Xe ngựa chạy đi với tốc độ rất chậm, bên người không ngừng có xe taxi vượt qua, nhưng ngồi xe ngựa chính là để trải nghiệm loại cảm giác này một chút.

Một bên Tài Thôn là Thương Sơn, một bên khác cách một Nhĩ Hải chính là núi Ngọc Án, hai ngọn núi này vây lấy nhau, lại thêm vẻ trong suốt và rực rỡ của Nhĩ Hải, cảm giác này, nói thực, ngay cả bản thân Tô Bạch cũng có hơi say mê.

Dường như, đã rất lâu rồi hắn không thả lỏng như vậy.

Hắn ôm con trai mình, ngồi trên xe ngựa nhỏ, gió hơi thổi qua, chậm rãi đi dạo không có mục đích, mà có đôi khi, không có mục đích mới là điều trở ngại nhất.

Tô Bạch dường như có hơi chìm đắm trong bầu không khí này, mà thằng bé cũng chỉ dán vào trong ngực của hắn, mở đôi mắt trong veo nhìn cảnh sắc bên ngoài xe ngựa.

Đại khái nửa tiếng sau, Tô Bạch hô một tiếng được rồi với người điều khiển xe ngựa.

Người điều khiển xe ngựa cho ngựa dừng lại, khi thanh toán với Tô Bạch, cũng không lấy bao nhiêu, ngược lại còn khiến Tô Bạch có hơi bất ngờ.

Phía trước, có một tiệm cà phê mở trên đồng, phía trước trồng một ít hoa oải hương, sau khi bước vào, Tô Bạch chọn một ly cà phê, lại gọi cho thằng bé không ít đồ ngọt.

Sắp có thể có thể ăn đồ ngọt mà mỗi ngày đều có số lượng hạn chế ở nhà, thằng bé rõ ràng rất mong đợi, nó ngồi một cách nghiêm chỉnh, bàn tay nhỏ đầy thịt hơi nắm lại, trông có vẻ rất kích động, rõ ràng, thằng bé nghe ra được cha mình vừa gọi rất nhiều tên đồ ngọt, lần này là cho mình được ăn thỏa thuê rồi.

“Chỉ biết ăn thôi, đến bây giờ còn chưa học được cách đi đường, bình thường cũng sành ăn lắm, cung cấp đủ chất dinh dưỡng, mà cái đầu lại không to ra.”

Lúc này, đĩa bánh ngọt đầu tiên được bưng lên, thằng bé trực tiếp dùng tay cầm ăn, Tô Bạch cũng không ngăn cản.

Thực ra, có một chuyện mà Tô Bạch vẫn luôn rất khó hiểu, hình như thằng bé gần như không lớn lên, khi vừa mới sinh ra, thực ra thằng bé đã lớn như một đứa trẻ bảy, tám tháng bình thường rồi, nhưng cách thời điểm Tô Bạch dẫn thằng bé ra khỏi thế giới chuyện xưa đã hơn một năm rồi, mà thằng bé vẫn như thế, không lớn lên, ngay cả đi đường cũng chỉ lảo đảo đi được không xa, nếu không phải thằng bé có trí tuệ rất cao, cũng biết thân phận của nó là linh đồng, đổi lại là cha mẹ bình thường, phỏng chừng đã sớm sốt ruột dẫn đứa trẻ tới bệnh viện tiêm chất kích thích sinh trưởng, xem có phải có bệnh bẩm sinh gì đó hay không rồi.

Thế nhưng, theo quan điểm của Tô Bạch, nếu như thằng bé có thể luôn bé nhỏ như vậy, mỗi ngày xem phim hoạt hình, xem ti vi, chơi xếp gỗ, cũng có thể tự mang đến niềm vui cho mình, vẫn cứ tiếp tục vô ưu vô lo như vậy, dường như cũng là một loại hạnh phúc.

Bởi vì hắn biết rõ, có đôi khi con trai mình thực ra còn thông minh và nhanh nhạy hơn người khác nhiều.

Thằng bé ăn ngấu nghiến, có rất nhiều bánh ngọt và kem ly, nó ăn ăn rồi ăn.

Tô Bạch thì lại thoải mái hút một điếu thuốc, vắt chéo chân, ánh mắt nhìn ra đồng hoa bên ngoài quán cà phê.

Ánh mặt trời sau giữa trưa rất đẹp.

"Thưa quý ngài, có muốn chụp bức ảnh không?" Một thanh niên cầm máy ảnh trong tay, đi tới bên cạnh Tô Bạch và hỏi.

Tô Bạch nhìn trên mặt và tay thằng bé đều dính bơ, có hơi buồn cười, hắn đứng dậy, ôm thằng bé từ trên ghế lên, bàn tay nhỏ của thằng bé còn chỉ vào bánh ngọt và kem ly vẫn chưa ăn xong trên bàn.

"Đều là của con cả, của con tất, trước tiên ra ngoài chụp ảnh chung với cha đã."

Lúc này thằng bé mới không làm loạn nữa, bắt đầu liếm ngón tay mình, sau đó cọ gương mặt mèo của mình vào áo của Tô Bạch, rõ ràng nó biết phải chụp ảnh, cho nên mới chú ý đến hình tượng của mình một chút.

"Quý ngài, cậu qua bên phải một chút đi, đúng, tốt nhất có thể ngồi xổm xuống, để con trai cậu dựa vào trước người cậu."

Tố chất chuyên nghiệp của nhiếp ảnh gia trẻ tuổi tốt, thậm chí còn vì theo đuổi góc độ, mà cả người anh ta lại có hơn

phần nửa nằm nhoài trên đất, bắt trọn lấy góc nhìn và độ sáng mà mình cho là tốt nhất với một phương thức như vậy.

"Rồi, cười cái nào, bé cưng cũng cười cái nào."

Thằng bé rất phối hợp, nhoẻn miệng cười ha ha lộ ra chiếc răng nhỏ trắng tinh, khóe miệng của Tô Bạch cũng lộ ra một độ cung cười mỉm rất tự nhiên.

"Tách…"

Tiếng bấm máy vang lên, một bức ảnh cũng hoàn thành, ngay khi tiếng bấm máy truyền tới, trong đầu Tô Bạch không nhịn được mà hiện ra hai bức ảnh liên quan đến thân thế của mình, trong hai bức ảnh ố vàng đó, tất cả những người ở trong đó đều rất tự nhiên, nhưng lại mang theo một loại yên ắng lạnh lùng.

Mà bức ảnh này của mình, lại có phong cách hoàn toàn khác với của bọn họ.

Đúng vậy, hoàn toàn khác hẳn.

Ngay khi có được bức ảnh được rửa nhanh ra trong tay, Tô Bạch cầm lên để thằng bé và mình cùng thưởng thức, hắn cúi đầu, hôn một cái lên đầu con trai: "Nhìn này, ảnh chụp gia đình mình đấy."

Chương 983 Mèo Và Chó 1

Bởi vì trước đó xe ngựa đi dạo vòng quanh, cho nên quán cà phê này thực ra cách khách sạn ở bến tàu Tài Thôn mà Tô Bạch ở cũng không xa, khi trở về, hắn cũng không gọi xe, mà một tay ôm thằng bé, hai cha con chậm rãi đi về như đang đi tản bộ.

Thời tiết ở Đại Lý cũng nói đổi là đổi, thường sẽ xuất hiện ngay trước mắt anh, ánh nắng trên cao chiếu xuống mặt nước xanh biếc, nhưng ngay khi anh quay người, lại có khả năng là cảnh tượng mây đen cuồn cuộn ùn ùn kéo tới, đặc biệt là ở Tài Thôn này, trước sau là núi Ngọc Án và Thương Sơn làm nổi bật lên, cho dù không đi tới bên Nhĩ Hải, mà chỉ ngồi trên một chiếc ghế đá, nhìn núi, nhìn mây cũng đã cực kỳ thú vị rồi.

Tô Bạch đã từng đi qua Hoa Sơn, đứng trên đỉnh núi Hoa Sơn ngắm nhìn xung quanh, tựa như tiến vào tiên cảnh với biển mây mịt mù, khi ấy mới giật mình phát hiện ra, hóa ra phong cảnh trên bức tranh treo ngày tết khi còn nhỏ ấy lại là thật, mà lúc này, dưới sự phụ trợ của núi Ngọc Án và Thương Sơn, một trước một sau, phong cảnh hoàn toàn khác hẳn, một cái là vẻ tươi mát như cũ, còn một cái lại tràn ngập sắc đen nặng nề.

Đương nhiên, những du khách đổ xô tới các điểm danh lam thắng cảnh dạo chơi, rất khó trải nghiệm được loại cảm giác này.

“Thế nào, đẹp không?” Tô Bạch chỉ vào cảnh núi bên đó và nói với thằng bé.

Thằng bé vỗ miệng, kêu vài tiếng "a a a", giống như đang phụ họa lời của cha mình.

Nhưng loại phụ họa này lại càng giống một loại: Cha vui là được.

Cũng phải thôi, lúc đầu thằng bé đi ra từ trong yêu huyệt, cũng từng một mình bò xuống vách núi chủ động tiến vào yêu huyệt, nên hiển nhiên rất có đủ kiến thức.

Đương nhiên, xét từ một phương diện khác, anh kêu một đứa trẻ con đi suy nghĩ, lĩnh hội tâm trạng trong phong cảnh tự nhiên, quả thực chính là một chuyện rất không thực tế, so với cảnh sơn thủy, tụi nhỏ lại càng chung tình với loại có khẩu vị ăn ngon hơn như kem cốc chẳng hạn.

Bọn họ đi đại khái hơn hai mươi phút nữa, bến sông Tài Thôn mới ở trước mặt, vừa vặn có một người đàn ông trung niên ngồi xe đạp điện đi qua.

"Trở về sao?"

Người đàn ông này chính là em trai của bà chủ khách sạn mà Tô Bạch đang ở, là người Cáp Nhĩ Tân, làm người khách sáo và hào sảng, khi nói chuyện cũng theo khẩu âm Đông Bắc.

"Ừm." Tô Bạch nở nụ cười và gật đầu.

"Tôi đi mua chút đường nâu, cậu có cần không, tôi lấy cho cậu là hàng chính cống đó, không bán ở trong tiệm đâu, trong những cửa tiệm đó đều là lừa người cả."

"Được, vậy lấy cho tôi một ít đi."

"Được, về gặp lại."

Người đàn ông lái xe đạp điện đi xa.

Tô Bạch ôm thằng bé, lại chọn một vài món ăn vặt đặc sắc ở bản địa tại quầy hàng ven đường, hắn ăn đến rất có hương

vị, nhưng ngược lại, thằng bé lại không có hứng thú cho lắm, cũng phải thôi, mỗi một khí hậu lại có một khẩu vị riêng, thực ra bé cũng không kén ăn, đoán chừng cũng là do trước đó ăn quá nhiều đồ ngọt và kem cốc đi.

Trong lúc ăn uống, Tô Bạch phát hiện ra di động của mình vang lên, ứng dụng ở trong máy của hắn rất ít, thường dùng nhất, cũng chỉ có một tài khoản wechat mà thôi, sau khi mở ra, phát hiện ra có một tin nhắn gửi đến nhóm.

Gần nhất chính vì nguyên nhân phân phối vũ khí, mà mối quan hệ giữa Trung Quốc và Hàn Quốc khá căng, loại khẩu hiệu độc đáo mang tới chút nhiệt huyết, kêu gọi người trong nước từ chối mua vật phẩm thương mại của Hàn Quốc, và tẩy chay Rakuten, bây giờ rất thường thấy, cũng giống như điểm nóng không gian QQ trước đây.

Chỉ có điều, Tô Bạch cảm thấy tài khoản wechat đã gửi tin nhắn nhóm cho mình này rất lạ mắt, nghĩ một lúc mới nhớ ra, đây là tài khoản wechat của bà chủ khách sạn, trước đó khi tiến hành nhập thủ tục, tiền mặt trên người Tô Bạch không đủ, nên đã trực tiếp thêm wechat để chuyển khoản.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên nói gì nữa, bà chủ là một người Cáp Nhĩ Tân, chồng bà ta lại là một người Hàn Quốc, và bây giờ bà ta lại đang trong gửi tin nhắn này trong nhóm.

Thậm chí, Tô Bạch còn có chút hứng thú tệ hại khi nghĩ rằng, liệu rằng người chồng Hàn Quốc đó có biết vợ mình đang gửi tin nhắn wechat này trong nhóm hay không?

Nghĩ ngợi một chút, Tô Bạch lại nở nụ cười, cái này, đại khái chính là cuộc sống đi, tràn đầy sự mâu thuẫn, nhưng cũng có sự kiên trì và giới hạn của mình.

Đợi ngay khi hắn ôm thằng bé về đến khách sạn đã là hoàng hôn, vừa vặn nhìn thấy bà chủ đang tiếp đón một tốp khách mới tới và xử lý thủ tục, hình như thiếu thứ gì đó, nên bà ta hô vài câu với người chồng đang giúp khiêng hành lý cho khách ở phía sau, bà chủ biết tiếng Hàn, mà chồng thì lại chỉ biết một vài chữ Trung đơn giản.

Cũng vì vậy, Tô Bạch cũng không nghe hiểu lời bà chủ đang nói có nghĩa gì, nhưng một tiếng "oppa" mở đầu đó, lại khiến người có loại cảm giác thật kỳ quái, trên cơ bản, vài năm trước, phim ảnh Hàn Quốc vẫn luôn nổi như cồn, từ này cũng gần như đã trở thành từ lưu hành trên mạng, chỉ có điều, ở trong hiện thực nghe thấy cách gọi này, vẫn khiến người cảm thấy có chút mới lạ.

Sau khi về phòng, thằng bé muốn xem ti vi, nên Tô Bạch giúp thằng bé mở tivi, kêu nó ngồi trên giường tự xem một mình, còn mình thì đi ra khỏi phòng, tiến thẳng lên nóc nhà, nơi đó có đặt bàn ghế, tiện cho khách lên nóc nhà ngắm biển.

Hắn châm một điếu thuốc, ngồi xuống một chiếc ghế, vào hoàng hôn, sắc trời cũng mờ tối hẳn, gió cũng từ từ trở nên lớn hơn, tối nay chắc hẳn sẽ có mưa đây.

Tô Bạch phun ra một làn khói, gõ rơi tàn thuốc, nhẹ nhàng vặn cổ mình, với một người đã bận rộn và căng thẳng thành thói, anh kêu hắn đột nhiên đi thả lỏng như vậy, thật sự khiến hắn cảm thấy có hơi kỳ quái.

Chương 984 Mèo Và Chó 2

Bên bờ Nhĩ Hải có không ít du khách, du khách đẩy hành lý rời đi và đẩy hành lý tới, trên cơ bản, nối liền không dứt, lúc này, một người thanh niên đẩy hành lý tới thu hút sự chú ý của Tô Bạch.

Bởi vì ngay khi đối phương tiến vào trong tầm mắt của mình, hắn đã cảm giác được trên người của thứ được gọi là chó lông vàng đi theo bên cạnh đối phương, lại tản ra một loại sóng dao động năng lượng hơi nhẹ.

Đó chắc chắn không phải là một con lông vàng, mà gần như có thể gọi là yêu!

Một người dắt yêu đi du lịch, nghĩ thôi cũng cảm thấy có hơi quái dại.

Nhưng hắn lập tức nghĩ lại, đột nhiên nhớ ra mình hình như cũng thế, hơn nữa yêu bên cạnh đối phương và con mèo đen bên cạnh mình này so ra, có loại cảm giác như máy cày nhỏ gặp phải Benzo vậy.

"Meo…"

Một tiếng meo kêu truyền tới từ phía dưới mình, hơn nữa còn từ từ lan rộng ra, tiếng kêu này, tai người bình thường hoàn toàn không nghe ra được, trước đó cho dù là ngồi máy bay với Tô Bạch hay là tiến vào khách sạn, thì người bình thường ở xung quanh đều không nhìn thấy sự tồn tại của Cát Tường, với tính cao ngạo của nó, nó cũng chẳng muốn đi để ý đến những người bình thường ở xung quanh.

Nhưng nếu lúc này Cát Tường đã ở nơi này, cho dù nó chỉ nằm lười biếng ở trên giường, vậy thì nơi này chính là địa bàn của nó, nhưng bây giờ một con yêu khác lại tiến vào địa bàn của mình, hiển nhiên nó phải tuyên bố chủ quyền của mình rồi.

Mối quan hệ giữa người với người có đôi khi trông có vẻ rất phức tạp, mà mối quan hệ giữa yêu, lại có khả năng rõ ràng càng đơn giản và trực tiếp hơn một chút.

Lúc này, con lông vàng đó có vẻ như đã bị chọc giận, lập tức nằm sấp xuống, phát ra một tiếng sủa thấp về phía khách sạn chỗ Tô Bạch ở.

Chủ nhân trẻ tuổi của đối phương lập tức khom người, vừa vuốt ve, tiến hành an ủi nó, vừa đưa tầm mắt nhìn vào nơi này, hiển nhiên cũng để ý thấy một người đàn ông cũng trẻ tuổi giống như mình đang đứng trên nóc nhà.

“Edward, mày cảm giác được sự uy hiếp sao?”

Người đàn ông trẻ tuổi chậm rãi đứng dạy, anh ta có thể cảm giác được, người đàn ông trên nóc nhà cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Cạch…”

Cửa sổ phòng của Tô Bạch bị đẩy ra, Cát Tường đứng ở bên cửa, mà bên cạnh Cát Tường, thằng bé cũng tò mò bò qua, cùng nhau nhìn ra bên ngoài.

Cát Tường rất tức giận, bởi vì sau khi mình phóng khí tức mà con chó đó vẫn chưa đi, lại chọn tiếp tục ở nguyên tại chỗ, đây là một loại khinh nhờn sự uy nghiêm của mình!

Trong mắt chó, chỉ có mèo, mà trong mắt người cũng là người.

“Gâu!”

Edward lập tức sủa một tiếng, thân hình hóa thành một tia sáng màu vàng trực tiếp bắn lên cửa sổ tầng ba, hai con yêu thú, lúc này không ai chịu nhường ai, mà bản thân Edward phát hiện ra được nỗi sợ hãi mình, cũng thể hiện lòng dũng cảm của mình đối với chủ nhân, mà sử dụng một loại thái độ tấn công cực kỳ chủ động.

Bởi vì theo quan điểm của Edward, chủ nhân của mình ở ngay bên cạnh, vậy cho dù đối mặt với yêu thú ở cấp bậc cao hơn, nó cũng không hề sợ hãi chút nào.

Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nữa!

Tô Bạch đứng trên nóc nhà nhìn con chó chủ động xông lên vị trí cửa sổ tầng ba ở bên dưới, lập tức bước tới một bước rồi nhảy xuống, dự định đánh bay con chó chết tiệt này, bởi vì trong căn phòng đó còn có con trai của mình, Tô Bạch cũng không muốn để một con chó rõ ràng có hơi miệng cọp gan thỏ dọa sợ thằng bé.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch giẫm một bước đó, thì hai tay của người thanh niên đứng bên dưới đó đã kết ấn, một luồng sát khí mãnh liệt trực tiếp khóa chặt lên người Tô Bạch.

“Meo!”

Cát Tường phát ra một tiếng cao cút, rõ ràng, hành động chủ động tấn công của con chó này đã hoàn toàn chọc giận Cát Tường, đồng thời, đây cũng là một loại ra hiệu, ra hiệu cho Tô Bạch rằng Cát Tường hoàn toàn có thể giải quyết con chó không biết tốt xấu này.

Chuyện của chó và mèo, hiển nhiên giao cho bản thân chó và mèo giải quyết, trong lòng Cát Tường cũng không cho rằng mình là thú cưng của Tô Bạch, nên hiển nhiên cũng không có cảm giác ỷ lại vào chủ nhân giống như con chó lông vàng kia.

Mà Tô Bạch vẫn rất có tự tin về nó, ngay lập tức, cơ thể của hắn ở giữa không trung lập tức dừng lại, sau đó trực tiếp hóa thành một làn sương mù máu, trong nháy mắt đã bay tới trước mặt người đàn ông trẻ tuổi, sau đó ngưng tụ ra cơ thể của mình, cách đối phương chỉ còn chưa đầy nửa mét!

Mười ngón tay của người đàn ông trẻ tuổi dùng sức, chỉ vào Tô Bạch với ánh mắt bình tĩnh, rõ ràng đối diện với Tô Bạch, anh ta không hề sợ hãi, nhưng, khóe miệng của anh ta vẫn mang theo nụ cười mỉm, mở miệng hỏi: "Anh bạn, chuyện giữa yêu thú, vừa rồi cậu lại muốn nhúng tay vào, như vậy không hay cho lắm thì phải?"

Đối diện với sự chất vấn của đối phương, Tô Bạch cũng nở nụ cười: "Tôi cũng muốn hỏi cậu một vấn đề."

"Hỏi đi." Người đàn ông trẻ tuổi đáp lời, nhưng cho dù là giữa một người hỏi một người đáp này, thì sát khí của hai người đàn ông cũng không có lúc nào không xuất hiện sự va chạm dữ dội.

"Bốp!"

Một tia sáng màu đen và màu vàng đâm sầm vào nhau, sau đó cùng rơi xuống.

Ngay sau đó, Cát Tường giẫm lên thi thể con chó lông vàng đang móc vào lông mình, mà con chó lông vàng đó, đầu của nó bị một vuốt của Cát Tường đập nát, lập tức chết đến không thể chết hơn.

Một màn này, hiển nhiên cũng rơi vào trong mắt của Tô Bạch và người đàn ông trẻ tuổi ở cách đó không xa, Tô Bạch hơi dừng một chút, rồi hỏi tiếp: "Cậu có thích ăn thịt chó không?"

Chương 985 Ông Nội Cậu 1

Yêu thú mà mình vất vả lắm mới đào tạo ra, cứ như vậy bị con mèo đó vả phát chết ngay, cơ bắp trên gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi vặn vẹo theo bản năng, Tô Bạch cũng chú ý đến hành động này của đối phương, đồng thời, ngay sau đó, hắn cũng để ý đến sát khí đáng sợ đang bốc lên của đối phương.

Sát khí mạnh mẽ trong nháy mắt đã chuyển hóa bố cục xung quanh thành một sát cục phong thủy, toàn bộ mọi thứ xung quanh, và ngay vào lúc này bắt đầu gạt bỏ Tô Bạch.

Đối phương là một thuật sĩ!

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, cả người trực tiếp chủ động lao về phía trước, mặc kệ người ở khắp bốn phương tám hướng, ta cứ một đường xông lên!

"Àm!"

Một tiếng ầm vang bị giới hạn trong phạm vi cực nhỏ, ngay sau đó, chỉ nhìn thấy quần áo trên người Tô Bạch, trên cơ bản đều đã nát vụn, hắn đâm sầm vào cơ thể của người đàn ông trẻ tuổi, sau đó hai người cùng nhanh chóng tiến lên, mà phía trước, lại là Nhĩ Hải trong suốt và xanh biếc.

"Ùm!"

Cả hai người đàn ông cùng rơi vào trong Nhĩ Hải, hơn nữa còn đang nhanh chóng chìm xuống, nếu từ xa nhìn tới, còn tưởng rằng cả hai người tự tử vì tình.

Thuật sĩ, Tô Bạch đã từng nghe mập mạp nhắc tới, trong mắt của người bình thường, thuật sĩ và đạo sĩ không có sự

khác biệt, trên cơ bản đều tương tự nhau, nhưng trong mắt mập mạp, trước đây đạo sĩ và thuật sĩ thực ra giống nhau, mọi người đều cầu thần, hỏi dược thần, và những sự tồn tại khác với lẽ thường, nói một cách đơn giản chính là truyền thừa của vu cổ ngày trước.

Sự truyền thừa của vu cổ lại càng dài lâu hơn, đại khái chính là khi ấy trong bộ lạc của Viêm Hoàng đã sớm có một nghề nghiệp cần thiết như vu sư này, chí ít thì ở trong bộ lạc có cấp bậc hơi cao một chút đều chắc chắn có tiêu chuẩn này, kiêm thêm trách nhiệm bác sĩ và thần côn, mà sau rất nhiều năm phát triển và thay đổi, vu sư bắt đầu phân ra, trên thực tế có rất nhiều nghề nghiệp khi xét ngược lên, lão tổ tông đều là vu sư cả.

Trong đó, có một bộ phận bắt đầu tu đạo, chứng minh sự trường sinh, khát khao thoát khỏi sự trói buộc số mệnh nhân loại của mình, tìm kiếm một loại đại giải thoát, dần dần biến đổi thành một chi đạo sĩ, mà cũng có một phần, theo đuổi các phương pháp lối tắt như luyện dược, ngắt âm bổ dương, linh thú các loại, thì lại trở thành một chi thuật sĩ.

Nói một cách tương đối, thì đạo sĩ là một đám tự nhận mình là quý tộc khá lợi hại, mà thuật sĩ ở trong mắt đạo sĩ lại chính là một nhân loại theo đuổi sự kỳ diệu của âm dương, có rất nhiều quân vương trong lịch sử cổ đại, bên cạnh đều có người đạo gia được sủng ái, nhưng chân nhân đạo gia đều giữ vững sự trong sạch của mình, những kẻ giúp hoàng đế đi luyện dược lấy âm bổ dương đó, thì lại theo dòng thuật sĩ là phần lớn, đại khái nổi tiếng nhất chính là vào thời nhà Tần, Từ Phúc đã giúp hoàng đế Tần ra biển tìm thuốc trường sinh bất tử.

Ngay khi đánh nhau với đối phương, Tô Bạch cũng cảm giác được thủ đoạn và pháp môn nhiều vô kể của anh ta, thậm chí pháp khí trên người anh ta, còn như kho tạp hóa hơn so với

mập mạp nhiều, cái này tiếp nối cái kia, một cái này nối tiếp một cái kia, liên tiếp xuất hiện.

Nhưng mỗi một lần Tô Bạch đều xông lên với phương thức trực tiếp nhất, thực ra, cho dù là đạo sĩ hay là thuật sĩ, nếu anh để một thính giả cường hóa cơ thể là chủ yếu cận thân, vậy không muốn bị vây vào hoàn cảnh xấu là chuyện rất khó.

"Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!"

Tại nơi sâu trong Nhĩ Hải, sóng dao động năng lượng mạnh mẽ tùy tiện tuôn ra.

Lúc mới đầu, đối phương còn rất coi thường Tô Bạch, đôi bên đều là thính giả có thâm niên, ai sợ ai chứ?

Nhưng sau khi đánh một trận, đối phương đột nhiên phát hiện ra, loại cường hóa cơ thể hoàn toàn không sợ chết như Tô Bạch này lại từng bước một ép mình vào một loại tuyệt cảnh.

Ngay lập tức, người đàn ông trẻ tuổi lôi một tấm gương đồng ra, gương đồng phủ đầy hoa văn cổ, tản ra một loại ánh sáng kỳ quái.

"Phá, toái, lập!"

Mặt gương đồng vỡ thành tiếng, hóa thành những vòng sáng trực tiếp bao phủ lấy Tô Bạch, thành công hạn chế năng lực hành động của hắn, sau đó người trẻ tuổi nhanh chóng nổi lên.

"Phụt…"

Sau khi ói ra một ngụm nước, người đàn ông trẻ tuổi cuối cùng cũng bò được lên bờ, cả người anh ta từ trên xuống dưới đều bầm dập, trên cơ bản đã không thể tìm được một chỗ nào không xanh cũng không tím, thậm chí ngay cả răng cũng gãy hai cái, rõ ràng rất chật vật, hiển nhiên vừa rồi đã hoàn toàn chịu một trận đòn.

Cũng vào mười mấy giây sau, một cột nước vọt thẳng lên, cơ thể của Tô Bạch đứng vững ở trên bờ, ngay trước mặt người đàn ông trẻ tuổi, và nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi ở phía trước với ánh mắt hơi lạnh lùng.

Lúc đầu, người đàn ông trẻ tuổi còn "cố ngậm bồ hòn làm ngọt", miễn cưỡng chống lại ánh mắt của Tô Bạch, nhưng ngay khi anh ta nhìn thấy sát khí hoàn toàn không giả ở tận sâu trong đáy mắt hắn đó, đột nhiên ý thức được, Tô Bạch thật sự có khả năng sẽ giết chết mình thật, thậm chí còn không ngại hứng chịu một chút trách nhiệm nhân quả!

"Cậu muốn ăn thịt nướng hay là thịt hấp?" Người đàn ông trẻ tuổi nhìn về phía Tô Bạch hỏi.

…

Tuy rằng bên bờ Nhĩ Hải là một thắng cảnh du lịch, nhưng bây giờ, một đang là mùa ế hàng, hai là khắp xung quanh Nhĩ Hải, ngoại trừ mấy điểm phong cảnh mới khai phá ra đã thương nghiệp hóa còn xem như tạm được ra, thì phần lớn những nơi còn lại vẫn trông có vẻ khá hoang vu, cho nên, tìm một nơi thôn quê để nhóm lửa trại, nướng mấy miếng thịt chó, quả thực rất thuận tiện.

Thịt chó được nướng, bên ngoài cháy bên trong mềm, thêm lên một chút muối ăn thuận tiện lấy từ nhà bếp của ông chủ khách sạn, ngược cũng có thể xem là rất vừa miệng, ăn thịt chó, thực ra thích nhất vẫn là mùi khai đó của nó.

"Ăn, ăn, ăn, tôi phải ăn nhiều thêm một chút."

Cho dù bị đánh đến mặt mày bầm dầm, nhưng người đàn ông trẻ tuổi vẫn ăn ngấu nghiến thịt chó rồi nuốt xuống, như thể ăn ít một chút thì mình sẽ lỗ vốn vậy.

Tô Bạch thì lại ở bên cạnh từ từ nhai nuốt, nhìn một màn trước mặt này, thật sự có hơi dở khóc dở cười.

Mập mạp từng chế nhạo những thuật sĩ đó, phần lớn đều không có mặt mũi, Tô Bạch còn không tin cho lắm, nhưng bây giờ nhìn vị ở trước mặt này, quả thực là còn hơn cả mập mạp.

Chương 986 Ông Nội Cậu 2

Bên cạnh hai người đặt bảy, tám chai bia, cũng tính là một loại bia bản địa ở Đại Lý, tên rất hợp cảnh, gọi là "Phong Hoa Tuyết Nguyệt", trên cơ bản du khách đến Đại Lý đều sẽ được giới thiệu cho loại bia này.

"A… sảng khoái."

Người đàn ông trẻ tuổi xoa bụng mình, con chó lông vàng đó, một mình anh ta ăn hết hơn phân nửa, còn Tô Bạch thì lại chỉ nhấm nháp một chút.

Tên của người đàn ông gọi là "Diêu Triết", nghe qua là một cái tên rất không may mắn, con chó này dựa theo cách nói của anh ta, là vừa mới mua từ phía thính giả phương tây thông qua cách thức lấy vật đổi vật vào đợt trước, đặt tên là "Edward", đương nhiên, không phải mua để ăn, chỉ là hiện giờ nó đã chết rồi, chỉ có thể ăn rồi lại nói sau, dựa theo Diêu Triết nói, đợt này anh ta đã cho con chó này ăn không ít linh đan diệu dược, nên trong thịt chó tràn đầy hương vị, thật sự rất bổ.

"Nói thật, trong lớp thính giả có thâm niên, người có lực chiến đấu đơn thuần mạnh hơn cậu, phỏng chừng cũng chẳng có bao nhiêu đâu." Diêu Triết vừa xoa bụng vừa nói, thực ra anh ta thoạt nhìn hơi gầy gầy cao cao một chút, không béo, thậm chí còn hơi gọn gàng, lại đeo thêm một chiếc đàn guitar ra ngoài, nên cũng thu hút tâm hồn thiếu nữ của một tốp lớn các cô gái, nhưng lúc này, tư thế của anh ta quả thực còn không để ý hình tượng hơn cả tên mập mạp kia, đặc biệt là khi áo vén lên, lông kéo thẳng từ lỗ rốn lên đến ngực, quả thực không được đẹp mắt cho lắm.

Có khả năng một vài cô gái sẽ cảm thấy thứ này tượng trưng cho đàn ông, cũng từng có một tạp chí không biết tên làm một khảo sát không quá uy tín, rằng có hơn chín mươi phần trăm nữ giới thích bạn đời của mình có lông ngực, nhưng xét theo góc nhìn này của Tô Bạch, thì lại không dễ nhìn đến như vậy.

"Có lẽ là thế."

Được một người vừa rồi bị mình bạo hành nịnh nọt mình, không thể nghi ngờ gì chính là một chuyện khiến người khác rất hưởng thụ.

"Khà khà." Diêu Triết nở nụ cười không biết xấu hổ, sau đó chà xát tay: "Vậy cũng không có cách nào khác, con chó đó của tôi đã bị chúng ta ăn sạch rồi, vậy chỉ có thể mượn con mèo đó của cậu dùng tạm thôi, chúng ta cùng nhau phát tài, thế nào?"

"Cậu muốn mượn, thì cứ việc lấy đi." Tô Bạch đáp một tiếng vô cùng hào phóng.

Diêu Triết lập tức nhướng mày vui vẻ.

"Nhưng bây giờ bản thân tôi cũng không chắc mình có thể đánh thắng được nó hay không?" Tô Bạch lại nói tiếp.

"…" Diêu Triết.

"Nhưng cậu có thể nói với tôi một chút rằng cậu mua con chó đó dự định làm gì không?" Đây ngược lại là một chuyện mà Tô Bạch rất có hứng thú, quả nhiên, không phải mỗi một thính giả, đặc biệt là thính giả có thâm niên đều thích ra ngoài tùy tiện đi du lịch giống như mình, thường thì thính giả thực tập và những thính giả cấp thấp đó, cả ngày đều hoang mang không chịu nổi, chỉ sợ thế giới chuyện xưa tiếp theo sẽ lập tức tới gần, mà phần lớn thính giả có thâm niên thì lại giống như đám người hòa thượng và mập mạp, mỗi ngày đều nghĩ làm

thế nào để tăng cao thực lực của bản thân, và tăng cao thủ đoạn của mình, theo đuổi sự đột phá lớn hơn, còn có một bộ phận người ít hơn, thì lại giống như Tần Dương ở đảo Tần Hoàng, kiên trì làm công việc trước đây khi mình chưa làm thính giả, việc này thực ra lại càng giống như một loại tê liệt đối với bản thân mình, một loại an ủi nội tâm mà họ khao khát có được.

Ngay khi anh trở thành thính giả, thực ra anh đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi cuộc sống của người bình thường, người bình thường mấy tháng hoặc nửa năm, thậm chí là một năm sau khi vất vả làm việc, có thể nhân kỳ nghỉ ra ngoài đi du lịch để thả lỏng một chút, nhưng đối với thính giả mà nói, mỗi một ngày đều trải qua như thể là ngày cuối cùng, sinh mệnh của bọn họ vẫn luôn nằm trong một loại trạng thái tính giờ, để thật sự đặt toàn bộ tạp niệm qua một bên mà đi du lịch dạo chơi, gần như là một chuyện ngoại trừ có bệnh thần kinh thì không có khả năng đi làm.

Diêu Triết chần chừ một chút, rồi gật đầu, đáp: "Dù sao bây giờ tôi cũng không có cách nào khác, cứ nói với cậu vậy đi, thấy sườn núi phía bên Nhĩ Hải đó không? Ở nơi đó có một ngôi miếu tồi tàn, dù sao thì ở bên này, trên cơ bản mỗi một thôn đều có miếu của riêng mình, đương nhiên lớn nhất vẫn là bên Sùng Thánh tự tam tháp đó, đó là chùa miếu thuộc hoàng gia ngày trước, còn lại, chùa miếu bình thường ở những khu vực khác cũng chỉ lớn cỡ một từ đường mà thôi.

Ở trong thôn xóm đó, mấy năm trước xảy ra một vài chuyện tà môn, đàn bà rất ít người có thể sống được hơn sáu mươi tuổi, sau này người trong thôn đã tìm thuật sĩ phong thủy về xem một chút, thuật sĩ nói ngôi miếu đó có vấn đề, nên người trong thôn mới dỡ ngôi miếu đó.

Khà khà, tôi biết, dù sao thì tín ngưỡng của người Trung Quốc vẫn luôn thay đổi rất nhiều, phần lớn đều là chủ nghĩa vị kỷ, một khi biết có khả năng sẽ ảnh hưởng xấu đến mình, sẽ chẳng quan tâm anh là thần thánh phương nào mà đẩy anh đi.”

“Vậy ngôi miếu đó có vấn đề gì?”

“Thuật sĩ phong thủy đó là ông nội của tôi.” Diêu Triết nói tiếp: “Mà ông nội tôi đã từng để lại bút ký của mình, ông cụ nói, thực ra khi ấy ông cụ cũng đã nhìn ra được chuyện đó rồi, vấn đề hoàn toàn không nằm ở ngôi miếu đó, mà là bên dưới ngôi miếu đó có khí tức của tà khí lưu chuyển, chắc hẳn là vật đại tà ở bên dưới đã rút linh khí thiên địa, bắt đầu tự mình vận chuyển, vì vậy ban đầu nó mới hấp thu tinh khí của người bình thường, mà cơ thể của nữ giới bình thường đều yếu hơn đàn ông một chút, cho nên phụ nữ rất dễ chết sớm, mà đàn ông, tuổi tác vừa cao sẽ biến thành quỷ bệnh lao.

Khi ấy, ông nội tôi cũng biết sức mình, cho nên mới kêu người trong thôn dỡ bỏ ngôi miêu đó, nghĩ đến sau này nếu trong thế hệ đời sau có nhân tài, vậy có thể đi tới nơi đó theo bút khí của ông, lấy vật âm tà đó ra để luyện hóa cho mình sử dụng.”

“Dỡ bỏ ngôi miếu đó, có thể ngăn cản được thứ đó hấp thu tinh khí của con người không?” Tô Bạch hỏi.

“Làm sao có thể được chứ, bởi vì khi ấy bên này đã bắt đầu tiến hành khai phá như một thành phố du lịch rồi, ông nội lo lắng lỡ như ngôi miếu đó cũng bị nhìn trúng, bị tân trang thành một địa điểm du lịch, vậy chẳng phải thứ đó cũng bị lộ ra hay sao? Vậy người đời sau làm sao còn có thể lấy được nữa chứ?

Cho nên ông cụ mới lừa người trong thôn dỡ miếu đó.

Thực ra, thứ đó vẫn còn đang vận chuyển, người trong toàn bộ thôn đó cũng đang không ngừng cung cấp tinh khí của bản

thân cho thứ đó.

Trùng hợp thay, bây giờ tôi đã trở thành thính giả, thứ mà ông nội tôi phát hiện ra, hiển nhiên một đứa làm cháu trai như tôi nên đi lấy nó ra rồi."

Tô Bạch không nhịn được mà chửi một câu: "Ông nội cậu."

Chương 987 Tăng Nhân Đẩy Cửa Dưới Ánh Trăng 1

"Ông nội cậu."

Câu nói này thực ra được tính là chửi người ta, Tô Bạch cũng không giấu diếm gì, lại càng không giả bộ bằng giọng điệu gì đó, mà cho dù là như vậy, thì Diêu Triết cũng chỉ cười "khà khà" hai tiếng, rõ ràng cũng không để ý đến lời nói này của Tô Bạch cho lắm.

Mập mạp nói những người như thuật sĩ này, chỉ chú trọng vào thủ đoạn, coi trọng thuật mà không coi trọng pháp, bây giờ cảm thấy lời này quả thực rất có lý lẽ, trước đó một vuốt của Cát Tường vồ chết con chó của Diêu Triết, Diêu Triết bị mình đánh một trận, mà vẫn có thể coi như không có chuyện gì mà ăn thịt chó chung với mình, cũng đủ chứng tỏ loại tâm thái đó của anh ta, còn không có thể diện hơn cả mập mạp, giới hạn cũng càng thấp hơn mập mạp.

Hơn nữa, đối phương còn mặt không đỏ, khí không thô, nói ra chuyện nham hiểm mà ông nội anh ta đã làm vào năm đó ra một cách rất bình thường, thái độ thẳng thắn này cũng chứng tỏ thế giới quan của anh ta vốn chính là như thế.

Để một tà vật đó không bị thế giới bên ngoài phát hiện, mà ông nội anh ta đã cố tình lừa thôn dân bị hại dỡ ngôi miếu đó, sau đó mười mấy năm này qua đi, thôn dân ở thôn xóm đó, cho dù là nam hay nữ, cũng cho dù là già hay trẻ, thực ra mỗi ngày đều đang hứng chịu sự đau đớn bị tà vật hấp thu tinh khí.

Loại chuyện này, Tô Bạch cho rằng mập mạp tuyệt đối không thể làm ra được, tuy rằng mập mạp cũng rất đê tiện, cũng rất thích giả heo ăn thịt hổ, thấy đồ tốt thì hai mắt cũng tỏa ra ánh sáng xanh, nhưng anh ta vẫn chưa đến mức kéo thấp giới hạn xuống mức độ này.

Mà con người Diêu Triết này, cũng đã bị ghim một cái đinh lên ở trong lòng Tô Bạch, một người như vậy, anh mãi mãi không thể trở thành bạn bè với anh ta, bởi vì anh ta so với phần lớn thính giả, lại càng giống thính giả hơn, trong mắt ngoại trừ lợi ích ra cũng không còn một thứ gì khác nữa.

"Sở dĩ lần này tôi vội vội vàng vàng đi giao dịch con chó này với người phía bên phương tây đó, cũng là để tìm kiếm tà vật đó cho thuận tiện hơn một chút mà thôi, mấy thứ như tà vật đó, yêu vật lại càng nhạy bén hơn so với nhân loại chúng ta, nhiều năm như vậy qua đi, nó chắc hẳn cũng đã nuôi dưỡng ra linh hồn của mình, hai người chúng ta có thực lực mạnh như vậy đi tới đó, nó chắc chắn sẽ nấp kỹ, cũng chỉ có yêu thú mới có thể tìm được vị trí cụ thể của nó mà thôi"

Tô Bạch gật đầu, sau đó ngáp một cái, lôi bao thuốc ra, lấy ra hai điếu, một điếu ném cho Diêu Triết, một điếu tự châm lên cho mình.

"Vậy, tà vật đó cho ai?"

Đây là một vấn đề mấu chốt nhất, cũng là một vấn đề không có cách nào lảng tránh, tà vật chỉ có một, bây giờ cậu muốn kêu tôi mang Cát Tường ra ngoài tìm đồ, vậy rốt cuộc tà vật cho ai?

"Cậu cần thứ gì?" Diêu Triết hỏi một cách rất thẳng thắn.

"Tôi không thiếu gì cả." Tô Bạch lắc đầu, rõ ràng, đây là từ chối lời đề nghị của Diêu Triết, ý của Diêu Triết là tà vật đó sẽ

cho anh ta, còn anh ta sẽ bồi thường cho hắn ở phương diện khác.

"Vẫn phải cần gì đó chứ?" Diêu Triết có hơi không từ bỏ, hỏi: "Không có tôi, cậu cũng chẳng tìm được vị trí của nơi đó đâu, bây giờ nói không chừng người ở trong thôn đó đã chết sạch cả rồi, cậu tìm cũng không tìm được."

Tô Bạch trực tiếp đứng dậy, duỗi thắt lưng, rồi đáp một cách rất không hề gì: "Liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ tới đây du lịch và thả lỏng mà thôi, cảm ơn thịt chó của cậu."

Nói xong, Tô Bạch đi thẳng xuống dưới, chuẩn bị trở về khách sạn, đây ngược lại cũng không phải điệu bộ cố tình lên giá, mà là vì hắn thật sự không để ý.

Một ánh mắt âm độc lóe lên trong mắt của Diêu Triết rồi dập tắt, anh ta lập tức lộ ra nụ cười nhiệt tình.

"Vậy thứ đó cho cậu, nhưng cậu phải đồng ý sau khi xong chuyện, phải bồi thường cho tôi ở phương diện khác."

Tô Bạch dừng bước chân, thứ hắn cần thực ra chính là một câu nói này, tuy rằng đối với thính giả mà nói, lời hứa nói ra cũng chẳng khác với đánh rắm là bao, nhưng dưới điều kiện tiên quyết là có chung một nhận thức này, một khi sau khi xong chuyện, Diêu Triết muốn chơi thủ đoạn cưỡng chế chèn ép, vậy thì Tô Bạch cũng sẽ mượn nguyên nhân này, trực tiếp đánh chết Diêu Triết ở nơi đó, cho dù có trực tiếp đánh chết anh ta, thì Phát Thanh cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của Tô Bạch.

Phát Thanh là người nói lý lẽ nhất.

Mà câu nói đó của Diêu Triết, sau khi thành chuyện phải cho mình một sự bồi thường nhất định, tương đương với đã ngồi vững vào một loại tư thế, đó chính là tôi chắc chắn sẽ giở thủ đoạn cưỡng chế chèn ép, đến khi đó, cậu có bản lĩnh thì

đánh chết tôi đi, bởi vì ngay cả Tô Bạch có gì anh ta cũng không biết, ngay cả muốn Tô Bạch bồi thường thứ gì, anh ta cũng không thảo luận.

Đương nhiên, đây là chuyện mà hai bên đều nắm nằm lòng, Diêu Triết cũng biết rõ, Tô Bạch chỉ muốn mình nói câu nói này, đến khi ấy, hai người lại càng phải dựa vào bản lĩnh.

"Để tôi suy nghĩ một ngày, ngày mai có thể trả lời cậu." Tô Bạch vẫy tay và nói.

"Không được, tối nay nhất định phải trả lời tôi!" Diêu Triết cắn răng, nói thẳng.

"Ồ, có sự thay đổi gì sao?" Tô Bạch hỏi.

"Hòa thượng ở phía bên Sùng Thánh tự cũng đã phát hiện ra chuyện này rồi, hòa thượng ở nơi đó cũng sắp ra tay, sở dĩ lần này tôi vội vàng qua đây cũng là vì sợ đêm dài lắm mộng."

Chương 988 Tăng Nhân Đẩy Cửa Dưới Ánh Trăng 2

“Trong Sùng Thánh tự có hòa thượng sao?” Tô Bạch hỏi.

“Sùng Thánh tự ở trong khu thắng cảnh hiển nhiên không có hòa thượng, nhưng thân là chùa miếu hoàng gia của nước Đại Lý ngày trước, thời gian truyền thừa của nó cũng dài hơn vương triều bình thường rất nhiều, tuy rằng hiện tại Sùng Thánh tự và tam tháp đều trở thành khu thắng cảnh cung cấp cho khách du lịch, có thu vé vào cửa, nhưng truyền thừa của Sùng Thánh tự thực ra vẫn luôn không ngừng lại, chỉ là vẫn luôn ẩn nấp tu hành ở một nơi bí mật mà thôi.

Nếu tôi không phải nghe được tin đồn này, thì tôi cũng sẽ không vội qua đây như vậy.”

“Một đám hòa thượng mà thôi, cho dù có chút đạo hạnh, thì đối với cậu mà nói, cũng không tính là chuyện khó gì chứ nhỉ?”

“Lần này, có thính giả tham gia, trong đám hòa thượng đó có thính giả.” Diêu Triết đáp một cách rất chắc chắn.

“Ha ha, vậy tối nay tôi sẽ trả lời, tôi về ngủ trưa một giấc đã, thuận tiện thương lượng với con mèo nhà tôi đã, nó có hơi nóng tính, có thể thuyết phục được nó không tôi thì cũng không biết.”

Lần này Diêu Triết cũng không nói gì nữa, mà chỉ nhìn Tô Bạch biến mất trước mắt anh ta, sau đó, khi anh ta rời đi, còn cầm đồ bọc kỹ số thịt chó còn thừa lại, rồi ôm đi mất.

…

Khi về đến khách sạn, Tô Bạch vừa vặn đụng phải một chú tiểu ở lối vào, chú tiểu nhỏ mặc áo tăng nhân màu xám, còn quấn nẹp ống chân, vết sẹo trên đầu cũng là dấu tích đã được vài tháng, chắc hẳn lúc còn nhỏ đã quy y rồi, chú tiểu nhỏ đang phúc duyên.

Bà chủ cầm tiền ra nhét cho chú tiểu, nhưng chú tiểu kiên quyết không chịu lấy, mà chỉ kiên trì cầm một cặp lồng cơm bằng kim loại, muốn xin một bát cơm to và một ít rau dưa góp.

Văn hóa Phật giáo ở Đại Lý rất thịnh hành, đây là nền móng truyền thừa lại từ nước Nam Chiếu ngày trước và thời kỳ nước Đại Lý, cho nên nhìn thấy hòa thượng ở nơi này cũng rất bình thường, mà người tin Phật ở đây cũng chiếm đại đa số. Nhà ở của dân tộc Bạch bản địa chủ yếu mang hai màu xanh trắng, đa phần người dân tộc Bạch làm người ôn hòa, cũng là có liên quan đến sự thấm nhuần Phật giáo quanh năm suốt tháng ở Đại Lý.

Nhưng chú tiểu hóa duyên này cũng rất thú vị, bà chủ kiên quyết nhét tiền cho chú ta, nhưng chú tiểu vẫn gấp tiền lại đặt ở trên mặt đất, còn đặt cặp lồng của mình xuống một bên trước, sau đi quỳ ở phía cửa vào khách sạn, bắt đầu tụng kinh cầu nguyện, đây chính là cầu phúc cho khách sạn.

Một chén cháo một bát cơm, nhớ đến phải báo ơn.

Tô Bạch đứng ở vị trí cửa vào, chú tiểu thực ra giống như đang quỳ trước mặt hắn, hắn đi sang bên cạnh vài bước theo bản năng, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mây ở một bên.

Chú tiểu quỳ ở đó đọc kinh văn chừng nửa tiếng, bà chủ và ông chủ người Hàn này đều ở bên cạnh nhìn, thi thoảng khi có khách vào, bọn họ tối đa cũng sẽ để một người đi tiếp đãi và chào đón một chút, nhưng nhất định phải giữ lại một người ở bên cạnh cùng với chú tiểu này.

Bà chủ chắc hẳn không phải là tín đồ Phật giáo, mà trên cổ của ông chủ Hàn Quốc đó còn treo một cây thánh giá, chắc hẳn là tin đồ đạo Cơ Đốc, nhưng bây giờ hai người này lại có vẻ rất thành kính.

Chú tiểu kết thúc việc niệm kinh, cầm cặp lồng của mình, ăn những miếng thật to một cách nôn nóng khó dằn nổi, chú ta ăn đến rất có hương vị, cũng không hề giả dối một chút nào cả, bà chủ nói sẽ giúp chú ta cầm cơm dùng lò vi sóng hâm nóng lại một chút, nhưng bị chú tiểu trực tiếp từ chối.

Tô Bạch ngồi ở bên cạnh, rút những điếu thuốc ra, nghe chú tiểu niệm kinh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, mà hắn bắt đầu từ từ có ý thức hoặc là vô ý thức muốn dung hợp bản thân mình vào nhịp điệu cuộc sống bình thường, hoặc gọi là đổi thành góc độ của người bình thường, dưới loại cảm giác này, mình dường như có một loại trải nghiệm thật đặc biệt, cũng là một loại nghỉ ngơi và hồi phục bản thân đối với tâm cảnh.

Cơm trong cặp lồng của chú tiểu và dưa góp đều được ăn hết sạch, sau đó chú ta tự mình đi ra vòi nước, rửa sạch cặp lồng và đũa mang theo bên người, sau đó cất cặp lồng vào túi, chú tiểu chắp hai tay niệm một tiếng Phật hiệu "a di đà phật" với vợ chồng ông chủ.

Bà chủ còn muốn nhét tiền, nhưng chú tiểu vừa lùi, vừa kiên trì lắc đầu, lúc này bà chủ mới thôi.

Chú tiểu định rời đi, nhưng trước khi chú ta quay người, còn đặc biệt liếc mắt nhìn Tô Bạch, suốt toàn bộ quá trình Tô Bạch đều ngồi trên ghế mây nhìn chú ta đọc kinh, nên chú ta hiển nhiên cũng chú ý đến.

"A di đà phật, thí chủ, tiểu tăng xin gửi lời chào." Chủ tiểu đi tới trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch vẫn ngồi đó, cũng không tỏ ra tôn trọng và nghiêm túc giống như ông bà chủ, thậm chí, vẫn còn tiếp tục kẹp điếu thuốc trong tay, nhìn chú tiểu với ánh mắt bình tĩnh như vậy.

“Thí chủ, ánh mắt của anh, khiến tiểu tăng cảm thấy rất đáng sợ.” Chú tiểu nói một cách rất thẳng thắn.

“Tại sao?” Tô Bạch hút một hơi thuốc, rồi phun một vòng khói vào chú tiểu ở trước mặt, nói thật, cho dù là ở trước mặt Thất Luật, thì Tô Bạch cũng sẽ làm như vậy, lúc này hiển nhiên không cần ở trước mặt chú tiểu này làm ra thái độ kinh sợ gì, thế nhưng nhìn thấy biểu hiện của chú tiểu trước mặt, chắc hẳn chú ta cũng sẽ không qua đây xem bói lấy tiền đấy chứ.

“Thí chủ, sư phụ của tiểu tăng đã từng nói với tiểu tăng, rằng loại ánh mắt này của anh, không phải là người đại thiện, mà chính là người đại ác.” Chủ tiểu nói một cách rất nghiêm túc.

“Cái gì là người đại thiện, cái gì là người đại ác?” Tô Bạch hỏi.

“Người đại thiện kính trọng quy tắc, giữ vững lòng thành, tôn trọng bản thân, yêu thương vạn vật, tâm thương sinh linh. Người đại ác, thà rằng mình phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ mình.” Chủ tiểu nói với vẻ nghiêm túc.

Tô Bạch bị vẻ nghiêm túc của chú tiểu này chọc cười, lập tức gõ rụng tàn thuốc, lại hỏi: “Vậy cậu cảm thấy, tôi là người đại thiện hay là người đại ác?”

“Sư phụ cũng đã từng nói với tiểu tăng, trên thế giới này, không có người đại thiện.”

Chương 989 Tình Huống Đột Nhiên Xảy Ra 1

Tô Bạch đứng dậy, xoa cái đầu trọc của chú tiểu: "Vừa rồi ông chủ cho cậu tiền, tại sao không lấy? Thực ra cậu lấy tiền của bọn họ, bọn họ lại càng yên tâm hơn."

"A di đà phật, một bát cơm, một đoạn kinh, một đoạn nhân quả, cơm tiểu tăng đã ăn rồi, kinh tiểu tăng cũng đã đọc xong, nhân quả cũng đã kết, tiểu tăng cảm thấy không cần thiết phải dính thêm vào nhân quả nữa."

Chú tiểu vẫn trả lời câu hỏi của Tô Bạch một cách rất nghiêm túc, đồng thời, chú ta cũng nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi của Tô Bạch.

Theo quan điểm của Tô Bạch, tiểu hòa thượng này rất có tuệ căn, chú ta có sự kiên trì của riêng mình, thoạt nhìn rất ngu ngốc, nhưng lại càng khó có được, hòa thượng ấy mà, vốn chú trọng vào một kiểu đại trí giả ngu.

"Nhân quả?" Tô Bạch mỉm cười, duỗi tay búng lên cái đầu trọc của chú tiểu: "Tiểu tử thối hiểu gì về nhân quả chứ."

Chú tiểu ôm đầu, rõ ràng có hơi đau, mà Tô Bạch thì lại trực tiếp đứng dậy, bước lên cầu thang định đi về phòng, không dự định tiếp tục trêu đùa chú tiểu này nữa.

Chú tiểu nghĩ ngợi với vẻ hơi nghi ngờ, cuối cùng vẫn rời khỏi khách sạn này.

Nhìn bóng lưng của chú tiểu rời đi, Tô Bạch đứng ở trên cầu thang, lặng lẽ thở dài, đối với tăng nhân mà nói, nhân quả dường như chỉ là một loại thiền ngoài miệng, giống như văn

bản pháp luật trên người luật sư, là tiêu chuẩn làm việc cũng là tiêu chuẩn của thế giới quan.

Thế nhưng, đối với Tô Bạch mà nói, là bệnh tâm thần trước khi Lam Lâm tự sát, là nỗi sợ hãi và hoang mang khi mập mạp quỳ trước kho đông lạnh, là người cha nhân viên phòng cháy chữa cháy đứng trong góc tối nhìn con trai mình sắp chôn thây trong biển lửa, mà vẫn không có cách nào ra tay cứu giúp đó, nếu như tương lai đã được quyết định sẵn, vậy tôi thà rằng không biết còn hơn.

Tô Bạch tiếp tục đi lên, mở cửa phòng ra, thằng bé đang nằm bò bên giường tatami xem tivi cùng với Cát Tường, dựa theo tình hình hiện tại, sau này thằng bé rất có khả năng sẽ phát triển thành một chàng trai thích rúc trong nhà, nó dường như cũng không cảm thấy hứng thú với bên ngoài cho lắm, ở trong nhà xem tivi hoặc là xem truyện tranh cũng thấy rất vui vẻ.

Thằng bé thấy Tô Bạch đi qua, thuận thế bò đến bên người Tô Bạch, dựa lên người hắn, tiếp tục xem ti vi của mình.

Tô Bạch thì lại lôi di động ra, nhấn số máy của hòa thượng.

"A di đà phật."

"Hòa thượng, rốt cuộc anh tới Đại Lý định làm chuyện gì?" Tô Bạch trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, cũng không có gì hay để phải giấu diếm hay úp mở hết, dù sao hứng thú của Tô Bạch đối với tà vật đó cũng không lớn cho lắm, lại thêm rất có khả năng hòa thượng tới Đại Lý cũng vì chuyện này, cho nên nếu hai người đã cùng nhau tới, vậy thì rất cần thiết phải liên lạc ngay lúc này.

"Sao thế?" Hòa thượng nghe ra được chút ý tứ: "Đã có người tìm tới cậu sao?"

“Ha ha, một thuật sĩ, tên là Diêu Triết.” Tô Bạch ngáp một cái.

“Thuật sĩ?” Hòa thượng trầm ngâm một chút, nói: “Phía bên bần tăng nhận được tin tức, có mấy thính giả trong giới phương Tây sẽ qua đây, tóm lại, nếu như không xử lý tốt hung khí đó, vậy mối đe dọa sẽ rất lớn.”

“Giới phương Tây?” Tô Bạch một tay cầm di động, một tay khác xoáy mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm, nói: “Sao lại kéo cả người trong giới phương Tây vào đây, đám người đó cũng nhàn rỗi sinh nông nổi quá rồi.”

“A di đà phật, bởi vì thứ đó, quả thực có liên quan rất sâu với thính giả phương Tây.”

“Ha ha, chuyện xưa này càng ngày càng thú vị rồi đấy.” Tô Bạch nắm nắp chai nước khoáng trong tay: “Áp lực phía bên anh có lớn không?”

“Vốn dĩ cậu tới nghỉ ngơi, nên bần tăng cũng không tiện tới…”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tôi nói với anh này hòa thượng, tôi cảm thấy phía bên Đại Lý này chơi không vui cho lắm, tôi quyết định tối nay sẽ đi tới Đằng Xung xem thử, tự anh làm xong chuyện thì rồi tự mình bay về Thượng Hải đi, còn tôi sẽ dẫn con trai tôi đi tới Đằng Xung dạo chơi.”

“…” Hòa thượng.

Tô Bạch cúp điện thoại, dựa đầu lên gối, vốn dĩ nếu chỉ có một mình ông nội của Diêu Triết phát hiện ra bí mật độc nhất vô nhị này, vậy Tô Bạch còn có một chút hứng thú muốn làm một lần, nhưng bây giờ nghe ý tứ của hòa thượng, đến ngay cả người trong giới phương Tây cũng dính dáng vào, vậy đã không có ý nghĩa gì nữa, và cũng không cần thiết, ngược lại, cũng không phải Tô Bạch sợ đám thính giả phương Tây đó,

mà là hắn chẳng muốn đi tranh chấp với bọn họ, trời sập còn có người cao hơn gánh, bây giờ Tô Bạch chỉ là một thính giả có thâm niên, tuy rằng thực lực rất xuất chúng trong giới thính giả có thâm niên, nhưng dù sao trên đó vẫn còn một đám thính giả cao cấp tồn tại, loại tâm thái ta vì lợi ích của quốc gia mà không màng đến sinh tử, lẽ nào có thể vì vậy mà thấy họa thì tránh, thấy phúc thì nên hưởng, dù sao ở chỗ Tô Bạch cũng không mãnh liệt cho lắm.

Bản thân vất vả lắm mới có cơ hội dẫn con trai ra ngoài du lịch, nên hắn mới không bằng lòng nhúng tay vào loại chuyện này đâu.

Buổi tối, Tô Bạch mặc thêm áo khoác ngoài cho thằng bé, sau đó ôm đứa trẻ đi trên con đường nhỏ ở Tài Thôn ăn cơm tối, bước vào một quán cơm gọi là "Nam Chiếu Viên."

Làn da của ông chủ có hơi đen, giới thiệu các món ăn đặc sắc của mình một cách nhiệt tình, sau khi Tô Bạch chọn vài món, ông chủ nhìn hắn rồi lại nhìn thằng bé ở bên cạnh hắn, khuyên Tô Bạch nên giảm hai món đi, bằng không một lớn một nhỏ chắc chắn không ăn hết thì lại lãng phí quá, Tô Bạch cũng thuận nước đẩy thuyền giảm đi hai món, nhưng thái độ của ông chủ quả thực rất khiến người sinh ra ấn tượng tốt.

Bây giờ đang là mùa du lịch ế hàng, nhưng chuyện làm ăn ở "Nam Chiếu Viên" này cũng xem như tạm được, so với việc kinh doanh của những quán ăn khác mà nói, thì ông chủ làm ăn quả thực có danh tiếng khá tốt.

Chương 990 Tình Huống Đột Nhiên Xảy Ra 2

Một phần giá đỗ xào, một phần đậu hũ xào cải, một phần gà mộc hương đặc biệt, lại thêm một bát canh dưa chua đậu đỏ, lượng rất đủ, màu sắc cũng không tồi, tài nấu nướng của đầu bếp quả thực cũng rất được.

Theo quan điểm của Tô Bạch, hình thức món ăn bản địa ở Đại Lý và phong cách khẩu vị thực ra không có sự khác biệt lớn với phía Giang Nam, món gà mộc hương đặc biệt đó Tô Bạch cảm thấy cũng tạm được, nhưng hai món xào, quả thực rất không tồi.

Tô Bạch vừa tự mình ăn vừa đút cho thằng bé, hai cha con dựa vào nhau chậm rãi hưởng thụ cơm tối. Sau đó, người thanh niên gầy gò đó vẫn tìm đến nơi này.

Trên thực tế, việc anh ta tìm tới đây, vốn chính là chuyện nằm trong dự liệu của Tô Bạch, đối phương biết mình ở khách sạn nào, sau khi phát hiện ra hiện tại mình không ở khách sạn, cứ trực tiếp đi mấy trăm mét đến con đường nhỏ này, rồi tìm một chút là có thể tìm ra được mình.

Diêu Triết ngồi xuống trước mặt Tô Bạch một cách rất tự nhiên, hoàn toàn không coi mình là một người ngoài, mà gọi ông chủ mang một bộ bát đũa qua.

Đồng thời, Tô Bạch còn phát hiện ra sau khi nhìn thấy thằng bé, ánh mắt của Diêu Triết rõ ràng mang theo chút kỳ quái, nấn ná một lúc trên người đứa trẻ.

Thằng bé là linh đồng, mà trong mắt thuật sĩ, bọn họ chính cũng không có khái niệm phụ nữ và trẻ nhỏ gì, mà chỉ xem có tác dụng với mình hay không.

Loại ánh mắt này của Diêu Triết, khiến trong lòng Tô Bạch nổi lên một ngọn lửa giận, nếu không phải Phát Thanh không cho phép, thì hắn thật sự muốn trực tiếp giẫm phọt óc thằng cha mặt mũi bầm dập còn chưa tan hết ở trước mặt này.

Bởi vì thằng bé là một miếng vảy ngược trong lòng Tô Bạch.

Dường như cảm giác được sát khí đang tản ra từ trên người hắn, Diêu Triết lập tức ho khụ một tiếng, lúc này, cũng không dám quan sát thằng bé nữa, mà cúi đầu chuyên tâm ăn cơm.

"Ăn cơm xong thì cùng nhau đi đi." Diêu Triết vừa ăn vừa nói.

"Không đi." Tô Bạch nói ra hai chữ này một cách dứt khoát, dứt khoát đến mức không có bất cứ đường thương lượng và xoay chuyển nào.

Hô hấp của Diêu Triết đột nhiên ngưng lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hắn.

Giờ khắc này, Tô Bạch nhìn ra được sự tức giận trong ánh mắt của anh ta, đúng vậy, là tức giận.

Con mèo của cậu vả chết con chó của tôi, cậu đẩy tôi vào trong Nhĩ Hải đánh một trận điên cuồng, rồi cậu và tôi cùng nhau ăn thịt chó, trước đó cậu đã đồng ý sẽ đi cùng tôi, nhưng bây giờ hai chữ "không đi" này của cậu, lại từ chối một cách lưu loát như vậy sao?

Là người bình thường đều sẽ tức giận, không thể không nói, công phu dưỡng sinh của Diêu Triết thật sự kém xa mập mạp, mập mạp là loại cá chạch trơn tuột đó, cậu muốn giẫm

lên tôi sao? Được, giẫm mặt trái đã đã chưa? Chưa đã thì tôi đưa mặt phải qua cho cậu giẫm thêm chút nhé?

Mà Diêu Triết thì thật sự cho dù là tính cách hay là tâm trạng, thực ra đã sớm hoàn toàn cực đoan hóa rồi, anh ta khinh thường việc che giấu cảm xúc chân chính của mình, nhưng sự lựa chọn mà anh ta đưa ra, nhất định phải đi theo mối quan hệ lợi ích được xét theo thời thế nhất.

Cho nên, Tô Bạch ôm thằng bé ngồi đối diện với Diêu Triết một cách thoải mái như vậy, hắn hoàn toàn không hề lo lắng Diêu Triết dám đứng dậy ra tay với mình tiếp, chỉ cần anh ta dám ra tay với mình ngay khi mình đang ôm thằng bé, vậy mình có thể nhận định đối phương muốn đả thương con trai mình, vậy thì xin lỗi nhé, lão tử sẽ lập tức đứng dậy vả chết cậu, lý do này và nhân quả phía bên Phát Thanh đều có thể nói rõ được, Phát Thanh rất biết nói lý lẽ.

"Phù phù…"

Diêu Triết thở ra một hơi thật dài, liếm môi mình, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn: "Được thôi, tôi đã mời cậu ăn thịt chó, cậu mời tôi ăn bữa cơm này, không ai thiếu nợ ai."

Mạng của một con yêu thú có thể so với mấy món ăn nhỏ này được sao?

Nhưng Diêu Triết chỉ có thể nén lửa giận của mình mà đứng dậy, đi ra bên ngoài quán cơm.

Tô Bạch biết rõ, cho dù không dẫn yêu thú đi, thì Diêu Triết cũng vẫn có thể đi tới nơi đó được, chỉ là hiện giờ nơi đó chính là một nơi thị phi, người phương tây cũng đã tới rồi, phía bên hòa thượng cũng có hành động, nói không chừng còn có người ở phương diện khác cũng sẽ giống như cá mập ngửi thấy mùi máu mà chạy tới đó, tuy rằng nó làm nổi bật lên tính quan trọng của tà vật đó từ một khía cạnh ở một mức độ nhất

định, nhưng cho dù bây giờ có người nói với Tô Bạch sắp sửa có bảo kiếm tài ba ra khỏi đất, thì hắn cũng chẳng muốn tới góp vui.

Thanh toán xong, Tô Bạch ôm thằng bé định về khách sạn, vừa mới ra khỏi cửa quán cơm, có một chiếc Sedan màu bạc lái qua trước mặt Tô Bạch, trong xe có hai nữ một nam, hai nữ một người tóc vàng một người tóc nâu hạt dẻ, còn nam thì lại để đầu trọc.

Khi chiếc xe lái xe cửa quán cơm, ba người trong xe đồng thời nhìn về phía Tô Bạch ở bên này, mà Tô Bạch cũng đang nhìn bọn họ.

Bởi vì trong nháy mắt đó, hai bên đều cảm giác được khí tức thuộc về thính giả có thâm niên của đối phương!

Nhưng nếu chỉ là gặp thoáng qua, vậy cũng bỏ đi, thính giả phương Tây tới phương Đông chắc chắn phải học cách khiêm tốn, Tô Bạch cũng không có hứng thú đi trêu ghẹo bọn họ, dù sao thì các người giành đồ của các người, còn tôi dẫn con trai đi leo Thương Sơn ngắm Nhĩ Hải, các người thích làm gì thì cứ làm cái đó.

Thế nhưng, ngay khi chiếc Sedan màu bạc vừa mới lái qua cánh cửa lớn của quán cơm chưa được vài mét, đã đột nhiên nổ tung.

Ba người trong xe lập tức bị bắn bay ra ngoài, sau khi một người đàn ông duy nhất trong trong đó đáp xuống đất, anh ta bất chấp lau vết máu trên mặt mình, rồi lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, và nói với hai người đồng hành ở bên cạnh: “Người Trung Quốc ra tay trước (Tiếng Anh)!”

Chương 991 Đây Là Một Sự Hiểu Lầm 1

Cuộc sống luôn tràn đầy các loại bất ngờ khác nhau, đương nhiên, sự bất ngờ trong bất cứ trường hợp nào, nếu tra tìm từng bước một như kéo tơ tằm, thực ra chắc chắn có thể tìm được nó.

So với hiện tại, Tô Bạch có thể xác định được cú nổ của chiếc Sedan đó vào lúc này, nhất định đã bị người tính kế sẵn từ trước, trên thế giới này, không có chuyện trùng hợp như vậy, chiếc xe chở ba thính giả đi qua một thính giả đứng ở cửa quán cơm đột nhiên nổ tung.

Ngọn lửa bùng cháy và những mảnh vỡ bay tứ lung tung, cả người Tô Bạch quay về phía sau, dùng cơ thể của mình bảo vệ thằng bé, hắn cũng không muốn thằng bé bị thương một chút nào hết, mà thực khách ngồi ăn cơm gần cửa sổ quán cơm và những du khách ở bên ngoài, có rất nhiều người đều bị ảnh hưởng đến, trong lúc nhất thời, toàn bộ hiện trường rõ ràng rất tàn khốc và máu me, những bộ hài cốt gãy tay gãy chân chỗ nào cũng có.

Mà ngay khi gợn sóng của vụ nổ kết thúc, Tô Bạch vừa quay người lại, đã nghe thấy một người đàn ông đầu trọc phương Tây với gương mặt nhuốm máu đó dùng tiếng Anh hô một câu với mình: “Người Trung Quốc ra tay trước.”

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tô Bạch thật sự có một loại cảm giác vô lực sâu sắc, sao lại có chuyện máu chó như vậy chứ.

Lão tử không đồng ý yêu cầu của bất cứ người nào, chỉ muốn thảnh thơi đi du lịch giải khuây, rốt cuộc là thằng khốn nạn nào lại tính kế lão tử.

Lúc này, thực ra không có sự lựa chọn thứ hai, bởi vì người đàn ông đầu trọc phương tây đó đã xông thẳng về phía Tô Bạch, vụ nổ này hiển nhiên đã khiến ba người vừa vặn ngồi trong xe như bọn họ bị thương thê thảm, nhưng cũng không đến mức thật sự lấy mạng của bọn họ, dù sao thì lực sinh mệnh của thính giả cũng mạnh hơn con gián rất nhiều.

Tô Bạch ôm thằng bé nên không tiện chiến đấu, mà chỉ có thể nhanh chóng lùi về sau, trực tiếp dùng lưng đụng vỡ lan can gỗ ở nhà bếp, mà ngay lúc này, một tiếng mèo kêu cũng xuất hiện trên đỉnh đầu của Tô Bạch.

Ngay một khắc nổ tung đó, Cát Tường vốn đang ngủ gật trong khách sạn vốn cách đó mấy trăm mét lập tức tỉnh lại, hơn nữa còn nhanh chóng chạy tới nơi này, dù sao cũng chỉ cách có vài trăm mét, đối với Cát Tường mà nói, quả thực không tốn thời gian gì.

Tô Bạch ném thằng bé lên trên, Cát Tường đứng trên nóc nhà lập tức phi người tới, ngoạm lấy cổ áo của thằng bé, sau đó mang thằng bé biến mất trên mái nhà.

“Rầm!”

Người đàn ông đầu trọc nhân lúc Tô Bạch ném con trai lên, trực tiếp đâm vào sau lưng hắn, một cái va chạm này của đối phương quả thực là thế lớn sức nặng, trực tiếp húc Tô Bạch bay ra ngoài, hoa văn trang trí trên nền đá hoa cương bị một mình Tô Bạch đụng vỡ, bồn hoa và đá trên đầu cũng vỡ nát rồi rơi xuống vào lúc này, trực tiếp chôn vùi Tô Bạch.

Bấy giờ, người phụ nữ tóc vàng cầm một cây ma trượng trong tay, lơ lửng trên bầu trời của sân quán cơm, môi nhanh

chóng lẩm nhẩm, trực tiếp đọc chú ngữ ra, một luồng dung nham nóng rực phun thẳng xuống, trong nháy mắt khu vực Tô Bạch bị chôn vùi đã bị đốt cháy sạch sẽ, nhìn từ xa chỉ còn lại một đống nước thép.

Thế nhưng, cũng xuất hiện một cái hố sâu.

Người đàn ông đầu trọc sững sờ, đang định lên tiếng nhắc nhở đồng bọn của mình, nhưng đã không kịp nữa rồi.

"Rầm!"

Phía bên dưới nữ ma pháp sư tóc vàng đột nhiên nổ tung, Tô Bạch bắn lên từ nơi đó, lao thẳng về phía cô ta.

Bên dưới là tầng hầm của quán cơm, tương đương với một khu vực trống, cho nên Tô Bạch dứt khoát di chuyển tới vị trí này.

Nữ ma pháp sư cũng có kinh nghiệm đối chiến phong phú, tay trái xuất hiện một quyền trục, quyển trục bùng cháy, những đường hỏa xà xuất hiện, bao phủ trên đỉnh đầu của Tô Bạch, tương đương với tạo ra một lớp màng ngăn cách giữa mình và Tô Bạch đang xông lên, đồng thời, nữ ma pháp sư cũng bắt đầu tiếp tục đọc chú ngữ.

Đây là phương thức đối chiến của ma pháp sư, trên cơ bản đều là tạo ra khoảng cách trước, sau đó tiến hành tấn công tầm xa.

Thế nhưng, đúng lúc này gương mặt của Tô Bạch lại vặn vẹo cả lên, hai nắm tay siết chặt, vị trí bàn tay và nửa cánh tay xuất hiện lớp vảy rồng đen, trong lúc nhất thời, vô số hỏa xà trước mặt bị vảy đen hấp thụ, mà thế xông tới của Tô Bạch cũng không giảm, cuối cùng đã xuất hiện trước mắt nữ pháp sư.

Nữ pháp sư ngạc nhiên, cô ta không ngờ Tô Bạch còn có loại thủ đoạn này nữa, tước đó nhìn thấy hắn bị đồng đội của

mình mạnh mẽ húc bay đi, thực ra cô ta đã gắn một cái đinh người cường hóa cơ thể lên người Tô Bạch, nhưng cô ta vẫn chưa từng nhìn thấy người cường hóa cơ thể nào còn có thể kháng được lửa.

"Địa Ngục Chi Môn!"

Viên bảo ngọc trên quyền trượng của nữ ma pháp sư trực tiếp nứt ra, một cánh cửa lửa xuất hiện trước mặt cô ta, đồng thời cô ta cũng tiến lên một bước, cả người bùng cháy giữa không trung, hóa thành một ngọn lửa bay về phía mái hiên.

Người đàn ông đầu trọc ở bên dưới cũng nhanh chóng chạy tới, định tiến hành cứu viện cho cô ta.

"Muốn chạy?"

Trong lòng Tô Bạch cười lạnh một tiếng, vốn chuyện này không liên quan gì đến lão tử, nhưng người muốn đánh là các người, người ngu xuẩn cũng là các người, lão tử bị các người đánh, mà còn muốn chạy sao?

Cơ thể của Tô Bạch lập tức tan rã, hóa thành một màn sương máu, bao lấy ngọn lửa này với phương thức cường thế hơn và trực tiếp hơn, giống như đang ăn sủi cảo, không thể ý có phỏng miệng hay không mà trực tiếp cắn một miếng!

Ngọn lửa đốt cháy màn sương máu, sương máu không ngừng bị bốc hơi rồi tiêu tan, nhưng trong màn sương máu cũng mang theo một loại ý tứ tức giận và ương ngạnh, liều mạng ép khô sức sống và hoạt tính tới từ bên trong ngọn lửa.

Chương 992 Đây Là Một Sự Hiểu Lầm 2

Trong lúc nhất thời, trên nóc quán cơm lại truyền tới tiếng hét chói tai càng thêm dữ dội.

Người đàn ông đầu trọc đã nhảy lên mái nhà, nhưng cục diện trước mặt khiến anh ta cũng không có cách nào khác, anh ta chỉ đơn thuần là người cường hóa cơ thể, mà cục diện trước mặt lại không phải thứ anh ta có thể giải quyết được, tung nắm đấm của mình qua đó, có thể đánh trúng lửa được sao? Hay là có thể đánh trúng được sương mù máu?

"Ùm!"

Ngọn lửa bắt đầu ngưng tụ lại, và sương mù máu cũng bắt đầu lại ngưng tụ, sau đó, hai bóng người trực tiếp rơi xuống, rớt vào trong hồ nước trong sân, người đàn ông đầu trọc nhanh chóng nhảy xuống, nhưng rất nhanh, anh ta đã dừng bước chân, không dám động đậy, bởi vì anh ta nhìn thấy đồng bọn của mình đang bị người Trung Quốc đó bóp cổ.

Bây giờ bộ dáng của nữ ma pháp sư thoạt nhìn vô cùng thê thảm, vốn là một cô gái trẻ tuổi hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng giờ làn da đã hoàn toàn nhăn nheo, cả người giống như trực tiếp già đi mấy chục tuổi, biến thành bộ dáng một bà lão.

Mà trên người Tô Bạch cũng đầy những cháy đen trong mưa đêm, thậm chí có vài chỗ ngay cả máu thịt cũng bị đốt cháy, lộ ra màu xương vậy mà cũng là màu đen, rõ ràng cũng đã bị lửa đốt cháy.

Tình cảnh lúc này, đủ để chứng minh trận chém giết và đánh nhau giữa hai người họ vừa rồi tàn khốc đến đâu. Thế nhưng, kết cục đã xuất hiện rồi, Tô Bạch đã giành được thắng lợi trong trận giao tranh vừa rồi, tuy rằng là thắng thảm, nhưng quả thực đã thắng.

Bạn đồng hành của mình bị đối phương bóp trong tay, người đàn ông đầu trọc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà lúc này, cô gái tóc hạt dẻ đó cũng bước qua, cô ta nhìn cảnh tượng trước mặt, hơi nhíu mày lại, rõ ràng, cô ta rất khó giải thích được tại sao cục diện lại biến thành cái dạng này.

Hai bạn đồng hành của mình cũng được tính là nhân vật cực kỳ xuất sắc trong lớp thính giả có thâm niên, hai đánh một vậy mà lại thành cục diện hiện tại, nữ ma pháp sư ở bên mình đó lại còn đang bị người phương đông mạnh mẽ khống chế, thế này rốt cuộc còn đánh thế nào nữa?

Nhưng, cô gái tóc nâu hạt dẻ này vẫn nhìn Tô Bạch một cách rất bình tĩnh và nói.

“Anh bạn, đây là một sự hiểu lầm, tôi đã kiểm tra tình hình thương vong bên ngoài một chút, chắc hẳn không phải thủ đoạn của thính giả, mà hẳn là người bình thường làm, phỏng chừng chính là đoàn thể mà chúng tôi đã đắc tội khi ở Hồng Kong đó, vậy mà bọn họ lại đuổi tới tận nơi này ra tay với tôi. Vụ nổ bên ngoài đã tạo thành thương vong cho mấy chục người bình thường, thính giả sẽ không dám chơi lớn như vậy, cho nên, đây là một sự hiểu lầm, xin hãy thả người bạn này của tôi ra.”

Đúng vậy, logic rất rõ ràng, thính giả chắc hẳn không dám chơi lớn như vậy, bằng không anh ta chắc chắn sẽ phải hứng chịu sự trừng phạt tới từ Phát Thanh.

Anh tùy tiện giết mấy người bình thường không sao, Phát Thanh sẽ không để ý, nếu những người đó muốn gây bất lợi cho anh, muốn đối phó với anh hoặc là bạn bè anh và người nhà anh, vậy anh đi báo thù, đi giết trả, cũng không thành vấn đề, Phát Thanh là người nói lý lẽ nhất.

Nhưng vụ nổ này tuyệt đối không giống với thủ đoạn của thính giả, đây cũng là thước đo của Phát Thanh để ràng buộc thính giả, bằng không thế giới hiện thực này, rất có khả năng đã sớm bị thính giả làm cho rối loạn rồi.

Người đàn ông đầu trọc nghe cô gái tóc nâu hạt dẻ nói, rõ ràng cơn giận vẫn chưa tiêu, bởi vì ba người tới nơi này là có mục đích và nhiệm vụ, bây giờ nữ ma pháp trong đội ngũ của mình, trên cơ bản đã bị thương nặng, nên rõ ràng trong nhiệm vụ lần này, cô ta cũng rất khó mà phát huy được công dụng gì, chưa xuất sư đã tự mất một cánh tay, không khỏi khiến anh ta không buồn bực và tức giận.

"Ồ, hiểu lầm sao?"

Tô Bạch cúi đầu với vẻ có hơi bất ngờ, hôn một cái lên gương mặt cô gái, trong mắt của cô gái lóe lên vẻ tức giận, rõ ràng, loại trạng thái người bị hại này khiến cô ta rất khó mà nhịn được, mà người đàn ông Trung Quốc này lại còn cợt nhả mình nữa.

"Cảm giác này cũng tệ quá." Tô Bạch lắc đầu một cách hơi bất đắc dĩ, bây giờ trên người hắn chỗ nào cũng bốc khói, trạng thái kém đến mức không thể kém hơn, nhưng làn da của cô gái này đã nhăn nheo, hôn vào giống như hôn vỏ cây thô ráp vậy.

Cô gái tóc nâu hạt dẻ cũng có hơi giận dữ, nhưng cô ta vẫn miễn cưỡng mỉm cười, nói với Tô Bạch: "Đây chỉ là một sự hiểu lầm, cho nên, anh bạn, bây giờ được rồi chứ? Xin hãy thả bạn của chúng tôi ra, chúng tôi sẽ rời đi ngay, chuyện này cứ

coi như chưa từng xảy ra, chúng tôi cũng sẽ không truy cứu nữa.”

“Cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Các người thật sự sẽ không truy cứu tôi nữa?” Tô Bạch hỏi lại với vẻ hơi kinh ngạc.

“Ha ha, nhanh thả người một chút đi, bằng không cậu còn muốn thế nào nữa?” Người đàn ông đầu trọc trừng mắt nhìn Tô Bạch, trong ánh mắt mang theo một vẻ coi thường.

“Tôi chẳng muốn thế nào cả.” Tô Bạch đáp một cách rất vô tội: “Hiểu lầm mà thôi, không phải sao?”

Nói xong, móng tay trái của hắn dài ra một cách điên cuồng, sau đó đâm thẳng vào cổ của nữ ma pháp sư trong tay mình mà không hề do dự chút nào, rồi điên cuồng khuấy.

“Á á á á á á!” Nữ ma pháp sư phát ra tiếng kêu chói tai khàn khàn.

Sự sắc nhọn của móng tay và thi độc điên cuồng tản ra, đang ra sức xâm chiếm cơ thể hấp hối của nữ ma pháp sư.

Rất nhanh, cô ta đã không còn đau đớn nữa, bởi vì cô ta đã chết rồi, sau đó, từ trên thi thể của cô ta, một vòng sáng màu bạc hiện ra, dung nhập vào trong cơ thể của Tô Bạch.

“Ồ, đây là hiểu lầm, thật sự chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi…” Tô Bạch nhìn hai người phương Tây ở trước mặt mình với vẻ rất vô tội và nói.

Chương 993 Bí Mật Trong Bức Ảnh 1

Cuộc đời luôn tràn đầy sự hiểu lầm, có đôi khi hiểu lầm có thể được coi thành một loại màn che, che giấu một vài sự do dự và mất tự nhiên, cho đôi bên một con đường lui.

Chỉ có điều, Tô Bạch cũng không cần đường lui gì, cũng không muốn có hiểu lầm gì hết, nếu lời giải thích mà các người cho tôi chỉ là một "sự hiểu lầm", vậy được thôi, tôi cũng sẽ cho các người một sự hiểu lầm, mọi người đều hiểu lầm một lần, vậy sự việc coi như xong.

Cô gái tóc nâu hạt dẻ nhìn Tô Bạch, rồi lại nhìn thi thể của bạn đồng hành nằm trên mặt đất, cô ta dường như có hơi không dám tin vào toàn bộ mọi chuyện xảy ra trước mặt mình. Đối phương cứ như vậy trực tiếp giết hết bạn đồng hành của mình sao?

Da mặt của người đàn ông đầu trọc co rúm, lúc này, anh ta dường như có loại cảm giác bị người đàn ông phương đông ở trước mặt này vả mấy cái tát thật mạnh, đặc biệt là người đàn ông Trung Quốc này còn cố tình giả bộ mang vẻ mặt vô tội.

"Vù!"

Người đàn ông đầu trọc tiến lên vài bước, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch một cách dữ tợn: "Con khỉ da vàng nhà mày, không muốn sống nữa đúng không?"

"Tới đi." Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm, mới vừa rồi, hắn cũng không hấp thụ bao nhiêu sức sống còn sót lại từ trong cơ thể của nữ pháp sư đã hấp hối, nên tình

trạng hiện tại của mình cũng không tốt lên được bao nhiêu, nhưng hắn vẫn dựng ngón giữa của mình lên, "ngoắc" tay với người đàn ông đầu trọc ở trước mặt mình.

Tới đi, tới đi, đánh đi, ai sợ ai?

Nắm tay của người đàn ông đầu trọc lập tức siết chặt, trong lúc nhất thời, không khí xung quanh dường như bị kéo căng.

Cô gái tóc nâu hạt dẻ thấy thế, đang định mở miệng ngăn cản bạn đồng hành của mình, nhưng đúng lúc này, một người đàn ông khoác áo hòa thượng bước vào từ cửa quán cơm, ánh mắt của người đàn ông trong veo, mang theo một loại sâu xa, nhưng sát khí của anh ta, lại hoàn toàn khóa chặt lên người mình.

Hòa thượng này, ngay từ lúc bắt đầu bước vào đã tỏ rõ vị trí và thái độ của mình.

"A di đà phật, đại Bạch, chẳng qua chỉ nửa ngày không gặp cậu, sao lại biến thành cái bộ dạng này?"

"Gặp phải ba con lợn da trắng, mình bị nướng rớt lông heo còn đổ cho tôi làm, bây giờ đánh chết một đứa, còn lại hai đứa cũng đang đợi bị tôi đánh chết đây." Tô Bạch kéo khóe miệng, vừa cười vừa chủ động đi về phía người đàn ông đầu trọc.

Tới đi, không phải anh muốn giết tôi sao?

Không phải anh muốn báo thù cho bạn đồng hành của anh sao?

Không phải anh rất tức giận sao?

Không phải anh thấy tôi rất khó chịu sao?

Tới đi, ra tay đi, lão tử đang đợi anh ra tay đấy, đến khi đó lại xem xem, đến khi đấy, ai có thể sống sót bước qua cánh cửa này!

Suy nghĩ trong lòng Tô Bạch đều thông qua ánh mắt cường thế và lạnh lùng của hắn, truyền đạt hết cho người đàn ông đầu trọc.

Nếu không có sự xuất hiện bất chợt của hòa thượng và đứng vào đội mà không hề do dự, thì có khả năng người đàn ông đầu trọc thật sự sẽ mặc kệ sự khuyên ngăn của bạn đồng hành tóc nâu hạt dẻ, cố tình ra tay với Tô Bạch, nhưng bây giờ đối phương lại có một cường viện, hai với một ban đầu đã trực tiếp biến thành ngang bằng, tuy rằng thương thế của người đàn ông Trung Quốc này rất nặng, nhưng không ai có thể coi thường hắn.

"Xin lỗi, bạn đồng hành của tôi đã chết rồi, bây giờ tôi muốn mang thi thể của cô ấy rời đi, có được không?"

Cô gái tóc nâu hạt dẻ trực tiếp bước tới, ôm thi thể của nữ ma pháp sư lên, sau đó liếc mắt nhìn người đàn ông đầu trọc, người đàn ông đầu trọc trừng mắt nhìn Tô Bạch đầy oán hận, rồi cùng rời khỏi quán cơm với cô gái tóc nâu hạt dẻ.

Hòa thượng bước đến bên cạnh Tô Bạch, nhìn thương thế của hắn thê thảm như vậy, không khỏi lắc đầu một cách có hơi cạn lời, nói: "Đi thôi, phía bên cảnh sát chắc hẳn sắp nhanh tới rồi, trước tìm một chỗ chữa trị cho cậu một chút đã."

Tô Bạch liếc nhìn hòa thượng, cười hỏi: "Hòa thượng, đừng nói với tôi tất cả chuyện này là do anh sắp xếp đấy nhé."

"Chắc hẳn không phải thính giả làm đâu, ai dám ngộ sát một lúc nhiều người như vậy chứ, Phát Thanh sẽ trừng phạt, bần tăng vốn đã nói buổi tối muốn tới tìm cậu bàn một vài chuyện."

"Nhưng tôi đã nói với anh qua điện thoại rồi, tôi không có hứng thú với chuyện đó."

“Đó là một di vật của thính giả đời trước để lại, hơn hai mươi năm trước.” Hòa thượng thấy Tô Bạch vẫn không hề đả động gì, tiếp tục nói: “Là đồ của thính giả cùng một thế hệ với cha mẹ cậu để lại, bây giờ không biết vì nguyên nhân gì, mà bắt đầu tự mình càng ngày càng xao động rõ ràng, nhưng Phát thanh cũng không vì chuyện này mà tuyên bố nhiệm vụ hiện thực để thính giả gần đây qua đó, điểm này, cậu không cảm thấy tò mò sao?”

“Không tò mò, thật sự không tò mò.” Tô Bạch nhấn mạnh: “Hòa thượng, tôi thật sự không muốn tham gia vào trong chuyện này, tôi đã quyết định sẽ đổi một nơi khác để nghỉ ngơi, Đại Lý này, gần đây thật sự không thể nói là thái bình cho lắm.”

“Trước tiên cứ trị thương cho cậu đã, ở đây bần tăng có một vài tài liệu cần cậu xem, đợi cậu xem xong rồi lại nói sau.”

Trong khách sạn, hòa thượng đang dùng nước hòa tan với đan dược sau khi nghiền nát để chữa thương cho Tô Bạch, cho dù huyết thống Huyết tộc của hắn có thể tự mình hồi phục, nhưng thương thế này quả thực có hơi nghiêm trọng.

Chương 994 Bí Mật Trong Bức Ảnh 2

Tô Bạch xem như đã nhìn ra được rồi, hòa thượng lôi không ít hàng tích trữ bí mật của mình, rất nhiều đan dược và thảo dược quý giá đều dùng hết cho mình, một vài thứ thậm chí còn không thể đổi được ở cửa hàng wechat.

Tại sao hòa thượng lại làm như vậy, Tô Bạch hiển nhiên có thể nghĩ được rõ ràng, đây là rảnh rỗi tỏ vẻ nịnh nọt ấy mà, dùng dược liệu quý giá như vậy để chữa thương cho mình, lát nữa mình còn có thể từ chối được sao?

Sau khi chữa thương xong xuôi, hòa thượng đi vào nhà vệ sinh rửa tay, khi bước ra ngoài, còn vừa cầm khăn mặt lau tay, vừa nói: "Tuy rằng thương thế rất nghiêm trọng, nhưng vấn đề không lớn cho lắm, với thể chất của cậu và thuốc mà bần tăng vừa bôi cho cậu, hơn một ngày có thể hồi phục hơn năm, sáu phần."

"Tôi cảm thấy tôi phải nằm tĩnh dưỡng một tháng." Tô Bạch đáp.

Hòa thượng lục lấy một tập văn kiện từ trong tay áo, đặt ở trước mặt Tô Bạch: "Xem cái này đi."

Tô Bạch dựa vào bên giường, lắc đầu: "Tôi đau đầu, thiếu máu, không muốn xem."

"Chỉ xem một bức ảnh trong đó thôi cũng được." Hòa thượng chỉ đành tự mình đích thân ra tay, mở tập văn kiện, lôi một bức ảnh từ trong ra: "Người này, cậu nhận ra chứ?"

Hòa thượng đưa tấm ảnh tới trước mặt Tô Bạch, ánh mắt của Tô Bạch liếc qua một cách rất tùy tiện, đúng vậy, thật sự chỉ là liếc qua một cách rất tùy tiện, nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn đã dừng lại trên bức ảnh đó.

Đó là một ảnh chụp chung trước tam tháp Sùng Thánh tự, trong bức ảnh có ba người, người ở bên trái nhất thoạt nhìn rất béo, còn béo hơn cả tên mập Trương Bát Nhất đó một chút, bên phải là một hòa thượng, mà ở giữa thì lại là một người đàn ông mặc đồ thường ngày, tuổi tác của người mập thoạt nhìn khi ấy hơn bốn mươi tuổi, hòa thượng trong bức ảnh đó khi ấy cũng chừng bốn, năm mươi tuổi, mà người đàn ông ở giữa lại hơi trẻ tuổi hơn một chút, thoạt nhìn còn chưa quá ba mươi.

"Cậu nhận ra ông ta, đúng không?" Hòa thượng nhìn Tô Bạch và nói: "Ông ta tên là… Tô Dư Hàng."

Tô Dư Hàng, ba chữ này, Tô Bạch đương nhiên đã nghe qua rồi, ha ha, trước khi Tô Bạch hai mươi ba tuổi, hắn vẫn luôn coi người đàn ông này thành cha của mình.

Trong "trí nhớ" của mình, thường xuyên xuất hiện bóng dáng của người đàn ông này, ông ta am hiểu thư pháp, giỏi âm luật, là một người đàn ông rất nho nhã.

Mà gần đây, ấn tượng của hắn về người đàn ông này tới từ thế giới chuyện xưa trước, cũng chính là thế giới chuyện xưa mà khi hắn đã tiến vào để cứu Huân Nhi, bước qua cánh cửa ấy, bên ngoài cảnh yêu huyệt, nhìn thấy bộ dáng khi ấy vẫn còn tính là ngây ngô của ông ta.

"Ông ta đã từng qua nơi này rồi sao?" Tô Bạch hỏi.

"Đúng vậy." Hòa thượng gật đầu: "Tăng nhân ở bên phải, là sư thúc của bần tăng, pháp hiệu là Tuệ Năng, vị ở bên trái nhất có thân phận không rõ, nhưng căn cứ theo trí nhớ của lão tăng trong chùa nói, chắc hẳn là một quan viên, mà người ở

chính giữa, chính là cha của cậu, hơn hai mươi năm trước, ông ta đã từng qua nơi này, hơn nữa ba người còn chụp ảnh chung."

"Thế này thì có gì kỳ lạ." Tô Bạch nhún vai một cách rất không hề gì, lại vì vậy mà ảnh hưởng đến vết thương, rõ ràng, hắn cũng không để ý như mình biểu hiện ra ngoài.

"Thứ đó, cũng thất lạc vào hai mươi mấy năm trước." Hòa thượng bổ sung, nói: "Giữa hai bên chắc chắn có mối liên quan, trên thực tế, bức ảnh này cũng là bần tăng tìm được trong kho hồ sơ ở trong chùa, khi ấy khách mỗi ngày tới gặp pháp sư Tuệ Năng đều được ghi chép lại."

"Cái đó, rốt cuộc là thứ gì?" Tô Bạch hỏi.

Hòa thượng lắc đầu: "Bần tăng quả thực không biết, nhưng nếu đoán không lầm, chắc hẳn là đồ của người phương tây, kết quả không biết vì nguyên nhân gì, mà lưu lạc đến nơi này, hơn nữa gần đây, nó bắt đầu chủ động bại lộ vị trí và khí tức của mình, rõ ràng, nó không định tiếp tục che giấu nữa."

"Anh nói nhiều như vậy, vẫn chưa nói cho tôi biết đó là pháp khí hay là thứ gì."

"Chắc hẳn… là pháp khí đi." Hòa thượng cười khổ, đáp: "Nếu là người, vậy thì quá khiến người nghe sởn tóc gáy rồi."

"Hòa thượng, ý của anh là, trong bức ảnh này, người ở hai bên trái phải của Tô Dư Hàng, đều là thính giả vào năm đó."

"Chắc tám chín phần mười, bần tăng từng đọc bút ký và ghi chép kinh nghiệm của sư thúc Tuệ Năng, năm đó khi cầu kinh đọc qua có cảm giác trong đầu rất mờ mịt, thậm chí còn khó hiểu, sau này, sau khi mình trở thành thính giả, mới có thể hiểu ra được, sư thúc Tuệ Năng đã mượn chú giải trong kinh Phật để biểu đạt cảm xúc của mình."

“Bởi vì làm như vậy mới không bị Phát Thanh xóa sạch dấu vết sau khi chết sao?” Tô Bạch cười hỏi.

“Ừm, chắc hẳn là như vậy, thân phận của vị bên trái thực ra cũng không thể tìm được, nhưng một ngày này, ông ta cũng chết vì tai nạn xe cộ.”

“Lại tai nạn xe.” Tô Bạch phun đầu lưỡi: “Phát Thanh cũng không thể chơi trò khác được à.”

“Thứ thất lạc ở nơi đó, chắc hẳn là một thứ tới từ phương tây, xác suất lớn là một pháp khí, pháp khí đó lúc đầu bị lưu lạc đến nơi này, bắt đầu tiến hành tự mình phục hồi, nhưng thời gian gần đây bắt đầu xao động hẳn lên, một vài thôn xóm gần đó đã xuất hiện chuyện cả người lẫn vật chết theo đàn, chắc hẳn là thủ đoạn của thứ đó.”

“Vậy anh đi giải quyết đi.” Tô Bạch vẫn không để tâm cho lắm, cho dù hòa thượng có lôi tấm ảnh cũ này ra, thì hắn vẫn chẳng có bao nhiêu hứng thú.

“Vấn đề là, Phát Thanh vẫn chưa phát nhiệm vụ hiện thực, nhưng đã chết rất nhiều người rồi.” Hòa thượng nhìn Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: “Tô Bạch, cậu chắc hẳn biết rõ chuyện này có ý nghĩa gì chứ, nếu là tà vật quỷ quái bình thường, dám giết người hấp thụ máu thịt một cách ngông cuồng như thế, làm sao Phát Thanh có khả năng thờ ơ được? Nó trực tiếp cho thính giả Vân Nam một nhiệm vụ hiện thực để giải quyết thứ đó, không phải là được rồi sao?”

Tô Bạch cầm một chai nước suối lên, uống một ngụm, sau đó liếm môi mình: “Hòa thượng, ý của anh là, chủ nhân của pháp khí đó, đến bây giờ vẫn chưa chết? Cho nên Phát Thanh chỉ biết trước quyết toán chuyện pháp khí đã làm này lên người chủ nhân của nó, mà không thông báo nhiệm vụ hiện thực?”

“Dựa theo quy tắc làm việc của Phát Thanh, chắc hẳn là như vậy, cho nên phần lớn thính giả đều sẽ khống chế tốt pháp khí và linh vật của mình, mà tuyệt đối sẽ không cho phép bọn chúng đi phá hoại, bằng không nhân quả đều sẽ tính lên đầu mình.”

Nói đến đây, hòa thượng dừng lại một chút, nói: “Cho dù là tốp người Lệ Chi đó, trở thành thính giả cũng hoàn toàn chưa quá mười năm, hơn nữa một tốp người bọn họ, trên cơ bản đều đã ngồi xe lửa rời đi rồi. Thính giả từ hơn hai mươi năm trước vẫn còn sống, cậu không cảm thấy đáng sợ hay sao?”

Chương 995 Bọc Mủ Của Nhân Tính 1

Thính giả sống hơn hai mươi năm, gần như là một loại tình huống không có cách nào tưởng tượng nổi, dựa theo lẽ thường mà nói, thực ra là nhân vật cùng một thế hệ với hai cha mẹ hờ đó của mình…

Tô Bạch hiển nhiên biết nguyên nhân hòa thượng thay đổi thái độ, mượn sức mình cùng nhau hành động, có khả năng là vì ban đầu anh ta cũng chỉ cho rằng, đây chỉ đơn giản là một chuyện lạ thường, nhưng sau khi nhìn thấy những tài liệu giải thích tình hình cụ thể này, hòa thượng đã hiểu rõ ý nghĩa chân chính của sự tình trong đó.

Trước đây, cho dù là mập mạp, hay là Gia Thố, hoặc là Tô Bạch và hòa thượng, trong lòng bốn người đều nghĩ, đại khái đám người mình cũng có thể sống thêm hai, ba năm nữa, dù sao thì thính giả có thể sống được đến hiện tại cũng có quá nhiều nhân tố trùng hợp ở bên trong, rất có khả năng vận may không tốt trong một thế giới chuyện xưa trước đó, hiện tại đã sớm đã chết rồi, vì vậy được toàn bộ xã hội chấp nhận và quên đi một cách rất bình tĩnh.

“Tô Bạch, cậu có thể từ chối loại khát vọng này sao?” Hòa thượng nhìn Tô Bạch một cách rất nghiêm túc.

Lúc này, Tô Bạch nhìn ra được một loại sốt ruột từ trong ánh mắt của hòa thượng, rõ ràng, đối mặt với tin tức này, đối mặt với thứ có thể được thính giả hai mươi năm trước vẫn còn sống để lại, hòa thượng thật sự động tâm.

“Tôi không biết.” Tô Bạch lắc đầu, đặt tay lên ngực tự hỏi, đối với chuyện này, cho dù là đến hiện tại, hắn cũng không có nôn nóng gì cho lắm, cũng không cảm thấy bức thiết bao nhiêu: “Nhưng nếu hòa thượng anh thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này, vậy tôi có thể giúp anh.”

Đây không phải là lời nói dối, cũng không phải thuận nước đẩy thuyền, Tô Bạch cũng không dưỡn dẹo làm ra loại thái độ này, thật sự chỉ bởi vì bây giờ hắn không muốn tham gia vào chuyện này, nhưng nhìn thấy hòa thượng ham thích như vậy, xuất phát từ mối quan hệ của hai người, Tô Bạch vẫn bằng lòng giúp đỡ.

Hòa thượng gật đầu, anh ta biết tính cách của Tô Bạch, lập tức cũng chỉ duỗi tay vỗ nhẹ lên bả vai hắn.

“Cảm ơn.”

“Nhưng mà hòa thượng này, không biết tại sao, tôi cứ cảm thấy gần đây, tâm cảnh của anh xảy ra chút vấn đề.” Tô Bạch có lòng tốt nhắc nhở.

“Bần tăng cũng cảm thấy vậy, nhưng bây giờ bần tăng không có cách nào khống chế được mình.”

Hòa thượng thở dài, đứng dậy, đi tới trước mặt thằng bé, duỗi tay xoa đầu thằng bé, thằng bé chu môi, nó dường như không thích loại xoa đầu này cho lắm, ngoại trừ Tô Bạch.

“Đại Bạch, cậu có phát hiện ra không, gần đây tâm cảnh của cậu bắt đầu càng lúc càng có chiều hướng bình thản, thực lực càng đi lên, chuyện phải tiếp xúc càng nhiều, thì tâm cảnh của cậu càng ngày càng bình thản, bần tăng rất ngưỡng mộ, bây giờ bần tăng đã biết vấn đề của mình, nhưng lại không có cách nào làm được gì. Bây giờ bần tăng chỉ có thể nước chảy bèo trôi mà thôi.”

Khi hòa thượng nói ra những lời này, rõ ràng có hơi bất đắc dĩ.

…

Tối hôm sau, một mình Tô Bạch mặc áo khoác gió đứng trên bến tàu Tài Thôn, thương thế trên người thực ra vẫn chưa tốt cho lắm, thực lực cũng chỉ hồi phục chưa đến sáu, bảy phần, nhưng trên cơ bản cũng đủ dùng rồi.

Hòa thượng cũng đi một mình tới, không mang theo trợ thủ gì.

"Anh chỉ tới một mình thôi sao?"

"Kế hoạch ban đầu là dẫn theo một vài đồng môn có đạo hạnh cùng nhau đi, nhưng nghĩ lại vẫn bỏ đi, chuyện hiện tại đã đến mức độ người bình thường rất khó có tư cách nhúng tay vào rồi, cho nên bần tăng đi tới một mình."

Bên bến tàu Tài Thôn, có một hàng du thuyền cỡ nhỏ đỗ ở đó, bình thường ngồi trên du thuyền ở Nhĩ Hải mất tầm một trăm tám mươi tệ một vé, nhưng thực ra cũng không thú vị cho lắm. Nhĩ Hải đối với người bình thường mà nói, lại càng thích hợp chỉ để ngắm từ xa mà không thể chơi đùa, nói đến cùng, chỉ là một cái hồ lớn mà thôi, từ xa nhìn về hoặc là đứng trên bờ nhìn sẽ thấy rất đẹp, còn ngồi trên thuyền nhìn, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Trong một chiếc du thuyền, một người đàn ông với làn da ngăm đen bước ra, chắp hai tay lại, hành lễ một cách cung kính với hòa thượng.

Hòa thượng và Tô Bạch bước lên con thuyền này, hai người đều bước lên tầng hai của du thuyền rồi ngồi xuống.

"Vị trí cụ thể ở đâu?" Tô Bạch hỏi.

“Đến một bên bờ của Nhĩ Hải đó, lại đi vào bên trong một đoạn đường nữa là đến, thực ra rất gần thôi.” Hòa thượng dùng tay chỉ đại khái về một hướng.

Du thuyền bắt đầu khởi động, tiếng động cơ mãnh liệt vang lên, con thuyền cũng bắt đầu rời khỏi bến tàu Tài Thôn.

Dựa theo con đường đi dạo bình thường, con thuyền này chắc hẳn sau khi vòng nửa vòng, sẽ dừng lại một bên bờ khác cho du khách trong nửa tiếng rồi quay về, chỉ là lần này hiển nhiên không có vòng vèo gì cả, mà là đi thẳng về một phía, rời đi kiên định.

Tô Bạch không dẫn Cát Tường đi, một mặt vì tính cách của nó, nó không có khả năng nghe theo lời dặn dò của Tô Bạch đi làm một tay đấm cho hắn được, một mặt khác, sự an toàn của thằng bé, Tô Bạch cũng không yên tâm giao cho người khác.

Sau đại khái nửa tiếng, thuyền đã cập bến, hai người hòa thượng và Tô Bạch đi lên bờ, lại tốn chừng nửa tiếng đồng hồ nữa vượt qua hai sườn núi, trong khe núi chếch ở phía trước, bóng dáng mờ ảo của một thôn núi xuất hiện trong tầm nhìn của hai người.

“Nếu thật sự là chuyện xảy ra ở trong sơn thôn này, sao có thể không được coi trọng?” Điều này khiến Tô Bạch rất khó hiểu.

“Cái này cũng không lạ, tuy Đại Lý là một thành phố du lịch, nhưng sự khai phá và xây dựng nền móng của nó, tạm thời vẫn chưa có cách nào so được với thành phố ở vùng duyên hải phía đông, tuy rằng khách du lịch nhiều, nhưng khu vực hoạt động cụ thể của du khách cũng chỉ có mấy nơi đó mà thôi, tuy rằng phía Song Lang, Hỉ Châu đã nổi tiếng với bên ngoài, nhưng công trình xây dựng cơ bản cũng vẫn rất bình thường, huống chi là những nơi mà những du khách hiếm khi tới.”

Chương 996 Bọc Mủ Của Nhân Tính 2

“Không đúng.” Tô Bạch lặng lẽ lắc đầu: “Cái này không thể giải thích được, tên thuật sĩ Diêu Triết đó đã từng nói, hơn mười năm trước ông nội cậu ta từng tới nơi này, khi ấy Đại Lý đã bắt đầu khai phá du lịch rồi, cho nên vì sợ ngôi miếu đó bị tu sửa lại tạo thành một địa điểm du lịch, cho nên mới lừa thôn dân bản địa dỡ bỏ ngôi miếu đó.

Nhưng lối suy nghĩ của người mười mấy năm trước chắc chắn hoàn toàn khác hẳn với hiện tại, tôi không tin người trong thôn đó, sau khi phát hiện ra người của mình bị bệnh nặng, mà không ra ngoài tìm thầy tới chữa, hiện tại Đại Lý cũng gần như hoàn toàn khác hẳn với Đại Lý của mười mấy năm trước rồi.”

Dường như nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, hòa thượng chỉ đành đáp: “Là đã bị phát hiện rồi, nhưng bị trấn áp rồi, một mặt là vì khống chế tâm trạng khủng hoảng lan rộng có tổn hại đến danh tiếng của thành phố du lịch, ngoài ra, thì là…”

Nói đến đây, hòa thượng thở dài một hơi.

“Hòa thượng, đây là chuyện mà tăng nhân ở đây đã làm đi.” Tô Bạch nở nụ cười: “Thực ra họ cũng có suy nghĩ giống như ông nội của Diêu Triết, lo lắng tà vật đó chưa chín muồi, hoặc là nói còn chưa hoàn toàn tự mình hồi phục thì đã bị kinh động và phá hủy rồi.”

“Bần tăng không thể giải thích được, cũng rất không tán đồng.” Hòa thượng nói một cách rất thành khẩn: “Thế gian có nghìn vạn cách, lại không phải tâm của mỗi một người đều hướng Phật, chính như bản thân bần tăng, cũng không thể ngoại lệ.”

“Hôm qua tôi gặp được một chú tiểu, nói một câu rất thú vị với tôi, chú ta nói, trên thế giới này không có người đại thiện chân chính, bây giờ nghe qua, ngược lại cũng xem như rất chuẩn xác.”

Tô Bạch và hòa thượng vừa đi vừa nói, Tô Bạch hiển nhiên sẽ không quá chỉ trích cách làm của tăng nhân ở nơi này, hòa thượng cũng sẽ không đến mức vì vậy mà căm ghét thế tục, thế giới quan của hai người thực ra đã sớm bị Phát Thanh đắp nặn lại rồi, sức chống cự đối với loại chuyện này, hiển nhiên cũng rất mạnh.

Cửa thôn là một con đường bằng xi măng, nhưng thời gian thi công chắc hẳn đã khá lâu rồi, có vài chỗ gồ ghề cũng không được tu sửa và lấp lại.

Nơi này giống như là một chốn bồng lai tiên cảnh khác ẩn nấp trên chốn thế ngoại đào viên, nếu như nói Thương Sơn, Nhĩ Hải ẩn chứa một loại đẹp đẽ của đại tự nhiên, vậy thì nơi này, giống như một bọc mủ được tích tụ từ sự xấu xa trong lòng con người.

Trong thôn có mười mấy người già, mỗi một người già đều ngồi trên một chiếc ghế gỗ, ánh mắt mờ mịt và chết lặng.

Bọn họ không phải đang ngồi ở nơi đó nói chuyện, hút thuốc, tám chuyện thường ngày, mà là lặng lẽ ngồi ở nơi đó như vậy, không nói chuyện, cũng không có động tác gì cả, chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch và hòa thượng đi qua, ánh mắt của bọn họ từ từ di chuyển một cách rất chậm chạp đến trên người hòa thượng và Tô Bạch.

Một màn này, trước đây Tô Bạch đã từng trông thấy, nhưng là ở trong bệnh viện.

Từng có một lần, Tô Bạch đi tới một bệnh viện Âu Mỹbướu, dưới phòng bệnh của bệnh viện, hắn nhìn thấy một đám người già ngồi ở nơi đó với vẻ chết lặng, khi ấy tài xế nói với Tô Bạch một tiếng, rằng những người này thực ra đều đang đợi chết.

Khi ấy Tô Bạch còn chưa trở thành thính giả, nên hiển nhiên vẫn chưa có cách nhìn lạnh nhạt đối với chuyện sinh tử này như của mình sau này, vì vậy một màn đó cũng để lại rất nhiều sự xúc động trong lòng hắn.

"A di đà phật." Hòa thượng chắp hai tay lại, niệm một tiếng Phật hiệu: "Tội nghiệt, tội nghiệt."

Tô Bạch không muốn đi phân tích lúc này trong đáy lòng hòa thượng rốt cuộc có bao nhiêu lòng từ bi, hắn chỉ lắc đầu với vẻ hơi nghi ngờ, sức ảnh hưởng của tà vật đó lớn như vậy, mà Phát Thanh còn không chủ động sắp xếp cho thính giả bản địa nhiệm vụ hiện thực để giải quyết, lẽ nào, thật sự nguyên nhân nằm ở việc chủ nhân của tà vật đó, thực ra vẫn còn sống sao?

Hai người đi qua cửa thôn, một hàng người già ngồi ở cửa thôn đó, không người nào đứng dậy hỏi chuyện, mà cứ chậm rãi di chuyển ánh mắt của mình theo bóng dáng của Tô Bạch và hòa thượng, sau đó, tiếp tục tĩnh lặng.

Sống ở nơi này, mỗi một ngày đối với bọn họ mà nói chính là chịu cực hình.

Hai bên cửa thôn là là bãi tha ma bình dân, có rất nhiều ngôi mộ mới được dựng ở nơi này, gọi ra một loại đau đớn, hơn nữa nhìn ảnh trên bia mộ, phần lớn đều là ảnh của trẻ nhỏ.

Trong thôn này, xác suất chết non vừa mới sinh cũng thực sự rất đáng sợ.

Trên cơ bản, trong thôn không thấy được bao nhiêu người trẻ tuổi, người có thể gặp được cũng đều khá già rồi, xem ra, người có thể rời khỏi nơi này, cũng đã sớm rời đi, mà người còn ở lại, hoặc là khó rời khỏi quê hương, hoặc là thật sự không có nơi nào có thể đi.

Chuyện này cũng giải thích được tại sao đến hiện tại tà vật đó lại bắt đầu tiến hành kiếm ăn ở các khu vực gần đó, đại khái thì do lương thực tiếp tế của mình, rõ ràng đã không còn đủ vì lượng người trong thôn đã sụt giảm đi.

"Vị trí của ngôi miếu bị dỡ bỏ đó ở…" Tô Bạch còn chưa hỏi xong lời này đã dừng lại, bởi vì hai người trước mặt, cũng chính là vị trí chếch về phía tây so với cửa thôn, có hai chiếc xe Jeep đỗ ở nơi đó một cách ngang tàng, và một đám người đang đặt giá nướng làm đồ nướng.

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng của hòa thượng và Tô Bạch, một vài người vốn đang ăn thịt nướng, chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm vào hai người một cách rất không có thiện cảm.

Hòa thượng thở dài một hơi, nói: "Có thể che giấu chuyện này, thực ra những tăng nhân ở đây cũng là có lòng mà không có sức, đại Bạch, cậu từng hỏi bần tăng, tại sao Phát Thanh không thông báo cho thính giả bản địa Vân Nam tới giải quyết chuyện này.

Bây giờ bản thân cậu cũng tự nhìn rõ rồi đấy, Phát Thanh quả thực không phát nhiệm vụ hiện thực, nhưng tình hình ở nơi này, thực ra thính giả bản địa Vân Nam cũng đã sớm phát hiện ra rồi.

Những người này, chia nhóm đóng trại ở nơi này, tiến hành phòng ngừa người ngoài tới đây nhòm ngó.”

Chương 997 Bí Mật Nhuốm Máu Tươi 1

Thính giả thực ra là một loại quần thể rất kỳ quái, bọn họ được phân chia thành người thực tập, thính giả cấp thấp, thính giả bình thường, thính giả có thâm niên, thính giả cao cấp, và thính giả cấp bậc đại lão vượt qua thính giả cao cấp, số lượng nhiều nhất hiển nhiên là người thực tập, sau đó dựa theo cấp bậc cao thấp mà không ngừng giảm mạnh xuống, đây là sự phân chia được tiến hành dựa theo thực lực của thính giả, nhưng vẫn còn một loại phương pháp sắp xếp khác.

Từ xưa đến nay, người Trung Quốc thích phân chia các dân tộc khác nhau dựa vùng miền, bởi vì từ xưa tới nay, Trung Quốc thân là một quốc gia đại thống nhất có diện tích lãnh thổ rộng lớn lại vẫn luôn tuân theo kiểu chia lâu tất sẽ hợp, mà hợp lâu tất phải chia, người khu vực nào hiển nhiên vẫn giữ được tính cách của người thuộc khu vực đó, nói một cách thông tục một chút, thì chính là dán nhãn.

Ví dụ người Chiết Giang biết làm ăn, người Quảng Đông cái gì cũng ăn được, người Giang Tô giàu có, và người Bắc Kinh có bộ dáng rất cao lớn.

Trước khi diễn đàn thính giả thành lập, mức độ phân chia thính giả dựa theo khu vực thực ra vẫn chưa rõ ràng cho lắm, nhưng cùng với sau khi diễn đàn thính giả thành lập, xu hướng dựa theo khu vực và tỉnh để tiến hành phân chia thính giả hiển nhiên cũng tăng lên.

Tám, chín người trong hai chiếc xe Jeep đang ngồi nướng thịt, đều là thính giả, nhưng thực lực rất thấp, thính giả cấp

thấp chiếm đại đa số, cấp bậc thính giả bình thường cũng chỉ có một, hai người mà thôi, mà người có thâm niên lại càng không có một ai.

Cho nên, trên cơ bản có thể đoán ra được bọn họ chắc hẳn là thính giả bản địa Vân Nam, bởi vì đổi một lối suy nghĩ khác mà nói, thính giả cấp thấp ở những khu vực khác cũng sẽ không rảnh rỗi sinh nông nổi đến mức vượt đường xa xa xôi chạy tới Vân Nam tiến hành hoạt động thám hiểm gì hết, mà thính giả cấp thấp, hơn nữa còn là đang ở giai đoạn chẳng hiểu tại sao lại sống sót qua được một thế giới chuyện xưa mà sợ hãi không chịu nổi dù chỉ một ngày.

Người Trung Quốc nói một phương đất đai nuôi dưỡng một phương người, một phương người lại bảo vệ một phương đất đai, từ xưa đến nay, rất nhiều tên tham quan độc ác làm xằng làm bậy, hại nước hại dân, nhưng hơn phân nửa vẫn đối xử rất tốt với người ở quê hương mình, mấy việc như bắc cầu, sửa đường, miễn thuế vẫn sẽ làm, cho nên, bình thường sẽ xuất hiện loại cục diện này, đó chính là một người trong sách sử bị người cả nước cùng nhau phỉ nhổ, nhưng ở quê nhà lại vẫn có từ đường để cung phụng.

Hòa thượng liếc nhìn Tô Bạch, dường như đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắn, mới thở dài một tiếng, nói: "Không phải người nào đó cũng đã từng làm ra hành động dẫn tám nghìn oan hồn đi tới khu thành thị Thượng Hải hay sao?"

Tô Bạch đáp với vẻ dở khóc dở cười: "So sánh này của anh khiến tôi không còn lời gì để nói."

"Đây là chuyện rất hiển nhiên thôi, thính giả ở một phương hiển nhiên có tiềm thức và lòng trách nhiệm bảo vệ sự yên bình bên cạnh mình theo bản năng, bởi vì chẳng ai muốn cuộc sống của mình ở trong thế giới hiện thực biến thành một mớ rối loạn cả, nhưng thính giả cũng có lòng cầu danh lợi lộc của

thính giả, đây chẳng qua chỉ là sự lựa chọn khác mà thôi, cũng đều là chuyện có thể giải thích được.

Lại thêm, trên này còn phải thêm phần thưởng nhiệm vụ hiện thực mà Phát Thanh phát, mới có thể khiến loại xu hướng này dần dần hình thành, ở đây ngược lại cũng không phải nói thính giả phía bên Vân Nam này yêu thương quê hương gì, mà đổi lại là thính giả ở nơi nào khác, khi xuất hiện một thứ làm xằng làm bậy nhưng lại khiến Phát Thanh thờ ơ, không phát nhiệm vụ hiện thực cho thính giả đi giải quyết, đều sẽ tồn tại lòng nghi ngờ đối với thứ này, sau đó sự nghi ngờ dần dần không ngừng được bổ sung thông qua một loạt điều tra, cuối cùng diễn biến thành một loại cục diện này.

Xét từ mặt bản chất của thính giả, đều là một đám liều mạng theo đuổi lợi ích, bọn họ không phải Spider Man hay là Batman, từ nơi này xuất hiện ở bất cứ một nơi nào khác, thính giả ở nói đó hơn phân nửa cũng sẽ làm như vậy, nơi này thân là sân nhà của bọn họ, không cho người của nơi khác nhúng tay và chấm mút vào.

"Ít nhất, nếu đặt ở bên cạnh nhà tôi, thì tôi cũng sẽ không cho phép." Tô Bạch nói một cách rất chắc chắn.

Mẹ nó, nếu như thứ đó xuất hiện ở bên cạnh nhà lão Phương, vậy Tô Bạch cũng chẳng quan tâm đám người mập mạp và hòa thượng ngăn cản mình thế nào, mà chắc chắn sẽ dẫn Cát Tường cùng nhau chạy ra ngoài giải quyết sạch thứ này, mặc kệ mày đã chín muồi hay chưa, mặc kệ mày có bí mật lớn bao nhiêu.

Hòa thượng gật đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ, trong lòng cậu có bệnh thần kinh, suy nghĩ chắc chắn không giống với người khác rồi.

Chín người nướng thịt ở nơi này đều đứng dậy hết, rõ ràng khu vực này cũng sẽ không có du khách tới, lại thêm nhìn

trang phục và khí chất của hòa thượng và Tô Bạch, bọn họ cũng sẽ không coi hai người thành du khách.

Vì có một người có thực lực của thính giả bình thường, nên hiển nhiên anh ta lại càng nhạy cảm hơn một chút, chủ động bước qua, ngay khi anh ta đang không ngừng bước tới gần, hòa thượng cố tình phát ra khí tức của mình, thính giả bình thường đó lập tức hơi khom thắt lưng mình xuống một chút, lập tức chạy bước nhỏ tới, trước thì ngạo mạn sau lại cung kính, cũng thật rõ ràng.

"Đại nhân."

Tám thính giả còn lại ở nguyên tại chỗ, có người đã lôi pháp khí của mình ra, nhưng ngay khi nhìn thấy vị dẫn đầu bên mình đã hạ thấp thái độ xuống, gọi đại nhân như vậy, lập tức tất cả mọi người đều thủ pháp khí lại, cũng không quan tâm đến nướng thịt nữa, mà đều đứng ở một bên một cách rất cung kính.

Chương 998 Bí Mật Nhuốm Máu Tươi 2

Xã hội loài người thực ra cũng không có sự khác biệt với xã hội động vật bao nhiêu, sự phân chia cấp bậc thực ra vẫn luôn tồn tại, trước đây tồn tại, bây giờ tồn tại, và sau này cũng sẽ tiếp tục tồn tại, mà trong giới thính giả, sự phân chia thực lực và địa vị, lại càng là một loại định luật thép hơn.

“Gọi người phía bên các cậu qua đây đi, chỉ nói, quả chắc hẳn đã chín rồi.” Hòa thượng nói một cách rất bình tĩnh.

“Được, tiểu tử sẽ đi thông báo ngay.” Thính giả bình thường này lập tức lôi di động ra gọi một cuộc.

Tốp người bọn họ vốn chia đợt qua đây canh chừng và tuần tra, để phòng người từ bên ngoài tới phá hỏng, bọn họ cũng tiện kiếm một chút ấn tượng tốt và phần thưởng của người phía trên, được tính là bộ tộc làm công trong thính giả, lúc trước mập mạp cũng có một khoảng thời gian chuyên đi làm loại chuyện này, là làm công việc chân chạy vặt cho những cường giả đó.

“Đại nhân, ngài đợi một lúc, tối đa một tiếng là có thể tới.”

Hòa thượng gật đầu, ngồi xếp bằng nguyên tại chỗ.

Tô Bạch thì lại nở nụ cười, chủ động đi đến bên giá thịt nướng, cầm một xiên thịt nướng gặm một miếng, mùi vị cũng không tệ, đám thính giả đứng canh này cũng thật biết hưởng thụ, sau đó Tô Bạch vẫy tay, nói: “Cùng nhau ăn đi, ăn thịt nướng một mình cũng buồn chán quá.”

Lúc này, đám thính giả cấp thấp ở xung quanh mới lập tức vây qua đó cùng nhau ăn, những người nào cũng mang bộ dáng dè dặt.

Tô Bạch cũng không đi hỏi những thính giả bản địa này tại sao có thể ngồi nhìn nơi này bị cày nát thành cái dạng này, bởi vì hỏi câu này rất không có ý nghĩa, cũng giống như tìm một chị gái phục vụ, sau khi xong việc còn khuyên chị gái tại sao không hoàn lương sống cho thật tốt vậy, phỏng chừng trong lòng chị gái đó còn chửi anh là đồ thiểu năng.

Một thính giả nữ có tuổi tác lớn, khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, cố tình sáp lại bên người Tô Bạch, có thể nhìn thấy khe rãnh từ bên trong áo của cô ta, lớn lên quả thực không tệ, như một quả đào mật chín khiến đàn ông quả thực rất khó từ chối, đối phương rõ ràng cũng rất có chừng mực, nhưng chỉ cần Tô Bạch bằng lòng, có thể dẫn cô ta ra ngoài rồi đẩy ngã bất cứ lúc nào, cô ta cũng rất vui vẻ trở thành một người phụ nữ của một thính giả mạnh mẽ.

Chỉ có điều, nhìn dáng vẻ của thôn xóm hiện tại khiến trong đáy lòng của Tô Bạch quả thực không có loại hứng thú này, đương nhiên lúc trước Dĩnh Oánh Nhi cũng đã từng nói, bây giờ Tô Bạch càng lúc càng có bệnh sạch sẽ đối với chuyện ở phương diện này, trên thực tế, đây cũng là một loại bệnh tâm lý.

Cũng vào nửa tiếng sau, trên con đường nhỏ phía bên cửa thôn có mấy chiếc Sedan, hòa thượng tỉnh lại từ trong trạng thái ngồi thiền rồi đứng dậy, còn Tô Bạch vẫn còn ngồi ở bên cạnh giá nướng.

Lần này hắn chỉ tới giúp hòa thượng mà không phải tới trừ hại cho dân, cứu vớt sinh linh, cho nên, chuyện đàm phán cứ để hòa thượng đi làm là được, phía bên Tô Bạch ngược lại cũng không có lập trường gì.

Trong ba chiếc Sedan, có bảy người bước xuống, trên người của bảy người này đều tản ra khí tức của người có thâm niên, hòa thượng bước qua nói gì đó với bọn họ, đối phương cũng gật đầu, thi thoảng có người nhìn về phía Tô Bạch ở bên này.

Diêu Triết không có ở trong đó, cũng đúng, loại người có tính cách đó như Diêu Triết, cũng sẽ không đi hành động theo đoàn thể lớn, anh ta chắc hẳn càng thích ăn mảnh hơn.

Ngay đúng lúc này, một chiếc Sedan màu đỏ lái tới, trên xe có một nam một nữ, đó là người đàn ông đầu trọc và cô gái tóc nâu hạt dẻ, khi bọn họ nhìn thấy Tô Bạch, trong mắt lộ ra vẻ tức giận, nhưng vẫn đi qua thương lượng với đoàn thể thính giả bản địa trước.

Bảy thính giả có thâm niên, Tô Bạch cũng không biết phía trên có còn có thính giả cao cấp hơn điều khiển hay không, có lẽ có, mà cũng có lẽ là không, dù sao thì thính giả cao cấp cũng không giống với những thính giả khác, bọn họ chịu sự ràng buộc lớn hơn của Phát Thanh, làm việc cũng cẩn thận hơn một chút, nhưng Tô Bạch không tin thính giả cao cấp ở bản địa Vân Nam lại từ chối loại cơ hội biết được bí mật của thính giả sống hơn hai mươi.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy tất cả chuyện này đều rất vô vị, những thính giả đang thương lượng đó, ở trong mắt hắn lại xa vời như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, không biết tại sao, bây giờ mình lại bắt đầu có thói quen thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn trời, dường như khi ngẩng đầu lên nhìn trời, mình có thể có được một loại giao lưu với Phát Thanh vậy, giống như một dân thường khi chịu phải đả kích to lớn, sẽ quỳ xuống, giơ hai tay lên trời, hô to: “Trời xanh ơi!”

“Đại Bạch, được rồi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.” Hòa thượng bước tới, nhìn thấy Tô Bạch còn đang nhìn trời, mới lên tiếng nhắc nhở.

Tô Bạch gật đầu, thở dài rồi đứng dậy, lúc này trong đầu hắn đột nhiên hiện ra những ngôi mộ có niên đại rõ ràng không xa cho lắm và những bức ảnh trẻ con đặt trên những bia mộ đó khi mới vào thôn.

Đúng vậy, sắp bắt đầu rồi sao, bí mật đã nhuốm huyết lệ của nhiều người trong thôn này như vậy, sắp bắt đầu bị đào bới ra rồi sao?

Ha ha, mọi người đều tới hái quả, đúng không?

Tô Bạch liếc mắt nhìn hòa thượng, nhưng không biết tại sao lúc này, hòa thượng lại không đối diện với Tô Bạch, mà là nhìn qua một bên.

Lần này, ngay cả hòa thượng anh cũng bị bí mật này hấp dẫn rồi.

Hơn mười năm trước, ông nội của Diêu Triết đã phát hiện ra bí mật, ông ta không nói cho thôn dân biết sự thật, mà vì bảo vệ bí mật này cho con cháu đời sau của mình mà lừa đám thôn dân đáng thương này dỡ bỏ ngôi miếu đó, sau mười mấy năm, một đám thính giả, cũng đang làm ra hành động giống như ông nội của Diêu Triết vào năm đó.

Mà tất cả những chuyện này cũng là vì Phát Thanh ở trên đầu vẫn luôn chậm trễ không phát nhiệm vụ hiện thực giải quyết chuyện này.

Tao vẫn luôn hy vọng mày có thể mạnh mẽ và đáng sợ không có giới hạn, vẽ một gương mặt thằng hề đầy chế nhạo cuối cùng cho một nam một nữ đó, tuyệt đối đừng nói với tao, lần này cũng là biểu hiện yếu đuối và vô năng của mày.

Tuyệt đối đừng khiến tao thất vọng.

Chương 999 Đường Năm Thước 1

Đây gần như là lần đầu tiên Tô Bạch ở trong thế giới hiện thực nhìn thấy một lúc có nhiều thính giả có thâm niên như vậy tập trung lại, tính hai người phương Tây, bảy thính giả có thâm niên ở bản địa Vân Nam, mình và hòa thượng lại, đã có mười một thính giả có thâm niên rồi, cũng chỉ có lần trước ở trạm xe lửa từng xuất hiện một loại đại trận thế tập trung gần trăm thính giả có thâm niên mới có thể so được với lần này.

Chuyện đã đến hiện giờ, cũng không có gì hay để thấy kỳ quái, chỉ có điều, điều Tô Bạch không ngờ chính là lần này thật sự là mười một thính giả có thâm niên cùng nhau hành động, xem ra bọn họ cảm thấy miếng bánh ngọt này cũng đủ to cho mười một người chia sẻ. Hoặc là còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là nguy hiểm mà bọn họ cảm giác được ở bên trong cũng đủ lớn, cũng đáng để mười một người, mỗi người gánh vác một phần.

Một thính giả Vân Nam đi tới phía trước gò đất ở đằng trước, hai tay giang ra, từ từ ngồi xổm xuống, lòng bàn tay thấp thoáng gần dán sát vào mặt đất.

“Anh ta tên là Chu Huấn Phi.” Hòa thượng nói với Tô Bạch.

“Cường hóa gì?” Tô Bạch hỏi.

“Nhìn là biết ngay.”

“Vù! Vù! Vù!”

Khoảnh đất này bắt đầu rung chuyển, mang theo một loại tiếng ma sát chói tai, đồng thời, bụi đất cũng bắt đầu từ từ bay lên.

Trong tay của cô gái phương tây tóc nâu hạt dẻ xuất hiện một quả cầu thủy tinh, những luồng sương mù lập tức phóng ra ngoài, hút sạch toàn bộ bụi đất nổi lên.

"Cái máy hút bụi này không tệ." Tô Bạch ở bên cạnh không nhịn được mà trêu chọc một tiếng, sau đó, lại nói với hòa thượng: "Bên dưới có phải rất nguy hiểm hay không?

"Chắc hẳn sẽ không thái bình cho lắm, dù sao thì cũng không ai biết tình hình bên dưới là gì."

"Rầm rầm!"

Bên dưới là một khu vực rộng chừng ba mươi mét vuông, khoảng đất bị mạnh mẽ di chuyển ra ngoài dày chừng nửa mét, khi rơi xuống đất còn phát ra một cơn chấn động dữ dội, mà nguyên tại chỗ, thì lại xuất hiện một vài di tích chùa miếu còn sót lại, ví dụ như bệ thần mục nát, và đệm cói các loại.

Chu Huấn Phi lau mồ hôi, rõ ràng, di chuyển một khối đất lớn như vậy, đối với anh ta mà nói cũng là một chuyện khá mất sức.

Ngay sau đó, cô gái tóc nâu hạt dẻ bước lên, bắt đầu đứng trong khu vực trống trải, cầm quả cầu thủy tinh của mình, những dòng nước giống như thủy ngân chảy xuống với một loại tư thế có trọng lực và giằng co đầy kỳ quái, hơn nữa sau khi rơi xuống đất, còn bắt đầu thẩm thấu vào theo những kẽ hở trên đất.

"Maria, ma pháp sư hệ thủy." Hòa thượng nói.

"Không ngờ anh còn khá thạo đấy, trước kia cảm thấy mập mạp là một đóa hoa giao tiếp, nhưng hòa thượng anh cũng không ngờ nghệch cho lắm đâu." Tô Bạch nói.

“Trong những tài liệu này đều có hết, chẳng qua cậu chỉ lười xem mà thôi, ma pháp sư hệ hỏa bị cậu giết đó tên là Mina, nhưng bần tăng vẫn luôn thấy rất khó hiểu, hôm qua khi đánh nhau, tại sao cậu lại để bản thân bị thương nặng, bọn họ chắc hẳn cũng không phải là đối thủ của cậu mới đúng.”

“Trước đó bị tên đầu trọc đó húc mạnh một cái, sau đó bị ma pháp sư hệ hỏa kia ăn sống một đòn.” Tô Bạch trừng mắt nhìn người đàn ông đầu trọc ở cách đó không xa: “Với tố chất cơ thể của tên đó, cho dù tôi có phóng tơ máu ra, cũng có khả năng chỉ đánh ngang cơ với anh ta mà thôi.”

“Anh ta là cường hóa Man nhân.” Hòa thượng giải thích: “Nói đến cùng, vẫn là vấn đề hai đánh một, nếu là một đấu một, vậy trên cơ bản vấn đề cũng không lớn lắm, nhưng hai đánh một, quả thực tình hình không thuận lợi lại khá rõ ràng.”

Tô Bạch duỗi tay sờ mũi mình: “Ha ha, tôi cũng không dán thiếp vàng lên mặt mình, nhưng nếu một đấu một, hai người đó ai lên đấu với tôi, cũng đều có kết quả bị tôi đánh chết, nhưng một chiến sĩ phối hợp với một ma pháp sư, trận hình này thật quá ghê tởm, lại thêm khi ấy con trai tôi còn đang ở trên tay tôi nữa, mới bị trúng một đòn đánh lén, bằng không cũng không đến mức thê thảm như vậy.”

“Được rồi, cuối cùng thì cậu vẫn sống, còn ma pháp sư hệ hỏa đó đã chết rồi.” Khi nói đến cuối cùng, đôi mắt của hòa thượng híp lại: “Nếu lát nữa có xung đột xảy ra, chúng ta cũng phải phối hợp thật tốt đấy.”

“Sự phối hợp ăn ý của chúng ta còn cần phải nói nữa sao?”

Hòa thượng gật đầu, ngầm thừa nhận lời của Tô Bạch, quả thực, sự thỏa thuận ngầm của hai người quả thực khỏi cần nói nữa.

Thực ra, với thực lực của Tô Bạch hiện nay, một đấu một đối diện với một thính giả có thâm niên bình thường, trên cơ bản chính là cục diện nghiền áp và ăn sạch, trừ phi đụng phải sự tồn tại ưu tú giống như Tô Bạch, ví dụ như Diêu Triết ngày đó, cũng bị Tô Bạch trực tiếp kéo vào Nhĩ Hải đánh cho một trận, nhưng nếu khi đó bên cạnh Diêu Triết còn có một người cường hóa cơ thể nữa, giúp anh ta quấy rầy Tô Bạch trước, để một thuật sĩ như Diêu Triết có không gian thi triển pháp thuật lớn hơn, vậy cục diện rất có khả năng bị cường chế kéo thành ngang tay, cho dù Tô Bạch có thể thắng cũng chỉ là thắng thảm.

Dù sao thì người có thâm niên chính là người có thâm niên, có yếu đến đâu cũng là người có thâm niên, mà không phải là nặn bùn, trừ phi anh đột phá đến thính giả cao cấp, như vậy giới hạn của anh có cao đến đâu, thực sự cũng đã được định trước rồi.

“Ở đây có một trận pháp của người phương đông các người, tôi cần một người hiểu trận pháp qua đây.” Maria nói với người đứng ở bên ngoài.

Hòa thượng bước lên trước, dưới chân, có một vạch sáng phức tạp chứa đầy thủy ngân.

Hòa thượng nghiên cứu đại khái năm phút, rồi hai tay lập tức kết ấn, đánh ra một đường phù văn, một tia sáng vàng xuất hiện trong lòng bàn tay của anh ta, rồi tiến vào mặt đất, sau đó, “ầm” một tiếng, bên dưới giống như thép tấm trượt thẳng xuống dưới, lộ ra một máng lõm nghiêng, mà hai người hòa thượng và Maria đứng nguyên tại chỗ cũng trượt thẳng xuống.

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, hắn đang thấy khó hiểu vì vừa rồi khi hòa thượng rớt xuống thật không thích hợp.

Chương 1000 Đường Năm Thước 2

.

.

- ————-

“Bên trong có một trận pháp cấm chế, thực lực của chúng ta sẽ bị giảm đi.” Lúc này, một ông gia có tuổi tác khá lớn, đại khái chừng năm mươi tuổi, mặc áo thời Đường, mở miệng nói: “Nhưng chắc hẳn vô hại, không có tính công kích, chúng ta xuống dưới thôi.”

Ông cụ mặc áo thời Đường nói xong, tự mình chủ động bước qua, ngay khi ông ta đứng ở vị trí sườn dốc, cả người cũng trượt xuống, thậm chí dưới chân còn lảo đảo một cái, trực tiếp ngã lăn trên đất, trượt xuống với một loại tư thế cực kỳ bất nhã.

“Ha ha.” Tô Bạch ở bên cạnh cười ra tiếng, thú vị thú vị, thính giả ở tít trên cao giống như thần linh, sau khi đột nhiên bị giảm bớt thực lực, cũng có thể biến thành chật vật không chịu nổi như vậy.

Những người khác cũng đều một người nối tiếp một người nhảy xuống, đợi đến phiên Tô Bạch, hắn dứt khoát ngồi xuống, sau đó cả người ngồi trượt xuống dưới, thực ra chỉ cần lại gần chỗ sườn dốc ba mét, đã có thể cảm giác được một nguồn trọng lực đáng sợ rồi, trọng lực này rất hùng hậu, hơn nữa không có người nào dám đi chống lại trọng lực này, bởi vì một khi anh chọn phản kháng, đó chính là một mình đi oán

giận với cả trận pháp, đến khi ấy, không phải trận pháp vỡ nát thì chính là anh nát, mà tính khả năng của cái sau lại lớn hơn một chút.

Các thính giả giống như sủi cảo, một người nối tiếp một người trượt xuống, bên dưới, những ánh đom đóm màu lam đang lơ lửng ở xung quanh, đây là thứ do một thính giả nuôi, lúc này, có thể lấy ra để chiếu sáng, mà độ sáng cũng không kém đèn chân không.

Áo cà sa của hòa thượng có hơi bẩn rồi, lúc này anh ta đang nhẹ nhàng vỗ lên áo cà sa của mình, ngay khi Tô Bạch trượt xuống, hòa thượng duỗi tay kéo hắn lên.

Tô Bạch nhìn xung quanh, phát hiện ra nơi này chắc hẳn là một chốn tương tự với tế đàn, không hẳn là mộ địa, mà là nơi dùng để hiến tế.

Cùng với đom đóm không ngừng bay qua bay lại, đại khái cảnh vật ở nơi này cũng được nhìn rõ, những bức điêu khắc hình người đứng sừng sững ở nơi này, không gian bên dưới này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, diện tích cụ thể không kém một tòa đại điện trong cố cung Bắc Kinh nhiều.

“Nơi này là tiền điện, đi sâu vào chắc hẳn còn có hậu điện.” Ông già mặc áo thời Đường nói.

Nhìn tay của ông già mặc áo thời Đường đang không ngừng vuốt ve những bức tượng hình người, Tô Bạch ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Sao cứ cảm thấy trước đây con hàng này giống người đổ đấu nhỉ.”

“Công việc của ông ta là khảo cổ.” Hòa thượng giải thích: “Tên là Đường Chính Quốc.”

“Quốc gia đổ đấu.” Tô Bạch lắc đầu: “Lần này tới đây, người nào cũng đều là nhân tài cả.”

Tô Bạch không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, con hàng Diêu Triết đó, lại không tới sao?

Bức tượng điêu khắc hình người cao hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không thể tính là to lớn cho lắm, cũng không thể nói là tinh tế bao nhiêu, sau khi mọi người tiếp tục đi vào trong, trước mặt mọi người xuất hiện một bậc thang đi xuống, mỗi một bậc thang đều khắc bích họa, mà bậc thang rất cao, đại khái một bậc nửa mét.

Đom đóm được phân bố rất đều đặn trên các bậc thang, có thể khiến người nhìn rõ được bức tranh trên mỗi bậc thềm."

"Kể về chiến tranh." Tô Bạch nhìn bích họa và nói, đúng vậy, nội dung khắc trên bích họa chính là chiến tranh, hơn nữa còn không giống với chiến tranh trong lịch sử thường được khắc, thứ được điêu khắc trong một thất bình thường đều là ghi chép lại có trận chiến gì, cuối cùng là thắng lợi, loại hình này cũng tương tự với bia tưởng niệm anh hùng dân tộc, là để kỷ niệm và khắc ghi lại những thắng lợi to lớn, nhưng bích họa ở nơi này rõ ràng đang hướng về chiến tranh, nhưng là người bản địa đã thua, ý tứ chính là người xây dựng đàn tế này đã đối mặt với một trận chiến xâm lược đáng sợ của người bên ngoài, cuối cùng thì thua, còn bị diệt quốc nữa.

Đường Chính Quốc đang quan sát chi tiết của những bích họa này, rõ ràng là đang suy xét ý tứ và thông tin văn hóa hàm chứa bên trong, mà cô gái tên Maria đó lại cũng ở bên cạnh nghiền ngẫm một cách rất nghiêm túc, vừa nhìn đã biết là người trong nghề.

"Người nước ngoài cũng bác học như vậy à." Tô Bạch hơi mấp máy môi.

Maria nghe thấy giọng nói của Tô Bạch, mới liếc mắt nhìn hắn, rồi đáp một cách rất nghiêm túc: "So với người Trung Quốc các cậu, thì người phương tây chúng tôi lại càng coi

trọng văn hóa lịch sử và bảo tồn văn vật hơn, văn minh Tây Hạ của các cậu đã được người Nga phát hiện ra, ở phương tây có rất nhiều viện bảo tàng đang lưu giữ văn vật ở phương đông các cậu, trên thực tế, nếu những văn vật này ở trong tay các cậu, có khả năng đã sớm bị phá hủy rồi."

Tô Bạch nhún vai: "Vậy cô nói xem, nữ học giả tới từ phương tây, thứ miêu tả trong những bức bích họa này rốt cuộc là gì?"

Maria hơi lắc đầu: "Rất xin lỗi, những bức họa này quá trừu tượng, tôi rất khó phân biệt được, vậy đi, cậu thì sao, cậu có thể nhìn ra được không?"

Tô Bạch nhảy xuống hai bậc thềm, hắn liếc mắt nhìn bích họa ở bậc thang thứ ba, trong bức bích họa ở đây là một đội quân đang tiến lên với cự long mở đường ở phía trước, còn có một con đường lớn thông lên trời để đại quân đi lên.

Mẹ nó, khoa trương như vậy, ma thú tranh bá à.

Nhưng đột nhiên, Tô Bạch bất chợt nhớ ra hình ảnh trong ký ức của quỷ hút máu cổ xưa đó.

"Đây không phải là quân Tần đấy chứ?" Tô Bạch nói.

"Đúng, chính là quân Tần!" Đường Chính Quốc như thể được một lời của Tô Bạch đánh tỉnh, lập tức nói: "Giải thích được rồi, giải thích được rồi, đây chính là ghi chép của đại tướng triều Tần, Vương Tiễn dẫn quân đi diệt nước Điền!

Con đường lớn thông lên trời trên bích họa đó chính là đường năm thước trong lịch sử."

(Chú thích của tác giả: Đường năm thước: Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, để khống chế các quận huyện được thành lập ở Dạ Lang, và Điền, một cách có hiệu quả, Tần Thủy Hoàng đã phái tướng quân Thường Át, dẫn

quân đi làm đường, con đường này chính là đường năm thước nổi tiếng trong lịch sử.)

Chương 1001 Mười Hai Cỗ Quan Tài 1

"Đúng vậy, đúng vậy, đây là di tích còn sót lại của nước Điền cổ." Đường Chính Quốc nói một cách rất chắc chắn: "Trong lịch sử, tướng Sở, Trang Khiêu dẫn quân đến khu vực hồ Điền, mục đích là chinh phục người Điền bản địa quy thuận nước Sở, sau đó vì đường về bị nước Tần chặt đứt, phải ở lại khu vực hồ Điền, tuân theo tập tục bản địa mà thành lập ra nước Điền, nhưng trên lịch sử chỉ có ghi chép đôi câu vài lời, đại tướng Vương Tiễn của nước Tần từng dẫn quân đi diệt nước Điền, nhưng là tình hình ở nước Điền cũng tương tự với phía bên Triệu Đà, đợi sau khi triều đại Tần Vương bị hủy diệt, nước Điền cũng độc lập và phục quốc, thẳng cho đến thời kỳ Hán Vũ Đế, quốc vương nước Điền mới dâng nước, đầu hàng và quy nhập vào nhà Hán, ở đây miêu tả chắc hẳn là hình ảnh quân Tần đánh vào nước Điền khi ấy."

"Nhưng tại sao phải vẽ đến khoa trương như vậy?" Một vị thính giả Vân Nam bản địa ở bên cạnh nói: "Lại còn rồng, lại còn con đường thông lên trời, những binh lính này thoạt nhìn người nào cũng giống như quỷ thần, thế này cũng khoa trương quá rồi."

"Đại khái chính là cảm thấy khi đối mặt với kẻ địch như vậy, cho dù là thua, cũng sẽ vinh quang hơn." Chu Huân Phi đoán: "Tương đương với một loại ý tứ tự dán thiếp vàng lên mặt mình ấy."

"Điêu khắc trên bích họa, trên cơ bản đều được thể hiện bằng hình thức phóng đại, thế này cũng xem là khá bình

thường thôi.” Đường Chính Quốc giải thích.

Nhưng Tô Bạch và hòa thượng lại đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng, có khả năng chỉ có hai người có mặt ở đây là hiểu rõ trong lòng, rằng hình ảnh được miêu tả trong bức tranh có thể cũng không phải là hình thức khoa trương đâu.

“Bên dưới chắc hẳn chính là khu vực tế đàn ở giữa trung tâm, mọi người cẩn thận một chút, trong thời gian vài năm này, nơi này vẫn luôn có những thính giả mạnh mẽ ra vào, đúng rồi, Thất Luật đại sư.” Đường Chính Quốc nhìn về phía hòa thượng.

Hòa thượng gật đầu: “Pháp trận có vết tích rõ ràng bị khởi động nhiều lần.”

“Tại sao những thính giả mạnh mẽ đó lại tới nơi này, sau đó khi rời đi còn phục hồi nguyên trạng cửa vào, không để những người khác phát hiện ra, cái này, mới là mục đích chúng ta tới đây.

Về phần tà vật đó, nói thật, lão hủ không để ý cho lắm, các người muốn thì cứ tự nhiên, nhưng lão hủ nhắc nhở các vị có mặt ở đây, nơi này được rất nhiều thính giả cấp bậc đại lão tiến vào, chắc chắn có bí mật và huyền cơ tồn tại, vì vậy sau đó cho dù xảy ra chuyện gì, cũng xin các vị nhất định phải thận trọng và cẩn thận, bằng không, chúng ta thật sự rất có khả năng sẽ rơi vào nguy hiểm ở nơi này.” Đường Chính Quốc nhắc nhở mọi người một cách rất nghiêm túc.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh hòa thượng, nhìn anh ta: “Trong tài liệu đó cũng có ghi chép sao?”

Hòa thượng gật đầu, vẻ mặt bản thân cậu lười xem tài liệu còn trách tôi cái gì.

Mọi người lần lượt đi xuống bậc thang, tiếp tục đi vào trong, bậc thang có năm bậc, mỗi bậc cao nửa mét, mà bên

dưới thì lại là một khu vực hình tròn lõm xuống, thế nhưng, ngay khi đom đóm bay về phía trước chiếu sáng, tất cả những người có mặt ở đó đều dừng bước chân lại theo bản năng.

Ở đây có mười hai cỗ quan tài, được xếp thành hai hàng, mỗi một cỗ quan tài đều rất nặng nề, phủ lên một loại khí tức cổ xưa và lâu dài, chắc chắn đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng lắng đọng. Đồng thời, mỗi một cỗ quan tài đều rất to, phải cỡ gấp đôi quan tài bình thường.

Nơi này xuất hiện mười hai cỗ quan tài, trong lúc nhất thời, khiến cho bầu không khí ở đây giảm xuống điểm đóng băng, bởi vì người có mặt ở đây đều là thính giả có thâm niên, cho dù ở trong hoàn cảnh này, thực lực đã bị suy yếu đi rất nhiều, nhưng năng lực cảm ứng cơ bản vẫn còn đấy, mỗi một cỗ quan tài ở đây, đều tản ra một loại sát khí lạnh lùng và nghiêm nghị, giống như mười hai con hung thú ngủ say thật lâu, đang phủ phục ở nơi đó, hơi có một chút tiếng động cũng sẽ làm kinh động tới bọn chúng.

Có lẽ, tất cả những người có mặt ở đây ngoại trừ Đường Chính Quốc ra, đều không phải nhà khảo cổ, nhưng lực cảm ứng nguy hiểm của mỗi một người trong bọn họ đều tuyệt đối mạnh hơn người đổ đấu có thâm niên.

Tô Bạch hít một hơi, nhìn phản ứng của những người khác ở xung quanh, hiện tại những người khác cũng đều giống như thế, trong lúc nhất thời không dám cử động.

Loại sát khí này, loại áp lực này, quả thực có chút vượt quá phạm vi chấp nhận của người có thâm niên.

Hòa thượng chắp hai tay lại, bắt đầu niệm kinh văn, trong lúc nhất thời, sự lo lắng trong lòng mọi người dường như cũng đã bị xua tan không ít.

Đường Chính Quốc là người đầu tiên tiếp tục đi xuống, đồng thời giọng nói có hơi run rẩy, bảo: "Những thứ này chắc hẳn là quan tài rỗng, chốt của đầu quan tài hướng lên trên, có nghĩa đó là một quan tài trống, bên trong chắc chắn không có thi thể, bởi vì tác dụng của cái chốt này rất rõ ràng, nó đóng vai trò ngăn cách, có thể bảo đảm thi thể không bị hư thối ở giới hạn lớn nhất."

Cho dù là quan tài rỗng cũng có thể tản ra khí tức đáng sợ như vậy được sao?

Sau khi vượt qua áp lực ban đầu, lại thêm kinh văn của hòa thượng xoa dịu, mọi người cũng bắt đầu đi xuống dưới.

"Ông Đường, chỗ này…" Một thính giả bản địa Vân Nam chỉ vào một quan tài bên cạnh mình, nhìn Đường Chính Quốc như nhìn thấy quỷ: "Chốt ở nơi này hướng xuống."

Đây là một cỗ quan tài xếp sau tận cùng, cũng là một cỗ quan tài sâu bên trong nhất, cho nên tầm nhìn của mọi người trước đó, cũng không thể nhìn đến được nơi này ngay cái liếc mắt đầu tiên được, nhưng sau khi có được lời nhắc nhở của người đó, mọi người đều nhìn qua, thật sự thấy cái chốt của quan tài đó hạ xuống.

Điều này có nghĩa, trong quan tài này chôn cất một người!

Chương 1002 Mười Hai Cỗ Quan Tài 2

Mười hai cỗ quan tài, mười một cỗ trống, một cỗ có người!

"Đợi đã!" Lúc này, Maria đột nhiên mở miệng nói: "Còn lại mười một cỗ quan tài trống, chúng ta có bao nhiêu người?"

Ở nơi này có mười một thính giả có thâm niên, vừa vặn mỗi người một cỗ quan tài!

Đường Chính Quốc giả bộ cười thoải mái, nói: "Cô Maria, cô có thể không hiểu thói quen của người Trung Quốc chúng tôi, loại sắp xếp này chỉ là một loại trùng hợp mà thôi."

Maria thì lại hé miệng, nhìn quan tài có cái chốt hạ xuống đó, nói: "Có phải trùng hợp hay không, chúng ta cứ mở cỗ quan tài này ra nhìn là biết ngay."

"Không được, không thể mở!"

"Tuyệt đối không thể mở."

Lập tức có không ít thính giả đưa ra lời phản đối, cỗ quan tài này đặt ở nơi đó thôi đã khiến mọi người im bặt không dám nói lời nào rồi, mà cô còn muốn mở quan tài nữa sao?

Tô Bạch ngược lại, không sáp tới cùng nhau vây quanh cỗ quan tài có chốt hạ xuống, mà là đi đến bên một cỗ quan tài khác có chốt hướng lên, cẩn thận quan sát đường vân trên cỗ quan tài đó.

Đường vân thực ra rất cẩu thả, rõ ràng điêu khắc không được tinh tế cho lắm, nhưng cũng vì vậy mà có một loại cảm giác hoàn toàn tự nhiên ở đây, dường như mỗi một đường vân,

mỗi một dấu hiệu, đều mang theo một loại cảm giác tràn đầy khí thế, nhưng thấp thoáng dường như cũng hình thành một loại hiệu quả tụ âm.

Bởi vì trên người Tô Bạch có huyết thống cương thi, cho nên khi hắn có thể ở bên cạnh quan tài, rõ ràng có một loại cảm giác rất thoải mái.

Nói thật, bây giờ Tô Bạch đang có suy nghĩ cạy một cỗ quan tài rồi chuyển về nhà lão Phương ở Thượng Hải, nghĩ rằng sau này mình không có việc gì làm, có thể nằm trong quan tài ngủ trưa một chút cũng là một loại hưởng thụ không tệ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, trước đó có rất nhiều thính giả cấp bậc đại lão đã tới trước mình, dựa theo bản tính của thính giả, thấy đồ tốt có thể không động tay hay sao?

Điều này cũng có nghĩa, thứ ở nơi này không thể đụng vào.

Theo bản năng, Tô Bạch duỗi tay đặt lên nắp quan tài, dựa theo cách nói của Đường Chính Quốc, thì đây là một cỗ quan tài trống, Tô Bạch đang vuốt ve đường vân trên cỗ quan tài, hy vọng có thể lĩnh hội được một chút gì đó.

Thế nhưng, ngay sau đó.

"Thùng…"

Một âm thanh cực kỳ nhỏ truyền tới, trong lòng Tô Bạch đột nhiên run lên, không cảm giác lầm, chắc chắn sẽ không lầm, cho dù tình cảnh này rất kỳ quái, cũng có trận pháp không biết tên tiến hành làm suy giảm thực lực của tất cả mọi người, nhưng Tô Bạch tự cho rằng mình vẫn chưa sợ đến mức thần hồn nát thần tính.

Mới vừa rồi, vừa mới đây thôi, mình rõ ràng cảm giác được một tiếng va chạm cực nhỏ truyền tới từ trong cỗ quan tài này.

Cách nói của Đường Chính Quốc là sai sao?

Cho dù trong quan tài có chốt hướng lên, nhưng thực ra vẫn có thi thể?

Tô Bạch muốn rụt tay lại theo bản năng, nhưng ngay sau đó, trong con ngươi của hắn lại lóe lên một vẻ mờ mịt, dường như vào lúc này, hắn hoàn toàn quên mất mình là ai, mà rơi vào một loại trạng thái thất thần.

Loại cảm giác này rất đáng sợ, giống như cả người lập tức chìm vào một loại trạng thái hoàn toàn tối tăm và tĩnh lặng, xung quanh không ngừng có áp lực đáng sợ đè ép lên bạn, loại cô độc này, loại tĩnh lặng này, chỉ hận không thể khiến người trực tiếp tự sát.

Nếu là người bình thường, không, cho dù là một thính giả, ngay khi đối mặt với loại cảm giác bị bao bọc bởi tuyệt vọng sâu sắc này, tâm thần cũng có khả năng từ từ trượt xuống, thẳng đến khi sụp đổ!

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch bị loại tuyệt vọng này bao quanh, sâu trong lòng hắn lại trào ra một loại khí tức hoàn toàn tàn nhẫn.

Đã rất lâu, rất lâu, thật sự rất lâu rồi, đã rất lâu không phát bệnh nữa… nhưng gốc bệnh thực ra vẫn còn đấy.

Con ngươi của Tô Bạch từ từ khôi phục lại vẻ lạnh lùng từ trong mê man, trước mắt, cả người hắn từ trên xuống dưới đều tản ra một vẻ yên lặng chết chóc và ám ảnh giết người, loại ám ảnh này sẽ khiến hắn phát điên, nhưng ít nhất thì hiện tại chính là loại ám ảnh này đã khiến hắn không đến mức tuyệt vọng đến sụp đổ!

Hắn hé miệng, trong miệng lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn như của cương thi, cơ bắp cả người cũng vào lúc này khô quắt lại, trực tiếp tiến vào trạng thái cương thi, sát khí đang

trong cơ thể Tô Bạch ra sức trào ra, loại khát khao được tàn sát và thôi thúc của máu tươi đang không ngừng xông thẳng lên đầu hắn.

Nắm đấm từ từ siết chặt lại, mỗi một móng tay đều trở nên rất dài, hơn nữa còn lộ ra một màu xanh thẫm.

Thế nhưng, ngay sau đó, đầu của hắn bắt đầu từ từ hiện ra một màu tím, cơ thể héo rút cũng bắt đầu từ từ khôi phục lại vẻ sung túc, đây là huyết thống cương thi và huyết thống Huyết tộc của hắn đã bước vào trạng thái hoàn toàn dung hợp, sự hiểu biết đã nhận được khi nói chuyện với bé trai cương thi lần trước ở Thượng Hải, lại đang mạnh mẽ dung hợp với phóng xạ hạt nhân trong thế giới chuyện xưa.

Bàn tay của hắn chậm rãi di chuyển từ trên nắp quan tài xuống dưới, trạng thái trên người đã hoàn toàn biến mất, hóa thành một bộ dáng như lúc ban đầu, nhưng mồ hôi lạnh lại không kìm được được thấm ướt cả người.

Kết thúc rồi, hắn thở hổn hển vài hơi, Tô Bạch biết rõ, vừa rồi mình đã đi một vòng trước quỷ môn quan, nơi này rất tà tính!

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch quay người lại, nhìn về phía đám người vốn nên vây quanh chiếc quan tài có chốt hạ xuống ở phía sau lưng mình, lại kinh ngạc phát hiện ra, phía sau mỗi một người, thực ra đều có một người mặc đồ màu trắng, trong tay cầm một chiếc đèn lồng màu lục, đứng phía sau bọn họ một cách lặng im không một tiếng động.

Một người mặc đồ màu trắng trong số đó dường như phát hiện ra Tô Bạch, anh ta quay đầu lại, làm ra một động tác "suỵt" với hắn, sắc mặt của đối phương trắng bệch, hơn nữa, còn không có ngũ quan.

Chương 1003 Lai Lịch Của Cát Tường 1

Một màn này rõ ràng rất hài hước, nhưng trong cái hài hước đó, lại ẩn chứa một loại đáng sợ to lớn.

Phải biết rằng, toàn bộ người ở đây đều không phải là đám trộm mộ bình thường, bọn họ là thính giả có thâm niên, cho dù là ở trong hoàn cảnh này, thực lực của tất cả mọi người đều đã bị suy yếu bởi trận pháp, nhưng dù sao bọn họ cũng vẫn là thính giả có thâm niên.

Hiện tại, mười hai người không mặt mặc đồ màu trắng lần lượt đứng phía sau mỗi một người có thâm niên, mà những người khác đều không hề cảm giác được, lúc này, toàn bộ âm thanh ở xung quanh đã hoàn toàn không còn tồn tại, chỉ còn lại một loại ảo giác của phim điện ảnh cũ.

"Rầm!"

Tô Bạch chỉ cảm giác được cơ thể của mình bị đâm mạnh một cái, ngay sau đó hình ảnh xung quanh hoàn hoàn toàn trở nên rõ ràng, những người không mặt mặc đồ trắng, cầm đèn lồng đó cũng hoàn toàn biến mất, mà cả người mình lại bay lên giữa không trung, rồi đập mạnh vào bức tường phía sau.

"Phụt…"

Khóe miệng trào ra một vệt máu tươi.

"Ặc…"

Tô Bạch lắc đầu, chống một tay lên đất, rõ ràng hắn có hơi không thể giải thích được về tất cả những chuyện vừa rồi, rốt

cuộc là mình nhìn lầm hay là đã xảy ra chuyện gì?

Mà lúc này, Tô Bạch đã nhìn rõ ràng, ngay trước mặt mình, người đàn ông đầu trọc phương tây bị mọi người ghì chặt dưới thân, nhưng anh ta vẫn đang không ngừng phản kháng, dựa vào sự thô bạo của cường hóa Man tộc, mấy thính giả có thâm niên còn lại đều rất khó áp chế được anh ta.

Đương nhiên, đây cũng là vì mấy người có thâm niên này cũng không phải người cường hóa cơ thể là chính.

Hòa thượng chạy nhanh tới trước mặt Tô Bạch, duỗi tay kiểm tra thương thế của hắn một chút, rồi hỏi: "Không có vấn đề gì chứ?"

Tô Bạch ôm ngực mình, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo mình không có trở ngại gì lớn: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi tên đó đột nhiên phát điên, trước thì cho Đường Chính Quốc ở bên cạnh một quyền, sau đó trực tiếp xông thẳng vào người cậu, vừa rồi sao cậu lại ngây ra đó?"

Tô Bạch từ từ đứng dậy, lúc này mới nhìn thấy Đường Chính Quốc nằm ở một bên, gương mặt nhuốm máu, nhưng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, nhưng răng phỏng chừng đã bị gãy vài cái rồi.

Xét từ góc nhìn của hòa thượng, Đường Chính Quốc đang nghiên cứu quan tài có chốt hướng xuống, cho nên trong lúc không để ý, bị tên đàn ông đầu trọc đó đánh lén, chuyện này còn có thể giải thích được, nhưng sau đó tên đầu trọc lại trực tiếp xông về phía Tô Bạch, mà Tô Bạch lại đứng ở nơi đó không nhúc nhích, khiến anh ta hoàn toàn có chút không giải thích được, lúc này mà còn thất thần được sao?

Hơn nữa cho dù thất thần, thì bản năng của thính giả hẳn vẫn còn đó chứ?

Tô Bạch nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng: "Tại sao con hàng đó lại phát điên?" Tô Bạch hỏi.

"Không biết nguyên nhân là gì nữa, nhưng cậu phải nói cho bần tăng biết vừa rồi cậu làm sao?" Hòa thượng nhìn về phía Tô Bạch với vẻ rất nghiêm túc, rõ ràng anh ta vẫn không tin vừa rồi Tô Bạch lại vừa vặn thất thần, thế này hoàn toàn không hợp logic.

"À, mới vừa rồi, tôi nhìn thấy phía sau mỗi một người các anh đều có một người mặc đồ trắng, trong tay còn cầm một chiếc đèn lồng, ánh sáng của đèn lồng là màu xanh lục." Tô Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó lại nặng nề phun ra, bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến loại cảm giác trước đó: "Hòa thượng, thực ra vừa rồi người có khả năng phát điên là tôi, nhưng tôi đã chống đỡ được, sau đó thì biến thành anh ta."

Tô Bạch chỉ vào người đàn ông đầu trọc đang bị mọi người chế phục đó.

"Vừa rồi, tôi cảm giác được một loại tuyệt vọng và tĩnh mịch rất đáng sợ, ngay cả tôi cũng suýt chút nữa không chịu được mà sụp đổ, nơi này không thể ở lại lâu, bằng không có khả năng sẽ là một người nói tiếp một người phát điên lên mất." Tô Bạch nhắc nhở.

Hòa thượng gật đầu: "A di đà phật, tế đàn chân chính đã ở ngay trước mặt, quan tài này, chắc chắn không thể mở, bằng không tất cả chúng ta đều có khả năng sẽ bỏ mạng ở nơi này."

Cái nào nặng cái nào nhẹ, thực ra mọi người đều phân biệt được rõ ràng, nhưng suy nghĩ tham lam của con người là thứ không có cách nào ngăn cản, chỉ có điều, bây giờ cơn điên bất chợt của người đàn ông đầu trọc đã tương đương với hắt cho mọi người một gáo nước lạnh, nếu thứ ở nơi này đã có thể tùy tiện động vào, vậy tại sao năm đó những thính giả cấp đại lão ra vào nơi này, lại để những thứ đó ở lại đây?

Người đàn ông đầu trọc bị mọi người chế ngự, thực lực của tất cả những người ở đây, trên cơ bản đều đã suy giảm phần lớn, nhưng ít nhất vẫn giữ được trình độ thực lực của thính giả cấp thấp, đương nhiên, dưới tình huống này, thính giả cường hóa cơ thể là chính khá được ngưỡng mộ, bởi vì cường độ cơ thể của anh bày ngay ra đó, mấy thứ như sức mạnh huyết thống của anh, sức mạnh pháp thuật của anh, những sức mạnh thêm vào từ bên ngoài đó sẽ bị trận pháp vô hình làm suy yếu, nhưng cường độ cơ thể của anh và chất lượng vẫn còn ở đó, không có cách nào thay đổi được gì.

Cũng bởi vậy, trong lòng mọi người cũng không khỏi thầm thấy may mắn, cũng may người mà người đàn ông đầu trọc này vừa mới húc bay là một người cường hóa cơ thể dòng chính như Tô Bạch, bằng không đổi lại là mình ăn một cú húc như vậy, cho dù là may mắn không chết, vậy chắc chắn cũng sẽ bị thương nặng, mất đi khả năng hành động.

"Thần trí của anh ta đang nằm ở trạng thái không tỉnh táo, bây giờ hoặc là đưa anh ta ra ngoài, hoặc là cho anh ta ngủ say." Một thính giả có thâm niên nói, trong tay anh ta rút ra một cây châm, trực tiếp cắm vào một vị trí trên đầu của người đàn ông đầu trọc, nhưng cây châm chỉ tiến vào được một phần nhỏ, còn lại không thể cắm vào được nữa, mà người đàn ông đầu trọc thì lại tiếp tục rống giận.

Thanh âm rống giận này không ngừng vang vọng bên trong khu vực trống trải, mang đến cho người một loại cảm giác da đầu run lên.

Hòa thượng bước tới, lòng bàn tay đặt lên vị trí sau gáy của đối phương, sau đó đột nhiên rung lên, hai mắt của người đàn ông đầu trọc trắng dã, tiếp đó cây châm của một thính giả có thâm niên khác cắm vào trong, cơ thể của người đàn ông đầu trọc run rẩy, hôn mê bất tỉnh.

Chương 1004 Lai Lịch Của Cát Tường 2

Maria đứng ở bên cạnh vẫn luôn quan sát hành động của những người này, người đàn ông đầu trọc là đồng đội của cô ta, nên cô ta hiển nhiên không thể mặc kệ không quan tâm, nhưng hiện tại người đàn ông đầu trọc quả thực đã phát điên rồi, cô ta cũng không có cách nào ngăn cản người xung quanh cho anh ta tiến vào giấc ngủ say, bằng không hành động lần này, trên cơ bản không thể tiến hành tiếp được.

"Nơi này không thể ở lại lâu, tiếp tục đi lên phía trước đi, ở ngay phía trước rồi, sắp rồi." Lúc này, Đường Chính Quốc được một người ở bên cạnh dìu đi xuống dưới, bây giờ ông ta nói chuyện có hơi thều thào, quả thực răng đã gãy vài cái.

Mọi người hiển nhiên không dám tiếp tục ở lại nơi này lâu, một mình Maria cõng người đàn ông đầu trọc, cùng mọi người tiếp tục đi vào trong, cô ta không cõng cũng không có cách nào khác, những người Trung Quốc khác ở nơi này đều chẳng muốn cõng một tên to xác vừa trầm vừa nặng, lại thêm bị viêm cánh, phỏng chừng mọi người đều chỉ mong sao con hàng này chết ở nơi đây một cách chẳng hiểu tại sao mới tốt.

Quả thực, ngay ở phía trước, đi chưa bao lâu thì một tế đàn đã xuất hiện trước mặt mọi người, đàn tê không cao cho lắm, thậm chí trông có vẻ hơi nhỏ đến quá đáng, ít nhất thì xét đến hiện tại, nó rõ ràng không hợp với trận pháp ở nơi này và mười hai cỗ quan tài ở bên ngoài.

Ngay chính giữa đàn tế đặt một cái thớt đá, trên thớt đá lại đặt một hộp bằng ngọc, ngọc có thể thấu quang, cho nên có thể

nhìn ra được có một vật màu vàng hình lập phương đang tản ra ánh sáng hơi yếu từ trong chiếc hộp ngọc này.

Thoạt nhìn giống như ngọc tỷ.

"Đây là… ngọc tỷ của nước Điền!" Đường Chính Quốc nói một cách rất kích động: "Đây là hàng thật, ấn vàng của nước Điền hàng thật giá thật!"

Phần lớn những người có mặt ở đây, đều không biết ấn vàng của nước Điền là thứ gì, nhưng chắc chắn đều biết đây là đồ tốt, chắc chắn là pháp khí thượng đẳng, thậm chí còn là pháp khí tốt nằm ngoài dự đoán của mọi người, chỉ có điều, có vết xe đổ trước đó, nên mọi người ngược lại cũng không có người nào dám chủ động đi lên đàn tế, tuy rằng đàn tế không cao cho lắm.

Từ suy bụng ta ra bụng người, mỗi người đều biết rõ mình có đức tính gì, hiển nhiên cũng biết rõ những thính giả cấp đại lão đó có đức tính gì, nếu thật sự có đồ tốt, có thể cầm thì bọn họ lại để lại được sao?

Đừng nói những thính giả đại lão đó, người nào cũng trở thành đội quân danh dự bảo vệ văn vật.

"Có thể lên được không? "Chu Huấn Phi hỏi.

Không người nào đáp lời anh ta, nhưng rất nhiều người đều liếc mắt nhìn anh ta, ý tứ chính là nếu ngài có gan thì ngài đi lên thử trước đi.

"Sau tế đàn là cái gì?" Tô Bạch hỏi hòa thượng.

Phía sau tế đàn là một mảnh tối đen, nhưng có thể nhìn ra được là một không gian rộng lớn được đục rỗng.

"Bần tăng… không rõ nữa."

"Vậy thứ đi khắp nơi hấp thu tinh khí của người ta mà chúng ta phải tìm đó thì sao?" Tô Bạch nhún vai: "Không có

nhà à?”

“Khụ khụ…” Hòa thượng ho khan một tiếng: “Có lẽ, là không dám ra ngoài đi.”

“Tôi ngược lại không thấy thế.” Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn ấn vàng của nước Điền ở phía trên đó: “Nếu như tôi là nó, sẽ rất thích có người tiến vào đây chơi chung với mình.”

Vừa dứt lời, một tiếng khóc trẻ con đột nhiên vang lên, mà trong nháy mắt đó sau đó, đám đom đóm vốn có tác dụng chiếu sáng đột nhiên chết sạch, xung quanh chìm vào một loại tối tăm dày đặc đến mức khiến người khó thở!

Tất cả mọi người đều lôi pháp khí của mình ra, cho dù là ở nơi này, thực lực của đám người bên mình đã chịu sự suy giảm cực lớn, nhưng sự tự tin và năng lực tự bảo vệ mình thì vẫn có.

Ít nhất thì hiện tại xem ra là như vậy.

Một bàn tay đột nhiên đặt lên vai của Tô Bạch, bàn tay đó cực kỳ lạnh.

Tô Bạch nhíu mày, cơ thể lập tức quay qua, duỗi tay tóm lấy, nhưng lại bắt hụt, phía sau không có người. Cảm giác của bàn tay đó cũng theo đó mà biến mất.

“Oa oa…”

Lại là một tiếng kêu khóc tương tự với của trẻ con vang lên, sau đó trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi máu tươi.

“Quang minh, vĩnh chiếu nhân gian!”

Maria rút một quyển trục hệ Quang ra, một ma pháp tinh lọc hệ Quang lập tức phóng ra, trong lúc nhất thời, bóng tối dường như bị xua tan, mà thứ đồng thời bị xua đi, còn có cả một loại Âu Mỹám đáng sợ mang tới cho mọi người vừa rồi.

Chỉ có điều, rất nhanh, mọi người đã nhìn thấy Chu Huấn Phi ngã trên đất, bụng của anh ta bị xuyên thủng, ruột và nội tạng ở bên trong đều bị rút ra ngoài, cả người từ trên xuống dưới đã bị gặm nhấm đến hoàn toàn thay đổi.

"Là thứ gì vậy?" Maria nhìn một màn trước mặt, kinh ngạc nói.

"Hình như là mèo cào." Đường Quốc Chính phân tích vết thương rồi đáp.

Mèo?

Mèo cào?

Tô Bạch dường như lập tức nghĩ đến thứ gì đó, hai tiếng khóc trẻ con vừa rồi đó không phải là âm thanh của trẻ con, mà là mèo kêu!

Lập tức, Tô Bạch đứng thẳng dậy, chủ động xông thẳng lên tế đàn, mọi người đều cảm thấy có hơi khó tin, hòa thượng muốn ngăn cản hắn nhưng lại không kịp nữa, dưới tình huống có một sát thủ đáng sợ chưa biết còn đang ở trong bóng tối nhìn trộm, mọi người cũng không biết tại sao hắn lại chủ động chạy lên đàn tế.

Ngay khi Tô Bạch đứng ở trên cùng đàn tế.

Toàn bộ mọi thứ trước mặt, lập tức từ tối tăm trở nên rõ ràng, phía trước, là một mạch nước ngầm màu vàng, hai bên mạch nước ngầm và trong hồ nước nổi lên những hài cốt dày đặc, mà còn có rất nhiều hài cốt, treo trên vách tường ở bờ đối diện.

Chẳng trách trước đó mình lại có cảm thấy quen thuộc, vì một màn này, mình đã từng nhìn thấy trong mắt của Cát Tường!

Hình ảnh giống y như đúc!

Chương 1005 Khi Cái Chết Đến Gần 1

Hắn còn nhớ khi nhớ lại lần đầu tiên gặp Cát Tường, là trong tiệm chuyển phát nhanh mà anh Cửu mở, khi ấy hắn ngồi ở trong xe, còn Cát Tường thì lại ngồi ở vị trí ghế phụ lái của mình một cách lặng im không một tiếng động, lần đó, khi ấy nhìn thẳng vào mắt của Cát Tường, tâm thần của hắn như thể bị hút vào bên trong.

Thứ mà hắn nhìn thấy chính là dòng sông màu vàng, trong dòng sông và hai bên bờ đều là hài cốt dày đặc, cảnh tượng giống như địa ngục âm u.

Nhưng Tô Bạch chưa bao giờ từng ngờ đến cảnh tượng này lại thật sự tồn tại!

Mà lúc này nó lại đang xuất hiện ngay trước mắt mình.

Con mèo đó là đồng loại của Cát Tường sao?

Cát Tường cũng tới từ nơi này sao?

Nó được Lệ Chi mang ra ngoài sao?

Không đúng, không nên là thế, mà cũng không có khả năng, lúc trước khi mình bị đặt vào trong thùng thủy tinh đựng dung dịch nuôi cấy, thì Cát Tường đã xuất hiện trước mặt mình lật quyển tranh cho mình.

Bây giờ hắn có thể xác định được Cát Tường có quan hệ với cả Huyết Thi, và Lệ Chi, như vậy, ngay từ lúc đầu, ít nhất là từ hiện tại mà nói, thời gian dài nhất, chắc hẳn là lần ở bên cạnh cha mẹ mình đi, cũng chính là nói, rất có khả năng, Cát

Tường được ông cha hờ đó của mình mang ra khỏi nơi này từ hơn hai mươi năm trước.

Thế nhưng…

Tô Bạch quay đầu lại, đứng trên đàn tế không tính là rất cao này, nhìn Chu Huấn Phi ngã trong vũng máu đã hoàn toàn dứt khí bỏ mình ở bên dưới đó.

Cát Tường cao ngạo đó, Cát Tường chỉ thích để thằng bé rúc vào bên cạnh nó ngủ, Cát Tường chỉ biết ngậm bình sữa mang qua cho thằng bé đó, thật sự là đồng loại của sinh vật ở nơi này sao?

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch có hơi không thể chấp nhận được.

Đồng thời, hắn cũng biết rõ, trước đó, bàn tay cảm giác được đặt trên vai mình đó là gì, đó chắc hẳn là một vuốt của con mèo, mà mình nhanh chóng quay người lại thì lại túm hụt, bởi vì con mèo đó chắc hẳn lơ lửng giữa không trung, cho nên ở trước mặt mình, mới không thể bắt được cơ thể của nó.

Bởi vì suy nghĩ của người có tính mở rộng, ngay khi cảm giác được bả vai của anh bị một bàn tay gác lên, anh sẽ theo bản năng cho rằng phía sau anh chắc hẳn có một người đang đứng, nghĩ đến tay, thì chắc chắn sẽ nghĩ đến người, giống như nhìn thấy chân của nữ giới thì chỉ nghĩ đến chuyện gì đó mà Lỗ Tấn đã nói.

Bây giờ chính là nói, nơi này còn có đồng bọn của Cát Tường sao?

Hơn nữa, những đồng bọn này rõ ràng không phải là bạn tốt.

Nhưng, nếu Cát Tường đã về lại chốn cũ, nó lại không nhớ ra nơi này sao?

Một điểm này khiến Tô Bạch rất nghi ngờ, nhưng không có cách nào khác, trên người con mèo đó rõ ràng có rất nhiều bí mật, và nó rõ ràng biết rất nhiều bí mật, nhưng nó lại không muốn nói, Tô Bạch cũng không có cách nào cầm cái kìm cạy được miệng nó ra.

Có lẽ, giữa một người một mèo, vẫn luôn duy trì loại quan hệ này một cách ăn ý.

Chỉ có điều, rất rõ ràng, nơi này thuộc về đồng loại của Cát Tường, bọn nó cũng không có tính cách tốt như Cát Tường, đương nhiên, Tô Bạch cũng không cảm thấy tính cách của Cát Tường tốt bao nhiêu, lúc trước quỷ bé trai mặc đồ đỏ đó bay qua tặng thẻ mở cửa cho mình, đã trực tiếp bị Cát Tường vả một cái chết luôn, kết cục đó cũng chính là hồn phi phách tán hàng thật giá thật.

Cũng đúng, mèo sinh sống ở nơi này… sao có thể có tính cách tốt được?

Tô Bạch nhìn hộp ngọc ở trên cái thớt, bởi vì hắn biết rõ, đây không phải là thứ mình có thể nhòm ngó, thứ này bắt mắt như vậy, các thính giả đại lão trước đó tiến vào nơi này, trừ phi mắt mù, bằng không, không có khả năng đã nhìn thấy, mà bọn họ lại không mang đi, điều này chứng tỏ nó quả thực rất khó giải quyết.

Bên dưới còn mười thính giả nữa, trong đó có một người đã bất tỉnh nhân sự, một người khác, trên cơ bản đã bị phân thây, nói cách khác, người còn đủ khả năng hành động ở bên dưới cũng chỉ có tám người.

Người ở bên dưới, chốc lại nhìn Chu Huấn Phi bị phân thây, chốc lại nhìn Tô Bạch lúc này đang can đảm đứng ở trên cùng của tế đàn.

Một bạn đồng hành vừa rồi còn ở bên cạnh mình, nay bị phân thây với phương thức thê thảm như vậy, trong lúc nhất thời, điều này khiến những người khác rất khó chấp nhận được, bởi vì bọn họ biết rõ, mình vốn cũng có khả năng trở thành mục tiêu, mà ngay khi vận rủi giáng xuống đầu mình, phỏng chừng mình cũng không có cách gì khác có thể phản kháng.

Dù sao thì tuy thực lực của mọi người có sự chênh lệch, nhưng thật sự không đến mức độ có thể nghiền áp một người khác trong vòng một giây.

Ánh sáng mà quyển trục hệ Quang bùng cháy lên đang từ từ lụi tắt, bóng tối dường như lại lập tức bao phủ, mọi người đều hướng ánh mắt nhìn về phía Maria.

Trước đó Maria đã đặt người đàn ông đầu trọc xuống đất, lúc này, cô ta cũng không có tâm trạng nói chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho người bạn đồng hành đã hôn mê của mình, dù sao thì mình tự bảo vệ mình còn chưa xong.

"Trên người tôi chỉ có một quyển trục hệ Quang này, dù sao thì quyển trục hệ Quang thực ra cũng được tính là một loại khá vô dụng, nên tôi cũng không có khả năng mang theo được bao nhiêu." Maria nói một cách rất thành khẩn, bởi vì cô ta biết rõ, lúc này mình nhất định phải thành khẩn, mà những người khác cũng biết, hiện tại Maria cũng không cần thiết phải nói dối, dù sao thì khi bóng tối ngay lập tức phủ đến, bản thân cô ta cũng có khả năng trở thành mục tiêu chết thảm tiếp theo.

Trước đó, cho dù ở chỗ mười hai cỗ quan tài đó, hay là ở bên dưới tế đàn này, mọi người đều cảm giác được một loại yếu ớt còn hơn cả ở trong thế giới chuyện xưa, bởi vì cái chết của anh và sự điên cuồng của anh hoàn toàn mang tính ngẫu nhiên.

Chương 1006 Khi Cái Chết Đến Gần 2

Có khả năng, cũng chỉ có Tô Bạch và hòa thượng mới biết rõ, lần ở phía bên quan tài đó thực ra Tô Bạch là người đầu tiên trúng chiêu, nhưng bởi vì tính đặc thù của bản thân hắn nên đã chống đỡ qua được.

"Chúng ta tới nơi này rốt cuộc để tìm thứ gì?" Một thính giả có thâm niên rõ ràng đã mất bình tĩnh: "Lẽ nào chỉ là tới khảo cổ thôi sao?"

Đường Chính Quốc liếc mắt nhìn anh ta, đáp: "Nơi này có rất nhiều thứ, chỉ cần cậu có thể lĩnh hội cẩn thận, thì có thể nhận được cảm xúc và sự gia tăng rất lớn."

"Bây giờ tôi chỉ muốn sống thôi, hiện tại chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này, nhanh hết mức có thể!" Thính giả này rõ ràng khá nổi nóng, bởi vì tuy rằng trước đó mọi người đã tiến hành đánh giá hệ số nguy hiểm, nhưng chẳng ai ngờ được sẽ xuất hiện một loại cục diện bạn đồng hành đứng bên cạnh mình đột nhiên bị tàn sát cả.

"Ha ha." Tô Bạch sờ thuốc trong túi, lôi ra một điếu, cắn ở bên miệng, sau đó lại tìm bật lửa, rồi ngồi trên bậc thềm.

Nghe tiếng cãi nhau của người bên dưới, có vài người muốn tiếp tục đi thăm dò nơi này một lúc nữa, bởi vì cho dù nơi này là một tác phẩm điêu khắc đá rất bình thường, nhưng vẫn mang một loại khí tức của phù văn hoặc pháp trận hoàn toàn tự nhiên, quả thực là một bảo vật vô giá.

Mà vẫn còn một nửa người hiện tại muốn rời đi.

“Muốn đi sao?” Tô Bạch nhẹ giọng lẩm bẩm: “Vất vả lắm trong nhà mới có khách tới cho không quạnh quẽ, sao bọn chúng có thể thả các người đi được.”

Tô Bạch vẫn nhìn ra khá rõ ràng, bây giờ không phải vấn đề muốn đi thì có thể đi.

“Tách.”

Ngay khi bật lửa của hắn được bật lên, ánh sáng đột nhiên hoàn toàn tắt ngúm, ngay cả ngọn lửa của bật lửa vào lúc này cũng trông có vẻ Âu Mỹám, mang theo ánh sáng mờ nhạt.

Bóng tối lại xâm chiếm!

“Meo…”

Lần này, tiếng mèo kêu tương tự với tiếng trẻ con khóc lại vang lên.

Tô Bạch ngồi ở nơi đó, hắn có thể cảm giác được sự hoang mang của những người bên dưới tế đàn, trong đó chắc hẳn cũng bao gồm cả hòa thượng, bởi vì hòa thượng cũng không biết anh ta gặp phải thứ gì.

Hắn hít một hơi, rồi từ từ phun ra một làn khói thuốc, đáng tiếc bây giờ là đêm đen, bằng không Tô Bạch thật sự muốn kêu người cầm máy ảnh chụp cho mình một tấm vào lúc này, chủ đề là người hút thuốc đang dạo chơi trong trên bờ vực của cái chết và bóng tối, hình ảnh này chắc hẳn rất có quan điểm nghệ thuật.

Sau đó, bởi vì ngón tay Tô Bạch còn đang kẹp điếu thuốc, nên rất hiển nhiên sẽ đặt trên đầu gối của mình, cũng vì vậy, hắn mới nhìn thấy một đôi mắt màu hổ phách, hơi lóe lên tia sáng màu xanh lục, đang nhìn chằm chằm vào đầu thuốc của mình, từ từ hiện ra, cũng chỉ có ở vị trí gần như của Tô Bạch mới có thể nhìn thấy, còn đám người bên dưới đó lại không nhìn thấy.

Một đôi mắt này mang theo năng lực kỳ lạ khiến lòng người khiếp sợ, dường như có thể khiến cả người anh chìm vào bên trong, nó sẽ gợi ra nỗi sợ hãi trong lòng anh, sau đó kéo cả người anh vào trong suy nghĩ của nó.

Có thể thấy được, trước đó tại sao Chu Huấn Phi lại bị phân thây đến chết trong thời gian rất ngắn, thậm chí trên cơ bản, còn không làm ra được phản kháng gì cả, phỏng chừng khi ấy, anh ta thực ra đã bị thôi miên rồi.

Thế nhưng khi đối mặt với đôi mắt này, thứ hiện ra trong đầu Tô Bạch lại là Cát Tường.

Con mèo đen từ lần đầu gặp đã vô cùng lạnh lùng đó, con mèo đen đã từng dẫn mình cố tình đi tìm một căn nhà ma quái, rồi tìm chân trâu máu cho mình khi mình vừa mới biến thành Vampire, con mèo đó đã làm bảo mẫu chăm sóc thằng bé nhà mình.

Nỗi sợ hãi trong lòng người tới từ cái chưa biết, thứ chưa biết, đối với bất cứ sinh mệnh có trí tuệ nào mà nói, cũng là sự tồn tại đáng sợ nhất!

Cũng chính bởi vì nỗi sợ đối với thứ chưa biết mà mới sinh ra thần học, cũng bởi vì nỗi sợ đối với thứ chưa biết, nên con người mới thiêu chết Bruno người tuyên truyền thuyết nhật tâm ở Campo de’ Fiori.

Ngay khi anh không còn gì chưa biết nữa, thì dường như cũng không còn đáng sợ sợ như vậy nữa.

Lúc này, Tô Bạch cũng có một loại tâm thái như vậy, hắn thừa nhận, những đồng loại của Cát Tường này rất đáng sợ, nhưng hắn thật sự cũng không thể tính là sợ hãi cho lắm.

Ngay khi đôi mắt màu hổ phách này nhìn chằm chằm vào mình, Tô Bạch ngược lại còn duỗi tay mò về phía trước, rất có khả năng, ngay sau đó mình sẽ bị con mèo này đánh chết, bởi

vì xét từ một mức độ nhất định, thực ra Chu Huấn Phi cũng được tính là đi trên con đường cường hóa cơ thể, Tô Bạch có tự tin về cơ thể mình bao nhiêu, nhưng vẫn không có bao nhiêu tự tin với việc cứng rắn chống lại đòn tấn công của con mèo này.

Những đòn tấn công trong dự tính không xuất hiện, vừa vặn ngược lại, bàn tay của Tô Bạch chạm vào một thứ lông xù mềm mại, đó là đầu của một con mèo.

"Thật ngoan." Tô Bạch nói.

"Á á á!!"

Bên dưới truyền tới tiếng hét chói tai, là tiếng hét của đàn ông, chắc hẳn lại có một người bị đánh lén, chỉ là người này dường như tốt hơn Chu Huấn Phi một chút, ít nhất thì anh ta còn có thể kêu thảm thiết, anh ta còn có thể phát ra âm thanh, nhưng nhìn từ mức độ kêu thảm của anh ta, đã báo trước sự kết thúc của sinh mệnh.

Bóng tối vẫn còn duy trì, dường như người ở bên dưới vẫn chưa tìm được cách lấy lại ánh sáng, nhưng Tô Bạch ở nơi này, con mèo này vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào hắn, mà hắn, cũng chậm rãi từng chút một sờ đầu con mèo, cảm giác này giống như đang hôn môi với tử thần, ừm, đây là một thủ pháp có tính nghệ thuật.

Thực ra, đổi một câu càng thông tục hơn cũng là phương thức chính xác hơn để hình dung, thì nó có chút giống với việc anh biết một chị gái mắc bệnh HIV, nhưng vẫn tiến hành loại hành động sáng tạo con người đó mà không mang bao.

Hình dung này gần như lại càng chuẩn xác hơn.

Chương 1007 Như Ý, Cưng Đang Làm Gì Thế 1

"A di đà phật."

Một tiếng Phật hiệu vang lên, hòa thượng đứng ở phía trước, một viên phật châu lơ lửng, tản ra ánh sáng dịu dàng và ngay thẳng, lại một lần nữa chiếu sáng nơi này, Tô Bạch biết rõ, trong viên phật châu đó cất giấu một viên xá lợi, cũng được xem là pháp bảo át chủ bài của hòa thượng.

Ngay khi ánh sáng lại xuất hiện, loại cảm giác tối tăm và nghẹt thở đó mới bị xua đi, mà hiện trường lại có thêm một người chết nữa.

Là thính giả bản địa Vân Nam vừa mới quyết định rời đi kia, cả người anh ta từ trên xuống dưới gần như không tìm được một góc da nguyên vẹn nào hơi lớn một chút, nói là da tróc thịt bong cũng không thể tính là chuẩn xác cho lắm, bởi vì vết thương hiện ra một loại ngẫu nhiên nhưng rồi lại có thứ tự, vết thương chí mạng chắc hẳn là cái lỗ ở trên ngực đó, hoàn toàn bị xuyên thủng cơ thể anh ta, các cơ quan trong cơ thể gần như đều bị khuấy nát thành thịt vụn.

Trạng thái chết rất thê thảm, thậm chí ngay cả các thính giả ở xung quanh, được tính là thấy nhiều hiểu rộng, cũng cảm thấy có hơi không nhịn được, dù sao thì một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ mà.

Điếu thuốc trong tay Tô Bạch vẫn còn non nửa, hắn đặt ở bên miệng, lại hút một hơi, sau đó gõ rụng tàn thuốc, làn khói nhẹ nhàng phun ra từ trong lỗ mũi, lúc này, hắn giống như là

một khán giả, nhưng bản thân hắn cũng biết rõ, thực ra mỗi một lần mình đều tham gia vào trong đó, lần đầu tiên ở bên cỗ quan tài đó, là bởi vì sự đặc thù của bản thân mình, cho nên mới chống lại được mà không phát điên, còn nếu như mình không chống đỡ được… thì cứ nhìn người đàn ông đầu trọc nằm trên mặt đất đi, Tô Bạch cũng không xác nhận được đến khi đó hòa thượng có luôn cõng mình và bảo vệ mình hay không, có lẽ có đi, nhưng cũng không chắc chắn, mà lần thứ hai, và lần thứ ba, mình trước thì cảm giác được móng vuốt của con mèo đó đặt trên vai mình, sau đó lại đối diện với một đôi mắt mèo đó, thực ra, tất cả đều là dạo chơi bên bờ sinh tử.

Hiện tại, thứ mà Tô Bạch nghĩ đến trong đầu là sở dĩ lần thứ hai và lần thứ ba mình không chết, có phải bởi vì trên người mình có mùi của Cát Tường hay không? Tô Bạch nhớ mèo hình như khá thích dính ghèn mắt và lông lên cơ thể người, bởi vì như vậy mới khiến nó cảm thấy khá thoải mái, nhưng Cát Tường dường như không thói quen đó, con mèo đó vô cùng cao ngạo, cũng chỉ tỏ ra khá dịu dàng khi ở bên cạnh thằng bé mà thôi, còn đối với những người khác, đều là thái độ khinh thường.

Lúc này, Đường Chính Quốc hoàn toàn bỏ qua việc đi xem bạn đồng hành đã chết thế nào, mà là nhanh chóng đi lên tế đàn, toàn bộ thính giả, bao gồm cả hòa thượng cũng cùng nhau đi lên tế đàn.

Nơi này mới là mục đích cuối cùng lần này bọn họ tới đây, về phần người đã chết cũng đã chết rồi, anh chết chứ tôi không chết, chỉ cần mình còn sống, vậy thì phải coi mình là người sống đi làm việc.

Viên xá lợi của hòa thượng vẫn lơ lửng, thoạt nhìn chắc hẳn có thể chống đỡ được trong thời gian khá dài.

Maria lại càng ném người đàn ông đầu trọc ở bên dưới, cũng bước lên trên, về phần cô ta có tiếp tục cõng anh ta đi hay không, thì chuyện này cũng chẳng ai biết, cho dù cuối cùng cô ta chọn không quan tâm anh ta, thì cũng không có gì đáng trách cả.

Trên cùng của tế đàn lại càng giống như một đài quan sát hơn, thường thì trong khu thắng cảnh của vùng núi lớn Minh Xuyên đều sẽ có vị trí giống như vậy, thuận tiện cho du khách tới ngắm cảnh.

Chỉ có điều, rất dễ nhận thấy, những người này không nhỉ ngạc nhiên vì "phong cảnh" mà mình nhìn thấy, mà sau đó còn bắt đầu mô phỏng đồ án đực điêu khắc ở trên cùng.

Đối với chuyện này, Tô Bạch ngược lại không có hứng thú gì, hắn cũng không hiểu trận pháp, nên nhìn cũng vô dụng, chỉ là bây giờ trong đáy lòng hắn ngược lại còn đang suy nghĩ, rốt cuộc là thứ gì đang hấp thụ tinh khí trong thôn xóm bên ngoài, thậm chí còn chủ động ra ngoài kiếm ăn?

Chắc hẳn không phải là những con mèo đen này, bởi vì thực lực của những con mèo đen này quá mạnh, bọn chúng hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy, vậy đó là thứ gì?

Thi thể nằm trong quan tài kia?

Dường như cũng không có loại cần thiết này mới đúng, quan tài rỗng đặt ở nơi đó còn có thể mang đến cho thính giả có thâm niên một loại áp lực khiến da đầu tê rần, nếu như vị ở trong đó nếu xuất hiện, chắc chắn sẽ là một quái vật gây hạn hán khiến đất cằn ngàn dặm rồi, tuyệt đối không có khả năng không phóng khoáng như vậy.

Ngoại trừ con mèo và thi thể nằm trong quan tài ra, vậy còn sự lựa chọn nào khác nữa?

Diêu Triết, thật sự không tới sao?

Ánh mắt của Tô Bạch nhìn về phía hai thi thể ở bên dưới và người đàn ông đầu trọc đang hôn mê.

Tại sao mục tiêu lại nằm trên người hai người bọn họ chứ?

Ngay khi những người khác đang ở trên cùng của tế đàn, thì một mình Tô Bạch lại bước xuống, phạm vi soi sáng từ xá lợi của hòa thượng có hạn, dù anh ta đã phát hiện ra Tô Bạch lại hành động một mình, nhưng lại không có cách nào đi cùng hắn, có lẽ, hòa thượng cũng có thể cảm giác được, dường như Tô Bạch có một loại quen thuộc đặc thù đối với nơi này.

Tô Bạch ngồi xổm xuống trước người của Chu Huấn Phi, duỗi tay sờ lên người anh ta, những người khác ở bên trên chỉ cho rằng hiện tại Tô Bạch đang mò pháp khí trên người Chu Huấn Phi, phát tài từ người chết, cũng từ trong đáy lòng oán thầm sự ích kỷ và giới hạn của hắn một chút, nhưng chỉ có Tô Bạch biết rõ mình đang tìm cái gì.

Chương 1008 Như Ý, Cưng Đang Làm Gì Thế 2

Quả nhiên, hắn sờ được một thứ cứng rắn trong túi của Chu Huấn Phi, vừa lôi ra nhìn, đã thấy là một viên đá, chỉ viên đá này?

Tô Bạch nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh và toàn bộ lộ trình từ lúc tiến vào nơi này cho đến nay, sau đó, hắn cuối cùng cũng nhớ ra viên đá này tới từ nơi nào, là một phần trên vị trí cái bệ đá của tượng điêu khắc hình người, vậy mà Chu Huấn Phi lại bẻ gãy viên đá này bỏ vào trong túi mình.

Viên đá này, có gì đặc biệt sao? Hoặc có lẽ là những con mèo đen đó, bởi vì hành động này của Chu Huấn Phi, mới coi thành mục tiêu săn bắt của mình?

Lòng bàn tay của Tô Bạch hơi phát lực, viên đá từ từ lõm xuống, nhưng ngay khi hắn thu sức mạnh trong lòng bàn tay lại, vậy mà viên đá này lại từ từ hồi phục lại nguyên trạng.

Không đúng, không phải viên đá này, mà đây là một loại chất liệu đặc thù khác!

Tô Bạch liếm môi mình, lại đi mò trên người thính giả có thâm niên thứ hai đã chết đó, trên người của thính giả này cũng xuất hiện viên đá giống y chang.

Hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu nới lỏng lối suy nghĩ của mình, trước đó đã có một lần suy nghĩ sai lầm đầy bảo thủ rồi, lần này không thể tiếp tục bảo thủ nữa.

Hai người này đều cố tình bẻ gãy hòn đá bên dưới bệ tượng điêu khắc đó đặt trong túi mình. Nhưng ngay khi biết rõ nơi này không phải là một chỗ tốt đẹp gì, mà họ vẫn dám chơi trò này sao?

Không đúng, không đúng, Tô Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, đổi lối suy nghĩ một chút, vẫn là sau khi con mèo giết chết hai người này, rồi đặt tảng đá lên người họ chăng?

Viên đá này rốt cuộc có tác dụng gì?

Bây giờ Tô Bạch mới phát hiện ra việc đám người mình đã tiến vào nơi này, dường như thật sự là một quyết định sai lầm, bí mật ở nơi này thậm chí không phải là thứ mà một cấp bậc thực lực như người có thâm niên này có thể nhúng tay vào, mọi người vào đây, chỉ đơn thuần là một loại quấy phá tâm lý của một con bạc đặt cược tất cả mà thôi.

Rất nhanh, hắn lại nghĩ đến một lối suy nghĩ, đó chính là người đúng là mèo giết, nhưng không có khả năng viên đá cũng là mèo đặt vào.

Hai viên đá đều bị Tô Bạch nắn trong lòng bàn tay, đột nhiên trong viên đá nhiễu ra một loại chất lỏng dính dớp, trên hai tay Tô Bạch nhanh chóng phủ lên một tầng vảy rồng màu đen, hai làn khói xanh lập tức bốc lên từ vị trí lòng bàn tay của hắn, tản ra mùi hôi thối.

Viên đá cũng bắt đầu nhanh chóng mềm nhũn, vô số con đom đóm dày đặc hóa thành tro tàn trong sự giãy dụa.

Đây không phải là đá, mà đây là hai viên trứng trùng!

Tô Bạch ngẩng phắt đầu lên nhìn xung quanh, nơi này đi đến đâu cũng đều có loại đá này hết, vách tường, tượng điêu khắc, bậc thềm, phần lớn đều dùng loại đá này làm ra, lẽ nào nơi này là một ổ trùng?

“A di đà phật, ánh sáng của xá lợi chỉ có thể duy trì thêm năm phút nữa thôi.” Hòa thượng mở miệng nói.

Tô Bạch vỗ tay, đứng dậy, hắn không nói cho những người khác biết về phát hiện của mình, mà là hai tay cắm vào trong túi, nói thật, đây thật đúng là một vở kịch châm biếm đầy tối tăm, mà đối tượng châm biếm, thấp thì chỉ một đám thính giả có thâm niên, tất cả bọn họ đều vì tìm kiếm cơ duyên cho mình, mà cao thì là chỉ Phát Thanh, có tà vật linh dị hấp thu tinh lực người mà cũng không thèm phát nhiệm vụ hiện thực để giải quyết.

Bây giờ, ngược lại, một tên bệnh thần kinh này của mình dường như lại để tâm đến chuyện này nhất.

Lẽ nào là sau khi làm cha, sự mềm mại trong tim mình đã thật sự nhiều lên?

Thế nhưng nghĩ đến thằng bé, lại nghĩ đến một hàng bia mộ mới và những gương mặt trẻ con non nớt trên bia mộ khi vào thôn, trong lòng Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi nặng nề.

Cát Tường tới từ nơi này, lúc trước, rất có khả năng được ông cha hờ đó của mình mang ra, nếu Cát Tường đã gọi là Cát Tường, vậy liệu còn có một con mèo khác tên là Như Ý hay không?

Trong lúc nhất thời, bản thân Tô Bạch cũng không nhịn được mà cười một cái, đây đã là lúc nào rồi, mà mình còn nghĩ đến chuyện này nữa.

“Cạch…”

Một tiếng vang trong trẻo truyền tới, Tô Bạch ngẩng đầu, sau đó phát hiện ra toàn bộ người trên tế đàn đều dừng động tác của mình, cùng nhau nhìn về nơi chưa rõ ở trung tâm nhất,

ở nơi đó, Đường Chính Quốc đang cầm cái hộp ngọc đó với mẻ mặt mê mang.

Trong vẻ mặt của ông ta tràn đầy vẻ mơ hồ, cầm hộp ngọc với một loại tư thế điên cuồng, mặc kệ tất cả, bất chấp tất cả, ông ta cũng đã lên cơn điên rồi.

Trong vô thức, Tô Bạch dường như có thể tự bổ sung một hình ảnh, đó là lúc này, có một người không mặt, mặc đồ màu trắng đang đứng phía sau Đường Chính Quốc, trong tay anh ta còn cầm một chiếc đèn lồng tản ra ánh sáng màu xanh lục.

"Ông Đường, đặt xuống, mau đặt xuống!"

"Dừng tay, ông Đường!"

Mọi người cùng nhau hô tên của Đường Chính Quốc.

Quỷ không chỉ có một con vờn quanh bên cạnh mọi người, mà cứ cách một khoảng thời gian, sẽ có một người phát điên hoặc là một người chết.

Nơi này, thực ra hoàn toàn không phải là khu vực mà người có thâm niên có thể đặt chân vào, nhưng nếu đã không biết tự lượng sức mình đi tới, vậy cũng chỉ có thể một người nói tiếp một người nhận mệnh, cùng lúc bạn đồng hành của mình không ngừng chết đi, mình có thể mô phỏng thêm một vài thứ, hiểu thêm một vài thứ, cũng là điều cực tốt.

Vòng sinh thái của thính giả là một mặt bản chất nhất, vào lúc này, nó hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

Đường Chính Quốc cầm hộp ngọc, sau đó, cả người ông ta bắt đầu tan chảy, hóa thành một đống chất nhầy màu xanh lục, mà hộp ngọc thì lại thấp thoáng trở về vị trí ở phía xa kia.

Cùng lúc đó, xá lợi trong tay hòa thượng dường như chịu phải sự quấy nhiễu của thứ gì đó, mà ánh sáng lại bắt đầu mập mờ, độ sáng và độ rộng chiếu ra lập tức giảm đi rất nhiều, vốn

dĩ còn có thể miễn cưỡng bắn tới chỗ Tô Bạch, nhưng bây giờ Tô Bạch đã lập tức bị bóng tối bao phủ.

"Bộp…"

Tô Bạch cảm giác được cổ mình đột nhiên lạnh băng, sau đó bên cổ xuất hiện một cái miệng cực kỳ sắc bén.

Mẹ nó!

"Meo…" Một tiếng mèo kêu vang lên phía sau hắn,

Đến lượt tao rồi sao…

Như Ý, cưng đang làm gì thế…?

Chương 1009 Cùng Ngủ Với Tôi 1

Cơn lạnh lẽo bên cổ khiến trong đáy lòng Tô Bạch xuất hiện một sự hoang mang đã rất lâu không thấy, một khắc này, hắn đột nhiên nhận ra, hóa ra mình cũng không phải là một người đặc biệt gì, cái chết vẫn sẽ tới với mình.

Móng vuốt mèo sắc bén hơn so với trong tưởng tượng của mình quá nhiều, vốn dĩ Tô Bạch còn rất tự tin đối với cơ thể mình, nhưng bây giờ, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể mình giống như một tờ giấy, yếu ớt đến không chịu nổi như vậy.

Mà mình quả thực cũng chẳng phải là người đặc biệt gì, nó đã sờ trên vai anh, nó quả thực cũng đã đối diện với anh, nhưng cũng không cản trở nó lại chọn anh để ra tay, và cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc khi nó muốn giết anh thì sẽ giết anh.

“Ặc…”

Tô Bạch cảm giác được bụng của mình hình như bị rạch mở, cơ thể ngã về sau theo bản năng, thời gian dường như trở nên vô cùng chậm chạp vào lúc này, có lẽ là bởi vì tốc độ của con mèo đó thực sự quá nhanh, cũng vì vậy mới mang đến cho hắn loại cảm giác này.

“Rầm!”

Tô Bạch ngã xuống đất, hắn cảm giác được trên người mình lại chịu thêm mấy vết cào, nhưng bản thân ngay cả cơ thể của đối phương cũng không nắm bắt được, đây là một loại nghiền áp, cũng là một loại tuyệt vọng.

Trước đây, Tô Bạch chưa từng cười nhạo cái chết của hai người có thâm niên Chu Huấn Phi kia, bởi vì dưới tình huống xảy ra nhanh chóng trong khoảng thời gian ngắn này, Chu Huấn Phi đã chết một cách im hơi lặng tiếng, một người khác tốt xấu gì cũng phát ra một tiếng kêu thảm, nhưng cũng nói rõ sự tồn tại đã ra tay với bọn họ, hoàn toàn có thể nghiền áp bọn họ.

Một điểm này, cũng được sử dụng giống y như vậy trên người Tô Bạch.

Bây giờ xem ra, tiến vào nơi này thật sự là một loại hành động không biết tự lượng sức mình, ngay cả thính giả cấp bậc đại lão tiến vào nơi này cũng không phá hỏng một cái cây ngọn cỏ ở đây, đến con hàng vô liêm sỉ đến không có giới hạn như ông cha hờ đó của mình, cũng có khả năng chỉ mang được Cát Tường rời khỏi nơi này, mà không động vào những thứ khác, vậy, bây giờ mười một người bên mình thì sao?

Thật sự giống như nôn nóng qua đây tự tìm đường chết vậy…

Máu tươi bắn văng trên mặt đất, lại bị mặt đất hấp thụ sạch sẽ trong nháy mắt.

“Ngã phật từ bi!”

Một tiếng Phật hiệu vang lên, xá lợi lập tức bay lên, ánh sáng hắt về phía Tô Bạch ở bên này, hắn chỉ nhìn thấy một cái bóng đen nhanh chóng lướt qua, sau đó biến mất không thấy nữa.

Hòa thượng chạy nhanh tới bên cạnh Tô Bạch, nhìn những vết thương khủng khiếp trên người hắn đó, nhíu mày lại, nói: “Vốn dĩ bần tăng còn cho rằng cậu đã phát hiện chỗ đặc thù gì đó ở nơi này, và có thể tránh khỏi…”

Trên gương mặt của Tô Bạch lộ ra nụ cười khổ: "Vốn tôi cũng cho là thế."

Đúng vậy, trong lòng hắn vốn dĩ còn có thấy vui mừng, có lẽ nói là may mắn đi, nhưng bây giờ đã hết rồi, bởi vì vừa rồi chỉ cần hòa thượng chậm một bước nữa thôi, thì có khả năng bây giờ mình đã đi theo đám người Chu Huấn Phi trước đó, cũng chết luôn rồi.

Cái chết quả thực không có sự khác biệt, ở nơi này không người nào có thể sở hữu tư cách đặc biệt.

Tuy rằng vết thương đang khép miệng, nhưng sắc mặt của Tô Bạch cũng bắt đầu tái nhợt hẳn đi, vị trí những vết thương này đều mang theo khí tức cực kỳ sắc bén còn sót lại, khiến vết thương khi đang khép miệng lại trông càng khó khăn hơn, sức mạnh cơ thể phải tiêu hao cũng nhiều hơn, đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn ở đây, đó là toàn bộ máu tươi vừa mới chảy ra khỏi người hắn, đều bị mặt đất hấp thu sạch, như vậy cũng không có cách nào thu hồi lại được.

Hòa thượng cũng phát hiện ra điểm này, nói: "Tại sao máu của cậu, lại bị mặt đất hút vào?"

Máu tươi của Chu Huấn Phi và một người có thâm niên trước đó văng đầy mặt đất, nhưng cũng không xuất hiện hiện tượng này.

Tô Bạch lắc đầu: "Tôi không biết, có khả năng máu của tôi khá đặc biệt chăng, hòa thượng, chúng ta rời khỏi nơi này đi, đã chết gần một nửa người rồi, còn không đi nữa, có khả năng tất cả đều sẽ bỏ mạng ở nơi này mất, nơi này hoàn toàn không phải là khu vực mà những người có trình độ thực lực như chúng ta nên tiến vào đâu."

"Ha ha, cậu cũng biết sợ à." Lúc này, hòa thượng ngược lại, lại nở nụ cười.

“Không phải sợ, mà là cảm thấy chết ở nơi này không có ý nghĩa gì cả.”

Bởi vì hòa thượng đã mang xá lợi tử xuống dưới tìm Tô Bạch, cho nên các thính giả vốn ở trên đàn tế cũng lập tức cắm đầu chạy xuống, xung quanh, nhất thời có không ít người đứng.

Tô Bạch được hòa thượng đỡ đứng dậy.

“Đi thôi, nên mô phỏng cũng đã mô phỏng xong rồi, nên hiểu cũng đã hiểu được rồi.” Hòa thượng nhìn mọi người rồi nói, thực ra anh ta còn có một câu nữa chưa nói, đó chính là người nên chết đã chết đủ nhiều rồi.

Đã có ba thính giả có thâm niên trực tiếp chết đi, một người hiện tại phát điên rơi vào trong hôn mê, một người bị thương nặng, tổ đội được thành lập với mười một người, lúc này, đã tổn thất mất non nửa sinh lực, nếu còn ở lại tiếp, vậy rất có khả năng sẽ diệt đoàn.

Người có thâm niên, dù sao ở trong giới thính giả, cũng có thể được thính giả cấp thấp và thính giả bình thường gọi một tiếng “đại nhân”, nhưng ở nơi này, mạng của bọn họ rõ ràng lại vô cùng rẻ mạt, rẻ mạt đến mức bản thân bọn họ cũng không có cách nào chấp nhận được.

Chương 1010 Cùng Ngủ Với Tôi 2

Lần này, cũng không có người nào kiên trì nữa, rời đi là sự lựa chọn chung của tất cả mọi người, có thể sống sót rời khỏi nơi này, đã được tính là rất may mắn so với những bạn đồng hành đã chết rồi.

Ánh sáng của xá lợi tiếp tục tỏa sáng, thẳng cho đến khi đám người rời khỏi vị trí tế đàn và trở về chỗ mười hai cỗ quan tài, hòa thượng mới thu xá lợi lại, đã đến nơi này rồi, chắc hẳn đã thoát khỏi khu vực khống chế của quái vật đó, đương nhiên, ở chỗ cỗ quan tài này, thực ra cũng không thể tính là an toàn gì.

Ánh mắt của Tô Bạch lại một lần nữa rơi lên chiếc quan tài có chốt hạ xuống, dựa theo cách nói của Đường Chính Quốc đã chết, thì trong chiếc quan tài chắc hẳn có chủ nhân. Chỉ có điều, bây giờ mọi người cũng không có can đảm để nhắc đến chuyện như mở nắp quan nữa, Maria cũng chỉ ngoan ngoãn cõng người đàn ông đầu trọc đi theo mọi người ra bên ngoài.

Thế nhưng, dường như sợ cái gì thì cái đó tới, ngay khi mọi người vừa mới đi qua cỗ quan tài có chốt hạ xuống đó, chốt quan tài đột nhiên phát ra một tiếng vang giòn.

"Răng rắc…"

Cái chốt bắt đầu từ từ xoay ngược lên trên, đồng thời, nắp quan tài bằng đồng xanh nặng nề cũng từ từ bay lên vào lúc này, những luồng thi khí nặng nề gần như có thực chất, hóa thành trạng thái giống như nước mà nhỏ xuống.

Mọi người lập tức không dám động đậy, không ai dám cử động, ngược lại cũng không phải không có người nào nghĩ đến việc trực tiếp nhắm mắt lại, nhanh chóng chạy khỏi nơi này, nhưng không ai dám cử động, bởi vì trong một khắc cái chốt hướng lên đó, một luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ phóng ra từ bên trong cỗ quan tài, trực tiếp khóa chặt lên tất cả những người có mặt ở đây.

Đây là một loại cảnh cáo, một loại biểu thị công khai, một loại tuyên án từ trên cao giáng xuống!

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Nắp quan tài không ngừng bay lên trên, bên trong xuất hiện một bóng người.

Hòa thượng đỡ Tô Bạch, nhưng lúc này, Tô Bạch có thể cảm giác được khí tức của hòa thượng đã trở nên nặng nề hơn, rõ ràng, dưới loại cục diện này, ngay cả hòa thượng chú trọng vào tâm cảnh nhất cũng không có cách nào duy trì được sự bình tĩnh gì đó nữa.

Lúc trước khi Huyết Thi xuất hiện, trực tiếp giết toàn bộ thính giả có thâm niên trở lên ở cảnh nội Thiểm Tây, mà vị ở trước mặt này, xét từ cảm giác từ lúc ra sân và khí tức bộc lộ ra ngoài, tuyệt đối không kém hơn Huyết Thi, thậm chí thấp thoáng còn hơn cả Huyết Thi một bậc!

Bóng người này rõ ràng có hơi mập, rất dễ nhận thấy, cũng là một người béo phì, điều này khiến trong đầu Tô Bạch lập tức hiện ra vị quan chức rất béo ở ngoài cùng bên trái trong bức ảnh đó.

Hơn hai mươi năm trước, ông cha hờ đó của mình, vị quan chức béo phì và pháp sư Tuệ Năng cùng nhau tới nơi này, ông cha hờ đó của mình đã dẫn Cát Tường rời khỏi đây, sau này pháp sư Tuệ Năng cũng rời khỏi đây nốt, mà chỉ có vị quan

chức béo phì đó là gần như không có tin tức gì, nghe nói là xảy ra tai nạn giao thông đã qua đời.

"Tô Dư Hàng, là cậu… là cậu đã tới sao…?"

Giọng nói của đối phương rõ ràng rất trầm thấp, mang theo một loại cảm giác khàn khàn đặc thù.

Tô Dư Hàng, là tên của ông cha hờ đó của Tô Bạch!

Hòa thượng lập tức liếc mắt nhìn Tô Bạch, rõ ràng, anh ta cũng đã biết, tại sao trước đó máu của Tô Bạch lại bị mặt đất hút sạch.

Toàn bộ không gian ở nơi này thực ra là một công trình kiến trúc được đắp nên bởi một đống trùng rất nhỏ, không thể nhìn ra được bằng mắt thường, nhưng toàn bộ tòa kiến trúc này thực ra đều đang sống, một mảng lớn máu tươi của Tô Bạch rơi xuống đều bị mặt đất hút sạch, giống như chip máy tính và các mạch điện gần đó, thông tin cũng được truyền qua bằng cách này, thẳng cho đến khi chạm đến cơ thể của người ở trong cỗ quan tài này.

"Tô Dư Hàng… trả lời câu hỏi của tôi!" Đối phương lại chất vấn.

Những thính giả có mặt ở đó đều có hơi đưa mắt nhìn nhau.

Mẹ nó, Tô Dư Hàng là ai mới được, ở đây ai tên Tô Dư Hàng?

Bàn tay của người trong bóng tối từ từ duỗi ra, chỉ về phía Tô Bạch ở bên này, cơ thể của Tô Bạch lập tức bị đông cứng, lơ lửng bay lên, rồi bị cưỡng chế từ từ kéo tới phía trước quan tài.

Đây là một loại sức mạnh đáng sợ có thể khống chế và bỏ qua ý thức của bản thân bạn, cho dù là Huyết Thi, cũng không

mang được đến cho Tô Bạch loại tuyệt vọng không có cách nào phản kháng được này!

Bóng ma đợi sau khi Tô Bạch bị kéo tới gần, mới phát ra một tiếng ngạc nhiên và nghi ngờ: "Cậu không phải là Tô Dư Hàng… nhưng… ồ… cậu có dòng máu của cậu ta… ha ha…"

Người đàn ông trong bóng tối phát ra một tiếng thở dài, giống như một cái búa đập vào tim của tất cả mọi người thật nặng nề.

Mỗi một lời nói và hành động của đối phương đều có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tâm cảnh của bọn họ, ngay khi đối phương tỉnh lại, đã trở thành trung tâm tuyệt đối của khu vực này!

"Cậu ở lại… với tôi… những người khác… cút…"

Sát khí vốn dĩ khóa chặt lên cơ thể của mọi người hoàn toàn tan biến, ngoại trừ hòa thượng ra, thì toàn bộ thính giả khác đều nhanh chóng rời khỏi nơi này, sự khống chế trên người Tô Bạch cũng biến mất, nhưng một tia sát khí còn sót lại vẫn khóa chặt lên người hắn.

Tô Bạch liếc mắt nhìn hòa thượng, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ: "Hòa thượng, anh đi đi."

"A di đà phật, có câu nói này của cậu, bần tăng cũng yên tâm thoải mái rời đi." Hòa thượng lập tức quay người, cùng những người khác rời khỏi nơi này.

Tô Bạch không đi, bởi vì hắn biết mình không đi được, lúc này nắp quan tài cũng từ từ đậy lại.

"Lúc đầu Tô Dư Hàng lừa tôi… khiến tôi vẫn luôn ngủ say… ngủ say ở nơi này… trừ phi tiến vào thế giới chuyện xưa… còn đâu tôi vẫn luôn nằm ở nơi này… bây giờ… cậu ở cạnh tôi… cậu là vật thí nghiệm của cậu ta… cậu ta… cậu ta sẽ tới tìm cậu…"

“Vậy tôi ăn cái gì?” Tô Bạch hỏi một cách rất bất đắc dĩ.

“Tôi sẽ định kỳ… tản ra… thi khí… cậu cũng là cương thi… không đói chết được đâu…”

“…” Tô Bạch.

Chương 1011 Đường Hoàng Tuyền 1

Có đôi khi, sự phát triển của sự việc thật ra sẽ nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ví dụ như sở dĩ Tô Bạch tới nơi này, chỉ là để giúp hòa thượng một việc, kết quả không ngờ nơi này lại nguy hiểm như vậy, vừa rồi mình còn suýt chút nữa bị đồng loại của Cát Tường giết chết, về phần "Như Ý", Tô Bạch không biết có phải là tên của con mèo đen đó hay không, nhưng nghĩ đến nếu Cát Tường đã tên là Cát Tường, vậy một con khác tên là Như Ý, cũng có vẻ rất hợp lý, chỉ là Như Ý cũng không thuận theo ý mình, hơn nữa còn suýt chút nữa giết mình.

Nhưng hiện tại, Tô Bạch đang đối mặt với một loại cục diện còn khiến hắn khó chấp nhận hơn cả chuyện giết chết mình, đó là ông anh trong cỗ quan tài đó lại muốn giữ mình ở lại nơi này với ông ta.

Họa của việc này, chỉ có thể đổ lên đầu hòa thượng, cuối cùng Tô Bạch cũng tỏ ý bảo hòa thượng rời đi, bởi vì cho dù hòa thượng ở lại nơi này tiếp tục kiên cường đối chọi thì cũng không có tác dụng gì, hơn nữa, Tô Bạch cũng biết, sự do dự trong chốc lát đó của hòa thượng, không hề ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng sẽ quay người rời đi của anh ta, con hàng hòa thượng này thực sự rất thực tế, cũng rất chân thực.

Chỉ hy vọng sau khi hòa thượng ra ngoài, có thể giúp mình chăm sóc thằng bé trước.

Bây giờ một người làm cha như hắn chỉ có thể tạm thời ở bên cạnh tên biến thái này trong một nơi không phải là cổ mộ

nhưng còn hơn cả cổ mộ này một thời gian.

Đương nhiên, dựa theo cách nói của ông anh trong cỗ quan tài này, ngoại trừ khi tiến vào thế giới chuyện xưa ra, thì ông ta vẫn luôn nằm trong quan tài, một cái nằm này có thể mất đến hơn hai mươi năm.

Ngoại trừ thế giới chuyện xưa, thì cuộc sống của ông ta ở trong thế giới hiện thực, chính là ngủ say trong cỗ quan tài này.

Đây rốt cuộc là nơi nào, Tô Bạch cũng không biết rõ, khả năng đến cả vị nằm trong quan tài cũng không biết rõ, thậm chí ông cha hờ đó của mình cũng không biết, bí mật ở nơi này thật sự rất nhiều.

Nhưng ít nhất bây giờ Tô Bạch cũng biết một chuyện vốn dĩ đã đoán được gần hết, đó chính là mình quả thực có huyết mạch của một đôi nam nữ đó, năm đó, đôi nam nữ kia chắc hẳn đã tìm người mang thai hộ sinh mình ra, chỉ là để sinh ra một sản phẩm thí nghiệm mà thôi.

Tô Bạch dựa vào bên cạnh cỗ quan tài, xoay vòng chiếc bật lửa trong tay, sau khi đám người hòa thượng rời đi, phía bên lối vào lóe lên những tia sáng trắng, chắc hẳn là tác dụng của trận pháp, tuy rằng Tô Bạch không am hiểu trận pháp, nhưng cũng đại khái có thể đoán ra được, chỗ lối vào của trận pháp chắc hẳn đã bị thay đổi, đoán chừng vẫn còn ở Đại Lý, nhưng có thể đã không còn ở vị trí vốn có nữa rồi.

Mẹ nó, lần này thật sự phải ngồi tù rồi, bây giờ hy vọng duy nhất của Tô Bạch chính là Phát Thanh tống mình vào trong thế giới chuyện xưa, rồi khi đưa mình trở về thế giới hiện thực, có thể nổi lòng nhân hậu, đừng để mình lại quay về nơi này nữa.

Nhưng rõ ràng, Phát Thanh có xác suất rất lớn sẽ tiếp tục truyền tống mình về nơi này, tiếp tục trả về nơi mù mịt tối tăm này, dù sao thì nơi này thực ra cũng không có sự nguy hiểm chân chính gì.

Đây là điểm khiến Tô Bạch buồn bực nhất, bởi vì hắn ở đây quả thực sẽ không chết đói, vì mỗi ngày trong cỗ quan tài đó sẽ phóng ra một sợi thi khí cực kỳ tinh thuần, vừa vặn đủ cho Tô Bạch hấp thụ và duy trì trạng thái còn sống, mà sẽ không cho Tô Bạch thêm một chút nào để hắn nhân cơ hội này nâng cao thực lực lên, có thể nói là rất bủn xỉn.

Đây chính là ngồi tù, nhưng cai ngục thì ngủ trong quan tài, mà Tô Bạch thân là phạm nhân thì lại ở bên ngoài, sở hữu độ tự do nhất định, nhưng độ tự do này, quả thực cũng không có ý nghĩa gì hết.

Ngoại trừ ngày đầu tiên, trong lòng Tô Bạch còn tính nhẩm thời gian một chút ra, thì khoảng thời gian sau đó, hắn cũng từ từ quên sạch thời gian, chỉ biết vừa rồi là lần thứ mười lăm mình hấp thụ thi khí mà đối phương phát ra, đại khái, thời gian nửa tháng đã trôi qua rồi.

Tô Bạch không biết hòa thượng đã đưa thằng bé trở về Thượng Hải hay chưa, bây giờ trên cơ bản, hắn đã tách biệt với thế giới bên ngoài.

Nơi này, ngoại trừ tuyệt vọng ra, dường như vẫn chỉ có tuyệt vọng, ngoại trừ cô độc, vẫn là cô độc.

Hắn rút một điếu thuốc cuối cùng ra, cắn ở bên miệng, ngày đầu tiên ở lại nơi này, hắn bắt đầu tiết kiệm thuốc lá của mình, mỗi ngày một điếu, tuyệt đối không rút thêm, nhưng đây cũng đã là một điếu cuối cùng.

Hắn châm lên, rồi hít một hơi thật sâu.

“Mẹ nó.” Tô Bạch chửi một tiếng.

Điếu thuốc sắp hút xong, mỗi ngày đều dựa vào thi khí sống qua ngày, không rượu, không ánh nắng mặt trời, không có bất cứ thứ gì để giải trí, chỉ còn lại thi khí, thi khí, và vẫn là thi khí!

Hắn cắn răng, duỗi tay gõ vào cỗ quan tài ở phía sau lưng mình.

"Thùng… thùng… thùng…"

"Ông thế này là không có lý lẽ, con hàng Tô Dư Hàng đó hại ông, nhưng ông không cần thiết phải giữ tôi ở lại nơi này chứ?"

Trong quan tài, vẫn không truyền ra lời đáp trả, Tô Bạch đã quen rồi, suốt nửa tháng này, đối phương ngoại trừ mỗi ngày tản ra một chút thi khí ra, thì cũng không nói với mình một chữ nào.

Nhà tù này, quả thực quá không có cảm giác tồn tại.

Hắn đứng dậy, đi về phía tế đàn một cách quen thuộc, vào ngày thứ tư, hắn đã quay trở lại nơi này, con mèo đen đó cũng không còn tấn công mình nữa, dường như đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của mình, đương nhiên, chắc hẳn là nể mặt người nằm trong quan tài đó đi.

Chương 1012 Đường Hoàng Tuyền 2

Tô Bạch cũng không còn nơm nớp lo sợ như lúc ban đầu nữa, mà trở nên rất tùy tiện, nói thực, không gian ở nơi này thực ra rất lớn, đến bây giờ Tô Bạch vẫn chưa biết đây là nơi nào.

Hắn ngồi trên tế đàn, nhìn chiếc hộp ngọc đặt ở trên cái thớt, nhưng cũng không đụng vào nó, đống nước mủ màu lục trên mặt đất đó vẫn chưa hoàn toàn khô sạch, xương cốt của Đường Chính Quốc còn vẫn chưa lạnh.

Nhưng, thi thể của hai người có thâm niên Chu Huấn Phi ban đầu, ngược lại đã bị gặm cắn sạch sẽ, nhưng máu tươi vẫn còn ở nguyên trên đất.

Cũng không biết là mèo ăn hay là đá ở gần đó ăn nữa, nhưng nghĩ đến thái độ cao ngạo, không nhiễm khói lửa nhân gian như Cát Tường đó, chắc hẳn tính khả năng của cái sau khá lớn hơn một chút.

Đôi mắt của Huyết tộc, có thể khiến Tô Bạch sở hữu độ rõ ràng nhiều hơn trong màn đêm, tuy rằng không thể nhìn đến mức rất rõ, nhưng dưới tình huống không có ánh sáng chiếu rọi, có thể nhìn thấy đại khái tình hình ở nơi này, đã là rất không tệ rồi.

Lần này, Tô Bạch trực tiếp quay người nhảy từ trên tế đàn xuống.

Hai bên con sông màu vàng đều là đất trũng, bây giờ hắn đứng ở trên đất trũng, con sông này là một dòng sông chảy

ngược, có nghĩa là nó chảy vòng quanh nơi này, mà không phải là đơn thuần chảy qua đây.

Bởi vì Tô Bạch đã từng nhìn thấy trong nước sông có mấy thi thể khá đặc biệt, khoảng tầm sau một tiếng, lại có thể nhìn thấy mấy thi thể khá đặc biệt đó lại lướt qua trước mắt mình.

Hắn ngồi xuống trên một tảng đá, hai tay đặt trên đầu gối, nói thật, cho dù là không hấp thụ thi khí tinh thuần được phóng ra mỗi ngày từ trong cỗ quan tài, thì ở nơi này, Tô Bạch cũng không đến mức thật sự đói chết, dù sao thì xác chết ở đây cũng chất thành núi, thi khí cũng rất phong phú, tuy rằng có hơi lẫn lộn phức tạp một chút, nhưng hắn vẫn có thể thông qua sự chuyển hóa của mình, thật sự không đến mức đói chết.

Nhưng một cuộc sống khép kín như vậy, quả thực khiến hắn có loại cảm giác một ngày trôi qua như một năm.

"Meo."

Một tiếng mèo kêu truyền tới từ phía sau Tô Bạch, hắn quay đầu lại, nhìn thấy một con mèo cả người đen tuyền, đang đứng trên tế đàn nhìn xuống mình.

Con mèo đen này thật sự rất giống Cát Tường, nhưng đôi mắt của Cát Tường lại trong hơn đôi mắt của nó một chút, mà trong mắt của con mèo đen này, ngoại trừ tàn ác vẫn là tàn ác.

Tô Bạch vẫy tay với con mèo đen đó, ý bảo đối phương qua đây, trong nửa tháng này, Tô Bạch gặp con mèo đen này không dưới tám lần, nhưng lần nào đối phương cũng quan sát mình từ xa, mà không lại gần, đương nhiên, tuyệt đối cũng không tiến hành tấn công mình như lúc đầu.

Cuộc sống khép kín sẽ khiến người bứt rứt đến phát điên, đặc biệt là loại tương tự với ở trong mộ của xác sống, Tô Bạch không rõ tại sao vị trong quan tài cứ nhất định muốn nhốt mình ở đây, hơn nữa, từ trong lời nói của đối phương lúc đầu,

hắn dường như có thể nghe ra được, cho đến hiện tại, hình như đối phương vẫn đang không ngừng tiến vào thế giới chuyện xưa làm nhiệm vụ, nhưng nghĩ đến, chắc hẳn thời gian tiến vào thế giới chuyện xưa sẽ cách nhau khá dài một chút.

Thính giả từ hơn hai mươi năm trước vẫn còn làm nhiệm vụ sao?

Còn đang không ngừng tiến vào thế giới chuyện xưa?

Như vậy so ra, dường như sự tồn tại của ông ta, không nói đến so với đôi cha mẹ hờ đó của mình, mà so với đám người Lệ Chi, cũng là một bé cưng ngoan đến không thể ngoan hơn được.

Như vậy tính ra, cũng khó trách Phát Thanh sẽ ngầm thừa nhận một vài hành động khác người của ông ta.

Thế nhưng, thẳng cho đến hiện tại, Tô Bạch vẫn chưa tìm được thứ gì có khả năng ra ngoài hấp thụ tinh khí của người khác, hình như thứ đó vẫn chưa về?

Một cảm giác phiền muộn dâng lên từ đáy lòng của Tô Bạch, trong nửa tháng, kiên nhẫn của hắn đã hoàn toàn mất sạch, hắn đứng dậy, trực tiếp đi về phía con sông đó.

Trong mắt của con mèo đen nhìn xuống bên dưới từ trên tế đàn, lộ ra vẻ nghi ngờ, rõ ràng không biết tại sao nhân loại yếu ớt này lại có dũng khí tiếp tục tiến lên, bởi vì nó biết rõ, rốt cuộc con sông này nguy hiểm cỡ nào.

Đúng vậy, con sông này rất nguy hiểm, bởi vì khi Tô Bạch đứng từ trên đất trũng nhảy xuống dưới, đã có thể cảm giác được trong con sông đang không ngừng có vong hồn vẫy gọi hắn, liên tục gọi hắn, giống như chuyện ma quỷ rất phổ biến ở nông thôn, người lớn sẽ dặn dò trẻ con đừng chơi gần hồ nước, bởi vì trong nước có quỷ hồn chết đuối, bọn chúng sẽ kéo bạn xuống chết chung.

Tô Bạch cứ đi vào trong dòng sông như vậy, một nửa cơ thể chìm xuống dưới mặt nước, dường như những thi hài ở xung quanh lập tức trở nên có sức sống hơn hẳn, bọn họ đang mỉm cười với Tô Bạch một cách vô cùng nhiệt tình, mời Tô Bạch qua đó làm khách, trông có vẻ rất niềm nở, toàn bộ chuyện này đều tốt đẹp như vậy.

Mà đúng lúc này, cỗ quan tài vốn ngoại trừ mỗi ngày khi tản ra thi khí, còn lại đều sẽ im lặng không một tiếng động, lúc này đột nhiên chấn động, bên trong truyền ra một tiếng thở dài: "Tô Dư Hàng… đứa con trai này của cậu lại muốn tự tìm đường chết… ha ha… thật chẳng ra làm sao… cũng đúng thôi… nó chỉ là sản phẩm thí nghiệm của cậu mà thôi…"

Cơ thể của Tô Bạch từ từ thả lỏng, hắn bắt đầu trôi theo dòng nước, bắt đầu bồng bềnh trên mặt nước, khi thì nổi lên, khi thì cả người lại chìm xuống.

Đột nhiên, ở trong dòng nước, hắn nhìn về hai bên bờ sông với ánh mắt có chút mê mang, hy vọng có thể nhìn thấy ở hai bên có thật nhiều người mặc đồ trắng đứng đó. Trong tay của mỗi một người trong bọn họ cầm một chiếc đèn lồng màu lục, trông như đang tiễn đưa, lại cũng trông như đang chỉ đường, hơn nữa, bọn họ đều không có mặt, dày đặc, đông nghịt, không thấy điểm kết…

Chương 1013 Chậu Phân Người Tươi Mát Và Thoát Tục Đó 1

Nửa tháng này tuyệt đối là một loại khổ hình còn khó chịu đựng hơn so với cả ngồi tù, nhưng bây giờ hành động này của Tô Bạch lại mang theo chút ý tứ khác, không thể nói là sa đọa, nhưng cũng không thể nói trạng thái tinh thần hiện tại tốt bao nhiêu, nhưng chắc chắn chẳng liên quan gì đến tích cực hướng về phía trước.

Nhưng, bây giờ cảm giác nằm trong dòng nước quả thực không tệ, giống như một người đang đắm chìm trong cơn say mộng ảo của cây anh túc, biết thứ này sẽ khiến mình chìm đắm, nhưng mình lại khó có thể tự kiềm chế được, mà cũng chẳng muốn phải kiềm chế, cảm giác này không tồi, thậm chí còn rất tốt.

Đây chính là nguyên nhân khiến rất nhiều người chọn hút thứ không còn đường quay về đó, nói một cách dễ hiểu hơn một chút, thì rất nhiều người nghiện thuốc lá trên thế giới, đại đa số đều biết hút thuốc có hại cho sức khỏe, mà bên ngoài mỗi một bao thuốc đều viết hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, nhưng người nghiện thuốc lá vẫn coi thường điểm này mà tiếp tục nuốt mây nhả sương.

Rất nhiều chuyện biết rõ là sai, nhưng vẫn có rất nhiều người chọn làm như vậy.

Cảm giác chìm nổi trên dòng sông này giống như những thăng trầm của đời người, đây chỉ là một loại cảm khái, bởi vì

bây giờ Tô Bạch cũng chỉ còn lại cảm khái mới có thể làm được, trạng thái tinh thần vốn kiên cường dẻo dai, trên cơ bản cũng đã bị mai một gần hết trong nửa tháng, dù sao đây cũng không phải là nhà giam bình thường, mỗi một ngày ở nơi này, chính là một loại tra tấn tinh thần và thể xác, cho dù tâm thần có cứng cỏi như sắt thép, thì vẫn sẽ bị cưỡng chế dày vò thành mềm nhũn.

Người, tóm lại cần phải chọn buông thả, mà không có khả năng vẫn luôn duy trì một loại trạng thái tỉnh táo và có lý trí, dù sao thì con người cũng không phải là máy móc, cần phải nghỉ ngơi và thả lỏng.

Khi ở trong dòng sông, băng qua con sông đục ngầu, Tô Bạch nhìn thấy một đám người mặc áo trắng đông nghìn nghịt đứng ở hai bên bờ, đây là một màn có thể khiến da đầu người tê rần, nhưng bây giờ Tô Bạch thoạt nhìn lại không sao cả.

Thích thì chiều, cái nơi chết tiệt này, mặc kệ mày có bao nhiêu bí mật, mặc kệ mày có bao nhiêu thần bí, lão tử cũng mặc kệ hết.

Ùng ục…

Ùng ục…

Ùng ục…

Tô Bạch càng chìm càng thấp, càng chìm càng thấp, việc này đồng thời cũng có nghĩa, hắn càng ngày càng chìm sâu vào trong.

“Tới đây… tới đây… tới đây…”

“Tới đây… tới đây… tới đây…”

Những tiếng mời gọi đầy mê hoặc, ánh mắt của Tô Bạch dần dần trở nên mơ hồ, toàn bộ mọi thứ trước mắt không còn chân thực như vậy nữa, xung quanh có người đang nhảy múa,

có người đang ca hát, có người đang đánh bạc, có người đang chơi đùa, còn có người đang làm loại chuyện đó giữa ban ngày.

Đây là thế giới của sự phóng túng, là một quốc gia tùy tiện, là một nơi tuyệt vời, lại càng là một nơi khiến người không thể ngừng lại.

Ai có thể rời đi?

Ai lại nỡ rời đi?

Ai lại bằng lòng rời đi chứ?

Biết rõ đây là một viên thuốc độc, nhưng trong lòng lại cam tâm tình nguyện uống vào, không cần tính toán xem hậu quả là gì, cũng không cần cân nhắc được mất gì hết, cuộc đời, cứ chấm dứt như vậy đi.

Ít nhất thì loại cách thức tử vong giống như vậy, dường như cũng rất đẹp.

Tuy rằng hành động này lại càng giống một loại tự sát hơn, nhưng có thể tự sát với một loại phương thức tuyệt đẹp như vậy, cũng không tồi.

Trong dòng sông, không ngừng có thi thể và xương người leo lên người Tô Bạch rất dày đặc, một vòng nối tiếp một vòng, giống như mạng nhện, hấp thụ rất nhiều, cũng liên kết rất nhiều.

Mọi người cùng nhau chìm đắm, cùng nhau nằm mộng, cùng nhau hô, giống như một đội, mãi mãi không có thời điểm kết thúc.

Ngay sau khi một người kiềm chế đã lâu, anh ta quả thực cần một loại phương thức này để trút giận, đặc biệt là Tô Bạch không có thuốc hút, nơi này lại càng không có đàn bà, nên chỉ

có thể chọn một loại tự mình hủy diệt, để hoàn thành sự sảng khoái cuối cùng.

Bởi vì hắn đã không thể khống chế được thời gian tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, mà cũng không bằng lòng tiếp tục chống đỡ nữa.

Đại khái là do có sự gia nhập của sinh mệnh mới, nên những thi thể trôi tới bám lên người Tô Bạch càng lúc càng nhiều, hiển nhiên, một vòng tròn này bắt đầu càng lúc càng chìm xuống.

Cơ thể của hắn bắt đầu chậm rãi hư thối, có những chỗ cũng đã xuất hiện dấu vết của xương trắng, đây là chuyện rất bình thường, ngay khi linh hồn của anh chọn trầm mình tự tử, thì cơ thể của anh hiển nhiên cũng sẽ từ từ hư thối đi.

Đây là một quá trình không có cách nào thay đổi được, nguyên lý của nó giống như anh bị bịt mắt rồi cứa ra một vết thương trên cổ tay, sau đó kêu anh nghe tiếng chảy, tự dọa sợ chính mình vậy.

Chỉ có điều, ngay khi càng ngày càng chìm xuống, đôi mắt của Tô Bạch xuyên qua dòng nước vàng mịt mờ, nhìn thấy bên dưới dường như có thứ gì đó, đó là những bia mộ, những bia mộ rất cao lớn.

Trên bia mộ rõ ràng có vết tích của thời gian, dù sao thì chúng vẫn luôn không ngừng chịu sự cọ rửa tới từ nước sông đục ngầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ độ mới cũ của những bia mộ này.

Chữ khắc trên bia mộ mới nhất đó rõ ràng hơn rất nhiều.

“Lệ Chi.”

Hai chữ này được khắc trên bia một cách rõ ràng, không theo quy tắc của những ngôi mộ thường thấy, chỉ hai chữ, đơn

giản và dứt khoát, dường như rất hợp với tính cách của cô gái đó.

Bia mộ của cô ta?

Chương 1014 Chậu Phân Người Tươi Mát Và Thoát Tục Đó 2

Cô ta đã từng tới nơi này, Tô Bạch có thể giải thích được, cũng có thể chấp nhận, lúc trước cô ta quả thực có thể đã tới nơi này, cũng hẳn đã tới nơi này, bởi vì trong ghi chép, đã từng có không ít thính giả cấp bậc đại lão tới đây.

Nhưng nguyên nhân bọn họ tới đây là gì?

Lại chẳng ai biết.

Mà hiện tại, Tô Bạch rõ ràng đã phát hiện ra được, dường như sự thật các thính giả cấp đại lão đó tới nơi này đã lộ ra ngay trước mặt mình.

Ở đây có rất nhiều bia mộ, ít nhất thì trong tầm nhìn của Tô Bạch, cũng khoảng mười hai tấm, và chắc chắn còn nhiều hơn, một tấm mới nhất đó là Lệ Chi để lại.

"Coong…"

Dòng nước không biết vì nguyên nhân gì mà hình thành một vòng xoáy, trực tiếp cuốn Tô Bạch và những thi thể bám vào người hắn ở xung quanh, cùng nhau cuốn vào nơi sâu hơn, giống như cây bồ công anh bay trong gió, hoàn toàn không có cách nào không chế được mình.

"Ùng ục ùng ục…"

Bởi vì có quá nhiều thi thể, và có lẽ cũng bởi vì thời gian quá dài không có sinh mệnh tươi mới gia nhập, nên những thi thể cũ ở trong này rõ ràng vô cùng vui vẻ, bọn họ khao khát

được chứng kiến một sinh mệnh mới chìm đắm vào nơi này, cùng nhau trải nghiệm loại khoái cảm đó, cũng có thể nói là bản thân mình đã chìm đắm, hy vọng toàn bộ người còn sống cũng đều chìm xuống giống như bọn họ, bằng không trong đáy lòng bọn họ sẽ cảm thấy không công bằng.

Nhưng bởi vì thi thể bò qua thực sự quá nhiều, lại bị vòng xoay vung ra, nên một đống lớn thi thể giống như mặt sò trực tiếp đập lên tấm bia bên dưới.

Trong lúc nhất thời, mạng nhện to lớn này hoặc có lẽ gọi là vỏ sò bị đập vỡ tứ tung, cơ thể của Tô Bạch cũng đập lên tấm bia đó, sau đó từ từ chìm xuống.

Máu tươi của hắn, xác thịt của hắn, đang không ngừng phân tách ra, đã đến mức độ nửa bên mặt đều là xương cốt, nhưng Tô Bạch vẫn thấp thoáng nhìn thấy, trên bia một mà mình vừa đập trúng này, khắc năm chữ: "Mộ của Tô Dư Hàng."

Là mộ của ông ta?

Sao lại là mộ của ông ta?

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy thật nực cười, cũng thật mỉa mai, mình dự định cuối cùng sẽ buông bỏ và chìm xuống, nhưng lại được định trước sẽ chết gần bên mộ bia của người đàn ông đó, người có cùng dòng máu với mình, một người mà mình chỉ hận không thể tự tay hành hạ đến chết.

Vậy mà mình lại sắp hoàn toàn kết thúc cuộc đời dưới bia mộ của ông ta sao?

Trong lòng hắn trào ra một loại không cam lòng, nhưng hiện tại, loại không cam lòng trong chìm đắm này, dường như không có cách nào nghịch chuyển được, rõ ràng nó không đáng để nhắc đến như vậy, có những chuyện, và có những quyết định, một khi đã làm, thì không có cách nào thay đổi

được, nước đã hắt đi khó lấy lại được, cũng chính là đạo lý này.

Rõ ràng cảm thấy rất ghê tởm, rõ ràng cảm thấy rất châm biếm, nhưng trong lòng Tô Bạch biết rõ, mình phỏng chừng thật sự sẽ chết bên cạnh bia mộ này.

Một đôi nam nữ này vì thực nghiệm của mình, mà không tiếc dùng cốt nhục thân sinh của mình, coi như một sản phẩm thí nghiệm có thể hy sinh và chơi đùa.

Vậy, các người có phải cũng đã tính đến việc một sản phẩm thí nghiệm trong số đó, cuối cùng còn biến thành người canh mộ cho các người không?

Thật sự đúng là biết lợi dụng đồ bỏ…

Trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy tức giận cuối cùng, nắm tay của Tô Bạch đấm lên mô bia một cách vô lực, bây giờ một chút sức lực nhỏ bé này hiển nhiên không có cách nào làm lay động được bia mộ, nhưng ít nhất có thể khiến Tô Bạch trút được oán hận trước khi chết.

Vốn cho rằng mình sẽ chết trong ảo giác mang theo vẻ đẹp và sảng khoái, kết quả bây giờ mình lại bị hắt một chậu phân người trước khi chết.

Sự thay đổi này cũng được đấy.

Chỉ có điều, khi trên bia mộ này chịu sự đả kích từ cơ thể của Tô Bạch, lại sinh ra sự thay đổi đặc thù, tên ở bên trên cũng trở nên rõ ràng hơn một chút.

Đồng thời, trước mộ bia cũng xuất hiện một bóng người, Tô Bạch biết hư ảnh đó, dù sao thì trong trí nhớ của mình. Bóng người đó vẫn luôn là cha của mình, đương nhiên, bây giờ hắn hiển nhiên cũng biết rõ, trí nhớ thời thơ ấu của mình trên cơ bản đều tới từ quyển tranh đó mà thôi.

“Tôi là Tô Dư Hàng, để lại bia mộ ở đây, chặt đứt quá khứ, ngăn cách hiện tại, chặn đứt tương lai, cầu cho được thoát khỏi nhân quả, tạo nên thành công của mình!”

Trong phút chốc, giọng nói này cũng truyền vào trong tai của Tô Bạch, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao lại có nhiều thính giả cấp bậc đại lão tới nơi này như vậy, bởi vì nơi này giống như một nơi chứng đạo cho bọn họ, cũng chính là nơi bọn họ nhận được sự giải thoát từ thính giả cao cấp để đến với sự tồn tại cao hơn.

Những bia mộ ở nơi này giống như những con dấu, để lại mộ bia của mình ở đây, biểu thị một loại quyết đoán của mình, một loại lột xác, và một loại phục sinh!

Đây là nơi mà Phát Thanh thừa nhận sao?

Tại sao lại chọn nơi này?

Có rất nhiều nghi vấn ở đây cứ quanh quẩn trong đầu của Tô Bạch, nhưng bây giờ đã không có sức để suy nghĩ, mà cũng chẳng muốn suy nghĩ nữa, cuối cùng mình cũng sắp chìm vào giấc ngủ ngàn thu cùng với bia mộ của người đàn ông đó, kết cục này, theo quan điểm của Tô Bạch, quả thực là máu chó đến không có cách nào hơn được…

Chỉ có điều, bóng dáng của người đàn ông trong hư ảnh cũng không hoàn toàn biến mất, hình như ông ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn, trong mắt hiện ra vẻ mê mang.

“Là ai?”

Đây là hình ảnh ghi lại năm đó, Tô Dư Hàng chứng đạo để lại bia mộ ở nơi này, cho nên vào một khắc ở hơn hai mươi năm trước đó, ông ta dường như đã phát hiện ra hơn hai mươi năm sau sẽ có một người đi tới trước bia mộ của mình.

Trước khi hư ảnh biến mất, ông ta duỗi bàn tay của mình ra, từ từ hướng lên trên: “Mặc kệ cậu là ai, nơi này là chỗ

chứng đạo của tôi, không cho cậu khinh nhờn, cút cho tôi!”

Hư ảnh vừa dứt lời đã lập tức biến mất, nhưng dòng nước bên dưới đột nhiên run lên, một cột nước to lớn dâng lên, trực tiếp đánh bay Tô Bạch ra ngoài.

Khi bị đá ra khỏi mặt nước, Tô Bạch dùng một chút sức lực cuối cùng dựng ngón giữa lên: “Mẹ nó…”

Đây chính là cảm giác của hắn hiện tại, sau đó, “bịch” một tiếng trong trẻo, Tô Bạch ngã vào chỗ trũng bên cạnh bờ sông, con mèo đen chậm rãi bước qua, loanh quanh bên cạnh người đã một nửa là hài cốt, dường như đang xác định xem con hàng này đã chết hay chưa?

Chương 1015 Quỷ Thoại Liên Thiên 1

Con mèo đen cắn cổ tay Tô Bạch, kéo hắn đến bên cỗ quan tài, lúc này, trên người hắn dường như đã mất đi toàn bộ hơi thở, cả người rõ ràng dày đặc tử khí.

Ngay khi tử khí nhiều hơn sinh khí trong cơ thể, thì thực ra người đã chết rồi, không chết thì trên cơ bản cũng phế, hoặc cũng có thể nói là đang rất hấp hối.

Nhưng Tô Bạch lại khá đặc thù, một mặt là bởi vì hắn có huyết thống của Huyết tộc, hơn nữa còn là huyết thống Huyết tộc đã trải qua vài cơ duyên cường hóa và dung hợp, tuy rằng mức độ huyết thống khá tạp, nhưng cũng được tính là rất cao, cũng chính là khả năng nối mệnh khá mạnh, với thương thế này người ta đã sớm đi đời nhà ma rồi, nhưng Tô Bạch vẫn có thể tiếp tục kiên trì, cho dù chỉ còn lại nửa hơi thở, nhưng vẫn xem như có thể chống đỡ hơn người khác một lúc.

Thực ra, hắn còn có cả huyết thống cương thi, dưới sự hỗ trợ của hai loại huyết thống, miễn cưỡng khiến hắn hiện tại còn rất sống, mà không tắt thở.

Quan tài không có tiếng động, dường như hoàn toàn chẳng muốn quan tâm, bởi vì trước đó là Tô Bạch tự mình chủ động đi vào trong dòng sông đó, con sông đó có nghĩa gì, thì vị trong quan tài hiển nhiên cũng biết rõ, đó là một vị trí mà thính giả cao cấp đỉnh cao chuẩn bị bước thêm một bước, chứng đạo để lại bia mộ của mình, là khu vực được Phát Thanh nửa chính thức thừa nhận.

Hành động chủ động đi qua đó của Tô Bạch, theo quan điểm của vị nằm trong quan tài đó, hoàn toàn là một loại tự sa ngã, đối với sản phẩm thí nghiệm thất bại của Tô Dư Hàng, ông ta cũng không có hứng thú gì, hơn nữa, lúc đầu, nếu không phải vì Tô Dư Hàng, thì mình cũng sẽ không bị nhốt ở trong cỗ quan tài này mãi, mặc kệ Tô Bạch có cách nhìn thế nào về Tô Dư Hàng, nhưng dù sao hắn cũng có dòng máu của Tô Dư Hàng, không quan tâm rốt cuộc hắn được sinh ra như thế nào, nhưng dù sao trên người hắn cũng thừa hưởng DNA tương tự với Tô Dư Hàng.

Con mèo đen nằm phủ phục ở bên cạnh, trong suốt hơn hai mươi năm dài đằng đẵng này, thi thoảng sẽ có thính giả cao cấp sắp đột phá, tới nơi này để lại bia mộ của mình, nhưng thính giả cao cấp, đặc biệt còn lại loại tồn tại ở cấp bậc sắp đột phá cấp bậc thính giả cao cấp đó, dù sao cũng không phải là rau cải ven đường, cũng không phải là lữ khách trong tuần lễ vàng, phần lớn thời gian, nơi này vẫn luôn bị bóng tối và sự yên tĩnh bao phủ.

Tuy rằng bình thường vị trong quan tài cũng sẽ không nói chuyện, nhưng có đôi khi con mèo đen sẽ nằm phủ phục bên cỗ quan tài một lúc, tuy rằng không có cách nào giao lưu, nhưng ít nhất thì mèo đen cũng biết, trong quan tài này có một sinh mệnh đang nằm, bởi vì có sự tồn tại của ông ta, cho nên mèo đen còn có thể cảm giác không cô đơn như vậy.

Trong phút chốc, khí tức trên người Tô Bạch bắt đầu càng lúc càng yếu, ngọn lửa mệnh giống như cây nến, đang mặc cho gió táp mưa sa ở bên ngoài, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Dù sao cũng là Tô Bạch tự mình chủ động đi tìm đường chết, bước vào con sông đó, tự mình chọn nước chảy bèo trôi, thể xác và tinh thần đã sớm sa đọa hơn phân nửa, trên thực tế, nếu không phải vào thời điểm cuối cùng, nhìn thấy bia mộ của

ông cha hờ đó của mình, khiến trong lòng Tô Bạch hơi xúc động, lại thêm hơn hai mươi năm trước, người đàn ông đó thật sự biến thái đến mức độ có thể dự cảm trước được hai mươi năm sau sẽ có một người tới nơi này nhìn chằm chằm vào bia mộ của ông ta, rồi thuận tay đánh ra một đường hư ảnh, thì có lẽ bây giờ Tô Bạch đã chết rồi.

Hai mươi năm trước, kế hoạch đó có được tiến hành hay không?

Về điểm này, Tô Bạch không dám xác định, bởi vì ngay cả hòa thượng cũng không thể xác định được mốc thời gian chắc chắn, nhưng nghĩ tới chắc hẳn là không, bằng không khi ấy, Tô Dư Hàng chắc hẳn có thể đoán ra được loại cảm giác này tới từ nơi nào, nhưng không thể không nói, có thể đây chính là một loại yếu tố ngẫu nhiên dẫn đến sai phạm, bởi vì mối quan hệ huyết thống giữa Tô Bạch và Tô dư Hàng, mới khiến cho Tô Dư Hàng vào hai mươi năm trước, chứng đạo nơi này, cảm giác được một loại cơ hội ở hai mươi năm sau, sau đó mới lại ngẫu nhiên giơ một tay lên như vậy?

Bằng không, Tô Bạch cũng đã sớm chết rồi.

Móng vuốt của con mèo đen đẩy lên người Tô Bạch, sau đó lại đẩy lên cỗ quan tài, ý là đã rất rõ ràng rồi.

"Ôi…"

Trong quan tài phát ra một tiếng thở dài: "Không phải mới đầu mày muốn giết cậu ta hay sao?"

Trong quan tài truyền ra một giọng nói.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình được, giống như trong đôi mắt của mèo toàn là lệ khí, nhưng vẫn sẽ có một loại cảm tình đối với sinh mệnh đã ở cùng mình hơn hai mươi năm, mà vị tồn tại trong quan tài đó hiển nhiên cũng coi con

mèo đen này thành một người hàng xóm có mối quan hệ không bình thường với mình.

“Meo…”

Con mèo đen kêu một tiếng, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, trong mắt tràn đầy vẻ cô đơn.

“Mày ngửi được khí tức của bạn chơi cùng với mày ngày trước từ trên người của cậu ta sao?” Trong quan tài phát ra một tiếng nghi ngờ.

“Meo.” Con mèo đen đáp một tiếng có hơi uể oải.

“Thực ra lúc đầu mày thật sự nên rời khỏi nơi này cùng Tô Dư Hàng… thế giới bên ngoài… mới thật sự rực rỡ…”

Nắp quan tài bắt đầu từ từ nâng lên.

“Tuy rằng ta rất không thích cậu ta… cũng không coi trọng cậu ta… nhưng ta có thể cảm giác được sự oán hận của cậu ta đối với Tô Dư Hàng… bất cứ chuyện gì có thể khiến Tô Dư Hàng cảm thấy phiền phức… thì ta đều bằng lòng đi làm… mà ta cũng chỉ có thể dùng lý do này… để thuyết phục mình mà thôi…

Nhưng… cậu ta không thể rời khỏi nơi này…”

Chương 1016 Quỷ Thoại Liên Thiên 2

Trong quan tài bắt đầu chảy ra khí đen cực kỳ tinh thuần, giống như một dòng nước trút xuống, từ từ tập trung bên người Tô Bạch.

Lúc này, cơ thể của Tô Bạch bắt đầu từ từ khôi phục lại, trên xương cũng xuất hiện những đường vân màu máu.

"Đây là… tơ máu?"

Sự tồn tại trong quan tài rõ ràng có hơi ngạc nhiên, rất dễ nhận thấy, ông ta cũng có ấn tượng đối với tơ máu này, mấy năm gần đây người tiến vào nơi này chứng đạo, ngoại trừ cô gái trẻ tuổi khiến ông ta cảm thấy vô cùng kinh hãi kia ra, thì cũng có vài người để lại chút ấn tượng cho ông ta, lúc trước người đàn ông đó mang dáng vẻ đau buồn phẫn nộ và quyết liệt đến chứng đạo, chôn bia mộ của mình xuống, đồng thời cũng chôn cất cả vợ của mình theo, điều này cũng khiến cho sự tồn tại bên trong cỗ quan tài có hơi xúc động.

Tơ máu này rõ ràng là sự truyền thừa của người đó, nhưng bây giờ lại xuất hiện trên người Tô Bạch.

Trên xương cốt phủ đầy tơ máu, lấy tơ máu làm huyết mạch, cơ thể của Tô Bạch bắt đầu sống lại dưới sự thấm đẫm của thi khí.

"Vù!"

Hắn đột nhiên mở to mắt, trong đôi con ngươi, mắt trái là màu đỏ thẫm, mắt phải là màu đen như mực, mắt trái đại diện

cho huyết thống Huyết tộc, lúc này rõ ràng rất ảm đạm, mà màu đen ở mắt phải, lúc này lại sáng rực lên!

"Ồ…"

Sự tồn tại trong quan tài cũng không ngừng việc truyền thi khí vào, mà vẫn tiếp tục.

Dần dần, cơ thể của Tô Bạch hoàn toàn hồi phục lại, cả người cũng hồi phục lại trạng thái đỉnh cao, lúc này, sự tồn tại trong quan tài mới dừng việc truyền thi khí vào trong, nắp quan tài cũng lại rơi về vị trí cũ.

Hai tay của Tô Bạch hơi siết chặt lại, sau đó ngồi dậy.

Hắn mở hai bàn tay ra, nhìn một chút, bây giờ thương thế của mình đã hoàn toàn hồi phục, Tô Bạch vẫn cảm thấy có hơi không chân thực, dù sao thì khi mình ở trong dòng sông vừa rồi, thực ra đã chuẩn bị sẵn sàng đi chết rồi.

Nhưng bây giờ mình vẫn còn sống.

Hắn duỗi tay ra gõ lên cỗ quan tài.

"Thùng thùng thùng…"

"Cảm ơn, ông anh."

Dù sao người ta cũng đã cứu mình, nên Tô Bạch vẫn nói một tiếng cảm ơn.

Trong quan tài không truyền ra tiếng đáp lời, rõ ràng chẳng muốn tiếp tục để ý đến Tô Bạch.

"Cảm ơn ông đã cứu tôi, lòng dạ của ông cũng không tệ." Tô Bạch tự lẩm bẩm, duỗi tay định sờ đầu con mèo đen, nhưng con mèo đen lập tức lùi về sau một bước.

"Ông anh, nói một câu thật lòng, ông khác với một nam một nữ đó." Nói đến đây, Tô Bạch lắc đầu: "'Chẳng trách ông lại bị Tô Dư Hàng hại ở đây."

“Coong!”

Cỗ quan tài hơi chấn động, rõ ràng, vị trong quan tài đã nghe ra được lời chế nhạo của hắn.

Tô Bạch nở nụ cười, không hề hoảng sợ vì chọc giận vị này một chút nào, thời gian lâu dần, khiến sự thần bí và nỗi sợ hãi ban đầu, thực ra cũng đã tiêu tan gần hết, hắn đã quen rồi, cũng không có gì để phải sợ hãi hết, còn nữa, vừa rồi người ta còn cứu mình, nên cũng không đến mức lại trở tay giết chết mình, làm ra một chuyện cởi quần đánh rắm như vậy.

“Ông anh, ông vẫn đang tiếp tục tiến vào thế giới chuyện xưa sao?” Tô Bạch giơ ngón tay tính toán: “Vậy ông cũng biết nghe lời và ngoan thật đó, nhưng bây giờ chu kỳ nhiệm vụ của ông chắc hẳn rất dài đi?

Một năm một lần hoặc là một năm hai lần? Nhiều nhất cũng chỉ có hai lần đi nhỉ?”

Vị trong quan tài đó cũng không trả lời nữa, cũng không hề nổi giận.

Hai bên, chìm vào trong sự im lặng suốt thời gian dài.

Tô Bạch đang nhớ đến những hình ảnh ở trong dòng nước lúc trước, giữa sinh tử có cả học hỏi, nhưng Tô Bạch thật sự không cảm thấy mình đã học hỏi được thứ gì, cái này cũng giống như một người lạm dụng thuốc đến mức phải vào phòng cấp cứu, anh có thể hỏi anh ta có giác ngộ gì về cuộc đời không?

Rất lâu sau, trong quan tài phát ra âm thanh: “Có phải cậu cảm thấy… tôi rất ngu không…?”

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, lắc đầu: “Ngược lại, tôi cảm thấy ông rất thông minh.”

Trong quan tài lại không nói gì, Tô Bạch im lặng một lúc rồi nói tiếp: "Có người tự cho rằng mình thông minh, lại thông minh bị thông minh hại, có người thoạt nhìn rất ngu ngốc, nhưng thực ra lại là đại trí giả ngu.

Tôi không tin mệnh ta do ta không do trời gì đó, nhưng tôi bằng lòng tin sự rộng lớn vô tận của Phát Thanh, cho dù nó xuất hiện điểm yếu, cho dù xuất hiện mặt không thể đạt đến được…"

"Tại sao…" Sự tồn tại trong quan tài hỏi.

"Bởi vì chỉ có dưới điều kiện Phát Thanh rộng lớn vô hạn, mới có thể khiến một nam một nữ đó đến cuối cùng biến thành một trò cười." Tô Bạch nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình.

"Không có triển vọng…" Trong quan tài đưa ra một đánh giá như vậy, nhưng sau đó lại bổ sung: "Giống như tôi vậy…"

"Ha ha." Tô Bạch liếm môi: "Ông không biết tôi rốt cuộc hận một nam một nữ đó đến đâu đâu."

"Bây giờ cậu… vẫn chưa có tư cách… nói hận…"

"Đúng, tôi biết, cho nên tôi rất không có triển vọng, hy vọng Phát Thanh rộng lớn vô hạn, như vậy cho dù sau này tôi không đuổi kịp bọn họ, nhưng Phát Thanh cũng có thể vào thời điểm cuối cùng, mang đến cho bọn họ loại tuyệt vọng nặng nề nhất."

"Có lẽ… kết quả sẽ khác… cũng có lẽ sự lựa chọn của bọn họ… cũng là hy vọng…."

"Thực ra, có đôi khi giống như lúc tôi chơi điện tử vào ngày trước, khi có thể nhẹ nhàng qua một cửa của trò chơi, tôi sẽ chọn cố tình cản trở chính mình, để khiến kết thúc của trò chơi đừng nhanh như vậy, máy tính đừng bị tôi đánh bại nhanh như vậy, nhưng cuối cùng cho dù thế nào, muốn thắng thì vẫn

có thể thắng, làm như vậy, tối đa cũng chỉ mang tăng thêm một chút thú vị cho trò chơi mà thôi.”

“Nếu lời cậu nói là thật… vậy những bia mộ để lại trong dòng sông đó… những người đó… bọn họ cũng sẽ… không có ý nghĩa… nhưng ít nhất bọn họ… cũng có lòng can đảm…”

Tô Bạch đứng dậy, lúc này, các khớp xương cả người đều phát ra tiếng vang giòn giã.

“Ông anh, ông nói xem, nếu sau này có một ngày kia, tôi vặn đầu của Tô Dư Hàng xuống, có phải ông ta sẽ hối hận vì hai mươi năm trước đột nhiên nhàn rỗi giơ một tay lên không?”

“Lời này… còn không bằng… hỏi cậu ta có hối hận vì lúc đầu… đã không bắn cậu…. vào vách tường không…”

“…” Tô Bạch.

Chương 1017 Thính Giả Cấp Đại Lão! 1

Sau đó vị trong quan tài đó cũng chỉ trò chuyện một lần đó, rồi cũng không còn phát ra bất cứ âm thanh gì nữa, thời gian lại trôi qua chừng mười ngày nữa, tại sao lại là chừng, bởi vì trong quan tài cũng không giống như nửa tháng trước, mỗi ngày đều phóng ra một sợi thi khí ra cho Tô Bạch hấp thụ, đại khái là bởi vì hành động chủ động tiến vào trong dòng nước lần đó của hắn, khiến vị đó cũng chẳng muốn tiếp tục để ý đến hắn nữa.

Cũng may, tuy rằng không ăn không uống, nhưng dựa vào thể chất cương thi, Tô Bạch thật sự không lo mình thật sự sẽ chết ngắc ở nơi này, dù sao ở đây cũng không giống với khu vực chân không tuyệt đối mà Phát Thanh đã chế tạo ra trong thế giới chuyện xưa ngày trước, ít nhất thì thi khí vẫn khá phong phú.

Hắn ngồi bên bờ sông, con mèo đen đó lại đứng trên tế đàn, lặng lẽ nhìn Tô Bạch.

Tuy rằng tính cách của con mèo đen này và Cát Tường có sự khác biệt rất lớn, nhưng hai con mèo đều có thái độ cực kỳ cao ngạo, mà cũng đúng thôi, về phương diện mức độ sinh mệnh mà nói, thì bọn nó có thể sánh ngang với thính giả cao cấp, nên quả thực có loại thái độ này.

Trong dòng nước vẫn không ngừng truyền tới tiếng kêu gọi, gọi Tô Bạch qua đó, cùng nhau vui vẻ, cùng nhau sung sướng, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau chìm đắm.

Nhưng dù sao hắn cũng đã tìm đường chết một lần rồi, nhưng dường như sau khi trải qua một cơn nghiện, tạm thời mức độ nghiện vẫn chưa lên tới, nên Tô Bạch cũng không giống như lần trước, sau khi bị giam nửa tháng, dứt khoát tự sa ngã đi vào trong dòng nước.

Hắn nhẩm tính ngày tháng, cách lần vào thế giới chuyện xưa tiếp theo, cũng còn hơn một tháng nữa, đã sắp hai tháng rồi, điều này có nghĩa đại khái không bao lâu nữa mình sẽ tiến vào thế giới chuyện xưa.

Di động đã sớm không còn pin nữa, nhưng Tô Bạch cảm thấy thông báo của Phát Thanh vẫn có thể truyền tới thông qua di động, có lẽ, dùng một cách duy mỹ hơn một chút chính là đột nhiên có một thi thể bước ra từ trong nước sông, rồi mở miệng nói: [Các bạn thính giả, chào mừng tới nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì tên ở nơi này không có một chút ý nghĩa nào hết…]

Ha ha, giống như Phát Thanh coi thính giả thành đồ chơi của mình mà tùy ý chơi đùa, nhưng thính giả cũng cùng một lúc bản thân bị chơi đùa đến chết đi sống lại, mà mày mò ra được loại quy luật của nhận thức đó.

Tô Bạch duỗi thắt lưng, rồi lại sờ mặt mình, râu đã sớm mọc ra rồi, mà dù sao ở nơi này, bên cạnh ngoại trừ thi thể trong cỗ quan tài kia và con mèo đen này ra, cũng không cần gặp ai cả, nên Tô Bạch cũng chẳng muốn để ý đến mình làm gì, dù sao mình cũng không phải là loại tám vía như Hải thiếu gia đó.

“Mẹ kiếp, thật sự phải ở lại nơi này mãi sao?”

Tô Bạch hít một hơi, qua một tháng này, lúc này thằng bé chắc hẳn đã về Thượng Hải rồi, đáng tiếc, lần đầu tiên người

làm cha này như mình dẫn thằng bé ra ngoài du lịch một cách nghiêm túc, kết quả lại biến thành một kết cục như vậy.

Hòa thượng chắc hẳn cũng sắp đến thời điểm vào thế giới chuyện xưa tiếp theo rồi.

Hắn đứng dậy, nhặt một viên đá ở bên cạnh, rồi lia về phía mặt sông.

"Tõm… tõm… tõm… bốp!"

Viên đá bắn ba cái trên mặt nước, sau đó đánh trúng vào một khúc xương.

Tô Bạch nhảy lên tế đàn, đi xuống dưới, con mèo đen lặng lẽ đi phía sau hắn, nó quả thực ít linh khí hơn Cát Tường quá nhiều, có lẽ, vốn dĩ Cát Tường cũng hẳn sẽ như thế này, thân là người canh chừng nơi này, và bảo vệ nơi này, tiến hành trừng phạt những kẻ không có đủ tư cách nhưng lại mưu đồ tiến vào đây.

Tô Bạch cũng thật sự có chút bội phục ông cha hờ đó của mình, rốt cuộc lúc trước ông ta đã làm thế nào lại lừa được Cát Tường ra ngoài?

Hắn trở về phía bên cỗ quan tài đó, rồi dựa lên đó, mỗi ngày đại khái đến khoảng thời gian này, Tô Bạch đều sẽ trở về nơi này ngủ và nghỉ ngơi, trước khi ngủ, cũng sẽ lẩm bẩm nói chuyện với vị trong cỗ quan tài đó.

Dù sao trước đó người ta cũng cứu mình một lần, ừm, tuy rằng sở dĩ mình bị giam ở nơi này, cho dù tiến vào thế giới chuyện xưa cũng không ra được, cũng là do vị này làm ra, nhưng nói thật, Tô Bạch thật sự không hận ông ta cho lắm, có lẽ, mình cũng có một chút bệnh Stockholm đi.

Từ nhỏ đến lớn, người đối xử tốt với mình thực ra cũng không nhiều cho lắm, đương nhiên, bây giờ xem ra bảo mẫu thuở nhỏ, và quản gia, thực ra cũng chỉ là ký ức giả tạo mà

thôi, ít nhất, mình có khả năng thật sự chưa từng trải qua, người duy nhất mình vẫn chưa thể nhìn thấu chính là anh Cửu, sở dĩ lúc trước ông ta không dựa theo lời hứa ngày trước mà mở chiếc rương đồng xanh ra trước mặt mình, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Có thể là cùng với cái chết của anh Cửu và cô em họ đó, mà sự thật cũng mãi mãi không thể biết được.

Nhưng Tô Bạch vẫn cố hết sức nghĩ theo phương diện tốt, người còn đang sống, không muốn mệt mỏi như vậy, thì đôi khi phải học cách tự mình khiến mình thoải mái hơn một chút.

Vị trong quan tài đó đã cứu mình, ông ta không phải là Phát Thanh, cũng không phải là đám người mập mạp, hòa thượng có quan hệ lợi dụng lẫn nhau với mình đó, có khả năng, chính vì một điểm này, mới khiến Tô Bạch không thể hận ông ta được.

"Ông nói xem, tôi thật sự phải ở nơi này lăn lộn cùng với ông mãi sao? Phải ở nơi này không ngừng tiến vào thế giới chuyện xưa, thẳng cho đến sau khi tu luyện đến thính giả cấp đại lão mới có thể ra ngoài sao?"

Đây là việc lầm bầm thường ngày trước khi đi ngủ của Tô Bạch, hắn cũng không mong đợi vị trong quan tài đó sẽ trả lời, trên thực tế, vị đó dường như cũng không thích trả lời cho lắm, còn con mèo đen này, Tô Bạch còn có thể cảm giác được nó có hơi cô độc và trống vắng, nhưng vị trong quan tài đó, có khả năng trong tim ông ta thật sự đang nghĩ, sao tối nay thằng đần độn này lại lải nhải nữa vậy?

"Coong…"

Chương 1018 Thính Giả Cấp Đại Lão! 2

Nhưng, điều khiến Tô Bạch không ngờ đến, chính là lúc này, quan tài lại chấn động.

Tối nay con hàng này muốn nói chuyện sao?

"Thực ra… ở đây tu luyện… sẽ nhanh hơn…"

"Tôi biết, có thể chuyên tâm hơn, đúng không? Nhưng không có thuốc lá, không có rượu để uống, cũng không có phong cảnh có thể ngắm, cuộc sống này, trải qua cũng thật vô vị." Tô Bạch đáp một cách rất thẳng thắn.

"Cậu dùng… thái độ thể nghiệm cuộc sống… để làm… thính giả sao…?"

"Cuộc sống của người bình thường là một loại cuộc sống, mà cuộc sống của thính giả, cũng là một loại cuộc sống."

"Thực ra… vẫn còn khả năng khác… để ra ngoài sớm hơn…"

"Là gì thế?" Tô Bạch hỏi.

"Đó chính là sắp tới… nếu như có người…. tới chứng đạo…"

"À." Tô Bạch cười gượng một tiếng: "Thính giả cấp đại lão cũng không phải là linh kiện thiết bị trên dây chuyền sản xuất, nào có nhiều như vậy chứ, tôi ngược lại có biết một vài thính giả cao cấp, đối với việc tiếp tục tiến lên một bước lại sợ gần chết, đừng nói là tới chứng đạo, mà bọn họ thật sự chỉ hận

không thể đào một hố cho mình chui thẳng vào, chỉ sợ Phát Thanh nhìn bọn họ thêm một cái.”

“Có lẽ thế…”

Nắp quan tài từ từ bay lên, bóng hình có hơi béo phì đó cũng mập mờ xuất hiện.

“Ông đang dự định ra ngoài đi dạo sao?” Tô Bạch hỏi.

“Cậu có biết… tại sao… đợt trước… các cậu có thể tiến vào nơi này không…?”

Ánh mắt của Tô Bạch lập tức híp lại, nhanh chóng đáp: “Mẹ nó, sẽ không phải bởi vì sắp tới có người muốn tới nơi này chứng đạo đấy chứ?”

“Ha ha… nếu không phải vì nguyên nhân này… thì dựa vào các cậu… làm sao có thể tiến vào nơi này được…”

“Nhưng tôi rất tò mò, cái thứ biết đi khắp các thôn xung quanh hút tinh khí người đó, rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?” Tô Bạch hỏi.

“Bọn họ còn không quan tâm… mà cậu lại quan tâm đến vấn đề này… cũng… có chút thú vị…”

“Tôi chỉ cảm thấy khi vào thôn, nhìn thấy những hàng bia mộ mới đó, thấy có hơi đáng thương, đặc biệt là khi nhìn thấy bia mộ của những đứa trẻ đó, lại cảm thấy hơi không nhẫn tâm, có lẽ nguyên nhân là vì hai năm này tôi cũng làm cha rồi, lòng dạ dường như cũng không còn tàn nhẫn như vậy nữa, trở nên có chút nhu nhược hơn so với trước kia.”

“Đó là… khí linh của trận pháp…” Giọng nói của vị trong nắp quan tài đó trở nên càng lúc càng nối liền hơn so với trước đó một chút, rõ ràng, ông ta đang chủ động tỉnh lại từ trong trạng thái ngủ say, hình như đang định đón tiếp người nào đó.

Có lẽ, trong khoảng thời gian hơn hai mươi năm ngủ ở nơi này, mỗi lần khi có thính giả cao cấp đỉnh cao tới nơi này chứng đạo, ông ta đều sẽ dậy đón tiếp, Tô Bạch cũng không biết tại sao lúc đầu ông ta lại bị Tô Dư Hàng hại ở nơi này không thể ra ngoài được, nhưng bây giờ xem ra, dường như ông ta cũng giống như con mèo đen đó, cũng đã trở thành người bảo vệ nơi này.

Lại thêm những bia mộ dưới đáy con sông đó, thật sự không có gì khác biệt với người túc trực bên linh cữu cả.

"Khi trận pháp tự mình rửa sạch, sẽ loại bỏ tạp chất ra ngoài, tạp chất sinh ra bản năng linh trí, bắt đầu hấp thu tinh khí để phát triển bản thân, sau khi cậu ra ngoài, có thể tìm một con yêu thú đi xung quanh để bắt nó, cấp bậc của trận pháp này, cậu cũng có thể cảm giác được, cho dù là tôi cũng không thể không bị nó áp chế, cho nên cho dù là tạp chất của trận pháp cũng không thể coi thường được, thậm chí có thể nói là rất quý giá, bắt được làm khí linh là chuyện rất rốt."

"Đừng nha, cầm thứ đó coi như khí linh, tôi sợ sẽ tổn thọ mất, như vậy đi, sau khi tôi ra ngoài, sẽ bắt nó rồi giết chết là xong."

"Ha ha, thật sự có hơi nhu nhược đấy."

Bóng người ở trong nắp quan tài đứng dậy, tuy rằng vẫn chưa nhìn rõ gương mặt của ông ta, nhưng có thể nhìn ra được hình tượng một người trung niên cực kỳ phúc hậu, lại thêm Tô Bạch đã từng nhìn thấy ảnh chụp chung của ông ta với Tô Dư Hàng, cho nên có thể đại khái bổ sung hình tượng của ông ta trong đầu mình.

"Sắp tới rồi, thực ra, lần nào tôi cũng đều rất mong đợi, đây có lẽ chính là một người nhát gan, luôn tràn đầy sự tò mò đối với những người dũng cảm đó, tôi chỉ là một người nhát gan mà thôi."

“Người có thể thừa nhận mình nhát gan, thường đều rất dũng cảm.” Tô Bạch nói.

“Giữ cậu lại một tháng cũng đủ rồi, lối ra trận pháp sắp mở một lần nữa, cậu có đủ thời gian để rời đi, thế giới chuyện xưa tiếp theo của cậu cũng sắp tới rồi.”

“Tôi không hiểu, nếu bây giờ ông đã bằng lòng cho tôi rời đi, vậy một tháng trước còn kiên quyết giữ tôi ở lại làm gì?” Tô Bạch rất tò mò một điểm này.

“Bởi vì… tôi không biết… cậu lại phiền phức như vậy…”

“Thực ra tôi là một người khá lạnh lùng, thật đấy.” Tô Bạch sờ cằm mình với vẻ hơi xấu hổ: “Có lẽ bởi vì ông là nhân vật ở cùng một thế hệ với Tô Dư Hàng, lại có thể tùy tiện bóp chết tôi, cho nên tôi mới tỏ ra khác hẳn ở trước mặt ông mà thôi.”

“Tôi nhớ không lầm thì cậu tên là Tô Bạch, đúng không?”

Tô Bạch gật đầu.

“Vậy được, Tô Bạch, tôi đợi được nhìn thấy… cái ngày cậu vặn đầu của Tô Dư Hàng xuống.”

“Rầm!”

Một tiếng vang truyền tới từ cửa vào, trận pháp ở lối vào lại bị khởi động, ánh sáng tỏa ra thật chói mắt, rồi một bóng người chậm rãi bước ra từ trong ánh sáng trắng.

Tô Bạch biết, đây là thính giả sắp tới đây chứng đạo.

Chương 1019 Anh Cũng Xứng Sao? 1

Sau khi trận pháp ở lối vào trải qua sự chói lòa mới đầu, cũng từ từ lắng xuống, bóng người tới cũng cùng lúc tới gần mà không ngừng trở nên rõ ràng.

Đây là bóng dáng của một người đàn ông, trên cơ thể của người đàn ông mang theo một khí chất phải nói là cô đơn.

Loại cảm giác này khiến Tô Bạch cảm thấy có hơi kỳ lạ, bởi vì loại không khí này rất không tương xứng với khí chất của những bia mộ ở bên dưới dòng sông đó, hoặc là gọi không hòa hợp.

Tô Bạch cũng đã từng thấy hình ảnh khi Tô Dư Hàng tới đây chứng đạo, đó là một loại cảm giác mang theo một loại bình tĩnh từ trong quyết đoán, tên được khắc trên bia mộ của những người khác, cũng có thể toát ra một loại tâm cảnh quyết chí tiến lên đó khi chứng đạo.

Chữ không có tốt xấu, nhưng loại tính cách và phong vận hàm chứa bên trong con chữ, là thứ không có cách nào xóa đi được, ngược lại, còn có thể mang đến cho người một loại cảm giác càng trực quan hơn.

Thế nhưng, người đàn ông càng lúc càng tới gần ở trước mặt này, ít nhất thì Tô Bạch cũng không cảm giác được bao nhiêu khí chất của loại chứng đạo đó trên người anh ta, thậm chí hắn còn mơ hồ ngửi thấy một loại mùi vị của con vịt trên giá nướng, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút không thể lùi bước.

Vị trong quan tài đó vốn dĩ đang đứng, dường như còn chuẩn bị đứng dậy đón tiếp khách quý, dù sao ông ta cũng được xem là một nửa người bản địa, nhưng vào lúc này, ông ta dường như cũng cảm thấy có hơi nhạt nhẽo và vô vị, cho dù không nằm lại, mà vẫn đứng ở đó như cũ, nhưng Tô Bạch cũng có thể cảm giác được một chút thất vọng đó của đối phương, tần suất chuyển động của thi khí ở xung quanh có thể chỉ rõ sự thay đổi tâm trạng của vị này.

Giống như một bộ phim được mong đợi rất lâu, kết quả hình ảnh ra màn đầu tiên lại khiến anh cảm thấy có hơi ngán ngẩm, hy vọng càng lớn thì thất vọng hiển nhiên cũng càng lớn.

Ngay khi bóng hình của đối phương hoàn toàn hiện ra và cũng được nhìn thấy rõ ràng, Tô Bạch lắc đầu theo bản năng, vậy mà lại là anh ta, cũng không thể trách được.

Lương Sâm mặc một chiếc áo ngắn thường ngày, bên dưới là một chiếc quần bò, mặc lên đương nhiên trông có vẻ rất tùy tiện, nhưng thái độ của anh ta dường như cũng trông có vẻ hơi tùy tiện thật.

Giải Bẩm từng mời Tô Bạch qua giúp đỡ, đến chỗ biệt thự của Lương Sâm giải thoát phân thân đã bị phong ấn của anh ta, bây giờ xem ra, tuy rằng mình không ở đó, nhưng Giải Bẩm vẫn tìm mập mạp và những người khác hoàn thành chuyện này, cũng bởi vậy mà Lương Sâm không thể không đến nơi này, tiến hành chứng đạo.

Vị trí này, khu vực này, trên cơ bản chắc hẳn là nơi mà Phát Thanh đã thông báo, bằng không, không có khả năng mỗi một thính giả cao cấp đỉnh cao, đều không hẹn mà cùng tới nơi này.

Ở đây, thực ra được tính là một tổ chức nửa chính thức được Phát Thanh thừa nhận, là một phòng làm việc mà Phát

Thanh lập ở thế giới hiện thực.

Chứng đạo ở nơi này, để lại bia mộ của mình, cũng tương tự như đến các bộ ngành liên quan để đóng dấu, đây là một hình thức chắc chắn phải đi qua, cũng là một quá trình rất quan trọng.

Bây giờ Tô Bạch hiển nhiên không hiểu được ý nghĩa của quá trình này ở đâu, nhưng hắn tin sau này mình cũng sẽ có một ngày bởi vì thực lực của mình tăng cao mà biết được, còn mình của bây giờ vẫn còn lâu mới đến trình độ đó, nên hiển nhiên không biết chuyện và quy tắc ở trình độ đó rồi.

Ngay khi Lương Sâm nhìn thấy Tô Bạch đứng ở bên cỗ quan tài, cũng có hơi ngạc nhiên, hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Đúng vậy, sao cậu lại ở đây, nơi này, sao có khả năng có cậu được?

Tô Bạch đáp lại một cách rất bình tĩnh: "Tới du lịch thôi." Đây quả thực là đang nói thật.

"Ha ha ha…" Lương Sâm nở nụ cười, ý tứ của tiếng cười này không nói cũng biết, một người có thâm niên du lịch đến nơi này, có khả năng sao?

Nhưng rất nhanh, anh ta đã không cười nữa, đại khái về phương diện thực lực, anh ta có thể nghiền áp Tô Bạch, nhưng dưới tình cảnh này, anh ta ngược lại không có cách nào tiếp tục cường thế nữa.

"Chào mừng."

Sự tồn tại trong quan tài nói ra hai chữ này, có vẻ hơi qua loa, cũng có hơi miễn cưỡng, thậm chí, trong giọng nói còn mang theo một chút khinh thường.

Lương Sâm gật đầu với ông ta: "Rất vui được gặp."

"Răng rắc…"

Sự tồn tại trong quan tài nằm về, toàn bộ thi khí cũng bị rút vào trong quan tài, nắp quan tài cũng từ từ về vị trí cũ, không chút sai biệt.

Xem ra, vị trong quan tài dự sau khi làm hết chức trách của mình một cách qua loa lấy lệ, cũng chẳng muốn tiếp tục thưởng thức một màn này nữa, màn mở đầu này đã nhìn ra cả quá trình rồi, tuy rằng kết cục chắc hẳn đã định trước.

Trên cơ bản người tới nơi này chứng đạo, chỉ là nhận được sự thừa nhận của Phát Thanh, ngược lại sẽ không xuất hiện chuyện thất bại này.

Con mèo đen nấp trong bóng tối, một đôi mắt như màu hổ phách nhìn chằm chằm Lương Sâm, nhưng Lương Sâm hiển nhiên không sợ, dù sao anh ta cũng không phải là mười mấy thính giả có thâm niên vào đây một tháng trước, thực lực của anh ta hiện tại, sau khi phân thân được giải phong ấn đã bước vào đỉnh cao của thính giả cao cấp.

“Xem ra Giải Bẩm đã thành công rồi.” Tô Bạch nhìn Lương Sâm và nói.

“Người tôi yêu nhất lại khiến tôi tổn thương sâu sắc nhất.” Trên gương mặt của Lương Sâm lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Ôi, thực ra cũng không thể nói vậy, tôi vẫn luôn đợi cậu ấy giúp tôi đưa ra quyết định này.”

“Đây đúng là tương ái tương sát mà.” Tô Bạch duỗi tay, chỉ vào tế đàn đang ẩn nấp trong bóng tối phía sau: “Tôi dẫn đường cho anh.”

Lương Sâm duỗi tay, đặt lên bả vai của Tô Bạch, sau đó, cảnh tượng xung quanh vặn vẹo, một khắc sau, Lương Sâm và Tô Bạch đã cùng nhau xuất hiện trên tế đàn, trước mặt hai người là cái thớt đó, và trên cái thớt đặt ấn vàng của nước Điền.

“Muốn quan sát thì cứ nói thẳng, cơ hội này những thính giả khác có khả năng muốn cũng không dám xem đâu.” Lương Sâm trông có vẻ rất không để tâm: “Nếu cậu và tôi đã từng làm hàng xóm, vậy chứng minh giữa tôi với cậu quả thực có duyên, chút hời này, cậu có thể chiếm.”

Tô Bạch sờ chóp mũi với vẻ hơi ngại ngùng, đáp: “Tôi chỉ sợ lát nữa sẽ xấu hổ thôi.”

“Xấu hổ?” Lương Sâm lắc đầu: “Không có gì xấu hổ với không xấu hổ ở đây hết, ngay khi cậu phát hiện ra mình không còn đường lui, cậu cũng không có sự lựa chọn nào khác, ngoại trừ đi về phía trước thì vẫn là tiến về phía trước, cho dù là bị ép thì vẫn phải chủ động, thực ra không có sự khác biệt.

Chương 1020 Anh Cũng Xứng Sao? 2

Lẽ nào cậu còn muốn kêu tôi cầm điện thoại mở nhạc nền [Đàn ông nên tự mình vươn lên], sau đó tôi lại viết lên mặt mình bốn chữ to "quyết chí tiến lên" sao?"

"Cũng đúng." Tô Bạch phụ họa một tiếng.

Nếu để lại bia mộ và chứng đạo chỉ là một quá trình và hình thức, vậy Lương Sâm quả thực cũng không cần thiết phải có áp lực quá lớn, cho nên anh ta cũng dứt khoát thể hiện ra một loại thái độ tuy rằng trong lòng phản kháng nhưng lại không thể không làm đó của mình.

Bóng người của Lương Sâm chậm rãi lơ lửng, bay đến bên dòng sông.

Tô Bạch đứng trên tế đàn, con mèo đen xuất hiện bên cạnh hắn, từ nhiều năm trước đó cho tới nay, con mèo đen này vẫn thường quan sát mỗi một lần chứng đạo, có lẽ hai mươi năm trước còn có một con mèo đen cũng như vậy, thân là khán giả nằm phủ phục ở nơi này, nhưng bây giờ chỉ còn lại một con là nó.

Lương Sâm bay đến bên bờ sông, hai tay mở ra, mặt nước trên sông cùng lúc tách ra hai bên, lộ ra một cái đáy chưa biết ở chính giữa, những bia mộ xếp thành hình con rắn nằm bên dưới đáy sông, nơi lọt vào mắt có mấy chục tấm, còn khu vực phía sau không nhìn thấy, rõ ràng vẫn còn.

Ánh mắt của Lương Sâm nấn ná trên những mộ bia bên dưới, rất nhanh, anh ta đã phát hiện ra cái mà mình muốn tìm,

bia mộ đó khác với những bia mộ khác, không có quy cách viết như mộ bia của người ta, mà chỉ viết hai chữ "Lệ Chi" rất đơn giản.

Hai chữ rất đơn giản, lại rõ ràng hiện ra một loại khí thế can đảm không sợ hãi điều gì, loại cảm giác này xuất hiện trên bia mộ của một cô gái, thậm chí sự nổi bật và sáng lạn của nó còn đè ép toàn bộ bia mộ phía sau.

"Ôi, tuy rằng tôi không thể không tới nơi này, nhưng thực ra trong lòng đã sớm nghĩ tới, sau khi tới đây, chuyện muốn làm nhất vẫn là nhìn em một chút." Trong ánh mắt của Lương Sâm lộ ra vẻ si tình.

Tình cảm của anh ta đối với Lệ Chi thực ra đã được biểu lộ rõ ràng từ rất lâu rồi, từng có những khi, hai người bọn họ là thính giả cùng một thời kỳ, hai người cũng từng tính kế lẫn nhau, cũng từng cùng nhau đối diện với sinh tử, cho dù là ở trong thế giới hiện thực hay là ở trong thế giới chuyện xưa, cũng đã từng hợp tác với nhau, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mà cô gái đó dần dần bỏ xa mình, hai bên cho dù là từ thực lực hay địa vị, đều kéo dài khoảng cách với một loại tốc độ khó tin.

Bây giờ, cô gái đó đã sớm đi đến nơi ấy, đến nay vẫn chưa trở về, mà mình, thì vẫn chưa ở nơi này để lại bia mộ thuộc về mình.

"Có lẽ, lúc đầu em nói đúng, tôi chỉ có một thân thiên phú, cuối cùng lại thiếu mất tự tin trở thành cường giả."

Lương Sâm lầm bầm, nhìn bia mộ của Lệ Chi, như thể nhìn thấy chính bản thân cô ta.

Lòng bàn tay xòe ra, hộp ngọc trên cái thớt lập tức mở ra, ấn vàng của nước Điền với ánh sáng vàng rực rỡ bay lên, thấp

thoáng rơi lên người Lương San, tay anh ta cầm ấn vàng, chỉ vào một mặt bên tường.

"Ầm!"

Một tảng đá từ trên vách tường tróc ra dưới lực kéo của ấn vàng, hơn nữa trong quá trình này, còn từ từ tự mình đẽo gọt thành hình một bia mộ, rồi bia mộ lơ lửng tới trước mặt Lương Sâm.

"Nói là chứng đạo, nhưng thứ để lại, lại là bia mộ, hiển nhiên là để chôn vài vài thứ." Lương Sâm nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ, cũng dường như đang do dự.

Tô Bạch ngồi khoanh chân tại chỗ ở trên tế đàn, con mèo đen cách hắn rất gần.

"Người khác chôn là quá khứ, nhưng hôm nay Lương Sâm, chôn là tình yêu chân thành nhất trong tim mình. Khiến Lương Sâm tôi chứng đạo ở nơi này, chôn chặt tình cảm tình duyên với em, từ nay về sau, trong lòng tôi cũng không còn sự tồn tại của em nữa, bia mộ của tôi sẽ cùng tồn tại với em!"

Ngón tay của Lương Sâm không ngừng khua, trên bia mộ xuất hiện hai chữ "Lương Sâm", sau đó, anh ta hướng lòng bàn tay xuống, ấn vàng nước Điền trong tay bay về vị trí cũ, tiến vào trong hộp ngọc, hộp ngọc cũng lập tức đóng lại.

Bia mộ khắc hai chữ "Lương Sâm" rơi xuống ngay bên cạnh, sóng vai với bia mộ của Lệ Chi.

Trong con ngươi của Lương Sâm cũng lộ ra một loại giải thoát và trống rỗng của mình, anh ta vốn không muốn đi một bước này, nhưng chuyện đã đến nước này, dù nguyên nhân bị ép là phần lớn, nhưng nếu hiện tại cũng đã tới đây rồi, cho dù là một bước hình thức, cũng xem như không phụ suy nghĩ trong lòng mình.

Thế nhưng, ngay khi bia mộ của Lương Sâm vừa mới đặt xuống, một hiện tượng khác thường đột nhiên xuất hiện.

“Ầm!”

Bia một của Lệ Chi đột nhiên nổi lên, vậy mà lại chủ động đâm sầm vào bia mộ của Lương Sâm, sau một tiếng ầm vang, bia mộ của Lương Sâm lập tức vỡ tan tành, mà bia mộ của Lệ Chi thì lại đứng sừng sững ở chỗ cũ.

“Anh cũng xứng sao?”

Một giọng nói phụ nữ truyền ra từ trong bia mộ, đây cũng là suy nghĩ mà Lệ Chi để lại.

“Phụt…” Khóe miệng của Lương Sâm trào ra một vệt máu tươi, tâm hồn bị tổn thương.

“Phụt…” Tô Bạch thì lại cười thành tiếng.

Chương 1021 Ra Ngoài Rồi 1

Vẻ mặt của Lương Sâm rõ ràng rất chán chường, nhưng lại không hề thẹn quá hóa giận, cũng không có cuồng loạn ở đây, trùng hợp tương phản lại, anh ta hít một hơi thật sâu, tay trái lại vung lên, ấn vàng của nước Điền đã quay trở về trong hộp ngọc lại bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay của anh ta, chỉ là lần này, rõ ràng có hơi khó giải quyết hơn lần trước.

Tô Bạch đứng trên tế đàn, có thể nhìn thấy rõ ràng vị trí lòng bàn tay của Lương Sâm đã hơi đỏ lên, liên tưởng đến trước đó dưới tình huống Đường Chính Quốc lên cơn điên, cầm ấn vàng nước Điền lên, hơn nữa còn là cầm cách một hộp ngọc. mà vẫn trực tiếp hóa thành nước mủ, từ đó cũng đủ để thấy được chỗ lợi hại của ấn vàng nước Điền này, cho dù là thính giả cao cấp đỉnh cao khi nắm giữ nó cũng phải chịu đựng loại đau đớn và áp lực rất lớn mới phải.

Mà Lương Sâm của hiện tại, chỉ có thể không có cách nào khác, bởi vì bia mộ lần đầu của mình đã bị bia mộ của Lệ Chi trực tiếp đập nát, như vậy anh ta nhất định phải làm thêm lần nữa.

Tô Bạch không biết loại quá trình chứng đạo này có thật sự có tính cưỡng chế hay không, nhưng nghĩ đến thái độ phản cảm và sợ hãi của Lương Sâm đối với chuyện này vào ngày trước, cho đến hiện tại có thể bị Giải Bẩm xúi giục, giải thoát phong ấn của thân phận, dẫn đến sự chú ý của Phát Thanh, thì có khả năng trong đó, ý tứ bị cưỡng ép vẫn nhiều hơn một chút.

Nhưng vì vậy, Lương Sâm nhất định phải để lại bia mộ của mình ở đây, nhất định phải hoàn thành quá trình chứng đạo này, con dấu này nhất định phải đóng.

Trước đó Tô Bạch đã từng nói, chỉ sợ xấu hổ, nhưng cũng không ngờ, sẽ xấu hổ đến mức độ này.

Mỗi bia mộ chắc hẳn đều ngưng tụ từ ý chí của chủ nhân, ngược lại cũng không phải nói Lệ Chi cố tình nhằm vào Lương Sâm, nhưng ý chí mà Lệ Chi để lại, lại không bằng lòng có người khác ngồi ngang hàng với mình, lại thêm rất dễ nhận thấy, ý chí của cô ta vô cùng mạnh mẽ, mạnh hơn ý chí của Lương Sâm quá nhiều, cho nên mới xuất hiện hình ảnh bia mộ của anh ta bị bia mộ của Lệ Chi đập vỡ trong nháy mắt.

“Bia mộ đầu tiên đã vỡ nát rồi, những cảm xúc đọng lại trong đáy lòng từ khi quen biết em cũng đã vẽ lên một dấu chấm tròn, bây giờ Lương Sâm tôi chứng đạo lần thứ hai, chặt đứt quá khứ, không cầu tương lai, không rõ hiện tại, chỉ chứng một tiếng bất đắc dĩ!”

Dưới lực hút của ấn vàng nước Điền, lại có một khối đá từ trên vách đá tróc ra, chỉ là lần này khối đá khá nhỏ, bia mộ được gọt ra, cũng chỉ cỡ một phần ba những bia những bia mộ khác, rõ ràng có hơi keo kiệt.

Nhưng Lương Sâm cũng chẳng để ý chút nào, mà thuận tay ném ấn vàng nước Điền đi, ấn vàng trở về trong chiếc hộp ngọc.

Bia mộ thấp bé đó bị Lương Sâm tùy tiện sắp xếp cho ở một vị trí chưa rõ tại đáy sông, so với những bia mộ khác, rõ ràng lại không bắt mắt đến vậy, cũng lộ ra một loại đấu tranh bất đắc dĩ và lặng im.

Một khắc này, đáy lòng của Tô Bạch ngược lại không hề coi thường Lương Sâm, có lẽ, mỗi một người đều có sự kiên

trì của mình, mỗi một người cũng có sự kính sợ của mình.

Có thể đối diện với sự hèn nhát và sợ hãi trong lòng mình, hơn nữa còn kiên trì với sự hèn nhát và sợ hãi đó của mình, đồng thời thẳng thắn đối mặt mà không chọn từ bỏ, trong này, ngược lại có một loại tự do to lớn.

Nơi này cũng không phải là chỗ đánh cờ nói chuyện, cũng không phải phát biểu báo cáo gì ở đây, không cần thiết phải nói lời sáo rỗng và hô khẩu hiệu, có lẽ có người sẽ chọn chôn giấu điểm yếu của mình, nhưng có thể giữ lại điểm yếu của mình vào thời điểm, xét từ mặt trái, thì đây cũng là một loại tự mình kiên trì đi.

Bóng người của Lương Sâm từ từ rơi xuống trên tế đàn, con sông bên dưới cũng lại phục hồi nguyên trạng, những xương cốt đó tiếp tục chảy trong dòng sông, như thể tất cả đều chưa từng xảy ra bất cứ sự thay đổi gì.

“Để cậu xem trò cười rồi.” Lương Sâm duỗi tay, lôi ra một bao thuốc từ trong túi, rút cho mình một điếu, cắn bên miệng, rồi lại đưa cho Tô Bạch một điếu.

“Tôi cảm thấy rất tốt.” Tô Bạch đáp một cách rất nghiêm túc: “Lần thứ hai chứng đạo của anh, mới cảm thấy giống như đang chứng đạo chân chính.”

“Ồ.”

Lương Sâm châm điếu thuốc, bóng người cũng theo đó biến mất, anh ta định rời khỏi nơi này, cho Tô Bạch một điếu thuốc, chẳng qua chỉ là bày tỏ một chút ý tứ cho khán giả mà thôi, cũng không có nghĩa Lương Sâm bằng lòng có sự qua lại gì đó với hắn, giống như Tô Bạch cũng sẽ không chẳng hiểu tại sao lại chém gió trên trời dưới biển với một thính giả cấp thấp.

Không phải người trong cùng một giới, muốn có qua lại quả thực rất khó, đôi bên thậm chí ngay cả cùng ngôn ngữ cũng không, về điểm này, không chỉ trong giới thính giả giống như vậy, mà thực ra ở các ngành nghề trong thế giới hiện thực cũng như thế.

Tô Bạch và con mèo đen cùng nhau đi đến vị trí quan tài từ phía tế đàn, nhìn thấy Lương Sâm đang đứng bên quan tài.

"Đi mạnh giỏi."

Vị trong quan tài đó phát ra tiếng tạm biệt, cảm giác này hình như nghiêm túc hơn so với bắt đầu một chút, có lẽ, vị trong quan tài đó cũng cảm giác được tâm cảnh khi chứng đạo lần thứ hai của Lương Sâm, tuy rằng không oanh liệt gì, thậm chí còn trông có vẻ nhỏ nhen hơn rất nhiều, không thể so với những thính giả tài năng, tự tin và quả quyết đó, nhưng trong đó cũng có một loại ý tứ thuộc về mình, cũng được xem là đáng quý.

"Tạm biệt."

Lương Sâm cũng nói một tiếng tạm biệt với vị trong quan tài, bóng người lại biến mất, mà lúc này, ánh sáng ở lối ra cũng bắt đầu suy yếu, có khả năng chỉ có thể duy trì chưa đến mười phút nữa.

Tô Bạch ngồi xổm xuống, nhìn con mèo đen.

"Ra ngoài cùng tao không? Một bạn đồng hành khác của mày đang ở cùng tao đó."

Nếu hắn có thể dẫn con mèo đen này ra ngoài giống như Tô Dư Hàng năm đó, vậy quả thực chính là mang được một món tài phú to bự ra ngoài, hai con mèo đều ở trong nhà mình, cho dù là bảo vệ hay là ở phương diện khác, đều có thể nói là một sự gia tăng cực kỳ lớn.

Chỉ có điều, con mèo chỉ lặng lẽ phủ phục bên cạnh cỗ quan tài, không lên tiếng, nhắm mắt lại, giống như đang nghỉ ngơi, nhưng thái độ này đã xem như đáp lại lời mời của Tô Bạch.

Nó không muốn rời đi, nó muốn tiếp tục bảo vệ nơi này.

Chương 1022 Ra Ngoài Rồi 2

Tô Bạch cười với vẻ hơi buồn bã, cũng đúng, nếu con mèo đen này bằng lòng rời khỏi đây, thì lúc đầu đã sớm cùng Cát Tường đi theo Tô Dư Hàng rời đi rồi, có lẽ, nó và Cát Tường có sự khác biệt rất lớn, có lẽ hơn nữa, năm đó, Cát Tường chọn Tô Dư Hàng, mà con mèo đen này lại chọn vị ở trong quan tài kia.

Mỗi một người đều có sự lựa chọn của riêng mình, ừm, câu nói này cũng có thể ứng với mèo.

Vị trong quan tài đó phát ra một tiếng thở dài, rõ ràng ông ta biết rõ, nếu con mèo đen này có thể rời khỏi nơi này cùng Tô Bạch, thì có thể nhìn thấy nhiều thứ đặc sắc hơn, nhưng có lẽ, từ góc độ nội tâm của ông ta mà nói, ông ta dường như đã quen với cảm giác có con mèo đen này ở bên cạnh mình trong suốt những năm thái dài đằng đẵng này rồi.

Tô Bạch duỗi tay, vỗ nhẹ lên cỗ quan tài: "Ông anh, đợi lần sau khi tôi tới đây chứng đạo, lại tới thăm ông sau, ông muốn ăn gì, muốn uống gì, bây giờ có thể nói với tôi, lần sau tôi sẽ mang cho ông."

Vị trong cỗ quan tài không đáp lại câu hỏi này.

Tô Bạch nhún vai, đi về phía chỗ ánh sáng cửa ra, ngay sau khi cả người tiến ra ngoài, cơ thể bắt đầu vặn vẹo, đây là một loại truyền tống tương tự với Phát Thanh kéo vào thế giới chuyện xưa.

Trong phút chốc, cơ thể của Tô Bạch đã biến mất ở nơi đó.

Mà ánh sáng ở lối vào cũng dần dần dập tắt, hoàn toàn khôi phục lại vẻ yên tĩnh, cũng khôi phục lại bóng tối ở nơi này, dường như bóng tối mới là màu chủ đạo và là bản chất của nơi đây.

"Meo!"

Mèo kêu một tiếng, sau đó không còn âm thanh.

"Phù… phù…"

Tô Bạch không ngờ khi mình đi ra, lại là ở trong Nhĩ Hải, sau khi cả người nổi lên mặt nước, hắn hít thở những hơi thật lớn theo bản năng, ngược lại cũng không phải bởi vì trước đó suýt chút nữa thì chết đuối, mà là vì so với nơi như mộ của xác sống đó, thì hô hấp ở nơi này mới là thứ khiến con người thoải mái và cảm thấy trong lành hơn.

Lúc này đã là đêm khuya, trong bầu trời dày đặc ánh sao, rõ ràng trông rất lấp lánh, nếu như thời tiết ở Đại Lý tốt, thì sao trời quả thực rất đẹp.

Hắn nhìn xung quanh, phân biệt đại khái vị trí mình đang ở, sau đó bơi về phía bến tàu Tài Thôn.

Nhĩ Hải, nói lớn thực ra không lớn, dù sao nó thực ra cũng không phải là biển thực sự, cũng chỉ mười mấy phút, Tô Bạch đã lên tới bờ bến tài Tài Thôn, hắn kéo lên cơ thể ướt sũng, bước về phía khách sạn đó trước.

Tuy rằng hắn cảm thấy hòa thượng chắc hẳn đã dẫn thằng bé về Thượng Hải, nhưng vẫn phải đi xác nhận một chút.

Khi người còn chưa vào trong khách sạn, thì một bóng người đã xuất hiện trước mặt Tô Bạch, rõ ràng, là bởi vì hắn không cố tình che giấu khí tức của bản thân, nên mới bị đối phương nắm được.

"Cậu về rồi." Đối phương mở miệng nói.

“Tôi nói này Phật gia, sao ngài lại từ xa tới đây vậy?” Tô Bạch có hơi ngạc nhiên.

“Trước khi Thất Luật tiến vào thế giới chuyện xưa, đã gọi tôi tới đây trước, con trai cậu không chịu về Thượng Hải với Thất Luật trước, cho nên tôi qua đây trông một chút, tôi ở đây đã được một tuần lễ rồi.”

“Tốt lắm, dù sao cũng là con nuôi của cậu mà.”

Vừa nghĩ đến thằng bé vẫn còn ở đây, trong lòng Tô Bạch ngược lại cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, ban ngày xảy ra một chuyện.” Gia Thố mở miệng nói: “Có một người có thâm niên chết đột ngột trong đám cỏ lau đằng trước, chắc hẳn là người có thâm niên, không nghi ngờ gì.”

“Lại chết một người có thâm niên nữa sao?” Tô Bạch nghi ngờ một chút: “Thi thể đâu?”

“Thi thể bị tôi xử lý rồi, còn đặt ở bên dưới đống cỏ lau kia, khi ấy tôi tưởng cậu đã trở về.”

“Được lắm, trước đi xem thi thể đó đã, có lẽ tôi còn biết ấy.”

Vị trí đám cỏ lau cách nơi này thực ra cũng không đến trăm mét, hai người đi một lúc thì đến nơi, ngay khi Gia Thố vén một tầng bùn lắng đó ra, Tô Bạch nhìn thấy Diêu Triết đã có hơi trương phềnh lên ở đó.

“Chắc hẳn là bị độc chết.” Gia Thố phân tích: “Nhìn sắc da có thể đoán ra được.”

Tô Bạch duỗi tay, sờ trên người Diêu Triết một chút, sau đó cảm thấy bụng của anh ta có hơi trướng lên, lòng bàn tay lập tức phát lực vỗ một cái, da bụng của Diêu Triết trực tiếp bị Tô Bạch vỗ vỡ.

Bây giờ Diêu Triết đã chết, hiển nhiên sẽ không sở hữu thần thông của người có thâm niên, nên Tô Bạch muốn làm thế nào thì làm thế đấy.

"Xè xè xè…"

Một con rắn độc sặc sỡ uốn lượn trong bụng của Diêu Triết, đang phun cái lưỡi ra.

Sắc mặt của Gia Thố lập tức Âu Mỹám, trước đó khi anh ta phát hiện ra thi thể cũng không kiểm tra thấy trong bụng thi thể lại còn có rắn tồn tại, vấn đề là hoàn toàn không tra ra được bất cứ khí tức gì của con rắn này, cho dù bây giờ nó xuất hiện ở trước mặt bạn, bạn cũng gần như không cảm giác được sự tồn tại của nó.

Con rắn độc dường như khiếp sợ khí tức của hai người Tô Bạch và Gia Thố, rõ ràng có hơi oan ức, cuộn mình lại run lập cập ở nơi đó, thoạt nhìn còn cảm thấy điềm đạm đáng yêu.

Nhưng lúc này, Tô Bạch lại trực tiếp tung một chưởng tới.

"Ầm!"

Thân rắn trực tiếp chia năm xẻ bảy, dưới chân bị đánh ra một cái hố.

Tiếng nổ to lớn khiến lúc này, các căn phòng ở các khách sạn xung quanh đều sáng đèn!

Chương 1023 Sự Đổi Mới Của Phát Thanh 1

“Cậu làm gì thế?” Gia Thố rõ ràng có hơi mơ hồ: “Con rắn này tự mang quy tắc trận pháp, có thể tự mình che giấu bản thân, nó chắc chắn là linh vật cực kỳ hiếm có và ưu tú, cho dù là rút linh hồn của nó ra dung hợp vào trong pháp khí, cũng có thể dễ dàng tạo ra một pháp khí thượng đẳng, thậm chí không cần đi khắc họa đường vân gì đó cũng có thể tự mang một vài hiệu quả trận pháp, nếu còn khắc họa thêm đường vân, vậy có thể tạo ra sự gia tăng cực kỳ rõ ràng đối với hiệu quả trận pháp!”

Phật gia hiển nhiên thấy nhiều hiểu rộng, trước khi chưa trở thành thính giả, thực ra cũng đã từng tiếp xúc với pháp khí, càng đừng nói đến sau khi trở thành thính giả, trình độ hiểu biết hiển nhiên cũng càng ngày càng như nước lên thì thuyền lên.

“Phật gia, nói thật với cậu, cái thứ này là gì thì tôi hiểu rõ hơn cậu, phẩm cấp và tác dụng có thứ này có cao cỡ nào, tôi cũng càng hiểu rõ hơn, nhưng mấy năm gần đây, thứ này đã hấp thụ tinh khí người, hại chết rất nhiều người dân bản địa, trong đó phụ nữ và trẻ nhỏ là chủ yếu, tôi đã tận mắt nhìn thấy bia mộ của những người đó.”

Gia Thố nhíu mày, sau đó gật đầu, vẻ khó hiểu và tiếc nuối trong mắt cũng từ từ tan sạch.

“Nếu đã như vậy, vậy thứ này hiển nhiên không thể dùng nữa, nghiệp chướng quá lớn.”

Tô Bạch duỗi tay khoác vào bả vai của Gia Thố: “Di động của tôi hết pin rồi, vừa rồi còn ngâm nước nữa, cũng không biết có thể dùng của cậu không, lát nữa về khách sạn, lấy di động của cậu, xem thử có thể gọi chút đồ ăn ngoài không, tôi hơi đói.”

Tô Bạch tin tưởng Gia Thố có thể hiểu cho mình, tuy rằng anh ta là cao tăng Mật tông, nhưng lại có phong cách khác hẳn với Mật tông thường vì mục đích mà không từ thủ đoạn, bản thân Gia Thố vẫn có sự kiên trì của riêng mình, nói một cách thông tục hơn một chút, thì là tam quan ngay thẳng.

Trước khi hòa thượng gọi Gia Thố qua đây, giao ca chăm sóc thằng bé, cũng đã trả trước tiền phòng ba tháng cho ông chủ ở nơi này, cho nên cho dù hòa thượng hay là Gia Thố và Tô Bạch biến mất trong vòng một tháng, thì bọn họ cũng vẫn cho thằng bé ở lại nơi này, hy vọng đủ đợi được hắn trở về, đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là thằng bé rất bướng bỉnh, khóc lóc không muốn về Thượng Hải với hòa thượng, mà cố chấp muốn ở lại nơi này đợi cha, Cát Tường lại là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, nên Gia Thố và hòa thượng cũng không có cách nào cưỡng chế ôm đứa trẻ trở về, mà chỉ có thể tiếp tục ở lại nơi này.

Tô Bạch đẩy cửa khách sạn, thấy thằng bé đã nằm trên giường ngủ, đôi mày đáng yêu hơi nhăn lại, giống như đang lo lắng chuyện gì đó, Tô Bạch biết rõ, thằng bé là linh đồng, tuy rằng bây giờ hơi có xu thế không thể lớn lên, thậm chí ngay cả đi đường cũng vịn vào tường loạng choạng đi, nhưng nó thực ra cực kỳ thông minh, một vài chuyện nó cũng có thể hiểu được.

Không làm phiền con trai mình nghỉ ngơi, Tô Bạch khom người, hôn nhẹ lên gương mặt của thằng bé một cái.

Nói thật, ở cái nơi đó không có thuốc lá, không có rượu, cũng không có phương tiện giải trí khác, Tô Bạch ngược lại không phải không thể chịu đựng được, cái không thể chịu đựng nhất thực ra vẫn là mình rõ ràng đang ở trong thế giới hiện thực, lại không thể gặp được thằng bé.

Giữa hai bên, thực ra đã vẽ ra một sự ràng buộc sâu sắc, bắt đầu từ khoảnh khắc thằng bé chủ động bò xuống vách núi tiến vào yêu huyệt đó, Tô Bạch đã định trước không thể vứt bỏ thằng bé được.

Cát Tường chậm rãi bước đến gần Tô Bạch, ngửi trên người hắn, sau đó trong mắt mèo lộ ra một tia hồi tưởng, đúng vậy, ánh mắt của Cát Tường vẫn luôn rất phong phú, có khả năng, nó đã ngửi được khí tức của con mèo đen đó từ trên người Tô Bạch.

Hơn hai mươi năm trước, nó và con mèo đen đó thực ra cùng nhau bảo vệ nơi đó.

Cát Tường cũng không bày tỏ thêm điều gì, mà chỉ lặng lẽ nhảy lên cửa sổ, phủ phục ở đó, nhìn chằm chằm vào Nhĩ Hải ở trước mặt, dưới màn đêm, Nhĩ Hải cũng không có vẻ mỹ lệ mà nó thể ra vào ban ngày, ngược lại, lại tĩnh lặng đến mức khiến người cảm thấy có hơi đáng sợ.

“Tiệm bán ở bên ngoài gần đây cũng không nhiều, có một tiệm khá xa, cậu chọn trước đi, nhưng thời gian đưa đồ đêm sẽ khá lâu đấy.” Gia Thố nói.

“Không sao, tôi vừa vặn đi tắm một cái, một tháng rồi chưa được tắm, ở đó có sông, cơ mà nước bẩn quá.”

“Tôi đợi khi cậu tắm rửa và ăn cơm xong, lại kể chi tiết cho tôi.” Gia Thố đáp.

Tô Bạch gật đầu, cầm khăn mặt đi vào nhà vệ sinh, nước nóng tới khá chậm, nhưng ngay từ đầu Tô Bạch đã đứng dưới

vòi hoa sen, mặc kệ nước lạnh xối vào cọ rửa cơ thể mình, ít nhất thì nước ở đây cũng sạch.

Đợi sau đó, nước nóng được chuyển tới, có hơi nóng, nhưng Tô Bạch cũng không cảm giác được.

Cứ như vậy, hắn đứng bên dưới vòi hoa sen xối hai mươi phút, sau đó mới bắt đầu dùng sữa tắm cọ rửa cơ thể mình.

Khi hắn cầm khăn tắm lau cơ thể mình rồi đi ra, Gia Thố vừa vặn ra ngoài, nói là nhân viên chuyển hàng đã đến bến tàu Tài Thôn, lại không tìm được khách sạn này, nên anh ta ra ngoài lấy đồ.

Bé còn còn đang ngủ say, Cát Tường thì lại phủ phục trên cửa sổ.

Tô Bạch đi đến bên cạnh Cát Tường, duỗi tay sờ lên người nó, một người một mèo ở chung lâu như vậy, bây giờ có đôi khi Cát Tường cũng không ghét bỏ Tô Bạch cưng nựng mình, tuy rằng nó không thích coi mình thành một con thú cưng.

“Nó rất tốt.” Tô Bạch tìm một chút, không phát hiện ra thuốc lá đâu, Gia Thố không hút thuốc, trong phòng hiển nhiên cũng không có thuốc lá, lập tức, Tô Bạch cầm di động gửi tin nhắn wechat cho Gia Thố, kêu anh ta thuận tiện lấy vài điếu thuốc trong siêu thị đã đóng cửa trên con đường nhỏ, cứ để lại tiền ở đó là được.

Chương 1024 Sự Đổi Mới Của Phát Thanh 2

Cát Tường chậm rãi quay đầu lại nhìn Tô Bạch, một người một mèo cứ nhìn nhau như vậy.

Tô Bạch không biết rốt cuộc Cát Tường đang nghĩ gì, con mèo này có rất nhiều bí mật, bạn thật sự rất khó có thể nhìn thấu nó, lúc đầu tại sao nó lại theo Tô Dư Hàng ra khỏi nơi đó?

Nó đã đi theo nhiều thính giả như vậy, chứng kiến sự vùng dậy và chết đi của rất nhiều thính giả, nó có bí mật của rất nhiều người, nhưng nó dường như đều không để ý đến những bí mật này đó.

Ngoài ra, nếu như lại soi mói thêm một chút, thì Tô Bạch hoàn toàn có thể suy nghĩ thành, nếu Cát Tường đã đi ra khỏi nơi đó, nó sẽ không có cách nào trở về được sao? Như vậy, ngay khi nó biết khi mình bị nhốt ở nơi đó, tại sao lại không tới cứu mình?

Đương nhiên, Tô Bạch cũng không thảm hại đến vậy, hắn cũng không có loại tính cách thà rằng ta phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta như Tào Tháo đó, cũng không đến mức nghĩ Cát Tường ở phương diện đó.

“Meo.” Cát Tường nhẹ nhàng kêu một tiếng, trong màn đêm tĩnh lặng này, ngược lại càng tôn lên một loại yên tĩnh.

Đêm ở Đại Lý khá lạnh, sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày, lúc đầu cũng khiến người từ bên ngoài tới cảm thấy có hơi khó thích ứng.

Tô Bạch dựa lên cửa sổ, nhìn sao trời trên đỉnh đầu xa xa, một tháng trước, có chút giống như đang nằm mơ, nhưng Tô Bạch biết rõ, mình chắc chắn sẽ còn tới nơi đó nữa, đến khi ấy, cũng chính là lúc mình chứng đạo.

Sự ngang tàn của Lệ Chi, sự tùy tiện của Lương Sâm, sự tự tin của Tô Dư Hàng, đợi đến khi đến phiên mình, Tô Bạch nên đi định nghĩa bia mộ của mình thế nào đây? Mình nên chôn vùi thứ gì xuống đây?

Nghĩ ngợi một chút, hắn lại cảm thấy bây giờ mình nghĩ đến những thứ này quả thực có hơi ngu ngốc, bởi vì hiện tại, ngay cả mức độ thính giả cao cấp mà mình cũng còn chưa đạt đến được, tuy rằng thực lực không ngừng tăng lên, nhưng cũng chỉ nằm ở mức tương tự với người ưu tú trong cấp bậc người có thâm niên mà thôi, nhưng bây giờ Tô Bạch vẫn không thể tìm được loại cảm giác đột phá thành thính giả cao cấp đó, điều này trở nên có hơi xấu hổ, hắn sẽ trở nên càng lúc càng mạnh, nhưng cấp bậc vẫn không có cách nào đột phá được, dường như khoảng cách từ người có thâm niên đến thính giả cao cấp, sự tích lũy về lượng đơn thuần rất khó dẫn đến sự biến đổi về chất, cứ nhớ trong thế giới chuyện xưa hạt nhân kia, vị cưỡng chế dung hợp phân thân để miễn cưỡng đạt đến thính giả cao cấp đó, Tô Bạch cũng không chấp nhận loại cách thức đơn giản và thô bạo này, bởi vì đó tương đương với biến mình thành quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Cửa sổ bên này vừa vặn đối diện với Nhĩ Hải, bên trên cũng có đèn đường màu vàng, Tô Bạch trông thấy Gia Thố cầm hai chiếc túi to đang đi về, hắn duỗi thắt lưng, lát nữa có thuốc có thể hút rồi.

Cho dù có thế nào, tuy rằng ở nơi đó một tháng, nhưng ít nhất bây giờ mình cũng đã trở về rồi, trước đó Tô Bạch thực ra

cũng chuẩn bị tâm lý một chút, rằng mình sẽ phải ở lại nơi đó vài năm.

Diêu Triết đã chết, chết trong tay bí mật mà ông nội anh ta đã để lại cho anh ta, mười mấy năm trước, ông nội anh ta hại người trong thôn xóm đó, mà bây giờ, báo ứng lại rơi lên đầu cháu trai của ông ta, Tô Bạch không muốn đi bàn luận trong này có nhân quả gì đó hay không, nhưng ít nhất thì xét từ toàn bộ sự việc, quả thực rất tốt, cái chết của Diêu Triết, lại càng giống như trả nợ cho ông nội anh ta hơn.

Đúng ngay khi Tô Bạch định đi trước mở cửa cho Gia Thố, nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên lồng ngực nhói đau, hắn lập tức khuỵu một gối xuống, một tay ôm chặt ngực mình.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, hắn cũng biết có gì đó sắp tới.

Là thông báo của thế giới chuyện xưa, tính toán thời gian, quả thực cũng nên tới rồi.

Di động bị hắn ném lên bàn nhỏ trước khi đi tắm, vẫn chưa sạc pin, nhưng không có pin, hơn nữa di động ngấm nước, mà lúc này lại tự mình sáng lên, hơn nữa còn tự động tiến vào trong giao diện wechat.

Cơn đau đớn biến mất sau mười mấy giây, Tô Bạch hít một hơi thật sâu, lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, rồi duỗi tay cầm di động lên.

Đây là một thông bảo đẩy kèm hình ảnh của một tài khoản cộng đồng, tiêu đề của thông báo kèm hình ảnh và bìa ngoài được nhấp vào là một hình ảnh người đẹp, phía sau người đẹp còn có một hoàng tử và một đám chị em đang đứng, có cả một đôi giày thủy tinh rơi trước mặt vương tử.

“Đây không phải là Cô bé Lọ Lem hay sao?” Tô Bạch lầm bầm, tiếp tục nhìn xuống.

[Thế giới chuyện xưa tên là "Cô Bé Lọ Lem của cổ tích kinh dị."

Số lượng người tham gia chuyện xưa: Mười hai người.

Thời gian tiến vào thế giới chuyện xưa: Sau hai mươi tư tiếng.

Nội dung chính của thế giới chuyện xưa:

Trong chuyện xưa của Cô Bé Lọ Lem hiện nay, Cô bé Lọ Lem xinh đẹp và hoàng tử kết hôn, còn hai cô con gái của mẹ kế cũng được gả cho hai bá tước, mọi người cùng nhau chung sống trong hòa bình. Nguyên mẫu của chuyện xưa này có thể bắt nguồn từ thế kỷ thứ nhất sau công nguyên, liên quan đến người phụ nữ của Strabo là Rhodopis. Hai chuyện xưa này, ngoại trừ giày thủy tinh và xe bí ngô ra, thực ra đều rất giống nhau.

Mà anh em nhà Grimm đã biến một câu truyện ngụ ngôn tốt đẹp thành một tội ác ghê rợn: Trong nguyên tác này, hai cô con gái của mẹ kế cố gò ép cho vừa chân, để lừa gạt hoàng tử rằng bọn họ mới là người trong lòng mà anh ta muốn tìm kiếm. Bồ câu đã mổ vào mắt bọn họ để cảnh báo cho hoàng tử. Trong những năm cuối đời, con gái của mẹ kế trở thành người ăn xin, mà Cô bé Lọ Lem thì lại dành thời gian tiêu khiển trong cung đình một cách tầm thường.

Trong thế giới chuyện xưa này, các bạn thính giả, các bạn sẽ được trải nghiệm sự kinh dị chân chính ẩn giấu trong thế giới truyện cổ tích!]

Sau khi đọc xong thông báo có hình ảnh này, Tô Bạch cầm chai nước ở bên cạnh uống một ngụm: "Mẹ nó, Phát Thanh lại đổi mới nữa sao?"

Chương 1025 Cô Bé Lọ Lem! 1

“Truyện cổ tích kinh dị, có chút thú vị đấy.” Gia Thố đặt đồ ăn gọi bên ngoài lên bàn, sau đó đưa bao thuốc cho Tô Bạch, là Marlboro: “Trong hai năm trước, Phát Thanh trên cơ bản, sẽ cấu tạo ra thế giới chuyện xưa với chủ đề chính là vấn đề chưa giải quyết, bây giờ tới Cô Bé Lọ Lem Của Cổ Tích Kinh Dị này. Cái chữ “của” này, có khả năng có nghĩa Phát Thanh lại mở một cái bẫy.”

Tô Bạch mở bao thuốc, lấy một điếu ra, bóp nát hạt nổ, đáp một cách rất bình tĩnh: “Cũng tương tự đi, thực ra đổi thành chủ đề gì cũng không sao cả, chẳng qua chỉ là lột một tầng da khác mà thôi, bản chất vẫn là muốn thính giả tiến vào thế giới chuyện xưa rồi dày vò đến chết đi sống lại.”

“Không phải đều là như vậy hay sao?” Phật gia đưa đũa cho Tô Bạch, nói: “Ăn cơm trước đi, thời gian đưa tới có hơi lâu, đồ ăn đã không còn nóng bao nhiêu nữa rồi.”

Tô Bạch gật đầu, cùng với Gia Thố, hai người ăn từng miếng một.

“Như vậy, cậu nói thế giới chuyện xưa cổ tích kinh dị này, được xem là thuộc thể loại linh dị sao?” Gia Thố hỏi, một thế giới chuyện xưa loại hình mới xuất hiện, hiển nhiên cần phải định nghĩa vị trí của nó.

“Chắc hẳn là thế, Phát Thanh vẫn luôn khá thích thế giới chuyện xưa có chủ đề chính là linh dị, nhưng cũng có khả năng là thực lực của chúng ta hiện tại vẫn chưa đến mức có thể

tiếp xúc với thế giới chuyện xưa loại hình khác, ví dụ như những thính giả cao cấp đó, quỷ quái bình thường đã rất khó tạo thành mối đe dọa trực tiếp đối với bọn họ, nếu như Phát thanh cưỡng chế nhúng tay vào, mạnh mẽ nhét vào các loại bất ngờ khác nhau, phỏng chừng bản thân nó cũng sẽ cảm thấy không thú vị.

Tôi cho rằng loại hình của thế giới chuyện xưa chắc hẳn rất nhiều, chúng ta của trước kia vẫn khá thích hợp với thế giới chuyện xưa chủ đề linh dị, nhưng thế giới chuyện xưa hạt nhân trải qua ngày trước, thực ra cũng được xem là một lời nhắc nhở, nhưng nó lại không phù hợp với người có thâm niên như chúng ta, vì nguy hiểm ngoài muốn quá lớn."

"Truyện cổ tích." Gia Thố uống một ngụm nước, nói tiếp: "Truyện cổ tích rất khó dùng suy nghĩ logic và cụ thể để định nghĩa những nguy hiểm trong đó, tính không thể biết ở bên trong cũng quá lớn, ví dụ như ma pháp sư, ác ma, thậm chí là thiết lập các loại thần thường sẽ khá khiến con người khó nắm bắt, tôi cảm thấy, nó có khả năng sẽ nguy hiểm hơn thế giới chuyện xưa với chủ đề chính là linh dị truyền thống hơn một chút."

"Đổi một lớp da mới, Phát Thanh cũng sẽ đổi một khung xương mới thích hợp hơn một chút, nguồn gốc nguy hiểm chắc hẳn sẽ khác với trước kia, nhưng cụ thể vẫn phải đợi sau khi tôi tiến vào thế giới chuyện xưa, còn sống sót ra ngoài đã rồi lại tiến hành tổng kết sau, bởi vì không ai có thể đoán ra được suy nghĩ của Phát Thanh." Tô Bạch rõ ràng rất bình tĩnh, đặt đôi đũa xuống một cách chậm rãi: "Được rồi, vất vả cho Phật gia quá, tôi định ngủ một giấc, cách thời điểm tôi vào thế giới chuyện tiếp theo chỉ còn chưa đến một ngày nữa."

"Không cần chuẩn bị một vài thứ sao?" Gia Thố hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: “Nếu cậu có thời gian rảnh, vậy ban ngày giúp tôi đi mua mấy phiên bản [Cô Bé Lọ Lem] trong mấy tiệm sách ở khu thành phố Đại Lý đi, để buổi tối tôi đọc một chút, ngược lại cũng được đấy.”

Nói xong, Tô Bạch nhanh chân nhanh tay nằm lên giường, dựa vào bên con trai mình, nhắm mắt lại.

Đã lâu không ngửi thấy mùi sữa tản ra từ trên người con trai, thật sự nghĩ đến mà hoảng hốt.

…

Một giấc ngủ này ngủ chừng mười hai tiếng, bởi vì bên cạnh có con trai mình, lại thêm có Gia Thố ở ngay bên, nên Tô Bạch ngủ quả thực rất ngon cũng rất sâu, đợi khi hắn mơ màng tỉnh lại, nhìn điện thoại, thấy cách lúc vào thế giới chuyện xưa còn chưa đầy ba tiếng nữa.

Thằng bé đang chơi xếp gỗ ở trên chiếu tatami với Cát Tường, thấy Tô Bạch tỉnh lại, thằng bé lập tức hếch cái mông nhỏ tròn ủng bò lên giường, tới bên cạnh Tô Bạch, rồi ôm hắn.

Hắn hôn lên mặt thằng bé một cái, nhìn thấy trên bàn nhỏ đặt một ít thức ăn và một chai rượu trắng, ngoài ra trên tủ đầu giường còn đặt một vài quyển truyện cổ tích nữa.

Gia Thố vừa vặn thu quần áo từ bên ngoài vào, thấy Tô Bạch đã tỉnh lại, anh ta duỗi tay chỉ vào tủ đầu giường: “Sách cậu cần đấy.”

“Ha ha, Phật gia, cậu thật sự mua đấy sao?” Tô Bạch duỗi tay, cầm những quyển truyện cổ tích đó lên, bắt đầu đọc nhanh chóng.

Truyện cổ tích không phải là đã hình thành thì không thay đổi, mà là trải qua rất nhiều năm không ngừng sửa đổi, nội dung và chủ đề của nó cũng nằm trong một loại quá trình không ngừng phát triển.

Hơn nữa bây giờ, một vài truyện cổ tích nghe nhiều thành quen, cũng không có cách nào bàn đến chuyện bản quyền, cho nên cho dù phục chế hay là phiên dịch gì đó, đều khá tự do, thực ra lúc đầu nó chỉ là một câu chuyện lưu truyền ở châu Âu, sau này thông qua việc thu thập và biên soạn của tác giả nước Pháp Charles, và anh em nhà Grimm, mới được xem là được định sẵn một khung sườn dàn ý xuống, mới đầu câu chuyện này rất đẫm máu, phong cách tối tăm cũng rất rõ ràng, sau này vì truyện cổ tích là để đối mặt với các em thiếu nhi, cho nên mới sửa lại cho khá tươi đẹp và trong sáng.

"Ăn chút gì đó trước đi." Gia Thố nhắc nhở: "Cũng không thể tiến vào thế giới chuyện xưa với cái bụng rỗng được."

Tô Bạch qua đó ngồi, gắp một miếng salad trước, nói: "Cinderella và hoàng tử quen nhau tại buổi tiệc, tôi cảm thấy cảnh tượng buổi tiệc trong thế giới chuyện xưa chắc chắn không thể thiếu."

"Cho nên cậu dự định cố tình để bụng rỗng, vừa vặn sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa, rồi qua ăn tiệc?"

"Phật gia, lời nói này của cậu quá tiếp chân thực rồi." Tô Bạch cũng có chút dở khóc dở cười: "Cụ thể còn phải xem Phát Thanh sắp xếp thế nào đã."

Hai người ăn qua loa một chút đồ ăn, rồi Tô Bạch ôm thằng bé nằm trên giường, cầm một truyện cổ tích, tìm phiên bản [Cô Bé Lọ Lem] trong sáng nhất cũng tươi đẹp nhất để đọc cho thằng bé nghe.

Chương 1026 Cô Bé Lọ Lem! 2

Sau khi đọc xong, hắn nhìn thời gian, rồi nói với thằng bé: "Lát nữa cha còn có vài chuyện phải đi làm, con nghe lời, trở về Thượng Hải với chú Gia Thố trước, rồi cha sẽ lập tức về đó, được không?"

Thằng bé ôm Tô Bạch với vẻ có hơi không nỡ, nhưng vẫn gật đầu một cách nghe lời.

Trong mắt Tô Bạch lóe lên một tia thương tiếc, rồi lại nhìn Gia Thố: "Làm phiền cậu rồi."

Nói xong, hắn đi ra khỏi phòng khách, đứng ở hành lang bên ngoài, đèn màu trong khách sạn đã sáng lên, đồ trang trí phong cách Hàn phối với cảnh sắc của khu thắng cảnh, ngược lại rõ ràng rất độc đáo.

Gia Thố đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh Tô Bạch.

"Cẩn thận một chút."

"Ồ, cũng không phải chưa từng tiến vào thế giới chuyện xưa mà."

"Lần này sẽ khác, tôi mong rằng cậu đừng chết ở nơi đó, nếu Phát Thanh đang định sáng tạo một hệ liệt thế giới chuyện xưa mới, vậy cậu sống sót trở về sẽ thuận tiện chia sẻ kinh nghiệm cho tôi hơn."

"Cậu cũng biết phá hỏng bầu không khí thật đấy." Tô Bạch duỗi tay vỗ lên vai Gia Thố.

Ngay đúng lúc này, một tia sáng trắng bao phủ lấy hắn, sau đó, Tô Bạch biến mất trước mặt Gia Thố.

[Các bạn thính giả thân ái, chào mừng đã tới nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương trình, tôi không có tên, bởi vì tên không có bất cứ ý nghĩa gì ở nơi này.

Hôm nay, chuyện xưa mà chúng tôi đưa mọi người đi là [Cô Bé Lọ Lem], là truyện cổ tích do chương trình của chúng tôi sáng tạo độc quyền, mong mọi người sẽ thích…]

Tiếng nhạc du dương vang vọng ở nơi này, bên cạnh là đại sảnh tiệc linh đình, mà bên cạnh Tô Bạch, thì lại là một bàn nhỏ được bình phong ngăn cách, khi hắn tiến vào thế giới chuyện xưa đã ngồi trên ghế rồi, trong tay còn cầm một ly rượu vang.

Trang phục trên người cũng là loại phục sức của tiểu quý tộc Tây Âu, tóm lại, là rất có tư tưởng của tiểu tư sản.

Trước mặt Tô Bạch, còn có năm người ngồi đấy, năm người này đều tóc đen, da vàng, mặc cũng là trang phục quý tộc, nhưng ngay từ cái liếc mắt đầu tiên, sáu người đều phát hiện ra thân phận của đối phương.

Sáu người ngồi xung quanh chiếc bàn nhỏ này, chắc hẳn đều là thính giả.

Trong sáu người, có bốn nam và hai nữ, người lớn tuổi nhất cũng hơn ba mươi tuổi, tuổi nhỏ một chút là một cô gái thoạt nhìn chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, sáu người này đều có thực lực của người có thâm niên.

“Đây chính là thế giới chuyện xưa trong [Cô Bé Lọ Lem] sao?”

Người đàn ông lớn tuổi nhất đứng dậy, ló đầu ra bên ngoài bức bình phong: “Tiệc của quý tộc châu Âu à, không ngờ mình lại có có hội có thể đích thân tham gia một lần.”

“Làm ơn đi, loại cảm khái này chắc hẳn phải là hai đứa con gái chúng tôi tới biểu đạt mới phù hợp với tình cảnh chứ.”

Sáu người đều là người có thâm niên, đối với quy tắc và thói quen trong thế giới chuyện xưa, hiển nhiên sẽ không xa lạ gì, ngay khi sáu người báo tên cho nhau biết, cũng chọn ra một mục cường hóa của mình, đây cũng là để sau này có thể thuận tiện xuất hiện quan hệ hợp tác, đương nhiên, mọi người chắc chắn cũng có điều giữ lại, mà sẽ không có người thật sự ngốc nghếch, trong sáng và ngọt ngào, thật sự thật lòng thật dạ nói hết bí mật của mình ra.

Người đàn ông lớn tuổi nhất tên là Ngô Nại Hà, cường hóa võ cổ, cô gái nhỏ tuổi nhất tên là Nặc Oa, cường hóa tinh linh. Một cô gái khác tên là Lam Sắt, hiển nhiên là cường hóa ma pháp. Còn có hai người đàn ông, một người tên là An Lạc, một người là Cố Du Trung, lần lượt là cường hóa hệ tinh thần và cường hóa ý niệm lực, khi Tô Bạch tự giới thiệu, chỉ nói mình là cường hóa Huyết tộc.

Lúc này, tiếng nhạc đột nhiên trở nên vang dội và dồn dập, rõ ràng là buổi tiệc đã đạt đến một sự cao trào, mà bấy giờ, giọng nói của Phát Thanh cũng vang lên:

[Tuyên bố nhiệm vụ chính số một: Tìm kiếm Cô bé Lọ Lem thật sự, tiến hành xác nhận bằng cách hôn lên mu bàn tay.

Thời gian nhiệm vụ: Hai mươi tư tiếng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chưa rõ.

Trừng phạt thất bại: Chưa rõ…]

“Lần này Phát Thanh chơi rất gắt, trừng phạt và phần thưởng đều chưa rõ.” Ngô Nại Hà cười bảo.

“Chắc hẳn là một lần thử của Phát Thanh, cho nên Phát Thanh hy vọng độ tự do trong chuyện xưa sẽ lớn một chút,

như vậy nó có thể cảm thấy đặc sắc hơn.” Có Du Trung phân tích.

“Tôi nhớ không lầm thì số người tham gia chuyện xưa lần này là mười hai người, nhưng bây giờ chúng ta ở đây cũng chỉ có sáu người mà thôi.” Nặc Oa nói trong sự nghi ngờ.

“Còn sáu người nữa chắc hẳn là thính giả phương tây rồi, cho nên mới không xuất hiện chung với chúng ta.” Tô Bạch đứng dậy khỏi ghế, uống một ngụm rượu vang: “Tôi có hơi đói, đi ra bữa tiệc ăn chút gì đó, mọi người cứ tự nhiên.”

Nói xong, một mình hắn đi ra khỏi bình phong, bước vào trong buổi tiệc.

“Người này rất kiêu ngạo.” Nặc Oa nhìn bóng lưng của Tô Bạch, nói với vẻ hơi khinh thường: “Còn bảo chúng ta cứ tự nhiên nữa chứ.”

“Tính cách của mỗi một người không giống nhau, người có tính cách tốt trong những người có thâm niên, thực sự không nhiều.” Cố Du Trung cười, không coi đây là vấn đề to tát gì.

“Cậu ta muốn ăn, thì cứ để cậu ta ăn trước đi.” An Lạc cường hóa hệ tinh thần, lúc này nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn màu đỏ trên ngón tay mình: “Tôi ngược lại rất mong chờ, lát nữa cậu ta biết mình đã ăn sạch thứ gì đó, sẽ có biểu cảm thế nào.”

“An Lạc, có phải tinh thần lực của cậu đã điều tra ra được gì đó rồi không?” Ngô Nại Hà hỏi, trong một đội ngũ, người cường hóa tinh thần lực thường đều đảm nhiệm tai mắt cho tiểu đội.

“Buổi tiệc này có vấn đề.” An Lạc đáp một cách rất chắc chắn: “Trước tiên, chúng ta đừng vội đi tìm Cô bé Lọ Lem, mà nghĩ nên sống sót rời khỏi buổi tiệc này thế nào trước, rồi lại nói cái khác sau.”

Chương 1027 Chuyện Này Thật Xấu Hổ 1

Nói thực, hành động chủ động rời khỏi đội ngũ trước đó, ngược lại không phải nói Tô Bạch cố tình tỏ vẻ kiêu ngạo, mà là bởi vì hắn đã sớm quen một mình lăn lộn ở trong thế giới chuyện xưa rồi, mà trong thế giới hiện thực cũng gần như thế.

Đương nhiên, nếu có đám người mập mạp, hòa thượng và Gia Thố ở đây, vậy Tô Bạch cũng không để ý nếu như mọi người tổ đội với nhau , nhưng rất dễ nhận thấy, loại đồng đội có có trình độ cao, hơn nữa tính cách lại hợp như mập mạp, hòa thượng và Gia Thố đó, vẫn quá thưa thớt, năm người còn lại kia, Tô Bạch cũng không quen biết, nên cũng chẳng muốn ở chung với bọn họ.

Về phần người cường hóa hệ tinh linh đó và chuyện mà An Lạc mong đợi, tuy rằng Tô Bạch không nghe thấy, nhưng bắt đầu từ hớp rượu vang đầu tiên trong ly nước uống, trong lòng hắn thực ra đã sớm biết rõ buổi tiệc này rốt cuộc có bản chất thế nào.

Bởi vì từ trong rượu vang, hắn nếm ra được mùi vị của máu người tươi mới, hắn là Huyết tộc, vô cùng nhạy cảm với máu, nên hắn tin bản thân mình tuyệt đối sẽ không cảm giác lầm.

Như vậy, rất dễ nhận thấy, bản chất của buổi tiệc này, hoặc nói là diện mạo vốn có của nó, cũng chỉ có thể gọi là cái nhìn hạn hẹp.

“Quý ngài anh tuấn này, tôi có thể mời anh nhảy một điệu không?” Một cô nàng tóc đỏ bước đến bên cạnh Tô Bạch, chủ động duỗi tay ra với hắn, điều này dường như có vẻ trái ngược với lễ nghi khi khiêu vũ, bên nữ rõ ràng có hơi quá chủ động.

Tô Bạch lắc đầu, uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, còn sót lại dư vị ngọt ngào của máu người tươi mới.

“Quý ông lịch thiệp không nên từ chối lời mời của một cô gái đâu.” Cô gái tóc đỏ dường như nhận ra Tô Bạch là ai.

Tô Bạch đặt ly rượu xuống, duỗi bàn tay ra, móc vào tay của cô ta, cô gái cười một cách quyến rũ, kéo Tô Bạch đi vào trong sàn nhảy.

Ánh đèn, bầu không khí, sàn nhảy huyên náo và bầu không khí nóng rực đó, tất cả đều vừa vặn, khiến người trong cơn mê, cố hết sức trút hết một phương diện khác của mình ra.

Vấn đề khiêu vũ của Tô Bạch không được tốt cho lắm, nhưng cũng đủ ứng phó với loại trường hợp này, dù sao đối với hắn của trước kia mà nói, bản thân cũng đã trải qua loại tình cảnh này rất nhiều lần rồi.

Chỉ có điều, tuy rằng tiếng thở dốc của cô gái trong lòng càng ngày càng nặng nề, cơ thể của hai bên cũng dán đến càng lúc càng chặt, nhưng nhiệt độ cơ thể của đối phương lại đang không ngừng giảm xuống, bây giờ, đã là cả người từ trên xuống dưới đều lạnh như băng, người bình thường, chắc chắn không có khả năng xuất hiện nhiệt độ bề mặt thấp đến như vậy.

Cũng chỉ có tử thi mới có mà thôi.

Hai người tiến vào động tác tiếp theo, cô gái xoay eo, sau đó dưới sự nâng đỡ của Tô Bạch, lại quay trở lại ôm hắn.

Ngay sau đó, cô gái há miệng, hai chiếc răng nanh phủ đầy máu tươi nhô ra, gương mặt cũng lập tức trở nên vô cùng dữ

tợn, thậm chí còn có nước mủ và thịt nát sắp bong ra ngoài.

Thế nhưng, cô gái lại sững sờ, bởi vì cô ta cảm giác được lúc này, cơ thể của Tô Bạch cũng đột nhiên trở nên vô cùng lạnh băng, cũng là một loại lạnh lùng sẽ không xuất hiện trên cơ thể của người sống bình thường.

Cô gái quay đầu nhìn về phía hắn, phát hiện Tô Bạch cũng đang nhìn cô ta, trong miệng của hắn cũng lộ ra hai chiếc răng nanh.

"A!"

"A!"

Cô ta gầm nhẹ một tiếng với Tô Bạch, Tô Bạch cũng gầm nhẹ một tiếng với cô ta, coi như đáp lại.

Làn da của cô gái bắt đầu khô quắt lại, một bộ dáng đáng sợ của xác sống xuất hiện trước mắt Tô Bạch, mà lúc này, làn da của Tô Bạch cũng khô quắt lại, đổi về trạng thái cương thi.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng, cô gái đẩy Tô Bạch ra một cách đầy tức giận, ý nghĩa là nếu anh đã là một xác sống, vậy tại sao vừa rồi còn giả bộ là người sống cho lãng phí thời gian của tôi.

Tô Bạch cũng xông tới một cách rất kích động, duỗi tay kéo nát quần áo trên người cô gái, cô gái trừng mắt nhìn hắn đầy giận dữ, nhưng lại bị loại khí thế này của hắn chấn nhiếp, sau đó cũng chỉ biết vừa trừng mắt vừa không ngừng lùi lại, cho dù quần áo của mình nát tươm lộ ra cơ thể, thì cô ta cũng không để ý, những người khác ở hiện trường làm như hoàn toàn không nhìn thấy tình cảnh nơi này.

Tô Bạch tiếp tục duy trì trạng thái cương thi, lúc này còn có một người đàn ông trẻ tuổi rất nho nhã và lịch sự, đi lên đưa cho hắn một ly rượu, Tô Bạch cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, đối phương vỗ vào bả vai hắn, sau đó rời đi.

Đợi sau khi không còn người nào chú ý đến mình nữa, một mình Tô Bạch lặng lẽ đi về phía khu vực khá hẻo lánh trong sảnh tiệc, thực ra, bắt đầu từ hớp rượu đầu tiên, hắn đã đại khái biết rốt cuộc buổi tiệc này là một nơi thế nào, một màn biểu diễn trước đó cũng chỉ là để xác định thân phận của mình.

Nơi này, có chút giống với động hồ ly tinh trong Tây Du Ký, dùng để thu hút người qua đường tiến vào nơi này, sau đó ăn thịt bọn họ, mục đích của buổi tiệc này, xem ra cũng tương tự như thế, nơi đâu cũng có sinh vật bóng tối, nhưng dù sao đây cũng là thế giới truyện cổ tích, cho nên có rất nhiều thứ không giống với quy tắc thế giới chuyện xưa mà Tô Bạch đã từng trải qua lúc trước.

Ví dụ như thực lực của xác sống vừa rồi, thực ra cũng không tính là mạnh bao nhiêu, nhưng trước khi nhiệt độ cơ thể của cô ta giảm xuống, Tô Bạch hoàn toàn không cảm giác được khí tức thuộc về xác sống của cô ta, hoàn toàn không hề có sự khác biệt với người bình thường.

Trên cơ bản, là vì trong truyện cổ tích thường xuất hiện mấy kiểu chuyện xưa như ếch biến thành hoàng tử, cho nên trong thế giới chuyện xưa loại hình này, rất nhiều kinh nghiệm gì đó trước đây đều không thể dùng đến, thậm chí còn có khả năng sẽ sinh ra một sự dẫn dắt sai lầm nhất định cho bạn.

Lúc này, Tô Bạch nhìn thấy ở vị trí cửa sau, nhóm năm người An Lạc đang tiến sát về phía đó một cách cẩn thận từng chút một, tuy rằng cửa sau khá nhỏ, nhưng vẫn có hai người bồi bàn vẫn luôn đứng đó. Xem ra bọn họ dự định nhân lúc đám người mình chưa bị phát hiện ra mà nhanh chóng cưỡng chế xông ra ngoài.

“A! A! A!”

Chương 1028 Chuyện Này Thật Xấu Hổ 2

Tô Bạch vẫn duy trì trạng thái cương thi, duỗi tay chỉ vào năm người An Lạc ở bên đó, không ngừng kêu gào, trong lúc nhất thời, những nam nữ tham gia buổi tiệc gần đó đều nhìn về phía Tô Bạch chỉ.

Không thể không nói, rất nhiều người thực ra vẫn luôn trong chìm đắm trong cảm giác của bữa tiệc, hơn nữa nếu Phát Thanh đã truyền tống thính giả vào đây, vậy chắc chắn phải là với một loại cách thức rất khéo léo, nếu như vừa cho anh tiến vào đã khiến anh biến thành tâm điểm bị vây giết ở đó, vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

Cũng bởi vậy, cùng với lời "nhắc nhở" của Tô Bạch, rất nhiều nam nữ gần đó lập tức giống như "tỉnh lại trong cơn mơ", mang theo vẻ tham lam và khao khát, lũ lượt ùa về phía đám người An Lạc, bộ dáng này giống như cai ngục trong nhà tù gọi một tiếng ăn cơm vậy.

Hai bồi bàn vốn đứng ở bên cửa, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, ánh mắt cũng biến thành màu đỏ thẫm, vậy mà lại là hai Vampire, bọn họ đã đứng chặn ở cửa.

Năm người An Lạc trừng mắt nhìn Tô Bạch, nhưng lúc này rõ ràng không kịp chỉ vào mũi hắn rồi chửi gì, mà ngay lập tức, đám người Ngô Nại Hà xông về phía trước, tố chất cơ thể cường hóa võ cổ của anh ta và lực va chạm quả thực khủng khiếp, trực tiếp húc bay hai Vampire canh cửa, nhưng ngay khi anh ta định một hơi tiếp tục xông ra, thì một bóng người màu

lục đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta, đó là người thanh niên trước đó đã đưa rượu cho Tô Bạch, cơ thể của người thanh niên nhanh chóng bành trướng, làn da rõ ràng tản ra một loại xanh lục kỳ quái, vậy mà lại là một người sói, hai cánh tay của người sói trực tiếp ôm chặt Ngô Nại Hà.

Thực lực của người sói không dễ phân tích cho lắm, nhưng nhìn Ngô Nại Hà lại trong lúc nhất thời không thể thoát khỏi sự trói buộc của cậu ta, là có thể đại khái đoán ra được thực lực của người sói này cũng không kém gì thính giả có thâm niên, nhưng chẳng qua cũng chỉ tương đương với cấp thấp và người có thâm niên mà thôi.

An Lạc giang hai cánh tay, một cơn bão tinh thần càn quét tới, rất nhiều người xung quanh đều ôm đầu đau đớn, trên người Cố Du Trung có rất nhiều viên cầu màu bạc bay ra, hóa thành những tia sáng bạc bắn ra xung quanh, cơ thể của mấy người tới dự tiệc đã trực tiếp bị xuyên thủng như vậy, lại thêm trong tay Nặc Oa xuất hiện một cây trường cung, bắn phát nào trúng phát nấy, và pháp trượng trong tay Lam Sắt đang không ngừng giải phóng ra sức mạnh trị liệu và thủ hộ, đoàn thể tổ hợp bởi năm người, vậy mà vẫn vững vàng áp chế được số lượng rất đông khách ở xung quanh.

Chỉ có điều, bởi vì người sói đó đã thành công chặn ở vị trí cửa ra, dẫn đến tuy rằng bây giờ đám người An Lạc đã chiếm được ưu thế rất lớn, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi nơi này được, lại thêm khách ở những vị trí khác cũng đang chạy về phía bên này, nên ưu thế hiện tại của đám người An Lạc, chắc chắn sẽ bị ưu thế số lượng của đối phương từ từ xóa sổ.

Tô Bạch nhìn về phía cửa lớn ở đằng trước, cơ thể bắt đầu lùi lại, nhưng vẫn không ngừng gầm lên tức giận về vị trí cửa nhỏ, một bàn tay ôm ngực mình, tỏ vẻ mình đã bị thương cho

nên mới lùi về sau, mà ở gần đó, không ngừng có những vị khách khác chạy qua bên người hắn, gia nhập vào vòng chiến đấu.

Cấp bậc của yến tiệc này thật sự rất cao, cũng rất phô trương.

Tô Bạch cứ lén lút đi ra khỏi cửa lớn như vậy, nhưng ngay khi hắn bước ra khỏi cửa lớn, mới phát hiện ra vậy mà bên ngoài lại một con đường nhỏ hình vòm hoàn toàn bị bịt kín, trên hai bên vách tường được khắc họa vô cùng tinh tế và rõ nét, không phải chúa Jesus thì chính là đức mẹ Maria, rõ ràng rất sáng lạn và cao lớn, nhưng phối với những thứ ở trong buổi tiệc này, thì lại có vẻ trái ngược rất rõ ràng, thậm chí còn có một loại ý tứ châm biếm ở bên trong.

Tô Bạch tiếp tục đi theo con đường hình vòm về phía trước, đằng trước thổi tới luồng không khí trong lành, chắc hẳn chính là cửa ra, chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch quành một cái, tầm nhìn trước mắt cũng lập tức trải rộng ra, hắn lại ngạc nhiên phát hiện ra, trước mắt mình có một hồ nước to lớn, mà ngay vị trí lối ra lại có một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ đặt hoa quả và rượu thật tinh tế, còn có ba người ngồi bên cạnh bàn nhỏ.

Hai nam và một nữ.

Hai người đàn ông mặc áo đuôi tôm cao cấp, còn cô gái thì lại mặc một chiếc váy màu trắng, sóng dao động khí tức trên cơ thể của ba người này rất khiếp người.

Vốn dĩ, ba người này chỉ tập trung lại với nhau uống rượu và nói chuyện, kết quả Tô Bạch đột nhiên tiến vào khiến ba người bọn họ lập tức sững sờ, ánh mắt cũng dời lên người hắn.

Lần này, Tô Bạch đã hiểu ra, nơi này cũng thuộc về khu vực của yến hội, chỉ là cái đám binh tôm tướng tép đó đều ở

trong sảnh tiệc lớn kia, mà ba người có thân phận cao nhất, thì lại một mình tụ tập ở nơi tao nhã này.

“A! A! A!”

Tô Bạch chỉ ra đằng sau, sau đó không ngừng khua cánh tay của mình, ý bảo phía sau đã xảy ra chuyện, bọn họ mau đi.

Cô gái vốn ngồi bên bàn tròn trực tiếp biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

“Phía sau xảy ra chuyện chúng ta đã sớm biết rồi, nhưng so với chuyện xảy ra ở phía sau, chúng tôi lại càng tò mò hơn, rốt cuộc thì tên lạ mặt nhà cậu là ai vậy?”

Chương 1029 Cinderella! 1

Rốt cuộc cậu là ai?

Sao tôi biết được tôi rốt cuộc là ai chứ?

Cái giọng điệu "a a a a" để trao đổi này cũng là do vừa rồi học từ chỗ cô nàng xác sống đó, chứ vốn dĩ bọn họ có nói tiếng người đâu?

Mẹ nó, tôi còn tưởng rằng các người không biết nói tiếng người, mà chỉ biết dùng từ tượng thanh thôi chứ.

Đối phương nói là tiếng Anh, nhưng Tô Bạch biết rõ, mình hoàn toàn không phân tích ra được thứ gì, lẽ nào nói mình là Vampire xuất thân từ chỗ bá tước Dracula chắc?

Cũng không được, bây giờ trạng thái cương thi mà mình đang dùng, cũng tương tự với trạng thái của xác sống thì phải?

Có quỷ mới biết, trong thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem] này có những gia tộc xác sống nào.

Thấy Tô Bạch không hề đáp lời, cô gái lập tức duỗi tay ra vồ về phía mặt hắn, ánh mắt của hắn híp lại, vung một nắm đấm ra.

Trong nháy mắt nắm đấm và bàn tay va chạm, ngay lập tức, cô gái bay ngược ra sau, tuy rằng Tô Bạch vẫn bất động, nhưng lại nhìn nắm đấm của mình với vẻ kinh ngạc, vì trên vị trí nắm đấm, lại cắm đầy xước măng rô, trong xước măng rô hàm chứa độc tố đáng sợ, đang điên cuồng phá hoại cơ thể của mình, hắn thậm chí còn có thể cảm giác được sự điên cuồng của những độc tố đó.

Một người đàn ông mặc áo đuôi tôm đứng dậy, tiếp được cô gái một cách vững vàng, cô gái duỗi tay khẽ vuốt ngực mình, giống như đang tự xuôi khí cho mình, nhưng rất dễ nhận thấy, tuy rằng vừa rồi bị Tô Bạch đánh bay ngược ra sau, nhưng phần lớn nguyên nhân vẫn là do cô gái chủ động giảm bớt lực, bản thân cô ta cũng không chịu bao nhiêu lực sát thương, mà Tô Bạch vừa rồi cũng thật sự có một loại cảm giác một quyền này như đánh lên cây bông, hơn nữa, cây bông này còn mang theo gai nhọn.

"Rốt cuộc cậu là ai?"

Một người đàn ông khác cũng đứng dậy, nhìn Tô Bạch với ánh mắt mang theo chút ý tứ soi mói, đồng thời sát khí cũng hoàn toàn khóa chặt lên người hắn.

"Sẽ không phải thợ săn quỷ tới từ tòa thánh đấy chứ?" Một người đàn ông khác suy đoán.

Lòng bàn tay của Tô Bạch run lên, vảy rồng đen lập tức xuất hiện, sức mạnh nóng rực đáng sợ trực tiếp đốt cháy rụi toàn bộ xước măng rô trên bàn tay hắn, nhưng lúc này, toàn bộ lòng bàn tay trái vẫn nằm ở một loại trạng thái tê dại, sự đáng sợ của độc tố đã vượt qua sức tưởng tượng của Tô Bạch, nhất là khi mình còn mang hai huyết thống là Huyết tộc và cương thi, khả năng kháng độc mạnh hơn người có thâm niên khác nhiều, nhưng bây giờ vẫn không thể may mắn tránh được như cũ.

Thế giới truyện cổ tích chết mẹ này!

Tô Bạch khuỵu một gối xuống đất, gạch men sứ dưới chân trực tiếp nứt toác ra, mà bản thân hắn thì lại giống như một viên đạn bắn ra ngoài, trực tiếp đâm về phía mặt hồ.

Khí tức của ba người phía đối phương hoàn toàn không kém gì mình, vào thời điểm này, không cần thiết phải ở lại nơi

này chịu chết.

Hai người đàn ông mặc áo đuôi tôm, một người trên cơ thể xuất hiện một tầng vảy cá màu xanh tởm lợm, nhún người nhảy vào trong hồ, một người khác, phía sau mọc ra một đôi cánh màu đen, bay thẳng lên cao.

Tô Bạch chìm vào trong nước, hiển nhiên cũng phát hiện ra truy binh phía sau, lập tức chỉ có thể nhanh chóng bơi đi, bây giờ mình nhất định phải thoát khỏi khu vực này trước đã, bằng không hắn hoàn toàn không có cách nào đi làm nhiệm vụ chính số một.

Cô bé Lọ Lem, chắc hẳn sẽ không ở nơi này đâu.

Chỉ có điều, tốc độ của người đàn ông vảy cá đó ở trong nước rõ ràng vượt xa Tô Bạch quá nhiều, anh ta trực tiếp vòng tới từ một phía sâu hơn, sau đó đâm về phía Tô Bạch từ dưới lên trên.

Cả người Tô Bạch trong nháy mắt dựng thẳng, hàn khí tản ra, trực tiếp đóng băng mặt nước gần đó, rồi hắn đánh một quyền lên mặt băng, cơ thể bay vút lên trời.

Người đàn ông mọc cánh thuận thế lao từ trên xuống, xông về phía Tô Bạch, anh ta như vậy có chút giống với kiểu dùng khỏe ứng mệt.

Cơ thể của Tô Bạch vẫn còn đang xoay ngược trên không trung, nhưng đột nhiên dừng lại, thắt lưng dùng sức, xoay cơ thể lại, nửa người trên xuôi theo người đàn ông có cánh, đồng thời Địa ngục hỏa shotgun cũng xuất hiện, liên tục bóp cò súng!

“Bằng! Bằng! Bằng! Bằng!”

Địa ngục hỏa shotgun phun ra viên đạn màu vàng, liên tục càn quét, hai tay của người đàn ông có cánh lập tức giang ra, ngưng tụ ra một quầng sáng màu đen, khó khăn lắm mới chặn

được uy lực của Địa ngục hỏa shotgun, nhưng quầng sáng cũng đang không ngừng run rẩy, rõ ràng cũng không thoải mái đến vậy.

Mà ngay đúng lúc này, tầng băng vừa mới ngưng tụ ra ở bên dưới trực tiếp vỡ nát, một cánh tay của người đàn ông vây cá hóa thành một thứ tương tự với càng cua, trực tiếp đâm về phía Tô Bạch.

Tô Bạch đập báng súng lên, trong lúc nhất thời ánh lửa bắn văng bốn phía, khí thế của đối phương không giảm, cơ thể lại một lần nữa bật lên, ý đồ lại kéo Tô Bạch vào trong nước, dù sao thì ở đó cũng là sân nhà của anh ta, nhưng cơ thể của Tô Bạch lại hóa thành một màn sương máu trong nháy mắt, trực tiếp tránh thoát sự quấn riết của đối phương, giống như một cơn gió bay đi mất.

Người đàn ông có cánh giang rộng đôi cánh, chậm rãi đáp xuống mặt nước, không tiếp tục đuổi đánh.

"Sao anh không đuổi theo?"

Người đàn ông vây cá đứng trên mặt nước, rõ ràng rất khó hiểu.

Người đàn ông mọc cách duỗi hai bàn tay mình ra, lúc này, hai tay của anh ta đã đầm đìa máu tươi, rõ ràng là sát thương mà Địa ngục hỏa shotgun mang lại khi ngăn cản dưới tình huống bất ngờ không kịp phòng bị vừa rồi.

Người đàn ông vây cá nhìn một màn này, mới gật đầu: "Xem ra, sau này phải đổi một nơi khác mở tiệc rồi."

"Người này không giống với thợ săn quỷ từ tòa thánh, khí tức trên người cậu ta hoàn toàn là sức mạnh ở phía hắc ám, tòa thánh không có khả năng dùng cậu ta như một thợ săn quỷ được, sự trong sạch của bọn họ tuyệt đối không cho phép bọn họ làm như vậy."

“Tôi sẽ cho người đi điều tra.” Người đàn ông vây cá liếc mắt nhìn về phía Tô Bạch biến mất với vẻ không cam lòng: “Nhưng tôi có dự cảm, chúng ta và cậu ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh thôi.”

“Quay về thu dọn một chút trước đã, trong đại sảnh hình như cũng loạn rồi.” Người đàn ông có cánh lại giang đôi cánh ra, bắt đầu trở về.

…

Màn sương máu rời khỏi hồ nước, tiến vào trong khu rừng, cơ thể của Tô Bạch cũng lại hiện ra, trên người hắn đã ướt đẫm, hiển nhiên ở đây cũng có nguyên nhân ngâm dưới nước vừa rồi, nhưng cũng có cả mồ hôi lạnh trên người mình trong mấy lần đánh nhau ngàn cân treo sợi tóc trước đó.

Chương 1030 Cinderella! 2

Cô gái đó không hề đuổi theo, nhưng hai người đàn ông đó, Tô Bạch thoát khỏi bọn họ cũng đã không còn một chút sức lực nào hết, ba người đó có thực lực không tầm thường, tương đương với cấp bậc người ưu tú trong những thính giả có thâm niên, thậm chí từ phương diện thực lực tuyệt đối mà nói, còn hơn cả Tô Bạch một bậc, nhưng đối phương dường như có điều kiêng dè, không bằng lòng bị thương, cũng vì vậy mà sau khi Tô Bạch thể hiện ra độ cứng khó giải quyết, bọn họ cũng chỉ đành thu ghém lại, mà không đuổi cùng giết tận nữa.

Hắn dừng lại bên cạnh một thân cây, bắt đầu nghỉ ngơi, đồng thời hồi phục thương thế của mình, thực ra thương thế cũng không tính là rất nặng, hắn cũng không thật sự chịu sát thương gì lớn, cũng chỉ có độc tố trên bàn tay cần tốn một chút thời gian để xử lý mà thôi. Đại khái sau một tiếng, vị trí lòng bàn tay bị nặn ra một ít máu đục hơi đặc, đây cũng là dấu hiệu độc tố bị loại bỏ gần hết.

Khi đang trị thương, hình ảnh đánh nhau với ba người đó cũng không ngừng lặp lại trong đầu Tô Bạch, thực lực của ba người này quả thực rất mạnh, nhưng dường như lại có một loại cảm giác gối thêu hoa, đó chính là Tô Bạch có thể rõ ràng cảm giác được thực lực của đối phương quả thực không tầm thường, nhưng bọn họ lại không thể phát huy ra uy năng hẳn nên tương xứng với thực lực này.

“Có lẽ, là bởi vì thế giới truyện cổ tích quá yên bình chăng?” Tô Bạch suy đoán.

Dù sao thì nơi này cũng là thế giới truyện cổ tích, nghĩ đến sinh vật hắc ám ở đây cũng trải qua một loại cuộc sống xa hoa đồi trụy, rốt cuộc cũng không thể mang ra so sánh với những thính giả đó.

Thực lực và khí tức của đối phương đều rất hùng mạnh, nhưng nếu là một đấu một, Tô Bạch có thể chắc chắn sẽ giết chết được đối phương, dù sao thì đánh nhau chân chính, thực ra cũng không phải mọi người lôi thẻ sức mạnh và cường hóa ra đối chiếu từng cái một, hay là phải dựa vào thuộc hạ để thấy được bản lĩnh thật của nhau.

Đây là một hệ liệt thế giới chuyện xưa mà Phát Thanh mới sáng lập, Tô Bạch chắc chắn phải cố hết sức mình đi tìm kiếm đặc điểm của thế giới chuyện xưa này, hơn nữa còn phải sớm thích ứng với nó.

Khi thương thế hồi phục gần xong, Tô Bạch cũng đứng dậy, dù sao mình cũng chỉ còn chưa đầy một ngày để kìm kiếm Cô bé Lọ Lem, trước đó, hắn nghĩ cách hại năm người An Lạc đó để tạo cho mình cơ hội rời hỏi yến tiệc, bây giờ nghĩ lại một chút, lại có vẻ hơi tự bê đá đập vào chân mình.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, chẳng một ai có thể ngờ được lại có ba người có thực lực mạnh nhất ngồi ở bên hồ cạnh cửa uống rượu cả.

Phía trước không xa là một thị trấn nhỏ, Tô Bạch cũng không vội tiến vào thị trấn, mà là nấn ná ở bên ngoài, trong thế giới truyện cổ tích, có rất nhiều yêu ma quỷ quái mà bạn hoàn toàn không có cách nào phân biệt được từ phương diện khí tức trên người bọn họ, Tô Bạch thật sự có chút sợ thị trấn này lại là một thị trấn tập trung sinh vật hắc ám, dù sao thì thị trấn này cũng cách bữa tiệc đó thực sự không tính là quá xa xôi gì.

Nhưng nếu nghĩ ngược lại, gần như trong truyện cổ tích thường xuất hiện rất nhiều chuyện đi ngược với logic, dường

như chuyện ở gần nơi tổ chức bữa tiệc, xuất hiện một thị trấn của con người cũng không phải không có khả năng.

Tô Bạch đi tới gần một ngôi nhà gỗ nhỏ trước, nghĩ rằng mặc kệ thế nào, mình cứ tóm lấy một, hai người sống, hỏi một chút thông tin rồi lại nói sau, sau khi kinh nghiệm và cách thức thường dùng lúc bình thường đều mất sạch hiệu quả trong thế giới chuyện xưa loại hình này, có rất nhiều chuyện đều phải tiến hành bằng phương thức nguyên thủy nhất.

Vừa mới lại gần căn nhà gỗ nhỏ, Tô Bạch đã bắt được một đôi nam nữ phát ra tiếng thở dốc nhịp nhàng bên trong căn nhà gỗ nhỏ, âm thanh của người nữ cao vút hơn một chút, mang theo một loại tiết tấu có chủ ý.

Tô Bạch nghe qua, thấy thực sự có hơi giả tạo, rõ ràng người nữ chỉ đang cố tình ứng phó với công việc này.

Quả nhiên, ngay khi người đàn ông phát ra một tiếng thở dài cuối cùng, người nữ cũng phát ra một tiếng cao vút.

Cùng nhau lên đỉnh một cách trùng hợp như vậy sao?

Trong phút chốc, trong căn nhà gõ truyền ra tiếng mặc quần áo và đối thoại.

“Cinderella, lần này thấy anh thể hiện thế nào hả?” Có vẻ như đàn ông đều thích hỏi câu hỏi ngu đần tự cho là đúng này mỗi khi làm xong chuyện.

“Sắp bị anh dày vò chết mất thôi.” Cô gái trả lời.

“Ha ha, hai đồng bạc này, em cầm trước đi, không phải em muốn mua quần áo hay sao?”

“Kevin, cảm ơn anh, anh biết mà, mẹ kế của em không thích em, hai bà chị gái mà mẹ kế em sinh ra cũng không thích em nốt, trong nhà, bọn họ đều bắt em không ngừng làm việc nhà và việc đồng áng, em thật sự rất hy vọng có thể có một bộ

quần áo mới cho mình, cảm ơn anh Kevin, cảm ơn anh đã giúp em thực hiện nguyện vọng này."

"Đây là chuyện nên làm rồi, tầm này ngày mai, em lại tới đây nữa nhé, biết chưa?"

"Được, Kevin."

Tô Bạch đứng ở bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ, đôi mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Cinderella? Cái tên này quen thật.

Tô Bạch bắt đầu nhớ lại các phiên bản khác nhau của truyện cổ tích Cô Bé Lọ Lem mà Gia Thố đã mua cho mình trước đó, tên của Cô Bé Lọ Lem hình như là Cinderella mà, nhưng nếu phiên dịch lệch đi một chút, hình như cũng rất dễ hiểu thôi, Cinderella, và Cinderella, gần như phát âm không có sự khác biệt quá lớn.

[Chú thích: Do phiên âm chữ Cinderella trong tiếng tiếng Trung có sự khác biệt giữa các phiên bản, nên ở đây, ý của nhân vật chính là Cinderella (xiên tù li na – Tiên Đỗ Lệ Na) mà mình đã đọc trong truyện cổ tích, nghe không giống Cinderella (xin tứa ruầy la – Tân Đức Thụy La) mà Kevin vừa gọi, cho nên nhân vật chính mới có chút thắc mắc.]

Lại đợi đến khi Cinderella nói cô ta còn có một bà mẹ kế và hai bà chị mà mẹ kế mang tới, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có hơi hoang đường, đây chính là Cô bé Lọ Lem sao?

Chương 1031 Cô Cởi Quần Áo Làm Gì? 1

Cô Bé Lọ Lem, cô gái làm nghề không chính đáng gọi là Cô Bé Lọ Lem…

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy nếu Phát Thanh làm như vậy, thì nắp quan tài của anh em nhà Grimm có hơi không thể đè xuống được…

"Đây thật đúng là một truyện cổ tích kinh dị." Tô Bạch hé miệng, sau đó lùi lại một bước, che chắn cơ thể của mình trong lùm cây, một người đàn ông tuổi tác trạc bốn mươi, vừa thắt chun quần, vừa đi ra ngoài, sau khi quan sát xung quanh một chút, lập tức chạy bước nhỏ rời đi, thiết nghĩ cũng là sợ bị người phát hiện lén ra ngoài ăn vụng đây mà.

Một lúc sau, Cinderella đi ra từ trong ngôi nhà gỗ nhỏ đó.

Tô Bạch bước ra từ trong lùm cây, chặn đường của Cinderella.

Cinderella trước tiên kinh ngạc, hai tay chắn trước ngực, làm ra động tác tự bảo vệ mình mình theo bản năng, sau đó lùi lại hai bước.

"Anh là ai? Anh muốn làm gì?"

Nói thật, lúc này, nhìn Cinderella ở khoảng cách gần như vậy, Tô Bạch không thể không thừa nhận cô gái này lớn lên quả thực không tệ, làn da trắng nõn mịn màng, ngũ quan tinh tế còn mang theo một loại khí chất xinh đẹp động lòng người, ngoại trừ quần áo mặc trên người quả thực chẳng ra làm sao

cho lắm ra, thì cô ta hoàn toàn là một mỹ nhân, tuổi tác có khả năng còn chưa đến hai mươi tuổi, rất trẻ trung xinh đẹp.

Đương nhiên, sau khi nghe thấy chuyện ở trong căn nhà gỗ nhỏ vừa rồi, Tô Bạch ngược lại cũng chẳng cảm thấy Cinderella này có gì.

Thực ra, logic của bản thân câu chuyện [Cinderella] này rất không chắc chắn, một mặt bởi vì nó là sách thiếu nhi, cho nên mới cố hết sức tô điểm cái đẹp để cô bé Lọ Lem và hoàng tử sống với nhau hạnh phúc, nhưng thực ra, cho dù là hoàng tử có bệnh cuồng chân chỉ biết nhận giày, hay là hai cô chị gái gọt chân để đi vừa giày thủy tinh, và con quạ đen qua đường mổ mắt nhắc nhở gì đó, đều từ một khía cạnh nào đó, phản ánh vẻ đẫm máu và tàn khốc không có cách nào xóa đi được trong câu chuyện cổ tích này, thậm chí có thể gọi là một loại biến thái.

Dưới loại điều kiện tiên quyết này, Cô bé Lọ Lem thật sự sẽ trong sáng và nhàn rỗi như vậy sao?

“Cinderella, tôi là sứ giả của thần.”

Tô Bạch nói một cách rất nghiêm túc, Tô Bạch vẫn rất hiểu thói quen cơ bản của truyện cổ tích, lúc này, nói một đống đạo lý lung tung gì đó khác đều vô dụng hết, còn chẳng bằng khoác lên cho mình một bộ quần áo của thần, dù sao thì trong truyện cổ tích, thần đều đóng vai phụ ở khắp mọi nơi.

“Sứ giả của thần?”

Cinderella có hơi khó tin, bởi vì lúc này tuy trên người của Tô Bạch mặc đồ dự tiệc hoa lệ, nhưng bộ dạng ướt nhẹp cả người này trông có vẻ rất chật vật, mà điểm này lại hoàn toàn không giống với thần trong truyền thuyết.

Tô Bạch mở lòng bàn tay, một luồng khí lạnh ngưng tụ ra trong lòng bàn tay hắn, đồng thời lúc này, hoa cỏ và cây cối ở

xung quanh cũng nhiễm một tầng sương màu trắng.

Thần tích!

Đây là thần tích!

Cô bé Lọ Lem lập tức trừng to mắt mình, sau đó nhanh chóng quỳ xuống, không ngừng dập đầu lạy Tô Bạch.

Tô Bạch cũng cạn lời, xem ra Cô bé Lọ Lem cảm thấy chuyện mà mình vừa làm đã bị sứ giả của thần phát hiện, thần sứ tới đây để trừng phạt đứa con gái không có tự trọng này như cô ta.

"Đứng lên đi, tôi đại diện cho ý chí của thần tới chúc phúc cho cô, sẽ không trừng phạt cô đâu."

Nói xong, Tô Bạch bước lên, kéo tay của Cinderella lên.

Hoàn thành nhiệm vụ chính số một, cần phải hôn vào mu bàn tay của Cô bé Lọ Lem thật sự, đây có nghĩa là một loại xác nhận, nhưng bây giờ Tô Bạch lại có hơi do dự, không đúng, với tính gay gắt của Phát Thanh, làm sao có khả năng để mình hoàn thành nhiệm vụ chính một cách đơn giản như vậy được?

Đây đã không còn gọi là đi mòn gót giày tìm không thấy nữa rồi, mà rõ ràng là cảm giác trốn ở trong nhà, rồi có một cục gạch vàng ném thẳng vào từ cửa sổ.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch cũng có hơi do dự và bất an, tuy rằng thế giới truyện cổ tích này có đặc điểm và quy tắc của bản thân nó, nhưng hắn cảm thấy thẩm mỹ của Phát Thanh sẽ không xảy ra sự thay đổi gì.

Nó để mình tìm được Cô bé Lọ Lem nhẹ nhàng như vậy sao?

Tô Bạch thật sự có hơi không tin được…

Nhà của Cô bé Lọ Lem ở nông trang, thoạt nhìn vào thời đại này, đã được tính là một gia đình thường thường bậc trung, cũng được xem là một gia đình địa chủ.

Nhưng Cô bé Lọ Lem lại ăn mặc thấp kém như vậy, cộng thêm còn phải dựa vào việc bán cơ thể mình để có được tiền mua quần áo, không thể không nói, mẹ kế và hai cô chị của cô ta quả thực rất đay nghiến cô ta.

Rất nhiều phiên bản cũng không xác định rõ ràng việc cha của Cô bé Lọ Lem có chết sớm hay không, nhưng theo như Tô Bạch tự mình quan sát, thì mẹ ruột của Cô bé Lọ Lem đã qua đời từ khi cô ta còn rất nhỏ, sau đó cha của cô ta sau khi tái giá cũng qua đời nốt, có nghĩa là hiện tại toàn bộ gia nghiệp đều do mẹ kế của cô ta nắm giữ.

“Thần sứ đại nhân, đây là nhà của con, mời ngài đi theo con.”

“Tôi sẽ không đi gặp mẹ kế và chị của cô, cô tự về phòng mình trước đi.” Tô Bạch nói.

Cô bé Lọ Lem gật đầu, đi vào trong nhà trước, vừa vặn nhìn thấy mẹ kế của mình đang cầm quạt, ngồi ở nơi đó ăn nho, mẹ kế thấy Cô bé Lọ Lem trở về, không ngừng quở trách cô ta lại lười biếng không đi làm việc, nuôi một người như cô ta thật phí công, bị răn dạy chừng mười lăm phút, rồi Cô bé Lọ Lem mới trở về căn phòng của mình.

Khi cô ta đẩy cửa phòng ra, Tô Bạch đã ngồi ở trên chiếc giường bên trong, nói là phòng ngủ, nhưng thực ra chỉ là một nơi giống như phòng tạp vụ mà thôi, tuy rằng được dọn dẹp cũng coi như sạch sẽ, nhưng lại rất chật chội.

Chương 1032 Cô Cởi Quần Áo Làm Gì? 2

Giường cũng là loại giường gỗ cỡ nhỏ.

Cô bé Lọ Lem đứng ở trước mặt Tô Bạch, rõ ràng có hơi nôn nóng và bất an, rất dễ nhận thấy, sự xuất hiện của thần sứ khiến cô ta vừa kích động lại vừa có hơi sợ hãi, dù sao thì thần sứ chắc chắn cũng đã nhìn thấy chuyện mình vừa làm trong căn nhà gỗ kia, cô ta thật sự rất lo lắng thần sứ vì chuyện này mà ghét bỏ mình. Đồng thời, bản thân cô ta cũng biết, sự xuất hiện của thần sứ này, là mấu chốt thay đổi vận mệnh cuộc đời của mình, mình chắc chắn sẽ không bỏ lỡ nó!

Tuyệt đối không thể!

Tô Bạch không nói chuyện, Cô bé Lọ Lem cũng không nói gì.

Ngược lại cũng không phải hắn không muốn nói, mà là bởi vì trong lòng hắn đang có những suy nghĩ khác nhau.

Cinderella, mẹ kế, hai cô chị họ, cuộc sống bi thảm, ngoại trừ phải tự mình bán thân đổi tiền mua quần áo, có chút khác biệt so với truyện cổ tích ra, thì những phương diện khác đều rất chứng minh đây là Cô bé Lọ Lem thật.

Nhưng thính giả tham gia vào thế giới chuyện xưa này có đến mười hai người, Tô Bạch đoán năm người An Lạc ở trong phòng tiệc chắc hẳn có xác suất lớn đã xông ra khỏi vòng vây trùng điệp, và có được sự tự do, sau đó lại thêm có xác suất lớn là sáu thính giả phương tây khác, cũng chính là nói, ngoại

trừ mình ra, còn có mười một người nữa cũng đang tìm Cô bé Lọ Lem.

Nếu đây là Cô bé Lọ Lem thật sự, thính giả khác đều gà mờ như vậy, đến bây giờ vẫn chưa có người thứ hai tìm đến nơi này hay sao?

Phần thưởng của nhiệm vụ chính số một, cứ bị một mình mình mơ hồ may mắn độc chiếm như vậy sao?

Nếu nói bây giờ có những thính giả khác xuất hiện muốn tranh giành quyền sở hữu Cô bé Lọ Lem với mình hoặc là cùng hưởng chung phần thưởng của nhiệm vụ chính số một, thì Tô Bạch còn có khả năng yên tâm một chút, nhưng cứ cố tình bây giờ mình tìm lại được Cô bé Lọ Lem rồi, mà đến bây giờ đã là hai tiếng trôi qua, lại thêm thời gian mấy tiếng bỏ lỡ ở bên bữa tiệc kia nữa, vẫn không có người nào khác tìm được Cô bé Lọ Lem này sao?

Ngón tay của Tô Bạch không ngừng gõ lên vị trí mép giường gỗ.

Nội dung của nhiệm vụ chính số một không ngừng lướt qua trong đầu hắn, hòa thượng đã từng nói, nếu Tô Bạch không mắc bệnh tâm thần, thì suy nghĩ và chỉ số thông minh của hắn hoàn toàn không kém ba người khác, đây cũng được tính là một loại khẳng định đối với chỉ số thông minh của Tô Bạch, tuy rằng có một tiền tố.

Như vậy, phân tích từ tình huống hiện tại, thì chỉ còn lại hai loại khả năng.

Một loại khả năng là thính giả khác đều là đồ ngu, số mệnh của mình được trời ưu ái, nghe lén người ta mà cũng có thể tìm được Cô bé Lọ Lem, mà đến hiện tại, những người khác vẫn chưa tìm được đến nơi này.

Một loại khả năng khác, chính là trong thế giới chuyện xưa này không chỉ có một Cô bé Lọ Lem. Mười một thính giả khác, hoặc là cá nhân hoặc là đoàn đội nhỏ, bây giờ bọn họ cũng đã tìm được Cô bé Lọ Lem của mình.

Hai loại khả năng này, khả năng đầu tiên đến bản thân hắn cũng không tin, từ khi nào vận may của mình lại nghịch thiên như thế?

Vậy, thông qua phương pháp loại trừ, cũng chỉ có loại khả năng thứ hai mà thôi.

Không phải không có thính giả khác tìm tới nơi này, mà là bởi vì trước mặt những thính giả khác cũng có một Cô bé Lọ Lem, nói không chừng những thính giả khác cũng đang lo lắng giống như mình như vậy.

Cũng đúng, Tô Bạch nghĩ lại, hình như là như vậy đấy, vẫn có thể tiếp tục chơi tiếp, nếu những thính giả khác hoặc là cá nhân, hoặc là đoàn đội tự tìm được Cô bé Lọ Lem cho riêng mình, vậy thì tình tiết phía sau thực ra cũng có thể rất dễ phát triển, dựa theo cốt truyện trong truyện cổ tích, không phải Cô bé Lọ Lem phải tham gia vũ hội để nhận được sự ưu ái của hoàng tử hay sao?

Vậy nhiệm vụ chính thứ hai rất có khả năng chính là những thính giả như mình tự mình giúp Cô bé Lọ Lem của mình nhận được sự ưu ái của hoàng tử?

Sau đó, rất có khả năng sẽ xuất hiện các thay đổi như chặn đánh, đấu ngầm, ví dụ như Tô Bạch hoàn toàn có thể đi giết sạch những Cô bé Lọ Lem của các thính giả khác, để giảm bớt đối thủ cạnh tranh cho vị ở trước mặt mình đây, hoặc là nghiêng về tính kế, giúp Cô bé Lọ Lem ở trước mặt mình có khả năng cao hơn có thể nhận được sự ưu ái của hoàng tử?

Nếu cứ như vậy ngược lại rất hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh.

“Phù…”

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tô Bạch cũng không do dự nữa, thực ra còn có một điểm đã chứng minh phán đoán suy luận của hắn, đó chính là trong nhiệm vụ chính số một, Phát Thanh không nói đến trừng phạt và phần thưởng, hai mục này đều là chưa rõ, thực ra đây là Phát Thanh đang cố tình đặt nền móng cho bố cục tiếp theo, rất có khả năng là có ý nghĩa này, mọi người đều có thể tìm được Cô bé Lọ Lem của mình, Cô bé Lọ Lem không chỉ có một, cho nên trên cơ bản, không có cách nào để phán định thành công hay là thất bại.

Ha ha, thú vị đây.

Tô Bạch lập tức duỗi tay, nắm lấy bàn tay của Cô bé Lọ Lem, rồi hôn lên mu bàn tay của cô ta một cái.

Lập tức, tiếng nhắc nhở của Phát Thanh vang lên trong đầu Tô Bạch: [Nhiệm vụ chính số một đã hoàn thành, phần thưởng: Điểm cốt truyện: 1.

Tuyên bố nhiệm vụ chính số hai: Giúp Cô bé Lọ Lem nhận được sự ưu ái cao nhất của hoàng tử.

Phần thưởng nhiệm vụ:

1, chưa rõ.

2, chưa rõ.

3, chưa rõ,

4, chưa rõ.

Thời gian làm nhiệm vụ: Mười hai ngày.

Trừng phạt khi thất bại nhiệm vụ: Độ khó của nhiệm vụ chính số ba tăng lên năm mươi phần trăm.]

Phần thưởng của nhiệm vụ chính số một là một điểm cốt truyện?

Thế này cũng có nghĩa cho dù anh không tìm được Cô bé Lọ Lem này, thì Phát Thanh cũng sẽ gửi tới bên tay anh thôi, hoàn toàn không có độ khó gì cả, cho nên phần thưởng một điểm cốt truyện, cũng chỉ có một chút ý nghĩa như thế.

Tô Bạch đang phân tích thông tin mà Phát Thanh gửi, tuy rằng phần thưởng ở nhiệm vụ chính số hai chưa rõ, nhưng chắc hẳn rất phong phú, dù sao cũng có đến bốn phần thưởng, tuy rằng đều là chưa rõ.

Cũng đã ngây người được một lúc, ngay khi Tô Bạch lại ngẩng đầu lên, đột nhiên sững sờ hỏi: “Cô cởi quần áo làm gì…?”

Chương 1033 Thân Phận Thực Sự Của Cô Bé Lọ Lem 1

Đối mặt với câu hỏi này của Tô Bạch, Cô bé Lọ Lem có hơi ngạc nhiên, trước đó Tô Bạch hôn mu bàn tay của cô ta, cô ta tưởng rằng là loại ám thị đó, cho nên mới hiểu chuyện, tự mình cởi quần áo, cô ta cam tâm tình nguyện dùng cơ thể của mình để hầu hạ thần sứ, dù sao thì vì hai đồng bạc đi làm loại chuyện đó với ông chủ cửa tiệm tạp hóa trong nhà gỗ nhỏ mà cô ta còn bằng lòng thì thôi.

Tô Bạch nhìn kỹ dáng người của Cô bé Lọ Lem một chút trước, quả thực rất tốt, rất khiến người trào máu mũi, nhưng vừa nghĩ đến Cô bé Lọ Lem còn chưa tắm rửa, trong đó có khả năng còn có "chất bôi trơn" mà người đàn ông tên Kevin vừa rồi đó để lại, là khiến Tô Bạch không có một chút hứng thú nào nữa.

Nhà nghiên cứu tâm lý học như Dĩnh Oánh Nhi đã từng nói Tô Bạch có bệnh tâm thần liên quan đến phương diện này, đối với phương diện này, hắn có một loại bệnh sạch sẽ mức độ cao, hiển nhiên, cậu chủ Tô tất nhiên sẽ không trực tiếp thuận nước đẩy thuyền, đẩy ngã Cô bé Lọ Lem vào lúc này rồi.

Còn nữa, làm loại chuyện đó với một NPC trong thế giới chuyện xưa, cũng chẳng có gì khác biệt về mặt bản chất với một tên đàn ông ru rú trong nhà tự mình chơi búp bê hơi cả.

"Trước mặc quần áo lên đi, đúng rồi, có nghe nói gần đây có yến hội gì sắp mở hay không, à, rất có khả năng có thể sẽ

có vương tộc tới tham gia, ví dụ như hoàng tử và quốc vương.”

“Là tiệc ở phủ của bá tước Bolton sao?” Đôi mắt của cô bé Lọ Lem lập tức sáng ngời.

Nhìn thấy cô ta nói như vậy, trong lòng Tô Bạch cảm thấy chắc tám, chín phần mười là thế.

“Trước đó cô cần tiền mua quần áo, chính là để tham gia buổi tiệc này sao?” Tô Bạch hỏi.

“Đúng vậy, con muốn tham gia bữa tiệc này, bởi vì con nghe nói hoàng tử điện hạ cũng sẽ tham gia.” Trên gương mặt của Cô bé Lọ Lem lộ ra một loại kích động khó kiềm chế được.

Rõ ràng, cô gái này rất khao khát được trèo lên đầu cành biến thành phượng hoàng, cô ta vốn chính là con gái của một gia đình địa chủ, khi còn nhỏ cũng đã từng trải qua cuộc sống gấm nhung lụa là, chỉ là vì sau khi cha mẹ đều qua đời hết, mẹ kế của cô ta đay nghiến cô ta, khiến cô ta lại càng khao khát được trở lại cuộc sống tươi đẹp đó hơn.

Chính vì đã từng sở hữu và cũng đã từng hưởng thụ qua, cho nên mới nôn nóng muốn tìm về cuộc sống tốt đẹp đó như vậy.

“Cần chuẩn bị chút gì không?” Tô Bạch hỏi.

“Tiền mua quần áo thì con có rồi, nhưng đi đến vũ hội cần giày và trang sức…”

“Hai đồng tiền có thể mua được gì?” Tô Bạch lắc đầu: “Như vậy đi, lát nữa ra ngoài cùng tôi, đi lên thị trấn, à không, gần đây có thành phố nào lớn một chút không, đi tìm tiệm may tốt nhất để đặt may riêng một bộ lễ phục cho cô, sau đó các loại trang sức, giày dép, cũng sẽ chuẩn bị loại tốt nhất cho cô.”

“Thần sứ, đây là thật sao ạ?” Cô bé Lọ Lem nhìn Tô Bạch với vẻ không dám tin.

“Cô chỉ cần đảm bảo với tôi một chuyện, đó chính là nắm bắt được trái tim của hoàng tử trong buổi vũ hội cho tôi, đúng rồi, hoàng tử rất có khả năng có bệnh cuồng chân, cuồng chân, cô biết nó có ý nghĩa gì không?” Tô Bạch hỏi.

Đây cũng là một kết luận được đưa ra trong một quyển truyện [Cô bé Lọ Lem] mà hắn đã đọc, vị hoàng tử đó đã từng khiêu vũ với Cô bé Lọ Lem, tiếp đó bị Cô bé Lọ Lem mê hoặc, sau đó lại cầm giày thủy tinh tìm các con gái xỏ thử, hai cô chị của Cô bé Lọ Lem gọt gót chân của gọt gót chân của gọt gót chân của gọt gót chân, chỉ cần có thể xỏ vừa chiếc giày đó, thì hoàng tử hoàn toàn OK, cứ ngơ ngơ ngác ngác dẫn các cô gái chuẩn bị về thành kết hôn.

Mà lần lượt hết mấy lần, hai cô chị của Cô bé Lọ Lem đều “anh dũng hy sinh”, mà cái tên hoàng tử đó lại cứ một lần nối tiếp một lần mang “tân nương” rời đi, nếu không phải nửa đường có quạ đen mổ mắt, thì hoàng tử hoàn toàn không phát hiện ra được.

Trong chi tiết cốt truyện này, đã phản ánh một cách hoàn hảo rằng hoàng tử chắc hẳn là một tên cuồng chân sâu sắc, sự yêu thích và si mê đối với chân của con gái đã đạt đến mức độ phát rồ, trong mắt anh ta, phụ nữ là ai cũng không sao cả, chỉ cần cô ta có thể xỏ vừa đôi giày thủy tinh đã để lại, để mình hưởng thụ là OK rồi, về phần nói anh ta thật sự yêu Cô bé Lọ Lem, vậy sao có khả năng ngay cả mặt mũi của người ta cũng không nhớ ra nổi chứ?

“Bệnh cuồng chân ạ?” Cô bé Lọ Lem có hơi chần chừ, đáp: “Mỗi khi tên thợ sửa giày của Adam ở với con, cũng thích kêu con dùng chân giúp anh ta ra, là ý này sao ạ?”

Nghe đến đây, trong lòng Tô Bạch thật sự rất buồn cười, cảm thấy quan tài của anh em nhà Grimm đã sắp nổ tung mất rồi.

“Cũng gần giống như thế, tóm lại, gần đây cô phải bảo dưỡng đôi chân này thật tốt cho tôi, nếu mẹ kế của cô và chị gái của cô lại kêu cô đi làm việc thì nói với tôi, tôi sẽ đại diện cho thần đi trừng phạt bọn họ, bởi vì cô là cô gái được thần chọn trúng.” Tô Bạch nói một cách rất nghiêm túc và chính trực, mặc bộ quần áo của thần trong thế giới truyện cổ tích quả đúng là cách đơn giản nhất.

“Vâng, con biết rồi.” Cô bé Lọ Lem ra sức gật đầu, sau đó quan sát đôi chân mình với vẻ rất nghiêm túc, rõ ràng, cô ta cũng biết rõ, vinh hoa phú quý của mình rất có khả năng sẽ đều gửi gắm vào đôi chân này của mình hết.

“Cinderella, Cinderella! Con ả ti tiện nhà mày, sao còn chưa ra ngoài làm việc đi, trưa trờ trưa trật rồi mà mày trốn ở trong phòng làm biếng, mày muốn tao nuôi không mày đúng không?” Một giọng nói chói tai vang lên ngoài cửa.

“Là mẹ con.” Cô bé Lọ Lem nói với Tô Bạch.

Chương 1034 Thân Phận Thực Sự Của Cô Bé Lọ Lem 2

Từ trong ánh mắt của cô ta, Tô Bạch nhìn ra được một tia vui khi thấy người gặp họa, rõ ràng, cô gái này bình thường bị mẹ kế và hai cô chị bắt nạt đã lâu, lúc này, dường như rất vui vẻ được nhìn thấy mẹ kế của mình bị Tô Bạch trừng phạt ở nơi này.

Chỉ có điều, Tô Bạch có hơi do dự, dù sao mẹ kế và hai cô chị của Cô bé Lọ Lem cũng đều xuất hiện trong câu truyện [Cô Bé Lọ Lem] và là vai phụ chiếm một phần cốt truyện, bây giờ mình mà giết bọn họ, có phải có hơi không thích hợp hay không?

Nhưng, Tô Bạch vẫn đi qua mở cửa, mẹ kế chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh phả vào mặt, sau đó trực tiếp ngất xỉu, Tô Bạch khiêng mẹ kế của Cô bé Lọ Lem lên: "Cô thu dọn đồ đạc một chút đi, trực tiếp rời khỏi nơi này với ta trước đã, đợi sau khi cô thành vương phi, muốn trừng phạt bọn họ thế nào đều tùy cô."

"Vâng, con đi dọn đồ ngay."

Cô bé Lọ Lem không hề do dự một chút nào, mà bắt đầu cúi đầu thu dọn, cũng không để tâm Tô Bạch sẽ xử lý mẹ kế của mình thế nào.

Tô Bạch khiêng mẹ kế đi thẳng một đường, một cô chị của Cô bé Lọ Lem ở trong vườn hoa ăn đồ ăn vặt, cũng bị Tô Bạch trực tiếp đánh cho hôn mê, rồi bị hắn vác lên lưng, một cô chị

khác đang thử quần áo trong phòng, vừa vặn bớt một việc cho hắn, hắn cũng đánh cô ta hôn mê nốt.

Sau đó, Tô Bạch tìm một ít dây thép và dây thừng trói cả ba mẹ con nhà này lại, trong phòng bếp có không ít bánh mì và bột mì, hắn khiêng tất cả lên, rồi xách thêm một vại nước vào trong phòng bếp, bánh mì, bột mì và nước đều được hắn đặt ở trước mặt ba mẹ con, tuy ba người phụ nữ này không thể thoát khỏi dây thừng, cũng bị hạn chế sự tự do, nhưng cúi đầu xuống ăn đồ ăn và uống nước thì vẫn có thể làm được.

Tuy rằng sắp xếp không tính là chu đáo, cũng có khả năng bị người ngoài phát hiện ra, nhưng bây giờ Tô Bạch cũng chỉ có thể làm nhiêu đây, trước cứ để ba mẹ con nhà này yên tĩnh trong vài ngày là được, Tô Bạch cũng không hy vọng bọn họ chết, nếu lỡ như sau khi bọn họ chết, cốt truyện vẫn phải cần đến bọn họ, vậy thì khá phiền phức rồi.

Sau khi sắp xếp xong những chuyện này, khi Tô Bạch đi xuống lầu, đã nhìn thấy Cô bé Lọ Lem xách một túi vải đứng ở nơi đó đợi mình.

“Xe ngựa mà chúng ta cần để đi đến thành phố gần nhất, phải lên thị trấn mới có, buổi tiệc của bá tước đại nhân cũng được tổ chức ở phủ đệ trong thành phố đó.” Cô bé Lọ Lem nói với Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu: “Vậy đi thôi.”

Hai người rời khỏi nhà của Cô bé Lọ Lem, tới vị trí lối vào thị trấn, nơi này quả thực có một tiệm xe ngựa, thực ra cũng được tính là giao thông công cộng ở thời đại này, nhưng người bình thường cũng không thể ngồi được.

Tô Bạch vừa thuận tay mò được không ít đồng vàng và đồng bạc ở chỗ mẹ kế của Cô bé Lọ Lem, sau khi trực tiếp trả giá xong xuôi, hắn bao một cỗ xe ngựa rồi lên đường.

Phu xe ngựa là một thanh niên tóc vàng, ăn mặc rất giản dị, kỹ thuật lái xe theo quan điểm của Tô Bạch, cũng không được thành thạo cho lắm, điều này khiến Cô bé Lọ Lem ngồi trong xe ngựa không ngừng bị xóc nảy, cảm thấy rất bất mãn, không nhịn được mà oán giận Tô Bạch.

Ý tứ này còn có trách tại sao Tô Bạch lại sơ suất như vậy, tìm đúng một tên phu xe ngựa có kỹ thuật tồi tệ đến thế, hắn nên cân nhắc kỹ hơn mới phải.

Tô Bạch thở dài một tiếng, cô gái này đã thay mình vào trong vai diễn vương phi rồi, cho dù là đối với một "thần sứ" này như hắn, cũng đã không còn kính trọng như lúc ban đầu nữa.

Xem ra trong mắt cô ta, Tô Bạch chỉ là một người chạy việc cho thần linh, nếu thần linh đã chọn cô ta, vậy Tô Bạch nhất định phải hầu hạ cô ta và giúp đỡ cô ta trở thành vương phi cho tốt.

Cô gái như vậy rất thực tế, nhưng lại khó tránh khỏi quá thực tế.

Tô Bạch không dự định để ý đến Cinderella, mà chỉ là lặng lẽ cúi đầu nghĩ ngợi về chuyện của mình, Cô bé Lọ Lem trong tay những người khác đã tiến hành chuẩn bị đến đâu rồi? Mình nên làm thế nào mới có thể khiến Cô bé Lọ Lem của mình được thêm điểm trước mặt hoàng tử đây?

"Tôi đói rồi." Cinderella kéo tay Tô Bạch và nói.

Tô Bạch vẫn không để ý.

"Thần sứ, tôi đói rồi." Cinderella lại vừa kéo Tô Bạch vừa nói, trong giọng nói mang theo chút bất mãn.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn cô ta, ngay khi ánh mắt của hai bên giao nhau, Cinderella bắt đầu tránh né ánh mắt của hắn

theo bản năng, sau đó cúi đầu, nắm góc áo của mình mà không nói gì.

Dường như là bị khí thế của hắn dọa sợ.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, hỏi: "Chúng ta quen biết bao lâu rồi?"

"Cái gì?"

"Chúng ta quen biết bao lâu rồi?"

"Nửa ngày."

"Nửa ngày." Tô Bạch lặp lại một lần, sau đó nói: "Diễn xuất của cô quả thực rất tốt, nhưng thực ra cô cũng có hơi nôn nóng rồi, ít nhất cũng phải đợi vài ngày sau, khi tôi thỏa mãn bất cứ điều kiện và yêu cầu gì của cô đã, rồi cô hãy từ từ thay đổi thái độ với tôi, như vậy mới đúng, như vậy mới hợp với nhân tính, mới phù hợp với phản ứng mà một con buôn thực tế và không có lòng tự trọng nên thể hiện ra.

Mấy thứ như diễn xuất này, giống như nấu đồ tươi, không thể nóng vội, phải đun lửa nhỏ từ từ, ngọn lửa này của cô đun dầu, khó tránh khỏi đánh mất vị nước ban đầu."

Cô bé Lọ Lem hơi sững sờ, trên gương mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn đáp: "Sứ thần đại nhân, anh đang nói gì thế? Tôi không biết anh đang có ý gì?"

Tô Bạch lắc đầu, duỗi tay vén rèm cửa sổ, hô với thanh niên tóc vàng đang đánh xe ngựa đó: "Nè, cũng làm khó cậu rồi, một người hiện đại lại chạy tới nơi này đánh xe ngựa, không phải cậu muốn giết Cinderella của tôi hay sao, tới đi, tôi không can thiệp đâu, cho cậu giết đấy, nhanh gọn chút."

Tô Bạch nói xong, lại thả rèm cửa xuống, nhìn Cô bé Lọ Lem ngồi đối diện với mình.

Chương 1035 Tập Kích Và Chống Tập Kích! 1

Bàn tay của thanh niên lái xe đột nhiên run rẩy, rõ ràng, anh ta cũng không ngờ đúng lúc này, Tô Bạch lại đột nhiên vạch trần thân phận của anh ta, nhưng hiện tại, anh ta cũng không do dự quá nhiều, mà trực tiếp nắm chặt roi ngựa, roi ngựa lập tức giống như một con rắn, trong nháy mắt đã xé rách rèm xe, đâm thẳng về phía mi tâm của Cinderella.

Cinderella phát ra một tiếng hô kinh hãi, đồng thời gương mặt cũng bắt đầu vặn vẹo, trên mặt nổi đầy gân xanh, hoàn toàn không có bộ dáng của một người bình thường, nhưng khí tức của cô ta cũng không vì vậy mà có được thêm sự gia tăng nào, mà vẫn giống như người bình thường.

“Bốp!”

Tô Bạch duỗi tay, bắt lấy chiếc roi ở trước mặt, sau đó vị trí lòng bàn tay bị vảy rồng đen phủ lên, roi ngựa lập tức bị đốt cháy.

“Rầm!”

Thanh niên tóc vàng tung một chưởng vào cỗ xe ngựa, xe ngựa lập tức vỡ tan tành, ngay cả con ngựa đó cũng lập tức khuỵu xuống, rõ ràng bị sức mạnh liên đới đánh gãy xương.

Tô Bạch vung hai cánh tay ra, vụn gỗ bị mình hoàn toàn đón đỡ, bắn ngược ra sau, Cinderella ngược lại, hoàn toàn được Tô Bạch chắn ở phía sau, chỉ có điều, gân xanh trên mặt cô ta vẫn rất rõ ràng như cũ, đây chắc hẳn là bộ dáng vốn nên có của cô ta.

Cô ta thực ra cũng không thể tính là một con người, ít nhất, không phải là một con người bình thường!

“Không phải anh nói anh không quan tâm tôi giết cô ta hay sao?” Thanh niên tóc vàng trừng mắt nhìn Tô Bạch, gào lên.

“Ha ha.” Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm: “Vậy tôi kêu cậu ăn cứt, có phải cậu cũng coi là thật mà lập tức chạy đi ăn cứt hay không?”

Trong tay của thanh niên tóc vàng xuất hiện một vật thể màu đen, sau đó ngón cái bấm vào nút, một thanh kiếm laser màu lam bắn ra, khí tức nóng rực từ kiếm laser đốt cháy không khí ở gần đó, sinh ra một loại khúc xạ thị giác.

Đây là trang bị tiêu chuẩn trong [Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao], thần lực và kiếm laser.

Đây là lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy loại cường hóa này, trong đáy lòng hắn ngược lại cũng không có bao nhiêu tâm lý coi thường, nhưng xét từ trong cuộc giao đấu vừa rồi, đối phương quả thực vẫn có vẻ hơi non.

Hai khẩu Địa ngục hỏa shotgun được Tô Bạch nắm trong tay, hai bên cách nhau đại khái chừng bảy, tám mét, đều đề phòng lẫn nhau.

“Nếu tôi đoán không lầm, thì bạn đồng hành của cậu chắc hẳn đang cùng nhau mai phục tôi ở vị trí nào đó phía trước, bây giờ một mình cậu muốn giết người ở trước mặt tôi, lại có hơi mơ mộng đấy.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Không thử thì làm sao biết được?” Thanh niên tóc vàng rõ ràng rất tự tin: “Thần lực ở cùng ta!”

Trong phút chốc, cơ thể của thanh niên tóc vàng biến mất ngay tại chỗ, mà cơ thể của Tô Bạch cũng lập tức hóa thành một màn sương máu nhanh chóng tản ra, ngay sau đó, thanh niên tóc vàng xuất hiện ở ngay vị trí Tô Bạch vừa ở trước đó,

bổ hụt một kiếm, nhưng anh ta rất nhanh đã quét ngang một đường, đây là muốn trực tiếp chém chết Cinderella, vì người này vốn chính là mục đích chân chính của anh ta.

Giết chết Cô bé Lọ Lem của người khác, tranh thủ khả năng thành công lớn hơn cho Cô bé Lọ Lem của mình.

"Keng keng!"

Kiếm laser bị Tô Bạch dùng báng súng đỡ, đồng thời hắn cũng bóp cò súng.

"Bằng!"

Thanh niên tóc vàng xòe bàn tay trái, một đường gợn sóng vô hình xuất hiện, chặn viên đạn của Địa ngục hỏa shotgun lại, nhưng trên vị trí lòng bàn tay anh ta vẫn rỉ ra vệt máu.

Kiếm laser trực tiếp biến mất, được thu trở về, thanh niên tóc vàng điều chỉnh góc độ một chút, rồi kiếm laser lại bắn ra, dùng kiếm laser như vậy, khi ở khoảng cách gần thật sự không có sự khác biệt quá lớn với đạn, nhưng lực sát thương có thể tạo ra lại mạnh hơn đạn nhiều.

"Phập!"

Thanh kiếm laser đâm vào cơ thể của Tô Bạch, trên người lập tức bốc lên mùi khét.

Thanh niên tóc vàng thuận thế đẩy về trước, muốn hoàn toàn ghim chết Tô Bạch, chỉ có điều, ngay sau đó, cơ thể của Tô Bạch lập tức căng cứng, một chân đạp xuống đất, trực tiếp xông tới thuận theo hướng của kiếm laser.

"Ầm!"

Tuy vừa rồi, màng chắn thần lực của thanh niên tóc vàng chặn được sát thương từ Địa ngục hỏa shotgun của Tô Bạch, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được một đòn ra sức này của bản thân hắn, tay trái của thanh niên tóc vàng trực tiếp

phát ra một tiếng vang giòn tan, xương bị đánh gãy dưới phản ứng lực, mà Tô Bạch cũng vì vậy có được cơ hội cận thân, trực tiếp đập báng súng vào ngực của đối phương.

"Bốp!"

Một đòn này chính là đập rất chuẩn xác, thanh niên tóc vàng bay ngược ra sau, rơi xuống đất nặng nề, anh ta nhanh chóng bò dậy, nhưng khóe miệng bắt đầu chảy ra máu tươi.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, duỗi tay sờ vết thương của mình, tuy rằng đã bị thương, nhưng cũng không có cản trở gì lớn đối với thể chất của hắn, nhìn thanh niên tóc vàng bị mình đánh gãy vài đoạn xương ở bên kia, Tô Bạch cười với vẻ hơi khinh thường.

"Lực công kích của cậu quá yếu."

Đúng vậy, yếu đến mức tôi dùng cách lấy vết thương đổi vết thương đơn giản và thô bạo nhất, cũng có thể chiếm được hời của cậu.

Thanh niên tóc vàng lau vết máu ở khóe miệng, có thể nhìn ra được, trong ánh mắt của anh ta tràn đầy vẻ không cam lòng, mà loại không cam lòng này tới từ sự chênh lệch thực lực rõ ràng ở hai bên, đối phương hoàn toàn không thật sự coi anh ta thành một đối thủ của mình.

Thanh niên tóc vàng gắng gượng đứng dậy, cầm kiếm laser, trong cổ họng phát ra một tiếng rống giận, giống như Jedi trong phim, chuẩn bị tử chiến với kẻ định vì lòng tự tôn và sự vẻ vang.

Ánh mắt của Tô Bạch có hơi híp lại với vẻ đăm chiêu.

"Vù!"

Chương 1036 Tập Kích Và Chống Tập Kích! 2

Cơ thể của thanh niên tóc vàng bắt đầu vặn vẹo, trên mặt đất cũng xuất hiện một thiết bị hình cầu nhỏ màu trắng, thực ra là một máy chiếu.

Ninja có nhẫn thuật có thể độn thổ, còn những cường hóa khác cũng đều có phương thức chạy trốn của riêng mình, mà vị Jedi này lại tiến hành thoát thân với thủ đoạn nhỏ công nghệ cao này, cũng thật sự rất có sức tưởng tượng.

"Soạt soạt soạt…"

Thanh niên tóc vàng nhanh chóng chạy vào trong lùm cây, vừa đi vừa chảy máu, xương cốt trên người cũng không ngừng phát ra tiếng ma sát, so với thương thế xác thịt của Tô Bạch, thì thương thế mà thanh niên tóc vàng chịu từ chỗ hắn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, toàn bộ tay trái đều gãy xương, xương sườn và ngực cũng không biết đã gãy bao nhiêu cái, vào lúc này, anh ta còn có thể miễn cưỡng tiếp tục chạy trốn đã được tính là có thể chất ưu tú rồi.

Chỉ có điều, thanh niên tóc vàng không biết rằng phương thức chạy trốn mà anh ta tự cho rằng đã đủ để lừa phần lớn thính giả chưa từng tiếp xúc với Jedi này, ngay từ đầu đã bị Tô Bạch nhìn thấu, một bóng mờ màu máu trực tiếp lướt qua từ trong lùm cây bên người anh ta một cách im hơi lặng tiếng.

Cái này cũng giống như câu cá, trước tiên phải đánh đổi một mồi câu, mới có thể bắt được con cá lớn thực sự.

Tô Bạch có thể liếc mắt nhìn ra thủ đoạn nhỏ này cũng là nhờ trước đó ở trong nơi tối tăm tại Đại Lý kia suốt một tháng, một tháng rèn luyện trong bóng tối đó, khiến hắn có một bước tiến phát triển hơn đối với đôi mắt Huyết tộc của mình, cảm nhận về ánh sáng và bóng tối cũng đã có sự lý giải và nắm bắt ở mức độ cao hơn, cho nên một thủ thuật che mắt bằng hình chiếu 3D đơn thuần đó, hoàn toàn không thể lừa được hắn.

Thanh niên tóc vàng chạy chừng mười mấy phút, trước mặt có một dòng suối nhỏ, một người đàn ông tóc bạch kim tuấn tú đứng ở phía xa, bắt đầu giương cung cài tên nhắm thẳng vào anh ta, đây là một loại yểm trợ, phòng ngừa phía sau có truy binh.

Đợi sau khi thanh niên tóc vàng lại gần, người đàn ông tóc bạch kim mới thu cung tên về.

"Seedorf, tôi bị phát hiện rồi, tôi không đánh lại được anh ta, đáng ghét, sao trong người có thâm niên sao lại có một người đáng sợ như thế được?" Người đàn ông tóc vàng ngừng chạy, khuỵu một gối trên mặt đất, bắt đầu ho ra máu, đồng thời ho ra còn có một chút mảnh vụn của nội tạng, trước đó, anh ta quả thực đã cảm giác được một loại kinh hãi tột độ khi ở trước Tô Bạch, ánh mắt nhìn mình của đối phương giống như mèo vờn chuột vậy.

Bên dòng suối nhỏ, có hai cô gái, một cô gái mặc pháp bào, thoạt nhìn rất uy nghiêm, trên người cũng nổi lên khí tức của quang minh và tinh thuần, vị này chắc hẳn là ma pháp sư chính thống.

Một cô gái còn lại mặc quần áo đầy miếng vá, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, thoạt nhìn không giống Cinderella, nhưng cũng có khí chất thuộc về Cô bé Lọ Lem.

"Mesilla, cô tới xem chút đi, Mark bị thương rồi, xử lý cho cậu ta một chút." Người đàn ông tóc bạch kim nói với nữ ma

pháp sư ở bên dòng sông nhỏ.

Nữ ma pháp sư gật đầu, đứng dậy đi về phía bên này, người đàn ông tóc bạch kim Seedorf thì lại chủ động đi về phía dòng sông, cho dù thế nào, thì chắc chắn cũng phải có một người ở bên cạnh Cô bé Lọ Lem, đây là điểm mấu chốt để ba người này hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không thể thả lỏng một giây phút nào được.

Chỉ có điều, ngay khi nữ ma pháp sư bước về phía Mark đang bị thương, mà Seedorf thì vẫn chưa đến bên Cô bé Lọ Lem, Cô bé Lọ Lem đang đứng bên dòng sông rửa chân, đột nhiên nhìn thấy một màu đỏ kỳ quái nổi lên trong dòng suối trước mặt, cô ta lập tức sợ hãi đứng bật dậy.

Mà Seedorf ở cách xa, còn chưa kịp tới nơi này lại quát to một tiếng, rõ ràng, anh ta sở hữu huyết mạch của tinh linh, đã bắt được khí tức của dị vật.

“Phá ma tiễn!” Seedorf nhanh chóng giương cung cài tên, dây cung bị kéo căng, rồi lập tức bắn ra!

“Vút!”

Trong dòng sông nhỏ, nổi lên bóng hình của Tô Bạch, hắn nhìn thấy Cô bé Lọ Lem này cũng đang rửa chân, mẹ nó, xem ra người có thể nhìn ra vị hoàng tử này là một tên có bệnh cuồng chân, cũng không chỉ có một mình mình.

“Phập!”

Thực lực của Seedorf mạnh hơn Mark rất nhiều, Mark thuộc về cấp bậc của người có thâm niên bình thường, mà Seedorf thì lại thuộc về thực lực trung và hơn trong những người có thâm niên, một mũi tên này tới rất đúng lúc, bởi vì nó được bắn qua ngay khi Tô Bạch còn chưa ra tay với Cô bé Lọ Lem.

Nhưng một mũi tên này cũng có thể nói là không tới kịp.

Bởi vì nó không thể ngăn cản được Tô Bạch ra tay với Cô bé Lọ Lem ở trước mặt này.

Ngay khi một sự tồn tại ở loại cấp bậc này như Tô Bạch đối mặt với một người bình thường ở khoảng cách gần, thực ra có quá nhiều cách để giết chết người bình thường ở trước mặt mình.

Mũi tên trực tiếp xuyên thủng ngực của Tô Bạch, đâm thủng một lỗ trên ngực của hắn, cơ thể của hắn bị sức mạnh đáng sợ này kéo ngược về sau, nhưng trong nháy mắt, trong lòng bàn tay hắn đã ngưng tụ ra một đường nhũ băng, nhũ băng bắn ra, ghim thẳng vào mi tâm của Cô bé Lọ Lem, cơ thể của cô bé Lọ Lem lảo đảo vài bước, ngã xuống một cách vô lực, đã chết đến không thể chết hơn.

Cả người Tô Bạch thuận thế ngã vào trong dòng bước.

"Chết tiệt! Quang minh tịnh hóa!"

Cơ thể của nữ ma pháp sư bay lên nửa mét, vung pháp trượng trong tay mình với vẻ tức giận, một ma pháp hệ Quang gần như là cấm chú được cô ta thi triển ra ngoài.

Sức mạnh quang minh mang theo nhiệt độ đáng sợ đun sôi dòng suối trước mặt, trong lúc nhất thời, dòng suối ở trước mặt trực tiếp bị hong khô, toàn bộ con sông nhỏ cũng lộ ra các vết đứt gãy địa tầng, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của người kia đâu.

Seedorf bước nhanh tới trước mặt Cô bé Lọ Lem, rót sinh mệnh lực tinh linh của mình vào trong cơ thể của cô ta như thể không cần tiền, nhưng sau đó, anh ta lại buông bàn tay đang đỡ Cô bé Lọ Lem ra trong sự oán hận.

Người đã chết rồi, có rót sinh mệnh lực gì đó cũng đã không còn chút ý nghĩa gì nữa.

Đám người bên mình không những không giết được Cô bé Lọ Lem của người ta, ngược lại còn để đối phương bắt được sơ hở, giết ngược lại Cô bé Lọ Lem bên mình…

Chương 1037 Đóng Cửa Huấn Luyện 1

Ánh lửa hắt lên gương mặt của Tô Bạch, cũng chiếu rọi gương mặt của Cinderella, lúc này, gương mặt của hai người có hơi lúc sáng lúc tối, khiến người nhìn vào thấy thật không chân thực.

Mặt của Cinderella đã khôi phục lại vẻ ban đầu, vẫn là bộ dáng xinh đẹp động lòng người ấy, nhưng ở trước mặt Tô Bạch, cô ta tỏ ra càng thêm cẩn thận và dè dặt hơn lúc ban đầu.

“Cho nên, cô đã biết tôi không phải là thần sứ từ lâu rồi.” Tô Bạch mỉm cười, lấy con cá nướng xuống, tự mình gỡ thịt cá bỏ vào trong miệng nhấm nháp, trước khi ra ngoài, Cô bé Lọ Lem có mang theo một ít muối, nướng cá nơi hoang dã cũng chính là để thưởng thức mùi vị tươi ngon này, chỉ rắc thêm chút muối mà không cho thêm các gia vị khác vào, ngược lại có thể khiến vẻ tươi ngon này được giải phóng ở mức độ lớn nhất.

“Tôi và mẹ tôi giống nhau, đều là ám ma tộc, tuy rằng là một chủng tộc vô dụng nhất trong các sinh vật hắc ám, nhưng dù sao cũng là sinh vật hắc ám, làm sao thần có thể phái sứ giả tới giúp tôi được chứ?”

Cinderella nói với vẻ tự giễu, lập tức, cô ta bắt đầu thêm củi cho đống lửa, sau đó lại đổi một con cá đã được làm xong lên giá, tiếp tục nướng.

Đúng vậy, cô ta biết mình là sinh vật hắc ám, tuy rằng không có thực lực gì của sinh vật hắc ám, tác dụng duy nhất của huyết thống, thực ra chính là khi lộ ra nguyên hình, lại trông càng thêm khó coi và đáng sợ hơn mà thôi. Trong các chủng tộc sinh vật hắc ám, địa vị bộ tộc của bọn họ rất thấp kém, phụ nữ thường bị cướp về làm công cụ lai giống sinh sản cho các chủng tộc khác, hay thậm chí là lương thực, bởi vì bọn họ quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức gần như không có sự khác biệt về bản chất với con người bình thường

Cũng vì vậy, ngay khi Tô Bạch xuất hiện ở trước mặt và bày ra "thần tích", cô ta không tin Tô Bạch là thần sứ, nhưng cô ta không ngại mượn sức mạnh của hắn, để giúp mình trở về cuộc sống giàu có, nhưng chính vì có một loại tâm thái thế này, mới khiến cho cô ta vốn không phải diễn viên xuất sắc, mà là mang theo một phần cố ý, muốn thể hiện hình tượng một cô gái bình thường không rành thế sự, nhưng lại thèm khát hư vinh này ra, nhưng cô ta không ngờ bởi vì lực quá mạnh, ngược lại, lại bị Tô Bạch nhìn thấu.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao thì hắn cũng là một thính giả, cho dù là ở trong thế giới chuyện xưa hay là ở trong thế giới hiện thực, đề phòng các loại đấu đá lẫn nhau là chuyện chắc chắn không thể thiếu, cái này cũng xem như được tôi luyện mà ra, mà tuy rằng Cô bé Lọ Lem là ám ma tộc, nhưng về mặt bản chất, cũng chỉ là một cô gái dựa vào việc bán thân để đổi lấy một vài đồng khiến cho cuộc sống tốt hơn.

"Ha ha." Tô Bạch nở nụ cười.

Bây giờ xem ra, mẹ kế của Cô bé Lọ Lem đối xử với cô ta không tốt, hai cô chị của cô ta cũng đều bắt nạt cô ta, cũng không phải là chuyện không có chút logic nào. Theo như chính Cô bé Lọ Lem nói, mẹ ruột cô ta đã qua đời từ khi cô ta

còn rất nhỏ, khi chết bà ta đã lộ ra dung mạo vốn có, khi ấy, chuyện này cũng đã truyền ra ngoài. Lúc đó, cha của Cô bé Lọ Lem đối xử với cô ta cũng không tốt cho lắm, đợi sau khi mẹ kế tới, hiển nhiên cũng được nghe nói đến chuyện này, sau này vẫn luôn coi Cô bé Lọ Lem thành kẻ đáng bị ghét bỏ và là điềm xấu.

Liên tưởng đến truyện [Cô Bé Lọ Lem] một chút, hai lần con quạ qua đường nhắc nhở hoàng tử rằng tân nương mà anh ta đón chính là giả, điều này không chỉ dẫn đến hai cô chị của Cô bé Lọ Lem đã gọt chân hoàn toàn thành toi công vô ích, mà đồng thời, trong một vài phiên bản [Cô Bé Lọ Lem], quạ còn mổ mắt các cô chị của Cô bé Lọ Lem nữa.

Ở đây, rất có khả năng có Cô bé Lọ Lem đã trốn ở phía sau màn, thông qua loại phương thức này để tiến hành báo thù.

Cô gái này không đơn giản.

“Cô không cần quan tâm tôi có phải thần sứ hay không, bây giờ tôi chỉ có thể nói với cô một chuyện.” Tô Bạch hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nếu không nhận được sự ưu ái của hoàng tử đó, thì tôi sẽ không dễ chịu gì, nhưng cô chắc chắn sẽ chết, cô cũng nhìn thấy rồi đấy, hôm nay có người muốn giết cô, tôi có thể bảo vệ cô một lần, nhưng không thể bảo vệ cô mãi được.”

Cô bé Lọ Lem cắn môi: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Tô Bạch gật đầu: “Đúng rồi, tôi có chuyện này rất tò mò, vị hoàng tử trong buổi tiệc mà cô muốn tham gia đó, anh ta là hoàng tử của quốc gia nhân loại sao?”

Bây giờ, đến cả Cô bé Lọ Lem còn là sinh vật hắc ám, vậy vị hoàng tử có bệnh cuồng chân nghiêm trọng kia, thật sự là một tên hoàng tử nhân loại bình thường biến thái sao?

“Anh ta…” Cô bé Lọ Lem cắn môi: “Anh ta là hoàng tử của Huyết tộc.”

“Ồ.” Tô Bạch ngược lại cũng không cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu, mà tiếp tục ăn cá nướng của mình.

Cho nên nói, buổi tiệc lần này, chỉ là một đại hội chọn người đẹp trong đám sinh vật hắc ám mà thôi?

Hoàng tử Huyết tộc muốn chọn tú nữ, toàn bộ sinh vật hắc ám nữ giới, bất kể sự cao thấp trong địa vị và thực lực của chủng tộc, đều sẽ trang hoàng cho mình, muốn luồn cúi một chút để có được sự ưu ái của hoàng tử, từ đó trở thành vương phi của Huyết tộc?

Nếu một hoàng tử sở hữu tuổi thọ dài lâu của Huyết tộc, vậy cái gọi là bệnh cuồng chân này cũng đã giải thích được rồi, sinh mệnh dài lâu, quả thực cũng đủ để phát triển ra khẩu vị biến thái, hơn nữa, từ trong truyện [Cô bé Lọ Lem] cũng có thể có được một loại bằng chứng, đó chính là hoàng tử năm lần bảy lượt quay trở lại chọn Cô bé Lọ Lem thật, chọn ra chủ nhân của chiếc giày thủy tinh, chọn ra cô gái mà mình yêu nhất đó, hơn nữa, lại một lần nối tiếp một lần đưa cô gái gọt chân còn chảy máu đó trở về, hơn nữa còn là hai lần.

Chương 1038 Đóng Cửa Huấn Luyện 2

Cho dù là đến lần thứ ba tìm được Cô bé Lọ Lem, thì anh ta vẫn để Cô bé Lọ Lem thử chiếc giày thủy tinh đó với vẻ mặt bình tĩnh.

Đây là chuyện mà với tâm tính của một hoàng tử nhân loại có thể làm ra được hay sao?

Hoàng tử nhân loại, có xa hoa dâm đãng đến đâu, có biến thái đến cỡ nào, nhưng có thể đối diện với loại trái tim dơ bẩn, tội lỗi, lừa gạt đó một cách bình tĩnh như vậy được sao?

Hơn nữa còn làm không biết mệt?

Nếu như hoàng tử này là một vị hoàng tử Huyết tộc, vậy có thể giải thích được rồi, thân là một hoàng tử Huyết tộc, có chuyện lục đục đấm đá lẫn nhau, ngươi lừa ta gạt, máu tanh gì mà chưa từng nhìn qua?

Mẹ kế của Cô bé Lọ Lem và hai cô con gái của bà ta, đã gọt gót chân hoặc bàn chân, nhưng trong mắt của vị hoàng tử Huyết tộc đó, chỉ là một chuyện rất bình thường không quan trọng mà thôi, có tính là gì đâu?

"Ngày mai vào thành chọn quần áo cho cô trước." Tô Bạch nói xong, nằm xuống mặt đất, nhưng trong đầu thực ra vẫn đang quanh quẩn một vài thông tin trong thế giới chuyện xưa này.

Trong thế giới truyện cổ tích, bạn rất khó phân biệt rõ được phe phái và thế lực cụ thể, ví dụ như loại sinh vật hắc ám như Cô bé Lọ Lem này, cô ta đang sống chung với con người, còn

phải chịu sự chèn ép và áp bức, nhưng lại không có thực lực phản kháng, rõ ràng, không phải mỗi một sinh vật hắc ám đều lợi hại, đều có thể làm xằng làm bậy, cái này thực ra cũng không khác với các cấp bậc xã hội trong thế giới hiện thực, người trong mỗi một ngành mỗi một nghề lăn lộn ở tầng thấp nhất, thực ra đều trải qua cuộc sống không được tính là tốt cho lắm.

Trong thế giới chuyện xưa này, có một nơi được gọi là tòa thánh, cũng có quốc gia của con người, nhưng mọi người thực ra vẫn luôn nằm trong một loại phương thức ở chung hòa hợp, hòa hợp đến mức khiến một người từ bên ngoài tới như Tô Bạch có hơi khó giải thích được, nhưng bây giờ không giải thích được cũng không có cách nào khác, mình là người ngoài tới, nhất định phải nhập gia tùy tục trước.

Hoàng tử Huyết tộc, ha ha, nghĩ đến tên hoàng tử Huyết tộc có bệnh cuồng chân đó, Tô Bạch liếm môi mình theo bản năng, nếu có cơ hội có thể hút máu tươi của đối phương, chắc hẳn sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với việc nâng cao huyết thống Huyết tộc của mình, nhưng nếu đối phương là một BOSS được Phát thanh thiết lập trong thế giới chuyện xưa này, vậy độ khó sẽ khá lớn, rất có khả năng sẽ có thực lực của thính giả cao cấp, nếu không phải là thính giả cao cấp, vậy Tô Bạch ngược lại, vẫn bằng lòng thử một lần.

Bây giờ thoạt nhìn, truyện cổ tích thiếu nhi [Cô Bé Lọ Lem] này, vốn dĩ ẩn giấu rất nhiều thông tin, nhiều hình tượng nhân vật như vậy, hóa ra đều có cách giải thích sai lầm, trong thế giới hiện thực có một nhóm nhà Hồng học chuyên nghiên cứu [Hồng Lâu Mộng], thực ra cũng có thể nghiên cứu [Cô Bé Lọ Lem] một chút, gọi là gì nhỉ?… nhà Khôi học?

Một đêm này, trôi qua rất yên tĩnh, ngay khi Tô Bạch tỉnh lại, quần áo trên người có một phần bị sương sớm thấm ướt,

mà Cô bé Lọ Lem vẫn còn đang ngủ say.

Tô Bạch đứng dậy, duỗi chân đá nhẹ cô ta một cái: "Dậy đi."

Cô bé Lọ Lem lập tức giật mình tỉnh, bò dậy thu dọn đồ đạc, tiếp tục đi theo Tô Bạch lên đường.

Đi cũng chừng hơn một tiếng, thành phố trước mặt đó hiện ra trong tầm nhìn của Tô Bạch, tòa thành không lớn cho lắm, nhưng lại trông có vẻ rất tinh tế.

Xem ra, thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem] này có hình thức tương tự với thế giới chuyện xưa [Warcraft], hoặc là [Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn], các loại chủng tộc có thể ở lẫn với nhau, đương nhiên, số lượng nhân loại vẫn chiếm phần lớn.

Sau khi tiến vào thành, Tô Bạch và Cô bé Lọ Lem đi thẳng vào một tiệm may sang trọng nhất trong thành.

Ông chủ là một thợ may già đeo kính mắt viền đen, sau khi Tô Bạch lôi ra một túi tiền vàng, ông ta trông có vẻ rất nhiệt tình, gọi người làm của mình tới giúp Cô bé Lọ Lem lấy số đo cơ thể, sau khi làm xong toàn bộ mọi chuyện, ông chủ hứa một ngày sau có thể tới lấy quần áo.

Lễ phục thế nào, thực ra Tô Bạch cũng không coi trọng cho lắm, bây giờ thứ cần coi trọng nhất, thực ra vẫn là đôi giày.

Trong truyện cổ tích, đôi giày thủy tinh đó hình như được động vật gì đó đưa cho Cô bé Lọ Lem, nhưng bây giờ Tô Bạch cũng không đụng phải con gà nhỏ nhiệt tình bên đường nào, hoặc là rắn sâu chuột kiến gì chạy ra đưa giày, nên chỉ có thể tự mình đi vào tiệm giày tìm.

Nhưng sau khi đi liên tiếp hết mấy tiệm giày, Tô Bạch cũng không tìm được đôi giày nào có thể khiến hắn cảm thấy trước mắt mình sáng lên, toàn là kiểu dáng mà Tô Bạch hoàn toàn

không thích, về phần giày thủy tinh, thì hoàn toàn không nhìn thấy.

Việc này khiến hắn rất bất đắc dĩ, có thể nhận được sự ưu ái của hoàng tử hay không, tác dụng chân chính nhấn ở đôi chân, cho nên lễ phục có thể hơi qua loa một chút, nhưng đôi giày này, tuyệt đối không thể sơ sài được.

Hắn đi dạo qua các tiệm giày thẳng đến buổi trưa, tiệm giày trong thành gần như đều bị hắn đi qua một lượt, nhưng vẫn chưa tìm được đôi giày thích hợp, không có cách nào khác, chỉ có thể vào một nhà trọ trước.

Lần này, Cô bé Lọ Lem rất thức thời, vừa tiến vào đã bắt đầu thu dọn quét tước, còn tự mình phủ một tấm đệm dưới sàn một cách rất hiểu chuyện, sau đó lấy một ít nước nóng của ông chủ nhà trọ, bắt đầu rửa chân, bây giờ cô ta cũng biết đôi chân này của mình có tính quan trọng với số mệnh mình.

Tô Bạch ngồi trên ghế, ánh nắng chiều hắt lên người hắn, nếu không phải đang chấp hành nhiệm vụ, thì có khả năng lúc này, chợp mắt nghỉ ngơi một chút là một chuyện hưởng thụ nhất.

Trong phút chốc, Tô Bạch đứng dậy, trực tiếp bẻ gãy một chân ghế, sau đó cắm ngược lên sàn nhà.

Cô bé Lọ Lem nhìn chân ghế cắm ngược ở trước mặt với vẻ hơi khó hiểu.

“Sau khi rửa xong chân thì luyện tập cái này đi, lên lên xuống xuống trái trái phải phải, hiểu chưa?”

Cô bé Lọ Lem gật đầu.

“Dưới lầu có tiệm dụng cụ đánh bắt cá, tôi xuống dưới xem thử.”

“Tới tiệm dụng cụ đánh bắt cá làm gì?”

“Không tìm được giày thủy tinh thì làm một đôi tất chân cho cô cũng tạm được.”

Chương 1039 Tác Dụng Của Thôi Miên 1

Tô Bạch không dám rời đi quá xa, dù sao hắn có thể giết Cô bé Lọ Lem của người khác, thì người khác cũng có thể giết của mình, cũng may tiệm dụng cụ đánh bắt cá ở ngay con đường đối diện với nhà trọ, Tô Bạch bước vào trong, đích thân dùng tay thử mức độ thô ráp, rồi chọn một tấm lưới đánh cá không ma sát tay cho lắm, sau khi mua xong, hắn trở lại nhà trọ, đẩy cửa phòng ra, thấy Cô bé Lọ Lem đang dùng hai chân không ngừng chà sát vào chân ghế, khi Tô Bạch trở về cô ta cũng không ngừng lại.

Hắn đặt lưới đánh cá lên bàn, chỉ vào nó và nói: "Biết thêu thùa không?"

"Biết." Cô bé Lọ Lem đáp.

"Tốt, cầm cái này làm thành một cái quần cho mình đi, bao lấy chân mình, phải hơi bó một chút, hiểu chưa?"

Cô bé Lọ Lem có hơi nghi ngờ: "Chính là dùng lưới đánh cá bao chân tôi lại sao?"

"Cô cứ hiểu như vậy trước đi, đợi sau khi làm ra mặc lên cho tôi xem hiệu quả thế nào đã."

"Được, tôi lập tức đi làm ngay."

Cô Bé Lọ Lem lau chân, đi giày vào, rồi lôi một bộ kim chỉ mang theo bên người ra, sau đó lại đi tìm ông chủ nhà trọ mượn một cái kéo, rồi bắt đầu làm.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, thời đại tất chân là do người mỹ phát minh ra vào năm 1938, còn vào thời đại này vẫn chưa có loại sản phẩm tất chân này, nên Tô Bạch chỉ có thể chọn cái này để thử xem, nếu hiệu quả khi mặc vào rất xấu, vậy chỉ có thể từ bỏ.

Giày thủy tinh ơi là giày thủy tinh, nếu lúc này có thể tìm được giày thủy tinh thì là mọi chuyện đều tốt, nhưng rốt cuộc giày thủy tinh này sẽ xuất hiện ở nơi nào?

Tô Bạch đi đến bên cửa sổ, bên dưới là con đường mà nhân loại ở.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn bị một thứ phản quang thu hút, một người phụ nữ quý phái tuổi trạc bốn mươi, được hai người hầu đỡ qua đường, cơ thể của người phụ nữ quyền quý chắc hẳn không tốt cho lắm, tuy rằng thoạt nhìn rất già, nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được sự khô cạn trong sinh mệnh lực của đối phương, mới bốn mươi tuổi, mà lại giống như người bảy, tám mươi.

Đương nhiên, thứ đáng để hắn chú ý, thực ra vẫn là đôi giày dưới chân của người phụ nữ quyền quý đó, đây là một đôi giày thủy tinh màu đỏ, Tô Bạch nhớ đôi giày thủy tinh mà Cô bé Lọ Lem đi trong truyện cổ tích [Cô Bé Lọ Lem] hình như là màu xanh mà.

Trong lúc nhất thời, hô hấp của hắn trở nên dồn dập theo bản năng.

Đây thật đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốt chút công sức nào sao?

Giày thủy tinh, lại chủ động dâng đến cửa?

Nhưng Tô Bạch lại có hơi do dự, đang buồn ngủ lại trực tặng gối đầu qua sao?

Từ khi nào Phát Thanh lại nghĩ cho thính giả như vậy? Đến mức sắp trở thành nô bộc của thính giả rồi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn không khỏi cân nhắc thêm, còn có một điểm rất đáng nghi chính là tuổi tác của người phụ nữ này rõ ràng chừng bốn mươi, nhưng tại sao lại mang đến cho mình một loại cảm giác già nua như thế?

Lẽ nào… bà ta là một Vampire?

Cũng chỉ có loại giải thích này là hợp lý nhất, dung mạo của Vampire không già đi, tuổi thọ dài lâu, nhưng cũng không có nghĩa bọn họ trường sinh bất tử, trên thực tế, Vampire cũng chỉ sống lâu hơn người bình thường một vài năm, nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn được sự xói mòn của cái chết theo năm tháng.

Trong truyện cổ tích này, có một điểm khiến Tô Bạch rất đau đầu và không quen, đó chính là sinh vật bản địa ở nơi này, cho dù là thực lực cao thấp hay mạnh yếu, bạn đều không thể cảm giác được khí tức của bọn họ, bọn họ hoàn toàn không có sự khác biệt với người bình thường, cho nên cách gần như vậy, Tô Bạch cũng không có cách nào thông qua cảm ứng huyết thống hoặc là cảm giác khí tức để định nghĩa thân phận của người phụ nữ này.

Nếu bà ta là Vampire, dựa theo tuổi tác của bà ta hiện tại mà nói, địa vị ở trong Huyết tộc chắc hẳn không thấp, lại thêm bên cạnh có hai người hầu hầu hạ, giày thủy tinh đang mang, đủ để chứng minh sự tôn quý trong thân phận của bà ta.

Lẽ nào là quý tộc trong Huyết tộc?

Nếu là như vậy, nếu bây giờ mình ra cướp giày dưới chân người phụ nữ đó, sau đó lại cho Cô bé Lọ Lem của mình đi, vậy bà ta tới tham gia buổi tiệc của hoàng tử Huyết tộc, còn không phải là ông cụ ăn thạch tín, ngại sống lâu sao?

Cũng trong lúc Tô Bạch đang sững sờ, thì người phụ nữ được hai người hầu dìu đỡ, chậm rãi đi qua bên dưới hắn, chỉ có điều, ngay khi bọn họ vừa dừng chân trước một cửa hàng bán hoa, thì một người đàn ông giả bộ vô tình dựa sát vào người bọn họ, khi hai bên cách nhau một khoảng cách nhất định, trong mắt của hai người hầu bên cạnh và người phụ nữ quyền quý lộ ra vẻ mê mang, sau đó, tự người phụ nữ cởi đôi giày thủy tinh của mình ra, hai người hầu lại đỡ bà ta, tiếp tục đi về phía trước.

Mà người đàn ông đó thì lại cúi thấp đầu, nhặt đôi giày thủy tinh này lên, giấu trong lòng mình.

Thôi miên!

Vừa rồi bọn họ đã bị thôi miên!

Mà người thôi miên, lén trộm đồ trên đường lớn kia chính là An Lạc!

Ánh mắt của Tô Bạch híp lại, lực chú ý của hắn thực ra cũng chưa từng dừng trên người An Lạc trộm giày thủy tinh, mà là đặt ở nơi ba người phụ nữ bị thôi miên.

Người phụ nữ quyền quý còn đi chân trần, đường dưới chân đều là gạch đá, cũng không bằng phẳng, chưa đi được bao xa, Tô Bạch đã nhìn thấy đôi chân của người phụ nữ quyền quý mài ra máu.

Mà An Lạc thì đã biến mất chẳng còn thấy bóng dáng đâu.

Tô Bạch không biết An Lạc có phát hiện ra sự tồn tại của mình hay không, nhưng thiết nghĩ đại khái chắc hẳn là có đi, dù sao đối phương cũng là người cường hóa hệ tinh thần, một tinh thần lực quét qua, gần đó có thứ gì, thì anh ta đều có thể thu vào trong đầu hết, vừa rồi mình ở bên cửa sổ tầng trên, tại một vị trí rõ ràng như thế, An Lạc không có khả năng không phát hiện ra mình.

Nói cách khác, nơi này đã xem như bại lộ rồi.

“Ha ha.”

Tô Bạch nở nụ cười, ngồi xuống bên giường, giày không cởi mà trực tiếp dựa lên giường.

Cô bé Lọ Lem đang tự làm tất lưới cho mình, quay đầu lại nhìn Tô Bạch với vẻ hơi nghi ngờ, thấy Tô Bạch không có chuyện gì, cô ta cũng tiếp tục cúi đầu, chuyên tâm khâu tất lưới của mình.

Chương 1040 Tác Dụng Của Thôi Miên 2

Có đổi chỗ ở hay không, thực ra hắn cũng đã từng suy nghĩ tới, nhưng bây giờ nếu vị trí đã lộ rồi, thực ra đổi hay không, cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa, có người cường hóa tinh thần lực ở đây, anh ta hoàn toàn có thể biết vị trí mình ở sau đó tiếp tục theo dõi mình, mình mang theo Cinderella, muốn thoát khỏi sự truy đuổi của An Lạc, thì độ khó vẫn khá lớn, hơn nữa bên cạnh anh ta chắc hẳn còn có đồng đội, không biết là mấy người nào lúc đầu nữa.

Dưới loại tình huống này, ngược lại không bằng tiếp tục ở đây một cách thoải mái, nếu như bọn họ muốn tới giết Cô bé Lọ Lem của mình, vậy được thôi, cứ tới đi, ít nhất phải dùng mạng người đổi trước đã.

"Cộp cộp cộp… cộp cộp cộp… cộp cộp cộp…"

Trên đường truyền tới tiếng vó ngựa, những đội kỵ binh được trang bị hoàn hảo vọt qua, sau đó còn có binh lính hỗ trợ ở địa phương, đang bắt đầu kiểm tra từng nhà.

Tô Bạch cũng bị kinh động, hắn lại đi đến bên cửa sổ, nhìn những binh lính đang vô cùng lo lắng kia, lại càng tin vào phán đoán của mình trước đó thêm vài phần, xem ra người phụ nữ quyền quý này có thân phận thật sự không tầm thường, sau khi mất đôi giày thủy tinh lại làm ra động thái lớn như vậy.

Cho dù là ở cổ đại hay là hiện đại, Huyết tộc thực ra đều có cách sinh tồn của mình, một mặt, đại diện cho đạo lý đúng đắn của nhân loại, và dư luận chính muốn tiêu diệt Huyết tộc,

không cùng tồn tại với thế lực hắc ám, nhưng trên thực tế, người có quyền cao chức trọng lại càng thèm rỏ dãi đối với thời gian sống, cũng vì vậy, cho dù là ở cổ đại hay là hiện tại, khẳng định có không ít lãnh tụ nhân loại và tinh anh khát khao, cam tâm tình nguyện trở thành thành viên mới, gia nhập vào trong hàng ngũ Huyết tộc này, từ đó có được tuổi thọ dài lâu hơn.

Thành chủ của tòa thành này, chắc hẳn cũng không ngoại lệ, hoàng tử Huyết tộc dám tới nơi này tổ chức party tuyển tú, cũng từ khía cạnh nói rõ một vấn đề nhất định này.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo lái qua từ phía đầu đường đó, một người đàn ông trẻ tuổi vén rèm, bước xuống từ trong cỗ xe ngựa, đây là một người đàn ông lớn lên cực kỳ yêu dị, loại tuấn tú này dường như không có cách nào dùng từ ngữ để hình dung, anh ta thật sự đẹp đến mức khiến người nghẹt thở, ngay cả đàn ông cũng rất có khả năng sinh ra hứng thú sâu đậm đối với anh ta, cho dù người đàn ông này tự cho rằng mình thẳng cỡ nào, thì một khắc nhìn thấy anh ta, anh cũng sẽ theo bản năng nghi ngờ mình thật sự có thà chết cũng không cong hay không?

Vào một khắc người đàn ông vén rèm bước xuống xe, Tô Bạch nhìn thấy người phụ nữ quyền quý ngồi ở bên trong.

Người đàn ông đứng bên dưới, ánh mắt bắt đầu nhìn xung quanh, rõ ràng là đang điều tra chuyện này.

Tô Bạch lùi lại vài bước, không để mình tiếp tục xuất hiện ở vị trí chói mắt này nữa, hắn bước đến bên Cô bé Lọ Lem, xem tiến triển của đôi tất chân mà cô ta đang làm, sau đó duỗi tay, vỗ lên vai của Cô bé Lọ Lem.

“Tôi ra ngoài một chút, lát nữa có thể sẽ hơi ồn ào, nhưng cô chắc hẳn sẽ tuyệt đối được an toàn, đại khái tối nay tôi sẽ trở về, cô đừng rời khỏi khu vực này, hiểu chưa?”

Tô Bạch biết rõ lát nữa mình phải làm chuyện gì, cho nên ở đây chắc hẳn sẽ bị sức mạnh của thành chủ và rất có khả năng là sức mạnh của Huyết tộc bày bố, như vậy Cô bé Lọ Lem vừa tới, thân là cư dân bản địa, thực ra sẽ có được sự đảm bảo an toàn về một mức độ nhất định, cho dù những thính giả khác nhìn thấy cô ta, cũng không có khả năng mạo hiểm đi đối đầu với sức mạnh của thành chủ và Huyết tộc để tới đây giết người.

"Ừm, tôi biết rồi." Bây giờ Cô bé Lọ Lem đối với Tô Bạch là nói sao nghe vậy, bản thân cô ta cũng biết, mạng của mình thực ra vẫn luôn được gửi gắm lên người Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu, áo gió bắt đầu hiện ra, hơn nữa còn bao bọc lấy toàn bộ gương mặt của Tô Bạch một cách rất thân thiết, sau đó, hắn xuống lầu một cách im hơi lặng tiếng.

Dựa theo sự hiểu biết của Tô Bạch về thẩm mỹ của Phát thanh, đôi giày thủy tinh màu đỏ được dâng đến cửa đó, tuyệt đối không đơn giản như vậy, rất có khả năng Phát Thanh đã gửi một viên độc dược ngọt ngào tới cho thính giả, dựa theo suy đoán logic này, vậy người phụ nữ quyền quý đó rất có khả năng là quý tộc trong Huyết tộc, đến khi ấy, thính giả kêu Cô bé Lọ Lem của mình đi đôi giày thủy tinh màu đỏ này tới tham gia buổi tiệc, chắc hẳn sẽ chết rất thê thảm, việc này thực sự rất phù hợp với thú vui tệ hại của Phát Thanh.

Nhưng bây giờ Tô Bạch vẫn còn thiếu một bằng chứng, đó chính là người phụ nữ quyền quý và người đàn ông yêu dị bước xuống khỏi xe ngựa, rốt cuộc có phải là Huyết tộc hay không, muốn trách chỉ có thể trách pháp tắc che đậy khí tức trong thế giới chuyện xưa này, không có cách nào khác, chỉ có thể tự mình đích thân đi mạo hiểm một phen.

Thực ra, theo quan điểm của Tô Bạch, ở một mức độ rất lớn, người đàn ông yêu dị đó chính là hoàng tử Huyết tộc, nếu

có thể xác nhận chuyện này từ trước, không thể nghi ngờ gì, hắn có thể có thông tin tình báo nhiều hơn các thính giả khác, đồng thời, Tô Bạch cũng biết rõ, lần này mình ra tay thăm dò, tuyệt đối không thể sử dụng sức mạnh của Huyết tộc, huyết thống của Huyết tộc có thể làm gia tăng hiệu quả đối với mình và Cô bé Lọ Lem khi tiến vào party sau này, nên lúc này không tiện bại lộ.

Cơ thể của Tô Bạch vừa xuất hiện trên đường lớn đã đi về phía cỗ xe ngựa, đồng thời, trong đáy lòng hắn cũng đang lẩm nhẩm: "Tuyệt đối đừng có thực lực của thính giả cao cấp, tuyệt đối đừng có thực lực của thính giả cao cấp…"

Chương 1041 Tôi Không Thích Phụ Nữ 1

"Này, đứng lại!" Hai binh lính trực tiếp chặn đường của Tô Bạch.

"Cút!"

Khí thế trên người Tô Bạch đột nhiên tăng lên, hai binh lính bình thường này trực tiếp bị đá bay, ngã vào trong cửa tiệm hai bên đường.

Thanh niên yêu dị đứng bên xe ngựa lập tức quay đầu qua, thấy thích khách đang nhanh chóng phi tới, nhưng anh ta không hề cử động, dường như đang kiêng dè rất nhiều ánh mắt ở xung quanh.

Huyết tộc khác với các sinh vật hắc ám khác, thực ra Huyết tộc vẫn luôn đi trên con đường phát triển hai hướng, có hơi giống với hắc bạch đều ăn, phía bên con người, Huyết tộc cũng có ưu thế được trời ưu ái, có thể nhận được tài nguyên, nhưng bọn họ lại không thể thoát khỏi sự che chở của trận doanh hắc ám, cũng bởi vậy, ở trước mặt mọi người, anh ta không thể bày ra thực lực của mình, bằng không, chắc chắn sẽ làm liên lụy đến tòa thành này, thậm chí là đến các cấp cao nhân loại có liên quan đến gia tộc của mình ở trong quốc gia này. Dù sao, Huyết tộc có đục rỗng thế nào, có hấp dẫn ra sao, thì các cấp cao nhân loại lấy tòa thánh làm chủ, vẫn kiên trì chấp hành phương trận đối lập với trận doanh hắc ám.

Cũng bởi vậy, ngay khi Tô Bạch liên tiếp húc bay mười mấy binh lính cản đường xong, thanh niên yêu dị vẫn đứng

nguyên tại chỗ bất động, ngay cả thủ vệ Huyết tộc ở gần xe ngựa cũng không được hành động thiếu suy nghĩ dưới ám thị của anh ta.

Tô Bạch đi tới trước mặt thanh niên yêu dị, sau đó trực tiếp lao tới, thanh niên yêu dị này lộ ra một nụ cười, đụng hay lắm!

"Bốp!"

Cả hai người đâm sầm vào trong cửa hàng bên cạnh, thậm chí trong này, thanh niên yêu dị còn chủ động phát lực theo hướng mà Tô Bạch va chạm, dù sao, thực lực và thân phận của anh ta cũng không thích hợp để lộ ra trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, thanh niên yêu dị vung một bàn tay tới, triệt tiêu sức mạnh trên lòng bàn tay của Tô Bạch, sau đó trực tiếp bóp cổ hắn, nói với vẻ mặt khinh thường: "Chúng ta đổi chỗ khác rồi từ từ chơi."

Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ đau đớn và khiếp sợ, rõ ràng thực lực của thanh niên yêu dị khiến hắn có hơi bất ngờ không kịp đề phòng.

Thấy loại vẻ mặt này của đối phương, vẻ vui sướng trên gương mặt của thanh niên yêu dị lại càng nồng đậm hơn, anh ta lập tức quay người, hóa thành một màn sương máu, trực tiếp cuốn Tô Bạch lên, rồi bay ra khỏi tòa thành.

Hộ vệ Huyết tộc ở gần xe ngựa và binh lính nhân loại nhìn thấy một màn này, lập tức hô lớn: "Vampire tập kích, Vampire tập kích!"

Đây là để xác định thân phận người đánh lén là Huyết tộc, chứ tuyệt đối không có khả năng cho thế giới bên ngoài biết hoàng tử nhà mình là Huyết tộc, còn nữa, cũng bởi vì nhân loại hiện tại cũng không đến mức đần độn, phần lớn người nhìn thấy màn sương máu xẹt qua trên trời cũng có thể đoán ra được là Vampire quấy phá.

Màn sương máu bay thẳng ra ngoài thành, đáp xuống một sườn núi ở ngoại ô phía tây tòa thành.

Thanh niên yêu dị vẫn bóp cổ Tô Bạch, cơ thể lại ngưng tụ ra.

"Tôi ngửi thấy khí tức xác sống dơ bẩn trên người cậu." Trên gương mặt của thanh niên yêu dị lộ ra vẻ chán ghét.

"Tôi rất ghét xác sống, nhưng tôi cũng rất hứng thú được biết, cậu tới từ gia tộc nào mà lại dám ra tay với tôi! Gia tộc của cậu sẽ phải hứng chịu lửa giận vô hạn tới từ Huyết tộc!"

Thái độ này của thanh niên yêu dị rõ ràng đã coi Tô Bạch thành con cá nằm trên thớt của mình, có thể mặc mình giày xéo.

Chỉ có điều, một màn tiếp theo đã khiến thanh niên yêu dị khiếp sợ rồi.

Tô Bạch duỗi một tay, trực tiếp nắm lấy tay mình, sau đó chậm rãi kéo bàn tay của mình xuống, lực va chạm giữa hai bàn tay khiến mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển.

"Cậu còn giữ thực lực sao?"

Thanh niên yêu dị không ngu ngốc, muốn trách chỉ có thể trách diễn xuất của Tô Bạch quá mức chân thực, vừa rồi quả thực anh ta đã bị lừa.

Áo gió trên người Tô Bạch vẫn che kín gương mặt hắn, vào lúc này, Tô Bạch quả thực cũng không cần thiết phải nói nhiều, đáp án mà hắn muốn tìm, cũng không phải dựa vào lời nói để có được, mà là dựa vào thấy máu để có.

Lập tức, trên cánh tay của Tô Bạch hiện ra những đường tơ máu, cơ bắp cánh tay gần như căng phồng lên, hắn vung nắm tay, đấm thẳng về phía người đàn ông yêu dị ở trước mặt.

"Ngông cuồng!"

Cơ thể của thanh niên yêu dị biến mất ngay tại chỗ, Tô Bạch đánh hụt một cái, trong nháy mắt, cơ thể của thanh niên yêu dị lại xuất hiện phía sau hắn, nhưng cơ thể của Tô Bạch lại đột nhiên ngả về sau từ trước!

"Bốp!"

Bả vai của hắn húc thật mạnh vào ngực của thanh niên yêu dị, nhưng thanh niên yêu dị vẫn không bị đánh bay, vừa vặn ngược lại, trên người Tô Bạch bị mười móng tay vô cùng sắc bén cào ra mười vệt máu.

Phải biết rằng, bây giờ Tô Bạch đang ở trạng thái cương thi, cường độ cơ thể thuộc loại mức độ cao nhất, thế này mà vẫn không ngăn được móng tay của đối phương.

Ngay khi hắn lại quay người lại, thì thanh niên yêu dị lại biến mất.

Sự quỷ dị trong thân pháp của Huyết Tộc được thể hiện một cách vô cùng nhuần nhuyễn trên người đối phương.

"Vù!"

Ngay khi Tô Bạch đang liên tục quay người nhìn xung quanh, lần này, đối phương trực tiếp xuất hiện ở vị trí trên đỉnh đầu mình, mười móng tay vô cùng sắc bén đâm thẳng vào mặt Tô Bạch!

Hai tay Tô Bạch giơ lên, nhưng trong mắt của người đàn ông yêu dị, phản ứng của đối phương rõ ràng quá chậm.

Thế nhưng, lúc này, trong ống tay áo rũ xuống của Tô Bạch, lộ ra hai miệng súng đen ngòm ở bên trong.

"Bằng! Bằng! Bằng! Bằng!"

Một màn này rõ ràng rất cuốn hút, đó chính là thanh niên yêu dị vốn thuộc bên đánh lén, lại trực tiếp bị làn đạn tới bất ngờ không kịp đề phòng bắn nát tươm ở bên trên, biến thành

máu thịt văng đầy mặt đất xung quanh, mà Tô Bạch thì lại không hề có chút khoái cảm nào sau khi đã đánh kẻ địch thành thịt vụn.

Bởi vì thân là một Huyết tộc, hắn càng biết rõ sự đáng sợ của Huyết tộc hơn, cũng càng biết rõ phương thức chiến đấu của Huyết tộc hơn, đối phương không có thực lực của thính giả cao cấp, nhưng cũng không đến mức yếu như vậy.

Chương 1042 Tôi Không Thích Phụ Nữ 2

Quả nhiên, ngay sau đó, máu thịt xung quanh bắt đầu ngưng tụ lại, lấy Tô Bạch làm trung tâm, hóa thành một vật chất tương tự với một đống thịt vụn, trực tiếp bao vây hắn ở bên trong.

Đây là muốn biến Tô Bạch thành chất dinh dưỡng, trực tiếp hút khô hắn!

Nếu đổi lại là bình thường, Tô Bạch chắc chắn sẽ: Tới đi, gây sát thương cho nhau đi, mọi người cùng nhau hút, xem cuối cùng ai có thể hút được ai!

Nhưng lần này, hắn không thể sử dụng năng lực của Huyết tộc, bằng không một khi xuất hiện một Huyết tộc chưa rõ, có thực lực không tầm thường, ra tay với một Huyết tộc khác, vậy sau này Tô Bạch lại tiến vào buổi tiệc với thân phận Huyết tộc, không chỉ không được thêm điểm, mà còn trực tiếp bị nghi ngờ.

Nếu đã không thể dùng năng lực của Huyết tộc, vậy chỉ có thể dùng vũ lực, ít nhất, bây giờ hắn đã có được đủ thông tin, rằng thanh niên yêu dị này là một Huyết tộc, và người phụ nữ quyền quý đó chắc chắn cũng là quý tộc trong Huyết tộc, vậy, nếu cuối cùng, Cô bé Lọ Lem ở phía bên An Lạc, thật sự đi đôi giày thủy tinh màu đỏ đó tới tham gia buổi tiệc, chắc chắn sẽ chết rất thê thảm ngay lập tức!

Đối với một màn này, Tô Bạch vẫn rất mong chờ.

“Bằng!”

“Bằng!”

“Bằng!”

Sát khí cương thi điên cuồng trào ra, lúc này, khí lạnh cũng đang ra sức phát ra, Địa ngục khỏa shotgun lại càng bắn một cách điên cuồng, quả cầu thịt bao vây Tô Bạch không ngừng bị bắn đến lúc co lúc giãn, đôi bên hoàn toàn nằm ở một loại giai đoạn dày vò lẫn nhau.

Cuối cùng, ngay khi Tô Bạch trực tiếp điều động sát khí trong cơ thể, bày ra một loại động tác giả thà rằng tự bạo cũng không để người ăn, thì quả cầu thịt trên người hắn lập tức rút lui, lại ngưng tụ ra cơ thể của thanh niên yêu dị, chỉ là bây giờ sắc mặt của thanh niên yêu dị trắng bệch, cơ thể cũng có hơi mất sức lực, rõ ràng tuy vừa rồi anh ta đã không ngừng hút máu tươi của Tô Bạch, nhưng lại hoàn toàn không cản nổi sát thương của Tô Bạch đối với mình, mà sau khi cảm giác được dấu hiệu Tô Bạch có khả năng sẽ tự bạo, anh ta hiển nhiên không bằng lòng dùng thân phận vô cùng tôn quý này của mình đi chết chung với một xác sống không rõ lai lịch như Tô Bạch.

Người phú quý không dừng chân dưới mái hiên, chính là có ý tứ này.

“Bản điện hạ rất có hứng thú muốn biết, rốt cuộc cậu tới từ gia tộc xác sống nào, gia tộc xác sống đã suy thoái nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện một cường giả như vậy rồi sao?”

“Anh là hoàng tử của Huyết tộc?” Tô Bạch cố tình đè thấp giọng nói của mình, hỏi, lúc này trạng thái trên người hắn cũng không tốt cho lắm, cả người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có vết thương, hắn còn phải đè ép bản năng tự hồi phục thể chất của mình, chịu đựng đến mức thật sự rất khổ sở.

“Nếu cậu đã biết thân phận của tôi, tại sao còn dám ra tay với tôi?” Thanh niên yêu dị nâng cao giọng nói của mình, trách móc: “Nếu bây giờ cậu quỳ xuống tỏ ra thuần phục tôi, tôi có thể nể mặt thực lực của cậu, mà tha thứ cho tội nghiệt của cậu, bằng không một khi để bản điện hạ tra ra được lai lịch của cậu, cậu sẽ biết hậu quả.”

“Ha ha.”

Tô Bạch nở nụ cười, quay đầu liếc mắt nhìn về phía sau, cả người bắn đi ngay tại chỗ, trực tiếp lao về một phía khác, hơn nữa còn nhanh chóng tiến vào khu rừng rậm.

Mười mấy bóng hộ vệ Huyết tộc xuất hiện tại vị trí mà Tô Bạch vừa đứng lúc đầu, tất cả mọi người cùng quỳ xuống trước thanh niên yêu dị.

“Điện hạ thứ tội, thuộc hạ tới trễ.”

Thanh niên yêu dị khoát tay, ra hiệu cho đám thị vệ của mình đứng dậy, sau đó anh ta nhấm nháp máu thịt còn giắt trong móng tay mình ở trong miệng.

“Mùi vị thật ngọt, không phải máu thịt của xác sống đều dơ bẩn nhất, cũng khó nuốt nhất hay sao, tại sao máu thịt của cậu ta lại ngọt ngào như vậy?”

Trong huyết thống của Tô Bạch dung hợp quá nhiều thứ, nên thanh niên yêu dị hiển nhiên không có cách nào nếm ra được thân phận huyết thống chân chính của hắn.

“Điện hạ, lão vương phi mời người mau trở về.” Một hộ vệ Huyết tộc bẩm báo.

“Được rồi được rồi, trong lòng bản điện hạ tự biết, không phải mẫu hậu lo lắng ta lại làm loạn khiến yến tiệc lần này xôi hỏng bỏng không hay sao, Hiddink, ngươi nói xem, tại sao mẫu hậu lại tin tưởng lời nói của nhà tiên tri đó như vậy, ông ta nói lần này ta mở tiệc có thể chọn ra một vị vương phi mang

tới sự hỗ trợ lớn nhất cho tương lai của ta, mẫu hậu ta nôn nóng khó dằn nổi, dựa theo lời dặn của ông ta, lập tức chọn thời gian và địa điểm, muốn tổ chức buổi tiệc, bản điện hạ cũng thật khâm phục."

"Ặc…" Hộ vệ Huyết tộc này không biết nên trả lời thế nào, thực ra có vài chuyện thật sự rất khó mở miệng.

"Bỏ đi, không làm khó người nữa, các người đều là hộ vệ cận thân của bản điện hạ, khẩu vị của bản điện hạ, các người hẳn cũng biết.

Bản điện hạ không thích phụ nữ, chỉ thích đàn ông, chà, phỏng chừng có khả năng là lần nào đó ra ngoài tìm đàn ông chơi, không làm tốt công tác giữ bí mật, nên bị lộ ra, để mẫu hậu biết được, cho nên mới nôn nóng không chịu được, kêu ta tìm một vương phi đủ tiêu chuẩn đây mà, ha ha."

Khi nói những lời này, sắc mặt của thanh niên yêu dị Âu Mỹám hẳn đi.

"Nếu để bản điện hạ biết được trong các người có người nào tiết lộ ra, thì các người sẽ biết hậu quả là gì."

Chương 1043 Buổi Tiệc… Bắt Đầu! 1

Tô Bạch tốn không ít sức lực mới xem như trốn thoát được việc điều tra ở khu gần nhà trọ, quay trở về căn phòng, thấy Cô bé Lọ Lem đang phủ phục trên bàn ngủ say, bên dưới để trần, mặc đôi tất chân vừa mới cắt xong, thoạt nhìn, ngược lại cũng được xem là có loại sức hút hoang dã đó, lại thêm cô ta vốn đã có khí chất xinh đẹp động lòng người trời sinh đó rồi, thật sự làm nổi bật loại cảm giác đó của đôi tất lưới.

Thương thế trên người, từ từ khôi phục lại trong quãng đường trở về, chỉ là bây giờ Tô Bạch vẫn còn hơi yếu, tuy rằng vị hoàng tử Huyết tộc đó không có thực lực của thính giả cao cấp, nhưng thực lực cũng không tầm thường, nếu dốc toàn sức quyết đấu nghiêm túc, Tô Bạch cảm thấy mình có khả năng nắm chắc bảy phần đánh bại được anh ta, với điều kiện tiên quyết là đối phương không biết ma pháp Huyết tộc gì đó, nhưng tính khả năng của việc đối phương không biết ma pháp Huyết tộc khá nhỏ, dù sao thì đó cũng là vương tộc Huyết tộc chính thống, mà mình chỉ là một một điển hình của đổi nghề giữa chừng, hơn nữa còn lợi ích hóa huyết thống Huyết tộc đến cực điểm, bản thân hắn cũng không phải rất hiểu rõ ma pháp Huyết tộc rốt cuộc sẽ xuất hiện sự thay đổi gì sau khi đến cấp bậc này.

Cho nên, để đảm bảo an toàn, đôi bên ít nhất cũng phải ngang tay, Tô Bạch chiếm một ưu thế nhất định, nhưng lại không chắc chắn giết chết được đối phương.

Thực ra đây chính là chỗ do dự về thực lực của người có thâm niên dưới thính giả cao cấp, một ngày anh không trở thành thính giả cao cấp, vẫn còn xoay quanh phạm vi thực lực của người có thâm niên, khi anh đối mặt với người có thâm niên cấp thấp không bằng anh, thì anh có thể nghiền áp và giết chết anh ta, nhưng nếu đối mặt với một đối thủ từ người có thâm niên trở lên, vậy khi anh muốn giết anh ta, nhất định phải trả một cái giá nhất định, mà nếu đối phương có hai người, vậy rất có khả năng phần thắng của anh sẽ bị kéo xuống rất nhiều.

Chính như khi ở bên bến sông Tài Thôn ngày trước, Tô Bạch đối mặt với sự liên thủ giữa nữ ma pháp sư và tên đàn ông đầu trọc kia, cuối cùng cho dù đã giết chết nữ ma pháp sư, nhưng bản thân hắn cũng trả một cái giá cực lớn, nếu chỉ là một đấu một, Tô Bạch không thể nghi ngờ gì có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng vấn đề nằm ở đây, là cho dù anh là một tốp người ưu tú nhất trong những người có thâm niên, nhưng giới hạn của anh ở đó, dẫn đến việc anh không có cách nào giống như thính giả cao cấp, có thể nghiền áp một tốp người có thâm niên.

Trở thành thính giả cao cấp đối với Tô Bạch mà nói đã là một chuyện vô cùng cấp bách, nhưng cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa tìm ra được ngưỡng cửa của thính giả cao cấp, điều này có nghĩa mình được tính là đỉnh cao của thính giả cao cấp, nhưng trên thực tế vẫn có một đoạn đường phải đi, cũng không biết phía bên Giải Bẩm thế nào, Lương Sâm đã bị ép đi chứng đạo rồi, người có thâm niên công nhận mình gần với thính giả cao cấp nhất như Giải Bẩm, bây giờ anh ta thế nào? Có lẽ, đợi sau khi mình rời khỏi thế giới chuyện xưa này và trở về Thượng Hải, có thể đi tìm Giải Bẩm hỏi một vài chuyện có liên quan đến thính giả cao cấp, bây giờ chỉ có thể hy vọng

nếu như Giải Bẩm đã thành công thăng lên làm thính giả xong, sẽ "có phú quý chớ quên tình."

Tô Bạch nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, lúc này, ngoại trừ ngủ ra, thực ra cũng không có chuyện gì có thể làm.

Bởi vì thương thế tối qua, nên một giấc ngủ này của Tô Bạch khá sâu, thời gian cũng khá dài, thẳng đến trưa ngày thứ hai, hắn mới mơ màng tỉnh lại.

"Anh tỉnh rồi." Cô bé Lọ Lem đang lau nhà, trên mặt đất loang lổ vết máu.

Tô Bạch lắc đầu với vẻ hơi nghi ngờ, vậy mà máu tươi của mình lại rơi xuống dưới tình huống mình không cảm giác được, xem ra nguyên nhân là vì vị hoàng tử Huyết tộc kia, đã tạo ra ảnh hưởng nhất định tới huyết thống Huyết tộc vẫn luôn che giấu của mình, cũng may loại ảnh hưởng này cũng không nghiêm trọng cho lắm, những vết máu này, rất có khả năng là vảy máu rớt từ trên người mình vào tối qua, thuộc một phần máu bị hoàng tử Huyết tộc nhiễm vào, không có cách nào bị mình hấp thu vào trong cơ thể.

Cô bé Lọ Lem quỳ trên đất lau sàn, đôi chân và tất lưới hiển nhiên cũng dính máu của Tô Bạch, thậm chí còn khiến tất lưới hơi đổi màu sắc, nhưng Tô Bạch ngược lại cũng không để ý thấy một điểm này, sau khi tùy tiện rửa mặt, hắn lại kêu Cô bé Lọ Lem bỏ tiền mua hai phần thức ăn từ phía ông chủ nhà trọ.

Bây giờ hai người có vẻ như đang sống dựa vào nhau, nhưng trên thực tế lại là một loại quan hệ lợi dụng lẫn nhau còn đơn thuần hơn so với giữa các thính giả.

"Đại nhân, tất lưới của tôi bị bẩn rồi, có cần giặt không?" Cinderella vừa ăn cơm vừa nhìn Tô Bạch và hỏi.

Lúc này, Tô Bạch mới để ý đến đôi tất lưới của Cinderella, đã từ màu xanh biến thành màu đỏ đen.

“Khỏi cần, rất đẹp, như vậy không nhìn ra là làm từ lưới đánh cá.” Tô Bạch ngược lại cũng không coi đây là vấn đề to tát gì.

“Ừm, được.” Cinderella hiển nhiên nghe theo lời của hắn.

“Mấy ngày này đừng quên luyện tập, cách buổi tiệc còn bốn ngày nữa, cô luyện tập nhiều một chút.” Tô Bạch chỉ vào chân bàn cắm ngược trên sàn nhà, và bảo.

“Tôi biết, tôi hiểu mà.” Cinderella gật đầu, đáp.

Đáng tiếc, thời gian không đủ, bằng không Tô Bạch thật sự tưởng tượng cho Cinderella có công mài sắt có ngày nên kim một lần, như vậy kỹ thuật của cô ta chắc hẳn có thể đại thành.

Thời gian bốn ngày nói chậm không chậm, nói nhanh không nhanh, đối với Tô Bạch mà nói, bốn ngày này trôi qua, ngược lại rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh này, thực ra cũng có xu thế gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Chương 1044 Buổi Tiệc… Bắt Đầu! 2

Mấy ngày này trong thành xảy ra vài vụ va chạm khí tức mãnh liệt, rõ ràng là thính giả ở trong thành xuất hiện xung đột, Tô Bạch cũng không đi kiểm tra, bây giờ việc mà hắn phải làm chính là canh chừng bên cạnh Cinderella, sau đó đưa Cinderella đến buổi tiệc an toàn, đến khi ấy, có thể thành công hay không, còn phải xem tạo hóa của Cinderella.

Tô Bạch không rõ các Cô bé Lọ Lem khác có được khắc họa ra như Cô bé Lọ Lem này của mình hay không, nếu mỗi một Cô bé Lọ Lem đều có đặc điểm của mình, vậy vị này của mình, chà, cũng không biết có thể tính là ưu tú hay không, nhưng ít nhất về phương diện kỹ thuật trên giường chắc hẳn cũng dẫn đầu đi.

Có đôi khi nghĩ lại cũng cảm thấy rất hoang đường, đường đường là thính giả, bây giờ lại dựa vào kỹ thuật không chính đáng này để có thể thành công của nhiệm vụ, trong này hiển nhiên có sự va chạm ở nhiều phương diện như âm mưu ám sát và thực lực của mọi người, nhưng dựa theo sự quan sát của Tô Bạch hiện tại, phần lớn người vẫn coi Cô bé Lọ lem trong tay mình thành vương bài dự định tung ra.

Điều này mang đến cho người một loại cảm giác không làm việc đàng hoàng, phong cách thế giới chuyện xưa của thính giả sao lại biến thành kỳ quặc như vậy?

Nhưng nghĩ lại, cũng không phải không có khả năng bởi vì Phát thanh đã có chút chán ghét khẩu vị đánh giết kia rồi, cho nên mới đổi gia vị, chế biến ra món ăn này, thực ra cũng giống

như Cô bé Lọ Lem mà Tô Bạch đã giết của ba thính giả phương Tây đó trước kia, hiển nhiên bọn họ đã mất đi phần thưởng nhận được ở nhiệm vụ chính số hai, cũng sẽ đối mặt với sự trừng phạt tăng độ khó lên năm mươi phần trăm ở nhiệm vụ chính số ba, nhưng trong khoảng thời gian này, ba người bọn họ hoàn toàn có thể đi tự do đi thăm dò thế giới chuyện xưa này, bởi vì cùng với cái chết của Cô bé Lọ Lem của bọn họ, bọn họ đã tự động vô duyên với nhiệm vụ chính số hai rồi.

Dưới tình hình này, ba người bọn họ đi mày mò trong thế giới chuyện xưa này, không tiến vào tòa thành này mà đi vào rừng tìm ma thú, hoặc đến nơi khác kiếm tiền, thử vận may gì đó, Phát Thanh cũng sẽ không ngăn cản, điều này thực ra cũng được tính là thu hoạch ở một phương diện khác.

Nhưng bây giờ Tô Bạch cũng không có cách nào khác, bước đệm trước đó đã được làm ra nhiều như vậy, mình lại có thân phận của Vampire, dẫn theo Cinderella đi tiến vào bữa tiệc, không thể nghi ngờ gì sẽ nhận được ưu thế rất lớn, dưới tình huống này, nên lúc đầu Tô Bạch cũng không có lý do dùng một đao làm thịt Cô bé Lọ Lem của mình, sau đó vui vẻ chạy khắp thế giới chuyện xưa thử vận may.

"Đại nhân, tôi chuẩn bị xong rồi."

Cinderella đã thay xong lễ phục mới, trên chân là một đôi giày da khá tinh tế, tất lưới trên chân rõ ràng hiện ra một loại tư thế khiến người thèm rỏ dãi.

"Tôi vẫn có chút hoang mang." Cinderella kéo Tô Bạch và bảo, sau đó cô ta nhìn vào phía dưới của Tô Bạch: "Gần đây tôi vẫn luôn dùng ghế luyện chân, vẫn chưa không tiếp xúc với vật thực, tôi sợ tôi…"

Tô Bạch đứng dậy, duỗi tay vỗ lên vai của Cinderella.

“Không sao, hơi trúc trắc và không thành thục, ngược lại có thể khiến hoàng tử cảm thấy cô khá đơn thuần, đạo lý này cô hiểu chứ.”

“Tôi hiểu.” Cinderella gật đầu.

“Được rồi, bây giờ chúng ta có thể xuất phát.”

Hắn đã kêu ông chủ nhà trọ hẹn sẵn một cỗ xe ngựa, rồi cùng Cinderella khoác tay nhau đi lên xe ngựa.

Phủ của vị bá tước thực ra không nằm trong thành, mà nằm ở ngoại ô tòa thành, chiếm vị trí rất lớn, là một pháo đài, bao gồm cả một nông trang rộng lớn xung quanh lấy pháo đài làm trung tâm.

Buổi tiệc bắt đầu vào hoàng hôn, bây giờ người tới đã rất nhiều rồi, đợi khi sắp vào cửa, xe ngựa dừng lại, không thể tiếp tục đi vào trong.

Tô Bạch và Cinderella xuống xe, trang phục của Cinderella vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của không ít người gần đó, thực sự thì một đôi tất lưới đó không muốn người chú ý cũng khó.

Tiến vào buổi tiệc này, không cần thiệp mời, người có duyên đều có thể tới.

Tô Bạch và Cinderella khoác tay nhau đi về phía trước một đoạn đường, lại nhìn thấy người quen, là An Lạc.

Lúc này, An Lạc và Nặc Oa đứng chung, bên cạnh hai người còn có một cô gái mặc lễ phục màu trắng thoạt nhìn rất thuần khiết, rất dễ nhận thấy, đó là Cô bé Lọ Lem của hai người bọn họ, chỉ có điều con đường mà bọn họ đi khác với Tô Bạch, phía Tô Bạch đi là con đường tiền vệ nóng bỏng, mà bọn họ chủ yếu nhấn vào vẻ thanh thuần.

Tô Bạch để ý vào chân của Cô bé Lọ Lem đó, là một đôi giày cao gót màu trắng, không phải là giày thủy tinh màu đỏ kia.

Lúc này, hắn nhìn thấy Cố Du Trung và Lam Sắt cũng đi qua, bên cạnh bọn họ cũng dẫn theo một cô gái, ăn mặc rất lộng lẫy, dưới chân đi một đôi giày thủy tinh màu đỏ thật chói mắt.

Cố Du Trung nhìn thấy đám người Tô Bạch và An Lạc, chỉ khẽ hừ một tiếng, mang theo một tư thế của người thắng, trực tiếp đi qua trước mặt hai người bọn họ.

Trên mặt của An Lạc lộ ra vẻ tức giận không cam lòng, khiến Cố Du Trung rất hưởng thụ.

Đợi sau khi Cố Du Trung và Lam Sắt dẫn Cô bé Lọ Lem của bọn họ đi về phía trước, An Lạc mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mang theo một nụ cười ý vị sâu xa, nhìn Tô Bạch và bảo: "Cậu biết, không có chuyện gì thú vị hơn so với nhìn thấy một thằng ngu tự cho mình là đúng đi chịu chết."

"Cho nên, anh cố tình để bọn họ cướp mất đôi giày thủy tinh màu đỏ mà anh đã lén trộm sao?" Tô Bạch hỏi.

"Bằng không thì sao? Đôi giày thủy tinh đó là của mẹ hoàng tử, hê hê hê, lát nữa có trò hay rồi."

Chương 1045 Hoàng Tử Nôn Nóng Không Chịu Được 1

Quy cách của buổi tiệc rất cao, trong toàn bộ vườn hoa sắp đầy bàn ghế và giá, những nữ tỳ có sắc đẹp không tồi và những nam hầu anh tuấn đi qua lại bên trong để phục vụ các khách mời, hơn phân nửa bọn họ là Vampire, nhưng là Huyết tộc cấp thấp.

Tóm lại, nơi này rất náo nhiệt, cũng rất xa hoa, xa hoa đến mức có khuôn mẫu cao hơn bất cứ buổi tiệc nào mà Tô Bạch từng trải qua trong thế giới hiện thực ngày trước, dù sao thì tuy rằng bên tổ chức cũng là vị bá tước ở trong thành, nhưng người chủ thực sự phía sau là Huyết tộc.

Sự xa hoa và hưởng thụ của Huyết tộc cũng rất nổi tiếng, dù sao người sở hữu tuổi thọ rất lâu dài, hiển nhiên càng biết hưởng thụ thế nào, hưởng thụ cuộc sống, và hưởng thụ sinh mệnh.

Tô Bạch bưng ly rượu vang, nhấp một ngụm, mùi vị của rượu vang rất ngọt và thanh, mang theo chút vị của tự nhiên, cho dù là ở trong thế giới hiện thực, cũng rất khó uống được loại rượu vang nào ở trình độ này, dù sao đời sau có theo đuổi cách thức ủ rượu cổ xưa đến thế nào, cũng không có cách nào bắt được nguyên vị ở loại trình độ này.

Cinderella đứng bên cạnh Tô Bạch, cô ta cũng đang uống rượu, nhưng có thể nhìn ra được vẻ khẩn trương của cô ta.

“Đừng căng thẳng, không sao đâu.” Tô Bạch lên tiếng an ủi, hắn nhìn ra xung quanh, phát hiện ra chung quanh có rất

nhiều người, nhưng dường như nơi này không phải là khu vực trung tâm của buổi tiệc chân chính, khu vực trung tâm chân chính hình như ở trong pháo đài, mà nơi này chỉ là nơi chiêu đãi khách bình thường từ bên ngoài tới mà thôi.

Nói thông tục một chút thì chính là nơi phát cơm hộp cho mấy vai phụ từ ngoài tới, bên trong mới là chỗ dành cho các ngôi sao, người tai to mặt lớn nghỉ ngơi, thiết nghĩ vị hoàng tử Huyết tộc đó chắc hẳn cũng ở nơi đó.

Tô Bạch nắm tay của Cinderella đi về phía trước, nếu cứ nấn ná ở bên ngoài mãi, vậy làm sao mới có thể tiến vào trong mắt của hoàng tử được? Cũng giống như một mỹ nhân cổ đại nào đó có quốc sắc thiên hương đến đâu, nhưng cô không thể vào hoàng cung thì hoàng đế lâm hạnh cô kiểu gì? Cũng không phải mỗi một mỹ nữ đều là Hạ Vũ Hà.

Người tập trung ở bên này muốn tiến vào trong rất nhiều, Tô Bạch còn nhìn thấy hai nhân vật tương tự với thính giả phương tây, bên người bọn họ còn có một bạn đồng hành nữ, nhìn từ mặt khí chất, thì có thể đoán ra thân phận của Cô bé Lọ Lem, đương nhiên, điểm quan trọng nhất thực ra vẫn là ở đôi chân của bạn đồng hành nữ này, đôi giày và chân đều trải qua sự chăm chút và thiết kế rất tỉ mỉ.

Xem ra trong thính giả cũng không có kẻ ngốc, mọi người đều có thể đoán ra loại bệnh đặc biệt cuồng chân đó của hoàng tử.

An Lạc và Nặc Oa đi đến bên Tô Bạch, anh ta lôi một tấm thiệp từ trong lòng ra, nở nụ cười và bảo: “Yến hội bên ngoài không cần thiệp mời, nhưng yến hội bên trong lại cần thiệp mời, sao nào, trong nhiều ngày như vậy, cậu vẫn luôn huấn luyện vị Cinderella đó nhà cậu kỹ năng vui quên lối về, cho nên ngay cả cái này cũng không có cách nào đi nghe ngóng được đâu nhỉ?”

An Lạc là một người rất thông minh, về điểm này thì Tô Bạch cũng đã sớm phát hiện ra, thân là một người cường hóa hệ tinh thần, không có khả năng đầu óc không ổn, nhưng người này có đôi khi lại lại tỏ ra quá bộc lộ tài năng, đám người hòa thượng, mập mạp và Gia Thố cũng đều là người thông minh, nhưng bọn họ lại biết nên thu mình thế nào.

"Ừm, tôi thật sự quên mất." Tô Bạch nhún vai với vẻ hơi bất đắc dĩ.

"Ha ha." An Lạc cười khan hai tiếng, bây giờ Ngô Nại Hà không rõ tung tích, hoặc là bị người giết chết, hoặc là Cô bé Lọ Lem của mình đã bị người giết chết, anh ta hiển nhiên không cần thiết phải tham gia vào buổi tiệc này, quan tâm đến chuyện của nhiệm vụ chính số hai. Lam Sắt và Cố Du Trung bị mình hại một phen, mình cố tình để bọn họ cướp đi đôi giày thủy tinh màu đỏ trong tay mình, lát nữa sau khi bọn họ tiến vào, phỏng chừng sẽ bị Huyết tộc trong đó lôi ra giết. Tô Bạch lại không có được thiệp mời, nên không thể tiến vào bên trong, vậy thì đối thủ cạnh tranh của mình, cũng chỉ còn hai người phương Tây đó và Cô bé Lọ Lem của bọn họ.

Ba chọn một mà thôi, phần thắng của mình thực ra đã rất lớn rồi.

Thứ mà Cố Du Trung lôi ra không phải là thiệp mời, mà là một miếng lệnh bài, lệnh bài này chắc hẳn là lệnh bài của thành chủ, rõ ràng trong khoảng thời gian này, Cố Du Trung và Lam Sắt đã chú trọng vào việc chạy quan hệ phía bên thành chủ đó, để nhận được tư cách tham gia vào trong buổi tiệc nội bộ lần này.

Một đám nam hầu đứng ở cửa phụ trách việc kiểm tra danh sách và thân phận của người tiến vào khu vực trung tâm, ai trong bọn họ cũng là Huyết tộc, tuy rằng mặc là quần áo nam

hầu, nhưng rõ ràng liếc mắt một cái đã biết bọn họ không phải là nam hầu bình thường.

Trong trang viên này, dựa theo sự phân tích của bản thân Tô Bạch, Huyết tộc có thực lực trên người có thâm niên, chắc hẳn rất nhiều, cho nên nếu muốn xông vào hoặc làm xằng làm bậy ở nơi này, vậy kết cục đợi chờ chính là cái chết.

Bởi vì Phát Thanh không có khả năng xuất hiện một loại cục diện một thính giả nào đó đơn thương độc mã xông vào trong buổi tiệc bắt sống hoàng tử ra ngoài, bằng không cứ trực tiếp bắt sống hoàng tử, rồi cưỡng chế anh ta bái đường thành thân vào động phòng với Cô bé Lọ Lem trong tay mình, vậy sự tồn tại của nhiệm vụ chính thứ hai, còn có ý nghĩa gì nữa? Cái này không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh, cho nên tuy không thể từ phương diện khí tức để phân biệt được độ mạnh yếu trong thực lực của người xung quanh, nhưng Tô Bạch biết rõ, Phát Thanh chắc hẳn đã thiết lập các sắp xếp có thực lực đủ chấn nhiếp toàn bộ thính giả.

Chương 1046 Hoàng Tử Nôn Nóng Không Chịu Được 2

Cố Du Trung và Lam Sắt dẫn Cô bé Lọ Lem của mình tiến vào, An Lạc đưa ra thiệp mời của mình với vẻ mặt tươi cười, cũng được cho vào trong.

Mà bên này, hai người phương tây cũng lần lượt đưa ra vật phẩm thân phận của mình, đưa qua rồi cũng nhận được quyền tiến vào.

Bên ngoài, gần như chỉ còn lại Tô Bạch.

Cố Du Trung, Lam Sắt, An Lạc và Nặc Oa đều không vội vàng tiến vào bên trong, mà là đứng trên bậc thềm, dường như đang xem trò cười của Tô Bạch, An Lạc thì lại có hơi khẩn trương, anh có chút lo lắng nếu Tô Bạch thật sự không tiến vào, mà lại trực tiếp không ăn được thì đạp đổ, nói cho Cố Du Trung chuyện đôi giày thủy tinh màu đỏ, vậy kế hoạch muốn hại Cố Du Trung của mình không phải sẽ vì thế mà hoàn toàn đổ bể hay sao, thậm chí còn thu hút sự thù hận của Cố Du Trung và Lam Sắt đối với mình trong thế giới chuyện xưa này.

Dù sao thì hành động của mình cũng được xem là cố tình đẩy người vào chỗ chết.

Hai thính giả phương tây khác hiển nhiên cũng phát hiện ra thân phận của Tô Bạch, nguyên nhân không nằm ở hắn, mà là nhìn cô gái đi đôi tất lưới đứng bên cạnh hắn kia cũng đã rất rõ rồi, cũng chỉ có thính giả mới tính ra được bộ quần áo nóng bỏng này đủ để thỏa mãn bệnh cuồng chân của hoàng tử, thậm

chí bọn họ còn cảm thấy có hơi tiếc nuối, tại sao mình không sớm nghĩ ra điểm này cơ chứ?

Nhưng Tô Bạch vẫn chủ động đi về phía trước, ánh mắt của Cố Du Trung hơi híp lại, anh ta cảm thấy Tô Bạch có hơi không biết tự lượng sức mình, cường độ bảo vệ ở buổi tiệc này rất đáng sợ, cho dù hắn là thính giả, nhưng ở nơi này nhất định phải tuân thủ quy tắc, dám làm loạn thì chỉ có một con đường chết.

An Lạc cũng có hơi khó hiểu, trước đó Tô Bạch trả lời anh ta rằng hắn không có thiếp mời và chứng minh thân phận, không giống như đang nói dối, mà hắn cũng không cần thiết phải nói dối vào lúc này.

"Xin ngài dừng bước." Hai nam hầu duỗi tay chặn Tô Bạch lại.

Cinderella ở bên cạnh Tô Bạch nắm chặt tay hắn, bởi vì cô ta biết, Tô Bạch hoàn toàn không có thời gian đi nhận được chứng minh thân phận gì đó, bởi vì mấy ngày này hắn đều ở bên cạnh mình, tuy rằng hắn thực ra cũng không có yêu cầu hưởng thụ sự phục vụ của mình, nhưng hắn tuyệt đối không rời đi.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười, nhưng sau đó, làn da của hắn bắt đầu trở nên trắng bệch, hai chiếc răng nanh lộ ra ngoài, khẽ gầm nhẹ một tiếng với hai nam hầu trước mặt.

Đây là cơn giận tới từ Huyết tộc cao cấp đối với sự bất kính của bọn họ!

Hai nam hầu lập tức hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống, những nam hầu phụ trách bảo vệ ở xung quanh cũng lập tức quỳ xuống.

Thứ gì cũng có thể làm giả, chứng minh thân phận hay thiệp mời đều có thể làm giả, nhưng uy áp tới từ Huyết tộc thì

không thể làm giả!

Vừa rồi Tô Bạch để lộ ra khí tức Huyết tộc cao cấp của mình, nên bọn họ hiển nhiên biết rõ, người mà mình đối mặt là một vị Huyết tộc cao cấp!

Tô Bạch mỉm cười, thu lại răng nanh của mình, làn da cũng trở về bình thường, rồi hắn nắm tay của Cinderella bắt đầu từ từ bước lên, đồng thời, ánh mắt còn lướt qua gương mặt của đám người An Lạc và Cố Du Trung đang nấn ná ở đó.

Ồ, không ngờ chứ gì, lão tử là huyết thống Huyết tộc, tới nơi này như về đến nhà, còn cần đến thiệp mời sao?

Hoàng tử đang ngồi trên vị trí của mình, khách dự tiệc ở nơi này ít hơn ở bên ngoài rất nhiều, nhưng cũng tới trăm người, mọi người cùng nhau ăn uống linh đình, hi hi ha ha, rõ ràng rất náo nhiệt.

Người phụ nữ quyền quý đó cũng chính là vương phi ngồi bên cạnh hoàng tử, đưa tay đặt lên vai anh ta, hỏi thăm thương thế của anh ta với vẻ hơi quan tâm.

Trước đó mình bị người đánh lén ở trên đường, người đó lại ra ngoài cùng hoàng tử, nghe nói đôi bên trải qua một trận chém giết, mà hoàng tử cũng không thể giữ lại tên thích khách đó được.

Hoàng tử vất vả lắm mới khuyên được lão vương phi rời khỏi bên cạnh mình, một mình anh ta cuối cùng cũng có thể yên tĩnh một chút, anh ta bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm, nhưng lại cảm thấy có hơi khó vào miệng.

Thực ra, trong mấy ngày này, quanh quẩn trong đầu hoàng tử thực sự chỉ có loại cảm giác uống máu của đối phương vào ngày ấy, loại mùi vị đó mang theo một loại quen thuộc và đặc biệt xa lạ, như thể là rượu ngon đậm đà nhất trên thế gian,

khiến anh ta có hơi khó mà kiềm chế được, hoàng tử biết rõ, mình đã mê mẩn hương vị đó rồi.

Cái này cũng khó tránh, Huyết tộc vốn có tình cảm chân thành nhất với máu tươi, mà trong máu tươi của Tô Bạch, có thành phần của bản thân Huyết tộc, lại dung hợp với rất nhiều huyết thống khác, giống như kẹo thập cẩm, đối với Huyết tộc mà nói, quả thực là một loại hấp dẫn khó có thể chối từ được, hơn nữa khẩu vị của hoàng tử này cũng vẫn luôn rất độc đáo.

Còn nữa, đối với buổi tiệc này, hoàng tử hoàn toàn không để tâm đến bao nhiêu, mẫu hậu của mình tin vào lời của nhà tiên tri đó, nhưng anh ta cũng không tin, hơn nữa anh ta quả thực không có hứng thú gì đối với phụ nữ hết, chỉ có hứng thú với đàn ông mà thôi, kêu anh ta tới nơi này tuyển tú chọn vương phi, thực sự có loại cảm giác khó chịu như cho lồng sắt nghe nhạc hội vậy.

Nhưng không có cách nào khác, để duy trì hình tượng của vương thất Huyết tộc, cho dù anh ta có không bằng lòng bao nhiêu, thì cũng phải đi trên con đường này.

“Hửm?”

Mũi của hoàng tử đột nhiên giật một cái, trong mơ hồ, dường như anh ta ngửi thấy một mùi quen thuộc đó. Hoàng tử lập tức đứng dậy, ánh mắt liếc khắp xung quanh, sau đó, vương tử đã đoán ra, mùi hương đó truyền tới từ phía cửa.

“Lẽ nào cưng cũng tới rồi sao?”

Một tia sáng lóe lên trong mắt hoàng tử rồi biến mất, anh ta lập tức đi xuống khỏi vị trí của mình, tiến về phía cửa ra mà đúng lúc này, có rất nhiều thính giả đang ôm đủ các loại suy nghĩ khác nhau, dẫn Cô bé Lọ Lem của mình bước qua cửa lớn.

Mà hoàng tử thì lại xuất hiện trước mặt bọn họ một cách nôn nóng khó dằn được như vậy.

Toàn bộ thính giả, bao gồm cả Tô Bạch, trong đáy lòng đột nhiên đều "thoải mái" hơn một chút, mẹ nó, không cần một bước đệm nào, mà cứ trực tiếp chạy về phía Cô bé Lọ Lem như vậy sao?

Mà bấy giờ, ánh mắt của hoàng tử lại nhìn chằm chằm vào một đôi chân, từ trên đôi chân đó, anh ta ngửi thấy mùi hương mê đắm đã khiến mình mất ăn mất ngủ!

Chà, thật nóng lòng được liếm đôi chân đó quá!

Chương 1047 Cô Có Phải Người Mà Tôi Yêu Thích Nhất Không? 1

Có chuẩn bị nhiều đến đâu, lên kế hoạch nhiều cỡ nào, có khả năng đều không so được với một trận gió đông thổi xuống Xích Bích, mọi việc tới khiến người cảm thấy bất ngờ không kịp đề phòng như vậy, thậm chí còn hơi không chân thực.

Ánh mắt của hoàng tử nhìn chằm chằm vào đôi chân của Cinderella đứng bên cạnh Tô Bạch, vẻ mê say, cuồng nhiệt, và nôn nóng, tất cả đều hiện ra rõ ràng trên gương mặt của hoàng tử, lúc này, hoàng tử thật sự không có gì khác biệt với một tên biến thái trong tàu điện ở các bộ phim nóng Nhật Bản, chỉ thiếu mỗi nước miếng nhiễu ra bên khóe miệng mà thôi.

An Lạc trừng to mắt, hô hấp của Cố Du Trung căng lên, Lam Sắt và Nặc Oa đều mang vẻ mặt khó tin, cả hai thính giả phương tây khác cũng mang vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Lẽ nào, thật sự bị người đó cược trúng rồi sao, sức chống cự của hoàng tử đối với tất lưới đã thấp đến loại mức độ đó rồi sao?

Tất lưới thật sự có sức quyến rũ đáng sợ như vậy ư?

Phải biết rằng Cô bé Lọ Lem của đám người mình cũng được mọi người dày công huấn luyện dạy dỗ, đám người mình cũng đã hao tâm tổn trí đi kiếm quan hệ, làm nhân tình, mới có được tư cách tiến vào trong buổi tiệc này!

Hoàng tử anh có cần bất công như vậy không, có cần thẳng thắn như vậy không, có cần dứt khoát như vậy không, ít nhất anh cũng nên do dự một chút đi chứ, ít nhất cũng phàn chần chừ một chút, ít nhất cũng phải cho chúng tôi có chút trải nghiệm trò chơi đi chứ!

Chúng tôi cũng vất vả lâu như vậy, cũng đã chuẩn bị lâu như vậy, nhưng anh lại vừa gặp mặt đã đưa ra quyết định như vậy rồi, sao có thể như thế được?

Không riêng gì thính giả, mà thực ra ngay cả bản thân Tô Bạch cũng có hơi khó hiểu, phản ứng của hoàng tử này cũng thực ra quá nhanh, cũng quá kiên quyết.

Lẽ nào thật sự là do tất lưới của mình có hiệu quả thần kỳ sao?

Nhưng sau đó, ánh mắt của hắn rơi lên tất lưới của Cinderella, nơi đó rõ ràng chỉ là một đôi tất lưới đổi màu, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn đột nhiên cả kinh, tất lưới của Cinderella là nhiễm máu của mình khi đang lau sàn lúc trước mới biến thành màu sắc này, về điểm này, trước đó mình vẫn luôn lược bỏ, nhưng bây giờ đã rất rõ ràng rồi, rất có khả năng chính là máu của mình để lại trên tất lưới của Cinderella, đã thu hút sự chú ý của hoàng tử.

Chết tiệt, tại sao mình lại sơ suất như vậy.

Không ổn, mình không thể tiếp tục ở lại đây nữa, Cinderella là do mình đưa tới, vậy nếu mình tiếp tục ở lại, thân phận bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn, sao mũi của tên hoàng tử này lại như chó thế không biết!

“Cô, đi theo ta!”

Hoàng tử vừa dứt lời, đã trực tiếp ôm Cinderella lên, đi thẳng ra phía sau.

Cinderella vừa vặn thẹn thùng, vùi mặt mình vào trong lòng của hoàng tử, cô ta biết, cuộc sống hạnh phúc trong tương lai của mình đã bắt đầu rồi.

Trong buổi tiệc, những người khác bắt đầu vỗ tay, chúc mừng cho hoàng tử đã tìm được người trong lòng mình, tuy rằng vị hoàng tử này có hơi nôn nóng một chút, và tuy rằng vị hoàng tử này cũng có hơi đường đột một chút.

Nhưng Huyết tộc vốn chính là một chủng tộc có tính cách lạnh lùng cực đoan, về điểm này thực ra cũng không tính là gì, thậm chí những Huyết tộc có mặt ở đây còn cảm thấy đây mới là phong phạm mà hoàng tử nhà mình nên có, cũng là biểu hiện cho sự nguyên thủy nhất trong bản tính của Huyết tộc.

Trước đó có lời đồn nói hoàng tử thích đàn ông, nhưng bây giờ đã có thể chứng minh đó chỉ là tin vịt.

Ánh mắt của lão vương phi trước tiên lướt qua con trai mình, sau khi con trai mình ôm cô gái đó đi ra phía sau, ánh mắt của bà ta tự nhiên cũng rơi lên người cô gái trên chân đi đôi giày thủy tinh màu đỏ đó, con trai mình muốn chơi thế nào thì cứ chơi như thế, chỉ cần anh ta vẫn còn thích phụ nữ, có cảm giác với phụ nữ, vậy thì một người làm mẹ như mình, có thể không cần để ý đến những cái khác mà có thể yên tâm được rồi.

Đôi giày thủy tinh màu đỏ đó, thực ra ngay từ đầu đã trở thành tiêu điểm ở đây, hiển nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của lão vương phi, hơn nữa, lão vương phi biết rất rõ, đôi giày thủy tinh màu đỏ đó chính là đôi mà mình đã làm mất.

Ngón tay của lão vương phi nhẹ nhàng gõ vào dao nĩa trước mặt một cái, một nam hầu già nua xuất hiện bên cạnh lão vương phi.

“Vương phi, người cần dặn dò.”

“Giữ người đi đôi giày thủy tinh màu đỏ đó và người bên cạnh cô ta lại cho tôi.”

“Rõ.”

Ánh mắt của lão già liếc về phía bên kia, sau khi xác định mục tiêu thì gật đầu, thân hình chìm vào trong bóng tối phía sau.

[Nhiệm vụ chính số hai đã hoàn thành, người hoàn thành: Tô Bạch.

Phần thưởng nhiệm vụ 1, phần thưởng nhiệm vụ 2, phần thưởng nhiệm vụ 3, phần thưởng nhiệm vụ 4, sẽ phát sau khi kết thúc thế giới chuyện xưa.

Bây giờ sẽ tuyên bố nhiệm vụ chính số ba: Giết chết lão vương phi của Huyết tộc.

Giới hạn thời gian nhiệm vụ: Ba mươi ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm cốt truyện, nhận được ba cơ hội trở lại thế giới chuyện xưa, và ba cơ hội vào không gian thử luyện.

Ps: Phần thưởng được phân chia dựa theo cống hiến nhiệm vụ.]

Toàn bộ thính giả có mặt ở đó đều không hiểu tại sao, tuy rằng trước đó thấy hoàng tử không có gì khác với tên biến thái quấy rối tình dục, nhưng nhiệm vụ chính số hai lại bị Tô Bạch hoàn thành như vậy, khiến mọi người vẫn có hơi không chấp nhận được.

Mà lúc này, trên mặt của Tô Bạch lại không có một chút vẻ đắc ý nào, vừa vặn ngược lại, hắn biết rõ, dưới sự truy hỏi của hoàng tử, Cinderella chắc chắn sẽ trực tiếp bán đứng mình, nếu mình tiếp tục ở lại nơi này, tương đương với ở trong hang

sói, hoàng tử đó rõ ràng cảm thấy hứng thú với máu tươi của mình!

Chương 1048 Cô Có Phải Người Mà Tôi Yêu Thích Nhất Không? 2

Dự báo và phân tích về nguy hiểm là kỹ năng mà mỗi một thính giả đều có, mà trước mắt, Tô Bạch có thể cảm giác được không khí xung quanh dường như thi thoảng lại thân thiện với mình như vậy.

Hắn bắt đầu lùi bước, định rời khỏi nơi này.

Nhiệm vụ chính số ba là giết chết vương phi Huyết tộc, người phụ nữ quyền quý ngồi ở vị trí trung tâm buổi tiệc đó, ngay trước mặt mọi người, nhưng Tô Bạch không có dự định ra tay ngay lúc này, dù sao thì nơi này cũng là đại bản doanh của Huyết tộc, bên cạnh lão vương phi đó chắc chắn có cường giả Huyết tộc ẩn nấp, cho nên lúc này ra tay giết vương phi là một sự lựa chọn rất ngu ngốc.

Phải biết rằng trước đó vương phi đi dạo trên đường, bị An Lạc thôi miên, trộm mất giày thủy tinh, từ đây đã đủ có thể thấy nếu muốn ám sát vương phi, hoàn toàn có những cơ hội khác thuận tiện ra tay hơn, mà không cần thiết phải ra tay trong hang ổ Huyết tộc trước cái nhìn chăm chú của mọi người.

Không giống với Tô Bạch rút lui khi đang có thế lực, lúc này, ánh mắt của An Lạc, Lam Sắt, Cố Du Trung, Nặc Oa và những thính giả phương Tây khác, đều rơi lên người lão vương phi theo bản năng.

Vì nhiệm vụ chính số hai, bọn họ vất vả nhiều ngày như vậy, nhưng ngay cả một miếng canh cũng không húp được, toàn để một mình Tô Bạch độc chiếm hết, lúc này chính là lúc trong lòng bọn họ khó chịu nhất cũng kích động nhất, mà loại khó chịu và kích động này rất dễ ảnh hưởng đến suy đoán bình thường của một người.

Lúc này, bọn họ đang sinh ra sự do dự có nên trực tiếp dũng cảm giết chết lão vương phi hay không, hoặc gọi là kích động, lại càng chính xác hơn.

Dù sao phần thưởng và số lần của nhiệm vụ chính số ba dựa theo cống hiến để chia, mọi người cùng nhau ra tay, có thể chia được bao nhiêu phần thưởng đều dựa vào bản lĩnh của mình, thế này cũng rất công bằng.

Mà lúc này, sự bước lùi và rời đi của Tô Bạch, đã không có cách nào thu hút được sự chú ý của bọn họ.

"Vù!"

Một âm rung đột nhiên truyền tới.

Ba ông già mặc trang phục cổ xưa xuất hiện trước mặt cô bé Lọ Lem đi đôi giày thủy tinh màu đỏ đó, hơn nữa, còn đồng thời bao vây cả Cố Du Trung và Lam Sắt ở bên cạnh Cô bé Lọ Lem lại.

Đôi mắt của An Lạc trừng to, anh ta là cường hóa hệ tinh thần, nên tốc độ có được thông tin nhanh hơn người khác rất nhiều, ngay lập tức, anh ta kéo tay Nặc Oa, khẽ quát: "Đi mau, ba Vampire đó đều là người có thâm niên đỉnh cao!"

Có lẽ trước đó An Lạc còn có hơi do dự và chần chừ, nhưng ngay khi phía đối phương có ba trưởng lão Huyết tộc có khí tức của người có thâm niên đỉnh cao xuất hiện, An Lạc biết rõ, muốn ở lại nơi này giết chết lão vương phi quả thực là người si nói mộng.

Hơn nữa trước đó, anh ta đã từng trộm đôi giày thủy tinh từ dưới chân lão vương phi, nên bản thân anh ta biết rõ nhất, chỉ cần nắm bắt thời cơ vừa đúng, trong vòng một tháng này, nhân lúc sơ hở bắt một mình lão vương phi này rồi tiến hành ám sát, tỷ lệ thành công có thể nói là vô cùng cao, hoàn toàn không cần thiết phải ở nơi này đánh nhau với toàn bộ Huyết tộc.

Tô Bạch là người đầu tiên rời đi, An Lạc và Nặc Oa là tốp thứ hai, sau đó hai thính giả phương Tây đó cũng đều nhìn ra sự bất ổn của tình hình, nên cũng rời đi cùng, đương nhiên, còn có rất nhiều khách khứa trong bữa tiệc nội bộ, biết có khả năng sẽ xảy ra chuyện nên nhanh chóng rời đi trước.

Cố Du Trung còn muốn mở miệng giải thích gì đó, có lẽ muốn lôi quan hệ của mình với thành chủ ra, nhưng thấy ba lão già Huyết tộc đó trực tiếp lôi xích sắt màu tím ra, thì anh ta biết rõ, dựa vào lời nói giải thích cũng đã không có ý nghĩa gì nữa rồi, lập tức, những viên cầu kim loại nổi lên từ trong quần áo của anh ta, sau đó bắn ra ngoài trong nháy mắt.

"Bốp! Bốp! Bốp!…"

Cơ thể của ba lão già Huyết tộc bị bắn thủng lỗ chỗ, nhưng thương thế của bọn họ rất nhanh đã trực tiếp hồi phục, xích sắt quét ngang qua, bao vây ba người Cố Du Trung, Lam Sắt và Cô bé Lọ Lem lại.

Tô Bạch mới rời khỏi pháo đài chưa được bao xa, đã nghe thấy trong pháo đài truyền ra tiếng nổ, rõ ràng bên trong đã đánh nhau.

Đám người An Lạc lại vừa chạy vừa nhìn về phía sau với ánh mắt vui khi thấy người gặp họa, lần này Cố Du Trung và Lam Sắt xảy ra chuyện, hoàn toàn là do một tay An Lạc tính kế, nên bây giờ anh ta vẫn rất có cảm giác thành tự.

"Ưm… ừm… ưm… ư…"

Cinderella nằm trên giường, vốn cho rằng mình sẽ đi phục vụ hoàng tử, nhưng không ngờ hoàng tử trực tiếp dán miệng lên, đầu lưỡi đó không ngừng lướt qua chân mình, khiến Cinderella cảm thấy ngứa ngáy, cũng rất dễ chịu.

Cinderella cũng không phải là xử nữ thẹn thùng, cô ta biết rõ, đại đa số đàn ông đó khi làm loại chuyện này, chỉ quan tâm đến bản thân hưởng thụ, bản thân thoải mái, nào có quan tâm đến phụ nữ có cảm giác gì, nhưng biểu hiện của vị hoàng tử hiện tại khiến cô ta cảm thấy rất cảm động.

Thật đó, là cảm động, hoàng tử là một người biết thương tiếc người, thật tốt quá.

Chỉ có điều, ngay sau khi hoàng tử liếm sạch toàn bộ vết máu trên tất chân của Cinderella, anh ta trực tiếp há miệng cắn lên da thịt trên bắp chân của cô ta, rồi xé rách một miếng thịt nhai ở trong miệng.

“Á á á á á á!”

Cinderella phát ra một tiếng kêu thảm thiết đầy đau đớn.

“Phi.” Hoàng tử nhổ máu thịt trong miệng ra, nhìn Cinderella với vẻ rất nghi ngờ.

“Cô không có hương vị mà tôi thích, mau nói cho tôi biết, người đó là ai, người đó đang ở đâu?”

Một tay của hoàng tử bóp cổ Cinderella, nhấc cả người cô ta lên.

Chương 1049 Ma Pháp Huyết Tộc! 1

Ra khỏi phủ của bá tước, Tô Bạch cũng không tiếp tục dừng chân ở trong thành bao lâu, bởi vì rất dễ nhận thấy, trong tòa thành này tới đâu cũng đều có tai mắt của Huyết tộc, nếu vị hoàng tử đó thật sự giống như mình suy đoán, có sự ám ảnh đối với máu tươi của mình, vậy Tô Bạch không thể nghi ngờ gì, chính là người nguy hiểm nhất trong toàn bộ thính giả còn sống sót, bởi vì hoàng tử chắc chắn sẽ dốc toàn bộ sức lực phái người đi tìm mình.

Bây giờ, điều duy nhất đáng để thấy may mắn chính là mình đã hoàn thành nhiệm vụ chính thứ hai rồi, tuy rằng quả thực hoàn thành một cách rất may mắn, nhưng Tô Bạch cũng vì vậy mà phải trả cái giá rất lớn.

Ví dụ như An Lạc và những thính giả khác, hoàn toàn có thể tiếp tục đi tìm cơ hội khác để ám sát lão vương phi một cách thảnh thơi và ung dung, mà bản thân Tô Bạch lại chỉ có thể chọn rời khỏi tòa thành này, tránh sự đuổi giết tới từ Huyết tộc.

Phát Thanh đã từng nói ở trong nhiệm vụ chính số hai, người thất bại ở nhiệm vụ chính số hai, thì độ khó ở nhiệm vụ chính số ba sẽ tăng lên năm mươi phần trăm, trước đó Tô Bạch còn cảm thấy đây chắc hẳn là một phúc lợi cho người hoàn thành nhiệm vụ chính số hai, nhưng bây giờ xét từ thân phận là người trong cuộc của hắn, đây rõ ràng chỉ là một loại làm cân bằng giữa người hoàn thành nhiệm vụ như mình và tăng độ khó nhiệm vụ cho những người khác mà thôi.

Tô Bạch ra khỏi thành, một mình bước vào trong khu rừng bên cạnh, tìm một thác nước nhỏ tắm một cái, sau đó, ở trần ngồi trên tảng đá bên cạnh.

"Đã sắp sáng rồi." Bận rộn cả một đêm, đủ các loại sự việc và các loại thay đổi, khiến một đêm này của Tô Bạch rõ ràng rất bận bịu.

Hắn nằm trên tảng đá, đôi mắt hơi mở, tia nắng ban mai hiện ra rõ ràng ở phía xa, mặt trời đã mọc rồi.

Tô Bạch híp mắt lại, lúc này, cơ thể quả thực có hơi mệt mỏi, hắn thực sự cần nghỉ ngơi một chút, nhưng cũng ngay khi hắn đang từ từ khơi dậy cảm giác buồn ngủ, thì trong khu rừng truyền tới những tiếng vang rất nhỏ.

Lúc này, đôi mắt của Tô Bạch đã hoàn toàn khép, nhưng lực cảm giác xung quanh lại mạnh hơn, cơ bắp cả người cũng lặng lẽ căng cứng.

Nếu hiện tại là Huyết tộc tới tìm mình, vậy ngày tháng của mình ở trong thế giới chuyện xưa cũng không dễ trải qua như vậy.

"Vù! Vù! Vù! Vù!"

Những bóng ma bắt đầu bay tới từ khắp xung quanh, từ từ tạo thành một vòng vây quanh Tô Bạch đang nằm trên tảng đá.

"Rắc!"

Một tiếng vang giòn giã truyền tới, những bóng ma trực tiếp áp sát Tô Bạch, đồng thời một thanh chủy thủ sắc bén xẹt về phía cổ hắn với một loại phương thức cực kỳ lưu loát.

"Vù!"

Cả người Tô Bạch bay vút lên trời, tránh được một nhát dao của đối phương, đồng thời Tô Bạch đã bùng phát sức

mạnh cơ thể lập tức tiếp cận anh ta, dùng một quyền trực tiếp đánh thủng cơ thể của đối phương.

"Bốp!"

Cả ngực của Huyết tộc đó hoàn toàn bị đánh thủng, anh ta mang theo vẻ mặt khó tin, lảo đảo lùi lại vài bước, sau khi ngửa về phía sau, ngã vào trong hồ nước.

"Yếu vậy sao?"

Lúc này, mấy bóng người khác bắt đầu từ từ cách xa Tô Bạch, rõ ràng, sau khi nhìn thấy đồng đội của mình bị một đòn của Tô Bạch giết chết, bọn họ không có dũng khí tiếp tục xông lên nữa.

Nhưng cũng từ khía cạnh này nói rõ, đây chỉ là một tiểu đội tìm kiếm mình, mà không phải là đội săn giết chân chính.

Tô Bạch nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó bắt đầu di chuyển, tuy rằng không biết đám Huyết tộc này đã tìm được mình thế nào, nhưng nếu hiện tại hành tung của mình đã bại lộ, vậy để kéo dài thời gian một chút, tranh thủ một chút không gian hoạt động cho mình, thì mình không thể dừng lại, mà chỉ có thể tiếp tục di chuyển.

Nhưng với Huyết tộc có truyền thừa chính thống, phương pháp và năng lực mà bọn họ sở hữu là thứ mà Tô Bạch không thể hiểu được, bởi vì sau khi hắn di chuyển hoàn toàn không có quy tắc suốt nửa tiếng, lại phát hiện ra trước mặt mình có một ông già mặc áo choàng xuất hiện, gương mặt của ông già rất già mua, cũng rất trắng bệch, bộ dáng rất giống với ông già đã bao vây đám người Cố Du Trung trong nội sảnh.

Ông già giống như đang đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công ở nơi này, và đợi sự xuất hiện của Tô Bạch.

Tô Bạch hé môi, hỏi với vẻ hơi tò mò theo bản năng: "Tôi rất tò mò, các ông tìm được tôi kiểu gì vậy?"

“Cậu cũng là một Vampire, còn cần hỏi tôi câu này sao?” Ông già rõ ràng có hơi ngạc nhiên, ông ta cởi găng tay của mình xuống: “Tôi vốn còn tưởng rằng cậu tự mình cố tình tìm tới tôi, bởi vì tôi rất khó lý giải được một Huyết tộc có đẳng cấp huyết thống đã rất cao, lại phạm vào loại sai lầm này.”

Tô Bạch cũng có hơi bất đắc dĩ, một Huyết tộc này như mình, hoàn toàn nghiên cứu năng lực hồi phục cơ thể và năng lực thực chiến, về phần ma pháp của Huyết tộc, nếu không phải bởi vì nguyên nhân huyết thống biến dị của mình, phỏng chừng cũng sẽ không trực tiếp đổi ở cửa hàng wechat để học. Nhưng bây giờ kỹ năng ma pháp Huyết tộc đổi được từ trong cửa hàng ma pháp đã không có cách nào trực tiếp hỗ trợ huyết thống biến dị này trên người mình, mà Tô Bạch lại không có khả năng tốn nhiều thời gian đi từ từ nghiên cứu ma pháp Huyết tộc, cũng vì vậy, từ phương diện nghiêm túc mà nói, Tô Bạch không thể tính là một Huyết tộc hoàn chỉnh.

“Tôi có ý hay thế này.” Tô Bạch nhìn ông già đang đi từng bước tới và nói.

“Nói.” Ông già vẫn không dừng bước chân tiến sát lại của mình.

“Tôi trói ông lại, rồi từ từ ép hỏi, không phải sẽ biết ngay sao?”

“Có thể thử xem.”

Cơ thể của ông già biến mất ngay tại chỗ, thật sự giống như một cơn gió tản ra khắp bốn phía, nhưng Tô Bạch biết rõ, đối phương chắc chắn ở ngay bên cạnh mình, sự nhạy cảm của Huyết tộc vẫn luôn là một vũ khí sắc bén khi chiến đấu của Huyết tộc, dựa vào tốc độ và khả năng phản ứng của mình để chơi đập tay với đối thủ là một phương thức chiến đấu rất tiết kiệm sức.

“Ông đánh nhanh, vậy tôi đánh chậm.”

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, ngoại trừ con ngươi không ngừng chuyển động ra, thì cơ thể lại vẫn duy trì vẻ bất động.

“Vù…”

Chương 1050 Ma Pháp Huyết Tộc! 2

Cơ thể của ông già xuất hiện trước mặt Tô Bạch, với phương thức trực tiếp nhất cũng dũng cảm nhất, hai tay cầm gai nhọn đâm thẳng vào mặt hắn.

Trước người Tô Bạch lập tức hình thành ba tầng băng, nhưng ba tầng băng này cũng không thể ngăn cản được gai băng nào của ông già này một chút nào, tầng băng lập tức sụp đổ.

Nhưng khi gai nhọn của ông già tới trước mặt của hắn, lại trực tiếp đâm vào trong ảo ảnh, con ngươi của ông già đột nhiên co rút.

"Ầm!"

Một quyền nặng nề đập lên lưng của ông già thật mạnh, trực tiếp đánh bay ông ta đi.

"Ầm!"

Ông già đâm vào thân cây, cây không có vấn đề gì nhưng cơ thể của ông ta lại nát thành thịt vụn, sau đó từ từ ngưng tụ lại, đây là một loại cách giảm lực khoa trương hơn.

"Cậu…" Ông già rất tức giận, bởi vì lời nói và dáng vẻ của Tô Bạch trước đó quả thực đã mê hoặc ông ta, khiến ông ta không ngờ hắn lại giở trò dùng kính tượng để mê hoặc mình, hơn nữa còn dùng tốc độ quay ngược lại đánh lén mình.

Tô Bạch duỗi ngón tay, bắn rụng cỏ dại trên quần áo, thực lực của ông già không tầm thường, về mặt ý nghĩa nghiêm túc

mà nói, thì thực sự không phân cao thấp với thực lực của mình, nhưng cường giả trong thế giới truyện cổ tích, quả thực không có cách nào so được với thính giả, thính giả chính là vũ khí giết hại mà Phát Thanh dạy dỗ ra, các loại kinh nghiệm và bản năng chiến đấu cùng tính kế đã sớm được luyện đến quen rồi, mà những người được gọi là cường giả trong thế giới chuyện xưa, cho dù là cường giả trong trận doanh hắc ám, thì theo quan điểm của Tô Bạch, cũng có hơi đơn thuần và đáng yêu.

"Lời nguyền của máu!"

Hai tay của ông già bấm quyết, từ vị trí mi tâm xuất hiện một dấu ấn màu đỏ máu, trông giống như một ngọn lửa, Tô Bạch đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi mình nhìn thấy hồi ức của hai Vampire cổ đại đó, khi hai Vampire đó chiến đấu, mi tâm cũng xuất hiện dấu ấn, sau đó hắn cũng đã từng chứng thực với hòa thượng, chắc hẳn đây là một loại tượng trưng cho huyết mạch của Huyết tộc, tương tự với gia huy.

Dưới chân ông già xuất hiện một trận pháp hình ngôi sao sáu cánh màu đỏ quỷ dị, đồng thời lúc này, hoa cỏ và cây cối ở xung quanh đều khô héo hết, ánh sáng của trận pháp và tà tính càng ngày càng nghiêm trọng.

"Cậu đi chết đi!" Ông già phát ra tiếng tiếng kêu lớn, hai tay đẩy về phía Tô Bạch.

Tô Bạch chỉ cảm thấy mình như thể bị đông cứng lại, sinh khí trong cơ thể đang bị rút ngược ra một cách điên cuồng.

Đây là ma pháp của Huyết tộc sao?

Xem ra mình vẫn luôn không học ma pháp Huyết tộc là một chuyện rất thiệt thòi.

"Cảm giác đợi chết thế nào? Cảm giác lực sinh mệnh bị rút đi thế nào hả?" Ông già nhìn Tô Bạch với vẻ mặt dữ tợn.

“Không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy, kinh nghiệm chiến đấu của ông thật sự thấp đến mức khiến người tức điên, người ở nơi này như các ông, đều dùng loại cách thức này để chiến đấu sao?”

Tô Bạch xòe tay ra, chỉ ra phía sau ông già.

“Có người đằng sau ông kìa.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Bản thân cậu chết đến nơi rồi còn muốn lừa tôi à.” Trên gương mặt của ông già lộ ra vẻ đắc ý, trước đó đã bị Tô Bạch lừa một lần rồi, nên lần này, ông ta cũng sẽ không mắc bẫy của hắn nữa.

Tô Bạch nhẹ nhàng đỡ trán, bảo với vẻ có hơi cạn lời: “Tôi xuất phát từ đáy lòng nói với ông mà ông lại không tin.”

“Bốp!”

Một đường cương khí đập thẳng vào đầu của ông già, đầu của ông già trực tiếp nổ như pháo hoa, cơ thể cũng lắc lư sắp đổ, ma pháp vốn đang khống chế cũng tự động biến mất trong nháy mắt, mà Tô Bạch vốn đang đỡ trán, trong phút chốc đã hóa thành một con thú săn nhanh nhẹn, trực tiếp bổ vào người ông già, hắn há miệng cắm phập răng nanh vào dưới tầng da của ông già, rồi bắt đầu hút máu tươi của ông ta một cách điên cuồng.

Đầu của ông già từ từ mọc lại, ông ta nhìn thấy một người đàn ông tóc đen khác đang đứng phía sau Tô Bạch, nhưng đầu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại, lại dần dần trở nên uể oải, đến cuối cùng, dưới lực hút của Tô Bạch, cơ thể của ông già hóa thành một cái xác khô, hoạt tính vẫn còn lưu lại trong cơ thể như cũ, Tô Bạch cũng không hoàn toàn hút khô ông ta, bởi vì hắn còn cần hỏi chuyện nữa.

Hắn lôi một chiếc khăn tay tinh tế ra từ trong quần áo của ông già, lau khóe miệng của mình với vẻ hơi mất tự nhiên, rồi

đứng dậy, nhìn Ngô Nại Hà đứng trước mặt mình.

Ngô Nại Hà nói trong sự tò mò: "Nếu tôi không dựa theo lời hẹn khi chạm trán lúc trước, tới giúp cậu giáp công, vậy cậu có khả năng đã chết thật rồi đấy, cho nên, vừa rồi có phải cậu cũng có chút quá tự tin rồi hay không?"

"Một người đã sớm để Cô bé Lọ Lem trong tay mình bị giết chết dẫn đến phải ở ngoài thành đi lung tung suốt mười ngày không có kết quả, sẽ từ bỏ trận tranh đoạt phần thưởng nhiệm vụ chính thứ ba sao?

Ngay cả hình thức của Huyết tộc và tình hình ở trong thành thế nào anh cũng không biết, không có tôi, hai mắt của anh đều tối tăm, sao có thể làm nhiệm vụ chính thứ ba được?"

"Tôi có thể đi tìm người khác hợp tác." Ngô Nại Hà đáp.

"Ồ, tìm ai?

Trận đánh lén của An Lạc khiến cho Cô bé Lọ Lem của anh bị giết chết từ lâu rồi, anh không có khả năng đi tìm anh ta nữa, đám người Cố Du Trung không chết thì cũng bị khống chế cả rồi, anh cũng không tìm được bọn họ, lẽ nào anh muốn đi tìm mấy người phương tây đó hợp tác sao? Liếm gót chân của người phương Tây chăng?

Trừ phi trí thông minh của anh có vấn đề, bằng không tôi không thật sự lo lắng anh sẽ không ra tay, cho nên tôi mới cả gan trải nghiệm uy lực của ma pháp Huyết tộc một chút, chà, quả nhiên không khiến tôi thất vọng."

Chương 1051 Ái Phi, Đừng Chạy! 1

“Nơi này có an toàn không?”

Ngô Nại Hà thấy Tô Bạch khiêng cơ thể của Vampire già đó vào trong hang động, hỏi với vẻ hơi lo lắng.

“Chắc không an toàn đâu.” Tô Bạch ngược lại, đáp một cách thành thật: “Huyết tộc có cách đặc biệt có thể tìm ra tôi, nếu bên bọn họ không có gì bất ngờ xảy ra, vậy chắc hẳn đã có bản trích máu tươi của tôi rồi.”

“Không phải bản thân cậu cũng là Huyết tộc hay sao?” Ngô Nại Hà híp mắt nhìn Tô Bạch.

“Tôi có chút đặc thù, không thể trực tiếp đổi ma pháp Huyết tộc từ trong cửa hàng wechat được, cho nên chuyện về phương diện ma pháp Huyết tộc, tôi cũng không hiểu cho lắm.”

“Chà, vậy cũng thiệt thật.”

“Cũng tạm được.” Tô Bạch nhìn xung quanh: “Anh nói xem, môi trường ở đây có thích hợp để đánh một trận phục kích không?”

“Đánh phục kích?” Ngô Nại Hà nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Sao tôi cứ cảm thấy bị cậu kéo vào hang sói thế nhỉ, nếu cậu sớm nói cho tôi biết cậu là mục tiêu bị Huyết tộc đuổi giết, thì tôi cũng chẳng muốn sáp lại chung với cậu làm gì, cho dù một mình tôi lẻn vào thành tìm cơ hội đánh chết lão vương phi cũng không hoàn toàn không có cơ hội.”

“Nếu đã lên thuyền giặc vậy phải cùng nhau đồng tâm hợp sức chèo thuyền cho tốt thôi, nếu không xảy ra chuyện bất ngờ gì, thì hoàng tử có khả năng sẽ đích thân dẫn người tới bắt tôi, hơn nữa tôi có thể nói với anh một cách rất có trách nhiệm thế này, trước đó An Lạc lén trộm đôi giày thủy tinh màu đỏ của lão vương phi ở trên đường, mà đã ra tay với bà ta một lần, bây giờ lão vương phi cũng thuộc loại chim sợ cành cong, anh nói xem bà ta có khả năng sắp tới sẽ chạy ra ngoài lại tạo ra cơ hội cho anh ám sát sao?

Nhiệm vụ chính thứ ba chỉ có thời gian ba mươi ngày, trong ba mươi ngày này, tôi cảm thấy vương phi không có khả năng lại cho thính giả chúng ta một cơ hội tương tự như lần trước đâu.”

“Cho nên, ý của cậu là, cậu muốn tôi giúp cậu cùng nhau bắt hoàng tử, sau đó dùng hoàng tử làm con tin?”

“Gần thế, nhưng bắt hoàng tử đó khó khá lớn, thực ra có thể đổi cách nghĩ khác, đó chính là chỉ cần làm cho hoàng tử mất liên lạc với Huyết tộc ở trong thành, đến khi đó chúng ta lại truyền tin tức vào trong thành, nói hoàng tử đang ở trong tay chúng ta, chắc chắn lão vương phi sẽ đích thân ra mặt chuộc người, nếu là như vậy, xác suất chúng ta thành công ám sát lão vương phi, không thể nghi ngờ gì sẽ nâng cao hơn rất nhiều.

Ít nhất, đến khi ấy, những Huyết tộc đó chỉ biết cho rằng chúng ta là bọn bắt cóc tống tiền vì lợi nhuận, mà sẽ không thật sự nhận ra mục đích của chúng ta thực ra chính là giết lão vương phi, làm ra chuyện hại người lại không có lợi cho mình này, cho nên, đến khi đó, rất có khả năng sự phòng bị của lão vương phi sẽ không cao như vậy nữa.”

“Nhưng suy nghĩ này của cậu vẫn có chút quá mạo hiểm, cũng có hơi quá hiển nhiên rồi, trước không nói chúng ta có

khả năng khiến một hoàng tử Huyết tộc một lòng một dạ với cậu đó mất liên lạc được hay không, mà lỡ như lão vương phi đó không làm như lời cậu nói, cho dù tới bàn điều kiện cũng mang theo một đống người đi cùng, thì phải làm sao?"

"Làm việc thôi, nào có khả năng mười phân vẹn mười chứ?" Tô Bạch nhún vai với Ngô Nại Hà: "Còn nữa, Phát Thanh cũng không có khả năng để tôi làm dần từng bước hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi như ý đâu, thế này cũng không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh, không phải sao?"

"Tôi vẫn phải suy nghĩ một chút, bây giờ tôi thật sự có hơi hối hận vì đã đụng phải cậu, hơn nữa còn đi chung với cậu." Ngô Nại Hà lắc đầu và nói, rõ ràng, bây giờ anh ta đã biết rõ, Tô Bạch chính là một quả trứng có kẽ hở, sẽ thu hút càng nhiều Huyết tộc đuổi giết hơn, mà mình ở chung với hắn, chắc chắn sẽ bị liên lụy.

"Đồng chí Ngô Nại Hà, thật tiếc, bây giờ anh muốn rút lui cũng không lui được đâu." Khóe miệng của Tô Bạch nhếch lên một nụ cười: "Bây giờ chúng ta thực ra đã bị bao vây rồi."

Tô Bạch vừa dứt lời, mười mấy bóng người màu đỏ nhanh chóng xông tới nơi này từ khắp bốn phương tám hướng, khí tức của những bóng người này có cao có thấp, nhưng thấp nhất cũng là trình độ của người có thâm niên cấp thấp, cao cũng có mấy người có trình độ của người có thâm niên cao cấp.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ màu đỏ như máu thêu viền vàng, bóng người đáp xuống một cái cây to trước mặt, trong tay của anh ta cầm một đôi tất lưới đó, vừa đặt bên mũi khẽ ngửi, vừa nhìn xuống Tô Bạch ở bên dưới với dáng vẻ thèm rỏ dãi, rồi nói với giọng dịu dàng: "Bé cưng, cưng làm người ta tìm cưng hết một ngày một đêm đấy."

Nói xong, ánh mắt của hoàng tử rơi lên cơ thể của ông già ở bên cạnh Tô Bạch đó, đôi mày hơi nhíu lại, đây không phải là người của mình, lẽ nào mẹ mình đã biết chuyện này, cho nên mới phái người qua đây ra tay từ trước?

Hoàng tử hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng áp chế cơn giận trong lòng mình, đối với người mẹ thích nhúng tay vào chuyện này của mình, độ nhẫn nại của hoàng tử đã từ từ tiêu hao hết.

"Bé cưng, xin lỗi, tên bên cạnh cưng đó cũng không phải là người của tôi, ông ta muốn giết cưng, nhưng sao tôi có thể nỡ giết cưng được chứ?"

Hoàng tử nói một cách rất chân thành, nhưng trong loại chân thành đó, lại lộ ra một loại khí tức Âu Mỹám.

"Đối phương có nhiều người như vậy, làm sao chúng ta chống phục kích được?" Việc đã đến nước này, Ngô Nại Hà cũng biết rõ bây giờ cho dù mình muốn thoát thân cũng không có cách nào, nhưng cục diện hiện tại này, quả thực rất khó giải quyết, nếu đối phương chỉ tới ba, bốn người, vậy với chiến lực và tố chất của hai thính giả mà nói, hy vọng trở mình vẫn rất lớn, nhưng lần này đối phương lại tới tận mười mấy người, thế này còn đánh kiểu gì nữa?

"Hay là, cậu chịu khó tí đi?" Ngô Nại Hạ sáp đến bên cạnh Tô Bạch, thấp giọng nói: "Tôi thấy hình như tên hoàng tử đó rất có hứng thú đối với cậu."

Tô Bạch duỗi tay vỗ lên bả vai của Ngô Nại Hà: "Cũng có phải anh đi bán mông đâu."

Tô Bạch đương nhiên biết mục đích hoàng tử tìm mình là gì, cũng không phải xuất phát từ tình yêu gì hết, hoàng tử chỉ muốn coi mình thành lợn giống mà nuôi nhốt thôi, mỗi ngày cho ăn no ngủ say, sau đó cứ cách ba đến năm ngày lại rút máu cho anh ta hưởng thụ.

Chương 1052 Ái Phi, Đừng Chạy! 2

“Thính giả vì sống sót, có chuyện khỉ gì lại không bằng lòng làm chứ?” Ngô Nại Hà hỏi ngược lại.

Tâm thần của Tô Bạch chấn động, lùi về sau một bước, Ngô Nại Hà kéo dài khoảng cách với hắn một chút.

Một tia sáng lóe lên rồi biến mất trong mắt của Ngô Nại Hà, anh ta biết đây là Tô Bạch vừa mới phát hiện ra khí tức khác thường của mình.

Đúng vậy, mới vừa rồi, Ngô Nại Hà muốn trực tiếp phản bội, khống chế Tô Bạch giúp đám Huyết tộc kia, đến khi ấy nếu mình có thể để lại ấn tượng tốt trước mặt hoàng tử, có cơ hội tiếp cận khu vực trung tâm của Huyết tộc, đến khi đó dù sao sau khi ám sát lão vương phi xong, thế giới chuyện xưa cũng sẽ kết thúc, anh ta có thể trở về thế giới hiện thực.

“Đừng làm chuyện ngu xuẩn.” Tô Bạch nhắc nhở anh ta: “Lão tử bị bắt thì người đầu tiên kêu hoàng tử giết sẽ là anh đấy, anh biết, anh ta không muốn giết tôi mà.”

Ngô Nại Hà cắn răng, anh ta biết lời Tô Bạch nói là đúng, đối phương không muốn giết chết Tô Bạch, nếu anh ta muốn giết chết hắn thì toàn bộ mọi chuyện đều dễ làm thôi, nhưng đối phương lại mang theo một loại thông điệp rất mập mờ, rõ ràng không phải tới để giết Tô Bạch, trái một câu, phải một câu gọi bé cưng, nếu mình giúp bọn họ bắt Tô Bạch, đến khi ấy nếu Tô Bạch thành “sủng phi”, quay lại cắn ngược mình

một cái, vậy cái đám Huyết tộc này rất có khả năng sẽ giết mình để trút giận cho Tô Bạch.

Tình thế này thật sự không dễ giải quyết.

"Phá vòng vây đi, bọn họ không dám giết tôi đâu." Tuy Tô Bạch cảm thấy có hơi hoang đường, nhưng vì kế hoạch hiện tại, chỉ có thể đi như vậy: "Lúc thấy thích hợp, anh có thể tới tiếp ứng cho tôi một chút, nếu tôi bị bắt rồi, cũng nhất định sẽ cắn chết anh." Tô Bạch nhìn Ngô Nại Hà, nói một cách rất nghiêm túc.

Ngô Nại Hà hít một hơi thật sâu, cơ thể trực tiếp bắn sang bên trái ngay tại chỗ, mà Tô Bạch thì lại bắn sang bên phải, hai người đều là cường hóa cơ thể, sức mạnh cơ thể hiển nhiên vô cùng mạnh mẽ, cũng bởi vậy, vị trí mà hai người đứng lúc đầu lại xuất hiện hai vết lõm do phản lực.

"Bắt cậu ta lại, mặc kệ tên kia." Hoàng tử trực tiếp vung tay ra lệnh, đồng thời còn bổ sung một câu: "Không cho phép đả thương ái phi của bản điện hạ."

Vào thời nhà Minh, Chu Đệ khó cướp đoạt hoàng vị thành công, thực ra lúc đầu thế lực của Chu Đệ rất nhỏ, hơn nữa còn thường xuyên bị quân chính phủ của Chu Doãn Văn đánh bại, nhưng bởi vì Chu Doãn Văn giả mù sa mưa, ra lệnh cho binh lính tuyệt đối đừng giết hoàng thúc của mình, khiến cho Chu Đệ rất nhiều lần tự do tự tại chạy thoát từ trong bại quân, cuối cùng có Đông Sơn vùng dậy, cướp thành Nam Kinh, soán vị thành công.

Mà Tô Bạch hiện tại cũng lợi dụng một điểm này, được rồi, còn không phải hoàng tử nhà anh không muốn giết tôi, muốn chăn nuôi tôi cho ăn uống ngon lành như lợn giống hay sao?

Tô Bạch ở bên dưới còn cố tình đấu đá lung tung, xem ai ra tay với mình, hắn còn chủ động xông tới mà không gặp chút

cản trở nào, giống như một bao cát chủ động xin được lại gần, chủ động xin được, dâng đến cho đám Huyết tộc này đánh giết vậy.

Ngược lại khiến cho đám Huyết tộc này bó tay bó chân, một Huyết tộc không thể không cưỡng chế đánh tan lực đạo trong tay mình, rồi lại bị cắn trả lên người mình.

Còn có một Huyết tộc có thực lực mạnh mẽ nhìn thấy Tô Bạch chủ động xông tới, không thể không giảm bớt thế công của mình, lại bị Tô Bạch phản công một cách không hề khách sáo, dùng một quyền đánh nát đầu.

Trong trận chém giết ở cấp bậc này, anh dám nương tay, anh dám giữ sức, anh dám sợ ném chuột vỡ bình, vậy thì anh đi chết đi cho rồi!

Đặc biệt là bản thân Tô Bạch vốn chính là một Huyết tộc, hắn đương nhiên càng hiểu điểm yếu của Huyết tộc nằm ở đâu, cũng biết rõ nên dùng cách thức đơn giản và nhanh lẹ nhất thế nào để giết chết một Huyết tộc.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tô Bạch đã đánh chết một cường giả Huyết tộc với cách thức vô lại này, và đánh ba người trong số đó trọng thương.

Những chuyện này đều xảy ra trong thời gian ngắn.

Hoàng tử đứng trên cây bóp nát một cành cây, phát ra tiếng hét đầy tức giận: "Ái phi, bản điện hạ cho cưng mặt mũi mà bản thân cưng lại không cần! Không cần nương tay, giết cậu ta cho tôi, giữ lại thi thể cho bản điện hạ!"

Huyết tộc đã chết và bị thương nặng đều là thuộc hạ thân tín của hoàng tử, khiến anh ta thật sự rất đau lòng, đương nhiên, anh ta cũng không ngờ Tô Bạch lại ỷ lại mệnh lệnh trước đó của mình mà không biết xấu hổ như vậy, hơn nữa ra tay còn tàn nhẫn đến thế.

Bây giờ phản ứng lại, muốn giết tôi rồi sao?

Ha ha, không kịp nữa rồi.

Tô Bạch chủ động tấn công về phía một huyết tộc có thực lực không mạnh cho lắm, Huyết tộc này lập tức chuẩn bị mạnh tay, nhưng cơ thể của Tô Bạch lại trực tiếp lóe lên, xông qua một phía khác, một trận đánh loạn trước đó lại thêm mệnh lệnh mù quáng của hoàng tử khiến cho đám người này bị chết và bị thương một phần nhỏ, trận hình bao vây cũng đã sớm loạn, lần này Tô Bạch đột nhiên đột phá vòng vây, lại khiến bọn họ có chút trở tay không kịp.

"Ái phi, bản điện hạ ngược lại muốn xem xem cưng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi được hay không?"

Cơ thể của hoàng tử điện hạ tăng tốc, trực tiếp hóa thành một tia sáng màu máu đuổi theo Tô Bạch, phần ám ảnh này, phần tình thâm ý trọng này, cũng quả thực chưa từng có.

Chương 1053 Ai Là Công, Ai Là Thụ? 1

Vòng vây thoạt nhìn không có khả năng đột phá, lại bị đột phá với một loại phương thức như vậy, trong lòng Tô Bạch cũng không có sự dao động lớn đến bao nhiêu, cũng không cảm thấy may mắn quá nhiều, nếu đối phương đã cảm thấy hứng thú với máu tươi của mình, vậy ngay từ đầu trên cơ bản đối phương sẽ không có khả năng coi giết mình làm mục tiêu cuối cùng để tiến hành chặn đánh, điều này cũng mang lại cho mình cơ hội và khả năng thừa thế đột phá, hơn nữa còn là cơ hội và khả năng rất lớn nữa.

Dù sao Tô Bạch cũng không phải là bé thỏ trắng ngoan ngoãn, những người được gọi là cường giả lớn lên trong thế giới truyện cổ tích này, ở trước mặt vũ khí chém giết như thính giả, mới trông có vẻ non nớt và đáng yêu hơn.

Chỉ là tiếp sau đây, đối phương chắc hẳn sẽ hành động nghiêm túc, dù sao trước đó mình vì đột phá vòng vây, đã giết và đánh người của anh ta bị thương nặng, đối phương phỏng chừng đã hạ quyết tâm muốn mình sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nên không thể lặp lại hành động và cách thử như lần trước đó được nữa.

Mà Ngô Nại Hà chạm mặt trong rừng cây lần trước, hai người chỉ đơn giản trao đổi một vài thông tin với nhau, Tô Bạch thực ra còn có điều che giấu Ngô Nại Hà, cũng bởi vậy Ngô Nại Hà mới ra tay giúp mình vào lúc đó, nhưng lần này, trông đợi Ngô Nại Hà thật sự giống như đã nói trước đó, sẽ

quay lại tiếp ứng mình một chút, thì Tô Bạch cũng thật sự không ôm hy vọng gì cả.

Đổi lại là bản thân Tô Bạch, hắn cũng cảm thấy mình có xác suất rất lớn sẽ chọn rời khỏi nơi này trước, cho dù xác suất thành công của việc tùy thời ám sát lão vương phi rất thấp, cho dù cuối cùng tay không trở về, rời khỏi thế giới chuyện xưa này, thì cũng chẳng muốn tiếp tục dấn thân vào trong vòng xoáy nguy hiểm nữa.

Trước mặt là một thác nước, cả người Tô Bạch bay vút trên trời, trực tiếp xoay người nhảy xuống, hắn có thể cảm giác được khí tức của vị hoàng tử đó đang đuổi sát theo phía sau mình, phía sau khẳng định còn có những thuộc hạ Huyết tộc khác nữa, mình tuyệt đối không thể để bị quấn lấy, cho dù đối phương theo quan điểm của mình, dù về kinh nghiệm chiến đấu hay là ý thức đều khá non nớt, nhưng con kiến nhiều vẫn cắn chết voi mà.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch vừa mới nhún người nhảy xuống thác nước, đột nhiên cảm giác được phía sau truyền tới một tiếng nổ, ngay sau đó chính là một bóng người màu máu vượt qua mình, rồi xuất hiện trước mặt mình với một loại tốc độ gấp đôi trước đó.

Đây là bí thuật tăng tốc!

Chết tiệt, ma pháp và thủ đoạn của Huyết tộc, vậy mà mình lại không biết cái nào hết!

Lúc này, Tô Bạch có hối hận vì lúc trước đã không bỏ chút thời gian cho ma pháp Huyết tộc cũng đã hơi muộn rồi, chỉ có thể đợi rời khỏi thế giới chuyện xưa này rồi lại về nghiên cứu sau, trước mắt, Tô Bạch cũng không hề do dự một chút nào, vảy rồng đen phủ kín trên tay phải, đánh thẳng một quyền vào hoàng tử đang chắn trước mặt mình!

“Ái phi, đừng chạy mà!”

“Bốp!”

Hai nắm tay của hoàng tử vắt ngang trước người mình, ngăn cản một quyền này của Tô Bạch, nhưng trên nắm tay của Tô Bạch lại nóng rực đến đáng sợ, trực tiếp khiến hai cánh tay của anh ta bị đốt cháy.

Lần trước đánh nhau, Tô Bạch cũng hoàn toàn không dùng hết toàn bộ sức lực, cũng vì vậy mới mang đến cho hoàng tử một nhận thức sai lầm, đó chính là khi Tô Bạch không tự bạo kéo theo mình cùng nhau đi về chỗ chết, thì mình hoàn toàn có thể ngăn cản Tô Bạch một cách ung dung, mà các thuộc hạ khác của mình còn đang ở phía sau, đến khi đó lại bao vây Tô Bạch lại, nếu không phạm vào sai lầm trước đó, thì có thể rất dễ dàng khống chế được hắn một cách thoải mái.

Nhưng lần này gặp lại, hoàng tử sững sờ phát hiện ra, khí tức và hình thức chiến đấu của hắn, có một loại cảm giác hoàn toàn khác hẳn với khi hai người đánh nhau lần trước.

Đây là lời thừa thãi, lần trước Tô Bạch chỉ muốn đả thương hoàng tử này một chút, để xem rốt cuộc anh ta có phải là Huyết tộc hay không, để có một chút thông tin mà thôi, hiển nhiên sẽ không dốc hết sức ứng phó, còn bây giờ, còn phải bận tâm nữa sao?

Không đánh chết anh, lẽ nào thật sự để anh bắt về làm vương phi của anh à?

Hoàng tử phát ra một tiếng quát khẽ, lúc này, anh ta thậm chí còn ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng trên cánh tay mình, cơ thể cũng bị Tô Bạch đẩy về phía trước, hắn đột nhiên nhảy lên, kéo dài một khoảng cách.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt của hoàng tử hiện lên màu đỏ máu, một vòng sáng màu máu bao trùm cả mình lẫn Tô Bạch

lại.

Đột nhiên cả người Tô Bạch giống như mất đi cảm giác cơ thể của mình, thân hình chìm xuống theo bản năng, nhưng trước khi rơi xuống, một tay của hắn nắm lấy mắt cá chân của hoàng tử, kéo xuống dưới theo một loại quán tính.

Cả người hoàng tử cũng bị kéo xuống theo, ngay khi hoàng tử bị kéo xuống, Tô Bạch mới phát hiện ra, ma pháp Huyết tộc vừa rồi chắc hẳn đã tạo dựng ra một loại ảo giác đối với cảm giác và khả năng khống chế cơ thể của mình, nhưng trên thực tế, sức mạnh và cơ thể của mình vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Hai người cùng nhau rơi vào trong hồ sâu bên dưới thác nước, hình ảnh này, nếu nhìn từ xa, lại giống như hai người tự tử vì tình, cùng nhau nhảy xuống vực, để dòng chảy của thác nước chứng minh cho tình yêu trong sáng và thuần khiết của mình.

Chà, còn là hai chàng gay nữa chứ.

Nhưng hai người vừa chìm vào trong hồ nước, trong hồ sâu lại bắt đầu liên tiếp không ngừng phát ra tiếng nổ, cơn chấn động đáng sợ khiến nước trong thác bắt đầu bắn văng tứ tung.

“Gừ!

“Gừ!”

Chương 1054 Ai Là Công, Ai Là Thụ? 2

Tiếng rống tức giận của hai người đàn ông truyền tới, không ai nhường ai, sau đó, Tô Bạch và hoàng tử cùng nhau bay vút lên không trung trên mặt nước, một tay của Tô Bạch nắm lấy cổ của hoàng từ, đẩy anh ta thẳng một đường trên mặt đất về phía trước, cơ thể của hoàng tử mài trên vũng bùn và đất đá, để lại trên đất một cái rãnh dài mấy chục mét.

Ngay sau đó, chân trái của Tô Bạch trụ vững, phần eo phát lực, tơ máu dữ tợn khắp cả người từ trên xuống dưới nổi lên, trực tiếp đập hoàng tử vào vách đá trước mặt.

"Rầm!"

Cơ thể của hoàng tử lập tức nổ tung, hóa thành một màn sương máu, nhưng ngay sau đó, lại ngưng tụ ra phía sau Tô Bạch.

"Ái phi, vậy mà cưng lại bạo lực như vậy, khà khà, bản hoàng tử rất thích cưng, rất thích đấy, bản hoàng tử thích nhất là chế ngự những tên đàn ông mạnh mẽ, cảm giác để bọn họ quỳ trước mặt tôi, bị tôi chinh phục, thật sự khiến người ta mê mẩn."

Hoàng tử vặn cổ mình một cái, cơ thể hơi khom xuống, sau đó, những hư ảnh giống nhau như đúc xuất hiện trước mặt Tô Bạch, tổng cộng có hơn mười cái bóng hoàng tử, cùng nhau nhìn Tô Bạch.

Mà ngay lúc này, Tô Bạch hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc đâu mới là người thật.

Mười mấy hư ảnh cùng nhau mở miệng nói: "Ái phi, cưng là Huyết tộc đấy, nhưng sao nhận thức của cưng về thủ đoạn của Huyết tộc chúng ta lại thấp như vậy nhỉ?

Huyết tộc, cũng không phải những thứ hạ tiện chỉ biết dùng vũ lực như tộc xác sống và Man tộc đó, hôm nay, tôi sẽ cho ái phi được mở mang tầm mắt, bản điện hạ sẽ từ từ điều giáo cưng."

Vừa dứt lời, mười mấy bóng người cùng nhau nhún người lao về phía Tô Bạch.

Tô Bạch quay người một vòng, vung một đấm qua nhưng lại đánh hụt, đó là giả, ngay sau đó, sau lưng hắn phát đau, một móng vuốt đã cào rách lưng mình.

Sau đó, Tô Bạch lại tung một đòn tấn công qua, nhưng vẫn đánh hụt, trên người mình lại liên tiếp bị thương, nhưng đối phương hoàn toàn ỷ vào yếu điểm chỉ biết tấn công cơ thể của Tô Bạch để tiến hành tập trung tấn công hắn.

"Cưng biết không, chỉ biết một phương thức chiến đấu đơn giản nhất cũng dã man nhất, đối với một Huyết tộc cao quý mà nói, là một loại sỉ nhục, ái phi, ở bên cạnh tôi đi, tôi có thể cho cưng địa vị vinh quang nhất, cũng có thể mang đến cho cưng ma pháp Huyết tộc mà cưng khuyết thiếu, dù sao thì cưng cũng sở hữu đẳng cấp huyết mạch của Huyết tộc cao như vậy, nếu không biết ma pháp Huyết tộc,vậy chẳng phải là quá lãng phí hay sao?"

Hoàng tử một lòng một dạ muốn điều giáo Tô Bạch, hơn nữa khi anh ta đang nói chuyện, đòn tấn công với Tô Bạch cũng chưa từng ngừng lại, rất dễ nhận thấy, sau khi biết rõ đôi bên có sự chênh lệch về mặt sức mạnh cơ thể tuyệt đối, hoàng tử quyết định chọn tiến hành tấn công với phương thức khác, nếu một chọi một, đấu cường độ cơ thể với Tô Bạch, anh ta thật sự không đấu lại được hắn.

Tô Bạch nhắm mắt lại, trên người không ngừng xuất hiện những vết thương, nhưng hắn không để ý đến, hoàng tử đại khái cũng sợ Tô Bạch lập tức phản công, cho nên mỗi lần tấn công đều chỉ lướt qua mà thôi, đủ để tạo thành sát thương nhất định cho hắn nhưng lại có thể bảo đảm mình không bị Tô Bạch phản công, đây là một cách rất đảm bảo.

Một khắc này, trong đầu Tô Bạch xuất hiện hình ảnh ở nơi chứng đạo đó, khắp chốn đều là bóng tối, xung quanh toàn là một màu đen ngòm, quan tài, tượng điêu khắc, tế đàn, dòng sông, dòng sông, dòng sông, máy điện tử… mình nằm trong dòng sông, và những người không mặt cầm đèn mà mình đã nhìn thấy đó.

Trong dòng sông màu vàng nơi chứng đạo, có khả năng mê hoặc lòng người đáng sợ nhất trên thế gian, Tô Bạch đã từng tự mình tiến vào trong đó, để bản thân trải nghiệm sự mê hoặc và hư vô ở trong đó rốt cuộc đáng sợ đến thế nào.

Nhưng chính bởi vì đã từng trải qua, cho nên tất cả những chuyện hiện tại so với lúc trước, dường như chỉ là một trò trẻ con.

Lúc này, hắn từ từ mở hai mắt ra, hắn đã biến thành một huyết nhân, cả người từ trên xuống dưới đầy những vết thương da tróc thịt bong chi chít, nhưng lúc này, đôi mắt của hắn lại trở nên đục ngầu, tựa như một con sông màu vàng đang chảy qua trong đôi con ngươi của hắn.

Loại cảm giác này, loại trạng thái này, loại cảm giác mơ hồ lạc lối này, Tô Bạch đã tìm lại được.

Bất cứ sự vật gì nằm trong tầm nhìn đều xuất hiện bóng chồng, nhưng, duy chỉ có mười mấy bóng dáng của hoàng tử đó là lại vô cùng rõ ràng vào lúc này, hơn nữa, chỉ còn lại một cái bóng!

Hoàng tử lại xuất hiện trước mặt Tô Bạch, móng tay định đâm vào cổ hắn, nhưng bấy giờ, Tô Bạch lại đột nhiên ra tay, bắt lấy cánh tay trái của anh ta một cách vô cùng nhanh và chuẩn.

Cơ thể của hoàng tử chấn động, chết tiệt, cậu ta trúng vận rồi!

Nhưng, hoàng tử còn chưa kịp làm ra phản ứng bước tiếp theo, thậm chí còn chưa kịp tự bạo cánh tay trái của mình để thoát khỏi sự khống chế của Tô Bạch, đã nhìn thấy tay phải của Tô Bạch đột nhiên luồn xuống dưới, trong lòng bàn tay xuất hiện một khẩu Địa ngục hỏa shotgun, trực tiếp ấn mạnh miệng súng vào hậu môn của hoàng tử với xu thế sét đánh không kịp bưng tai.

"Phập…"

"Á á á á á!"

Hoàng tử há miệng, phát ra tiếng kêu chói tai.

"Lão tử cho anh điều giáo tôi này, tới đi, điều giáo lão tử xem nào, tới đây! Tới đây!"

Tô Bạch phát ra một tiếng gầm đầy tức giận, bị tên hoàng tử không bình thường này gọi ái phi suốt một đường, hơn nữa giọng điệu của đối phương còn không phải là loại cố tình giả đò đó nữa, rõ ràng là thật sự có loại gu đó, sau đó coi mình thành của riêng anh ta.

Lửa giận trong lòng Tô Bạch đã sớm nhem nhóm bùng lên, cái thứ hàng này lại còn như kẹo da trâu dứt mãi không ra, lại càng khiến hắn phản cảm đến cực điểm.

Lần này, cơ hội này, trong nháy mắt này, Tô Bạch hiển nhiên sẽ không bỏ lỡ.

"Bằng!"

Tô Bạch bóp cò súng, Địa ngục hỏa shotgun bắn thẳng vào trong mông của hoàng tử…

Chương 1055 Khẩu Vị Nặng Đến Đáng Sợ 1

"Á!"

Một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết truyền ra từ phía thác nước, chấn động cả núi rừng, thật lâu không dứt, quả thực khiến người nghe cũng phải rơi lệ vì đau lòng.

Tai, mắt, miệng, mũi của hoàng tử, thậm chí là các lỗ chân lông khắp toàn thân đều chảy ra ánh sáng màu vàng, anh ta không ngờ Tô Bạch có thể phát hiện ra chân thân của mình trong nháy mắt, hơn nữa còn khống chế mình trước, đương nhiên, anh ta lại càng không ngờ hắn lại dùng một loại thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để đối phó với cơ thể của mình.

Không, là chà đạp linh hồn và xu hướng của mình mới đúng!

Cả người hoàng tử ngã xuống mặt đất, bị Địa ngục hỏa shotgun bắn ở khoảng cách gần như vậy, sát thương này chắc chắn không thể coi thường, hoàng tử nằm trên mặt đất, lúc này đây giống như một con chó chết, hai mắt trắng dã, cơ thể không ngừng co giật, thi thoảng lại có máu tươi chảy ra.

Rõ ràng, hiệu ứng phá ma của Địa ngục hỏa shotgun đã bùng phát một cách có hiệu quả nhất trong trực tràng của hoàng tử, trực tiếp đánh tan sự cân bằng năng lượng Huyết tộc trong cơ thể của anh ta, phải biết rằng sức mạnh của Huyết tộc cũng thuộc vào một loại sức mạnh tà ác, hoàng tử lại thông thạo ma pháp, Địa ngục hỏa shotgun lại càng là thứ có hiệu quả phá ma nổi tiếng.

Một phát súng này trực tiếp bắn nát hoàng tử, thậm chí anh ta còn không có cách nào khống chế được máu tươi trong cơ thể, và sức mạnh bản chất nhất của mình, Huyết tộc chảy máu chính là một chuyện rất đáng sợ.

Tô Bạch giẫm một chân lên mặt hoàng tử, hơi dùng sức giày xéo, hoàng tử vẫn chưa lấy lại tỉnh táo, nhưng sức sống vẫn ngoan cường như cũ, rõ ràng, loại sinh mệnh lực của Huyết tộc cao cấp này, quả thực rất mạnh mẽ, bị Địa ngục hỏa shotgun dí vào đít, bắn ở khoảng cách gần như vậy mà vẫn chưa chết được, đổi lại là thính giả khác, phỏng chừng đã sớm mất một mạng rồi.

"Bằng! Bằng! Bằng!"

Tô Bạch bắn liên tiếp ba phát vào tay và chân của hoàng tử, chỉ để lại một chân của anh ta còn duy trì sự nguyên vẹn, hai cánh tay và một chân còn lại trực tiếp bị bắn nổ, đôi mắt trắng dã của hoàng tử lại càng thêm dại ra, bây giờ anh ta giống như một thiếu nữ bị vùi hoa dập liễu, chỉ có thể nằm sấp ở nơi đó, mặc kệ tên du côn chà đạp mình.

Cuộc sống chính là một trận cưỡng hiếp, nếu đã không thể phản kháng, vậy cứ đảo trắng mắt rồi hưởng thụ đi.

Sau đó, khí tức theo dõi rõ ràng hẳn lên, hiển nhiên là thuộc hạ của hoàng tử đã đuổi tới.

Trong thế giới truyện cổ tích này, cường giả bản địa ở nơi này chỉ cần không phải khi chiến đấu hoặc là sử dụng năng lực của mình, thì thính giả hoàn toàn không có cách nào bắt được khí tức của bọn họ để phân biệt thân phận cụ thể của bọn họ, nhưng ngay khi bọn họ sử dụng sức mạnh của mình thì cảm ứng khí tức lại có thể dùng được.

Tô Bạch không định trực tiếp hút hoàng tử thành cái xác khô vào lúc này, tuy rằng với đẳng cấp huyết mạch của hoàng

tử này mà nói, hút anh ta có xác suất rất lớn sẽ có được một bước tiến cao hơn cho huyết thống Huyết tộc của mình, nhưng một là thời gian không đủ, phía sau truy binh đã sắp đuổi tới, hai là Tô Bạch vẫn muốn có thể lấy được một vài thứ từ trên người anh ta.

Hắn khiêng hoàng tử đã tàn phế lên vai mình, rồi lại bắt đầu chạy trốn, một huyết nhân khiêng một người đã gãy tay gãy chân, hình ảnh này thoạt nhìn rất không hòa hợp, nhưng lại đang chân chính xảy ra.

Thực ra, Tô Bạch hoàn toàn có thể dùng hoàng tử trong tay mình như một con tin để những truy binh đó không dám ra tay, nhưng hắn vẫn cần moi thêm một vài thứ từ trong miệng của hoàng tử, cho nên không có thời gian đi giằng co với những truy binh đó, nếu thực sự không được, lại bị đuổi kịp, vậy đến lúc đó, có giằng co tiếp cũng không muộn.

Tóm lại, trận đuổi bắt này kéo dài đến tận đêm khuya, gần như đã tiến hành cả một ngày, Tô Bạch cũng hoàn toàn hao hết thể lực của mình, hắn không ngừng di chuyển và chạy trốn, mà truy binh phía sau dường như cũng nhận ra hoàng tử nhà mình có khả năng rất lớn đã xảy ra bất trắc ở trong tay Tô Bạch, cho nên cũng cắn răng ra sức truy đuổi.

Nhưng đại khái có khả năng chỉ có mỗi hoàng tử mới có bản trích máu của Tô Bạch trong tay, và cũng chỉ có anh ta có thể định vị được vị trí của Tô Bạch, cho nên những truy binh đó không còn theo dõi mình nhanh và chính xác như lúc đầu nữa, hơn nữa đang lúc đêm khuya, Tô Bạch cuối cùng cũng xác định được truy binh phía sau mình cuối cùng cũng bị cắt đuôi.

Phía trước mà một bộ lạc, bên trong có dân chăn nuôi cùng trâu và cừu, Tô Bạch không tiến vào trong, mà dừng lại trong một bãi sậy bên cạnh dòng sông gần bộ lạc.

Sở dĩ hắn chọn dừng lại bên cạnh bộ lạc, nguyên nhân cũng rất đơn giản thôi, mình là một Huyết tộc, và hoàng tử sống dở chết dở này cũng là một Huyết tộc, cách tốt nhất để Huyết tộc hồi phục thực lực và nguyên lực chính là máu tươi của người sống.

Chỉ có điều, trước đó, Tô Bạch phải thử thăm dò xem rốt cuộc bộ lạc trong trò chơi này có phải là một bộ lạc bình thường không đã, nếu không nói hai lời đã tiến vào trong hút máu, mà người bên trong toàn là cao thủ thì đúng là nực cười.

Trong thế giới chuyện xưa này, điểm bất tiện lớn nhất chính là ở đây, lúc bình thường, anh không thể nào phân biệt được cường giả và người bình thường trong thế giới chuyện xưa này.

Bây giờ hoàng tử vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, dưới điều kiện tiên quyết không có được máu tươi bổ sung, hoàng tử muốn dựa vào khả năng hồi phục của bản thân để trị thương, rõ ràng là chuyện có hơi không thực tế, về một điểm này, Tô Bạch ngược lại khá yên tâm, cũng bởi vậy, hắn mới dứt khoát giấu hoàng tử vào đống bùn trong bãi sậy, chỉ để lộ nửa gương mặt ra để hít thở.

Mà sau đó, hắn đi ra từ trong đống lau sậy, nhặt một viên đá bên bờ sông, sau đó ném thẳng vào một người đàn ông trưởng thành đang đi trong bộ lạc.

Chương 1056 Khẩu Vị Nặng Đến Đáng Sợ 2

Trong viên đá ẩn chứa khí kình của Tô Bạch, còn đáng sợ hơn sức mạnh của đạn, đập trúng vào đầu của người đàn ông, đầu của người đàn ông trực tiếp nổ tung, sau đó thi thể không đầu ngã xuống đất.

Trong bộ lạc lập tức bị kinh động, có tiếng la chói tai cũng có tiếng hò hét, sau đó Tô Bạch trốn ở bên ngoài hàng rào của bộ lạc, lạnh lùng quan sát tình hình ở bên trong.

Ngược lại có người mặc áo giáp, tay cầm vũ khí đi qua giữ trật tự, cũng có các ông già xuất hiện trấn an tâm trạng của mọi người, nhưng nhìn lâu như vậy, cũng không thấy có người nào nhảy ra tìm kẻ đánh lén hoặc là bay ra ngoài kiểm tra, trên cơ bản như vậy đã chứng minh được bộ lạc này chỉ là một bộ lạc của người bình thường.

“Xin lỗi các NPC.”

Tô Bạch thấp giọng nói một tiếng, Phát Thanh sẽ không quan tâm việc bạn giết một người bình thường trong thế giới chuyện xưa, cũng sẽ không có sự trừng phạt gì cả, cho nên rất nhiều người cường hóa đi theo trường phái tà thuật, thường sẽ tìm cơ hội luyện chế tà khí của mình trong thế giới chuyện xưa, dù sao thì ở trong thế giới hiện thực thực sự có quá nhiều sự cản trở, hơi sơ ý một chút thôi, có khả năng Phát Thanh sẽ ra nhiệm vụ hiện thực, sau đó lập tức có thính giả mạnh hơn tìm tới cửa giết bạn.

Mà Tô Bạch cũng là một người luôn coi người trong thế giới chuyện xưa thành NPC mà đối xử, bây giờ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, dù sao bọn họ cũng vô tội, mà Tô Bạch và hoàng tử Huyết tộc lại đều cần máu người tươi mới, cho nên cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Ngày sau, người còn may mắn sống sót ở bộ lạc này vẫn luôn truyền miệng cho nhau về một truyền thuyết đáng sợ, đó chính là vào một đêm trăng tròn gió lạnh, một con quỷ đã giáng xuống bộ lạc này, hắn mang tới cái chết và bệnh dịch, khiến cho bộ lạc với mấy trăm mạng người này, trên cơ bản đã biến mất như vậy, một vài người may mắn còn sống sót cũng không thể duy trì được một bộ lạc mà chỉ có thể tản mạn khắp nơi.

"Ừng ực… ừng ực… ừng ực…"

Hoàng tử chỉ cảm thấy trong đôi môi khô khốc của mình có một dòng suối mát lạnh rót vào, anh ta cố hết sức mở miệng ra, điên cuồng hút lấy, anh ta biết đây là thứ gì, đây là thứ mà anh ta đã uống từ nhỏ đến lớn, là máu người, máu người tươi mới.

Chỉ có điều, sau khi uống rất lâu, hoàng tử đột nhiên phát hiện ra, cho dù mình có uống thế nào, thì tình hình trong cơ thể mình cũng không có được sự chuyển biến tốt lên một chút nào hết, đây là chuyện không có khả năng, cho dù là máu của người bình thường, nhưng cũng không đến mức không có một chút hiệu quả nào như vậy.

Hoàng tử giãy giụa mở mắt mình ra, anh ta vẫn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, trong cơ thể cũng hơi rối loạn, dù sao thì một phát súng ở khoảng cách gần đó của Tô Bạch, thật sự đã bắn cho anh ta ngu người.

Sau đó, một màn khiến hoàng tử tức giận đã xuất hiện, anh ta nhìn thấy trên bậc thang trước mặt mình bị người cưỡng chế

đào ra một cái máng, sau đó trên máng chất rất nhiều thi thể, sau khi máu tươi của những thi thể này nhỏ xuống, sẽ thuận theo máng trũng chảy tới bên miệng mình, mà trên người mình còn có một người nữa, đang cắm răng nanh của hắn vào trong cơ thể mình và hút máu của mình.

Cậu ta đang coi mình làm thiết bị chuyển hóa máu sao?

Dù sao, máu tươi của người bình thường làm sao có giá trị cao như máu tươi của hoàng tử được chứ?

Tô Bạch ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn, thương thế trên người đã hoàn toàn hồi phục lại nguyên vẹn, máu tươi của hoàng tử thật sự vô cùng quý giá, hiệu quả cũng vô cùng tốt, thương thế mà Tô Bạch phải chịu trước đó, đã hoàn toàn khôi phục, trạng thái cũng rất sung mãn.

Lúc này, hắn nhìn thấy hoàng tử đang nhìn mình chằm chằm với vẻ tức giận, mới nở nụ cười, duỗi tay vỗ lên ngực hoàng tử.

“Mau uống đi, đừng lãng phí, bây giờ thời tiết nóng lắm, một lúc nữa những thi thể này và máu tươi đều sẽ bốc mùi thối đấy.”

Tô Bạch có ý tốt nhắc nhở.

Hoàng tử chỉ có thể há miệng, tiếp tục bắt đầu uống máu, anh ta biết, anh ta cần phải uống, vì anh ta muốn sống sót, thì nhất định phải uống, anh ta muốn thoát khỏi sự trói buộc của người này, thì anh ta nhất định phải uống.

Lần này Tô Bạch cũng không tiếp tục hút máu tươi của hoàng tử nữa, nhưng trong lòng hắn, đã có tính toán về trạng thái và lượng bổ sung máu của hoàng tử, hắn sẽ không cho phép hoàng tử hồi phục đến mức độ mà mình không thể kiểm soát được.

“Bây giờ anh là con tin của tôi rồi.” Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

“Cậu muốn làm gì?” Hoàng tử vừa uống máu vừa hỏi.

“Ma pháp Huyết tộc, anh biết đấy, tôi không biết ma pháp Huyết tộc, cho nên tôi rất khao khát được học ma pháp Huyết tộc.”

Nói xong, Tô Bạch vung tay chặn cái máng lại, ngăn cản hoàng tử uống máu.

“Có ma pháp Huyết tộc nào học khá đơn giản lại khá thực dụng không, dạy cho tôi một cái, bằng không, anh có thể trực tiếp đi chết.”

“Ha ha, cậu muốn kêu tôi dạy ma pháp Huyết tộc cho cậu sao?” Hoàng tử nhìn Tô Bạch, cười lạnh rồi đáp: “Nếu cậu thật sự muốn học ma pháp Huyết tộc, trước đó bản điện hạ đã nói với cậu rồi, làm ái phi của bản điện hạ, cậu muốn học cái gì bản điện hạ cũng có thể dạy cho cậu, nhưng sao cậu lại không biết thức thời như thế.”

Tô Bạch duỗi tay, vỗ lên trán mình, đáp với vẻ hơi cạn lời: “Xin lỗi nhé, tôi không có hứng thú với anh cho lắm, người mà tôi để ý chân chính, là mẹ anh cơ.”

Hoàng tử nghe được lời này, lập tức nhìn Tô Bạch với ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ và khó tin, anh ta cảm thấy khẩu vị của mình đã đủ độc đáo cũng đủ khác thường rồi, nhưng anh ta không ngờ vậy mà khẩu vị của Tô Bạch còn khoa trương hơn cả mình, tên này lại có hứng thú với mẹ của mình sao?

Chương 1057 Độ Khó Tăng Lên! 1

“Này, ái phi, cậu không thể đối xử với tôi như vậy được, cậu tuyệt đối không thể đối xử với tôi như vậy được, đã nói là yêu, đã nói là yêu rồi mà!”

Hoàng tử rống giận và rít gào, mang theo một loại cuồng loạn, cho dù anh ta đang nói lời tỏ tình với Tô Bạch, còn mang theo rất nhiều sự ngọt ngào, nhưng gương mặt của anh ta lại vô cùng dữ tợn, rõ ràng sự thù hận của anh ta đối với hắn quả thực không có cách nào dùng từ ngữ miêu tả được.

“Chết tiệt, cậu không tuân thủ lời hứa, tôi đã cho cậu máu mang theo hồi ức, nhưng cậu lại không tuân thủ lời hứa, đáng chết, tại sao?”

“Tôi chỉ đồng ý không giết anh, chứ có nói sẽ thả anh đâu.”

Tô Bạch nhìn hoàng tử bị mình dùng xích sắt trong bộ lạc cố định ở trên vách đá với vẻ mặt rất bình tĩnh, trong lòng bàn tay hắn còn cầm một giọt máu tươi. Sau đó, hắn nhỏ giọt máu tươi này vào trong miệng, trong lúc nhất thời, thông tin ẩn chứa trong máu tươi bắt đầu bị hắn phân giải và hấp thụ.

Chỉ có Huyết tộc mới có thể ngưng tụ ra loại máu tươi này, và cũng chỉ có Huyết tộc mới có thể hấp thụ nó.

Dấu ấn trong giọt máu tươi này là một ma pháp Huyết tộc, gọi là “huyết ảnh phân thân”, cũng chính là kỹ năng mà hoàng tử sử dụng với Tô Bạch lúc trước.

Hiệu quả của kỹ năng này rất tốt, nếu không phải Tô Bạch nhớ lại loại góc nhìn và cảm giác ở trong con sông màu vàng

trước đây, vậy cho dù thực lực cơ thể của hắn có mạnh cỡ nào, cũng sẽ bị hoàng tử dùng loại phương thức này dày vò đến chết.

Chỉ có điều, lần này học loại ma pháp Huyết tộc này, có thể thành công hay không, và có thể luyện thành trong khoảng thời gian ngắn được hay không, trong lòng hắn cũng không có tự tin.

Ngón tay bắt đầu bấm dựa theo ký ức xuất hiện trong đầu, máu trong cơ thể cũng đang bắt đầu vận chuyển dựa theo một loại hình thức đặc biệt, ma pháp Huyết tộc này, xét theo thông tin, chắc hẳn là một loại hình thức và hiệu ứng hai chiều được hình thành bởi dấu tay kết hợp với dòng chảy của máu trong cơ thể, bởi vì Tô Bạch không hiểu trận pháp, cũng chưa từng học qua ma pháp, nên cũng chỉ có thể cảm nhận nó dựa theo nhận thức khá mơ hồ của mình.

Ngay sau khi toàn bộ quá trình vận chuyển kết thúc, hắn phát hiện ra tầm nhìn của mình bắt đầu mơ hồ, hơn nữa xuất hiện một loại hình ảnh chồng chéo của thị giác.

Mà nhìn từ bên cạnh, bên người Tô Bạch xuất hiện một Tô Bạch khác, chỉ có điều Tô Bạch này giống như không đủ thuốc màu, rõ ràng màu sắc nhạt hơn rất nhiều, vừa nhìn đã biết không phải thật.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, một mình không đủ mực nước ở bên cạnh đó biến mất.

Hắn lắc đầu, cái này xem như thất bại rồi nhỉ?

Hắn có hơi nản chí, mẹ nó, quả nhiên cảm giác còn kém quá xa trực tiếp đổi kỹ năng từ trong cửa hàng wechat, kỹ năng và năng lực huyết thống đổi từ trong cửa hàng wechat, dù sao cũng có thể trực tiếp sử dụng, nào có giống như mình

hiện tại, còn cần từ từ mày mò và cảm nhận, khi không lại lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch quay người lại, lại trông thấy hoàng tử bị mình dùng xích sắt trói vào vách đá, đang nhìn mình như nhìn thấy quỷ.

Tô Bạch hơi nhíu mày, duỗi tay chỉ vào mình, hỏi: "Biểu cảm đó của anh là sao?"

"Trước đây cậu thật sự chưa từng tiếp xúc với ma pháp Huyết tộc sao?" Hoàng tử hỏi với vẻ hơi khó tin.

"Ồ, ý của anh ta tôi có thiên phú tuyệt vời, ngay lần đầu tiên đã có thể ngưng tụ ra một hư ảnh rất lợi hại, đúng không?"

Hoàng tử lắc đầu: "Không phải, không phải bản điện hạ cảm thấy với đẳng cấp huyết thống của cậu, lại có truyền thừa của bản điện hạ, cậu ít nhất cũng có thể ngưng tụ ra từ ba phân thân giống y như đúc trở lên ngay từ lần đầu tiên, nhưng cậu ngay cả một phân thân cũng không thể ngưng tụ thành công, cái đó vừa nhìn đã biết là giả rồi, bản điện hạ thực sự có loại cảm giác cấp bậc huyết thống này của cậu thật đúng là lãng phí."

Tô Bạch hít một hơi thật sâu: "Này, anh lại ngứa mồm đấy à?"

"Lời bản điện hạ nói là thật, cậu thật sự không có thiên phú tu luyện ma pháp Huyết tộc, theo quan điểm của bản điện hạ, cậu cứ đơn thuần đi theo phương thức chiến đấu đơn giản và thô bạo nhất của cậu đó, ngược lại mới thích hợp với cậu nhất."

Tô Bạch hé miệng, hắn không biết lời hoàng tử này nói là thật hay giả nữa, bởi vì hắn thật sự không chắc chắn mình rốt cuộc có thiên phú với ma pháp Huyết tộc hay không, dù sao mình cũng không giống đám thính giả Hàn Nhật đó, bọn họ

đối xử với cường hóa của mình như một loại văn hóa và truyền thừa, mà mình thì lại mang tính lợi ích hóa rất cao.

“Mặc kệ thiên phú của tôi ra sao, cũng mặc kệ tôi rốt cuộc có thích ma pháp Huyết tộc này hay không, nhưng anh nhỏ thêm mười mấy giọt máu nữa ra đây, gói ghém hết toàn bộ ma pháp Huyết tộc mà anh biết cho tôi.”

“…” Hoàng tử điện hạ lập tức nói với vẻ mặt cầu xin và tức giận: “Ái phi, cậu coi đây là củ cải trắng ở ven đường, cậu muốn nhổ thì có thể nhổ ra được sao, loại máu truyền thừa ma pháp này sẽ trực tiếp tổn hại đến nền móng linh hồn của tôi, ít nhất một năm tu dưỡng mới có thể ngưng tụ ra hai giọt, bằng không linh hồn của tôi sẽ vì vậy mà sụp đổ, nếu cậu thật sự muốn bản điện hạ tiếp tục cho cậu, vậy bây giờ cậu dứt khoát giết bản điện hạ luôn đi.”

“Anh biết không.” Tô Bạch nhìn hoàng tử điện hạ, rồi nói với vẻ hơi cạn lời: “Ngay từ cậu tôi cảm thấy anh rất nhị, xin lỗi, anh có thể không biết nhị có nghĩa gì, nhưng bây giờ tôi đột nhiên có một loại cảm giác không nhìn thấu được anh, nhất là hai câu hỏi mà tôi vừa mới hỏi anh, sao tôi lại có loại dự cảm anh không nói thật với tôi thế nhỉ.”

(Chú thích: Nhị ở đây là ngu ngốc.)

Chương 1058 Độ Khó Tăng Lên! 2

"Vấn đề đầu tiên, cậu không tin bản điện hạ là vì cậu là một tên tự kỷ, vấn đề thứ hai, cậu không tin bản điện hạ, là vì cậu không phải là Huyết tộc chính thống, nguyên nhân rất đơn giản."

"Đúng, nguyên nhân rất đơn giản." Tô Bạch gật đầu, duỗi tay nhổ xích sắt từ trên vách đá ra, sau đó khênh cả hoàng tử lẫn xích sắt lên vai: "Chúng ta đổi vị trí khác, ngoan, đừng náo loạn, tôi đưa anh về nhà."

"Cậu thật sự tốt như vậy sao?"

"Không phải tôi đã nói sự thật với anh rồi sao, tôi cũng không muốn làm anh, người tôi muốn làm là mẹ anh cơ."

"…" Hoàng tử.

…

Tô Bạch đột nhiên phát hiện ra, sự theo dõi đối với mình dường như đột nhiên biến mất, cho dù hắn mang theo một con tin như hoàng tử, dừng lại ở một nơi đến vài ngày, nhưng cũng không có bất cứ Huyết tộc nào theo dõi.

Chuyện này không nên xảy ra, nguyên nhân nằm ở bản trích máu tươi của mình ở trong tay hoàng tử, cho nên anh ta mới có thể xác định được vị trí của mình rất nhanh, sau đó đuổi theo tới đây, nhưng Tô Bạch không tin những Huyết tộc đó ngay cả khả năng định vị vị trí của hoàng tử nhà mình mà cũng không có, thế này hoàn toàn không có khả năng.

Lúc này vừa vặn là giữa trưa, băng qua đỉnh núi phía trước, tòa thành đó sẽ lại hiện ra trước mặt, Tô Bạch đặt hoàng tử ở bên dòng suối nhỏ, còn mình thì đứng bên dòng suối rửa mặt trước.

"Sao vậy hoàng tử điện hạ, người trong tộc của anh, hình như đều vất bỏ anh rồi?"

"Trong tộc chắc hẳn đã xảy ra chuyện." Hoàng tử cũng phát hiện ra sự bất thường trong hai ngày này: "Chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn."

Tô Bạch không nói gì, bởi vì hắn đang nghĩ liệu có khả năng những thính giả khác ở trong thành, đã tiến hành ám sát lão vương phi hay không, khiến cho toàn bộ sức mạnh của Huyết tộc ở nơi này đều rút trở về bảo vệ lão vương phi, mà tạm thời bỏ qua việc cứu viện hoàng tử.

Nhưng thế này cũng không giải thích được, hoàng tử và lão vương phi, bên nào quan trọng hơn?

Dựa theo quan điểm logic của Tô Bạch, hình như hoàng tử quan trọng hơn, dù sao thì anh ta cũng là người thừa kế chủng tộc cơ mà.

Vậy, nếu xảy ra chuyện, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi, mặc kệ có thể nào, thì tôi cũng phải khiến mẹ anh ra ngoài bàn điều kiện với tôi." Đây là dự định hiện tại của hắn, trong tay có một con tin như hoàng tử, lại nghĩ cách dụ vương phi ra ngoài bàn điều kiện với mình, đến khi đó, mình sẽ trực tiếp giết chết vương phi, vậy thì thế giới chuyện xưa này sẽ kết thúc, và mình cũng có thể trở về thế giới hiện thực.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Bạch vừa mới băng qua ngọn núi này, lại lập tức nhìn thấy trên cổng thành treo hai cỗ thi thể.

Hai thi thể này, giống như đang treo ở nơi đó để thị uy, xem chừng treo ở đây còn chưa đến một ngày, cũng có nghĩa đại khái trong lúc mình đang chơi trò mèo đuổi chuột với hoàng tử thì hai người này đã bị giết rồi.

Để đảm bảo, Tô Bạch chỉ có thể lại quay trở về, tìm một nơi khá bí mật, lại trói chặt tay chân của hoàng tử lại, sau đó cũng chặn kín miệng anh ta, sau đó vẫn chưa yên lòng, lại hút không ít máu của hoàng tử, khiến hoàng tử trực tiếp rơi vào trạng thái hôn mê, lúc này, hắn mới lại chỉnh sửa quần áo của mình một chút, giả trang thành người bình thường đi về phía cửa thành.

Người tiến qua cổng thành không ít, xem ra bầu không khí trong thành dường như cũng không căng thẳng cho lắm, cho dù là dân chúng hay là thương nhân đều có người nói, người cười, hoàn toàn không bị hai cỗ thi thể trên tường thành này dọa sợ.

Đợi đến khi bước lại gần, Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn, lập tức có loại cảm giác da đầu tê rần, hắn nhận ra người bị treo trên tường thành này, đó chính là hai thính giả phương tây, lần lượt đưa Cô bé Lọ Lem của mình tiến vào trong buổi tiệc nội bộ lần trước.

Người treo trên tường thành đó rõ ràng chính là hai thính giả!

Dù sao cũng đều là thính giả, nên Tô Bạch theo bản năng, cảm giác được một loại cảm giác nguy cơ đang giáng xuống.

Cái này không khoa học.

Lẽ nào hai người này liên thủ lại ám sát vương phi không thành, kết quả bị giết ngược lại, sau đó vương phi ra lệnh treo thi thể của hai người này lên cổng thành để cảnh cáo những thích khách khác?

Trong lúc Tô Bạch còn đang ngây người, thì hắn nhìn thấy một đội kỵ binh đi ra khỏi thành, áo giáp trên người của đội kỵ binh này mang theo hoa văn thần bí, ngay khi bọn họ cưỡi tuấn mã chạy qua, khí tức trên người và khí tức của ngựa lại đều nằm trong một loại chiều hướng cân bằng, đồng thời trên bội kiếm của bọn họ cũng có sóng dao động năng lượng đang lưu chuyển, khiến Tô Bạch có loại cảm giác nhìn thấy mà giật mình.

Một đội kỵ binh này tuyệt đối không phải là người bình thường!

Tô Bạch bước vào trong cổng thành, sau đó sững sờ phát hiện ra, trên con đường vào cổng thành, còn có những cây cột gỗ dựng thẳng đứng, trên mỗi một cột gỗ đều treo một cái đầu lâu, hơn nữa đầu lâu còn rất mới, rõ ràng là vừa chết chưa được bao lâu, hơn nữa bên dưới mỗi một đầu lâu còn đặt một cây thánh giá, nhưng không giống như đang cầu nguyện, mà lại càng giống như một loại trào phúng hơn.

Những đầu lâu này lại càng khiến Tô Bạch cảm giác được một loại thông cảm, những người chết này đều là Huyết tộc cả sao?

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người bán hàng ở bên cạnh mình, là một người đang nói cho một người khác hôm nay vừa mới vào thành về chuyện mà mình biết như thể đang khoe khoang.

Hôm qua, kỵ sĩ và linh mục của tòa thánh đột nhiên xuất hiện trong thành, treo cổ thành chủ đã trở thành thành viên mới của Huyết tộc, đồng thời còn đánh chết một đám Vampire chiếm giữ và ẩn náu ở nơi này, nghe nói còn có một vài quý tộc trong Vampire nữa.

Những chiếc đầu treo trên con đường trong thành, chính là đầu của những Vampire đó, mà hai thi thể treo bên ngoài

thành, thì lại là thích khách tối qua định cướp ngục, cứu quý tộc Vampire, sau khi bị phát hiện, đã bị giết chết ngay tại trận rồi treo ở nơi đó.

"Ôi, anh nói xem có quái lạ hay không, tôi nghe người ta nói, hai người bị treo bên ngoài cổng thành đó, cũng không phải là Vampire, vậy mà bọn họ lại đi cứu mấy quý tộc Vampire bị bắt kia."

"Đó là do bọn họ bị Vampire mua chuộc, cậu biết không, có những nhân loại dơ bẩn và thấp kém muốn cùng một giuộc với những sinh vật hắc ám này đấy."

Tô Bạch nghe thấy những lời này, đứng ở bên cạnh, xoa cằm mình một chút theo bản năng, hai người phương Tây đó không phải đi cứu người, mà bọn họ muốn đi giết lão vương phi đó, kết quả lại bị sức mạnh phòng thủ của tòa thánh đoán sai, mà trực tiếp dẫn đến bi kịch.

Lần này, chuyện phiền phức rồi đây.

Chương 1059 Sự An Ủi Giữa Những Người Đàn Ông 1

Tòa thánh, trước đây Tô Bạch cũng chưa từng ngờ mình sẽ đụng phải tổ chức này, vốn hắn cho rằng nhiệm vụ chính một, hai, ba, có thể kết thúc một cách rất trôi chảy, mình vì một loại trùng hợp nực cười nào đó mà hoàn thành nhiệm vụ chính thứ hai, nên thực ra trong lòng hắn cũng đã hơi biết đủ rồi.

Đối với nhiệm vụ chính số ba, ai có thể ám sát lão vương phi thành công, vậy còn phải dựa vào may mắn và sự quyết đoán của người đó, Tô Bạch vốn cũng không ôm hy vọng lớn bao nhiêu, cho dù bây giờ hoàng tử Huyết tộc đang ở trong tay mình, nhưng hắn vẫn không chắc chắn bao nhiêu như cũ, khả năng lỡ như có thính giả nào khác thật sự ám sát lão vương phi thành công, cũng rất lớn.

Mà hiện tại, sự tham gia cường thế của tòa thánh, đã lập tức biến cốt truyện vốn rất đơn nhất trở nên vô cùng phức tạp, mà thi thể của hai thính giả trên lầu cổng thành cũng là minh chứng tốt nhất.

Sức mạnh của tòa thánh này đột nhiên gia nhập, mạnh mẽ thanh trừng thế lực thành chủ đang trên bờ sa đọa, hơn nữa còn gần như nhổ tận gốc Huyết tộc đang ẩn náu trong thành, ngay cả lão vương phi cũng bị bọn họ bắt làm tù binh.

Dựa theo logic khốn nạn của tòa thánh, đại khái có thể đoán ra được lão vương phi và một đám quý tộc chắc hẳn sẽ bị đưa đến thành Vatican để chịu xét xử, tóm lại là phải đi qua một quá trình lớn, chắc hẳn hơn ba mươi ngày mới chấp hành án tử, thậm chí là giam giữ mãi mãi để trở thành vật phẩm

triển lãm, dù sao cho dù là tôn giáo hay là chính phủ, đặc biệt là một phe tự xưng là vinh quang, vĩ đại và chính nghĩa, thứ thích chơi nhất chính là chủ nghĩa hình thức, cũng chính là biểu diễn tuyên truyền, hơn nữa còn làm không biết mệt chuyện này.

Nói cách khác, bây giờ thính giả muốn giết chết lão vương phi để hoàn thành nhiệm vụ, đầu tiên phải đột phá một cửa ải sức mạnh của tòa thánh trên đường áp giải kia, độ khó của nhiệm vụ rõ ràng đã tăng lên mấy phần.

Sự so sánh này rất đơn giản, cũng rất rõ ràng, đó chính là lão vương phi vốn được cường giả Huyết tộc bảo vệ, mà bây giờ lại được sức mạnh của tòa thánh, thứ đã càn quét một đám Huyết tộc này bảo vệ, sức mạnh của người sau mạnh mẽ hơn người trước, là một chuyện rất rõ ràng.

Tô Bạch dạo trong thành một lúc, phát hiện ra có không ít nhân viên thần chức mặc đồng phục tòa thánh đi quanh nơi này, chắc hẳn là đang chuẩn bị xây dựng lại trật tự mới cho thành phố, còn nhìn thấy hai nhóm kỵ sĩ cưỡi ngựa khác đi trên đường, hắn cũng không dám ở lại trong thành quá lâu, tùy tiện mua một chút đồ ăn thức uống, đeo trên lưng rồi ra khỏi thành.

Khi ra khỏi thành, hắn quay đầu lại, liếc mắt nhìn hai thính giả bị treo trên cổng thành, ôi, cũng đều là thính giả có thâm niên cả.

Tô Bạch nghĩ thầm, nếu lúc này mình ở trong thành, chắc hẳn cũng sẽ giống như bọn họ, muốn nhân lúc tòa thánh vừa mới treo cổ Huyết tộc ở nơi này, chưa đứng vững được, mà thừa nước đục thả câu, ám sát lão vương phi, dù sao thì mục đích cũng không phải là cứu bà ta mà là giết chết bà ta, độ khó không thể nghi ngờ gì sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ cần lẻn được

đến trước mặt lão vương phi, rồi giết chết bà ta, sau đó không cần quan tâm những cái khác nữa.

Chỉ có thể nói, hai người này đã cược sai tâm lý may mắn rồi.

Mà đối với thính giả mà nói, một lần cược sai, rất có khả năng là vạn kiếp bất phục, cho dù đây là một thế giới truyện cổ tích, nhưng thái độ của Phát Thanh đối với thính giả và thẩm mỹ của Phát Thanh, thực ra cũng không có sự thay đổi gì, còn nữa, thế giới truyện cổ tích này, nào có gì tốt đẹp cơ chứ?

Tô Bạch rời khỏi thành, vòng một đường, sau đó dưới điều kiện tiên quyết xác định được phía sau mình không có người theo dõi, mới tìm đến vị trí mình đã giấu hoàng tử, lúc này, hoàng tử vẫn chưa tỉnh, sau khi Tô Bạch đi qua, duỗi chân đá anh ta một cái, anh ta mới chậm rãi mở mắt ra với sắc mặt trắng bệch.

Trước khi đi, anh ta bị Tô Bạch hút một đợt máu, bây giờ hoàng tử thật sự yếu đến mức có hơi đáng sợ.

"Đã… đã xảy ra chuyện gì rồi?" Hoàng tử hỏi, rõ ràng, từ một điểm người trong gia tộc mình không phái người tiếp tục tới tìm mình này, thực ra anh ta đã biết trong thành chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, anh ta cũng biết rất rõ tính quan trọng của mình đối với tộc đàn.

"Sức mạnh của tòa thánh xuất hiện rồi, sau đó đại diện cho ánh trắng tiêu diệt các anh, mẹ anh và một đám quý tộc Huyết tộc các anh bị bắt sống cả rồi, đầu của tộc nhân của anh bị làm thành vật phẩm trang sức treo trên cọc gỗ cho người nhìn ngắm." Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh, như thể đang nói hôm nay lão Vương nhà bên lại ra ngoài đánh bài, thua hết tiền rồi trở về đánh vợ vậy.

Trên mặt của hoàng tử lộ ra một vẻ dữ tợn, cơ thể run rẩy, nhưng lại có vẻ hiện ra một loại ý tứ miệng hùm gan sứa, nhưng anh ta quả thực cũng không miệng hùm gan sứa cho lắm.

"Tôi phải báo thù." Hoàng tử hé đôi môi khô khốc, nhìn Tô Bạch và nói một cách rất nghiêm túc: "Tôi phải báo thù."

"Lời này nghe qua rất giống với học sinh tiểu học viết văn, nói lớn lên muốn làm nhà khoa học ấy, chà, xin lỗi, tôi lại nói những lời mà anh không hiểu nữa rồi."

Lúc này Tô Bạch đang do dự, thực ra bây giờ hắn có thể giải quyết hoàng tử trước, sau đó lại đi tìm những thính giả khác, mọi người cùng nhau hợp mưu nghĩ một cách đi đột phá hàng phòng thủ của tòa thánh, rồi giết chết lão vương phi trong thời gian giới hạn nhiệm vụ.

Đương nhiên, còn có một cách khác, đó chính là hợp tác với hoàng tử, dù sao hoàng tử này có bị thương nặng cỡ nào, cùng lắm lại đưa anh ta đi hút máu tươi, là có thể hồi phục lại bảy, tám phần, đây chính là ưu thế của Huyết tộc, sau đó giúp anh ta đi diễn tiết mục của Trầm Hương "phá núi cứu mẹ", nhưng kết cục cuối cùng chắc chắn là hai người vất vả lắm mới cứu được lão vương phi ra, hai mẹ con bọn họ đoàn tụ, còn Tô Bạch đứng ở phía sau, bắn một phát súng bét đầu lão vương phi, để lại hoàng tử với vẻ mặt ngơ ngác, và mình trực tiếp rời khỏi thế giới chuyện xưa, biến mất không thấy nữa.

Chương 1060 Sự An Ủi Giữa Những Người Đàn Ông 2

Hai sự lựa chọn này, thực ra Tô Bạch ở nơi này cũng không chắc chắn cho lắm, đầu tiên, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì người phương tây chắc hẳn còn lại bốn người nữa, hợp tác với người phương tây, không phải vì mang theo thành kiến chủng tộc, mà là vì đôi bên hoàn toàn không phải người chung một đường, huống chi còn có ba người phương tây, Cô bé Lọ Lem của bọn họ là bị mình giết chết, trên cơ bản, không có khả năng hợp tác, còn hợp tác với người phương đông thì sao?

Cố Du Trung và Lam Sắt vì chuyện đôi giày thủy tinh màu đỏ mà bị lão vương phi nhận mặt giữ lại ngay tại trận, sống chết còn chưa rõ, nhưng xác suất lớn là chết rồi, vậy cũng chỉ còn lại An Lạc, Nặc Oa và Ngô Nại Hà.

Theo quan điểm của Tô Bạch, An Lạc chỉ là một người thoạt nhìn rất thông minh, nhưng lại kém đám người hòa thượng và mập mạp quá nhiều, bởi vì anh ta thực sự quá tự cho mình là đúng, cũng quá bộc lộ tài năng, hơn nữa còn phô bày tính quen hại người đó như một lợi thế ưu tú của mình, hợp tác với người như vậy, anh ta có khả năng vào thời điểm rất không thông minh, đột nhiên ở sau lưng đâm bạn một nhát, hoàn toàn không có cảm giác an toàn như khi hợp tác với đám người hòa thượng và mập mạp, ít nhất thì khi có chung lợi ích, hoàn toàn không cần thiết phải để ý đến loại chuyện đâm dao sau lưng nhau này.

Ngô Nại Hà lại càng là một người thấy sóng ngã cả thì tay chèo, đầu óc không tốt, có thể lừa anh ta tới làm trợ thủ cho mình, nhưng nếu chỉ có mình và Ngô Nại Hà, thì thi thể của hai thính giả phương Tây treo trên tường thành đó chính là kết cục tốt nhất, vì sức mạnh của bọn họ vẫn chưa đủ.

Như vậy dưới sự phân tích, dường như hợp tác với bé ngoan hoàng tử này, ngược lại chính là một con đường khá khả thi.

"Đúng rồi, cha anh đâu?" Tô Bạch hỏi, người này là hoàng tử, vậy rõ ràng là có quốc vương rồi.

"Cha tôi đã sớm mất tích rồi, tôi vẫn chưa đến tuổi làm lễ trưởng thành ở Huyết tộc, cho nên vẫn luôn là hoàng tử, mà chuyện trong tộc, trên cơ bản đều là mẫu hậu quyết định."

"Ồ, nghĩa là chủng tộc này của các anh, hoặc nói là vương quốc, chỉ là một nhóm Huyết tộc ở đây mà thôi, mà không phải là toàn bộ Huyết tộc trên thế giới?"

"Thực ra, có rất nhiều quốc gia Huyết tộc." Hoàng tử dường như cam chịu với cách nói này.

Ý nghĩ chính là bây giờ anh ta có xác suất lớn chính là một người cô độc, sau này muốn tộc đàn lớn mạnh trở lại, hoặc là cứu tộc nhân bị giam cầm ra, hoặc là anh ta lại sinh con đàn cháu đống, từ từ đi thu nạp những Huyết tộc khác, hoặc là bản thân lại tìm người có tư chất tốt để phát triển thành viên mới.

"Không phải cậu có ý với mẫu hậu của tôi sao?" Hoàng tử đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó, anh ta nhìn Tô Bạch, hỏi với vẻ nôn nóng: "Chỉ cần cậu có thể giúp bản điện hạ cứu mẫu hậu và những tộc nhân khác, bản điện hạ tin rằng mẫu hậu sẽ nể tình ơn cứu mạng của cậu, mà ở bên cạnh cậu."

"…" Tô Bạch.

Hắn im lặng thật lâu, đột nhiên cảm thấy có hơi cạn lời, nhưng vẫn gật đầu, đáp: "Được rồi, vì tình yêu."

Tô Bạch khiêng hoàng tử lên vai, đột nhiên cảm thấy có hơi kỳ lạ, ngược lại cũng không phải bởi vì hoàng tử này gay, mà là vì dựa theo lối suy nghĩ mà hoàng tử đã nói đó, thì bây giờ người mà mình cõng không phải hoàng tử, mà là con trai mình.

Bé con Tô Vũ Hiên, lại có thêm một anh trai hoàng tử.

Vừa nghĩ đến điểm này, khóe miệng của Tô Bạch lại lộ ra một nụ cười, hắn chính là một người như vậy, cho dù là khi đối mặt với sự thật về thân thế của mình, cũng có thể rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, khi sự mê hoặc đáng sợ ở nơi chứng đạo đó tọa lạc trên người hắn, mà hắn vẫn có thể chống đỡ được, tất cả những chuyện này, thực ra đều chứng minh Tô Bạch có một trái tim rộng lớn, ừm, có lẽ đây cũng là lợi ích duy nhất có thể tìm được của người mắc bệnh thần kinh, chuyện và cục diện mà người bình thường rất khó chấp nhận, thì Tô Bạch ngược lại, có thể bình tĩnh đối mặt.

"Cậu cười cái gì, mẫu hậu tôi vẫn chưa được cứu ra đâu." Mặt của hoàng tử cách mặt của Tô Bạch rất gần, hiển nhiên có thể nhìn thấy rõ sự thay đổi trong biểu cảm của hắn: "Cậu nói xem, có phải bản điện hạ nên cảm ơn cậu hay không, nếu không phải bản điện hạ đuổi theo cậu ra ngoài, rời khỏi tòa thành đó, thì có khả năng bây giờ bản điện hạ cũng biến thành tù binh của đám người tòa thánh đó rồi, hoặc có lẽ là dứt khoát chết trong trận chiến với tòa thánh."

"Làm cha cứu con trai là chuyện rất bình thường." Tô Bạch đột nhiên có hơi tò mò, hỏi: "Tại sao anh gần như không có tâm lý chống đối đối với việc mẫu hậu anh và tôi ở chung?"

Cho dù là phong cách trong vòng văn hóa phương tây khá cởi mở, nhưng cũng không thể cởi mở đến mức độ này được?

Hoàng tử ngược lại, nhìn Tô Bạch với vẻ hiển nhiên: "Cậu biết không, trong cả trăm năm phụ vương tôi mất tích này, tại sao tộc đàn của chúng tôi vẫn có thể tiếp tục khiến những trưởng lão đó duy trì sự trung thành?"

Nghe được lời này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến một khả năng, đáp: "Đừng nói với tôi, đám trưởng lão đó đều là quỳ gối dưới váy lựu của mẹ anh đấy nhé?"

(Chú thích: Quỳ gối dưới váy lựu dùng để so sánh đàn ông tôn sùng và ái mộ người phụ nữ phong lưu.)

"Quỳ gối dưới váy lựu có ý gì? Nhưng cũng tương tự thế đấy, mấy năm này mẫu hậu quả thực đã già đi một chút, trước đó đều là bà ấy dựa vào cổ tay và cơ thể của mình, để liên kết chặt chẽ đám trưởng lão đó với tộc đàn, đảm bảo sự sinh tồn và phát triển của tộc đàn ở nơi này.

Cậu là Huyết tộc, lại còn trẻ tuổi như vậy, cho nên tôi cũng không để ý chuyện mẫu hậu tôi đổi khẩu vị."

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, rồi nhìn hoàng tử, đột nhiên cảm thấy anh ta có hơi đáng thương: "Chẳng trách anh lại thích đàn ông, cũng khổ cho anh rồi."

"Không không không, người khổ là cậu kìa."

Lúc này, hai người đàn ông lại nói lời an ủi lẫn nhau.

Chương 1061 Có Thể Nói Chuyện Tử Tế Được Không? 1

Thành chủ ban đầu hưởng thụ sự đãi ngộ trừng trị của tòa thánh, da bị lột xuống, trói trên ghế trong đại sảnh phủ thành chủ, đây là dùng để cảnh cáo thành chủ kế nhiệm sau đó.

Tuy rằng tòa thánh tự xưng là sự tồn tại vinh quang, vĩ đại và chính nghĩa, tự gọi bản thân là người đại diện của Chúa trời ở nhân gian, nhưng muốn đứng vững ở thế giới này, hơn nữa ít nhất là ở ngoài sáng, dẫn dắt phe chính nghĩa của thế giới này, ngoại trừ giáo dục đầy miệng ra, thì sự ủng hộ của vũ lực mạnh mẽ cũng là điều ắt không thể thiếu.

Trên thực tế, trong thế giới này, sinh vật hắc ám vẫn là sự tồn tại chỉ có thể ở chốn tối tăm, thế giới chủ yếu vẫn bị chi phối bởi sức mạnh của con người với đại diện là tòa thánh.

Bằng không, Huyết tộc ở nơi này cũng không cần thiết phải ẩn nấp cẩn thận như vậy.

Trong phủ thành chủ có không ít phòng, thành chủ cũ đã bị phán quyết, và đại đa số thế lực cũ ở phủ thành chủ cũng bị giải quyết cùng nhau, tòa thánh có thủ đoạn rất tàn nhẫn đối với sinh vật hắc ám, và cũng tuyệt đối không khách sáo đối với con người sa đọa hủ bại.

Cũng vì vậy, phần lớn các phòng ở phủ thành chủ, đều cho nhân viên thần chức ngẫu nhiên qua đây tạm thời ở lại, thành chủ kế nhiệm đã đến tiếp nhận mệnh lệnh tới từ thành Vatican,

chỉ cần đến thủ đô của quốc gia này trước, sau khi gặp mặt quốc vương bệ hạ xong, mới có thể đến nơi này nhậm chức.

Đây thực ra chỉ là đi một quá trình, rất nhiều vương thất ở quốc gia nhân loại, mỗi lần tân đế đăng cơ hoặc là sắc phong hoàng tử đều cần phải có được sự cho phép của tòa thánh, nếu khi tân đế đăng cơ không mời được giáo chủ của thành Vatican hoặc linh mục tới chủ trì, vậy là danh không chính, ngôn không thuận.

Cục diện này có hơi giống với thời trung cổ Tây Âu, giáo hội nắm giữ thế lực của thần đạo, đồng thời cũng nắm giữ quyền lực tuyệt đối khống chế thế tục, ít nhất, ở trong thế giới này vẫn chưa xuất hiện Napoléon chủ động lấy được vương miện từ trong tay giáo hoàng, rồi đội lên đầu mình.

"Kẽo kẹt…"

Cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ ăn mặc như hầu gái, bưng thức ăn đi vào, trước đó khi cô ta bưng đồ ăn, bước đi trong phủ thành chủ, rõ ràng rất cung kính và cẩn thận, nhưng sau khi vào cửa, lại thả lỏng hẳn, đặt đồ ăn lên bàn xong, bản thân cũng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm một cách tùy tiện.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông mặc pháp bào bước ra từ trong phòng, gương mặt của người đàn ông lạnh lùng, mang theo một vẻ cao ngạo, nhưng lại không hề có bất cứ sự nổi giận nào đối với việc người hầu của mình không đợi chủ nhân đi qua, đã ăn thức ăn của chủ nhân rồi, mà anh ta cũng ngồi xuống, cùng ăn.

Sau khi hai người ăn cơm xong, hầu gái không hề đi thu bát đũa, mà là đi về phía chiếc giường ở buồng trong trước, lôi một cây ma trượng ra cầm trong tay.

"Một tinh linh như cô, có thể dựa vào pháp trượng này để giải phóng ma pháp sao?" Người đàn ông mặc pháp bào hỏi.

“Huyết thống tinh linh tự mang theo lực cảm giác đối với nguyên tố tự nhiên quanh mình, hiện tại, cây ma trượng này ở trong tay tôi, chỉ có thể giúp tôi thi triển những ma pháp đổi được từ trong cửa hàng wechat càng nhanh hơn và chuẩn xác hơn mà thôi, tôi đương nhiên không thể phóng ra cấm chú, dù sao con đường mà tôi đi thực sự cũng là cường hóa tinh linh hình thức tấn công vật lý.”

Một nam một nữ này, hiển nhiên chính là An Lạc và Nặc Oa.

Chỉ có điều, lúc này, vậy mà An Lạc lại biến hóa nhanh chóng trở thành một linh mục cấp thấp trong tòa thánh, việc này thực sự quá khó tin, hơn nữa bộ dáng của anh ta cũng hoàn toàn khác hẳn với trước đây.

An Lạc duỗi một tay vén pháp bào của mình lên, bên trong lộ ra một thắt lưng cực kỳ tinh tế, trên thắt lưng còn được khảm vào rất nhiều đá quý.

Hai thứ này đều là pháp khí bản mệnh của hai thính giả phương Tây đã chết đó!

“Thực ra, tôi vẫn cảm thấy bây giờ cách làm an toàn nhất chính là chúng ta đi giết lão vương phi đó, ngược lại, anh cũng là một trong những linh mục phụ trách canh chừng đám quý tộc Huyết tộc đó, hoàn toàn có thể làm việc này một cách thoải mái mà.” Nặc Oa nhìn An Lạc với vẻ hơi lo lắng.

An Lạc nở nụ cười, ánh mắt mang theo một loại khinh thường, loại khinh thường này là thái độ của đại thần dẫn tân thủ, mà Nặc Oa cũng không vì vậy mà phản cảm, một mặt bởi vì đã tập mãi thành quen, một mặt khác thì lại là vì sau khi mình tự đi theo An Lạc, quả thực có rất nhiều chỗ thuận lợi. Lần này, mình cũng được chia cho cây ma pháp này, đây chính là pháp khí bản mệnh của người có thâm niên phương tây, giá trị cũng không để đong đếm được, không thể chỉ dựa vào giá

trị hối đoái trong cửa hàng wechat để xét, bởi vì vũ khí bản mệnh sẽ tăng lên cùng với sự tiến bộ của người có thâm niên, sẽ xuất hiện một vài sự thay đổi đặc thù khác, nên giá trị của nó, đã sớm không thể dùng điểm cốt truyện để tính toán.

“Pháp trượng trong tay cô từ đâu mà có? “An Lạc rót cho mình một ly rượu, rồi nhấp một ngụm: “Đừng nôn nóng, vẫn còn sớm mà, đại khái vẫn còn sáu thính giả khác đang ở bên ngoài, bọn họ sẽ tìm cơ hội ra tay với lão vương phi, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ, mượn sức mạnh của tòa thánh đánh chết bọn họ, rồi nhận được đồ tốt từ trên người bọn họ, đây chính là một vụ mua bán buôn một lãi mười, ngược lại, lão vương phi đã bị giam ở nơi đó, chúng ta có thể đi giết bà ta bất cứ lúc nào.”

Nặc Oa biết mình hoàn toàn không có quyền quyết định, cho nên cũng không nói gì.

Chương 1062 Có Thể Nói Chuyện Tử Tế Được Không? 2

“Cô thu dọn đồ đạc ở đây một chút đi, rất có khả năng tối nay, kỵ sĩ thánh điện của tòa thánh sẽ áp giải đám người lão vương phi về thành Vatican, tôi đoán những thính giả khác rất có khả năng sẽ tiến hành ám sát ở trên đường, tôi đã xin vào đội tùy tùng, cô thân là nữ hầu của tôi, cũng có thể đi theo đội với tôi, cho dù là linh mục cấp thấp thế nào cũng có đặc quyền này.”

An Lạc nhắc nhở Nặc Oa một chút, rồi lại chỉnh sửa dung mạo của mình trong gương, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, khi những thính giả khác đều đang huấn luyện Cô bé Lọ Lem của mình, thì An Lạc đã sớm tìm đến sức mạnh của tòa thánh trong thành này, hơn nữa còn thành công bắt sống một linh mục, sau khi dùng tinh thần lực đọc ký ức của ông ta, lại dịch dung thành ông ta, cũng vì vậy, mà khi buổi tiệc của Huyết tộc bắt đầu, thực ra An Lạc đã có một thân phận khác vào khi ấy.

Sức mạnh của tòa thánh đột nhiên xuất hiện, ngược lại khiến anh ta có hơi bất ngờ không kịp đề phòng, một linh mục cấp thấp như anh ta cũng không có tư cách biết được chuyện này, nhưng cũng may, sau khi sức mạnh của tòa thánh tiến vào nơi này, cũng cần nhận được sự ủng hộ từ sức mạnh chi nhánh giáo hội ở bản địa, An Lạc hiển nhiên được gọi vào, đồng thời cũng được sắp xếp đến canh chừng đám người lão vương phi, có thể nói là vận may tốt đến bùng nổ.

Thực ra, vào tối qua, hai thính giả phương tây đó gần như đã ám sát lão vương phi thành công, bởi vì ban ngày, người của tòa thánh vừa mới treo cổ thế lực Huyết tộc và thế lực thành chủ xong, đã rất mệt mỏi và buông lỏng, cũng không liệu đến tối đó có người tới cướp ngục, nếu như không phải vào thời điểm cuối cùng, An Lạc ra tay cưỡng chế ngăn cản hai thính giả phương tây tới ám sát đó, khiến cho kỵ sĩ thánh điện của tòa thánh và giáo chủ chạy tới, thì có khả năng bây giờ thế giới chuyện xưa này đã sớm kết thúc rồi.

Ngón tay của Nặc Oa nhẹ nhàng vuốt ve trên ma trượng, cô ta biết hành động này của An Lạc rất nguy hiểm, nhưng, thứ nhận được quả thực rất phong phú, trong lúc nhất thời, Nặc Oa với tính cách vẫn luôn cẩn thận dè dặt, từ trong đáy lòng cũng đang nghi ngờ về sự lo lắng của mình, có phải mình quá không phóng khoáng rồi không?

"Ừng ực… ừng ực ừng ực…"

Sau một phen chè chén, để lại mười mấy thi thể của đội thương nhân ngay tại chỗ, bọn họ nằm lộn xộn bên vệ đường, tất cả đều đã biến thành xác khô.

Mà hoàng tử điện hạ uống máu một phen thật sảng khoái, cũng không bị Tô Bạch hút máu tươi, lúc này sắc mặt cuối cùng cũng khôi phục lại một loại hồng hào nhợt nhạt, thương thế trên người cũng hồi phục đại khái sáu, bảy phần, tuy rằng không có cách nào lập tức hồi phục lại trạng thái đỉnh cao, nhưng đã tốt hơn so với trước đó bị Tô Bạch khiêng trên vai giống như một con chó chết quá nhiều.

Tô Bạch tìm kiếm hàng hóa của đội thương nhân, vậy mà lại tìm được một điếu thuốc lá, hắn thuận tiện tìm được một vài tờ giấy, khi hoàng tử đang bận hút máu người tươi mới, thì Tô Bạch lại ở bên cạnh làm thuốc lá một cách ung dung thong thả, sau khi cuốn xong, hắn châm lên, rồi hút một hơi. Sau đó

hắn hơi nhíu mày, trực tiếp ném điếu thuốc xuống đất rồi giẫm nát, mùi vị này, quả thực khó hút quá.

Hoàng tử ở bên cạnh lau vết máu trên mặt mình, vừa mỉm cười đi về phía Tô Bạch, hút máu, thương thế đã hồi phục nhiều như vậy, khiến tâm trạng của hoàng tử hiển nhiên cũng vô cùng tốt.

Tô Bạch thì lại đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh ta với vẻ mặt bình tĩnh.

"Cảm giác này…" Hoàng tử duỗi eo, rồi đi qua.

Sau đó.

"Vù!"

Hoàng tử phát lực ngay tại chỗ, cả người bắn đi, một tay trực tiếp bóp cổ Tô Bạch, đẩy hắn trượt về phía trước mấy chục mét, tới bên hồ nước, với một loại tốc độ cực nhanh, rồi ghì hắn dưới thân mình, nửa người của Tô Bạch đã chìm vào trong nước.

"Để tôi hồi phục thực lực, cậu không cảm thấy là một chuyện rất mạo hiểm sao?" Hoàng tử cười lạnh với Tô Bạch: "Hơn nữa, cậu lại còn muốn có ý đồ với mẫu hậu của tôi, cậu cho rằng cậu là ai? Cậu chỉ là một tên con hoang trong Huyết tộc này, một tên con hoang ngay cả truyền thừa cũng không có, lại cũng dám nhòm ngó vương phi cao quý của Huyết tộc, lại còn dám vấy bẩn vinh quang của Huyết tộc."

Cả người hoàng tử trông có vẻ có hơi cuồng loạn, hai tay vừa ghì chặt Tô Bạch, vừa gầm lên giận dữ.

Tô Bạch vẫn trông có vẻ rất bình tĩnh.

"Cậu thật sự, không sợ tôi giết cậu sao?" Hoàng tử thấy hắn bình tĩnh như vậy, rõ ràng rất không thoải mái.

“Thứ nhất, đánh một chọi một, chúng ta đã thử hai lần rồi, lần đầu là tôi giữ sức, nên hòa, lần thứ hai tôi không giữ sức, anh bị tôi bắn nổ cửa hậu, giống như một con chó chết bị tôi cõng suốt hai ngày. Hơn nữa không nói bây giờ thực lực của anh vẫn chưa hồi phục đến trạng thái đỉnh cao, mà cho dù là hồi phục đến trạng thái đỉnh cao, anh cũng không phải đối thủ của tôi.”

Ngực của hoàng tử phập phồng, rõ ràng, anh ta biết lời Tô Bạch nói là thật, cho dù là khi anh ta ở trạng thái đỉnh cao, nhưng phần thắng của mình khi đối mặt với Tô Bạch thực ra cũng không lớn, huống chi với thương thế của mình, tuyệt không phải chỉ hút máu tươi của mấy chục người bình thường thì có thể hoàn toàn hồi phục như cũ.

“Bản điện hạ vừa yêu vừa hận cậu, nếu cậu sớm đồng ý làm vương phi của tôi, có khả năng đã không có nhiều chuyện như vậy rồi.”

“Ha ha, vậy đầu của chúng ta sẽ cùng bị treo bên đường bên trong bức tường thành làm vật triển lãm rồi.”

Hoàng tử “hừ” một tiếng, buông lỏng tay ra, Tô Bạch ngã vào trong dòng sông, sau đó, hoàng tử cũng ịn mông ngồi trong dòng nước, ánh mắt của anh ta có hơi trống rỗng, nhìn về phía trước, nhưng thứ nhìn tuyệt đối không phải là mấy chục thi thể ở trước mặt đó, những thi thể đó ở trong mắt anh ta, chỉ là canh lạnh cá nguội sau khi hưởng dụng mà thôi.

Tô Bạch cũng đứng dậy, trên người đã hoàn toàn ướt nhẹp, hai người đàn ông đều ướt sũng ngồi bên bờ sông.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thấy có hơi lạnh.

“Tôi biết tôi không thể tin tưởng cậu, bởi vì cậu chắc chắn có mục đích khác, nhưng tôi không biết bây giờ, ngoại trừ tin

cậu ra, tôi còn có thể làm thế nào được nữa, tôi không có sự lựa chọn nào khác.” Hoàng tử nói với vẻ hơi uể oải.

Sau đó, anh ta nghiêng đầu qua với vẻ hơi bất đắc dĩ, dựa đầu mình lên vai của Tô Bạch: “Cầu xin cậu hãy nói cho tôi biết, tôi nên làm thế nào đây, tôi thật sự rất mơ hồ.”

“Bốp!”

Tô Bạch trực tiếp vỗ một phát vào gáy của hoàng tử, ấn cả khuôn mặt của anh ta vào trong đống nước bùn ở dòng sông, rồi di đi di lại.

“Hu hu hu…” Hoàng tử phát ra tiếng nức nở, rõ ràng, cách đối xử đơn giản và thô bạo này của Tô Bạch khiến anh ta cảm thấy rất không hài lòng, thực ra là làm lãng phí bầu không khí anh ta vừa mới tạo ra.

“Có thể nói chuyện bình thường được không?” Tô Bạch vừa tiếp tục ấn đầu hoàng tử vào trong nước bùn, vừa hỏi.

Chương 1063 Phong Trung Thuật Trong Ảo Thuật 1

“Hai mươi bốn tên kỵ sĩ thánh điện, còn có tám linh mục, tạp dịch và phụ binh gần trăm người.” Hoàng tử nghiêng đầu, nhìn Tô Bạch đang ẩn nấp bên cạnh mình, cùng nhau quan sát đội ngũ áp giải, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Tấm sắt này có hơi dày quá rồi, trước tiên nói về tình hình thực lực của bọn họ đi.”

Tô Bạch không rõ kỵ sĩ thánh điện có thực lực cụ thể thế nào, tuy rằng trước đó hắn đã vào thành, cũng nhìn thấy kỵ sĩ thánh điện thúc ngựa đi ngang qua bên cạnh mình, nhưng trong thế giới truyện cổ tích này chính là khốn nạn như vậy đấy, chỉ cần đối phương không sử dụng thực lực của mình, thì thính giả không có cách nào thông qua khí tức để phán đoán thực lực cao thấp của đối phương, thậm chí ngay cả đối phương có phải là một người bình thường hay không còn không rõ.

Đây có khả năng là sự gia tăng độ khó ở một phương diện mà Phát Thanh dành cho thính giả trong thế giới truyện cổ tích này, bởi vì không có khả năng toàn bộ dân bản địa trong thế giới chuyện xưa này, đều tu luyện công pháp che giấu khí tức của mình.

“Kỵ sĩ thánh điện, nói thế nào nhỉ, cho dù là thực lực cao hay thấp, thì đều là cường giả có thể dung hợp với thánh quang, đại khái có thể nhìn ra được thực lực của bọn họ từ tuổi tác và áo giáp của họ.

Thực lực của kỵ sĩ thánh điện càng mạnh, thì huy chương và vết tích trên áo giáp gia truyền sẽ càng nhiều, đương nhiên cũng không phải không có ngoại lệ, ví dụ như truyền nhân của kỵ sĩ thánh điện nào đó, vừa mới kế tục áo giáp truyền đời của cha mình, có khả năng thực lực chỉ là vừa mới dung hợp với thánh quang mà thôi.

Nếu là linh mục, thực lực lại không dễ xác định, nhưng linh mục đều sẽ thi triển một vài thuật pháp, thực lực cao thấp của bọn họ còn khó xác định hơn kỵ sĩ thánh điện, hơn nữa, một vài linh mục còn rất khiêm tốn, có khả năng sống cuộc sống khổ sở nhất, ăn mặc quần áo bẩn nhất và kém nhất, nhưng thực lực lại mạnh nhất, bọn họ gọi đây là loại khổ tu giả.

Phụ binh và tạp dịch thì không cần để ý đến, đại đa số là người bình thường làm chân chạy vặt và tạp dịch, khi xây được cơ sở tạm thời, bọn họ được dùng để làm người hầu và chân khuân vác."

Hoàng tử phân tích đơn giản thực lực của những người này một chút.

Dựa theo lý giải của Tô Bạch, kỵ sĩ thánh điện ít nhất cũng đều có thực lực của người có thâm niên, cái gọi là dung hợp với thánh quang chắc hẳn cũng có ý nghĩa tương tự với dung hợp với vũ khí bản mệnh, tám linh mục tạm thời không thể định nghĩa, nhưng chỉ riêng hai mươi tư kỵ sĩ thánh điện này, thực ra đã đủ khiến hai người Tô Bạch phải đau đầu rồi. Hai mươi tư người này ít nhất cũng là đối thủ có thực lực từ người có thâm niên trở lên, hơn nữa bên trong này, rất có khả năng sẽ xuất hiện kỵ sĩ thánh điện ngang người có thâm niên trung cấp, thậm chí là cao cấp. Khúc xương này thực ra rất không dễ gặm, nếu đối đầu chính diện, cho dù là thính giả cao cấp, cũng không có sự tự tin lớn như vậy.

“Vậy đội ngũ này đi từ nơi này đến thành Vatican mất bao lâu?” Tô Bạch hỏi.

“Đại khái mất nửa tháng.” Hoàng tử suy đoán.

“Trong nửa tháng này, tôi có một kế hoạch, chúng ta có thể bám theo trước, đợi bọn họ đi thêm vài ngày nữa, sau đó chúng ta lại bắt đầu tiến hành đánh lén, mục tiêu đánh lén không phải một lần là xong, mà là dụ bọn họ tách ra, chúng ta chỉ có hai người, cho nên hiệu suất lớn nhất của chúng ta chính là dùng hết khả năng có thể để khiến bọn họ phân tán, tiêu diệt sinh lực của bọn họ từng chút một, như thế mới có thể khiến thực lực của đội ngũ hộ tống này có sự suy giảm lớn nhất, một hơi, hoàn toàn không đánh được.”

“Cũng chỉ có cách này thôi.” Hoàng tử gật đầu: “Xe chở tù đã bị phủ vải đen, bên trên chắc hẳn còn có cấm chế, nhưng tôi có thể đại khái đoán ra được, bao gồm cả mẫu hậu tôi ở bên trong, có chừng chưa đến mười quý tộc Huyết tộc bị bắt làm tù binh trong xe.”

“Nhưng bọn họ chắc chắn không lập tức có sức chiến đấu đâu.” Tô Bạch trực tiếp vạch trần ảo tưởng của hoàng tử: “Tòa thánh không có khả năng để tù binh của mình còn duy trì trạng thái đỉnh cao, chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn của bọn họ để khiến đám người đó trở nên rất yếu ớt, cho nên nội ứng ngoại hợp, rất không hiện thực.”

“Ừm.” Hoàng tử thở dài một hơi: “Trước cứ đi theo đi, chỉ có thể làm như vậy trước thôi, nhưng cậu có phát hiện ra không, sao tôi cứ có cảm giác, gần đây thực ra không chỉ có hai chúng ta đang nhìn chằm chằm vào đội ngũ này nhỉ?” Hoàng tử rõ ràng rất cảnh giác.

“Những người khác nhìn chằm chằm vào không phải càng tốt hơn sao?” Tô Bạch đương nhiên biết là ai cũng đang nhìn chằm chằm vào đội ngũ này.

“Vậy chúng ta cứ đi dọc theo hướng tiến lên của đội ngũ này, vượt qua khu vực trước mặt bọn họ, để thăm dò một chút trước đi.” Hoàng tử duỗi tay chỉ vào đội áp giải của tòa thánh ở phía xa đó: “Những kỵ sĩ và linh mục đó, phần lớn đều là quý tộc, khổ tu chỉ là số ít, mang theo người hầu và tôi tớ nhiều như vậy, bọn họ cũng không đi nhanh được.”

“Đi mở đường trước đi vậy, tốt nhất có thể đại khái xác định được tối nay bọn họ sẽ nghỉ ngơi ở nơi nào.” Tô Bạch đáp.

Hai người gần như không nghỉ ngơi, mà nhanh chóng tiến lên, trong lòng thì lại đều đang đánh giá tốc độ tiến lên của đội ngũ đó và vị trí đại khái sẽ đến vào tối nay.

Cuối cùng, hai người cũng chỉ dừng lại khi đã thở hổn hển, bởi vì phía trước là một thôn trang, thôn trang dựa sát bên một dòng sông nhỏ.

Chương 1064 Phong Trung Thuật Trong Ảo Thuật 2

"Chắc hẳn nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, thì tối nay bọn họ phỏng chừng sẽ dừng lại ở nơi này." Hoàng tử chỉ vào thôn trang ở trước mặt, và nói: "Có nhìn thấy công trình tinh tế nhất trong thôn trang này không, đó là một nhà thờ nhỏ, một trăm năm trước, có một người xuất thân từ thôn trang này, sau này ông ta trở thành hồng y giáo chủ trong tòa thánh, cho nên cũng vì vậy mà có nhà thờ của riêng mình ở trong thôn trang này, bên trong còn có nhân viên thần chức và hộ vệ mà tòa thánh cố ý phái qua đây.

Tối nay, có vẻ như đội ngũ áp giải đó sẽ đến nơi này, phỏng chừng cũng sẽ tới trong thôn trang này để tưởng nhớ và chiêm ngưỡng một chút nơi mà hồng y giáo chủ đã từng sinh sống trước kia."

"Nói thẳng ra là nhà cũ của vĩ nhân, không phải là được rồi sao?" Tô Bạch nói.

"Nhà cũ của vĩ nhân?" Hoàng tử mỉm cười: "Tôi thích cách hình dung này, vậy tiếp sau đây nên làm thế nào?"

"Nếu thôn trang này có người của tòa thánh vẫn luôn bảo vệ, vậy chúng ta tiến vào trong thôn trang làm thôn dân, rõ ràng là chuyện không có khả năng, hơn nữa tuy rằng nơi này có một con sông này, nhưng địa thế rất trống trải, gần đây cũng không có núi rừng, toàn là đất hoang, nếu chúng ta làm gì đó ở đây, một khi bị phát hiện, những kỵ sĩ thánh điện đó có thể đuổi giết đến mức chúng ta mà không có chỗ trốn, ra tay ở nơi này là không an toàn."

“Bản điện hạ cũng cảm thấy như vậy, nhưng thực ra chúng ta có một cách khác, ví dụ như hạ độc, hạ độc vào giếng nước trong thôn ấy.”

“Bọn họ ngu như vậy sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại: “Biết người bị mình giam là quý tộc Huyết tộc, rất có khả năng sẽ bị người ra tay giữa đường, mà bọn họ sẽ không đề phòng một chiêu này hay sao?”

“Độc dược bình thường đương nhiên không có tác dụng, nhưng trong ma pháp Huyết tộc có một cách có thể dùng máu tươi của mình để nguyền rủa, hơn nữa địa thế ở nơi này quả thực không thích hợp để đánh lén, lại thêm trong thôn còn có người của tòa thánh canh giữ, tôi nghĩ, chúng ta thực ra cũng có thể phản logic, bọn họ vừa mới rời thành chưa đến hai ngày, chắc hẳn cũng sẽ không cho rằng chúng ta sẽ ra tay ở nơi này đâu.”

“Được rồi, anh có thể thử trước, bỏ đi, chúng ta cùng xuống, cho dù tòa thánh vẫn luôn cho người đóng quân ở đây để bảo vệ thôn này, nhưng thiết nghĩ thực lực cũng sẽ không cao cho lắm, hai người chúng ta cẩn thận một chút, chắc hẳn sẽ không bị người phát hiện ra đâu, xem xét tình hình trước rồi nói sau, rồi anh tìm cơ hội hạ độc.”

Tô Bạch biết tính quan trọng của việc giành giật từng giây, bởi vì không chỉ có một mình mình đang nghĩ đến chuyện này, và đang nghĩ đến sinh tử của lão vương phi, cho nên nếu hoàng tử đã nhắc đến thủ đoạn hạ độc này, Tô Bạch ngược lại cũng không ngại thử một lần, hắn biết rõ, gần đây chắc chắn còn có đôi mắt của những thính giả khác cũng sẽ nhìn chằm chằm về phía này, nếu người của tòa thánh thực sự trúng độc và chịu ảnh hưởng khá lớn, thì những thính giả khác nhất định sẽ không nhịn được mà thừa nước đục thả câu một chút, ngược

lại, đến lúc đó mọi người đều có cơ hội, còn lại phụ thuộc vào bản lĩnh và vận may.

"A… đau quá… nhẹ chút… đau.. đau quá… ông có biết của ông lớn lắm không… a… ông kêu người ta là sao mà chịu được… to quá… to quá… lên trời rồi… lên trời rồi…"

Trong sân sau của nhà thờ, một ông già tóc bạc trắng đang cày bừa trên người một người phụ nữ đẫy đà, tiếng kêu và dáng vẻ của người phụ nữ rất khoa trương, nhưng giữa hai người, lại có một luồng sương mù màu hồng nhạt, đang từ từ phủ tới, màn sương màu hồng này, không phải là hình dung từ để hình dung không khí, mà là thực sự đang tồn tại, trên người ông già cũng đầm đìa mồ hôi, ngay sau khi ông ta phát ra một tiếng trầm thấp, cả người có chút mệt mỏi, nằm sấp lên cơ thể của người phụ nữ với vẻ thỏa mãn, toàn bộ sương mù màu hồng lập tức chui vào trong đầu ông ta.

Người phụ nữ ông ta ra rồi ngồi dậy, ông già có hơi mơ màng, nhưng rất nhanh thần trí đã tỉnh táo trở lại. Ít nhất, là xét từ ánh mắt thì là đang tỉnh táo.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, người bước vào là hai nam và một nữ, lần lượt là Seedorf, Mesilla, và Mark, nếu lúc này Tô Bạch ở đây, chắc hẳn có thể trực tiếp nhận ra ba người này, bởi vì lúc trước đám người Mark này vốn muốn mai phục giết Cô bé Lọ Lem của Tô Bạch, kết quả lại bị hắn giết ngược lại Cô bé Lọ Lem của mình, điều này trực tiếp dẫn đến việc bọn họ hoàn toàn không có cách nào tiếp tục tham gia nhiệm vụ chính thứ hai.

Nhưng bọn họ cũng không phải hoàn toàn nhàn rỗi không làm gì mà chơi trò nấu cơm dã ngoại ở nơi này, sau đó, bọn họ có gặp được Chardova cũng bị giết mất Cô bé Lọ Lem, đây là một cô gái người Nga, tu luyện chính là ảo thuật, nhưng bởi vì cô ta vốn là một người phụ nữ làm ăn xác thịt ở trong thế giới

hiện thực, cho nên sau khi trở thành thính giả, ảo thuật của cô ta lại càng móc nối quan hệ với Phòng Trung thuật hơn, hơn nữa nghe đâu một vài thính giả cao cấp cũng là khách nhập tiệc của cô ta.

"Cha Rennes, ba vị này là những học sinh mà cha đã nhận trong những năm bảo vệ thôn trang này, bọn họ lần lượt tên là Seedorf, Mesilla, và Mark, bọn họ là học sinh được cha coi trọng nhất, đội ngũ áp giải của tòa thánh sẽ tới đây vào tối nay, cha dự định sẽ giới thiệu bọn họ với đại chủ tế trong đội ngũ áp giải của bọn họ, tiến cử ba người đi tới Vatican học tập."

Ánh mắt của cha xứ rõ ràng rất trong veo, nhưng lúc này lại mơ hồ chậm rãi mở miệng: "Được, tôi biết rồi."

"Được rồi, cha sứ, cha đi làm việc đi."

Cha Rennes đứng dậy, đẩy cửa, và đi ra ngoài.

"Ảo thuật này có hiệu quả đáng sợ hơn cả thôi miên." Mark nhìn cơ thể không một mảnh vải che thân của Chardova với vẻ hơi si mê.

"Tôi nói này, lần này các người có thể nào cũng phải cảm ơn tôi cho tốt đấy, là tôi đã tìm thấy cha Rennes trước, có được một vài pháp thuật của tòa thánh từ chỗ ông ta, các người cũng cùng học chung, lần này, các người chỉ cần trà trộn được vào trong đội ngũ, thì độ khó giết chết lão vương phi chắc chắn không lớn, cống hiến của tôi, cũng thật sự rất nhiều đấy."

"Chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, Phát Thanh sẽ chia phần thưởng dựa theo cống hiến, cô nhất định sẽ lấy được phần chính." Seedorf đáp.

"Ha ha, được rồi, bạn nhỏ Mark ở lại chơi với chị sẽ thoải mái hơn nhiều, còn các người ra ngoài chuẩn bị trước đi."

Seedorf và Mesilla đưa mắt nhìn nhau rồi cùng rời khỏi phòng, còn Mark lại nôn nóng khó nhịn cởi quần áo, bổ nhào

đến, thứ mà cha Rennes để lại trước đó lại chỉ coi như chất bôi trơn.

Chương 1065 Bản Điện Hạ Không Thích Phụ Nữ 1

Thôn trang không lớn cho lắm, nhân khẩu cũng chỉ hơn hai trăm người, nhưng khác với thôn xóm Giang Nam điển hình ở Trung Quốc, nhà cửa và giữa các căn nhà ở nơi này thực ra đều rất phân tán, độ khó để che giấu thân mình ở nơi này, cũng không tính là quá lớn, đặc biệt là với hai người Tô Bạch và hoàng tử mà nói.

Hai người có hơi nôn nóng tiến sát tới ngôi nhà thờ đó, chỉ là đại khái thăm dò tình hình thực địa trước, sau đó hai người tách ra, Tô Bạch tiếp tục đi dạo quan sát ở trong thôn, mà hoàng tử thì lại phụ trách tìm giếng hạ độc.

Tô Bạch có thể kiểm soát mặt băng để tiến hành khúc xạ ánh sáng có hiệu quả, xóa sự tồn tại của mình khỏi tầm nhìn của người khác, cũng vì vậy, chỉ cần khi nhìn thấy có thôn dân đi qua, hắn chỉ cần đứng bất động, trên cơ bản đối phương sẽ không nhìn thấy được mình.

Đi rồi lại đi, Tô Bạch xác nhận, thôn xóm này thực ra rất bình thường, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là diệt trừ tòa thánh đó, ít nhất ngoại trừ tòa thánh đó ra, thì người cư trú và sinh sống trong thôn này, đều là người bình thường.

Cửa nhà thờ đóng chặt, Tô Bạch cũng không lại gần quá, nhưng không biết tại sao, hắn cứ cảm thấy trong nhà thờ này có gì đó rất kỳ quái, có lẽ là tới từ trực giác của một thính giả, bởi vì thính giả khác chỉ cần chưa chết, phỏng chừng đều sẽ vắt hết óc nghĩ cách đi hoàn thành nhiệm vụ chính thứ ba, cho dù hy vọng có xa vời thế nào cũng sẽ đi tranh thủ, như vậy, có

phải có người đã duỗi tay vào trong nhà thờ này từ trước rồi hay không?

Hắn lặng lẽ nhìn cửa lớn của nhà thờ chưa đến mười phút, thì hoàng tử đã quay trở lại bên cạnh.

“Hạ độc xong rồi sao?” Tô Bạch hỏi.

“…” Hoàng tử.

“Nói chuyện đi.” Tô Bạch tiếp tục hỏi.

“Thôn này dựa sát bờ sông, nên thôn dân ăn uống, dùng nước đều trực tiếp đi ra sông lấy, hoàn toàn không có giếng.”

“…” Tô Bạch.

Hai người nhất thời cạn lời, im lặng một cách đầy lúng túng.

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?” Tô Bạch đột nhiên cảm thấy rất buồn cười: “Tới nơi này du lịch sao?”

“Bây giờ sắp sẩm tối rồi, đội ngũ áp giải chắc sắp tới đây, để an toàn, chúng ta vẫn nên rời khỏi thôn này trước đi.” Hoàng tử đề nghị.

“Chơi nửa ngày trong cổ trấn, lại còn trốn vé.” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, sau đó ánh mắt rơi lên nhà thờ: “Tôi cứ cảm thấy trong nhà thờ chắc chắn có điều kỳ quái.”

“Có gì kỳ quái?” Hoàng tử rõ ràng có hơi khó hiểu, trong nhà thờ nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, chắc chắn có nhân viên thần chức quanh năm đóng ở nơi này, để bảo vệ thôn xóm chốn cũ của vĩ nhân này, thế này thì có gì mà kỳ quái chứ?

“Trực giác của đàn ông.” Tô Bạch đáp qua loa như vậy.

“Cái này…” Hoàng tử có hơi không thể lý giải được.

“Như vậy đi, anh trở về vị trí mà chúng ta đã tới lúc trước đi, tôi thử xem trong nhà thờ này rốt cuộc có vấn đề gì hay không, nếu thật sự có vấn đề, tôi cũng sẽ quay trở lại theo hướng đã khi tới đây, rồi anh tiếp ứng cho tôi một chút.”

“Cậu đúng là đàn bà nghi thần nghi quỷ.” Hoàng tử bĩu môi một cách đầy tiêu sái, thân hình hóa thành một màn sương máu, áp sát mặt đất, luồn qua các góc bóng râm rồi rời đi.

Tô Bạch lùi lại một bước theo bản năng, sau đó bắt đầu chạy nhanh, hoặc là nói bắt đầu chạy lấy đà, sau đó một chân giậm đất, mặt đất phát ra một tiếng vang trầm thấp, cả người Tô Bạch trực tiếp nhảy qua bức tường vây, cơ thể rơi vào bên trong nhà thờ. Vừa vặn lúc này cha Rennes vừa mới xong chuyện đi qua nơi này, nhìn thấy Tô Bạch từ trời giáng xuống, trước tiên ông ta há to miệng, sau đó lập tức giang hai tay ra, hai quả cầu lửa ngưng tụ ra từ trong lòng bàn tay của ông ta.

Cha sứ Rennes, nói dễ nghe một chút thì là nhân viên thần chức được tòa thánh phái tới ở nơi này, để bảo vệ quê hương của vị hồng y giáo chủ kia, mà nói khó nghe một chút, thực ra chính là một người canh cửa lớn ở nhà cũ, tuy rằng treo một nghề nghiệp biên chế, nhưng thường cũng chỉ có nhân tài nóng lòng muốn được trọng dụng ở trong tòa thánh, mới bị ép đến ngồi vào cương vị này, bình thường hù dọa một vài sinh vật hắc ám vô danh, không cho quấy rối thôn xóm này, ngược lại cũng không thành vấn đề, nhưng đối mặt là Tô Bạch, thế này quả thực có hơi không đáng nhắc đến.

Còn chưa đợi quả cầu phóng ra ngoài, Tô Bạch đã trực tiếp đi tới trước mặt ông ta, hai tay nhanh chóng bắt lấy hai cánh tay của cha xứ Rennes rồi vặn mạnh.

“Rầm!”

Hai tay của cha xứ Rennes bị cưỡng chế hợp chung lại, quả cầu lửa trực tiếp bị đánh tan, ngay sau đó bị một cước của Tô

Bạch đạp trúng bụng, cả người bay ngược ra sau.

Cũng vào lúc này, một luồng sát khí mạnh mẽ trực tiếp nhắm ngay vào mình, ánh mắt của Tô Bạch liếc qua, nhìn thấy một người đàn ông ở cách đó không xa đang giương cung cài tên nhắm chuẩn vào mình.

Seedorf, lại gặp nữa rồi.

"Vậy mà lại là cậu!"

Ngay khi Tô Bạch quay mặt qua, Seedorf chửi một tiếng đầy tức giận, sau đó buông tay, mũi tên bắn thẳng về phía Tô Bạch.

Tô Bạch không tự tin đến mức trực tiếp đi đỡ mũi tên này, mà là chọn tránh né, cơ thể hơi nghiêng, mũi tên bay qua trước mặt hắn, bắn vào bức tường.

"Ầm!"

Một tiếng nổ truyền ra, bức tường bị bắn sụp một mảng lớn.

Tiếng nổ truyền vào trong nhà, mà Mark đang tinh lực tràn trề, vẫn kiên trì với quá trình chạy nước rút của mình như cũ, anh ta cảm thấy Chardova ở bên dưới mình giống như một đại dương mênh mông, mình thực sự đã quá hưởng thụ rồi, chẳng trách ngay cả một vài thính giả cao cấp cũng không thể chống cự lại được sức hút của cô ta.

"Có chuyện rồi." Chardova kêu lên.

"Tôi sắp rồi, đám người Seedorf đang ở bên ngoài." Lúc này, Mark thật sự không bằng lòng dừng lại.

"Bốp!"

Chardova dùng một cước đá văng Mark, "póc" một tiếng, cây hàng đó giống như rút ra từ trong ống nước, còn phát ra

tiếng.

Chương 1066 Bản Điện Hạ Không Thích Phụ Nữ 2

“Sao loại người hèn hạ như cậu cũng có thể sống sót trở thành người có thâm niên được nhỉ?” Chardova rút một cây trâm cài tóc của mình xuống, cả người lập tức hóa thành một màn sương mù dày màu hồng, luồn qua khe hở trong phòng.

“Nói với bọn họ, mặc kệ người tới là ai, bà đây vòng qua bọc ở phía sau trước, không thể để cậu ta chạy.”

Mark nghiến răng đầy tức giận, chỉ chút nữa thôi là mình xong rồi, chết tiệt, anh ta thậm chí còn không kịp mặc quần vào, trực tiếp ấn mở kiếm laser của mình rồi xông ra ngoài.

“Quang minh trừng giới!”

Quầng sáng đáng sợ rơi xuống đỉnh đầu của Tô Bạch, mang theo hào quang thần thánh, có năng lực thanh tẩy và diệt trừ cực mạnh đối với bất cứ sức mạnh tà ác nào.

Hai tay của Tô Bạch siết chặt lại, vảy rồng đen bao phủ hai tay, cơ thể hắn hơi rướn về phía trước, hai nắm đấm đánh mạnh lên quầng sáng, quầng sáng lập tức sụp đổ, nhưng mũi tên thứ hai của Seedorf cũng đã bắn đến.

Lần này, Tô Bạch cũng không có cách nào tránh né, Địa ngục hỏa shotgun xuất hiện trong tay, hắn trực tiếp bóp cò súng về phía mũi tên.

“Bằng!”

Mũi tên nổ tung giữa không trung, nhưng năng lượng vẫn lan rộng ra như cũ, bắn lên người Tô Bạch, khiến cả người hắn

không thể không bay ngược ra sau giữa không trung.

Mesilla cầm ma trượng trong tay, tiếp tục niệm chú ngữ, lần này ma pháp cũng đã chuẩn bị xong xuôi, cho dù là Seedorf hay là Mesilla, đều là sự tồn tại ở phía trên trong vòng người có thâm niên, lúc này hai người lại liên thủ với nhau, trừ phi Tô Bạch bằng lòng trả một cái giá bị thương nặng, bằng không rất khó tạo thành sát thương tuyệt đối cho bọn họ.

Mà lần này, hắn chỉ tới ôm cây đợi thỏ mà thôi, giờ thỏ đã ra rồi, Tô Bạch cũng không cần thiết phải đối đầu với bọn họ, tuy rằng không biết dựa vào thủ đoạn gì, nhưng hắn đại khái có thể đoán ra được, nếu đối phương đã trốn ở nơi này, vậy rõ ràng bọn họ đã đánh chiếm nhà thờ này và nhân viên thần chức trong nhà thờ thành công, bọn họ dự định nhân sự tiện lợi và cơ hội này để ra tay với lão vương phi.

“Hiểu lầm hiểu lầm.” Tô Bạch dùng tiếng Anh, mỉm cười và làm ra vẻ giải thích, sau đó cả người mượn lực từ dư thế vụ nổ của mũi tên trước đó, trực tiếp bay ngược ra phía bức tường, chạy như bay về phía đã tới.

Mà lúc này, Mark trần chuồng mới xông ra ngoài.

Seedorf và Mesilla không thèm liếc mắt nhìn Mark lấy một cái, cũng không để ý đến việc anh ta đã mặc quần áo hay chưa, bọn họ cũng không nhàm chán như vậy, và cũng không thấp kém như thế, thậm chí, bọn họ có thể nhìn ra sở dĩ trước đó Chardova mời Mark ở lại làm loại chuyện này, ngược lại cũng không phải Chardova trụy lạc bao nhiêu, mà là cô ta muốn hấp thụ tinh khí của Mark, mà Seedorf và Mesilla vì nể mặt Chardova đã làm ra nhiều cống hiến như vậy cho đội ngũ, hiển nhiên cũng không nhắc nhở Mark, một người có cảm giác tồn tại và trí tuệ đều không cao như vậy trong đội ngũ.

Mà bản thân Mark thì lại tuyệt nhiên không biết, anh ta còn cho rằng đây chỉ là trút sinh lý giữa các thính giả bình thường,

mà loại chuyện này cũng thường xảy ra giữa các thính giả nam và nữ thế giới chuyện xưa và thế giới hiện thực.

"Chardova nói tiếp tục đuổi, cô ta đánh bọc sườn phía sau." Mark nói.

Seedorf và Mesilla liếc mắt nhìn nhau, lập tức tiếp tục đuổi theo.

Cho dù thế nào, bây giờ nhà thờ đã biến thành cái dạng này rồi, bất kể là tiếng nổ hay là sự tàn phá sau trận chiến, cũng không có khả năng cho phép bọn họ tiếp tục kế hoạch ban đầu mà tiến vào trong đội ngũ ám sát vương phi, mà Tô Bạch liên tục phá hỏng kế hoạch của bọn họ những hai lần, bọn họ hiển nhiên không cam lòng bỏ qua như vậy.

Lập tức, Mesilla vung pháp trượng, trên người mình và Seedorf đều xuất hiện một ma pháp tăng tốc, tốc độ của hai người vì vậy mà đột nhiên tăng cao, cùng nhanh chóng đuổi theo Tô Bạch.

Bóng hình một người phụ nữ xuất hiện bên khe núi, Chardova là một người phụ nữ thông minh, tuy rằng không có thánh thiện như Athena, nhưng cô ta cũng có trí tuệ đặc biệt thuộc về riêng mình, bằng không chỉ dựa vào Phòng Trung thuật, cũng rất khó gợi lên hứng thú của những thính giả cao cấp đó.

Lúc này, cô ta có thể cảm giác được rõ ràng, có vài khí tức mạnh mẽ đang đi về vị trí mà mình đang ở, như vậy xem ra, vị trí mà cô ta chọn đánh bọc sườn là đúng.

Thế nhưng lúc này, một khí tức lạnh lùng đột nhiên xuất hiện phía sau Chardova.

"Chị gái, đang đợi ai vậy?"

Ngay khi nghe thấy giọng nói của đàn ông xuất hiện bên tai mình, sự khẩn trương trong lòng Chardova, lập tức buông lỏng

hơn rất nhiều, chỉ cần là đàn ông, thì cô ta đều có cách đối phó.

“Ôi…”

Một tiếng kêu mềm mại truyền ra từ trong miệng của Chardova, mảnh lụa lỏng phủ trên người rơi xuống, lộ ra cơ thể nở nang mê người, đồng thời những luồng sương mù màu đỏ cũng bắt đầu phóng ra.

“Phập!”

Chardova sững sờ, bởi vì cô ta cảm giác được năm móng tay sắc bén đã đâm vào lưng mình, sao có thể thế được, không phải anh ta là đàn ông sao, sao có khả năng không bị mình ảnh hưởng một chút nào được?

“Chị gái, chị cởi quần áo làm gì thế?” Móng tay của hoàng tử khuấy loạn trong lưng của Chardova: “Khà khà, người bản điện hạ thích, là đàn ông cơ.”

Chương 1067 Kỵ Sĩ Trưởng Nổi Giận 1

Cơ thể của Chardova sụp đổ trong nháy mắt, lại hóa thành một màn sương màu hồng, chỉ là lúc này, màn sương này rõ ràng có hơi loãng, rất dễ nhận thấy, một đòn không hề do dự trước đó của vị hoàng tử gần như không bị ảnh hưởng kia, vẫn khiến cô ta bị thương, dù sao thì Chardova cũng không ngờ được lại có thể đụng phải một người đàn ông có khẩu vị này trong thế giới chuyện xưa.

"Chị gái, tôi cũng biết nhé."

Hoàng tử vừa dứt lời, cả người hóa thành một màn sương máu, trực tiếp đuổi theo, giống như một con sói lớn đuổi giết con mồi đang không ngừng chạy trốn của mình, sương mù màu máu và sương mù màu hồng bắt đầu chơi trò đuổi bắt.

Mà ở một bên khác, Tô Bạch đang nhanh chóng chạy, hai người phía sau giống như kẹo da trâu bám rịt lấy hắn.

Ừm, bây giờ Tô Bạch cũng không muốn oán trách bọn họ tại sao lại cứ nhằm chằm chằm vào mình không buông, trên thực tế, nếu đổi vị trí mà nghĩ, thì hắn cũng sẽ đuổi theo không buông giống như vậy, dù sao hắn cũng đã liên tiếp hai lần phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, gần như khiến thu hoạch của bọn họ trong thế giới chuyện xưa đều mất trắng, thính giả có tính cách tốt đến đâu cũng sẽ bùng nổ cả thôi.

Tuy rằng bọn họ cũng đều hoàn thành nhiệm vụ chính số một, nhưng phần thưởng của nhiệm vụ chính số một chỉ có một điểm cốt truyện, một điểm cốt truyện này còn chẳng bằng

không có, vất vả ở trong một thế giới chuyện xưa lâu như vậy chỉ lấy được một điểm cốt truyện trở về, đúng là vả vào mặt "bốp bốp bốp".

Màn đuổi bắt giữa hai bên kéo dài rất lâu, Tô Bạch không nhìn thấy hoàng tử ra tiếp ứng cho mình, điều này khiến hắn có hơi khó hiểu, mà hắn cũng không có khả năng ngờ được hoàng tử đã chạy đi chơi trò đuổi bắt với chị gái có mưu đồ quyến rũ anh ta, nhưng ít nhất hoàng tử cũng đã giúp Tô Bạch nhổ đi một cái đinh chặn đường, xem như đã làm ra cống hiến rồi.

"Còn đuổi nữa!"

Trước mặt là một sườn núi, Tô Bạch nhìn về phía sau mình, Seedorf và Mesilla vẫn bám chặt theo mình.

Hai người Seedorf và Mesilla không trả lời, hành động là câu trả lời tốt nhất, cho dù là về công hay về tư, thì Tô Bạch đều là người mà bọn họ nhất định phải giết chết.

Trận đuổi bắt vẫn đang tiếp tục, hơn nữa, người đầu tiên dừng bước chân vẫn là Tô Bạch, bởi vì ngay khi đến sườn núi, Tô Bạch nhìn thấy đội ngũ áp giải đã xuất hiện trong tầm nhìn, áo giáp của hai mươi tư kỵ sĩ thánh điện tản ra ánh sáng khiếp người trong ánh chiều tà.

Hai người Seedorf và Mesilla thấy Tô Bạch đột nhiên dừng lại, bọn họ cũng không ngu, lập tức tách ra hai bên bao vây Tô Bạch, nhưng lại không trực tiếp ra tay, hai người cùng nhau nhìn về phía trước, thấy đội ngũ áp giải đã phía trước không xa.

Tô Bạch xòe tay: "Bây giờ có thể đánh tiếp, sau đó thu hút sự chú ý của đội ngũ áp giải bên đó, hai mươi tư kỵ sĩ thánh điện, ở một nơi như này, mấy người xung phong đã có thể trực tiếp giẫm nát chúng ta thành thịt vụn."

Trên mặt của Seedorf lộ ra một vẻ không cam lòng, anh ta biết lời Tô Bạch nói là sự thực, nếu chiến đấu ở nơi này, phía bên đó chắc chắn sẽ chú ý tới, sau đó là hơn hai mươi kỵ sĩ thánh điện, lại thêm những linh mục đó, ở gò đất này, ngoại trừ ruộng dốc khá thấp ra thì ngay cả khu rừng cũng không có, ba người mình thật sự chỉ có một con đường chết.

Nhưng Seedorf vẫn giương cung cài tên, nhắm thẳng vào Tô Bạch, lạnh giọng nói: "Cậu liên tiếp phá hỏng kế hoạch của chúng tôi hai lần, xin lỗi, tôi vẫn phải giết cậu."

Giọng điệu cứng rắn, mặc kệ tất cả.

Sắc mặt của Mesilla thay đổi, cô ta không biết tại sao lúc này Seedorf lại trở nên kích động như vậy, chỉ cần một mũi tên này của anh ta bắn ra ngoài, sóng dao động năng lượng của nó chắc chắn sẽ thu hút sự cảnh giác của đội ngũ áp giải, sau đó ba người sẽ lập tức hoàn toàn bại lộ.

Ánh mắt của Tô Bạch lóe lên, nhìn Seedorf rồi cười bảo: "Khà khà, có chút thú vị đấy, thường mà nói, dưới tình cảnh này, loại lời này chắc hẳn phải là tôi nói mới đúng, sao tôi cứ cảm thấy anh lại cướp lời thoại của tôi nhỉ?"

Thái độ không sao cả của Tô Bạch lại càng kích động Seedorf hơn, nhưng anh ta vẫn buông cung tên trong tay xuống.

"Đây là lần cảnh cáo cuối cùng của tôi với cậu, mỗi một người chúng ta đều dựa vào bản lĩnh của mình để làm việc, nếu cậu tiếp tục tới phá hỏng và quấy rối chuyện của chúng tôi, lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay, nhất định sẽ lấy mạng cậu."

"Ồ, vẫn là sợ à."

Tô Bạch lắc đầu, vốn cho rằng đã phát hiện ra một đồng loại, nhưng hóa ra cũng chỉ là một tên miệng hùm gan sứa, cho

rằng có thể dùng loại cách thức và thái độ cá chết lưới rách này để ép mình nhận lỗi và xin lỗi, ít nhất là đè ép vẻ kiêu ngạo của mình, cho mình một ấn tượng anh ta không dễ chọc.

Bỏ đi, anh đã không làm màu được, vậy tôi giúp anh tiếp tục làm màu vậy.

Tô Bạch giẫm một chân xuống đất, xông thẳng về phía Mesilla ở một bên với một loại phương thức cực kỳ ngang ngược và mạnh mẽ.

Đệt, lần đầu tiên rốt cuộc là ai muốn hại chết Cô bé Lọ Lem của ai trước?

Các người làm mùng một thì không cho phép tôi làm vào mười lăm sao?

Còn nói một cách quang minh chính đại như như vậy, mình sợ, mình ngu, còn không biết xấu hổ mà nói người khác?

Chương 1068 Kỵ Sĩ Trưởng Nổi Giận 2

Tới đây, đã lâu rồi không gặp loại trường hợp này, lão tử cũng đợi rất lâu rồi!

Đây là miêu tả nội tâm chân thực của Tô Bạch, Seedorf anh đã hoàn thành một động tác nhảy lấy đà, nhưng kết quả cuối cùng lại rút lui, vậy lão tử sẽ tới dạy anh, rốt cuộc nên uy hiếp người thế nào!

Ngay khi Tô Bạch cử động, Mesilla có hơi bất ngờ không kịp đề phòng, vừa rồi cô ta còn đang lo lắng liệu Seedorf có kích động hay không, nhưng bây giờ đã rất rõ ràng rồi, anh ta chỉ muốn bắt chẹt một chút.

Nhưng Seedorf không kích động, thì Tô Bạch lại kích động!

Làm một ma pháp sư, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng bị, để một chiến sĩ cận thân, thực ra kết cục đã được định trước rồi, Mesilla lập tức để mình rơi vào trong một loại bị động tuyệt đối.

Cô ta vội vàng bố trí ba tầng kết giới phòng thủ nhưng bị Tô Bạch lập tức đánh vỡ, đồng thời nắm đấm của hắn đập lên tay trái của Mesilla, tay trái của cô ta trực tiếp tan chảy mất một nửa.

Mũi tên của Seedorf bắn tới, trong lòng anh ta cũng gần như phát điên, anh ta thực sự không ngờ người dẫn đầu chủ động tấn công lại là Tô Bạch, làm sao có thể như vậy được, tên này muốn cả ba người cùng nhau chôn thây sao?

Tô Bạch nghiêng người, tránh mũi tên này của Seedorf, nhưng khí tức sắc bén mang theo trên mũi tên vẫn khiến sau lưng hắn nứt ra một đường máu.

Cũng vào lúc này, kỵ sĩ thánh điện ở bên dưới bắt đầu xếp thành hàng.

Bên này vừa đánh nhau, đội ngũ áp giải ở bên dưới hiển nhiên cũng cảm ứng được, dưới ánh chiều tà, đoàn kỵ sĩ thánh điện xung phong!

"Bên đó có người!" Nặc Oa thân là nữ hầu cận thân của An Lạc, cho dù là khi tiến vào trong đội ngũ, cũng đi theo bên cạnh anh ta, quy tắc của linh mục ít hơn rất nhiều, cũng tự do hơn nhiều, còn kỵ sĩ thánh điện thì lại nhất định tuân thủ giáo điều của kỵ sĩ, khi đội ngũ tiến lên, nhất định phải ăn mặc chỉnh tề, lên ngựa và bảo vệ đội ngũ.

Trên sườn núi trước mặt xuất hiện ba bóng người.

Những người khác trong đội ngũ cũng phát hiện ra, đám kỵ sĩ thánh điện theo bản năng ưỡn cao ngực, nhưng vẫn không giống như lâm đại địch như vậy, dù sao thì trên đường đụng phải người qua đường là một chuyện rất bình thường.

Nhưng rất nhanh, phía bên đó đột nhiên truyền tới tiếng chấn động, những cú va chạm của khí tức năng lượng cũng bị cường giả trong đội ngũ áp giải trực tiếp cảm ứng được.

"Đoàn kỵ sĩ thánh điện, chia thành hai nhóm bao vây, tấn công!"

Một kỵ sĩ trưởng thánh điện râu trắng rút bội kiếm, giơ lên, hô to một tiếng, lập tức, trong hai mươi tư kỵ sĩ thánh điện, có mười tám kỵ sĩ thánh điện bắt đầu xung phong, chia thành hai hàng, mục tiêu là sườn núi trước mặt, bắt đầu đánh bọc xung quanh.

Chiến mã của dưới háng các kỵ sĩ thánh điện cũng không phải là chiến mã bình thường, mà là do nội bộ tòa thánh huấn luyện ra, từ một mức độ nhất định mà nói, đã được tính là cấp bậc yêu thú, lập tức, vó ngựa của chiến mã như gió, mười tám kỵ sĩ hoàn thành vòng vây trong phút chốc với một loại tốc độ cực nhanh.

Mà trong vòng vây, ba người Tô Bạch, Seedorf và Mesilla, còn đang đấu nhau.

Tô Bạch đang trong lúc vui vẻ, còn Mesilla và Seedorf thì lại có loại cảm giác khổ mà không nói được, nhìn thấy bóng dáng màu trắng xuất hiện ở hai bên người mình càng lúc càng nhiều, nhưng tên điên ở trước mặt này lại chưa ngừng lại, còn đang chủ động tấn công.

Người này thật sự điên rồi sao?

Đám kỵ sĩ thánh điện gần như hoàn thành vòng vây dưới điều kiện tiên quyết không hề quấy nhiễu trận chiến, kỵ sĩ trưởng râu trắng không hề nôn nóng ra lệnh ra tay, mà là ra hiệu cho các thuộc hạ của mình xem trước, vì tình hình này có hơi kỳ quái.

“Mỗi bên đều có người đang ở ngoài vòng vây, chúng ta đã thu hút phần lớn người qua rồi, tạo thành một cơ hội cho bọn họ, rất công bằng, không phải sao?” Tô Bạch vừa đánh vừa nói.

Thương thế trên vai trái của Mesilla đã được bản thân trị liệu, tuy rằng tay vẫn chưa mọc lại, nhưng cũng không có trở ngại lớn, lúc này, ma trượng của cô ta vung lên, một quả cầu nóng rực tương tự với một mặt trời nhỏ trực tiếp lao về phía Tô Bạch.

Cơ thể của Tô Bạch bắt đầu lùi lại, sau đó nghiêng người, Mesilla vốn có thể khống chế quang cầu cũng quay hướng

theo, nhưng vẫn cắn răng trực tiếp cho quang cầu tiếp tục tiến về phía trước.

Những kỵ sĩ thánh điện đối diện với quang cầu đó hơi kinh ngạc, không phải là đang tự giết lẫn nhau sao, sao lại lập tức tấn công mình, kỵ sĩ thánh điện lập tức giơ bội kiếm, một đường đấu khí dung hợp vào trong đó, trực tiếp bổ về phía quang cầu.

"Ầm!"

Quang cầu nổ tung, chiến mã dưới háng kỵ sĩ thánh điện trực tiếp quỳ xuống, bản thân kỵ sĩ thánh điện cũng hơi lảo đảo một hồi, khi quang cầu nổ tung, tia sáng chói mắt mà nó tản ra cũng khiến toàn bộ người có mặt ở đó đều hơi "mù".

Mà Tô Bạch thì lại giống như ma quỷ, xuất hiện trước mặt một kỵ sĩ thánh điện này, ngay khi đối phương mở mắt ra, nhanh chóng hồi phục lại cảm giác, thì chỉ nhìn thấy một họng súng đen ngòm đang nhắm vào mình.

"Bái bai."

"Bằng!"

Tiếng súng vang lên, đầu của kỵ sĩ thánh điện trực tiếp nổ tung, thi thể không đầu ngã ra sau.

Mà ở một bên khác, Seedorf bắn một mũi tên, trực tiếp bắn trúng một kỵ sĩ thánh điện ở đằng trước, mũi tên xuyên thủng áo giáp của người đó, không chết, nhưng cả người cũng ngã khỏi ngựa.

Sau khi bắn xong một mũi tên, Seedorf trừng mắt nhìn Tô Bạch với vẻ hơi tức giận, rõ ràng rất không muốn nghe theo sự chỉ huy của người này, nhưng bây giờ cũng không có sự lựa chọn nào khác, hoặc là cùng nhau chết, hoặc là tiếp tục giữ chân những kỵ sĩ thánh điện này ở nơi này, để Mark và Chardova có được cơ hội ám sát.

Lúc này, kỵ sĩ trưởng râu trắng tức đến nổ đom đóm mắt, trước đó ông ta không vội ra lệnh giết người là vì ông ta muốn biết rõ thân phận của ba người này, bởi vì một nữ ma pháp sư trong đó dùng ma pháp quang minh, nhưng ba người vốn đang đánh nhau này lại trong nháy mắt ra tay với thuộc hạ của mình, điều này khiến ông ta đột nhiên có loại cảm giác có phải mình là thằng ngu rồi hay không.

Lập tức, kỵ sĩ trưởng râu trắng gào lên: "Giết, giết sạch bọn họ!"

Chương 1069 Lần Đầu Tiên Phát Bệnh Thất Bại 1

Có đôi khi, bất cứ kế hoạch và sự tính toán nào, đều không theo kịp sự thay đổi của sự việc, đây là một loại chuyện rất bất đắc dĩ, cũng là một loại chuyện khiến người rất khó chịu.

Ví dụ như Seedorf và Mesilla hiện tại, bọn họ vốn đã liên thủ với Chardova, đã bày ra một cục diện tự mình cảm thấy rất tốt đẹp, chỉ đợi đám người mình được tiến cử vào đội ngũ áp giải, rồi cùng nhau trở về thành Vatican học tập, sau đó nửa đường tìm cơ hội giết chết lão vương phi để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại cứ cố tình bị tên khắc tinh Tô Bạch này dùng một cước đá hỏng.

Bây giờ, lại càng bị hắn trói vào chiến xa, từ trên con đường tính kế và vòng vèo, đi đến tiết tấu cường công.

Đây là cưỡng chế lấy mạng của mình đi đánh đổi xác suất hoàn thành nhiệm vụ!

Thính giả ở trong thế giới chuyện xưa, yếu tố đầu tiên mãi mãi đều là đảm bảo bản thân mình sống sót, sau đó lại đi mưu cầu những cái khác, mà không phải giống như loại phương thức này, trực tiếp đánh chính diện với đối thủ bản địa trong nhiệm vụ chính, nếu các thính giả đều chơi như vậy, đều cương quyết như vậy, vậy thì xác suất chết của thính giả sẽ cao đến đáng sợ, có thể cao đến mức khiến Phát thanh cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Phát Thanh muốn theo đuổi tính cốt truyện, nhưng nếu thính giả đều cố chấp chết từng tốp lớn như vậy, vậy nhân vật

chính và nhân vật phụ trong thế giới chuyện xưa đều chết sạch, thế này còn đi kể chuyện kiểu gì nữa?

Lúc này các kỵ sĩ thánh điện ra tay, thực lực trong bọn họ quả thực có cao có thấp, nhưng khi phối hợp lại với nhau, lại có một loại cảm giác như xe tăng cứng rắn.

Vào cuối thời nhà Thanh, kỵ binh của Tăng Cách Lâm Thấm đã từng phát động tấn công với quân đội liên quân Anh Pháp, cuối cùng lại biến thành một trò cười thê lương dưới súng pháo của liên quân Anh Pháp, mà hiện tại, tuy rằng hai tay của Tô Bạch đang cầm súng, nhưng đối mặt với đoàn kỵ sĩ thánh điện đang xông về phía mình này, hắn có một loại cảm giác ngay cả bóp cò cũng là một chuyện rất không cần thiết.

Ba kỵ sĩ của đối phương xung phong nghiền áp với cùng một loại tần suất, khí tức của ba người tương đồng với nhau, lực phòng thủ gần như được nâng lên gấp ba lần, đây là hiệu quả khi cùng nhau gánh chịu sát thương.

Tô Bạch chỉ có thể tạm thời tránh đầu gió, cả người bắt đầu lùi lại, nhưng ở một bên khác, cũng có ba kỵ sĩ lao về phía mình, trước sau giáp kích, mang tới cho người một loại tuyệt vọng.

"Sao có loại cảm giác chơi quá đà rồi nhỉ?"

Đây là cảm giác chân thực trong lòng hắn, tuy rằng biết kỵ sĩ thánh điện không dễ đối phó, nhưng Tô Bạch cũng không ngờ sẽ khó giải quyết như vậy, trước đó dựa vào trạng thái ngốc nghếch đáng yêu của các kỵ sĩ thánh điện đã bao vây nhưng không vội ra tay, mà đánh lén giết được một người, còn chưa trải nghiệm được có cảm giác gì, thì bây giờ lại cảm giác được một loại áp lực đáng sợ.

"Bốp!"

Cương khí của kỵ sĩ xung phong húc lên người Tô Bạch, Tô Bạch không dám đón đỡ, trực tiếp bị quét bay ngược ra sau, sau khi rơi xuống đất, hắn nhanh chóng bò dậy, nhưng phía sau lại có ba kỵ sĩ khác, nên hắn lại bị hất văng lên, khi cơ thể rơi xuống, rất nhiều bội kiếm ở bên dưới chuẩn bị xiên Tô Bạch biến thành một xâu mứt quả.

"Vù!"

Cơ thể đang rơi xuống giữa không trung của Tô Bạch hóa thành một màn sương máu, ý đồ trốn khỏi trận đoàn chiến này, nhưng sáu kỵ sĩ ở bên dưới cùng nhau giơ cao bội kiếm, lồng giam hoàn toàn được tạo thành từ đấu khí xuất hiện giữa không trung, trực tiếp bao phủ lấy Tô Bạch, cho dù hắn đang ở trong trạng thái sương mù, nhưng lại không có cách nào phá lồng giam bằng đấu khí này, hơn nữa còn không thể không ở dưới sự đè ép của lồng giam đấu khí mà không ngừng rơi xuống.

Phía dưới, sáu con chiến mã hừ mũi, rõ ràng định nghiền nát kẻ địch không biết tự lượng sức mình.

"Lá chắn ánh sáng!"

Mesilla vung ma trượng lên, một màng chắn chói lọi xuất hiện trước mặt mình. Thế nhưng, trong tiếng vó ngựa, màng chắn lập tức bị phá tan, sáu kỵ sĩ xếp thành hàng, giẫm nát ma pháp của cô ta với một loại tư thế dứt khoát, đồng thời trực tiếp lao về phía Mesilla.

Seedorf giương cung cài tên, ba mũi tên cùng bắn ra, trực tiếp bắn trúng một kỵ sĩ.

Ba mũi tên hoàn toàn bắn trúng, nhưng trên gương mặt của kỵ sĩ đó chỉ nổi lên một vệt hồng, mà năm người bên cạnh cũng đồng thời cũng nổi lên vệt hồng trên mặt, giống như

người không có chuyện gì như cũ, tiếp tục xung phong tiến lên.

"Chết tiệt, bọn họ có thể chia đều sát thương!"

Lúc này, Seedorf dường như đã tuyệt vọng, trước đó Tô Bạch trực tiếp bắn chết một người, mà mình cũng bắn một mũi tên làm một người bị thương, điều này khiến anh ta còn dâng lên một chút tâm lý may mắn, nhưng bây giờ xem ra, mình vẫn quá ngây thơ rồi.

"Ầm ầm ầm!"

Phương trận mà sáu kỵ sĩ tạo thành trực tiếp áp tới, Seedorf định chạy, lại phát hiện ra không gian xung quanh đều đã bị đấu khí phong tỏa, tốc độ của đối phương rất nhanh, hơn nữa còn thẳng tiến không lùi, lá chắn ánh sáng của Mesilla và ba mũi tên của Seedorf đều không thể mang đến được hiệu quả gì, một trận xung phong này thực ra đã có thể giải quyết sạch trận chiến ở nơi này.

"Là bọn họ." Nặc Oa đứng ở bên cạnh An Lạc, nhỏ giọng nói.

An Lạc gật đầu: "Chú ý một chút, có khả năng là trò giương đông kích tây."

Chương 1070 Lần Đầu Tiên Phát Bệnh Thất Bại 2

An Lạc đi về phía xe chở tù, lúc này, anh ta thực ra cũng không tin ba thính giả phía trước thực sự chỉ ở nơi đó tìm đường chết, sau đó cố tình thu hút đám kỵ sĩ thánh điện để tự sát, cho nên rất có khả năng lớn còn có những người khác sẽ đánh lén ở nơi này, ám sát lão vương phi để hoàn thành nhiệm vụ chính.

Lão vương phi, chính là hàng độc chiếm của An Lạc, lão vương phi là người cần giết, nhưng không phải lúc này, phần thưởng của nhiệm vụ chính số ba, An Lạc nhất định phải có được, trong lòng anh ta còn từng nghĩ, nếu cần thiết, có thể giết chết Nặc Oa trước, sau đó mình lại giết lão vương phi sau, tuy rằng cống hiến của Nặc Oa rất nhỏ, nhưng cũng có một xác suất nhất định được chia một vài phần thưởng, An Lạc cũng không bằng lòng để phần thưởng trôi tuột đi một chút nào hết.

Tiếp xúc với đám kỵ sĩ thánh điện này một thời gian dài, An Lạc cũng đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn về bọn họ, đầu tiên, thực lực cá nhân của những kỵ sĩ thánh điện này, thực ra cũng thấp hơn thính giả cùng cấp bậc rất nhiều, phỏng chừng đây là bệnh chung của cường giả trong thế giới truyện cổ tích này, bọn họ rõ ràng rất non nớt, nhưng một khi những kỵ sĩ này tổ hợp lại, cùng nhau xung phong, vậy thật đúng là một chuyện khiến người rất tuyệt vọng, chắc chắn còn đáng sợ hơn khi các loại thính giả mạnh mẽ cùng nhau tổ hợp.

Bởi vì lúc này, bọn họ sẽ mang đến cho anh một loại cảm giác tuyệt vọng!

Chỉ có điều, đợi rất lâu mà nơi này vẫn yên ắng, các linh mục và kỵ sĩ thánh điện ở lại thực ra cũng đều đang bày thế trận chờ quân địch, ngăn ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng cũng không có người nào xuất hiện đánh lén ở nơi này.

Trong lòng An Lạc không khỏi nghi ngờ, lẽ nào ba thính giả trước mặt thật sự đang cố tình tìm đường chết sao?

Nhưng sau một cái liếc mắt nhìn qua này, anh ta đột nhiên phát hiện ra, lão linh mục khiêm tốn nhất, ăn mặc cũng kém nhất trong đội ngũ này, đột nhiên biến mất.

Ngực của kỵ sĩ trưởng râu trắng phập phồng một hồi, dưới tay một người chết, một người bị thương nặng, những thương vong này vốn đều sẽ không xảy ra, nguyên nhân xảy ra thực ra chính là vì sự ngu ngốc của mình, đợi sau khi trở về tòa thánh, mình chắc chắn sẽ chịu sự trừng phạt và quở trách.

Cũng may, cục diện thực ra đã khống chế được, ba người này, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì, dám khiêu chiến với người của kỵ sĩ thánh điện từ tòa thánh, nhất định sẽ bị nghiền nát thành thịt vụn.

“Trước đừng giết bọn họ.”

Một giọng nói già nua xuất hiện bên người kỵ sĩ trưởng râu trắng.

Kỵ sĩ trưởng râu trắng nghiêng đầu qua, nhìn thấy linh mục già đó đứng bên cạnh mình.

Linh mục già mặc quần áo toàn vết vá, trong đội ngũ cũng là người phụ trách vệ sinh quét tước, thậm chí là giặt quần áo, nấu cơm, đều sẽ làm hết, ông ta rất khiêm tốn, thậm chí còn khiêm tốn đến mức có hơi khác thường, nếu không phải ông ta

mặc đồ linh mục, có khả năng ngay cả phụ binh tạp dịch cũng sẽ không nhịn được mà sai khiến ông ta.

Thế nhưng, kỵ sĩ trưởng râu bạc biết rõ, linh mục già này, thực ra có thân phận và tư cách ngang bằng với hồng y giáo chủ trong tòa thánh, chỉ là vì năm đó từng phạm một lỗi, tòa thánh đã tha thứ cho ông ta, nhưng ông ta lại không thể tha thứ cho bản thân mình, nên vẫn luôn làm một linh mục bình thường, hơn nữa vẫn luôn kiên trì khổ tu, nhưng bây giờ trong tòa thánh có không ít hồng y giáo chủ chính là học trò của ông ta vào năm đó.

"Không thể giết sao?" Kỵ sĩ trưởng râu trắng có hơi khó hiểu: "Tôi đã tổn thất hai thuộc hạ, bọn họ chính là người hộ tống trung thành nhất của tòa thánh!"

"Kỵ sĩ thánh điện, tòa thánh có thể bồi dưỡng tiếp, còn bọn họ đã giết chết rồi, sẽ rất khó có lại được, hai người đánh lén tối đó, là do tôi tới trễ, bằng không tôi cũng sẽ không cho phép các ông giết bọn họ." Ánh mắt của linh mục già trở nên nghiêm túc.

"Charles, bây giờ ông nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của tôi, nhất định phải bắt sống ba người bọn họ, tòa thánh có thể có được nhiều bí mật hơn từ trên người bọn họ, thậm chí, ngay cả công pháp của tòa thánh, cũng có thể phong phú và hoàn thiện hơn."

Linh mục già đã nói như vậy rồi, Charles biết thế lực và sức mạnh khủng khiếp sau lưng ông ta, chỉ có thể cắn răng, giơ bội kiếm lên: "Bắt sống."

"Vù!"

Tô Bạch bị nhốt trong lồng giam đấu khí, sau khi rơi xuống đất cũng không bị chà đạp hành hạ, mà là bị sáu thanh bội kiếm vắt ngang trên người, ghì chặt hắn trên mặt đất.

Đồng thời, kỵ sĩ phía bên đó đã ngừng thế tấn công, quay sang bao vây Seedorf và Mesilla.

Tô Bạch nở nụ cười, vậy mà mình lại không chết, nhưng lần này quả thực là chơi quá trớn rồi, hắn nghiêng người, trông thấy Seedorf và Mesilla đã từ bỏ phản kháng, lại thấy có hơi an ủi, ít nhất lần này không tiến vào thế giới chuyện xưa chung với Gia Thố, mập mạp và hòa thượng, với mỗi lần mình phát bệnh, đến cuối cùng gần như đều có thể gặp dữ hóa lành, nhưng lần này thì lại không có vận may tốt như thế.

Nhưng ít nhất khỏi cần lo lắng bị đám người mập mạp xem trò cười.

Đám kỵ sĩ áp giải ba tù binh trở về doanh địa, An Lạc và Nặc Oa cố tình che giấu mình trong đám người.

"Soạt…"

Nơi này có mấy xe chở tù, đều được phủ vải đen, trong xe chở tù chắc hẳn cũng có cấm chế, Tô Bạch bị áp giải đến trước một chiếc xe chở tù, Seedorf và Mesilla thì lại bị áp giải đến một chiếc xe khác, khi hai người bị áp giải đi qua bên người Tô Bạch, còn nhìn hắn đầy tức giận, rất có một loại ý tứ của kỵ sĩ trung thành xem thường bọn thổ phỉ.

"Leng keng…"

Một chuỗi xích ném qua, hai kỵ sĩ thánh điện tự mình dùng xích sắt trói Tô Bạch lại, mới đầu, hắn còn cảm thấy không có gì, nhưng ngay khi mình cúi đầu nhìn về phía xích sắt trên người, lại có cảm giác dường như đã từng nhìn thấy.

Trong phút chốc, hắn nhớ lại một hình ảnh, đó là hình ảnh trong ký ức của Vampire cổ xưa đó, trong hình ảnh đó, anh ta bị xích sắt trói lại lên thập tự giá, xung quanh đều là kỵ sĩ thánh điện, còn có cả hồng y giáo chủ, hồng y giáo chủ đó hiến dâng sinh mệnh của mình để Chúa trời giáng xuống một

ngọn lửa trời, thiêu cháy người kia đến chết, cuối cùng để lại một giọt máu.

Sợi xích này, giống y như đúc với sợi xích trong ký ức, tòa thánh, thành Vatican, chịu hình, phán quyết, kỵ sĩ thánh điện?

Tô Bạch đột nhiên có loại cảm giác không thể phân biệt được đâu là thế giới chuyện xưa, đâu là thế giới hiện thực được nữa.

Chương 1071 Hoàn Thành Nhiệm Vụ Và Tiếp Tục 1

“Đại nhân, anh cũng bị bắt vào sao?”

Trong xe chở tù, bởi vì phủ vải đen, cho nên ánh sáng không được tốt cho lắm, nhưng đại khái có thể nhìn rõ bên trong còn có không ít người, có mấy lão già trông rất ủ rũ, chắc hẳn là quý tộc Huyết tộc, còn có một người lại là người quen của Tô Bạch, đó chính là Cinderella. Trên chân của Cinderella quấn băng gạc, xem chừng là đã bị thương ở nơi đó, vết thương cũng không được xử lý tỉ mỉ cho lắm, đã có tơ máu thấm ra ngoài.

“Bị thương sao?” Tô Bạch bị dây xích trói chặt, trong dây xích này có pháp trận bằng phù văn thần bí, trực tiếp áp chế sức mạnh của hắn, nên Tô Bạch của hiện tại chỉ giống như người bình thường.

“Vâng.” Cinderella hé miệng, duỗi tay đỡ Tô Bạch, giúp hắn ngồi dựa vào thanh chắn của xe chở tù.

“Vậy mạng cô cũng thật sự không tốt, vốn cho rằng cô có thể trải qua một cuộc sống tốt hơn.”

Lời này của Tô Bạch nói ra thật sự có hơi giả dối, ngày đó hắn đã biết thứ mà hoàng tử xem trọng là máu của mình, chứ không phải là Cinderella, cho nên kết cục của Cinderella sau khi bị hoàng tử ôm đi, hắn đại khái có thể đoán ra được.

“Không sao.” Bây giờ, Cinderella ngược lại, có một loại ý tứ nhìn thấu hồng trần, rõ ràng cô ta vốn rất khát khao được gả

vào nhà giàu mà khổ luyện kỹ thuật chân, nhưng kết quả lại rơi vào cục diện này, ngay cả cửa nhà giàu cũng bị tịch biên.

Cinderella thoải mái như vậy, ngược lại khiến Tô Bạch có hơi ngạc nhiên, cô gái này không nên dửng dưng như vậy, thậm chí, dựa theo nội tâm của người bình thường để phân tích, thì sự thù hận của cô ta đối với Huyết tộc, có khả năng chẳng đến bao nhiêu, vì dù sao thời gian tiếp xúc với Huyết tộc cũng không nhiều, cho dù hoàng tử có gây ra sát thương tàn nhẫn gì đó đối với cô ta, nhưng rất nhanh Huyết tộc cũng đã bị xét nhà, trên cơ bản đã bị tính là diệt môn, nên với tâm thái của người bình thường mà nói, cô ta chắc chắn sẽ hận mình nhất.

Ít nhất thì Tô Bạch cho là như vậy, nhưng bắt đầu từ cái liếc mắt đầu tiên nhìn thấy mình tiến vào trong xe chở tù, biểu hiện của cô ta rất hiền hòa, khiến trong lòng Tô Bạch không khỏi cảnh giác hẳn lên.

Nhưng tuy cô ta là một sinh vật hắc ám, nhưng cũng không có năng lực đặc biệt gì, cho dù cô ta có hận mình, lẽ nào còn thật sự nghĩ cách tới tìm mình báo thù hay sao?

Bây giờ mọi người cũng đều là tù nhân cả rồi.

Lập tức, dưới đáy lòng Tô Bạch bật cười, ôi, đã là lúc này rồi mà mình còn đấu trí với Cô bé Lọ Lem nữa, đúng thật là càng sống càng thụt lùi.

“Tốc độ của xe chở tù đã nhanh hơn.” Cinderella đột nhiên mở miệng: “Nhanh hơn trước đó rất nhiều.”

Tô Bạch gật đầu, thực ra hắn có thể đại khái đoán ra được tại sao người của tòa thánh không giết ba người mình, nhưng hắn lại có chút không chắc chắn, dù sao thì trước đó, trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh cũng đã từng xuất hiện qua loại cường giả có thể nhìn thấu sự tồn tại của Phát Thanh đó,

nhưng sau khi Phát Thanh tự mình chỉnh sửa, loại BUG này, trên cơ bản đã không còn xuất hiện nữa, lẽ nào tòa thánh trong thế giới chuyện xưa này là một BUG mới xuất hiện?

Hoặc là, tòa thánh thực ra có thi thoảng là BUG, Phát Thanh có khả năng đã trực tiếp khoác một cái áo của Chúa trời vào trong thế giới chuyện xưa này, sau đó có thể phát ra ý chỉ của thần dưới điều kiện tiên quyết không làm ảnh hưởng đến sự cân bằng trong thế giới chuyện xưa, để cưỡng chế nâng cao tính cốt truyện của chuyện xưa này?

Chỉ là xích sắt trên người này, thật sự giống y như đúc với cái mà mình đã nhìn thấy trong hồi ức của giọt máu tươi đó.

Bây giờ, sợi xích trên người mình, không chỉ trói chặt cơ thể của Tô Bạch, mà cũng khiến trong lòng hắn có thêm một loại lo lắng, lẽ nào mình cũng sẽ bị trói lên thập tự giá, đối mặt với lửa trời tới từ Chúa trời sao?

Tốc độ tiến lên của đội ngũ quả thực nhanh hơn rất nhiều, biến thành gấp rút lên đường cả ngày lẫn đêm, không hề dừng lại nghỉ ngơi, cứ như vậy, thời gian vốn là nửa tháng mới đến thành Vatican theo như Tô Bạch và hoàng tử dự tính, có khả năng sẽ chỉ bị rút gọn đến một phần ba.

Toàn bộ đội ngũ, thực ra cũng đã có hơi khổ sở không nói nổi, nhưng kỵ sĩ trưởng râu trắng không dám làm trái lời của linh mục già, mà vẫn không ngừng ra lệnh tăng tốc tiến lên, trở về thành Vatican.

Vì vậy, đội ngũ không ngại bỏ rơi phần lớn phụ binh tạp dịch ở dọc đường để giảm bớt gánh nặng.

Cuối cùng, vào một đêm sau sáu ngày, đội ngũ tiến vào một vương quốc mới, kỵ sĩ trưởng râu trắng mới hạ lệnh đêm nay không cần vội vã nữa, bọn họ sẽ ngủ lại một đêm nghỉ ngơi và hồi sức, bởi vì thành Vatican ở ngay trong vương quốc

này, cũng chỉ còn lộ trình nửa ngày đường nữa là đến, lần này dù sao bọn họ cũng đã thắng lợi trở về, đã treo cổ một gia tộc Huyết tộc, đồng thời còn bắt sống phần lớn quý tộc, ngày mai khi tiến vào tòa thánh, hiển nhiên không thể lộ ra vẻ bụi bặm mệt mỏi không chịu được này, mà phải có bộ dáng của vinh quang chiến thắng.

Miếng vải đen trên xe chở tù cũng lần lượt bị kéo xuống, tuy rằng nơi này không phải thành Vatican, nhưng đã được tính là tiến vào trong phạm vi bức xạ trực tiếp của thành Vatican, hiển nhiên an toàn hơn rất nhiều.

An Lạc bước tới, vén rèm xe chở tù ra, trong tay bưng cơm gạo lứt và mấy cái bát, chuẩn bị phân phát cho tù binh.

Mấy ngày này anh ta vì tránh hiềm nghi, sợ bị Tô Bạch nhìn ra được thân phận, sau đó hô hoán, cho nên cũng cố tình không lại gần xe chở tù phía bên Tô Bạch này, việc này đối với bản thân An Lạc mà nói, thực sự là một loại dày vò.

Chương 1072 Hoàn Thành Nhiệm Vụ Và Tiếp Tục 2

Một mặt, anh ta thật sự rất muốn tỏ ra đắc ý ở trước mặt Tô Bạch một chút, nhìn hắn ở trong xe chở tù, mà mình thì lại đang ở bên ngoài, mình thông minh cỡ nào, mình lợi ngại cỡ nào.

Nhưng một mặt khác, An Lạc cũng biết rõ, mình xuất hiện quá nhiều ở trước mặt Tô Bạch, sẽ có xác suất rất lớn bị Tô Bạch nhìn ra manh mối, đến khi ấy chỉ cần hắn hô một tiếng thôi, anh ta chắc chắn sẽ bại lộ, bởi vì thân phận của anh ta hoàn toàn không chịu nổi sự điều tra.

Nhưng, bây giờ đã nên kết thúc rồi, đã sắp vào thành Vatican, đợi đám tù binh được đưa vào trong thành Vatican, mình có muốn ra tay giết lão vương phi là chuyện gần như không có khả năng, An Lạc vốn còn muốn tìm cơ hội hại chết cả Tô Bạch và hai thính giả phương tây đó, sau đó có được pháp khí bản mệnh của bọn họ, nhưng cơ hội ra tay trong đội ngũ chỉ có một lần, vũ khí bản mệnh hiển nhiên quý giá, nhưng phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ chính thứ ba mới khó khiến người từ bỏ nhất, sáu ngày này không tìm thấy cơ hội thích hợp gì, khiến An Lạc cũng dự định từ bỏ những suy nghĩ khác.

Chỉ có điều, điều khiến An Lạc có hơi ngạc nhiên, là sau khi vén tấm vải đen lên, anh ta không nhìn thấy bộ dáng tù binh chán chường của Tô Bạch, vừa vặn ngược lại, Tô Bạch trông có vẻ rất có tinh thần và sức sống, hơn nữa còn đang giao lưu với mấy quý tộc Vampire cùng ở chung trong xe chở

tù, vừa giao lưu, hai tay của hắn còn đang múa may gì đó, giống như đang tạo ấn tay.

Mà trên cánh tay của hắn, chằng chịt những vết cắn, phủ đầy vết thương.

Bộ dáng này không giống với tù nhân đánh nhau trong xe chở tù và Tô Bạch bị cắn, An Lạc biết rất rõ một điểm này.

Bằng không hắn tuyệt đối sẽ không nói chuyện với mấy quý tộc già Vampire này một cách thân thiết và nhiệt tình như vậy, rất có khả năng là hắn chủ động cho bọn họ cắn, mà huyết thống của Tô Bạch bị áp chế vì nguyên nhân sợi xích, khiến vết thương không thể hồi phục nguyên trạng.

Trong lúc nhất thời, đầu óc của An Lạc nhanh chóng vận hành, anh ta là một người thông minh, điểm này thì chẳng ai có cách nào phủ nhận được, cho nên anh ta rất nhanh đã nghĩ đến một manh mối sự việc.

Hắn đang dùng máu tươi của mình làm thẻ đánh bạc, để học bí tịch Huyết tộc từ mấy quý tộc Vampire già kia.

An Lạc hít một hơi thật sâu theo bản năng, anh ta biết, lát nữa mình phải đi giết lão vương phi, nhưng một khi mình giết bà ta xong, thế giới chuyện xưa này cũng sẽ kết thúc, Tô Bạch cũng sẽ được truyền tống ra khỏi thế giới chuyện xưa.

Thế này thật hời cho hắn quá!

Một người độc hưởng phần thưởng nhiệm vụ chính số hai, những ngày này còn có cơ hội ở riêng với mấy quý tộc Huyết tộc già này, không biết đã nhận được bao nhiêu truyền thừa và công pháp của Huyết tộc rồi.

Chết tiệt, tính kiểu gì thì thằng nhãi nhà cậu cũng sẽ không thiệt.

“Ăn cơm đi.”

An Lạc vẫn bình tĩnh ném mấy bát gạo lứt qua, cũng mặc kệ những Vampire này có ăn hay không.

Ngay sau đó, anh ta xách thùng cơm, đi về phía xe chở tù của lão vương phi đó, lần này, đến ngay cả dự định lén lút giết chết Nặc Oa này, anh ta cũng không có cách nào thực hiện được, mà chỉ có thể chia sẻ một chút phần thưởng với cô ta, vì vậy, trong lòng An Lạc lại mất bình tĩnh một hồi.

Cinderella bưng bát cơm, trước đưa cho mấy quý tộc già Vampire, những quý tộc già này đều lắc đầu, tỏ vẻ mình không ăn cái này, Tô Bạch ngược lại cầm bát lên, dùng tay bốc ăn. Mấy ngày này mình đã cho mấy lão già này hút không ít máu, dựa vào ăn cơm có thể bổ sung lại một chút nguyên khi, dù chỉ là một chút, nhưng không thể không nói, giá trị nhận được lại cực lớn, không nói đến nhận được truyền thừa ma pháp của Huyết tộc, Tô Bạch còn biết một chuyện, đó chính là lần đầu tiên mình tu luyện ra phân thân Huyết ảnh, tạo ra một phân thân không đủ mực nước, đã là rất giỏi rồi, Huyết tộc bình thường tu luyện ma pháp này, trong một năm, có thể tu luyện ra một phân thân, đã được tính là có thiên phú ưu tú rồi.

Xem ra là tên hoàng tử đê tiện đó đã lừa mình.

Ăn cơm xong, bởi vì vải đen bị kéo ra ngoài, nên ánh mắt của Tô Bạch liếc nhìn quanh bốn phía, sau đó rơi lên người vị linh mục đưa cơm đó.

Bóng lưng này sao lại thấy hơi quen mắt nhỉ?

Đột nhiên, hắn cảm giác được một trận rung động lan khắp cả người mình, lúc này, máu trong cơ thể mình lại đang có loại cảm giác run rẩy, loại run rẩy này không phải là sợ hãi, cũng không phải là kinh hoàng, mà là một loại hấp dẫn lẫn nhau do cùng nguồn gốc.

Loại thu hút này, tới từ phía trước, rất có khả năng có thể là ở trong thành Vatican.

Mà trong cùng một thời gian, trong nhà lao lớn sâu tít tận cùng của tòa thánh Vatican, một người đàn ông cả người từ trên xuống dưới bị dây xích xuyên qua, đột nhiên mở trừng mắt, trong mắt anh ta có hơi mê mang, bởi vì mới vừa rồi, trong lơ đãng, anh ta dường như cảm ứng được một nguồn sức mạnh có cùng cội nguồn với mình.

"Sao… sao có thể?"

Là người đó sao, là chủ nhân của giọt máu đó, lúc này anh ta vẫn chưa chết, không, có lẽ là mốc thời gian đã xảy ra vấn đề? Hay là Phát Thanh đã tham khảo chuyện đã xảy ra ở thế giới hiện thực khi đang tính toán thời gian ở thế giới chuyện xưa này? Hay là đã có người tiến vào thế giới chuyện xưa này từ trước, bây giờ đám người mình chỉ bị truyền tống lại vào một mốc thời gian ở thế giới chuyện xưa trước?

Trong lòng Tô Bạch đang nghĩ ngợi về chuyện một thế giới chuyện xưa được chia ra các mốc thời gian khác nhau, cho các tốp thính giả khác nhau tiến vào, loại chuyện này Phát Thanh không chỉ làm một lần, ví dụ như thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], Tô Bạch, Huân Nhi và Tô Dư Hàng, ba tốp người này đều đã từng tiến vào, chỉ là mốc thời gian khác nhau mà thôi.

Thế nhưng, Tô Bạch còn chưa nghĩ xong, thì một tia sáng trắng đột nhiên bao phủ hắn.

"Cái gì, nhiệm vụ chính thứ ba được hoàn thành rồi sao?" Tô Bạch nắm thanh chắn của xe chở tù với vẻ hơi kích động, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía thành Vatican: "Chết tiệt, mình còn có thể trở về thế giới chuyện xưa này được nữa không, ở mốc thời gian này, Vampire cổ xưa đó vẫn chưa chết."

Giọng nói của Phát Thanh truyền tới:

[Nhiệm vụ chính thứ ba đã hoàn thành, người hoàn thành: An Lạc, Nặc Oa.

Toàn bộ thính giả may mắn còn sống sót lập tức trở về thế giới hiện thực.

Phần thưởng của nhiệm vụ chính thứ hai:

1, 500 điểm cốt truyện.

2, Có tư cách trở về thế giới chuyện xưa "Cô Bé Lọ Lem" một lần.

3, Có tư cách tiến vào không gian thử luyện một lần.

4, Nhận được tư cách điều tra thông tin của người phía sau trong tài khoản chính thức ba lần.

Chương 1073 Quỷ Tụy! 1

Khi trở về, Tô Bạch xuất hiện bên Nhĩ Hải, Thương Sơn quen thuộc, Nhĩ Hải quen thuộc, ánh mắt trời chói lọi quen thuộc đó, mà Tô Bạch thì lại trông có chút không biết phải làm sao.

Rốt cuộc tên hoàng tử đê tiện đó đã chạy đi đâu, Cinderella dự định dùng cách gì để báo thù mình, Vampire cổ xưa bị đưa lên thập tự giá trong thành Vatican đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế giới chuyện xưa này, mình rõ ràng còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, mà cũng không kịp làm, một vài chuyện vừa mới mò ra được một vài manh mối, lại đã kết thúc như vậy.

Loại kết thúc này khiến Tô Bạch thật sự có hơi bất ngờ, nhưng không thể không nói, thực ra loại kết thúc này, đối với hắn ở tình cảnh khi ấy mà nói, cũng được xem là một loại giải thoát, bằng không một khi bị đưa vào trong thành Vatican, vậy thì Tô Bạch thật sự sẽ rơi vào cục diện thập tử nhất sinh.

Thêm nữa, chuyện này cũng giống như một trò chơi, có người vận khí tốt, cũng có người chơi rất hay, có người với thủ đoạn thông minh hơn, giành trước hoàn thành nhiệm vụ khiến trò chơi kết thúc, quả thực cũng không thể tránh được.

Lúc này, lại hồi tưởng lại bóng lưng khiến mình cảm thấy có hơi quen thuộc đó một chút, rồi lại liên tưởng đến thành viên đã hoàn thành nhiệm vụ chính số ba, Tô Bạch đại khái đã đoán ra được đáp án.

Người đó, lại vẫn luôn ẩn nấp trong đội ngũ áp giải.

Cho dù là Tô Bạch, thân là một đối thủ, nhưng hắn cũng không thể không có chút khâm phục trí tuệ và thủ đoạn của An Lạc, tuy rằng người đó quả thực có hơi bộc lộ tài năng, lòng dạ cũng không rộng lớn đến vậy, nhưng nói đến thủ đoạn và tính kế, thật sự rất lợi hại.

Trước mặt chính là nhà trọ đó, Tô Bạch lôi di động ra, nhìn thông báo một chút, Gia Thố đã gửi lời nhắn cho mình rằng đã dẫn bé con về Thượng Hải, Tô Bạch cất di động vào trong túi, vậy chuyến đi Đại Lý dài đằng đẵng này của mình cũng xem như kết thúc.

Hắn đi đến bến tàu Tài Thôn, gọi một chiếc xe, nói một tiếng tới sân bay, rồi dựa lên ghế ngồi, chìm vào trong suy tư.

Trong thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem], mình còn có quá nhiều chuyện chưa làm xong, nếu cho mình đủ thời gian, mình có thể khai thác được nhiều thứ hơn, thậm chí nếu có thể cho mình và Vampire cổ xưa kia gặp mặt một lần, vậy đối với mình mà nói, đó chính là lợi ích to lớn không có cách nào đo lường được, nhưng cũng may, phần thưởng nhiệm vụ chính số hai rất phong phú, mình có một cơ hội trở về.

Nhưng bây giờ trở về, rõ ràng không phải một sự lựa chọn sáng suốt.

“Tối đa cũng phải đợi sau khi mình tăng lên đến thính giả cao cấp đã.” Tô Bạch lầm bầm.

“Nghe radio không?” Tài xế lái xe ở phía trước, nhìn Tô Bạch với vẻ hơi nghi ngờ, chỉ vào cái nút ở radio trên xe của mình.

“Không, cảm ơn.” Tô Bạch từ chối, sờ vào túi mình, lấy ra một điếu thuốc, ngậm ở bên miệng mà không châm.

Thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem], thực ra có một bước ngoặt rất rõ ràng, đó chính là xét từ mốc thời gian của nhiệm

vụ chính số một, số hai và số ba, đối thủ bản địa mà các thính giả có thể tiếp xúc và va chạm, trên cơ bản, đều lấy người có thâm niên cao cấp làm giới hạn, cho nên lần sau muốn trở về thế giới chuyện xưa này, không có thực lực của thính giả cao cấp, rất khó có được bước tiến mang tính đột phá gì, cho một tốp kỵ sĩ thánh điện tới tổ hợp thành phương trận, có thể hành hạ Tô Bạch đến mức rất bất đắc dĩ.

Chuyện này không thể gấp, dù sao cơ hội trở về cũng chỉ có một lần, hơn nữa Phát Thanh cũng không nói giới hạn thời gian trở về, phỏng chừng đợi mình trở về thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem], Phát Thanh mới nói rõ thời gian.

Lại qua mười lăm phút nữa, chiếc xe dừng ở cửa sảnh chờ sân bay, thanh toán xong, Tô Bạch đi vào sân bay, vẫn còn hai giờ trước tấm vé may bay trở về Thượng Hải mà mình mới mua trên mạng, sau khi đi qua cổng an ninh, hắn tìm được một tiệm gia đình nhỏ, ăn một bát mì, rồi lại đợi một lúc cũng được thông báo lên máy bay.

Máy bay hành khách cỡ nhỏ, trên cơ bản không còn chỗ ngồi, Tô Bạch chọn là vị trí gần cửa sổ, mà ngồi ở bên cạnh hắn là một cô gái tuổi tác đại khái chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu. Khi cô gái ngồi xuống, ánh mắt của Tô Bạch bị đôi chân của cô ta thu hút, bởi vì cô gái này đi một đôi giày cao gót màu lam, thoạt nhìn rất đẹp.

Cô gái dường như cũng chú ý đến hành khách nam ngồi bên cạnh mình, đang nhìn chằm chằm vào chân mình, lập tức rụt đôi chân trở về.

Tô Bạch cũng thu hồi ánh mắt, đôi giày cao gót đó, tuy rằng không phải là giày thủy tinh màu xanh, nhưng cũng có chút ý vị đó, lúc đầu mình đã tìm rất lâu, nhưng lại không tìm được đôi giày thủy tinh màu xanh đó, mà đám người Cố Du Trung thì lại cướp lấy đôi giày thủy tinh màu đỏ từ trong tay

của An Lạc, nhưng trên thực tế, đó là một tờ thông báo tượng trưng cho cái chết.

Hắn nhắm mắt lại, hơi nghiêng đầu qua, dựa vào cửa sổ rồi ngủ như vậy.

Một cái chợp mắt này cũng không kéo dài, nghỉ ngơi cũng không được yên bình cho lắm, Tô Bạch dường như vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng từ thế giới chuyện xưa lần trước, gương mặt tươi cười Âu Mỹám của Cinderella, tiếng rít gào tức giận của hoàng tử, thập tự giá, gào thét, lửa, lửa lớn.

Tô Bạch mở bừng mắt, mới phát hiện ra trên người mình đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Máy bay còn đang bay giữa không trung, cô gái bên cạnh dường như vừa mới đi toilet xong và ngồi trở lại, nhìn thấy bộ dáng đổ mồ hôi đầy đầu của hắn, cô ta hơi nhíu mày, rõ ràng hành động cố tình đánh giá chân mình của Tô Bạch, đã để lại ấn tượng rất không tốt cho cô ta, mà mắt thấy tóc Tô Bạch ẩm ướt, lại càng khiến cô ta vô cùng phản cảm hơn.

Chương 1074 Quỷ Tụy! 2

Tô Bạch cười tự giễu với vẻ bất đắc dĩ, lần này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với mình vậy, sao đột nhiên lại có bộ dáng như mới ra ngoài sau mấy lần đầu tiến vào thế giới chuyện xưa ngày trước, vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi cảm giác ở trong thế giới chuyện xưa, thậm chí còn ảnh hưởng đến bản thân đã trở về thế giới hiện thực một cách rất rõ ràng.

Có lẽ, là thật sự ngay cả trong tiềm thức của mình cũng nhận định, mình vẫn chưa kết thúc trong thế giới chuyện xưa [Cô Bé Lọ Lem].

"Thưa ngài, xin hỏi ngài cần uống chút gì không?" Tiếp viên hàng không đẩy xe nước uống tới nơi này.

"Nước lạnh, cảm ơn."

Tô Bạch nhận nước lạnh từ tiếp viên hàng không đưa qua, rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó lắc lư cốc giấy trong tay, đá ở bên trong quay vòng vòng, tiếp đó Tô Bạch ngửa đầu, dốc đá vào trong miệng nhai.

"Này, cậu lên cơn nghiện đấy à?" Cô gái bên cạnh nhìn hắn và hỏi.

Tô Bạch nhắm mắt, chẳng muốn để ý đến cô ta.

Cô gái thấy Tô Bạch không để ý đến mình, cũng lại đeo tai nghe lên, bắt đầu xem phim.

Đến chiều, máy bay hạ cánh ở sân bay Thượng Hải, Tô Bạch không có hành lý gì cả, trực tiếp tay không đi xuống máy bay, hắn chậm rãi đi qua băng chuyền, ngay khi đi đến bãi đỗ xe dưới hầm chuẩn bị gọi xe, lại vô tình nhìn thấy cô gái ngồi

bên cạnh mình trước đó lái xe thể thao màu lam đi tới từ một phía khác.

Vậy mà cô gái này vẫn luôn đỗ xe ở trong sân bay sao?

Tô Bạch rút một điếu thuốc ra, cắn ở trong miệng, lần này châm lửa lên, hút một hơi thật sâu, rồi phun ra một vòng khói thuốc, sau đó, Tô Bạch nhìn thấy cô gái đó lại lái xe quay lại, băng qua trước mặt mình một lần nữa.

Lạc đường không vòng ra ngoài được sao?

Vốn Tô Bạch cũng không để ý cho lắm, dù sao ở loại bãi đỗ xe lớn này, lần đầu tiên không tìm được lối ra cũng xem như rất bình thường, nhưng khi cô gái này lái xe qua trước mặt Tô Bạch lần thứ hai, ánh mắt của hắn bắt được ở vị trí phụ lái của cô ta, lại có một người phụ nữ già nua mặc áo bành tô giản dị, trên ống tay áo có một phù hiệu đeo tay màu đỏ.

Sắc mặt của bà lão này trắng bệch, cũng không phải là loại trắng mà trang điểm có thể làm ra được, bà ta ngồi thẳng tắp ở vị trí ghế lái, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, cũng không biết là đang nhìn cái gì.

Rất nhanh, chiếc xe thể thao màu lam của cô gái chạy qua trước mặt Tô Bạch lần thứ ba, lần này, trên mặt của cô gái lộ ra vẻ nôn nóng và bất an, mà bà lão trên ghế phụ lái vẫn nhìn về phía trước với vẻ mặt không có biểu cảm.

Tô Bạch cười "khà khà", gẩy tàn thuốc, có chút thú vị đấy.

Lúc này, di động vừa vặn vang lên, là cuộc gọi từ phía mập mạp.

"Alo, mập mạp."

"Trong tài khoản công khai vừa gửi một thông báo đẩy, nói về thế giới chuyện xưa Cô Bé Lọ Lem, thế nào, chơi vui chứ?" Tâm trạng của mập mạp không tệ, bên đó còn có tiếng ti vi,

nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, chắc hẳn là đang xem ti vi với bé con.

"Có hơi khác với phong cách thế giới chuyện xưa trước đây của Phát Thanh, ngược lại cũng không đáng sợ cho lắm, nhưng xác suất chết vẫn rất cao." Tô Bạch đổi một tay khác cầm di động, tiếp tục nói: "Tôi đến Thượng Hải rồi, vừa xuống máy bay xong, bây giờ đang ở sân bay."

"Muốn tôi tới đón cậu sao?" Mập mạp hỏi.

"Được, anh tới đi, dù sao nhà cách sân bay cũng có một đường cao tốc mà thôi." Tô Bạch cũng không khách sáo, sau đó nhìn thấy chiếc xe màu lam chạy qua trước mặt mình lần thứ năm, nói: "Trong bãi đỗ xe xảy ra một chuyện thú vị, một cô gái vừa rồi ngồi bên cạnh tôi trên máy bay, bây giờ đang bị quỷ tụy."

Phía bên mập mạp vừa ra khỏi cửa, chắc hẳn là đi lấy xe, anh ta vừa đi vừa hỏi: "Vậy bộ dáng của cô gái đó thế nào?"

"Đại khái là tự chuốc vạ vào thân, quỷ đến cửa đòi nợ, bộ dáng lúc còn sống là một bác gái ở ủy ban dân cư, cũng có chút giống với tình nguyện viên hướng dẫn giao thông, chỉ huy dừng xe và thu phí gì đó, tóm lại là đeo một cái phù hiệu đeo tay."

"Câu nói là người hay là quỷ đấy?" Phía bên mập mạp truyền tới tiếng ô tô khởi động, đã xuất phát đi về phía sân bay.

Tô Bạch biết ý tứ của mập mạp: "Người phụ nữ đó lớn lên cũng được, chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu thôi, rất trẻ, dáng người cũng rất khá."

"Vậy thì được, bây giờ người ta phỏng chừng đang vô cùng sợ hãi, không phải vừa vặn là cơ hội cho cậu chủ Tô cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, ôi, tôi quên mất, cậu chủ Tô không

gần nữ sắc, ha ha ha, chớ hoảng sợ, đợi ông mập tôi tới, ông mập tôi sẽ tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó tôi sẽ bắt em gái này."

"Mập mạp, anh cũng thật đúng là phụ nữ nào cũng dám đụng nhỉ, tôi ngược lại cảm thấy có khả năng trước đó cô gái này đã đâm chết người, chạy đến Đại Lý du lịch để tránh nạn, sau khi trong nhà dàn xếp quan hệ, không có việc gì mới trở về, chỉ là vừa trở về đã bị bác gái bị đụng chết đó nhìn trúng."

"Tôi còn mười phút nữa là đến sân bay, đừng hoảng, ông mập có thể dùng cây đại thương dưới háng để báo thù cho bác gái!" Mập mạp ở đầu bên kia nói một cách không biết xấu hổ.

Sau đó, ngay khi chiếc xe màu lam lái qua trước mặt Tô Bạch lần thứ bảy, xe thể thao đột nhiên tăng tốc, trực tiếp lao ra ngoài, rồi đâm sầm vào vách tường phía trước.

"Rầm!"

Khói bụi bốc lên, tiếng còi báo động cũng vang lên, xung quanh bắt đầu có người tập trung tới quan sát tình hình, Tô Bạch cũng đi qua, nhìn thấy cô gái kia máu thịt mơ hồ, ngửa mặt nằm trên ghế lái, cả người từ trên xuống dưới da tróc thịt bong, đây tuyệt đối không phải là loại thương thế mà tai nạn giao thông có thể tạo ra được, mà lại càng giống như bị phụ nữ dùng móng tay véo liên tục ra hơn.

[Chú thích của tác giả: Tụy: Chỉ ma quỷ hoặc chỉ quỷ hại người.]

Chương 1075 Quỷ Đi Nhờ Xe 1

Mập mạp rất nhanh đã đến nơi, phía sau là xe cảnh sát, xe cứu hộ và xe cứu hỏa, sân bay vốn chính là một nơi khá nhạy cảm, xảy ra bất cứ chuyện gì đều sẽ thu hút sự khẩn trương cao độ của rất nhiều phương diện.

Mập mạp hạ cửa sổ xe xuống, Tô Bạch đứng ở bên đường vẫy tay, hắn ngậm điếu thuốc, bước tới kéo cửa xe, rồi ngồi vào vị trí ghế phụ lái.

"Đằng trước chặn đường rồi." Mập mạp nhận điếu thuốc từ trong tay Tô Bạch, châm lên.

"Chắc hẳn rất nhanh sẽ bỏ phong tỏa thôi, một nơi có lưu lượng người lớn như ở sân bay, không có khả năng phong tỏa quá lâu." Tô Bạch chìa tay ra ngoài cửa sổ, gảy rơi tàn thuốc: "Có hứng thú xem thi thể của cô gái đó không?"

"Thi thể có gì hay mà xem." Mập mạp lắc đầu.

"Máu thịt cả người từ trên xuống dưới đều bị véo ra, oán khí rất lớn." Tô Bạch dùng di động của mình kết nối bluetooth trong xe của mập mạp, nhạc bắt đầu nổi lên: "Đạo nhân đạo, đạo thần đạo, tự cầu nhân gian đạo, là yêu cũng được, là ma cũng tốt, đều là đạo tốt nhất, cười xa xăm, trời đất quỷ khóc thần gào, giang sơn núi non xưa kia sao lại biến thành biển máu cuồn cuộn…"

Đây là một ca khúc chủ đề của bộ phim [Thiến Nữ U Hồn], tên là [Nhân Gian Đạo], lúc này mở lên, quả thực rất hợp cảnh.

“Dựa theo miêu tả của cậu, chắc hẳn là quỷ tới trả thù đòi nợ đi, cô gái này chết cũng không oan, đúng rồi, sau đó con quỷ đó đi đâu, tự mình tiêu tán hay sao?” Mập mạp hỏi.

“Tan biến rồi, đòi nợ xong cũng tự mình tiêu tán.”

“Vậy cũng rất tốt, có oán báo oán, có thù báo thù, nếu trên thế giới này thật sự có thể dựa theo định luật này để vận chuyển, phỏng chừng sẽ thái bình hơn biết bao nhiêu.” Mập mạp cảm thán, anh ta là đạo nhân, hiển nhiên càng thêm nhạy cảm và xúc động đối với những thứ này.

“Phía trước có xe khởi động rồi, con đường chắc hẳn đã bỏ phong tỏa, đi thôi, về nhà nào.” Tô Bạch ném điếu thuốc ra ngoài cửa sổ.

Mập mạp cũng khởi động xe, chỉ là cửa sổ vừa mới đẩy lên, anh ta lại đột nhiên giẫm một chân vào phanh xe, chiếc xe hơi chấn động.

“Đại Bạch, không đúng, nơi đó!”

Thuận theo hướng ngón tay của anh ta, Tô Bạch nhìn thấy một cô gái đứng đơn độc ở nơi đó, cô ta đi một đôi giày cao gót màu lam.

“Đó là quỷ.” Mập mạp nói một cách rất chắc chắn, dù sao anh ta cũng có nghiên cứu sâu về chuyên ngành, nhìn thấy quỷ chắc chắn càng chuẩn hơn Tô Bạch một chút.

“Phí lời, là người vừa chết đấy.” Tô Bạch nhìn mập mạp, hỏi: “Như vậy cũng có thể biến thành quỷ được sao? Hơn nữa tôi thấy trên người cô ta cũng có oán niệm rất lớn.”

“Không nên, quỷ có thể có năng lực đi hại người báo thù đòi nợ, oán niệm mang trên người chắc chắn đủ sâu đậm, người bị báo thù đó chắc hẳn sẽ bụi về với bụi, đất về với đất, đi xuống địa ngục báo danh rồi chứ, rất ít người bị báo thù, mà

cũng có thể biến thành quỷ, hơn nữa oán niệm lại lớn như vậy, thế này không có khả năng.”

Mập mạp vỗ miệng, nói tiếp: “Đại Bạch, cậu thật nhìn thấy bà lão đeo phù hiệu đeo tay đó giết người rồi tan biến sao?”

“Tôi cũng có mù đâu, bây giờ năng lực nhìn thấy quỷ vẫn có nhé, bà lão mang phù hiệu đeo tay đó sau khi đụng xe, ngồi ở vị trí ghế phụ lái đã hóa thành một làn khói xanh, rồi tan biến mất.”

Tô Bạch đáp một cách rất chắc chắn, rõ ràng hắn không phải người chuyên tu thuật quỷ thần, nhưng ít nhất lăn lộn đến trình độ hiện tại, dựa vào thần thức và thiên phú về năng lực tầm nhìn của Huyết tộc của mình, nhìn thấy một con quỷ cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, đương nhiên quỷ cấp bậc cao hơn hoặc là ảo thuật, Tô Bạch rất khó thông qua mắt thường của mình và thần thức thuần túy để phán định được.

“Cái này không hợp lý, trên người nữ quỷ này cũng có oán khí, cô ta hận, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đại Bạch, sao tôi cứ cảm thấy bà lão mang phù hiệu đeo tay đó không đơn giản là tới đòi nợ nhỉ?” Ngón tay của mập mạp bắt đầu bấm.

Tô Bạch không biết đây là động tác mà một người xuất gia như anh ta thường thích làm, hay là đang dùng nhân quả để tính toán, nhưng ngược lại, hắn rất có hứng thú với suy đoán mập mạp sẽ nói ra sau đó.

Mập mạp cũng để ý thấy vẻ mặt của Tô Bạch, anh ta cũng không giải thích gì, mà nói thẳng: “Chuyện không đơn giản như vậy, đại Bạch, có thứ gì đã làm xáo trộn ranh giới này.”

“Vẫn là nhân quả?” Tô Bạch nhìn anh ta và hỏi.

“Không phải nhân quả, đây là thuật môn thôi diễn của đạo môn.” Mập mạp giải thích, sau đó anh ta cũng nhận ra mình có giải thích hay không, thực ra cũng không có ý nghĩa gì, Tô

Bạch hắn nên nghĩ thế nào vẫn sẽ nghĩ như thế: "Chúng ta cứ đi theo cô gái này, xem xem rốt cuộc cô ta sẽ làm gì, đây tuyệt đối không phải vòng tuần hoàn báo thù đơn giản như vậy."

"Không về nhà mà ở đây xem quỷ giết người sao?" Tô Bạch thở dài một hơi: "Được rồi, anh xuống xe đi, tôi lái xe về nhà trước, anh cứ từ từ chơi với nữ quỷ đó đi."

"Đệt, đại Bạch, cậu còn có nhân tính nữa không đấy, còn có một chút lòng đồng cảm nào không? Bây giờ oán niệm trên người cô gái đó đang không ngừng tích tụ lại, cô ta rất có khả năng sẽ đi hại chết một người khác, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp đấy đại Bạch."

"Tôi là thính giả chứ không phải tín đồ, cho dù cô ta đi giết ai, cũng có liên quan gì đến tôi sao? Lỡ như nữ quỷ này thật sự chỉ là một người hiếm có trong xác suất hàng vạn hàng nghìn, cũng sẽ không đi giết người ở đi loanh quanh ở sân bay này, trở thành một cô hồn dã quỷ ở sân bay thì sao, tôi còn không về nhà mà ở đây dây dưa với anh chắc?

Anh không đi thì anh xuống xe, thỏa mãn lòng tò mò của anh đi, tôi phải về nhà gặp con trai tôi."

"Nhìn nhìn nhìn kìa, cô ta cử động rồi, cô ta cử động rồi, vừa rồi cô ta đứng ở bên cạnh hiện trường tai nạn xe của mình, không ngừng nhớ lại cảnh tượng trước khi chết, đây là quỷ hồn thông qua loại phương thức này để tăng cường oán niệm trên người mình, bây giờ cô ta đã cử động, mẹ kiếp, cô ta đi về phía chúng ta kìa."

Chương 1076 Quỷ Đi Nhờ Xe 2

“Đầu của con quỷ này có bệnh à?”

Tô Bạch cũng có hơi cạn lời, mình ngồi trong xe với mập mạp, bất cứ người nào cũng không phải sự tồn tại mà cô hồn dã quỷ có thể đánh giá được, nếu nữ quỷ này thật sự muốn qua đây giết người trút giận, vậy đúng là tự mình tìm đường chết mà thôi, không đúng, đã chết rồi, vậy chính là tìm kết cục hồn phi phách lạc không thể siêu sinh.”

“Đại Bạch, cậu nói cậu ngồi bên cạnh cô ta trên máy bay, cậu không làm gì người ta đấy chứ?” Mập mạp hỏi.

“Tôi có thể làm gì?”

“Ví dụ như cưỡng chế người ta dẫn đến nhà vệ sinh để vận động.” Đôi mắt của mập mạp lập tức sáng lên: “Cậu xem cô ta đi qua đây như vậy, lẽ nào là nhằm vào tôi sao?”

“Chắc chắn không phải nhằm vào tôi, yên tâm, tôi cũng không nhàm chán như vậy, vừa ra khỏi thế giới chuyện xưa đã tìm đàn bà để trút bỏ tâm trạng tiêu cực trong lòng mình, với cấp bậc hiện tại của hai người chúng ta, lại đang ở trạng thái thu lại khí tức, cô ta không nhìn ra được thân phận của chúng ta đâu, tôi cảm thấy, cô ta có khả năng là tới đi nhờ xe, quỷ đi nhờ xe, anh đã từng nghe nói qua chưa? Trước đây khi nhàn rỗi có đọc mấy quyển truyện ma, từng nghe qua chuyện xưa này rồi.”

“Được rồi, cho cô ta lên xe xem thử, nếu vừa lên xe đã bắt đầu ám lên người cậu, vậy chắc chắn là cậu đã làm gì người ta

ở trên máy bay rồi."

"Cô ta cũng không phải quỷ vương, làm sao có tư cách tùy tiện giết người." Tô Bạch rất không tin có khả năng có liên quan đến mình.

Ngay khi nữ quỷ lơ lửng "đi" đến bên xe, hai người Tô Bạch và mập mạp đều rất ăn ý không nói gì, bọn họ có thể nhìn thấy quỷ, quỷ cũng có thể nhìn thấy bọn họ, đương nhiên, quỷ không biết bọn họ có thể nhìn thấy cô ta, cũng không biết độ nông sâu của bọn họ.

Sau khi nữ quỷ tiến vào xe, cũng không làm gì Tô Bạch, mà chỉ ngồi lặng lẽ ở vị trí phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, nhưng sắc mặt trắng bệch, thoạt nhìn quả thực có chút đau mắt.

"Mập mạp, lái xe đi." Tô Bạch nhắc nhở.

Mập mạp gật đầu, lại khởi động xe, chiếc xe lái về phía trước.

Hai người đàn ông ngồi ở đằng trước, phía sau có một nữ quỷ ngồi, nhưng cho dù là mập mạp hay là Tô Bạch, đều giống như không có việc gì, dù sao với thực lực hiện tại của bọn họ mà nói, đã sớm qua cái thời nói đến quỷ là sắc mặt thay đổi rồi, nữ quỷ này, thật sự còn không đủ để bọn họ vả cái là chết.

Chỉ là cái thứ hàng mập mạp này không biết đã thôi diễn ra gì đó, lại để ý đến nữ quỷ này như vậy, dựa theo thói quen của Tô Bạch, rất có khả năng sẽ trực tiếp mặc kệ đến cô ta. Cô ta dám lên xe, vậy trực tiếp mời cô ta hồn phi phách tán, giết người, Phát Thanh có thể sẽ không thích, nhưng giết quỷ, Phát Thanh ngược lại chỉ mong sao chuyện không thuộc về khoa học kỹ thuật văn minh này đều bị xóa sổ.

Nhà lão Phương cách sân bay rất gần, xuống khỏi đường cao tốc, vòng vào con đường xi măng là đến, nhưng điều khiển

Tô Bạch có hơi ngạc nhiên là bây giờ nữ quỷ vẫn chưa xuống xe, đây là định theo mình về nhà sao?

Nghĩ đến bé trai áo đỏ trước đây đi theo xe của mình về đến biệt thự, bị Cát Tường vả một cái khiến cho hồn phi phách tán, khóe miệng Tô Bạch lộ ra một vẻ bất đắc dĩ theo bản năng. Nói thật, đối với kết cục của bé trai áo đỏ đó, Tô Bạch có hơi áy náy, thực ra tâm của tiểu quỷ đó không xấu xa, mà người xấu là những người sống đã điều khiển cậu bé đó.

Chiếc xe cách nhà lão Phương chưa đến một trăm mét thì chết máy, mập mạp và Tô Bạch đưa mắt nhìn nhau, hai người đương nhiên biết việc đột nhiên chết máy này có nghĩa là gì, rất nhanh, nữ quỷ đã xuống xe, bay vào trong bức tường của một nhà dân ở bên cạnh.

Nơi này đều là đất ở, và đều là nhà tự xây.

Đợi sau khi nữ quỷ tiến vào, mập mạp cũng không vội khởi động xe, mà là tháo đai an toàn: "Đại Bạch, cậu lái xe về nhà trước đi, tôi vào trong xem thử."

"Này, tôi nói này, mập mạp, rốt cuộc anh đã phát hiện ra gì rồi?"

Khi mập mạp xuống xe, Tô Bạch cũng xuống xe.

"Vậy nói với cậu đi, chuyện này tuyệt đối không phải là nhân quả báo ứng, thiên đạo tuần hoàn đơn giản, cũng không phải trong vô thức tự có số trời, tôi nghi ngờ đây là có người đang làm thực nghiệm." Đôi mắt của mập mạp híp lại, rõ ràng là đang nghĩ đến điều gì đó: "Có người đang tự mình lập ra một đường nhân quả, để chứng minh nhân quả là do bản thân anh ta định ra."

Tô Bạch dựa vào bên cửa sổ xe, hỏi: "Ý của anh là, có người đang thiết kế một ranh giới nhân quả mới, bà lão mang phù hiệu đeo tay đó thực ra không có thâm thù đại hận gì với

cô gái đi giày cao gót màu lam này, nhưng lại giết chết cô ta dưới ảnh hưởng của ranh giới nhân quả, sau đó bà lão cho rằng mình đã báo xong đại thù mà tự mình biến mất, nhưng trên thực tế, hai người này không có loại quan hệ đó?"

"Cũng tương tự với ý nghĩa này." Mập mạp nhìn quanh với vẻ rất thận trọng: "Không đúng, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chúng ta vì vừa vặn nhìn thấy chuyện này, cho nên mới một đường đi theo tới đây xem thử, thậm chí còn cho quỷ đi nhờ xe, đưa quỷ đi một đoạn đường.

Như vậy, người thiết lập ranh giới nhân quả làm ra thực nghiệm này, chắc hẳn cũng đang ở gần đây quan sát toàn bộ chuyện này, với cấp bậc của người đó, giết chết mấy người bình thường làm thực nghiệm, Phát Thanh cũng sẽ không truy cứu gì cả."

"Làm thực nghiệm làm đến cửa nhà chúng ta luôn à." Tô Bạch nở nụ cười, lôi di động ra: "Tôi gửi tin nhắn cho hòa thượng và Gia Thố, kêu bọn họ ra ngoài cửa cùng nhau quan sát xem, ngược lại cách có trăm mét chứ mấy."

Mập mạp thì lại lôi một đống quân cờ ra, đây là pháp khí bày trận của anh ta, ngay sau đó, anh ta giơ pháp khí trong tay, nói: "Nếu anh là thính giả cao cấp, vậy mời anh ra ngoài chào hỏi, để chúng tôi làm tiểu bối có quà gặp mặt, dù sao cũng là chuyện xảy ra bên cạnh nhà tôi, không thể không để ý đến, còn nếu không phải thính giả cao cấp, vậy anh ra ngoài, chúng ta tán gẫu, cửa mở ra, làm bạn bè của nhau."

Mập mạp nói xong, xung quanh hoàn toàn không có phản ứng.

Tô Bạch gửi xong tin nhắn, rút một điếu thuốc ra, giống như nghĩ đến gì đó, nói với mập mạp: "Mập này, anh có từng nghĩ tới còn có một khả năng, bởi vì lòng tò mò của anh, bị quỷ đi nhờ xe tương đương với đưa quỷ tới nơi này trả thù, hai

người chúng ta, cũng chính là anh và tôi, có thể được tính cũng đã tiến vào trong ranh giới này của người ta rồi hay không?”

Mập mạp im lặng.

Chương 1077 Người Quen Bày Cục 1

Hòa thượng đang trong giờ tụng kinh và niệm kinh văn, tuy rằng không gõ mõ cũng không dâng hương, nhưng khi anh ta tĩnh tâm lễ Phật, lại tự toát ra một loại phong cách ý vị đó.

Nói là lễ Phật, thực ra ngược lại còn chẳng bằng nói là điều chỉnh tâm cảnh trong lòng mình, đây cũng được xem là một loại tu hành, chắc chắn không thể tính là lãng phí thời gian…

Mà gần đây, mỗi lần mình tụng kinh xong và mở mắt ra, hòa thượng luôn có thể nhìn thấy bé con gật gù ở bên cạnh mình.

Đối với người bình thường mà nói, cảnh tượng cao tăng lễ Phật chỉ có thể gặp mà không thể cầu, còn đối với bé con mà nói, đây lại chính là bài hát ru hay nhất, khóe miệng của hòa thượng lộ ra nụ cười, anh ta quả thực cũng rất có hảo cảm đối với bé con ngây thơ như trang giấy trắng này.

Anh ta ôm bé con lên, đặt cậu bé nằm lên giường tiếp tục ngủ trưa, còn mình thì bước ra khỏi phòng, chuẩn bị đi pha trà.

“Thất Luật, anh nhìn điện thoại đi.” Lúc này, Gia Thố vừa vặn đi ra khỏi phòng, thấy hòa thượng còn đang cầm lá trà, đã biết ngay anh ta vẫn chưa xem điện thoại.

“Có chuyện gì sao?” Hòa thượng dừng việc trong tay lại.

“Đại Bạch về rồi, đang ở ngay bên ngoài, nói là vừa gặp phải chuyện thú vị, kêu chúng ta cùng nhau đi quan sát.”

Hòa thượng gật đầu, vẻ mặt thoạt nhìn có hơi bất đắc dĩ.

“A di đà phật, nên tới vẫn sẽ tới thôi.”

“Có cần nói thẳng cho cậu ấy biết không?” Gia Thố hỏi.

“Không cần, mệnh của Đại Bạch, đến bản thân bần tăng cũng không nhìn rõ được, cậu cũng biết rõ thân thế của cậu ấy vốn là một thể kết hợp mâu thuẫn, cũng vì vậy mà bản thân cậu ấy chính là một biến số, hiện tại không nói cho cậu ấy, có khả năng chuyện đó còn có đường xoay chuyển được, thậm chí còn có khả năng thành công, nhưng nếu như bây giờ nói cho cậu ấy biết, vậy bần tăng cảm thấy khả năng thất bại rất lớn.”

“Tôi cảm thấy Đại Bạch nên có quyền được biết.” Gia Thố gật đầu, tuy rằng đồng ý với cách nói của hòa thượng, nhưng rõ ràng trong lòng cũng không thật sự hoàn toàn tán đồng.

Hòa thượng đặt tay lên vai Gia Thố, nói một cách nghiêm túc: “Nếu để Đại Bạch biết cậu ấy vừa mới trở về từ trong thế giới chuyện xưa, mới xuống máy bay, đã bị tính kế rồi, cậu nói xem, đến lúc đó cậu ấy sẽ có phản ứng gì?”

Ánh mắt của hòa thượng nhìn chung quanh, rồi lưu luyến nơi phòng khách này: “Đến khi đó, giao tình gì đó, quan hệ gì đó, có khả năng đối với Đại Bạch mà nói đều là chuyện không đáng gì.”

“Thật khiến người đau lòng.” Gia Thố lấy một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra uống một hớp: “Thất Luật, anh nói xem, có thành công không?”

“Trước không nói đến có thành công hay không, nhưng ít nhất phải đảm bảo không thể thất bại, bằng không…” Nói đến đây, hòa thượng lắc đầu, rõ ràng không xem trọng cục diện trước mặt này cho lắm.

Cát Tường vẫn còn ở trong nhà, cho nên hai người trực tiếp rời khỏi nhà lão Phương đi ra ngoài, đi được vài bước đã nhìn

thấy chiếc xe của mập mạp đỗ tại vị trí cửa của một ngôi nhà dân, Tô Bạch đang dựa vào cửa xe hút thuốc, còn mập mạp thì đang bố trí trận pháp với bộ dạng quái lạ.

"Mập mạp." Gia Thố mở miệng định nói gì đó, nhưng lại bị hòa thượng giành trước một bước đi tới trước mặt mập mạp, một bước này vừa vặn cắt ngang mấu chốt bày trận của anh ta.

Trong bốn người, hòa thượng và mập mạp là hai người am hiểu trận pháp, cũng vì thế mà hòa thượng có thể chặt đứt tiết tấu khi bày trận của mập mạp bằng một cách không rõ ràng nhất.

"Mẹ nó, hòa thượng, anh điên à, tôi đã sắp bày trận xong rồi." Rõ ràng, mập mạp đã nhìn ra được sự cố ý vừa rồi của hòa thượng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hòa thượng hỏi.

Tô Bạch nhíu mày, hắn cảm giác được hai người hòa thượng và Gia Thố này dường như đã biết gì đó, lẽ nào thí nghiệm trong miệng của mập mạp là do hòa thượng và Gia thố làm ra?

Nhưng thế này cũng không có khả năng, nếu như hòa thượng và Gia Thố làm ra, bọn họ chắc hẳn sẽ không đần độn đến mức làm ngay ở cửa nhà, hơn nữa còn khiến mình và mập mạp đụng phải, càng không có khả năng trái tim rộng lớn đến mức để mình và mập mạp trở thành một mắt xích trong thí nghiệm này, bởi vì chuyện này không hợp với trình độ của hòa thượng và Gia Thố, hai người này đều là nhân vật rất thông minh vừa gian vừa nham hiểm, không thể đùa với lửa như vậy được.

Mập mạp nói lại toàn bộ những chuyện đã trải qua này lại một lần, mà Tô Bạch thì lại tiếp tục hút thuốc, nhưng vẫn luôn để ý đến phản ứng của hai người hòa thượng và Gia Thố, chỉ

là sau khi cố ý cắt ngang mập mạp đang bày trận pháp lúc đầu ra, thì Tô Bạch quả thực không có cách nào nhìn ra được vẻ gì từ trên mặt của hai con cáo già này, trình độ của hòa thượng và Gia Thố cũng không thấp kém như thế.

"Vậy chúng ta có thể đi vào xem trước, hay là cứ mặc kệ đây?" Hòa thượng đưa ra hai ý kiến, nhưng một tầng ý nghĩa khác đã phủ nhận ý đồ trực tiếp bày trận pháp luyện chế chết nữ quỷ ở bên ngoài này của mập mạp.

"Vậy lại không thú vị cho lắm." Mập mạp có hơi bất mãn: "Người ta đã không nể mặt chúng ta như vậy, chúng ta cần gì phải nể mặt anh ta? Cho dù anh ta là thính giả cao cấp thì đã sao, chúng ta trừ ma vệ đạo, thay trời hành đạo, anh ta còn có thể lấy chuyện này ra để báo thù chúng ta được chắc?"

Mập mạp vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hòa thượng, xem ra, không chỉ có Tô Bạch nhìn ra vẻ khác thường của anh ta trước đó, mà ngay cả mập mạp cũng thế.

Đây là mập mạp đang cho hòa thượng cơ hội nói thật, bởi vì có khả năng trong đáy lòng anh ta cũng đang lo lắng, đây không phải là trò gian trá mà tự hòa thượng chơi ra đấy chứ?

Có điều, dường như hòa thượng cũng hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn đáp một cách kiên định: "Tóm lại, bần tăng vẫn cảm thấy chắc hẳn nên xem xét tình hình trước đi đã."

Lúc nào, Gia Thố đứng ở bên cạnh Tô Bạch, nhìn hòa thượng và mập mạp trao đổi.

Chương 1078 Người Quen Bày Cục 2

“Cảm thấy thế giới chuyện xưa trước thế nào?” Gia Thố hỏi Tô Bạch.

“Cũng được đi, chuyện của thế giới chuyện xưa, đợi lát nữa rồi hãy nói, có phải cậu đã biết gì đó rồi không?” Tô Bạch hỏi Gia Thố.

Thực ra, hắn rất ghét tình cảnh hiện tại, cho dù cục diện này là cậu hay là hòa thượng gây ra, cậu cứ trực tiếp thừa nhận là được, cậu nói cậu đang nghiên cứu nhân quả, cậu nói cậu đang làm thí nghiệm, lẽ nào tôi mà mập mạp còn cố tình đối đầu với cậu được chắc? Vì mấy mạng người bình thường chẳng liên quan gì đó mà trở mặt với cậu và hòa thượng sao?

Tô Bạch tự cho rằng mình vẫn chưa bác ái đến mức độ đó.

Nhưng hành động và lời nói của hòa thượng hiện tại, rõ ràng lại hơi có ý trốn tránh, hơn nữa anh ta khẳng định có biết một chút về chuyện này.

“Hòa thượng, nói thật với tôi, có phải chuyện này do người mà anh biết làm ra không?”

Bây giờ mập mạp xem như đã cân nhắc xong rồi, chắc hẳn chuyện này không phải bàn tay của hòa thượng làm ra, một là tuy rằng hòa thượng đầy rẫy mưu mô, nhưng vẫn chưa đến mức thật sự coi mạng người như cỏ rác ở thế giới hiện thực, sau nữa, cho dù anh ta làm cũng có thể nói thật ra, nhưng thái độ hiện tại của anh ta, khiến mập mạp có hơi nghi ngờ, liệu có

phải hòa thượng đã biết chuyện này do ai làm, cho nên giúp người này bao che hay không?

"Vào trong nhìn đi." Hòa thượng không định nói thêm gì nữa, trên thực tế, anh ta vẫn luôn rất phản cảm đối với chuyện này, có lẽ đây là một loại bệnh sạch sẽ của anh ta.

Cửa sắt không khóa, hòa thượng trực tiếp đẩy ra, bên trong bày rất nhiều chậu cây mọng nước.

Ba người Tô Bạch, mập mạp và Gia Thố rất thản nhiên đi cùng hòa thượng vào trong, khí tức của nữ quỷ còn đây, cô ta ở ngay trong phòng, chắc hẳn là tầng hai, bởi vì trên vị trí tầng hai, bốn người đều cảm giác được một luồng khí tức lạnh lẽo, hơn nữa khí tức này còn đang không ngừng biến động.

Từ khí tức có thể biết được rất nhiều thông tin, lúc này sự biến động của khí tức đã chứng tỏ cảm xúc của nữ quỷ này đang nằm ở trạng thái dao động cực độ.

Hòa thượng vẫn đi ở phía trước, Gia Thố đi ở sau cùng, giữa là Tô Bạch và mập mạp. Bốn người cùng nhau đi lên cầu thang, âm khí trong căn phòng ngủ chính đó là nặng nhất.

Hòa thượng chắp hai tay lại, niệm một tiếng a di đà phật, dường như có hơi đấu tranh. Gia Thố thì lại thở dài một tiếng thật dài, nhưng vẫn tốt hơn hòa thượng một chút, dù sao thì thanh quy giới luật và môi trường trưởng thành mà một Phật gia như anh ta phải chịu không giống với của hòa thượng, anh ta tùy tiện hơn một chút, đổi cách nói khác chính là càng tàn nhẫn hơn một chút.

Mà hòa thượng, ở trong thế giới chuyện xưa và thế giới hiện thực, anh ta có thể tùy ý tính kế thính giả, cũng có thể đi vào thế giới chuyện xưa tùy tiện hại chết người, nhưng ở trong thế giới hiện thực, nhìn thấy một người bình thường chết oan như vậy, anh ta quả thực có hơi không chấp nhận nổi, thực ra

phần lớn thính giả đều coi thế giới hiện thực thành quê hương gửi gắm tinh thần của mình.

Hòa thượng không đi nữa, Tô Bạch thì lại bước tới đẩy cửa ra, hắn nhìn thấy nữ quỷ đứng bên bờ tường, và một cô gái mặc đồ ngủ vừa mới thắt xong dây thừng, xem chừng là đang chuẩn bị thắt cổ tự sát.

Nữ quỷ nhìn thấy Tô Bạch, nhưng lực chú ý của cô ta vẫn nằm trên người cô gái sắp thòng cổ vào trong sợi dây thừng đó, oán khí trên người cô ta đang sục sôi, chỉ cần cô gái này chết, như vậy nữ quỷ này có thể được giải thoát, bởi vì thù lớn của cô ta đã được báo, có thể đất về với đất, bụi về với bụi.

Hiện tại, bốn người đều đang đứng bên cửa, nhìn một màn trước mặt.

Hòa thượng còn đang đấu tranh, Gia Thố vẫn còn do dự, Tô Bạch thì lại thờ ơ lạnh nhạt. Người đầu tiên không nhịn được chính là mập mạp.

"Chịu tội rồi, chịu tội rồi, một cô gái xinh xắn như vậy mà, ba người các cậu thật máu lạnh, mặc kệ đây là kế hoạch của nhân vật nào, nhưng các cậu thật sự có thể nhìn một cô gái xinh đẹp treo cổ tự vẫn như vậy hay sao?"

Anh ta chen qua Tô Bạch và hòa thượng để tiến vào, trực tiếp quăng một lá bùa từ trong lòng bàn tay ra đánh trúng nữ quỷ, nữ quỷ phát ra một tiếng kêu chói tai thảm thiết, lập tức hồn phi phách tán, sau đó mập mạp đá đổ cái ghế, cô gái ngã xuống, hôn mê trên đất, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, dường như có hơi bất ngờ với kết quả này. Mà Tô Bạch thì lại dù bận vẫn nhàn nhã bước tới, giống như du khách đi tham quan.

“Được đó mập mạp, lần này anh đã cho tôi nhìn thấy một mặt khác ngoài vẻ háo sắc của anh rồi đấy.”

Mập mạp ôm cô gái đó dậy rồi ném lên giường, cũng không làm gì cô ta cả, chỉ nhìn về phía hòa thượng với vẻ hơi khó hiểu: “Hòa thượng, thế mà anh cũng không cứu, anh không sợ đến mức đó đấy chứ, sợ đắc tội với đại nhân vật làm thí nghiệm sao?”

Hòa thượng mím môi mà không đáp.

Tô Bạch ngáp một cái, đi đến bên cửa sổ và kéo màn cửa ra, đột nhiên nhìn thấy tại một vị trí rất khuất trên tấm rèm bị dán một lá bùa, vẻ mặt của hắn lập tức nghiêm túc hẳn lên, hắn nhìn lá bùa này, rồi lại nhìn lá bùa mà mập mạp vừa dùng để đánh nữ quỷ trên đất.

“Mập mạp..” Hắn gọi một cách rất bình tĩnh.

“Sao thế Đại Bạch?” Mập mạp nhìn hắn với vẻ hơi nghi ngờ.

“Sao thế à?”

Tô Bạch sải bước tới, đá một cước vào bụng anh ta, cả người mập mạp bay ngược ra sau, đâm lõm bức tường sau người, sau đó anh ta ôm bụng, nhìn Tô Bạch trong sự khó hiểu, một sợi máu tươi chảy ra bên khóe miệng.

“Mẹ kiếp, cậu có bệnh à?”

Chương 1079 Dễ Hợp Dễ Tan 1

Hòa thượng không nói gì, Gia Thố vẫn đứng ở nơi đó một cách rất bình tĩnh, bọn họ không khuyên giải hay ngăn cản, nhưng thực ra bản thân đã chứng minh một loại thái độ.

Mập mạp lau vết máu ở khóe miệng, nhìn hòa thượng và Gia Thố, rồi lại nhìn Tô Bạch vừa dùng một cước đá bay mình. Anh ta không ngu, trên thực tế, anh ta rất thông minh, cho nên lúc này anh ta không tiếp tục rống to quát lớn hỏi tại sao Tô Bạch lại đá mình, mà chủ động ôm bụng đi đến bên màn gió, rất nhanh, anh ta đã nhìn thấy lá bùa dán ở vị trí rất khuất phía sau màn rèm.

“Sao có thể như vậy được, không thể nào.” Mập mạp tự lẩm bẩm với vẻ mặt không dám tin, sau đó, anh ta lại khom người cúi đầu nhìn xuống dưới gầm giường, rồi duỗi tay bóc một lá bùa khác ra.

Khi một người vẽ bùa, thực sự có mang theo phong cách đặc trưng của bản thân họ, cũng giống như những danh nhân tranh chữ kia, chỉ cần là người quen thuộc và hiểu biết, hoàn toàn có thể nhìn ra đây là bút tích của ai.

Con ngươi của mập mạp bắt đầu không ngừng di chuyển, rõ ràng là đang suy nghĩ cao độ, sau đó, anh ta đứng dậy, duỗi tay chỉ vào mình, nhìn hòa thượng và Gia Thố, hỏi: “Mẹ nó, thật sự là tôi làm sao?”

Hòa thượng chắp hai tay lại, gật đầu.

“Tôi không ngờ anh sẽ tự mình phá hủy ván cờ mà mình bày ra, từ một mức độ nhất định mà nói, thực ra đây cũng được xem là kết quả tốt nhất, bởi vì cho dù là tôi, Thất Luật hay là Tô Bạch, nếu cưỡng chế ra tay, thực ra đó chính là hại anh.”

Mập mạp cắn răng: “Tự tôi xóa ký ức của mình sao? Sau đó, tôi coi bản thân thành một mắt xích trong tuyến nhân quả này? Tự tôi coi mình làm sản phẩm thí nghiệm sao?”

Mập mạp còn chưa nói xong, đã bị Tô Bạch nhấc lên bằng một tay, tuy rằng anh ta rất nặng, nhưng đối với hắn mà nói vẫn không tính là gì cả.

“Mập này, bây giờ gan béo quá nhỉ, lão tử vừa mới từ Đại Lý về, đã bị anh tính kế rồi sao?”

Mập mạp nhìn ánh mắt của hắn, lại có hơi sợ hãi, bởi vì anh ta chột dạ, toàn bộ chuyện này chắc hẳn không phải người khác hại mình, đầu tiên hòa thượng và Gia Thố không cần thiết phải hại, mà những thính giả khác cũng không nhàn rỗi sinh nông nổi đến thế, chỉ cần liên tưởng một chút tới phản ứng trước đó của hòa thượng, thực ra sự việc cũng đã rất rõ ràng rồi.

Đây là thí nghiệm mà mình bày ra, cho nên hòa thượng biết rõ từ trước nhưng lại không dám ra tay làm gì, bằng không rất có khả năng mình sẽ bị nhân quả cắn trả, cuối cùng điên dại, thậm chí là tự sát.

Mình chắc hẳn đã xóa ký ức của mình, cho nên mình cũng hoàn toàn không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào, mới bị đưa vào trong như thế.

“Đại Bạch, tôi không nhớ mà, chắc là tôi đã xóa ký ức của mình rồi.”

Bây giờ anh ta quả thực rất chột dạ khi đối mặt với Tô Bạch, bởi vì anh ta biết rõ hắn có tính cách thế nào, mà người ta vừa mới xuống máy bay đã kéo người ta vào trong chuyện này rồi, Trương Bát Nhất anh ta quả thực không không có lý và tự tin để đi giải thích gì cả.

"Một câu không nhớ là xong sao?" Tô Bạch hít một hơi thật sâu, đáp một cách rất nghiêm túc: "Được, bây giờ anh cứ tiếp tục nghiên cứu nhân quả của anh đi, dù sao tôi cũng cảm thấy bây giờ chúng ta không thể ở chung được nữa, anh đi hay là tôi đi, tự anh đưa ra quyết định, trận pháp ở nhà lão Phương là do anh bày, anh có lý do ở lại, nhưng tôi không bằng lòng sống chung dưới một mái hiên với anh, có trời mới biết đến khi nào anh lại phát điên gì nữa!"

"Đừng nóng, đừng nóng, tôi cảm thấy chắc hẳn trước đây tôi đã xóa ký ức, nhưng có lẽ vẫn giữ lại gì đó để nhắc nhở tiến trình và nguyên nhân sự việc, đúng rồi, trong phòng tôi có một két bảo hiểm bị tôi hạ cấm chế, tôi cảm thấy chắc hẳn tôi đã để lại một ít ghi chép trước khi xóa ký ức."

Tô Bạch buông tay, thả anh ta xuống, sau đó hắn phủi tay mình, hắn chẳng muốn nói thêm gì nữa. Lần trước, bản thân mập mạp tự tìm đường chết, vì nghiên cứu nhân quả mà cứ nhất định đòi làm lớn hại thi thể dưới Tử Kim Sơn chịu tội, sau đó bị một đám Phật sống đó hại, anh ta cũng biết đối phương không dám giết mình, cho nên bo bo giữ mình không có phản kháng gì cả. Mà chuyện này suýt chút nữa đã hại chết ba người Tô Bạch, hòa thượng và Gia Thố. Tuy rằng sau chuyện này mập mạp đã làm rất nhiều việc vì muốn cứu vãn, mà mình, hòa thượng và Gia Thố cũng xem như nhắm một mắt mở một mắt với anh ta.

Nhưng lần này, Tô Bạch không dự định tiếp tục nhẫn nhịn nữa, ngày trước Lam Lâm chết thế nào thì hắn vẫn còn nhớ rất

rõ ràng, mập mạp anh muốn chơi nhân quả, tự anh qua một bên mà thoải mái chơi, lão tử không thể chọc vào thì cứ trốn là xong!

Mập mạp lo lắng bất an nhảy thẳng xuống từ cửa sổ, chắc hẳn là trở về tìm trong két bảo hiểm xem có ghi chép gì đó hay không, Tô Bạch thì lại chậm rãi đi xuống cầu thang ra bên ngoài cùng hòa thượng và Gia Thố.

"Hòa thượng, anh đã sớm phát hiện ra rồi phải không?" Tô Bạch hỏi anh ta.

"A di đà phật, đúng vậy." Lúc này, hòa thượng cũng xác nhận không có gì hay để phải giấu diếm nữa.

"Nhưng bần tăng lo lắng, nếu tùy tiện ra tay có khả năng sẽ sinh ra ảnh hưởng rất bất lợi cho mập mạp, đạo của nhân quả, người thiệt hại nhất vẫn là bản thân."

Tô Bạch có thể hiểu được nỗi băn khoăn của hòa thượng, chính vì loại băn khoăn này cho nên mới đầu anh ta không trực tiếp ra tay cứu người, thực ra việc này rất đi ngược lại với tác phong làm việc nhất quán của anh ta, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, sự an nguy của mập mạp so với sự an nguy của một người bình thường, hòa thượng đã đứng trên góc độ của người trước, cũng không có gì đáng trách hết.

"Anh ta đã hơi điên rồi." Gia Thố lắc đầu, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Bắt đầu từ lần trước ở Tử Kim Sơn, đến lần ở hiện tại này, tôi đã cảm thấy Trương Bát Nhất đã không thể khống chế được mình nữa."

Chương 1080 Dễ Hợp Dễ Tan 2

"Tóm lại, không thể tiếp tục ở chung với anh ta nữa, chắc tám chín phần mười rồi, tự mình xóa ký ức của mình để tính cả mình vào trong một vòng nhân quả, tuy rằng không biết hành động và bố trí cụ thể được sắp xếp thế nào, nhưng bây giờ anh ta đã có thể đặt mình vào trong cuộc thí nghiệm, ngay cả sự an nguy của mình mà còn không quý trọng như vậy, vậy chúng ta có tính là gì trong mắt anh ta đâu?" Tô Bạch châm một điếu thuốc, vừa đi vừa hút.

Ba người cứ chậm rãi đi về nhà như vậy, cửa để mở, sau khi ba người tiến vào thềm cửa, trông thấy một mình mập mạp ngồi trên sô pha, trong tay cầm một quyển sổ nhỏ, thấy ba người Tô Bạch trở về, anh ta ném quyển sổ nhỏ lên bàn trà với vẻ hơi bất đắc dĩ, cũng có hơi bối rối.

"Xin lỗi, là lỗi của tôi."

Tô Bạch đi đến bên bàn trà, cầm quyển sổ nhỏ lên nhìn. Chữ không nhiều, nhưng các nội dung chính cơ bản đều được ghi chép lại.

Cũng tương tự như mập mạp đã suy đoán trước đó, thực ra người chết và người suýt chết không phải quan hệ đòi nợ trực tiếp, nhưng anh ta đã sử dụng thủ đoạn của mình để cưỡng chế bóp méo loại lý luận "nhân quả tuần hoàn, báo ứng chính xác" này, quỷ chết rồi sẽ đi báo thù người hại chết mình, cho dù là trong góc nhìn của người sống, thực ra cũng được tính là một biểu hiện bình thường, và là một chuyện hiển nhiên. Mà mập

mạp thì lại trực tiếp biến nó thành một quy luật này, từ đó chế tạo ra một vòng tuần hoàn khép kín.

Chẳng qua, có một điểm rất thú vị, đó chính là những người bình thường mà anh ta tìm để làm thí nghiệm này, lại không có lấy một người tốt. Bà già đeo phù hiệu đeo tay đó, đã từng vì tư tưởng trọng nam khinh nữ mà lén lút dìm chết cháu gái vừa mới ra đời của mình, còn cô gái đi giày cao gót màu xanh quả thực đã từng lái xe đâm chết người, nhưng lại vì quan hệ trong nhà mà thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

"Một câu sai là xong sao?" Tô Bạch đưa quyển sổ nhỏ cho hòa thượng và Gia Thố, sau đó khom người nhìn mập mạp: "Anh chắc hẳn biết rõ, trước đây tôi không trực tiếp bắn chết anh đã là sự khắc chế lớn nhất mà tôi làm ra rồi chứ nhỉ!"

Hai tay của mập mạp ôm mặt, chà xát một cái, sau đó nở nụ cười: "Mọi người, tôi đã lún vào rồi, hơn nữa không thể rút ra được nữa, tôi không quay đầu được, bắt đầu từ lúc tôi quỳ ở dưới Tử Kim Sơn đó, tôi đã biết tôi không quay đầu được, nó quá đẹp, cũng quá mê người.

Cậu biết không, nó chính là thuốc phiện của thính giả chúng ta, cậu ham mê nó, say đắm nó, cho dù biết cuối cùng nó có thể sẽ hại chết cậu, nhưng cậu vẫn làm không biết mệt như trước.

Tôi thậm chí còn có thể làm ra chuyện xóa ký ức của mình để đặt mình vào trong vòng nhân quả.

Đại Bạch, tôi không biết khi đó tôi có biết cậu sẽ trở về hay không, tôi cũng không biết khi đó tôi có cố tình xếp cậu vào hay không, bởi vì trên quyển sổ không ghi, tôi không biết, nhưng đại khái tôi cảm thấy chắc hẳn là có đi.

Mọi người, tôi cũng không khóc lóc buồn bã gì, chúng ta cứ tách ra trước đi, tôi quá nguy hiểm, bản thân tôi cũng cảm

thấy hiện tại mình là một thùng thuốc nổ, lần sau khi gặp mặt, chắc hẳn tôi đã thành thính giả cao cấp rồi, nếu không thành thính giả cao cấp, vậy có kết cục gì thì các cậu cũng hiểu."

Mập mạp đứng dậy, hơi ngẩng đầu, dường như đang kiềm chế cảm xúc trong lòng mình.

Tô Bạch không nói thêm gì nữa, hòa thượng cũng không nói, Gia Thố cũng không nói gì, thực ra cả bốn người đều đã sớm trải qua giai đoạn xử trí theo cảm tính rồi, ồ, đương nhiên, ngoại trừ Tô Bạch thi thoảng sẽ phát bệnh là ngoại lệ ra, nhưng hắn cũng có người mà mình để ý. Ví dụ như tiểu gia hỏa, tiếp tục cho mập mạp ở chung với đám người mình cũng là một loại vô trách nhiệm đối với tiểu gia hỏa, có trời mới biết đầu óc của loại người như anh ta có úng nước nữa không, cũng sẽ giăng bẫy đối với tiểu gia hỏa?

"Tôi đi thu dọn đồ đạc một chút, hòa thượng, anh đổi trận pháp lại đi, tôi cảm thấy với trạng thái của tôi hiện tại, ngoại trừ tôi thăng cấp đến thính giả cao cấp, bằng không rất khó giải được, các cậu cũng cố lên."

Nói xong, anh ta bước tới nhìn Tô Bạch, rồi lại nhìn hòa thượng và nhìn Gia Thố, sau đó quay người đi về phòng mình thu dọn đồ đạc của mình.

Hòa thượng thở dài, đi pha bình trà, Gia Thố và Tô Bạch thì lại chia ra ngồi lên sô pha.

"Nhân quả." Trong miệng Tô Bạch phun ra hai chữ này: "Không nghiên cứu nhân quả sẽ không thể thành thính giả cao cấp được sao?"

"Nhân quả là con đường nhanh nhất nối thẳng đến thính giả cao cấp." Gia Thố đáp: "Bởi vì hiểu rõ quá khứ, biết trước tương lai, xóa sạch những nỗi sợ chưa rõ, mới có thể mang tới

dũng khí lớn nhất cho người ta, từ đó trở thành thính giả cao cấp.”

“Con đường này không dễ đi.” Tô Bạch nhận tách trà mà hòa thượng đưa tới.

“Đối với thính giả mà nói, vốn không có con đường thênh thang nào cả.” Hòa thượng bảo.

“Đúng vậy.” Tô Bạch nhấp một ngụm trà, rồi đặt mạnh chén trà lên bàn trà: “Các anh nói thẳng đi, trong hai người các anh, có ai cũng đang tìm hiểu nhân quả không? Ít nhất chúng ta cũng có thể dễ hợp dễ tan, không làm uổng phí tình cảm khó mà gom góp được trong hai năm này ở chung dưới một mái nhà này.”

Trong phòng khách lập tức rơi vào trong im lặng.

Chương 1081 Sự Rời Đi Của Mập Mạp 1

Theo như Tô Bạch nói, ấn tượng ban đầu nhất của hắn đối với thứ như nhân quả này là tới từ Lam Lâm, khi đó, hắn vẫn chưa trở thành người có thâm niên, khoảng cách với đám người Lam Lâm thực sự rất xa vời, nhưng cảnh tượng điên loạn và tự sát trước nỗi sợ hãi của Lam Lâm về nhân quả cuối cùng ấy, lại vẫn luôn lởn vởn trong đầu Tô Bạch.

Nhưng cho dù không có bài "giáo dục vỡ lòng" lấy thân thử nghiệm này của Lam Lâm, đại khái Tô Bạch cũng sẽ không tìm hiểu nhân quả gì đó, bởi vì đối với hắn mà nói, thực ra quá khứ và tương lai không có quá nhiều sức hút. Hắn là một người vẫn luôn rất thực tế, còn thực tế hơn cả bà cụ tốn nửa ngày mặc cả xuống hai xu tiền khi mua đồ ăn ở chợ.

Chuyện này có lẽ có liên quan đến quá trình trưởng thành của mình, ngay khi bạn vẫn luôn xem tranh trưởng thành, khi bạn vẫn luôn bị đặt trong bình nuôi cấy mà lớn, thì bạn đối với quá khứ của bạn, thực ra đã tê liệt và không quan tâm nữa rồi, đối với tương lai, cũng không có sự mong đợi hay sợ hãi gì, hứng thú duy nhất có khả năng chính là kiên định mà sống.

Có lẽ, đoán trước được thay đổi của nhân quả trong tương lai, đối với hắn mà nói, lại càng có khả năng là một loại tra tấn hơn.

Lúc này, sự im lặng của Gia Thố và hòa thượng khiến trong đáy lòng của Tô Bạch dâng lên một loại dự cảm chẳng lành, sẽ không phải hai con hàng này cũng đang nghiên cứu nhân quả

đấy chứ, vậy lần này chơi vui rồi, mập mạp không cần thiết phải rời đi, mà chỉ có thể là bản thân Tô Bạch tự đi.

"Ha ha." Gia Thố lắc đầu: "Tôi không nghiên cứu nó, thực ra giáo lý ở bên tôi càng chú trọng vào khổ ở kiếp này, phúc ở kiếp sau hơn, nhưng tôi lại càng thích quan sát kiếp này hơn."

Phật gia không tin vào kiếp sau, thực ra nói cách khác chính là không tin vào tương lai. Tương lai có cố định hay không thì Phật gia không biết, Tô Bạch cũng không biết, và cũng chẳng ai biết cả, cho nên dứt khoát không biết là được.

Sở dĩ Phật giáo có thể truyền bá lâu như vậy trong thế giới phàm tục, từ xưa đến nay nhiều năm như vậy, thực ra mục đích tuyên truyền của nó đã mang tới sự hỗ trợ rất lớn. Một điểm này rất giống với "ân xá" mà phương Tây đã làm ra vào năm đó, kiếp này chịu tội, kiếp sau hưởng phúc, đối với giai cấp vô sản mà nói, cũng xem là một loại thuốc hay để tự thôi miên chính mình.

Nhưng Gia Thố có thể nói ra điểm rõ ràng trong đó chứng tỏ anh ta càng thực tế hơn, bằng không anh ta cũng không cần kiên quyết đi trên con đường đối lập với những Phật sống đó.

Hòa thượng liếc mắt nhìn Tô Bạch, rồi lại nhìn Gia Thố, bưng tách trà nhưng không uống, mà lại đặt xuống.

"Thực ra bần tăng vẫn luôn do dự, cũng vẫn luôn lưỡng lự, nhưng ít nhất cho đến hiện tại vẫn chưa hạ quyết tâm, việc thăng lên làm thính giả cao cấp bằng cách đi trên con đường tắt nhân quả này, quả thực rất mê hoặc người, nhưng chuyện này cũng giống như khi chúng ta thăng lên làm người có thâm niên cần cẩn thận tìm kiếm vũ khí bản mệnh phù hợp với mình vậy, tóm lại luôn có lối phát triển tốt hơn, nên bần tăng vẫn còn đang do dự.

Nếu như có một ngày nào đó bần tăng cảm thấy mình muốn nghiên cứu nhân quả, vậy bần tăng sẽ chủ động rời đi trước.”

Nói đến đây, hòa thượng và Gia Thố đều “chứng minh thân phận người tốt của mình” một phen.

Lúc này, thực ra Tô Bạch có tin hay không đã không còn ý nghĩa lớn cho lắm, dù sao lúc đầu mập mạp cũng tận tình khuyên bảo Tô Bạch đừng đi tìm hiểu nhân quả, bởi vì nhân quả quá đáng sợ, kết quả nếu không phải vì một cái quỳ ở Tử Kim Sơn đó, thì chẳng ai biết mập mạp đã sớm tự mình chơi đến nghiện rồi.

“Meo.”

Lúc này Cát Tường xuất hiện trong phòng khách, tự nó mở tủ lạnh, lấy một bình sữa tươi ở bên trong, sau đó ngậm bình sữa tươi đi về phòng, chắc là tiểu gia hỏa đã tỉnh lại rồi.

“Tôi đi xem con trai.” Tô Bạch đứng dậy, trở về phòng mình.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Gia Thố và hòa thượng.

“Thất Luật, anh có từng nghĩ tới không tìm đến nhân quả, vẫn có thể đi đường khác không? Nghị lực lớn, trí tuệ lớn, gan dạ lớn, dũng khí lớn?” Gia Thố đột nhiên có hứng thú.

“Cậu và tôi chỉ cần làm tốt bản thân mình là được.” Hòa thượng mỉm cười, đáp.

Đúng vậy, tăng nhân lễ Phật, còn không phải chú trọng vào mấy từ này hay sao, nghị lực lớn, trí tuệ lớn, gan dạ lớn, dũng khí lớn

“Chân lý đúc kết này của anh thật sự không thú vị gì cả.” Gia Thố vừa cười vừa duỗi tay chỉ vào hòa thượng không thật thà.

Mập mạp kéo một chiếc va li đi ra ngoài, va ly ma sát ra những tiếng lọc cọc giòn giã trên mặt đất.

Tô Bạch ôm tiểu gia hỏa vừa mới ngủ trưa rất ngon đi ra khỏi phòng, nếu mập mạp đã dự định rời đi, ít nhất vẫn phải nhìn theo một chút.

Mập mạp buông tay, đi tới trước mặt Tô Bạch, nhìn tiểu gia hỏa, rồi làm ra một cái mặt quỷ với nó: "Chú mập sắp phải đi xa rồi, không thể chơi cùng cháu được nữa."

Mới đầu, mối quan hệ của mập mạp và tiểu gia hỏa có thể nói là xấu nhất, lúc đầu anh ta trộm tiểu gia hỏa ra ngoài để giao nhiệm vụ, tự mình rời khỏi thế giới chuyện xưa, hại ba người Tô Bạch, nhưng sau đó sinh hoạt chung với nhau, anh ta lại là một người thân thiện nhất với tiểu gia hỏa ngoại trừ Tô Bạch và Cát Tường ra, trong này hiển nhiên có tâm lý bù đắp, nhưng chẳng phải mập mạp cũng thích đứa trẻ đơn thuần này hay sao?

Tiểu gia hỏa chu miệng, nhìn cha của mình, trông có vẻ hơi buồn.

"Tạm biệt mọi người, lần sau có cơ hội mời mọi người ra ngoài ăn khuya nha."

Gia Thố và hòa thượng cũng đứng dậy khỏi sô pha, ba người đều chọn cách nhìn theo, không có giả bộ giữ lại, cũng không có quá nhiều lời nói, lần này chia ly, rõ ràng có hơi không đủ thành ý, nhưng dưới bối cảnh giữa các thính giả ngươi lừa ta gạt giết nhau vì lợi ích, còn có thể làm ra hình ảnh như lúc này đã tính tốt lắm rồi.

Mập mạp đã đi như vậy, cũng không nói gì nhiều, anh ta lái con Audi của mình rời đi.

Chương 1082 Sự Rời Đi Của Mập Mạp 2

Căn nhà vốn có bốn người đàn ông lập tức ít đi một người, hơn nữa người này còn là người am hiểu khuấy động bầu không khí nhất, người vừa đi, ngôi nhà cũng từ từ lạnh lẽo hẳn đi.

Tiểu gia hỏa ngồi trên sô pha xem ti vi, còn ba người Tô Bạch thì lại ngồi ở một bên khác.

“Hòa thượng, thay đổi trận pháp đi.” Tô Bạch nhắc nhở.

Vừa mới chia tay, Tô Bạch không có dự định phủ nhận sự thương cảm đối với mập mạp đang lộ ra, có lẽ là thương cảm thật, mà cũng có thể là thật sự có hơi không nỡ.

Nhưng nếu mập mạp đã làm ra loại chuyện xóa ký ức của mình để tính kế người khác, lại càng tính kế bản thân, nói không chừng lần sau anh ta lại đột nhiên lên cơn thêm lần nữa, mà trận pháp ở nhà lão Phương, thực ra là do anh ta chủ trì sửa chữa, bây giờ chỉ có thể kêu hòa thượng lại sửa mới một lần, cũng xem như là đề phòng vạn nhất.

Hòa thượng gật đầu: “Tối nay bần tăng sẽ đi sửa.”

Nói xong những chuyện này, ba người đều im lặng không nói gì.

Không lâu sau, Gia Thố đứng dậy: “Tôi về phòng trước.”

Hòa thượng nhìn tiểu gia hỏa, rồi lại nhìn Tô Bạch: “Đói không?”

“Muốn ăn đồ chay.” Tô Bạch nói với anh ta.

“Được.” Hòa thượng đứng dậy, đi vào phòng bếp.

Sau đó Tô Bạch cũng đứng dậy, lúc này, hắn rất khó dùng từ ngữ để diễn tả tâm trạng của mình hiện tại, đa sầu đa cảm bao nhiêu?

Không có.

Nhưng cũng không làm đến mức rắn như đá.

Hắn xốc rèm lên, muốn nhìn hoàng hôn bên ngoài, lại đột nhiên phát hiện ra cái hố mà Cát Tường trồng trước đó, vậy mà lại mọc ra một mầm cây màu xanh nhạt.

Đồ chay của hòa thượng có hương vị rất ngon, rất có mùi vị, nhưng trên bàn cơm, chỉ có một mình tiểu gia hỏa ăn rất vui vẻ ra, còn ba người khác đều ăn rất bình tĩnh.

Không phải vì nhớ mập mạp, mà là vì khi không có anh ta, cảnh tượng ăn cơm quả thực không còn náo nhiệt cho lắm.

“Phía bên Giải Bẩm, đã thành thính giả cao cấp rồi sao?” Tô Bạch hỏi.

“Không biết nữa.” Hòa thượng lắc đầu: “Nhưng theo như cậu nói trước đó, tôi cảm thấy anh ta sắp rồi, dù sao đã đưa ông chủ của mình đi chứng đạo rồi, giờ cũng nên đến phiên anh ta, anh ta đã kẹt ở thính giả cao cấp đỉnh cao cũng được một khoảng thời gian rồi.”

“Đợi sau khi người ta thành thính giả cao cấp, sau này gặp mặt cũng không còn dễ dàng như vậy nữa.” Gia Thố mở miệng bảo: “Dù sao thân phận và địa vị khác nhau, giới cũng khác nhau.”

Đúng vậy, thính giả cao cấp có giới thính giả cao cấp của mình, thính giả cao cấp nhìn người có thâm niên, cho dù anh có là người ưu tú trong những người có thâm niên đi chăng

nữa, thì thực ra cũng không có gì khác biệt với người có thâm niên nhìn thấy thính giả cấp thấp.

“Đúng rồi, tôi có một phần thưởng, có thể sử dụng quyền hạn thông qua nền của tài khoản công khai ba lần, bây giờ tôi có thể kiểm tra xem rốt cuộc Giải Bẩm đã thành thính giả cao cấp hay chưa.” Tô Bạch vừa nói vừa lôi di động ra.

“Chỉ có ba cơ hội mà thôi, cậu lãng phí như vậy làm gì?” Hòa thượng nuốt một ngụm cơm, rõ ràng cảm thấy hành động này của hắn có hơi phá sản.

“Không phải vừa rồi Gia Thố đã nói rồi sao, nếu Giải Bẩm đã thành thính giả cao cấp, vậy tôi gọi điện thoại cho wechat của anh ta, không phải sẽ thành trèo cao hay sao?” Tô Bạch mở tài khoản công khai, nhập hai chữ “Giải Bẩm” vào bên trong.

Rất nhanh, một bài thông tin kèm hình ảnh đã gửi tới.

Tô Bạch nhấn vào tin kèm hình ảnh, bìa ngoài là bức ảnh khi còn khá trẻ của Giải Bẩm, chắc hẳn là ảnh lúc anh ta vừa mới trở thành thính giả, sau đó bên dưới là một hàng tư liệu lớn về ngày sinh, quê quán của anh ta, và khi nào tiến vào thế giới chuyện xưa gì.

Khi đến cuối cùng, lại xuất hiện tình trạng mới nhất.

Giải Bẩm: Thăng thành thính giả cao cấp vào ngày mùng bảy tháng tư năm 2017.

“Thính giả cao cấp rồi.” Tô Bạch nói với hòa thượng và Gia Thố: “Đã nói giàu sang phú quý không quên mọi người, suýt thì bỏ lỡ mất.”

“Từ khi nào giữa cậu và anh ta có giàu sang phú quý không quên mọi người vậy, người ta mời cậu giúp nhiều lần như vậy, cậu thà rằng đi tới Đại Lý du lịch cũng không chịu giúp.” Lúc này, Gia Thố nhắc nhở.

“Vậy thì lỗ to rồi, bỏ lỡ một cơ hội ôm đùi của thính giả cao cấp.”

Ba người tùy tiện nói chuyện và trêu đùa.

Lúc này, di động của Tô Bạch đột nhiên vang lên, hắn đang chan canh cho tiểu gia hỏa, đợi khi đặt bát đến trước mặt tiểu gia hỏa mới lại liếc mắt nhìn nhắc nhở cuộc gọi tới, là một dãy số lạ.

Hắn nhấn vào nhận máy, đầu dây bên kia truyền tới một tiếng còi ô tô, rõ ràng đối phương chắc hẳn đang ở trên đường.

“Alo, là Tô Bạch phải không?”

“Ha ha, ông là ai?” Tô Bạch có hơi khó chịu với giọng điệu của đối phương.

“Tôi là ai cậu không cần biết, nhưng bây giờ tôi có một chuyện phải nhắc nhở cậu, đó chính là…”

“Tút tút tút tút…”

Người ở đầu dây bên kia sững sờ, bởi vì Tô Bạch đã trực tiếp cúp máy.

Gia Thố vừa ăn thức ăn vừa thuận miệng hỏi: “Ai thế?” Anh ta cũng biết, bình thường không có ai gọi tới số điện thoại này của Tô Bạch, bạn bè trong thế tục của hắn cũng không liên lạc.

“Một tên có bệnh làm màu.” Tô Bạch đẩy di động qua bên cạnh với vẻ không để tâm.

Mà Cát Tường đang nằm phủ phục trên sô pha, không có hứng thú với thức ăn của nhân loại, lúc này lại đột nhiên ngồi thẳng người dậy.

Chương 1083 Lời Cảnh Cáo Của Kẻ Thù 1

Sau bữa cơm, tiểu gia hỏa tự mình chơi xếp gỗ, sau khi Tô Bạch tắm rửa, thấy Cát Tường ở bên cạnh tiểu gia hỏa trong phòng khách, nên mình cũng đi thẳng vào phòng ngủ, vừa vào phòng ngủ, hắn đã nhìn thấy một bức tranh đặt trên giường mình.

Tô Bạch hơi nhíu mày, biết rõ bức tranh này là Cát Tường đặt lên, rất có khả năng là Cát Tường có lời nhắc nhở gì đó đối với mình, mà lời nhắc nhở này có liên quan đến cuộc gọi mà mình đã ngắt đó.

Có điều, Tô Bạch quả thực có một loại cảm giác chán ghét rất nặng đối với bức tranh này, vật dẫn thời thơ ấu của mình chính là bức tranh này, nhưng cũng chính vì biết rốt cuộc tuổi thơ của mình là thế nào, cho nên áp lực và sự giận dữ của hắn với tuổi thơ của mình cũng gián tiếp chuyển dời một chút lên bức tranh này, thực ra nó chính là kẻ đồng lõa lừa mình.

Một mặt khác, thì lại là chuyện của Huân Nhi lần trước, dường như trong mơ hồ đều tự có số trời cả, số trời này, cũng không phải không thể thay đổi, nhưng ít nhất là hình ảnh nhìn thấy đều sẽ xảy ra, lại có khả năng trên thực tế, hướng đi và kết cục của sự việc đã xuất hiện sự thay đổi. Nếu là như vậy, xem ra, nhìn và không nhìn bức tranh này cũng không có ý nghĩa lớn gì.

Mập mạp chìm đắm trong nhân quả gần như không thể tự thoát khỏi, không tiếc tự xóa đi ký ức của bản thân để thực hiện thí nghiệm của mình, mà bức tranh này đối với Tô Bạch

mà nói, cũng tương đương với chiếc hộp Pandora, có năng lực dự báo tương lai, nhưng đối với hắn mà nói, lại là thứ gà mờ như vậy.

Hắn cầm bức tranh lên, ném vào trong tủ đầu giường ở một bên, rồi dựa lên giường, duỗi tay cầm một quyển sách. Đây là sách mà mập mạp mua, tên là "Thiên Cục", gần đây vì có trong một bộ phim truyền hình, nên quyển sách này cũng rất nổi, "chàng rể thắng trời" bên trong lại càng được viết một cách rất khí phách.

Không biết mập mạp xuất phát từ tâm lý gì mà trực tiếp mua bốn quyển về, trong phòng mỗi người đều có một quyển, bây giờ nghĩ lại, thực ra cũng hợp với tâm cảnh của anh ta khi đó. Chàng rể thắng trời và thiên đấu, niềm vui bất tận, so ra, còn không phải là cái được gọi là thiên đạo, là cái gọi được là vận mệnh, là cái được gọi là nhân quả hay sao?

Tô Bạch tùy tiện lật sách, không có hứng thú quá lớn đối với loại văn vẻ này, hắn đặt sách sang một bên rồi nằm xuống, đôi mắt chậm rãi khép lại, hắn quả thực có hơi mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi.

"Meo."

Sau khi Tô Bạch ngủ được một tiếng, Cát Tường đứng ở cửa phòng ngủ, nó nhìn thấy bức tranh đó bị Tô Bạch đặt trên tủ đầu giường nhưng cũng không có biểu cảm gì, có lẽ, nó vốn cũng đoán ra được hắn chẳng muốn nhìn bức tranh đó.

Trong phòng ngủ chỉ có một mình Tô Bạch hít thở bình ổn, Cát Tường nhảy lên giường, rón ra rón rén lại gần hắn, nó nhìn gương mặt bình tĩnh của hắn, rồi từ từ nằm phục xuống.

Một đêm này trôi qua rất yên bình, đợi hôm sau tỉnh lại, Tô Bạch nhìn thấy tiểu gia hỏa đang ngủ bên cạnh mình, Cát Tường thì dựa vào vào người tiểu gia hỏa.

Thời tiết ở Thượng Hải đã chuyển ấm dần, tuy rằng đợt này mưa khá nhiều, nhưng bước chân của mùa hạ thực ra cũng đã đến rồi, Tô Bạch phủ một cái chăn nhỏ phủ lên người tiểu gia hỏa, cậu bé ngủ rất ngon, rồi hắn đứng dậy, khi đi vào nhà vệ sinh lại nhìn thấy hòa thượng đang rửa mặt.

"Dậy rồi à."

"Ừm."

Hai người chào hỏi đơn giản.

Đúng lúc này, cửa sắt bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, bởi vì bốn người ở đây đều không tiếp xúc với xã hội bên ngoài nhiều cho lắm, cho nên cũng không lắp chuông cửa, nếu thật sự có người tìm, chỉ có thể dùng sức gõ cửa sắt.

Hòa thượng đã rửa mặt xong trước, ý bảo mình ra ngoài mở cửa xem sao, Tô Bạch thì lại đi vào, bắt đầu rửa mặt.

Chưa đến một lúc, hòa thượng đã quay trở lại, trong tay cầm một bọc hàng, bọc hàng không lớn, cũng chỉ to hơn bao thuốc lá một chút mà thôi, theo kiểu bọc bìa các tông.

"Thứ gì đây?" Tô Bạch vừa cầm khăn mặt lau mặt, vừa hỏi.

Hòa thượng lắc đầu: "Đại khái là mấy thứ nhỏ như vi mạch, người nhận hàng đề là tên cậu đấy."

Nói xong, hòa thượng mở bao hàng, thứ bên trong rất đơn giản, chính là một tấm thẻ, hòa thượng tách một góc thẻ, bảo: "Là USB dạng thẻ."

"Trong phòng tôi có máy tính." Tô Bạch nhắc nhở.

Hòa thượng đi vào phòng hắn, lấy máy tính ra, sau đó ngồi lên sô pha phòng khách, Tô Bạch lôi một bình nước khoáng ở trong tủ lạnh sau đó cũng ngồi xuống.

Người nhận hàng là mình, lại còn là một USB, hơn nữa quan trọng nhất là đối phương biết mình sống ở đây, cái thẻ này không bình thường thực ra đã là việc được định trước rồi.

USB được hòa thượng cắm vào trong máy tính, máy tính bắt đầu tải thành phần, rất nhanh đã đọc xong, mở USB ra, bên trong là một tệp video, kích đúp vào, trong màn hình lại xuất hiện một hình ảnh rất mờ ảo.

Đây chắc hẳn là dùng di động để quay, cho nên góc nhìn không được tốt cho lắm, cũng có hơi rung lắc, đồng thời môi trường khi ấy cũng quả thực có hơi tối, không thích hợp để quay đến vậy.

Đây chắc hẳn là một căn phòng nhỏ, Tô Bạch hơi nhíu mày, căn phòng này và cái gọi là vách tường kia, khiến mình có cảm giác quen thuộc, hình như mình đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

"Cọt kẹt, cọt kẹt, cọt kẹt…"

Trong video truyền tới một tràng tiếng giòn tan, tiếng vang này nghe qua giống như có người đang gặm nhấm "thịt da gân cốt" mang tới một loại tạp âm khiến da đầu người tê rần.

Âm thanh này kéo dài ba mươi giây, mà Tô Bạch đặt biệt để ý độ dài của video này, chỉ có chừng năm mươi giây mà thôi.

Đến cuối cùng, một bàn tay bị gặm cắn tơi tả văng ra, rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang trầm thấp, sau đó, màn hình xoay chuyển, nhắm thẳng vào một gương mặt, một gương mặt có hơi mờ ảo trong bóng tối.

Đây là một gương mặt già nua, đầy rẫy nếp nhăn và mang theo những vết máu thẫm, ông ta đang cười, cười đến mức rất thỏa chí và điên cuồng, ngay lúc ông ta đang cười, Tô Bạch

dường như cũng nghe thấy tiếng cười thuộc về nữ giới từ trong video.

“Tôi sẽ tới báo thù.”

Giọng nói chói tai mang theo một loại tâm thần truyền tới từ trong video, sau đó, video đang phát kết thúc.

Hòa thượng xem xong video, hỏi: “Kẻ thù của cậu sao?”

Chương 1084 Lời Cảnh Cáo Của Kẻ Thù 2

“Kẻ thù của tôi chắc hẳn không nhiều như vậy đâu.” Tô Bạch đáp.

Hòa thượng hơi im lặng: “Cậu vừa nói gì, nói lại một lần xem?”

“Ha ha.” Tô Bạch nở nụ cười: “Tôi biết là ai rồi, con hàng này muốn tìm tôi báo thù, tôi cũng không có cách nào khác, khi đó ông ta cùng một thính giả họ Châu, tôi và mập mạp đều bị nhốt ở dưới lòng đất. Chúng tôi tìm được một trận pháp truyền tống có thể rời khỏi nơi này ở trong xe ngựa. Họ Châu và mập mạp đều hiểu trận pháp, vốn dĩ họ Châu muốn liên thủ với mập mạp hại tôi và ông già đó cùng ở dưới lòng đất, kết quả mập mạp phản bội, thành ra họ Châu và ông già đó đều ở dưới lòng đất.

Pháp khí bản mệnh của lão già đó còn bị tôi cầm về đây, nhưng sau đó mập mạp đã lấy từ chỗ tôi đi rồi, vẫn chưa trả lại cho tôi, tôi cảm thấy bây giờ tìm trong phòng anh ta cũng không thấy được đâu.”

“Một pháp bảo bản mệnh mà thôi, tuy rằng giá trị lớn, nhưng vấn đề cũng không lớn, trong video chắc hẳn là khi ông ta bị nhốt ở dưới lòng đất quay được, ông ta đang ăn thịt người, ăn thịt một thanh niên họ Châu mà cậu nói đó sao?”

“Chắc là vậy đi, bằng không sao mà chịu đựng được qua khoảng thời gian đó, nhưng tôi rất tò mò, theo lý mà nói ông ta không chết, chắc hẳn đã sớm được Phát Thanh truyền tống vào

thế giới chuyện xưa rồi lại được truyền tống ra ngoài mới phải, Phát Thanh cũng không có khả năng tiếp tục truyền tống ông ta về lòng đất, đương nhiên, cũng có khả năng này."

Trong lòng Tô Bạch nghĩ ngợi, dựa theo tình hình khi mình ở nơi chứng đạo lúc ấy và tình trạng của vị trong quan tài đó, cho dù Phát Thanh cho mình tiến vào thế giới chuyện xưa, lúc hoàn thành nhiệm vụ đi ra ngoài, vẫn sẽ truyền tống mình về nơi chứng đạo.

Nhưng bây giờ có thể làm rõ một điểm, ông già họ Thẩm đó, đã ra ngoài rồi.

Là người khác đã cứu ông ta ra? Hay là bản thân ông ta giống như nhà tù Shawshank, mạnh mẽ đào ra ngoài?

Nhưng bây giờ ông ta đã nhắm mũi nhọn vào mình, tuy rằng đối với người trong cuộc như hắn mà nói có hơi không thoải mái, nhưng cũng tính là chuyện hợp tình hợp lý cả thôi. Dù sao Tô Bạch cũng đã cuỗm mất cái thước từ trong tay ông ta, cũng chính là vũ khí bản mệnh của ông già họ Thẩm đó, mà mập mạp cũng đứng ở bên Tô Bạch. Từ góc nhìn của ông già Thẩm, có thể nhìn ra được cuối cùng là Tô Bạch và mập mạp liên thủ hại ông ta từ đầu đến cuối.

Có điều tiếng cười phụ nữ trong video, khiến Tô Bạch có hơi khó mà giải thích được, lẽ nào là tiếng cười của cô công chúa Đại Tần đó?

Nhưng không phải tàn hồn của công chúa Đại Tần đã bị mình phong ấn vào trong cây thước rồi sao, cái thước cũng bị mình mang ra ngoài, thời gian quay đoạn video đó là khi còn ở dưới lòng đất, nhưng tại sao tiếng cười của tàn hồn công chúa Đại Tần lại xuất hiện ở nơi đó?

"Sự việc có nghiêm trọng không?" Hòa thượng hỏi: "Nếu cần giúp thì cứ nói."

“Yên tâm, tôi sẽ không khách sáo với anh đâu, thực ra, không phải tôi lo lắng chuyện này, mà tôi lo cho mập mạp kia kìa, cái thước đó cũng chính là pháp khí bản mệnh của lão già đó, sau khi tôi ra ngoài đã đưa cho mập mạp đi nghiên cứu. Chuyện này tôi cũng sắp quên luôn rồi, bây giờ xem ra, rất có khả năng là bên mập mạp đã xảy ra vấn đề.”

“Mập mạp?” Hòa thượng có hơi ngạc nhiên, hỏi: “Cậu nói xem, có khả năng mập mạp đã thay đổi từ rất lâu rồi không?”

“Có lẽ thế, tôi phải kiểm tra một chút.” Tô Bạch lấy di động ra, nhấn dãy số của Sở Triệu.

“Alo, A Bạch, có chuyện gì thế?” Âm thanh phía bên Sở Triệu khá tạp, chắc hẳn là đang ở trong văn phòng.

“Giúp tôi điều tra hồ sơ chuyến bay và ghi chép ở khách sạn của một người, Trương Bát Nhất, người Thành Đô, khoảng thời gian gần đây đều ở Thượng Hải, trong tay còn có một con xe mới là Audi A6.”

“Được.” Sở Triệu không nói nhiều lời vô nghĩa, cũng không giống như trước kia nói không thể vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, lợi dụng máy móc công làm việc riêng, mà trực tiếp đồng ý: “Tôi sẽ lập tức cho người đi điều tra.”

Hòa thượng đứng dậy, đi pha bình trà, gần đây mập mạp không ở đây khiến trong nhà khá yên tĩnh, cho nên hứng thú pha trà của hòa thượng cũng tăng vọt lên.

Không lâu sau, di động của Tô Bạch vang lên, là cuộc gọi từ Sở Triệu.

“Alo, A Bạch, tra ra rồi, hồ sơ thông hành của người này trong khoảng thời gian gần đây nhất cho thấy tháng trước có đi tới Lhasa…”

Tô Bạch gật đầu: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Mối quan hệ giữa Tô Bạch và Sở Triệu quả thực đã bình thường hơn rất nhiều, ít nhất khi nói chuyện với Sở Triệu, hắn sẽ không còn sự phản cảm gì đối với anh ta nữa.

Hắn cúp điện thoại, xoay di động trong lòng bàn tay: “Hòa thượng, chuyện của mập mạp không đơn giản như vậy, có phải tháng trước con hàng này đã tới Lhasa đúng không? Hoặc là là rời khỏi nơi này khá lâu?”

“Có ra ngoài một khoảng thời gian, khi ấy cậu đang ở Đại Lý.” Hòa thượng đáp lời.

Chương 1085 Cơ Thể Lính Tần 1

Mập mạp đã từng tới Lhasa, sau đó ông Thẩm đó ra ngoài, liệu rằng trong này có mối quan hệ nào không?

Không liên quan mới lạ ấy!

Tô Bạch bưng tách trà, lặng lẽ ngồi lên sô pha.

Thực ra hắn thật sự không phải một người thích nhiều chuyện, nhưng điều hắn không ngờ đến, là chuyện lần này lại có sự tham gia của mập mạp, cho dù là đến hiện tại, Tô Bạch vẫn không thể nào xác nhận được mập mạp thật sự tính kế mình vì lợi ích gì?

Lúc trước anh ta muốn ngọc như ý, Tô Bạch cũng ném cho anh ta, cho dù hắn cũng biết trong này có vong hồn của công chúa Đại Tần, nhưng hắn vẫn không hề do dự như cũ, cũng giống như lúc đầu mập mạp đã trao đổi máu của Vampire cổ xưa đó cho mình, cho dù anh ta không phải Vampire, nhưng Tô Bạch cũng không tin anh ta thật sự không biết giá trị của một giọt máu đó.

Anh ta không cần thiết phải tính kế mình như vậy, anh ta muốn có được thứ gì, chỉ cần không phải là yêu cầu rất quá đáng, đại khái Tô Bạch vẫn sẽ cho anh ta.

Như vậy, mục đích của anh ta rốt cuộc là gì?

Tay của Tô Bạch đặt dưới cằm mình, nhẹ nhàng xoa, hòa thượng ngồi đối diện với hắn, thấy bộ dáng này của hắn, mới nhắc nhở: "Đối phương biết địa chỉ của chúng ta."

“Nhưng tôi không tin ông ta thật sự có thể tấn công vào trong này, đúng rồi, hôm qua anh đã thay đổi trận pháp chưa?”

“Đã thay đổi rồi, cho dù đích thân mập mạp trở về, cũng không có khả năng tiến vào trong này được.” Hòa thượng đáp một cách rất tự tin.

“Tôi không lo mập mạp.” Tô Bạch giải thích một chút, sau đó đứng dậy: “Bỏ đi, tôi ra ngoài đi dạo đây, người ta cũng đã chuyển phát nhanh USB cho tôi rồi, nếu như tôi vẫn luôn ở trong nhà như vậy, không phải ngay cả cơ hội cho ông ta ra tay cũng không có sao?”

“Ông ta có lý do gì để chủ động ra tay với cậu không?” Hòa thượng hỏi.

“Chắc hẳn… là có đi.” Tô Bạch nghĩ ngợi một chút: “Đứng ở góc độ của ông ta để xét thì quả thực có.”

“Vậy cậu cẩn thận một chút.” Hòa thượng nhắc nhở.

“Được rồi, vừa vặn tôi đang muốn tìm người để luyện tay đây.” Tô Bạch đã học được không ít ma pháp Huyết tộc trở về, tuy rằng vẫn chưa có thời gian thật sự tu luyện và củng cố, nhưng cũng giống như một người có được một năng lực mới, luôn có một loại cảm giác nóng lòng muốn thử.

“Ông ta dám trở về tìm cậu, chắc hẳn là có chỗ dựa.”

“Đánh không lại còn không chạy được sao?” Tô Bạch cười với vẻ không cho là đúng: “Đúng rồi, xe của tôi bị cảnh sát kéo đi trước đó, đã lấy về chưa?”

“Lấy về rồi, đang đỗ ở góc tường bên kia, chìa khóa treo ở tủ giày tầng một.”

“Cảm ơn hòa thượng.”

“Là mập mạp lấy về giúp cậu đấy.”

Tô Bạch gật đầu, thay đôi giày, cầm chìa khóa rồi đi ra ngoài.

Hiếm khi trời không còn đổ mưa, tuy rằng thời tiết có hơi âm u, mây đen cũng hơi dày, nhưng ít nhất trong không khí cũng tràn ngập một loại cảm giác mát mẻ ẩm thấp và nhẹ nhàng, mùa này khiến người cảm thấy rất dễ chịu.

Tô Bạch khởi động xe, ngồi trong xe nghĩ một lúc xem mình còn có thể đi tới nơi nào, Thượng Hải rất lớn, nhưng bạn của mình thật sự không nhiều, người có thể đi tìm cũng rất ít.

Trên thực tế, nếu không phải ở chung với hòa thượng và Gia Thố, Tô Bạch cũng sẽ không đi tìm hòa thượng và Gia Thố nói chuyện, uống trà vào những lúc nhàn rỗi.

Cho dù bạn có quen với cách thức sinh hoạt đơn điệu và cô độc hay không, nhưng dù sao bạn cũng là một con người, mà suy nghĩ và cảm xúc của con người lại là một thể phức tạp, cho dù có là người quen cô độc cỡ nào cũng có khả năng thi thoảng, hay đột nhiên cảm thấy có phải mình đã quá cô đơn rồi không?

Hắn nghĩ ngợi một chút, hình như hiện tại người mà mình có thể tìm cũng chỉ còn lại một.

Hắn không gửi tin nhắn cho cô ấy, mà trực tiếp lái xe đi, sau nửa tiếng, Tô Bạch lái vào trong tầng hầm đỗ xe dưới một tòa nhà, hắn khá quen thuộc nơi này, bởi vì trước đây văn phòng thám tử của mình cũng mở ở nơi này, công ty trò chơi của Lương Sâm và Giải Bẩm cũng ở trong tòa nhà này luôn.

Hắn vào thang máy, nhìn số thang máy không ngừng nhảy lên trên, đợi khi nghe được một tiếng "ting," Tô Bạch mới bước ra khỏi thang máy, thực ra ở lối rẽ chính là cửa văn phòng thám tử trước kia của mình, có điều, bây giờ rõ ràng

cửa đã bị đổi, mang đến cho người một loại cảm giác ấm áp mà không khoa trương.

Hắn ấn chuông cửa, lúc này đột nhiên lo lắng lỡ như cô ấy không ở đây thì làm thế nào?

Cũng may, rất nhanh cửa đã bị đẩy ra, một cô gái xa lạ đứng trước mặt hắn, nhìn hắn với vẻ hơi nghi ngờ: "Xin chào anh, xin hỏi anh có hẹn trước không?"

"Không."

"Vậy xin lỗi, tôi không thể cho anh vào được." Cô gái rất ôn hòa, nhưng Tô Bạch có thể nhìn ra được, trước đây, rất có khả năng cô gái này là một quân nhân, nói cô ta từng làm lính đánh thuê, trải qua gió tanh mưa máu thì lại khoa trương quá, nhưng một người tay không vật ngã hai, ba người đàn ông trưởng thành, chắc hẳn không thành vấn đề.

"Tôi là bạn của Dĩnh Oánh Nhi." Tô Bạch nói.

"Để anh ấy vào đi."

Bên trong truyền tới tiếng nói của Dĩnh Oánh Nhi.

"Hủy bỏ lịch hẹn sáng nay, không, toàn bộ lịch hẹn hôm nay hết cho tôi."

Cô gái có hơi bất ngờ, lại đánh giá Tô Bạch một chút, đáp một tiếng được với bên trong, rồi lấy điện thoại đi ra khỏi phòng chuẩn bị gọi điện, đồng thời để cửa cho Tô Bạch.

Tô Bạch đẩy cửa đi vào trong, Dĩnh Oánh Nhi đang ngồi trước bàn làm việc chỉnh sửa tài liệu.

"Tiểu Tinh, rót…" Dĩnh Oánh Nhi thấy Tiểu Tinh đang ở bên ngoài gọi điện hủy cuộc hẹn trước, chỉ đành tự mình đứng dậy pha một cốc trà đưa cho Tô Bạch, sau đó nói với vẻ hơi áy náy: "Có báo cáo học thuật phải làm xong sớm, anh đợi chút nhé."

Nói xong, cô ấy lại ngồi ra sau bàn làm việc, tiếp tục công việc của mình.

Chương 1086 Cơ Thể Lính Tần 2

Tô Bạch vốn định khách sáo một chút, nói thực ra là do bản thân mình tới bất ngờ, nhưng thấy lúc này Dĩnh Oánh Nhi đang nghiêm túc làm việc, đột nhiên hắn cảm thấy dường như đối phương cũng không cần lời giải thích của mình.

Bởi vì tính đặc thù trong thân phận của mình, nếu mình đã tới rồi, cô ấy nhất định sẽ đẩy sạch những mối quan hệ xã giao và công việc khác ra để tiếp mình.

Cô ấy không phải người tình của mình, nhưng hình như mình cũng không phải khách hàng của cô ấy.

Tô Bạch bưng tách trà, đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất, nơi này đã được trang trí lại, hoàn toàn không còn dáng vẻ của văn phòng thám tử ngày trước nữa.

Hắn đứng ở trước cửa sổ, nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau bên ngoài, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ, như thể mình bị toàn bộ thế giới này vứt bỏ, hoặc có thể, thực ra là mình đã vứt bỏ toàn bộ thế giới trước.

Không lâu sau, một đôi tay trắng nõn mịn màng ôm lấy Tô Bạch, cơ thể mềm mại và ấm áp dán sau lưng mình, quanh chóp mũi vấn vương mùi hương nhẹ nhàng.

“Bản năng nghề nghiệp của tôi nói cho tôi biết, bây giờ người nào đó cần an ủi.” Dĩnh Oánh Nhi dựa lên người Tô Bạch với vẻ hơi lười biếng.

Giữa hai người họ, không có suy nghĩ tình cảm và dục vọng gì, mà chỉ đơn thuần là cô ấy ôm hắn như vậy. Một màn này diễn ra trong thời gian rất dài, thẳng đến khi trà trong tay Tô Bạch đã nguội mất.

"Cảm ơn." Tô Bạch đáp.

Dĩnh Oánh Nhi hơi mỉm cười, quay người ngồi về vị trí của mình, vắt chéo đôi chân thon dài, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Thực ra ngay từ lần đầu gặp mặt và tiếp xúc, tôi đã biết rõ, anh sẽ không bị bất cứ vấn đề tinh thần nào đánh ngã, anh sở hữu tinh thần nghị lực khiến tôi khó có thể tưởng tượng được."

"Có lẽ thế." Tô Bạch uống một hơi cạn sạch nước trà nguội trong tay, rồi đặt chén trà lên bệ cửa sổ trước mặt: "Gần đây việc làm ăn thế nào?"

"Nhờ phúc từ bảo địa phong thủy này của anh mà tốt lắm." Dĩnh Oánh Nhi cầm một cây bút máy trong tay, nhẹ nhàng gỡ một chiếc cúc áo trên cùng nhất trên áo sơ mi của mình với Tô Bạch: "Có hơi nóng."

Đúng vậy, có hơi nóng, sau khi một chiếc cúc áo được cởi ra, thấp thoáng lộ ra đường nét đó, không rõ cho lắm nhưng lại vừa vặn đủ.

Tô Bạch đi tới, duỗi tay ra, hướng về phía sơ mi của Dĩnh Oánh Nhi.

Dĩnh Oánh Nhi dùng đôi mắt sáng ngời của mình nhìn hắn: "Nếu như anh muốn đóng cúc áo của tôi vào, vậy tôi sẽ rất coi thường anh đấy, quá làm bộ làm tịch, chẳng qua là vì bản thân che giấu suy nghĩ thật sự trong lòng mình mà thôi."

Tô Bạch nuốt nước miếng, đột nhiên thấy hơi khô miệng.

"Đây cũng là phương pháp chữa trị của cô sao?" Tô Bạch hỏi, câu hỏi này rất không hiểu phong tình, đồng thời cũng rất phá hỏng bầu không khí.

Nhưng Dĩnh Oánh Nhi biết rõ rốt cuộc Tô Bạch là một người thế nào, nên cô ấy không hề để ý đến loại chuyện này một chút nào. Cô ấy đứng dậy, chủ động leo lên người hắn, hai người đối mặt với nhau: "Đây là đợt trị liệu cá nhân độc nhất vô nhị của tôi dành cho anh, đợi đến khi anh thật sự tiến vào, anh không chỉ phát hiện ra bên dưới của tôi rất chặt, mà còn phát hiện có máu chảy ra nữa."

Tô Bạch cúi đầu, trán của hai người nhẹ nhàng dựa vào nhau.

"Tôi vẫn luôn muốn hỏi anh một câu." Dĩnh Oánh Nhi không để ý đến động tác trông có vẻ hơi thân thiết với Tô Bạch này, hỏi.

"Nói đi."

"Anh là vì tôi là người mà anh để ý, cho nên anh không bằng lòng có quan hệ với tôi, hay là vì trong mắt anh, tôi không có gì khác biệt với những người phụ nữ bình thường đó, cho nên mới anh không coi trọng?

Giống như quý tộc cổ đại, cảm thấy để huyết mạch và tinh hoa của mình chảy ra ngoài cũng là một loại tội lỗi."

"Bản thân cô đã biết đáp án rồi." Tô Bạch trả lời như vậy.

"Vẫn mập mờ thế nào cũng được." Dĩnh Oánh Nhi quay người, bắt đầu thu dọn bàn làm việc của mình: "Lát nữa ra ngoài ăn cơm không?"

Sau đó, không có câu trả lời.

Dĩnh Oánh Nhi sững sờ, quay đầu lại, phát hiện ra Tô Bạch đã biến mất dạng.

"Rào!"

Mưa đã bắt đầu rơi, chắn mất phần lớn tầm nhìn, bằng không phỏng chừng sẽ có không ít người nhìn thấy trong

không trung có hai người đang cùng nhau ngã xuống dưới.

"Cậu để ý ả đàn bà đó, cậu để ý ả đàn bà đó, đúng không?" Ông Thẩm đeo mặt nạ, mặc áo khoác màu đen, đang cười điên cuồng với Tô Bạch: "Vậy tôi sẽ không giết cậu trước, tôi phải giết cô ta trước, chỉ giết một người bình thường, Phát Thanh cũng sẽ không trừng phạt tôi, tôi đi giết cô ta trước!"

"Rầm!"

Cơ thể của hai người rơi vào trong vườn hoa, Tô Bạch dùng một tay ấn vào ngực của ông Thẩm, mặt đất cũng vì thế phát ra một âm rung, lúc này toàn bộ hoa cỏ trong vườn hoa cũng bị dập nát.

Nhưng ông Thẩm lại không hề để ý chút nào, không chỉ nội tâm của ông ta không để ý, mà ngay cả cơ thể của ông ta cũng không hề gì.

Tô Bạch nhíu mày, sau đó duỗi tay gỡ mặt nạ của ông ta xuống, bên dưới mặt nạ là một gương mặt trẻ tuổi và xa lạ, ông ta đang nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, mang theo nụ cười dữ tợn.

Lòng bàn tay của hắn dùng sức, xé rách áo khoác ngoài trên người ông Thẩm, để lộ ra khuôn ngực màu đồng cổ vô cùng cứng rắn.

"Đây là…" Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Khặc khặc… đúng vậy, đây là cơ thể của lính Tần!"

Chương 1087 Tặng Cậu Một Cơ Thể Cũng Có Sao Đâu! 1

Rốt cuộc cơ thể của lính Tần đáng sợ bao nhiêu, thì Tô Bạch cũng đã từng tận mắt chứng kiến thậm chí còn từng tự tay sờ vào, có kinh nghiệm của bản thân nhất.

Đương nhiên, một tốp lính Tần đó đã chết rồi, nhưng cơ thể của bọn họ lại có thể chống đỡ tầng nham thạch của cả một khu vực mà vẫn sừng sững không ngã.

Bằng không khi ấy đám người Tô Bạch và mập mạp phỏng chừng đã bị nghiền nát thành thịt vụn vào khi đó rồi, cơ thể của những người này, sau khi chết mấy nghìn năm vẫn giữ được tố chất đáng sợ như vậy, tuyệt đối là một loại BUG trong giới cơ thể, lúc trước Tổ Long đã dẫn dắt một đội quân như vậy đi càn quét thiên hạ.

"Rắc!" Hai tay của ông Thẩm bóp chặt bả vai của Tô Bạch, sau đó, húc mạnh đầu về phía hắn.

Rất trực tiếp, cũng rất dứt khoát!

"Bốp!"

Đầu của hai bên va chạm với nhau, cả người Tô Bạch ngửa về sau, cú húc mới rồi đánh trúng, khiến hắn có một loại cảm giác hoàn toàn bị áp chế, máu tươi cũng bắt đầu chảy ra nhiễu đầy cả mặt và tai, cảm giác tê dại và choáng váng cũng đổ ập tới.

"Ha ha." Ông Thẩm thấy Tô Bạch rớt xuống từ trên người mình, mới lảo đảo lùi về sau, trông có vẻ rất đắc ý, nhưng quả thực ông ta nên đắc ý. Ông ta đã nhận được cơ thể của lính

Tần, hiện tại lại có thể áp chế một thính giả dòng thân thể với một cách thức đơn giản và thô bạo như thế.

"Tôi của hiện tại, mới là đệ nhất nhân trong toàn bộ thính giả cao cấp."

Ông Thẩm bước từng bước về phía Tô Bạch, nơi này chính là khu phố sầm uất, thực ra đôi bên cũng đã hơi khắc chế, cho dù là đánh nhau, bọn họ vẫn ý thức được phải khống chế trong phạm vi nhỏ, dù sao đây cũng không phải là bộ phim siêu anh hùng hay The Avengers, Phát Thanh cũng nghiêm khắc hơn trong việc quản chế thính giả.

Máu tươi chảy từ đầu xuống, phủ kín hơn phân nửa gương mặt của Tô Bạch, ngay khi máu tươi nhỏ đến bên khóe miệng, Tô Bạch duỗi đầu lưỡi ra liếm một chút, vị máu tươi của mình mãi mãi là liều thuốc tốt nhất để kích phát tính hung hãn của mình.

Cơ thể của hắn hơi khom xuống, lúc này khí thế cũng ngưng tụ lại.

Theo như ông Thẩm nói, ông ta đang hưởng thụ khoái cảm của việc báo thù, quá trình này hiển nhiên càng dài thì càng tốt, còn đối với Tô Bạch mà nói, có thể gặp được một đối thủ có cơ thể mạnh mẽ như vậy, thực ra cũng là một loại khoái cảm.

Trong đầu hắn, không kìm lòng được mà hiện ra cảnh tượng khi hoàng tử Huyết tộc và mình quyết đấu ngày trước, nếu không phải vào thời điểm cuối cùng mình nhìn ra sơ hở, vậy có thể kết cục của mình chính là bị hoàng tử Huyết tộc hành hạ từng chút một từ đầu đến đuôi.

Ông Thẩm quỳ một gối trên đất, xung quanh phát ra tiếng nổ mạnh, đây là tiếng động được tạo ra từ ma sát mãnh liệt giữa cơ thể và không khí xung quanh, gần như trong nháy mắt

tiếp theo, ông Thẩm đã xuất hiện trước mặt Tô Bạch, đấm một quyền về phía hắn.

Từ kỹ thuật chiến đấu thể chất mà nói, ông Thẩm quả thực trông có vẻ rất non nớt, cũng rất nghiệp dư, đây cũng là vì ông ta vốn không phải là thính giả dòng cơ thể. Ông ta là kiểu nửa chừng xuất gia, trước đây cũng được tính là thính giả cùng một loại hình với mập mạp, nên cơ thể vẫn luôn là khuyết điểm, cũng sẽ cố hết sức tránh cục diện chiến đấu cận thân.

Cũng vì thế mà lúc này, cho dù không biết vì nguyên nhân gì mà ông ta có được cơ thể của lính Tần, nhưng cách thức chiến đấu của ông ta vẫn lộ rõ vẻ rất lỗ mãng, cũng rất đơn giản.

Tô Bạch nghiêng người, tay trái gạt cánh tay phải ra quyền của đối phương trượt xuống một đường, không cứng đối cứng với ông ta nữa, mà chọn dẫn thế công của một quyền này của đối phương sang hướng khác, đồng thời húc mạnh khuỷu tay phải tới, đánh mạnh vào bên sườn của ông Thẩm.

"Bốp!"

Sự va chạm cơ thể của hai bên cũng phát ra tiếng vang lớn, cơ thể của ông Thẩm lùi về sau mười mấy bước, giẫm ra những hố dấu chân trên mặt đất bằng xi măng.

Lúc này, máu tươi trên mặt Tô Bạch đã biến mất không còn thấy đâu, tất cả đều thấm lại vào trong cơ thể, đây chính là ưu thế của Huyết tộc. Mỗi một giọt máu đều là một phần sức mạnh của bản thân, tuyệt đối không cho phép nó dễ dàng chảy mất, trước đó chỉ là vì đòn tấn công đầu húc đầu đó khiến hắn có hơi choáng váng mà thôi.

Ông Thẩm duỗi tay sờ vào bên sườn mình, rõ ràng có hơi bất ngờ, ông ta không ngờ Tô Bạch không còn chọn cách cứng đối cách với mình nữa, mà là sử dụng kỹ năng chiến đấu và

kinh nghiệm để đọ sức với mình. Vừa rồi tuy rằng chỉ là một lần giao thủ ngắn ngủi, nhưng mình cũng đã chịu thiệt rất nhiều.

Nhưng thực ra đã có thể nhìn ra được hướng đi của lần giao thủ tiếp theo, mình sở hữu cơ thể mạnh mẽ, vẫn rất khó thật sự tạo ra sự áp chế tuyệt đối đối với Tô Bạch, vừa vặn tương phản lại, mình vẫn bị Tô Bạch áp chế chặt chẽ.

"Xưa nay không có thứ học cấp tốc, thính giả lại càng là như vậy, bằng không Phát Thanh đã sớm có thể sản xuất hàng loạt thính giả theo nhu cầu rồi."

Trên tòa nhà cao tầng, Lương Sâm bưng cà phê bằng một tay, một tay khác chỉ vào cảnh tượng bên dưới và nói, tuy rằng ở tầng rất cao, nhưng anh ta vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng mỗi một hành động bên dưới.

"Kết giới đã sắp xếp xong rồi, trận giao thủ của bọn họ sẽ không dẫn tới những chấn động khác." Giải Bẩm đã thăng cấp thành thính giả cao cấp, lúc này vẫn giống như một thư ký đứng bên cạnh Lương Sâm.

Đợt trước, Giải Bẩm hại Lương Sâm, phá giải phân thân vẫn luôn bị phong ấn của anh ta, dẫn đến việc Lương Sâm không thể không tiến vào con đường chứng đạo, mà Giải Bẩm cũng vì thế có thể quét sạch chướng ngại trong lòng do Lương Sâm mang tới, thành công thăng cấp thành thính giả cao cấp, thoạt nhìn là song thắng, nhưng trên thực tế, người thắng chỉ có một mình Giải Bẩm mà thôi.

Nhưng dường như Lương Sâm cũng không hề để ý đến chuyện này một chút nào, mà Giải Bẩm cũng không để ý đến chuyện này nốt. Mối quan hệ của hai người vẫn duy trì nguyên trạng, trước đây nên thế nào thì bây giờ vẫn nên như thế.

Chương 1088 Tặng Cậu Một Cơ Thể Cũng Có Sao Đâu! 2

“Ha ha, đệ nhất nhân dưới thính giả cao cấp à.” Lương Sâm nhai lại câu nói mà ông Thẩm đã nói trước đó, không khỏi có hơi buồn cười: “Đổi một cơ thể giống như đống sắt đã thành đệ nhất nhân dưới thính giả cao cấp rồi sao? Vậy thính giả cao cấp cũng quá rớt giá rồi.”

“Cơ thể này quả thực rất khiến người ta thèm khát, cho dù là thính giả cao cấp chuyên đi dòng thân thể, có khả năng cũng rất khó có được cơ thể ở mức độ này.” Bây giờ Giải Bẩm chính là thính giả cao cấp, nên cách phân tích sự việc và góc độ nhìn nhận vấn đề cũng không còn ở góc độ của người có thâm niên nữa.

“Có ích gì, bản thân ông ta vốn dĩ sẽ không sử dụng cơ thể này, thậm chí ngay cả kỹ thuật chiến đấu cơ bản nhất cũng không hiểu, nhưng đại thám tử của chúng ta vừa xuất đạo đã đi trên con đường chuyên môn gây sát thương với người khác, kinh nghiệm chiến đấu cận thân là phong phú nhất. Tuy rằng đối phương có hơi tàn nhẫn, nhưng thấp thoáng áp chế được ông ta cũng không thành vấn đề, cơ thể sắt vụn này cũng chỉ là kháng đòn được một chút mà thôi.”

Lương Sâm nhấp một ngụm cà phê, nói tiếp: “Ngược lại tôi càng tò mò hơn, rốt cuộc là ai đã cho người đó một cơ thể sắt vụn như vậy, loại cướp cơ thể trao đổi này, cũng không đơn giản là chuyện một người có thể hoàn thành được.”

Giải Bẩm nghe thấy, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Lương Sâm nhìn anh ta, muốn nói gì đó lại dường như có hơi do dự, nhưng nghĩ tới dù sao trên cơ bản mình cũng đã là người đặt trước một tấm vé xe lửa, cũng bình thường trở lại, nhắc nhở: "Lần sau đừng làm những việc này nữa, rất không có ý nghĩa, làm một thính giả, trọng tâm mãi mãi nên ở trên người mình."

Đây đã được xem là lời nói rất rõ ràng rồi, trực tiếp chỉ ra ai mới là kẻ đầu têu chân chính phía sau màn.

Giải Bẩm mỉm cười, trông có vẻ rất bình tĩnh, cũng không vì ông chủ của mình nhìn ra được hành động của mình mà có bất cứ sự bất an nào, mà đáp lại một cách rất bình tĩnh: "Trên thực tế, tôi biết chuyện này đấy, nhưng lại không phải tôi làm."

"Là tên mập đã cùng cậu phá giải phong ấn dưới tầng hầm của tôi sao?" Lương Sâm hỏi.

"Ông chủ, sao anh lại trực tiếp nghĩ đến cậu ta." Giải Bẩm có hơi tò mò.

Lương Sâm đặt cốc cà phê lên bàn trà, không còn nhìn hình ảnh đánh nhau của hai người bên dưới nữa, mà đáp với vẻ hơi buồn bã: "Giải Bẩm, có phải anh vẫn luôn tự cho rằng mình rất thông minh không?"

Giải Bẩm không đáp lời, xem như là thừa nhận, ở trước mặt ông chủ của mình, mình quả thực không cần phải quá giả bộ làm gì.

"Có phải anh cảm thấy ngay khi anh trở thành thính giả cao cấp, những thủ đoạn và trò vui của người có thâm niên, đã chỉ còn là trò trẻ con đúng không?" Lương Sâm tiếp tục hỏi.

"Là có loại cảm giác này." Giải Bẩm đáp lời.

"Phân thân của tôi cũng là một phần ký ức của tôi, các anh tiến vào tầng hầm của tôi như thế nào, phá mở phong ấn của

tôi ra sao, kích hoạt phân thân của tôi thế nào, tất cả những chuyện này, thực ra tôi đều có thể biết một cách hoàn chỉnh ngay sau đó.

Trong chuyện đó, thứ mà anh cầu là ép buộc tôi không có cách nào che giấu thực lực, từ đó không thể không đi đối mặt với Phát Thanh, cũng từ đó có thể quét sạch bóng ma trong lòng anh, để anh có được dũng khí lớn thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Nhưng mập mạp đó, từ đầu đến cuối, tuy rằng vẫn luôn đang nghiên cứu trận pháp, nhưng tôi có thể nhận thấy được, mục đích thực sự của cậu ta, thực ra không phải là cái này, không phải vì thù lao anh đã hứa cho cậu ta, cũng không phải sự hưng phấn của một thính giả khi nhìn lén bí mật của một thính giả cao cấp, cái mà cậu ta cầu, và cái mà cậu ta nghĩ đến, hoàn toàn khác hẳn với dự đoán của anh.

Cuối cùng tôi cũng chỉ đành rời đi, vì tôi không muốn nhìn thấy anh bị người bán đứng, còn tự cho mình là đúng, giúp người ta đếm tiền."

Bên sông Hoàng Phổ, có một người đàn ông với vóc người to béo, vừa ăn hamburger, vừa đi dạo bên bờ sông, một tay khác của người ông cắm trong túi. Trong đó đặt một cây thước, thi thoảng ngón tay của anh ta lại vuốt ve trên mặt thước đó.

"Cô hỏi tôi tại sao lại phí nhiều công sức như vậy, chỉ để tặng cho cậu ta một cơ thể sao?" Mập mạp nuốt thức ăn trong miệng xuống, giống như đang lầm bầm, lại giống như đang trao đổi với một người không nhìn thấy.

"Lúc đầu cậu ta phí nhiều công sức như vậy, không phải cũng trực tiếp nói cho tôi cây thước là cho tôi ngay sao?"

“Cô nói chuyện này không thể trở thành lý do?” Mập mạp nở nụ cười: “Sao có thể không thành lý do được? Làm bất cứ chuyện gì cũng phải tính tới tính lui thì mệt lắm, trên thực tế, lúc đầu thực ra trong bốn người chúng tôi, cậu ta chính là một người khiến người không nhìn thấu được nhất, nhưng một, hai năm gần đây, cậu ta đã thay đổi rất nhiều, nguyên nhân là ở đứa con trai đó của cậu ta.

Ừm, đứa con trai đó quả thực rất đáng yêu, tôi cũng rất thích nó, nhưng đứa con trai đó của cậu ta lại đang liên tục thay đổi cậu ta, cậu ta thật sự đã trở nên rất khác biệt so với lần đầu chúng tôi gặp nhau.”

“Cô hỏi tôi điều này là tốt hay xấu? Tôi không biết, tôi không phải cậu ta, nhưng có một điểm tôi rất rõ, dựa theo tính nghiêm khắc của vị trên kia, nếu như cậu ta cứ tiếp tục như vậy nữa, có khả năng đứa con trai của cậu ta sẽ chết.”

Mập mạp nhét chút hamburger cuối cùng vào trong miệng, dùng sức nhai nuốt.

“Khi trong quan điểm của Phát Thanh, sự tồn tại của đứa con trai ấy mang tới tai hại nhiều hơn là lợi ích, rất có khả năng đứa trẻ đáng yêu này sẽ chết, thực ra bản thân cậu ta cũng biết rõ trong lòng, nhưng có thể cậu ta không bằng lòng tỉnh lại, cũng không biết nên tỉnh lại thế nào, thậm chí là không thể tỉnh lại.

Nhưng lúc đầu Phát Thanh có thể làm loại chuyện đó với Huyết Thi, vậy làm lại một lần, đối với Phát Thanh mà nói cũng không có độ khó gì cả.”

Mập mạp quệt miệng, ngón tay tiếp tục vuốt ve lên mặt thước trong túi.

“Cô hỏi tôi nghĩ thế nào sao? Nói thế nào nhỉ, thực ra tôi vẫn cảm thấy Tô Bạch lúc mới quen đó, ngược lại, lại càng mê

người hơn so với cậu ta của hiện tại một chút, tôi rất thích loại cảm giác mỗi khi cậu ta đột nhiên phát bệnh đó, bản thân tôi không làm được, hòa thượng không làm được, mà Gia thố cũng không làm được nốt, nhưng cậu ta lại làm được, chính vì như vậy, nên tôi mới ngưỡng mộ.

Nhưng gần đây, số lần và tần suất phát bệnh của cậu ta thật sự càng ngày càng ít.”

Chương 1089 Giáng Lâm 1

Đại nhân vật có góc nhìn của đại nhân vật, trong đó có sự tồn tại của loại vừa mới thăng cấp thành thính giả cấp đại lão như Lương Sâm, cũng có sự tồn tại của người vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp, thoát khỏi hàng ngũ người có thâm niên như Giải Bẩm, cũng có mập mạp rõ ràng vẫn chỉ là một người có thâm niên, nhưng lại bắt đầu lợi dụng cái gọi là nhân quả, tiến hành "tự mình bành trước" vô hạn.

Vị mập mạp ở cuối cùng đó, dường như hoàn toàn không có gì có thể so được với hai người trước đó, bởi vì sự chênh lệch của đôi bên, chỉ cần không phải bị mù đều có thể nhìn ra được.

Thực ra, con đường mà mập mạp đi là một lối tắt càng triệt để hơn, lối tắt vốn không có khả năng đi được rất ổn định, mà càng đi trên lối tắt triệt để hơn, lại càng có khả năng rất lớn sẽ trượt chân rơi xuống vách núi, nhưng nếu đã chọn như vậy rồi, chỉ có thể một lòng một dạ đi tiếp, mà không có đường lui có thể chọn.

Giống như vị nhỏ bé ở Đế quốc Đức đó, chẳng ai có thể ngờ được ông ta có thể vén lên một màn chiến tranh tàn khốc nhất trong lịch sử nhân loại.

Mà Tô Bạch lúc này, thì lại một đường tiến về phía trước, liên tục áp bách, cơ thể của ông Thẩm quả thực rất mạnh mẽ, nhưng thủ đoạn tấn công của ông ta, lần nào cũng đều bị Tô Bạch trực tiếp đánh tan, hơn nữa còn thuận lợi tiến hành phản kích.

Vừa rồi ông Thẩm còn rất đắc ý nói mình là đệ nhất nhân dưới thính giả cao cấp, như vậy, ông ta không phải là thính giả cao cấp, nếu đã không phải là thính giả cao cấp, hiển nhiên không thể bày ra được thực lực áp chế người có thâm niên.

Mỗi lần ông ta tấn công, ở trong mắt Tô Bạch đều trẻ con và nực cười đến vậy. Ngoại trừ lần đầu tiên khi dùng đầu húc đầu khiến hắn chịu thiệt, thì tiếp sau đó trong mỗi lần giao thủ, Tô Bạch đều chiếm hết ưu thế, cho dù là đòn tấn công và phòng thủ thuộc về ông Thẩm, trong quan điểm của hắn đều đầy rẫy sơ hở. Nhưng bởi vì cơ thể này của ông Thẩm quả thực là kiên cường đến mức có hơi kỳ quái, cho nên sau khi hứng chịu bao nhiêu lần liên tiếp đánh trả của Tô Bạch, thương thế tất nhiên vẫn có, nhưng lại nhẹ hơn hắn dự đoán rất nhiều.

Cơ thể lính Tần quả nhiên là danh bất hư truyền, nếu mình có cơ thể này, vậy mình thật sự có thể nói bản thân gần như có thể coi thường và áp đảo toàn bộ người có thâm niên, chỉ dưới thính giả cao cấp?

“Trong thính giả, không có kẻ ngu, bởi vì đồ ngu đã chết từ lâu rồi, nhưng cũng không thể nói tất cả đều là người thông minh hết, bởi vì khái niệm ‘thông minh’ này, thực ra chỉ là thứ tương đối.

Mọi người đều rất thông minh, nhưng không phải người nào cũng đều là người thông minh, so sánh một chút, một người thông minh hơn một người khác, cũng có nghĩa một người khác đó ngu hơn người này, xét từ kết quả luận ra, thì người bị hại đó chính là đồ ngu, còn vị hại người kia thì lại là người thông minh.

Trước đó anh cũng thấy cả rồi đấy, có phải cảm thấy thính giả sở hữu cơ thể của lính Tiên Tần rất ngu không?

Rõ ràng sở hữu một cơ thể mạnh mẽ mà gần như người có thâm niên không thể nào sở hữu được, lại vẫn bị người đè ra đánh như thế?

Nhưng, sao anh lại không phải là thằng ngu trong mắt người khác?"

Trong lời nói của Lương Sâm có ý tứ khác, thực ra trước đây, khi hai người ở chung, tuy rằng cho dù là trong công việc ở công ty, hay là trong sinh hoạt, hai người đều như hình với bóng, nhưng là tương tự như vậy, trước đây Lương Sâm thật sự chưa từng nói, anh ta coi Giải Bẩm là bạn, mà không muốn làm thầy hướng dẫn hay là đại nhân của Giải Bẩm.

Nhưng bây giờ không nói, sau này có khả năng sẽ không còn cơ hội nói nữa, hơn nữa, Lương Sâm cũng không thể nhìn Giải Bẩm luôn tự cho là đúng, từng bước một bị người ta lợi dụng như vậy.

"Là ai đã gợi ý cho anh lý do anh không thể trở thành thính giả cao cấp?" Lương Sâm ngồi xuống trước bàn làm việc của mình, nhìn Giải Bẩm và hỏi, thực ra, nhìn vẻ mặt này, rõ ràng anh ta cũng đã biết được đáp án.

Giải Bẩm đứng trước mặt Lương Sâm, có hơi giống với nhân viên phạm lỗi đang kiểm điểm và suy ngẫm lại trước mặt ông chủ.

"Là tên béo đó." Giải Bẩm đáp: "Có một lần, tôi và cậu ta gặp nhau trong một quán bar, cậu ta và tôi tùy tiện một vài chuyện lan man, nhưng sau đó, tôi lại nghĩ thông suốt, anh mới là nguyên nhân tồn tại khiến tôi từ đầu đến cuối không có cách nào thăng cấp thành thính giả cao cấp."

Giải Bẩm cười tự giễu: "Bây giờ xem ra, thực ra khi ấy tuy rằng cậu ta không nói chuyện này với tôi, nhưng bằng cách nói bóng nói gió đó, suy nghĩ của tôi vẫn bị ảnh hưởng bởi cậu ta,

hơn nữa còn nghĩ đến trên người anh theo như những gì mà cậu ta mong đợi.”

“Tôi cản trở cậu trở thành thính giả cao cấp, đây vốn chính là sự thật, thực ra cậu ta cũng biết rõ trong lòng anh tự biết, cho nên chỉ cần tùy tiện nói một chút, rồi chỉ cho anh một phương pháp, mà anh đã thật sự thừa nhận, tuy nhiên, điều mà anh thừa nhận là đúng.” Lương Sâm rút một điếu xì gà ra nghịch trong tay: “Cậu ta đang đùa với lửa.”

“Rất dễ thiêu chết mình.” Giải Bẩm đáp.

“Cho dù cuối cùng không chơi thành công, nhưng tôi cảm thấy thiêu chết người bên cạnh cũng là chuyện dễ như trở bàn tay thôi.

Giải Bẩm, có thể thời gian tôi ở bên cạnh anh không còn bao lâu nữa, vé xe lửa tiếp theo chắc chắn sẽ có một phần của tôi, cho nên, tôi hy vọng sau này, trước khi anh làm bất cứ một chuyện gì, có thể từ bỏ suy nghĩ nhất quán luôn tự cho mình là đúng đó đi.”

Giải Bẩm gật đầu.

“Thính giả cao cấp, quả thực là một sự tồn tại rất cao.” Lương Sâm thở dài rồi nói tiếp: “Nhưng thính giả cao cấp chết trong thế giới chuyện xưa và hiện thực hàng năm, cũng không ít.”

“Cô hỏi tại sao tôi muốn tách ra khỏi cậu ta sao? Không có tại sao gì hết, từ sau chuyện lần trước đó, thực ra bọn họ đã biết rõ tôi đang tìm hiểu nhân quả rồi, hơn nữa tôi cũng biết, bản thân tôi không có đường lui, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, cho nên, tiếp theo đây chuyện mà tôi muốn làm, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của bọn họ, ngược lại không bằng tự tôi tìm một cái cớ, tìm một cơ hội trước, để rời đi với một loại phong thái mà tất cả mọi người đều có thể diện.

Chương 1090 Giáng Lâm 2

Có thế nào cô cũng phải nghĩ cho tôi một chút, đúng chứ, lỡ như một ngày nào đó tàu hỏa nhập ma, sụp đổ trước nỗi sợ hãi của nhân quả rồi, vậy trước khi tôi tự sát, ít nhất tôi vẫn có thể có một chút ký ức đáng giá để nhớ lại, không phải sao?"

"Cô hỏi tại sao tôi còn đơn thuần như vậy, tôi thật sự phải cảm ơn cô, đến tên thần kinh đó còn biết dẫn con trai ra ngoài nuôi, mà tôi không thể giữ lại một chút đường sống trong lòng mình được sao?"

"Đừng nói vớ vẩn nữa, ngay cả ký ức ngày trước cô cũng quên mất rồi, chỉ nhớ cô là công chúa Đại Tần bỏ đi gì đó, thời đại bây giờ, công chúa không đáng giá đâu, đều ngồi trong KTV hết kìa."

"Đúng rồi, chuyện bên đó, cô đã làm chưa, tuy rằng tôi không tin người đó thật sự đánh chết được Đại Bạch, nhưng tôi cảm thấy, Đại Bạch muốn phá vỡ cái mai rùa mà lão già đó mặc lên, cũng hơi tốn sức đấy.

Bỏ đi, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, chuyện tốt phải làm đến cùng, cơ thể lính Tần đó, vốn chính là quà muốn tặng, không phải sao?"

"Cô hỏi tôi tại sao tốt với Đại Bạch như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, cậu ấy phức tạp nhất, khiến người không nhìn thấu được nhất, nhưng thực ra cũng đơn giản nhất, đơn thuần nhất, một cao tăng và một Phật gia ở trong nhà đó, ôi, có trời mới biết dưới vẻ mặt nhân từ khoan dung đó của bọn họ đang che giấu sự bẩn thỉu gì."

"Phù phù… phù phù…"

Ông Thẩm đứng nguyên tại chỗ thở hồng hộc, trên người ông ta đã bị thương chi chít, những vẫn không có vết thương nào thật sự chí mạng, điều này cũng có nghĩa tuy rằng vẫn luôn bị áp chế, nhưng ông ta vẫn có thể tiếp tục đánh, thật sự là chắc chắn đến đáng sợ.

Đối diện, Tô Bạch cũng vừa mới dừng hiệp tấn công trước, hắn cũng cần một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.

Ông Thẩm nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, trong đôi mắt tràn đầy hận thù, ông ta tới để báo thù, và vốn đang trải nghiệm khoái cảm của báo thù, ông ta tới để hưởng thụ tiếng kêu rên của hắn, nhưng cục diện hiện tại chính là ông ta hoàn toàn không thể đè hắn ra đánh được.

Mình ở trước mặt Tô Bạch giống như một đứa trẻ con, cho dù là tấn công hay là phòng thủ, đều bị đối phương trực tiếp nhìn thấu, thẳng cho đến hiện tại, mình chỉ trải nghiệm được một loại "khoái cảm" làm bao cát.

Lúc này, thực ra ông Thẩm đã có suy nghĩ rời đi, không đánh lại được, hoàn toàn không đánh lại được, mà cơ thể này cũng hạn chế ông ta phát huy cường hóa vốn có của mình.

Tô Bạch cảm giác được ý đồ của đối phương, sát khí lại khóa chặt vào ông Thẩm.

"Nơi này là khu phố sầm uất, tôi không tin cậu dám đấu đá bừa bãi đuổi theo tôi, hơn nữa, cậu cũng không thể giết được tôi… ọe…"

Câu nói này ông ta vừa mới nói xong, đã lập tức nôn ra, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy theo, sau đó Tô Bạch nhìn thấy một đám khói màu xanh bị đùn ra từ trong cơ thể của ông ta, mà cơ thể này thì lại hồi phục lại tư thế đứng thẳng theo bản năng.

Bàn tay trống không nắm lại đặt trước ngực, dáng đứng thẳng tắp, giống như tượng binh mã trong hố tượng binh mã

vậy.

Mà trong đám khói màu xanh lại lộ ra bản mặt già nua hốt hoảng và lúng túng của ông Thẩm.

“Rào rào… rào rào…”

Mưa bắt đầu rơi xuống, hơn nữa càng lúc càng to, một cơn này khiến toàn bộ đồng bằng Trường Giang, trên cơ bản đều bị mưa phủ kín, bầu trời cũng vẫn luôn âm u, có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Trong nhà lão Phương, hòa thượng đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách nhìn tờ báo trong tay, trong ti vi đang phát sóng bản tin thời sự ngày hôm nay. Gia Thố đang ở trong phòng mình niệm kinh, tinh thần tĩnh lặng. Tiểu gia hỏa thì lại ở trong phòng ngủ ngủ trưa, Cát Tường ở bên cạnh cậu bé.

“Tí tách… tí tách…”

Giọt mưa bên ngoài càng lúc càng lớn.

“Lộp độp….”

Cát Tường vốn dĩ đang nằm phủ phục bên người tiểu gia hỏa, đột nhiên lỗ tai dựng thẳng, lúc này nó đứng trên giường, rồi xông ra bên ngoài cửa sổ, phi đến bên ngoài tường, rồi đến bên ngoài cửa sắt.

Nó nhe răng, trong cổ họng hơi phát ra âm thanh uy hiếp.

“Lạch bạch…”

“Lạch bạch…”

“Lạch bạch…”

Âm thanh này giống như tiếng giày đạp vào vũng nước mưa, nhưng bên ngoài cửa sổ, lại không nhìn thấy bất cứ bóng người nào.

Nhưng tâm trạng của Cát Tường lại càng lúc càng căng thẳng, đây chính là một con mèo kiêu ngạo, nhưng lúc này lại càng biến thành loại miệng hùm gan sứa, loại tư thế kiên cường đối đầu đầy miễn cưỡng này, trông càng rõ ràng hơn so với khi Lương Sâm qua đây "thăm người thân" ngày trước.

Ít nhất, khi đối mặt với Lương Sâm ngày trước, tuy rằng Cát Tường biết có khả năng không đánh lại được, nhưng ít nhất thì nó không sợ, nhưng bây giờ, Cát Tường đang sợ hãi, rất sợ…

"Lạch bạch… Lạch bạch… Lạch bạch…"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, "meo," tiếng kêu của Cát Tường rất thấp, giống như đang cầu xin, nhưng rất nhanh, nó đã nằm phủ phục lại trên giường với vẻ nơm nớp lo sợ, vùi đầu mình vào trong khăn trải giường.

Đây là một loại biểu hiện của sợ hãi và hoảng hốt.

Mà lúc này, hòa thượng ở trong phòng khách vẫn còn đang đọc báo và nghe thời sự. Gia Thố ở phòng ngủ bên cạnh tiếp tục niệm kinh của mình, tâm thần tĩnh lặng.

Dường như bọn họ không nghe thấy một chút âm thanh gì, như thể không thể cảm giác được chút nào hết.

Chương 1091 Tức Giận, Rít Gào, Điên Loạn! 1

Mưa càng rơi càng lớn, màn mưa ngập trời, dường như có thể hun bớt hơi thở khô nóng trong thành phố lớn này đi một chút, mang tới sự yên lặng trong giây lát, nhưng những người sinh hoạt ở nơi này, và làm việc ở đây, có lẽ cũng không rảnh để thưởng thức bầu không khí này.

"Loảng xoảng."

Tô Bạch ném cơ thể của lính Tần vào cốp sau xe, sau đó lại dập mạnh cốp sau xuống.

Mà trên mặt đường dưới chân hắn có một vết tích cháy đen, cường độ linh hồn của ông Thẩm không kém, nhưng vẫn bị Tô Bạch hoàn toàn đánh chết bằng sát khí cương thi cộng thêm Địa ngục hỏa shotgun, thậm chí, ngay cả suy nghĩ đi hỏi ông ta một vài chuyện hắn cũng không có, mà cứ trực tiếp giết chết như vậy.

Một là hắn biết rõ, bản thân ông Thẩm cũng biết ông ta chắc chắn sẽ không được phóng sinh, nói hay không nói cũng chết cả thôi.

Thứ hai, Tô Bạch cũng không có hứng thú biết quá nhiều.

Mập mạp rời đi cũng đã đi rồi, cho nên cho dù hiện tại chuyện này chắc chắn có liên quan đến anh ta, thì Tô Bạch cũng chẳng muốn đi bàn luận và truy hỏi nữa, đây chính là thái độ sinh hoạt hiện tại của hắn.

Cũng giống như hắn đối với cha mẹ mình, người không thể không có chuyện phiền não, thính giả lại càng không có khả

năng không có, cho nên thái độ của Tô Bạch chính là chủ động cắt đứt những chuyện phiền não này, cho dù bọn họ đang ngay ở bên cạnh mình, chỉ cần không trực tiếp ảnh hưởng đến mình, thì mình đều có thể mặc kệ, đều có thể không để ý đến.

Hắn khởi động ô tô, hắt lên một đám bọt nước trên đường.

Cần gạt nước không ngừng quét tới quét lui, Tô Bạch dùng một tay kẹp thuốc, tay còn lại đặt lên vô lăng, trong phút chốc, hắn cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ thật sự rất vặt vãnh.

Cho dù là ở trong thế giới chuyện xưa hay là ở trong thế giới hiện thực, quan hệ nhân sinh của mình gần như đều đã tan vỡ hết. Loại cảm giác này được thể hiện trực quan nhất ngay khi Tô Bạch ra ngoài, chần chừ suốt một khoảng thời gian rất dài, dường như không có nơi nào có thể đi, đến cuối cùng còn không phải chọn chỗ của Dĩnh Oánh Nhi hay sao?

Chiếc xe xuống đường cao tốc, quành vào lối rẽ vào con đường nhỏ bằng xi măng, ông chủ tiệm ăn sáng đang dọn dẹp mặt bàn và thu dọn đồ, khoảng thời gian mà ông ta bận rộn nhất trong một ngày tạm thời đã qua trước.

Tô Bạch duỗi tay đặt bên ngoài cửa sổ để gạt tàn thuốc, lại phát hiện ra đầu thuốc không cẩn thận bị thấm ướt, nên chỉ đành thuận tay ném bỏ.

Thời tiết này, Tô Bạch không thích cho lắm.

Chiếc xe dừng bên dưới cửa sắt, hắn xuống xe, đi đến chỗ cốp sau, xách thi thể lính Tần lên, rồi đẩy cửa sắt đi vào trong.

Vào đến vị trí thềm cửa trong nhà, hắn nhìn thấy Gia Thố và hòa thượng một đứng một ngồi với vẻ mặt nặng nề: "Có chuyện gì sao?"

Trước khi Tô Bạch bước đến thềm cửa đã để thi thể của lính Tần trong sân, cầm đồ phủ kín lại mà không mang vào trong nhà, bởi vì hắn lo nó sẽ dọa sợ tiểu gia hỏa, tuy rằng tiểu

gia hỏa quả thực "thấy nhiều hiểu rộng," nhưng đặt một thi thể trong phòng quả thực không được hay cho lắm.

Gia Thố nhìn Tô Bạch, có hơi muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng bảo: "Con trai cậu… mất rồi."

Tô Bạch chợt cả kinh, bất chấp phải thay giày, trực tiếp xông đến cửa phòng ngủ của mình, trong phòng ngủ trống không, sau đó, hắn lại đi vào nhà vệ sinh kiểm tra, tiếp đó lại kiểm tra toàn bộ phòng ở tầng một và tầng hai một lần.

Thực ra những phòng khác có kiểm tra hay không thật sự không quan trọng, bởi vì tiểu gia hỏa chỉ hoạt động ở phòng khách hoặc là phòng ngủ của mình, hơn nữa, bất cứ khi nào cậu bé ở trong căn nhà này, nghe thấy tiếng gọi của mình, cũng không thể không ư hử một tiếng, cố tình dọa mình được, tiểu gia hỏa vẫn rất biết quan tâm lòng người.

"Đi đâu? Đi đâu rồi?" Tô Bạch giống như phát điên không ngừng tự hỏi, đồng thời giọng nói cũng bắt đầu càng lúc càng lớn.

"Sẽ không phải là Cát Tường dẫn ra ngoài rồi đấy chứ…" Gia Thố nói đến đây, tự mình cũng không nói nổi nữa, thường thì Cát Thường sẽ không dẫn tiểu gia hỏa ra khỏi cửa, cũng chỉ có trước đây mập mạp từng dẫn tiểu gia hỏa ra ngoài xem phim hoạt hình, hơn nữa bây giờ bên ngoài còn đang đổ mưa, Cát Tường lại càng không có khả năng đột nhiên nổi hứng dẫn tiểu gia hỏa ra ngoài hơn. Cát Tường có thể nói là quan tâm tiểu gia hỏa chu đáo, không có khả năng để tiểu gia hỏa ra ngoài dầm mưa được.

Tiểu gia hỏa không thấy, mà Cát Tường cũng mất tích luôn, Tô Bạch từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt bắt đầu liếc qua Gia Thố và hòa thượng, lúc này trong mắt hắn đã nổi lên một vệt đỏ ngầu.

“Các anh ở nhà mà không phát hiện ra gì sao?”

Đây là câu hỏi của Tô Bạch, mà cũng có thể nói là chất vấn, bởi vì hắn thật sự không tin có người nào có thể tiến vào nơi này dẫn tiểu gia hỏa và Cát Tường đồng thời đi, mà vẫn không kinh động đến hai người hòa thượng và Gia Thố.

“Hai người chúng tôi thật sự không phát hiện ra gì hết.” Gia Thố giải thích: “Tôi cũng là khi ra ngoài đi ngang qua phòng cậu, thấy con trai cậu không ở trong phòng ngủ, sau đó lại không ở trong phòng khách mới nổi lên nghi ngờ.”

“A di đà phật, Tô Bạch, chúng ta vẫn nên ra ngoài… tìm xem sao.” Miệng hòa thượng có hơi đắng nghét, ra ngoài tìm thử? Làm sao có thể tìm được?

Người mất tích ngay trong nhà, còn là mất tích trong trận pháp mà ngay cả thính giả cao cấp cũng không thể dễ dàng tiến vào được, chứ không phải đi ra ngoài rồi mất tích, làm sao có thể ra ngoài tìm thì có thể tìm về được?

Lẽ nào còn đi đến cục cảnh sát báo án, mời chú cảnh sát giúp cùng nhau tìm hay sao?

Chương 1092 Tức Giận, Rít Gào, Điên Loạn! 2

Vệt đỏ thẫm trong mắt Tô Bạch bắt đầu càng lúc càng đậm, cho dù trong lòng mình đã chuẩn bị sẵn sàng mất đi tiểu gia hỏa rất nhiều lần rồi, nhưng việc đó cũng là được xây dựng trên cơ sở và tiền đề bản thân Tô Bạch chết ngoài ý muốn, khiến tiểu gia hỏa phải một mình cô độc sinh sống tiếp, chứ không phải mình chẳng hiểu tại sao vẫn còn đang sống, mà tiểu gia hỏa lại biến mất ngay bên cạnh mình.

"Không thể nào, không thể nào, các anh không thể không cảm giác được chút nào hết, không thể nào!"

Vẻ mặt của hắn bắt đầu vặn vẹo, khí tức trên người cũng bắt đầu trở nên mất ổn định, nếu nói có chuyện gì có thể hoàn toàn chạm vào vảy ngược của Tô Bạch, vậy đó chính là tiểu gia hỏa.

Sự biến mất kỳ lạ, không rõ sống chết của tiểu gia hỏa, đã không còn tính là đang chạm vào vảy ngược của hắn nữa, mà là hoàn toàn bứt vảy ngược của hắn xuống.

"Tô Bạch, cậu bình tĩnh một chút!" Gia Thố hô.

"Đại Bạch, thật sự không liên quan đến chúng tôi, nếu có liên quan đến chúng tôi, chúng tôi còn ở lại đây đợi cậu về sao?" Hòa thượng cũng giải thích, nhưng thực ra trong lòng anh ta cũng biết rõ, đứa trẻ biến mất ngay khi hai người bọn họ đang ở trong nhà, như vậy cho dù có nói thế nào, hình như mình cũng không có cách thoát khỏi trách nhiệm này, đặc biệt là khi cảm xúc của Tô Bạch đang rơi vào trong kích động và

nóng nảy, gần như cũng không có cách nào đi nói đạo lý gì với hắn.

Sát khí cương thi bắt đầu bốc lên trên người hắn, đồng thời còn có cả sự lạnh lẽo và Âu Mỹám của Huyết tộc, trực tiếp khiến nhiệt độ trong toàn bộ phòng khách giảm xuống một mức độ khiến người chết lặng.

Huyết thống trên người Tô Bạch rất tạp, nhưng trên cơ bản đều lấy cường hóa huyết thống loại hình Âu Mỹám làm chủ, cho nên khi cảm xúc rơi vào trong trạng thái mất khống chế và điên loạn, hiển nhiên cũng không có cách nào khắc chế được bản tính huyết thống mà sẽ bùng phát ra.

"Tô Bạch, cậu bình tĩnh một chút!"

Hòa thượng mở miệng cảnh cáo, bởi vì anh ta cảm giác được theo bản năng, lúc này Tô Bạch giống như một con mãnh hổ sắp bị cơn giận làm mờ lý trí, đang chuẩn bị vớ được ai thì cắn người đó.

"Sao các anh có thể không biết được, làm sao có thể?"

Tô Bạch gào thét, gầm lên giận dữ, sau đó cả người xông tới, nhưng người mà hắn nhắm tới không phải là Gia Thố, cũng không phải hòa thượng, tuy rằng xông về một hướng khác, nhưng cũng không xác định được mục tiêu.

Có khả năng, lý trí của Tô Bạch còn tỉnh táo, chuyện này có khả năng rất lớn không liên quan gì đến hòa thượng và Gia Thố, nhưng bây giờ hắn đang mất khống chế cảm xúc, nhất định phải trút hết ra.

Tiểu gia hỏa mất tích, sinh tử chưa rõ, điều này đối với Tô Bạch mà nói, chính là một đả kích rất lớn, trên cơ bản không thua gì khi Huyết Thi trở về từ thế giới chuyện xưa nhìn thấy vợ mình nằm trong vũng máu.

Gia Thố sải một bước tới trước, trên người hiện ra những tầng ma khí, ở đây cũng chỉ có anh ta có thể liều mạng một cách đơn thuần với Tô Bạch.

"Rầm!"

Sô pha trực tiếp bị lật đổ, cửa kính lập tức vỡ tan, lúc này, toàn bộ mọi thứ trong phòng khách đều bị cơn gió mạnh tản ra khắp bốn phía quét nát tan.

Song chưởng của hai người Tô Bạch và Gia Thố va vào vào nhau, rất dễ nhận thấy, phía bên Gia Thố có hơi chịu thiệt, bởi vì anh ta cũng không có loại suy nghĩ muốn giết chết Tô Bạch và thật sự ra tay với hắn, về mặt khí thế và tính mục đích, hiển nhiên đã yếu hơn Tô Bạch đang trong giai đoạn tâm trạng bạo động một bậc.

Hòa thượng thở dài một hơi, hai tay chập lại, bắt đầu khởi động trận pháp ở nơi này, sau đó trong cổ họng anh ta phát ra một tiếng quát trầm thấp: "Mở!"

Gia Thố lập tức rút lui, ăn ngay một cước của Tô Bạch, sắc mặt cũng nặng nề hẳn đi, rõ ràng một cước này đối với anh ta mà nói quả thực không dễ chịu đến vậy.

Mà cả người Tô Bạch thì lại "vù" một tiếng, bị đè nằm sấp xuống đất, hai đầu gối và hai tay chống trên mặt đất, vẻ mặt dữ tợn, liên tục kêu gào, nếu như không phải nhà lão Phương đặc thù, thì rất có khả năng mấy nhà dân gần đây và người qua đường đều có thể nghe được rõ ràng có một con mãnh thú đang rít gào trong nhà.

Tô Bạch cắn răng, bởi vì cưỡng chế đối đầu với sức mạnh của trận pháp, nên trên làn da của hắn cũng đã thấm đẫm máu tươi, thậm chí đã xuất hiện vết nứt, nhưng hắn vẫn còn đang cố chấp chống đỡ, kiên quyết chịu đựng.

“Tô Bạch, từ bỏ đi.” Hòa thượng có hơi không nỡ nhìn tiếp nữa, nhưng Tô Bạch vẫn còn đang tiếp tục phản kháng, anh ta không thể xóa bỏ trận pháp gây áp lực đối với Tô Bạch, bằng không một khi hắn mất đi khống chế, cho dù là ra tay với hai người bọn họ hay là xông ra ngoài, đều có thể tạo thành cục diện không có cách nào cứu vãn.

Cho dù là ra tay với hai người bọn họ cũng được xem là khá tốt rồi, nhưng nếu như hắn xông ra ngoài, ăn thịt người uống máu, biến thành một tên cuồng giết người dưới loại trạng thái điên cuồng này, như vậy sự trừng phạt của Phát Thanh rất nhanh sẽ giáng xuống, đến khi đó thật sự không còn đường gì cứu vãn nữa.

Gia Thố ôm bụng ngồi trên mặt đất, Tô Bạch vẫn còn đang ở đó phản kháng, máu tươi trên người cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả lỗ tai, mũi và miệng cũng đều trào ra máu tươi, rõ ràng là rất thê thảm.

Hơn nữa, Gia Thố cũng để ý thấy, trong mắt Tô Bạch ngoại trừ có máu tươi đang chảy ra, còn ẩn giấu một tia sáng lấp lánh.

“Đại Bạch, đối mặt với hiện thực đi, sự tồn tại có thể vượt qua trận pháp, có thể che giấu cảm giác của chúng ta, có thể khiến Cát Tường cũng không có cách nào phản kháng dẫn tiểu gia hỏa đi, thực ra cũng chỉ có mấy người có thể làm được mà thôi.” Gia Thố có hơi không nhẫn tâm tiếp tục nhìn Tô Bạch như vậy nữa.

“A!”

Nhưng Tô Bạch vẫn còn đang tiếp tục đối đầu với trận pháp, tiếp tục chảy máu, và tiếp tục hứng chịu sự dày vò của đau đớn, hơn nữa đây là một loại chủ động tiếp nhận.

Không lâu sau, Gia thố cũng hiểu ra, thực ra những gì mà mình nói, Tô Bạch cũng đã sớm nghĩ đến rồi, cũng chính vì như thế, hắn mới chỉ có thể dựa vào cách này để trút hết đau khổ mà bản thân hắn hiện tại không có cách nào trút ra.

Bởi vì, cho dù là người nào trong mấy người đó, đều không phải là người mà Tô Bạch của hiện tại có thể đi đối mặt được, thậm chí ngay cả tìm cũng không tìm được!

Chương 1093 Tôi Sẽ Để Ý Chuyện Này Sao? 1

“Tôi biết tôi rất tự đại, bây giờ ngồi ở nơi này dưới trời mưa tự lầm bầm giống như một thằng mất não, người cầm ô đi ngang qua cũng cảm thấy tôi là một thằng đần.

Đúng vậy, tôi có thể chê cười bọn họ mới là đồ ngu, không nhìn thấu được bộ mặt thật của thế giới này, nhưng tôi có thể thật sự nhìn thấu được sao?

Nhân quả là gì?

Giống như tôi thả một quả rắm ở đây, chỉ cần góc độ thích hợp, phương hướng chuẩn xác, lượng rắm hoàn hảo, vẫn có thể cuộn lên một cơn sóng thần ở Thái Bình Dương sau khi đánh một quả rắm.

Nhưng sự việc chưa bao giờ đơn giản như thế, giống như con người là một phần của xã hội, người cũng là một phần của không gian này và thế giới này, bất cứ hành động nào mà cô làm ra không có lợi cho sự ổn định của thế giới này, đều sẽ bị thế giới này tự động loại trừ, và tiêu hóa sạch.

Rõ ràng nhất chính là việc ngày trước Lệ Chi xóa sổ một thành phố, nhưng vậy cũng đã sao?

Nước Anh, liên minh Châu Âu, thậm chí là toàn bộ thế giới vẫn vận hành như cũ đấy thôi, thực ra, tôi cũng lo lắng sau khi con đường nhân quả này đi đến tận cùng, thứ có thể nhìn thấy thực ra chỉ là một ván cờ mà Phát Thanh cố tình sắp xếp, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Phát Thanh, toàn bộ quá trình đều là cởi quần đánh rắm.

Cô hỏi tôi tại sao cho dù đã nghĩ đến có thể sẽ là kết cục này, mà vẫn kiên trì đi trên con đường này sao?

Bởi vì rất đơn giản thôi, một giọt tinh sinh mười giọt máu, nhưng đàn ông vẫn làm mãi cái việc bắn nó ra mà không biết chán, thứ họ theo đuổi không phải chính là khoái cảm trong quá trình đó sao, tôi cảm thấy loại tự mình bành trướng của hiện tại này, dường như những thính giả người trần khác đều cười chê cảm giác chỉ mình thanh tỉnh này của tôi, thật sự rất tốt, ha ha ha ha…"

Nói đến đây, mập mạp ngửa đầu lên trời cười to, tạo thành một phong cảnh đặc biệt trong cơn mưa, giữa đám đông đang qua lại.

Cười xong rồi, anh ta lại thở dài một tiếng: "Cô biết không, thực ra trong lòng tôi cũng không tự tin cho lắm, bởi vì tôi đã từng thôi diễn giúp hòa thượng, Phật gia và Đại Bạch.

Con đường của hòa thượng mơ hồ, đường của Gia Thố cũng mơ hồ, chuyện này có khả năng là vì thực ra bản thân bọn họ vẫn chưa đưa ra sự lựa chọn chân chính, một khi đưa ra lựa chọn, có khả năng con đường sẽ rõ ràng hơn một chút, mà Đại Bạch… mỗi lần tôi thôi diễn, đều có thể cảm thấy được dường như trước mặt cậu ta chính là một con đường chết. Thậm chí tôi còn không biết tại sao cậu ta còn có thể vui vẻ sống đến hiện tại. Chắc hẳn cậu đã phải chết từ lâu rồi mới đúng, nhưng cậu ta không, cậu ta vẫn còn tiếp tục sống.

Có đôi khi, tôi thật sự rất khâm phục cậu ta, cho dù là từ khi ra đời hay là từ khi trở thành thính giả, thực ra cậu ra đều rất khó khăn, cậu ta chắc hẳn cũng đã chấp nhận phần cô độc này, trên thực tế cậu ta cũng đang hưởng thụ loại cô độc đó.

Có điều, sau khi người đi trên con đường cô độc này đột nhiên có mối vướng bận, có nỗi băn khoăn, cậu ta sẽ không còn đơn thuần như vậy nữa.

Đây chính là cảm giác của tôi, là cảm giác khi tôi sử dụng nhân quả, đứng ở góc nhìn của ‘thượng đế’, nếu như không có sự xuất hiện của đứa trẻ đó, bây giờ chắc hẳn cậu ta đã có thực lực đáng sợ hơn rồi, cho dù là hiện tại đã trở thành thính giả cao cấp, thì tôi cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

Bởi vì đứa trẻ đó nên cậu ta mới có vướng bận, bởi vì đứa trẻ đó mà nhân tố cực đoan trong tính cách của cậu ta đang không ngừng bị trung hòa một cách vô thức.

Cô hỏi tôi, liệu đứa trẻ đó có bị xử lý không?

Chắc là… có đi.

Nhưng không hẳn sẽ là Phát Thanh ra tay, Phát Thanh sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện ở thế giới hiện thực, nhưng cho dù không nhúng tay vào, Phát Thanh cũng có trăm ngàn cách khác nhau để hoàn thành mục đích của mình.

Ví dụ như Huyết Thi ngày trước chẳng hạn.”

Mập mạp rút một điếu thuốc rồi châm lên, khói thuốc phun ra, rất nhanh đã tan biến trong màn mưa.

“Cậu ta sẽ chết, rất nhanh sẽ chết thôi, bởi vì xét từ góc độ của nhân quả, sức hút của cậu ta đối với Phát Thanh đã giảm xuống rất nhiều, thậm chí, trạng thái tinh thần khác thường, không chịu sự khống chế đó của cậu ta, theo quan điểm của Phát Thanh, ngược lại rất có khả năng chính là một chuyện thú vị.

Điều này phù hợp với yêu cầu nhất quán của Phát Thanh đối với tính cốt truyện, nhưng một khi cậu ta bắt đầu dần dần thu ghém tính cách của mình, bắt đầu đi làm cha nuôi quỷ vương gì đó, sức hút của cậu ta đối với Phát Thanh sẽ giảm xuống. Phát Thanh sẽ cảm thấy cậu ta rất nhàm chán, cảm thấy cậu ta rất không thú vị, cảm thấy cậu ta cũng chỉ là một thính giả tiếc mạng bình thường mà thôi.

Cho nên, bây giờ tôi đang nghĩ đến một vấn đề, ngày trước mỗi lần Đại Bạch lên cơn, mỗi lần tự tìm đường chết mà lại không hề chết?

Lần nào cũng có thể gặp dữ hóa lành, đây là vận mệnh đơn thuần, hay là tìm được đường sống từ chỗ chết về mặt ý nghĩa chân chính?

Mẹ kiếp, bây giờ lão tử cảm thấy Phát Thanh thấy cậu ta khá thú vị, cho nên cố tình không cho cậu ta chết, nào có nhiều sự trùng hợp như vậy, nào có nhiều cơ hội đến thế, cũng lấy đâu ra nhiều chỉ mành treo chuông đến vậy?

Nếu như Phát Thanh cảm thấy cậu ta còn có thể tiếp tục thú vị nữa, có khả năng sẽ dùng một vài chuyện bất ngờ khiến đứa trẻ đó rời khỏi Tô Bạch, cách đơn giản nhất chính là giết chết đứa trẻ đó, giống như đã đối xử với Huyết Thi ngày trước vậy.

Nhưng thực ra vẫn có thể đổi một lối suy nghĩ khác, hai người ngày trước đã chế tạo ra Tô Bạch đó, sẽ ngồi nhìn Tô Bạch hết thời, chết đi giống như một thính giả bình thường như vậy sao?"

Một chuỗi Phật châu được đeo lên cổ Tô Bạch, hắn nằm thẳng trên giường, hô hấp vững vàng.

"Đại khái bao lâu nữa cậu ấy mới tỉnh lại?" Gia Thố hỏi.

"Không biết, tỉnh rồi cũng sẽ đối mặt với đau khổ mà thôi." Hòa thượng đứng bên giường, có hơi không biết phải làm sao: "Nhưng bần tăng hy vọng cậu ấy có thể chịu đối diện giống như trước kia, tôi vẫn luôn cảm thấy bất cứ sự đả kích nào cũng không đánh ngã được tinh thần gần như có thể nói là biến thái đó của cậu ấy."

Chương 1094 Tôi Sẽ Để Ý Chuyện Này Sao? 2

“Bao gồm cả lần này?” Gia Thố hỏi.

Hòa thượng hơi do dự, không đáp lời.

Lúc này Tô Bạch mở mắt, trong mắt không còn màu đỏ thẫm nữa, thậm chí cũng không thấy chút tơ máu nào, nhưng thứ còn lại trong ánh mắt chỉ là một vẻ lạnh lùng thấm vào tận xương cốt.

Hắn chống một tay lên mặt giường, cảm giác được cơn đau như gãy xương truyền tới từ lòng bàn tay mình, hắn hít một hơi thật sâu, vẫn miễn cưỡng chống người ngồi dậy.

Bây giờ trên người mình để lại thương thế rất nặng vì trước đó đã đối đầu với trận pháp, nhưng bây giờ Tô Bạch cũng không để ý cho lắm.

“Bây giờ chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được chưa?” Hòa thượng nhìn Tô Bạch và hỏi.

Tô Bạch gật đầu: “Xin lỗi hòa thượng, Phật gia.”

Nói xong, bản thân hắn còn tự cười.

Như thể chưa xảy ra bất cứ chuyện gì hết, giống như mọi thứ rất bình thường, dường như lát nữa tiểu gia hỏa sẽ xuất hiện ở cửa, chập chững gọi “ba ba” rồi bổ nhào vào trong lòng mình vậy.

“Người có khả năng tiến vào nơi này một cách im hơi lặng tiếng, dẫn Cát Tường và tiểu gia hỏa đi không nhiều.” Hòa thượng phân tích.

Tô Bạch giơ tay, ý bảo anh ta có thể không cần nói nữa.

“Tôi biết là ai rồi, ông nội và bà nội muốn nhìn cháu trai mình nên đón cháu trai đi, cũng là chuyện rất bình thường thôi, không phải sao?” Tô Bạch trực tiếp nói ra đáp án trong lòng mình.

Bởi vì Phát Thanh sẽ không trực tiếp đích thân đi làm loại chuyện này, đặc biệt là ở trong thế giới hiện thực, nếu Phát Thanh muốn tiểu gia hỏa biến mất ngay trước mặt mình, nó có vô số chuyện ngoài ý muốn và phương pháp, cho dù là giống như Huyết Thi cũng được, nhưng nó thật sự sẽ không trực tiếp giáng lâm, cướp người và mèo đi, cái này không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh.

“Nếu không ngoài ý muốn thì cũng có thể là bọn họ.” Hòa thượng rõ ràng cũng tán đồng với cách nói này của Tô Bạch.

Trên người Tô Bạch bắt đầu phát ra tiếng vang giòn giã của xương cốt ma sát với nhau, đồng thời các mô cơ cũng bắt đầu vặn vẹo, đây chính là cưỡng chế tiến hành tự mình hồi phục cơ thể. Chuyện này rất đau, nhưng ngay cả mày hắn còn không nhíu, rõ ràng là rất bình tĩnh.

“Phù…”

Cơ thể có hơi mất sức, bởi vì phần lớn sức mạnh đều được lấy ra để hồi phục cơ thể, nhưng rất nhanh hắn đã xuống khỏi giường, ít nhất bây giờ cũng đã hồi phục khả năng hành động rồi, cho dù chỉ là miệng cọp gan thỏ mà thôi.

Gia Thố và hòa thượng nhìn Tô Bạch, bọn họ có thể nhìn thấy vẻ “bình thường” của hắn, nhưng dưới loại trạng thái “bình thường” này, lại lộ ra một dòng nước đang xao động, dường như đã rất lâu rồi không còn nhìn thấy Tô Bạch có loại ánh mắt này nữa.

“Rất nực cười có phải không, con trai bị người cướp mất, nhưng ngay cả đi đâu tìm người mà tôi cũng không biết.” Tô Bạch nhún vai, vẫn mang theo nụ cười mỉm nói chuyện.

“Quả thực không thể tìm được bọn họ, bằng không, Phát Thanh có thể đã ra tay từ lâu rồi.” Hòa thượng thở dài, đáp.

Tô Bạch đi đến tủ đầu giường, kéo cánh tủ ra, bức tranh đó cũng không thấy nữa.

Bức tranh mà Cát Tường vẫn luôn mang bên người thường xuyên nhìn, cũng biến mất, đại khái cũng bị người đó thuận tay mang đi rồi.

Trước đây Cát Tường từng ra hiệu cho mình nhìn bức tranh đó, có khả năng nó cảm giác được có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng Tô Bạch không làm như vậy, cho dù là hiện tại, hắn cũng không có gì để phải hối hận hết. Nếu đối phương đã cố chấp muốn mang tiểu gia hỏa đi, vậy cho dù mình có biết rõ hay không cũng không có cách nào ngăn cản.

“Tranh cũng mất rồi sao?” Gia Thố hỏi.

“Đúng, tranh cũng mất rồi.” Tô Bạch hít một hơi thật sâu.

Gia Thố và hòa thượng không nói gì, bởi vì bọn họ không biết hiện tại nên nói gì, trực giác nói cho bọn họ biết, Tô Bạch của hiện tại trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế có quỷ mới tin.

Tô Bạch cầm di động, áo gió lại đan lại, bao phủ nửa người trên và rồi là cả người hắn lại.

“Cậu muốn đi đâu?” Hòa thượng hỏi: “Vết thương của cậu vẫn chưa lành đâu.”

“Cho nên, hòa thượng, anh đi cùng tôi đi.” Tô Bạch nhìn hòa thượng và nói: “Không cần anh ra tay, cứ để tôi.”

“Cậu muốn làm gì?” Gia Thố hỏi.

“Một người trong số bọn họ đã mang con trai tôi đi, tôi cũng phải làm chút gì đó chứ, đáng tiếc bây giờ tôi quá yếu, cũng không thể tìm được bọn họ, nhưng cũng phải làm chút gì đó.”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Hòa thượng hỏi.

“Tôi không thể tìm được bọn họ đang ở đâu, nhưng ít nhất tôi biết nhà bọn họ ở đâu, trong nhà bọn họ còn có cha mẹ của bọn họ, cũng chính là… ông ngoại, bà ngoại, và ông nội bà nội của tôi.

Ha ha, người khác mang con trai tôi đi, tôi sẽ cho ông ta chết mất một cha mẹ, rất công bằng, không phải sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Một, dựa theo thái độ của mẹ ruột và dì út của cậu, có khả năng bọn họ thật sự không để ý đến quan hệ và tình cảm ở thế tục.

Hai, bây giờ hai gia tộc bọn họ ở trong thế giới hiện thực có sức ảnh hưởng không nhỏ, bọn họ cũng không không phải người bình thường mà cậu có thể tùy tiện giết chết. Cậu đi giết bọn họ, chắc chắn sẽ phạm phải nhân quả rất lớn. Cuối cùng sẽ bị Phát Thanh tăng thêm độ khó ở trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, điều càng gay go hơn là thế giới chuyện xưa lần sau của cậu, cũng chính là thế giới chuyện xưa mang tính trừng phạt, giống như lần trước vậy.”

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay chỉ vào mặt mình, hỏi: “Có khả năng bản thân tôi cũng đã bỏ qua một chuyện, đó chính là không biết bắt đầu từ khi nào mà các anh lại cảm thấy tôi sẽ để ý đến chuyện này?”

Chương 1095 Chơi Tôi, Hay Là Đùa Với Lửa? 1

Trong thư phòng tản ra hương giấy và mực, trên vách tường cũng treo rất nhiều tranh chữ, có một ông già râu tóc bạc phơ đang đứng trước bàn học viết chữ, ông ta đứng ở nơi đó giống như một cây tùng xanh. Thư phòng nằm trong một mảnh sân đơn độc, ông già không muốn lúc mình luyện chữ bị người khác làm phiền, cho nên trong thời gian luyện chữ của ông ta, trong sân này ngay cả người nhà cũng không thể tùy tiện tiến vào.

Một bóng đen chậm rãi lẻn vào đây, xuất hiện phía sau lưng ông cụ một cách im hơi lặng tiếng, cuối cùng, chậm rãi ngưng tụ ra hình bóng của Tô Bạch.

Tô Bạch ẩn giấu khí tức của mình, cứ nhìn ông cụ trước mặt luyện chữ với vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc như vậy.

Trong "ký ức thơ ấu" của mình, Tô Dư Hàng cũng thích luyện chữ, đại khái là được kế thừa từ ông cụ này đi, từ một mức độ nhất định mà nói, ông cụ này chính là ông nội của mình, chỉ là cho dù là trước đây hay là hiện tại, mối quan hệ giữa hắn và người trong nhà ở hai bên cha mẹ đều không được tốt cho lắm.

Một mặt là vì lúc đầu, hai cha mẹ hờ đó của mình đã không đi theo con đường mà gia tộc đã sắp xếp sẵn, lại cứ cố tình đi kinh doanh, đây vốn đã là suy nghĩ đối nghịch với người lớn trong nhà, khiến người trong nhà không thích, dù sao lúc trước cho dù là phía bên ông cha hờ của hắn hay là phía bên bà mẹ hờ, sau khi hai người tốt nghiệp đại học, gia đình đã dành rất

nhiều tài nguyên lên người bọn họ, nhưng bọn họ lại khinh thường, ngoảnh mặt buông tay rời đi, chẳng khác nào hoàn toàn phá hủy bố cục chính trị của hai gia tộc.

Sau đó, hai người thuận tay kinh doanh ra một công ty, còn "sinh ra" Tô Bạch, nhưng mối quan hệ trong nhà vẫn luôn rất lạnh nhạt.

Sau khi bọn họ bị "tai nạn giao thông," tính cách của Tô Bạch hoàn toàn vặn vẹo và bị đè nén, hiển nhiên cũng chẳng muốn có qua lại gì đó với bên người thân, mà chỉ là duy trì lễ tiết cơ bản, kêu người đi tặng một ít quà vào ngày lễ ngày tết, sau này vì Tô Bạch chủ động chia cắt toàn bộ tập đoàn, đã hoàn toàn biến thành nhân vật bên lề của hai gia tộc.

Hắn thậm chí còn có thể xác định, cho dù mình chủ động đi tới trước mặt ông cụ này, ông ta chắc hẳn cũng không nhận ra mình là cháu trai của ông ta.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, một đôi cha mẹ hớ đó làm việc kỳ quái và không kiêng dè chút nào, lại đụng thêm tính cách lạnh nhạt với tình cảm như Tô Bạch, cho dù thật sự có quan hệ máu mủ ruột già, nhưng cũng đã sớm thành người xa lạ cả rồi.

Tô Bạch nhìn bóng lưng đang luyện chữ của ông già, ánh mắt hơi híp lại, trông có vẻ như hắn đang do dự, do dự có nên giết ông ta hay không, có nên giết ông nội của mình không?

Nhưng trên thực tế, đây lại không phải là hắn đang do dự, hắn cũng không hề chần chừ một chút nào cả, sở dĩ hắn còn chưa ra tay, nguyên nhân rất đơn giản là hắn đang đợi hai người đó, liệu có xác suất nhất định bọn họ sẽ trả tiểu gia hỏa lại cho mình hay không?

Nhưng năm phút qua đi, mình đã đứng ở đây được năm phút, nhưng toàn bộ mọi thứ ở nơi này đều rất bình thường.

Khóe miệng của Tô Bạch nhếch lên một nụ cười mỉm, đột nhiên hắn nhớ tới khi cùng đám người Huân Nhi và Sở Triệu thành lập câu lạc bộ giết người, trước khi mình giết người sẽ tuyên bố một vài lời chính thức như thể có chuyện to tát nào đó, tương tự với "nhân danh mặt trăng ta sẽ tiêu diệt ngươi…"

Còn nhớ rõ, lúc trước trong nhà vệ sinh của câu lạc bộ đêm, mình dùng một tay bóp cổ một nữ nhân viên công sở, một tay còn lại cầm dao găm.

"Tuy rằng tôi không thích nói lời vô nghĩa, nhưng đây là quy tắc của câu lạc bộ giết người, tôi không thể không nói: Tội nghiệt của cô, thoát được sự trừng phạt của thế tục, nhưng lại không thể thoát được phán quyết của chúng tôi."

Ký ức từ hai năm trước, và ký ức trong đêm đầu tiên mình trở thành thính giả, đang hiện ra rõ ràng trong đầu hắn, như thể mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng lúc đó, mình vẫn còn băn khoăn, mình vẫn còn lo lắng, mình vẫn còn sợ, thậm chí tuy rằng mình có khao khát giết người rõ ràng, nhưng vẫn còn giữ bệnh sạch sẽ về mặt đạo đức của mình, cho dù là muốn dùng cách giết người để thỏa mãn dục vọng tinh thần của mình, nhưng ít nhất ngoài mặt vẫn ra vẻ quang minh chính đại.

Rõ ràng chỉ là mấy cậu ấm cô chiêu xúm lại, làm ra những chuyện vượt khỏi giới hạn pháp luật, thậm chí có thể nói là "coi mạng người như cỏ rác," bởi vì có vài người cho dù là phạm phải tội ác tày trời cỡ nào, vẫn không đến mức trực tiếp tử hình sau khi bị phán xét, ví dụ như nữ nhân viên công sở đó, cô ta gánh rất nhiều tội lừa đảo kinh tế, phán mười năm tù đã tính là nặng rồi, nhưng quả thực là vì cô ta, mới khiến cho có vài người vô tội bị ép đến mức phải nhảy lầu tự sát.

Nói là "thay trời hành đạo," trên thực tế thứ nhận được còn không phải là sự kích thích mà người trẻ tuổi khao khát và

theo đuổi hay sao?

Cảm giác ngăn cấm và phản nghịch ẩn giấu dưới trạng thái pháp luật không cho phép đó, mới là nguyên nhân chân chính thành để mấy người thành lập câu lạc bộ giết người vào khi đó, bởi vì cho dù là Tô Bạch, Sở Triệu hay là Huân Nhi, đều không phải loại người muốn làm kẻ bảo vệ thành phố, bản thân bọn họ cũng đều biết rõ, mình cũng không cao thượng đến mức độ ấy.

Nhưng khi đó, mình vẫn còn tuân thủ một chút đạo đức, trước khi giết người vẫn sẽ tự lừa mình dối người một chút, giả bộ mình rất chính nghĩa.

Mà hiện tại, mình cũng sắp giết người rồi, người bị giết còn là ông nội của mình nữa.

Nhưng không có gì do dự, cũng không có đắn đo gì, lại càng không có bất an gì hết.

Ông già trước mặt là người vô tội, nhưng ai kêu ông lại là cha của Tô Dư Hàng cơ chứ!

Chương 1096 Chơi Tôi, Hay Là Đùa Với Lửa? 2

Sự giận dữ đột nhiên mất đi tiểu gia hỏa, thực ra đã sớm nhen nhóm ngọn lửa trong lòng của Tô Bạch, ngọn lửa này đã hoàn toàn chôn vùi những dịu dàng dần dần hiện ra và cả sự an nhàn từ từ bộc lộ ra ngoài vì sự xuất hiện của đứa trẻ.

Ngay sau khi tất cả mọi thứ đều bị lật đổ, Tô Bạch giống như đang đứng bên cạnh một ngôi nhà đã biến thành đống phế tích sau khi bị cưỡng chế di dời, nhìn thứ mà mình cẩn thận bảo vệ hóa thành đống đổ nát, loại tuyệt vọng đó, và loại điên cuồng đó, thật sự rất khó dùng từ ngữ để hình dung.

Mà nếu từ ngữ đã không thể hình dung được, vậy thì dùng hành động để hình dung đi.

Tôi vốn dĩ không phải người tốt đẹp gì.

Tô Bạch tiến lên, dùng một tay bóp cổ ông già, cả người ông già bị hắn nhấc lên, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu khàn đặc, nhưng lực ngón tay của Tô Bạch lại được khống chế vừa vặn đủ, nếu đã có thể khiến ông già phát ra một vài tiếng kêu, nhưng lại không đến mức truyền ra khỏi thư phòng này, đương nhiên cũng không thể khiến người bên ngoài phòng nghe thấy.

Trước khi giết chết con mồi của mình, nghe tiếng rên rỉ cuối cùng của con mồi cũng là một loại hưởng thụ, không phải sao?

Tô Bạch không xoay mặt ông già này lại, thậm chí toàn bộ gương mặt của hắn vẫn giấu sau lớp áo gió, hắn không có

hứng thú cho ông già nhìn thấy mặt mình, cũng không có hứng thú nói cho ông ta biết nguyên nhân tại sao mình muốn giết ông ta.

Tôi muốn tới báo thù, cho nên ông phải chết, trong quan điểm của Tô Bạch, nguyên nhân, quá trình, và kết quả của toàn bộ chuyện này đều rất đơn giản, đơn giản đến mức bản thân hắn cũng không muốn thuật lại.

Ông già vẫn còn đang giãy dụa, có thể nhìn ra được, tuy rằng tuổi tác của ông ta đã rất lớn, nhưng cơ thể được bảo dưỡng không tệ, ở độ tuổi này chắc hẳn cũng được tính là rất cường tráng rồi.

Tô Bạch nghiêng mặt, hé miệng để lộ ra răng ranh của mình, sau đó từ từ đâm răng nanh của mình vào trong cổ của ông già.

"Ừng ực…"

Ngụm máu tươi đầu tiên tiến vào trong miệng mình, chảy xuôi theo đầu lưỡi hắn. Tô Bạch không tiếp tục hút điên cuồng một cách hưng phấn như bình thường, mà là giống như đang nếm thử một ly rượu lâu năm, từng ngụm một, từ từ nếm, từ từ nhấp.

Mà việc này, lại gia tăng đau đớn và sự sợ hãi của ông già lên gấp đôi, bởi vì ông ta không thể chết đi một cách nhanh chóng, mà còn phải trải qua một quá trình đau đớn như vậy.

Bên ngoài thư phòng rất yên tĩnh, mà trong thư phòng cũng càng ngày càng yên lặng.

Ngay khi ông già bị hút khô và trở thành một cỗ xác khô, Tô Bạch buông tay, thi thể của ông già lả xuống ngã dưới chân hắn.

Chữ mà ông già vừa mới viết xong vẫn còn đặt trên bàn học, viết là "Lan Đình Tự," chữ không tệ.

Tô Bạch rút một điếu thuốc rồi châm lên, hắn hút một hơi, phun ra một làn khói, dường như đã rất lâu rồi, hắn không còn tìm được loại khoái cảm giết người này nữa. Mà người vừa mới bị mình giết chết trước mặt này, thân phận của ông ta, sự đặc thù của ông ta, đã thành công khơi gợi hương vị hồi ức của Tô Bạch.

Ngón tay hắn hơi run lên, tàn thuốc rơi lên mặt thi thể ông già, rồi hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, duỗi tay, vỗ lên gương mặt khô đét của ông ta, ông ta cũng không thể tỉnh lại được nữa, thậm chí ngay cả chết đi một cách có thể diện cũng không thể, bởi vì thợ trang điểm xác chết có cao siêu cỡ nào, cũng không thể phục chế một thi thể đã bị hút sạch máu thành dung mạo người chết có thể khiến người nhìn thấy và chấp nhận, và người thân cảm thấy đau lòng.

"Ông là người vô tội…" Tô Bạch lại rút một điếu thuốc nữa ra, tiếp tục nói: "Chết cũng thực vô tội."

Sau đó, hắn duỗi tay chỉ vào mặt mình.

"Nhưng tôi thì sao? Bắt đầu từ lúc tôi ra đời đã bị con trai ông ném vào dưới vòi nước trong nhà vệ sinh bệnh viện, trực tiếp dùng nước rửa, tôi rất đáng tội sao?

Tôi vẫn luôn tin thờ rằng, chuyện của con trai ông là chuyện của con trai ông, tôi cũng chưa bao giờ cho rằng nó có bất cứ sự liên quan gì đến ông, nhưng con trai ông đã ra tay với con trai tôi, bây giờ tôi không biết hiện tại con trai tôi rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Ha ha, xin lỗi nhé, tôi không có hứng thú lấy mạng ông ra uy hiếp con trai ông, bởi vì tôi cảm thấy đại khái ông ta cũng chẳng chấp nhận lời đe dọa này, đương nhiên, cũng có một xác suất nhất định sẽ chấp nhận, dù sao thì ông cũng là cha của ông ta cơ mà.

Ông đối với ông ta, và ông ta đối với tôi, hoàn toàn khác nhau.

Nhưng tôi không có hứng thú làm như vậy, bây giờ tôi đã coi như con trai tôi đã chết, tôi cũng sẽ không chấp nhận sự uy hiếp, mãi mãi sẽ không."

Khi nói những lời này, Tô Bạch trông có vẻ rất bình tĩnh.

Khi một người hoàn toàn vứt bỏ ranh giới đạo đức ngày trước và cái gọi là giá trị quan của oan có đầu nợ có chủ, cùng bệnh đạo đức sạch sẽ thi thoảng vẫn sẽ khiến mình chịu bó tay bó chân, thì những gì anh ta cảm nhận được chính là một loại thả lỏng, một loại hoàn toàn giải thoát cho bản thân.

Tô Bạch đứng dậy, duỗi đầu lưỡi ra, liếm vết máu còn sót lại bên khóe miệng, hắn nhắm mắt lại, phát ra một tiếng than hưởng thụ.

"Trong máu này chắc hẳn cũng có máu giống như ở trong cơ thể của Tô Dư Hàng, các người muốn chơi, vậy tôi sẽ một lòng một dạ chơi cùng các người, là các người muốn biến tôi thành ra như vậy, vậy các người cứ chống mắt lên mà xem đi."

Đêm nay, còn có ba người già nữa sẽ chết, nếu đã ra tay, vậy Tô Bạch sẽ không bỏ qua cho một ai hết.

Có lẽ, từ một mức độ nhất định, sự tồn tại của tiểu gia hỏa đã ngăn chặn cơn giận và sự méo mó trong nội tâm của Tô Bạch, đến mức cho dù sau khi biết thân thế của mình, ngoại trừ căm phẫn ra Tô Bạch vẫn trông có vẻ hơi không hề gì như cũ, bởi vì mình của hiện tại cũng đã có cuộc sống của mình, cũng có gia đình của riêng mình, và có nơi gửi gắm của mình.

Nhưng sau khi tiểu gia hỏa biến mất, ngọn lửa giận phục thù đã gom góp từng chút lại trong nội tâm của hắn đó đã hoàn toàn bùng phát, theo những chuyện mà một nam một nữ đó đã làm với Tô Bạch, và sự đau khổ mà bọn họ mang tới cho hắn,

cũng đã sớm đủ khiến hắn nổi giận xông lên giết chết cả nhà bọn họ rồi.

Cái gì nên đến vẫn sẽ đến thôi.

Đây cũng là các người tự tìm tới.

Đợi sau này, tôi sẽ nói đáp án cho các người biết, rốt cuộc các người đang chơi tôi hay là đang đùa với lửa!

Chương 1097 Trở Về? 1

Santana đỗ ở bên đường, hòa thượng đang uống nước, Gia Thố thì lại nghịch cốt châu trong tay mình, bây giờ hai người đều trông có vẻ chán muốn chết.

Tần suất hòa thượng uống nước có hơi thường xuyên, bởi vì thực ra hai người ngồi ở nơi này cũng không có việc gì để làm. Chuyện mà Tô Bạch làm, bọn họ không có cách nào tham gia, bằng không có khả năng nhân quả sẽ được chia sẻ lên đầu bọn họ, và hiển nhiên trừng phạt cũng sẽ rơi lên đầu bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào ngăn cản Tô Bạch như vậy, bởi vì đứng từ bất cứ góc độ nào của Tô Bạch để nghĩ, bọn họ cũng không có lý để nói không với loại hành động này của hắn.

“Hòa thượng, vẫn còn khó chịu sao?” Ngón tay của Gia Thố nhẹ nhàng nghịch cốt châu và hỏi. Hai người đều là tăng lữ, hơn nữa vẫn luôn sinh hoạt chung, hiển nhiên giữa đôi bên đã có thể thấu hiểu lẫn nhau.

“Không đành lòng.” Hòa thượng đáp với vẻ hơi sầu não.

“Không đành lòng cho mấy lão già đó, hay là Tô Bạch?”

“Tô Bạch.” Hòa thượng đưa ra đáp án trong lòng mình.

“Có phải cảm thấy cậu ấy đã thay đổi rồi không?”

“Quả thực là đã thay đổi rồi, trước đây cho dù thế nào, cậu ấy cũng sẽ không làm ra loại chuyện đi giết mấy người vô tội đó.”

“Bản thân thế giới này vốn không có đạo lý gì có thể nói ra.” Ngược lại Phật gia nhìn rất thoáng: “Thực ra, đổi một góc

độ khác để nghĩ, và đổi lại là người khác, sau khi biết được thân thế của mình, phản ứng đầu tiên liệu có phải là đi giết chết cả nhà của người được gọi là cha mẹ đó hay không?

Nói thực, Đại Bạch đã chịu đựng đủ lâu rồi, lần này là bản thân bọn họ quá đáng trước.

Vốn dĩ là chuyện oan có đầu nợ có chủ, nhưng bọn họ cứ cố tình ra tay với con trai của Tô Bạch, họa không liên quan đến người nhà, đây là lẽ thường và cũng là đạo lý, là quy tắc của Phát Thanh.

Chuyện báo thù lẫn nhau giữa các thính giả, cho dù là có nhân quả hay không thì Phát Thanh vẫn sẽ dựa theo quy tắc làm việc. Nhưng nếu cố tình ra tay với người nhà của một thính giả, vậy Phát Thanh chắc chắn sẽ nghiêm trị không tha, dù sao thính giả đơn độc quả thực không ít, nhưng thính giả có gia đình đồng thời cũng để ý gia đình lại càng nhiều hơn."

"Phát Thanh chắc hẳn sẽ không dựa theo quy tắc giết chết người nhà thính giả để trừng phạt Tô Bạch đâu, về một điểm này, bần tăng vẫn có thể khẳng định."

"Ha ha, hai người đó đã sớm là cái gai trong mắt của Phát Thanh rồi, hiển nhiên Phát Thanh sẽ không dựa theo góc độ giết hại người nhà của thính giả để trừng phạt Tô Bạch. Nhưng Thất Luật này, anh cũng đừng quên, Phát Thanh là tên bảo thủ có tiếng, nó chắc hẳn sẽ dựa theo nhân quả giết hại người có sức ảnh hưởng trong xã hội để tính toán sự trừng phạt dành cho Tô Bạch. Tóm lại, thực ra trước đó chúng ta cũng đoán ra được, nếu lần này vận may của Đại Bạch tốt hơn một chút, chỉ là độ khó ở thế giới chuyện xưa tiếp theo tăng lên, còn nếu vận may kém hơn một chút, có khả năng chủ đề chính của thế giới chuyện xưa tiếp theo chính là trừng phạt."

"Điều mà bần tăng tiếc nuối là cảm thấy Tô Bạch đã thay đổi."

“Phải rồi, anh đối với thính giả trong thế giới chuyện xưa, và đối với NPC trong thế giới chuyện có thủ đoạn gì thì bản thân anh cũng hiểu rõ trong lòng. Còn nữa Thất Luật, trong thế giới hiện thực anh giữ mình nghiêm cẩn, nhưng mục đích thực tế thật sự là vì anh trách trời thương dân, quan tâm sinh linh sao?

Chẳng qua anh chỉ muốn dành cho mình một tâm lý an ủi, để phòng ngừa tâm Phật của bản thân anh thay đổi hay sao. Nói trắng ra, thính giả đều xấu xa như những kẻ bóc lột áp bức, mà chẳng phải thứ gì tốt đẹp.” Thoạt nhìn Phật gia hoàn toàn tán thành với hành động của Tô Bạch, chuyện này cũng phù hợp với nguyên tắc làm việc nhất quán của Mật tông.

Hòa thượng không nói gì, bởi vì anh ta biết bản thân không có cách nào thuyết phục được Gia Thố. Cũng như vậy, Gia Thố cũng không có cách nào thuyết phục được anh ta, Phật môn tông nghĩa mà hai người giữ vững từ nhỏ đến lớn vốn khác nhau, có lẽ, đây chính là quan điểm riêng của từng môn phái.

Lúc này, đột nhiên radio trong xe phát ra tiếng “rè rè rè.”

“Hòa thượng, anh mở máy phát sao?” Gia Thố hỏi.

Hòa thượng lắc đầu, sau đó ánh mắt của hai người lập tức trở nên nặng nề hẳn đi, đều nhìn chằm chằm vào radio này.

Đột nhiên radio bên cạnh xuất hiện dị thường, chỉ cần là thính giả sẽ không có người nào không mẫn cảm, việc này gần như đã biến thành một loại phản xạ có điều kiện, giống như vận động viên chạy đua nghe được tiếng còi bên cạnh sẽ lập tức chuẩn bị sẵn sàng xông lên.

Rất nhanh, tạp âm trong radio đã từ từ biến mất.

[Các bạn thính giả thân mến, chào mừng đã tới nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi là người dẫn chương

trình.

Tôi không có tên, bởi vì tên không có bất cứ ý nghĩa gì ở nơi này.

Thù hận có thể hoàn toàn phá đổ nội tâm vững vàng của người ta…]

Gia Thố và hòa thượng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ khó tin, Đại Bạch đang giết người bên trong mà lúc này đột nhiên Phát Thanh nhảy ra là muốn làm gì?

Lẽ nào sắp thăng cấp thành nhiệm vụ treo cổ mà Phát Thanh trực tiếp phát ở thế giới hiện thực sao?

Truyền đạt "nhiệm vụ treo cổ" cho các thính giả có đủ thực lực ở gần đây, để các thính giả gần đây đi ra tay với Đại Bạch?

Không đến mức đó chứ!

Không nói đến mấy người già này đã sớm lui về bao nhiêu năm, hơn nữa, trước đây cho dù là kinh doanh hay là chính trị, thực ra cũng không thể tính là quyền cao chức trọng gì. Với trình độ thực lực của người có thâm niên cao cấp như Tô Bạch hiện tại, giết bọn họ rồi chấp nhận bị tăng độ khó nhiệm vụ ở thế giới chuyện xưa tiếp theo làm trừng phạt cũng đã đủ lắm rồi, làm sao còn có thể trực tiếp ra lệnh tiêu diệt được?

[Con người là một sinh vật cảm tính, bởi vì trí tuệ cho nên mới phức tạp, mà bởi vì phức tạp cho nên mới có trí tuệ, nhưng ngay khi thù hận lấp kín nội tâm, con người thường sẽ đi về phía cực đoan…]

"Sẽ không phải vì theo quan điểm của Phát Thanh đó, giữ lại cha mẹ của một nam một nữ đó có lợi cho Phát Thanh đấy chứ? Cho nên Phát Thanh không cho phép người khác ra tay với mấy người già đó?" Gia Thố vừa nghe phát thanh vừa hỏi.

Chương 1098 Trở Về? 2

Hòa thượng thì lại lắc đầu: "Không đúng cũng không thích hợp, chúng ta đã bỏ qua mất một chuyện, đó chính là cha mẹ của Đại Bạch chỉ trốn tránh sự chú ý của Phát Thanh đối với bọn họ.

Bọn họ là trốn khỏi tầm mắt của Phát Thanh, để Phát Thanh không có cách nào tìm được bọn họ và nhận ra bọn họ. Như vậy ở các thế giới chuyện xưa sau này Phát Thanh cũng không có cách nào truyền tống bọn họ đi. Nhưng thực ra bản thể của bọn họ cũng không phạm lỗi, bởi vì không tìm được bọn họ là tính hạn chế của bản thân Phát Thanh, là vấn đề của bản thân Phát Thanh. Chúng ta đứng trên góc độ cá nhân để nghĩ, chắc hẳn sẽ cho rằng Phát Thanh hẳn là căm thù hai người đó đến tận xương tủy, nhưng Phát Thanh là thứ không có cảm xúc.

Đương nhiên, có khả năng nó có cảm xúc, nhưng ít nhất ở trình độ này của chúng ta, không thể cảm giác được cảm xúc của nó.

Nó là thứ tối cao nhất, cho nên sẽ không có loại cảm giác mà chúng ta cho là đương nhiên đó. Nó là thứ làm việc dựa theo quy tắc, nó không tìm được hai thính giả đó vậy đó là vấn đề chương trình của bản thân nó, nhưng hai thính giả đó cũng không có hồ sơ việc xấu gì ở chỗ Phát Thanh.

Đây là vấn đề giữa trứng gà sống và trứng gà chết, bởi vì Phát Thanh không có cách nào tìm được bọn họ cho nên hai người bọn họ cho dù là làm chuyện vi phạm quy tắc của Phát

Thanh thế nào, thì Phát Thanh cũng không có cách nào tính những chuyện này lên đầu hai người họ.

Cho nên, nếu dựa theo loại suy đoán này để xét, thực ra hai người bọn họ chắc chắn vẫn là hai thính giả trong ghi chép của Phát Thanh, chỉ là Phát Thanh không tìm được bọn họ nhưng bọn họ vẫn là thính giả!

Theo quan điểm của Phát Thanh, ít nhất là trong quan điểm của chương trình phản ứng, bây giờ người mà Tô Bạch đang giết là cha mẹ của thính giả, hơn nữa còn là cố tình đi giết cha mẹ của thính giả, và trước khi Phát Thanh không tìm ra được bọn họ, thì hai thính giả đó chắc hẳn đã có cấp bậc rất cao rồi."

"Cho nên, bây giờ nếu dựa theo cách vận hành chương trình bình thường của Phát Thanh, hiện tại người Tô Bạch đang cố tình sát hại chính là cha mẹ của người ít nhất là thính giả cao cấp?"

[Oan có đầu nợ có chủ, vấn đề giữa các thính giả chỉ có thể giới hạn giữa các thính giả để giải quyết, mà không nên liên lụy đến những người khác…] Phát Thanh đang tiếp tục tự thuật.

Hô hấp của hòa thượng hơi dồn dập, vậy là sắp tới rồi sao? Bây giờ muốn phát nhiệm vụ thanh trừng sao?

Gia Thố cũng siết cốt châu trong tay mình, rõ ràng dựa theo lời nói này của Phát Thanh, như vậy kết quả khó có thể chấp nhận được nhất mà trước đó đã nghĩ tới sắp xuất hiện rồi.

"Bây giờ Tô Bạch mới giết một người thôi đúng không?" Gia Thố hỏi.

"Ừm, mới giết một, đây là nơi cha của Tô Dư Hàng ở, những mẹ của ông ta đang ở trong viện dưỡng lão. Chắc hẳn Tô Bạch cũng sắp ra ngoài rồi, đến khi đó sẽ cùng chúng ta đi tới viện dưỡng lão. Đây là trước đó đã nói, nhưng bây giờ xem

ra, giết một người và giết bốn người cũng không có sự khác biệt quá lớn, Phát Thanh muốn ra tay rồi.”

Phát Thanh: [Đạo lý chính là đạo lý, quy tắc chính là quy tắc.

Phát Thanh có quy tắc của Phát Thanh, thính giả cũng hẳn nên có quy tắc của thính giả, không thể liên lụy đến người nhà, xem chừng đây chắc hẳn cũng là tiêu chuẩn mà phần lớn các bạn thính giả đều đồng ý, cho nên, mời toàn bộ thính giả đang nghe đài lúc này đều nghe rõ những lời phía sau…]

Đây là muốn phát nhiệm vụ thực tế, toàn bộ người nghe được Phát Thanh đều là những thính giả có chênh lệch thực lực một cách thích hợp.

Hòa thượng thở dài một hơi, Gia Thố có chút dở khóc dở cười.

[Cho nên, mời toàn bộ thính giả đang nghe đài lúc này đều nghe rõ những lời phía sau…]

Trong Phát Thanh xuất hiện một khoảng âm trống ngắn ngủi, rất nhanh, giọng nói đã tiếp tục: [Cho nên, mời toàn bộ thính giả đang nghe đài lúc này đều nghe rõ những lời phía sau: Tuyệt đối đừng phạm vào loại sai lầm này.

Được rồi, đến đây Phát Thanh Khủng Bố xin tạm thời kết thúc, mời các bạn thính giả kiên nhẫn đợi lần phát sóng tiếp theo, chúng tôi sẽ mang đến cho bạn những chuyện xưa khủng bố không tưởng được nhất và cũng là xuất sắc nhất.]

“Cạch…” Radio trong xe Santana đã tắt.

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau.

Đã xảy ra chuyện gì thế này?

Ồn ào nửa ngày chỉ để nhắc nhở thân tình thôi sao?

Chuyện này giống như đột nhiên có một ngày toàn thành phố vang lên tiếng chuông cảnh báo, bắt đầu sắp xếp cho cả thành sơ tán, cuối cùng lại báo cho dân chúng biết đây chỉ là diễn tập?

Trong thư phòng, thi thể của ông già khô quắt và lạnh lẽo nằm ở đó. Sau đó, một đôi giày xuất hiện bên cạnh ông ta, Tô Bạch đã rời khỏi lại xuất hiện. Hắn ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt khô đét của ông già.

"Ha ha ha…" Tô Bạch nở nụ cười.

Hắn không biết Tô Dư Hàng đã nhìn thấu chiêu sau của mình, hay là Tô Dư Hàng và người mẹ hờ đã tiêu hủy cơ thể của em gái mình sau khi dùng xong đó của mình giống nhau, hoàn toàn không để ý đến những mối quan hệ huyết thống. Nhưng cho đến hiện tại, Tô Dư Hàng vẫn chưa xuất hiện, cũng không xảy ra bất cứ hiện tượng đặc biệt nào.

Rõ ràng, Tô Dư Hàng không dự định xuất hiện để cứu ông cha già của mình. Mà trước khi Tô Bạch hút máu, đã cố tình bỏ lại một giọt máu của mình trong người ông già.

"Ha ha, ông cướp con trai của tôi đi, mà ngay cả cha ông, tôi cũng không nhẫn tâm giết được." Gương mặt của Tô Bạch gần như vặn vẹo vì tức giận, đây là một loại tự mình đấu tranh, thậm chí là một loại nén giận của bản thân đối với chính mình!

Hắn ngửa đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vị trí vết răng nanh ở cổ của ông già, vết thương bắt đầu khép miệng. Một giọt máu đó bắt đầu tản ra, cơ thể vốn đã khô quắt của ông già bắt đầu đầy ắp trở lại.

Chương 1099 Trở Về? 3

Đây là một cách nạp thành viên mới, nhưng cũng không hoàn thành toàn bộ quá trình, tương đương với Tô Bạch đổi máu với ông già một lần. Ông già sẽ không trở thành Vampire, nhưng bởi vì đổi máu với Tô Bạch lần này nên cơ thể của ông ta sẽ khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều, có thể sống thêm vài năm nữa so với lúc đầu. Trước đó hắn rời đi, chỉ để dành ra một chút thời gian phản ứng cho Tô Dư Hàng, nhưng nếu hắn trở về chậm một bước thôi, cho dù một giọt máu mà hắn để lại vẫn còn đây, chỉ cần không kịp tản ra vậy thì ông già này sẽ hoàn toàn không cứu được nữa.

Không đợi ông già tỉnh lại Tô Bạch đã đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, hắn ngẩng đầu lên nhìn mây đen ngập trời, đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, cảm thấy mình chính là một trò cười. Người ta đã cướp con trai mình rồi, vậy mà mình còn chạy đến đây kéo dài tuổi thọ cho cha của người ta.

Đây đúng thực là một chuyện vô cùng nực cười!

Giả nhân giả nghĩa, giả nhân giả nghĩa, giả nhân giả nghĩa, bản thân mình chắc chắn là như vậy, trong lòng Tô Bạch liên tục oán trách chính mình.

Cơn giận vô biên không ngừng đánh vào trong ngực hắn, hắn cảm thấy mình sắp phát điên lên mất, thật sự muốn phát điên, từ đầu đến cuối chuyện mà mình làm giống như một đứa trẻ đang muốn cố tình làm ra chút sau phạm để thu hút sự chú ý của người lớn.

Có khả năng, trong quan điểm của một nam một nữ đó, mình ấu trĩ và nực cười đến vậy.

Những tiếng gầm nhẹ phát ra từ trong cổ họng hắn. Đồng thời, hai tay hắn cũng túm đầu mình, móng tay bắt đầu từ từ cắm vào trong làn da. Trên đầu hắn, trên mặt hắn, bị hắn cào ra mấy đường vết thương, máu tươi cũng từ từ nhiễu ra.

"Phịch" một tiếng, hắn quỳ trên mặt đất.

Từ sau khi phát hiện ra con trai mình mất tích, hắn đã ra tay với Gia Thố và hòa thượng, đã ra tay với trận pháp trong nhà lão Phương, hắn đến đây với ý đồ giết chết cha của Tô Dư Hàng.

Tô Bạch vẫn luôn nghĩ, mình chắc hẳn nên thể hiện lý trí mà mình hy vọng nhất ra bằng bất cứ hình thức nào. Nhưng hắn đã thử rất nhiều lần, cũng đã đưa ra rất nhiều lựa chọn, cho dù là mới đầu ra tay với hòa thượng, Gia Thố hay là trận pháp ở nhà lão Phương biến mình thành thân đầy thương tích, hoặc là ở đây "giết" ông nội của mình trước rồi lại cứu ông ta.

Mỗi lần mình lựa chọn và mỗi lần mình hành động đều trông giống như một thằng ngu vậy.

Bởi vì trình độ khác nhau, bởi vì thực lực khác nhau, bởi vì cấp bậc khác nhau, bạn yếu, bạn yếu đến mức ngay cả nơi ở của bọn họ cũng không thể tìm được. Bạn không tìm được vị trí của Phát Thanh, cũng không thể tìm được vị trí của một nam một nữ đó. Bạn chỉ có thể giống như một đứa trẻ, không ngừng tự cho rằng là đúng làm ra những chuyện mà mình cảm thấy có thể thu hút sự chú ý của người lớn, làm ra một vài việc tùy tính với ý đồ thu hút sự quan tâm của người lớn, mong muốn dẫn đến cơn giận của người lớn, cho dù những người lớn đó đi qua đánh mình một trận, vẫn tốt hơn là một mình ở nơi đó diễn một vai.

Tay của hắn dính đầy máu tươi buông thõng xuống, cắm vào trong nền gạch xanh trên mặt đất.

“Hay là vì thực lực không đủ, hay là vì thực lực không đủ.”

Tô Bạch cúi đầu, nhìn từng giọt máu tươi của mình nhỏ xuống nền gạch xanh bên dưới. Lúc này, đột nhiên hắn thật hoài niệm ngày trước, ít nhất trước đây khi mình lên cơn, trước mặt mình còn có một cái bàn có thể cho mình đập, nhưng bây giờ, ngay cả cái bàn đó ở đâu mình hoàn toàn cũng không tìm được.

Cơn giận của bản thân rõ ràng đã khiến mình hoàn toàn mất đi lý trí, nhưng nhìn xung quanh, mình hoàn toàn không thể chạm được vào bất cứ thứ gì.

Nước mắt của hắn không ngừng rơi xuống theo máu.

Nhà lão Phương, trước đây cho dù những người khác không ở thì ít nhất sẽ có một con mèo mà một đứa trẻ đáng yêu còn ở bên trong. Nhưng lúc này, ngay khi một người đàn ông to béo cả người từ trên xuống dưới ướt sũng đứng trước cửa sắt, anh ta có thể cảm giác được trong toàn bộ căn nhà này không có lấy một bóng người.

“Cô hỏi tôi tại sao lại trở về, tôi có thể đáp lại cô, tôi chỉ muốn xem đứa trẻ đáng yêu đó có còn ở đây nữa không. Chắc hẳn hòa thượng đã thay đổi trận pháp rồi. Bây giờ tôi không thể tiến vào căn nhà này được nữa, trận pháp ở nhà lão Phương tập hợp trí tuệ của các thính giả cao cấp để làm ra, trừ phi tiến vào đến nơi sâu nhất mới có thể thay đổi nó, bằng không cho dù là tôi cũng không thể phá được.

Mấy người bọn họ thật sự sợ tôi trở về mới không yên lòng đây mà.

Ha ha, tuy rằng tôi vẫn chưa đi được mấy ngày đã quay trở về chốn xưa.

“Phải, trước đây tôi đã tính ra đứa trẻ này chắc hẳn sẽ xảy ra chuyện, nhưng cho dù có là học sinh giỏi lợi hại cỡ nào, có

tự tin về các câu hỏi trong bài thi mà mình đã làm đến đâu, thì anh ta cũng vẫn luôn mong đợi, xem liệu rằng sau khi bài được phát xuống ở chỗ đó có đánh một móc màu đỏ tính điểm tuyệt đối hay không?

Càng là người có tự tin thực ra lại càng thiếu tự tin. Cô cho rằng mình đã nhìn thấu một chút, nhưng lại luôn không nhịn được mà muốn thử nghiệm một chút xem rốt cuộc mình đúng hay là sai.

Cảm giác mà nhân quả mang đến cho người ta thực sự quá kỳ diệu, biết hết toàn bộ cũng là cảnh giới mà chưa một người nào có thể đạt đến được. Tôi nghĩ, rất nhiều thính giả nghiên cứu nhân quả chắc hẳn cũng giống y như tôi về mặt tâm thái, rất sợ thứ mà mình nhìn thấy và thứ mà mình dự đoán, từ đầu đến cuối đều chỉ là suy đoán của mình, mà bản thân thì lại biến thành một thằng đại ngớ ngẩn. Bao gồm cả tôi trong đó, thực ra thính giả nghiên cứu nhân quả đều đang ở trong giai đoạn sợ hãi không chịu nổi dù chỉ một ngày.

Chương 1100 Trở Về? 4

.

.

- ————————-

Tuy rằng không tiến vào, nhưng đại khái thế nào trong đó tình hình thì tôi vẫn có thể cảm nhận được. Tiểu gia hỏa không còn mà Cát Tường cũng thế, khi những người khác dẫn tiểu gia hỏa ra ngoài, Cát Tường cũng chẳng muốn ra ngoài, cho nên có thể xác nhận dự cảm của tôi là đúng, tiểu gia hỏa và Cát Tường đều không ở đây.

Là chết hay sống thì tôi không biết, vốn dĩ nó chính là đứa trẻ mà Tô Bạch mang về từ trong thế giới chuyện xưa. Sự mất tích của nó hiện tại thực ra cũng là một chuyện rất bình thường thôi.

Cô hỏi tôi bây giờ trạng thái của Tô Bạch thế nào?

Lúc trước cô đã từng ở trong tay cậu ta, nhưng cô không chọn cậu ta mà lại chọn tôi, tôi còn tưởng cô đã hoàn toàn khinh thường và mặc kệ cậu ta cơ đấy.

Ha ha, có phải tâm thái của cô cũng giống như tôi không, tuy rằng chọn tôi nhưng cô vẫn cần khảo nghiệm một chút về sự lựa chọn của mình, có đúng không? Cô cũng thế, cũng không tin vào bản thân.

Biết tại sao mấy người chúng tôi lại ở chung với Tô Bạch không? Cho dù là tôi, hay là hòa thượng hoặc là Gia Thố, thực ra đều không phải là thứ gì tốt đẹp. Hòa thượng còn đỡ một chút, không ở trạng thái hoạt động trong thế giới chuyện xưa,

nhưng ở trong thế giới hiện thực, anh ta vẫn luôn sắm vai cao tăng làm màu tự mình trói buộc. Nhưng đó cũng là vì nghĩ đến tâm cảnh Phật môn của chính anh ta, bằng không anh ta đã sớm thành ma rồi.

Về phần Phật gia thì sao, tuy rằng về mặt lập trường Phật gia rất quang minh chính trực vĩ đại, nhưng cứ nhìn cậu ta thường xuyên chơi cốt châu cũng biết. Lúc đầu, ngôi chùa đó chọn ra mười tám đứa trẻ thân là những người kế thừa đời tiếp theo chức trụ trì ngôi chùa. Phật gia chính là một người trổ hết tài năng, những người khác đều bị cậu ta giết chết. Đó cũng là những người bạn chơi cùng cậu ta từ nhỏ đến lớn, cho nên cậu ta mới rút một mẩu xương của mỗi một người ra xâu lại với nhau, đeo lên người coi như vật kỷ niệm.

Đây là quy tắc, ít nhất thì chính là quy tắc không có cách nào thay đổi ở thời điểm đó. Phật gia không thích giết người nhưng những người khác lại muốn giết cậu ta, trong mười tám người chỉ có thể có một người sống sót.

Về phần Đại Bạch, đúng, cậu ta có bệnh thần kinh, nhưng cho dù là khi lên cơn vẫn sẽ chọn đi giết vài người có tội đó. Trước đây khi vừa mới quen biết cậu ta, cậu ta bị thương cần phải hút máu, còn đặc biệt đi tìm túi máu trong xe cứu thương của bệnh viện để uống.

Mẹ nó, đây là cái thứ loại tâm thần gì chứ, còn thần kinh hơn cả Bethune.

Có đôi khi tôi cũng không thể nào hiểu được, một người từ nhỏ đã sinh sống trong loại môi trường đó, một người từ lúc sinh ra đã là một bi kịch, một người cả một đời người đều bị một nam một nữ đó coi thành đồ chơi để chơi đùa, một người có bệnh thần kinh.

Tại sao khi bốn người chúng tôi ở chung, cậu ta lại giống bạch liên hoa thế không biết.

Hòa thượng đã từng nói Tô Bạch có bệnh thần kinh, cho nên không bằng lòng làm chung nhiệm vụ với hắn cho lắm, bởi vì cậu ta có thể lật bàn bất cứ lúc nào, nhưng so với những những thính giả khác, thậm chí là so với tôi và hòa thượng, hòa thượng và Gia Thố hoặc là Gia Thố và tôi, khi chúng tôi hành động riêng lẻ hai người thật sự sẽ đề phòng một người khác, nhưng khi ở chung với Đại Bạch, thực ra trong lòng mọi người đều biết, anh không đi hại cậu ta thì cậu ta sẽ không tới hại anh.

Lần đó, hòa thượng và Gia Thố đốt thân pháp, Đại Bạch đã khiêng cơ thể tàn tạ của bọn họ đột phá vòng vây chặt chẽ, không ngại kéo tám nghìn oan hồn vào thành phố, cuối cùng cũng đưa được hòa thượng và Gia Thố trở về.

Đúng, cậu ta có bệnh, nhưng cô lại không thể hận nổi, ít nhất thân là bạn bè, cô sẽ cảm thấy bệnh thần kinh này thật đáng yêu.

Bây giờ chắc hẳn cậu ta đang rất đáng thương, bởi vì cậu ta không thể tìm được Phát Thanh, cũng không thể tìm được hai người đó. Ngay cả kẻ thù của mình ở đâu cậu ta cũng không thể tìm được, giống như một người đang tức giận đến cực điểm, mà ngay cả một cái đĩa ở bên cạnh có thể cho mình đập cũng không có nốt. Hơn nữa, lửa giận của cậu ta sẽ xuất hiện sự xung đột với lý trí và giới hạn từ xưa đến nay của cậu ta.

Nếu cuối cùng lửa giận đánh đổ lý trí, cậu ta sẽ biến thành một người khác, một người rất đáng sợ, một người có khả năng Phát Thanh sẽ thích và một nam một nữ đó cũng sẽ thích. Nhưng thân là bạn bè lại không thích nhìn thấy bộ dáng mà cậu ta sẽ biến thành đó, bằng không Gia Thố và hòa thượng cũng không dám tiếp tục ở chung với cậu ta.

Còn có một tình huống khác, cậu ta sẽ thay đổi thái độ nhất quán kính sợ mà xa cách, xin từ chối vì năng lực kém đó của

mình đối với nhân quả, mà đi nghiên cứu nhân quả, để bản thân sớm trở thành thính giả cao cấp. Bây giờ cũng chỉ có không ngừng nâng cao thực lực mới có thể kéo gần khoảng cách của mình với Phát Thanh và một nam một nữ đó.

Còn có loại khả năng thứ ba…"

"Cô hỏi tôi tại sao không nói loại khả năng thứ ba này, ái chà, tôi cũng không biết loại khả năng thứ ba là gì nữa, vậy tôi có thể nói kiểu gì đây?

Tôi chỉ cảm thấy có loại khả năng thứ ba mà thôi."

Từ sau chuyến xe lửa rời đi vào lần trước, trong toàn bộ thế giới hiện thức, thính giả cấp đại lão bị thu hoạch như những luống rau hẹ bị hái, những thính giả cấp đại lão còn lại, chỉ có mấy người phương Đông và phương Tây vừa mới thăng cấp gần đây mà thôi.

Lúc này, Lương Sâm đang nằm trong bể bơi ở biệt thự nhà mình, mà Giải Bẩm thì lại ăn mặc nghiêm trang đứng ở một bên pha rượu. Đột nhiên, sắc mặt của Lương Sâm thay đổi, thậm chí cả người còn đang kiềm chế cơn run rẩy, nhưng rất nhanh, anh ta lại khôi phục lại bình thường.

"Sao thế?" Giải Bẩm giơ ly rượu, hỏi.

"Tôi cảm giác được khí tức của Phát Thanh, rất có khả năng nó sẽ đến Thượng Hải." Lương Sâm liếm đôi môi hơi khô của mình, đáp với vẻ hơi nghi ngờ.

"Không đúng, còn một người nữa, tôi cảm giác được khí tức của một sự tồn tại đồng cấp xa lạ!

Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trên thế giới này ngoại trừ tôi và mấy thính giả gần đây vừa mới chứng đạo ra, làm sao còn có thính giả lọt lưới nữa!"

“Ông chủ, hình như anh chỉ sai trọng điểm rồi.” Giải Bẩm nhắc nhở, anh ta biết, cho dù đã trở thành thính giả cấp đại lão nhưng hình như ông chủ của mình ở trước mặt khí tức của Phát Thanh vẫn sẽ bị dọa sợ, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn so với lần trước nhiều.

“Đúng đúng đúng, vậy mà ông ta lại có cách có thể tránh được ánh mắt của Phát Thanh, cho nên ông ta mới có thể không lên chuyến xe lửa lần đó!

Nhưng tại sao lúc này ông ta lại lộ sơ hở?”

Chương 1101 Mưa Vẫn Luôn Rơi, Bầu Không Khí Không Tính Là Hòa Hợp 1

Hòa thượng và Gia Thố ngồi trong xe Santana vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau buổi "diễn tập" trước đó của Phát Thanh. Lúc này, hòa thượng nhận được cuộc gọi của Tô Bạch: "Alo, Đại Bạch, bên cậu thế nào rồi?"

"Chẳng thế nào cả." Ngược lại giọng nói của Tô Bạch không nghe ra được rốt cuộc là suy sụp hay là đang điên cuồng. Đây có vẻ là một thói quen bản năng của Tô Bạch, ngoại trừ khi phát bệnh, bằng không rất ít khi thể hiện cảm xúc ra ở trước mặt người ngoài: "Hòa thượng, nói với anh một chuyện."

"Nói đi." Hòa thượng liếc mắt nhìn Gia Thố, gật đầu với anh ta.

"Các anh về nhà trước đi, tôi ra ngoài đi dạo." Tô Bạch nói.

"Ừm, được." Hòa thượng cúp máy.

"Sao rồi?" Gia Thố hỏi.

"Cậu ấy nói muốn ra ngoài đi dạo." Hòa thượng đáp lời.

"Vậy là có ý gì?" Gia Thố rõ ràng có hơi không thể hiểu được: "Là tối nay ra ngoài tản bộ rồi về nhà, hay là trong lúc nhất thời không muốn về?"

"Bần tăng không hỏi, nhưng bần tăng cảm thấy khi cậu ấy muốn về chắc hẳn sẽ về thôi." Hòa thượng cũng lắc đầu một

cách bất đắc dĩ: “Bây giờ cậu ấy muốn ra ngoài đi dạo cũng rất bình thường.”

“Mặc cậu ấy đi.” Gia Thố duỗi tay thả bên ngoài cửa sổ hứng một ít nước mưa, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên trán mình: “Cũng sắp đến lúc rồi, mọi người đều sắp đến thời điểm quyết định này, quả thực không thể tiếp tục ở chung giống như trước đây được nữa. Mập mạp đi rồi, Đại Bạch cũng tạm thời không muốn về.

Thất Luật, chúng ta bàn bạc một chút, dứt khoát sửa nhà lão Phương thành một ngôi chùa luôn đi. Đúng rồi, đáng tiếc, thi thể cổ mà tôi kêu người vận chuyển tới đó đại khái ngày mai sẽ đến.”

“Sao lại vận chuyển lâu như vậy?”

“Giữa đường gặp chút chuyện, thi thể đó có hơi kỳ quái, nhưng vẫn vận chuyển qua đây được, đặt ở trong nhà chắc hẳn không có vấn đề.”

“Về thôi.” Hòa thượng là người biết lái xe, anh ta trực tiếp khởi động xe, bánh xe chuyển hướng, chiếc xe quay đầu lái trở về, có điều khi đến thì ba người nhưng khi trở về chỉ có hai người, mà trong nhà vốn nên có năm người một mèo, bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Giải Bẩm còn đang pha rượu cocktail bên cạnh hồ bơi, đây là một sở thích của anh ta, đại khái sau nửa đêm, Lương Sâm lại xuất hiện bên cạnh bàn và ngồi lên ghế.

“Tìm được chưa?” Giải Bẩm hỏi.

Lương Sâm lắc đầu: “Đến cọng tóc cũng không tìm được, ha ha.”

“Chênh lệch lớn như vậy sao?”

“Chênh lệch giữa tôi và Phát Thanh đương nhiên rất lớn.”

“Anh biết tôi hỏi không cái đó.”

Lương Sâm nở nụ cười: “Cho dù đều đã đến giai đoạn chứng đạo, nhưng sự chênh lệch giữa đôi bên thực sự vẫn rất lớn, rất lớn đấy, huống chi tôi chỉ mới chứng đạo chưa được bao lâu.”

“Đừng có viện cớ.” Giải Bẩm vẫn không nể mặt ông chủ của mình một chút nào: “Tôi chỉ rất tò mò, nếu như người đó thật sự có thể trốn tránh ánh mắt của Phát Thanh, vậy tại sao anh lại không thể?”

“Vậy anh chắc hẳn nên hỏi một tốp người đã ngồi lên chuyến xe lửa rời đi vào lần trước đó, tại sao bọn họ cũng không thể?” Lương Sâm bưng ly rượu đã pha xong ở trên bàn lên uống một hơi cạn sạch: “Đây vốn không phải vấn đề cái gì có thể, cái gì không thể.”

“Được rồi.” Giải Bẩm gật đầu: “Tôi đi gọt chút hoa quả, muốn ăn gì?”

“Tùy tiện đi.”

Lương Sâm đứng dậy, đứng bên cạnh hồ bơi, mưa vẫn còn đang rơi, nhưng ở đây có trần nhà cho nên không thể rơi vào trong này được, nhưng từ nhìn từ nơi này ra bên ngoài lại giống như đang treo một tấm rèm mưa.

Có lẽ, thế giới này, vòng tròn này còn phức tạp hơn so với tượng tượng trước đây của mình quá nhiều.

Thực ra từ sau khi thăng cấp lên thành thính giả cao cấp đỉnh cấp, Lương Sâm vẫn luôn không hài lòng, nhưng từ sau khi thích thiên văn học biết được sự mênh mông của vũ trụ, và sự vô hạn của thời không…

Con người có là cái thá gì, Lệ Chi, Phát Thanh Khủng Bố đã là cái thá gì, chẳng qua cũng chỉ là một con kiến, là hạt bụi mà thôi.

Lương Sâm đã giác ngộ tư tưởng, được ngày nào hay ngày nấy, không còn phiền não, anh ta không đi ngược lại ý chí của Phát Thanh, cũng không muốn tiếp tục bước chân tiến lên, nhưng sợ hãi thì vẫn có!

Huống chi, anh ta còn… mang theo vũ trụ trong lòng!

Chỉ đáng tiếc, hôm nay là ngày âm Âu Mỹkhông thích hợp để xem sao.

Anh ta có hơi cười tự giễu, quay người lại đi lấy một ly cocktail nữa.

Mưa còn đang rơi, không ngừng đập lên người Tô Bạch, áo gió trên người hắn bắt đầu rất có trách nhiệm giúp hắn tránh sạch toàn bộ nước mưa. Nhưng dường như nó cũng cảm giác được tâm trạng và tâm cảnh của hắn lúc này, áo gió bắt đầu từ từ tan biến, để lại một mình Tô Bạch cô độc trong màn mưa. Có lẽ, đây mới là cách ở chung thích hợp nhất với hắn hiện tại.

Trước đây, Tô Bạch chưa từng khốn đốn và bức thiết đến vậy.

Trước khi trở thành thính giả, hắn dựa vào tài sản trong tay cũng được tính là một nhân vật cấp bậc thiếu gia, quả thực cũng đã từng làm liều, thoải mái, phóng túng. Nhưng sau khi trở thành thính giả, bởi vì có sự sắp xếp của Phát Thanh, cho nên trong mỗi một thế giới chuyện xưa, phần lớn người gặp được vẫn là một đối thủ có thể chiến, chứ trên cơ bản chưa từng xuất hiện thế giới chuyện xưa có thính giả chênh lệch thực lực quá lớn.

Mà cả người Tô Bạch cũng vì sự xuất hiện của tiểu gia hỏa, cho nên về mặt tâm cảnh đã có sự thay đổi mà đến cả bản thân hắn có khả năng cũng không phát hiện ra được.

Khi đối mặt với chân tướng về thân thế của mình, đối mặt với rất nhiều chuyện khác, Tô Bạch hiểu phải chịu đựng, thậm

chí còn học được cách tự làm tê liệt mình, hắn luôn nghĩ mặc cho bên ngoài gió táp mưa sa thế nào, cho dù bên ngoài là sóng to gió lớn, mình vẫn có thể trở về nhà và ôm tiểu gia hỏa.

Nhưng bây giờ, một mắt xích quan trọng nhất trong lòng mình đã bị mang đi mất.

Mê mang, tức giận, tổn thương và bất an, các cảm xúc tiêu cực này hoàn toàn tràn ngập trong đầu Tô Bạch, thậm chí còn khiến hắn khó mà duy trì được sự bình tĩnh lúc đầu nữa.

Trước đây, cho dù là khi lên cơn Tô Bạch đều có thể giữ sự bình tĩnh tuyệt đối, thậm chí có thể nói Tô Bạch khi phát bệnh là Tô Bạch khi bình tĩnh nhất. Nhưng sau khi tiểu gia hỏa biến mất, hắn hoàn toàn trở nên hoang mang lo sợ.

Chương 1102 Mưa Vẫn Luôn Rơi, Bầu Không Khí Không Tính Là Hòa Hợp 2

Lần đầu tiên hắn phát hiện ra, vậy mà mình cũng có một mặt yếu đuối như vậy.

Hắn hít một hơi thật sâu, một vài giọt mưa chui vào trong miệng thấm vào đầu lưỡi.

Người cô độc mới chọn bầu bạn, kẻ yếu mới cần tụ lại sưởi ấm, mà Tô Bạch trước mắt, rõ ràng là một người cô độc thêm một lần bị vận mệnh xa lánh, và cũng là kẻ yếu.

Phía trước, dưới ánh đèn đường mờ ảo có một băng ghế dài.

Tô Bạch ngồi xuống băng ghế dài, trên ghế dài đều là nước, ngồi vào có hơi dính sẽ không được thoải mái cho lắm.

Hắn ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, hai tay buông thõng trên đầu gối như vậy.

Rất chán chường, vô cùng chán chường.

Rất cô độc, vô cùng cô độc.

Bắt đầu từ nhỏ đã bị đặt trong bình nuôi cấy nhìn tranh do con mèo đó lật, đến sau này có được cơ thể, bắt đầu từ lúc người gọi là "cha mẹ" của mình xảy ra tai nạn giao thông, bắt đầu từ lúc một mình mình rời khỏi Thành Đô đi tới Chiết Giang đi học, bắt đầu từ lúc phát hiện ra bản thân có bệnh tâm thần và thành lập câu lạc bộ giết người, bắt đầu từ lúc trở thành thính giả luôn cô độc, một loại cô độc mà ở trong mắt

người bình thường dường như không có cách nào lý giải được, thực ra vẫn luôn bao phủ trên người Tô Bạch. Nhưng Tô Bạch của trước đây đã quen với loại cô độc này rồi, sự xuất hiện của tiểu gia hỏa khiến hắn không còn cô độc nữa. Mà bây giờ, hắn lại một lần nữa được trải nghiệm cảm giác hoàn toàn lẻ loi một mình.

Tuyệt vọng cũng không đáng sợ, đáng sợ là cho bạn một chút hy vọng trước rồi lại giẫm nát hy vọng đó ở trước mặt bạn, quá trình này mới có thể đả kích người.

Kẻ thù của mình mà mình không thể tìm được, thực ra thế giới này không lớn cho lắm đâu, nhưng mình vẫn không có một chút manh mối nào hết, ngay cả Phát Thanh còn không thể tìm được thì làm sao mình có khả năng tìm được?

Lúc này đèn đường bắt đầu lúc sáng lúc tối, dường như đang bị thứ gì đó quấy nhiễu.

Sau đó, bên trái Tô Bạch xuất hiện một bóng người, bóng người này mặc áo đuôi tôm, để tóc dài, trông có vẻ rất kỳ quái. Làn da của hắn rất trắng nhưng là loại trắng bệnh một cách quỷ dị đó. Khóe miệng của hắn không phải đang mỉm cười, nhưng bởi vì răng nanh hơi lộ ra nên thoạt nhìn như đang mang theo vẻ trào phúng nhàn nhạt.

Hắn lớn lên giống y như đúc với Tô Bạch, lúc này tư thế ngồi trên ghế dài cũng giống với hắn.

Trong chốc lát, lại có một bóng người khác xuất hiện bên phải Tô Bạch, tuy rằng hắn cũng có tư thế giống y chang Tô Bạch, nhưng lại cứng ngắc hơn rất nhiều, làn da cũng khô quắt lại lộ ra màu than chì, mang đến cho người ta một loại cảm giác cương mãnh cứng rắn, sâu trong con ngươi lóe lên quỷ hỏa màu lục. Hắn ngồi ở nơi đó, khiến toàn bộ rắn sâu chuột bọ vốn đang hoạt động sôi nổi cùng với mùa hè kéo đều lặng im.

Ba người ngồi nối tiếp nhau, Tô Bạch không nhúc nhích, tiếp tục duy trì tư thế chán nản của mình và hai bóng người bên cạnh cũng y như vậy.

Lại qua một lúc nữa, bên trái ghế dài lại xuất hiện một bóng người, hắn mặc một bộ áo trắng, trên người cũng tản ra khí lạnh, cô độc và lạnh lẽo, mà phía ngoài cùng bên phải ghế dài, cũng đồng thời xuất hiện bóng người thứ tư, hắn để trần nửa người trên, trên làn da là những đường tơ máu, hiện ra một loại đường vân huyền ảo.

Huyết tộc, cương thi, hàn khí và tơ máu, những sức mạnh huyết thống mà Tô Bạch thường dùng nhiều nhất, lúc này đều hiện ra làm bạn bên cạnh hắn.

Huyết thống vốn chính là một thể với chủ nhân. Khi anh đang chiến đấu, anh cần mượn sức mạnh huyết thống của mình, nhưng huyết thống không chỉ là vũ khí khi anh chiến đấu, mà còn là bạn thân ở bên cạnh anh cả đời.

Một điểm này, thính giả Nhật Hàn đã làm tốt hơn thính giả Trung Quốc rất nhiều.

Ngay khi anh phát hiện ra bản thân cô độc, ngay khi anh hoàn toàn rơi vào một loại trạng thái sa sút, và ngay khi anh liếc mắt không nhìn thấy ai, chỉ có thể ngồi đây trơ trọi một mình, sức mạnh trong huyết thống sẽ chủ động cảm ứng sự thay đổi tâm trạng của anh, xuất hiện bên cạnh anh.

Đây là lần đầu tiên Tô Bạch chán nản và sa sút như thế, cho nên đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hư ảnh huyết thống của mình ngồi bên cạnh mình.

Bọn họ đều ở cạnh mình.

Thực ra dưới chân Tô Bạch có một vũng nước, trên vũng nước có một chiếc lá khô, cùng với nước mưa không ngừng đổ

xuống, chiếc lá khô liên tục xoay vòng, mà vừa rồi Tô Bạch vẫn luôn nhìn lá khô xoay vòng.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, rất nhiều vòng qua đi, giống như một vòng luân hồi, mà cũng tượng trưng cho hai chữ đó.

Cách nhanh nhất để nâng cao thực lực của mình, thực ra bản thân Tô Bạch đã sớm biết rõ, nhưng có đôi khi một vài bản tính của con người rất khó thay đổi, giống như trước đó khi Tô Bạch tức giận nhất cũng không hoàn toàn ra tay giết ông già đó.

"Vù…"

Hắn ngồi thẳng người dậy, bốn hư ảnh bên cạnh cũng làm ra động tác giống hắn.

"Ít nhất mình vẫn còn sức mạnh, cho dù… hiện tại nó rất yếu, nhưng cuối cùng vẫn sẽ mạnh lên thôi."

Hắn mở lòng bàn tay rồi lại từ từ siết lại.

Bốn hư ảnh bên cạnh chậm rãi tan biến, biến mất chẳng còn thấy đâu, bởi vì bọn họ biết, bây giờ Tô Bạch không còn cần bọn họ ở bên cạnh an ủi nữa.

Hắn đứng dậy, giẫm một chân lên vũng nước, chiếc lá khô đó cũng không còn thấy đâu nữa, có khả năng đã bị bắn văng ra, mà cũng rất có khả năng bị Tô Bạch giẫm dưới đế giày.

Mà lúc này, dường như mưa cũng đang từ từ ngừng lại…

Chương 1103 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 1

Quảng Châu là một thành phố rất "trào", là trào trong trào lưu và cũng là trào trong ẩm ướt.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây này, trên cơ bản bầu trời toàn là mây đen mù mịt, bầu không khí áp lực thường xuyên bao phủ thành phố này, thi thoảng trời bắt đầu đổ mưa sau đó cũng kết thúc rất nhanh. Vòng đi vòng lại một vòng tuần hoàn tiếp diễn, những người trú tại nơi này cũng đã tập mãi thành quen, nhưng tài xế ở đây lần nào tới đón người từ bên ngoài tới, đều sẽ oán trách thời tiết ở nơi này một phen theo thói quen.

Khu Việt Tú có một Con đường Bắc Kinh vốn là một phố cổ, nhưng bây giờ lại là một phố đi bộ thương mại, các cửa hàng của các thương hiệu nổi tiếng và những quán xá nhỏ thấp bé ở đường đối diện hòa lẫn với nhau, không ai chịu thua kém ai và cũng không ai thua ai.

Một người đàn ông đứng bên đường hút thuốc, trên người anh ta mặc áo ngắn tay màu đỏ, bên dưới là quần đùi màu đen, hầu hết ở các khu vực khác tại Trung Quốc, người dân đều phải mặc thêm áo khoác ngoài mỗi khi ra cửa dưới thời tiết này, và cách ăn mặc như vậy thực ra đã trở thành tiêu chuẩn của người dân Quảng Châu ngày nay.

Người đàn ông gọi điện thoại trước, có thể nghe ra được là đang nói chuyện với vợ con của mình, những lời nói ra đều tràn đầy sự quan tâm của một người làm chồng và một người làm cha.

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, người đàn ông ném điếu thuốc vào trong thùng rác ở bên cạnh rồi đi thẳng xuống dưới dọc theo con phố này, bên trái cách đó không xa chính là Châu Giang, có điều đoạn đường công này đang được bảo trì, dựng lên những tấm nhựa rất cao, cho nên cũng không nhìn thấy mặt sông đâu.

Vị trí mà người đàn ông đang tiến về là một tòa khách sạn bảy ngày nằm cách lối ra khu tàu điện ngầm không xa. Trên con phố này cũng có vài khách sạn bảy ngày, nơi này được gọi tắt là khách sạn số hai.

Cửa chính đặt ở mặt đường đã khóa khiến người đàn ông có hơi buồn bực, theo lý mà nói bên chủ sự sẽ không đến mức để xảy ra loại sai lầm này mới phải, đặc biệt là lần tụ họp này còn là do diễn đàn thính giả ra mặt tổ chức.

Người đàn ông vòng một vòng mới phát hiện ra lối vào nằm trong một con ngõ nhỏ ở phía sau, đi vào chính là quầy tiếp tân.

“Chào anh, xin hỏi anh có đặt trước không ạ?”

Người đàn ông lôi chứng minh thư của mình ra rồi đưa qua đó: “Chắc hẳn là đã đặt trước rồi, tôi tên là Tần Dương.”

“Vâng thưa anh, xin chờ cho một lát.”

Nhân viên công tác bắt đầu kiểm tra đăng ký, rất nhanh đã tìm được và lấy thẻ phòng, kèm theo chứng minh thư cùng giao lại cho người đàn ông.

“Phòng của anh là số 232.”

“Ừm.”

Tần Dương cầm thẻ phỏng, đeo túi hành lý sau lưng đi đến cửa thang máy, trước cầm thẻ phòng quẹt lên thang máy một cái để máy đi xuống, sau đó mới tiến vào.

Khi đến tầng hai và bước qua khỏi khe cửa của thang máy, Tần Dương nhìn thấy cửa phòng số 233 vừa đóng lại, mình chỉ nhìn thấy một bóng người tiến vào nhưng bóng người đó lại mang đến cho mình một loại cảm giác quen thuộc.

Anh ta biết gần đây nơi này sẽ có một tốp thánh giả vào ở nên cũng không cảm thấy bất ngờ bao nhiêu, tuy rằng không rõ vị kia rốt cuộc là ai, cũng không biết mình có thật sự quen biết hay không, nhưng tóm lại sẽ có cơ hội gặp mặt thôi.

Anh ta cà thẻ để mở cửa phòng mình, một mùi hương mốc meo lập tức phả vào trong mũi, đây cũng là chuyện không có cách nào khác vì phòng ở khách sạn vốn chật chội, không được thoáng gió cho lắm, thêm nữa dưới loại môi trường ẩm ướt này của Quảng Châu, quả thực cũng chỉ có thể như vậy.

"Người trong diễn đàn này keo kiệt như vậy sao, lại đặt ngay cái khách sạn này."

Tần Dương lắc đầu, tuy rằng anh ta vẫn luôn lái taxi ở đảo Tần Hoàng để kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng nếu đã ra ngoài, với trực giác và giá trị quan của một người thân là thính giả, tiêu chút tiền ở một khách sạn với cấp bậc hơi cao một chút thì anh ta cũng sẽ không tiếc.

Bỏ đi, dù sao mình cũng không phải người chú trọng quá. Tần Dương đặt hành lý của mình xuống rồi ngồi bên giường, cầm di động lên xem nhóm wechat hoạt động lần này.

Trong nhóm wechat có hơn mười người, nhưng anh ta cảm thấy có khả năng thực ra vẫn còn có người trong số những người này vẫn chưa tiến vào nhóm wechat này.

"Ngày mai, chúng tôi sẽ thông báo công việc cụ thể cho mọi người biết. Tối nay mọi người có thể tự do đi dạo hoặc là tìm thính giả quen biết tụ tập." Quản lý nhóm wechat @tất cả một cái.

Một câu nói rất không có thành ý và cũng là một câu nói rất qua loa có lệ, nhưng những người khác trong nhóm cũng không có ai tỏ vẻ bất mãn gì cả, tuy rằng bọn họ không phải học sinh do nhà trường tổ chức mà là thính giả.

Nguyên nhân không có gì khác, nghe nói người gửi tin nhắn này đã chạm đến ngưỡng cửa thăng cấp thành thính giả cao cấp, có khả năng trong tháng tiếp theo hoặc là tháng tiếp theo nữa, nếu không ngoài ý muốn sẽ thành thính giả cao cấp, đến lúc đó khi mọi người gặp mặt, nói không chừng còn phải gọi một tiếng "đại nhân" đầy cung kính.

Tần Dương mở nắp bình uống một ngụm nước, quả thực anh ta cũng có hơi không thích thái độ của người này: "Còn chưa trở thành thính giả cao cấp mà đã bày ra tư thế của thính giả cao cấp trước rồi, ha ha."

Giới thính giả rất thực tế, cấp bậc cũng rất nghiêm ngặt, người thực tập là một quần thể có số lượng lớn nhất, mà thính giả cấp thấp và thính giả bình thường lại là một quần thể, người sau coi thường người trước cũng là lý đương nhiên cả thôi. Sau đó chính là người có thâm niên là một quần thể, thính giả cao cấp là một quần thể và trên nữa chính là thính giả cấp đại lão.

Một quần thể và một quần thể, thông tin và nhận thức hoàn toàn không tương đồng, cấp trên có thể biết chuyện của cấp dưới chứ cấp dưới lại rất khó biết chuyện của cấp trên.

Trong nhóm wechat thật sự có vài người tính ra ngoài liên hoan, có đôi khi mấy người có thâm niên không quen biết nhau sẽ ngồi chung ăn uống và trò chuyện, đây cũng là một loại hưởng thụ. Mọi người đều không ăn nhập với thế giới này và xã hội này, bình thường muốn tìm một người có thể nói chuyện cũng rất khó, cũng chỉ có thính giả mới có thể có chủ đề chung với thính giả để nói chuyện.

Chương 1104 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 2

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thực lực chênh lệch không quá lớn, thêm nữa chính là giữa đôi bên chưa có thù hận gì.

Tần Dương chẳng muốn ra ngoài, anh ta từ đảo Tần Hoàng khô mát tới Quảng Châu quả thực cả người còn chưa thích ứng lại được. Tuy rằng lực thích ứng của thính giả mạnh hơn người thường rất nhiều lần, nhưng trong thế giới hiện thực, Tần Dương vẫn thích coi mình là một người bình thường hơn.

Anh ta thay quần áo, bước vào nhà vệ sinh xối nước một lúc rồi trở về giường nằm, trước mở tivi lên coi nhưng lại phát hiện ra trong ti vi ngoại trừ mấy kênh của Quảng Châu ra đều không bắt được những kênh khác, nên dứt khoát tắt luôn ti vi.

Tần Dương lấy một phần văn kiện trong túi của mình ra, lại lật xem một lần.

Lần hoạt động này do diễn đàn thính giả tổ chức và khởi xướng, mục tiêu hướng tới là cấp bậc thính giả có thâm niên này. Khởi đầu của mọi chuyện là khi một thính giả cấp thấp đi qua một nơi trên Con đường Bắc Kinh, đã nhìn thấy bà nội đã qua đời nhiều năm của mình, bà nội còn đang chào hỏi anh ta một cách rất bình thường.

Nếu là người bình thường gửi bài đăng này, vậy chỉ có thể đăng trên Câu lạc bộ Thiên Nhai hoặc Bách Độ Thiếp Ba như một câu chuyện thần bí bình thường để xem, coi như là đề tài trò chuyện cho mọi người uống trà sau bữa cơm. Nhưng người

kia là thính giả cấp thấp, năng lực cường hóa còn là đạo sĩ, đồng thời anh ta còn gửi chuyện này lên diễn đàn thính giả.

Sau đó mấy quản trị viên phía bên diễn đàn đó đã lập tức coi trọng chuyện này, đích thân tới đây điều tra, nghe nói còn mời cả một vị thính giả cao cấp tu học trận pháp đi khảo sát thực địa. Cuối cùng mơ hồ đưa ra một kết luận, ý tứ chính là trên Con đường Bắc Kinh này có một tiết điểm, bởi vì nguyên nhân không rõ mà xuất hiện sự hỗn loạn của thời không.

Trên tư liệu chỉ có nhiêu đây, trước đó khi diễn đàn gửi lời mời cho các thính giả mà mình đã chọn cho hoạt động lần này cũng chỉ có bấy nhiêu tin tức. Tư liệu và nội dung nhiều hơn, chỉ có thể đợi ngày mai người của diễn đàn chính thức tập trung tất cả mọi người nói ra. Đây cũng là để đảm bảo phía bên diễn đàn này có thể bảo vệ lợi ích của mình trong hoạt động này.

Mà sở dĩ chọn thính giả cấp bậc người có thâm niên này đi tiến hành thăm dò, cũng là vì thính giả cao cấp đó đã nói, nếu như người ở cấp bậc thính giả cao cấp tùy tiện vào nơi này, rất có khả năng sẽ làm căng sự rối loạn thời không này, căng ra này hiển nhiên không phải chỉ bùng nổ hoặc là hiệu ứng sát thương khác, mà là vì sự xuất hiện của thứ này vốn chính là một sai lầm, một sai lầm ngẫu nhiên và tuyệt vời. Nhưng bản thân thính cả cao cấp lại có mối quan hệ mật thiết hơn với không gian xung quanh, cho nếu anh ta tiến vào trong đó sẽ trực tiếp sửa chữa lại sai lầm này một cách tự nhiên.

Theo như quan điểm được phân tích trên tư liệu, bản thân Tần Dương cảm thấy có khả năng rất lớn nơi này có một pháp khí đang ẩn giấu, mà thuộc tính của pháp khí này rất có khả năng có sức mạnh điều động thời không.

Vừa vặn đợt này [Đại Thoại Tây Du] lại được công bố trên màn ảnh, cũng không biết rốt cuộc kiện pháp khí đó có thể

sánh ngang với công hiệu của Việt Quang Bảo Hạp hay không?

Dù sao trong giới thính giả này cũng không thiếu người liều mạng, mà sức hút này quả thực cũng rất lớn, trên cơ bản người được mời trên diễn đàn đều đồng ý hết, bởi vì quả thực không có lý do để từ chối, ai cũng muốn đi thử vận may. Hơn nữa nghe nói thính giả cao cấp tu tập trận pháp đó cũng sẽ tọa trấn ở đây, để phòng ngừa không cho thính giả mà diễn đàn mời qua đây thừa nước đục thả câu, đã được xem là đảm bảo lợi ích cho mọi người ở một mức độ nhất định rồi.

Đương nhiên, Tần Dương cũng biết rõ, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, bằng không diễn đàn cũng không cần thiết phải dán thiếp anh hùng rầm rộ, rất có khả năng đang giấu diếm một động cơ lớn hơn, nhưng các thính giả qua đây chắc hẳn cũng đều biết rõ trong lòng mới đúng.

Lúc này, di động mà Tần Dương đặt bên người đột nhiên vang lên, anh ta nhận điện thoại.

"Alo, anh là ai?"

"Lão Tần à, thật đau lòng quá đi, lúc trước chúng ta đã từng gặp nhau ở đảo Tần Hoàng rồi mà, cậu quên người ta nhanh như vậy sao?" Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại rất lớn, là giọng của đàn ông.

"Trương Bát Nhất?" Tần Dương đoán thử.

"Chà, chính là tôi đây." Mập mạp ở đầu bên kia điện thoại tỏ ra rất hưng phấn: "Cái đó, bây giờ cậu đã tới Quảng Châu chưa?"

"Tới rồi." Tần Dương đáp.

"Tối nay cùng nhau đi ăn đi." Mập mạp mời.

“Mời tôi làm gì?” Tần Dương có hơi không thể nào hiểu được.

“Nào, thêm bạn thì thêm đường, lần này một mình tôi tới đây, ngày mai phỏng chừng chính thức phải đi rồi, ít nhất chúng ta cũng phải chọn ôm một tổ đội nhỏ cho mình chứ, không phải sao? Dù sao cũng là bạn quen biết rất lâu rồi mà.”

“Mấy người bạn của anh đâu? Không đi cùng anh sao?”

“Người lần trước cùng nhau lên đảo Tần Hoàng đó đã mất tích gần ba tháng rồi, cũng không có tin tức gì, còn hai tăng nhân kia phỏng chừng bây giờ còn đang ở Thượng Hải ăn chay niệm Phật, không có hứng thú với chuyện này, cho nên chỉ có thể một mình tôi tới đây.”

Tần Dương nghe đến mất tích được ba tháng, đôi mày hơi nhíu lại, bóng người bước vào phòng số 233 mà mình đã nhìn thấy khi vừa ra khỏi thang máy, dường như sinh ra một loại chồng chéo lên một người trong ấn tượng của mình.

Buổi tối, Tần Dương ra ngoài ăn cơm chung với mập mạp, bên cạnh mập mạp còn hai thính giả khác, vậy là bốn người cùng nhau ăn cơm. Mập mạp thân là người kiểm soát tình hình, ít nhất vẫn khiến cho bầu không khí của bữa cơm này trở nên rất hòa hợp.

Trước đây Tần Dương quả thực có từng nghe nói mập mạp này có biệt hiệu là bông hoa giao tiếp trong giới thính giả, có nghĩa là các mối quan hệ của anh ta rất rộng, người quen biết cũng rất nhiều, lần này xem ra rõ ràng là danh bất hư truyền.

Chương 1105 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 3

Sau khi bốn người ăn cơm xong lại cùng nhau trở về khách sạn bảy ngày đó, khi đi đến cửa nhỏ, một người đàn ông trung niên tên là Từ Duệ đã hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình: "Tại sao diễn đàn lại chọn địa điểm tập trung ở khách sạn này nhỉ?"

Đúng vậy, diễn đàn chắc hẳn sẽ không vì tiết kiệm tiền mới phải.

"Có lẽ điều thần bí nằm ở khách sạn này chăng?" Mập mạp cười ha ha, vỗ vào vai Từ Duệ, Tần Dương và một người khác tên là Trịnh Long.

Ba người khác đều biết rõ, bản thân mập mạp là một người nghiên cứu trận pháp, tuy rằng rất có khả năng không thể lợi hại hơn thính giả cao cấp tu tập trận pháp đó, nhưng ít nhất vẫn mạnh hơn ba người bọn họ rất nhiều.

Được lời chỉ rõ như vậy của mập mạp, ba người cũng không tiếp tục hỏi nữa mà cùng nhau tiến vào thang máy.

Mập mạp và hai người khác đều ở tầng ba, cho nên Tần Dương tự mình ra khỏi thang máy trước, đợi khi đi đến cửa phòng mình, anh ta lại nhìn về phía căn phòng 233 ở bên cạnh. Bóng lưng đó quả thực rất giống người kia, nhưng nếu như người kia tới, tại sao mập mạp lại không ở chung với cậu ta? Thậm chí mập mạp còn nói cậu ta đã mất tích được ba tháng rồi.

Tần Dương không vội lấy thẻ ra cà cửa tiến vào phòng mình, mà đứng ở trước cửa phòng số 233 trước, nếu bên trong

là người đó vậy mình gõ cửa tiến vào nói chuyện cũng rất bình thường, dù sao hai người đã từng gặp nhau vài lần trên đảo Tần Hoàng, không thể nói là bạn bè tốt cỡ nào, nhưng cũng được tính là có quen biết nhau. Nếu đối phương đã chọn xuất hiện ở khách sạn này vào lúc này, vậy phỏng chừng mục đích cũng như nhau, gặp nhau nói chuyện cũng không có vấn đề gì cả.

Nếu là nhận lầm người, nếu là một người bình thường xa lạ, ừm, vậy lại càng không có vấn đề gì hơn.

"Cốc cốc cốc…"

Tần Dương gõ cửa, nhưng trong cửa lại không có phản ứng.

Không có người sao?

Anh ta hơi do dự, bởi vì nguyên nhân đặc biệt của khách sạn này nên mới đầu anh ta cho rằng nơi này có nhân sự phía bên diễn đàn sắp xếp trận pháp trước, để ngăn cản thần thức do thám, dù sao mọi người đều là thính giả, nếu ở gần như vậy cho dù có cách một vách tường thậm chí là cách mấy bức tường, cũng không có sự riêng tư gì đáng nói. Nhưng trước đó nghe được câu nói đó của mập mạp, Tần Dương lại càng tin chắc hẳn đặc thù vị trí mà khách sạn này ở đã dẫn đến việc xảy ra loại hiện tượng này.

Như vậy có khả năng rất lớn, cái gọi là tiết điểm ở Con đường Bắc Kinh nằm ngay trong khách sạn này.

Nhưng bây giờ mình gõ cửa bên trong lại không có ai phản ứng, phải làm thế nào đây?

Trực tiếp phá cửa xông vào?

Tần Dương lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ, vẫn trở về trước cửa phòng của, cà thẻ rồi tiến vào phòng, dù sao có phải là người đó hay không chắc hẳn ngày mai gặp là biết.

Sau khi anh ta trở về phòng mình được chừng nửa tiếng, cửa phòng 233 bị mở ra từ bên trong, một người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen bước ra bên ngoài. Hắn đi đôi giày thể thao, trong hai tai nhét tai nghe, xem chừng là dự định ra ngoài chạy bộ rèn luyện buổi tối.

Khi bước vào thang máy vừa vặn thang máy đi từ tầng ba đi xuống, mập mạp đang đứng ở bên trong, bên cạnh còn có một người xa lạ khác, nhưng anh ta và người đó đang nói chuyện với nhau, có thể nhìn ra được người không tham gia bữa cơm tối nay này cũng là một thính giả.

Sau khi người đàn ông mặc đồ thể thao này bước vào thang máy, ánh mắt của mập mạp rơi lên người hắn, bởi vì người đàn ông này mang đến cho anh ta một loại cảm giác quen thuộc nhưng lại không biết phải nói từ đâu, thậm chí ngay cả xác nhận hắn có phải là thính giả hay không, anh ta cũng rất khó làm được.

Đợi thang máy xuống đến tầng một, người đàn ông mặc đồ thể thao trực tiếp chạy bước nhỏ ra khỏi cửa thang máy, bắt đầu màn chạy bộ đêm của mình, mập mạp thì lại cùng một người khác đi tới trước quầy lễ tân mua một ít bia và đồ uống lên trên, rõ ràng công tác thuộc về đóa hoa giao tiếp vẫn chưa hoàn thành.

“Đang nhìn gì thế? Người vừa rồi đó cũng là thính giả sao?” Người đàn ông khác cùng đi xuống mua đồ uống hỏi.

“Ai biết đâu, dù sao ở đây thần thức cũng bị ngăn cản, không thể tra ra được.” Mập mạp đáp.

“Ồ, chắc chắn không phải, cho dù thần thức bị ngăn cản nhưng đứng gần như vậy, có phải là thính giả hay không còn có thể không cảm giác ra được hay sao? Trừ phi người đó là thính giả cao cấp, là ‘đại nhân’ đó.”

“Ha ha.” Mập mạp đột nhiên bật cười: “Nếu như anh đoán đúng, vậy tối nay tôi phải uống thêm một chai bia với anh!”

Cuối cùng mập mạp nhìn về phía cửa, đã không còn thấy bóng người đâu nhưng anh ta vẫn muốn nhìn thêm một lần.

Gió đêm mang đến cho thành phố này một chút cảm giác mát mẻ, nhưng tổng thể vẫn là oi bức làm chính. Sự ẩm ướt ở Quảng Châu có thể khiến trên mặt đất trong phòng nổi lên ít nước, người chạy bộ dưới loại điều kiện thời tiết này hiển nhiên cũng rất dễ đổ mồ hôi.

Có điều, người đàn ông mặc đồ thể thao đã chạy qua hai khu phố mà vẫn không nghe thấy tiếng thở dồn dập của hắn đâu, thậm chí khi đi qua từ phía chính diện, ngay cả một giọt mồ hôi trên mặt hắn cũng không nhìn ra được.

Con đường ở Quảng Châu mang theo hương vị thuộc về Quảng Châu cũ, nơi này cũng có không ít tiệm cơm lâu năm. Bọn họ từ chối mở chi nhánh, từ chối tập đoàn, thậm chí là từ chối khách quá nhiều để giữ vững một phần hương vị vốn có của mình đó như vậy. Cũng vì vậy mà tuy rằng người đàn ông mặc đồ thể thao này càng chạy càng vắng vẻ, nhưng vẫn không đến mức không có bóng người.

Tại ngã rẽ trước mặt có mấy người da đen đứng ở đó, trong tay mỗi người cầm một bình rượu vừa uống vừa nói chuyện, thi thoảng xung quanh còn có người đi ngang qua, cũng cố hết sức đi chếch sang hướng khác vài bước để cách xa bọn họ.

Nhưng thanh niên mặc đồ thể thao cứ trực tiếp chạy băng qua như thế, một người da đen đeo vòng vàng trên cổ thuận tay ném cái chai đi, vừa vặn đập về phía chân người đàn ông.

Chương 1106 Kiêu Ngạo Và Định Kiến 4

Chân của người đàn ông giơ lên thuận theo tay, chai bia rỗng đó trực tiếp bắn ngược về sau, đập thẳng vào mặt người da đen đó.

"Bốp!"

Người da đen đó lập tức chảy máu mũi, ngã ngửa về sau.

Mấy người bạn da đen ở bên cạnh lập tức vây tới, chặn đường đi của người đàn ông này, rõ ràng là có ý muốn đòi một lời giải thích.

Người đàn ông mặc đồ thể thao đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, thậm chí không nhìn ra được hắn có bất cứ sự hoang mang gì, mà bình tĩnh giống như một hồ nước sâu.

Nhưng loại thái độ này lại càng kích động mấy người da đen này, một người trong đó có dáng người to nhất lập tức xông tới, muốn dùng một tay bóp cổ người đàn ông.

Người đàn ông duỗi tay, trực tiếp bắt được cánh tay của người da đen đó, sau đó vặn nhẹ một cái.

"Rắc!"

Một âm thanh trong trẻo đến mức khiến người khó tin phát ra, ngay sau đó, những người da đen khác ở xung quanh đều nhìn thấy toàn bộ bàn tay của đồng bọn bị "hái" xuống. Người da đen mất đi bàn tay đó sợ đến mức hét lên chói tai, trực tiếp

ngồi bệt xuống đất, nhìn khuỷu tay trống trơn của mình với vẻ mặt khiếp sợ.

Một người da đen khác cầm con dao nhỏ trong tay nhìn thấy một màn này cũng hơi thất thần, đột nhiên cảm thấy trước mặt mình mát lạnh, sau đó phát hiện ra hai tay mình bị con dao nhỏ của mình xuyên thủng, một con dao xâu hai bàn tay lại với nhau.

Cảnh tượng bạo lực và đẫm máu này có thể sánh ngang với phim cấp R, gần như đánh bại phòng tuyến tâm lý của tất cả những người da đen còn lại trong nháy mắt, người nào cũng kêu la chạy tản ra bốn phía, thậm chí còn không để ý đến việc xách theo những đồng bọn bị thương đó cùng nhau chạy.

Người da đen mất đi bàn tay còn đang chảy máu, nằm trên mặt đất kêu thảm, người da đen hai tay bị xuyên thủng với nhau thì lại chạy ra bên ngoài, nhưng bởi vì hai cánh tay không thể vung ra duy trì thăng bằng mà ngã xuống đất, gắng gượng muốn bò dậy lại, một người da đen khác bị cái chai đập trúng mặt, bây giờ còn đang nằm trên mặt đất chưa tỉnh lại.

Người đàn ông mặc đồ thể thao không tiếp tục bước chân của mình, hắn chỉ nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thấy trong con ngõ nhỏ đó lại có một người da đen mặc tây trang phẳng phiu bước ra ngoài. Một tay anh ta kẹp xì gà, một tay khác cầm chai bia, vừa rồi chắc hẳn đang mở một buổi tiệc đơn giản, cùng nhau uống rượu và nói chuyện với mấy người anh em da đen của mình.

“Anh bạn, có phải cậu ra tay hơi nặng rồi không?” Người đàn ông da đen mặc tây trang phẳng phiu mang theo nụ cười mỉm đi về phía người đàn ông, nhưng ánh mắt của anh ta hoàn toàn không dừng lại trên người ba người bạn da đen đã bị thương ở trên mặt đất đó, mà chỉ nhìn người đàn ông mặc đồ thể thao.

Rõ ràng anh ta tới để chất vấn, nhưng không phải vì người đàn ông đã đả thương đồng bào của anh ta, mà là vì người đàn ông đã đả thương đồng bào của anh ta ngay trước mắt anh ta, điều này khiến anh ta cảm thấy mất mặt.

Bởi vì khi người đàn ông ra tay lần thứ hai, anh ta đã chủ động giải phóng thực lực của thính giả có thâm niên của mình ra, đây là một lời cảnh cáo hoặc đổi cách nói khác, đây có nghĩa là hãy nể mặt tôi mà nhân nhượng cho qua.

Nhưng rất dễ nhận thấy, người đàn ông không hề muốn nhân nhượng cho qua.

"Nặng sao?" Người đàn ông cười với vẻ không để tâm: "Lấy giấy tạm trú hợp pháp của bọn họ ra cho tôi xem, nếu như có, tôi có thể chịu trách nhiệm trả phí điều trị, cũng có thể chịu trách nhiệm bồi thường."

Khóe miệng của người da đen mặc tây trang lộ ra nụ cười mỉm, bởi vì làn da đen cho nên trông răng của anh ta vô cùng trắng.

"Hình như cậu rất tự tin đấy anh bạn."

"Người sẽ không chủ động để ý tới rác rưởi, nhưng rác rưởi làm dơ giày của tôi."

"Ý của cậu là tôi ở trước mặt cậu cũng là rác rưởi cả sao? Đều đã là thính giả cả rồi, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được một loại ý tứ kỳ thị chủng tộc rất nặng từ trong giọng điệu và hành vi của cậu đấy, cậu không cảm thấy hổ thẹn sao anh bạn?"

"Mời anh nhìn rõ vị trí của mình, đây không phải là đất nước của anh, cũng không thuộc phạm vi giới mà anh chắc hẳn nên ở, anh tới thì được nhưng mong anh giữ sự khiêm tốn, đặc biệt là ở trước mặt thính giả bản địa lại càng cần phải duy trì sự khiêm tốn hơn."

“Ha ha, cậu đang cảnh cáo tôi đấy sao?” Người da đen mặc tây trang nhún vai: “Là người ở chỗ các cậu mời tôi tới đây chứ không phải bản thân tôi muốn tới. Tôi là khách, nhưng cậu lại thiếu mất sự tôn trọng cơ bản nhất đối với khách. Tôi cảm thấy tôi chắc hẳn nên dành cho cậu một chút trừng phạt, để cậu thoát khỏi vòng xoáy sai lầm kỳ thị chủng tộc đó.

Tôi chắc chắn sẽ cứu rỗi sự kiêu ngạo và định kiến của cậu.”

Ở vị trí mi tâm của người đàn ông tây trang xuất hiện hai ký hiệu ngọn lửa màu đen, trên cả người cũng bùng lên một ngọn lửa màu đen như thế, cảm giác này có hơi giống với bản sao của kỵ sĩ địa ngục.

Có điều ngay sau khi người đàn ông da đen này vừa mới phóng ngọn lửa của mình ra, lại phát hiện ra người Trung Quốc trước mặt mình đã đột nhiên biến mất, sau đó cả người anh ta bị nhấc lên.

Tốc độ nhanh quá!

“Vù!”

Một tầng băng lạnh lập tức giáng xuống, người đàn ông da đen đã hoàn toàn bị đóng băng, ngọn lửa vừa mới bùng lên trên người cũng lập tức bị dập tắt, chỉ còn lại một sợi khói nhẹ bốc lên từ vị trí đỉnh đầu của anh ta.

“Trước đây tôi có quen một người bạn da đen, anh ta là một người Trung Quốc.”

Người đàn ông vẫn đang nhấc người da đen này lên, lại dừng lại không nói gì nữa, dường như không biết nên tiếp tục câu nói vừa rồi của mình thế nào, mà người da đen này cả người từ trên xuống dưới đều bị đóng băng, hoàn toàn không thể nhúc nhích được, chỉ có trong mắt anh ta là đang lóe lên một thứ gọi là “sợ hãi.”

Fuck, vậy mà mình lại ở trong địa bàn của thính giả Trung Quốc, nói với thính giả cao cấp đại nhân muốn cứu rỗi kiêu ngạo và định kiến của hắn, Fuck! Fuck!

“Hừm, thi thể của anh ta vẫn còn đang ở trong hậu môn một người bạn khác của tôi.”

Người đàn ông nghĩ rất lâu mới nói ra câu này, sau đó thuận tay ném người da đen này xuống, đối phương bị ném vào trong một thùng rác khác, chưa đợi băng tan chảy thì anh ta không thể đi được.

Sau đó, người đàn ông mặc đồ thể thao lại đội mũ lên, rồi lại nhét tai nghe của mình vào, tiếp tục việc chạy bộ đêm của mình, tất cả những chuyện này chỉ là một bước đệm nhỏ của tối nay mà thôi.

Chương 1107 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 1

Sau khi tiễn thính vừa trò chuyện thật vui vẻ đi, mập mạp đi vào trong nhà vệ sinh nhìn mình trong gương.

Người đã nhìn thấy tối nay đó là Đại Bạch sao?

Cậu ta đã trở thành thính giả cao cấp rồi sao?

Sao có thể nhanh như thế được?

Mập mạp có hơi không thể hiểu được, trong đây thậm chí còn bao hàm cả một chút thành phần đố kỵ, bản thân vì muốn thăng cấp thành thính giả cao cấp sớm hơn một chút mà không ngại nuốt liều thuốc độc ngon ngọt của nhân quả này, nhưng Đại Bạch dựa vào cái gì còn nhanh hơn mình?

Không có khả năng!

Ghẹn tỵ là cảm xúc thường của con người, nhưng cũng giống như trước đây mập mạp đã nói như vậy với vị đó, nếu như là thật vậy thì tối nay anh ta phải uống thêm một chai bia nữa, đứng ở một góc độ khác mà nói, nếu như bây giờ Đại Bạch là thính giả cao cấp, cho dù không biết hắn xuất phát từ tâm lý gì mà nhắm mắt làm ngơ với mình, nhưng mập mạp vẫn sẽ cảm thấy vui mừng và cao hứng vì hắn.

Anh ta duỗi tay hứng nước vỗ vào mặt mình, rồi lau gương mặt béo phì đó của mình.

“Cô có cảm thấy bây giờ tôi đang rất có năng lượng không? Hửm? Cô nói cô có thể cảm giác được sự mất thăng

bằng trong lòng tôi? Phí lời, nếu tôi có thể thăng bằng được mới thật sự kỳ quái ấy.

Cơ mà chỉ trong ba tháng đã thăng cấp thành thính giả cao cấp rồi, từ khi nào mà bệnh thần kinh cũng có thể trở thành kỹ năng thiên phú thế?"

Mập mạp đi ra khỏi nhà vệ sinh, thuận tay cầm một chai bia chưa uống xong lên uống một ngụm, tay khác duỗi tới bốc hai hạt lạc ném vào trong miệng chậm rãi nhai nuốt.

"Cậu ta tiến vào thang máy tầng hai, có nghĩa cậu ta ở tầng hai."

"Cô hỏi tôi tại sao không đi tìm cậu ấy sao? Mẹ, lúc trước tôi đã làm đến thế rồi, với tính cách của cậu ấy nhìn thấy tôi coi như không thấy hoàn toàn có thể làm được đi, bây giờ tôi còn đi tìm cậu ấy, không phải là tự làm mất mặt hay sao?"

Mập mạp vẫn đang nói chuyện một mình.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt của anh ta đột nhiên híp lại: "Đù, không đúng, không đúng, có chỗ không đúng!"

Mập mạp vừa nói thầm trong miệng vừa nhanh chóng kéo túi của mình tới dốc toàn bộ văn kiện dữ liệu bên trong ra, trong này có dữ liệu được gửi để thu hút thính giả tới đây khi diễn đàn mời bọn họ lần này, và cũng có tư liệu mà tự mập mạp đích thân làm khảo nghiệm thực địa mà có.

"Có chỗ nào đó không đúng, chắc chắn có chỗ nào đó không đúng…"

"Tôn Hải, cậu chắc chắn cảnh giới của cậu vẫn có thể tiếp tục áp chế xuống chứ?"

Trong một căn phòng khác có hai người đàn ông, một người đàn ông cao gầy ngồi trên giường, và một người đàn ông khác thì lại hơi trẻ tuổi đang ngồi trên ghế.

Người đàn ông cao gầy mặc một bộ đồ thường ngày, thoạt nhìn rất bình thường, làn da ngăm đen, có hơi giống người bản địa Quảng Châu, mà người đàn ông trẻ tuổi lại có gương mặt góc cạnh rõ ràng, về mặt khí chất lại mang đến cho người ta một loại cảm giác sắc bén.

Trong mắt người bình thường, thính giả sánh ngang với thần linh, còn ở trong mắt thính giả có thực lực thấp hơn mình cũng vô cùng thần bí, nhưng thực ra cũng giống như lúc trước bốn người Tô Bạch và mập mạp ở chung dưới một mái nhà, thực ra đại đa số thời gian ở trong thế giới hiện thực, sự khác biệt trong cách thức và trạng thái sinh hoạt của bọn họ không khác người thường cho lắm.

"Tạm thời có thể áp chế được." Người đàn ông trẻ tuổi tên là Tôn Hải nở nụ cười, dường như không để ý về cảnh giới của mình cho lắm, nhưng trên thực tế anh ta áp chế cảnh giới của mình cũng rất khổ cực.

"Cũng làm khó cậu rồi, người khác chăm chỉ cầu mong từ người có thâm niên nhảy vọt đến cấp bậc thính giả cao cấp, mà cậu thì lại cố tình áp chế cảnh giới của mình, để những thính giả kẹt ở giai đoạn người có thâm niên cao cấp biết được, phỏng chừng tâm lý sẽ không bình tĩnh nổi đâu."

"Lưu Thao, anh đừng có cười chê tôi, tình hình của tôi thế nào cũng không phải anh không rõ, bây giờ nếu tôi không áp chế cảnh giới của mình tăng lên, rất có khả năng sẽ trực tiếp khiến cho linh hồn của mình sụp đổ, tôi hoàn toàn không thể áp chế được sức mạnh của mình."

Người đàn ông cao gầy tên là Lưu Thao này, những thính giả thường lăn lộn trong diễn đàn thính giả chắc hẳn cũng rất quen anh ta, bởi vì anh ta chính là quản trị viên của diễn đàn. Hơn nữa thường xuyên tuyên bố tin tức đặc biệt và nhiệm vụ ở diễn đàn, thuộc loại quản trị viên có độ hoạt động khá cao. Mà

Tôn Hải cũng là một trong những người sáng lập diễn đàn, nhưng chỉ treo một danh hiệu chứ không quan tâm chuyện trong diễn đàn.

“Cậu cũng quá có lòng tham rồi, nếu như trong thế giới chuyện xưa lần trước không tham lam như vậy, trực tiếp cưỡng chế hấp vong hồn bị chôn vùi ở trong pháp đài suốt trăm nghìn năm vào trong linh hồn của mình, thì cũng không gặp phiền phức như ngày hôm nay.”

Lưu Thao trông có vẻ hơi bất đắc dĩ, tự mình rút một điếu thuốc ra châm lên, chỉ là khi phun ra một vòng khói, khóe miệng của anh ta vẫn nhẹ nhàng kéo ra độ cung không thể bị phát hiện. Rõ ràng, suy nghĩ thật sự trong lòng anh ta cũng không phải như vậy. Lúc trước mọi người đều là thính giả cấp thấp cùng nhau sáng lập ra diễn đàn. Bây giờ mình vẫn còn là một người có thâm niên bình thường mà thôi, nhưng người bạn lúc đầu đứng ở vạch xuất phát đã có thể đi thăng cấp thành thính giả cao cấp, từ đó về sau thân phận và địa vị của hai người cũng như cách nhau một cái hào rộng.

Chương 1108 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 2

Cũng may, anh ta thăng cấp có nghĩa là chết, nghĩ như vậy khiến trong lòng Lưu Thao vẫn có thể bình tĩnh hơn một chút.

"Ai có thể giữ mình được trước mặt loại cám dỗ đó chứ?" Thực ra Tôn Hải không để ý đến sự thay đổi biểu cảm cực nhỏ đó của Lưu Thao, một mặt là vì Lưu Thao làm không rõ ràng cho lắm, một mặt khác thì lại là vì thật ra bản thân Tôn Hải cũng có hơi lâng lâng. Cho dù là khi thăng cấp thành thính giả cao cấp rất có khả năng cũng chính là lúc anh ta phải bỏ mạng, nhưng dù sao anh ta cũng là một vị thính giả gần cao cấp nhất đã biết trong giới ở giai đoạn hiện tại, về mặt tâm thái, khó tránh khỏi có hơi lâng lâng.

Trong thế giới chuyện xưa trước, vong hồn xung quanh pháo đài cổ lũ lượt kéo đến, một vị quỷ vương trong đó bị mọi người cùng nhau giết chết. Khi đám quỷ mất chủ, Tôn Hải đã dùng năng lực ma pháp hắc ám của mình bắt đầu tiến hành luyện hóa vong linh và cắn nuốt, để có được sự nâng cấp về mức độ linh hồn của mình. Nhưng khoái cảm mà loại gia tăng nhanh chóng này mang tới khiến Tôn Hải trực tiếp mất phương hướng, anh ta hoàn toàn không dừng lại cũng hoàn toàn không biết tiết chế.

Loại tình huống này cũng rất tương tự với vị thính giả phương Tây mà Tô Bạch đã đụng phải trong thế giới chuyện xưa "Vụ Nổ Hạt Nhân" trước, chẳng qua vị thính giả phương Tây đó là dựa vào một loại phương thức nguy hiểm và cực đoan như dung hợp với phân thân của mình, để cưỡng chế

chồng chất mình đến cấp bậc của thính giả cao cấp, cho dù anh ta có nền móng vững chắc hay không, cũng không quan tâm anh ta có phải tai họa ngầm gì hay không, nhưng ngay khi ấy, trên người anh ta quả thực có lộ ra khí tức thuộc về thính giả cao cấp.

Tôn Hải trước mặt này cũng là loại tình trạng tương tự, bây giờ anh ta còn có thể tạm thời áp chế oán niệm của những oan hồn trong linh hồn mình đó, nhưng một khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, toàn bộ sự trói buộc và áp chế đều sẽ không còn tồn tại, như vậy kết cục của anh ta rất có khả năng chính là linh hồn nổ tung!

"Tóm lại lần này đã nói trước rồi, ngài Lôi cũng đã nói thính giả cao cấp tiến vào sẽ trực tiếp làm nổ tiết điểm này, tôi biết cậu có dự định gì, nhưng nhất định phải đợi sau khi chúng tôi sắp xếp người tiến vào thăm dò trước, cậu mới được phép tiến vào tiết điểm đó."

"Chuyện này tôi hiểu." Tôn Hải nở nụ cười và đứng dậy, duỗi tay vỗ vào bả vai của Lưu Thao: "Chút chừng mực này tôi vẫn hiểu mà, không phải anh cũng không nói vị trí cụ thể của tiết điểm này cho tôi sao?"

"Lần trước người nào đó đối mặt với vong hồn vô chủ ở xung quanh đã hoàn toàn không thể giữ được mình, bây giờ tôi cũng không tin có thể kiểm soát được. Cho dù cậu muốn mượn tiết điểm này để thăng cấp thành thính giả cao cấp, giải phóng sức mạnh linh hồn mất ổn định của mình bằng cách tận dụng cơ hội tiết điểm bị nổ do thính giả cao cấp làm căng ra, thì cũng phải đợi chúng tôi làm xong chuyện phải làm rồi tới sau."

"Được, tôi biết rồi, tôi hiểu tính quan trọng của một pháp khí có thể sở hữu năng lực can thiệp vào thời không đối với diễn đàn."

“Ừm, tôi đi tìm ngài Lôi hỏi chút chuyện nữa, lát nữa tôi sẽ mang đồ ăn khuya về.”

“Được.”

Hai người tách ra một cách rất sảng khoái, Tôn Hải ở lại trong phòng, đợi khi cửa phòng được đóng lại, trên mặt anh ta lộ ra một tia lệ khí. Bây giờ anh ta đang áp chế cảnh giới của mình đến mức rất khổ cực, hơn nữa còn có cả sự cám dỗ tới từ việc trở thành thính giả cao cấp đang không ngừng xúi giục mình dấn thân vào nguy hiểm, quả thực chính là một loại tra tấn thể xác lẫn tinh thần.

Bây giờ cách hợp lý nhất có thể tìm được chính là tự mình đi vào trong tiết điểm đó để thăng cấp, trước đó trong tư liệu phát trên diễn đàn có nói, nếu thính giả cao cấp tiến vào trong tiết điểm đó, bởi vì nguyên nhân thính giả cao cấp có sự kêu gọi không gian xung quanh, nên một khi thính giả cao cấp tiến vào trong tiết điểm này, rất có khả năng sẽ dẫn tới một chuỗi các phản ứng, không gian xung quanh sẽ bị uốn nắn lại, mà cùng lúc đó, đối với một trường hợp đặc biệt như Tôn Hải mà nói, lại có thể dựa vào quá trình uốn nắn này để thăng cấp mình thành thính giả cao cấp, giải trừ sức mạnh dao động mà linh hồn sinh ra

Tương đương với thính giả cao cấp chính là “chất xúc tác” trong phản ứng.

Hiện tại, điều anh ta biết rõ là Lưu Thao không tin mình.

Đúng vậy, bản thân Tôn Hải cũng không tin mình sẽ thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa không tiến vào làm việc của mình sau khi biết vị trí tiết điểm đó ở đâu, ai có thể nhịn được việc thăng cấp thành thính giả cao cấp chứ?

Nhưng bây giờ Tôn Hải không biết vị trí của tiết điểm này ở đâu, cộng thêm ngài Lôi có thân phận là thính giả cao cấp

trận pháp sư còn đang ở nơi này tọa trấn, Tôn Hải cũng biết rõ, cho dù mình có thăng cấp thành thính giả cao cấp, thì bản thân cũng không có khả năng là đối thủ của vị thính giả cao cấp đó. Dù sao thực lực giữa các thính giả cao cấp cũng chênh lệch rất lớn, ngoài ra đối phương còn là trận pháp sư, trận pháp sư trong toàn bộ hệ thống cường hóa, cho dù là trong cấp bậc đó, đều là sự tồn tại khó đối phó nhất.

Chương 1109 Cánh Cửa Bị Đẩy Ra Từ Bên Trong Đó! 3

Quả thực, nếu như mình thăng cấp thành thính giả cao cấp, có khả năng ngài Lôi sẽ không còn làm khó mình vì tiết điểm này nữa, bởi vì đôi bên đã nằm ở cùng một cấp bậc, vì một pháp khí mờ ảo mập mờ mà đi đắc tội với một cường giả cùng cấp bậc khác thì thật không đáng. Nhưng bây giờ đối với Tôn Hải mà nói mấu chốt lại nằm ở đây, không vào tiết điểm đó anh ta sẽ không thể, hoặc có thể nói là không dám đi thăng cấp thành thính giả cao cấp, như vậy sẽ không thể nhận được tư cách nói chuyện bình đẳng với ngài Lôi kia.

Anh ta cắn răng, đứng trước cửa sổ nhỏ.

Cơ sở thiết bị ở khách sạn bảy ngày này rất kém, cửa sổ cũng rất nhỏ, bây giờ, ngay cả ô cửa sổ nhỏ trước mặt và bầu không khí ẩm ướt oi bức bên ngoài cũng khiến Tôn Hải cảm thấy căm hận đến vậy!

“Cốc cốc cốc…”

Lưu Thao gõ cửa một cách rất kính trọng, không hề có một động tác dư thừa nào, người mà anh ta sắp thăm hỏi là ngài Lôi, một thính giả cao cấp hơn nữa còn là cường hóa trận pháp sư, một nhân vật như vậy cho dù là ai đi thăm hỏi, cũng khó tránh khỏi thấy hơi kinh hồn bạt vía.

Bạn thậm chí có thể tưởng tượng ra được vô số kiểu chết sau khi phá mở cửa, bởi vì cách sau cánh cửa, có khả năng ẩn chứa sát khí đáng sợ của trận pháp.

Trận pháp sư là người yếu ớt, bởi vì khả năng cận chiến của phần lớn bọn họ không mạnh, nhưng cũng chính vì như thế mà trận pháp sư lại càng am hiểu cách bảo vệ mình thế nào, đó chính là dựa vào trận pháp của bản thân bọn họ.

"Vào đi." Giọng nói của ngài Lôi rất hữu lực.

Cửa cũng mở ra theo tiếng.

Lưu Thao nhìn thấy ngài Lôi đang ngồi bên bàn, trước mặt đặt một bàn cát.

Trên bàn cát không phải là bản đồ quân sự và các loại cờ nhỏ nhiều màu sắc, mà là một tòa nhà cao năm tầng, một tầng trong tòa nhà là các loại cửa hàng, vách tường bên ngoài là màu vàng, bên trên có ký hiệu bảy ngày.

La bàn này mô phỏng lại tòa nhà mà bọn họ đang ở hiện tại.

Lưu Thao đứng bên cạnh ngài Lôi không dám nói nhiều lời, anh ta đang đợi ngài Lôi nói chuyện, đây là lễ phép cơ bản nhất, không liên quan đến sự khác biệt văn hóa giữa phương Đông và phương Tây, cho dù là thính giả cấp thấp phương Tây đối mặt với thính giả cao cấp cũng sẽ có loại thái độ như vậy.

Sự cao thấp trong thân phận được quyết định bởi sự bất bình đẳng trong các phương diện như quyền lực và tài phú, mà thính giả ở nơi này rõ ràng càng đơn giản và trực tiếp hơn thế.

"Tới vì chuyện của Tôn Hải sao?"

Ngài Lôi mặc một bộ áo dài màu nâu, loại phong cách ăn mặc này có hơi giống với Khổng Ất Kỷ dưới ngòi bút của nhà văn Lỗ Tấn, ở thời đại này lại trông có hơi vô cùng lạc quẻ, thậm chí nếu như ngài Lôi bằng lòng, đeo thêm cặp kính râm đi tới nhà tưởng niệm học viện quân sự Hoàng Phố ở Quảng Châu đài, hoặc đi tới trước cửa dinh tổng thống ở Nam Kinh, đều có thể thu phí chụp ảnh, bởi vì ngài Lôi cũng là một người

đầu trọc, dáng người gầy yếu, lại thêm cách ăn mặc hiện tại, hóa trang thành hiệu trưởng Thường Khải Thân thật sự là rất đơn giản, hơn nữa ngài Lôi cũng là người Chiết giang.

"Đúng vậy, ngày mai tôi sẽ tập trung những người lần này tới đây tiến vào khu vực tiết điểm đó, nhưng lúc đó phía bên Tôn Hải chắc chắn sẽ không giấu được nữa." Lưu Thao đáp một cách rất kính trọng.

"Không sao, ngày mai trước khi cậu tổ chức người đi vào, tôi sẽ sắp xếp trận pháp tạm thời khống chế Tôn Hải, bây giờ dù sao cậu ta vẫn chưa phải thính giả cao cấp."

Không trở thành thính giả cao cấp thì không phải cùng một loại người, về điểm này ngài Lôi nhìn rất rõ ràng cũng rất thấu đáo.

Lưu Thao gật đầu, đang chuẩn bị tạm biệt và rời đi thì lại nhìn thấy ngài Lôi giơ tay lên, ngăn cản động tác rời đi của anh ta, hỏi: "Phòng 233 đã sắp xếp ra chưa?"

"Đó chính là phòng mà ngài chỉ đích danh muốn sắp xếp trận pháp của mình, làm sao có thể không sắp xếp được, trước đó tôi đã thu xếp rất ổn thỏa với bên lễ tân khách sạn rồi, phòng 233 đã được tôi đặt trước tận một tháng, cũng không cần dọn dẹp."

Lưu Thao đáp lời, thực ra anh ta đã từng nghi ngờ liệu phòng 233 có phải là vị trí của tiết điểm đó hay không? Nhưng nếu lúc trước ngài Lôi đã dặn dò mình như vậy và rõ ràng cũng đã thu xếp xong, mình cũng không có suy nghĩ méo mó gì cả, chỉ là không biết lúc này, tại sao ngài Lôi lại muốn hỏi thêm câu này?"

Ngài Lôi lấy di động của mình ra, trên đó đang phát một đoạn hình ảnh camera, chắc hẳn là lấy được từ quầy lễ tân khách sạn.

Vị trí camera này nhắm vào các hướng từ 201 đến 250, phòng 233 thì thì lại vừa vặn nằm ngay chính giữa, cũng chính là nói những căn phòng khác đều là đối mặt với nhau, mà chỉ có 233 là một mình một hướng.

Trong camera, cửa bị đẩy ra từ bên trong, một người đàn ông mặc đồ thể thao đeo tai nghe đi ra từ trong đó, hướng đi chắc hẳn là vị trí của thang máy.

"Thế này là khách sạn sắp xếp phòng này cho người khác sao?" Lưu Thao đã có hơi tức giận.

"Hồ đồ." Ngài Lưu tức giận quở trách một câu: "Có trận pháp mà tôi sắp xếp từ trước ở đó, cho dù là thính giả cao cấp cũng không thể đẩy cửa đó ra một cách im hơi lặng tiếng được!"

"Đúng, đúng." Lưu Thao lập tức tỉnh táo lại.

"Hơn nữa, cánh cửa này bị đẩy ra từ bên trong."

"Từ bên trong?" Lưu Thao sợ hãi: "Lẽ nào…"

Chương 1110 Hoang Đảo Cầu Sinh 1

"Hộc… phù… hộc… phù… hộc… hộc…"

Những tiếng kêu khẽ nối tiếp nhau truyền ra từ trong ngọn hải đăng trên đảo, đây là một hòn đảo hoang có diện tích rất nhỏ, ngay cả hải đăng vốn được xây dựng trên đảo cũng sớm bị bỏ hoang, vách tường hải đăng loang lổ, cửa sắt màu đỏ rỉ sắt và ngọn đèn lớn mãi mãi sẽ không còn sáng lên nữa.

Cùng với thời đại kỹ thuật hàng hải không ngừng phổ biến và phát triển, tác dụng của hải đăng trên biển đã không còn lớn như ngày trước nữa, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, có khả năng thật sự chỉ có thể lại nhìn thấy người già canh tháp hải đăng từ trong một vài câu chuyện cổ tích và truyện ngụ ngôn mới.

Tiếng rên khẽ mang theo một loại tiết tấu có quy luật này giống như ký hiệu cho người chèo thuyền, liên tục không hề đứt quãng, mà hình như bên trong đang giam giữ một tên tội phạm đang không ngừng bị tra tấn.

Một con chim biển đậu lên cánh cửa rỉ sắt bên dưới tháp hải đăng, đối với tiếng vang truyền ra từ bên trong, nó dường như đã tập mãi thành quen, loại âm thanh này vẫn luôn tiếp diễn trong mấy tháng gần đây, trên cơ bản kéo dài hết cả ngày hoàn toàn không dừng.

Con chim biển kết thúc chuyến đi săn vừa rồi, đứng vững hai chân trên cửa sắt, chỉnh trang lông vũ của mình một cách rất thảnh thơi, có thể nhìn ra được nó rất nhàn nhã và tự tại.

“Két…”

Đột nhiên cửa sắt vốn kín bưng bị người đẩy ra, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng chim biển ngã xuống dưới cửa sắt, đợi khi nó đập cánh chuẩn bị bay lên, thì cửa sắt lại không cho nó thời gian giãy dụa, toàn bộ cơ thể tiếp xúc thân mật với vách tường vì cửa sắt, sau đó xương cốt toàn thân đều gãy tan nát rụng xuống dưới, rõ ràng đã chết đến không thể nào chết hơn được.

Từ trong cửa sắt có một người bước ra, nếu như hắn còn có thể được gọi là con người.

Bởi vì cả người hắn từ trên xuống dưới gầy đến mức gần như chỉ còn lại da bọc xương, một lớp da có ánh kim loại bọc lấy bộ xương, đồng thời trên làn da còn có những đường tơ máu như ẩn như hiện.

“Hộc… phù… hộc… phù…”

Khi hắn bước ra ngoài, trong cổ họng không ngừng phát ra loại âm thanh này, giống như sống như vậy chính là một sự giày vò lớn nhất, thực ra cũng quả thực là như vậy.

Mắt trái của người này là màu đỏ thẫm còn mắt phải lại là màu đen, con ngươi hoàn toàn khác nhau lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái dưới ánh mặt trời, giống như một con quỷ đói vừa mới bò lên từ dưới địa ngục, cho dù là nhìn thấy anh ta ngay giữa thanh thiên bạch nhật, vẫn sẽ mang đến cho người ta một loại cảm giác da đầu tê rần.

Tô Bạch chậm rãi đi đến bên bờ biển, sóng biển thi thoảng vỗ tới bắn văng những bọt nước mang theo vị tanh mặn.

Hắn đã ở nơi này được hơn hai tháng, gần như rút sạch toàn bộ máu của mình ở mức tối đa, tiêu tán sạch toàn bộ năng lực trong cơ thể mình, chỉ dựa vào một hơi thở miễn cưỡng chống đỡ mình không chết ở đây.

Đây là phương thức tu luyện mà Tô Bạch đã chọn cho mình sau khi rời khỏi Thượng Hải, đồng thời cũng là một loại tra tấn hắn tự dành cho bản thân.

Bởi vì sự trói buộc của Phát Thanh và chuẩn mực đạo đức chết tiệt nằm sâu trong lòng mình đó, đã định trước hắn muốn đi trút giận ở trong thế giới hiện thực, lại rất khó lạm sát kẻ vô tội trong thế giới hiện thực. Nhưng áp lực trong lòng hắn và loại tức giận đó lại cứ nhất định phải tìm một điểm đột phá để phóng ra, bằng không cả người mình đều sẽ sụp đổ mất.

Trừng phạt bản thân, dày vò bản thân, đồng thời cũng là một cách tu luyện đối với chính mình. Cách này không có ai dạy cho Tô Bạch mà là bản thân hắn tự mày mò ra. Trong cơn mưa ngày ấy mình khi ngồi trên băng ghế dài, nhìn huyết thống của mình hiện ra ngoài ở bên cạnh mình, trong đầu hắn đã nghĩ ra cách này. Nếu mình đã tạm thời không bằng lòng đi chạm vào nhân quả, vậy chỉ có thể khai thác lại tiềm năng của mình một chút, cũng chính là tiềm năng của huyết thống của mình.

Trên người Tô Bạch gom rất nhiều loại huyết thống, thậm chí nếu như nói sơ qua, vảy rồng đen cũng có thể tính là một loại huyết thống Long tộc hơi yếu, nhưng hai đại huyết thống mà Tô Bạch chân chính dựa vào cũng chính là huyết thống cương thi và Huyết tộc.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã ép khô bản thân mình trước, sau đó dựa vào liều mạng đè nén tiềm lực của huyết thống Huyết tộc và huyết thống cương thi để nối mệnh, không ép được tiềm lực ra thì hắn phải chết!

Cả người trên dưới không có lúc nào không ngừng truyền tới cơn đau đớn, như vậy mới có thể khiến Tô Bạch không còn nghĩ đến những chuyện khác, ví dụ như đôi cha mẹ hờ đó của

mình, ví dụ như tiểu gia hỏa, thậm chí ngay cả Phát Thanh cũng có thể quên mất.

Sở dĩ người điên bị gọi là điên khùng, nguyên là ở chỗ anh ta có thể làm chuyện mà người thường không thể làm được, ví dụ như tìm khổ hình cho mình, gần như tự chơi chết mình.

Thính giả có cách hưởng thụ cuộc sống ở thế giới hiện thực, có người thản nhiên tự đắc, có người cam lòng sống bình thường, hiển nhiên cũng có người kiên định không ngừng tu luyện, tìm kiếm cơ duyên, nhưng người đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm không thua gì thế giới chuyện xưa lại rất ít.

"Hộc… phù… hộc… phù…"

Cơ thể của Tô Bạch bắt đầu từ từ căng tràn, dần dần hồi phục lại bộ dáng ban đầu, nhưng cơ thể của hắn hiện tại vẫn rất yếu, làn da cũng vô cùng nhợt nhạt, rõ ràng là rất thê thảm.

Nhưng ít nhất thì hắn không chết, hơn nữa thông qua cách tự mình gây áp lực trong mấy tháng này, nhận thức của hắn về sức mạnh Huyết tộc và về sức mạnh cương thi có thể nói là đã lên một tầng cao mới, đợi tìm được cơ hội thích hợp sẽ hồi phục lại khí huyết trong cơ thể để khôi phục lại trạng thái, chắc chắn sẽ tiến thêm một bước so với trước đây. Nhưng điều khá lúng túng ở đây là lên một tầng cao nữa không phải chỉ thăng cấp thành thính giả cao cấp, mà là vẫn nằm ở giai đoạn người có thâm niên cao cấp như cũ. Một lớp màng, từ đầu đến cuối không có cách nào vượt qua.

Chương 1111 Hoang Đảo Cầu Sinh 2

Thực ra hòn đảo này cách bờ cũng không xa, cũng thường xuyên có thuyền đánh cá hoặc là thuyền nhỏ du lịch băng qua đây, cho dù không đợi được thuyền, một mình Tô Bạch bơi về cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì ăn hải sản ở nơi này vài ngày trước để bổ sung thể lực. Đối với thính giả ở cấp bậc này như hắn mà nói, trong thế giới hiện thực ngoại trừ một vài bí cảnh ra, có rất ít môi trường tự nhiên ác liệt nào có thể khiến hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cả buổi chiều đều không có thuyền qua đây, Tô Bạch bắt một ít tôm cá, nhóm lửa ở đây rồi bắt đầu tự mình nướng ăn.

Đợi tôm cá được nướng bắt đầu tản ra mùi thơm, thì một chiếc thuyền đánh cá soi đèn chạy về phía này, mục đích của con thuyền cá này rất rõ ràng, chính là đến nơi này.

Tô Bạch xé một miếng thịt cá, thản nhiên ăn.

Thuyền đánh cá cập bến, một người đàn ông trung niên để râu quai nón trên mặt, xách hai thùng cấp đông nhảy xuống với vẻ rất hưng phấn, rồi chạy thẳng về phía Tô Bạch.

"Đại nhân, đại nhân, tôi tới rồi đây."

Người đàn ông xách hai thùng cấp đông đặt trước mặt Tô Bạch, nếu không ngoài ý muốn thì trong này đựng máu tươi.

Tô Bạch duỗi tay chỉ vào cái giá đơn sơ trước mặt, ý bảo người đàn ông cùng ăn.

Người đàn ông có hơi được thương mà sợ, không ngại phỏng tay, vừa cầm lấy một con cá đã bắt đầu ăn như hổ đói.

Người đàn ông này tên là Hồ Hán Lâm, là một đại ca của vùng này và là thính giả cấp thấp, Tô Bạch đã tìm được anh ta trên diễn đàn thính giả. Lúc đó anh ta đăng một bài trên diễn đàn, kể về những kinh nghiệm trước đây của mình khi đi buôn lậu, Tô Bạch nói chuyện riêng với anh ta, kêu anh ta giúp mình tìm một hòn đảo hoang và sắp xếp không cho ai được làm phiền.

Sau khi đối phương biết được thân phận của Tô Bạch đã lập tức làm theo ngay, đợi khi Tô Bạch qua đến Triều Sán, anh ta trực tiếp phụ trách tiếp đón hơn nữa còn đưa Tô Bạch lên hòn đảo này.

Mà Tô Bạch cũng thuận tay ném hai pháp khí mà mình vốn không dùng đến cho anh ta, đương nhiên, hai kiện pháp khí này đối với người ở cấp bậc như Hồ Hán Lâm mà nói hiển nhiên có tác dụng rất lớn, cho nên hiện tại anh ta niềm nở với Tô Bạch như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Sau khi ăn một ít đồ nướng, Tô Bạch đã mấy tháng không ăn gì cảm giác cùng lúc thức ăn vào bụng, dạ dày có khả năng vốn đã ngủ say của mình bắt đầu hoạt động lại. Lúc này, một loại cảm giác được gọi là "đang sống" trở nên rõ ràng với hắn đến vậy.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu hút máu, hắn mở miệng một túi máu ra, để máu tươi chảy vào trong cổ họng của mình, máu tươi ngọt ngào mỹ vị, hương vị thật khiến người hoài niệm biết bao.

Cùng với lượng lớn máu tươi đổ vào, sắc mặt của hắn bắt đầu từ từ khôi phục lại, tuy rằng không thể hồi phục lại trạng thái đỉnh cao, nhưng đã khôi phục lại được vài phần nhỏ. Có điều hắn lại cảm thấy nếu loại trạng thái hiện tại này đi đánh

nhau bản thân ở trạng thái đỉnh cao trong quá khứ, có khả năng cũng sẽ không có gì bất lợi. Đây chính là biên độ tăng "tu hành theo kiểu tự sát" mang lại. Nhưng cho dù là biên độ tăng lớn bao nhiêu, thì bây giờ hắn vẫn chỉ là một người có thâm niên. Trước đây hắn gần như có thể một đấu một, áp chế những người có thâm niên khác mà không có vấn đề gì. Bây giờ cũng vẫn như thế, chỉ có thể nói sau này trong những người có thâm niên muốn đánh đơn với Tô Bạch, trừ phi thật sự là người xuất sắc tuyệt đối trong toàn bộ giới người có thâm niên phương Tây lẫn phương Đông ra, bằng không những người khác hoàn toàn không có tư cách đối đầu với hắn.

Nhưng… vẫn kém hơn mục tiêu mà hắn vốn dự đoán không ít, dường như bản thân đã thấp thoáng chạm đến lớp màng thăng cấp thành thính giả cao cấp đó, nhưng bản thân vẫn không có cách gì chọc thủng lớp màng đó.

Tô Bạch nhớ tới khi tiến vào trong thế giới chuyện xưa "Vụ Nổ Hạt Nhân" lần trước, nhìn thấy hình ảnh thính giả phương Tây đó dựa vào dung hợp với phân thân của mình để cưỡng chế đột phá đến thính giả cao cấp, dựa vào biến đổi về lượng đơn thuần miễn cưỡng thúc đẩy sự biến đổi về chất, hình như cũng có thể làm nhưng nguy hiểm thực sự rất lớn.

"Tôi nghe nói bây giờ rất nhiều đại nhân đều đi tới Phật Sơn." Hồ Hán Lâm sáp lại trước mặt Tô Bạch và nói: "Có đại nhân cũng xem như có quen biết với tôi, ngày trước khi tới Phật Sơn có ngang qua Triều Sàn vẫn là do tôi phụ trách tiếp đón. Cậu ta cũng khá dễ nói chuyện." Hồ Hán Lâm lộ ra ánh mắt cậu hiểu mà.

"Đi Phật Sơn? Có chuyện gì sao?"

"Cái này thì tôi nào có biết đâu, đại nhân, di động và đồ của ngài đều đặt đang ở chỗ tôi, hay là ngài tự mình gọi điện hỏi xem sao? Có lẽ, tối nay tôi sẽ sắp xếp cho ngài một chút?"

“Sắp xếp cái gì? Dịch vụ đặc biệt sao?” Tô Bạch thở dài một hơi, duỗi tay vỗ lên vai Hồ Hán Lâm: “Tuy rằng tôi biết tôi nói chuyện như vậy có hơi không thấu hiểu hoàn cảnh của người ta, nhưng đối với thính giả mà nói, có thể đi kết nối quan hệ, tình cảm, kết bạn, cái này không có gì đáng trách, nhưng mấu chốt nhất vẫn là thực lực của mình, không đến trình độ thực lực thì mãi mãi không thể kết bạn thật sự được.

Trước đây anh là người lái chính, cũng là một sành sỏi lăn lộn trong xã hội, đạo lý này thực ra bản thân anh chắc hẳn cũng hiểu.”

“Đúng, tôi hiểu, tôi hiểu.” Hồ Hán Lâm vội vàng cúi đầu, sau đó cùng ngồi lên thuyền đánh cá với Tô Bạch, đợi khi lên thuyền đánh cá rồi, anh ta nhỏ giọng nói với hắn: “Đại nhân, rốt cuộc ngài thích khẩu vị thế nào? Trưởng thành hay là non trẻ, hay là cả hai?”

“Không phải tôi đã nói với anh rồi sao, kêu anh…” Tô Bạch có hơi cạn lời với Hồ Hán Lâm này, đúng là bản sao của mập mạp.

“Ặc…” Hồ Hán Lâm có hơi bất đắc dĩ, chỉ đành bảo: “Hôm nọ vị đại nhân tôi tiếp đón đó cũng nói đạo lý y chang như vậy với tôi, sau đó anh ta muốn hai người phụ nữ trưởng thành tới phục vụ.”

Chương 1112 Hai Trăm Ba Mươi Ba! 1

Thuyền đánh cá lái chông chênh trên mặt biển, sóng gió trên biển không lớn nhưng loại thuyền đánh cá này muốn lái ổn định rõ ràng cũng là chuyện không có khả năng, bác lái đò Hồ Hán Lâm thấy Tô Bạch quả thực không cảm thấy hứng thú với phụ nữ nên cũng không còn đắn đo chuyện này nữa, ngược lại Tô Bạch hỏi thêm vài câu về người ngày đó đã tới chỗ anh ta, và kêu anh ta sắp xếp cho hai người phụ nữ trưởng thành trông như thế nào. Hồ Hán Lâm đáp là một đại nhân rất béo có dáng người khá to lớn.

Tô Bạch "ồ" một tiếng, hình ảnh của tên mập đó trực tiếp xuất hiện sự chồng chéo cực lớn với vị đại nhân kia, theo như thói quen của mập mạp thì con hàng này chắc chắn sẽ làm ra loại chuyện này thật, người có thâm niên, háo sắc, lại còn rất béo, phạm vi đã bị thu nhỏ lại rất nhiều rồi.

"Nửa năm nay còn đánh cá không?" Tô Bạch ngồi trên sàn thuyền và hỏi, thực ra trên con thuyền đánh cá này còn vương mùi cá tanh rất nặng, nhưng không nhất thiết phải là của Hồ Hán Lâm. Theo như trải nghiệm mà anh ta đã nói trong bài đăng trên diễn đàn ngày trước, thì lượng thuyền dưới tay anh ta cũng không phải là một con số nhỏ thôi đâu, nói dễ nghe một chút thì anh ta được gọi là người lái chính, còn nói khó nghe một chút thực ra chính là một ngư bá.

"Đánh, sao lại không đánh?" Hồ Hán Lâm thở dài một hơi rồi đáp: "Thực ra thì, nói thật từ vài năm trước tôi đã không còn đích thân ra biển nữa rồi mà toàn cho người khác thuê

thuyền ra biển, nhưng từ sau khi nghe Phát Thanh Khủng Bố, ngược lại tôi lại thích ra biển tiếp, vài năm trước khi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ra biển là để sống, còn bây giờ là để mình cảm thấy mình vẫn còn đang sống, ha ha."

Tô Bạch gật đầu, hắn có thể hiểu được tâm lý của Hồ Hán Lâm, đây cũng là lý do để Tần Dương vẫn còn lái xe thuê ở đảo Tần Hoàng.

"Biết bọn họ ở Phật Sơn nhưng có biết bọn họ đang ở vị trí nào không?" Tô Bạch hỏi.

"Hầy, chuyện này tôi thật sự không biết." Hồ Hán Lâm mím môi, dường như sau khi nói xong lại có hơi hối hận, vẫn lấy di động ra và bảo: "Là tôi sắp xếp cho một người bạn của mình đưa vị đại nhân đó đến Phật Sơn, sau đó tôi có hỏi vị trí cụ thể mà người bạn đó của tôi đã đưa đến, tôi có ghi vào đây, tên là 'khách sạn kinh doanh Giai Cao,' tôi tra được rồi, ở ngay trong khu Thiền Thành, cách Quảng Châu cũng không xa cho lắm."

"Chưa chắc đâu." Tô Bạch nở nụ cười: "Lại cho người đi xác minh một chút đi, xem tình hình nhập cư gần đây thế nào."

"Vâng, tôi sẽ đi gọi điện ngay."

Tô Bạch dựa lưng vào mạn thuyền rồi từ từ nhắm mắt lại, đã một thời gian rất dài rồi mình chưa được ngủ tử tế, loại cảm giác mỗi ngày không có lúc nào là không đấu tranh trên bờ vực tử vong, đối với hắn mà nói giống như một người không ngừng chìm trong sóng biển, cho dù bây giờ đã lên bờ rồi nhưng vẫn có một loại cảm giác cơ thể mình còn đang đong đưa như cũ.

Cho dù là ngủ nhưng cũng chỉ có thể tính là chợp mắt nghỉ ngơi, đợi tốc độ của thuyền đánh cá bắt đầu giảm xuống dần, xung quanh cũng xuất hiện những tiếng ồn ào khác thì Tô

Bạch mới mở mắt, trông thấy một bến đò cỡ nhỏ, mà lúc này trời cũng đã tối rồi.

"Đại nhân, ở đây là bờ rồi." Hồ Hán Lâm vừa chủ động cố định thân thuyền vừa gọi Tô Bạch lên bờ: "Đại nhân, tôi đã sắp xếp một chiếc xe, có cần tôi đi cùng ngài không?"

"Không cần, cứ đưa tôi đến Phật Sơn trước, đúng rồi, chuyện tôi kêu anh điều tra thế nào rồi?"

"Người của tôi vừa mới đi vẫn chưa nhận được tin gì, đại nhân, đây là balo của ngài mà trước khi lên đảo ngài đã đưa cho tôi, tôi cũng đã bảo quản nó rất tốt thay ngài rồi."

Tô Bạch nhận balo, sau đó nhìn bộ quần áo giống như người rừng này của mình.

Hồ Hán Lâm lập tức hiểu ý, bảo: "Đại nhân, tôi đã chuẩn bị xong xuôi giúp ngài hết rồi, trong xe có mấy bộ quần áo đã mua sẵn, ngài cứ lên xe thay là được, hay là tới nhà tôi tắm rửa trước rồi lại xuất phát sau?"

"Không cần đâu, có quần áo là được rồi."

"Được, có chuyện ngài cứ gọi tôi là được."

"Nếu qua vài thế giới chuyện xưa nữa mà anh vẫn còn sống, có thể tới Thượng Hải… bỏ đi, anh có thể liên lạc với tôi."

"Được, được." Hồ Hán Lâm cười ha ha, vui đến không kiềm chế nổi.

Tô Bạch ngồi lên chiếc xe bánh mì đó, người lái xe chính là một người trẻ tuổi mặc áo may ô trắng, chắc hẳn là một tay đàn em của Hồ Hán Lâm, trước đó cậu ta ngồi trong xe thấy Hồ Hán Lâm gật đầu khom người với Tô Bạch, đợi đến khi hắn lên xe rồi, cậu ta vội vàng chào hỏi hắn một tiếng "chào đại ca."

“Biết đi đâu chưa?”

“Biết ạ biết ạ.” Thanh niên trẻ gật đầu, đáp: “Anh Lâm đã nói rõ ràng rồi.”

Nói xong, người trẻ tuổi lập tức khởi động xe.

Tô Bạch dựa lên lưng ghế, bên cạnh đặt vài bộ quần áo, bàn về khả năng nịnh hót thì Hồ Hán Lâm này thật sự là rất lành nghề, chỉ là không biết sau này anh ta còn có thể có được vận may tốt như mập mạp hay không? Đương nhiên, cái này còn phải dựa vào thiên phú cá nhân và… vận may nữa.

Hắn chọn một bộ thể thao màu đen rồi mặc lên, sau đó lại thuận tay ném bộ quần áo cũ đã thay ra ra ngoài cửa sổ, trông có vẻ rất tùy tiện.

Sau đó hắn mở túi lấy di động của mình ra, vậy mà còn nhìn thấy hai cục sạc dự phòng được đặt trong túi, chắc hẳn là Hồ Hán Lâm sợ di động của mình không có điện nên đặt vào từ trước, ngoài ra còn có thêm một cặp tai nghe bluetooth mới.

Đột nhiên Tô Bạch nghĩ đến một chuyện, ngày trước Lương Sâm dẫn theo Giải Bẩm cùng nhau sinh hoạt, Giả Bẩm giống y như một quản gia của Lương Sâm, đáng tiếc, hiện tại tiểu gia hỏa đã mất tích, bằng không nếu như vẫn có thể là trạng thái bốn người thêm một đứa trẻ và một con mèo sống chung với nhau dưới một mái nhà giống như trước đây, vậy cho Hồ Hán Lâm qua đó làm một quản gia chạy việc ngược lại cũng không tồi, mà bản thân anh ta chắc chắn cũng vô cùng vui vẻ.

Chương 1113 Hai Trăm Ba Mươi Ba! 2

Vừa nghĩ đến tiểu gia hỏa khiến tâm trạng của Tô Bạch tự nhiên suy sụp hơn hẳn, đây không phải là trạng thái khi mình liên tục chèn ép bản thân bên bờ sinh tử khi còn ở trên đảo. Khi ấy ngoại trừ cắn răng cố gắng sống sót ra thì trong đầu cũng trống rỗng không có suy nghĩ gì khác. Mà hiện tại, những tình cảm đó lại bắt đầu từ từ đánh úp tới giống như thủy triều dâng vậy.

Trong balo còn có một tấm ảnh, Tô Bạch lấy ra đặt nó trên tay ngắm nhìn, trong bức ảnh là mình và tiểu gia hỏa, đây là ảnh chụp chung của hai cha con khi ở Đại Lý. Chuyến đi tới Đại Lý không được tính là viên mãn cho lắm, nhưng cũng may vài ngày đầu đã mình dẫn tiểu gia hỏa đi chơi vui vẻ, cũng xem như đã bù đắp một chút thiếu sót.

Tô Bạch chưa bao giờ muốn biến mình thành một thính giả đơn thuần, cũng không muốn khiến bản thân trở thành một người theo đuổi sức mạnh đơn thuần. Nhưng bây giờ đã không có cách nào khác, bản thân mình đã đi trên con đường này rồi.

Hắn mở di động đăng nhập vào wechat theo thói quen, phát hiện ra lại có không ít tin nhắn gửi mình. Tô Bạch nhấn mở của hòa thượng và Gia Thố trước. Tin mà hai người gửi chỉ có bức ảnh đang phẩm trà, uống trà, rõ ràng hai đại sư này đang trải qua thế giới hai người rất ngọt ngào ở nhà lão Phương tại Thượng Hải. Bọn họ cũng không hỏi Tô Bạch đi đâu, càng không hỏi hắn khi nào quay về, mà chỉ gửi bức ảnh chia sẻ cuộc sống một cách đơn thuần như vậy cho mình.

Tiếp theo chính là Dĩnh Oánh Nhi, Dĩnh Oánh Nhi hỏi mình có thời gian rảnh đi xem [Đại Thoại Tây Du] không?

Sau đó chính là của mập mạp, đối với mập mạp, thái độ của Tô Bạch vẫn khá phức tạp, nhưng có một điểm mà hắn có thể tin tưởng đó là con hàng này có tiện thế nào và có ích kỷ đến đâu, thì ít nhất cũng sẽ không chủ động tới hại mình, bằng không dựa theo cách nói của anh ta trước đây, nếu phải trải qua cuộc sống như vậy sẽ không có ý nghĩa gì hết.

Tin nhắn mà mập mạp gửi lại từ mấy tiếng đồng hồ trước, thật trùng hợp.

"Đại Bạch, cậu đang ở Quảng Châu sao?"

Đây là tin nhắn hỏi thăm mà mập mạp gửi, sau đó còn có một vị trí được chia sẻ định vị, là khách sạn bảy ngày số hai ở đường cao tốc, phố Con đường Bắc Kinh, khu Việt Tú, Quảng Châu, vị trí rất chính xác.

"Quảng Châu?" Tô Bạch duỗi tay sờ cằm mình: "Không tới Phật Sơn mà đi tới nơi này đi."

Hắn đưa di động cho thanh niên trẻ đang lái xe trước mặt.

Thanh niên trẻ dừng xe bánh mì lại ở sát bên đường, sau đó nhận di động của Tô Bạch: "Khách sạn bảy ngày số hai ở trạm tàu điện ngầm tại Con đường Bắc Kinh, đại ca, đợi một chút, tôi cần xem chỉ dẫn đường đã."

"Ba tiếng có thể đến nơi." Thanh niên trẻ xác nhận.

"Được, cứ đi tới đây trước đi." Tô Bạch dựa lại lưng ghế, nhìn phong cảnh đang không ngừng vút qua bên ngoài cửa sổ, rơi vào trong suy tư của riêng mình.

Thực ra, con đường bày ra trước mặt mình là con đường đơn giản nhất, đó chính là miễn cưỡng mượn ngoại lực để

chọc thủng lớp màng đó, nhưng bây giờ nên tìm ngoại lực ở đâu đây?

Mỗi một người trở thành thính giả cao cấp đều nên có phương pháp thuộc về mình. Tô Bạch cũng không có cách đi hỏi người khác, bởi vì con đường của mỗi người hoàn toàn khác nhau.

Hắn ngồi ở đó suy nghĩ không hề nhúc nhích, sau đó lại lấy bức ảnh chụp với tiểu gia hỏa đó ra tiếp tục nhìn. Ba tiếng đồng hồ đối với Tô Bạch đã quen chịu cô độc mà nói không tính là gian nan gì, thậm chí còn hơi không cảm giác được thời gian trôi qua.

"Đại ca, chắc hẳn chính là tòa nhà trước mặt kia."

"Cảm ơn."

Tô Bạch xách balo và xuống xe, lúc này đã là đêm khuya.

Mập mạp đang ở nơi này.

Hắn lấy di động ra, gửi tin nhắn cho mập mạp: "Anh ở phòng số mấy?"

"Chắc chắn có chỗ nào đó không đúng, chắc chắn có chỗ nào đó không đúng."

Mập mạp vẫn đang ngồi trên giường lật xem tư liệu, đại não cũng đang hoạt động và suy nghĩ.

"Tô Bạch đó không phải là Tô Bạch thật, Tô Bạch thật đã mất tích được ba tháng rồi, nhưng Tô Bạch đó lại là Tô Bạch thật, rất có khả năng vì vấn đề tiết điểm thời gian xuất hiện dẫn đến Tô Bạch của vài tháng sau xuất hiện ở nơi này."

"Chó chết, có thần kỳ như vậy không? Ai không ra ngoài mà cứ cố tình là Tô Bạch của mấy tháng sau."

“Cô cũng cảm thấy như vậy sao? Chắc hẳn tiết điểm đó có vấn đề, nhưng có khả năng thời gian không phải là mấy tháng sau, có thể là nửa năm sau thậm chí là một năm sau. Tóm lại, trong tương lai chắc chắn có một khoảng thời gian Tô Bạch sẽ xuất hiện ở nơi này. Sau đó tôi đã gặp được cậu ta, không, chắc hẳn cậu ta và tôi nên ở trong dòng thời gian khác nhau. Tôi không chủ động tiếp xúc với cậu ta, không tiếp xúc cơ thể hoặc là tiếp xúc bằng lời nói thì cậu ta sẽ không xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng một khi xuất hiện lời nói hoặc là cơ thể tiếp xúc, vậy có khả năng sẽ khác.

Mẹ kiếp, chuyện này hoàn toàn không logic tí nào, có trời mới biết rốt cuộc pháp khí trong tiết điểm đó có chỗ nào thần kỳ, vậy mà còn có thể ảnh hưởng trực tiếp đến mất kiểm soát như vậy. Phát Thanh thực sự sẽ để mặc cho loại pháp khí giống như BUG này xuất hiện và bị thính giả lấy được sao?”

Ngay lúc này, di động của mập mạp vang lên, anh ta cầm lên nhìn, vậy mà lại là tin nhắn Tô Bạch gửi cho mình.

“Anh ở phòng số mấy?”

Mập mạp hé miệng: “Ha ha ha, Tô Bạch của tương lai liên lạc với tôi rồi, cậu ta muốn tới chơi tôi đây mà, mẹ kiếp, quá kích thích rồi!”

Mập mạp gõ ngón tay: “233… ha ha ha, buồn cười quá, vậy mà cậu lại chủ động tới tìm tôi, tôi ở phòng 312!”

Sau khi mập mạp gửi xong lại ném di động sang một bên, mình đã mua không ít đồ uống và bia, bây giờ phải lôi chúng ra để lát nữa còn tiếp đãi Đại Bạch tới từ tương lai tới. Mập mạp không phát hiện ra, trong mấy câu anh ta vừa mới gửi, có “buồn cười quá” (Gửi thất bại do mạng có vấn đề), “vậy mà cậu lại chủ động tới tìm tôi” (Gửi thất bại do mạng có vấn đề), tôi ở phòng 312 (Gửi thất bại do mạng có vấn đề), cho nên tin nhắn thành công gửi đi chỉ có một.

Tô Bạch đứng ở cửa khách sạn nhìn thấy tin nhắn trong wechat của mập mạp: “233… ha ha ha.”

“Phòng số 233.” Tô Bạch đọc một tiếng rồi đi về phía thang máy.

Chương 1114 Đồng Bộ! 1

"Trà thế nào?" Gia Thố ngồi trên ghế, duỗi tay chỉ vào cốc trà trên bàn trà và hỏi.

"Phật gia, hỏi như vậy chứng tỏ cậu không hiểu về trà." Giải Bẩm liếc mắt nhìn Gia Thố và cười, trà nhấp được nửa ngụm lại bỏ xuống: "Trà đạo giống như văn chương, văn không đứng nhất và trà cũng vậy, mỗi một loại trà có sự đặc sắc thuộc về riêng chúng, đồng thời mỗi một người pha trà cũng mang lại một cảm giác khác nhau cho trà. Trà có ngọt, có thơm, có đắng, mà cũng có chát, cho nên không thể phân rõ là ngon hay tệ, chỉ có thể dựa vào cá nhân để nếm ra mùi vị trong đó, xem có thích hợp với mình không."

Khi Giải Bẩm nói những lời này rất có một loại cảm giác của lão tăng ngồi thiền, nhưng vừa vặn hai người ngồi bên cạnh anh ta, nói một cách không khoa trương chút nào thì đều là những cao tăng đương thời, hơn nữa còn là những cao tăng hoàn toàn xứng đáng.

"Được rồi." Gia Thố khoát tay, ý bảo Giải Bẩm dừng lời thuyết giáo văn vẻ của mình lại: "Nói thật đi, anh có thể tới đây khiến tôi cũng có hơi bất ngờ đấy."

"Từ lúc tôi vào cửa, không phải các cậu cũng chưa từng gọi tôi là đại nhân hay sao? Câu nói có hơi bất ngờ này thật sự rất giả tạo." Giải Bẩm cởi bộ tây trang màu đỏ trên người ra đặt ở một bên ghế sô pha, rồi nói tiếp: "Là muốn biết kinh nghiệm thăng cấp thành thính giả cao cấp thế nào từ chỗ tôi đúng không?"

“Phải cũng không phải.” Hòa thượng gật đầu rồi lại lắc đầu: “Giống như vừa rồi cậu nói, trà đạo biến hóa muôn vàn có liên quan đến loại trà, cũng có liên quan đến người pha trà, thậm chí cũng có liên quan đến người phẩm trà, thính giả cao cấp thăng cấp thế nào đối với mỗi một người có thâm niên mà nói thực ra đều có con đường riêng thuộc về mình. Có điều, mời cậu qua đây uống trà cũng để giải thích nghi ngờ.”

“Là liên quan đến nhân quả sao?” Giải Bẩm nhìn hòa thượng và hỏi.

“Đúng.” Hòa thượng thừa nhận.

“Con đường nhân quả à.” Giải Bẩm dựa lưng lên ghế sô pha trông có vẻ hơi mệt mỏi và lười biếng, bây giờ anh ta quả thực có tư cách để lười biếng như vậy trước mặt hòa thượng và Gia Thố, đương nhiên đổi là anh ta của trước kia thực ra vẫn sẽ làm như vậy thôi, ngược lại cũng không phải cố tình làm bộ làm tịch gì cả.

Với thiên phú của hòa thượng và Phật gia, Giải Bẩm biết rõ sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ thăng cấp và đứng trong hàng ngũ thính giả cao cấp giống như mình, cho nên anh ta quả thực không cần thiết phải thể hiện thái độ gì trước mặt bọn họ.

“Làm một so sánh đi, khi người có thâm niên đột phá thành thính giả cao cấp nhân quả sẽ giống như một chất bôi trơn, nhưng chất bôi trơn này vừa thơm và ngọt ngào, cũng vừa có độc. Đại đa số người khi đột phá đều sẽ nếm thử qua nó, ví dụ như tôi, có thể nghiên cứu một chút và nhìn thấu một chút một cách thỏa đáng, sau đó đợi vốn tích lũy ban đầu của mình đủ, có thể chuyên tâm đợi cơ hội đột phá, trực tiếp xông qua cánh cửa bằng dũng khí to lớn của mình, nhưng cũng có vài người khi vừa mới trở thành người có thâm niên chưa bao lâu đã bắt đầu nghiên cứu nó, điều này có khả năng sẽ trực tiếp dẫn đến việc tâm thái của anh ta sụp đổ và dễ chìm đắm vào bên trong.

Tôi đã từng thấy quá nhiều người say mê nhân quả, bọn họ nghi ngờ bản thân và nghi ngờ người khác, cuối cùng hầu hết bọn họ đều có kết cục rất thảm.

Đương nhiên, cũng có thể chọn không dựa vào nhân quả nhưng như vậy lại rất khó khăn, giống như khi nam cắm vào nữ ấy. Nếu như bên dưới rất khô không có nước, cứ cưỡng chế tiến vào sẽ rất đau, có khả năng cũng sẽ bị rách da nữa. Nhưng nếu quá nhiều, anh sẽ không thể hưởng thụ được cảm giác khi vách thịt ở bên trong ma sát, mà chỉ có thể cảm nhận cái đó của mình đang di chuyển trong một đống hồ dán. Cách ví von này hai vị cao tăng đây có nghe hiểu được không?"

Sau khi Giải Bẩm nói xong lời giải thích này mới nhận ra người đối diện với mình là hai vị tăng nhân.

Hòa thượng và Gia Thố gật đầu, rất dễ nhận thấy bọn họ đều nghe hiểu.

Ừm, là nghe hiểu đó.

"Thực ra, có đôi khi thuận theo tự nhiên vẫn sẽ tốt hơn, ngay khi sức mạnh của anh đủ cao, anh quả thực có tư cách và năng lực để đi cảm ứng nhận thứ gọi là nhân quả kia, nghiên cứu nó một chút, nhìn một chút và nghĩ một chút một cách thích hợp cũng không phải chuyện xấu. Nhưng nếu như cưỡng chế xông qua cửa bằng bạo lực thì…"

Nói đến đây, Giải Bẩm dừng lại, bưng cốc trà lên lại nhấp một ngụm.

Hòa thượng và Gia Thố ở bên cạnh chờ đợi, rõ ràng Giải Bẩm có lời muốn nói, hơn nữa, lần này hòa thượng và Gia Thố mời anh ta tới, thực ra cũng là vì vấn đề này, lời nói phía sau đây rất có khả năng mới chính là đáp án mà bọn họ mong muốn.

Bởi vì trước không nói hiện tại Giải Bẩm đã là thính giả cao cấp, đã là một người từng trải. Mà còn là vì anh ta là người vẫn luôn đi theo Lương Sâm. Bây giờ Lương Sâm chính là thính giả cấp bậc đại lão, đã từng chứng đạo ở nơi chứng đạo, đi theo bên cạnh một người như vậy, được nghe, nhìn và nghĩ, ít nhất về cách lý giải một vài chuyện có thể nhận được sự nhiều sự gợi ý hơn.

"Nói thế nào nhỉ, cho dù anh nghiên cứu hay là không nghiên cứu nhân quả thì nó vẫn là thứ tồn tại khách quan. Anh cố tình đi nghiên cứu nó, cố tình tránh né nó, muốn mạnh mẽ thăng cấp thành thính giả cao cấp một cách đơn thuần, thực ra cũng là một loại quan tâm đến nó và để ý đến nó trá hình, không phải sao?"

Trước đó vừa vặn có một vị khách ở trọ vừa vặn quẹt thẻ vào thang máy, Tô Bạch cũng đi vào theo, vị khách đó đi lên tầng ba còn hắn ấn vào số hai. Rất nhanh, thang máy đã đến tầng hai, hắn bước ra khỏi thang máy nhìn xung quanh một chút, xác định hướng phòng 233 rồi đi về hướng đó.

Phòng số 233 là căn phòng ở tận cùng nhất vừa vặn đối diện với hành lang chật hẹp này, những căn phòng còn lại đều đối diện nhau mà chỉ có mỗi nó là đơn độc.

Khi càng lúc càng lại gần căn phòng đó, đột nhiên Tô Bạch sinh ra một loại cảm giác choáng váng như thể bây giờ mình đang rất buồn ngủ, nhưng loại buồn ngủ này lại tới rất đột ngột như vậy.

Chương 1115 Đồng Bộ! 2

"Người này bước ra từ trong tiết điểm đó sao, nói cách khác cậu ta có khả năng đã xuyên từ tương lai đến hiện tại?" Lưu Thao liếm môi, anh ta cũng có một loại cảm giác khó tin đối với suy luận này, đây chính là thế giới hiện thực mà không phải là thế giới chuyện xưa, nếu như pháp khí đó thật sự có thể ảnh hưởng đến thời không, vậy mình chắc chắn phải nắm được nó mới được!

Có điều anh ta vừa mới ngẩng đầu lên trông thấy ngài Lôi ngồi trước mặt mình đây, lại theo bản năng thở dài một tiếng trong đáy lòng. Ngài Lôi này thân là thính giả cao cấp, sở dĩ bằng lòng đồng ý ra tay giúp đỡ bên diễn đàn là vì có khả năng cũng đã nhìn trúng thứ này từ lâu, nhưng mình cũng không phải không có cơ hội, dù sao nơi đó cũng chỉ có người có thâm niên vào được, còn thính giả cao cấp thì lại không thể tiến vào.

Di động của ngài Lôi vang lên, ông ta nhận điện thoại, gật đầu rồi nói: "Quầy lễ tân gọi điện cho tôi nói người đó đã về rồi."

Ngài Lôi đứng dậy, Lưu Thao đi cùng ông ta ra khỏi phòng, nơi mà bọn họ ở là tầng bốn. Lúc này, hai người cùng nhau đi đến cửa thang máy và đợi thang máy, thực ra Lưu Thao kiến nghị trực tiếp nhảy khỏi cửa sổ hoặc là đi cầu thang bộ cho nhanh, nhưng thấy ngài Lôi đợi thang máy anh ta cũng chỉ có thể không nói gì hết.

"Vội vàng đi xuống không có ý nghĩa gì cả." Ngài Lôi dường như nhìn thấu suy nghĩ của Lưu Thao, mới hơi giải thích một chút: "Nếu thời gian đã xảy ra vấn đề vậy cho dù là

quá khứ hay là tương lai cũng không có cách nào thay thế được sự thật duy nhất trước mắt, cậu ta chỉ giống như một tàn ảnh, rất khó nắm bắt được. Cậu có thể nhìn thấy cậu, có thể cảm giác được cũng có thể phát hiện ra, nhưng lại chưa chắc đó đã là thật. Loại cảm giác này đợi sau khi cậu thăng cấp thành thính giả cao cấp có thể sẽ càng lĩnh hội được sâu sắc hơn.”

Còn một câu mà ngài Lôi không nói, đó chính là nếu như cậu có thể thăng cấp thành thính giả cao cấp, bởi vì theo quan điểm của ngài Lôi thiên phú và tâm tính của Lưu Thao cũng không thuộc tốp người ưu tú đó.

Người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen chạy bước nhỏ vào trong cửa khách sạn, nhân viên công tác ở quầy lễ tân vừa mới đặt di động xuống chợt há to miệng, anh ta có hơi không dám tin một màn xảy ra trước mặt này.

Người này đi thẳng vào trong thang máy ấn vào tầng hai.

Chạy bộ đêm kết thúc, người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen lấy di động của mình ra, hắn dự định đặt vé trở về Thượng Hải, ở đó vẫn còn vài chuyện cần phải giải quyết nữa. Bây giờ hắn tiếp tục ở lại Quảng Châu cũng đã không còn bất cứ ý nghĩ gì nữa.

Người đàn ông bước vào thang máy và ấn vào nút tầng hai, hắn lôi một tấm ảnh từ trong túi ra, cầm trong tay nhìn ngắm.

Bối cảnh của bức ảnh là một biển hoa, bên góc trái có một cái bàn cà phê, phía bên là bầu trời trong xanh, mà nhân vật chính lại chính là mình và một đứa trẻ đáng yêu.

Người đàn ông nhìn bức ảnh này mà rơi vào trong suy tư, đợi khi thang máy mở cửa, hắn mới bóp tấm ảnh trong tay đi về phía phòng số 233 của mình.

Khi đến trước cửa chuẩn bị lấy thẻ phòng từ trong túi ra, bức ảnh vốn nắm trong tay đột nhiên trượt xuống, rơi xuống mặt đất trước cửa, người đàn ông khom người duỗi tay tới nhặt.

Loại cảm giác choáng váng này không kéo dài quá lâu, cũng không có lực sát thương gì hết, thậm chí có khả năng người bình thường cũng sẽ không cảm giác được mà chỉ cảm thấy trong lúc nhất thời, tinh thần của mình có hơi không được ổn cho lắm.

"Tên béo chết tiệt này, đến cả chỗ mình ở mà cũng sắp xếp một trận pháp, có đến mức đó không?" Tô Bạch chửi một câu, hắn cho rằng đây là trận pháp mà mập mạp sắp xếp trước cửa phòng mình, với tính cách tiếc mạng đó của anh ta chắc chắn làm ra loại chuyện này được.

"Ting…"

Cửa thang máy phía sau lại mở ra, nhưng khi Tô Bạch quay đầu lại nhìn, lại không nhìn thấy có người bước ra từ trong thang máy.

Lúc này cơ thể hơi nặng nề, hắn duỗi tay chống lên bức tường, ảnh chụp chung của mình và tiểu gia hỏa mà trước đó Tô Bạch đã xem trên xe vốn luôn đặt trong túi quần của mình, bây giờ cũng vì cơ thể lảo đảo của hắn mà bay xuống rơi ngay trước cửa.

Sau đó, Tô Bạch cũng khom người nhặt bức ảnh lên.

"Cũng giống như ảo ảnh, có hơi thật nhưng chưa chắc đã là thật, hơn nữa tôi không tin ngoại trừ Phát Thanh ra thật sự có nơi nào có thể khiến cho thời gian chảy ngược mà vẫn luôn duy trì ở thế giới hiện thực. Tôi cảm thấy nếu người này đã xuất hiện và bây giờ đã quay trở lại, vậy xem chừng thời gian cũng đã đến rồi."

Thang máy dừng lại ở tầng hai trong vài giây ngắn ngủi sau đó mới đi lên, ngài Lôi và Lưu Thao tiến vào thang máy, đợi thang máy vừa xuống tầng hai, hai người đã ra khỏi thang máy rẽ về phía phòng số 233, vừa vặn nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen đang khom người nhặt thứ gì đó, sau đó duỗi tay đẩy cửa theo bản năng rồi bước vào trong.

Lưu Thao đứng ở một bên có hơi trợn mắt há hốc mồm, ngài Lôi cũng hơi hít ngược một ngụm khí lạnh, khi đối phương mở cửa vậy mà lại hoàn toàn bước qua toàn bộ trận pháp mà mình đã sắp xếp tỉ mỉ.

Làm sao có thể như vậy được?

Nhưng sau đó, trong nháy mắt sau khi đối phương bước vào và đóng cửa, trong con ngươi của ngài Lôi rõ ràng xuất hiện hai bóng người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen chồng lên nhau!

Chương 1116 Em Tên Là Gì? 1

"Mở cửa sổ nhìn ngắm những ánh sao vẫn đang tỏa sáng trên bầu trời đêm, trong lòng không khỏi dâng lên bao xúc cảm ấm áp, những ánh sao lấp lánh cố gắng thắp sáng màn đêm, một bầu không khí an lành như thế…"

Đẩy cửa ra, đèn trong phòng vẫn còn sáng, thẻ phòng cũng cắm trong ổ thẻ từ, một chiếc di động cắm ở nơi đó sạc pin, đồng thời còn đang phát một bài [Chúng ta đều như nhau] của Trương Kiệt.

Khúc nhạc nhẹ nhàng dễ chịu bay bổng trong phòng, khiến căn phòng khách sạn ẩm ướt và chật chội trở nên gần như không còn khiến người phản cảm đến vậy nữa, nói thật, bắt đầu từ lúc tiến vào khách sạn này, Tô Bạch đã có hơi khó hiểu tại sao mập mạp lại chọn ở trong một khách sạn như vậy.

Chiếc di động đó có hơi quen mắt, Tô Bạch nhìn về phía di động đặt trên bàn nhỏ đang nạp pin, hình như cùng loại với cái mình đang dùng, có điều, ngay khi hắn lại tiến thêm vài bước nữa vào bên trong đột nhiên lại cảm giác được một cơn gió thổi tới.

Đây là một căn phòng không có cửa sổ, vậy gió từ cửa nào tới?

Gió cuộn lên kèm theo cát bụi.

Hai tay Tô Bạch mở ra ngưng tụ ra một tầng sức mạnh hàn băng, nhưng còn chưa đợi hắn kịp xua bụi theo cách thủ công thì bụi đã tan biến theo gió, mà Tô Bạch nhìn thấy nơi mà

mình đang đứng lại là một chốn khá hoang vu, trên con phố có không ít người đạp xe đạp băng qua, là kiểu xe đạp rất cũ đó mà không phải là loại xe dùng chung lưu hành hiện tại.

Hình ảnh này rất chân thực, thực sự đến khiến bạn cảm thấy đây không phải là ảo giác, nhưng ở đây sao có thể không phải là ảo giác được?

Ý chí tinh thần của Tô Bạch rất mạnh, trải qua mấy thế giới chuyện xưa thử thách lỗ hổng tâm hồn, tuy rằng có khá nhiều chuyện xảy ra với hắn, thậm chí nếu như dựa theo tiêu chuẩn bình thường để xét thì từ nhỏ đến lớn, chuyện xảy ra với hắn cũng đủ để biến thành rất nhiều lỗ hổng tâm hồn đả kích hắn, khiến hắn hoàn toàn bị nhấn chìm bên trong.

Nhưng cứ cố tình Tô Bạch lại là một trong những người có thâm niên có khả năng kháng lại ảo thuật mạnh nhất.

Nơi này rốt cuộc là năm bao nhiêu?

Hắn biết mình chắc hẳn không xuyên không nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

"Tiến vào thế giới chuyện xưa sao?" Tô Bạch lẩm bẩm một mình, có lẽ cách giải thích tốt nhất hiện tại chính là mình đã trực tiếp bước vào thế giới chuyện xưa từ mối nối trong thế giới hiện thực dưới tình huống bản thân không biết, chuyện này cũng không phải không có tiền lệ, trước đây mình còn bị kéo vào thế giới chuyện xưa khi đang ăn dở mì vằn thắn thì thôi.

Lẽ nào lần này lại là vấn đề chưa giải quyết nữa sao? Một vấn đề chưa giải quyết xảy ra ở những năm tám mươi, chín mươi?

Tô Bạch tiếp tục tiến lên một cách hơi tùy hứng, bây giờ vị trí mà hắn đang đứng chắc hẳn thuộc về khu vực phá bỏ và di dời, gạch ngói vụn dưới chân là của ngôi nhà vừa mới bị phá

đổ, đợi qua đợt này chắc hẳn sẽ có đội thi công tiến vào thi công.

Sự phát triển ở Bắc Kinh, Thượng Hải và Quảng Châu chắc chắn sớm những nơi khác trong nước một chút, vào thời kỳ này, làn sóng xây dựng đô thị đang ở giai đoạn phát triển nhanh chóng cao nhất. Nhà cũ bắt đầu bị xóa bỏ và những nhà mới bắt đầu xuất hiện. Những tòa nhà cao tầng mà trước đây dân chúng đại lục chỉ có thể nhìn thấy ở Hồng Kông bắt đầu dần dần xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, cũng giống như mười mấy năm ngắn ngủi trước đây, cư dân đại lục đột nhiên phát hiện ra, ít nhất xét từ mặt quy mô và hình dáng của thành phố thì chúng ta thật sự không kém người khác ở điểm gì.

Đợi đến gần con phố này rồi, trên cơ bản bên tai Tô Bạch toàn truyền tới tiếng Quảng Châu, quần áo mà mọi người mặc cũng rực rỡ sắc màu, tuy rằng khẳng định không phải là loại quần áo công nhân mặc đi khắp nơi những năm sáu mươi, bảy mươi đó, nhưng ít nhất xét từ quan điểm hiện tại, chúng quả thực có hơi quê mùa.

Nơi này là Quảng Châu ngày trước sao?

Thế giới chuyện xưa sẽ xảy ra ở nơi này sao?

Tô Bạch liếm môi, thực ra theo lý mà nói thì mình chắc hẳn cũng đã đến lúc sắp tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo rồi, nhưng không biết tại sao Tô Bạch lại hơi có cảm giác nơi này không giống thế giới chuyện xưa.

Chếch về phía trước có một con sông lớn chắc hẳn là Châu Giang, đôi mắt của Tô Bạch từ từ híp lại, trước đây khi ngồi xe đến đây, tuy rằng hắn có hơi ngây người nhưng vẫn có nhận thức rõ ràng đối với cảnh vật xung quanh, chuyện này gần như thuộc về một loại bản năng của thính giả.

Lẽ nào đây là bộ dạng của khách sạn hai mươi năm trước?

Tô Bạch ngẩng đầu bắt đầu tìm kiếm biển báo giao thông có mục đích, rất nhanh, hắn đã tìm được biển chỉ đường trên cột điện bên ngoài một cửa hàng nhỏ, trên đó ghi "Con đường Bắc Kinh" rất rõ ràng.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, chuyện này thật thú vị đấy, dựa theo vị trí của biển chỉ đường và phương hướng của Con đường Bắc Kinh, thì đống phế tích mà mình vừa đứng thật sự là tiền thân của tòa khách sạn bảy ngày đó?

"Keng…"

Một đồng xu rơi xuống mặt đất sau đó lăn về phía Tô Bạch, hắn hơi cúi đầu nhìn đồng xu lăn thẳng vào trong cống thoát nước bên cạnh mình.

Một bé gái buộc tóc đuôi ngựa vội vàng chạy tới, cô bé còn rất nhỏ tuổi chắc hẳn cũng chỉ chừng bốn, năm tuổi thôi, cô bé nhìn Tô Bạch rồi lại nhìn khung sắt của cống thoát nước rồi cắn môi, bộ dáng tức giận này trông có vẻ rất đáng yêu.

Cô bé không khóc cũng không làm loạn, mà chỉ ngồi xổm xuống ven đường nhựa như vậy, hai bàn tay chống cằm mình với vẻ hơi buồn rầu.

Không biết tại sao, đột nhiên Tô Bạch cảm thấy cô bé này có hơi quen mắt, nhưng hắn nhớ mình chưa từng gặp cô bé, hơn nữa với kinh nghiệm trưởng thành của mình, mình không có khả năng sẽ có người quen nào ở Quang Châu từ gần hai mươi năm trước.

Chương 1117 Em Tên Là Gì? 2

Nhưng ngay khi ánh mắt của cô bé này rơi lên người mình, Tô Bạch có một loại cảm giác cả người nổi hết da gà da vịt.

“Tiểu tử thối, nhìn cái gì mà nhìn.”

Cô bé nhỏ thấy Tô Bạch còn đang quan sát mình, mới gào lên với hắn một cách giận dữ, trước đó cô bé nhìn thấy rõ ràng hắn cố tình nhìn đồng xu của mình lăn vào trong rãnh nước, nếu như hắn bằng lòng giơ tay thậm chí là duỗi chân thì đồng xu của mình đã không rớt xuống.

Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh cô gái, ngược lại cô bé không để ý chuyện này, sau khi mắng một câu vẫn còn đang tự mình bực bội, ở thời đại này một đồng xu đối với trẻ con mà nói đã được tính là một khoản tiền lớn rồi, cho dù là những năm đầu của thế kỷ mới thì tiền tiêu vặt một ngày của đại đa số học sinh tiểu học cũng chỉ có một đồng, cũng không giống học sinh tiểu học bây giờ sở hữu năng lực tiêu pha mạnh mẽ như vậy.

“Em tên là gì?” Tô Bạch hỏi, về phần trước đó cô bé nhỏ mắng mình ngược lại hắn cũng không để ý đến vậy, Tô Bạch vẫn chưa thất bại đến mức phải đi nổi nóng với một đứa trẻ bốn, năm tuổi.

“Cần anh quản à.” Cô bé đảo trắng mắt với hắn.

“Anh có thể trả tiền cho em.” Tô Bạch đáp.

“Thật sao?” Cô bé có hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức nhìn Tô Bạch với ánh mắt cảnh cáo và nghi ngờ: “Anh sẽ không

định gọi tôi về nhà anh lấy tiền sau đó đem tôi đi bán đấy chứ?"

"Ha ha." Tô Bạch bật cười, duỗi tay đặt lên song sắt của cống thoát nước bên cạnh, lòng bàn tay hơi dùng sức, "vụt" một tiếng đồng tiền vừa rớt xuống đó đã bị hút vào trong lòng bàn tay hắn, Tô Bạch nắm tay đặt trước mặt cô gái nhỏ: "Đoán xem có không?"

"Lừa đảo, đây cũng không phải ảo thuật, tôi không tin…"

Ngay khi Tô Bạch mở lòng bàn tay ra, cô bé nhìn thấy đồng xu trong lòng bàn tay hắn đó, miệng nhỏ lập tức há thành hình chữ "O" trông có vẻ rất khó tin, nhưng cô bé vẫn chưa quên duỗi thẳng tay tới lấy đồng tiền từ lòng bàn tay Tô Bạch về nắm trong tay mình.

"Anh lợi hại lắm, tạm biệt, tôi phải đi mua hoa quả đây, hi hi, tuy rằng anh đã giúp tôi lấy tiền, nhưng mẹ đã nói với tôi, ảo thuật gia trên đường thích nhất là bán trẻ con, dặn tôi không được nói chuyện nhiều với những nhà ảo thuật đó."

Cô gái nhỏ đứng dậy, nhảy chân sáo đi về phía sạp hoa quả chếch phía trước, nhưng cô bé đi được nửa đường lại rẽ vào một góc đi về phía một nam một nữ đứng ở phía khác.

Tô Bạch lắc đầu, cho dù bây giờ mình đang ở thế giới hiện thực hay là thế giới chuyện xưa nhưng cô bé này thật sự rất thú vị, mình chắc hẳn thật sự không biết cô bé này hoặc là mình vì nguyên nhân gần đây tiểu gia hỏa biến mất, cho nên mới bắt đầu vô cùng để tâm đến trẻ con chăng?

Không đến mức đó chứ?

Lúc này Tô Bạch cũng đứng dậy, đầu kia của sạp hoa quả có một sạp sách, hắn dự định vào đó đọc báo, ít nhất cũng có thể xác định trước được nơi quỷ quái này rốt cuộc đại diện cho năm nào ở Quảng Châu.

Lúc này, cô gái nhỏ và cha mẹ mình cũng đi về phía sạp hoa quả, có điều chắc hẳn sau khi cô gái nhỏ gặp cha mẹ mình đã trở nên ngoan ngoãn hơn, không còn nhảy nhót như trước đó nữa, đi đường cũng rất bình tĩnh, trở nên cực kỳ ngoan ngoãn.

Tô Bạch đứng trước sạp báo, duỗi tay lấy một tờ báo nhìn ngày tháng trước, là ngày ba mươi tháng tư năm 1993.

Là năm mà mình ra đời, năm chín mươi ba, hơn nữa hiện tại mình chắc hẳn vẫn chưa ra đời mới đúng, bởi vì ngày sinh của Tô Bạch thật đó cũng phải vài tháng sau, vậy ít nhất bây giờ cũng không cần lo sẽ gặp mình.

Tô Bạch tùy tiện lật trang báo, ông chủ sạp báo vừa phủi ruồi vừa dùng ánh mắt ghét bỏ để nhìn Tô Bạch, chỉ thiếu điều nói một câu: Muốn mua thì mua không mua thì cút.

"Muốn ăn hoa quả gì?" Giọng nói của người phụ nữ truyền tới từ sạp hoa quả bên cạnh đó.

"Vải, cháu thích ăn vải ạ." Đây là giọng nói của cô bé, nhưng bây giờ nói chuyện lại có hơi ngắt quãng, không còn linh hoạt và lanh lợi như trước đó nữa.

Tô Bạch đang đọc một bản tin trên tờ báo, cũng chỉ tùy tiện nghe chuyện xung quanh, cho nên tạm thời cũng không còn chú ý đến tình hình ở bên cạnh nữa.

"Vậy được, cho cháu vải." Vẫn là giọng của người phụ nữ: "Cầm chắc nhé, tưng đây đã đủ ăn chưa?"

"Cảm ơn…" Cô bé đáp lại một cách hơi máy móc.

"Cậu có mua không đây?" Cuối cùng ông chủ sạp báo cũng không nhịn được nữa mà oán trách Tô Bạch.

"À." Tô Bạch cất tờ báo lại, trên người mình quả thực không có tiền mà có tiền cũng không dùng ở đây được.

Có điều, ngay khi hắn vừa quay người chuẩn bị đi dạo để xem xét tình hình ở con phố Con đường Bắc Kinh này một chút, đột nhiên nghe thấy người phụ nữ phía sau nói một cách rất nghiêm túc: "Vậy được, nếu cháu đã thích ăn vải như vậy, vậy sau này tên của cháu sẽ là Lệ Chi có được không? Đi với dì nào, trong nhà dì có rất nhiều bạn nhỏ sẽ chơi với cháu, ngày nào cũng có vải để ăn."

"Vâng." Cô bé gật đầu với vẻ chất phác.

"Vậy dì hỏi cháu một lần nữa, cháu tên là gì?"

"Cháu tên là… Lệ Chi."

Tô Bạch bất chợt sững sờ, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía sạp hoa quả phía sau!

Chương 1118 Nhận Mệnh Trời Ban, Tồn Tại Mãi Mãi 1

"Cốc cốc cốc…"

Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa.

"Tới đây tới đây."

Mập mạp ném một đống vỏ lon bia rỗng lên giường rồi lập tức ra mở cửa, chỉ là cửa vừa đẩy ra vậy mà người đứng trước mặt anh ta lại là Trịnh Long, thính giả vừa rồi cùng ăn cơm tối với anh ta.

Ế?

"Sao thế?" Trịnh Long thấy vẻ mặt kinh ngạc của mập mạp mới hỏi.

"Không sao." Mập mạp có hơi bối rối, theo lý mà nói thì Đại Bạch nên lên đây chứ: "Có chuyện gì không?"

"Phía bên diễn đàn vừa mới gửi thông báo trong nhóm wechat nói hoạt động vốn là của ngày mai sẽ làm trước thời hạn, bây giờ kêu chúng ta đi tới lầu hai chuẩn bị, tôi ở đối diện với anh cho nên khi ra ngoài muốn gọi anh đi cùng."

"Ồ, được, vừa rồi tôi không nhìn máy."

Mập mạp quay lại phòng trước, nhét di động vào túi rồi cùng Trịnh Long đi về phía thang máy tầng ba, phía bên đó đã có vài thính giả đang đứng, rõ ràng mọi người cũng đều nhận được tin nhắn.

Có người trên mặt mang theo vẻ nóng lòng muốn thử, những người nóng lòng muốn thử chắc hẳn đều là người theo

chủ nghĩa mạo hiểm, mà cũng có người trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, chắc hẳn cũng có sự lo lắng nhất định đối với thời gian hành động đột nhiên thay đổi này.

Dù sao nơi này cũng không phải thế giới chuyện xưa, chí ít cho tới hiện tại mọi người cũng không có quan hệ cạnh tranh tuyệt đối, cho nên ngược lại, không cần phải cố tình thể hiện gì cả.

Không lâu sau thang máy đi xuống, mọi người cùng bước vào trong, đợi khi đến tầng hai đều ra ngoài hết. Lúc này, trong hành lang chật hẹp ở tầng hai đã có hơn hai mươi người đứng đó.

Đây hầu như là toàn bộ thính giả được mời tới tham gia hoạt động lần này, ngược lại điều này cũng không chứng minh sức ảnh hưởng của diễn đàn thính giả mạnh bao nhiêu, mà thực ra vẫn là vì manh mối và tư liệu của lần này quả thực cũng đủ hấp dẫn người, ngay cả Tần Dương trước đó vẫn luôn ở đảo Tần Hoàng ngoan ngoãn lái taxi thuê cũng tới nơi này.

Ngài Lôi đứng đầu tiên, cách hai mét chính là phòng 233, hai người quản lý diễn đàn này là Lưu Thao và Tôn Hải lại đứng phía sau ngài Lôi.

Tôn Hải hơi cúi đầu, thực ra tận sâu trong lòng anh ta có khát khao cực lớn đối với cánh cửa này, chỉ cần anh ta có thể tiến vào sau đó thăng cấp thành thính giả cao cấp ở bên trong, chắc chắn tám phần mình có thể thành công!

Nhưng khi vừa mới xuống dưới, Tôn Hải đã nhìn thấy Lưu Thao và ngài Lôi đứng chung với nhau, trước đó mình cũng đã từng ám thị hai lần với ngài Lôi nhưng ngài Lôi đều không đả động gì, rõ ràng ông ta hoàn toàn không coi trọng một người mà hiện tại vẫn chưa trở thành thính giả cao cấp như mình, cũng chẳng muốn đầu tư gì lên người mình hoặc là thể hiện ý tốt.

Nhưng bây giờ Tôn Hải còn đang lo lắng một chuyện, nhiều thính giả có thâm niên như vậy đều tiến vào nơi này, lỡ như thật sự có người giẫm phải vận may chó má gì đó lấy được kiện pháp khí có khả năng tồn tại đó đi mất, cuối cùng tiết điểm này biến mất rồi thì mình phải làm sao?

Mình còn có thể tiếp tục áp chế không thăng cấp được bao lâu nữa?

Trận pháp trước cửa hoàn toàn không tổn hại gì, đây là một điểm mà ngài Lôi khó chấp nhận được nhất, trận pháp mà mình đã sắp xếp trước đó lại bị người ta trực tiếp "lội" qua.

Thật sự cũng có chút thú vị đấy.

Khóe miệng của ngài Lôi lộ ra một nụ cười, nguyên nhân hình thành tiết điểm này và bên trong có thật sự tồn tại pháp khí đặc biệt đó hay không thì ngài Lôi không chắc, cũng không rõ, nhưng bây giờ ông ta có thể thừa nhận rằng mình đang tràn đầy sự tò mò về bên trong, có điều mình lại không thể tiến vào, đây mới là tiếc nuối lớn nhất của ông ta.

Ông ta vung tay, cánh cửa từ từ mở ra, xua tan toàn bộ trận pháp của mình ở nơi này, ra hiệu cho Lưu Thao và Tôn Hải ở bên cạnh có thể sắp xếp người tiến vào.

"Căn phòng này chính là tiết điểm sao?" Mập mạp nói với vẻ hơi buồn bực, thực ra trước đó anh ta cũng nhìn ra được một vài manh mối, dù sao thì anh ta cũng xuất thân là người chơi trận pháp, mà trước đây ngài Lôi cũng đã chủ động xóa bỏ trận pháp.

Từng người có thâm niên bắt đầu bước vào trong căn phòng này, trên cơ bản sau khi bước qua khe cửa đó cả người đều biến mất.

"Đù, sao lại có loại cảm giác như Harry Potter thế nhỉ?" Mập mạp thè lưỡi, khi đến phiên anh ta đi băng qua bên cạnh

ngài Lôi, anh ta gật đầu khom người với ông ta: "Ngài Lôi, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, tôi cũng thích nghiên cứu trận pháp, hy vọng sau này có cơ hội có thể xin ngài chỉ dạy."

"Trương Bát Nhất." Ngài Lôi nói ra cái tên của mập mạp, cũng đủ để thấy danh tiếng lan xa của "bông hoa giao tiếp" trong giới thính giả này của mập mạp.

"Chính là tại hạ, chính là tại hạ."

Sau khi chào hỏi xong, mập mạp cũng không còn dong dài thêm gì nữa mà cẩn thận bước vào trong phòng.

Những người có thâm niên khác bao gồm cả bản thân Lưu Thao cũng tiến vào trong căn phòng này, Tôn Hải đứng ở bên ngoài siết chặt lòng bàn tay rồi lại thả lỏng vài lần, rõ ràng anh ta đang đấu tranh cũng đang do dự, nhưng ánh mắt của ngài Lôi vẫn luôn vô tình cố ý rơi lên người mình, trong đó có ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Anh ta hít một hơi thật sâu, những người khác đều đã tiến vào rồi, bên ngoài chỉ còn lại hai người là ngài Lôi và bản thân Tôn Hải.

"Ngài Lôi, ngài muốn canh giữ nơi này hay là tôi canh giữ ở nơi này?" Tôn Hải trông như đã hoàn toàn thoải mái buông bỏ tất cả.

"Tôn Hải."

"Có tiểu nhân."

Ngài Lôi nhìn anh ta với vẻ hơi phức tạp, sau đó vẫn lắc đầu: "Cùng nhau đi ăn bữa khuya đi."

"Vâng."

Tôn Hải bước phía trước ấn cửa thang máy một cách rất sảng khoái.

“Không cho cậu tiến vào là vì tốt cho cậu thôi, hà tất phải dọn đường cho người khác.” Những lời này ngài Lôi không nói ra bởi vì không thể nói.

Chương 1119 Nhận Mệnh Trời Ban, Tồn Tại Mãi Mãi 2

"Vậy dì hỏi lại cháu một lần nữa, cháu tên là gì?"

"Cháu tên là… Lệ Chi."

Có điều ngay khi Tô Bạch quay đầu lại, lại phát hiện ra mình hoàn toàn không tìm thấy đứa trẻ và một nam một nữ đó đâu, chủ sạp hoa quả đang phẩy cái quạt hương bồ ngồi trên ghế mây uống trà, như thế toàn bộ chuyện trước đó đều chỉ là ảo giác của mình vậy.

Nhưng Tô Bạch biết rõ mình tuyệt đối không thể xuất hiện ảo giác, tại sao bây giờ lại không thấy một nam một nữ và đứa trẻ đó đâu, có khả năng có liên quan đến hoàn cảnh mà mình ở, hơn nữa sở dĩ mình có thể nhìn thấy và nghe thấy hình ảnh đó, cũng có xác suất lớn có liên quan trực tiếp đến mình, có lẽ là vì trong cơ thể mình có dòng máu của một nam một nữ đó, cho nên ngay khi mình đi đến nơi này sẽ xuất hiện hình ảnh đã từng xảy ra ở nơi này của một nam một nữ đó?

Lúc này, Tô Bạch không biết trong tư liệu mà diễn đàn gửi cho các thính giả được mời có viết, một thính giả cấp thấp cường hóa đạo sĩ đã nhìn thấy bà nội đã mất từ lâu của mình ở trong tiết điểm này, cho nên suy đoán hiện tại mà Tô Bạch có được chỉ là một khả năng mà bản thân hắn luận ra, nhưng thật ra cũng đã rất gần với đáp án chân chính rồi.

Con đường này vẫn là con đường này, người qua người lại náo nhiệt và tấp nập, nhưng Tô Bạch lại có hơi không hiểu ra sao, mình nên thoát khỏi tình cảnh này thế nào đây? Hoặc là

đổi cách suy nghĩ khác, mình có thể nhận được những gì trong hoàn cảnh này?

Bản tính của thính giả là trục lợi, không có gì khác biệt với một con sói khát máu.

"Lôi Công Thái Cực thu nhận đệ tử!"

"Lôi Công Thái Cực thu nhận đệ tử!"

"Lôi Công Thái Cực thu nhận đệ tử!"

Hôm nay trên con phố có một võ quán vừa vặn khai trương, có người đang múa lân cũng có vài người đàn ông mặc áo dài cổ phục đang biểu diễn Thái Cực Quyền, ở chính giữa là một người đàn ông trung niên mặt lớn tai to đang ngồi trên một chiếc ghế thái sư, chắc hẳn chính là chưởng môn nhân của nơi gọi là Lôi Công Thái Cực này.

Quảng Đông gần Hồng Kông lại thêm lúc đầu làn sóng cách mạng màu cũng không thật sự càn quét đến nơi này, cho nên khu vực này vẫn duy trì rất nhiều thứ nguyên nước nguyên vị, ví dụ như đãi ngộ của đại sư phong thủy và đại sư võ thuật ở nơi này rõ ràng cao hơn những nơi khác trong nước rất nhiều.

Tô Bạch không có hứng thú gì với chuyện này, thực ra ánh mắt của hắn lại rơi thẳng lên mặt tiền một cửa hiệu nhỏ bên cạnh võ quán, nơi đó chắc hẳn là một tiệm đồ cổ.

Năm chín mươi ba, cải cách mở rộng cũng đã được vài năm đầu, thời thịnh thế mua đồ cổ, thời loạn thế mua vàng kim, đây là đạo lý xưa nay không đổi, ở Trung Quốc lúc này, hiển nhiên ngành đồ cổ cũng bắt đầu phát triển mạnh theo chính sách mở rộng thị trường.

Đương nhiên, không phải Tô Bạch là người thích chơi đồ cổ gì, tuy rằng hắn quả thực đã từng tiếp xúc với không ít đồ cổ nhưng đây cũng là vì thân phận thiếu gia trước đây của hắn,

không muốn tiếp xúc với những thứ này cũng khó, nhưng thứ chân chính thu hút Tô Bạch thực ra vẫn là hai bức hoành phi ố vàng ở cửa tiệm đồ cổ, đây là một bộ câu đối.

"Hôm nay quân tới nơi nào?"

"Sau này thiếp về nơi đó?"

Hoành phi giống như vè đọc nhanh, nhưng đối với Tô Bạch mà nói lại có một loại cảm giác đặc biệt, như thể nó đang nói chính mình hoặc có lẽ là nói cục diện trước mặt này.

Hắn không rõ có phải do tác động tâm lý của mình hay chỉ là một sự trùng hợp, nhưng nếu bây giờ đã ở trong hoàn cảnh này hiển nhiên chỉ đành đi qua đó nhìn trước xem sao.

Cửa rất nhỏ, bị võ quán bên cạnh lấn chiếm rất nhiều không gian, khi Tô Bạch tiến vào chỉ nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên xe lăn đọc sách ở bên trong, thấy có khách vào cửa, người đàn ông đặt sách trong tay xuống, quay xe lăn lại gần phía Tô Bạch.

"Muốn xem gì sao?"

"Ở chỗ cậu có gì?" Tô Bạch hỏi.

"Từ xưa đến nay." Người đàn ông đáp.

"Khẩu khí không nhỏ đấy." Tô Bạch nở nụ cười, người đàn ông ngồi trên xe lăn này cứ mang đến cho mình một loại cảm giác mắc chứng hoang tưởng thế nào, trông rất giống mấy cậu trai thích ru rú trong nhà ở thế giới hoạt hình sau này vậy, đặc biệt là giọng điệu và thái độ trong lời nói tràn đầy vẻ tự tin đó.

Người đàn ông mỉm cười, duỗi tay lấy một cái hộp gỗ đặt trong đống chai lọ bên chân, vừa mở hộp gỗ vừa hỏi: "Anh muốn nhìn quá khứ trước hay là muốn nhìn tương lai trước?"

"Không phải tiệm đồ cổ đều bán đồ ở quá khứ sao?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Nhưng người tới mua có thể từ tương lai tới.” Người đàn ông ngồi trên xe lăn đáp lại một cách rất tùy tiện.

Nhưng khi anh ta nói ra câu này, Tô Bạch lập tức thu lại toàn bộ suy nghĩ khinh thường của mình, thế này còn có thể dùng chứng hoang tưởng hoặc chó ngáp phải ruồi để giải thích sao?

Bảng hiệu ở cửa và giọng nói của chủ tiệm mắc chứng hoang tưởng tuổi dậy thì này, có chuyện trùng hợp như vậy sao?

“Có một thứ trên đó khắc: Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi.”

“Ý của cậu là ngọc tỷ truyền quốc sao?”

“Nhìn xem.”

Người đàn ông lấy một vật hình lập phương được bọc bằng vải lụa từ trong chiếc hộp gỗ ra rồi trực tiếp ném cho Tô Bạch. Nhưng khi rơi vào trong tay Tô Bạch, lại chỉ còn khăn trắng, khối lập phương đó đã biến mất không còn thấy đâu.

“Thế này là sao?” Tô Bạch cầm khăn lụa trắng trong tay hỏi với vẻ khó hiểu: “Tiệm đồ cổ biến thành tiệm ảo thuật sao?”

Ngón tay của người đàn ông bắt đầu run rẩy, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch với vẻ khó tin.

“Anh… anh… anh đã từng thấy ngọc tỷ chân chính của Tổ Long rồi sao?”

Chương 1120 Miếng Vàng! 1

Ngọc tỷ của Tổ Long?

Ý tứ chắc hẳn chính là cái gọi là "ngọc tỷ truyền quốc," được đúc và khắc bằng Hòa Thị Bích bởi thừa tướng đời Tần Lý Tư theo lệnh của Tần Thủy Hoàng. Khối ngọc vuông vức bốn tấc, phía trên là năm con rồng giao nhau, ở phía chính diện khắc tám chữ Triện do Lý Tư viết "Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi" để làm tín vật của "trời ban hoàng quyền, chính thống hợp pháp."

Người thanh niên ngồi trên xe lăn hỏi Tô Bạch có phải đã từng nhìn thấy ngọc tỷ truyền quốc hay không, Tô Bạch thật sự đã từng nhìn thấy, tuy rằng không tính là "tận mắt" nhìn thấy mà là thấy ở góc độ của một Vampire ngồi trong nhà lao, ở trong hình ảnh đó Tổ Long cầm ngọc tỷ trong tay đập nát một con hắc long cản đường.

"Ha ha, thú vị, thú vị." Người thanh niên ngồi xe lăn quan sát Tô Bạch cẩn thận: "Không thể, chắc chắn không thể."

"Cậu khẳng định tôi đã từng nhìn thấy sao?" Tô Bạch hỏi.

"Đúng, anh có biết đây là nơi nào không?" Thanh niên ngồi trên xe lăn xoay xe lăn về phía trước quầy nhỏ của mình: "Tất cả mọi thứ ở nơi này đều là giả hết."

"Tôi biết." Tô Bạch gật đầu, ở đây là giả không thể nghi ngờ gì, trên cơ bản Phát Thanh cũng được tính là đích thân chứng thực thế giới hiện thực này, thế giới hiện thực là một thứ chính yếu, cũng chính là thế giới tuyệt đối chân thật và hoàn toàn tồn tại.

“Ừm, tôi biết anh chắc chắn biết, nhưng quay trở lại vấn đề chính, tôi rất tò mò anh đã nhìn thấy ngọc tỷ chân chính của Tổ Long ở nơi nào, lẽ nào ngọc tỷ của Tổ Long thất truyền nhiều năm như vậy đã tìm được rồi sao?”

Tô Bạch lắc đầu: “Chắc chắn vẫn chưa tìm được.”

“Ồ cũng đúng, nếu tìm được sẽ không có khả năng tôi không biết, hơn nữa chắc hẳn cũng không thể tìm được.” Thanh niên đặt quyển sách trước mặt sang một bên với vẻ hơi thương cảm, qua một lúc, thấy Tô Bạch không hỏi mình anh ta lại hỏi hắn trong sự khó hiểu: “Anh không tò mò chút nào sao?”

“Tò mò?” Tô Bạch nhún vai: “Tò mò cái gì?”

“Nhân sinh quan của anh, không đúng, thần kinh của anh có vấn đề, ở một vài phương diện rõ ràng quá tiêu cực, đối với chuyện mà một vài người bình thường đều cảm thấy hứng thú thì anh lại không có hứng thú.” Trong tay thanh niên nghịch một miếng ngọc cổ, nói với vẻ hơi buồn rầu: “Nhưng thực ra cũng không có sự khác biệt lớn đến đâu, tôi nói là giữa anh và tôi kìa.

Anh không nhìn thấy ngọc tỷ là vì anh đã từng thấy nó chân chính, như vậy bản giả của nó sẽ không xuất hiện ở đây để anh nhìn thấy, nguyên nhân rất đơn giản là vì toàn bộ mọi thứ ở đây đều là giả.”

“Nhưng trước đó tôi đã từng thấy người mà tôi quen trên phố, hơn nữa còn không chỉ có một.” Tô Bạch hỏi.

“Vậy sau đó thì sao?” Thanh niên cười hỏi: “Người mà anh biết ở đâu? Đi đâu rồi?”

Tô Bạch hơi nhíu mày, dường như hắn có hơi hiểu ra ý tứ trong lời nói của thanh niên.

Thanh niên cũng không ra vẻ cao thâm mà nói thẳng: “Bởi vì anh đã từng nhìn thấy, ngay khi tôi ném chiếc khăn lụa trắng bọc ngọc tỷ của Tổ Long cho anh, trong đầu anh đã biết rõ đây là thứ gì, hiển nhiên sẽ xuất hiện hình ảnh liên tưởng đến ngọc tỷ của Tổ Long trong ký ức của anh.

Cho nên, nó mới biến mất.

Anh nói trước đó anh đã gặp người quen của mình, nhưng nói ra thời gian chênh lệch này cũng gần hai mươi năm rồi, ha ha, đây là tin tức mà người tiến vào nơi này trước đây đã nói cho tôi biết.

Nói cách khác khi anh gặp được người quen của anh, anh thực sự không biết bọn họ là ai, phản ứng đầu tiên chắc chắn là không nhận ra, nhưng sau đó ngay khi anh nhận ra bọn họ là ai, bọn họ sẽ trực tiếp biến mất.”

Tô Bạch gật đầu, quả thực là như vậy.

“Ừm, cho nên mọi thứ ở đây đều là giả, bao gồm cả tôi.” Thanh niên chỉ vào mình: “Nếu như hình dung một cách chính xác thì tôi chắc hẳn cũng được tính là một khí linh, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy mình thậm chí còn không thể tính là một khí linh.”

“Vậy rốt cuộc cậu là thứ gì?”

Thanh niên nhìn Tô Bạch với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Ít nhất anh cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ? Mà cũng đúng thôi, tôi quả thực chỉ là một đồ vật, tôi thuộc một phần của ngọc tỷ của Tổ Long nhưng tôi cũng không thể tính là ngọc tỷ của Tổ Long.”

Ngón tay của Tô Bạch nhẹ nhàng gõ lên mặt quầy, đáp: “Cậu là miếng vàng đó?”

“Học lịch sử không tệ đấy, người lần trước tiến vào đây cũng không biết manh mối này đâu.” Khi thanh niên nói xong

những lời này, đột nhiên khoát tay với Tô Bạch: "Đợi chút, lại có rất nhiều người tới đây, tôi phải sắp xếp tiếp đón một chút đã."

Ngay sau đó, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy hình ảnh xung quanh dao động, tổng cộng dao động hai mươi mấy lần.

Thanh niên ngả người trên xe lăn với vẻ hơi mệt mỏi: "Tôi thật sự có hơi hối hận vì đã đặt lối vào ở đó, sao lần này người tiến vào lại nhiều như vậy chứ?"

"Còn có người vào nữa sao?" Tô Bạch có hơi ngạc nhiên, trong lòng thì lại nghĩ mập mạp đang làm trò quỷ gì vậy, lấy mình làm người dò đường sao? Bây giờ Tô Bạch vẫn chưa biết nguyên nhân chân chính của phòng số 233.

"Ế, không phải anh và bọn họ đi cùng nhau sao?" Thanh niên trông có vẻ hơi bất ngờ.

"Sau khi tiến vào nơi này không thể nhìn thấy người khác sao?" Tô Bạch hỏi.

"Mỗi người là một sân đơn lẻ cho nên tôi rất mệt, đúng rồi, tôi rất tò mò chuyện anh đã nhìn thấy ngọc tỷ của Tổ Long ở nơi nào? Trước đó anh vẫn chưa trả lời tôi."

"Trong trí nhớ của người khác." Tô Bạch cũng thành thật đáp.

"Ồ." Thanh niên gật đầu: "Vậy cũng không khó hiểu."

"Rồi sao?" Tô Bạch hỏi: "Tiếp theo tôi nên làm gì?"

Thực ra Tô Bạch đã coi thanh niên này thành NPC trong trường hợp này, giống như khi chơi trò chơi trực tuyến sẽ có ông già ở cửa thôn sắp xếp một nhiệm vụ cho bạn đi hoàn thành, sau đó nhận được một phần thưởng ấy.

"Anh có thể tiếp tục đi dạo ở nơi này để nhìn ngắm phong cảnh, danh lam thắng cảnh có đẹp đến đâu cũng không thể so

được với phong cảnh ở hơn hai mươi năm trước, không phải sao?”

Tô Bạch kéo một cái ghế mây trong tiệm tới rồi ngồi xuống, hỏi với vẻ hơi khó hiểu: “Vậy cậu để lại một tiết điểm ở nơi này, rốt cuộc để làm gì?”

Chương 1121 Miếng Vàng! 2

“Đã nghe qua câu tinh lực dồi dào chưa?” Đột nhiên thanh niên hỏi Tô Bạch một cách rất nghiêm túc.

“…” Tô Bạch.

“Tôi vẫn luôn ở nơi này, không thể nhớ rõ cách lần cuối lưu lạc đến vị trí này đã bao nhiêu năm rồi nữa, nhưng cứ ba năm một lần tôi sẽ xuất hiện và lối vào nơi này cũng sẽ xuất hiện, lần nào cũng sẽ có người tiến vào. Tôi sẽ hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt nhưng tôi cũng không phải ngọc tỷ thật của Tổ Long, nếu anh đã nói ra tôi là vàng, vậy anh chắc hẳn cũng biết thân phận của tôi.

Cho nên sau khi tinh hoa của nhật nguyệt bị tôi hấp thụ, tôi rất khó có thể dùng nó để tu luyện và thăng cấp, hơn nữa bản thân tôi cũng biết rõ, nếu như tôi thật sự nghĩ đủ mọi cách tu luyện bản thân và đi tìm con đường khác, vậy có khả năng tôi sẽ không được phép tiếp tục tồn tại nữa.

Cho nên, cứ ba năm một lần tôi sẽ cố tình mở tiết điểm của mình ra để người khác tiến vào, tôi có thể mượn cơ hội này tiêu hao sức mạnh của mình, bớt cho nghẹn đến phát hoảng.”

“Ví dụ này thật sự rất thiết thực đấy.” Tô Bạch đứng dậy: “Vậy phải ra ngoài thế nào?”

“Sao thế, anh thật sự không lưu luyến phong cảnh hai mươi năm trước một chút nào sao?” Thanh niên nhìn Tô Bạch, hơi mỉm cười và bảo.

“Tôi thà đi xem phim Hồng Kong hoặc là trở về xem phim cương thi của Lâm Chính Anh còn hơn.” Tô Bạch thở dài:

“Nói cho tôi biết nên ra ngoài thế nào đi.”

“Cứ thuận theo con đường phía trước rồi rẽ trái, trực tiếp nhảy xuống Châu Giang là có thể trở về, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

“Tạm biệt.”

Tô Bạch vẫy tay và đi thẳng ra khỏi cửa tiệm đồ cổ này, thanh niên trong tiệm đồ cổ quay xe lăn của mình đi tới bên cửa, nhìn Tô Bạch bước từng bước về phía Châu Giang đó.

“Anh ta thật sự không có hứng thú với mình một chút nào sao?” Thanh niên có hơi bất ngờ, cũng có hơi khó hiểu, nhưng rất nhanh, anh ta đã nhìn thấy Tô Bạch quay người lại đi về phía này.

“Anh ta vẫn cảm thấy hứng thú với mình đi.” Khóe miệng của thanh niên lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười trên mặt anh ta lại biến mất rất nhanh không còn thấy đâu nữa, anh ta nhìn thấy Tô Bạch đi mua một phần trà lạnh ở trong cửa tiệm đó, sau đó vừa uống trà vừa đi về phía Châu Giang.

“Đi đi đi đi, anh thật sự là người không có lòng tò mò nhất mà tôi từng gặp, chắc chắn là một tên có tâm lý vặn vẹo, ồ… công chúa điện hạ?”

“Cô từng nói muốn tặng cho tôi một món quà.” Mập mạp đứng trên đống gạch ngói vụn hỏi với vẻ hơi chờ mong: “Hơn nữa tôi có một loại dự cảm không phải dùng nhân quả để nhìn, rằng tôi thật sự cảm thấy món quà mà cô nói với tôi rất có khả năng đang ở nơi này.”

“Cái gì? Cô nói nơi này là một miếng vàng sao?” Mập mạp cúi đầu nhìn xung quanh: “Ở đây toàn là đá với gạch, vàng ở đâu ra?”

Một thanh niên ngồi trên xe lăn chậm rãi đi về phía đống đổ nát ở khu phá bỏ và di dời bên này từ bên kia đường, anh ta

mang theo nụ cười mỉm và hồi tưởng, đợi khi đến trước mặt mập mạp, trên mặt chỉ còn lại một thứ gọi là thương cảm.

“Tham kiến công chúa điện hạ.” Thanh niên hơi cúi đầu.

“Cô ấy nói cô ấy không quen cậu nhưng cô ấy nói cậu sẽ giúp tôi.” Mập mạp chỉ vào mình rồi lại chỉ vào thanh niên trên xe lăn.

“Anh muốn gì?” Thanh niên hỏi mập mạp.

“Tôi muốn nhìn thấu tất cả.” Sau khi mập mạp nói xong lại nghĩ ngợi, sau đó lại bảo: “Tôi muốn thăng cấp.”

Cái sau càng chân thực hơn cái trước một chút.

Thanh niên hơi do dự rồi đáp: “Tôi không có cách nào giúp anh thăng cấp, bởi vì vốn tích lũy ban đầu của anh vẫn chưa đủ, một người mà tôi vừa mới gặp ở cảnh khác, vốn tích lũy của anh ta đã dư thừa rồi, tôi có thể giúp anh ta thăng cấp nhưng anh ta lại không có hứng thú với tôi cho lắm.”

“Chậc, chắc chắn não của con hàng đó có vấn đề rồi.” Mập mạp chà xát tay, nói tiếp: “Không sao không sao, cậu có lợi ích gì có thể cho tôi thì cứ cho đi.”

“Tôi có thể cho anh phong cảnh đẹp nhất ở nơi này.” Thanh niên đáp một cách rất thành thật.

Mập mạp hít một hơi thật sâu, kiềm chế thôi thúc muốn đánh chết người tàn tật này.

“Tôi biết công chúa điện hạ có ý gì nhưng tôi không thể giao mình cho anh được.” Thanh niên đáp một cách rất nghiêm túc: “Tôi không thể đi gây sự chú ý khắp nơi như vậy được, thậm chí tôi còn không thể ra ngoài.”

“Cô ấy nói cậu không biết điều.” Mập mạp thuật lại lời.

“Là công chúa điện hạ người không tuân thủ quy tắc. Thế giới này đã sớm không còn là thời đại mà Tổ Long sống nữa rồi, sở dĩ cô có thể xuất hiện hơn nữa có thể đi lại trong thế giới này hoàn toàn là vì cô chỉ còn lại tàn hồn, bằng không, quy tắc của thế giới này sẽ không cho phép có sự xuất hiện của cô.” Thanh niên nói đến đây trên mặt lại lộ ra một nụ cười lạnh lùng, xuất hiện sự đối lập rõ ràng với thái độ nho nhã nhất quán trước đó của anh ta.

“Còn nữa, tôi cũng không phải ngọc tỷ truyền quốc ở trong tay của Tổ Long năm đó, cho nên khi tôi vui sẽ nhận cô là công chúa, còn khi tôi không vui thì cô là ai thế?”

Thanh niên vừa dứt lời, nước sông Châu Giang ở một bên bắt đầu cuộn trào thậm chí là vọt thẳng lên trời, Châu Giang ở trong hai mươi mấy hình ảnh khác cũng cùng bay lên không trung sinh ra sự trùng điệp, hình thành một đám mây đen nặng nề bao phủ toàn bộ bầu trời.

“Chậc chậc chậc…” Mập mạp chép miệng, nói trong sự hoang mang: “Mẹ kiếp, chị gái, sao tôi cứ cảm thấy bị cô hại thế nhỉ?”

Mà trong một cảnh khác, Tô Bạch đang uống trà lạnh Lương Thị chính thống của hai mươi năm trước cũng nhảy xuống Châu Giang mà không hề do dự một chút nào, nhưng đột nhiên nước sông Châu Giang lại bay vọt lên trời, ngay khi hắn nhảy xuống, chỉ nghe thấy “phịch” một tiếng, dưới chân hắn chính là lòng sông khô cạn.

Chương 1122 Tủi Hờn Năm Tháng May Áo Cưới 1

Hai người Tôn Hải và ngài Lôi cùng nhau đi tới một tiệm cơm niêu đất sét ở bên ngoài khách sạn, cửa tiệm rất nhỏ thậm chí có thể nói là có hơi khuất mắt, bàn ghế cũng không được sạch sẽ cho lắm nhưng ngược lại khách khứa rất đông.

Ngài Lôi chọn là cơm niêu thịt kho tàu, còn Tôn Hải chọn cơm niêu lạp xưởng, sau đó mỗi người thêm một chén canh.

Một bữa cơm rất đơn giản, ngài Lôi ăn rất tự nhiên còn Tôn Hải ít nhất thoạt nhìn cũng ăn rất tự nhiên.

Ăn xong cơm, ngài Lôi và Tôn Hải một trước một sau đi về phía khách sạn.

Tôn Hải không nhịn được nữa cố tình ở phía sau thở dài một hơi, ngài Lôi cũng không giả bộ không nghe thấy mà dừng bước chân lại.

Nhưng dừng bước chân lại ông ta cũng không nói gì, ông ta không nói, Tôn Hải cũng không biết nên mở miệng thế nào, bởi vì thứ mà anh ta muốn thực ra không cần nói chắc chắn ngài Lôi vẫn sẽ biết. Hơn nữa, chuyện này cũng rất khó có thể giải quyết được chỉ với cách đối thoại ngoài miệng, nhưng mình thực sự không có điều kiện và thứ gì có thể làm ra bất cứ vụ trao đổi nào với ngài Lôi hết.

Xấu hổ, quả thật có hơi xấu hổ.

Không lâu sau, ngài Lôi thấy Tôn Hải không nói gì lại bắt đầu nhấc bước chân đi về phía khách sạn.

“Ngài Lôi.” Tôn Hải mở miệng.

“Chuyện gì?”

“Tôi đi mua bao thuốc.”

“Đi đi.”

Cuộc đối thoại ngắn ngủi và tách ra cũng rất quyết đoán, ngài Lôi tiếp tục đi về phía khách sạn còn tôn Hải thì lại vòng vào một quầy đồ ăn vặt ở bên cạnh.

Anh ta mua bao thuốc, rút một điêu ngậm trong miệng rồi châm lên, sau đó hút vài hơi nặng nề rồi phun hơi thuốc ra. Tôn Hải cảm thấy dường như những thứ tích tụ trong lòng mình cũng được hóa giải không ít, đương nhiên, bản thân anh ta cũng biết rõ đây chỉ là một loại ảo giác của mình, thứ mà mình tha thiết mơ ước đã ở ngay trước mặt mình rồi nhưng mình lại không thể nào lấy được. Loại cảm giác này tra tấn người nhất cũng khiến người phát điên nhất.

“Vù…”

Lúc này, một âm thanh phát ra từ phía sau Tôn Hải, anh ta quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông da đen đứng ngay phía sau mình, người đàn ông mặc một bộ tây trang nhăn nhúm trên người trông có vẻ rất chật vật, nhưng ít nhất anh ta thoạt nhìn vẫn rất có phong cách, đây cũng chính là loại trang phục khá lưu hành trước đây của đại đa số lưu manh.

Chỉ có điều người trước mặt này vừa nhìn đã thấy giống một người sống khá thê thảm, đương nhiên trong những người da đen tạm trú phi pháp ở Quảng Châu thì anh ta sống rất tốt, quả thực chính là số ít trong số ít.

“Mobis, anh sao thế?” Tôn Hải rõ ràng biết Mobis, bởi vì Mobis chính là thính giả phương Tây duy nhất nhận được lời mời của diễn đàn: “Trước đó tôi còn tự hỏi tại sao trước khi vào cửa lại không nhìn thấy anh.”

Mobis bước nhanh tới trước mặt Tôn Hải, hai tay túm cổ áo của anh ta, hai người nhanh chóng lùi về sau thẳng đến khi tiến vào trong ngõ nhỏ bên cạnh.

“Có gì từ từ nói.” Tôn Hải để mặc Mobis xách mình lên dí sát lên vách tường, anh ta không phản kháng bởi vì anh ta có tự tin để không phản kháng, với tích lũy thực lực của anh ta hiện tại, thật sự rất hiếm có người có thâm niên nào có thể đánh lại mình thậm chí có tư cách trở thành đối thủ của mình.

“Mẹ kiếp, diễn đàn các người cố tình mời tôi qua đây để lừa tôi sao?” Mobis nhe răng trợn mắt với Tôn Hải.

Bây giờ anh ta rất thê thảm, vớ vẩn, có thể không thê thảm được sao, anh ta đã phải ở trong thùng rác hết nửa đêm sau, cả người bị đóng băng ném ở nơi đó, ngược lại vết thương trên người có thể bỏ qua nhưng mấu chốt là sự hành hạ về mặt nội tâm kia kìa.

Vừa nghĩ đến vậy mà mình lại không biết tự lượng sức mình phát ngôn bừa bãi với một thính giả cao cấp đại nhân, nói mình sẽ cứu vớt sự kiêu ngạo và định kiến của hắn là lại khiến Mobis sợ đến mức sau lưng phát lạnh, chính là loại cảm giác rét lạnh đến tận xương tủy đó.

Bởi vì trong các thính giả cũng có không ít người có tính cách nóng nảy lạ thường, cho dù thính giả cao cấp có giết chết mình cũng chỉ chịu sự trừng phạt bị tăng độ khó nhiệm vụ trong thế giới chuyện xưa tiếp theo mà thôi. Người ta không phải không dám giết mình, hơn nữa khi ấy đối phương chỉ đang chạy bộ, nói là gây sự thì vẫn là mình gây sự trước, đối phương ra tay với mình cho dù là hạ sát chiêu thì vẫn có lý lẽ cả, chỉ cần giải thích được thì Phát Thanh sẽ không quan tâm.

“Mobis, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh?” Tôn Hải nhíu mày, anh ta có thể nhìn ra được hình như Mobis đã gặp

phải chuyện ngoài ý muốn gì đó dẫn đến bây giờ trạng thái tinh thần của anh ta không được bình thường cho lắm.

"Cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi sao?" Mobis chỉ thiếu điều ấn ngón tay vào mặt Tôn Hải: "Khi các người mời tôi tới đây đã nói gì hả? Hoạt động lần này chỉ có người có thâm niên mới có thể tham gia, nhưng chết tiệt, vậy mà tôi lại đụng phải một thính giả cao cấp ở đây, đừng nói với tôi đây chỉ trùng hợp gặp và đối phương chỉ trùng hợp ở gần nơi này mà thôi!"

"Thính giả cao cấp?"

Tôn Hải nghe được lời này cuối cùng cũng đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì, Mobis đụng phải một thính giả cao cấp sau đó bị người ta dạy dỗ cho một trận.

"Anh đụng phải ngài Lôi sao?" Tôn Hải hỏi.

"Ngài Lôi?" Mobis nghĩ ngợi một chút: "Một người trẻ tuổi mặc đồ thể thao màu đen, rất trẻ."

"Vậy không phải ngài Lôi, nhưng gần đây không có thính giả cao cấp nào ở lại là điều chắc chắn, anh nhất định đã nhận lầm rồi." Tôn Hải khẳng định.

"Fuck, tôi nhận lầm? Vị thính giả cao cấp đó chạy bộ đêm ngay gần khách sạn này, cậu nói diễn đàn các cậu không liên quan, có khả năng sao?" Mobis rõ ràng không tin lời giải thích của Tôn Hải.

Tôn Hải thấy Mobis vẫn còn dây dưa, tâm trạng vốn dĩ đã không tốt cho lắm cuối cùng cũng mất sạch tính nhẫn nại, trong cổ họng anh ta phát ra một tiếng quát khẽ, trong lúc nhất thời gió lạnh nổi lên từng đợt như quỷ khóc sói gào.

Chương 1123 Tủi Hờn Năm Tháng May Áo Cưới 2

Mobis há to miệng, buông tay lùi về sau vài bước theo bản năng, vừa rồi đột nhiên anh ta cảm thấy mình nhỏ bé đến vậy khi ở trước mặt Tôn Hải.

“Cậu…”

Cho dù Mobis có ngu cỡ nào thì vừa rồi anh ta vẫn có thể cảm nhận được thực lực chân chính của Tôn Hải.

“Tôi cách thăng cấp thành thính giả cao cấp chỉ còn lại mỗi vấn đề thời gian.” Tôn Hải vừa chỉnh lại cổ áo của mình vừa nói, thật ra cũng có thể nhìn ra được từ giọng điệu nói chuyện trong nhóm wechat trước đó của anh ta, tuy rằng vẫn chưa trở thành thính giả cao cấp nhưng thật ra anh ta đã sớm đặt tâm thái của mình ở vị trí của thính giả cao cấp rồi, thậm chí anh ta thật sự còn hơi coi thường người có thâm niên bình thường.

Mobis dựa lên một vách tường khác duỗi tay vuốt trán mình, trên đầu anh ta không có tóc mà trọc lốc.

“Vậy chính là vì tôi xui xẻo sao?” Mobis đáp một cách hơi khó chịu.

Đây chính là hiện thực, hiện thực của thính giả, trước đó Tôn Hải để mặc Mobis xách cổ áo mình ấn lên vách tường mà giải thích nhưng Mobis lại không nghe, bây giờ sau khi Tôn Hải phô bày thực lực chân chính của mình ra thì Mobis lại chịu thua. Ngược lại cũng không chứng minh thói hư tật xấu của người da đen, mà thực ra cho dù là bất cứ thính giả nào ở phương Đông hay là phương Tây đều sẽ như vậy khi ở trước

mặt sức mạnh tuyệt đối, đương nhiên, ngoại trừ loại người có bệnh thần kinh đó ra.

"Có khả năng, thật sự vừa vặn có vị thính giả cao cấp đại nhân nào đó xuất hiện ở gần đây." Tôn Hải cũng chỉ có thể nghĩ đến lý do này: "Là vận may của anh không được tốt mà thôi, bên tôi có một vị thính giả cao cấp đang tọa trấn ở đây, nhưng ông ấy rõ ràng không phải người thanh niên mặc đồ thể thao mà anh đã nói đó."

"Đúng rồi, cậu vừa nói gì?" Mobis đã đánh bay tư tưởng tìm Tôn Hải đòi lời giải thích, cuối cùng suy nghĩ cũng tỉnh táo hơn: "Cậu nói hoạt động đã bắt đầu rồi sao? Không phải nói chiều nay sao?"

"Cụ thể thì tôi cũng không rõ, là vị thính giả cao cấp đại nhân đó muốn làm trước thời hạn, mấy phút trước, người có thâm niên tham gia hoạt động lần này đều đã tiến vào hết rồi, bây giờ cửa cũng đã đóng lại, không có sự cho phép của thính giả cao cấp đó thì tôi cũng không thể mở được cánh cửa đó."

"What? Vậy tôi tới Trung Quốc làm gì? Chỉ để qua đây bị dạy dỗ một trận sao?" Đột nhiên Mobis có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, lần này cảm giác trải nghiệm trong chuyến đi tới Trung Quốc thật sự quá kém.

"Đúng rồi, tại sao không thể vào?" Mobis chợt nghĩ đến gì đó: "Ý của cậu là vị trí của tiết điểm đó đã biến mất rồi?"

"Là.. là biết, nhưng bên ngoài tiết điểm có bày trận pháp, hơn nữa là trận pháp do một vị thính giả cao cấp bày ra." Tôn Hải đáp.

"Vậy…" Mobis hít một hơi thật sâu sau đó cười: "Cũng không phải tôi chưa từng thử tiến vào trận pháp mà thính giả cao cấp bày ra, chỉ cần vị thính giả cao cấp trận pháp sư đại nhân kia không sắp xếp trận pháp dựa theo thiết lập và yêu cầu

để đối phó với thính giả cao cấp cùng cấp bậc, thì tôi có tự tin có thể xuyên qua nó, không được, lần này tôi tuyệt đối không thể tới đây không công được!"

Đôi mắt của Tôn Hải sáng lên, hai tay anh ta nắm chặt bả vai của Mobis: "Anh thật sự có thể tiến vào sao? Có thể dẫn theo một người không?"

"Dẫn cậu đi chứ gì, không thành vấn đề, tuy nhiên cậu sẽ bị thương một chút, nhưng những vết thương đó đối với cậu mà nói cũng không tính là gì cả." Sau lưng Mobis lập tức nổi lên một ngọn lửa màu xanh sẫm, huyết thống của anh ta có năng lực đi qua địa ngục và nhân gian, hiển nhiên cũng tự mang theo năng lực xuyên qua trận pháp: "Chúng ta chỉ cần cầu nguyện vị trận pháp sư đó đừng kính nghiệp đến vậy, thật sự bày ra một trận pháp thừa sức đối phó với thính giả cao cấp, bằng không sau khi chúng ta tiến vào chỉ có một con đường chết."

"Sẽ không, ông ta sẽ không làm thế đâu." Tôn Hải nở nụ cười, đáp một cách rất chắc chắn.

Ăn cơm xong, ngài Lôi trở về phòng mình, ông ta đun một bình nước siêu tốc trước, sau đó lấy cốc trà của mình đi pha một bình trà.

Nước là nước trong vòi nước của khách sạn, trà là trà hàng rời mua trong siêu thị, không phải nước tốt cũng không phải trà ngon, nhưng ngài Lôi cũng không quá chú trọng và để ý đến việc này.

Có điều, ngay khi ông ta vừa bưng cốc trà lên nhấp được hai ngụm, cây bút máy trên áo của ông ta lại bắt đầu run rẩy.

Nói trận pháp đối với người bày trận là quan hệ cha con thì lại hơi quá, nhưng ít nhất cũng tương đương với một con mắt hoặc một lỗ tai của mình, thân là người bày trận phần lớn đều

có thể cảm ứng được chuyện xảy ra ở nơi đó. Hơn nữa, bây giờ vị trí mà ngài Lôi đang ở cách trận pháp của mình thật sự rất gần.

Đều ở trong cùng một tòa khách sạn rốt cuộc có thể xa được bao nhiêu?

Có điều, ngài Lôi cũng không vội ra tay ngăn cản thậm chí còn không đi dẫn dắt trận pháp của mình làm ra những đòn đánh trả mạnh mẽ đối với kẻ xâm lấn, mà ông ta chỉ lặng lẽ đặt cốc trà trong tay xuống nói một câu: “Tủi hờn năm tháng may áo cưới.”

Chương 1124 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 1

Mập mạp nhìn mặt sông trùng điệp trên trời với vẻ hơi hoảng hốt, rõ ràng mình có kỳ ngộ trên người, có BUG bàn tay vàng trên người tiến vào tiết điểm này có thể trực tiếp nhặt được bảo bối, nhưng sao chẳng hiểu kiểu gì lại biến thành đối tượng đầu tiên bị hại chết thế này?

Người kiểm soát tiết điểm này hoặc có thể gọi là linh khí của vàng lại bắt đầu oán hận mình.

Mẹ nó chứ, bây giờ trong lòng mập mạp có thực có cả chục nghìn con ngựa chạy qua.

Ả đàn bà thối tha, mụ làm thế này là hại ông mập tôi rồi, mụ thật sự muốn hại ông mập tôi thê thảm đây mà!

Lúc này, mập mạp thật sự rất hối hận, hối hận vì tại sao lúc đầu mình lại nhìn trúng miếng ngọc như ý này, nếu ngọc như ý này vẫn luôn ở chỗ Tô Bạch có khả năng sẽ không xuất hiện loại chuyện này.

Hoặc là bị Tô Bạch ném thẳng xuống dưới gầm giường trong phòng, hoặc là ném cho bé con làm đồ chơi, hoặc chính là bị hắn trực tiếp giày vò đến thảm không chịu được. Ít nhất sẽ không giống như mình hiện tại, trực tiếp bị tàn hồn công chúa trong ngọc như ý này hại cho tiêu đời ở đây.

Mập mạp cũng biết một chút về chuyện ngọc tỷ truyền quốc, ngược lại không phải bởi vì kiến thức lịch sử của anh tốt bao nhiêu, mà là vì trước đây khi anh ta còn chạy việc ma chay ở vùng quê Tứ Xuyên, cũng kiêm thêm chức lừa đảo dân

chúng kiếm thêm ít đồ cũ đáng chút tiền rồi đem đi bán lại. Nhưng bây giờ cho dù là dân chúng vùng quê cũng không dễ lừa như thế, nói không chừng còn bị bọn họ lừa lại, cho nên đối với thứ giống như đồ cổ này, anh ta cũng hiểu được một chút.

Ả đàn bà thối tha nhà cô, cô mở to mắt ra mà xem đây là ngọc tỷ truyền quốc của nhà cô sao?

Đây chỉ là một miếng vàng được trám lên ngọc tỷ truyền quốc của nhà cô, chẳng có một tí liên quan gì đến Tần Thủy Hoàng nhà cô hết, đó là do Vương Mãng cho người trám lên, cô thể hiện với tôi làm quái gì?

Mập mạp có thể khẳng định nếu tàn hồn công chúa có thể hạ thấp thái độ thì có lẽ miếng vàng này có thể sẽ dễ nói chuyện hơn rất nhiều. Dù sao thì con người hoặc là sinh vật có trí tuệ vẫn luôn thích tìm thêm cho mình một chút cảm giác tồn tại. Ban đầu miếng vàng này chắc hẳn cũng muốn trở thành hoặc là cho rằng mình là một phần của ngọc tỷ truyền quốc, mà không phải là thứ sau này được khảm lên có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cái này có thể nhìn ra được từ thái độ lễ phép của đối phương ngay mới đầu đó, nhưng vị công chúa điện hạ này thật sĩ diện, chọc giận người ta khiến người ta cũng trực tiếp mặc kệ cô luôn.

"Người anh em, người anh em, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!" Mập mạp vội vàng giải thích.

Nhưng thanh niên trên xe lăn vẫn duỗi ngón tay tới chỉ về phía mập mạp: "Tôi không biết giết anh có rước tới tai họa gì cho sự tồn tại của tôi hay không, nhưng xin lỗi, bây giờ tôi vẫn muốn giết anh, bởi vì linh hồn của anh và cô ta đã không có cách nào tách rời được nữa, tôi giết cô ta cũng là giết anh mà giết anh cũng là giết cô ta, không phải sao?"

“Ầm ầm ầm!”

Trong lúc nhất thời, nước Châu Giang từ trên trời cao trút ầm ầm xuống dưới, vẻ tráng lệ của cảnh tượng này thật khiến người phải tặc lưỡi, nhưng những người trên phố Con đường Bắc Kinh ở bên dưới nên làm ăn vẫn cứ làm ăn, nên bán hàng thì vẫn bán hàng, nên đi dạo thì vẫn đi dạo, như thể bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy hiện tượng lạ trên trời này.

Dù sao bọn họ đều là giả hết, giống như thanh niên ngồi trên xe lăn đây, anh ta chỉ là một miếng vàng được khảm lên sau đó mà không phải là ngọc tỷ truyền quốc chân chính được Tổ Long cầm trong tay áp đảo con hắc long năm đó!

Huyết thống của mỗi người đều có sự thần bí cố định của bản thân anh ta, giống như bây giờ Mobis xuyên qua trận pháp này, khả năng thiên phú của anh ta chính là có thể nhẹ nhàng vượt qua kết giới và trận pháp.

Nhưng trận pháp của ngài Lôi quả thật cũng không phải thứ có thể vượt qua dễ dàng được như vậy, ngay khi anh ta xuất hiện ở nơi này, cả người từ trên xuống dưới đều bốc lên khói nhẹ, cũng chịu vết thương không nhỏ.

Dưới chân là một đống ngạc gói vụn, phía trước lại là phố cổ Con đường Bắc Kinh từ hai mươi năm trước, Mobis duỗi đầu lưỡi ra liếm môi theo bản năng.

“Chúa ơi, hóa ra thật sự có pháp khí có thể khống chế thời không tồn tại.”

Lúc này, Tôn Hải cháy đen đang nửa quỳ trên đống ngói vụn, thương thế trên người thật sự không nhẹ nhưng anh ta cũng không để ý chút nào hết, bây giờ anh ta đã tiến vào được nơi này, anh ta đã bước vào được đây rồi.

“Ha ha ha ha!”

Bấy giờ anh ta cất tiếng cười to, đây cũng là cách tốt nhất có thể trút hết tâm trạng mừng rỡ của mình lúc này, anh ta muốn cười, muốn cười thật to, cấp bậc thính giả cao cấp đang vẫy tay với anh ta rồi!

"Tới đi, bùng cháy lên, sức mạnh trong cơ thể ta, từ nay về sau, ta chính là thính giả cao cấp!"

Tôn Hải hét to một tiếng với vẻ mặt dữ tợn, trong nháy mắt giải phóng toàn bộ áp chế và phong ấn khắp toàn bộ cơ thể mình, sức mạnh của hơn nghìn vong hồn trong pháo đài cổ mà anh ta đã hấp thụ trong thế giới chuyện xưa trước đều bị giải phóng hoàn toàn.

Thính giả cấp thấp đến người có thâm niên là một sự biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất đơn giản nhất, mà người có thâm niên thăng cấp thành thính giả cao cấp lại không còn đơn giản như vậy nữa, chỉ dựa vào sự biến đổi về lượng đơn thuần mà muốn chồng chất đến được cấp bậc thính giả cao cấp là chuyện rất khó, nhưng nếu sự biến đổi về lượng của anh thật sự đạt đến một mức độ khả quan vậy cũng không phải không thể!

Ngay khi toàn bộ sức mạnh trên người bắt đầu sục sôi, cả người Tôn Hải từ từ bay lên, trên người anh ta cũng đang chảy ra khí tức của thính giả cao cấp, rất dễ nhận thấy anh ta đang đột phá cấp bậc!

Chương 1125 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 2

Những vòng tròn năng lượng tản ra từ trên người anh ta, khí tức của thính giả cao cấp cũng càng lúc càng rõ ràng, nhưng cơ thể của anh ta cũng dần dần run rẩy, giống như một chiếc xe chạy rất nhanh có xu hướng rụng rời.

Nhưng cùng với sự thăng cấp của Tôn Hải, ngay khi anh ta bắt đầu bước nửa chân vào cấp bậc thính giả cao cấp, thì không gian xung quanh hay nói chính xác hơn là tiết điểm này đang bị anh ta thu hút hơn nữa còn sinh ra cộng hưởng!

Sự xuất hiện của nơi này vốn chính là một loại sai lầm, mà bởi vì bản thân thính giả cao cấp có thể sinh ra sự cộng hưởng cực lớn đối với không gian xung quanh, cho nên thính giả cao cấp tiến vào nơi này sẽ chủ động tiến hành sửa chữa lỗi sai bằng khí chất trên người mình!

Nơi này vốn không nên tồn tại, hiện tại nó chắc hẳn sẽ sụp đổ đến cuối cùng và biến mất không còn thấy nữa!

Đây chính là quan điểm chủ yếu trong thế giới hiện thực này!

Có hiệu quả, có hiệu quả thật rồi!

Khóe miệng của Tôn Hải cười đến ngoác cả ra, sức mạnh to lớn vốn dĩ có thể nghiền áp cơ thể mình đến nổ tung, đang không ngừng lan ra không gian xung quanh, mà không gian xung quanh cũng đang chủ động xuất hiện sự liên hệ với mình, ở đây sinh ra một loại vặn vẹo và bẻ cong, đồng thời sức mạnh điên cuồng của mình cũng có chỗ xả.

Tới đi, mau đi, thính giả cao cấp, thính giả cao cấp đang sống!

“Ông mập liều với mày!”

Nước Châu Giang mãnh liệt dồn thẳng về phía mình, tuy rằng mập mạp biết rõ hiệu ứng phóng đại trong cảnh này nhiều hơn, nhưng anh ta vẫn không có cách nào khác, vì có khả năng sau khi bị dòng nước này nghiền áp, thứ sụp đổ không phải chỉ có mỗi cơ thể của mình mà còn có cả linh hồn của mình nữa!

Việc đã đến nước này, mập mạp cũng không ăn năn hối hận hoặc là oán trách công chúa nhỏ điêu ngoa bốc đồng trên người mình nữa, anh ta chỉ có thể liều hết sức mình một phen. Kiếm gỗ đào bay lên phía sau người, anh ta phun ngay một ngụm máu tươi lên trên, sau đó lôi một lá bùa màu tím ra.

“Tế ba năm tuổi thọ của tôi để đổi lấy một bầu trời xanh tươi sáng!”

Lá bùa màu tím được dán lên trên kiếm gỗ đào, mập mạp cầm kiếm trong tay, chân bước theo Vũ Bộ, mũi kiếm chỉ thẳng lên nước Châu Giang ở phía trên!

Thế nhưng ngay đúng lúc này, không gian xung quanh bắt đầu chấn động như thể toàn bộ mọi thứ ở đây đều là giấy, mà hiện tại có người đang ở bên ngoài ra sức rót nước vào muốn hòa tan toàn bộ mọi thứ ở đây.

Mập mạp cũng sợ hãi cả kinh.

Hửm, hóa ra tiềm lực mà ông mập bùng phát ra khi cận kề cái chết lại đáng sợ như vậy sao, ngay cả không gian ở đây cũng bị ý chí của ông mập phá đổ?

Sắc mặt của thanh niên ngồi trên xe lăn chợt thay đổi, trong đôi mắt của anh ta xuất hiện gần ba mươi nếp gấp, tại một hư ảnh trong số đó anh ta nhìn thấy một người đàn ông đang lơ

lửng giữa không trung, không gian xung quanh lấy anh ta làm trung tâm đang bắt đầu rạn nứt.

"Ha ha, vậy mà lại dám lấy tiết điểm của tôi, lấy mạng của tôi để đổi lấy sự thăng cấp của anh, tôi cho anh thăng cấp, tôi cho anh thăng cấp này!"

Thanh niên vung bàn tay, nước Châu Giang đang trút xuống mãnh liệt lập tức tách ra, giống như mực nước trong nghiên mực bị đổ vào trong hồ nước bắt đầu không ngừng bị hòa tan, nước Châu Giang tới từ nơi nào thì về lại trong cảnh ở nơi đó.

Mà mập mạp cầm kiếm gỗ đào trong tay đang chuẩn bị tung mạnh một kích, lại phát hiện ra chỉ có một lớp mưa bụi mỏng tang hất vào người mình, có một loại cảm giác khốn nạn dâng lên từ trong đáy lòng anh ta.

Mẹ kiếp, lão tử đã đốt cháy tuổi thọ đấy, vậy mà cậu nói không chơi là không chơi nữa sao?

Hơn hai mươi thanh niên ngồi trên xe lăn trong hơn hai mươi cảnh khác nhau đều đồng loạt làm ra cùng một động tác, vừa vỗ vào xe lăn vừa quát khẽ một tiếng: "Tiễn khách!"

Lúc này, thanh niên trên xe lăn nhất định phải dùng hết toàn bộ sức mình để giải quyết người có ý đồ giẫm vào không gian của mình, cũng chính là người giẫm lên ý nghĩa tồn tại của mình để thăng cấp, đây là một trận chém giết anh chết tôi sống tuyệt đối!

Anh ta không thể phân tâm, cũng không có khả năng tiếp tục phân tâm thêm nữa!

Nước sông Châu Giang vừa mới ngưng tụ lại với nhau rồi lại tách ra trở về trong hơn hai mươi cảnh, giờ lại bắt đầu tràn tới từ một đầu phố Con đường Bắc Kinh, người bán hàng rong và dân chúng đi lại trên đường hoàn toàn không cảm giác được

cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng thính giả trong mỗi một cảnh trên đường lại hoàn toàn bị nước sông cuốn về phía con sông Châu Giang nối với bên kia đường.

Đây là đang muốn dọn sân!

Cũng có không ít thính giả tìm được tiệm đồ cổ đặc biệt này, trước đó còn đang bàn luận nhân sinh, gần như là nói chuyện phiếm với người thanh niên ngồi trên xe lăn, kết quả chưa được một lúc Châu Giang đã ùa tới cuốn bọn họ đi.

Mập mạp ở bên này là một ngoại lệ, bởi vì trước đó anh ta đã đốt cháy tuổi thọ cộng lên sử dụng lá bùa màu tím cho nên nước Châu Giang bị tách ra trong cảnh này không thể ảnh hưởng đến anh ta.

Thính giả ở những cảnh khác đều giống như chơi trò trượt trên thác nước trong khu trò chơi, không tự chủ được bị nước sông cuốn thẳng một đường về sông rồi chìm nghỉm tại đây, không, nói chính xác thì là rời khỏi nơi này!

Mà người tập hợp toàn bộ thanh niên ngồi xe lăn trong hơn hai mươi cảnh đó đang đẩy xe lăn xuất hiện trước mặt Tôn Hải, anh ta vẫn ngồi trên xe lăn, nhìn Tôn Hải vẫn đang trong trạng thái thăng cấp như cũ với ánh mắt lạnh lùng.

Ồ không, vẫn còn một ngoại lệ nữa.

Ngay khi Tô Bạch vừa bò lên khỏi lòng sông Châu Giang khô cạn lại cảm giác được đầu mình ướt nhẹp, ngay khi hắn đứng lên bờ, lại phát hiện ra con sông trước đó còn khô cạn đột nhiên chứa đầy nước, đang bắt đầu chảy cuồn cuộn.

Thực ra thì khi nước sông Châu Giang chảy tới, Tô Bạch lại vừa vặn bò lên khỏi lòng sông, cả hai đã hoàn toàn bỏ lỡ nhau.

Hắn đứng ở bên sông, trong tay còn cầm cốc trà lạnh mà trước đó đã thuận tay cầm qua đây: "Ực…" uống mạnh một

hơi.

Chương 1126 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 3

Đời người có rất nhiều chuyện không thể xảy ra, cho dù là cuộc sống của người bình thường vẫn có thể đưa ra những phân tích rất sâu sắc về mọi chuyện và mọi điều bất ngờ, sự lựa chọn khác nhau sẽ tạo ra những kết quả khác nhau, nhưng dưới tình huống hỗn loạn và phức tạp thật ra vẫn luôn tiềm ẩn một loại tất yếu.

Đương nhiên, thật ra loại tất yếu này vẫn luôn bị nuôi dưỡng rất tốt, trở thành có hơi hào nhoáng mà lại trống rỗng.

Ví dụ như người đang làm trời đang nhìn.

Nhưng trên thực tế, người tốt không sống lâu để họa nghìn năm, dường như mới là tư tưởng chính thật sự.

Hiển nhiên thanh niên ngồi trên xe lăn không thể gọi là một mối họa, nhưng không thể nghi ngờ gì thân phận của anh ta chính là một đống rối tinh rối mù, bắt đầu từ lúc Vương Mãng soán ngôi và anh ta đã được dùng như một bộ phận bổ sung chỗ khuyết lấy vàng trám lên, cho đến khi bộ phận chính của ngọc tỷ truyền quốc hoàn toàn biến mất chỉ còn sót lại mỗi mình anh ta, dùng cách nhìn của Shakespeare để nhìn anh ta, ồ, trời ơi, sự xuất hiện và toàn bộ cuộc đời của anh thật ra chính là một tấn bi kịch.

Từ vật phẩm bổ sung mới đầu đến cuối cùng biến thành thứ còn sót lại, nếu như anh ta chỉ đơn thuần là tiền tệ lưu thông trong tay con người thì có lẽ vẫn chưa phiền phức nhiều đến thế, nhưng cứ cố tình anh ta lại sinh ra trí tuệ của riêng mình.

Ở trong sinh mệnh dài đằng đẵng lại trống trải này thực ra anh ta cũng sẽ cô đơn, cũng sẽ cô độc, cũng sẽ tự mình nghi ngờ, bằng không, anh ta cũng không cần tự mình mở một cửa tiệm đồ cổ ở nơi này, đợi sau khi người vào cửa trực tiếp hỏi anh ta có biết "nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi" có ý gì không?

Một sinh mệnh trí tuệ tồn tại đáng xấu hổ nhiều năm như vậy, đến quy tắc của thế giới cũng đã xuất hiện sự thay đổi, anh ta chỉ có thể trốn tránh thậm chí còn không thể chủ động đi tu luyện, anh ta tự giễu "tinh lực dồi dào" nhưng quả thực đây cũng là một loại miêu tả chuẩn xác nhất về tỉnh cảnh của mình hiện tại.

Thậm chí, khi người thanh niên trên xe lăn đẩy xe lăn của mình chậm rãi đi trên đường tới trước mặt Tôn Hải, trong đầu anh ta thậm chí còn đang nghĩ nếu như kết thúc ở đây có phải cũng là một loại kết cục khá tốt hay không?

Kết thúc một đời xấu hổ này của mình và kết thúc sự phiền não vẫn luôn khiến mình xấu hổ này.

Tô Bạch là người có bệnh thần kinh, nhưng thanh niên ngồi trên xe lăn cũng có bệnh không nhẹ như vậy.

Anh ta giơ tay lên vẫy nhẹ và hô một tiếng: "Này."

Này là một câu chào hỏi, bởi vì thanh niên vẫn còn đang do dự, vất vả lắm mới có một cơ hội có thể kết thúc mình, như thể bản thân mình cũng không bằng lòng tiếp tục sống như vậy thêm nữa.

Nhưng lúc này Tôn Hải đã hoàn thành chín mươi phần trăm công tác thăng cấp của mình. Trên cơ bản đã sắp hoàn thành việc thăng cấp của anh ta, khí tức và sức mạnh thuộc về thính giả cao cấp đang tràn ngập trong anh ta, mang đến cho anh ta một loại tự tin của hàng thật giá thật!

Đối mặt với lời chào hỏi của thanh niên ngồi trên xe lăn, Tôn Hải chỉ đáp một chữ rất đơn giản và dứt khoát: "Cút!"

Thanh niên ngồi xe lăn sững sờ sau đó gật đầu, được rồi, đột nhiên tôi không muốn chết nữa, anh ta vỗ tay rồi hô một tiếng nhẹ nhàng: "Chảy ngược!"

Gió quanh người bắt đầu thổi ngược và nước trên mặt đất cũng bắt đầu hóa thành hơi nước bay lên trên, toàn bộ mọi thứ ở đây đều đang bị xoay ngược, trong này hiển nhiên cũng bao gồm cả sức mạnh của Tôn Hải.

Trước đó anh ta đã hoàn thành chín phần chỉ thiếu đúng một bước cuối cùng mà thôi, đột nhiên phát hiện ra khí tức thính giả cao cấp trên người mình đang giảm xuống, anh ta có thể cảm giác được dòng chảy ngược của thời gian nhưng lại có hơi không biết phải làm sao!

Thực ra đây chính là một hình ảnh thu nhỏ muôn sắc muôn vẻ của đời người, nếu như vừa rồi Tôn Hải đáp là "chào cậu" thì có lẽ toàn bộ tiến trình của sự việc sẽ hoàn toàn khác hẳn, đương nhiên cũng có khả năng thanh niên ngồi xe lăn vẫn không muốn chết, vẫn sẽ ngăn cản anh ta, nhưng cũng có một khả năng nhất định đột nhiên anh ta cảm thấy giải thoát như vậy cũng không tính là một chuyện xấu xa gì, ai có thể nói rõ ràng được chứ?

"Ả đàn bà thối, cô ả nhà cô, cô còn dám lải nhải với tôi nữa à, suýt chút nữa thì ông mập bị cô hại chết rồi có biết không?"

Mập mạp đang vừa bày trận pháp với vẻ lo lắng bất an vừa chửi.

Toàn bộ mọi chuyện đều là do tính cách khó ngửi của cô ả thối tha này gây ra, mập mạp thật sự cảm thấy mình đúng là xúi quẩy quá, người ta nhặt được vật có khí linh cổ xưa có thể mang tới vận may cho mình, thậm chí còn có thể qua lại làm

quen với người khác và mang đến lợi ích, nhưng đến phiên mình thì hay rồi, người ta rất lễ phép, thái độ cũng rất tốt, nhưng tàn hồn công chúa ở bên mình thì lại ngông cuồng tự đại, trực tiếp khiến cho người ta nóng nảy.

Thế này gọi là chuyện gì?

"Mẹ kiếp, lão tử biết phải phá mở cảnh này để đi tới cảnh xảy ra chuyện rồi, nhưng cô phải cho lão tử thời gian chuẩn bị chứ, vốn dĩ độ khó khi xuyên qua cảnh này không khó nhưng hơi tốn chút thời gian.

Mẹ nó chứ, cô có thôi đi không hả? Lão tử còn tế ba năm tuổi thọ uổng phí đây này.

Cô đừng có quan tâm tôi có thể sống thêm được ba năm nữa không, ông mập tôi còn muốn con đàn cháu đống, tứ đại đồng đường nhé!"

Mập mạp bận rộn rất lâu, những lá cờ nhỏ bị anh ta cắm đầy ở xung quanh, sau đó anh ta bắt đầu khởi động trận pháp.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng mập mạp biết rõ, nếu mình tiếp tục ở nơi này thưởng thức phong cảnh từ hai mươi năm trước, như vậy cho dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến mình, một điểm này rất chắc chắn.

Chương 1127 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! 4

Với tính cách của mập mạp, cho dù là đi trên đường nhìn thấy hai bà già cãi nhau cũng sẽ không nhịn được mà liếc thêm vài cái nữa, nên làm sao có thể bỏ lỡ chuyện lần này được?

Có điều, ngay khi mập mạp đã tốn rất nhiều công sức để sắp xếp xong trận pháp này và đang khởi động nó, thì đột nhiên anh ta thấp thoáng nhìn thấy ở vị trí chếch phía trước nơi mình đang đứng có một người đang lơ lửng giữa không trung, không gian xung quanh lúc thì nứt ra vỡ nát lúc thì lại bắt đầu khôi phục lại bình thường, mà thanh niên ngồi xe lăn kia thì lại ngồi ở bên dưới với vẻ mặt lại nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào người trên kia bằng ánh mắt lạnh lùng.

Lồng ngực của mập mạp lại phập phồng, bởi vì anh ta vừa rồi tốn hết hơi sức bày bố trận pháp để tiện cho mình ở trong cảnh này nhảy đến một cảnh khác, nhưng thanh niên trên xe lăn đó lại hợp nhất toàn bộ phân cảnh lại thành một cảnh duy nhất. Nói cách khác mập mạp lại làm việc tốn công một phen, bản thân anh ta chỉ cần đứng ở nơi đó bất động vẫn sẽ tự nhiên qua được nơi này.

Trà lạnh bị Tô Bạch thuận tay ném lên mặt đất, bây giờ cậu chủ Tô đang rất bất mãn, thật sự rất bất mãn.

Vốn dĩ hắn cho rằng thanh niên ngồi xe lăn đó chắc hẳn sẽ không nhàm chán đến mức độ cố tình chơi xỏ mình, nhưng bây giờ xem ra đối phương thật sự rất có khả năng nhàm chán đến mức độ đấy!

Cũng đúng thôi, xét từ khoảng cách chỉ mành treo chuông giữa hai lần Tô Bạch nhảy xuống sông và bò lên đó, nếu nói là trùng hợp lại khó tránh khỏi quá hơi trùng hợp, nhưng đây quả thực chính là sự trùng hợp, có cùng tính chất với việc trước đó mập mạp gửi tin nhắn wechat cho Tô Bạch, nhưng nội dung wechat mấy dòng dưới đều gửi thất bại, cuối cùng chỉ gửi được mỗi một từ "233."

Nhưng nhiều sự trùng hợp như vậy đột nhiên xuất hiện cùng nhau trong một khoảng thời gian ngắn dường như rất khó dùng trùng hợp đơn thuần để hình dung, cũng giống như giải thưởng của xổ số phúc lợi Trung Quốc, một khi tích lũy đến một con số cực lớn, thường sẽ bị người ta lấy đi từ một trạm xổ số nhỏ không bắt mắt với hình thức lặp lại giống nhau.

Tô Bạch không muốn ở nơi này hoài niệm, cũng không muốn ở đây nghe giai điệu vàng thịnh hành những năm chín mươi, hắn vốn không định chơi tiếp nhưng đối phương lại đang chơi mình. Vậy cùng chơi đi, vốn dĩ cậu chủ Tô thật sự đã từ chối nhưng cậu lại cho tôi nhảy xuống hố, chơi tôi tận hai lần, được rồi, vậy cùng vui vẻ với nhau đi.

Ở phía xa có vài bóng người, Tô Bạch nhìn thấy hình như bên đó xảy ra chuyện gì đó, nhưng bởi vì cách khá xa nên hiển nhiên hắn không nhìn thấy rõ gương mặt của mấy người đó, chỉ cảm thấy hình như sóng dao động năng lượng bên đó rất dữ dội, đến mức Tô Bạch cảm thấy như thể có thính giả cao cấp xuất hiện ở nơi này vậy.

"Chà, náo nhiệt quá nhỉ!"

Tô Bạch không đi qua bên đó góp vui, ít nhất là hiện tại hắn không dự định làm thế, hắn vẫn đi thuận theo con phố Con đường Bắc Kinh đó, rất nhanh tiệm đồ cổ đó lại xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Sau khi bước vào, hiển nhiên thanh niên xe lăn không ở trong tiệm, chắc hẳn tiết điểm này đã xuất hiện vấn đề khá nghiêm trọng hoặc có khả năng là có vị thính giả cao cấp nào đó xâm nhập vào nơi này, thân là khí linh ở đây, tất nhiên thanh niên ngồi xe lăn phải liều mạng ngăn cản, bây giờ chắc hẳn đang trong giai đoạn giằng co đi.

Đây cũng chính là kiểu tư duy truyền thống nhất, suy đoán hiện tại của Tô Bạch cũng chính là như vậy, dù sao hắn cũng không có khả năng biết mập mạp đã nói số phòng cho mình đó cũng đang ở đây, hơn nữa còn có một người có ý đồ giẫm vào tiết điểm ở trong này để thăng cấp thành công.

Tiệm đồ cổ vẫn trông như cũ, nhưng Tô Bạch lại bắt đầu tìm kiếm chi tiết hơn, trước đó khi hắn tiến vào cũng có loại dự cảm, trong tiệm này chắc hẳn đang ẩn giấu thứ gì đó.

Lần này khi tìm kiếm hắn thô lỗ hơn nhiều, bây giờ cũng đã đoán ra được thanh niên ngồi xe lăn đang ở bên ngoài đánh nhau với người xâm nhập nên cũng không cần lo lắng đột nhiên chủ nhân sẽ trở về, hơn nữa cho dù đột nhiên chủ nhân có trở về thì Tô Bạch cũng không sợ, dù rằng đối phương rất thần bí nhưng hắn thật sự không sợ, cậu ta đã liên tục chơi mình tận hai lần mà mình còn không thể tìm lại chút thể diện được sao?

Quầy tủ, giá hàng, đồ gốm, rương gỗ, cái nào cũng đều bị Tô Bạch hất đổ trên đất, trong lúc nhất thời trên mặt đất vô cùng bừa bộn, nhưng những thứ này dù sao cũng đều là giả hết nên cũng chẳng sao cả.

Tìm một hồi, Tô Bạch không thu hoạch được gì, hắn cũng không tìm được bất cứ thứ nào có giá trị, nhưng hắn quả thực có một loại dự cảm nơi này chắc hẳn đang cất giấu gì đó, bởi vì toàn bộ phố Con đường Bắc Kinh này chỉ có mỗi tiệm đồ cổ

này là đặc biệt, thậm chí có thể gọi nó là trung tâm của thế giới giả này.

"Rầm…"

Hình như chân sau của hắn giẫm vào cái gì đó, tấm ván gỗ có hơi lõm xuống, Tô Bạch lập tức ngồi xổm nhét ngón tay vào trong khe hở của tấm gỗ, tiếp đó từ từ dùng sức, ván gỗ này bị hắn bậy lên một khe, sau đó hắn nhìn thấy một miếng vàng lấp lánh ánh sáng to cỡ móng tay cái.

"Ha ha."

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay khều miếng vàng này ra đặt trong lòng bàn tay chơi cẩn thận một lúc, sao miếng vàng này lại giống vàng như thế chứ?

Lẽ nào sự thần bí trong nó là thứ mà mình ở trình độ hiện tại không có cách nào đoán ra được?

Nhưng sau khi Tô Bạch nghĩ ngợi, hắn nhíu màu rồi lại ngồi xổm xuống, lần này lòng bàn tay trực tiếp dán lên sàn nhà sau đó đột nhiên dùng sức!

"Rắc!"

Toàn bộ sàn nhà bằng gỗ trong tiệm đồ cổ lập tức bị hắn bẻ ngược lên. Vậy mà bên dưới lại chất đầy ắp tầng tầng lớp lớp, tất cả đều là vàng!

Hắn hít một hơi thật sâu: "Chậc, thằng cha này cũng nhàm chán thật."

Chương 1128 Một Liều Thuốc Độc Này! 1

Một phòng vàng có khả năng có một bản thể ở trong đó nhưng cũng có khả năng tất cả đều là giả. Cho dù là loại khả năng trước hay là loại sau đều có nghĩa muốn tìm được cái gọi là bản thể miếng vàng chân chính ở nơi này rất khó!

Đối diện với một núi vàng nhỏ này Tô Bạch không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao trên cơ bản thính giả cũng rất xem nhẹ mấy thứ như tiền tài này, huống chi Tô Bạch còn từng là đứa trẻ phân tán tài sản vào năm đó.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy người đó thật sự rất nhàm chán, nếu như thứ cậu ta đặt dưới sàn nhà đều là ngọc tỷ truyền quốc nhái vậy còn có thể hiểu được một chút, nhưng kết quả lại làm ra một đống vàng đặt ở nơi này, thật sự chẳng hiểu ra làm sao, lẽ nào coi nó như con trai mình đẻ ra sao? Hay là cái gọi là tinh lực dồi dào thật ra là vàng chất như núi?

Không lâu sau, Tô Bạch lại bước ra khỏi tiệm đồ cổ, được lắm, thật ra bây giờ có rất ít sự lựa chọn, lại chạy đến bên sông sau đó lại "ùm" một cái đáp xuống đất như một thằng thiểu năng sao?

Như vậy sự lựa chọn duy nhất chính là đi góp vui.

Tô Bạch chậm rãi đi qua đó, tốc độ hắn đi cũng không nhanh cho lắm, nói thật, hắn không thích đi góp vui hơn nữa còn là ở trong thế giới hiện thực, bởi vì trong thế giới hiện thực cho dù là tranh đoạt cái gì hay là vì chuyện nào đó mà

đánh nhau, cả hai bên đều rất kiềm chế thậm chí còn phải nói lý.

Dù sao thế giới hiện thực và thế giới chuyện xưa cũng khác nhau, thính giả có thể tùy tiện giết thính giả trong thế giới chuyện xưa, chỉ cần anh có thể giết anh thì anh cứ giết, nhưng ở trong thế giới hiện thực thì phải nói lý, nếu như anh không nói lý Phát Thanh sẽ dạy dỗ anh.

Giống như lúc đầu ở dưới biển đảo Tần Hoàng, mọi người đều không được tự nhiên, anh che mặt tôi che ô, cho dù cuối cùng khi tranh đồ vẫn là ước chừng rồi mới ra tay mà không thể vượt quá giới hạn. Khi anh ra tay với một người còn phải cân nhắc xem trước đó đối phương có thật sự định giết anh hay không, nếu anh ta không thật sự muốn giết anh, vậy lý do anh giết anh ta không thỏa đáng nên anh không thể giết anh ta được.

Trong thế giới chuyện xưa thính giả giống như đám giang hồ bước ra từ Vịnh Đồng La, mà ở thế giới hiện thực thì lại khóc lóc đi tìm thầy giáo Phát Thanh đòi phân xử sau khi cãi nhau.

Cũng bởi vậy mà Tô Bạch không muốn tham gia vào một vài chuyện trong thế giới hiện thực. Nhưng bây giờ cũng không có sự lựa chọn nào khác cứ coi như đi xem kịch là được.

Khi bước tới gần, Tô Bạch nhìn thấy một bóng người quen thuộc cách đó một trăm mét, chà, đây cũng là vì độ nhận diện bóng dáng đó quá cao.

Mập mạp cũng phát hiện ra Tô Bạch, một là trước đó hai người cách nhau quá xa, hai là rất nhiều khả năng cảm giác ở nơi này sẽ bị ảnh hưởng cực lớn, bởi vì tiết điểm này đã mất ổn định, cho nên hai người phải đợi đi đến gần mới phát hiện

ra đối phương, không thể không nói chuyện này cũng rất thú vị.

Đối phương có hơi ngạc nhiên, không đúng, nhân vật chính ở nơi này hiện tại cũng không phải là hai người bọn họ, hai người chỉ đối diện ánh mắt một chút rồi gật đầu, cả hai đều biết bây giờ không phải lúc ôn lại chuyện xưa.

"Á á á á á á á!"

Tôn Hải liên tiếp rống lên giận dữ, anh ta đang đấu tranh với thời gian bị đảo ngược này, anh ta không thể thất bại bởi vì tên đã rời khỏi cung không thể lấy lại được, anh ta chắc chắn phải thành công, thất bại cũng có nghĩa là chết!

Mà thanh niên ngồi trên xe lăn lại vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc như cũ, bạn không nhìn ra được anh ta đang cố gắng bao nhiêu cũng không thể cảm giác được anh ta thấy khó chịu cỡ nào, anh ta giống như cũng biến thành một người ở bên quan sát giống như Tô Bạch và mập mạp, cũng chỉ đang xem náo nhiệt mà thôi.

Tiếng rống giận của Tôn Hải đang không ngừng xuất hiện sự thay đổi, dần dà biến thành kêu rên, từ phản kháng mạnh mẽ mới đầu đến giãy dụa và dày vò lúc này, tuy rằng xét từ góc độ của người quan sát bên cạnh thật ra sự khác biệt không lớn cho lắm, đều là đang kêu gào mà thôi, nhưng trên thực tế sự chênh lệch này lại rất lớn, bởi vì điều này có nghĩa trong trận giao tranh này, về mặt khí thế Tôn Hải đã rơi vào thế hạ phong, thậm chí về phương diện tâm cảnh cũng đang từ từ bị thanh niên ngồi trên xe lăn áp chế.

Mập mạp chà xát tay, anh ta nhìn Tô Bạch rồi lại nhìn Tôn Hải, cuối cùng ánh mắt rơi lên người thanh niên ngồi trên xe lăn.

Tàn hồn công chúa đang không ngừng rống lên giận dữ với mập mạp, đúng vậy, lúc này mập mạp giống như lắp một cái loa phóng thanh trong tim, trong tim toàn là tiếng gào tức giận của công chúa, cô ta gào thét hình như còn dữ dội hơn cả Tôn Hải ở bên này một chút.

"Đi giết cậu ta, giết cậu ta đi, chỉ cần cướp được bản thể của cậu ta, tôi có thể cho anh hấp thụ cậu ta, đến lúc đó trong mắt anh thính giả cao cấp đã sớm không còn là ngưỡng cửa gì nữa, anh có cơ hội nhận được một khả năng khống chế thời không, nhân quả lại thêm sự cám dỗ của thời gian, anh có thể từ chối được sao?

Đi giết cậu ta, giết cậu ta đi, tôi không quan tâm cậu ta thật sự tới từ nơi nào, nhưng trí tuệ của cậu ta và sự tồn tại của cậu ta tới từ ngọc tỷ của Tổ Long, cậu ta chính là người hầu của Doanh thị tôi, vậy mà cậu ta lại dám gào lên với tôi, vậy mà cậu ta lại dám nổi lên sát khí với tôi, đây là dĩ hạ phạm thượng, đáng tội khi quân!

Đi giết cậu ta, giết cậu ta đi, chỉ cần anh giúp tôi giết cậu ta, tôi có thể hứa với anh, tôi có thể cho miếng vàng đó trở thành pháp khí của anh, có nó rồi sự hiểu biết của anh về nhân quả sẽ có bước nhảy vọt về chất, thính giả cao cấp không còn là một ngưỡng cửa nữa cũng không còn độ khó nữa, một khi anh thành thính giả cao cấp, anh cũng không phải nhân vật ở tầng thấp nhất trong các thính giả cao cấp!"

Chương 1129 Một Liều Thuốc Độc Này! 2

Hơi thở của mập mạp đang không ngừng nặng nề hơn, rõ ràng tàn hồn công chúa đang liên tục gào thét trong lòng anh ta, thật ra trong đáy lòng mập mạp cũng đang là thiên nhân giao chiến.

Rõ ràng mình cảm thấy vận may hôm nay không tệ, theo suy tính từ nhân quả thì hôm nay mình cũng sẽ gặp được chuyện vui vẻ, nhưng bây giờ xem ra vận may của mình hôm nay cũng không được bình thường.

Tô Bạch nhìn thấy trên xe lăn của người thanh niên đã xuất hiện vết nứt, rõ ràng anh ta cũng không bình tĩnh thản nhiên giống như vẻ ngoài đến vậy, trên thực tế, bây giờ cả Tôn Hải và thanh niên ngồi xe lăn đều đã dùng hết toàn bộ sức lực, đều cùng nằm bên bờ cái chết, một trận quyết đấu này chỉ cần bắt đầu sẽ trực tiếp có ý nghĩa là kết thúc cuối cùng.

“Anh chết tôi vong!”

Tuy rằng mập mạp béo nhưng lại vô cùng thận trọng, hiển nhiên anh ta cũng có thể nhìn ra được trạng thái của thanh niên ngồi xe lăn cũng không tốt cho lắm, nhưng lúc này, anh ta vẫn đang không ngừng rối rắm, mẹ nó, rốt cuộc lão tử nên giúp ai đây?

Giúp Tôn Hải? Kết giao với một thính giả cao cấp? Cho cậu ta một ơn cứu mạng để cậu ta nợ mình ơn to bằng trời?

Giúp miếng vàng kia? Sau đó đợi nhận được một chút lợi ích từ trong miếng vàng đó?

Không đúng, nếu như giúp Tôn Hải không chỉ có thể nhận được nhân tình mà mình còn có xác suất rất lớn trở thành người đầu tiên cướp bản thể của miếng vàng, đây mới là giá trị lớn nhất!

Mập mạp không ngừng đấu tranh cũng không ngừng suy nghĩ, mười ngón tay không ngừng run rẩy, rõ ràng là đang tiến hành tính toán nhân quả cực kỳ tinh vi.

Tô Bạch chỉ đứng ở một bên tiếp tục nhìn trận giao chiến vô hình này, lấy Tôn Hải lơ lửng ở trong không trung làm trung tâm vòng tròn, hư không xung quanh cứ chốc thì nứt ra chốc thì khép lại, giống như một cái miệng lúc thì hé ra lúc thì đóng lại, rất thú vị.

Tô Bạch nhìn rồi lại nhìn, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, lúc này hắn đã thay thế mình vào vị trí của Tôn Hải, mà không gian xung quanh đang không ngừng nứt ra lại do mình chỉ đạo.

Vừa thu lại vừa thả ra, tiến lên, đảo ngược, phù…

Thú vị.

Tô Bạch lại từ từ mở mắt ra, loại cảm giác này rất vi diệu. Hắn nhớ rồi, dù sao hắn cũng không phải vị kỳ tài nào đó có thiên phú dị bẩm trong truyện võ hiệp, trực tiếp lĩnh ngộ rồi phi thăng, Tô Bạch cũng không đi trên con đường đó, nếu nói muốn lĩnh ngộ và phi thăng thì một đạo sĩ như mập mạp có khả năng lớn hơn mình rất nhiều.

Có điều, ngay khi ánh mắt của Tô Bạch lại nhìn về phía mập mạp, phát hiện ra anh ta trông như đang tàu hỏa nhập ma, mười ngón tay của anh ta đang không ngừng run rẩy, khóe miệng cũng không ngừng lầm bầm, môi đã hơi khô nứt cũng có chút máu tươi đang chảy ra.

Mập mạp còn đang tính, anh ta có thể cảm giác được mình có thể thông qua cơ hội lần này để nhận được lợi ích lớn hơn,

từ đó có cơ hội phi thăng thành thính giả cao cấp, cho nên hiện tại, anh ta nhất định phải đưa ra sự lựa chọn chính xác, anh ta không thể chọn sai!

Cái này giống như thí sinh mang theo phao lúc kiểm tra vậy, câu hỏi giống như đúc và mình cũng đã tính ra được đáp án, cũng đã suy tính rõ ràng, nhưng bạn cảm thấy mình đã đưa ra đáp án nhưng vẫn sợ hãi không dám hoàn toàn yên tâm, mà cứ nhất định lén lút lôi phao ra đối chiếu xem có đúng không.

Bây giờ mập mạp đang ở trong loại trạng thái đó, hơn nữa cũng đã phát điên rồi.

Anh ta đang tính, anh ta đang thử, anh ta đang thôi diễn, anh ta cũng cần phải nắm bắt thời cơ, bằng không một khi đợi đến khi trận giao tranh giữa thanh niên trên xe lăn và Tôn Hải xuất hiện kết thúc thì anh ta còn mỗi cái nịt mất!

Dưới loại tính toán hoàn toàn ảo diệu và có đầu tư này, mập mạp thậm chí còn không nghe thấy tiếng kêu gào của tàn hồn công chúa trong lòng mình cũng, anh ta đang chìm đắm trong sự say mê của riêng mình và có hơi hưởng thụ cảm giác trong một khắc này, nhưng anh ta cũng biết rõ một khắc này không thể duy trì quá lâu.

Tàn hồn công chúa cũng từ từ ngừng gào lên giận dữ, cô ta có thể cảm giác được mập mạp đang làm ra tính toán cực kỳ căng thẳng, nhưng cô ta vẫn than thở: “Thực ra có một vài chuyện tôi đã nói với anh từ lâu, anh nhất định phải rời khỏi hơn nữa là chặt đứt quan hệ với cậu ta sớm một chút. Ba người các anh ở cùng với cậu ta sẽ chỉ trở thành người lót đường cho cậu ta, đây cũng là nguyên nhân lúc đầu tôi chọn anh mà không phải chọn cậu ta, anh thật sự không nên tiếp tục liên quan đến cậu ta. Lúc đầu tặng cho cậu ta thi thể lính tần chính là uổng công vô ích, trước đó chủ động liên hệ với cậu ta cũng là làm điều thừa thãi mà thôi.”

“Hộc hộc… hộc hộc…”

Mập mạp thở hổn hển, mới vừa rồi đột nhiên anh ta tính ra một kết quả, mà kết quả này lại không hề liên quan đến hai người Tôn Hải và thanh niên ngồi trên xe lăn trước mặt, kết quả này chính là cho dù mình chọn đi giúp ai trong hai người trước mặt này, thì người được lợi cuối cùng vẫn không phải là mình mà là Tô Bạch đứng ở bên cạnh, cùng ở bên quan sát mà không hề làm gì cả.

“Đại Bạch.”

Mập mạp liếm môi, anh ta biết hiện tại sắc mặt mình có hơi mất tự nhiên.

Tô Bạch nhìn về phía anh ta.

Ngón tay của mập mạp chỉ về thanh niên ngồi trên xe lăn và Tôn Hải ở hai bên, đây là đang trưng cầu ý kiến. Tô Bạch mỉm cười và lùi lại một bước, ý bảo tôi không tham gia, tôi cũng không tranh giành thứ gì của anh hết, bởi vì anh là Trương Bát Nhất.

Mập mạp chợt nở nụ cười, mình không lựa chọn thì chính là uổng công, cho dù là Tôn Hải hay là thanh niên ngồi xe lăn kia ai thắng đều không liên quan đến mình, nhưng nếu như mình lựa chọn lại chính là lót đường cho Tô Bạch, đây là kết quả mà anh ta thôi diễn ra, hơn nữa vừa rồi Tô Bạch chủ động lùi về sau một bước chứng tỏ thái độ không tranh với anh ta, trước đây xem chừng còn thấy rất ấm lòng, nhưng bây giờ đột nhiên lại cảm thấy một bước dứt khoát đó đối với mập mạp mà nói lại gai mắt đến vậy!

Chương 1130 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 1

Có đôi khi, một vài chuyện rất khó thật sự suy nghĩ đơn giản thuần túy được như mình trước đây, mập mạp cảm thấy môi mình hơi đắng, giống như vừa rồi nuốt phải một đống thuốc độc vậy.

Nhân quả có độc.

Đây không phải một câu so sánh cũng không phải đang phóng đại, mà hoàn toàn là trải nghiệm chân thực.

Nếu như mập mạp không tính ra kết quả này, có khả năng đến lúc đó cho dù bản thân anh ta có đưa ra lựa chọn thế nào và đến cuối cùng khi người nhận được lợi ích là Tô Bạch, cùng lắm mập mạp cũng chỉ ghen tỵ thụi vài nắm đấm vào ngực hắn, sau đó ép hắn sau khi ra ngoài phải mời một bữa nướng, thậm chí sau khi trải qua tâm trạng ghen tỵ mới đầu anh ta cũng sẽ cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng về việc hắn có thể thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Bởi vì mối quan hệ giữa mập mạp và Tô Bạch không phải kiểu bạn bè đơn thuần đó nhưng cũng tính là đồng cảnh ngộ với nhau, Tô Bạch thăng cấp thành thính giả cao cấp trước một bước thì mập mạp cũng sẽ vô cùng vui vẻ, đồng thời, khi mập mạp quyết định ra tay chọn một bên để tiến hành đặt cược và tham gia vào trận đoàn chiến này, Tô Bạch vốn vây xem với tâm thái đi xem náo nhiệt đã chủ động lùi về sau một bước, chứng tỏ thái độ không muốn tham gia cũng không muốn giành với mập mạp của mình, và cũng là một loại thái độ tin tưởng đối phương.

Hắn đã thể hiện thái độ tôi sẽ không hái đào của anh.

Nhưng vấn đề hiện tại nằm ở chỗ mập mạp đã tính ra được một kết quả, cái này cũng giống như hai người bạn tốt trước kia cùng nhau cố gắng học hỏi để đứng đầu cả lớp, cùng chung cảnh ngộ với nhau cho dù cuối cùng là ai đứng hạng nhất thì người còn lại vẫn đều chịu phục và vui vẻ, nhưng sau khi một người trong số đó được học bổng, vậy tính chất của sự việc đã hoàn toàn khác nhau, bọn họ vẫn có thể tiếp tục làm bạn tốt sao? Còn có thể tiếp tục ở chung một hoàn cảnh được nữa sao? Bên còn lại còn có thể tiếp tục duy trì thái độ ôn hòa sao?

Bây giờ mập mạp đang có loại cảm giác đó, anh ta không có cách nào bình ổn tâm cảnh của mình, thực ra là không có cách nào chịu đựng được kết quả cuối cùng trái ngọt vẫn là rơi vào người Tô Bạch, cho dù bây giờ hắn không làm gì hơn nữa còn chủ động lùi về sau một bước.

Con người chính là một loại sinh vật phức tạp và rắc rối, mập mạp đang rối rắm, anh ta thậm chí còn không biết mình nên làm thế nào, bởi vì theo như kết quả mà nhân quả thôi diễn ra cho thấy, cho dù mình không làm gì thì cuối cùng Tô Bạch vẫn là người được lợi lớn nhất.

Chết tiệt, rốt cuộc là tại sao?

Mập mạp hò hét trong lòng, anh ta thực sự không hiểu được rốt cuộc toàn bộ chuyện này là sao, dựa vào cái gì Tô Bạch không làm gì hết lại được định trước sẽ có được lợi ích lớn nhất, dựa vào cái gì hắn có thể vẫn luôn sống tùy tiện như vậy?

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì?

Mập mạp cắn răng, đột nhiên trong đầu anh ta xuất hiện một suy nghĩ đó chính là bây giờ phải giết chết Tô Bạch!

Giết hắn, sẽ không còn ai giành với mình nữa.

Giết hắn rồi, trong lòng mình cũng không còn mất thăng bằng nữa!

Giết hắn và tất cả đều sẽ công bằng!

Nhưng rất nhanh, mập mạp đã hít một hơi thật sâu, từ bỏ toàn bộ suy nghĩ xấu xa vừa chiếm cứ trong đầu đi, anh ta bắt đầu hít từng hơi lớn, mập mạp rất hoang mang, tại sao vừa rồi trong đầu mình lại xuất hiện suy nghĩ giết chết Tô Bạch?

Cho dù mình đưa ra lựa chọn gì thì cuối cùng người được lời vẫn là Tô Bạch, ở đây bao gồm cả việc mình chọn giúp Tôn Hải hay là chọn giúp thanh niên ngồi trên xe lăn, hoặc là không giúp cả hai người, nhưng nếu như bây giờ mình chọn ra tay với Tô Bạch và có mưu đồ giết chết hắn, vậy trên cơ bản không cần thôi diễn cũng biết đây hoàn toàn là chuyện không có bất cứ lợi ích nào cho mình.

Giết chết một người bạn cho dù bây giờ đã không còn ở chung với nhau những vẫn được xem là có quan hệ không tệ, hơn nữa không nói có thể giết được hay không nhưng tổn thất này đã đủ lớn rồi, vả lại trong lòng mập mạp thực ra cũng biết rõ, một đánh một dưới tình huống công bằng, phỏng chừng mình của hiện tại thật sự không phải đối thủ của hắn.

“Có vài chuyện sau khi anh nhìn rõ kết quả, có phải sẽ cảm thấy rất rối rắm hay không?” Giọng nói của tàn hồn công chúa lại vang lên: “Thật ra con người sống mơ hồ vẫn thú vị hơn.”

“Ả tiện nhân, đến bây giờ mà cô vẫn còn muốn làm màu ở chỗ tôi sao? Việc đầu tiên ông mập làm khi rời khỏi nơi này chính là tách cô ra khỏi thần của tôi, bản thân cô chỉ là một tàn hồn mà còn giả bộ thanh cao cái gì, thể hiện thái độ gì!”

Mập mạp quát tàn hồn công chúa từ trong lòng.

“Vậy anh tính làm thế nào? Cứ chắp tay dâng trái cho người ta như vậy sao? Thậm chí là chắp hai tay dâng cơ hội thăng cấp thành thính giả cao cấp mà mình vốn luôn theo đuổi cho người khác luôn sao?”

Dường như tàn hồn công chúa hoàn toàn không để ý đến thái độ chén ghét của mập mạp đối với mình, đương nhiên cũng là vì cô ta không có sự lựa chọn, bởi vì bây giờ mập mạp là ký chủ của cô ta, cô ta hoàn toàn nằm trong trạng thái ăn nhờ ở đậu, trước đó cô ta dám nổi nóng với thanh ngồi trên xe lăn cũng là do tư tưởng phong kiến hủ bại khá nặng theo cách nói của hiện tại, cho rằng người hầu của mình chắc chắn không thể bất kính với mình, đây chính là cấm kỵ lớn nhất hoặc gọi là giới hạn cuối cùng.

Nhưng mập mạp, chỉ cần bây giờ anh ta muốn hoàn toàn có thể tiêu hao một chút bản nguyên để trực tiếp luyện hóa sạch mình, hơn nữa mập mạp cũng không phải người giống như người hầu của cô ta.

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết.” Môi của mập mạp hơi run lên, đột nhiên bây giờ anh ta cảm thấy mình giống như một con cừu lạc đường, rõ ràng nhìn thấy rõ con đường xa hơn ở trước mặt nhưng mình vẫn không có cách nào đưa ra lựa chọn như cũ, nhìn thấy đường rồi nhưng lại không phải con đường mà mình muốn đi.

Chương 1131 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 2

Lỗ Tấn đã từng nói trên thế giới vốn không có đường, người đi nhiều thì thành đường thôi.

Nhưng trên thực tế, trên thế giới có vô số con đường, có người bằng lòng đi mới gọi thành đường.

Bây giờ mập mạp đang ở trong một loại tình cảnh rối rắm và do dự. Thậm chí, loại phản ứng lạ thường này cũng thu hút sự chú ý của Tô Bạch, mập mạp cách hắn chỉ chừng một trăm mét, một khoảng cách như vậy với khả năng cảm nhận của hắn và sự hiểu biết về mập mạp, hiển nhiên có thể nhìn ra được chút gì đó.

"Ả tiện nhân, đừng làm phiền tôi nữa, đừng làm phiền tôi nữa!"

Bất chợt mập mạp quỳ xuống hai tay ôm đầu, dùng sức đập trán lên sàn xi măng vỡ trước mặt, hơn nữa còn đập rất mạnh đến mức toác đầu chảy máu!

Lần này Tô Bạch muốn tiếp tục dừng chân tại chỗ làm khán giả rõ ràng đã không phù hợp với thời điểm này cho lắm, nên hắn chỉ có thể đi về phía mập mạp.

Một bên khác là trận giằng co quyết đấu giữa thanh niên ngồi trên xe lăn và Tôn Hải, trên màn trời không ngừng xuất hiện những vết nứt giống như mạng nhện sau đó lại từ từ hồi phục, nhưng lần thứ hai vết nứt xuất hiện đã lớn hơn lần trước rất nhiều, rõ ràng trận quyết đấu giữa đôi bên đã tiến vào nửa giai đoạn sau.

Mà ở một bên khác, mập mạp lại đang dập đầu ở nơi đó, máu không ngừng chảy ra.

Toàn bộ hình ảnh này thật sự là kỳ quái đến cực điểm, bởi vì tất cả đều không có tiếng.

Trong trận quyết đấu giữa thanh niên ngồi trên xe lăn và Tôn Hải, ngoại trừ tiếng thở dốc thi thoảng phát ra của Tôn Hải thì không còn âm thanh nào khác, cho dù là những vết nứt xuất hiện trong hư không cũng không có tiếng động, sẽ không xuất hiện tiếng ầm ầm hoặc là những âm thanh tương tự với vải bị xé.

Mà mập mạp ở bên này cũng chỉ không ngừng truyền tới tiếng vang trầm thấp, tuy rằng có âm thanh nhưng nó lại càng làm nổi bật lên một loại yên tĩnh, lúc này trong lúc bước qua, Tô Bạch giống như đang xem hài kịch không tiếng của Chaplin.

Có điều, hắn xem không hiểu cho lắm và cũng không cảm thấy buồn cười, ví dụ như tại sao Tôn Hải lại muốn đánh nhau với khí linh và tại sao mập mạp lại dập đầu.

Khi đi đến bên cạnh mập mạp, Tô Bạch không ngồi xổm xuống vỗ lên vai anh ta an ủi, mà là rút hai điếu thuốc ra cùng đặt bên miệng, lấy bật cửa ra châm rồi hút một hơi, sau đó đưa một điếu trong đó cho mập mạp.

Mập mạp dừng dập đầu và nhìn điếu thuốc đã châm trước mặt, đột nhiên anh ta quay đầu nhìn về phía Tô Bạch.

Lúc này theo quan điểm của hắn, đôi mắt của mập mạp mang màu đỏ thẫm, hơn nữa hắn còn cảm giác được sát khí nổi lên trên người anh ta, đã vậy sát khí này còn nhắm thẳng vào mình.

Nhưng hắn cũng không lùi bước lại càng không bày ra tư thế phòng thủ gì, mà vẫn tiếp tục giữ nguyên động tác đưa

thuốc.

Cuối cùng mập mạp vẫn nhận thuốc lá, đặt bên miệng hút mạnh một hơi, sau đó trong lỗ mũi phun ra làn khói trắng, anh ta nhổ toẹt một bãi nước bọt lên đất rồi duỗi tay đập lên vai Tô Bạch.

"Đại Bạch, nói với cậu một câu xuất phát từ đáy lòng."

Tô Bạch gật đầu, ý bảo anh ta có thể nói.

"Cậu biết không, bây giờ cậu đi qua đây an ủi tôi, cho tôi thuốc lá, lại thêm trước đó chủ động lùi lại một bước thực ra là đang kích thích tôi, kích động tôi càng muốn giết cậu hơn!"

Mập mạp dùng sức vỗ lên vai hắn rất mạnh, thậm chí cơ thể của Tô Bạch cũng bắt đầu hơi run lên, cùng với mỗi lần vỗ xuống cũng phát ra những tiếng "bốp bốp" nặng nề.

Trên trán của mập mạp toàn là máu, máu thịt lẫn lộn nhưng tâm trạng của anh ta lại rất mất ổn định giống như kẻ nghiện vừa mới cắn thuốc quá độ.

"Tôi không biết lời này có ý nghĩa gì." Sau khi Tô Bạch nói xong câu này bản thân hắn cũng bật cười, sau đó duỗi tay chỉ vào mình: "Có phải câu nói vừa rồi của tôi cũng khiến anh rất muốn giết tôi không?"

Đúng vậy, mập mạp nghiến răng nghiến lợi phát ra tiếng "ken két," hành động này của Tô Bạch ở trong mắt anh ta chính là giả vờ vô tội, cậu đã ăn sạch lợi ích mà còn ở chỗ tôi giả vờ vô tội, tỏ ra đáng yêu, mẹ kiếp, muốn chết đây mà!

Nhưng mập mạp vẫn áp chế thôi thúc trong lòng mình một lần nữa, bởi vì bản thân anh ta cũng biết rõ Tô Bạch không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa tương lai vẫn chưa xảy ra, mình lấy tương lai mà mình nhìn thấy, lấy chuyện sẽ xảy ra trong tương lai để trách tội một người ở hiện tại, thế này đúng thật là mình đang cố tình gây sự.

“Đại Bạch, trông cậu thật sự rất hiểu chuyện.” Mập mạp nhìn chằm chằm vào Tô Bạch và nói.

“Thực ra tôi cũng không hiểu anh và về hai người bên đó ra làm sao, nhưng ít nhất tôi cũng biết một điểm.”

“Biết gì?”

“Tôi có thể nhìn ra được anh đang rối rắm.” Tô Bạch nói tiếp: “Tôi không nhìn lầm chứ?”

“Ha ha, vậy tôi nên làm thế nào? Cậu có thể dạy tôi được không?” Mập mạp cười với vẻ hơi khinh thường, cậu không nghiên cứu nhân quả thì làm sao giúp tôi được?

“Vậy anh thật sự hỏi đúng người rồi đấy, tôi đây rất ít khi rối rắm.”

Thật ra Tô Bạch đã nhìn ra được nhiều thứ hơn, nhưng lúc này lại không tiện nói quá nhiều, nói thật, hắn thật sự không muốn mập mạp đi theo con đường cũ của Lam Lâm hoặc là biến thành một người giống như nhân viên chữa cháy già đó.

Vừa nói, hắn vừa đi về phía thanh niên ngồi trên xe lăn và Tôn Hải, vẫy tay: “Mập mạp, người đang sống có đôi khi tính tới tính lui rất không thú vị, chúng ta trở thành thính giả cố gắng đấu tranh sống sót bằng mọi giá, không phải vì sinh tồn mà là vì chúng ta cảm thấy, đối với chúng ta mà nói sống lại càng có sức hút hơn so với chết, nhưng nếu như sống rất đau khổ vậy chẳng thà chọn tự sát từ sớm đi cho rằng.

Ví dụ nếu như đổi lại là tôi chọn, thực ra rất đơn giản thôi.”

Tô Bạch nhấc chân đá thẳng vào mặt thanh niên ngồi trên xe lăn trước mặt một cái thật mạnh.

“Lão tử cho cậu hút nước Châu Giang lên trời này!”

Chương 1132 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 3

Nếu như tương lai đã được định trước vậy phải làm thế nào?

Vậy không cần đi nhìn đáp án của tương lai, cứ tiếp tục sống mơ hồ ngược lại sẽ càng thoải mái hơn.

Nhưng nếu như tương lai thay đổi vậy phải làm thế nào?

Vậy càng không cần đi xem đáp án của tương lai, dù sao nó cũng sẽ thay đổi cả thôi.

Trước đó Tô Bạch từ chối khả năng dự báo trong bức tranh đó của Cát Tường cũng là vì nguyên nhân này, thực ra đó cũng là một loại thái độ nhất quán thường trực của hắn đối với nhân quả, đối với người như hắn mà nói nhân quả không thể mang lại cho hắn khoái cảm, ngược lại chỉ có thể mang lại đau khổ cho hắn, bởi vì hắn là một người có thần kinh cực kỳ biến thái, hắn có thể chấp nhận biến cố và đả kích từ bất cứ chuyện gì, thậm chí còn có thể thường xuyên coi mạng mình thành tiền cược đi chơi xì dách thoải mái, chỉ để tranh thủ chút khoái cảm trong chớp mắt đó.

Đặc biệt là từ sau khi mình nhìn thấy bia mộ của Huân Nhi trong bức tranh đó, cả người hắn dường như hoàn toàn chìm đắm vào trong chuyện đó, cái chết trong tương lai của Huân Nhi vẫn luôn treo trong tim Tô Bạch, điều này đã dẫn đến một loạt chuyện sau đó, thực ra có đôi khi hắn cũng sẽ suy nghĩ ích kỷ một chút, nếu như mình không biết bức tranh đó liệu có phải mình sẽ thoải mái hơn một chút hay không?

Cho dù Huân Nhi có chết nhưng mình không biết cô ấy sẽ chết, vậy không phải mình sẽ nhẹ nhõm hơn một chút sao?

Đây là một loại suy nghĩ rất ích kỷ, nhưng Tô Bạch không phủ nhận bản thân mình là một người ích kỷ, có thể nhìn thấy bức tranh của tương lai đối với hắn mà nói chỉ có thể mang đến cho mình một loại áp lực rất lớn, hạ thấp chất lượng sống của mình và ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Đến cuối cùng, bia mộ của Huân Nhi vẫn xuất hiện nhưng Huân Nhi cũng không chết, hình ảnh mà bức tranh đó dự báo đã xuất hiện nhưng kết quả lại hoàn toàn khác hẳn với dự đoán trước đó của mình. Tô Bạch không muốn biết tương lai vốn nên là như vậy hay là mình đã thay đổi tương lai, hắn chỉ cảm thấy nếu như cuộc đời trải qua như vậy, sống qua ngày tháng như vậy sẽ rất mệt, cũng không thú vị.

Đau khổ và sự bất thường của mập mạp, hắn đều nhìn thấy hết, sao hắn lại không biết nguyên nhân khiến anh ta rơi vào trong loại rối rắm và đau khổ này được? Nhưng có một vài chuyện một khi anh đã lún sâu vào lại rất khó thoát được ra, nhân quả có độc nhưng lại cực kỳ ngọt ngào.

Việc mà Tô Bạch có thể làm cũng chỉ là ở trước mặt mập mạp dùng hành động thực tế của mình để nói cho anh ta biết, thật ra cuộc đời còn có một cách sống khác, không cần thiết phải thật sự làm theo nhân quả, cho dù anh thật sự đã tính ra gì đó. Tô Bạch không nghiên cứu nhân quả, hắn chưa bao giờ muốn dính líu đến thứ này, không phải vì sợ mà vì cảm thấy phiền phức.

Một cước này thật sự là một sai lầm, bởi vì cho dù là lần đầu tiên Tô Bạch nhảy xuống Châu Giang với ý đồ rời khỏi nơi này, hay là lần thứ hai hắn vừa vặn bò lên bờ, thật ra đều không phải do thanh niên ngồi trên xe lăn cố tình tính kế hắn và chơi đùa hắn. Chuyện này quả thật chỉ là một loại trùng

hợp, nhưng Tô Bạch cũng không để ý đến việc mình có hàm oan người ta hay không, hắn chỉ cảm thấy mình giống như một thằng ngu, nhảy xuống dưới rồi lại bò lên, cho nên hắn rất bất mãn, sau đó, thực ra có rất nhiều lúc, cái lý do "bất mãn" này mạnh hơn bất cứ sự phân tích lý trí nào.

Trận giằng co giữa thanh niên ngồi xe lăn và Tôn Hải còn ác liệt hơn trong tưởng tượng của Tô Bạch trước đó rất nhiều, bởi vì ngay khi giày da của hắn tiếp xúc với mặt của thanh niên, đối phương vẫn không hề có một chút phản ứng nào cả.

Sau đó chính là "bốp!"

Cả người thanh niên ngồi trên xe lăn bị Tô Bạch đá văng khỏi xe lăn, đầu người bị đá gãy lệch sang vai với một góc độ cực kỳ khoa trương, cơ thể thì mài trên mặt đất chừng mười mấy mét mới có thể dừng lại được.

Lúc này anh ta quỳ rạp trên đất bất động, mặt hướng về phía Tô Bạch không hề có cảm xúc, giống như đã chết nhưng cũng giống như người bị bệnh loãng xương ngồi xụi lơ trên mặt đất.

Mà một bên khác, không gian xung quanh bắt đầu nứt ra một cách điên cuồng, những vết nứt đó kéo dài đến vô tận đó giống như những xúc tu to khổng lồ, trong nháy mắt đã che phủ hơn phân nửa bầu trời.

Tiết điểm này đã gần sụp đổ rồi!

Rõ ràng, thanh niên ngồi trên xe lăn đã mất đi toàn bộ sự ràng buộc và khả năng cạnh tranh, từ đây trở thành đá kê chân cho Tôn Hải thăng cấp!

Mập mạp đứng ở một bên, tàn thuốc nóng rơi lên tay mà mình vẫn không cảm giác được, anh ta chỉ cảm thấy có hơi lúng túng về một màn trước mặt này. Tô Bạch chủ động thu lại một bước vốn đã lùi ra đó, còn chủ động đá một cước về phía

thanh niên ngồi xe lăn. Khả năng này mập mạp chưa từng tính ra, bởi vì bất cứ suy tính nào đều căn cứ theo điều kiện đã biết để suy ra điều kiện chưa biết, cho nên trước khi anh ta suy đoán đã coi việc Tô Bạch bước lùi một bước không tham gia vào chuyện này thành điều kiện đã biết, cũng vì vậy mà khi hắn chủ động đi qua đó đá văng thanh niên ngồi trên xe lăn đi, điều này hoàn toàn không nằm trong suy tính trước đó của mập mạp.

Cũng vì vậy mà hành động này của Tô Bạch tương đương với trực tiếp ném toàn bộ kết quả mà mập mạp đã khổ sở tính toán ra từ trước đó.

Tương lai vốn rõ ràng lại lập tức biến thành mơ hồ.

Mập mạp đang kinh ngạc thậm chí đến cả tàn hồn công chúa đó cũng không lên tiếng, mà thanh niên ngồi trên xe lăn bị đá văng đi kia cũng bất động, nhưng âm thanh ở nơi này vẫn rất lớn, bởi vì Tôn Hải sắp thăng cấp thành công, ngay khi Tô Bạch giúp anh ta đá bay thanh niên ngồi trên xe lăn đi, anh ta đã không còn sự cản trở nào nữa!

“Grào!”

Tôn Hải phát ra một tiếng gào khá giống dã thú, anh ta tới cấp bậc thính giả cao cấp rồi!

Chương 1133 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 4

Tôn Hải rất vui vẻ cũng thấy vô cùng hưng phấn, bất cứ một thính giả bình thường nào thăng cấp thành thính giả có thâm niên phỏng chừng đều rất khó giữ được bản tâm của mình.

Không gian bắt đầu từ từ sụp đổ, mang tới một loại nặng nề và tối tăm giống như bước chân của tận thế giáng xuống, đương nhiên một thính giả cao cấp thăng cấp cũng không đến mức cuộn lên sóng to gió lớn bao nhiêu, nguyên nhân bản chất vẫn nằm ở chỗ đây chỉ là một thế giới do tiết điểm biến ra mà không phải là thế giới hiện thực, dù sao đến ngay cả hình ảnh thính giả cấp đại lão chứng Đạo mà Tô Bạch còn từng được tận mắt chứng kiến mà thôi.

"Rắc rắc rắc rắc…"

Tất cả mọi thứ đều bắt đầu sụp đổ, giống như hình ảnh giả dối do những tấm gương dễ vỡ phản chiếu ra khắp xung quanh, bây giờ tấm gương đã vỡ, tất cả cũng khôi phục lại nguyên trạng.

Ánh sáng trắng mãnh liệt rọi vào trong mang theo một loại cảm giác không được chân thật, nhưng mọi người đều biết rõ sau khi ánh sáng trắng qua đi, tất cả đều sẽ trở về nguyên dạng.

Quả nhiên rất nhanh mọi thứ đều đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Ba người Tôn Hải, Tô Bạch và mập mạp đều xuất hiện trong căn phòng số 233, hai tay của Tôn Hải siết lại thành quyền, dường như vẫn còn đang hưởng thụ dư âm vui sướng khi sắp trở thành thính giả cao cấp, có điều ngay khi xung quanh đã khôi phục lại vẻ bình thường biến trở lại phòng số 233, Tôn Hải lập tức lộ ra vẻ mặt phát điên: "Làm sao có thể làm sao có thể?"

Anh ta dừng thăng cấp bởi vì đã trở về thế giới hiện thực, nhưng quá trình thăng cấp của anh ta chỉ còn thiếu một bước cuối cùng chưa hoàn thành kịp, nhưng tiết điểm vốn dĩ đã lấy đi sức mạnh điên cuồng mà mình phải hứng chịu đã sụp đổ trước, điều này có nghĩa sức mạnh điên cuồng còn sót lại cuối cùng đó của anh ta không có cách nào thuận thế bị hút ra mà nhất định phải tự mình tiêu hóa, nhưng hậu quả của việc tự mình tiêu hóa rất có khả năng chính là thất bại ngay trong bước mấu chốt cuối cùng.

Tuy rằng Tôn Hải đã dừng động tác nhưng cơ thể của anh ta lại bắt đầu từ từ phồng lên, anh ta đã bước nửa chân vào cấp bậc thính giả cao cấp, thậm chí nói chính xác hơn một chút thì một chân khác cũng đã bước vào một nửa, chỉ thiếu một chút cuối cùng mà thôi, nhưng sao tiết điểm chết mẹ này lại không lịch sự như thế?

Đôi mắt của Tôn Hải bắt đầu lộ ra hung quang màu đen, sức mạnh vong hồn điên cuồng còn sót lại trong cơ thể không chỉ từ từ thổi căng cơ thể của anh ta, mà còn khiến linh hồn của anh ta cũng phải hứng chịu cơn đau đớn từ phản phệ cực lớn.

Nhưng anh ta cũng không có cách nào giải phóng nguồn sức mạnh này, cũng không có cách nào dẫn nó ra ngoài bởi vì tiết điểm đã sụp đổ, đây không còn đơn thuần là do sức mạnh trong cơ thể quá nhiều, nếu như chỉ đơn giản là sức mạnh

trong người quá nhiều vậy chỉ cần giải phóng hết toàn bộ sức mạnh dư thừa bằng không ngừng tấn công xung quanh là được. Mà nguồn sức mạnh này đối với Tôn Hải mà nói chính là mấu chốt để anh ta thăng cấp thành thính giả cao cấp, trước đó anh ta vẫn luôn áp chế và phong ấn sức mạnh này, đối với anh ta mà nói nguồn sức mạnh này chính là nguồn gốc cơn bạo động mất sự kiểm soát, nó có thể giúp mình đột phá thành thính giả cao cấp nhưng người cùng bị cắn trả còn có bản thân anh ta nữa.

Anh ta không có cách nào khống chế được nguồn sức mạnh này và hiển nhiên cũng không có cách nào đánh lại nó.

Mập mạp nhìn Tôn Hải ở trước mặt, đột nhiên anh ta cảm thấy có hơi nực cười, quá trình thăng cấp của cái thứ hàng này vẫn còn chưa kết thúc đâu thì phải?

Vậy mà tiết điểm này đã sụp đổ sớm như vậy rồi sao?

Là cuối cùng miếng vàng đó thà chết cũng phải kéo theo Tôn Hải chết chung, cho nên mới kết thúc phản kháng từ sớm cho tiết điểm này sụp đổ, thế cho nên mới khiến Tôn Hải mới không có chỗ dẫn nguồn sức mạnh điên cuồng dư thừa trong người mình ra, sau đó kéo Tôn Hải chôn cùng với anh ta?

Có lẽ thật sự có loại khả năng này.

Mập mạp liếc mắt nhìn Tô Bạch đang đứng bên cạnh mình theo bản năng, bởi vì người bên cạnh mình đây chính là kẻ thích làm ra loại chuyện này nhất.

Trong miệng Tô Bạch còn ngậm điếu thuốc, điếu thuốc đã cháy được một nửa, bây giờ tiết điểm đã sụp đổ mà vị "thính giả cao cấp" trước mặt này trông có vẻ không được dễ chịu đến vậy, hình như từ đầu cho đến tận bây giờ anh ta đều không ngừng kêu gào, khiến Tô Bạch cảm thấy anh ta thật sự quá khoa trương.

Hai tay Tôn Hải nắm chặt, hai cánh tay vung ra, anh ta không có cách nào khống chế được sức mạnh này, anh ta thật sự không có cách nào khống chế được, tiết tấu thăng cấp không có cách nào gián đoạn nhưng bây giờ anh ta cưỡng chế cắt ngang nó đã tạo thành tổn hại cực lớn cho anh ta.

"Ngài Lôi, ngài Lôi!"

Đột nhiên Tôn Hải như nghĩ đến chuyện gì đó, đúng rồi, bây giờ có thể tìm ngài Lôi, ông ta có cách, ông ta thân là trận pháp sư chắc chắn sẽ có cách.

"Rắc rắc rắc…"

Những tiếng nổ giòn giã truyền tới từ trên người Tôn Hải, xương cốt, da thịt và linh hồn của anh ta đang không ngừng sụp đổ và tan rã, bởi vì sự sụp đổ trước thời hạn nằm ngoài dự kiến đó của tiết điểm đã khiến Tôn Hải buộc phải dừng việc thăng cấp của mình, và chắc chắn sẽ phải chịu loại cắn trả đáng sợ này. Anh ta muốn đi tìm ngài Lôi, bởi vì bây giờ anh ta đã thăng cấp thành công hơn phân nửa, chắc hẳn ngài Lôi có cách giải quyết sức mạnh vong hồn điên cuồng còn sót lại trong cơ thể. Bây giờ mình có thể dùng thân phận của một thính giả cao cấp để cầu xin ngài Lôi và ngài Lôi chắc hẳn cũng sẽ giúp mình để nhận đại ơn mà mình nợ.

Tôn Hải nhanh chóng quay người đá văng cửa phòng, anh ta cảm thấy lúc này rất có khả năng ngài Lôi đang đứng ở bên ngoài: "Ngài Lôi, cứu…"

Tôn Hải sững sờ.

Tô Bạch thuận tay ném điếu thuốc trong tay lên khăn trải giường, tàn thuốc lúc sáng lúc tối nhưng khăn trải giường vẫn trông sạch sẽ như mới, nhìn thấy một màn này, Tô Bạch cũng sững sờ sau đó hắn lắc đầu, bị lừa rồi.

Chương 1134 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 5

Tôn Hải mở cửa, không nhìn thấy bóng dáng của ngài Lôi phía sau cánh cửa, cũng không nhìn thấy bất cứ một thính giả nào đã bị cưỡng chế quét ra khỏi cửa trước đó, thậm chí còn không có nổi một hành lang.

Trước mặt là đám người nhộn nhịp tấp nập, đây là con đường ở phố Con đường Bắc Kinh, hai sạp bán trà lạnh và bán hoa quả bày đối diện với cửa, mà cánh cửa này, bên trong là cửa phòng khách sạn bảy ngày, còn dán sơ đồ thoát hiểm khách sạn, bên ngoài thì lại là một tấm ván gỗ cũ nát, trên đó còn treo một cái biển viết "nhà vệ sinh."

"Cái này…"

Tôn Hải há to miệng, lúc này máu trên người anh ta không ngừng phun ra, và sự dày vò tới từ nơi sâu thẳm trong linh hồn đã không có cách nào thu hút sự chú ý của anh ta được nữa.

Bởi vì cả người anh ta đã tuyệt vọng rồi.

Vốn dĩ anh ta đã đứng trên mây nhưng lại rớt xuống vực sâu chỉ trong nháy mắt, dưới loại thay đổi nhanh chóng này, cho dù là với tố chất tâm lý siêu mạnh của thính giả cũng thật sự rất khó chấp nhận được.

Thực ra, cho dù tiết điểm này thật sự sụp đổ trước thời hạn nhưng cũng đã gỡ bớt một phần lớn sức mạnh vong hồn điên cuồng trong người Tôn Hải, anh ta hoàn toàn có thể chống đỡ đặt cược may mắn một phen, bởi vì mình đã gần như sắp hoàn thành quá trình thăng cấp, chỉ cần một bước cuối cùng cắn

răng chịu đựng tiếp, vậy xác suất trở thành thính giả cao cấp sẽ trên năm mươi phần trăm, thậm chí là còn cao hơn một chút.

Nhưng hình như vì cảm thấy mình đã gần như trở thành thính giả cao cấp rồi cho nên tâm thái của Tôn Hải cũng xuất hiện sự thay đổi cực lớn, anh ta không dám cược, trước đó là vua cũng thua thằng liều còn bây giờ lại có suy nghĩ tiếc mạng đừng nên mạo hiểm.

Anh ta cảm thấy đi tìm ngài Lôi chính là một cách làm lý trí hơn cũng an toàn hơn, bởi vì bây giờ anh ta đã miễn cưỡng có thể tính là một thính giả cao cấp, cùng một cấp bậc với ngài Lôi, ngài Lôi chắc hẳn sẽ giúp mình, có sự trợ giúp của ngài Lôi, mình đại khái có xác suất hơn chín mươi phần trăm thành công bước nốt một bước cuối cùng.

Cho nên anh ta mới chủ động dừng quá trình thăng cấp lại, cho nên anh ta mới chịu đựng sự tra tấn của sức mạnh cắn trả trong cơ thể để đi mở cửa.

Giấc mơ thật sự rất viên mãn nhưng thực tế lại gai góc đến vậy, khi mở cửa ra nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, toàn bộ trái tim của Tôn Hải đã hoàn toàn lạnh hẳn đi.

Anh ta tự tay châm một bao thuốc nổ, nhưng mình lại ngu ngốc chủ động chạy từ vị trí vốn cũng được tính là an toàn qua chỗ bao thuốc nổ rồi ôm nó vào lòng.

Anh ta chết chắc rồi, thật sự chết chắc rồi.

Môi của Tôn Hải có hơi trắng bệch, anh ta vẫn có hơi không dám tin vào toàn bộ mọi thứ trước mặt này, mình vốn vẫn luôn là người chiếm ưu thế, cho dù trước đó ngài Lôi không cho phép mình tiến vào phòng 233 nhưng mình vẫn tiến vào dưới sự hỗ trợ của Mobis sau đó bắt đầu thăng cấp, nhưng sức mạnh mà khí linh đó thể hiện ra lại rất khó chơi, thậm chí còn ép mình vào tình cảnh rất xấu hổ gần như là tuyệt vọng

một lần, nhưng mình vẫn có thể cảm giác được đối phương đã là nỏ mạnh hết đà, còn mình đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Lại thêm còn có một thính giả không biết từ đâu chui ra đá một cước vào mặt khí linh đó, sức mạnh mà khí linh đó tăng lên không gian xung quanh mình và giằng co với mình đã bị một bước này trực tiếp đá cho tiêu tan, mình gần như đã thành công thăng cấp chỉ thiếu đúng một bước cuối cùng đó!

Nhưng cùng với sự thay đổi của hoàn cảnh, khi mình sắp thành công lại đột nhiên sợ hãi, đột nhiên cầu được ổn định, đây chính là đại kỵ trong lúc thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Giải Bẩm đã từng nói, thăng cấp thành thính giả cao cấp cần có sự quyết đoán và dũng khí lớn, mà vừa rồi Tôn Hải lại sợ, cũng vì sợ cho nên anh ta mới xong đời.

Tô Bạch duỗi tay sờ cằm mình, thật ra tiết điểm này đã thật sự sắp đến bên bờ sụp đổ rồi, trước đó mình ném điếu thuốc lên khăn trải giường mà không xuất hiện bất cứ sự thay đổi gì cũng đủ để chứng tỏ vấn đề. Tiết điểm này đã yếu đến mức không có cách nào tiến hành xử lý chi tiết và tỉ mỉ được nữa.

Mà trước đó Tô Bạch đã từng đích thân trộm một ly trà lạnh ở bên đường và nhấp thử hương vị của trà lạnh, cho nên hắn biết tiết điểm này vốn có thể tinh tế hóa từng chi tiết đến một mức độ đáng sợ thế nào.

Nhưng bây giờ đã không ổn nữa, nhưng người không ổn trước hết hình như không phải là miếng vàng đó mà là vị thính giả đệ nhất trước mặt này đây.

Xương cốt trên người anh ta đang không ngừng phát ra tiếng vang giòn, da thịt cũng đang từ từ suy yếu, trên trán hơi xanh, ánh mắt cũng bắt đầu từ từ tan rã.

Thính giả này gần như đã thành công bước chân vào cấp bậc thính giả cao cấp, nhưng lúc này lại đã đi đến điểm cuối sinh mệnh của mình, anh ta sắp chết. Không phải chết trong thế giới hiện thực cũng không phải chết trong trận giao tranh, mà là chết trước ánh bình minh của thành công, đây là cách chết chế nhạo nhất và cũng là một cách chết uất ức nhất.

Anh ta đã bị lừa, bị một ảo thuật đơn giản lừa mất, anh ta vốn không đến mức này, người có thể bước đến một bước này và có thể đột phá cảnh giới thính giả cao cấp, làm sao có thể đơn giản và ngu ngốc đến thế được?

Nhưng đủ loại trùng hợp và hoàn cảnh đặc thù khi ấy đã tạo thành một kết quả như vậy, anh ta đã bị lừa.

Tô Bạch thậm chí còn đang nghĩ trong lòng, nếu như sau khi thính giả này chết lập một bia mộ, có phải trên đó nên viết một dòng "chết vì bị lừa" không?

Chương 1135 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 6

Đương nhiên Tô Bạch hiểu đạo lý môi hở răng lạnh này, nhưng mối quan hệ giữa các thính giả đặc biệt còn là mối quan hệ giữa các thính giả xa lạ, hiển nhiên không thể nói là hòa hợp bao nhiêu mà phần lớn vẫn là vui khi thấy người gặp họa nhiều hơn một chút.

Tôn Hải từ từ quỳ rạp xuống, anh ta ngẩng đầu lên một cách khó khăn, nhìn Tô Bạch với ánh mắt có hơi phức tạp.

Nhưng Tô Bạch có thể hiểu được ánh mắt của anh ta, mình đã giúp anh ta, nhưng bạn đừng hòng kêu một người sắp chết còn tập trung nghĩ đến việc trả lại ân tình này cho bạn, hoặc là kêu anh ta tặng vũ khí bản mệnh cho bạn coi như sự báo đáp cuối cùng, mà anh ta chỉ đang oán trách bạn từ tận đáy lòng, oán trách tại sao vừa rồi bạn lại ra tay, nếu như đối đầu theo tiến trình bình thường thì chắc hẳn anh ta sẽ không bị lừa.

Sự thật quả đúng là như vậy, tuy rằng một cước đó của Tô Bạch đã đá trúng mặt người thanh niên ngồi xe lăn, nhưng cũng được tính là gián tiếp dẫn đến việc Tôn Hải bị lừa, tự mình dừng tiết tấu thăng cấp.

Anh ta có loại suy nghĩ này cũng là hợp tình hợp lý cả thôi, người trước khi chết sẽ luôn mang theo oán hận rất lớn, đương nhiên loại chết không đau hoặc là chết già trên giường có thể coi thành ngoại lệ.

Tô Bạch nhún vai, đáp với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Tự anh ngu còn đổ cho ai nữa.”

Tô Bạch nói là sự thật nhưng lúc này lời nói thật lại đả thương người nhất, mình đã sợ hãi trong một tình thế rất có lợi cho mình, người ta đối đầu với mình lâu như vậy và anh ta vẫn luôn cắn răng kiên trì thăng cấp, nhưng cuối cùng vẫn tự mình cắt ngang quá trình thăng cấp dưới tình huống không phản kháng cũng không áp lực, nói là tự tìm đường chết cũng không quá chút nào.

Ngực của Tôn Hải phập phồng dữ dội, anh ta muốn chửi nhau nhưng lại không thể chửi nổi, linh hồn của anh ta sắp bị đốt cháy gần hết và cơ thể của anh ta cũng hoàn toàn sụp đổ, sức mạnh cắn trả sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Sau khi Tôn Hải phát ra một tiếng gào thét đau đớn cuối cùng từ trong cổ họng, một làn khói xanh bốc lên từ trên đỉnh đầu anh ta, đó là linh hồn hóa thành khói xanh, chết bằng cách này thật sự là một nỗi đau khổ rất lớn.

Sau đó cơ thể của anh ta cũng sụp đổ, nhưng cơ thể này lại như được ấn chốt "đứng yên" trong nháy mắt.

"Rắc!"

Một vách tường bên cạnh bắt đầu sụp đổ, có một chiếc xe lăn từ từ tiến vào, nhưng người ngồi trên xe lăn không còn là thanh niên mà là một lão già râu tóc bạc phơ, trên mặt đầy vết đồi mồi.

Ừm, bên mặt trái của đối phương có dấu chân lõm xuống đó, lại còn rất rõ ràng.

"Ha ha."

Lão già bật cười, tuy rằng đã già nhưng vẫn có thể nhìn ra được ông ta thật sự chính là thanh niên ngồi trên xe lăn kia, rất dễ nhận thấy trong trận đại chiến giằng co giữa đôi bên ông ta chính là người cười đến cuối cùng, nhưng ông ta cũng phải trả cái giá quá lớn, mái tóc trắng xóa trước mặt rõ ràng không

phải được cố tình biến ra để trêu đùa hai người Tô Bạch và mập mạp.

Già có nghĩa là tuổi già và cũng có nghĩa là một loại già yếu, miếng vàng đã từng trám lên ngọc tỷ truyền quốc này bây giờ đã dần dần mất đi ánh sáng.

Mập mạp dụi tắt đầu thuốc đứng ở bên cạnh Tô Bạch, nhìn hắn rồi lại nhìn ông già trên xe lăn, cuối cùng lại nhìn thi thể đã chết của Tôn Hải bị ghim ở đó.

Bị ghim ở đó chắc chắc chắn có ý nghĩa sâu xa.

Một điểm này mập mạp nhìn lại càng rõ ràng hơn Tô Bạch, bởi vì trong tim anh ta còn có một cô công chúa.

"Anh ta đã chết rồi." Lão già thở dài và bảo: "Tôi cũng sắp rồi, nhưng tôi cảm thấy vẫn có thể kéo dài thêm mấy chục năm nữa, dựa theo suy nghĩ của người bình thường mà nói thì anh ta đã thua còn tôi thắng, đúng chứ?

Trong cơ thể của anh ta còn ẩn chứa một nguồn sức mạnh cuối cùng, đồng thời còn có khí tức ở cấp bậc đó vẫn chưa tan biết sau khi anh ta thăng cấp, chỉ cần tôi vui, có thể giúp một lần một người trong các anh đột phá giống như anh ta, anh ta muốn coi tôi làm đá kê chân, vậy tôi sẽ tặng anh ta đi như một viên đá kê chân, rất công bằng, đúng không?"

Có vẻ như ông già không tới tính toán một cước mà Tô Bạch đã đá mình trước đó, mà chậm rãi khua xe lăn đi tới trước mặt mập mạp, vỗ bàn tay già nua khô gầy lên bụng anh ta.

"Trước đó chắc hẳn cô ta đã ra sức kêu anh ra tay với tôi chứ gì? Loại người như cô ả ghét nhất là nhìn thấy tôi tớ của mình bất kính với mình, ha ha."

Mập mạp gật đầu, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một loại tâm trạng kích động, một cú đá không nằm trong tính toán

của mập mạp này của Tô Bạch, dường như đã thật sự đá lệch kết quả. Mình không ra tay thậm chí cũng không chịu ra tay dưới sự khuyến khích có cố gắng của tàn hồn công chúa, đây chắc hẳn là quyết định rất sáng suốt, chậc, ít nhất là so với người đã đá một cước lên mặt người ta ở bên cạnh kia đã được tính là rất tuyệt rồi.

"Ôi." Ông già có hơi buồn rầu: "Anh biết không, cái giá của việc giúp thăng cấp chính là mất đi mấy chục năm vốn có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn, trực tiếp trở về với cát bụi."

Mập mạp liếm môi: "Vậy vất vả cho ngài rồi." Lúc này, cho dù là người miệng lưỡi trơn tru như mập mạp cũng biết rõ đạo lý nói dài nói dai thành nói dại.

"Cho nên, anh chuẩn bị sẵn sàng một chút đi." Ông già bảo.

"Ừm được." Mập mạp hít một hơi thật sâu, áp chế bản thân không lộ ra vẻ vui mừng, không có cách nào khác, đối mặt với sức hút thăng cấp thành thính giả cao cấp không có bao nhiêu người có thể cưỡng lại được.

"Anh vui cái gì, tôi kêu anh ta chuẩn bị cơ mà ." Ông già duỗi tay chỉ vào Tô Bạch: "Ha ha, cho đến một cước đó tôi mới hiểu rõ tại sao cứ vài năm tôi lại nhàm chán đến mức phải mở tiết điểm cho người ngoài tiến vào, thật ra trong lòng tôi cũng muốn kết thúc cuộc sống nhàm chán và không có ý nghĩa này của mình sớm một chút."

"…" Mập mạp.

Chương 1136 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 7

Ngài Lôi đang uống trà, vẫn là loại trà túi rời mua ở trong siêu thị và cũng vẫn là nước chảy từ vòi nước trong phòng khách sạn rồi dùng ấm siêu tốc đun.

Trong phòng chỉ có một mình ông ta, ngược lại có người muốn tới thăm ông ta, nhưng vừa lại gần vị trí cửa phòng của ông ta đã bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt, người muốn tới làm quen cũng biết trong lòng rằng đối phương không muốn gặp khách, cũng thức thời mà rời đi.

Lưu Thao cũng là người được hưởng thụ sự đãi ngộ của mọi người, anh ta vẫn đứng bên ngoài cửa gọi hai tiếng nhưng ngài Lôi vẫn không đáp lời, người quản lý diễn đàn này và người tổ chức hoạt động lần này cũng sờ mũi mình với vẻ hơi ngượng ngùng sau đó lùi xuống.

Phần lớn người đề trở về và trực tiếp xuất hiện bên ngoài phòng 233, nhưng vẫn có người chưa trở về, trong mắt mọi người chỉ có đúng một mình Trương Bát Nhất. Nhưng ngược lại, Lưu Thao và ngài Lôi biết rất rõ, ngoại trừ Trương Bát Nhất ra còn có Tôn Hải và một thanh niên mặc đồ thể thao màu đen nữa.

Ba người vẫn chưa quay về.

Tôn Hải ở bên trong làm gì thì trong lòng Lưu Thao biết rõ, nhưng anh ta cũng không biết cục diện tiếp sau đó rốt cuộc thế nào, có điều trong đáy lòng anh ta vẫn không hy vọng Tôn Hải thành công thăng cấp thành thính giả cao cấp đến vậy, anh ta

cũng là con người, hiển nhiên cũng sẽ có thất tình lục dục và cũng sẽ có lòng đố kỵ.

Số ít thính giả đã chọn rời khỏi khách sạn này nhưng phần lớn vẫn tiếp tục ở lại, bọn họ còn muốn xem xem kết cục cuối cùng thế nào, nếu như thật sự có người mang được pháp khí đó từ trong ra, cho dù không có cách nào cướp được thì vẫn có thể mở mang tầm mắt.

Trong phòng ngài Lôi rất yên tĩnh, nhưng hành lý của ông ta đã được thu dọn xong xuôi, ông ta định rời khỏi nơi này bởi vì tiếp tục ở lại đây đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Ngài Lôi đứng trước gương trong nhà vệ sinh chỉnh lại cổ áo của mình, khí hậu ẩm ướt khiến tấm gương trong nhà vệ sinh cũng nhiễm một tầng hơi nước, ngài Lôi duỗi ngón tay vẽ một vòng tròn trên gương, sau đó đứng ở trước gương lặng lẽ nhìn giống như đang suy nghĩ lại giống như đang thưởng thức.

Khi Tôn Hải tiến vào, ngài Lôi cũng không ngăn cản bởi vì nếu đây đã là một vòng tròn, là một vòng xoáy, vậy nếu mình cưỡng chế thay đổi nó hoặc là mình thành công thay đổi nó, mặt khác hoặc là mình cũng bị kéo vào trong vòng xoáy này.

Ngài Lôi vẫn chưa thoát khỏi trạng thái nhìn vòng tròn thì di động mà mình đặt trên bàn bên ngoài đã vang lên, ông ta đi ra khỏi nhà vệ sinh nhận điện thoại.

“Lão Lôi, chuyện bên đó thế nào rồi, trước đó ông đã nói với tôi có khả năng sẽ có phát hiện không tồi, tôi vẫn luôn ở đây đợi đấy.”

“Có vài thứ không thể xuất hiện, cho dù ở trên tay chúng ta cũng không thể xuất hiện, nếu như cưỡng chế lôi nó ra ngoài ánh sáng sẽ phải khiến nó biến chất đi quá nhiều, ngược lại sẽ không còn tác dụng gì nữa.” Ngài Lôi đáp một cách không nhanh không chậm.

“Ha ha, cái kiểu đó mới là ghê tởm nhất đấy, trước gãi cho lòng ông ngứa ngáy, sau đó lại không thể lấy ra làm thành thứ của mình, thật không thú vị.” Phía bên đối phương truyền tới tiếng sóng biển vỗ vào bờ, chắc hẳn là đang ở bên biển.

“Cậu thì sao, khi nào trở về?” Ngài Lôi hỏi.

“Sắp rồi, bây giờ tôi đang ở trên du thuyền, đợt này ngày nào cũng uống ít rượu với mấy cô em bên cạnh, sướng đến quên hết trời trăng, lượng thính giả ở bên Hồng Kông khá ít, cũng chỉ có một thính giả cao cấp mà thôi, nhưng tôi phát hiện ra yêu cầu của người ta đối với chất lượng cuộc sống cũng không thể bằng được những thính giả ở trong nội địa như chúng ta.”

“Trọng điểm của mọi người khác nhau mà thôi, đúng rồi, không phải ở đó còn có sòng bạc hay sao, cậu có thể đi tới đó chơi một chút, thử không dùng đến sức mạnh của mình mà chỉ đơn thuần dựa vào vận may xem có thể chơi được thế nào, chắc hẳn cũng rất thú vị đấy.”

“Sòng bạc trực tuyến đầu tiên ở Macao đã hoạt động rồi, người đẹp chia bài lên chia bài trực tuyến, ha ha ha ha…” Đầu bên kia điện thoại nói chuyện không nhịn được mà bật cười.

“Có ý gì?” Ngài Lôi rõ ràng không hiểu gì.

“Lão Lôi, ông quá thanh tâm quả dục rồi, được rồi, không nói nhiều nữa, phía bên ông không có thu hoạch gì có thể đợi tôi trở về xem sao, nói không chừng lần này tôi và vị cùng nhau ra biển đó thật sự có thể vớt được thứ gì tốt trở về, hai người chúng ta không có khả năng cùng xúi quẩy được chứ?”

“Châu Phàm, cẩn thận một chút.”

“Ha ha, tôi biết rồi.”

Ngài Lôi cúp điện thoại rồi lắc đầu, ông ta biết rõ câu đùa mà Châu Phàm đã nói trước đó, mình không hiểu cũng là vì

tuổi tác giữa mình và anh ta chênh lệch quá lớn, hai người có thể trở thành bạn trong giới thính giả cũng được xem là một chuyện rất khiến người bất ngờ rồi.

“Ra ngoài đi.”

Ngài Lôi vốn định bưng cốc trà lên nhấp thêm một ngụm trà, đột nhiên lại dừng động tác lại nói.

Bóng người của Mobis xuất hiện trước vách tường sau lưng ngài Lôi, anh ta đã thay quần áo, cởi bỏ tây trang và mặc vào áo ngắn tay quần đùi, phần lớn làn da màu đen lộ ra bên ngoài, cả cái chân thứ ba ở giữa quần đùi cũng rất rõ ràng.

“Biết mạo phạm một thính giả cao cấp ở nước khác sẽ có kết cục gì không?” Ngài Lôi thay đổi giọng điệu nói chuyện trước đó để hỏi, thân là thính giả từ bên ngoài tới lại không tuân thủ quy tắc như vậy, quả thật cũng đủ để khiến ngài Lôi tức giận.

“Ngài Lôi ngài Lôi, đừng nóng, tuyệt đối đừng nóng, tôi qua đây chỉ để hỏi một chuyện, chuyện này có khả năng cũng có ích với ông đấy.” Mobis duỗi ngón tay chỉ vào cổ mình: “Chính là ở đây, ngài Lôi, ngài xem xem, tối hôm qua trên cái cổ này của tôi bị một người cào ra một vết thương, bây giờ vẫn chưa liền lại đâu, ngài biết là ai đã ra tay không?

Chương 1137 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! Hạ 8

Không có ý gì khác, tôi khá ngu mới đắc tội với vị đại nhân kia, cho nên muốn tìm cơ hội bù đắp một chút.”

Ngài Lôi tiến hai bước lại gần Mobis và nhìn vết cào trên cổ anh ta, sau đó cười với vẻ hơi đăm chiêu, đáp: “Khi đó cậu ta không giết cậu, cậu không cần phải tiếp tục nghĩ đến những thứ khác.”

“Vậy ngài Lôi, ngài có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đại nhân đó là ai không?”

“Cậu ta là ai?” Ngài Lôi quay người đối diện với cửa sổ, bên ngoài mưa vừa dừng những bầu trời vẫn âm u: “Cậu nói xem, ngày mai có nắng không?”

“Cái này… cái này tôi không dám xác định, cho dù là dự báo thời tiết cũng không thể đoán chính xác một trăm phần trăm.” Mobis đáp một cách rất nghiêm túc, tuy rằng anh ta cảm thấy câu hỏi này rất ấu trĩ.

“Vậy tôi cũng không có cách nào trả lời.” Ngài Lôi đáp.

“…” Mập mạp.

Ngay khi mập mạp nghe thấy ông già lại chọn giúp Tô Bạch, anh ta suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi. Đậu má, thằng nhãi nhà cậu nói lại một lần nữa xem, con mẹ nó lão tử thật hối hận quá, có phải cậu không có lòng tự trọng không hả, người ta đã đá vào mặt cậu một cước mà cậu còn giúp người ta thăng cấp, sớm biết thế vừa rồi lão tử nên tiến lên cùng đá nát trứng của cậu mới phải!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Mập mạp trừng to mắt nhưng ánh nhìn lại có hơi trống rỗng, anh ta không hiểu rốt cuộc tất cả chuyện này là sao, trước đó kết quả mà mình tính là là Tô Bạch có được lợi ích cuối cùng, nhưng rõ ràng Tô Bạch không đi theo điều kiện đã biết của tính toán dự báo, tại sao đến cuối cùng người có được lợi ích vẫn là Tô Bạch?

Chuyện này không có khả năng, sao có thể thế được?

Trong lòng mập mạp rối loạn, có lẽ sự đả kích lớn hơn cả việc không có cách nào có được sự trợ giúp của miếng vàng chính là mập mạp đã sinh ra nghi ngờ và thành kiến cực lớn đối với nhân quả.

Làm thế nào mà tính đi tính lại vẫn là Tô Bạch có lợi, vậy lão tử còn chơi cái khỉ gì nữa, lão tử còn đấu tranh làm mẹ gì, còn đấu tranh cái quỷ gì nữa?

“Anh đã thấy rõ hiện thực chưa? Chỉ cần anh và cậu ta ở chung thì vận may của anh sẽ bị cậu ta cướp mất, anh mãi mãi không có cách nào vượt qua cậu ta, mà chỉ có thể chậm rãi sống dưới cái bóng của cậu ta.” Lúc này tàn hồn công chúa mở miệng nói.

“Tiện nhân, câm mồm cho ông!”

Mập mạp tức giận hét, lần này không phải gào thét trong lòng mà là trực tiếp hét thành tiếng.

Miếng vàng mỉm cười, rõ ràng anh ta có thể nghe thấy tàn hồn công chúa nói gì.

Tô Bạch cũng đang cười, thế giới này thật sự thú vị, miếng vàng này cũng rất thú vị, vết chân trên mặt anh ta còn chưa

hoàn toàn biến mất mà lại có thể trở tay muốn giúp mình thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Nhìn bộ dáng nghẹn uất của mập mạp, Tô Bạch cũng không đi an ủi gì thêm nữa, bởi vì hắn không có khả năng vứt bỏ cơ hội này cho mập mạp, hắn khao khát sức mạnh và hắn cần sức mạnh, hắn phải đi tìm một nam một nữ đó, phải đi tìm bé con, tuy rằng sự dày vò trên hoang đảo gần ba tháng trước đã khiến mình tiến bộ hơn rất nhiều nhưng lại không thể khiến mình thăng cấp thành thính giả cao cấp, bây giờ mình có cơ hội rồi, cho dù miếng vàng này còn có tính toán gì khác hay không thì Tô Bạch cũng không để ý, nhất định phải nhảy vào trong.

Cũng vì vậy mà lúc này có nói gì thêm với mập mạp cũng có vẻ quá giả tạo, mình không thể đi làm loại chuyện này và mập mạp cũng không cần sự an ủi như thế.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa, có khả năng sẽ hơi đau và khó chịu đấy, nếu chống đỡ được sẽ có cơ hội thăng cấp, không chống đỡ được thì cùng chôn thây với tôi.” Ông già nói rất thẳng thắn, dù sao ai cũng biết rõ cách mượn lực cưỡng chế tiến vào cấp bậc thính giả cao cấp như vậy là một chuyện có độ nguy hiểm rất cao.

“Tới đi.” Tô Bạch bước đến bên cạnh thi thể bị bị ghim chặt của Tôn Hải, không có gì hay để phải chuẩn bị hết, từ một ngày bé con bị cướp đi đó, Tô Bạch vẫn luôn chuẩn bị, trở nên mạnh hơn, trở nên mạnh hơn, trở nên mạnh hơn và trở nên mạnh hơn nữa đã là mục tiêu theo đuổi lớn nhất cũng gần như là duy nhất của Tô Bạch.

Chỉ có trở nên mạnh hơn mới có cơ hội tìm được vị trí của một nam một nữ đó, chỉ có trở nên mạnh hơn mới có thể tìm được bé con về, chỉ có trở nên mạnh hơn mới có thể không lặp

lại sự cay đắng và bất đắc dĩ trong cơn mưa đêm ở Thượng Hải đó.

Miếng vàng nở nụ cười, đẩy xe lăn của mình qua một bên kéo ra một khoảng cách nhất định.

"Từ đã!" Mập mạp đột nhiên giơ tay kêu lên.

Tô Bạch nhìn về phía anh ta, miếng vàng cũng nhìn về phía anh ta.

Mập mạp "ha ha" một tiếng, trừng mắt nhìn Tô Bạch rồi lại trừng mắt nhìn miếng vàng với vẻ hơi hung dữ: "Đại Bạch, cho tôi điếu thuốc."

Tô Bạch lấy thuốc lá và bật lửa của mình ra đều ném cho mập mạp.

Mập mạp châm một điếu thuốc cắn bên miệng rồi hít một hơi thật sâu, vừa lấy lá cờ nhỏ bày trận của mình ra vừa cảnh cáo miếng vàng đó: "Tên tiện nhân nhà cậu, muốn giúp thăng cấp thì đừng giở trò dối trá trước mặt ông mập tôi, ông mập bày trận pháp ở nơi này, nếu như Đại Bạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có tin cho dù ông mập có đốt thần hồn cũng phải khiến cậu trong lúc nhất thời không thể chết được, rồi cưỡng chế trói cậu lại, dùng sắt nung đốt da hết bảy bốn chín ngày không?"

Mập mạp lại nhìn về phía Tô Bạch: "Cứ yên tâm chuyên tâm thăng cấp đi, ông mập tôi ở bên cạnh hộ trận cho cậu."

Tô Bạch nghe vậy mới khép mắt lại, có mập mạp hộ trận khiến hắn rất yên tâm.

Chương 1138 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! (Bảy) 9

Ông già tựa người lên xe lăn một cách vô lực và nhìn mập mạp bày trận pháp với vẻ bình tĩnh, mà Tô Bạch thì lại đứng chung với thi thể bị ghim chặt của Tôn Hải rồi nhắm mắt lại.

Theo như Tô Bạch đã nói, cơ hội lần này rất quan trọng nhưng sau khi trải một đợt hơi kích động mới đầu đó ra, trong lòng hắn cũng từ từ bình tĩnh lại, cho dù là thế nào cũng không thể nôn nóng được, dù sao vết xe đổ của Tôn Hải còn ở ngay trước mặt, thăng cấp thành thính giả cao cấp nhất định phải nắm chắc thời cơ, liều ăn nhiều, phải có niềm tin không thành công thì sẽ hy sinh.

Còn nữa, cơ hội lần này cũng không phải mình liều mạng tranh giành được, mà là mình dùng một cước đá ra, thứ dễ dàng có được sẽ không thấy quý trọng đến vậy, bây giờ một điểm này rất thích hợp để dùng lên người Tô Bạch, cũng vì vậy mà hắn có thể bình tĩnh hơn một chút.

"Được chưa?"

Ông già gần như sắp ngủ luôn rồi, tinh thần có hơi không tốt, ông ta đang hỏi mập mạp.

Mập mạp lau mồ hôi tay, gật đầu.

"Vậy… bắt đầu đi."

Ông già nở nụ cười rồi búng ngón tay.

Đôi mắt của Tô Bạch lập tức mở ra, bởi vì hắn cảm giác được không gian bên cạnh mình bắt đầu chảy ngược, đồng

thời, thi thể của Tôn Hải cũng xuất hiện sự thay đổi, bắt đầu dần dần hư thoát.

"Anh ta chết rồi sẽ không thể qua đây được nữa." Ông già nhẹ giọng bảo: "Anh chỉ có một cơ hội, hơn nữa cơ hội này kém hơn anh ta rất nhiều, dù sao thứ mà anh dùng cũng là hàng dùng rồi của người ta, có thể thành công hay không còn phải dựa vào tạo hóa của anh nữa."

Ông già còn một câu chưa nói, đó chính là có thể thành công hay không không chỉ dựa vào tạo hóa của anh mà cũng phải dựa vào việc anh có thể chống đỡ sống được đến lúc đó hay không, loại đảo ngược giả tạo trong tiết điểm này cũng cực kỳ tiêu hao nguyên khí, ông già không định tiếp tục kéo dài hơi tàn nữa cho nên mới dự định điên cuồng một phen trước khi chết, cũng xem như là trả thù Tôn Hải đã hại mình thành ra thế này, nhưng bản thân ông ta cũng không biết rốt cuộc một ngọn nến già nua như mình sẽ đột nhiên dập tắt lúc nào.

Nếu như Tô Bạch chưa thành công mà mình lại chết trước, vậy chỉ có thể "ha ha," một điểm này ông già không nói, bởi vì ông ta cũng biết cho dù mình có nói ra thì hai người trẻ tuổi trước mặt mình không ai chịu từ bỏ cơ hội này hết.

Có vài người say mê nữ sắc, có vài người khao khát quyền lực, cũng có vài người ham mê tiền bạc, nhưng đối với loại người ở trước mặt mình này, ông già biết rất rõ bọn họ mê sức mạnh, có thể đánh đổi tất cả vì sức mạnh.

Cơ thể của Tôn Hải từ từ biến thành một hư ảnh mờ ảo, hơn nữa cũng đang dần di chuyển đến bên người Tô Bạch, từ từ chồng lên người hắn.

Hai tay Tô Bạch mở ra, chậm rãi giơ cánh tay lên, đôi con ngươi của hắn bắt đầu lóe lên ánh sáng dị thường như thể mọc thêm một con mắt khác, một khắc này, cảm giác của hắn, nhận

thức của hắn, và cả thần kinh, cơ thể của hắn, tất cả đều từ từ tái hiện lại trạng thái khi Tôn Hải thăng cấp đó.

Trong quá trình thăng cấp thành thính giả cao cấp, Tôn Hải đã hoàn thành chín mươi phần trăm trong một trăm phần trăm, mà việc lão già làm hiện tại xem chừng là chuyển sức mạnh chưa hoàn toàn tan hết trong cơ thể Tôn Hải bị mình ghim chặt trước đó lên người Tô Bạch, để trở thành sức mạnh hỗ trợ cho hắn tăng cấp, nhưng trên thực tế, sự tinh hoa quan trọng hơn lại nằm ở loại cảm giác khi thăng cấp của Tôn Hải.

Cảm giác từ thể xác, linh hồn và thậm chí là trong những tế bào nhỏ bé, tất cả đều được sao chép lại cho Tô Bạch, đây mới là mấu chốt quan trọng và cũng là quan trọng trong quan trọng, trước đó miếng vàng từng nói với mập mạp, mập mạp thăng cấp khá khó bởi vì theo quan điểm của miếng vàng vốn tích lũy ban đầu của anh ta là chưa đủ, ít nhất so với loại người như Tô Bạch mà nói thì vẫn còn kém quá nhiều.

Mà sở dĩ lão già chọn Tô Bạch thay vì chọn mập mạp, bỏ qua bất cứ nhân tố tình cảm cá nhân hay là sự đồng bệnh tương liên giữa những người có bệnh thần kinh với nhau ra thì còn có một điểm, đó chính là theo quan điểm của ông già, xác suất thành công của Tô Bạch cao hơn mập mạp rất nhiều, lão già cũng không muốn cuối cùng mình đốt cháy sinh mệnh làm một việc trước khi chết hoặc gọi là báo thù lại kết thúc bằng sự thất bại.

Cơ hội vẫn luôn dành cho người có sự chuẩn bị, mà sự chuẩn bị ở phương diện này của Tô Bạch đã mang đến tác dụng rất quan trọng, đương nhiên cũng không thể thiếu một khoản vận may.

Mập mạp tĩnh khí ngưng thần vứt bỏ toàn bộ tạp niệm, nếu bây giờ Đại Bạch đang thăng cấp vậy mình phải cố gắng làm

tròn chức trách hộ trận, xem như không uổng phí giao tình và quan hệ trước đây với Đại Bạch.

Chỉ xét riêng việc cho dù bây giờ anh ta có ra tay cũng chỉ là một chuyện hoàn toàn hại người hại mình, mà mập mạp cũng không ngu đến vậy.

Chuyện đã đến nước này, anh ta cũng chỉ có thể mong đợi Tô Bạch có thể thành công.

Ngay khi các giác quan của cơ thể thậm chí là cả những dao động của cảm xúc và linh hồn đều đã chủ động hợp nhất với cảm giác từ bên ngoài tới, hai tay Tô Bạch đột nhiên siết lại thành quyền, đôi mắt híp lại, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm gừ!

"Gừ!"

Cấp bậc thính giả cao cấp, bắt đầu tấn công!

Lúc này, sức mạnh ẩn chứa trong người hắn bắt đầu sục sôi, tích lũy lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, áp lực trong thời gian dài như vậy, bây giờ cần hắn hoàn toàn giải phóng hết.

Hắn cần sức mạnh, hắn nôn nóng có được sức mạnh, cho nên hắn không nhường cơ hội lần này cho mập mạp, bởi vì hắn không thể đợi được nữa, đợi thêm một ngày đối với hắn mà nói đều là một loại dày vò.

Chương 1139 Thăng Cấp, Thính Giả Cao Cấp! (Bảy) 10

Đối mặt với sự mờ mịt vô tri của kẻ thù, đối mặt với việc không có tin tức của bé con, cả ngày lẫn đêm đều dày vò thần kinh của Tô Bạch, thân là một người thần kinh thoạt nhìn thì rất vui vẻ, nhưng khi suy sụp muốn lật bàn thì ngay cả cái chân bàn cũng không biết ở nơi đâu, đây lại càng là một loại áp lực khổng lồ, đè bẹp không chỉ bản thân Tô Bạch mà còn có cuộc sống và toàn bộ nhân sinh của hắn.

Mắt trái của hắn là một màu đỏ thẫm như máu, đây là sự mạnh mẽ của sức mạnh Huyết tộc!

Mắt phải của hắn đen tối âm Âu Mỹgiống như vực sâu, đây là huyết thống cương thi của hắn đang gào thét!

Vào khoảnh khắc thăng cấp thành thính giả cao cấp này, ngay trong một khắc sức mạnh bùng phát ra, thứ mà hắn dựa vào nhất vẫn là hai huyết thống lớn Huyết tộc và cương thi.

Cái này cũng giống như đi leo núi, vốn đi tự do không có mục đích bây giờ lại nhìn thấy một ngọn đèn chỉ đường, nói với bạn leo theo hướng đó có thể lên đến đỉnh núi nhìn mặt trời mọc.

Còn lại chính là liều hết sức mình và nghị lực, mà một điểm này Tô Bạch thật sự không sợ, tiến một bước là trời cao biển rộng, lùi một bước là vực sâu vạn trượng!

Dần dà, khí tức trên người Tô Bạch bắt đầu trở nên không còn bình thường, một luồng khí tức thuộc về thính giả cao cấp của hắn đang từ từ tản ra, cái này giống như một cái khóa cửa,

Tô Bạch đã tìm được chìa khóa hơn nữa cũng đã cắm vào, tiếp theo chỉ cần từ từ xoay tâm khóa và mở cửa ra thì tất cả sẽ thành công!

Huyết quang ở mắt trái bắt đầu càng ngày càng đậm, màu đen bên mắt phải cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng Âu Mỹám, dần dà, tóc của Tô Bạch bắt đầu xuất hiện một loại màu sắc pha giữa đỏ và đen, đó là màu tím!

Đây là dấu hiệu hai loại huyết thống dung hòa làm một, rất lâu trước đây hắn đã từng nhìn thấy nhân bản vô tính của mình một năm sau trong thế giới chuyện xưa, đó chính là Tô Bạch sau một năm mà Phát Thanh đã tự mình tính toán và thôi diễn ra. Mái tóc của Tô Bạch đó cũng là màu tím, sau đó, khi cùng bé trai biến thái cường hóa cương thi cùng nhau nghiên cứu nghệ thuật tử vong, Tô Bạch đã hiểu ra sau khi hai loại huyết thống dung hợp trong khoảng thời gian ngắn, dường như sẽ tìm ra được cảm giác đó, ít nhất, mái tóc đã biến thành màu tím của khi ấy.

Lúc này, hai sức mạnh huyết thống mạnh nhất mà mình dựa vào đã ngưng tụ thành một nguồn động lực tiếp tục đưa Tô Bạch tiến lên!

Đốn củi ba năm đốt một giờ, toàn bộ vốn tích lũy trước đó đều thành mấu chốt phá mở cánh cửa trước mặt!

Nghiền ép, nghiền ép rồi lại nghiền ép!

Ép ra toàn bộ thứ mà mình có thể dùng để thành cá chép vượt long môn!

Đối với được ăn cả ngã về không ra sao, đối với mang toàn bộ mọi thứ của mình đi đánh xì dách thế nào, trong các thính giả, không đến có bao nhiêu người, thật sự không có bao nhiêu người có kinh nghiệm hơn Tô Bạch!

Ngay khi huyết thống cương thi và huyết thống Huyết tộc hòa làm một, khí tức của thính giả cao cấp trên người Tô Bạch tiến lên một bước, lập tức tăng lên bốn mươi phần trăm! Gần như đã hoàn thành được một nửa, mà Tôn Hải trước đó lại tự mình dừng lại khi đã hoàn thành chín mươi phần trăm, Tô Bạch tuyệt đối sẽ không dừng lại, cho dù có xảy ra tình huống gì đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không cho phép mình dừng lại!

"Tiễn!"

Ông già vung ngón tay, cơ thể của Tôn Hải hoàn toàn vỡ nát, sức mạnh còn sót lại trong cơ thể anh ta rót vào trong người Tô Bạch, trong phút chốc khí tức của thính giả cao cấp trên người Tô Bạch đã tăng lên thành năm mươi phần trăm!

Hắn đã bước nửa bước chân vào ngưỡng cửa của thính giả cao cấp!

"Tơ máu!"

Tô Bạch tóc tím hét lên giận dữ, những đường tơ máu hiện ra trên người hắn, tơ máu như lửa bắt đầu bùng cháy dường như in dấu lên làn da, in cả vào trong máu và trong xương cốt của hắn!

Sáu mươi phần trăm!

"Hàn băng!"

Băng sương ập đến bao phủ cả người hắn, xung quanh cũng bắt đầu kết băng, sức mạnh hàn băng rót vào trong cơ thể của Tô Bạch, hắn lại tiến thêm một bước nữa, bảy mươi phần trăm!

"Vảy rồng!"

Trước đó vảy rồng đã từng dung hợp vào trong cơ thể lúc này cũng hòa tan, một miếng vảy rồng bị hắn trực tiếp lấy ra

coi thành vật phẩm tiêu hao một lần dùng, sau khi hoàn toàn dung hợp với nó, nguồn sức mạnh tinh túy nhất rót vào trong cơ thể Tô Bạch, khiến khí tức của hắn lại tăng lên thêm một bước lên tám mươi phần trăm!

Không có gì đáng tiếc cũng không có gì không nỡ, lúc này phải dựa vào liều, lúc này phải dựa vào vào một hơi thở đó, không tiếc rạch nát thân mình, đột phá ra trời đất mới thuộc về mình!

Tám mươi phần trăm, đã tám mươi phần trăm rồi, vốn tích lũy của Tô Bạch đã khủng khiếp như thế, chỉ thiếu đúng hai mươi phần trăm là có thể đặt mình vào cấp bậc của thính giả cao cấp!

"Địa ngục hỏa shotgun!"

Hai khẩu Địa ngục hỏa shotgun xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ thương tiếc, thứ vũ khí được mình hoán đổi lần đầu tiên này, sau này lại trở thành vũ khí bản mệnh của mình, nó đã theo mình rất lâu cũng đã cùng mình trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng xin lỗi, ta không có sự lựa chọn!

"Luyện!"

Địa ngục hỏa shotgun vỡ nát, ánh sáng màu vàng dung hợp vào trong cơ thể của Tô Bạch, trong lúc nhất thời, trong cơ thể hắn phát ra những tiếng nổ vang.

"A!"

Một tiếng rít gào truyền ra trong cổ họng hắn, trong tiếng rít gào này, khí tức của thính giả cao cấp trên người hắn đã có sự gia tăng mới, chín mươi phần trăm!

Chín mươi phần trăm!

Chín mươi phần trăm!

Chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ thiếu một chút cuối cùng nữa thôi, lúc đầu Tôn Hải cuối cùng đã đến được điểm này!

Mập mạp ở một bên bắt đầu kích động, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập hơn, anh ta sắp được chứng kiến Đại Bạch trở thành thính giả cao cấp.

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên ông già ngồi trên xe lăn lệch cổ sang một bên, dựa lên bả vai của mình, ông ta chết rồi…

Chương 1140 Thăng Cấp Thành Công! 1

Ông già đi rất bình thản, vết bàn chân trên mặt vẫn rõ ràng như thế, khóe miệng còn mang theo một nụ cười mỉm, giống như được bao quanh bởi người thân rồi cưỡi hạc về trời vậy.

Chẳng ai biết ông già chọn Tô Bạch chỉ đơn giản là muốn giúp một người đã nổi nóng đối với mình này thăng cấp, hay là để báo thù Tôn Hải đã lấy mình ra làm đá kê chân để thăng cấp hoặc là, ông già chỉ muốn báo thù Tô Bạch đã đá một cước vào mặt mình mà thôi.

Giống như Tô Bạch không biết tại sao lúc đầu anh Cửu lại không mở cái rương đồng xanh ra trước mặt mình khi mình tới tìm anh ta, cùng với cái chết của ông già, việc ông ta rốt cuộc đã nghĩ thế nào trước đó cũng hoàn toàn không thể biết được.

Người chết sẽ giữ bí mật nhất và thường có thể khiến người còn sống phát điên.

Dòng chảy ngược của thời gian biến mất, cùng với cái chết của lão già tiết điểm này bắt đầu sụp đổ thật sự, khu vực này cũng trở nên rất loang lổ, hơn nữa rất rõ ràng lần này không còn là giả để trêu đùa Tôn Hải như lần trước nữa, mà lần này là thật.

Tiết điểm thật sự đang bắt đầu sụp đổ.

Việc thăng cấp của Tô Bạch cũng vì vậy mà tạm dừng, nhưng ai cũng biết loại chuyện này hoàn toàn không thể dừng lại được.

Đã thành công chín mươi phần trăm rồi, chỉ còn lại mười phần trăm cuối cùng, chỉ còn lại đúng một bước cuối cùng mà thôi.

Lúc này ai bằng lòng thất bại? Ai cam lòng thất bại?

Nhưng Tô Bạch thật sự cảm giác được sự hỗ trợ và khí tức chảy ngược bên cạnh mình đã dừng lại, bây giờ mình đang đứng ở giai đoạn cuối cùng, bước lên trên chính là trời cao biển rộng, nhưng hiện tại cùng với cái chết của ông già, mình đã không còn đơn giản là đình trệ và bất động như vậy nữa, mà bây giờ khí thế hăng hái trên người mình đã có dấu hiệu sụt giảm, lúc này mình giống như một con thuyền ngược dòng nước, không thể tiếp tục tiến lên mà chỉ có thể trôi xuống!

Chín mươi phần trăm rất cao nhưng dù sao vẫn chưa thể thành công, còn chưa bước ra được một bước đó, cho dù bây giờ bạn đang đứng ở một vị trí rất cao, nhưng đó cũng là kết quả của việc đập nồi bán sắt, mang tất cả mọi thứ của mình đi đánh bạc hết, tất cả đều đã cược hết, cũng giống như người ký hóa đơn khi ra nước ngoài đánh bạc, ngoại trừ thắng cược hồi vốn bằng không sẽ mất trắng.

Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ đau đớn, hắn đang cưỡng chế chống đỡ tinh khí thần của mình, nhưng không có cách nào khác, vào lúc này hắn đã ép tất cả mọi thứ mà mình có thể dùng ra ngoài và ép đến chín mươi phần trăm, nếu như ông già không chết, dưới sự hỗ trợ của ông ta Tô Bạch còn có cơ hội nhất định miễn cưỡng nhảy lên một bước, hoàn thành bước vượt qua cuối cùng, nhưng ông già đã chết, mất đi sự hỗ trợ từ bên ngoài khiến kết quả của Tô Bạch bây giờ là gắng gượng chống đỡ, nhưng cũng chỉ khiến tốc độ sụt giảm khí tức của mình trở nên hơi chậm một chút mà thôi, cùng lắm lại qua thêm nửa phút nữa, chín mươi phần trăm sẽ giảm xuống thành tám mươi phần trăm.

“Tôi không cam lòng!” Tô Bạch nghiến răng nghiến lợi nói.

Thật sự không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Trong giây lát, trong đầu Tô Bạch hiện lên hình ảnh khi mình vừa mới ra đời đã bị một nam một nữ đó vất dưới vòi nước rỉ sắt trong nhà vệ sinh bệnh viện để rửa, hiện ra hình ảnh mình bị dán bùa đứng như khúc gỗ bên trong bức ảnh chụp gia đình, hiện ra hình ảnh khi mình trở về nhà không còn thấy bé con nữa.

Có không cam lòng bao nhiêu, có không bằng lòng thế nào, có tức giận cỡ nào, thì lúc này đều trông có vẻ hơi yếu ớt và vô lực, con người có thể chiến thắng thiên nhiên là một loại hạt giống tâm hồn cao cấp nhất, nhưng thực tế con người có lá gan lớn đến đâu, có sinh sản đông đúc thế nào cũng đã bị chứng minh chỉ là một trò cười mà thôi.

Cho dù Tô Bạch đã liều hết sức mình thì lúc này cũng vẫn phải đối diện với kết cục thất bại trong gang tấc, Tôn Hải là bị lừa mà tự tìm đường chết, mà bản thân Tô Bạch thì lại thật sự có chút xu hướng cùng đường bí lối.

“Đại Bạch, vững lên, vẫn còn cơ hội!” Lúc này, đột nhiên mập mạp hô lên.

Ánh mắt của Tô Bạch nhìn về phía anh ta, hắn nhìn thấy mập mạp đang bấm quyết, rõ ràng là dự định khởi động trận pháp, nhưng bây giờ trận pháp còn có ích gì? Giảm bớt đau đớn cho mình sao? Để khi mình chết không khó chịu như vậy sao?

“Mẹ kiếp, lần này lão tử giúp cậu xem như là thanh toán hết sạch toàn bộ ân tình trước kia, trước đây tôi lén tự mình đưa bé con đi giao nhiệm vụ đã hại cậu một lần, sau này suýt chút nữa hại cậu, hòa thượng và Gia Thố chết ở khu ngoại ô

Thượng Hải, lần này ít nhất là đối với cậu, ông mập tôi sẽ trả sạch hết.

Ở chung với cậu, thậm chí ông mập còn không có nổi miếng canh mà húp, từ nay về sau, cậu là thính giả cao cấp đại nhân của cậu, ông mập sẽ tìm nơi không có người lại đi thử vận may tiếp, lần sau gặp lại, đừng ai ra tay nương tình, cũng không cần nói tình nghĩa gì hết."

Mập mạp vừa gào vừa dời tầm mắt về lên người ông già đã chết ngồi yên tĩnh ở bên kia.

"Ngũ Hành đại trận, luyện kim bổ khuyết!"

Hai bàn tay của mập mạp mở ra, ba vòng sáng màu đỏ lấy ông già đã chết làm trung tâm bao phủ ông ta lại, sau đó ngọn lửa bùng lên bắt đầu thiêu đốt thi thể của ông già.

Toàn bộ mọi thứ ở nơi này đều là giả, đây là lời mà ông già đã từng nói với Tô Bạch, bởi vì nơi này đều là giả cho nên ngay khi ông già nói với Tô Bạch câu "nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi" và ném ngọc tỷ cho hắn, Tô Bạch lại không nhìn thấy ngọc tỷ mà chỉ nhìn thấy một cái khăn, ngay khi hắn ý thức được cô bé đó và một nam một nữ đó là ai, lúc quay đầu lại đã không thể phát hiện ra tung tích của bọn họ nữa.

Chương 1141 Thăng Cấp Thành Công! 2

Bởi vì nơi này là một khu vực giả tạo thậm chí không thể gọi thành một không gian, ở đây chỉ có một giấc mơ, một sai lầm, một hiểu lầm và một bất ngờ!

Nhưng ở đây ít nhất có một thứ là thật, đó chính là miếng vàng, ở đây có một miếng vàng đã từng may mắn được trám vào vị trí khuyết thiếu trên ngọc tỷ của Tổ Long, bây giờ ngọc tỷ của Tô Long đã biến mất không thấy nhưng miếng vàng đó vẫn còn ở nơi này như cũ.

Cơ thể của ông già từ từ hóa khí tan đi, biến mất không còn thấy tăm hơi đâu, nhưng chiếc xe lăn của ông ta lại đang đồng thời dung hòa, từ từ xuất hiện một vệt sáng lấp lánh ánh vàng.

Miếng vàng này lại được giấu trong xe lăn của ông ta!

Mập mạp vừa điều khiển trận pháp vừa nhìn một màn không ngừng biến đổi trước mặt, ngay khi anh ta thật sự nhìn thấy một miếng kim loại màu vàng rực rỡ xuất hiện, trên mặt anh ta cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Thật sự, thật sự ở ngay trong đó!

Miếng vàng đó, miếng vàng đã từng trám lên ngọc tỷ của Tổ Long, vậy mà nó thật sự đang ở nơi này!

Trong phút chốc, dường như mập mạp nhận ra điều gì đó, khi anh ta bày đang trận pháp, lão già vẫn luôn nhìn anh ta với vẻ mặt bình tĩnh, trước đó anh ta còn tưởng có phải cái thứ này này không nhìn ra được rốt cuộc mình đang bày trận gì hay

không, nhưng bây giờ nghĩ lại, mập mạp hiểu ra thật ra mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn.

Nếu miếng vàng này đã có thể chống đỡ tiết điểm huyền ảo này, vậy làm sao sự hiểu biết của ông ta đối với trận pháp lại có thể nông cạn hay phiến diện được?

Làm sao ông ta có thể không nhìn ra được ý đồ của mình ngay khi mình không có lòng tốt, đi bày pháp trận luyện hóa vong hồn yêu vật bên cạnh ông ta?

Nhưng ông ta vẫn nhìn mình chậm rãi sắp xếp trận pháp cho xong một cách rất bình tĩnh mà không nói gì hết, cũng không làm gì cả, chỉ nhìn mình bình tĩnh như vậy.

Sau đó lại bình tĩnh chết đi như thế, ông ta đã nói, độ khó của việc Tô Bạch thắng cấp thấp hơn anh ta, ông ta cũng nói ông ta muốn báo thù Tôn Hải để Tôn Hải trở thành người lót đường cho người khác, cho nên làm sao ông ta có thể nhìn Tô Bạch đã hoàn thành chín mươi phần trăm, chỉ còn lại một chút ít nữa mà chết một cách thoải mái và bình tĩnh như vậy được?

Cho dù là những người cao tuổi ở trong thế giới hiện thực, cũng có rất nhiều người đều sẽ cố gắng chống đỡ trong một hơi thở cuối cùng để làm xong việc cấp bách trong lòng mình rồi mới thật sự dứt áo ra đi!

Ông ta ra đi an tường như vậy, có phải vì đã nhìn thấu chuyện gì đó, hoặc là nói đã sớm chuẩn bị xong xuôi gì đó?

Cùng với trận pháp của mập mạp tiếp tục hỗ trợ, chiếc xe lăn đã hoàn toàn tan chảy, một miếng vàng to cỡ móng tay út chậm rãi bay lên, nó tản ra ánh sáng dịu dàng, tuy rằng nó không phải ngọc tỷ truyền quốc mà Tổ Long đã từng cầm trong tay đập nát con rồng đen vào năm đó, nhưng ít nhất cũng đã từng là một phần của nó, cuộc đời của nó đã được định trước chính là một sự bất hạnh.

Nữ Oa luyện đá vá trời, tảng đá còn lại đó vẫn có cơ hội có thể đi dạo một phen ở trần gian, và trở thành những vui buồn hợp tan trong [Hồng Lâu Mộng], nhưng miếng vàng này lại không thể theo kịp thời đại mà Tổ Long hô mưa gọi gió đó, tuy rằng trở thành một phần của ngọc tỷ truyền quốc nhưng sự tồn tại của nó lại càng giống một vết nhơ của ngọc tỷ truyền quốc hơn. Đến cuối cùng, cùng với việc ông ta sinh ra trí tuệ sau khi học cách suy nghĩ, càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ về sự tồn tại của mình, cũng rất rối rắm về ý nghĩa tồn tại của mình.

Từ nơi nào tới thì về lại nơi đó.

Lúc trước mình sinh ra làm vật phẩm bổ sung cho ngọc tỷ truyền quốc, vậy thì hôm nay, mình lại kết thúc bản thân bằng cách lại trở thành vật phẩm bổ sung!

Tới thế nào thì đi như vậy.

Đây chính là lễ tang và sự kết thúc mà ông già đã chọn cho mình!

Miếng vàng rất dễ luyện chế, bởi vì khi ông già chết đã trực tiếp xóa sạch toàn bộ linh khí trong bản thể của mình, bây giờ miếng vàng này chính là một nguồn năng lượng đơn thuần nhất, mặc cho người hái!

Tô Bạch mở lòng bàn tay ra tóm một cái, miếng vàng hóa thành chất lỏng màu vàng chảy về phía đó, trực tiếp dung hợp vào trong cơ thể của Tô Bạch, trong lúc nhất thời làn da của hắn bắt đầu tỏa sáng rực rỡ, khí tức trên người cũng lập tức tăng vọt lên!

“Ầm!”

Trong hư không truyền tới một tiếng vang trầm thấp, cả người hắn cũng đột nhiên được giác ngộ.

Thành công rồi, thính giả cao cấp!

Mập mạp vung hai tay kết thúc trận pháp, nhìn khu vực bị đốt cháy thành màu đen đó với vẻ hơi sững sờ, đột nhiên anh ta cảm thấy cho dù ông già không chọn giúp mình thăng cấp mà chọn giúp Tô Bạch thăng cấp, thì thật ra ông ta cũng đã cho mình rất nhiều, cái chết yên lặng và việc sắp xếp kết cục cuối cùng cho chính mình, không phải cái này hoàn toàn phù hợp với nhân quả hay sao?

Tại sao nhân quả ở chỗ mình, chỉ có sợ hãi, hoảng hốt và tính đi tính lại vào ngõ cụt?

Trong đầu mập mạp không ngừng xuất hiện gương mặt hơi nghiêng khi ông già chết, hình ảnh chết yên tĩnh như vậy chợt khiến anh ta cảm thấy dường như mình đã hiểu ra gì đó.

Hai chân lơ lửng của Tô Bạch từ từ chạm xuống đất, hắn siết chặt nắm tay lại thành quyền, cảm giác được sức mạnh cuồn cuộn hoàn toàn khác hẳn ở trong cơ thể mình, đây chính là sức mạnh của thính giả cao cấp sao?

Đồng thời lúc này, trong một lớp ngữ văn ở một trường trung học nào đó trong nước, một giáo viên ngữ văn lớn tuổi đang gọi một học sinh trong lớp của mình cùng đọc to một tác phẩm cổ:

"Mùa đông năm Tần Tử Anh thứ nhất, Bái công Lưu Bang đóng quân bên sông, Anh quỳ dâng ngọc tỷ ở bên trái đường Hàm Dương, Tần vong. Ngọc truyền quốc phải trả về cho Lưu Hán. Cuối thời Tây Hán, Vương Mãn bên họ ngoại soán ngôi, khi ấy Nhũ Tử Anh còn nhỏ, ngọc tỷ được giấu trong Trường Lạc Cung của thái hậu. Vương Mãng sai em trai là Vương Thuấn đi lấy khiến thái hậu tức giận chửi mắng, ném ngọc tỷ xuống đất, ngọc tỷ sứt một góc được Vương Mãng lệnh cho thợ rèn dùng vàng trám vào."

Chương 1142 Tôi Gieo Một Hạt Giống 1

Tiết điểm đã hoàn toàn sụp đổ giống như bông liễu rơi đầy trời, bước vào một loại tiết tấu tan biến kỳ lạ mang theo một loại cảm giác tiêu điều xơ xác, ngay sau khi tất cả đã biến mất, cảnh vật ở đây cũng biến thành bộ dáng vốn có của phòng số 233, một cái giường, hai cái tủ đầu giường, một cái bàn, một tivi nhỏ và một nhà vệ sinh rất chật chội.

Trong phòng có hai người Tô Bạch và mập mạp đang đứng, Tô Bạch thì đang nhắm mắt đứng ở nơi đó bất động. Mập mạp đi tới trước mặt hắn, duỗi tay quơ vài cái mà hắn vẫn không có động tĩnh.

"Cậu ta sao thế này?" Mập mạp lẩm bẩm một mình, nếu nói Đại Bạch vừa thăng cấp thành thính giả cao cấp đã xảy ra vấn đề gì đó thì quá máu chó rồi, cái này cũng tương tự với hạn hán lâu được một giọt mưa ấy.

"Miếng vàng đó chết quá đột ngột, sức mạnh của thời gian chảy ngược tuy giả nhưng vẫn còn để lại một phần trên người cậu ta, bây giờ anh có thể cưỡng chế gọi cậu ta tỉnh, cùng lắm cũng chỉ khiến cậu ta hơi khó chịu một chút, nhưng để một mình cậu ta đứng ở nơi này một lúc vẫn có thể tự hồi phục lại thôi." Tàn hồn công chúa nói trong đáy lòng mập mạp.

Mập mạp gật đầu, điều này có nghĩa anh ta đã hiểu, đại khái thì trước đó miếng vàng giúp Tô Bạch cũng tương tự với tiêm cho Tô Bạch một liều thuốc kích thích mạnh, bây giờ tác dụng phụ vẫn chưa hết, đương nhiên cũng không có gì nguy

hiểm với hắn, đại khái cũng chỉ là người say xe vừa ngồi xe trong thời gian rất dài, cứ từ từ cũng có thể ổn lại thôi.

"Sao thế, không tạm biệt à, anh đã giúp cậu ta một việc lớn mà không nói lời nào đã đi rồi sao?" Tàn hồn công chúa thấy mập mạp trực tiếp mở cửa dự định rời đi, lại có hơi khó hiểu hỏi.

"Chuyện của tôi không cần cô quản." Mập mạp quát lớn một câu với tàn hồn trong lòng: "Hừm, cô ở trong cơ thể tôi chưa được bao lâu mà xui quá rồi đấy."

Anh ta đẩy cửa đi ra khỏi phòng 233, ngay khi anh ta bước ra ngoài đột nhiên phát hiện ra trận pháp bên ngoài cửa vẫn còn, hơn nữa còn đang vận hành như cũ, nhưng trận pháp ở nơi này sẽ không ảnh hưởng đến người đi ra mà chỉ có tác động rất lớn với người tiến vào.

Ngài Lôi vẫn còn ở đây sao?

Mập mạp không rõ về chuyện này cho lắm, ngược lại anh ta có ý muốn tìm ngài Lôi nói một vài chuyện liên quan đến trận pháp, nhưng người ta có chịu để ý đến mình không lại rất khó nói, không biết bắt đầu từ khi nào mà mập mạp vẫn luôn lấy việc chạy vặt cho kẻ mạnh làm vinh quang cũng đã có chút cao ngạo.

Mập mạp suy nghĩ, chắc hẳn là gần mực thì đen, bị tên thần kinh đó lây nhiễm rồi đi.

Anh ta lắc đầu, thậm chí còn không quay trở về phòng mình mà đi thang máy xuống cửa khách sạn, bên quầy lễ tân của khách sạn còn có vài thính giả đang ngồi, bọn họ vẫn chưa đi mà muốn ở lại đợi xem kết quả.

Thấy mập mạp bước ra, mấy người ngồi dưới đều đứng dậy.

Mập mạp vẫy tay: “Nào các anh em, ra bên ngoài tìm tiệm ăn vừa ăn cơm vừa nói chuyện đi, ông mập tôi đói chết mất thôi.”

Bây giờ là buổi sáng, tuy rằng sắp đến giữa trưa nhưng vẫn chưa qua thời gian trà sớm.

Tin tức mập mạp ra ngoài lập tức truyền đến tai toàn bộ thính giả còn ở lại nơi này, đại đa số thính giả còn ở lại nơi này đều trực tiếp đi ra bên ngoài tìm mập mạp đang ăn cơm, hại cho một bàn mà anh ta vốn đặt không đủ ngồi mà chỉ có thể lại đổi sang một phòng bao.

Đây cũng là vì quan hệ nhân sinh của mập mạp không tệ, cho nên có rất nhiều thính giả đều đang rất mong chờ được biết một vài tin tức từ trong miệng anh ta, thêm nữa, ngoại trừ vài người ít ỏi ra, những người khác đều chỉ biết sau khi tất cả mọi người bị quét ra ngoài cửa, cũng chỉ có một mình mập mạp còn có thể tiếp tục ở lại trong tiết điểm đó.

Sau khi Lưu Thao biết được chuyện này cũng không cùng những người khác đi tới tiệm ăn bên ngoài tìm mập mạp nói chuyện, anh ta lại đi thẳng đến phòng ngài Lôi, lại vừa vặn nhìn thấy ngài Lôi đang đẩy vali nhỏ của mình chậm rãi đi ra ngoài.

“Ngài Lôi dự định rời đi sao?”

“Tiết điểm đã sụp đổ rồi, tôi tiếp tục ở lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì nữa, không bằng rời đi trước, nước giếng nhà mình pha trà mới dễ uống hơn.”

Lưu Thao chủ động đi qua giúp ngài Lôi xách hành lý, ngược lại không phải đang a dua nịnh hót, vì dù sao cho dù là về mặt tuổi tác hay là từ lý lịch, thì ngài Lôi đều xứng đáng được Lưu Thao làm như vậy, người có thể bắt đầu gom người

thành lập diễn đàn thính giả khi mới còn là người có thâm niên chắc chắn vẫn có chút nhãn lực này.

"Người đó ra ngoài rồi." Lưu Thao nói: "Nhưng chỉ có một người ra ngoài chính là Trương Bát Nhất, là tên mập đó."

"Ồ." Ngài Lôi đáp lại một câu thản nhiên mà không có phản ứng gì đặc biệt.

"Ngài Lôi, ngài nói xem anh ta có lấy được pháp khí đó ra ngoài không?" Lưu Thao cố tình không hỏi chuyện của Tôn Hải, thật ra sự việc đã rất đơn giản rồi, tuy rằng bây giờ anh ta vẫn vì nguyên nhân trận pháp mà không có cách nào vào được phòng 233, nhưng bây giờ tiết điểm đã sụp đổ, nếu như Tôn Hải thành công thăng cấp thành thính giả cao cấp thì đã sớm ra ngoài kêu người cùng nhau gọi anh ta là "đại nhân" rồi, chứ không có khả năng bây giờ vẫn còn chưa ra ngoài, trên cơ bản anh ta đã không thể nhịn được nữa.

Như vậy bây giờ kết quả đã rất rõ ràng rồi, Tôn Hải không thành công và phỏng chừng cũng đã tiêu đời rồi.

"Không lấy ra được." Ngài Lôi cảm thán một câu một cách rất tùy ý, ông ta biết Lưu Thao không hiểu cái này, có một vài kiến thức chắc chắn phải đợi đến ít nhất sau khi trở thành thính giả cao cấp mới thật sự được tiếp xúc, ví dụ như thứ ở trong tiết điểm, sự tồn tại của nó vốn không được quy tắc của thế giới hiện thực này cho phép, bình thường chỉ có thể lén lút chơi như vậy, nhưng không có khả năng xuất hiện trong tay một người nào hoặc là xuất hiện trong tay thính giả, bởi vì thứ này không thể bị tiết lộ, muốn tiết lộ nó cũng được nhưng chắc chắn sẽ bị hư hại nặng và biến thành một vật phẩm không còn hoàn thiện nữa, nhưng như vậy lại mất đi ý nghĩa của việc đưa nó ra sử dụng.

Chương 1143 Tôi Gieo Một Hạt Giống 2

Giống như một vài vật chất hóa học, bọn chúng chỉ có thể tồn tại trong lọ đóng kín trong phòng thí nghiệm hoặc là dùng cách đặc biệt khác để bảo vệ, mà không thể toàn toàn đặt nó trong môi trường tự nhiên, bằng không rất nhanh sẽ xuất hiện phản ứng với nước trong không khí hoặc là không khí.

Lưu Thao tiễn ngài Lôi đến tận cửa, sau khi nhìn thấy ngài Lôi lên xe taxi anh ta mới chậm rãi lùi lại một bên.

Trước khi xe taxi rời đi, ngài Lôi hạ cửa sổ xe xuống nhìn Lưu Thao còn đang đứng ở một bên với vẻ cung kính, người nào phải có cây làm sao có thể vô tình, cho dù là một con chó vẫn luôn quan tâm anh, thì anh cũng sẽ ném cho nó một khúc xương.

“Cậu định khi nào rời khỏi đây?” Ngài Lôi hỏi.

“Sắp rồi.” Lưu Thao đáp lời, có xác suất lớn Tôn Hải đã chết, như vậy chuyện trong diễn đàn nhất định cần mình phải sớm trở về tọa trấn và xử lý, cái này còn liên quan đến một số khâu phân chia quyền lợi.

“Tôi kiến nghị cậu ở lại thêm một ngày nữa xem sao.” Ngài Lôi mỉm cười: “Còn nhớ người mặc đồ thể thao màu đen trong video chứ, cậu ta và tôi ngang hàng.”

Nói xong câu nói này, ngài Lôi xoay cửa sổ xe lên, ra hiệu cho tài xế lái đến sân bay.

Lưu Thao đứng nguyên tại chỗ, đoạn đối thoại cuối cùng đó của ngài Lôi lặp lại một lần trong đầu anh ta, thật ra ý của

ngài Lôi rất đơn giản, chính là nói người thanh niên mặc đồ thể thao màu đen đó cũng là một thính giả cao cấp, nhưng tại sao trước đó ngài Lôi không nói rõ?

Theo quan điểm của Lưu Thao, nếu như người thanh niên mặc đồ thể thao màu đen cũng là một thính giả cao cấp, vậy sự xuất hiện và rời đi trước đó cùng ảnh trùng sau đó cũng rất dễ hiểu cả thôi

Bản chất của con người vốn luôn cảm thấy tò mò và cũng sẽ cảm thấy rất kính sợ đối với sự việc chưa biết, đồng thời cũng ném đủ loại khả năng và không có khả năng lên đầu sự vật chưa biết đó. Hiển nhiên Lưu Thao rất ngưỡng mộ cấp bậc thính giả cao cấp, cho nên đương nhiên anh ta cảm thấy bất cứ một chuyện khó tin nào xuất hiện trên người thính giả cao cấp cũng đều hợp logic hết.

Cái này cũng giống như cảm giác hiện tại của người bình thường khi nhìn thấy người có thâm niên, người có thâm niên ở trong mắt của người bình thường, thật sự không có gì khác biệt với thần linh.

Như vậy, ngài Lôi cũng là vì sau khi phân tích rất nhiều mới xác định được người đó cũng là một thính giả cao cấp sao? Nhưng tại sao cậu ta là thính giả cao cấp mà vẫn có thể tiến vào trong tiết điểm đó?

Tuy rằng rất nhiều chi tiết đều bị ném lên kết luận thính giả cao cấp này một cách mất não, nhưng vẫn có không ít chỗ không thể giải thích được, Lưu Thao cũng chẳng muốn nghĩ tiếp nữa, hiển nhiên cái chết của Tôn Hải sẽ tạo thành sự thay đổi quyền lợi của những người quản lý trong diễn đàn bao gồm cả mình bên trong, nhưng anh ta vẫn cảm thấy so với những chuyện đó, kết bạn với một thính giả cao cấp trẻ tuổi vẫn có lời hơn một chút, dù sao thì nếu mới đầu ngài Lôi không nhận ra vị thính giả cao cấp này, vậy có nghĩa chắc hẳn

người này vừa mới thăng cấp xong mà thôi, nhân lúc này tạo dựng mối quan hệ tốt, tóm lại sau này vẫn sẽ có lợi.

Dù sao tâm tính của Lưu Thao cũng khác Tô Bạch, trước đây Tô Bạch chỉ thiếu một thời cơ là có thể thăng cấp thành thính giả cao cấp, mà Lưu Thao cách thăng cấp thành thính giả cao cấp vẫn còn một khoảng cách không nhỏ nữa, chuyện thăng cấp này còn lâu mới được sắp xếp trong lịch trình của anh ta nên hiển nhiên bây giờ tâm thái đối mặt với thính giả cao cấp cũng khác.

Tiết điểm sụp đổ, Tô Bạch vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp vẫn còn chìm đắm trong khoái cảm sau khi thăng cấp. Sức mạnh, đối với đàn ông mà nói cũng không kém gì rượu ngon và gái đẹp, thật sự có thể khiến người ta trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được.

Chỉ có điều khi truyền tống trở về, Tô Bạch phát hiện ra bên ngoài trời đã tối đen, hắn nhớ khi mình bước vào tiết điểm này đã là lúc rạng sáng sau nửa đêm, mà bây giờ trời vẫn còn tối sao?

Dựa theo thời gian trong tiết điểm thì bây giờ chắc hẳn lên là ban ngày mới đúng, lẽ nào thời gian trong tiết điểm cũng khác với thế giới hiện thực?

Nhưng chắc hẳn không thể mới đúng, dù sao trong tiết điểm cũng là giả, miếng vàng đó cũng không có khả năng có năng lực bóp méo dòng chảy thời gian như Phát Thanh Khủng Bố đã làm trong thế giới chuyện xưa.

Mập mạp không ở trong phòng, điều này khiến Tô Bạch càng cảm thấy có hơi tò mò, sau khi tiết điểm sụp đổ hai người chắc hẳn nên cùng nhau xuất hiện trong phòng mới đúng. Hắn lấy di động ra, dự định gọi điện cho mập mạp nhưng lại phát hiện ra di động hoàn toàn không có tín hiệu.

“Bỏ đi.”

Hắn tìm được một bộ tai nghe trong balo của mình, đeo lên tai rồi đẩy cửa phòng, bước vào trong thang máy đi xuống, vừa ra khỏi thang máy đã chạy bước nhỏ thẳng đến sảnh tiếp tân.

Quảng Châu đang lúc đêm khuya, bên sườn chính là Châu Giang, không biết tại sao, có vẻ như thời gian ở trong tiết điểm khá lâu và nhìn thấy phố cổ Con đường Bắc Kinh hai mươi năm trước trong một khoảng thời gian rất dài, khiến lúc này đột nhiên Tô Bạch lại muốn chạy dọc theo con đường này xem thử.

Cảm giác này giống như trở lại chốn xưa du lịch mà thực ra cũng thật sự là trở lại chốn xưa du lịch.

Mà lúc này, Mobis – một thính giả da đen vừa mới xuống máy bay chuẩn bị tham gia hoạt động của diễn đàn thính giả ngày mai, vừa rồi tìm thấy một đám anh em da đen ở gần khách sạn và đang tụ tập vui vẻ với nhau.

Chương 1144 Trời Sáng Từ Khi Nào Vậy? 1

Muốn hỏi Tô Bạch sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp có cảm giác gì, thực ra hoàn toàn có thể dùng từ quảng cáo của một hãng canxi nào đó để hình dung: không đau lưng, không đau chân, ăn ngon ngủ kỹ, một hơi leo hết năm tầng lầu, một chầu cũng phải năm chai.

Sự khác biệt lớn nhất giữa thính giả cao cấp và người có thâm niên ở đây, chính là vì mức độ sinh mệnh của bản thân thính giả cao cấp tăng lên dẫn đến mối liên hệ giữa không gian xung quanh và bản thân, và độ mật thiết sẽ tự nhiên tăng lên rất nhiều.

Bạn đứng ở nơi này, nhưng trên thực tế có thể nói là toàn bộ khu vực đều bị ảnh hưởng bởi bạn, hành động của bạn đều sẽ sinh ra mối liên quan cực lớn đối với môi trường xung quanh, dùng một câu khá có bệnh hoang tưởng tuổi dậy thì để hình dung chính là cá nhân tôi chính là một đội quân.

Đâu là một loại biên độ tăng cực kỳ đáng sợ, hãy làm một so sánh, độ của bạn có thể sẽ được cải thiện đáng kể nhờ vào môi trường xung quanh, thậm chí có thể khống chế các chi tiết như độ ẩm của gió để khiến độ của mình có được bước nhảy vọt, mà khi chiến đấu, sức mạnh của bạn cũng có thể có được sự ăn ý với môi trường xung quanh, loại gia tăng này không phải là BUFF đơn giản như vậy, hiệu quả gia tăng đối với người có thâm niên mà nói hoàn toàn có thể dùng hai từ khủng khiếp để hình dung.

Một chầu cũng phải năm bình, đại khái có thể hình dung thành uy lực khi giải phóng một kỹ năng trước kia đã trực tiếp được gia tăng lên gấp mấy lần vậy.

Thăng cấp thành người có thâm niên cần dung hợp với vũ khí bản mệnh, mượn sự dung hợp với vũ khí bản mệnh để cưỡng chế tăng cấp bậc sinh mệnh của mình lên, mà thính giả cao cấp vốn từ mặt bản chất mà nói, cũng là một loại theo đuổi cao hơn đối với mức độ sinh mệnh, cấp bậc sinh mệnh càng cao thì lợi ích tương ứng cũng càng nhiều.

Mà sự thay đổi mang lại khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, không phải chỉ sự thăng cấp huyết thống hoặc là sự thăng cấp về sức mạnh đơn thuần, mà là anh đối với huyết thống và sức mạnh cơ thể, bao gồm cả việc sử dụng và phát huy rất nhiều năng lực trước đây sẽ có không gian rộng mở hơn, nói đơn giản thì chính là cùng một máy tính, cái là win 9 cái thì dùng win 10, cho dù đều là lắp phần mềm như nhau, nhưng tốc độ vận hành, hiệu quả vận hành và cảm giác sử dụng, trải nghiệm người dùng ở các phương diện là hoàn toàn khác hẳn.

Chạy bộ trong đêm, Tô Bạch vừa "trở lại chốn xưa" vừa thả lỏng suy nghĩ của mình, thăng cấp thành thính giả cao cấp chính là mục tiêu của hắn trong thời gian rất dài, nhưng tuyệt đối không phải là mục tiêu lớn nhất, hiển nhiên thăng cấp thành công đáng để vui mừng nhưng vẫn chưa đến mức quên hết tất cả, bây giờ mình chỉ đang cố gắng bò lên trên, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ mình cách nam nữ đó vẫn còn khoảng cách rất lớn.

Chẳng ai biết rốt cuộc bây giờ đôi nam nữ đó đang ở cảnh giới gì.

Ngoài ra, cũng không biết có phải do vận may quá tốt hay không, mà trong lúc chạy bộ đêm còn gặp được một người thính giả da đen xa lạ chủ động khiêu khích mình, Tô Bạch

cũng thử ra tay, lập tức đóng băng và dập tắt ngọn lửa linh hồn bùng lên trên người đối phương bằng sức mạnh hàn băng, đây chính là áp đảo, hoàn toàn áp đảo.

Thẳng đến khi tùy tiện ném cục băng vào trong thùng rác, quả thật Tô Bạch mới để ý đến, bây giờ mình thật sự đã phân chia ranh giới rõ ràng với quần thể người có thâm niên đó, thực lực chênh lệch quá nhiều.

Trước đây hắn chỉ có thể nói là mình không sợ ai nếu đấu đơn với người có thâm niên, trên cơ bản hắn có thể đánh thắng, nhưng nếu là một chọi hai vậy sẽ khá phiền phức, thậm chí mình còn có khả năng sẽ bị thương, nhưng bây giờ, bốn năm người có thâm niên ra tay với mình thì mình vẫn có thể giải quyết được dễ dàng.

Chẳng trách thính giả cao cấp sẽ kiêu ngạo như vậy, bởi vì sự chênh lệch giữa đôi bên thật sự quá lớn, sau khi thực lực không còn ở cùng một cấp bậc, hiển nhiên việc đối thoại và trao đổi bình đẳng cũng trở thành một loại mong ước xa vời.

Chuyện của thính giả da đen đối với Tô Bạch mà nói chỉ là một bước đệm, bây giờ thăng cấp thành thính giả cao cấp, ngược lại có thể lôi những chuyện đã buông xuống trước đây ra bắt tay vào làm, ví dụ như thi thể cổ mà Phật gia đã từng nói sẽ cho mình đã được vận chuyển đến nhà lão Phương ở Thượng Hải, nhưng trước đó mình vẫn luôn ở trên đảo hoang tiến hành tự mình huấn luyện, ngược lại bây giờ có thể tranh thủ thời gian trở về xem sao.

Mập mạp biến mất, Tô Bạch cũng có thể hiểu được, ít nhất xét từ chuyện lần này thì mập mạp làm rất đường đường chính chính, nhưng có vẻ như mình thật đã hái đào của anh ta, bây giờ người ta không muốn nhìn thấy mình, muốn một mình yên tĩnh cũng không có gì đáng trách.

Khi trở lại cửa khách sạn, Tô Bạch để ý thấy nhân viên trong quầy tiếp tân cầm di động đang há to miệng nhìn mình chằm chằm, hắn hơi lưu ý nhưng vẫn tiếp tục đi vào trong thang máy.

Khi bước vào thang máy, Tô Bạch sờ vào túi mình theo bản năng, ảnh chụp chung của mình và bé con đặt ở trong này, trước đó khi thăng cấp suýt chút nữa thì xảy ra sơ suất nhưng cũng may ảnh chụp không bị hư hại gì mà chỉ hơi nhăn nhúm. Hắn cầm trong tay, vừa nhìn mình và bé con chụp chung trong bức ảnh vừa dùng tay nhẹ nhàng miết thẳng nếp gấp một cách cẩn thận.

Mỗi một người đều có thứ đáng để mình trân trọng, có khả năng là vật thật mà cũng có thể là ký ức, trước đây Tô Bạch chính là một người cô độc, bây giờ vẫn là một người cô độc, điều duy nhất khác chính là mình còn lại một đoạn ký ức này.

“Đợi thêm một lúc nữa, một lúc nữa thôi, nếu như con còn sống cha sẽ tới đón con về nhà, còn nếu như con chết rồi cha sẽ báo thù giúp con.”

Chương 1145 Trời Sáng Từ Khi Nào Vậy? 2

Thính giả đối với vấn đề "tử vong" này cũng không hề kiêng dè một chút nào, giống như người bình thường cho dù nhìn thấy xe tang lái qua bên người mình ở trên đường cũng sẽ cảm thấy xui xẻo vậy, dù sao thính giả cũng bước lên từ người thực tập, vẫn luôn treo đầu bên thắt lưng sống qua ngày, có rất nhiều thứ nên coi nhẹ cũng đã sớm coi nhẹ rồi.

Bây giờ Tô Bạch quả thực không rõ sự sống chết của bé con, bởi vì hắn không có cách nào đoán ra rốt cuộc đôi nam nữ đó muốn làm chuyện gì, bạn không có cách nào tìm ra được một vật tham chiếu để mô phỏng và so sánh suy nghĩ và logic của bọn họ, bởi vì bọn họ đúng thật là những kẻ lạc loài tuyệt đối trong giới thính giả, cho dù là Lệ Chi, lúc đầu cũng đã từng phái Hải thiếu gia xuống đáy biển đảo Tần Hoàng thăm dò xem có thật sự có nơi nào có thể trốn được ánh mắt của Phát Thanh hay không. Mà hai người đó từ khi mình bảy tuổi đã bắt đầu "tai nạn giao thông," gần hai mươi năm, bọn họ trốn ánh mắt của phát Thanh được lâu như vậy đã được xem là người tiên phong đi trước cổ nhân, ít nhất là xét từ hiện tại cũng không có thế hệ sau nào làm được.

Không riêng gì bản thân, thực ra Tô Bạch cũng biết rõ có khả năng bé con cũng khá dửng dưng với việc sống chết, lúc đầu nó từng dùng đôi chân và đôi tay non nớt của mình chủ động bò xuống yêu huyệt, xuất thân và trải nghiệm của hai người đều rất đáng thương, dưới tình cảnh lá lành đùm lá rách hiển nhiên cũng bớt đi rất nhiều sự giả tạo.

“Ting!”

Cửa thang máy mở ra, Tô Bạch đặt ảnh vào trong túi rồi đi ra.

Khi ra ngoài không cảm thấy nhưng khi trở lại hắn lại xuất hiện một vấn đề, đó chính là hình như trước cửa phòng mình bị bày một trận pháp, nếu là trước đây, trận pháp này sẽ khiến hắn có hơi đau đầu, nhưng hình như bây giờ cũng không làm khó được mình.

Bởi vì trận pháp này không được dùng để đối phó với thính giả cao cấp, mà trận pháp có thể đối phó với thính giả cao cấp thì Tô Bạch cũng đã từng thấy qua, trong nhà lão Phương ở Thượng Hải có một bộ, mình cũng đã từng đích thân trải nghiệm kết cục của việc gắng gượng chống lại sức mạnh của trận pháp là gần như bại liệt, mà đây còn là kết quả khi hòa thượng nương tay.

Nhưng cấp bậc trận pháp ở nơi này thấp hơn rất nhiều, thậm chí chỉ cần anh là thính giả cao cấp hoàn toàn có thể nhẹ nhàng bước qua nó nhờ bố cục của môi trường xung quanh.

Độ khó thật sự không cao.

“Thằng béo này.” Tô Bạch nở nụ cười, cho rằng mập mạp đang đùa với mình, tuy rằng cách làm này khó tránh khỏi có hơi ấu trĩ, nhưng nếu mập mạp đã dự định mượn một thính giả cao cấp như mình để thử trận pháp, vậy Tô Bạch cũng không thể không nể mặt anh ta, xem ra mập mạp vẫn chưa đi thì phải?

Hàng ăn đêm ở Quảng Châu rất nổi tiếng, nếu như mập mạp còn chưa đi vậy lát nữa ngược lại có thể cùng nhau đi ăn khuya.

Trận pháp không phải không tạo ra ảnh hưởng, nhưng cũng chỉ có một chút như vậy, không gian xung quanh có hơi méo

mó, đối với Tô Bạch mà nói vấn đề cũng không lớn gì, nhưng trước khi đi đến cửa, đột nhiên bức ảnh mà mình đặt trong túi trước đó rơi xuống mà cái trượt xuống này lại có hơi khó hiểu.

Hắn khom lưng nhặt bức ảnh lên sau đó mở cửa, lại đúng lúc này, đột nhiên Tô Bạch cảm thấy choáng váng, hắn nhắm mắt lại theo bản năng, đợi đến khi lại mở mắt ra đã thấy mình đứng ở bên trong phòng rồi, cửa cũng đã đóng lại, nhưng vừa rồi rõ ràng mình đang đứng ở cửa và chỉ vừa mới đẩy cửa ra mà thôi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mình không có khả năng mất trí nhớ đâu nhỉ, cũng không có khả năng vừa rồi thất thần, với cấp bậc sinh mệnh của mình hiện tại, loại chuyện này hoàn toàn có thể nói là không có khả năng xảy ra.

Thời gian cũng khiến Tô Bạch cảm thấy có hơi kỳ lạ, hắn lại nhìn quần áo của mình, nhớ trước đó khi dạy dỗ thính giả da đen đó, tuy mình sử dụng sức mạnh hàn băng đã thu phục được anh ta trong nháy mắt, nhưng ngọn lửa của đối phương vẫn đốt vào góc tay áo của mình, nhưng bây giờ nhìn lại tay áo của mình lại thấy nó không hề hư hại gì hết.

Nếu nói vì tính đặc thù mà cơ thể của mình có thể tự động hồi phục nguyên trạng, vết thương hơi nhỏ có thể bỏ qua không tính đến, nhưng làm sao quần áo có thể tự mình sửa lại được?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn hít một hơi thật sâu, đi vào trong nhà vệ sinh dùng vòi hoa sen xối nước lạnh vào mặt mình một lúc, Tô Bạch có một loại cảm giác rất kỳ quái theo bản năng, loại cảm giác này đã lờ mờ phát hiện ra khi mình chạy bộ đêm trở về khách sạn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhân viên phục vụ trước quầy

tiếp tân, đợi đến khi tiến vào cửa, mình khom người xuống nhặt bức ảnh cũng cảm giác được gì đó.

Cứ như thể mình đã ở cửa nhặt bức ảnh tận hai lần rồi vậy?

Thậm chí từ mặt cảm giác mà nói, hình như cũng không chỉ có hai lần, bằng không bức ảnh rớt rồi cũng chỉ là một chuyện rất bình thường, mình không có khả năng có phản ứng lớn đến vậy, hơn nữa cảm giác choáng váng khi đẩy cửa vừa rồi từ đâu tới?

Tô Bạch cũng không tin là do trận pháp mà mập mạp sắp xếp gây ra, hơn nữa, vấn đề rất quan trọng ở đây là nếu như trận pháp này là do mập mạp bày, vậy tại sao anh ta không đợi mình ở trong phòng để nghe cảm giác của mình khi đột phá trận phá này?

Hắn thuận tay cầm khăn lau mặt mình rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh, thời tiết ẩm ướt ở Quảng Châu thực sự khiến người từ bên ngoài tới thấy hơi không quen cho lắm, Tô Bạch lấy thuốc lá của mình ra, khi chuẩn bị hút thuốc nghĩ vẫn nên mở cửa sổ cho thông gió trước, nhưng ngay khi ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa sổ đó, toàn bộ động tác lập tức dừng lại, trời sáng từ khi nào vậy?

Chương 1146 Con Trai… Con Trai… 1

Có đôi khi cảm giác của con người sẽ lừa chính mình, sự hoảng hốt trong phút chốc có khả năng là một loại liên kết lừa dối và không liền mạch, nhưng cũng có khả năng là loại trông gà hóa cuốc do quá căng thẳng, nhưng sự thay đổi giữa đêm tối và ban ngày chắc chắn không phải chuyện đơn giản như vậy.

Trong căn phòng có một đồng hồ treo tường điện tử đơn giản, thời gian trên đó cho thấy đang là mười giờ bốn mươi lăm phút, nhưng Tô Bạch biết mình chỉ vừa mới kết thúc chạy bộ đêm trở về mà thôi.

Mà trong đó, hoặc là thời gian của mình bị trộm mất, hoặc là mình gặp phải chuyện gì đó, thấp thoáng Tô Bạch cảm thấy có khả năng có liên quan đến tiết điểm và miếng vàng kia, đương nhiên cùng với cái chết của miếng vàng và sự sụp đổ của tiết điểm cuối cùng, một vài chân tướng và đáp án thật sự rất khó đi nghiên cứu chi tiết.

Tô Bạch cũng không mang nhiều hành lý, hơn nữa mới đầu sau khi nhận được tin nhắn wechat của mập mạp và vào phòng số 233, hắn cũng không có thời gian nghỉ ngơi hoặc là làm chuyện gì khác, cho nên khi rời đi cũng rất đơn giản cứ trực tiếp xách balo đẩy cửa ra là xong, ngay cả thủ tục trả phòng cũng không cần thiết đi làm.

Khi đi đến cửa thang máy, hắn nhìn thấy một người đàn ông trẻ chừng ba mươi tuổi đang đứng hầu ở bên đó, nói là hầu là vì đối phương đứng ở nơi đó trông không có vẻ gì là sốt

ruột cho lắm, cũng không phải đang đợi thang máy vì trong thái độ của anh ta còn đặt vào thêm một chút ý khiêm tốn. Con người bây giờ đều rất táo bạo mà thính giả thì lại càng là táo bạo trong táo bạo, đứng ở một nơi không dễ chơi như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh như thế, không chơi điện thoại hoặc là liếc đông ngó tây cũng đã chứng minh tính mục đích khá mạnh của anh ta.

Hơn nữa, Tô Bạch có thể nhìn ra được trình độ thực lực của đối phương là người có thâm niên trung cấp.

Sự thay đổi to lớn mang lại từ việc thăng cấp thành thính giả cao cấp vẫn cần Tô Bạch tốn thêm nhiều thời gian nữa để từ từ nắm bắt và làm quen, nhưng có vài sự thay đổi ngược lại cũng rất trực tiếp, ví dụ như liếc mắt đã nhìn ra được trình độ thực lực của người này. Trước đây thật sự không làm được, Tô Bạch của trước đây chỉ có thể suy đoán đại khái từ khí tức chảy ra của đối phương.

Hắn cũng không thay quần áo mà vẫn mặc bộ đồ thể thao màu đen đó cho nên Lưu Thao liếc cái đã nhận ra hắn ngay, đương nhiên trước đó anh ta đứng ở nơi này cũng vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía phòng 233.

"Đại nhân."

Khi Tô Bạch bước tới, Lưu Thao cũng hơi khom người hành lễ đơn giản một cách rất tự nhiên.

Cấp bậc giữa các thính giả rất nghiêm ngặt, tuy rằng người bên dưới gọi người phía trên một tiếng "đại nhân" nhưng cũng không đến mức thật sự giống như thời nhà Minh nhà Thanh cần phải quỳ xuống đánh rắm, bắp đùi giơ cao, thường mà nói cứ thể hiện qua mặt là được, thậm chí nếu anh không định ôm đùi hoặc là cọ lợi ích thì ngay cả "đại nhân" anh cũng có thể không cần đi gọi.

Cũng giống như Tô Bạch, hình như hắn thật sự chưa từng gọi qua một người nào ở trên là "đại nhân," đương nhiên con đường của mỗi một người là khác nhau, tính cách cũng khác nhau, ít nhất là từ mặt trào lưu mà nói thì cách gọi "đại nhân" này thật sự rất phổ biến, một nửa số người trong giới muốn có được sự che chở và chỉ dạy, một nửa còn lại thì lại nghĩ đơn giản dù sao gọi hai tiếng dễ nghe cũng không mất miếng thịt nào.

Người dầm mưa dãi nắng đầu treo bên hông từng bước tiến lên trong đầu nào có bao nhiêu thứ lễ nghi phức tạp như vậy, cũng không có gì là không thể nhìn thoáng được.

Tô Bạch gật đầu, hắn không hỏi Lưu Thao là ai, tuy rằng hắn quả thực không biết anh ta nhưng cũng giống như cảm giác nhận được khi thăng cấp thành thính giả cao cấp đó, không phải thính giả cao cấp cố tình thể hiện sự thanh cao mà là vì thính giả cao cấp quả thật không phải sự tồn tại cùng một cấp bậc với người có thâm niên, giống như một sinh viên đại học, chỉ cần suy nghĩ bình thường cũng sẽ không làm ra chuyện nghiên cứu vấn đề học thuật với học sinh tiểu học.

"Họ Trương đang ở đâu?" Tô Bạch hỏi.

Vẻ "lúng túng" hơi xẹt qua trong mắt Lưu Thao, không có cách nào khác, anh ta còn muốn tự mình giới thiệu một chút nhưng thái độ của người ta cũng thật lạnh lùng, thời gian, Lưu Thao cũng biết rõ tuy rằng đối phương là một thính giả cao cấp chỉ vừa mới thăng cấp, nhưng hình như đối phương cũng chẳng muốn tiếp nạp mấy kiểu đàn em đâu, cho dù mình là người quản lý diễn đàn thính giả sở hữu kênh thông tin rất thuận lợi.

"Họ Trương, anh ta đang ở tiệm đồ ăn Quảng Châu bên ngoài khách sạn, đại nhân, ngài có thể ở trong này nghỉ ngơi thêm một lúc, tôi sẽ đi gọi anh ta tới cho ngài."

“Bỏ đi, tự tôi đi.”

Tô Bạch bước vào trong thang máy rồi nhấn thang máy đi xuống, Lưu Thao cũng đi vào trong, hai người cùng xuống thang máy rồi ra khỏi khách sạn, dưới sự chỉ dẫn của Lưu Thao, hai người đi tới tiệm đồ ăn Quảng Châu đó, lúc này vừa vặn đụng phải một đám thính giả ở trong đó đi ra.

Lưu Thao chủ động bước lên hỏi thăm còn Tô Bạch thì lại đứng nguyên tại chỗ, trong đám người đi ra không có họ Trương, trong lòng Tô Bạch cũng đại khái đoán ra được điều gì đó.

Quả nhiên đợi khi Lưu Thao trở về bên người mình, đáp án mà hắn có được cũng tương tự với suy đoán của mình. Mập mạp đã trực tiếp vào nhà vệ sinh trốn tránh, người cũng không thấy đâu nữa, miêu tả đúng đắn và tinh tế nhất chính là chạy rồi.

Tô Bạch biết rõ mập mạp không muốn gặp lại mình nữa, thế này cũng rất phù hợp với tính cách của anh ta, cơ hội lần này vốn dĩ bản thân mập mạp cũng cực kỳ khao khát nhưng lại bị mình nẫng tay trên, cho dù cuối cùng anh ta giúp mình thăng cấp thành công nhưng mập mạp cũng đã mở miệng hô, chuyện lần này cộng thêm toàn bộ ân oán trước kia đều xóa sạch hết, đây đã là dấu hiệu khi ấy mập mạp thật sự đã quyết định đi.

Chương 1147 Con Trai… Con Trai… 2

Lần này không còn giống với lần trước khi anh ta rời đi còn tặng cho mình một thi thể lính Tần, hai người còn mang theo suy nghĩ còn chút tình cảm sót lại.

Mặt khác, tuy rằng mấy người ở chung rất lâu nhưng quan hệ cạnh tranh giữa đôi bên cũng rất rõ ràng. Khi bản thân Tô Bạch vừa mới tiến vào Phát Thanh Khủng Bố, thực lực và kinh nghiệm của mập mạp đã mạnh hơn mình một chút, trước đó mọi người đều là người có thâm niên, ai mạnh ai yếu còn có thể nói được, dù sao học cái nào có nghiên cứu thâm sâu cái đó, nhưng bây giờ mình đã là thính giả cao cấp rồi, với tính cách không chịu thua kém của mập mạp, nếu như anh ta không đột phá thành thính giả cao cấp, phỏng chừng thật sự sẽ không đi qua trước mặt mình nữa cũng sẽ không cho mình cơ hội gặp được anh ta.

Thậm chí, cho dù sau khi mập mạp trở thành thính giả cao cấp, có khả năng mối quan hệ của hai người cũng không thể đến được loại cảm giác như trước đây nữa.

"Bạn" trong chữ bạn bè này chính là hai xâu tiền, tiền bằng nhau mới thì có thể bình đẳng ngang hàng làm bạn bè, sở dĩ mối quan hệ giữa Tô Bạch và Sở Triệu, Huân Nhi trở nên xa lạ hơn nhiều như vậy so với khi thành lập câu lạc bộ giết người thật ra nguyên nhân lớn nhất cũng là ở đây, Tô Bạch cũng chưa bao giờ từng phủ nhận điều đó.

Nhưng bạn có tốt đến đâu nếu như không thường xuyên liên lạc đợi đến sau này khi gặp lại, nếu lý tưởng một chút còn

có thể uống vài ly với nhau, nếu đã phai nhạt hơn thì có khả năng thật sự chỉ gật đầu chào khi đi qua đường.

“Đại nhân, đây là danh thiếp của tôi, trên đó có cách liên hệ với tôi, nếu như ngày nào đó có chỗ cần dùng đến tôi thì ngài có thể trực tiếp căn dặn.” Lưu Thao đưa một tấm danh thiếp qua.

Tô Bạch liếc mắt nhìn danh thiếp, nói với vẻ hơi ngạc nhiên: “Diễn đàn thính giả?”

“Đúng vậy, đại nhân.”

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu rồi quay người rời đi, nếu mập mạp đã đi rồi vậy mình cũng không cần thiết phải ở lại nơi này nữa. Tối qua chỉ vừa mới từ trong tiết điểm ra ngoài lại thêm tinh thần hăng hái khi thăng cấp thành thính giả cao cấp cho nên mới chọn chạy bộ đêm để thả lỏng một chút. Bây giờ ngược lại cũng không cần phải tiếp tục khác người nữa, huống chi rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, bản thân hắn cũng không rõ.

Tô Bạch lên xe taxi, dùng di động mua vé máy bay về Thượng Hải vào chiều nay, khi đang định châm điếu thuốc thì lúc này di động vang lên, vậy mà lại là Giải Bẩm gọi wechat tới.

“Alo.” Tô Bạch nhận máy.

“Chúc mừng.” Giải Bẩm vừa ngáp vừa chúc mừng.

“Cũng được.”

“Thật bình tĩnh, đợi khi nào cậu về Thượng Hải lại tìm thời gian tụ tập đi.”

“Trước đây khi tôi ở Thượng Hải anh cũng chưa từng chủ động hẹn tôi.”

“Ha ha, bây giờ cậu chắc hẳn cũng có thể trải nghiệm được loại cảm giác đó, không phải thính giả cao cấp thật sự không có tư cách nói chuyện bình đẳng.”

“Về gặp sau.”

“Được, về gặp.”

Giải Bẩm chắc hẳn đã thông qua tiến trình chạy ngầm của tài khoản công khai để biết được thông tin mình thăng cấp, Tô Bạch đoán người mà mình thật sự có qua lại trong giới thính giả cao cấp hình như cũng chỉ có mỗi mình Giải Bẩm. Trước đây ngược lại có tiếp xúc với mấy thính giả cao cấp ví dụ như Yên Hồi Hồng và Tịch Lâu, ấn tượng mà hai người đó để lại cho mình rất sâu. Yên Hồi Hồng ngang ngược và mang theo chút tính cách của hiệp khách, và vẻ Âu Mỹám sắc bén của Tịch Lâu, lúc trước khi mình còn chưa trở thành người có thâm niên thì hai người này đã là thính giả cao cấp rồi. Bây giờ nếu như lạc quan một chút phỏng chừng đều đã đột phá chứng Đạo thành cấp bậc đại lão, đương nhiên, cũng có khả năng vẫn còn đang tiếp tục lăn lộn ở cấp bậc thính giả cao cấp ấy chứ.

Phía bên Giải Bẩm cúp điện thoại rồi ném di động lên sô pha, Lương Sâm ngồi đối diện bưng một ly cocktail trong tay, cười hỏi: “Vị thám tử hàng xóm đó của chúng ta cũng thăng cấp thành thính giả cao cấp rồi sao?”

“Ừm, tốc độ thật nhanh.” Giải Bẩm cũng cảm thấy có hơi xúc động, phải biết khi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên mình đã ở vị trí người có thâm niên cao cấp rồi mà Tô Bạch vẫn còn chưa dung hợp với vũ khí bản mệnh, nhưng bây giờ đôi bên đã chạy song song.

“Anh không nói chuyện đó cho cậu ta sao, sau khi mới thăng cấp thành thính giả cao cấp cần một nơi yên tĩnh để vượt qua vài khúc mắc, bởi vì giai đoạn đầu tiên của việc nâng cao

mức độ sinh mệnh do thăng cấp mang lại chính là cơ thể và môi trường xung quanh đã gia tăng sự cộng hưởng. Chuyện này sẽ hoàn thành cùng với tiến vào cấp thành công. Bước tiếp thì lại là tăng liên kết cấp bậc linh hồn có khả năng sẽ gặp phải tâm ma quấy nhiễu, thường cần thời gian một tuần để trải qua." Lương Sâm vừa uống rượu vừa nhìn Giải Bẩm với vẻ cười như không cười: "Anh đang buồn bực phải không?"

"Ngược lại không có, tôi tiếp xúc với con người cậu ta nhiều với anh hơn một chút, tinh thần của cậu ta cứng cỏi đến mức khiến người khó tin, cho dù không nhắc nhở cũng không có vấn đề gì đâu."

"Vậy cũng chưa chắc đâu."

Taxi dừng lại trước nhà ga sân bay của sân bay Bạch Vân, Tô Bạch xuống xe, điếu thuốc trong miệng ngậm rất lâu mà không châm lên lúc này mới châm lên, cách thời gian máy bay cất cánh còn ba tiếng nữa, Tô Bạch cũng không nóng vội mà đứng ở bên ngoài hóng gió trước.

Lúc này, một đại nhân mới thăng cấp thành thính giả cao cấp đeo balo ngồi bên cạnh thùng rác trước cửa lớn của nhà ga sân bay, vừa cắn điếu thuốc vừa nghịch điện thoại. Hình ảnh này quả thực rất không hài hòa, nhưng có khả năng chỉ có trong lòng Tô Bạch mới biết rõ việc trở thành thính giả cao cấp chỉ là mình vượt qua ngưỡng cửa đầu tiên mà thôi. Mục tiêu của mình không đơn giản là hưởng thụ thực lực và địa vị sau khi tăng cấp và cả khoái cảm thăng cấp, chuyện mà hắn muốn làm cho dù bây giờ đã là thính giả cao cấp rồi vẫn chưa đủ tư cách.

Còn một con đường dài đằng đẵng nữa, bây giờ Tô Bạch thật sự thấu hiểu sâu sắc.

Hút xong điếu thuốc, hắn nhét nó vào trong thùng rác rồi đứng dậy chuẩn bị đi vào nhà ga sân bay, đúng lúc này có

những tiếng khóc chậm rãi truyền tới.

"Con trai… con trai…"

Chương 1148 Người Phụ Nữ Mang Thai Hộ 1

"Con trai… con trai… con trai của tôi… con trai của tôi…"

Những tiếng gọi hơi thê lương cũng mang theo một chút vẻ sầu não, về mặt tình cảm có thể nó không mãnh liệt đến vậy, nhưng dưới sự trầm bổng cũng bắt được vẻ đau buồn chân chính đó.

Tô Bạch sớm đã không còn là chàng trai trẻ cảm thấy hơi khẩn trương khi vừa mới giết người trong câu lạc bộ đêm ngày trước nữa, lúc này cho dù hắn nghe thấy tiếng kêu phụ nữ "con trai con trai" đột nhiên truyền vào trong tai, nhưng vẫn không hề đả động gì như cũ.

Tô Bạch liếc mắt nhìn quanh lại không thấy xung quanh có bất cứ người phụ nữ nào đang trong trạng thái đau khổ hết, đương nhiên hắn cũng biết rõ âm thanh này có thể truyền thẳng vào linh hồn mình một cách rõ ràng như vậy cũng không phải thứ mà người bình thường có thể làm ra được.

"Con trai… con trai… con trai của tôi… con trai của tôi…"

Giọng nói còn đang tiếp tục nhưng hắn vẫn không nhìn thấy gì, nhưng có một điểm có thể xác định được đó là hình như đối phương cách mình càng ngày càng gần, nếu như vật lý học có thể nổi lên tác dụng vào lúc này.

Đôi mắt của hắn hơi híp lại, lúc này phản ứng đầu tiên của hắn là có một thính giả cường hóa hệ tinh thần nào đó đang trốn ở trong tối ra tay với mình, nhưng nghĩ lại cảm thấy không thích hợp, lẽ nào đối phương không biết mình đã thăng

cấp thành thính giả cao cấp cho nên mới tới tìm mình báo thù với thái độ thân thiện như vậy? Nếu đối phương là thính giả cao cấp vậy lý do đó lại càng không hợp lý hơn. Giới thính giả cao cấp và giới người có thâm niên là hai giới hoàn toàn không cùng cấp bậc, trước đây mình có đắc tội với người ta thế nào thì ít nhất cũng không thật sự đắc tội với vị thính giả cao cấp nào, hơn nữa còn khiến bọn họ phải tới tìm mình báo thù ngay sau khi mình vừa mới thăng cấp cả.

Vậy rốt cuộc âm thanh đó là sao?

Không biết tại sao, Tô Bạch cảm thấy tâm cảnh của mình lại bị quấy nhiễu bởi âm thanh này. Đây mới là chỗ khiến hắn khó hiểu nhất, với tâm cảnh của hắn hiện tại, tuy rằng không cao thâm bao nhiêu thậm chí có thể yếu hơn hai người hòa thượng và Gia Thố rất nhiều, nhưng vì kinh nghiệm đặc biệt của mình và tính cách gần như vặn vẹo của mình ngược lại đã hình thành một loại phòng tuyến tâm lý đáng sợ khiến hòa thượng cũng vô cùng ngưỡng mộ, cho dù là cái bẫy tâm lý do Phát Thanh đặc biệt thiết lập ra nhắm vào thính giả trong thế giới chuyện xưa cũng rất hiếm nổi lên được tác dụng gì với mình.

Nhưng đúng lúc này ở ngay bên ngoài nhà ga sân bay, tâm cảnh của mình lại nổi lên gợn sóng như vậy.

Đột nhiên hắn quay người lại, vốn dĩ sau lưng là tường kính của nhà ga sân bay nhưng khi hắn quay người qua, lại nhìn thấy trong tấm kính phản chiếu ngoại trừ mình ra còn có một người phụ nữ với gương mặt tiều tụy mặc áo bệnh nhân.

Ánh mắt của người phụ nữ rất trống rỗng cũng rất mơ hồ, dường như trong mắt hoàn toàn không có Tô Bạch nhưng đối tượng mà bà ta gọi rất rõ ràng chính là Tô Bạch.

Bà ta đang không ngừng đi ra bên ngoài trông như muốn đi ra khỏi tấm kính, hai cánh tay của bà ta từ từ giang ra như định

ôm Tô Bạch vậy nhưng trên mặt cô ta lại rất mơ hồ.

Đây không phải quỷ cũng chẳng phải linh, Tô Bạch biết rất rõ điểm này bởi vì hắn không cảm giác được quỷ khí, hơn nữa hình như cũng không phải ảo thuật mà người khác sử dụng nhắm vào mình. Tô Bạch không biết người cường hóa hệ tinh thần nào có thể không có bước đệm hay bất cứ sự chuẩn bị gì, mà đã có thể thành công làm nhiễu tâm cảnh của mình ngay từ chữ đầu tiên.

Cho dù bây giờ hắn vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp nhưng cũng không hiểu rõ tình hình trong vòng thính giả cao cấp cho lắm, thậm chí gần như có thể nói là mù tịt, nhưng hắn cũng kết luận cho dù là người cường hóa hệ tinh thần trong giới thính giả cao cấp cũng không thể làm được đến mức quấy nhiễu tâm cảnh của mình trong nháy mắt được.

Lẽ nào là thính giả cấp đại lão nhàn rỗi sinh nông nổi chạy ra đây đối phó với mình?

Vậy lại càng không có khả năng, không nói đến sau khi chuyến xe lửa lần trước lái đi bây giờ trong hai giới thính giả lớn như phương Đông và phương Tây chỉ còn lại mấy thính giả cấp đại lão, mà tính cả mấy năm gần đây vừa thăng cấp vào cũng không có đến bao nhiêu, mình thật sự không có mặt nào thu hút người ta chủ động đi qua đối phó với mình lại còn thần long thấy đầu không thấy đuôi như vậy nữa.

Vậy rốt cuộc người phụ nữ này là ai?

“Con trai… con trai… con trai của tôi…”

Vậy mà hai cánh tay của người phụ nữ lại xuyên qua tấm kính gần như muốn ôm Tô Bạch vào trong lòng, Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, tay của người phụ nữ cũng dần dần ôm mình lại.

Tô Bạch đang tự hỏi người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Có thể trong nháy mắt quấy rầy tâm cảnh của mình rất có khả năng là người có liên quan đến mình, thậm chí là có quan hệ rất mật thiết. Nếu là như vậy thật ra sự lựa chọn còn lại rất ít, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Đầu tiên, người phụ nữ này không có khả năng là ‘vợ” của Tô Dư Hàng cũng chính là bà mẹ hờ đó của mình, với tính cách và thủ đoạn làm việc của người phụ nữ đó, thay vì nói bà ta biến thành một bộ dáng tiều tụy như vậy chạy ra ngoài gào khóc “con trai con trai muốn ôm” còn chẳng bằng kêu bà ta trực tiếp tự đập vào ót phá hủy thần hồn rồi hồn phi phách tán còn hơn. Người phụ nữ đó chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện trước mặt này và cũng không có khả năng bày ra được thái độ như thế.

Bà ta có thể trực tiếp mượn dùng cơ thể của em gái sau đó cho bà ấy tự mình trở về nhà nằm trên giường thối rữa mà còn không thấy thương tiếc chút nào, đối với con trai mình thì lại coi thành vật thí nghiệm thoải mái nhào nặn và đùa nghịch, người phụ nữ như vậy chắc chắn sẽ không thể là bà ta.

Vậy còn là ai được nữa?

“Con trai… con trai…”

Chương 1149 Người Phụ Nữ Mang Thai Hộ 2

Người phụ nữ ôm Tô Bạch, bà ta không có trọng lượng thậm chí còn không phải là thể linh hồn, trông giống như sợi chấp niệm hoặc gọi là tưởng niệm, tóm lại, không thể gọi thành loại trạng thái năng lượng cụ thể.

Tô Bạch không biết tại sao sẽ xuất hiện loại chuyện này nữa, bởi vì cũng không có ai nói cho hắn biết sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp sẽ lập tức đối mặt với sự quấy nhiễu của tâm ma, chỉ có bế quan phá giải sự quấy nhiễu này mới có thể khiến linh hồn và cơ thể có được sự biến đổi.

Nhưng ít nhất là hiện tại, Tô Bạch cũng dùng phương pháp loại trừ để đoán ra thân phận của người phụ nữ này.

Hắn còn nhớ trong hình ảnh ký ức, mình từng lảo đảo tiến vào trong phòng bệnh nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường với cái bụng mở toang, lúc đó hắn đã cảm thấy đó chính là mẹ ruột của mình, nhưng sau đó ba mẹ trong trí nhớ của mình đã xuất hiện rồi.

Nói cách khác người phụ nữ xuất hiện trong tấm kính này chắc hẳn là người phụ nữ đã mang thai hộ mà đôi nam nữ kia tìm.

Vậy mà bà ta vẫn chưa bị xử lý sạch sao?

Với tính cách của đôi nam nữ này, hiển nhiên bọn họ sẽ không ra tay nương tình đối với chuyện uy hiếp đến mình. Bây giờ người phụ nữ này chắc hẳn vẫn còn đang sống nhưng nỗi

nhớ nhung của bà ta đối với mình lại khiến mình cảm nhận được, thậm chí còn dẫn đến loại phản ứng này nữa.

Lẽ nào chính vì mình đã thăng cấp thành thính giả cao cấp sao?

"Con trai… con trai…"

Người phụ nữ vẫn còn đang nỉ non.

Bây giờ Tô Bạch cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân khiến tâm cảnh của mình dao động ở đâu, mình chắc hẳn đã được người phụ nữ này mang thai hộ, mang thai lâu như vậy tuy rằng không có liên quan đến DNA nhưng chắc chắn cũng có một loại quan hệ vi diệu.

Là ai, hoặc là nguyên nhân gì mới dẫn đến việc người phụ nữ này lại sinh ra loại cộng hưởng này với mình?

"Bà đang ở đâu, tôi sẽ tới thăm bà." Tô Bạch đáp một cách rất bình tĩnh.

"Mẹ đang ở Việt Tú… Bệnh viện Từ Ái… Con trai… con trai…" Người phụ nữ nói một cái ngây ngô, bây giờ chắc hẳn trạng thái cơ thể của bà ta cũng không được tốt cho lắm.

"Bà tên là gì?" Tô Bạch tiếp tục hỏi.

"Ông Ái Quyên, con trai… con trai…"

Lúc này Tô Bạch có loại cảm giác như thể mình đang nói chuyện với người phụ nữ ngủ say nói mớ vậy.

Sau khi biết được vị trí và tên Tô Bạch lùi lại một bước, người phụ nữ còn chưa cảm giác được, bà ta quả thực không thể cảm giác được, sau khi Tô Bạch càng lúc càng xa hình ảnh trên tấm kính mới từ từ tan biến mất.

Hắn lại giơ tay vẫy một chiếc taxi rồi ngồi vào trong xe.

"Bệnh viện Từ Ái khu Việt Tú."

Tô Bạch mang theo nụ cười mỉm báo địa chỉ, đồng thời ngón tay cũng nhẹ nhàng gõ lên đầu gối mình còn miệng thì huýt sáo, hắn huýt sáo "trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất." Vốn dĩ tài xế taxi còn muốn trêu vài câu rằng tại sao Tô Bạch lại thổi sáo bài này, nhưng sau khi liếc mắt nhìn đối diện với con ngươi lạnh lùng của hắn trong kính chiếu hậu, tài xế taxi lập tức rùng mình một cái theo bản năng, vội vàng chuyên tâm lái xe mà không dám hỏi gì nữa.

Giai điệu của bài "trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất" này văng vẳng trong xe, nhưng bầu không khí trong xe lại càng lúc càng lạnh.

"Người phụ nữ ở giường số hai phòng 305 đó lại bắt đầu nói mớ rồi, ha ha, cô đi xem đi."

"Tôi không đi đâu, cũng không phải cô không biết đức hạnh của người phụ nữ đó thế nào, đến mấy đứa con của bà ta còn chẳng muốn quan tâm bà ta thì thôi, tôi không đi chịu tội đâu."

Hai y tá trong quầy lễ tân y tá vừa uống nước vừa tùy tiện nói chuyện.

"Ôi, tôi nghe nói cuộc sống của người phụ nữ đó rất đặc sắc đấy nhé, lúc trước vốn là công nhân tại xưởng giấy ở bản địa chúng ta, sinh được một đôi trai gái cho người ta nhưng sau đó chạy theo người có tiền khác, kết quả qua ba năm người ta không cần nữa, mình lại mang cái bản mặt mo trở về, ông chồng trước đó cũng ngu cơ lại còn chấp nhận bà ta, đã thế còn có thể sống như bình thường nữa chứ."

"Không chỉ có thế thôi đâu, tuy rằng đều là phụ nữ nhưng tôi thật sự rất khó hiểu nổi bà ta, cô nói xem, trước đây bị lưu manh lừa lại còn mặt dày trở về, chồng trước cũng đã bằng lòng tiếp tục sống với bà ta thì bà ta cũng nên yên phận mà sống đi, kết quả lại qua lại với đồng nghiệp khác trong xưởng

của chồng và cả chủ nhiệm phân xưởng nữa, ha ha, ngày trước mẹ tôi cũng làm ở xưởng đó, trong xưởng có không ít đàn ông từng lên giường với bà ta đấy nhé, đây mới là xe buýt chân chính này, mấy năm đó mẹ tôi luôn quan sát ba tôi chặt chẽ chính là để đề phòng bà ta đó.”

“Thật à, đi trước trào lưu như vậy à.”

“Đi trước trào lưu cái gì, khi hai đứa con học cấp hai thì theo người đàn ông khác sống lang bạt, lại còn bị vợ người ta dẫn người nhà mẹ đẻ đến bắt ngay lúc đang làm, nghe nói hôm đó còn bị lột sạch quần áo kéo ra đường cơ, cô nói xem người như vậy làm mẹ kêu hai đứa con làm sao còn mặt mũi đi học tiếp đây?

Sau đó bụng lại ễnh ra nhưng lúc đó cũng muộn rồi, bác sĩ nói số lần phá thai trước đó nhiều quá, bây giờ lại muộn rồi nữa, lại phá thai sẽ nguy hiểm nên chỉ có thể sinh tiếp, phỏng chừng trong lòng chồng bà ta cũng biết rõ mình không ổn, biết đó không phải con của mình nên tức đến mức uống rượu liên miên bị xe đâm trên đường mà chết.

Bây giờ thì tốt rồi, sinh còn là một đôi song sinh nữa chứ, giờ là mẹ của bốn đứa con.”

“Vậy bốn đứa trẻ còn nhận bà ta không?”

“Nhận cái gì mà nhận, cô nói xem nếu như người phụ nữ này còn biết tốt xấu một chút, tuổi tác lớn rồi lại còn mắc bệnh mãn tính nữa, còn không biết điều một chút, tùy tiện sống nhờ mấy đứa con cho qua ngày cũng có thể sống tiếp được cơ mà?

Mấy đứa con kia tôi gặp hết rồi, đứa nhỏ nhất cũng tầm tuổi tôi nhưng đều là người thành thật yên phận, cho dù người làm mẹ mất mặt như vậy nhưng cũng không đến mức nói sẽ nhẫn tâm không nuôi bà ta, nhưng bà ta thì hay lắm, ghét bỏ

mấy đứa con cho mình quá ít tiền, mỗi ngày đều cãi nhau nói muốn đi tìm đứa con trai khác.”

“Con trai khác?”

“Đúng vậy, trước đây bà ta nói lúc sinh ra đã bị người ta ôm đi mất, là được một gia đình giàu có ôm đi, nhà tên trộm người ta giàu lắm.”

“Ồ, thật hay giả đó?”

“Cái này ai mà biết, rồi, vẫn còn đang kêu con trai kia kìa, chắc chắn là đang gọi đứa con trai có tiền đó về đây tìm bà ta rồi cho bà ta tiền đây mà, ha ha.”

Chương 1150 Chân Tướng Giấu Bên Dưới Nụ Cười 1

Taxi dừng lại ở cửa bệnh viện Từ Ái, Tô Bạch đẩy cửa xuống xe, dưới thời tiết oi bức ẩm ướt khiến người đi đường và xe cộ trên đường có hơi ít, nhưng cả người Tô Bạch đều trông có vẻ rất sảng khoái như thể khí hậu xung quanh hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn chỉ một tay xách balo đi thẳng về phía một tiệm hoa quả ở bên cạnh bệnh viện.

Thường mà nói một con đường ở cửa bệnh viện không bao giờ thiếu hoa quả và sữa bò, không lâu sau, Tô Bạch xách một thùng sữa và một giỏ hoa quả bước vào cửa lớn của bệnh viện.

Bệnh viện Từ Ái là một bệnh viện tư nhân có quy mô không lớn, Tô Bạch đi vào trong bệnh viện và báo tên của "Ông Ái Quyên" ở quầy tiếp tân, rất nhanh đã tra ra được vị trí phòng bệnh.

Hắn bước chậm rãi vào thang máy rồi tiến từng bước lên, đã có lúc mập mạp từng hỏi Tô Bạch có hứng thú đi tìm mẹ ruột của mình hay không, Tô Bạch trực tiếp phủ nhận bởi vì cảm thấy chuyện này rất nhàm chán.

Lần này hắn vẫn cảm thấy rất nhàm chán, nhưng bởi vì sự cộng hưởng lạ thường ở trước nhà ga sân bay trước đó khiến hắn không có cách nào tiếp tục bỏ qua được nữa mà chỉ đành đi tới nơi này.

Vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp đã xảy ra loại chuyện này, Tô Bạch không biết đây là trùng hợp, hắn càng không cho rằng cái gọi là tình mẹ vĩ đại khiến người đời xúc

động đó của mẹ đẻ đã nổi lên tác dụng cho nên mới khiến mình cảm ứng được.

Tới đến cửa phòng bệnh, Tô Bạch đẩy cửa phòng bước vào, trong phòng bệnh có ba giường lớn nhưng lúc này chỉ có chiếc giường ở giữa là có một người phụ nữ tiều tụy mặc đồ bệnh nhân nằm bên trên, còn hai giường bên cạnh lại trống. Nhưng người bệnh ở bệnh viện này thực sự cũng không ít, có khả năng quả thực là vì những bệnh nhân khác thật sự không có cách nào chịu được việc ở chung phòng với Ông Ái Quyên cho nên bệnh viện chỉ có thể tạm thời sắp xếp như vậy. Một mình ở một phòng trong bệnh viện thực sự là một chuyện rất thích chí.

Ngay khi Tô Bạch bước vào, Ông Ái Quyên vẫn còn đang ở trạng thái ngủ say, cái chăn có dấu hiệu xê dịch và hai cánh tay của bà ta đều ở bên ngoài chăn, nửa người lệch sang bên trông giống như đứa trẻ đá chăn khi ngủ vậy. Nhưng Tô Bạch có thể nhìn ra được thật ra bà ta đang làm ra một động tác "ôm" thậm chí là ôm ai thì hắn cũng biết rõ.

Giỏ hoa quả và sữa được hắn đặt bên đầu giường, sau đó Tô Bạch ngồi trên chiếc giường bệnh trống ở bên cạnh. Hắn rút điếu thuốc ra châm lên, không hề kiêng dè nơi này là bệnh viện một chút nào, cũng không để ý trước mặt còn có một người bệnh đang nằm.

Vừa rồi khi băng qua sảnh tiếp tân y tá để bước vào đây, có hai nữ ý tá đang bàn chuyện thị phi, thính lực của Tô Bạch rất tốt xem như cũng đã nghe được rõ ràng, xem ra bà mẹ đẻ này của mình thật sự là người trời sinh phóng đãng không thích trói buộc và yêu tự do đây.

Hình như bị kích thích bởi khói thuốc nên mí mắt của Ông Ái Quyên bắt đầu hơi run lên, chắc là sắp tỉnh lại.

Tô Bạch cứ ngồi ở nơi đó tiếp tục hút thuốc như vậy.

“Cậu là?”

Ông Ái Quyên vừa tỉnh lại đã nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên giường đối diện với mình đang hút thuốc, lập tức cũng giật mình dùng hai tay túm chặt tấm chăn, đợi khi bà ta phát hiện ra người đàn ông này vẫn ngồi ở nơi đó hút thuốc mà không làm ra hành động gì khác, lúc này mới hơi thả lỏng một chút.

“Tới thăm bà.” Tô Bạch đáp.

“Cậu là ai?” Ông Ái Quyên tiếp tục hỏi: “Tôi thật sự không quen cậu.”

Tô Bạch lắc đầu rồi đứng vậy, bà không biết tôi và thật sự tôi cũng không muốn biết bà, bà là bà mà tôi là tôi, lúc đầu bà mang thai hộ sinh ra tôi nhưng nếu một nam một nữ đó đã chịu cho bà sống vậy chắc hẳn họ cảm thấy bà sẽ không làm hỏng chuyện gì, đồng thời có lẽ bọn họ cũng đã cho bà lợi ích đủ nhiều, bằng không bà cũng sẽ không nói tôi bị nhà giàu có ôm đi.

Còn nhớ lần trước khi ở trong bệnh viện, Huyết Thi nằm trong nhà xác “nói mớ” gọi ra cái tên của người vợ đã chết của mình, cuối cùng gọi điện thoại cho mập mạp thông qua y tá trực ban đã đăng ký “người thân” cho Tô Bạch, nói ra hai chữ “Diệp Tư” này.

Bản thân Tô Bạch cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này nữa, hình như chuyện này không có một chút tương đồng gì với tình hình trước mặt của mình, nhưng hắn bất chợt nghĩ đến có vẻ như trong hai chuyện này có mối liên hệ cực sâu nào đó.

Tô Bạch đứng dậy đi đến bên giường đẩy rồi cửa sổ ra.

Phần lớn cửa sổ ở bệnh viện đều bị cố định như trong khách sạn, góc độ có thể mở ra cũng rất nhỏ cho nên không

khí lưu thông trong phòng bệnh này thật sự quá kém, lại thêm Tô Bạch còn đang hút thuốc nên trong lúc nhất thời, Ông Ái Quyên thật lâu không có được câu trả lời của Tô Bạch bắt đầu ho khan.

"Bệnh này không thể tốt lên được đâu nhỉ." Tô Bạch lại phun một làn khói ra và hỏi, bệnh này của Ông Ái Quyên quả thật rất khó tốt lên mà chỉ có thể không ngừng điều dưỡng.

Nói chuyện với một người bệnh như vậy thật sự không phải là cách thích hợp khi đi thăm bệnh nhân.

"Rốt cuộc cậu là ai?"

Ông Ái Quyên tăng âm lượng, người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen trước mặt này mang theo khí tức bụi bặm và mệt mỏi dày đặc trên người, mái tóc có hơi rối loạn, trên người cũng có rất nhiều vết bẩn, thoạt nhìn trông như một công nhân ra ngoài làm thuê vậy.

Tuy rằng bây giờ tiền lương của công nhân rất cao thậm chí ngay cả một vài nhân viên văn phòng cũng không thể so được, nhưng Ông Ái Quyên vẫn không thể liên hệ Tô Bạch ở trước mặt với đứa "con trai" mà ba ta vừa gọi và ôm trong giấc mơ đó.

Chương 1151 Chân Tướng Giấu Bên Dưới Nụ Cười 2

Cũng giống như Tử Hà tiên tử trong "Đại Thoại Tây Du" đã từng nói chồng của cô ta sẽ giẫm lên ngũ sắc tường vân qua đây lấy mình vậy. Trong lòng Ông Ái Quyên, bà ta cũng không chỉ từng một lần tưởng tượng ra đứa con trai mà mình mang thai hộ ngày trước, sẽ có một ngày lái xe sang tới đây tìm mình, sẽ ôm mình mà khóc hơn nữa còn hứa hẹn sẽ chăm sóc cho mình thật tốt để báo đáp ơn dưỡng dục của mình.

Nào có thiếu nữ nào không mơ mộng nhưng bác gái cũng có quyền được mơ mộng như vậy, hơn nữa, xét từ trải nghiệm cuộc đời của Ông Ái Quyên thì bà ta quả thật là một người phụ nữ khá thích theo đuổi sự lãng mạn, đáng tiếc bà ta không phải nhà thơ, bằng không có thể sẽ được khen ngợi một tiếng sống rất tự do, rất không bị trói buộc.

Khóe miệng Tô Bạch lộ ra một nụ cười, hắn vẫn đang đưa lưng về phía Ông Ái Quyên và nhìn gương, hơn hai mươi năm trước mình đã được một nam một nữ lấy ra từ trong bụng của người phụ nữ này sao?

Hắn đã ở ngay trong bụng người phụ nữ này tận mười tháng.

Ông Ái Quyên thấy Tô Bạch vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình mới duỗi tay định ấn nút gọi y tá, nhưng lúc này Tô Bạch lại quay người nhìn Ông Ái Quyên.

"Hai mươi năm lăm năm trước là bà đã sinh ra tôi."

Có người thích ví cuộc sống như những ngã tư đường, thật ra cuộc đời của mỗi một người đều đang không ngừng đưa ra sự lựa chọn.

Ví dụ như sự lựa chọn của Ông Ái Quyên, thật ra bản thân bà ta cũng đã phải nếm trái đắng sau mỗi lần lựa chọn của mình vì dù sao bà ta cũng không phải thánh nhân, cũng không phải thính giả có thể hoàn toàn coi thường xã hội. Bà ta vẫn chưa đến mức độ đó, hiển nhiên sẽ phải hứng chịu áp lực và sự khiển trách tới từ xã hội này vì những chuyện mà mình làm ra.

Nhưng bà ta vẫn không cam lòng cũng chưa bao giờ thật sự hối hận. Khi còn trẻ, bà ta cảm thấy mình sống rất tự do, thậm chí từng không chỉ một lần chỉ vào những người phụ nữ có gia đình đang giặt quần áo bên cái ao công cộng của công xưởng và cười bọn họ, nói chồng của bọn họ ở trước mặt mình hoàn toàn không có sức hút gì hết. Trong đó hiển nhiên cũng có người mạnh mẽ sẽ túm tóc bà ta đánh, nhưng cũng có người nín nhịn ngồi ở đó vừa tiếp tục giặt quần áo vừa lau nước mắt.

Nhưng bây giờ tuổi tác lớn rồi, giống như "em trai đi lính rồi dì chết, chiều qua sớm lại sắc tàn phai" trong [Tỳ Bà Hành], người già rồi sẽ luôn thích hồi tưởng thậm chí là thử kiểm điểm lại, nhưng Ông Ái Quyên không hề hối lỗi cũng không cúi đầu trước bốn đứa con của mình, bà ta vẫn cảm thấy cuộc sống của mình tràn ngập hy vọng như cũ.

Bốn đứa con này ở trong mắt bà ta đều không nên thân, không có lấy một đứa nào phát đạt, cuối cùng bà ta bắt đầu nhớ đến đứa con trai đã bị ôm đi ngày trước đó, cho dù khi ấy bà ta vẫn không biết cái gọi là mang thai hộ có ý nghĩa gì, cũng không biết thực ra lấy máu của bà ta và máu của Tô Bạch đi xét nghiệm thì DNA cũng sẽ không liên quan gì đến nhau.

Nhưng bà ta vẫn tràn ngập chờ mong và lòng ôm ảo tượng như cũ, bà ta là một người phụ nữ mất đi ảo tưởng sẽ không có

cách nào sống được nữa, bắt đầu từ lúc bà ta còn nhỏ đến sau khi bà ta trưởng thành rồi lại thẳng đến bây giờ khi bà ta đã già đi.

Ngay khi Tô Bạch nói ra câu nói đó, phản ứng đầu tiên của Ông Ái Quyên là ôm đầu mình sau đó nhìn về phía hắn với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Tôi không biết một nam một nữ đó đã nói cho bà biết tên của bọn họ chưa, người đàn ông đó tên là Tô Dư Hàng."

"Á á á á á!"

Ông Ái Quyên bắt đầu hét chói tai nhưng toàn bộ phòng bệnh này đều đã bị Tô Bạch che chắn, bên ngoài sẽ không nghe được tiếng hét chói tai của bà ta, mà ngay khi Ông Ái Quyên hét lên chói tai thì Tô Bạch vẫn mang theo nụ cười mỉm đứng nguyên tại chỗ và nhìn người phụ nữ trên giường bệnh trông có hơi điên cuồng đó.

Bà ta biết tên của Tô Dư Hàng.

Đột nhiên, Tô Bạch phát hiện ra hình như chuyện này càng ngày càng thú vị, lúc trước tại sao đôi cha mẹ hờ đó của mình lại không giết người phụ nữ này, thậm chí còn cho người phụ nữ này tiền, hơn nữa còn nói cho bà ta biết tên của mình.

Việc này hoàn toàn không phải phong cách làm việc của một nam một nữ đó, đặc biệt là sau khi Tô Bạch biết được thân thế của mình và nhìn thấy dì út của mình nằm trên giường với thi thể từ từ thối rữa.

Hình như thái độ của một nam một nữ đó đối với Ông Ái Quyên thật sự có hơi tốt một chút.

Tiếng hét chói tai của Ông Ái Quyên dần dần trở nên khàn đặc, cả người giống như lập tức bị rút mất toàn bộ tinh khí thần, dùng cách trừu tượng hơn một chút để hình dung thì chính là bị rút hết hy vọng và ảo tưởng.

Tô Bạch đi đến trước mặt Ông Ái Quyên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bà ta, đột nhiên Ông Ái Quyên há mồm thở dốc sau đó trợn trắng mắt, ngất xỉu trên giường bệnh, nhưng đáng tiếc nơi này không phải phim Hàn và Ông Ái Quyên đã được định trước không thể là nhân vật chính trong phim Hàn.

Chỉ là ngất xỉu nhưng sẽ không chết, Tô Bạch ngồi xuống giường bên cạnh lẩm bẩm: "Bà biết không, lúc đầu tôi dự định sau khi qua đây sẽ trực tiếp giết bà luôn, bởi vì tôi cũng không biết tại sao khi bà nằm mơ lại có thể khiến tôi nghe thấy, việc này thật sự… rất phiền, mà bà cũng có thể trở thành tâm ma xuất hiện rất kỳ lạ của tôi, chuyện này thật sự rất nực cười."

Hắn thuận tay mở tủ đầu giường của Ông Ái Quyên ra, trong đó đặt di động và ví tiền của bà ta, Tô Bạch lấy ví tiền, bên trong có kẹp một bức ảnh đen trắng.

Trong bức ảnh là Ông Ái Quyên khi còn trẻ và một người đàn ông mặc đồ công nhân mới tinh. Người đàn ông rất gầy, dáng người cũng không cao, trông không xứng với Ông Ái Quyên sáng chói khi ấy, nhưng bọn họ đã kết hôn cho nên người đàn ông cười rất vui vẻ còn Ông Ái Quyên thì lại nghiêm mặt, rõ ràng không hài lòng về việc bị "gả" cho người đàn ông bên cạnh cho lắm. Trong đầu của Ông Ái Quyên khi ấy chắc hẳn là mấy thứ như cà phê, ánh mặt trời và cát mịn, nhưng gả cho một công nhân ở xưởng làm giấy có nghĩa những ảo tưởng đó của bà ta thật sự chỉ có thể là ảo tưởng.

"Người đàn ông này chính là người uống rượu đi qua đường bị xe đâm chết sao?"

Tô Bạch hơi nhíu mày, trước đó nghe hai nữ y tá đó nói chuyện thị phi biết được chồng của Ông Ái Quyên là vì bị bà ta lại cắm sừng cho mình, cho nên mượn rượu giải sầu dưới cơn tức giận rồi bị xe đâm chết trên đường, nhưng bây giờ xem ra hình như sự việc có hơi không đơn giản như vậy, bởi vì

làm sao lại có nhiều người xảy ra tai nạn giao thông chết như thế?

Chương 1152 Người Cư Trú Cũ 1

Dựa theo tính cách của Tô Bạch, hắn vốn thật sự dự định mang ít hoa quả và sữa tới thăm Ông Ái Quyên một chút, sau khi cùng bà ta nhận thân, khóc lóc đau khổ, tâm sự với nhau, hồi tưởng rồi nhìn về tương lai tốt đẹp dìu dắt nhau rồi lại xoay người vặn gãy cổ bà ta.

Bởi vì tiếng gọi trước đó tại bên ngoài nhà ga sân bay đã khiến Tô Bạch hạ quyết tâm trong lòng phải giết chết Ông Ái Quyên. Vậy mà sự tồn tại của bà ta lại có thể ảnh hưởng đến mình, chỉ riêng điểm này đã đủ làm lý do giết bà ta rồi.

Nhưng căn cứ theo thông tin bây giờ có được thì thoạt nhìn chồng của Ông Ái Quyên cũng chính là người công nhân ở xưởng làm giấy đó thật sự rất không tầm thường, thậm chí còn rất có khả năng cũng là một thính giả, hơn nữa còn là thính giả cùng thời kỳ với đôi cha mẹ hờ đó của mình.

Bằng không, hắn thật sự không hiểu được tại sao một nam một nữ đó lại khách sáo với Ông Ái Quyên như vậy, không chỉ không cho bà ta chết nhân đạo mà còn dứt khoát cho bà ta tiền.

Đương nhiên, như vậy cũng có thể lý giải thành hình như một nam một nữ đó thật sự cảm thấy dùng tiền tìm người mang thai hộ là một chuyện không thể bình thường hơn, bọn họ trực tiếp đợi đến khi bụng của người mang thai to ra, lấy đứa trẻ ra rồi cho tiền. Thai phụ cũng hoàn toàn không biết bọn họ thật sự là ai, trên cơ bản tất cả mọi thứ sẽ không để lại hậu họa và dấu vết gì cả.

Nhưng chỗ bất hợp lý nhất của vấn đề nằm ở đây, tại sao người phụ nữ mang thai hộ tên Ông Ái Quyên này lại biết tên của Tô Dư Hàng, sao có thể như vậy được?

Xét từ thân phận của Tô Dư Hàng năm đó đang vạch ra kế hoạch trốn tránh Phát Thanh ra sao, ít nhất ông ta cũng phải là một thính giả cao cấp, rồi lại nhìn thái độ của Tô Bạch khi đối mặt với người quản lý diễn đàn thính giả Lưu Thao trước đó, thính giả cao cấp chẳng muốn có trao đổi gì đó với người có thâm niên nên làm sao có khả năng còn đột nhiên biến thành hạ mình cầu hiền, nói tên của mình cho một người phụ nữ mang thai hộ biết được?

Dựa theo quy tắc của Phát Thanh có vài người tuyệt đối không thể đụng vào, đầu tiên là dưới điều kiện tiên quyết hoàn toàn không có quan hệ nhân quả, giữa các thính giả không được đánh chém nhau vô cớ, một cái khác thì lại là dòng họ thân thích của thính giả, bất cứ một dòng họ thân thích nào của thính giả hoặc là người có quan hệ tương đương với dòng họ thân thích cũng được hưởng đãi ngộ tương tự,

Như vậy bằng cách này, nguyên nhân lúc đầu Tô Dư Hàng không giết Ông Ái Quyên đã có thể tìm được lời giải thích rất hợp lý, đó là vì bà ta là vợ của một thính giả cao cấp!

Về phần tại sao vị thính giả cùng thời kỳ với Tô Dư Hàng này vẫn luôn đi làm ở xưởng làm giấy thì cũng rất dễ giải thích thôi, Tần Dương vẫn còn đang ở đảo Tần Hoàng làm tài xế lái taxi, và bản thân Tô Bạch cũng từng mở văn phòng thám tử, không phải mỗi một thính giả sau khi có được sức mạnh to lớn đều sẽ rất quyết đoán hoàn toàn nói lời tạm biệt với cuộc sống trước đây của mình, hơn nữa có rất nhiều khi chính vì sự tàn khốc trong thế giới chuyện xưa mới càng khiến thính giả trân trọng một vài chuyện ở thế giới hiện thực hơn.

Mà có khả năng người ta lại có sở thích nhìn vợ mình không ngừng cắm sừng mình thì sao?

Rõ ràng sở hữu sức mạnh có thể thay đổi chất lượng sống của mình nhưng lại cam lòng sống tầm thường, rõ ràng sở hữu năng lực có thể khiến vợ mình quyết một lòng với mình, nhưng vẫn tiếp tục nhắm mắt làm thinh. Rõ ràng có năng lực và lý do để giết chết vợ và nhân tình nhưng vẫn tiếp tục để mặc vợ ra ngoài phóng túng, có lẽ người ta thật sự có sở thích này chăng?

Tô Bạch liếm môi mình, người chồng đã xảy ra tai nạn giao thông và chết này hoặc là chết trong thế giới chuyện xưa, được Phát Thanh sắp xếp cho một cách chết hợp lý trong thế giới hiện thực, hoặc là đi theo cha mẹ hờ đó của mình, thành công tránh được ánh mắt của Phát Thanh.

Như vậy rốt cuộc là loại khả năng nào?

Tô Bạch nhìn Ông Ái Quyên đang hôn mê, lúc này đột nhiên hắn có hơi đồng cảm với bà ta, nếu như suy đoán của mình chính xác vậy ở một mức độ nào đó quả thật cũng cảm thấy người phụ nữ này có hơi đáng thương. Bà ta chỉ sống phóng túng, chỉ buông thả mình, nhưng chồng bà ta lại thật sự biến thái hơn nữa còn biến thái đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Cũng ngay lúc Tô Bạch đang định đánh tỉnh Ông Ái Quyên để hỏi một vài chuyện thì đột nhiên, hắn cảm giác được có một tấm lưới vô hình đang bao phủ về phía mình, đương nhiên không thể nhìn thấy tấm lưới này nhưng tuyệt đối không phải dùng biện pháp tu từ để hình dung tâm trạng áp lực, mà là có một lực tinh thần lấy nơi này làm trung tâm đang tập trung lại đây.

Rõ ràng đối phương rất cẩn thận cũng rất thận trọng, nếu đổi lại là Tô Bạch trước đây có khả năng thật sự rất khó cảm

giác được, dù sao học cái nào nghiên cứu sâu cái đó hơn nữa đối phương còn thận trọng như vậy, nhưng bây giờ Tô Bạch đã là thính giả cao cấp rồi, hiển nhiên hắn đã đạt thành một loại cộng hưởng đối với môi trường xung quanh, cho nên sự thay đổi của môi trường xung quanh cũng truyền vào trong đầu hắn một cách rõ ràng.

Hắn quay người đẩy cửa phòng bệnh, sau đó quành phải đi thẳng về phía đầu hành lang ở bên kia.

Tiếng bước chân vững vàng mang tới một loại áp lực có tiết tấu, đương nhiên bệnh nhân và bác sĩ y tá ở xung quanh chắc chắn không thể cảm nhận được thứ này, nhưng Tô Bạch biết rõ người cường hóa hệ tinh thần đó chắc chắn có thể cảm giác được.

Ngoại trừ mình ra còn có một thính giả khá có hứng thú với Ông Ái Quyên sao?

Quả nhiên, ngay khi Tô Bạch sắp đi đến đầu hành lang thì những tinh thần lực vốn đang tự do bay bên cạnh mình lập tức biến mất không thấy đâu nữa, điều này có nghĩa dường như đối phương đã phát hiện ra thân phận của Tô Bạch, trực tiếp chọn tránh và rút lui.

Nhưng đối phương đã chọn rút lui cũng không có nghĩa Tô Bạch định bỏ qua cho anh ta, lập tức cả người hắn nhảy thẳng xuống từ bên đầu hành lang.

Chương 1153 Người Cư Trú Cũ 2

Rất nhanh, ngay khi hắn liên tiếp nhảy qua ba tầng lầu lại cảm giác được khí tức của đối phương ở chỗ lối vào bệnh viện, thân hình hắn lập tức hóa thành một đám sương mù đỏ rồi biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, một người đàn ông mặc áo khoác màu đỏ và đội mũ đang bước nhanh đi, anh ta bước ra khỏi cửa sau của tòa nhà bệnh viện rồi chọn vòng bên phải, nơi này là hướng ra cửa sau bệnh viện Từ Ái, đồng thời cũng là vị trí của bãi đỗ xe.

Có vẻ như người đàn ông trẻ tuổi đang trốn tránh người nào đó, hơn nữa vị trí của anh ta trong quá trình di chuyển trông rất kỳ lạ, cũng không phải đi theo đường thẳng mà là đi vòng vèo như thể cố tình đi vòng tròn vậy.

Nhưng mồ hôi trên trán anh ta lại càng ngày càng dày đặc, rõ ràng cho dù người mà anh ta đang trốn tránh vẫn chưa đuổi đến nơi cũng đã mang đến áp lực rất lớn cho anh ta. Dù sao thì anh ta đang tránh sự truy đuổi của một thính giả cao cấp.

Có điều, ngay khi anh ta đi đến cửa sau bệnh viện lại dừng lại rồi thở dài một hơi, việc này không có nghĩa mình đã thoát khỏi đối phương mà có nghĩa mình đã không cần giãy dụa thêm nữa, khi một thính giả cao cấp cách gần như vậy muốn đuổi theo bạn thì nó thật sự là một loại tuyệt vọng, thực lực của đôi bên quả thật không ở cùng một cấp bậc.

Tô Bạch ngậm điếu thuốc, hai tay đút túi quần, đứng ở vị trí của sau của bệnh viện.

"Phù!"

Hắn phun khói từ trong miệng ra, cười: "Tôi không ngờ lại là anh đấy."

Người đàn ông cũng nhún vai, đáp với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Tôi tốt hơn cậu một chút, vừa rồi khi thăm dò bằng tinh thần lực đã biết ngay là cậu rồi, nhưng cậu thật sự khiến tôi rất ngạc nhiên đấy, mới có ba tháng không gặp đã là thính giả cao cấp rồi, bây giờ có phải tôi nên khom người với cậu và gọi cậu một tiếng đại nhân không?"

"Tôi thăng cấp thành thính giả cao cấp nhanh hơn anh cũng không có gì hay để phải khó hiểu, trong thế giới chuyện xưa lần trước anh đã lấy được không ít vũ khí bản mệnh của người khác, nhưng trên thực tế mấy thứ đồ đó lại có một đống trong gầm giường nhà tôi, lần trước đã nhặt được không ít ở nhà ga nhưng tôi cũng chẳng muốn nghiên cứu nó."

Tô Bạch chậm rãi bước về phía người đàn ông, hắn biết người đàn ông này và đồng thời đối phương cũng biết hắn.

An Lạc.

Người cười đến cuối cùng và cũng là người cười vui nhất trong thế giới chuyện xưa trước, anh ta đã thành công hại chết rất nhiều thính giả cùng tham gia thế giới chuyện xưa đó hơn nữa còn vơ vét được rất nhiều đồ của bọn họ, có thể nói là thu hoạch rất phong phú, thậm chí An Lạc đã từng có một cơ hội giết chết Tô Bạch đang bị giam cầm, có điều bởi vì anh ta quá tham lam muốn có được càng nhiều hơn cho nên cuối cùng cũng không thể thành công.

Nhưng điều rất không may chính là thời gian ở thế giới hiện thực đã trôi qua ba tháng, Tô Bạch đã thành thính giả cao

cấp mà anh ta vẫn còn là một người có thâm niên.

Trước đó lòng vòng đến hao tâm tốn sức thậm chí còn liên tục bày bẫy tinh thần và trận pháp ngăn cản, đến bây giờ xem ra lại càng giống như một vở hài kịch không tiếng, bởi vì sự chênh lệch thực lực của đôi bên đã không còn thứ mà một vài thủ đoạn có thể bù đắp được.

"Tôi rất tò mò tại sao cậu lại ở đây." An Lạc nhìn Tô Bạch và hỏi, anh ta cũng không có vẻ gì là khúm núm trước hắn, bởi vì anh ta cũng biết làm như vậy không có ý nghĩa, hơn nữa đồng thời anh ta cũng biết rõ Tô Bạch không có lý do ra tay với mình, chỉ bởi vì mình vừa gặp mặt không chào hỏi đã rời đi cho nên phạm vào tội danh bất kính sao? Ha ha.

"Đây cũng chính là chỗ tôi tò mò, lẽ nào anh có người thân nào cũng đang điều trị ở đây sao, cho nên anh mới qua đây?" Tô Bạch nở nụ cười: "Anh cũng thật cẩn thận, vào bệnh viện lại còn dùng lực tinh thần dò đường là vì kẻ thù quá nhiều sao?"

"Cậu…" An Lạc hơi xấu hổ nhưng vẫn nhìn thẳng vào Tô Bạch rồi nói tiếp: "Cậu, tại sao cậu lại ở trong phòng bệnh của mẹ ruột tôi."

Vẻ mặt của An Lạc vẫn như thường, nhưng khi hỏi câu này Tô Bạch vẫn bắt được một sự biến hóa vi diệu trong ánh mắt của anh ta, rõ ràng có một người mẹ ruột như vậy cho dù là đối với một thính giả đã quen với sinh tử mà nói, quả thực vẫn là một chuyện rất không vẻ vang gì

Nụ cười mỉm trên mặt Tô Bạch biến mất, bởi vì bây giờ hắn cần một chút thời gian để suy nghĩ xem rốt cuộc quan hệ giữa mình và An Lạc là gì.

Cùng một mẹ sinh ra?

Không đúng, không chính xác, cùng một người phụ nữ sinh ra?

Hình như cũng không chính xác đến vậy, dù sao trên cơ bản người mẹ mang thai hộ không thể thay đổi bộ gen của tinh trùng và trứng, nói cách khác, gen của đứa trẻ là tới từ tinh trùng và trứng của một đôi đó mà sẽ không bị thay đổi, mình chỉ mượn nơi đó hấp thụ dinh dưỡng mà cơ thể mẹ cung cấp mà thôi.

Nghĩ rất lâu, dường như Tô Bạch mới nghĩ ra một cách miêu tả có thể khá chính xác để hình dung mối quan hệ của hai người.

“Tôi về thăm căn phòng mà mình đã từng ở tạm trước đây, anh chắc hẳn là người dùng sau tôi đây.”

Chương 1154 Anh Ta Đang Kích Động 1

Tại nhà hàng lẩu Da Long Yi ở Vũ Hầu, Thành Đô.

Bởi vì đang là buổi chiều cách giờ cơm tối vẫn còn hơn hai tiếng nữa, cho nên khách khứa trong tiệm cũng không nhiều.

Bây giờ đã vào mùa hạ nên quả thực thời tiết đã bắt đầu nóng lên, một học sinh trung học mặc đồng phục chạy ra từ trong trường học rồi tiến vào tiệm lẩu này, gọi một nồi nước lẩu cay lại thuận tay thêm một ít đồ ăn kèm.

Rất nhanh, nồi lẩu được phục vụ viên bưng lên, nguyên liệu nấu cũng bắt đầu từ từ hoàn toàn hòa tan cùng với nồi lẩu sôi lên, hương vị thuộc về lẩu cũng chậm rãi lan tỏa.

Cậu học sinh dùng đũa gắp một miếng dạ dày bỏ vào trong nồi lẩu sôi, đợi sau mười giây lại gắp ra cho vào đĩa dấm chấm, sau đó đưa vào miệng mình từ từ nhai.

Thế này giống như nồi lẩu của một mình cậu ta, cậu ta lại ăn rất vui vẻ tự đắc, nếu như không phải cậu ta đang mặc đồng phục của trường trung học đối diện thì có khả năng chẳng ai cho rằng cậu ta chỉ là một học sinh trung học hết, bởi vì cho dù là tinh thần hay động tác thoạt nhìn đều giống như một người đã từng nếm đủ mùi đời có được sự bình tĩnh và cũng có nhiều chuyện xưa.

Ngay khi học sinh gắp miếng dạ dày thứ ba bỏ vào miệng thì lại một người đàn ông trung niên mặc áo ngắn tay màu trắng khác đi vào trong tiệm lẩu, người đàn ông thoạt nhìn có hơi già dặn, có khả năng cũng là vì anh ta để râu quai nón,

hình tượng này khiến người nghĩ đến mấy đại hiệp phóng đãng không chịu trói buộc trong mấy tiểu thuyết võ hiệp kia.

"Ái chà, không phải cậu mời tôi ăn cơm sao, sao lại tự mình ăn mất rồi?"

Người đàn ông bước thẳng đến bàn của học sinh đã tới trước đó rồi ngồi xuống, cầm đũa lên bỏ hai đĩa thịt bò mềm vào trong nồi lẩu một cách không hề khách sáo sau đó chà xát tay, trông có vẻ hơi nôn nóng đợi thịt bò chín rồi ăn ngấu nghiến từng miếng to.

"Ai biết khi nào anh mới tới, Yên Hồi Hồng anh chính là người không đúng giờ nhất trong giới."

Người đến sau đó chính là Yên Hồi Hồng, vậy người có thể có tư cách ngồi chung một bàn ăn cơm với Yên Hồi Hồng hiển nhiên cũng không cần nói nhiều về thân phận và địa vị của cậu ta nữa, có điều vị này thật sự có hơi trẻ đến đáng sợ.

"Hừ, con người cậu nói chuyện thật không lịch sự, giống y một người bạn trước đây của tôi." Yên Hồi Hồng nở nụ cười, tính cách của anh ta có hơi thô hoặc nên gọi là thuộc loại hình trong thô có tinh tế, cho nên cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác hào sảng, đương nhiên dù sao cũng là một thính giả lăn lộn đã lâu hiển nhiên không có khả năng quá đơn thuần, và tất nhiên mấy vụ hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt ác cũng không có khả năng xuất hiện trên người anh ta, anh ta cũng không nhàn rỗi và nhàm chán đến vậy.

"Giống Lam Lâm chứ gì?" Học sinh đặt đũa xuống, bưng cốc sữa đậu nành trên bàn lên uống một ngụm.

"Ôi." Vừa nhắc đến Lam Lâm, Yên Hồi Hồng lại thở dài một hơi, rõ ràng sự ảnh hưởng mà cái chết của Lam Lâm mang lại cho anh ta thật sự vẫn chưa tiêu tan hết.

"Nói đi, anh tới Thành Đô làm gì?" Học sinh hỏi.

“Bởi vì phát hiện ra một vài thứ thú vị.” Yên Hồi Hồng gắp một đũa thịt bò lớn nhét vào trong miệng sau đó lôi di động của mình ra đặt lên mặt bàn: “Tự nhấn vào bộ sưu tập xem đi, không có mật khẩu. Thần Quang, tôi cảm thấy chắc chắn cậu sẽ cảm thấy hứng thú với mấy bức ảnh này.”

Tên của học sinh là Thần Quang, một cái tên khá thanh tú và cũng được dùng khá nhiều, nếu đặt ở hơn mười năm trước thì còn tính là hay nhưng đặt ở hiện tại, cái tên Thần Quang này bị đủ loại tiểu thuyết ngôn tình sáo rỗng lấy đi dùng lung tung đã tăng thêm cho nó một ít bất đắc dĩ.

Cậu ta cầm di động của Yên Hồi Hồng và nhấn vào bộ sưu tập, đập vào mắt lại là những người phụ nữ có dáng người cực đẫy đà bày ra đủ loại tư thế quyến rũ trên giường, Thần Quang lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Yên Hồi Hồng.

“Ha ha, kéo xuống nữa xuống nữa đi, cái khác cậu có thể trực tiếp bỏ qua.”

Thần Quang kiềm chế những cảm giác ghê tởm nổi lên trong lòng mình, vẫn bắt đầu tiếp tục kéo xuống, rất nhanh đã xuất hiện một bức ảnh khá kỳ quái bởi vì nó là một bức ảnh cũ, nhưng chắc hẳn là cầm di động chụp lại bức ảnh cũ này, trong bức ảnh là một cánh cửa sắt lớn, phía sau có một ngôi nhà hai tầng, còn có một khu đất trống nhỏ nữa, phía trên có không ít đồ chơi trẻ con ví dụ như cầu bập bênh và cầu tụt.

“Cậu nhớ nơi này, đúng không?” Yên Hồi Hồng vừa cười ha ha vừa hỏi: “Tôi nghe nói từ nhỏ cậu đã lớn lên ở một cô nhi viện tại Thành Đô.”

“Vậy anh dựa vào cái gì chắc chắn tôi lớn lên ở cô nhi viện này?” Thần Quang quơ điện thoại và hỏi.

“Trực giác.” Yên Hồi Hồng dùng mu bàn tay quẹt dầu mỡ bên khóe miệng: “Thật sự chỉ dựa vào trực giác thôi.”

“Ngoại trừ trực giác ra thì sao?” Thần Quang rõ ràng không tin vào lý do này.

“Ngoại trừ trực giác ra thì chính là tôi đã từng gặp mấy thính giả khác ở Thành Đô, tôi gặp bọn họ khi mình còn chưa phải thính giả cao cấp thậm chí còn không phải người có thâm niên. Mấy người đó bây giờ đều đã mất, hoặc là chết trong thế giới chuyện xưa, hoặc là chết trong thế giới hiện thực, nhưng bọn họ đều từng nói với tôi bọn họ tới từ một cô nhi viện.

Tôi rất tò mò, rốt cuộc là cô nhi viện nào lại lợi hại đến mức toàn cho ra thính giả như vậy, cậu nói phải không?”

“Cô nhi viện này đã đóng cửa từ khi tôi còn rất nhỏ.” Trên mặt Thần Quang lộ ra vẻ hồi tưởng, rõ ràng cô nhi viện này được tính là nơi đầu tiên trong cuộc đời cậu ta cảm giác được hơi ấm chân chính, tuy rằng tin tức mà Yên Hồi Hồng nói ra trước đó rõ ràng cũng đã nói lên sự kỳ lạ của cô nhi viện này, nhưng đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Ai mở vậy?” Yên Hồi Hồng hỏi tiếp: “Lần này tôi tới Thành Đô chính là để điều tra rõ ràng chuyện này.”

Chương 1155 Anh Ta Đang Kích Động 2

“Là một đôi vợ chồng mở, hai người bọn họ đều là nhà kinh doanh, tôi nhớ khi tôi còn nhỏ ở trong cô nhi viện, mỗi lần hai vợ chồng bọn họ qua đây, toàn bộ bạn nhỏ ở cô nhi viện đều sẽ rất vui vẻ vây quanh bên người bọn họ gọi chú viện trưởng và dì viện trưởng, ngày mà bọn họ tới đó chính là ngày lễ trong cô nhi viện, không chỉ vì quà và đồ chơi mà bọn họ mang tới mà ngay cả đồ ăn ngày hôm đó cũng sẽ tốt hơn bình thường rất nhiều.

Sau này đôi vợ chồng đó xảy ra tai nạn giao thông, con trai của bọn họ trực tiếp dừng chi viện tài chính cho cô nhi viện, cho nên cũng nửa năm sau cô nhi viện cũng hoàn toàn phải giải tán, những đứa trẻ tuổi tác hơi lớn trong số đó sẽ tự mình ra ngoài xã hội tìm việc, còn tuổi nhỏ hơn một chút thì lại được viện phúc lợi do chính phủ mở nhận, tôi chính là người được viện phúc lợi nhận.”

“Cậu còn nhớ tên của bọn họ không?” Yên Hồi Hồng hỏi.

Thần Quang lắc đầu: “Khi ấy tôi mới ba tuổi mà thôi, làm sao có thể nhớ được nhiều như vậy.”

“Vậy bây giờ cậu có hứng thú với chuyện này không?” Yên Hồi Hồng lại nuốt một đống thịt bò: “Chuyện này không bình thường.”

“Bây giờ tôi biết không bình thường rồi, ngược lại trước đây không có loại cảm giác này.” Ngón tay trắng nõn của Thần

Quang gõ nhẹ lên mặt bàn: "Anh chắc hẳn không chỉ biết có tưng đây đâu nhỉ."

"Ha ha, đôi vợ chồng này có một đứa con trai cũng chính là cậu chủ đã tạm dừng trợ cấp cho cô nhi viện đó, khi tôi điều tra đến cậu ta còn khá sững sờ đấy, cậu đoán xem thế nào, vậy mà cậu ta cũng là thính giả, tôi còn từng gặp cậu ta trong thế giới chuyện xưa mà Lam Lâm đã chết đó."

"Ồ." Thần Quang gật đầu: "Bây giờ cậu ta đang có trình độ thực lực gì, chắc hẳn vẫn chưa chết đâu nhỉ?"

"Cái này tạm thời tôi vẫn chưa rõ, phỏng chừng cùng lắm cũng chỉ là người có thâm niên trung cấp thôi, chết thì cũng không chết, tôi cũng bất ngờ lắm, người này chỉ đơn giản là một tên thần kinh vậy mà đến hiện tại vẫn còn sống."

"Cậu là người mà mẹ tôi đã mang thai hộ sinh ra sao?"

Trong một tiệm trà sữa phía sau bệnh viện Từ Ái, sau khi An Lạc nghe xong lời kể của Tô Bạch rõ ràng vẫn có hơi không thể chấp nhận được, nhưng biểu cảm trên mặt không phải vẻ khiếp sợ mà là cảm thấy hoang đường và nực cười: "Người phụ nữ này còn thật sự rất không có giới hạn, hai mươi năm trước dám làm ra chuyện mang thai hộ này quả thật vẫn luôn là người tiên phong nhất của trào lưu!"

Rất dễ nhận thấy, tình cảm của An Lạc đối với Ông Ái Quyên cũng không tốt.

"Cậu đã không quan tâm mẹ cậu như vậy, tại sao còn muốn tới thăm bà ta?" Tô Bạch uống một hớp trà sữa, hỏi.

"Bởi vì tôi muốn nhìn bộ dáng thảm hại của bà ta, mỗi lần tôi từ thế giới chuyện xưa trở về hoặc là từ nước ngoài về đều sẽ bớt thời gian đi thăm bà ta, vì bà ta mà thời niên thiếu của tôi vẫn luôn bị người chế nhạo thậm chí ngay cả lý do cãi lại

cũng không có, bởi vì cả phố đều biết bà ta là một ả đàn bà thế nào.

Không giấu gì cậu, tôi vẫn luôn nghe bà ta nói bà ta còn có một đứa con trai giàu có nữa, sớm muộn cũng có một ngày tới đón bà ta đi sống sung sướng, tôi còn định tìm ra đứa con trai giàu có đó rồi giết chết anh ta ngay trước mặt bà ta để bà ta hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ này, khiến bà ta sống hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng sau khi trải qua thôi miên tôi mới phát hiện ra đến bản thân bà ta cũng không biết một chút nào tin tức nào về người gọi là con trai đó."

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay chỉ vào mình.

"Bây giờ anh ta đang ngồi trước mặt anh, lúc này anh có thể ra tay với anh ta."

An Lạc nhún vai với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Quan lớn một chút đã đè chết người ta, nhưng tôi rất tò mò tại sao ngày trước cha mẹ cậu lại tìm một người phụ nữ như bà ta để mang thai hộ. Tôi cảm thấy cha mẹ bình thường chắc hẳn sẽ khá cẩn thận trong chuyện người mang thai hộ này chứ, giống như cặp cha mẹ dự định dùng tinh trùng của người khác để thụ tinh nhân tạo chắc hẳn sẽ điều tra và đánh giá cẩn thận về người hiến tinh trùng đó."

Nói đến đây, đột nhiên An Lạc sững sờ như thể anh ta đã nắm được trọng điểm gì đó, hỏi: "Hơn hai mươi năm trước, trong nước đã có kỹ thuật làm phẫu thuật thụ tinh nhân tạo rồi sao?"

An Lạc là một người rất thông minh, điểm này Tô Bạch chưa bao giờ từng phủ nhận, rất dễ nhận thấy anh ta đã phát hiện ra một vài chỗ không đúng từ lời miêu tả của Tô Bạch.

"Mẹ của anh như vậy mà cha anh cũng không quản sao?" Tô Bạch hỏi, sở dĩ hắn tốn thời gian tranh luận với An Lạc

mục đích cũng là để hỏi chuyện về chồng Ông Ái Quyên.

“Cha tôi?” An Lạc hơi dừng lại: “Một người đàn ông rất đáng thương, tôi nhớ năm đó tôi được ông ấy đón từ nhà trẻ về nhà, mẹ tôi còn gọi đàn ông từ bên ngoài về nhà làm chuyện đó, cha tôi đã che mắt và miệng tôi đứng ở trong phòng bếp không dám lên tiếng, nhưng tôi có thể cảm giác được cơ thể của ông ấy đang run rẩy, rõ ràng ông ấy vì con trai mình cho nên mới luôn chịu dựng, nhưng tôi trưởng thành khá sớm nên thật ra có một vài chuyện tôi cũng biết rõ trong lòng.”

Nghe lời của An Lạc, trong đầu Tô Bạch lại hiện ra một hình ảnh hoàn toàn khác hẳn.

Một người đàn ông trung niên mặc đồ công nhân trốn ở trong bếp, vừa che miệng và mắt của con trai vừa thưởng thức hình ảnh vợ mình cùng người ta cắm sừng mình ngay trước mặt mình, ông ta đang mỉm cười, ông ta đang sung sướng, hơn nữa còn hưng phấn đến mức cả người run rẩy…

Chương 1156 Cô Nhi Viện 1

“Cha anh thật sự là một người cha vĩ đại.” Tô Bạch nói với An Lạc.

“Không biết tại sao nhưng cảm thấy hình như lời khen này của cậu có hơi chói tai thì phải?” An Lạc đáp.

“Anh đừng nghĩ nhiều, được rồi, tôi còn có chút việc phải đi đây.” Tô Bạch đứng dậy, chỉ vào An Lạc: “Anh thanh toán đi.”

An Lạc nhìn bóng lưng bước khỏi tiệm trà sữa của Tô Bạch, anh ta cắn môi mình, thân là một người thông minh lại tự phụ vừa rồi trong khoảng thời gian gặp mặt đến rời đi này, trong lòng anh ta vẫn luôn rất áp chế, mà áp chế thường có thể dẫn đến tức giận.

Dù sao thực lực giữa đôi bên chênh lệch quá lớn đã mang đến loại bầu không khí gặp mặt hoàn toàn do Tô Bạch chỉ đạo. Đối với An Lạc mà nói đây là một sự sỉ nhục và chà đạp lên niềm kiêu ngạo của mình, rõ ràng ở trong thế giới chuyện xưa trước người này vẫn chỉ là một tù nhân, hơn nữa sự sống chết của hắn còn nằm trong tay mình, nếu mình hạ quyết tâm sớm một chút thì người này đã chết từ lâu rồi, làm sao còn có cơ hội biến thành thính giả cao cấp ở trước mặt mình diễu võ dương oai như hiện tại!

Nhưng có vài chuyện nếu đã thành sự thật lại không có cách nào thay đổi được, cho dù là An Lạc, trong lòng anh ta cũng biết rõ sự chênh lệch khủng khiếp giữa thính giả cao cấp và người có thâm niên.

Cho dù ở trong thế giới chuyện xưa hay là thế giới hiện thực, bạn rất khó nhìn thấy hình ảnh thính giả cao cấp và người có thâm niên được Phát Thanh quyết định làm nhiệm vụ chung, bởi vì hai bên thật sự không phải người cùng một cấp bậc.

Chuyện của Ông Ái Quyên đối với Tô Bạch mà nói nếu chỉ là một bước đệm nhỏ thì có hơi nhẹ nhàng, nhưng nếu nói là chuyện gì khác quan trọng thì lại quá mức, về mặt ý nghĩa chân chính mà nói, bà ta đối với Tô Bạch chắc hẳn là một người có cũng được mà không cũng chẳng sao, đặc biệt là sau khi biết rõ rốt cuộc con người của bà ta thế nào. Tô Bạch tin rằng xác suất lần sau bà ta gọi mình trong giấc mơ rồi từ đó mình cảm ứng được thật sự không lớn, một mặt là mình nhìn thấu rồi, một mặt khác thì lại là mình đã bắt Ông Ái Quyên phải nhìn rõ.

Vậy mà đứa con trai giàu có vẫn luôn được tưởng tượng ra có thể sẽ tới dẫn mình đi sống sung sướng lại chỉ có một người làm thuê phá sản, sự đả kích mà Ông Ái Quyên phải chịu thật sự quá lớn, không thua gì cảm giác lúc trước bị vợ người ta dẫn các chị em đi bắt gian khi lăn lên giường những người đàn ông khác ở trong xưởng, thậm chí còn hơn cả thế.

Nhưng con người An Lạc này thật sự rất có phong thái của cha anh ta, cha anh ta là một thính giả mà lại vui vẻ nhìn vợ mình không ngừng cắm sừng mình, đã vậy còn thích không chịu được. An Lạc rõ ràng cũng khả năng có thể lập tức thay đổi điều kiện sống của bản thân và người nhà nhưng vẫn thích nhìn bà mẹ không ngừng khiến mình mất mặt từ nhỏ đến lớn phải chịu đựng sự tra tấn cả về linh hồn và thể xác một cách thích thú.

Hai cha con này thật sự không cần đi làm giám định người thân cũng biết chắc chắn là ruột thịt.

Hắn lại lên một chiếc taxi khi trở về sân bay Bạch Vân đã là hơn bảy giờ tối, máy bay cất cánh lúc tám rưỡi, Tô Bạch qua cổng kiểm tra an ninh cũng vừa vặn bắt đầu đăng ký lên máy bay, rồi ngồi lên máy bay nhìn đèn chỉ dẫn có hơi chói mắt ở bên ngoài.

Hắn duỗi tay dán lên cửa sổ máy bay theo bản năng.

Nói thật, có đôi khi trong lòng hắn cũng sẽ tự hỏi, nếu như bé con còn đang ở bên cạnh mình, mình có còn bám rịt lấy một đôi nam nữ đó không buông hay không?

Chắc hẳn sẽ bám rịt không buông nhưng cũng có khả năng sẽ không xuất hiện động lực kiên quyết này.

Có đôi khi, hắn cảm thấy loại suy nghĩ thần kinh biến thái này của mình rất thuận tiện, hắn có thể khiến mình đối mặt rất nhiều khó khăn và tra tấn mà không ngã xuống, nhưng có đôi khi cũng sẽ thừa nhận vì vậy mà mang tới khổ sở, đó chính là đối với rất nhiều chuyện hắn không kìm lòng được mà coi nhẹ nó.

Trong tiếng kêu dữ dội, máy bay cất cánh từ sân bay Bạch Vân…

Joy City là một nơi có lưu lượng người khá tập trung ở Vũ Hầu, Thành Đô. Bây giờ loại hình quảng trường cỡ lớn tích hợp các cửa hàng, quầy thức ăn ngon và rạp chiếu phim làm một rất phổ biến trong phạm vi cả nước.

Có điều, Yên Hồi Hồng lại đứng bên ngoài một tiệm cà phê ngoài trời ở tầng dưới cùng Joy City với vẻ hơi bất đắc dĩ, bất đắc dĩ là vì nơi này vốn là tàn tích của cô nhi viện đó, đã hoàn toàn bị phá bỏ và biến thành cái dạng này, mình còn muốn tìm được đồ vật và thông tin gì ở nơi này rõ ràng là chuyện không có khả năng.

Thần Quang cầm hai cốc cà phê đi ra rồi đưa một cốc cho Yên Hồi Hồng, đối với Joy City, một người trong cuộc như Thần Quang ngược lại rất bình tĩnh, thậm chí còn cảm thấy rất bình thản về cô nhi viện bây giờ thoạt nhìn vô cùng kỳ quái hơn nữa chắc chắn cũng không bình thường đó. Loại bình tĩnh này càng làm nổi bật lên Yên Hồi Hồng có chút ý tứ hoàng đế không vội mà thái giám đã vội.

"Nếu cậu đã không có hứng thú với chuyện này, tại sao còn đồng ý đi điều tra cùng tôi?" Yên Hồi Hồng nhấp một ngụm cà phê và hỏi.

"Nếu bây giờ tôi là một người có thâm niên hoặc là thính giả cấp thấp, sau khi tôi biết được tin tức này có khả năng sẽ hận chết cái cô nhi viện đó hơn nữa còn không ngừng nguyền rủa nó ba ngày ba đêm, nhưng bây giờ tôi đã là thính giả cao cấp, dưới tiền đề các đại lão phía trên thường ngồi trên xe lửa rời đi từng tốp một, tôi cảm thấy tôi không thể kích động nhiều đến mức có thể hận nó nữa."

Thần Quang nói là sự thật, cái này cũng giống như con buôn bán một đứa trẻ cho một nhà giàu có, sau khi đứa trẻ biết được sự thật, nhìn thấy cha mẹ đẻ của mình còn đang ở nhà một tầng và mấy anh chị em gái của mình người bỏ học thì bỏ học, người đi làm thuê thì đi làm thuê, người kết hôn sớm thì kết hôn sớm, có phải cậu ta còn có thể hận tên buôn lậu đã từng lừa bán mình đó không?

Chương 1157 Cô Nhi Viện 2

Đương nhiên, ví dụ này có hơi cực đoan hóa, nhưng nó cũng dựa trên một loại nhận thức chung của mọi người.

"Thực ra, tài liệu có liên quan đến cô nhi viện kia rất nhiều, thật sự rất nhiều, nhiều đến mức tôi không có cách nào tin được vậy mà lại có nhiều như vậy." Yên Hồi Hồng vỗ miệng ợ một cái, một mùi ớt cay lập tức phả ra: "Rất dễ nhận thấy, đôi vợ chồng đó cũng không cố tình xóa sạch toàn bộ thông tin về việc cô nhi viện tồn tại, cho nên cho dù là sau nhiều năm như vậy muốn tìm kiếm một chút thật sự vẫn rất tiện, dù sao cô nhi viện này cũng làm thủ tục đầy đủ thậm chí còn được địa khu phát giấy chứng nhận và cờ thi đua, con mẹ nó còn lên cả báo nữa.

Nhưng tất cả đều có cái cứt dùng được, thông tin dùng được không có lấy một cái, thậm chí ngay cả danh sách cũng không có, mấy năm đó đứa trẻ nào ở đứa nào đi, chẳng có gì hết, sau đó bao gồm cả việc cậu được nhận vào viện phúc lợi đó cũng chỉ có tên cậu và một bức ảnh lúc còn nhỏ của cậu."

"Ha ha." Thần Quang cười theo bản năng, cậu ta biết thực ra không phải thông tin bị người giấu diếm mà là ở thời đại đó rất nhiều thứ đều chưa phổ biến và phát triển, ví dụ như cô nhi viện lúc đầu đó, bên trên chỉ mong sao vứt sạch những gánh nặng và phiền toái này đi, mấy thứ vinh danh như giấy chứng nhận và huy chương không cần tiền cứ thoải mái cho, nhưng những việc tinh tế cụ thể thì ở thời điểm đó cũng không có người nào thật sự đi làm, cũng sẽ không có người nào đi thống kê, lại thêm sau đó cô nhi viện đó còn đóng cửa, hiển nhiên

cũng biến thành một sự tồn tại xấu hổ tương tự với "vụ án chưa giải quyết."

Có bao nhiêu đứa trẻ từng được nuôi ở cô nhi viện và trong này lại có bao nhiêu đứa giống như mình sau đó trở thành thính giả, lại có bao nhiêu người chết và còn lại bao nhiêu người vẫn còn sống, những chuyện này không có cách nào biết được như cũ.

"Có thể đi vào diễn đàn thính giả đăng một bài hỏi xem sao." Thần Quang nghĩ ngợi rồi đưa ra kiến nghị.

Yên Hồi Hồng lại lắc đầu đáp: "Không được, chuyện này không thể để người qua đường biết được."

Thần Quang không nói nữa bởi vì không cần thiết phải nói gì cả, tuy rằng Yên Hồi Hồng thoạt nhìn giống một đại hiệp râu quai nón nhưng anh ta thật sự không đến mức chân thực nhiệt tình đó, sở dĩ đi điều tra chuyện này cũng có mục đích của riêng anh ta nên hiển nhiên cũng không bằng lòng có người qua đi chia một chén canh.

Về phần tại sao lại nói cho mình biết thì đại khái cũng là vì mình là người trong cuộc, hơn nữa anh ta cũng không thật sự nói hết đầu đuôi nguyên ngành của chuyện này với mình.

"Trước đó anh đã nói, con trai của đôi vợ chồng đó cũng trở thành thính giả đúng không, vậy chắc hẳn có thể có được một vài điểm đột phá từ trên người anh ta đấy, bây giờ anh ta đang ở đâu?"

"Tạm thời vẫn chưa tìm được cậu ta, tin tức mà tôi gọi người đi tìm hiểu được là sau khi cậu ta trở thành thính giả đã từng ở Thành Đô một khoảng thời gian, sau đó hình như tới Thượng Hải, nhưng về phần cụ thể ở nơi nào tại Thượng Hải thì tạm thời không biết."

“Vậy thì tới Thượng Hải đi.” Thần Quang duỗi tay sờ cái cằm ít nhất trông có vẻ vẫn còn rất non trẻ của mình: “Thực ra tôi cũng rất hứng thú với cậu chủ lúc trước đã cắt đứt viện trợ cho cô nhi viện đó.”

“Thực ra từ một mức độ nhất định mà nói, cậu ta chặt đứt viện trợ tài chính cũng xem như đã làm một việc tốt, bằng không có khả năng sẽ càng có nhiều đứa trẻ ở cô nhi viện ngày sau trở thành thính giả hơn.” Yên Hồi Hồng đáp.

“Loại chuyện này ai mà biết được chứ.” Thần Quang duỗi thắt lưng: “Buổi chiều tôi không phải đi học, khi nào thì anh xuất phát?”

“Đi Thượng Hải?”

“Bằng không còn có thể đi đâu được nữa?”

“Đợi tôi hai ngày nữa, tôi còn cần đi thăm một người bạn ở Tứ Xuyên.”

“Được.” Thần Quang gật đầu, đồng ý một cách rất dứt khoát.

“Vậy liên lạc sau.” Yên Hồi Hồng chỉ vào di động trong tay rồi quay người đi đến bên đường bắt một chiếc taxi và rời đi.

Thần Quang nhìn chiếc taxi biến mất trong tầm nhìn, cũng lôi điện thoại của mình ra nhấn một dãy số, không lâu sau đã có người bắt máy.

“Alo, Tiểu Quang Quang đại nhân của tôi, đến tìm Hải, người hầu trung thành nhất của ngài là có chuyện gì sao?”

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói rất không đứng đắn, đây chính là giọng của Hải thiếu gia.

“Hải, có thính giả cao cấp đang bắt đầu điều tra chúng ta.” Thần Quang đáp.

“Chuyện của thính giả cao cấp tôi không thể quản nổi đâu, cũng không phải ai cũng thăng cấp nhanh kinh dị như cậu.” Hải thiếu gia đáp với vẻ hơi cáu kỉnh, bây giờ anh ta vẫn còn là người có thâm niên, chuyện của cấp bậc thính giả cao cấp anh ta thật sự không thể nhúng tay vào được.

“Nhưng trong chúng ta cũng chỉ có một mình anh có thể liên lạc được với chị.” Thần Quang nhấn mạnh.

“Bây giờ cũng rất khó liên lạc được, trừ phi chị chủ động liên lạc với tôi.” Hải thiếu gia thở dài rồi đáp.

“Vậy lần sau khi chị lại liên lạc với anh, nói với chị một tiếng đi.”

“A Quang, cần phải thận trọng như vậy sao?” Hải thiếu gia hỏi với vẻ hơi khó hiểu.

“Ha ha.” Thần Quang nở nụ cười: “Đây là vị thính giả thứ ba gần đây liên lạc với tôi để điều tra cô nhi viện này rồi, rõ ràng có người đã cố tình bới chuyện này ra.”

Chương 1158 Xác Cổ 1

Tô Bạch bước ra từ trong sân bay, vẫn là vị trí bãi đỗ xe đó mà hắn thì lại được trải nghiệm một loại cảm giác tên là "cảnh còn người mất."

Nhớ lần trước khi mình từ Đại Lý bay về Thượng Hải là mập mạp đã tới sân bay đón mình, nhưng sau đó gặp phải vở kịch quỷ báo thù cuối cùng đã trực tiếp dẫn đến kết quả mập mạp chuyển ra khỏi nhà lão Phương, mà lần này ở Quảng Châu, quả lại bị Tô Bạch hái mất.

Vừa nghĩ đến đây, hắn cảm thấy có hơi tiếc cho mập mạp, trên cơ bản mập mạp chắc hẳn đã dùng nhân quả suy tính ra gì đó mới cố tình cùng đám người mình tách ra nhưng đến cuối cùng vẫn không thể tránh được.

Tô Bạch lên xe taxi, chưa đến hai mươi phút chiếc xe đã lái đến cửa nhà lão Phương, nơi này cách sân bay Phổ Đông thật sự rất gần, xuống khỏi đường cao tốc sân bay rồi rẽ một cái là đến.

Tô Bạch vừa xuống xe thì cửa sắt đã bị đẩy ra, Gia Thố mặc một bộ đồ đen vừa vặn bước ra ngoài, thấy Tô Bạch anh ta có hơi dở khóc dở cười.

"Thật sự không ngờ hôm nay cậu sẽ về."

Sau đó, Gia Thố trông như để ý đến điều gì đó mới vỗ tay một cái: "Thật nhanh."

Hiển nhiên Phật gia đã nhìn ra được Tô Bạch đã thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Trong mấy tháng Tô Bạch và mập mạp không ở đây, ngược lại hai tăng nhân ở trong nhà cũng không cảm thấy cô đơn bao nhiêu, thậm chí còn có thể dùng vô cùng thích thú để hình dung, đại khái thì tăng nhân có tư chất giống như bọn họ cho dù không thành thính giả thì ít nhất trở thành cao tăng một phương cũng không có bất cứ vấn đề gì, cho nên cho dù là từ mặt tâm thái hay là từ mặt linh hồn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng thắp đèn bái Phật cả đời này rồi.

"Hòa thượng đi tới Nam Thông rồi, bên đó có một giáo hội Phật giáo." Gia Thố đưa một cốc nước cho Tô Bạch và bảo.

"Vậy cậu thì sao?" Tô Bạch ngồi lên ghế sô pha, đã không về nhà được một khoảng thời gian nhưng trong nhà không có bé con cũng không có Cát Tường, cứ khiến người có một loại cảm giác thật trống trải.

"Tôi vừa chuẩn bị ra ngoài giải sầu." Gia Thố thuận miệng giải thích.

Tô Bạch cũng không để ý tối rồi Phật gia còn muốn ra ngoài làm gì mà trực tiếp nhún vai, đáp: "Cậu muốn làm gì thì cứ đi làm là được, tôi cũng không phải khách."

"Cậu về rồi cũng phải nói chuyện với cậu vài câu." Gia Thố cũng ngồi xuống, huống chi bây giờ cậu còn là đại nhân nữa."

Tô Bạch vừa cười vừa duỗi tay chỉ vào Gia Thố, cái thứ hàng này còn muốn biết một vài chuyện liên quan đến thính giả cao cấp từ trong miệng mình đây mà, dù sao Phật gia cách thăng cấp thành thính giả cao cấp cũng gần lắm rồi.

Hai người đàn ông ngồi trên sô pha nói chuyện, đại khái thì là Tô Bạch đang nói còn Phật gia đang nghe, sau khi toàn bộ quá trình thăng cấp được nói xong, Phật gia cũng thở dài: "Cũng vất vả cho mập mạp rồi."

Đúng vậy, nếu như lôi chuyện ở Quảng Châu ra coi thành một câu chuyện riêng, vậy không thể nghi ngờ gì mập mạp chính là một nhân vật hoàn toàn đáng thương trong chuyện xưa đó, đến cuối cùng lựa chọn chết đi cũng là một là một niềm vui, lại càng giống như nữ hiệp trong truyện võ hiệp thoải mái rời đi, bối cảnh chắc hẳn nên phối với ánh chiều của hoàng hôn.

"Lần thăng cấp này của tôi thật ra có hơi vừa khéo." Tô Bạch nói.

"Không có vừa khéo với không vừa khéo gì cả, con đường mà mỗi người đi khác nhau mà thôi." Đột nhiên Gia Thố như nghĩ đến gì đó, hỏi: "Đúng rồi, tôi đã chuyển xác cổ đó đến nơi rồi, đang đặt trong phòng cậu đấy, bây giờ có đi xem luôn không?"

"Đặt trong phòng tôi?" Tô Bạch có hơi dở khóc dở cười nhưng cũng lập tức gật đầu, cùng với Gia Thố rời khỏi phòng khách đi tới phòng mình.

Vốn dĩ trong suy đoán của Tô Bạch chắc hẳn sẽ có một cỗ quan tài gỗ mục nát đặt ở nơi đó, nhưng ai ngờ được lọt vào mắt lại là một quan tài băng, cũng không phải là loại được đẽo từ băng đá vạn năm đó, mà chính là loại quan tài các gia đình thường thuê khi có người qua đời đó, là loại cứ cắm điện vào là có thể duy trì nhiệt độ thấp đó.

"Vẻ ngoài trông tệ thật sự đấy." Tô Bạch trêu chọc.

Có đôi khi thật ra xác cổ và đồ cổ không được phân biệt rõ ràng, xác ướp Lâu Lan được mọi người quen thuộc nhất cũng đã từng là loại mà các phần tử phạm pháp trong và ngoài nước yêu thích, cho dù là bảo tàng Anh hay là Viện bảo tàng Louvre cũng bảo tồn rất nhiều xác ướp tới từ Ai Cập, có một bộ phim tên là [Belphegor, bóng ma ở bảo tàng Louvre] cũng kể về một câu chuyện xưa như vậy.

Nhưng cũng giống như đạo lý đồ tốt phải dùng với đồ tốt mới xứng, với một đồ cổ nổi tiếng, anh muốn nó trông càng có giá trị hơn vậy thì vải bọc nó và chiếc hộp đặt nó hiển nhiên cũng không thể kém được, giống như xác cổ rất tốt không cầu anh phải có vật phẩm bồi táng hoàn chỉnh nhưng ít nhất cũng phải có một cái quan tài xứng với nó mới đúng, chứ loại trực tiếp dùng quan tài cắm điện thường dùng trong nhà tang lễ giống như Gia Thố để đặt xác cổ, quả thực có hơi hạ thấp giá trị.

"Cũng không phải bán cho cậu mà là tặng cho cậu, cậu còn muốn đòi hỏi gì nữa." Gia Thố thấy lực chú ý của Tô Bạch lại ở trên phương diện này cũng khiến anh ta có hơi dở khóc dở cười: "Vốn dĩ khi vận chuyển qua đây có kèm theo một cỗ quan tài hơn tám trăm năm đó nữa, nhưng giữa đường vận chuyển xảy ra chút vấn đề, cho nên quan tài cũng không còn nữa."

Nói xong, Gia Thố đi đến bên quan tài băng, duỗi tay xé những lá bùa dán trên đó xuống: "Tự cậu xem trước đi, cho dù cái khác đều vô dụng nhưng thi khí được nuôi dưỡng gần nghìn năm trong cơ thể cô ta chắc hẳn vẫn sẽ có lợi cho cậu, đương nhiên tôi hy vọng cậu có thể có được nhiều lợi ích hơn, như vậy cô ta mới xem như có giá trị."

"Cậu làm như vậy không sợ cục văn vật điều tra cậu sao?" Lúc này Tô Bạch cũng đứng trước quan tài băng bắt đầu quan sát xác cổ này.

Chương 1159 Xác Cổ 2

“Lẽ nào cái này đặt ở trong chùa sau này còn có thể trở thành vật triển lãm sao?” Gia Thố lắc đầu: “Cứ cách mười mấy năm thứ này lại bị phong ấn lại một lần, các thế hệ lạt ma trong chùa đều coi cô ta thành một gánh nặng nhưng lại cũng không có cách nào xử lý. Răng của cậu tốt, giúp tôi xử lý sạch cũng là giúp tôi làm được một việc.”

“Tôi có ăn tạp như vậy sao? Ồ, còn là một thi thể nữ nữa này, quần áo trên người là sau này thay lên sao?”

“Đúng.” Gia Thố cũng không định giấu Tô Bạch: “Rốt cuộc xác cổ ở thời đại nào thì không thể tra ra, dù sao chùa cũng không phải sở nghiên cứu khảo cổ, cũng không có nhiều thời gian như vậy để đi nghiên cứu cái này, hình như tám trăm năm trước cô ta gây ra một vài chuyện, bị một lạt ma phong ấn rồi mang về chùa trấn áp đến bây giờ.”

Tô Bạch ấn vào cái nút sau đó mở nắp ra, trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong toàn bộ căn phòng lập tức giảm xuống thậm chí còn xuất hiện bụi băng, hiệu ứng này không kém hơn sức mạnh băng mà mình ngưng tụ ra.

“Sao oán niệm lại nặng như vậy?” Tô Bạch hỏi với vẻ hơi khó hiểu.

“Cái này vẫn là kết quả của việc nhiều năm hóa giải, oán niệm đã giảm xuống rất nhiều rồi.”

Bàn tay của Tô Bạch đặt lên trán của xác nữ, cơ thể của xác nữ được bảo tồn nguyên vẹn nhưng hiển nhiên không có loại cảm giác gần giống với người sống như trong phim cương thi, làn da vẫn có hơi khô quắt hơn nữa sắc mặt cũng lộ ra hai

màu xanh đen, cho dù lúc sinh thời lớn lên có thế nào thì bây giờ vẫn là một bộ dạng mặt mày xấu xí, người bình thường liếc mắt nhìn có khả năng sẽ bị dọa sợ, về nhà sẽ sinh bệnh.

Ngay khi bàn tay hắn dán lên trán xác nữ, mắt phải của Tô Bạch bắt đầu hiện ra một màu tối đen như mực, huyết thống cương thi trong cơ thể mình đang bắt đầu vận chuyển đơn độc.

Giữa đồng loại có thể giao lưu, cũng giống như con người cũng tin giữa các động vật khá cũng có ngôn ngữ và cách trao đổi của mình, chỉ là không thể phá giải được mà thôi. Tô Bạch nhớ trước kia ở thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], mình đã từng thử và xác nhận có thể tiến hành trao đổi với cương thi khác nhưng còn lâu mới phức tạp như người với người trao đổi. Việc trao đổi giữa các quần thể cương thi chủ yếu vẫn là cấp cao hoặc là cương thi có trí tuệ có thể tiến hành dẫn dắt cương thi cấp thấp, tương tự với quan hệ địa vị của kiến chúa trong đàn kiến vậy.

Có điều, ngay khi Tô Bạch thử giải phóng cảm ứng của mình lại hoàn toàn không nhận được lời hồi đáp của đối phương, điều này khiến hắn có hơi khó hiểu, lẽ nào xác cổ này thật sự chỉ là xác cổ thôi sao, không có một chút đặc biệt nào sao?

Nhưng đây cũng là chuyện không có khả năng, không phải vừa rồi Phật gia còn nói trong quá trình vận chuyển đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn sao? Nếu cô ta thật sự chỉ là một cái xác cổ đơn thuần vậy làm sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn được?

Ngay khi Tô Bạch lấy tay ra và nhìn về phía Gia Thố ở phía sau định hỏi, đột nhiên lại phát hiện ra mặt của Gia Thố vốn đứng sau lưng mình đã biến thành gương mặt của một người phụ nữ, người phụ nữ đó đang nhìn mình chằm chằm.

Bối cảnh xung quanh cũng vô thức biến từ phòng của mình thành một màu đen.

“Ồ.” Tô Bạch không nhịn được mà cười một tiếng.

Chà, trước đó mình còn cho rằng tín hiệu truyền tin không tốt, kết quả ngược lại là tín hiệu này quá mạnh đến mức sắp gây ra phóng xạ mạnh.

Cơ thể của Gia Thố cũng bắt đầu từ từ biến mất, biến thành cơ thể một người phụ nữ, người phụ nữ này mặc một chiếc váy màu tím, đứng ở trước mặt Tô Bạch với vẻ lạnh lùng như vậy.

Tô Bạch biết rõ, bây giờ mình đang ở trong không gian tinh thần cùng xây dựng chung với xác nữ này, là khu vực trao đổi được xác nữ hình thành để đáp lại sau khi hắn phóng cảm ứng của mình ra.

“Chào cô.” Tô Bạch mỉm cười và chào hỏi.

Xác nữ vẫn nhìn hắn chằm chằm đầy lạnh lùng mà không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt của cô ta lại hiện ra vẻ gọi là khinh thường như thể đang nhìn một thằng mất não vậy.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, bây giờ Tô Bạch đã là thính giả cao cấp, đối mặt với xác nữ này hắn thật sự không hoang mang và cũng không cần thiết phải hoang mang gì cả. Phải biết rằng đến bản thân Gia Thố còn có thể hoàn toàn trấn áp được xác nữ này vậy mình càng không cần hoảng, cho dù là học nghề nào nghiên cứu chuyên nghề đó, nhưng bây giờ mình hoàn toàn có thể nghiền áp với cách thức dã man không nói lý nhất, và hiệu quả cũng sẽ không kém hơn bùa chú và trận pháp.

“Ký ức của cô và thi khí của cô, tôi đều cần hết, là cô chủ động hiến tế cho tôi, tôi sẽ giữ lại một sợi ý thức của cô và giúp cô đầu thai, hoặc là giúp cô tìm một cơ thể khác mượn xác hoàn hồn cũng được, hoặc là tôi đích thân ra tay, phá cơ

thể và linh hồn của cô rồi cưỡng chế hấp thụ, cô tự mình chọn đi."

Tô Bạch sờ túi của mình rồi rút một điếu thuốc ra, hắn biết rõ điếu thuốc này là giả, nhưng đối với hắn mà nói, không nói đến thuốc lá mà cho dù là bị ether làm bí hơi cũng sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì đối với mình. Đây chỉ đơn giản là vấn đề thói quen cá nhân, nhưng khi Tô Bạch định bật lửa lại mãi không có cách nào châm được thuốc.

"Ha ha."

Hắn biết là đối phương không muốn mình hút thuốc cho nên mình không thể châm được, dù sao nơi này cũng là không gian tinh thần do cả hai cùng nhau xây nên, đối phương cũng có quyền chi phối nó.

Xác nữ tiếp tục nhìn Tô Bạch, ngay khi Tô Bạch cảm thấy tiếp tục đợi thêm đã không còn ý nghĩa gì nữa, thì đột nhiên xác nữ gật đầu, đồng thời đáp: "Được."

"Vậy cô đồng ý rồi?" Tô Bạch nhún vai: "Tôi phải làm gì mới có thể xứng với sự cống hiến cô dành cho tôi đây?"

"Giao phối… với tôi." Xác nữ đáp.

"…" Tô Bạch.

Chương 1160 Ảnh Tự Sướng Kỳ Quái 1

Tô Bạch dừng vài dây với vẻ ngạc nhiên, hắn đang xác nhận xem có phải xác nữ này đang nói đùa hay không, tuy rằng hắn cũng không tin xác cổ bị nhiều thế hệ lạt ma trong chùa trấn áp tám trăm năm sẽ nói câu đùa này vào lúc này.

Xác nữ rất kiệm lời, lạnh lùng như nhiệt độ cơ thể của cô ta, nhưng rất nhanh Tô Bạch cũng bắt đầu lạnh lùng, cái lạnh của hắn là vì sát khí của hắn.

"Rất xin lỗi." Tô Bạch vẫn giữ nụ cười mỉm, nhưng chắc hẳn có thể nhìn ra được một loại quả quyết từ trong đôi mắt hắn: "Cô xác nhận cô đã chết lâu như vậy rồi, bên trong đó của cô còn nhiệt độ hơn nữa còn có thể tiết ra nước được nữa sao?"

Xác nữ vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm Tô Bạch mà không nói thêm gì nữa.

"Tôi thấy chúng ta không còn gì để nói nữa." Tô Bạch vung tay, toàn bộ mọi thứ ở nơi này bắt đầu sụp đổ.

Cuộc trao đổi kết thúc!

Ngay sau đó Tô Bạch mở mắt ra, tay của mình vẫn còn đặt trên trán xác nữ, xác nữ vẫn nằm trong quan tài, nhưng lúc này cô ta lại từ từ mở mắt, trong con mắt là màu đen khiến người tuyệt vọng.

"Trao đổi có kết quả chứ?" Phật gia ở bên cạnh vừa nhìn di động vừa hỏi, cảm giác này giống như đang canh cho bạn làm bậy sau đó quay đầu hỏi: "Xong việc chưa?"

Xác nữ mở mắt, Tô Bạch cũng cảm giác được đối phương muốn đứng dậy, nhưng cùng với lòng bàn tay của hắn dùng sức xác nữ vẫn bị án áp chế chặt chẽ, tiếp tục nằm trong quan tài băng không thể nhúc nhích.

Đây chính là sự nghiền áp của thực lực, đè ép cho cô không thể nói chuyện được.

"Trải qua một cuộc trao đổi thân thiện, cô ta cũng đưa ra một yêu cầu tuyệt vời nhưng tôi vẫn giúp cậu từ chối rồi."

"Giúp tôi từ chối?" Phật gia bỏ di động xuống, anh ta cũng phát hiện ra sự khác thường của xác nữ nhưng bây giờ Tô Bạch đã là thính giả cao cấp rồi, có hắn ở đây hiển nhiên không cần mình phải làm gì hết. Cho dù Tô Bạch không hiểu cách khắc chế xác cổ nhưng cứ đánh bét nhè một cách trực tiếp đơn giản thô bạo là xong, thêm nữa nơi này còn là nhà lão Phương có trận pháp mà thính giả cao cấp cũng rất khó dòm ngó tồn tại, nên Phật gia thật sự không sợ xác cổ này sẽ nhảy ra.

"Cô ta nói khi ở trong chùa đã lâu ngày sinh tình với cậu, muốn làm với cậu một phát mới bằng lòng giao toàn bộ mọi thứ ra rồi giải thoát và luân hồi, tôi vốn cảm thấy cậu là Phật gia từ bi nhân hậu, nếu trước đó trưng cầu ý kiến của cậu phỏng chừng cậu sẽ xả thân vì nghĩa, cống hiến thân mình để cứu vớt cô ta, cho nên tôi cũng không muốn khiến cậu khó xử mà trực tiếp giúp cậu từ chối cô ta rồi."

"Cảm ơn." Hiển nhiên Gia Thố sẽ không tin lời bịa đặt của Tô Bạch mà chỉ là thúc giục một tiếng: "Có đói không, tôi thấy hơi đói, cậu sớm giải quyết cô ta đi rồi chúng ta ra ngoài ăn đêm."

Phật gia nói xong cũng xoay người rời khỏi phòng ngủ, còn thuận tay giúp Tô Bạch đóng cửa phòng ngủ lại như thể hắn thật sự sắp làm chuyện gì xấu hổ vậy.

Tô Bạch buông tay, xác nữ lập tức nhảy bật dậy, nhiệt độ xung quanh lại giảm xuống nữa.

"Ầm!"

Một tiếng vang trầm thấp truyền tới, xác nữ bị Tô Bạch bóp cổ đập mạnh xuống sàn nhà.

"Rầm!"

Lại đập sang một bên khác.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"

Lúc này Gia Thố ngồi trong phòng khách vốn định xem phim chỉ nghe thấy một tràng tiếng vang trầm thấp, giống như Tô Bạch ở phòng ngủ bên cạnh đang đốt "pháo hoa kép" vậy.

Ngoại trừ một vài đồ dùng gia đình ra thì chủ thể của ngôi nhà này chính là một phần của trận pháp, cũng được xây dựng từ những nguyên liệu mà lúc đầu lão Phương vất vả đủ đường mới tìm kiếm được, cho nên nó rất kiên cố, cũng vì vậy mà cho dù Tô Bạch có bóp cổ xác nữ rồi dùng sức đập loạn xạ cũng không gây hư hại gì.

Đập qua đập lại hiệu quả vẫn rất rõ ràng, tuy rằng xác nữ cũng không trực tiếp bị đập rụng mất cánh tay hay gãy chân nhưng dưới tác động vật lý thô bạo của Tô Bạch, cuối cùng nhiệt độ trong phòng cũng hồi phục lại trạng thái bình thường.

Chuyện này cũng không có gì hay mà phải tò mò, ngay khi một loại sức mạnh nào đó đạt đến cực hạn quả thật sở hữu hiệu quả toàn thắng.

Tô Bạch thả lỏng tay ra, xác nữ nằm trên mặt đất không còn dậy được nữa, trên người bốc lên khí đen, so với trước đó

càng khô quắt hơn một chút, rệu rạo như bạn gái của mấy tên otaku vậy.

Nhưng lúc này trong đôi mắt của xác nữ lại lộ ra hai hàng lệ máu, lệ máu chảy ra hóa thành những con trùng màu đỏ bắt đầu bay đi.

"Đóng băng!"

Xung quanh xác nữ lập tức xuất hiện một cái lồng băng, sau khi những con trùng màu đỏ này bay ra đụng vào lồng băng trực tiếp bị đóng băng rồi rơi xuống, sau đó hóa thành những hạt bụi và tiêu tan.

Nếu đổi lại là trước đây, Tô Bạch muốn xử lý xác nữ này phỏng chừng còn phải tốn chút công sức, thậm chí nói không chừng xác nữ còn có thể đấu với Tô Bạch mấy hiệp như vậy, nhưng bây giờ cô ta quả thật rất khó làm nên trò trống gì trước mặt hắn, một vài thủ đoạn quái dị mà cô ta sở hữu còn chưa kịp nổi lên tác dụng đã bị Tô Bạch trực tiếp bóp chết.

Hắn giẫm một chân lên bụng dưới của xác nữ, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh, màu đen như mực ở mắt phải trở nên càng ngày càng đậm, lại thêm sự xuất hiện máu tóc đã thành màu tím lại càng lộ ra một loại khí chất yêu dị.

Trước đó ở bệnh viện, sở dĩ Ông Ái Quyên thất vọng như vậy có khả năng phần lớn nằm ở mái tóc của Tô Bạch, bởi vì người bình thường đều cảm thấy làm sao loại người có sở thích thời thượng nhuộm tóc thành màu tím này có thể là một thiếu gia có tiền được?

"Tôi sẽ cho cô một cơ hội lựa chọn."

Chương 1161 Ảnh Tự Sướng Kỳ Quái 2

Con ngươi yêu dị của hắn nhìn xác nữ, nói thật tuy rằng xác nữ này chắc chắn không làm nên sóng gió gì trước mặt sức mạnh tuyệt đối của mình, nhưng Tô Bạch thật sự không muốn trực tiếp nuốt chửng cô ta như vậy, nếu làm như vậy mình chỉ có thể nhận được một ít sát khí cương thi, mà thứ này đối với Tô Bạch mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cũng không có khả năng nâng cao huyết thống cương thi của lên bao nhiêu. Thứ mà hắn để ý hơn chính là truyền thừa có thể nhận được trên người xác nữ này. Mình đã nhận được không ít truyền thừa Huyết tộc trong thế giới chuyện xưa lần trước, bây giờ cũng muốn thử xem có thể nhận được một ít truyền thừa của cương thi hay không. Dù sao thứ mà mình hay dựa vào nhất thật ra vẫn là hai đại huyết thống Huyết tộc và cương thi này.

Từ đầu đến cuối xác nữ vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt lạnh băng. Bây giờ, Tô Bạch cho cô ta cơ hội chọn lần thứ hai, xác nữ chắc hẳn cũng nghe hiểu nhưng cô ta vẫn im lặng dạng hai chân của mình ra, cô ta vốn mặc một cái váy màu tím ngược lại cũng rất thuận tiện.

Tô Bạch mím môi, được rồi, coi như mình nói thừa đi, ngay khi Tô Bạch nhấc chân chuẩn bị hoàn toàn dùng sức giẫm xuống thì lại phát hiện ra giữa hai chân của nữ thi có một vật thể lúc nhúc dài thượt màu vàng và trơn tuột bò ra, thoạt nhìn giống một con lươn. Cùng lúc con lươn màu vàng này

chui ra, chỉ nghe thấy "vụt" một tiếng, cơ thể của xác nữ đã hoàn toàn khô quắt, túi da cũng bắt đầu nhanh chóng thối nát.

"Ngài Sở, ngài thật bận rộn, mời ngài ăn cơm tối kết quả lại bị ngài biến thành bữa đêm." Huân Nhi vừa bóc tôm vừa liếc mắt nhìn Sở Triệu ung dung tới trễ.

Sở Triệu ngồi đối diện với Huân Nhi, đây là một quán ăn mở tại nhà mà trước đây mọi người thường thích tới, chỉ là lần trước tới, mình còn dẫn theo bạn gái Tiểu Huệ cùng nhau qua đây, khi ấy Tô Bạch cũng ở đây, chuyện sau này cũng không cần nói nhiều nữa, lần này Huân Nhi lại hẹn ở nơi này khiến mới đầu Sở Triệu còn sững sờ.

"Sáng nay có một vụ án mạng nên anh phải đi xử lý một chút, vấn đề không lớn cũng đã tra ra hung thủ rồi." Sở Triệu cũng không khách sáo mà trực tiếp ăn, ăn rồi lại ăn, anh ta nhìn xung quanh nói: "À, khi em hẹn anh đến đây, anh còn tưởng Đại Bạch đã về rồi chứ."

"Anh không có việc gì là đi điều tra vé máy bay của người ta sao?" Huân Nhi đưa một con tôm đã lột vỏ rút gân vào miệng rồi từ từ nhai, nhìn người đẹp ăn có đôi khi cũng là một loại hưởng thụ rất tốt.

"Thi thoảng để ý một chút thôi, chắc hẳn mấy phút trước cậu ấy vừa xuống máy bay rồi." Sở Triệu nói.

"Bây giờ chúng ta và anh ấy đã không phải người cùng một cấp bậc nữa, tuy rằng em vẫn coi anh ấy là bạn nhưng sau này muốn tiếp tục có cơ hội ra ngoài ăn cơm và nói chuyện như vậy, thật sự không còn nhiều nữa."

Khi Huân Nhi nói ra lời này cũng không có vẻ quái đản bao nhiêu, bia mộ của ba người đều đã được mua sẵn và đặt chung với nhau, sau chuyện lần trước, ba người xem như cũng đã "cởi bỏ hiềm khích trước đây," cùng nhau ăn một bữa tại

sạp ven đường, nhưng nếu muốn ba người tiếp tục sống vô tâm vô phế như ngày trước thì trong lòng bọn họ đều biết rõ nó không thực tế.

"Ai biết được, ngược lại anh có nghe nói một vài chuyện, ở cấp bậc đó của Tô Bạch nếu như đối với chúng ta quá tốt, vô duyên vô cớ giúp chúng ta có khả năng sẽ khiến độ khó nhiệm vụ ở thế giới chuyện xưa tiếp theo của chúng ta bị tăng lên, bằng không bất cứ một thính giả mạnh mẽ nào đó cũng có thể tự mình đi kéo một đám người rồi."

"Em cũng có nghe nói đế cách nói này, đúng rồi, tìm anh ra ngoài là có chuyện muốn nói với anh đây." Huân Nhi lau tay bằng khăn ướt sau đó lấy một phong thư từ trong ví tiền ra đưa cho Sở Triệu.

Sở Triệu nuốt thứ trong miệng xuống, cầm lá thư vừa mở ra vừa hỏi: "Thứ gì đây?"

"Anh xem thì biết."

Trong phong thư không phải là thư mà là mấy bức ảnh.

"Đây không phải là ảnh chụp chung khi ba người chúng ta đi ăn nướng lúc trước sao?" Sở Triệu hỏi với vẻ hơi khó hiểu: "Trước đó không phải em đã sớm in ra rồi chia cho anh một phần rồi sao?"

"Anh nhìn kỹ đi." Huân Nhi nhắc nhở.

Sở Triệu nghe vậy lại cúi đầu kiên nhẫn nhìn tiếp, sau đó miệng của anh ta bắt đầu từ từ há to.

"Đây là…"

"Thấy chưa, anh tuyệt đối đừng nhàm chán đến mức nói em photoshop đấy nhé."

Sở Triệu lắc đầu: "Nhưng đã xảy ra chuyện gì vậy? Ảnh kinh dị sao?"

“Bỏ đi, làm sao có thể là ảnh kinh dị được, em dùng di động để chụp đó, hơn nữa có thể nói cho anh trước đó em in ra rất nhiều ảnh, ngoại trừ đưa cho hai người các anh thì ở chỗ em còn lại không ít, em cố tình lôi ra xem nhưng tất cả đều biến thành như vậy, mấy bức ảnh ở nhà anh em dám khẳng định cũng biến thành thế này rồi.”

“Vậy rốt cuộc là tại sao, người này là ai?” Sở Triệu cảm thấy thật sự quá hoang đường: “Tay của cô ta còn đặt lên vai anh này.”

“Chú ý điểm mấu chốt này.” Huân Nhi duỗi tay gõ lên tấm ảnh: “Khi ấy em thật sự cũng khá khó hiểu, tại sao khi đó em lấy di động chụp ảnh chung với anh và Đại Bạch, mặt của anh và Đại Bạch dán gần như vậy nên ở phía sau rõ ràng còn rất nhiều khoảng trống, khi lần đầu tiên in ảnh em còn cảm thấy là vì anh không thường tự sướng cho lắm, nhưng bây giờ hình như cũng rất dễ hiểu thôi, bởi vì phía sau anh còn có một cô gái nữa, cô ta cũng gia nhập vào ảnh tự sướng của chúng ta, hơn nữa cánh tay của cô ta còn quàng lên vai anh một cách rất tự nhiên.”

“Rốt cuộc thì cô gái này là ai” Sở Triệu hỏi.

“Anh chắc hẳn nên khỏi tại sao lúc đó khi chúng ta tự sướng lại phối hợp ăn ý với cô ta như vậy, như thể bốn người chúng ta thật sự quen biết nhau, cùng ngồi chung với nhau tự sướng vậy. Góc em cầm di động, tư thế của anh và hướng đầu của Đại Bạch nghiêng, rõ ràng chính là ảnh tự sướng của bốn người quen nhau.”

Chương 1162 Đại Gia, Mời Dùng Lươn 1

Tô Bạch khom người duỗi thẳng tay tới túm cái thứ trông có vẻ giống con lươn đó trong tay. Thứ này thô hơn và cũng to hơn con lươn bình thường một chút nhưng lại trơn tuột hơn, xét từ cảm giác trong tay thì nó càng tương tự với bọt biển hơn, hơn nữa toàn thân từ trên xuống dưới còn nhớp nháp giống như vừa nhúng trong đống mỡ heo.

Hơn nữa, Tô Bạch không tìm được miệng hay là bất cứ giác quan bên miệng vào của nó, vậy mà thứ này hoàn toàn bịt kín, không có đầu không có mặt không có chân và cũng chẳng có bàn chân nốt, nếu không phải nắm trong tay có thể cảm giác được nó đang lúc nhúc thì thật sự không thể khiến người cảm thấy nó là một vật thể sống.

Trong lòng bàn tay thi thoảng truyền tới tiếng "xèo xèo" giống như rót nước vào trong chảo dầu sôi, có điều nếu như thật sự đặt dưới kính lúp để nhìn thì có thể thấy giữa bàn tay của Tô Bạch và con lươn này thật sự đang cách nhau một khoảng cách cực kỳ nhỏ, phải giữ khoảng cách này mới khiến chất lỏng ăn mòn được tiết ra tự nhiên từ trên người con lươn không thể tạo thành bất cứ sát thương chân chính nào cho Tô Bạch.

Đây chính là khả năng của thính giả cao cấp, trở thành thính giả cao cấp thật ra huyết thống và sức mạnh tuyệt đối không tăng lên, cái tăng lên chỉ có cấp bậc sinh mệnh và những phản ứng liên quan đến nó sẽ lớn hơn được thể ở rất nhiều phương diện chi tiết, nếu không phải có sự tin tưởng

tuyệt đối với thực lực của mình hiện tại thì Tô Bạch sẽ không ngu ngốc trực tiếp dùng tay không bắt con lươn này lại.

"Phật gia, Phật gia!" Tô Bạch hét ra bên ngoài cửa.

"Sao thế?" Gia Thố vừa hỏi vừa đi qua đây.

"Có bữa khuya rồi, cậu xuống bếp hay là tôi xuống đây?" Tô Bạch nói lời trêu đùa.

"Ồ." Gia Thố vừa nhìn thấy thứ trên tay Tô Bạch lại đáp với vẻ hơi bất ngờ: "Đây là thi thai."

"Thi thai?" Tô Bạch quơ cái thứ trơn tuột trong tay: "Như thế này cũng có thể gọi là thi thai sao?"

"Ha ha." Gia Thố nở nụ cười, vốn định duỗi tay qua lấy nó xem thử, nhưng khi lại gần lại cảm thấy trên người thứ trông như con lươn này tiết ra chất lỏng ăn mòn, nên lúc này mới thôi. Anh ta biết rõ, Tô Bạch có thể tay không bắt nó là bởi vì đối phương có sự tự tin này, hơn nữa Gia Thố cũng để ý thấy chi tiết lòng bàn tay của hắn. Tuy rằng chỉ cách một khoảng cách cực kỳ nhỏ, nhưng đã có thể tiêu hóa phần lớn lực ăn mòn một cách trực tiếp nhất. Những sát thương còn lại đó đối với Tô Bạch và với cơ thể mạnh mẽ của hắn mà nói, hoàn toàn không tính là chuyện gì.

"Thi thai, trong mắt người bình thường thậm chí là trong mắt của đại đa số thính giả đều cho rằng là trẻ sơ sinh do thi thể sinh ra, nhưng đây chỉ là một trường hợp đặc biệt trong thi thai mà thôi, thường mà nói thật ra đều là khi phụ nữ chết đi đã mang thai rồi, sau đó lại có được cơ hội nào đó, dưới sự nuôi dưỡng của thi khí mà tiếp tục sinh ra đứa trẻ trong bụng.

Nhưng thật ra loại quỷ anh này rất ít khi có thể chính thức ra đời, chẳng qua chỉ là dựa vào oán niệm khi mẹ đẻ chết lại thêm mình thân là quỷ vật xuất hiện khi oán niệm chuyển hóa bởi linh khí thuần khiết nhất của anh linh hợp lại làm một, nói

là phá thiên nhưng cũng chỉ là một quỷ hồn khá khó giải quyết mà thôi.

Cậu chắc hẳn đã xem [Hồng Lâu Mộng] rồi chứ, tảng đá còn lại khi Nữ Oa vá trời còn đi lại một phen trong nhân gian, thật ra đây cũng có thể được coi thành thạch thai bởi vì đây là sinh mệnh được tảng đá thai nghén ra.

Việc sinh sản của con người và động vật đều vâng theo mệnh trời, là quy luật cho phép sinh sản tự nhiên, nhưng có một vài thứ vốn dĩ nó không có khả năng sinh sản nhưng lại thai nghén ra thứ gì đó vậy thứ đó gọi là thi thai. Chữ 'thi' này là phiếm chỉ, chỉ những thứ không có khả năng sinh sản tự nhiên.

Nhưng người lại là anh linh của vạn vật, là sinh mệnh được tập trung tạo hóa của trời đất mà sinh ra, cho nên thi thể của người thai nghén ra thi thai thường sẽ càng có giá trị hơn. Những quỷ anh đó chỉ có thể tính là một cấp thấp nhất trong loại thi thai này, cho dù là tính dẻo dai hay là tính hữu dụng đều kém hơn thi thai chân chính quá nhiều, chẳng qua là bị người tà môn ngoại đạo cầm đi luyện chế thành tiểu quỷ mà thôi."

Rõ ràng Gia Thố nhìn thấy thi thai rất kích động, nói cũng nhiều hơn một chút, Phật gia có cái tính này, anh ta thế tục hóa hơn hòa thượng một chút, nhưng đối với chuyện mà mình không có hứng thú lại vẫn luôn giữ thái độ không thích để tâm.

"Vậy rốt cuộc thứ này có thể làm được gì?" Tô Bạch hỏi: "Đúng rồi, đây sẽ không phải hạt giống mà trước đây một vị lạt ma nào đó của các cậu nổi hứng không nhịn nổi để lại đấy chứ?"

Gia Thố cũng không để ý đến lời trêu chọc của Tô Bạch, đến cấp bậc của bọn họ hoặc nói là của Tô Bạch này, cho dù là lạt ma trước đây sống lại, bất kể là về mặt pháp lực hay là tư

cách thật sự không thể so được với hai người hiện tại hoặc là Tô Bạch.

"Cụ thể có công năng gì thì tôi cũng không biết, cậu có thể tự mình thử xem." Gia Thố đáp với vẻ hơi mong đợi: "Dù sao cậu vẫn luôn thích ăn mấy thứ khẩu vị nặng mà, lần này cũng thế thôi."

"Cậu nhìn thấy thứ này trông kích động như vậy, cho cậu ăn nhé?" Tô Bạch nhìn con lươn này với vẻ mặt ghét bỏ, nghĩ đến nó bò ra từ giữa hai chân của xác nữ là thật sự không còn hứng thú gì nữa. Tuy rằng trong lòng biết rõ nhìn phản ứng lớn như vậy của Gia Thố chắc hẳn đây là đồ tốt, hơn nữa điều quan trọng nhất là xác nữ này vốn chính là vật được người trong chùa của Gia Thố trấn áp tám trăm năm. Người ta nói tặng cho mình nhưng mình lại mò ra cái thứ này, thật sự không tiện trực tiếp độc chiếm.

Chương 1163 Đại Gia, Mời Dùng Lươn 2

“Ôi.” Gia Thố vừa cười vừa phất tay, anh ta biết tính cách của Tô Bạch. Có đôi khi mạch suy nghĩ của cái thứ hàng này thật sự không giống với những người khác. Anh ta cũng biết Tô Bạch thật lòng hỏi mình có muốn hay không: “Trừ phi bây giờ tôi thăng cấp thành thính giả cao cấp, bằng không ma khu của tôi cũng không chịu nổi hiệu ứng của cái thứ này, thậm chí chỉ sơ sẩy cái sẽ khiến ma khu sụp đổ. Thứ này chui ra từ trong cơ thể mẹ giống như đứa trẻ sơ sinh vừa mới ra đời vậy, anh nhi càng lớn càng to, linh khí trên người cũng từ từ tan biến, đến ngũ cốc hoa màu ta ăn còn bị môi trường nhân gian này ảnh hưởng, vậy thi thai này cũng như thế, phải nhân lúc còn nóng mà nuốt luôn một hơi thì hiệu quả mới tốt nhất.”

“Tôi nói này Phật gia, sao tôi cứ cảm thấy bây giờ cậu nói chuyện lại mang theo một chút vẻ Đông Bắc thế nhỉ, quê cậu cách Đông Bắc xa lắm cơ mà.”

“Nhập gia tùy tục thôi.” Gia Thố đáp.

Tô Bạch gật đầu, hắn có thể cảm giác được sự thay đổi của anh ta, đặc biệt là khi lần này trở về nhìn thấy anh ta còn mặc thường phục dự định ra ngoài ăn bữa khuya, xem ra cũng thật sự cách đột phá không còn xa nữa. Vậy mà hòa thượng còn lòng dạ thảnh thơi tới Nam Thông tham gia đại hội Phật giáo gì đó. Ngược lại Tô Bạch biết ở bên Nam Thông có Lang Sơn được gọi là một trong mười ngọn núi nhỏ trong Phật giáo, nhưng Lang Sơn so với núi chân chính ở bên ngoài lại chẳng có gì khác với một gò đất.

Có điều lại nhìn con lươn bị nắm trong tay này, Tô Bạch thật sự cảm thấy có hơi ghét bỏ, hắn chỉ vào Gia Thố và bảo: "Tôi nói này Phật gia, cậu tuyệt đối đừng nhân lúc mập mạp và hòa thượng không ở nhà mà lừa tôi ăn cái thứ này đấy nhé."

"Xem thường người ta quá rồi đấy?" Gia Thố hơi dừng một chút rồi nói tiếp: "Thật ra, khả năng chữa bệnh của tôi cũng không kém hơn Thất Luật, ở thời thượng cổ, y cổ không phân biệt, thông thường trong một bộ lạc các thầy cúng quản lý tô tem và hoạt động tín ngưỡng cũng đồng thời kiêm luôn chức bác sĩ. Sau này Trung Nguyên các cậu bắt đầu chi tiết hóa, nhưng ở chỗ chúng tôi những bản lĩnh này vẫn chưa từng mất đi."

Môi trường lịch sử của mỗi một khu vực đều khác nhau, Tô Bạch nghĩ ngợi thấy cũng đúng. Phía bên khu Tạng không ít người mắc bệnh sẽ đi tìm lạt ma chữa bệnh, những lạt ma này cũng không có khả năng chỉ vẩy nước thánh niệm kinh đơn thuần để lừa gạt bạn một chút, bằng không chữa chết một người còn không phải tự đập bảng hiệu của mình hay sao. Mà Gia Thố thân là lạt ma chủ trì của ngôi chùa đó, có khả năng xét từ kinh nghiệm lâm sàng anh ta thật sự mạnh hơn hòa thượng đọc hiểu y thuật không ít, chỉ là Gia Thố vẫn luôn có tính lười biếng đồng thời lại có hòa thượng nên cũng rất ít khi ra tay giúp chữa trị.

"Thật sự phải nuốt nó sao?"

"Không nuốt nữa hiệu quả sẽ kém hơn đấy." Gia Thố nhắc nhở.

"Được rồi." Tô Bạch nở nụ cười: "Tôi ra phòng bếp tìm ít dấm."

Tô Bạch cầm con lươn bằng một tay và đi thẳng vào phòng bếp, nguyên liệu trong phòng bếp rất phong phú, hắn đích thân

đập một ít tỏi bỏ vào trong bát dấm, sau đó lại lôi một chai rượu trắng đi vào phòng khách.

Hắn hít một hơi thật sâu, ngay lúc đang định thật sự nuốt xuống thì đột nhiên Gia Thố hô một tiếng: "Đợi chút đã, quên mất một món ăn kèm."

"Mẹ, Phật gia, cậu có biết vừa rồi vất vả lắm tôi mới lấy được dũng khí nhắm mắt nuốt cái thứ này xuống không, sau khi cậu kêu dừng tôi còn phải đấu tranh tâm lý thêm lần nữa à."

Gia Thố mở cửa sổ sát đất ở bên cạnh thông ra phía sân, Tô Bạch cũng đi theo qua đó, lúc này hắn mới phát hiện ra thứ mà Cát Tường đã dùng não làm phân bón trồng xuống nay đã mọc ra dây leo giống như mướp.

Trong sân có giàn dây leo mướp, là thú cưng Cát Tường của ta đã trồng vào năm đó, đến nay đã cao vút như lọng che.

"Mang đi làm đồ ăn kèm có thể trung hòa một chút, hai thứ này đều mang tính ăn mòn cực mạnh, nếu nuốt chung với nhau dưới tác dụng phụ xung đột, ngược lại có thể gia tăng hiệu quả thuốc lên cao nhất."

Thứ màu lục này Tô Bạch đã từng đích thân trải nghiệm qua, tính ăn mòn của nó rất đáng sợ lại còn tự mang linh tính. Ý của Gia Thố là kêu mình cầm lá của nó gói lươn ăn.

"Phật Gia, trước đây cậu toàn kê đơn như vậy sao?"

"Lấy nguyên liệu ngay tại chỗ." Gia Thố giơ tay với hắn ý bảo hắn ăn mau đi.

"Phật gia, tôi nhắc lại một lần nữa, nếu như cậu chơi tôi vậy tôi cũng không chơi với cậu đâu, cậu biết bây giờ cậu hoàn toàn không đánh lại tôi, lát nữa tôi sẽ đi gọi điện cho hòa thượng."

“Sao lại nói nhảm nhiều như vậy, không phải trước đây khẩu vị của cậu rất tốt hay ăn tạp sao, đồ tốt như vậy, đáng tiếc bây giờ cảnh giới của tôi không đủ không thể tiêu hóa được, bằng không làm sao có khả năng cho cậu được lời.”

Tô Bạch hơi ngẩng đầu, dùng lá cây gói con lươn lại, lá và lươn đều không phải thứ dễ đối phó, hai cái này vừa chồng lên nhau thôi mà Tô Bạch đã cảm thấy tay của mình sắp không đưa vào miệng nổi. Cảm giác đau đớn bỏng rát có thể cảm giác được rõ ràng, đồng thời còn đang không ngừng có tiếng giòn tan “bùm bùm” truyền tới, cảm giác này giống như một người cầm tấm sắt đã nung lên định gắn với một tấm sắt nóng khác rồi hai cái này cùng nuốt nhau ấy, đồng thời con lươn này còn đang ở bên trong không ngừng ngoáy tới ngoáy lui.

Dường như đang nói mau ăn tao đi, tao rất tươi, rất tươi đó…

Phật Gia còn đang ở bên cạnh thúc giục: “Đại gia, mau dùng lươn đi.”

Chương 1164 Sắp Trèo Lên Rồi? 1

Tô Bạch cảm thấy Gia Thố càng ngày càng ngu ngốc, ngay cả "dùng lươn" cũng đều nói ra rồi, có ý đồ khiến người buồn nôn, nếu không phải trong tay mình đang cầm lươn bọc lá chuẩn bị nuốt thì hắn thật sự muốn thở dài một tiếng: Đức tính của người đọc sách xưa không bằng nay.

Ngay cả Phật gia cũng đã biến thành cái bộ dạng này, Tô Bạch vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi gặp anh ta ở Tây Tạng, Phật gia để trần nửa người trên, lưng đeo một thanh sài đao giết liền mấy người để thanh lý môn hộ, khi đó Phật gia rất kiệm lời, không thích để ý đến người khác bao nhiêu, hoàn toàn là hai người khác nhau so với hiện tại.

Nhưng Tô Bạch biết rõ tăng nhân chú trọng một câu nhập gia tùy tùng, hòa thượng đi mở đại hội Phật giáo và Gia Thố cũng biết ra ngoài đi dạo cùng ăn khuya, có khả năng hai người đều đang tìm cơ hội đột phá tầng cửa sổ đó.

Hắn há miệng hai tay cầm con lươn, mắt nhắm chặt rồi trực tiếp bỏ con lươn vào miệng mình.

Lá vào miệng lập tức tan ngay, còn con lươn thì lại ngoáy loạn ở trong miệng, trong nháy mắt hai thứ này đã tiến vào trong bụng Tô Bạch, hoàn toàn không có quá trình nhai nuốt, ngược lại cách ăn rõ ràng có hơi mất tự nhiên còn cảm thấy rất chán ghét, nhưng thứ bị ăn lại rõ ràng rất chủ động.

"Vù!"

"Vù!"

Trong phút chốc, Tô Bạch chỉ cảm thấy cả người mình từ trên xuống dưới giống như bị phết lên một tầng dầu đồng thời còn châm thêm lửa, cảm giác ngọn lửa bùng lên khiến người rất khó chịu, với lực ý chí có thể nói là biến thái này của hắn vậy mà lúc này lại có loại cảm giác khủng hoảng sắp sụp đổ.

"Ư…"

Tô Bạch nghển cổ, hai tay tự bóp cổ mình, cả người trượt xuống quỳ dưới sô pha.

Gia Thố đứng bên cạnh hắn đang kết ấn bằng hai tay, một chuỗi cót châu xuất hiện sau đó vung ra, cốt châu tản ra ánh sáng màu lan lơ lửng trên đầu Tô Bạch, đối với hắn mà nói có một loại cảm giác mát mẻ đang ập tới lập tức khiến cơn đau của mình giảm đi không ít vào lúc này.

"Mới đầu thì khó chịu nhưng từ từ sẽ ổn thôi." Gia Thố nhắc nhở.

Thật ra, cũng không cần lời nhắc nhở này của anh ta thì bản thân Tô Bạch cũng biết mức độ nặng nhẹ trong lòng, nếu đã nuốt xuống vậy phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó, tên đã bắn đi không thể lấy lại được.

Bé con không có ở đây, Tô Bạch cũng có thể không kiêng dè mà xõa tới bến, tiếng gầm gừ không ngừng truyền tới, hắn trông giống như một con hung thú không ngừng dùng nắm đấm đánh lên mặt đất.

Phật gia đứng ở bên cạnh vừa hộ pháp cộng thêm bôi "dầu cù là" cho Tô Bạch vừa nhìn hắn đau đớn đến phát điên ở nơi đó, gạch tráng men đã bị hắn đập ra rất nhiều hố, điều này không khỏi khiến khóe miệng của Phật gia có hơi co rút.

Trong lòng anh ta cũng biết rõ mức độ kiên cố của căn nhà này, mình cầm sài đao bổ cũng không thể để lại nổi một vết

tích trên vách tường, nhưng cái thứ hàng trước mắt này lại đập ra nhiều hố như vậy.

Phật gia thở dài một hơi, trong lòng vẫn cảm thán rốt cuộc sự chênh lệch giữa thính giả cao cấp và người có thâm niên thật sự quá lớn.

Anh ta nhìn quần áo trên người Tô Bạch rồi hít một hơi thở sâu, anh ta cũng biết rõ gần đây mình đã như biến thành một người khác, có hơi không nhớ rõ mình của ba năm trước còn là một lạt ma ngồi ở vị trí cao nhất trong chùa nhìn tín đồ quỳ bái mình, trong lòng cũng không có cái gọi là trách nhiệm của đại nghĩa, cả người sống giống như một người dân thành phố nhỏ.

Không lễ Phật, không tụng kinh cũng không tu luyện, mỗi ngày đều đọc báo nghe nhạc sau đó đi ra ngoài kiếm hàng vỉa hè ăn một bữa khuya, sống không thể tính là không có mục đích, nhưng thật sự đã thay đổi rất nhiều so với mình trước đây.

Nhưng cũng vì vậy, mà dường như bây giờ anh ta đối với cuộc đời của mình và góc nhìn đối với cuộc sống cũng có sự thay đổi rất lớn, thế giới trong mắt anh ta đã có thêm một tầng ý nghĩa khác.

Cho dù không có mình thì quốc gia nên làm việc gì vẫn sẽ làm việc đó, thống nhất và bền vững trong cả tương lai, đây là một xu thế tất yếu, chuyện mà mình vẫn luôn quan tâm trước đây ngay khi mình không làm gì cả, dường như cũng không gợn lên sóng gió gì.

Một loại xu thế chung đè nén xuống, những người và thế lực mà mình cảm thấy chính là tai họa cứng đầu trước đây, dưới loại đại thế này đều thành thằng hề ngớ ngẩn hết.

Nói ngắn gọn chính là Trái Đất có thiếu ai cũng vẫn quay cả thôi.

Đây là trào lưu cũng là nhân quả, một loại nhân quả to lớn cũng càng vĩ mô hơn.

Gia Thố không kìm lòng được mà thất thần, đương nhiên lúc này thất thần với không thất thần cũng đã không còn liên quan gì nữa, bởi vì rất rõ ràng Tô Bạch đã trải qua thời kỳ đau đớn lúc mới đầu, khí tức cũng dần trở nên bình ổn hơn.

Đương nhiên, thật ra hiệu quả và hiệu ứng vẫn còn đang tiếp tục lên men và đang tiếp diễn, chỉ có đau đớn có khả năng giảm bớt, đương nhiên cũng có khả năng là Tô Bạch đã quen rồi.

Đối với lực ý chí tinh thần có thể nói là cấp bậc biến thái này của Tô Bạch, Gia Thố cảm thấy mình đã trở thành duy nhất trong đám bạn chơi chung từ nhỏ bị giết đó cũng cảm thấy có hơi líu lưỡi, nhưng nghĩ lại cũng có thể giải thích được, tuy rằng thời thơ ấu của mình luôn đi kèm với máu, lửa và chém giết, nhưng ít nhất cũng được tính là một con đường rõ ràng để mình đi từng bước đến, cho dù phía sau có là những dấu chân máu, nhưng Tô Bạch trước thì được sắp đặt cho trải nghiệm cuộc đời của một người bình thường, sau đó trên cơ sở hắn là một người bình thường có tam quan tiến hành bóp méo thậm chí là phá vỡ hắn, đây mới là khủng khiếp và cũng là dày vò hơn.

“Hừm… hộc…”

Chương 1165 Sắp Trèo Lên Rồi? 2

Tô Bạch còn đang quỳ ngồi trên đất, sau khi con lươn đó vào trong cơ thể mình đã trực tiếp bị sát khí cương thi của mình hòa tan, sở dĩ hòa tan nhanh như vậy cũng do cái lá đó cũng nổi lên tác dụng rất lớn, bằng không cảm giác đau đớn này thật sự còn phải kéo dài ít nhất trong thời gian hơn gấp đôi.

Nhưng tinh khí thần của thi thai đó vẫn còn đang không ngừng ồn ào, bất cứ một sinh mệnh trí tuệ nào đều sẽ phản kháng cái chết theo bản năng, đều muốn tiếp tục duy trì sự tồn tại của mình.

Điều rất đáng tiếc là so với thi khí ẩn chứa trong con lươn thì thứ mà Tô Bạch chân chính để ý vẫn là bí mật ẩn giấu trong tinh khí thần của nó!

Nếu như muốn thi khí, vậy thi khí này có đặc bao nhiêu cũng có thể so được với đồ ăn mà vị trong quan tài ở nơi chứng đạo đã cho mình mỗi ngày đó không?

“Ha ha, còn muốn giấu.”

Tô Bạch lẩm bẩm, khi nói chuyện có thể nhìn thấy trong răng nanh của hắn đã toàn là bọt máu, điều này cũng cho thấy rốt cuộc cơn đau đớn mà Tô Bạch phải chịu từ biểu hiện ngoài mặt trước đó khủng khiếp cỡ nào.

Thứ này còn muốn nấp ở trong người hắn hoặc là bám vào linh hồn hắn, nếu như điểm này Tô Bạch còn không nhìn ra được vậy hắn thật sự sống cũng uổng phí. Tục ngữ nói, thủ

đoạn lừa gạt của cầm thú có thể nhiều đến bao nhiêu, cũng chỉ làm trò cười cho ta mà thôi. Thứ này bị trấn áp ít nhất cũng tám trăm năm, bị các thế hệ lạt ma tụng kinh lễ Phật lại thêm phong ấn cũng chưa thật sự ra ngoài đi lung tung được lần nào, cho dù lúc còn sống là người hoạt bát nhanh nhẹn nhưng bị giam sống tám trăm năm cũng biến thành một đứa ngớ ngẩn rồi, so tâm nhãn và tính kế với thính giả quả thật là quá xanh và non.

Lại thêm sau khi cấp bậc sinh mệnh của Tô Bạch tăng lên, hiển nhiên cảm ứng linh hồn cũng được nâng cao lên rất nhiều, đối phương ở trong cơ thể mình hoàn toàn không có chỗ ẩn thân, dưới mấy trận giao tranh của cấp bậc linh hồn, rất nhanh đối phương đã nhụt chí mà bại trận, bị Tô Bạch cưỡng chế xé mở cũng bắt đầu cắn nuốt linh hồn của nó.

Cảm giác này, trên thực tế cũng không kém hơn hấp thụ máu của Vampire trước đây, cho dù thứ ẩn giấu trong máu của Vampire cổ xưa thật ra cũng chính là ký ức linh hồn, đối với người khác mà nói ra tay cưỡng chế xé rách linh hồn của đối phương bằng linh hồn của mình đồng thời tiến hành hấp thụ là một chuyện có độ nguy hiểm cực lớn, bởi vì linh hồn quá mỏng manh, một khi xuất hiện tổn thất gì sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, thật sự đã là quen tay hay việc, cho dù là máu hay là đầu đều đã ăn vài bận, cũng sớm quen rồi.

"Ầm!"

Toàn bộ con lươn bị Tô Bạch hoàn toàn xóa sổ, mà bây giờ hắn đang đọc ký ức linh hồn của nó, một vài cách sử dụng sát khí từ tám trăm năm trước mà bản thân nó nghĩ ra cũng bắt đầu bị hắn tiếp nhận. Nhưng thứ khiến hắn cảm thấy hứng thú hơn vẫn là quan sát ký ức của đối phương, một mặt là người đều sẽ có bản năng nhìn trộm bí mật, một mặt khác thì lại là

mỗi lần khi Tô Bạch đọc ký ức từ những năm xa xôi này luôn có thể nhìn thấy không ít thứ hữu dụng.

Từ trong góc nhìn của hắn, xung quanh là một màu tối đen nhưng cũng dần dần bắt đầu xuất hiện ánh sáng, đọc trí nhớ, bắt đầu: "Tí tách… tí tách… tí tách…"

Bên ngoài hình như có tiếng mưa rơi tí tách vỗ lên mái hiện, nghe rất trong trẻo, nhưng Tô Bạch không rõ rốt cuộc mái hiên này là loại kiểu dáng nào, phong cách kiến trúc của mỗi một nơi từ xưa đến nay rất khác nhau, nhưng tạm thời Tô Bạch vẫn chưa nhìn thấy những thứ này, bởi vì trong đoạn ký ức này hắn tiến hành đọc với góc nhìn của ngôi thứ nhất, giống như trước đây đọc ký ức của Vampire cổ xưa là mượn góc nhìn của anh ta nhìn thấy hình ảnh Tô Long cầm ngọc tỷ đại chiến tứ phương vậy.

Người phụ nữ này đang chớp mắt như thể vừa mới tỉnh dậy, ánh sáng có hơi chói mắt. Ngay khi cô ta hoàn toàn mở mắt, Tô Bạch mới biết tiếng tí tách trước đó thật ra không phải tiếng mưa rơi bên ngoài mà là trong căn phòng này lại có núi giả và ao nước, nước còn đang chảy thế mà cùng lúc chảy còn không ngừng kêu tí tách.

Tô Bạch còn nằm trên giường, màn che lụa mỏng nhẹ nhàng bay bay khi gió mát thổi đến, ngược lại trông rất đẹp, nhưng từ mặt phong cách chắc hẳn không thuộc phong cách nghiêm ngặt ở nội địa thời cổ.

Cô gái này vẫn tiếp tục nằm trên giường mà không muốn ngồi dậy di chuyển một chút nào cả, Tô Bạch cũng chỉ có thể tiếp tục nhìn bên trên thông qua góc nhìn của cô ta, thời gian dài hơn một chút cũng cảm thấy có hơi nhàm chán.

Thường mà nói, ký ức nằm sâu trong linh hồn có thể bị đọc ra thường là ký ức khắc sâu trong xương cốt nhất của nguyên

chủ khi còn sống, nhưng ít nhất xét từ hiện tại, Tô Bạch cũng không nhìn ra được gì đặc biệt.

Nhưng rất nhanh đã có sự thay đổi, tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó một người đàn ông cao gầy để chòm râu quai nón hơn nữa trang phục cũng giống như thương nhân Ba Tư đi vào trong.

"Alyssa, viên trân châu của anh, em thật xinh đẹp."

Người đàn ông nói ra lời khen ngợi chân thành nhưng Tô Bạch chỉ cảm thấy ghê tởm và cực kỳ chán ghét, loại chán ghét này không tới từ hắn mà là tới từ người phụ nữ này. Bây giờ cô gái này đang có tâm trạng gì thì Tô Bạch đều có thể cảm giác được.

Nhưng rất nhanh, hắn đã sững sờ.

Bởi vì hắn nhìn thấy người đàn ông trong tầm nhìn đã cởi quần áo và đang bò lên giường!

"Alyssa, viên trân châu của anh, em thật sự làm anh nhớ chết mất, anh thèm khát có được em từ rất lâu rồi, anh mong nhớ ngày đêm chỉ hy vọng có một ngày có thể có được em, cho dù chỉ có được thân xác em cũng hài lòng lắm rồi!"

Chương 1166 Nguyền Rủa! 1

Cảm giác của Tô Bạch hiện tại giống như đang đeo kính thực tế ảo xem phim ngắn trưởng thành vậy, bây giờ kính thực tế ảo còn rất vô bổ, hơn nữa rất nhiều người mua nó ngược lại không phải để theo đuổi tính trò chơi mà chỉ là muốn trải nghiệm loại cảm giác của góc nhìn thứ nhất khi phim mà thôi.

Cũng giống như Tô Bạch lúc này, chỉ là góc nhìn thứ nhất này đã thay đổi rồi, bây giờ hắn đang thay thế vào góc nhìn nữ, thấy một người đàn ông đã cởi sạch quần áo leo lên giường.

Lúc này bày trước mặt Tô Bạch có hai lựa chọn, một là cưỡng chế từ bỏ trải nghiệm đọc ký ức lần này, cách khác thì lại là kiềm chế sự ghê tởm tiếp tục nhìn tiếp, cũng may tố chất tâm lý của hắn vẫn luôn vững vàng, lại thêm vừa rồi còn nuốt con lươn sống đó xuống nữa, nên hiển nhiên lúc này chuyện trước mắt này cũng rất ghê tởm và buồn nôn đấy nhưng Tô Bạch vẫn rất gắng gượng được, điều quan trọng nhất là nếu đối với xác nữ này mà nói, ký ức quan trọng nhất chính là một khắc bị hiếp dâm này ngày trước vậy Tô Bạch cũng chịu thua.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy sự việc chắc hẳn có cơ hội xoay chuyển.

Quả nhiên, ngay khi người đàn ông cúi đầu xuống hai tay bắt đầu định trượt lên người cô gái thì đột nhiên một thanh chủy thủ xuất hiện, chắc hẳn cô gái đã giấu chủy thủ dưới người trước đó, lúc này trực tiếp ra tay đâm thẳng vào ngực người đàn ông.

“Phập…”

Hai tay của người đàn ông nắm chuôi chủy thủ đâm vào ngực mình rồi lảo đảo ngã xuống, trong lúc nhất thời máu chảy như mưa, chắc hẳn đã đâm vào cơ quan nội tạng quan trọng nào đó vì không phải đang chảy máu mà là đang phun máu, chỉ trong phút chốc tấm chăn cũng đã bị nhiễm một màu đỏ tươi.

"Cô…"

Người đàn ông duỗi một tay ra chỉ vào cô gái, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được, đầu lệch đi dựa vào bên giường hoàn toàn ngã quỵ xuống, đây chính là chết đến không thể chết hơn được nữa.

Từ đầu đến cuối, lời mà người đàn ông nói thật ra hoàn toàn không phải tiếng Hán mà là một loại ngôn ngữ khác. Tô Bạch không phải chuyên gia ngôn ngữ cho nên không thể phân biệt được, nhưng hắn đang ở góc nhìn thứ nhất của cô gái có thể cảm giác được cảm xúc và suy nghĩ của cô gái, cho nên những lời mà người đàn ông nói đó tuy rằng hắn không hiểu, nhưng vẫn có thể hiểu được ý tứ.

Cô gái bò dậy, dường như cô ta có hơi không dám tin vào toàn bộ mọi thứ trước mặt, vậy mà mình… vậy mà mình thật sự đã giết chết anh ta rồi.

Bởi vì Tô Bạch có thể nhìn thấy hai tay của cô gái đang run rẩy thông qua góc nhìn của cô ta, một loại tâm trạng khẩn trương và khủng hoảng đang lan ra.

Nếu chuyện này đặt ở hiện tại vậy đây chính là biểu hiện nghiêm trọng của bạo lực gia đình, trên thực tế vợ giết chồng hoặc là chồng giết vợ ở thế giới hiện thực thật sự là chuyện rất thường thấy, đương nhiên dựa theo tình hình trước đây để xét, thì hình như người đàn ông này và cô gái không phải vợ chồng, ngược lại có hơi giống với cảm giác Doãn Chí Bình lén ăn Tiểu Long Nữ ngày trước vậy.

Bởi vì khi người phụ nữ xuống giường là cả người lăn thẳng xuống, tứ chi bủn rủn, vô lực, rõ ràng là đã trúng độc gì đó. Nhưng một đao vừa rồi đâm nhanh chuẩn và độc như vậy là đã xảy ra chuyện gì?

Thật sự là vì sự trong sạch của mình sắp bị vấy bẩn nên vũ trụ nhỏ bùng nổ sao?

Tô Bạch chỉ là một khán giả cho nên chỉ có thể phân tích thông qua góc nhìn giới hạn mà "tấm kính" cho, mà không thể đứng ở bên cạnh cô gái hỏi cô ta, này, rốt cuộc có phải cô bị trúng độc không đấy?

Người phụ nữ lảo đảo vừa bò vừa chạy, chạy được vài bước lại ngã một cái, căn phòng này rất rộng không giống phòng ngủ truyền thống của người Hồ, ngược lại có hơi giống cung điện trong hoàng cung.

Thế nhưng, ngay khi người phụ nữ sắp tới cửa phòng ngủ, lúc này cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra.

Một đám người hầu mặc đồ màu trắng chậm rãi tiến vào, vây xung quanh một người phụ nữ mặc áo bào màu đen, những người phụ nữ khác đều đeo khăn che mặt không nhìn rõ được gương mặt thật nhưng duy chỉ có người phụ nữ mặc áo bào đen này là không mang khăn che mặt đó, nhưng trên mặt của người phụ nữ mặc áo bào đen toàn là vết rỗ trông như tổ ong, hơn nữa còn đang tự mình chậm rãi nhúc nhích lúc mở lúc khép, người bình thường liếc mắt nhìn cô ta có khả năng đều sợ đến sinh bệnh.

Người phụ nữ quỳ xuống, dập đầu với người phụ nữ mặc áo bào đen.

Người phụ nữ mặc áo bào đen chỉ nhìn chằm chằm cô gái và mỉm cười, nhưng biểu cảm trên mặt cô ta lại không nổi lên được một chút tác dụng nào của mỉm cười.

“Tôi kêu cô tới làm người phụ nữ của anh ta để tôi dễ tiếp quản quốc gia của anh ta, bây giờ cô giết anh ta rồi vậy bao nhiêu công sức hòng có được quốc gia này của tôi đều sẽ lãng phí bao nhiêu, cô biết không?”

Cô gái vẫn quỳ đấy run lẩy bẩy.

Người đã chết rồi, đã bị cô ta giết chết, cô ta không có gì hay để nói nữa.

Điều này khiến Tô Bạch ở bên làm khán giả rất không hài lòng, mẹ kiếp, con nhãi nhà cô cũng phải xin tha thứ, cũng phải giải thích đi chứ, đến rắm còn không đánh một cái thì làm sao lão tử nhận được tin tức, làm sao biết được rốt cuộc đang là thời đại nào, quốc gia nào?

Nhưng cô gái này giống như đã nhận mệnh, cam lòng chịu sự trừng phạt cho nên không nói một lời mà cứ đợi sự trừng phạt của mình như vậy.

“Nếu cô đã không muốn cho đàn ông đụng vào cô vậy tôi sẽ thành toàn cho cô.”

Trong một nếp nhăn trên mặt người phụ nữ mặc áo bào đen lại có một con giun chui ra, con giun bò ra từ trên mặt cô ta sau đó từ trên người cô ta bò xuống dưới mặt đất, cuối cùng bò đến trước mặt cô gái.

Cô gái nhìn con giun trước mặt này, cơ thể càng run rẩy dữ dội hơn.

Mà Tô Bạch thì lại nhìn thấy rõ ràng, mẹ nó, đây không phải là con lươn đó hay sao, cô gái này đã bị gieo lươn từ lúc này rồi sao?

Chương 1167 Nguyền Rủa! 2

Thân là khán giả, bạn phải học cách tự biên tự diễn, bởi vì có vài đạo diễn chơi rất giỏi, cố tình gây hồi hộp, cái đó gọi là để lại không gian tưởng tượng, nhưng có vài đạo diễn trình độ kém khiến khán giả phải bổ sung rất nhiều thứ, cộng thêm cô gái này lại không nói chuyện nên Tô Bạch chỉ có thể liều mạng tự biên tự diễn.

Trước đó vài lần hấp thụ máu của Vampire cổ xưa Tô Bạch đều nhận được những thông tin giá trị quan trọng.

Con giun bò thẳng một đường từ đầu gối của cô gái lên, cuối cùng chui vào trong mũi của cô ta, Tô Bạch dường như cũng có một loại cảm giác dị vật chui vào trong mũi mình, nó trơn tuột hơn nữa cuối cùng còn tuột thẳng xuống dưới, có thể cảm giác có thứ gì đó đang nhúc nhích.

"Được rồi, có thể xây một phần mộ cho cô ta, đây là sự trừng phạt của tôi dành cho cô, cô có phục không?"

Cô gái lại càng cúi đầu cung kính hơn tỏ vẻ chịu phục.

"Trừ phi có người đàn ông bằng lòng nảy sinh quan hệ với cô, bằng không lời nguyền này vẫn sẽ tra tấn cô." Người phụ nữ áo đen nói xong lại bật cười với vẻ Âu Mỹám: "Nhưng tôi rất mong đợi, không biết mấy chục năm thậm chí là mấy trăm năm sau, có người đàn ông nào bằng lòng làm chuyện đó với cô hay không?"

Lúc này Tô Bạch mới hiểu ra, chẳng trách xác nữ chẳng hiểu sao lại nói "giao phối" với mình, đây là tâm bệnh của xác nữ, cũng là lời nguyền vẫn luôn đeo bám cô ta, cô ta cần một người đàn ông tới giao phối với mình để kết thúc lời nguyền.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì mà tám trăm năm trước xác nữ lại bị hòa thượng trong chùa phát hiện hơn nữa còn bị một thế hệ lạt ma đó mang về trấn áp.

Thử tưởng tượng một hình ảnh, liệu khi mỗi một thế hệ lạt ma đang thực hiện củng cố phong ấn có từng đụng phải tình cảnh xác nữ này đột nhiên mở miệng nói: "Muốn giao phối" không?

Nhưng rất dễ nhận thấy, thẩm mỹ của mấy đời lạt ma vẫn còn.

Đến cuối cùng, xác nữ bị Gia Thố tặng vào tay Tô Bạch như một món quà, đây hoàn toàn là một bi kịch, so với các lạt ma trấn áp cô ta thì Tô Bạch quả thực chính là một BUG, trước đây các thế hệ lạt ma chỉ có thể trấn áp rồi lại trấn áp cô ta mà không thể làm được gì cô ta, đến thế hệ này, Gia Thố trở thành thính giả trước đã sớm đột phá giới hạn thực lực mà các thế hệ lạt ma có thể đạt đến được, nhưng đối với cô ta mà nói cũng không phải chuyện gì to tát đến vậy. Mà khi đối mặt với Tô Bạch, hắn lại đánh cho cô ta tơi bời một trận một cách đơn giản thô bạo hơn, cuối cùng khiến cho con lươn không biết đã ở trong cơ thể của cô ta bao nhiêu năm bò ra ngoài rồi bị Tô Bạch gói lá nuốt xuống.

Nói thật, hắn cũng thấy người phụ nữ này hơi đáng thương, khi chịu sự trừng phạt lại không lên tiếng nào mà chỉ cam tâm tình nguyện, cảnh ngộ sau đó cũng chỉ có thể dùng "bi thảm" để hình dung.

Cuối cùng, hình ảnh hoàn toàn tối đen, chắc hẳn cô gái đã chết, Tô Bạch có thể cảm giác được loại cô đơn này, đây là cảm giác của cái chết, cô gái đã chết và vào hầm mộ.

Quốc gia này chắc hẳn đã không còn nữa nhưng xác nữ thì vẫn còn, bởi vì lời nguyền vẫn còn.

Tô Bạch không biết người phụ nữ mặc áo bào đen đó là ai nhưng sở thích ghê tởm của đối phương và thủ đoạn tra tấn người quả thật khiến người ta cảm thấy khâm phục, đây là chết cũng không cho bạn chết thậm chí sau khi chết mấy trăm năm vẫn khiến bạn phải chịu sự sỉ nhục.

Ký ức vẫn chưa chấm dứt, cho dù bây giờ là bóng tối nhưng Tô Bạch có thể cảm giác được sự trôi qua của thời gian, cái này giống như một bộ phim dài hai tiếng, năm phút mở đầu đã có tình huống còn một trăm mười phút giữa toàn là màn đen, nhưng đã được ấn tua nhanh rồi.

"Sạt… sạt… sạt…"

Xung quanh truyền tới tiếng ma sát dữ dội, Tô Bạch có thể cảm nhận được các loại cảm giác đều đang hồi phục, thời gian cũng khôi phục lại như thường. Đoạn ký ức này chắc hẳn được chia thành hai phần, ít nhất thì từ khoảng cách thời gian được chia thành như vậy, đoạn thứ nhất dài năm phút và đoạn sau có khả năng cũng có độ dài tương tự, ở giữa đều là thời gian tua nhanh của thi thể nằm trong mộ mình.

"Ầm!"

Nắp quan tài bị phá mở, bên ngoài là một bầu trời sao, xác nữ chậm rãi mở mắt, không biết đã ngủ say bao nhiêu năm, cho dù là một con heo bạn kêu nó ở trong môi trường và vị trí phong thủy đặc biệt hơn một nghìn năm đều có thể biến bạn thành cái đầu heo trên bàn thờ.

Nắp quan tài bị mở ra và xác nữ mở mắt, đây là tiết tấu xác chết sắp vùng dậy, giống như khi xem phim Hollywood một đoạn dài đằng trước đều xoay quanh việc cứu vớt thế giới máu chó ghê tởm để làm nền, đến cuối cùng sắp tới cao trào lại thực hiện các hiệu ứng đặc biệt, thân là khán giả duy nhất, trong lòng Tô Bạch thật sự có hơi hưng phấn cũng không biết là ai xui xẻo đi mở nắp quan tài này.

Nhưng rất nhanh, hắn đã không còn tâm trạng xem phim nữa bởi vì một đoạn đối thoại phát ra từ phía trên quan tài: "A di đà phật, cỗ quan tài này vẫn chưa đủ năm." Đây rõ ràng là một hòa thượng hơn nữa nghe giọng nói chắc hẳn tuổi tác đã rất lớn rồi.

"Ôi, trong bụng của người phụ nữ này còn có đồ nữa, đáng tiếc thời gian thật sự chưa đủ, nếu như không phải chúng ta gặp được ở nơi này mà đổi lại là trong hoàn cảnh bình thường vậy thật sự có thể làm thành một bữa ăn khuya."

Ngay khi Tô Bạch nghe thấy giọng nói này đột nhiên trái tim của hắn như bị bóp nghẹt, giọng nói này rất quen, đây là giọng nói của vị nằm trong quan tài ở nơi chứng đạo đó, Tô Bạch từng nằm trong quan tài bên cạnh ông ta một tháng nên hắn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm, giọng nói này là của người đàn ông trung niên có dáng người to béo đó.

"Chớ có lên tiếng!" Đây là giọng nói của người đàn ông thứ ba: "Bỏ đi, không kịp nữa rồi…"

Ông ta là… ông ta là!

Trong đầu Tô Bạch lập tức hiện ra một bức ảnh cũ, đó chính là bức ảnh mà hòa thượng ở Sùng Thánh tự, Đại Lý đã tìm được cho mình, trong bức ảnh có ba người, một người là lão hòa thượng, một người là người đàn ông trung niên có dáng người to béo, và còn một người nữa…

Chương 1168 Cô Ta Còn Sống! 1

“Nếu là trước kia, anh chỉ có thể cho rằng đây là một chuyện thần quái.”

Hai người cũng đã ăn khuya xong và rời khỏi quán cơm mở tại nhà, buổi tối cũng không có nơi nào thích hợp để nói chuyện nên dứt khoát cùng nhau ngồi trong xe cảnh sát của Sở Triệu.

“Nhưng bây giờ anh thật sự hơi muốn suy nghĩ một chút.”

Sở Triệu một tay cầm ảnh tay còn lại thì kẹp điếu thuốc, nhíu mày nói.

“Nhưng chúng ta là thính giả.” Huân Nhi bảo: “Nếu như chúng ta là người bình thường vậy thật ra rất dễ giải thích thôi, nhưng chúng ta là thính giả, làm sao có thể xóa ký ức của chúng ta được.”

Một điểm mạnh nhất của Phát Thanh chính là có thể tiến hành xử lý một thính giả đã chết bằng một cách bình thường nhất, người thân của anh, bạn bè của anh, và những người có quan hệ tốt với anh đều sẽ cho rằng người này ra đi rất bình thường.

Đây đã là một loại sức mạnh vượt qua khả năng lý giải của người bình thường thậm chí cũng vượt khỏi khả năng lý giải của thính giả.

Giống như năm đó Lệ Chi có thể xóa sổ thành phố Luân Đôn nhưng cô ta cũng không thể trực tiếp thay đổi suy nghĩ

trong đầu một vài người, hơn nữa còn làm đến mức "là điều hiển nhiên."

Sử dụng một câu hát trong [Bài hát của bảy đứa con]: Nhưng những gì bọn họ cướp đi là xác thịt của con, mà mẹ vẫn bảo vệ linh hồn trong con như cũ.

Nhưng dưới sự can thiệp của Phát Thanh, ngay cả linh hồn của bạn cũng không phải của chính bạn nữa.

"Chậc chậc, anh cũng không thể hiểu nổi một điểm này, theo lý mà nói, ví dụ em chết rồi và anh biết em chết thế nào bởi vì Phạt Thanh sẽ không thay đổi ký ức của một thính giả như anh." Sở Triệu lắc đầu: "Nhưng vẫn không hiểu nổi."

Phát Thanh chỉ thay đổi ký ức của người bình thường mà không thay đổi ký ức của thính giả, bằng không nếu như đối xử bình đẳng sẽ xuất hiện một hình ảnh rất buồn cười, ví dụ như thính giả A và thính giả B nói chuyện, bọn họ trao đổi thông tin về thính giả mà mình biết, thính giả C xảy ra tai nạn giao thông chết rồi, thính giả D thì chết đuối còn thính giả E thì ngã cầu thang chết toi, hình ảnh này phải mâu thuẫn cỡ nào.

"Thật ra chúng ta vẫn luôn có một người bạn, cô ta vẫn luôn ở chung với chúng ta một cách rất hòa hợp, thậm chí có thể còn tham gia lần tụ họp sau khi mua xong bia mộ đó của chúng ta đó đã rất đủ để chứng minh vấn đề rồi, bằng không bạn bè bình thường cũng sẽ không có loại đãi ngộ đó, ngày đó ngay cả Cố Phàm chúng ta cũng không hẹn tới.

Sở Triệu, anh biết không có một vài khả năng thật ra em đã nghĩ qua rồi, nhưng kết quả của mỗi lần suy nghĩ lại khiến sau lưng em có một loại cảm giác rùng mình.

Thử tưởng tượng xem anh vẫn luôn cho rằng mình nhớ rõ cuộc đời, hóa ra vẫn luôn có một người có quan hệ rất tốt với

anh hơn nữa vẫn luôn tham gia vào cuộc sống của anh mà anh lại quên mất, nhưng sau khi toàn bộ ký ức có liên quan đến người đó bị xóa mất, anh thậm chí còn không có lấy một chút cảm giác khó chịu nào, ngay cả một chút lỗ hổng cũng không có."

"Nói không chừng là ở nơi nào đó đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì đó thì sao?" Sở Triệu phun một hơi thuốc ra: "Vấn đề là tại sao lại đúng lúc có thể nhìn thấy cô ta trong bức ảnh này? Anh vẫn đang nghi ngờ có khả năng cô ta thật sự chỉ là một vong hồn có cấp bậc khá cao, hoặc là chúng ta đã dẫn về từ khu nghĩa trang vào hôm đó, nhất thời nổi lên hứng thú theo chúng ta ra ngoài cùng nhau ăn bữa nướng rồi lại nghịch ngợm gây chuyện một chút, khi chúng ta tự sướng thì lại qua đây gia nhập vào ống kính?

Chỉ là vì thực lực của chúng ta khá thấp cho nên không cảm giác được, hơn nữa anh và em cũng không phải cường hóa mấy thứ như đạo sĩ và hòa thượng."

"Động não chút đi Sở đại cục trưởng của em, bình thường anh dùng loại tư duy rối loạn và phá hoại này để phá án ấy hả?" Huân Nhi thở dài một hơi, ngón tay chỉ vào mặt một người đàn ông trong bức ảnh: "Chúng ta không cảm giác được còn có thể nói là bình thường nhưng anh ấy, anh ấy cũng ở đó khi ấy, làm sao anh ấy có thể không cảm giác được giữa chúng ta xuất hiện một con quỷ được?"

Người Huân Nhi chỉ vào hiển nhiên chính là Tô Bạch.

Sở Triệu hé miệng nhưng cũng không thể không thừa nhận phân tích của Huân Nhi rất đúng, chỉ riêng điểm này đã đủ để giả thiết trước đó của mình hoàn toàn bị phủ định, bởi vì Tô Bạch cũng có mặt ở đó. Hắn không có khả năng không cảm giác được bên cạnh còn có một con quỷ sáp tới, trừ phi con quỷ đó mạnh đến mức hoàn toàn ngăn cản được cảm giác của

hắn, nhưng con quỷ hoàn toàn có thể ngăn cản cảm giác của Tô Bạch phải đáng sợ đến mức nào?

"Đúng rồi, ngược lại anh đã nhắc nhở em đấy, mau, lái xe đi." Huân Nhi giục.

"Đi đâu?" Sở Triệu vừa khởi động xe vừa hỏi.

"Đồ ngốc, đi đến nghĩa trang chứ gì nữa."

…

Mấy nơi như khu nghĩa trang này cho dù là qua đây vào ban ngày mùa hạ thì bạn vẫn sẽ cảm thấy rất mát, thậm chí còn là hơi lạnh… huống chi còn là qua đây sau nửa đêm, cũng thật tràn ngập loại không khí Âu Mỹám đó.

Sau khi Sở Triệu đỗ xe đã cùng Huân Nhi tiến vào khu nghĩa trang, với năng lực của bọn họ hiện tại muốn trốn tránh bảo vệ gác đêm ở khu nghĩa trang hiển nhiên là một chuyện rất đơn giản. Mục tiêu của hai người rất rõ ràng, đó chính là tìm mộ phần mà ba người đã mua trước đó.

Sau khi tới vị trí chính xác rồi, Huân Nhi dùng di động mở đèn pin chiếu sáng, đầu tiên là nhìn tấm bia của Tô Bạch, sau đó chính là bia mộ của mình, cuối cùng chính là Sở Triệu, khi chuẩn bị kiểm tra bia bộ thứ tư liền kề với đó, cô ta đặc biệt liếc mắt nhìn Sở Triệu thấy Sở Triệu cũng nuốt một ngụm nước miếng.

Rõ ràng hai người đều biết rõ, trong một vài chuyện rốt cuộc suy đoán của đám người mình có phải thật hay không ở giây tiếp theo có thể nhìn thấy chân tướng.

Chương 1169 Cô Ta Còn Sống! 2

Đèn pin di động lướt qua, ngay khi nhìn thấy bức ảnh đen trắng của một người già đặt trên bia mộ, Huân Nhi và Sở Triệu đồng thời thở phào nhẹ nhõm, thiệt tình sợ bóng sợ gió một hồi.

Đó không phải là sự thật, về phần rốt cuộc người phụ nữ trong bức ảnh là ai thì chỉ có thể đợi sau khi liên lạc với Tô Bạch để hỏi.

“Làm lão tử sợ hết hồn, trước đó cứ cho rằng trong đời mình đã thiếu mất gì đó rồi chứ.”

Huân Nhi gật đầu với trải nghiệm sâu sắc trong lòng, đúng vậy, loại cảm giác khủng khiếp này dường như còn khiến người ta cảm thấy nặng nề hơn cả mối đe dọa của cái chết.

Có điều đúng lúc này, Huân Nhi như chú ý đến vấn đề gì đó, ánh mắt nhìn về phía một vị trí khác của bia mộ. Bởi vì trước đó cô ta nhìn từ chỗ Tô Bạch sang trái nhưng còn bên phải Tô Bạch thì sao?

Sở Triệu nhìn thấy ánh mắt của Huân Nhi cũng lập tức ý thức được hình như mình đã thả lỏng quá sớm, lần này Sở Triệu dứt khoát mở đèn trên ốp lưng di động rồi trực tiếp đi qua, anh ta ngồi xổm xuống dán màn hình di động vào bia mộ.

Một bức ảnh cô gái, tuy rằng là màu đen trắng nhưng Sở Triệu có thể xác nhận đây chính là cô gái trong bức ảnh!

Cô ta mua một bia mộ nối liền với bọn họ!

Miệng của Sở Triệu hơi há to, một loại cảm giác lạnh lẽo bao trùm khắp toàn thân, nhìn bức ảnh của cô gái trên bia mộ, anh ta thật sự không nhớ rõ được bất cứ chuyện gì liên quan đến cô ta, anh ta cũng không cảm thấy trong trí nhớ của mình trước đây đã thiếu mất cái gì, nhưng sự thật nói cho anh ta biết cô gái này chắc hẳn phải chiếm một tỉ lệ rất lớn ở trong cuộc sống của mình và chắc hẳn cũng không thua gì Tô Bạch và Huân Nhi.

Lúc này một bàn tay của Huân Nhi ôm trán, cô ta cảm thấy rất đau đầu, bởi vì phát hiện này rất có khả năng sẽ phá đổ trí nhớ trước đây của mình, mà có đối khi trí nhớ thật sự tương đương với sinh mệnh.

"Gọi điện cho Đại Bạch đi." Sở Triệu lại châm cho mình một điếu thuốc, lần này tay có hơi run, bật lửa ba lần mới châm được thuốc: "Cũng chỉ có thể dựa vào cậu ấy."

"Khi em tới có gửi tin wechat cũng đã gọi cho anh ấy, nhưng anh ấy không trả lời tin nhắn cũng không bắt máy của em, chắc hẳn đang bận rồi." Huân Nhi đáp lại: "Nhưng mà… Sở Triệu, nếu chúng ta đã nhìn thấy cô ta trong bức ảnh, lại tìm được bia mộ của cô ta liền kề với chúng ta ở nơi này, vậy ít nhất có thể xác định được vào một khắc sau khi kết thúc thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] lần trước, cô gái này vẫn là một trong những người bạn tốt của chúng ta, cùng mua bia mộ với chúng ta và cùng nhau đi ăn đồ nướng.

Bây giờ nếu ảnh tự sướng đã xuất hiện hình ảnh của cô ta và ảnh trên bia mộ cũng là cô ta, vậy có phải có nghĩa sự tồn tại của cô ta đã bị xóa sổ không biết vì nguyên nhân gì, giờ đây lại được lôi ra, giống như một vài bản cắt của phim truyền hình bị lộ ra ấy."

Sở Triệu gật đầu: "Anh biết, bây giờ anh sẽ về cục điều tra, thực ra hình ảnh trong ảnh tự sướng này rất rõ ràng, muốn tìm

thông tin thân phận của cô ta chắc hẳn không quá khó, nếu như toàn bộ thông tin của cô ta thật sự được khai ra hết. Đúng rồi, đi tới văn phòng nghĩa trang điều tra thông tin nội bộ của bọn họ trước, anh nhớ lúc trước khi mua huyệt cần phải đăng ký thông tin cá nhân. Trên cơ bản, thông tin của anh, em và Đại Bạch đều ở đây nên chắc hẳn của cô ta cũng có, ít nhất cũng phải có tên và ngày sinh!"

"Ha ha, đây mới giống bộ dáng của cảnh sát này, bây giờ đi thôi, không đợi ngày mai anh mặc cảnh phục qua đây nữa."

Hai người cũng không sợ phiền phức, dù sao bọn họ cũng đã được tính là loại người thoát khỏi quy tắc của thế tục, chỉ cần không phải đi giết người phóng hỏa thì ngược lại mấy chuyện khác có thể tùy tiện hơn rất nhiều.

Cửa của văn phòng nghĩa trang bị Sở Triệu trực tiếp cạy mở, Huân Nhi mở máy tính kiểm tra một chút, nói: "Tư liệu không khóa cũng không có mật khẩu, độ khó tìm kiếm không lớn nhưng cần chút thời gian."

"Bên đó có bảo vệ, anh đi cho bọn họ ngủ sớm một chút." Sở Triệu vỗ vai Huân Nhi: "Em từ từ tìm đi."

Nói xong, anh ta đi ra khỏi văn phòng, bảo vệ gác đêm nhìn thấy văn phòng đột nhiên sáng đèn hiển nhiên sẽ qua đây xem, bọn họ rất kính nghiệp nhưng không có cách nào khác, Sở Triệu thụi cho mỗi người một quyền bất tỉnh nhân sự rồi đặt hai người bảo vệ lên mặt cỏ, cho bọn họ ngủ ở nơi này trước là được, cũng không biết ngày mai tỉnh dậy có bị lạnh hay không.

Mà Huân Nhi ở bên đó đã bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm, quả thật nghĩa trang không có biện pháp bảo mật gì với các thông tin ở đây, cũng đúng, phỏng chừng cũng sẽ không có người nào có hứng thú với thông tin của người chết cho lắm,

những người gọi điện lừa đảo cũng sẽ không lừa cả tư liệu của người chết.

Khu nghĩa trang lưu trữ thông tin dựa theo khu vực mộ bia, Huân Nhi tìm thấy khu vực mộ bia mà mình ở trước, sau đó căn cứ theo thứ tự mộ bia của ba người là mình, Sở Triệu và Tô Bạch tìm ngược lên số thứ tự của cô gái đó, rất nhanh đã tìm ra, sau đó chính là trực tiếp bắt đầu tìm kiếm, sau đó là bấm enter.

Tư liệu thân phận hiển thị trên màn hình, ảnh cũng là ảnh trên bia mộ có điều trong máy tính là hình có màu, sau đó Huân Nhi nhìn thấy tên trong thanh hồ sơ thông tin đó, nhưng đúng lúc này đột nhiên "phụt" một tiếng, màn hình máy tính lập tức đen ngòm, đèn cũng tắt ngóm, cúp điện rồi!

Huân Nhi có hơi nôn nóng, sao lại cúp điện đúng lúc này được, nhưng rất nhanh đột nhiên cô ta đã nghĩ đến một chuyện, đó chính là có lẽ cô gái đó đã chết rồi, vậy dựa theo lời hẹn trước đó của mọi người chắc hẳn tro cốt của cô ta đã được đặt bên dưới bia mộ?

Thực ra cô ta ở ngay nơi này!

Chương 1170 Vô Gián Địa Ngục! 1

Có câu nói có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh, nếu như nói mới đầu Tô Bạch thích thân phận thính giả này là vì có thể tiến vào thế giới chuyện xưa thỏa mãn nhu cầu thần kinh đặc biệt của mình, thì hiện tại, tính năng động tự giác của hắn lại ném lên người con trai mình, cho nên hắn phải trở nên mạnh hơn sau đó đi tìm một nam một nữ đó để báo thù.

Từ góc nhìn của người thứ ba ở bên cạnh mà nói, một đời của Tô Bạch thật không trọn vẹn đồng thời cũng rất trắc trở, chỉ vì tính cách và lực ý chí có thể nói là biến thái đó của bản thân hắn mới khiến người có hơi bỏ qua những gì mà hắn trải qua.

Có đôi khi chính Tô Bạch cũng đang nghĩ, có phải bé con bị ôm đi mất cũng là bọn họ cố tình làm hay không, có khả năng bọn họ không muốn nhìn thấy mình tiếp tục sa sút cả ngày con trai dài con trai ngắn, phỏng chừng vẻ chán nản của mình đã làm ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn họ, mà bây giờ mình đang cực kỳ khao khát theo đuổi sức mạnh mình ngược lại mới là thứ mà bọn họ càng vui lòng nhìn thấy hơn.

Nhưng thật sự là không có cách nào khác, cho dù bây giờ trong lòng biết rõ mình vẫn đang đi theo thiết lập của đối phương, nhưng ngoại trừ bất chấp khó khăn tiếp tục đi tiếp thì thật sự không có sự lựa chọn nào khác.

Cũng may, dù sao một nam một nữ đó cũng không phải Phát Thanh, ít nhất thì không đại diện cho thân phận tối cao

tuyệt đối, chỉ cần không phải Phát Thanh thì Tô Bạch có tự tin vật bọn họ xuống.

Bọn họ vạch kế hoạch với mình, đến cuối cùng có thể tính kế thành công hay không còn phải xem Tô Bạch có thật sự phối hợp diễn với bọn họ hay không đã. Lúc trước khi Thiên triều lên nắm quyền cũng đối xử rất tùy tiện với Nhật Bản, cho dù chính phủ Mãn Thanh bị người phương Tây bắt nạt và làm mất mặt cỡ nào thì ít nhất, việc nhào nặn và mỉa mai người Nhật vẫn không thành vấn đề. Hạm đội Bắc Dương của Lý Hồng Chương từng hành quân qua Nhật Bản đã lên bờ để bổ sung một chút vật tư, dọa cho trên có Thiên Hoàng Nhật Bản dưới có người dân bình thường đều sợ đến run rẩy, nhưng sau này chiến tranh Nhật–Thanh đã trực tiếp thay đổi vận mệnh của hai nước.

Lấy một ví dụ này thật sự không thích hợp cho lắm, nhưng Tô Bạch không để ý xem nó có thích hợp hay không, tóm lại con người cần một chút hạt giống tâm hồn để bù đắp, cho dù là hạt giống đen hay là hạt giống trắng thì Tô Bạch đều bằng lòng nuốt một hơi, đúng là sau này phải đối mặt với một nam một nữ đó, cả thể xác lẫn tinh thần đều phải chịu áp lực rất lớn.

Giọng nói của Tô Dư Hàng xuất hiện bên trên, nhưng Tô Bạch lại không biết đây rốt cuộc là nơi nào, trên thực tế là bầu trời sao nhưng sao cũng chỉ có lác đác vài ông, hơn nữa tản ra một loại ánh sáng yêu dị, phía trên có ba người đang đứng cũng không hề lộ mặt, mà một câu nói "chớ có lên tiếng" cuối cùng của Tô Dư Hàng dường như đã thật sự phát hiện ra gì đó.

Lúc trước Tô Bạch đã từng nhìn thấy Tô Dư Hàng trong thế giới ký ức của mình, mà một lần này hình như Tô Dư Hàng cũng cảm ứng được gì đó, trước đó Phát Thanh đã từng ở trong thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh] tạo ra nhân

bản vô tính của Tô Dư Hàng và bà mẹ hờ của Tô Bạch nhưng vẫn thất bại, rồng đen ở phòng bên cạnh cũng chết một cách khó hiểu, rất nhiều chi tiết đều có thể nói rõ sự mạnh mẽ hiện tại của một nam một nữ này, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu sức mạnh này vượt khỏi ý nghĩa bình thường.

"Rắc!"

Không có quá nhiều thông tin, ngoại trừ ghi nhớ cách sắp xếp mấy ông sao trong tầm nhìn của mình ra thì Tô Bạch không nhận được thứ gì khác, nắp quan tài bị đóng lại nhưng rõ ràng không được kín cho lắm, trông có vẻ rất tùy tiện, mà hình như ba người trên đó cũng không có hứng thú bắt con lươn để chơi.

Sau đó cũng không biết là màn đêm tua nhanh thêm bao lâu nữa, thẳng cho đến một ngày, nắp quan tài trước đó không được đậy theo quy tắc dưới sự mài mòn của năm tháng đã xê dịch đi, sau đó xác nữ lại từ từ mở mắt.

"Vù!"

Tô Bạch cũng mở mắt, nhưng lúc này hắn đang đứng trong một phòng khách của nhà lão Phương, duỗi tay sờ mặt mình, đọc trí nhớ xem như đã kết thúc.

Gia Thố đưa một cốc trà cho hắn, Tô Bạch nhận lấy và ngồi lên sô pha.

"Hiệu quả lớn không?" Phật gia hỏi.

"Cảm ơn." Tô Bạch vẫn chưa kịp chỉnh lại một vài pháp môn có liên quan đến cách sử dụng sát khí cương thi mà mình hấp thụ được, hiện giờ phần lớn tâm trí của hắn thật ra vẫn còn ở trong đoạn ký ức đó.

Rất rõ ràng, khi Tô Dư Hàng, lão hòa thượng và người đàn ông mập mạp đó mở nắp quan tài không phải đang trong dòng

thời gian thuộc về bọn họ, vậy khi đó rốt cuộc ba người đó là đang ở nơi nào?

Là trong thế giới chuyện xưa? Hay là trong bí cảnh nào đó có thể thay đổi dòng chảy thời gian?

Câu nói của người đàn ông mập mạp đó: "Ôi, trong bụng của người phụ nữ này còn có đồ nữa, đáng tiếc thời gian thật sự chưa đủ, nếu như không phải chúng ta gặp được ở nơi này mà đổi lại là trong hoàn cảnh bình thường vậy thật sự có thể làm thành một bữa ăn khuya."

Ở trong đoạn đối thoại này đã chứng tỏ khi đó chắc hẳn bọn họ không ở trong dòng chảy thời gian bình thường ở thế giới hiện thực.

"Ngây người gì thế?" Gia Thố thấy Tô Bạch có hơi thất thần mới hỏi, anh ta thấy hơi lo lắng có phải dược hiệu quá mạnh khiến linh hồn của Tô Bạch bị chấn động một chút rồi không.

"Phật gia, hỏi cậu một chuyện." Ngón tay của Tô Bạch đặt trên bàn trà, bắt đầu trực tiếp vẽ ra, hắn vẽ là bầu trời sao đã nhìn thấy khi nằm trong quan tài trong hình ảnh ký ức trước đó.

Chương 1171 Vô Gián Địa Ngục! 2

Tuy rằng Tô Bạch không phải nhà thiên văn học, cũng không phải người có sở thích thiên văn, thậm chí trước đây khi làm thiếu gia cũng không có thói quen lôi kính thiên văn ra nhìn sao mỗi khi rảnh rỗi nhàm chán, nhưng ít nhất có một điểm hắn biết rất rõ, đó là bầu trời sao mà mình đã nhìn thấy trong hình ảnh ký ức trước đó chắc chắn không phải bầu trời sao trong thế giới hiện thực.

"Một điểm này, một điểm này, còn có một điểm này nữa, thứ nhìn thấy chỉ có nhiêu đây thôi, nhưng chắc hẳn cũng là một loại tinh tượng có thể liên kết lại được."

Bàn trà là làm bằng thủy tinh nhưng Tô Bạch thật sự đã dùng ngón tay trực tiếp vẽ lên mặt bàn, từ đó cũng có thể thấy được một chút khả năng khống chế sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Mới đầu lực chú ý của Phật gia ở trên ngón tay của Tô Bạch, lần này Tô Bạch trở về anh ta đã được nhìn thấy quá nhiều sự thần kỳ mà chỉ thính giả cao cấp mới có từ trên người hắn, giống như thứ mà mọi người chơi xưa nay không phải là một trò chơi, lại làm một ví dụ càng thông tục hơn, muốn tính ra sức mạnh của hai bên thì cho họ một thanh đao có kích cỡ như nhau, nhưng mình sử dụng lại giống như một đứa trẻ cầm đao vung loạn mà Tô Bạch thì lại giống như một người trưởng thành cầm đao, đều là đao nhưng khi dùng hiệu quả thật sự là khác biệt như trời và đất.

Nhưng rất nhanh, Phật gia đã bị tinh tượng mà Tô Bạch vẽ ra thu hút, đợi sau khi hắn lại miêu tả màu sắc của mỗi một ngôi sao và tia sáng phát ra, đôi mày của Phật gia lập tức nhíu chặt lại.

Nhìn thấy biểu cảm này của anh ta, trong lòng Tô Bạch biết ổn rồi, hai người Thất Luật và Phật gia đều là cao tăng đương đại, bác học đến mức đáng sợ, hỏi bọn họ một vài thứ, nếu không ngoài ý muốn đều có thể có được một vài phát hiện và thông tin.

"Đây là địa ngục A Tỳ." Gia Thố nhìn Tô Bạch: "Vừa rồi cậu đã đọc ký ức của cô ta đúng không?"

"Chỉ là một đoạn." Tô Bạch đáp.

"Cũng không có khả năng là toàn bộ cuộc đời được, bằng không cậu không phải cậu nữa rồi." Lời này của Phật gia mang theo chút ý tứ sắc bén, thật ra cũng đúng thôi, nếu trực tiếp đọc hết từ đầu đến cuối ký ức của một người khác một lần, vậy đến khi đó bạn rốt cuộc là mình hay là một người khác? Bạn cảm nhận hỉ nộ ái ố trong toàn bộ cuộc đời của cô ta, đến cuối cùng bạn vẫn còn đơn thuần là chính bạn hay sao?

"Cậu biết Thần khúc của Dante chứ?" Gia Thố lại hỏi.

Tô Bạch gật đầu: "Ý của cậu là thứ tôi vừa nhìn thấy trong hình ảnh ký ức là địa ngục?"

"Tương tự như vậy, A Tỳ trong tiếng Phạn có nghĩa là "Vô Gián," ý nghĩa tức đau khổ không có hồi kết. Phật giáo cho rằng khi con người còn sống làm việc xấu, sau khi chết sẽ rơi xuống địa ngục, trong đó, những người phạm phải tội nặng "thập bất thiện nghiệp" sẽ phải chịu đau khổ mãi mãi ở địa ngục A Tỳ. Lấy núi Tu-di làm trung tâm, bốn lục địa vây xung quanh nằm ở bốn hướng của núi Tu-di. Trong vùng biển Aral nằm giữa Kim Sơn và Đại Thiết Vây Sơn có bốn lục địa tức

Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Châu Lư Châu và chín núi tám biển, đây là những thứ cấu thành tam thiên đại thế giới trong Phật giáo.

Vô Gián địa ngục nằm bên dưới Nam Thiệm Bộ Châu, ước chừng hai mươi ngàn "do tuần" tức là ba mươi mấy trăm nghìn kilomet, dựa theo ghi chép trong kinh Phật thì địa ngục A Tỳ "rộng và sâu hai mươi ngàn do tuần," cũng chính là chín mươi tỷ kilomet vuông, tức gấp mười nghìn phạm vi lãnh thổ của Trung Quốc. Tinh tượng mà cậu vẽ và miêu tả chắc hẳn là chỉ có tinh tượng trong địa ngục A Tỳ, lấy sao làm trận pháp tức là toàn bộ trời đất đều là một trận pháp, không ngừng tinh luyện vong hồn và bóng tối trong thế giới này."

"Vậy thật sự có nơi như Vô Gián địa ngục này sao?" Tô Bạch duỗi tay vuốt cằm mình một cái, vậy lúc đầu đám người Tô Dư Hàng đã đi tới nơi đó?

"Làm thế nào mới có thể tới được nơi đó?"

Sau khi trở thành thính giả, lại trải qua hình ảnh Tổ Long cầm ngọc tỷ đập vỡ con rồng đen, Tô Bạch cũng biết rõ có khả năng một vài chuyện xưa trong thần thoại và truyền thuyết thật sự cũng không phải là thần thoại.

"Tự sát là được." Câu trả lời của Gia Thố rất dứt khoát.

"Cậu biết tôi không hỏi cái này." Tô Bạch nhắc nhở.

"Thực ra cánh cửa của địa ngục thi thoảng sẽ mở ra ở nhân gian, ví dụ như bách quỷ dạ hành của Nhật Bản chính là một ví dụ trực tiếp nhất, cho dù là phương Đông hay là phương Tây, trong rất nhiều chuyện xưa thần thoại đều có cách nói của cánh cửa Địa Ngục này, nhưng về phần cụ thể làm thế nào mới tìm được địa điểm thì tôi không rõ, phần lớn vẫn dựa vào vận may đi."

“Vậy không phải nói như không nói sao?” Tô Bạch lắc đầu, mình đã tìm được một vài manh mối về Tô Dư Hàng nhưng lại không thể tới được nơi đó, cảm giác này giống như đã làm một việc vô công vậy.

“Đợi Thất Luật trở về rồi bàn bạc với anh ta một chút xem, thật ra cách cưỡng chế đi vào cũng có.” Gia Thố nói với vẻ hơi do dự: “Nhưng tôi không biết cho dù là cậu của hiện tại cưỡng chế đi vào nơi đó liệu có nguy hiểm gì hay không, nói một cách thông tục thì Vô Gián địa ngục cũng chính là một vị diện khác biệt với thế giới hiện tại này.

Hai nhà Phật Đạo nghiên cứu siêu độ vong hồn vậy vong hồn được siêu độ sẽ đi đâu? Không phải cũng là tới nơi đó sao, nhưng đây là xuyên qua vị diện thế giới, không có cách tuyệt đối an toàn như ánh sáng trắng vừa lóe lên tất cả đã hoàn thành như của Phát Thanh. Nếu cưỡng chế đi vào nơi đó, đầu tiên không nói có thể thành công hay không mà cho dù đi vào, có khả năng đối với cậu cũng sẽ tạo thành sát thương rất lớn, dù sao vong hồn bị siêu độ và một người sống như cậu cũng là hai khái niệm khác nhau.”

Lúc này, đột nhiên di động của Tô Bạch vang lên, hắn vừa nghe Gia Thố nói chuyện vừa mở di động ra nhìn, là cuộc gọi của Sở Triệu, hắn nhấn vào nhấc máy.

“Alo.”

“Alo, Đại Bạch, cậu đang ở đâu?” Giọng nói ở bên Sở Triệu khá gấp.

“Tôi đang ở Thượng Hải, nói đi.”

“Cậu mau tới khu nghĩa trang, chính là chỗ lần trước chúng ta mua bia mộ ấy, xảy ra chuyện rồi, thật sự đã xảy ra chuyện rồi.”

Chương 1172 Âm Mưu (Thượng) 1

"Chuyện gì thế?" Gia Thố hỏi.

"Không nói rõ đã cúp máy rồi." Tô Bạch lắc điện thoại: "Tôi ra ngoài một chuyến, đi chung không?"

"Đi đâu?"

"Tới nghĩa trang."

"Một mình cậu có thể giải quyết tốt được, tôi đi tìm kiếm thêm một vài tư liệu." Gia Thố nói rồi chỉ tay gõ lên bàn trà.

Quả thực, với thực lực của Tô Bạch hiện tại, mình có đi giúp hay không thật ra ý nghĩa cũng không lớn, ngược lại không bằng ở lại nơi này lại lật xem một vài sách cổ xem có thể tìm được một ít thông tin hay không.

"Đúng rồi, còn một việc muốn hỏi cậu một chút." Tô Bạch vừa cầm chìa khóa xe vừa nói: "Hình như địa ngục đó có năng lực thay đổi dòng chảy thời gian nhưng chắc hẳn không phải thế giới chuyện xưa."

Gia Thố gật đầu, ý bảo mình đã biết.

Tô Bạch đi ra khỏi cửa, chiếc Santana đó của mình vẫn đỗ ở chỗ cũ, sau khi lên xe và khởi động xe lại phát hiện ra xăng đã được đổ đầy, rõ ràng bình thường Gia Thố và hòa thượng cũng thi thoảng sẽ lái đi.

Hắn lái xe lên đường cao tốc trước rồi lại lấy di động gọi điện cho Sở Triệu. Nhưng đầu bên kia vẫn luôn hiển thị số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, nói thật, âm

nhắc nhở này ở bảy tám năm trước ngược lại còn rất thường thấy, nhưng trong mấy năm gần đây trên cơ bản thiết bị liên lạc ngày càng hoàn hiện hơn cũng đã rất ít xuất hiện loại tình huống này, hơn nữa nghĩa trang cũng không phải nơi ngoại ô hoang dã gì.

Sau hai mươi phút Tô Bạch đã tới bên khu nghĩa trang, hắn đã phóng nhanh hết cỡ để qua đây.

Vừa xuống xe, Tô Bạch lại nhìn thấy ở vị trí cửa vào có một người đang đứng, đối phương cũng cảm giác được sự xuất hiện của hắn nên cũng quay người lại vẫy tay với hắn.

"Không ngờ lại gặp được cậu ở đây, vốn dĩ còn định ngày mai mới tới đi tìm cậu uống trà." Giải Bẩm vừa lấy khăn tay lau kính vừa nói, hình như anh ta cũng mới đến chưa được bao lâu, vẫn chưa tiến vào.

"Sao anh lại ở đây?" Tô Bạch chủ động đi qua đó, ý ngầm của câu này là đang hỏi, chuyện ở nơi này có phải do anh giở trò quỷ không, nếu là Giải Bẩm đang ở đây chơi thứ gì đó sau đó Sở Triệu bị nhốt ở bên trong, vậy cũng giải thích rõ mọi chuyện rồi.

"Tôi nói tôi vừa vặn đi qua gần đây cảm ứng được sóng dao động năng lượng ở nơi này thì cậu có tin không?" Giải Bẩm nhún vai với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Nhưng sau khu tới gần nơi này tín hiệu di động rất kém."

"Tôi có hai người bạn đang ở đây."

Tô Bạch nói rồi bước vào khu nghĩa trang, lúc này cho dù Giải Bẩm nói thật hay nói dối thật ra đều không cần thiết phải nghiên cứu sâu làm gì.

"Từ trường có hơi loạn." Giải Bẩm cũng đi vào bên trong cùng Tô Bạch.

Quả thật, vừa tiến vào phạm vi thực tế của khu nghĩa trang đã có thể cảm giác được rõ ràng môi trường từ trường ở xung quanh có hơi hỗn loạn, nó có thể ảnh hưởng đến giác quan và nhận thức của con người ở một mức độ nhất định. Đối với người bình thường mà nói có khả năng chính là cảm thấy có hơi khó chịu, nhưng Tô Bạch và Giải Bẩm đều là thính giả cao cấp nên hiển nhiên càng có thể cảm giác được chi tiết hơn.

"Phỏng chừng bạn cậu đang ở nơi đó đi." Giải Bẩm duỗi tay chỉ vào khu vực văn phòng nằm ở vị trí phía tây khu nghĩa trang, nơi đó là một ngôi nhà một tầng màu xanh nhưng trang trí cũng không tồi, mà vị trí này chính là nơi phóng ra toàn bộ từ trường nhiễu loạn.

Tô Bạch đi về phía đó, Giải Bẩm vừa ngáp vừa đi theo hắn, nếu đã tới rồi vậy cũng không có lý do gì không đi xem thử, trên thực tế, anh ta chỉ đang cùng ăn bữa đêm với Lương Sâm trong một tiệm cơm gần đây, khi lái xe về hình như Lương Sâm cảm ứng được gì đó mới kêu Giải Bẩm qua đây xem thử, về phần anh ta thì lại tự mình đi về.

"Tô Bạch!"

"Tô Bạch!"

Hai tiếng gọi truyền ra từ trong vườn hoa phía trước văn phòng, sau đó Sở Triệu cả người toàn là máu bò ra khỏi nơi đó, bây giờ trông anh ta rất thê thảm.

Tô Bạch duỗi tay đỡ anh ta lên, hơi nhíu mày lại. Bởi vì hắn phát hiện ra ngoại trừ tinh thần của Sở Triệu có hơi rệu rã ra thì ngược lại cũng không có trở ngại gì cả, vết thương trên người nhiều nhưng cũng không sâu.

"Hầy." Giải Bẩm đứng ở phía sau nở nụ cười: "Cảm giác cứ như túng dục quá độ vậy."

Sở Triệu liếc mắt nhìn Giải Bẩm ở phía sau Tô Bạch với vẻ hơi vô lực, đối phương đang chế nhạo anh ta nhưng anh ta cũng không nổi nóng, cho dù là khi đối mặt với Tô Bạch anh ta cũng biết rõ sự chênh lệch địa vị của bản thân, nếu người đó đã có thể đi chung với Tô Bạch vậy hiển nhiên cũng là sự tồn tại cùng một cấp bậc với hắn, đối phương cũng sẽ không kiêng dè gì mình.

"Huân Nhi ở bên trong, khụ khụ…" Sở Triệu ho khan, bây giờ cơ thể anh ta thật sự rất yếu, vừa rồi Giải Bẩm chế giễu anh ta túng dục quá độ nhưng thật sự cũng tương tự như vậy thôi. Bộ dạng này cũng giống kết quả của một người bình thường gặp phải nữ quỷ bị hút gần hết dương khí, nhưng lúc này Sở Triệu cũng là một thính giả cấp thấp, chắc hẳn xác suất đụng phải một con quỷ mạnh mẽ như vậy trong thế giới hiện thực sẽ không rất cao.

Tô Bạch bước qua duỗi tay đẩy cửa, lại cảm thấy trên cửa truyền tới một hàn ý lạnh thấu xương, hắn hơi phát lực, toàn bộ cánh cửa lập tức tách ra khỏi tường.

Đợi khi bước vào, hắn nhìn thấy Huân Nhi nằm trên đất, sắc mặt của cô ta cũng giống với Sở Triệu đều trắng bệch, ngay cả trên môi cũng không nhìn thấy một chút huyết sắc nào, cô ta đã hoàn toàn hôn mê, trong văn phòng như thể điều hòa bị giảm xuống mức thấp nhất, gió lạnh thổi vù vù từng cơn.

Tô Bạch ôm Huân Nhi dậy, nhìn đôi mày hơi nhăn lại vì khó chịu của cô ta, hắn thở dài một hơi, ngược lại trong phòng cũng không có gì khác thường nữa, ngay khi hắn ôm cô ta đi ra khỏi văn phòng lại nhìn thấy Giải Bẩm ở bên đó đang cho Sở Triệu uống đan dược.

Chương 1173 Âm Mưu (Thượng) 2

Tô Bạch nhớ trước đây khi mình bị thương nặng Lương Sâm và Giải Bẩm đã cung cấp cho mình một cây thảo dược rồi kêu mình phải đến Tây An, tuy rằng ở một mức độ nhất định là cho mình đi gánh tội, nhưng cũng đủ chứng minh mấy thứ như thiên tài địa bảo ở bên người hai người này không ít.

"Bên trong còn có một người hôn mê sao?" Ngón tay của Giải Bẩm chỉ vào mi tâm của Sở Triệu rồi ấn một cái để gia tăng khả năng phát huy dược hiệu của đan dược, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Tô Bạch kiểm tra tình trạng của Huân Nhi: "Cũng như nhau, mất máu quá độ."

"Có thể đoán ra được là thứ gì đang giở trò không?" Tô Bạch nhìn xung quanh, liếc mắt nhìn quanh thấy toàn là bia mộ, ở thời điểm rạng sáng này nơi này cũng trông có vẻ quá mức yên ắng.

"Không rõ." Giải Bẩm lắc đầu: "Nhưng chắc hẳn không đến mức là thính giả, bằng không cũng nhàm chán quá."

Một điểm này Tô Bạch thừa nhận, chắc hẳn không đến mức là trò quỷ của thính giả, tuy rằng Huân Nhi à Sở Triệu là thính giả cấp thấp nhưng nếu vì vậy mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thính giả giở trò đó cũng sẽ phải chịu sự trừng phạt của Phát Thanh, đây hoàn toàn là mất nhiều hơn được.

"Tô Bạch, ảnh, nhìn ảnh…"

Sở Triệu được Giải Bẩm nhét cho một viên đan dược dường như cũng đã hồi phục một ít máu, lúc này anh ta lấy

một tấm ảnh từ trong túi ra một cách rất phí sức rồi giơ tay định đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch bước qua duỗi tay lấy tấm ảnh.

Lúc này Giải Bẩm cũng sáp tới.

"Có gì khác thường sao?" Giải Bẩm hỏi, dù sao anh ta cũng là chuyện không liên quan đến mình thì mình không quan tâm, chỉ đơn thuần là một tâm thái tới đây xem náo nhiệt, giống với tâm thái của Tô Bạch lúc đầu khi tiến vào tiết điểm ở Quảng Châu, chính là tới làm người qua đường.

"Khi chụp ảnh, chúng tôi chỉ có ba người nhưng bây giờ lại có thêm một người." Tô Bạch chỉ tay gõ vào mặt một cô gái: "Khi ấy cô ta không ở đây."

"Bên cạnh mộ của cậu cũng có bia mộ của cô ta." Lúc này Sở Triệu nói chuyện cũng có hơi phí sức, anh ta rất nôn nóng, cứ nhất định phải gồng mình báo cáo tin tức mà trước đó mình và Huân Nhi đã tra ra được cho Tô Bạch, tuy rằng có hơi đứt quãng nhưng ít nhất anh ta nói cũng rõ ràng, cuối cùng khi đã cực mệt rồi, cho dù anh ta vừa ăn đan dược của Giải Bẩm thì vẫn có hơi không chống đỡ được mà trực tiếp hôn mê.

Bức ảnh bị Tô Bạch nắm trong tay tùy tiện búng lên, hình như nơi này cũng không có gì nguy hiểm, dù sao cho dù là Sở Triệu hay là Huân Nhi đều chỉ là tình trạng yếu quá mức, kẻ có thể dày vò hai người bọn họ thành ra thế này nếu muốn lấy tính mạng của bọn họ cũng là một chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng thứ chưa biết kia cũng không có làm như vậy.

Ừm, có lẽ nên gọi là cô gái xuất hiện thêm trong bức ảnh đó cũng không làm như vậy, rõ ràng cô ta cũng không muốn giết người.

"Cậu thấy thế nào?" Giải Bẩm nhìn Tô Bạch, trước đó lời mà Sở Triệu nói anh ta cũng đã nghe rõ, bây giờ muốn nghe

quan điểm của Tô Bạch.

“Phát Thanh rất tuân thủ quy tắc.” Tô Bạch đáp một câu như vậy.

Giải Bẩm gật đầu: “Quả thật việc này chắc hẳn không phải do Phát Thanh làm. Các cậu là thính giả cho nên Phát Thanh sẽ không can thiệp vào ký ức của các cậu, điều này đối với nó mà nói quá làm giảm giá trị của mình.”

“Nhưng người trong ảnh.” Tô Bạch mím môi: “Trước tiên cứ đi về phía bia mộ xem thử đã.”

Hai thính giả cao cấp ở chung quả thực không có gì phải sợ, Tô Bạch cũng không tin đối phương có năng lực hành hạ mình và Giải Bẩm thành ra bộ dạng của Sở Triệu và Huân Nhi.

“Chính là cái này.” Tô Bạch tìm được bia mộ của mình trước, sau đó dịch về sau nhìn thấy bia mộ cô gái đó ở bên cạnh mình.

“Mở ra xem đi.” Giải Bẩm dùng một tay nắm bia mộ đợi quyết định của Tô Bạch.

“Mở đi!” Tô Bạch xác nhận.

“Được.”

Giải Bẩm mỉm cười, lòng bàn tay dùng sức, lúc này không chỉ bia mộ mà ngay cả bùn đất và xi măng xung quanh nó đều bị xới lên hết, bên dưới xuất hiện một cái hố nhỏ, trong đó là một hộp tro cốt tinh tế.

“Thật sự có đồ này.” Ngược lại khiến Tô Bạch cảm thấy có hơi bất ngờ, hắn ngồi xổm xuống duỗi tay lấy hộp tro cốt nghịch trong tay một lát.

“Có tro cốt không?” Giải Bẩm cũng ngồi xổm xuống: “Sao tôi cứ cảm thấy cách đối xử đơn giản thô bạo này của chúng ta

quá phụ lòng màn đêm và hoàn cảnh ở đây thế nhỉ?”

Hai người đều là thính giả cao cấp hiển nhiên sẽ không lo lắng bị quỷ dọa hay là ảnh hưởng đến loại chuyện này, bởi vì trừ phi Phát Thanh thật sự bị mù, bằng không trong thế giới hiện thực này chắc hẳn sẽ không có sự tồn tại hoang dã nào sánh ngang với thính giả cấp đại lão.

“Có.”

Tô Bạch mở hộp tro cốt ra mà không hề kiêng dè chút nào, trong hộp là bụi trắng tinh.

“Cô gái này khi còn sống đơn thuần biết bao nhiêu, xương cốt sau khi chết lại cũng trắng tinh như vậy.” Giải Bẩm có hơi bất ngờ.

Sau đó, anh ta nhìn thấy Tô Bạch duỗi ngón tay chấm một ít tro đưa vào đầu lưỡi liếm một cái.

“…” Giải Bẩm: “Ha ha, khẩu vị nặng quá nhỉ.”

“Bột ngọc trai.” Tô Bạch xác nhận: “Nếu anh muốn lát nữa có thể bôi lên mặt, có tác dụng dưỡng trắng.”

Vậy mà trong hộp tro cốt không phải xương cốt mà là bột ngọc trai, Tô Bạch cắm ngón tay vào trong hộp tro cốt.

Sau đó bàn tay run lên, kẹp ra một tấm ảnh từ bên trong đó, trong tấm ảnh một cô gái ngồi ở vị trí sát cửa sổ quán cà phê, trước mặt đặt một ly cà phê.

Tô Bạch biết quán cà phê này và cũng nhận ra cô gái kia, đó chính là Huân Nhi.

Chương 1174 Âm Mưu (Trung) 1

Khi Sở Triệu tỉnh lại phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh viện, trên giường bên cạnh mình, Huân Nhi vẫn còn chưa tỉnh, mình đang truyền nước, bây giờ truyền là nước muối sinh lý.

Đầu vẫn hơi đau, ngược lại anh ta không vội xuống giường bởi vì trước khi hôn mê anh ta nhớ Tô Bạch đã tới, mình cũng đã nói chuyện rõ ràng với hắn, bây giờ mình có thể từ từ hạ trái tim xuống và nghỉ ngơi.

Trời sập rồi có người cao hơn gánh, trong ba người thực lực của Tô Bạch mạnh nhất, đối với người phụ nữ thứ tư đột nhiên xuất hiện này, hiển nhiên vẫn nên giao cho Tô Bạch đi điều tra mới ổn thỏa nhất.

Mà lúc này, Tô Bạch đang cùng Giải Bẩm ngồi trong một tiệm ăn sáng ở cửa bệnh viện, Tô Bạch gọi một bát bánh quẩy và một bát sữa đậu nành, Giải Bẩm thì lại gọi một xửng tiểu long bao thêm một chén hoành thánh.

Khẩu vị của Tô Bạch không được tốt cho lắm, dù sao tối qua hắn cũng mới nuốt một con lươn xong. Giải Bẩm thì lại ăn rất ngon miệng, anh ta vốn không có áp lực tâm lý gì cả, chỉ đơn giản một người qua đường đi xem náo nhiệt nên hiển nhiên cũng không cần quá lo lắng gì cả, đương nhiên chuyện này quả thật rất thú vị.

Hai người cùng nhau đưa Huân Nhi và Sở Triệu đến bệnh viện sau đó ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện hút thuốc

và nói chuyện, đợi trời sáng mới xuống đây ăn sáng.

"Phù…"

Một miếng hoành thánh cuối cùng bị Giải Bẩm đưa vào miệng rồi nuốt xuống, anh ta rút một tờ khăn ướt ra lau miệng với vẻ rất thỏa mãn.

Tô Bạch vẫn còn đang cầm bánh quẩy "chèo thuyền" trong bát sữa đậu nành, thấy Giải Bẩm đã ăn xong rồi, hắn mới nói: "Tôi nhớ anh là người ghét những món ăn không được chế biến tinh tế cơ mà."

Một tầng ý nghĩa khác chính là anh là một tên rất khác người, một người có yêu cầu rất cao về chất lượng và phong cách sống.

"Khi uống rượu trắng có thái độ của uống rượu trắng, khi uống rượu vang có thái độ của uống rượu vang, khi ăn món tây có thái độ của ăn món tây, khi ăn bữa sáng kiểu Trung có thái độ của bữa sáng kiểu Trung…" Giải Bẩm giải thích.

Có điều rất nhanh Tô Bạch đã cắt ngang lời giải thích của anh ta.

"Mấu chốt vẫn là trước đây anh cảm thấy tôi không phải người cùng một tầng lớp với anh cho nên vẫn luôn cố tình thể hiện thái độ mà thôi." Tô Bạch một lời nói trúng tim đen.

Giải Bẩm nở nụ cười mà không giải thích nữa mà cũng không cần phải giải thích gì thêm, đúng vậy, cho dù là trước đó khi anh ta chưa thăng cấp thành thính giả cao cấp nhưng anh ta cũng được tính là mấy người đỉnh cao nhất trong đám người có thâm niên, hơn nữa thật sự chỉ cách thính giả cao cấp một bước nữa mà thôi, cho nên về mặt tâm thái khó tránh khỏi đã thay thế một nửa vào tâm thái của thính giả cao cấp rồi, khi đối mặt với Tô Bạch rõ ràng có hơi cố gắng tỏ "thái độ thân thiện" nhưng vẫn hơi mất tự nhiên một chút.

Mà bây giờ hai người đều là thính giả cao cấp, thân phận và địa vị tương đồng nên Giải Bẩm cũng thả lỏng hơn.

Bạn bè thật sự chính là hai xâu tiền bằng nhau.

"Tôi rất tò mò, mục đích bà ta làm như vậy là gì?" Tô Bạch vẫn cầm bức ảnh đó trong tay một cách ung dung, Huân Nhi trong bức ảnh đang ngồi trong đó uống cà phê thoạt nhìn khá yên tĩnh bình thản.

Giải Bẩm biết biết thân thế của Tô Bạch, trước đây anh ta cũng được tính là đã gia nhập một nửa vào nhà lão Phương, cho nên thân thế của Tô Bạch đối với anh ta mà nói không phải bí mật gì.

Tô Bạch nhớ lần đó khi mình cảm ứng được sự tồn tại của người phụ nữ đó đã đi tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được Huân Nhi ở bên ngoài quán cà phê, như vậy ai đã chụp bức ảnh này cho cô ấy cũng có thể luận ra ngay được.

"Theo như tôi biết." Tô Bạch hơi dừng lại: "Hình như bọn họ rất thích làm thực nghiệm."

"Một âm mưu thí nghiệm sao?" Giải Bẩm đứng dậy đi thanh toán bữa sáng trước, sau đó đi ra cửa quán ăn sáng chỉnh lại cổ áo tây trang của mình, tối qua một đêm không ngủ nhưng trên mặt anh ta lại không hề hiện ra vẻ mệt mỏi một chút nào, cả người vẫn lộ ra sự chỉn chu như cũ. Trước đây theo quan điểm của Tô Bạch, Giải Bẩm là một người rất có phong cách, nhưng bây giờ lại cảm thấy có khả năng cái thứ hàng này chỉ đơn giản là mắc chứng ám ảnh cưỡng chế mà thôi, cũng quả thực là vì vị trí của đôi bên ngang hàng mà cách nhìn cũng khác đi.

"Chắc hẳn là đúng, trong khu nghĩa trang chỉ có một trận pháp hấp linh đơn giản, đơn giản đến không thể đơn giản hơn, cho dù không phải là thính giả mà chỉ là một nhân sĩ huyền

học hơi có tí đạo hành cũng có thể phá giải được, càng đừng nhắc đến là thực lực và thân phận của hai thính giả cấp thấp.” Tô Bạch vừa nói vừa cùng Giải Bẩm đi về phía bệnh viện.

“Nhưng bọn họ vẫn gần như bị hút sạch linh khí thậm chí không còn bao nhiêu sức phản kháng nữa.” Giải Bẩm nở nụ cười: “Thật sự thú vị đấy, đột nhiên tôi cảm thấy vụ náo nhiệt tối qua cũng không xem phí, bởi vì dường như có một cánh cửa lớn thông đến thế giới mới đang mở về phía tôi.”

“Quả thật rất thú vị.”

Hai thính giả cao cấp nói chuyện lại nói đây là một chuyện rất thú vị, cho dù bây giờ Huân Nhi và Sở Triệu còn đang nằm trên giường bệnh ở bệnh viện nhưng Tô Bạch vẫn không hề cảm thấy mình nói như vậy có gì không đúng.

“Nhưng nếu muốn chơi trò bịp bợm này một cách hoàn hảo thì vẫn cần phải thử nghiệm thêm một lần nữa.” Giải Bẩm rút bao thuốc của mình ra theo bản năng, nhưng bên trong đã không còn thuốc lá nữa, thuốc của Tô Bạch thì anh ta không quen nên vẫn luôn không lấy.

“Ý của anh là, là tôi và anh?” Tô Bạch hỏi.

Chương 1175 Âm Mưu (Trung) 2

"Archimedes từng nói hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhấc bổng quả đất lên, âm mưu lần này không phải cũng là một đạo lý như vậy hay sao?" Giải Bẩm đan mười ngón vào nhau, ánh mắt rực rỡ trông có vẻ có hơi hưng phấn: "Dùng trận pháp đơn giản nhất lại gần như ép khô máu của hai thính giả cấp thấp khiến bọn họ biến thành con cừu con bó tay chịu trói, giống như cầm một trăm tệ đi mua một căn nhà ở đường vành đai hai Bắc Kinh vậy."

"Lối so sánh đầu tiên còn rất có phong cách nhưng câu so sánh thứ hai toàn là tục khí." Tô Bạch lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ và bảo. Trước đây hắn cảm thấy người này rất không tồi cũng rất thần bí, nhưng đợi khi mình và bọn họ đứng ở độ cao bằng nhau, sao cứ cảm thấy toàn là một đám ngu ngốc như vậy.

"Cũng không phải cậu không biết quê của tôi ở Đông Bắc, nếu tôi không thành thính giả vậy hiện tại tôi chính là một người bình thường, phỏng chừng lúc này còn đang ở trong một căn nhà tại Thưởng Hải mà khóc không ra nước mắt." Giải Bẩm duỗi tay chỉnh lại cổ áo cho Tô Bạch, một người đàn ông giúp một người đàn ông khác chỉnh cổ áo một cách chu đáo như vậy, động tác trông rất kỳ quái, nhưng cuối cùng Giải Bẩm vẫn vỗ vào vai Tô Bạch: "Cho nên tôi rất biết ơn, biết ơn nó đã cho tôi một cuộc đời khác hẳn, đã giải thoát tôi khỏi những gút mắt về củi gạo muối dầu dấm tương trà và nhà

trong cuộc đời của một người bình thường, cho tôi nhìn thấy phong cảnh khác hẳn.”

“Đồ thần kinh.’ Tô Bạch chửi một câu: “Lời này anh chắc hẳn nên nói với những người thực tập và đám thính giả cấp thấp đã chết đó thì hơn.”

“Được rồi, vẫn nên đi tới khu nghĩa trang đó đi, đó chắc hẳn là bút tích của mẹ cậu, tôi thật sự là có hơi không chờ nổi nữa rồi.” Giải Bẩm duỗi tay đẩy gọng kính của mình: “Thật ra, còn một điểm khiến tôi càng tò mò hơn, âm mưu này có thể lừa hai thính giả cấp thấp nhưng chắc chắn không thể lừa được cậu, nhưng bà ta làm như vậy không phải rõ ràng là đang nói cho cậu biết sao, vậy mục đích của bà ta là gì?”

“Tôi không biết.” Tô Bạch lắc đầu: “Bọn họ muốn làm việc gì, tôi thật sự không biết, nhưng tôi chỉ biết một chuyện đó chính là sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ vặn cổ bọn họ.”

Giải Bẩm nhún vai: “Nhưng tôi cảm thấy xác suất cậu bị coi thành đồ chơi chơi từ đầu đến cuối vẫn lớn hơn một chút đấy, bỏ đi, cũng không đả kích tính năng động tự giác của cậu nữa, cậu đi thăm bọn họ trước đi, tôi sẽ đi sắp xếp cho phía bên khu nghĩa trang ngăn không tiếp những người khác vào hôm nay, phong tỏa toàn bộ.”

Cho dù Giải Bẩm là kêu thính giả dưới tay nghe lời căn dặn của mình đi làm chuyện này hay là tự mình dùng sức ảnh hưởng ở thế giới hiện thực để làm chuyện này, thì đối với anh ta mà nói cũng không khó khăn gì cả.

Tô Bạch gật đầu và đi về phía tòa nhà bệnh viện, ngay khi hắn đẩy cửa phòng bệnh ra, Huân Nhi và Sở Triệu đã tỉnh lại, Huân Nhi ngồi dựa vào giường bệnh, cả người trông vẫn rất tiều tùy, còn Sở Triệu thì ngồi khoanh chân, cầm di động giống như đang nói chuyện với người ta.

Khi Tô Bạch tiến vào, ánh mắt của bọn họ đều rơi lên người hắn.

“Tô Bạch.” Sở Triệu hô một tiếng với vẻ hơi kích động, tuy rằng bây giờ vẫn rất yếu nhưng chuyện đó quả thực có thể khiến anh ta hưng phấn, ồ không, hoặc nói là rất khủng khiếp ấy chứ.

“Mang đồ ăn sáng tới cho hai người đây.” Tô Bạch liếc mắt nhìn, bọn họ vẫn đang truyền dịch phỏng chừng cũng sẽ không đói cho lắm.

“Tô Bạch, cô ta là ai?” Lúc này Huân Nhi cũng hỏi, sắc mặt của cô ta rất kém, nhưng rất dễ nhận thấy cô ta cũng rất để ý đến thân phận của cô gái này, một cô gái đã xuất hiện và biến mất trong cuộc sống của mình.

Tô Bạch rút một điếu thuốc rồi châm lên, sau đó liếc mắt nhìn Sở Triệu.

Sở Triệu liếm đôi môi khô khốc của mình, lúc này anh ta nào có tâm trạng hút thuốc đâu nhưng bây giờ Tô Bạch lại như cố tình chần chừ không nói cho bọn họ biết tin tức liên quan đến cô gái đó.

“Trong văn phòng chắc hẳn có thể kiểm tra ra thông tin của cô gái này, anh đã tra ra chưa?” Huân Nhi lại hỏi, nếu không phải đột nhiên cúp điện thì cô ta có thể đọc xong tài liệu rồi.

“Ha ha.”

Tô Bạch lắc đầu: “Chưa xem.”

“Anh quên rồi?” Huân Nhi rất khó hiểu, với mức độ suy nghĩ tỉ mỉ của Tô Bạch chắc hẳn không có khả năng bỏ qua chuyện này.

“Bây giờ việc mà hai người phải làm là yên tâm hồi phục, đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy, về phần cô gái đó hoàn toàn

không có người đó.” Tô Bạch đáp.

“Sao có thể thế được?” Sở Triệu nói với vẻ kích động: “Cô ta chắc hẳn đã tồn tại, chỉ là chúng ta bị xóa trí nhớ mà thôi.”

“Hai người là thính giả, Phát Thanh không có khả năng xóa trí nhớ của hai người.” Tô Bạch lại duỗi tay chỉ vào đầu mình: “Cũng không có khả năng xóa trí nhớ của tôi, cô ta không tồn tại, các người bị lừa rồi.” Tô Bạch giải thích.

“Đại Bạch.” Lúc này Huân Nhi mới mở miệng với vẻ hơi nghi ngờ: “Có phải bọn em không tiện biết không?”

Sở Triệu nghe được lời này dường như cũng hiểu ra, nếu trí nhớ liên quan đến cô gái đó đã từng bị xóa đi, vậy có khả năng trình độ thực lực của cô ta rất khủng khiếp, với trình độ thực lực của hai người bọn họ còn lâu mới đạt đến tư cách biết được.

Cái này cũng giống như lúc đầu khi mình chưa trở thành thính giả còn hiểu lầm cách Tô Bạch xử lý chuyện của Tiểu Huệ đó.

“Được, vậy tôi không hỏi nữa, cảm ơn cậu Đại Bạch, hôm qua không có cậu có khả năng chúng tôi đã xong đời ở đó rồi.” Sở Triệu cũng không hỏi nữa.

Huân Nhi cũng mỉm cười nói lời cảm ơn với hắn.

Đột nhiên Tô Bạch cảm thấy rất hoang đường, là điều gì đã khiến hai người này vẫn luôn tự cho là đúng, kiên trì cho rằng có cô gái đó tồn tại?

Đây rõ ràng chính là một âm mưu.

Một người rõ ràng không tồn tại, tại sao lại tồn tại trong nhận thức của hai người này như vậy?

Đột nhiên, Tô Bạch nghĩ đến vấn đề phía sau mà Giải Bẩm đã nói trước đó.

Người phụ nữ đó muốn gửi gắm ý nghĩa gì thông qua âm mưu không thể lừa được thính giả cao cấp này?

Chương 1176 Âm Mưu (Hạ) 1

Ngay lúc Tô Bạch rời khỏi phòng bệnh vừa đi đến cửa bệnh viện thì Giải Bẩm cũng vừa vặn lái xe qua đây ý bảo hắn lên xe.

Tô Bạch ngồi lên xe, lại châm điếu thuốc theo thói quen, không hề để ý đến việc sẽ làm bẩn xe của Giải Bẩm vẫn luôn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này.

Giải Bẩm cũng chỉ hơi nhíu mày nhưng ngược lại không nói gì cả vì quả thật không cần thiết phải nói gì.

"Hai người bọn họ vẫn tin chắc có cô gái đó tồn tại." Tô Bạch duỗi tay ra ngoài cửa sổ gạt tàn thuốc, bảo: "Cũng không cứu được nữa rồi."

"Độ cao khác nhau nên phong cảnh nhìn thấy hiển nhiên cũng khác nhau." Lúc này Giải Bẩm cũng cảm thấy mình có hơi giống cố vấn tâm lý, nhưng bản thân anh ta cũng biết rõ thực ra trong lòng Tô Bạch hoàn toàn biết đã xảy ra chuyện gì, cũng biết rõ Tô Bạch chỉ đang cảm thán mà thôi.

"Khác nhau đấy." Tô Bạch lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, bọn họ không ngu như vậy, cũng không phải đồ đần độn."

"Rốt cuộc là cảm giác gì, lát nữa sau khi chúng ta đích thân trải nghiệm một cái là biết ngay." Giải Bẩm nhìn giờ rồi nói tiếp: "Tôi đã mời một thính giả cấp thấp qua đây, anh ta là một trận pháp sư vừa vặn đủ dùng hơn nữa cũng nghe lời."

"Suy nghĩ cố hữu của con người thật sự đáng sợ như vậy sao?" Tô Bạch ngồi trên xe tìm kiếm, cuối cùng tìm được một

chai nước suối rồi mở ra uống một ngụm: "Giống như thí nghiệm nhàm chán che mắt cắt ngón tay để trích máu ấy."

"Còn có một thí nghiệm rất quen thuộc khác chính là lồng giam có điện, con khỉ vừa đụng vào là giật điện ngay, sau đó không có con khỉ nào dám đụng vào lồng nữa, tiếp lại từ từ thay những con khỉ này bằng những con khỉ mới, rõ ràng không còn điện nhưng một tốp khỉ mới hoàn toàn chưa từng chạm vào điện đó cũng không có con nào dám đụng vào lồng."

"Mấy thí nghiệm này bình thường đều lấy ra làm ví dụ an ủi tâm hồn." Tô Bạch phun ra một hơi thuốc: "Phỏng chừng rất ít người có thể trải nghiệm được đạo lý triết học trong đó."

"Triết học thoạt nhìn không có tác dụng gì, nhưng trên thực tế công dụng lại rất lớn, nhưng thường cũng là sau khi lớn tuổi mới có thể chân chính hiểu được triết học có ý nghĩa gì." Giải Bẩm nói rồi đột nhiên như nghĩ đến gì đó, bảo: "Tô Bạch, liệu có khả năng người phụ nữ đó đang muốn truyền đạt đạo lý này cho cậu không?"

"Anh nói chuyện không đầu không đuôi gì cả." Tô Bạch đáp với vẻ hơi bất mãn.

"Cậu biết là ý gì mà."

"Anh cảm thấy chúng ta chỉ là ở trong phòng thí nghiệm bị che mắt cắt ngón tay mình tự dọa chết mình hay là một đám khỉ không có điện lại không dám chạm vào lồng như cũ hả?"

"Cậu cảm thấy thế nào?" Giải Bẩm duỗi tay về phía Tô Bạch đòi một điếu thuốc lá, bình thường anh ta chẳng muốn hút loại thuốc này của Tô Bạch, nhưng bây giờ hành động này đã chứng tỏ lúc này nội tâm của anh ta đang mất bình tĩnh.

Tô Bạch từng cùng hòa thương ở trong nhà khách, hai người quấn khăn tắm thôi diễn ra một vài chân tướng ở thời kỳ nhà Tần, gần một thế kỷ trước một hội nghị trên một con

thuyền nhỏ trên hồ đã mở ra một Trung Quốc mới, điều này chứng tỏ có đôi khi có một vài giải thiết và suy đoán kinh người cũng không yêu cầu người trong cuộc phải tắm rửa, thay quần áo, dâng hương, giữ mình mới có thể có được, mà có đôi lúc thật ra chỉ là chuyện của một cơ hội.

"Nếu như…" Đột nhiên Giải Bẩm liếm môi mình với vẻ hơi khẩn trương: "Nếu như hoàn toàn không có Phát Thanh tồn tại thì sao?"

"Ha ha." Tô Bạch cười: "Vậy anh còn đang ở trong căn nhà nhỏ tại Thượng Hải, tích tiền cả năm thậm chí còn không đủ mua một cái bồn cầu."

"Ha ha." Giải Bẩm cũng cười to: "Cũng đúng."

Chiếc xe tiếp tục lái về phía khu nghĩa trang, hai người cũng im lặng, chừng mười lăm phút sau chiếc xe lái đến cửa lớn của nghĩa trang, nơi này rất vắng vẻ, rõ ràng là đã được dọn dẹp sạch rồi.

Tô Bạch xuống xe trước ném điếu thuốc lên đất rồi nhìn cảnh vật thanh tịnh và đẹp đẽ ở xung quanh, ban ngày qua đây ngược lại cũng là một nơi tốt có thể khiến tâm thần và thể xác người có được sự yên tĩnh, ở trước mặt những bia mộ này thường có thể khiến người sống suy nghĩ về ý nghĩa sinh mệnh và nghĩ đến cuộc đời của mình theo bản năng, đương nhiên nếu là buổi tối tới đây, phỏng chừng những nhân tố tích cực đó cũng không còn thấy nữa, ngoại trừ khiến người cảm thấy hoảng sợ thì vẫn là hoảng sợ.

Một người đàn ông trung niên có dáng người hơi gù đứng hầu ở sau cánh cửa lớn, tuổi tác của anh ta không lớn nhưng trên mặt lại có không ít mụn, cộng thêm cái lưng còng rất rõ ràng, mang đến cho người một loại cảm giác của người tuổi đã xế chiều.

Ngay khi Tô Bạch và Giải Bẩm đi tới, lưng của anh ta khom xuống càng sâu hơn.

“Hai vị đại nhân!”

“Có thể bắt đầu.” Giải Bẩm nói.

“Được.”

Trong hai tay của người đàn ông lưng còng xuất hiện những sợi tơ màu đỏ, cùng với sự di chuyển của sợi tơ một loại cảm giác từ trường nhiễu loạn tương tự với hôm qua lại xuất hiện.

Tô Bạch và Giải Bẩm thì lại đi thẳng về phía văn phòng đó.

“Người này rất thông minh.” Tô Bạch nói.

“Ha ha, trước khi làm thính giả chính là một nhân sĩ huyền học, con người rất thông minh, sử dụng cũng rất thuận tay.” Giải Bẩm không có hứng thú tiếp tục giới thiệu về người đàn ông lưng còng đó nữa mà nhìn Tô Bạch và nói: “Bây giờ, chúng ta bắt đầu thay thế vào góc nhìn của hai người tối qua đi.”

Tô Bạch gật đầu và hít một hơi thật sâu, lúc này, hắn đã coi mình thành một thính giả cấp thấp, là mình khi vừa mới hoàn thành nhiệm vụ của người thực tập. Đương nhiên, hoàn toàn quên mất và hoàn toàn thay thế vào là chuyện không có khả năng, nhưng việc mô phỏng hiện tại chỉ là muốn trải nghiệm lại loại cảm giác này mà thôi.

Tô Bạch từ từ ngồi xổm xuống, trong tay cầm một bức ảnh đó, trong ảnh là ảnh tự sướng của mình, Huân Nhi, Sở Triệu và cô gái thứ tư đó.

Lúc này Giải Bẩm cũng ngồi xổm xuống và nhìn bức ảnh trong tay Tô Bạch: “Cô gái này là ai, trông rất xinh đẹp, sao tôi chưa từng gặp bao giờ nhỉ?”

“Tôi không biết, trước đây khi chụp chung cũng không có cô ta.”

“Nhưng nhìn tư thế khi chụp ảnh của cô ta rõ ràng rất quen các cậu, hơn nữa trong góc ngắm khi chụp ảnh cũng để lại vị trí của cô ta, không giống như photoshop ra, tay của cô ta còn đặt lên vai người đàn ông này, và tư thế của người đàn ông này cũng rất tự nhiên như thể để thuận tiện cho cô ta dựa vào mình vậy, sao cậu lại có thể không biết cô ta được?” Giải Bẩm hỏi.

“Lẽ nào trí nhớ của tôi đã bị xóa?” Tô Bạch hỏi.

Chương 1177 Âm Mưu (Hạ) 2

“Phát Thanh sẽ không xóa ký ức của thính giả, mà chỉ sau khi thính giả chết mới xóa một vài ký ức của người bình thường về anh ta, để anh ta chết một cách rất bình thường trong hiện thực.”

“Liệu có lỡ như không?” Tô Bạch đáp với vẻ không chắc chắn cho lắm.

“Trong ảnh xuất hiện hình ảnh của cô ta có khả năng có nghĩa cô ta chỉ vừa mới chết thôi.” Giải Bẩm đoán: “Nếu dựa theo cách nói ký ức bị thay đổi để xét thì lúc trước ba người các cậu đều mua bia mộ liền kề nhau ở đây, vậy chắc hẳn bia mộ của cô ta có khả năng cũng ở ngay bên cạnh, liền kề với ba người các cậu.”

“Vậy đi xem thử…”

Khi nói đến đây đột nhiên Tô Bạch mở to mắt, Giải Bẩm ở bên cạnh cũng dừng hít thở vào lúc này.

Bất chợt trời tối đen đi…

“Đã xảy ra chuyện gì thế này!”

Người đàn ông còng lưng nhìn tơ đỏ trong tay mình với vẻ khó tin, tơ đỏ đang nhanh chóng vận chuyển, nhưng bây giờ hoàn toàn không phải ngón tay của mình đang kéo tơ đỏ mà là tơ đỏ đang kéo ngón tay mình.

Sự thay đổi vượt quá mức chịu đựng của mười ngón tay, máu tươi đã chảy ra, người đàn ông còng lưng vô cùng sợ hãi

mà lại không có cách nào dừng lại, nhưng tiếp theo nếu còn tiếp tục, rất có khả năng mười ngón của mình sẽ trực tiếp bị phế.

"Phụt…"

"Phụt…"

Mười ngón tay trực tiếp bay khỏi bàn tay, người đàn ông còng lưng quỳ rạp xuống mặt đất, nhưng tơ đỏ của mình vẫn đang tiếp tục trôi nổi trong không trung không ngừng cử động và biến hóa như thể lúc này có một đôi tay vô hình đã thay thế mình thao túng toàn bộ chuyện này.

"Nơi này ngoại trừ bức ảnh dưới bia mộ ra thì chắc hẳn còn có thứ kỳ quái gì khác nữa." Lúc này Giải Bẩm đã đứng dậy và quan sát chung quanh: "Tốc độ vận chuyển của trận pháp đã cao hơn vừa rồi quá mười lần, trừ phi cái thứ hàng đó vừa mới nhảy qua cấp bậc thính giả bình thường trực tiếp dung hợp thành công với vũ khí bản mệnh."

"Tiếp tục giữ trạng thái tự tin, ít nhất là duy trì bầu không khí nhập vai đó." Tô Bạch cũng đứng dậy: "Đừng tỉnh táo, bằng không tất cả đều sẽ biến mất."

"Ha ha, cái này giống như bị bóng đè vậy, mình tỉnh nhưng lại không thể nhúc nhích được, nhưng cậu cần gì phải nhắc nhở tôi chuyện này, cậu cho rằng tôi không biết sao?" Giải Bẩm vỗ lên vai Tô Bạch với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Chính vì lời nhắc nhở của cậu mới khiến tôi cảm thấy mình sắp thoát vai diễn rồi."

Anh ta nói xong lập tức nhắm mắt lại, bóng đen xung quanh cũng nhạt đi một chút, bắt đầu có những tia sáng chiếu vào đây.

Tô Bạch nhìn bàn tay mình, hắn không cảm thấy có thứ gì đang hút sức mạnh mình đi nhưng để duy trì loại cảm giác này

hình như bản thân hắn cũng đang chủ động đánh đổi sức mạnh của mình, đây là một loại cảm giác rất kỳ quái bởi vì sức mạnh của mình trôi tuột đi không phải bị động, mà là mình chủ động.

"Bây giờ tôi có hơi hối hận vì đã mời một thính giả cấp thấp trận pháp sư tới, nơi này rõ ràng còn một thứ mà tối qua chúng ta đã bỏ qua, rõ ràng tối qua hai người bạn đó của cậu không phải bị cái gọi là trận pháp ở nơi này hấp thụ sạch tinh khí, mà vừa vặn ngược lại, là bản thân bọn họ dùng sức mạnh của mình giữ toàn bộ những thứ này vận chuyển. Sau khi bọn họ sức cùng lực kiệt, sự vận chuyển ở nơi này cũng dừng lại, bằng không bọn họ không có lý do bị hút sạch mà vẫn còn có thể giữ lại một mạng, bởi vì bản thân bọn họ chính là nguồn và kẻ bị thương cũng là chính bọn họ."

"Nói đơn giản." Tô Bạch nói tiếp: "Chính là mình không có khả năng tự bóp chết mình."

"Vẫn là từ ngữ này của cậu đơn giản." Giải Bẩm nở nụ cười: "Đây là tự mình dọa sợ mình sao? Hay là mình tin gì đó thì cái đó xuất hiện? Là một loại cục diện được thiết lập bằng cách sử dụng suy nghĩ riêng của mình?"

"Huân Nhi từng nói qua khi cô ấy tra ra được tư liệu về cô gái đó thì cúp điện, bây giờ chắc hẳn có khả năng là vì bản thân cô ấy không biết cô gái đó là ai cho nên mới giống như nằm mơ, trong mộng cảnh của người không có khả năng xuất hiện thứ mà mình chưa từng nhìn thấy trong hiện thực, vì vậy bản thân Huân Nhi không biết cô gái đó là ai cho nên khi cô ấy sắp tra ra được tài liệu sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, và dùng một lời giải thích hợp lý để cô ấy tránh được vấn đề bản thân không biết này."

"Chắc hẳn là như vậy, ở đây có hơi giống với mộng cảnh nhưng cũng không giống, cũng không phải tình huống đơn

thuần là gợi lên nỗi sợ hãi trong lòng hoặc là cảm xúc tiêu cực, bởi vì không có chuyện đơn giản như vậy, ở đây thật sự rất phức tạp, nước rất sâu.”

Tô Bạch quay người nhìn về phía văn phòng đó rồi tiến lên vài bước, cửa đã bị đóng trở lại, hơn nữa lúc này bóng tối đã càng ngày càng mờ đi, rõ ràng cho dù là Tô Bạch hay là Giải Bẩm vẫn không có cách nào duy trì quá trình nhập vai khi đối thoại trước đó nữa. Dù sao bọn họ cũng cơ trí hơn Huân Nhi và Sở Triệu rất nhiều, hơn nữa bọn họ tới khi đã biết đại khái chân tướng, từ trong tiềm thức hoàn toàn không tin thứ này, có thể trụ được đến hiện tại đã được tính là hiệu quả gần như tự thôi miên mình của hai người rồi. Trước đó hai người đối thoại một cách ngu ngốc, thật ra chính là để xây dựng loại bầu không khí tốt cho mình nhập vai, nhưng rõ ràng loại bầu không khí này không có khả năng kéo dài quá lâu.

Tay của Giải Bẩm đặt lên vai Tô Bạch, anh ta thở dài một hơi, dường như là đang cảm thấy bất đắc dĩ vì vẫn chưa tìm được mấu chốt.

Tô Bạch rút một điếu thuốc lại đưa một điếu ra phía sau, Giải Bẩm nhận thuốc.

“Tách.”

Tô Bạch châm thuốc, bóng tối đã mờ đi chỉ còn lại một tầng mỏng, toàn bộ mọi thứ đã sắp kết thúc nhưng vẫn không nhận được gì, lẽ nào lát nữa còn phải làm thêm lần nữa, hoặc là gọi hòa thượng đang mở đại hội Phật giáo gì đó ở Nam Thông mau về một chút rồi cùng nhau tìm kiếm?

“Này, trước đó khi các cậu mua mộ bia có đặt vật tưởng nhớ gì bên dưới mộ bia không?” Giải Bẩm có hơi tò mò hỏi.

Tô Bạch hơi sững sờ, hắn nghiêng người nhìn Giải Bẩm đang đứng ở vị trí cách mình mười mấy mét, anh ta cách bia

mộ của mình rất gần, vậy người vừa rồi đặt tay lên vai mình rồi nhận thuốc lá của mình là ai?

Trong lúc nhất thời, bóng tối lại dày đặc trở lại.

Giải Bẩm ở phía xa cũng hơi kinh ngạc, thốt lên: "Ôi, sao cậu làm được, lại thôi miên chiều sâu bản thân sao? Thật đúng là một người đàn ông dai sức."

Chương 1178 Tôi Có Bệnh Về Phương Diện Đó 1

Hải Mai Mai cầm cái dũa móng màu ngọc bích trong tay, trước mặt đặt một ly cà phê, bên ngoài cửa sổ là Thượng Hải rộng lớn với những tòa nhà cao tầng san sát nhau, bên dưới thì lại là ngựa xe như nước.

Anh ta đang cẩn thận sửa lại móng tay của mình, mấy sợi tóc rũ xuống ngang tầm mắt, nếu cách một lớp màn che còn tưởng là bóng hình xinh đẹp của tiểu thư khuê các nhà ai, nhưng anh ta quả thật là một người đàn ông.

"Phù phù…"

Sửa xong móng tay, Hải Mai Mai dùng miệng thổi nhẹ trông có vẻ rất hài lòng, chỉ là đúng lúc này đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên đã phá vỡ sự yên tĩnh của anh ta.

Hải Mai Mai đặt dũa vào trong túi rồi bưng ly cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm, anh ta không đi mở cửa bởi vì anh ta biết cánh cửa đó không thể ngăn được người đó.

Một chất lỏng giống như thủy ngân chảy qua khe cửa rồi leo lên cái ghế trước mặt Hải Mai Mai, sau đó chất lỏng ngưng tụ ra một bóng người hơn nữa còn đang từ từ tinh tế hóa.

Hải Mai Mai duỗi tay phẩy vài cái với vẻ hơi ghét bỏ, dường như có hơi không chịu nổi mùi này.

"Cô cũng thiệt tình, mới đầu cường hóa cái gì không tốt mà cứ cố tình cường hóa thể chất người máy như Kẻ hủy diệt, khiến cho mỗi lần gặp cô đều như khiến tôi như ngửi thấy mùi dầu máy ghê tởm."

Hình tượng của đối phương đã hoàn toàn lồi rõ ra, là một cô gái với dáng người khúc nào ra khúc nấy, cô ta mặc một bộ váy màu bạc, ngược lại rất hợp với màu khi biến thành kim loại lỏng như thủy ngân trước đó.

“Chỉ cần không phải gay là được.” Cô gái duỗi tay chỉnh lại mái tóc của mình một chút, có vài người trời sinh dường như có loại lực tương tác này, ở trước mặt Hải Mai Mai, bạn sẽ thả lỏng một cách rất tự nhiên, đặc biệt là khi cô gái này đối mặt với anh ta thường sẽ coi anh ta thành chị em của mình.

“Cô còn không tới nữa là tôi có hơi buồn ngủ đấy, còn tính sửa xong móng tay sẽ đi tắm một chút.” Hải Mai Mai duỗi thắt lưng trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Anh cũng nhàn rỗi thật đấy.” Cô gái liếc mắt nhìn Hải Mai Mai với vẻ khinh thường: “Gần đây phía bên chị cả có gửi tin tức gì về không?”

“Cô nghĩ hai bên liên lạc là dùng điện thoại chắc?” Hải Mai Mai đáp với vẻ hơi cạn lời: “Mỗi lần chị cả có tin nhắn gì truyền qua tôi đều sẽ thông báo với các cô cơ mà.”

“Người mà chị cả thích nhất chính là anh.” Đột nhiên cô gái bảo.

“Triệu Thiến Thiến, lời này của cô là có ý gì?” Hải Mai Mai nghe ra được một ý nghĩa khác trong lời nói của cô gái này.

“Hải Mai Mai, nói thật với anh, tôi cách tìm được cơ hội thăng cấp thành thính giả cao cấp cũng không còn bao lâu nữa, nếu như chị cả cho anh thứ gì hoặc là nói gì với anh, anh cũng không thể ăn mảnh được.”

“Cũng không phải cô không biết nếu chị cả trực tiếp giúp chúng ta sẽ tương đương với hại chúng ta.”

“Chị cả là người sẽ để ý đến chút chuyện này sao?” Triệu Thiến Thiến đứng dậy: “Đúng rồi, đây không chỉ là ý kiến của tôi mà còn là ý kiến của những người khác nữa, Hải Mai Mai, anh là người liên lạc duy nhất ở đây của chị cả, tôi chỉ mong rằng anh có thể làm tốt việc chia sẻ tài nguyên nhận được từ chỗ chị cả mà thôi.”

“Khà khà.” Hải Mai Mai nghe được lời này ngược lại còn bật cười: “Lời này của cô nói thật thú vị, các cô làm thế này không phải là được giúp nhiều mà sinh hận sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi chính là như vậy đấy.” Triệu Thiến Thiến nhìn Hải Mai Mai một cách thản nhiên: “Không có bất cứ mối quan hệ nào có thể duy trì mãi mãi, cho dù trước đây chúng ta cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện thì cũng thế. Ngày trước chị cả rất quan tâm chúng ta nhưng mỗi người trong chúng ta đều có con đường của riêng chúng ta. Nếu chị cả vẫn cần chúng ta giúp chị ấy làm việc ở thế giới hiện thực vậy cũng phải cho chút tiền thưởng chứ.”

“Các người tin chắc chị cả sẽ mở cửa sau cho tôi như vậy sao?” Hải Mai Mai ngáp một cái, mở hai tay ra: “Nếu như mở cửa sau cho tôi thì bây giờ tôi còn có thể chỉ có trình độ thực lực của người có thâm niên bình thường thôi sao? Ngay cả cô cũng vượt qua tôi.”

“Ai biết anh đang tính toán chuyện gì.” Rõ ràng Triệu Thiến Thiến không trúng một chiêu này: “Lần sau nếu chị cả liên lạc với anh, anh có thể kiến nghị với chị cả chuyển người liên lạc từ chỗ anh sang bên Thần Quang.”

“Sao thế, tôi không được các người tin tưởng như vậy sao?” Cuối cùng Hải Mai Mai cũng hiểu ra, lần này đám người này muốn kêu một nữ hầu như Triệu Thiến Thiến này đi chuyển lời.

“Dù sao hiện tại Thần Quang cũng là một thính giả cao cấp duy nhất trong cô nhi viện chúng ta, chúng tôi tin phục cậu ta, mà anh, xin lỗi nhé, thật sự chúng tôi không tin anh cho lắm.” Triệu Thiến Thiến nói chuyện rất thẳng thắn: “Tôi không biết chị cả có để ý đến người bước ra từ trong cô nhi viện như chúng tôi hay không, chúng tôi đã chết rất nhiều người rồi, những người còn lại thật sự không nhiều cho nên chúng tôi muốn đoàn kết, nếu như chị cả còn muốn kêu chúng tôi nghe lời chị ấy và giúp chị ấy làm việc vậy trước đó cứ nói rõ giá tiền đi rồi hãy bàn sau, dù sao ôm ấp tình cảm cũng không thể làm cơm ăn được.

Ở thế giới hiện thực giúp một thính giả cao cấp làm chân chạy vặt cũng có thể có được một ít phần thưởng, tại sao chúng tôi phải luôn giúp chị ấy không công?”

“Triệu Thiến Thiến, các cô thật sự muốn cạn tàu ráo máng như vậy sao?” Hải Mai Mai bưng cốc cà phê trước mặt lên uống một hơi cạn sạch sau đó lại đặt cốc lên mặt bàn, âm thanh có hơi nặng: “Nếu như bây giờ chị cả còn ở đây, tôi không tin cô còn dám đứng ở trước mặt tôi nói ra loại lời này.”

Chương 1179 Tôi Có Bệnh Về Phương Diện Đó 2

"Ha ha, vấn đề là bây giờ chị ấy không còn ở đây, hơn nữa, có trời mới biết chị ấy còn có thể trở về được không." Triệu Thiến Thiến vung tay: "Tôi đi đây, đừng quên lời tôi nói, chúng tôi đã bàn bạc với nhau rồi, lần sau anh còn mở miệng thông báo chúng tôi làm chuyện gì thì chúng tôi sẽ không nhận, trừ phi là Thần Quang ra mặt.

Còn nữa, Hải Mai Mai, anh chỉ am hiểu mặc quần áo, đánh đàn rồi sửa móng tay của anh mà thôi, làm người phát ngôn hoặc là làm người lãnh đạo của một đội ngũ thì anh thật sự không xứng cho lắm đâu."

Vừa dứt lời, cơ thể của Triệu Thiến Thiến lại hóa thành một đống kim loại lỏng chảy về phía đã tiến vào, cả người cũng biến mất không còn thấy đâu.

Đợi sau khi xác nhận Triệu Thiến Thiến đã rời đi, vẻ tức giận trên mặt Hải Mai Mai cũng biến mất nhanh chóng, anh ta quay người đối diện với cửa sổ sát đất: "Chị, một đám trẻ nhỏ trước đây ở bên cạnh gọi chị là chị cả rồi để một mình chị ở bên ngoài làm việc kiếm tiền nuôi sống mình đều đã biến thành cái dạng này rồi đấy." Hải Mai Mai phun ra một hơi: "Ngày vui ngắn chẳng tày gang."

Bóng tối lập tức dày đặc trở lại, điều này có nghĩa đột nhiên có trong phút chốc người nào đó đang tin vào âm mưu này, trong lúc nhất thời lại rót một loại sức mạnh vào trong môi trường phức tạp ở nơi này.

Giải Bẩm vốn cho rằng là Tô Bạch lại tiến hành thôi miên bản thân chiều sâu, nhưng khi quay đầu nhìn lại anh ta lại thấy phía sau Tô Bạch có một cô gái đang đứng, cô ta đang cười tươi như hoa. Mà bộ dạng của cô gái này lại giống y như đúc với cô gái ở trong bức ảnh đó.

Lẽ nào, đây không phải là trò bịp bợm?

Bóng tối lại càng nặng hơn vài phần!

Một làn khói thổi tới từ sau người Tô Bạch và lướt qua cổ hắn, bàn tay đó còn đang đặt trên vai mình rõ ràng rất thân thiết cũng rất tự nhiên, như thể giữa hai người đã sớm rất quen thuộc và cũng có sự ăn ý rất lớn.

"Này Đại Bạch, anh thật sự quên mất em rồi sao?" Giọng nói của cô gái rất trong trẻo giống như tiếng hót của chim sơn ca, đặc biệt là ở trong hoàn cảnh vắng vẻ này, giọng nói càng trở nên kỳ ảo giống như âm thanh trong phòng thu âm hơn.

Tô Bạch quay người lại chỉ thấy một cô gái mặc yếm bò đứng ở trước mặt, cô gái có bộ dáng thanh tú, trên mặt còn mang theo chút bầu bĩnh đáng yêu rất vừa vặn, chỉ là dáng người có hơi mờ ảo, rõ ràng không phải xác thịt nhưng hình như cũng không phải thể linh hồn mà càng giống như một loại hình chiếu được tạo ra dưới tác dụng của ánh sáng và bóng tối.

"Được, cô có thể tự giới thiệu một chút." Tô Bạch lặng lẽ rút một điếu thuốc nữa ra.

"Em biết ngay mọi người sẽ quên em mà." Cô gái đáp với vẻ bất đắc dĩ: "Bởi vì em đã động đến một bí mật, sau khi em chết Phát Thanh nhất định phải xóa ký ức liên quan đến em của các anh bao gồm cả thính giả các anh. Đại Bạch, anh và Huân Nhi đã ở bên nhau rồi sao?"

Đột nhiên cô gái này hỏi, cảm giác lối suy nghĩ này thật sự có hơi phân tán, nhưng chính vì cách nói chuyện này ngược lại

càng khiến người ta cảm thấy độ đáng tin cao hơn.

Giải Bẩm bước từng bước tới, hiển nhiên cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa Tô Bạch và cô gái này, nhưng lúc này anh ta lập tức khoanh chân ngồi xuống, phong bế toàn bộ mọi thứ của mình.

Bóng tối giảm đi non nửa.

Đây là một cách làm đùn đẩy tai họa, ý tứ chính là không cần biết là thật hay giả lão tử cứ tự phong bế mình đã, như vậy cũng sẽ không có phiền não và môi trường kỳ quái này cũng không thể tiếp tục hấp thụ sức mạnh trên người mình được nữa, về phần có tin hay không, một mình Tô Bạch cậu tự quyết định là được.

Đối với thính giả cao cấp mà nói, hiển nhiên nơi này nguy hiểm và kỳ quái nhưng chắc chắn không đến mức có thể uy hiếp đến sinh tử của bọn họ, cho nên Giải Bẩm mới dứt khoát đóng vai quần chúng hóng chuyện của mình đến cùng.

“Không.” Tô Bạch đáp lại một cách rất ngắn gọn, vẻ mặt của hắn cũng bình tĩnh và trong con ngươi cũng không mang theo một chút tình cảm nào, nhưng bóng tối xung quanh cũng không vì sự rút lui của Giải Bẩm mà hoàn toàn biến mất, cũng có nghĩa bây giờ Tô Bạch vẫn còn đang trong giai đoạn bán tín bán nghi.

“Cô ấy vẫn luôn có ý với anh.” Cô gái đi tới bên cạnh Tô Bạch một cách đầy tràn đầy sức sống, lại nói với vẻ buồn rầu: “Nói thật, em vốn vẫn còn hơi ghen tị, em sợ sau khi em chết anh sẽ hoàn toàn ở bên cạnh cô ấy, bởi vì em biết có lẽ Phát Thanh sẽ thay đổi ký ức của các anh để xóa sạch em đi, cũng chính là cho một người khác bổ sung vào, em sợ cuối cùng anh thật sự sẽ ở bên Huân Nhi, tuy rằng đều là bạn bè nhưng em vẫn sẽ ghen tỵ.

Khi anh bị thương em nấu cơm cho anh, khi anh không có ở đây em chăm bé con giúp anh, khi anh bị bệnh em sẽ đau lòng, ngay cả bia mộ này cũng là em nói muốn mua. Có phải toàn bộ những việc này đều tính lên người Huân Nhi hết phải không? Thậm chí ngay cả bản thân Huân Nhi cũng cho rằng như vậy?"

Bóng tối xung quanh càng ngày càng đậm hơn, cùng với giọng nói của cô gái không ngừng nói ra bầu không khí xung quanh cũng đang từ từ hóa thành vực sâu bóng tối.

Dường như chỉ cần tăng thêm một chút nữa thôi, bóng tối xung quanh sẽ hóa thành một dòng mực đen nhanh chóng bao phủ tất cả.

Tô Bạch vẫn đứng bất động, nhưng lúc này cô gái lại dường như có được sự cổ vũ mà tiến lên một bước, dựa đầu mình lên ngực Tô Bạch.

"Đừng trách em ghen, thính giả vốn ích kỷ, không phải sao?

Lần đầu tiên của người ta cũng cho anh rồi, cho dù em đã chết em cũng không cho phép anh đi tìm người phụ nữ khác, bao gồm cả Huân Nhi."

Khi cô gái nói xong câu nói này đột nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, trong phút chốc, mây tan gió nhẹ, bóng tối xung quanh rút đi một cách rất triệt để và cũng rất nhanh, bao gồm cả cơ thể của chính cô gái cũng bắt đầu càng ngày càng mơ hồ.

Cô gái mang vẻ mặt khiếp sợ, cô ta không biết tại sao lại như thế, rõ ràng mình vừa mới thêm một đống củi vào có thể khiến Tô Bạch hoàn toàn tin tưởng mình, sắp có thể thành công rồi nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Bạch ném điếu thuốc xuống đất rồi giẫm một cái, sau đó cười bảo: "Trước đó kể chuyện cũng rất xúc động đấy

nhưng khi cô nói tôi và cô từng phát sinh quan hệ…" Tô Bạch hơi dừng lại: "Cái này, có một bác sĩ từng nói với tôi rằng tôi có bệnh về phương diện đó."

Chương 1180 Bóng Tối Dưới Ánh Đèn! 1

Bóng hình của cô gái hoàn toàn biến mất, bóng tối xung quanh cũng hoàn toàn rút đi nhưng trên bia mộ cách đó không xa thì lại lóe lên một tia sáng màu lam nhạt giống như có một quỷ hỏa đang nổi trên đó.

Lúc này Giải Bẩm mở mắt, trước đó anh ta đã đóng kín toàn bộ cảm giác cho nên cũng không nghe thấy câu nói cuối cùng đó của Tô Bạch, nếu như nghe thấy phỏng chừng bây giờ đã sớm bắt đầu chế giễu rồi.

“Hình như bia mộ này không phải của các cậu.” Sau khi Giải Bẩm đứng dậy đã trực tiếp đi về phía bia mộ phát sáng đó.

Tô Bạch cũng cùng đi qua đó, một loạt chuyện trải qua trước đó khiến hắn có chút hiểu về Huân Nhi và Sở Triệu hơn, vừa rồi loại cảm giác đó gần như hoàn toàn tiếp cận và cộng hưởng với nội tâm của bạn, sẽ khiến người ta không kìm lòng được mà lún sâu vào sau đó lại tương đương với dùng tay của mình bóp mình ngất xỉu.

Giải Bẩm đi đến trước bia mộ, đây là một bia mộ trống và trên đó không có hình ảnh cũng không có họ tên.

“Đây là lần thứ hai trong hôm nay tôi quật mộ rồi đấy.” Giải Bẩm vừa nói vừa duỗi tay nắm đỉnh bia mộ, lòng bàn tay phát lực, bia mộ lập tức vỡ nát, sau đó trong bia mộ xuất hiện một con đom đóm màu lam. Con đom đóm này chỉ to cỡ móng

tay là cùng nhưng ánh sáng mà nó tản ra quả thật có hơi quá chói mắt.

"Hừm…" Giải Bẩm mím môi, duỗi hai tay tới định bắt con đom đóm lại, nhưng trong phút chốc giữa trời quang lại nổi lên tiếng sấm "đoàng" một tiếng, một đường thiên lôi giáng xuống vừa vặn rơi vào vị trí mà bia mộ vốn đang đứng.

Tô Bạch lùi lại theo bản năng, tia sét này tới rất đột ngột nhưng chắc chắn có liên quan đến con đom đóm kỳ quái này.

Giải Bẩm cắn răng trông có vẻ đang rất tiếc nuối nhưng lúc này anh ta cũng không thể không từ bỏ, cũng bắt đầu lùi về sau.

Tất nhiên thính giả cao cấp mạnh mẽ nhưng bọn họ vẫn chưa tự tin đến mức cảm thấy mình có thể chống lại được pháp tắc của thế giới này.

Sau khi tia sét giáng xuống, vị trí bia mộ vốn ở bị đánh ra một cái hố nhỏ rộng nửa mét vuông, cái hố này quả thực rất nhỏ thậm chí Tô Bạch tùy tiện đấm một quyền xuống đất cũng có thể tạo ra một cái hố to hơn. Nhưng nếu có người đầu óc nhúng nước muốn kiên cường chống cực vậy thì xin lỗi, lập tức sẽ có tia sét thứ hai và thứ ba thuận tiện đánh xuống, đến khi đó một tia sét có thể sẽ thô như cột điện.

Mập mạp từng nói với Tô Bạch thật ra dụ lôi thuật tương đương với một gửi báo cáo nhỏ cho thiên địa pháp tắc, thường mà nói dụ lôi thuật có hiệu quả tốt nhất khi đối phó với sự tồn tại âm tà. Một mặt là vì bản thân sức mạnh của sấm sét vốn có hiệu quả phá tan và xua đuổi tà ma, một mặt khác chính là chỉ cần là một thế giới bình thường, là thế giới hiện thực cũng được mà thế giới chuyện xưa cũng thế, đều có một loại cơ chế tự mình điều hòa giống như cơ thể người, bạn gửi một báo cáo nhỏ cho trời, nói với pháp tắc của thế giới này rằng ở đây có thứ xấu vậy sét sẽ tự nhiên giáng xuống hủy diệt nó.

Cho nên, dụ lôi thuật là một mượn dùng pháp tắc của thế giới, phần lớn việc tiêu hao của người sử dụng là ở chỗ làm thế nào để gửi báo cáo lên trời, về phần cuối cùng sét đánh xuống ngược lại cũng không có một chút liên quan gì đến người thi pháp hết.

"Ôi, vừa rồi tôi còn tò mò sao thứ này có thể tồn tại được, quả nhiên là vừa lộ mặt đã bị sét đánh." Giải Bẩm chống hai tay vào hông trông có hơi bất đắc dĩ.

"Đây là loại trùng gì?" Tô Bạch hỏi.

Theo quan điểm của Tô Bạch, chắc hẳn con trùng này có liên quan đến toàn bộ hiện tượng lạ trước đó thậm chí năng lực của nó cũng có ảnh hưởng đến thính giả cao cấp.

"Tương Tư trùng của Tây Vương Mẫu." Có vẻ tâm trạng của Giải Bẩm không được tốt: "Trước đây tôi từng tiến vào một lăng mộ thời Chu trong thế giới chuyện xưa đã từng nhìn thấy con trùng này trong bức tranh ở đó, chủ nhân ngôi mộ thời Chu này là một thầy coi bói nhưng đồng thời cũng kiêm luôn nuôi dưỡng các loại linh trùng, trong huyệt mộ của ông ta có rất nhiều bình đựng trùng, khi ấy tôi cũng suýt thì chết ở trong đó.

Nhưng con trùng có thể được chủ nhân ngôi mộ khắc tranh lên tường đó rõ ràng chính ngay cả bản thân ông ta cũng không có cách nào nuôi ra được loại trùng cao cấp như vậy, cho nên mới mang theo tiếc nuối khắc nó lên bức họa trên tường, coi như là tâm nguyện chưa thành."

"Tương Tư trùng của Tây Vương Mẫu?" Tô Bạch thật sự không hiểu cái này cho lắm, ngược lại hắn có biết một chút về hình tượng Tây Vương Mẫu, mọi người quen chính là Vương Mẫu nương nương mở tiệc Bàn Đào trong [Tây Du Ký], nhưng trên thực tế bà ta còn có một hình tượng khác, nghe nói

con người bà ta rất xuề xòa, có mặt và đuôi của dã thú được xem là một loại yêu vật.

“Biết Mục thiên tử không? Hoàng đế thứ năm của vương triều nhà Chu đã từng tiến về phía Tây tìm kiếm Tây Vương Mẫu, sau khi gặp được hai người còn cùng nhau đi dạo bên Giao Trì, nhưng chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn thiên tử này nói mình phải rời đi, muốn đi cải thiện cuộc sống của dân chúng để thiên hạ thái bình. Sau đó nói với Tây Vương Mẫu cho mình thời gian ba năm chỉnh đốn xong thiên hạ của mình rồi lại về đây tìm bà ta.

Nhưng trên thực tế vị thiên tử này cũng tương tự với Chu Hậu Chiếu thời triều Minh, thích tiệc tùng thích vui chơi thích đánh trận, cũng là một người có tính cách thất thường, sở dĩ nói hẹn ba năm này vì trăm dân trong thiên hạ mà tạm thời ly biệt, cũng có hơi giống cái cớ không chịu trách nhiệm sau khi hẹn hò thành công.

Nghe nói Tây Vương Mẫu đã ở núi Côn Luân đợi rồi lại đợi, dùng nước mắt tương tư của mình nuôi ra trứng trùng và rồi nuôi ra một loại Tương Tư trùng này.”

“Tính cách của Tây Vương Mẫu cũng rất đặc biệt, tâm trạng tốt nuôi ra trùng mà tâm trạng kém cũng nuôi trùng, nhưng rất dễ nhận thấy, tuy rằng không biết tại sao con trùng này lại xuất hiện ở đây, nhưng trong thế giới hiện thực nó là thứ không được phép xuất hiện cho nên một khi xuất hiện nhất định phải chết.”

Chương 1181 Bóng Tối Dưới Ánh Đèn! 2

Giải Bẩm liếc mắt nhìn Tô Bạch với vẻ hơi bất ngờ: "Đúng rồi, quên mất hỏi cậu chuyện ngày trước ở Quảng Châu, cậu cũng gặp được thứ gặp ánh sáng là chết đó, đúng không?" Rõ ràng Giải Bẩm đã thông qua cách của mình để biết được một vài tin tức.

"Tương tự thế." Tô Bạch nghĩ đến miếng vàng đó, miếng vàng đó cũng vậy, chỉ có thể tự mình trốn trong góc không thu hút sự chú ý của người khác mà sống tự do tự tại, một khi xuất hiện trong tầm nhìn của người đời cũng có nghĩa lập tức bị giết chết.

"Đáng tiếc." Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch lại nói với vẻ hơi tiếc hận: "Tôi cảm thấy anh thay vì tiếc hận con trùng đó còn chẳng bằng tiếc cho bia mộ vừa bị anh bóp nát một cách trực tiếp đơn giản và thô bạo kia thì hơn, trong ngôi mộ này chắc chắn có gì đó huyền ảo, bằng không không có khả năng bảo vệ cho con trùng đó hơn nữa có thể khiến con trùng này phát huy công hiệu."

Giải Bẩm nghe vậy cũng gật đầu, quả thật, con trùng này vốn không có tác dụng đối với mình, bởi vì mình không thể sở hữu nó, nhưng bia mộ này lại có khả năng cực kỳ đáng sợ, không chỉ có thể phong kín con trùng này ngăn cách cảm ứng của thế giới pháp tắc này mà đồng thời còn có thể không ảnh hưởng đến năng lực mà con trùng này phát huy ra.

"Tôi nhặt mảnh vỡ của bia mộ này về cho ông chủ của tôi xem một chút vậy." Giải Bẩm lập tức cởi tây trang của mình

xuống rồi đựng khối bia đá vào trong tây trang.

“Anh nói xem, đầu tiên người phụ nữ này đặt một bức ảnh của Huân Nhi vào trong bia mộ sau đó cố tình thay đổi ảnh chụp chung, bây giờ ở đây lại xuất hiện Tương Tư trùng, rốt cuộc bà ta muốn làm gì?”

Tuy rằng có rất nhiều khi Tô Bạch cũng không hiểu hành động của một nam một nữ này cho lắm, nhưng lần này, rõ ràng đã có hơi khó hiểu, đây cũng tính là một loại thí nghiệm sao?

“Đại khái là muốn truyền đạt tin gì đó cho cậu chăng?” Giải Bẩm đoán: “Nhưng tôi cũng không chắc chắn, một người làm con trai như cậu còn không biết thì một người ngoài như tôi lại càng không thể đoán ra được hơn.”

Ở đây đã không còn chuyện gì khác, con trùng đã bị sét đánh chết, nguyên nhân cũng đã tìm được, tuy rằng mục đích của cô gái đó xuất hiện vẫn chưa rõ ràng nhưng ít nhất ở lại nghĩa trang này đã không có ý nghĩa gì nữa, hai người rất nhanh đã đi đến cửa cổng bên kia, lúc này người đàn ông lưng còng đang dựa vào bên cửa hơi run rẩy, mười ngón tay của anh ta đã đứt tám ngón và còn đang chảy máu đầm đìa.

Giải Bẩm đi qua đá đối phương một cước.

“Sau thế giới chuyện xưa tiếp theo cũng không phải không thể mọc về được, tối nay đến chỗ tôi, tôi xem có thứ gì có thể cho anh không.”

“Cảm ơn đại nhân.” Đối phương lập tức đứng dậy một cách rất cung kính giúp Giải Bẩm mở cửa.

“Cậu ngồi xe tôi về hay là tự mình bắt xe về?” Giải Bẩm hỏi Tô Bạch.

“Tự tôi về được.”

“Được, nếu như từ mảnh vỡ bia mộ này có tin tức gì tôi sẽ thông báo cho cậu một tiếng.” Giải Bẩm trực tiếp đặt mảnh vỡ được bọc bằng tây trang lên vị trí ghế phụ, sau đó lái xe rời khỏi rơi nào.

Sau khi người đàn ông lưng còng khom người nói lời tạm biệt với Tô Bạch cũng nhanh chóng rời khỏi đây.

Gần đây bắt xe không thuận tiện cho lắm nên một mình Tô Bạch đi dọc theo con đường nhỏ bên ngoài khu nghĩa trang, đợi đi đến giao lộ ở đầu bên kia lượng xe đã nhiều hơn.

Gần đây có rất nhiều chuyện, ngoại trừ mình thăng cấp thành thính giả cao cấp ra thì còn có cái gọi là địa ngục trong ký ức của xác nữ và người mẹ hờ đó của mình đột nhiên làm ra chuyện này rốt cuộc là có mục đích gì.

Tô Bạch thật sự không muốn nghĩ bà ta theo chiều hướng tốt, ví dụ nói như truyền cho mình tin tức gì đó, bởi vì người phụ nữ này đã bắt con trai của mình đi đồng thời bà ta cũng có thể coi con trai mình thành vật thí nghiệm mà thoải mái điều khiển, cô nhi viện đó lại càng thành một cái nôi của thính giả, rất nhiều đứa trẻ mồ côi có thân thế đáng thương còn phải trở thành thính giả chết trong nỗi sợ hãi, đồng thời ngay cả thi thể em gái ruột của mình cũng dùng xong rồi mặc cho bà ấy hư thối đấy thôi.

Một người có thể tàn nhẫn nhưng lại có thể tàn nhẫn đến triệt để như vậy, phỏng chừng đến ngay cả thính giả có thủ đoạn độc ác cỡ nào cũng sẽ phải tặc lưỡi.

Nhưng đi rồi lại đi nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên Tô Bạch lại dừng bước chân, bất chợt hắn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hình như ngay từ đầu mình đã rơi vào một loại khái niệm ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, nói cách khác, ngay khi mình nhìn thấy bức ảnh đó đã nghĩ ngay đến bà mẹ

hờ đó của mình, nhưng nếu thật sự là bà ta vậy tại sao bà ta lại muốn đặt bức ảnh này bên dưới bia mộ?

Đó không phải đang nói rõ với mình là bà ta làm sao?

Cho dù bà ta tới nhà mình mang bé con đi còn không để lại đôi câu vài lời, dường như bà ta khinh thường việc giải thích và cũng chẳng muốn phải giải thích, nhưng lần này hình như thật sự quá mức tận tâm rồi.

Từ ảnh tự sướng đến bức ảnh của Huân Nhi, tất cả lộ ra cảm giác thao túng người quá rõ ràng.

Tục ngữ nói chẳng ai hiểu con bằng mẹ, nhưng thật ra câu nói này cũng có thể nói ngược lại, sự hiểu biết của Tô Bạch về người phụ nữ đó chính là bà ta là một người phụ nữ kiêu ngạo đến mức gần như biến thái, ngoại trừ bản thân bà ta ra toàn bộ những thứ khác đối với bà ta mà nói đều là mây bay.

Bây giờ hình như mình có hơi không quan tâm đó là chậu phân gì mà đều úp lên đầu người phụ nữ đó hết.

"Nếu không phải bà ta làm vậy còn là ai được nữa?"

Tô Bạch suy nghĩ lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối trong đầu mình, đột nhiên hắn phát hiện ra lần này mình thật sự đã bỏ qua vấn đề ngay bên cạnh mình.

Hắn rút một điếu thuốc ra nhưng không châm mà trực tiếp đưa vào trong miệng rồi từ từ cắn, sau đó lôi di động ra nhấn số điện thoại của Giải Bẩm, điện thoại được kết nối rất nhanh.

"Alo, Tô Bạch, không gọi được xe sao? Hay bây giờ tôi quay lại đón cậu?"

"Chơi vui không?" Tô Bạch hỏi.

Đối phương im lặng.

Chương 1182 Cách Tồn Tại Của Cha Mẹ Tô Bạch 1

Chiếc xe lái vào trong khu biệt thự, sở hữu được một căn biệt thự rộng lớn ở nơi tấc đất tấc vàng như Thượng Hải này, trước mắt đối với phần lớn người bình thường mà nói đây lại là một loại chuyện chỉ có thể mong mà không thể thành.

Giải Bẩm xuống xe, trông thấy Lương Sâm đang ngồi bên hồ bơi đọc báo ở trước mặt, vấn đề ở chung giữa bọn họ mãi mãi đều đơn giản như vậy và cũng rất yên tĩnh.

Bởi vì Lương Sâm vẫn khiêm tốn trước sau như một thậm chí có thể nói là nhát gan, cho nên biết người biết anh ta thật ra không nhiều, so với "hành động vĩ đại" xóa sổ một thành phố lúc trước của Lệ Chi thì Lương Sâm thật sự quá không có cảm giác tồn tại.

Nhưng Giải Bẩm biết Lương Sâm chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, anh ta nhát gan, anh ta sợ hãi, thậm chí khi đối mặt với một tia khí tức của Phát Thanh giáng lâm anh ta còn trốn dưới chân bàn nước mắt giàn giụa. Nhưng có thể sống được đến hiện tại hơn nữa bây giờ cũng đã trở thành đại lão chứng Đạo, làm sao thật sự đơn giản như vậy?

Đặc biệt là dưới sự hợp tác của mập mạp và Giải Bẩm, thực lực của Lương Sâm đã bị vạch trần và bị Phát Thanh ép phải đi chứng Đạo, anh ta của hiện tại thật sự chỉ đang đợi một chiếc vé của chuyến tàu hỏa tiếp theo mà thôi.

Sợ hãi?

Khủng hoảng?

Nhát gan?

Hèn nhát?

Lúc này dường như đều không có ý nghĩa gì cả, đối với Lương Sâm của hiện tại mà nói, anh ta đã không có không gian chọn lựa và đường cứu vãn nữa.

“Về rồi à.” Lương Sâm thu tờ báo lại và nhìn về phía Giải Bẩm, sau đó nhìn thấy thứ được bọc trong tây trang mà anh ta cầm trong tay.

“Xem ra kết quả không tốt cho lắm.” Lương Sâm dùng một tay xoa cằm một tay còn lại bưng cốc nước đá ở bên cạnh lên uống một ngụm.

“Hiệu quả rất tốt nhưng kết quả lại không tốt cho lắm, đối với người có tâm tính thật sự kiên cường mà nói, trên cơ bản rất khó đạt được tác dụng mang tính tuyệt đối, cho dù biết rõ chuyện bí mật của cậu ta từ trước và cho dù là có nhắm trúng bia thì cũng không làm nên chuyện gì như cũ, ít nhất đối với thính giả cao cấp mà nói cũng không tính là việc có tính khiêu chiến gì.”

Giải Bẩm đáp rất thẳng thắn.

“Anh tức đấy à?” Lương Sâm bắt được tâm trạng của Giải Bẩm.

“Cậu ta biết rồi.” Giải Bẩm đáp lời.

“Ồ.” Lương Sâm gật đầu: “Tôi còn tưởng phải qua một thời gian cậu ta mới biết đấy.”

“Việc này khiến tôi rất khó xử.” Giải Bẩm bước tới, cầm bình nước trên bàn rót một cốc nước rồi lấy vài viên đá từ trong thùng đá bỏ vào, sau đó uống một hơi cạn sạch, anh ta cảm thấy mình cần phải hạ hỏa.

“Anh đang thương cảm cho cậu ta?” Dường như Lương Sâm cảm thấy rất hứng thú với cảm xúc của Giải Bẩm, có hơi giống một cô vợ trẻ đang thẩm tra xem mình có khả năng bị cắm sừng hay không.

“Không đến mức đó.” Giải Bẩm nhìn anh ta: “Nhưng chắc hẳn cậu ta rất tức giận bởi vì chúng ta đã coi cậu ta thành vật thí nghiệm.”

“Cậu ta tức thì tức thôi.” Lương Sâm hoàn toàn không để ý đến loại chuyện này, chuyện mà anh ta để ý thật sự càng ngày càng ít đi, trước đây nguyên nhân của phần lớn nỗi sợ và sự hèn nhát của mình là vì vẫn còn đường lui nhưng bây giờ đã không còn đường lui nữa, anh ta cũng trở nên không còn gì sợ hãi, thi thoảng có đôi khi buổi tối cầm kính viễn vọng ngắm sao cũng có thể nhận được một loại cảm giác trước đây chưa từng có: “Sự ra đời của cậu ta vốn chính là vật thí nghiệm của hai người đó, bây giờ lôi ra cũng bị chúng ta coi thành vật thí nghiệm không phải chính là số mệnh sao?”

Nói xong, Lương Sâm bật cười: “Cậu ta tức rồi thì có thể làm được gì?”

Đúng vậy, cậu ta tức rồi thì có thể làm được gì?

Giải Bẩm anh nghe lời tôi đi đùa giỡn cậu ta, nhưng anh cũng là thính giả cao cấp hơn nữa thời gian thăng cấp còn lâu hơn cậu ta, lẽ nào còn sợ cậu ta sao?

Nói đến trường hợp xấu nhất thì anh ta vẫn chưa ngồi xe lửa rời đi đâu.

“Tôi vẫn luôn cảm thấy cậu ta là một người rất thú vị.” Giải Bẩm giải thích: “Giữ mối quan hệ khá tốt với cậu ta có khả năng có đôi khi sẽ mang tới lợi ích rất lớn.”

“Anh bị sức hút nhân cách của cậu ta thu hút rồi sao?” Nụ cười của Lương Sâm trở nên hơi Âu Mỹám: “Sức hút nhân

cách của một tên thần kinh?”

“Ông chủ.” Giải Bẩm thở dài: “Trước đây anh không thế này.”

“Bốp!”

Một cái tát rơi lên trên mặt trái của Giải Bẩm.

Giải Bẩm không cử động và Lương Sâm cũng không cử động, nhưng thật ra rất rõ ràng Giải Bẩm đã bị Lương Sâm tát một cái.

“Chuyện của tôi cũng không cần anh phán xét, anh chỉ là một trợ lý của tôi, thư ký của tôi, là bạn của tôi, đồng thời anh còn là một kẻ phản bội, nếu không phải lúc đầu anh phá giải phong ấn của tôi thì tôi cũng không đến mức đi đến bước đường này.”

Giải Bẩm lấy ra một cái khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng của mình, một cái tát này rất đau nhưng anh ta vẫn tỏ vẻ khá thản nhiên.

Lương Sâm nhìn Giải Bẩm, ánh mắt vốn lạnh thấu xương lại dần dần trở nên như hòa hơn: “Lúc đầu anh nói tôi hèn nhát không dám thăng cấp cho nên chặn bước anh, cũng vì vậy anh mới phá giải phong ấn phân thân của tôi ép tôi đi chứng Đạo, thật ra tôi không trách anh, người không vì mình trời tru đất diệt, huống chi còn là thính giả.”

Giải Bẩm đã từng nói là vì tình yêu của anh ta với Lương Sâm cho nên không bằng lòng nhìn thấy Lương Sâm sống hèn mọn như vậy. Nhưng lý do này chỉ là một trong số đó mà thôi hơn nữa còn thuộc về một lý do khá dễ nghe.

Lương Sâm có thể tin nhưng cũng có thể không tin.

“Cha mẹ của cậu ta đã thành công trốn được ánh mắt của Phát Thanh, tôi thật sự rất tò mò rốt cuộc bọn họ đã làm thế

nào?” Lương Sâm vẫn nói ra mục đích thật sự của mình.

“Vậy, anh có phát hiện ra gì không?” Giải Bẩm hỏi.

Lương Sâm lắc đầu: “Biết tại sao một nam một nữ đó lại trở thành vợ chồng trên danh nghĩa không?”

Giải Bẩm không lên tiếng mà đợi anh ta nói tiếp.

“Trong toàn bộ thế giới hiện thực, thật ra đến đâu cũng có ánh mắt của Phát Thanh, nó không có chỗ nào không ở và không có gì là không thể, nhưng thật ra Phát Thanh cũng có tính giới hạn trong chủ nghĩa giáo điều của mình.

Chương 1183 Cách Tồn Tại Của Cha Mẹ Tô Bạch 2

Ví dụ, nếu khu vực tồn tại không thuộc về thế giới hiện thực mà cũng không thuộc về thế giới chuyện xưa, lại càng không phải khe nứt không gian gì đó, thậm chí nói một cách nghiêm khắc thì hoàn toàn không có nơi đó, vậy làm thế nào Phát Thanh mới có thể định vị được bọn họ, hiển nhiên cũng không có cách đi tìm được bọn họ và cũng chẳng làm được gì bọn họ!"

"Đó là nơi nào?" Giải Bẩm hỏi, anh ta cảm giác nhạy bén được hình như Lương Sâm đã biết một vài chuyện gì đó nhưng anh ta vẫn luôn kiềm chế đợi đến sau khi bất đắc dĩ bị ép đi chứng Đạo mới bắt đầu chân chính tự tay đi điều tra.

Lương Sâm duỗi một tay chỉ vào đầu mình, đáp với vẻ hơi tiếng hận: "đáng tiếc, tôi cũng không phải người cùng một thời đại với Lệ Chi, nhưng cũng là."

Giải Bẩm không biết lời này rốt cuộc có ý nghĩa gì, cũng không biết nên đáp lời thế nào bởi vì ông chủ của anh ta dựa vào khả năng co đầu rụt cổ, miễn cưỡng đè nén từ một thế hệ thính giả đến thế hệ thính giả sau, nhưng hình như cũng không thích hợp để tán dương cho lắm.

"Quỹ đạo vận mệnh của Lệ Chi thật ra cũng tương tự với Tô Bạch." Lương Sâm từ từ ngồi dậy trên ghế: "Mới đầu cô ấy cũng rất biết ơn chú viện trưởng và dì viện trưởng đã thu nhận mình từ nhỏ, thậm chí còn coi bọn họ thành người giống như cha mẹ đẻ của mình, thậm chí còn thiên vị bọn họ hơn. Dù sao theo quan điểm của cô ấy, cha mẹ đẻ của cô ấy đã vứt bỏ cô ấy

mà vợ chồng viện trưởng thì lại nuôi dưỡng cô ấy, hơn nữa vẫn luôn quan tâm cô ấy chu toàn, coi như do chính mình sinh ra.

Trước đây, khi tôi và Lệ Chi đều là thính giả cấp thấp cô ấy từng mời tôi qua Thành Đô chơi, khi ấy còn có mấy người bạn khác nhưng bây giờ đều đã mất, những người khác đều chết cả rồi, Lệ Chi cũng đã sớm ngồi lên chuyến xe lửa rời khỏi nơi này và tôi cũng sắp vậy.

Khi ấy tôi nhớ bình thường Lệ Chi ăn nói có ý tứ vốn không nhiều lời lại đột nhiên nói ra thân thế của mình, từ nhỏ cô ấy trưởng thành ở cô nhi viện, tình cảm đối với vợ chồng viện trưởng rất sâu sắc.

Tôi nhớ lúc đó tôi còn hỏi một câu đó chính là bây giờ vợ chồng viện trưởng đó đang ở đâu?

Cô ấy đáp đã xảy ra tai nạn giao thông qua đời rồi.

Chúng tôi còn cùng cô ấy đi tảo mộ, đó chính là một lần cô ấy nói nhiều nhất và cũng là một lần thể hiện tình cảm sâu sắc nhất từ lúc tôi quen biết Lệ Chi cho tới bây giờ."

"Sau đó thì sao?" Giải Bẩm hỏi.

"Anh chắc hẳn biết rõ, vài ngày trước chuyện này đã truyền ra trong giới thính giả cao cấp, ở Thành Đô có một cô nhi viện mà trong đó có rất nhiều thính giả, phỏng chừng người có thâm niên cũng không ít thậm chí còn có một thính giả cao cấp."

"Chuyện này tôi có nghe nói, ông chủ, ý của anh là Lệ Chi cũng tới từ cô nhi viện đó? Một cô nhi viện toàn là thính giả?"

Lương Sâm gật đầu: "Đại khái sau khi trở thành người có thâm niên, cô ấy sớm hơn tôi một chút, lần đó cũng là cơ duyên xảo hợp mới đụng mặt, tôi đi tới Thành Đô tìm cổ mộ Tây Thục lại gặp được Lệ Chi vẫn luôn định cư ở Thành Đô,

hôm đó vừa vặn là tiết Thanh Minh nên tôi vốn muốn cùng cô ấy đi tảo mộ.”

Nghe đến đây, trong lòng Giải Bẩm cũng hiểu rõ cái gọi là trùng hợp là tiết Thanh Minh này chắc chắn không đơn giản là trùng hợp như vậy, phỏng chừng khi đó ông chủ của mình đã tính ngày rồi muốn đi tới đó xum xoe thì có.

“Nhưng Lệ Chi chỉ nói một câu đơn giản, cô ấy nói nếu có cơ hội cô ấy sẽ tìm ra hai người ra, sau đó dùng hết thời gian và toàn bộ mọi cách để tra tấn bọn họ.

Lần tảo mộ đó hiển nhiên cũng không đi được, sau này tôi nghe ngóng rất lâu đại khái cũng biết được một vài chuyện, cô nhi viện đó chắc hẳn có vấn đề, mà người được gọi là vợ chồng viện trưởng lại có vấn đề lớn hơn.

Lệ Chi được một đôi vợ chồng thính giả nuôi dưỡng hơn nữa quá trình nuôi dưỡng rất không nhân đạo, thậm chí có thể nói là không từ thủ đoạn, nhưng trước khi biết được chân tướng anh vẫn sẽ ngu ngốc nghĩ bọn họ tốt.

Khi đó tôi đang suy nghĩ một vấn đề, đôi vợ chồng thính giả đó tốn nhiều tâm sức bồi dưỡng Lệ Chi như vậy, trước tiên tốt với cô ấy như cha mẹ sau đó lại giống như cố tình chủ động vạch trần bộ hành vi với cô ấy, rốt cuộc mục đích của bọn họ là gì?”

“Là trước đây khi tôi nói với anh về thân thế của Tô Bạch, anh đã có được phát hiện sao?” Giải Bẩm hỏi.

“Đúng, ngay khi anh nói với tôi thân thế của cậu thám tử hàng xóm đó, tôi đã cảm giác được có chuyện đặc biệt sau đó tự mình đi điều tra thêm một chút, vậy mà cậu ta lại chính là con trai của đôi vợ chồng đó hơn nữa cũng trở thành thính giả.

Cũng là một cách giống y như vậy, trên cơ sở từ tình yêu thương ấm áp của cha mẹ kéo xuống thành ngụy tạo và lộ ra

chân tướng đẫm máu.

Rất trùng hợp là ở trong tay tôi có vài Tương Tư trùng bị phong ấn, sau đó tôi mới đưa ra một suy đoán như vậy.

Nhiều năm như vậy, có biết bao nhiêu thính giả thiên tài có thiên phú tuyệt vời mà vẫn không có cách nào thoát khỏi ánh mắt của Phát Thanh, nhưng đôi vợ chồng đó lại có thể, nguyên nhân là gì?

Tương Tư trùng là một biểu hiện trừu tượng, nhưng dường như lại đưa ra một ý tưởng giải đáp vấn đề.

Đầu tiên bọn họ làm với Lệ Chi sau đó lại làm với Tô Bạch, khiến cho bọn họ từ yêu thương đến hận thù sâu sắc.

Đặc biệt là sau khi Lệ Chi ngồi lên xe lửa rời đi, bọn họ lại diễn lại chuyện xưa đã xảy ra trên người Lệ Chi lên người Tô Bạch.

Đối với Tương Tư trùng mà nói, càng là yêu sâu đậm và càng là hận sâu sắc thật ra đều có thể sinh ra một sự biến đổi lạ thường.” Nói đến đây, Lương Sâm dừng lại.

Trên mặt Giải Bẩm lộ ra vẻ khó tin, hỏi: “Ông chủ, ý của anh là đôi vợ chồng đó, bọn họ sống ở trong nhận thức của Lệ Chi và Tô Bạch?”

Chương 1184 Sao Anh Lại Trở Nên Sợ Hãi? 1

Tô Bạch không bắt xe trở về mà chọn cách đi bộ, tuy rằng nơi này cách nhà lão Phương khá xa nhưng đối với hắn của hiện tại mà nói, có về hay không về nhà hình như cũng không có sự khác biệt.

Trước đây mỗi lần từ bên ngoài trở về hoặc là trở về từ thế giới chuyện xưa, Tô Bạch luôn nôn nóng muốn trở về nhà theo bản năng, cũng chỉ mong đợi khi đẩy cửa bước vào thềm, bé con sẽ lảo đảo giẫm bàn chân nhỏ bổ nhào vào lòng mình.

Trong một khoảng thời gian rất dài, bé con vẫn luôn là một mảnh đất phần trăm mềm mại cuối cùng trong lòng hắn nhưng bây giờ mảnh đất này cũng bị xúc mất, Tô Bạch vì lực ý chí có thể nói là biến thái của mình mới không mất trí và điên cuồng, nhưng lại khiến hắn trở nên có hơi tê dại.

Tê liệt với người khác đồng thời cũng tê liệt với chính mình.

Nhưng cũng may có một điểm mà hắn biết rõ đó là mục tiêu hiện tại của mình chính là trở nên mạnh hơn, trở nên mạnh hơn và trở nên mạnh hơn nữa, về phần những chuyện khác cũng đều không quan trọng.

Vừa vặn ví dụ như chuyện ở khu nghĩa trang lần này, thật ra nếu không phải liên quan đến tư duy bình tĩnh của mình thì chắc chắn phản ứng đầu tiên của mình sẽ là nghi ngờ Giải Bẩm có mặt ở đó khi ấy không thoát khỏi liên quan đến chuyện này, nhưng điều khiến bản thân hắn cảm thấy có hơi kỳ

quái nhất là khi mình phát hiện ra mấu chốt vấn đề nằm ở đây, đồng thời cũng chứng minh suy đoán của mình chính xác, nhưng trong nội tâm của mình lại không có sự kích động muốn báo thù dâng lên như trước kia nữa.

Cho dù Giải Bẩm cũng là thính giả cao cấp nhưng anh ta đã lừa mình, cũng đã đả thương Huân Nhi và Sở Triệu.

Mình của trước đây, lúc này chắc chắn sẽ tìm tới cửa báo thù, nhưng bây giờ vậy mà mình vẫn còn đang tản bộ.

Mẹ kiếp, vậy mà mình còn mình còn thảnh thơi đi tản bộ được.

Đúng vậy, Giải Bẩm thăng cấp thành thính giả cao cấp sớm hơn mình, cho dù là dưới tình huống đấu đơn thì Tô Bạch cũng không nắm chắc bao nhiêu phần có thể đánh bại được anh ta, huống chi sau lưng Giải Bẩm còn có một ông chủ gần như là cùng ăn cùng ở.

Nhưng mấu chốt vấn đề mà hắn nghĩ đến không nằm ở đấy mà là ở chỗ hình như sau khi mình trải qua một vài chuyện, ngược lại đã sinh ra một loại thay đổi đến ngay cả mình cũng cảm thấy có hơi xa lạ. Mình của trước đây gặp phải loại chuyện này chắc hẳn đã sớm bất chấp mà "đả thương lẫn nhau" ở trên đường, mặc kệ anh có phải thính giả cao cấp hay không và mặc kệ sau lưng anh có một ông chủ tình nhân, yêu thế nào thì yêu thế đó…

Nhưng lần này, mình tìm rất lâu cũng chuẩn bị rất lâu nhưng hình như cũng không có loại kích động đó, và cũng không có sức để lật bàn nữa.

Đúng vậy, là tê liệt.

Tê liệt đến không còn giống người nữa.

Tô Bạch đi rồi lại đi, tâm trạng càng ngày càng giảm sút, con người sinh hoạt trong trên thế giới này sẽ luôn không

ngừng thay đổi vì sự biến đổi của môi trường xung quanh, muốn sinh tồn tốt hơn thì bạn phải học được cách nhập gia tùy tục.

Tô Bạch của quá khứ lười đi học, cũng vẫn luôn sống rất tự tại.

Nhưng mình của bây giờ lại không biết đã học xong từ khi nào.

Mà Tô Bạch rất ghét bản thân mình hiện tại, ít nhất là ghét mình trong lúc này.

Từ lúc mình nhấn số điện thoại của Giải Bẩm cho đến cho đến khoảng thời gian ngắn ngủi của hiện tại này hắn thật sự rất ghét, bởi vì hắn cho rằng mình không nên như vậy cũng không nên biến thành cái dạng này.

Có lẽ là do những gian khổ trong cuộc sống quá nhiều.

Tô Bạch đi lên một cây cầu, dưới cầu là một dòng sông nhân tạo. Ở thời đại đến âm trạch cũng thành tấc đất tấc vàng như hiện nay, hiển nhiên yêu cầu đối với âm trạch cũng càng ngày càng cao, từ một góc độ nhất định mà nói thì khu nghĩa trang ở nơi này cũng được xem là có thế dựa núi gần sông do con người tạo ra.

Mặt cầu cách dòng sông không cao cho lắm, nước sông rất trong, bên bờ còn có hoa Magnolia mở bạt ngàn, cho dù cách rất xa vẫn có thể ngửi được một mùi thơm ngát.

Trong sông phản chiếu hình ảnh của mình, có hơi mơ hồ hơn nữa cùng với gợn sóng lăn tăn mà trông có vẻ hơi vặn vẹo.

Hai tay Tô Bạch nắm lan can, nhìn mình trong mặt sông, lúc này hắn nhìn thấy mình thật sự giống mình trên mặt sông, xa lạ và xấu xí. Hắn chậm rãi ngồi xuống dựa vào lan can, mùi ẩm thấp trong không khí cũng càng ngày càng nồng, vào hạ rồi

hiển nhiên số lần đổ mưa cũng sẽ càng ngày càng thường xuyên hơn.

Hắn xuyên một bàn tay vào trong mái tóc mình, lúc này mái tóc màu tím thoạt nhìn lại trông có vẻ hơi cô đơn, tương tự với những bức tranh được phối trong tạp văn cảm nhận lưu hành vào bảy tám năm trước.

Lần này, hắn cảm thấy xa lạ với chính mình. Tô Bạch thật sự không thích loại cảm giác này cho lắm, hơn nữa hắn biết rõ bây giờ mình hoàn toàn không có mối vướng bận, ngược lại càng ngày càng không giống mình của trước kia.

Hòa thượng, mập mạp, Phật gia và rất nhiều người mà mình quen biết ngày trước đều nói mình có bệnh thần kinh, bao gồm cả sở dĩ trước đây thành lập câu lạc bộ giết người cũng là vì nguyên nhân này, mình không thể khống chế được thôi thúc muốn giết người của mình.

Nhưng bây giờ, mình đã hết bệnh rồi sao?

Hắn hít một hơi thật sâu rồi lại phun ra, ngẩng đầu lên thấy bầu trời đã hoàn toàn tối đen, bầu không khí áp lực thường có thể kích thích một vài thứ ẩn sâu trong lòng con người, nhưng bây giờ Tô Bạch thậm chí còn không có suy nghĩ đứng dậy, lúc này, hắn giống như đứa trẻ rúc trong xó nhà, ngoại trừ bất đắc dĩ thì vẫn là bất đắc dĩ.

Hắn nghĩ đến rất nhiều thứ bao gồm cả sự ra đời của mình, bao gồm cả thời kỳ thanh niên của mình và bao gồm cả kinh nghiệm sau khi mình trở thành thính giả, con người sẽ luôn thay đổi một cách vô thức, có vài thứ là mình thích quan sát, mà có vài thứ đến ngay cả mình cũng cảm thấy không thoải mái thậm chí là chướng mắt.

“Tí tách… tích tách…”

Nước mưa thưa thớt từ trời rơi xuống, mưa không lớn và chỉ là mưa bụi.

Chương 1185 Sao Anh Lại Trở Nên Sợ Hãi? 2

Lúc này di động lại vang lên, Tô Bạch lấy ra nhìn một cái, là Sở Triệu.

“Alo.” Tô Bạch nhấc máy.

“Alo, Đại Bạch, chuyện đó thật sự là một trò lừa bịp sao?” Phía bên Sở Triệu chắc hẳn đang mở loa ngoài, có lẽ Huân Nhi cũng đang ở bên cạnh nghe.

Trò lừa bịp?

Người gọi là một cô gái khác đó chính là một trò lừa bịp, mà toàn bộ hành động của Giải Bẩm cũng là một cú lừa.

“Đúng.” Tô Bạch đáp một tiếng.

“Là ai bày trò, có biết không?” Sở Triệu tiếp tục nói với vẻ hơi lúng túng: “Là có người nhắm vào tôi và Huân Nhi phải không? Đại Bạch, cậu không tiện ra tay giúp chúng tôi, nếu có thể tôi và Huân Nhi muốn tự mình đi giải quyết.”

Rõ ràng sau khi trở thành thính giả, cho dù là Huân Nhi hay là Sở Triệu đều đã hiểu về cấm kỵ của thính giả và quy tắc của Phát Thanh hơn nhiều, Sở Triệu cũng không còn là tay cảnh sát chán nản uống sau khướt rồi tới cửa tìm mình đòi lời giải thích như lúc trước nữa.

Tô Bạch không biết nên trả lời thế nào bởi vì chuyện này rất rõ ràng chính là một trò lừa bịp, Huân Nhi và Sở Triệu chỉ là một ngòi nổ hoặc gọi là một cái cớ, thậm chí có thể nói là

một thí nghiệm ban đầu, còn mục tiêu chân chính mà đối phương nhằm vào thật ra lại chính Tô Bạch hắn.

Hơn nữa, Huân Nhi và Sở Triệu đối với Giải Bẩm mà nói, thậm chí còn không cần thêm ông chủ cũng đã là sự cách biệt một trời tuyệt đối rồi.

"Biết." Tô Bạch đáp.

"Có thể nói cho chúng tôi biết được không?" Bây giờ giọng điệu của Sở Triệu khi nói chuyện với Tô Bạch bắt đầu càng ngày càng dè chừng.

"Các cậu không giải quyết được."

Đầu bên kia điện thoại im lặng, rõ ràng Huân Nhi và Sở Triệu cũng không biết nên tiếp lời thế nào, nhưng vẫn là Huân Nhi khá thông minh trực tiếp ở bên cạnh mở lời: "Đại Bạch, có phải người ta nhằm vào anh không?"

Quả thật, một kế hoạch tinh vi như vậy chỉ dùng để đối phó cô ta và Sở Triệu khó tránh khỏi hơi có cảm giác dùng đại bác bắn muỗi, mà trong những người trong cuộc trong chuyện lần này, Tô Bạch ở trong này khiến rất nhiều chuyện thật ra đều rất dễ phân tích.

"Đúng." Tô Bạch thừa nhận.

"Vậy bây giờ anh đang ở đâu?" Huân Nhi hỏi với vẻ hơi lo lắng.

"Anh đang ngồi trên cầu." Tô Bạch nhìn xung quanh rồi đáp.

"Hửm?"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng nghi ngờ, dường như hai người bọn họ đều cảm thấy rất kinh ngạc về hành động của Tô Bạch.

Hiển nhiên Tô Bạch cũng nghe ra được ý tứ kinh ngạc trong đó, hắn dựa đầu ra sau, tựa ót vào khối xi măng trên cầu mang đến xúc cảm lạnh lẽo.

"Vậy anh tuyệt đối đừng kích động." Huân Nhi nhắc nhở.

"Ừm." Tô Bạch liếm môi.

"Em cúp đây, ngày mai em và Sở Triệu có thể ra viện về nhà tĩnh dưỡng, anh không cần tới đâu cứ tự mình chăm sóc mình đi."

"Được."

Huân Nhi ở bên kia cúp điện thoại, trong tay Tô Bạch vẫn cầm di động, gương mặt đã hơi ướt nhưng rõ ràng không có khả năng là nước mắt mà là nước mưa.

Rất nhanh, tiếng di động rung lên lại phá vỡ sự yên tĩnh này. Lần này là cuộc gọi của hòa thượng. Hình như cũng rất lâu rồi mình chưa liên lạc với hòa thượng, lần này khi mình về thì hòa thượng đã đi Nam Thông.

"Hòa thượng." Tô Bạch nhấc máy.

"Đại Bạch, bần tăng đã về rồi, cậu đang ở đâu?"

"Đang ở chỗ nghĩa trang tại ngọn núi phía tây." Tô Bạch đáp.

"Đi tới đó ngắm cảnh sao?" Hòa thượng hỏi.

"Không, vừa bị người khác chơi một vố, bây giờ đang nghĩ lại." Tô Bạch khẽ cười.

"Bị người ta lừa một phen mà cậu còn đang nghĩ lại?" Hòa thượng cảm thấy bất ngờ, Gia Thố chắc hẳn cũng đang ở bên cạnh hòa thượng, bây giờ hai người hẳn đang ở trong phòng khách bởi vì Tô Bạch nghe thấy tiếng tivi trong phòng khách ở đầu bên kia điện thoại.

“Đúng vậy, đang nghĩ lại.”

“Vậy mà cậu cũng sẽ nghĩ lại.” Dường như hòa thượng nghe ra được vẻ mất mác nhẹ trong giọng điệu của Tô Bạch nhưng vẫn hỏi: “Không phải nên trực tiếp báo thù sao?”

“Tôi có nóng tính như vậy sao?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Ha ha.” Hòa thượng nở nụ cười, lại nói tiếp: “Là thính giả?”

“Ừm, thính giả cao cấp, sau lưng còn có một người cao hơn.”

“Vậy thì bỏ đi.” Hòa thượng khuyên: “Một vài món nợ đợi sau này tính cũng chưa muộn, tối nay bần tăng xuống bếp, cậu đi dạo xong thì mau chóng về nhà.”

“Được, tôi cũng nhớ món chay anh làm rồi.”

Tô Bạch đứng dậy, đợi sau khi cúp điện thoại hắn bỏ di động vào trong túi mình, nhưng nghĩ ngợi một chút lại lấy di động ra.

Hắn xoay di động trong lòng bàn tay sau đó hắn tiếp tục nhìn xuống bên dưới, bóng ngược của mình hiện ra trên dòng sông, bởi vì nước mưa rơi xuống mà trở nên càng thêm mờ hồ và xấu xí.

Đột nhiên Tô Bạch nghĩ đến một người, một người bạn chỉ từng gặp một lần và còn là một người bạn nhỏ, đúng vậy, sao mình lại quên mất cậu bé chứ.

Hắn quay người lại nhìn xung quanh: “Chắc hẳn em đang ở gần đây đi.”

“Phí lời, đương nhiên em ở đây rồi.”

Đầu của một bé trai ngoi lên từ bên dưới mặt sông, đối diện với Tô Bạch đứng trên cầu.

“Cha em làm việc ở nơi này, bình thường trừ lúc tới trường ra em đều sẽ ở đây, có người ở đây giở trò quỷ, làm sao em có thể không biết được?”

“Ồ.” Tô Bạch đáp một tiếng.

Bé trai hơi nghiêng đầu nhìn Tô Bạch rồi hỏi: “Sao bây giờ anh lại trở nên sợ hãi rồi?”

Chương 1186 Anh Cũng Có Thể Tìm Mẹ Tôi 1

“Sao bây giờ anh lại trở nên sợ hãi rồi?”

Cơ thể của bé trai từ từ nổi lên trên, hai chân của cậu ta kề sát mặt nước một cách vững vàng, khiến người liên tưởng đến tư thế chiêu bài trong một vài phim võ hiệp, nhưng Tô Bạch có thể nhìn thấy rõ ràng đây là biểu hiện ngưng tụ sát khí cương thi trên mặt nước tạo thành.

Lần trước khi gặp được cậu ta là vì vụ án cả gia đình bị diệt khẩu, nhưng Tô Bạch cũng không muốn tính toán với cậu ta hoặc là thay trời hành đạo, hơn nữa bé trai cũng chỉ có thủ đoạn làm việc hơi quá khích một chút, thậm chí còn không vi phạm quy tắc của Phát Thanh, cậu ta cũng chỉ ra sức theo đuổi nghệ thuật tử vong dưới tiền đề thỏa mãn quy tắc và cậu ta cũng không phủ nhận điều này.

Cha của cậu ta làm việc ở trong khu nghĩa trang này, bình thường tan học hoặc là nghỉ lễ cậu ta đều sẽ ở đây cùng cha mình. Có khả năng chọn cường hóa huyết thống cương thi cũng có liên quan đến cái này.

“Người ta thả đồ ở địa bàn của em mà em cũng có ho he tiếng nào đâu.”

Người ta hỏi mình tại sao lại trở nên sợ hãi nhưng Tô Bạch không trả lời, bởi vì trước đó Huân Nhi và hòa thượng đều thể hiện ra một loại suy nghĩ như vậy, đó chính là sau khi Tô Bạch bị người ta chơi xỏ vậy mà hắn còn ở trên cầu ngắm cảnh.

Điều này không phù hợp với phong cách của hắn bởi vì xưa nay hắn đều không phải người ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Người ta là thính giả cao cấp nên em chỉ có thể trốn tránh thôi." Bé trai tung người nhảy một cái đã lên mặt cầu, đứng trước mặt Tô Bạch, cậu ta quan sát Tô Bạch từ trên xuống dưới rồi nói với vẻ hơi cạn lời: "Anh cũng là thính giả cao cấp thì làm gì phải sợ? Toàn bộ quá trình sự việc, em cũng đều nhìn thấy hết cả rồi."

"Vậy công pháp ẩn nấp của em không tệ, anh và anh ta đều không phát hiện ra em."

"Ha ha." Bé trai cười gượng hai tiếng không hề mang theo chút cảm xúc nào, sau đó lại bảo với vẻ hơi thất vọng: "Trước đây, em và anh thảo luận về nghệ thuật, nhưng bây giờ có vẻ sau này chúng ta cũng không cần thiết phải thảo luận nữa. Một người đã mất đi cảm xúc mạnh đối với cuộc sống và đối với sinh mệnh, anh ta không xứng để bàn về nghệ thuật với em."

Trong án tử của gia đình đó, mỗi một thi thể đều bày ra một tạo hình đặc biệt, nhưng đây chính là nghệ thuật mà bé trai tin tưởng vững chắc thuộc về mình và người có thể hiểu được mình.

"Thật ra có rất nhiều lúc, một vài lựa chọn cấp tiến cũng không thể mang tới kết quả mong muốn, thậm chí ngay cả muốn trút giận cũng không có cách nào làm được."

Đối diện với bé trai cương thi đột nhiên xuất hiện này, Tô Bạch không khỏi nói chuyện nhiều hơn một chút so với lúc đối thoại với hòa thượng, Huân Nhi và Sở Triệu, bởi vì đã trải qua tiếp xúc từ lần trước, Tô Bạch biết rõ bé trai cương thi này có sự chấp nhất và cực đoan giống y như mình.

Hoặc là nói là mình trước kia.

Tô Bạch cũng không biết tại sao lần này mình lại có thể bình tĩnh được. Hắn cũng cảm thấy thất vọng thậm chí còn thấy hơi bất an.

Hắn vẫn luôn cảm thấy mình chưa thay đổi, cũng cho rằng mình vẫn luôn rất kiên trì là mình. Nhưng ở trước mặt sự thật, đột nhiên hắn có một loại cảm giác tự bóc tách mình để nhìn rõ, trên thực tế bắt đầu từ khi bé con tiến vào cuộc sống của mình thì hắn đã xuất hiện sự thay đổi rồi. Vào đêm mưa sau khi bé con rời đi đó, Tô Bạch cảm thấy tim của mình đã chết, khi giết người được gọi là ông nội đó cuối cùng lại thu tay, khiến cho tâm trạng nóng giận của mình không thể trút được ra ngoài, ngược lại còn dày xéo mình.

Cuộc huấn luyện theo kiểu tự hại mình trên hoang đảo trong ba tháng sau đó lại thăng cấp thành thính giả cao cấp, sự tăng lên của cấp bậc sinh mệnh rất không phù hợp với linh hồn hiện tại hoặc là nói cái gọi là tâm cảnh, và cảm giác tương phản mang lại từ thứ này đã từ từ bào mòn Tô Bạch của ngày trước. Cho nên cho đến bây giờ, Giải Bẩm chơi mình mà mình lại chỉ có thể gọi điện thoại hỏi một chút, sau đó ngồi trên cầu đội mưa.

“Cần thiết sao?” Bé trai cương thi nhảy lên ngồi trên cầu: “Nếu trở thành thính giả cao cấp phải biến thành bộ dạng bó tay bó chân giống như anh, vậy em thà rằng sau này mãi mãi không trở thành anh ta.

Thật đấy, em vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, em cũng nghe được rõ ràng mỗi một câu mà các anh nói, bởi vì nơi này là sân nhà của em, cho dù các anh là thính giả cao cấp nhưng các anh đều không nghĩ đến sự tồn tại của em, cho nên em đã nghe thấy một vài bí mật liên quan đến anh.

Anh và mẹ anh có quan hệ không tốt, anh vẫn luôn cho rằng mấy chuyện này đều là do mẹ anh làm ra, cho nên sự hận

thù và lực chú ý anh đều ném hết lên người mẹ anh. Nói thật, em không biết mẹ anh đã đối xử với anh thế nào, nhưng đó là mẹ anh chứ không phải mẹ anh ta, cho dù rốt cuộc mẹ anh có táng tận lương tâm thế nào thì một người ngoài lấy chuyện trong nhà anh đi bày cục tính kế anh, vậy mà anh còn có thể bình tĩnh ngồi trên cầu ngắm phong cảnh như vậy sao?"

Tô Bạch nhún vai: "Ừm."

Bé trai nhìn thấy thái độ này của hắn lại càng có loại cảm giác uất ức hơn.

"Mẹ kiếp, lẽ nào trước đây là mình nhìn lầm rồi sao? Còn tưởng rằng đã tìm được một người đồng đạo rồi chứ."

Tô Bạch nở nụ cười.

"Bỏ đi, em cũng không nói gì cả, một mình ta cô độc vậy."

Bé trai thở dài một tiếng rồi trực tiếp quay người rời đi, một cơn gió nhẹ trong mưa thổi sượt qua cổ áo hắn, đứa trẻ này lại thật sự thể hiện ra một loại cảm giác cô độc.

Tô Bạch cũng bước xuống cầu rồi đi thẳng lên đường quốc lộ, dọc theo đường đi, hắn vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề, đó chính là rốt cuộc mình đã thay đổi chưa?

Mà sự thay đổi này lại là tốt hay xấu?

Một chiếc taxi dừng lại dưới bàn tay vẫy tới của hắn.

"Đi đâu vậy?" Tài xế quay đầu hỏi Tô Bạch.

Chương 1187 Anh Cũng Có Thể Tìm Mẹ Tôi 2

“Tôi thật sự rất khó tưởng tượng sẽ có một khả năng này.” Giải Bẩm thở dài một tiếng, quả thật suy nghĩ này đối với anh ta mà nói thật sự có hơi không chấp nhận nổi, cho dù anh ta là một thính giả cao cấp.

“Ngay từ đầu tôi cũng rất khó tưởng tượng ra được.” Lương Sâm duỗi tay cầm tờ báo lên: “Thẳng cho đến khi tôi gặp mấy thứ như Tương Tư trùng này, rất đáng tiếc, quy tắc của thế giới hiện thực không cho phép thứ này tồn tại, ít nhất là không cho phép nó xuất hiện dưới ánh mặt trời, cho tôi cũng không có cách nào sử dụng hết toàn bộ năng lực của nó.

Nhưng ít nhất tôi cũng nhận được một manh mối từ trên người Tương Tư trùng, hoặc gọi là một linh cảm, bởi vì tác phong làm việc của đôi vợ chồng đó và toàn bộ hành vi đã làm với thám tử đó và với Lệ Chi thật sự quá khó tưởng tượng ra nổi, tôi thậm chí không có cách nào tìm được một lời giải thích hợp lý nào khác.

Hai người ra sức đối xử tốt với một đứa trẻ, tạo ra một thời thơ ấu tốt đẹp và một hình tượng cha mẹ ấm áp cho cậu ta, nhưng sau này sau khi đứa trẻ trưởng thành và trở nên càng ngày càng mạnh thì bọn họ lại chủ động lộ ra dấu chân, chủ động lộ ra lớp ngụy trang đẫm máu, chủ động lộ ra chân tướng khiến cậu ta chỉ hận không thể ăn thịt bọn họ uống máu bọn họ. Cũng thật sự chỉ có loại khả năng và suy nghĩ tương tự với Tương Tư trùng này mới có thể đưa ra một logic cho toàn bộ chuyện phi logic này.”

Giải Bẩm rơi vào suy nghĩ sâu xa, anh ta biết tại sao Lương Sâm lại tích cực muốn đi làm một thí nghiệm này, vì thật sự ông chủ của anh ta vẫn chưa từ bỏ cách trốn tránh tầm mắt của Phát Thanh, anh ta cũng chưa thật sự nhận mệnh đợi chuyến xe lửa tới sau đó ngồi lên xe lửa rời đi, thật ra anh ta muốn bắt chước!

"Đúng rồi, vừa rồi anh nói thám tử nhỏ đó đã biết sự thật, vậy cậu ta nói sao?" Lương Sâm hỏi.

"Không nói gì cả." Giải Bẩm lắc đầu: "Cho nên tôi cũng cảm thấy khó hiểu, có vẻ không giống cậu ta."

"Con người trải qua nhiều đả kích tóm lại vẫn sẽ thay đổi, có khả năng sẽ biến thành người mà ngay cả mình cũng cảm thấy xa lạ." Lương Sâm lại đọc báo một lúc còn Giải Bẩm thì ngồi xuống bên cạnh, thi thoảng lại rút một điếu thuốc ra, rõ ràng tác động của chuyện tới anh ta rất lớn. Đối với anh ta mà nói nó không thua gì mở ra một trời đất mới hết.

Hai người đều ngồi yên tĩnh như vậy từ giữa trưa đến buổi tối, Lương Sâm đọc xong tờ báo lại nhắm mắt dưỡng thần, mà Giải Bẩm thì vẫn luôn trầm tư, giữa chừng chỉ lấy cho mình thuốc lá và rượu.

"Tôi đói rồi." Lương Sâm nói: "Gọi giao đồ ăn đi."

Giải Bẩm gật đầu, dùng di động gọi điện cho một khách sạn kêu bọn họ đưa đồ ăn đến, vừa đặt điện thoại xuống, anh ta nhìn ông chủ của mình với vẻ muốn nói lại thôi.

"Nói đi, đây cũng không phải phong cách của anh." Khóe miệng của Lương Sâm lộ ra một nụ cười, thật ra anh ta cũng đại khái đoán ra được Giải Bẩm có khả năng sẽ nói gì.

"Ông chủ, nếu anh muốn mô phỏng con đường của đôi vợ chồng đó, vậy có phải tôi sẽ trở thành một Tô Bạch khác hay không?"

Đúng vậy, dường như cũng chỉ có Giải Bẩm anh mới có tư cách và cũng có điều kiện trở thành một Tô Bạch khác, để đạt được mục đích tránh thoát ánh mắt của Phát Thanh

“Ha ha ha…” Lương Sâm bật cười còn là cười đến mức có hơi khoa trương, dường như nước mắt cũng sắp chảy ra.

“Anh đó anh đó, nghĩ cái gì vậy.” Lương Sâm nhún vai: “Đây là một quá trình to lớn, một đôi vợ chồng đó vì chuyện này mà bận rộn lâu như vậy, cũng bày cục lâu như vậy, để tìm được Lệ Chi, bọn họ không ngại mở một cô nhi viện, đồng thời còn khiến phần lớn đứa trẻ trong cô nhi viện ngày sau đều trở thành thính giả.

Để tìm người nối nghiệp Lệ Chi, bọn họ còn sinh con hơn nữa không chỉ một, rồi coi con trai mình thành một người kế thừa sau Lệ Chi.

Tôi nào có thời gian đi làm chuyện này, bây giờ đi tìm người mang thai hộ sao? Hơn nữa anh cũng đã lớn như vậy rồi, loại chuyện này anh cũng đã biết chân tướng, anh cũng không có khả năng trở thành người thừa kế của tôi.”

Giải Bẩm nghe vậy, quả thật, đúng thật là có lý lẽ này.

“Ting ting…””

Di động gửi tới một tin nhắn, Giải Bẩm lấy ra nhìn đột nhiên sắc mặt thay đổi, đây là một tin nhắn nói về hành tung của một người.

“Sao vậy?” Lương Sâm hỏi.

“Tô Bạch.”

“Ha ha, thám tử thế nào rồi?”

“Cậu ta bay tới Giai Mộc Tư rồi, hơn nữa vì cậu ta đổi thân phận cho nên tin tức của tôi tới trễ, bây giờ phỏng chừng đã hạ cánh ở Giai Mộc Tư từ hơn một tiếng trước rồi.”

Sắc mặt của Lương Sâm trở nên Âu Mỹám: “Tôi nhớ anh có một người mẹ nuôi còn đang ở Giai Mộc Tư.”

“Đúng vậy.” Giải Bẩm có hơi nôn nóng gọi điện cho Tô Bạch.

“Cậu ta không dám hại mẹ nuôi của anh đâu, bằng không…”

“Nhưng cậu ta là một tên thần kinh, cậu ta không thay đổi, cậu ta hoàn toàn không thay đổi, từ khi cậu ta gọi điện cho tôi thật ra cậu ta đã đặt vé rồi, cậu ta cũng đã điều tra qua tôi, cậu ta đã sớm nghĩ xem nên báo thù tôi thế nào, cậu ta sẽ không để ý đến sự trừng phạt của Phát Thanh, sẽ không!”

Lương Sâm bị Giải Bẩm hét vào mặt như vậy cũng không biết nên nói thế nào.

Lúc này cuộc gọi đã được kết nối.

“Alo, Tô Bạch, cậu đừng kích động, nói cho tôi biết bây giờ cậu đang ở đâu.” Giải Bẩm cố gắng hết mức khiến giọng nói của mình dịu đi: “Hai người chúng ta có gì thì từ từ nói, thật đấy, trước đó tôi thật sự đã làm không đúng, tôi xin lỗi cậu.”

“Tôi đang ở nhà dì Giải ăn cơm, dì Giải đặc biệt đi mua đồ ăn nấu cơm cho tôi, tôi nói tôi là bạn anh, tới Giai Mộc Tư công tác thuận tiện thăm bà ấy giúp anh.

Tới đi, anh cũng tới Giai Mộc Tư đi nhưng ông chủ đó của anh đừng đi theo.

Dì rất tốt cũng rất nhiệt tình, anh ngoan ngoãn qua đây, một mình tới đây, vậy tôi sẽ không làm gì dì hết.”

“Tô Bạch, bà ấy là mẹ tôi, cậu không cảm thấy cậu làm như vậy rất đáng khinh sao?” Lúc này ngược lại Giải Bẩm không cảm thấy lúc trước mình lợi dụng những gì mình biết và

bí mật của cha mẹ Tô Bạch để tính kế hắn cũng được tính là lợi dụng chuyện gia đình người ta để ra tay với người ta.

"Vậy anh cũng có thể đi tìm mẹ tôi, tôi không cản anh."

"…" Giải Bẩm.

Chương 1188 Anh Là Cháu Trai Của Tôi? 1

Tên gốc của Giai Mộc Tư là "Giáp Mẫu Khắc Tự Cát San," "Gia Mộc Tự Đồn," là tiếng Mãn, dịch nghĩa ra là "Trạm Quan Đồn" hoặc là "Thôn Dịch Thừa," tên gọi tắt là Giai thị, nằm ở phía đông bắc Hắc Long Giang, là thành phố cấp phó địa ở tỉnh Hắc Long Giang.

Dáng người của dì Giải có hơi mập thuộc dạng bác gái khá béo, lúc này đang ở trong bếp nấu cơm cho Tô Bạch, lúc biết được Tô Bạch là bạn tốt của con trai nuôi Giải Bẩm của bà ấy, dì Giải rõ ràng rất nhiệt tình.

Tô Bạch ngồi trên ghế trong phòng khách, trong tay châm một điếu thuốc, trên bàn trà còn bày hoa quả.

Khi sắp đến tám giờ, dì Giải gọi Tô Bạch vào ăn cơm tối, bàn cơm chỉ có hai người, một là dì Giải và một là Tô Bạch nhưng trên bàn lại có tám món.

Bình thường Giải Bẩm không về nhà nhiều cho lắm, có lẽ bởi vì sau khi trở thành thính giả đã xuất hiện sự thay đổi rất lớn về mặt tâm thái, hiển nhiên đối với phương diện tình thân này cũng đã lạnh nhạt hơn một chút, nhưng mấy tháng nay tiền mà anh ta gửi về cũng không ít, có thể nhìn ra được từ trong tâm vẫn rất kính trọng người mẹ nuôi này.

Một bữa cơm ăn xong, dì Giải giữ Tô Bạch lại nhà bớt cho hắn phải ở khách sạn bên ngoài, nhưng Tô Bạch từ chối vì còn có việc và rời khỏi nhà Giải Bẩm, nhưng hắn không đi xa, trong chung cư này có không ít phòng trống hoặc là phòng đã

trang trí xong nhưng tạm thời không có người vào ở, Tô Bạch dứt khoát tiến vào một căn phòng trống trên nhà của dì Giải, căn phòng ngoại trừ rất lâu không có người vào ở cho nên có hơi bụi bặm ra thì ngược lại cũng không có vấn đề gì khác.

Buổi tối, Tô Bạch nhận được cuộc gọi của hòa thượng, hòa thượng hỏi sao hắn vẫn chưa trở về, Tô Bạch nói mình đang ở Giai Mộc Tư, hòa thượng nghe vậy lại im lặng một lúc, nhắc nhở Tô Bạch rằng có khả năng trong thời gian gần đây mình và Phật gia sẽ thăng cấp, hy vọng Tô Bạch có cơ hội có thể trở về giúp bọn họ hộ pháp, Tô Bạch đồng ý, nói đợi làm xong chuyện bên này sẽ về.

Sau đó hắn đi tắm qua loa một cái rồi nằm lên giường nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc thời gian cũng không dài cho lắm, nhưng ít nhất cũng là ngủ. Ngược lại Tô Bạch không lo lắng đột nhiên Giải Bẩm sẽ xuất hiện và đánh lén, mình đang ở trên tầng của nhà dì Giải, với tính cẩn thận của Giải Bẩm, anh ta chắc chắn không có khả năng bất chợt xông vào như vậy, lại thêm trừ phi bọn họ dùng cách đặc biệt gì đó, bằng không nếu ngoan ngoãn ngồi máy bay, nhanh nhất cũng phải sáng mai hoặc trưa mai mới có thể đến được nơi này.

Đến hơn sáu giờ sáng Tô Bạch đã tỉnh lại, một giấc ngủ này rất bình yêu, hắn đẩy cửa sổ đi ra ngoài ban công, bên dưới là những người già trong tiểu khu đang túm năm tụm ba tập thể dục buổi sáng.

Tất cả mọi thứ dường như đều rất yên tĩnh và bình yên, cho đến khi một người phong trần mệt mỏi bước vào tiểu khu.

Ánh mắt của Tô Bạch nhìn về phía anh ta, gạt rơi tàn thuốc. Đối phương cũng đang nhìn Tô Bạch, nhưng rõ ràng người mà anh quan tâm hơn lại là mẹ nuôi của mình đang ở tầng bên dưới Tô Bạch.

Ngay sau đó, cơ thể của Tô Bạch đã biến mất từ trên ban công rồi xuất hiện ở bên vườn hoa dưới mặt đất, cách Giải Bẩm chưa đến mười mét.

“Tôi xin lỗi cậu.” Giải Bẩm nhìn Tô Bạch và nói.

“Tôi không chấp nhận.” Câu trả lời của Tô Bạch rất đơn giản và dứt khoát.

“Mẹ tôi vẫn ổn chứ?”

Giải Bẩm hỏi, anh ta đã tới rồi, Tô Bạch cũng không có lý do lại ra tay với mẹ nuôi của mình nữa.

“Rất khỏe.” Câu trả lời vẫn ngắn gọn như cũ.

Sau đó, Tô Bạch xông tới, ánh mắt của Giải Bẩm hơi híp lại, hai chân giẫm đất, cả người hóa thành một cơn gió nhẹ tan đi, sau khi tránh được một đòn này của Tô Bạch, anh ta lại đang ngưng tụ lại bóng hình ở một hướng khác.

“Tôi không muốn đánh với cậu bởi vì tôi áy náy với cậu.” Giải Bẩm đáp.

“Thật ngại quá.” Tô Bạch duỗi tay chỉ vào mặt mình: “Trước đây tôi nhớ anh luôn cảm thấy tôi là một con chó điên, đúng chứ?”

Giải Bẩm và Tô Bạch cũng quen biết được một thời gian rất dài, nhưng vì thực lực của Giải Bẩm vẫn luôn ở trên Tô Bạch cho nên hiển nhiên cách nhìn đối với hắn cũng có hơi khác với người khác, chính là luôn mang theo một chút ý tứ từ trên cao nhìn xuống. Bởi vậy khi đó rất nhiều hành động của Tô Bạch theo quan điểm của anh ta trông rất giống một con chó điên, một con chó điên có vận may tốt cho nên mới không chết.

Giải Bẩm gật đầu, chọn thừa nhận.

“Nhưng ngay khi tôi của hiện tại cũng giống như anh đều là thính giả cao cấp thì anh lại quên mất tôi là một con chó điên, là vì anh phát hiện ra tôi đã thay đổi, ngay khi tôi không còn phát điên nữa, anh cảm thấy anh có một ông chủ chống lưng rồi thì tôi không có cách nào làm gì được anh, cho nên anh mới không hề sợ hãi, đúng không?”

Giải Bẩm hơi nhíu mày, anh ta không biết nên đáp lại câu hỏi này của Tô Bạch thế nào, bởi vì hình như chính anh ta cũng không tìm được đáp án.

Nhưng có khả năng rất lớn là Tô Bạch nói đúng.

“Cậu không đánh lại được tôi.” Rất lâu sau, Giải Bẩm mới nói ra câu nói này, vì trong lòng bàn tay anh ta đã bùng lên một ngọn lửa màu lam nhạt, thời gian mà anh ta thăng cấp thành thính giả cao cấp dài hơn Tô Bạch cho nên theo lý anh ta nên chiếm ưu thế nhiều hơn.

Tô Bạch cười, hắn chậm rãi cúi đầu sau đó lại từ từ ngẩng lên, lúc này mái tóc màu tím tản ra một loại cảm giác rất kỳ quái, không còn là phong cách Punk Rock nữa mà là sự tô điểm của một ác ma.

Khí chất cả người cũng đột nhiên thay đổi, đủ loại khí tức tiêu cực như dơ bẩn, tai họa, nguyền rủa đang không ngừng tản ra từ trên người hắn.

“Xưa nay tôi chưa từng cân nhắc đến vấn đề có thể đánh lại được hay không này?”

Vừa dứt lời, Tô Bạch lại xông tới.

Cơ thể của Giải Bẩm lại tan biến rồi xuất hiện ở một vị trí khác, nhưng cùng lúc đó, đột nhiên xung quanh xuất hiện thêm bảy Giải Bẩm giống nhau như đúc, tám người cùng nhau bấm quyết, trong lúc nhất thời dường như một khu vực ở đây đều bị xiềng xích khóa lại.

Chương 1189 Anh Là Cháu Trai Của Tôi? 2

Trước khi trở thành thính giả cao cấp, thật ra Giải Bẩm chủ yếu cường hóa ảo thuật, cũng vì vậy mà anh ta không có khả năng cho phép Tô Bạch lại gần mình, tuy rằng đôi bên không phải bạn tốt thật lòng gì nhưng số lần tiếp xúc cũng nhiều, cũng chỉ thiếu thấu hiểu lẫn nhau.

Còn nữa, bây giờ đôi bên đều đã là thính giả cao cấp, khả năng khống chế sức mạnh cũng không giống như xưa, cho nên cho dù bây giờ địa điểm chiến đấu là trong tiểu khu nhưng vẫn có bản lĩnh biến một nơi chật hẹp thành một môi trường phức tạp, nếu như ai không cẩn thận ngộ sát người bình thường vậy đó chính là người xui xẻo.

Có điều, điều khiến Giải Bẩm hơi ngạc nhiên chính là vốn cho rằng Tô Bạch sẽ ra sức đánh bại xiềng xích của mình lại bất chợt cũng xuất hiện bảy phân thân, sau đó trên cơ bản mỗi một người tự đấu với một người, đồng thời còn tung một nắm đấm ra.

Trong thời gian ngắn, Giải Bẩm không có cách nào phân rõ đâu mới là Tô Bạch thật và anh ta cũng tin Tô Bạch cũng không phân rõ đâu mới là mình thật, nhưng điều này cũng có nghĩa sức mạnh của mình chỉ có thể chọn một trong đó mà áp chế, mà Tô Bạch thì lại có thể chọn một trong đó để tấn công.

Nếu như Tô Bạch chọn sai, chẳng qua cũng chỉ là tiếp tục bị áp chế mà thôi, nhưng nếu như mình chọn sai vậy rất có khả năng sẽ trực tiếp ăn một đòn ngay chính diện, mức độ nghiêm trọng khi hai bên đặt cược không bằng nhau.

Lúc này Giải Bẩm xóa bỏ toàn bộ phân thân của mình, cả người bắt đầu liên tục lùi về sau, thứ anh ta có là thời gian và cũng có là thủ đoạn, anh ta tự cho rằng mình chiếm được ưu thế cho nên cũng không gấp.

Thế nhưng ngay khi anh ta vừa lùi về sau đột nhiên lại cảm thấy sau lưng mình truyền tới một cảm giác lạnh lẽo, vậy mà cậu ta đã xuất hiện phía sau lưng mình!

Giải Bẩm chỉ mở một mắt còn một mắt khác thì nhắm lại, trong lúc nhất thời tại vị trí sau ót xuất hiện một gương mặt khác cũng chính là mặt của anh ta nhưng lại xuất hiện ở phía sau.

Đồng thời cũng chỉ một mắt mở và một mắt nhắm, nhưng trong con mắt mở đó lại phóng ra một tia sáng màu đỏ trực tiếp đánh trúng Tô Bạch, vừa rồi Tô Bạch vòng ra sau lưng anh ta vẫn chưa kịp tiến hành đánh lén thì ngực đã bị xuyên thủng, cả người lập tức lùi về sau.

Nhưng ngay khi Giải Bẩm đang chuẩn bị nhân cơ hội này đuổi đánh thì lại phát hiện ra bóng người của Tô Bạch vừa mới bị mình đánh trúng bay ngược ra sau kia lại bắt đầu biến mất.

Cũng chính là giả!

"Vù!"

Một nắm đấm khô gầy gần như chỉ còn lại da bọc xương đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Giải Bẩm một cách trực tiếp và đơn giản như vậy.

"Bốp!"

Nắm đấm đập trúng vai của Giải Bẩm, cả người anh ta giống như một viên đạn bị đánh bay đi, cơ thể rạch ra một khe rãnh dài mười mét trên mặt xi măng của tiểu khu, trong lúc nhất thời cát văng tứ tung, nhóm người già tập thể dục buổi sáng ở gần đó chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm liên tiếp

truyền tới, tất cả đều sợ hãi bắt đầu bỏ chạy, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Tô Bạch cả người khô quắt chậm rãi bước tới từ trong cát bụi, đợi sau khi lại gần chỉ thấy Giải Bẩm quần áo nát tươm đang từ từ đứng dậy, trong trận giao thủ vừa rồi, Giải Bẩm anh đã chịu thiệt lớn, vốn cho rằng mình đã chiếm ưu thế nhưng cuối cùng lại bất ngờ trúng liên hoàn kế của Tô Bạch, thậm chí ngay cả dùng từ coi thường cũng không thể che lấp được lần trúng chiêu này, bởi vì anh ta biết đối thủ của mình cũng là một thính giả cao cấp, anh ta có coi thường hơn nữa nhưng cũng có thể coi thường được đến đâu?

"Hòa nhau, được chưa?" Giải Bẩm lau vết máu bên khóe miệng và nhìn Tô Bạch, nghiêm túc bảo: "Có thể tìm thứ ở chỗ khác bù đắp cho cậu."

Ngay từ đầu, ý chí chiến đấu của Giải Bẩm đã không mạnh cho lắm, đây là lần đầu tiên anh ta đối mặt với đối thủ cùng cấp sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, đương nhiên đối với Tô Bạch mà nói cũng là lần đầu tiên.

"Hòa nhau sao?" Tô Bạch trông như nghe phải một câu chuyện cười, vẫn tiếp tục đi về phía anh ta.

"Tôi có thể nói ra một bí mật liên quan đến nơi mà cha mẹ cậu đang ở, cái này cũng là nguyên nhân tại sao chúng tôi phải tính kế cậu." Giải Bẩm dự định dùng chuyện này để xoa dịu cơn giận của Tô Bạch. Tuy rằng đôi bên chỉ là lần đầu tiên giao thủ, nhưng không biết tại sao lúc này Giải Bẩm lại có một loại dự cảm không lành, rõ ràng thời gian mình thăng cấp thành thính giả cao cấp dài hơn hắn, nhưng cảm giác từ trận giao thủ vừa rồi hình như Tô Bạch đối với cách vận dụng sức mạnh hiện tại của hắn còn tỉ mỉ hơn mình nhiều.

Thật ra hai người đều vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp, đều đang ở một loại giai đoạn mò mẫm và làm quen

với sức mạnh. Theo lý mà nói, Giải Bẩm chắc hẳn phải có lợi hơn Tô Bạch một chút, nhưng có khả năng đến ngay cả bản thân Tô Bạch cũng không ngờ đến một điểm này, đó chính là khi mình thăng cấp thành thính giả cao cấp, mười phần trăm cuối cùng cuối cùng là dựa vào miếng vàng bổ sung, mà năm đó miếng vàng đó chính là một bộ phận được trám vào ngọc tỷ truyền quốc, bây giờ lại ở trên người Tô Bạch, cảm giác trực quan nhất mà nó mang tới chính là lực tương tác của hắn đối với không gian xung quanh tuyệt đối sẽ không phải là trình độ mà một thính giả vừa mới thăng cấp sở hữu được!

Giải Bẩm đã hiểu lầm về thực lực của Tô Bạch và đương nhiên bản thân Tô Bạch cũng không ngờ đến một điểm này, hắn còn đang nghĩ tại sao trong lúc giao thủ hắn lại cảm thấy Giải Bẩm yếu hơn trong tưởng tượng của mình nhiều như vậy.

"Liên quan đến vị trí mà cha mẹ tôi đang ở?" Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng.

"Đúng."

"Anh là cha tôi sao?" Tô Bạch nhìn Giải Bẩm với gương mặt tươi cười và hỏi.

"Đương nhiên không phải, cậu đừng nói đùa."

"Vậy anh chắc chắn là cháu trai của tôi, bằng không làm sao anh có thể cảm thấy hứng thú với chuyện gia đình tôi như vậy, đúng chứ?"

Chương 1190 Anh Cũng Xứng 1

Có đôi khi con người sẽ kiên trì giữ vững một điểm gì đó.

Tại sao trên đời này lại có nhiều người thích khác người như vậy và tại sao có không ít người kiên trì cách sinh hoạt không được trào lưu chính đồng ý của mình, đại khái cũng là nhận được một loại an ủi tới từ thế giới bên ngoài hoặc là tới từ nội tâm của chính mình. Nhưng trong mấy người này, có chín mươi chín phần trăm cũng là vì nội tâm trống rỗng và khắc khoải mà dẫn tới hành động đặc biệt, phần lớn đều là thành phần thích lấy lòng mọi người, nhưng đối với Tô Bạch mà nói có khả năng đây lại chính là bản tính của mình.

Hắn đã không có gì có thể mất đi được nữa, gia đình của mình, cha mẹ của mình, luân lý đạo đức, quan hệ nhân sinh, lý tưởng tài phú, thậm chí ngay cả một cọng rơm cuối cùng như bé con cũng bị cắt bỏ khỏi bên người mình, ngoại trừ mình ra thì Tô Bạch đã không còn lại gì nữa. Nếu ngay cả một chút sở thích cuối cùng hoặc gọi là đặc trưng cũng bị bào mòn đi mất, vậy hắn thật sự là ngoại trừ thân xác thối tha này ra đã không còn lại gì.

Đây là hiện thực, một hiện thực rất xót xa, trước đây hắn còn từng vượt đường xá xa xôi tới Anh Quốc tìm cách điều trị bệnh thần kinh của mình, nhưng bây giờ xem ra hình như đây chính là một thứ duy nhất còn lại của mình.

Rất xót xa cũng rất bất đắc dĩ.

Tô Bạch bước từng bước về phía Giải Bẩm, hắn không rõ tại sao Giải Bẩm lại yếu hơn trong tưởng tượng của mình một chút nhưng hắn biết nguyên nhân mình giết anh ta có khả năng cũng không phải vì anh ta đã bày cục với mình, khiến mình tức giận bao nhiêu, mà đây là một loại cố chấp và Giải Bẩm chính là một vật hy sinh trong loại cố chấp đó.

Nhìn thái độ thậm chí còn không muốn nói chuyện này của Tô Bạch, Giải Bẩm hít một hơi thật sâu, anh ta biết đối phương dùng mẹ nuôi của mình làm điều kiện uy hiếp khiến mình qua đây, mục đích không phải để nghe mình xin lỗi và cũng không phải để trút giận.

Đối phương thật sự muốn giết chết mình.

Vừa nghĩ đến trước đó Lương Sâm còn từng nói thám tử nhỏ hàng xóm này bị cuộc sống khổ sở của mình hoàn toàn mài mòn những góc cạnh, Giải Bẩm cảm thấy điều này rất hoang đường, có vài chuyện bạn có thể căn cứ theo trải nghiệm và kinh nghiệm của bản thân để tổng kết ra một quy luật, nhưng đối mặt với người không hề có một chút quy luật nào hết, bạn hoàn toàn không thể nghĩ ra được bước tiếp theo hắn muốn làm gì.

Cho dù là vừa rồi khi mình tiến vào tiểu khu cũng không ngờ đến thứ mà mình đối diện lại là một cảnh chém giết chân chính đến mức anh chết tôi sống này!

Lần này Giải Bẩm không để Tô Bạch ra tay trước, mười ngón tay của anh ta bắt đầu run lên rồi một cây cổ cầm xuất hiện trong tầm mắt, đây chắc hẳn không phải vũ khí bản mệnh của Giải Bẩm, nhưng khí tức mà cổ cầm tản ra dường như ngay cả vũ khí bản mệnh cũng không có cách nào sánh được.

Đầu ngón tay của anh ta cử động và những âm thanh xơ xác tiêu điều lập tức vang lên, Tô Bạch vẫn tiếp tục tiến lên một cách không nhanh không chậm như cũ, bởi vì trong mắt

hắn, cho dù lúc này đột nhiên Giải Bẩm có móc ra một thần khí thì hắn cũng vẫn tiếp tục tiên lên sau đó giết chết anh ta, hoặc là mình bị giết.

Không có sự lựa chọn nào khác, thật sự không có.

Mặt đất dưới chân bắt đầu nhanh chóng phong hóa, quần áo của Tô Bạch cũng bắt đầu chìm vào trong một loại khí tức cổ xưa, ngay sau đó chính là những lời ca về sinh mệnh khi về già.

Tiếng đàn lượn lờ mang đến một loại vắng vẻ trống trải đồng thời cũng mang đến cả tuyệt vọng!

Đương nhiên Giải Bẩm không có năng lực nghịch chuyển thời gian, thứ mà anh ta tu là ảo thuật nên lúc này toàn bộ mọi thứ trước mặt là biểu hiện của ảo thuật đạt đến trình độ tuyệt vời, bất cứ một chi tiết nào và bất cứ cảm giác nhỏ nào đều ở trong tầm phục vụ của ảo thuật trước mặt, khiến bạn cảm thấy thời gian đang nhanh chóng trôi đi, không chỉ khiến bản thân bạn mà thậm chí còn khiến tế bào của bạn cũng cảm thấy mình đã già cỗi, cho nên nên chết đi thôi.

Sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, cảm ứng và mối tương quan với không gian xung quanh đã trở nên càng mật thiết hơn. Đây cũng là đưa ra một định nghĩa mới cho những kỹ năng đã sở hữu từ trước. Ví dụ như một chiêu này, trước đây Giải Bẩm chắc chắn không thể thi triển được, bởi vì anh ta có thể có cách lừa người bình thường nhưng lại không có cách lừa được thính giả có suy nghĩ kiên định, nhưng bây giờ anh ta có thể!

Tiếng đàn không dứt, thời gian trôi đi cực nhanh, nhưng từ đầu đến cuối sự thay đổi là cảnh sắc xung quanh và quần áo từ từ biến thành vàng ố của Tô Bạch, dưới một tuổi một thêm héo úa và ánh mặt trời sáng chiều liên tục thay đổi, toàn bộ mọi thứ trong tầm nhìn đều tản ra hơi thở của một bức ảnh cũ,

thậm chí ngay cả gió cũng mang theo một loại khí tức của xế chiều.

Duy chỉ có Tô Bạch là vẫn không hề thay đổi, hắn vẫn đang tiếp tục tiến lên một cách không nhanh không chậm như trước.

Ngay khi đi đến trước mặt Giải Bẩm, anh ta vẫn còn đang gảy đàn nhưng khóe miệng lại xuất hiện thêm một nụ cười khổ.

Cho đến tận lúc này, Giải Bẩm mới hoàn toàn hiểu ra có khả năng thật sự tồn tại đạo lý tương sinh tương khắc đó, sở trường của mình là ảo thuật mà sở trường của Tô Bạch lại là cận thân chiến đấu, thế nhưng Tô Bạch còn có một đặc tính khác nữa đó là sự cứng cỏi trong nội tâm cả hắn có thể nói là biến thái, hơn nữa cho dù ảo thuật của mình có cao cấp đến đâu và cho dù có khó tin cỡ nào cuối cùng cũng không có cách nào thay đổi được một sự thật rằng nó là giả này.

Một điểm này dường như đã định trước là tử huyệt của mình và bị đối phương bóp chắc trong tay, thứ mà mình am hiểu nhất lại chính là thứ mà đối phương không sợ nhất, điều này khiến Giải Bẩm quả thật chỉ còn lại cười khổ.

Chương 1191 Anh Cũng Xứng 2

Trận giao chiến giữa thính giả cao cấp dường như càng tàn khốc hơn cũng càng không nói lý hơn, đôi bên thật sự đều chỉ là thính giả cao cấp vừa mới thăng cấp mà thôi, đối với cách giao chiến và kinh nghiệm của tầng lớp này bọn họ vẫn còn thiếu sót rất nhiều.

Tô Bạch đứng trước mặt Giải Bẩm và nhìn anh ta, đồng thời cũng nhìn cây đàn trước mặt, hắn không vội phát động tấn công với Giải Bẩm cho dù lúc này khoảng cách của hai người rất thích hợp cho hắn phát huy.

Bởi vì giết anh ta là kết quả mà Tô Bạch muốn, nhưng hắn lại không hưởng thụ quá trình này.

Hai tay của Tô Bạch cũng đặt lên cổ cầm, có một gia đình tốt đẹp và môi trường giáo dục gia đình tốt khiến Tô Bạch lộ rõ sự đa tài đa nghệ của mình, nếu không phải tính cách từ nhỏ đã cô độc thì hắn hoàn toàn có thể trở thành một tốp người chói mắt nhất ở tiểu học, trung học và đại học. Hắn biết rất nhiều nhạc cụ, dương cầm và cổ cầm hắn đều biết, nhưng hắn đánh đàn dương cầm tốt hơn cỏ cầm rất nhiều, vì hắn cũng chỉ biết đánh cổ cầm một chút, có thể đánh được nhưng không thể tính là có nghiên cứu sâu bao nhiêu.

Nhưng đối với cục diện trước mặt và sứ mệnh của cây cổ cầm này mà nói, ngược lại việc tấu nhạc đã trở thành một loại thuộc tính phụ của nó.

Ngón tay của Tô Bạch gảy lên dây đàn, một tiếng đàn đơn giản và đơn điệu vang lên, rất đơn giản giống như một đứa trẻ vừa mới học đàn đang luyện tập vậy.

Nhưng vào một khắc tiếng đàn này xuất hiện, trên mặt Giải Bẩm lại lộ ra vẻ nặng nề.

Đột nhiên anh ta bị kéo vào một loại cảm xúc, đây là cảm xúc mà trước đó mình đã tạo ra nhưng lại bị Tô Bạch dùng trình độ kỹ thuật nông cạn này cưỡng chế chi phối.

Giải Bẩm cũng không biết rốt cuộc là tại sao.

"Thời thơ ấu của tôi không trọn vẹn." Trong đầu Tô Bạch hiện ra hai bức ảnh đó, mình quỳ sát trong góc bức ảnh chụp gia đình và cái rương đồng xanh đó: "Tôi không có quá khứ."

Giọng nói trống rỗng nhưng lại đâm thẳng vào lòng người, hai tay của Giải Bẩm chập lại, thân là một thính giả cao cấp dựa vào ảo thuật để đi được đến hiện tại, vậy mà lúc này anh ta lại rơi vào bước phải ổn định tâm trạng để không bị ảo thuật của người khác khống chế.

Sự khổ sở trong này có lẽ chỉ có bản thân Giải Bẩm mới có thể trải nhiệm rõ ràng.

"Cuộc đời tôi là bị chi phối, tôi chính là một con gối rối gỗ nối dây, nhưng ngay cả dây trên người tôi ở đâu tôi cũng không nhìn thấy được, hiển nhiên cũng không nhìn thấy người chân chính điều khiển tôi. Cho nên tôi không có hiện tại."

Lúc này đột nhiên Giải Bẩm hiểu ra, ngay khi Tô Bạch gảy một tiếng đàn đơn giản đã hoàn toàn chạm đến cảm xúc của mình, trong đầu anh ta nổi lên suy nghĩ, anh ta biết Tô Bạch không biết sử dụng ảo thuật thế nào, trên thực tế nếu không phải có một cây cổ cầm đó của mình thêm vào thì hắn hoàn toàn không thể phát huy được một chút hiệu quả nào, nhưng

Tô Bạch lại mượn một cây cổ cầm này trực tiếp ngưng tụ ra ảo thuật còn cao thâm hơn mình.

Bởi vì con đường mình đi là bên ngoài, thứ mà mình theo đuổi là toàn bộ sự thay đổi ở bên ngoài ảnh hưởng đến bên trong của đối phương, mà đối phương thì lại trực tiếp đi vào tim, đây là một loại tích lũy của trải nghiệm cuộc sống, là một loại lắng đọng của đời người.

Có lẽ Giải Bẩm lớn hơn Tô Bạch vài tuổi, nhưng cuộc đời không phải đơn giản là sự lắng đọng của năm tháng mà là sự thăng hoa từ những trải nghiệm và kinh nghiệm. So với những thứ mà Tô Bạch đã trải qua mà nói thì Giải Bẩm lại càng giống như một trang giấy trắng tinh khiết hơn.

Lần này chỉ cần mình không chết, chỉ cần mình có thể sống sót, dựa vào cảm ngộ lần này chắc chắn thực lực và tu vi của mình có thể càng tịnh tiến hơn một bước!

“Tôi cũng không biết tôi có quá khứ hay không, tôi không nhìn thấy quá khứ của tôi và cũng chẳng muốn nhìn.”

Tô Bạch phát ra một tiếng thở dài, ngay sau đó dây đàn đứt, tiếng đàn đơn điệu đột ngột dừng lại, mà cùng lúc đó trong miệng Giải Bẩm phun ra một ngụm máu tươi, cả người lả xuống nửa quỳ trên đất, bộ dạng suy sụp.

Tô Bạch không hiểu ảo thuật nên hiển nhiên cũng không thật sự hiểu làm thế nào để khống chế được cây cổ cầm này, cũng vì vậy mà cổ cầm không thể chịu được cách diễn tấu đơn giản và thô bạo này của hắn nên mới vỡ nát.

Giải Bẩm từ từ ngẩng đầu lên với sắc mặt trắng bệch nhưng lại giống như đã trút được gánh nặng.

“Thật sự không có đường xoay chuyển nữa sao?” Giải Bẩm hỏi với vẻ hơi vô lực: “Thật ra mối quan hệ của chúng ta cũng không tệ…”

Tô Bạch không trả lời bởi vì hắn không cần phải trả lời, hắn chỉ tiếp tục đi về phía Giải Bẩm, trong mấy hiệp giao đấu liên tiếp giải Bẩm đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, ngay cả Tô Bạch cũng không biết rõ nguyên do trong đó.

Nhưng điều cũng không ảnh hưởng việc hắn muốn đi lấy kết quả mà mình muốn.

Giết anh ta chỉ để chứng minh cho mình, cũng tương đương với nói với mình rằng nhìn xem, tôi vẫn còn sống.

Thật ra Giải Bẩm vẫn còn rất nhiều thủ đoạn khác nhưng anh ta biết trong trận quyết đấu ở cấp bậc này, mình đã liên tiếp thua hai trận, hình như đã không còn khả năng lật chuyển nữa.

Trận giao chiến giữa các thính giả cao cấp đã sớm thoát khỏi những cuộc đọ sức đơn giản và chồng chất của người có thâm niên, mà trở nên càng thêm huyền ảo hơn.

Giải Bẩm từ từ cúi đầu, nói với vẻ hơi không cam lòng: "Tôi thật sự, thật sự không cam lòng chết."

"Vậy tại sao anh lại muốn từ bỏ, bó tay chịu trói?"

Một tiếng này không phải do Tô Bạch nói ra, ngay khi giọng nói này xuất hiện, Tô Bạch dừng bước chân của mình, bởi vì phía sau Giải Bẩm xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang màu đỏ, người đàn ông này khom người duỗi tay đỡ Giải Bẩm đứng dậy.

"Anh vẫn có hảo cảm đối với cậu ta, cảm thấy hình động của anh nợ cậu ta cho nên dưới tình huống mở đầu bất lợi, anh đã định chọn từ bỏ và nghển cổ đợi chém, đúng không?"

Giải Bẩm lắc đầu.

"Thật khờ."

Tô Bạch vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Lương Sâm chuyển ánh mắt của mình về phía Tô Bạch, trầm giọng bảo: “Thấy được rồi thì thu đi, cũng không đến mức phải cậu chết tôi sống, cứ coi như nể mặt tôi, chuyện này tôi sẽ cho cậu một câu trả lời hài lòng, cậu cũng không cần quá khích như vậy.”

Tô Bạch nghe thế đột nhiên bật cười. Sau đó nhẹ nhàng nói một câu: “Anh cũng xứng.”

Con ngươi của Lương Sâm đột nhiên co rút, lửa giận trong lòng lập tức bốc vụt lên, người trước mặt không biết trời cao đất dày này đang trực tiếp giẫm lên mặt mình.

Bởi vì ở nơi chứng đạo khi mình chứng đạo lần đầu tiên, bia mộ đặt xuống bị bia mộ của Lệ Chi trực tiếp đập nát, ý chí để lại của Lệ Chi chỉ đáp đúng lại một câu: “Anh cũng xứng?”

Mà người này cũng có mặt ở đó khi ấy, cho nên lúc này ba chữ này chính là một lời mang hai ý nghĩa!

Chương 1192 Nhát Gan Và Đầu Chập Mạch 1

Sự khác biệt giữa bệnh thần kinh và người bình thường ở đâu?

Người bình thường làm một vài chuyện khó tin hoặc là làm một vài chuyện quá khích còn có thể dùng "ta tuy đã già nhưng lại đột nhiên nổi lên hào khí của thiếu niên" để giải thích, mà loại hành động trực tiếp không nể mặt thậm chí còn giẫm thẳng lên mặt một thính giả cấp đại lão như Tô Bạch đây, trên cơ bản có thể kết luật thành loại đầu óc chập mạch, người có thần kinh bình thường cho dù có kích động bao nhiêu, có muốn theo đuổi một câu thơ kia đến đâu, phòng chừng cũng không thể làm ra được loại chuyện này.

"Cậu xúc phạm tôi." Lương Sâm kiềm chế lửa giận trong lòng mình, mở miệng nói.

Đây là đang tìm lời giải thích, tìm lý do và cũng là đang nói lý lẽ cho hành động tiếp theo của mình, không có cách nào khác, Phát Thanh "dạy dỗ tất cả mọi người," thế giới bất nhân coi vạn vật là chó nuôi, như ở trong mắt Phát Thanh bất kể là thính giả cấp thấp hay là thính giả cao đều là bình đẳng hết, cho nên cho dù là Lương Sâm thân là thính giả cấp đại lão muốn ra tay đối phó với Tô Bạch cũng nhất định phải nói rõ đạo lý trước.

Không ít người bình thường ở thế giới hiện thực thích trích dẫn lời của Lỗ Tấn tiên sinh "đây là xã hội ăn thịt người." Bọn họ cảm thấy xã hội này có rất nhiều chỗ đều không có lý, nhưng có khả năng bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng có một

đám người trong thế giới này, bọn họ sở hữu sức mạnh sánh ngang với thần linh, thậm chí có năng lực có thể dễ dàng lật đổ chính quyền của một quốc gia nhưng bọn họ lại là một tốp người nói lý nhất.

Một đám thần trước khi đánh nhau hoặc là trước khi thấy ai không thuận mắt muốn dạy dỗ một trận, vẫn phải nói chuyện trước đã, nói lý ra thì đây cũng được tính là một phong cảnh rất đặc biệt.

"Tới đây, giết tôi đi." Tô Bạch duỗi tay chỉ vào đầu mình: "Chuyện này anh cũng có phần, nếu như anh có gan thì bây giờ ra tay giết tôi đi, đừng có cởi quần thả lắm làm việc nửa vời như thế!"

"…" Bàn tay của Lương Sâm nổi lên gân xanh, tượng đất còn có ba phần nhiệt huống chi là thính giả cấp đại lão, nhưng Tô Bạch nói đúng, anh ta đã ra tay tính kế Tô Bạch trước, bây giờ người ta chỉ mới miệng lưỡi khá chua ngoa mà thôi, cùng lắm mình chỉ có thể qua đó đánh một cái thậm chí còn không thể đánh cậu ta quá nặng, bằng không chính là không nói lý, nếu như anh không nói lý vậy phải chuẩn bị sẵn sàng đợi Phát Thanh tới tìm anh nói lý.

Nhìn thấy phản ứng của Lương Sâm, khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười. Hắn biết lúc này mình có hơi đê tiện, vì thứ khiến đối phương bó tay chịu trói không phải là thực lực của mình mà là sức chấn nhiếp của Phát Thanh, hơn nữa Tô Bạch sớm biết rõ con người của Lương Sâm này. Ở nơi chứng đạo còn tận mắt nhìn thấy đối phương chứng đạo, đây là một cường giả nhưng phải thêm một tiền tố, đó là một cường giả nhát gan.

Một người cùng một thời đại với Lệ Chi nhưng lại miễn cưỡng kiềm chế đến hiện tại không còn sự lựa chọn nào khác mới phải đi chứng đạo, một thính giả nhát gan bình thường

thật sự không thể làm ra được loại chuyện này, bởi vì còn phải đối mặt với sức cám dỗ của thực lực tăng cao và tăng cấp.

Lúc này Giải Bẩm cũng đứng dậy, anh ta hiểu Lương Sâm sâu sắc, dù sao hai người sinh hoạt chung cũng đã được rất lâu rồi, anh ta có thể nhìn ra được lúc này Lương Sâm đang giận sôi gan nhưng vẫn kiềm chế bản thân.

Có điều, Giải Bẩm cũng không cảm thấy hổ thẹn vì điều này và cũng không cảm thấy cảm động bao nhiêu. Bởi vì trước khi anh ta bay đến Giai Mộc Tư đã rất nghiêm túc nói với Lương Sâm không cần anh ta đi theo, nhưng Lương Sâm vẫn tới hơn nữa còn lộ mặt vào đúng lúc này.

Tuy rằng Tô Bạch đang ở trước mặt mình nhưng Giải Bẩm sẽ không ngu ngốc cho rằng hắn không giữ lại chiêu sau gì trên người mẹ nuôi của mình, bởi vì nếu đổi lại là mình, mình cũng sẽ để lại chiêu sau.

Mà sự xuất hiện như vậy của Lương Sâm tương đương với phá vỡ lời giao hẹn giữa mình và Tô Bạch, như vậy mẹ nuôi của mình có khả năng thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

“Anh không nên tới.” Giải Bẩm mở miệng bảo.

“Tôi không tới thì anh sẽ chết.” Lương Sâm nhắc nhở: “Cấp bậc giao chiến của thính giả cao cấp hoàn toàn khác với người có thâm niên, tuy rằng thuộc tính cường hóa của đôi bên không thay đổi nhưng về mặt hiệu quả đã không thể coi như nhau được nữa, cũng như vậy, sự chênh lệch giữa các thuộc tính cường hóa tương sinh tương khắc sẽ càng rõ ràng hơn.

Ảo thuật của anh có tác dụng với cậu ta được bao nhiêu?”

Tuy rằng Giải Bẩm biết Lương Sâm nói là sự thật, nhưng anh ta vẫn cho rằng Lương Sâm không nên đến đây như cũ, Tô Bạch ở trước mặt mình chính là một thằng điên tuyệt đối, phong cách báo thù của hắn trong chuyện này đã chứng minh

hắn thật sự chưa bao giờ thay đổi, mà sự xuất hiện của Lương Sâm thật sự có khả năng khiến hắn trực tiếp ra tay với mẹ nuôi của mình.

"Xin lỗi, tôi đã nói ông chủ của tôi đừng tới."

Giải Bẩm chủ động thoát khỏi cái đỡ của Lương Sâm mà bước từng bước về phía Tô Bạch, anh ta chắc chắn phải cho Tô Bạch nhìn thấy thái độ của mình, bởi vì anh ta thật sự không hy vọng mẹ nuôi của mình cũng là người thân chân chính của mình trên thế giới này biến thành cách biệt ở hai thế giới với mình vì chuyện này, cho dù thính giả mạnh mẽ bao nhiêu cũng không thể khiến khiến người chết sống lại được.

"Nhưng anh ta vẫn tới." Tô Bạch nhìn Lương Sâm rồi lại nhìn Giải Bẩm đang đi về phía mình.

"Tôi đã để lại một giọt máu của tôi lên người mẹ anh, tôi có thể cho nó nổ tung bất cứ lúc nào."

Tô Bạch nói một cách rất bình tĩnh.

Ánh mắt của Lương Sâm híp lại, lúc này anh ta đang tính toán một vài thứ gì đó.

Dường như Giải Bẩm cảm giác được gì đó, anh ta lập tức quay người hô với Lương Sâm: "Ông chủ, tôi không muốn mạo hiểm."

Chương 1193 Nhát Gan Và Đầu Chập Mạch 2

Lương Sâm đã tự tiện quyết định đi tới nơi này, Giải Bẩm thật sự không hy vọng anh ta lại lấy sự an nguy của người thân mình ra mạo hiểm một lần nữa, giống như thính giả cao cấp và người có thâm niên là sự tồn tại ở hai cấp bậc, và chắc chắn thính giả cấp đại lão và thính giả cao cấp cũng là hai cấp bậc tồn tại khác nhau. Với thực lực của Lương Sâm lại thêm mẹ nuôi của mình chắc hẳn cũng đang ở khu vực gần đây, anh ta quả thật có một xác suất nhất định sẽ tìm được mẹ nuôi của mình hơn nữa giải cứu bà ấy trước khi giọt máu đó của Tô Bạch phát động.

Nhưng Giải Bẩm không dám cược, cũng không muốn cược.

"Phịch…" Giải Bẩm quỳ xuống trước mặt hắn.

"Cậu biết không Tô Bạch, bây giờ tôi thật sự rất uất ức, tôi thừa nhận là tôi đã tính kế cậu trước khiến tôi rơi vào thế bị động về mặt đạo lý, nhưng chuyện tôi uất ức nhất là hình như trên thế giới này cậu đã không còn người nào có thể để tôi lấy ra uy hiếp cậu được nữa.

Người thân của cậu? Cha mẹ của cậu? Con trai cậu? Bạn bè của cậu?"

Huân Nhi và Sở Triệu là thính giả nên không thể lôi ra để uy hiếp, hơn nữa xét từ tài liệu mà Giải Bẩm có được, nếu như mình lấy hai người đó để uy hiếp phỏng chừng Tô Bạch cũng chỉ cười cợt, sau đó giục anh ta mau ra tay một chút.

Về phần cha mẹ của Tô Bạch…

Bây giờ Giải Bẩm vẫn còn nhớ một câu mà hắn đã nói trong điện thoại: "Vậy anh cũng đi tìm mẹ tôi đi, tôi không cản."

Cho dù biết mẹ cậu đang ở đâu nhưng ai dám đi?

Kể cả là ông chủ sau lưng mình cũng không có lá gan đó để đi.

Giải Bẩm đã quỳ xuống rồi, cứ quỳ trước mặt Tô Bạch như vậy.

Đôi mày của Lương Sâm nhíu chặt lại, thật ra anh ta vẫn luôn do dự, do dự xem có nên giết chết Tô Bạch hay không, nhưng anh ta vẫn đang chần chừ, bởi vì về quan hệ nhân quả hoàn toàn không ủng hộ anh ta giết Tô Bạch, ngay khi bạn nhỏ yếu, bạn hy vọng thế giới này đều nói lý, nhưng khi bạn mạnh mẽ bạn lại chỉ hy vọng thế giới này đừng có nhiều đạo lý như vậy, đây cũng chính là bản chất của con người.

Bàn tay của Tô Bạch đặt dưới cằm mình hơi vuốt nhẹ, dường như một cái quỳ này của Giải Bẩm không thể đả động được hắn, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh như khi đứng trên ban công hút thuốc lá lúc đầu.

"Ha ha, chuyện không có cách nào khác, tự anh phá vỡ giao hẹn." Tô Bạch nói một câu này với Giải Bẩm sau đó quay người rời đi: "Ông chủ Lương, có dám thi tốc độ với tôi không?"

Lương Sâm mắt điếc tai ngơ, còn Giải Bẩm thì lại gào lên như phát điên: "Tô Bạch, nếu như bà ấy chết rồi thì cậu cứ đợi đó, lão tử chắc chắn sẽ băm thây cậu thành vạn mảnh!"

Tô Bạch không trả lời, cơ thể cũng biến mất không thấy nữa.

Lương Sâm đi đến bên cạnh Giải Bẩm và đỡ anh ta đứng dậy: “Xin lỗi.”

Giải Bẩm nhắm mắt lắc đầu: “Cậu ta là thằng điên, chúng ta không nên chọc cậu ta bởi vì cậu ta thật sự không có sự ràng buộc.”

Lương Sâm không nói gì, bởi vì anh ta cũng không thể nói yên tâm, đợi mẹ anh chết rồi tôi sẽ lập tức qua đó giết Tô Bạch báo thù cho mẹ anh.

Hiện tại đang là giữa tháng sáu, phần lớn các khu vực ở Trung Quốc đều đã vào thời tiết mùa hạ, phía Nam lại càng nóng nực đến khó nhịn nổi, nhưng bây giờ Giai Mộc Tư mới chỉ hơn mười độ, đặc biệt là vào buổi sáng vẫn lạnh lẽo kinh người.

Tô Bạch chậm rãi đi dạo bên ngoài chợ bán thức ăn, dường như xung quanh ồn ào cũng không hề làm phiền hắn chút nào. Nếu không phải mái tóc màu tím của hắn quá chói mắt trong thời đại mà phong cách Punk không còn lưu hành này nữa, thì có khả năng thật sự không có người nào để ý đến hắn.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch!” Một người phụ nữ trung niên vừa mới bước ra khỏi cổng chợ bán đồ ăn sau khi đã mua xong đồ, cách từ xa đã bắt đầu vẫy tay gọi Tô Bạch, hai tay của bà ấy đều xách làn đi chợ.

“Tiểu Bạch, đúng là cháu rồi, nào, tối qua cháu tới khá muộn nên chợ búa đều đóng cửa hết, hôm nay mới sáng dì đã ra ngoài đi chợ rồi, đều là đồ tươi hết, buổi trưa đến nhà dì ăn cơm nhé, dì làm mấy món tủ cho cháu, đảm bảo ăn rất ngon.”

Giải Bẩm quanh năm không về nhà thật sự cũng có ý tứ cố gắng lãng quên người mẹ nuôi này, phỏng chừng cũng chính là tâm lý trước đây của Tô Bạch đối với bé con.

“Dì.” Tô Bạch gọi một tiếng.

“Nào, đây là Sachima mới, ăn một miếng đi, tiệm xưa làm đấy, ngon hơn mua ở trong siêu thị nhiều, đây mới là Sachima chính thống, dì vừa mới mua xong.”

Dì Giải không khỏi vừa phân trần vừa mở cái túi đã đóng kín lấy một miếng đưa đến bên miệng Tô Bạch một cách nhiệt tình.

Tô Bạch há miệng cắn một cái.

Rất đặc, rất dẻo, cũng rất ngọt nhưng lại không ngấy.

“Thế nào, ngon chứ?” Dì Giải hỏi hắn trong sự mong đợi.

“Vâng, rất ngon ạ.”

“Đi, về nhà với dì đi, hôm nay làm mấy món mặn, ở chỗ này của bọn dì thức ăn ngon chân chính không ở tiệm cơm mà đều ở nhà hết.”

“Không được rồi dì Giải, Giải Bẩm đã về rồi đấy ạ, trong công ty cháu còn có vài việc gấp, sắp phải đến sân bay rồi ạ.”

“Cái gì? Giải Bẩm về rồi sao?” Dì Giải hỏi với vẻ hơi bất ngờ.

“Vâng, anh ta về rồi và đang ở nhà đợi dì, cháu đi trước đây, lần sau lại tới ăn cơm dì làm.”

Tô Bạch nói xong đã tránh khỏi tay của dì Giải, tiến vào trong đám người.

“Ôi, đứa trẻ nhà cháu, có vội cỡ nào cũng không thể thiếu một bữa cơm được chứ.”

Dì Giải còn muốn tìm Tô Bạch nhưng lại phát hiện ra có tìm thế nào cũng không thấy, nhưng vừa nghĩ tới con trai mình đã mấy năm không về nhà nay đã trở về, bà ấy lại lập tức lại vui vẻ hẳn lên, thậm chí còn hào phóng gọi một chiếc xe ba bánh muốn tiết kiệm thời gian về nhà sớm hơn một chút.

Chương 1194 Chức Năng Đặc Biệt 1

"Xin hành khách ngồi trên chuyến bay MU5615 của China Eastern Airlines chú ý, chúng tôi rất tiếc phải thông báo rằng chuyến bay của bạn vì nguyên nhân thời tiết nên không có cách nào cất cánh đúng giờ, xin vui lòng để ý thông báo của chúng tôi, chúng tôi thành thật xin lỗi vì sự bất tiện do chuyến bay bị hoãn mang lại."

Tô Bạch lấy vé và qua cổng kiểm tra an ninh, khi ngồi ở sảnh chờ máy bay được chừng nửa tiếng thì nhận được thông báo chuyến bay bị trễ, hắn dứt khoát đứng dậy đi vào khu vực hút thuốc, lấy một điếu thuốc ra rồi châm lên.

Bên cạnh phòng hút thuốc là tiệm bán thuốc lá và rượu, có mấy nữ nhân viên mặc giống tiếp viên nhưng chắc hẳn không phải tiếp viên đang đi qua đi lại ở đằng trước chào hàng thuốc lá cho dân hút thuốc.

Quầy thu ngân của bọn họ cũng ở trong khu vực hút thuốc.

Tô Bạch vừa dựa vào bên cạnh hút thuốc vừa nhìn bọn họ, nói thật mấy cô gái trẻ này cũng thật đáng thương, cho dù là một người hút thuốc lâu năm bạn kêu anh ta một ngày mười tiếng đều đứng trong phòng hút thuốc ngập khói thì phỏng chừng bản thân anh ta cũng không chịu nổi, mà mấy cô gái trẻ này thì lại chỉ cần đi làm là không ngừng biến thành người hút thuốc thụ động.

Nhưng việc làm ăn cũng không tệ, người mua thuốc cũng không ít, hơn nữa rất nhiều người đều là mua cả cây khiến

mấy cô gái trẻ dù bận rộn vẫn rất vui vẻ.

Tô Bạch ném đầu lọc vào trong thùng rác rồi bước ra, cũng không biết khi nào máy bay mới có thể qua đây, thời gian rảnh rỗi này rõ ràng có hơi nhàm chán.

Còn nữa, thính giả mà hắn biết cũng không nhiều, bằng không nếu đã tới Đông Bắc rồi lại đi thăm hỏi một cái cũng xem như là một cách giết thời gian không tệ.

Đối diện với khu hút thuốc là một tiệm đặc sản bản địa, mấy thứ như đặc sản này cùng với sự phổ biến của thương mại điện tử, dường như đã không còn được chào đón bằng lúc trước nữa. Rất nhiều người đi du lịch mua đặc sản gì đó rồi xách túi lớn túi nhỏ về, sau này cứ lên Taobao tìm một lúc đều có thể mua được những thứ này ở trên mạng, hơn nữa giá cả còn rẻ hơn.

"Chào anh ạ." Một cô gái gọi Tô Bạch.

Tô Bạch quay người chỉ nhìn thấy một cô gái tóc vàng mặc áo sơ mi với quần bò đứng trước mặt mình, đối phương đeo kính râm che đi nửa gương mặt.

"Có chuyện gì sao?" Tô Bạch hỏi.

"Anh đi một mình thôi sao?" Cô gái tóc vàng duỗi tay chỉ vào bên cửa đăng ký đó: "Trước đó tôi thấy anh ngồi ở trong đó đợi máy bay, tôi cũng đang đợi chuyến bay đó, nhưng rất không may, nó lại tới trễ."

"Xin hỏi cô có ý gì?" Tô Bạch vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ của cô gái này, cô ta không phải thính giả, một điểm này ngược lại Tô Bạch có thể xác định được.

"Tôi có thể mời anh cùng ăn bữa tối được không? Ở bên đó có một tiệm đồ ngọt." Cô gái mời.

“Xin lỗi thưa cô, nhưng tôi không biết cô là ai.” Tô Bạch cũng không tin mình sẽ gặp được cơ hội ưu ái gì, nếu như là mình ăn mặc thời thượng, quần áo đều là đặt riêng của nhà thiết kế ngày trước, vậy có cô gái chủ động tiếp xúc với hắn ngược lại cũng là chuyện hợp tình hợp lý cả thôi. Nhưng bây giờ mình đang có một quả đầu màu tím phong cách Punk, quần áo trên người cũng là loại mấy chục một trăm tệ, trông như vậy mà còn có cô gái chủ động qua đây vậy thật không bình thường.

“Xin anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ đơn giản muốn mời anh ăn tối mà thôi.” Cô gái lại mời hắn: “Thân là một người đàn ông, lẽ nào anh còn sợ tôi ăn anh được chắc?”

“Xin lỗi, tôi không có thời gian, cũng không đói.”

Tô Bạch vẫy tay rồi đi vào trong tiệm sách bên cạnh, liếc mắt nhìn qua những quyển tạp chí đó. Số lượng tạp chí trong tiệm sách cũng không nhiều, cơ hội có thể chọn cũng rất ít, nhưng việc làm ăn chắc hẳn cũng không tệ, dù sao trên máy bay cũng không thể nghịch điện thoại nên quả thật có không ít người sẽ chọn mua tạp chí để lật xem trên máy bay.

Có điều, cô gái này lại cũng đi theo Tô Bạch vào tiệm sách, còn đứng phía sau hắn.

“Cô gái, rốt cuộc cô muốn gì?” Tô Bạch tiện tay cầm một quyển tạp chí xe hơi lên và hỏi.

“Anh nhất định phải đi ăn tối với tôi.” Cô gái nói một cách rất kiên quyết.

Thái độ kiên quyết và giọng điệu cứng cỏi như thế khiến người ta hoàn toàn không có cách nào liên tưởng cô ta với rượu và đồ ăn, lại thêm nơi này còn là sân bay chứ không phải một quán bar nào đó trên phố.

“Được, cùng nhau ăn tối đi.”

Cô gái gật đầu rồi bước vào một tiệm mì ở trước mặt.

“Không phải nói ăn đồ ngọt sao?” Tô Bạch ngồi xuống trước một cái bàn nhỏ, cô gái thì ngồi đối diện với hắn.

“Như nhau.”

Cô gái tháo kính để lộ ra một gương mặt hoàn chỉnh, thoạt nhìn cũng không tệ thậm chí còn rất tinh tế.

“Cô là con lai?” Tô Bạch hỏi.

“Đúng vậy, mẹ tôi là người Trung còn cha tôi là người Anh.” Cô gái đáp.

“Ồ.” Tô Bạch đáp một tiếng, chọn một bát mì thịt bò nhỏ và một bát mì thịt bò lớn, hắn lấy tiền ra thanh toán trước: “Ăn trong sân bay thật đắt.”

“Thưa anh, anh cũng không giống người thiếu tiền cho lắm.” Cô gái nói.

“Cô nhìn thấy trên người tôi có chỗ nào giống người có tiền?”

“Chỗ nào cũng giống, bởi vì anh không có khái niệm cũng không có y thức về tiền bạc, điều này có nghĩa tiền bạc đối với anh mà nói chỉ là một chuỗi số Ả Rập mà thôi, cũng không thể khiến anh liên tưởng nó với củi gạo dầu muối được.”

Cơ thể Tô Bạch tựa lên ghế, nhìn cô gái trước mặt: “Quan sát rất chi tiết.”

Hắn cũng chẳng muốn hỏi rốt cuộc cô gái này có mục đích gì, ngược lại sau khi ăn xong mì nếu như cô ta còn tiếp tục làm phiền mình, vậy hắn cũng không còn kiên nhẫn tiếp tục chơi với cô ta.

“Thưa anh, anh sẽ cảm ơn tôi.” Cô gái nói câu này một cách khó hiểu: “Anh thấy thế nào về vận mệnh của con

người?”

“Do trời định.” Tô Bạch đáp một câu rất qua loa có lệ, cô gái này muốn bàn triết học với mình sao?

Chương 1195 Chức Năng Đặc Biệt 2

Cô gái mỉm cười: "Vậy anh cảm thấy nó có thể bị thay đổi không?"

Câu hỏi này rất nhàm chán cũng là một câu hỏi cũng rất tầm thường. Bây giờ Tô Bạch đang cảm thấy không phải cô gái này đang truyền giáo đấy chứ. Hắn nhớ hai năm trước đã từng xem một bản tin thời sự, có mấy phần tử não tàn truyền giáo ở trong McDonald's muốn số điện thoại và tên của các thực khách gần đó, một cô gái trong số đó trực tiếp bỏ qua bọn họ, kết quả cô gái này bị bọn họ đánh chết tươi trong quán McDonald's.

Xét từ việc cô gái lai ở trước mặt mình này một lòng muốn mời mình cùng vào ăn tối, lại thêm hành động và lời nói khi ngồi vào bàn ăn, cô ta thật sự rất có khả năng đang dự định truyền giáo với mình.

Tô Bạch sờ cằm mình theo bản năng, nghĩ lại lẽ nào trước đó khi mình ngồi trên ghế đợi ở sảnh chờ máy bay trông có vẻ rất chán chường và có khuynh hướng tự sát sao? Cho nên mới thu hút ánh mắt của phần tử tà giáo dự định tiếp nhận con chiên lạc đường trong cuộc sống hiện thực này như mình vào tổ chức?

Mì sợi được bưng lên, Tô Bạch rót một ít dầu ớt vào trong bát trước mặt của mình, đang lúc định ăn thì cô gái lại mở miệng: "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?"

“Cô biết tương lai cụ thể sẽ thế nào không?” Tô Bạch ăn một miếng mì và hỏi.

Cô gái cố tình cười một cách thận trọng.

Tô Bạch nở nụ cười, sẽ không định kéo mình vào trong giáo thật đấy chứ?

“Cho dù cô biết tương lai thế nào nhưng cô có thể lấy gì đi kiểm nghiệm tương lai mà cô “nhìn thấy” là thật hay là giả?” Tô Bạch hỏi tiếp.

“Chỉ cần có lòng tin với mình là được.” Cô gái đáp một cách rất thản nhiên.

“Người có tự tin bao nhiêu cũng sẽ có lúc nghi ngờ mình, học sinh giỏi có lợi hại đến đâu cũng phải tìm người khác so đáp án sau khi kỳ thi kết thúc mới có thể xác nhận rốt cuộc mình đúng hay là sai.

“Tôi rất không thể hiểu được loại tư duy này của anh, tại sao con người phải nghi ngờ và phủ định chính mình?”

“Bởi vì bước sai một bước có thể chính là vực sâu.”

Mì rất ít, Tô Bạch ăn mấy miếng to rồi lại dùng đũa vớt vài cái, cuối cùng cũng ăn xong.

Hắn đặt đũa xuống: “Được rồi, tôi đã ăn xong, chào tạm biệt thưa cô.”

Tô Bạch cảm thấy mình đã nói đủ nhiều với đối phương rồi, phỏng chừng nguyên nhân vẫn là do tâm trạng của mình hôm nay không tệ.

Mì của cô gái trên cơ bản chưa được động tới nhưng cô ta vẫn đứng dậy, cùng bước ra khỏi quán mì với hắn.

Sau bữa cơm làm một điếu thuốc còn sướng hơn cả thần tiên. Thật ra, để đoán xem một người có nghiện thuốc lá hay

không rất đơn giản, đó chính là sau bữa cơm có suy nghĩ hút thuốc hay không, tuy rằng nicotin đối với Tô Bạch mà nói hoàn toàn không thể ảnh hưởng được gì đến hắn, nhưng hắn vẫn đi vào khu hút thuốc theo bản năng.

Cô gái chạy qua đó, dùng một tay nắm cổ tay của Tô Bạch: "Anh không thể vào trong, ít nhất bây giờ không thể vào."

"Ha ha." Tô Bạch rút tay ra, vẫn tiếp tục đi vào trong khu hút thuốc.

"Cô nói nguyên nhân tôi không thể tiến vào xem."

"Sau khi anh tiến vào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi thấy hình ảnh đèn treo trên đỉnh đầu anh sẽ rơi xuống." Cô gái đáp một cách rất nghiêm túc.

"Ồ." Tô Bạch chậm rãi dừng bước chân, lần này hắn lại quan sát cô gái trước mặt một cách kỹ càng và nghiêm túc, nếu như cô ta không phải kẻ lừa đảo cũng không phải thầy bói bịp bợm, và cũng không phải đầu óc có vấn đề hoặc là mắc chứng hoang tưởng, vậy có phải cô ta có một chức năng lạ thường có thể nhìn thấy hình ảnh tương lai không?

Nhân quả đối với thính giả mà nói chính là một liều thuốc độc ngọt ngào, nhưng chỉ cần cấp bậc sinh mệnh đủ cao thì đều có thể tìm hiểu nhân quả. Điều này cũng có nghĩa, con người thân là sinh vật đứng đầu vạn vật, liệu rằng cơ thể và linh hồn của bọn họ có gen lĩnh ngộ nhân quả hay không?

Nếu là như vậy, thi thoảng trong những người bình thường sẽ nhảy ra một hai người có thể nhìn thấy hình ảnh tương lai, hình như cũng không thể tính là chuyện gì quá khiến người bất ngờ.

Dù sao cũng là xác suất một trong mấy tỷ.

Nhưng Tô Bạch vẫn đi vào khu hút thuốc, hắn lấy điếu thuốc của mình ra rồi châm lên bằng bật lửa, vừa phun ra một

hơi khói vừa nhìn ra bên ngoài, cô gái đó đứng bên ngoài nhìn hắn qua cánh cửa kính cảm ứng tự động, sau đó lại nhìn về phía đỉnh đầu của Tô Bạch.

Tô Bạch ngẩng đầu, ồ, thật trùng hợp, mình hoàn toàn chỉ tùy tiện cầm thuốc, châm thuốc rồi đi hai bước, vậy mà vừa vặn trên đỉnh đầu lại là một cái đèn treo, cũng chính vào một khắc hắn ngẩng đầu này, "rắc…" một tiếng vang giòn.

Đèn treo rơi xuống.

Cô gái nhắm mắt, cô ta không dám nhìn một màn sắp xảy ra, đồng thời hai tay của cô ta cũng siết chặt lại, trong lòng không ngừng oán trách: "Tại sao, tại sao, tại sao các người đều không tin lời tôi nói là thật, tại sao các người vẫn muốn từng người một đi tìm đường chết, tại sao các người không thể tin tôi, tại sao lần nào tôi cũng mềm lòng, biết rõ các người sẽ không nghe mình nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở, tại sao?"

"Rầm…"

Đèn treo vỡ vụn, xung quanh truyền tới những tiếng hô kinh hãi, đám dân hút thuốc bên trong đều sợ hết hồn.

Mà lúc này, cửa kính cảm ứng mở ra, cô gái cảm giác được trước mặt mình có một người đang đứng, khi cô ta mở mắt lại nhìn thấy Tô Bạch, mà hắn thì vẫn chẳng hề hấn gì.

"Quý cô xinh đẹp, vừa rồi cô cũng chưa ăn một miếng mì nào cả, thân là một người đàn ông, tôi cảm thấy mình chắc hẳn nên mời cô đi ăn một ít đồ ngọt, cô nói xem phải chứ?"

Chương 1196 Kích Động Muốn Bóp Chết Người 1

Cuối cùng, đồ ngọt cũng không ăn được vì loa phát thanh trong sân bay gửi thông báo chuyến bay tới trễ cuối cùng cũng đến, hành khách ngồi trên chuyến bay có thể bắt đầu đăng ký.

Tô Bạch và cô gái sóng vai đi kiểm phiếu lên máy bay, hai người đều là vé hạng thương gia nhưng một người ở trên cùng và một người thì ở gần cuối cùng, Tô Bạch cũng không yêu cầu đổi vé mà ngồi xuống vị trí hàng hai gần cửa sổ từ dưới đếm lên. Hắn không có hành lý, sau khi ngồi xuống trực tiếp nhắm mắt định nghỉ ngơi.

"Xin chào ông, anh ta là bạn của tôi, ông có thể đổi vị trí cho tôi được không, thật sự ngại quá."

Vốn dĩ ngồi bên cạnh Tô Bạch là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, đối diện với lời mời của người đẹp máu lai, ngược lại người đàn ông đứng dậy đổi vị trí một cách rất dứt khoát.

Rất nhanh, mùi nước hoa thoang thoảng đã phả vào mũi Tô Bạch, hắn mở mắt ra trông thấy cô gái bên cạnh đang nở nụ cười.

"Tôi vốn cho rằng anh sẽ yêu cầu người bên cạnh tôi đổi vị trí nhưng không ngờ lại là ngược lại." Cô gái dường như có hơi bất ngờ, sau khi người bình thường biết được năng lực của mình đầu tiên chắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên, sau đó sẽ chủ động đi qua kết bạn với mình.

“Đừng hiểu lầm, tôi mời cô ăn đồ ngọt chỉ để cảm ơn lòng tốt lần này của cô, trên đời này thật sự không còn nhiều người có lòng tốt như vậy.”

Trước không quan tâm cô gái này có thân phận đặc biệt gì hoặc là có âm mưu gì không, trước đó đối phương chủ động cưỡng chế hẹn mình ăn cơm để mình không đi vào khu hút thuốc vốn chính là một hành động giúp đỡ đối với mình, cho dù cuối cùng Tô Bạch cần hay là không cần thì ít nhất mình vẫn cần thể hiện một chút đối với thiện ý của người ta.

Cô gái duỗi tay: “Giới thiệu bản thân một chút, tôi tên Dương Tuyết, đây là tên tiếng Trung của tôi.”

“Tô Bạch.”

Tô Bạch duỗi tay ra, nhẹ nhàng bắt tay với cô ta.

“Tôi thật sự cảm thấy anh rất kỳ lạ.” Có vẻ như Dương Tuyết rất tò mò về hắn: “Anh khiến tôi nhìn không thấu.”

“Thật ra tôi chỉ là một tên lưu manh.” Tô Bạch khoát tay: “Đúng rồi, nhắc nhở cô một chút, năng lực đó của cô đừng dùng lung tung, có đôi khi một vài chuyện sẽ không thể thay đổi được.”

“Sao anh lại biết không thể thay đổi được?” Dương Tuyết có hơi tức giận đáp: “Chắc chắn có thể thay đổi được.”

“Cô cần gì phải cố chấp như vậy?” Tô Bạch nhìn cô ta với vẻ hơi bất ngờ, hình như cô gái này luôn mang theo một loại cố chấp bướng bỉnh đối với chuyện tương lai có thể thay đổi được hay không.

“Bởi vì tôi đã từng thấy một hình ảnh, vào ngày sinh nhật sáu mươi tuổi của mẹ tôi, đột nhiên mẹ tôi lên cơn đau tim chết trên bàn cơm, tôi hy vọng có thể thay đổi nó hơn nữa nhất định phải thay đổi nó! Cho nên vừa rồi anh đã cho tôi hy vọng bởi vì anh không chết.”

Đột nhiên Tô Bạch rất muốn nói cô chỉ nhìn thấy hình ảnh đèn treo trên đầu tôi rớt xuống dưới mà thôi, còn hình ảnh mà tôi chết thảm cô cũng không nhìn thấy, hơn nữa không nói đèn treo đó mà cho dù có là hỏa tiễn giáng xuống thì phỏng chừng tôi cũng không chết nổi đâu.

Nhưng nghĩ ngợi một chút, Tô Bạch vẫn cảm thấy lúc này phân tích nhiều như vậy hình như cũng không có ý nghĩa lớn bao nhiêu, để cô ta tuyệt vọng đợi chờ cái chết của mẹ mình sao?

Có điều, nếu đổi góc độ mà nghĩ, cô ta phí tâm phí sức đi thay đổi toàn bộ chuyện này nhưng hiện thực cuối cùng vẫn xảy ra như cũ vậy liệu rằng đả kích trong chuyện này có lớn hơn một chút hay không?

Cho dù là chọn cái nào và cho dù là thái độ nào thì hình như đều là đau khổ.

Bản thân Tô Bạch cũng không biết từ khi nào bắt đầu trở nên rất phản cảm đối với chuyện tương lai, một mặt có khả năng là vì liên quan đến nhân quả, một mặt khác thì lại là chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra trên người mình. Bức tranh đó của Cát Tường đã mấy lần từng nhắc nhở mình chuyện tương lai sẽ xảy ra, ít nhất thì cảnh tượng trong bức tranh dự báo đều sẽ xảy ra.

Đặc biệt là lần của Huân Nhi đó, Tô Bạch xem như cũng phí tâm phí sức cố hết sức mình nhưng kết quả cuối cùng cho dù là quanh co đủ lối, thì ít nhất cảnh tượng trong bức tranh vẫn xuất hiện. Nếu như cho Tô Bạch chọn lại một lần, hắn thật sự rất có khả năng sẽ chọn từ bỏ, bởi vì như vậy quá mệt hơn nữa hắn hoàn toàn không có sự tự tin tuyệt đối.

Hắn chắc chắn không phải một người lấy theo đuổi lý tưởng cao đẹp làm mục tiêu của cuộc sống. Hắn theo đuổi là sức mạnh chứ không phải đi tìm hiểu bản chất của thế giới,

cũng không phải muốn đi lật đổ ách thống trị phản động của Phát Thanh. Thật ra hắn sống rất đơn giản cũng rất đơn thuần. Hắn cần sức mạnh bởi vì hắn muốn vặn đầu một nam một nữ đó xuống.

Rất ít người sẽ lấy thù hận đơn thuần làm mục tiêu trong cuộc sống của mình, nhưng dường như Tô Bạch đã không còn lại bao nhiêu thứ khác nữa, nếu ngay cả hận cũng không có vậy bây giờ mình sống như vậy quả thật không có ý nghĩa gì cả.

“Tôi không thể thường xuyên thấy được hình ảnh, thật ra tôi đã tự mình ghi chép lại, tôi chỉ nhìn thấy qua chưa đến hai mươi lần hình ảnh mà thôi, một năm có khả năng cũng chỉ có một lần hoặc nhiều nhất là hai lần, ngay khi tôi chuẩn bị đi giúp bọn họ thì bọn họ lại không nghe lời tôi, thẳng cho đến hiện tại, bao gồm cả anh, chưa từng có một người nào nghe lời tôi, bọn họ đều nhìn tôi như một kẻ điên.

Sau này khi tôi mười bảy tuổi, tôi biết năng lực của mình có thể sẽ mang tới sự bất tiện trong cuộc sống, cho nên tôi bắt đầu làm quen với việc kiềm chế và lạnh nhạt trước cái chết bất ngờ của người lạ.

Chương 1197 Kích Động Muốn Bóp Chết Người 2

Mãi cho đến năm ngoái khi tôi nhìn thấy hình ảnh mẹ ruột của mình sẽ đột tử vào ngày sinh nhật sáu mươi tuổi của bà ấy, tôi mới thật sự hoang mang, tôi muốn thay đổi nó và muốn thử đi thay đổi, cho nên đầu năm nay tôi nhìn thấy một hình ảnh, tôi muốn ngăn cản một người qua đường nhưng anh ta lại là tên trộm đang bị cảnh sát đuổi, anh ta đẩy tôi ngã ra đường thậm chí còn cầm dao cắt rách tay tôi rồi băng qua đường bị một xe tải trực tiếp cán chết."

Nói đến đây, đột nhiên Dương Tuyết khẽ cười: "Đồn công an còn phát giấy chứng nhận thị dân dám đứng lên làm việc nghĩa…"

"Ha ha." Nghe đến đây, Tô Bạch cũng không nhịn được mà bật cười, quả thật là rất thú vị.

Hai người đều là người từng gặp qua những nỗi kinh hoàng lớn, tuy rằng trải nghiệm của Dương Tuyết chỉ có thể nói là gió thoảng mây bay khi so với Tô Bạch, nhưng phải biết rằng Dương Tuyết vẫn luôn dùng thân phận của một người bình thường để chứng kiến, mà Tô Bạch thì lại cùng với dòng chảy của thời gian mà bắt đầu không ngừng mạnh lên. Cũng vì vậy mà chuyện mà mình cảm thấy rất đáng sợ trước đây đến bây giờ theo quan điểm của hắn cũng thật rất bình thường, ví dụ như thế giới chuyện xưa Người Giấy ngày trước, nếu như đặt ở trong mắt Tô Bạch của hiện tại thì nó thật sự chẳng khác gì với trẻ con chơi trò chơi gia đình.

Người từng chịu khổ mới chân chính biết được niềm vui trong nỗi khổ có ý nghĩa gì.

“Anh là hình ảnh thứ hai tôi nhìn thấy trong năm nay.” Dương Tuyết nói với Tô Bạch một cách rất nghiêm túc: “Anh đã cho tôi niềm tin, cảm ơn.”

Tô Bạch duỗi tay vuốt nhẹ mái tóc vàng của Dương Tuyết, cô gái con lai này lớn lên quả thật rất rung động lòng người.

“Thật ra, có thay đổi hay không thay đổi cũng không có ý nghĩa lớn cho lắm.” Tô Bạch nghĩ ngợi một chút cảm thấy vẫn nên nói gì đó, trước đó đối phương có lòng tốt nhắc nhở mình, tuy rằng cái đèn treo đó không thể tạo thành uy hiếp gì với mình nhưng phần nhân tình này thì vẫn có: “Tôi cảm thấy, thay vì cô vẫn luôn nghĩ cách giúp mẹ cô tránh được lời nguyền đột quỵ vào ngày sinh nhật sáu mươi tuổi đó, còn chẳng bằng dành nhiều thời gian hơn để bà ấy được trải qua cuộc sống hạnh phúc tươi đẹp trong khoảng thời gian từ bây giờ đến ngày bà ấy sáu mươi tuổi đó. Tôi nhìn tuổi tác của cô thì mẹ cô cũng chừng ngoài năm mươi đi, thời gian vẫn rất đủ, cũng không cần thiết phải hoàn toàn đặt suy nghĩ lên loại chuyện này, ngược lại sẽ bỏ lỡ mất bản chất cuộc sống.”

“Tôi không ngờ anh cũng biết an ủi tâm hồn như vậy đấy.” Dương Tuyết chỉnh lại mái tóc của mình, rõ ràng cô ta vẫn hơi để ý đến hành động hơi tùy tiện vừa rồi của Tô Bạch.

“Không phải an ủi tâm hồn.” Tô Bạch hạ tay xuống, lòng bàn tay ngửa lên, một tấm thẻ làm bằng da lợn xuất hiện trong lòng bàn tay hắn: “Đây là đồ ở bên Tát Mãn đi, cô cũng có bản lĩnh đấy, vậy mà thật sự lấy được cả thứ này.”

Tấm thẻ này được chế tác từ da lợn rừng, rốt cuộc phương pháp chế tác thế nào thì Tô Bạch cũng không rõ nhưng trên đó lại còn tản ra một chút linh lực, điều này đã chứng minh rõ giá

trị của thứ này, đại khái thì cái này cũng có thể tính là một kiểu pháp khí.

"Anh! Trả lại cho tôi!"

Dương Tuyết cướp lại tấm thẻ đó từ trong tay Tô Bạch.

"Nếu như cầm thứ này đi trấn trạch thì không có tác dụng gì đâu. Ở thời cổ đại, một vài binh lính già và tướng quân già bởi vì trước đây tạo sát nghiệp quá nhiều cho nên lúc tuổi già mới cần thứ này trấn trạch để phòng ngừa người mà mình đã từng giết trước đây biến thành quỷ, nhân lúc mình tuổi già tinh khí thần suy yếu sẽ tới quấy rầy mình. Trước đây mẹ cô cũng không phải lính đánh thuê nên không dùng được cái này, ngược lại thứ này sẽ ảnh hưởng đến từ trường trong nhà, tạo thành gánh nặng nhất định cho cơ thể người."

"Anh nói là thật sao?" Dương Tuyết hỏi với vẻ hơi do dự, cô ta đã tốn một cái giá rất cao mới có được tấm thẻ này.

"Tin hay không tùy cô."

"Nếu đã như vậy, ôi." Dương Tuyết rất bất đắc dĩ, lần này cô ta tới Đông Bắc chính là vì cái này, bởi vì cô ta đã đưa mẹ mình đi kiểm tra sức khỏe nhưng cơ thể của mẹ cô ta không hề có bất cứ vấn đề gì hết, mà năm nay mẹ cô ta đã năm mươi bảy tuổi rồi, có nghĩa chỉ còn ba năm nữa sẽ đột tử, cho dù không tổ chức sinh nhật cho bà ấy thì Dương Tuyết vẫn biết rõ, cơ thể của mẹ vẫn sẽ xảy ra vấn đề, cho nên cô ta mới bắt đầu tìm kiếm sự trợ giúp từ một phương diện khác.

"Như vậy đi, tôi có một người bạn là một cao tăng đắc đạo đang ở Thượng Hải, cô có thể dẫn mẹ cô đến chỗ anh ta xem thử, cô ghi lại số điện thoại của tôi, đến khi đó có thể thêm wechat của tôi."

Cũng không phải đột nhiên Tô Bạch trở nên nhiệt tình, mà là vì bản thân hắn không có hứng thú với chuyện này cho lắm

nhưng phỏng chừng hòa thượng và Phật gia sẽ rất hứng thú với cô gái này, đương nhiên không phải đối với cơ thể của cô ta.

“Cảm ơn anh, tôi có bút ở đây rồi, anh đọc đi tôi sẽ ghi lại.”

Tô Bạch đọc số điện thoại của mình và Dương Tuyết cũng ghi xong, ngay khi hắn cảm thấy có thể chợp mắt nghỉ ngơi lại nghe thấy Dương Tuyết ở bên cạnh mình đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, anh thích mèo không? Mèo đen ấy?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì hình ảnh mà tôi nhìn được trước đó là trên trần nhà có một con mèo đen, chính nó đã đẩy đèn treo xuống, trong hình ảnh dự báo mà tôi trông thấy chỉ có kết quả là chính xác, nhưng trong hiện thực có khả năng sẽ có sự chênh lệch về mặt bối cảnh, cho nên tôi mới không ngây thơ như vậy cho rằng không tổ chức sinh nhật cho mẹ tôi thì mẹ tôi sẽ không đột tử.”

“Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?” Hai tay của Tô Bạch chợt siết chặt lại, bây giờ hắn thật sự có một loại xúc động muốn bóp chết cô gái này.

Chương 1198 Cát Tường 1

Mèo đen từng để lại ấn tượng rất sâu sắc trong cuộc đời của Tô Bạch, cho dù là Cát Tường hay là Như Ý thì đối với hắn mà nói đều có ý nghĩa đặc biệt. Tuy rằng bọn chúng đều không đáng yêu và cũng không biết làm nũng, thậm chí con này còn khó ở hơn con kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tô Bạch thật sự cảm thấy mình có hơi may mắn, ngay khi mình vừa mới trở thành thính giả, khi mình còn đang lo lắng về thế giới chuyện xưa tiếp theo và còn chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng trong thế giới chuyện xưa trước, thì bên cạnh đã có một Cát Tường thích sĩ diện giả bộ cao ngạo.

Đồng thời, cũng cảm thấy may mắn vì khi mình bị nhốt trong bóng tối ở nơi chứng đạo, có một con mèo đen tên là Như Ý cũng xem như im lặng bầu bạn bên cạnh mình, hơn nữa có khả năng là vì trên người mình có khí tức của Cát Tường cho nên khi đó Như Ý ở trong bóng tối đã không chọn giết mình đầu tiên, bằng không, mình của khi ấy ở trước mặt móng vuốt của Như Ý thật sự không đáng để nhắc tới cho lắm.

Đương nhiên, Như Ý có phải tên là Như Ý hay không thì hắn cũng không biết, nhưng nghĩ đến nếu như Cát Tường đã tên Cát Tường vậy thì dứt khoát là Cát Tường Như Ý rồi.

Tô Bạch duỗi tay, sờ nhẹ lên gáy của người trẻ tuổi đang đeo tai nghe, không ngừng đung đưa cơ thể ở trước mặt đó một cái, sau đó cơ thể của thanh niên trẻ bắt đầu co giật, miệng sùi bọt mép, có hơi giống với lên cơn động kinh.

Trong lúc nhất thời, cho dù là hành khách hay là nhân viên phi hành đoàn đều trông có vẻ hơi hoảng loạn, trong loa phát

thanh máy bay đang tìm kiếm hành khách là bác sĩ trên máy bay tới giúp đỡ, nhưng để đảm bảo máy bay vẫn tạm thời liên lạc với mặt đất và bắt đầu hạ cánh tại một sân bay ở thành phố gần đó, lúc này lộ trình vốn bay thẳng lại bị chuyển hướng.

Ngay sau khi máy bay hạ cánh, Tô Bạch thuận theo đoàn người chen nhau đi xuống máy bay, hắn đi thẳng ra khỏi sân bay, trông thấy một chiếc ô tô tư nhân đỗ bên đường đã trực tiếp mở cửa xe, xách người lái xe đang ngồi trong đó chơi điện thoại ra, rồi cầm chìa khóa xe trong tay nhanh chóng khởi động xe phóng đi mất.

Một loạt hành động liên tiếp này rất giống với trong trò chơi [Grand Theft Auto], chỉ có điều Tô Bạch làm vậy cũng không phải để hưởng thụ khoái cảm của loại cướp xe phóng xe đi này, mà chỉ vì cho dù là Cát Tường hay là Như Ý, nếu đã ở sân bay Giai Mộc Tư vậy Tô Bạch nhất định phải qua đó gặp nó, về phần tại sao lại chọn đánh đứt đèn treo trên đầu mình thì có khả năng chính là muốn nhắc nhở mình, mà khi ấy chắc hẳn nó có chỗ khó nói của nó hoặc là bị trói buộc gì đó nên chỉ có thể chọn dùng cách này để thu hút sự chú ý của mình.

Nhưng rất đáng tiếc, Tô Bạch không thể chú ý đến điểm này, hắn vẫn chỉ cho rằng đèn treo rơi xuống chỉ là một sự cố bất ngờ, hơn nữa khi ấy phần lớn lực chú ý của hắn đều nằm trên lời nói của Dương Tuyết.

Có khả năng Dương Tuyết đã hoa mắt mà cũng có thể chỉ là một loại trùng hợp, nhưng cho dù là như thế nào thì Tô Bạch cũng không có lý do không quay lại xem.

Đợi đến sau nửa đêm, Tô Bạch mới lại lái xe về đến bên ngoài sân bay Giai Mộc Tư, hắn xuống xe bước thẳng vào trong sân bay. Lần này Tô Bạch trực tiếp trốn các cổng kiểm tra an ninh ở sân bay và tiến vào vị trí sảnh chờ sân bay, đổi lại là trước đây, ngược lại hắn rất thích cảm giác coi mình thành

người bình thường, nhưng đến lúc cần tiết kiệm thời gian mà vẫn khăng khăng vì loại cảm giác đó thì thật sự là đầu óc có vấn đề.

Khu hút thuốc vắng hơn ban ngày rất nhiều, nhưng vẫn có tốp năm tốp ba dân hút thuốc ở bên trong phun khói nhả mây, và một nhân viên nữ dựa vào quầy thu ngân bên đó ngáp dài.

Tô Bạch đi vào trong, mảnh vỡ của đèn treo rớt xuống từ ban ngày đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, trên đó cũng trống huơ, rõ ràng đèn mới vẫn chưa kịp chọn và lắp lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về vị trí trần nhà, cả người hóa thành một đám sương mù máu trực tiếp chui lên trên đó, một dân hút thuốc vừa vặn ở bên cạnh Tô Bạch nhìn thấy cảnh tượng này còn xoa mắt mình theo bản năng với vẻ hơi ngơ ngác, nhưng vẫn không thể xác nhận được rốt cuộc có phải là mình hoa mắt hay không.

Trên trần nhà là một ống thông gió, giống như bánh quy có nhân ở giữa là một vật ghép, Tô Bạch nửa quỳ cả người chui vào trong đó, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng hắn không phát hiện ra bất cứ manh mối nào, ngay cả một cọng lông mèo cũng không có.

Tuy rằng đây là chuyện trong dự đoán nhưng kết quả thật sự không thu hoạch được gì vẫn khiến Tô Bạch có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Dương Tuyết nói cô ta đã nhìn thấy một con mèo đen ở trên trần nhà đánh đứt đèn treo trên đầu mình rớt xuống chỗ mình, rốt cuộc là có ý gì?

Tuy rằng cô ta cũng đã nói hình ảnh mà cô ta nhìn thấy ngoại trừ kết quả là chính xác ra thì có đôi khi cũng sẽ không phải toàn bộ cảnh tượng trong hình ảnh đều trùng khớp với tình huống xảy ra trong hiện thực.

Ví dụ như cô ta nhìn thấy mẹ mình sẽ chết trên bàn tiệc sinh nhật sáu mươi tuổi, kết quả ở đây chính là mẹ cô ta sẽ đột quỵ vào ngày sinh nhật sáu mươi tuổi, còn về phần có phải là trên bàn tiệc sinh nhật hay không và có phải ở bên bàn cơm hay không, những thứ này đều có khả năng sẽ thay đổi.

Như vậy, ý nghĩ chính là con mèo đen mà cô ta nhìn thấy cũng là một loại nằm trong dấu ngoặc?

Con mèo đen đó đại điện cho ý nghĩa gì?

Đối diện với sự việc nôn nóng và khao khát được biết mà bạn lại không hề có một chút manh mối nào, loại cảm giác này đúng là tra tấn người nhất.

Chương 1199 Cát Tường 2

Lúc này điện thoại rung lên, Tô Bạch liếc mắt nhìn hiển thị cuộc gọi đến, là một dãy số lạ thuộc vùng Thượng Hải, hắn nhận máy, trong đó truyền tới giọng nói của Dương Tuyết: "Ngài Tô, anh rời khỏi máy bay giữa đường sao?" Dương Tuyết hỏi với vẻ thăm dò, bởi vì cô ta đã nhìn thấy cảnh tượng tay của Tô Bạch vỗ một cái vào ót của thanh niên ở trước mặt sau đó thanh niên đó bắt đầu lên cơn động kinh.

"Có chuyện sao?" Bây giờ Tô Bạch thấy hơi phiền: "Lát nữa tôi sẽ để lại địa chỉ cho cô, cô đi tới nơi đó tìm người bạn đó của tôi là được."

"Được, phải rồi, ngài Tô, bây giờ có phải anh đã đến Giai Mộc Tư rồi không?" Dương Tuyết là một cô gái rất to gan, cũng đúng thôi, từ nhỏ đến lớn được che chở dưới loại năng lực như "Final Destination" này, phỏng chừng một cô gái nhát gan đã sớm vào viện thương điên rồi.

"Có gì sao?"

"Anh cảm thấy hứng thú với con mèo đen đó." Dương Tuyết nắm được trọng điểm.

"Đúng vậy." Tô Bạch thừa nhận.

"Hình thể của con mèo đen đó không lớn cho lắm, hình như trên cổ có một cái chuông." Dương Tuyết nói: "Hy vọng tôi có thể giúp được anh."

Nói xong cô ta cúp điện thoại luôn, phỏng chừng cô ta cũng vừa mới xuống máy bay và dự định sẽ đi thẳng tới nhà

lão Phương, bởi vì nhà lão Phương cách sân bay quả thật rất gần.

Chuông?

Tô Bạch cất di động đi, nếu trên cổ con mèo đó đã chuông vậy chắc hắn không phải Cát Tường hoặc Như Ý, bạn có thể tưởng tượng ra được trên cổ Cát Tường đeo một cái chuông vừa bước đi kiêu ngạo vừa kêu "leng ca leng keng" không?

Về phần Như Ý, con mèo đó quanh năm ở trong nơi chứng đạo đã sớm yêu thích hoặc là quen với bóng tối và sự tĩnh lặng rồi, nếu không thì ngoại trừ vị trong quan tài đó mang nó ra ngoài hơn nữa còn có sở thích ghê tởm đeo lên cổ nó một cái chuông, bằng không chắc chắn cũng không có khả năng là Như Ý.

Trong lúc nhất thời, Tô Bạch cảm thấy mình đã làm một việc toi công, cho dù rốt cuộc con mèo đen trong hình ảnh đó đó là gì, chỉ cần không phải Cát Tường và Như Ý thì không ở trong phạm vi cân nhắc của Tô Bạch.

Nhưng cũng đúng lúc hắn dự định rời khỏi nơi này thì một tiếng mèo kêu dài đột nhiên vang lên.

"Meo…"

Một tiếng mèo kêu này rất dài, bạn hoàn toàn không có cách nào nghe tiếng để đoán ra nguồn gốc của nó ở đâu.

Một cái bóng màu đen từ từ xuất hiện ở một bên khác của cửa thông gió cách Tô Bạch chừng mười lăm mét, hai con mắt màu lam nhạt đang nhìn chằm chằm vào hắn, mà lúc này hắn cũng đang nhìn nó chằm chằm.

Vậy mà trên người con mèo này lại có linh lực hơi yếu, nói cách khác rất có khả năng chính là một con mèo yêu!

Tô Bạch duỗi tay chỉ vào con mèo đó, nhưng lúc này con mèo đó lại từ từ ngồi xổm xuống gầm gừ một tiếng với hắn giống như con hổ bị chọc giận, mà Tô Bạch thì lại chính là kẻ địch tùy tiện xông vào lãnh địa của nó.

Lòng bàn tay của Tô Bạch phát lực, lập tức không khí xung quanh bắt đầu bị đè nén, móng vuốt của con mèo đó cào lên trần nhà phát ra những tiếng ma sát ghê tai nhưng vẫn không có cách nào chống lại được sức mạnh của hắn.

Sau khi kéo gần khoảng cách, Tô Bạch trực tiếp túm cổ con mèo này lôi nó đến trước mặt mình.

Trước mặt sức mạnh tuyệt đối của hắn, con mèo chỉ mới tiến nửa bước vào lãnh vực yêu này thật sự có hơi không đáng để nhắc tới. Mèo là một loại động vật rất linh hoạt, nhưng trước đó con mèo này lại dự định lén lút đập chết mình, đây là có thù với mình hay là sau khi báo thù giết người vừa vặn đụng trúng một tên khó giải quyết như mình?

Thường mà nói thì pháp tắc ở thế giới hiện thực sẽ xóa bỏ loại yêu vật này, nếu như con mèo này đi đến đâu cũng hại người lung tung vậy sẽ bị sét đánh xuống hoặc là bị Phát Thanh ra nhiệm vụ hiện thực cho thính giả bản địa tới đây trừng trị nó.

Hai tay của Tô Bạch giống như một đôi gọng kìm to trực tiếp cắp con mèo lại, hắn kiểm tra cẩn thận cơ thể của con mèo này, đây chỉ là một con mèo cái nhưng rõ ràng linh trí của nó rõ chưa hoàn toàn mở hết, một con mèo chưa hoàn toàn mở hết linh trí lại chẳng hiểu làm sao có thể sắp tu luyện thành yêu, cảm giác này kỳ quái giống như một đứa trẻ bại não thi đại học lại thành đứng đầu tỉnh vậy.

Có lẽ có khả năng là gặp được cơ hội nào đó chăng?

Tô Bạch đoán như vậy.

Ngay khi hắn lại lật con mèo này lên để mặt mèo đối diện với hắn, lúc này mắt mèo lập lòe ánh sáng màu lục nhạt, Tô Bạch đang đối diện với nó đột nhiên cảm giác như thể mình bị kéo vào trong một khu vực, sau đó hắn nhìn thấy một con sông vàng đục ngầu, trên đó nổi đầy thi thể xương cốt và hai bên bờ cũng là những thi thể chất thành đống.

Hắn hơi sững sờ bởi vì một màn này hắn rất quen thuộc, lúc trước khi mình gặp Cát Tường lần đầu tiên cũng đã nhìn thấy hình ảnh này trong mắt nó.

"Vù!"

Ý thức của Tô Bạch cố tình chấn động, bây giờ con mèo yêu này thậm chí còn chưa thể tính là yêu nên hiển nhiên không có khả năng giam cầm Tô Bạch về mặt ý thức tinh thần, vừa vặn ngược lại, ngay khi hắn trực tiếp thoát khỏi thì ý thức của con mèo này bị hắn phản chấn đến gần như sụp đổ, dưới mắt nó chảy hai hàng lệ, miệng há ra, biến thành một bộ dáng rất ngu ngốc.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hai móng tay mọc dài ra sau đó lại trực tiếp cắm phập vào bụng con mèo này, từ trong ruột của nó hắn phát hiện ra một khối thịt mang lông mèo, cho đến hiện tại miếng thịt này vẫn chưa bị tiêu hóa hết, mà trên miếng thịt vẫn còn để lại yêu khí nồng đậm.

Tô Bạch cầm miếng thịt máu tanh này trong tay, bàn tay bắt đầu kiềm chế cơn run rẩy, hai mắt cũng gần như biến thành màu đỏ đậm, bởi vì đây chính là thịt của Cát Tường!

Chương 1200 Từ Trên Trời Rơi Xuống 1

.

.

- ————————-

Tại sao thịt của Cát Tường lại ở trong bụng con mèo này?

Bây giờ cả người Tô Bạch từ trên xuống dưới đều đang kiềm chế cơn run rẩy không ngừng truyền tới, đây không phải là sợ hãi mà là tức giận.

Với tính cách của hắn, hắn thật sự rất ít khi trải nghiệm được loại cảm xúc như sợ hãi này, cũng rất ít khi đi đến mức tận cùng sức chịu đựng mà sụp đổ, bởi vì có khả năng sâu trong linh hồn hắn vì một loạt những trải nghiệm bị coi thành tiểu quỷ lúc còn nhỏ, đã dẫn đến sự hung bạo thuộc về tiểu quỷ luôn nằm sâu trong lòng hắn. Đây là trải nghiệm cuộc sống và là những gì mà một nam một nữ đó đã làm với Tô Bạch để cưỡng chế gieo vào lòng hắn.

Có khả năng, ngay cả một nam một nữ đó cũng không ngờ được sẽ tạo thành loại tính cách vặn vẹo này cho hắn, bởi vì có vài thứ có thể tính toán ra được cũng có thể thôi diễn ra được, nhưng nếu một nam một nữ đó không chỉ có thể tạo ra con người và không chế cuộc đời của người khác mà thậm chí ngay cả mấy phương diện như tính cách của người đó cũng có thể tạo ra dựa theo ý mình, vậy một nam một nữ đó thật sự là ở cấp bậc Nữ Oa tạo ra con người rồi, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Nữ Oa. Bởi vì sau khi Nữ Oa tạo ra con người, trong con

người vẫn sẽ có người tốt và người xấu, Nữ Oa cũng không thể khống chế được, nên cho dù một nam một nữ đó có lợi hại cỡ nào thì cũng không thể khủng khiếp đến mức độ đó được, bằng không đã được tính là cấp bậc vượt qua cả Chúa sáng thế rồi.

Cơn giận giống như đổ nước vào trong chảo dầu sôi không ngừng sôi lên sùng sục, nếu như Cát Tường rơi vào bước đường này vậy bé con thì sao?

Cuối cùng Tô Bạch vẫn nhân từ với cha của Tô Dư Hàng nhưng hắn cũng không có bao nhiêu lòng tin, tin rằng Tô Dư Hàng sẽ nhân từ với con trai mình. Một nam một nữ đó còn có thể coi con trai mình thành vật phẩm tiêu hao làm thí nghiệm mà tùy tiện nhào nặn, lại còn tính kế những cô nhi vốn có thân thế đáng thương ở trong cô nhi viện phải bước lên con đường đáng sợ đó, người mẹ hờ đó của mình còn có thể khiến em gái ruột của mình tự đi về nhà, nằm lên giường rồi biến thành một thi thể thối rữa.

Khi bạn đối mặt với kẻ thù, bạn sẽ thấy rất bất đắc dĩ bởi vì bạn có giới hạn nhưng kẻ địch của bạn thì lại không.

Không hổ là con mèo gần như sắp biến thành yêu, cho dù đã bị Tô Bạch rạch toang bụng thì hiện tại nó vẫn còn chưa tắt thở, nói thông tục thì mèo có chín cái mạng, ý nghĩa cũng chính là nói mạng của mèo rất lớn, vậy có khả năng mạng của con mèo yêu này còn lớn hơn!

Tô Bạch nôn nóng muốn biết rốt cuộc con mèo này đã nuốt thịt của Cát Tường ở nơi nào, nhưng hắn lại không có khả năng sưu hồn, dưới tình huống không có sự trợ giúp từ bên ngoài, hắn thật sự không thể làm được đến mức đọc ký ức của vật sống. đây là học nghề nào thì nghiên cứu sâu nghề đó, đáng tiếc hòa thượng không ở bên cạnh, bằng không cứ trực tiếp tìm hòa thượng sẽ tiện hơn nhiều.

Hắn chần chừ một chút cuối cùng vẫn lấy di động ra nhấn một dãy số.

Đầu bên kia điện thoại bắt máy rất nhanh.

“Alo.” Là giọng của Giải Bẩm, anh ta biết đây là số điện thoại của Tô Bạch, giọng điệu của anh ta không thể nói là cứng rắn bao nhiêu mà cũng không thể nói là ôn hòa bao nhiêu, hai người đều lấy mẹ của đối phương ra làm trò đùa, đổi lại là người có trái tim rộng lớn bao nhiêu cũng không có khả năng lập tức bắt tay làm hòa rồi uống rượu vui vẻ, mối quan hệ của đôi bên thật sự vẫn có hơi lúng túng.

“Giúp tôi một việc, tôi có một người ở đây, tôi cần anh giúp tôi đọc ký ức của nó.”

Giải Bẩm tu ảo thuật là chính, vậy anh ta chắc chắn có năng lực đọc ký ức linh hồn của người khác, cái này cũng tương đương với kêu một kỹ sư đi đo góc, chắc chắn anh ta cũng sẽ biết.

Phía bên Giải Bẩm im lặng một lúc nhưng cuối cùng vẫn đáp: “Được, cậu đang ở đâu.”

“Tôi đang ở sân bay Giai Mộc Tư.”

“Cậu đi thuê một phòng ở gần sân bay đi, tôi sẽ lập tức qua đó.” Cuối cùng Giải Bẩm vẫn đồng ý.

Hai mươi phút sau, một người đàn ông mặc tây trang màu xanh nhạt bước vào trong một khách sạn Hán Đình ở bên cạnh sân bay, anh ta bước thẳng vào thang máy, đi lên tầng ba rồi gõ cửa phòng 312.

Cửa phòng được mở ra, Giải Bẩm bước vào trong nhìn ngoại trừ Tô Bạch ra mở cửa thì anh ta không nhìn thấy người thứ hai trong phòng.

“Người đâu?”

“Đang ở đây.”

Tô Bạch xách một con mèo bên cạnh giường lên, túm đuôi nó rồi vung lên giường, mới đầu hắn còn lo liệu cái thứ hàng này còn chưa đợi được đến khi Giải Bẩm tới đã đột nhiên về chầu trời rồi không, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra sinh mệnh của thứ này thật sự rất ngoan cường, tuy rằng không đến mức có năng lực nhanh chóng khép miệng vết thương tương tự với Vampire, nhưng cũng vẫn kiên cường trụ được đến đó, dù bụng bị rạch toang nhưng vẫn chưa tắt thở.

Giải Bẩm đặt một tay lên đầu con mèo này, hơi cảm nhận một chút rồi nói: “Thần thứ của nó bị tổn thương.”

“Ừm, nó muốn dùng tinh thần lực vây tôi, kết quả bị tôi thoát được.”

Giải Bẩm gật đầu, với thực lực của anh ta đối phó với loại có tinh thần lực biến thái như Tô Bạch còn không có kết quả gì, con mèo này đúng thật là quá không biết tự lượng sức mình.

“Đọc ký ức linh hồn của sinh vật vốn chỉ có thể lấy được một đoạn mà thôi, với tình hình thế này có khả năng chỉ có thể đọc một đoạn trong một đoạn ký ức.” Giải Bẩm lại nói: “Đây là một nhược điểm lớn nhưng cũng có chỗ tốt, đó chính là trên cơ bản con mèo này đã giống như một tên ngớ ngẩn, việc đọc linh hồn ký ức của nó cũng trở nên đơn giản hơn.”

Tô Bạch mở lòng bàn tay, để lộ một miếng thịt kèm lông mèo.

“Giúp tôi tìm được ký ức của miếng thịt mà nó đã nuốt, tôi cần biết địa điểm chính xác, thông tin liên quan đến cái này càng nhiều càng tốt.” Tô Bạch vội vàng bảo.

Chương 1201 Từ Trên Trời Rơi Xuống 2

“Cát Tường?” Giải Bẩm hỏi, anh ta rất hiểu Tô Bạch và ngày trước cũng đã từng thấy Cát Tường.

“Đúng.” Tô Bạch thừa nhận.

Giải Bẩm hít một hơi thật sâu sau đó lại thở ra nặng nề, ý bảo Tô Bạch đợi một chút: “Bây giờ tạm thời con mèo này vẫn chưa chết được, mạng cứng lắm, chỉ cần không tiếp xúc với linh hồn của nó hoặc là tám phần trao đổi chất, thì sức sống của nó còn mạnh hơn cả thây ma phương Tây, bây giờ tôi cần phải gọi điện cho ông chủ của tôi.”

“Gọi cho anh ta?” Tô Bạch có hơi không thể hiểu nổi.

“Đừng hiểu lầm, ông chủ của tôi đối với Cát Tường, ồ không, là có cảm giác đặc biệt với Lệ Chi.”

Trong đầu Tô Bạch hiện ra hình ảnh lần đầu tiên khi Lương Sâm chứng đạo muốn đặt bia mộ của mình ở vị trí ngang hàng với bia mộ của Lệ Chi, kết quả bị bia mộ của Lệ Chi trực tiếp đánh vỡ vụn.

Tình yêu đơn phương này thật sự là yêu đến sâu đậm đấy.

“Ông chủ, phát hiện được thịt của Cát Tường trong bụng một con mèo yêu hóa tám phần.” Giải Bẩm trực tiếp nói ra trọng điểm của sự việc.

Sau đó anh ta cúp máy luôn.

“Anh ta sẽ tới ngay, sức mạnh của thính giả cấp đại lão huyền ảo hơn thính giả cao cấp như chúng ta, anh ta thậm chí

có năng lực bù đắp ký ức cho con mèo có thần hồn rõ ràng đã bị thương, mà việc đọc ký ức của sinh vật là một hành động mang tính tiêu hao một lần đối với một bên, nếu tôi đọc xong cũng có nghĩa trên cơ bản thần thức đã bị phá hủy và tan biến, cho nên nếu anh ta tới có thể nắm được ký ức hoàn chỉnh tốt nhất."

Tô Bạch gật đầu, nếu đã như vậy hắn cũng bằng lòng cho Lương Sâm ra tay, chẳng qua hắn là vì con trai mình, mà Lương Sâm có khả năng vẫn là vì đối tượng yêu đơn phương của anh ta.

Con mèo bị rạch bụng vẫn còn đang nằm trên giường với tứ chi không ngừng co giật, giống như một con gián gãy một chân còn đang giãy giụa.

Trong phòng thì lại tràn ngập mùi mèo hôi và mùi máu tanh, Tô Bạch đi đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, sờ túi của mình theo bản năng nhưng lại phát hiện ra không có thuốc lá.

Giải Bẩm đi đến bên cạnh đưa cho hắn một điếu thuốc.

Tô Bạch nhận lấy cắn bên miệng, dùng bật lửa châm sau đó ném bật lửa cho anh ta.

Nửa ngày trước hai người vẫn ở trong cục diện anh chết tôi sống, nhưng bây giờ lại đứng chung với nhau hút thuốc bên cửa sổ, sự thay đổi của quan hệ nhân sinh quả thật rất thần kỳ.

Đương nhiên sở dĩ Giải Bẩm nhận điện thoại và đồng ý giúp Tô Bạch sưu hồn cũng là vì mẹ nuôi của anh ta đã mang đồ ăn tươi vừa mới mua ở chợ thực phẩm về được đến nhà.

Bất kể nguyên nhân và quá trình phát triển của sự việc thế nào thì ít nhất cuối cùng Tô Bạch vẫn thu tay.

Mâu thuẫn ban đầu của hai người chính là vì Giải Bẩm toan tính trước, sau đó là Tô Bạch cứng rắn và cố chấp, gần như suýt chút nữa đã tạo thành cục diện cá chết lưới rách. Thật

ra Giải Bẩm cũng thừa nhận một điểm đó chính là nếu Lương Sâm không qua đây theo, vậy khi đó mình rất có khả năng đã bị Tô Bạch giết chết, nhưng cũng vì sự xuất hiện của anh ta mới khiến Tô Bạch hiểu ra phỏng chừng Lương Sâm không dám giết hắn, nhưng Tô Bạch hắn muốn giết người trước mặt anh ta cũng rất khó.

Cuối cùng lấy lùi làm tiến, Tô Bạch không giết mẹ nuôi của Giải Bẩm khiến ngay cả bản thân Giải Bẩm cũng cảm thấy rất bất ngờ, có lẽ đây mới là kết quả tốt nhất cho cả hai người.

Đương nhiên, chẳng ai nói lấy một lời cảm ơn với đối phương, cho dù là Tô Bạch hay là Giải Bẩm thì cả hai người đều không nói, bởi vì bọn họ đều cảm thấy không cần thiết phải nói, quá khác người, cũng không phù hợp với thời cuộc.

Cũng chính lúc hai người vừa mới hút xong điếu thuốc trong tay thì một bóng người đã xuất hiện bên giường. Lương Sâm liếc mắt nhìn miếng thịt mèo bị Tô Bạch đặt trên giường đó, đôi mày hơi nhíu lại, sau đó trực tiếp đặt một tay lên đầu con mèo này.

Không có lời trao đổi dư thừa cũng không cần phải giải thích gì cả, sưu hồn cứ bắt đầu như vậy.

Rất nhanh, trên người con mèo này bắt đầu bùng lên một ngọn lửa màu lam nhạt, đây là ngọn lửa linh hồn, ngọn lửa này xuất hiện lấy linh hồn làm nhiên liệu, một khi nó hiện ra trên cơ bản có nghĩa sinh mệnh đã hoàn toàn kết thúc.

Ngay khi Lương Sâm dời bàn tay khỏi đầu con mèo này, con mèo này đã hoàn toàn chết và biến thành một thi thể khô quắt.

Anh ta rút một điếu xì gà ra cắn trong miệng mà không nói gì, dường như cũng không định nói chuyện, anh ta đang suy nghĩ nhưng hình như cũng không nghĩ ra được gì cả. Dường

như đã quá quen thuộc với bản tính của vị thính giả cấp đại lão này rồi cho nên Tô Bạch quả thật không có cách nào thật sự tôn trọng anh ta, giống như một minh tinh có nhân khí rất cao, bạn cũng rất thích anh ta, nhưng ngay khi bạn nhìn thấy anh ta hút thuốc phiện thì hình tượng của anh ta ở trong mắt bạn rất khó tạo dựng lại được.

Đại khái qua chừng vài phút, Lương Sâm vẫn không nói chuyện, mấy lần anh ta muốn giơ tay ra dường như muốn bấm đốt ngón tay nhưng cuối cùng vẫn thu về. Tuy rằng bây giờ anh ta đang đợi vé xe lửa nhưng theo bản năng, anh ta vẫn không muốn dây dưa với mấy thứ ở cấp bậc sâu hơn một chút. Một vài chuyện bạn không hiểu còn tốt, một khi bấm tay tính ra chúng sẽ vô thức trói buộc bạn.

Đặc biệt là cấp bậc của đối phương, còn có khả năng là một nam một nữ đó, chớ nói Lương Sâm vốn có tính cách hơi cẩn thận dè dặt và nhát gan, mà cho dù là đổi thành một thính giả cấp đại lão bình thường, chưa đến thời khắc vạn bất đắc dĩ thì thật sự cũng không muốn xuất hiện quan hệ đối đầu với một nam một nữ đó.

Cũng giống với đạo lý một học sinh ngoan nghe lời giáo viên trong trường học, vẫn sẽ có một loại cảm giác sợ hãi đối với hạng lưu manh du thủ du thực cùng trang lứa bên ngoài trường.

“Đang ở đâu?” Cuối cùng vẫn là Giải Bẩm hỏi trước.

Lương Sâm duỗi tay chỉ lên trời: “Căn cứ theo hình ảnh trong ký ức, thì miếng thịt này là từ trên trời rơi xuống.”

Chương 1202 Bùng Nổ Xung Đột 1

Miếng thịt của Cát Tường từ trên trời rơi xuống?

Tô Bạch không cho rằng Lương Sâm đang cố tình lừa bịp bởi vì anh ta nhát gan chứ không phải là ngu xuẩn, trên thực tế người nhát gan lại càng thông minh hơn, bởi vì nhát gan cho nên bọn họ càng biết gần lợi xa hại để bảo vệ bản thân.

"Con mèo này chỉ là một con mèo nhà, một miếng thịt này rớt xuống sân thượng nhà nó, đối với nó mà nói lực hút quả thực vô cùng lớn cho nên nó đã trực tiếp nuốt chửng miếng thịt, nó chỉ hơi tiêu hóa một phần sức mạnh ít ỏi không đáng kể trong miếng thịt và điều này đã thúc đẩy nó biến hóa giống như yêu, đây là sự tiến hóa về cấp bậc sinh mệnh của mèo."

Đột nhiên Lương Sâm cảm thấy rất nực cười, mình thân là một thính giả cấp đại lão mà bây giờ lại đang đọc ký ức của một con mèo cưng nhà nuôi, hơn nữa trên cơ bản trong ký ức này không có thông tin gì hữu dụng.

"Vị trí của gia đình mà nó đã ở trước đó đang ở đâu?" Tô Bạch hỏi.

Lương Sâm chẳng thèm nhìn Tô Bạch lấy một cái, chỉ tùy tiện vung tay ý bảo mình không tham gia vào, Giải Bẩm thấy thế mới đi cùng Lương Sâm ra ngoài, không lâu sau anh ta đã quay lại, bước tới trước mặt Tô Bạch: "Tâm trạng của ông chủ tôi không được tốt cho lắm." Giải Bẩm giải thích một chút: "Vị trí thì tôi đã biết, chúng ta đi xem thử thế nào, ha ha, ít

nhất thì lần này cậu sẽ không cho rằng là do chúng tôi bày cục đấy chứ?”

Tô Bạch không nói gì mà cùng Giải Bẩm bắt xe đi đến vị trí đó, đây là một tiểu khu hạng trung, mà vị trí của hộ gia đình đó lại ở tầng năm của tòa nhà cũng chính là tầng trên cùng.

“Tôi vào nhà xem thử, cậu lên nóc nhà xem sao.” Giải Bẩm nói với Tô Bạch.

Tô Bạch đồng ý rồi trực tiếp tung người nhảy lên nóc nhà với tốc độ cực nhanh, thật ra, khả năng của việc tìm kiếm tốn công vô ích này rất lớn, miếng thịt đó không phải bị gặm xuống mà là không biết tại sao lại đột nhiên từ trên trời rớt xuống, bản thân điều này có nghĩa rất ngẫu nhiên, đi điều tra chuyện không có động cơ và mục đích tuyệt đối là khó khăn nhất.

Lúc này, sắc trời đã mờ tối, bóng trăng và sao cũng không sáng cho lắm, một mình Tô Bạch đứng trên sân thượng, khi từ trên nhìn xuống dưới sẽ mang đến cho người một loại cảm giác cô đơn.

Thịt của Cát Tường xuất hiện, như vậy bây giờ Cát Tường rốt cuộc còn sống hay đã chết thì hắn không rõ. Đương nhiên Tô Bạch không hy vọng con mèo đen thích giả vờ cao ngạo này đi đời như vậy, bằng không một cây thực vật ở nhà lão Phương này thật sự sẽ trở thành một vật tưởng niệm cuối cùng mà Cát Tường để lại cho Tô Bạch mất.

Cũng may, tâm trạng đau khổ này cũng không duy trì được bao lâu bởi vì ngay bên dưới Tô Bạch cũng chính là ở ban công của hộ gia đình mà con mèo yêu đó đang ở, cửa sổ chạm đất trực tiếp vỡ nát, Giải Bẩm dùng hai tay ôm ngực, cả người bay ngược ra ngoài.

Một cô gái mặc đồ ngủ đi chân trần đứng ở lan can ban công, mái tóc của cô ta xóa tung, có vẻ như một khắc trước còn đang ngủ say nhưng quấy rầy mộng đẹp của một cô gái là một chuyện rất đáng sợ, hơn nữa cô gái này còn sở hữu sức mạnh đánh bay Giải Bẩm ra khỏi cửa nhà.

Tô Bạch đứng ở bên trên không khỏi lộ ra nụ cười mỉm, hôm nay Giải Bẩm thật đúng là xui xẻo, ban ngày bị mình đè ra đánh một trận đến buổi tối mò đến nhà người ta lại bị một cô gái đánh bay đi, có khả năng trước khi Giải Bẩm thăng cấp thành thính giả cao cấp cũng chưa từng trải qua ngày nào thê thảm tận hai lần như vậy.

Giải Bẩm đáp xuống đất một cách vững vàng, tuy rằng rõ ràng trước đó bay ngược ra ngoài nhưng thương thế trên người cũng không tính là nghiêm trọng cho lắm, thật ra vẫn là Giải Bẩm đang kiêng dè cường hóa của đối phương, cho nên mới chủ động chọn lùi lại để giữ khoảng cách, không có cách nào khác, ban ngày giao đấu với Tô Bạch quả thật đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn cho sự tự tin của anh ta.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái đứng trên ban công và cả Tô Bạch còn đang đứng ở bên trên cô gái mang nụ cười mỉm trên mặt.

“Cậu còn cười được.” Giải Bẩm cũng tức đến bật cười, chỉ có thể oán trách cái thứ hàng đứng trên ban công lúc này thật đúng là một tên thần kinh ở trong lòng.

Hiển nhiên cô gái cũng phát hiện ra trên sân thượng trên nóc nhà mình còn có một người tồn tại, cô ta ngẩng đầu lên nhìn lên trên, Tô Bạch cũng đang hơi cúi đầu nhìn cô ta.

“Lời rồi, đêm hôm có hai thính giả cao cấp đại nhân mò đến cửa nhà một cô gái, hai người các anh cũng thật là nhàn rỗi.” Cô gái rõ ràng là người trong giới và cũng chỉ có thể là người trong giới, bằng không cho dù cô ta có là yêu tà phương

nào nhưng nếu dám khoa trương ở trong khu dân cư như vậy thì Phát Thanh và pháp tắc của thế giới hiện thực đã sớm tiêu diệt cô ta rồi.

Ở trong thế giới hiện thực này, đến một cấp bậc tương đương với thính giả cao cấp mà không phải thành viên thính giả, ngoại trừ Cát Tường Như Ý ra thì hình như Tô Bạch cũng chưa nhìn thấy người nào khác, đương nhiên mấy thứ chỉ có thể trốn trong góc tối tăm mà không thể lộ diện không tính.

"Có chuyện muốn tới hỏi một chút." Tô Bạch đáp một cách rất bình tĩnh, nếu đối phương cũng là một thính giả cao cấp vậy hiển nhiên Tô Bạch phải bình ổn tâm cảnh, đương nhiên cũng không thể trách Giải Bẩm không thăm dò kỹ mảnh đất quê nhà này của mình. Một là anh ta cũng là thính giả cao cấp vừa mới thăng cấp chưa được bao lâu, những thính giả cao cấp đó cũng không nhất định phải vì mối quan hệ đồng tính của anh và Lương Sâm mà sợ anh, chủ động nịnh nọt và lôi kéo quan hệ với anh ta. Lương Sâm không phải Võ Tắc Thiên và Giải Bẩm cũng không phải trai bao của anh ta. Những thính giả cao cấp đó cũng được tính là nhân vật chư hầu một phương nên hiển nhiên không có chuyện không có giới hạn như vậy. Nguyên nhân nằm ở phương diện khác, chính là vì trước khi Giải Bẩm trở thành thính giả hình như đã ra sức làm ăn ở Thượng Hải, cũng đến vài năm chưa trở về quê nhà, cho nên tất nhiên anh ta cũng không quen các thính giả ở bên Đông Bắc này cho lắm.

Chương 1203 Bùng Nổ Xung Đột 2

"Ồ, nực cười, nếu tôi không phải thính giả thì có phải bây giờ tôi đã bị hai người các anh đè lên giường, tùy tiện muốn hỏi thế nào thì hỏi như vậy không?" Cô gái bị quấy rầy giấc mộng đẹp hiển nhiên rất bất mãn, cho dù đối thủ trước mặt là hai thính giả cùng cấp bậc thì cô ta vẫn không hề sợ hãi như cũ, cũng không dự định nể mặt gì.

Hơn nữa, cô ta xem như cũng đã nhìn ra được hai thính giả cao cấp này rất lạ mặt, nhìn trạng thái khí tức thì rõ ràng là một tốp người vừa mới thăng cấp gần đây.

Cơ thể của Tô Bạch đáp xuống ban công, đứng đối diện với cô gái.

"Miếng thịt này phát hiện được trong bụng của con mèo nhà cô." Tô Bạch nói.

"Ngọt Ngào nhà tôi, nó sao rồi?" Đột nhiên đôi mày của cô gái nhíu lại: "Anh lấy miếng thịt này ra, vậy nó, rốt cuộc nó sao rồi?"

Đôi mày liễu của cô gái nhíu chặt lại, có vẻ đang rất tức giận.

Rất dễ nhận thấy Giải Bẩm cũng nghe được rõ ràng cuộc đối thoại ở bên trên, lập tức hô lên: "Cẩn thận ống xì đồng của cô ta." Bởi vì anh ta biết Tô Bạch muốn làm gì.

Đối mặt với sự chất vấn của cô gái, Tô Bạch hít một hơi thật sâu sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ tức giận như vậy: "Con mèo mà cô nuôi là chuyện của bản thân cô, cô muốn cho nó

hóa yêu cũng là chuyện của bản thân cô, nhưng cô không quản nó cho tốt, để nó làm rớt đèn treo trên đỉnh đầu tôi ở khu hút thuốc trong sân bay, gần như đã đập chết tôi rồi đấy cô biết không hả, nó là thú cưng mà cô nuôi, đây là trách nhiệm của cô!”

Tô Bạch vừa nói xong đã đấm một quyền về phía cô gái.

Trước khi đánh nhau phải nói lý trước, nói ra nguyên nhân tại sao phải đánh cô, việc này gần như đã trở thành quy trình bắt buộc trước khi các thính giả đánh nhau.

Cô gái hơi sững sờ, anh suýt chút nữa bị đèn treo dùng trong khu hút thuốc ở sân bay đập chết á?

Toàn bộ sân bay sập xuống cũng không đè chết được anh, anh lợi hại như vậy sao không lên trời đi?

Hiển nhiên cô gái biết rõ Tô Bạch đang cố tình tìm lý do hoặc là nói đang cố tình tìm cái cớ, và hắn quả thật đang làm như vậy, bởi vì cô gái này rất không phối hợp, vậy nên phải đánh cho cô ta ngoan ngoãn phối hợp mới được. Bây giờ những chuyện còn lại của hắn đều không hề có chút manh mối gì cả. Nói thật, ngoại trừ đánh nhau ra thì cũng chỉ còn lại đánh nhau.

Một quyền này đấm tới, cô gái bắt đầu lùi lại theo bản năng, rồi một quang ảnh màu đỏ với tốc độ mắt thường cũng khó có thể nắm bắt được bắn thẳng về phía Tô Bạch. Tô Bạch duỗi tay định bắt lấy nó theo bản năng, nhưng tia sáng này lại vòng qua lòng bàn tay của hắn hơn nữa trong nháy mắt đã xuyên thủng vai trái của hắn bốn lần liên tiếp, để lại trên vai trái của hắn bốn cái lỗ máu.

Tốc độ thật nhanh, lực xuyên thấu cũng thật đáng sợ!

Mái tóc của cô gái mặc đồ ngủ bay lượn trong gió giống như ma nữ trong phim, tóc đen xõa tung nhảy múa, đồng thời

dưới bàn chân trần cũng giống như mọc rễ, tựa như một con thằn lằn nhanh chóng bò trên vách tường, tư thế này không thể nói là thoải mái được đến đâu.

Bây giờ Tô Bạch cũng hiểu tại sao mới đầu Giải Bẩm lại bị đá bay ra khỏi ban công rồi. Cơ thể của anh ta vốn không ổn nên hiển nhiên không dám nán lại nơi đó để ống xì đồng này tùy tiện đâm loạn.

"Biển máu!"

Hai tay của Tô Bạch mở ra, hắn chẳng thèm quan tâm thương thế trên người mình, chỉ là mấy cái lỗ máu mà thôi, đối với hắn mà nói thật sự không tính là gì, ngay lập tức cả người hắn hóa thành một đống máu tươi, máu tươi bắt đầu lan ra hình thành một quầng sáng cực lớn trực tiếp bao phủ về phía cô gái này.

Quang ảnh hóa ra từ ống xì đồng không ngừng nhanh chóng giao nhau, để lại những tàn ảnh liên tục tấn công vào biển máu mà Tô Bạch hóa thành, nhưng hắn vẫn tiếp tục bao phủ tới.

Cô gái híp mắt lại, cô ta biết rõ đòn tấn công vật lý đơn giản đã rất khó tạo thành sát thương chân chính cho Tô Bạch ở trạng thái này, lập tức, ngón tay của cô ta chỉ lên trời, trầm giọng quát một tiếng: "Dụ lôi!"

Ống xì đồng lập tức hướng lên tầng mây, trên trời vang lên một tiếng sấm nổ, ngay sau đó, quang ảnh màu đỏ biến thành một quang ảnh lóe lên sức mạnh sấm sét nhanh chóng giáng xuống, xuyên thủng biển máu của Tô Bạch trước khi biển máu sắp chạm được vào người cô gái.

"Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!…"

Trong lúc nhất thời, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, biển máu cuộn lên, không, là bị đánh nổ mới đúng.

Sau đó biển máu tan rã, có một cơ thể tàn tạ rơi xuống mặt đất.

Cô gái mang theo nụ cười mỉm bay xuống bên cạnh Tô Bạch.

"Anh chủ động tấn công tôi cho nên tôi giết anh là phòng vệ chính đáng."

"Ồ, thật sao?"

Tô Bạch ở trên mặt đất đột nhiên há miệng nói.

Cô gái hơi ngạc nhiên, nhưng ngay khi cô ta chuẩn bị làm ra phản ứng gì đó thì đã không còn kịp nữa, Tô Bạch với cơ thể tàn tạ trong nháy mắt vọt hai cánh tay tới bóp lấy cổ cô gái, hai người dán chung với nhau, ống xì đồng lơ lửng bên cạnh Tô Bạch nhưng lại không dám làm ra bất cứ động tác nào.

"Bây giờ cô đang bị tôi cận thân, cô có thể thử xem trước khi ống xì đồng của cô đâm xuống, tôi có thể giết cô trước hay không?" Tô Bạch nói bên tai của cô gái.

"Không thể nào, cho dù anh là Huyết tộc nhưng dưới đòn tấn công vừa rồi của tôi, anh chắc chắn đã chết, tôi cũng cảm giác được anh đã chết…" Nói đến đây đột nhiên cô gái quay đầu nhìn về Giải Bẩm vẫn luôn đứng ở một đó, tức giận quát: "Là trò quỷ của anh!"

Giải Bẩm nở nụ cười, chỉ vào đầu mình: "Tôi bị cô đá ra ngoài, nhưng khi còn ở trong phòng cô đã bất tri bất giác rơi vào trong ảo cảnh của tôi rồi, cho nên những tính toán và khống chế của cô trong trận chiến cũng bị đôi đánh lừa một ít."

"Bây giờ tôi hỏi lại cô một lần, miếng thịt mèo này cô lấy được từ đâu?"

Nhưng sau khi hỏi, Tô Bạch lại nghĩ đến một chuyện, đó chính là Lương Sâm đã nói miếng thịt mèo này từ trên trời rơi xuống?

Chương 1204 Cắn, Lên Cắn Đi! 1

Một con mèo nhà nuôi, đối với nó mà nói cuộc sống rất đơn giản cũng rất nhàm chán, cho dù là bình thường cửa sổ trong nhà không đóng, cho dù là đi đến đâu cũng đều có chỗ để chạy ra ngoài, cho dù mèo nhà người khác cũng thường xuyên lén lút chạy ra ngoài vào thời kỳ phát tình, thì nó lại chưa bao giờ từng chạy ra ngoài, không phải bởi vì nó ngoan ngoãn bao nhiêu mà bởi vì nó không biết tại sao mình đối với ban công, đối với cửa sổ, đối với cửa lớn, luôn có một loại cảm giác sợ hãi đến vậy. Nó không dám rời khỏi nơi này, thấp thoáng, việc rời khỏi căn nhà này mang đến nỗi khủng hoảng rất lớn. Thế giới bên ngoài không mang lại cho nó bao nhiêu sự tò mò, bởi vì từ khi nó sinh ra đã luôn ở trong căn nhà này, nó cảm thấy rất có khả năng sẽ ở nơi này cho đến ngày mình chết đi mới thôi.

Đột nhiên có một ngày khi nó đang nằm phơi nắng bên cửa sổ, một miếng thịt từ trên trời rơi xuống rớt ngay trên ban công nhà nó.

Nó không ăn cái này bởi vì tuy chủ nó chưa từng dẫn nó ra ngoài, nhưng ít nhất cũng tính là trong xếp hạng mèo, nó cũng được trải qua một cuộc sống ăn sung mặc sướng, nên nó thật sự không cảm thấy hứng thú với thịt sống cho lắm, đặc biệt là bên trên miếng thịt đầm đìa máu này còn mang theo khí tức của mèo.

Đây là một miếng thịt của đồng loại khiến nó cảm thấy rất ghê tởm.

Nhưng dần dà, đột nhiên nó bị miếng thịt này thu hút, dường như các tế bào trên người từ trên xuống dưới đều đang thúc giục nó mau chóng nuốt miếng thịt này, bởi vì nó cần miếng thịt, cơ thể của nó cần miếng thịt và linh hồn của nó cũng cần miếng thịt, nó thật sự không có cách nào từ chối.

Nó không biết loại cảm giác này tới từ đâu, cũng không biết tại sao lại xuất hiện, nhưng cho dù là con người thi thoảng cũng sẽ đánh mất bản thân mình trong đủ loại tình huống, huống chi là một con mèo.

Cuối cùng, con mèo này đã không thể khống chế bản thân, cho dù là từ mặt lý tính nó rất ghê tởm miếng thịt sống tới từ đồng loại này, nhưng không biết tại sao miếng thịt lại thôi thúc nó muốn ăn sạch mình.

Cuối cùng, nó đã nuốt miếng thịt, khi nó nuốt miếng thịt xuống, chủ nhân của nó đã trở về, cô gái về nhà chỉ liếc mắt nhìn nó một cách lạnh nhạt, rồi cười mà không nói gì, sau đó cô ta đi tắm.

Nhưng con mèo lại rất khó chịu, bởi vì nó cảm thấy cơ thể của mình rất trướng giống như sắp căng nổ vậy. Nó bắt đầu lăn lộn, bắt đầu giãy giụa, cuối cùng thực sự không nhịn nổi loại dày vò này nữa, nó đã nhảy khỏi ban công lần đầu tiên trong ký ức.

Nó đã nhảy xuống.

Nó không biết mình nên đi nơi nào đồng thời cũng sợ sự thay đổi trong cơ thể mình. Nó cảm thấy rất sợ hãi cũng rất bất an, nó bắt đầu đi loanh quanh, nó thử tháo cái chuông trên cổ mình xuống nhưng nó lại thất bại, cho dù sức lực của nó bắt đầu càng ngày càng mạnh nhưng chiếc chuông vẫn kiên cố như cũ giống như mọc ra từ trên người nó vậy, cho dù nó có biến thành bộ dáng gì thì cũng không thể lấy xuống được.

Nó dạo chơi ở sân bay gần nhất bởi vì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy những thứ khổng lồ bay lên và vươn tới trời cao từ nơi này, mà nó cũng cảm giác được tại vị trí hai bên sườn của mình hình như sắp mọc ra cái gì đó, như thể mình rất nhanh đã có thể sở hữu khả năng bay lên. Đây là dự cảm của nó, nó cũng rất ngạc nhiên, vậy mà mình lại thứ như dự cảm này.

Nó giống như một đứa trẻ nhỏ tuổi đột nhiên biến thành có chỉ số thông minh bình thường, bắt đầu học hỏi và thích ứng với thế giới này một lần nữa. Trước đây thế giới này đối với nó mà nói quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ lớn bằng một căn phòng đó, mà cùng với không ngừng hấp thụ yêu khí đồng tộc trong miếng thịt đó, nó cũng bắt đầu cảm thấy mình chắc hẳn nên đổi một cách sinh hoạt mới.

Ví dụ nó cảm thấy hai bên sườn mình rất nhanh sẽ mọc ra hai thứ tương tự với thứ ở hai bên cục sắt khổng lồ đó, sau đó mình có thể bay lên.

Có điều có một ngày, nó nhìn thấy Tô Bạch ở trong sân bay đột nhiên cảm thấy có một cảm giác không giải thích được, nó có thể biết loại cảm giác này tới từ trong miếng thịt mà mình đã ăn, điều này khiến nó rất sợ hãi và khiến nó cảm thấy rất bất an. Bởi vì trình độ trí tuệ của nó đã càng ngày càng cao cho nên nó không muốn cơ thể của mình, sinh mệnh của mình và toàn bộ mọi thứ của mình bị một con mèo khác giành mất, cho dù trên thực tế nó mới là tên trộm đó.

Cho nên nó mới cố tình đánh rớt cái đèn treo ở phía trên khu hút thuốc xuống muốn đập chết Tô Bạch, tuy rằng với năng lực của nó hiện tại mà nói, đại khái cũng sở hữu khả năng đánh lén giết chết người, nhưng pháp tắc của thế giới này lại rất không thân thiện với sự tồn tại của nó, nó có thể cảm giác được nếu mình tùy tiện to gan lớn mật đi giết người vậy kết cục của nó sẽ rất thê thảm.

Nhưng điều khiến nó ngạc nhiên chính là người mà nó muốn giết đó lại không chết, thậm chí còn bước ra một cách bình yên vô sự, điều càng kinh ngạc hơn là hắn đi thì đi rồi, vậy mà hơn nửa đêm còn quay lại sau đó còn tìm được mình.

Trong phòng, cô gái ngồi bên bàn trang điểm trang điểm, bởi vì vừa rồi khi Tô Bạch bóp cổ cô ta đã cào ra mấy vết rất sâu, yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ, cho dù có là thính giả cao cấp cũng không có ngoại lệ.

Sắc mặt của Tô Bạch trông có vẻ hơi mệt mỏi, nói thật, cô gái này quả thật không dễ đối phó, cái ống xì đồng đó cho dù là từ phương diện tốc độ hay là phương diện lực tấn công đều rất kinh người. Dù rằng Tô Bạch là một Huyết tộc thì vẫn cảm thấy rất khó giải quyết như cũ, ngoài ra còn biết dụ lôi gắn lên ống xì đồng để chiến đấu, tương đương với thêm một tầng sát thương thuộc tính đặc biệt lên thuộc tính vật lý đơn thuần. Nếu không phải bên cạnh có một đại sư ảo thuật có mặt ở đây, thì trận quyết đấu này ai thắng ai thua thật sự chưa thể nói trước được, thậm chí trong đáy lòng Tô Bạch cũng đang nghĩ, có khả năng xác suất mình thua sẽ cao hơn một chút.

Chương 1205 Cắn, Lên Cắn Đi! 2

Ngược lại Giải Bẩm tự mình tìm trà, pha trà rồi uống một cách rất không khách sáo, còn hỏi Tô Bạch có muốn một cốc không.

Cô gái xử lý xong cái cổ của mình rồi băng vết thương trên cổ mình lại, sau đó nhìn hai người đàn ông ngồi trên ghế sô pha trong nhà.

"Tôi nói này, các anh có biết xấu hổ một chút không vậy?"

"Tôi chỉ muốn biết cô lấy được miếng thịt mèo này từ đâu?" Tô Bạch hỏi.

"Tôi không nói thì anh còn có thể thật sự giết tôi được chắc?" Cô gái hỏi ngược lại với vẻ không khách sáo.

"Cô có thể thử xem." Tô Bạch đáp lời.

Đột nhiên Giải Bẩm ở bên cạnh cảm thấy thật lúng túng nhưng cũng không thể biểu hiện ra điều gì, anh ta tin nếu chọc cho Tô Bạch xù lông nhím thì hắn có thể giết người thật, nhưng mình cũng không thể giúp hắn được, nhưng nếu mình không giúp thì Tô Bạch còn có thể giết được cô gái này sao?

"Thịt mèo là tôi nhặt được." Cô gái cười đáp: "Nhặt được ở bên đường, tôi không giao cho chú cảnh sát mà dứt khoát mang về rồi trực tiếp ném từ trên xuống dưới ban công nhà tôi, muốn cho con mèo mà tôi nuôi một chút tạo hóa, quả nhiên nó cũng không khiến tôi thất vọng mà nuốt miếng thịt đó, vốn dĩ tôi còn định đợi qua vài ngày nữa nó yêu hóa thành công thì tôi sẽ đi tìm nó về, nhưng không ngờ lại bị các anh giết chết."

Tô Bạch nhắm mắt lại, hắn biết rõ cô gái ở trước mặt không chịu nói thật.

Lúc này Giải Bẩm lại ho khan một tiếng, lấy di động của mình ra bảo: "Tin tức này thật sự rất quan trọng với chúng tôi, nói chính xác thì hai người chúng tôi chỉ là chân chạy việc, ông chủ của tôi rất coi trọng con mèo này cũng chính là con mèo đã rớt mất miếng thịt đó, cho nên mới kêu hai người chúng tôi qua đây kiểm tra, mọi người hòa khí một chút, sau này chỗ giúp đỡ nhau cũng nhiều hơn, cứ coi như chúng tôi nợ cô một ơn hoặc là ông chủ của tôi cũng nợ cô một ơn."

Lúc này, Giải Bẩm lôi thân phận của Lương Sâm ra, tuy rằng hình tượng của Lương Sâm trong mắt những người quen biết anh ta quả thật rất khó cao lớn lên nổi, nhưng thân là một trong những thính giả cấp đại lão còn tồn tại ở thế giới hiện thực, đối với thính giả xa lạ mà nói, trọng lượng của tâm biển hiệu này vẫn rất nặng.

Cô gái hơi do dự một chút, điểm khiến cô ta thật sự tức giận nằm ở chỗ Giải Bẩm xông vào nhà và hai người lại liên thủ với nhau để đối phó mình, nhưng bây giờ cô ta quả thật không đáng tội gì phải vì một con mèo thậm chí còn chưa tính là yêu hóa đó mà đắc tội với hai cường giả cùng cấp lại thêm còn có một đại lão nữa.

"Một người muốn lấy lòng tôi đã tặng nó cho tôi, đặc biệt đợi tôi ở cửa tiểu khu, đợi khi tôi trở về đã tặng cho tôi, tôi biết đây là thịt của một con đại yêu tộc mèo, cho nên thuận tay ném từ trên sân thượng nhà mình để con mèo ngốc của nhà tôi thử vận may mà thôi. Tôi có thể cho các anh cách liên lạc với người đó, anh ta là một người có thâm niên."

Quả thật, người có thâm niên đối với thính giả cao cấp mà nói không đáng phải để ý đến, cô gái cũng không cần phải bảo

vệ một người có thâm niên đi nịnh nọt mình mà đắc tội với nhiều người như vậy, thật sự không đáng.

"Meo…"

"Gâu…"

"Xè xè… xè xè…"

Đây là một tầng hầm ngầm, trước đây là một sở nghiên cứu dưới lòng đất nhưng đã sớm bị di dời và phá bỏ, chỉ là tàn tích vẫn còn ở lại đây, nhưng hiện tại nơi này đang nhốt rất nhiều động vật trong đủ loại lồng có kích cỡ khác nhau.

Có mèo, có chó, có rắn, có thằn lằn, hơn nữa những động vật này thoạt nhìn đều rất khác với những loài bình thường ở bên ngoài, thậm chí có không ít con trên người còn mang theo yêu khí, có vài con trên người yêu khí khá thuần vừa nhìn đã biết yêu hoang dã, cũng có con thì lại trông có vẻ rất pha tạp giống như là cưỡng chế tăng lên vậy.

Một con mèo đen què chân, có một phần lớn cơ thể đã thối rữa nằm phục trong góc lồng lớn, xung quanh có một con chó trên mặt có ba con mắt và hai con mèo hoa, cơ thể của hai con mèo hoa rất lớn, có xu hướng phát triển giống với báo.

Nhưng cho dù bị nhốt chung trong một chiếc lồng cùng mấy thứ giống yêu mà không phải yêu này, thì con mèo đen vẫn luôn ngẩng cao đầu mình, trong mắt mèo đã hơi đục ngầu, nhưng dường như nó vẫn còn đang kiên trì đợi gì đó, nó đã có hơi quên mất mình là ai nhưng vẫn theo bản năng cho rằng mình chắc chắn phải ngẩng cao đầu trước mặt mấy thứ này.

Bởi vì bọn nó không xứng để mình cúi đầu!

Một ông già còng lưng chậm rãi bước qua, làn da của ông ta giống như da của thằn lằn, trên mặt cũng đầy vết rỗ hệt như một cái tổ ong vò vẽ, thi thoảng còn có con trùng lại chui ra khỏi đó nhưng ông ta lại trông có vẻ rất hưởng thụ.

Ông già đi đến bên cái lồng, quở trách con chó và hai con mèo hoa trong lồng một trận: "Nhìn một chút triển vọng này của bọn này xem, đạo lý chọn lọc tự nhiên đấy, không hiểu sao, nó đã thoi thóp rồi, cho dù trước đây là một con đại yêu nhưng bây giờ đã bị người ta đánh nát thần hồn và cơ thể, nó chính là thức ăn gia súc tốt nhất cho tụi bây, vậy mà còn không dám ăn!"

Ông già nhìn con mèo đen này, mèo đen cũng nhìn ông ta, trong con mắt đục ngầu mang theo vẻ khinh thường.

Bản mặt già nhăn nheo của ông già co rút càng dữ dội hơn, không phải ông ta chưa từng có dự định thuần phục con mèo đen này, nhưng cho dù thần hồn của con mèo đen này đã vỡ nát thì nó vẫn sẽ luôn ghi hận mình mà thôi, cho nên ông ta không dám chữa thương cho nó, thậm chí thi thoảng còn cắt thịt trên người nó xuống rồi tự mình ăn, một vài động vật ở đây cũng đã từng ăn, mà cũng có người được ông ta mang đi tặng.

Một vài động vật lại vì vậy mà yêu hóa thành công, cũng có số ít mấy con xui xẻo không có phúc hưởng này thì nổ tung mà chết, bản thân ông ta cũng ăn thì lại cảm thấy yêu lực vốn pha tạp trong cơ thể mình trở nên càng xung đột hơn, cũng không biết là tốt hay xấu nữa.

"Cắn, lên cắn cho tao, mấy đứa tụi mày đều là thứ không có triển vọng!"

Ông già phóng những xúc tu từ lòng bàn tay ra đâm mạnh vào con chó ba mắt và hai con mèo hoa lớn, ép bọn chúng không thể không nhào lên người con mèo đen, bắt đầu cắn thịt trên người nó.

Chương 1206 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 1

Con mèo đen còn đang giãy dụa, trong tứ chi của nó đã có ba chi thiếu, trên người đều là máu tươi đầm đìa, cũng có một mảng lớn đang thối rữa, nhưng khi đối diện với lời khiêu chiến nó vẫn cưỡng chế dựa vào lồng đứng lên theo bản năng, cắn xé lại mấy con yêu vật trước mặt.

Chẳng lâu sau, ông già lưng còng đi qua gõ vào thành lồng, hai con mèo hoa lớn và con chó ba mắt kia từ từ lùi xuống. Trên người ba con này cũng nhuộm đầy máu, không phải bọn nó không đánh lại được con mèo đen trước mặt này, mà thật ra cho dù dưới tình huống đấu đơn bất cứ một con nào trong số chúng đều có thể đánh bại con mèo đen lúc này, bởi vì thương thế của con mèo đen này quá nặng.

Nhưng yêu tộc càng chú trọng vào cấp bậc huyết thống hơn con người, nhận thức cũng càng sâu sắc hơn, cho nên khi con mèo đen này ngẩng cao đầu nó giống như một quý tộc đang nhìn xuống đám nô lệ vốn nên nằm phủ phục và run rẩy dưới móng vuốt của mình, nếu như không phải do bị ông già lưng còng kích thích thì bọn nó thật sự không muốn ra tay với con mèo đen.

Sau một phen chém giết, thương thế của con mèo đen càng nặng hơn, nhưng cho dù có bị thương nặng bao nhiêu thì con mèo đen vẫn có thể dựa cơ thể của mình lên song sắt, tiếp tục ngẩng cao đầu mình như cũ.

Nó không biết ý nghĩa của việc làm như vậy là gì nhưng cảm thấy mình chắc hẳn nên làm như vậy, bởi vì nó cho rằng

nếu như mình biến thành giống như những động vật khác ở nơi này cúi đầu nhẫn nhục trước con người ghê tởm đó, vậy đó chính là một loại sỉ nhục đối với mình.

"Đồ vô dụng!"

Ông già lưng còng nhìn con mèo hoa và con chó ba mắt đã chi chít vết thương trên thân, vậy mà ba cái thứ ngu đần này chỉ cắn rớt được một miếng thịt, hơn nữa còn rất dè dặt.

Lẽ nào thông qua cách cưỡng chế can thiệp của con người này thật sự không thể bồi dưỡng ra được quý tộc chân chính?

Ông già không muốn kết quả này và cũng không muốn nhìn thấy xu thế phát triển này, bởi vì thật ra bản thân ông ta cũng giống như các loại yêu vật bị mình nhốt ở đây, mới đầu thứ ông ta cường hóa chính là yêu tộc sau đó cũng thông qua nghiên cứu của mình để không ngừng đổi mới các bộ phận của mình, đồng thời cũng cấy sức mạnh của những loài yêu khác lên người mình. Ông ta của hiện tại hoàn toàn còn giống một miếng gỏi lớn hơn cả Tô Bạch.

Yêu tộc bị giam giữ ở nơi này là vật thí nghiệm của ông già lưng còng đồng thời cũng là hy vọng của ông ta, mà con mèo đen này thì lại là kẻ địch của ông ta, đúng vậy, là kẻ địch!

Ánh mắt con mèo đen này nhìn mình giống như ánh mắt của mấy thính giả cao cấp mà mình biết nhìn mình, mang theo vẻ khinh thường và coi rẻ!

Càng là người giống như ông già thì lòng tự tôn thật sự càng nhạy cảm. Năm đó mập mạp cũng từng làm việc vặt cho Lệ Chi cũng từng làm chân chạy vặt cho những thính giả lớn mạnh khác, nhưng anh ta vẫn sống cuộc sống của mình như cũ, nên làm gì thì làm cái đấy, có tố chất tâm lý rất vững. Nhưng ông già này vì trời sinh tàn tật từ nhỏ đến lớn nên gần như vẫn luôn sống trong sự kỳ thị của người khác, từ nhỏ đã

thích sưu tầm mấy thứ mà người khác không dám nuôi và sợ hãi.

“Khà khà, tao cho mày kiêu ngạo, tao cho mày tiếp tục kiêu ngạo, tao cho mày kiêu ngạo này!”

Ông già duỗi tay tới mở cửa lồng trực tiếp túm cổ con mèo đen lôi ra ngoài. Con mèo đen ở trước mặt ông già không có một chút khả năng phản kháng nào, nhưng mắt mèo của nó vẫn còn nhìn chằm chằm ông ta và vẫn mang theo một tia khinh thường đó như cũ.

“Đồ súc sinh nhà mày, đồ súc sinh đáng chết nhà mày!”

Ông già “bốp” một tiếng, đập con mèo xuống mặt đất, cơ thể của con mèo đen phịch một cái, để lại một đống máu tươi trên mặt đất, nhưng con mèo vẫn chưa chết hơn nữa còn tiếp tục cố chấp dùng loại ánh mắt khinh bỉ này nhìn ông già.

Lúc này di động vang lên, ông già nhận máy.

“Cậu tới rồi à, được, cậu trực tiếp đẩy cửa đi xuống là được, cánh cửa đó không chặn nổi cậu đâu, con mèo đó đang ở chỗ tôi, cậu cho tôi thứ mà tôi muốn thì tôi sẽ giúp cậu thay máu.”

Không lâu sau, một người đàn ông đầu trọc mặc áo gió đi xuống từ cầu thang bên trên, anh ta trông rất trắng trẻo nhưng trên con mắt tam giác lại lóe lên vẻ ác độc giống như rắn độc, cho dù anh ta đang đối diện cười cợt với bạn thì vẫn mang đến cho bạn một loại cảm giác gian xảo như cũ.

Mắt tam giác nhìn thấy con mèo đen trên mặt đất đó lập tức nở nụ cười, sau đó xách con mèo đen này lên đặt trên một cái bàn bên cạnh, rồi lập tức nổi giận quát: “Mẹ kiếp, sao ông có thể tra tấn nó thành cái dạng này được, đây chính là sự tồn tại ở cấp bậc đại yêu, cho dù thần hồn tổn hại và cơ thể cũng đã sụp đổ nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật nó là một

con đại yêu. Ông có biết nếu nó chết rồi sẽ là một sự tổn thất lớn bao nhiêu không hả?" Mắt tam giác có vẻ rất bất mãn với cách mà ông già lưng còng đối xử với con mèo đen.

"Cậu bớt bớt lại đi, cho dù có là phượng hoàng đã bị nhổ lông thì cũng không bằng gà, cậu muốn thay máu với nó cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, nếu như tôi không tra tấn nó thành ra như vậy, đến lúc đó khi cậu thay máu có thể đánh lại được nó sao?

Đừng để đến lúc đó bị nó đảo khách làm chủ, thực lực của nó ở thời kỳ đỉnh cao tương đương với những thính giả cao cấp đại nhân đó đấy."

Mắt tam giác cũng không có cách nào nói thêm được gì nữa, nhưng trong lòng vẫn tức giận, trước đó giao dịch đã nói rõ ràng nhưng ở hiện trường vừa nhìn con mèo đen này lại bị tra tấn thành cái dạng này, cũng có nghĩa thứ mà mình vốn nhìn trúng năm phần mới nay cầm được đến tay thậm chí còn không đến nổi một phần mới.

Chương 1207 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 2

Mắt tam giác hít một hơi thật sâu cảm thấy vẫn nên nhịn đi thì hơn, không có cách nào khác, anh ta nôn nóng muốn máu của con đại yêu này, cho dù cơ thể và thần hồn của con đại yêu này đã bị tổn hại nhưng anh ta vẫn cần, bởi vì thật ra trong xương cốt của con đại yêu này có thứ phong cách đó, cho dù vừa rồi bị quật ngã xuống mặt đất nhưng bây giờ vẫn ngẩng cao đầu như cũ, cho dù ánh mắt đục ngầu nhưng khí chất đó vẫn còn.

Đến cấp bậc này của anh ta muốn tiến thêm một bước thật sự rất khó, thực lực của bản thân anh ta đã rất gần với người có thâm niên cao cấp, trừ phi là những người có thâm niên cực kỳ ưu tú đó ra bằng không phỏng chừng anh ta rất hiếm khi đụng phải kẻ địch trong đám người có thâm niên. Cho nên anh ta mới chuẩn bị sẵn sàng cho việc sắp tới có khả năng mình sẽ thăng cấp thành thính giả cao cấp. Mà phong cách của đại yêu hay còn lại là khí chất này mới là thứ quan trọng nhất mà anh ta cần.

Bởi vì anh ta là cường hóa xà tộc và là cường hóa yêu tộc theo hệ thống chuyên nhất, hoàn toàn khác với miếng gỏi lớn như ông già lưng còng này. Mắt tam giác cần phải lột da để hoàn thành việc tiến hóa của mình, cho nên anh ta càng cần loại khí chất thuộc về đại yêu này để hỗ trợ mình lột da thành công vào thời gian mấu chốt nhất.

Máu hoặc là thịt trên người con mèo đen ngược lại không phải chỗ quan trọng nhất với anh ta.

“Đây là máu thằn lằn.” Mắt tam giác đặt một cái hộp trước mặt ông già lưng còng. Ông già lưng còng lập tức cầm lên xem cẩn thận: “Khà khà, máu thằn lằn, chỉ cần tôi có thể dung hợp với nó thì tôi lại có thể có thêm một loại huyết hống nữa.”

“Tôi thật sự không biết ông còn muốn đi trên con đường pha tạp này bao xa nữa.” Ngược lại mắt tam giác rất khó hiểu nổi suy nghĩ của ông già lưng còng, đương nhiên con đường mà mỗi người muốn đi cũng hoàn toàn khác nhau.

“Bắt đầu đi, tôi giúp cậu.” Ông già lưng còng cất kỹ máu thằn lằn đi, sau đó tìm ra bảy, tám ống tiêm: “Đây là thứ mà tôi trao đổi được với bên thính giả phương Tây, phía bên phương Tây có hệ thống chăn nuôi yêu vật, những ống tiêm này cũng được tính là nguyên liệu công nghệ đặc biệt hiện đại, tôi không lấy tiền của cậu đâu.”

Tiền ở đây chắc chắn là chỉ lấy vật đổi vật.

Mắt tam giác nghe thế cũng nằm xuống trước, mèo đen được đặt ở bên cạnh anh ta, một tay của mắt tam giác nắm cổ con mèo đen.

Chỉ nghe thấy “phập…” một tiếng, mũi kim đã đâm lên người mắt tam giác.

Ngay sau đó…

“Phập…”

“Phập…”

“Phập…”

Liên tiếp bảy mũi kim cắm hết lên người con mèo đen.

“Cậu có thể vận chuyển yêu nguyên trong cơ thể mình.” Ông già lưng còng nói với mắt tam giác.

Mắt tam giác nhắm mắt lại, một tô tem hình con rắn trên ngực nổi lên, con rắn này phát ra một tiếng gầm gừ với con mèo đen bên cạnh giống như đang kêu con mèo đen thần phục mình. Đồng thời, những dòng máu tươi cũng đang không ngừng chảy vào trong cơ thể của mắt tam giác thuận theo ống kim.

Mắt của con mèo đen nhắm chặt, cơ thể bắt đầu run rẩy, rõ ràng đang phải chịu cơn đau đớn to lớn, nhưng cũng đúng lúc này, một hư ảnh con mèo đen gần như trong suốt xuất hiện ở bên trên đối diện với hư ảnh con rắn mà không hề yếu thế chút nào.

"Meo…"

Tiếng mèo kêu yếu ớt vô lực mang theo tôn nghiêm không thể khinh nhờn!

Con rắn này rõ ràng hơi yếu thế, dường như đối mặt với con mèo đen thổi một hơi cũng có thể phá tan ở trước mặt mình này rõ ràng rất sợ hãi, mà trên mặt của mắt tam giác cũng lộ ra vẻ đấu tranh.

Tô tem chính là trái tim của anh ta, đối mặt với một đại yêu trên cơ bản tương đương đối mặt với một thính giả cao cấp, cho dù đối phương bị thương nặng nhưng khí chất trên người vẫn còn, vậy mà mình còn đang sợ hãi!

Vẻ giãy dụa từ từ biến thành tức giận đến cuối cùng là phát điên!

Hư ảnh con rắn lại xông tới, phun lưỡi nhe răng nanh của mình ra với hư ảnh mèo đen, tuy rằng vẫn có một loại cảm giác run rẩy sợ hãi theo bản năng nhưng rõ ràng đã tiến bộ hơn trước đó nhiều, hơn nữa một khi loại cảm giác này tiếp tục và một khi đã quen thuộc với nó, thì lực hướng tâm của tô tem

trên người mắt tam giác và dũng khí trong nội tâm của anh ta đều sẽ có sự gia tăng rất lớn!

Ngày sau muốn thăng cấp thành thính giả cao cấp muốn không có nghị lực lớn và dũng khí lớn cũng không được!

Con mèo đen bắt đầu càng ngày càng yếu, hư ảnh từ từ trở nên ủ rũ, nhưng thẳng đến trước khi hư ảnh con mèo đen tan biến đầu của nó cũng vẫn ngẩng cao như cũ, vẫn duy trì một loại cao ngạo và cô độc ấy.

"Sắp thành công rồi!" Ông già lưng còng ở bên cạnh lẩm bẩm.

"Rầm!"

Cũng đúng lúc này, đột nhiên bên trên truyền tới một tiếng ầm ầm, ông già lưng còng kinh ngạc mà mắt tam giác nằm trên giường đang tiếp nhận đổi máu cũng lập tức ngồi dậy, kết thúc quá trình đổi máu, anh ta lại liếc mắt nhìn con mèo đen này thấy nó vẫn còn lại một hơi tàn mà vẫn chưa chết. Thế này cũng không sao cả, mình có thể giúp nó trị thương thích đáng, sau khi đến một mức độ nhất định sẽ lại khiến nó suy yếu đi để sau này nó biến thành đá mài dao cho tô tem trong tim mình rèn luyện.

Chương 1208 Hôm Nay, Tôi Không Muốn Nói Lý! 3

Hai người đàn ông trẻ tuổi bước vào trong, trùng độc trên người ông già lưng còng lập tức ngọ nguậy, trong miệng của mắt tam giác cũng phun ra lưỡi rắn, nhưng rất nhanh, một người đàn ông mặc tây trang trong số đó đã lộ ra khí tức của mình.

Đây là khí tức của thính giả cao cấp!

Ông già lưng còng lập tức khom người, vẻ mặt tức giận cũng biến thành nịnh nọt, cúi người nói: "Đại nhân đến chỗ này của tiểu nhân là có gì cần dặn dò sao?"

Mắt tam giác cũng lập tức thu lại lưỡi của mình nhưng không đến mức nịnh nọt giống như ông già lưng còng. Anh ta vừa mới nhận được sự tự tin từ trong con mèo đen đó nên lúc này đối mặt với thính giả cao cấp cũng không bằng lòng khom người xuống, ngược lại anh ta cũng biết mình chưa từng chọc giận hai thính giả cao cấp này nên đối phương cũng không thể giết mình, không cần sợ.

Tô Bạch duỗi tay ôm con mèo thoi thóp vào trong lòng, con mèo đen chậm rãi giãy dụa, vẫn tiếp tục ngẩng đầu mình, đồng thời ấn móng vuốt tàn tạ vào vị trí ngực của Tô Bạch, cào rách áo của hắn, cào ra trên ngực hắn vài vết máu.

Nó không muốn bị ôm như một con thú cưng, nó muốn ngẩng cao đầu mình, tuyệt đối không phải là thú cưng nhà nuôi, nó không cần a dua lấy lòng trước bất kỳ ai hết!

Tô Bạch không hề để ý đến vết thương trên ngực mình, hắn duỗi tay vỗ nhẹ lên đầu mèo, cảm giác được những vết thương đầm đìa máu khắp cả người nó, mới bình tĩnh bảo: "Được rồi, cả thế giới đều biết mày là một con mèo kiêu ngạo, được chưa?"

Trong mắt của con mèo lộ ra một vẻ nghi ngờ, dường như nó không nhận ra được Tô Bạch nhưng lại cảm giác được một loại quen thuộc theo bản năng, nó đã rất mệt rồi, thật sự rất mệt, lúc này đột nhiên nó nhắm mắt, chủ động dựa vào ngực Tô Bạch.

Ông già lưng còng ở một bên nhìn thấy một màn này lập tức sợ đến mức vỡ mật.

Ông ta đã hành hạ con mèo này lâu như vậy nhưng con mèo này cũng chưa bao giờ từng chịu yếu thế, con mèo này thật sự rất chảnh, thân là một đại yêu, thực lực của nó trước đây cũng có thể sánh ngang với thính giả cao cấp vì vậy nó tuyệt đối sẽ không vì vị ở trước mặt này cũng là thính giả cao cấp cho nên mới chịu thua.

Cách giải thích duy nhất chính là con mèo đen này rất quen thuộc vị thính giả cao cấp xa lạ ở trước mặt này.

Chết tiệt, sao sự việc lại biến thành cái dạng này?

"Đại nhân, xin hãy nghe tôi giải thích, nếu không phải có tôi thì nó đã sớm chết rồi…"

Tô Bạch giơ tay ý bảo ông già lưng còng không cần phải nói nữa.

Giải Bẩm đi đến bên cạnh Tô Bạch, nhẹ giọng nói: "Không phải đã nói trước sẽ sắp xếp cho cậu ẩn giấu khí tức, cầm một thanh pháp khí trong tay đợi sau khi bọn họ nhìn thấy tới cướp giật thì lại ra tay sau sao?"

Đây là kế hoạch đã sắp xếp từ trước, bởi vì như vậy có thể tránh được sự trừng phạt của Phát Thanh.

Nhưng Tô Bạch vẫn trực tiếp đi vào.

Hắn nhìn Cát Tường vùi đầu vào lòng mình lại cảm thấy tim mình như nhỏ máu, số phận đã cho mình con mèo này và cũng cho mình một đứa con trai, bây giờ Cát Tường bị thương nặng sắp chết thậm chí đã quên cả mình, vậy còn bé con thì sao?

Mạng của tôi, cuộc sống của tôi vốn đã không trọn vẹn, ngay khi tôi vất vả lắm mới tìm được thứ để mình quý trọng thì lại lấy từng thứ một bên cạnh tôi đi, sau đó lại mang ra cho tôi nhìn sau khi đã đập nát!

Tô Bạch hé miệng, dường như do dự rất lâu, nhưng lại giống như vì tâm trạng hoặc gọi là quá tức giận cho nên khó mà chuyển hóa thành từ ngữ trong khoảng thời gian ngắn được: "Hai người các anh tự mình chọn một cách chết đi, hôm nay tôi không muốn nói lý lẽ."

Lúc này ông già lưng còng sợ muốn chết, vẻ mặt của mắt tam giác cũng kinh ngạc, lập tức sợ hãi khôn cùng, thính giả cao cấp này lại không sợ sự trừng phạt của Phát Thanh!

Ngay khi mất đi sự ràng buộc như Phát Thanh nói lý này, khoảng cách giữa thính giả cao cấp và người có thâm niên giống như cái hào rộng trực tiếp xuất hiện.

Anh ta giết bạn vậy phải đợi thế giới chuyện xưa tiếp theo mới chịu sự trừng phạt, thậm chí không nghiêm trọng đến mức trực tiếp bị Phát Thanh ra lệnh giết, nhưng hai người bọn họ lại là trực tiếp chết đi, ngay khi bạn đối mặt với một thính giả cao cấp nói muốn giết bạn vậy bất cứ phản kháng gì cũng đều là tốn công vô ích hết.

Bạn chỉ có thể đợi cái chết giáng xuống!

Phát Thanh xây dựng hệ thống sinh thái này cho nên trên cơ bản thính giả ở các giới mới có thể lăn lộn trong giới của mình một cách có quy củ, trên một cấp cũng sẽ không cướp đồ của dưới một cấp, dành cho thính giả ở các cấp bậc không gian tự mình cạnh tranh phát triển.

Ngay khi Tô Bạch dùng một câu trực tiếp bày tỏ thái độ rõ ràng của mình, mắt tam giác trước đó còn lạnh lùng cảm thấy phải bảo vệ cốt khí của mình cũng lập tức quỳ xuống phủ phục dưới chân hắn không ngừng dập đầu: "Bốp! Bốp! Bốp…"

Ở trước mặt cái chết gần trong gang tấc, bất cứ tôn nghiêm gì, bất cứ cốt khí gì đều là cục cứt, đạo lý này thính giả hiểu rõ nhất.

Những tiếng dập đầu không ngừng vang vọng trong mật thất, có điều những tiếng vang này lại không hề lay chuyển được sát tâm càng ngày càng lạnh lẽo này của Tô Bạch.

Trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh, trong hình ảnh đó bé con nằm trên giường chu môi ngủ rất ngon, mà Cát Tường thì lại nằm bên cạnh bé con thi thoảng lại vẫy đuôi đuổi lũ muỗi và vỗ về đứa trẻ.

Chương 1209 Mèo Sống Đã Không Còn Gì Nuối Tiếc 1

Mắt tam giác ra sức dập đầu xin tha, còn ông già lưng còng cũng kêu như cha chết mẹ chết, khi một thính giả cao cấp không dự định nói đạo lý với bạn, bọn họ giống như sơn dương bị móc trên giá thật sự chỉ còn lại kết cục mặc cho người xẻ thịt. Hai người cũng không phải con chim non mềm vừa mới thăng cấp thành người có thâm niên nên cũng biết sự chênh lệch đáng sợ giữa thính giả cao cấp và người có thâm niên thế nào.

Giải Bẩm thở dài một hơi, anh ta hiểu Tô Bạch và cũng biết hắn chắc chắn không phải đang nói giỡn. Trước đó anh ta cảm thấy mình rất hiểu hắn, nhưng sau khi trải qua chuyện lần này anh ta cảm thấy mình thật sự rất khó nhìn thấu được hắn, có đôi khi tâm thần nhưng có đôi khi lại bình thường hơn bất cứ ai. Vậy mà mẹ nuôi của mình ở nhà còn nói người bạn này không tệ, rất lễ phép, còn giúp bà ấy rửa bát. Một người như vậy, nếu bạn có quan hệ tốt với hắn, khiến hắn cảm thấy bạn sẽ không đâm một đao sau lưng hắn vậy hắn cũng sẽ không đối xử qua loa với bạn. Trên thực tế, nếu như chuyện lần này không phải do mối quan hệ giữa mình và hắn trước đó không tính là quá xấu, thì có khả năng đợi khi mình trở về lại thấy thi thể của mẹ nuôi mình, thậm chí có khả năng là được xếp thành một tạo hình nhục nhã, nên mãi mãi đừng xem nhẹ sự đáng sợ của một tên thần kinh khi lên cơn.

Nhưng, Giải Bẩm vẫn chọn quay người rời khỏi nơi này, đây là chuyện mà Tô Bạch dự định làm, Giải Bẩm anh ta cũng

không điên đến mức muốn cùng Tô Bạch không nói đạo lý, hơn nữa anh ta cũng biết rõ Tô Bạch cũng không cần anh ta làm vậy.

Cùng với sự rời đi của Giải Bẩm, dường như nhiệt độ ở nơi này dần dần càng ngày càng thấp, có một phần khả năng là do tác dụng tâm lý của ông già lưng còng và mắt tam giác, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do hiệu quả của việc cộng hưởng và dung hợp với môi trường xung quanh của thính giả cao cấp.

Khí tức tiêu điều lập tức tăng vọt lên!

Cát Tường cuộn mình trong lòng Tô Bạch, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng này của Cát Tường. Trước đây con mèo này đều mang dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, ngoại trừ khi đối diện với bé con tỏ ra rất dịu dàng ra thì khi đối mặt với những người khác đều là tròng mắt đảo lên trên một cách vô cùng kiêu ngạo.

Tô Bạch ôm Cát Tường xoay người lại đối mặt với ông già lưng còng và mắt tam giác.

“Tôi cho các anh chọn cách chết, đã chọn xong chưa?”

Giọng nói của Tô Bạch rất bình tĩnh, đương nhiên hắn biết rõ việc giết chết hai người trước mặt này sẽ tạo ra hậu quả thế nào với mình. Sở dĩ mình có thể sống sót trở về từ thế giới chuyện xưa trừng phạt lần trước vẫn là vì cơ duyên xảo hợp trong thời khắc chỉ mành treo chuông. Lần này sau khi mình trở thành thính giả cao cấp, Tô Bạch thậm chí có một loại cảm giác có khả năng thế giới chuyện xưa trừng phạt của mình sẽ tương tự với Huyết Thi đó.

Phát Thanh là một anh nông dân chăm chỉ, nó không ngừng tưới phân người tươi mới cho đám rau mà mình trồng, những kẻ không nghe lời cũng chính là luống rau hỏng trong

mắt nó thì lại bị nó lấy ra coi thành phân bón, rồi lại tẩm bổ cho những luống rau khác để đạt đến mục đích không lãng phí.

Nhưng bây giờ Tô Bạch đều không muốn cân nhắc tới những thứ này, ngay khi nhìn thấy bộ dạng này của Cát Tường thật ra trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, hai người này chắc chắn không thể sống qua khỏi ngày hôm nay, thậm chí không thể sống qua giờ tiếp theo.

Đột nhiên, ông già lưng còng và mắt tam giác đưa mắt nhìn nhau, hai người đều là những nhân vật lăn lộn trong giới người có thâm niên nên hiển nhiên cũng biết xét thời cơ, cả việc cầu sinh trong cái chết cũng đã là một loại bản năng.

Bất chợt cơ thể của ông già lưng còng lồi lên, hai má giống như con cóc phồng lên xẹp xuống, sau đó cả người "ầm" một tiếng chọc thủng bức tường xi măng chuồn thẳng ra ngoài.

Mắt tam giác vẫn còn quỳ ở nơi đó nhưng chỉ còn lại một lớp da, trong miệng một con rắn phun ra chất lỏng mang tính ăn mòn cực mạnh xuyên thủng mặt đất bên dưới, sau đó thân rắn giống như tia chớp luồn vào bên trong.

Bọn họ không ngu ngốc đi suy nghĩ viển vông như dự định ra tay với Tô Bạch, bởi vì bản thân bọn họ biết rất rõ thính giả cao cấp đã không phải sự tồn tại mà hai người bọn họ có thể chống lại được, nếu chủ động đi tấn công đối phương vậy ngay cả một chút khả năng thắng cũng không có. Nếu như hai người chia làm hai đường chạy có lẽ còn có thể dựa vào thủ đoạn bảo vệ mạng của riêng mình để tranh thủ được một cơ hội sống sót, về phần trận đuổi giết sau đó ngược lại vị thính giả cao cấp đại nhân này sẽ bị Phát Thanh xử lý sau.

"Đóng băng."

Lòng bàn tay của Tô Bạch nhẹ nhàng ấn xuống.

"Phân thân."

Nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn lên trên.

Mặt đất dưới chân bị đóng băng trong nháy mắt, khu vực này vốn chỉ có một lớp bê tông còn bên dưới chính là mặt đất xốp, sau khi bị đóng băng độ cứng lại trực tiếp tăng lên một bậc.

Tô Bạch giơ nắm tay đập xuống mặt đất. Những đường gợn sóng nổi lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Trước đó khi tìm gia đình mà con mèo yêu đó ở hắn đụng phải một nữ thính giả cao cấp, đôi bên đều ở cùng một cấp bậc thậm chí đối phương còn có thâm niên hơn, cho nên mới có thể giằng co chiếm ưu thế với hắn, nhưng đó là chuyện ở tầng lớp thính giả cao cấp, ngay khi thính giả cao cấp bắt đầu không nói lý mà ra tay với người có thâm niên vậy đó thật sự chỉ có hai chữ, đó chính là áp đảo!

Chương 1210 Mèo Sống Đã Không Còn Gì Nuối Tiếc 2

Con rắn toàn thân màu bạc xông lên khỏi mặt đất, cơ thể của nó đã nát bét, vảy rắn cũng bị đánh rụng hơn phân nửa đồng thời gân cốt cũng chịu sự tổn hại cực lớn. Trước đó ở dưới lòng đất đầu tiên là bị sức mạnh đóng băng làm cho không chỉ không có cách nào tiếp tục di chuyển xuống mà thậm chí mình còn bị lạnh đến bị thương, đợi đến cơn chấn động từ một quyền sau đó lại càng là cảm giác đến ngay cả linh hồn cũng choáng váng, để tránh bị chết ngột ở dưới lòng đất nó chỉ có thể chọn lại chui lên.

Nhưng nó vừa xuất hiện, một tay của Tô Bạch trực tiếp túm được đuôi rắn với tốc độ mắt thường không có cách nào nắm bắt được, sau đó phần eo phát lực, quay người "bốp!" "bốp!" "bốp!" "bốp!"

Lão tử cho mày thay máu này!

Lão tử cho mày thay máu này!

Lão tử cho mày thay máu này!

Lão tử cho mày mơ mộng hão huyền này!

Lão tử cho mày đũa mốc mà đòi chòi mâm son!

Lão tử cho mày ra tay với Cát Tường!

Mày còn muốn coi Cát Tường làm đá mài dao không?

Vậy lão tử đích thân làm, được chưa?

Con rắn màu bạc do mắt tam giác biến thành ở trong tay Tô Bạch giống như một chiếc thắt lưng không ngừng bị đập qua

đập lại, trên cơ bản đã bị hắn đánh tơi bời, sở nghiên cứu dưới lòng đất thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu có thể sụp đổ.

Trên người con rắn màu bạc không ngừng phun ra máu tươi mang theo kịch độc, khi những giọt máu tươi này bắn ra, toàn bộ đều bắn lên người những yêu vật ở nơi này, đám yêu vật phát ra tiếng kêu chói tai thảm thiết, con nào cũng chết trong đau đớn.

Nhưng thật ra đối với bọn nó mà nói điều này lại càng giống như một loại giải thoát hơn, bởi vì ông già lưng còng lấy bọn chúng làm đối tượng thí nghiệm, đối với bọn chúng mà nói thật sự là sống không bằng chết!

Ngay sau đó, một tay của Tô Bạch giơ đuôi con rắn lên, Cát Tường bị hắn dùng sức mạnh đặt lơ lửng trên vai mình, một tay khác trống không đâm ngón tay vào đuôi rắn, "roẹt" một tiếng vang giòn. Ngón tay của Tô Bạch giống như một lưỡi cưa kim loại lột sống da từ trên xuống dưới, con rắn màu bạc này giống như một ống nước nhựa bị chẻ làm đôi, một lớp da rắn màu bạc đá sớm bị Tô Bạch thuận thế lột sạch xuống.

"Ha ha."

Hắn bật cười, ném da rắn lên mặt đất, rồi nhấc một chân lên giẫm thẳng vào đầu con rắn bạc này!

"Bẹp!"

Một tiếng vang giòn, đầu rắn bạc trực tiếp bị giẫm nát bét!

Lần này, con rắn bạc chỉ còn lại một cơ thể màu hồng nhạt đã bị lột sạch da, không có đầu và đuôi cũng đứt nhưng nó vẫn còn nhúc nhích mà vẫn chưa chết.

Người ở nông thôn từng giết rắn đều biết, cho dù da của nó đã bị lột, có chém đứt đầu và đuôi thì nó vẫn có thể tiếp tục nhúc nhích một thời gian rất dài trên mặt đất.

Con rắn bạc rất đau đớn, bởi vì trước đó Tô Bạch cho nó chọn cách chết nhưng nó không chọn, mà bây giờ là Tô Bạch đã chọn cách chết cho nó, cực kỳ đau đớn đồng thời còn cực kỳ nhục nhã!

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, Cát Tường nằm phục trên vai hắn miễn cưỡng mở mắt mình ra.

“Hài lòng chưa?” Tô Bạch nghiêng mặt nhìn Cát Tường và hỏi.

Cát Tường có hơi mơ hồ cũng không có biểu hiện gì, dường như khinh thường việc phải thể hiện gì đó với loại chuyện này. Tô Bạch giúp nó báo thù cũng không thể khiến nó vui lên nổi, bởi vì nó có một loại cảm giác đó chính là thứ nằm ở trước mặt mình chính là một thứ rác rưởi, nó càng không cần thiết phải có biểu hiện gì với rác rưởi đã bị giải quyết, như vậy sẽ khiến nó trở nên rất thấp kém.

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay đâm vào trong cơ thể của rắn bạc rồi lôi một túi mật rắn màu tím ra.

Con rắn bạc thật sự đã chết rồi, bây giờ sở dĩ nó vẫn còn cử động được là vì nó đã chết, nhưng trên cơ thể của nó vẫn còn tiếp tục phản ứng theo bản năng như một đặc tính của rắn mà thôi.

Mật rắn này ẩn chứa tinh hoa của rắn, Tô Bạch đưa đến bên miệng Cát Tường.

“Bây giờ mày bị thương rất nặng, ăn cái này bồi bổ một chút trước đã.” Tô Bạch nói với Cát Tường như đang dỗ một đứa trẻ nhỏ, bây giờ Cát Tường cũng không quen hắn.

Cát Tường nằm trên vai hắn một cách yếu ớt vô lực, híp mắt nhìn mật rắn được đưa tới trước mặt mình trông có vẻ không có hứng thú gì.

Tô Bạch đưa mật rắn tới bên miệng nó, Cát Tường ỡm ờ há miệng để Tô Bạch đưa mật rắn vào trong.

Nhưng rất nhanh "phụt…" một tiếng, Cát Tường lại phun mật rắn ra, đôi mày mèo hơi nhíu lại, nó thè lưỡi, đắng thế, kém chất lượng!

Tô Bạch hít một hơi thật sâu: "Mày đã sắp chết rồi mà còn kén chọn như vậy, ngoan, ăn đi."

Hắn lại nhặt mật rắn lên đưa đến bên miệng Cát Tường, lần này nó ngậm miệng, cho dù bản thân có chết cũng không ăn.

Rất đắng, rất kém chất lượng!

"Nào, ngoan, ăn nó đi, ăn đi mà!"

Tô Bạch duỗi tay nắm hàm dưới của Cát Tường, Cát Tường bị ép há miệng, sau đó Tô Bạch đưa mật rắn vào trong miệng nó, lại dùng tay ép chặt miệng của nó xuống để nó không phun ra.

Cũng không biết là mật rắn có nổi lên tác dụng hay là mật rắn thật sự quá đắng đã kích phát tiềm lực sinh mệnh còn sót lại của Cát Tường, nó lại bắt đầu duỗi móng vuốt của mình, giống như một con mèo cưng đang phản kháng hành động thô bạo của chủ nhân đối với nó, ý tứ là: Con sen này, mi lại dám cho bản gia ăn thứ đắng như vậy!

"Ha ha ha…"

Lúc này ngược lại sở thích ghê tởm của Tô Bạch lại xuất hiện, ông già lưng còng ở bên kia đang bị một phân thân của mình bám theo nên không mất dấu được, bây giờ hắn đã giết một người có thâm niên, cái gọi là trừng phạt đấy hắn cũng không để ý, lúc này hắn chỉ cảm thấy một Cát Tường như vậy thật sự rất đáng yêu. Trước đây đừng hòng cái thứ hàng này ở trước mặt mình lộ ra vẻ mặt quẫn bách như vậy, nó kiêu ngạo đến tận trời cũng có thể bị mình cưỡng ép thành ra như vậy.

Cuối cùng chỉ nghe thấy "ực" một tiếng, mật rắn bị Cát Tường nuốt xuống, nó nằm ngửa trên vai Tô Bạch, bụng hướng lên, vẻ mặt mèo sống đã không còn gì tiếc nuối nữa.

Chương 1211 Cá Chết Lưới Rách! 1

Cát Tường nuốt mật rắn xong, tiếp tục nằm trên vai Tô Bạch như vậy giống như đang chợp mắt, cũng giống như đang tiêu hao sức mạnh trong mật rắn.

Thật ra, Tô Bạch cũng không hiểu dược lý, hắn cũng không có cơ hội đi tiếp xúc với phương diện này bởi vì hắn không giống những người khác, cách giải quyết của hắn khi bị thương rất đơn giản đó chính là hút máu. Những thính giả khác lăn lộn được đến cấp bậc thính giả cao cấp này ít nhiều cũng biết một chút, thậm chí còn xuất sắc hơn cả bác sĩ ngoại khoa bình thường hơn, dù sao số lần bị thương cũng nhiều đồng thời còn phải tự lấy nguyên liệu tự cứu mình.

Nhưng Tô Bạch vẫn cảm thấy nếu Cát Tường đã là một yêu vậy dạ dày chắc hẳn tốt hơn con người mới đúng, ăn nội tạng của yêu tộc đồng loại gì đó chắc hẳn cũng chỉ tính là một chuyện khá bình thường, ít nhất về mặt tiêu hóa chắc hẳn cũng không thành vấn đề gì. Một điểm này Tô Bạch vẫn có lòng tin với Cát Tường.

Khi bước ra, Giải Bẩm đang đứng ở cửa hút thuốc.

“Này.” Đột nhiên Giải Bẩm hô một tiếng sau đó ném một điếu thuốc cho Tô Bạch, một người có thâm niên đi đọ tốc độ với thính giả cao cấp cường hóa thân thể rõ ràng là một chuyện rất ngu xuẩn, đặc biệt là vị này còn bị một phân thân vẫn luôn bám theo sát nút, hoàn toàn không thể chạy thoát được.

Nhưng thoạt nhìn sắc mặt của Giải Bẩm không được tốt cho lắm, ngay khi nhìn thấy Tô Bạch nhận điếu thuốc, anh ta mới nói với vẻ hơi buồn rầu: "Cậu có thể bỏ qua cho mẹ nuôi của tôi lại không thể bỏ qua cho người khác được sao?"

Lời nói này của anh ta nghe rất thương cảm, có thể nói lên tâm trạng phức tạp và rối rắm của anh ta.

Tô Bạch nở nụ cười, hắn cũng không vội đuổi theo mà ngồi xổm xuống châm điếu thuốc giống như một người đàn ông nông thôn ngồi xổm trên bờ ruộng hút thuốc, đáp với vẻ rất bình tĩnh: "Nguyên nhân anh yêu thích một thứ gì đó chắc chắn là vì thứ này có chỗ nào đó đáng để anh yêu, là đạo lý này, đúng chứ?

Nhưng tôi ở trên thế giới này không cảm giác được bao nhiêu tình yêu, tôi cũng không lưu luyến thế gian này bao nhiêu, xin lỗi, tôi không thể làm đến mức độ bác ái được, nếu như anh rối rắm thì có thể ngăn cản tôi, thật đấy, tôi không để ý đâu, bởi vì lý do anh ngăn cản tôi đã được thành lập."

Giải Bẩm lắc đầu: "Ít nhất làm như vậy cậu có thể giảm bớt nhân quả một chút, nhưng tôi rất tò mò vừa rồi cậu thật sự cũng dự định làm như vậy sao? Vừa rồi cậu không chuẩn bị sẵn sàng tâm lý trực tiếp giết hai người này thì phải?"

"Trước khác nay khác rồi, tôi không sợ chết nhưng không có nghĩa tôi muốn chết, trước đây tôi cũng từng giết hai người có thâm niên, lần đó trên cơ bản tôi đã đối diện với một cục diện chết chắc, sở dĩ có thể sống sót được thật sự là nhờ vận may bùng nổ, đương nhiên có khả năng là vì tôi làm chuyện tốt tích đức đi."

Tô Bạch nghĩ đến hiện trường hỏa hoạn ở Thiên Tân, nghĩ đến việc mình vì cứu nhân viên phòng cháy trên xe cứu hỏa đó mà không ngại khiến cơ thể mình bị đốt cháy hơn nửa.

“Tôi vẫn có hơi không thể hiểu được cậu, nhưng tôi biết tôi không thể hiểu cậu bởi vì tôi cũng không phải một người có lòng bác ái, tôi và cậu giống nhau đều là thính giả, người bác ái không thể sống được đến ngày hôm nay, tôi không có lý do ngăn cản cậu nhưng trong lòng cuối cùng vẫn sẽ khó chịu.”

“Ha ha.” Tô Bạch nở nụ cười, đứng dậy vỗ lên vai Giải Bẩm: “Nói thế nào nhỉ, nếu như chúng ta biết nhau sớm hơn một chút, nếu như quen nhau khi còn là người thực tập hoặc thính giả cấp thấp…”

“Vậy có phải tôi cũng sẽ ở chung trong nhà lão Phương với các cậu không?” Giải Bẩm hỏi.

Tô Bạch nhún vai: “Chí ít tôi sẽ không nhìn thấy anh bán cúc hoa cho ông chủ vì công việc.”

“…” Giải Bẩm.

“Được rồi, đi thôi, dù sao vẫn còn một tên chưa giải quyết, cũng là tên nhất định phải giải quyết.”

Cơ thể của Tô Bạch biến mất ngay tại chỗ, Giải Bẩm cũng ném điếu thuốc lên mặt đất, thở dài một hơi rồi cũng biến mất ngay sau đó.

Tốc độ của ông già lưng còng rất nhanh thậm chí trong cấp bậc người có thâm niên này, người có thể so được với ông ta về mặt tốc độ thật sự rất ít, ông ta không phải đang bay mà là đang bò sát, đúng vậy, tứ chi bò trên mặt đất!

Con người có xương cụt nhưng không có đuôi, nhưng lúc này ông ta lại móc ra một cái đuôi, trên hai tay phủ kín một lớp vảy, vị trí chân sau cũng biến thành trông như vó ngựa, giày da cũng đã rách toang, bây giờ ông ta đang bò trên đất, tốc độ so với đua xe còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng ông già lưng còng vốn cho rằng mình có cơ hội có thể cắt đuôi được Tô Bạch, thế nhưng giấc mộng hoàn mỹ còn

hiện thực lại rất gai góc, ở sau lưng ông ta, bóng người của Tô Bạch vẫn bám theo ông ta một cách không nhanh không chậm, không gấp gáp cũng không lề mề, giống như đang dắt chó đi dạo lại giống như đang cố tình xem con mồi của mình giãy dụa trước khi chết.

Đây là một sự sỉ nhục và là một kiểu chà đạp, cơn giận của vị thính giả cao cấp đại nhân này rất lớn, sự hận thù cũng rất sâu, giết chết ông một cách bình thường hoàn toàn không có cách nào trút hết cơn giận trong lòng tôi cho nên mới dùng cách mèo vờn chuột này.

Chương 1212 Cá Chết Lưới Rách! 2

Ông già lưng còng quả thật khóc không ra nước mắt, thật ra trong lòng ông ta biết rõ chuyện con mèo đó ở chỗ mình chắc chắn là do mấy thính giả cao cấp ở Đông Bắc đó nói ra, bởi vì đợt trước mình đã cắt thịt của Cát Tường xuống đưa cho bọn họ để nịnh nọt, nhưng thính giả cao cấp và thính giả cao cấp là một giới, thính giả cao cấp này chắc chắn đã có được tin tức từ mấy thính giả cao cấp đó, cho dù là dùng mông cũng có thể nghĩ rõ ra được mấy thính giả cao cấp mà mình nịnh nọt đó hoàn toàn sẽ không đắc tội với một thính giả cao cấp khác chỉ để bảo vệ bí mật của mình.

Trong mắt thính giả cao cấp, người có thâm niên chính là sinh vật cấp dưới, đúng vậy, thậm chí còn không thể tính là con người!

Ông già lưng còng vốn chính là một người trưởng thành trong môi trường cực đoan nên hiển nhiên đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể nhìn nhận một cách rất cực đoan, nhưng thật ra điều mà ông ta nghĩ trong lòng thật sự không sai. Thính giả cao cấp nữ đó quả thật không bảo vệ bí mật cho ông ta, cho dù ông ta vừa mới nịnh nọt, nhưng thính giả cao cấp thật sự không thiếu kẻ nịnh nọt mình.

Vảy trên hai tay của ông già lưng còng bắt đầu đỏ lên thậm chí còn đang dần tróc ra, tốc độ đạp của hai chân cũng từ từ giảm xuống, ông ta đã chạy quanh khu nội thành hơn nửa vòng với tốc độ cực nhanh nhưng vẫn không thể cắt đuôi được người phía sau như cũ.

Đương nhiên, sở dĩ ông già lưng còng không chọn trực tiếp chạy ra khỏi khu vực nội thành cũng chính là có tính toán của mình, mà bây giờ ông ta cảm thấy mình đã đến mức cùng đường rồi.

Chạy đã không thể chạy thoát được nữa, tốc độ và sức mạnh của thính giả cao cấp là thứ mà người có thâm niên thật sự rất khó so sánh được, thậm chí ngay cả khả năng đặt chung với nhau để so sánh cũng không có.

"Vụt!"

Đột nhiên một tiếng trầm thấp vang lên, ông già lưng còng xoay người nhảy lên, vậy mà đã tới vị trí bệ cửa sổ tầng hai của một trung tâm thương mại. Đây là một trung tâm thương mại lớn tương tự với Vạn Đạt và Tân Á ở một số thành phố, lưu lượng người ở tầng một và tầng hai đều rất tập trung, chỉ có điều, lớp da trên người ông già lưng còng bắt đầu biến đổi như tắc kè hoa, trùng khớp một cách hoàn hảo với màu sắc của bức tường cho nên người qua lại ở bên dưới đều không nhìn thấy ông ta.

Thế nhưng, ông già lưng còng biết rõ mình có thể giấu người bình thường chứ không thể giấu nổi vị đó.

Tô Bạch còn thuận tay cầm một vỏ kem ốc quế ở một sạp hàng bên cạnh vừa cắn vừa bước qua, đứng ở khu vực bên ngoài cửa lớn tầng một và ngẩng đầu nhìn ông già lưng còng đứng bên bệ cửa sổ tầng hai với vẻ mặt mỉm cười.

Trong đám đông bạt ngàn, trong mắt tôi chỉ có ông mà trong mắt ông cũng chỉ có tôi.

"Đại nhân, thật sự không có đường thương lượng nào sao? Tôi vẫn còn rất nhiều giá trị và tác dụng, tôi có thể đào tạo ra yêu vật ưu tú hơn cho cậu, tôi cũng sẽ làm thuốc nước cho cậu,

chỉ cần cậu không giết tôi thì tôi bằng lòng cố gắng vì cậu, cống hiến trí tuệ và lòng trung thành của tôi cho cậu!”

Tô Bạch vẫn tiếp tục ăn vỏ kem ốc quế, sau đó lắc đầu một cách bình tĩnh: “Tôi chỉ cần ông chết!”

Đúng vậy, ngoại trừ ông chết thì tôi cũng không cần gì khác.

Rất trực tiếp, rất cương quyết, không có bất cứ đường lui nào.

“Nếu cậu giết tôi, vậy tôi sẽ khiến người ở nơi này đều phải chôn chung với tôi!”

Trên mặt ông già lưng còng lộ ra nụ cười âm hiểm, đây chính là nguyên nhân ông ta không chọn chạy thẳng ra khỏi khu vực thành phố, đối mặt với thính giả cao cấp, ông ta biết rõ mình tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương, cho nên ông ta mới chọn chạy vòng quanh trong thành phố, nếu như có thể cắt đuôi đối phương vậy hiển nhiên mới là chuyện tốt nhất, mình còn có thể trốn trong đám người,nhưng nếu như không thể cắt đuôi được vậy thì cùng nhau cá chết lưới rách đi!

Cậu muốn giết tôi, được, nhưng cậu vì muốn giết tôi sẽ tạo ra cái chết cho rất nhiều người bình thường, ngược lại tôi cũng sẽ chết, tôi giết bao nhiêu người bình thường cũng không sao cả nhưng cậu chắc chắn sẽ vì thế mà phải hứng chịu nhân quả!

Nhân quả này sẽ chỉ nghiêm trọng hơn so với việc giết hai người có thâm niên, sẽ khiến cậu chết chắc không nghi ngờ gì nữa, Phát Thanh cũng sẽ trực tiếp trừng phạt cậu tới chết!

“Đến đây đi, cậu tới giết tôi đi xem nào, vào một khắc cậu giết tôi chính là một khắc tôi tự nổ cá chết lưới rách, trong máu trên người tôi mang theo kịch độc đáng sợ, ngay khi tôi tự nổ, những kịch độc này sẽ hóa thành sương mù tản ra ngoài, cậu đoán xem, nơi này sẽ có bao nhiêu người chết?”

Ông già lưng còng duỗi đầu lưỡi liếm đôi môi khô khốc của mình với vẻ hơi hưng phấn, ông ta mong chờ Tô Bạch biết khó mà lui và mong đợi Tô Bạch chọn thả cho mình một con đường sống vì sợ phải hứng chịu nhân quả to lớn này.

Ngay từ đầu thái độ của mình đã rất thấp rồi, cho dù đối phương không giết được mình thì đối phương vẫn còn thể diện.

Thế nhưng Tô Bạch lại vất vỏ ốc quế đi, cơ thể hơi lơ lửng bay lên nhưng nắm tay lại siết lại, dường như lúc này không khí xung quanh cũng ngưng tụ lại, uy áp thuộc về thính giả cao cấp tản ra.

Mà trái tim của ông già lưng còng cũng bắt đầu từ từ chìm xuống đáy vực.

Có vẻ như đối phương vẫn không dự định từ bỏ, cho dù sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người bình thường.

"Tôi đã nói tôi chỉ cần ông chết, không có đường mặc cả gì hết."

Cơ thể của Tô Bạch nhanh chóng áp sát rồi vung một quyền ra đánh thẳng về phía ông già lưng còng.

Ông già phát ra một tiếng kêu chói tai, ông ta đã ngửi thấy hơi thở của tử vong, ở trước mặt uy áp của thính giả cao cấp ông ta biết mình chắc chắn không thể sống dưới một quyền này!

"Cậu nhất định muốn tôi chết vậy tôi sẽ kéo cậu chôn cùng, cùng nhau chết đi, Phát Thanh, Phát Thanh sẽ báo thù cho tôi!"

Cơ thể của ông già lưng còng lập tức căng lên, lần này không còn giống vận động co rút như trước đó nữa, ngay khi nắm đấm của Tô Bạch xuất hiện trước mặt ông ta, cơ thể của ông ta lập tức nổ tung.

Khí độc màu xanh theo gió mà bay đi thuận thế tản ra xung quanh, thế nhưng ngay khi nắm đấm của Tô Bạch chạm vào mặt ông ta, ông ta chỉ cảm giác được một cơn gió nhẹ phả vào mặt, rồi bóng hình của Tô Bạch chậm rãi tan biến, trước khi hoàn toàn biến mất, ông già nhìn thấy trên mặt hắn mang theo nụ cười chế nhạo.

Đây chỉ là một… hình chiếu phân thân giả?

Cả người ông già lưng còng lập tức ngơ ngác, nhưng ngay khi ông ta nhìn cảnh tượng ở quảng trường xung quanh đã giống như địa ngục Tu La, cả người lập tức khuỵu xuống.

Ông ta biết ông ta xong rồi, đối phương không cần ra tay giết mình nữa. Trước đó mình còn gửi gắm hy vọng, cho rằng Phát Thanh sẽ báo thù cho mình nhưng bây giờ người đầu tiên xử lý sẽ chính là mình…

Chương 1213 Cuộc Sống Không Bằng Một Con Rùa 1

"Như vậy cậu đã vui chưa?"

Trên một tòa nhà cao tầng ở phía xa, Tô Bạch đứng sóng vai với Giải Bẩm.

"Hỏi như vậy thật không có ý nghĩa." Tô Bạch đáp lại.

Bên dưới hai người là cảnh tượng giống như chiến trường Tu La, mới vừa rồi Phát Thanh đã tuyên bố nhiệm vụ thanh trừng hiện thực, yêu cầu thính giả gần đây nhận được phát thanh ra tay đánh chết ông già lưng còng.

Dường như Phát Thanh không có điều lệ chính xác đối với phán định trừng phạt này, nhưng ít nhất thân là thính giả đặc biệt là khi lăn lộn đến cấp bậc như thính giả cao cấp này, đại khái vẫn biết chừng mực trong lòng.

Trên quảng trường có nhiều người như vậy, cố tình dẫn đến nhân quả lớn như vậy, Phát Thanh cũng không có khả năng lại cho ông ta đợi đến thế giới chuyện xưa tiếp theo mới xử lý.

"Dù sao trên người cậu cũng nhiều rận, không sợ cắn thêm một cái." Giải Bẩm thở dài một hơi, một chiêu lừa gạt bằng phân thân này của hắn khiến cho ông già lưng còng cuối cùng không tiếc tự nổ để cá chết lưới rách, kết quả lại dây vào tội nghiệt lớn như vậy, đối với Tô Bạch mà nói quả thực còn nhẹ nhàng hơn nhân quả của việc tự hắn trực tiếp ra tay giết chết ông già rất nhiều. Nhưng vừa rồi Tô Bạch đã giết chết một người có thâm niên, cần gì không dứt khoát gánh một tội cũng

là gánh, gánh hai tội cũng là gánh mà tiếp tục gánh tội đi, mà còn phải chơi một cách vòng vo đẫm máu như thế.

Dù sao những người bình thường đã chết đi này thật ra đều được tính là cùng quê với Giải Bẩm, nhưng Giải Bẩm cũng không có lý do để chỉ trích Tô Bạch điều gì, bởi vì trước khi chuyện này xảy ra thật ra anh ta đã nhìn ra được dự định của hắn, khi ấy anh ta không ngăn cản, nên bây giờ Giải Bẩm cũng khinh thường việc giả mù sa mưa sau khi chuyện đã lỡ rồi này.

"Tôi đã từng nói tôi không sợ chết nhưng cũng không có nghĩa tôi muốn chết." Tô Bạch nhìn Cát Tường ngủ gật trên vai mình, duỗi tay xoa bụng nó, trong mơ Cát Tường duỗi móng vuốt vung lên theo bản năng.

"Cậu cách thế giới chuyện xưa tiếp theo cũng rất gần rồi đi." Giải Bẩm nắm hai tay vào lan can: "Đúng rồi, cần gì phải giết ông ta, cứ lợi ích ông ta thêm một chút để tích đức."

"Vừa rồi tôi không nghe được Phát Thanh." Tô Bạch chỉ vào lỗ tai mình, nói: "Anh nghe được Phát Thanh nhưng tôi thì không nghe được, anh thật sự cho rằng Phát Thanh ngu vậy sao, sẽ cho tôi cơ hội cố tình cày độ hảo cảm này sao? Ngược lại là anh, tại sao bây giờ anh không đi giết ông ta?

Người này đã tự nổ rồi, tuy rằng vẫn chưa chết nhưng đã không có gì khác với một đống bùn nhão nữa."

"Tôi chẳng thèm đi giết ông ta." Giải Bẩm lắc đầu: "Bởi vì điều này sẽ khiến tôi cảm thấy tôi cố tình dùng mạng của nhiều người bình thường như vậy để nịnh nọt Phát Thanh."

"Giải Bẩm, tôi cảm thấy nếu ngày nào anh chết đi, nguyên nhân chết chắc chắn là vì quái đản." Tô Bạch nở nụ cười: "Được rồi, vất vả lắm anh mới về nhà, ở bên cạnh mẹ anh thêm đi, thật ra tâm cảnh thoáng một chút mới tốt, ảo thuật của anh có yêu cầu rất cao đối với tâm cảnh, nếu như tâm cảnh của

anh đến đâu cũng toàn là sơ hở và sợ hãi, ngược lại rất khó thật sự dẫn người khác vào được ảo cảnh của anh.

Biết tại sao ảo thuật của anh lại không có hiệu quả với tôi không? Bởi vì so với cuộc đời của tôi, những chua cay ngọt đắng mà anh nếm qua và trải nghiệm đều quá đơn giản, có lẽ, đây cũng là sự chuyển biến trong cách chiến đấu của thính giả cao cấp."

Tô Bạch quay người vỗ lên vai Giải Bẩm.

Giải Bẩm nghĩ ngợi một chút rồi đáp: "Cảm ơn."

Đây là Tô Bạch đang tiến hành chỉ dẫn cho mình cũng là một lời chỉ điểm do đối thủ đưa ra, rất đáng quý.

Hai người cũng không nói gì mà sau này còn gặp lại, hoặc là ngày khác có cơ hội sẽ ngồi chung uống rượu với nhau mà trực tiếp chọn tách ra.

"Cốc cốc cốc…"

Một người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen gõ cửa, rất nhanh, hòa thượng đã mở cửa ra, vị trước mặt anh ta nồng nặc mùi rượu, ở nơi tay áo xắn lên có thể nhìn thấy hình xăm mới trên bả vai.

"Cậu đúng là càng chơi càng điên rồi." Hòa thượng nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

Người tiến vào lại là Phật gia, Phật gia cởi mũ của mình xuống, cả người nằm lên sô pha, gác một chân lên bàn trà rồi cầm bình trà trên bàn rót thẳng vào miệng.

Hòa thượng nhận bình trà lại pha cho Phật gia một chén, đối với trạng thái hiện tại của anh ta, hòa thượng cũng không nói nhiều thêm gì, mọi người đều biết thật ra đôi bên đều đang kẹt một chân ở ngưỡng nửa cuối cùng và cũng đang tự tìm cách cho mình đột phá.

“Lau chút đi.” Hòa thượng ném một cái khăn mặt qua.

Phật gia cầm khăn lau mặt, khi anh ta uống rượu ở vũ trường đã cố tình không dùng sức mạnh của mình để tiêu hóa cồn, mà là cố hết sức buông thả bản thân cho nên bây giờ quả thật có hơi say xỉn.

“Thất Luật, nếu như sau này tôi trở thành thính giả cấp đại lão, anh tới làm quản gia của tôi nhé.”

Bây giờ Phật gia nói chuyện cũng càng ngày càng khác với phong cách của anh ta trước đây. Khi một người thoát khỏi vị trí vốn đã được định trước cho anh ta để nhảy đến một vị trí khác, có khả năng bản thân anh ta sẽ không cảm giác được nhưng người ở bên cạnh anh ta lại có thể cảm nhận sâu sắc.

“Có thể.” Hòa thượng để Phật gia nằm trên sô pha, còn mình thì cầm kéo đi ra ngoài sân bắt đầu tỉa dây leo: “Bây giờ độc tính càng ngày càng mạnh rồi, hơn nữa hình như còn có tác dụng ăn mòn linh hồn, hôm nọ trận pháp mà bần tăng đặt ở đây vẫn có hơi không đảm bảo, qua vài ngày nữa phải sắp xếp trận pháp khác thôi.”

“Ha ha, đợi Đại Bạch về vặt mấy cái lá pha trà cho cậu ta uống, nói là trà Hoắc Hương.” Phật gia cười bảo.

Chương 1214 Cuộc Sống Không Bằng Một Con Rùa 2

"Vẫn là dạ dày của Đại Bạch tốt, vậy mà thật sự lấy thứ này cuốn lươn ăn, cậu cũng thật làm ăn khác người, thật ra không cần thiết phải như vậy." Hòa thượng nói.

"Như vậy hiệu quả mới đạt đến tốt nhất, hơn nữa khi đó tôi đã để ý thấy dây leo này vẫn chưa thật sự chín, chỉ là hiệu ứng vật lý đơn thuần mà thôi."

Phật gia mở ti vi, sau đó lấy một túi bột màu trắng từ trong túi áo ra, rồi lại lấy một bình thủy tinh ra.

Hòa thượng cắt xong dây leo đi về phòng khách, nhìn thấy thứ đặt trên bàn trà lại có hơi bất đắc dĩ, bảo: "Nếu để tín đồ của cậu biết lãnh tụ tinh thần của bọn họ lại biến thành cái bộ dạng như hiện nay, phỏng chừng tín ngưỡng của bọn họ sẽ trực tiếp vỡ vụn mất."

"Không có cách nào khác, tôi phải hút thuốc, trước đây gánh nặng trên vai tôi nhiều quá cũng suy nghĩ quá nhiều, bây giờ tôi phải thả lỏng trước, để tôi giải phóng một đoạn trước xong rồi lại gánh lên cũng không sao cả."

Phật gia lấy một đèn cồn bên dưới bàn trà lên, bắt đầu tự mình phun mây nhả khói.

Hòa thượng ngồi trên ghế đối diện, cầm một ly trà trong tay và đang uống trà, còn Phật gia ở đối diện đang hút thuốc phiện. Hình ảnh này kỳ quái không nói nên lời.

Không lâu sau, Phật gia đặt vật trong tay mình xuống, chậm rãi thả lỏng, trên mặt cũng lộ ra vẻ mơ màng.

“Thất Luật, anh biết không, có đôi khi thực lực quá mạnh và cấp bậc sinh mệnh quá cao cũng không có ý nghĩa gì cả, một vài cách hưởng thụ rất phóng túng cũng không thể nào hưởng thụ được.

Nếu như tôi không chủ động phong ấn ma khu của mình thì tôi hoàn toàn không thể trải nghiệm được cảm giác của khói thuốc, rượu và ma túy này.”

“Dùng sinh mệnh của mình để trả giá cho sự phóng túng, bần tăng không dám làm bừa.” Hòa thượng vẫn rất đứng đắn.

“Sinh mệnh để làm gì?” Phật gia híp mắt nhìn hòa thượng: “Anh biết không Thất Luật?”

“Cậu biết sao?”

“Tôi cũng không biết.” Phật gia lắc đầu: “Ha ha, nếu như chúng ta biết chẳng phải đã sớm thành Phật rồi sao?”

Hòa thượng gật đầu, ý bảo câu nói này của Gia Thố là đúng.

Sau đó chính là im lặng, im lặng rõ ràng là điều rất thường thấy khi hai người ở chung trong nhà lão Phương.

Trước đây còn có một bé con đáng yêu đó, còn có mập mạp thích tùy tiện nói đùa, cũng sẽ có một con mèo kiêu ngạo và một Tô Bạch thi thoảng mới về nhà coi nhà như khách sạn.

Nhưng bây giờ trong căn nhà này chỉ có hai người bọn họ, nhưng cũng may bản thân thật ra bọn họ cũng đã sớm quen với loại yên tĩnh này rồi, nếu như một tăng nhân đến ngay cả yên tĩnh cũng không quen nổi vậy cũng giống như một người lính không biết nổ súng.

“Bây giờ tôi cảm thấy người sống thật mệt, trước đây khi không nghĩ chuyện gì ngược lại còn đỡ, đợt này chơi cũng mệt

rồi, sống không có mục tiêu thật mệt mà sống có mục tiêu cũng mệt, tóm lại đều không thoát khỏi một chữ mệt."

Đột nhiên Gia Thố cảm thán.

"Xem ra trải nghiệm cuộc sống của cậu thật sự rất đúng, vậy mà đã đi đến mức sa sút tinh thần rồi." Hòa thượng niết miệng chén trà, nói: "Cứ thế này nữa, cậu sẽ từ từ cảm thấy cuộc sống nhàm chán sau đó sẽ cảm thấy cuộc sống của cậu thậm chí là cuộc sống của người khác đều cần cậu đi giải cứu."

"Có mơ hồ như vậy không?" Gia Thố hỏi.

"Đến khi đó, cậu chỉ còn lại hai con đường, một con đường là trở thành nhà nghệ thuật nổi tiếng như viết nhạc, sáng tác, quay phim… thể hiện ra một loại phong cách thuộc riêng về mình, không ăn nhập với phong cách chính của thế giới này."

"Còn một loại nữa thì sao?"

"Còn một loại chính là tự sát." Hòa thượng đáp một cách nghiêm túc: "Trên thực tế, người chọn cách thứ hai nhiều hơn người chọn cách thứ nhất nhiều."

"Ha ha." Gia Thố lại cầm khăn lên lau tay mình: "Thật ra cũng đúng thật, tôi cũng không biết có người vừa trở thành thính giả đã không thể nhịn được mà tự sát hay không?"

"Chắc hẳn… rất ít, dù sao Phát Thanh cũng biết chọn người, cho dù là nam nữ già trẻ, bần tăng đều cảm thấy Phát Thanh chắc hẳn sẽ không đi chọn những người vừa tiến vào đã bị dọa sợ đến mức phải tự sát, việc này đối với nó mà nói là một loại lãng phí và cũng là một kiểu phá hỏng tính cốt truyện."

"Anh nói xem liệu có công việc gì mà không cần phải làm gì không, chỉ cần ngồi ở nơi đó, ngày nào cũng có thể đợi tiền rót vào?" Lúc này Phật gia mở miệng hỏi, rõ ràng bây giờ Phật

gia thật sự càng ngày càng giống một người bình thường. Lúc này anh ta vẫn đang trong giai đoạn chìm đắm, giống như một người chìm vào trong nước lặn xuống sâu hơn, đợi đến khi nào đó cảm thấy được rồi lại trồi lên khỏi mặt nước, cũng có nghĩa cánh cửa đó sẽ bị đẩy ra.

Lúc này, cánh cửa ở huyền quan bị đẩy ra mà hòa thượng và Gia Thố đều không cảm ứng trước được, ngay khi nhìn thấy người tiến vào là Tô Bạch hai người mới xem như bình tĩnh lại, quả thật, bây giờ thật sự không dễ dàng cảm ứng được khí tức của hắn như vậy nữa, hơn nữa Tô Bạch cũng quen với trận pháp ở trong nhà nên hắn tiến vào trận pháp cũng sẽ không xuất hiện phản ứng.

Hòa thượng và Phật gia đều đứng dậy khỏi sô pha.

Tô Bạch dùng một tay ôm Cát Tường, vừa đổi giày ở thềm cửa vừa cười bảo: “Chà, Phật gia, tôi biết công việc mà vừa rồi cậu nói đấy, có, chính là con rùa trong hồ ước nguyện tại cửa đạo quan hoặc chùa miếu, không cần phải làm gì hết, ngày nào cũng sẽ có người ném tiền xuống cho cậu.”

Chương 1215 Còn Tới, Còn Tới Nữa! 1

"Vấn đề rất nghiêm trọng!"

Hòa thượng kiểm tra tình trạng của Cát Tường một chút rõ ràng sắc mặt rất nặng nề, Gia Thố thì lại ở bên cạnh lắc nhẹ đầu, phụ họa: "Nó còn có thể sống, quả thật cũng được tính là một kỳ tích, cấp bậc sinh mệnh của thính giả cao cấp thật sự cao đến mức độ bất thường như vậy sao? Thần hồn đã tổn hại hơn chín mươi phần trăm, cơ thể yêu tộc cũng đã nát hơn tám mươi phần trăm, sau đó lại chịu sự tra tấn rõ ràng là do con người gây ra và lại bị thương thêm, đã thế này rồi mà vẫn chưa chết, còn có thể sống được."

"Có khả năng đây là thiên tính của mèo." Hòa thượng suy đoán: "Trong [Kinh Phật] có một đoạn chép rằng: Phật đang tập trung các đệ tử lại để giảng kinh, có một con mèo ngồi trước chỗ Phật ngồi, im lặng lắng nghe. Đệ tử có hỏi Phật nguyên do, hỏi có phải con mèo này cũng thông hiểu kinh điển hay không? Phật đáp: Mèo có linh tính, nó có chín mạng mà người lại chỉ có một. cho nên linh tính của mèo không phải thứ con người có thể so được. Lại có Kinh Phật [Thượng Ngữ Lục] chỉ rõ rằng: Mèo có chín mạng gồm hệ thống, linh, tĩnh, chính, giác, quang, tịnh, khí, thần."

"Nói ra nhiều thứ mơ hồ như vậy làm gì." Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh, nhìn Cát Tường được hòa thượng và Gia Thố cùng nhau bọc thành cái bánh tét mới mở miệng nói: "Có khả năng liên quan đến việc từ nhỏ nó đã sống ở một nơi quỷ quái như chỗ chứng đạo, ở đó là nơi là thính giả cao cấp chứng đạo

nhưng đồng thời cũng có thể nói là một nơi cực kỳ nguy hiểm giao nhau giữa cái chết và hoàng tuyền. sinh vật từ nhỏ lớn lên ở nơi đó chắc chắn đều có chỗ không tầm thường, nói không chừng trên đường hoàng tuyền cũng không nhận nó."

"Tô Bạch, có phải nó không nhớ được cậu là ai không?" Hòa thượng dò hỏi.

"Đây cũng không phải tình yêu kinh điển theo kiểu [Titanic] đó, thần hồn đã tổn hại nghiêm trọng như vậy rồi làm sao có khả năng còn có ký ức của trước đây được nữa." Gia Thố ở bên cạnh vừa hút thuốc vừa bảo.

"Tôi nói này Phật gia, tôi mới đi chưa được vài ngày mà sự thay đổi này của cậu cũng triệt để hơn rồi đấy. Bây giờ đi trên đường trên người có hình xăm mới, tôi còn ngửi được cả mùi thuốc phiện trên người cậu, nói chuyện cũng tùy tiện như vậy nữa, tôi thật sự rất lo lắng lỡ như đến lúc đó, không nói con đường này cậu có đi được hay không, nhưng bản thân cậu đường đường là Phật gia lại biến thành một tên lưu manh Thượng Hải thì thật sự là lỗ to đấy."

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hết thảy mọi việc đều theo mệnh trời đi, tôi cũng không có gì hối hận cả, đúng rồi, cậu đặt thi thể lính Tần đó của trong sân lâu như vậy rồi, khi nào cậu mới xử lý đây. Quy cách của nhà chúng ta cũng lớn quá, đến người lãnh đạo quốc gia còn không đối xử với tượng binh mã như pho tượng trông nhà đâu, bây giờ chúng ta đặt cơ thể lính Tần sống sờ sờ ở ngay cửa sau như thế, quả thật là quá mức hoang phí."

"Vậy thi thể lính Tần có tác dụng với cậu không?" Tô Bạch hỏi, trước đây Gia Thố đã cho mình xác cổ đó nên ngược lại Tô Bạch cũng muốn có qua có lại, ngoài ra bây giờ hắn đã là thính giả cao cấp, còn chưa mày mò hiểu hết sự huyền ảo trong cách chiến đấu của thính giả cao cấp, việc này tương

đương với một kho vàng còn chưa kiểm kê xong nên cũng chẳng có lòng nào lại đi xem đồ tốt ở bên ngoài.

"Có khả năng phải đợi tôi nặn lại ma khu mới có dụng." Gia Thố nghĩ ngợi rồi đáp.

"Được, vậy để lại cho cậu dùng đó, tôi biết rồi, cậu đang muốn niết bàn trọng sinh chứ gì, từ linh hồn của mình đến cơ thể của mình, cùng nhau tẩy trừ một lượt." Tô Bạch suy đoán nhưng rất nhanh, hắn lại nói: "Vậy cậu cẩn thận một chút, ở bên ngoài buông thả bản thân để trải nghiệm cuộc sống cũng không sao nhưng nhớ phải mang bao, cẩn thận cuối cùng thăng cấp thành thính giả cao cấp rồi, sau này cứ cách một năm lại có không biết bao nhiêu đứa con riêng nhảy ra chạy đến nhà đòi lì xì của tôi đâu."

Hòa thượng thấy hai người còn đang châm chọc nhau ở đó cũng chỉ cười bất đắc dĩ, nói thật, trong nhà quả thật đã thiếu loại bầu không khí này rất lâu rồi.

Mặt khác, trước đây ngôi nhà này, căn phòng này còn có thể được mọi người coi thành một nơi thế ngoại đào nguyên, là một nơi tuyệt đối an toàn, nhưng từ sau lần bé con và Cát Tường bị bắt đi một cách im hơi lặng tiếng thì thật ra nơi này cũng không còn an toàn như vậy nữa.

Một ngôi nhà mất đi đứa trẻ, mất đi tác dụng chắn gió che mưa vậy thì ngôi nhà này cũng chỉ còn lại một hình thức mà thôi, nó đã mất đi ý nghĩa tồn tại của bản thân nó.

"A di đà phật, bần tăng đi vào bếp làm vài món, coi như bữa khuya."

Trước đó thi thoảng mập mạp và Tô Bạch cũng xuống bếp nên số lần hòa thượng làm món chay khá ít, nhưng bây giờ Tô Bạch cũng không có lòng dạ nào xuống bếp, và tuy rằng vũ khí của Gia Thố là sài đao nhưng cũng không thật sự liên quan

đến nhà bếp cho lắm. Trong khoảng thời gian này, số lần hòa thượng xuống bếp rõ ràng đã nhiều lên, nhưng cũng vì gần đây Phật gia đang trải nghiệm cuộc sống, thường xuyên ở bên ngoài lêu lổng cả ngày không về cho nên rất nhiều lúc hòa thượng đều tự mình nấu cơm rồi tự mình ăn.

Cát Tường được Tô Bạch đặt trong phòng ngủ nghỉ ngơi, khi rời đi hắn nghĩ ngợi một chút rồi lại lôi ảnh chụp chung của mình và bé con ra đặt bên cạnh Cát Tường, sau đó mới rời khỏi phòng ngủ đi vào phòng khách.

"Lại hút nữa à?" Tô Bạch nhìn thấy Phật gia đang phun khói nhả mây với bình cồn, ngồi xuống đối diện với anh ta.

"Càng hút càng không có vị." Phật gia nở nụ cười và đẩy thứ đó về phía Tô Bạch: "Cậu có muốn làm một hơi không? Trước tiên phong ấn sức mạnh của mình rồi hãy hút, bằng không sẽ không có cảm giác."

"Bỏ đi, cũng không phải trước đây tôi chưa từng chơi qua mấy thứ này."

"Phải rồi, tôi nhớ trước đây cậu cũng từng có thời gian ăn chơi trác táng mà." Gia Thố gật đầu.

Lúc này hòa thượng bưng đồ ăn bước ra, hai đĩa đồ chay, một đĩa lạc muối và ba bát cơm. Bữa khuya rất đơn giản, nhưng ba người ăn vẫn rất có vị.

Chương 1216 Còn Tới, Còn Tới Nữa! 2

Ăn rồi lại ăn, đột nhiên hòa thượng mở miệng nói: "Bên ngoài đổ mưa rồi."

Tô Bạch nhìn ra bên ngoài cửa sổ chạm đất của phòng khách, quả nhiên nhìn thấy giọt mưa rơi tí tách hơn nữa mưa còn đang từ từ trở nên nặng hạt hơn.

Ăn xong cơm, Gia Thố đi thu dọn rửa bát, còn Tô Bạch thì vui vẻ làm một người nhàn nhã ngồi trên ghế hút thuốc, lúc này mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, bất chợt ngón tay kẹp điếu thuốc của hắn vô tình run lên.

Không biết tại sao lúc này, hắn lại cảm thấy tiếng mưa rơi bên ngoài có hơi phiền phức như thể có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của mình và loại cảm giác này khiến Tô Bạch rất khó ở.

Gia Thố thu dọn xong bát đĩa vừa lau tay vừa đi ra ngoài, sau đó ngồi xuống sô pha, trong phòng sạch sẽ hơn lúc đầu nhiều cho nên ba người càng bằng lòng ngồi tụ tập ở phòng khách hơn.

Hòa thượng vừa mới tắm rửa xong đã thay một bộ đồ luyện công màu vàng cũng bước ra ngoài, anh ta mở ti vi, cho dù bây giờ trong tivi không có chương trình gì hay nhưng nghe tiếng cũng được.

Trong thời sự đang phát sóng một bản tin quốc tế, hình như bên Philippines xuất hiện bạo loạn gì đó, xét từ hình ảnh và video trong thời sự thì dường như còn rất nghiêm trọng, có vẻ

như những phần tử vũ trang đã chiếm được mấy vị trí quan trọng như bệnh viện trong một thành phố, từ khía cạnh này cũng chứng tỏ thực lực của quân chính phủ Philippines quả thật có hơi không dám khen.

Đương nhiên, tin thời sự này không có cách nào gợi lên hứng thú của ba người có mặt ở đây.

Tô Bạch đứng dậy đi lấy một chai nước chanh trong tủ lạnh, hòa thượng không uống nước ngọt anh ta chỉ uống trà, Gia Thố cũng tỏ ý mình không cần nước hoa quả vì gần đây anh ta chỉ uống rượu.

Khi Tô Bạch uống một ngụm nước chanh và đi về phía sô pha, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng sấm rền, mưa rơi càng dữ dội hơn, dường như bầu không khí áp lực xung quanh đây cũng càng ngày càng nặng nề.

Trước đó Tô Bạch đang ngồi còn bây giờ hắn đang đứng, nhưng chính vì thế cho nên hắn mới phát hiện ra vẻ mặt của hai người Gia Thố và hòa thượng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà đột nhiên trở nên hơi nghiêm túc.

Lẽ nào cơn mưa đêm nay và tâm trạng bất an thật sự không chỉ có mình mình?

Hòa thượng đặt chén trà xuống và nhìn Gia Thố.

Gia Thố mở mắt nhìn hòa thượng.

Tô Bạch cũng đặt chai nước chanh xuống, bây giờ không cần dựa vào trực giác, chỉ nhìn phản ứng của Gia Thố và hòa thượng cũng biết có chuyện gì đặc biệt xảy ra hoặc là sắp xảy ra.

Hòa thượng đứng dậy, hình như Gia Thố muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói, anh ta cũng đứng dậy với vẻ hơi do dự.

“Ông ta không dám giết chúng ta đâu.” Hòa thượng mở miệng nói.

“Cái này tôi biết.” Gia Thố gật đầu bảo.

“Đi xem thử đi.” Hòa thượng nói xong lại nhìn về phía Tô Bạch: “Đại Bạch, chắc hẳn sẽ không sai đâu.”

Tô Bạch nhìn hòa thượng với vẻ hơi nghi ngờ, sau đó nhìn thấy ngón tay của anh ta chỉ vào phòng ngủ của mình, bây giờ trong phòng ngủ chỉ có Cát Tường đang nằm ngủ say trên giường.

“Sẽ không sai đâu, đêm đó đột nhiên bần tăng cũng cảm thấy tâm trạng bất an nhưng lại không phát hiện có bất cứ sự đột nhập nào, ngay cả trận pháp cũng không hề có phản ứng, sau đó…”

Ngay khi hòa thượng nói đến đây thì Tô Bạch cũng đã hiểu ra, không đợi anh ta nói xong, hắn đã xông thẳng vào phòng ngủ của mình.

Một tia chớp xuất hiện hắt lên vách tường một màu trắng ởn, ngay sau đó chính là “ầm” một tiếng sấm vang lên, nhưng khi Tô Bạch xông vào phòng ngủ, trên giường của phòng ngủ, Cát Tường vẫn còn đang nằm yên tĩnh ở nơi đó, nó đang chìm vào trong một loại tự mình hồi phục khi ngủ say nên cho dù bên ngoài sét có đánh thì nó cũng không tỉnh lại.

Hòa thượng và Gia Thố cũng nhanh chóng bước vào, mọi thứ trong phòng ngủ đều bình thường và Cát Tường cũng còn đang ở đó.

Ngay khi nhìn thấy nó bình an ở nơi đó, Tô Bạch xem như cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn đang nghĩ có phải đám người hòa thượng sợ bóng sợ gió hoặc là trông gà hóa quốc hay không?

Nhưng không đợi hắn tự an ủi mình như vậy thì rất nhanh đã nhìn thấy một bên khác ở cạnh giường, có hai dấu chân ướt nhẹp!

Khi nhìn thấy hai dấu chân này, cơ thể của Tô Bạch bắt đầu run rẩy, hắn gần như phát điên vung tay trực tiếp biến tủ quần áo phía sau mình thành bột phấn, ngoại trừ giường mà Cát Tường đang nằm này ra thì toàn bộ đồ đạc trong phòng ngủ cũng lập tức bị khí tức của hắn diệt sạch, hóa thành những đống bụi nằm chồng chất trên mặt đất.

Tô Bạch buông thõng hai tay, hắn cúi đầu nghiến răng, lúc thì cười lúc thì lại giống như đang lẩm bẩm.

"Còn tới, các người còn tới, các người còn tới nữa!"

Hắn siết chặt nắm tay lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng hắn vẫn tiếp tục dùng sức, hai dấu chân ướt nhẹp bên giường chính là một loại chế giễu và ám thị không tiếng. Dường như đang cười nhạo toàn bộ hành động của hắn thật ra vẫn nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ, lại đang ám thị với hắn rằng vận mệnh của hắn mãi mãi không chạy thoát được sự chi phối của bọn họ.

Một khắc này, đột nhiên hắn cảm thấy mình vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp, vừa rồi còn có thể hành hạ và chơi đùa người có thâm niên, mới vừa rồi còn có thể đánh bại một đối thủ khác cùng cấp với mình như Giải Bẩm, nhưng thật ra mình vẫn là một đứa trẻ bị dán bùa trên trán và quỳ trong góc với đôi mắt vô thần trong bức ảnh gia đình đó, dường như thật sự không có sự khác biệt gì về mặt bản chất.

Chương 1217 Đi, Cát Tường, Đi Tìm Như Ý Thôi 1

"Trước cửa, dưới cầu, có một đàn vịt bơi qua, mau tới mau tới đếm một lượt, hai bốn sáu bảy tám…"

Trong tivi ở phòng khách đang phát sóng một bài hát thiếu nhi.

Buổi sáng, hòa thượng vừa thức dậy đang chuẩn bị tắm rửa nghe được bài hát này có hơi sững sờ một chút, chuyện tối qua anh ta còn nhớ như in, đặc biệt là hai dấu chân ướt nhẹp đó thật ra không chỉ đả kích Tô Bạch mà đối với mình và Phật gia cũng là một loại đả kích rất lớn, dù sao mình và Phật gia cũng là người sống trong căn nhà này, trước đây bọn họ cũng cho rằng "chốn đào nguyên" này là nơi ẩn náu mà đám người mình có thể yên tâm nhưng bây giờ ngôi nhà này đã bị đột nhập hai lần.

Hòa thượng nhìn về phía phòng khách với vẻ hơi lo lắng, lại phát hiện ra Tô Bạch đang ngồi trên sô pha vừa ăn trứng rán với bánh mì gối vừa uống sữa bò, di động đặt ở bên cạnh đang xem video gì đó.

"Chào buổi sáng." Hòa thượng mở miệng nói.

"Chào buổi sáng." Tô Bạch vẫy tay, đầu cũng không ngẩng lên nhưng tay lại chỉ vào phòng bếp: "Trong phòng bếp có bữa sáng đã chuẩn bị xong."

"Ừm." Hòa thượng có hơi bất ngờ với phản ứng của Tô Bạch lúc này, quả thật là như hai người khác nhau với tên tâm thần tối qua.

Ngay khi hòa thượng tắm xong và đi ra ngoài thì Tô Bạch đã ăn xong, người cũng không còn trong phòng khách mà là đang nằm trên ghế mây ở trong sân, có thể nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời mới lên vào buổi sáng mà không cần phải vội vàng chạy tới công ty đi làm, vất vả kiếm sống như những người khác là một chuyện rất dễ chịu.

Khi Gia Thố ra ngoài nhìn thấy Tô Bạch đang ở bên ngoài sưởi nắng mới liếc mắt nhìn hòa thượng đang ăn sáng trên sô pha. Hòa thượng lắc đầu, ý bảo mình cũng không rõ nữa.

Chỉ mới qua một tối mà thật sự đã biến thành một người như không có chuyện gì, nhưng dường như không có chuyện gì là không thể xảy ra trên người hắn, hòa thượng và Phật gia chỉ cảm thấy có hơi kinh ngạc nhưng ngược lại cũng không đến mức thật sự khó tin, dù sao có đôi khi khả năng chịu đựng áp lực và năng lực tự mình điều chỉnh của Tô Bạch thật sự có thể nói là biến thái.

Tô Bạch nằm trên ghế mây nhắm mắt và hít thở không khí trong lòng của buổi sớm, ở bên cạnh ghế mây của hắn là cây dây leo đó, dây leo dường như có sinh mệnh của mình mà đung đưa trong gió nhẹ, lắc lư dáng người.

Sáng sớm rất tươi đẹp, cuộc sống cũng rất tươi đẹp, và dường như cuộc đời cũng rất đẹp.

“Hòa thượng, thiếu một bình trà.” Tô Bạch nằm trên ghế mây hô.

Không lâu sau, hòa thượng bưng bình trà và ly trà ra bên ngoài.

Tô Bạch nhận chén trà cầm trong tay mình.

“Hôm nay định tắm nắng ở đây sao?” Hòa thượng hỏi.

“Hai người các anh đều đang ở thời khắc mấu chốt, cứ làm việc của các anh đi, thăng cấp thành thính giả cao cấp này

giống như sinh con, càng đến cuối cùng càng phải dùng sức.” Bây giờ Tô Bạch đã là thính giả cao cấp, có thể nói là ở trên hòa thượng và Phật gia một bậc cho nên quả thật có tư cách đưa ra một vài lời kiến nghị cho hai người bọn họ.

“Lát nữa bần tăng phải ra ngoài một lát, hôm nay vốn có đoàn giao lưu Phật học ở phương Tây qua đây, nhưng hình như đã xuất hiện sự thay đổi gì đó.”

“Chuyện gì?” Tô Bạch biết gần đây hòa thượng vẫn luôn tham gia loại hoạt động này.

“Đây là danh sách của đối phương, cậu xem một chút đi.” Hòa thượng đưa quyển sổ đỏ cho Tô Bạch.

Tô Bạch liếc mắt nhìn, cái tên đầu tiên là của đoàn trưởng đoàn giao lưu mà tên của đoàn trưởng này lại thu hút người nhất.

“Lucifer?” Tô Bạch cười: “Đây là muốn bắt nạt những hòa thượng Trung Nguyên như các anh không hiểu tiếng Anh hay là có ý gì khác, không phải Lucifer là tên của quỷ vương sao?”

“Đến lúc đó bần tăng sẽ xem thử, có thể chỉ là một sự hiểu nhầm.”

“Đi sớm về sớm, về sớm còn nấu cơm tối nữa.” Tô Bạch bưng cốc trà lên giả bộ cạn với hòa thượng.

Hòa thượng đi rồi, Phật gia thay một bộ quần áo chói mắt bước ra, trên bộ quần áo này có rất nhiều vòng kim loại khi đi đường còn kêu leng ca leng keng.

“Đại Bạch, bộ quần áo này đẹp không?” Phật gia đứng trước mặt Tô Bạch quay một vòng.

Tô Bạch giơ tay che mắt mình giả bộ không nhìn thấy.

Phật gia liếc mắt nhìn hắn, tự mình nói với vẻ xót xa: “Kiến thức hạn hẹp.”

Sau đó Phật gia cũng rời khỏi nhà với vẻ hưng phấn.

Nhìn bộ dáng phô trương với "phong cách động lòng người " của anh ta thật sự rất khó có thể liên hệ với người đàn ông để mình trần, lưng đeo sài đao giết người khi lần đầu gặp anh ta đó.

Thời gian là một con dao giết lợn, thật ra con người và thời gian vẫn luôn nằm ở một loại trạng thái vận động tương đối, thời gian sẽ thay đổi con người nhưng con người lại không cách nào làm gì được thời gian, từ một góc độ này mà nói rõ ràng lại khó tránh khỏi có hơi không công bằng.

Tô Bạch nằm trên ghế mây chừng hơn một tiếng, mặt trời chậm rãi bay lên trên, vì tối qua có mưa nên thời tiết hôm nay lại trông có vẻ vô cùng trong lành, dưới ánh mặt trời lan tỏa, trong ấm áp mang theo một loại nóng nực.

Cát Tường cả người trên dưới được bọc vải trắng chậm rãi đi ra ngoài, thủ pháp băng bó của hòa thượng rất không tồi sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của Cát Tường, nhưng lúc này nhìn bộ dạng này của nó, cho dù nó vẫn cố tình ngẩng cao đầu mình như cũ nhưng chỉ có thể làm ra hiệu quả meme mà rất khó tạo ra loại phong thái kiêu ngạo của ngày trước.

Đương nhiên nó đã mất đi ký ức, hiển nhiên cũng sẽ không còn là Cát Tường trước đây.

Hòa thượng đã nói trí nhớ của nó có thể khôi phục được hay không còn phải xem thần hồn có thể hồi phục lại nguyên vẹn được không.

Chương 1218 Đi, Cát Tường, Đi Tìm Như Ý Thôi 2

Tô Bạch xoay người xuống khỏi ghế mây rồi ôm Cát Tường lên, Cát Tường kháng cự lại cái ôm tới từ con người theo bản năng, cho dù có mất đi trí nhớ hay không thì hình như nó vẫn phản cảm với việc làm thú cưng của con người. Nhưng lúc này nó quả thật không có cách nào khiêu chiến với Tô Bạch. Tô Bạch ôm nó trong lòng, hai tay nắm vuốt mèo của nó nhẹ nhàng đung đưa lên xuống.

"Hồi phục cũng không tệ đấy." Tô Bạch vừa trêu chọc Cát Tường vừa nói, tối qua có người tới nhưng cũng không mang được Cát Tường đi nữa, cũng không giết chết Cát Tường, lại càng không ra tay với ba người trong nhà.

Thật ra, Tô Bạch cũng biết rõ quy tắc một nam một nữ đó không thể ra tay với thính giả này. Tối qua hòa thượng và Gia Thố cũng đã nói tới, ý tứ là một nam một nữ đó hiển nhiên rất đáng sợ nhưng bọn họ không thể giết mình, bằng không Phát Thanh sẽ phát hiện ra bọn họ.

Bây giờ cảm giác này rất kỳ quái, Phát Thanh hành hạ mình trăm nghìn lần nhưng bây giờ đối với Tô Bạch mà nói thứ duy nhất có thể trông cậy vào hình như cũng chỉ còn lại Phát Thanh, nếu không có Phát Thanh áp chế một nam một nữ đó, trở thành lưỡi kiếm sắc bén treo trên đầu bọn họ thì có khả năng mình thậm chí còn không cần thiết phải tồn tại.

Tô Bạch lại kiểm tra một chút phát hiện ra trạng thái hồi phục của Cát Tường còn tốt hơn dự đoán trước đó nhiều, da lông trên người đều đã hồi phục không tồi, phỏng chừng cũng

là nhờ mật rắn và dùng thuốc của hai vị cao tăng, nhưng thật ra chân thân và thần hồn của Cát Tường cũng không hồi phục được bao nhiêu, chỉ là không tiếp tục chuyển biến xấu mà thôi.

Nói cách khác, thứ mà bây giờ Cát Tường đang hồi phục chỉ có một cơ thể mèo, mà hiện tại thật ra nó chỉ là một con mèo bình thường, khi còn ở sở nghiên cứu đó, Cát Tường còn có thể đánh lại yêu vật bình thường nhưng sau khi bị mắt tam giác hút máu, chút sức mạnh cuối cùng còn sót lại của nó cũng đã bị rút đi.

Một con mèo đen, một con mèo đen kiêu ngạo, một con mèo đen không có cách nào phản kháng lại lời chế nhạo của chủ nhân với mình.

Cát Tường còn đang giãy dụa, dường như nó thật sự không thích một con người trưởng thành nam giới ôm mình như vậy cho lắm, hơn nữa còn cầm vuốt thịt của mình làm động tác mèo thần tài, tuy rằng nó không hiểu mèo thần tài là thứ gì, nhưng cảm thấy có vẻ như mình không nên làm ra động tác ngu xuẩn như vậy theo bản năng.

Nhưng rất nhanh Cát Tường không giãy dụa nữa bởi vì nó cảm thấy cơ thể của người đàn ông ôm mình đang run rẩy nhẹ, bàn tay cũng đang run.

Bản mèo mới là người bị trêu đùa, nên phản kháng và nên khóc có được không, mi đang cưỡng ép bản mèo nhưng sao lại có cảm giác người bị hành hạ mới chính là mi thế nhỉ?

Nhưng không biết tại sao, Cát Tường không còn giãy dụa nữa mà giống như thở dài, ngoan ngoãn nằm trong lòng Tô Bạch.

Tô Bạch ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, hắn ôm Cát Tường lên rồi đặt nó lên bàn trà bên cạnh ghế mây, Cát tường nằm phủ phục ở đó nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch đặt một bức ảnh trước mặt nó.

"Nhận ra thằng bé không?" Hắn chỉ vào bé con trong bức ảnh và hỏi.

Cát Tường im lặng sau đó cúi đầu, ấn hai móng vuốt vào đầu mình với vẻ hơi đấu tranh, hơi oan ức mà cũng có hơi không biết tại sao.

"Ngoan."

Tô Bạch nhìn thấy bộ dạng này của Cát Tường, cũng không nhẫn tâm tiếp tục hỏi nữa, nó không có ký ức về mình nhưng vẫn có cảm giác với mình, trước đó khi ở trong sở nghiên cứu đã chứng minh một điểm này, vậy Cát Tường chắc chắn cũng có cảm giác với bé con hơn, nhưng nó không thể nhớ được gì cả, tiếp tục cho nó nhìn ảnh của bé con đối với nó mà nói chỉ là một loại tra tấn.

"Nào, tao dẫn mày về nhà, dẫn mày đi tìm Như Ý!"

Bây giờ, dường như Tô Bạch cũng chỉ còn lại một chỗ đó mới có thể giúp Cát Tường hồi phục trở lại, ở đó có một người bạn đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ với Cát Tường là Như Ý, còn có người đàn ông to béo trong quan tài đó nữa, mà vị đó còn rất không hòa hợp với Tô Dư Hàng.

Bây giờ đột nhiên Tô Bạch đang nghĩ, nếu như khi đó mình không có ra khỏi nơi chứng đạo mà vẫn tiếp tục bị giam ở trong đó vậy liệu bé con có bị bắt đi không? Và liệu Cát Tường có biến thành bộ dạng này không?

Có lẽ, có khả năng bé con sẽ mất đi cha mình trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng nguyên nhân để một nam một nữ đó ra tay với bé con và Cát Tường có xác suất lớn là xuất phát từ trên người mình, nếu như mình ở một nơi mà bọn họ không có cách nào chạm đến được vậy bọn họ cũng sẽ không ra tay với những người khác nữa.

Tô Bạch cầm di động lên chuẩn bị đặt vé máy bay, mà lúc này Cát Tường lại tự mình nhảy xuống khỏi bàn trà, chạy vào trong phòng khách.

Tô Bạch cũng không quan tâm nó mà tùy tiện để nó đi chơi, chỉ là khi mua vé hắn phát hiện ra trong thẻ của mình không còn tiền, chỉ đành phải gọi điện cho Sở Triệu kêu anh ta chuyển cho mình hai mươi nghìn tệ trước.

Tiền trong thế giới hiện thực đối với thính giả mà nói thật sự không có ý nghĩa lớn cho lắm, phía bên Sở Triệu rất nhanh đã chuyển tiền qua.

Đợi sau khi Tô Bạch đặt vé xong, quay đầu lại phát hiện ra Cát Tường đang đứng trên thảm trong phòng khách, trong miệng nó còn ngậm một túi sữa tươi nhưng nó có hơi hoang mang, hình như nó không biết mình ngậm túi sữa tươi này để làm gì, thậm chí cũng không biết mình nên đưa cho ai, nhưng nó biết rõ nó không thích uống thứ này, đây chắc chắn không phải cho mình uống.

Tô Bạch nhìn đồng hồ treo tường trên phòng khách, đúng mười giờ trưa, trước đây mỗi ngày vào giờ này chính là giờ bé con uống sữa sau khi rời giường.

Chương 1219 Rèn Lại Bản Thân! 1

“Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Tiếng chiêng và tiếng trống không ngừng đan xen với nhau, bên ngoài là một vòng thôn dân đang vây xem náo nhiệt mà bên trong thì lại là mấy đạo sĩ ăn mặc lòe loẹt đang chạy vòng quanh.

Tổng cộng có năm đạo sĩ, trên bộ quần áo của mỗi một người đều thêu một hình động vật, nếu nghiên cứu chi tiết thì thật ra chính là một loại trong rồng sinh chín con ví dụ như Thao Thiết và Nhai Xế, bọn họ đội mũ đạo gia trên đầu, chân đạp guốc gỗ, bước đi cũng uy phong lẫm liệt.

Đi đằng trước là một người mập mạp, tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, trong miệng lẩm bẩm, phía sau có người cầm bát gạo cũng có người cầm chân dung của tổ sư gia, tóm lại tất cả đều rất chính quy, nhóm thôn dân vây quanh xem đều có một loại cảm giác “tuy không hiểu nhưng có vẻ rất lợi hại.”

Trước kia từng có một video truyền ra, trong đám tang của một gia đình nọ, một hòa thượng gõ cá gỗ niệm kinh kết quả lại là giai điệu của [Doraemon], cho nên hiển nhiên đội lo việc ma chay cũng khổ sở một phen, mặc đồng phục đọc kinh cũng toàn là đạo kinh chân chính.

Bọn họ đi mấy vòng nối tiếp nhau sau đó lại làm một vài nghi thức khác, đến cuối cùng mập mạp dẫn đầu cầm kiếm gỗ đào khều lá bùa vung một cái, lá bùa tự động bốc cháy khiến

thôn dân xung quanh đều trầm trồ khen hay, đại khái thì đạo sĩ này rõ ràng có bản lĩnh thật hơn đạo sĩ lo việc tang lễ ngày trước.

Ít nhất còn biết làm ảo thuật!

Sau một phen lăn lộn cuối cùng mập mạp giơ kiếm dài hô: "Tiễn ông cụ Hà cưỡi hạc về trời, đứng trên thiên cung làm thần tiên!"

Thôn dân bến dưới cùng nhau khen hay thậm chí có không ít người còn vỗ tay, một người đàn ông trung niên mặt béo tai to mặc một bộ tây trang lại càng gật đầu với vẻ hài lòng, tuy rằng giá mời đội ngũ lo ma chay này hơi đắt một chút nhưng người ta quả thật có chút tài năng, dù sao ông ta cũng không thiếu tiền, ông già nhà mình đi rồi hiển nhiên phải làm tang sự một cách mở này nở mặt để cho người trong thôn nhìn thấy bây giờ Hà Nhị Cẩu ông ta cũng được tính là một nhân vật rồi.

Biểu diễn, ồ không, kết thúc việc cúng bái hiển nhiên phải nhập tiệc, đám người mập mạp được chủ nhà sắp xếp cho ngồi chung bàn với đội kèn trống, bên đạo sĩ có năm người còn bên kèn trống có tám người, ngược lại một bàn lớn cũng có thể ngồi đủ.

Có điều, khác với vẻ khí vũ hiên ngang bên đạo sĩ, sắc mặt của mấy người bên đội kèn trống cũng rất khó coi, nguyên nhân rất đơn giản, trước đây tuy bọn họ gọi là đội kèn trống nhưng trên thực tế mấy hoạt động làm việc cúng bái này cũng do bọn họ nhận bao thầu cả.

Quá trình ma chay truyền thống ở khu nông thôn miền trung Giang Tô bây giờ là như vậy, trong nhà có người qua đời sẽ mời đội kèn trống tới, buổi sáng người của đội kèn trống thay áo đạo sĩ hoặc là hòa thượng vào bắt đầu làm cúng bái hành lễ như chuyện bình thường, đến buổi chiều sẽ mở hội

biểu diễn karaoke trong thôn, cầm micro bật nhạc bắt đầu hát hò khiêu vũ thậm chí là diễn hí khúc.

Dù sao đối với sự ra đi của người chết, ngoại trừ chủ nhà và mấy người họ hàng gần rất đau lòng ra thì đại đa số khách tới ăn tiệc thật ra cũng chỉ là ứng phó với trách nhiệm tạm thời, cũng chỉ là quan hệ bạn bè thân thích mà thôi, tuy rằng không có tình cảm gì và qua lại bao nhiêu nhưng nhất định vẫn phải người đến có mặt giao một phần tiền. Buổi trưa ăn một bữa cơm buổi tối ăn thêm một bữa, cũng không thể nói mọi người cùng ngơ ngác ở bên cạnh chủ nhà bi thương được, hiển nhiên cũng phải tìm chút thú vui, và đội kèn trống thì lại thỏa mãn niềm vui của mọi người, buổi chiều mọi người vây quanh bãi đá nghe nhạc xem biểu diễn, sau khi biểu diễn kết thúc cũng gần đến giờ cơm tối.

Nhưng bây giờ, phần lớn việc của đội kèn trống đã bị mấy đạo sĩ này cướp mất, mà chuyện cúng bái ma chay mới là chỗ kiếm được nhiều tiền nhất hơn nữa chủ nhà cũng sẽ cho tiền thưởng tang lễ dày dày.

Mập mạp dẫn đầu nhóm đạo sĩ thì ngược lại, anh ta xắn tay áo lên ăn rất vui vẻ, mấy đạo sĩ còn lại vốn còn chần chừ ra vẻ, nhưng vừa nhìn thấy đại ca ăn như hổ đói như vậy cũng thả lỏng hơn.

Bây giờ tiệc ở nông thôn làm hoàn toàn không kém hơn trong khách sạn, tuy rằng về mặt giá cả rẻ hơn không ít nhưng món mặn nhiều dầu mỡ tuyệt đối là ăn đứt.

Ăn xong cơm, mập mạp cởi áo đạo sĩ xuống, mặc áo sơ mi trắng ngồi ở nơi đó huýt sáo, hôm nay mặc áo đạo sĩ đặt làm ở Taobao đúng là chịu khổ.

Bên kia đội kèn trống đang chuẩn bị dựng sân, có mấy người đang thử micro: “Alo, alo alo… alo alo alo…” Đám

thôn dân ăn cơm trưa xong cũng tự động tụ tập ở đó chuẩn bị thưởng thức hát karaoke ở thôn quê.

"Anh Bát Nhất."

Một đạo sĩ chạy bước nhỏ tới sáp tới bên cạnh mập mạp, cậu ta tên là Tiểu Lý Tử, người Tứ Xuyên, ra ngoài làm việc ở Giang Tô, do ngốc nghếch bị lừa tiền công, ngồi ở bên đường khóc lóc và được mập mạp thu nhận.

"Chủ nhà này nói, hôm bảy ngày và ba lăm ngày còn muốn kêu chúng ta tới, tiền đặt cọc cũng đã đưa rồi." Tiểu đạo sĩ này nhét tiền vào trong túi của mập mạp một cách rất thức thời.

Mập mạp gật đầu, ý bảo mình biết rồi.

"Bà nội nó, lâu rồi không hát karaoke, chúng ta cũng đi hát một bài đi."

Mập mạp tùy tiện đẩy đám người ra, tiến vào trong sân của đội kèn trống.

"Nào, đạo gia tôi cũng hát một bài được không?" Mập mạp nói với người dẫn đầu của đội kèn trống.

"Được, anh hát đi." Tuy rằng người dẫn đầu đội kèn trống rất bất mãn với những đạo sĩ đã cướp chén cơm này của mình nhưng cũng không đến mức không biết làm người như vậy, nói thật, người làm ăn từ việc lo ma chay sẽ càng biết làm người hơn, bởi vì nghề này chỉ cần nói sai một câu thôi sẽ bị chủ nhà đánh tơi bời một trận, cũng không có đường mà giải thích.

Chương 1220 Rèn Lại Bản Thân! 2

Mập mạp đi chọn bài hát trước rồi đưa đĩa nhạc vào trong đầu máy kiểu cũ, sau đó cầm micro nói: "Bà con, ông cụ Hà đã cưỡi hạc về trời, lên trời làm thần tiên rồi, chúng ta đừng quá đau lòng cũng đừng quá buồn bã, mọi người đều nhìn thoáng một chút, trong lòng tôi biết ông cụ Hà vẫn nhớ ơn hôm nay mọi người đã tới động viên chia buồn, ông cụ Hà đã về trời cũng sẽ nghĩ đến gia đình, lại càng nghĩ cho con trai mình là ông chủ Hà của chúng ta."

Lúc này âm nhạc vang lên, tuy rằng âm lượng lớn và âm sắc cũng không được rõ ràng nhưng vẫn hoàn toàn đủ dùng trong khoảng sân trống trải này.

Mập mạp bắt đầu hát vào micro:

"Tìm khi rảnh rỗi, dành chút thời gian;

Thường xuyên dẫn con trở về thăm nhà;

Mang theo nụ cười, mang theo lời chúc phúc;

Vợ chồng dẫn nhau thường xuyên về nhà…"

Người trong đội kèn trống ở một bên đều mang vẻ mặt hoảng hốt, kêu ông cụ Hà đã chết thường xuyên về thăm nhà á?

Nhưng vừa nhìn thấy con trai Hà Nhị Cẩu của ông cụ Hà lại vỗ tay khen hay sau khi mập mạp hát xong, thậm chí còn đích thân ở bên dưới cầm một micro khác hát chung với anh ta, người trong đội kèn trống mới thật sự thở dài một hơi, cũng

may đụng phải một nhà giàu mới nổi không có não, bằng không thật sự sợ bị tên béo chết tiệt này liên lụy rồi.

Hội âm nhạc ồn ào đến ba rưỡi chiều, mập mạp gọi mấy người lại mặc quần áo lên, cùng nhau đi theo xe tang đến nơi nơi hỏa táng, vùng nông thôn ở bên Giang Tô này được quản khá nghiêm, nghiêm cấm việc thổ táng, nếu như bị tra ra được vậy cho dù đã hạ táng cũng sẽ bị cưỡng chế yêu cầu đào ra rồi lại hỏa táng lại.

Trong xe, những đạo sĩ khác vừa đốt pháo kép vừa ném ra ngoài, sau đó hô to mấy lời tương tự với "hồn trở về" "một đường đi bình an."

Tiểu đạo sĩ ở bên cạnh mập mạp đó thì lại đột nhiên oán trách: "Anh Bát Nhất, em nghe nói có vài chỗ cho phép thổ táng, nói là tôn trọng tập tục của bọn họ."

"Lừa đấy, nói đến thổ táng từ xưa đến nay dân tộc Hán có ai coi trọng thổ táng sao? Trước đây khi lão tổ tông chết đều là đẩy ra ngoài cho vào lò hỏa táng?" Mập mạp châm một điếu thuốc rồi đưa cho mấy đạo sĩ bên cạnh mình mỗi người một điếu, khi tiểu đạo sĩ cũng muốn lấy lại bị mập mạp trừng mắt nhìn mới rụt tay về.

Mập mạp phun ra một hơi khói thuốc: "Mẹ nó chứ, nếu như bây giờ còn có thể thổ táng thì chúng ta còn kiếm được tiền nhanh hơn, coi phong thủy và chọn hình thức huyệt mới là chỗ kiếm tiền nhất, đáng tiếc."

Nói đến đây, mập mạp vẫn thấy xót tiền quá.

Đội ngũ đưa tiễn đến dưới cầu số hai thì dừng lại, chạy vào nhà tang lễ, người con trai hiếu thảo Hà Nhị Cẩu này ôm di ảnh đen trắng của ông già nhà mình, còn mập mạp và nhân viên công tác của nhà tang lễ thì cùng nhau đẩy quan tài băng về phía trước.

Đợi đến khi vào trong, người của nhà tang lễ không cho mập mạp nhúng tay vào, mập mạp cũng lùi lại vài bước, phía sau là đội ngũ người thân lấy Hà Nhị Cẩu dẫn đầu.

“Tôi nói này ông chủ Hà, ngược lại ông cũng khóc đi chứ.” Mập mạp liếc mắt ra hiệu, phía sau đều là người thân đứng đó, cha ông sắp hóa thành tro cót rồi mà sao ngay cả một giọt nước mắt ông cũng không rớt nổi thế?

“Nhưng, nhưng mà tôi không khóc nổi.” Hà Nhị Cẩu đáp với vẻ hơi sốt ruột.

Mập mạp thở dài, duỗi tay cấu mạnh một cái vào mông ông ta một cách im hơi lặng tiếng.

Hà Nhị Cẩu lập tức đau đến mức nước mắt trực tiếp chảy ra.

“Ôi cha của con ơi, sao cha lại đi như thế, cha kêu con trai biết phải làm sao…”

Hà Nhị Cẩu khóc rồi, những người thân phía sau cũng lập tức phụ họa cùng nhau gào khóc, có người còn xông qua muốn chặn quan tài băng đẩy vào trong phòng hỏa táng, đương nhiên đây cũng là ra vẻ thôi, bằng không chỉ cần nhân viên công tác của nhà tang lễ trực tiếp buông tay, nói: “Được, không hỏa táng nữa, đưa về nhà ông đi,” xem còn ai muốn nữa không.

Chuyện hôm nay đã hoàn toàn làm xong.

Mập mạp phủi tay đi ra bên ngoài, lại châm một điếu thuốc nữa, tiểu đạo sĩ đi tới bên cạnh anh ta hỏi: “Anh Bát Nhất, anh đang nghĩ gì thế?”

“Nhìn xem trong ống khói đó phun ra thứ gì?” Mập mạp chỉ vào ống khói và đáp.

“Thì tro cốt của người chứ gì nữa.” Tiểu đạo sĩ bảo.

“Vớ vẩn, đó là tro từ dầu bị đốt trong lò phun ra, khi ông già đó chết đã chỉ còn một khung xương như vậy làm sao có thể đốt ra được nhiều khói bụi như vậy.”

“Ồ, ra là vậy.”

“Tiểu Lý Tử, chú ngu thật đấy.” Mập mạp nói.

“Em ngu mà.” Tiểu đạo sĩ thừa nhận.

“Đồ đần, chú biết ưu điểm lớn nhất của chú là gì không?”

“Là gì ạ?”

“Biết mình ngu và cũng thừa nhận mình ngu, thế này đã là thông minh hơn đại đa số người trên thế gian này rồi, sau này chú dẫn đội đi, anh nên dạy chú cái gì đều sẽ dạy cho chú hết.”

“Anh Bát Nhất, anh sắp phải đi sao?” Tiểu đạo sĩ lấy điện thoại ra với vẻ nghiêm túc rồi mở bài [Không thể nói lời tạm biệt] của Đàm Vịnh Lân.

Mập mạp đá một cước vào mông tiểu đạo sĩ: “Đồ ngốc, mở [Thần bài] cho ông mập!”

Tiểu đạo sĩ lập tức tìm chủ đề [Thần bài] rồi mở lên.

Mập mạp cười to một tiếng, chậm rãi quay người đi về phía phòng hỏa táng trong tiếng nhạc nền “Thần bài” một cách rất kiểu cách, anh ta duỗi tay móc một xấp tiền mà hôm nay mới nhận từ trong túi ra rồi vung lên trời, trong lúc nhất thời nhân dân tệ bay đi nhưng lại không phải tiền âm phủ.

Mập mạp đi thẳng một đường như vậy, cho dù là nhân viên công tác của nhà tang lễ hay là đám người thân thích của Hà Nhị Cẩu đều không nhìn thấy anh ta.

Anh ta đi vào trong phòng hỏa táng rồi nằm lên bằng chuyền.

“Anh Bát Nhất, anh có thể đừng tự thiêu chết mình được không?”

Một mình tiểu đạo sĩ đập cửa kính hô lên, lập tức có nhân viên công tác đi qua kéo cậu ta, cho rằng thanh niên trẻ này phát điên rồi.

“Vậy phải bàn bạc với vợ anh một chút đã.” Mập mạp lớn tiếng đáp lại.

“Nhưng anh ế à…” Tiểu đạo sĩ bị bảo vệ đuổi ra ngoài, đột nhiên một tiểu đạo sĩ phát điên trong nhà tang lễ, chuyện linh dị ở nhà tang lễ này lại thêm một cái.

“Vậy… không phải bàn bạc nữa rồi.”

Mập mạp cười tự giễu sau đó ép ngón tay xuống, mấy cái nút tự động ở phía xa bị ấn lên.

Băng chuyền bên lò hỏa táng của mập mạp bắt đầu di chuyển, mà mập mạp nằm trên đó thì lại duỗi thắt lưng: “Rèn lại bản thân thôi…”

Chương 1221 Như Ý, Như Ý, Nghe Được Hãy Trả Lời! 1

Ngay khi máy bay hạ cánh, Tô Bạch hơi nghiêng đầu nhìn về phía sân bay Đại Lý bên ngoài cửa sổ máy bay giống như tọa lạc trên một ngọn núi nhỏ, một sân bay rất nhỏ, còn lâu mới rộng lớn và khoa trương như sân bay ở những thành phố lớn khác tại Trung Quốc, nhưng dường như cũng vừa vặn ăn khớp với khí chất và phong cảnh ở Đại Lý.

Hắn lại cúi đầu nhìn Cát Tường còn đang nằm dưới chân mình, duỗi tay xoa đầu nó, gần đây Cát Tường đã bị hắn "xoa đầu" vô số lần, mới đầu Cát Tường còn phản kháng một chút nhưng thấy phản ứng không có hiệu quả nên cũng chỉ có thể mặc kệ, nhưng mỗi lần Tô Bạch coi nó thành mèo cưng mà vuốt ve, hai mắt của Cát Tường luôn hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Trong lòng bản thân Tô Bạch cũng biết rõ, cho dù Cát Tường có mất trí nhớ hay không và cho dù cả đời này cái thứ hàng này không phải yêu quái mà chỉ là một con mèo nhà thì phỏng chừng vẫn sẽ có cái tính này.

Hắn xuống máy bay, xe chờ đón đã đặt trước đang đỗ ở vị trí cửa sân bay, vừa ra khỏi cửa nhà ga sân bay đã nhìn thấy nó, sân bay nhỏ cũng có cái lợi có sân bay nhỏ, ra vào rất thuận tiện.

Hắn lên xe vẫn ôm Cát Tường như cũ, hắn biết mình phải đi làm chuyện gì, rõ ràng một nam một nữ đó chắc hẳn cũng biết, ở trước mặt một nam một nữ đó mình không có sức phản kháng, đối phương có thể tự do ra vào nhà lão Phương hai lần

hơn nữa còn là khi có người ở nhà cũng đã nói rất rõ vấn đề rồi.

Cho nên Tô Bạch chỉ có thể vẫn luôn mang theo Cát Tường bên mình, nếu như lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa vậy thì mạng của mình cũng sẽ đi tong luôn, bản thân hắn cũng đã nghĩ rất rõ ràng về điểm này rồi.

Cho dù là làm một con rối gỗ có dây nhưng mình cũng biết nổi nóng.

Đột nhiên nhiên nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, Tô Bạch chợt thấy hơi buồn bã, hòa thượng và Gia Thố đều nói lực ý chí tinh thần của mình biến thái nhưng trên thực tế người trong nhà biết chuyện nhà mình, mình chẳng qua chỉ là bị bóp méo thế giới quan bởi một loạt sự kiện liên tiếp mà thôi.

Vẫn là Tài Thôn và vẫn là nơi lần trước ở, có điều ngay khi Tô Bạch mới xuống xe ở bến tàu Tài Thôn lại phát hiện ra thị trấn nhỏ ở nơi này vắng vẻ hơn rất nhiều, quán ăn tên là Nám Chiếu Uyển đó vẫn còn đang kinh doanh, có thể nhìn ra được vừa mới trang hoàng lại chưa được bao lâu.

Tô Bạch nhớ lần trước mình đánh nhau với mấy thính giả phương Tây ở bên trong, trên cơ bản đã hoàn toàn xới tung sân sau nhà người ta lên, thế này cũng là làm khó cho ông chủ quá.

Vốn dĩ Tô Bạch còn muốn dừng chân ở nhà dân lần trước hắn đã ở nhưng rất đáng tiếc, thời gian gần đây bên cạnh Nhĩ Hải đang tu sửa nên phần lớn khách sạn nhà dân ở bên Nhĩ Hải đều bị cưỡng chế yêu cầu đóng cửa tạm ngừng kinh doanh.

Tô Bạch chỉ đành tạm thời chọn từ bỏ suy nghĩ dừng chân, ngược lại mình cũng không mang theo hành lý gì cả, ngay cả quần áo cũng không mang lấy một bộ, bên cạnh cũng chỉ có

một con mèo đen Cát Tường, mà cho dù lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, ăn ngủ hoang dã cũng không phải vấn đề gì lớn.

Hắn thuê một chiếc xe đạp điện, Cát Tường được hắn đặt vào trong giỏ xe đằng trước sau đó hắn xuất phát về phía thôn xóm trong trí nhớ đó.

Phong cảnh bên cạnh Nhĩ Hải hiển nhiên không tệ, trên đường còn gặp được vài cặp đôi mới cưới đang chụp ảnh kết hôn, nhưng cho dù là Tô Bạch hay là Cát Tường dường như đều không có suy nghĩ thưởng thức cảnh đẹp.

Cát Tường nằm sấp trong giỏ xe không ngừng ngáp dài, giống như một khối thịt màu đen đung đưa cùng với xe đạp điện di chuyển, ngược lại trông rất ngây thơ đáng yêu.

Khi sắp đến thôn xóm đó, Tô Bạch thả chậm tốc độ của xe đạp điện.

Thật ra có một chuyện mà hắn biết rất rõ, đó chính là lần trước khi mình dẫn bé con tới Đại Lý du lịch, Cát Tường cũng đi theo cùng nhưng nó cũng không để lộ ra vẻ "gần về quê khiến tâm trạng dâng trào," cũng không có dự định về thăm nhà, cho nên trên cơ bản có thể kết luận Cát Tường không muốn về lại nơi đó.

Hơn hai mươi năm trước, Cát Tường được Tô Dư Hàng không biết đã lừa gạt kiểu gì dẫn ra ngoài, cho dù là đợt trước khi về đây cùng Tô Bạch nó cũng không hề có ý định trở về, rõ ràng theo quan điểm của Cát Tường vẫn là thế giới bên ngoài đặc sắc hơn.

Nhưng cũng có khả năng là vì khi đó bên cạnh Cát Tường có một bé con cần nó chăm sóc, mà hiện tại…

Tô Bạch nhìn Cát Tường còn đang nằm sấp trong giỏ xe, tuy rằng không thể không thừa nhận có thể vuốt ve cục thịt

này và hoàn toàn đối xử với nó như mèo cưng bất cứ lúc nào, nhìn bộ dạng muốn phản kháng nhưng không có sức chống lại của nó quả thật rất thú vị, nhưng Cát Tường vẫn nên khôi phục lại nó của ngày trước.

Bộ dạng ngậm sữa tươi nhìn xung quanh với vẻ mờ mịt vào lúc mười giờ tối qua như một cây kim đâm vào trái tim của Tô Bạch, thật ra, giúp Cát Tường hồi phục cũng xem như là trách nhiệm của mình, dù sao nó cũng đi theo mình cho tới nay, tuy rằng mấy chuyện như giết Roaddog hoặc là vả một cái đánh tan quỷ hồn bé trai áo đỏ ngày trước này rõ ràng có hơi ngang ngược, nhưng Cát Tường giúp mình chăm bé con trong thời gian dài như vậy hơn nữa còn từng nể mặt bé con đi cứu mình, xét trong vài năm ở chung với Cát Tường này quả thực mình đã hưởng thụ khá nhiều lợi ích từ nó.

Hắn ôm Cát Tường trong giỏ xe lên, định vào thôn này xem thử trước, tuy rằng trong lòng đoán có xác suất lớn lối vào đó chắc hẳn không ở nơi này, dù sao lần trước khi mình ra ngoài cũng là từ trong Nhĩ Hải nổi lên mặt nước, nhưng ít nhất có thể đi tìm manh mối xem sao, hơn nữa rõ ràng thính giả bên Vân Nam hiểu về nơi chứng đạo nhiều hơn những thính giả ở nơi khác rất nhiều, bọn họ chắc hẳn cũng có manh mối mới mới đúng.

Chương 1222 Như Ý, Như Ý, Nghe Được Hãy Trả Lời! 2

Đống bia mộ ở lối vào thôn trông vẫn có vẻ chói mắt như vậy, những bức ảnh đen trắng của những đứa trẻ ngây ngô được dán lên trên bia mộ, có khả năng người bình thường sẽ cảm thấy xúi quẩy, người hơi cảm tính có thể sẽ thấy khá đau lòng, nhưng đối với Tô Bạch mà nói nó lại có nghĩa là một loại cảm giác khác, đó chính là thoải mái, bởi vì người báo thù cho những đứa trẻ chết yểu này chính là Tô Bạch hắn.

Lúc đầu thứ đó tiến vào trong cơ thể của một con rắn, ý của Phật gia là muốn bắt về nghiên cứu một chút nhưng Tô Bạch vẫn kiên trì đấm nó một quyền cho nổ tung.

Ở cửa thôn vẫn có một nhóm người già ngồi ở nơi đó với ánh mắt vô hồn, thật ra bọn họ đang ở trạng thái đợi chết.

Tuy rằng thủ phạm đầu độc thôn trong nhiều năm như vậy đã bị Tô Bạch gạt bỏ, nhưng chất độc hại mà thứ này mang đến cho thôn suốt nhiều năm như vậy thật sự đã khiến cho thôn xóm này ở một mức độ nào đó chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, có khả năng lại qua thêm mười năm nữa thôn xóm này thật sự chỉ tồn tại trong hồ sơ ghi chép.

Một người lạ như Tô Bạch tiến vào cũng không thể khơi gợi hứng thú của những người già này, nhưng khi hắn vừa tiến sâu vào trong thôn, phía trước lại xuất hiện một thiếu niên đang ngồi xổm trên đất chơi bắn bi.

Cát Tường vốn còn rúc trong lòng Tô Bạch đột nhiên giật mình một cái, nó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào thiếu niên

phía trước.

“Tao biết nó là quỷ.”

Tô Bạch cười khổ, từng có những lúc Cát Tường đối với thứ dám lại gần mình cho dù là yêu hay là quỷ đều trực tiếp vả một cái để chào hỏi, nhưng bây giờ nó lại có hơi khẩn trương.

Hình như thiếu niên cũng nghe được tiếng bước chân của Tô Bạch, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn Tô Bạch và hít nước mũi.

Mỗi một nơi đều có phong thủy riêng của nó, dựa theo cách giải thích trước đây của mập mạp thì đó chính là từ trường hoặc khí của một nơi, thanh niên trai tráng khỏe mạnh trong thôn này đều đã rời đi hết, chỉ còn lại người già tuổi đã xế chiều ở lại nơi này, lại thêm những năm này bị thứ đó hút máu dẫn đến trẻ con và phụ nữ chết đi rất nhiều nên hiển nhiên phong thủy trong thôn cũng kém đi, xuất hiện một vài thứ âm tà cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Một người một quỷ đối diện với nhau rất lâu, rồi đột nhiên thiếu niên nở nụ cười rất rạng rỡ, một con quỷ có thể cười rạng rỡ như vậy cũng thật thú vị.

Tô Bạch chậm rãi ngồi xổm xuống, đặt Cát Tường dưới chân.

Thiếu niên cũng không đi qua đó mà là lùi lại một bước, cậu ta chỉ vào viên bi dưới chân mình rồi lại hít nước mũi.

Ngay sau đó thiếu niên lại nhoẻn miệng cười, cơ thể của cậu ta bắt đầu từ từ hóa thành hư vô sau đó là tan biến.

Đây là một bước đệm không đầu cũng không đuôi, vì vậy cho dù một thính giả cao cấp như Tô Bạch đang đứng trước mặt vẫn không có cách nào hiểu rõ rốt cuộc tiểu quỷ này muốn làm gì như cũ.

Không phải mỗi một con quỷ đều hiểu phải tới báo ơn giống như bé trai áo đỏ, trên thực tế, Tô Bạch đã đấm một quyền đánh nát thứ đó nhưng những con quỷ bị thứ đó hại chết cũng không có cách nào biết được, vì dù sao bọn họ cũng là quỷ chứ không phải đại la kim tiên trên trời.

"Meo."

Đột nhiên Cát Tường kêu một tiếng, giãy dụa trong lòng Tô Bạch rồi tự mình bước qua. Tô Bạch cũng đi theo, trên đất có mấy viên bi nhưng mấy viên bi này rõ ràng cũng được vài năm rồi, màu sắc đã hơi phai đi.

Móng vuốt của Cát Tường đá vào viên bi.

"Đi nào, chúng ta đi tới xem sao."

Tô Bạch vừa nói vừa đi về phía trước, Cát Tường vẫn còn liếc mắt nhìn mấy viên bi đó với vẻ luyến tiếc, sau đó tiếp tục đi theo bước chân của Tô Bạch về phía trước, một người một mèo vẫn có sự ăn ý này.

Đến nơi vốn là lối vào nhưng giờ ở đó chỉ còn lại một hố đất, xung quanh cũng không có vẻ gì là kỳ quái, Tô Bạch còn nhớ cảnh tượng hòa thượng và thính giả bản địa Vân Nam, lại thêm thính giả phương Tây cùng nhau hợp lực đánh mở lối vào pháp trận ở đây, nhưng lúc này rõ ràng đã là cảnh còn người mất.

Hắn thở dài, nơi này quả thật không có manh mối gì có thể nhận được, bây giờ hắn đã cân nhắc đến việc có nên liên lạc với người quản lý diễn đàn thính giả đã đưa danh thiếp cho mình ngày trước đó không, rồi kêu anh ta giúp mình nghe ngóng tin tức một chút và nhiều nhất là hứa nợ anh ta một ơn.

Thế nhưng ngay khi hắn lôi di động ra lại nhìn thấy Cát Tường lại chạy về phía bọn họ đã tới.

Tô Bạch không dám cho nó cách mình quá xa nên chỉ đành tiếp tục đi theo qua đó, chỉ thấy Cát Tường lại đang bắn bi.

"Con mèo này…"

Tuy rằng Tô Bạch cảm thấy Cát Tường tự coi mình thành thú cưng rất tuyệt vời, nhưng nói thật, hắn thật sự không muốn nhìn thấy Cát Tường thật sự biến thành một con mèo cưng cần chơi đồ chơi cho mèo, điều này cũng là một sự sỉ nhục với nó.

"Meo!"

"Meo!"

"Meo!"

Cát Tường kêu từng tiếng với viên bi.

"Sao thế?"

Tô Bạch lại ngồi xổm xuống, Cát Tường lại "meo" một tiếng, hắn nhìn viên bi đặt trên đất một cách cẩn thận, trong viên bi phản chiếu hình bóng mơ hồ của Cát Tường, thị lực của Tô Bạch có sự cộng thêm của huyết thống Huyết tộc cho nên tốt hơn thị lực của người bình thường quá nhiều.

"Meo."

Nhưng cùng với Cát Tường lại kêu một tiếng, Tô Bạch lại nhạy bén phát hiện ra con mèo đen trong viên bi cũng không hề có động tác há miệng!

Hắn cầm viên bi lên và nhìn vào không trung, bây giờ tất cả đều đã rất rõ nét và rõ ràng, bởi vì bóng của con mèo đen vẫn còn đây!

Chương 1223 Hy Vọng! 1

Tuy rằng có câu nói xưa rất hay người tốt sẽ được báo đáp, nhưng Tô Bạch vẫn không tin nguyên nhân của tất cả những chuyện này là vì mình giúp những đứa trẻ đã chết yểu ở nơi này báo thù, chuyện đã đến nước này, cô hồn dã quỷ bình thường thật sự rất khó tạo ra được tác dụng gì ở trong đó, một điểm này Tô Bạch nhìn thấy rất rõ ràng.

Nếu như hắn là một thư sinh vào kinh đi thi không may lạc đường ở trong rừng, lúc này có một tiểu quỷ xuất hiện chỉ đường giúp hắn thoát khỏi nguy hiểm vậy còn có thể thuyết phục được, nhưng bây giờ những người bị liên lụy trong này cho dù là Tô Bạch hay là Như Ý và Cát Tường, hoặc là cả vị nằm trong quan tài ở nơi chứng đạo đó đều không phải sự tồn tại mà một tiểu quỷ có thể chạm tới được.

Con mèo trong viên bi thủy tinh vẫn nhìn Tô Bạch một cách bình tĩnh như vậy, tuy rằng bây giờ rất nhiều chuyện vẫn còn nằm trong sương mù nhưng gánh nặng trên người hắn lại như giảm bớt được một nửa, cho dù thế nào thì ít nhất bây giờ cũng đã liên lạc được với nơi chứng đạo rồi, cũng không cần mình phải đi tìm những người khác hoặc là liên hệ với thính giả bản địa Vân Nam để tìm kiếm tin tức.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng thôi, tuy rằng dựa theo cách nói của vị nằm trong quan tài ở nơi chứng đạo đó thì lúc trước ông ta bị Tô Dư Hàng hãm hại, dẫn đến hình như ông ta chỉ có thể luôn tồn tại ở trong quan tài, nhưng dù sao cũng là một nhân vật cùng một thời kỳ với Tô Dư Hàng, cũng chưa từng ngồi trên chuyến xe lửa rời đi. Ông ta quy củ hơn Lương Sâm, không thể nói là nhát gan nhưng ít nhất có thể nói ông ta rất

tuân thủ quy tắc, một nhân vật như vậy thật sự nói tay của ông ta không thể duỗi tới nơi chứng đạo được thì ai thèm tin.

"Như Ý? Như Ý?" Tô Bạch gọi với viên bi.

Con mèo đen trong viên bi vẫn bất động, nếu như không phải tầm nhìn của hắn bắt được mắt mèo đen đang hơi di chuyển thì có khả năng thật sự sợ rằng đây chỉ là một hình chiếu cố định.

Vậy bây giờ vấn đề đã tới rồi, mình nên vào nơi chứng đạo kiểu gì đây?

"Meo!" Lúc này, đột nhiên Cát Tường duỗi tay tới cào vào ống quần của Tô Bạch.

Hắn cúi đầu nhìn Cát Tường, sau đó đặt viên bi xuống trước mặt nó. Cát Tường duỗi vuốt thịt của mình vuốt lên viên bi, tiếp đó nhấc lên rồi lại đập lên trên viên bi, sau đó chẳng có gì xảy ra hết.

"Meo! Meo!"

Cát Tường dường như rất tức giận, liên tục dùng móng vuốt của mình đập lên viên bi giống như một con mèo nổi nóng.

Mới đầu Tô Bạch còn cho rằng Cát Tường đang đấu tranh với Như Ý trong viên bi giống như một con chó ngốc bình thường không ngừng sủa vào mình trong sương, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra không đúng. Cát Tường chắc hẳn không nên tranh chấp bởi vì cho dù đã mất đi trí nhớ thì nó cũng không đến mức đột nhiên biến thành một con mèo ngu mới phải.

Tô Bạch duỗi tay đẩy Cát Tường ra, sau đó giẫm một chân lên viên bi thủy tinh, viên bi lập tức vỡ nát, ngay sau đó đột nhiên xung quanh nổi gió và mặt đất dưới chân cũng xuất hiện

một vòng xoáy, vòng xoáy hiện ra rất bất chợt hơn nữa thoạt nhìn dường như sẽ biến mất rất nhanh.

Không có quá nhiều sự do dự ở đây, Tô Bạch trực tiếp ôm Cát Tường nhảy xuống.

"Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!"

Thứ này giống như một trận pháp truyền tống, nhưng không thể nghi ngờ gì nó thật sự kém hơn so với ánh sáng trắng mà mỗi lần Phát Thanh truyền tống người vào thế giới chuyện xưa quá nhiều. Dù sao khi Phát Thanh truyền tống, bạn có thể nằm trên giường ngủ đến khi tỉnh lại bất tri bất giác đã vào trong thế giới chuyện xưa rồi. Mà đợt truyền tống lần này nếu không phải do thể hồn của Tô Bạch kinh người thì cho dù có là mập mạp hay là đám người hòa thượng tới, phỏng chừng khi truyền tống đến địa điểm thì bản thân cũng sẽ bị thương nặng.

"Phụt…"

Khi ra ngoài, một lực gia tốc cực lớn tác động lên người Tô Bạch, hai tay của hắn ôm Cát Tường, sau lưng mình chạm đất, sau đó "soạt" một tiếng không ngừng mài trên mặt đất, khoảng cách ma sát này phỏng chừng cũng gần trăm mét.

"Cốp!"

Sau đó, sau lưng Tô Bạch đập mạnh lên một vật thể cứng chắc, lúc này mới dừng lại được.

Hắn buông lỏng tay, Cát Tường bước xuống một cách bình an vô sự nhưng Tô Bạch thì nghiến răng, mẹ nó chứ, cũng không biết xương cốt trên người đã gãy bao nhiêu cái rồi, phỏng chừng máu thịt sau lưng cũng đã bị mài rách lòi hết cả xương ra.

"Ha ha." Sau lưng Tô Bạch vang tới một tiếng cười khẽ.

Hắn quay đầu lại, phát hiện ra thứ mà sau lưng vốn đụng vào chính là một cỗ quan tài đó, hiển nhiên hắn vô cùng quen thuộc với cỗ quan tài này, lúc trước khi bị giam chung ở đây, mỗi ngày người trong quan tài này đều phóng ra một sợi thi khí cho mình hấp thụ.

Tất nhiên hắn nhận ra cỗ quan tài này như vậy tiếng cười này do ai phát ra cũng không cần phải nói nhiều nữa.

“Về rồi đây.” Tô Bạch nói, nhớ lúc trước hắn ở nơi này hơn một tháng thường xuyên lẩm bẩm với quan tài một mình, vì trên cơ bản vị trong quan tài đó sẽ không trả lời cho nên hắn cũng nói chuyện rất thoải mái, nhưng bây giờ cũng đã hơn nửa năm rồi, khi một lần nữa trở lại nơi này hắn rất khó dùng giọng điệu thoải mái như nói đùa để nói chuyện tiếp.

“Meo.” Cát Tường gọi lên phía trên quan tài.

Rất nhanh, một con mèo cũng màu đen bước ra, con mèo này rất giống Cát Tường nhưng màu lông của hai người có hơi khác nhau. Bên Cát Tường thì càng mềm mại và sáng hơn một chút, mà Như Ý thì lại trông có vẻ khá nặng nề, ngoài ra mắt của Cát Tường luôn mang theo vẻ lạnh lùng trong suốt mà Như Ý thì lại hoàn toàn chỉ có vẻ tiêu điều.

Chương 1224 Hy Vọng! 2

“Ồ.” Trong quan tài phát ra một tiếng đáp lại, vẫn là lời ít mà ý nhiều như trước đây nhưng lần này lại đáp thêm một câu: “Hà tất phải ra ngoài.”

Nghe vậy Tô Bạch cũng im lặng.

Đúng vậy, hà tất phải ra ngoài.

Lúc đầu vị trong quan tài này vốn không dự định cho mình ra ngoài nhưng mình vẫn kiên trì muốn đi ra, bởi vì Tô Bạch không muốn bé con không có cha, nhưng bây giờ cha đã không còn con, hơn nữa nhìn thấy trạng thái hiện tại của Cát Tường hắn thật sự không hiểu bây giờ rốt cuộc bé con đã chết hay còn sống, bởi vì Tô Bạch không tin một nam một nữ đó sẽ để ý đến cháu trai gì đó.

“Không đúng.” Đột nhiên Tô Bạch như nhớ đến gì đó mới hỏi: “Ông không ra ngoài thì làm sao biết được chuyện của tôi?”

“Ra ngoài cũng không khó.” Trong quan tài đáp.

Bên này, Tô Bạch và vị ha ha trong quan tài đó nói chuyện với nhau câu được câu mất, mà ở một bên khác, Cát Tường và Như Ý đang đứng đó trừng mắt với nhau, hai con mèo đều nhìn đối phương và bất động giống như đang chơi trò một hai ba vậy.

Sau một khoảng dài im lặng, hai con mèo bắt đầu trao đổi với nhau.

Bên này người trong quan tài đáp lời khá chậm, Tô Bạch vốn muốn thử nghe hai con mèo đang nói gì, dù sao hắn cũng

không biết rõ Như Ý có thái độ thế nào với sự trở về của Cát Tường.

Nhưng nghe được một lúc hắn đành từ bỏ.

Hai con mèo đối thoại với nhau như sau:

“Meo!”

“Meo!”

“Meo!”

“Meo!”

“Meo!”

“Meo!”

“Có thể giúp nó hồi phục lại như cũ được không?” Tô Bạch hỏi.

“Khó.” Trong quan tài đáp lời.

“Ý là có cách đúng không?”

“Nhưng tôi là thính giả, cậu cũng là thính giả, cậu giúp nó là lý đương nhiên nhưng tôi không có lý do.”

“Ông cũng cổ hủ quá.” Tô Bạch đáp với vẻ hơi bất đắc dĩ, hắn duỗi tay sờ vào đuôi của Cát Tường: “Tôi nợ nó.”

“Vậy ai nợ cậu?”

Tô Bạch nở nụ cười: “Làm phiền ông khi nói chuyện đừng luôn chỉ dùng một loại giọng điệu, bằng không tôi không thể phân biệt được rốt cuộc ông đang an ủi tôi hay đang chế giễu tôi đâu.”

“Tôi không thể cứu nó.” Người trong quan tài nói: “Lúc đầu nó bị Tô Dư Hàng dẫn ra ngoài, không thể chung đụng với tôi.”

Tô Bạch hiểu ý tứ này, cứu thì có thể cứu đấy nhưng vị trong quan tài không bằng lòng cứu bởi vì ông ta và Cát Tường không có gì chung đụng, cứu một con đại yêu và giúp một con đại yêu gần như sánh ngang với thính giả cao cấp hồi phục lại như cũ, ngày sau nếu như con mèo này làm ra chuyện gì thì nhân quả sẽ được tính lên đầu ông ta.

"Người lần trước tới nơi này chứng đạo cũng sợ y như ông vậy." Tô Bạch đáp lại như vậy: "Nhưng thật ra ông vẫn khác anh ta, anh ta là sợ hãi rụt rè mà ông thì là cổ hủ. Bỏ đi, lần này tôi tới đây vô ích sao?"

"Hình như cậu không hỏi cậu phải ra ngoài thế nào." Người trong quan tài nói: "Tôi có thể cho cậu vào cũng không thể cho cậu ra."

"Chẳng muốn ra nữa." Lần này là lời thật lòng của Tô Bạch, ở đây ít nhất có thể ngăn cách ánh mắt của một nam một nữ đó đối với mình chăng? Cho dù là ở trong bóng tối của nơi này, thứ có cũng chỉ là quan quách lạnh lẽo và con sông vàng nổi đầy xương cốt, nhưng điều nực cười là nơi đây gần như là chốn duy nhất mình có thể tìm được cảm giác an toàn lúc này.

Trước đây nhà lão Phương ở trong mắt mình cũng được tính là một pháo đài kiên cố không gì đánh sập được, nhưng bị một nam một nữ đó tới ghé thăm hai lần khiến chốn bồng lai mà lão Phương đã vất vả tạo dựng ra thoạt nhìn cũng chẳng phải chuyện to tát đến thế.

"Không có tinh thần." Người trong quan tài nói.

"Cứ coi là thế đi." Tô Bạch giơ tay xuyên vào tóc mình: "Ông nói xem, nếu như tôi cũng giống như ông ở lại nơi này mãi, ngoại trừ sau khi tiến vào thế giới chuyện xưa thì chính là ở nơi này, liệu rằng có một ngày nào đó có thể từ từ mạnh lên cuối cùng ra ngoài tìm đôi cha mẹ đó của tôi báo thù không?"

“Không.”

Vị trong quan tài đó trả lời rất nhanh, sau đó đợi chừng ba phút trong quan tài lại bảo: “Sẽ trở thành một tôi tiếp theo.”

Tô Bạch bị chọc cười, thật ra lần trước khi ở nơi này hắn đã từng gọi vị trong quan tài này là “ông anh,” bởi vì tuy rằng số lần trao đổi của đôi bên không nhiều cho lắm nhưng đối phương quả thật đối xử với mình không tệ, cho dù mình bị giam ở nơi này nhưng vẫn cho mình thi khí hấp thụ sợ mình sẽ chết đói, đồng thời trong những cuộc trao đổi ngắn ngủi đó, vậy mà hắn lại có loại cảm giác như đang nói chuyện với trưởng bối của mình

“Đừng tự coi thường mình như thế, làm một ông tiếp theo cũng tốt lắm.” Tô Bạch vỗ lên nắp quan tài, thương thế đã hồi phục gần hết, hắn cũng vùng vẫy đứng dậy.

“Tôi không thể cứu cũng không có nghĩa người khác không thể cứu.”

“Ở đây ngoại trừ ông ra còn có ai nữa sao?” Tô Bạch có hơi khó hiểu: “Ở đây ngoại trừ quan tài thì chính là người chết.

“Còn có bia mộ.”

“Cái này…” Tô Bạch không ngờ đến một điểm này.

“Nó đã từng đi theo không chỉ một người.” Sự tồn tại trong quan tài hơi dừng lại: “Trong các bia mộ ở con sông vàng in dấu ấn linh hồn của những người đã chứng đạo năm đó, là thứ có thể giúp nó trừ phi bản thân bọn họ không muốn.”

Nghe vậy, lúc này trong đầu Tô Bạch hiện ra hình bóng của Lệ Chi đầu tiên, bởi vì lần đầu tiên khi mình tiếp xúc với Lệ Chi cũng chính là lúc đưa Cát Tường từ Nam Kinh đến nhà của cô ta ở Thành Đô, đương nhiên còn có một người khác, người đó đã từng giết chết toàn bộ thính giả trên thính giả bình thường ở cảnh nội Thiểm Tây và đắp thành một cảnh quan

trong hố tượng binh mã, hơn nữa khi mình gọi điện thoại trong bệnh viện còn từng lấy di động của mình trao đổi với Cát Tường, người đó chính là… Huyết Thi.

Chương 1225 Cát Tường Bị Điên Rồi 1

"Tôi sẽ thử xem."

Việc đã đến nước này cũng chỉ có thể làm như vậy, uy năng từ dấu ấn linh hồn mà thính giả cấp đại lão để lại quả thật không thể coi thường, lúc đầu Tô Dư Hàng tùy tiện vung tay một cái cách hơn hai mươi năm sau đã cuộn lên một cơn sóng lớn cuốn bay Tô Bạch đi, trước đó Lương Sâm vốn dự định lập bia mộ của mình bên cạnh bia mộ của Lệ Chi, kết quả lại bị Lệ Chi trực tiếp đánh vỡ nát, còn đáp một câu: "Anh cũng xứng?"

Tuy rằng Tô Bạch chỉ vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp chưa được bao lâu nhưng trong lòng đại khái cũng có thể đoán ra được, thính giả cấp đại lão hiển nhiên mạnh mẽ nhưng thật sự không đến mức để lại một dấu ấn linh hồn của mình cũng có thể đến mức đáng sợ như vậy, nguyên nhân lớn nhất phỏng chừng vẫn nằm ở nơi chứng đạo này, hoặc là nói con sông vàng không ngừng chảy tuần hoàn đó.

Năm đó dấu ấn linh hồn để lại chìm vào trong nước con sông vàng, không những không tiêu tan đi cùng dòng chảy của thời gian mà ngược lại còn bồi dưỡng và lớn mạnh hơn ở trong đó.

Hắn ôm Cát Tường lên, dường như nó cũng không có bao nhiêu cảm giác với Như Ý cũng không cảm thấy tách ra khỏi bạn mèo của mình có gì to tát lắm, Như Ý cũng không kích động đến vậy, nhưng vẫn lặng lẽ đi theo bước chân của Tô Bạch cùng nhau đi lên đàn tế.

Trên cái bàn ở chính giữa đàn tế, ngọc tỷ nước Điền vẫn lặng lẽ đặt trong hộp ngọc, đây là một kiện pháp khí, mỗi lần thính giả cấp đại lão chứng đạo đều sẽ lấy ngọc tỷ nước Điền hút một phiến đá trên vách tường để tạo thành bia mộ cho mình, sau đó ném vào trong hoàng tuyền.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đó chính là càng lại gần hoàng tuyền cho dù không xuống dưới mà chỉ hơi lại gần nó, thì trong hoàng tuyền sẽ tản ra một loại sức mạnh đặc biệt mê hoặc lòng người sau đó hút người vào bên trong, lúc trước mình đã từng chơi trò tự sát ở nơi này, sau đó lại may mắn không chết.

Nhưng vấn đề là hiện tại thần hồn của Cát Tường trong lòng mình đã bị tổn hại nghiêm trọng, đã sớm không còn là Cát Tường ngày trước nữa. Nếu như là Cát Tường ban đầu, Tô Bạch tin rằng nó sẽ không bị hoàng tuyền ảnh hưởng nhưng bây giờ hắn thật sự có hơi lo lắng.

Cát Tường nhìn đông ngó tây như vậy không hề có một chút xúc động nào khi trở về nhà, khi con người hoặc là động thực vật mất đi trí nhớ, người thân vẫn sẽ nghĩ cách dẫn anh ta đến quê nhà để tìm lại chút kích thích ký ức nào đó, nhưng một điểm này hoàn toàn không hiện rõ trên người Cát Tường.

Hắn lại nhìn Như Ý bên cạnh mình nhưng cũng chỉ có thể thở dài, có khả năng tuy cùng là hai con mèo đen nhưng Như Ý và Cát Tường lại có hai thái độ hoàn toàn khác nhau đối với cuộc sống.

Tô Bạch đã từng nhìn thấy đôi cha mẹ hờ đó của mình trong tài liệu thế giới chuyện xưa trong quá khứ được Phát Thanh nhân bản vô tính ra. Khi ấy tính cách của Tô Dư Hàng cũng đã là một con hổ biết cười tiêu chuẩn, cho nên Tô Bạch không cho rằng Tô Dư Hàng của ngày xưa thật sự chỉ vì thấy Cát Tường thuận mắt cho nên chỉ mang nó rời khỏi nơi này.

Thú cưng cấp bậc đại yêu như vậy chắc chắn càng nhiều càng tốt, hơn nữa vì bọn họ chúng có liên quan đến nơi chứng đạo nên vẫn có thể tự do hoạt động dưới ánh mặt trời, điều này lại càng thêm quý giá hơn.

Bởi vậy, tình hình khi ấy chỉ có thể là Cát Tường chọn Tô Dư Hàng để ra ngoài xem thế giới bên ngoài mà Như Ý thì lại chọn tiếp tục canh chừng trong bóng tối này.

Hai cách chọn lựa này không có phân biệt ai đúng ai sai, hơn nữa nhìn từ trải nghiệm sau này của hai con mèo phỏng chừng cũng không có ai hối hận. Cát Tường lần lượt theo Tô Dư Hàng, Huyết Thi, Lệ Chi và rồi là chính Tô Bạch. Tô Dư Hàng tạm thời không nhắc đến nhưng ít nhất thì xét từ cuộc gọi giữa Huyết Thi và Cát Tường và thái độ của Lệ Chi với Cát Tường, bọn họ đều coi Cát Tường là bạn, thậm chí tương đương với quan hệ người nhà. Mà ở chỗ Tô Bạch, hắn lại càng giao con trai mình cho nó chăm sóc.

Như Ý vẫn luôn bầu bạn bên cạnh vị trong quan tài đó, mà vị trong quan tài ít nhất xét từ hiện tại mà nói thì con người ông ta quả thật cũng không tệ, nếu như hai người đều đã có tính cách cô độc, dựa vào trong trong những tháng năm buồn chán và tối tăm này, không cần nói bao nhiêu lời mà chỉ cần biết đối phương còn ở đây thật sự cũng đã đủ rồi.

“Lát nữa tao ôm mày, tự mày cẩn thận một chút, biết chưa?”

Tô Bạch không biết bây giờ Cát Tường có nghe hiểu được hay không nữa.

Sau đó, hắn chậm rãi đi vào trong con sông vàng.

Mới đầu, khi nước mới từ từ ngập đến đầu gối hắn, Cát Tường cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Tô Bạch thì cùng với việc nâng cao của cấp bậc sinh mệnh kèm theo cấp bậc

linh hồn cũng đã thăng hoa thêm một bước nên tuy rằng cảm giác được hoàng tuyền đang rục rịch và mời gọi mình, nhưng vẫn có thể ngăn trở được như cũ.

Ngay khi hắn hoàn toàn bước vào trong hoàng tuyền, hắn phát hiện ra hai mắt của Cát Tường bắt đầu trở nên mê mang. Trong lòng hắn thầm kêu một tiếng không ổn, quả nhiên Cát Tường của hiện tại vẫn chưa có cách nào đối diện với sự mê hoặc của hoàng tuyền, nhưng đâm lao thì phải theo lao và không vào hang cọp sao bắt được cọp con lại càng là những đạo lý tiêu chuẩn, trên cơ bản mỗi một thính giả đều sẽ thực hiện.

Hắn nhất định phải giúp Cát Tường hồi phục, trong này không chỉ có liên quan đến tin tức về bé con mà còn bù đắp cả những gì Tô Bạch đã nợ nó.

Chương 1226 Cát Tường Bị Điên Rồi 2

Tô Bạch bắt đầu nghĩ đến việc bơi đến vị trí trung tâm của con sông, Cát Tường được hắn đặt trên bả vai mình, để đề phòng nguy hiểm Tô Bạch vẫn dùng một tay túm Cát Tường.

Nhưng dần dần, Tô Bạch cảm giác được tâm trạng của Cát Tường dường như càng ngày càng dâng trào.

"Meo! Meo! Meo!"

Cát Tường liên tiếp kêu ba tiếng, thứ lộ ra trong ánh mắt không phải vẻ tham lam và đắm chìm mà là một loại quan tâm. Loại ánh mắt này Tô Bạch rất quen thuộc, bởi vì mỗi lần khi nó ngủ bên cạnh bé con nó đều sẽ vừa dùng ánh mắt như vậy nhìn bé con vừa dùng đuôi của mình vỗ về đứa trẻ.

Đột nhiên hai chân của Cát Tường dùng sức muốn nhảy khỏi người Tô Bạch, lao về phía "bé con" mà mình nhìn thấy trước mặt.

"Con mèo ngu ngốc, đó là giả, đó là giả."

Tô Bạch chỉ có thể túm đuôi Cát Tường, hắn cũng không dám cho Cát Tường tự do bơi trong con sông vàng này như vậy có trời mới biết nó có vận may tốt như mình lần trước gặp phải một cái vung tay mà Tô Dư Hàng để lại từ hơn hai mươi năm trước hay không?

Nhưng sự đấu tranh của Cát Tường lại bắt đầu trở nên càng ngày càng mãnh liệt, đối với Tô Bạch đang trói buộc mình cũng bắt đầu càng lúc càng giận dữ, hai chân và hai vuốt của

nó bắt đầu không ngừng cào cấu lên vai hắn, những vết máu cũng đã xuất hiện trên vai Tô Bạch.

"Meo! Meo! Meo!"

"Con mèo ngu, đừng cử động!"

"?"

Lúc này hai bên hoàng tuyền xuất hiện những người không mặt mặc đồ màu trắng, trong tay bọn họ đều cầm đèn lồng giống như đang chỉ dẫn lại giống như đang mặc niệm.

Rốt cuộc người không mặt đang làm gì và là một loại tồn tại thế nào, những điều này Tô Bạch cũng không rõ, bây giờ hắn chỉ quan tâm đến con mèo ngu ngốc trước mặt mình đã gần như nằm ở bên rìa cuồng bạo, nếu như chỉ đơn thuần là dùng móng vuốt cào mình thì cũng không sao cả, nhưng bây giờ nó đang cố gắng thoát khỏi mình thậm chí còn hơi có ý tứ không tiếc kéo đứt đuôi mình cũng phải lao ra được.

"Mẹ kiếp!"

Tô Bạch không thể không chửi một tiếng, hắn dứt khoát nhào người tới dùng hai cánh tay ôm Cát Tường lại, sau đó cùng nhau chìm xuống.

Trong hoàng tuyền vẫn ảnh hưởng đến hắn, cho nên ở đây hắn nhất định cũng phải tốn rất nhiều tâm sức để khống chế linh đài của mình thanh tịnh, bằng không rất có khả năng sẽ bị mê hoặc, nhưng cái thứ hàng Cát Tường này đã như thế này rồi, Tô Bạch cũng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Dường như là vì quá mức vội vàng tiến lên dẫn đến tâm thần phân tán hoặc là không có cách nào đề phòng hoàn toàn, nên trong con ngươi của Tô Bạch cũng dần dần hiện ra một vệt đỏ tươi như máu.

Lần trước khi hắn ở nơi này, chỉ cảm giác được yên tĩnh an lành và vui vẻ phóng túng, nhưng lần này hắn lại cảm giác được một loại tức giận hoàn toàn bị châm đốt cho bùng cháy lên!

Dù sao so với mình tới đây vào nửa năm trước, Tô Bạch của lần này đã trải qua nhiều chuyện hơn đồng thời thù hận tích tụ sâu trong lòng hắn cũng càng nhiều hơn.

Tô Bạch bắt đầu nhanh chóng chìm xuống, hơn nữa còn đang thoát khỏi đám xương khô xung quanh mắc vào người mình, những bộ xương khô và tử thi này muốn quấy rối và kéo Tô Bạch, Cát Tường cùng nhau chôn chung theo bản năng.

Một khi người gặp xui xẻo thường sẽ xuất hiện một loại suy nghĩ cực đoan, đó chính là dựa vào cái gì tôi cứ mãi chìm trong nơi này mà anh lại có thể ra ngoài?

Cho nên, phần lớn tác dụng mê hoặc ở hoàng tuyền này là do oán hận mà những người gặp nạn từng rớt xuống đây trút ra.

Bên dưới đã bắt đầu xuất hiện bia mộ, Tô Bạch đang tìm, hắn đại khái nhớ được vị trí bia mộ của Lệ Chi cho nên vẫn tiếp tục bơi và phía trước, chỉ là ánh mắt của mình lại bắt đầu càng ngày càng đục, mà khí tức dồi dào tản ra từ trên người mình cũng bắt đầu càng ngày càng nghiêm trọng, rất có xu thế núi lửa phun trào bất cứ lúc nào.

Cát Tường trong lòng lại càng điên cuồng giãy dụa, cho dù là ở trong nước nhưng dường như nó hoàn toàn không để ý đến môi trường xung quanh, những sợi máu tươi bắt đầu tràn ngập trên người Cát Tường, sự trói buộc của Tô Bạch lại thêm sự việc đấu tranh không tiếc trả bất cứ giá nào của Cát Tường khiến cơ thể của nó bắt đầu bị hủy hoại.

Nhưng ngay khi máu tươi tản ra, đột nhiên từ xa xuất hiện một tiếng chấn động.

"Ầm!"

Một bia mộ bất chợt mọc lên từ dưới mặt đất sâu trong hoàng tuyền phóng thẳng về phía này, dường như đối phương còn gấp hơn cả mình.

"Rào…!"

Nước hoàng tuyền xung quanh như bị xua đi, bên dưới mặt nước hình thành một khu vực chân không hình tròn, mà bia mộ to lớn và khí phách đó thì lại trôi nổi vững vàng ở trước mặt.

Trên bia mộ viết "Mộ hợp táng của ta và vợ ta."

Một cảm giác đau thương nhuộm đẫm bia mộ này, Tô Bạch biết bia mộ này là của ai nhưng hắn không ngờ khi Huyết thi chứng đạo năm đó lại không hề chôn cất oán hận của mình với Phát Thanh nhất, mà lại coi chuyện trên người mình như chứng đạo này thành bia mộ hợp táng của mình và vợ, có khả năng từ một khắc chứng đạo đó, Huyết Thi cũng không hề có một chút dự định chôn sâu cái gọi là thù hận này, toàn bộ hành động của anh ta sau này đều là để báo thù Phát Thanh, cho dù đến cuối cùng mình đã bị trấn áp và tất cả mọi thứ của mình cũng đã bị Phát Thanh phân giải thành cơ hội cho các thính giả khác nhận được.

"Cát Tường…"

Trước bia mộ xuất hiện hình bóng của một người đàn ông.

Cát Tường yên lặng, nó nhìn bia mộ trước mặt có hơi ngơ ngác, một cảm giác quen thuộc lại xa lạ truyền tới nhưng lại không mang đến cho nó một chút manh mối nào.

Bóng người trên bia mộ nhìn về phía Tô Bạch.

“Tôi đã… chết rồi… đúng không?”

Tô Bạch gật đầu: “Anh đã chết rồi, nếu như có cách xin hãy cứu nó.”

“Ừm, được.”

Bia một bắt đầu nứt ra sau đó bắt đầu vỡ nát…

Khởi đầu của tất cả mọi thứ chỉ ở sau hai chữ “ừm” và “được.”

Thế này rất phù hợp với tính cách của Huyết Thi.

Chương 1227 Tại Sao Cô Ta Vẫn Chưa Tới? 1

Thẳng cho đến hiện tại Tô Bạch cũng không biết tên của Huyết Thi là gì, anh ta cũng không có thói quen tự báo tên tuổi của mình, nhưng có vài người có tên và không có tên thật ra cũng không có sự khác biệt, mà có vài người cho dù không có tên vẫn có thể khiến người trực tiếp ghi nhớ anh ta.

Mối quan hệ giữa Tô Bạch và Huyết Thi rất phức tạp nhưng cũng rất đơn giản, lần đầu tiên tiếp xúc với đối phương chỉ là một hiểu lầm, hơn nữa sở dĩ Huyết Thi bị Phát Thanh phát hiện ra thân phận rồi cưỡng chế kéo vào trong thế giới chuyện xưa để trấn áp, trên thực tế cũng là một loại trùng hợp khiến người dở khóc dở cười.

Ai kêu Huyết Thi nằm trong nhà xác còn nói mớ, sau đó bị một vong hồn y tá chết bất đắc kỳ tử cũng nằm trong nhà xác nghe được, tiếp đó y tá đột tử này báo mộng cho đồng nghiệp ngày trước của mình, cuối cùng lại thành y tá đó gọi điện cho mập mạp hỏi khi người bệnh ra đi có buột miệng nói ra hai chữ "Diệp Tư."

Đương nhiên, khi đó chuyện này theo quan điểm của đám người Tô Bạch chỉ là một sự trùng hợp, một loại trùng hợp khiến người rất cạn lời, nhưng bây giờ xem ra, cùng với thực lực và cảnh giới của mọi người tăng lên, góc độ và độ cao nhìn nhận sự việc cũng hoàn toàn khác hẳn, chuyện của Huyết Thi năm đó thật sự chỉ là một sự trùng hợp thôi sao?

Ngay khi Phát Thanh chuẩn bị đi điều tra thân phận của Huyết Thi thì những điều kiện và vô số nhân tố cùng đủ các

loại xác suất bắt đầu vận chuyển theo hướng này, đến cuối cùng dưới sự thúc đẩy của không biết của bao nhiêu nhân tố, cái tên "Diệp Tư" này đã bị mập mạp thân là thính giả nói ra.

Sau đó ở trong thế giới chuyện xưa, Tô Bạch nhận được truyền thừa của Huyết Thi nhưng cũng không phải Huyết Thi cố tình tặng cho Tô Bạch, anh ta dự định cướp gì đó của hắn rồi cuối cùng lại cho mình một kết thúc chói lọi, nhưng đến cùng vẫn là Tô Bạch thắng và nhận được truyền thừa tơ máu của Huyết Thi.

Sau đó chính là lần thứ hai tiến vào thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], tuy rằng đó là Huyết Thi nhưng thật sự không có sức mạnh gì liên quan đến Huyết Thi. Đó chỉ là một nhân bản vô tính hơn nữa Tô Bạch có thể cảm giác được rõ ràng Phát Thanh có thể nhân bản vô tính ra một người giống y như đúc như vậy, lại thật sự không có cách cùng nhân bản vô tính ra linh hồn của một người chân chính hay sao?

Lần này thì lại là đối mặt với bia mộ Huyết Thi.

Đây cũng là vết tích cuối cùng mà Huyết Thi để lại còn tồn tại trong thế giới này, trong quần thể thính giả anh ta cũng được tính là nhân vật thuộc thời đại trước, trong những người bình thường cùng với cái chết của anh ta, vị trí của anh ta ở trong thế giới hiện thực cũng đồng thời bị Phát thanh xóa sổ một cách rất tự nhiên.

Bia mộ là một vật dẫn của người chết, chứa đựng sự gửi gắm và suy nghĩ, trước mắt cùng với hai chữ "ừm" và "được" này nói ra, bia mộ cũng vỡ nát, những tơ máu nằm giữa ranh giới hư và thực bắt đầu bay ra.

Trong lúc nhất thời trong hoàng tuyền dày đặc tơ máu.

Mà hai bên bờ sông, trong cổ họng của đám người không mặt cầm đèn phát ra những tiếng run rẩy giống như đang đưa

tiễn lại giống như đang kêu khóc.

Bất cứ một nhân vật nào có thể để lại bia mộ ở nơi này chắc chắn đều là sự tồn tại như thiên chi kiều tử, bọn họ hoặc là nhát gan, hoặc là ích kỷ, hoặc là tàn nhẫn, hoặc là phóng khoáng, hoặc là bảo thủ.

Nhưng đều không có cách nào xóa bỏ được sự ưu tú của bọn họ.

Tơ máu bắt đầu từ từ dung hợp vào trong cơ thể của Cát Tường, Cát Tường híp mắt lại, hình như cảm thấy rất thoải mái, cơ thể của nó đã gần như tàn phế mà trước mắt, tơ máu đang giúp nó bện lại một cơ thể.

Nắp quan tài từ từ bay lên, dường như bên trong có một ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài, hình như cũng đang quan sát chuyện đang diễn ra trong hoàng tuyền.

Một tiếng thở dài truyền ra từ trong quan quách.

Cảnh tượng khi vị đó chứng đạo dường như hiện ra ngay trước mắt, bởi vì ông ta nhớ năm đó khi người kia chứng đạo, cả người từ trên xuống dưới tản ra một loại lệ khí gần như không có cách nào che giấu được, mà chứng đạo có liên quan đến bia mộ thật ra là một loại dứt bỏ và trục xuất, cũng là một loại từ bỏ khuyết điểm của bản thân, phần lớn người chứng đạo đều sẽ dung hợp khuyết điểm hèn nhát nhất của bản thân mình vào trong bia mộ rồi đánh nó vào trong hoàng tuyền, bằng cách này anh ta có thể trở nên càng hoàn mỹ không có khuyết điểm hơn.

Nhưng vị đó lại không hề chôn giấu thù hận và lệ khí của mình, chỉ dùng ngọc tỷ nước Điền gọi một phiến đá tới một cách rất bình tĩnh, rồi tự mình dùng ngón tay từ từ khắc ra bia mộ hợp táng của mình và người vợ đã chết, sau đó chậm rãi ném vào trong hoàng tuyền.

Anh ta không muốn từ bỏ hận thù cũng không cảm thấy mình cần thiết phải bỏ, anh ta muốn báo thù hơn nữa còn phải tranh thủ thời gian, thậm chí anh ta gần như cũng không có dự định tiếp tục bước xa bao nhiêu nữa, không muốn theo đuổi cái gọi là điểm cuối, mà là muốn gánh vác thù hận của mình sớm kết thúc cuộc đời của mình một cách có ý nghĩa.

Người sống không có tinh thần còn xót xa hơn cả người chết, xưa nay có bao nhiêu người si tình nhưng si tình đến chết không rời hóa thành hồ điệp bay đi thật sự chỉ có mấy người?

Như Ý nằm trên đàn tế nhìn tơ máu bay lượn trong hoàng tuyền, đây là tác phẩm cuối cùng của một vị đại nhân vật, không có làm nền cũng không có phóng đại, càng không có lên tiếng hùng hồn hay tâm sự dài dòng.

Chỉ có một loại hiển nhiên.

Chương 1228 Tại Sao Cô Ta Vẫn Chưa Tới? 2

Trong lúc nhất thời con ngươi của Như Ý trở nên hơi mê mang, từ lúc nó biết ghi nhớ chuyện thì nó đã tồn tại ở nơi chứng đạo rồi, nơi này là nhà của nó. Đương nhiên bên cạnh nó còn có một người bạn.

Có điều hình như người bạn nó không giống nó, nó bằng lòng luôn ở lại nơi này mãi và bảo vệ nơi này, mà người bạn đó lại dần dần bắt đầu sinh ra sự chán ghét đối với nơi này.

Hơn hai mươi năm trước, người đàn ông đó đã hứa đưa bọn họ ra ngoài để trải nghiệm thế giới bên ngoài nhưng Như Ý đã chọn từ chối, mà người bạn của nó thì lại bước ra khỏi nơi này cùng người đàn ông đó.

Không có oán trách cũng không có thù hận, giống như vừa rồi khi nhìn thấy người bạn trở về, Như Ý cũng không kích động bao nhiêu mà chỉ là chào hỏi rất bình thường, nhưng có vẻ như đối phương đã không còn nhớ mình nữa.

Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm bởi vì Như Ý nhìn thấy Cát Tường biến thành bộ dạng thần hồn vỡ nát, cơ thể sụp đổ, ngay cả trí nhớ cũng mất luôn này, nhưng hình như thế giới bên ngoài cũng đặc sắc như thế.

Bởi vì Như Ý lại nhìn thấy thật sự có một bia mộ bằng lòng tự mình vỡ nát chỉ để giúp nó chữa thương.

Mỗi một thính giả tiến vào nơi này chứng đạo, theo quan điểm của Như Ý đều là những sự tồn tại đặc biệt và lớn mạnh,

bây giờ trong số đó có người bằng lòng đối xử với bạn mình như vậy đã rất có thể chứng minh được vấn đề này rồi.

Đột nhiên Như Ý quay đầu lại nhìn về phía sâu trong bóng tối kia, lúc này quan quách đang chấn động nhẹ giống như đáp lại ánh mắt của Như Ý. Như Ý vùi đầu mình xuống, bất chợt nó cảm thấy thật ra mình cũng không có gì để phải ngưỡng mộ.

"Meo…"

Cả người Cát Tường từ trên xuống dưới bị tơ máu bao phủ, lúc này trong hai mắt xuất hiện vẻ mê mang, loại cảm giác này rất quen thuộc nhưng đã không nhớ nổi nữa.

Tơ máu từ từ biến mất, đến cuối cùng hoàn toàn tan biến vô hình, mảnh vỡ bia mộ bay lên rồi nhập vào trong vách tường.

Huyết Thi đã hoàn toàn bị xóa sạch dấu vết còn sót lại.

Tô Bạch có hơi buồn nhưng cũng hiểu được, có đôi khi và có đôi chỗ thật ra mình chính là một Huyết Thi khác, chỉ là đối tượng thù hận của Huyết Thi chính là Phát Thanh mà đối tượng thù hận của Tô Bạch lại chính là đôi nam nữ đó.

Nhưng đổi cách nói khác, hắn tin chắc rằng Phát Thanh là thứ tối cao, nói cách khác nếu như không có sự buông thả và ngầm đồng ý của Phát Thanh thì làm sao một nam một nữ đó có khả năng vào thăm nhà mình tận hai lần như vậy?

Chỉ là bây giờ cho dù đối mặt với một nam một nữ đó, Tô Bạch cũng có hơi không thể hận nổi và hận cũng có hơi còn lâu mới sánh kịp, cũng vì vậy mà hiển nhiên hắn sẽ không suy nghĩ quá nhiều cũng không trút lên người Phát Thanh.

Nơi chứng đạo và con sông vàng, thật ra con đường dưới chân Tô Bạch rất rõ ràng, nếu như chỉ đơn giản là muốn theo đuổi thực lực cao hơn vậy toàn bộ sự theo đuổi của mình sau

này chính là có thể tới được nơi này nhanh nhất có thể, và để lại bia mộ thuộc về mình ở đây.

Nhưng con đường quá rõ ràng ngược lại đi vào cũng quá nhàm chán, bạn muốn thích ứng trong mọi hoàn cảnh và muốn sống tùy tiện gần như cũng biến thành một loại hy vọng xa vời, ngược lại còn không bằng tìm một cái cớ thích hợp có thể lý giải để mình chết đi, vậy mình có thể thoát khỏi con đường nhân sinh nhàm chán này mà nghỉ ngơi trước thời hạn.

Thế nhưng lý do này nhất định phải có thể thuyết phục mình, có thể khiến mình cảm thấy mình không phải đang quẳng gánh giữa đường, để mình có thể yên tâm thoải mái.

Cát Tường đứng nguyên tại chỗ với vẻ mơ hồ, khu vực chân không mà trước đó Huyết Thi mở ra cũng đang tan biến dần cùng với bia mộ đã hoàn toàn vỡ nát của anh ta, rất nhanh, nước hoàng tuyền lại hoàn toàn bao phủ nơi này.

Có điều, Huyết Thi chỉ giúp Cát Tường bện lại cơ thể, tuy rằng không khôi phục hoàn toàn nhưng từ từ tĩnh dưỡng, có thể hồi phục lại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng thần hồn của Cát Tường vẫn như thế tương đương với hiện tại vẫn chỉ một con mèo bình thường sở hữu cơ thể của một đại yêu.

Huyết Thi đã cố hết sức rồi, bởi vì anh ta không có lý do và cũng không cần thiết phải giữ sức, chỉ là Cát Tường vẫn chưa hồi phục, hiện tại thậm chí trí nhớ của nó vẫn chưa khôi phục.

Nhưng cũng may ở đây còn một vị nữa.

Hơn nữa xét từ trực giác và sự tích thì vị này gần như là sự tồn tại nổi bật độc nhất vô nhị trong hai thế hệ này. Thế nhưng cô ta vẫn chưa xuất hiện.

Đúng vậy, cô ta vẫn chưa xuất hiện.

Nước hoàng tuyền đang từ từ chảy lại gần, Tô Bạch ôm Cát Tường vào trong lòng tránh cho nước hoàng tuyền tới gần khiến Cát Tường lại rơi vào trong ảo giác, bởi vì thần hồn của nó vẫn chưa hồi phục.

Sao cô ta vẫn chưa tới?

Huyết Thi cảm ứng được khí tức của Cát Tường đã chủ động qua đây, sau đó khi giúp Cát Tường khôi phục cơ thể, thanh thế và trận thế cũng lớn như vậy, Tô Bạch không tin bia mộ của cô ta không cảm giác được!

Nhưng cho đến bây giờ cô ta vẫn chưa xuất hiện như cũ.

Sau khi Huyết Thi kết thúc "màn biểu diễn" đẹp mắt trong phút chốc, màn diễn phía sau không phải nên là cô ta lên sân sao?

Tô Bạch nhớ lần đầu tiên khi mình liên lạc với cô ta chính là cô ta kêu mình đưa Cát Tường về Thành Đô, mà trong khoảng thời gian sau khi cô ta ngồi lên xe lửa rời đi đó, Tô Bạch cũng từng nhìn thấy bóng dáng mất mác và cô đơn của Cát Tường, trạng thái này vẫn luôn kéo dài đến khi bé con được mình mang về từ trong thế giới chuyện xưa mới thay đổi, theo lý mà nói mối quan hệ của cô ta và Cát Tường chắc hẳn phải rất tốt mới đúng.

Hoàng tuyền trở lại vẻ yên tĩnh mà nước sông vàng cũng lại nhấn chìm Tô Bạch và Cát Tường trong lòng hắn, nhưng bia mộ đó vẫn không xuất hiện, Tô Bạch không tin vì cô ta có lòng mà không có sức, trên thực tế danh tiếng của một người vô cùng quan trọng, lại thêm hành động đập vỡ bia mộ của Lương Sâm trước đây của cô ta, không có lần nào là không chứng minh thực lực tuyệt đối của cô ta chắc hắn không dưới Huyết Thi.

Vậy là cô ta không muốn sao?

Chương 1229 Tình Bạn Chấm Dứt 1

Sức mê hoặc tới từ trong con sông vàng lại tản ra một lần nữa, xung quanh cũng như bị một tầng sương mù bao phủ lại khiến người không nhìn được rõ ràng cho lắm.

Mà lần này, Tô Bạch phát hiện ra tuy cơ thể của Cát Tường trong lòng mình lại bắt đầu run rẩy nhưng rõ ràng nó đang tự mình kiềm chế, ít nhất cũng không còn cực đoan như trước đó, ra sức giãy dụa thậm chí ngay cả đuôi cũng không tiếc kéo đứt như vậy nữa.

Ánh mắt của Tô Bạch bắt đầu do dự, thật ra trong lòng hắn cũng biết rõ nếu Lệ Chi đã không bằng lòng xuất hiện, vậy mình có tìm bia mộ đó hay không cũng không có gì khác biệt.

Cái này giống như khi bạn thiếu tiền tìm bạn bè trên wechat mượn tiền vậy, nếu như tin nhắn gửi qua mà người ta rất lâu không trả lời, vậy thật ra cũng không cần thiết phải tiếp tục gọi điện cho người ta hoặc là gửi video nhắc nhở nữa.

Vì có đôi lúc im lặng vốn đã chứng minh một loại thái độ.

Thế nhưng đối với Tô Bạch mà nói, lần này thần hồn của Cát Tường chưa hồi phục quả thật là một sự tiếc hận quá lớn, vị trong quan tài đã chỉ cho mình một con đường nhưng bây giờ con đường này lại xuất hiện trở ngại, chuyện này chẳng ai có thể oán trách được, cho dù là Lệ Chi thì thật ra cũng không có khả năng chỉ trích cô ta.

Sau đó Tô Bạch quyết định rời khỏi hoàng tuyền trước, hắn lo chỉ sợ Cát Tường cưỡng chế chống đỡ cũng không thể

chống đỡ được trong thời gian dài, nên bắt đầu bơi về phía bờ sông.

Mà ngay khi hắn bước ra, người không mặt cầm đèn ở hai bên bờ sông đã biến mất không thấy nữa như thể bọn họ thật sự hoàn toàn chưa từng tồn tại. Nơi chứng đạo này có quá nhiều bí ẩn, đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói trừ phi vị trong quan tài đó bằng lòng nói cho mình một vài chuyện, bằng không với sức mạnh của hắn bây giờ quả thực không thể nhìn thấu được lớp khăn che màu đen bao phủ ở nơi chứng đạo này.

Trở về bờ, Tô Bạch ngồi xuống, Cát Tường thì lại lắc rơi các hạt nước trên lông mình ở bên cạnh hắn, Như Ý còn đang nằm phục trên tế đàn nhìn bên dưới một cách yên lặng.

Khi thấy bạn mình trở về nó cũng không xúc động cho lắm, khi người bạn nhỏ tiếc nuối vì không thể hồi phục thì nó cũng không kích động bao nhiêu, hai con mèo này thật sự giống như hai người xa lạ.

Nhưng dựa theo tính cách của Cát Tường, cho dù hai con mèo này vẫn luôn sống trong nơi chứng đạo này thì phỏng chừng cũng sẽ không phát triển thành mối quan hệ hôm nay mày liếm liếm lông tao, ngày mai tao sẽ bắt rắn cho mày đó.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cơ hơi chán nản cũng có hơi thất vọng.

Tô Bạch nhìn Cát Tường ở bên cạnh rồi duỗi tay xoa đầu nó, Cát Tường vẫn đảo trắng mắt tỏ vẻ phản cảm với Tô Bạch theo bản năng nhưng đã không còn phản kháng gì nữa.

Lệ Chi không xuất hiện, một nguyên nhân rất lớn có khả năng là cô ta không muốn dính dáng gì đến một nam một nữ đó nữa, có lẽ bởi vì độ cao khác nhau cho nên góc độ nhìn nhận sự việc cũng khác nhau, hơn nữa, thật ra trong lòng Tô

Bạch cũng hiểu rõ một chuyện đó chính là tại sao Cát Tường trở về như vậy mà bé con thì lại không thấy đâu.

Tất cả có khả năng chính là để khiến mình dẫn Cát Tường về nơi chứng đạo.

Độ cao của Lệ Chi rất cao nhưng trước khi Trần Thắng tạo phản cũng chẳng qua chỉ là một người chân đất giúp địa chủ trồng trọt hơn nữa còn thích chém gió, cũng như thế, hiện tại độ cao Lệ Chi có cao đến đâu thì trước đây thật ra cô ta cũng giống như mình, đều là bị một nam một nữ đó chơi đùa như một con cờ trong tay.

Mọi người chẳng qua chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi, nói thật lần này Lệ Chi không ra tay cứu khiến Tô Bạch thật sự rất thất vọng, có khả năng nỗi băn khoăn của cô ta quá nhiều mà cũng có khả năng tính toán của cô ta quá lớn, nhưng Huyết Thi đã có thể thoải mái như vậy, Lệ Chi cô lại đột nhiên ẩn nấp với thái độ khác thường như thế thật sự khiến trong lòng Tô Bạch không dễ chịu cho lắm.

Cũng không phải hắn cố tình cảm thấy người khác nợ mình hay là nói nợ Cát Tường mà là vì nếu thật sự hoán đổi vị trí cho nhau, Tô Bạch tin chắc mình cũng sẽ giúp Cát Tường khôi phục mà không hề do dự chút nào.

Thấp thoáng, khi Tô Bạch vừa mới trở thành thính giả thì trận đấu giữa Lệ Chi và một đôi nam nữ đó thật ra đã bắt đầu rồi, mà mình ở bên này chỉ là một kết cấu nhỏ trong trận đấu của đôi bên hoặc có thể gọi là một mắt xích, nhưng có một vài chuyện, một vài suy nghĩ, một vài thứ, nghĩ quá nhiều và nghĩ quá phức tạp ngược lại sẽ không còn thú vị như vậy nữa.

Bây giờ trong mắt hắn, có khả năng Lệ Chi sắp trở thành một nam một nữ đó thứ hai, từ một vài chuyện mà cô ta kêu Hải thiếu gia làm có thể nhìn rõ được kế hoạch và thí nghiệm của cô ta.

Bạn hận một người và mình lại dần dần trở thành người mà mình hận. Cuộc sống như vậy, sinh mệnh như vậy có ý nghĩa gì sao?

Như Ý bước lại gần bên cạnh Cát Tường, và nhìn Cát Tường từ khoảng cách gần.

Tô Bạch nhìn một đôi mèo đen này dường như trông thấy mình và Lệ Chi, hai con mèo, một con cam lòng ở lại trong bóng tối ở nơi chứng đạo này mãi mãi, mà Cát Tường thì lại muốn ra ngoài nhìn thế giới đặc sắc ở bên ngoài, hai loại tâm thái này tương ứng với sự khác biệt giữa mình và Lệ Chi.

Hắn tùy tiện nhặt một hòn đá bên cạnh ném vào trong dòng sông vàng, sau đó thở dài một hơi quay người trực tiếp trở về tế đàn, tiếp đó lại đi xuống khỏi tế đàn trở về bên cạnh cỗ quan tài.

Cát Tường vẫn chưa khỏi hẳn nên Tô Bạch cũng không có suy nghĩ ra ngoài, đương nhiên ngay khi hắn ôm Cát Tường nhảy vào trong vòng xoáy màu đen rơi xuống nơi này một cách không hề do dự gì, thật ra hắn thật sự không cân nhắc quá nhiều về việc mình có thể ra ngoài hay không.

Chương 1230 Tình Bạn Chấm Dứt 2

Lão Phương đã dùng hết sức lực xây dựng một chốn bồng lai cho mình, nhưng đối với Tô Bạch mà nói nơi có thể trốn được ánh mắt và sự tác động của một nam một nữ đó mới chính là chốn bồng lai của mình.

Suy nghĩ này có hơi kém cỏi cũng cơ hơi nản lòng, thậm chí có thể nói là có hơi không có triển vọng, nhưng Tô Bạch không muốn uống bát canh gà có công mài sắt có ngày nên kim đó, không có người nào có thể trải nghiệm được loại cảm giác đó của mình, vừa đối diện với áp lực của Phát Thanh vừa phải nâng cao thực lực của mình cùng với đối mặt với một nam một nữ đó càng ngày càng nhắm vào mình thường xuyên và rõ ràng hơn.

Mệt là điều chắc chắn.

Hắn dựa vào quan quách rồi ngồi xuống, Cát Tường và Như Ý cũng đi theo ra bên ngoài, nhưng hai con mèo đen đều không lại gần mà ngồi trên bậc thềm bên dưới ở hai bên trái phải một cách yên lặng.

Nếu như lúc này có người phụ trách ánh sáng ở đây chỉnh đèn và điều chỉnh góc độ chụp một bức ảnh, vậy bức ảnh ảnh chắc chắn có thể trở thành kinh điển trong số những tác phẩm không chính thống về sự chán nản.

Một thanh niên tóc tím ngồi dựa vào quan tài nghỉ ngơi với vẻ hơi nản chí, hai tay đặt lên đầu gối mình, mà bậc thềm dưới

chân hắn có hai con mèo đen đang nằm phục ở nơi đó bất động.

Hình ảnh thật sự rất đẹp.

Vừa ngồi xuống đã tận mấy tiếng sau, trong lúc đó quan tài rất yên lặng, Tô Bạch cũng rất yên lặng mà hai con mèo đen đó cũng rất yên lặng như vậy.

Cho đến khi đột nhiên trong quan tài bốc lên một sợi khí đen, đây là thi khí, thi khí cực kỳ tinh thuần.

Tô Bạch cười, hắn nhớ hơn nửa năm trước khi mình bị nhốt ở nơi này, ngày nào vị trong quan tài đó cũng phóng ra một sợi thi khí này cho mình hấp thụ, lượng không lớn nhưng đủ để mình không đến mức vì sức lực khô cạn mà "chết đói."

Bây giờ Tô Bạch đã là thính giả cao cấp, đói thì cũng không chết đói được, nhưng hắn vẫn chủ động hút một sợi thi khí này vào.

Hắn duỗi tay vỗ nhẹ vào quan quách, bảo: "Sao cứ cảm thấy thế này giống như trưởng bỗi phát kẹo cho vãn bối ăn nhỉ."

"Cậu quả thật là vãn bối của tôi, cho dù giữa tôi và Tô Dư Hàng có quan hệ gì đi chăng nữa." Vị trong quan tài đó mở miệng đáp.

"Hai người chúng ta đúng là hai tên thất bại, ở đây bao bọc nhau sưởi ấm." Tô Bạch thở dài rồi đáp.

"Tôi là tên thất bại còn cậu thì không." Vị trong quan tài đó đáp, ông ta nói chuyện vẫn luôn mang theo giọng điệu mờ ám như vậy, âm điệu cũng rất bằng phẳng cho nên từ một câu nói bạn rất khó phân biệt được rõ ràng là muốn an ủi bạn hay là muốn chế nhạo bạn: "Bây giờ cậu vẫn chưa đến thời điểm có thể tự mình lựa chọn."

“Tôi có thể chọn tự sát.” Tô Bạch duỗi tay gõ vào đầu: “Tôi cảm thấy nếu như tôi tự sát thì suy tính của bọn họ cũng sẽ thất bại phải không?”

“Phát Thanh sẽ không chọn người không muốn sống vào.” Quan quách im lặng một lúc sau đó nói tiếp: “Huống chi cậu đã có con.”

Trong vô thức, vị trong quan tài đã nói ra một góc núi băng bí mật của một nam một nữ đó nhưng cũng đủ để khiến nội tâm của Tô Bạch chấn động.

Tôi có con sao?

Câu nói này đã trực tiếp kích thích Tô Bạch, lẽ nào sở dĩ một đôi cha mẹ hờ đó của mình bắt bé con đi là vì muốn bé con lặp lại con đường của mình?

Vừa nghĩ đến người trôi nổi trong bình thủy tinh đựng dung dịch nuôi cấy đó là bé con, sau đó bé con nhìn quyển tranh lấp đầy trí nhớ với vẻ mặt mơ hồ, là gân xanh trên hai cánh tay Tô Bạch lại hiện rõ ra theo bản năng.

“Nhưng con trai của tôi không phải là con ruột của tôi.” Tô Bạch cũng không muốn tin đây là sự thật.

“Ruột thịt hay không, không phải chỉ là sự khác biệt về trình tự DNA thôi sao, trên người cậu có dòng máu của đám người Tô Dư Hàng nhưng mẹ cậu thật sự đã mang thai cậu một ngày nào sao?” Sự tồn tại trong quan tài như đang bóc trần một cách rất dứt khoát: “Cho nên, cho dù là khi nào cũng đừng nản chí, đặc biệt là trước khi cậu tự mình cắn chết kẻ mà mình muốn cắn chết tuyệt đối đừng nản chí.”

Tô Bạch hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra nặng nề, sau đó nói: “Cảm ơn, bát canh gà này rất no đủ.”

“Tôi chỉ đứng từ góc độ của một người thất bại mà thôi, tôi hy vọng cậu có thể thành công, hơn nữa nếu như có thể nhìn

thấy đứa con trai vẫn luôn bị mình coi thành vật thí nghiệm và người kế thừa ngày sau lại đi lấy mạng mình, kết cục của chuyện xưa này… tôi thích.” Vị trong quan tài này vừa nói vừa bật cười.

Tô Bạch nhẹ nhàng gõ đầu ngón tay lên quan tài, đột nhiên bảo: “Vậy, thế này có phù hợp… phù hợp với tính cốt truyện mà Phát Thanh theo đuổi không?”

“Đến khi đó cậu sẽ biết.” Vị trong quan tài này đổi đề tài: “Cô gái đó không xuất hiện đúng không?”

“Ừm.”

“Đừng trách cô ta, sự lựa chọn của mỗi người khác nhau và quyết định làm ra hiển nhiên cũng khác, dù sao không phải mỗi một người đều giống như cậu, cho dù lưng đeo bao nhiêu khổ sở vẫn sống đơn thuần như vậy.”

“Sau đó thì sao?” Tô Bạch truy hỏi.

“Sau đó cái gì?”

“Theo như tiến độ bình thường, sau khi an ủi tâm hồn rồi lại kích thích tôi, tiếp sau đó có phải nên cho tôi chút lợi ích thực tế gì hay không? Ông biết Lệ Chi sẽ không ra tay cứu Cát Tường, đúng chứ?

Quay một vòng lớn chẳng qua cũng chỉ có hai loại khả năng, một là để Huyết Thi giúp ông hoàn thành một nửa tiết kiệm một chút sức lực cho ông, sau đó chính là sau khi Lệ Chi không giúp thì ông ra tay, thuận tiện ra điều kiện với tôi.”

Cát Tường và Như Ý đang nằm phục trên bậc thềm đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía quan tài và Tô Bạch ở trên bậc thềm.

Hai con mèo đều cảm giác được bầu không khí vốn thân thiện ở bên trên đột nhiên biến mất…

Chương 1231 Tiếng Than Của Đỗ Quyên 1

“Thật ra, tôi cảm thấy giữa chúng ta vẫn có thể không cần trực tiếp như vậy.”

Tại sao người Trung Quốc thích bàn chuyện làm ăn trên bàn tiệc, bởi vì dựa vào rượu và bầu không khí được những người ngồi bên bàn tiệc cùng nhau tô đậm nên, mọi người bàn chuyện làm ăn đều có thêm không gian có thể tiến lùi, không đến mức phải lúng túng như vậy.

Tô Bạch gật đầu: “Nhưng ông cũng biết rõ cảm giác quá tốt đẹp đều chỉ là hư ảo, cho nên còn không bằng cho giấc mộng chấm đất kịp thời, ít nhất còn có thể giữ lại một vài hồi ức khá đẹp ngày trước.”

“Tôi cần cậu làm cho tôi một việc.” Sự tồn tại trong quan tài trực tiếp thừa nhận.

“Đầu tiên giúp tôi hồi phục cho Cát Tường đi đã.” Tô Bạch nói.

“Cậu không nghe tôi nói muốn cậu làm gì trước sao?”

“Ông không giúp tôi hồi phục cho Cát Tường trước vậy ngay cả nghe tôi cũng lười nghe.” Tô Bạch vẫn dựa vào thành quan quách, giọng điệu thoải mái lại bình tĩnh: “Đây là giới hạn của tôi.”

Tất cả đều căn cứ vào việc ông giúp Cát Tường hồi phục trước rồi lại nói sau, bằng không khỏi phải bàn gì hết, đây là thái độ của Tô Bạch, không hề có một chút đường thương lượng nào.

Về phần sự tồn tại trong quan tài có tin mình hay không thì Tô Bạch không rõ, cũng không chắc chắn, dù sao hai mươi năm trước người này cũng bị Tô Dư Hàng hại ở đây bây giờ đổi thành con trai của Tô Dư Hàng, ông ta có chọn tin hay không thật sự là một ẩn số chưa biết.

Đã từng nhảy vào một cái hố to, bây giờ gặp cái hố nhỏ giống y như vậy vẫn tiếp tục nhảy xuống hay sao?

Cũng khó mà nói được, lỡ như người ta thật sự không tin thì sao?

"Ha ha."

Vị trong quan tài đó cười một tiếng, vẫn không nghe ra được ý tứ cụ thể của ông ta, bởi vì ông ta nói chuyện quả thực không mang theo cảm xúc gì cả, rất khó khiến người trực tiếp suy đoán ra được. Hơn nữa ông ta nằm trong quan tài giống như một người phụ nữ ôm đàn tỳ bà đeo khăn che mặt, bạn rất khó thật sự nhìn thấy dung mạo thật của ông ta. Đương nhiên một lão già đã sống nhiều năm như vậy, dù người có ngu cỡ nào thì lúc này cũng có thể tu luyện thành tinh rồi, huống chi năm đó tuy ông ta bị Tô Dư Hàng hại nhưng người có thể có tư cách bị Tô Dư Hàng hại đã đủ thể hiện sự xuất sắc của ông ta từ khía cạnh nào đó.

Rất lâu sau, đối phương mới đáp lại một câu: "Được."

Sau đó, một sợi khí màu đen tản ra từ trong quan tài chậm rãi rơi lên người Cát Tường, đây là một loại tẩm bổ, là dùng sức mạnh linh hồn của mình giúp Cát Tường hồi phục.

Cái giá này cực đắt bởi vì những thứ như vết thương thế này, lần sau khi tiến vào thế giới chuyện và ra khỏi thế giới chuyện xưa Phát Thanh đều sẽ giúp thính giả hồi phục hoàn toàn, nhưng chuyện về phương diện linh hồn Phát Thanh sẽ không quản mà sẽ chọn cách đối xử khác nhau.

Ví dụ nếu như anh tẩu hỏa nhập ma Phát Thanh sẽ không giúp anh tỉnh táo mà nó chỉ có thể chữa lành các vết ngoại thương mà nó nhận định cho anh, đương nhiên nếu linh hồn bị thương nặng thì nó cũng sẽ giúp anh hồi phục, nhưng nếu như anh chủ động cho người khác linh hồn bản nguyên, cũng không phải do bị thương tạo thành mà là sự suy yếu không phải thương tích trong linh hồn của bản thân do chính hành vi của anh gây ra, vậy Phát Thanh sẽ mặc kệ anh.

Nói ngắn gọn là anh tự làm, nếu đối tượng bị làm là cơ thể vậy Phát Thanh sẽ giúp anh hồi phục, còn nếu như thứ bị làm là linh hồn vậy Phát Thanh sẽ thờ ơ nhìn anh tự tìm đường chết, về phần Phát Thanh có biết anh có thật lòng làm hay không? Vậy anh có thể thử, nhiều năm như vậy người có thể tránh được sự truy lùng và nhận định của Phát Thanh, đếm qua đếm lại hình như bây giờ cũng chỉ có hai người đó mà thôi, ngay cả sự tồn tại giống như Lệ Chi cũng nhất định phải ngồi lên xe lửa ngoan ngoãn rời đi.

Sức mạnh linh hồn của thính giả cấp đại lão quả thực mạnh mẽ, và hình như cũng chỉ có loại cường giả ở cấp bậc này mới có thể dùng linh hồn bản nguyên của mình đi giúp một con đại yêu có thực lực sánh ngang với thính giả cao cấp hồi phục linh hồn một cách xa xỉ như vậy. Hơn nữa rất có khả năng chỉ có thính giả cấp đại lão ở phương diện chuyên tấn công linh hồn mới được. Còn loại giống như Lương Sâm cũng không có cách nào làm đến mức độ này được, đây là quan điểm của bản thân Tô Bạch, cũng là một loại trực giác thuộc về thính giả cao cấp.

Tô Bạch vẫn dựa vào thành quan tài nhìn khí tức của Cát Tường đang hồi phục từng chút một, bởi vì đây là hiệu quả tự nhiên kèm theo quá trình hồi phục ký ức và hồi phục bản thân.

Ngay khi Cát Tường bắt đầu nhớ ra mình là Cát Tường, khí chất trước đây đó mới từ từ quay trở lại trên người nó, cũng giống như diễn xuất của Châu Nhuận Phát trước khi mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ trong phim [Thần bài], dù sao khí chất của một người và ký ức của người đó cũng chính là kinh nghiệm gần như có xác suất ngang nhau rất lớn, ngay khi bạn quên mất mình là ai thì khí chất vốn thuộc về bạn cũng sẽ không còn sót lại hoặc là hoàn toàn thay đổi.

"Ông thậm chí còn không nói chuyện ông muốn tôi làm giúp ông mà cứ thế trực tiếp ra tay, thật sự không sợ tôi quỵt nợ sao?" Tô Bạch hỏi với vẻ hơi khó hiểu, đối phương lại tin mình như vậy sao?

Được một thính giả cấp đại lão vô duyên vô cớ tin tưởng, Tô Bạch sẽ không ngu ngốc sinh ra sự cảm động sâu sắc gì đó, vừa vặn ngược lại, phần lớn vẫn là nghi ngờ hơn, bởi vì hắn thật sự không cảm thấy vị trong quan tài này trả cái giá lớn như vậy giúp mình chữa trị cho Cát Tường rồi yên tâm cho rằng mình sẽ tuân thủ lời hứa như vậy.

Cho dù là một thính giả cấp thấp cũng không đến mức khờ dại và ngây thơ như vậy chứ?

Chương 1232 Tiếng Than Của Đỗ Quyên 2

Sức mạnh linh hồn nồng đậm giống như chất lỏng không ngừng chảy ra từ trong quan tài và dung hợp vào trong cơ thể của Cát Tường, Cát Tường bắt đầu từ từ duỗi thân mình, hai mắt mèo vốn mang theo chút đáng yêu bắt đầu càng ngày càng trong suốt giống như hổ phách ở tận cùng của đại dương, sâu thẳm và cao ngạo, mang theo một loại thái độ xa cách người ngàn dặm.

Tô Bạch rút một điếu thuốc ra châm lên, khói thuốc lượn lờ bay lên lại khiến tâm thần hắn có hơi hoảng loạn hơn lúc này, Cát Tường bị bắt đi cùng với bé con trong đêm mưa đó, ngay khi Cát Tường hồi phục thể lực cũng có nghĩa ký ức cũng sẽ hồi phục, và chân tướng liên quan đến đêm mưa đó cũng sẽ hoàn toàn nổi lên mặt nước.

Tuy rằng Cát Tường chưa bao giờ từng mở miệng nói lời nào nhưng Tô Bạch vẫn biết đại khái ý tứ mà nó muốn biểu đạt, dù sao nó cũng là một đại yêu, nó chỉ lười dùng ngôn ngữ của con người và chẳng muốn ăn thức ăn của con người mà thôi, nhưng Tô Bạch không cho rằng con mèo này vẫn sẽ tiếp tục giữ im lặng về chuyện liên quan đến bé con.

Khi Tô Bạch nhìn thấy Cát Tường ở trong nhà ngậm sữa tươi nhìn quanh với vẻ mặt mê mang, cũng biết sự bảo hộ của con mèo này đối với bé con không hề kém hơn một người làm cha như mình bao nhiêu.

Hắn hít một hơi thuốc và cảm nhận cảm giác trong phổi mình được lấp đầy, sau đó lại từ từ phun ra, nhìn sức mạnh

linh hồn thật mê người chảy ra từ trong quan quách, hắn mở miệng nói: "Nếu còn nhiều thì cũng cho tôi một phần được không?"

"Sớm muộn gì cũng là của cậu." Đột nhiên vị trong quan tài này đáp lại một câu như vậy.

Tô Bạch sững sờ, gạt rơi tàn thuốc nhưng cũng không nói gì, có vài chuyện có khả năng vị trong quan tài này biết mà mình lại không biết, cho nên ông ta mới có thể bình tĩnh và tự tin như thế.

Không hề hỏi mình có hối hận hay chơi xấu không?

Như Ý nằm phủ phục trước mặt Cát Tường, nó có thể cảm giác được người bạn trước đây của mình đang dần dần trở lại, đối với chuyện này, Như Ý trông vẫn rất bình tĩnh như cũ thậm chí có thể nói là hơi lạnh nhạt.

Hai con mèo này cũng không trở thành một đôi trong những tháng năm tối tăm và dài đằng đẵng này, cho dù là trước đây mọi người cũng đều tự chơi theo cách riêng của mình, thật ra bọn nó cũng tương đương với người canh giữ ở nơi chứng đạo, tác dụng mang tới cũng tương tự với sư tử đá ở trước cửa ngôi nhà lớn, chỉ là bọn nó càng đáng sợ và tàn nhẫn hơn.

Đương nhiên, bọn nó chỉ phụ trách chăm sóc nơi chứng đạo, sẽ không bị người bất ngờ tiến vào hoặc là thính giả mạo phạm, về phần các đại lão ở nơi chứng đạo này vốn không phải cấp bậc mà bọn nó có thể ứng phó được.

Còn nhớ năm đó người đàn ông mang theo nụ cười xấu xa ngồi xổm trước mặt bạn mình, nói một đống lời về thế giới bên ngoài rất đặc sắc đó, nó đã chọn lùi lại bởi vì nó cảm thấy thế giới bên ngoài có tốt bao nhiêu thì cảm giác tiếp tục ở lại nơi này cũng không tệ cho lắm.

Mà cuối cùng bạn của mình vẫn rời khỏi nơi này cùng người đàn ông đó.

Không có mất mác bởi vì vốn không có sự bầu bạn chân chính nào ở đây, bây giờ nó trở về bên cạnh còn có một con người đi theo nữa, trong những năm này nó chắc hẳn có mối quan hệ không tệ với rất nhiều con người, ít nhất thì con người ngồi bên bậc thềm hút thuốc này vẫn rất quý trọng nó.

Nó sắp trở về rồi.

Sau khi trở về, con người này sẽ không thể tùy tiện xoa đầu nó nữa.

Trong lòng Như Ý nghĩ như vậy.

Thế giới của mèo quả thật thuần túy và đơn giản hơn thế giới của con người quá nhiều, đương nhiên đến cấp bậc sinh mệnh này như bọn nó, không lo đói rét tai ương cũng không cần đi kiếm thức ăn trong thùng rác, cũng không cần phải tỏ ra đáng yêu lấy lòng chủ nhân, hiển nhiên có thể đơn giản làm theo ý mình hơn một chút.

Điếu thuốc này của Tô Bạch bất tri bất giác đã sắp cháy đến cùng.

Mà lúc này, sức mạnh linh hồn trong cỗ quan tài cũng dừng phát ra, sau khi một sợi sức mạnh linh hồn cuối cùng dung hợp vào trong cơ thể của Cát Tường, Cát Tường nhắm mắt lại, cơ thể bắt đầu run lên. Đây là dấu hiệu linh hồn bị đánh thức sau khi hồi phục.

Tô Bạch ném đầu lọc đi và bước xuống thềm, ngồi xổm trước người Cát Tường.

Cát Tường chậm rãi mở mắt nhưng Tô Bạch lại đột nhiên quay đầu hô về phía vị trong quan tài kia.

“Đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Bởi vì sau khi Cát Tường mở mắt hắn nhìn thấy một đôi mắt mèo phiếm đỏ, phản ứng đầu tiên của hắn là cho rằng vị trong quan tài đã để xảy ra vấn đề trong khi chữa trị, bởi vì thần hồn là sự tồn tại thuộc cấp bậc linh hồn, mà phương diện này luôn mẫn cảm nhất, hơi xảy ra chút sai sót cũng có thể dẫn đến tai họa!

Đôi mắt kiêu ngạo và trong suốt của Cát Tường không thấy đâu nữa, lúc này nó chợt biến thành một thân đầy lệ khí!

"Meo!"

Tô Bạch không tiếp tục truy hỏi vị trong quan tài đó nữa mà quay đầu nhìn về phía Cát Tường, bởi vì trong một tiếng mèo kêu đó của nó, thứ hắn nghe được không hoàn toàn là phát điên và cuồng bạo mà là một loại đau lòng sâu sắc.

"Meo!"

Cơ thể của Cát Tường hóa thành một quả cầu sáng màu đen phóng tới, Tô Bạch lập tức đi theo.

"Meo!"

"Meo!"

Cát Tường đang kêu, kêu đến thê lương giống như tiếng than của Đỗ Quyên!

Cuối cùng, Cát Tường phóng lên đàn tế tới bên cạnh hoàng tuyền, nó bắt đầu kêu từng tiếng với con sông vàng. Hai hàng lệ máu chảy ra từ trong con mắt của nó, tiếng kêu mang theo chất vấn, mang theo xót xa, cũng mang theo tức giận.

Những tiếng kêu gào đến rát cả cổ họng.

Bi ai tột cùng, tức giận tột cùng và… khó hiểu tột cùng.

Đây là một loại cảm giác mình bị người thân thiết nhất phản bội, mà lúc này Cát Tường cũng gần như đã gào khàn cả

cổ họng mình, nước mắt mèo nhuộm thêm máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

Bấy giờ nước hoàng tuyền cuồn cuộn lại bị sự ai oán xót xa trong những tiếng mèo kêu này đè nén, không ngừng vang vọng bên vách đá và hai bên bờ…

Chương 1233 Chân Tướng! 1

Sân golf, cho đến bây giờ vẫn được tính là một loại vận động khá xa xỉ đối với người dân bình thường, trên thực tế sự phát triển của công nghệ quả thật đã kéo gần chất lượng sinh hoạt của người giàu và người nghèo lại với nhau, nhưng cũng không thể tránh khỏi một vài chốn bất ngờ và đặc biệt, tạm thời rất khó dùng sản phẩm công nghệ để giảm giá thành của nó, nhất là trong giai đoạn bất động sản gần như đã trở thành sản nghiệp trụ cột trong nước.

Lương Sâm vung gậy golf rồi ném cây gậy trong tay cho một nữ nhân viên ở bên cạnh, sau đó nhận ly cocktail mà đối phương đưa tới uống một ngụm lớn.

Nói thật anh ta không thích loại vận động này cho lắm, trước đây sở dĩ anh ta gây dựng sự nghiệp từ khoản trò chơi này, một nguyên nhân rất quan trọng chính là anh ta không muốn giao tiếp với người bên ngoài, anh ta chỉ muốn đóng cửa đắm chìm trong thế giới giả tưởng do mình xây nên, lẩn tránh ánh mắt của thế giới hiện thực này.

Nhưng bây giờ anh ta đang thử thay đổi thói quen sinh hoạt và… thái độ sống của mình.

Tương lai đối với anh ta mà nói đã không còn bao nhiêu đường lựa chọn, cho dù có giãy dụa thế nào và cho dù đã tiến hành thử không ít lần thì đối với Lương Sâm mà nói thật sự không có ý nghĩa lớn cho lắm, thậm chí bản thân anh ta còn không ôm hy vọng bao nhiêu mà chỉ đang đợi một ngày tấm vé xe lửa đặt vào trong tay mình đó.

Cách đó không xa, Giải Bẩm hiếm khi mặc thường phục bước từng bước tới.

Lương Sâm biết rõ trước đây thư ký này của mình vẫn luôn học theo mình, nghiêm cẩn đối với cuộc sống, ồ không, có thể nói là đã đến mức độ hà khắc, anh ta thường có thể nhìn thấy bóng dáng của mình từ trên người Giải Bẩm.

"Tới đây, chơi chung với anh một ván nhé?" Lương Sâm nói.

Giải Bẩm gật đầu nhận gậy đánh bóng, hai người đi vòng trở lại.

Khi đánh bóng, Giải Bẩm vừa chuẩn bị vừa giống như bâng quơ mở miệng: "Tối đó, tôi nhớ anh ra ngoài đuổi theo một người."

"Ồ, tối nào?" Lương Sâm hỏi.

"Chính là tối hôm đó." Giải Bẩm nở nụ cười, đánh quả bóng bay đi.

Lương Sâm lấy gậy golf, mỉm cười đáp: "Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?"

"Bởi vì tò mò, anh biết tò mò có thể hại chết con mèo." Giải Bẩm đang cầm gậy đánh golf trong tay đối diện với Lương Sâm: "Ông chủ, rốt cuộc người xuất hiện tối đó là ai, tôi nhớ anh nói anh ta đã trở về."

"Không phải anh đã biết rồi sao?" Lương Sâm hỏi ngược lại.

"Nhưng anh vẫn chưa từng xác nhận với tôi, thật ra ông chủ, tôi chắc hẳn nên nghĩ đến nó sớm hơn một chút mới phải, tối đó anh nói người lẩn tránh ánh mắt của Phát Thanh đó đã trở về, sau đó anh đuổi theo ra ngoài."

"Rồi sao?"

“Sau đó chính là lần đó, tại sao ông chủ anh lại có dũng khí chủ động đuổi theo?” Giải Bẩm ra hiệu cho nhân viên bên cạnh đều lùi xuống hết, mấy người này cũng đều quay người rời đi.

“Ha ha.” Lương Sâm bật cười.

“Ông chủ, giữa tôi và anh đều không có bí mật gì với nhau, đúng chứ?” Giải Bẩm rút một điếu thuốc châm lên, hút một hơi thật sâu: “Chúng ta cũng không quanh co làm gì, lần trước khi khí tức của Phát Thanh giáng xuống, ông chủ anh có bộ dạng thế nào thì tôi cũng đã nhìn thấy hết cả rồi, nhưng tối đó khi anh cảm ứng được khí tức của Phát Thanh đang đuổi theo người đó thì anh cũng theo ra ngoài kiểm tra tình hình.

Hiển nhiên chứng đạo có thể mang đến sự thay đổi lớn cho người ta nhưng tôi không cho rằng có thể phá đổ tính cách của một người.”

“Vậy anh nói xem, người mà tôi đuổi theo tối đó là ai?” Lương Sâm hỏi.

“Người có thể khiến anh bất chấp tất cả thậm chí có thể khiến anh tạm thời quên mất nỗi sợ đối với Phát Thanh mà làm ra sự lựa chọn kích động này thật sự không nhiều, tôi không dám tính cả mình vào trong, vậy chỉ còn lại một người đó, cô gái đó, tối đó là cô ta đã trở về đúng không?”

“Giải Bẩm, bây giờ cấp bậc thực lực của anh không đủ, một vài chuyện cho dù anh biết cũng không có nghĩa gì cả.” Lương Sâm thở dài, không trực tiếp đáp lại lời của Giải Bẩm: “Anh hỏi chuyện này là vì thám tử nhỏ đó đúng không? Vì cậu ta không giết mẹ nuôi của anh cho nên anh cảm thấy mình nợ đã cậu ta một ơn, nhưng lần trước khi chúng ta giúp cậu ta tìm mèo đã được tính là trả rồi…”

Giải Bẩm vất mạnh đầu lọc xuống đất, sau đó dùng đế giày giẫm lên: "Ông chủ, rốt cuộc thí nghiệm lần đó là anh muốn làm hay là cô ta kêu anh làm giúp?"

"Có gì khác sao?" Lương Sâm hỏi.

"Có, khác biệt rất lớn, nếu như là ông chủ anh muốn làm, tôi sẽ giúp anh làm, mẹ nuôi của tôi cũng vì vậy mà cuốn vào nguy hiểm thì tôi cũng chịu, tôi sẽ khổ sở, tôi sẽ đau lòng nhưng tôi chịu!

Nhưng nếu như chỉ vì cô gái đó kêu anh làm thì làm, sau đó mẹ nuôi của tôi cũng vì thế mà thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy xin lỗi ông chủ, tôi chỉ nhận anh là ông chủ của tôi, còn ả đàn bà đó, cô ta là cái thá gì?"

"Bốp!"

Lương Sâm vả một cái tát lên mặt Giải Bẩm, trên mặt Giải Bẩm xuất hiện một dấu bàn tay nhỏ máu.

"Không cho phép anh nói cô ấy như vậy." Lương Sâm nói một cách rất bình tĩnh.

Giải Bẩm nhếch khóe miệng, anh ta cười, một sợi máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ khóe miệng, cũng không biết anh ta đang cười bản thân hay là đang cười ông chủ đứng trước mặt mình nữa.

Phố Hồng Bài Lâu, khu Võ Hầu, Thành Đô, Tứ Xuyên.

Khí hậu ở Thành Đô luôn hợp lòng người đến vậy, thân là một khu vực đồng bằng ở trung tâm bồn địa, nó giống như một cô gái được che chở cẩn thận, không có khí tức xinh đẹp và đáng yêu của Giang Nam, cũng không có vẻ sắc sảo và có tính cách dứt khoát như Tây Bắc, lại càng không có vẻ bộc trực và khí phách như Đông Bắc, thứ có ngoại trừ yên tĩnh thì vẫn là yên tĩnh, giống như một người con gái khuê phòng có tính

cách cởi mở, mang tới những khao khát về tương lai và sự vui vẻ đối với chậu hồng ở trước mặt mình.

Chương 1234 Chân Tướng! 2

Gió nhẹ nhàng thổi qua qua sổ hơi mang theo cảm giác mát mẻ, xua tan đi không ít cái nóng nực của ngày hè.

Một cô gái có dáng người duyên dáng ngồi trên sô pha màu trắng, trong tay cầm một quyển [Bầy chim lạc] của Tagore, bên cạnh còn có một ly trà xanh bốc khói nghi ngút, trông vô cùng đẹp đẽ vào thời điểm buổi chiều này.

Gió thổi qua sợi tóc rũ xuống của người con gái, cô ta dùng tay nhẹ nhàng vén lên, đây là một cô gái tinh tế, tinh tế đến mức mỗi một hành động của cô ta dường như đều đang giải thích cho hai chữ này.

"Ting…"

Tiếng thang máy vang lên, đây là một khu nhà trọ có thang máy bình thường, cửa trước và sau đối diện, mà căn phòng này cách thang máy rất gần.

Tiếng bước chân truyền tới dần trở nên rõ ràng.

Dường như đối phương đang do dự rất lâu ở cửa, có hơi lưỡng lự.

Cô gái nhẹ nhàng đặt quyển sáng trong tay xuống, cô ta biết ai sắp trở về, nói thật đợt này không gặp được nó, quả thật nghĩ đến mà cũng phát hoảng lên được.

Phần lớn con gái đều từng có một giấc mơ đó chính là nuôi một con thú cưng thuộc về mình, mà thú cưng của cô ta chắc chắn còn xuất sắc hơn bất cứ một con thú cưng nào trên đời này.

Một điểm này cô gái rất chắc chắn.

Cuối cùng, người ngoài cửa vẫn đẩy cửa.

Cửa không chỉ không khóa thậm chí ngay cả đóng cũng không hề đóng.

Một con mèo đen nhảy khỏi túi đeo vai của người đàn ông bên ngoài một cách tự nhiên rồi bước vào trong phòng, mà người đàn ông đó cũng rất thức thời, không đến gần cũng không bắt chuyện mà trực tiếp quay người rời đi.

Cô gái vẫn ngồi trên sô pha, ngay khi con mèo đen bước tới cô ta nhẹ nhàng duỗi hai cánh tay của mình tới ôm con mèo đen lên.

Con mèo đen không dính người nhưng loại kiêu ngạo thấp thoáng này lại mê người và đáng yêu đến vậy, đủ để hoàn toàn lấp đầy trái tim thiếu nữ của bạn, hơn nữa bộ lông màu đen tuyền này về phương diện mềm mại và cảm giác tay cũng không phải thứ gọi là da chồn có thể so sánh được, ôm nó thật sự giống như ôm cả thế giới.

“Meo.”

Con mèo đen khẽ kêu một tiếng, cũng được xem là nói với chủ nhân của mình rằng tôi đã về rồi đây, nhưng cách chào hỏi này cũng không giống như đang nói với chủ nhân của nó mà là với một người bạn của mình.

Cô gái nhẹ nhàng tì cằm mình lên người con mèo đen, cô ta rất hưởng thụ hành động thân thiết của con mèo, bởi vì cô ta biết nó có thể hiểu mình mà mình cũng có thể hiểu nó, tuy rằng là một người một mèo nhưng lại có thể đạt đến một loại hài hòa mà ở bên ngoài hoàn toàn chỉ có thể gặp mà không cầu.

Cô ta lấy di động ra, ngón tay gõ nhẹ vào màn hình.

Con mèo đen ngáp một cái, nó không có hứng thú xem di động, nó chỉ cảm thấy có hơi nhàm chán.

“Người đó thế nào rồi?” Cô gái hỏi, cô ta biết con mèo có thể nghe hiểu lời của mình.

Con mèo im lặng không lên tiếng, mà chỉ nhẹ nhàng vung cái đuôi của mình một cái, bởi vì nó không biết nên miêu tả cảm giác của mình thế nào, mà nó lại không bằng lòng nói chuyện thậm chí rất nhiều lúc nó đều chọn im lặng đối với thế giới này, bởi vì hai mươi năm trước, thật ra im lặng chính là toàn bộ cuộc sống của nó.

Có điều, con mèo đen cũng bắt đầu tự hỏi, nó nghĩ đến lần đầu tiên khi người đó và mình đối diện ánh mắt với nhau rõ ràng lộ ra vẻ hoang mang, cũng có vẻ hoảng loạn và luống cuống khi mình dẫn cậu ta đi tìm nhà ma.

Thật ra, cũng rất thú vị đấy chứ.

Nhưng dường như ở chung với cô gái một thời gian dài rồi, con mèo đen cũng dần dần bắt đầu quen với cuộc sống nhạt nhẽo này, vốn dĩ nó chỉ là một sinh linh bước ra từ trong cô độc, cho nên ngược lại không cảm thấy cuộc sống ở chung với cô gái này có gì cô đơn và buồn tẻ. Mặt trời lặn mỗi tối và mặt trời mọc mỗi ngày và cả sao trời dày đặc trong đêm đã đặc sắc hơn cuộc sống trước đó của nó rất nhiều.

Cô gái đặt di động qua một bên, nhẹ giọng nói bên tai con mèo đen: “Tao vừa gửi tin nhắn cho cậu ta.”

Con mèo đen trông có vẻ không quan tâm, nó vẫn luôn như vậy, kiêu ngạo, lạnh lùng đến cực điểm cho dù là đối diện với ai.

“Tao nói với cậu ta hãy cẩn thận một người giống cậu ta.”

Gần như cô gái vừa cười vừa nói, sau đó cô ta cầm tách trà bên cạnh lên, chỉ là ngay khi cô ta vừa bưng lên nước trà trong cốc lại lập tức biến thành rượu nho tươi mới.

Cô gái nhấp một ngụm, từ mặt biểu cảm không nhìn ra được là tức giận hay là gì khác, chỉ hơn cái giếng cạn không có sóng tuyệt đối một loại cảm xúc: “Dù sao tôi và cậu ta đều là người đáng thương như nhau, đầu tiên là tôi và sau đó là cậu ta.”

Cô gái nói rồi lại nói, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

“Cát Tường, mày trưởng thành ở nơi chứng đạo, có vài chuyện mày không thể hiểu được. Thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, mà nếu cá bé muốn thoát khỏi số phận bị ăn của mình vậy nó phải đi ăn những con cá nhỏ ở phía sau mình để mình biến thành cá lớn. Tao cảm thấy thật ra tao không có sự lựa chọn nào khác, nhưng ít nhất tao cũng đã nhắc nhở cậu ta, đúng chứ?”

Cô gái ôm con mèo đen tự lẩm bẩm một mình, đôi mắt từ từ trở nên ướt nhòa: “Bởi vì tao cũng muốn biến thành cá lớn.”

Chương 1235 Tôi Chọn Chìm Đắm 1

Cát Tường còn đang kêu gào như phát điên, lúc này hình tượng của nó hoàn toàn không liên quan gì đến vẻ cao ngạo vốn luôn thuộc về nó, nhưng chính vì loại tương phản cực kỳ rõ nét này mới có thể nhìn ra được sự dày vò và đau khổ trong lòng nó lúc này.

Tô Bạch không đi an ủi Cát Tường bởi vì hiện tại an ủi không có một chút tác dụng nào hết, ngay khi mình quyết định giúp Cát Tường hồi phục thần hồn thật ra cũng đã định trước sẽ lại mang đến cho nó loại đau khổ này.

Thật ra quên đi cũng là một cách chữa lành vết thương rất tốt, nhưng lúc này cho dù là Tô Bạch hay là Cát Tường, phỏng chừng đều không nhát gan đến mức độ đó, mà vẫn sẽ ghi nhớ thù hận.

“Con mèo chết tiệt im lặng một chút đi, phiền bỏ mẹ.” Tô Bạch chửi một tiếng.

Cát Tường sững sờ, nó quay đầu nhìn chằm chằm vào Tô Bạch với đôi mắt đỏ ngầu.

“Khi lão tử biết thân thế của mình cũng không mất mặt như mày, bây giờ mày giống như một thiếu nữ vô tri khóc lóc ỉ ôi bên bờ sông sau khi bị tên đàn ông cặn bã đùa giỡn tình cảm và cơ thể vậy, có thấy mất mặt không hả?”

Cơ thể của Cát Tường bắt đầu run rẩy, đây là tức giận, là cơn giận rất lớn, hơn nữa loại tức giận này cũng bởi vì lời khiêu khích của hắn mà có xu thế chuyển lên người hắn.

Tô Bạch không để ý đến Cát Tường có khả năng đến bên rìa cuồng bạo bất cứ lúc nào, được rồi, bây giờ mọi người thật đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, sau này đừng hòng giả bộ kiêu ngạo trước mặt ai, cũng đừng sĩ diện trước mặt ai.

Mày giả bộ kiêu ngạo lâu như vậy cuối cùng còn không phải cũng bị nữ chủ nhân xinh đẹp trước kia của mình đâm một nhát dịu dàng ở sau lưng sao?

Tô Bạch phủi bụi trên vai mình, có hơi làm bộ làm tịch cúi đầu duỗi tay chà đôi giày của mình, khi làm động tác này thật ra hắn đã biết rõ mình quá cố tình cũng quá ra vẻ, dù sao người mà mình đối mặt không phải là thính giả cấp thấp, người có thâm niên hoặc là người bình thường, mà là hai con mèo và vị trong cỗ quan tài kia.

Nhưng nếu đã làm rồi cũng không thể chỉ làm một nửa được vì nếu như vậy sẽ càng thấy xấu hổ hơn.

Cát Tường phát điên lại thêm vẻ tiến thoái lưỡng nan của Tô Bạch lúc này, có thể nhìn ra được sự tâm thần mất trí của một người một mèo hiện tại.

Ngay khi Tô Bạch đi về bên cạnh cỗ quan tài đó, nắp quan tài vẫn ở trạng thái nổi lơ lửng như cũ, một luồng sương dày bao phủ nó trông rất thần bí.

“Ông đã biết từ lâu rồi đúng không?” Tô Bạch vừa bước lên bậc thềm vừa hỏi.

Như Ý vẫn nằm phủ phục nguyên tại chỗ, cho dù là tiếng kêu gào phát điên của Cát Tường cũng không ảnh hưởng đến nó bao nhiêu, đối với nó mà nói trước đây Cát Tường không phải là bạn chơi chung với nó, bây giờ cũng không phải và sau này lại càng không có khả năng.

Hai con mèo, nếu đã lần lượt chọn con đường khác nhau hiển nhiên cũng sẽ rất khó trở thành người đi chung đường lại.

Vị trong quan tài đó rất nhanh đã trả lời câu hỏi của Tô Bạch.

“Tôi có biết sớm hay không có gì khác biệt sao?”

Tô Bạch nhún vai: “Quả thật không có gì khác biệt, càng đến cuối cùng chỉ càng có thể khiến tôi phát hiện ra một sự thật, đó chính là thật ra tôi chỉ là một tên ngu đần nhất, chỉ là quả trứng bị nứt vỏ, con ruồi nào cũng muốn tới cắn một miếng.”

Đây quả thật là cảm xúc sâu sắc nhất của hắn hiện tại, thật ra Tô Bạch thật sự có hơi bất lực không biết phải làm sao, đầu tiên là một nam một nữ đó, bây giờ lại thêm một Lệ Chi cũng không sao cả.

Hắn cảm thấy mình chắc hẳn nên tức giận, cảm thấy mình chắc hẳn nên nổi nóng, nhưng loại cảm xúc như nổi nóng này sau khi bị sử dụng vô số lần trong một khoảng thời gian ngắn cũng sẽ biến thành nước sôi không có vị gì, mình thật sự đã tức giận đến tê liệt rồi.

Một nam một nữ đó sinh mình ra như một sản phẩm thí nghiệm, sau đó chặt đứt tuổi thơ của mình, bóp méo toàn bộ cuộc đời của mình, mà Lệ Chi chắc hẳn chính là hung thủ thật sự đã bắt Cát Tường và bé con đi.

Thật sự là vừa tức vừa nực cười, Tô Bạch tôi có đức hạnh gì lại khiến những đại lão như các cô đều coi trọng tôi, đều tới gây sức ép với tôi.

“Cậu quả thật còn kiên cường hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều.” Sự tồn tại trong quan tài nói.

“Đừng nói mấy lời vớ vẩn không có dinh dưỡng này.” Bây giờ Tô Bạch cũng chẳng thèm gọi ông anh nữa, quả thật có thể nhìn ra được lúc này hắn thật sự không còn những hành động thoạt nhìn không sao cả như trước đó nữa.

Đúng vậy, làm sao có khả năng không sao được, đã tìm được hung thủ thật sự bắt con trai của mình đi nhưng hung thủ thật sự này cũng giống như cặp cha mẹ hờ đó của mình, cũng thuộc một đám người mà bạn hoàn toàn không thể tìm được đó.

Cái này giống như sau khi một thiếu niên mang trong mình mối thâm thù đại hận của gia đình trưởng thành đột nhiên có người nói với anh ta, kẻ thù đã diệt cả nhà anh ngày trước đang ở ngoài vũ trụ, anh nhất định phải đợi, đợi khoa học kỹ thuật hàng không của nhân loại phát triển đến mức độ đó mới có thể có cơ hội đi báo thù, ồ không, mới có thể có cơ hội tận mắt nhìn thấy kẻ thù của anh, còn về phần báo thù thì vẫn còn xa lắm.

Tô Bạch chậm rãi ngồi xuống bậc thềm rút một điếu thuốc ra rồi châm lên nhưng lại không hút, mà chỉ kẹp giữa ngón tay một cách đơn giản như vậy.

"Đây không phải lỗi của cậu, ưu thế của bọn họ so với cậu cũng chỉ là ưu thế về mặt tuổi tác mà thôi." Sự tồn tại trong quan tài an ủi, cho dù thật sự bản thân ông ta cũng biết lúc này trên cơ bản sự an ủi không có ý nghĩa gì, ngược lại còn khiến mình trông rất giống rất kẻ lừa đảo, bởi vì ông ta còn có một chuyện cần Tô Bạch đi làm giúp.

Chương 1236 Tôi Chọn Chìm Đắm 2

Tô Bạch nở nụ cười: "Tôi chỉ muốn hỏi ông một chuyện, ở nơi quỷ quái này chắc là an toàn chứ hả?"

Hắn duỗi tay chỉ xung quanh, đây là vấn đề của hắn cũng là chuyện mà hắn nôn nóng muốn biết nhất lúc này, bởi vì hắn bất đắc dĩ phát hiện ra chỉ cần một khi mình ra bên ngoài vậy mình sẽ không có cách nào thoát khỏi mà rơi vào trong kế hoạch của mấy người đó, loại cảm giác thân mình không do mình quyết định này khiến hắn rất ghê tởm.

Bạn không phải thủy thủ hàng hải trong đại dương, bạn chỉ là một con rối gỗ nối dây bị người tùy tiện chơi đùa, hơn nữa ai vui thì người đó đều có thể tới kéo dây chơi bạn một phen, chơi bạn đến quay mòng mòng.

"Tuy rằng tôi cũng không biết giới hạn của Phát Thanh toàn năng ở đâu, nhưng chỉ có một điểm ngược lại tôi có thể đảm bảo, đó là trong toàn bộ thế giới hiện thực này cũng không có nơi nào nhận được sự quan tâm của Phát Thanh nhiều như nơi này."

"Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào?" Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng bóp tắt tàn thuốc sau đó ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là vách đá tối tăm: "Hình như bây giờ tôi chỉ có thể cầu nguyện trong lòng với Phát Thanh Khủng Bố tối cao?"

"Đây không phải là sợ hãi bởi vì Phát Thanh quả thật là hy vọng của cậu hiện tại." Sự tồn tại trong quan tài đáp lại còn mang theo chút ý cười, điều này khiến người rất khó hiểu bởi

vì khi người này nói chuyện giọng điệu bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, không còn giống như giọng nói phát ra từ trong máy xử lý âm thanh trước đó của ông ta nữa, bằng phẳng, cứng ngắc gượng gạo.

"Vậy… tôi có thể ở lại đây được không?" Tô Bạch nhìn xung quanh, nơi này có mười hai cỗ quan tài nhưng chỉ có một trong số đó có người nằm, mười một cỗ còn lại đều trống.

"Cậu muốn ở đây sao?" Sự tồn tại trong quan tài im lặng một lúc: "Vậy có thể sẽ trở thành tôi thứ hai."

"Ra ngoài đối với tôi mà nói thật ra chính là một loại dày vò."

Thật ra cho dù trong chuyện này không xuất hiện một bước đệm Lệ Chi thì Tô Bạch cũng đã sớm có suy nghĩ này rồi, dù sao ngay khi mình ôm Cát Tường nhảy xuống vòng xoáy hắn hoàn toàn cũng không do dự bao nhiêu.

"Có thể ở nơi này nhưng nếu muốn ra ngoài rất khó." Sự tồn tại trong quan tài nhắc nhở: "Một khi cậu bước vào một cỗ quan tài trong số chúng vậy cũng có nghĩa cậu đã trói buộc với nơi này, tương tự với ký kết một loại hiệp ước và thỏa thuận, bên A là Tô Bạch cậu mà bên B chính là Phát Thanh.

Phần hiệp ước này thậm chí không cần người làm chứng, bởi vì bên A chỉ có thể hoàn toàn đảm bảo thỏa thuận này sẽ có hiệu lực và luôn là như thế."

"Sao lại khiến người có loại cảm giác bán linh hồn cho ma quỷ thế nhỉ?" Tô Bạch ho khan một tiếng: "Giống như bá tước Dracula ấy."

"Con người chỉ biết coi người tốt với mình thành thượng đế, còn người xấu với mình bọn họ lại gọi chung thành ma quỷ."

“Ý của ông chính là Phát Thanh chính là thượng đế, sự quan tâm mà nó dành cho nhân gian khiến tôi nhất định phải cảm động rơi nước mắt á?”

“Vậy còn phải xem sự lựa chọn của bản thân cậu nữa.”

Tô Bạch im lặng một lúc sau đó đáp: “Thật ra tôi không có sự lựa chọn.”

Lúc này Cát Tường đã trở về từ phía hoàng tuyền, dường như đã trút hết cơn giận do thần hồn hồi phục đã khôi phục trí nhớ mang lại, hai mắt của nó vẫn chưa trở lại vẻ trong veo và sáng ngời trước đó ngược lại biến thành Âu Mỹám, loại cảm giác này đến ngay cả Như Ý vẫn luôn sống ở nơi chứng đạo chưa từng rời đi cũng không bằng.

Tô Bạch nhìn Cát Tường, hắn cảm thấy nó chắc hẳn đã nghe được cuộc đối thoại của mình và vị trong quan tài trước đó, bởi vì lúc này Cát Tường đã hoàn toàn khôi phục, cảm giác của nó và sự linh mẫn của nó chắc chắn cũng hồi phục trở lại, tuy rằng trước đó nó vẫn luôn đi chậm rãi nhưng khoảng cách ngắn như vậy, cuộc đối thoại của mình và vị trong quan tài cũng không cố tình che giấu người khác, vậy Cát Tường chắc chắn cũng biết dự định của mình.

Nhưng nó cũng không chọn phản đối mà chỉ giống như vừa rồi, nằm phủ phục trước mặt Như Ý.

Đại khái cho dù là trong lòng con mèo này cũng biết rõ bây giờ khóc hay gào thét ra ngoài đi tìm bé con cũng không thể tìm được, bọn họ hoàn toàn không thể tìm được vết tích của mấy người đó, ngay cả Phát Thanh cũng không tìm được huống chi là nó và Tô Bạch.

Cát Tường giống như một quý tộc tự cho mình là nhất nhưng ở trước mặt hiện thực, nó cũng chọn tạm thời cúi đầu mình và chọn ẩn nấp.

Bánh xe của vận mệnh đè xuống gần như khiến người không có cách nào hít thở, nó nghiền nát sự do dự của Tô Bạch, cũng nghiền nát sự kiêu ngạo của con mèo này.

Thật ra, cho dù là Tô Bạch hay là Cát Tường đều không có quyền lựa chọn, cũng không có lỗi, nếu như cứ nhất quyết phải bới ra một lỗi sai vậy đó chính là ai kêu bọn họ ở trong thời gian dài như vậy vẫn ở vị trí của kẻ yếu.

Hiển nhiên kẻ yếu sẽ bị tính kế, hiển nhiên sẽ bị lợi dụng, hiển nhiên sẽ bị lừa gạt.

Không được chọn, thật sự không được chọn.

Tô Bạch đi đến trước mặt một cỗ quan tài trống, duỗi tay gõ vào nắp quan tài phát ra âm thanh trầm thấp.

"Đúng rồi, tôi còn nợ ông một điều kiện." Tô Bạch hỏi.

"Không cần nói nữa."

"Coong!"

Nắp quan tài hoàn toàn bay lơ lửng lên, một dáng người đàn ông trung niên béo mập dần dần đứng dậy: "Điều kiện duy nhất để thỏa thuận kết thúc chính là để một thính giả khác cam tâm tình nguyện thay thế vị trí của mình nằm ở nơi này, đây chính là điều kiện mà tôi muốn nói trước đó."

Tô Bạch gật đầu nở nụ cười.

Chẳng trách trước đó đối phương không nói điều kiện, cũng không hỏi Tô Bạch có đồng ý với điều kiện của ông ta không mà đã trực tiếp trả cái giá cực lớn giúp Tô Bạch hồi phục thần hồn. Thật ra điều kiện của ông ta nói với không nói đều là sự lựa chọn tất yếu tiếp theo của hắn, nhưng hắn vẫn dựng ngón giữa với bóng người to mập đó và nói: "Đê tiện."

Chương 1237 Vua Của Nơi Chứng Đạo! 1

Hai lần Tô Bạch nhìn thấy sự tồn tại trong quan tài cũng chính là hai lần mình bước vào nơi chứng đạo, phần lớn thời gian ông ta đều nằm trong quan tài im lặng kiệm lời.

Mà hình như thân hình của ông ta xuất hiện từ trong quan tài cũng chỉ có hai lần mà thôi, một lần đám người Tô Bạch gồm cả thính giả Vân Nam và phương Tây dự định rời khỏi nơi này ông ta đã ngồi dậy khỏi quan tài để giữ chân mình lại, một lần khác thì lại là khi Lương Sâm tới chứng đạo, ông ta ngồi dậy nửa người để đón tiếp, cũng được tính là một hình thức tôn trọng và nể mặt thính giả đại lão mới thăng cấp này.

Mà lần này, ông ta muốn dự định ra ngoài, thật sự là muốn bước ra khỏi quan quách, trước đó không hề có một chút điềm báo nào, mà khi bước ra cũng không hề có vẻ ẩm ướt và bẩn thỉu gì.

Ngay khi khí đen xung quanh đều tản đi lộ ra hình bóng rõ ràng nhất của ông ta, đó là một người đàn ông trung niên có dáng người hơi to béo, ông ta mặc một bộ áo thời Đường, cúc áo bị thịt mỡ đội lên thật cao, người như vậy nếu ở hơn hai mươi năm trước không phải làm quan thì chính là nhà giàu mới nổi.

Gương mặt của ông ta rất ôn hòa, không có vẻ uy nghiêm, cũng không có khí chất đặc biệt gì, cổ xưa, không có gì lạ và đơn giản.

“Cứ đi như vậy sao?” Tô Bạch đứng bên cạnh quan tài hỏi, dù sao hình như vẫn chưa ký thủ tục hợp đồng gì hơn nữa mình vẫn chưa nằm vào trong quan tài, nhưng đối phương có vẻ sẽ trực tiếp đi ra một cách bình tĩnh như vậy.

Người đàn ông trung niên chỉ tay lên trời, đáp với vẻ ý vị sâu xa: “Nơi này là nơi được Phát Thanh quan tâm nhất cũng là nơi gần với Phát Thanh nhất, cậu cho rằng Phát Thanh sẽ biến ra một tờ hợp đồng cho cậu ký sao?

Thật ra tất cả đều đã được xác định, mà tôi đã nằm ở nơi này hai mươi năm rồi cuối cùng cũng có thể bước ra ngoài, ha ha, tôi cũng rất mong đợi vào chiếc vé xe lửa đó.”

Tô Bạch cười khổ một tiếng, quả thật, hình như quả thật là như vậy, cho dù không có hợp đồng và cho dù không có thỏa thuận mặt đối mặt, nhưng nếu đối phương là Phát Thanh vậy không cần sợ bạn lén chơi gian hoặc là nhắm vào sơ hở trong văn bản hợp đồng gì đó, chỉ vì bên B chính là Phát Thanh.

Phát Thanh bảo phải có lý, cho nên các thính giả có thể sánh ngang với thần linh đều không thể không nói lý, cuộc trò chuyện trước đó thật ra đã nói rõ chuyện này, nếu đã nói rõ rồi vậy không cho phép bạn hối hận.

Do dự dài dòng không phù hợp với tính cách của Phát Thanh, bởi vì cho dù ở trong thế giới chuyện xưa, Phát Thanh cũng chán ghét cốt truyện có tiết tấu chậm này.

Người đàn ông trung niên chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt Như Ý, ông ta bước ra từ trong quan tài, lúc này giống như một ông bác trung niên phốp pháp bình thường không có một chút cảm giác đặc biệt nào, nhưng Tô Bạch biết rõ một lão già đã nằm trong quan tài hai mươi năm, trải qua mấy đời thính giả đổi thay như vậy chắc chắn không có khả năng đơn giản.

Ông ta chắc hẳn sẽ không tự do tự tại như đôi cha mẹ hờ của mình và chơi trò tính kế với Phát Thanh, nhưng cho dù ông ta vẫn luôn tuân thủ quy tắc, chỉ cần bây giờ nằm trong phạm vi quy tắc vậy phỏng chừng không có người nào trong thế giới hiện thực này có thể vả vào mặt ông ta.

Một tốp thính giả cấp đại lão lên xe lửa rời đi lần trước, và thính giả cấp đại lão phương Tây và phương Đông mới thăng cấp trong mấy năm gần đây đối với ông ta mà nói thật sự chỉ là tiểu bối cách mấy đời.

"Đi cùng tao chứ?" Người đàn ông trung niên hỏi Như Ý một cách nghiêm túc.

Trong thời gian hai mươi năm ở nơi này không thể nghi ngờ gì nó rất nhàm chán, ngoại trừ thi thoảng có thính giả tới đây chứng đạo có thể cho ông ta một ít mới mẻ ra thì phần lớn thời gian còn lại, ông ta luôn nằm ở trạng thái im lặng, nhưng cùng lúc ông ta im lặng, bên cạnh còn có một con mèo đen cũng im lặng như thế.

Không thể không nói, dường như ông ta đã hơi quen việc có con mèo đen này bên cạnh bầu bạn, bây giờ ông ta sắp đi, đối với nơi này ông ta thật sự cũng không có bao nhiêu quyến luyến gì, duy chỉ có con mèo đen này là ông ta có hơi không buông được.

Như Ý vẫn nằm phủ phục trên thềm bất động, thậm chí còn không nhìn người đàn ông trung niên lấy một cái.

Đương nhiên nó biết vị hàng xóm đã bầu bạn với mình trong bóng tối hai mươi năm sắp rời đi, nhưng nó vẫn không hề do dự một chút nào mà vẫn chọn tiếp tục phủ phục ở nơi này hoặc là nói tiếp tục canh chừng nơi này.

Lúc này người đàn ông trung niên ở trong mắt của Như Ý thật sự không có sự khác biệt với Tô Dư Hàng đã hứa hẹn sẽ

dẫn nó và Cát Tường cùng nhau ra ngoài nhìn thế giới đặc sắc bên ngoài ngày trước.

Dường như đã nhìn rõ thái độ của nó, người đàn ông trung niên có hơi buồn bã, nhưng vẫn đứng dậy với vẻ hơi thoải mái, ông ta nhìn về phía Tô Bạch ở phía sau, nói một cách rất bình tĩnh: "Nơi này giao lại cho cậu."

Lời phó thác đơn giản, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

"Có điều lần này không mang thuốc lá tới." Tô Bạch đáp với vẻ hơi tiếc hận.

"Trong quan tài của tôi có mấy bao nhưng là thuốc cung cấp đặc biệt vào năm đó, cũng không biết cậu có hút quen không." Người đàn ông trung niên mỉm cười và đáp: "Thật ra, cai thuốc ở nơi này thật sự rất đơn giản bởi vì cậu sẽ không cảm thấy nhàm chán và cô đơn."

"Lừa ai đó?" Tô Bạch không tin.

"Nếu cậu vẫn cảm thấy cô đơn và nhàm chán vậy đã sớm tự sát rồi." Người đàn ông trung niên nói một câu rất triết lý, quả thật, nếu như không thể chịu được cô đơn và trống vắng, vậy nằm ở đây trong những tháng năm tối tăm phỏng chừng đã không nhịn được mà tự sát từ lâu rồi.

Chương 1238 Vua Của Nơi Chứng Đạo! 2

Quân đội và trong nhà lao thật ra đều có sự trừng phạt của giam cầm và thật sự loại trừng phạt này còn tra tấn người hơn cả dày vò cơ thể.

“Được, vậy tôi sẽ cai thuốc nhanh nhất có thể.”

“Vậy tôi đi đây.” Cơ thể của người đàn ông trung niên bắt đầu từ từ trở nên hư ảo, trước nơi chứng đạo xuất hiện một vòng xoáy màu đen, dường như người đàn ông trung niên có thể khống chế vòng xoáy này nhưng ông ta càng giống như nhờ vào trận pháp này hơn.

Trước đó ông ta đón Tô Bạch tiến vào là vì sau đó Tô Bạch sẽ trở thành người thừa kế nơi này, còn bây giờ ông ta rời đi là vì đã có người thừa kế.

“Ngoài ra quên nói với câu, thật ra trận pháp ở nơi này cũng là thứ nói lý.” Người đàn ông trung niên nhắc nhở Tô Bạch một tiếng.

“Ông anh, còn chưa hỏi ông tên là gì?” Tô Bạch dựa vào bên quan tài nhìn người đàn ông trung niên càng ngày càng nhạt, hỏi một tiếng.

Tô Bạch vẫn chưa biết tên của Huyết Thi và vị này cũng vậy.

“Từ Phú Quý…”

Cơ thể của người đàn ông trung niên hoàn toàn biến mất, ông ta đã rời đi, ông ta đã đóng bụi ở nơi này suốt hai mươi

năm, từ một khắc này trở lại thế giới hiện thực, Tô Bạch cũng không biết ông ta trở về sẽ làm gì, là đi tìm Tô Dư Hàng tán gẫu hay là thật sự đợi một tấm vé xe lửa đi đến nơi đó ngắm phong cảnh?

Thậm chí hoặc là nói thật ra ông ta đã sớm chết trong thế giới chuyện xưa rồi nhưng ông ta ở đây cũng không biết, bởi vì Phát Thanh cần một người thủ hộ ở nơi này và bảo vệ nơi chứng đạo, cho nên cho dù ông ta đã chết thì ông ta cũng không biết mình đã chết, nếu như thật sự là như vậy, ông ta ôm theo khát khao vô hạn cảm thấy mình đã có thể rời khỏi nơi này sẽ bắt đầu tan thành mây khói ngay khi xuất hiện ở bên ngoài, sự đả kích như vậy và sự trào phúng như vậy thật sự quá Âu Mỹám.

"Thật đúng là một cái tên quê mùa." Tô Bạch nở nụ cười, nhưng cũng không đợi hắn nói xong, đột nhiên một lực hút cực lớn bắt đầu tác động lên người hắn, lúc này mười hai cỗ quan tài đều bắt đầu rung chuyển.

Tô Bạch đứng vững thân hình của mình theo bản năng nhưng có vẻ càng ngày càng khó khăn hơn, cơn chấn động của mười hai cỗ quan tài ở xung quanh này càng ngày càng mãnh liệt, phát ra những tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

Tiếng vang lớn này truyền khắp toàn bộ nơi chứng đạo.

Tiếng vang ầm ầm mang theo cảm giác tiết tấu trong trẻo, giống như có mười hai mặt trống to đang bị gõ lên, từng cái một, từng đợt một nối tiếp nhau chấn động lòng người!

Nước sông vàng bắt đầu cuồn cuộn, đá vụn trên tường cũng bắt đầu run lên, thi thể và xương cốt trong con sông vàng cũng bắt đầu gào thét đến rát cả cổ họng, bọn họ trông như đang giãy dụa, đang gào thét, đang tức giận, bởi vì xét từ hình tượng của bọn họ, người bình thường rất khó có bất kỳ ấn tượng tốt đẹp gì với hành động của bọn họ.

Nhưng có một loại cảm giác khác mà Tô Bạch cảm nhận được đó chính là bọn họ đang hoan hô, đang nhảy nhót, giống như khi tân vương đăng cơ, đối diện với binh lính của đế quốc bên dưới cùng nhau giơ chiến kiếm lên hô cao "Ngô hoàng vạn tuế" vậy.

Bọn họ đang hoan hô tân vương, đang hoan hô Tô Bạch, bọn họ đang tỏ vẻ thần phục, đang gửi tặng Tô Bạch lời chúc phúc và kính trọng của mình.

Trên cái bàn cao nhất ở tế đàn, ngọc tỷ nước Điền bay ra khỏi hộp ngọc vừa tản ra ánh sáng màu ngọc bích vừa bay đến trước mặt Tô Bạch, thường mà nói chỉ có thính giả cấp đại lão tới đây chứng đạo mới có tư cách sử dụng ngọc tỷ nước Điền này, nhưng lần này nó lại chủ động bay tới trước mặt mình.

Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy có hơi không chân thực, đột nhiên hắn chợt cảm thấy hình như sự việc có hơi khác với tưởng tượng trước đó của mình, ở nơi này mình thật sự không phải một tù nhân mà cũng không phải lính nhỏ canh thành gì cả, thật ra hắn chính là vua ở đây, là vương giả tuyệt đối trong nơi chứng đạo này!

Loại cảm giác này thật không xấu.

Mười hai cỗ quan tài còn đang rung chuyển, Tô Bạch biết bọn chúng muốn hắn chọn một cái và nằm vào, trở thành nhà của mình.

Ánh mắt của Cát Tường và Như Ý nhìn lên trên, bọn nó cũng đang nhìn Tô Bạch, cũng đang nhìn cảnh tượng ở nơi này, trong mắt Như Ý là bình thường còn trong mắt Cát Tường còn có vết thương không có cách nào xóa nhòa.

Tô Bạch chọn một cỗ quan tài ở phía Nam nhất vì trên cỗ quan tài này khắc những ác quỷ có cơ thể cứng ngắc, hình

tượng của bọn chúng giống như cương thi bởi vì hai bên khóe miệng của ác quỷ cũng được khắc răng nanh rất rõ ràng.

Thứ được khắc thêm trên mỗi một quan tài đều khác nhau, thực ra còn phải cơ duyên thế nào, Tô Bạch đặt tay của mình lên cỗ quan tài này, quan tài lập tức bắt đầu nóng hầm hập.

Từ lòng bàn tay truyền tới một cảm giác đau nhức, máu tươi chảy ra ào ạt bị quan tài hút vào trong. Dần dần, sâu trong lòng Tô Bạch tự nhiên thành lập một mối quan hệ đặc biệt với cỗ quan tài trước mặt, nơi này là nhà của mình.

Nắp quan tài từ từ bay lên, giống như người hầu bên cạnh xe ngựa vén rèm lên cho chủ nhân, đống xương cốt trong con sông vàng khôi phục vẻ yên tĩnh, lại trôi về phía bên này, ngọc tỷ nước Điền lơ lửng dao động giống như đang cầm đèn chiếu cho Tô Bạch, mà ngay khi hắn chuẩn bị bước vào trong quan tài, hai bên hoàng tuyền xuất hiện vô số người không mặt, bọn họ mặc đồ trắng tay cầm đèn lồng màu xanh lục cùng nhau lạy về phía này, trong miệng ấp úng thứ ngôn ngữ khó hiểu và tối nghĩa giống như đang cầu nguyện.

Cả người Tô Bạch nằm vào trong quan tài, nắp quan tài chậm rãi đóng lại không có một kẽ hở nào, ngọc tỷ nước Điền bay về tế đàn, thi cốt trong hoàng tuyền tiếp tục bắt đầu như nước chảy bèo trôi, người không mặt lại biến mất, toàn bộ nơi chứng đạo lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Cát Tường đi đến bên cạnh quan tài, duỗi móng vuốt ấn lên cỗ quan quách kêu một tiếng: “Meo.”

Chương 1239 Bầu Trời Rất Rộng Lớn! 1

Trong sàn nhảy đầy ắp trai gái đang điên cuồng lắc lư cơ thể của mình, tiết tấu âm nhạc sôi động kích thích toàn bộ yếu tố trong cơ thể giải phóng ra, đây là khu vực giao thoa cảm xúc mạnh mẽ cũng là một chốn trống trải để phóng túng.

Ban ngày có lẽ bọn họ là những nhân viên công sở mặc tây trang đi giày da, hoặc có lẽ phục vụ viên trong quán cà phê, thậm chí có khả năng là học sinh lén lút chạy ra khỏi ký túc xá trường học gần đó, mà lúc này tất cả đều gỡ mặt nạ vốn nên đeo của mình ra, mặc sức phong túng và trút bỏ.

Đương nhiên có vẻ như một vài người trong số đó đã quá mức buông thả, đó là những người vừa cắn thuốc, đang phối hợp với tiếng nhạc xập xình trải nghiệm cảm giác "bay lên tầng mây," cho dù bạn kêu bọn họ dừng lại thì bây giờ bọn họ thật sự rất khó dừng được.

Nơi nào có người thì có giang hồ, mà ở vị trí góc Tây Bắc của sàn nhảy không thể nghi ngờ gì lúc này đang thu hút ánh mắt của phần lớn người, một người đàn ông cao gầy có làn da ngăm đen đang thỏa sức nhảy nhót, anh ta nhảy không phải là vũ đạo uốn éo theo thói quan của mọi người mà có thể nhìn rõ được yếu tố vũ đạo dân tộc rất đậm trong đó, nhưng khi anh ta nhảy lại mang tới cho người ta cảm giác không hề cũ rích một chút nào, ngược lại còn có thể nói là ăn khớp với tiết tấu này một cách hoàn mỹ, mang đến cho người ta một loại cảm giác thật đẹp.

Ngay khi một bản nhạc chấm dứt, người đàn ông cao gầy cũng dừng lại, xung quanh có không ít người vỗ tay hoan hô với anh ta, cũng có người đẹp chủ động đưa ly rượu tới, đây cũng không phải tiếp viên của sàn nhảy, trên thực tế từ quần áo và trang sức trên người những cô gái chủ động bước lên này đều có thể nhìn ra được thực lực kinh tế rất mạnh, cho dù là ở trong sàn nhảy thì xung quanh cũng không có bao nhiêu nam giới dám tiếp xúc và đến gần các cô.

Người đàn ông rất không hiểu phong tình đi ra khỏi đám người, một mình ngồi ở vị trí trong góc, bưng ly nước đá đã gọi từ trước đó của mình ở trước mặt lên, như trở về sau khi một điệu nhạc kết thúc, trong nước đá đã không còn đá nữa.

"Lọc cọc… lọc cọc…"

Một bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp thả hai viên đá vào, sau đó đối phương ngồi xuống.

Tay rất đẹp không thua gì người mẫu tay, nhưng người này lại là một người đàn ông.

Gia Thố bưng nước đá lên nhấp một ngụm, cục đá bị anh ta nhai nát trong miệng phát ra tiếng vang giòn.

"Tôi nhớ không lầm thì thật ra tôi và cậu cũng không quen."

Khi đối mặt với Hải thiếu gia, Gia Thố cũng không trông có vẻ gì là thân thiết đến vậy, bởi vì quả thật cũng không cần phải thân thiết, trước đây khi bốn người ở chung mập mạp mới là bông hoa giao tiếp, mà tính cách của Gia Thố cũng tương tự với Tô Bạch đều rất lầm lì, cũng chẳng muốn thân thiết và kết bạn trong giới thính giả.

"Trùng hợp thật đấy." Hải thiếu gia duỗi tay chỉ về phía xa, ở đó có một bàn người ngồi, hai người đàn ông và hai cô gái, lại toàn là thính giả hơn nữa đều là người có thâm niên.

“Ừm.” Gia Thố gật đầu, thái độ này là không muốn nói chuyện cũng không muốn chào hỏi thính giả ở bên đó, Phật gia vẫn luôn rất cao ngạo.

“Có hơi không đúng.” Hải thiếu gia mỉm cười và bảo: “Không phải cậu đang trải nghiệm chốn hồng trần phồn hoa sao, sao tôi cứ cảm thấy cậu lại biến về là cậu của trước đây vậy nhỉ?”

“Cậu đang quan sát tôi?” Rõ ràng Gia Thố đã đoán ra thâm ý trong lời nói của Hải thiếu gia.

“Thượng Hải nói lớn rất lớn, người cũng rất đông nhưng số lượng thính giả thật sự không nhiều, hiển nhiên thính giả có thể khiến tôi cảm thấy có hứng thú và chú ý cũng ít hơn.”

Hải thiếu gia duỗi tay lấy một chai bia trên khay của bồi bàn rồi nhấp một ngụm.

Ý tứ của lời này giống như đang nói tôi đang quan sát cậu là nhìn trúng cậu, cậu chắc hẳn nên cảm thấy rất vinh hạnh.

“Vậy cậu cảm thấy tôi nên làm thế nào?” Gia Thố hỏi.

“Đi chào hỏi đi.” Hải thiếu gia đáp: “Mấy người này cũng là thính giả bản địa Thượng Hải.”

Nhưng Gia Thố vẫn lắc đầu: “Không muốn đi.”

“Nếu đã là bước vào đời tu hành và tìm hiểu hồng trần, thì phải làm ra một vài chuyện mà trước đây mình chưa từng làm qua, trải nghiệm cuộc sống mà trước đây mình chưa từng trải nghiệm nhiều một chút, trong một tháng trước đây không phải anh cũng đều làm như vậy sao?”

Gia Thố lại uống một ngụm nước đá, đáp: “Nếu chị cậu tới nói lời này thì rất bình thường, nhưng cậu nói trước mặt tôi rõ ràng lại có hơi nực cười.”

“Nực cười sao?” Hải thiếu gia không hề để ý đến sự châm biếm vẻ cáo mượn oai hùm của mình trong lời nói của Gia Thố, mà chỉ thản nhiên đáp: “Thật ra, đạo lý đều rất rõ ràng cũng rất sáng tỏ, nhưng người có thể chân chính hiểu được ý nghĩa trong đó từ đó không tiếc thay đổi khuynh hướng của mình lại rất ít.”

“Hôm nay cậu nói hơi nhiều.” Gia Thố nói với vẻ hơi nghi ngờ: “Điều này khiến tôi rất khó hiểu.”

Lúc này theo quan điểm của Gia Thố, Hải thiếu gia giống như một đứa trẻ nhỏ vừa có chuyện vui gì đó không nhịn được mà khoe khoang với một đứa trẻ khác, nhưng lại không tiện nói ra nên thấy hơi bức bối.

“Mấy người các cậu còn đang ở chung không?” Hải thiếu gia rút một điếu thuốc và hỏi.

Gia Thố lắc đầu: “Nếu cậu đã theo dõi tôi vậy cậu chắc hẳn đã sớm biết rõ.”

“Mập mạp không còn, Tô Bạch cũng không còn, trong nhà chỉ có anh và hòa thượng Thất Luật.” Hải thiếu gia trầm ngâm rồi bảo: “Rốt cuộc mập mạp đã đi đâu thì tôi không biết, anh ta cố tình khiến mình biến mất trong giới thính giả, nhưng Tô Bạch đã đi đâu thì tôi biết.”

“Ha ha.” Gia Thố bật cười.

“Phỏng chừng cậu ta sẽ không trở về được nữa.” Hải thiếu gia đáp.

Chương 1240 Bầu Trời Rất Rộng Lớn! 2

Nhưng anh ta lại phát hiện ra trên mặt Phật gia không hề có chút ngạc nhiên nào cả, mà vẫn lộ rõ vẻ bình tĩnh như cũ.

Lần này Hải thiếu gia quan sát Phật gia rất cẩn thận, cũng chính vì như vậy anh ta lại càng phát hiện ra hôm nay Phật gia có hơi không bình thường, quả thật là như hai người khác nhau so với hai tháng trước.

"Mỗi một người đều có con đường của riêng mình, ly ly hợp hợp là chuyện rất bình thường."

Phật gia đứng dậy và rời khỏi nơi này.

Có điều thẳng cho đến đi ra khỏi cửa vũ trường, anh ta phát hiện ra Hải thiếu gia vẫn đi theo mình, dường như đối phương không cảm thấy bản thân anh ta giống như keo dán chó.

Cái da mặt ẻo lả đó cũng dày thật đấy.

Cửa lớn vũ trường đối diện với đường cái, trước mặt là một cây cầu vượt, hai bên cầu có không ít gánh hàng rong bán hoa quả và đồ ăn vặt, ở trong khu thành thị náo nhiệt như thành phố Thượng Hải này xuất hiện một đội ngũ bán hàng rong nay đây mai đó như vậy cũng rất hiếm có, cho nên cũng thu hút không ít dân thành thị gần đó tan làm hoặc là tản bộ tới mua ít đồ ăn vặt.

Gia Thố dừng lại trước mặt một người bán bánh cà hầm rong, anh ta giơ tay nhận một chiếc cốc giấy dùng một lần từ trong tay người đó rồi bắt đầu chọn đồ ở đây, mùa hè trên cầu

hơi mát mẻ, hiển nhiên việc làm ăn của bánh cá hầm không bằng ngày đông nhưng cũng không tính là kém.

Hải thiếu gia vẫn đứng ở bên cạnh Gia Thố, vẫn nhìn Gia Thố chằm chằm với vẻ rất tò mò, anh ta cảm thấy hôm nay Gia Thố rất quái, thật sự rất kỳ quái, lòng tò mò có thể giết chết con mèo, hơn nữa đây là thế giới hiện thực, đối phương cũng không thể vì lòng tò mò của mình nặng mà ra tay với mình được, cho nên Hải thiếu gia vẫn không biết xấu hổ mà coi như thường.

Một người đàn ông dám không sợ ánh mắt của thế tục coi mình như phụ nữ thật sự đã chứng minh khả năng chịu đựng tâm lý của anh ta rất lớn.

"Tôi nói này Phật gia, cậu đã từ bỏ rồi sao?" Hải thiếu gia hỏi: "Từ bỏ cách vào đời trải nghiệm?"

"Thêm ít ớt nữa, cảm ơn."

Phật Gia đưa cốc giấy cho ông chủ, ông chủ tính tiền xong lại thêm ít canh và ớt vào trong cốc giấy.

Phật gia lại nhận cốc giấy, vừa ăn vừa quay người nhìn về phía Hải thiếu gia: "Tại sao lại cảm thấy tôi đã từ bỏ?"

"Bởi vì cậu của hôm nay và cậu của hai tháng trước hoàn toàn khác nhau. Hải thiếu gia nói tiếp: "Cậu của hai tháng trước giống như một tên lưu manh nhỏ, nhưng hôm nay tôi cảm thấy cậu đã khôi phục lại như thường.

Cho nên chỉ còn lại hai loại khả năng, một là cậu đã thành công, cái còn lại là cậu đã từ bỏ."

"Vậy tại sao cậu không cảm thấy tôi đã thành công?" Phật gia hỏi.

"Vì cách cưỡng chế trải nghiệm cuộc sống này của cậu rất ấu trĩ." Hải thiếu gia không thích ăn bánh cá hầm, trên thực tế

anh ta rất kén chọn ở mấy phương diện như đồ ăn và mỹ phẩm: "Trước khi chị tôi ngồi lên xe lửa rời đi đã từng nói với tôi rất nhiều, nếu như cậu hứng thú thì tìm một chỗ uống cốc cà phê, tôi có thể chia sẻ với cậu."

Phật Gia không đả động gì, chỉ cầm cốc giấy nhìn về phía đám người bên dưới cầu vượt, người xung quanh đi tới đi lui cũng có không ít người dừng chân mua đồ ăn vặt.

"Lệ Chi nói cũng không chưa chắc phải đúng." Gia Thố im lặng một lúc rồi đáp.

"Nhưng ở độ cao của chị ta, phong cảnh nhìn thấy được chắc chắn khác với chúng ta của hiện tại." Hải thiếu gia nhấn mạnh.

"Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi không cần." Phật gia vẫn từ chối: "Mỗi người đều có con đường của riêng mình, hơn nữa tôi trải nghiệm cuộc sống cũng không phải để thay đổi bản thân, trải nghiệm chung quy cũng chỉ là trải nghiệm, nếu như nói vì trải nghiệm cuộc sống mà thay đổi bản thân vốn có vậy đó mới là bỏ gốc lấy ngọn thật sự."

"Vậy hai tháng này của cậu đều là phí hoài cả sao?"

"Vẫn là câu hỏi đó, tại sao khả năng mà cậu đã nói trước đó không thể là khả năng đầu tiên?"

"Ha ha." Hải thiếu gia phun ra một hơi khói thuốc, anh ta cười rồi, lần này còn cười rất lớn tiếng cũng rất khoa trương, vừa cười vừa duỗi ngón tay chỉ vào Gia Thố: "Nếu như hút thuốc, nghiện ma túy, đua xe có thể thăng cấp thành thính giả cao cấp vậy thính giả cao cấp cũng quá không đáng giá rồi…"

Lời của Hải thiếu gia còn chưa nói xong đã kẹt lại ở cổ họng, bởi vì đột nhiên anh ta nhìn thấy trên người ông chủ bán bánh cá hầm lóe lên một tia sáng đen, sau đó một hư ảnh giống

y như đúc với Gia Thố bước ra khỏi người ông chủ bán bánh cá hầm.

Ngay sau đó, ở xung quanh, cũng có một hư ảnh màu đen của Gia Thố bước ra khỏi người một giáo viên …

Một bóng hình của Gia Thố cũng bước ra từ trên người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt hở hang…

Một hình ảnh của Gia Thố cũng bước ra từ trên người một ông già tuổi xế chiều chống gậy…

Một hình bóng của Gia Thố cũng bước ra khỏi người phụ nữ bán hoa quả…

Trẻ con, người già, phụ nữ đàn ông ở trên cầu, đủ mọi tầng lớp dân cư, ở mọi lứa tuổi, với đủ loại cuộc đời khác nhau, với những thói quen và cách sinh hoạt khác nhau.

Toàn bộ cây cầu vượt, trên người tất cả mọi người đều có hư ảnh màu đen của Gia Thố bước ra, những hư ảnh này giống như quay về, từng người nối tiếp nhau đi về phía chủ thể Gia Thố, hơn nữa còn đang tiếp tục dung nhập vào người anh ta.

Khí tức của Gia Thố đang không ngừng tăng lên, giống như những dòng suối nhỏ tập trung lại dần dần bắt đầu hình thành khí thế của sông sâu biển rộng!

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lan can của cầu vượt, Gia Thố lại nhìn về phía Hải thiếu gia: “Cậu biết nếu như lúc này Tô Bạch ở đây, cậu ấy sẽ nói gì không?”

Hải thiếu gia đã hoàn toàn bị vả vào mặt vì tình hình trước mắt, cảm giác khí tức trên cơ thể người trước mặt này đang không ngừng tăng vọt lên, một loại uy áp thuộc về thính giả cao cấp dần lộ ra bắt đầu đè ép khiến anh ta có hơi khó thở, anh ta thì thào: “Nói gì?”

“Bầu trời rất rộng lớn, cho nên đừng ngẩng đầu nhìn trời dưới váy của chị cậu mãi thế.”

Chương 1241 Một Ngày Kinh Khủng 1

Sau khi tự nằm vào trong quan tài, Tô Bạch trực tiếp nhắm mắt bắt đầu ngủ say, không kiểm tra sự huyền ảo trong quan tài, cũng không có bất cứ sự kích động và cảm xúc sục sôi nào, chuyện đầu tiên mà Tô Bạch muốn làm chính là ngủ.

Ngủ rất yên ổn.

Đây chính là nơi cách Phát Thanh gần nhất, là nơi được ánh mắt của Phát Thanh để ý nhiều nhất, hơn nữa còn nằm trong quan tài, chắc chắn là an toàn tuyệt đối, đương nhiên nếu như một nam một nữ đó đã mạnh đến mức có thể đánh nổ Phát Thanh vậy hiển nhiên khỏi phải bàn luận gì nữa, hơn nữa nếu là như vậy có rối rắm bao nhiêu cũng chẳng có ý nghĩa gì sất.

Nhưng ít nhất xét từ trước mắt ít nhất đối với Tô Bạch mà nói, thế gian này đã không có nơi nào thích hợp cho hắn làm giường hơn cỗ quan tài này, nó ngăn cách với thế giới, không chịu bất cứ sự quấy rầy nào từ bên ngoài, nó che chắn tất cả, đối với người bình thường thậm chí là đối với thính giả mà nói phỏng chừng cũng là một loại dày vò khó mà nhịn được, một người sống bị đày đọa thành người sống dở chết dở, không nhìn thấy ánh mắt trời.

Xung quanh ngoại trừ bóng tối thì vẫn là bóng tối, người bình thường sẽ không chịu nổi. Nhưng thứ này đối với Tô Bạch mà nói lại là nơi khiến hắn cảm thấy yên bình nhất trong thế giới hiện tại.

Cuối cùng có thể buông mọi thứ xuống mà yên tâm ngủ một giấc.

Thời thơ ấu của mình, tình hình hiện nay của bé con, những thứ này đều quăng sang một bên trước đã, bởi vì tôi mệt rồi, bởi vì tôi cần nghỉ ngơi…

Gần lợi xa hại là một loại bản năng của con người, mà những gian khổ Tô Bạch phải đối diện quả thực quá nhiều, lấy một chuyện bất kỳ ra đều có thể khiến tinh thần của một người bình thường sụp đổ, nhưng hắn lại dựa vào lực ý chí có thể nói là biến thái của mình chống đỡ được đến giờ. Nhưng dù sao hắn cũng là người, mà đã là người đều sẽ mệt mỏi, sẽ có một cực hạn, cho dù cực hạn của Tô Bạch bị kéo dài, kéo dài rồi lại kéo dài như vậy nhưng cũng phải cho hắn cơ hội tạm thời buông sự lo lắng và suy nghĩ xuống.

Hơn nữa ở đây còn rất yên tĩnh.

Ngay khi Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra chỉ cảm thấy tinh thần của mình đã căng tràn, một lần nghỉ ngơi này thật sự còn yên bình hơn cả khi ôm bé con con vào hai năm trước, vì khi ôm bé con, Tô Bạch có thể cảm giác được sự hài lòng, nhưng đồng thời cũng có một loại lo được lo mất, mà ở nơi này cuối cùng hắn cũng sở hữu một không gian nhỏ thuộc về mình, có thể cho mình nghỉ ngơi.

Từ sau khi nhà lão Phương bị ghé thăm hai lần, Tô Bạch thật sự cần một nơi như vậy.

Trong quan tài tối đen như hũ nút, thậm chí đôi mắt Huyết tộc của hắn cũng không có cách nào nhìn xuyên qua bóng tối của nơi này để trông thấy vách tường, nhưng khi ngón tay của hắn chạm vào vách, một loại cảm giác tâm ý tương thông xuất hiện trong đầu hắn.

Cỗ quan tài này chính là nhà của mình mà hắn chính là chủ của nơi này!

Suy nghĩ vừa xuất hiện khiến cảnh vật xung quanh Tô Bạch lập tức sáng ngời, một không gian bằng phẳng có diện tích khoảng trăm mét vuông hiện ra, trước sau trái phải có một ngọn đèn giống như quỷ hỏa lơ lửng, dưới chân thì lại là mặt đất rắn chắc và lạnh băng, cũng không rõ là làm thành từ vật liệu gì nữa.

"Ồ." Tô Bạch lẩm bẩm với vẻ hơi hiểu ra: "Trong quan tài có không gian riêng của mình sao?"

Suy nghĩ của Tô Bạch lại thay đổi, cảnh vật xung quanh cũng hồi phục, lại biến thành bên trong cỗ quan tài hơi rộng, hắn hơi ngẩng đầu nghĩ muốn ngồi dậy, mà lúc này nắp quan tài trực tiếp bay lên, di chuyển theo suy nghĩ của hắn, thật sự rất thuận tiện, vào thang máy bạn còn cần phải ấn nút nhưng ở nơi này hoàn toàn không cần.

Hắn thử một chút, cả người đứng dậy sau đó duỗi chân bước ra khỏi quan tài.

"Ha ha."

Khóe miệng của Tô Bạch nhếch lên một nụ cười, chuyện này thật sự rất bất ngờ, trước đó khi mình nhìn thấy Từ Phú Quý nằm trong này còn tưởng trừ khi ra khỏi nơi này bằng không sẽ không thể rời khỏi phạm vi của cỗ quan tài, nhưng bây giờ thoạt nhìn cũng không phải như vậy. Từ Phú Quý là vì nằm hai mươi năm nên chẳng muốn rời khỏi quan tài, nhưng trên thực tế ở nơi chứng đạo này mình vẫn có thể tự do hoạt động, chỉ là không thể ra ngoài mà thôi.

Đương nhiên có vẻ như cũng không phải không thể nhân lúc trận pháp mở khi người tiếp theo tới chứng đạo à trà trộn

vào rồi cùng chuồn ra, nhưng Phát Thanh sẽ lập tức tới dạy cho bạn biết tại sao nước biển lại mặn.

Một vài quy tắc, một vài quy tắc mà Phát Thanh thiết lập hơn nữa ước định mà thành chính là đường dây cao áp lớn nhất.

Tô Bạch bước xuống bậc thềm, Cát Tường và Như Ý đều không có ở đây, vậy xem ra một giấc ngủ này của mình cũng rất dài rồi đi.

Đáng tiếc, hắn không phải một người nghiên cứu khảo cổ nhưng ngược lại khả năng giám định và thưởng thức của hắn với đồ cổ cũng không tệ cho lắm, nhưng đó cũng chỉ là vì hoàn cảnh gia đình ngày trước cực kỳ tốt, cũng giống như năm đó Phổ Nghi được một lão thần Mãn Thanh mời đến nhà, Phổ Nghi thuận tay cũng có thể tìm ra mấy đồ cổ dỏm được sưu tầm trong nhà của đối phương. Vị bô lão Mãn Thanh này xin hỏi Phổ Nghi giám định thế nào, Phổ Nghi nói thằng: "Ồ, trước đây trong nhà ta đều có mấy thứ này."

Không có điện cũng không có mạng, không có bất cứ phương tiện truyền thông nào, nhìn di động cũng không còn pin. Trước khi Từ Phú Quý đi có nói ở trong quan tài còn mấy bao thuốc, nhưng vừa rồi ngủ một giấc khiến hiện tại Tô Bạch cũng không còn cảm giác muốn hút thuốc nữa.

Có một bài hát rất nổi cách đây bảy tám nắm nói, anh hút không phải là thuốc mà là sự cô đơn. Nhưng bây giờ Tô Bạch bị sự trống trải ở xung quanh bao trùm, đến đâu cũng tối tăm nên đã không còn cần nữa.

Chương 1242 Một Ngày Kinh Khủng 2

Hắn đi chậm rãi giống như tản bộ khi mới thức dậy vào buổi sáng, nhưng trên thực tế, Tô Bạch cũng không biết bây giờ là mấy giờ, rất nhanh hắn đã đến bên tế đàn.

Hắn nhìn thấy ngọc tỷ nước Điền được đặt trong hộp ngọc ở trên tế đàn, trước đó khi mình chính thức nhận chủ với quan tài và vào đó ở, ngọc tỷ nước Điền này cũng từng bay tới trước mặt mình "uống" vì mình, nhưng Tô Bạch vẫn nhớ ông già khảo cổ Vân Nam đó sau khi đụng tay vào ngọc tỷ đã trực tiếp hóa thành một vũng nước mủ xanh lè khi lần đầu tiên khi tới nơi này.

Mình chắc hẳn có thể động vào thứ này chăng?

Hắn chậm rãi đi đến nơi cao nhất của tế đàn và nhìn ngọc tỷ, duỗi tay tay nhưng không vội nắm lại mà vung một cái.

Ngọc tỷ tự động bay ra khỏi chiếc hộp, rơi vào lòng bàn tay của mình, trừ cảm giác ấm áp tới từ ngọc tỷ ra thì cũng không có cảm giác nào khác.

Nhưng Tô Bạch phát hiện ra ý thức của mình hoàn toàn không có cách nào vào trong ngọc tỷ. Nói trắng ra thứ này chính là một đồ tốt, nhưng đối với hắn của hiện tại cũng chỉ có thể chơi nó như một món đồ cổ mà không thể khống chế nó chân chính.

Hắn thả ngọc tỷ về chỗ cũ với vẻ hơi tiếc nuối, trước tế đàn là hoàng tuyền, bên dưới và bờ sông, đối diện với hoàng tuyền chính là vách đá cao ngất.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ ngắm nhìn hoàng tuyền trước mặt.

Nói thật, nếu như kêu mình ngắm nhìn cảnh sắc ở nơi này suốt hai mươi năm như Từ Phú Quý, đổi vị trí suy nghĩ thì phỏng chừng khi đó Tô Bạch cũng chẳng muốn phải ra khỏi quan tài làm gì. Bởi vì toàn bộ mọi thứ ở nơi này đều không thay đổi lấy một li, hàng tuyền sẽ không ngừng chảy tuần hoàn, tuy rằng ở đây có động nhưng lại là một loại tĩnh trong động.

Nhàm chán, buồn tẻ, đơn điệu mới là chủ đề chính mãi mãi không thay đổi của nơi này.

Tô Bạch nhìn thấy Như Ý và Cát Tường, Cát Tường cũng đang tản bộ bên bờ sông mà Như Ý thì lại nằm sấp bên bờ.

Hai con mèo này quả thực rất khó chơi chung, trước đây thế nào thì bây giờ vẫn sẽ như vậy, bọn họ là hai Âu Mỹlinh màu đen ở trong nơi chứng đạo nhưng lại phân rõ ranh giới với nhau, không làm phiền nhau.

Hiếm khi Cát Tường ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Bạch đứng ở chỗ cao trên tế đàn, sau đó nó lại cúi đầu tiếp tục tản bộ.

Trong nháy mắt này khi ánh mắt của người và mèo giao nhau, Tô Bạch nhìn ra được vẻ áy náy trong mắt của Cát Tường. Dù sao hắn cũng đã rất yên tâm khi giao bé con cho Cát Tường, nhưng nó lại không thể bảo vệ cho tốt.

Nhưng trên thực tế cho dù Cát Tường bị thương nặng sắp chết hay là tiếng than của Đỗ Quyên sau khi hồi phục thần hồn, Tô Bạch biết rõ tổn thương mà Cát Tường phải chịu không nhẹ hơn mình.

Hắn chậm rãi ngồi xuống tế đàn, toàn bộ mọi thứ xung quanh giống như hình ảnh đen trắng cũ kỹ, nhưng lại giống

như hiện thực xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa cũng không biết sẽ đi theo mình bao lâu.

Nhưng đột nhiên Tô Bạch lại cảm thấy mình chẳng qua chỉ mới ngủ một giấc đã bắt đầu chán ghét nơi này hình như cũng không tốt cho lắm, tốt nhất mới đầu đừng nên đặt quan điểm tình cảm quá cao, cho dù là cảm giác chán ghét cũng nên từ từ tới, bằng không sau này mình biết phải làm thế nào?

"Ư…"

Đột nhiên, Tô Bạch duỗi tay ôm ngực mình, một cảm giác khó thở quen thuộc truyền tới, lúc này trái tim giống như đang bị bóp nghẹt vô cùng đau đớn.

Cho dù bạn có mạnh bao nhiêu, cho dù cảnh giới của bạn cao cỡ nào thì lúc này Phát Thanh đều đối xử bình đẳng, làm đến mức chúng sinh bình đẳng thật sự.

Lúc này di động đã hoàn toàn không còn pin sáng lên, tự động mở phần mềm ứng dụng nghe phát thanh trong di động, sau đó bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc đó. Đương nhiên còn có một lời dạo đầu gần như mãi mãi không thay đổi đó, tin rằng phần lớn thính giả có chút kinh nghiệm chắc hẳn đều có thể thuộc nằm lòng:

[Các bạn thính giả thân mến, chào mừng đã nghe chương trình Phát Thanh Khủng Bố, tôi, là người dẫn chương trình. Tôi không có tên, bởi vì tên không có bất cứ ý nghĩa gì ở nơi này.

Đã làm sai chuyện thì chắc chắn phải bị trừng phạt, ở thời cổ đại Trung Quốc, mức độ trừng phạt khi quý tộc phạm pháp và dân chúng bình thường phạm pháp hoàn toàn khác nhau, phương Tây cũng giống như vậy, cái gọi là thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân chỉ đơn thuần là một lời nói ngon ngọt.

Thậm chí cho dù là thời nay, thật ra bản chất của pháp luật cũng không xuất hiện sự thay đổi chân chính. Cũng vì vậy mà sự trừng phạt của thính giả nên tuân theo quy tắc dành cho thính giả mà không phải là do bất cứ một người nào đi quyết định.

Bằng không, quy tắc sẽ loạn.

Bởi vậy tiếp sau đây, xin được mang đến cho các bạn thính giả một chuyện xưa trừng phạt với ngụ ý nhắc nhở các thính giả, ở trong cuộc sống hiện thực phải làm một công dân tốt tuân thủ pháp luật.

Chủ đề chính của chuyện xưa trừng phạt này tên là "Một Ngày Kinh Khủng."

Tương truyền địa ngục có mười tám tầng, mười bảy tầng địa ngục trên đều là các loại hình phạt tra tấn thời xưa mà tầng thứ mười tám lại không có hình phạt, mà chỉ nhốt bạn trong một ngày trong cuộc sống của bạn, khiến bạn vòng đi vòng lại, tuần hoàn mãi mãi, để bạn không ngừng trải nghiệm một ngày đau khổ nhất trong cuộc đời mình, không có điểm cuối, không có kết thúc, không có dấu chấm hết, ồ không, xin các bạn thính giả tha thứ cho sự lỡ lời của tôi, dấu chấm hết thì vẫn có, đối với bạn mà nói thật ra cái chết chính là dấu chấm hết của bạn, cũng chính là dấu chấm hết cho chuyện xưa của chúng ta…]

Chương 1243 Một Ngày Này, Bắt Đầu! 1

Ngay khi Phát Thanh đọc lời kịch, thật ra Tô Bạch đã sớm bị ánh sáng trắng truyền tống vào trong thế giới chuyện xưa, đây là thế giới chuyện xưa mang tính chất trừng phạt. Phát Thanh cũng sẽ không nhân đạo đến vậy cho bạn thời gian chuẩn bị, thậm chí cũng chẳng muốn nói lời thừa thãi với bạn. Cho dù bây giờ Tô Bạch miễn cưỡng được tính là là bán công chức dưới lá cờ của Phát Thanh, nhưng nên bị phạt thì vẫn phải chịu phạt, không chạy thoát được cũng không có khả năng mở ngoại lệ cho bạn.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, dù sao chí ít cho đến hiện nay Phát Thanh luôn là người theo chủ nghĩa giáo điều nghiêm túc, nhưng trên thực tế, bạn giúp Phát Thanh làm việc, nịnh bợ Phát Thanh, không ngừng cày độ hảo cảm, có hiệu quả hay không?

Có, hơn nữa còn là chắc chắn có!

Phát Thanh sẽ cho bạn thấy ưu đãi mà nó cho bạn theo một cách im hơi lặng tiếng, dưới tiền đề quy tắc cho phép.

Đương nhiên, nhân quả của việc giết một người có thâm niên và dụ một người có thâm niên khác ra để giết của Tô Bạch quá nặng, cho nên cho dù hiện tại mình đã làm viên chức nhưng hắn vẫn không cảm thấy có thể có một chút suy nghĩ thả lỏng nào.

Cũng giống như trước đây mình đã nghĩ, cho dù mình chết trong thế giới chuyện xưa vậy Phát Thanh hoàn toàn có thể

nhân bản vô tính ra một mình, dù sao chỉ cần bạn vẫn luôn nằm trong quan tài, thậm chí Từ Phú Quý đã nằm hai mươi năm rốt cuộc ông ta còn sống hay đã chết, Tô Bạch cũng không xác định được. Phát Thanh muốn nhân bản vô tính bạn ra, cho dù không có cách nào nhân bản ra tinh thần khí cả người bạn một trăm phần trăm, nhưng để ứng phó với chuyện nhàm chán và đơn giản ở nơi chứng đạo này thì vẫn không thành vấn đề.

Ánh sáng trắng tan đi.

Ngay khi Tô Bạch mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường, toàn bộ đồ trang trí xung quanh đều mang tới cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc, có vẻ rất giống nhà của mình.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra nơi này quả thực chính là nhà của mình.

Hơn nữa, ở bên cạnh mình còn có bé con đang chu miệng, cuộn mình bên cạnh ngủ khò khò.

Đứa trẻ mặc đồ trẻ em có in hình hoạt hình màu trắng, cái mông nhỏ tròn ủng lộ ra bên ngoài, làn da trên người rất trơn bóng mịn màng giống như một con búp bê tinh tế, quả thật khiến người vô cùng yêu thích.

Tô Bạch cúi đầu hôn nhẹ lên trán bé con, giữa môi cảm giác được nhiệt độ trên người đứa trẻ giống như thật vậy.

Nhưng trong lòng hắn thật sự biết rõ toàn bộ chuyện này đều là giả.

Mình đang ở trong ảo cảnh sao?

Hoặc có lẽ thế giới chuyện xưa trừng phạt này thật ra chính là một ảo cảnh như thế?

Cũng giống với những bậc thầy ảo thuật như Giải Bẩm đó cũng là người cường hóa chuyên tấn công bằng ảo thuật, thủ đoạn tấn công của bọn họ là cưỡng chế bóp méo suy nghĩ của người ta rồi đưa vào trong thế giới giả tường mà mình tạo ra, nhưng Phát Thanh không cần thiết phải làm thế, vì Phát Thanh có thể kiểm soát thế giới chuyện xưa, toàn bộ mọi thứ trong thế giới chuyện xưa thật sự chẳng có gì khác biệt với thế giới hiện thực, chỉ là cái sau không khoa trương bằng cái trước mà thôi.

Nhưng cho dù là ảo cảnh, cho dù là thế giới chuyện xưa trừng phạt thì đối với Tô Bạch mà nói có thể lại lặng lẽ nhìn ngắm bé con cũng rất tốt đẹp.

Hắn duỗi tay ôm đứa trẻ đang ngủ say lên, cho dù bước ra khỏi cửa phòng ngủ bên ngoài chính là địa ngục, vậy hắn thà rằng cảm giác bé con ở trong lòng mình có thể trì hoãn một lúc, cho dù chỉ là trì hoãn thêm một giây thôi.

Mọi người mua hàng nhái cũng chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của mình, mà Tô Bạch của hiện tại biết rất rõ dưới tiền đề là giả vẫn muốn cảm nhận thêm một lúc nữa như cũ, có lẽ đây chính là sự tồn tại giả mang đến cho người niềm an ủi tinh thần chân chính.

Bế bé con ra khỏi phòng ngủ, hòa thượng đang rửa mặt trong nhà vệ sinh.

Tô Bạch hơi nhíu mày lại, hắn cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, đương nhiên, có một chuyện có thể xác định đó là mình chắc hẳn đã trở về một ngày nào đó trong cuộc sống của mình trước đây, nhưng cụ thể là ngày nào thì hắn không nhớ rõ, ít nhất bây giờ vẫn chưa xác định được.

Hắn tìm di động theo bản năng muốn xem giờ một cái, lại phát hiện ra di động không biết đã bị mình đặt ở đâu rồi.

“Cậu sao thế?” Hòa thượng vừa lau mặt vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Đứa trẻ vẫn chưa dậy thì phải?”

“Chưa dậy.” Tô Bạch đáp.

Hòa thượng cảm thấy hôm nay Tô Bạch có hơi kỳ lạ, đứa nhỏ vẫn chưa dậy ôm ra ngoài này làm gì.

Trong sân bên ngoài cửa sổ sát đất ở phòng khách, Cát Tường đang nằm phủ phục trong sân phơi nắng, ngay khi nó nhìn thấy Tô Bạch không cho bé con ngủ ngon mà còn bế ra ngoài lại trông có vẻ rất bất mãn, nhưng dù sao Tô Bạch cũng là cha, Cát Tường cũng chỉ dùng đuổi quét qua mặt đất một cái chứ không tiếp tục làm gì cả.

“Cốc cốc cốc…” Bên ngoài nhà truyền tới tiếng gõ cửa.

Hòa thượng đi ra thềm cửa xem tình hình bên ngoài.

Tô Bạch ngồi xuống sô pha, bé con được hắn đặt trên đùi mình.

Chưa đến một lúc hòa thượng đã đi vào, trong tay cầm một bao hàng nhỏ: “Chuyển phát nhanh, hình như gửi cho cậu.”

Chương 1244 Một Ngày Này, Bắt Đầu! 2

Tô Bạch nhìn thấy cái hộp chuyển phát nhanh này, trí nhớ lập tức hiện ra, trong hộp chuyển phát nhanh này chắc chắn là một chiếc usb chứa đoạn video mà ông Thẩm đã dùng điện thoại quay dưới lòng đất Tây Tạng, ông ta cướp đoạt cơ thể của một lính Tần, đây là tới tìm mình báo thù, mà phần usb này giống như chiến thư của cổ đại vậy.

Đây là thời gian một ngày đó!

Ngày đó bé con và Cát Tường ở nhà bị Lệ Chi tới bắt đi, sau đó thần hồn của Cát Tường vỡ nát, cơ thể sụp đổ chỉ còn lại một hơi thở, bị lão già lưng còng bắt đi làm thí nghiệm, mà bé con thì lại hoàn toàn không rõ sống chết!

Lúc này, hai tay Tô Bạch run lên theo bản năng mà vẻ mặt của hắn cũng bắt đầu trở nên có hơi cứng ngắc, một cơn mưa đêm hôm ấy đối với hắn mà nói là một cơn ác mộng, cũng chính là nỗi đau mà hắn theo bản năng tránh né trong tiềm thức.

Trước một ngày này Tô Bạch còn đang ảo tưởng ít nhất trong đáy lòng còn có một mảnh đất riêng thuộc về mình và bé con, nhưng sau một ngày này toàn bộ ảo tượng đều vỡ nát, tất cả những mơ mộng hão huyện đó đều biến thành trò cười.

Không chỉ là một nam một nữ đó không bỏ qua cho mình, mà còn có một Lệ Chi cũng tham gia vào trò chơi này.

Trong trò chơi cá lớn nuốt cá bé này, từ khi sinh ra Tô Bạch đã bắt đầu bị chơi đùa, thẳng cho đến hiện tại, đám người chơi

đùa mình lại còn mở rộng thêm một người nữa.

Sau một ngày này, hắn vốn muốn đi giết chết cả nhà Tô Dư Hàng và nhà mẹ ruột của mình nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, sau đó hắn đi tới một hải đảo, tiến hành huấn luyện tự mình tra tấn suốt ba tháng trên đảo, bởi vì theo quan điểm của hắn trong khoảng thời gian đó cũng chỉ có dựa vào loại tra tấn bản thân mình này mới có thể khiến mình tạm thời quên mất, hoặc là làm phai nhạt đi nỗi đau mang lại từ việc bé con rời khỏi mình.

"Tô Bạch? Tô Bạch? Tô Bạch?" Hòa thượng liên tục gọi hắn ba tiếng, vì anh ta phát hiện ra hôm nay trạng thái của Tô Bạch thật sự rất kỳ quái.

"Ừm." Tô Bạch đáp một tiếng, theo bản năng rút một điếu thuốc từ trên bàn trà, nhưng nhìn thấy bé con còn đang nằm trên đùi mình ngủ, cuối cùng vẫn đặt thuốc lá xuống.

Tuy rằng hắn biết bé con không phải thật, nơi này cũng không phải thật.

"Chuyển phát nhanh của cậu?" Hòa thượng đưa chuyển phát nhanh cho Tô Bạch.

"Một kẻ thù của tôi gửi cho tôi, anh có thể coi như phim kinh dị để xem, bên trong có một cái usb." Tô Bạch đặt bé con lên sô pha, còn mình đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sẩm tối trời sẽ đổ mưa, hơn nữa còn là một cơn mưa rất lớn, sau đó Lệ Chi sẽ xuất hiện bắt Cát Tường và bé con đi.

Thế giới chuyện xưa trừng phạt này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Vì Tô Bạch không nghe thấy lời giải thích mở màn của Phát Thanh, cho nên vẫn chưa thật sự xác định được bản chất của thế giới chuyện xưa trừng phạt này.

Vì đối với Phát Thanh mà nói, ngay khi anh phát hiện ra đây là một ngày không có cách nào thay đổi hơn nữa không ngừng tuần hoàn, cũng là một loại dày vò to lớn, vậy Phát Thanh sẽ miễn cưỡng hủy bỏ tính cốt truyện này. Một khi trước đó nói cho Tô Bạch biết, không thể nghi ngờ gì sẽ thiếu mất một nội dung đáng để xem rất lớn, đồng thời cũng sẽ cho hắn thời gian xây dựng và chuẩn bị tâm lý rất đầy đủ.

Hòa thượng lấy một cái laptop tới, cắm usb vào bắt đầu mở video lên, trong laptop truyền tới những tiếng cười chói tai và tiếng ma sát.

"Có thù với cậu?"

"Có thù, nhưng hôm nay tôi không dự định ra ngoài." Tô Bạch đáp một cách rất dứt khoát.

"Ồ, hôm nay rốt cuộc cậu làm sao thế, đây cũng không phải tác phỏng của cậu." Hòa thượng hỏi, theo như trước đây nếu có người tới báo thù, với tính cách và thói quen của Tô Bạch, anh ta đoán hắn sẽ chủ động đi ra ngoài cho người đó một cơ hội tìm mình báo thù. Nhưng lần này, Tô Bạch lại chủ động ở nhà hơn nữa nói không dự định rời khỏi căn nhà này.

"Phải thay đổi." Tô Bạch đáp qua loa cho có lệ.

"Đúng rồi, tôi đã thay đổi trận pháp rồi." Hòa thượng nói, tối qua mập mạp rời đi hiển nhiên trận pháp này cần phải thay đổi một chút, vì mập mạp trầm mê trong nhân quả quả thật rất khiến người khó mà nắm bắt, lại thêm trước đó trận pháp này là do anh ta chủ trì bố trí và tu sửa, cho nên hòa thượng phải sửa lại, bằng không không yên tâm cho được.

"Ồ." Tô Bạch vẫn rất qua loa.

Hòa thượng nở nụ cười, anh ta cảm thấy hôm nay Tô Bạch thật sự rất kỳ lạ, nhưng nếu hắn đã không dự định nói là

chuyện gì vậy hòa thượng cũng sẽ không hỏi nhiều, một chút quy tắc đối nhân xử thế này hòa thượng vẫn rất hiểu.

Tô Bạch nhớ một ngày đó mình đã ra ngoài, trước đi tới chỗ Dĩnh Oánh Nhi, hai người tán tỉnh nhau một chút, sau đó ông Thẩm xuất hiện, mình và ông Thẩm đánh nhau một trận, đánh cho ông ta ngã sấp mặt, sau đó mới biết thật ra ông Thẩm cũng được tính là một món quà tạm biệt mà mập mạp cho Tô Bạch, mượn danh nghĩa ông Thẩm báo thủ để tặng cho hắn một thi thể lính Tần.

Lúc này, Gia Thố bước ra khỏi phòng mình, khi tới phòng khách còn nở nụ cười với Tô Bạch.

Lúc này anh ta vẫn chưa bắt đầu thật sự đi trải nghiệm cuộc sống, mà vẫn là bộ dáng đứng đắn đó.

Gia Thố lấy một chai nước lạnh trong tủ lạnh ra uống một hơi lớn, sau đó ngồi xuống sô pha bên cạnh Tô Bạch, đột nhiên anh ta hỏi.

"Đại Bạch, sao tôi cứ cảm thấy hôm nay cậu có hơi khác nhỉ?"

"Khác sao" Tô Bạch có hơi khó hiểu hỏi: "Ở đâu?"

"Khí chất!" Gia Thố chỉ ra: "Khí chất cả người cậu đã thay đổi quá lớn rồi, cậu của tối qua và cậu của hôm nay so ra, tôi lại cảm thấy cậu của hôm qua thật non nớt."

"Ý tứ chính là tôi của bây giờ chính là người lõi đời rồi ấy hả?" Tô Bạch hỏi ngược lại.

"Kiểu thế." Gia Thố nhìn chằm chằm vào Tô Bạch một cách rất nghiêm túc, rõ ràng anh ta vẫn còn đang nghĩ ngợi vấn đề của mình.

"Trải nghiệm cuộc sống thêm một chút có thể sẽ hiểu ra một vài đạo lý." Tô Bạch thuận miệng nói, đây cũng chính là

cảm ngộ của chính bản thân hắn, sở dĩ mình có thể thuận lợi thăng cấp thành thính giả cao cấp ở Quảng Châu, một mặt là nhờ sự hỗ trợ cuối cùng của miếng vàng, còn sau khi mình mất đi bé con trải qua đau khổ tột cùng và dày vò thật ra mới là mài giũa mình chân chính.

"Ồ." Gia Thố nghe thấy lời của Tô Bạch lại có hơi đăm chiêu: "Trải nghiệm… cuộc sống sao?"

Đột nhiên, Tô Bạch nhìn về phía Gia Thố.

Gia Thố bị nhìn ngược lại có hơi không hiểu sao, hỏi: "Sao thế?"

Chương 1245 Sắp Đổ Mưa Rồi 1

"Kẽo kẹt…"

Cửa sắt bị đẩy ra, Phật Gia bước vào trong nhà. Trong sân, dây leo mà Cát Tường dùng não trồng lúc đầu hình như đã cao hơn một chút, trong không khí cũng tràn ngập một mùi thơm nhẹ nhàng.

Mùi hương này không có độc, vì thứ kịch độc biết phải bảo vệ tốt cho mình như thế nào, ví dụ như chất độc của rắn độc chứa đựng trong tuyến độc mà không phải trải khắp toàn thân, bằng không nó không phải rắn độc.

Mà toàn bộ độc tính của thứ này đều nằm trong lá của nó, chiếc lá màu xanh tươi đó mang theo tính ăn mòn đáng sợ.

Trong phút chốc, Phật Gia lại nghĩ đến cảnh tượng lần đó mình kêu Tô Bạch ăn lá cuốn lươn, cũng chỉ có người biến thái như Đại Bạch, mình mới yên tâm kêu hắn ăn kiểu vậy, hoặc là nói cũng chỉ có người đó mới dám ăn như vậy.

Tô Bạch đi tới Vân Nam chắc hẳn là đi tới chỗ chứng đạo tìm cách chữa trị cho Cát Tường, Gia Thố không có gì có thể giúp được, cho dù bây giờ anh ta vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Nhưng Gia Thố biết rõ khi Tô Bạch đi tới Vân Nam đã là thính giả cao cấp rồi, mà lúc ấy Gia Thố có thể cảm giác được sự bất đắc dĩ và áp lực của Tô Bạch, cũng vì vậy lần này niềm vui thăng cấp thành thính giả cao cấp cũng không còn lại mấy phần.

Thính giả cao cấp thì đã sao?

Vẫn chỉ là một con rối có dây, không thể phá vỡ gông xiềng của vận mệnh như cũ.

Có khả năng cũng chính vì nhìn thấy quá nhiều sự bất đắc dĩ trên người một thính giả cao cấp như Tô Bạch, cho nên mình mới có thể coi nhẹ chuyện thăng cấp thành thính giả cao cấp này một chút, điều này cũng khiến mình càng tìm được chân lý trải nghiệm nhân sinh muôn vẻ hơn.

Đến cuối cùng, vẫn phải trở về là mình.

Hòa thượng đang ngồi trên sô pha uống trà, thấy Gia Thố trở về, hòa thượng mỉm cười chỉ vào ấm trà: "Đại hồng bào!"

Gia Thố gật đầu, hòa thượng chắc hẳn đã cảm ứng đêm nay mình sẽ ra ngoài thăng cấp thành thính giả cao cấp, cho nên chuẩn bị sẵn trà chúc mừng cho mình từ trước, thật ra dựa theo trận doanh ngày trước để xét thì đôi bên đều thấy chướng mắt nhau, nhưng hai vị tăng nhân này cũng đã hình thành một loại ăn ý từ trong cuộc sống dưới cùng một mái hiên này.

Khi thì ngồi nói về Phật pháp, khi thì yên lặng như nước, cả đời lễ Phật có thể gặp được một Phật môn tri kỷ cũng quả thật là một chuyện may mắn.

Gia Thố ngồi xuống bắt đầu nếm thử trà.

"Nhân sinh muôn vẻ, cưỡng chế thăng cấp thành thính giả cao cấp bằng cảm ngộ, và đột phá cơ thể bằng sự đột phá về cấp bậc linh hồn, con đường này của cậu cũng coi như mới mẻ." Hòa thượng nói.

Bây giờ anh ta vẫn chưa thăng cấp thành thính giả cao cấp nhưng hình như anh ta cũng chẳng gấp cho lắm, đúng vậy, tính cách của hòa thượng chính là như thế, cho dù có một thanh đao kề lên cổ anh ta, phỏng chừng anh ta vẫn sẽ nhẹ giọng nói:

Chờ đã, để bần tăng uống xong miếng trà này đã.

“Dù sao cơ thể có thể chạm đến cũng có thể định lượng một cách cụ thể, cho nên về phương diện mức độ hành động quả thật rất đơn giản, nhưng sinh mệnh của con người là do cơ thể và linh hồn cùng nhau hợp thành, linh hồn và cơ thể là mối quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, cho nên độ khó khi đi con đường linh hồn lớn, nhưng về mặt đạo lý cũng giống như đi con đường cơ thể cả thôi. Chỉ là đối với phần lớn thính giả mà nói, bọn họ đã bỏ qua mất cảm ngộ về cấp bậc linh hồn trong cuộc sống thính giả của mình, coi nhẹ nguyên tắc coi trọng phương pháp, là hiện tượng phổ biến trong giới thính giả Trung Quốc chúng ta, một điểm này thính giả Nhật Hàn làm được rất tốt.”

“Đó cũng là vì giới của bọn họ nhỏ, tình trạng cạnh tranh và ngươi lừa ta gạt không ác liệt” Hòa thượng cười đáp: “Một ao nước nuôi một con cá trong chậu, đây cũng là chuyện không có cách nào cả, nhưng bần tăng cũng tò mò, nhớ là hơn ba tháng trước cậu mới bắt đầu tiến hành trải nghiệm, cậu đã nghĩ đến con đường này thế nào?

Đối diện với câu hỏi này của hòa thượng, Gia Thố chợt sững sờ, đáp: “Tôi… quên rồi.”

“Hôm nay cậu sao thế?” Gia Thố thấy Tô Bạch vẫn nhìn mình chằm chằm, có hơi tò mò hỏi: “Nói thật, Đại Bạch, tôi cảm thấy hôm nay cậu rất khác thường, nói chuyện, giọng điệu, khí chất, phong cách, thậm chí là cả động tác của cậu đều cảm thấy như hai người khác nhau với hôm qua.”

Tô Bạch lắc đầu: “Không sao, không sao.”

Lúc này, Tô Bạch không có dự định nghiên cứu sâu về chuyện này, hơn nữa không nói đến việc thật sự có ý nghĩa thực chất hay không mà, chỉ nói chủ đề của ngày hôm nay không phải chú trọng vào cái này.

Tô Bạch đang đợi mưa rơi, sau đó đợi người phụ nữ đó đến, đây mới là chuyện chính của hôm nay.

Có lẽ, tôi không phải đối thủ của cô, nhưng cho dù nơi này là giả, chỉ là một loại tái hiện của quá khứ, nhưng tôi vẫn sẽ đứng trước mặt cô, cản cô như cũ.

Gia Thố không nói gì cả mà đứng dậy đi về phía phòng ngủ của mình, hôm nay tuy hắn kỳ quái nhưng Gia Thố lại càng để tâm đến lời gợi ý mà mình vừa mới nhận được hơn. Đến lúc này, thăng cấp thành thính giả cao cấp thật sự đã xem như chuyện xếp trong lịch trình hàng ngày, mà ngay lúc này nếu như có một cơ hội hoặc là một lĩnh ngộ chắc chắn sẽ chỉ mang tới hiệu quả làm ít công to!

Tô Bạch hơi ngẩng đầu lên nhìn, chân gác lên bàn trà, bé con nằm trên số pha đối diện với hắn vẫn còn đang ngủ.

Bé con không giống trẻ con bình thường thích ồn ào không dễ ngủ đến vậy, thật sự nó rất ngoan, hơn nữa thời gian ngủ vô cùng dài, thời gian ngủ trưa và ngủ tối quy định đều rất chuẩn giờ, đương nhiên là Cát Tường quy định.

Thậm chí ngay cả khi nào bé con nên uống sữa, khi nào nên ăn hoa quả Cát Tường đều có điều lệ của mình, theo quan điểm của Tô Bạch, nếu như con mèo này hóa thành người sau này có thể đi làm bảo mẫu vàng.

Nghĩ đến uống sữa bò, trong đầu Tô Bạch hiện ra hình ảnh Cát Tường ngậm sữa bò nhìn quanh với vẻ ngơ ngác, trong lòng đột nhiên lại đau.

Chương 1246 Sắp Đổ Mưa Rồi 2

Mà lúc này, Cát Tường cũng vừa vặn bước từ ngoài sân vào, khi đi ngang qua người Tô Bạch, nó nhìn hắn với vẻ hơi khó hiểu, rõ ràng, ngay cả hòa thượng và Phật Gia còn cảm giác được sự thay đổi của hắn, vậy mèo với linh tính nổi danh hiển nhiên không có khả năng không phát hiện ra.

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay ôm Cát Tường lên, sau đó lòng bàn tay vuốt ve trên đầu nó.

Cát Tường mang vẻ mặt ngơ ngác, thậm chí còn quên mất phản kháng.

Meo!

Cái thứ hàng này uống lộn thuốc sao, vậy mà nó dám bế mình lên xoa đầu mình?

Một màn lạ thường này khiến bản thân Cát Tường cũng có hơi không kịp trở tay, nhưng Tô Bạch vuốt ve đến tự nhiên như vậy, hơn nữa Cát Tường có thể cảm giác được Tô Bạch không phải đang chơi đùa mình mà là toát ra một loại tình cảm chân thành.

Đây là một loại… đau lòng.

Cát Tường quay đầu nhìn hắn, nó không phản ứng lại trước hành động tiếp tục xoa đầu mình này của Tô Bạch, mà là muốn xem rốt cuộc hôm nay thứ hàng này bị làm sao, tại sao đột nhiên lại đau khổ như vậy?

Cho dù khi cái thứ hàng này biết thân thế của mình cũng không thể hiện ra loại cảm xúc này đi?

Tô Bạch nhìn ánh mắt trong như hổ phách của Cát Tường, thở dài nói: "Tao không biết có nên nói với mày không, nhưng hình như nói với mày cũng không có ý nghĩa gì cả."

Đuôi của Cát Tường phe phẩy một cái, một nguồn lực giam cầm bắt đầu rơi xuống người Tô Bạch.

Mẹ, vừa xoa đầu ta còn vừa nói lời vô nghĩa!

Nhưng rất nhanh, Cát Tường lại một lần nữa sững sờ, vì nó phát hiện ra tay của Tô Bạch vẫn rơi lên đầu mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lực giam cầm của mình lại không hề có hiệu quả với hắn!

"Meo!"

Cát Tường kêu một tiếng, nhảy từ trên đùi Tô Bạch xuống, mặt đối diện với hắn, lông trên người dựng hết cả lên, mang theo một vẻ thù địch rõ ràng.

Tô Bạch mỉm cười, quả nhiên mình của hiện tại không phải thính giả cao cấp, nhưng dù sao mình cũng đã đột phá rồi, ký ức và cảm giác của mình đều ở đây, từ mặt ý nghĩa nghiêm khắc mà nói hắn đã không thể tính là một người có thâm niên nữa, lực giam cầm nhỏ bé đó của Cát Tường đối với hắn của hiện tại mà nói, muốn phá giải thật sự không khó.

Hắn đứng dậy duỗi thắt lưng: "Tao là Tô Bạch, một điểm này mày có thể xác nhận được đúng không?"

Biểu cảm của Cát Tường bắt đầu dịu đi.

Quả thật, tuy rằng bây giờ Tô Bạch theo quan điểm của Cát Tường rất kỳ quái, nhưng có một điểm nó có thể tin tưởng, đó là người trước mắt mình đây thật sự là Tô Bạch.

Trước đó hòa thượng và Phật Gia cũng phát hiện ra Tô Bạch không đúng, nhưng chính vì bọn họ có thể xác định được người trước mặt này quả thật là Tô Bạch nên bọn họ cũng không nghiên cứu sâu hơn nữa.

Tô Bạch đang do dự có nên nói chuyện của Lệ Chi cho Cát Tường hay không, nhưng nghĩ lại vẫn nên bỏ đi.

Thật ra, từ khi tiến vào thế giới chuyện xưa cho đến bây giờ, Tô Bạch cũng đã tìm ra được một ít manh mối.

Đầu tiên, không thể nghi ngờ gì đây chính là một thế giới chuyện xưa trừng phạt, mà một ngày này gần như có thể nói chính là một ngày đau khổ nhất trong ký ức của Tô Bạch, Phát Thanh đặt mình vào một ngày này không có khả năng là để thưởng gì cho mình mà là để dày vò.

Vậy, nên dày vò thế nào?

Một ngày này đối với mình mà nói là đau khổ, nhưng nếu như chỉ là ôn lại nỗi đau một lần thì Tô Bạch cảm thấy hình như không phù hợp với thẩm mỹ của Phát Thanh, với sự theo đuổi của Phát Thanh đối với tính cốt truyện, cũng không có khả năng mồm thì to mà bản lĩnh thì lại rất ít như vậy.

Vậy… một lần không được, thêm vài lần nữa thì sao?

Thậm chí là… một trăm lần?

Đột nhiên Tô Bạch cảm thấy sau lưng lạnh toát, hắn có thể cảm giác được hình như mình đã đoán ra được mục đích của thế giới chuyện xưa này.

Giống như Phát Thanh vẫn luôn lấy chơi đùa thính giả làm niềm vui, mà thính giả cũng ở trong quá trình chơi đùa này mò ra được một vài điểm G của Phát Thanh.

Cát Tường lắc đầu, nhảy lên sô pha duỗi móng vuốt nhẹ nhàng đẩy bé con, giờ này bé con nên dậy ăn sáng rồi.

Bé con dụi mắt, ngáp một cái thật đáng yêu, phát hiện ra mình đang nằm trên sô pha, sau đó nhìn thấy Tô Bạch đang ngồi đối diện với mình, bé con lập tức giang hai cánh tay với hắn thể hiện ý đòi bế.

Tô Bạch mỉm cười đứng dậy bế bé con trong lòng mình, bàn tay dán lên lưng đứa trẻ, cảm nhận nhiệt độ trên người bé con và ngửi mùi sữa thơm trên người nó.

Loại cảm giác này đến bây giờ càng ngày càng khiến hắn mê say.

Cũng vì vậy, vừa nghĩ đến trong cơn mưa lúc sẩm tối, đứa trẻ sẽ bị cướp khỏi mình, sinh tử không rõ, là một loại cảm giác đau như bị dao cứa tràn ngập trong tim, có lẽ, đây chính là một cái hố mà Phát Thanh đào cho mình.

Trong cái hố này đựng đầy đau khổ và chua chát.

Nhưng Tô Bạch cũng không có cách nào khác, cho dù biết đây là giả nhưng hắn vẫn không hề do dự mà nhảy vào trong như cũ. Một lần, mười lần, một trăm lần… thậm chí là nhiều hơn thế.

Tô Bạch không biết mình có thể kiên trì được bao nhiêu lần, thậm chí còn không dám nghĩ đến chuyện này.

Không phải tất cả mọi người đều có thể làm đến mức hoàn toàn buông xuôi, theo quan điểm của hắn, con người không sống vì tồn tại, mà sống cũng cần phải giữ vững một vài thứ gì đó.

Lúc này, hòa thượng bưng chén trà bước tới đưa cho Tô Bạch một chén, nói: “Hôm nay thời tiết không tồi!”

“Sắp đổ mưa rồi.” Tô Bạch đáp lại như vậy.

Chương 1247 Đối Mặt Với Đại Địch! 1

Trong tivi đang chiếu bộ phim truyền hình [Danh nghĩa của nhân dân], là phát lại, bộ phim này vừa mới tạo ra một cơn sốt rating, thật ra nếu không phải trước đó bị lộ tin tức trên mạng thì tỷ suất xem đài chắc hẳn còn cao hơn.

Bé con ngồi trên thảm trên sô pha đang chơi xếp gỗ, mà Tô Bạch thì lại đảm nhiệm làm một đại ma vương, mỗi lần đều giả bộ giúp bé con cùng nhau xếp gỗ sau đó cố tình chơi xấu, khiến chồng gỗ nghiêng vẹo cuối cùng đổ xuống.

Nhưng bé con lại vui vẻ không biết mệt, mỗi lần khi chồng gỗ đổ xuống nó đều hé miệng, che miệng lại trông rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bắt đầu xếp lại.

Tô Bạch biết rõ bé con thông minh sớm, lúc đầu khi ở trong thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], bé con đã từng chủ động bỏ vào trong yêu huyệt cứu mình, bây giờ tuy nhìn như trò chơi giữa cha và con nhưng phỏng chừng xác suất con trai cố ý chơi cùng với cha có khả năng cao hơn.

Ông Thẩm chắc hẳn đang đi dạo gần đây, Tô Bạch nghĩ thế.

Tiết tấu bình thường của một ngày này là mình tràn đầy tự tin đi ra ngoài, cố tình để lộ sơ hở cho ông Thẩm, thuận tiện đi tìm Dĩnh Oánh Nhi ve vãn một chút, đến cuối cùng đánh nát ông Thẩm khiêng thi thể lính Tần về, mà nhà cũ của mình đã bị người lục qua.

Một ngày đó sở dĩ trở thành một ngày đau đớn nhất trong cuộc đời của Tô Bạch, còn có một nguyên nhân rất lớn là khi ấy mình không có mặt ở hiện trường, nếu như mình có mặt ở đây khi đó, thậm chí là cùng ngồi trong phòng khách không cảm giác được gì giống như Gia Thố và hòa thượng, nhưng loại cảm giác đó vẫn khác hẳn.

Ngay khi con mình bị bắt đi, một người làm cha như mình lại đang lêu lổng ở bên ngoài, điều này khiến bản thân Tô Bạch rất khó tha thứ được cho mình.

Đây là một loại áy náy cũng là một loại tiếc hận.

Cho nên hôm nay cho dù là giả thì mình vẫn phải ở lại đây, hắn muốn đợi, đợi đến khi người phụ nữ đó xuất hiện, sau đó ở trước mặt mình bắt bé con đi, mình có thể ngăn được hay không, ở đây đặt một dấu chấm hỏi, thậm chí ngay cả dấu chấm hỏi cũng không cần thiết vì thực lực của hai bên chênh lệch thật sự quá lớn, nhưng điều này cũng không cản trở Tô Bạch kiên trì muốn làm chuyện mà mình muốn làm.

Cho dù một ngày này lặp lại mười lần, một trăm lần thậm chí là nhiều lần hơn thế, Tô Bạch cảm thấy mình vẫn sẽ luôn ngồi ở đây đợi như vậy, chỉ cần một ngày này vẫn còn lặp lại, vậy trong mỗi một ngày này Tô Bạch nhất định sẽ cố hết sức làm tròn trách nhiệm một người cha.

Đương nhiên, cảm giác của hiện tại là như thế, về phần thật sự sau một trăm lần rốt cuộc thế nào thì Tô Bạch cũng không rõ cho lắm, mình chắc hẳn sẽ chịu đủ sự dày vò, hết lần này đến lần khác nhìn thấy con trai mình bị người bắt đi ngay trước mặt.

“Oa.”

Lúc này một tiếng kêu vui vẻ của bé con vang lên, không hề bị cha ác ma này quấy phá, toàn bộ chồng gỗ đều đã được

nó đắp lên.

Mà bấy giờ, bên ngoài nhà lão Phương còn có một người mặc áo khoác màu đen đang đứng trong góc, nhìn vào cửa nhà lão Phương với vẻ lạnh lùng.

Rõ ràng chuyển phát nhanh đã đưa vào nửa ngày rồi, nhưng ngoại trừ tên hòa thượng mới đầu mở cửa lấy chuyển phát nhanh lộ mặt một lần ra, sau đó trong căn nhà cũng không còn người nào ra ngoài nữa.

Ông Thẩm biết rõ Tô Bạch đang ở trong nhà, nhưng nếu hắn kiên quyết không ra ngoài vậy ông Thẩm cũng không có cách nào cả, con đường cường hóa của ông ta thật ra có hơi tương tự với mập mạp, cũng ít nhiều hiểu về trận pháp hơn những thính giả khác cùng cấp một chút. Tuy rằng bây giờ ông ta đã cướp được một cơ thể lính Tần nhưng nó cũng khiến cho hiện tại ông ta phải từ bỏ pháp thuật trước đây, chỉ có thể dựa vào cơ thể để chiến đấu, nhưng ánh mắt và kiến thức vẫn còn đây, trong căn nhà này ẩn giấu trận pháp đáng sợ, ông ta không thể trực tiếp xông vào.

Hơn nữa nghe nói trong căn nhà có bốn người ở, bốn người này đều là thính giả có thâm niên, một khi mình cưỡng chế xông vào, đến khi đó ngoại trừ Tô Bạch ra còn ba người có thâm niên khác có khả năng cũng sẽ ra tay với mình, vì mình đã xâm nhập vào nhà của bọn họ, bọn họ có lý do để ra tay.

Bây giờ cho dù đã cướp được cơ thể của lính Tần, ông Thẩm cảm thấy mình rất tự tin về mặt thực lực nhưng lại không tự tin đến mức có thể một mình khiên chiến với bốn người.

Đương nhiên, ông Thẩm cũng không biết trong nhà còn có một con mèo đen, mà con mèo đen này đối với bất cứ sinh vật nào dám xâm phạm vào phạm vi khu vực sinh hoạt của bé con đều ở nằm ở thái độ không dễ dàng tha thứ, hơn nữa thực lực

của con mèo đen này còn tương đương với một thính giả cao cấp!

"Chết tiệt, mày sợ sao, không dám ra ngoài sao, không dám ra ngoài sao!" Ông Thẩm nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ.

Kẻ thù của mình ở ngay trước mặt, cướp đi vũ khí bản mệnh của mình, hại mình bị nhốt lâu như vậy ở dưới lòng đất, trải qua cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, ăn thịt người uống máu người suốt thời gian dài như vậy, cục tức này làm sao ông ta có khả năng nuốt xuống được?

Ông Thẩm cảm thấy có lẽ Tô Bạch sợ mình, nhưng ông ta cũng không biết Tô Bạch của hôm nay không hề sợ ông ta, mà hoàn toàn chọn coi thường ông ta, ngay khi biết được hổ xuống đồng bằng đi săn, còn ai có lòng dạ ở nhà đập ruồi bọ nữa?

Nếu là trước đây, có lẽ Tô Bạch sẽ có suy nghĩ đi tìm ông Thẩm để thử tay nghề, hoặc có lẽ là thử xem mình có thể hành hạ ông Thẩm thoải mái hơn dưới trạng thái bán thính giả cao cấp hay không, nhưng duy chỉ một ngày hôm nay thôi, hắn thật sự không có một chút suy nghĩ chơi bời nào, cũng quả thật hoàn toàn không chơi nổi.

Bầu trời không hiểu sao đã bắt đầu âm Âu Mỹhẳn đi.

Ông Thẩm ngẩng đầu lên nhìn trời, xoa ngón tay mình: "Sắp mưa rồi sao?"

Chương 1248 Đối Mặt Với Đại Địch! 2

Trong nhà, Tô Bạch cũng xuyên qua cửa sổ sát đất phòng khách nhìn sắc trời bên ngoài.

Trời đã âm Âu Mỹrồi, độ ẩm trong không khí đang không ngừng tăng lên, trong mùa mưa dầm này, một cơn mưa bất chợt là một chuyện rất thường thấy, nhưng cơn mưa hôm nay đối với Tô Bạch mà nói vô cùng không tầm thường.

Cho dù là bây giờ hắn vẫn nhớ rất rõ trong cơn mưa đêm đó, mình về nhà phát hiện ra bé con bị bắt đi rốt cuộc đã phát điên thế nào.

Á lực, nặng nề, tức giận.

Sắc trời cũng đen sì giống như lúc này.

Tô Bạch đứng dậy, khoanh tay đứng đó.

Ánh mắt liếc qua đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã ba giờ chiều, sắp rồi, thật sự sắp tới rồi, chắc hẳn khoảng hơn năm giờ chiều đi.

Lúc này, cơn mưa sẽ càng lớn hơn, tiếng sấm cũng lớn nhất.

Hắn duỗi tay xoa cổ tay mình, quay đầu lại nhìn thấy Cát Tường nằm phủ phục bên cạnh bé con, ngay khi Tô Bạch liếc mắt nhìn qua, Cát Tường cũng quả quyết đối diện với hắn.

Con mèo đen này dự cảm được sự bất thường trên người Tô Bạch, cũng dự cảm được vẻ khác thường của hắn hôm nay

khi đối diện với bé con, cũng vì thế, nó dường như đã đoán ra được chuyện gì đó.

Đổi lại là trước kia, trong lúc Tô Bạch ở bên cạnh bé con, Cát Tường đều sẽ chọn rời đi làm việc của mình, hoặc là phơi nắng hoặc là xem tranh, vì nó cảm thấy khi Tô Bạch còn ở bên cạnh bé con, hắn sẽ dốc hết toàn bộ sức lực của mình để bảo vệ bé con cho tốt, cho nên cũng không cần Cát Tường phải lo lắng nhiều hơn, hơn nữa dù sao Tô Bạch cũng là cha của bé con.

Nhưng lần này thì khác, Tô Bạch ở trong phòng khách chơi với bé con, Cát Tường cũng ở bên cạnh trông, hơn nữa còn mang theo ánh mắt soi xét.

Điều này khiến Tô Bạch không khỏi nghĩ đến sau khi thần hồn của Cát Tường khôi phục đã kêu gào như tiếng than của đỗ quyên với bia mộ dưới hoàng tuyền, có thể khiến một con mèo nhạy cảm trở nên tức giận và điên cuồng như vậy, một nhát đao sau lưng tới từ sự tin tưởng đó phải tàn nhẫn bao nhiêu?

Buổi chiều hòa thượng và Gia Thố ra ngoài một lúc, thời gian còn lại đều sẽ ở trong phòng nghiên cứu kinh Phật hoặc là nghiên cứu những thứ khác, lúc này hai người cùng đi ra ngoài, trời sắp đổ mưa rồi, hơn nữa còn thấp thoáng nghe thấy tiếng sấm từ xa.

Dựa theo cách nói của hòa thượng thì thế gian có nghìn vạn cảnh, phần lớn không thay đổi, duy chỉ có trời giông tố mới là độc nhất vô nhị, mà Gia Thố cũng thừa nhận sâu sắc, cũng vì thế mỗi khi trời giông tố, hai tăng nhân đều sẽ ngồi chung với nhau, vừa thưởng trà vừa nếm thử mùi vị giông tố.

Trước đây Tô Bạch lười mấy vụ góp vui kiểu này nhất, hai vị tăng nhân chơi trò uyên thâm quá ít người hiểu, hắn cũng chẳng muốn tham gia, nhưng hôm nay, Tô Bạch vẫn luôn yên

lặng ngồi trong phòng khách, từ bữa trưa cho đến bây giờ hắn đều đặt bé con ở bên cạnh mình.

Hòa thượng im hơi lặng tiếng pha xong trà, Gia Thố ở bên cạnh đợi.

Không lâu sau trà đã pha xong, hòa thượng lần lượt chia nước trà cho Gia Thố và Tô Bạch, ba người đều ngồi trên sô pha, không ai nói chuyện, tiếng sấm bên ngoài thì lại càng lúc càng to.

Mưa bắt đầu rơi, trong bầu không khí nặng nề cuối cùng cũng có được một loại khơi thông, mà mưa lại bắt đầu càng rơi càng lớn, giống như một buổi hòa nhạc được đẩy lên cao trào.

Tô Bạch tiếp tục uống trà, ánh mắt thi thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, rồi hòa thượng nói: "Đại Bạch, nếu như không tiện chúng tôi có thể lánh đi."

"Không sao." Tô Bạch nở nụ cười, hòa thượng và Gia Thố có lánh đi hay không cũng không có gì khác biệt, ngày đó hai người này cũng ngồi trong phòng khách uống trà, Cát Tường và bé con ở trong phòng ngủ, hai tăng nhân chỉ cảm giác được một chút khác thường, nhưng khi phản ứng lại được, lại phát hiện ra bé con và Cát Tường trong phòng đều đã biến mất.

Hòa thượng gật đầu tiếp tục ngồi xuống.

Gia Thố cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có một vài thứ không cần nói quá nhiều, nhưng bầu không khí tiêu điều tràn ngập trên người Tô Bạch càng lúc càng căng thẳng, lại lộ ra rõ ràng đến vậy.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Tiếng sấm ầm ầm vang lên giống như sét đánh ngay bên tai!

Bé con vỗ tay trông có vẻ rất hưng phấn, nó không sợ sấm nổ, dù sao tuy nó thoạt nhìn rất nhỏ nhưng trải nghiệm cuộc sống của nó lại không hề thiếu thốn một chút nào.

Trong tiếng mưa và tiếng sấm hàm chứa lực sinh mệnh tới từ thiên nhiên, bé con thân là linh đồng ngược lại cảm nhận được thứ này rõ ràng nhất. Cho dù là Tô Bạch về mặt tâm cảnh đã hoàn toàn là thính giả cao cấp nhưng vẫn không có cách nào so sánh được, có vài thứ dù sao cũng là được trời ưu ái, ghen tỵ cũng không có được.

"Rào rào… rào rào…"

Trong tiếng mưa bên ngoài dường như pha lẫn một loại âm thanh không đơn thuần, giống như ủng đi mưa giẫm trên nền đất.

Đột nhiên Cát Tường đứng dậy khỏi trạng thái nằm phủ phục trước đó, sau đó dựng thẳng đuôi với bên ngoài cửa sổ sát đất, hé miệng.

"Meo!"

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau với vẻ hơi ngạc nhiên, thẳng đến khi Tô Bạch đứng dậy bế bé con lên, cuối cùng hai tăng nhân mới hiểu được sẽ xảy ra chuyện gì, mà sự bất thường của việc Tô Bạch ở nhà cả ngày cũng đã được giải thích rất rõ ràng.

Vì một ngày này, Tô Bạch đều như…

Đối diện với đại địch!

"Rào rào… rào rào… rào rào…"

Càng ngày càng gần…

Chương 1249 Chị Cả Đã Chọn Chúng Tôi 1

Bên bờ sông Hoàng Phổ, đêm tối lạnh lẽo, nước sông không ngừng vỗ vào bờ, dồn đống những tầng bọt nước màu trắng, tản ra mùi hôi tanh nhẹ, những thứ này đều phải đợi công nhân vệ sinh môi trường có chuyên môn tới dọn dẹp.

Thành phố có nổi tiếng và lộng lẫy đến đâu, chỉ cần là nơi có người sinh sống đều sẽ để lại những vết dơ bẩn, đây cũng là điều không có cách nào tránh được, cùng một đạo lý với người đẹp có xinh đẹp dường nào thì cô ta vẫn sẽ đau bụng đi ngoài cả đấy thôi.

Hải thiếu gia ngồi bên bờ sông, bên cạnh là hai chai bia, uống hết ngụm này tới ngụm khác, nửa đêm trước, anh ta kiên quyết tự cho là đúng đứng trước mặt Gia Thố, sau đó Gia Thố trực tiếp thăng cấp thành thính giả cao cấp ngay trước mặt anh ta, hơn nữa còn mô phỏng giọng điệu của Tô Bạch nói với mình một câu đó.

Đối với Hải thiếu gia mà nói, nếu như anh ta có thể đối diện một cách bình tĩnh như nước, vậy anh ta đã là thánh nhân rồi.

Trong tính cách của anh ta, thật ra mang theo một loại tự tôn và cơ chế tự bảo vệ mình cực mạnh, thoạt nhìn rất không để ý đến lời phán xét của thế giới bên ngoài đối với phong cách đàn ông nữ tính của mình, ta làm theo ý ta, nhưng càng là như vậy, anh ta càng kiên trì với loại tự ý thức hơn.

“Ha ha…” Hải thiếu gia cười một tiếng, sau đó cúi đầu.

Anh ta còn nhớ lúc trước ở dưới đáy biển Tần Hoàng bị Tô Bạch đá một cước vào thân dưới, mà mới vừa rồi thôi, anh ta bị một người bạn cùng nhà của Tô Bạch trực tiếp giẫm lên mặt thăng cấp một cách dứt khoát như vậy, dứt khoát đến mức khiến bản thân anh ta cũng cảm thấy giống như đang nằm mơ, một ngưỡng cửa đó người kia đã bước qua như vậy, không kinh thiên cũng không đồng địa, thậm chí… còn rất bình tĩnh.

Có lẽ mình không nên quen biết đám người Tô Bạch, vì so với bọn họ mình quả thật có hơi tồi tệ.

Hải thiếu gia biết bây giờ tâm thái của mình không ổn, là biểu hiện mất cân bằng khi chịu phải đả kích, nhưng anh ta lại không thể khống chế được loại mất cân bằng của cảm xúc này, cùng một đạo lý với mỗi một dân thuốc lá đều biết hút thuốc lá có hại cho sức khỏe vậy.

Bên cạnh Hải thiếu gia đặt một cái mặt nạ, mặt nạ màu đỏ có hơi giống với mặt nạ Kinh kịch.

Bia, uống từng hớp một liên miên, nhưng tâm trạng của Hải thiếu gia vẫn không thể ổn định lại nổi, ngược lại càng lúc càng nóng nảy hơn.

Trên mặt anh ta khi thì oán độc, khi thì trào phúng, khi thì sợ hãi, khi thì dữ tợn, dường như có rất nhiều con người nhỏ đang đánh nhau trong nội tâm anh ta.

Anh ta biết tại sao mình lại đi quan sát Gia Thố, cũng biết tại sao mình không nhịn được mà bước tới trước mặt Gia Thố nói với anh ta, tôi đang quan sát anh, hơn nữa còn muốn chỉ dạy anh.

Nhưng Hải thiếu gia không thể nói ra tại sao, thật sự không thể nói, vì một khi nói ra hoặc là tiết lộ dù chỉ một chút cũng sẽ là một tai họa ngập đầu chân chính đối với Hải Mai Mai anh ta.

“Một mình uống rượu bi ai như vậy.” Một giọng nói đàn ông trong trẻo truyền tới từ phía sau.

Hải Mai Mai quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên mặc áo sơ mi màu trắng trông có vẻ trẻ tuổi giống như học sinh cấp ba, đang bước chậm rãi về phía mình.

Người tới quả thật là một học sinh cấp ba.

“Cái mũi chó của cậu thật linh.” Hải thiếu gia không mặn không nhạt đáp lại một câu, mà đúng lúc này chiếc mặt nạ bên cạnh anh ta lại từ từ biến mất.

Người tới là Thần Quang.

Là một học sinh trường trung học nào đó ở Thành Đô.

Nếu như nói người bắt mắt nhất trong cô nhi viện này là ai, vậy Lệ Chi chắc chắn là số một hoàn toàn xứng đáng, nhưng người tiếp theo là ai?

Chính là Thần Quang, vì cậu ta là thính giả cao cấp duy nhất trong cô nhi viện ngoại trừ Lệ Chi.

Hải Mai Mai vẫn còn nhớ trước đó mấy người kia từng nói với mình sau này bọn họ chỉ nghe mệnh lệnh của chị cả thông qua Thần Quang tuyên bố, chứ không nghe của mình nữa.

Thần Quang ngồi xuống bên cạnh Hải Mai Mai, trông có vẻ rất bình tĩnh, cậu ta rất trẻ, trẻ đến đáng sợ, nhưng trên người cậu ta lại lộ ra vẻ chín chắn ưu tú hơn cả người trưởng thành.

“Bọn họ đã tới tìm anh chưa?” Thần Quang hỏi.

“Ha ha, tranh lớp đoạt quyền ấy hả, đừng nói với tôi đột nhiên cậu tới Thượng Hải cũng là vì chuyện này đấy nhé.” Hải Mai Mai lại tu mạnh một hớp bia: “Cậu chắc hẳn không đến mức nóng vội như vậy đâu.”

“Tôi quả thật không nóng vội như vậy, trên thực tế các anh đều cho rằng có thể trở thành người phát ngôn cho chị cả ở trong thế giới hiện thực là một loại vinh dự, hơn nữa có thể nhận được lợi ích, nhưng hình như chỉ có một mình tôi không cho là vậy.

Nhưng bây giờ có vẻ như các anh đang có suy nghĩ áp đặt chuyện mà tôi không thích lên người tôi.” Thần Quang nói với vẻ rất chân thành.

Trong thời điểm này, cậu ta quả thật không cần thiết phải chơi trò dối trá gì.

“Bằng không thì sao?” Hải Mai Mai lại mở một chai bia: “Chị cả, dù sao chị ta cũng là chị cả.”

“Có vài chuyện, anh thật sự không cảm giác được sao?” Thần Quang ngồi xuống bên cạnh Hải Mai Mai, tự mình cầm một chai bia lên kết quả lại bị Hải Mai Mai trực tiếp giành qua.

“Vẫn còn là trẻ đi học, uống rượu hại não lắm.”

Thần Quang cười, cảm giác này giống như trước kia khi mọi người chưa trở thành thính giả.

Cậu ta nhớ khi đó mỗi lần Hải Mai Mai làm kiêm chức kiếm tiền đều sẽ mang cho mình đi ăn KFC, mà tình cảm khi đó quả thật là lúc đơn thuần và chân thành nhất. Một đám trẻ lớn lên trong cô nhi viện, sau khi cô nhi viện đóng cửa sống nương tựa vào nhau, không dễ gì mà tồn tại được trong xã hội này, muốn sống một cách có thể diện lại càng không dễ hơn, cậu ta là một người nhỏ nhất, sự quan tâm nhận được hiển nhiên cũng nhiều nhất.

Chương 1250 Chị Cả Đã Chọn Chúng Tôi 2

“Nói đi, cậu tới Thượng Hải làm gì?” Hải Mai Mai vốn muốn nói một câu tại sao không yên ổn đi học, đừng có chạy lung tung, nhưng nghĩ lại vẫn không nói như vậy, anh ta sợ Thần Quang cho rằng mình lấy tình cảm và chuyện trước đây ra chơi trò tình cảm.

“Tới nhìn.” Thần Quang nắm một vốc cát, nhìn cát lại từ từ chảy qua kẽ tay mình.

“Nhìn gì? Nhìn trò cười của tôi sao?” Bây giờ Hải Mai Mai quả thật rất nhạy cảm.

“Ha ha.” Thần Quang nở nụ cười, lắc đầu: “Tôi không nhàm chán đến vậy, hơn nữa tôi cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trên người anh, chỉ cảm thấy hiện tại anh rất chán chường, giống như chịu phải một đả kích to lớn.”

“Quả thật đã chịu đả kích đấy, vừa rồi trên một cây cầu vượt, tôi chuẩn bị dạy cho một người có thâm niên biết nên đi cảm nhận tâm cảnh chân chính thế nào.”

Nói đến đây, Hải Mai Mai dừng lại, vì cảnh tượng Gia Thố thăng cấp và lời mà anh ta nói cuối cùng đến bây giờ vẫn rõ ràng đến vậy, loại cảm giác bị vả mặt “bốp bốp bốp” đó thật sự không thể quên được, cũng rất khó tiêu tan được.

“Sau đó thì sao?” Rõ ràng Thần Quang cảm thấy rất hứng thú với chuyện tiếp sau đó: “Lẽ nào người có thâm niên đó đột nhiên thăng cấp thành thính giả cao cấp trước mặt anh sao?”

Hải Mai Mai không đáp mà uống liền vài hớp bia.

Thần Quang hơi sững sờ, cười khổ nói: “Xin lỗi, lẽ nào suy đoán của tôi là thật?”

Hải Mai Mai tiếp tục im lặng, uống bia như cũ.

“Vậy anh cũng xui quá rồi.” Thần Quang an ủi, nhưng lời an ủi này lại mang theo ý cười rõ ràng.

Hải Mai Mai đứng dậy, thân hình hơi lảo đảo, anh ta cố tình không để sức mạnh của mình hóa giải tác dụng của cồn, anh ta muốn cho mình say một chút.

“Loại chuyện bị vả mặt này chỉ có thể nói vận may không tốt mà thôi.” Thần Quang mở miệng bảo.

“Nếu như cậu chỉ đặc biệt từ Thành Đô tới Thượng Hải để nói những lời vô nghĩa này với tôi, vậy bây giờ cậu có thể đi.” Hải Mai Mai nổi giận.

Thần Quang đứng dậy, phủi cát dính trên quần mình, đáp: “Thật ra, điều càng khiến tôi tò mò hơn là tại sao anh lại không nhịn được mà bước tới trước mặt người đó, còn muốn đi chỉ dạy anh ta?”

“Cái đó không cần cậu quản.” Hải Mai Mai vung tay với vẻ nóng nảy, dự định rời đi.

Lại đúng lúc này cả người Thần Quang hóa thành một tia sáng màu trắng trực tiếp lao tới trước mặt Hải Mai Mai, cả người Hải Mai Mai giống như bị điện giật, cơ thể bay ngược ra sau, lập tức một cãi rãnh sâu bị đào ra trên nền xi măng bên bờ biển.

Hải Mai Mai ở bên dưới, Thần Quang ở bên trên, một tay của Thần Quang bóp cổ Hải Mai Mai thật chặt.

“Cậu điên rồi!” Hải Mai Mai gào lên giận dữ với Thần Quang.

“Người điên là anh, là bọn họ thì có!” Thần Quang gào thét, lúc này trên mặt cậu ta lộ ra một vẻ điên cuồng.

Hải Mai Mai ngây người, anh ta chưa bao giờ từng nhìn thấy em trai nhỏ ở bên cạnh mình trước đây sẽ có vẻ mặt này, tuy rằng anh ta biết rõ một khi con người trở thành thính giả chắc chắn sẽ xuất hiện sự thay đổi rất lớn, mà lúc này cậu học sinh cấp ba đang đè trên người mình đã không còn là em trai nhỏ lúc đầu đó nữa, mà là một thính giả cao cấp, nhưng anh ta vẫn không có cách nào lồng ghép hình tượng của hai người hiện tại lại trong trong đầu mình.

“Rốt cuộc, rốt cuộc sao vậy?” Hải Mai Mai từ bỏ giãy dụa, đương nhiên anh ta cũng không giãy ra được, tác dụng tê dại của chất cồn anh ta có thể hoàn toàn xua tan đi hết, lúc này anh ta rất tỉnh táo.

“Nói cho tôi biết tại sao anh lại không nhịn được mà nói những lời này với người có thâm niên đó.” Giọng điệu của Thần Quang không phải hỏi mà là chất vấn.

“Tại sao? Tại sao tại sao?” Ánh mắt của Hai Mai Mai có hơi lập lòe.

Thần Quang dán sát gương mặt mình vào mặt của Hải Mai Mai, bây giờ cơ thể của hai người đàn ông đè vào nhau nhưng không hề có một chút mập mờ nào cả, trên người Thần Quang chỉ còn lại một thứ gọi là tiêu điều.

“Anh Hải, nếu anh không nói cho tôi thì tôi sẽ giết anh, tôi tới để tìm đáp án, nếu như không thể tìm được đáp án tôi sẽ phát điên lên mất, thật đấy, giống như tên điên biết nổi điên mà anh đã từng nhắc tới với tôi ngày trước.”

Hải Mai Mai vẫn im lặng, nhưng cuối cùng anh ta vẫn mở miệng: “Chuyện đó có liên quan đến chị, chị không cho tôi

nói, tôi không thể nói.” Hải Mai Mai thở dài: “Cậu chắc hẳn có thể hiểu được.”

Thần Quang cười lạnh, cậu ta đứng dậy khỏi người của Hải Mai Mai, gió xung quanh bắt đầu càng ngày càng lớn, một luồng không khí khó hiểu nghe theo lời kêu gọi của Thần Quang mà ngưng tụ lại, hơn nữa trung tâm cơn lốc còn là vị trí của Hải Mai Mai.

“Cậu… cậu thật sự muốn giết tôi?” Hải Mai Mai nói với vẻ khó tin, anh ta không ngờ đứa em trai nhỏ này sẽ có một ngày phóng ra sát khí dày đặc như vậy với mình.

“Anh Hải, anh có từng nghĩ đến một chuyện chưa?” Thần Quang vừa tiếp tục ngưng tụ ra gió lốc vừa rất bình tĩnh nói: “Đó chính là lúc trước chú viện trưởng và dì viện trưởng mở cô nhi viện này là để tìm một người thích hợp nhất.

Rõ ràng, bọn họ đã chọn chị cả.

Nhưng chúng ta thì sao?”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Làn da trên mặt Hải Mai Mai bị gió thổi đến biến hình, nhưng lúc này anh ta trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào Thần Quang, nhìn một cách gắt gao.

“Ha ha…” Lúc này đột nhiên hốc mắt của Thần Quang lại có hơi ướt nhòe, chậm rãi đáp: “Chú hiệu trưởng và dì hiệu trưởng đã chọn chị cả.

Sau đó, chị cả đã chọn chúng tôi!”

Chương 1251 Suy Tính Của Phát Thanh 1

"Lộp cộp… Lộp cộp… Lộp cộp…"

Tiếng bước chân trong trẻo càng ngày càng gần.

Toàn bộ lông của Cát Tường đều dựng hết lên, chuẩn bị sẵn tư thế tấn công, trong ấn tượng của Tô Bạch đây vẫn là lần đầu tiên Cát Tường có bộ dáng này. Trước đây cho dù con mèo này gặp phải tình huống gì đều rất thong thả ung dung, đương nhiên, đó cũng là vì trước đây mình vẫn còn rất yếu, khi Cát Tường ở với mình cái gọi là tình huống gặp được đối với cấp bậc thực lực của nó mà nói, quả thật có hơi giống với các bạn nhỏ đánh nhau, đương nhiên nó sẽ không nổi lên hứng thú rồi.

Mà ngay khi thực lực của mình cũng sắp tiến vào cấp bậc (dựa theo sự phân chia thực lực của một ngày đó) thính giả cao cấp, thứ mà mình phải đối diện và tiếp xúc cũng nước lên thì thuyền lên.

Có lẽ chính vì sự gia tăng trình độ thực lực của mình, mình cũng bắt đầu từ từ duỗi tay đi xua tan lớp sương mù bao phủ trên người mình, tự nhiên cũng sẽ bắt đầu tiếp xúc với mấy thứ này.

Cát Tường rất khẩn trương cũng rất tức giận, nó không nói chuyện, nhưng lúc này hoàn toàn không cần thiết phải nói chuyện.

Hòa thượng và Gia Thố không thể nghe thấy tiếng bước chân trong nước mưa, vì thực lực của bọn họ chưa đạt đến cấp

bậc đó, nhưng vẫn có thể cảm nhận được loại cảm giác có hơi không thoải mái đó.

Trong một ngày thực tế đó, Gia Thố và Thất Luật đều ngồi trong phòng khách uống trà, hai người chỉ cảm thấy có hơi bất an một chút, sau đó khi ý thức được đi qua phòng ngủ kiểm tra đã phát hiện ra bé con và Cát Tường đều không thấy nữa.

Tô Bạch đứng ở nơi này, đối diện với bên ngoài cửa sổ sát đất, ngoài kia là màn mưa tối tăm nhưng hắn lại như nhìn thấy một bóng người đang từng bước đi về nơi này.

Đối phương rất tự tin, thậm chí có thể nói là hoàn toàn coi thường toàn bộ người trong căn nhà này, vì đối phương không hết sức che giấu khí tức của mình, chỉ cần là người có cấp bậc đạt đến thính giả cao cấp đều có thể cảm giác được sự tiếp cận của cô ta rất rõ ràng.

Lần đó, khi ấy Thất Luật và Gia Thố đều không hề phát hiện ra đối phương đi vào, cũng không phải đối phương cố tình tránh né bọn họ, cái này giống như khi một người bình thường đầu óc cũng bình thường một chút đi đường đều sẽ không nói với con kiến trên đường: "Nhường chút, ta tới đây."

"Rẹt!"

Một tia chớp xuất hiện, trong nháy mắt toàn bộ căn phòng bị chiếu sáng lòa, như thể có lệ quỷ đã tiến vào trong nhà, nhưng Tô Bạch vẫn không nhúc nhích, hắn có thể cảm giác được đối phương vẫn đang ở bên ngoài, thậm chí còn đang ở ngay bên ngoài căn nhà!

Hơn nữa đối phương đã dừng bước chân!

"Ầm!"

Một tiếng nổ truyền ra, tiếng ầm ầm sau tia chớp đó truyền tới, tốc độ truyền của ánh sáng nhanh hơn âm thanh rất nhiều,

nhưng khí tức của người đó lại trong một tiếng sấm sét ấy bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Mới đầu, đối phương giống như một chậu nước đá, mà bây giờ đối phương lại giống như nước sôi ùng ục.

Tô Bạch không biết nguyên nhân gì đã tạo ra điều này, hình như đối phương gặp phải phiền phức, hoặc là bản thân đối phương đã xảy ra vấn đề gì đó, rồi hắn lại nhìn giờ, năm giờ đã sớm qua rồi, bây giờ đã gần tới sáu giờ.

Tô Bạch nhớ ngày đó hòa thượng nói thời gian bé con và Cát Tường bị bắt đi vào khoảng năm giờ rưỡi.

Bây giờ đã kéo dài!

Tại sao lại kéo dài!

Là vì tôi đang ở nhà sao?

Vô số loại khả năng đang quanh co trong đầu Tô Bạch, vì lúc này đối với hắn mà nói đều là giả hết. Hắn muốn ngăn đối phương bắt bé con đi, biết rõ ràng chuyện này không thể làm được nhưng lại không thể không làm, là muốn cố hết sức làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng nếu Phát Thanh cho mình sự trừng phạt này, vậy mình cũng không thể ngu ngốc chấp nhận trừng phạt mà không làm gì hết.

Cho dù có thể nhận thêm một vài thông tin ở nơi này, cũng đều là thu hoạch cực kỳ to lớn.

Vì một ngày này dường như có liên quan đến vài vị thính giả cấp đại lão, đồng thời còn liên quan đến ván cờ giữa đôi cha mẹ hờ đó mình và Lệ Chi.

Tuy rằng bản thân mình là quân cờ nhưng giống như vị ở nơi chứng đạo đó đã từng nói, Phát Thanh đã cho cậu cơ hội khiến bọn họ không thể trực tiếp giết chết cậu, cho dù trước đây cậu bị chà đạp thê thảm bao nhiêu đến cuối cùng bọn họ

vẫn không thể giết cậu được, điều này có nghĩa cậu có đủ cơ hội có thể đợi đến khi mình mạnh mẽ đi giết ngược lại bọn họ.

Trạng thái căng cứng của Cát Tường từ từ thả lỏng, thế mưa bên ngoài dường như đã nhỏ hơn rất nhiều, Tô Bạch cũng cảm giác được khí tức của đối phương hiện giờ hình như đã dần dần suy tàn so với lúc sục sôi trước đó, dần dà bắt đầu không còn cảm giác được nữa.

Lúc này, đồng hồ treo tường trong phòng khách đã qua sáu giờ.

Trong phút chốc, Tô Bạch có hơi không thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì, vậy mà đối phương lại rời đi như vậy?

Vì mình đang ở trong phòng khách, vì mình đang ở nhà sao?

Hình như thật sự chỉ còn lại cách giải thích này là hợp lý.

Vì trận pháp trong ngôi nhà này cũng không hề thay đổi chút nào, Gia Thố và hòa thượng thật sự trong một ngày đó cũng ở trong nhà, Cát Tường và bé con cũng ở trong nhà, sự thay đổi duy nhất xuất hiện giữa một ngày đó và một ngày trong hiện thực nằm ở chỗ bản thân Tô Bạch cũng ở nhà.

Lúc này, hai nắm tay của hắn từ từ siết chặt, trong phút chốc ấy một cảm giác hổ thẹn to lớn bắt đầu tràn ngập trong trái tim hắn.

Đúng vậy, vốn dĩ một ngày này chỉ cần mình không tự cho là đúng ra ngoài đi dạo lung tung, mình cũng không nhàn rỗi vô vị đi tìm Dĩnh Oánh Nhi, mình không tự đắc cho ông Thẩm cơ hội tìm mình báo thù, chỉ cần mình ngoan ngoãn ở trong nhà thì bé con sẽ không mất tích!

Chương 1252 Suy Tính Của Phát Thanh 2

Tô Bạch ngồi lên sô pha với vẻ chán nản cơn mưa bên ngoài càng lúc càng nhỏ, tia chớp và sấm cũng càng lúc càng xa, một bản giao hưởng đột nhiên im bặt ngay vào lúc cao trào nhất.

Nhưng thứ để lại cho Tô Bạch chính là sự tự trách sâu sắc.

Thực tế đã chứng minh cứ hễ ngày đó một người làm cha như mình ở nhà với con trai thì con trai cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Chết tiệt, khốn kiếp, Tô Bạch mắng chửi trong lòng.

Ngược lại hắn hy vọng lúc này Lệ Chi trực tiếp xuất hiện, sau đó ngay khi mình chặn trước mặt cô ta, cô ta sẽ đánh bay mình đi với ưu thế sức mạnh của mình một cách dễ như trở bàn tay, rồi giẫm lên mình, bắt bé con đi trong tiếng gào thét và rít gào của mình.

Vì đây là giả, Tô Bạch biết đây là giả, hắn chỉ cần một loại an ủi và trút giận về mặt cảm xúc mà thôi.

Nhưng nó lại là thật, nó lại đúng thật là thật.

Với sự toàn trí toàn năng của Phát Thanh, nó quả thật có thể phục chế lại toàn bộ tình huống của một ngày đó một cách hoàn hảo, cũng giống như [Buổi diễn của Truman] đó, từ nhỏ Truman đã sinh sống trong một môi trường được tạo dựng ra, nhưng xung quanh đó cũng chính là một thị trấn nhỏ mà thôi.

Còn Phát Thanh, nó hoàn toàn có thể nhẹ nhàng chế tạo ra một Thượng Hải giống y như đúc, thậm chí Trung Quốc, châu Á giống y như đúc… ngay cả khi… là toàn bộ địa cầu!

Đối với Phát Thanh mà nói, nó có thể phục chế ra toàn bộ mọi thứ Tô Bạch có thể tiếp xúc trong một ngày đó một cách hoàn hảo, hơn nữa toàn bộ những thứ này cũng đều là chuyện chân chính xảy ra trong một ngày đó, chi tiết đến mức một cơn gió nhẹ cũng sẽ không đổi sang hướng khác, và biến số duy nhất chính là Tô Bạch!

Một điểm quan trọng nhất chính là Phát Thanh không chỉ có thể mô phỏng, nhân bản vô tính toàn bộ mọi thứ trong một ngày đó, mà nó còn có thể trao cho người và sự vật ở nơi này khả năng tiếp tục vận hành trên quỹ đạo suy nghĩ vốn có. Những người này bao gồm cả Lệ Chi, hòa thượng, Gia Thố… thật ra bọn họ đều dựa theo tính toán của Phát Thanh đối với mình và xử lý số liệu bình thường, để cho ra được bất cứ hành động và quyết định nào mà bọn họ sẽ làm ra dưới sự quấy nhiễu của một biến số duy nhất như Tô Bạch.

Nói cách khác, trong một ngày giả này, cuối cùng Lệ Chi không ra tay bắt bé con đi chính là vì hôm nay Tô Bạch ở nhà!

Chính vì Tô Bạch đang ở đây cho nên Phát Thanh mới mô phỏng ra suy nghĩ và hành động của Lệ Chi, bởi vậy mới xuất hiện kết cục hoàn toàn khác hẳn này!

Đây là sự thật, là sự thật mà Phát Thanh thôi diễn ra, trong đó rất có khả năng còn có suy tính nhân quả , cho dù người nghiên cứu nhân quả có rơi vào trong sự tự đắc và kiêu ngạo thế nào, bọn họ cũng sẽ không cho rằng mình có tư cách so sánh với Phát Thanh.

Hai tay Tô Bạch xuyên vào trong tóc mình, hắn cúi đầu, cả người rơi chìm vào trong một loại hoảng hốt, tại sao lại như thế?

Tại sao lại như vậy?

Đều là vì mình sao?

Nguyên nhân ở mình sao?

Vốn dĩ chuyện này có thể thay đổi, mà lý do thay đổi chỉ vẻn vẹn là cần mình ngoan ngoãn ở trong nhà là được!

Hai cánh tay của Tô Bạch run lên, miệng cũng hé ra, ánh mắt có hơi rời rạc.

Trên thực tế, hắn đã xây dựng sẵn tâm lý Lệ Chi sẽ đánh bại mình và bắt cóc bé con đi ngay trước mặt mình một cách ung dung, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng một ngày này sẽ trình diễn lặp đi lặp lại.

Nhưng kết quả của ngày đầu tiên lại chẳng khác nào rắc một nắm muối lên nỗi đau vừa mới ép xuống của Tô Bạch, không, là rải Acid sulfuric mới đúng.

Con trai của mình, mình không bảo vệ cho tốt, đây chính là trách nhiệm của mình!

Anh luôn miệng nói yêu thương đứa trẻ, nói nó là mảnh đất riêng mềm mại cuối trong trong lòng anh, nhưng tại sao ngày đó anh lại ra ngoài, tại sao muốn đi cho ông Thẩm chết tiệt đó tìm được cơ hội báo thù anh, tại sao muốn đi tán tỉnh Dĩnh Oánh Nhi, tại sao anh không thể yên vị đợi ở nhà giống như hôm nay, ở bên con trai chơi xếp gỗ, xem phim hoạt hình như vậy!

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, lúc này loại cảm xúc này của Tô Bạch khiến bọn họ có hơi không biết làm

thế nào, mà Cát Tường cũng có hơi lo lắng.

"Ba ba… ba ba…" Bé con vốn ngồi trên thảm dùng tay chống lên sô pha, lảo đảo bước tới trước mặt Tô Bạch, chui đầu vào trong lòng hắn.

"Ba ba… ba ba…."

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt đáng yêu và non nớt trước mặt mình này, trong lúc nhất thời có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Là cha đã dẫn con ra khỏi thế giới chuyện xưa.

Cha đã đồng ý sẽ bảo vệ con thật tốt, cũng đã từng nói với con nếu như cha chết trước, ít nhất cha cũng sẽ làm đến mức không hối tiếc về con.

Nhưng xin lỗi, là cha không làm hết trách nhiệm của một người cha.

Bé con được Tô Bạch ôm vào trong lòng, hắn ngẩng đầu, ánh mắt liếc qua người Gia Thố, hòa thượng và Cát Tường một lượt.

Đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện.

Nếu như mình đoán không lầm vậy ngày mai mình nên làm thế nào đây?

Cho dù hôm nay bé con không bị bắt đi, nhưng ngày mai lại là một ngày mới, nếu như mình vẫn tiếp tục ở trong nhà, đối phương cũng sẽ giống như hôm nay, cô ta không tới, vậy ngày mai cũng sẽ trôi qua giống như ngày hôm nay thôi.

Nếu như mình không ở trong nhà, đối phương sẽ xuất hiện và bé con sẽ bị bắt đi mất.

Toàn bộ chuyện này dường như đang dần dần xoắn lại với nhau hình thành một nút chết!

Ý tứ chính là nếu như Tô Bạch muốn nhận được nhiều tin tức hơn vậy hắn chỉ có thể rời khỏi nơi này, nhưng mình nhất định phải ngồi nhìn bé con bị bắt đi trong một ngày này!

Ngày hôm nay của ngày mai, mình nên làm thế nào đây?

Chương 1253 Đây Là Thiên Tính Của Anh Sao? 1

“Tiểu Chi, tan làm đi mua thức ăn về đấy hả?”

Một bác gái ngồi ở cổng tiểu khu cười hỏi cô gái trẻ tuổi đang đi tới trước mặt một cách nhiệt tình.

“Vâng, dì Từ, hôm nay hai em trai của cháu sẽ ăn cơm ở chỗ cháu, cháu tan làm sớm một chút đi chợ mua ít đồ ăn.”

Cô gái trẻ tuổi ăn mặc rất bình thường, chỉ một chiếc váy liền màu trắng, không phải mua ở cửa hàng mà chắc hẳn là đặt may ở một tiệm may trong ngõ nhỏ, tuy rằng không có nhãn hiệu gì, kiểu dáng cũng có hơi quê mùa, nhưng mặc lên người cô gái này lại không hề trông tục khí một chút nào cả, ngược lại còn lộ ra một loại quyến rũ rõ ràng.

Cô gái xách đồ ăn đi, bác gái đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng của cô ta mà chép miệng, trông có vẻ rất thương tiếc.

“Cô gái xinh đẹp quá thôi.” Bác gái cảm thán.

“Không phải con trai bà đang độc thân sao, sao không giới thiệu cho nó đi?” Lúc này, ông bảo vệ mở miệng nói.

Trong tiểu khu, mọi người qua lại thường xuyên với nhau, đặc biệt là các hộ gia đình lớn tuổi thật ra đều quá quen nhau rồi, khi mọi người nhàn rỗi đều thích ngồi trong vườn hoa tiểu khu hoặc phòng bảo vệ nói chuyện thường ngày và buôn dưa lê.

“Ôi, ông Lưu, ông không nhìn thấy sao, cô gái này cái gì cũng tốt mà phải cái là cô nhi.”

“Là cô nhi không phải càng tốt hơn sao, không có nhà mẹ đẻ làm gánh nặng, con trai bà cưới con bé về nhà, người ta còn không chắc chắn một lòng một dạ coi bà như mẹ mà hầu hạ hay sao?” Ông bảo vệ rõ ràng vẫn có hơi không thể hiểu được.

“Đây không phải vấn đề, tôi ấy hả, cũng là một người văn minh tiến bộ đấy chứ, nhưng cô gái này tiền lương cả tháng đều cầm hết đi tiếp tế cho mấy đứa trẻ ở cô nhi viện trước kia, cô nhi viện đó đã đóng cửa rồi, trong nhà cô ta có một đứa, bình thường còn tiếp tế cho không biết bao nhiêu đứa nữa.

Nếu như lấy cô ta về nhà, đúng là cô ta không có nhà mẹ đẻ làm gánh nặng, sính lễ gì đó cũng có thể bớt, nhưng có khả năng sẽ dẫn theo một đống trẻ mồ côi tới ăn cơm, nhà nào dám lấy đây?” Bác gái vừa lắc đầu với vẻ tiếc hận vừa giải thích.

“Ôi, cô gái này lớn lên thật xinh đẹp, lòng dạ cũng rất tốt nữa chứ.” Ông Lưu nghe lời này cũng cảm thấy trong lòng không dễ chịu cho lắm.

“Còn không phải sao, nhưng sinh hoạt dù sao bấm ngón tay cũng toàn là củi gạo dầu muối, cô gái này có xinh đẹp bao nhiêu cũng không có người nào dám lấy.” Sau khi bác gái nói xong lại khoát tay.

“Chỉ mải nói chuyện phiếm với ông thôi, tôi còn phải về nhà nấu cơm đã, ông Lưu, ngày mai ông đổi ca ở nhà chơi một hôm đi, bớt cho mấy bạn đánh bài chúng tôi gom ba thiếu một, không đủ người.”

“Được rồi.” Ông Lưu trực tiếp đồng ý.

…

Trong phòng, Hải Mai Mai thoạt nhìn vẫn rất trẻ con đang ngồi trước bàn ăn làm bài tập về nhà, trong căn nhà vẫn còn

hai bé trai nữa, một bé trai đang lau sàn, một đứa trẻ khác nhỏ hơn thì lại ngồi trên ghế xem tivi.

Tivi là tivi đen trắng, cắm dây cáp của chủ nhà thuê cũng có thể thu được mấy kênh.

Lệ Chi đẩy cửa vào, trước đặt đồ ăn vào trong nhà bếp nhỏ, sau đó đi ra ngoài nhéo mặt bé trai đang ngồi trên băng ghế xem tivi.

"Tiểu Quang, anh Hải của em đang làm bài tập, em giảm âm lượng tivi xuống một chút, ngoan, nghe lời."

"Vâng." Đứa trẻ tên là Tiểu Quang đó lập tức xuống khỏi băng ghế đi qua điều chỉnh âm lượng tivi xuống rất nhiều.

"Mai Mai, bài tập về nhà làm đến đâu rồi?" Lệ Chi đi đến bên cạnh Hải Mai Mai và hỏi.

"Chị, sắp rồi, chỉ còn vài câu toán nữa thôi ạ." Lúc này vị trí dưới cằm của Hải Mai Mai đã mọc ra một nhúm lông tơ, bé trai ở tuổi này quả thật đã bắt đầu mọc râu rồi.

"Ừm,vậy chị đi nấu cơm trước." Nói xong, Lệ Chi nói với bé trai đang lau dọn vệ sinh: "A Lượng, lau xong thì giúp chị rửa rau được không?"

"Không thành vấn đề nha chị." A Lượng tuổi tác không lớn, cũng cùng tuổi với Hải Mai Mai nhưng lên lớp bảy đã bỏ học, bắt đầu làm người học nghề trong cửa hiệu cắt tóc, chẳng qua tiệm cắt tóc chuyển đi cho nên hai ngày này tạm thời không cần đi làm, đợi bên tiệm cắt tóc bận xong, ông chủ mới thông báo mình trở về đi làm lại.

Trong nhà bếp rất nhanh đã phát ra tiếng xào rau, đồng thời mùi thơm cũng bắt đầu truyền tới, tay nghề của Lệ Chi quả thật không tồi, đặc biệt là vì chăm sóc mấy em trai đang tuổi ăn tuổi lớn này, cho nên hương vị và dầu đều cố tình bỏ thêm một ít để bọn trẻ ăn vào cơm hơn.

Bài tập về nhà của Hải Mai Mai đã xong rất nhanh, nhà bếp quá nhỏ, chỉ A Lượng và Lệ Chi ở bên trong đã rất chật rồi nên cậu bé cũng không đi vào giúp đỡ nữa, mà đi ra ban công thu quần áo.

Quần áo của mình và quần áo của chị đều thu vào trong, xếp gọn gàng đống mắc áo lại, sau đó cậu bé bắt đầu gấp quần áo, trước là gấp quần áo của mình bỏ vào trong ngăn tủ, sau đó gấp của chị mình.

Ngay khi cậu bé sờ vào cái váy của chị, hai bàn tay hơi dừng lại một chút, nhìn cái váy trước mặt đột nhiên cậu bé có một loại thôi thúc muốn thử.

Mà lúc này Tiểu Quang vốn đang xem tivi bất chợt tiến vào, gọi Hải Mai Mai: "Anh Hải, em có đồ tặng anh này."

Nói xong, Tiểu Thần Quang lấy một cây bút máy từ trong túi áo mình ra, sau khi cô nhi viện đóng cửa Thần Quang vì tuổi quá nhỏ cho nên ngược lại có gia đình nhận nuôi cậu bé, bởi vậy điều kiện sinh hoạt quả thật tốt hơn các cô nhi khác rất nhiều, hơn nữa người nhà đó cũng rất hiền lành, mỗi tháng Lệ Chi đều sẽ đến đón Tiểu Thần Quang qua đây ăn cơm và chơi một chút, cha mẹ nuôi cũng đồng ý.

"Tiểu Quang, cái này em để dùng đi, anh không cần đâu."

Chương 1254 Đây Là Thiên Tính Của Anh Sao? 2

Hải Mai Mai vội vàng ngừng ngây người, bắt đầu gấp quần áo, sau đó đặt quần áo vào trong ngăn tủ, mà trong một tầng ngăn kéo cuối cùng thì lại toàn là nội y nữ giới, các loại màu sắc đều có đủ cả, kiểu dáng cũng rất nhiều. Hải Mai Mai hít một hơi thật sâu, không biết tại sao loại đồ của phụ nữ này lại luôn rất có lực hấp dẫn đối với cậu bé.

“Oa, nhiều quá.” Tiểu Thần Quang cũng sáp lại gần.

“Đừng nhìn, con nít con nôi.” Sau lưng Hải Mai Mai lạnh toát, thật ra gần đây cậu bé cũng đã hiểu rõ hình như mình sinh ra một loại chấp niệm không có cách nào dùng từ ngữ miêu tả đối với đồ mà phụ nữ dùng, mà chị gái ở chung với mình thì lại thành đối tượng mơ ước của mình.

Không giống như những bé trai bình thường có một loại suy nghĩ đáng khinh vào thời kỳ thanh xuân, Hải Mai Mai lại không hề có một chút ý tứ tình dục nào đối với chị cả của mình, cậu bé cho rằng chị cả của mình là cô gái đẹp nhất trên đời này, cậu bé cũng mơ ước được trở thành một người giống như chị gái, chị cả chính là hóa thân của mọi điều tốt đẹp.

“Ăn cơm thôi.” Lệ Chi hô bên bàn cơm.

Hải Mai Mai lập tức dẫn Tiểu Thần Quang cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

Bữa cơm chung như thế này trên cơ bản mỗi năm đều có một lần, tiền lương của Lệ Chi không nhiều, cô ta cũng không tích góp được gì, phần lớn tiền ngoại trừ duy trì cuộc sống của

mình và Hải Mai Mai sống bên cạnh mình ra, thì phần còn lại đều giúp đỡ những đứa trẻ còn lại ở cô nhi viện, cũng xem như là góp một phần sức nhỏ nhoi.

Tiền lương kiếm được của một cô gái trẻ đối với nhiều cô nhi có cuộc sống khó khăn như vậy mà nói, quả thật chỉ có thể coi là như muối bỏ biển.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này mới khiến cho một tốp trẻ nhỏ ở cô nhi viện thật lòng coi Lệ Chi thành chị cả của mình sau khi chú viện trưởng và dì viện trưởng ra đi, và cô nhi viện đóng cửa.

Đương nhiên, con người đều sẽ thay đổi, đặc biệt là sau khi trở thành thính giả, đến bước đường ngày hôm nay, cái tên Lệ Chi này đối với bọn họ mà nói có khả năng không còn đơn giản là người chị cả đã chăm sóc bọn họ trước đây, mà phần nhiều vẫn là hy vọng có thể nhận được càng nhiều lợi ích hơn từ trên người Lệ Chi, cũng vì vậy mà Hải Mai Mai có mối quan hệ tốt nhất với Lệ Chi hiển nhiên cũng bị mọi người coi thành kẻ ăn mảnh.

…

"Lời này của cậu rốt cuộc là có ý gì?" Hải Mai Mai cười lạnh và hỏi: "Cậu muốn nói sở dĩ chúng ta sẽ trở thành thính giả là vì chị cả?"

Lệ Chi là vảy ngược trên người Hải Mai Mai, đối với anh ta mà nói không một kẻ nào được phép hạ thấp Lệ Chi thậm chí là ngấm ngầm hại cô ta!

Đặc biệt là Thần Quang trước mặt!

"Anh vẫn không thể tỉnh táo một chút được sao?"

Thần Quang thở dài, hai tay cậu ta từ từ ấn xuống, lúc này toàn bộ gió lốc xung quanh đều tan biến vô hình, trước đó cậu

ta quả thật vì cơn nóng bất chợt vọt lên não, nhưng lúc này lửa giận trong lòng cậu ta đã được áp chế xuống.

Ít nhất, về tình về lý, cho dù trước khi trở thành thính giả hay là sau khi trở thành thính giả, Hải thiếu gia đối với cậu ta quả thật đều giống như một người anh trai ruột, chỉ là sau này Hải thiếu gia phát hiện ra thực lực của mình đã vượt qua anh ta, tốc độ tiến bộ cũng bỏ anh ta lại phía sau, mới bắt đầu khiến mối quan hệ giữa hai người dần xa lánh, có lẽ cũng là vì thân là anh trai lại không so được với em trai, không có cách nào giúp đỡ em trai, cũng không có quá nhiều thể diện tiếp tục qua lại, xuất hiện trước mặt em trai nữa.

"Tiểu Quang, cậu có thể nghi ngờ chú viện trưởng và dì viện trưởng, vì dù sao cô nhi viện mà bọn họ tạo ra sau này cuối cùng chúng ta đến một độ tuổi nhất định đều sẽ trở thành thính giả, nhưng đối với chị cả, tôi hy vọng, tôi hy vọng cậu có thể duy trì sự tôn trọng nên có!"

Hải Mai Mai ngồi trên mặt đất với vẻ rất suy sụp, nói chuyện cũng trông không còn sức lực, trước đó anh ta phải đối với mặt với lửa giận và khí thế tới từ thính giả cao cấp nên quả thực áp lực rất lớn.

"Anh Hải." Tiểu Quang ngồi xổm xuống trước mặt Hải Mai Mai, duỗi tay chạm nhẹ lên gò má của anh ta.

"Anh Hải, trước đây anh chỉ có thể nói là tính cách có hơi nữ tính, nhưng tại sao anh không nhin ra bây giờ anh đã biến thành cái dạng gì rồi?" Thần Quang nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Hải Mai Mai.

"Tôi thích bộ dáng này, liên quan gì đến cậu." Đột nhiên Hải Mai Mai hét lên, duỗi tay gạt tay của Thần Quang ra.

"Có phải cậu cũng coi thường tôi, có phải cậu cũng khinh thường tôi, cảm thấy tôi ghê tởm? Cảm thấy tôi là gay đúng

không?

Cậu nói đi, Tiểu Quang khốn nạn, cậu nói đi, cậu nói đi, có phải ngay cả cậu cũng coi thường tôi không?"

Hai cánh tay của Thần Quang bị Hải Mai Mai túm chặt ra sức lắc.

Đợi sau khi Hải Mai Mai hét xong, Thần Quang mới duỗi tay chậm rãi lấy bàn tay của Hải Mai Mai ra khỏi bả vai mình.

"Anh Hải, anh không nghĩ thử xem lúc trước khi chị cả và anh ở chung là tình hình kinh tế thế nào.

Làm thế nào chị ta có khả năng có nhiều nội y hàng hiệu như vậy, làm thế nào có thể có nhiều chiếc váy đẹp như thế, làm thế nào có thể có nhiều nước hoa và đồ dùng phụ nữ đến vậy.

Tại sao bình thường chị ta luôn chỉ mặc trên người bộ đồ giản dị nhất đi làm và tan làm, tại sao xưa nay chị ta đều không dùng đến những thứ mỹ phẩm đó.

Tại sao những thứ đó lại luôn ở trong nhà thường xuyên và tình cờ xuất hiện trước mặt anh.

Tại sao anh lên đến cấp hai vẫn còn bình thường, sau đó lại từ từ biến thành bộ dáng này!

Anh mở to mắt ra nói cho tôi biết, sự thay đổi của anh thật sự là thiên tính của anh sao?"

Chương 1255 Dị Biến 1

Một đêm này trôi qua rất yên tĩnh, buổi tối Tô Bạch ở bên bé con xem tivi một lúc rồi ôm đứa trẻ về phòng ngủ. Hai tay hắn gối sau đầu, nhắm mắt lại, bé con thì lại nằm nhoài trên bụng hắn nhìn quyển truyện tranh của mình.

Mấy quyển này đều được mua khi mập mạp còn ở đây, nghĩ lại cũng thú vị thật. Lúc đầu mập mạp trộm mang bé con đi coi thành điều kiện kích hoạt để hoàn thành nhiệm vụ, cũng vì vậy mà bé con và mập mạp vốn nên là hai người không hòa hợp nhất, nhưng Tô Bạch cũng có thể nhìn ra được, sau khi ở chung thái độ của mập mạp đối với bé con đã xuất hiện sự thay đổi rất lớn, cũng là thật lòng yêu thích đứa trẻ đáng yêu và đơn thuần này, bình thường không chỉ thường xuyên ôm bé con ở bên mình chơi, cho ăn mà còn thường mua đồ chơi cho nó, hơn nữa sẽ để ý đến sở thích của bản thân bé con.

Mà bé con cũng dần dần mở rộng tấm lòng với chú mập mà mình vốn rất phản cảm này, hai người ở chung cũng rất hòa hợp.

Chỉ là bây giờ mập mạp cũng không biết đang ở đâu, sau sự việc ở Quảng Châu, Tô Bạch biết rõ mập mạp hoàn toàn dự định xa cách mình, cũng không biết lần sau gặp mặt là khi nào nữa, mà bé con…

Tô Bạch nhìn đứa trẻ đang nằm trên bụng mình đọc truyện tranh này, nó không phải con trai thật của mình, mọi thứ trong thế giới chuyện xưa này đều là giả.

Mà con chân chính lại đang ở đâu?

Một loại cảm xúc ảm đạm bắt đầu bao phủ Tô Bạch, từ trong thứ giả dối nhận được cảm giác chân thật, loại cảm giác này giống như học sinh tiểu học làm bài tập làm văn đi ca ngợi Bạch Dương và Hồng Quân vậy, đọc thì rất đơn giản và tươi đẹp, nhưng trên thực tế cũng chẳng qua chỉ là lừa mình gạt người bắt chước y chang mà thôi. Dù sao trải nghiệm và cuộc sống của học sinh tiểu học làm sao có khả năng thật sự lý giải được ý tứ sâu sắc hàm chứa trong hoàn cảnh đó được.

Đối với Tô Bạch mà nói, chìm đắm vào trong hiển nhiên là chuyện không có khả năng, hắn biết rất rõ mình cần làm gì, cũng biết mình nên làm gì, nhưng hắn của hiện tại quả thật cũng đang tiến vào một tình cảnh tiến thoái lưỡng nan đây.

Ngày hôm nay của ngày mai nên làm thế nào?

Cứ như vậy, trong lòng không ngừng xoay chuyển những suy nghĩ này, bất tri bất giác thời gian đã gần đến không giờ.

Mà bé con cũng sớm dựa vào lòng Tô Bạch ngủ say.

Hắn lấy di động ra nhìn giờ, cách không giờ còn chừng ba phút nữa.

Trên thực tế, nếu một ngày này lại bắt đầu lại vào lúc không giờ, vậy xem ra Tô Bạch còn thêm một chút thời gian nữa, vì khi mình tỉnh lại đã là bảy giờ rồi.

Nói cách khác, nếu sau ba phút lại là một ngày hôm nay mới, cũng có nghĩa thời gian thực tế Tô Bạch có thể chân chính hoạt động trong một ngày này là khoảng mười bảy tiếng.

Mình đã bị giam trong một cái lồng rồi, mà hình như Tô Bạch cũng mới phát hiện ra cái lồng này còn nhỏ so với dự đoán trước đó của mình rất nhiều, nhỏ đến mức mình gần như ngay cả đứng thẳng người cũng chỉ là một loại hy vọng xa rời, mà chỉ có thể khom lưng.

Ngay khi thời gian hiển thị rõ không giờ, Tô Bạch chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, đợi đến khi tầm nhìn khôi phục, lại phát hiện ra bên ngoài đã là ánh nắng rạng rỡ.

Quả nhiên, một ngày chỉ có mười bảy tiếng.

Có điều, tuy một ngày không nghỉ ngơi nhưng Tô Bạch lại không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào, ngược lại còn thấy tinh thần phơi phới giống như mình đã ngủ đủ bảy tiếng. Tuy rằng sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp cấp bậc sinh mệnh lại có được sự cải thiện, nhưng loại cảm giác về mặt tinh thần này sẽ không nói dối, thính giả cao cấp cũng là người chứ không phải làm từ sắt.

Hắn đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ, hòa thượng đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, thấy Tô Bạch đi ra còn vung tay ra hiệu, "chào" một tiếng.

Tô Bạch mỉm cười gật đầu, đợi sau khi hòa thượng ra ngoài, hắn bước vào nhà tắm nhưng không đến bên bồn rửa mặt mà trực tiếp mở vòi hoa sen, xối nước thẳng vào mặt mình.

Nước lạnh cuốn theo hơi ẩm sáng sớm táp vào mặt nhưng Tô Bạch vẫn không thể cảm thấy thoải mái hơn chút nào, ngược lại ngọn lửa trong lòng bắt đầu càng lúc càng dữ dội.

Tô Bạch ướt nhẹp cả người đi vào trong phòng khách, hòa thượng nhìn thấy còn chưa kịp nói gì thì bên ngoài cửa sắt đã truyền tới tiếng gõ.

"Tôi đi xem."

Hắn bước nhanh đến cửa sắt, ở đó có một anh trai chuyển phát nhanh đang đứng.

"Anh có chuyển phát nhanh."

Tô Bạch nhận chuyển phát nhanh rồi nói tiếng cảm ơn.

Anh trai chuyển phát nhanh gật đầu, ngồi lên chiếc xe đạp điện của mình trực tiếp rời đi, mà Tô Bạch thì lại lập tức bóp nát cái hộp chuyển phát nhanh trong tay, sau đó rải cặn bã xuống đất một cách rất tùy tiện.

Cho dù hôm nay hắn có dự định ra ngoài tìm cơ hội thì hắn cũng sẽ không đi tìm Dĩnh Oánh Nhi hoặc là đi tìm ông Thẩm nữa, nếu như thật sự sau mấy chục lần, một trăm lần một ngày này, đột nhiên mình có một ngày không nói hai lời đi tìm ông Thẩm hoặc là Dĩnh Oánh Nhi, vậy chỉ có thể nói rõ mình đã bị khổ hình này ép đến sụp đổ, bắt đầu cam chịu.

Trở lại phòng khách, hòa thượng hỏi: "Ai bên ngoài vậy?"

"Chào hàng thôi." Tô Bạch bịa ra một câu sau đó ngồi xuống sô pha.

Chương 1256 Dị Biến 2

Nhưng rất nhanh hắn lại đứng lên đi về phòng ngủ của mình, ngay khi Tô Bạch nhìn thấy bé con vẫn còn nằm trên chiếc giường ngủ say, một tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, hắn ôm đứa trẻ lên, nhẹ nhàng mang vào trong phòng khách, để nó tiếp tục ngủ trên sô pha bên cạnh mình, mà bản thân hắn thì lại nhìn bàn trà trước mặt đến ngây người.

Trong một ngày này lần trước, vậy mà Lệ Chi lại tới đây nhưng không thật sự ra tay, điều này có nghĩa dưới sự suy đoán của phát thanh sự lựa chọn của Lệ Chi thật ra rất đa dạng, cô ta không nhất thiết phải bắt được bé con trong một ngày này, hoặc là nói cô ta không muốn bắt bé con đi ngay trước mặt mình.

Cũng vì vậy, sự biến đổi này cũng có thể dẫn tới những hiệu ứng khác, ví dụ như cô ta có thể giống như trước đây, chỉ cần bé con không ở trong tầm mắt của mình là có thể bắt đi.

Cho nên, Tô Bạch mới cố tình đặt bé con trong tầm nhìn của mình.

Đương nhiên, ngay từ đầu mình chủ động ra ngoài trực tiếp bóp nát bao hàng chuyển phát nhanh và chiếc usb bên trong hộp cũng chứng minh nội tâm của mình quả thật đã bắt đầu nóng nảy.

Chuyện xảy ra trong một ngày này, tính thêm cả một lần chân chính đó nữa là đã bắt đầu lần thứ ba rồi, nhưng từ tận sâu trong lòng Tô Bạch đã bắt đầu chán ghét.

Ví dụ tình tiết có thể bỏ qua thì trực tiếp cho qua, lời vô nghĩa có thể không nói cũng trực tiếp đừng nói, cả quá trình

anh trai chuyển phát nhanh đưa hàng, hòa thượng mở cửa mang vào còn muốn mở lên xem, sau đó hỏi mình ông Thẩm là ai, đều bị Tô Bạch trực tiếp cho qua.

Hắn biết mình không thể nôn nóng nhưng lại không có cách nào cả, hắn nhìn thấy bé con vẫn còn đang ngủ say, nghĩ liệu mình có thể mang bé con cùng nhau đi ra ngoài tìm manh mối hay không? Chỉ cần bé con ở trong tầm nhìn của mình vậy Lệ Chi sẽ không bắt nó đi trong ngày hôm nay chăng?

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch chẳng muốn do dự thêm nữa, hắn lập tức lại ôm bé con lên đi ra ngoài thềm cửa.

Hòa thượng có hơi ngơ ngác, anh ta không biết hôm nay Tô Bạch làm sao mà lại vội vội vàng vàng bế đứa trẻ còn chưa tỉnh dậy ra ngoài, chỉ có Cát Tường đi theo sau khi phát ra một tiếng meo có hơi bất mãn.

Bé con vẫn chưa tỉnh lại được Tô Bạch bế đi, rõ ràng Cát Tường cũng cảm giác được sự khác thường trong này, hoặc là Tô Bạch khác thường là vì hắn đã gặp phải chuyện gì đó khác thường.

Bé con được Tô Bạch đặt trên đầu gối mình, hắn khởi động xe, Cát Tường nhảy lên ngồi trên vị trí ghế phụ lái.

Động cơ ô tô khởi động khiến bé con từ từ tỉnh lại, nó ngáp một cái, khi nhìn thấy mình đang nằm trên đùi cha, nó cũng không có vẻ gì là bất mãn khi bị đánh thức, mà dùng bàn tay nhỏ nần nẫn thịt của mình ôm eo Tô Bạch, lại tìm được một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Đối với Tô Bạch, bé con vô cùng tin tưởng.

Chiếc xe lái trên đường quốc lộ hơn nữa còn trực tiếp tiến vào đường cao tốc, sau đó chuyển hướng tới sân bay, Tô Bạch vừa lái xe vừa dùng di động đặt máy bay, cũng may cách lịch bay tới Đại Lý cũng không còn bao nhiêu thời gian, bằng

không Tô Bạch thật sự có khả năng trực tiếp cướp một chiếc máy bay ép nó phải bay tới Đại Lý mất.

Thật ra có rất ít nhân vật và kiểu người mà mình cho rằng có thể miễn cưỡng phá được cục, Lương Sâm tạm thời được tính là một, nhưng Tô Bạch lại không hề có bất cứ hy vọng gì vào anh ta hết, thậm chí trước đó hắn còn thấp thoáng cảm giác được, với quan hệ giữa Lương Sâm và Lệ Chi, lúc trước khi Lệ Chi ra tay bắt con trai mình đi ở Thượng Hải, Lương Sâm là thính giả cấp bậc đại lão duy nhất tính đến hiện nay tọa trấn ở Thượng Hải lại không cảm giác được một chút nào sao?

Lại liên tưởng một chút sau đó Lương Sâm từng nói tiến hành thực nghiệm với mình, Tô Bạch gần như có thể dùng phương pháp suy luận ngược về kết quả để xác nhận một chuyện, đó chính là cho dù khi Lương Sâm chứng đạo bia mộ bị đâm vỡ, thì mối quan hệ giữa anh ta và Lệ Chi rất có khả năng cũng không thật sự hoàn toàn kết thúc.

Một thính giả cấp đại lão nhát gan lại yêu đơn phương như vậy tuyệt đối không thể trông mong được gì, hơn nữa mình cũng không phải Giả Bẩm, không có quan hệ gì với Lương Sâm cả, nên cũng không có lý do mời Lương Sâm tới giúp đỡ.

Chỉ là điều khiến Tô Bạch có hơi không tưởng tượng được là ngay khi chiếc xe sắp lái tới tòa nhà sân bay, thì một chiếc xe bánh mì ở phía sau đột nhiên tăng tốc vọt lên trực tiếp đâm vào xe của hắn.

Tô Bạch duỗi tay ôm bé con lại bảo vệ an toàn cho nó, sau đó cả người phá cửa sổ bay ra ngoài, Cát Tường cũng trực tiếp nhảy ra.

Xe bánh mì va chạm với Santana một cái thật mạnh, hai chiếc xe đều tổn hại cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng Tô Bạch, Cát Tường và bé con đều không bị thương gì cả, đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, một chiếc xe muốn tạo thành sát thương gì cho hắn gần như là chuyện không có khả năng.

Trong chiếc xe bánh mì biến dạng có một bàn tay duỗi ra trực tiếp kéo vỏ sắt trước người ra, ngay sau đó một người đàn ông với làn da màu đồng cổ bước ra từ trong chiếc xe bánh mì hỏng.

"Sao thế, sợ rồi à? Vậy mà cậu còn muốn chạy?" Ông Thẩm duỗi tay xoa ngực mình.

"Đáng tiếc lần này cậu chạy không thoát đâu."

Không đợi Tô Bạch phản ứng lại, lúc này đột nhiên Cát Tường cúi rạp người, bắt đầu đè thấp tiếng gầm nhẹ về phía ông Thẩm.

Tô Bạch nhíu mày, không đúng, Cát Tường không có lý do sợ ông Thẩm thậm chí còn không phải một thính giả cao cấp, vậy người nó sợ hãi là ai?

Bất chợt, một cơn gió lạnh ập đến, ngay cả tầng mây trên đầu cũng thoáng chốc càng ngày càng dày đặc hơn.

Bóng dáng của một cô gái xuất hiện trên nóc tòa nhà sân bay, tuy rằng cách rất xa nhưng Tô Bạch vẫn có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt của đối phương đang rơi lên người mình, không, là rơi lên người bé con trong tay mình!

Sao có thể, rõ ràng bé con đang ở bên cạnh mình, sao cô ta có khả năng sẽ xuất hiện được?

Bây giờ cô ta có thể xuất hiện vậy tại sao tối qua cô ta lại không thể xuất hiện?

Chương 1257 Nghiền Áp! 1

Ngay khi Tô Bạch nhìn thấy bóng hình của cô gái đó xuất hiện trên tòa nhà sân bay, cả người lập tức ngơ ngác.

Sao có thể như vậy được?

Bé con đang ở trong lòng mình, mình còn đang ở đây, tại sao cô ta còn xuất hiện?

Hơn nữa cô ta lại lộ diện thân mình!

Vậy toàn bộ suy luận tối qua, không, nói một cách chính xác thì là hôm nay lần trước vào lúc này đã hoàn toàn bị phủ định hết, những thứ mà Tô Bạch đã phân tích và suy đoán trong một đêm đó bị cục diện trước mắt chứng minh hoàn toàn chỉ là một tờ giấy lộn!

Đối phương không phải vì sợ mình biết bé con bị cô ta bắt đi cho nên mới không xuất hiện, ra tay với bé con ngay khi mình có mặt.

Vậy chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao tối lần trước cô ta không dám ra mặt, lần này lại chủ động xuất hiện ở đây?

Bóng hình của cô gái duyên dáng, mang theo một loại tự tại và cao ngạo, cô ta giống như bông thủy tiên trong sạch nhất trên đời, không nhiễm một hạt bụi trần.

Nhưng Tô Bạch lại không có tâm trạng thưởng thức cái đẹp chút nào, ngay khi cô gái này xuất hiện, thứ hiện ra trong đầu hắn chính là thảm trạng của Cát Tường khi cả người thối rữa, thần hồn vỡ nát, là sau khi mình phát hiện ra con trai mất tích mà phát điên, là tự mình dày vò trong ba tháng trên đảo hoang.

Cô gái này mang tới đau đớn rất lớn cho mình, thậm chí không thua gì một nam một nữ nữa!

Điều rất không may là Tô Bạch của hiện tại không có năng lực để chống lại cô gái này, nhưng điều rất may là bây giờ cô gái này lại không thể giết chết mình.

Bóng dáng của cô gái bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng mỗi lần lập lòe di chuyển đều im hơi lặng tiếng kéo gần khoảng cách giữa cô ta và Tô Bạch.

Cô ta tới rất nhẹ, nhưng trên thực tế lại tương đương với một tiếng sấm sét đánh thẳng lên đầu Tô Bạch.

Hắn không để ý đến tên cao dán chó ông Thẩm này, trước đó mình có thể giải quyết được ông ta thì mình của bây giờ lại càng có thể trực tiếp dễ dàng giết chết ông ta hơn, dù sao bây giờ tuy mình thoạt nhìn chỉ là một người có thâm niên, nhưng trên thực tế bên trong mình và kiến thức đối với toàn bộ sự vật đã sớm không phải là người mà mình của một ngày đó có thể so sánh được nữa.

Nhưng sự xuất hiện của cô gái này đã trực tiếp chặn chết rất nhiều con đường của Tô Bạch, một con đường trong số đó chính là đi Đại Lý cầu viện!

Cô ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình, vẫn luôn quan sát mình, vẫn luôn nhìn mình, mỗi một hành động của mình dường như đều trong tầm nhìn của cô ta.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là cô ta không chỉ tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc xuất hiện trong cơn mưa dông ầm ầm vào lúc hơn năm giờ chiều, cô ta thật sự có thể ra tay bất cứ lúc nào, và có khả năng sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Còn không phải sao, bây giờ cô ta đã ra tay rồi.

Trong nháy mắt tiếp theo, khoảng cách giữa cô ta và Tô Bạch trực tiếp bị kéo gần chưa đến mười mét.

“Meo.”

Người đầu tiên nhào ra là Cát Tường!

Thân hình của Cát Tường mang theo một vẻ do dự, một mặt nó có thể cảm giác được khí tức lạnh lùng mang theo trên người cô gái này, biết sự xuất hiện của Lệ Chi trước mặt không mang theo ý tốt, nhưng trong đầu nó lại là hình ảnh khi cùng sinh sống với Lệ Chi trước đây.

Cát Tường không biết nên dùng loại thái độ nào để đối diện với chủ nhân cũ ngày trước, chủ động chạy qua phủ phục dưới chân cô ta chắc chắn không thích hợp, nhưng chủ động phát động tấn công hình như cũng không thích hợp.

Rất nhanh, Cát Tường đã không cần phải làm ra bất cứ sự do sự nào nữa, vì Lệ Chi đã giúp nó đưa ra quyết định.

Năm ngón tay ngọc vung lên, một tia sáng mạnh mẽ xuất hiện lập tức đánh bay Cát Tường ra sau, nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể máu thịt lẫn lộn, đập mạnh xuống đất.

Rất quả quyết, rất kiên định, không hề dài dòng một chút nào, thậm chí ngay cả ánh mắt của cô ta cũng không vì vậy mà xuất hiện một thay đổi gì, vẫn lạnh như băng!

Ngay sau đó cơ thể của Lệ Chi lại áp sát, gần như xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Ông Thẩm ở bên cạnh quả thật sợ ngây người, đương nhiên ông ta có thể cảm giác được một loại uy áp lớn mạnh từ trên người cô gái bất chợt xuất hiện này, ngay lúc này ông ta hiểu ra mình chỉ là một người qua đường A, cho nên ngay khi cô gái xinh đẹp này trực tiếp áp sát tới trước người Tô Bạch, ông Thẩm không còn bất cứ sự giận dữ gì vì kẻ thù của mình bị người cướp đi nữa, ông ta chỉ mong sao cô gái này hoàn toàn không nhìn thấy ông ta, coi ông ta thành quả rắm, thả cho đi.

Vì ông Thẩm cảm giác được cho dù là thính giả cao cấp đại nhân cũng không có khả năng mang tới uy áp đáng sợ như vậy cho mình.

Vậy thực lực của cô gái này rốt cuộc ở cấp bậc đáng sợ gì rồi?

Cơ thể của Tô Bạch đang bắt đầu bốc cháy, một loại khí tức vượt xa người có thâm niên đang bùng lên.

Cơ thể chưa trải qua tôi luyện với hình thức tra tấn trên đảo hoang trong ba tháng, chưa trải qua sự thăng hoa ở chỗ miếng vàng, mượn đường người khác trải sẵn mà bước lên đỉnh, cũng vì vậy, trong một ngày này, cho dù bên trong đã hoàn toàn khác hẳn nhưng Tô Bạch vẫn không có cách nào cưỡng chế thăng cấp thành thích giả cao cấp vì vốn tích lũy ban đầu… vẫn chưa đủ!

Nhưng bây giờ hắn vẫn có thể tương đương với một bán thính giả cao cấp, cho dù là vậy cũng đã bỏ xa người có thâm niên một khoảng lớn, cũng coi như là một sự tồn tại không còn cùng một cấp bậc với người có thâm niên nữa.

Thế nhưng cho dù là vậy, Lệ Chi cũng chỉ nhẹ nhàng vung tay, nhấn đầu ngón tay về phía Tô Bạch, cả người hắn đã lập tức bị giam cầm, không thể nhúc nhích được nữa.

Chương 1258 Nghiền Áp! 2

Cho dù hắn là bán thính giả cao cấp nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối nghiền áp, bạn vẫn không là gì cả như cũ.

Tô Bạch trợn mắt như sắp nứt ra, hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nguyên tại chỗ nhìn Lệ Chi ôm bé con từ trong lòng mình đi.

Bé con nhìn thấy Cát Tường bị một đòn đánh bay đi, nhìn thấy cha mình bị giam cầm, nó không khóc cũng không làm loạn, nhưng gương mặt nhỏ nhắn lại, nó đang phản kháng, nó đạp cánh tay nhỏ và chân nhỏ của mình nhưng lại trông có vẻ rất yếu ớt vô lực.

Bóng người xinh đẹp này ôm bé con như vậy, cơ thể bắt đầu lại bay lơ lửng lên, cô ta đang lúi lại, cô ta đang rời đi, dường như quay ngược lại cái lúc cô ta tới trước đó, giờ đây cô ta cũng rời đi y như vậy.

Có điều, trong giây lát, ánh mắt của cô ta rơi lên người Cát Tường ngã trong vũng máu, mà lúc nảy Cát Tường cũng run rẩy bò dậy.

Bây giờ thần hồn của nó đã bị thương, cơ thể cũng bị thương, theo lý mà nói nó đã mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu, nhưng nó vẫn cưỡng chế đứng dậy, cơ thể nó đang bùng cháy, thần hồn của nó cũng đang cháy.

Nó đang áp bức chính mình, nó không tiếc thiêu đốt bản thân, nhưng cũng vì vậy mà nó đứng dậy, một lần nữa nhào về phía Lệ Chi.

Lần này, Cát Tường không hề do dự chút nào, cũng không cần thiết phải do dự gì cả.

Thế nhưng Lệ Chi lại không ra tay với Cát Tường nữa, dường như chẳng muốn ra tay, mà cũng có khả năng là không nhịn được mà tiếp tục ra tay, nhưng xét từ đòn tấn công đầu tiên của cô ta với Cát Tường, tính khả năng của cái sau thật sự cực kỳ nhỏ bé.

Cát Tường hóa thành một huyết quang đuổi theo hướng mà Lệ Chi biến mất.

Mà Tô Bạch vẫn đứng nguyên tại chỗ, sức mạnh giam cầm vẫn chưa hoàn toàn biến mất, đợi đại khái mấy chục giây sau, sức mạnh giam cầm mới biến mất, Tô Bạch lấy lại quyền kiểm soát cơ thể của mình.

Cát Tường vẫn chưa trở về, có khả năng đây là hoàn toàn tái hiện lại cục diện của một ngày đó bằng một cảnh tượng khác.

Cuối cùng tại sao Cát Tường lại rơi vào tay lão già lưng còng hơn nữa cả người còn bị trọng thương, có khả năng nguyên nhân thật sự giống như vừa rồi, một chiêu của Lệ Chi đã đánh Cát Tường bị trọng thương rồi dẫn bé con đi, mà Cát Tường không chịu từ bỏ đốt cháy toàn bộ mọi thứ của mình đuổi theo.

Cuối cùng chắc hẳn không đuổi kịp, cho dù là đuổi theo phỏng chừng cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng cuối cùng vậy mà Cát Tường lại rơi vào tay lão già lưng còng ở Đông Bắc, điều này có thể chứng minh rốt cuộc Cát Tường đã đuổi theo bao lâu, cho dù nó không có sức lực gì, cho dù nó vì thần hồn bị thương nghiêm trọng mà ký ức cũng bắt đầu mơ hồ, nhưng nó vẫn khăng khăng tiếp tục đuổi

theo như cũ, giống như một con mèo lang thang, từ Thượng Hải đuổi đến Đông Bắc bằng một cách như vậy.

Ông Thẩm vẫn đứng ở một bên, cho dù vừa rồi Tô Bạch bị giam cầm nhưng ông ta vẫn không có dũng khí ra tay với hắn như cũ, khí tức lộ ra từ trên người cô gái đáng sợ đó rốt cuộc thuộc cấp bậc gì, ông Thẩm cũng không rõ, nhưng vừa rồi khi Tô Bạch đối diện với người phụ nữ đó, thứ bốc lên trên người hắn chính là khí tức của thính giả cao cấp chân chính.

Ngay khi bạn đang đắc ý chuẩn bị về đây báo thù, lại phát hiện ra kẻ thù của bạn đã trở thành một sự tồn tại đáng sợ mà mình không có cách nào khiêu khích động vào, đây là một loại tuyệt vọng, cũng là một sự đả kích to lớn.

Ánh mắt của Tô Bạch dừng lại trên người ông Thẩm một lúc, ông ta nuốt một ngụm nước bọt, không nhúc nhích bởi vì ông ta không dám nhúc nhích, giống như mấy quốc gia lớn trên thế giới có vũ khí hạt nhân dự trữ có nhiều có ít, nhưng hủy diệt địa cầu một lần thật ra cũng chẳng có gì khác biệt với hủy diệt địa cầu một trăm lần cả.

Cho dù vừa rồi cô gái đáng sợ đó hay là Tô Bạch lúc này lộ ra thực lực chân chính, trong lòng ông Thẩm đều biết rõ bất kỳ ai trong bọn họ đều có năng lực dễ dàng đánh chết mình.

Tô Bạch không ra tay giết ông Thẩm vì có giết được ông ta hay không cũng không có bất cứ ý nghĩa gì cả, ngày mai ông ta vẫn sẽ xuất hiện bên ngoài cổng nhà mình, phái một anh chuyển phát nhanh đưa usb khiêu chiến cho mình cả thôi.

Tô Bạch mở hai cánh tay mình ra, bé con bị bắt đi ngay trước mặt mình như vậy, rất triệt để, thật sự rất triệt để, mà mình thậm chí ngay cả tư cách chém giết và ngăn cản cũng không có, đây đúng thật là sự chế nhạo và dày vò to lớn.

Nhưng, toàn bộ mọi điều suy đoán hôm qua vừa rồi đã hoàn toàn bị lật đổ hết.

Sự nghi ngờ mới lại theo đó xuất hiện.

Thứ nhất, tại sao Lệ Chi dám trực tiếp xuất hiện trước mặt mình, đôi cha mẹ hờ đó của mình còn không dám chân chính xuất hiện trước mặt mình, lần trước bà mẹ hờ đó còn dùng cơ thể của em gái mình nói chuyện và trao đổi với mình, nhưng tại sao Lệ Chi có thể?

Lẽ nào cô ta không sợ trở thành Huyết Thi thứ hai? Đôi mắt của mình chính là đôi mắt của phát thanh, mình nhìn thấy cô ta xuất hiện hiển nhiên phát thanh cũng nhìn thấy, mà lúc này cô ta chắc hẳn đang ở nơi bị xe lửa đưa tới mới phải, phát thanh thật sự nhắm mắt làm ngơ sao?

Một sự nghi ngờ khác là tại sao tối qua cô ta không dám xuất hiện, tại sao hôm nay lại ở đây, cô ta lại xuất hiện?

Rốt cuộc tối qua và hôm nay có sự khác biệt và bất đồng gì?

Mình sở hữu ký ức của vô số một ngày này, nhưng Lệ Chỉ chỉ có một ngày này mà thôi, cũng vì vậy cô ta sẽ bày nghi trận đối với mình, tối qua và hôm nay là hai loại kết quả và cục diện trái ngược với nhau, bên trong chắc chắn có lý do và huyền cơ của nó!

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hắn cảm thấy mình cần sự giúp đỡ, ít nhất có người có thể cùng ngồi xuống với mình để phân tích, ví dụ như hòa thượng, ví dụ như Gia Thố, thậm chí là mập mạp của hiện tại mới rời khỏi nhà hôm qua, nhưng người chắc hẳn vẫn còn ở Thượng Hải.

Tô Bạch nhìn xe Santana báo hỏng của mình, đánh xe trở về quá chậm.

Hắn duỗi tay, trực tiếp đập vào trán mình.

Một khắc này, tự mình tiêu tan thần hồn, tự sát.

…

“Hô…”

Tô Bạch mở bừng mắt, trước mắt là phòng ngủ của mình, bé con vẫn nằm ngay bên cạnh mình, hắn lắc đầu, ổn định tâm thái một chút rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Một ngày này lần thứ tư bắt đầu, mà Tô Bạch đã bắt đầu sinh ra cảm giác mê man và hoảng hốt.

Hòa thượng đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, thấy Tô Bạch xuất hiện vung tay ra hiệu một cái, hô một tiếng: “Chào.”

“Hòa thượng, gọi Phật Gia ra đây đi, tôi có chuyện muốn nói với các anh.”

Chương 1259 Bàn Tay Phía Sau Màn 1

Tô Bạch ngồi lên sô pha, bé con vẫn được đặt bên cạnh hắn, trong tay hắn cầm một điếu thuốc bắt đầu tự mình hút, cho dù bây giờ bé con đang ở bên cạnh hắn thì hắn vẫn không hề để ý.

Trước đó, trong một lần trước bản thân Tô Bạch tự giết mình cũng coi như là cược một lần, hắn đang cược cho dù mình tự sát thì vòng luân hồi này vẫn sẽ không kết thúc, nếu như mình tự sát mà kết thúc, ngược lại chính là một loại hy sinh anh dũng.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như phát thanh sẽ không đơn giản đến mức cho mình kết thúc và đột phá của với cách đơn giản như vậy.

Một ngày này thật sự đã xảy ra rồi, nhưng căn cứ theo nguyên tắc đơn nhất luận và chủ thể luận trong thế giới hiện thực, một ngày không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại này thật ra chỉ là giả.

Gia Thố là giả, hòa thượng là giả, bé con là giả, Cát Tường cũng là giả, Lệ Chi cũng là giả, mình…

Đối với thế giới hiện thực mà nói mình là một thính giả cao cấp, nhưng khi ở nơi này, mình là nhập vào bản thể của mình trong một ngày đó với hình thức giữ lại ký ức.

Cũng vì vậy, đổi một cách nói khác, bản thân Tô Bạch cũng là giả.

Tô Bạch anh chỉ có tư duy vượt ngoài nơi này nhưng thật ra cậu cũng là giả cả, thứ mà bản thân anh mang theo là linh hồn và suy nghĩ là của mình, cho nên việc anh tự sát sẽ không ảnh hưởng đến vòng tuần hoàn này tiếp tục.

Tự sát vào một lần trước một là vì tiết kiệm thời gian, trực tiếp tiến vào bắt đầu một màn sau, như vậy có thể nhìn thấy hòa thượng và Gia Thố với tốc độ nhanh nhất, hai chính là để nghiệm chứng suy đoán này của mình.

Anh chết cũng không thể tính là kết thúc, cái chết không thể mang tới kết thúc cho anh, điều này dường như đối với Tô Bạch mà nói chính là một loại mở hack, giống như đang chơi một trò chơi cực khó nhưng nhân vật của bạn lại có vô số mạng vậy.

Nhưng thực tế cũng không phải như vậy, trò chơi này không phải tra tấn nhân vật trong tay anh mà là đang tra tấn người đang chơi trò chơi.

Cốt truyện tương tự với một ngày lặp lại một ngày, đối với người chơi trò chơi mà nói nó là một thứ cực kỳ nhàm chán, nhưng anh không thể rời khỏi trò chơi vì trò chơi vẫn chưa kết thúc, cho dù anh muốn cho mình khống chế nhân vật chủ động đi chết nhưng cũng không thể đổi được một dòng nhắc nhở "Game Over."

Những thứ này được thể hiện cụ thể ở các phương diện:

Lần trước, Tô Bạch đối mặt với tình tiết xảy ra đã có một loại tâm thái cực kỳ nóng nảy, giành trước mở cửa lấy hàng chuyển phát nhanh bóp nát sau đó trở về dẫn bé con chưa tỉnh ngủ lái xe đi tới sân bay, khi ấy nội tâm của hắn thật ra đã nóng nảy không kiên nhẫn nổi nữa.

Mà bây giờ, bé con ở bên cạnh hắn nhưng Tô Bạch vẫn còn đang hút thuốc, không hề để ý đến con mình.

Vì trong lòng hắn, sự kiên nhẫn, độ nhận thức, tình cảm của Tô Bạch đối với người và nhân vật trong một ngày này đang từ từ bị mài mòn sạch vì sự lặp lại liên tiếp, mà tự sát một lần trước lại càng là một loại chất xúc tác, thậm chí có thể hình dung thành một quả bom oanh tạc, hoàn toàn phá vỡ toàn bộ nhận thức của Tô Bạch đối với một ngày này.

Tô Bạch vẫn còn nhớ lần đầu tiên tiến vào nơi chứng đạo bị Từ Phú Quý nhốt ở trong đó hơn một tháng, cũng tương đương với bị giam cầm trong thời gian dài như vậy, Tô Bạch còn từng vì vậy mà không chịu được chủ động chấp nhận sự cám dỗ của hoàng tuyền đi tự sát, mà ở nơi này, tuy vừa tỉnh giấc chắc chắn có hòa thượng, có Gia Thố, có bé con, có Cát Tường, có tất cả mọi người, nhưng sự tồn tại của bọn họ, hành động của bọn họ, lời nói của bọn họ lại mang tới một loại hiệu quả còn đáng sợ hơn cả giam cầm.

Mỗi một lời nói và cử chỉ của bọn họ đều đang kích thích anh, đều đang dày vò anh, dần dà anh sẽ hoàn toàn mất đi chấp niệm ở nơi này, anh sẽ không còn quan tâm đến gì nữa, trong sự tra tấn vô cùng tận ấy, anh lạc đường hoặc là đánh mất chính bản thân mình.

Có lẽ đối với Tô Bạch mà nói đây mới là tử vong chân chính, mà nếu như ở thời điểm thích hợp, phát thanh chọn kết thúc chuyện xưa trừng phạt lần này, Tô Bạch lại tỉnh lại như vậy, rất có khả năng sẽ không còn là Tô Bạch ban đầu nữa.

Tô Bạch mới hoàn toàn tạm biệt tình bạn, chấp niệm và thân tình, vứt bỏ toàn bộ thế giới quan trước đây, đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, hoặc là nói tâm đã vững như sắt.

Anh của xưa kia đã bị chôn vui và phai mờ trong "lồng giam một ngày" vô tận đó, anh của bây giờ chỉ là một linh hồn bị dày vò đến biến dạng kế thừa cơ thể và linh hồn của anh mà thôi.

Vì theo góc độ của phát thanh để nhìn, nó đã từng khiến Huyết Thi tiến vào thế giới chuyện xưa năm phút, khi trở về, vợ anh ta vừa vặn ở ngay trước mặt anh ta, điều này khiến Huyết Thi hoàn toàn cuồng nộ, chủ động buông bỏ toàn bộ thân tình và những gì mình đã luôn giữ vững, chỉ còn lại là lửa giận phục thù đối với phát thanh!

Nhưng có khả năng Huyết Thi như vậy mới là người mà phát thanh hy vọng nhìn thấy, nó không muốn củ cải lớn mà mình đã vất vả gieo trồng bị cái thứ gọi là tình cảm đó ăn mòn, nó không cần anh có quá nhiều cảm xúc, chỉ cần anh không ngừng trở nên mạnh, mạnh hơn, mạnh hơn nữa.

Mà bây giờ, mượn thế giới trừng phạt lần này phát thanh cũng có khả năng có tư tưởng cải tạo Tô Bạch, khiến Tô Bạch biến thành bộ dáng mà Phát Thanh muốn nhìn thấy, một người không có chấp niệm, không có tình cảm, không có tình bạn, không có bất cứ gánh nặng và phiền toái nào hết, trong lòng chỉ có một tên bệnh thần kinh của mình.

“Tô Bạch!” Đột nhiên hòa thượng quát lớn một tiếng.

Tay kẹp điếu thuốc của Tô Bạch chợt run lên, hắn vừa mới thất thần, không nhìn thấy Gia Thố đã ngồi trước mặt mình, mà hòa thượng cũng đang ngồi ở nơi này đợi.

Chương 1260 Bàn Tay Phía Sau Màn 2

“Tôi nói toàn bộ sự việc lại với các anh một chút.” Tô Bạch dụi tắt đầu lọc, quay đầu lại nhìn bé con ở bên cạnh mình, không biết tại sao lần này trong lòng mình dâng lên không phải là loại ấm áp và che chở đó, mà là một loại phản cảm và bài xích sự vật giả dối.

Trước đây mình từng tin tưởng, cảm thấy có thể chống đỡ vòng luân hồi mấy chục lần hay hơn trăm lần, nhưng bây giờ mới là lần thứ mấy thôi? Vậy mà nội tâm mình đã xao động đến mức độ này rồi?

Sau khi Tô Bạch nói xong toàn bộ câu chuyện, hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau, hòa thượng duỗi tay chỉ vào mình, sau đó nhéo mặt mình: “Ý của cậu bần tăng là giả?”

Nói xong, hòa thượng lại cười: “Thú vị, thú vị, một nhân bản vô tính sở hữu toàn bộ ký ức của bần tăng, cũng sở hữu thói quen và suy nghĩ của bần tăng ở độ tương đồng rất cao.”

Trong quá trình tự thuật, Tô Bạch để lộ ra khí tức linh hồn đã nửa bước thành thính giả cao cấp của mình, cũng vì vậy lúc này Gia Thố và hòa thượng quả thật đã tin, bọn họ cũng không hoảng loạn và khẩn tưởng, vừa vặn ngược lại, bọn họ tỏ ra cực kỳ tò mò và hứng thú đối với chuyện mình là giả này mà bắt đầu tự sờ mình.

Tô Bạch ngồi đối diện với bọn họ thì lại sa sầm mặt mũi.

“Cốc cốc cốc…”

Lúc này, cửa sắt bên ngoài đó truyền tới tiếng gõ cửa.

“Là chuyển phát nhanh gửi usb của ông Thẩm đi?” Hòa thượng hỏi.

Gia Thố hiểu ý, đứng dậy đi ra ngoài, không lâu sau khi trở về trong tay đã cầm một bọc hàng vừa mới mở xong, lấy một chiếc usb từ bên trong ra.

Hòa thượng gật đầu, nhìn Tô Bạch và bảo: “Đại Bạch, cậu càng ngày càng nóng nảy rồi, đương nhiên, bần tăng không thể vì vậy mà chỉ trích cậu, vì đổi lại là bất cứ ai bị giam trong “lồng giam một ngày,” cho dù là bần tăng thì phỏng chừng cũng không tốt hơn cậu đến đâu, hơn nữa lực ý chí và lực phản kháng của cậu cũng được tính là một người tốt nhất trong số mấy người chúng ta.

Bây giờ việc bần tăng có thể làm cũng chỉ là đưa ra một phân tích đơn giản.”

Hòa thượng lấy một tờ giấy và bút ra: “Giống như phương trình bậc nhất hai ẩn trong câu hỏi toán học, chỉ ra điều kiện đã biết và đặt ra điều kiện chưa biết, so sánh với nhau, rất có khả năng có thể tính ra những thứ mà chúng ta muốn biết.

Dựa theo một ngày này thực tế để xét, điều kiện đưa ra là: Tôi + Gia Thố + Cát Tường + trận pháp căn nhà = bé con bị bắt đi.

Dựa theo một ngày đó trước nữa của cậu để xét, điều kiện đưa ra là : Tôi + Gia Thố + Cát Tường + trận pháp căn nhà +Tô Bạch = bé con không bị bắt đi.

Dựa theo một ngày lần trước của cậu để xét, điều kiện đặt ra là: Tô Bạch + Cát Tường = bé con bị bắt đi.”

Hòa thượng liệt ra ba điều kiện rất đơn giản, sau đó tiếp tục nói: “Nếu suy nghĩ theo chiều sâu sẽ có một khả năng, đó chính là giữa bần tăng và Gia Thố có một người là bàn tay đen

sau màn, nếu như nghĩ đơn giản một chút, chỉ xét từ mối quan hệ ngoài mặt chữ đơn thuần, thật ra cũng rất rõ ràng rồi."

Hòa thượng cầm bút vẽ một vòng tròn lên hai từ "tôi" và "Gia Thố" này trước, sau đó lại vẽ một vòng tròn lên trên "Tô Bạch", "Cát Tường" và "trận pháp căn nhà."

"Ngay khi bần tăng, Gia Thố và Tô Bạch cậu đang ở chung, bé con sẽ không bị bắt đi, điều này có thể chứng minh một người bất kỳ nào đó trong bần tăng và Gia Thố chính là bàn tay đen sau màn không muốn bị cậu phát hiện ra thân phận. Một loại khả năng khác chính là cậu, Cát Tường và căn nhà này là một điều kiện, ngay khi ba người các cậu ở chung, Lệ Chi không thể tới gần bắt đứa trẻ đi.

Mà để chứng thực hai khả năng này cái nào giả cái nào thật, thật ra rất đơn giản thôi, chỉ cần lại thêm một ngày nữa là được.

Đối với cậu mà nói cũng không khó, có điều, đây là một cuộc thi chạy với thời gian, vì bần tăng không biết rốt cuộc cậu có thể chống đỡ được mấy vòng luân hồi nữa."

Hòa thượng nói xong uống một hớp nước rồi bảo: "Ngày mai, ồ, cũng chính là một ngày này lần sau, Tô Bạch cậu dẫn cả bần tăng và Gia Thố đi chung, lên con Santana cùng với bé con và cậu, mọi người cùng nhau ra sân bay xem đến khi đó Lệ Chi có xuất hiện hay không.

Nếu như Lệ Chi không xuất hiện, vậy là giữa bần tăng và Gia Thố có một người đã xảy ra vấn đề, một điểm này gần như có thể xác nhận.

Vậy, khi cậu tới lần sau có thể chọn đánh lén giết chết một người trong hai chúng tôi, sau đó lại giống như lần trước dẫn bé con và Cát Tường đi tới sân bay, xem Lệ Chi có xuất hiện hay không, đến khi đó có thể xác nhận trong bần tăng và Gia

Thố, người nào mới là bàn tay đen sau màn. Thậm chí giết ai, thật ra cũng không sao cả, trước là loại bỏ một cái hố, biến hai cái chưa biết thành một cái chưa biết, rồi lại xem kết quả cụ thể và tiến hành suy đoán, có thể vừa nhìn là hiểu ngay.

Với thực lực của cậu hiện tại, lại thêm dưới tiền đề đánh lén, cho dù là giết bần tăng hay là Gia Thố chắc hẳn đều không khó.

Nhưng cậu đã tự sát rồi, sau này lại phải bắt đầu giết bần tăng và Gia Thố, chuyện này có khả năng sẽ khiến cậu rơi vào một loại tình cảnh cáu kỉnh và thiếu sự nhận biết, đây chính là một con dao hai lưỡi.

Đương nhiên, nếu như lần sau cậu dẫn bần tăng và Gia Thố cùng nhau ra sân bay giống như lần trước mà Lệ Chi lại vẫn xuất hiện như cũ, vậy thì đơn giản thôi, có thể chứng minh bần tăng và Gia Thố đều không có vấn đề, vậy điểm suy luận của vấn đề đã có thể trực tiếp đổi sang một mạch suy nghĩ khác, cho dù là thế nào thì thật ra khi ấy cách đáp án chân chính đã không còn xa nữa.”

Chương 1261 Cậu Thật Đáng Thương 1

Bến Thượng Hải, đèn lồng treo trên cao, bối cảnh là tòa nhà cao tầng với đèn neon lộng lẫy, đây là danh thiếp rực rỡ nhất cũng là trực tiếp nhất thuộc về Thượng Hải, rất nhiều cô dâu chú rể chụp ảnh áo cưới ở nơi này, đến tầm này vào buổi tối, trên cơ bản mỗi một nơi thích hợp để chụp ảnh lưu niệm ở Thượng Hải đều sẽ bị người chụp ảnh áo cưới chiếm mất, thi thoảng qua đường lọt nhầm vào cảnh, thợ chụp ảnh cũng sẽ lập tức nhắc nhở bạn rời đi.

Đối với người Trung Quốc mà nói, người khác kết hôn là chuyện vui, cho dù thái độ của người ta có không tốt cỡ nào, trong lòng mình có khó chịu bao nhiêu, phần lớn đều sẽ chọn kiềm chế để tiện cho cô dâu chú rể.

Có điều lúc này, có hai người đàn ông lại luôn đứng ở một vị trí tốt nhất, sau lưng dựa vào lan can bên bờ sông Hoàng Phổ, câu được câu mất nói chuyện với nhau.

Có không ít thợ chụp ảnh nhắc nhở bọn họ rời đi trước nhưng đều bị bọn họ trực tiếp coi thường, ngay cả khi giọng điệu của thợ chụp ảnh cất cao đồng thời cũng trở nên rất không thân thiện thì hai người đàn ông này vẫn làm theo ý mình như cũ, đến cuối cùng chỉ có thể là đám thợ chụp ảnh chọn từ bỏ hoặc tránh đi, dù sao bọn họ tới giúp khách chụp ảnh kết hôn, nếu như lúc này đánh nhau cũng sẽ mang tới xui xẻo cho khách.

“Thật ra có vài chuyện tôi không tin anh không nhìn ra được, cũng không tin anh thật sự không phát hiện ra được một

chút nào hết, trên thực tế, anh chắc hẳn là người đầu tiên trong số đám cô nhi chúng ta phát hiện ra chị cả khác thường, đúng không?" Thần Quang vừa cảm giác được gió đêm thi thoảng thổi qua sợi tóc của mình, vừa nói.

Có đôi khi người không thể quá tự tin kiêu ngạo, càng là người thông minh lại càng theo bản năng tránh né loại trạng thái tự cao tự đại này, đặc biệt là thính giả, cho dù có thả lỏng một chút xíu cũng có thể tự mình tiễn mạng đi.

Thần Quang thấy Hải thiếu gia vẫn không nói chuyện chỉ đành tự mình nói tiếp: "Dù sao anh cũng là một người cách chị cả gần nhất, đồng thời cũng là một người mà chị cả bỏ nhiều tâm huyết nhất.

Thật ra, tôi hiểu được tâm lý của anh, ngay khi tôi bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ giữa chị cả mà đám trẻ mồ côi chúng ta, tôi cũng rơi vào một loại tự mình đau khổ và rối rắm, hình tượng của chị cả thật sự quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến tôi thậm chí không dám chủ động khinh nhờn chị ta, cho dù là hơi nghi ngờ một chút xíu cũng sẽ là một loại đau đớn cực lớn đối với chính tôi.

Nhưng con người sẽ luôn phải đối diện, đặc biệt là đối với loại người như chúng ta mà nói, chúng ta đều có thể đối diện với cái chết, còn có chuyện gì không thể đối diện được nữa?

Anh Hải, tại sao anh lại biến bản thân mình thành một người nam không ra nam nữ không ra nữ, còn nữa, một điểm quan trọng nhất là tại sao đến bây giờ thực lực của anh mới chỉ là một người có thâm niên bình thường. Tôi vẫn luôn cho rằng anh Hải sẽ thăng cấp thành thính giả cao cấp trước cả tôi, nhưng một năm này thực lực của anh không tiến bộ mà chỉ có thụt lùi đi.

Những nguyên nhân này rốt cuộc là gì?" Thần Quang tiếp tục hỏi.

Hải Mai Mai mấp máy môi nhưng vẫn không nói gì cả.

Đây là một chuyện khiến Thần Quang tức nhất, mình đã nói đến mức này rồi mà Hải Mai Mai vẫn mềm cứng không chịu ăn.

Nhưng một vài thứ mình muốn biết lại cứ nhất định phải có được từ chỗ Hải Mai Mai!

Ánh mắt của Hải Mai Mai lập lòe giống như đang do dự lại giống như đang đau khổ, có lẽ có một câu nói của Thần Quang quả thật đã đúng, thân là một người bước gần Lệ Chi nhất, anh ta không có khả năng không cảm giác được.

“Tiểu Quang, chị cả chính là tất cả của tôi, là sinh mệnh của tôi, tôi làm mọi chuyện cho chị ấy đều là cam tâm tình nguyện.”

Thần Quang siết chặt một nắm tay, cậu ta thật sự rất muốn đánh nát cái miệng của Hải Mai Mai ngay lúc này, nhưng cậu ta vẫn kiềm chế lại, giọng nói của cậu ta đã sinh ra dao động cực lớn, tức giận, nhưng không phải đối với Lệ Chi mà là với Hải Mai Mai.

“Anh Hải, anh muốn ngu, anh muốn ngây thơ, anh muốn mình đào một cái hố rồi chôn đầu mình vào trong hố, giả bộ chẳng biết gì hết, nhưng anh đã từng nghĩ cho chúng tôi chưa?

Anh đã từng nghĩ cho những anh chị em trong cô nhị viện này chưa?

Bọn họ vốn chính là cô nhi, bọn họ đã rất đáng thương rồi, nhưng bọn họ có rất nhiều người đã chết trong thế giới chuyện xưa, hơn nữa trước khi chết đã trải qua sự tra tấn thê thảm và dày vò khủng khiếp!”

Hải Mai Mai cắn chặt môi mình gần như có thể nhìn ra vết máu, nhưng anh ta vẫn không nói gì cả, chỉ là lồng ngực phập

phồng càng ngày càng lớn, rõ ràng có hơi khó mà kiềm chế được.

Mà lúc này, lại có một người bước qua.

“Này, các cậu muốn chiếm nơi này bao lâu vậy.”

Giọng nói rất không khách sáo, cũng rất lạnh nhạt, Thần Quang quay đầu qua nhưng không nói gì cả, cũng không làm gì cả, lại chủ động nở nụ cười, ý bảo đối phương có thể đứng ở bên cạnh mình.

Thần Quang ở trước mặt Hải Mai Mai tự coi mình thành em trai của anh Hải, nhưng trước mặt người bình thường, cậu ta là thần linh, trước mặt những thính giả khác, cậu ta chính là thính giả cao cấp đại nhân cao ngạo xa vời.

Mà đối mặt với hành động của người xa lạ này, đã chứng tỏ cậu ta coi người xa lạ này thành sự tồn tại đồng cấp với mình.

Giải Bẩm không chủ động bước qua mà ánh mắt nhìn Hải Mai Mai với vẻ hơi lạnh lùng.

“Tên gay nhà cậu vẫn còn ở Thượng Hải à, nhìn thấy cậu là tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi.”

Hải Mai Mai liếc mắt nhìn Giải Bẩm nhưng không nói gì.

Mà Thần Quang lại thay đổi sắc mặt, đứng trước mặt Giải Bẩm.

“Anh ta là anh của tôi.”

Đây là một lời cảnh cáo.

Giải Bẩm mỉm cười, duỗi tay chỉ vào Hải Mai Mai một cách không hề để tâm: “Cậu cũng có hứng thú nhận một người bất nam bất nữ làm anh trai sao?”

“Mời anh nói chuyện tốt nhất là tôn trọng một chút, tôi thăng cấp thành thính giả cao cấp sớm hơn anh một chút đấy.”

Cơn giận trong mắt của Thần Quang cũng càng ngày càng mạnh.

Chương 1262 Cậu Thật Đáng Thương 2

“Ha ha.” Giải Bẩm lắc đầu: “Xin lỗi, tôi rất khó làm được, còn nữa…” Anh ta duỗi tay chỉ vào Thần Quang: “Cậu không phải người bạn đó của tôi, lời đe dọa của cậu ta tôi sẽ sợ cũng sẽ chấp nhận, nhưng cậu, bây giờ tôi đang đứng trước mặt cậu, cậu dám tới giết tôi sao? Chỉ vì tôi nói vài câu đánh giá mà người bình thường đều cảm thấy rất đương nhiên về anh cậu?”

Ngược lại Thần Quang không bị Giải Bẩm kích động mà trực tiếp đi lên ra tay, quả thật, loại nhân vật nói ra tay là ra tay, lôi kéo nhau đả thương nhau, chọc giận nhau mà không hề để ý đến sự trừng phạt của Phát Thanh giống như Tô Bạch, quả thật ít đến đáng thương.

“Gặp nhau thường xuyên cũng không cần thiết phải làm đến bước đường này, còn nữa, anh qua đây không phải chỉ để chế nhạo người ta vài câu gay đấy chứ?”

Dù sao cũng đều là thính giả cao cấp, không nên kết thù, vì chung quy sẽ có cơ hội được phân đến đến cùng một thế giới chuyện xưa.

“Tôi tới quả thật không phải để chế nhạo cậu ta, cậu ta đã là cái thá gì cũng đáng để tôi tới chế nhạo.” Giải Bẩm lấy một chiếc khăn tay ra lau cặp kính mắt viền vàng của mình với vẻ khinh thường: “Tôi chỉ muốn tới hỏi một chuyện, nhưng hình như chuyện mà cậu muốn hỏi cũng giống chuyện mà tôi muốn hỏi.”

“Có lẽ không giống nhau đâu.” Thần Quang nói.

“Không, giống đấy.”

Giải Bẩm nói một lời ý vị sâu xa như vậy, đồng thời bước tới trước mặt Hải Mai Mai ánh mắt có hơi rời rạc, nói tiếp: “Cậu thật tội nghiệp, đồng thời cậu cũng thật đáng thương.”

Những lời suy luận của hòa thượng vừa nói xong, Tô Bạch đã cười, hắn dùng ngón tay kẹp thuốc lá chỉ vào hòa thượng: “Hòa thượng, vậy ngày mai tôi giết anh nhé.”

“Cứ tự nhiên.” Hòa thượng lại trông có vẻ rất không hề gì, anh ta chỉ vào mình và nói một cách rất bình tĩnh: “Phật gia đều thích nói bản thân chỉ là một thân xác thối tha, mà hiện tại ngay cả linh hồn này của bần tăng cũng đều là giả, cứ giết đi, giết để nhận được đại giải thoát, cũng chỉ có dưới tình huống như vậy bần tăng mới có thể thật sự hoàn toàn coi nhẹ cái chết.”

Gia Thố ở bên cạnh vỗ một cái lên vai hòa thượng một cách rất không khách sáo.

“Thất Luật, thấy anh phân tích rõ ràng mạch lạc như vậy, đừng đến cuối cùng người giở trò quỷ sau màn thật sự là anh đấy nhé?”

“Nếu nhân bản vô tính này hoàn toàn kế thừa ký ức của bần tăng vậy thật sự không phải bần tăng làm.” Hòa thượng rất khẳng định: “Nhưng bần tăng không chắc chắn có bị nhân tố nào khác ảnh hưởng hay không, ví dụ như nhân cách thứ hai, nhưng xác suất loại chuyện này xuất hiện trên người bần tăng và Gia Thố gần như nhỏ đến có thể về không, cho nên, nếu như dựa theo con đường suy luận thứ nhất, thật ra Gia Thố cậu ở trong mắt bần tăng mới chính là bàn tay phía sau màn.”

Tô Bạch bế bé con lên, Cát Tường “meo” một tiếng biểu đạt sự bất mãn của mình.

“Bỏ đi, đừng cãi nữa, mấy người các anh đều ngồi xe của tôi đi đi, trực tiếp đến sân bay xem người phụ nữ đó có xuất hiện chặn đường tôi như vậy nữa không. Nếu không xuất hiện, vậy ngày mai tôi chỉ có thể giết một trong hai người các anh.” Tô Bạch quả thật đã chấp nhận suy luận này của hòa thượng, nếu lần này mình dẫn hòa thượng, Gia Thố cùng nhau đi tới sân bay kết quả Lệ Chi không xuất hiện, vậy trên cơ bản có thể xác nhận bàn tay đen phía sau màn thật sự ở trên người hai người bọn họ.

Có điều, ngay khi mọi người cùng nhau lên xe, Tô Bạch chuẩn bị khởi động xe thì Gia Thố ngồi ở ghế phía sau đột nhiên mở miệng nói: “Tô Bạch, tôi kiến nghị ngày mai có thể tiếp tục dẫn chúng tôi ra ngoài thử một lần, nếu như lần này Lệ Chi không xuất hiện.”

Tô Bạch sững sờ sau đó gật đầu, hắn nghe hiểu ý tứ của Gia Thố.

Ý của Gia Thố là lần này Tô Bạch đã nói thẳng ra mọi chuyện, như vậy nếu bàn tay phía sau màn thật sự là bản thân Gia Thố hoặc là hòa thượng, vậy rất có khả năng lần này bàn tay phía sau màn sẽ chọn không ra tay, nếu như lần này Lệ Chi không xuất hiện, thật ra cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng đầu tiên.

Mà để bảo đảm, đó chính là để Tô Bạch đừng nói cho Gia Thố và hòa thượng chân tướng trong vòng luân hồi sau, trực tiếp dẫn bọn họ, Cát Tường, bé con đi tới sân bay, xem lần sau Lệ Chi có xuất hiện hay không, vì một ngày lần sau, ký ức của Gia Thố và hòa thượng vẫn sẽ lặp lại.

Đương nhiên, toàn bộ chuyện này vẫn thành lập trên cơ sở lần này Lệ Chi không xuất hiện, nếu như lần này Lệ Chi xuất hiện, vậy suy luận đầu tiên cũng chính là cái gọi bàn tay phía sau màn đó có thể trực tiếp được chứng minh là sai.

Ngay khi chiếc xe gần đến tòa nhà sân bay, một chiếc xe bánh mì lại giống như âm hồn bất tán bắt đầu nhanh chóng sáp lại phía sau mình, nhưng ánh mắt của Tô Bạch vẫn nhìn chằm chằm về phía trước.

Ngay khi chiếc xe bánh mì húc tới, bé con bị để lại ở vị trí ghế lái, mà Tô Bạch thì lại trong nháy mắt đã xuất hiện trước xe bánh mì, trực tiếp tung một đấm vào kính chắn gió của xe bánh mì.

"Vù!"

Một tiếng vang giòn truyền ra, toàn bộ xe bánh mì lập tức bị đóng băng hoàn toàn, ngay cả ông Thẩm bên trong, trên mặt vẫn còn giữ lại vẻ kinh ngạc.

Sau đó, Santana của Tô Bạch từ từ dừng lại bên đường, là hòa thượng đỗ xe gần bên phải đường.

Sau đó, anh ta bế bé con xuống xe, Gia Thố và Cát Tường cũng xuống xe.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía trước.

Phía trên tòa nhà sân bay là bóng hình xinh đẹp của cô gái đó, trông rõ ràng và đột ngột đến vậy.

Cô ta đã tới rồi…

Chương 1263 Cô Ta Không Phải Lệ Chi Thật! 1

Lệ Chi đã xuất hiện, vẫn là vị trí cũ, vẫn là phong cách cũ, dường như ngay cả những đám mây từ từ chồng chất trên bầu trời cũng không có sự khác biệt rõ ràng gì với lần trước.

Ồ, vẫn có sự khác biệt chứ, đó chính là vai phụ ông Thẩm này, lần trước còn thành công lái xe đâm vào con Santana của Tô Bạch, nhưng lần này Tô Bạch không cho vai phụ này cơ hội lên tiếng và lộ mặt mà trực tiếp đóng băng ông ta cùng toàn bộ xe bánh mì, ngay cả một câu thoại cũng không cho ông ta nói.

Đã có khi kịch nói từng phổ biến khắp toàn thế giới, nhưng cùng với sự phát triển của kỹ thuật, kịch nói đã dần dần bắt đầu trở thành một món ăn vặt nhẹ nhàng hợp gu của số ít người, mà không còn trở thành trào lưu giải trí chính nữa.

Mấy thứ như điện ảnh và phim truyền hình càng có hình thức thể hiện chuyện xưa mang tới tác động nghe nhìn và cảm giác thay thế lại càng được nhiều người yêu thích hơn. So với điều này, kịch nói trông có vẻ hơi buồn tẻ, đơn giản, đồng thời cũng khiến người cảm thấy kỹ thuật có hơi dễ dàng.

Lúc này, Tô Bạch không có loại cảm giác này, hắn cảm thấy vị trí mà mình đang ở không phải là một ngày được phát thanh hết sức nhân bản ra, mà là một sân khấu kịch nói.

Hơn nữa còn là một sân khấu kịch nói của một trường trung học.

Cẩu thả, đơn giản, trừu tượng, đơn điệu…

Bé con, Cát Tường, hòa thượng, Gia Thố, ông Thẩm thậm chí là cả Lệ Chi đối với Tô Bạch mà nói chỉ là một đạo cụ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa trên sân khấu.

Mỗi ngày một lặp lại, thật vô vị nhàm cán.

Anh có thể sinh ra nhận thức và cảm giác thay thế lớn hơn đối với đạo cụ được sao?

Tô Bạch quả thật có hơi tự tin quá mức, thật ra vào ngày đầu tiên hắn đã đại khái đoán ra được tiết mục tương tự với "lồng giam một ngày" của phát thanh, nhưng khi ấy Tô Bạch cảm thấy mình chắc hẳn có thể chống đỡ được mấy chục vòng thậm chí là hơn trăm vòng, bởi vì hắn có lòng tin tuyệt đối về lực ý chí có thể nói là biến thái đó của mình.

Nhưng hắn phát hiện ra mình đã sai rồi, hơn nữa còn là sai rất bất thường.

Lần đầu tiên, khi Tô Bạch tỉnh lại ôm bé con lên, khi ấy hắn biết là giả rồi, nhưng vẫn muốn mượn sự vật giả ở nơi này để an ủi nội tâm của mình. Thế nhưng dù sao tình cảm của con người cũng không phải nước biển cuồn cuộn không dứt, nó có thời gian hiệu lực hơn nữa còn rất quý giá.

Lần thứ hai, lần thứ ba, ngay khi Tô Bạch chẳng còn muốn dùng tình cảm để an ủi cũng không còn tình cảm có thể tiếp tục duy trì sự an ủi mới này nữa, đồ giả đã dần dần bắt đầu biến thành cái thứ khá đáng ghét trong mắt hắn.

Một loạt nhân vật như bé con, Cát Tường, hòa thượng này, bọn họ đều là giả, cho dù bọn họ rất thật nhưng quả thật đều là giả hết. Sự phá rối của Lệ Chi và rất nhiều biến số khiến Tô Bạch hoàn toàn không thể giữ được trái tim yên lặng để suy nghĩ và điều chỉnh, đây là một loại giãy dụa và bài xích khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả, nói tóm lại, không phải chính

mình trải qua loại chuyện này thì rất khó hiểu được loại cảm giác này.

Mà bây giờ Lệ Chi đã xuất hiện, chứng minh loại khả năng đầu tiên là sai, trong Gia Thố và hòa thượng không có bàn tay đen phía sau màn, mà điều này đối với Tô Bạch mà nói, chuyện ngày hôm nay, hoặc có lẽ nên gọi là nhiệm vụ hôm nay thật ra đã hoàn thành rồi.

Có khả năng, thứ mà phát thanh muốn nhìn chính là một màn này, nó muốn có được chính là loại cảm giác này.

Tô Bạch chẳng muốn nghĩ ngợi nữa, vì rất nhiều lúc bạn nghĩ rất nhiều, nhưng chuyện nên làm thật ra vẫn chỉ có một, rất nhiều người đều muốn làm một cây bồ công anh bay đi trong gió, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn phải tiếp tục đi tàu điện ngầm đi làm, cuộc sống là như vậy, mà đời người cũng là như vậy.

Lúc đầu phát thanh cố tình cho vợ của Huyết Thi chết một cách cực kỳ máu chó ngay trước mặt anh ta mà không thể làm được gì, nhưng có khả năng để theo đuổi cái thứ gọi là tính cốt truyện cho nên một chiêu này không thể cùng dùng lên người Tô Bạch, đương nhiên, cũng có khả năng là vì phát thanh nhìn thấy Tô Bạch vẫn có thể tiếp tục kiên trì sau khi trải qua đả kích lặp lại nhiều lần như vậy, cũng chính vì cảm thấy cách của Huyết Thi có thể sẽ không thích hợp với Tô Bạch, cho nên thế giới chuyện xưa mang tính trừng phạt đã biến thành cái dạng này.

Khiến anh sinh ra sự chán ghét đối với các mối quan hệ nhân sinh trước kia của anh, khiến anh sinh ra phủ định đối với quá khứ của mình, khiến anh sinh ra bài xích với anh của trước kia, khiến anh chọn tự mình tra tấn quá khứ của mình.

Thế giới chuyện xưa trừng phạt này không phải để anh đi chết, mà thật ra, cơn khủng hoảng to lớn chân chính và cái

chết chân chính thật sự không thể xếp ở hàng trên, thế giới này ngàn vạn khổ đau, có đủ loại đau đớn đa dạng, mà có cái lại khiến người cảm thấy sống không bằng chết.

Mỗi năm số người tự sát nhiều như vậy thật ra chính là minh chứng tốt nhất, rõ ràng, cái chết không phải nỗi sợ lớn nhất, mà khi hai nỗi sợ gặp nhau và so sánh, một vài người thường sẽ cảm thấy ngược lại cái chết đáng yêu như vậy, bọn họ cũng cảm thấy may mắn vì mình vẫn còn cái chết có thể chọn lựa.

Phát thanh thiết lập ra thế giới chuyện xưa này là để trừng phạt, người bị trừng phạt là Tô Bạch chân chính, nó khiến Tô Bạch bắt đầu biến chất, chấm dứt mọi ràng buộc, hoàn toàn biến thành một người khác trong thế giới chuyện xưa trừng phạt này.

Ngay khi tính cách và mọi góc cạnh của một người bị mài phẳng, ngay khi một người đối sinh ra sự ruồng bỏ với bản thân mình trong quá khứ, vậy nhân cách mới sinh ra này, cho dù DNA không xuất hiện bất cứ sự thay đổi gì, nhưng anh vẫn còn có thể cho rằng đó là người giống như trước kia sao?

Chương 1264 Cô Ta Không Phải Lệ Chi Thật! 2

Lệ Chi đã xuất hiện, Tô Bạch duỗi tay nhẹ nhàng đặt lên trán mình.

Lúc này, đột nhiên hòa thượng quay đầu qua, nhìn thấy Tô Bạch đứng phía sau mình chuẩn bị tự sát một cách rất tùy ý, có một vài lời dựa theo như tính cách trước đây của hòa thượng, anh ta sẽ không vội nói, vì hòa thượng rất biết làm người, biết lúc nào nên nói những lời gì, nhưng hòa thượng cũng không có cách, anh ta biết bây giờ mình có thân phận gì.

Hôm nay kết thúc và bắt đầu một hôm nay mới, vậy anh ta sẽ lại biến thành một "ngốc nghếch, trong sáng, ngọt ngào," một vài lời bây giờ không nói sẽ không còn cơ hội nữa.

"Tô Bạch, bần tăng biết bây giờ cậu đã chịu rất nhiều khổ sở." Hòa thượng mở miệng nói.

Tô Bạch sững sờ, không vội đánh vỡ linh hồn mình.

Mà lúc này, Lệ Chi đã đi qua, Cát Tường "kêu" một tiếng xông tới, mang theo một chút do dự nhưng rất nhanh Lệ Chi đã vung một ngón tay, Cát Tường bay ngược ra sau, máu thịt lẫn lộn, rớt mạnh xuống đất.

Mà bấy giờ, cho dù là Gia Thố hay là hòa thượng, bọn họ đều quay lưng với Lệ Chi đang đi về phía này, dường như hoàn toàn không coi Lệ Chi với khí thế to lớn này là chuyện to tát gì.

Sự thật đúng là như vậy, hai cao tăng đều biết bây giờ mình có thân phận gì, bọn họ không có loại suy nghĩ hoang tưởng

tuổi dậy thì như oán trời trách đất vì mình là nhân bản vô tính, là đồ giả đó, sau đó bùng phát tiểu vũ trụ dự định lao tới hủy diệt bản thể để được thay thế đó.

Tô Bạch dừng động tác, nhìn hòa thượng.

"Nếu như cậu muốn từ bỏ, vậy đau khổ mà cậu đã chịu trước đó đều sẽ phí hoài hết." Hòa thượng nói với vẻ ý vị sâu xa, sau đó anh ta bị bắn văng ra nhưng không hề bị thương, là trực tiếp bị gạt bay ra ngoài, mà bé con thì lại rơi khỏi tay hòa thượng được Gia Thố tiếp.

"Cho dù con đường có bao nhiêu, cuối cùng vẫn phải đi về bản thân cậu. "Gia Thố ôm bế con nói một câu này.

Sau đó Gia Thố cũng bị bắn bay đi, bé con rơi vào trong tay Lệ Chi.

Lệ Chi nhìn Tô Bạch, ánh mắt híp lại, vì cô ta phát hiện ra sự khác thường rất lớn.

Hai vị cao tăng không chống cự lại vì bọn họ biết ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, mình có chống cự hay không đều không quan trọng, hơn nữa Lệ Chi sẽ không giết thính giả, đây là điều có thể khẳng định.

Có điều, rõ ràng hai người đều bị đánh bay đi như đập ruồi một cách rất mất thể diện như vậy, nhưng trước khi bị đánh bay vẫn còn nghiêm túc gieo hạt giống tâm hồn cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn Lệ Chi đứng trước mặt mình, Lệ Chi cũng nhìn hắn.

Sau đó Tô Bạch vẫn phát lực ở lòng bàn tay, tự mình tiêu tán linh hồn.

Ngay khi tự sát càng ngày càng bắt đầu trở thành một loại thói quen, ngay khi từ bỏ bản thân mình càng ngàng càng trở

thành một loại bản năng, thật ra trong lòng Tô Bạch biết rõ đây mới là khổ hình và tra tấn chân chính.

Mỗi một lần tự sát, mỗi một lần chán ghét, thật ra đều giống như một loại thuốc phiện sẽ khiến bạn càng lún càng sâu.

Nhưng Tô Bạch vẫn chọn tự sát.

"Chào." Trong nhà vệ sinh, hòa thượng vừa rửa mặt vừa chào hỏi Tô Bạch.

"Hòa thượng, gọi Gia Thố cùng qua đây đi." Tô Bạch lời ít mà ý nhiều.

Ngay khi hòa thượng và Gia Thố vào phòng khách, phát hiện ra Tô Bạch đang ngồi bên bàn trà, trên bàn trà đặt một quyển sổ, trên đó viết thật ra chính là phương trình mà hòa thượng đã viết vào hôm nay của lần trước.

Chỉ là bây giờ hòa thượng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch kiên nhẫn nói lại đầu đuôi ngọn ngành sự việc một lần, cuối cùng hắn giống như hòa thượng của ngày hôm nay lần trước, cầm bút chấm mạnh vào vị trí ba vòng tròn "Tô Bạch, Cát Tường, trận pháp căn nhà" này.

"Tôi, Cát Tường và trận pháp căn nhà, ngay khi ba điều kiện này thành lập, Lệ Chi sẽ không tới bắt bé con đi." Tô Bạch nói.

Mà lúc này, giống như sao chép lại toàn bộ hôm qua, hòa thượng và Gia Thố trước tiên cảm thấy hứng thú về thân phận của mình, bọn họ lại bắt đầu tự sờ mình…

Tô Bạch kiên nhẫn đợi hai người này tự sờ mó xong, giữa chừng còn đi nhận chuyển phát nhanh sau đó ném ở thềm cửa.

Đợi khi hắn trở về, hắn nhìn thấy hòa thượng và Gia Thố đã rơi vào trong suy tư.

"Đại Bạch, tôi của hôm qua lần trước không nói nếu như loại khả năng thứ hai thành lập có ý nghĩa gì sao?" Hòa thượng hỏi.

Tô Bạch lắc đầu.

Hòa thượng cười khổ một tiếng, thở dài: "Cậu chắc hẳn nên kêu tôi của hôm nay lần trước nghĩ cho xong chuyện này, như vậy còn có thể bớt việc một chút.

Tô Bạch im lặng không lên tiếng mà đợi suy nghĩ của hòa thượng, phương trình này là hòa thượng viết ra, vậy chỉ cần cho anh ta thời gian, anh ta có thể nghĩ thông và có được đáp án.

Mà Gia Thố thì lại quan sát Tô Bạch với vẻ rất hứng thú, hơn nữa còn nói: "Đại Bạch, hôm nay cậu cảm thấy thế nào?"

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, áp chế sự mất kiên nhẫn trào lên trong lòng mình, đáp: "Không thấy gì cả."

"Ồ." Gia Thố gật đầu: "Chỉ cảm thấy cậu thật sự không giống bản thân cậu, không chỉ đơn giản là sự thay đổi về mặt thực lực đâu."

Tô Bạch không tiếp tục đáp lời nữa, dường như hắn không muốn bàn luận chuyện này với Gia Thố.

Bé con còn đang ngủ trong phòng ngủ, lần này Tô Bạch không mang nó ra ngoài nữa.

Cuối cùng hòa thượng bưng cốc trà lên uống một hớp to, bàn tay vỗ lên bàn trà.

"Phù… bần tăng hiểu rồi, một khi kết quả của điều kiện thứ hai thành lập, khả năng lớn nhất cũng là trực quan nhất chỉ có một, đó là Lệ Chi này, cô ta không phải Lệ Chi chân chính!"

Chương 1265 Đáp Án Bị Phơi Bày! 1

"Nguyên nhân thật ra rất đơn giản." Hòa thượng duỗi tay chỉ vào Cát Tường, chỉ vào Tô Bạch, cuối cùng lại chỉ vào ngôi nhà này: "Thật ra phương trình viết ra trước đó có vài yếu tố, ví dụ 'bần tăng' 'bản thân' ví dụ 'Cát Tường' nhưng cuối cùng ba yếu tố duy nhất còn lại chính là cậu cộng thêm Cát Tường và căn nhà này.

Ba sự vật các cậu, ừm… bần tăng cũng không thể nói là ba thứ, nói như vậy đi, Tô Bạch, thực lực của cậu hiện tại tuy rằng cơ thể vẫn là cơ thể của một ngày này, vì một ngày này trong cuộc sống thực tế của cậu vẫn chưa trở thành thính giả cao cấp, nhưng linh hồn, kiến thức và toàn bộ phần mềm của cậu vẫn là cậu của sau này, đương nhiên, đối với bần tăng của hiện tại mà nói, Tô Bạch cậu là một người tới từ tương lai, mà bây giờ thực lực chân chính của cậu không thể nói đã hoàn toàn là thính giả cao cấp, nhưng chắc chắn đã không còn ở cấp bậc người có thâm niên nữa, nói cậu đã nửa bước tiến vào thính giả cao cấp cũng không quá chút nào.

Về phần Cát Tường, trước đây chúng tôi đều biết thực lực của nó, một đại yêu, sánh ngang với thực lực của thính giả cao cấp, có xác suất lớn chính là trình độ thính giả cao cấp sơ cấp.

Mà trận pháp trong căn nhà này đến thính giả cao cấp đều sẽ vô cùng đau đầu, có đôi khi ở trận pháp này, bên cạnh chúng ta tương đương có thêm một người bạn ngang với thính giả cao cấp.

Nói cách khác, Tô Bạch, ngay khi cậu ở đây, ngay khi Cát Tường ở đây, ngay khi cả hai người các cậu đều ở trong căn nhà này tương đương với sự tồn tại của gần ba thính giả cao cấp đang canh chừng bên cạnh con trai cậu.

Mà lúc này Lệ Chi đã lựa chọn từ bỏ, bởi vì cô ta không tự tin hoặc là nói cô ta không có thực lực ra tay với ba cường giả gần thính giả cao cấp, cho nên lần đó cậu trông con trai ở nhà, Lệ Chi mới không tới!

Đây là căn cứ theo kết luận thực nghiệm vài lần trước dùng phương pháp loại trừ và phương pháp so sánh cho ra.

Nhưng chúng ta đều biết, trên thực tế, Lệ Chi là một thính giả cấp đại lão, hơn nữa càng là sự tồn tại đáng sợ hơn và chưa biết hơn so với Lương Sâm, nếu như thật sự là cô ta đích thân ra tay, vậy cho dù trong căn nhà này có mười thính giả cao cấp, bần tăng cũng sẽ không cho rằng được Lệ Chi đặt vào trong mắt.

Cũng vì vậy, Lệ Chi đã rất nhiều lần xuất hiện trong ngày hôm nay trước đó chắc hẳn không phải là Lệ Chi thật, mà là một hàng nhái."

Sau khi hòa thượng nói xong những lời này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó duỗi tay sờ vào đầu mình, hòa thượng rất ít khi làm ra động tác ngớ ngẩn này, vì anh ta vẫn luôn rất chú trọng hình tượng của mình, cũng có tiêu chuẩn trong lời nói và hành động thuộc về mình, thậm chí còn hà khắc hơn so với minh tinh đại chúng ở trong tầm nhìn của người hâm mộ.

Nhưng lúc này, hòa thượng lại có hơi tự trêu đùa mình, bảo: "Phát thanh là dựa theo số liệu và suy luận trước đây để mô phỏng ra hành vi và tư duy của nhân bản này của bần tăng, như vậy xem ra, trong nhận thức của phát thanh, bần tăng rất thông minh đấy."

“Đã từng thấy người khoe khoang nhưng chưa từng thấy một nhân bản vô tính nào khoe khoang.” Gia Thố ở một bên cười nói.

Tô Bạch hơi nhíu mày.

Lúc này, hắn không có hứng thú với lời đùa giỡn của hòa thượng và Gia Thố, hắn đang càng ngày càng coi hòa thượng và Gia Thố thành công cụ, là hai công cụ hữu dụng.

Mỗi lần tự sát đối với hắn mà nói chính là tiến một bước sâu hơn và trong vực thẳm.

Trong lần trước, hòa thượng đã từng nói với hắn đừng từ bỏ, một khi bản thân cậu cũng chọn từ bỏ, vậy những khó khăn mà cậu đã chịu trước đó sẽ hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Vì trong hôm nay của lần trước, hòa thượng đã nhìn ra được thật ra trong lòng Tô Bạch cũng đã có một loại xu hướng phối hợp với phát thanh, dứt khoát tự sát như vậy, không còn rối rắm, không còn do dự, rất có khả năng là vì bản thân hắn cũng cảm thấy mình mệt mỏi rồi, phát thanh muốn khiến hắn biến thành một người khác, nhưng hình như Tô Bạch cũng đã chán ghét mình của hiện tại.

Đây là một loại lạc đường, là một loại tự mình tránh né đau khổ, nhưng hòa thượng không muốn nhìn thấy hắn thật sự từng bước chôn vùi bản thân mình, vì trong giới thính giả làm bạn không dễ, có thể có một người bạn như vậy lại càng khó hơn, chẳng hiểu sao, hòa thượng vẫn có thể nhìn thấy Tô Bạch vẫn luôn mang dáng vẻ và tính cách của hắn lúc đầu, đây cũng là nguyên nhân tại sao mấy người bọn họ vẫn sống chung với hắn suốt thời gian dài như vậy.

Thứ mà mình không thể kiên trì giữ vững được dường như lại càng muốn nhìn thấy người khác giữ vững hơn, từ đó cho mình một loại cảm giác nhìn thấy hy vọng và ánh sáng.

“Vấn đề ở đây là nếu như Lệ Chi không phải thật, vậy người này sẽ là ai?” Đôi mắt của Tô Bạch hơi híp lại: “Đầu tiên, anh ta chắc hẳn là người có quan hệ với Lệ Chi, bằng không không có cách nào mượn sức mạnh của Lệ chi, thứ nữa, anh ta chắc chắn là một thính giả, vì anh ta không dám thật sự ra tay giết tôi, cũng không dám ra tay giết anh và Gia Thố.”

“Nói như vậy, thật ra phạm vi đã rất nhỏ rồi.” Gia Thố im lặng nói: “Người có quan hệ tốt với Lệ Chi hơn nữa có khả năng giúp đỡ và ủng hộ Lệ Chi, thậm chí sau khi Lệ Chi ngồi lên xe lửa rời đi vẫn sẽ cam tâm tình nguyện làm Lệ Chi bước đi trong thế giới hiện thực.

Hô… nói đến đây, các cậu thật sự còn không đoán ra được người này là ai sao?” Trên mặt Gia Thố lộ ra một vẻ mặt rất khó tin.

“Hơn nữa, nếu như người này che mặt, thật sự giống như một cô gái không có gì khác biệt cả.

Mỗi một hành động, mỗi một lời nói hoàn toàn chính là một cô gái!”

Chương 1266 Đáp Án Bị Phơi Bày! 2

"Cậu thật tội nghiệp, đồng thời cũng thật đáng thương." Giải Bẩm đứng trước mặt Hải Mai Mai lộ ra vẻ mặt trào phúng.

Mà Thần Quang vốn dự định bảo vệ Hải Mai Mai, lúc này cũng trông như nghĩ đến gì đó, không nói gì cũng không lên tiếng thêm.

"Cậu chắc hẳn đã biết rồi đi." Giải Bẩm quay đầu nhìn về phái Thần Quang: "Chị cả của cậu cũng không còn tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của cậu ngày trước."

Thần Quang nhìn Giải Bẩm, nói: "Vậy anh chắc hẳn nên hỏi ông chủ của anh trước đi."

"Tình yêu sẽ khiến con người mù quáng, thậm chí trong mắt của ông chủ tôi, ván cờ mà Lệ Chi để lại thậm chí là hành vi đối với anh ta ở nơi chứng đạo, ngược lại khiến cô ta lại càng tăng thêm phần trong đáy lòng anh ta.

Ở nơi chứng đạo mới đầu anh ta muốn chôn vùi tình yêu đơn phương của mình, nhưng lại bị bia mộ của Lệ Chi trực tiếp đánh vỡ, cuối cùng chỉ có thể chôn tấm bia thuộc về mình một cách hèn mọn và tầm thường.

Bây giờ nghĩ lại, hình như câu 'anh cũng xứng' đó cũng không đơn giản như vậy."

Lúc này đôi mắt của Giải Bẩm phóng ra một tia sáng, đột nhiên anh ta cảm thấy hình như mình thật sự đã chạm đến một chân tướng, mà chân tướng thật sự chính là cô gái đó.

Giải Bẩm biết toàn bộ hành động của cha mẹ Tô Bạch trước đây, nhưng thời kỳ của cha mẹ Tô Bạch cách Giải Bẩm mà nói thực sự quá xa xôi, mà Lệ Chi lại chính là cô gái phục chế con đường một nam một nữ đó đã đi ngày trước, sự sắp xếp mà cô ta để lại đã được bắt tay vào vạch kế hoạch từ rất lâu trước đây rồi, càng khiến người tiếp cận lại càng khiến người lo lắng sợ hãi.

Bấy giờ Hải Mai Mai chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu.

Anh ta không ngốc, hơn nữa anh ta thật sự rất thông minh.

Thần Quang nhìn thấy Hải Mai Mai ôm đầu ngồi xổm xuống, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

Thật ra khổ hình lớn nhất trên đời không phải là sự dày vò đối với cơ thể mà là từ từ bóp nát mỗi một sự vật trong lòng người ta.

Lúc này, Giải Bẩm dường như không cảm thấy hứng thú với Hải Mai Mai đến vậy, một mình anh ta đơn độc đối diện với Bến Thượng Hải, phụ đề trên màn neon của tòa nhà đối diện với sông hiện lên dòng chữ "Thượng Hải chào đón bạn."

Trong phút chốc, đột nhiên anh ta cảm thấy ông chủ của mình rất đáng thương, anh ta không nghề để ý một cái tát đó của ông chủ với mình, thậm chí vì một cái tát đó mà anh ta càng ngày càng cảm thấy ông chủ của mình đáng thương.

Nơi chứng đạo đối với phần lớn thính giả cao cấp gần đột phá mà nói là một nơi tốt để chôn nhược điểm của mình, ông chủ của mình không phải chưa từng nghĩ tới tình đơn phương đối với Lệ Chi là nhược điểm của anh ta, cho nên mới đầu anh ta dự định chôn nó xuống. Như vậy sau này anh ta không còn ôm ảo tưởng nữa, nhưng một câu nói "anh cũng xứng" đó của Lệ Chi cộng thêm bia mộ của Lương Sâm bị đâm vỡ, đã khiến

cho thứ mà anh ta chôn vùi cuối cùng lại là thích ứng trong mọi hoàn cảnh của mình, ngược lại yếu điểm chân chính không hề chôn xuống.

Mà trên thực tế bắt đầu từ một lúc "anh cũng xứng" đó, thật ra đã là một lời dự báo, chính vì không thể chôn được nhược điểm của mình cho nên một đêm đó, khi "Lệ Chi" xuất hiện thu hút sự chú ý của Phát Thanh, Lương Sâm đã chủ động đuổi theo, cuối cùng tay không trở về.

Phải biết rằng, với tính cách của Lương Sâm và nỗi sợ hãi của anh ta đối với phát thanh, anh ta chắc chắn sẽ không từ bỏ cơ hội nịnh nọt phát thanh này, nhưng cuối cùng Lương Sâm vẫn chọn bình chân như vại, không chân chính ra tay giúp phát thanh đuổi bắt, đây cũng là xem là một thái độ tiêu cực.

Nhưng nếu một lần đó thứ mà Lương Sâm thật sự chôn xuống là tình đơn phương ấu trĩ của mình, kết cục của một tối đó rất có khả năng sẽ khác!

Ông chủ của mình là một tên nhát gan yếu đuối như vậy, cẩn thận như vậy, một người đáng khinh và đáng thương như thế, lại vẫn bị cô gái đó chơi đùa trong lòng bàn tay như cũ.

Làm sao có thể khiến người không đau lòng cho được?

Bên này, Giải Bẩm đang phát tán suy nghĩ của mình, mà bên đó Thần Quang lại ngồi xổm xuống chung với Hải Mai Mai.

"Anh Hải, tôi hỏi anh một lần cuối, tôi thật sự hy vọng anh có thể nói cho tôi biết, có vài chuyện, tôi không thể làm rõ được, nếu như một ngày nào đó tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn chết trong thế giới chuyện xưa, vậy tôi sẽ chết không nhắm mắt được, thật sự là chết không nhắm mắt được mất!

Đã có rất nhiều anh chị em chết trong thế giới chuyện xưa, bọn họ mang theo sợ hãi, mang theo tuyệt vọng.

Nếu như tất cả những điều này đều là ngẫu nhiên và công bằng vậy cũng thôi đi. Nhưng có vài anh chị em đã chết vì bị người tính toán, còn là bị chị cả mà bọn họ một lòng kính yêu tính kế, tôi thấy không đáng thay bọn họ, bọn họ chết không đáng.

Thật sự… thật sự… thật sự rất oan ức.” Thần Quang nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh Hải, coi như một lần cuối cùng em trai cầu xin anh, cho em trai một đáp án, em trai tôi cũng chỉ cầu một đáp án này thôi, có được không?”

Cơ thể của Hải Mai Mai bắt đầu run rẩy, anh ta đang khóc, âm thanh rất nhỏ giống như con gái, khóc rồi lại khóc, cơ thể của anh ta bắt đầu trở nên càng lúc càng hốc hác, mỗi một hình ảnh hiện ra trong đầu anh ta, sự say mê chị cả khi lên cấp hai, những bộ quần áo phụ nữ tinh tế và mỹ phẩm cao cấp luôn xuất hiện trong nhà.

Đến cuối cùng, anh ta lặng lẽ duỗi tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái mặt nạ.

“Cốp!” Mặt nạ rớt xuống đất từ trong tay Hải Mai Mai.

Một người phụ nữ mà bạn kính trọng nhất, cũng cho rằng hoàn hảo nhất trên đời, cô ta đã từ từ thay đổi bạn một cách vô giác từ một người đàn ông thành một “người phụ nữ,” đồng thời trước khi ngồi lên xe lửa còn để lại một chiếc mặt nạ cho bạn, nói cậu có thể làm cái bóng của tôi, mà anh ta còn cảm thấy rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ, vui vẻ một cách ngu ngốc…

Chương 1267 Khi Ấy Chỉ Là Bình Thường 1

"Hộc hộc… hộc hộc… hộc hộc…"

Mồ hôi từ trên người không ngừng rơi xuống, văng ra như mưa, đã không còn là một tính từ khoa trương khi dùng trên người người đàn ông trước mặt nữa.

Cơ thể người đàn ông rất to béo, tuổi tác thoạt nhìn ngoài bốn mươi, đường chân tóc rất cao, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng được trung ương Đảng hỗ trợ cho địa phương, bên dưới mặc quần cộc to, trong tay cầm cái cuốc đang đào không ngừng.

Rất nhanh, cái cuốc đã đụng vào một thứ dưới lòng đất, người đàn ông hít một hơi thật sâu, ném cái cuốc qua một bên, sau đó ngồi xổm xuống duỗi tay đào ra.

Rất nhanh, hai hộp tro cốt bị đào ra, hai hộp tro cốt này đều màu đen, chỉ là bên trái đậm hơn một chút, bên phải thì lại trông có vẻ thanh lịch hơn một chút. Hai hộp tro cốt này đã được thông qua xử lý đặc biệt nên không hề mục nát chút nào.

Từ Phú Quý ngồi trên đất, ném hộp xương cốt đậm màu qua một bên, ngược lại ôm hộp tro cốt hơi tao nhã đó trong lòng.

"Vợ ơi, có nhớ anh không?"

Phỏng chừng chẳng ai có thể ngờ được, Từ Phú Quý nằm ở một nơi tương tự với mộ của hoạt tử nhân suốt hai mươi năm, việc đầu tiên sau khi bước ra khỏi nơi chứng đạo lại là chạy tới một khe suối ở Quảng Tây đào mộ.

Trong hộp tro cốt là vợ của ông ta.

Vợ của mình qua đời sau khi mình "xảy ra chuyện" một năm.

Rất nhiều chuyện và rất nhiều lời đã đã vô số lần quẩn quanh trong đầu ông ta trong những năm tháng lạnh lẽo nằm trong quan tài hai mươi năm đó, nhưng chính vì thời gian dài rồi, một vài lời bị lắng đọng lại, đợi đến có một ngày chân chính nhìn thấy lại ánh mặt trời, trong tay cầm hộp tro cốt của vợ, chỉ còn lại một loại nghẹn ngào không nói nên lời.

Nước mắt nóng hổi rơi không tiếng động, chỉ là hối hận trước đây đã không quý trọng tình cảm của em, muốn dựa vào chân dung của em để được đoàn tụ với em lần nữa, nhưng tim đau vỡ thành mảnh cũng không thể vẽ ra được.

Từ Phú Quý và vợ mình không có tình yêu kinh thiên động địa, thậm chí có thể nói cũng không có bao nhiêu tình cảm.

Thân là một thanh niên trí thức tham gia vào đội sản xuất, lúc đầu Từ Phú Quý có thể nói vì mình có thể sống thoải mái hơn một chút, mà khi ấy đã chọn một người vợ mang trong lòng hảo cảm đối với việc mình là một người đọc sách, đợi sau này quốc gia lại mở kỳ thi đại học, vợ mình vừa chăm sóc người già và trẻ nhỏ trong nhà, vừa ra đồng cày cấy, để lại một môi trường ôn tập gần như có thể nói là xa xỉ cho từ Phú Quý.

Đợi sau này Từ Phú Quý lên đại học rồi, sau khi tốt nghiệp ở lại trường làm giáo viên, hiển nhiên cũng đón vợ từ nông thôn vào ký túc xá đại học mình ở, trải qua một thời gian, Từ Phú Quý cũng không hài lòng về dáng người thô kệch của vợ mình và suy nghĩ không hiểu phong tình của phụ nữ nông thôn.

Thậm chí có một lần Từ Phú Quý còn có suy nghĩ đi quá giới hạn, chỉ là rốt cuộc vẫn không ly hôn.

Cuối cùng từ cương vị giáo dục điều đến đơn vị chính phủ, chân chính xác nhận tục ngữ "giàu đổi bạn sang đổi vợ" nhưng cuộc sống vẫn cứ trắc trở trôi qua như vậy.

Con cái cũng từ từ trưởng thành, vợ vẫn là người phụ nữ nông thôn không hiểu phong tình đó, Từ Phú Quý vẫn thấy vợ chướng mắt như cũ, có đôi khi thà rằng hơn nửa ngày ngồi trong thư phòng của mình đọc sách đợi đến khi vợ gọi mình ra ngoài ăn cơm.

Nói là hạnh phúc cũng không hạnh phúc được bao nhiêu, nhưng tình cảm ít nhiều gì vẫn có.

Sở dĩ không ly hôn với vợ rồi đổi một người vợ khác có chung tiếng nói với mình hơn, cũng là vì lương tâm của Từ Phú Quý thật sự có hơi không cho phép ông ta làm thế.

Làm người phải nói lương tâm, đối với hôn nhân mà nói lại càng là như thế, bạn đời thề non hẹn biển với nhau khi yêu đương nồng thắm, chỉ có thể chứng minh khi ấy đôi bên là thật lòng, về phần hiệu quả thực tế, thật ra không cần chắp nhặt quá nhiều, cuộc sống sau này thật ra vẫn là so lương tâm của đôi bên.

Bây giờ, mình vẫn còn sống nhưng vợ đã thành một nắm tro bụi rồi.

Từ Phú Quý vẫn luôn ôm hộp tro cốt từ buổi chiều đến tận hoàng hôn, trong núi nhiều muỗi nhưng lại không có một con nào dám lại gần người ông ta, dần dà Từ Phú Quý thở dài một tiếng, đứng dậy cầm hộp tro cốt của vợ bắt đầu xuống núi.

Ở thế giới hiện thực này, thật ra ông ta cũng không có bao nhiêu lưu luyến, cho dù là con nối dòng của mình cũng không có bao nhiêu tình cảm và không nỡ buông tay, bây giờ hộp tro cốt của vợ đã chết ở trong tay mình, mình cũng coi như có một người bạn rồi.

Trước đây mình ghét bỏ vợ không hiểu cách nói chuyện với mình, trình độ văn hóa thấp, bây giờ cũng rất tốt, dù sao cô ấy cũng không thể nói chuyện.

Từ Phú Quý ngẩng đầu lên nhìn sao trên trời, thở dài một hơi, cũng không biết khi nào vé xe của mình mới tới đây.

Một đường đi thẳng xuống núi, Từ Phú Quý trông có vẻ rất bình tĩnh, ông ta không có lòng nào đi thưởng thức cảnh sắc, cũng không có hứng thú lưu luyến quá nhiều, ngủ mê man trong quan tài hai mươi năm đối với một người có tư duy rõ ràng hơn nữa còn bình thường mà nói là một sự dày vò không tiếng động, đủ để bạn cảm thấy tê liệt với bất cứ thứ gì trên đời này.

Chỉ là đi rồi lại đi, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người, đối phương chắc hẳn là một người đàn ông, mặc trên người bộ đồ màu xanh đen, từ cách kết hợp này mà nói trông có vẻ chẳng ra làm sao cả, nhưng một đôi mắt của đối phương lại giống như chim ưng nhìn chằm chằm vào Từ Phú Quý.

Bắt đầu từ lúc Từ Phú Quý tiến vào dãy núi này thật ra đôi mắt này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình rồi, ngay khi mình định rời đi, cuối cùng đối phương cũng không nhịn được mà hiện thân.

Từ Phú Quý không nhịn được mà cười, thời đại thật sự đã khác rồi.

Chương 1268 Khi Ấy Chỉ Là Bình Thường 2

Đối phương thấy Từ Phú Quý đang cười, trên gương mặt lại trông có hơi mất tự nhiên, vì người đàn ông gầy gò có ánh mắt như chim ưng này đã rất lâu rồi chưa nằm ở trong loại hoàn cảnh bị động về mặt khí thế này.

Quả thật, vào thời điểm khi một tốp thính giả cấp đại lão vừa mới ngồi lên xe lửa rời đi vào hai năm trước, những thính giả cấp đại lão tài giỏi còn lại thật sự chính là đại lão một phương thậm chí là một sự tồn tại như bá chủ một khu vực.

Nhưng, chính vì anh ta không nhìn thấu được người đàn ông trung niên phát tướng này cho nên mới trông có vẻ hơi lúng túng.

“Tôi chỉ tới tìm vợ tôi thôi.” Từ Phú Quý duỗi tay chỉ vào cái hộp tro cốt: “Cậu không cần căng thẳng.”

Người đàn ông đối diện lặng lẽ gật đầu, sau đó hơi nghiêng người coi như nhường đường.

Thật ra trên núi nào có đường, hoặc là nói đến đâu cũng đều là đường hết, dù sao nơi này cũng không phải vị trí vách núi cụt đường, cũng không phải là Hoa Sơn chỉ có một con đường, nhưng động tác nghiêng người này đã coi như bày rõ một thái độ, đó chính là ông đi đi.

Anh ta tên là Chử Hỷ Văn, thính giả cấp đại lão ở Quảng Tây, mà bây giờ Quảng Tây cũng chỉ có một mình anh ta là thính giả cấp đại lão, cho nên ngay khi Từ Phú Quý từ Vân Nam tới nơi này, anh ta đã cảm giác được sau đó theo qua đây.

Giống như một người lạ bước vào nhà bạn, thân là chủ nhà ở đây, bạn có thể không vội cầm gậy đánh đuổi ông ta đi, nhưng ít nhất bạn cũng phải nhìn chằm chằm vào ông ta.

Từ Phú Quý gật đầu rồi tiếp tục đi xuống, mà Chử Hỷ Văn không đi theo nữa, ánh mắt của đối phương cũng chỉ là thần thức chứ không tiếp tục đi theo mình nữa.

Thật ra Từ Phú Quý không phải người Quảng Tây, nhưng những năm tháng quan trọng nhất trong cuộc đời ông ta lại trải qua ở Quảng Tây, vào đội sản xuất ở nơi này, kết hôn ở nơi này, có hai đứa con của mình ở nơi này.

Kết hôn và sinh con, hai chuyện quan trọng nhất của đời người cùng hoàn thành ở đây, cũng vì vậy mà nơi này đối với Từ Phú Quý mà nói có tình cảm rất khó chia lìa.

Nông thôn nghèo khổ lúc đầu, bây giờ đã biến thành một thị trấn nhỏ, không thể không nói sự thay đổi này rất to lớn, Từ Phú Quý một tay ôm hộp tro cốt từ từ bước trên con đường hoàng hôn.

Bây giờ mới hơn bảy giờ, trên đường vẫn rất nhiều náo nhiệt, chỉ là Từ Phú Quý lại phát hiện ra mình đã không thể tìm được cảm giác lúc đầu nữa.

Còn nhớ vợ mình từng cầm phiếu vải và công điểm vất vả kiếm được tới nơi này cắt vải, sau khi vải mới cắt được về, vợ chắc chắn sẽ may cho mình trước, một bộ đồ mới của mình chắc chắn sẽ có, cho dù là hai đứa con trai đều phải nhường một chút, về phần bản thân cô ấy, trong ấn tượng cho dù điều kiện sau này đã tốt hơn cũng rất ít mua quần áo mới cho mình.

Ăn ngon uống ngon mặc đẹp, vợ đều lo cho mình hết, cô gái nông thôn này cả đời thừa nhận chân lý này tới chết. Ở thời đại đó, vậy mà cô ấy vẫn có thể cảm thấy mình gả cho một phần tử trí thức là một chuyện rất vẻ vang, là cô ta đã

hưởng ánh sáng của Từ Phú Quý, Từ Phú Quý lấy mình, đối với anh ta mà nói là một loại thiệt thòi.

Cho nên cô ấy nghĩ đủ mọi cách để đối xử tốt với mình hơn, tỉ mỉ chu đáo đối với mình, đến mức cho dù người trong thôn đều mắng chửi Từ Phú Quý là đồ lười biếng thì cô ấy vẫn không quan tâm mà vẫn tiếp tục hầu hạ chồng mình.

Có lẽ, sau này Từ Phú Quý phát đạt cũng chính là vì nguyên nhân này cho nên sau khi trải qua thiên nhân giao chiến vô số lần, vẫn không có nguyên nhân ly hôn với vợ, dù sau lòng người cũng là thịt mọc ra, bạn nói cô gái này ngốc, cô ấy ngốc thật, ngốc vì chỉ biết đối xử tốt với mình, nhưng bạn muốn nói cô ấy thông minh, cô ấy quả thật thông minh, cô ấy đối xử tốt với mình, mình thật sự không rời bỏ được cô ấy.

Một đường đi, chậm rãi đi, nhẹ nhàng đi, Từ Phú Quý nhìn hộp tro cốt trong tay mình, trong trí nhớ hình như ông ta chưa bao giờ từng đi dạo với vợ mình.

Trước mắt cũng coi như là đang đi dạo đi?

Vừa nghĩ đến đây Từ Phú Quý lại cười, ông ta cảm thấy bây giờ mình có hơi văn vẻ, có hơi già mồm cãi láo, những điểm này đều là phân đoạn trong kịch tình cảm đau thương, nhưng thẳng đến bây giờ Từ Phú Quý mới chân chính được trải nghiệm được đời người thật ra lại càng giống một bộ phim truyền hình hơn cả phim truyền hình.

Ông ta lặng lẽ ngồi xổm xuống, cảm thấy đi có hơi mệt rồi mới ngồi xuống con đường nhựa.

Người đi đường và thương gia bên cạnh dường như đều không nhìn thấy một người đàn ông trung niên phốp pháp ngồi giữa lòng đường nhỏ.

Dần dà, Từ Phú Quý giống như nghĩ đến gì đó, sau đấy ông ta nhìn thấy một bé trai đạp xe đạp lao thẳng tới, Từ Phú Quý

không hề tránh, bé trai cũng sẽ không tránh, nhưng đối phương lại trực tiếp xuyên qua người mình, sau đó tiếp tục đạp đi.

Miệng của Từ Phú Quý mấp máy vài cái, ông ta nghĩ đến ánh mắt của vị thính giả cấp đại lão ở Quảng Tây nhìn mình trong núi trước đó.

Đối phương chắc hẳn nhận ra mình, dù sao khi đối phương tới nơi chứng đạo đã từng gặp mình rồi.

Vậy vừa rồi tại sao anh ta vẫn luôn nhìn mình chằm chằm?

Từ Phú Quý mở một bàn tay khác ra, nhẹ nhàng sờ mặt mình, cười khổ một tiếng.

Ông ta đã hiểu ra rồi, ông ta đã hoàn toàn hiểu ra.

"Ha ha…. Hóa ra… mình đã chết rồi… thật sự… thật sự đã chết rồi…"

Ngay khi ý thức được mình đã chết, cơ thể của Từ Phú Quý bắt đầu từ từ tan biến đi.

Một người như thế cho dù đã chết, ông ta vẫn sẽ cho rằng mình chưa chết, mà vẫn có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng một khi ý thức được mình đã chết rồi, tất cả đã không có cách nào cứu vãn được nữa.

Lúc này Từ Phú Quý cảm thấy hình như mình đã chạm đến gì đó.

Nhưng sau đó, ông ta lại bình thường trở lại, dùng một chút sức lực cuối cùng mở hộp tro cốt ra: "Vợ, cùng nhau đi thôi."

Tro cốt trong hộp tro cốt bắt đầu bay đi, cùng với ánh sáng tản ra từ người Từ Phú Quý mà đan vào nhau, quấn lấy nhau, cuối cùng hoàn toàn biến mất, khi ấy tất cả mọi thứ chỉ có thể nói là bình thường.

Chương 1269 Sao Có Khả Năng Bị Anh Phát Hiện Ra Được? 1

“Hải Mai Mai…” Tô Bạch dựa lên sô pha, trong miệng lẩm bẩm ba chữ này.

Hắn nhắm mắt giống như đang ngủ, quanh co đi rồi lại dừng, cuối cùng từ cha mẹ hờ mới đầu của mình đến Lệ Chi sau đó và bây giờ là Hải Mai Mai hiện lên khỏi mặt nước.

Tô Bạch có không phải là loại vui sướng hiểu ra bản chất chân tướng sau khi đột phá từng tầng ngăn cách tìm kiếm được đó, mà thứ có cũng chỉ là mệt mỏi.

Tình cảm của con người dù sao cũng không phải vật phẩm tiêu hao không thể phục chế, tình yêu là như thế, tình bạn là như thế, mà tình thân cũng là như thế, thánh nhân bác ái cho nên trên đời này cũng không có thánh nhân.

Không biết tại sao, trong đầu Tô Bạch lại hiện ra lần mình gặp được tiểu hòa thượng trong ký túc xá nhà dân ở bên Nhĩ Hải, cậu bé nói một câu: “Trên thế gian này không có thánh nhân.”

Đúng vậy, so với sự tích lũy sức mạnh đơn thuần thì tình cảm của con người mới là thứ giới hạn và thiếu thốn chân chính.

Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra, trong mắt toàn là tơ máu.

Hòa thượng và Gia Thố đưa mắt nhìn nhau nhưng không nói gì, đối với bọn họ mà nói, trong thế giới chuyện xưa này

quả thật không cần làm gì cả, thậm chí có thể nói là làm gì cũng không có ý nghĩa, đương nhiên, nếu như Tô Bạch chủ động tìm kiếm sự giúp đỡ của bọn họ, vậy hòa thượng và Gia Thố chắc chắn vẫn sẽ giúp, sự phân tích trước đó thật ra chính là đang giúp đỡ.

Nhưng bây giờ đã lôi được Hải Mai Mai ra khỏi mặt nước rồi, mà Tô Bạch thì lại trông có vẻ tiêu cực đến thế.

Phải biết rằng, chỉ cần có thể nghĩ cách tìm được Hải Mai Mai, không, không cần tìm, Hải Mai Mai sẽ chủ động xuất hiện, vì anh ta chắc chắn sẽ giống như ông Thẩm nhìn chằm chằm vào căn nhà này!

Chỉ là ông Thẩm là một con tép riu, mà Hải Mai Mai thì lại có thể trở thành con cá mập bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, Tô Bạch vẫn không nói gì cả.

Rất lâu sau, hắn mới như tỉnh lại, ngồi thẳng người dậy, miết nhẹ ngón tay lên bàn trà với vẻ chán muốn chết.

“Bây giờ vấn đề tới rồi, ai có thể đi tìm Hải Mai Mai đây.” Tô Bạch chỉ vào mình, nói: “Tôi đi là thích hợp nhất, nhưng một khi tôi rời khỏi con trai tôi sẽ bị bắt đi.”

Đúng vậy, đây chính là vấn đề.

Vì trong ba yếu tố, cả ba sự tồn tại chuẩn thực lực thính giả cao cấp như trận pháp căn nhà, Cát Tường và Tô Bạch này mới là mấu chốt chân chính đảm bảo bé con sẽ không bị Hải Mai Mai bắt đi, một khi mất đi một mắt xích nào đó đều sẽ dẫn đến sự chuyển biến xấu của kết quả.

Đương nhiên, Tô Bạch hoàn toàn có thể buông tha bé con, không quan tâm nó, cho dù bé con bị bắt đi cũng không sao cả.

Vì bé con là giả, hòa thượng cũng là giả, toàn bộ mọi thứ ở đây đều là giả hết.

Tô Bạch chỉ cần thật sự coi một ngày này thành một ngày đơn giản để trải qua, như vậy có thể bớt được rất nhiều phiền phức, cũng hoàn toàn không cần phải chịu đựng loại ràng buộc này nữa.

Thế nhưng, hòa thượng và Gia Thố không dám đưa ra đề nghị này, vì cho dù bây giờ Tô Bạch đối với đám người mình thậm chí là đối với bé con đều vì liên tục tự sát và lặp lại của một ngày này mà trở nên rất lạnh nhạt, một khi hắn thật sự hoàn toàn vứt bỏ sự an toàn của bé con để đi tìm người, vậy cũng có nghĩa hắn đã giải thoát bản thân mình.

Hoặc là nói, thật ra chính là tự giết mình.

"Gọi người đi, thính giả cao cấp ở Thượng Hải." Lúc này Gia thố mở miệng nói: "Hình như bây giờ người duy nhất thích hợp cũng chỉ còn lại một người mà thôi."

Tô Bạch liếc mắt nhìn Gia Thố, hắn biết Phật Gia chỉ là ai, là Giải Bẩm.

Thượng Hải rộng lớn, nhân khẩu ba mươi triệu người, đương nhiên thính giả cũng không ít, nhưng trong giới thính giả cao cấp người có quan hệ vẫn coi như tạm được với đám người Tô Bạch thật ra chỉ có Giải Bẩm.

Hơn nữa, Tô Bạch vì có linh hồn tới từ tương lai cho nên cách nhìn về Giải Bẩm thật sự không tồi, nói thế nào nhỉ, ít nhất con người không tính là vô cùng xấu.

Trong thời gian một ngày có thể mời thính giả cao cấp tới có khả năng thật sự chỉ có mình anh ta.

Chỉ cần Giải Bẩm tới đây, vậy để anh ta tới thay thế Tô Bạch, vậy ít nhất có thể đảm bảo cục diện này sẽ không xuất hiện sự thay đổi, bé con sẽ không bị bắt đi.

Dù sao bị động bắt cóc mất con và chủ động vất bỏ con mình, vẫn có hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Tô Bạch cầm di động lên nhấn số máy của Giải Bẩm.

“Alo.” Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của Giải Bẩm.

“Tới nhà tôi một chuyến.” Sau khi Tô Bạch nói xong đã cúp máy ngay, sau đó ném di động lên bàn trà, cả người cuộn lại trên sô pha.

Hắn rất bức bối, hắn rất mệt, hắn cảm thấy chán ghét thế giới này, cảm thấy chán chường về một ngày này, thậm chí cũng cảm thấy phản cảm đối với chính mình!

Ngày qua ngày cho anh nếm trải việc con trai mình bị bắt đi, không phải là sự trừng phạt chân chính của phát thanh.

Vì sự tuần hoàn của một ngày lặp lại khiến anh từ từ phát hiện ra mình đối với con trai, đối với bạn bè, đối với mình trước kia thật sự cảm thấy bài xích, mới là chỗ tinh túy chân chính trong thế giới chuyện xưa trừng phạt này.

Tô Bạch cuộn mình trên sô pha nghiêng đầu qua, nhìn bé con cũng nằm trên sô pha giống mình ngủ say.

Trong con ngươi của hắn không ngừng đan xen những cảm xúc lạnh nhạt, bối rối, yêu thương, trầm mặc, do dự…

Hòa thượng thở dài một hơi, một tay bấm ấn, miệng tụng [Tĩnh tâm chú], hy vọng giúp Tô Bạch giảm bớt tình trạng, nhưng ngay khi sức mạnh của Tĩnh tâm chú sắp chạm đến linh hồn của Tô Bạch đột nhiên hòa thượng cảm thấy linh hồn của Tô Bạch nhạy cảm giống như bị một chiếc lò xo bị ép đến tận cùng, hoặc là giống như một con sư tử đang kiềm chế cơn giận của mình, bất chợt bắt đầu phản kích.

Chương 1270 Sao Có Khả Năng Bị Anh Phát Hiện Ra Được? 2

“Phụt…” Hòa thượng phun ra một ngụm máu tươi lùi về sau vài bước, dựa vào bức tường phòng khách.

Đây… đây chính là cảnh giới linh hồn đáng sợ của thính giả cao cấp sao?

Thật sự, thật sự hoàn toàn không cùng một cấp bậc với người có thâm niên!

Tô Bạch không xin lỗi hòa thượng vì phản đòn quá mức nhạy cảm của mình, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn hòa thượng một cái cũng không, hắn chỉ nhìn bé con.

Tình cảm trong mắt vẫn không ngừng thay đổi.

“Ha ha, mình cũng phục mình quá rồi.” Giả Bẩm vừa lái xe vừa thì thầm.

Bây giờ mình là một thính giả cao cấp, nhưng vừa rồi Tô Bạch lại trực tiếp coi mình thành đàn em gọi tới trong điện thoại, sau đó không đợi mình đồng ý đã trực tiếp cúp máy.

Nhưng Giải Bẩm vẫn tới, anh ta nhạy bén cảm giác được hình như phía bên Tô Bạch đã xảy ra chuyện gì đó, anh ta rất hứng thú, cho nên mới dự định đi qua xem thử.

Đúng vậy, thật sự chỉ đơn giản là tò mò.

Có điều khi chiếc xe vừa mới lái ra ngoài, một bóng người đột nhiên đi ra giữa đường lớn, Giải Bẩm không nhấn chân

phanh mà trực tiếp tông qua.

Vụ va chạm vốn nên xảy ra lại không xảy ra, mà trên vị trí ghế phụ lái của Giải Bẩm lại xuất hiện thêm một người, là Hải Mai Mai mang nụ cười mỉm.

“Tại sao mỗi lần nhìn thấy cậu cười là tôi lại cảm thấy bực phát hoảng nhỉ.” Giải Bẩm lắc đầu, vẫn dừng xe ở bên đường, chuyện bên Tô Bạch anh ta tạm thời không vội, nếu Hải Mai Mai đã chủ động tới tìm mình như vậy, dựa theo suy tính trong lòng Giải Bẩm, không thể nghi ngờ gì Hải Mai Mai càng quan trọng hơn một chút.

Tô Bạch và Hải Mai Mai đều là người có thâm niên, nhưng phía sau Hải Mai Mai có một Lệ Chi, bên nặng bên nhẹ, Giải Bẩm rất dễ đưa ra sự lựa chọn.

Hai người sóng vai đi tới bên lan can Bến thượng Hải.

“Anh muốn đi đâu?” Hải Mai Mai cầm một cái giũa móng tay vừa sửa móng tay của mình vừa hỏi.

“Cậu hỏi cái này làm gì?” Giải Bẩm hỏi.

“Ha ha…” Đột nhiên Hải Mai Mai nở nụ cười, chỉ là một tiếng cười này mới đầu còn bình thường, nhưng dần dần lại bắt đầu biến thành giọng của một người phụ nữ, rất rõ ràng, rất êm tai, rất dịu dàng, nhưng lúc này lại mang tới cho người một loại cảm giác da đầu tê rần.

“Sao có thể… sao có khả năng bị phát hiện được chứ?”

Hải Mai Mai vừa cười vừa quay đầu nhìn chằm chằm vào Giải Bẩm, nụ cười tươi vẫn ở trên mặt anh ta như cũ nhưng lại mang theo một loại ngây thơ, nghi ngờ giống như thiếu nữ: “Anh nói xem, sao có khả năng bị phát hiện được chứ?”

Cảnh đêm ở Bến Thượng Hải rất đẹp, được coi là một trong những cảnh du lịch nổi tiếng ở Thượng Hải, vừa là nét

phồn hoa của đô thị lớn hiện đại hóa vừa là vẻ lắng đọng từ những công trình mang phong cách cổ điển, mà hai điểm này phụ trợ cho nhau lại càng hợp nhau đến lạ.

Hai tay Giải Bẩm tỳ vào lan can, anh ta từ từ bình ổn cảm xúc của mình.

Lúc này, đột nhiên anh ta cảm thấy có vẻ như mình nên tạm thời tách khỏi ông chủ của mình.

Trước đây, ông chủ của mình là người dẫn đường cuộc đời của mình, nhưng sau khi anh ta càng càng càng lớn mạnh lại không thể không chấp nhận một sự thật, đó là thật ra ông chủ của mình không hề vĩ đại giống như trong tưởng tượng của mình trước kia.

Đây là một sự lựa chọn khó khăn, cũng là một sự lựa chọn không thể không làm, Giải Bẩm có thể miễn cưỡng chấp nhận thái độ quỳ mọp trước phát thanh của ông chủ mình, nhưng lại không thể chấp nhận được trò hề lại một lần nữa quỳ dưới chân người phụ nữ đó của anh ta!

Thần Quang ở một bên thì lại nhìn chằm chằm vào cái mặt nạ vừa mới rớt khỏi tay của Hải Mai Mai, đây là một chiếc mặt nạ rất bình thường, nhưng không biết tại sao ngay khi nhìn thấy cái mặt nạ này, trong lòng Thần Quang đột nhiên sinh ra một cảm giác sợ hãi vô cùng tận.

Như thể người chị cả đó đang thông qua chiếc mặt nạ này nhìn mình.

Lúc này, vậy mà một thính giả cao cấp lại ngồi trên đất lộ ra vẻ bối rối và sợ hãi.

Mà bấy giờ, Giải Bẩm cũng quay người lại, nhìn thấy mặt nạ trên mặt đất và Thần Quang có hơi chật vật, anh ta không hề vui khi thấy người gặp họa, bởi vì anh ta đã từng thấy cảnh

tượng ông chủ của mình trốn dưới gầm bàn nước mắt giàn dụa khi khí tức của phát thanh giáng xuống.

Giải Bẩm ngồi xổm xuống, duỗi tay nhặt mặt nạ lên.

“Cái mặt nạ này đã mất đi uy năng vì bị sử dụng quá độ rồi.” Giải Bẩm nhìn Hải Mai Mai và nói: “Tối đó, cậu đã đeo nó đến nhà Tô Bạch phải không?”

Lúc này, mái tóc của Hải Mai Mai có hơi tán loạn, anh ta ngồi xổm trên đất, cơ thể bắt đầu không kiềm chế được mà run rẩy, nhưng sau khi Giải Bẩm hỏi câu này, chợt cơn run rẩy đó của Hải Mai Mai dừng lại, anh ta từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm và Giải Bẩm.

“Ha ha ha ha…. Ha ha ha ha…”

Đột nhiên anh ta bắt đầu bật cười, giống như bất chợt phát điên, nhưng tiếng cười lại từ từ biến thành giọng điệu của phụ nữ, giống như chim sơn ca uyển chuyển êm tai, nhưng lúc này lại thổi lên một cơn gió lạnh lẽo bên bờ sông Bến Thượng Hải, rất nhiều du khách ở nơi này đều theo bản năng rùng mình một cái.

Hải Mai Mai nhìn chằm chằm vào Giải Bẩm, hơi nghiêng đầu đi, vừa mỉm cười vừa hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao có khả năng… sao có khả năng vẫn sẽ bị phát hiện chứ?”

Sau đó, anh ta giống như cảm giác có gì đó không đúng, đôi mày hơi nhíu lại, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm vào Giải Bẩm và hỏi: “Anh nói xem, sao có khả năng bị anh phát hiện ra được?”

Chương 1271 Giết Rồi! 1

Khi gần đến trưa, Giải Bẩm mới tới nhà Tô Bạch, là hòa thượng mở cửa, mới đầu Giải Bẩm còn nửa nói đùa nửa thật với hòa thượng nói bây giờ Tô Bạch càng ngày càng phách lối, nhưng đợi khi anh ta đi vào phòng khách nhìn thấy Tô Bạch cuộn mình trên sô pha, đột nhiên đôi mày của anh ta nhíu chặt.

Giải Bẩm đã tới, thân là người bị một câu nói gọi tới đây giúp nhưng Tô Bạch lại không có biểu hiện gì cả, thậm chí còn không liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái.

Hòa thượng chỉ có thể rót trà cho Giải Bẩm trước, dù sao người ta cũng là thính giả cao cấp đại nhân, đương nhiên, nếu như thật sự nghiên cứu tỉ mỉ thì mọi người đều là nhân bản vô tính, là hàng nhái, chó chê mèo lắm lông cả thôi.

Lúc này đột nhiên Tô Bạch ngồi dậy, trực tiếp cầm chìa khóa đi về phía cửa lớn.

Giải Bẩm nhìn bóng lưng của hắn, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn, nếu như nói mới đầu chỉ là tò mò, sau đó là nghi ngờ, vậy bây giờ quả thật là có hơi tức giận thật sự.

Mặc kệ Tô Bạch cậu gặp phải chuyện gì, chịu phải đả kích thế nào, nhưng bây giờ dù sao cậu cũng chỉ là một người có thâm niên, mà tôi là thính giả cao cấp, cậu dùng thái độ này với tôi còn ra thể thống gì sao?

Lúc này hòa thượng đứng qua, duỗi tay làm một động tác áp xuống trước mặt Giải Bẩm.

Bấy giờ Giải Bẩm mới áp chế cơn giận trong lòng mình ngồi xuống sô pha.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Giải Bẩm giục hòa thượng.

“Sự việc là như vậy…”

Hòa thượng ngồi xuống đối diện với Giải Bẩm, bắt đầu tường thuật lại câu chuyện trong một ngày này.

Tô Bạch vừa mới ngồi vào trong con Santana của mình, còn chưa kịp khởi động xe thì đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ở ghế sau thông qua gương chiếu hậu.

Hắn móc một điếu thuốc ra châm lên, mở cửa sổ xe xuống, tay kẹp điếu thuốc gác bên ngoài cửa sổ.

“Hình như cậu không hề bất ngờ về sự xuất hiện của tôi một chút nào.” Cô gái hỏi một cách rất bình tĩnh.

“Ha.” Tô Bạch cười một tiếng.

Cho dù Tô Bạch hay là “Lệ Chi,” Lúc này đều trông có vẻ rất thong thả ung dung, như thể những người bạn cũ đã rất nhiều năm chưa gặp trùng hợp tương ngộ, không cần kích động đến vậy, nhưng cũng không cần thiết phải lạnh nhạt đến thế.

Nhưng thật ra hai người này đều đang nằm ở bên rìa phát điên.

“Có vài thứ, cậu không nên nhìn rõ.” Cô gái nói tiếp: “Nhưng cậu lại nhìn rõ.”

“Sau đó thì sao?” Tô Bạch gạt tàn thuốc, bây giờ xem ra sự giám sát của Hải Mai Mai đối với bên mình có khả năng thật sự đến mức tận dụng mọi chỗ, cho dù là có sự bảo vệ của trận pháp nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản việc nhòm ngó của anh ta.

Đây là một loại cảm giác khiến người rất không thoải mái, vì như thể cả người bạn từ trên xuống dưới đều không có bí

mật gì cả, hoàn toàn lột sạch sẽ bại lộ trước mặt người khác.

"Chị tôi đã từng nói, nếu như cậu có lòng tin về mình, mà sự việc lại xuất hiện sự thay đổi cậu không có cách nào tưởng tượng được, vậy cậu có thể thử đi nghi ngờ thế giới này."

Cô gái duỗi tay, lúc này nóc xe lập tức tan chảy tạo thành một cái lỗ hình bàn tay, ngón tay của anh ta chỉ lên bầu trời, trầm ngâm bảo: "Lẽ nào nơi này không phải là thế giới hiện thực sao?"

Tô Bạch không biết bây giờ nên dùng cách xưng hô nào để định tính cô gái đang ngồi trên ghế sau xe của mình đây, bây giờ anh ta mang bộ dáng của Lệ Chi nhưng thật ra anh ta là Hải Mai Mai.

"Hơn nữa…" Cô gái dừng một lúc, lại thu tay về chỉ về phía Tô Bạch đang ngồi trước mặt mình: "Tuy rằng tôi cảm thấy bí mật của mình đã bị phát hiện, nhưng sau khi nhìn thấy cậu, đột nhiên tôi lại cảm thấy hình như người bị giam trong cái lồng này không phải tôi mà là cậu."

Tô Bạch mở cửa xe bước xuống.

Ngay sau đó hắn không hề khách sáo chút nào đá một cước lên ô tô, Santana trực tiếp bị hắn đá bay từ một bên, lăn vài cái trong ruộng đồng còn trượt một đoạn rất dài.

Cơ thể của Hải Mai Mai vẫn dừng lại nguyên tại chỗ, hiển nhiên anh ta sẽ không bị đá bay đi cùng với chiếc xe.

"Thế giới này thật sự là giả sao?" Hải Mai Mai nhìn Tô Bạch và hỏi.

Đột nhiên Tô Bạch lao tới đấm một quyền vào mặt Hải Mai Mai, nhưng trong phút chốc cơ thể hắn lại bị cố định tại nơi này, hắn không thể nhúc nhích, cho dù là mí mắt cũng không có cách nào run lên một cái.

Thời gian như thể đã hoàn toàn đứng yên vào lúc này.

Hải Mai Mai lại gần Tô Bạch, cách rất gần.

Còn nhớ khi Tô Bạch tiến vào trong thế giới chuyện xưa Người Giấy cũng là lần đầu tiên mình và Hải Mai Mai gặp nhau, lần đó Hải Mai Mai cũng cách mình rất gần.

Nhưng khi đó, Tô Bạch chỉ cảm thấy anh ta là một người trở nên có hơi cá tính dưới áp lực và sợ hãi, nhưng bây giờ Tô Bạch đối diện với Hải Mai Mai lại chỉ cảm thấy buồn nôn và ghê tởm.

Không riêng đối với Hải Mai Mai mà đối với toàn bộ mọi thứ ở nơi này, thậm chí là đối với bản thân mình hắn cũng cảm thấy bài xích!

Nếu như đổi lại là Tô Bạch của trước đây, hắn chắc chắn việc đầu tiên sẽ là thử đi hỏi Hải Mai Mai đã giấu bé con ở nơi nào, tuy rằng trong một ngày này vì sự xuất hiện của GIải Bẩm khiến cho bé con không bị bắt đi, nhưng trong thế giới hiện thực, con trai của mình đã bị bắt đi vào ngày hôm nay, thậm chí không hề có một chút tin tức nào hết.

Thế nhưng, Tô Bạch không hỏi loại lời này thậm chí ngay cả thử cũng không, hắn rất bức bối, vô cùng bực bội, bây giờ ngay tư duy logic, giá trị quan và khả năng làm việc bình thường hắn cũng không có nổi.

Tô Bạch biết bây giờ mình không bình thường, giống như một chiếc xe hơi đã lệch khỏi đường quốc lộ, nhưng mấu chốt của vấn đề là ở trước mặt Tô Bạch không có tay lái, hắn muốn chuyển hướng về đúng quỹ đạo cũng không thể làm được!

Mặt của Hải Mai Mai cách mặt của Tô Bạch chỉ còn vài phân, Tô Bạch thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ phả lên mặt mình từ hơi thở của đối phương.

“Chị, xem ra thế giới này thật sự là giả rồi.”

Chương 1272 Giết Rồi! 2

Đột nhiên Hải Mai Mai kêu lên một tiếng kỳ quái, cả người lùi lại vài bước, trên mặt anh ta xuất hiện một hư ảnh, vốn dĩ anh ta mang bộ dáng của Lệ Chi nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện một gương mặt đàn ông, là mặt của chính Hải Mai Mai.

Mặt nạ là Lệ Chi để lại, bên trong hàm chứa sức mạnh và ý chí của Lệ Chi, mà Hải Mai Mai lại chính là vật chứa được cô ta chuẩn bị sẵn cho mình từ rất lâu trước đây.

Chế nhạo và kỳ thị, là một loại bản năng của đại đa số người bình thường, cho dù không ít người có thể dựa vào thái độ đúng mực tốt đẹp để tiến hành khắc chế bản thân và cải thiện, nhưng không thể không nói, dường như con người có một loại thiên tính như vậy và được quyết định bởi tính chất xây dựng xã hội.

Khi anh nghèo, anh nhìn thấy người nghèo hơn anh, anh sẽ cảm thấy được an ủi.

Khi anh sinh bệnh, anh nhìn thấy một người bệnh nặng nguy hiểm, anh cũng sẽ cảm thấy mình may mắn.

Đây là một loại an ủi tới từ tâm lý bản thân, cũng là một cách tự mình giải phóng và giảm áp lực.

Mà bây giờ, Tô Bạch nhìn thấy Hải Mai Mai như điên như dại kêu gào không ngừng, đột nhiên hắn lại cảm thấy cơn nóng nảy trên người mình hình như đã vì vậy mà giảm bớt đi rất nhiều.

Đây là một chuyện rất vô lý cũng rất châm chọc, nhưng sự thật chính là như thế, Hải Mai Mai không ngừng gào thét điên cuồng và la hét chói tai pha tạp giữa giọng nam và giọng nữ, nhưng thứ trút ra dường như lại chính là cảm xúc tiêu cực trong lòng Tô Bạch.

Đột nhiên, lực giam cầm ngưng tụ trên người Tô Bạch biến mất, hắn lấy lại quyền khống chế cơ thể của mình.

Mà lúc này, hòa thượng và Gia Thố cũng bước ra khỏi cửa sắt đi ra bên ngoài, bọn họ kiên quyết muốn tới vây xem.

Cho dù trước mắt là núi đao biển lửa thì hai vị tăng nhân vẫn có thể thảnh thơi vây xem, dù sao bọn họ đã biết bản thân mình là nhân bản vô tính cũng không hề cảm thấy nhân bản vô tính có gì có thể đau buồn, cộng thêm trong nhà chỉ cần có Giải Bẩm và Cát Tường là được, hai người bọn họ có ở hay không cũng không hề gì, cho dù ra ngoài vây xem không may chết ở đó cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

“Nếu nơi này là thế giới chuyện xưa, vậy ý nghĩa tồn tại của tôi là gì?” Hải Mai Mai ôm đầu mình, nửa câu trước là giọng nam, nửa câu sau lại là giọng nữ.

“Tôi từ bỏ nhiều như vậy, chôn vui nhiều như vậy, tôi cam tâm trở thành cái bóng của chị, nhưng bây giờ lại đến mức rơi vào trong thế giới chuyện xưa.”

Móng tay của Hải Mai Mai rất dài, cũng rất trong suốt lóng lánh, vì anh ta là một người rất quý trọng móng tay của mình, trước đây khi Tô Bạch và Hải Mai Mai gặp nhau, lúc đó mười thì cũng đến tám chín lần anh ta đang cầm giũa móng tay sửa móng tay của mình, nhưng bây giờ, móng tay được bảo vệ rất tốt đó lại đang đâm vào trong đầu anh ta.

“Nơi này là giả, vậy tôi là gì?”

Hải Mai Mai điên điên khùng khùng thì thầm, gió mạnh xung quanh lại nối tiếp từng cơn quét qua, mấy căn nhà quanh đó đổ sập vài cái, đương nhiên nhà lão Phương có trận pháp bảo vệ nên vẫn vô sự.

“Cậu ta tẩu hỏa nhập ma rồi.” Gia Thố mở miệng nói.

“Tô Bạch là tù nhân trong lồng giam một ngày.” Hòa thượng hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Vậy cậu ta chính là ngục tốt trong lồng giam một ngày này, thật ra đều là người ngồi tù cả thôi.”

Hải Mai Mai không ngừng tự hỏi rồi tự phủ định, máu tươi bắt đầu chảy ra trên người.

“Thiên lý bình thường, đại đạo tồn cương.” Hòa thượng thở dài: “Hồn bám vào người thích tìm loại người nào nhất, cậu có biết không?”

“Người vận thế thấp, và người âm dương mất cân bằng.” Gia Thố đáp.

“Cho nên cậu có thể tưởng tượng ra được không” Trên mặt hòa thượng lô ra một vẻ khó tin: “Rất có khả năng Hải Mai Mai chính là con rối mà Lệ Chi đã đặt làm riêng cho mình từ rất lâu trước đây rồi.

Cô ta biết cô ta sắp phải rời đi nhưng cô ta lại không cam lòng rời đi, cho nên Hải Mai Mai chính là cô ta đang hành tẩu trong thế giới hiện thực.”

Gia Thố lắc đầu: “Nếu đến chuyện này cũng có thể, vậy sự tính toán và tâm cơ này quả thật quá đáng sợ rồi.”

Hòa thượng duỗi tay chỉ vào Tô Bạch: “Vẫn kém một chút so với cha mẹ cậu ấy. Cậu ta là đàn ông lại cảm thấy mình là phụ nữ, cậu ta là Hải Mai Mai mà lại cảm thấy mình là Lệ Chi, cậu ta là một thính giả nhận lệnh của phát thanh, lại bằng lòng trở thành cái bóng của Lệ Chi.

Cậu ta có thể là rất nhiều người nhưng cậu ta không thể độc lập là chính mình, vì cậu ta rất khó tìm được thứ gì thuộc về mình ở trên người mình, nếu như nơi này là thế giới hiện thực vậy cậu ta sẽ hoàn toàn dựa theo thân phận của cái bóng Lệ Chi đi làm việc, cậu ta cũng đã quen với việc trở thành một cái bóng, điều này đối với cậu ta mà nói hình như chính là ý nghĩ sinh mệnh của cậu ta, nhưng cậu ta lại cứ cố tình nhận ra nơi này không phải thế giới hiện thực.

Đối với Tô Bạch mà nói, lồng giam một ngày là một địa ngục nhàm chán, còn đối với Hải Mai Mai mà nói cảnh tượng này khiến cậu ta hoàn toàn mất đi ý nghĩa tồn tại của mình."

Lúc này, Tô Bạch chậm rãi bước lại gần Hải Mai Mai, những trận gió thổi vút qua bên cạnh hắn nhưng Tô Bạch vẫn tiếp tục tiến lên.

"Nói cho tôi biết, Lệ Chi kêu cậu đưa con trai tôi đến nơi nào?" Khi Tô Bạch hỏi những lời này là đang áp chế sự mất kiên nhẫn đang gào thét trong lòng mình.

Nhưng đúng lúc này, Hải Mai Mai nghe thấy câu nói này đột nhiên không gào thét nữa, cũng không phát điên, mà từ từ ngẩng đầu lên như vậy, dùng một loại ánh mắt rất tan rã cũng rất vô tội nhìn Tô Bạch, và đáp: "Giết rồi."

Chương 1273 Hận! 1

"Giết rồi!"

Ngay khi Hải Mai Mai mang theo vẻ mặt ngây thơ nói ra hai chữ này với Tô Bạch, hòa thượng và Gia Thố ở một bên xem náo nhiệt đều sững sờ, bọn họ hoàn toàn không ngờ lại hỏi ra được kết quả này.

Hòa thượng và Gia Thố thông qua lời giải thích của Tô Bạch đã biết tiến trình của toàn bộ sự việc và những chuyện xảy ra sau đó, cho nên bọn họ coi mình thành một phân thân của bản thể, cũng vì vậy, bọn họ cũng rất nhìn thoáng thân phận nhân bản vô tính của mình, đồng thời thay thế cảm xúc của bản thể vào.

Bé con ở với bọn họ cũng được thời gian rất dài, mọi người đều thích đứa trẻ này, bước ra từ trong thế giới chuyện xưa rồi lại chơi đùa với đứa nhỏ quả thật là một loại thả lỏng và chữa lành cả thể xác lẫn tinh thần.

Bọn họ cho rằng Tô Bạch có cơ hội có thể hỏi ra được tung tích của bé con từ trong miệng Hải Mai Mai vì đủ loại dấu vết khác nhau đều chứng minh lúc đầu Hải Mai Mai đã bắt bé con đi, chắc hẳn là bị giấu ở một nơi nào đó thôi.

Nhưng bây giờ chính miệng Hải Mai Mai lại nói ra hai chữ "giết rồi" này, tương đương với phá vỡ toàn bộ hy vọng và ảo tưởng.

Tô Bạch trừng to mắt nhìn Hải Mai Mai.

Đồng thời Hải Mai Mai cũng trừng to mắt nhìn Tô Bạch với vẻ mặt vô tội.

Lúc này hai người đều bất động nhìn đối phương.

Với thực lực của Hải Mai Mai hiện tại mà nói, anh ta có thể dễ dàng đập chết Tô Bạch, nhưng anh ta không làm như vậy vì anh ta biết đây không phải thế giới hiện thực, biết mình là đồ giả, cũng vì thế cho dù bây giờ anh ta có thể giết chết Tô Bạch mà không cần kiêng dè cái thứ gọi là trừng phạt sau khi giết chết thính giả, nhưng thật ra cũng không có ý nghĩa gì cả.

Huống chi, hiện tại Hải Mai Mai đã rơi vào một loại điên dại tự phủ nhận mình, nói một cách đơn giản thì chính là điên rồi.

Mà Tô Bạch, ngay khi nghe thấy hai chữ dứt khoát lưu loát "giết rồi" này, trên mặt lộ ra là vẻ khiếp sợ, nhưng ngoại trừ khiếp sợ ra cũng không thể nhìn ra được vẻ đau lòng hay thương xót gì.

Ngay sau đó, hắn lại mang theo vẻ mừng rỡ đáp lại hai chữ: "Thật sao?"

Lần này là Hải Mai Mai sững sờ, bây giờ đầu anh ta giống như một đống tương hồ, nhưng những cảm xúc cơ bản nhất vẫn có, anh ta cảm thấy người trước mắt mình đây không nên vui sướng, hắn không có lý để vui sướng mới phải.

Nhưng hắn quả thật đang vui sướng, hơn nữa không phải là loại dáng vẻ cố tình trông như thế, càng không phải là điên cuồng giận quá mà bật cười.

"Ha ha ha ha…" Tô Bạch cười thật to.

"Nó chết rồi, nó thật sự đã chết rồi, chết rồi, chết rồi, chết rồi chính là giải thoát, tôi cũng được giải thoát, giải thoát rồi!"

Nếu như bây giờ bé con ở thế giới hiện thực đã chết vậy điều này có nghĩa đau khổ và kiên trì trong một ngày này thật ra đều không cần thiết nữa, cũng có nghĩa ngọn núi lớn đè lên đầu Tô Bạch đã bị chuyển đi.

Không cần phải nghĩ ngợi nữa, không cần rối rắm nữa, cũng không cần do dự nữa.

Mình có thể dứt khoát vứt bỏ tất cả, đến khi đó cho dù vẫn không có cách nào rời khỏi "lồng giam một ngày" này, nhưng mình cũng có thể không vướng mắc không lo nghĩ nữa,

Tiếng cười của Tô Bạch giống như những nhát búa đập thật mạnh lên suy nghĩ của Hải Mai Mai, theo bản năng anh ta có hơi hoang mang, anh ta nhìn hai tay mình với vẻ rất mê mang, sau đó hét lớn với Tô Bạch: "Tôi lừa cậu, nó chưa chết, chưa chết, thật sự chưa chết!"

Tô Bạch nghe được câu này lại im lặng một lúc, nhưng ngay lập tức hét lại với Hải Mai Mai: "Không, đây mới là cậu lừa tôi, nó chết rồi, nó đã chết, nó thật sự đã chết rồi!"

"Nó chưa chết, chưa chết, là chưa chết! Vừa rồi tôi lừa cậu, nó chưa chết, ha ha ha, nó chưa chết!" Hải Mai Mai chỉ vào Tô Bạch vừa cười vừa chửi.

"Cút mẹ mày đi!"

Trong hai tay Tô Bạch xuất hiện Địa ngục hỏa shotgun, liên tục bóp cò súng vào Hải Mai Mai.

Ngày đó Địa ngục hỏa shotgun đã chủ động dung hợp vào trong cơ thể Tô Bạch và hóa thành năng lượng thăng cấp khi Tô Bạch tiến vào thính giả cao cấp, nhưng vào một ngày này, Địa ngục hỏa shotgun vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Toàn bộ viên đạn màu vàng bắn ra đều bắn hết lên người Hải Mai Mai, Hải Mai Mai lảo đảo lùi lại vài bước, trên người xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, nhưng sau đó, cơ thể anh ta bắt đầu tan rã hóa thành bướm bay đầy trời, sau đó, bướm ngưng tụ ở một hướng khác ra Hải Mai Mai mới, hơn nữa còn thuận thế xuất hiện trước mặt Tô Bạch, hai tay của anh ta đặt lên vai Tô Bạch.

“Ầm!”

Cả người Tô Bạch bị đánh bay ngược ra sau, đập lên bức tường nhà lão Phương, bức tường bị đập hơi lõm vào một chút, từ đây có thể thấy sức mạnh từ một đòn tấn công này rất mạnh!

Tô Bạch còn chưa đứng dậy thì Hải Mai Mai đã xuất hiện trước mặt hắn, anh ta không vội tiếp tục tấn công Tô Bạch mà hét với hắn: “Nó chưa chết, chưa chết!”

Biểu cảm trên gương mặt của Tô Bạch vì tức giận mà vặn vẹo hẳn đi, cơ thể bật dậy, ôm Hải Mai Mai lao về phía sau.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Hai người đàn ông ôm nhau giống như máy xúc đất liên tục đâm thủng ba căn nhà sau đó lại lăn hơn trăm mét trên đồng ruộng, nếu như người nào không biết nhìn thấy một màn này phỏng chừng có khả năng sẽ cho rằng là dấu vết UFO của người ngoài hành tinh đáp xuống tạo thành.

Nắm đấm của Tô Bạch thụi mạnh vào mặt Hải Mai Mai, từng quyền đánh vào da thịt, loại âm thanh trầm thấp đó không ngừng vang lên.

“Nó chết rồi, nó chết rồi, nó đã chết rồi!” Tô Bạch vừa đánh vừa hô.

Móng tay ở hai bàn tay của Hải Mai Mai không ngừng đâm vào cơ thể của Tô Bạch, kéo rách từng tấc da thịt, sau đó cũng hét lên chói tai với hắn.

“Chưa chết, chưa chết, chưa chết!”

Không biết tại sao, Gia Thố ở cách đó không xa nhìn thấy một màn này đột nhiên trong đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác buồn bã.

Chương 1274 Hận! 2

Hai người đàn ông đang đánh nhau kia, bọn họ kiên trì tranh luận về một thứ chắc hẳn hoàn toàn trái ngược với góc độ và lập trường của mình.

Nhưng một người bị chị gái của mình dày vò, một người bị thế giới chuyện xưa trừng phạt của phát thanh hành hạ, vào lúc này phòng tuyến nội tâm của hai người vốn đã lung lay sắp đổ, mà một tiếng "giết rồi" đó của Hải Mai Mai trước đó lại càng đồng thời châm nổ phòng tuyến tâm lý của đôi bên.

Gia Thố thở dài một tiếng, lắc đầu: "Rõ ràng Hải Mai Mai có sức mạnh giết chết Tô Bạch, ít nhất là xét từ tình hình trước mắt là như thế, nhưng cậu ta không làm như vậy. Thật ra cậu ta chắc hẳn cũng biết rõ nếu nơi này đã không phải thế giới hiện thực vậy cậu ta hoàn toàn có thể mặc kệ sự trừng phạt của phát thanh mà trực tiếp ra tay giết người."

"Vì Hải Mai Mai không muốn để Tô Bạch đi tìm cái chết với tâm thái thả lòng sau khi biết bé con đã chết, cậu ta cảm thấy hời cho Tô Bạch quá, cậu ta thấy Tô Bạch vui vẻ như thế là cậu ta không vui. Cho nên mục đích của cậu ta thật ra không phải giết chết Tô Bạch mà là muốn Tô Bạch cho rằng bé con vẫn chưa chết để đạt đến mục đích khiến Tô Bạch đau lòng, ít nhất là mang theo cảm xúc đau lòng đi chết." Hòa thượng mở miệng đáp.

"Thật phức tạp cũng thật ấu trĩ."

"Thật ra chúng ta chỉ là người đứng xem mà thôi, vì chúng ta rất khó thật sự hiểu được và đồng cảm được với trải nghiệm

và đau khổ của bất cứ một ai trong hai người này.” Hòa thượng phân tích.

“Chết rồi… chết rồi… đã chết rồi…”

“Không có… trước đó tôi lừa cậu… nó chưa chết… chưa chết!”

Hai người lúc thì cậu ở trên lúc thì tôi ở trên, đôi bên đánh hai gần như biến thành hai huyết nhân, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của Hải Mai Mai đang không ngừng suy yếu đi, loại tốc độ suy yếu này giống như nhảy xuống sông khiến người cảm thấy rất khó tin.

“Sức mạnh của cậu ta quả thật không tới từ cậu ta, hơn nữa còn có hiệu quả thực tế.” Hòa thượng suy đoán: “Nếu cậu ta còn không ra tay giết Tô Bạch, đến cuối cùng rất có khả năng sẽ bị Tô Bạch bắt giữ lại người sống.”

Hòa thượng ngẩng đầu nhìn sắc trời, bây giờ mới là buổi chiều, dựa theo cách nói của Tô Bạch thì hắn sẽ mở một ngày mới vào lúc không giờ đêm, đến cuối cùng nếu Tô Bạch thật sự bắt sống Hải Mai Mai vậy ít nhất vẫn có đủ thời gian để thẩm vấn, có lẽ là sưu hồn!

“Nhưng anh có phát hiện ra không, khi Hải Mai Mai nói chuyện giọng đàn ông đã bắt đầu chiếm giữ phần lớn rồi.” Gia Thố nhắc nhở.

“Điều đó có nghĩa cậu ta sắp tự mình thức tỉnh.” hòa thượng không cảm thấy có gì ghê gớm hết, ngược lại vì vậy mà nhẹ nhõm hơn không ít: “Nếu như ý thức của bản thân cậu ta thức tỉnh hiển nhiên sẽ thoát khỏi trạng thái bị Lệ Chi khống chế, cũng sẽ không có khả năng sở hữu sức mạnh cộng thêm tới từ Lệ Chi nữa.

Đến khi đó chính là một người có thâm niên bình thường đối diện với nửa bước vào thính giả cao cấp.”

Quả thật, trong tiếng gào thét của Hải Mai Mai phần giọng nam đang bắt đầu chiếm đại đa số, Tô Bạch cũng chú ý đến một điểm này nhưng hắn không nhàn rỗi để suy nghĩ, vì bây giờ hắn thật sự rất điên tiết, điên cuồng hy vọng xác nhận bé con đã bị giết chết, như vậy Tô Bạch hắn mới có thể thoát khỏi sự tra tấn ở nơi này.

Thật ra, trước đây từng có rất nhiều chi tiết có thể cho thấy Hải Mai Mai đã thử thoát khỏi sự khống chế tới từ Lệ Chi, trong sự kiện xe lửa trở về lần đó, Hải Mai Mai cũng nảy ra suy nghĩ nếu như Lệ Chi chết thì mình sẽ sớm nhận được di vật một chút, đây có lẽ cũng là từ khía cạnh chứng minh được tại sao đến cuối cùng, khi Hải Mai Mai mượn dùng sức mạnh của Lệ Chi lại trở nên cực đoan và bất thường, vì trong nội tâm của chính anh ta còn tồn tại bản thân mình nên hiển nhiên sẽ có mâu thuẫn.

Gào thét, gầm gừ, chửi bậy, còn đang tiếp tục, nhưng đột nhiên, Hải Mai Mai giống như ý thức được gì đó, anh ta dừng động tác của mình, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, mỉm cười và nói: "Tôi sẽ không tin cậu nữa, cho dù thế nào tôi cũng phải giết cậu trước."

Rõ ràng Hải Mai Mai cũng cảm giác được sức mạnh của mình đang không ngừng suy yếu đi.

"Được rồi, giết tôi đi." Cho dù trên mặt Tô Bạch đầy vết máu vẫn vừa cười vừa nhìn Hải Mai Mai ở trước mặt như cũ: "Đây là lồng giam của tôi, chính là thế giới chuyện xưa của tôi, mà cậu chỉ là một nhân vật phụ, một nhân bản vô tính, một ngày này đang tuần hoàn, mỗi ngày tôi đều sẽ nói với cậu đây là thế giới giả, khiến cậu mỗi ngày đều phát điên, khiến cậu mỗi ngày đều đau khổ, khiến cậu phải cùng tôi… ngồi tù!"

Hải Mai Mai sững sờ, anh ta bắt đầu do dự, trong lúc nhất thời anh ta không biết mình nên chọn lựa thế nào.

Nhưng rất nhanh, Hải Mai Mai đã cảm thấy cơ thể mình bắt đầu tê dại, cả người trực tiếp ngã xuống bờ ruộng bên cạnh, một chiếc mặt nạ phụ nữ rớt xuống khỏi mặt anh ta, lộ ra gương mặt trắng bệch và sợ hãi của Hải Mai Mai.

Tô Bạch lau vết máu trên mặt, một tay nhặt chiếc mặt nạ lên, một tay khác kéo Hải Mai Mai dậy, cũng không nhìn hòa thượng và Gia Thố ở phía xa mà đi thẳng về phía cửa sắt nhà lão Phương.

"Thật ra, uy hiếp của Tô Bạch hoàn toàn không thành lập, vì mỗi một ngày ở nơi này đối với bất cứ một ai ngoại trừ Tô Bạch mà nói, đều là cơ thể và ký ức lặp lại, Hải Mai Mai hoàn toàn không cần để ý đến điều này." Gia Thố nói.

"Phật Gia, suy nghĩ này của cậu không thành lập. Diêm Vương gia có một cách trừng phạt tội nhân, đó chính là phạt anh ở các kiếp sau rơi vào con đường súc sinh, tuy rằng đều là qua cầu Nại Hà uống canh Mạnh Bà, cho dù làm heo làm chó làm lừa dù sao cũng không có ký ức của trước đây.

Nhưng cậu nghĩ mà xem, người thật sự hoàn toàn không để ý và nhìn thoáng được mấy người?"

Chương 1275 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 1

Dựa theo quan điểm của hòa thượng và Gia Thố, một trận đối chiến vừa rồi rõ ràng là màn đối thoại cường cường giữa một ngụy thính giả cấp đại lão và một nửa bước thành thính giả cao cấp, nhưng cuối cùng lại biến thành hai tên lưu manh trên phố quấn lấy nhau đánh nhau, điều này khiến hai vị tăng nhân một lòng một dạ chỉ thiếu cầm trong tay hạt dưa và nước suối xem trò cảm thấy có hơi tiếc nuối.

Giống như tiến vào rạp chiếu phim vốn đang tràn đầy mong đợi được xem một bộ phim bom tấn do Hollywood chế tác, kết quả trên màn hình lại xuất hiện [Tình yêu nông thôn].bản điện ảnh

Khi trở về nhà, hòa thượng nhìn thấy Hải Mai Mai bị ném trên sàn gạch tráng men, Giải Bẩm vẫn ngồi trên sô pha như cũ, bé con và Cát Tường chắc hẳn đã về phòng ngủ, mà Tô Bạch thì lại một mình đứng bên cửa sổ sát đất bên ngoài phòng khách, bên cạnh là dây leo đó.

Trong nhà không hề có cảm giác thắng lợi trở về gì, cũng không có bầu không khí chém gió với nhau sau khi đánh nhau ẩu đả trở về, bản thân hòa thượng cũng cảm thấy tiết tấu của một ngày này thật sự buồn bực đến hơi không ra làm sao, nếu như nói Tô Bạch là tù nhân vậy anh ta và Gia Thố thật ra cũng chính là người qua đường A và người qua đường B ở lồng giam bên cạnh, công việc mỗi ngày chính là ngay khi ống kính nhắm vào Tô Bạch, bọn họ ở bên cạnh sẽ giống như hai vai phụ hô vài tiếng “đói quá, thả tôi ra ngoài đi mà.”

Nhưng trong lòng hòa thượng có chuyện, thấp thoáng cảm giác ra được thế giới chuyện xưa trừng phạt này dường như đối với Tô Bạch mà nói có hơi cố ý một chút, hoặc là nói có hơi làm quá.

Phát thanh rõ ràng không phải lấy "cái chết" ra làm sự trừng phạt đau nhất mà là với một loại cách "cải tạo," có lẽ theo quan điểm của phát thanh, một Tô Bạch hoàn toàn chặt đứt quá khứ mới có thể kích hoạt tình trạng giống như Huyết Thi năm đó. Phát Thanh rất ít khi trực tiếp sử dụng sức mạnh của mình tiến hành can thiệp vào sự việc trong thế giới hiện thực, nhưng ở sự kiện Huyết Thi đó, phát thanh lại thật sự làm có hơi cố ý quá.

Ở trong thế giới hiện thực, thế giới chuyện xưa chỉ có độ dài năm phút, khiến Huyết Thi hoàn hảo tránh được tiến trình vợ mình "Diệp Tư" chết, rồi đợi khi anh ta hoàn thành nhiệm vụ trở về lại nhìn thấy người vợ đã chết của mình.

Cố ý, hoàn toàn cố ý, nhưng trên thực tế toàn bộ hành vi của Huyết Thi sau này cũng đủ để chứng minh sự ưu tú của anh ta, chỉ là có khả năng ngay cả Phát Thanh cũng không ngờ cuối cùng sự ưu tú của Huyết Thi lại là tập trung dùng hết vào việc báo thù, thậm chí vì báo thù mà không từ thủ đoạn, cuối cùng ép cho phát thanh không thể không cưỡng chế kéo Huyết Thi trộm trở về vào trong thế giới chuyện xưa rồi ép giết, hơn nữa còn phân giải như phân bón rồi lợi dụng tiếp.

Nhưng trong này quả thật rất đáng để nghiền ngẫm.

Nhớ trong lời giải thích buổi sáng của Tô Bạch, nói bây giờ bản thân hắn đang nằm trong quan tài nơi chứng đạo làm một người canh cổng, thật ra điều này cũng tương đương với cương vị bán công nhân viên chức, từ đây hình như cũng có thể nhìn ra được có vẻ như kế sách của phát thanh đã bắt đầu xuất hiện một vài sự thay đổi.

Hòa thượng biết suy nghĩ của mình chỉ có thể giới hạn ở ngày hôm nay vì anh ta của ngày mai lại trở về con số không, biến thành một "ngốc nghếch, trong sáng, ngọt ngào," cho nên bây giờ toàn bộ suy nghĩ của anh ta đều là vô dụng hết, nhưng ý nghĩa của con người vượt trội hơn so với những loài động vật khác nằm ở chỗ con người thích đi làm một vài chuyện vô nghĩa, hơn nữa còn vì vậy mà vui vẻ trả cái giá rất lớn.

Ví dụ như cái gọi là "tác phẩm nghệ thuật," thuộc tính phụ trợ của nó vừa không thể ăn cũng không thể mặc, nhưng lại là thứ con người theo đuổi không biết mệt mỏi.

Trước có một nam một nữ đó, bây giờ lại có Lệ Chi, nếu như ba người đó càng ngày càng mạnh mẽ sẽ bắt đầu uy hiếp kết cấu của phát thanh, vậy dựa theo logic bình thường để xét, Tô Bạch thân là người có quan hệ đối lập trực tiếp với ba người đó không thể nghi ngờ gì chính là một đối tượng đầu tư rất tốt.

Hình như cũng quả thật có đạo lý này.

Toàn bộ chuyện này còn phụ thuộc vào độ cao mà bây giờ một nam một nữ và Lệ Chi có thể đi đến được, nếu như thật sự khiến phát thanh cảm thấy đã sắp bị chấn động và uy hiếp đến bản thân mình, vậy dựa vào tư chất của phát thanh hiển nhiên theo bản năng nó sẽ tiến hành chuẩn bị, ví dụ như cố tình bồi dưỡng một vài người, nhưng ở đây lại xuất hiện một vấn đề khác, đó chính là phát thanh dựa vào cái gì cho rằng người mà nó cố tình bồi dưỡng ra sẽ thật sự một lòng một dạ nghe theo lời nó, trở thành bề tôi trung thành của nó?

Dù sao vết xe đổ của Huyết Thi vẫn chưa xa.

Miệng của Hải Mai Mai lúc khép lúc mở, trông có vẻ rất mê mang, bộ dáng này giống vừa mới nếm thử thuốc phiện vậy, thật ra cũng tương tự thế cả. Thân là Lệ Chi hành tẩu ở thế giới hiện thực, anh ta đã làm rất nhiều chuyện, cũng từng

không chỉ một lần sử dụng chiếc mặt nạ này, mà mỗi lần sử dụng chiếc mặt nạ này đối với anh ta mà nói đều là một loại đau khổ, đầu tiên là ý thức của bản thân anh ta sẽ từ từ bị làm mờ đi sạch trong lúc sử dụng, giống như cưỡng chế có thêm một người mới tiến vào trong đầu mình, mà nhân cách bản thân vốn thuộc về mình hiển nhiên sẽ bị áp chế và ăn mòn, ngoài ra chính là sức mạnh của bản thân sẽ bị chuyển ra ngoài, đây cũng là nguyên tại sao nhân thực lực của Hải Mai Mai rất khó có thể tăng lên.

Phải biết rằng khi Tô Bạch vừa mới tiến vào trong thế giới chuyện xưa Người Giấy, Hải Mai Mai còn mạnh hơn hắn không ít, cho dù Tô Bạch có tốc độ tăng thực lực siêu phàm nhưng dù sao Hải Mai Mai cũng không phải người ăn trắng mặc trơn, thực lực của anh ta vẫn luôn giậm chân tại chỗ thậm chí còn có hơi thụt lùi, nguyên nhân chính là ở đây.

Chương 1276 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 2

Trên mặt Giải Bẩm Âu Mỹám tối tăm, vừa rồi hòa thượng nói với mình một vài sự thật, nhưng rất dễ nhận thấy anh ta không có tâm cảnh thông thấu giống như hai vị cao tăng hòa thượng và Gia Thố, anh ta đối với việc mình là một nhân bản vô tính và toàn bộ chuyện này chỉ là thế giới chuyện xưa trừng phạt được thiết kế riêng cho Tô Bạch vẫn có hơi không thả lỏng được.

Buổi sáng tỉnh dậy mình vẫn còn là một thính giả cao cấp đại nhân mới thăng cấp tự hào về bản thân, kết quả bây giờ đột nhiên phát hiện ra mình chỉ là một nhân bản vô tính, phần lớn người đều rất khó trực tiếp chấp nhận được điều này.

Có điều, không nhìn thoáng được là một chuyện, nhưng từ góc độ lý tính để nhìn thì hình như lại không có cách nào phản bác, vì tuy rằng anh ta vẫn luôn ở trong nhà không ra ngoài nhưng động tĩnh bên ngoài anh ta vẫn có thể cảm giác được, thậm chí có thể thông qua "thần thức" của mình để nhìn thấy, dù sao anh ta cũng là một đại sư ảo thuật, tu vi tinh thần của bản thân là điều chớ có nghi ngờ, sức mạnh mà Tô Bạch thể hiện ra và sự điên cuồng rồ dại của Hải Mai Mai quả thật đã chứng minh những lời mà hòa thượng vừa nói với mình không hề giả.

"Ôi." Giải Bẩm thở dài một hơi, anh ta vốn tới để xem trò kết quả lại phát hiện ra mình mới là bối cảnh sân khấu, cảm giác này quả thật không đẹp gì cho cam.

Tô Bạch vẫn ngồi xổm bên ngoài cửa sổ sát đất, dường như không dự định đi qua thẩm vấn Hải Mai Mai đã thành "cá chết", hòa thượng đi qua, nếu như có thể anh ta bằng lòng ra tay giúp Tô Bạch tiến hành sưu hồn với Hải Mai Mai, cho dù hệ số nguy hiểm của việc sưu hồn người cùng cấp rất cao, nhưng hòa thượng cũng chẳng quan tâm, dù sao mình cũng là nhân bản vô tính, ngày mai vẫn sẽ có một mình mới xuất hiện, một thân xác thối rữa này và một cái mạng này không dùng thì lại phí.

Nhưng ngay khi hòa thượng bước tới gần, anh ta lại nhìn Tô Bạch duỗi tay hái lá non đặt trước mặt nhìn với vẻ ung dung, cây thực vật này hòa thượng nhớ là lúc đầu Cát Tường dùng não làm phân bón chôn xuống, bây giờ đã mọc ra dây leo rồi.

Không lâu sau, Tô Bạch nhét lá vào miệng mình, sau đó cơ thể hắn bắt đầu run rẩy, tính ăn mòn đáng sợ đang điên cuồng bào mòn lục phủ ngũ tạng của hắn, giống như có vô số mũi đao đang điên cuồng cắt xé trong cơ thể mình.

Mặt của hòa thượng có hơi co rút, Tô Bạch thân là người thắng lợi vừa rồi lúc này lại đang tự hại mình, nhìn thấy hắn quỳ rạp trên đất cả người run rẩy, hòa thượng thật sự có hơi cạn lời.

Nhưng chuyện mà mình nên làm hình như vẫn nên đi làm, tránh cho lãng phí.

Không cần đợi câu trả lời của Tô Bạch, hòa thượng trực tiếp bước tới trước mặt Hải Mai Mai Mai, trước vận dụng trận pháp trong căn nhà tiến hành phụ trợ cho mình, đồng thời ra hiệu cho Gia thố giúp mình hộ pháp.

Giải Bẩm nhìn ra được hòa thượng đang định làm gì, cũng đứng dậy khỏi sô pha dự định xem náo nhiệt.

Mà bên này, Tô Bạch sau khi trải qua cơn đau mới đầu cũng từ từ lấy lại bình tĩnh, cả người nằm xuống trong sân. Quá trình huấn luyện theo kiểu tự hại trên đảo hoang ba tháng đó khiến Tô Bạch hiểu ra một đạo lý, có đôi khi cơn đau của cơ thể có thể tạm thời che lấp đi đau đớn về mặt linh hồn, nhưng dựa theo giá trị quan chính để nói, đây là một loại hành vi của kẻ hèn nhát, đương nhiên người sẽ nói ra loại lời này phần lớn cũng chỉ nói như rồng leo mà làm thì như mèo mửa.

Hắn quay người ngẩng đầu nhìn trời, lúc này bầu trời đã bắt đầu Âu Mỹám hơn, mà vị trí bụng của Tô Bạch cũng đã tan chảy ra một lỗ thủng, cánh tay và đùi thậm chí là trên mặt cũng xuất hiện rất nhiều lỗ thủng.

Tô Bạch của hiện tại, cơ thể vẫn chưa phải cơ thể của thính giả cao cấp, cho dù là tương lai trở thành thính giả cao cấp vẫn dùng lươn phối hợp ăn chung với lá dưới đề nghị của Gia Thố, coi như hình thành một loại xung đột dược lý, nhưng bây giờ lại là ăn không.

Cảm giác đau đớn tạm thời qua đi, nhưng cơ thể cũng trở nên vô cùng tàn tạ.

Hắn nghiêng đầu nhìn thấy bên cạnh mình là bệ cửa sổ, bé con đang dùng hai tay bám lên cửa kính nhìn mình, trên gương mặt của bé con toàn là nước mắt và vẻ đau lòng, một đôi tay nhỏ bé không ngừng vỗ lên cửa kính, nó muốn đi qua, nó muốn tới chỗ cha nhưng Cát Tường ở bên cạnh lại bất động, trên thực tế, tâm trạng của Cát Tường hiện tại cũng không tốt cho lắm, thậm chí có thể nói là rất mâu thuẫn.

Khi Tô Bạch giải thích cho hòa thượng và Gia Thố cũng không hề tránh Cát Tường, tuy rằng lúc này Cát Tường chưa từng trải qua đau đớn bị Hải Mai Mai trong bộ dáng của Lệ Chi đập một cái vỡ thần hồn và cơ thể, nhưng chuyện nên hiểu thì Cát Tường vẫn hiểu.

Cũng vì vậy, Cát Tường có thể hiểu được đau đớn của Tô Bạch, cũng hiểu đau khổ của Tô Bạch, dù sao cũng là con mèo từng sống với Huyết Thi và Lệ Chi, đối với một vài chuyện trong thế giới chuyện xưa và những điều khó bề tưởng được, nó cũng không tính là xa lạ bao nhiêu.

Sau khi đau đớn cực lớn qua đi, dường như ngay cả linh hồn cũng vì vậy mà trông có vẻ hơi yên tĩnh, tiếng gào khóc của bé con chắc hẳn đã bị Cát Tường cố tình ngăn cách, vì nó hiểu rõ bây giờ thứ Tô Bạch cần là yên tĩnh, mà tiếng khóc của bé con rất có khả năng sẽ tạo ra hiệu quả trái ngược đối với Tô Bạch lúc này, thậm chí càng gia tăng cảm xúc chán ghét và phản cảm đối với hắn.

Hai tay hắn từ từ giơ lên, rồi lại chậm rãi hạ xuống, một giọt nước rơi xuống mặt Tô Bạch mang theo chút mát lạnh, sau đó là cơn gió mang theo ẩm thấp.

Rất nhanh đã mưa rồi.

Chương 1277 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 3

Lỗ thủng trên người càng lúc càng lớn, khả năng tự hồi phục của Huyết tộc dường như tạm thời vẫn chưa thể theo kịp tính ăn mòn này, nhưng Tô Bạch cũng không để ý chút nào, vì cái chết ở nơi này không phải sự kết thúc mà lại là một khởi đầu mới đầy buồn tẻ, ngay khi cái chết đã mất đi đặc tính điểm cuối này, vậy cái chết như thế quả thật không có lực chấn nhiếp gì cả.

Đột nhiên Tô Bạch nghĩ đến Từ Phú Quý, cũng không biết bây giờ cái thứ hàng ấy thế nào rồi, nằm trong quan tài năm hai mươi năm, ra ngoài chắc hẳn sẽ đi gặp vợ con thậm chí có khả năng là cháu trai cũng có luôn rồi.

Sau khi nghĩ đến Từ Phú Quý, hiển nhiên Tô Bạch lại nghĩ đến nơi chứng đạo, thật ra thế giới chuyện xưa mang tính trừng phạt "lồng giam một ngày" này rất dễ ra ngoài, chỉ cần mình cúi đầu chấp nhận sự cải tạo của Phát Thanh và Tô Bạch càng nghiêng theo cách như vậy hơn, vì loại lặp lại một ngày nối tiếp một ngày hơn nữa còn là một ngày đặc biệt như vậy thật sự là một loại đau khổ và tra tấn cực lớn, nhưng không biết tại sao, dường như trong lòng mình vẫn có một chút kiên trì.

Tô Bạch không tìm thấy sự kiên trì ở nơi nào nhưng lại không gạt ra được, là một chút già mồm cãi láo cuối cùng? Vẫn là lòng tự tôn nhỏ bé đến mức có thể nói là nực cười?

Loại kiên trì này hình như không phải đối với bé con, vì bây giờ khi mình nhìn bé con cho dù bé con đang khóc thê

thảm như vậy, nhưng trong lòng mình lại không hề dao động, thật sự tê dại, thật sự chán ghét.

Loại kiên trì này chắc hẳn cũng không phải đối với mình của quá khứ, vì quá khứ của mình dường như ngoại trừ đau khổ ra thì vẫn là đau khổ, thời thơ ấu, thanh xuân, hình như thật sự không có bao nhiêu chỗ đáng để kiên trì. Tô Bạch cũng không phải những tín đồ ba bước quỳ xuống đi hành hương đó, hắn là một người ích kỷ, một người càng chú trọng vào cảm giác của bản thân hơn, cho nên trong ngày hôm nay của lần trước, hòa thượng đã nhìn ra được hắn dường như đã cam chịu rồi, cũng vì vậy mới không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở hắn.

Vậy thứ mà mình kiên trì giữ vững… lại là gì đây?

Nếu như đổi lại là người khác, ví dụ như Gia Thố và hòa thượng, theo góc độ của Tô Bạch vừa rồi đã nuốt một cái lá có tính ăn mòn, dựa vào cơn đau to lớn ở cơ thể để nhận được sự thanh tỉnh ngắn ngủi, rất có khả năng bọn họ sẽ nhân cơ hội này cố gắng nghĩ ngợi làm thế nào phá cục và bảo vệ bản thân, nhưng Tô Bạch lại dùng thời gian đổi được từ cơn đau cùng cực này để nghĩ ngợi lung tung.

Rất xa xỉ cũng rất lãng phí, giống như một người tốn sức trăm cay nghìn đắng xây dựng ra một mô hình thành phố, chỉ để cuối cùng được nhìn thấy hình ảnh thành phố bị đốt cháy dưới một mồi lửa.

Nghĩ đến Từ Phú Quý, nghĩ đến nơi chứng đạo, nghĩ đến ngọc tỷ nước Điền, cũng nghĩ đến Như Ý ở nơi đó.

Sau đó, Tô Bạch nghĩ đến những người không mặt cầm đèn bên bờ hoàng tuyền đó.

Hắn nhớ lần đầu tiên khi mình nhìn thấy người cầm đèn là khi đó cùng một đám người vào thăm dò nơi chứng đạo, lúc

này mọi người đều vây quanh quan tài nghiên cứu và quan sát, mà tay của mình chạm lên quan tài đó, trong nháy mắt như có một luồng khí tức giết chóc và hung ác bắt đầu bao phủ đầu óc mình, nhưng cuối cùng, cũng may trạng thái thần kinh trong xương cốt mình bị kích thích khởi động mới cưỡng chế khiến mình khôi phục bình tĩnh, không bị biến thành một xác sống chỉ biết giết chóc ngay lúc đó.

Trong đôi mắt của Tô Bạch chợt lóe lên một tia hiểu ra, đây là thế giới chuyện xưa trừng phạt, phát thanh đang ở trên trời nhìn toàn bộ chuyện này, nó chắc hẳn mong mình hoàn toàn sụp đổ sau đó biến thành bộ dáng như nó muốn đó.

Nhưng hình như mình vẫn còn một khả năng, giống như khi ở nơi chứng đạo đó, hoặc là đi về phía chôn vùi ý thức của mình, trở thành xác sống chỉ biết chém giết, hoặc là kích phát sự thô bạo sâu trong lòng mình để tiến vào trong trạng thái đó.

Nhưng bây giờ lại Tô Bạch cảm thấy cho dù mình phát bệnh rồi cũng chỉ là chuyện vô bổ cả thôi, vì người bây giờ nhằm vào bạn, từ Lệ Chi và Hải Mai Mai đã chuyển thành phát thanh.

Anh muốn tìm phát thanh lật bàn nhưng đầu tiên anh phải tìm được cái bàn ở đâu đã, cho dù trong tay anh nắm là Hiên Viên thần khí, nhưng cục diện của anh vẫn là rút kiếm trong mơ hồ như cũ.

Rất nhanh, thời gian tỉnh táo có được dựa vào cơn đau đớn của chiếc lá đã bắt đầu kết thúc, áp lực và đau khổ về mặt tinh thần lại ập tới, loại cảm giác chán ghét phát ra từ nội tâm và giống như sóng thần kéo tới.

Đây là một loại cảm giác khiến người khó thở, cũng là một loại cảm giác khiến người vô lực.

Tô Bạch duỗi tay ra theo bản năng.

Tuyệt vọng, chán ghét, thất vọng, đau thương, đủ loại cảm xúc tiêu cực gần như muốn dìm chết hắn.

Một khắc này hình như cũng rất quen thuốc.

Giống như mình vừa mới rời khỏi cơ thể mẹ đã bị Tô Dư Hàng trực tiếp đặt dưới vòi nước nhà vệ sinh xối rửa.

Giống như bị đặt trong bình nuôi cấy nhìn quyển tranh lấp đầy ký ức với ánh mắt vô thần.

Giống như khi chụp ảnh gia đình trên đầu mình dán một lá bùa, im hơi lặng tiếng quỳ trong một góc của bức ảnh.

Tô Bạch đang nhìn mình trong ba hình ảnh đó, nhưng đột nhiên hắn có một loại cảm giác, đó chính là mình trong ba bức ảnh đó, hình như bọn họ cũng đang nhìn mình của bây giờ!

Chương 1278 Lần Đầu Tiên Đối Diện! 4

Ngay khi anh vừa rời khỏi cơ thể mẹ đã bị đặt dưới vòi nước dùng nước lạnh tẩy rửa cơ thể, ngay khi anh giống như một công cụ, một linh kiện bị lấp đầy trong cô đơn, ngay khi anh bị coi thành một con rối cưỡng chế trấn áp trong cơ thể, giống như một cương thi trong góc bức ảnh chụp cả nhà người ta.

Ngay khi anh bất lực, ngay khi anh sợ hãi, ngay khi anh đau đớn, ngay khi anh hoàn toàn không thể phản kháng hơn nữa không thể là chính mình, anh của khi ấy trong lòng đang nghĩ gì?

Đôi mắt của Tô Bạch dần dần trở nên sắc bén, đột nhiên hắn hiểu ra gì đó, mình của khi ấy chắc hẳn đang nghĩ sau này có một ngày nào đó chỉ cần mình có cơ hội, chỉ cần mình có khả năng, cho dù chỉ là một tia sáng nhỏ bé thôi, mình cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào đi thực hiện, cho dù chỉ có thể nhận được sự tự do hít thở trong giây lát cũng không tiếc!

Vì đã trải qua quá nhiều dày vò và áp lực, cho nên sau này mới không cho phép mình lại cúi đầu và chịu thiệt thòi nữa.

Đây mới là nguồn gốc nhân tố thô bạo nằm sâu trong linh hồn mình, là sự phẫn nộ không ngừng tích góp từng chút từ một thời thơ ấu của mình ở dưới sự áp chế của một nam một nữ đó, cũng là nguyên nhân mình có bệnh thần kinh!

Lúc này, Tô Bạch cảm thấy một chút ảo tưởng còn sót lại trước đây của mình đã tan biến.

Sau khi biết thân thế của mình, cảm giác của hắn đối với phát thanh hiển nhiên mang theo một loại mong chờ, vì hắn biết chuyện mà một nam một nữ đó làm là trái với ý chí của phát thanh, cũng vì thế Tô Bạch cảm thấy phát thanh và mình cùng một chiến tuyến, sau này phát thanh cũng sẽ giúp mình báo thù.

Nhưng bây giờ dường như Tô Bạch đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, lúc trước một nam một nữ đó quả thật đã coi mình thành quân cờ để nghiền áp và lợi dụng, mà bây giờ, hành vi của Phát Thanh cũng có gì khác biệt đâu?

Mình cũng sẽ mắc chứng Stockholm sao?

Trong đôi mắt của Tô Bạch bắt đầu tràn ngập một loại oán độc và tâm thần, chỉ là một lần oán độc này đã vượt xa sự bài xích và phản cảm đối với một ngày này và đối với thế giới chuyện xưa này.

Một loại cảm giác quen thuộc đang lan khắp cơ thể và linh hồn của Tô Bạch.

Vì đã trải qua đau khổ rồi cho nên mới có thể chân chính nhận rõ bản thân.

Lúc này, trong phòng khách, hòa thượng đang tiến hành sưu hồn Hải Mai Mai.

Linh hồn của Hải Mai Mai rất loạn khiến quá trình sưu hồn rất không thuận lợi, sau khi sưu hồn kết thúc, vẻ mặt của anh ta uể oải, đối diện với ánh mắt dò hỏi của Gia Thố và Giải Bẩm cũng chỉ có thể lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Hòa thượng đã cố hết sức rồi nhưng lại không nhận được gì hết. Cấp bậc linh hồn của Hải Mai Mai vì có sự gia nhập của Lệ Chi cho nên rất cao, cộng thêm bản thân Hải Mai Mai cũng là chủ tu cường hóa hệ tinh thần, cho nên muốn tiến hành sưu hồn anh ta để lấy được một vài tin tức thật sự quá khó.

Lúc này, ba người trong phòng khách dường như đều cảm giác được gì đó mà cùng nhau nhìn ra ngoài phòng khách, ở đó, Tô Bạch vẫn nằm với vẻ rất chán chường như cũ, hình như không có gì khác biệt với trước đó hết.

Thường thì chỉ có người có nội tâm trống rỗng và cực kỳ cô đơn mới chọn dùng loại cách ấu trĩ như tự hành hạ mình để chứng minh sự tồn tại của mình, và lấp đầy cảm giác tồn tại của mình. Bọn họ bình thường, bọn họ không có gì nổi bật, bọn họ là một hạt bụi trong xã hội này, sự tồn tại của bọn họ có hay không thật ra cũng không ảnh hưởng quá lớn, cùng lắm cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến cha mẹ và người thân của mình, cho nên rất nhiều người dưới loại bối cảnh này dùng cơn đau nhận được từ tự hại để nhắc nhở mình: À, hóa ra mình vẫn còn sống.

Mà vừa rồi Tô Bạch dùng loại cách này quả thật có hơi cực đoan.

Thật ra tính ăn mòn của chiếc lá đáng sợ nhất không phải là nhắm vào cơ thể mà là nhắm vào linh hồn.

Mà lúc này, sau khi tính ăn mòn đã lắng động được một khoảng thời gian cũng đã bắt đầu phát huy hiệu quả chân chính, sự ăn mòn cơ thể trước đó chỉ là một món khai vị, còn bây giờ mới là món chính.

Đau đớn linh hồn lập tức mạnh gấp vô số lần trước đó, các loại quấy phá và xé rách lần lượt tấn công vào trung khu thần kinh của Tô Bạch, cộng thêm sự bài xích và chán ghét của việc cơ thể nằm trong thế giới chuyện xưa "lồng giam một ngày" này đang chèn ép và bóp méo linh hồn, đây là một loại khổ hình đối với linh hồn, là loại khổ hình linh hồn mà Tô Bạch chưa bao giờ từng trải qua.

Nhưng trên mặt hắn lại càng ngày càng bình tĩnh, lần trước ở trong nhà, dưới sự giúp của Phật Gia, Tô Bạch đã nuốt con

lươn đó, thật ra ngoại trừ có được ký ức của nữ thi đó ra thì vẫn còn một vài đặc tính còn lại trong cơ thể của Tô Bạch, chỉ là không thể bị phát giác, nhưng bây giờ vì lại ăn lá khiến thuộc tính ẩn giấu của con lươn bị kích thích xuất hiện.

Ý thức của Tô Bạch bắt đầu vặn vẹo, dần dần một chia làm ba, dường như trong đầu hắn xuất hiện thêm ba mình nữa.

Nữ thi từng ở lại địa ngục A Tỳ, thậm chí bị đám người Tô Dư Hàng và Từ Phú Quý nhìn thấy ở địa ngục, điều này cũng có nghĩa sự tồn tại của nữ thi kéo dài qua vài khoảng thời gian, cộng thêm khi Tô Bạch thăng cấp thành thính giả cao cấp, có miếng vàng giúp một tay, ngay khi hai loại đặc tính tập trung lại, ngược lại khiến ký ức vốn bị che phủ và lấp đầy nằm sâu trong lòng Tô Bạch bắt đầu tỉnh lại.

Trong mơ hồ, Tô Bạch phát hiện ra mình ở trong một nhà vệ sinh ẩm ướt và lạnh lẽo.

"Đứa trẻ này bẩn quá, đừng đưa cho em." Giọng phụ nữ truyền tới.

"Ha ha, rửa một chút là sạch mà."

Trong tay người đàn ông cầm một đứa trẻ cỡ lòng bàn tay đi tới bên vòi nước, ông ta mở vòi nước để nước lạnh xối lên cơ thể đứa trẻ sơ sinh, đứa trẻ sơ sinh lập tức phát ra tiếng khóc chói tai.

Đột nhiên, người đàn ông nhìn về vị trí bên cạnh mình giống như cảm ứng được gì đó.

Mà người đứng bên cạnh ông ta là Tô Bạch, lần này lại như phá lệ không hề sợ hãi, mà bình tĩnh đối diện với ông ta, đúng vậy, hai cha con, lần đầu tiên đối diện về mặt ý nghĩa nghiêm túc!

Chương 1279 Mở Màn Của Đòn Đánh Trả! 1

“Tôi vẫn luôn rất tò mò!” Tô Bạch bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cha mình: “Tại sao mỗi lần ở trong hình ảnh ký ức, ông luôn có thể nhìn thấy tôi.”

Tô Dư Hàng không nghe thấy giọng nói của Tô Bạch, chí ít là xét từ vẻ mặt của ông ta hiện tại, hình như ông ta chỉ cảm giác được có người đang nhìn trộm mình, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng Tô Bạch của trước đây vẫn luôn có một nghi vấn, đó chính là tại sao Tô Dư Hàng luôn có thể cảm ứng được mình, cho dù mỗi lần dưới cơ duyên xảo hợp mình có thể nhìn thấy hình ảnh trước kia hoặc là một vài hình ảnh mà Tô Dư Hàng có mặt, nhưng Tô Dư Hàng luôn có thể cảm ứng được sự tồn tại của mình, hơn nữa bắn ánh mắt qua. Trước đây Tô Bạch cho rằng đây là vì Tô Dư Hàng quá mạnh, mạnh đến mức có thể nhìn xuyên quá khứ và tương lai, mạnh đến cho dù là sự ngăn cách của thời không cũng không có cách nào ngăn cản được cảm ứng của ông ta, giống như ở chỗ bia mộ nơi chứng đạo đó.

Thế nhưng bây giờ, đến một lần này, Tô Bạch giống như đã nghĩ thông điều gì đó, hắn nhìn Tô Dư Hàng trước mặt mình, say đó duỗi tay chỉ vào đầu mình: “Nếu ngoại trừ khả năng ông thật sự mạnh đến mức không có giới hạn này này, vậy còn có một khả năng khác, đó chính là ông vốn tồn tại trong ký ức của tôi, cho nên mỗi khi tôi có được cơ hội nhìn thấy ký ức quá khứ, ông luôn có thể phát hiện ra tôi, luôn có thể tìm thấy

tôi, vì ký ức và nhận thức của tôi vốn chính là nơi mà ông tồn tại!”

Khóe miệng của Tô Bạch từ từ vẽ ra một nụ cười.

Có khả năng ngay cả phát thanh cũng không thể đoán được sự việc sẽ phát triển đến cục diện này.

Đối với phát thanh mà nói, nó muốn Tô Bạch biến thành bộ dáng mà nó thích, ví dụ như trạng thái của Huyết Thi sau khi vợ chết.

Đối với đôi cha mẹ hờ đó của mình, bọn họ vẫn coi Tô Bạch thành một vật chứa gửi gắm sự tồn tại nhiều hơn, bọn họ tồn tại trong nhận thức của Tô Bạch, hoặc là bọn họ cũng không hoàn toàn tồn tại trong ký ức và nhận thức của hắn, nhưng ký ức và nhận thức của hắn chính là một ngôi nhà của bọn họ, là một mắt xích quan trọng để bọn họ lo trước tính sau, vì chắc hẳn bọn họ cũng hiểu đạo lý không thể đặt hết toàn bộ trứng gà vào trong một cái giỏ được.

Đối với Lệ Chi, cô ta mô phỏng lại con đường mà đôi cha mẹ hờ đó của mình đã từng đi qua, cho nên trong đáy lòng Tô Bạch đã đoán ra được Lệ Chi bắt bé con đi có khả năng là muốn coi bé con Tô Vũ Hiên thành mình thứ hai để sử dụng, làm bước đệm cho cô ta trở về.

Ba bên đấu sức, một là phát thanh tối cao, một là đôi cha mẹ hờ có thể che giấu bản thân dưới ánh mắt của phản thanh từ rất sớm, một là người nhập cuộc Lệ Chi từ từ tiến lên, bọn họ đều vây quanh Tô Bạch để tiến hành kế hoạch của mình, mà chính vì mối quan hệ của ba bên đấu sức này mới dẫn đến sự việc đang trượt dần về khu vực đặc biệt.

Tô Bạch nhớ mình từng nói chuyện với Từ Phú Quý, hắn nói ra sự bất lực và mơ hồ của mình, vì cho dù đối mặt với ai hình như mình đều không có cách nào hết, thậm chí hoàn toàn

không tìm được bọn họ, loại cảm giác biết mình có kẻ thù mà lại không sờ được đến ống tay áo của kẻ thù này khiến người tuyệt vọng nhất.

Mà khi ấy Từ Phú Quý chỉ là mở miệng khuyên Tô Bạch, trước đây cậu không có biện pháp là vì cậu yếu, đó không phải lỗi của cậu, dù sao bọn họ cũng vì liên quan tới phát thanh mà không có khả năng trực tiếp ra tay giết cậu, cho nên cho cậu thời gian đợi cơ hội, cậu chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi cơ hội xuất hiện ở trước mặt cậu quả quyết bắt được nó, rồi vật lộn một phen, như vậy cậu mới có hy vọng tách mình ra khỏi nhân vật quân cờ, cho dù không thể trực tiếp trở thành người đánh cờ nhưng ít nhất cậu cũng có thể rút chân ra làm một người đứng xem.

Bây giờ Tô Bạch thấp thoáng cảm giác được cơ hội của mình hình như đã tới thật rồi.

Phát thanh hy vọng cải tạo Tô Bạch, xóa bỏ Tô Bạch của quá khứ và đắp nặn ra một Tô Bạch mà nó hy vọng nhìn thấy, sau đó nuôi hắn ở nơi chứng đạo như nuôi thú cưng, bớt cho hắn chạy lung tung và xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, ở nơi đó tích lũy thực lực để lại sử dụng cho ngày sau, đây cũng có thể nguyên nhân giải thích tại sao Từ Phú Quý làm rất tốt nhưng kết quả phát thanh vẫn muốn đổi người khác.

Chính vì thế giới chuyện xưa "lồng giam một ngày" này không ngừng kích thích Tô Bạch, khiến ý thức của hắn từ từ thoát khỏi giá trị quan vốn có của mình, mới khiến hắn có thể nhận được cơ hội đứng ở góc độ người đứng xem nhìn mình, cho nên đây là cơ hội do hoàn cảnh tạo thành, cũng là một cơ hội mà phát thanh tạo ra.

Lập tức, chủ đề chính của một ngày này sẽ là Lệ Chi kêu Hải Mai Mai bắt bé con đi, sự gia nhập của Lệ Chi đã khiến tiến trình của toàn bộ sự việc có được sự thúc đẩy, giống như

trạng thái phản ứng hóa học rất bình thường lại vì thêm chất xúc tác mà đột nhiên trở nên dữ dội vậy.

Ngay khi Tô Bạch thật sự bắt đầu mất hết can đảm, hoàn toàn chán ghét tất cả rồi, sự kích thích của cái lá đối với linh hồn đã kích thích những đặc tính của linh hồn mình sau khi hấp thụ con lươn, lúc trước con lươn này thân là vật trừng phạt nữ thi nên cũng có sự thần kỳ của mình, mà bây giờ tác dụng của nó chính là cơ hội lần này của Tô Bạch.

Chương 1280 Mở Màn Của Đòn Đánh Trả! 2

Cuối cùng, sự dung nhập của miếng vàng đối với Tô Bạch khi ở Quảng Châu ngày trước đã thay đổi một vài đặc tính trong linh hồn hắn, cho dù Tô Bạch không có khả năng sở hữu năng lực tương tự với miếng vàng có thể thay đổi hư cấu, thay đổi hướng đi của thời gian, nhưng ít nhất có thể khiến linh hồn hắn càng dễ dàng tiếp nhận hình thức biến ảo ký ức.

Đương nhiên, một điểm quan trọng là phát thanh muốn Tô Bạch từ bỏ toàn bộ mọi thứ của mình trước kia để trở thành một Tô Bạch mới, nhưng cha mẹ Tô Bạch lại tồn tại trong ký ức của hắn, một khi Tô Bạch rũ bỏ quá khứ của mình cũng có nghĩ đôi cha mẹ hờ trong ký ức cũng sẽ bị xóa bỏ, cho nên ngay khi hắn đã sớm cam chịu thì thế giới chuyện xưa "lồng giam một ngày" này vẫn chưa kết thúc, đây chính là kết quả đôi cha mẹ hờ đó của Tô Bạch và phát thanh đấu nhau.

Từ Phú Quý từng bảo Tô Bạch chuẩn bị sẵn sàng đợi cơ hội, vì bản thân ông ta hiểu rõ, với thái độ làm người của Tô Dư Hàng, ông ta rất khó để lại cho người có hận ý với mình cơ hội, chuyện này sau khi Từ Phú Quý rời khỏi nơi chứng đạo đã có được sự chứng thực, ông ta ra ngoài chính là chết, cho nên Tô Dư Hàng mới không tới tìm ông ta, vì rất có khả năng Tô Dư Hàng đã biết ông ta chết rồi, một người chết, ông ta còn làm nên được sóng gió gì nữa.

Bằng không, với cái tính cẩn thận của Tô Dư Hàng, làm sao ông ta có khả năng cho phép một lão đồ cổ tồn tại cùng thời đại với mình đột nhiên có được tự do ra ngoài, ông ta còn

đang trong trận đánh cờ với phát thanh, làm sao có thể cho phép đối phương bất chợt ra ngoài đâm mình một dao?

Tô Dư Hàng vẫn nhìn về phía Tô Bạch, hình như ông ta vẫn chưa thể nhìn thấy Tô Bạch mà chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được nơi này có người.

Mà Tô Bạch cũng không để ý đến Tô Dư Hàng có phải thật sự không nghe thấy hay là giả bộ không nghe thấy hay không, vì đối với hắn mà nói không có gì khác biệt hết.

Thật ra, bản thân Tô Bạch cũng không ngờ cuối cùng sẽ xuất hiện cục diện này, nhưng ngay khi cục diện này tới gần, hắn lập tức hiểu ra mình nên làm thế nào.

Hắn chậm rãi đi về phía đứa trẻ sơ sinh đang bị xối nước lạnh dưới vòi nước đó, sau đó hắn nhắm mắt lại.

Một khắc này, nội tâm của hắn bắt đầu từ từ liên kết với đứa trẻ sơ sinh này.

Đứa bé sơ sinh này vốn chính là bản thân Tô Bạch, đồng thời đây cũng là Tô Bạch từng mất đi hoặc gọi là bị che giấu ký ức, hắn đang tìm lại ký ức của mình, đang nhặt lại thứ mà mình đã mất đi.

Cuộc đời của hắn không hoàn mỹ, nhưng hắn lại dựa vào cuộc đời không hoàn mỹ đi đến được bước đường ngày hôm nay, mà bây giờ, hắn phải bổ sung lấp đầy bản thân mình.

Điều khiến Tô Bạch hơi có bất ngờ là trong lòng đứa trẻ sơ sinh này lại không có thù hận, vì ở tuổi này của nó vẫn chưa biết thù hận có ý nghĩa gì.

Trong lòng nó tràn đầy sự nghi ngờ và tủi thân.

Mọi người thường nói nội tâm thuần khiết, thường cũng là chỉ thời kỳ còn nhỏ mới có nội tâm thuần khiết chân chính, ngay khi đứa trẻ lớn lên bắt đầu chủ động cầm lì xì trong tay

mà không muốn đưa cho phụ huynh nữa, thậm chí là khi đứa trẻ bắt đầu chán ghét các loại đồ ăn không phù hợp với khẩu vị của mình, thì nội tâm thuần khiết của nó cũng sẽ dần mất đi, vì nó không còn là con người đơn thuần hết ăn rồi ngủ hết ngủ rồi ăn, không quan tâm bất cứ thứ gì cũng không đi hỏi đó nữa, nó bắt đầu bị các loại cảm giác "tham sân si hận yêu ác dục" dẫn ra hành động của mình.

Nó ra đời, vừa mới rời khỏi cơ thể của mẹ, nó không có suy nghĩ của bản thân, cũng không có logic của mình, nhưng nó có tình cảm của mình, có nghiên cứu nói khi tinh trùng và trứng kết hợp với nhau trứng thụ tinh, không quá bao lâu đã có khả năng cảm giác đau đớn, cho nên cái gọi là phá thai, cha mẹ không có trách nhiệm thật sự cho rằng dù sao trẻ con chưa ra đời cũng không biết gì hết, dù bị sẩy cũng không có đau đớn gì, nhưng đó hoàn toàn là nói dối lừa mình gạt người.

Đứa trẻ sơ sinh này, nó mang theo một loại khao khát đơn thuần đối với thế giới bên ngoài cơ thể mẹ, cũng tràn đầy sự tò mò đối với thế giới chưa biết, nhưng nó hoàn toàn không ngờ thứ nghênh đón nó không phải là cái ôm ấm áp hoặc là tã lót, mà là dòng nước lạnh vô tình xối thẳng vào cơ thể non nớt của mình.

Cả người Tô Bạch bắt đầu run rẩy, hắn đã hoàn toàn tiến vào trong cảm xúc của đứa trẻ sơ sinh, hắn đang tìm lại ký ức của mình, thậm chí là ký ức càng hoàn chỉnh hơn người thường, dù sao có người nào có thể nhớ ra được chuyện khi mình vừa mới sinh ra mấy tháng thậm chí là ngày đầu tiên sinh ra chứ?

Lúc này, đôi cha mẹ hờ đó ở một bên giống như biến thành phông nền, bọn họ bất động, vì nơi này là ký ức của Tô Bạch, ngay khi một chủ nhân như Tô Bạch cưỡng chế xuất hiện ở đây, toàn bộ mọi thứ ở nơi này đều bị hắn dẫn dắt.

Trong quá trình này, Tô Bạch cảm giác được sự dao động tâm lý của đứa trẻ, hắn bắt lấy toàn bộ tin tức.

Đồng thời, hình ảnh ở đây bắt đầu co rút lại, để lại một khoảng trống lớn, giống như thu nhỏ và di chuyển đến một vị trí góc khác khi phát video trên trang mạng.

Hình ảnh của Tô Bạch bắt đầu từ từ trở nên rõ ràng hơn, đầu tiên là một hình ảnh ở trạng thái tĩnh cố định giống như một bức ảnh, đây là ảnh chụp gia đình, có nam chủ nhân, nữ chủ nhân, quản gia và nữ hầu, giữa nam và nữ chủ nhân lại đặt một cái rương đồng xanh, mà vị trí góc bên phải bức ảnh có một đứa trẻ đang quỳ ở đó, trên trán dán một lá bùa, ánh mắt dại ra, làn da hơi hiện ra màu xanh.

Mà cơ thể của Tô Bạch lại xuất hiện ở bên cạnh đứa bé, đồng thời hình ảnh cũng bắt đầu cử động.

Thợ chụp ảnh chỉ huy mọi người tạo dáng, nhưng cho dù là thợ chụp ảnh hay là nữ hầu và quản gia, dường như bọn họ đều không nhìn thấy đứa trẻ đang quỳ trên đất mà vẫn làm chuyện của mình như cũ.

Tô Dư Hàng vốn nhìn chằm chằm vào máy ảnh chuẩn bị chụp đột nhiên ánh mắt lại rơi lên người đứa trẻ, hoặc là nói lên người Tô Bạch.

Mà Tô Bạch đối với loại ánh mắt này đã quá quen rồi, hơn nữa còn có thể làm đến không thấy, hắn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh đứa trẻ, sâu trong lòng bắt đầu xây dựng cầu nối với đứa trẻ.

Hắn biết rõ đòn đánh trả của mình chỉ vừa mới vừa mở màn mà thôi…

Chương 1281 Nguyên Nhân Bệnh Thần Kinh Của Tô Bạch! 1

Hình ảnh từ trạng thái tĩnh của ảnh chụp bắt đầu dần dần chuyển sang động, hiển nhiên sóng dao động trong nội tâm người cũng bắt đầu biến hóa.

Lúc này ánh mắt của Tô Dư Hàng không nhìn chằm chằm vào máy ảnh mà nhìn chằm chằm vào sau lưng Tô Bạch.

Cảm giác lưng như kim chích vẫn tồn tại như cũ, nhưng Tô Bạch đã cố hết sức ổn định nội tâm của mình.

Còn nhớ trước kia, mỗi khi có cơ duyên xảo hợp nhìn trộm hình ảnh ký ức của mình trước đây, mỗi lần bị Tô Dư Hàng nhìn chằm chằm, Tô Bạch đều bắt đầu hoảng, sau đó không thể không cưỡng ép mình ra khỏi hình ảnh ký ức này.

Trong này hiển nhiên có sự khiếp sợ đối với việc Tô Dư Hàng có thể nhìn thấy mình, nhưng nguyên nhân lớn hơn chắc hẳn là Tô Dư Hàng đã hoàn toàn chiếm cứ ký ức quá khứ của mình, hơn nữa còn coi đó thành nhà của ông ta, cho nên ông ta mới đuổi Tô Bạch ra ngoài, dù sao với tâm tính và kinh nghiệm của Tô Bạch sau khi trở thành thính giả bị Tô Dư Hàng dọa một lần dẫn đến tâm thần bất ổn lùi ra khỏi hình ảnh ký ức vẫn có thể lý giải được, nhưng liên tiếp vài lần đều bị dọa chạy ra ngoài lại có hơi khó tin, Tô Bạch vẫn chưa yếu ớt mỏng manh đến vậy.

Lần này, nếu như so sánh mấy phương thế lực với nhau lại có hơi giống với Viên Thế Khải đánh cắp thành quả cách

mạng sau cách mạng Tân Hợi, nếu như không phải phát thanh muốn loại bỏ Tô Bạch trước kia, vậy Tô Dư Hàng cũng sẽ không đi kháng nghị, mà ngay khi đôi bên đối kháng, Tô Bạch lại thành công giành được thứ mình muốn, bằng không hắn rất khó có được loại cơ hội này.

Ngưỡng mộ, khó hiểu, mơ hồ, đây là những hoạt động nội tâm của đứa trẻ lúc này, nó rất mong đợi có thể đứng chung với cha mẹ chụp ảnh gia đình, nhưng nó không biết tại sao mình phải quỳ bất động ở nơi này, điều này khiến nó rất mơ hồ, nó không biết mình đã làm sai chuyện gì, cũng không rõ mình nên làm thế nào vì hình như cha mẹ mình cũng chưa từng nói nên làm những việc gì thì bọn họ mới thích, bọn họ cũng chưa từng hỏi ý kiến của mình, thậm chí trước đây mình thường xuyên đi quanh nhà, bọn họ vẫn thường bỏ qua mình.

Vẫn không có thù hận, không có căm hận như cũ.

Tô Bạch từ từ nếm trải loại cảm giác hiện tại, trong hình ảnh đầu tiên mình vẫn còn là trẻ sơ sinh nên trong lòng không có thái độ thù địch, bây giờ quỳ gối ở nơi này trong lòng mình lúc trẻ con vẫn không có thù hận như cũ, thậm chí nó còn rất mong chờ có thể đứng chung với đôi nam nữ đó chụp ảnh gia đình, trong nội tâm tràn đầy loại khao khát ấy.

Mới đầu, Tô Bạch vẫn rất có thể lý giải được, nhưng dần dần ngay khi hắn hoàn toàn dấn thân vào mình ở thời điểm đó mới từ từ hiểu được, đối với đứa trẻ ở tuổi này, anh kêu nó lý giải ý nghĩa của yêu hận tình thù và tự do được bao nhiêu, quả thật có hơi không thực tế cho lắm, nó chỉ để ý sự vật có thể nhìn thấy trước mắt mình mà thôi.

Ví dụ, tại sao khi chụp ảnh gia đình tôi không thể đứng chung với mọi người?

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, có lẽ nếu không có loại trải nghiệm này mình cũng rất khó thật sự hiểu được mình, mình

toàn cho rằng cho dù là mình khi còn là trẻ sơ sinh hay là mình khi còn nhỏ, trong nội tâm chắc hẳn tràn ngập hận ý và oán độc vô tận, thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chấp nhận loại cảm xúc này, nhưng hoàn toàn không có, thật sự không có!

Một hình ảnh này bắt đầu co nhỏ, sau đó ở khu vực trống trải xung quanh lại xuất hiện một hình ảnh khác, trong hình ảnh là trong một căn phòng, có một thiếu niên đang lơ lửng, từ từ chìm nổi trong bình thủy tinh đựng dung dịch nuôi cấy.

Thủy tinh rất trong suốt, cũng vì thế thiếu niên có thể nhìn thấy sự vật trong phòng.

Cơ thể của Tô Bạch xuất hiện bên ngoài thủy tinh, hắn nhìn thấy trên bàn đối diện có một con mèo đen đang nằm phủ phục ở đó, chốc chốc lại lật một quyển trục.

Đây là Cát Tường.

Chỉ là Cát Tường rõ ràng không thể giống như Tô Dư Hàng nhìn thấy mình, nó vẫn làm chuyện của mình, mỗi một bức tranh chính là một chuyện xưa, chính là một trải nghiệm, mà chủ đề chính của cuộn tranh phần lớn là khoảnh khắc vui vẻ cha mẹ ở cùng con cái.

Có cùng cha luyện chữ bút lông, có cùng mẹ luyện đánh đàn, có cùng cha mẹ đi tới thảo nguyên Nỗ Nhĩ Cái du lịch, mặt trời chiều ngả về tây, nhuộm lên thảm cỏ ánh sáng màu da cam, thiếu niên dựa vào vai mẹ ngắm nhìn trời chiều, nhìn đồng cỏ, và nhìn trâu cừu thành đàn.

Ngay khi hắn nhìn thấy hình ảnh này, nội tâm của mình bắt đầu không kiềm chế được run rẩy, thật ra những trải nghiệm khi còn nhỏ bị Tô Dư Hàng mang đi đặt dưới vòi nước xối nước và dán bùa lên ngồi quỳ trong góc đó hoàn toàn không thể so được với hình ảnh này.

Tô Bạch có thể chấp nhận sự tra tấn và khuất nhục, nhưng loại lừa gạt tươi đẹp này mới là dày vò người nhất, cũng làm tổn thương người nhất, hắn vẫn còn nhớ khi mình vừa mới biết được tuổi thơ của mình lại hoàn toàn từ hình ảnh trong bức tranh đi ra, cả người như bị rút hết toàn bộ sức lực, đau lòng đến không có cách nào hít thở nổi.

Cát Tường vẫn tiếp tục làm việc của mình, nó trông có vẻ hơi nhàm chán, nó chốc thì cùng nhìn cảnh sắc trong quyển tranh, lúc cũng nhìn Tô Bạch trong bình nuôi cấy thủy tinh.

Nó vẫn mang bộ dáng thong thả ung dung và cao ngạo đó như thể toàn bộ chuyện này đều không liên quan đến nó, nếu như tính toán không sai thì lúc này cách thời điểm Cát Tường được Tô Dư Hàng dẫn ra khỏi nơi chứng đạo cũng chưa được vài năm.

Cho nên nói, sở dĩ sau này Cát Tường thích bé con hơn nữa còn cẩn thận chăm sóc nó là vì Cát Tường đã bị thế tục cảm nhiễm rồi sao?

Chương 1282 Nguyên Nhân Bệnh Thần Kinh Của Tô Bạch! 2

Mà nó của lúc này thật ra cũng tương tự với Như Ý ở nơi chứng đạo, Như Ý cũng sẽ không đi chăm sóc một đứa trẻ thậm chí là ngậm sữa tươi mang cho nó.

Tô Bạch do dự rất lâu cũng chần chừ rát lâu, hắn nhìn mình trong bình nuôi cấy bên cạnh, không dám nhắm mắt xây dựng liên kết nội tâm, vì Tô Bạch có thể đoán ra được rốt cuộc mình trong bình nuôi cấy có một loại cảm xúc gì.

Hắn hít một hơi sâu rồi lại thở ra, Tô Bạch dừng lại, lòng bàn tay run nhẹ biểu thị lúc này nội tâm của hắn không bình tĩnh.

Mà lúc này, đột nhiên thiếu niên trong bình nuôi cấy đập nước ngoi lên, dung dịch nuôi cấy sóng sánh một hồi, Tô Bạch bị kinh động mới nhìn qua, hắn trông thấy mình khi là thiếu niên ở trong bình nuôi cấy tự nhiên đặt hai tay ra trước, hai chân hơi dạng rộng ra, tư thế này có hơi giống với nhảy cưỡi ngựa phổ biến trên toàn cầu ngày trước.

Hắn quay đầu nhìn về phía bức tranh, trong bức tranh đó Tô Dư Hàng và mình cưỡi ngựa, mình rúc vào trước người Tô Dư Hàng, hai tay nắm dây cương, nhìn phía trước với vẻ mặt hưng phấn.

Gió rất nhẹ, mây rất nhạt, ánh mắt trời dễ chịu, thời điểm này cưỡi ngựa chậm tuyệt đối là một chuyện rất thưởng thụ.

Con ngựa thi thoảng xóc nảy khiến anh có hơi sợ hãi, nhưng sau đó cảm giác được cái ôm vĩ ngạn và ấm áp của cha ở phía sau, đột nhiên anh lại cảm thấy nội tâm mình vô cùng yên bình, đây là sự tín nhiệm đối với cha mình, ở tuổi này gần như trong mắt mỗi một một bé trai trong gia đình bình thường, cha mình chính là một thần tượng số một trong cuộc đời mình.

Ông ấy có thể dẫn mình đi mua đồ chơi, có thể kể chuyện xưa cho mình, có thể cho mình tiền tiêu vặt, có thể cho mình lên vai lên cổ ông ấy nâng lên thật cao.

Chỉ là trong lòng Tô Bạch cũng biết rõ mình không thể do dự quá nhiều, vì nếu bỏ lỡ cơ hội này rồi mình rất khó có thể thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ.

Hắn thở dài, duỗi tay đặt lên bình thủy tinh, dần dần nội tâm của Tô Bạch bắt đầu xây dựng mối liên hệ với mình trong bình nuôi cấy.

Vui sướng, vui vẻ, thỏa mãn, tự hào, tươi đẹp, tuyệt vời, đủ các loại cảm xúc khiến người thích thú thông qua mình trong bình nuôi cấy bắt đầu truyền cho Tô Bạch.

Chỉ là những cảm xúc tuyệt đẹp này lại không thể mang tới một chút niềm vui nào cho hắn, vừa vặn ngược lại, trong lòng Tô Bạch khó chịu như bị vặn xoắn vậy.

Mỗi một lần vui sướng, mỗi một lần thỏa mãn, mỗi một lần tự hào, mỗi một lần tôn sùng đều giống như một cây kim sắc bén đâm vào trong trái tim của Tô Bạch.

Hắn vẫn còn đang kiên trì tiếp tục chấp nhận những tình cảm tốt đẹp này, cho dù bọn chúng là thuốc độc nhưng hắn vẫn cần phải đối diện.

Vì đây là bản thân đã mất đi, là ký ức trước đây của mình, mình chắc chắn phải tìm được bọn chúng, mà bây giờ mình

nhất định phải tìm được bọn chúng về, bằng không mình không phải hoàn chỉnh mà chỉ là khuyết thiếu.

Hốt nhiên Tô Bạch ngẩng đầu, hắn chợt phát hiện ra toàn bộ gương mặt của mình trong bình nuôi cấy lại đang dán vào thành bình nhìn mình một cách bình tĩnh.

Tô Bạch hơi hoảng loạn vì loại ánh mắt này đột nhiên khiến hắn cảm thấy trong lòng sợ hãi, đúng vậy, mình của bây giờ đối diện với mình của quá khứ lại có một loại cảm xúc tên là "sợ hãi."

Đã xảy ra chuyện gì?

Đối phương thay đổi trạng thái cưỡi ngựa giống như nằm mơ trước đó, mặt dán vào thành kính, bất động nhìn mình, trong ánh mắt mang theo một loại Âu Mỹsầu giống như một oán linh đang ở vị trí đầu giường của bạn nhìn chằm chằm vào bạn.

Vậy mà Tô Bạch lại có hơi không dám đối mặt với ánh mắt của đối phương.

"Á á á á á!"

"Á á á á á á!"

"Á á á á á á á!"

Mình lúc còn trẻ ở trong bình nuôi cấy bắt đầu như phát điên kêu gào, hai tay hai chân không ngừng vỗ vào bình nuôi cấy, trong miệng phát ra tiếng kêu điên cuồng, như thể toàn bộ mọi thứ trước mắt đều là đối tượng để nó trút giận, toàn bộ mọi thứ trước người đều là điểm phát tiết sự thô bạo của mình.

Nó tức giận, nó gào thét, nó điên cuồng, nó giống một kẻ điên, giống như một tên tâm thần ra sức giẫm đạp, nó đang giãy dụa, nó muốn rời khỏi bình nuôi cấy, nó đang ngoi lên, nó giống như một người đuối nước nôn nóng muốn ngoi mặt

mình lên khỏi mặt nước hít thở không khí tươi mới, cho dù chỉ có một hơi cũng không thể chờ được!

Một màn này khiến Tô Bạch rất quen thuộc, đây rõ ràng là mình khi phát bệnh mà!

Mình thời còn trẻ bị ném vào đây để lấp đầy ký ức vốn dĩ cũng không hiểu gì về tình hình, mỗi lần khi nó phát hiện ra toàn bộ mọi thứ đều là giả, nó đều sẽ tức giận và gào thét, hình ảnh trong tranh càng tươi đẹp thì tiếng gào thét và giãy dụa của nó lại càng mãnh liệt!

Mà lúc này, cửa bị đẩy ra, bóng hình một người đàn ông bước vào, ánh mắt của ông ta rơi lên người thiếu niên trong bình nuôi cấy, sau đó nhìn về phía Tô Bạch ở bên cạnh, nhưng động tác của ông ta không dừng lại, ông ta trực tiếp duỗi tay túm thiếu niên trong bình nuôi cấy ra, ngón tay búng nhẹ vào trán Tô Bạch, cơ thể của thiếu niên trong bình nuôi cấy run lên giống như bị giáng một đòn nặng nề, ánh mắt thô bạo lập tức tiêu tán, chỉ còn lại vẻ mê man.

Sau đó lực chú ý của thiếu niên mê man lại bắt đầu chậm rãi rơi lên bức tranh tươi đẹp phía trước.

Trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hạnh phúc tuyệt đẹp như say như dại…

Chương 1283 Hét Lên: Cút Ra Khỏi Ký Ức Của Tôi! 1

Tìm về bản thân đã mất đi, câu nói này đối với người bình thường mà nói có ý tứ đại khái chính là tìm về bản thân giản dị nhất cũng là đơn thuần nhất trước đây, là một loại xem xét lại bản thân mình, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, tìm về mình trước kia là một chuyện không mang theo bất cứ tự tình và làm bộ làm tịch gì cả.

Vì cuộc đời của hắn vốn có sự thiếu sót, mà bây giờ việc hắn đang làm chính là bổ sung toàn bộ cuộc đời của mình.

Trong ba hình ảnh có ba Tô Bạch lần lượt đứng bên vòi nước bệnh viện, trong góc trong sân, bên cạnh thiết bị đựng dung dịch nuôi cấy, ba hình ảnh này là ba cuộc đời của Tô Bạch.

Người đầu tiên đại diện cho ra đời, là sự ra đời thuộc về sinh mệnh này của hắn, cho dù cơ thể có từng bị thay đổi hay không, nhưng ít nhất vào một khắc ở ngày đó nó có ý nghĩa là Tô Bạch này, suy nghĩ này, ý thức này, nhân cách độc lập được phát thanh thừa nhận đã sinh ra.

Vì nếu như phát thanh không thừa nhận Tô Bạch là một người cố tình được gọi là độc lập thì cũng sẽ không kéo hắn vào "phát thanh Khủng Bố."

Thứ hai chính là đại diện cho số phận của hắn, vào một ngày này hắn bắt đầu trở thành vật thí nghiệm tiến vào trong một cơ thể khác, bắt đầu tồn tại với thân phận "Tô Bạch," đây chính là bước ngoặt trong số phận của hắn.

Thứ ba chính là đại diện cho thời thơ ấu!

Phần lớn khoảnh khắc tươi đẹp nhất của đời người chính là thời thơ ấu, đại đa số người đều sẽ nhớ thời thơ ấu của mình, nhưng tuổi thơ của Tô Bạch lại là khởi đầu của một loại dày vò, cũng là sự bắt đầu của nội tâm vặn vẹo.

Ngay khi Tô Bạch nhìn thấy ánh mắt điên cuồng phát điên của mình trong bình thủy tinh, hắn đã hiểu ra sự điên cuồng và thô bạo khắc sâu trong linh hồn mình tới từ đâu.

Một thiếu niên cả ngày lẫn đêm bị vứt trong bình nuôi cấy, bị tưới rót ký ức tươi đẹp, mỗi lần khi mình tỉnh lại, trước thì điên cuồng và tức giận, sau lại bị chèn ép, sau đó tiếp tục bị lấp đầy ký ức.

Cho dù là một con thỏ bị dày mò mãi như vậy, nó cũng có thể cắn người và ăn thịt người, huống chi là một con người có tính cách độc lập?

Cho dù ký ức cuối cùng bị che phủ hoàn toàn nhưng ký ức và quán tính để lại sâu trong linh hồn hắn lại không có cách nào thay đổi.

Lúc này, ngược lại Tô Bạch cảm thấy hơi may mắn mình có bệnh thần kinh, vì đây có lẽ là thứ chân thật duy nhất mình khi còn thơ ấu đó để lại cho mình, cũng là dấu ấn duy nhất thuộc về mình trong thời thơ ấu.

Ba hình ảnh, lúc này cùng nhau co nhỏ cuối cùng cùng nhau kéo rộng, rồi cùng nhau xếp thành hàng.

Ba Tô Bạch trong hình ảnh đều nhắm mắt, hắn vẫn đang tiếp tục cảm ngộ, mà trẻ sơ sinh, đứa bé, thiếu niên trong hình ảnh cũng từ từ nhắm mắt lại.

Trẻ sơ sinh không khóc, cho dù dòng nước lạnh lẽo tiếp tục xối lên cơ thể nơn nớt của nó. Đứa bé cũng không khóc, cho dù mình không có cách nào tiến vào trong ảnh chụp chung gia

đình như cũ. Thiếu niên cũng không giãy dụa nữa, cho dù hình ảnh có đẹp bao nhiêu hiện ra trước mắt nó thì nó cũng không có hứng thú tiếp tục liếc mắt nhìn, mà trong ba hình ảnh này, có ba Tô Dư Hàng, ánh mắt của ba Tô Dư Hàng cùng nhìn chằm chằm vào Tô Bạch nhưng lại không có cách nào cả.

Cuộc đua, thắng thua, quân cờ, bàn cờ, đều bắt đầu từ đây!

Tuy rằng lần này là bất ngờ, nhưng Tô Bạch mượn sức mạnh của phát thanh trùng hợp bắt đầu phá ván cờ của cha mẹ mình đối với mình, thật ra cũng tương đương với lợi dụng phát thanh để chiếm khoảng trống của phát thanh, về mặt ý nghĩa nghiêm túc mà nói, bây giờ chuyện mà hắn đang làm không hề có sự khác biệt về mặt bản chất so với ván vờ và thực nghiệm mà đôi cha mẹ hờ đó của mình bắt đầu làm với mình để trốn ánh mắt của phát thanh ngày trước.

Trong phòng khách, Hải Mai Mai nằm trên sàn, khóe miệng có nước miếng không ngừng chảy ra, ánh mắt rời rạc, cơ thể hơi run lên, anh ta vốn đã tiêu hao bản thân mình vì gỡ mặt nạ xuống sau lại bị hòa thượng tiến hành sưu hồn một phen, khiến bây giờ ý thức thật sự loạn, thần trí không rõ.

Khuôn mặt của hòa thượng trắng bệch, linh hồn cũng chịu phản phệ cực lớn, sưu hồn vốn không phải một chuyện nhẹ nhàng, huống chi anh ta còn gặp phải một người khó đối phó. Bản thân Hải Mai Mai chính là người cường hóa hệ tinh thần lại từng chấp nhận vài lần nhập thể của Lệ Chi, cách cục linh hồn của bản thân đã rất cao, cho dù nhân cơ hội nguyên khí của anh ta đại thương để tiến hành sưu hồn nhưng hòa thượng vẫn không thành công, không thể đọc được ký ức.

Đương nhiên, nếu như đổi lại là bình thường, hòa thượng sẽ không làm như vậy, vì chơi như vậy phát thanh sẽ không giúp anh hồi phục thương thế mà linh hồn phải chịu, vì đây là hành vi tự tìm đường chết của bản thân anh dưới sự chủ quan,

phát thanh sẽ không giúp anh xử lý hậu quả, nhưng bây giờ dù sao mình cũng là nhân bản vô tính, cho dù có bán mạng của cơ thể này để giúp Tô Bạch một lần, hòa thượng vẫn bằng lòng.

Sự khác biệt giữa cao tăng và người bình thường ở đây, bọn họ thật sự nhìn rất thoáng, cho dù là nhân bản vô tính vẫn sẽ nhìn thoáng như cũ.

Gia Thố ngồi trên ghế bên cạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Bạch đang nằm trong sân, lúc này đột nhiên anh ta duỗi tay chỉ vào Tô Bạch và nói: "Các anh có cảm giác được không, hình như khí tức của Tô Bạch có hơi khác."

"Ý thức linh hồn của cậu ta đang không ngừng phát triển." Thân là một thính giả cao cấp cường hóa ảo thuật, đối với mấy thứ ở cấp bậc linh hồn và tinh thần này hiển nhiên Giải Bẩm càng có quyền lên tiếng hơn, thật ra bắt đầu từ lúc Tô Bạch nằm trên đất bất động, anh ta đã nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi trong linh hồn hắn, giống như một bản dương cầm, đầu tiên trải qua thung lũng áp lực, sau đó bắt đầu tích sức, mà mục đích tích sức chính là vì đại bùng nổ và cao trào cuối cùng!

Chương 1284 Hét Lên: Cút Ra Khỏi Ký Ức Của Tôi! 2

Giải Bẩm vươn đầu lưỡi liếm môi, anh ta vốn không bằng lòng chia sẻ những tin tức này với hòa thượng và Gia Thố vì anh ta cảm thấy cấp bậc của hai tăng nhân này không đủ, nhưng nghĩ lại cho dù mình có là thính giả cao cấp, nhưng mọi người cũng đừng chó chê mèo lắm lông vì đều là nhân bản vô tính cả thôi, cũng không có gì hay để giấu với chả giếm.

"Tôi vừa mới tiến vào nơi này ngay từ cái liếc mắt đầu tiên nhìn thấy cậu ta đã cảm thấy linh hồn của cậu ta vô cùng nhạy cảm, giống như vẫn luôn áp chế gì đó, hơn nữa sức mạnh linh hồn của cậu ta rõ ràng không nên là thứ mà người có thâm niên sở hữu, đây rõ ràng là khí tức của thính giả cao cấp, cho nên đây cũng là nguyên nhân Thất Luật anh nói với tôi những chuyện đó mà tôi lại chọn tin tưởng.

Vì tôi biết Tô Bạch vẫn luôn đi con đường cường hóa cơ thể, tôi không tin cuối cùng khi cậu ta thăng cấp thành thính giả cao cấp lại lấy cách đột phá cấp bậc linh hồn dẫn tới sự đột phá cơ thể, cái này hoàn toàn không có khả năng!"

Ánh mắt của hòa thượng vẫn luôn nhìn Tô Bạch ở bên ngoài, anh mấp máy môi nói: "Sắp mưa rồi, dựng cái ô cho Đại Bạch đi."

Gia Thố gật đầu, đứng dậy cầm một cái ô trong phòng khách, sau đó đi ra sân bên ngoài phòng khách.

Hòa thượng và Giải Bẩm cùng nhau đứng dậy, đi đến bên này.

“Thật ra Hải Mai Mai có sưu hồn hay không cũng không có ý nghĩa lớn gì.” Hòa thượng thở dài một tiếng, nói tiếp: “Ngay khi cậu ta đeo mặt nạ lên, người chỉ đạo cậu ta làm việc và suy nghĩ chính là Lệ Chi, cho nên sau khi Lệ Chi bắt bé con đi sẽ làm thế nào, Hải Mai Mai hoàn toàn không biết, cho dù toàn bộ chuyện này thật ra đều là cậu ta chấp hành nhưng cậu ta cũng chỉ là một người ngoài cuộc.”

“Đây là hiển nhiên rồi, cho dù là thính giả cao cấp cũng hiếm khi có được tư cách tham gia vào trong chuyện của các thính giả cấp đại lão, huống chi cậu ta chỉ là một người có thâm niên.” Giải Bẩm phụ họa.

“Vừa rồi anh nói linh hồn của Đại Bạch đang tích lực, sẽ không phải sắp đột phá gì đấy chứ?” Hòa thượng hỏi.

“Thính giả cao cấp chia thành ba giai đoạn, sơ cấp, trung cấp và cao cấp, loại vừa mới thăng cấp như tôi ngay cả thực lực của thính giả cao cấp cũng không hoàn toàn hiểu rõ, ngay cả sơ cấp cũng không thể tính đến, thật ra cậu ta chắc hẳn cũng tương tự tôi thôi, nhưng nếu như lần này cậu ta lại có thể đột phá cấp bậc linh hồn một lần nữa, vậy rất có khả năng sẽ trực tiếp thăng cấp thành thính giả cao cấp sơ cấp đỉnh cao, vì cậu ta đi dòng cường hóa cơ thể. Cơ thể của cậu ta đã là sơ cấp, khuyết thiếu duy nhất chính là linh hồn, một khi linh hồn cũng được kéo theo, vậy sự tăng lên của thực lực là điều tất yếu.”

Hòa thượng nghe vậy cũng thở dài, thính giả cao cấp, khi nào mình mới có thể đột phá đây?

Gia Thó cũng có hơi thổn thức, đương nhiên, anh ta không biết thật ra ở trong thời điểm đó mình đã bước chân vào thính giả cao cấp rồi, vì chuyện Gia Thố tiến vào thính giả cao cấp này bản thân Tô Bạch cũng không biết nên hiển nhiên không có cách nào nói cho Gia Thố hay.

“Cậu ta đã chịu nhiều khổ sở như vậy, cũng là lúc đến phiên cậu ta được mỉm cười.” Hòa thượng ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm: “Chịu đựng được đau khổ mới có thể nhìn thấy hương hoa. A di đà phật, ngã phật từ bi.”

Hòa thượng chắp hai tay thành chữ thập, đồng thời Gia Thố cũng chắp hai tay thành chữ thập.

Cơ thể của Tô Bạch nằm trong sân vẫn đang tổn hại, nhưng bởi vì hiệu quả của chiếc lá đã rút đi nên tổn hại không còn chuyển biến xấu hơn nữa, cơ thể cũng bắt đầu dần tự mình hồi phục.

Tô Bạch nhắm mắt với vẻ rất bình tĩnh, phần bình tĩnh này hình như vẫn là lần đầu tiên từ khi hắn tiến vào “lồng giam một ngày” này cho tới nay, thật ra từ lúc tiến vào thế giới chuyện xưa này cho tới bây giờ, hắn cũng không phải nhân vật chính, cho dù trừng phạt rơi lên người hắn.

Phát thanh muốn cải tạo hắn, coi đây là một sự thay đổi, cải cách đối với bản thân Tô Bạch, thay đổi và cách mạng có ý nghĩa gần. Khi được dùng lên người Tô Bạch, ngay khi Tô Bạch của quá khứ bị khai trừ và Tô Bạch mới xuất hiện, thật ra cũng tương đương với Tô Bạch ban đầu đã chết.

Nhưng cách mạng này không chỉ thay đổi mệnh của hắn mà càng là thay đổi mệnh của một nam một nữ đó, vì bọn họ đã tồn tại dựa vào ký ức của hắn.

Cho nên, ngay khi Tô Bạch sớm đã chọn cam chịu, cách mạng của phát thanh lại vẫn chưa thành công, vì Tô Dư Hàng ở trong ký ức của Tô Bạch vẫn luôn chống chọi, ngay khi hai bên đấu nhau, Tô Bạch vốn là nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao đột nhiên phát hiện ra vậy mà mình lại có chuyện có thể làm, bắt đầu hái đào của mình.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn truyền ra từ trong ý thức của Tô Bạch!

“Ầm!” Trong không gian đồng thời vang lên tiếng sấm, cơn mưa tầm tã đổ xuống!

Hòa thượng, Gia Thố và Giải Bẩm dường như đều cảm giác được sự khác thường trong tiếng sấm.

Mà lúc này, Tô Bạch trong ba hình ảnh cùng hé miệng nhẹ giọng nói: “Quá khứ của tôi, ký ức của tôi, tôi tặng lại cho các em trai trong dòng sông ký ức, tôi dẫn các em về nhà!”

Tô Bạch thời kỳ trẻ sơ sinh, Tô Bạch thời thơ ấu, Tô Bạch thời kỳ thiếu niên, đối với với Tô Bạch của hiện tại mà nói bọn họ quả thật là em trai của Tô Bạch hiện giờ, là người xa quê ở bên ngoài, mà bây giờ Tô Bạch sắp đánh thức bọn họ, dung hợp ý thức của mọi người lại làm một.

Cho dù ký ức trong quá khứ có mang tới đau khổ và chua chát, nhưng chí ít nó có thể trở nên hoàn chỉnh, hơn nữa từ nay về sau Tô Bạch không còn là quân cờ của người khác nữa!

“Vù!”

Trẻ sơ sinh mở mắt, đứa bé mở mắt, thiếu niên cũng mở mắt, cả ba Tô Bạch cũng đều mở mắt, đồng thời sáu người cùng đồng thanh hét lên đầy tức giận: “Cút ra khỏi ký ức của tôi!”

Chương 1285 Tới Đây, Đả Thương Nhau Đi! 1

"Cút ra khỏi ký ức của tôi!"

Đây là ý chí tới từ Tô Bạch cũng là tiếng hô tuyên bố chủ quyền của mình, thứ vốn nên thuộc về bạn thậm chí là đối với đại đa số người mà nói đó là thứ cơ bản nhất có từ khi sinh ra, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, muốn lấy được nó về lại trắc trở như thế, hơn nữa dường như chỉ có một cơ hội duy nhất trước mặt này.

Trong hình ảnh đầu tiên, đứa trẻ sơ sinh quay đầu nhìn chằm chằm vào Tô Dư Hàng đang đặt mình dưới vòng nước để xả, cùng với đứa bé sơ sinh quay đầu, lúc này dòng nước đã tạm ngưng, nhiệt độ trong toàn bộ nhà vệ sinh lập tức giảm xuống dưới không độ, trên vách tường thậm chí đã phủ đầy sương mù trắng.

Mà thân hình của Tô Dư Hàng vẫn không nhúc nhích, ông ta không thể cử động, ông ta không tài nào động đậy được, thứ duy nhất có thể di chuyển của ông ta thật ra chỉ có ánh mắt của ông ta.

Trong ký ức của Tô Bạch, Tô Dư Hàng chỉ có thể duy trì sức ảnh hưởng của mình, hơn nữa dưới tiền đề cực kỳ khắc chế giữ vững bốc cục tu hú sẵn tổ, ông ta không có khả năng đao to búa lớn tiến hành thay đổi ký ức của Tô Bạch để đảm bảo mình mãi mãi chiếm giữ nơi này, thật ra, ông ta hoàn toàn có năng lực trực tiếp tiến hành cướp của Tô Bạch.

Nhưng ông ta không thể làm như vậy, giống như Từ Phú Quý đã nói, vì có sự tồn tại của Phát Thanh cho nên bọn họ không dám giết cậu, chính vì có sự tồn tại của Phát Thanh, cho nên Tô Dư Hàng không dám trực tiếp làm bậy như vậy với Tô Bạch!

Bóp méo ký ức của một người trông thì rất đơn giản nhưng lại rất dễ xảy ra vấn đề lớn, đặc biệt là dưới sự thay đổi phi chủ động này rất có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của Phát Thanh. Ngược lại điểm chú ý của Phát Thanh không phải là phát hiện ra trò mờ ám của Tô Dư Hàng, thật ra thứ mà nó để ý là với loại ký ức bị thay đổi một cách bị động, không hiểu rõ điều kiện đó của Tô Bạch, hắn còn có thể được gọi Tô Bạch nữa không?

Sự nhận biết của Phát Thanh về một thính giả có một loại tiêu chuẩn thuộc riêng về mình, ví dụ như lúc trước thật ra Tô Bạch là quỷ hồn đoạt xác, nhưng dù sao hắn cũng có nhân cách và suy nghĩ riêng của mình, đồng thời cũng tự mình trải qua thời kỳ thanh xuân, lên cấp hai, cấp ba rồi đến đại học của mình, để hắn sở hữu ý thức và tư duy của mình, cũng vì vậy, cho dù lai lịch của Tô Bạch rất vặn vẹo, thậm chí không đi theo con đường trưởng thành của người bình thường nhưng Phát Thanh vẫn nhận định Tô Bạch là một cá nhân, là một người có thể trở thành thính giả tiến vào thế giới chuyện xưa.

Mà nếu như Tô Dư Hàng quá mức bóp méo ký ức của Tô Bạch, thậm chí sắp xếp ký ức của hắn đạt đến một mức độ mình mãi mãi không có khả năng bị đuổi đi, vậy sự thay đổi của ký ức nhất định sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, sẽ ảnh hưởng đến nhân cách và con người bản thân hắn, đến khi đó Tô Bạch có thể tiếp tục trở thành thính giả hay không, có thể được Phát Thanh duy trì nhận định hay không lại rất khó nói. Mà Phát Thanh đối với thính giả mà mình không thể nhận định được thường chỉ có một quy tắc là nhiệm vụ hiện thực giết

chết này, hoặc là càng dứt khoát hơn một chút tự mình kéo người đó vào thế giới chuyện xưa rồi tiến hành tiêu diệt.

Cũng vì thế, mới tạo thành cục diện quẫn bách khi Tô Dư Hàng đối diện với Tô Bạch cường thế trở về giành lại quyền chủ đạo trong ký ức của mình như hiện tại.

"A a a a a a!"

Đứa trẻ sơ sinh há miệng bắt đầu hét chói tai, một khắc này, trong miệng nó xuất hiện hai cái răng nanh, đây là răng nanh thuộc về cương thi, có một luồng thi khí tản ra từ trên người nó.

Ngay sau đó, răng nanh của đứa trẻ sơ sinh trực tiếp cắm phập vào tay của Tô Dư Hàng, thi khí thi độc bắt đầu rót vào trong cơ thể của Tô Dư Hàng, đồng thời đầu hất ra, cánh tay của Tô Dư Hàng bị xé dứt. Tô Dư Hàng đã đứt tay bắt đầu mất đi quyền khống chế đứa trẻ, đứa trẻ sơ sinh vẫn tiếp tục nổi trên mặt nước, mà cơ thể của Tô Dư Hàng lại bắt đầu từ từ lùi về sau, dần dần tiến vào trong bóng tối. Đây là sự nhượng bộ của ông ta, vì trong hình ảnh ký ức cụ thể hóa, ông ta rất khó chỉ đạo và thay đổi được gì, nhiều lắm chỉ là một cái liếc mắt, một cái quay đầu đó, mà đây là thế giới ký ức của bản thân Tô Bạch, cho nên hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì để loại bỏ ký ức mà mình không muốn ra ngoài.

Cơ thể của đứa bé cũng bắt đầu đứng dậy, trên người nó không còn hiện ra màu xanh thẫm của cương thi nữa mà là lộ ra một loại đỏ tươi như máu, trên người tản ra khí tức của khát máu và yêu dị, trong miệng đồng thời cũng có hai cái răng nanh lộ ra, nhưng đây không phải của cương thi mà là huyết mạch Huyết tộc.

Đứa bé đi về phía cả gia đình đang ở, những người khác dường như đều không nhìn thấy nó, chỉ có ánh mắt của một mình Tô Dư Hàng là di chuyển theo bước chân của nó.

Hai người này một lớn một nhỏ, lúc này lại có một loại cảm giác tất cả mọi người đều say chỉ có mình ta là tỉnh.

Có điều, Tô Dư Hàng ngoại trừ ánh mắt ra cũng không có khả năng di chuyển gì khác, vì ông ta phải ngồi ở nơi đó chụp ảnh, theo ký ức, lúc này ông ta chỉ ngồi ở đó, ông ta có thể di chuyển ánh mắt nhưng lại không thể tự tiện làm ra hành động.

Đứa bé đi tới trước mặt Tô Dư Hàng, há miệng phát ra tiếng càu nhàu chất vấn từ trong cổ họng, giống như đang hỏi Tô Dư Hàng tại sao không dẫn mình chụp ảnh gia đình.

Chương 1286 Tới Đây, Đả Thương Nhau Đi! 2

Ngay sau đó răng nanh của đứa bé trực tiếp cắm phập vào cổ Tô Dư Hàng, đồng thời bắt đầu điên cuồng hút máu tươi của ông ta.

Cơ thể của Tô Dư Hàng từ từ héo úa, cuối cùng, bóng tối phía sau lan rộng tới bao lấy ông ta.

Trong bức tranh thứ ba, thiếu niên vẫn là thiếu niên đó, ánh mắt của nó không còn rơi lên cuộn tranh mà đang đập điên cuồng lên vật chứa thủy tinh trước mắt, vô cùng cuồng loạn và tâm thần.

Tô Dư Hàng đứng trước mặt thiếu niên, cách bình thủy tinh lạnh lùng nhìn nó như thể đang nhìn một con cá vàng nhỏ muốn nhảy ra khỏi bể cá. Trong thời điểm đó, ở thời đại đó, nói một cách không hề khoa trương thì thiếu niên trước mắt Tô Dư Hàng, thật sự chính là sự khác biệt giữa người khổng lồ và con kiến.

Bàn tay của Tô Dư Hàng thò vào túm đầu thiếu niên lên, ông ta theo thói quen chuẩn bị búng bé trai hôn mê. Thế nhưng lúc này, thiếu niên lại hơi mỉm cười, những sợi tơ máu hiện lên trên cơ bắp nó, ngay sau đó thiếu niên vung một quyền đấm thẳng vào bình thủy tinh trước mặt.

“Xoảng!”

Bình thủy tinh lập tức vỡ nát, chất lỏng dinh dưỡng chảy ra khắp nơi, vụn thủy tinh bị lực đạo mạnh mẽ này hất văng vào

người Tô Dư Hàng, cơ thể của Tô Dư Hàng lại biến mất một lần nữa.

Trẻ sơ sinh, đứa bé, thiếu niên, cơ thể đều bắt đầu vặn vẹo, Tô Bạch trong mỗi một bức tranh cũng bắt đầu vặn vẹo.

Lúc này, ba bức tranh cùng nhau mai một, trong nháy mắt đã vỡ vụn, trong mỗi một bức tranh đều có một Tô Bạch, cơ thể của ba Tô Bạch vặn vẹo rồi lan rộng cuối cùng hợp lại làm một, ngoài ra, trẻ sơ sinh, đứa bé và thiếu niên cũng từ từ dung nhập vào trong cơ thể của Tô Bạch.

Đây là sân nhà của tôi, nơi này vốn chính là ruộng đất riêng của tôi, Tô Dư Hàng ông dựa vào cái gì ở lại nơi này mãi!

Thẳng cho đến hiện tại, Tô Bạch chỉ nhìn thấy sự thay đổi và ánh mắt của Tô Dư Hàng mà lại không nhìn thấy bà mẹ hờ đó của mình có bất cứ sự khác thường nào, cũng vì vậy, hắn đại khái đoán ra được, có khả năng trong ký ức của mình, số định mức mà Tô Dư Hàng chiếm giữ khá lớn, hoặc là bà mẹ hờ đó của mình cũng không thật sự bước vào trong ký ức của mình, hoặc là thật ra bọn họ có rất nhiều lựa chọn, mà mình là một sự lựa chọn trong đó.

Một bóng người đàn ông mờ nhạt hiện ra trong ý thức của Tô Bạch, mang theo một loại uy nghiêm và cương quyết, loại cảm giác này giống như một người làm cha chuẩn bị dạy dỗ đứa con trai không nghe lời của mình.

Thế nhưng loại thái độ này lại khiến Tô Bạch phản cảm nhất.

“Ầm!”

Ý thức được không gian đang nổ vỡ, dòng sông ký ức thuộc về Tô Bạch đang vặn vẹo.

Cơ thể người đàn ông sừng sững bất động, dường như ông ta rất chắc chắn, chắc chắn Tô Bạch không thể ra tay với mình.

Vì hình thượng của ông ta, thân phận của ông ta, chốn dừng chân của ông ta, khiến cho thật ra bản thân ông ta đã được tính là một phần trong ký ức của Tô Bạch, cưỡng chế đuổi ông ta đi tương đương với tiến hành "róc xương trị độc" với linh hồn.

"Sự tiến bộ của cậu khiến tôi rất kinh ngạc." Trong bóng tối truyền ra giọng nói một người đàn ông, giọng nói này Tô Bạch rất quen thuộc, đó chính là giọng của Tô Dư Hàng!

Lúc trước Tô Dư Hàng từng hại Từ Phú Quý ở nơi chứng đạo hai mươi năm, đồng thời dẫn Cát Tường ra ngoài, hơn nữa còn chơi cờ tính kế với Phát Thanh nhiều năm như vậy, nếu như đổi lại là góc độ của một thính giả ở bên cạnh quan sát, Tô Dư Hàng hoàn toàn có thể được coi là một thần tượng hoặc là một hình mẫu.

Nhưng đứng ở góc độ của Tô Bạch để xét, người trước mặt này là mục tiêu mình nhất định phải giết chết!

Người đời thường nói, thù hận lớn nhất không ngoài thù tình thân, nhưng ở đây hình như nó càng cao cấp hơn một chút, vì cha mẹ của Tô Bạch chính là kẻ thù lớn nhất của hắn, thứ mà bọn họ bóp chết chính là thời thơ ấu của mình, đồng thời cũng gần như muốn bóp chết vận mệnh của mình!

"Cậu biết không, lúc đầu tôi và mẹ cậu còn cãi nhau vì chuyện của cậu." Giọng nói của Tô Dư Hàng vẫn rất bình tĩnh như cũ ngay cả khi bây giờ đang ở trong ý thức ký ức, Tô Bạch hoàn toàn chiếm quyền chủ động và ưu thế: "Khi ấy tôi đã cảm thấy hình như đứa trẻ này rất khao khát được tiến vào trong gia đình này của chúng tôi, trên thực tế, một vài chuyện tôi cũng biết, khi ở trên đảo Tần Hoàng, cậu phát điên vì cô ta, thậm chí không tiếc bị trừng phạt mà đi giết người báo thù cho cô ta.

Có đôi khi tôi còn nghĩ, nếu tôi thật sự coi cậu thành con trai mình mà đối xử, ít nhất cậu sẽ là một đứa con rất hiếu thuận, đúng không?"

Câu hỏi này mang theo một chút sầu não, đồng thời cũng có một loại buồn bã.

Nhưng đây chính là sự lựa chọn cuộc đời, cũng là sự lựa chọn con đường, bây giờ nói những lời này thật ra cũng không có ý nghĩa gì cả, sự lựa chọn đã làm ra từ hơn hai mươi năm trước, con đường cũng đã sớm đi qua rồi.

Đối mặt với uy hiếp của Tô Bạch, Tô Dư Hàng vẫn trông có vẻ không vội không hoảng như cũ, nói: "Thật ra tôi chân chính đã không còn ở trong ký ức của cậu, mà cậu xóa bỏ tôi sẽ phải trả cái giá linh hồn của mình bị thương nghiêm trọng, cậu thậm chí sẽ rớt khỏi cảnh giới thính giả cao cấp. Mà cái giá này, Phát Thanh sẽ không phục hồi giúp cậu, cậu đã đuổi tôi ra khỏi ký ức của cậu, tôi đã không có cách nào làm ra ảnh hưởng gì đối với cậu nữa, không phải sao?"

Tô Bạch tiếp tục bước từng bước lại gần Tô Dư Hàng.

"Tô Dư Hàng." Tô Bạch hô.

"Ừm." Tô Dư Hàng đáp lời.

"Cha."

"Ha ha, ừ."

"Ba."

"Ừm."

"Có câu này, tôi vẫn luôn rất muốn nói với ông."

"Nói đi, tôi đang nghe đây."

"Đầu tiên, tôi không tin cho dù bản thân ông đã rời khỏi nơi này nhưng một sợi phần hồn này của ông tiêu tan sẽ không

tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với bản thân ông, thứ nữa, tôi thật sự rất muốn nói với ông một câu, đó chính là, tới đây, đả thương nhau đi!”

Chương 1287 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 1

Tô Bạch rất chắc chắn, hơn nữa cũng không có đường bàn bạc nào, khi một bên chọn không chết không dừng, thật ra bên còn lại cũng chỉ tự động mất đi quyền lực chọn cái khác.

Tô Dư Hàng thở dài một hơi, đáp: "Phát Thanh có dụng ý khác, cậu chỉ giết một người có thâm niên lại cần đến mức phải sắp xếp một thế giới chuyện xưa mới mẻ như vậy để trừng phạt cậu sao?"

Chỉ để trừng phạt Tô Bạch vì đã giết một người có thâm niên lại dụ một người có thâm niên khác ra giết, mà sắp xếp một thế giới chuyện xưa độc lập thì quả thật có hơi miễn cưỡng, hơn nữa cũng rất dễ nghĩ ra được mục tiêu chân chính của Phát Thanh có khả năng cũng không phải Tô Bạch, nếu như chỉ đơn thuần là trừng phạt một thính giả cao cấp không tuân thủ quy tắc, vậy hoàn toàn có thể tiến hành một cách đơn giản và trực tiếp hơn, mà không cần thiết phải làm phức tạp như vậy.

Mà xét từ kết quả, Phát Thanh muốn tiến hành cải cách Tô Bạch, Tô Bạch chỉ là thay đổi bản thân, còn đối với Tô Dư Hàng tồn tại trong ký ức của Tô Bạch thì lại tương đương với… loại bỏ!

Cũng vì vậy, đây hoàn toàn có thể coi thành sự trừng phạt của Phát Thanh đối với Tô Dư Hàng!

Phát Thanh có quy tắc của Phát Thanh, nó vẫn luôn dựa theo quy tắc của mình để vận hành, nó không gì không biết,

chí ít thì Tô Bạch cho rằng là như vậy, lúc trước Từ Phú Quý cũng thừa nhận như thế.

Cho nên rất có khả năng, thật ra Phát Thanh đã biết vị trí của đôi cha mẹ hờ đó của mình, nhưng vì bọn họ nằm ở vị trí đó nên Phát Thanh không có cách nào dựa theo trình tự bình thường của mình để ra tay với bọn họ, giống như một câu giải toán cao cấp, bạn biết đáp án nhưng bạn lại không thể viết ra các bước giải đề, như vậy bạn coi như không lấy được điểm.

Giống như lúc đầu Tô Bạch suýt chút nữa giết chết cha của Tô Dư Hàng cũng chính là ông nội của mình, Phát Thanh cũng suýt thì trực tiếp tuyên bố lệnh truy sát hắn, cho dù trong lòng bản thân nó biết rõ đôi vợ chồng đó đối với mình mà nói là người đã phá hỏng quy tắc, tương đương với sâu mọt, nhưng không có cách nào khác, nó nhất định phải làm việc dựa theo quy tắc.

Đại khái thì Phát Thanh có loại trạng thái này, nhưng dưới điều kiện việc này không ảnh hưởng đến quy tắc cho phép, nó sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch loại trừ của mình.

Thế giới chuyện xưa lần này, về mặt bản chất rất có khả năng chính là như vậy, sự đổi mới đối với Tô Bạch và phá đổ tính cách của hắn, gần như chỉ tương đương với đổi Tô Bạch thành một người mới, coi như là một loại trừng phạt, vì đối với loại người có ý thức riêng khá mạnh mẽ như Tô Bạch, xóa hết toàn bộ sự chấp nhận về tính cách của mình và đối với bạn bè, con trai trước đây, là chuyện hắn không có cách nào chấp nhận được, hắn cảm thấy điều này thật sự tương đương với mình ở hiện tại đã chết.

Nhưng đối với những thính giả khác mà nói, rất có khả năng chỉ cần có thể sống là được.

Cho nên theo quan điểm của đại đa số thính giả sự trừng phạt lần này thật ra chỉ là hơi khiển trách mà thôi, dù sao anh

cũng không chết, cho dù tính tình của anh thay đổi nhiều nhưng anh vẫn chưa chết cơ mà, con người anh vẫn còn sống, anh vẫn tên là Tô Bạch, không phải sao?

"Thật ra cậu có cơ hội cùng chúng tôi ngắm nhìn phong cảnh càng cao hơn." Giọng nói của Tô Dư Hàng lại vang lên: "Cậu thật sự không muốn nhìn thấy bộ mặt thật của Phát Thanh một chút nào sao"

"Nhìn con mẹ ông!"

Câu trả lời của Tô Bạch rất đơn giản cũng rất dứt khoát, đồng thời, thức hải cuồn cuộn hoàn toàn đè ép về phía Tô Dư Hàng, Tô Bạch dùng thức hải của mình, dùng tinh thần lực của mình, dùng linh hồn của mình để tấn công. Đây là một loại cách đánh giết địch một nghìn thì mình cũng tổn thất tám trăm, nhưng Tô Bạch thật sự không để ý chuyện này.

Tô Dư Hàng lắc đầu, lúc này ông ta đã được trải nghiệm cảm giác của đám người hòa thượng trước đây, mà điều càng kích thích hơn là tính cách vặn vẹo của sản phẩm thử nghiệm này lại còn do một tay mình tạo ra.

Có điều, ở thời điểm này Tô Dư Hàng không có thời gian để nghĩ lại vấn đề giáo dục ngày trước của mình, ông ta không cam lòng bị xóa bỏ, ít nhất là không cam lòng mình bị sản phẩm thí nghiệm mà mình để lại xóa bỏ!

Cho dù chỉ là một sợi phân hồn!

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Ba cú va chạm cường lực xuất hiện.

.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Trên trời liên tục vang lên ba tiếng sấm nổ.

Đồng thời lấy Tô Bạch đang nằm trong sân làm trung tâm, xung quanh lại từ lõm xuống, mà lúc này từ mắt mũi tai miệng của hắn đã chảy ra máu tươi.

"Ý thức linh hồn của cậu ấy rất loạn." Hòa thượng mở miệng nói, một điểm này không cần một thính giả cao cấp như Giải Bẩm nói.

Bản thân hòa thượng có thể nhìn ra.

"Đây chính là cái gọi là thiên nhân giao chiến trong nội tâm mình sao?" Gia Thố có hơi nghi ngờ bảo.

Mà bấy giờ, Giải bẩm vẫn chưa trải qua lần thí nghiệm ở khu nghĩa trang công cộng đối với Tô Bạch, từ đó từ chỗ Lương Sâm biết được cha mẹ Tô Bạch có khả năng ở trong nhận thức của con trai mình, cũng vì thế, anh ta cũng cảm thấy có hơi khó hiểu với toàn bộ những thứ xuất hiện trên người Tô Bạch hiện tại.

Điều này chứng tỏ trong thức hải có hai luồng ý chí đang tiến hành quyết đấu, dựa theo mức độ quyết đấu hiện tại để xét, cho dù cuối cùng là Tô Bạch thắng thì hắn vẫn sẽ có xác suất rất cao linh hồn bị sụp đổ, thậm chí biến thành bại não.

Vậy một ý thức khác đang giao chiến với hắn là ai?

Cũng không có khả năng là Phát Thanh được?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã trực tiếp bị bản thân Giải Bẩm phủ nhận, có khoa trương cỡ nào cũng không thể đối kháng với Phát Thanh được.

Mưa càng ngày càng to, cho dù có Gia Thố vẫn luôn che ô cho Tô Bạch nhưng nước chảy trong sân vẫn sẽ không ngừng tích tụ, lại thêm bên dưới Tô Bạch lõm một cái hố nhỏ lại càng tiện tích nước hơn.

Chương 1288 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 2

Đối mặt với loại tình hình này, cho dù là Giải Bẩm hay là hòa thượng và Gia Thố, thật ra đều có hơi bó tay chịu trói, bây giờ việc ba người có thể làm hình như cũng chỉ là đứng ở bên trên nhìn Tô Bạch tiếp tục "nằm ngay đơ."

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên Tô Bạch mở trừng mắt, đôi mắt của hắn đục ngầu, không nhìn thấy đồng tử đâu. Nhưng giọng nói của hắn vẫn truyền ra ngoài: "Ngoài nhà, người có thâm niên, bắt sống."

Tô Bạch liên tục nói ra vài chữ này, ngay sao đó đôi mắt của hắn lại khép lại, giữa hắn và Tô Dư Hàng đang tiến hành một trận giao chiến ác liệt, cũng vì đây là sân nhà của hắn, chiếm được ưu thế nhất định cho nên mới dám phân tâm ra ngoài nói chuyện lúc này.

Nhưng Tô Dư Hàng ở bên đó dường như đã hiểu ra gì đó, ông ta như phát điên từ thế bị động mới đầu chống đỡ đòn tấn công của Tô Bạch biến thành chủ động tấn công, bằng không Tô Bạch thật sự sẽ nói ra rõ ràng hơn một chút.

Trong cơ thể của con trai, hai cha con đánh nhau, cục diện này trông có vẻ hơi nực cười nhưng thật sự lại đang diễn ra.

Mà nghe được thông tin Tô Bạch đột nhiên mở mắt truyền ra, ba người ở bên cạnh trước còn sững sờ, nhưng cũng may thông tin của hắn vẫn khá trọn vẹn, tuy rằng có hơi giản lược.

Ngoài nhà, người có thâm niên, bắt sống.

Ba từ đơn giản này nhưng nếu cố gắng xâu chuỗi lại sẽ thành một câu, bên ngoài nhà có một người có thâm niên, cần phải bắt sống ông ta qua đây.

Một từ "bắt sống" cuối cùng ngược lại cũng không phải Tô Bạch cố ra vẻ khác thường, vì cho dù là hòa thượng, Gia Thố hay là Giải Bẩm, bọn họ đều thừa nhận bản thân là thân phận nhân bản vô tính, nếu là trong thế giới hiện thực, hiển nhiên bọn họ không dám giết thính giả lung tung, nhưng bây giờ bọn họ đã không coi là gì cả, Tô Bạch không thêm một câu "bắt sống," rất có khả năng sẽ bị mấy người này trực tiếp giết luôn, dù sao cũng là nhân bản vô tính, làm ra chút chuyện khác thường cũng sảng khoái.

Nghe hiểu ý tứ nhưng cũng phải có người đi làm, nếu đã đi bắt người có thâm niên ở bên ngoài, vậy phái ra thính giả cao cấp hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, mà hòa thượng và Gia Thố có thể ở lại đây chăm sóc Tô Bạch sau khi nói vài từ lại tiếp tục "nằm ngay đơ."

"A di đà phật, đối với cậu mà nói dù sao cũng không có bất cứ tổn thất gì, nhưng phần nhân tình này, Tô Bạch sẽ ghi nhớ." Hòa thượng nói như vậy.

"Ha ha, đạo lý này tôi hiểu." Giải Bẩm ra hiệu cho hòa thượng không cần nói thêm gì nữa, anh ta trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đối với một người cường hóa ảo thuật mà nói, lực tinh thần gần như là căn bản, thật ra khi anh ta tới đã bắt được một thính giả có thâm niên ẩn nấp ở bên cạnh, chỉ là khi ấy anh ta cũng không để ý, nếu bây giờ Tô Bạch đột nhiên kêu anh ta đi bắt người đó quay đây, vậy thì đi bắt qua đây thôi.

Tốc độ thật sự rất nhanh, nguyên nhân chủ yếu thật ra vẫn là thính giả cao cấp bắt người có thâm niên thật sự không có gì khác với diều hâu bắt gà con cả.

Cũng chỉ sau năm phút Giải Bẩm đã về, ông Thẩm bị anh ta xách trong tay, trực tiếp ném tới bên cạnh Tô Bạch.

"Linh hồn giành xác?" Hòa thượng ngồi xổm xuống kiểm tra ông Thẩm đã bị Giải Bẩm trực tiếp phong bế ngũ giác, hiển nhiên đã phát hiện ra sự khác biệt của cơ thể lính Tần này.

"Đợi đã, để tôi bắt linh hồn ông ta ra ngoài, thứ Tô Bạch cần chắc hẳn là cơ thể này." Giải Bẩm đè một tay xuống vỗ lên đầu ông Thẩm, sau đó một ngọn lửa màu vàng sáng bị túm ra như vậy.

Trong ngọn lửa màu vàng sáng hiện ra gương mặt tràn đầy vẻ sợ hãi cũng rất khiếp sợ của ông Thẩm, vì ông ta không biết tại sao một vị thính giả cao cấp đại nhân sẽ ra tay với mình một cách dứt khoát và lưu loát như thế, đối phương thật sự không sợ sự trừng phạt của Phát Thanh sao?

Cũng may Giải Bẩm cũng không trực tiếp bóp nát linh hồn của ông Thẩm, mà phong ấn ông ta lại, sau đó đặt cơ thể lính Tần bên cạnh Tô Bạch.

Người có mặt ở đây đều là người thông minh, ngay khi phát hiện ra ông Thẩm là một thính giả đoạt cơ thể cổ thi, cũng đã biết rõ dụng ý của Tô Bạch, mục đích của hắn hiển nhiên chính là cơ thể cổ thi này.

Tô Bạch đã thành công ép được Tô Dư Hàng ra khỏi ký ức của mình, lại không có cách nào thoát khỏi ý thức của chính mình, ngoài ra, áp lực của Phát Thanh đối với Tô Bạch cũng bắt đầu càng ngày càng lớn.

Mới đầu trước khi ra tay, hắn còn ôm suy nghĩ cho dù mình rớt cảnh giới cũng phải diệt sạch một sợi phân hồn của Tô Dư Hàng, nhưng Tô Bạch vẫn đánh giá thấp sức mạnh của một sợi phân hồn này của Tô Dư Hàng rồi, cứ tiếp tục dựa theo cục

diện này, trước khi linh hồn của mình rớt cảnh giới, khả năng Tô Dư Hàng bị giết chết cũng chỉ có năm phần.

Chương 1289 Sức Bền Của Người Đàn Ông! 3

Sau đó, Tô Bạch rớt cảnh giới linh hồn ở trong một "ngày hôm nay" cơ thể sẽ hồi phục, nhưng linh hồn sẽ biến thành người có thâm niên, mà không còn là linh hồn của thính giả cao cấp nữa, vậy thứ đợi chờ Tô Bạch cũng chỉ còn sự tuyệt vọng khó giải.

Cũng vì vậy, hắn dự định bí quá hóa liều, hắn cần một cơ thể, một cơ thể mạnh mẽ, một cơ thể mà mình thừa nhận, có thể thu nạp tàn hồn của mình.

Đợi đến trước mười hai giờ đêm hắn phải cược một ván, cưỡng chế cắt linh hồn của mình tiến vào trong cơ thể lính Tần này với tàn hồn của mình, để lại Tô Dư Hàng trong cơ thể ban đầu của mình.

Cái mà Tô Bạch cược chính là vào lúc không giờ, rốt cuộc Phát Thanh thay đổi ý thức của Tô Dư Hàng trong cơ thể mình, hay là thay đổi ý thức riêng của mình đang chiếm giữ mình đây, ván cược này chỉ có thể giải như vậy.

Nếu Phát Thanh thuận nước đẩy thuyền, "coi" Tô Dư Hàng sở hữu cơ thể của Tô Bạch thành Tô Bạch, vậy Tô Dư Hàng sẽ thay thế con trai mình tiếp tục rơi vào lồng giam một ngày này, mà Tô Bạch thì lại về mặt lý thuyết không nên tồn tại trong thế giới chuyện xưa "lồng giam một ngày" nữa, từ đó biến tướng hoàn thành thế giới chuyện xưa vốn chính là nhiệm không tồn tại này.

Nhưng hắn đoán với tính cương quyết của Phát Thanh, nó sẽ không làm đến mức rõ ràng như thế, cho dù trong lòng nó hận Tô Dư Hàng muốn chết, nhưng Phát Thanh cũng sẽ buông tha cho cô em trà xanh của mình, rất có khả năng nó sẽ đối xử bình đẳng, cùng ra tay với mình và Tô Dư Hàng, xem ai có thể kéo dài lâu hơn!

Mà nếu xảy ra loại tình huống này, một cơ thể lớn mạnh như vậy lại là thứ cần phải có, cái này giống như Viagra, là minh chứng đàn ông bền bỉ, chí ít theo quan điểm của Tô Bạch, cho dù là thính giả cấp đại lão không phải cường hóa theo con đường cơ thể chuyên tấn công, có khả năng thể hồn và cơ thể của anh ta cũng không thể so được với cổ thi lính Tần này.

Về phần Tô Dư Hàng có ra ngoài hay không, là chuyện không có khả năng, một sợi phân hồn này của ông ta giống như miếng vàng đó, không thể bại lộ được, ông ta chỉ có thể nhờ bóng râm của Tô Bạch để tồn tại trong nhận thức của hắn, ngay khi Tô Bạch không tiếc thằn lằn đứt đuôi chia cắt linh hồn mình rời khỏi cơ thể này, sợi phân hồn của Tô Dư Hàng đã bị Tô Bạch ép ra khỏi ký ức chỉ có thể tiếp tục ký thác vào trong tàn hồn đã bị chia cắt của Tô Bạch, cũng chính là trong cơ thể của chính Tô Bạch.

Mà bây giờ, trong đầu Tô Bạch thì lại nghĩ đến một chuyện.

Lúc đầu mập mạp cố tình cứu ông Thẩm từ Tây Tạng ra ngoài hơn nữa còn để ông ta đoạt cơ thể cổ thi lính Tần tới tìm mình báo thù. Hơn nữa xét từ điểm thời gian "ngày hôm nay," hôm qua mập mạp đã rời đi mà hôm nay đã để ông Thẩm tới báo thù.

Chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Tô Bạch nhớ lần đó mập mạp mày mò lung tung làm một vài chuyện khi mình ngồi máy bay về Thượng Hải, sau đó không thể không khiến mình rời khỏi tập thể nhà lão Phương này. Nhưng ngày hôm sau, ông Thẩm đã xuất hiện tới tìm Tô Bạch gây sự, chỉ là ông Thẩm quá mức tự tin, cuối cùng vẫn bị Tô Bạch bắt lại một cách thê thảm. Cơ thể thi cổ lính Tần đó cũng bị hắn coi thành món quà mà mập mạp tặng mình đặt ở cổng nhà.

Trong thời gian này ở tương lai, vốn Tô Bạch cũng đã bàn bạc xong với Phật Gia rồi, Phật Gia tặng mình một con lươn, không đúng, là một thi thể nữ, còn Tô Bạch thì lại tặng cơ thể lính Tần này cho Phật Gia dung hợp với cơ thể sau khi anh ta thăng cấp.

Nhưng cũng không phải hắn chưa từng nghi ngờ, mập mạp là một người không có lời thì không dậy sớm, cho dù anh ta muốn tặng quà cho mình, nhưng có cần phải vượt nghìn dặm xa xôi tới tận Tây Tạng đào ông Thẩm ra ngoài, hơn nữa còn kêu ông ta đoạt cơ thể lính Tần tới tìm mình báo thù không?

Hành động này thật sự có ý tứ cởi quần đánh rắm ở bên trong.

Nhưng không khéo léo không thành sách, trong một ngày đặc biệt ở lồng giam một ngày này, vào vài lần luân hồn trước, ông Thẩm thật sự giống như một miếng cao bôi da chó không ngừng xuất hiện tạo cảm giác tồn tại, vì ông ta muốn báo thù, vì thù hận đã lấp đầy nội tâm của ông ta, nhưng bây giờ xem ra hình như điều này càng giống một lời nhắc nhở hơn, vì trong một ngày này, người mà Tô Bạch có thể tiếp xúc cũng không nhiều, vì chuyện của hắn cầu người bình thường giúp cũng không có ý nghĩa gì cả, cho nên lăn qua lăn lại, ông Thẩm đã sắp lăn đến quen mặt luôn rồi.

Cũng bởi vậy, ngay trong trận ác chiến cuối cùng với Tô Dư Hàng, Tô Bạch nghĩ đến ông Thẩm, nói một cách chính xác thì nghĩ đến món quà mà mập mạp tặng cho mình… đó là cổ thi lính Tần này!

Tô Bạch không biết rốt cuộc mập mạp cố ý hay là vô tình tính toán như thế, nếu như là cố tình, vậy nhân quả mà anh ta suy đoán ra hoàn toàn đã đáng sợ đến mức độ nào rồi?

Chương 1290 Câu Đối Phúng Điếu Của Cha Con 1

Chỉ là nếu mập mạp đã có thể tính ra được chuyện ở thế giới chuyện xưa, vậy tại sao ở Quảng Châu anh ta lại bị mình hái quả một cách uất ức như thế?

Những chuyện này có lẽ chỉ có thể đợi sau này mập mạp lại xuất hiện trước mặt mình mới có thể nói, trước mắt, làm sao giết chết Tô Dư Hàng và làm sao rời khỏi thế giới chuyện xưa lồng giam một ngày này mới là chuyện quan trọng nhất của Tô Bạch.

Đôi bên giao chiến trong thức hải rất nhanh đã trở nên căng thẳng, một mặt là vì Tô Dư Hàng vốn chỉ là phân hồn, còn bị Tô Bạch ép ra khỏi ký ức, bây giờ được tính là dị vật bám vào linh hồn của Tô Bạch, rất khó loại bỏ sạch sẽ, cũng vì vậy ngay từ đầu quan điểm chính đã được xác định rồi, trong trận quyết đấu của đôi bên, Tô Bạch chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, vốn thuộc về thế địa vị. Một mặt khác thì lại vì bây giờ hắn đang thả chậm tiết tấu, không vội liều mạng tiêu hao với Tô Dư Hàng, mà là nhét Tô Dư Hàng vào trong một khu vực giới hạn, nếu như để ông ta thành công tiến vào trong ký ức của mình một lần nữa, vậy Tô Bạch cũng chịu thiệt lớn rồi.

Đương nhiên, loại khả năng này khá thấp, vì sở dĩ Tô Dư Hàng có thể sống trong ký ức của Tô Bạch cũng là vì khi ông ta bắt tay vào nuôi dưỡng, Tô Bạch vẫn còn nhỏ tuổi lại chỉ là một người bình thường, nhưng một lần bị rắn cắn sợ dây thường đến mười năm, thêm một chút đề phòng cũng không sai, lại thêm loại người có thể giở trò với Phát Thanh như Tô

Dư Hàng, có trời mới biết ông ta còn có bản lĩnh ẩn giấu gì nữa?

Nếu đã như vậy, Tô Dư Hàng cũng không giãy dụa nữa, ông ta biết rõ bây giờ cơ hội duy nhất của mình chính là đợi đến không giờ, xem đôi bên ai có thể chống đỡ được thêm một giây.

Trong thức hải, hình bóng của hai người đàn ông dường như đồng thời biến ảo, Tô Dư Hàng ngồi trên chiếu, ngược lại trông có vẻ rất thoải mái, nhưng hình ảnh đột nhiên thay đổi, nơi này biến thành một cái sân.

Đây là một cảnh trong hình ảnh ký ức của Tô Bạch, trong sân này, Tô Dư Hàng đã từng viết chữ vẽ tranh, mà trong chớp mắt trên người ông ta cũng xuất hiện một bộ trường sam màu trắng, ông ta vốn lớn lên tuấn tú nhã nhặn, bây giờ tay cầm bút lông đứng trước bàn viết chữ lên giấy Tuyên, lại càng có một loại phong thái phong lưu phóng khoáng toát ra.

Rất nhanh, cơ thể của Tô Bạch đã xuất hiện ở nơi này, cách không giờ còn một khoảng thời gian nữa, nếu đôi bên đều đang đợi một màn quyết đấu cuối cùng, vậy tạm thời ít nhất cứ cố hết sức sống yên ổn vô sự một chút.

Ngay khi Tô Bạch xuất hiện trong sân, Tô Dư Hàng mở miệng nói: “Có muốn viết mấy chữ không? Người làm cha như tôi cũng chưa từng dạy cậu gì cả, nhân cơ hội này chỉ dẫn cậu thư pháp đi.”

Tô Dư Hàng nói rất hiển nhiên, như thể ông ta và Tô Bạch chỉ là cha con ly tán vì một vài nguyên nhân mà rất lâu không thể gặp mặt, nhưng giữa hai người vẫn còn mối quan hệ cha con bình thường.

Tô Bạch chậm rãi đi qua, nhìn giấy Tuyên trên bàn đá một chút, không thể không nói chữ của Tô Dư Hàng quả thật rất

đẹp, nhưng lúc này, hiển nhiên hắn sẽ không nhàm chán đến mức phối hợp với ông ta diễn ra bức tranh ấm áp "cha từ con hiếu," hắn chỉ nhẹ giọng nói: "Khi tôi giết ông nội, ông nội cũng đang viết chữ."

Lời này vừa nói ra, không thể nghi ngờ gì chính là dập tắt câu chuyện, cũng phá hỏng tâm trạng viết chữ của Tô Dư Hàng. Ông ta đặt bút lông xuống, không nói gì cả mà ngồi lên ghế đá bên cạnh, một cơn gió nhẹ thổi tới khiến vài sợi tóc của ông ta bay bay.

"Cậu giống tôi, lớn lên ưa nhìn, chỉ là mái tóc màu tím này của cậu thật sự khiến người có hơi không dám khen tặng." Tô Dư Hàng chỉ vào mái tóc của Tô Bạch và nói.

"Ông cảm thấy ông giống ai? Tây Môn Xuy Tuyết hay là Lý Thái Bạch?"

"Vậy cậu nói xem tôi giống ai?" Tô Dư Hàng hỏi.

"Khổng Ất Kỷ." Tô Bạch đáp.

"Đứa trẻ nhà cậu luôn không hiểu phong tình như vậy." Tô Dư Hàng duỗi nhẹ thắt lưng, nói: "Vẫn nhớ nơi này chứ?"

"Nhớ." Tô Bạch gật đầu, hắn xác nhận nhớ chỗ này: "Từng tới trong mơ."

Vì ký ức thời thơ ấu của mình đều là giả hết.

"Có vài chuyện thật ra cậu cũng nên hiểu một chút." Tô Dư Hàng thở ra một hơi, nói: "Dù sao bây giờ tôi quả thật có hơi hối hận, trước đây tôi cũng đã từng nói câu này rồi."

"Vậy ông có thể không cần phí lời thêm nữa." Tô Bạch cũng ngồi lên ghế đá bên cạnh.

"Nếu cậu không muốn nghe tôi phí lời đã không tới chỗ này, cậu để một mình tôi tự vui vẻ là được rồi."

“Làm con trai, cho dù quan hệ cha con có kém tới đâu, nhưng một vài luân lý cương thường vẫn phải làm.”

Tô Dư Hàng nhìn Tô Bạch với vẻ hơi ngạc nhiên, cười bảo: “Tôi không ngờ cậu lại biết nghĩ như vậy đấy.”

“Tóm lại vẫn phải tiễn.” Tô Bạch nói nốt một câu trước.

Tô Dư Hàng vừa cười vừa lắc đầu, thù hận giữa hai người thật sự chỉ có một bên, vì Tô Dư Hàng quả thật không hận thù gì Tô Bạch, đúng vậy, là người bình thường, anh sẽ sinh ra cảm giác thù hận gì với đồ chơi của mình sao?

Không tồn tại.

Nhưng Tô Bạch đối với Tô Dư Hàng thật sự khỏi cần phải nói, bây giờ ý nghĩa sống của hắn sau khi mất đi bé con, chính tay đâm chết cha mẹ mình được xếp vào chuyện hàng đầu nhất.

Chương 1291 Câu Đối Phúng Điếu Của Cha Con 2

"Thật ra, khi ở dưới đáy biển đảo Tần Hoàng nhìn thấy cậu đi báo thù cho cô ta, tôi thật sự có hơi bất ngờ, vì ở đây là giới thính giả, có luật rừng của bản thân thính giả, cậu làm như vậy đứng ở góc độ của người khác hoặc là đứng ở góc độ của bạn bè bè cậu để xét, quả thật là có hơi bốc đồng và không có đầu óc.

Nhưng đứng ở góc độ của tôi để xét, thật sự có một loại cảm giác nói không thành lời, dù sao trên người cậu cũng chảy dòng máu của Tô Dư Hàng tôi, ở thời điểm đó vẫn có thể khăng khăng báo thù cho cha mẹ, tôi thật sự rất vui mừng."

"Da mặt ông cũng dày thật đấy."

"Có lẽ từ vài phương diện có thể nhìn ra được điều này giống như chúng thần trong thần thoại Hy Lạp cổ, cha sáng tạo ra con, nhưng cuối cùng cha và đứa con của mình đi trấn áp mẹ hoặc là mẹ dẫn con trai mình đi trấn áp cha, hoặc là cha tự nuốt chửng con trai, những ví dụ này thật sự rất nhiều, bây giờ nghĩ lại, những câu chuyện thần thoại này cũng không phải không có đạo lý, ít nhất thì người biên soạn ra những thần thoại này, bọn họ chắc hẳn đã thay thế mình vào trong góc nhìn của thần.

Vì chỉ có thay góc nhìn vào để nhìn thế giới, nhìn gia đình, nhìn quan hệ luân lý, mới biên soạn ra được một loại hệ thống chuyện xưa như thế được.

Bây giờ đối với người thường mà nói, không phải chúng ta chính là thần linh trong thần thoại Hy Lạp cổ hay sao?”

Tô Bạch tin rằng cả đời này của mình chưa từng trao đổi với Tô Dư Hàng nhiều như vừa rồi.

Cũng đúng, ai sẽ nhàm chán đi nói chuyện, bàn luận thế giới quan nhân sinh với con chuột bạch trong phòng thí nghiệm của mình chứ? Đối với Tô Dư Hàng mà nói, ông ta cũng chỉ là vì sự trưởng thành và hành vi tâm lý của Tô Bạch mà sinh ra vẻ đạo đức giả mà thôi, giống như vài thư sinh tuổi tác còn trẻ lại miễn cưỡng làm ra những chuyện không hợp thời đó, chỉ coi là một loại thú tiêu khiển trò chuyện mỗi lúc nhàn rỗi.

“Tôi không biết mục đích ông nói những chuyện này để làm gì, tôi cũng không có hứng thú biết, nếu như ông muốn khuyên tôi thay đổi cách nhìn của tôi đối với các ông, rồi từ đó đạt được mục đích tẩy trắng các ông ở chỗ tôi, vậy tôi rất xin lỗi phải nói với ông đừng phí sức nữa.

Tôi chưa bao giờ cho rằng mình là thần, tôi chỉ muốn làm chuyện mình thích.”

“Ví dụ như giết chết cha mẹ mình sao?” Tô Dư Hàng chỉ vào mũi mình, hỏi.

“Chỉ là sự tương tự về DNA mà thôi.” Tô Bạch đáp.

“Tốt lắm.” Tô Dư Hàng lại duỗi tay chỉ vào giấy Tuyên và bút lông trên bàn đá: “Thời gian sắp tới rồi, không muốn viết chút gì dùng để lưu luyến sao?”

“Tôi cảm thấy không cần làm màu như thế, vì tôi tin, trong chúng ta sẽ chẳng có ai nương tay cả, ông cũng chắc chắn cho dù Phát Thanh hận ông muốn chết nhưng vẫn sẽ đối xử bình đẳng.

Cho nên tôi vẫn luôn chỉ hận không thể lý giải được tư duy của ông, cục điện bây giờ rõ ràng là hai cha con tranh giành một cơ hội sống sót ra ngoài, nhưng ông vẫn ở đây ra sức sắm nhân vật người cha hiền nhàm chán của mình."

"Đằng nào cũng nhàn rỗi, không phải sao?" Tô Dư Hàng đứng dậy, ra hiệu cho Tô Bạch cũng đứng dậy.

Lần này Tô Bạch không từ chối, đứng dậy đi tới trước bàn đá, cầm bút lông chấm mực đen, hơi suy nghĩ rồi bắt đầu động bút.

Rất nhanh, một bộ câu đối đã hiện lên trên giấy.

"Thích không?" Tô Bạch đặt bút lông xuống.

Trên giấy viết:

Không quên ơn dưỡng thành, mãi nhớ khoảnh khắc có cha bên cạnh.

Kế thừa chí lớn, nghiêm túc khen ngợi phẩm chất của cha.

Câu đối phúng điếu được treo trên linh đường sau khi người cha đúng chuẩn mực qua đời.

Tô Dư Hàng cũng không nổi giận mà cầm bút lông lại viết một bức chữ bên cạnh.

"Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh,

Đất vàng chôn cốt trời chiều khóc."

Sau đó, Tô Dư Hàng đặt bút lông xuống với vẻ rất hài lòng: "Rất mong đợi sau không giờ, đến cuối cùng nên dùng bức nào để phúng đây?"

"Kẽo kẹt…"

Cổng sắt bị đẩy ra từ bên ngoài, một người đàn ông béo phì cầm ô đứng ở cổng, Trương Bát Nhất đã trở về.

Thật ra nếu đi theo hình thức bình thường, trong một ngày này, mập mạp chắc hẳn đang ở bên bờ sông Hoàng Phổ vừa đối thoại với tàn hồn công chúa triều Tần trong cơ thể mình vừa tản bộ, anh ta vốn vẫn chưa trở về Thượng Hải, thậm chí anh ta còn từng trở về nghiệm chứng chuyện bé con đã bị bắt đi hay chưa.

Nhưng lúc này tuyến hình thức ban đầu đã xuất hiện sai lệch, hòa thượng gửi một tin Wechat cho mập mạp, lời ít mà ý nhiều, nói đây là thế giới chuyện xưa, bọn họ đều là nhân bản vô tính, mời anh ta về nhà.

Hòa thượng là người không biết nói đùa, anh ta muốn đùa cũng sẽ chỉ đùa một vài lời đùa tao nhã, không đến mức chọc ghẹo người ta, về điểm này mập mạp tin chắc, ngoài ra tuy rằng hôm qua mình có trêu đùa bọn họ một phen để tìm một cái cớ rời khỏi nơi này, nhưng mập mạp thật sự vẫn không tin bọn thọ sẽ lừa mình về để giết.

Chương 1292 Không Giờ! 1

Cũng vì vậy không có gì để do dự hết, mập mạp đã trở về như vậy.

Thật ra thế này có hơi ngại ngùng, dù sao hôm qua mới cố tình rời đi mà hôm nay đã trở về, cũng không phải con nít, làm sao có thể không có một chút lòng hổ thẹn nào?

Nhưng hôm nay quả thật không có cách nào khác, nếu dựa theo lời mà hòa thượng nói, mọi người đều là nhân bản vô tính và đây là một thế giới chuyện xưa được Phát Thanh phục chế, vậy còn cần thể diện con mẹ gì nữa.

"Ôi này, mấy chàng trai có hứng thú không tệ đấy."

Mập mạp vừa vào cửa đã nhìn thấy trong nhà bày một cái bàn, trên bàn cắm cái dù che nắng cỡ lớn coi như là đang chắn mưa, trà nước và hoa quả trên bàn đầy đủ, nếu không phải bên cạnh bàn có một Tô Bạch đang nằm vào một cổ thi lính Tần, mập mạp còn thật sự cho rằng bọn họ gọi mình về để mở tiệc trà nói chuyện.

Hòa thượng nở nụ cười, giải thích: "Không dám mở trận pháp chắn mưa, sợ ảnh hưởng đến bên dưới."

Sau đó mập mạp cất ô đi vào nhập bọn, hòa thượng nói lại toàn bộ sự việc đã qua cho anh ta nghe.

Phản ứng của mập mạp cũng giống y như đúc với hòa thượng và Gia Thố lúc đầu, duỗi tay nắn mặt mình.

"Mẹ nó, nhân bản vô tính này được làm thật quá trâu bò, giống y như trong phim khoa học viễn tưởng ấy."

Gia Thố ở bên cạnh biết ý cũng cười, mới đầu khi anh ta biết được chân tướng từ trong miệng Tô Bạch cũng mang loại phản ứng này.

"Vậy Tô Bạch đang thiên nhân giao chiến với ai trong đó?" Mập mạp chỉ vào Tô Bạch còn đang nằm trên đất và hỏi.

"Không biết, chúng tôi phân tích có khả năng là một dị vật nào đó ký sinh trong linh hồn cậu ấy, bằng không chỉ có thể giải thích thành Tô Bạch đang đối kháng với Phát Thanh, nhưng điều này rõ ràng không có khả năng." Giải Bẩm nói.

Mập mạp nghe thế cũng gật đầu, đối kháng với Phát Thanh đúng là vớ vẩn thật.

Có điều, anh ta vẫn ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Bạch, thi thể lính Tần bên cạnh hắn hiển nhiên anh ta cũng biết, cũng là anh ta sắp xếp tặng tới, nhưng về phần tại sao lại làm như vậy thì bản thân mập mạp cũng không rõ.

Anh ta thật sự không biết rõ, chỉ là khi anh ta đang nghiên cứu nhân quả đã có được một manh mối, giống như khi người ta nằm mơ nhìn thấy một vài hình ảnh vụn vỡ, hai hình ảnh hang động hố sâu dưới Tây Tạng và nhà lão Phương này lần lượt hiện ra, mập mạp cũng tự mình quyết định dựa theo manh mối này để làm việc, trước là dựa vào tàn hồn công chúa trong cơ thể mình khiến ông Thẩm thành công đoạt xác, sau lại sắp xếp cho ông ta trở về Thượng Hải tìm đến nhà lão Phương báo thù.

Trên thực tế trong lòng mập mạp biết rõ một người cường hóa hệ tinh thần như ông Thẩm cho dù có mặc cái vỏ ninja Rùa vào, cũng chỉ có phần bị động bị đánh khi ở trước mặt Tô Bạch, ông Thẩm có hơi mất phương hướng phán đoán đối với thực lực của mình, đại khái là do cơ thể lính Tần này mang tới cho ông ta quá nhiều sự tự tin.

“Trong thức hải của cậu ta có hai ý thức đang giằng co.” Đột nhiên mập mạp mở miệng nói, thật ra anh ta chỉ đang thuật lại lời của tàn hồn công chúa trong cơ thể mình: “Nếu Tô Bạch đã kêu các anh sắp xếp thi thể lính Tần này ở đây, vậy cậu ta chắc hẳn có dự định đoạt xác, hoặc là nói…”

Mập mạp vừa nghĩ ngợi, hai tay vừa đan vào nhau rồi lại buông ra, nói tiếp: “Cậu ta muốn tiến hành thoát khỏi vật đó, hoặc là đánh bay một ý thức khác trong linh hồn mình vào trong cổ thi lính Tần này, hoặc là chính bản thân cậu ta muốn thoát khỏi ý thức đó, trốn vào đây.”

Ba người bên cạnh bàn nghe thế cũng đều im lặng không nói, nhưng rõ ràng đều đồng ý với quan điểm này.

Trên thực tế, suy nghĩ của mập mạp cũng tương tự với nghiên cứu thảo luận của ba người bọn họ trước đó.

“Hòa thượng, anh vừa mới nói đây là một thế giới chuyện xưa lồng giam một ngày đúng không? Nhân vật chính là Tô Bạch, cậu ta là người thật, còn chúng ta đều là phông nền, đúng chứ? Nếu đã như vậy, chúng ta cứ làm ra một sự lựa chọn, nếu cơ thể lính Tần này được mang tới để chuẩn bị đoạt xác, vậy vẫn phải sắp xếp cho cậu ta, cho dù là Tô Bạch tiến vào hay là một ý thức khác tiến vào cũng phải khiến quá trình càng thuận lợi hơn một chút.”

“A di đà phật, bần tăng gọi cậu tới đây cũng là vì nguyên nhân này, cổ thi lính Tần này, mấy người bần tăng nhìn không thấu cũng sờ không thấu, càng không biết tại sao lại sắp xếp ở đây cho tiện đoạt xác.” Hòa thượng đáp.

Giải Bẩm là người cường hóa ảo thuật chứ không thông hiểu trận pháp, cái này giống như bạn kêu một giáo sư lịch sử đại học đi tiến hành nghiên cứu vật lý, râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Mập mạp cũng hiểu rõ, sở dĩ anh ta hỏi như vậy cũng chỉ là làm một bước đệm cho mình mà thôi, cổ thi lính Tần này nên dùng thế nào, hiển nhiên trong lòng anh ta biết rõ, bằng không ông Thẩm đã chui vào kiểu gì?

Lập tức, mập mạp bắt đầu cầm chu sa vẽ lên cơ thể cổ thi lính Tần, đồng thời cũng bắt đầu vẽ phù lên cả cơ thể Tô Bạch.

Nhìn thấy mập mạp bận rộn, trong mắt hòa thượng hiện ra một vẻ nghi ngờ trước, sau đó lại giống như nghĩ hiểu gì đó, trông có vẻ hơi thản nhiên.

Chương 1293 Không Giờ! 2

Gia Thố thì lại cảm thấy rất thú vị, anh ta không hiểu trận pháp, nhưng có thể nhìn ra được phù văn này của mập mạp được vẽ rất ảo diệu.

Thần thức của Giải Bẩm vẫn luôn bao phủ bên cạnh Tô Bạch, anh ta không có lòng nào đi quan sát trận pháp của mập mạp, dù sao cũng không phải người chung đường, anh ta lại càng cảm thấy hứng thú với tình hình hiện tại của Tô Bạch hơn.

Xét từ cảm giác kiểm tra được hiện tại, hình như hai ý thức này đã kết thúc trận chém giết ban đầu, bây giờ đôi bên đều rất yên tĩnh, cũng không giống như đang giằng co, mà càng giống như cùng nhau giao hẹn giơ cao lệnh bài đình chiến.

Đợi mập mạp vẽ xong phù văn lại sắp xếp một trận pháp gia trì ở nơi này đã là mười một giờ bốn mươi lăm phút đêm, anh ta nắm chắc thời gian hoàn thành, dù sao trước đó hòa thượng cũng nói lồng giam một ngày này sẽ kết thúc vào lúc không giờ và mở ra một ngày mới.

Nếu Tô Bạch đã hẹn ngầm với ý thức đó duy yên lặng như vậy, rõ ràng là đang đợi thời khắc quyết chiến cuối cùng, những người có mặt ở đây đều không phải người ngu gì, hiển nhiên nghĩ cũng hiểu được một chút cách thức này.

Mập mạp nhận trà mà hòa thượng đưa tới uống một hơi, cuối cùng cũng nghỉ ngơi được một lúc.

“Sau chuyện này thì về đi, anh không ở đây, trong nhà rất vắng vẻ.” Hòa thượng nói.

“Tôi nói này hòa thượng, bây giờ anh nói với tôi những lời này cũng vô dụng, chúng ta đều là nhân bản vô tính, tôi cũng không thể nói với bản thể của tôi hồi tâm chuyển ý vì được cái miệng phun hoa sen của hòa thượng cậu thuyết phục trở về ở chung với mọi người.” Nói xong, mập mạp bật cười “ha ha ha,” nghĩ đến mình của hiện tại lại là giả, ngược lại thật sự rất thú vị đấy.

“Vậy tiếp theo cậu định đi đâu?” Hòa thượng hỏi: “Dù sao chúng ta ở đây cũng không có bí mật hay không bí mật gì cả, qua mười lăm phút nữa, mọi người cùng nhau trở về không, được sắp xếp lại.”

“Không biết nữa, tới đồng bằng Châu Giang đi, ở đó có vài thứ cần tôi đi kiểm tra một chút, ngoài ra hình như gần đây trên diễn đàn có tin tức, bọn họ dự định tổ chức một tốp người có thâm niên tới Quảng Châu có hoạt động đặc biệt gì đó, đến lúc đó tôi có thời gian cũng sẽ đi xem thử.”

Lúc này mập mạp cũng không biết ở nơi đó thật ra anh ta đã rất gần kề tiến vào thính giả cao cấp rồi, nhưng lại chẳng hiểu sao bị Tô Bạch hái mất trái đào.

“Ha ha, sao tôi có loại cảm giác sắp chết thế nhỉ.” Phật Gia ở một bên châm chọc: “Ôi, sinh mệnh của chúng ta chỉ còn lại mười phút.”

“Quá bi quan.” Hòa thượng phản bác: “Tinh thần trường tồn mãi mãi.”

“À, thế này khiến tôi nghĩ đến một truyện cười ngày trước, vị lãnh đạo nào đó đi họp cầm bản thảo mà bí thư viết có nói đến tinh thần lôi phong, nhưng lại nói tinh thần lôi phong không chết thành lôi phong không chết, bí thư ở bên cạnh vội vàng nhắc nhở ông ta là tinh thần, tinh thần, vị lãnh đạo đó lập tức hiểu ý, bổ sung một câu: Đúng, ông ta vẫn còn tinh thần.” Mập mạp nói.

Trong lúc nói chuyện, cách không giờ chỉ còn một phút.

Thời gian gần như đang đếm từng giây.

Mập mạp, Gia thố, hòa thượng và Giải Bẩm, bốn người đều đứng bên cạnh nhìn Tô Bạch nằm trên đất và cổ thi lính Tần, đây có lẽ là một chuyện cuối cùng bọn họ có thể làm trong một ngày này.

Ngay khi còn mười giây nữa là đến không giờ, đột nhiên cơ thể của Tô Bạch run rẩy, trong lúc nhất thời xung quanh giống như nổi lên một cơn gió.

"Phản ứng vật chất do tinh thần va chạm dẫn tới." Giải Bẩm lập tức nói.

Trong nháy mắt tiếp theo, một giọng nói giống như vải bị xé truyền ra, tiếp sau đó một tia sáng màu trắng tàn tạ bay ra từ trong cơ thể của Tô Bạch, chui thẳng vào trong thi thể lính Tần.

Sau đó, cơ thể của Tô Bạch và cơ thể lính Tần đều lập tức đứng dậy, đôi bên đối mặt với nhau, trong mắt chỉ có đối phương.

Chỉ là lúc này, trong con mắt của Tô Bạch là một vẻ bình tĩnh và tang thương như thể đã trải qua quá nhiều, cũng lắng đọng quá nhiều.

Mà ánh mắt của cổ thi lính Tần thì lại tàn nhẫn và khát máu.

Vì lúc này đối với Tô Dư Hàng mà nói, thắng thua chẳng qua chỉ là mất đi một sợi phân hồn, ảnh hưởng có đấy nhưng muốn lớn bao nhiêu cũng không thể tính là quá lớn, nhiều nhất chỉ xem là chịu thiệt ngầm, bị Phát Thanh hại cùng với con trai của mình.

Nhưng đối với Tô Bạch mà nói, thắng thua chính là ông chết tôi chết!

“Ting…”

Không giờ đã tới!

Trong nháy mắt, hòa thượng, mập mạp, Gia Thố, Giải Bẩm và cả Cát Tường, bé con trong phòng ngủ đều biến mất hết, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều biến mất và hóa thành hư vô, hai người duy nhất trong phòng vẫn còn đứng đối diện nhau.

Tô Dư Hàng (mượn dùng cơ thể của Tô Bạch) mở miệng nói: “Cậu biết không, cậu của trước đây không thể chịu được thời gian dài như vậy, là vì tôi bị liệt ra ngoài một mình, tôi đang chống đỡ, ai kêu tôi là người làm cha chứ, đúng không? Nó vẫn muốn nhắm vào tôi, chỉ là cậu không thể gánh nổi.”

Quả thật, bây giờ Tô Bạch chỉ cảm thấy có vô số đôi tay đang điên cuồng lôi kéo mình, muốn cưỡng chế kéo mình vào trong trật tự của một ngày mới, nếu không phải vì dính dáng tới bên Tô Dư Hàng quá nhiều thì có khả năng Tô Bạch thật sự đã bị kéo vào một ngày mới giống như vài lần trước.

Thế nhưng, đúng lúc này, trong tàn hồn của Tô Bạch đột nhiên bắn ra một tia sáng màu vàng, mà bấy giờ cơ thể lính Tần cũng tản ra ánh sáng màu đồng cổ, một màn này khiến ánh mắt của Tô Dư Hành đột nhiên rét lạnh, có khả năng ngay cả bản thân Tô Bạch cũng không đoán trước được. Miếng vàng từng đắp lại vẹn toàn ngọc tỷ truyền quốc, tuy rằng bây giờ đã dung nhập vào trong cơ thể của Tô Bạch nhưng vẫn còn sót lại một sợi khí tức của ngọc tỷ truyền quốc, mà cổ thi lính Tần này hơn hai nghìn năm trước dưới sự dẫn dắt của Tổ Long đi càn quét bát hoang, cảm giác đối với ngọc tỷ truyền quốc hiển nhiên vẫn còn.

Mà cũng chính vào lúc này, hai bên lại sinh ra một loại ăn ý kỳ lạ…

Chương 1294 Về Nhà 1

"Người Tần." Trong ánh mắt của Tô Dư Hàng lộ ra một vẻ nghĩ ngợi sâu xa, rõ ràng ông ta cũng biết rõ về Tổ Long, và về sự phân chia triều đại lịch sử hơn hai nghìn năm trước.

Đó là một thời đại thần bí, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến khởi nguồn tồn tại của Phát Thanh. Bây giờ rất nhiều bí cảnh và hiện tượng thần bí trên trái đất thật ra đều là cố gắng ngược dòng đến thời đại Alexandros của phương Tây, và thời đại Tần Thủy Hoàng ở phương Đông. Sự thay đổi to lớn của trời đất vào hai nghìn năm trước đã tạo thành sự chôn vùi của hai đại đế quốc phương Tây và phương Đông, lại có quá nhiều thứ lưu truyền lại.

Tô Dư Hàng biết những chuyện này thật ra cũng rất bình thường, dù sao khi Tô Bạch và hòa thượng còn là người có thâm niên đã có thể suy đoán ra vài chuyện này, vậy Tô Dư Hàng càng không có khả năng không biết một chút nào.

Có điều, dường như ông ta không muốn tốn quá nhiều suy nghĩ ở loại chuyện này, vì vào lúc này lực chú ý của ông ta vẫn đặt lên người Phát Thanh, một cá nhân, một sợi tàn hồn, đối kháng với quy tắc của Phát Thanh trong thế giới chuyện xưa, thật sự có hơi giống như châu chấu đá xe, nhưng có vẻ như chiếc xe này thật sự bị ông ta kẹp chặt từng chút một.

Nghĩ đến lúc trước, thể nhân bản của Tô Bạch xuất hiện đấu với Phát Thanh nhưng ngay cả rìa của Phát Thanh cũng không sờ đến được, nhưng Tô Dư Hàng ở đây, một sợi phân hồn của ông ta lại có tư cách đối kháng với quy tắc ở thế giới chuyện xưa.

Ít nhất, quy tắc quả thật đã dừng lại một chút ở trước mặt ông ta, điều này đã mạnh đến đáng sợ hơn so với ông chủ người da đen của cửa hàng tiện lợi và con quỷ trên đỉnh núi tổ truyền của Đạo gia trong thế giới chuyện xưa mà Tô Bạch trải qua mới đầu. Dù sao hai dân bản địa đó, tuy rằng có thể nhìn ra sự tồn tại của Phát Thanh, nhưng ngay khi Phát Thanh xóa bỏ bọn họ, bọn họ thật sự không có cách nào cả, thậm chí ngay cả chống cự cũng trở thành một loại hy vọng xa vời, chỉ có thể dựa vào năng lực mà mình có đi làm một vài chuyện khiến Phát Thanh cảm thấy đáng ghét, cũng chính là phá hỏng tính cốt truyện, có hơi giống với vài năm trước Philippines và Trung Quốc tranh giành Nam Hải hơn nữa làm ầm lên đòi khai chiến.

Dần dà, cơ thể của Tô Dư Hàng (cũng chính là cơ thể của Tô Bạch) bắt đầu từ từ nhạt đi, mang theo linh hồn của ông ta cũng bắt đầu trở nên suy yếu.

Mà Tô Bạch ở bên này, cho dù cổ thi lính Tần hay là miếng vàng trong linh hồn mình đều bắt đầu phối hợp chặt chẽ với nhau, nhưng cảm giác đau đớn giằng xé vẫn còn như cũ, thậm chí Tô Bạch cũng đang cắn răng chống đỡ.

Đây là một trận đấu dai sức, cũng là một trận chiến dài lâu, nhưng cũng không phải kéo dài bao nhiêu năm, mà trên thực tế, đơn vị thời gian tranh thủ cũng chỉ là một "giây."

"Cậu biết không, mỗi khi bản thân tôi cảm giác được sức mạnh của nó, tôi đều sẽ cảm thấy nó đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến người khó thở.

Tôi sẽ theo bản năng đi truy tìm nó, đi lý giải nó, đi nhận biết nó, sau đó phát hiện nó, đây là cái đẹp lớn nhất trên thế gian, cũng là cực hạn của các loại đạo.

Đáng tiếc, cậu không hiểu loại nhã hứng này."

Tô Dư Hàng nói hiển nhiên là Phát Thanh, ở trong mắt thính giả bình thường Phát Thanh là sự tồn tại khủng khiếp nhất, nhưng ở trong mắt Tô Dư Hàng lại là hóa thân của cái đẹp. So sánh với Lương Sâm lần trước khi khí tức của Phát Thanh tới gần đã co rúc dưới gầm bàn, nước mắt giàn dụa, sự khác biệt thật sự rất rõ ràng.

Vẻ tàn nhẫn và đỏ thẫm trong mắt Tô Bạch bắt đầu từ từ rút đi, hóa thành mờ mịt, mà cơ thể lính Tần cũng bắt đầu nhạt dần, muốn dùng cơ thể này để chống lại quy tắc vận hành trong thế giới chuyện xưa này đúng thật là không thực tế.

Giờ này khắc này, hai người Tô Bạch và Tô Dư Hàng giống như tờ giấy A4 vừa mới in ra, mực in có vẻ còn không đủ.

Thời gian, mỗi một giây trôi qua đều là một loại dày vò, hơn nữa còn đang không ngừng trong quá trình phóng đại.

Ý thức chủ quan của anh bắt đầu bị thôi miên, hiển nhiên, ngay khi anh mất đi sự kiên trì của mình, anh sẽ lại chìm vào trong một ngày mới tiếp theo.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Tô Dư Hàng vẫn bình tĩnh, ông ta không có sự thay đổi to lớn như Tô Bạch từ điên cuồng mới đầu đến mê man của hiện tại, nhưng có thể nhìn ra được bây giờ ông ta có hơi mệt mỏi.

“Tôi không thể để nó nhốt tôi ở nơi này được.” Tô Dư Hàng nói câu này như thể không phải nói với Tô Bạch, mà càng giống như đang thì thầm với bản thân hơn: “Theo suy nghĩ của nó, nó càng muốn giữ một sợi phân hồn này của tôi ở đây hơn, sau đó tìm theo manh mối.

Thật ra, kết quả đã được định trước rồi.”

Tô Dư Hàng liếc mắt nhìn Tô Bạch ở trước mặt đã nhạt đến mức chỉ còn lại một cái bóng mờ.

“Xin lỗi, trận quyết đấu này, người làm cha như tôi không thể nhường con trai được.”

Khí thế trên người Tô Dư Hàng đột nhiên tăng lên.

Trong lúc nhất thời, ông ta vốn đang biến nhạt đi như Tô Bạch bất chợt lại trở nên đậm hơn không ít, cái này giống như hồi quang phản chiếu của một người, nhưng vào lúc này, cho dù có thể kiên trì thêm vài giây cũng đã là một loại ưu thế cực lớn rồi.

Mà lần này, cục diện xấu của Tô Bạch đã lập tức lộ ra không còn sót lại gì.

Cán cân thắng bại dường như đã hoàn toàn nghiêng xuống, cũng không có quá nhiều sự hồi hộp ở đây.

Dần dần, Tô Bạch gần như đã nhạt đến mức chỉ còn lại đường nét phác họa trên tranh, nhưng cũng chính khi ấy, khóe miệng hắn nhếch lên một độ cung nhẹ, giống như hiệu ứng phác họa vài đường khi hưng trí của họa sĩ nhưng lại rất truyền thần.

Ít nhất, vào lúc này, theo quan điểm của Tô Dư Hàng thì độ cung này quả thật có hơi chói mắt.

Đáng tiếc, bây giờ Tô Bạch không thể phát ra âm thanh, cũng không có cách nào trao đổi, nhưng hắn cảm thấy như thế đã đủ rồi.

Chương 1295 Về Nhà 2

Đứng ở góc độ của Tô Bạch để xét, hận thù đối với Tô Dư Hàng rất rõ ràng, cũng rất sáng tỏ, loại hận thù này không cần dùng quá nhiều tính từ để miêu tả, nếu như có khả năng Tô Dư Hàng có thể chịu được mười phút dày vò, vậy Tô Bạch sẽ không chỉ cho ông ta chịu sự dày vò trong chín phút, như vậy đối với hắn mà nói chính là sự thất bại của mình.

Cũng vì vậy, ngay khi Tô Dư Hàng cảm thấy mình đã thắng rồi, Tô Bạch lại cảm thấy rất vui vẻ, vì sự dày vò thật sự là cho ông hy vọng rồi sau đó khiến ông thất vọng.

Không phải sao?

Trong nháy mắt, cơ thể của Tô Dư Hàng bắt đầu bùng cháy, đây là sự đốt cháy của huyết mạch, là sự đốt cháy của cơ thể, lúc này nhiều loại huyết thống trong người Tô Bạch bắt đầu xung đột và nổ tung, trong phút chốc biến thành xu thế thủy hỏa bất dung.

Mà bấy giờ, Tô Dư Hàng giống như đã hiểu ra gì đó, vẻ mặt trước thì kinh ngạc, sau đó là tức giận, đến cuối cùng hóa thành một vẻ bất đắc dĩ và dửng dưng.

Mình cũng bị đứa con trai này lừa rồi…

Nó lại dùng xu thế không chết không ngừng để thu hút sự chú ý của mình trước, sau đó kéo cổ thi lính Tần tới đánh giằng co với mình, nhưng thật ra, hai chuyện này đều là thủ thuật che mắt cả.

Cho dù là người trong lòng có kín đáo cỡ nào, có cẩn thận bao nhiêu, trải qua bước đệm không chết không ngừng của Tô

Bạch lần đầu tiên, sau đó nhìn thấy kế hoạch chuẩn bị cổ thi lính Tần của hắn, đều sẽ theo bản năng coi nhẹ, thật ra Tô Bạch còn có một chuyện sau đó nữa, thậm chí sự lựa chọn đầu tiên và thứ hai của hắn đều là thuật che mắt để giấu đi mục đích thật sự của mình.

Hai con người, hai linh hồn, vốn đang trong xu thế trong cậu có tôi, trong tôi có cậu, Tô Bạch hiểu rõ cho dù Phát Thanh muốn giết chết Tô Dư Hàng cỡ nào, nhưng nó cũng sẽ không làm đến rõ ràng như thế, ngoài mặt chắc chắn sẽ xử lý công bằng.

Cũng vì thế, mình nhất định phải đối kháng với To Dư Hàng.

Thắng thua trong trận quyết đấu là thời gian mà ai kiên trì dài hơn, giống như một sự việc A, bây giờ mục tiêu đã thay đổi từ A thành B và C, B và C ở đây chính là Tô Bạch và Tô Dư Hàng, để khiến sự việc có thể tiếp tục tiến hành, vậy hai loại phân hóa ra từ trong A như B và C nhất định phải có một người tiếp tục tham gia vào trong sự việc.

Ai kiên trì được lâu hơn, người đó có thể thoát khỏi chuyện này, nhưng suy nghĩ ngược lại với nó, ai có thể khiến thời gian của người kia ngắn đi cũng có thể thoát khỏi chuyện này.

Cơ thể của Tô Bạch chính là một thùng thuốc nổ, trong đó chứa các loại huyết thống hỗn loạn, lại thêm cơ thể này cũng không phải cơ thể của thính giả cao cấp, chưa từng được tôi luyện và dung hợp qua, cũng vì thế, ngay khi Tô Bạch và Tô Dư Hàng giằng co trong thức hải, ngay khi hòa thượng vẽ trận pháp cho cổ thi lính Tần, Tô Bạch đã lén lút giở thủ đoạn với cơ thể của mình. Thủ đoạn này thật ra chỉ là một loại tính chất phụ, vì nó chỉ dùng để khiến bản thân có thể khống chế sự xung đột và bùng nổ của huyết mạch trong cơ thể, nhưng chắc chắn chuyện nổ tung này thật sự nhất định sẽ xảy ra.

Vì rất nhiều huyết thống của Tô Bạch đều là dựa vào sự điều tiết hài hòa cùng tồn tại chung trong linh hồn của chính hắn, ngay sau khi linh hồn của hắn ra ngoài, tương đương với một cây cầu mất đi trụ cầu, sụp đổ thật sự là điều tất yếu.

Mà trên thực tế, sắp xếp của Tô Bạch chỉ để khiến Tô Dư Hàng vui vẻ thêm vài giây.

"Ầm!"

Tô Dư Hàng cũng chính là cơ thể của Tô Bạch nổ tung, mà Tô Bạch đã dung nhập vào trong cổ thi lính Tần lại cảm giác được sức mạnh lôi kéo mình trước đó đột nhiên biến mất, sau đó giống như có một đòn thật mạnh giáng lên người mình.

[Thế giới chuyện xưa trừng phạt kết thúc…] Giọng nói của Phát Thanh vang lên.

Bản thân thế giới chuyện xưa trừng phạt không có phần thưởng, cho nên hiển nhiên không cần nhiều lời, chỉ cần cho bạn một thông báo là đủ. Theo góc nhìn của Phát Thanh, nếu thế giới chuyện xưa trừng phạt đã kết thúc vậy sự trừng phạt mà bạn nên nhận cũng đã nhận rồi, giống như người mãn hạn tù được phóng thích, bạn có thể kỳ thị anh ta, nhưng đãi ngộ công dân mà anh ta được hưởng vẫn sẽ như người bình thường.

Lần này, Phát Thanh vẫn đặc biệt nhắc nhở cũng coi như là cho Tô Bạch một viên thuốc an thần, dù sao trong thế giới chuyện xưa như "lồng giam một ngày" này, nếu như Phát Thanh không lên tiếng nhắc nhở kết thúc, rất có khả năng thính giả tham gia vào thế giới chuyện xưa này vẫn sẽ trì độn, cảm thấy mình vẫn chưa ra ngoài, nếu như lại chẳng hiểu tại sao phát điên giết người, vậy Phát Thanh sẽ trừng phạt hay là không trừng phạt đây?

Nhưng thật ra đối với Tô Bạch mà nói, chuyện này giống như một giấc mộng Nam Kha, đúng vậy, vì ngay khi hắn mở mắt, hắn phát hiện ra mình đang nằm trong quan tài.

Chẳng hiểu sao, trải qua sự dày vò và giãy dụa trong thế giới chuyện xưa "lồng giam một ngày," đột nhiên nhìn thấy quan tài lại có một loại cảm giác quen thuộc và ấm áp.

Thế này thật sự giống như về đến nhà, mà quả thật là về đến nhà rồi.

Hắn duỗi tay gõ vào thành quan tài phát ra một tiếng vang, sau đó hắn nhắm mắt, bắt đầu ngủ.

Cát Tường nằm lười biếng trên bậc thềm bên ngoài đó nghe được trong quan tài truyền ra tiếng vang, trước ngẩng đầu lên, sau đó lại nằm phủ phục, nó biết Tô Bạch đã về.

Từ xa, Như Ý bước từng bước đi tới, ngay khi trong quan tài truyền ra âm thanh, Như Ý cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía quan tài một chút, nó nghĩ đến hàng xóm đã nằm hai mươi năm trong quan tài đó.

Chỉ là nó cũng không biết vị hàng xóm đó sau khi rời khỏi đây và giành được tự do, rất nhanh đã phát hiện thật ra mình đã chết từ lâu rồi.

Chương 1296 Lời Hỏi Thăm Tới Từ Đơn Vị Bên Cạnh 1

Tiếng trầm thấp nặng nề mang theo hỗn loạn truyền tới từ trên đàn tế, tiếng nước chảy xiết trong hoàng tuyền đối diện lẫn vào chung, rõ ràng càng thêm loạn không chịu được.

Gảy rất lâu, cuối cùng Tô Bạch cũng chọn từ bỏ, đàn tranh trước mặt là một món trang sức ở nơi này, cũng có thể nói thành vật bồi táng, chôn ở bên dưới lòng đất hơn nghìn năm vẫn không mục nát như cũ, thậm chí có thể nói là mới toanh như lúc ban đầu.

Tuy rằng cậu chủ Tô biết không ít nhạc khí, nhưng lại chưa từng học đàn tranh, ngược lại có thể đánh đàn dương cầm, nhưng anh muốn tìm được một cây dương cầm ở trong mộ cổ hơn nghìn năm lịch sử này, độ khó tương đương với tới triều Hán ăn KFC.

Thử một lúc, Tô Bạch vẫn chọn từ bỏ, hắn vốn còn muốn ngồi trên đàn tế gảy một khúc "Biển xanh cười một tiếng" với hoàng tuyền trước mặt, bây giờ rõ ràng là không có khả năng thành công.

Sau đó hắn đẩy đàn tranh đi, duỗi tay cầm ngọc tỷ nước Điền lên nghịch trong tay, bên bàn tế, Như Ý và Cát Tường đều nằm phục ở đó, điều này khiến Tô Bạch có hơi ngại ngùng.

Vốn cậu chủ Tô phát hiện ra đàn tranh ở trong mộ cổ mới nổi hứng chơi, trực tiếp gọi hai con mèo cùng nhau tới đây nghe mình biểu diễn, kết quả hai con mèo xưa nay chưa từng

nể mặt đều tới hết, nhưng màn biểu diễn của mình thảm hại quá, hai khán giả duy nhất vẫn còn đợi ở đây mà một người biểu diễn duy nhất như mình lại định bỏ trốn.

Cũng may Như Ý và Cát Tường là mèo, hơn nữa đều là mèo có tính cách lạnh lùng, cũng chẳng muốn phát biểu tâm trạng chế giễu gì với Tô Bạch, thấy hắn không mân mê đàn tranh nữa, hai con mèo nên làm gì thì làm cái đó.

Ngọc tỷ nước Điền có hơi ấm áp, cảm giác tay rất tốt, đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, thân phận của hắn có thể khiến mình tùy ý chơi đùa ngọc tỷ nước Điền nhưng lại không thể cất làm của riêng.

Tuy rằng Tô Bạch được tính là một nửa công chức, nhưng dù sao Phát Thanh cũng không phải xí nghiệp quốc doanh, muốn tham chút lợi nhỏ của Phát Thanh, vậy phải xem mình có cái răng tốt đó không đã.

Hắn đặt ngọc tỷ nước Điền về chỗ cũ, nhìn nước hoàng tuyền ở trước mặt, đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện, bia mộ của Tô Dư Hàng đang ở bên dưới, hình như bia mộ của bà mẹ hờ đó của mình cũng ở bên dưới nốt, làm con trai lâu như vậy rồi, gặp được mộ bia của cha mẹ mình cũng phải thắp chút gì đó cho ý nghĩa, không, là tế lễ một chút chứ.

Cho dù bọn họ vẫn chưa chết, nhưng cái này chỉ đơn giản là trông mong bọn họ chết sớm một chút là tốt rồi.

Vật bồi táng trong ngôi mộ không ít, vải vóc lụa là đều có, thậm chí ngay cả bút và mực cũng có nốt, cũng đúng thôi, tuy rằng diện tích chiếm giữ của nước Điền cổ không lớn, sức ảnh hưởng trong lịch sử trên cơ bản cũng có thể bỏ qua, nhưng cho dù là một đại vương chiếm đất trên núi nhiều năm cũng có thể tích được không ít tài phú, huống chi là một quốc gia.

Vật bồi táng trong ngôi mộ này hiển nhiên cái gì cũng có, đồ mà chủ nhân của ngôi mộ lúc sinh thời có thể dùng dù sao vẫn phải sắp xếp trong ngôi mộ một chút, thậm chí không chỉ một phần.

Tô Bạch viết hai bức câu đối phúng điếu trước, đây là lời giao hẹn của mình với Tô Dư Hàng, ai ra ngoài thì tặng câu đối phúng điếu cho người kia, bây giờ Tô Bạch đối xử công bằng, cũng tặng cho bà mẹ hờ đó của mình một phần.

Câu đối phúng điếu của Tô Dư Hàng chính là một phần viết lần trước đó, một chữ cũng không nhạt đi, Tô Bạch lại thêm một phần khác là: Nhớ ơn mẹ hiền truyền lại đời sau, mãi lưu tấm gương trong nhân thế.

Chua, chua đến ê răng, nhưng Tô Bạch lại cảm thấy được đấy chứ, hắn hứng khởi cầm hai câu đối tới bên hoàng tuyền, dưới nước tạm thời không xuống được, với thân phận của Tô Bạch hiện tại muốn tắm trong hoàng tuyền cũng không có yêu ma quỷ quái nào dám tới mê hoặc hắn như trước đây, nhưng hắn biết rõ thân phận của mình ở đây, một vài chuyện có thể làm nhưng cũng có một vài chuyện không thể làm, bằng không dựa theo tính cách của hắn ngày trước đã sớm cầm búa sắt xuống sống đập nát bia mộ của hai vợ chồng Tô Dư Hàng rồi.

Hai bộ câu đối phúng điếu không được đốt, Tô Bạch trực tiếp ném vào trong hoàng tuyền, trong hoàng tuyền có không ít xương cốt lại rất tò mò cầm lấy nhìn, thậm chí còn có thi thể với nửa gương mặt đã sớm hư thối còn có thể đọc ra.

Thật ra nơi này không có sự khác biệt với âm tào địa phủ trong truyền thuyết dân gian, có hoàng tuyền, trong hoàng tuyền có vô số vong hồn chết không nhắm mắt, mà Tô Bạch không thể tính là đầu trâu mặt ngựa, vì hắn không thể ra khỏi nơi này nhưng cũng không tính là Diêm La Vương, cũng

không có vong hồn nào bị áp giải tới trước mặt hắn kêu hắn phán quyết.

Tô Bạch nghĩ đến hai con mèo đó, trong đầu hiện ra một hình ảnh như thế này, mình ngồi trên tế đàn, Cát Tường và Như Ý áp giải từng vong hồn một tới đợi mình đập búa gỗ phán có tội hay không, hình ảnh này cũng rất thú vị.

Thật ra, trong lòng bản thân Tô Bạch cũng cảm giác được sự thay đổi của mình, đại khái là vì bóng ma của Tô Dư Hàng đã bị mình xóa bỏ từ trong ký ức của mình, mà bản thân cũng tìm về được ký ức đã mất ngày trước, con người trở nên cởi mở hơn một chút, chí ít là giống như hồi chưa làm thính giả, vừa mới lên đại học đó cũng là một chuyện rất hiển nhiên.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng nữa chính là nếu phải sống ở nơi này tiếp, bạn sẽ không tìm được niềm vui trong nỗi khổ, thật sự rất khó.

Chương 1297 Lời Hỏi Thăm Tới Từ Đơn Vị Bên Cạnh 2

Ngây người một lúc, đột nhiên Tô Bạch nghe thấy trong hoàng tuyền lại truyền ra những tiếng khóc, nhìn qua lại phát hiện mấy bộ thi hài ma quỷ đó đang khóc, có vài người khóc thể hiện rõ chân tình, tuy rằng bọn họ cũng không có nước mắt có thể rơi, có vài người thì lại gào khan.

Mới đầu Tô Bạch vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn một lúc cuối cùng cũng hiểu ra, cái đám cô hồn dã quỷ này đang nịnh bợ mình đây mà, thấy mình ném hai bộ câu đối phúng điếu xuống, cho rằng mình đang nhớ thương cha mẹ cho nên cũng cùng khóc theo.

Điều này khiến Tô Bạch có hơi dở khóc dở cười.

Rời khỏi bên hoàng tuyền, hắn trở về trong quan tài của mình nhưng không nằm xuống, mà dựa lên quan tài hút thuốc. Trong quan tài mà Từ Phú Quý nằm lúc trước để lại vài bao thuốc, đủ cho Tô Bạch hút một đợt lâu. Đương nhiên, nếu như hắn nằm hai mươi năm giống như Từ Phú Quý vậy thuốc lá chắc chắn không đủ, chỉ có thể mong đợi mình có thể nhàm chán và cô độc giống như Từ Phú Quý đã nói, đến ngay cả hút thuốc cũng lười.

Rời khỏi thế giới chuyện xưa đó đã ba ngày nhưng thương thế linh hồn của Tô Bạch vẫn chưa hồi phục, ngay khi rời khỏi thế giới chuyện xưa, giống như trong dự liệu, Phát Thanh sẽ không giúp Tô Bạch khôi phục linh hồn, vì Tô Dư Hàng vốn chính là vật ký sinh trong linh hồn hắn, được coi thành một thể với linh hồn của Tô Bạch. Tô Bạch tự cắt linh hồn tách rời

khỏi Tô Dư Hàng có thể nhìn thành một loại tu hành, đồng thời cũng là một loại cách làm mang tính năng động chủ quan của mình, hiển nhiên Phát Thanh sẽ không giúp Tô Bạch hồi phục, mà cũng không biết nên hồi phục nguyên vẹn thế nào.

Lẽ nào đắp linh hồn của Tô Dư Hàng về chắc?

Nhưng cũng may Tô Bạch là cơ thể kéo theo linh hồn thăng cấp, cơ thể hắn không có bất cứ tổn thất gì, cũng vì vậy cho dù linh hồn bị tổn thương khiến cho bây giờ thực lực của hắn rớt khỏi thính giả cao cấp, miễn cưỡng được coi là nửa bước tiến vào thính giả cao cấp. Nhưng Tô Bạch đã tìm lại được ký ức của mình cũng là có được một loại thăng hoa về linh hồn, về phần thương thế và phục hồi nguyên dạng, chỉ cần một hai tháng chậm rãi hồi phục là được.

Nếu như có thể có được cách chữa thương như Từ Phú Quý làm với Cát Tường lần trước, vậy việc hồi phục thật sự chỉ là chuyện trong vài phút bọ, nhưng bây giờ ở nơi này lại rõ ràng không có khả năng.

Bé con vẫn chưa có tin tức, mà có tin tức thì Tô Bạch cũng không có cách nào ra ngoài tìm được, nhưng trải nghiệm trong "lồng giam một ngày" đã tháo gỡ khúc mắc của Tô Bạch, nhất định phải tìm được con trai mình, nhưng hắn không đến mức giống như trước kia, đau khổ mang thâm thù đại hận giống như Tường Lâm tẩu.

Liên tục hút ba điếu thuốc, Tô Bạch cũng cảm giác được có hơi vô vị, khi cảm thấy nhàm chán, cách mà hắn ứng đối rất đơn giản, đó chính là ngủ.

Nằm vào trong quan tài cách biệt thế giới bên ngoài, mình nhắm mắt dưỡng thần cũng được mà thật sự ngủ cũng được, đều là cách không tồi để giết thời gian, vì ngoài trừ cách này ra, bạn cũng không có cách giải trí nào khác.

Bốn yếu tố cuộc đời là ăn, mặc, ở, đi lại, nhưng ở nơi này chỉ giải quyết được ở thôi, những căn bản khác thì miễn bàn, cho dù là ở phương diện ăn, bây giờ trên cơ bản Tô Bạch cũng đi theo cách "tích cốc" của thần tiên, mỗi ngày cơ thể hấp thụ một ít thi khí bổ sung là được rồi. Anh muốn ăn gì chứ, trừ phi bắt hai con mèo đen đó nướng lên ăn, bằng không phải vào hoàng tuyền tìm mấy thi thể chưa nát hết đó xâu thành một xiên thịt dê.

Bây giờ Tô Bạch đang nghĩ, nếu thật sự sống ở nơi này thời gian rất dài, có khả năng mình thật sự có thể mày mò ra cách diễn tấu vài nhạc cụ trong đống vật phẩm bồi táng này, dù sao hắn cũng có nền móng chơi dương cầm ở đây, nếu nghĩ theo chiều hướng tốt hơn một chút, sau này mình có thể ngưng tự ra phân thân huyết ảnh của mình, vậy hoàn toàn có thể tạo thành một ban nhạc với mình, một mình đánh đàn tranh, một mình đánh chậu sành, một mình gõ chuông, sau đó đối mặt với hoàng tuyền, nghìn vạn thi thể bên trong cùng nhau reo hò hoan hô như mở hội biểu diễn cá nhân ấy.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, Tô Bạch vung tay lên, nắp quan tài lơ lửng đợi hắn bước vào, nhưng ngay khi một chân của Tô Bạch vừa mới giẫm vào, đột nhiên trên đầu mình truyền tới một tiếng "vang giòn."

"Ầm… ầm… ầm…"

Tô Bạch dừng động tác, nhìn lên đầu mình, chẳng lẽ có người tới chứng đạo?

Nhưng người tới chứng đạo chắc hẳn nên tiến vào từ lối vào ở đằng trước chứ, hơn nữa bên đó cũng không có ánh sáng, rõ ràng lối vào vẫn chưa mở ra, vậy không thể có người tới chứng đạo được.

Nhưng âm thanh bên trên là sao đây.

Sao lại giống như có ai đang gõ lên tường vậy?

Không có khả năng lần này vị trí lối vào vừa vặn ngay trên công trường xây dựng nào đó, và người ta đang ở bên trên đào móng được chứ?

Mang theo tâm trạng như vậy, Tô Bạch cứ đứng nguyên tại chỗ ngẩng đầu nhìn lên trên như thế.

Rất nhanh, tiếng "ầm… ầm… ầm…" càng lúc càng rõ ràng, cũng càng ngày càng nét.

Thẳng đến khi tiếng vang giòn truyền tới, một tảng đá từ trên đó lại rớt xuống, chỉ là tảng đá này không đập xuống mà trong quá trình lăn xuống đã hóa thành bụi phấn tản đi.

Bên trên lộ ra một mặt phẳng tương tự với gương tròn, to như một cái bàn vuông, màu sắc hơi tối cũng hơi đậm, giống như gương đồng, nhưng rất nhanh Tô Bạch đã phát hiện ra, khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, người xuất hiện trong gương không phải bóng của mình, vừa vặn ngược lại, trong gương xuất hiện một người đàn ông yêu dị mặc lễ phục đêm, bên cạnh anh ta cũng có một quan tài, chỉ là quan tài đó rõ ràng nghiêng theo phong cách phương Tây, bên trên khắc họa thiên thần và ma quỷ trong truyền thuyết thần thoại phương Tây, mà trên quan tài bên cạnh Tô Bạch lại khắc họa rồng sinh chín con.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn đối phương trong gương.

Đối phương cũng nhìn mình từ trong gương, ngay sau đó, đối phương hé miệng, dùng tiếng Anh hô lên một tiếng có hơi bất ngờ: "Fuck, vậy mà thật sự bị mình đục thông rồi…"

Lúc này Tô Bạch mới phát hiện ra trong tay đối phương còn cầm một thanh trường kiếm, rõ ràng tiếng "ầm ầm ầm" trước đó là đối phương đang đục tường, hơn nữa hình như còn thành công…

Chương 1298 Giao Lưu Hữu Nghị Giữa Các Đơn Vị Anh Em 1

Sự việc cũng không phát triển dựa theo cách chắc chắn phải vậy, thậm chí qua hơn một tuần, tiến độ trao đổi giữa đôi bên vẫn dừng lại ở câu "Fuck, vậy mà thật sự bị mình đục thông rồi…" đó của đối phương.

Sau đó, hai người đều nên làm gì thì làm cái đó.

Tô Bạch nằm vào trong quan tài của mình ngủ, đợi qua một ngày khi mình ra ngoài, ngẩng đầu lên nhìn gương đồng, đối diện không có bóng người cũng không biết là nằm vào quan tài hay là đi dạo rồi.

Đương nhiên, có thể nghĩ ra được khu vực mà đối phương có thể đi dạo phỏng chừng cũng không nhiều.

Vì tuy rằng chưa từng giao lưu nhưng Tô Bạch vẫn có thể đoán ra được đại khái bên kia gương đồng chắc hẳn là nơi chứng đạo phương Tây.

Hai nhà coi như là hai công ty dưới trướng Phát Thanh, đều là phát triển và tiến bộ dưới sự lãnh đạo anh minh của Phát Thanh, thậm chí còn có thể tặng cờ thi đua, bên trên viết "đơn vị anh em."

Nhưng đôi bên thật sự không có hứng thú với loại chuyện chào hỏi hữu nghị với đơn vị anh em đối diện này, Tô Bạch cảm thấy vị đối diện đó phỏng chừng cũng nhàn phát hoảng

rồi, cho nên mới sờ đông một tí mò tây một chút, cuối cùng lại đục thông đường.

Ừm, nói một cách chính xác thì thật ra không phải thông đường rồi, nhưng cái này tương đương với hiệu quả nói chuyện qua video, người không thể chân chính xuyên qua đây nhưng ngược lại có thể đồng bộ giọng nói và hình ảnh.

Bị ném vào nơi này, không thể kiềm chế được mà đào động lung tung thật sự không thể nói là kỳ quái, vì không phải bây giờ Tô Bạch cũng dự định mày mò những nhạc khí vật phẩm bồi táng đó hay sao.

Hôm nay, Tô Bạch đi tới bên hoàng tuyền trước, đối với cô hồn dã quỷ trong hoàng tuyền mà nói thật sự có chút ý tứ lãnh đạo tới đây quan sát. Lãnh đạo tiền nhiệm ở đây hai mươi năm đã sớm lười ra khỏi quan tài rồi, nhưng lãnh đạo đương nhiệm mới lên làm quan lại đang hừng hực ý chí, mọi người cũng phải cẩn thận hầu hạ. Hai bộ câu đối phúng điếu mà Tô Bạch ném xuống trước đó dẫn tới mấy nghìn vong hồn thi thể ở đây khóc đau đớn chính là một ví dụ tốt nhất. Trong thế giới hiện thực người thân của lãnh đạo chết, cấp dưới quỳ trước mộ phần khóc còn đau lòng hơn cả cha ruột mình chết, ví dụ này đi đâu cũng có.

Ngẩng đầu nhìn tế đàn một chút, đàn tranh vẫn còn đặt bên trên, Tô Bạch cũng không cất nó đi, dù sao ở đây ngoại trừ đại lão chứng đạo cũng không có vị khách nào khác, cho dù đại lão chứng đạo nhưng dù sao cũng không phải củ cải bên đường, một năm phỏng chừng có không quá mười người có thể tới. Đây vẫn còn tính là nhiều, có khả năng con số thật sự phải giảm xuống năm mươi phần trăm. Dù sao trước đó Từ Phú Quý cũng không để lại bảng biểu trực ban gì nói với Tô Bạch ngày nào tháng nào năm nào có ai tới chứng đạo.

Nhìn đàn tranh, lại nghĩ đến phân thân huyết ảnh của mình, Tô Bạch không tự chủ được phân tán suy nghĩ của mình lên mở ban nhạc, ôi, không có cách nào, ở đây không có niềm vui, bạn cũng phải tự mình chủ động tạo ra một chút niềm vui vậy.

Lúc này, hình ảnh trong đầu Tô Bạch là mấy phân thân của mình chơi nhạc cụ, bản thể của mình thì cầm gậy chỉ huy chỉ huy hoàng tuyền, nghìn vạn thi thể vong hồn trong hoàng tuyền đồng thanh hợp xướng.

"Gió đang gào thét, ngựa đang kêu, Hoàng Hà đang rít gào, Hoàng Hà đang rít gào, đồi núi Hà Tây cao vạn trượng, cao lương ở Hà Đông Hà Bắc đã chín, anh hùng kháng Nhật trên núi rừng không ít…"

Tự mua vui trong đầu mình một lúc, Tô Bạch cũng từ bên hoàng tuyền trở về bên quan tài, mà lúc này, vừa vặn đối phương cũng giống như Tô Bạch ngồi bên cạnh quan tài, hơn nữa đôi bên gần như theo bản năng ngẩng đầu nhìn gương đồng trên đầu cùng một lúc, hiển nhiên cũng nhìn thấy đối phương.

Ánh mắt giao tiếp ngắn ngủi nhưng vẫn không có trao đổi gì cả, tuy rằng cuộc sống ở nơi này rất chán ngán, nhưng hai người vẫn chưa cô độc đến mức cần giãi bày với nhau.

Trong tay đối phương cầm thanh trường kiếm bắt đầu luyện kiếm, rõ ràng không thèm để ý đến ánh mắt của Tô Bạch.

Tô Bạch cứ nhìn đối phương luyện kiếm như vậy, nhìn một lúc, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười nghiền ngẫm, vì hắn phát hiện ra kiếm pháp của đối phương có hình bóng của phương Đông rất rõ ràng.

Rốt cuộc kiếm pháp phương Đông thế nào, cho dù là trong lòng người bình thường cũng biết rõ. Dù sao phim võ thuật

cũng từng là một hồi ức chung của tất cả mọi người trong một thời đại, mà kiếm pháp phương Tây lại càng chú trọng vào ngắn gọn và hiệu suất hơn. Tuy rằng bản chất của kiếm pháp phương Tây và phương Đông là như nhau, bản thân vũ khí chẳng qua cũng chỉ là cây cầu phòng thủ và tấn công, nhưng không nghi ngờ gì từ góc độ thường thức mà nói, kiếm pháp phương Đông vẫn đẹp hơn một chút.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân khiến võ thuật bắt đầu dần dần trở thành một ngành sản nghiệp văn hóa mới, hiển nhiên càng cần lấy lòng người xem hơn.

Kiếm thuật của đối phương vận hành như nước, mang theo một loại tiết tấu đặc biệt, tốc độ của anh ta không nhanh, thậm chí bước chân rõ ràng còn chậm chạp, nhưng lại thể hiện tiết tấu kiếm thuật một cách hoàn mỹ, người kiếm hợp nhất, không có cách nào hình dung vào lúc này, càng giống như người kiếm và môi trường xung quanh sinh ra độ ăn khớp cực kỳ rõ ràng.

Tuy rằng kiếm pháp chậm rãi, động tác chậm chạp, nhưng nếu anh dám lại gần vẫn có khả năng trong nháy mắt bị không gian xung quanh quấy vụn, đây là sức mạnh thuộc về thính giả cao cấp, mà đối phương rõ ràng đã dung hợp kiếm pháp với cảnh vật xung quanh lại với nhau.

Cho dù là Tô Bạch của hiện tại cũng không làm đến được một điểm này, sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, hắn quả thật có thể hưởng thụ khoái cảm khi dễ dàng đánh bại kẻ khác, cũng đã từng đánh bại Giải Bẩm.

Chương 1299 Giao Lưu Hữu Nghị Giữa Các Đơn Vị Anh Em 2

Nhưng thật ra Giải Bẩm chỉ thăng cấp sớm hơn Tô Bạch chưa đến nửa năm, bản thân anh ta vẫn chưa mày mò hiểu hết, lại thêm thuộc tính cường hóa tương khắc với Tô Bạch, bị Tô Bạch đánh bại thật sự chỉ có thể tính là một trường hợp đặc biệt. Chỉ đơn giản nói riêng sự ăn ý với không gian xung quanh này, Tô Bạch chỉ có thể làm đến mức tăng tốc độ và sức mạnh của mình, cộng thêm một vài nguyên lý cộng hưởng không gian, dựa vào cái này đi hành hạ người có thâm niên hiển nhiên làm gì ở đâu cũng thuận lợi, đi liều mạng với một thính giả cao cấp là người mới cũng không phải vấn đề quá lớn, nhưng nếu đi liều mạng với loại thính giả cao cấp đã dung hợp cường hóa của bản thân với không gian xung quanh một cách hoàn mỹ, vậy thật sự chỉ có thể ngồi đợi đáp án tại sao hoa lại đỏ khi nở mà thôi.

Sở dĩ thính giả cao cấp phải chia bậc mới thành sơ giai, trung giai và cao giai, cũng chính vì đạo lý này, tuy rằng đều gọi chung là thính giả cao cấp nhưng sự chênh lệch trong đó thật sự rất lớn.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, không tiếp tục thưởng thức người ta múa kiếm nữa, hắn đứng thẳng người, tập trung tinh thần, hai tay mở ra, trong mỗi một tay xuất hiện một huyết châu.

Thật ra, trong lòng hắn cũng biết rõ, so với tìm một vài thứ mới mẻ trong ngôi mộ này để giải trí, thì chuyện thú vị thật sự vẫn là nâng cao thực lực của bản thân, mà khoái cảm mang tới khi nâng thực lực của bản thân cũng là điều mà những thứ khác không có cách nào so sánh và thay thế được.

Huyết châu trên lòng bàn tay bắt đầu lơ lửng, lần lượt tách ra hai bên Tô Bạch, sau đó Tô Bạch mở trừng mắt, trong lòng khẽ quát một tiếng.

"Vù! Vù!"

Hai tiếng chấn động truyền tới, bên cạnh Tô Bạch xuất hiện hai bản thân giống nhau như đúc.

Lần này thật sự dựa vào mắt thường hoàn toàn không có cách nào phân biệt được sự khác biệt, về phần khí tức, đều là phân thân dùng máu của Tô Bạch ngưng tụ ra, hiển nhiên khí tức cũng giống nhau rồi.

Tô Bạch còn nhớ lần đầu tiên mình thí nghiệm cái này là ở trước mặt vị hoàng tử Huyết tộc kia, kết quả làm ra một phân thân giống như bản photocopy hết mực đen vậy.

Nhưng bây giờ, một mặt là vì mình đã có thời gian rất dài để lý giải và hấp thụ những ma pháp huyết tộc này, mặt khác cũng là vì sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, ánh mắt nhìn thế giới cũng khác hẳn. Cái này giống như học sinh cấp hai giải câu hỏi của học sinh cấp hai, và một nghiên cứu sinh giải câu hỏi của học sinh cấp hai vậy, cho dù đều có thể đưa ra đáp án chính xác nhưng tư duy giải đề và hiệu quả lại hoàn toàn khác nhau.

"Khà khà."

Tô Bạch nở nụ cười, hai Tô Bạch giống nhau như đúc cũng cùng phát ra tiếng cười như thế.

Sau đó hai phân thân ngồi xếp bằng, mà bản thân Tô Bạch thì lại tỳ lên nắp quan tài, có hơi ăn không ngồi rồi. Bây giờ đối với hắn mà nói, chuyện cần phải làm thật ra trên cơ bản chính là duy trì loại trạng thái này đồng thời giữ hai phân thân này tồn tại, để hai phân thân này cố hết sức tiếp nhận nhiều sức mạnh của mình hơn.

Đây không phải là sức mạnh truyền thừa của máu, dù sao sự xuất hiện của hai phân thân này chỉ là một giọt máu mà thôi, trừ phi Tô Bạch bằng lòng bỏ hơn phân nửa máu của mình để bồi dưỡng phân thân, nhưng như vậy cũng quá ngu rồi, làm vậy sẽ hoàn toàn mất đi thuộc tính ưu thế của phân thân, gần như tương đương với tạo ra một nhân bản vô tính cho mình.

Mà lúc này, Tô Bạch lại ngẩng đầu nhìn gương đồng trên đầu, đối phương còn đang múa kiếm, nhưng trong hình ảnh không còn là một mình anh ta múa kiếm nữa mà là hai người đang múa kiếm, một người khác lớn lên giống đối phương như đúc.

Loại trừ xác suất theo phong cách độc đáo phải tạo thành một cặp đôi làm thành người canh giữ ở nơi chứng đạo phương Tây rất thấp ra, vậy cũng có nghĩa một người khác đó chính là phân thân của đối phương.

Bản thể và phân thân trước thì cùng nhau múa kiếm nhưng dần dần đôi bên từ múa kiếm biến thành luyện kiếm so chiêu với nhau, mình và phân thân của mình đánh qua đánh lại, hơn nữa Tô Bạch còn có thể nhìn thấy gợn sóng chấn động của cảnh vật xung quanh, điều này chứng minh đối phương và phân thân của mình luyện kiếm chắc chắn không phải là tiết mục biểu diễn gì, mà là đang luyện tập hàng thật giá thật.

Tô Bạch duỗi tay xoa cằm mình, hắn đoán không ra đối phương là nhìn thấy mình đang tu luyện phân thân cho nên cố

tình khoe khoang một chút hay đây thật sự chỉ là quy trình luyện kiếm của đối phương.

Đương nhiên hắn cũng không nhàm chán đến mức rối rắm vấn đề này, hắn vẫn chưa lòng dạ hẹp hòi đến mức đó, chỉ lặng lẽ nhìn đối phương luyện kiếm, dần dần, bản thân Tô Bạch cũng ngẫm ra một vài hứng thú, hắn châm điếu thuốc, tiếp tục nghiêm túc nhìn.

Mà đối phương cũng vẫn nghiêm túc luyện kiếm tiếp.

Đại khái sau hai tiếng, đối phương thu kiếm lại, đồng thời phân thân trước mặt cũng hóa thành khói xanh bay đi.

Đối phương ngẩng đầu nhìn thấy Tô Bạch trong gương đồng, khóe miệng mang theo nụ cười khinh thường, dùng tiếng Anh nói: "Này, người phương Đông, cậu đang học lỏm sao?"

Ngược lại Tô Bạch gật đầu rất thành thật, hắn quả thật đang học lỏm, đương nhiên đối phương biết rõ mình đang quan sát vẫn cố tình lấy phân thân ra luyện kiếm cho mình xem, thật ra cũng giống như biết có người trộm tiền trong phòng ngủ của mình nhưng vẫn cố tình ném tiền ở vị trí bắt mắt nhất trên bàn vậy.

"Vậy cậu học được bao nhiêu rồi?" Đối phương hỏi.

"Bảy tám phần đi." Tô Bạch cũng không khiêm tốn, thật ra hắn chỉ thiếu một bước tiếp xúc và chỉ điểm, mà lời giải thích đối phương dành cho mình chính là tốt nhất. Đó chính là phân thân của đối phương hấp thụ sức mạnh từ trong môi trường xung quanh, mà không phải dựa vào bản thể tiến hành truyền dẫn sức mạnh, cho dù sức mạnh của phân thân rất yếu, nhưng nếu có thể sở hữu khả năng liên hệ với môi trường xung quanh giống như bản thể, vậy sau khi sức mạnh rất yếu có được sự

cải thiện lớn chắc chắn cũng sẽ không yếu đến mức không thể liên hệ được.

Nghe thấy Tô Bạch nói đã học được căn bản, đối phương cũng không bất ngờ một chút nào, đều là thính giả cao cấp hiển nhiên đều là người thông minh, nếu như vậy còn không hiểu được, ngu như thế sao có khả năng trải qua một đường từ người thực tập, thính giả bình thường, thính giả cấp thấp, người có thâm niên mới đầu đến tận bây giờ được?

Đối phương tiếp tục mỉm cười nhìn Tô Bạch, làm ra động tác mời, nói: "Vậy cậu có thứ gì đáng để tôi cảm thấy hứng thú không?"

Chương 1300 Tôi Thừa Nhận Đều Là Họa Do Cô Đơn Dẫn Đến 1

.

.

- ————-

Đối diện với câu hỏi của đối phương, hiển nhiên Tô Bạch sẽ không trả lời đơn giản và dứt khoát: Đéo, cút.

Vì ở nơi này dường như không có ý nghĩa giữ cái chổi nát của mình như báu vật, mọi người nói chuyện dễ nghe một chút, đều là bán công chức dưới trướng Phát Thanh, nói khó nghe cũng chỉ là một con chó canh cửa cả năm không nghỉ ngơi, văn nhân cổ đại thường nói là học thành văn võ nghệ, cống hiến cho hoàng đế và quốc gia, nói một cách đơn giản chính là cố gắng nâng cao bản thân sau đó tranh thủ một tương lai tốt cho mình, thuận tiện làm vẻ vang tổ tông của mình, mục đích cuối cùng chính là thể hiện với bên ngoài.

À bây giờ Tô Bạch và vị đối diện này, ra ngoài thật sự đã là một loại hy vọng xa vời, nếu đã không ra được vậy còn thể hiện cái gì nữa?

Hơn nữa tuy hai người cách gương đồng có thể nhìn thấy đối phương nhưng trên thực tế, nơi chứng đạo phương Đông và phương Tây cách nhau muôn sông nghìn núi, đôi bên ngay cả điều kiện đánh nhau cũng không có, ra ngoài cũng không ra được, lại không thể hình thành bố cục tranh giành chém giết,

cho nên dưới điều kiện này, anh có thứ gì hay tôi có thứ gì tốt, đôi bên tham khảo và học hỏi thật ra cũng rất là bình thường, cũng không có gì nói không thông cả.

Giữa thính giả vốn không có loại thiên kiến bè phái quá rõ ràng đó, chỉ cần có thể trao đổi đồng cấp là được, mà bây giờ Tô Bạch có thể trao đổi một vài cảm ngộ và năng lực với vị ở đầu bên kia gương đồng, cũng chính là muốn giành được một vài niềm vui nâng cao bản thân rồi từ đó đánh bay thời gian nhàm chán ở trong ngôi mộ.

Có điều, Tô Bạch nghĩ một chút, đồ trên người mình quả thật không nhiều, nhưng thích hợp trao đổi hơn nữa đối phương có thể học hỏi hình như thật sự rất ít, vì rất nhiều năng lực trên người mình đều là từ huyết thống diễn hóa ra, nếu đối phương không có huyết thống này vậy không có tư cách nghiên cứu học hỏi kỹ năng này.

Nhưng người ta đã chủ động thể hiện ý tốt, lại chỉ dạy bạn cách sử dụng phân thân của thính giả cao cấp một cách chính xác, nếu bạn không có đồ gì đáp lại người ta, ngược lại sẽ có hơi không nể mặt. Đương nhiên, mặt mũi gì đó cũng không sao cả, nhưng bây giờ có một tấm gương đồng hai bên nhìn thấy nhau, vẫn rất tốt, không cần thân thiết như dầu giống như chị em dâu nhà bên của Trương Tam Lý Tứ, nhưng chí ít cũng được coi là một cách giải trí hay trong ngôi cổ mộ, đôi bên không chán ghét nhau lại nhàn rỗi, còn có thể nhìn trộm đối phương đang ở nơi nào.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Tô Bạch mở cánh tay của mình ra, những sợi tơ máu từ sâu trong xương cốt hắn lộ ra ngoài, ngưng tụ trên làn da hắn.

Đối phương vốn mang theo vẻ mặt mỉm cười thoải mái lại dần dần trở nên nghiêm túc khi nhìn thấy tơ máu trên người Tô Bạch.

Rõ ràng là một người biết nhận biết hàng.

Tô Bạch cũng không giấu diếm gì cả, những sợi tơ máu hiện lên trên người hắn, ngưng tụ và xoay chuyển trước người mình, sự đan xen và sắp xếp của mấy trăm đến hơn nghìn sợi tơ máu không hề có cảm giác phức tạp và lộn xộn gì, ngược lại còn tạo thành một sự hòa hợp và đẹp đẽ đặc biệt.

Vẻ mặt nghiêm túc của đối phương rõ ràng chứng tỏ anh ta coi trọng năng lực này, một điểm này ngược lại Tô Bạch cũng không bất ngờ, phải biết rằng tơ máu chính là thành quả cường hóa mà loại thính giả cấp đại lão như Huyết Thi theo đuổi cả đời, làm sao có thể năng là hàng vỉa hè được?

Hơn nữa, ưu điểm thực tế lớn nhất của tơ máu chính là nó không giống với cảm ứng không gian của thính giả cao cấp, mà là một loại ngoại lực gia tăng nhờ vào tác động của môi trường. Tơ máu trực tiếp nâng cao sức mạnh thể chất của chính bạn trong nháy mắt. Ít nhất xét từ hiện tại, Tô Bạch vẫn chưa gặp phải bình cảnh khi thăng cấp tơ máu, tương đương với bạn có một nghìn tệ, đưa cho nó, nó sẽ lập tức trả cho bạn một nghìn hai. Nếu bạn cho nó một trăm triệu, nó sẽ ngay lập tức cho bạn một trăm hai mươi triệu.

Khi đó Huyết Thi cũng đang tiếp tục nghiên cứu và sử dụng tơ máu, rõ ràng biên độ tăng của nó vẫn hữu hiệu trong cấp bậc thính giả cấp đại lão như cũ.

“Quá đẹp, đây là sự ảo diệu của vũ trụ.” Trên mặt đối phương dần từ nghiêm túc chuyển thành say mê, lập tức hỏi: “Đây là truyền thừa mà cậu nhận được sao?”

“Cứ cho là thế đi.” Tô Bạch đáp, sau đó hai tay vung lên, tơ máu trước mặt tan sạch đi hết: “Anh xem hiểu được bao nhiêu?”

“Một phần trăm.” Đối phương thành thật đáp.

“Không tồi.” Tô Bạch có thể hiểu được, dù sao mới đầu khi mình nhận được loại năng lực này thật ra là Huyết Thi muốn giành xác của mình kết quả lại bị mình phản ngược giành lại, cũng xem như là trực tiếp cướp thành quả của người khác chứ không phải giống như mình vừa rồi, đặt nguyên lý bản chất nhất của tơ máu trước mặt để bản thân tự xem mà lĩnh ngộ.

Nếu là như vậy, phỏng chừng với tình hình và tính cách của Tô Bạch khi đó thật sự không vui lòng đi học. Điều này cũng tương tự với Tô Bạch trước đây không học ma pháp Huyết tộc và ma pháp cương thi, bởi vì khi ấy, chuyện quan trọng nhất của hắn chính là nhanh chóng nâng cao thực lực của mình để cơ hội sống sót trong thế giới chuyện xưa càng lớn hơn. Còn đối với hiện tại, càng ngày càng dễ học hơn, điều quan trọng nhất thật ra vẫn là chỉ cần bản thân không cố tình tự sát thì xác suất sống sót từ trong thế giới chuyện xưa trên cơ bản đã rất cao rồi.

Lương thực của dân chúng sung túc mới hiểu được lễ nghi, lão tổ tông đã sớm giảng rõ đạo lý này rồi.

Cứ như vậy, cuộc trao đổi giữa các bạn tốt ở hai đơn vị anh em đã xem như chân chính thành lập thông qua lần tiếp xúc này.

Chương 1301 Tôi Thừa Nhận Đều Là Họa Do Cô Đơn Dẫn Đến 2

Trên cơ bản mỗi ngày hai người đều sẽ rút ra một khoảng thời gian tiến hành giao lưu, một bên biểu diễn rồi giải thích trước, sau đó đổi cho bên kia tiếp tục.

Nửa tháng cứ qua đi như vậy, đối phương lại là song tu ma võ, đồng thời trên người còn giấu huyết thống ẩn, điều này khiến Tô Bạch ít nhiều có một loại cảm giác đồng hương gặp đồng hương, hai mắt rưng rưng lệ. Mọi người đều mở sạp tạp hóa, khi khởi bước đều rất khó khăn, nhưng bây giờ cũng đã có một lợi ích, đồ trong hàng tạp hóa nhiều, mọi người lần lượt triển lãm ra thôi.

Chỉ là đối phương thể hiện với Tô Bạch rất nhiều cảm ngộ liên quan đến các mặt phương diện như kỹ xảo chiến đấu, huyết thống xúc tác, vận dụng năng lượng. Mà mỗi ngày, sự hồi đáp của Tô Bạch ngoại trừ tơ máu vẫn là tơ máu, nhưng đối phương cũng không hề bất mãn chút nào, trên thực tế mới qua có nửa tháng thôi, từ trong gương đồng, Tô Bạch đã có thể nhìn thấy những đường vân đỏ thấp thoáng hiện ra trên làn da của đối phương.

Đương nhiên, hắn cũng không hề thiệt thòi, chưa nói đến việc tiếp thu và phát triển rất nhiều phương diện chi tiết khác, ít nhất bây giờ hắn hoàn toàn có thể dùng phân thân huyết ảnh của chính mình đi thành lập ban nhạc biểu diễn [Đại hợp xướng Hoàng Hà], vấn đề phân thân không có khả năng tấn

công đã được giải quyết. Trước mắt dựa theo sự phân chia thực lực thì phân thân của Tô Bạch đã sở hữu thực lực của người có thâm niên cấp thấp.

Ngày thứ mười, đôi bên vốn tiến hành trao đổi như cũ, nhưng đột nhiên phía bên đối phương lại sáng hơn một chút.

"Ngại quá, có người tới chứng đạo." Đối phương xin lỗi Tô Bạch, sau đó nằm vào quan tài.

Cho dù đã trao đổi nhiều ngày như vậy rồi, đôi bên còn rất chân thành chia sẻ với nhau, nhưng thật ra vẫn không biết tên nhau, dựa theo câu nói kinh điển nhất của Phát Thanh chính là: Tôi không có tên, bởi vì tên không có bất cứ ý nghĩa gì ở nơi này.

Tên quả thật không có ý nghĩa gì ở nơi này. Nơi duy nhất mà hai bên gặp được nhau chính là ở trong quan tài ngẩng đầu lên, ngoại trừ độc thoại chắc chắn chính là nói cho đối phương nghe. Đương nhiên, Tô Bạch và vị đối diện này vẫn chưa bị ép đến mức phát điên nói chuyện một mình, thậm chí ngay cả tiếng "này" nhắc nhở cũng bị lược bớt, còn cần gọi tên làm gì?

Chỉ là Tô Bạch tỏ ra khinh thường hành động phải chui vào trong quan tài rồi lại đi ra khi cảm giác được cửa trận pháp đã được mở ra, có người tới chứng đạo của đối phương. Thế này chẳng qua chỉ là đợi khi thính giả cấp đại lão sắp chứng đạo tiến vào, mình lại từ trong quan tài "ảo diệu đứng lên" trông có vẻ càng màu mè hơn một chút, đều là nhân viên công tác còn làm công việc giống nhau, suy nghĩ trong lòng mọi người cũng đều tự hiểu rõ.

Hắn cũng lười đi xem quá trình chứng đạo của đại lão phương Tây đối diện, đương nhiên muốn nhìn cũng không nhìn được, diện tích che phủ của gương đồng cũng chỉ lớn như thế, nơi chứng đạo chân chính chắc hẳn cũng tương tự với bên mình, ở vị trí càng sâu hơn.

Hắn châm điếu thuốc kẹp trong tay, không tự chủ được bắt đầu nghĩ đến khi nào bên mình mới có thể có một người tới chứng đạo. Lần trước gặp được người chứng đạo vẫn là Lương Sâm, cho dù Lương Sâm sợ đến rối tinh rối mù, nhưng cảm giác khi chứng đạo vẫn rất chấn động. Tác động đối với Tô Bạch cũng là cực kỳ sâu sắc, chí ít, lần sau chứng đạo chắc hẳn sẽ không kém hơn loại người như Lương Sâm đâu nhỉ?

Hôm nay không thể tổ chức hội chợ giao lưu văn hóa Đông Tây kiêm giao lưu hữu nghị của các đơn vị anh em, Tô Bạch đang định nằm lại trong quan tài, nhưng lúc này, cửa ra vào bên mình lại tản ra ánh sáng!

"Trùng hợp như vậy…" Tô Bạch có hơi ngạc nhiên, đây là hai bên cùng nhau làm ăn à, đồng thời có khách hàng tới cửa.

Sau đó, Tô Bạch vừa mới khinh thường đối phương lập tức chui vào trong quan tài với tốc độ càng nhanh hơn, trong đầu hắn có loại tư thái đối diện với người chứng đạo của Từ Phú Quý ngày trước, từ từ ngồi dậy từ trong quan tài, rồi lại đứng dậy, hơi gật đầu, tự nhiên đối phương cũng sẽ đáp lại càng khách sáo hơn.

Cho dù là thực lực cao hay thấp, cho dù là thính giả cấp đại lão tiến vào, thấy nhân viên của Phát Thanh, tuy rằng đối phương chỉ là một thính giả cao cấp vừa mới thăng cấp vẫn phải khách sáo, không nể mặt tăng thì nể mặt Phật… Ừm, còn có một câu tục ngữ đồng nghĩa liên quan đến chó nhưng Tô Bạch không muốn dùng lên người mình.

Vừa nằm chưa được bao lâu, hắn đã cảm giác được động tĩnh bên ngoài, chỉ là động tĩnh này có hơi kỳ quái.

"Thùng thùng thùng thùng…"

Những tiếng vang trầm thấp liên tiếp truyền tới, giống như thả sủi cảo liên tiếp vào nồi, thần thức của Tô Bạch có thể

hoàn toàn kết nối với cỗ quan tài này, từ đó cảm giác được tình hình bên ngoài.

Người tới chứng đạo nhiều nhất cũng chỉ một người, khó lắm thì hai người đồng thời đi tới đây, nhưng sao có khả năng là một đám người cùng tới chứng đạo được. Thính giả cấp đại lão cũng không phải không đáng giá đến mức độ này, nếu như thật sự là một đám người vậy phỏng chừng giới thính giả phương Đông trực tiếp treo giới thính giả phương Tây lên đánh là được.

Cách giải thích duy nhất, chỉ có khả năng là… lối vào này lại bị người có thâm niên bên ngoài phát hiện, sau đó một đám liều chết vì cơ hội mà ngay cả mạng cũng có thể vứt bỏ công khai xông vào đây như vậy.

Giống như hơn nửa năm trước, lần đầu tiên Tô Bạch tiến vào đây cùng các thính giả Vân Nam bản địa, sau đó rất nhiều người bị Như Ý cáu kỉnh giết bên tế đàn, sự khủng bố bao trùm nơi tối tăm này đến bây giờ Tô Bạch vẫn còn nhớ rõ.

Ôi, Tô Bạch nằm trong quan tài đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc đầu Từ Phú Quý cưỡng chế giữ mình ở lại đây hơn một tháng, suy nghĩ như thế cũng hiện lên từ trong đáy lòng hắn, chỉ là vì ở nơi này thật sự quá cô đơn rồi.

Mà bây giờ, một đám người có thâm niên vừa mới tiến vào nơi này, trong lòng còn đang vô cùng kích động, tràn đầy tình thần mạo hiểm vẫn chưa biết, bọn họ đã bị người nào đó trong quan tài quyết định coi thành đồ chơi của mình.

Chương 1302 Truyền Tin 1

Lưu Đình nhẹ nhàng xoa cổ tay mình một chút, thật ra việc cô ta muốn làm nhất vẫn là xoa cái bàn tọa của mình, vì khi trận pháp này mở ra, tất cả mọi người đều có hơi trở tay không kịp, thực lực trên người trực tiếp bị phong ấn hơn phân nửa, giống như người bình thường rớt thẳng xuống đây. Đại đa số người đều rớt cái mông xuống đất trước, đối với mọi người đã quen làm "thần" mà nói, đột nhiên biến thành người phàm thật sự có hơi không thích ứng được.

Chỉ là ở đây đàn ông nhiều mà phụ nữ chỉ có mỗi mình mình thôi, Lưu Đình cũng không muốn xoa vị trí đó của mình vào lúc này, cũng không phải làm điệu hay ra vẻ khác người, dù sao nơi này cũng là một chốn trong thế giới hiện thực, con đường có thể chọn lựa hiển nhiên cao hơn rất nhiều. Nếu như là ở trong thế giới chuyện xưa, việc càng đáng sợ hơn cả so với bán trinh tiết của mình, Lưu Đình cũng đã trải qua rồi.

"Tôn Càn, rốt cuộc đây là nơi nào?" Có người trong đội ngũ mở miệng hô.

Rõ ràng, Tôn Càn này chắc hẳn là người dẫn đội, ít nhất cũng là người khởi xướng cho hoạt động lần này.

Thật ra, cách lần trước đám người Tô Bạch cùng nhóm thính giả Vân Nam bản địa cùng nhau tiến vào nơi này đã gần một năm rồi. Đầu tiên Tô Bạch bị Từ Phú Quý nhốt ở nơi này được hai tháng, sau đó ở trên hoang đảo huấn luyện theo hình thức tự sát cũng hơn ba tháng, trong này còn kèm theo vài thế giới chuyện xưa, cho nên thời gian thật sự đã rất lâu rồi.

Cổng ra vào nơi chứng đạo rõ ràng rất kín đáo, cũng được che giấu rất khoa trương, nhưng muốn nói dưới sự tìm kiếm của người có dụng tâm mà không bị phát hiện ra một chút dấu vết gì thì cũng không có khả năng. Còn nữa, rất có khả năng là phía bên nơi chứng đạo phương Tây có đại lão tiến vào chuẩn bị chứng đạo đã sinh ra một loại phản dây chuyền, dẫn đến cổng vào nơi chứng đạo phương Đông cũng hiện ra hoặc là nới lỏng một chút, cho đám người có thâm niên này cơ hội tiến vào.

Lần trước khi đám người Tô Bạch tiến vào quả thật đã nhìn thấy sự hào hùng và ảo diệu trong ngôi mộ nước Điền cổ này, nhưng bóng ma của cái chết vẫn bao phủ trên đầu bọn họ như cũ. Màm giết chóc mà Như Ý mở ra lại càng đánh nát lá gan của phần lớn người có mặt ở đó khi ấy, cuối cùng chỉ có thể chán nản rời đi.

Cơ thể của Lưu Đình rất nở nang, trên người còn mang theo một loại khí tức quyến rũ, nghề nghiệp của cô ta trước khi trở thành thính giả là giáo viên, bây giờ hiển nhiên đã không làm giáo viên nữa, nhưng phương diện bảo dưỡng dáng người vẫn luôn được làm rất tốt.

Cho dù là trong giới thính giả phương Tây hay là phương Đông, thực tế nữ giới đều nằm ở một loại tình thế không thuận lợi, đặc biệt là nữ giới có thực lực thấp trải qua ở một nơi không có vương pháp cũng không nói lý như trong thế giới chuyện xưa này lại càng thê thảm hơn. Đương nhiên, thính giả nam cũng khá thê thảm, chỉ là thính giả nữ có thêm một cách thê thảm hơn thính giả nam. Dù sao kẻ biến thái trong các thính giả cũng nhiều, nhưng người thích loại khẩu vị nam nam đó cũng chỉ tính là số ít giống như trong thế giới hiện thực.

“Tiểu Lưu này, lát nữa theo bên cạnh tôi, ở đây không bình yên lắm đâu.” Một lão già râu tóc bạc phơ nói bên cạnh Lưu

Đình, tay của ông ta vô tình cố ý lướt qua vị trí nào đó trên người cô ta.

Lưu Đình cũng không phiền mà trông có vẻ rất tùy ý, đối với cô ta mà nói, thành thạo vận dụng cơ thể của mình từ đó nhận được một vài lợi ích đã trở thành chuyện rất bình thường. Đương nhiên, thật ra cũng có một con đường khác có thể đi, đó chính là giống như Lệ Chi, phỏng chừng cũng không có tên háo sắc nào to gan nổi lên suy nghĩ gì với Lệ Chi đâu.

Lưu Đình biết rõ lão già này, ông ta đã coi như là người xuất sắc trong những người có thâm niên, nghe nói năm nay có hy vọng đột phá cảnh giới thính giả cao cấp, hơn nữa ông ta đã từng tham gia hoạt động một năm trước, lần này coi như là lần thứ hai tới đây.

Tô Bạch nhận ra lão già này, đương nhiên không nhớ được tên. Người mang đến ấn tượng khá sâu sắc cho hắn vẫn là ông già dẫn đội giống như học giả trong đội ngũ một năm trước, vì ông ta nóng lòng khó dằn nổi cầm ngọc tỷ nước Điền lên sau đó hóa thành một bãi nước mủ.

Tô Bạch vẫn nằm trong quan tài không động đậy, nhưng thần thức của hắn lại quét trên đám người này một lượt. Tổng cộng có bảy người, tất cả đều là người có thâm niên, về phần sự phân chia thực lực cụ thể của bọn họ, Tô Bạch cũng lười đi nghiên cứu chi tiết, một con khủng long sẽ không để ý một con muỗi có được tính là cường tráng ở trong đàn muỗi hay không.

Lúc này, Như Ý và Cát Tường cũng cảm giác được khí tức của người lạ, hơn nữa còn là một đám người, hai con mèo đen không tiếng động lùi vào trong môi trường tối tăm, tuy rằng Cát Tường có hơn hai mươi năm không ở nơi chứng đạo, nhưng đối với thiên chức của mình, trong lòng nó vẫn rất rõ.

Thế nhưng Tô Bạch lại không dự định cho hai con mèo đen giết người chơi vào lúc này, vì bây giờ hắn vẫn còn muốn đạt được liên hệ với thế giới bên ngoài từ bọn họ, ví dụ như với đám người hòa thượng và Phật Gia.

Thật ra dựa theo cách thức liên hệ của Từ Phú Quý với mình lúc trước, Tô Bạch cảm thấy mình cũng không phải không có năng lực truyền đạt tin tức với thế giới bên ngoài, chỉ là mình vẫn chưa mày mò rõ ràng rất nhiều bí ẩn ảo diệu ở nơi chứng đạo này, ví dụ như đồng chí ở đơn vị bên cạnh lại còn có thể đào hang.

Chương 1303 Truyền Tin 2

Một người ở nơi này chung quy cũng quá nhàm chán, dù sao Đại Lý non xanh nước biếc, nếu như đám người hòa thượng và Gia Thố vui lòng, ngược lại cũng có thể chuyển tới đây làm hàng xóm với mình. Đương nhiên, kêu bọn họ tiến vào nơi này chắc hẳn khá khó, nhưng cho dù đám người hòa thượng ở ký túc xá nhà dân bên Nhĩ Hải cũng được coi như là làm hàng xóm với Tô Bạch rồi.

Cũng vì vậy, hắn không làm ra quá nhiều suy nghĩ, tâm thần khẽ động, nắp quan tài đã trực tiếp bay lên.

Một thính giả cao cấp đối với người có thâm niên mà nói đã có ưu thế nghiền áp rồi, cho dù là về mặt cơ thể hay là về mặt tâm hồn đều có thể nghiền áp. Mà Tô Bạch của hiện tại đột nhiên xuất hiện từ trong môi trường thần bí ở nơi chứng đạo, tương đương với trên người tự động thêm một tầng BUFF, điều này cũng giống với một sinh viên đại học diễn thuyết về phương diện học tập cho một đám học sinh cấp ba và một thủ khoa đại học tỉnh diễn thuyết về phương diện học tập với một đám học sinh cấp ba vậy.

Bảy người có thâm niên mang theo tò mò và sợ hãi chậm rãi đi vào vị trí đặt mười hai cỗ quan tài. Ngay khi trong lòng bọn họ còn chưa hoàn toàn bình ổn lại mà cũng không có khả năng bình ổn được, thì nắp quan tài dày nặng đột nhiên bay lên, ngay sau đó thi khí dày đặc lan rộng ra. Trong bảy người này ngoại trừ ông già tóc bạc đó nghĩ đến gì đó, lập tức quỳ xuống, thì sáu người còn lại đều nhao nhao lôi vũ khí bản mệnh của mình ra.

Thân là thính giả, cho dù là thời điểm nào cũng sẽ không từ bỏ hy vọng chống cự, mạng của bọn họ đều là tự mình vùng vẫy ra từ trong thế giới chuyện xưa và từ trong những thính giả bên cạnh khác, khi đối diện với nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của bọn họ mãi mãi không có khả năng là chạy trối chết.

Đương nhiên, ông già tóc bạc này là một bất ngờ, ông ta đã từng tới nơi này, cũng đã từng thấy sự đáng sợ ở nơi đây, mà lúc trước vị tồn tại trong quan tài đó đã trong nháy mắt giam cầm mười mấy người có thâm niên. Loại uy áp và đáng sợ đó đã sinh ra một dấu ấn cực lớn trong đầu ông già, thậm chí còn ảnh hưởng đến tác động của ông ta với cấp bậc thính giả cao cấp sau này, cho nên lúc này sau một năm ông ta biết nơi này có nguy hiểm nhưng vẫn muốn tới thêm một lần, là để cởi bỏ khúc mắc của mình!

Mà Lưu Đình vừa cầm vũ khí bản mệnh chủy thủ trong tay vừa nhìn ông già tóc trắng ở bên cạnh mình đã sớm quỳ xuống, lồng ngực phập phồng, lão già này đã chiếm không ít lời của mình, thậm chí đêm qua mình còn hầu hạ lão một lần, nhưng bây giờ lão lại bảo vệ mình như vậy sao?

Trực tiếp quỳ xuống trước nguy hiểm?

Đương nhiên, dù sao thính giả cũng không phải thiêu thân, nếu như bọn họ có trải nghiệm của ông già tóc bạc trước đây, vậy phỏng chừng phần lớn người đều sẽ từ bỏ kháng cự vào lúc này.

Đối với Tô Bạch của hiện tại mà nói, cho dù hắn không có thực lực sánh ngang với thính giả cấp đại lão như Từ Phú Quý, nhưng thực lực thính giả cao cấp của hắn thật sự vẫn dư dả để đối phó với đám người có thâm niên trước mặt.

Ánh mắt của Tô Bạch nhìn xung quanh, áo gió mặc trên người, có quan tài dày nặng làm bối cảnh, thi khí xung quanh nổi lên mang tới hiệu ứng đá khô trên sân khấu, cho dù là từ

phương diện hình ảnh hay là từ mặt trấn nhiếp đều không có gì để bắt bẻ, đây cũng là chuyện không có cách nào cả. Tô Bạch muốn cho một trong mấy người này làm ống loa của mình, mà không phải muốn giết bọn họ, nếu như chỉ là giết bọn họ vậy vấn đề thật sự đơn giản nhất, trực tiếp gọi một tiếng: Đóng cửa, thả Cát Tường Như Ý.

"Thu vũ khí của các người lại, bằng không, chết."

Uy áp trên người Tô Bạch bắt đầu chủ động tản ra, uy áp của thính giả cao cấp đủ để khiến người có thâm niên cảm thấy tuyệt vọng, mà Tô Bạch cũng không chủ động ra tay giết người, coi như là trấn an đám người có mặt ở đây.

Chỉ cần không chết vậy tất cả đều có thể bàn bạc, đây là một trong những tiêu chuẩn cơ bản của thính giả.

Mọi người đều thu vũ khí bản mệnh của mình về, thậm chí có hai thính giả đã khom người cúi đầu trước Tô Bạch, hô một tiếng: "Đại nhân."

Tô Bạch hơi gật đầu, nói tiếp: "Tiếp tục đi vào bên trong, các ngươi sẽ không ra ngoài được."

Đây là cảnh cảo cũng là nói rõ, nhưng rất dễ nhận thấy, ngoại trừ ông già tóc trắng quỳ trước mặt mình từ đầu ra, những người khác vẫn ôm theo tâm lý may mắn, nếu đã vào bảo địa, nào có đạo lý tay không trở về?

Ông già tóc bạc muốn ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, nhưng thân hình của Tô Bạch lại ẩn giấu trong thi khí dày đặc, không thể nhìn rõ mặt thật, ông ta cũng sẽ không ngờ được bây giờ vị ở trong quan tài đó thật ra chính là đồng đội thám hiểm với mình vào một năm trước.

"Meo…"

"Meo…"

Hai tiếng mèo kêu truyền ra từ nơi sâu thẳm.

Một tiếng là Như Ý.

Một tiếng là Cát Tường.

Rõ ràng, bọn chúng rất bất mãn với hành động giữ đồ chơi của mình ở lại nơi đó của Tô Bạch.

"Ông ở lại, những người khác rời khỏi nơi này."

Đầu ngón tay của Tô Bạch xuyên qua sương mù đen chỉ về phía ông già tóc bạc, cả người ông già tóc bạc run như cầy sấy lại lộ ra một vẻ mừng rỡ như điên, đối với thính giả quanh năm tìm hiểu tính nết của Phát Thanh mà nói, năng lực tùy mặt gửi lời của bọn họ đối với người khác cũng không kém. Hiển nhiên ông già tóc bạc cảm giác được Tô Bạch giữ mình lại không phải để giết mình mà là có chuyện cần dặn dò.

Những người khác không nghe theo lời dặn dò của Tô Bạch chọn rời đi, cũng không tiếp tục đi vào, vì thẳng cho đến bây giờ Tô Bạch cũng không giết người.

Đúng vậy, anh không giết người, dù rằng khí thế của anh được làm đến mức hiệu quả cỡ nào cũng rất khó hoàn toàn phát huy ra được. Cho dù anh là đại nhân nhưng anh không thể tùy tiện giết người, nơi này là thế giới hiện thực chứ không phải thế giới chuyện xưa.

Thính giả thực tế như vậy đấy.

"Vậy thì chết một người là được."

"Á á á á á!"

Một thính giả nam ở bên cạnh trực tiếp bị cưỡng chế hút tới trước quan tài gần đó, cơ thể đập thật mạnh lên quan tài sau đó trực tiếp nổ tung, máu tươi phun ra bắn lên quan tài, khiến quan tài trong có vẻ càng thêm tươi đẹp.

Mà lúc này, năm thính giả khác mới không hề do dự quay đầu chen lấn nhau chạy như bay về phía lối ra!

Đầu của ông già tóc bạc cúi càng thấp hơn.

“Đại nhân, xin ngài dặn dò.”

Chương 1304 Hồn Của Cương Thi Cổ! 1

Sau khi Tô Bạch làm xong lời dặn dò của mình, ông già tóc bạc cũng nhân lúc ánh sáng nơi lối vào vẫn chưa tan biết mà rời đi. Đối với Tô Bạch mà nói, hắn cũng không lo lắng đối phương sẽ coi thường lời căn dặn của mình, vì lúc trước Tô Bạch cũng cất không ít pháp khí ở trong nhà lão Phương tại Thượng Hải. Vũ khí bản mệnh của người có thâm niên cũng rất nhiều, đây cũng là ngày trước hắn nhặt được trong đống thi thể ở nhà ga. Trước đây, hắn không coi trọng mấy thứ đồ này cho lắm, bây giờ hiển nhiên càng không coi trọng hơn, nhưng cầm ra phát cho người dưới tay ngược lại đồ cũng rất phong phú, ngoài ra, ông già tóc bạc thật sự muốn gì, thật ra Tô Bạch cũng nhìn thấu được không ít.

Lão già này có hơi đen đủi, một người bị Từ Phú Quý giam lại như mình ngày trước còn không có bóng ma, mà cái thứ hàng này lại bị dọa tạo thành bóng ma, bình thường không sao nhưng đến khi thăng cấp thành thính giả cao cấp, bóng ma trong lòng lại chính là trở ngại lớn nhất. Thật ra phần lớn người đều sẽ chọn khắc chế bản thân, nhưng rất rõ ràng, ông ta không có cách nào khắc chế được. Vậy chỉ còn lại hai cách, một là tới đánh bại người trong quan tài, cho dù là Tô Bạch hay là Từ Phú Quý nằm trong quan tài, ông ta chỉ cần đánh bại là được, nhưng một cách này rõ ràng càng không có khả năng hơn. Một cách khác chính là đôi bên tranh thủ tiến bước quan hệ, chuyển hóa cảm giác sợ hãi thành cảm giác "gần gũi."

“Sứ giả của cậu rời đi rồi sao?” Giọng nói truyền tới từ trên đỉnh đầu, khỏi cần nhìn cũng biết là ai, Tô Bạch gật đầu, sau đó giống như nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện ra trong miệng đối phương đang nhai đồ ăn, trong tay còn cầm một chai bia.

“Anh tới nơi này bao lâu rồi?” Tô Bạch rất tò mò hỏi.

Đối phương lắc chai bia trong tay mình, rõ ràng có hơi đắc ý, đáp: “Xem ra phương Đông các cậu không có truyền thống này rồi.”

Đồ ăn thức uống của người này hiện tại, khỏi cần nghĩ cũng biết là ai đưa tới, nhưng điều khiến Tô Bạch có hơi ngạc nhiên là khi thính giả cấp đại lão phương Tây tới chứng đạo lại còn đảm nhiệm cả nhân vật chuyển phát nhanh Mỹ Đoàn nữa, thực sự khiến người lấy làm kỳ lạ. Tuy rằng hắn chưa từng gặp thính giả cấp đại lão phương Tây, nhưng đến cấp bậc đó rồi trên cơ bản đều là nhân vật không ăn khói lửa nhân gian, trong toàn bộ thế gian sự tồn tại có thể khiến cường giả ở cấp bậc đó đối xử với vẻ ôn hòa thật sự chỉ đếm trên đầu ngón tay, thậm chí là ít ỏi không có mấy.

Nhưng nếu đối phương đã nói đây là truyền thống, vậy chắc hẳn đã duy trì một thời gian dài rồi, nghĩ lại cũng thú vị đấy, trong văn canh gà của Trung Quốc có châm biếm mình là một xã hội tình người, sau đó nói nước ngoài là xã hội pháp trị, nhưng bây giờ nhìn xem, khi Lương Sâm người ta tới chứng đạo cũng chỉ gật đầu ra hiệu với Từ Phú Quý, trong tay cũng chẳng mang theo chút đồ nào cả, nhưng đại lão phương Tây người ta còn phải mang một ít quà gặp mặt theo.

“Xác suất đổi mới người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây khá nhanh đấy.” Đối phương lại tiết lộ một thông tin: “Điểm này vẫn khác người phương Đông các cậu, đúng chứ?”

“Nói cụ thể đi.” Tô Bạch châm điếu thuốc, dứt khoát nằm cả người trên cỗ quan tài, nhìn gương đồng bên trên như vậy.

Đối phương thấy tư thế này của Tô Bạch, nghĩ ngợi một chút, cũng một tay cầm chai bia sau đó nằm lên nắp quan tài, quả thật nói chuyện như vậy thật sự thoải mái hơn ngửa đầu nhìn lên rất nhiều.

“Đáng tiếc, trận pháp có sự sắp xếp của trận pháp, đồ mà mỗi người có thể mang theo tới đây có hạn, tôi cũng chỉ đủ ăn trong ba ngày thôi, bia cũng không có bao nhiêu.”

“Nói trọng điểm.” Tô Bạch nhắc nhở.

“Ha ha.” Đối phương nở nụ cười, chắc hẳn cố tình trêu chọc Tô Bạch mới uống một hớp bia, tiếp tục nói: “Ở phương Tây, người canh giữ nơi chứng đạo cứ một đến hai năm sẽ đổi một lần, người tiền nhiệm của tôi chỉ ở đây có mười ba tháng thôi.”

Vậy tại sao người tiền nhiệm của tôi lại nằm tận hai mươi năm?

Lẽ nào đơn vị dưới trướng Phát Thanh cũng chia thành xí nghiệp trong nước và xí nghiệp nước ngoài?

Tiền lương và đãi ngộ còn khác nhau?

“Thật ra cái này quyết định bởi suy nghĩ của mỗi cá nhân.” Đối phương nói tiếp: “Cũng có rất nhiều nguyên nhân đặc biệt, quy tắc cụ thể thì chúng tôi cũng chưa tổng kết ra, nhưng cho dù cậu vui vẻ chịu đựng hay là cô đơn khó nhịn, trong lịch sử ở nơi chứng đạo phương Tây chúng tôi hình như cũng chưa từng có người canh giữ nào quá hai năm cả.”

Tô Bạch nhắm mắt, có hơi đau đầu.

“Cậu rất vội ra ngoài sao?” Đối phương hỏi.

“Phí lời.” Câu trả lời của Tô Bạch rất đơn giản.

“Ra ngoài có gì hay?” Đối phương có hơi không thể lý giải được, nói.

“Ít nhất bây giờ tôi vẫn chưa chán ngán, tuy rằng cô đơn một chút nhưng ở đây có thể khiến tôi suy nghĩ càng tốt hơn.”

Nếu bản thân đối phương đã không biết cách cụ thể, vậy Tô Bạch cảm thấy mình không cần tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa, chỉ là ngay khi hắn chuẩn bị vào trong quan tài của mình ngủ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hắn nhìn lên gương đồng bên trên, hỏi: “Anh đã xem qua bia mộ ở nơi chứng đạo chưa?”

“Ngày nào cũng đi.” Đối phương đáp lời với vẻ hơi khó hiểu: “Sao thế, cậu chưa đi xem sao? Thân là phúc lợi lớn nhất của người canh giữ, đó là có thể cảm ngộ đạo của tiền nhân khi chứng đạo ngày trước qua bia mộ của bọn họ.

Cũng vì vậy, người canh giữ nơi chứng đạo ở phương Tây chúng tôi được coi là một phần thưởng, hoặc gọi là vinh dự đặc biệt, tuy rằng người tranh giành nó cũng không nhiều.”

Từ Phú Quý chết tiệt!

Tô Bạch chửi một tiếng trong lòng, đáng tiếc, bây giờ Từ Phú Quý cũng không thể biết Tô Bạch đang mắng ông ta hay không, vì ông ta đã chết rồi.

Chương 1305 Hồn Của Cương Thi Cổ! 2

Hắn lăn người xuống khỏi quan tài, vẫy tay với vị trong gương đồng đó ý bảo tạm thời bái bai, sau đó trực tiếp đi tới bên hoàng tuyền.

Tô Bạch đã không nhìn thấy vị trong gương đồng đó nhìn chai bia trong tay mình mà cười khổ một tiếng.

"Đổi mới rất nhanh là vì người tiền nhiệm đều sống chưa đến hai năm đó, cho nên cho dù sở hữu tư cách tìm hiểu bia đá cũng không có mấy người bằng lòng tranh giành cơ hội này."

Đối phương ném chai bia rỗng xuống đất, trở mình tiến vào trong quan tài của mình.

Sở dĩ đại lão chứng đạo phương Tây hình thành phong tục mang theo một vài vật phẩm thăm hỏi khi tới chứng đạo, cũng không phải cố tình lấy lòng người canh giữ ở nơi này, trên thực tế người canh giữ không có khả năng ngăn cản quá trình chứng đạo, những đại lão này chỉ vì xuất phát từ thể hiện sự tôn trọng trong lòng mình đối với các thế hệ người canh giữ, để tham ngộ nhiều đạo hơn mà không tiếc dấn thân vào nguy hiểm, đương nhiên đáng để tôn trọng rồi.

Từ Phú Quý nằm ở nơi này hai mươi năm, khi ra đi cũng rất thoải mái, vung tay áo không mang theo bất cứ gì cả, thậm chí còn nghi ngờ đã chủ động dụ dỗ Tô Bạch, chủ động lôi kéo hắn thành người ở đây, thật ra anh chỉ là một tù nhân, anh nhất định phải chịu sự cô độc, cũng nhất định phải quen với cô độc.

Nhưng đối với chuyện bia mộ trong hoàng tuyền thân là thứ mà người canh giữ có thể cảm ngộ bất cứ lúc nào này, Từ Phú Quý lại chưa từng nhắc tới một chữ nào hết, điều này khiến thời gian nửa tháng này của hắn giống như một thằng đần ở đây suy nghĩ về [Đại hợp xướng Hoàng Hà] với chả [Tiếu Ngạo Giang Hồ].

Bây giờ hắn cảm thấy đầu óc mình có hơi trì độn, rõ ràng núi vàng núi bạc chất đống ngay trước mắt mình lại coi như không thấy, mỗi ngày vẫn nhặt phế phẩm ở trên đường đi đổi tiền ở trạm thu phí.

Bia mộ dưới hoàng tuyền cụ thể có bao nhiêu thì Tô Bạch cũng không rõ, nhưng thoạt nhìn chắc hẳn cũng đến mấy trăm tấm bia đi, dù sao phương thức tồn tại của một sự vật giống như Phát Thanh có khả năng cũng xuất hiện sự thay đổi cùng với thời đại khác nhau. Ví dụ như ở cổ đại, nó có thể biến thành vật dẫn khác, thậm chí là mấy thứ như sách lụa, thư từ, ngọc bội, trạm dịch thậm chí là gương cũng không thành vấn đề, nhưng vì tính lưu động và tính tiêu hao của thính giả quá lớn, cũng vì vậy, trên cơ bản cứ cách năm năm trở lên thật ra chính là một thời đại, hơn hai mươi năm gần như có thể dùng truyền thuyết để hình dung.

Cũng không ai nhàm chán đến mức viết [Sử lược về thính giả], và phần lớn thính giả đều sống sót ở thời điểm đó.

Nhưng nếu bây giờ đã biết rõ có chuyện tốt như vậy có thể làm, đương nhiên Tô Bạch cũng không muốn lãng phí thời gian, hắn trực tiếp lội nước tiến vào trong hoàng tuyền, thi thể vong hồn trong hoàng tuyền còn theo bản năng muốn qua đây nịnh nọt hắn, nhưng sau khi Tô Bạch hừ lạnh một tiếng, lập tức sợ đến mức tất cả đều rút lui, quan huyện không bằng hiện quản, chính là đạo lý này.

Điều này khiến Tô Bạch có loại cảm giác coi mình thành Bật Mã Ôn, theo quan điểm của người ngoài mình đang ngồi tù, nhưng vạn nghìn vong hồn trong hoàng tuyền lại thật sự coi mình thành quan lão gia mà đối xử.

Lặn xuống, lặn xuống, lặn xuống nữa!

Tô Bạch bắt đầu dừng lại kiểm trước trước từng bia mộ, chứng đạo để lại bia mộ, có người chọn chôn vùi nhược điểm của mình, ví dụ như khuyết điểm trong tâm cảnh của mình, nhưng cũng có không ít người chọn chôn vùi năng lực mà mình tự hào nhất thậm chí là huyết mạch, bởi vì thứ bị trấn áp dưới bia mộ không phải là dứt bỏ mãi mãi, ngược lại nó là một loại viên mãn trái ngược.

Thứ mà anh chôn vùi sứt mẻ, nó có thể tặng lại cho anh một thứ hoàn chỉnh, thứ mà anh chôn xuống hoàn chỉnh thì nó có thể thăng hoa cho anh, bằng không, nếu chứng đạo chỉ là tới cống hiến và trả giá đơn thuần, cho dù có chính sách độc đoán của Phát Thanh, phỏng chừng vẫn rất khó thúc giục các đại lão từng người một ngoan ngoãn tới đây chứng đạo.

Tô Bạch đang tìm, chậm rãi tìm từng cái một, hắn tin trong nhiều bia mộ như vậy ở đây cũng phải tìm được một cái thích hợp với mình.

Rất nhanh, hắn đã dừng lại trước một bia mộ, toàn thân bia mộ này màu xanh đen, ở nơi rất xa nhưng vẫn thu hút được sự chú ý của Tô Bạch, vì thi khí cuồn cuộn mà nó tản ra giống như một cổ thi bị trấn áp ở nơi này.

Mà bây giờ Tô Bạch sống dựa vào hai đại huyết thống, một là huyết thống Huyết tộc, cái còn lại là huyết thống cương thi.

Hắn tiếp tục lại gần bia mộ này đã có một loại cảm giác huyết thống của mình bị áp chế, rất dễ nhận thấy, thật ra về

cấp bậc huyết thống cương thi, người để lại bia mộ này vào năm đó thật sự cao hơn mình rất nhiều.

Tô Bạch ngẩng đầu, xua tan nước hoàng tuyền đục ngầu che trước mặt, hắn có thể nhìn thấy rõ chữ khắc trên bia mộ là: "Mộ của Từ Phú Quý."

"Mẹ nó!"

Một tiếng thô tục phát ra từ trong miệng Tô Bạch, hắn biết chủ tu của Từ Phú Quý là huyết thống cương thi, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ bia mộ đầu tiên mà mình nhìn vào cảm thấy hứng thú lại là của Từ Phú Quý.

Thế này đúng là không phải oan gia thì không gặp.

Bàn tay của Tô Bạch dán lên bia mộ, thần thức của bản thân chủ động dung nhập vào trong, mà lúc này, ngọc tỷ nước Điền trên tế đàn bên cạnh hoàng tuyền cũng lơ lửng bay lên, nó dường như cảm ứng được lời triệu hồi tới từ người canh giữ, đang tản ra ánh sáng rực rỡ của mình. Một tia sáng giống như ánh trăng trực tiếp chiếu vào trong hoàng tuyền, bao phủ trên bia mộ của Từ Phú Quý.

"Ong!"

Bia mộ chấn động, Tô Bạch lùi lại hai bước, sau đó nhìn thấy một hư ảnh xuất hiện trên bia mộ cao bằng tòa nhà hai tầng, hư ảnh là một người đàn ông phốp pháp, đây chính là hình ảnh của từ Phú Quý.

"Từ Phú Quý ta chôn đạo của cương thi cổ ở nơi này, nặn lại linh hồn cương thi cổ của ta!"

Giọng nói truyền ra từ trong bia mộ, đinh tai nhức óc!

Chương 1306 Công Pháp Tu Luyện Của Quân Tần! 1

Sương mù lạnh giá bao phủ khắp bốn bề, thứ mang tới không chỉ đơn thuần là lạnh về mặt ý nghĩa, mà còn là một loại tĩnh mịch của tuyệt vọng. Trong băng tuyết, đến đâu cũng đều là thi thể bị đóng thành tượng băng. Vẻ mặt của bọn họ khác nhau, hoặc hưng phấn, hoặc tuyệt vọng, hoặc kinh sợ… muôn màu muôn vẻ. Nhưng cảm giác tổng thể được tạo thành lại như sặc mùi tối tăm và trào phúng tột cùng.

Trong đó có tinh linh, có người lùn, có Vampire, có nhân mã, cũng có cả con người, vừa liếc mắt nhìn qua, mắt thường đi qua nơi nào, nơi đó đều là thi thể lạnh băng. Ở nơi này lâu quả thật không phải là một chuyện khiến người thoải mái.

Bằng không, Tucker cũng sẽ không nhàm chán đến mức dùng trình độ về mặt trận pháp của mình đi khắp nơi nghiên cứu và đào hang. Nơi chứng đạo, cho dù đối với người canh giữ của nó mà nói cũng là một môn học vấn quen thuộc lại xa lạ. Ít nhất thì tiền nhân không phát hiện ra vị trí ngay trên đầu mình bây giờ có thể đánh thủng từ một bên, xuất hiện một mặt gương đồng.

Mà tấm gương đồng này còn có thể kết nối nơi chứng đạo phương Đông và phương Tây, biến sự cô độc thuộc về một cá nhân suốt thời gian dài thành sự cô độc thuộc về hai người, nhìn thì là sự thay đổi của một cộng một, nhưng trên thực tế cũng không đơn giản như thế.

Tucker nhìn cái chai rượu rỗng đã uống hết sạch bên cạnh mình. Anh ta không phải một người nghiện rượu, thậm chí

trước khi vào nơi chứng đạo, thân phận của anh ta ở thế giới hiện thực thật ra là một học giả sinh vật học, cũng đã từng phát biểu luận văn trên tạp chí sinh vật học hàng đầu như "Nature" và "Cell." Nếu như không phải tuổi còn quá trẻ, anh ta hoàn toàn có khả năng một mình đi tìm người đầu tư mở phòng thí nghiệm của mình, cũng vì thế, anh ta có thói quen làm việc nghỉ ngơi và sinh hoạt rất tốt, không, nói một cách chính xác thì là thói quen sinh hoạt gần như hà khắc.

Nghe nói trở thành thính giả vốn sẽ sinh ra sự thay đổi cực lớn trong cuộc đời bạn, nhưng sau khi tiến vào nơi này mới trên cơ bản hoàn toàn bái bai cuộc sống trong quá khứ của mình.

Đối với vấn đề có thể sống ở nơi này bao lâu, Tucker cũng không biết, thậm chí cho dù là ở trong giới thính giả phương Tây cũng có quá nhiều nghi vấn đối với nơi chứng đạo, trở thành người canh giữ của nó, lợi ích là thứ rất rõ ràng rồi, nhưng có một vấn đề nan giải khiến phần lớn thính giả phương Tây thích hợp trở thành người canh giữ đều chùn bước, đó chính là không ai biết các thế hệ người canh giữ đã chết thế nào.

Nếu anh nói một, hai người là chết bất đắc kỳ tử ở trong thế giới chuyện xưa, vậy cũng không sao cả, cũng rất bình thường thôi, nhưng cách chết với tần suất đổi mới cao như vậy, nhiều lắm hai năm, ít nhất thì một năm, thật sự khiến người không hiểu được. Chỉ là cho dù không có người nào xin thư trở thành người canh giữ mới, Phát Thanh vẫn sẽ trực tiếp bổ nhiệm bất cứ người nào, người bị bổ nhiệm hiển nhiên không có tư cách nói một chữ "không" này.

Tucker là người được bổ nhiệm tới đây, thân là một cường giả trung giai trong các thính giả cao cấp, anh ta không thể nói là hài lòng với sự sắp xếp này của Phát Thanh, cũng không thể

nói là sợ hãi bao nhiêu. Nhưng dù sao con người cũng là một loại động vật cảm tính, ngay khi biết tuổi thọ của mình rất có khả năng chỉ còn lại một năm này cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác thổn thức.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tấm gương đồng trên đỉnh đầu mình.

"Ôi…"

Đã là ngày thứ bảy rồi, từ bảy ngày trước sau khi người ở đầu bên kia hỏi mình chuyện liên quan đến bia mộ, người đó cũng không còn xuất hiện trong gương đồng nữa, Tucker cũng cảm thấy có hơi khó hiểu. Người này lại không biết thứ chôn vùi trong bia mộ thật ra chính là phần thưởng lớn nhất dành cho người canh giữ, cũng là bữa ngon trước khi tử hình sao?

Dần dần, cơ thể Tucker dựa vào quan tài nằm xuống, lấy bệ cao sở hữu mười hai cỗ quan tài làm một khu vực trung tâm, không có băng giá bao phủ, nhưng nhìn từ bên ngoài vẫn mờ mịt một vùng trắng xóa.

Ở nơi sâu nhất là một sông băng, bên dưới sông băng lại là những bia mộ, thật ra kết cấu bố cục ở nơi chứng đạo phương Đông và phương Tây như nhau, tương đương với hai loại hình nhà giống nhau nhưng được trang trí khác nhau mà thôi.

Tucker vào nơi này sớm hơn Tô Bạch đại khái được ba tháng. Trong thời gian ba tháng này, anh ta đã lĩnh ngộ được năm bia mộ, tốc độ như vậy đã xem như rất nhanh rồi. Dù sao thứ mà thính giả cấp đại lão chôn xuống đối với người không phải thính giả cấp bậc đại lão mà nói, quả thật chính là phong cảnh ở một thế giới khác, xem hiểu và lĩnh ngộ được chúng quả thật rất khó.

Nhưng Tucker là song tu ma võ, trên người còn có huyết thống yêu tộc, vì sự đặc thù của anh ta cho nên phạm vi chọn

lựa bia mộ của anh ta thật sự rất lớn. Đương nhiên, hiển nhiên thu hoạch cũng rất lớn. Trước khi tiến vào nơi này, anh ta là thính giả cao cấp sơ giai nhưng bây giờ đã nhảy vọt lên một giai, cũng thật không dễ gì.

Chỉ là phía sau cái bánh ngọt nâng cao cảnh giới thực lực này có khả năng ẩn giấu nguy cơ cực kỳ đáng sợ, Tucker không biết nguy cơ là gì, hơn nữa đồng nghiệp phương Đông đó của anh ta có khả năng còn biết ít hơn mình. Tucker đang cân nhắc có nên nói chuyện này cho hắn hay không, dù sao một mình mình lo nghĩ mà đối phương thì lại hào hứng vui vẻ mà sống, đối với mình hình như có hơi không công bằng?

Suy đoán của Tucker không sai, bảy ngày này Tô Bạch vẫn luôn ở chỗ sâu trong hoàng tuyền, cả người ngồi xếp bằng, kiên trì như vậy suốt một tuần.

Ngọc tỷ nước Điền trên đàn tế vẫn tiếp tục lơ lửng, ánh sáng rực rỡ tản ra kích hoạt bia mộ của Từ Phú Quý tiếp tục duy trì trạng thái của nó. Mà trong bảy ngày này, cuộc sống của Cát Tường và Như Ý vẫn không thay đổi, thật ra hai con mèo vẫn có hơi bất mãn vì trước đó Tô Bạch cố tình giữ đám thính giả đó ở lại nơi này, rồi cuối cùng ép rời đi. Có khả năng đối với hắn mà nói, giết những người có thâm niên này hay không không có sự khác biệt, nhưng đối với hai con mèo đen này mà nói, chuyện này lại được xem là cơ hội chơi đùa hiếm có trong cuộc sống của tụi nó.

Chương 1307 Công Pháp Tu Luyện Của Quân Tần! 2

Có điều, Tô Bạch vừa ngồi đã liền tù tì một tuần, Cát Tường trông có vẻ lo lắng hơn Như Ý. Một ngày này, Cát Tường nằm phủ phục trên đàn tế, nó vẫn không muốn tiến vào đáy hoàng tuyền tìm Tô Bạch, mà chỉ lặng lẽ ở nơi đó quan sát.

Cũng may, bảy ngày này quả thực nên kết thúc rồi.

"Cương thi, sinh ra từ oán khí, uế khí của thiên địa, bất lão bất tử bất diệt, bị tam giới thiên địa nhân loại bỏ bên ngoài lục đạo chúng sinh.

Lang thang không nơi nương tựa, trôi dạt khắp nơi.

Trong thế gian lấy oán làm lực, lấy máu làm thức ăn.

Dùng máu tươi của chúng sinh để trút hết toàn bộ sự cô độc…"

Giọng nói của Từ Phú Quý truyền ra từ trong bia mộ, Tô Bạch không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu mình cảm ngộ đạo mà từ Phú Quý để lại. Trong bảy ngày này, bia mộ của Từ Phú Quý giống như một cái máy ghi âm không ngừng bị Tô Bạch bật tuần hoàn, mà mỗi một lần Tô Bạch hạ quyết tâm lĩnh ngộ và tìm hiểu.

Vì trong quan điểm của Từ Phú Quý, ông ta cho rằng, theo như ý nghĩa bình thường cương thi rất khó đột phá được khuôn mẫu cũ về mặt bản chất, một mặt là sự ra đời của cương thi vốn là một loại biến hóa dị chủng của nhân vật sau khi chết, cho dù là bản thân cương thi cũng sẽ không đơn thuần coi

mình thành một sinh mệnh chân chính. Bọn họ sợ hãi thiên đạo, sợ hãi chính đạo, sợ ánh mặt trời, sợ quá nhiều thứ, đến mức phần lớn cương thi vất vả lắm, dưới cơ duyên xảo hợp sau khi mở được linh thức, phản ứng đầu tiên thật ra vẫn là mình là người, nhưng bây giờ lại biến thành dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Cương thi như vậy, cho dù có thể trở thành sự tồn tại đến mức độ như quái vật gây hạn hán, đến cuối cùng cũng chỉ là một con sâu đáng thương như phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Mà từ Phú Quý thì lại hoàn toàn coi cường hóa một mạch cương thi này thành một loại theo đuổi, một loại đại đạo, sự lạnh lùng và vô tình của cương thi thật ra phù hợp với pháp tắc thiên địa bất nhân, để vạn vật tự sinh tự diệt, ông ta có thể có độ ấm, ông ta có thể có thái độ, ông ta thậm chí có thể sở hữu cuộc đời của riêng mình…

Loại cảm giác này thật ra có hơi giống với thái độ tôn trọng huyết thống của mình ở bên Nhật Bản và Hàn Quốc, nhưng khi đến cấp bậc thính giả cấp đại lão đó, thật ra cảm ngộ như vậy là hai loại suy nghĩ hoàn toàn khác nhau, giống như trẻ con ở nhà trẻ nói "tôi yêu Trung Hoa" và một người lính già chín mươi tuổi đã trải qua thời đại chiến tranh nói "tôi yêu Trung Hoa" là hai loại trải nghiệm khác xa nhau.

Cũng may, Từ Phú Quý cũng không hoàn toàn chỉ để lại "thế giới quan" của mình, ông ta còn để lại công pháp cương thi cổ càng rõ ràng và tỉ mỉ hơn, chỉ là tu luyện loại công pháp này nhất định phải sắp xếp nhân cách chủ thể của mình lên huyết thống cương thi để đạt đến một loại hiểu thấu về mặt suy nghĩ, Tô Bạch cảm thấy một điểm này thật ra không phải vấn đề lớn bao nhiêu đối với mình.

Cuối cùng, sau khi liên tiếp tuần hoàn quan sát và học hỏi bảy ngày, Tô Bạch quyết định thử vận hành loại công pháp này lần đầu tiên. Cách cương thi cổ tu luyện là phương pháp tu luyện mà bản thân Từ Phú Quý phục hồi dựa theo bí tịch còn sót lại từ thời đại Tiên Tần. Ở thời đại Tiên Tần thần bí đó, có một đám người như vậy, bọn họ chủ động dấn mình vào trong đạo cương thi, từ đó dùng thân phận cương thi hành tẩu trong nhân gian. Điều này cũng bình thường như một thiếu niên trong tiểu thuyết võ hiệp bái vào mấy môn phái như Võ Đang, sau nhiều năm biến thành thiếu hiệp hành tẩu giang hồ vậy.

Hồn của cương thi cổ có ba vòng, vòng thứ nhất là nặn thể, vòng thứ hai là nặn phách, vòng thứ ba là nặn thần.

Xét từ góc độ chôn bia mộ của Từ Phú Quý đã đến giai đoạn nặn thần rồi, chắc hẳn chính là cấp bậc của thính giả cấp đại lão.

Mỗi một vòng đều rất quan trọng, một khi thất bại thậm chí còn có khả năng sẽ phá hủy huyết thống của mình.

Nhưng, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, Tô Bạch cũng sẽ không để ý những nguy hiểm này.

“Răng rắc… răng rắc… răng rắc…”

Tiếng khớp xương giòn truyền tới, ngồi suốt bảy ngày hiển nhiên không dễ chịu gì, tuy rằng Tô Bạch vẫn chưa vận hành công pháp nhưng vẫn luôn chìm đắm trong bầu không khí của huyết thống cương thi, hiển nhiên cơ thể đã xuất hiện một loại phản ứng vi diệu.

“Vòng một cương thi cổ!”

“Grào!”

Cùng với sự chuyển động của sát khí, Tô Bạch cảm giác được huyết thống cương thi trong cơ thể mình lại bắt đầu sôi sục, trong nháy mắt phá vỡ sự cân bằng huyết thống trong cơ

thể, nhưng cũng may hai đại huyết thống đã bị mình chế phục, lúc này huyết thống Huyết tộc suy thoái, ngược lại vẫn ngoan ngoãn ngủ đông như cũ mà không xao động.

Những tầng phù văn màu xanh xuất hiện trên làn da của Tô Bạch, trên mặt của hắn cũng tản ra một tia sáng màu xanh, hai chiếc răng nanh thuộc về cương thi nhô ra khỏi miệng, mà tất cả những chuyện này thật lâu vẫn chưa kết thúc.

Xung quanh vốn có thi thể từ xa quan sát đột nhiên cảm giác được gì đó, bắt đầu điên cuồng chạy tới nơi xa hơn, thế nhưng đúng lúc này nước hoàng tuyền lại hình thành một xoáy nước dưới sự khống chế bằng suy nghĩ của Tô Bạch.

Không ngừng có thi thể nghìn năm ngâm mình trong hoàng tuyền bị cưỡng chế kéo tới bên người hắn, mỗi khi bọn họ chạm vào cơ thể của Tô Bạch, phù văn trên người hắn đều sẽ lóe lên, sau đó thi thể nghìn năm đó lập tức hóa thành tro bụi, mà cơ thể của Tô Bạch thì lại nhờ thế mà ngưng tụ thành thực chất hơn một chút.

Vòng một cương thi cổ là nặn thể, hiển nhiên cần rất nhiều thi thể tới tiến hành bổ sung và hoàn thiện thể hồn của mình.

Mà ở nơi này, hiển nhiên hắn không cần lo lắng mình không tìm được đủ thi thể.

Có điều, cùng với vòng một cương thi cổ tiến hành, đột nhiên Tô Bạch có một loại cảm giác quen thuộc, hắn đã từng chiếm xác tiến vào người cổ thi lính Tần, trải nghiệm cảm giác trong cơ thể đó, mà bây giờ, hắn phát hiện ra thật ra cơ thể mình đang chuyển hóa theo hướng cơ thể lính Tần, lẽ nào đây là công pháp tu luyện của binh lính quân Tần năm đó sao?

Chương 1308 Cơ Thể Dung Hợp! 1

Mọi người còn chưa thật sự trải nghiệm được cái nóng oi ả của mùa hè thì cơn mưa to đầu tiên đã tới, toàn bộ bầu trời Giang Tô giống như bị chọc thủng, khắp cả tỉnh trên cơ bản đều đang chìm trong cơn mưa lớn, phần lớn các chuyến bay cũng vì vậy mà bị hoãn ở một mức độ nhất định, người tuổi hơi cao một chút chắc hẳn có thể đoán ra được là sắp tới màu mưa rồi đây.

Nhưng trong nhà lão Phương ngược lại vẫn bình yên như thế, dù sao người ở trong nhà cũng là hai vị tăng nhân nên muốn huyên náo cũng khó. Lại thêm Phật Gia trải nghiệm cuộc sống đã kết thúc viên mãn, dùng một loại cách thức cực kỳ tự nhiên thăng cấp thành công trên cầu vượt, cũng không cần tiếp tục mặc quần áo hoa hòe hoa hoét như lưu manh trà trộn khắp nơi nữa.

Nhưng bình yên cũng phải có điều kiện, ví dụ như bây giờ, cơn mưa bên ngoài đang xối xả nhưng trong nhà lại tràn ngập cảm giác nóng nực.

Trên bức tường xung quanh cũng có thêm vết cháy sém và lõm xuống, như thể vừa mới trải qua một trận đại chiến, vô cùng hỗn loạn, lại liên tưởng đến sự kiên cố của nhà lão Phương, có thể tạo thành tổn thất ở mức độ này ít nhất cũng phải là thính giả cao cấp ra tay mới được.

“A di đà phật.” Hòa thượng dường như đã mệt đến hư thoát ngồi lên sô pha, duỗi tay bưng cốc trà, lòng bàn tay còn hơi run rẩy.

Mà Phật Gia vừa mới tắm xong từ trong nhà vệ sinh đi ra lại trông có vẻ sảng khoái hơn rất nhiều, lúc này làn da trên người anh ta cũng tản ra một loại màu đồng cổ lạ thường.

"Vất vả rồi Thất Luật." Ngược lại cũng không phải Phật Gia không có lương tâm, người ta giúp mình hộ pháp để mình dung hợp với cơ thể lính Tần quả thật đã cố hết sức mình rồi.

Hòa thượng phất tay, ý bảo không cần khách sáo, chí ít thì hiện tại hòa thượng thật sự không còn sức khách sáo với anh ta.

"Ha ha." Phật Gia ngồi xuống sô pha nhìn vách tường xung quanh, trong lòng tính toán ngày mai mình phải sửa lại mới được, ở nơi này lâu như vậy quả thật cũng có cảm tình rồi, cho dù không có khả năng hoàn toàn khôi phục lại nguyên vẹn, vì dù sao mỗi một viên gạch một mái ngói trong nhà lão Phương cũng không phải vật thường, nhưng ít nhất tu sửa mặt ngoài ngược lại cũng không phải vấn đề to tát gì.

Phật Gia không đơn thuần là linh hồn rời khỏi cơ thể vốn có của mình để đoạt xác giống như ông Thẩm, mà là thoát khỏi ma khu của mình trước rồi lại cưỡng chế dung hợp với cơ thể lính Tần, được xem là coi cơ thể lính Tần thành chất dinh dưỡng và xương cốt của mình để hấp thu, mà không đơn giản là lấy cơ thể lính Tần làm chủ, cho nên lượng công việc và độ khó hiển nhiên cũng lớn hơn rất nhiều.

"Ôi, Thất Luật, tôi vừa phát hiện ra hình như cơ thể này không thuần thiên nhiên." Phật Gia đã dung hợp và hấp thụ cơ thể lính Tần hiển nhiên cũng có kiến thức sâu sắc đối với cơ thể lính Tần.

"Ồ, là Tần Thủy Hoàng nhân bản vô tính ra sao?" Thất Luật nghỉ một lúc cuối cùng cũng đã lấy lại sức.

“Nói thật với anh, cơ thể này mang tới cho tôi cảm giác chắc hẳn không phải từ trong bụng mẹ đã như thế, mà rõ ràng có dấu vết lớn lên mới tu luyện, là từng bước thăng cấp, cảm giác cấp bậc rõ ràng.”

Hòa thượng nghe vậy lại rơi vào trầm tư.

“Còn nhớ cái lần anh và Đại Bạch ở khách sạn Nam Kinh thảo luận ngày trước không?” Phật Gia tiếp tục hỏi: “Chính là cái lần các anh đều quấn khăn tắm thảo luận về thời đại Tiên Tần ấy.”

“Điểm chú ý của cậu thật lạ.” Thất Luật đáp.

“Bây giờ đại khái có thể nhìn ra được, cho dù là người Tần năm đó cũng là dựa vào lớn lên tu luyện mà ra, chứ không phải vì gene ở thời đại ấy mạnh mẽ hơn gen của con người bây giờ.”

“Cái này không dễ nói.” Hòa thượng nói với vẻ không chắc chắn: “Dù sao bần tăng cũng không tin ở thời đại đó, một người lính bất kỳ cũng có thể tu luyện ra cơ thể khủng khiếp như vậy.”

“Sao lần này không phân tích lưu loát được như lần trước?” Phật Gia hỏi.

“Điều kiện đã biết quá ít mà thôi, hơn nữa có rất nhiều chuyện thật ra cũng chỉ là mới đầu khá đơn giản, vì không gian lớn, chỗ xoay chuyển nhiều, có thể thoải mái suy đoán, nhưng nếu cứ tiếp tục chất đống ý tưởng và chứng thực lại không dễ dàng đến vậy.”

“Bộ dáng này của anh giống như gần đây tham gia hội thảo luận nghiên cứu Phật giáo nhiều rồi, lúc nói chuyện cũng mang theo ý tứ báo cáo chính thức.” Gia Thố trêu chọc.

Hòa thượng gật đầu: “Ngoại trừ nói suông và tiếng phổ thông ra, tôi còn có thể làm thế nào được nữa? Thật sự phải

giống như thầy pháp đi tuyên truyền giáo lý thu hút tín đồ sao?"

"Vậy bên trên sẽ không đồng ý đâu." Phật Gia bưng một cốc trà lên uống một ngụm.

Hòa thượng liếc mắt nhìn anh ta, có hơi buồn cười bảo: "Tôi tùy tiện nói cũng không sao cả, người bên trên thật sự để ý là bên cậu cơ."

Phật Gia sững sờ, sau đó đáp: "Nói cũng rất có lý đấy."

"Đúng rồi, nếu cậu đã biết anh ta là tu luyện ra, vậy cậu có thể nhận được công pháp tu luyện không?" Hòa thượng hỏi, sức hút của công pháp Tiên Tần hiển nhiên cực lớn, đến cấp bậc này như bọn họ, đồ trong cửa hàng Wechat của Phát Thanh đã không còn gì đáng giá nữa.

Chương 1309 Cơ Thể Dung Hợp! 2

“Tôi là dung hợp và hấp thụ chứ không phải kế thừa hoàn toàn nên không tìm ra được một chút dấu vết công pháp nào hết, hơn nữa sau này tôi vẫn phải đi theo con đường tu hành cũ của mình, kiên trì giữ mình mới là duy nhất.” Phật Gia chắp hai tay lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Thất Luật đứng dậy muốn đi pha một bình trà.

“Để tôi, anh mệt rồi.”

Phật Gia cũng không tiện để Thất Luật đi pha trà, mà tự mình đứng dậy cầm bình trà đi, ngón tay của hai người hơi chạm vào nhau, hòa thượng lập tức thay đổi sắc mặt, sau đó lùi lại ngồi xuống sô pha tiếp.

Phật Gia cũng giật nảy mình, bình trà trong tay rớt xuống đất vỡ thành mấy mảnh.

“Gia Thố, cơ thể cậu… vừa rồi cậu hấp thụ tinh hoa trong cơ thể bần tăng.” Hòa thượng nói một cách rất nghiêm túc.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào bản thân cơ thể này mang theo đặc tính chăng?” Gia Thố nói với vẻ hơi bất ngờ: “Nói cách khác, trước đây cơ thể này vì cái chết của chủ nhân mà rơi vào hình thức ngủ đông, nhưng vì sự dung hợp và hấp thụ của tôi tương đương với nó lại sở hữu một chủ nhân mới, đặc tính vốn nằm ở trạng thái ngủ đông bị kích hoạt lại?

Mà khi ông Thẩm đoạt xác anh ta ngày trước, vì cấp bậc của ông ta không đủ cho nên đặc tính này không mở vào khi

ấy?”

Hòa thượng thở dài một hơi, chỉ vào Phật Gia và bảo: “Cậu nghiên cứu cẩn thận một chút, khống chế bản thân mình cho tốt.”

“…” Phật Gia.

Chuyện tu sửa cơ thể này ngược lại không gấp, hòa thượng cũng chỉ tổn thất một phần tinh hoa cơ thể, một ngón tay uể oải biến thành xương bọc da mà thôi.

“Cho nên nói, lính Tần trước đây đã thăng cấp phẩm chất cơ thể của mình bằng một cách như vậy sao? Cướp đoạt dựa theo cách đơn giản và dứt khoát như vậy?” Phật Gia giơ hai tay ra trước mặt mình nhìn, rồi thì thầm.

“Còn nhớ Bạch Khởi Hàng đã giết bốn mươi vạn người lính nước Triệu không?” Đột nhiên hòa thượng hỏi.

“Ý của anh là sao?” Trong ánh mắt của Phật Gia thấp thoáng bắt được suy nghĩ của hòa thượng.

“Thật ra, rất nhiều nhà sử học đều lấy làm khó hiểu, Tần Thủy Hoàng càn quét sáu nước, vó ngựa chiến tranh gần như đã hoàn toàn vung lên, dám bỏ qua rất nhiều vấn đề còn lại mà không để ý đến. Sau khi diệt sạch sáu nước, lại chỉ muốn tiến hành trải rộng bản đồ Hoa Hạ, đặc biệt là khi ấy còn còn nằm ở khu vực bị các dị tộc và man tộc khống chế. Quân Tần vẫn tiếp tục tấn công, khai sơn mở đường, mạnh mẽ chinh phục như cũ mà không cần lý do hay tính toán chi phí gì. Lẽ nào các cấp cao ở đế quốc chỉ đơn thuần muốn hưởng thụ khoái cảm đè các quốc gia và dân tộc khác dưới thân mà chà đạp sao?”

Hòa thượng càng nói càng kích động, cũng không còn để ý đến hình tượng và ngôn từ của mình nữa.

“Mới đầu thật ra nước Tần được dựng lên từ bán man tộc, dựa vào sự ban thưởng của Chu Công mới có được tên tuổi tộc

đàn thuộc riêng về mình. Nước Tần giai đoạn đầu là một nước yếu mà ai cũng có thể giẫm một cước, nhưng khi Thương Ưởng cải cách chính trị và Tần Thủy Hoàng đăng cơ, nước Tần đã trở thành quốc gia hùng mạnh nhất trong bảy vương quốc. Hơn nữa trước khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi, cha ông ta, ông nội và ông cố của ông ta đã lần lượt đánh bại rất nhiều nước, xây dựng địa vị bá chủ của nước Tần.

Cũng giống như khi Hán Vũ Đế lên ngôi, hai nhiệm kỳ trước là Tây Hán Võ Văn Đế và Hán Cảnh Đế thống trị, để lại của cải sung túc cho ông ta mới có thể tiêu pha phung phí đi đánh dân tộc Hung nô. Mà Tần Thủy Hoàng của khi ấy, cục diện mà ông ta phải đối mặt thật ra tốt hơn và đơn giản hơn thế. Nhưng ông ta chỉ bất chấp tất cả, đơn thuần theo đuổi tốc độ như vậy. Từ năm 230 trước Công nguyên đến năm 221 trước Công nguyên, cũng chính là chín năm, cục diện tranh chấp kéo dài suốt bao nhiêu đời thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng bị ông ta dẫn thuộc hạ quân Tần đi đá đổ, sau đó tiếp tục tiến công vào khu vực man tộc ở xung quanh đó.

Có thể nói nếu như khi ấy bước chân thống nhất của Tần Thủy Hoàng có thể chậm một chút, tinh tế một chút, loại bỏ sạch thế lực của sáu nước, vậy cũng sẽ không có một loại chuyện như sự phục hưng của quý tộc sáu nước sau đó, cuối cùng là vương triều đoản mệnh.”

“Hòa thượng, anh biết không, tôi rất thích nghe anh chém gió đấy.” Gia Thố cười bảo: “Dựa theo suy nghĩ của anh là ban đầu Tần Thủy Hoàng vội thống nhất sáu nước như vậy lại vội tìm địch để đánh như thế, mục đích là để luyện binh? Thông qua chiến tranh tìm kiếm càng nhiều kẻ địch hơn, sau đó giết nhiều kẻ địch hơn, đồng thời hấp thụ nhiều kẻ địch hơn để khiến binh lính của mình trở nên càng mạnh mẽ hơn?”

“[Lục quốc luận] chỉ là sách luận của Tô Tuần, trên thực tế nếu thật sự đặt mấy người Tô Tuần, Tô Thức, Tô Triết vào lịch sử cũng chỉ là mấy tay chính trị gia giỏi nói suông thôi. Quan điểm trong [Lục quốc luận] cũng không thể tin, bằng không sau này Tô Thức cũng sẽ không bị đối thủ tùy tiện nhào nặn giống như một tên ngốc chính trị. Hoàn toàn mổ xẻ nội dung kín đáo của [Lục quốc luận] thì bản chất của nó thật ra vẫn là một bộ sách lời lẽ tầm thường, hoàng đế phải tiết kiệm, phải đồng cảm với dân tình, viết rất hoa mỹ nhưng thật ra cũng chẳng nói ra được gì cả.

Tần Thủy Hoàng tốn chưa đến mười năm đã nuốt trọn toàn bộ đế quốc, không ngừng tìm kiếm khu vực có thể đánh trận ở xung quanh.

Vì kinh tế? Vì củng cố đế quốc? Vì đại thống nhất?

Trên thực tế, bần tăng cũng không tin khi ấy Tần Thủy Hoàng không hiểu rõ loại xu thế hít liền một hơi này, chắc chắn sẽ khiến Đại Tần không thể tiêu hóa được, cuối cùng dẫn đến nước Tần sụp đổ tan rã, nhưng ông ta rất vội, vội không chịu được.”

“Vì ông ta có kẻ địch cần phải đối diện.” Gia Thố mở miệng nói.

Hòa thượng gật đầu: “Đúng, ông ta có kẻ địch cần phải đối diện, giống như một học sinh trước khi thi cuối kỳ luôn theo bản năng giành giật từng giây từng phút một để ôn tập, khi ấy thật ra Tần Thủy Hoàng cũng tương tự với loại trạng thái này, ông ta muốn tiêu diệt kẻ địch có thể đánh ở xung quanh, sau đó hấp thụ sạch bọn họ, rèn luyện ra quân Tần mạnh nhất thuộc về mình, tiếp đó đi đối diện với kẻ địch kia.

Kết quả chắc hẳn là thất bại, cho nên thời đại Tiên Tần mới kết thúc.

Đến cuối cùng, khởi nghĩa Trần Thắng - Ngô Quảng và Hạng Võ Lưu Bang sau này đã lật đổ nước Tần, vậy mà dưới trướng Chương Hàm trong trận Cự Lộc lại là quân đội tạo thành từ những tên tội phạm.

Có người phân tích nói chủ lực quân Tần ở Việt Nam, cuối cùng cho Triệu Đà tự lập làm vương, cũng có người nói ở bên Trường Thành kia, nhưng không ai có thể nói cụ thể và rõ ràng được, quân Tần chân chính đã càn quét sáu nước trong thời gian chín năm trước đây rốt cuộc đã đi nơi nào trong quá trình nước Tần diệt vong cuối cùng.”

Chương 1310 Khoe Khoang 1

"Răng rắc… răng rắc… răng rắc…"

Những tiếng vang giòn truyền ra từ trên làn da của Tô Bạch, không sai, đây là tiếng vang giòn của da, hoặc là nói thật ra là một loại phân hóa trong tế bào, Tô Bạch vẫn nhắm mắt bất động như vậy.

Lúc này, bộ dáng mặt xanh nanh vàng đó hiển nhiên rất đáng sợ, nhưng khi bản thân hắn ở trong xoáy nước, xung quanh không ngừng có thi thể bị cưỡng chế kéo tới bên cạnh hắn, một khi tiếp xúc sẽ hóa thành tro bụi, hắn lại trông như đã trở thành chúa tể chân chính ở hoàng tuyền này, nắm quyền sinh sát trong tay, không ai bằng.

Tô Bạch không phải một người biện hộ có bệnh đạo đức sạch sẽ, trên thực tế, trong thính giả cũng có người như thế tồn tại, ừm, có loại người yêu trời yêu đất yêu không khí đó phỏng chừng đã trở thành phân bón từ khi làm người thực tập rồi. Cho dù là hòa thượng khi gặp chuyện, thì cách thay đổi theo tình hình của anh ta vẫn khiến người khiếp sợ, chí ít lúc đầu hòa thượng cũng muốn lấy bé con từ trong bụng hồ ly ra để mình sử dụng.

Bây giờ, Tô Bạch là người canh giữ ở nơi này, trong ngày thường thi thể ở nơi này cũng rất nịnh bợ hắn, nhưng khi cần bọn họ hiến thân thì Tô Bạch vẫn không hề do dự một chút nào, bằng không ở cái nơi chết mẹ này, mình cũng không ra ngoài được, có trời biết thế giới chuyện xưa là cái dạng gì, mình có thể nhận được nhiều tài nguyên như vậy hay không?

Về phần loại hành vi này có thể tính là trộm tài vật mà mình trông coi hay không, người tuổi tác hơi lớn một chút người chắc hẳn biết rõ, nơi chứng Đạo giống như một xí nghiệp quốc doanh, mà Tô Bạch tương đương với nhân viên của xí nghiệp quốc doanh này, ừm, chức vụ là trưởng khoa khoa bảo vệ xưởng, vậy người trong nội bộ xí nghiệp quốc doanh lấy một vài thứ từ trong xưởng về nhà sẽ gọi là "trộm" sao? Cái này không phải là hiển nhiên sao?

Đương nhiên, một điểm quan trọng nhất thật ra vẫn là vì sau khi vòng một cương thi cổ là nặn thể bắt đầu, bạn hoàn toàn không thể dừng lại, bây giờ Tô Bạch tương đương với tạo lại cơ thể của mình, nếu bỏ dở giữa chừng vậy cơ thể trước đây của mình cũng sẽ vì thế mà tan tác.

Xung quanh, thi thể và vong hồn không ngừng phát ra tiếng kêu gào, thế này còn chân thật hơn so với ngày thường bọn họ kêu rên nhiều, bình thường bọn họ chỉ có thể tính là người trẻ tuổi thích ra vẻ không hợp thời, mà trước mắt thật sự lấy mạng bọn họ rồi, không, nói một cách chính xác là hoàn toàn vắt sạch những gì còn sót lại của bọn họ sau đó hoàn toàn xóa bỏ.

Phù văn màu xanh bắt đầu càng ngày càng rõ ràng, đồng thời hoa văn ở tầng sâu vẫn chưa xuất hiện đã bắt đầu hiện ra, mà cơ thể của Tô Bạch cũng không trở nên khô héo khi biến đổi thành trạng thái cương thi như lúc trước nữa, trên thực tế, thể hình của hắn vẫn không hề thay đổi chút nào so với trước kia, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân, sức mạnh của cơ thể này lại mang tới cho người một loại cảm giác khí thế sục sôi.

Cuối cùng toàn bộ đều đã sóng yên biển lặng.

Lúc này, những thi thể vong hồn may mắn còn sống sót không có một ai dám tiếp tục qua nịnh nọt nữa, mà chỉ quan sát từ xa, bọn họ không thể rời khỏi hoàng tuyền còn Tô Bạch

thì lại là chúa tể của nơi này, nếu như bọn họ dám phản kháng, thứ đợi chờ bọn họ cũng không phải là ánh sáng của cách mạng, chỉ riêng ngọc tỷ nước Điền trên đàn tế đã có thể hủy diệt bọn họ trong nháy mắt rồi.

"Bạch…"

Hai chân chạm xuống bờ sông, Tô Bạch nhẹ nhàng cử động cổ mình, cơ thể này vẫn còn hơi non nớt so với cổ thi lính Tần đó một chút, nhưng về mặt cường độ thật sự cũng gần như nhau, điểm mấu chốt nhất là sở dĩ nói vẫn còn hơi non nớt, nguyên nhân vẫn là vì trong cơ thể này ẩn chứa sức sống càng dồi dào hơn.

Đúng vậy, trong một cơ thể cương thi lại ẩn chứa sức sống.

"Meo." Cát Tường vẫn luôn nằm phủ phục trên đàn tế thấy Tô Bạch đi ra, cũng chậm rãi đứng dậy.

Tô Bạch duỗi tay chỉ vào Cát Tường, sau đó vỗ ngực mình: "Tới luyện tay tí đi."

Có đồ hay cũng phải lấy ra thử nghiệm chứ.

Cát Tường cũng không khách sáo, cơ thể trực tiếp biến mất khỏi đàn tế sau đó xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

"Soạt…"

Móng vuốt sắc bén xẹt qua trước ngực hắn, cơ thể của Tô Bạch hơi rung lên, cho dù hai chân khảm thật chặt trong đá bên sông, nhưng toàn bộ cơ thể vẫn vì vậy mà lùi lại hơn mười mét, cưỡng chế kéo ra hai khe rãnh trên mặt đất.

Đau thì có hơi đau đấy, mấu chốt là sức mạnh từ một vuốt này của Cát Tường cũng không chỉ đơn giản là một vuốt mèo thôi đâu, nhưng ngay khi Tô Bạch cúi đầu nhìn lại phát hiện trên vị trí làn da trước ngực mình chỉ để lại vài dấu vết màu

trắng nhạt, đừng nói là chảy máu mà hình như ngay cả da cũng hoàn toàn không rách.

Cát Tường lúc thì nhìn ngực của Tô Bạch như thất quỷ, lúc lại nhìn móng vuốt mình, có hơi nghi ngờ cuộc đời mèo.

“Ha ha.” Ngược lại Tô Bạch rất vui vẻ, không hề để ý vì một vuốt vừa rồi đó của Cát Tường mà đến bây giờ khí huyết vẫn hơi cuồn cuộn, hắn đi thẳng tới bế Cát Tường lên: “Đi nào, trở về làm điếu thuốc nghỉ ngơi thôi.”

“Meo!”

Cát Tường rất bài xích loại thái độ coi mình thành mèo cưng này, móng vuốt không ngừng cào lên người Tô Bạch, chỉ là lần này không thật sự dùng lực giống như trước đó, nhưng móng vuốt của Cát Tường thật sự có thể so với pháp khí thượng phẩm, một trận cào cấu qua đi, thậm chí ngay cả vết màu trắng cũng không thể để lại được, đều này khiến Cát Tường rất cạn lời, thấy không thể giãy thoát được khỏi cái ôm của Tô Bạch, Cát Tường chỉ đành để Tô Bạch ôm nó, khi đi ngang qua trước mặt Như Ý, nó quay đầu đi không chịu nhìn Như Ý.

Chương 1311 Khoe Khoang 2

Cho dù là kiêu ngạo như Cát Tường, lúc này ở trước mặt Tô Bạch vững như thép cũng không nổi giận một chút nào.

Tới bên cạnh quan tài của mình, Tô Bạch thả Cát Tường xuống, sau đó dựa người ngồi xuống bên quan tài, châm một điếu thuốc, hắn không vội hút mà kẹp trong ngón tay nhìn nó cháy như thế.

Vòng một cương thi cổ là dựa vào nền móng huyết thống cương thi của bản thân Tô Bạch lại thêm truyền thừa trên bia mộ của Từ Phú Quý, và rất nhiều "tài nguyên" không thiếu tiền trong hoàng tuyền xây lên. Đối với Tô Bạch mà nói, độ khó để hoàn thành vòng một cương thi cổ thật sự không lớn, dù sao thiên thời địa lợi nhân hòa đều chiếm hết rồi, nếu đã như vậy còn không hoàn thành được, vậy không bằng tìm đậu hũ đâm đầu vào chết còn hơn.

Nhưng vòng hai cương thi cổ sau đó là nặn phách, Tô Bạch tạm thời vẫn chưa có cách nào cả, đầu tiên, linh hồn của mình vì chia cắt khỏi cha mình trong thế giới chuyện xưa lần trước để lại di chứng, thương thế linh hồn vẫn chưa hồi phục, cho nên điều kiện nặn phách vẫn chưa hoàn thiện, đây là điều kiện căn bản vẫn chưa hoàn thiện, về phần khi thật sự muốn hoàn thành vẫn cần nhiều công tác phối hợp hơn.

Trong hoàng tuyền có nhiều thi thể vong hồn không đếm xuể có thể cung cấp để hoàn thành vòng một cương thi cổ nặn thể, nhưng cũng có cương thi đủ lớn mạnh để mình hấp thụ, lấy thi hồn của bọn họ cưỡng chế đắp lên, hoàn thành cương thi cổ vòng hai của mình.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, nếu như thứ nổi lên trong hoàng tuyền là mấy cỗ quan tài cổ, bên trong đều là những đại cương thi, vậy một người canh giữ như Tô Bạch làm việc cũng gặp phiền phức lớn.

Nhưng cho dù bây giờ đã hoàn thành vòng một rồi, cơ thể và tinh thần này của mình thật sự có thể tạm thời đi hoành hành các nơi, cho dù linh hồn mình vẫn chưa hồi phục, nhưng đối diện với sự tồn tại là thính giả cao cấp sơ giai, hắn thật sự không có gì để sợ cả.

Các người có thể kết nối với không gian xung quanh sinh ra các loại BUFF gia tăng, còn tôi dựa vào cơ thể mình để đánh nhau, ai thua ai thắng, thật sự chưa nói trước được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng không khỏi cười khổ, mình làm việc, đặc biệt là về mặt lựa chọn cường hóa quả thật quá hiệu quả rồi, thế này cũng giống như với trước đây mình chọn cường hóa huyết tộc nhưng lại không tốn thời gian đi học ma pháp Huyết tộc vậy, bây giờ mình đã là thính giả cao cấp nhưng vẫn không tốn bao nhiêu suy nghĩ đi nghiên cứu độ ăn khớp của mình với không gian.

“Này, có thành quả rồi hả?” Giọng nói truyền tới từ trên đầu.

Tô Bạch ngẩng đầu lên nhìn đã trông thấy anh em ở đơn vị bên cạnh đang cầm một cốc mì ăn liền, vừa ăn vừa nhìn mình ở bên này.

Cuộc sống nhỏ này trải qua không tồi đấy.

“Một cốc cuối cùng rồi, người tới chứng đạo lần tới phỏng chừng cũng không nhanh như vậy.” Đối phương có hơi thổn thức bảo.

Đối với Tucker mà nói, mì ăn liền thật sự rất dễ làm, xung quanh đều là băng tuyết, mình dùng sức mạnh làm tan chảy rồi

đun sôi lên là được.

Về phần Tô Bạch ở bên này, nếu lấy nước hoàng hà úp mì thì hắn ăn không vô nổi, rất có khả năng ăn rồi còn có thể tìm ra thịt vụn thêm món bên trong mì.

“Cậu đói không?” Tucker ăn xong mì ăn liền đang uống nước dùng.

“Có hơi.” Tô Bạch rất thành thật đáp.

“Ừm.” Tucker rất hài lòng với câu trả lời của Tô Bạch, bất cứ việc gì cũng cần so sánh, mình có mì để ăn mà Tô Bạch lại không có gì cả, loại cảm giác này hình như khiến mì trong tay mình lập tức trở nên càng ngon miệng hơn.

“Muốn ăn không?” Tucker lắc cốc mì ăn liền trong tay, bảo: “Vẫn còn ít nước dùng này.”

Đây là khoe khoang, khoe khoang trắng trợn.

Hai thính giả cao cấp đại nhân ở đây lại cần dựa vào một cốc mì ăn liền để tiến hành khoe khoang, nhưng quả thật vẫn có thể hiểu được.

“Muốn.” Tô Bạch quả thực rất muốn, tuy rằng đã cố hết sức làm đến mức tịch cốc, nhưng ăn cơm đã là thói quen tập thành nhiều năm như vậy rồi, hơn nữa, hưởng thụ hương vị thật sự quá khó có thể thay thế được.

“Đáng tiếc cậu không uống được.” Tucker rất nghiêm túc nói, sau đó cúi đầu tiếp tục húp nước.

“Ha ha ha…” Tô Bạch bật cười.

“Ha ha ha…” Tucker cũng bật cười.

Hai người đều cảm thấy rất thú vị, loại đối thoại nên xuất hiện giữa các bạn học ở nhà trẻ này bây giờ lại xuất hiện giữa hai người bọn họ.

Tucker đặt cốc mì rỗng xuống, thuận tay vốc nắm tuyết xoa lên miệng mình, nói với vẻ hơi phiền muộn: “Không được ăn rồi.”

“Anh muốn ăn gì?” Tô Bạch hỏi.

“Pizza, cho dù là pizza vị sầu riêng mà tôi ghét nhất thì bây giờ tôi vẫn muốn ăn! Bít tết, gà rán, coca, trứng cá muối, mấy thực phẩm rác rưởi và lượng cholesterol cao mà trước đây tôi rất ít đụng vào, nhưng bây giờ nếu xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi xin thề có kêu tôi đổi tín ngưỡng cũng được!”

“Ồ, tôi nhớ rồi.” Tô Bạch rất nghiêm túc nói với anh ta.

“Hửm? Cậu nhớ là có ý gì?” Tucker có hơi không thể giải thích được.

“Đột nhiên tôi nhớ ra mình vẫn còn một phần thưởng có cơ hội có thể tiến vào thế giới chuyện xưa lần trước.” Tô Bạch vỗ đầu cố tình làm ra vẻ mới nhớ ra: “Bối cảnh thế giới chuyện xưa đó là thời đại trung cổ Tây Âu, có sinh vật tà ác ở trận doanh hắc ám nhưng cũng có thị trấn nhỏ của nhân loại. Tôi nghĩ, tôi chắc hẳn có thể ăn được rất nhiều món ngon ở nơi đó, ừm, còn có rượu vang bản địa chỉ quý tộc mới có thể uống nữa chứ.”

“Vậy cậu hỏi tôi muốn ăn gì để làm gì?” Tucker không hiểu, hỏi.

“Khi tôi đang ở đó ăn gà rán, bít tết, trứng cá muối, coca… ặc, hình như coca cũng không được, tóm lại là khi tôi ăn những món đó, tôi sẽ nghĩ đến anh ở đây lại không thể ăn được gì cả, đến lúc đó, thức ăn tôi nhai trong miệng sẽ trở nên càng ngon miệng hơn.”

Mặt của Tucker nhăn lại, nói trong sự bất mãn: “Đáng ghét, đồ ma quỷ nhẫn tâm nhà cậu!”

Chương 1312 Vương Phi Của Tôi, Tôi Muốn Chiếm Lấy Vẻ Đẹp Của Cậu! 1

"Rầm!"

Cửa quán rượu bị đẩy ra, một tên to con bước vào, tên to con này đầu trọc, nhưng lông trên người lại rất phát triển, cho dù là hàm râu quai nón hay là mấy nơi như trên ngực, cánh tay và chân, đều mọc ra lông vàng rậm rạp, cả người giống như chó lông vàng bản phóng đại ấy.

Trên cánh tay của tên to con khiêng một người đàn ông bị dây thừng màu xanh trói chặt, sau khi đi vào quán rượu, tên to xác trực tiếp ném người đàn ông trên vai xuống bên cạnh ghế ngồi, sau đó mình hùng hổ ngồi xuống.

Anh ta chà sát tay, xua tan khí lạnh bám trên người sau khi đi thật lâu ở bên ngoài, tên to con không nhịn được mà hô với ông chủ: "Thịt nướng, rượu Rum, mau, mau!"

Tên to xác vỗ bàn như một đứa trẻ, rõ ràng đang rất nôn nóng.

Mà lúc này, một người phụ nữ trung niên cầm roi ngựa, trên người mặc áo giáp bước vào, ngồi xuống trước bàn của tên to con một cách rất tự nhiên, thấy tên to con vừa vỗ bàn vừa giục mới không nhịn được mà nói: "Milanci, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con là một quý tộc, quý tộc nhất định phải tuân thủ lễ nghi thuộc về quý tộc, con nhìn bộ dáng hiện giờ của con xem, có giống một tên ăn mày xin cơm không!"

Tên to xác được gọi là Milanci thấy người phụ nữ tức giận, lập tức ngồi ngay ngắn, sau đó than thở: “Con biết rồi thưa mẹ.”

“Ồ, tôi nói này Katarina, hôm nay các cô lại có thu hoạch sao?” Ông chủ bưng hai bát canh thịt đặt lên bàn trước, sau đó lại lấy một vại rượu Rum lớn ra.

Ông chủ rất tôn trọng tổ hợp mẹ con này, sự xuất hiện của bọn họ khiến thị trấn nhỏ vốn thường xuyên bị sinh vật hắc ám tập kích quấy rầy nhận được thái bình trong nửa năm này, vì đôi mẹ con này là một đôi người săn ma.

Thế giới này là thế giới mà nhân loại và rất nhiều sinh vật cùng sống chung, vì có sự tồn tại của tòa thánh Vatican nên xã hội nhân loại ít nhất là ở ngoài sáng chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng cũng không thể ngăn ngừa được các trận tập kích của sinh vật hắc ám, mang tới ảnh hưởng cực lớn đối với cuộc sống sinh hoạt của con người bình thường.

Đối với người bình thường mà nói, sinh vật hắc ám là sự tồn tại đáng sợ, trừ phi là quận đội chính quy ở vương quốc, bằng không chỉ dựa vào một thị trấn nhỏ, rất khó ngăn cản được các trận đánh của các sinh vật hắc ám.

Nhưng chính vì như thế mới có sự xuất hiện của nghề người săn ma này.

Dù sao sức mạnh của tòa thánh cũng có hạn, cho dù mỗi một thành phố lớn đều có sự tồn tại của nhà thờ tòa thánh, bên trong có các giáo sĩ và kỵ sĩ thánh điện canh chừng, nhưng ở những nơi xa xôi hơn sẽ rất khó mà quan tâm hiệu quả được. Mà trên cơ bản người săn ma đều sẽ hoạt động ở những nơi này. Bọn họ săn giết sinh vật hắc ám rồi nhận tiền hoa hồng của người địa phương cũng chính là tiền bảo kê, đương nhiên, nếu người bản địa nghèo rớt xác mồng tơi cũng không sao cả,

cứ mang con mồi của mình tới nhà thờ gần đó, rồi dựa theo cấp bậc con mồi để nhận được lợi nhuận khác nhau.

"Ông Holding, gần đây chuyện làm ăn cũng không dễ gì, cũng may lần này bắt được một tên, tôi tính cùng con trai mình dẫn cậu ta tới nhà thờ thành Khải Hoàn để lấy tiền thưởng, sau đó phỏng chừng sẽ không về nơi này nữa." Katarina uống một cốc rượu Rum to, nói một cách rất khí phách.

Nói xong, bà ta còn có đá một cước lên người đàn ông bị trói: "Ông Holding, đoán xem đây là thứ gì?"

"Khà khà, các cô đi rồi chúng tôi sẽ cảm thấy không an toàn, ôi." Ngược lại ông Holding không hứng thú với sinh vật hắc ám cho lắm, cũng không dám lại gần quan sát, nhưng mắt nhìn người thì vẫn có. Người đàn ông bị trói này trông da mịn thịt mềm, không có khả năng là người sói, như vậy rất có thể là Vampire.

"Ai kêu trấn trưởng của các ông bủn xỉn quá làm gì? Ngược lại tôi cũng bằng lòng mỗi tháng nhận tiền lương bảo vệ thị trấn này, nhưng trấn trưởng của các người không muốn." Katarina oán trách, thật ra bà ta càng muốn sống như người bình thường hơn, hơn nữa con trai mình cũng đã vào tuổi nhập học rồi, thân là thế gia quý tộc sa sút, Katarina cũng rất coi trọng việc giáo dục của con trai mình, bà ta cũng không muốn sau này con trai mình tiếp tục mang danh hiệu quý tộc nhưng lại đi làm công việc người săn ma này như cũ.

Dù sao người săn ma cũng giống như lính đánh thuê, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết thảm trong tay sinh vật hắc ám.

"Ôi, trấn trưởng Maarel là người như vậy đấy, ông ta chỉ chăm chăm giữ cái kho vàng nhỏ của mình không muốn buông tay thôi, cứ phải đợi cả trấn chết hết ông ta mới sốt ruột." Holding rõ ràng cũng rất bất mãn với trấn trưởng nhà mình, dù

sao ai cũng hy vọng trong thị trấn có người săn ma sống lâu để bảo vệ sự an toàn cho mọi người.

“Được rồi, thịt nướng đâu?” Katarina cũng rất đói rồi, hơn nữa bà ta cũng biết một bát canh thịt hoàn toàn không thể lấp đầy bụng con trai mình, tuy rằng công việc của người săn ma nguy hiểm, nhưng tiền lương vẫn rất cao, cho nên chi tiêu vào ăn mặc ngược lại không cần tiết kiệm.

“Tôi kêu người đi mua thịt ở chỗ thợ săn rồi.” Holding cười có hơi xấu hổ, duỗi tay chỉ vào người đàn ông mặc áo gió màu đen ngồi trong góc tận cùng quán rượu: “Quý ông này đã bao hết toàn bộ thịt trong cửa tiệm của chúng tôi từ trước.”

“Thịt, thịt, thịt.” Tên to xác Milanci uống xong canh thịt rất bất mãn lại hò hét, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của mẹ mình lại lập tức ủ rũ, tên to xác sở hữu thực lực có thể một mình giết chết người sói ở trước mặt mẹ mình lại ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Chương 1313 Vương Phi Của Tôi, Tôi Muốn Chiếm Lấy Vẻ Đẹp Của Cậu! 2

Katarina nhìn người đàn ông ngồi bàn trong góc với vẻ hơi tò mò, nghi ngờ hỏi: "Ông Holding, hôm nay ông cảm thấy không có khách cho nên mới…"

"Không không không, là vị khách này thật sự đã bao hết toàn bộ thịt được chuẩn bị cho hôm nay, hơn nữa bây giờ cậu ta đã ăn hơn một nửa rồi." Holding có hơi bối rối đáp, lúc này, ông ta lại lén lút thò tay vào trong túi móc ra một nắm tiền vàng, thấp giọng hỏi: "Cô Katarina, cô giúp tôi nhìn xem, đây rốt cuộc là tiền của quốc gia nào thế?"

Ngược lại Holding không lo lắng Katarina sẽ cướp tiền của mình, trên thực tế mỗi một người săn ma đều cần giáo hội lập hồ sơ, bằng không bạn giết sinh vật cấp bậc cao một chút, bạn cũng không có cách nào nhận thưởng, mà giáo hội cũng có thủ đoạn quản chế vô cùng nghiêm túc đối với quần thể nghề người săn ma này, nếu như người săn ma dám làm ra chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, vậy xin lỗi, kỵ sĩ thánh điện sẽ lập tức tìm bạn về uống trà.

"Loại tiền tệ này tôi cũng chưa từng thấy qua." Katarina đáp lời, sau đó bà ta bắt đầu nhìn đứa con trai mình với vẻ an ủi, dỗ con trai đợi lúc nữa là có thể ăn thịt rồi, ặc, có lẽ là có thể đi, nếu như chỗ thợ săn vừa vặn có con mồi.

Về phần những đồng tiền xu này vốn chính là thứ tới từ đống vật phẩm bồi táng ở ngôi mộ phương Đông, nên hiển

nhiên người ở đây không nhận ra rồi.

Mà người đàn ông mặc áo gió ngồi trong góc thì lại thản nhiên ăn bít tết nướng than mà mình làm, ở nơi này, gia vị thật sự có hơi thiếu thốn, hắn cũng chỉ có thể dùng gia vị đơn giản nhất trước ướp thịt một lúc, đương nhiên cũng chỉ có thể qua loa như thế, vì hắn đã nôn nóng muốn được ăn thịt lắm rồi.

Từng miếng một nối tiếp nhau, giống như người vừa mới được thả ra khỏi tù hoặc là cả đời này chưa từng được ăn thịt vậy.

Mùi hương của bò bít tết không ngừng bay tới, điều này khiến tên to con Milanci bị đả kích, cho dù có sự an ủi của mẹ vẫn khiến anh ta có hơi đứng ngồi không yên, lập tức, anh ta đứng bật dậy, tự mình đi về phía cái bàn trong cùng đó.

Katarina hơi nhíu mày nhưng không định nói gì cả, bà ta biết con trai mình sẽ dùng tiền làm việc, một lời dạy này con trai bà ta vẫn sẽ tuân thủ, hơn nữa bà ta cũng không đành lòng nhìn con trai mình nhịn đói vất vả như thế, phải biết hai mẹ con đã đuổi suốt ba ngày trong rừng rậm bên ngoài thị trấn nhỏ mới bắt được tên dưới gầm bàn hiện tại, sự khổ cực trong đó không thể nói hết được.

“Bộp.”

Một túi tiền vàng được đặt lên bàn, Milanci chỉ vào bò bít tết trên bàn, thấp giọng kêu: “Tiền vàng, cho anh, thịt, cho tôi!”

Thế nhưng, câu trả lời mà Milanci đợi được lại chỉ là một chữ đơn giản: “Phắn!”

Ngực của Milanci phập phồng, anh ta lại dùng sức gõ bàn, lặp lại: “Tiền vàng, cho anh, thịt, cho tôi!”

Lần này, đối phương hoàn toàn chẳng muốn để ý đến anh ta mà nhét thẳng một miếng thịt bò vào trong miệng mình nhai,

bộ dáng còn rất hưởng thụ.

Hô hấp của Milanci bắt đầu càng ngày càng gấp gáp, đây là dấu hiệu cho thấy anh ta sắp nổi giận rồi.

Mà Katarina ở bên này cũng đứng dậy, hô với bên đó: "Quý ông, chúng tôi vừa mới bắt được một sinh vật hắc ám để bảo vệ sự an toàn cho thị trấn nhỏ này, con trai tôi đã đói rồi, nó muốn một ít thịt của cậu để lấp bụng mình, chúng tôi dùng tiền để mua của cậu, đây là yêu cầu hợp lý mà!"

Không thể không nói, quy tắc của tòa thánh ở thế giới này có hơi tương tự với quy tắc của Phát Thanh, cho dù là một nghề mạnh mẽ như người săn ma muốn bắt nạt một người bình thường vẫn phải nói lý trước.

Đương nhiên, người săn ma bị tòa thánh quản chế vô cùng nghiêm khắc, cũng không thật sự đê tiện đến mức như chuột chạy qua đường. Thân phận của bọn họ tương đương với bán kỵ sĩ thánh điện, cho nên chỉ cần một vài chuyện làm không quá đáng đến thế, đạo lý đâu ra đấy thì bên giáo đình cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua, dù sao tòa thánh cũng cần quần thể người săn ma mạnh mẽ giúp mình áp chế các sinh vật hắc ám. Giáo chủ đại nhân và kỵ sĩ thánh điện đại nhân vẫn càng thích ở trong tòa thánh lắng nghe dạy bảo của chúa hơn, chứ nào có thời gian chạy khắp nơi.

Chỉ là vị khách này vẫn tiếp tục làm theo ý mình ăn thịt của mình, mà không hề có ý tứ để ý đến.

Milanci không nhịn được, duỗi tay nắm cánh tay của đối phương, anh ta dự định ném đối phương ra ngoài, sau đó mình ngồi xuống ăn thịt.

Katarina chỉ liếc mắt nhìn ông Holding, Holding thức thời nở nụ cười, ý bảo mình sẽ không đi báo cáo.

Thế nhưng rất nhanh, vẻ mặt của hai người Holding và Katarina đều cứng ngắc.

“Rầm!”

Một tiếng trầm thấp truyền ra, cơ thể to lớn của Milanci trực tiếp bị hất văng ra ngoài, cả người đâm thủng bức tường bằng gỗ, bay vào trong chuồng ngựa bên cạnh.

Mà người đàn ông này lại vẫn tiếp tục ăn thịt nướng của mình.

Katarina giống như con mèo nhỏ bị kinh hãi, ồ không, là một con mèo trung niên mới đúng, nhanh chóng rút bội kiếm bên mình ra, đấu khí trên người cũng dâng lên, lớn tiếng chất vấn: “Các hạ rốt cuộc ngươi là ai, là kỵ sĩ đại nhân tới từ tòa thánh hay là… vị nào đó ở trận doanh hắc ám?”

Người có thể trong nháy mắt ném con trai mình ra ngoài, Katarina chắc chắn không dám xem thường chút nào.

Đúng lúc này, người đàn ông lôi thôi bị dây thừng màu xanh trói chặt, bị Milanci ném xuống dưới gầm bàn giống như đột nhiên cảm ứng được gì đó, dùng một chút sức lực cuối cùng gào lên: “Ái phi… ái phi… cậu tới cứu tôi sao…”

Chương 1314 Sự Thay Đổi Của Một Thanh Niên Mắc Chứng Ảo Tưởng Tuổi Dậy Thì 1

Thật ra Tô Bạch cũng chưa từng quên cơ hội tiến vào thế giới chuyện xưa [Cinderella] này, nhưng hắn vẫn luôn do dự, cho dù là sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp cũng vẫn do dự.

Đương nhiên, cấp bậc thính giả cao cấp thật ra chính là tiền đề để lại tiến vào thế giới chuyện xưa [Cinderella], vì Tô Bạch cũng không muốn lại giẫm vào vết xe đổ bị một tốp kỵ sĩ thánh điện nghiền áp một lần nữa.

Trong trận chiến ở sườn đồi đó, một tốp kỵ sĩ thánh điện tấn công bằng cách bày trận, hai thính giả khác bao gồm cả Tô Bạch cho dù đã lợi dụng sự ngu xuẩn của tướng lĩnh dẫn đầu phe đối phương để đánh lén thành công, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát được số phận bị bắt sống, không có thực lực của thính giả cao cấp lại tiến vào thế giới chuyện xưa chỉ có thể coi là một loại lãng phí, bạn hoàn toàn không có khả năng nhận được lợi nhuận như trong tưởng tượng của mình.

Mà kể cả sau khi đã thành công thăng cấp, Tô Bạch cũng vẫn chần chừ, một điểm rất rõ ràng là mục đích thật sự để mình vào lại thế giới chuyện xưa [Cinderella] vẫn là muốn liên hệ với Vampire trong nhà giam Vatican đó. Khi tiến vào thế giới chuyện xưa [Cinderella] lần trước, mình thật sự đã sinh ra một loại ăn ý về mặt huyết mạch với đối phương.

Nhưng dựa theo cấp bậc sức mạnh thể hiện ra trong thế giới chuyện xưa [Cinderella] này để xét, Tô Bạch cũng không tin nội bộ Vatican thân là số một thế giới này sẽ không có sự tồn tại của thính giả cao cấp, dù sao trong trải nghiệm chuyện xưa lần đầu, người có thâm niên thật sự đã thấy nhiều rồi, điều này có nghĩa đối với thế giới chuyện xưa này, người có thâm niên chỉ tính là một mắt xích trung và thượng cấp trong hệ thống sức mạnh, chứ tuyệt đối không phải là mắt xích đầu tiên.

Cộng thêm cũng không biết Phát Thanh sẽ sắp xếp thế nào, nếu như không liền mạch với cốt truyện lần trước vậy còn đỡ, Tô Bạch của hiện tại hoàn toàn có lòng tin có thể đột phá lồng giam ra ngoài. Nhưng nếu cốt truyện tiếp diễn, mình đã bị giam vào trong nhà lao của Vatican rồi thì cũng thảm thật, nói không chừng kết cục bị treo lên thập tự giá thiêu sống của Vampire đó sẽ diễn lại trên người mình.

Cũng may, lần này Phát Thanh vẫn khá nhân đạo, một điểm này, Tô Bạch cảm thấy có khả năng có liên quan đến việc mình đã bị trừng phạt và thanh toán hết toàn bộ nhân quả trong thế giới chuyện xưa lần trước, sau đó thân phận bán công chức này lại mang tới tác dụng nữa, bởi vì hắn trực tiếp bị truyền tống đến cổng quán rượu này luôn, thật sự có hơi quá hiểu ý người rồi.

Mức sống ở thời Tây Âu trung cổ cho dù là vương tộc cũng không tinh tế cho lắm, ở nơi vùng quê hẻo lánh này hiển nhiên càng không cần nói, cũng may Tô Bạch thật sự ở trạng thái tòng quân ba năm thiếu bóng dáng con gái, có rượu có thịt là đã đủ hài lòng rồi.

Thế nhưng sự việc dường như quá trùng hợp, ngay khi đôi mẹ con người săn ma đó khiêng con mồi đi vào quán rượu, Tô Bạch lại nhận ra thân phận của con mồi, nhưng hắn vẫn luôn im lặng tiếp tục ăn thịt của mình. Nhưng ngay khi vị vương tử

xúi quẩy kia nhận ra mình rồi, Tô Bạch cũng không còn cách nào tiếp tục bình chân như vại làm chuyện của mình nữa.

Cho dù nói thế nào thì trong trải nghiệm ở thế giới chuyện xưa lần đầu, mối quan hệ cuối cùng của đôi bên cũng xem như vui vẻ, tuy rằng Tô Bạch khá ích kỷ, nhưng cũng không lạnh nhạt đến mức chuyện nhỏ như con thỏ cũng không muốn làm.

Katarina nhìn về phía Tô Bạch với vẻ khẩn trương, khóe mắt liếc nhìn con trai chậm rãi bò ra khỏi chuồng ngựa, trên mặt con trai mình lộ ra vẻ rất đau đớn, rất dễ nhận thấy tuy không bị thương nặng nhưng một đòn vừa rồi khiến cả người bị quăng đi, đau đớn về mặt thể xác vẫn là điều khó tránh khỏi.

"Con mồi của bà, thuộc về tôi." Tô Bạch duỗi tay bốc một nắm tuyết từ bên vách tường sụp đổ lên lau miệng.

"Cậu nói gì?" Katarina chậm rãi khom người, lúc này, đấu khí từ từ nén xuống, giống như con báo săn chuẩn bị sẵn sàng nhào tới.

Chỉ là rất đáng tiếc, người săn ma chỉ sở hữu thực lực ngang người có thâm niên mà thôi, ở trong mắt của Tô Bạch, Katarina chỉ giống như một con mèo nhỏ nghịch ngợm.

"Đưa con mồi của bà cho tôi, bằng không, chết." Tô Bạch duỗi bàn tay tới, cả người tên to con Milanci vừa mới đứng dậy đã bị giam cầm, hai chân cách đất nửa mét, quanh người bị một đống tơ máu quấn quanh, ở một vài nơi tơ máu đã khảm vào trong da thịt, vô cùng đau đớn, không thua gì khổ hình.

Không có gì hiệu quả hơn việc dùng con trai để uy hiếp một người mẹ, rất vô sỉ, rất khốn nạn nhưng hiệu quả, chắc hẳn cũng là cách trực tiếp nhất.

Huống chi, theo như quan điểm của Tô Bạch, bất cứ người nào trong thế giới chuyện xưa cũng chỉ là những NPC mà thôi,

giống như hòa thượng, mập mạp và đám người Phật Gia trong thế giới chuyện xưa trừng phạt của mình lần trước vậy.

Những NPC này đối với Phát Thanh mà nói muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu, về phần trong đó có phải chỉ có mình là người duy nhất có linh hồn và suy nghĩ hay không, ừm, loại vấn đề này rất có chiều sâu cũng rất nhàm chán, Tô Bạch không bằng lòng tốn nhiều sức lực để nghĩ ngợi.

Katarina túm vương tử trên mặt đất lên, sau đó đặt ngang thanh trường kiếm đã được cộng thêm thánh quang của mình lên cổ vương tử, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Bạch, có vẻ như không muốn lùi bước.

“Chúng ta cùng giết.” Katarina uy hiếp.

Vương tử đã không còn sức giãy dụa, nhưng vẫn nhìn Tô Bạch với ánh mắt mang theo hy vọng.

Tô Bạch nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đáp: “Được.”

Vương tử kinh ngạc.

Tơ máu bắt đầu tiến vào trong cơ thể của Milanci, máu tươi bắt đầu chảy ra từ trên người anh ta.

“Bốp!”

Katarina ném vương tử xuống mặt đất, sau đó ném luôn thanh trường kiếm của mình, bà ta nhận thua.

“Bạch, khí tức của cậu, sức mạnh của cậu, thật sự khiến tôi ngạc nhiên quá!”

“Bạch, cậu đi đâu thế?”

Chương 1315 Sự Thay Đổi Của Một Thanh Niên Mắc Chứng Ảo Tưởng Tuổi Dậy Thì 2

“Bạch, cậu biết tôi nhớ cậu thế nào không?”

“Bạch, khoảng thời gian này bản điện hạ sống rất thảm, đi đâu cũng bị đuổi giết.”

“Bạch, cậu nói gì đi chứ?”

“Bạch…”

“Bốp…”

Vương tử bị một cái tát đánh bay, cả người ngã lăn quay cắm đầu vào trong đống tuyết.

Nhưng rất nhanh, vương tử điện hạ vừa rồi đã hút máu của một đội thương gia nhỏ dưới sự hỗ trợ của tn, đã phục hồi không ít nguyên khí, lập tức lại bò ra, hình như anh ta đã thấu hiểu sâu sắc chân lý đánh là thương mắng là yêu rồi, hơn nữa còn tin tưởng không nghi ngờ gì.

Chỉ là, ngay khi anh ta lại định mở miệng lải nhải tiếp, trông thấy bàn tay của Tô Bạch lại giơ lên, lập tức thức thời ngậm chặt miệng mình.

Khái niệm cá lớn nuốt cá bé hơn nữa kẻ mạnh là chủ ở thế giới này rất rõ ràng, ngay sau khi Tô Bạch thể hiện ra thực lực đủ để nghiền áp mình ở thời kỳ đỉnh cao, vương tử điện hạ ở

trước mặt hắn lại ngoan ngoãn giống như một cô vợ nhỏ dịu hiền.

Ừm, chỉ là có hơi lắm mồm.

Hai người đi được một đoạn, tường thành của thành Khải Hoàn đã xuất hiện trong tầm mắt.

Đây là vùng đất cực bắc, tuyết phủ khắp nơi lại cách Vatican quá mức xa xôi, vương tử là một đường bị đuổi giết mới chạy trốn đến tận nơi này, nhưng nơi mà Tô Bạch muốn đi là Vatican, hiển nhiên hắn không thể đi cả ngày lẫn đêm, tốn hơn một tháng để chạy tới Vatican được. Trời mới biết Phát Thanh sẽ cho mình kết thúc thời gian vào lúc nào. Nếu phần thưởng về lại một thế giới chuyện xưa hoàn toàn bị coi thành giải sầu và đi du lịch, vậy cho dù là Tô Bạch cũng không thể tha thứ cho sự phô trương và lãng phí của mình.

"Trong nhà thờ của thành này có trận pháp truyền tống đấy nhỉ." Tô Bạch xác nhận với vương tử.

"Có có, thành Khải Hoàn cũng được tính là một thành phố lớn nhất ở cực bắc, cấp bậc nhà thờ ở bên trong rất cao, chắc chắn có trận pháp truyền tống đấy, sao thế, Bạch thân ái, cậu muốn dẫn tôi đi đâu hả?" Giọng điệu của vương tử điện hạ như thể đã hoàn toàn phó thác tất cả mọi thứ của mình vào trong tay và trên người Tô Bạch.

Trên thực tế, trong lòng Tô Bạch cũng biết rõ với sự kiêu ngạo của vương tử, anh ta hoàn toàn không cần thấp hèn đến mức độ này. Sự tà mị và khoa trương của anh ta trước đây được xây dựng trên nền móng của gia tộc và huyết thống của mình, nhưng trước thì gia tộc bị hủy diệt, sau đó bị đuổi giết nghìn dặm, nếu không phải có sự xuất hiện của Tô Bạch thì bây giờ anh ta có khả năng đã bị đưa đến nhà thờ thành Khải Hoàn chuẩn bị thanh tẩy và xóa bỏ rồi.

Sự tàn khốc của hiện thực đã mài phẳng rất nhiều góc cạnh sắc bén của vương tử, thậm chí còn khiến anh ta học được cách nịnh nọt.

Bỗng nhiên, Tô Bạch thấy hơi đau lòng, tuy rằng trước đây vương tử có hơi giống thằng thần kinh, nhưng quả thật có thể xưng là một thiếu niên ảo tưởng tuổi dậy thì tự tin và sáng lạn, nhưng bây giờ lại có hơi giống một ông chú trung niên nghèo rớt mồng tơi.

Hửm? Đau lòng sao?

Tô Bạch lập tức điều chỉnh tâm thái của mình, có lẽ là Dĩnh Oánh Nhi đã nói mình cuồng sạch sẽ đến mức cực đoan ở phương diện tình dục, cho nên đã được một thời gian rất dài rồi, Tô Bạch cũng không chân chính phát sinh quan hệ gì với phụ nữ, nhưng hắn vẫn cho rằng xu hướng ở phương diện này của mình chắc chắn không có vấn đề.

Có lẽ nên tìm thời gian giải phóng tí nhỉ?

Nhưng tùy tiện tìm một cô gái trong thế giới chuyện xưa này sao?

Vừa nghĩ đến cô gái bị mình đè dưới người là một NPC, trong đáy lòng Tô Bạch lại dâng lên một loại phản cảm, hắn cũng không có sở thích chơi búp bê tình dục. Có điều nghĩ lại một chút, hình như cũng chỉ có Dĩnh Oánh Nhi phù hợp với suy nghĩ của mình, nhưng bây giờ sau khi mình về thế giới hiện thực lại chỉ có thể ở trong nơi chứng đạo, nghĩ đến khi ấy người ta ở trước mặt mình mặc tất chân mà mình vẫn còn rụt rè, thật sự có hơi ngu ngốc mà.

“Bạch? Bạch? Bạch?” Vương tử thấy Tô Bạch có hơi thất thần, duỗi tay tới quơ trước mặt hắn.

Ánh mắt của Tô Bạch lại tập trung lại, nhìn vương tử ở trước mặt, hỏi: “Anh muốn đi cùng tôi sao?”

Câu nói này có hơi giống với cha xứ hỏi cô dâu chú rể bên dưới: "Con có hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh ấy, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe không?"

"Đương nhiên, đương nhiên rồi, Bạch thân ái của tôi, chắc chắn là thế rồi!" Vương tử điện hạ lập tức vỗ ngực đảm bảo, lúc này ở trong mắt của anh ta, Tô Bạch với thực lực đã tăng vọt đến cảnh giới khủng khiếp chính là hy vọng duy nhất của anh ta sau này. Cho dù mình lại xây dựng lại gia tộc, xây dựng lại dòng họ, cũng tuyệt đối không thể thiếu sự ủng hộ của hắn, không có Tô Bạch thì mình chỉ là một tên hề bị truy nã.

Nhưng rất nhanh, câu nói sau đó của Tô Bạch đã lập tức khiến cả người vương tử điện hạ sững sờ.

"Được, tôi dự định sử dụng trận pháp ở đây đến Vatican."

"Cái gì?" Vương tử điện hạ giống như con chuột bạch nhỏ bị điện giật thí nghiệm trong phòng thí nghiệm, cả người suýt thì ngã xuống: "Đi tới Vatican á?"

"Đúng, anh đi với tôi không?" Khóe miệng của Tô Bạch mang theo một nụ cười châm biếm.

"Ờm…" Vương tử điện hạ do dự, sau đó cười khổ, đáp: "Gần đây tôi phát hiện ra trong Rừng Tuyết có tung tích của những huyết tộc đơn lẻ khác, tôi nhất định phải lôi kéo bọn họ gia nhập vào gia tộc mới của tôi, cho nên rất xin lỗi, Bạch thân ái à."

Tô Bạch duỗi tay vỗ vào vai vương tử, gật đầu: "Anh biết không, anh của bây giờ khiến tôi không thích cho lắm đâu."

Vương tử điện hạ nghe được câu này lại im lặng, trong ánh mắt lộ ra một vẻ xót xa, chậm rãi đáp: "Con người cũng không thể sống vô tâm vô phế mãi được, không phải sao?"

Chương 1316 Kinh Sợ! 1

Nơi cực bắc của thế giới nhân loại, ngoại trừ hoang vu thì chính là hoang vu, nhưng cho dù là ở nơi như vậy cũng không thiếu tình cảnh các thế lực đấu đá nhau. Rất lâu trước đây, Rừng Tuyết ở nơi cực bắc thật ra chính là địa bàn thiên nhiên của các sinh vật hắc ám. Ở đó gần như đã trở thành thiên đường của bọn họ. Chà, khi đó cách gọi sinh vật hắc ám và trận doanh hắc ám thật ra vẫn chưa xuất hiện, vì ở thời kỳ đó, những sinh vật như người sói, Vampire này thật ra đều sống dưới ánh mặt trời. Bọn họ có phạm vi thế lực của mình, hơn nữa còn là phạm vi thế lực rất rõ ràng.

So với nơi được gọi là quốc gia Huyết tộc ẩn náu trong thành phố nhân loại như của vương tử điện hạ, Huyết tộc của khi ấy có thể giới hạn khu vực xây dựng thành phố thậm chí là dựng rất nhiều tòa thành tự lập vương quốc, dưới tay có rất nhiều nô lệ và tùy tùng nhân loại để bọn họ sai khiến và coi làm đồ ăn.

Chỉ là sau này tòa thánh Vatican liên tiếp triển khai rất nhiều cuộc Thập Tự Quân viễn chinh, không chỉ kỵ sĩ thánh điện và các giáo chủ đại nhân trong tòa thánh dốc toàn sức lực, mà toàn bộ các quốc gia nhân loại cũng gần như ủng hộ toàn lực, mà loại khu vực có dấu hiệu của sinh vật hắc ám rõ ràng này lại trở thành đối tượng thanh trừng trọng điểm của bọn họ.

Vô số kỵ sĩ thánh điện nhuộm máu sa trường, hồng y và tổng giám mục cũng chết không biết bao nhiêu, thậm chí còn có truyền thuyết giáo hoàng sử dụng cấm chú cuối cùng nổ tung kéo theo địch cùng chết, về phần binh lính nhân loại bình

thường càng là thi thể chất đầy đồng, trả cái giá cực kỳ nặng nề.

Nhưng chính vì những cái giá to lớn này mới có được tòa thánh như hiện tại và địa vị của con người, sinh vật hắc ám, tên như ý nghĩa, có những mô tả là về thuộc tính năng lượng của bọn họ, nhưng thật ra phần lớn vẫn là vì bây giờ bọn họ chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong bóng tối.

Chuyện xưa này thật ra có điểm tương đồng rất lớn với Cơ Tử xuất chinh, vương triều họ Chu năm đó bị lật đổ, thành lập nên nhà Ân, nhưng ở thời kỳ đó, cho dù là từ đất đóng đô của vương triều nhà Chu đi chưa đến vài bước đã là địa bàn của man tộc, là khu vực của dị tộc, thế này cũng đủ để thấy tình hình năm đó tệ bao nhiêu.

Hoàng thất nhà Chu tượng trưng cho nền văn minh rực rỡ của Hoa Hạ, chỉ cần đứng trên tường thành trông về nơi xa, chính là lá cờ của các dị tộc và các bộ lạc man tộc khác nhau, họ nói tiếng chim thậm chí không có văn tự ngôn ngữ, làm ra các loại chuyện cầm thú khiến đạo đức hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Sau đó, nhiều thế hệ vua nhà Chu đã lãnh đạo hoàng tộc của mình và các nước chư hầu dưới quyền đi thảo phạt liên tục trong nhiều năm, không biết bao nhiêu thế hệ Cơ Tử đã vùi thây nơi chiến trường, cuối cùng mới đánh đuổi được man tộc và dị tộc ra khỏi phạm vi thế lực của mình. Hoàng Đế chiến Xi Vưu là thần thoại truyền thuyết, sau này đại thống nhất của Tần Thủy Hoàng thật ra chính là để thiết lập một loại thống nhất về mặt chính quyền, còn người chân chính xây dựng toàn bộ vòng tròn văn hóa và phạm vi thế lực vẫn là thời đại Chư Cơ đổ máu đó.

Ví dụ, vào thời Chu Hiếu Vương, tổ tiên nhà Tần là Tần Phi Tử vì nuôi ngựa có công nên được vua Chu phong là chư

hầu. Sau này một mạch Doanh thị vẫn luôn phấn đấu trên chiến tuyến chống lại Tây Nhung, sau được phong làm chư hầu. Cơ nghiệp của nước Tần cũng là từ giai đoạn đầu mọi người cùng nhau cởi trần đánh với dị tộc mới làm nên, về phần Xuân Thu Chiến Quốc sau này lại càng giống như mọi người đi đánh giặc ngoại bang hơn, cuối cùng các anh em bắt đầu đóng cửa tranh nhau ngai vàng của lão đại.

Trên tấm bia đá trước cổng thành thành Khải Hoàn khắc họa chuyện xưa về Thập Tự Quân chinh chiến với sinh vật hắc ám ngày trước, đương nhiên cậu chủ Tô không có lòng nào nhớ lại vinh quang hiển hách thuộc về thành Khải Hoàn, hắn chỉ đứng ở nơi này đọc chuyện xưa trên bia đá như đọc truyện cổ Grimm một lượt.

Sau đó cậu chủ Tô phủi tay, đi vào thành.

Thật ra không cần hỏi người cũng không cần điều tra ngầm, nhà thờ chính là công trình kiến trúc cao nhất trong thành Khải Hoàn, cho dù anh đứng ở ngoài thành vẫn có thể nhìn thấy nóc của nhà thờ.

Cho nên Tô Bạch đi thẳng vào, khi bóng người của hắn xuất hiện trong khu vực nội bộ sâu nhất của nhà thờ một cách rất đột ngột, mấy vị giáo sĩ đại nhân đang họp đều sững sờ.

Đôi bên thậm chí lập tức rơi vào trong sự yên tĩnh dài đến mấy chục giây.

Nhưng rất nhanh, một vị giáo sĩ đại nhân đã định lớn tiếng cảnh báo, hai vị khác một người triệu hồi thánh quang, một người triệu hồi quả cầu lửa trực tiếp phát động tấn công với Tô Bạch, sau đó, hai vị giáo sĩ đại nhân dẫn đầu tấn công trực tiếp hóa thành sương mù máu tán đi.

Vị giáo sĩ đại nhân vừa mới gân cổ lên định hô hào thì âm thanh trong họng lại biến thành nôn khan, rõ ràng đã bị lại dứt

khoát và tàn nhẫn đó của Tô Bạch chấn nhiếp.

Sau khi ngồi tàu cao tốc quen rồi, giờ lại ngồi trên xe lửa màu xanh lục thật sự rất khó làm quen, ví dụ Tô Bạch sau khi đã quen với Phát Thanh truyền tống lại trải qua trận pháp truyền tống theo cách khác vẫn cảm thấy có hơi khó chịu, nhưng cũng may chỉ là khó chịu mà thôi.

Ra khỏi trận pháp truyền tống, xung quanh có hai kỵ sĩ thánh điện và vài giáo sĩ phụ trách duy trì trận pháp vận hành, ngay khi bọn họ nhìn thấy người từ trong trận pháp bước ra là Tô Bạch cũng đều sững sờ, sau đó hai vị kỵ sĩ thánh điện lập tức lao thẳng tới.

Chương 1317 Kinh Sợ! 2

Trận pháp giữa các thành phố thật ra có chế độ quy tắc nghiêm khắc, khi một bên chuẩn bị truyền tống, một bên có vị trí được truyền tống đến cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng, nhưng rất dễ nhận thấy, Tô Bạch tuyệt đối không phải người trong nhà thờ thành Khải Hoàn, chỉ nhìn áo gió màu đen và ánh mắt lạnh lùng của hắn hoàn toàn không có một tí liên quan nào tới người ôn hòa và nhân từ.

Tô Bạch còn nhớ chuyện trước đây bị một tốp kỵ sĩ thánh điện hành hạ, nhưng hai kỵ sĩ thánh điện trước mặt này, một là không có chiến mã, hai là không kết trận, chỉ nói về võ lực đơn thuần, thính giả có thâm niên bình thường đối phó với bọn họ còn dư sức, huống chi là Tô Bạch.

Sát khí cương thi càn quét ra, hai kỵ sĩ thánh điện trực tiếp bay ngược ra sau đâm vào cột trụ trong đại điện, mà ngay khi những người khác còn chưa kịp phản ứng, Tô Bạch đã trực tiếp hóa thành sương mù máu rời khỏi nơi này.

Hiển nhiên hắn không tràn ngập tự tin trực tiếp truyền tống vào Vatican, cho dù là mình của bây giờ cứ nhảy vào đó như vậy cũng tương tự với cừu chui vào miệng cọp, cho nên hắn chọn truyền tống đến thành Napoli khá gần Vatican. Nơi này cách Vatican dựa theo tốc độ của Tô Bạch, thật ra chỉ chừng nửa ngày là đủ.

Nội bộ nhà thờ thành Napoli bị kẻ địch xâm nhập, điều này khiến toàn bộ thành phố lập tức cảnh giác hẳn lên, nhưng người gây ra họa là Tô Bạch đã rời khỏi thành phố này, vội lên đường tới Vatican rồi.

Cách Vatican càng gần, cảm ứng tới từ huyết mạch gần như càng rõ ràng, Tô Bạch từng hấp thụ một giọt máu của đối phương, cũng từng lấy ký ức của đối phương. Mà trước mắt, vì nguyên nhân tiết điểm thời gian, Tô Bạch và Vampire bị giam trong nhà lao đó lại cùng nhau tồn tại trong cùng một mốc thời gian.

Cái này có hơi giống với một bộ phim khoa học viễn tưởng, đứa con, người chồng và người vợ thật ra đều là cùng một người.

Càng gần Vatican, sự kiểm tra và cảnh giới xung quanh đã bắt đầu càng ngày càng nghiêm ngặt, rõ ràng tiếng báo động ở Napoli cũng đã truyền tới Vatican rồi. Có điều quá trình tra xét bên ngoài, thậm chí là sự tuần tra của các các kỵ sĩ thánh điện cũng hoàn toàn không thể ngăn được bước chân của Tô Bạch, đến ngay cả mép áo của hắn, bọn họ cũng không sờ tới được.

Cấp bậc của đôi bên đã không còn cùng một tầng nữa, thứ mà đôi bên chơi cũng không còn là một trò chơi giống nhau.

Nhưng ngay khi quần thể kiến trúc nhà thờ trang nghiêm xuất hiện trong tầm nhìn của Tô Bạch, hắn vẫn không thể không dừng bước chân của mình lại. Trước mắt, có vài đường thần thức đang không ngừng tuần tra, giống như làm theo phép, một đường thần thức trong số đó chắc hẳn cũng thuộc về thần thức của pháp khí, cũng tính là một loại pháp khí mang tính chất phòng thủ, mà hai đường thần thức còn lại thì lại thuộc về nhân loại, có thể thả thần thức đi tuần tra xa như thế ít nhất phải là một thính giả cao cấp hệ tinh thần tịnh tu mới có thể làm được.

Cho dù là Tô Bạch của hiện tại cũng không có dũng khí trực tiếp đấu với toàn bộ thành Vatican, nhưng độ khó ở ngay đây, ngục giam nằm ở nơi sâu nhất của Vatican, mình nhất định phải vào trong.

Tô Bạch dừng chân tại một gia đình nông dân. Vatican là một nơi rất thành thánh, nhân viên thần chức ở nơi này cũng cần ăn cơm cho nên bên ngoài quần thể công trình nhà thờ huy hoàng, thật ra chính là một nông trường rộng lớn.

Chủ nhà bị Tô Bạch đánh hôn mê ném trên giường ngủ say, còn hắn thì lại ngồi dưới ánh đèn dầu suy nghĩ cẩn thận cách lẻn vào Vatican. Thời gian của mình thật sự không nhiều, vì có đôi khi Phát Thanh thật sự rất giở trò lưu manh, ví dụ cho dù nó quy định thời gian tiến vào một thế giới chuyện xưa cho bạn, nó sẽ hoàn toàn cố hết sức tính toán dựa theo thời gian ở thế giới hiện thực, nhưng cũng có thể dựa theo thời gian ở thế giới chuyện xưa để tính, mà tốc độ dòng chảy giữa hai thế giới thật ra là do bản thân Phát Thanh khống chế, đây chính là vừa làm trọng tài vừa làm vận động viên.

Móng tay của Tô Bạch vẽ lên bàn gỗ trước mặt, lần lượt viết ra kế hoạch và suy tính của mình, sau đó lại xóa đi, loại suy nghĩ này kéo dài đến khi ánh nắng ban mai chiếu vào trong vẫn chưa kết thúc.

Cách thật ra không ít, ví dụ như mấy thứ dụ rắn ra khỏi hang, thậm chí là vây một ít để đánh, hoặc là kim thiền thoát xác, Tô Bạch có thể nghĩ đến rất nhiều cách khả thi để tiến vào, nhưng vấn đề bây giờ một là thời gian ít, hai là hiện tại chỉ có mỗi mình, mà vấn đề đầu tiên lại hạn chế vấn đề thứ hai, vì Tô Bạch cũng không có khả năng giống như trong chuyện xưa [The Hobbit] hoặc là [The Lord of the Rings] tới bái từng ngọn núi tìm viện trợ.

Vấn đề rất khó giải quyết mà cũng khó giải quyết thật.

Tô Bạch cầm bình nước trước mặt uống một ngụm lớn, nhưng vẻ sầu muộn trên mặt vẫn chưa thể rút đi như cũ, thời gian không đợi người, nếu như lần này không gặp được Vampire đó vậy thế giới chuyện xưa này thật sự tới uổng công

rồi, sớm biết thế này mình còn không bằng đợi thêm, đợi đến khi mình thành thính giả cao cấp trung giai thậm chí là cao giai, khi ấy mình chắc hẳn có tự tin xông vào Vatican.

Hắn đứng dậy duỗi thắt lưng, suy nghĩ cả một tối lại không có hiệu quả thực chất gì, điều này khiến hắn rất mệt mỏi, chỉ là khi quay người lại nhìn thấy một người đàn ông mặc lễ phục cũ mèm, đứng phía sau mình.

Cơ thể Tô Bạch lùi lại hai bước theo bản năng, thậm chí chiếc bàn sau người đã bị hắn nghiền nát vụn, không phải người này nên bị giam trong nhà lao Vatican sao?

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này, sao anh ta lại ra ngoài được?

“Anh… anh tới từ khi nào?” Tô Bạch cưỡng ép mình bình tĩnh lại, hỏi.

“Chiều qua, khi cậu vừa ngồi xuống thì tôi đã tới rồi, chỉ là nhìn thấy hình như cậu đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng nên tôi vẫn luôn đứng ở phía sau cậu đợi, không quấy rầy cậu.” Giọng nói của đối phương rát khàn, khi tự thuật cũng bình tĩnh.

“…” Tô Bạch.

Chương 1318 Tiếng Gào Thét Từ Trong Ngục! 1

Sau khi im lặng ngắn ngủi, Tô Bạch nhìn người trước mặt, trầm giọng hỏi: "Vatican thật sự không giam được anh sao?"

Nhưng điều này lại khác hoàn toàn với hình ảnh ký ức mà mình đã nhìn thấy, dù sao sau này vị ở trước mặt này cũng sẽ bị trói vào thập tự giá đốt cháy trong lửa trời khi thượng đế giáng lâm!

Nếu như anh ta có thể dựa vào sức mạnh của mình tùy ý ra vào Vatican, vậy trước khi cái chết tới gần, tại sao không chạy đi?

Tô Bạch không cho rằng cái thứ hàng này là Văn Thiên Tường hoặc là Đàm Tự Đồng cần phải dùng máu và sinh mệnh của mình để đánh thức ngọn lửa phản kháng của trận doanh hắc ám.

Khóe miệng của đối phương hiện ra một nụ cười, bây giờ cơ thể của anh ta cũng không phải sự tồn tại thực chất chân chính, một điểm này hiển nhiên Tô Bạch có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng thân là một tù nhân, ý thức của mình tồn tại lại có thể tùy tiện ra vào Vatican, loại cảm giác này giống như tù nhân đời sau có thể ở trong nhà giam dùng di động đặt giao đồ ăn hơn nữa thật sự có thể giao tận tay mình.

"Bọn họ giam cầm được cơ thể tôi chứ không giam cầm được linh hồn tôi, cũng không thể xóa bỏ ý thức của tôi." Đối phương lắc đầu, khi nói những lời này thật ra anh ta cũng không quá thể hiện sự tự hào và kiêu ngạo, ngược lại trông có

vẻ hơi mất mác: “Nhưng tôi chỉ còn lại một sợi ý thức này có thể tự do đi gần Vatican một chút, giống như một vong hồn yếu ớt.

Trên thực tế, nếu như không phải vì cảm ứng được khí tức thuộc về tôi từ trên người cậu, vậy cậu cũng hoàn toàn không nhìn thấy được một sợi ý thức này của tôi. Lần này tôi tới tìm cậu chính là muốn hỏi cậu một câu, tại sao trên người cậu lại có khí tức thuộc về tôi?”

Đây là một câu hỏi không tồi nhưng cũng là một câu hỏi khó giải đáp, vì nơi này liên quan đến Phát Thanh, nhưng cũng may đây là một thế giới chuyện xưa mà mình quay trở lại, chứ không phải thế giới chuyện xưa lần đầu tiến vào có cả những thính giả khác tham gia. Cho dù NPC trong thế giới biết sự tồn tại của Phát Thanh, nhưng rất có khả năng ngay khi mình còn đang tạm nán lại ở thế giới chuyện xưa này, Phát Thanh cũng sẽ không làm ra phản ứng gì cả.

Mà một khi mình rời khỏi thế giới chuyện xưa này vậy cũng chưa chắc, chí ít, nếu như Tô Bạch ngồi ở góc độ của Phát Thanh để xét, cũng không muốn nhìn thấy sinh vật ở một vị diện thế giới chuyện xưa lấy lật đổ ách thống trị của Phát Thanh làm mục tiêu phấn đấu, có khả năng sự phản kháng và phấn đấu của bọn ở trong mắt Phát Thanh chẳng đáng một xu, nhưng vẫn đủ khiến người cảm thấy chướng mắt.

Tô Bạch tốn một chút thời gian để nói lại đơn giản chuyện ở thế giới hiện thực và chuyện mình đã có được máu của anh ta thế nào một lần, nói thật, sở dĩ hắn quyết định thẳng thắn vô tư như vậy cũng chỉ vì cảm thấy nếu mình chỉ đơn giản dựa vào sức mạnh bản thân tiến vào nhà ngục Vatican, vậy khả năng tìm được chân thân của đối phương thật sự không lớn, ngược lại không bằng lật hết toàn bộ con át chủ và tin tức ra, nếu như có thể gợi lên sóng gió gì khiến mình nhận được lợi

ích từ trong đó vậy hiển nhiên là tốt nhất, còn nếu như vẫn giếng cạn không có sóng như trước, vậy cũng không tổn thất gì cả, đúng chứ?

"Phát Thanh?" Trong miệng đối phương thì thầm cách gọi này, sau đó dường như anh ta nghĩ đến gì đó, bắt đầu lặp lại: "Alexandros bệ hạ, Phát Thanh… Alexandros bệ hạ, Phát Thanh…"

Dựa theo mốc thời gian ở thế giới hiện thực để suy đoán, hơn hai nghìn năm trước, cả phương Đông và phương Tây đều xuất hiện một đế quốc không ai bì nổi, nhưng hai đế quốc này đều rất đoản mệnh, cả hai thành lập vô cùng oanh liệt vang dội, mà tốc độ sụp đổ lại càng khiến người bất ngờ hơn.

Tô Bạch đã từng đọc ký ức của một vị Vampire khác, mà trong ký ức của anh ta, hơn hai nghìn năm trước anh ta bị giam vào trong xe tù, bị quân Tần canh chừng và áp giải về Hàm Cốc Quan.

Rốt cuộc hơn hai nghìn năm trước đã xảy ra chuyện gì, đến bây giờ Tô Bạch vẫn chưa thể làm rõ, vì lượng thông tin thật sự quá ít, rất có khả năng là Alexandros và Tần Thủy Hoàng cùng nhau liên hợp đối kháng với sự tồn tại khủng khiếp tới từ trên trời, điểm này có thể nhìn thấy từ một vài ghi chép trong xe ngựa của công chúa dưới hang động Tây Tạng, nhưng lại giống như quân đội của Alexandros Đại Đế và Tần Thủy Hoàng cùng nhau tranh giành quyền lên tiếng trên toàn thế giới này, cuối cùng dẫn tới cục diện này.

Đương nhiên, tính khả năng của cái sau khá thấp, vì hai vị hoàng đế chắc hẳn không ngu ngốc đến mức tình nguyện làm thành cục diện cả hai bên cùng thiệt.

Có điều, Tô Bạch biết rõ vị ở trước mặt mình chắc hẳn là người đã đích thân trải nghiệm đại sự từ hơn hai nghìn năm trước này, dù sao từ trong ký ức lấy được, Tô Bạch đã nhìn

thấy hình ảnh anh ta cùng một Vampire khác đứng phía sau Alexandros Đại Đế làm tùy tùng.

Có điều, lúc này đột nhiên con ngươi của đối phương sáng lên, giọng nói cũng trở nên vô cùng dị thường: "Ha ha, tên đáng chết nhà cậu, đồ dị giáo, Phát Thanh trong miệng cậu chắc hẳn là sự tồn tại tương tự với Satan trong tín ngưỡng của sinh vật hắc ám đi."

Hư ảnh bắt đầu từ từ vặn vẹo, sau đó một giáo chủ đại nhân mặc hồng y hiện ra bóng hình, ông ta dùng một loại ánh mắt rất tiếc hận nhìn Tô Bạch.

"Cậu rất trẻ, thật sự không cần thiết phải dấn thân vào dị giáo tà ác như thế, ánh sáng của Chúa mới dẫn dắt thế giới này của chúng ta đi tới một hướng tốt đẹp duy nhất, một điểm này không thể nghi ngờ!"

Tô Bạch nở nụ cười, hắn biết mình bị lừa rồi, nguyên nhân là mình đã khinh thường sức mạnh của Vatican, đối phương không chỉ có mấy sức mạnh gắn giá niêm yết như kỵ sĩ thánh điện và hồng y giáo chủ này, mà mấu chốt là bọn họ không ngu!

Chương 1319 Tiếng Gào Thét Từ Trong Ngục! 2

Rất nhiều tin tức, cho dù mình đã rời khỏi từ nửa năm trước nhưng ngay sau khi mình lại xuất hiện, hơn nữa còn để lại dấu vết cơ thể trước thì ở thành Khải Hoàn sau lại ở Napoli, việc điều tra của Vatican sâu hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

"Vì quang minh, xông lên, đoàn kỵ sĩ thánh điện!"

Cơ thể của hồng y giáo chủ này hoàn toàn biến mất, thật ra việc duy trì một hư ảnh đối với ông ta mà nói độ khó cũng không lớn, nhưng ông ta có chuyện càng gấp hơn cần đi bẩm báo.

Mà lúc này, bên ngoài hộ gia đình nông dân đột nhiên truyền tới những tiếng quát khẽ, đấu khí hùng hậu từ khắp bốn phương tám hướng điên cuồng bủa vây về nơi này, căn nhà bằng gỗ lập tức sụp đổ, mà Tô Bạch thì lại chậm rãi bước ra từ trong đống vụn gỗ bay đầy trời.

Liếc mắt nhìn xung quanh, ba trăm kỵ sĩ thánh điện gần đó đã bày trận xong xuôi, mà phía sau quân trận có hai hồng y giáo chủ xa lạ và một kỵ sĩ mặc áo giáp màu bạch kim đứng nghiêm nghị ở đó. Khí tức của ba người này thấp thoáng đã có xu thế sinh ra cộng hưởng với xung quanh, ý nghĩa chính là cho dù ba người này không phải thính giả cao cấp, nhưng cách ngưỡng cửa của thính giả cao cấp cũng chỉ thiếu một chút xíu như vậy, thậm chí dùng chỉ thiếu nửa bước để hình dung cũng không nói quá.

Quy mô rất hoành tráng, cũng rất phô trương, bây giờ Tô Bạch có một loại cảm giác BOSS ở trận doanh hắc ám giá lâm tới Vatican, toàn bộ tòa thánh xếp hàng chào đón, đáng tiếc đám kỵ sĩ thánh điện này người nào cũng im như thóc, lạnh lùng, nếu như có thể cùng nhau hợp xướng "International" sẽ càng có cảm giác hơn.

Cổ tay hắn hơi rung lên, một chuỗi đấu khí liên tiếp không hề chênh lệch tí nào bắn ầm ầm về phía Tô Bạch vừa rồi tạo ra sát thương lớn bao nhiêu, chỉ là tiếp theo đây mới bắt đầu trò hay chân chính.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của Tô Bạch thậm chí còn lộ ra một nụ cười, không hề tức giận hay bất mãn vì bị người lừa mới vừa rồi một chút nào.

"Đại nhân."

Phòng riêng của giáo hoàng là một gian phòng rất đơn giản, vài quyển sách, một cái giường, một cái ghế chính là toàn bộ mọi thứ có ở đó, vì giáo hoàng ở thời đại này thật sự mộc mạc giản dị, không hề chú trọng vào xa hoa, cho nên cho dù là trên dưới tòa thánh hay là rất nhiều quốc gia ở thế giới thế tục, thật ra đều rất tôn trọng ông ta. Ở Tây Âu trung cổ, tòa thánh tương đương với thái thượng hoàng của các quốc gia thế tục, nếu như giáo hoàng thích hưởng thụ xa hoa, vậy toàn bộ nhân loại ở thế giới thế tục đều sẽ tiến hành phụng dưỡng ông ta.

"Đại nhân." Hồng y giáo chủ vừa mới lừa Tô Bạch xong thấy giáo hoàng đại nhân ngồi trên ghế mà không có phản ứng gì, không nhịn được lại mở miệng hỏi lần hai.

"Ông không nên đi." Giáo hoàng đại nhân phát ra một tiếng thở dài: "Hoặc là, ông không nên tham lam nghe cậu ta kể nhiều chuyện không nên nghe như vậy."

Trên mặt hồng y giáo chủ lộ ra vẻ thỏa mãn, đáp: "Đại nhân, tôi thật sự không nhịn được."

"Tự tử đi, cầu cho vinh quang của Chúa đồng hành cùng ông." Giáo hoàng nói một cách rất lạnh lùng.

"Vâng." Hồng y giáo chủ biết thông tin mà mình vừa mới có được từ trong miệng người đó tuyệt đối không thể nói cho người thứ hai biết, cho dù là với giáo hoàng trước mặt. Nếu nói với ông ta, tương đương kéo theo giáo hoàng và toàn bộ thế giới này cùng nhau xuống nước chôn chung.

"Vinh quang của Chúa mãi mãi rọi xuống nhân gian." Hồng y giáo chủ mỉm cười rồi bắt đầu bùng cháy, không lâu sau trên mặt đất chỉ còn lại một pháp bào màu đỏ, trên pháp bào để lại ít tro tàn.

Giáo hoàng im lặng rất lâu mới đứng dậy, cơ thể cũng lập tức biến mất.

Ngay sau đó, thân hình của giáo hoàng xuất hiện trong nhà giam dưới lòng đất của Vatican, trong nhà tù sâu nhất của nhà giam này, giam một người đàn ông bẩn thỉu, cả người từ trên xuống dưới dán đầy phong ấn, đồng thời gông xiềng giam cầm anh ta cũng là nguyên liệu đặc biệt nhất trên thế gian này.

"Ha ha… ông đến rồi… cậu ta cũng tới rồi… truyền nhân… của tôi…" Ánh mắt của người đàn ông mang màu trầm đục, nói chuyện cũng rất chậm, đặc biệt là khi nói đến "truyền nhân của tôi" rõ ràng đã dừng lại một chút.

"Truyền nhân của cậu?" Giáo hoàng hỏi ngược lại một câu, lắc đầu bảo: "Thân là một kẻ phản bội, cậu cũng xứng có truyền nhân sao? Đây chỉ là Chúa nhân từ, cảm thấy sức mạnh của cậu hoàn toàn mai một chính là một sự tổn thất, cho nên mới dùng sự thần kỳ và vĩ đại của mình hy vọng lại có một người truyền thừa nhận được sức mạnh trong nhân gian,

nhưng rất đáng tiếc, hình như người đó cũng không hiểu vinh quang của Chúa ban ân.”

“Ông… rất thú vị…” Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng mang theo ý cười, cơ thể anh ta không ngừng trải qua quá trình phá hủy rồi khôi phục, rất khủng khiếp cũng rất kinh người, nhưng anh ta lại không thấy sao cả, dường như đã sớm quen với loại sinh hoạt này rồi: “Biết rõ… Chúa của mình… là cái thứ gì… mà vẫn… không muốn thật sự… mở mắt… nhìn… thế giới này.”

“Mỗi một người đều có sự lựa chọn của riêng mình, thân là một phản đồ mãi mãi phải chấp nhận sự giam cầm và khổ hình tới từ Vatican, đây là sự trừng phạt của Chúa đối với tên phản đồ như cậu.”

“Tên hèn nhát như Alexandros đó…” Người đàn ông trong nhà ngục đột nhiên gào lên: “Đồ hèn nhát…dựa vào cái gì kêu tôi tiếp tục… dốc sức cho hắn!”

Chương 1320 Giết Em Gái 1

“Chúa sẽ không tha thứ cho cậu.” Giáo hoàng chỉ lặp lại một câu này, câu này đảm bảo nhất cũng an toàn nhất, có hơi giống với “vì dân phục vụ.”

So với ông chủ da đen ở cửa hàng tiện lợi mà Tô Bạch đã gặp trong thế giới chuyện xưa Rừng Tuần Hoàn, và con quỷ trong tranh đã nhìn thấy ở thế giới chuyện xưa [Cương Thi Tiên Sinh], thì mức độ cao của vị giáo hoàng này thật ra cũng tương tự với hai người đó. Nhưng sự lựa chọn của ông ta lại giống như một con đà điểu, đào một cái hố, vùi đầu mình vào sau đó không ngừng tự nhủ: Không có chuyện gì xảy ra, không biết chuyện gì hết.

Cái này có hơi giống với chính phủ ngụy của Uông Tinh Vệ ngày trước, trên thực tế phần lớn quan chức cấp cao trong chính phủ này đều biết chuyện mình đang làm là Hán gian bán nước, nhưng lại cứ cố tình nói với mình và người ngoài: Tôi đây đang đường cong cứu quốc.

“Thật ra… tôi vẫn luôn… có một nghi vấn.” Người đàn ông giống như một con dã thú kiêu ngạo đang liều mạng chế nhạo giáo hoàng: “Dựa vào cái gì ông cho rằng… vị Chúa mà ông biết đó… chính là Chúa chân chính trên đầu ông?”

“Nếu Chúa không tồn tại vậy tại sao một tên phản đồ như cậu lại bị giam ở đây?’ Giáo hoàng phản bác: “Bây giờ cậu đang chấp nhận hình phạt tới từ Chúa, đây chính là minh chứng tốt nhất!”

“Nếu đã như vậy… tại sao… tôi lại có… truyền nhân… xuất hiện?” Người đàn ông hỏi ngược lại: “Thật đáng

thương… thật nực cười… cũng thật… vô tri… ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn lên trời… ông cũng không có… thậm chí… còn không bằng một người… bị giam trong tù như tôi đây.

Ha ha ha… ha ha ha… tôi cũng không tin… không tin bây giờ tên hèn nhát Alexandros này… sẽ là… vị Chúa trên đầu ông… Cho dù là vị rồng ở phương Đông đó… tôi cũng cho rằng ông ta… có tư cách hơn Alexandros!"

"Bây giờ nói những lời này có ý nghĩa gì?"

Trên gương mặt già nua của giáo hoàng mang theo rất nhiều vết đồi mồi rõ ràng, nhưng ánh mắt của ông ta thì lại lóe lên tia sáng minh mẫn, ông ta không phải một người hồ đồ, vừa vặn ngược lại, ông ta rất khôn khéo, theo quan điểm của giáo hoàng, người hồ đồ thật sự chắc hẳn là vị hồng y giáo chủ vừa mới tự sát chết toi đó, ông ta tham lam muốn có được tin tức chân chính, cuối cùng không thể không tự sát kết liễu mình.

Sáng nghe đạo tối chết không than, thoạt nhìn rất đẹp cũng rất sáng lạn, nhưng theo quan điểm của giáo hoàng đây mới là ngu si thật sự.

"Ý nghĩa… ha ha… vậy ông đang sống… có ý nghĩa gì?"

"Chí ít cục diện bây giờ là cho dù bên trên là một loại cảnh tượng thế nào, thì truyền nhân của cậu nhất định vẫn phải chết không nghi ngờ gì. Cậu ta tới tìm cậu, không phải là muốn có được nhiều lợi ích hơn từ chỗ cậu hay sao, nhưng cậu ta hoàn toàn không tới được đây, cũng không thể tới trước mặt cậu.

Cậu cứ đợi đi, đợi sau khi chuyện này kết thúc, tôi sẽ cầu nguyện với Chúa một lần nữa, cầu xin Chúa ban sức mạnh thanh tẩy khiến cậu hoàn toàn mai một." Khi giáo hoàng nói đến Chúa, vẻ mặt thành kính và nghiêm trang.

“Nếu như tôi chết… vậy sự tồn tại ở… thế giới này như các ông… còn có ý nghĩa gì sao?” Người đàn ông hơi dừng lại, rồi nói tiếp.

“Tôi không tin ông không đoán ra được… ý nghĩa tồn tại của… tòa thánh của các ông… thế giới này của ông… thật ra chính là để… giam giữ tôi… nhưng… còn một điểm nữa… tôi cũng không cho rằng… truyền nhân của tôi… sẽ chết… cho dù… cậu ta không thể tới được đây… không thể gặp được tôi… cậu ta có thể nhận được truyền thừa của tôi… vậy tôi cũng không thể… khiến một người như cậu ta… chết được…”

“Ha ha, thử xem.” Giáo hoàng rất tin tưởng, vì thật ra từ nửa năm trước khi người đó xuất hiện lần đầu tiên tòa thánh đã để ý rồi, mà lần này, sự xuất hiện trở lại của đối phương lại càng khoa trương và trực tiếp hơn, cũng vì thế mới cho tòa thánh đủ thời gian để tiến hành chuẩn bị.

“Được… thử xem…” Người đàn ông nhắm mắt lại.

Hai bên kết thúc giao tranh bằng ngôn ngữ, nhưng kết quả quyết định chân chính vẫn là trận chém giết thật sự bên ngoài kia.

…

“Ầm ầm ầm!”

“Ầm ầm ầm!”

“Ầm ầm ầm!”

Ba mươi kỵ sĩ thánh điện xếp hàng phát động tấn công về phía Tô Bạch bằng một loại cách thức kéo dài không dứt, lúc đầu Tô Bạch đã bị cách như vậy bắt giữ.

Vì hắn của lúc ấy thật sự rất vô lực khi đối mặt với cách bày trận này, cũng trải nghiệm được cái gì gọi là áp lực và tuyệt vọng.

Thế nhưng, lần này hắn cũng không dự định để mình đi vào vết xe đổ đó, kèn lệnh tấn công của các kỵ sĩ thánh điện thật ra cũng là tín hiệu phát động tấn công cho Tô Bạch.

Đối diện với ba mươi kỵ sĩ thánh điện trước mặt, sức mạnh cả người hắn hoàn toàn được sử dụng triệt để, một quyền vung tới đập trúng một kỵ sĩ thánh điện trước mặt mình.

"Phụt!"

"Bốp!"

"Bốp!"

…

Những tiếng nổ liên tiếp truyền tới, ba mươi kỵ sĩ thánh điện chính là một thể sau khi bày trận, nhưng ở trước mặt một quyền này của Tô Bạch, cho dù sức mạnh của một quyền này đã bị chia thành ba mươi phần rơi lên cơ thể của ba mươi người, nhưng vẫn khiến mỗi một cá thể không có cách nào chấp nhận được.

Ba mươi kỵ sĩ thánh điện đã trực tiếp nổ tung mười lăm người ngay trong hiệp đầu giao tranh, toàn bộ mười lăm người còn lại bị thương nặng, rớt từ trên chiến mã xuống.

Người đàn ông mặc áo bạch kim tọa trấn phía sau tiến hành chỉ huy vung trường kiếm trong tay, trong cổ họng phát ra một tiếng quát nhẹ, trong lúc nhất thời, bố cục ba mươi kỵ sĩ thánh điện tạo thành một trận phương mới đầu lập tức xuất hiện sự thay đổi, biến thành chín mươi kỵ sĩ thánh điện tổ hợp thành một phương trận, tổng cộng vài phương trận bắt đầu mở ra một vòng chèn ép mới với Tô Bạch.

Mà bên cạnh người chỉ huy bạch kim, hai hồng y giáo chủ bắt đầu lần lượt đọc chú ngữ, trong không khí, một tầng ngăn cách không gian lặng lẽ thành lập, mà sâu trong lòng đất, những con thổ long đang rít gào lao ra.

Cho dù vừa rồi trên cơ bản đã đánh bại ba mươi kỵ sĩ thánh điện, nhưng ba người chỉ huy này vẫn không hề hoang mang chút nào, nơi này là Vatican, ở đây là đại bản doanh của tòa thánh, bọn họ có lòng tin tuyệt đối có thể giữ người từ bên ngoài tới ở lại nơi này mãi mãi, đây chính là… bản lĩnh!

Chương 1321 Giết Em Gái 2

Phương trận được tạo thành bởi chín mươi kỵ sĩ thánh điện đã đủ để chống lại đòn tấn công của Tô Bạch, hơn nữa thế tấn công của bọn họ cũng không thể không khiến Tô Bạch thận trọng.

Đây là một loại trận chồng chất, thậm chí có thể nói là một loại BUG, giống như một tờ giấy gấp ba mươi lần còn cao hơn đỉnh Everest ấy.

Trong chiến đoàn, tiếng ầm ầm liên tiếp truyền ra, Tô Bạch đánh đến hả hê thỏa chí, mà kỵ sĩ thánh điện trong mấy phương trận thì lại rơi vào trong cục diện khá dày vò.

Bọn họ không thể không lần lượt hứng chịu đau đớn và thương thế dưới sức mạnh áp chế của Tô Bạch, nhưng thế công của bọn họ lại dường như rất khó chân chính tạo thành sát thương cho Tô Bạch.

Vòng một cương thi cổ đã mang tới cho cơ thể của Tô Bạch một sự lột xác mới, trong trận giao tranh này, ưu thế cơ thể được thể hiện càng nhuần nhuyễn hơn.

Nếu chỉ là tiếp tục duy trì loại cục diện bế tắc này, vậy người cười đến cuối cùng phỏng chừng vẫn là hắn, vì các kỵ sĩ thánh điện bày trận cần phải trả giá, đợi đến sau khi hai bên đều tiêu hao đến một mức độ nhất định, các kỵ sĩ thánh điện không có cách nào tiếp tục bày trận được nữa, những kỵ sĩ thánh điện ít ỏi còn sót lại cho dù đối mặt với Tô Bạch bị thương nặng cũng chỉ có nước chết.

Cơ thể của chỉ huy mặc áo giáp bạch kim biến mất ngay tại chỗ.

Hai hồng y giáo chủ hiểu ngầm, trong lúc nhất thời, ngay khi Tô Bạch bị các kỵ sĩ thánh điện ở hai phương trận cưỡng chế đuổi lên trời, không gian xung quanh đột nhiên trở nên o ép, đồng thời còn mang theo lực phá hoại bóp méo giống như một người đang vắt khăn.

Hai cánh tay của Tô Bạch mở ra, dùng sức mạnh cơ thể của mình cưỡng chế đẩy mở không gian đang chèn ép xung quanh, mà bên dưới, hai con thổ long ngưng tụ ra từ tinh khí cũng phá đất chui lên, lao thẳng về phía Tô Bạch.

Hai chân Tô Bạch đạp xuống, hai con thổ long lập tức tan tành, nhưng tinh khí của đất lại không tản đi, mà sinh ra một hiệu ứng ma pháp tương tự với trói buộc ở bên người Tô Bạch.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, thanh kiếm sắc bén của kỵ sĩ bạch kim đã vút tới, mà lúc này Tô Bạch lại bị sức mạnh từ trên trời và dưới đất liên thủ áp chế.

Thế nhưng, cho dù là ở cục diện này, hắn cũng không phải không có cách thoát khỏi, sở dĩ hắn chọn cách cứng đối cứng nhất để chiến đấu, một nguyên nhân rất đơn giản là để chân chính kiểm nghiệm năng lực chiến đấu thuần cơ thể của mình hiện tại, cũng vì thế, cho dù tình thế của Tô Bạch hiện tại cũng không tốt cho lắm nhưng hắn cũng có đủ thủ đoạn để phá cục, thậm chí là trốn thoát!

Dù sao mình vẫn chưa tiến sâu vào Vatican, không bị pháp khí và trận pháp trong Vatican giam giữ, cũng vì thế, thật ra hắn đã để lại đủ đường lui cho mình, ngay khi một thính giả cao cấp không muốn một lòng một dạ liều chết với bạn nữa, mà biến thành muốn chạy trốn, vậy bạn thật sự rất khó bắt được và giết chết anh ta.

Thế nhưng, khi Tô Bạch chuẩn bị rút người đi khỏi, một giọng nói lạnh lùng lại quen thuộc truyền tới từ phía sau người hắn.

“Nếu cậu định chạy trốn sẽ khiến tôi rất thất vọng.” Giọng nói này rất quen thuộc, hơn nữa còn tới từ trong huyết mạch của mình.

Cùng lúc đó, sau người Tô Bạch xuất hiện bóng dáng một người đàn ông bị xiềng xích trói buộc, hai tay người đàn ông mở ra, ngửa mặt lên trời rống giận, tiếng leng keng của xiềng xích không ngừng vang lên bên tai, một luồng khí thế sắc bén trực tiếp rót vào trong cơ thể của Tô Bạch.

Rất lâu trước đây, Tô Bạch đã từng triệu hồi hư ảnh này giúp mình chiến đấu, nhưng cùng với thực lực của mình tăng cao, sự cộng thêm và biên độ gia tăng của hư ảnh đã biến thành có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng một lần này, sự cộng thêm của hư ảnh lại khiến hắn có một loại cảm giác sảng khoái và thỏa chí!

Mà đây có lẽ chính là mục đích chân chính hắn muốn tiến vào thế giới chuyện xưa này một lần nữa!

“Bốp!”

Hai cánh tay của Tô Bạch đẩy mạnh xuống, sự trói buộc của không gian trực tiếp vỡ vụn, sau đó, hai chân hắn chợt rung lên, tinh hoa của đất hoàn toàn biến mất, hai hồng y giáo chủ ở bên dưới lảo đảo, khuỵu xuống mặt đất, máu tươi đầm đìa.

Thanh kiếm sắc bén của kỵ sĩ bạch kim vẫn đâm vào cơ thể của Tô Bạch, nhưng thanh kiếm này lại đâm vào chưa đến một phần ba, sau đó cho dù có phát lực thế nào cũng không có cách nào đâm thêm vào nữa.

Cơ bắp của Tô Bạch đã kẹp chặt lưỡi kiếm, đồng thời duỗi tay xốc mũ giáp của đối phương lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

Cinderella!

“Chân của tôi đẹp không?” Cô bé lọ lem Cinderella phát ra một tiếng chất vấn, nhưng đồng thời, trên người cô ta cũng bắt đầu phóng ra ánh sáng trắng chói mắt, sức mạnh của thánh quang bắt đầu dâng lên, lúc này lưỡi kiếm bị Tô Bạch dùng cơ bắp kẹp lại cũng bắt đầu trở nên nóng rực.

Nhưng rất đáng tiếc.

Tô Bạch không phải Trương Vô Kỵ trên đỉnh Quang Minh, sau khi cô em Chỉ Nhược cầm Ỷ Thiên Kiếm đâm vào người mình, vẫn cười rất hào phóng, tự mình rút Ỷ Thiên Kiếm ra chắp tay trả lại cho đối phương.

Ngay sau đó, Cinderella còn chưa hoàn thành thánh quang bùng nổ trên người đã phát ra một tiếng vang giòn.

Một tay Tô Bạch túm đầu đối phương quay ba trăm sáu mươi độ, trực tiếp vặn đứt khỏi cơ thể của cô ta, máu tươi nóng hổi lại hàm chứa khí tức thánh quang chảy xuống…

Chương 1322 Cinderella Cạn Lời 1

Bên dòng suối nhỏ, Tô Bạch chân trần ngồi ở nơi đó, nước suối không ngừng xối rửa cơ thể hắn, máu nhuộm trên người cũng vì vậy bị gột rửa hơn nửa. Một trận ác chiến buổi sáng đối với hắn mà nói quả thật đánh đến rất hả hê thỏa chí, nhưng trên người ít nhiều vẫn có vài vết thương, cũng may thể hồn nặn lại từ vòng một cương thi cổ đã cố hết khả năng đón đỡ đại đa số các đòn tấn công, nhưng mệt mỏi mang lại từ việc tiêu hao quá mức vẫn là chuyện không có cách nào tránh được.

Trên một tảng đá lồi lên trong nước suối đặt một cái đầu, vì đầu của Cinderella đã bị Tô Bạch dùng cách thô bạo nhất cưỡng chế vặn đứt, cho nên vẻ mặt của cái đầu rất vặn vẹo.

Tô Bạch vừa tẩy rửa người vừa nhìn cái đầu bên cạnh, ngược lại vẫn rất dương dương tự đắc.

Không lâu sau, vẻ mặt của cái đầu xuất hiện sự thay đổi, những vị trí vặn vẹo bắt đầu trở nên bình thường hơn, trong chuyện xưa, sở dĩ Cinderella có thể thu hút sự chú ý của vương tử, ngoại trừ hai nhân tố đôi giày thủy tinh và bệnh cuồng chân này ra, bản thân cô bé lọ lem cũng là một mỹ nhân sở hữu sắc đẹp tuyệt trần, đây là tư cách cơ bản để thu hút vương tử.

“Đã lâu không gặp.” Tô Bạch chào hỏi với cái đầu, với trình độ thực lực của hắn mà nói, muốn phán đoán cái đầu trước mặt mình có còn sức sống hay không quả thật không phải chuyện gì khó.

Trên mặt của Cinderella không có vẻ oán hận khi đối diện với kẻ thù vừa vặn đứt đầu mình, ngược lại trông rất bình tĩnh, cô ta nói một cách thản nhiên: “Chỉ mới nửa năm mà thôi, anh đã biến thành khiến tôi không nhận ra rồi.”

Nghe được câu này của Cinderella, trong đầu Tô Bạch nghĩ đến vị vương tử Huyết tộc kia, thật ra đối với bản thân hắn mà nói, thứ thay đổi nhiều nhất thật ra vẫn là thực lực của mình, về phần các phương diện khác thay đổi có khả năng thật sự không lớn, nhưng phương diện thực lực lại là cái liếc mắt đầu tiên khi người khác nhìn bạn.

Mà cũng tương tự với vương tử Huyết tộc từ một thanh niên có chứng ảo tưởng tuổi dậy thì biến thành một ông chú lôi thôi trục lợi, một điểm này, ngược lại khiến Tô Bạch càng cảm thấy thổn thức hơn một chút.

“Hình như anh không tò mò tại sao tôi lại xuất hiện ở tòa thánh chút nào nhỉ.” Cinderella thấy Tô Bạch không để ý đến mình chỉ đành tự mình hỏi tiếp.

“Tại sao cô lại xuất hiện ở tòa thánh, đối với tôi mà nói không có ý nghĩa gì cả.” Tô Bạch nở nụ cười, quả thật không có ý nghĩa gì cả, mình không phải người của thế giới này, hơn nữa mục đích mình tiến vào thế giới này trên cơ bản đã đạt được, về phần ở đây có bí mật và huyền cơ gì, cậu chủ Tô thật sự không có thời giờ nhàn rỗi để ý đến.

“Thật ra đây không phải chân thân của tôi.” Cinderella tiếp tục bảo: “Chân thân của tôi ở trong mộ thánh của tòa thánh, trong nghĩa trang đó chôn vùi và giữ gìn phần lớn cường giả gặp đại nạn mà chết rồi từ đó tự mình phong bế trong cả nghìn năm nay.”

Nghe được lời này, Tô Bạch hơi sững sờ, sau đó gật đầu với vẻ hơi đăm chiêu, hắn duỗi tay thò vào trong nước suối một cách rất tùy ý, một con cá nhỏ đã bị bắt lên.

“Quá nhỏ.” Hắn lầm bầm.

Một con cá nhỏ này nướng lên không đủ đã, dưới tình hình không có gia vị đi nấu canh uống cũng rất khó thật sự nấu ra được vị gì.

Ngày thứ hai Tô Bạch tiến vào thế giới chuyện xưa [Cinderella] thật sự chỉ để ăn và uống, cũng vì thế, hắn bằng lòng tốn thêm một chút suy nghĩ vào mỗi một bữa cơm của mình.

Dù sao đợi sau khi thế giới chuyện xưa này kết thúc, mình lại trở về nơi chứng đạo đó thôi.

Nhưng hành động này ở trong mắt Cinderella lại có một tầng hàm ý khác, cô ta mở miệng bảo: “Đúng, thật ra anh chính là một con cá nhỏ, nửa năm trước một tốp dị giáo đồ đột nhiên tiến vào nơi này đều là những con cá nhỏ giống như anh.”

“Ồ.” Tô Bạch không mảy mảy lay động, nhưng rất nhanh, cơ thể hắn đã biến mất ngay tại chỗ, đợi khi lại trở về vị trí cũ, trong tay có thêm một con thỏ đen, con thỏ này rất béo rất to, đã đủ ăn rồi.

Đối với cách nói của Cinderella, thật ra trong lòng Tô Bạch đã hiểu rõ một chút nhưng nó vẫn chẳng quan trọng bằng bữa trưa của mình. Có điều, rất dễ nhận thấy, Cinderella lại không nghĩ như vậy, cô ta giống như một cái radio liên tục lải nhải không ngừng ở bên tai Tô Bạch, Tô Bạch cũng không cảm thấy phiền. Trên thực tế, khi người hiện đại ở thế giới hiện thực ăn cơm phần lớn đều có thói quen đặt thức ăn trước mặt mình, sau đó chọn một video hoặc là một tiết mục vừa ăn vừa xem, thậm chí có không ít người còn gặp khó khăn khi chọn tiết mục video lúc ăn, dẫn đến cơm canh đều nguội ngắt mà vẫn chưa chọn xong.

Bây giờ Tô Bạch chỉ coi Cinderella thành một cái radio, vừa vặn tạo thành bầu không khí thích hợp khi ăn cơm mà thôi.

“Chúa cho các anh xuất hiện, Chúa khiến các anh bị chúng tôi phát hiện, Chúa kêu tôi hóa thân thành vài người, đợi sự lựa chọn của các anh, đây chính là một trò chơi của Chúa, cũng là một trò chơi mà Vatican chúng tôi tham gia.

Các anh rất thần bí, các anh tự cho mình siêu phàm, các anh thậm chí mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn thế giới này, nhưng trên thực tế, các anh chỉ là quân cờ bị chơi đùa, mà tôi, và tòa thánh phía sau tôi, chính là một người tham gia trong trò chơi này!

Sự kiêu ngạo của các anh, niềm tự hào của các anh, tất cả mọi thứ của các anh, theo quan điểm của chúng tôi lại nực cười và vô tri đến vậy!”

Giọng nói của Cinderella càng lúc càng lớn, thật ra, ngay khi giọng nói của anh càng lớn, đối tượng mà anh đang thuyết phục dần dần sẽ bị chuyển biến thành bản thân anh, anh cần dùng âm lượng lớn hơn để thuyết phục bản thân mình, vì anh đã bắt đầu nảy sinh nghi ngờ đối với thứ mà mình vẫn luôn kiên trì.

Chương 1323 Cinderella Cạn Lời 2

Tô Bạch đang xử lý con thỏ bên bờ suối, thủ pháp của hắn rất dịu dàng, nhưng dưới thủ pháp dịu dàng này, con thỏ lại đang bị xử lý rất sạch sẽ, đây là một loại tương phản hoàn toàn. Ngay khi anh chỉ nhìn con người, anh sẽ cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi này giống như đang đánh dương cầm, đường nét thật dịu dàng ôn hòa, nhưng nếu nhìn tổng thể, cộng thêm con thỏ đang bị xử lý đó, lại sẽ cảm thấy người đàn ông này là một đồ tể máu lạnh, không, thậm chí có khả năng đối phương hoàn toàn coi giết chóc và tra tấn thành một loại sinh hoạt, thậm chí là một loại nghệ thuật.

Lửa đã nhóm lên, cá và thỏ đều đang mắc trên giá nướng, không có gia vị nên sự mong đợi của Tô Bạch ở bọn chúng không cao cho lắm, nhưng so với cuộc sống ở nơi chứng đạo, có thịt cá tươi roi rói đã được tính là một sự hưởng thụ rất không tồi rồi.

Mà ngay lúc này, cuối cùng Tô Bạch cũng để ý thấy nói chuyện lâu như vậy rồi, chỉ còn lại một cái đầu mà vẫn còn có thể kiên trì nói chuyện lâu như thế, đột nhiên hắn cảm thấy Cinderella rất không dễ dàng, cho nên quyết định mở miệng bảo: “Rõ ràng Vatican các cô có sức mạnh giữ lại tôi, vậy tại sao không giữ tôi lại giết?”

Có được sự hồi đáp của Tô Bạch, Cinderella rõ ràng có một loại cảm giác kích động, lập tức đáp: “Đó là vì anh chỉ là một con cá nhỏ, mà mục tiêu của chúng tôi là con cá lớn. Anh có chết hay không cũng không sao cả, có giữ anh lại hay không

cũng không có ý nghĩa. Anh đi rồi, mang theo truyền thừa và sức mạnh của tên đó trên người anh rời đi, vậy tiếp theo đây, tòa thánh chúng tôi có thể hoàn toàn giải quyết sạch sự phiền phức để lại cả nghìn năm này!

Vì chúng tôi hoàn toàn không thể giết được người đó, cho dù có sử dụng cách gì đi chăng nữa đều không thể giết được anh ta, nhưng lần này anh ta đã truyền sức mạnh của mình vào cơ thể anh, anh ta đã tự hủy hoại nền móng của mình, vậy cái chết cách anh ta đã không còn xa nữa."

Tô Bạch gật đầu, ý bảo mình đã hiểu, sau đó nở nụ cười, nói: "Thật ra, anh ta vốn phải chết."

"Nhưng thiếu một mắt xích như anh, anh ta không thể chết được."

"Nửa năm trước, khi một nhóm người chúng tôi xuất hiện ở thế giới này, thật ra các cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đúng không?" Tô Bạch vừa lật con thỏ nướng vừa nói.

"Đúng, vì chúng tôi tin chắc rằng trong các anh chắc chắn sẽ có một truyền nhân của anh ta, cho nên tòa thánh phái tôi đi đánh thức, hóa thân ra nhiều Cinderella gia nhập vào trò chơi này, nhưng sức mạnh chân chính của tòa thánh lại không hoạt động chút nào, chúng tôi cho các anh không gian, chúng tôi cho các anh thời gian, chúng tôi cho các anh đủ điều kiện, để người đó chọn ra truyền nhân của mình."

"Nghe qua thật không dễ dàng gì." Tô Bạch thở dài.

"Tất cả đều là vì Chúa."

Tô Bạch duỗi tay xé một miếng thịt thỏ, chưa chín cho lắm, nhưng hắn vẫn nhai nhóp nhép, so với thịt thỏ chưa chín, thứ càng khó nuốt hơn hắn không biết đã ăn bao nhiêu lần rồi.

"Thật ra, ở đây có một chỗ phản logic, ồ, cũng không phải phản logic mà có khả năng là đứng ở vị trí khác nhau, cho nên

phương hướng suy luận có hơi khác nhau, nói như vậy đi, tôi là một con cá nhỏ, người bị giam trong nhà ngục đó là con cá to, vậy các cô thuộc loại nào?

Thuộc tín đồ trung thành của Chúa sao?

Cô cũng đã nói, vị đó bị giam trong nhà lao Vatican được một nghìn năm rồi, nhưng các cô không có cách nào giết chết anh ta, vậy trước đó vị trí của các cô đối với Chúa là gì?

Chúa là đấng vô tư, toàn năng và vĩ đại.

Câu nói này rất tương tự với một câu "thiên địa bất nhân, để vạn vật tự sinh tự diệt" ở phương Đông chúng tôi, thật ra, đổi một góc độ để suy nghĩ thì tác dụng của các cô đối với Chúa có phải chỉ là dùng để giám sát vị ở trong nhà lao đó hay không?

Rất có khả năng, Chúa không để ý đến việc các cô truyền được bao nhiêu giáo lý ở thế giới này, cũng không để ý bản thân mình có thêm bao nhiêu tín đồ, ông ta sáng tạo ra các cô, chỉ là muốn đưa một người mà mình muốn giám sát vào trong tay các cô, rất có khả năng, đây chính là ý nghĩa tồn tại thật sự của các cô ở thế giới này.

Tôi là con cá nhỏ, con cá lớn đã cho tôi thứ bảo toàn tính mạng nên anh ta suy yếu, anh ta sẽ bị các cô giết chết, vậy một khi anh ta bị giết chết rồi, Chúa giữ lại các cô còn có tác dụng gì?"

Tô Bạch vừa quay con thỏ vừa ung dung bảo, dầu trên con thỏ không ít, đã bắt đầu nhỏ xuống.

"Lại nói một chút đi, đối với Chúa mà các cô thường gọi, tôi thật sự hiểu nhiều hơn các cô đấy, hứng thú tồi tệ của ông ta, sự trở mặt vô tình của ông ta, tôi đã được trải nghiệm rất nhiều rồi."

Cinderella sững sờ.

Tô Bạch lại xé một miếng thịt thỏ, mùi vị không tồi, tuy rằng không có sự thêm vào của gia vị nhưng hương vị thuộc về hoang dã này vẫn có, hắn cảm thấy rất hài lòng.

“Không có khả năng, chúng tôi là tín đồ của chúa, chúng tôi trung thành với…”

“Tin tôi đi, người đó thật sự không cần tín đồ gì đâu, ông ta chỉ cần tính cốt truyện, một khi người đó chết, ha ha, có xác suất rất lớn thế giới này của các cô cũng sẽ kết thúc theo.”

“Anh cho rằng tôi sẽ tin lời anh nói sao?” Cinderella nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, chất vấn.

“Tùy cô thôi.” Tô Bạch xé một miếng thịt thỏ đưa đến bên miệng Cinderella: “Ăn không?”

“…” Cinderella.

Chương 1324 Tín Ngưỡng Một Đời! 1

Một bữa cơm, một con cá nhỏ, một con thỏ đen to, không hề lãng phí chút nào, tất cả đều bị Tô Bạch đưa hết vào trong miệng mình, sau đó buổi tối hắn lại đặt đầu của Cinderella bên cạnh mình ngủ, dù sao phía bên Vatican phỏng chừng cũng đang bận rộn xử tử người trong nhà giam đó, mà không rảnh phân tâm tới đây đuổi giết mình. Còn nữa, trừ phi Vatican dám phái ra ba thính giả cao cấp trở lên tới đây giết mình, bằng không, muốn đánh bại mình ngược lại cũng có thể làm được đấy, nhưng muốn chân chính giết chết mình trên cơ bản lại không có khả năng.

Với thực lực hiện giờ của Tô Bạch phối hợp với cơ thể vòng một cương thi cổ, quả thật quá khó giết.

Sáng ngày hôm sau, Tô Bạch tỉnh lại duỗi thắt lưng trước, sau đó đi đến bên suối sửa mặt, thật ra tiến vào thế giới chuyện xưa này, ngoại trừ hưởng thụ về phương diện ăn uống ra, thì ngủ cũng là một loại hưởng thụ.

Dù sao ở nơi chúng đạo khi anh ngủ, bên cạnh cũng không có nước suối róc rách, cũng không có côn trùng kêu ong ong, càng không có gió đêm mang tới chút hơi ẩm lạnh trong rừng.

Ngay khi Tô Bạch rửa mặt xong đã trông thấy Cinderella cũng mở mắt nhìn mình, hắn nở nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

“Anh đang nghĩ nên xử lý tôi thế nào sao? Hoặc là nói, anh đang nghĩ nên lợi dụng tôi thế nào? Lần đó sau khi tôi phân

thân ra nhiều người, anh là một người nghĩ ra nhiều cách nhất cũng không có giới hạn nhất trong số những người đó.”

Ý Cinderella nói đương nhiên chính là lúc trước Tô Bạch vì để cô ta có được sự sủng ái của vương tử, mà kêu cô ta học kỹ thuật luyện thỏa mãn bằng chân một mình.

Mà sự thuận theo của Cinderella khi ấy lại là thật, cô ta chìm đắm vào trong ý chí của Chúa, Chúa kêu cô ta làm gì cô ta đi làm cái đó, không một chút do dự và bài xích. Phát Thanh chơi như vậy ngược lại rất thú vị, có lẽ trong mắt nó, tín đồ trong thế giới chuyện xưa này cũng là một phần hứng thú tồi tệ của nó, và cũng là thủ đoạn nó gia tăng tính cốt truyện, dù sao Cinderella cũng tương đương với địa vị của thánh nữ ở trong giáo đình đi, nhưng lại không tiếc chà đạp mình đến mức độ này chỉ để thực thi ý chí của Chúa.

Tô Bạch nhíu mày, nói một cách rất nghiêm túc: “Tôi chỉ đang nghĩ sáng nay nên ăn gì thôi.”

Ăn một bữa bớt một bữa, cho nên hắn vô cùng trân trọng.

Buổi sáng, hắn tìm được một ít quả dại trong rừng để lót dạ, vị không ngon cho lắm, phần lớn là chua chát, nhưng cũng coi như nếm một loại vị mới.

Ngay khi Cinderella phát hiện ra Tô Bạch mang theo cô ta đến thành Napoli, mới ngạc nhiên nói: “Anh không muốn sống nữa sao?”

“Tôi tin bây giờ phần lớn sức mạnh trong tòa thánh đều đang bận sắp xếp nghi thức đốt lửa long trọng, cho nên cho dù Napoli cách Vatican rất gần nhưng tôi vẫn chọn tới nơi này như cũ, thời gian của tôi không nhiều.”

Tô Bạch đánh giá một chút, mình rất có khả năng sẽ bị Phát Thanh đưa về thế giới hiện thực trong đêm nay, cũng vì

thế, hắn cảm thấy mình nên tìm một thành phố rồi từ từ khao cái dạ dày của mình.

Về phần ông anh bị giam trong nhà ngục đó, hắn không dự định đi cứu mà cũng biết không thể nào cứu được. Anh ta bị giam ở nơi đó rõ ràng đã thoát khỏi nhân vật NPC trong thế giới chuyện xưa, thậm chí rất có khả năng là có hành động cố ý của Phát Thanh trong đó, dưới loại tình huống này, cho dù mình có tùy tiện ra tay thế nào đều không có ý nghĩa gì cả.

Trong thành Napoli đến đâu cũng là hình truy nã của Tô Bạch, nhưng ngược lại sức mạnh của tòa thánh trong thành phố cũng vì thế mà giảm đi rất nhiều. Tòa thánh giam giữ vị đó nghìn năm, cuối cùng lần này cũng có cơ hội hoàn toàn kết liễu phiền phức này, hiển nhiên sẽ điều động những sức mạnh có thể điều động được gần đó đi để đảm bảo tính an toàn tuyệt đối.

Cũng vì thế, Tô Bạch đi thẳng vào một tiệm cơm cũng tính là cao cấp bắt ông chủ lại, rồi lại kêu ông chủ gọi nhân viên bên ngoài dọn các món ăn lên tiếp đón bạn tốt của mình.

Ngay khi mục đích của bạn chỉ đơn thuần là ăn một bữa cơm, quả thật cũng rất đơn giản.

Mà đương nhiên khi Tô Bạch ngồi bên bàn cơm ăn ngấu nghiến, đầu của Cinderella được đặt trên bàn lại trông có vẻ hơi không dám tin, cô ta không dám tin Tô Bạch thật sự chỉ tới đây để ăn một bữa cơm!

Ông chủ đứng bên bàn với vẻ nơm nớp lo sợ, không dám nhúc nhích tí nào.

Sau khi cơm no rượu say, Tô Bạch cầm một cái khăn mặt mới lau miệng mình, tiếp đó chỉ cần đợi bị Phát Thanh lập tức truyền tống về nơi chứng đạo là đủ hài lòng thỏa mãn rồi, cho dù là dục vọng ăn uống hay là sự tăng mạnh của hư ảnh phía

sau, lần này Tô Bạch trở về thế giới chuyện xưa [Cinderella], dù rằng quá trình có hơi trúc trắc nhưng mục đích cuối cùng đã đạt được, quả thật không có gì để tiếc nuối.

Thế nhưng, ngay khi Tô Bạch vừa mới đặt khăn mặt trong tay mình xuống, sau người hắn xuất hiện bóng hình một ông già.

Cinderella nhìn thấy ông già này, miệng hơi hé ra, rõ ràng rất bất ngờ, nhưng cô ta lập tức hơi nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ tôn trọng và thành kính, nếu như lúc này cô ta có cơ thể chắc hẳn sẽ cúi nửa người.

"Ăn ngon không?" Ông già hỏi với vẻ rất ôn hòa, thật sự giống một trưởng bối quan tâm vãn bối của mình có được ăn uống thoải mái hay không.

Tô Bạch nghiêng người qua nhìn ông già đứng sau lưng mình, hắn liếm môi đáp: "Ông là giáo hoàng?"

"Một người vốn nên đang tiến hành nghi thức đốt lửa ở Vatican lại xuất hiện ở nơi này, có phải rất bất ngờ không?" Giáo hoàng chậm rãi đi đến cái ghế bên cạnh Tô Bạch rồi ngồi xuống.

Chương 1325 Tín Ngưỡng Một Đời! 2

"Đừng nói với tôi, ông còn có một tốp kỵ sĩ thánh điện và hồng ý giáo chủ ở gần đây nhé." Tô Bạch nhún vai, hỏi.

"Không có, xin cậu cứ yên tâm, chỉ có một mình tôi tới thôi." Giáo hoàng rất chân thành: "Mà với sức mạnh của một mình tôi, tuy rằng có thể đánh bại cậu nhưng không thể giết được cậu, một điểm này, cậu hẳn cũng biết rõ."

"Vậy ông tới làm gì?" Tô Bạch có hơi tò mò hỏi, dù sao tính toán thời gian mình cũng sắp đến lúc nên bị truyền tống trở về rồi, cho nên cho dù giáo hoàng có giở trò thì hắn cảm thấy vẫn có khả năng chống đỡ thêm một lúc đợi truyền tống tới.

"Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn tìm cậu nói chuyện trước khi… cậu đi thôi!" Giáo hoàng thở dài, ánh mắt lại nhìn Cinderella ở đó: "Có thể cho cô ấy rời khỏi nơi này trước được không, cô ấy ở lại đây nghe được một vài chuyện dù sao cũng là hại cô ấy. Tôi không có lòng nào ra tay với cậu, cho nên tôi cũng hy vọng cậu có thể nể mặt tôi, còn nữa, dù sao cô ấy cũng đã từng ở chung với cậu một thời gian dài."

Tô Bạch duỗi tay túm đầu Cinderella sau đó trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ, trên con đường bên ngoài truyền tới tiếng kêu chói tai đầy kinh hoàng, bất cứ ai khi đi đường đột nhiên nhìn thấy một cái đầu rớt ngay trước mặt mình phỏng chừng đều sẽ có phản ứng như thế.

Giáo hoàng hơi sững sờ nhưng vẫn mang vẻ mặt tươi cười gật đầu.

“Cảm ơn.”

Tô Bạch cầm cốc rượu trước mặt lên uống một ngụm, không biết tại sao lúc này trong đầu hắn lại nghĩ đến ông chủ người da đen ở cửa hàng tiện lợi đó. Lúc trước mình và Sophia đã hoàn thành thế giới chuyện xưa đó bằng một loại cách chẳng hiểu tại sao, nguyên nhân nằm ở chỗ ông chủ da đen ở cửa hàng tiện lợi đã biết thân phận của mình, cho nên cố tình chọc tức Phát Thanh, chủ động không đi làm BOSS cuối cùng, cho đám người Tô Bạch rời đi an toàn vì tính cốt truyện của Phát Thanh giảm xuống.

Nhưng toàn bộ hành động của vị giáo hoàng này có vẻ lại không được cương quyết bằng ông chủ da đen ở cửa hàng tiện lợi đó.

“Có vài lời nói với người khác là hại anh ta, cho nên cho dù là người thân cận nhất cũng không thể nói được. Đây là một loại đau xót, đặc biệt là khi cậu phải gánh chịu áp lực và những lời nói dối lớn nhất liên quan đến thế giới này, lại không thể giãi bày với ai.”

“Nghe qua quả thật rất thiệt thòi.” Tô Bạch phụ họa một tiếng, thẳng cho đến bây giờ, hắn vẫn không biết trong hồ lô của vị giáo hoàng đại nhân này rốt cộc bán thuốc gì.

“Giam cầm cậu ta là sứ mệnh mà Chúa ban cho chúng tôi.” Giáo hoàng nói tiếp, mà lúc này hiển nhiên Tô Bạch có thể nghe ra được “Chúa” trong miệng ông ta cũng không phải chỉ Chúa trời đơn thuần thật sự.

“Chúng tôi sẽ đảm bảo hoàn thành sứ mệnh mà Chúa ban phát, vì Chúa đã cho thế giới này của chúng tôi có ánh sáng, vì Chúa đã cho chúng tôi có thể sinh tồn và sinh sản, vì Chúa đã

cho chúng tôi có nền văn minh, cho chúng tôi có trí tuệ, cho chúng tôi có suy nghĩ, cho chúng tôi sở hữu mọi thứ có thể sở hữu ở hiện tại.” Lời kể của giáo hoàng đại nhân dạt dào tình cảm.

Tô Bạch gõ nhẹ lên bàn, nói: “Tôi cảm thấy ông có thể nói thẳng…”

Tô Bạch không nói tiếp nữa vì hắn hiểu giáo hoàng không thể nói thẳng, cho dù là tìm được một người có tư cách để giãi bày, nhưng giáo hoàng cũng không thể trực tiếp nói ra những lời tích tụ trong lòng mình, bằng không ông ta sẽ chết.

Nhưng cũng may, Tô Bạch thân là thính giả có thể nghe hiểu hàm ý sâu xa trong lời nói của NPC cao nhất ở thế giới chuyện xưa này.

Giáo hoàng chậm rãi đứng dậy vung tay lên, cửa sổ căn phòng bị mở ra, không khí trong lành cũng luồn vào, giáo hoàng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, nói: “Căn cứ theo báo cáo của Cinderella với tôi, hình như cậu cũng rất lưu luyến thế giới này? Đối với đồ ăn ở thế giới này và đối với cây cối hoa cỏ của nó, cậu đều có một loại luyến tiếc và nhung nhớ?”

“Đúng vậy.” Tô Bạch đáp lời.

“Ừm, một người từ bên ngoài tới như cậu còn lưu luyến thế giới này, càng khỏi cần nói đến tôi.” Trên mặt giáo hoàng lộ ra vẻ cảm khái: “Tôi sinh ra ở thế giới này, tôi lớn lên ở thế giới này, tôi yêu thế giới này vô cùng.”

Tô Bạch hiểu rõ giáo hoàng không phải đang tự tình cũng không phải đang truyền giáo.

“Nhưng thế giới này …” Hắn hơi do dự, sắp xếp từ ngữ của mình một chút: “Nhưng ông vẫn dự định giết anh ta.”

“Thật vớ vẩn, không phải sao?” Giáo hoàng mở miệng nói: “Người mà chúng tôi giam giữ, người bị giam suốt hơn một

nghìn năm đó, mối tai họa trong lòng hơn một nghìn năm của tòa thánh chúng tôi, lại chính là… ý nghĩa tồn tại cơ bản của thế giới này, là mấu chốt để Chúa vẫn sẽ rủ lòng thương nhìn vào thế giới này của chúng tôi nhiều hơn.”

“Các ông không được lựa chọn.”

“Đúng vậy, chúng tôi không được lựa chọn, một khi chúng tôi cố tình không giết cậu ta, tiếp tục để cậu ta bị giam trong Vatican, vậy Chúa sẽ cho rằng những tín đồ trung thành như chúng tôi đã từ bỏ ngài, vậy chúa cũng sẽ từ bỏ chúng tôi.”

“Nhưng giết anh ta cũng không có lựa chọn.” Tô Bạch mở miệng bảo.

Giáo hoàng chống hai tay lên bệ cửa sổ, thản nhiên cười.

“Cho nên ngày mai, tôi sẽ triệu tập toàn bộ hồng y giáo chủ trong tòa thánh cùng nhau cầu nguyện với Chúa theo cách tự sát, hy vọng Chúa cho ngọn lửa thiên thần xuống thiêu chết tội nhân.

Như vậy, toàn bộ người có tư cách có thể tới gần Chúa và hiểu Chúa đều không còn nữa.

Cho dù điều này sẽ dẫn đến sự sụp đổ của sức mạnh tòa thánh, cho dù điều này sẽ dẫn đến sự vùng dậy của trận doanh hắc ám, cho dù điều này sẽ khiến con người ở thế giới này lại gặp phải sự xâm lấn loạn của hắc ám và ôn dịch.

Nhưng chí ít, thế giới này có thể giữ lại.

Trong thế giới này còn có người sói, còn có Vampire, còn có Vu sư, còn có con người, còn có những quốc gia, còn có kỵ sĩ, còn có cây cối hoa cỏ, còn có núi sông, thế giới này còn có thể lại được Chúa coi trọng vì nó vẫn thú vị.”

Tô Bạch sững sờ, cuối cùng hắn cũng hiểu giáo hoàng muốn nói gì, giáo hoàng muốn kéo toàn bộ người có tư cách

nhìn rõ thân phận chân chính của Chúa trong thế giới này cũng chính là người nhìn rõ bản chất của thế giới chuyện xưa này trong tòa thánh cùng nhau chết chung!

Giáo hoàng muốn giữ lại thế giới chuyện xưa đa dạng đa sắc ở đây, ông ta hy vọng Phát Thanh sẽ không trực tiếp phá hủy nó, mà vẫn sẽ giữ nó lại, tiếp tục sử dụng cho một thế giới chuyện xưa nào đó sau này!

"Ngài rất vĩ đại." Lần này Tô Bạch dùng cách gọi kính trọng.

"Vì tôi không được chọn." Giáo hoàng quay người nhìn Tô Bạch: "Cậu có sự chọn lựa không?"

"Từ nhỏ đến lớn cơ hội có thể cho tôi chọn lựa thật sự không nhiều, tôi hy vọng sau này sẽ có một ngày tôi có thể đưa ra sự lựa chọn thuộc về mình, nhưng rất đáng tiếc, có khả năng sự lựa chọn của tôi cũng không phải sự lựa chọn mà ông muốn tôi làm ra."

"Cậu hiểu lầm rồi, tôi không hề oán giận Chúa một chút nào, cũng không hề bất mãn một li, ngài sáng tạo thế giới này, sáng tạo ra tôi, sáng tạo ra toàn bộ sự việc mà tôi cảm thấy tốt đẹp.

Tôi tin tưởng ngài, tôi tôn sùng ngài, tôi yêu mến ngài, đây là tín ngưỡng một đời của tôi, cho dù sống hay chết chắc chắn vẫn sẽ không thay đổi."

Chương 1326 Thử Một Lần! 1

Trong phòng, Tô Bạch rơi vào trong im lặng, ông chủ quán cơm bị hắn uy hiếp trước đó đã được một luồng thánh quang bao phủ chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào ngay khi giáo hoàng xuất hiện, mà Tô Bạch thì lại cảm thấy hơi ngỡ ngàng sau khi nghe được sự lựa chọn của giáo hoàng.

Có lẽ nguyên nhân là vì ở lâu trong giới thính giả đi, đột nhiên đối diện với loại tình huống này Tô Bạch thật sự không biết nên nói gì.

Khen ngợi sự vĩ đại của ông ta?

Hắn hiểu rõ đối phương hoàn toàn không cần lời ca ngợi của mình.

Về phần nói đến những cái khác lại khó tránh khỏi có ý tứ thân thiết với người quen sơ, dù sao hắn và giáo hoàng vốn chỉ là hai người xa lạ gặp nhau lần đầu tiên.

Trên mặt giáo hoàng thì lại lộ ra một hài lòng, thân là một lão già có tuổi thọ đã sớm hơn trăm năm nhưng dường như đến bây giờ bản thân mới có thể thật sự nói ra một vài lời trong lòng một cách sảng khoái được.

Đối với thế giới này mà nói, thính giả là một đoàn thể đặc biệt, nhưng trên thực tế sự gia nhập của thính giả thực chất đã đánh dấu thế giới này bị đóng lên một cái mác, mà hàm ý trong cái mác này cũng không khác gì sân khấu kịch cho lắm.

Đây là một loại rối rắm cũng là một loại mâu thuẫn, nhưng ông trời không cho sinh linh ở thế giới này bất cứ cơ hội lựa

chọn nào.

Sự im lặng của hai người lại tiếp tục kéo dài, cuối cùng đôi bên đều cảm thấy hẳn nên kết thúc loại thời điểm không có bất cứ ý nghĩa gì này lại. Giáo hoàng cúi đầu, chỉnh lại pháp bào của mình một chút, ông ta không mặc trang phục hoa lệ của giáo hoàng khi tham gia các hoạt động long trọng, trên đầu cũng không đội pháp quan mang quyền lực tuyệt đối của tòa thánh. Bây giờ ông ta giản dị giống như một người nông dân ở thôn quê, trong mắt chỉ có hoa màu trong phần đất riêng đó của nhà mình.

Thân là sự tồn tại có cấp bậc cao nhất trong thế giới này, thật ra ông ta chưa được hưởng thụ bao nhiêu quyền lực tuyệt đối hô mưa gọi gió của một chúa tể thế giới, cũng không hề mặc sức xa hoa đồi trụy quên mất bản thân. Một mặt là quê hương mà mình đã sinh ra và lớn lên, một mặt là vì vị Chúa tối cao với thiên uy không lường được đó. Chúng sinh có thể ngu dốt ngớ ngẩn trải qua cuộc sống của mình, trong đầu tính toán chẳng qua cũng chỉ là bữa trưa ngày mai nên ăn gì, giải quyết thế nào, mà giáo hoàng này thì lại cần phải gánh vác quá nhiều sự tra tấn và dày vò của tâm lý.

Ông chủ da đen của cửa hàng tiện lợi chọn tùy tiện chống cự, không tiếc cố tình dài dòng để giảm tính cốt truyện mà phát thanh theo đuổi xuống, con ma trong bức tranh thì lại chọn bay vút lên trời, rống giận phản kháng và rồi bị xóa sổ.

So với hai người này, sự lựa chọn của giáo hoàng thật ra càng khó khăn hơn, ông ta hoàn toàn có tư cách đi tìm sự giải thoát cho riêng mình, giống như Huyết Thi khi đến bước đường cùng, trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh nghĩ đến chẳng qua là làm thế nào để chết đi một cách rực rỡ nhất, nhưng giáo hoàng lại chọn một loại qua loa, hơn nữa mục đích của loại qua loa này chẳng qua là để bảo vệ bản thân, thậm chí

vì cái qua loa ấy ông ta nhất định phải hy sinh chính bản thân mình.

“Khi nào mới tiến hành nghi thức?” Tô Bạch mở miệng hỏi.

“Tối nay.” Giáo hoàng đáp.

Tô Bạch nhớ trong hình ảnh ký ức hình như là ban ngày nhưng sắc trời khi ấy hoàn toàn âm u, mây đen cuồn cuộn, hình như cũng rất khó thật sự phân biệt được thời gian rõ ràng.

Nhưng hình như giáo hoàng nhìn ra được gì đó mới bổ sung: “Trên quảng trường phán quyết của Vatican mãi mãi không có màn đêm. Cậu bằng lòng tới tham gia không? Nếu cậu có thể tới chứng kiến, đối với tôi và bọn họ sắp tử vì đạo mà nói cũng là một loại vinh hạnh, dù sao trên thế giới này người có thể xem hiểu hơn nữa có thể có tư cách đứng bên cạnh quan sát một nghi thức này hình như cũng chỉ có mình cậu mà thôi.”

Giáo hoàng đưa ra lời mời nhưng Tô Bạch cũng không cân nhắc bao nhiêu đã trực tiếp lắc đầu, đáp: “Tôi không có thời gian.”

Tuy rằng lời nói trước đó của giáo hoàng ảnh hưởng đến Tô Bạch rất nhiều, nhưng dù sao hắn cũng không phải thiếu niên ảo tưởng sức mạnh đầy nhiệt huyết đó, bây giờ hắn và giáo hoàng ở chung trong một phòng lâu như vậy thật ra đã là một loại lựa chọn sai lầm có khả năng đẩy bản thân vào tình thế nguy hiểm, cho nên hắn cũng không bằng lòng tiếp tục sai càng thêm sai nữa.

Đối với lời từ chối của hắn, hình như giáo hoàng cũng chẳng bất ngờ gì, ông ta hơi cúi người, ý bảo Tô Bạch: “Cảm ơn sự lắng nghe của cậu, tôi rất hy vọng trong ngày tháng sau này vẫn còn có người giống như cậu lại tiến vào thế giới này.”

Nếu sau này còn có thính giả tiến vào thế giới này điều đó có nghĩa thế giới chuyện xưa này vẫn chưa bị Phát Thanh từ bỏ.

Vẫn còn được Phát Thanh tiếp tục sử dụng cũng có thể chứng minh nó còn tồn tại.

Chỉ cần nó còn tiếp tục tồn tại vậy sự hy sinh của giáo hoàng và một tốp hồng y giáo chủ dưới tay ông ta là đáng giá, ít nhất theo quan điểm của bọn họ thì nó đáng giá.

"Một điểm này tôi cũng tán đồng, dù sao trong thế giới chuyện xưa này tôi cũng có vài người quen biết."

"Là vị vương tử Huyết tộc kia sao?" Trên mặt giáo hoàng bệ hạ hiện ra nụ cười mỉm: "Có lẽ đây là một chuyện cuối cùng tôi có thể làm giúp cậu, cũng coi như là đền bù cho việc cậu đã lãng phí thời gian nghe một lão già thối như tôi lải nhải."

Vừa dứt lời, cơ thể giáo hoàng đã hóa thành một tia sáng trắng trực tiếp biến mất, rất dễ nhận thấy, sở dĩ ông ta xuất hiện ở thành phố Napoli đó chỉ vẻn vẹn là để nói chuyện phiếm với Tô Bạch trước khi tử đạo, mà chuyện ông ta muốn làm chân chính vẫn là nghi thức tại quảng trường hành quyết của Vatican.

Chương 1327 Thử Một Lần! 2

Một câu nói cuối cùng của giáo hoàng khiến Tô Bạch hơi bất ngờ, sau khi ông ta rời đi, hắn đứng bên cửa sổ. Rất nhanh, một người đàn ông mặc bộ độ rách nát bên dưới lầu lọt vào trong tầm mắt của Tô Bạch. Đối phương trông có vẻ hơi ngỡ ngàng không biết phải làm sao, chỉ máy móc bước đi, bộ dáng này thật sự giống một ăn mày gia cảnh sa sút.

Ngay khi đối phương dường như cảm giác được gì đó mà ngẩng đầu lên, lại phát hiện bên cửa sổ trên tầng quán cơm lại không có một bóng người nào.

Người đàn ông xoa nhẹ gáy mình, sau đó tiếp tục bước đi một cách máy móc, anh ta cảm thấy hôm nay thật sự xuất hiện quá nhiều ảo giác rồi.

…

"Tại sao cậu không gặp cậu ta?"

Đầu của Cinderella không biết từ khi nào lại lơ lửng trở về, cũng may đây là ban ngày và cũng may người đứng trước mặt cô ta là Tô Bạch chứ không phải bất cứ một người bình thường nào khác, bằng không một màn này thật sự có thể dọa chết người.

Tô Bạch không để ý đến Cinderella, cũng không giống như trước đó đối mặt với sự dông dài của cô ta mà phân tích cho cô ta hiểu sự mối tương quan giữa Chúa, Phát Thanh gì đó và sự tồn tại bị giam trong ngục kia với thế giới này. Nếu giáo hoàng đã chuẩn bị tử đạo, trước đó lại cố tình ngăn cách Cinderella

vậy rõ ràng là không muốn cho cô ta gia nhập vào trong nghi thức tử đạo này, Tô Bạch cũng không cần thiết phải cố ý hại người ở đây.

Đối diện với sự im lặng của hắn, Cinderella rõ ràng có hơi không thể thích ứng được, cô ta vừa mới bị Tô Bạch ném ra ngoài như ném một quả cầu da, lúc này lại quay trở về, cô ta có quá nhiều sự nghi ngờ ví dụ như sự xuất hiện của giáo hoàng, ví dụ như thái độ của giáo hoàng đối với hắn, ví dụ như tại sao tòa thánh phải giúp Tô Bạch bắt vị vương tử Huyết tộc ở tận rừng Tuyết xa xôi tới nơi này, hơn nữa còn dùng pháp truyện truyền tống đưa anh ta tới Napoli rồi lại trực tiếp thả cho anh ta đi.

Tô Bạch nhìn Cinderella, thật ra trước đó hắn còn nghĩ hình như cô ta đã biết được không ít thứ, nếu giáo hoàng thật sự muốn dẫn toàn bộ người biết rõ sự tình cùng nhau tử vì đạo vậy Cinderella cũng nên là một trong số đó mới đúng.

Nhưng bây giờ hắn dường như đã hiểu ra chút gì đó, Cinderella có hơi tương tự với nhân vật Cô Khờ trong [Thần Điêu Hiệp Lữ] ở thế giới chuyện xưa này, võ công không tồi lại có hơi khờ khạo.

Hôm qua vị hồng y giáo chủ giả mạo người anh em trong ngục giam đó xuất hiện trước mặt mình nói chuyện, Tô Bạch tin ông ta chắc hẳn có thể hiểu được những lời mà mình nói với ông ta, vậy vị hồng y giáo chủ đó hẳn sẽ xuất hiện trong danh sách tử đạo lần này, thậm chí càng cực đoan hơn một chút là vị hồng y giáo chủ đó có khả năng đã chết vào hôm qua rồi.

Cinderella trước thì nhận lệnh của Chúa biến ra vài phân thân đảm nhiệm nhân vật Cinderella này, hơn nữa từ đầu đến cuối đều không có một chút biểu hiện khác thường nào, hoàn

toàn hoàn thành nhiệm vụ được Chúa giao cho mình một cách cẩn thận và tỉ mỉ.

Có lẽ, giáo hoàng cố tình gạt bỏ cô ta, giữ lại cô ta cũng là vì cảm thấy có thể Chúa sẽ càng coi trọng Cinderella có khả năng lý giải yếu kém lại cứng nhắc đến ngu đần này lại, nếu Cinderella còn sống vậy thế giới chuyện xưa này không thể nghi ngờ gì sẽ trở nên càng đặc sắc hơn một chút. Một cô gái có địa vị sánh ngang với thánh nữ ở Vatican lại có thể làm ra bất cứ chuyện gì vì Chúa, đợi đến lần sau Phát Thanh lại muốn sử dụng thế giới chuyện xưa này, Cinderella chắc chắn chính là một điểm cắt cốt truyện rất hay.

Tuy rằng giáo hoàng cũng không biết sở thích tệ hại của Phát Thanh nhưng ông ta lại hiểu rất rõ ràng bản thân và Chúa của thế giới mà mình đang tồn tại có địa vị gì, mà điều này lại không thể không nói chính là một loại xót xa vô cùng.

…

Vương tử điện hạ ngơ ngác bước đi, nơi này là một thành phố lớn, anh ta biết rất rõ một điểm này nhưng bây giờ cả người anh ta đều đang ở trạng thái mơ hồ, từ rừng Tuyết bị bắt lại đến bây giờ bị thả vào trong một thành phố, anh ta vẫn chưa thể lý giải được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao, sự thay đổi nhanh chóng của đời người lập tức bùng phát quả thật có thể khiến người có hơi hoang mang.

Ngay đúng lúc này, vương tử điện hạ đột nhiên loạng choạng ngã xuống đất, anh ta vội vàng bò dậy, lắc đầu, vẫn có hơi không hiểu gì.

Bóng hình của Tô Bạch vẫn luôn di chuyển bên cạnh vương tử nhưng anh ta lại không có cách nào phát hiện ra hắn đang ở ngay đó.

Vương tử lảo đảo chậm rãi đi tới cổng thành tây của Napoli, các thủ vệ của tòa thánh trong thành rất tự giác không quấy rầy anh ta. Ở nơi này, mệnh lệnh của giáo hoàng là chí cao tuyệt đối, hơn nữa, theo quan điểm của giáo hoàng sau đêm nay trận doanh hắc ám đã bị áp chế nhiều năm sẽ lại vùng lên, thêm một vương tử Huyết tộc mất hay bớt một vương tử Huyết tộc thật ra cũng không có sự khác biệt gì cả.

Thẳng cho đến khi vương tử bước ra khỏi cổng tây và đi đến vùng ngoại ô, Tô Bạch vẫn không hiện thân, vì hắn không biết mình nên nói gì cả, có lẽ giáo hoàng không đưa vương tử tới nơi này ngược lại sẽ tốt hơn.

Vì trong ấn tượng của Tô Bạch, vương tử nên là một thiếu niên ảo tưởng sức mạnh và tự tin, mà bây giờ trên người anh ta đã sớm không còn cách nào nhìn thấy được bóng dáng của anh ta trước đây nữa. Nếu bây giờ Tô Bạch giúp anh ta hoặc là để lại một vài thứ cho anh ta trước khi rời khỏi thế giới chuyện xưa này, ngược lại sẽ tiến một bước đẩy anh ta vào vực sâu xa lạ.

Quan điểm này rất ích kỷ vì Tô Bạch hoàn toàn chỉ đứng ở góc độ lập trường của mình để nhìn nhận sự việc mà không đứng ở góc độ của vương tử để nghĩ.

Vương tử điện hạ dường như đi đã mệt rồi, anh ta hơi nghi ngờ quay đầu lại nhìn phía sau mình sau đó lại mơ hồ tiến lên, có lẽ tối nay sau khi các sức mạnh cấp cao của tòa thánh tử vì đạo tập thể, thế giới này sẽ hoàn toàn nổi lên giông bão, nếu vương tử đủ may mắn thật ra cũng có cơ hội xây dựng lại gia tộc thuộc về mình.

Rất có khả năng trong một cơ hội nào đó sau này vài thính giả vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này sẽ gặp được một quốc vương Huyết tộc điên cuồng và ảo tưởng sức mạnh, mặc kệ ánh mắt người đời mà tổ chức yến hội xem mắt cho vương

tử của mình, không chọn người mặt mũi ưa nhìn mà chỉ chọn người có chân và đùi đẹp làm vợ cho con trai mình.

"Thật là một kẻ thâm tình." Đột nhiên Cinderella nhảy ra bên cạnh Tô Bạch và cảm thán: "Chẳng trách lúc đầu tôi kêu cậu nếm thử kỹ năng dùng chân phục vụ của tôi mà cậu lại không chịu, hóa ra…"

"Bạn của tôi, đại khái là thế đấy." Tô Bạch thở dài một hơi, đáp: "Mà thường thì những người trước đây là bạn lại dần dần bắt đầu trở nên xa lạ."

Cinderella im lặng một lúc sau đó lại nói với Tô Bạch bằng một vẻ rất thành khẩn: "Tôi xin lỗi về lời nói đùa trước đó của mình."

Tô Bạch bật cười, duỗi tay kéo đầu của Cinderella tới trước mặt mình, hỏi: "Bây giờ cô chắc hẳn vẫn có thể ngưng tụ ra cơ thể mới đúng không? Có lẽ cô có thể cho bản thể của mình chạy ra khỏi Vatican."

"Bản thể của tôi sẽ tham gia nghi thức tối nay, đây là một ngày rất quan trọng của Vatican."

"Cô có thể đi hỏi giáo hoàng xem, tôi tin giáo hoàng đại nhân sẽ đồng ý."

Cinderella hơi do dự một lúc, sau đó hỏi: "Vậy tôi có thể hỏi cậu kêu bản thể của tôi tới đây để làm gì không?"

"Không phải cô rất tiếc nuối vì lúc đầu tôi kêu cô luyện kỹ năng đó, kết quả lại luôn không có cơ hội thể hiện hay sao, tối nay tôi sẽ đi cho nên tôi cảm thấy chúng ta có thể tranh thủ thời gian thử một lần."

Chương 1328 Kết Cục Của Cô Bé Lọ Lem! 1

Đầu của Cinderella rời đi mà bản thể của cô ta cũng không chạy khỏi Vatican, cô ta có khả năng khinh thường một màn dây dưa cuối cùng vớ Tô Bạch trước khi rời đi, cũng có khả năng cô ta tự cho rằng nghi thức ở quảng trường hành quyết của Vatican tối nay càng quan trọng hơn, vì vậy cô ta không ngại đè ép sự nghi ngờ và lòng tò mò cực lớn của mình, vì những nghi ngờ này cho dù cô ta có đi hỏi thì giáo hoàng và các hồng y đại giáo chủ khác cũng sẽ không có được đáp án như cũ.

Trên tường thành Napoli, một mình Tô Bạch ngồi dựa vào lỗ châu mai trên thành, bên cạnh có hai chai rượu Rum, ngược lại không phải để mượn rượu giải sầu mà đối với hắn mà nói, ở thời điểm này cũng không có gì hay để phải phát sầu cả. Nếu chỉ vẻn vẹn là sầu vì sắp rời khỏi thế giới chuyện xưa này để trở về nơi chứng đạo không có thức ăn tươi ngon có thể hưởng dụng, thì thật sự có hơi trẻ con quá.

Rượu vào miệng từng hớp một, nói thật, vị của thứ rượu này Tô Bạch cũng không thích cho lắm, nhưng mồm miệng trống trải cho nên vẫn theo thói quen nhấm nháp chút vị để kích thích đầu lưỡi một chút.

Hình như theo quan điểm lúc này, trạng thái của mình bây giờ cũng tương tự với ở nơi chứng đạo, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời sao.

Sao trên trời là chốn thiên đường trong nhận thức của con người nơi đây, là nơi mà Chúa trời sinh sống, Tô Bạch cũng

đang nghĩ khi mình cầu nguyện liệu có thể trao đổi với vị Chúa đó hoặc là… Phát Thanh không?

"Choang!"

Chai rượu uống cạn bị Tô Bạch đập vỡ lên thành tường, hắn bò dậy nhìn về phía bắc xa xăm, nơi đó là hướng đến Vatican, lúc này ở đó chắc hẳn rất long trọng và trang nghiêm.

Lúc này, trừ giáo hoàng và các vị hồng y giáo chủ ra, những nhân viên tòa thánh khác chắc hẳn đang vui mừng nhảy múa vì tên ma đầu đã trói buộc và làm liên lụy đến tòa thánh gần nghìn năm nay sẽ nhận lấy phán quyết tới từ Chúa trời, tòa thánh có thể giải phóng ra sức mạnh càng lớn hơn hoàn toàn nhổ tận gốc sức mạnh ở trận doanh hắc ám đang kéo dài hơi tàn trên thế giới này, cuối cùng thì ánh sáng của Chúa cũng rải xuống mỗi một tấc đất trong thế giới này.

Chỉ là sự phát triển của thực tế cuối cùng cũng sẽ khiến đám giáo đồ này thất vọng thôi. Sau khi giáo hoàng dẫn các hồng y giáo chủ cùng tử vì đạo, bố cục sức mạnh của tòa thánh đang đè ép khắp bốn phương sẽ trực tiếp sụp đổ, cho dù là quốc gia thế tục hay là trận doanh hắc ám đều sẽ thoát khỏi áp lực của tòa thánh.

Tô Bạch thậm chí còn mang theo chút hứng thú xem trò hay mà nghĩ, không bao bao lâu sẽ có một người lùn tới từ Corsica chủ động cầm vương viện từ trong tay giáo hoàng đội lên đầu mình.

Gió đêm mang theo chút ý lạnh và chậm rãi, hình như còn có mưa rơi, hạt mưa lạnh lẽo rơi lên mặt ngược lại khiến đêm nay càng thêm phiền muộn.

Chai rượu Rum thứ hai bị xách trong tay, Tô Bạch lại uống một hớp to, mà dưới tường thành lại có một bóng người xinh đẹp lặng lẽ xuất hiện.

Động tác uống rượu của Tô Bạch hơi dừng lại, sau đó đặt chai rượu xuống.

“Tôi không ngờ cậu sẽ uống rượu ở đây một mình đấy. “Giọng nói của cô gái mang theo vẻ trong trẻo lạnh lùng, mà vừa rồi cô ta còn đứng dưới chân tường chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Tô Bạch.

“Tôi tưởng cô không tới chứ.” Tô Bạch nở nụ cười, lại cầm rượu lên tiếp tục uống.

“Tôi vốn cũng cho rằng tôi sẽ không tới.” Cinderella mặc pháp bào màu trắng càng làm tôn lên khí chất cao quý của cô ta, nếu không ở tại địa vị cao trong thời gian dài thì hoàn toàn không thể có được.

Tô Bạch tiếp tục uống rượu mà không nói gì.

Một bàn tay trắng nõn nắm chai rượu của hắn, ngăn động tác tiếp tục uống rượu của hắn lại.

“Cậu kêu tôi tới đây chỉ để xem cậu uống rượu sao?” Cinderella hỏi.

“Lẽ nào thật sự kêu cô dùng chân hầu hạ tôi một lần chắc?” Tô Bạch hỏi ngược lại.

“Tôi đang rất hoang mang.” Giọng nói của Cinderella chợt trở nên cao vút: “Chẳng ai trong các cậu nói cho biết đáp án, chỉ có mình tôi là đồ ngu thôi.”

“Xoảng!”

Chai rượu trực tiếp vỡ nát, rượu cũng lập tức hóa thành vụn băng rơi xuống.

Tô Bạch nhún vai với vẻ bất đắc dĩ: “Tôi chỉ còn lại mỗi sở thích duy nhất là uống rượu này, qua một lúc nữa ngay cả rượu cũng không có mà uống.”

“Đây không phải lý do.” Tay của Cinderella theo bản năng túm lấy cổ áo Tô Bạch: “Xin cậu hãy nói đáp án cho tôi, xin cậu nói đáp án cho tôi đi.”

Khi nói đến lần thứ hai, khí thế trên người Cinderella đột nhiên tăng vọt, tóc tai cũng đều bay hết cả lên, trên người tản ra khí tức lạnh như băng.

“Buông tay.” Tô Bạch không hề phản kháng nhưng rất dễ nhận thấy hắn cũng không muốn cô gái này đạp lên mặt mình.

“Nói đáp án cho tôi!”

Cinderella lập tức phát lực, sức mạnh băng giá điên cuồng ở xung quanh bắt đầu đâm vào trong cơ thể Tô Bạch.

Nhưng ngay sau đó, sức mạnh vừa mới chui vào cơ thể hắn lại biến mất hoàn toàn. Cinderella buông hắn ra và lùi lại vài bước, chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối cuộn người lại ở đó, vùi mặt mình vào trong.

Tô Bạch vừa mới trải nghiệm một phen gió lốc mát mẻ duỗi tay bắn nhẹ mảnh băng bám trên áo mình xuống, nhìn Cinderella đang co người ở đó trông có vẻ rất “yếu ớt” hắn cũng không đi lên an ủi hay nâng đỡ, loại chuyện này thật không có ý nghĩa hơn nữa cũng chẳng có dinh dưỡng gì nên Tô Bạch chẳng muốn làm. Hắn chỉ hít một hơi thật sâu, duỗi tay vung một cái, toàn bộ hạt mưa xung quanh đều bị gạt ra, hình thành một khu vực giống như chân không ở đó.

Mưa đêm phối hợp với một cô gái yếu ớt đang khóc thật quá là xúc động, nhưng lần này Tô Bạch sẽ làm một người xấu phá hỏng bầu không khí nhỏ trong lành này.

Chương 1329 Kết Cục Của Cô Bé Lọ Lem! 2

“Cô chỉ cần làm tốt bản thân mình là được, cũng không cần thiết ở đó giả bộ đáng thương, chẳng qua nhìn bộ dáng của cô chắc hẳn từ nhỏ đã là bông hoa lớn lên trong môi trường ở tòa thánh, đúng không? Tuy rằng về mặt thực lực quả thật rất mạnh.”

Nghe được lời chế nhạo của Tô Bạch, Cinderella ngẩng đầu nhìn hắn, hít một hơi thật sâu nhưng lại không phản bác mà hỏi ngược lại: “Cho nên các người đều cảm thấy tôi ngu?”

“Rất đáng yêu, chỉ có thể nói như thế.” Tô Bạch duỗi tay vỗ lên lỗ châu mai trên tường thành: “Trên người mỗi một người đều gánh chịu sự bất đắc dĩ của riêng mình, cô thật sự rất hạnh phúc đấy.”

Tô Bạch hơi do dự, không nói một câu kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Nhưng trên thực tế, Cinderella quả thật là hạnh phúc hơn so với mình. Từ nhỏ đến lớn cô ta chắc hẳn đều lớn lên ở tòa thánh, từ bé đã thể hiện ra thiên phú tu hành cực cao và được đào tạo trọng điểm. Cô ta sinh sống ở thời đại mà tòa thánh giống như mặt trời ban trưa, không cần cô ta phải anh dũng hy sinh đối đầu chém giết với trận doanh hắc ám.

Hơn nữa cuối cùng giáo hoàng còn chọn bảo vệ cô ta, để cô ta sống sót, tính từ thời thơ ấu đến bây giờ, cô ta luôn là một người hạnh phúc cho dù cô ta rất mạnh nhưng cô ta vẫn luôn giữ lại được vẻ ngây thở của mình.

Một cô gái mạnh mẽ lại ngây thơ.

Nhưng tôi thì sao?

Tô Bạch không nhịn được mà liên tưởng đến mình, liên tưởng đến thời thơ ấu của mình, liên tưởng đến hiện tại của mình và liên tưởng đến con trai mình.

"Thật ra, khi tôi tới đã biết sẽ không có được đáp án gì ở chỗ cậu." Cinderella ngẩng đầu lên nhìn hạt mưa bị tách ra ở giữa không trung, nói với vẻ hơi thương cảm: "Tôi muốn tắm mưa."

"Đừng ấu trĩ thế."

"Cảm ơn Chúa, người đã dùng cái chết của người và sự sống lại của mình để chúng con được sống lại. Là máu quý của người chảy ra từ trên thập giá đã rửa sạch toàn bộ tội lỗi của chúng con, để chúng con có thể thoát khỏi sự cám dỗ mà Satan muốn chúng con phạm phải.

Đức thánh cha Jehovah thánh thiện cũng sẽ không trừng phạt chúng con vì tội lỗi của chúng con đã phạm, cho chúng ta được vui mừng gặp lại nhau và ca tụng danh cha trước ngai cha vinh hiển, chỉ cần là người có tấm lòng đều đang khen ngợi người…"

Cinderella bắt đầu thành kính khen ngợi Chúa vĩ đại, có lẽ đối với cô ta lúc này mà nói chỉ có mình Chúa là chỗ dựa duy nhất cô ta có thể nhận được, ngay khi tất cả mọi người đều không nói với cô ta sự thật, khi cô ta cảm thấy mình bị tất cả mọi người lừa gạt, cô ta chỉ có thể cho rằng Chúa tối cao vô thượng là chốn về chân chính của cô ta, là bến đỗ mà linh hồn cô ta có thể nghỉ ngơi.

Lời cầu nguyện ca ngợi rơi vào trong tai Tô Bạch lại giống như một loại chế nhạo vô hình, lần đầu tiên hắn cảm thấy Cinderella chỉ là một cô gái, đó là một cô gái vừa đáng thương

vừa con buôn ở trong túp lều của mình vì vài đồng tiền mà bán cơ thể mình muốn mua quần áo mới.

Trong chuyện xưa Cô bé Lọ Lem, ở bên cạnh cô ta có mẹ kế độc ác và hai cô chị gái ghen tỵ và khắc nghiệt, sau khi nhận được đôi giày thủy tinh tham gia yến hội đã gặp được hoàng tử rồi yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hai cô chị gái của mình dưới sự xúi giục của bà mẹ kế không ngại cầm dao gọt thịt trên chân để mạo danh Cô bé Lọ Lem kết hôn với hoàng tử. Nhưng cuối cùng nhờ lời cảnh báo liên tiếp hai lần của quạ đen đã khiến gian kế của hai chị gái không thành công, cuối cùng Cô bé Lọ Lem đi đôi giày thủy tinh gặp mặt hoàng tử, trải qua cuộc sống hạnh phúc và hoàn mỹ.

Trong chuyện xưa, giày thủy tinh được một sự tồn tại nào đó chưa rõ vất lại, lại cho quạ đen vài lần nhắc nhở Cô bé Lọ Lem, cuối cùng Cô bé Lọ Lem và hoàng tử cũng trải qua cuộc sống hạnh phúc và viên mãn, mẹ kế và hai cô chị vì mất máu mà biến thành tàn tật, hình như theo lý thường chắc hẳn sẽ bị gán cho ô danh sau đó bị các thế hệ sau đọc chuyện xưa này chửi rủa.

Một bàn tay vô hình đó đã khuấy tung quá trình chuyện xưa này, cho dù hai cô chị có gọt chân thay thế cũng không thể thành công dưới sự can thiệp của bàn tay đó. Là bàn tay đó đã trực tiếp đẩy Cô bé Lọ Lem đến bên giường hoàng tử, khiến chuyện xưa này trở nên vô cùng hoàn hảo và hạnh phúc trong mắt đại đa số người.

Người tốt có được kết cục tốt, người xấu phải nhận lấy sự trừng phạt của mình, cuối cùng tất cả cũng toi công dã tràng.

Nhưng thật ra đổi một góc độ khác để nghĩ thì nếu bàn tay đó đã có thể cho Cô bé Lọ Lem giày thủy tinh vậy tại sao không thể trực tiếp nói cho hoàng tử biết thân phận của Cô bé

Lọ Lem? Như vậy hai cô chị gái đó cũng hà tất phải gọt chân thử giày?

Nếu trực tiếp nói cho hoàng tử biết Cô bé Lọ Lem thì không có tính cốt truyện mất rồi…

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Bạch cảm thấy rất buồn cười, Cinderella trước mặt được giáo hoàng bảo vệ, cũng là lợi thế mà giáo hoàng cố tình giữ lại hiến cho Phát Thanh để tăng mạnh tính cốt truyện sau này.

Cô ta vẫn luôn đi theo lời dạy bảo của Chúa và chưa bao giờ từng phản bội.

Đến bây giờ vẫn giống như một con rối gỗ có dây, mà đáng thương nhất là tất cả mọi người đều hy vọng cô ta tiếp tục làm con rối đó, cho dù là Phát Thanh hay là tòa thánh.

"Vút!"

Trên bầu trời phía bắc đột nhiên xuất hiện một ngôi sao băng, cuối cùng là một rặng mây hồng, đây là đêm tối nên loại cảnh tượng này rõ ràng rất khó tin.

Tô Bạch hơi ngây người, sau đó quay lại cúi người thật sâu về phía bắc, hắn biết người đó đã bị tiêu diệt rồi.

Cho dù là thế nào thì vị vừa mới bị tiêu diệt đó cũng đáng được mình tôn trọng và kính chào, hơn nữa tất cả những điều này đều phát ra từ tận đáy lòng.

Một tia sáng trắng bao phủ lấy Tô Bạch, thời gian đã tới rồi, phải đi thôi.

Mà Cinderella dường như hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng trắng và Tô Bạch biến mất mà vẫn ở nơi đó cầu nguyện.

Tô Bạch mím môi, muốn nói gì đó lại không biết nên nói thế nào.

Cuối cùng…trước khi cơ thể hoàn toàn biến mất chỉ để lại một tiếng thở dài…

Chương 1330 Ngạc Nhiên Chưa, Bất Ngờ Chưa? 1

Lần này Tô Bạch về lại thế giới chuyện xưa [Cinderella] vốn là muốn xem có thể liên lạc được với vị ở trong nhà giam Vatican hay không, rồi thuận tiện ăn uống một chút để giải quyết cuộc sống buồn tẻ ở nơi chứng đạo. Đối với hắn mà nói, sự trở về lần này đã đạt được cả hai mục đích, nhưng đối với thế giới chuyện xưa [Cinderella] mà nói, hình như cũng là viết tiếp cho nửa phần trước, đặc biệt là lời cầu nguyện cuối cùng của Cinderella giống như đang chế nhạo lại giống như đang báo trước gì đó.

Tô Bạch nằm trong quan tài không vội ra ngoài đi tìm vị ở bên gương đồng kia khoe rằng mình vừa mới ăn gì uống gì, mà hắn chỉ lặng lẽ nằm đó sau đó nhắm mắt lại.

Giống như ngủ lại giống như không ngủ, cả người nằm ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, đại khái tốn khoảng hai ngày hắn mới hoàn toàn dứt mình khỏi bầu không khí trong thế giới chuyện xưa [Cinderella].

Lời nói của giáo hoàng và tiếng khóc của Cinderella cộng thêm tiếng kêu gào trong ánh lửa của Vampire nằm sâu trong ký ức đó, Tô Bạch xưa nay tâm tính rất kiên cường đến ngay cả hòa thượng cũng cảm thấy không bằng, nhưng cho dù là hắn ở trong thế giới chuyện xưa trước vẫn có hơi không giữ vững tinh thần như cũ.

Hắn chỉ là một người đứng bên quan sát, giống như ngồi trên ghế xem một bộ phim vậy, chỉ là tâm trạng của mình quả

thật đã bị tình tiết và nhân vật trong bộ phim đó cuốn đi một chút.

Nằm lâu rồi lại muốn hoạt động, tuy rằng nơi chứng đạo cũng chỉ là một khu vực lớn có nhiêu đó thôi, nhưng dù sao hắn vẫn chưa thể làm đến cảnh giới hóa thạch sống có thể nằm đó rất nhiều năm không ra ngoài giống như Từ Phú Quý đó.

Hắn vừa đẩy nắp quan tài đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Xem ra ngày tháng trở về thế giới chuyện xưa sống không tồi nhỉ."

Đây là giọng của bên đối diện đó, Tô Bạch vừa định trả lời lại đột nhiên sững sờ, quay đầu lại xác nhận một chút.

Người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây lại đang đứng bên cạnh quan tài của mình!

Tucker mặc bộ lễ phục màu đen, gương mặt hơi tái nhợt lại tôn lên một loại khí chất đàn ông cổ điển và đượm buồn của anh ta, cho dù là trong quan niệm thẩm mỹ của phương Tây hay phương Đông thật ra đều có một chỗ đứng nhỏ cho mỹ nam u buồn, ví dụ như văn nhân phương Đông cổ đại, cho dù đang là mùa đông vẫn thích cầm quạt ngẩng đầu đứng đón gió, nếu ho khan một tiếng có thể ho ra cả máu lại càng tuyệt vời hơn, mà trong lịch sử phương Tây, loại mỹ nam u buồn này thường chính là bé đáng yêu của các phú bà thượng lưu.

Khóe miệng của đối phương vẽ ra nụ cười nhìn Tô Bạch, nụ cười này rõ ràng đang nói: Thế nào, ngạc nhiên chưa? Bất ngờ chưa?

Tô Bạch kiềm chế thôi thúc muốn đi lên đánh người lại,mà từ từ ngồi xuống trong quan tài, rất bình tĩnh hỏi: "Sao anh qua đây được?"

"Thật ra hai nơi này vốn thông nhau." Ngón tay của Tucker chỉ vào mười hai cỗ quan tài đó và bảo: "Đó thực chất là một

pháp trận, trong khoảng thời gian cậu không ở đây tôi đã nghiên cứu lại nó, sau đó vừa thử khởi động một lần đã bị truyền tống tới đây rồi.”

“Ha ha, Phát Thanh cũng thật có lòng tốt, trước đây chỉ có thể nhìn video, còn bây giờ lại có thể tiếp xúc với người thật.” Tô Bạch đi ra khỏi quan tài, hắn không biết nên nói gì cả, nhưng người phương Tây này thật sự quá thần bí, tuy rằng trước đó hai người đã từng chia sẻ đồ với nhau nhưng cho dù là bản thân Tô Bạch cũng không thể không thừa nhận dù là về phương diện thực lực hay là ở các phương diện cường hóa và trình độ sử dụng của đối phương đều mạnh hơn hắn không ít.

Hơn nữa người này có một sự khác biệt rất lớn so với mình, mình cũng ở nơi này khá lâu rồi nhưng ngoại trừ tốn chút tâm tư mày mò thứ gì có thể giết thời gian đống vật phẩm bồi táng ra thì cũng chưa từng điều tra và nghiên cứu quá nhiều về nơi chứng đạo này, nhưng người này mới đầu thì đả thông gương đồng, bây giờ lại mày mò ra trận pháp truyền tống từ nơi chứng đạo phương Tây tới đây.

Tô Bạch rất ít khi sinh ra một loại cảm giác “khâm phục” đối với một người, dù rằng đám người hòa thượng, Gia Thố và mập mạp cũng tuyệt đối là hạng nổi tiếng xuất chúng, nhưng hắn tự cho rằng bọn họ cũng chỉ tương tự với mình thôi, hơn nữa mình cũng là người thăng cấp thành thính giả cao cấp sớm nhất trong số bọn họ. Đây đã được tính là một loại minh chứng. Mà đối mặt với người phương Tây này, trong lòng Tô Bạch lại thật sự sinh ra một loại cảm giác học sinh ưu tú đối diện với siêu học bá vậy.

Cho dù bỏ qua sự cao thấp về thiên phú mà chỉ nói riêng những tìm kiếm và phát hiện của đối phương về nơi chứng đạo sau khi tiến vào nơi đó đã thể hiện ra được tính cách và năng lực chủ quan của anh ta, hơn nữa anh ta còn có thể thông qua

biểu hiện nguyên thủy của tơ máu của mình mà tham ngộ ra chân lý của tơ máu hơn nữa đã học được bảy, tám phần, thậm chí trong khoảng thời gian mình rời đi, anh ta rất có khả năng đã hoàn toàn nắm giữ được tơ máu!

Người này thật sự quá đáng sợ!

Trước đây ngược lại Tô Bạch cũng không có cảm giác mãnh liệt như thế, dù sao khi ấy hai bên cũng trao đổi cách nhau một tấm gương đồng, về mặt bản chất vẫn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng bây giờ ngay khi đối phương trực tiếp xuất hiện trước mặt mình như vậy, loại áp lực thuộc về đối phương đó mới chân chính rơi lên người Tô Bạch.

"Nguyên lý của trận pháp thật ra rất đơn giản, cho dù cậu không hiểu trận pháp thì nằm ở đây thêm một khoảng thời gian hoặc tốn thêm chút suy nghĩ để lĩnh ngộ quỹ đạo vận hành ở nơi này cũng có thể nhìn ra được manh mối." Ngược lại Tucker cũng không hào hứng gì với phát hiện của mình, một tháng trước sau khi anh ta thử thăm dò đả thông gương đồng thật ra đã nghĩ liệu còn có một thứ tiến bộ hơn thế hay không? Bây giờ chẳng qua chỉ có được sự chứng thực về suy đoán của mình mà thôi.

"Không dẫn tôi đi xem xung quanh sao, sau đó tôi cũng dẫn cậu tới chỗ tôi ngắm." Tucker trông có vẻ rất tùy ý.

Loại bầu không khí này cảm thấy thật sự giống đơn vị anh em những năm tám mươi tới cửa thăm nhau vậy.

Tô Bạch gật đầu, tuy rằng người đàn ông bên cạnh này mang tới một loại cảnh giác theo bản năng cho hắn, nhưng cũng không đến mức sợ hãi, hơn nữa nhìn bộ dáng của đối phương thoải mái và bình tĩnh mà mình thì lại phòng bị từ sớm, so ra như vậy thật sự mình rơi vào thế hạ phong quá nhiều.

Chương 1331 Ngạc Nhiên Chưa, Bất Ngờ Chưa? 2

Đợi đến khi hai người cùng tới bên đàn tế, Tô Bạch mới coi như hoàn toàn được an ủi trong lòng, không cần biết rốt cuộc đối phương có suy nghĩ gì, binh tới thì chặn nước tới thì ngăn, hơn nữa Cát Tường và Như Ý nằm trên bậc thềm tế đàn cũng cho Tô Bạch một tin tức rất lớn. Hai con mèo này cũng sở hữu thực lực ngang với thính giả cao cấp sơ giai, cộng thêm mình nữa, cho dù đối phương là một sự tồn tại thính giả cao cấp trung bậc nhưng cũng không phải không thể đánh được.

"Rất không tồi." Tucker quả thật đang khen ngợi, tuy rằng đồ ở hai nơi chứng đạo phương Tây và phương Đông thật ra đều rất nhạt nhẽo, nhưng người phương Đông không thể nghi ngờ gì vẫn tốn nhiều suy nghĩ về mồ mả hơn người phương Tây nhiều, cho nên theo quan điểm của Tucker thì nơi mà Tô Bạch ở đặc sắc hơn chỗ của mình nhiều lắm.

Và hiển nhiên Tucker cũng nhìn thấy hai con mèo, điều này khiến anh ta ngưỡng mộ vô cùng, ở bên mình ngoại trừ mấy cục băng ra thì vẫn là cục băng, nhưng ở chỗ Tô Bạch lại nuôi cả thú cưng nữa,

Đợi đến khi lên bậc thềm đi tới chỗ cao nhất trên tế đàn, hoàng tuyền trước mặt cũng hoàn toàn lộ ra trước mắt, nước hoàng tuyền cuồn cuộn, bên trong có vô số thi thể và linh hồn đang kêu gào la lối, thanh thế rất lớn giống như chiến sĩ lao nhanh ra mặt trận.

Vẻ ngưỡng mộ của Tucker gần như đã hoàn toàn lộ ra trên mặt, anh ta rất thẳng thắn nói với Tô Bạch: "Ở chỗ cậu tốt hơn

chỗ tôi nhiều, lát nữa tôi dẫn cậu đi xem thử, chỗ tôi ngoại trừ băng đá ra vẫn là băng đá, hoàn toàn không có bất cứ âm thanh gì cả, nhưng ở chỗ cậu có thú cưng này, có nước sông đang chảy này, có nhiều linh hồn như vậy làm bạn nữa, cậu thật sự không cô đơn đâu.”

Tô Bạch hơi sững sờ, thầm nghĩ suy nghĩ của người này thật sự có hơi ngây thơ, trước đó giao tiếp cách gương đồng không thể cảm nhận được nhưng bây giờ đối diện trao đổi lại cảm thấy đối phương có suy nghĩ gì đều hiện hết lên mặt, không ra vẻ cũng không ngượng nghịu, trong lòng nghĩ gì thì nói cái đó.

Mà liên tưởng đến hình ảnh trước đó anh ta cầm một hộp mì ăn liền cuối cùng vừa ăn vừa khoe khoang với mình, khóe miệng của Tô Bạch lại không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm, chỉ là trong lòng hắn cũng không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, ví dụ rõ ràng nhất chính là hòa thượng, bình thường anh ta khoác lên mình bộ dáng cao tăng, nhưng lúc đào hố hại người cũng không hề do dự, hơn nữa trong các thính giả thật sự sẽ có người đơn thuần và ngây thơ sao?

Tucker duỗi tay định chạm vào ngọc tỷ nước Điền nhưng một tia sáng xanh lóe lên khiến anh ta hơi dơ dự rồi vẫn rụt tay về, anh ta không phải người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông, hiển nhiên không có cách nào dùng tín vật ở nơi chứng đạo phương Đông được.

“Anh bạn, cậu có thể dùng thứ này được không?” Tucker nhìn về phía Tô Bạch và hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: “Chỉ có thể cầm lên xem chứ không thể dùng.”

Loại chuyện này cũng không cần lừa người vì Tô Bạch tin rằng ở nơi chứng đạo phương Tây chắc chắn cũng có một tín vật tương tự với ngọc tỷ nước Điền, người này chắc hẳn cũng

chỉ có thể cầm lên chơi chứ không thể dùng. Đương nhiên, tín vật có công năng tự động trấn áp hoàng tuyền, đây không phải thứ có thể chịu sự khống chế của Tô Bạch.

“Tôi cảm thấy cậu ở nơi chứng đạo này chưa được bao lâu đúng không?” Tucker hỏi.

“Tính đâu ra đấy thì vẫn chưa đến một tháng, nếu cộng thêm thời gian vừa mới vào thế giới chuyện xưa cũng chỉ là một tháng thôi.” Tô Bạch đáp.

“Một tháng, tôi ở lâu hơn cậu một chút, một tháng rưỡi thôi.” Tucker nói: “Hình như cậu cũng không vội chút nào.”

“Tôi cần gì phải vội?” Tô Bạch hỏi.

“Xem ra cậu thật sự không biết người canh giữ nơi chứng đạo thường một năm sẽ đổi một lần, lâu hơn cũng chưa đến hai năm, mỗi lần đều là người mới tiến vào mà người cũ lại không rõ sống chết.” Tucker đáp.

Tô Bạch nhíu mày, người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây đổi mới thường xuyên như vậy sao? Cái gọi là không rõ sống chết là có ý gì? Cho dù tương tự với việc ngồi xe lửa rời khỏi nơi này cũng sẽ không thể không có một chút tin tức gì chứ, vậy khả năng lớn nhất chính là hồn bay phách tán rồi.

“Cho nên tôi cảm thấy thời gian của tôi rất eo hẹp, tôi không hoàn toàn đắm chìm vào trong chuyện lĩnh ngộ bia mộ mà tốn nhiều thời gian hơn để tìm hiểu bí mật ở nơi chứng đạo, bây giờ tôi đã tìm được cách tới chỗ cậu nhưng tôi vẫn không thể tìm ra được nguyên nhân biến mất của mấy thế hệ người canh giữ phương Tây trước.” Tucker nhìn về phía Tô Bạch, không ôm bao nhiêu hy vọng hỏi: “Cậu có phát hiện gì không?”

Tô Bạch liếm môi.

Người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây chết hết từ người này đến người khác, nhưng người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông Từ Phú Quý lại nằm ở đây tận hai mươi năm.

Một loại suy đoán chợt dâng lên từ đáy lòng Tô Bạch.

Nếu Tucker đã có thể phát hiện ra bí mật của gương đồng và trận pháp truyền tống, vậy người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây và phương Đông cho dù tốn thêm chút thời cũng có thể tìm ra được, đúng chứ?

Vậy cũng có nghĩa…

Mà lúc này, khóe mắt Tô Bạch liếc về phía Như Ý đang chậm rãi đứng dậy khỏi bậc thềm, trong đôi mắt nó mang theo một vẻ khát máu nhìn chằm chằm vào Tucker, hơn nữa còn pha thêm chút nóng lòng muốn thử cực kỳ rõ ràng.

Hình như nó… rất quen thuộc loại tình huống này…

Chương 1332 Lão Tử Cho Anh Làm Màu Này! 1

"Con mèo này…" Tucker duỗi tay chỉ vào Như Ý: "Từ khi mới vào đây tôi đã có thể cảm giác được một luồng sát khí từ nó bám lên người tôi, tuy rằng nó vẫn luôn che giấu suy nghĩ nhắm vào tôi nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được.

Vì nguyên nhân huyết thống yêu tộc của tôi cho nên cảm ứng đối với sát khí của yêu tộc cũng nhạy bén nhất, bây giờ nhìn ý tứ của nó là nó muốn giết tôi đây, hơn nữa hình như loại chuyện này đối với nó cũng không phải lần đầu, dựa theo cách nói của người Trung Quốc các cậu thì nó có hơi quen việc dễ làm đúng không."

Tô Bạch cũng không biết nên nói thế nào nữa cũng không rõ nên giải thích sao đây, lẽ nào nói ôi chao, thật không đúng lúc, mấy thế hệ người canh giữ phương Tây các anh đều vì lòng tò mò hại chết con mèo nhàn rỗi đi mày mò trận pháp tới nơi này làm gì, rồi bị Từ Phú Quý giết chết từng người một, Như Ý phỏng chừng theo Từ Phú Quý giết người canh giữ phương Tây cũng đã hình thành kinh nghiệm và thói quen rồi, thấy sự xuất hiện của Tucker anh nó lập tức không kiềm chế được mà mài móng vuốt.

Cát Tường vốn nằm phủ phục bên cạnh Như Ý lúc này nhìn thấy bộ dáng của Như Ý, nó liếc mắt nhìn Tô Bạch và Tucker với vẻ hơi nghi ngờ, nhưng cho dù là thế nào, tuy rằng trong lòng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Cát Tường vẫn đứng dậy, cơ thể nhắm thẳng vào Tucker, vào thời điểm này Cát Tường vẫn chọn đứng cùng một phía với Như Ý.

Nhưng đây cũng là chuyện theo lý đương nhiên thôi, trừ phi đầu óc Cát Tường đột nhiên chập mạch mới chọn đứng về phía Tucker, Tucker anh ta cũng không có bản lĩnh lừa mèo như Tô Dư Hàng ngày trước.

"Bạn của tôi, cậu có thể nói cho tôi biết người canh giữ phương Đông trước cậu là người thế nào không?"

Rất dễ nhận thấy Tucker đã thẩm ra một chút vị rồi, Như Ý vẫn luôn sống trong nơi chứng đạo phương Đông không giống với Cát Tường còn từng ra ngoài sống hai mươi năm, cũng vì vậy mà khí tức của Như Ý và nơi chứng đạo này gần như hòa làm một thể, nếu con mèo đen này đã thể hiện ra loại thái độ này vậy hiển nhiên Tucker có thể liên tưởng đến kết cục của người canh giữ thế hệ trước mình.

Nhưng có một điểm mà anh ta không tài nào hiểu nổi, đó là thế hệ người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây trước của mình chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao? Lần nào tới nơi chứng đạo phương Đông người thua cũng là bọn họ?

Chuyện này chắc chắn không có khả năng, cho dù là mỗi thế hệ người chứng đạo phương Tây và phương Đông đều đánh nhau, nhưng người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây cũng không có khả năng đến bây giờ thành tích vẫn là con số không tròn trĩnh được.

"Người canh giữ trước tôi tên là Từ Phú Quý, đã nằm ở nơi này… hai mươi năm rồi."

Chuyện đã đến nước này rồi, Tô Bạch không dự định che giấu, sau khi Như Ý bày tỏ thái độ đã hoàn toàn làm rõ chuyện này, thật ra đứng ở góc độ của Tô Bạch mà nói hắn cũng không còn đường lựa chọn nào khác.

Đương nhiên nếu Tucker bằng lòng rời đi ngay lúc này, ngoan ngoãn trở về chỗ chứng đạo phương Tây của anh ta vậy

Tô Bạch có ra tay ngăn cản hay không thật sự khó nói, chẳng qua chuyện này còn phải xem tâm trạng của Như Ý, nếu Như Ý cố chấp muốn ra tay với Tucker Tô Bạch cũng không thể thấy Như Ý chết mà không cứu.

Trước đây đều là Tô Bạch phát bệnh cưỡng chế kéo người khác lên chiến xa của mình, mà lần này lại là con mèo đen này đột nhiên phát bệnh thần kinh, Tô Bạch ngược lại biến thành người bị trói lên chiến xa đó.

"Hai mươi năm…"

Tucker phát ra một tiếng cảm thán, thế này cũng không kỳ quái, một người canh giữ vẫn luôn nằm ở nơi này hai mươi năm, nếu nói mấy tốp người canh giữ phương Tây mới đầu nhất cùng thế hệ ở hai mươi trước còn có thể có chút phần thắng khi đối mặt với ông ta, vậy thì sau này những người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây thế hệ sau thật sự chỉ đơn giản là tặng rau mà thôi.

Trong các thính giả, năm năm là một thời đại, mười năm chính là tin đồn, hai mươi năm trở lên thật sự chỉ còn lại vài truyền thuyết thôi.

Tucker hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy mình rất căng thẳng, anh ta cũng không bài xích chuyện bản thân sẽ xuất hiện loại tâm trạng căng thẳng này, vì con người anh ta nhìn sự vật rất rõ ràng và hiển nhiên nhìn mình cũng càng rõ ràng hơn.

"Anh bạn, bây giờ có phải chúng ta nên đấu một trận sinh tử ở nơi này không?" Tucker nhìn về phía Tô Bạch và hỏi: "Con mèo đen đó rõ ràng không muốn cho tôi đi, nhưng nếu chỉ có tôi đối diện với riêng nó, nó sẽ bị tôi giết chết, tuy rằng thịt mèo hơi tanh nhưng ở đây cũng đã coi như thức ăn rất không tồi rồi."

Tô Bạch không đáp lời mà chỉ lặng lẽ đứng đó.

Tucker nhìn hiểu thái độ của hắn, cười bảo: "Cũng không biết có phải tôi may mắn hay không mà khi đến lượt thế hệ tôi, người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông lại đổi thành người khác."

"Nhưng người thua hẳn vẫn là các anh." Lúc này Tô Bạch mở miệng đáp: "Tôi không biết tại sao người canh giữ thế hệ trước tôi phải giết các thế hệ người canh giữ phương Tây các anh, cũng không hiểu tại sao các hệ người canh giữ phương Tây trước anh bao gồm cả anh đều giống như một bé cưng tò mò thích nghĩ cách tới được nơi này đến vậy.

Nhưng nếu thật sự đây là tiết mục giữ truyền thống ở nơi chứng đạo phương Đông và phương Tây, vậy tôi cảm thấy tôi hẳn nên có trách nhiệm kết thừa loại truyền thống này, không nói sẽ làm rạng rỡ truyền thống nhưng chí ít không thể bị phá hỏng ở chỗ tôi."

"Suy nghĩ của tôi cũng giống của cậu." Tucker gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy kỷ lục đến đời tôi hẳn nên bị phá một lần đi, vì không có lý nào phương Tây chúng tôi bị phương Đông các cậu vẫn luôn đè ép mãi ở chuyện này được, hơn nữa còn áp tận hai mươi năm."

Chương 1333 Lão Tử Cho Anh Làm Màu Này! 2

Ngay sau đó, khí chất của hai người Tucker và Tô Bạch đồng thời phát mạnh ra, sát khí của đôi bên quyện lại giao nhau, va chạm và xé rách, tại chỗ giao điểm khu vực mà hai người đứng còn hình thành một loại vặn vẹo về thị giác.

Lúc này Tucker chủ động tiến lên một bước đánh một đòn Thái Cực Quyền đẩy tay, một người phương Tây, một tên tóc vàng mắt xanh không chỉ luyện kiếm pháp phương Tây mà lần tấn công này lại còn dùng chiêu thức Thái Cực truyền thống của phương Đông.

Tô Bạch giơ nắm đấm lên chủ động chặn.

Quyền chưởng va chạm vào nhau trong nháy mắt.

Trên nắm đấm của Tô Bạch và trên mu bàn tay của Tucker đều xuất hiện tơ máu tương đồng, vào lúc này sức mạnh quyền chưởng của hai người bị tăng lên gấp ba lần trong nháy mắt, trong lúc nhất thời, cơn gió mạnh đáng sợ thổi ác liệt từ trên tế đàn, nhưng Cát Tường và Như Ý ở bên dưới vẫn nhẫn nhịn không chủ động tiến lên vào thời điểm này.

Trong phút chốc, Tô Bạch cảm giác được sức mạnh trên nắm đấm của mình đang bị đối phương hóa giải, đồng thời đối phương hình như đang mượn lực đánh lực, cùng lúc sức mạnh của mình suy yếu đi cũng tăng mạnh sức mạnh của đối phương lên.

Một đợt so chiêu này xét từ hiện tại thì Tô Bạch đã rơi vào thế hạ phong, cách chọn và vận dụng chiêu thức của đối

phương quả thật tinh thông hơn mình rất nhiều.

Nhưng lúc này Tô Bạch lại chủ động tiến lên một bước, nắm đấm lại tiếp tục phát lực, lồng ngực chủ động húc về phía đối phương, lúc chiến đấu dùng khuyết điểm của mình đánh và điểm mạnh của đối phương là đạo lý đơn giản nhất.

"Ầm!"

Vào lúc này cơ thể của đối phương bắt đầu va chạm, đến cuối cùng Tô Bạch lảo đảo lùi lại ba bước, mà Tucker cũng lùi lại ba bước như thế, nhưng anh ta trông có vẻ thoải mái và nhẹ nhàng hơn chút, mà sắc mặt của Tô Bạch thì lại lộ ra vẻ nặng nề.

Thứ mà hắn sở trường nhất chính là cơ thể của mình đặc biệt là sau vòng một cương thi cổ, cơ thể hắn đã tăng lên đến một cảnh giới cao hơn, cho dù bây giờ hắn chỉ vẻn vẹn là một thính giả cao cấp sơ giai nhưng cơ thể này chắc chắn không phải trình độ mà một sơ giai có thể sở hữu, nhưng cho dù là như thế, đối phương vẫn đang mạnh mẽ đánh ngang tay về mặt cơ thể với hắn.

Nhưng Tucker chính là song tu ma võ cộng thêm một huyết thống yêu tộc ẩn giấu nữa, ưu thế của đối phương đã rất rõ ràng rồi.

Anh ta mỉm cười xòe hai tay ra, hai thanh trường kiếm xuất hiện trong tay anh ta, cổ tay xoay một cái, trường kiếm múa ra những đường kiếm sáng rực.

Anh ta giống như một kiếm khách ưu nhã đang thể hiện ra sự tự tin tuyệt đối của mình đồng thời cũng thể hiện ra một loại tôn trọng đối với Tô Bạch.

Khóe miệng của Tô Bạch cũng lộ ra nụ cười, hắn dùng tay ra hiệu cho hai con mèo đen bên đó tạm thời đừng gia nhập đánh hội đồng, đối với Tô Bạch mà nói, nếu bỏ một trận đánh

trước đó với Giải Bẩm qua một bên, chỉ nói một trận trước mắt này thì kẻ địch trước mắt đây chính là kẻ khiến mình khó đối phó nhất cũng là kẻ thích hợp nhất trong số những người mình gặp được sau khi thăng cấp thành thính giả cao cấp.

Đối phương đủ xuất sắc, thậm chí còn xuất sắc đến mức khiến một người cường hóa không khác gì "gian hàng tạp hóa" như Tô Bạch cũng cảm thấy rất áp lực, nhưng một đối thủ như vậy lại thêm đôi bên đều có thân phận người canh giữ nơi chứng đạo phương Tây và phương Đông cho nên Tô Bạch càng bằng lòng dùng thực lực đơn thuần của mình liều mạng với đối phương một phen trước.

"Vút!"

Cơ thể của Tucker biến mất nhưng hai thanh kiếm vẫn giữ nguyên tại chỗ, thân kiếm run lên phát ra tiếng vang trong trẻo.

Trong phút chốc, hai thanh kiếm cũng hóa thành hư ảnh biến mất, ngay sau đó Tucker đã xuất hiện phía sau Tô Bạch, hai thanh kiếm cũng đồng thời nằm trong tay anh ta.

Toàn bộ động tác đều khiến người không kịp ứng phó.

"Vút…"

Hai đầu gối của Tô Bạch bị chém rớt một miếng thịt, gân cốt cũng bị chặt đứt, cả người ngã quỵ xuống đất.

Đây là một thế công rất dứt khoát, vô cùng gần với một chiêu giết địch ngay, đồng thời còn mang theo hiệu ứng thường thức và không gian liên tưởng cực tốt, dưới điều kiện tiên quyết cường độ tấn công đối thủ phải cực lớn vẫn giữ được nét "nhanh độc đẹp" của mình.

Thế nhưng Tô Bạch quỳ trên mặt đất lại không có biểu hiện thẹn quá hóa giận chút nào, cho dù đối phương dùng cách thức này để tấn công mình và sỉ nhục mình, hai tay hắn chống

trên đất giống như một người bại trận, một người bại trận không hề giận dữ.

Mà Tucker cầm thanh kiếm xuất hiện sau lưng Tô Bạch cũng không còn động tác gì nữa, không thu kiếm lại mà cũng không phát động thế tấn công tiếp theo.

Dần dà, Tô Bạch quỳ trên mặt đất từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt hắn đỏ tươi như máu, nhưng không phải vì tức giận và nhục nhã mà ra, đây là một loại trống rỗng, giống như lúc này ý thức của hắn đã sớm thoát khỏi cơ thể mình, bay về một hướng khác.

Ngay sau đó, Tô Bạch cắn răng mang theo nụ cười tàn nhẫn rít lên: "Lão tử cho anh làm màu này!"

"A! A! A!"

Trên tế đàn truyền ra ba tiếng hét, vị trí mà Tucker đứng lúc đầu xuất hiện một hư ảnh cả người từ trên xuống dưới bị xiềng xích trói buộc, hư ảnh đang tức giận gào thét, mà phía trước hư ảnh còn có một linh hồn khá mờ ảo, đó chính là linh hồn của Tucker, anh ta đang đau khổ chống lại sự rối loạn tới từ hư ảnh Huyết tộc của mình.

Tucker tấn công cơ thể của Tô Bạch mà Tô Bạch thì lại trong nháy mắt đó bắt được linh hồn của anh ta.

Chương 1334 Đại Triệu Hồi! 1

Trên linh hồn Tucker bốc lên một màn sương mù vàng nhạt, chín cái đầu rắn nhô ra, hai cái đầu trong đó trực tiếp nổ tung, hư ảnh mà Tô Bạch triệu hồi ra cũng vì vậy mà bị bắn ngược ra một khoảng, mất đi sự khống chế đối với linh hồn của Tucker, linh hồn của Tucker lập tức bay lên, lúc này cơ thể anh ta cũng đang chào đón sự trở lại của linh hồn.

Sau khi đáp xuống đất, sắc mặt vốn đã hơi nhợt nhạt của Tucker càng trở nên trắng bệch hơn, cơ thể cũng hơi lảo đảo, đây là biểu hiện linh hồn đã bị thương.

"A!"

Hai chân của Tô Bạch đột nhiên dùng sức, cả người đứng dậy nhưng vẫn lảo đảo một lúc, hai thanh kiếm vừa rồi của Tucker không chỉ chém đứt gân cốt trên đầu gối hắn mà kiếm khí cực kỳ sắc bén còn sót lại đang tiếp tục dày vò vị trí đó, cũng vì thế, cho dù Tô Bạch có cơ thể mạnh mẽ còn có sự cộng thêm của huyết thống Huyết tộc nhưng muốn hồi phục lại vẫn khó khăn vô cùng.

Bây giờ tuy miễn cưỡng đứng dậy nhưng vị trí đầu gối vẫn bị thương nặng nề, ở một mức độ nhất định nào đó nó đang hạn chế Tô Bạch rất nghiêm trọng, dù sao nếu mất đi đầu gối tốc độ di chuyển của hắn rất khó mà tăng lên được.

"Là tôi đã đắc ý rồi." Tucker phun nhẹ ra một hơi não nề, hai kiếm ngửa ra, lạnh lùng nhìn Tô Bạch: "Rất xin lỗi, nếu tôi

đánh bằng cách chính thống nhất sẽ không có khả năng cho cậu cơ hội gì cả."

"Không làm màu được thì đừng tìm cớ." Tô Bạch duỗi tay lau vết máu bên khóe miệng, mang theo vẻ mặt trêu tức nhìn Tucker: "Lúc này sẽ rất khiến người coi thường đấy."

Sau khi Tucker nghe xong, hình như cũng nghiêm túc nghĩ ngợi một chút, dường như cảm thấy Tô Bạch nói quả thật rất có đạo lý nên anh ta cũng gật đầu đáp: "Xin nghe chỉ dạy."

Sau đó Tucker lại tấn công, anh ta cũng không có khả năng cho Tô Bạch quá nhiều thời gian để hồi phục thương thế, vị hắn bị thương xác thịt mà anh ta lại bị thương về linh hồn, hiển nhiên tốc độ khôi phục của Tô Bạch sẽ nhanh hơn anh ta nhiều.

"Vút!"

Trước mặt Tô Bạch xuất hiện bảy bức tường băng, đây là hàng phòng thủ mà Tô Bạch bày ra, khi Tucker không còn làm màu về cách thức tấn công nữa, Tô Bạch cũng không thể không dùng cách chính thống nhất để ứng phó.

Anh tới tôi lui, anh tấn công thì tôi phòng thủ.

"Rầm!"

Một chuỗi tiếng vang liên tiếp truyền tới, bảy bức tường băng mà Tô Bạch bày trí bị Tucker lập tức phá vỡ sáu bức, mà bức thứ bảy anh ta lại không chọn phá hủy mà trực tiếp quay người, phần eo dùng sức, hai thanh kiếm vung ra hai đường tia chớp trong không trung, sau đó đâm ra phía sau mình.

"Phập…"

Không biết từ khi nào, Tô Bạch đã xuất hiện sau người Tucker, chỉ là Tucker đã "nhìn thấu" toàn bộ mọi thứ hơn nữa bản thân cũng đã đâm cả hai kiếm ra lại không hề hưng phấn

một chút nào cả, Tô Bạch ở đối diện cho dù bị hai kiếm của mình đâm trúng lại trực tiếp dùng hai tay nắm lưỡi kiếm, lúc này, trên kiếm khí sắc bén tản ra từ trên hai thanh kiếm đang điên cuồng gây sát thương đối với Tô Bạch ở trước mặt.

"Bốp!"

Bức tường thứ bảy cũng là bức tường băng cuối cùng vỡ nát, Tô Bạch ở bên trong lao thẳng về phía này.

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười dường như đang chế nhạo Tucker đã trúng kế.

Tucker hơi ngây người, vào lúc này, anh ta chỉ cảm thấy kinh hãi vậy mà Tô Bạch đã luyện phân thân đến mức độ có thể gánh sát thương rồi sao, rốt cuộc cậu ta đã làm được thế nào?

Phải biết rằng mới đầu ngay cả phân thân có lực tấn công thế nào cậu ta còn chẳng biết?

Có lẽ, là vì huyết thống Huyết tộc chăng?

Khi Tô Bạch càng ngày càng gần mà phân thân vẫn dùng cơ thể của mình giữ chặt hai thanh kiếm như cũ, Tucker cũng không lộ ra vẻ hoang mang bao nhiêu mà buông hai tay ra, trực tiếp từ bỏ hai thanh kiếm, sau đó từ vị trí mi tâm của anh ta hiện ra một ký hiệu tô tem ám nguyệt, trước người xuất hiện một lá chắn màu tro tối, đồng thời hai tay anh ta cũng đẩy về trước, tô tem ám nguyệt trên mi tâm trực tiếp tản ra, hóa thành một luồng năng lượng xung kích mang theo khả năng nghiền áp mạnh mẽ trực tiếp bắn về phía Tô Bạch đang lao tới.

"Bốp!"

Cơ thể Tô Bạch và ánh sáng của ám nguyệt gặp nhau, ngay sau đó cả người hắn trực tiếp vỡ nát, vỡ một cách tự nhiên như thế, giòn như thế và bất ngờ như thế.

Con ngươi của Tucker chợt co rút, anh ta muốn quay người theo bản năng.

Chết tiệt.

Người vừa rồi ngu ngốc dùng hai tay nắm lưỡi kiếm của mình không phải phân thân!

“Bất ngờ chưa, ngạc nhiên chưa?”

Giọng nói của Tô Bạch vang lên sau người Tucker. Mà lúc này lá chắn phòng thủ của Tucker lại ở đằng trước, cơ thể cũng đang quay lưng với Tô Bạch.

“Vút! Vút!”

Hai thanh kiếm vốn cắm trên người Tô Bạch trực tiếp bị hắn rút ra, máu tươi văng ra tứ phía đồng thời lưỡi kiếm cũng bị hắn cắm lên hai cánh tay của Tucker.

“Phập!”

Kiếm là kiếm tốt!

Cho dù Tucker là song tu ma võ có thể chất cơ thể cực mạnh, cũng vì vậy mà Tô Bạch cũng không mất trí đến mức có thể dựa vào logic ngược của lần này để đánh lén, trực tiếp giết chết Tucker. Hai tay đầm đìa máu cầm kiếm lại không cắt ngang cơ thể Tucker mà hai lưỡi kiếm đều cắm vào trong cánh tay anh ta.

Hai cánh tay của Tucker lập tức bị xuyên thủng, mà lúc này anh ta cũng đã phản ứng quay người đi, một chân đá mạnh lên ngực Tô Bạch.

Tô Bạch chỉ cảm thấy cơ thể bị một ngọn núi húc thật mạnh vào, xương cốt nửa người trên đều không còn mấy cái nguyên vẹn, nhưng lúc này lòng dũng cảm của Tô Bạch đã xuất hiện, vì mới vừa rồi khi hai thanh kiếm đâm vào cánh tay của Tucker, hai tay hắn vẫn luôn nắm chặt hai thanh kiếm, khi

Tucker đá trúng một cước vào hắn, thật ra ở trong một khắc đó Tô Bạch không hề phòng bị chút nào, cả người cũng thuận theo hướng phát lực lùi về sau.

Chương 1335 Đại Triệu Hồi! 2

Đây là một loại biểu hiện chủ động giảm toàn bộ phòng thủ xuống cho đối phương tấn công, cũng là một loại chọn lựa tạo thành sát thương ở mức độ lớn nhất cho đối phương.

"Vút!"

Cùng lúc Tô Bạch bị đá bay đi, hai thanh kiếm bị lực kéo to lớn kéo đi, mà Tucker cũng phát ra một tiếng rên rỉ, lúc này hai cánh tay mình đã bị cắt xuống.

Hai cánh tay quay vài vòng trong không trung rồi rơi xuống, mà Tô Bạch thì lại bị đá bay xuống khỏi tế đàn, rớt mạnh lên bậc thềm, vị trí ngực lõm xuống một mảng to rõ ràng, đây là bị đá nát rồi.

Hiệp giao đấu đầu tiên của hai bên đã kết thúc, Tucker nhìn Tô Bạch với vẻ hơi khó tin, không phải anh ta đang khiếp sợ vì hai cánh tay của mình chặt đứt, mà là khiếp sợ vì chiến lược mà Tô Bạch đã chọn lúc đầu, cũng đã liên tiếp vài lần giao tranh hắn vì loại chiến lược này không hề do dự chấp hành một cách quả cảm đến đáng sợ.

Tàn nhẫn với người khác không phải là tàn nhẫn thật sự, kẻ tàn nhẫn chân chính đầu tiên phải làm được tàn nhẫn với bản thân trước đã, mà người đàn ông phương Đông trước mặt này quả thật đã làm được điều đó.

Mình rõ ràng đã chiếm được ưu thế tuyệt đối về mặt thực lực, nhưng trong vài lần giao thủ mình hoàn toàn không chiếm được lời gì, lần nào đối phương cũng bị mình đánh lùi vô cùng

thê thảm, nhưng lại luôn có thể cắn một miếng thịt to đầm đìa máu từ trên người mình xuống.

Đây là giết địch một nghìn mình cũng tổn thất đến tám trăm, nhưng thứ Tucker muốn cũng không phải là kết quả này, anh ta cảm thấy dưới tiền đề hai con mèo đó vẫn không cử động, mình hoàn toàn có thể nhẹ nhàng đánh bại được Tô Bạch, cộng thêm không gian bị giới hạn phạm vi như nơi chứng đạo này Tô Bạch cũng không có chỗ nào để trốn, mình đánh bại hắn tương đương với có thể đánh chết hắn.

Thế nhưng hai con mèo đen vốn là một biến số duy nhất bị Tucker coi thành, hiện tại hai con mèo đen quả thật nghe theo mệnh lệnh của người đàn ông phương Đông này mà không ra tay nhưng biến số lại xuất hiện.

Tucker mất đi hai cánh tay giống như một cột người đứng ở nơi cao nhất trên đàn tế, anh ta không có huyết thống Huyết tộc, tuy rằng cấp bậc sinh mệnh rất cao nhưng dù sao cũng không thể giống như Huyết tộc chỉ cần trong máu còn có sức mạnh thì vẫn có thể nhanh chóng hồi phục cơ thể, cũng vì vậy thương thế mà Tô Bạch tạo ra cho anh ta là sức nặng thực tế!

Cộng thêm bản thân Tucker lại có dáng người hơi gầy yếu, mất đi sự chống đỡ của hai cánh tay càng trông thê thảm và chật vật hơn, có hơi giống với nghệ nhân khuyết tật hát rong trên cầu vượt.

“Khụ…”

Tô Bạch ho khan một tiếng, phun ra một ngụm to thịt nát là cơ quan nội tạng của mình, muốn đứng dậy nhưng lại không thể đứng được, hắn chỉ có thể cố hết sức ngẩng đầu nhìn Tucker đứng trên cùng.

Sướng, đúng là sướng thật.

Đây là khoái cảm chiến đấu, mà đối mặt với cao thủ có thực lực hoàn toàn cao hơn mình, mình vẫn có thể làm ra kết quả đánh ngang tay này, Tô Bạch quả thật rất đáng để vui mừng, cũng quả thật đáng để sảng khoái.

Lúc này Cát Tường và Như Ý từ từ bắt đầu đi lên, rõ ràng bọn chúng cảm thấy đã đến thời khắc mình nên ra tay, nhưng Tô Bạch lại quát chói tai một tiếng: "Đừng động, lão tử vẫn chưa chết."

Đây không phải do Tô Bạch bảo thủ mà là vì loại cơ hội chiến đấu này quả thật quá khó, đặc biệt là dưới tình huống đối diện với áp lực cực lớn, suy nghĩ về sự sống và cái chết cùng lực sinh mệnh thường là một loại tài phú chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Cát Tường và Như Ý đưa mắt nhìn nhau, đều dùng một loại ánh mắt "thiểu năng" để nhìn Tô Bạch, nhưng vẫn lùi lại, nếu tên thiểu năng này đã muốn thể hiện vậy cứ để hắn tiếp tục chơi đi.

Dựa theo tính cách của hai con mèo đen, bọn chúng cũng sẽ không giống như kịch Quỳnh Dao hét to lên: Không, không, ta không muốn mi chết, ta muốn mi phải sống, không, không, để ta lên, để ta lên đi mà.

Lúc này, Tucker đã mất đi hai cánh tay cũng không hoàn toàn dừng lại vì cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, môi anh ta không ngừng mấp máy, những âm phù khó hiểu và tối nghĩa bật ra từ trong miệng anh ta, ngay sau đó, bên cạnh Tucker xuất hiện một cánh cửa màu đen, trong cánh cửa quỷ khí dày đặc giống như nối liền với minh điện.

"Xin hãy chấp nhận lời triệu hồi của ta, sứ giả tới từ địa ngục!"

Một bàn tay to lớn duỗi ra từ trong cánh cửa dường như xuyên tới từ một không gian vô tận khác, lòng bàn tay này to bằng hai người, trên bàn tay dày bốc lên ngọn lửa tới từ địa ngục, hình như còn lẫn thêm tiếng kêu gào thảm thiết của các linh hồn nữa.

Lúc này nó trực tiếp vồ về phía Tô Bạch.

Đây là dưới tình huống hai người đều tàn tật, Tucker bắt đầu dùng ma pháp triệu hồi trợ thủ tới ứng chiến.

"Ha ha…" Lúc này, Tô Bạch răng lợi toàn là máu bật cười: "Tới đây tới đây, kêu anh đừng làm màu nhưng anh vẫn muốn triệu hồi một cách màu mè hơn, tới đây xem nào!"

Ngài đã bị xử tử tại quảng trường hành quyết của Vatican, ở nơi này tôi xin dùng máu của tôi để hiến tế, gọi linh hồn của ngài về, lấy máu của tôi nặn lại thể hồn của ngài, để cơn giận dữ và điên cuồng của ngài lại trở về nhân gian!"

Chương 1336 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 1

Lời triệu hồi của Tô Bạch rất có khí thế, mang theo một loại tự tin kiêu ngạo và độc nhất xưa nay, cho dù là xét từ vẻ mặt hay là từ giọng điệu đều tràn đầy vẻ chắc chắn tuyệt đối.

Tucker đứng ở nơi cao nhất trên tế đàn sững sờ, vẻ mặt của anh ta nhanh chóng căng ra, chỉ sợ phía sau mình có một sự tồn tại đáng sợ bị Tô Bạch trực tiếp triệu hồi ra phát động tấn công với mình.

Cát Tường và Như Ý cũng đứng thẳng người rõ ràng tỏ ra rất hứng thú với sự tồn tại mà Tô Bạch muốn triệu hồi.

Thậm chí ngay cả bàn tay to vừa mới thò ra khỏi cánh cửa đó lúc này cũng hơi dừng lại, dường như đang đợi sự tồn tại bị triệu hồi ra giống mình để đánh nhau nên tạm thời đặt mục tiêu ban đầu như Tô Bạch này qua một bên.

Một giây…

Hai giây…

Mười giây…

Nếu lúc này có hiệu ứng hình động nhất định sẽ có một cơn gió thổi qua cuốn theo vài chiếc lá, sau đó có hai con quạ kêu "quác quác…" bay qua, để lại vài dấu chấm đen đầy xấu hổ.

Tô Bạch đọc xong lời triệu hồi cũng nhắm mắt lại, hình như thời gian tĩnh lặng quá lâu nên hắn lại chậm rãi mở mắt ra.

Bàn tay to vẫn là bàn tay to đó, Tucker vẫn là Tucker, tế đàn vẫn là tế đàn, mình vẫn là mình đấy thôi…

Máu còn sót lại trong cơ thể mình cũng không bị mượn dùng đi…

Lời triệu hồi của mình… ặc, thất bại rồi.

Lồng ngực của Tucker phập phồng lên xuống, anh ta cảm thấy mình đang bị sỉ nhục vì Tô Bạch hoàn toàn không biết triệu hồi, trên thực tế khi hắn đọc từ ngữ triệu hồi Tucker đã cảm thấy có hơi không đúng rồi, vì khi ấy xung quanh hắn chẳng xuất hiện sóng dao động của không gian pháp tắc, cho dù là tô tem đơn giản nhất biến hóa ra cũng sẽ dẫn tới sự chấn động của không gian pháp tắc gần đó, mà khi Tô Bạch đọc xong lại chẳng có dấu vết gì cả.

Nhưng Tucker bị Tô Bạch lừa vài lần đã chọn thà tin còn hơn là không tin, thế nhưng sự thật đã trực tiếp vả cho anh ta một cái bạt tai, người đàn ông phương Đông trước mặt mình này thật sự không hiểu thuật triệu hồi một chút nào cả.

Vừa rồi hắn chỉ đang giả bộ mà thôi, hơn nữa còn diễn đến nhập tâm, vô cùng… vô cùng đầu tư luôn.

“Khụ khụ…” Tô Bạch ho khan vài tiếng, coi như là phá vỡ sự yên tĩnh kéo dài mười giây này.

Tiếng ho khan này có hơi lúng túng.

“Ngại quá, tôi vừa mới nhớ ra mình chưa luyện thuật triệu hồi bao giờ.”

Bản thân Tô Bạch cũng không nhịn được mà cười một cái, trên thực tế hắn vừa làm như vậy chẳng qua chỉ để tranh thủ chút thời gian, ngay khi bàn tay to này xuất hiện, Tô Bạch đã biết rõ bây giờ mình rất khó kháng cự được nó, cho nên hắn muốn tranh thủ cho huyết dịch trong người mình một bước giảm xóc dự bị để lưu chuyển và chuyển hóa.

Bàn tay to tạm thời dừng không còn tạm dừng nữa mà lại vồ về phía Tô Bạch, thế nhưng khi bàn tay to vồ xuống, cơ thể của Tô Bạch trực tiếp hóa thành một vũng máu loãng chảy ra xung quanh, hoàn toàn không tồn tại thực thể.

"Ầm!"

Bàn tay to vỗ lên tế đàn, xung quanh lập tức vang lên tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc.

Mà cách đó mười mấy mét, máu tươi của Tô Bạch tập trung lại, lại ngưng tụ ra cơ thể nhưng khí tức của hắn lại vô cùng uể oải.

Hắn hít một hơi thật sâu, một tay chống lên đầu gối, vừa rồi coi như thoát được một kiếp nhưng tiếp theo… nên làm thế nào đây?

Còn lừa thêm lần nữa chắc chắn không được.

Bàn tay to lại quét tới, dường như nhất định phải túm được Tô Bạch lôi vào cánh cửa địa ngục mới thôi, đây là một loại nghiền áp quang minh chính đại, đối diện với sức mạnh vật lý tuyệt đối đột nhiên Tô Bạch cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, điểm chết người nhất là bây giờ tình trạng cơ thể của mình thật sự rất không tốt, đối diện với bàn tay này, đến ngay cả cơ hội liều mạng một phen hắn cũng không có.

"Vù…"

Tô Bạch lại trốn thoát bàn tay to một cách chật vật nhưng cơn gió mạnh và ngọn lửa u minh mà bàn tay to mang tới vẫn quét mạnh lên người hắn, trực tiếp thổi hắn đến bên hoàng tuyền, sau lưng đã cháy đen một mảng hơn nữa đòn tấn công mang theo lực ăn mòn và chú ngữ của linh hồn còn đang không ngừng tạo thành sát thương lần hai cho hắn.

Thi thể và vong hồn trong hoàng tuyền đã sớm rời khỏi khu vực này ngay khi hai người canh giữ nơi chứng đạo phương

Tây và phương Đông đánh nhau, vong hồn và thi thể là hóa thân của gian trá và nham hiểm, hiển nhiên bọn chúng sẽ không nhiệt tình ra đây giúp Tô Bạch tác chiến, càng đừng nhắc tới trước đó không lâu vào vòng một cương thi cổ có không biết bao nhiêu thi thể vong hồn trong hoàng tuyền đã trực tiếp bị hấp thụ, một lãnh đạo như thế hiển nhiên sẽ không được cấp dưới yêu thích và ủng hộ rồi.

Cả người Tucker lơ lửng trên tế đàn giống như một chúa tể bước ra từ địa ngục.

Chương 1337 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 2

Bàn tay to lại quay về, nhắm thẳng vào Tô Bạch rồi vồ xuống, mọi thứ diễn ra trông như trò chơi diều hâu bắt gà con, mà lúc này Tucker vừa nhìn chằm chằm vào Tô Bạch vừa bắt đầu nhìn hai con mèo đen với vẻ cảnh giác. Bây giờ đối với anh ta mà nói, ngay khi Tô Bạch không thể triệu hồi ra thứ gì đó để ứng phó thì thật ra cục diện đã rất rõ ràng rồi, trên người Tô Bạch đã bị đánh dấu một ký hiệu "bị loại," thứ còn lại cần xử lý chính là hai con mèo đen này.

Đối diện với bàn tay to lại đánh tới, Tô Bạch rất dứt khoát trực tiếp tung người nhảy vào hoàng tuyền, mà bàn tay to cũng chui vào trong hoàng tuyền chung.

"Vô dụng thôi, trừ phi có bia mộ của đại lão có quan hệ cực kỳ thân thiết với cậu ở trong, bằng không cho dù nơi chứng đạo xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến bọn họ, bọn họ cũng sẽ không thương hại cậu vì người canh giữ nơi chứng đạo thuộc loại vật phẩm tiêu hao có thể bổ sung, một người chết rồi Phát Thanh sẽ lập tức sắp xếp một người khác."

Ngay khi nhìn thấy Tô Bạch trốn vào trong hoàng tuyền, trên mặt Tucker lộ ra một nụ cười khinh thường, chẳng bao lâu nữa mỗi lần người canh giữ phương Tây tới nơi chứng đạo phương Đông đều bị mãnh nhân nằm đây hai mươi năm đó giết chết, mà lần này lịch sử và truyền thống đó sẽ xuất hiện sự thay đổi ngay trước mặt mình.

“Ầm!”

Không qua bao lâu, bàn tay to trong hoàng tuyền đã bắt được Tô Bạch và lôi hắn ra khỏi mặt nước.

Cảm giác được áp lực đáng sợ truyền tới từ khắp bốn phương tám hướng, hai tay Tô Bạch khó khăn chống lại ngón tay của bàn tay to, nhưng loại giằng co này đối với Tô Bạch mà nói không thể nghi ngờ gì tiêu hao rất lớn, hơn nữa lúc này cơ thể vừa mới ngưng tụ lại đã xuất hiện những vết rạn mới, đồng thời chú ngữ kèm thêm trên bàn tay to và ngọn lửa u minh cũng đang không ngừng đốt cháy linh hồn của Tô Bạch.

Từ trên người Tô Bạch máu tươi không ngừng hóa thành sương mù máu bốc lên, dường như hòa vào trong bàn tay to, khiến nó cũng biến thành hơi đỏ một chút.

Nhìn bộ dáng đau đớn của hắn, Tucker lắc đầu, nói thật anh ta cũng không muốn phải giết chết Tô Bạch, trên thực tế nguyên nhân đánh nhau của hai người cũng rất hoang đường và nực cười, nói đơn giản chỉ là một loại ghi chép tạo ra bởi lòng tò mò của các thế hệ người chứng đạo phương Tây và một thế hệ người canh giữ phương Đông như BUG nằm đây suốt hai mươi năm.

Cơ thể Tucker lơ lửng bay tới trước mặt Tô Bạch còn đang vật vã giãy dụa, anh ta nhìn vào đôi mắt hắn, thấp giọng nói: “Cậu rất ưu tú, nếu bây giờ cậu nhận thua, tôi sẽ thu tay, trước mắt cho dù hai con mèo đen đó có ra tay thì cậu vẫn sẽ chết chắc, hơn nữa hai con mèo đen đó cũng không thể thật sự ngăn cản được tôi, một điểm này bản thân cậu hẳn cũng hiểu rõ.”

“Này, tôi đã nói với anh, đừng… đừng có làm… màu…”

“Rắc… rắc…”

Cùng với cơ thể nứt ra càng ngày càng nhiều, bây giờ Tô Bạch ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn nhưng ánh mắt

hắn vẫn đỏ rực nhìn chằm chằm vào Tucker.

"Giãy dụa không có ý nghĩa, thật ra chúng ta chỉ cần phân thắng bại chứ không cần thiết phải phân sống chết, dù sao tôi cũng hy vọng lần sau có người tới tặng mì ăn liền còn có thể tìm một người để khoe."

Giọng điệu nói chuyện của Tucker rất bình tĩnh, đây là phong cách nhất quán của anh ta, nhưng Tô Bạch biết rõ bây giờ anh ta đang đứng ở góc độ của kẻ chiến thắng chỉ bảo một người thất bại là mình, dùng sự nhân từ của anh ta để cày khoái cảm cho anh ta.

Lúc đầu lão Từ nằm ở nơi này nhàm chán, bé cưng tò mò tới người nào thì giết luôn người đó, nhưng Tô Bạch biết rất rõ mình không có đủ tự tin và thái độ ung dung bình tĩnh của lão Từ, bằng không cũng sẽ không giống như bây giờ gần như đẩy mình rơi vào trong tử cục.

"Hoặc là nhận thua đi, hoặc là… chết."

Tucker hơi gật đầu, lời nên nói anh ta đã nói rồi, nếu Tô Bạch không cúi đầu nhận thua vậy giết chết hắn chính là kết cục cuối cùng, cho dù từ nay về sau mình sẽ phải cô độc.

"Rầm! Rầm! Rầm…"

Cơ thể Tô Bạch bắt đầu tiếp tục nổ vỡ, mà bàn tay to đó thì lại đang không ngừng siết chặt lại, Tô Bạch giống như một miếng bọt biển không ngừng bị ép ra máu tươi đỏ lòm, mà bàn tay to này cũng bắt đầu càng lúc càng đỏ hơn.

Tucker lắc đầu, dường như đang chế nhạo sự u mê không chịu tỉnh ngộ của Tô Bạch, chẳng qua là cúi đầu nhận thua mà thôi, chẳng qua chỉ là một ghi chép và luận bàn nhàm chán mà thôi, thật sự không cần thiết phải nghiêm túc như vậy, thân là thính giả mà nói sống đương nhiên quan trọng hơn tôn nghiêm và mặt mũi vô số lần.

Tất nhiên Tucker không đứng ở địa vị của người khác mà nói, anh ta là một người kiêu ngạo mà Tô Bạch cũng thế, nếu hai bên đổi vị trí cho nhau, thật ra Tucker cũng không bằng lòng cúi đầu.

Chương 1338 Hai Người… Đàn Ông Sức Cùng Lực Kiệt 3

Máu tươi trên người Tô Bạch bốc lên bắt đầu càng ngày càng nhanh, mà khí tức của hắn cũng dần trở nên càng ngày càng suy yếu, thậm chí bây giờ hai cánh tay của hắn đã gãy, chỉ còn lại cơ thể tàn tạ còn bị siết chặt, nhưng hắn vẫn há to miệng lộ ra răng lợi đầy máu, thấp giọng nói: "Tôi không biết… thuật triệu hồi…"

"Cậu nhận thua đi, sau này tôi có thể dạy cậu, giống như tôi đã dạy cậu cách sử dụng phân thân chân chính vậy." Tucker vẫn bình tĩnh nói như cũ.

"Ha ha… ha ha…" Đột nhiên Tô Bạch bật cười, sau đó nhìn Tucker bằng ánh mắt như nhìn một thằng ngốc: "Bàn tay này… triệu hồi… ra… cái giá không nhỏ… nhỉ… Nó không phải thú cưng của anh… thậm chí… anh phải lấy lòng nó… mới có thể… mượn dùng… sức mạnh của nó…"

"Cái này không cần cậu lo, cái giá luôn phải trả một chút." Tucker nhìn Tô Bạch đã chỉ còn lại sự giãy dụa cuối cùng, anh ta cũng biết rõ hắn sẽ không nhận thua, cho dù có chết.

"Tôi không biết… thuật triệu hồi…" Tô Bạch lại lặp lại.

Tucker hơi nhíu mày, anh ta nhớ Tô Bạch đã nói câu này rồi.

"Nhưng tôi… biết… hiến tế… anh cho rằng… vừa rồi tôi… nhảy vào… hoàng tuyền… là để… tắm sao?"

Tô Bạch chợt há miệng, mang theo nụ cười điên cuồng nhìn chằm chằm vào Tucker: "Ta đã hiến tế… chín phần máu tươi của mình… bây giờ… nên đến phiên mi thực hiện lời hứa… ta hào phóng… hơn anh ta nhiều nhé!"

Con ngươi của Tucker lập tức co rút, đột nhiên anh ta hiểu ra tại sao bàn tay to mà mình triệu hồi ra vừa rồi lại bắt đầu từ từ biến đỏ, trong lúc nhất thời, Tucker đã mất đi hai cánh tay đang định rút lui nhanh gọn, trước đó anh ta lơ lửng cách Tô Bạch thật sự quá gần, hiển nhiên cũng cách bàn tay to đó vô cùng gần.

Anh ta biết rõ thứ mà mình triệu hồi ra là thứ gì, cũng biết rõ rốt cuộc mấy ma thần ở minh giới đó có phẩm hạnh gì, hơn nữa bản thân Tucker cũng không có cách nào hoàn toàn khống chế bọn chúng, mỗi lần triệu hồi thật ra đều cần nhận trả cái giá nhất định cho bọn họ sau khi xong chuyện thì bọn họ mới bằng lòng ra tay, cũng vì thế, chủ nhân của bàn tay này cũng không phải thú cưng của Tucker, cũng không phải bạn đồng hành càng không phải thuộc hạ, vừa vặn ngược lại, bây giờ Tucker vẫn chỉ là thính giả cao cấp muốn mượn dùng sức mạnh của nó thì phải vô cùng lấy lòng nó!

Lúc này nhìn thấy bàn tay biến màu, Tucker hiểu ra chủ nhân của bàn tay này đã bị Tô Bạch dùng sự hiến tế cao giá hơn và trực tiếp hơn mua chuộc. Hắn chủ động bốc hơi máu tươi của mình cũng không phải vì bị siết chặt đến nổ tung, thậm chí hắn hoàn toàn còn có năng lực hóa thân thành trạng thái máu tươi trốn thoát khỏi cái vồ của bàn tay to một lần, nhưng hắn lại không làm như vậy, hắn cố tình bị bắt, cố tình thực hiện lời hứa hiến tế trước mặt mình.

Chết tiệt, người phương Đông giảo hoạt này!

Người phương Đông nham hiểm này!

Đồ ma thần bội bạc!

Bàn tay to đang nắm chặt Tô Bạch không đợi Tucker cách xa đã trực tiếp vung ngang, đánh một đòn nặng nề lên người Tucker đã mất đi hai cánh tay không kịp phòng thủ.

"Ầm!"

Cả người Tucker bay ngược một đường ra khỏi tế đàn, cuối cùng đập mạnh lên trên quan tài, vì phần eo bị va chạm nên nửa người anh ta đã bị bẻ gãy, cả người treo trên quan tài một cách vô cùng thê thảm, cơ thể không thể kiềm chế được bắt đầu run lên.

Bàn tay to hoàn thành giao ước với Tô Bạch cũng buông tay ra, thu về phía sau cánh cửa, cánh cửa cũng theo đó mà biến mất.

"Cái này… cái này…'

Tucker muốn giơ tay lên theo bản năng lại phát hiện cơ thể mình đã hoàn toàn sụp đổ rồi, loại sụp đổ này trừ phi mình có thể tiến vào thế giới chuyện xưa có được sự phục hồi của Phát Thanh, bằng không ở đây cho dù có thiên tài địa bảo cũng rất khó khôi phục hoàn toàn, cho dù là động tác giơ tay thì trước mắt Tucker cũng không thể làm được.

Một người đàn ông bị bóp cơ thể đến hoàn toàn biến dạng, hai chân và hai đùi cũng biến thành dị dạng từ từ đi tới bên cạnh Tucker, hoặc là nói bò đến bên cạnh anh ta mới càng thích hợp hơn một chút. Cơ thể người đàn ông dán lên người Tucker rồi leo lên, đến cuối cùng, hai bên mặt đối mặt, hai người đàn ông với cơ thể sức cùng lực kiệt gần như chồng lên nhau.

Một trận chiến thảm hại kết thúc, kết cục nhất định cũng là thắng thảm, chỉ nhìn bộ dáng hai bên giao thủ bây giờ là có thể nhìn ra được cái giá mà bọn họ phải trả cho lần giao thủ này đắt đỏ cỡ nào.

Vì bây giờ Tô Bạch cũng không còn bao nhiêu sức lực để nói chuyện: “Chớp mắt… hai lần… nghĩa là… nhận thua… bằng không tôi… sẽ hút sạch máu… của anh… biến anh trở thành… chất dinh dưỡng… của tôi…”

Tô Bạch vẫn cho Tucker cơ hội lựa chọn này.

Chương 1339 Chống Lưng! 1

Bên hoàng tuyền, một con mèo đen đang thong thả bước đi, tuy nói Cát Tường và Như Ý lớn lên giống nhau nhưng thật ra hai con mèo hoàn toàn có thể liếc mắt cái là nhận ra ngay. Vẻ lạnh lùng của Như Ý và vẻ kiêu ngạo của Cát Tường, độ khác biệt vẫn rất lớn.

Tâm trạng của Như Ý không được tốt cho lắm, nguyên nhân nằm ở trận đánh nhau trước đó của Tô Bạch và Tucker, Tô Bạch muốn giữ vững truyền thống này mà Tucker thì lại muốn phá vỡ truyền thống này, đối với Như Ý mà nói đứng bên cạnh Từ Phú Quý đập chết từng người phương Tây tới đây thăm một mới là truyền thống thuộc về nó.

Nhưng Tô Bạch cũng không làm như thế, rõ ràng hắn đã thắng lại giữ lại mạng của người phương Tây đó, điều này khiến Như Ý rất không phục, một con mèo có thực lực mạnh thế nào thì suy cho cùng nó vẫn chỉ là một con mèo, bạn muốn kêu một con mèo nhìn thoáng kiểu gì thì cũng không phải thực tế đến vậy được, hơn nữa phạm vi sinh hoạt của Như Ý cũng chỉ ở nơi chứng đạo nhỏ bé này, nó nhìn thoáng cái này vậy bạn kêu nó nhìn cái nào nữa đây?

Cát Tường nằm phủ phục trên cái bệ trên cùng của tế đàn, một móng vuốt đặt lên chiếc hộp để ngọc tỷ nước Điền, nhìn chằm chằm vào Như Ý đang đi về từ phía hoàng tuyền bên dưới với vẻ hơi vô lực.

Đối với Cát Tường mà nói nó ngược lại chẳng sao cả, cũng vì thế nó càng không hiểu người bạn ngày xưa này của mình

hơn, cuộc sống hai mươi năm khác nhau, đối với hai con mèo mà nói qua thật có sự chênh lệch rất lớn.

Như Ý còn đang ở đó đi vào bế tắc, Cát Tường thì lại ở bên này giúp nhìn xem.

Mà ở một bên khác, hai bên nắp quan tài, hai người đàn ông với cơ thể vặn vẹo lần lượt nằm ngang ở đó, sắc mặt của Tô Bạch tái nhợt, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, trông cứ như túng dục quá độ vậy.

Quả thật, bây giờ hắn thật sự rất yếu, dù sao không chết đã là may mắn lắm rồi, đối với hắn mà nói nhất định phải đợi lần sau vào thế giới chuyện xưa mới có thể hồi phục hoàn toàn. Ở nơi chứng đạo này, muốn hồi phục rất khó, vì lần này thứ tổn thất là nguyên khí chứ không còn đơn giản có thể thông qua tự mình hồi phục là có thể phục hồi nguyên trạng nữa.

Đương nhiên rồi, thật ra Tô Bạch còn có một sự lựa chọn khác, đó chính là coi Tucker đang trong tình trạng hấp hối còn thê thảm hơn mình ở bên cạnh thành máu tươi để hút, chỉ là trước đó cho dù Tucker có hơi làm màu nhưng dù sao anh ta cũng đã lơ lửng trước mặt mình từng nói với mình chỉ cần nhận thua sẽ không giết mình.

Bây giờ đổi lại là mình, trực tiếp hút khô người ta hình như quả thật cũng không được hào phóng cho lắm.

“Không hào phóng.” Suy nghĩ này vốn sẽ không xuất hiện trong đầu Tô Bạch, nhưng bất cứ việc gì cũng đều phải cân nhắc đến tình huống thực tế, hai nơi chứng đạo cũng chỉ có hai người là mình và anh ta, giết một người trong đó vậy sau này còn lại mỗi mình cũng quá cô độc.

Hơn nữa đôi bên thật sự cũng không có thâm thù đại hận gì, chỉ đơn thuần là lúc trước Từ Phú Quý ở nơi này giở trò quỷ, nếu không phải ông ta giống như một tên đồ tể nằm đây

hai mươi năm, phương Tây cứ có bé cưng tò mò nào tới là ông ta thịt người đó, thì cũng sẽ không biến thành cục diện trước mắt. Tô Bạch không tin các thế hệ người canh giữ phương Tây trước đây tới nơi này sau đó trong đầu đều chập mạch muốn khiêu chiến với người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông, người nào cũng là kẻ điên chiến đấu ảo tưởng sức mạnh hết.

"Cậu nên giết tôi."

Eo của Tucker đã gãy, cho dù khi dựa lên nắp quan tài cũng là nửa người bên trong nửa người bên ngoài, đối với một người có cấp bậc sinh mệnh như anh ta mà nói cho dù gặp loại thương thế này thì vẫn có thể giữ lại một hơi thở không chết, cộng thêm Tucker chính là song tu ma võ lại thêm huyết thống ẩn yêu tộc, khả năng kháng sát thương cũng không yếu hơn Tô Bạch bao nhiêu.

"Mấy thứ anh nói với tôi trước đó, tôi sẽ không lặp lại đâu, bây giờ tôi nói chuyện cũng cảm thấy mệt lắm." Tô Bạch nghiêng đầu, nói chuyện quả thật có hơi mất sức: "Hơn nữa, nếu anh đã nhận thua tôi càng không có lý do gì để giết anh."

"Là cậu dùng tay ấn mí mắt tôi hai lần nhé… chứ tôi không…"

"Đừng giải thích, giải thích chính là lấp liếm." Tô Bạch ngắt lời Tucker: "Chúng ta không thể nhắm mắt yên tĩnh nằm ở đây đợi thời gian chuyện xưa tiếp theo tới được sao?"

"Cậu không sợ tôi vào thế giới chuyện xưa sớm hơn cậu sau đó hồi phục lại ra tay với cậu sao?" Tucker hỏi trong sự oán hận.

"Anh đáng yêu như vậy sao có thể làm như thế được?" Tô Bạch cười đáp.

Trong đầu Tucker không ngừng lặp lại tính từ "lovely" này xem rốt cuộc nó có ý nghĩa gì với mình.

“Đúng rồi, huyết thống ẩn của anh là Orochi sao? Chính là cái tô tem thần thoại của người Nhật Bản ấy?”

“Kiến thức của cậu không tồi đấy.” Tucker khen ngợi.

“Ha ha, anh lại làm màu…” Tô Bạch đổi một hướng dựa đầu khác, tìm một tư thế thoải mái hơn rồi bảo: “Bầu không khí văn hóa của mấy quốc gia phương Đông như Trung, Nhật, Hàn vẫn rất giống nhau.”

“Cái này tôi biết, tôi cũng từng tiếp xúc với vài thính giả Hàn Nhật, phát hiện ra bọn họ đều rất đơn thuần.”

“Đúng vậy, rất đơn thuần, bọn họ coi huyết thống và cường hóa của mình là một loại sinh hoạt, coi thành một loại thái độ nhân sinh để đối xử, thính giả phía bên Trung Quốc chúng tôi thì lại càng xu lợi hơn một chút, cũng càng thực tế hơn chút, đương nhiên đây cũng là vì sự cạnh tranh trong giới thính giả bên Nhật Hàn cũng không ác liệt bằng chỗ tôi.”

Chương 1340 Chống Lưng! 2

“Loại thái độ đối xử với huyết thống và cường hóa này của bọn họ nếu ở cấp bậc hiện giờ thường có thể lấy được hiệu quả rất tốt, nhưng nếu ngay từ đầu đã là như thế ngược lại vẫn quá sớm rồi, điều này cũng khiến cho bọn họ tiến vào cấp bậc thính giả cao cấp thiếu mất sức cạnh tranh và lực sinh tồn.”

Tucker nhìn Tô Bạch rồi lại nhìn hai con mèo đen vừa mới tản bộ xong trở về, ánh mắt anh ta đặc biệt nán lại trên người Như Ý thêm một lúc.

“Tôi cảm thấy tôi vẫn về bên kia trước thì hơn.”

Tucker nhìn Tô Bạch, ngược lại anh ta khá yên tâm về hắn vì dù sao anh ta cũng không thẩm ra được hàm nghĩa sâu hơn của “lovely” nên không sinh ra liên tưởng không tốt, nhưng đối với con mèo đen này, Tucker quả thật có hơi thận trọng, trước đó khi mình ở trạng thái đỉnh cao ngược lại có thể tự tin coi nhẹ, nhưng bây giờ bộ dáng của mình đã thế này rồi, lại nhìn con mèo đen có chút phong thái của đồ tể chuyên nghiệp cứ cảm thấy rất không thoải mái.

Hơn nữa thông qua một khoảng thời gian quan sát, Tucker cũng nhìn ra được Tô Bạch cũng không thể hoàn toàn khống chế được con mèo đen này, nếu bây giờ con mèo đen này đột nhiên ra tay, cho dù mình và Tô Bạch liên thủ lại cũng không phải đối thủ của nó.

“Rất xin lỗi…” Tô Bạch nở nụ cười: “Nếu bây giờ anh có thể điều động trận pháp truyền tống về thì tôi cũng không ngại, nhưng tôi không thể giúp được anh, cũng không thể kêu tôi bò trên đất giúp anh đẩy quan tài được đúng không?”

Tucker thở dài, chỉ có thể nhắm mắt lại, cố hết sức không nhìn con mèo đen đó.

Cũng may cho dù trong lòng Như Ý có bất mãn bao nhiêu thì vẫn nể mặt Tô Bạch không ra tay với Tucker, nhưng mỗi khi trong lòng bất mãn, trong một ngày sẽ đặc biệt tới nhìn Tucker ở khoảng cách gần vài lần, đây có lẽ là việc duy nhất nó có thể làm, không thể giết mi nhưng bản mèo chí ít vẫn có thể dọa mi.

Năm ngày trôi qua như vậy, trong năm ngày này thương thế của Tô Bạch đã hồi phục một chút ít, ít nhất có thể miễn cưỡng chống vào thành quan tài hơi ngồi dậy, mà Tucker thì đã hồi phục một chút về phương diện linh hồn, tinh thần đã tốt hơn trước, nhưng có năm ngày vẫn còn lâu mới đủ hồi phục.

Trước đó hai người đàn ông vì một thứ ghi chép hư vô mờ mịt hơn nữa không có bất cứ ý nghĩa gì mà đánh một trận, đến bây giờ vẫn là hai bệnh nhân bệnh nặng, không thể không nói đây quả thật là một loại chế giễu.

Mà hôm nay hai người vẫn dựa vào bên nắp quan tài nói chuyện với vẻ hơi vô lực, đột nhiên bên ngoài lối vào nơi chứng đạo bắn ra một chùm sáng trắng, sau đó toàn bộ nơi chứng đạo cũng bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Sắc mặt của Tucker hơi nặng nề, mở miệng hỏi: "Đây chắc hẳn là bên phương Đông các cậu có người tới chúng đạo đi."

Tô Bạch cười khổ một tiếng: "Tôi chỉ hy vọng đừng là một đám người có thâm niên chui vào đây nữa."

"Hẳn không có khả năng đâu, dù sao chỗ tôi cũng không có phản ứng gì cả nên chỉ có thể là một bên có người tới chứng đạo sẽ sinh ra ảnh hưởng tại trận pháp lối vào của một bên khác, không cho người tới chứng đạo có cơ hội dẫn thêm người khác vào đây."

Tô Bạch duỗi tay vỗ lên nắp quan tài, nắp quan tài bay lên thành tiếng, ánh sáng trắng bên ngoài càng lúc càng mạnh, có nghĩa người tới chứng đạo sắp vào đây rồi.

Tô Bạch thử vài lần, bây giờ cơ thể hắn hoàn toàn không lăn vào trong quan tài được, dù sao thì khuôn của quan tài này cũng khá cao, về phương diện cao rộng cũng là dựa theo đãi ngộ của đế vương mà chế tác.

"Cát Tường, giúp tao…" Tô Bạch gọi Cát Tường ở phía sau.

Cát Tường đi qua duỗi móng vuốt, một luồng sức mạnh nâng Tô Bạch lên, đưa hắn vào trong quan tài.

"Cát Tường, vào trong với tao." Tô Bạch lại gọi.

Cát Tường hơi do dự nhưng vẫn nhảy vào trong quan tài, sau đó đóng nắp quan tài lại.

Tucker dựa vào nơi đó không nhịn được mà mở miệng châm biếm: "Người trung Quốc thật hư vinh, thật thích thể diện."

Mà lúc này, từ trong chùm sáng trắng có một cô gái với dáng người thon thả đi tới, cô ta mặt trái xoan, eo mảnh khảnh, mang theo một loại quyến rũ tự nhiên, có thể nói là loại hình xinh đẹp trời sinh, đây có khả năng là người ta sinh ra đã có chứ ngược lại không liên quan lắm đến con đường cường hóa.

Cô gái vừa đi vừa quan sát nơi này, đối với phần lớn thính giả mà nói, nơi chứng đạo quả thật không phải là một nơi muốn tới thì tới, cũng vì vậy đại đa số người tới chứng đạo đều là lần đầu tiên nhìn thấy nơi này.

Khi cô gái bước lại gần, nắp quan tài bay lên, một tầng sương mù đen bốc lên, Cát Tường giơ móng vuốt nâng Tô Bạch dậy, nhưng Tô Bạch vẫn ẩn giấu trong đám sương mù đen.

Cát Tường bước thong thả tới, lộ diện trước mặt cô gái, làm "thần thú" hộ pháp cho Tô Bạch với vẻ mặt không hề tình nguyện.

Cô gái nhìn Cát Tường, hơi cúi người nói với Tô Bạch trong sương mù đen: "Con mèo này thật đáng yêu."

Với thực lực của cô gái tới chứng đạo quả thật có tư cách nói một tiếng đáng yêu với Cát Tường.

Nhưng cùng lúc đó, thần thức của cô gái cũng quét qua Tô Bạch trong sương mù, hiển nhiên một tầng sương mù đen này không thể ngăn cản được thần thức dò xét của một người tới chứng đạo.

Chỉ là cô ta trông thấy một một người đàn ông với hoạt tính trong cơ thể gần như đã đến một điểm thấp nhất, hơn nữa toàn bộ cơ thể còn vặn vẹo tàn tật, cô ta lại liên tưởng đến thân của đối phương phận nằm trong quan tài, theo bản năng cho rằng Tô Bạch là một cường giả canh giữ nơi chứng đạo hơn nữa còn đang tu luyện, là một loại pháp môn tu luyện tìm được đường sinh từ trong cõi chết.

Lập tức, cô gái hơi cúi người với hắn một cách rất trịnh trọng coi như là hành lễ đi.

"Dối trá, dối trá, quá dối trá…"

Tucker dựa vào phía sau quan tài đang không ngừng oán thầm trong lòng…

Chương 1341 Có Kẻ Trộm Tới Nơi Chứng Đạo! 1

Đối phương hành lễ cúi chào mình, Tô Bạch cũng hơi gật đầu coi như đáp lại, nói thật kêu bây giờ kêu hắn cúi người đáp lễ độ khó thật sự có hơi lớn.

Cô gái cũng không nán lại quá lâu vì cô ta tới nơi này là để chứng đạo chứ không phải để kết bạn, cô ta vòng qua Tô Bạch định đi thẳng về phía tế đàn, nhưng khi vòng qua quan tài ánh mắt cô ta vẫn dừng lại trên người Tucker đang dựa lưng vào sau quan tài một lúc.

"Một tên trộm phương Tây bị tôi coi thành máu dinh dưỡng."

"Ha ha." Cô gái cười từ chối cho ý kiến, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, nhưng cơ thể rất nhanh đã biến mất ở đó, trực tiếp xuất hiện trên tế đàn.

Vì trước đó Tô Bạch dùng tiếng Trung trao đổi dẫn đến việc phản ứng của Tucker hơi chậm một chút. Anh ta biết tiếng Trung nhưng cũng phải dịch lại ý nghĩa trong lòng mình trước đã, ngay khi anh ta hiểu được Tô Bạch lấy mình ra làm màu cũng muốn mở miệng phản bác, nhưng cô gái phương Đông tới chứng đạo đó đã biến mất khỏi nơi này mất rồi.

Chuyện này gần như khiến Tucker nghẹn đến xỉu ngang, anh ta là người cao quý cỡ nào, sao có khả năng sẽ cam tâm tình nguyện bị Tô Bạch giẫm một cước coi thành đá lót chân để thể hiện được?

“Quá vô sỉ, thật sự quá vô sỉ…” Tucker không ngừng lặp lại mấy từ này.

Tô Bạch thì lại ngồi bên mép quan tài dưới sự giúp đỡ của Cát Tường trông rất chán nản, nhìn Tucker đang thẹn quá hóa giận cũng không thật sự quan tâm anh ta, công việc của người canh giữ nơi chứng đạo thật ra không thể nói được bao nhiêu, đặt biệt là đối với Tô Bạch mà nói, cho dù thi thoảng cơ duyên xảo hợp có vài người thâm niên tới thì Cát Tường và Như Ý cũng có thể tự mình giải quyết. Tô Bạch từng thấy qua Từ Phú Quý làm việc, cũng chính là khi người chứng đạo vào đây sẽ ra ngoài thể hiện sự tôn kính một chút, trừ cái này ra đều là một mình người chứng đạo tự làm là được.

Ông bác canh cửa khu xưởng còn biết cẩn thận đề phòng buổi tối có tên trộm nào lẻn vào trộm đồ hay không, mà Tô Bạch ở đây thứ cần phải lo thật sự ít đến đáng thương.

Đương nhiên rất nhanh hắn đã phát hiện ra mình nghĩ quá đơn giản rồi.

Nếu là bình thường, hắn sẽ vui lòng đi tới bên tế đàn quan sát cảnh tượng chứng đạo, nhưng bộ dáng của mình hiện tại hiển nhiên không thể quan sát được, ngược lại cũng không phải vì mặt mũi nhục nhã vì dù sao nơi chứng đạo cũng là địa bàn của hắn, thân là chủ nhân khi có một vị khách xa lạ xuất hiện, biểu hiện mình quá mức suy yếu tóm lại cũng là một chuyện quá không tốt.

Chỉ là đợi rất lâu Tô Bạch cũng không cảm ứng được tiếng vang lớn của núi đá tróc ra, điều này khiến hắn cảm thấy có hơi kỳ lạ, lẽ nào cô gái này đang do dự chôn thứ gì của mình xuống cho nên mới trì hoãn lâu như thế?

Vẻ giận dữ trên mặt Tucker lại bắt đầu từ từ nhạt dần, chuyển thành cười tươi: “Người bạn phương Đông thân ái, nhà bạn thật sự gặp trộm rồi.”

Nếu là bình thường Tucker trêu chọc như thế, Tô Bạch hiển nhiên không tin thậm chí rất có khả năng sẽ trực tiếp bỏ qua, nhưng Tucker trước mắt đã ra quỷ ra ma thế này rồi, nếu anh ta còn có lòng nói đùa vậy Tô Bạch thật sự phục anh ta rồi.

"Như Ý, mau đi xem tình hình đi."

Tô Bạch lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Dù sao hắn cũng không phải Từ Phú Quý, Từ Phú Quý nằm ở nơi này hai mươi năm, bé cưng tò mò từ phương Tây truyền tống qua đây và các thế hệ thính giả tới đây chứng đạo ở trước mặt Từ Phú Quý chẳng quấy lên được sóng gió gì hết.

Nói một cách đơn giản thì cùng là bảo vệ, Tô Bạch thuộc loại tốt nghiệp cấp ba may mắn được tuyển vào, mà Từ Phú Quý lại thuộc loại tướng quân xuất ngũ trước đây từng ra đánh trận, vì tiếp tục tỏa sáng vẻ vang cho nên mới chủ động đi làm bảo vệ canh cửa.

Về mặt cấp bậc thật sự không thể so sánh, cho dù đều cùng là bảo vệ canh cửa.

Như Ý đi kiểm tra tình hình nhưng lại đi rất lâu vẫn không thấy nó trở về.

Vị trí quan tài của Tô Bạch cách bên tế đàn đó cũng chỉ vài trăm mét mà thôi, tuy rằng vì góc độ và góc quành nên không có cách nào nhìn thẳng vào tình hình bên đó, nhưng đối với Như Ý mà nói đi đi về về mấy trăm mét cũng chỉ trong vài cái nháy mắt thôi chứ.

"Vừa rồi khi cô gái đó nhìn tôi, tôi cũng đã nhìn ra được hình thể của cô ta rõ ràng có thành phần tự mình thiết lập trong đó, chắc hẳn là tự hư cấu thân phận rồi, cậu nói xem người tới chứng đạo lại có gì không muốn để người nhìn thấy?

Dù sao bia mộ vừa chôn xuống chính là đại lão, lẽ nào nói còn sợ kẻ thù biết mà qua đây quật mộ à?"

“Nhưng Phát Thanh cho cô ta tư cách tới đây chứng đạo, còn có thể là giả được sao?” Tô Bạch hỏi với vẻ hơi khó tin.

“Thật ra chuyện này rất đơn giản thôi, tư cách mà Phát Thanh cho người chứng đạo là Phát Thanh cho rằng cậu có tư cách này, độ khó của loại tạo giả này khá lớn, cậu muốn lừa Phát Thanh cũng rất khó.

Nhưng vẫn có một loại đơn giản, chính là tự mình phá giải trận pháp ở lối vào sau đó cải trang thân phận thành người chứng đạo tới đây.”

Tô Bạch vẫn không thể tin được lại có người thật sự dám làm như thế, nơi này chính là chỗ cách Phát Thanh gần nhất, tương đương với đi tới Nam Hải lừa bán thuốc giả vậy.

“Đừng không tin, loại chuyện này từng xuất hiện bên phương Tây chúng tôi rất nhiều lần rồi, hình như mỗi năm đều có cường giả ở vị trí thính giả cao cấp cao giai nghĩ đủ mọi cách cuối cùng thậm chí còn không ngại tới nơi chứng đạo tìm cơ hội kích thích và cảm ngộ, chỉ là phía Đông các cậu khá đặc biệt, nhiệm kỳ trước của cậu chính là một BUG, muốn lừa được ông ta phỏng chừng không có khả năng nhưng cậu cũng không phải.”

Chương 1342 Có Kẻ Trộm Tới Nơi Chứng Đạo! 2

Ngược lại Tucker không hề cảm thấy lo lắng cho tình huống trước mắt chút nào, trên cơ bản đơn vị anh em đều là như thế, bình thường chào anh chào cậu chào mọi người, uống rượu ca hát chung với nhau, nhưng ngày nào đó thấy anh sập tiệm, phỏng chừng kẻ đầu tiên vui khi thấy người gặp họa chính là đơn vị anh em.

Như Ý vẫn chưa trở về, Cát Tường cũng trông có vẻ sốt ruột, rõ ràng con mèo này cũng cảm giác được có gì đó không đúng, gần mười lăm phút rồi mà bên đó vẫn chưa có tiếng vang nào xuất hiện, thế này thật hơi khó tin, có do dự chôn gì xuống đến thế nào đi chăng nữa cũng không cần đợi tới tận bây giờ chứ?

Mà ở đây người rơi vào tình huống khó xử nhất chính là Tô Bạch, bản thân hắn rõ ràng là một người bảo vệ canh cửa, biết rõ bên trong có chuyện mà mình lại không thể làm được gì, cứ cố tình vào lúc mình suy yếu nhất xuất hiện tình huống này, đây thật sự là một sự trùng hợp chết tiệt!

"Đúng rồi, nhớ đợt trước chỗ cậu có một tốp người có thâm niên tới, cậu kêu một người trong số đó truyền lời đi thì phải?" Đột nhiên Tucker nghĩ đến gì đó, nhàn rỗi hỏi, nhưng nhìn nửa người trên và dưới của anh ta lộ ra một góc độ xiên lệch không có quy tắc, mà vẻ mặt lại thảnh thơi như thế thoạt nhìn vô cùng kỳ cục.

"Là ông ta tiết lộ tin tức ra ngoài sao?" Tô Bạch cuối cùng cũng hiểu ra.

Từ Phú Quý vừa đi, mình vừa mới nhậm chức người canh giữ hơn một tháng mà kẻ trộm đã tới cửa rồi.

“Người có thâm niên có thể tới nơi chứng đạo, sau lưng chắc chắn có thính giả cao cấp chống lưng, cho nên ông ta cũng không thể coi là tiết lộ tin tức được. “Tucker giải thích: “Hơn nữa thật ra còn có một điểm, đó chính là thính giả kẹt ở giai đoạn thính giả cao cấp cao giai vẫn luôn không thể thăng cấp, bọn họ nóng lòng muốn tìm cơ duyên và cơ hội, cho dù là làm ra một vài chuyện khác người thì Phát Thanh vẫn sẽ ngầm thừa nhận, chuyện này đã không thể tính là bí mật trong giới thính giả cao cấp phương Tây chúng tôi nữa rồi, vì dù sao với hình thức bồi dưỡng của Phát Thanh mà nói người ở tầng thấp nhất chỉ là vật hy sinh, chỉ có cấp bậc có thể ngồi trên xe lửa đó mới là một nhóm người mà nó thật sự coi trọng và cũng là người mà nó cần.

Cho nên cô gái vừa rồi mới cố tình thay đổi hình dạng, cô ta không cần đi lừa Phát Thanh mà chỉ cần lừa cậu là đủ, Phát Thanh có quy tắc vận hành của mình, hơn nữa dựa theo lý luận của Phát Thanh, nó đã sắp xếp chức vụ người canh giữ ở nơi này, vậy việc trông chừng và bảo vệ mọi thứ hẳn nên do một người canh giữ như cậu gánh trách nhiệm, nó hoàn toàn có lý do bỏ qua người mà mình cảm thấy có thể làm như không thấy.”

“Nhưng trách nhiệm là ở tôi, đúng chứ?” Tô Bạch hiểu rõ phong cách của Phát Thanh, bản thân nó dựa theo một quy trình để vận hành và bước đi, nhưng cũng có sự thay đổi của mình, mà ở một nơi như chỗ chứng đạo này, Phát Thanh có thể biến hóa một cách vô nguyên tắc vì nó có đối tượng trừng phạt, đó chính là người canh giữ thất trách cũng chính là Tô Bạch.

“Ha ha, chính là ý này đấy, cho nên nếu cậu không ngăn cô ta vậy lỗi mà cô ta phạm phải cần cậu tới gánh vác, độ khó thế giới chuyện xưa tiếp theo của cậu sẽ bị tăng lên rất nhiều, dựa theo thành ngữ của người Trung Quốc các cậu để hình dung thì chính là ‘tai bay vạ gió’.”

Tô Bạch xòe lòng bàn tay của mình ra, hắn đang thử triệu hồi ngọc tỷ nước Điền, ngọc tỷ nước Điền giống như súng của cảnh sát, bình thường không được phép dùng lung tung thậm chí còn phải nộp lên bảo quản, nhưng lúc thật sự cần dùng nó chắc chắn có thể phát huy ra uy lực lớn mạnh nhất.

Thế nhưng lòng bàn tay vừa dùng sức, tâm thần vừa hoạt động, Tô Bạch đã cảm thấy cả người mình tuyền tới cảm giác trống rỗng rã rời, cơ thể lảo đảo một cái, nếu không phải có Cát Tường ở phía sau đỡ thì lúc này phỏng chừng hắn đã ngã vào trong quan tài rồi.

Trạng thái hiện tại của mình thật sự quá kém, suýt chút nữa ngay cả ngọc tỷ nước Điền cũng không triệu hồi nổi rồi.

Hô hấp của Tô Bạch bắt đầu trở nên nặng nề hơn rất nhiều, với tính cách của hắn, trước đó bằng lòng chủ động chém giết đến tận cùng với Tucker vì cái gọi là truyền thống đó, bây giờ hiển nhiên không có khả năng vui lòng giúp một người xa lạ đi gánh nhân quả.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Bên kia hoàng tuyền truyền tới ba tiếng vang giống như nổ tung.

“Cô ta… cô ta đang chọn bia mộ!” Tô Bạch lập tức hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, cô gái đó… cô ta đang rút bia mộ mà mình chọn trúng bên dưới đáy hoàng tuyền.

Loại tình huống ăn trộm này vẫn là lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy, không phải trộm đều che mặt lẻn vào nhà người ta trộm đồ hay sao, còn tên trộm này quả thật có dịch dung đấy, nhưng lại vừa trộm đồ vừa đốt dây pháo kép trong nhà người ta.

"Người ta có tự tin, chắc hẳn là một sự tồn tại gần với thính giả cao cấp cao giai rồi, nếu cậu ở thời kỳ toàn thịnh có lẽ mượn dùng thân phận và lợi thế của người canh giữ tạo thành chút phiền phức cho cô ta.

Về phần cậu của bây giờ thì sao? Tôi chỉ có thể mặc niệm thay cậu, trừ phi cậu có thể nhanh chóng hồi phục ngay bây giờ…"

Nói đến đây, Tucker lập tức dừng lại vì anh ta phát hiện ra mình đang tự đào hố cho mình một cách tràn đầy tự tin…

Sau đó anh ta nhìn sang bên cạnh mình với vẻ dè dặt, anh ta nghĩ lúc này Tô Bạch đang ruột gan rối bời chắc chắn sẽ không nghe hiểu mình vừa suýt chút nữa thì nói thứ vớ vẩn đó.

Nhưng ai ngờ ngay khi anh ta nghiêng đầu qua, mặt của Tô Bạch lại chỉ cách chưa đến vài phân, gần đến mức hô hấp của đối phương có thể trực tiếp phả lên mặt mình.

Khóe miệng Tô Bạch mang theo nụ cười nhìn Tucker, giọng nói trở nên hơi lạnh lùng: "Đúng nhỉ, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, ở đây không phải vừa vặn có một túi máu cực phẩm sao?"

Chương 1343 Nỗi Sợ Hãi Của Mập Mạp! 1

"Anh Bát Nhất, anh ngủ một lúc trước đi, đợi lát nữa đến em sẽ gọi anh."

"Khỉ ốm này, cái đầu của thằng nhãi nhà cậu bị úng nước à, sơn đạo này quanh co mười tám khúc, làm sao tôi ngủ nổi?" mập mạp bực mình trừng mắt nhìn người đàn ông gầy gò đang lái xe rồi nói tiếp: "Cậu cũng chú ý tí đi, khi cua chậm một chút, đừng vượt xe lung tung, đến khi đó cậu chết tôi còn phải giúp cậu nhặt xác nữa, rắc rối lắm."

Người đàn ông gầy gò không dám cãi lại mập mạp nhưng trong lòng vẫn thì thầm một câu, nếu thật sự xảy ra tai nạn giao thông, tôi chết lẽ nào anh còn có thể sống được chắc? Lại còn nhặt xác cho tôi nữa cơ đấy? Nhưng mấy lời này anh ta không có gan nói ra trước mặt mập mạp.

Khỉ ốm đã từng thấy một mình mập mạp đánh năm, sáu tên côn đồ ngã sấp mặt ở Thành Đô, mập mạp này ở trong mắt khỉ ốm chẳng khác vì Hồng Kim Bảo, người thì béo nhưng công phu tay chân thật sự không phải giả.

Mập mạp mở cửa sổ xe ra, bên ngoài trời đổ mưa, chiếc xe đang lái trên con đường tỉnh, thi nhân thời Đường Lý Bạch đã từng cảm thán:

Ôi,

Nguy hiểm thay, cao thay!

Đường Thục khó, khó hơn lên trời!

Thật sự đây cũng không phải thủ pháp khoa trương phóng đại trong thơ thôi đâu.

Cho dù là hiện tại, đường Thục vẫn là một con đường khiến người lo lắng khiếp đảm, cho dù quốc gia đã tốn cái giá cực lớn để tu sửa đường cái và mở không ít đường hầm, đặc biệt là sau trận động đất ở Vân Xuyên lại tập trung tu sửa một tốp nữa, nhưng dù sao không thể phá bỏ và san phẳng toàn bộ các dãy núi được, rất nhiều đường cái vẫn ở trên núi, tài xế lái xe lên con đường cái này không chỉ mỗi một khúc cua đều phải cẩn thận, mà chỉ sợ quành vào giao lộ sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nào đó, đồng thời còn phải cẩn thận đá lở và sụt lún đổ xuống từ trên núi, nơi này mỗi ngày có không biết bao nhiêu vụ tai nạn giao thông và các chuyện bất ngờ xảy ra.

Nếu trước đó mập mạp nói khỉ ốm tự mình tìm đường chết tiếp tục lái nhanh như vậy sẽ phải giúp anh ta nhặt xác cũng không phải nói suông thôi đâu, đối với mập mạp mà nói cho dù chiếc xe có rơi xuống vực thì mình cũng không sao cả, nhưng nếu mình ra tay cứu khỉ ốm, cái thứ hàng này mười thì đến tám chín phần sẽ thành thính giả, với tâm tính của khỉ ốm để xét, mập mạp vẫn cảm thấy cho anh ta lăn chết một cách dứt khoát và nhanh gọn còn sảng khoái hơn là một cách nhân đạo như vậy.

Khỉ ốm tiếp tục lái xe, sau khi mập mạp chửi vài câu quả thật đã giảm tốc độ xuống một chút, đương nhiên khúc cua ở đây quả thật rất nhiều, lúc lái xe phải không ngừng quay tròn vô lăng, đối với người lái xe mà nói thật sự là một chuyện rất mệt mỏi.

“Anh Bát Nhất, cơn mưa này kéo dài gần hai ngày rồi, em cảm thấy sắp xảy ra chuyện.” Vài năm trước khỉ ốm là tài xế xe tải, quanh năm băng qua con đường Tây Xuyên này nên hiển nhiên cũng rất rõ một vài tình hình.

Mưa đã rơi hai ngày thậm chí một đường đi thẳng tới đây có thể nhìn thấy không ít cảnh đá lở và tầng đất sụt lở rơi xuống, hơn nữa đường tỉnh, đường quốc lộ và đường cái tu sửa thường đều chọn mấy khu vực khá vững vàng và an toàn, nhưng bây giờ ở đây đã biến thành cái dạng này rồi, mấy thị trấn nhỏ và thôn xóm bên dưới đồi núi đó hiển nhiên cũng gặp nhiều nguy hiểm.

Tuy rằng tổ tiên mập mạp chạy nạn từ Nam Kinh tới đây sau khi Nhật Bản tràn vào Nam Kinh, nhưng dù sao từ nhỏ anh ta cũng sinh ra và lớn lên ở Thành Đô, đối với nơi này cũng quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa.

"Hy vọng bình an vô sự." mập mạp thở dài đáp, dù sao anh ta cũng không phải siêu nhân, hơn nữa thôn xóm dưới chân núi Tây Xuyên nhiều không kể xiết, muốn phòng bị cũng rất khó mà phòng bị được.

Chiếc xe xuất phát từ Thành Đô sáng sớm hôm nay, buổi trưa đến Tây Xương, sau đó hơn bảy giờ tối cuối cùng cũng lái đến khu thắng cảnh hồ Lô Cô. mập mạp ngồi xe cả một ngày quả thật cũng hơi rã rời, lúc này khỉ ốm cũng lái xe quá mệt nhọc rồi, sau khi thả mập mạp xuống cổng vào khu thắng cảnh đã trực tiếp tìm một khách sạn gần đó tính nghỉ ngơi, anh ta nợ mập mạp một nhân tình mới lái xe chở mập mạp qua đây, mập mạp cũng sẽ không yêu cầu anh ta phải cùng mình vào khu thắng cảnh chơi.

Mập mạp lười đi mua vé nên trực tiếp vòng qua trạm soát vé tiến vào khu thắng cảnh, mô hình khu thắng cảnh này thật sự cũng tương tự với cổ thành Lệ Giang, bên trong có dân cư bản địa và rất nhiều người làm du lịch, cũng chỉ có xe bên ngoài tới đây kiểm tra mới khá nghiêm túc một chút.

Khu thắng cảnh rất lớn phỏng chừng diện tích phải bằng cả một huyện thành, thậm chí còn không chỉ thế, chỉ là hồ Lô Cô

buổi tối không trông thấy mặt nước, cũng không có gì khác biệt với nông thôn bình thường, thứ duy nhất vẫn còn sáng đèn cũng chính là mấy căn khách sạn và nhà trọ xây rải rác xung quanh hồ đó, trông có vẻ hơi vắng lặng.

"Khụ khụ…"

Mập mạp ho khan vài tiếng, rút một điếu thuốc ra, sau đó đi một mình đến bên hồ, anh ta từ xa đến nơi này hiển nhiên không phải để chơi mà là để tìm một thứ.

Khu thắng cảnh hồ Lô Cô thật sự mất đến mười năm để xây dựng. Dù sao thì là sóng du lịch tự túc trong nước cũng vừa mới dậy lên chưa được bao nhiêu năm, mà mập mạp lại quen một thính giả cũng ở Tây Xuyên. Người đó từng cầu xin mập mạp cứu mạng khi ở trong thế giới chuyện xưa, từng nói với anh ta một bí mật liên quan đến hồ Lô Cô, đương nhiên sau này người đó vẫn chết trong thế giới chuyện xưa ấy, thậm chí nguyên nhân còn có liên quan đến mập mạp.

Chương 1344 Nỗi Sợ Hãi Của Mập Mạp! 2

Mập mạp trực tiếp nhảy xuống nước, chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm ở nơi này lớn, hồ nước đêm khuya càng lạnh đến thấu xương hơn, nhưng đối với mập mạp của hiện tại mà nói ngược lại không tính là vấn đề gì cả.

Dựa theo sự miêu tả của người trong trí nhớ đó, mập mạp tốn đại khái nửa tiếng để xác định được một vị trí. Khi khu thắng cảnh xây dựng, hồ nước chắc chắn cũng là một mục tiêu cần sửa lại, mà năm đó thính giả kia lại chính là công nhân ở nơi này.

Mập mạp tiếp tục bơi xuống, cuối cùng khi hai chân anh ta lún vào trong đống bùn đen lầy lội dưới đáy hồ, cảm giác được một sợi khí tức lạnh lùng đang lượn vòng đến, loại cảm giác này giống như đêm hôm khuya khoắt anh đẩy một cánh cửa nhà người lạ ra, đánh thức cả gia đình đang ngủ say đó.

“Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!”

Mập mạp thầm đọc chú ngữ trong lòng đồng thời rút một lá bùa ra, cho dù đang ở dưới nước thì lá bùa vẫn bắt đầu bốc cháy một cách kỳ dị.

“Anh bạn, tôi mới tới đảo địa này tìm kiếm một cơ duyên, xin sơn linh hà thần bản địa bỏ quá cho, hôm sau nhất định sẽ dâng hương khói, cung phụng đồ ăn thức uống cho các vị.” mập mạp tiếp tục đọc trong lòng.

Thân là người bản địa, mập mạp biết rõ Tây Xuyên nhiều dãy núi, từ xưa đến nay dân cư vẫn luôn được tính là khá thưa

thớt, cũng vì thế nơi này cũng có nhiều sơn tinh hà quái ẩn náu hơn những chỗ khác nhiều. Với đạo hạnh của mập mạp hiện giờ hiển nhiên không cần sợ bọn họ, nhưng tục ngữ nói rất đúng, diêm vương dễ gặp tiểu quỷ khó làm, mập mạp cũng không muốn lúc mình đang làm việc ở đây lại xuất hiện nhiều rắc rối đâu, đây cũng là quy tắc bắt đầu truyền xuống từ đời tổ sư gia.

Sau khi chào hỏi các tiểu gia đại gia gần đó xong, mập mạp không khách sáo nữa mà từ từ ngồi xổm xuống, hai tay bắt đầu tìm kiếm, nhưng ngoại trừ bùn lầy ra thì vẫn là bùn lầy, hơn nửa cơ thể mình đã lún vào trong mà vẫn chẳng tìm được thứ gì như cũ.

Lúc trước người đó là công nhân sửa hồ nước, nói lúc bên trên đang lọc bùn dưới đáy hồ, máy móc đi tới nơi này là gặp trục trặc, cũng đã cử hai thợ lặn xuống kiểm tra, nhưng sau khi hai thợ lặn đi xuống lại không bơi lên nữa, sau đó chuyện này vì đủ loại nguyên nhân nên bị chôn vùi, khu thắng cảnh thì vẫn thi công như thường.

Sau đó, sau khi người đó trở thành thính giả cấp thấp đã tự mang thiết bị lặn xuống dưới tự mình kiểm tra, vì khi đó thính giả cấp thấp cả ngày nghĩ đến đều là tìm cơ hội mò được pháp khí đánh rơi ở thế giới hiện thực, chỉ cần ở đâu có tin tức hiển nhiên sẽ qua đó thử vận may theo bản năng.

Mập mạp vốn không để tâm đến chuyện này cho lắm, dù sao người đó và mình cũng quen biết hơn nữa khi chết chẳng qua cũng chỉ là một thính giả bình thường thậm chí còn chưa đạt đến cấp bậc người có thâm niên, nhưng trùng hợp là thứ ở dưới đáy hồ mà người đó miêu tả lại rất tương tự với thứ mà mập mạp đã từng thấy trước đây, cho nên anh ta cũng ghi nhớ điều này.

Trước kia là vì có quá nhiều chuyện khác nên mình cũng không tiện cho lắm, hơn nữa mập mạp cũng biết vài ba phần về chuyện liên quan đến thứ đó nên không dám vội đi thử, bây giờ mình đã niết bàn trọng sinh trong hỏa lò, trở thành thính giả cao cấp bằng cách nâng cấp bậc linh hồn kéo theo nâng cấp bậc cơ thể.

"Mẹ nó!"

Mập mạp chửi thầm một tiếng, cũng may hồ Lô Cô rất trong và sạch, cũng là nước dùng để uống của nhân dân bản địa, cho nên cho dù là bùn dưới đáy hồ cũng không đến mức tản ra mùi thối tởm lợm giống như trong hồ nước bình thường, nhưng mò mẫm mãi ở sâu trong đáy nước vẫn chẳng thua hoạch được gì quả thật cũng khiến người sốt hết cả ruột.

Mập mạp nghỉ một chút, hai tay bấm quyết, một thanh kiếm gỗ đào màu đỏ thẫm bắn ra từ sau lưng anh ta.

"Giảo!"

Hai tay mập mạp ra dấu đè xuống.

Kiếm gỗ đào trực tiếp cắm trong đống bùn hơn nữa bắt đầu điên cuồng khuấy đảo, loại khuấy đảo này suýt thì khiến bản thân mập mạp cũng đứng không vững bị cuốn ra ngoài, nhưng cũng chính vì loại khuấy đảo này mà bùn bên dưới bị dọn sạch một phần lớn, bên dưới cũng thấp thoáng lộ ra thứ gì đó.

Mập mạp mở đèn chống nước đã chuẩn bị sẵn lên chiếu xuống, một thứ tương tự với phiến đồng xanh lộ ra ngoài, đây chắc hẳn chính là một góc núi băng, phần còn lại hẳn vẫn bị bùn lầy tiếp tục chôn lấp.

Anh ta tạm thời thu kiếm gỗ đào lại, nhanh chóng lại gần, khi tay của anh ta vuốt nhẹ lên phiến đồng xanh lộ ra ngoài, trong lòng lập tức khẳng định: "Đúng rồi, chính là cái đó, hoa văn giống y như đúng, cảm giác cũng giống y chang!"

Hiển nhiên mập mạp chẳng xa lạ gì đối với thứ này, ngày trước khi lần đầu tiên mình gặp Đại Bạch, Đại Bạch cũng mang theo chiếc rương đồng xanh này về quê nhà ở Thành Đô, kết quả bị mình nửa đường lừa mất, khi ấy mập mạp chỉ cho rằng đây là một pháp khí khá thần bí, dù sao lúc đó là tốt hay xấu hay cao hay thấp có thích hợp hay không, chỉ cần là pháp khí hai mắt đầu bắn ra tia sáng xanh, nhất định phải cướp được.

Nhưng sau này, cùng với mập mạp hiểu về thân thế của Tô Bạch, anh ta cũng càng thêm có nhận thức sâu sắc về chiếc rương đồng xanh, hơn nữa nó còn khiến anh ta cảm thấy hơi sợ hãi.

Mà lúc này ở trước mặt mình lại là một phiến đồng xanh lớn có phù văn và chất liệu giống hệt với chiếc rương đồng xanh đó, rốt cuộc trong này chứa thứ gì?

Mập mạp không nỡ ngoi lên khỏi mặt nước để đổi khí lãng phí thời gian vào lúc này, mà nôn nóng tiếp tục dùng kiếm gỗ đào gạt bùn xung quanh, phần đồng xanh lộ ra cũng càng ngày càng nhiều, mà đúng lúc này hai thứ giống như khoen cũng lộ ra.

Mập mạp cắn răng, không do dự quá nhiều, hai tay lập tức nắm hai cái khoen sau đó giật mạnh lại.

“Rầm…”

Giống như một cánh cửa đóng bụi đã lâu bị mở ra vậy.

Bên trong rõ ràng lộ ra hai bóng người một nam một nữ!

Nhìn thấy một màn này, mập mạp lập tức sợ đến mức cả người run lên.

Chương 1345 Quan Tài Cổ Ai Cập Trong Phòng Thí Nghiệm! 1

Ngay khi nhìn thấy hai thi thể một nam một nữ trôi nổi bên trong cánh cửa đồng xanh, mập mạp sởn hết cả da gà, tận sâu trong lòng truyền tới một loại tuyệt vọng, thậm chí cơ thể cũng hơi lảo đảo, giống như tấm bèo mặc nước đẩy đi.

Cho dù chưa từng gặp cha mẹ của Đại Bạch nhưng mập mạp thân là bạn tốt của hắn, làm sao có khả năng không biết sự đáng sợ của một nam một nữ này?

Một nam nữ chơi tâm nhãn với Phát Thanh, hơn nữa còn có thể thao túng và thay đổi cuộc đời của một thính giả, loại khí phách cùng bản lĩnh này cho dù là đứng ở vị trí nửa đối lập cũng vẫn khiến người sợ hãi như cũ.

Nhưng mập mạp thật sự không ngờ vận may của mình lại tốt như thế, rút thăm lại rút trúng ngay giải độc đắc!

Anh ta theo bản năng bắt đầu phát lực ở hai cánh tay, cửa đồng xanh ở dưới đáy hồ hiển nhiên không thể phát ra được âm thanh gì, vậy mà lại bị mập mạp đóng lại như thế.

Khép cửa đồng xanh xong, anh ta nhìn hai tay mình với vẻ khó tin.

Mẹ kiếp, cửa bị đóng lại như vậy thôi á hả?

Ngay sau đó là thời gian yên tĩnh dài mười mấy giây, mập mạp đang đợi cửa đồng xanh bất chợt nổ tung, sau đó một nam một nữ bên trong ra ngoài trực tiếp chặt mình thành tám khúc,

hoặc là dựa theo cách thức bọn họ đã dùng để đối xử với Đại Bạch chắc chắn có rất nhiều cách mới mẻ để hành hạ mình hơn, sức tưởng tượng của mập mạp về một nam một nữ đó khá là phong phú.

Nhưng đợi sau mười mấy giây mà cửa đồng xanh vẫn im hơi lặng tiếng, bị mở ra một cách đơn giản như thế, rồi lại bị đóng lại một cách cũng đơn giản như vậy?

Thế này giống như anh đang ngồi nướng xiên bên ngoài, sau đó đột nhiên phát hiện ra bên dưới giá nướng của mình chôn một quả bom khí độc để lại từ thời Nhật Bản xâm lược, anh mới ăn được một nửa phát hiện ra bom khí độc sau đó vội vàng dập tắt đống lửa đi, nhưng bom khí độc không hề nổ tung, bản thân anh cũng cảm thấy có hơi khó tin.

Vãi, vậy mà mình vẫn còn sống!

Hai chân mập mạp đạp đất bắt đầu nhanh chóng ngoi lên, rất nhanh anh ta đã bơi ra khỏi mặt nước, trước hít thở đổi khí đã, không thể không nói không khí ở hồ Lô Cô này rất trong lành, dù sao thì nơi này cũng nằm tận sâu trong núi lớn cũng không có công xưởng ô nhiễm gì cả, hoặc cũng là vì hít thở được không khí trong lành nên trái tim vốn đang như một con nai nhỏ nhảy lung tung của mập mạp bắt đầu từ từ bình tĩnh lại.

“Không đúng, không đúng…”

Anh ta mím môi, sau đó lại hít một hơi thật sâu, vận hành công pháp bế khí của mình, cả người lại không hề do dự chui vào trong làn nước một lần nữa.

Lại trở về vị trí mà trước đó mình gần như sợ vãi cứt, mập mạp cắn quai đèn chiếu xa trong miệng, sau đó hai tay đặt lên khoen, một lần này anh ta chần chừ rất lâu.

Vì lần đầu tiên anh sờ vào mông hổ mà không chết có khả năng là vì anh may mắn, quần chúng vây xem cũng sẽ cầu nguyện cho anh, nhưng nếu anh định sờ lần thứ hai, vậy đó chắc chắn là tự tìm đường chết, quần chúng vây xem sẽ chỉ mong sao được nhìn thấy hình ảnh con hổ ăn sạch tên dài dòng này.

Nhưng nếu đã tới rồi mà lại bị dọa đi như vậy, mập mạp cũng không cam lòng, hơn nữa lúc đầu vì bất chợt nhìn thấy hình ảnh bên trong khiến mình quá kích động, đầu óc có hơi không tỉnh táo, nhưng anh ta biết rõ cho dù hai cỗ thi thể bên trong đó là cha mẹ của Đại Bạch thì bọn họ cũng không có khả năng trực tiếp giết mình, trừ phi bọn họ bằng lòng bại lộ dưới ánh mắt của Phát Thanh.

Huống chi không phải bọn họ vẫn chưa ra ngoài hay sao?

Nghĩ rõ một tầng này rồi, mập mạp lại dùng sức kéo cánh cửa đồng xanh ra.

Thi thể của một nam một nữ đó vẫn đang trôi nổi ở vị trí cách cửa mười mét, nhưng ngay khi đèn chiếu xa của mập mạp chiếu tới, anh ta lại phát hiện ra hình như hai cỗ thi thể này có hơi kỳ lạ. Đợi anh ta to gan bước lại gần hơn một chút, anh ta mới hoàn toàn xác định được thân phận của hai thi thể này. Bộ đồ lặn trên người bọn họ đã mất nhưng thông tấn khí đeo trên cổ tay cho dù qua vài năm cũng không rơi mất, điều này đã đủ để chứng minh thân phận của bọn họ, chắc hẳn chính là hai thợ lặn năm đó xuống nước kiểm tra tình hình kết quả lại không trở về nữa đó.

Bằng không anh sẽ phải giải thích thành cha mẹ của Tô Bạch là người thích lặn cho nên trên thi thể của mình cũng đặc biệt để lại thứ này, nhưng cách lý giải này cho dù đầu óc mập mạp có bị úng nước cũng chẳng thèm tin.

Mập mạp biết là đã sợ bóng sợ gió một hồi cuối cùng cũng đặt trái tim về lại chỗ cũ. Anh ta hơi dừng lại, lần lượt lấy hai lá bùa dán lên trán hai thi thể này, đây là Trấn Hồn phù, là do tự anh ta vẽ, không có hiệu quả cụ thể, càng giống như một loại Bình An phù tặng cho người chết oan hơn.

"Đợi khi tôi ra ngoài sẽ đưa các cậu ra ngoài an táng." Mập mạp đọc một tiếng trong lòng rồi duỗi tay đẩy hai thi thể này ra, có lẽ chất nước trong cửa đồng xanh khá đặc biệt nên cho dù hai cỗ thi thể này đã ngâm ở đây vài năm rồi nhưng vẫn giống như tiêu bản được bảo quản trong Formaldehyde, trông sống động như thật chứ không biến thành bộ dáng khủng bố của thi thể trương phềnh.

Tiếp tục vào trong, cũng chỉ cách chừng mười mất mét, mập mạp đã nhìn thấy một cái bàn, bên cạnh bàn là đủ loại dụng cụ, nơi này được bày trí giống như một phòng thí nghiệm cỡ nhỏ vậy.

Hơn nữa hình như phòng thí nghiệm có một lớp màng ngăn cách với thế giới bên ngoài, lớp màng không ngăn được nước nhưng lại khiến toàn bộ phòng thí nghiệm vẫn duy trì được trạng thái khá nguyên vẹn, ví dụ như một chiếc cốc chịu nhiệt trên bàn, thuốc thử màu đỏ đặt trong đó cho dù bị nước ngâm mà vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu được.

Chương 1346 Quan Tài Cổ Ai Cập Trong Phòng Thí Nghiệm! 2

Mập mạp duỗi tay chạm vào lớp màng phía trước này, không cảm giác được bất cứ lực cản gì, sau đó cả người anh ta đều xuyên qua nhưng cũng không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì cả.

Lúc này cơ thể từ từ rơi xuống, mập mạp vốn đang trôi nổi lại đứng hai chân trong phòng thí nghiệm.

Anh ta là một đạo sĩ chứ không phải nhân viên nghiên cứu khoa học, cho nên trong phòng thí nghiệm này có thiết bị gì đại khái dùng để thí nghiệm ở phương diện nào thì anh ta cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Nhưng sau khi tiến vào, ánh mắt của mập mạp lập tức bị ba cỗ quan tài ở góc trái tận cùng của phòng phí nghiệm bắt đầu từ tường đồng xanh thu hút.

Phòng thí nghiệm cần làm thí nghiệm, nhỏ dùng đến ruồi giấm hoặc là chuột bạch, lớn thì dùng đến tinh tinh, nhưng thứ trước mắt này rõ ràng càng đẳng cấp hơn, chỉ nhìn hình thức của ba cỗ quan tài này đã mang tới cho người một loại cảm giác cao lớn rồi.

Mập mạp duỗi tay vuốt cằm mình một cái, vì ngâm trong nước nên râu mình cũng không loạn chút nào nhưng mập mạp vẫn theo thói quen làm ra động tác này.

Ba cỗ quan tài, về mặt phong cách hoàn toàn khác nhau, một cỗ tương tự với kiểu dáng quan tài của Pharaoh trong kim tự tháp Ai Cập cổ đại, được xếp ngay chính giữa, một cỗ là quan tài chạm đá phương Tây, vì bên trên có điêu khắc nhân vật truyền thuyết thần thoại Hy Lạp cổ, còn có một cỗ thuộc kiểu phong cách Trung Quốc cổ đại, trước cao sau thấp, hơn nữa ở giữa lót gì đó, tương tự với quan tài trong phim cương thi Hồng Kông vài năm trước.

Trong ba cỗ quan tài có khả năng chẳng có gì cả, nhưng cũng có khả năng có đặt gì đó.

mập mạp không dám đụng vào cỗ quan tài đó trước, anh ta biết rõ có một vài thứ nếu dính phải hơi người sống sẽ rất có khả năng sẽ lập tức kích hoạt sự thay đổi của nó, mập mạp thân là truyền nhân của Đạo gia cũng không tự tìm đường chết đến vậy.

Nếu nơi này đã bị anh ta phát hiện vậy nó chắc chắn cũng không có cách nào mọc chân mà chạy mất tăm được, mập mạp hoàn toàn có thể tìm cơ hội tới đây thêm lần nữa, ví dụ như tìm đám người hòa thượng, hoặc là thêm một Đại Bạch cũng chẳng sao.

Bây giờ mập mạp vẫn chưa biết Đại Bạch đã thành viên chức mất rồi.

Anh ta lại nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này chắc chắn chính là chỗ mà cha mẹ của Đại Bạch từng ở trước đây, hoặc là một nơi từng sử dụng, nhưng rất dễ nhận thấy, hiện tại bọn họ đã không thể dùng nơi này được nữa, nhưng nếu mình có thể phát hiện ra bí mật và mục đích trong đó, chắc hẳn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Tuân theo sự sắp xếp của Phát Thanh để trở thành thính giả Phát Thanh xuất sắc nhất dưới lá cờ của Phát Thanh và học hỏi con đường mà mấy thính giả không nghe lời kia đã đi cùng

thành quả lấy được, mập mạp cảm thấy hai thứ này cũng không mâu thuẫn gì, anh ta không dự định phản kháng Phát Thanh, nhưng nhìn nhiều cũng không phải chuyện xấu, chuyện tương lai ai mà biết được?

Chỉ là ngay khi mập mạp liếc mắt nhìn một vòng vừa mới quay người lại, đột nhiên anh ta cảm thấy sau lưng lạnh toát, mập mạp vốn rất nhạy cảm với chuyện này lập tức lùi lại một bước, ánh mắt nhìn về phía trước.

Hai thi thể thợ lặn vốn trôi nổi ở lối vào cửa đồng xanh lúc này lại bồng bềnh đến tận bên này, khoảng cách kéo gần rất nhiều, là vì mình không đóng cửa cho nên dòng nước chảy ngược vào đây dẫn đến việc bọn họ cũng xông vào đây luôn sao?

Trong lòng mập mạp nhanh chóng suy nghĩ, nhưng hai cỗ thi thể dường như cũng không định cho anh ta thời gian suy nghĩ quá nhiều, ngay khi bọn họ lại gần lớp màng chắn đó, trên thi thể đột nhiên xuất hiện sự thay đổi rõ ràng, trên người hai thi thể một nam một nữ đó bắt đầu hiện lại bộ đồ thợ lặn, trên người thậm chí còn tản ra sức sống.

Ngược lại trong lòng mập mạp bình tĩnh hơn hẳn vì anh ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Hình như hai cỗ thi thể này bị bùa giấy và lời hứa vừa rồi của mình làm cảm động, bây giờ giống như đang truyền tin cho mình, có hơi giống với hình thức báo mộng, vì mập mạp có đạo hạnh cao cho nên khi bọn họ trao đổi với anh ta có thể dùng cách như thật như ảo này.

Loại hiện tượng này tương tự với hồ yêu hoặc là vong hồn báo ơn, hoặc là người xưa từng chết ở đây, kết quả vong hồn vẫn còn mang theo lòng thương xót, nhắc nhở thế hệ sau phòng ngừa thế hệ sau cũng gặp phải bất trắc giống mình. Đương nhiên, vong hồn đại từ đại bi kiểu này quả thật rất ít, đại đa số vong hồn chết oan chỉ mong sao sau này người tới

đây cũng cùng chết bất đắc kỳ tử ở đây để chơi với anh ta, trong thôn xóm Trung Quốc có rất nhiều truyền thuyết về quỷ chết chìm cũng tương tự với ý nghĩa này.

"Văn Lệ, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì, sao dưới đáy nước lại có thể có một phòng thí nghiệm được?" Thợ lặn nam gỡ mặt nạ bảo hộ của mình ra hỏi.

Thợ lặn nữ cũng từ từ gỡ mặt nạ bảo hộ của mình ra: "Chúng ta phải tranh thủ thời gian lên trên báo cáo, không, chúng ta phải mau đi thôi…"

Trong cửa đồng xanh dưới đáy hồ Lô Cô giấu một phòng thí nghiệm, loại hiện tượng siêu tự nhiên này rõ ràng không phải thứ mà hai thợ lặn bình thường có thể lý giải và chấp nhận được, cái này giống như người thường thấy quỷ vậy, trừ khó tin ra thì còn có khủng hoảng vô tận nữa.

Thợ lặn nam dường như muốn thể hiện chút dũng khí và sự bình tĩnh của mình trước mặt thợ lặn nữ, nhưng rất nhanh, trên mặt anh ta đã xuất hiện vẻ sợ hãi hơn, gần như hét lên chói tai: "Chạy mau, cỗ quan tài ở giữa đó… nó đang động…"

Lúc này, mập mạp quay đầu nhìn về phía đặt quan tài đó, cỗ quan tài ở giữa chính là cỗ quan kiểu Ai Cập.

Lúc này, quan tài thật sự có hơi chấn động nhẹ, hình như bên trong có thứ gì đó đang rất nôn nóng muốn chui ra…

Chương 1347 Đau Trứng 1

Biên độ rung của cỗ quan tài xác ướp Ai Cập càng lúc càng rõ ràng hơn, mập mạp gần như muốn chửi mẹ nó từ tận đáy lòng, trước khi đạo sĩ làm pháp sự cũng biết chuẩn bị một vài biện pháp phòng hộ từ trước, nhưng ba cỗ quan tài này được đặt đơn giản trong phòng thí nghiệm như thế cứ giống như đặt ba con Samoyed vậy.

Đương nhiên, thật ra trong lòng mập mạp cũng hiểu rõ đối với đôi nam nữ đó mà nói, ba cỗ quan tài này nói không chừng còn không thể tính là Samoyed mà càng giống chó Teacup hơn, vì một đôi nam nữ đó có tự tin này, nhưng mập mạp vẫn chưa có loại tự tin đó.

Lúc này, phản ứng đầu tiên của anh ta chính là chạy lẹ, tuy rằng anh ta đã là thính giả cao cấp nhưng thính giả cao cấp cũng không phải vô địch tuyệt đối, trừ phi đến được cấp bậc thính giả cấp đạo lão kia, trên cơ bản rất khó xuất hiện thứ có thể uy hiếp đến tính mạng của bọn họ ở thế giới hiện thực. Thính giả cao cấp hiển nhiên mạnh hơn người có thâm niên quá nhiều, nhưng khi đi đường đêm cũng vẫn phải cẩn thận dè chừng như cũ.

Mập mạp nhún người thuận thế bơi ra ngoài, hơn nữa còn duỗi tay ôm luôn hai cỗ thi thể cùng ra ngoài chung, cho dù có thế nào thì vừa rồi người ta cũng đã có lòng tốt nhắc nhở mình, có qua có lại mới toại lòng nhau, người đạo gia chú trọng nhất là nhân quả báo ứng, hơn nữa bản thân mập mạp cũng là người tham ngộ nhân quả, tuy anh ta cũng biết khi chạy trốn mang theo hai thi thể con ghẻ này quá là không sáng suốt, nhưng cũng không có cách nào hay hơn.

"Ầm…"

Lúc này một tiếng vang trầm thấp kéo dài truyền ra từ trong phòng thí nghiệm, ngay sau đó, mập mạp phát hiện ra vùng nước bên cạnh mình đã bắt đầu phả ra một mùi hôi thối.

Người Trung Quốc có một cách so sánh gọi là vải bó chân của bà cụ, nhưng thứ này hoàn toàn không có cách nào so sánh được với vải ướp xác của Ai Cập cổ đâu, cho dù thi thể đã trải qua xử lý và ướp hương liệu nhưng cái mùi mà đống vải đã bầu bạn với thi thể hơn nghìn năm đó đã ngấm ra thật sự là thứ mà vải bó chân của bà cụ cũng phải vái lạy gọi bằng cụ tổ.

Mập mạp lập tức nín thở, anh ta biết rõ mình vội vàng chạy trốn là cược đúng rồi, mẹ nó chứ, có trời mới biết rốt cuộc một nam một nữ đó đào được xác ướp này ở đâu ra, vừa rồi trên người của cái thứ chui ra khỏi quan tài đó lại thấp thoáng tản ra khí tức không dưới thính giả cao cấp trung giai!

Sự phân chia thính giả thật ra càng xuống dưới lại càng chi tiết, mà càng lên trên thì lại càng mập mờ.

Ví dụ như người thực tập, thính giả cấp thấp và thính giả bình thường, sự chênh lệch giữa bọn họ là có thật nhưng lại không rõ ràng đến thế, đợi đến khi làm người có thâm niên, người có thâm niên vì có vũ khí bản mệnh nên tương đương với việc sở hữu một loại ưu thế mang tính áp chế đối với thính giả không phải người có thâm niên, mà đợi đến khi lên thính giả cao cấp, vì đã có năng lực cộng hưởng với không gian xung quanh nên lại có ưu thế mang tính áp chế đối với người có thâm niên.

Cách gọi tên và thứ tự về thực lực của thính giả chú trọng vào tính thực dụng đầu tiên, hơn nữa còn được chính bản thân các thế hệ thính giả rèn luyện ra và tiếp tục sử dụng, không có khả năng là bản thân Phát Thanh in ấn ra một quyển [Đại

cương nghiên cứu cấp bậc thính giả] rồi phát cho mọi người đọc được.

Bốn cấp bậc lớn là người thực tập, thính giả cấp thấp, thính giả bình thường và người có thâm niên giống như tầng một, tầng hai, tầng ba và tầng bốn, sau đó từ tầng bốn đến tầng một trăm đều là phạm vi thuộc về thính giả cao cấp, trên tầng một trăm đến một độ cao trên đỉnh Everest được tính là phạm vi thực lực của thính giả cấp đại lão.

Cũng vì thế mà thính giả cao cấp sơ giai, trung giai và cao giai thoạt nhìn chỉ là các cấp bậc nối tiếp nhau, nhưng trên thực tế lại tương đương với sự chênh lệch giữa tầng năm với tầng năm mươi và tầng chín mươi vậy.

Vì càng lên cao người càng ít nên hiển nhiên cũng không cần phân chia quá mức chi tiết làm gì mà qua loa hơn rất nhiều.

Trước đó Tô Bạch đối diện với Tucker là thính giả cao cấp trung giai, sở dĩ có thể chiến thắng quả thật là gặp may mắn mà thôi, hơn nữa cũng là nhờ nguyên nhân vận may cho phép, nhưng cho dù đã chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa và đến cuối cùng còn lợi dụng bản tính tham lam của ma thần mà Tucker đã triệu hồi ra, tuy Tô Bạch đã thắng những đó cũng là một loại thắng thảm. Từ đây có thể nhìn ra được sự chênh lệch lớn đến đâu, nếu lại đối kháng thêm lần nữa, và nếu Tucker không còn tự tin tràn đầy, ngây thơ và lãng mạng đến thế thì phần thắng của Tô Bạch thật sự ít đến đáng thương.

Cũng vì thế, sau khi phát hiện ra khí tức chảy ra từ xác ướp đó, mập mạp càng vắt chân lên cổ liều mạng bơi ra ngoài hơn, cửa đồng xanh đã cách mình rất gần rồi, mập mạp hiểu rõ chỉ cần mình có thể ra khỏi cửa rồi đóng cánh cửa lại thì thứ bên trong chắc chắn cũng không thể ra ngoài được.

Thế nhưng, đối phương dường như cũng biết rõ một điểm này cho nên cũng không dự định để mập mạp rời khỏi cửa đồng xanh một cách dễ dàng như thế.

Trong phút chốc, đột nhiên mập mạp phát hiện ra dòng nước bên cạnh mình lại bắt đầu chảy ngược, hơn nữa dòng chảy ngược rất xiết này lại đang cưỡng chế triệt tiêu xu thế lao về phía trước của mình, mà cơ thể mình cũng đang bị kéo dần về sau trong lúc đang ra sức phản kháng giãy dụa.

"Đệt!" Mập mạp thật sự muốn chửi người quá.

Nếu có cơ hội sống sót và gặp lại Tô Bạch, mập mạp chắc chắn sẽ ôm vai Tô Bạch mà kể khổ: Đại Bạch, cha mẹ cậu đúng là biến thái quá, mập gia tôi thậm chí còn không đánh lại được một con chuột bạch nhỏ bị giam trong phòng thí nghiệm của bọn họ.

Chương 1348 Đau Trứng 2

Bây giờ mập mạp khóc không ra nước mắt, thậm chí anh ta càng liều mạng phát lực bơi lên hơn, sức của dòng chảy ngược lại hất văng và xoay anh ta về, cũng vì thế, mập mạp có thể nhìn thấy xác ướp vẫn đang đứng trong phòng thí nghiệm phía sau mình.

Toàn thân xác ướp từ trên xuống dưới được bọc bởi lớp vải màu trắng nhưng vì thời gian đã quá lâu rồi nên băng vải đã sớm biến thành màu đen vàng, hơn nữa còn đang không ngừng tản ra mùi hôi thối tởm lợm nồng nặc từ trên người.

Mập mạp nhớ lúc mình vừa mới vào không hề có mùi thối, rõ ràng là vì hai thợ lặn tiến vào đây ngày trước thật sự chỉ là một con tôm nhỏ, hoàn toàn không cần vị trong quan tài đó ra tay, trực tiếp nằm bên trong ngoắc ngón tay cũng đủ để giải quyết bọn họ rồi, mà mập mạp của hiện tại, chà, đúng là một con tôm bự.

"Bà mẹ nó chứ!"

Mập mạp cũng bị ép phát điên rồi, đối với thính giả mà nói, bọn họ là một loại người có tinh thần phản kháng nhất, bọn họ biết rất rõ tính quan trọng của tính mạng mình, nhưng dưới sự mài giũa và rèn luyện của Phát Thanh cũng càng biết rõ có đôi khi nếu ngay cả dũng khí quyết đánh đến cùng và liều mạng một phen còn không có, vậy mạng của anh rất khó mà giữ được.

Chỉ là ngay khi mập mạp buông hai cỗ thi thể ra định so chiêu với xác ướp đó thì phía bên cửa đồng xanh đó đột nhiên truyền tới tiếng vang trầm thấp.

“Ầm… ầm… ầm…”

Ba tiếng vang nặng nề vang lên, mập mạp cảm giác dòng nước vốn đang chảy ngược cực nhanh cũng dừng hẳn lại, xác ướp đó lộ ra hai con mắt như hạt gạo màu xanh lục qua lớp băng vải của mình, sau khi nhìn về phía mập mạp lại nhìn về bên cửa đồng xanh kia.

Tình huống gì nữa đây?

Mập mạp quay đầu nhìn ra phía sau lại phát hiện một cô gái đang đứng bên cửa đồng xanh, ngón áp út trái của cô ta đang gõ ở nơi đó một cách rất tùy hứng, vẻ mặt và thái độ rất tự nhiên này tự mang theo một loại khí chất coi thường tất cả.

Cô gái lớn lên rất đẹp, nói một cách chính xác thì rất phong tình, giống như ca sĩ trên sân khấu Thượng Hải ngày xưa, mỗi một ánh mắt, một nụ cười đều có thể gãi vào tâm hồn của đàn ông.

Xác ướp dường như đang do dự lại như đang chần chừ, anh ta nhìn mập mạp rồi lại nhìn cô gái đó, cuối cùng hai cánh tay hơi giơ lên, băng vải trên người cũng như đột nhiên sống lại, hóa thành những con rắn độc màu trắng vây quanh cơ thể anh ta, không ngừng quanh quẩn ở đó.

Mà cô gái đó thì lại hơi nhíu mày, rõ ràng lời cảnh cáo vừa rồi của mình không có được sự chấp thuận chân chính của xác ướp, đối phương không biết bị giam ở nơi này đến ngu người rồi hay đã xảy ra chuyện gì mà thật sự muốn ra tay với mình.

Cô gái phát ra một tiếng thở dài, rõ ràng đang ở trong nước nhưng tiếng thở dài đó của cô ta lại không ngừng vang vọng trong không gian bên trong cửa đồng xanh.

Khi tiếng thở dài vẫn chưa hoàn toàn tan biến hết hẳn, cô gái vốn đứng bên trên cửa đồng xanh chỉ trong nháy mắt đã

xuất hiện trong phòng thí nghiệm, hơn nữa còn đứng trước mặt xác ướp.

Rắn độc màu trắng trên người xác ướp giống như lập tức bị kích thích, điên cuồng lao về phía cô gái, đồng thời bọn chúng cũng đang bốc cháy, kịch độc phun ra thậm chí còn ăn mòn cả không gian.

Loại độc này đã vượt qua cảnh giới về độc mang ý nghĩa bình thường, nó thậm chí có thể đầu độc linh hồn, cũng có thể đầu độc không gian mà không còn đơn giản là phá hỏng cơ thể người nữa. Ví dụ một vài người cường hóa hệ tinh thần mạnh mẽ chân chính, bọn họ có thể cuộn lên một cơn lốc tinh thần, có thể khiến gạch ngói căn nhà bay hết lên trời trông giống như cơn gió lốc thật sự.

Bây giờ mập mạp vẫn mang vẻ mặt ngơ ngác như cũ, tối nay mình thật sự nhận được nhiều túi quà lớn quá, nhiều đến mức anh ta cũng hơi khó tin, trước thì mình thật sự tìm được túi tò to mà cha mẹ Tô Bạch để lại ngày trước, sau đó túi quà bự Ai Cập cũng được gửi đến, sau đó lại xuất hiện một túi quà người đẹp lớn lên mê người hơn nữa còn phong tình.

Chỉ là, ba túi quà này cho dù là cái nào thì mập mạp cũng không thích thú mở ra, điều này khiến sự tự tin vừa mới tiến cấp thành công của anh ta lập tức suy sụp hơn không ít, lăn lộn ở giới nào thì chơi trong giới đó, trước đây khi mình lăn lộn ở giới người có thâm niên cũng ủng hộ các thính giả cao cấp ầm ầm và gọi họ là đại nhân, mập mạp tự nhiên cảm thấy thính giả cao cấp vô cùng lợi hại, nhưng bây giờ đợi mình lăn lộn thành thính giả cao cấp rồi, giới mà mình tiếp xúc lập tức khác hẳn đi, mình lại thành tầng thấp nhất trong cái giới này, trừ phi mập mạp nhàm chán đến mức bằng lòng đi cày cảm giác tồn tại trong giới người có thâm niên ra, bằng không loại cảm giác

áp chế và cấp bậc này chắc chắn sẽ bầu bạn với anh ta rất lâu, trừ phi anh ta leo lên trên trong giới thính giả cao cấp.

Nhưng, sắc tâm khỏe hơn lá gan người, mập mạp là một tên háo sắc và anh ta cũng không hề che giấu sự háo sắc của mình, anh ta khác với loại người có tính cách lạnh lùng phát triển thành OCD như Tô Bạch, anh ta vẫn luôn có một trái tim bao dung, cho dù là trước đây ra ngoài làm việc với Tô Bạch và đám người hòa thượng, anh ta cũng thích gọi một vài cô gái bán hoa địa phương tới khách sạn quan tâm, an ủi và hỏi han quần chúng.

Cũng vì thế, bây giờ mập mạp vẫn rất có lòng dạ nhìn chằm chằm vào miệng của cô gái người ta, cái miệng nhỏ đó thật sự rất dụ dỗ người, nếu có thể ăn thì…

Độc tố hóa thành từ chất độc màu trắng bổ tới mặt, không gian xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo cả đi, nhưng cô gái kia lại trực tiếp há miệng, hút thẳng độc tố đáng sợ đang phả tới trước mặt vào trong miệng mình, ngay sau đó, từ trong lỗ mũi mê người và tinh xảo đó phun ra một sợi khí trắng nhạt, mà gương mặt cô gái cũng lộ ra vẻ hưởng thụ giống như đang hút thuốc vậy.

Mập mạp cúi đầu nhìn người anh em bên dưới mình sau đó lại nhìn cái miệng nhỏ mà trước đó còn cảm thấy rất mê người của cô gái đó, đột nhiên cảm thấy trứng của mình có hơi run nhẹ…

Chương 1349 Bốn Người Lại Tụ Họp! 1

Vẻ mặt ban đầu của mập mạp là nhìn thấy người đẹp, sau đó lại thành vẻ mặt nhìn thấy khủng long, đợi khi cô gái đó hoàn toàn hút khô xác ướp thành một cái xác khô chân chính rồi từ từ hóa thành tro bụi, thì vẻ mặt của mập mạp lại như trông thấy ma quỷ.

Trong lúc nhất thời, suy đoán của anh ta về thực lực của cô gái đã có sự nhảy vọt liên tiếp về cấp bậc, trước là thính giả cao cấp trung giai, sau đó là thính giả cao cấp cao giai, tiếp sau đó lại phát hiện ra vẫn không đúng, đây rõ ràng là thính giả cao cấp nữ cường cách chứng đạo chỉ còn thiếu một bước nữa!

Cô gái dường như rất hưởng thụ loại cảm giác này, dù sao trong thế giới hiện thực, sinh vật loại hình phi thính giả có thực lực mạnh và cấp bậc sinh mệnh cao như thế thật sự quá ít, cho dù có thì mọi người cũng giấu đi không muốn người khác biết, muốn tìm ra cũng rất phiền lòng, mà bản thân lại không thể tùy tiện đi đồ sát thính giả cao cấp làm thức ăn, cô ta cũng không gánh nổi cơn giận của Phát Thanh đâu.

Lúc này, ánh mắt của cô gái liếc về hai cỗ quan tài còn lại với vẻ hơi bất mãn, mập mạp cách đó rất xa thậm chí còn có thể cảm giác được tiếng hít khí lạnh của hai vị nằm trong hai cỗ quan tài đó.

Nhưng dường như cô gái cảm thấy đồ ngon phải từ từ hưởng thụ, hôm nay hút một người là đủ rồi, lần sau đợi lúc không nhịn được nữa lại tới hút một người khác, như vậy mới có thể đỡ thèm.

Dù sao hai thứ này cũng không ra khỏi cánh cửa đồng xanh này được, con chuột nhỏ trong phòng thí nghiệm mà một nam một nữ đó thiết kế ra chắc chắn không thể chạy ra ngoài.

Sau đó, ánh mắt của cô gái nhìn về phía mập mạp.

Mập mạp sững sờ, sau đó lộ ra nụ cười mỉm rất gượng gạo, cho dù vì miệng hé ra làm nước hồ chui tọt vào trong khoang miệng nhưng mập mạp cảm thấy mình nhất định vẫn phải thể hiện thiện chí của bản thân.

"Anh, đi theo tôi." Cô gái duỗi tay chỉ vào mập mạp.

Mà mập mạp đột nhiên lại có loại cảm giác người ta vốn nhắm vào mình!

…

Tiền vàng tung bay, hai ngôi mộ đơn giản được dựng ở nơi đó như vậy, mập mạp đọc kinh văn siêu hồn coi như là tiễn hai thợ lặn này một đoạn đường cuối cùng.

Tục ngữ nói, tốt với người thì người sẽ tốt với mình, đây là quy tắc rất nghiêm khắc truyền từ đời tổ sư gia xuống của người đạo gia, ví dụ như báo ơn, ví dụ như nhân quả, đặc biệt là loại nhân quả mà theo quan điểm của người thường chính là thứ "thư dơ bẩn" lại càng cần nghiêm túc đối đãi hơn. Thường xuyên đi bên bờ sông làm sao có thể không ướt giầy, đặc biệt là người đạo gia chân chính tiến vào nhiều nơi nhất còn là những nơi không thể nói là sạch sẽ gì, ở mấy nơi đó hơi bất cẩn chút là đe dọa đến tính mạng, nếu có thứ không sạch sẽ ở địa phương nhắc nhở và trợ giúp vậy đó đúng thật là nhặt được một cái mạng về.

Cô gái đứng dựa người vào một tảng đá bên cạnh, cũng không hề tỏ ra bất mãn gì với người lo mai táng đang ở đó lẩm bẩm như mập mạp, giới thính giả phân chia rất nghiêm khắc, cộng thêm quy tắc và sự bóc lột của Phát Thanh khiến thính

giả mạnh mẽ cũng rất khó ra tay và chèn ép thính giả có thực lực yếu hơn, trừ phi bản thân bằng lòng gánh chịu đủ cái giá, cũng bởi vậy mà giới thính giả ở các cấp bậc mới có thể tự phát triển độc lập.

Mập mạp làm xong pháp sự mới đi tới trước mặt cô gái, nhún vai: "Tôi làm xong rồi."

Trước đó cô gái cũng đã nói với mập mạp muốn anh ta đi cùng cô ta và giúp cô ta làm một vài chuyện, nếu mập mạp không đồng ý vậy cô ta sẽ không ngại mạo hiểm gánh chịu sự trừng phạt của Phát Thanh mà trực tiếp giết mập mạp.

Không quan tâm cô gái này nói thật hay chỉ đang hù dọa người, mập mạp cũng chỉ có thể xoa mũi nhận thua, lỡ như lại gặp một Tô Bạch bản nữ thì biết phải làm sao

"Các ta định đi đâu thế? Tôi có thể giúp gì được cho cô?"

Mập mạp đã không ngừng tính toán trong đầu lúc đang siêu thoát cho hai thợ lặn đó, nhưng cũng may anh ta có thể co có thể duỗi, năm đó cũng từng làm đàn em chạy vặt cho Lệ Chi, cho nên ở phương diện này, anh ta không hề có áp lực tâm lý gì cả, mà bây giờ, nếu người ta đã chỉ đích danh tên họ muốn dẫn mình đi, vậy mình cứ dứt khoát chủ động một chút, Lệ Chi cũng đã đi rồi, nhưng cô gái này nói không chừng chính là một Lệ Chi khác trong tương lai, nhìn tư thế trực tiếp hút xác ướp thành tro bụi trước đó cũng đủ biết đây cũng là hạng người phóng túng ngang ngạnh, bây giờ có một cái đùi to thì tội gì không ôm?

Tại sao Giải Bẩm vẫn luôn thuộc hạng người nổi bật trong nhóm thính giả cùng cấp? Cho dù là thân phận hay địa vị đều khác với mọi người.

Còn không phải vì anh ta có một ông chủ cùng ăn cùng ngủ che chở hay sao?

Cho dù dựa theo quy tắc của Phát Thanh, cường giả giúp đỡ kẻ yếu vô điều kiện sẽ dẫn đến việc kẻ yếu bị tăng độ khó trong thế giới chuyện xưa, nhưng nếu có qua có lại, lợi dụng lẫn nhau và trả giá cho nhau vậy có thể giải thích được, đến khi ấy người ta chỉ điểm một chút cho mình, nói không chừng sau này khi đột phá còn có tác dụng lớn.

Cũng vì thế, sau khi hiểu rõ một điểm này, tính năng động chủ quan của mập mạp lập tức phát huy: "Kẻ hèn này là Trương Bát Nhất, có điều này cô nên biết, đạo hiệu của tôi là Thanh Vân Tử, chỉ là bản thân cũng không dùng gì nhiều đến nó, ngũ hành bát quái, kinh dịch, thôi diễn đều tinh thông hết, pháp trận phương Đông và phương Tây đều quen thuộc cả, càng tinh thông luyện khí, tẩm bổ, y dược…"

Mập mạp vẫn chưa chính thức giới thiệu xong bản thân thì cô gái đã trực tiếp ngắt lời anh ta, hỏi: "Anh biết Tô Bạch chứ nhỉ."

"…" Đột nhiên mập mạp cảm thấy rất đau lòng.

…

Chương 1350 Bốn Người Lại Tụ Họp! 2

Từ hồ Lô Cô đến thành cổ Lệ Giang cách cũng hơn trăm cây số, lại từ Lệ Giang chuyển hướng đến Đại Lý, tuy lái xe khá là mệt nhưng đối với tự lái mà nói cũng coi như thuận tiện.

Lúc từ Thành Đô đến hồ Lô Cô, mập mạp còn có khỉ gầy lái xe cho, mà bây giờ cũng không có cách nào khác, anh ta chỉ có thể tự mình làm tài xế.

"Người anh em đó của tôi thật sự làm công chức rồi sao?" Mập mạp vừa lái xe vừa lẩm bẩm: "Con mẹ nó thoải mái quá nhỉ, vừa đảm bảo thu hoạch vừa có chỗ dựa, quá ngầu lòi."

Cũng không thể trách mập mạp cảm thấy như vậy, thính giả bình thường vì nịnh bợ Phát Thanh mà không ngừng hành hiệp trượng nghĩa hoặc là làm nhiệm vụ hiện thực mà Phát Thanh phát để cày từng tí độ hảo cảm một như vậy, mà bây giờ Tô Bạch lại trực tiếp ăn lương nhà nước làm viên quan nhỏ, đặt ở thời đại triều Thanh đó thật sự giống một nô tài áo vải đột nhiên được nâng đỡ, hơn nữa còn vào hai Hoàng Kỳ.

"Nói không chừng bản thân anh ta cũng không để ý cho lắm đâu." Dọc theo đường đi cô gái cũng không đáp lại lời của mập mạp quá nhiều, cũng không phải lạnh lùng gì mà cái này cũng giống như nếu mập mạp ngồi trong xe do một người có thâm niên bình thường lái xe, phỏng chừng anh ta cũng chẳng muốn để ý gì nhiều, chỉ đơn giản là cấp bậc khác nhau nên tiếng nói chung cũng ít đi rất nhiều.

“Cái này thì tôi tin, người anh em đó của tôi từ nhỏ điều kiện gia đình đã khá gian khổ, lúc nhỏ bị bạo lực gia đình này, quan hệ với cha mẹ này, chiến tranh lạnh này, cho nên về mặt tinh thần có hơi không được bình thường.”

Dù sao Đại Bạch cũng không ở đây, mập mạp nói xấu bạn bè cũng không có áp lực tâm lý.

“Làm con trai của hai người đó thật sự không dễ gì.” Cô gái đáp lại một câu, rõ ràng đến cấp bậc này của cô ta có tư cách và cũng có cách để biết một vài chuyện.

Trên đường đi, mập mạp nói chuyện rất nhiều với cô gái, phần lớn là anh ta chủ động tìm chủ đề để nói, nhưng câu trả lời thi thoảng mới xuất hiện của cô gái lại luôn khiến mập mạp vô cùng lạnh lòng, thậm chí từ mặt cảm giác mà nói, anh ta cảm thấy cô gái này còn đáng sợ hơn cả Lương Sâm.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên mập mạp cảm thấy cái thứ hàng nhát như thỏ đế như Lương Sâm lại có thể thăng cấp thành đại lão, vận số này cũng tuyệt nhỉ.

Chiếc xe lái vào cảnh nội Đại Lý, cô gái không có dự định nghỉ ngơi mà kêu mập mạp đi vòng quanh Nhĩ Hải trước, đương nhiên mập mạp biết rõ cô ta không có ý định ngắm cảnh biển gì, chắc hẳn là tới chỗ được gọi là nơi chứng đạo kia.

Rất nhanh, cô gái đã kêu mập mạp đỗ lại ở một nơi, sau đó ra hiệu cho anh ta trực tiếp lái xe lên núi.

Nơi này cũng không có đường nhưng mập mạp vẫn cắn răng nhấn chân ga, dốc cũng không cao nhưng vì không có đường cho nên khi lái xe hiển nhiên vẫn rất xóc nảy, dần dà, cô gái ra hiệu cho anh ta dừng lại giữa hai sườn sốc chưa từng được khai phá.

Sau đó, cô ta xuống xe.

Hiển nhiên mập mạp cũng ngoan ngoãn theo xuống xe ngay sau đó.

“Tôi sẽ tìm ra trận pháp và phá giải trận pháp, anh giúp tôi duy trì trận pháp là được.” Cô gái nói.

Cái này tương đương với chín mươi chín phần trăm công việc đều để bản thân cô gái tự làm, mập mạp chỉ làm có một phần trăm còn lại đó, hơn nữa còn là một phần trăm mà ngay cả người có thâm niên hiểu biết trận pháp cũng có thể hoàn thành.

Dường như nhìn ra được sự khó hiểu của mập mạp, cô gái nói thêm một câu: “Tôi sợ người bạn đó của anh phát điên, đợi sau khi tôi tiến vào lại kiên quyết không cho tôi ra ngoài, nếu anh ta cưỡng chế cá chết lưới rách đóng trận pháp lại, vậy một người duy trì trận pháp như anh cũng sẽ bị liên lụy.”

“Vậy tôi làm như vậy chẳng phải rất có lỗi với cậu ấy hay sao?” Mập mạp đáp với vẻ hơi do dự, sau đó cắn răng: “Không được không được, như vậy không được, trước đây tôi đã từng hại cậu ấy một lần rồi, suýt chút nữa hại cậu ấy và hòa thượng, Phật Gia chết, loại chuyện này tôi không muốn làm lần thứ hai đâu.”

“Tôi đồng ý với anh sẽ không giết anh ta.” Cô gái liếc mắt nhìn mập mạp: “Vì sự thăng cấp cuối cùng, nếu một người canh giữ nơi chứng đạo muốn cá chết lưới rách với tôi, anh nghĩ tôi không giết được sao? Chỉ cần tôi có thể thăng cấp được thì Phát Thanh cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt thôi.”

Mập mạp cắn môi, nói: “Không được đả thương cậu ấy.”

“Không giết anh ta.”

“Không được làm hại cậu ấy.” Mập mạp vẫn kiên trì nói.

“Vậy bây giờ anh có thể chết.” Cô gái làm bộ giơ tay lên.

“Không được giết cậu ấy.” Mập mạp mang vẻ mặt kiên quyết giống như không hề phát hiện ra bản thân nói sai.

Cô gái duỗi tay giống như đang phối hợp gì đó, đại khái sau ba phút, một luồng sáng màu trắng bốc lên từ dưới lòng đất.

Mập mạp thậm chí còn không cần cắm cờ bày trận pháp, trước khi cô gái bước vào trong ánh sáng trắng và biến mất đã trực tiếp dẫn pháp trận cho mập mạp, chỉ cần anh ta vẫn luôn duy trì nó không rối loạn là được.

“Ôi.” Mập mạp thở dài, cũng không biết rốt cuộc mình làm như vậy là đang giúp Tô Bạch hay là hại Tô Bạch nữa, nhưng mình chỉ là con cá nằm trên thớt mặc cho người ta mổ xẻ, khi cường giả chân chính bắt đầu không nói lý nữa, thậm chí còn không ngại gánh chịu sự trừng phạt của Phát Thanh cũng phải khư khư cố chấp theo ý mình, vậy sự lựa chọn của bản thân thật sự không nhiều.

Vừa vặn lúc này di động của mập mạp vang lên, vậy mà lại là hòa thượng gọi tới.

Mập mạp vừa phân tâm duy trì pháp trận, vừa nhận máy: “Alo, hòa thượng, sao đột nhiên lại nhớ tôi thế?”

“A di đà phật, mập mạp, anh đang ở đâu? Đang làm gì?”

Mập mạp nghĩ ngợi một chút, trước kia mình rời khỏi nhà lão Phương đã để tìm một vị trí cho mình, lúc này nếu nói mình đang làm chân chạy vặt theo phía sau một cô gái thì thật sự quá mất mặt, nên đành mở miệng đáp: “Đang chơi ở Hồng Kông đó, bên cạnh tôi còn có hai minh tinh nhỏ Hồng Kông đây này, vừa mới tắm xong đã ra ngoài rồi, anh có chuyện gì thì nói đi hòa thượng, lát nữa mập gia tôi còn phải làm chuyện mà hòa thượng không giỏi đó.”

Vừa nói anh ta còn cố tình phát ra tiếng thở dốc, giống như bản thân thật sự đang nằm trên giường ở một khách sạn cao cấp nào đó tại Hồng Kông hưởng thụ phục vụ vậy, thậm chí hô hấp thay đổi còn mang theo cảm giác tiết tấu rõ ràng, còn thật hơn cả thật.

"Ồ." Hòa thượng đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Mập mạp vừa tiếp tục thở dốc vừa cắn răng phát ra giọng mũi, thấy hòa thượng đột nhiên không nói gì, anh ta vỗ đét một tiếng thật giòn tan vào mông mình trước, sau đó giơ điện thoại ra xa hô một tiếng: "Quỳ xuống, dạng chân ra, ngoan, đúng, như thế đấy…" Sau đó lại nói to với điện thoại: "Hòa thượng, rốt cuộc có chuyện gì thì mau nói đi, mập gia tôi sắp vào hang rồi."

"A di đà phật, anh nhìn sang phía tây đi." Hòa thượng nói.

Mập mạp quay đầu nhìn về hướng tây, trên một mỏm núi cách đó không xa cho lắm, mập mạp trông thấy bóng của hai người đàn ông, một người mặc áo cà sa, một người mặc đồ lạt ma.

Hơn nữa hai tăng nhân này mỗi người cầm một cái kính viễn vọng đang nhìn thẳng về phía mình.

Chương 1351 Châu Chấu Đá Xe 1

“Đừng có mơ!”

Lời từ chối của Tucker rất dứt khoát, ánh mắt của anh ta liếc qua người Tô Bạch và Cát Tường bên cạnh hắn một lượt, kiên quyết nói: “Tôi thà từ bạo thần hồn cũng tuyệt đối không cho phép bản thân biến thành túi máu của cậu.”

Một khắc này, Tô Bạch dường như nhìn thấy một nhà cách mạng kiên cường bất khuất, nhưng trong lòng hắn cũng biết rõ, đừng thấy bây giờ Tucker còn tàn phế hơn cả người tàn phế nhưng nếu anh ta thật sự đã quyết tam không cho mình hút máu thì mình cũng không có cách nào ngăn cản được anh ta tự bạo, loại chuyện chẳng được miếng lợi lộc nào này Tô Bạch thật sự có hơi do dự, chỉ đành bảo: “Một là tôi sẽ không hút máu anh đến mức anh phải rớt cảnh giới đâu, cùng lắm là rơi vào hôn mê mà thôi, trước đó đã đồng ý không giết anh rồi, giờ hiển nhiên cũng sẽ không để anh chết, hai là anh hà tất phải lấy mạng mình ra uy hiếp tôi, tôi với anh không thân không thù, anh làm như kề dao lên cổ mình thì tôi sẽ để ý anh hơn một chút vậy.”

Tucker hơi sững sờ, anh ta cảm thấy Tô Bạch nói hình như rất có lý, lời uy hiếp vừa rồi của mình giống như một thiếu nữ cầm kéo chỉ vào cổ mình và nói với tên bắt cóc: Đừng hòng vấy bẩn sự trong sạch của tôi, bằng không tôi sẽ chết cho anh xem.

Điều này khiến Tucker rất là khó ở, tại sao mình lại rơi vào thế hạ phong nhường này trước mặt người phương Đông kia,

nhưng khi một bàn tay của Tô Bạch đã đặt lên bả vai anh ta, Tucker vẫn trừng mắt nhìn hắn với vẻ tức giận.

Tô Bạch cũng biết rõ trong đầu anh ta đang đấu tranh dữ dội, nhưng tính đến hiện giờ cũng chỉ có thể dùng cách này mà thôi, bây giờ người canh giữ hai nơi chứng đạo lớn đều đang ở trạng thái tàn phế, vừa vặn đúng lúc này trong nhà lại có trộm, thế này đúng là xấu hổ thật.

Răng nanh của Tô Bạch còn chưa thật sự chọc thủng làn da của Tucker thì hắn đã cảm giác được linh hồn của Tucker truyền tới một tia dao động.

Mẹ kiếp!

Cái thứ hàng này định tự bạo thật đấy à!

Lão tử hút máu anh chứ có thông đít anh đâu!

Răng nanh của Tô Bạch chỉ có thể tạm dừng, sau đó hắn hung dữ nói: "Cô ả đó có thể dựa vào sức của bản thân để đánh mở trận pháp ở lối vào, anh tưởng cô ta sẽ không xem hiểu được trận pháp truyền tống ở nơi này sao?

Một cường giả tinh thông trận pháp gần như đã tiếp cận cảnh giới thính giả đại lão, cô ta vì sự đột phá và giác ngộ cuối cùng mà không tiếc trộm đồ ở nơi chứng đạo, anh nghĩ cô ta sẽ không thuận đường tới nơi chứng đạo phương Tây trộm luôn một vài bia mộ ra hay sao?

Trung Quốc và phương Tây kết hợp, cô ta lại không hiểu đạo lý này chắc?

Đừng chỉ lo nhìn thấy lúc này tôi đang gặp xui xẻo, nhưng tôi dám đảm bảo kết cục của anh sẽ không tốt hơn tôi đâu."

Tucker nghe những lời này, trong đầu lại bắt đầu nghĩ ngợi.

"Tạm thời cho tôi mượn máu của anh đi, đợi chuyện này qua đi rồi, tôi sẽ tiết thật nhiều máu như vậy trước mặt anh rồi

trả lại cho anh, lần này coi như là người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông và phương Tây chúng ta hợp tác làm việc, chúng ta là quan hệ bình đẳng, tôi không phải lão gia và anh cũng không phải bà hai của tôi."

Đây là Tô Bạch chủ động bắc thang cho Tucker xuống, hắn thật sự có hơi dở khóc dở cười với người này, cho dù có thanh cao như bản thân nhưng nếu ví dụ gặp phải loại tình huống này, ngược lại mình cũng sẽ không từ chối cho người khác máu tươi, nhưng Tucker lại là một người coi vinh dự ngang hàng với sinh mệnh.

Thật đúng là… một dòng nước trong veo trong giới thính giả.

"Đây là sự hợp tác giữa chúng ta, cùng nhau bảo vệ nơi chứng đạo phương Tây và phương Đông, làm hết trách nhiệm của chúng ta." Tucker nhìn vào mắt Tô Bạch và nói.

"Đúng." Tô Bạch lập tức đáp.

"Vậy cậu hút đi."

Tucker nhắm mắt lại giống như đã chấp nhận số phận.

Tô Bạch không khách sáo nữa, răng nanh nhanh chóng cắm vào trong da của Tucker.

"Ừng ực… ừng ực…"

Từng ngụm máu tươi bị Tô Bạch nuốt vào trong bụng mình, Tucker là một cường giả thính giả cao cấp trung giai, cộng thêm song tu ma võ lại thêm có huyết thống của Yamata no Orochi, vì vậy máu của anh ta có giá trị cực cao, mà dưới tiên đề giá trị máu cao có thể mang tới tác dụng cắt giảm lượng ở mức độ lớn nhất.

Tô Bạch cũng đang khống chế lượng của mình để phòng ngừa thật sự sẽ hút máu Tucker đến chết, ngay khi hắn cảm

thấy đủ rồi cũng lập tức rút răng nanh ra, vươn lưỡi liếm khóe môi mình, không bỏ sót một giọt máu tươi nào cả.

Tucker thì lại ngã xuống đất với ánh mắt vô thần, cơ thể đã hơi teo tóp giống như vừa bị Tô Bạch thải âm bổ dương vậy, nhưng kiểu máu tươi bị hút đi này thật ra cũng không có sự khác biệt về mặt bản chất với làm lô đỉnh, chẳng qua vì thân phận Vampire của Tô Bạch đã bớt đi một loạt quá trình chuyển hóa năng lượng rườm rà như luyện hóa mà thôi.

Mà ở bên đó, cô gái đang đi vào trong, mỗi một bước chân của cô ta giẫm lên đất đều phát ra một tiếng rung chuyển, ngay khi bóng người của cô ta xuất hiện trong tầm nhìn của Tô Bạch, hắn cũng không khỏi hít nhẹ một ngụm khí lạnh.

Ba bia mộ cỡ ngang một chiếc container bị cô gái khiêng trên vai bước qua như thế, so với tấm bia mộ kia, cô gái mỉm cười thật sự trông yếu ớt đến đáng sợ, nhưng bản thân cô ta lại như hoàn toàn không cảm giác được.

Cô gái khiêng bia mộ đi đến trước bậc thềm quan tài, nhìn về phía Tô Bạch đứng bên trong quan tài.

Đến lúc này cũng cháy nhà ra mặt chuột rồi.

Cô gái hiểu rất rõ một điểm này.

Trừ phi người canh giữ nơi chứng đạo phương Đông là một tên đầu óc có vấn đề, bằng không đứng ở lập trường của đối phương, hắn không có khả năng để mình vác bia mộ đi ra ngoài như thế.

“Đặt đồ xuống, người có thể rời đi.” Tô Bạch đứng trong quan tài mở miệng nói.

Ý tứ chính là chỉ cần đặt đồ xuống vậy bên mình có thể bỏ qua chuyện cũ.

Chương 1352 Châu Chấu Đá Xe 2

Tuy rằng Tô Bạch cũng hiểu rõ đây chỉ là một câu nói thừa thãi nhưng vẫn không thể không nói ra, vì hắn biết bản thân không đánh lại được cô gái trước mặt này, nhưng mình cũng không thể không đối diện.

Thật ra, nếu mình và Tucker không đầu óc nóng lên đánh một trận kia thì bây giờ hoàn toàn có thể cùng liên thủ với Tucker đối phó với cô gái này, nếu như thế phần thắng cũng sẽ cao hơn rất nhiều, bây giờ mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, một mình đối diện với cô gái này phần thắng thật sự không lớn.

"Tôi đã đồng ý với người khác sẽ không thể giết cậu rồi." Cô gái thành thật đáp.

Tô Bạch không tốn suy nghĩ để nghĩ xem cô gái này đã đồng ý với ai sẽ không giết mình, nhưng câu trả lời của cô ta đã rất đơn giản rồi, ý tứ chính là tôi có thể đánh bại cậu sau đó mang bia mộ rời đi.

Tô Bạch xòe bàn tay ra, ngọc tỷ nước Điền trên tế đàn tự động lơ lửng, hóa thành một tia sáng màu xanh lục trực tiếp rơi vào lòng bàn tay hắn.

Một khắc này, hắn cảm giác được sức mạnh hàm chứa bên trong ngọc tỷ nước Điền, cũng chỉ có vào lúc cần thiết thì ngọc tỷ nước Điền mới có thể phát huy tác dụng trong bàn tay mình, còn bình thường cũng chỉ có thể coi như một món đồ chơi cổ tinh xảo mà thôi.

“Vậy tới đi!”

Quan tài dưới chân Tô Bạch lập tức bay lên, phát ra một tiếng nổ ầm ầm, trực tiếp chở Tô Bạch đâm về phía cô gái.

Cô gái vẫn khiêng bia mộ như cũ, mà Tô Bạch với khí thế hùng hổ dường như không thể khiến cô gái xuất hiện một chút vẻ hoang mang hoảng loạn nào, cô ta chỉ duỗi cánh tay trái nhàn rỗi ra đẩy về phía trước một cách rất bình tĩnh.

“Ầm!”

Khi cánh tay trái mảnh khảnh của cô gái va chạm với quan tài của Tô Bạch, toàn bộ nơi chứng đạo đều rung chuyển, mà những thi thể vong hồn vốn không phân được ngày đêm thích kêu gào khóc lóc la hét trong hoàng tuyền lúc này đều đồng loạt im lặng.

Bây giờ có hai thần tiên đang đánh nhau, bọn họ thật sự không dám dây dưa vào.

“Lùi!”

Cô gái nói ra một chữ này với vẻ hơi vô lực như thể ra tay với Tô Bạch không gợi lên nổi một chút hứng thú gì cho cô ta.

Tô Bạch ở trước mắt cô ta giống như một em trai học tiểu học cầm câu hỏi toán học cao cấp ở tiểu học tìm chị gái đang học nghiên cứu sinh, đắc ý nói câu hỏi toán cao cấp của mình rất khó, chị chắc chắn không tính ra được đâu.

Cơ thể của Tô Bạch bật ra khỏi quan tài, mà quan tài dưới người thì lại bay ngược ra sau, đâm sầm vào vách tường sau đó rơi xuống một cách uể oải.

Ngọc tỷ nước Điền trong bàn tay bắn ra tia sáng khắp nơi, những dải nước hoàng tuyền bị hút ra, hóa thành những xiềng xích hoàng tuyền uy nghiêm và đáng sợ, xiềng xích như có sự sống, tự động lao về phía cô gái.

Ánh mắt của cô gái nán lại trên ngọc tỷ nước Điền trong tay Tô Bạch một lúc, sau đó đột nhiên cơ thể của cô ta biến mất, ba tấm bia mộ vốn được khiêng trên vai cô ta lại rơi hết xuống.

Nhưng đột nhiên bóng hình của cô ta lại xuất hiện giữa không trung, những sợi xích hoàng tuyền bị cô ta trực tiếp bóp nát, sau đó, ngay khi ba tấm bia mộ sắp tiếp xúc với mặt đất thì cô gái đã kịp thời trở về vị trí cũ, vừa vặn kéo được bia mộ lên.

Quá trình này giống như Quan Vũ chém Hoa Hùng trước khi rượu nguội, đại biểu cho một loại nghiền áp.

Ngọc tỷ nước Điền lại nở rộ ra ánh sáng màu xanh một lần nữa, lần này, trên vách đá trong nơi chứng đạo bắt đầu xuất hiện những bức tranh cổ, trong tranh cổ ghi chép lại nền văn minh của nước Điền cổ, ăn, mặc, ở đi lại đều đủ cả, cũng hiển nhiên không thiếu được chiến tranh!

"Thùng thùng thùng thùng thùng…"

Những tiếng vang giòn truyền ra giống như một đội kỵ binh tới từ nước Điền cổ đang lao vùn vụt tới trong dòng sông dài của lịch sử xa xôi, thật sự tỏa ra khí thế hào hùng đáng sợ, những tiếng hò hét, những âm thanh rít gào, thiết kỵ giống như mộng ảo xới đất lao tới!

"Ha ha!" Cô gái cười hai tiếng.

"Có mạnh đến đâu cũng không thể so được với quân Tần đâu."

Cô gái phát ra một tiếng cảm thán, sau đó trong con mắt của cô ta đột nhiên lóe lên một tia sáng, trước mắt cô ta xuất hiện một vết nứt màu đen, thiết mã vượt sông băng như mộng ảo phi tới lại bị cô ta lại hút sạch vào trong hư vô.

Một thế tấn công hoành tráng lại bị cô gái giải quyết một cách nhẹ nhàng và dễ dàng đến vậy, thật sự khí thế thì rầm rộ mà hiệu quả thì như quả bóng xì hơi, mà ngay từ đầu cho đến hiện tại khí chất tự nhiên như ở sân nhà mình đó của cô gái càng nói với toàn bộ nơi chứng đạo một cách triệt để về khí thế của cô ta. Cô ta quả thật có thực lực đảo khách làm chủ, cũng quả thật đã đích thân chứng minh bản thân có thực lực này.

Tô Bạch cầm ngọc tỷ nước Điền trong tay lơ lửng giữa không trung chợt cảm thấy vô lực, hắn thậm chí còn cảm thấy về mặt thực lực mà nói, nói không chừng có khả năng cô gái này còn mạnh hơn Lương Sâm một chút, cho dù Lương Sâm đã chứng đạo còn cô gái này vẫn chưa chứng đạo, nhưng cảm giác áp lực mà cô gái này mang tới cho mình thật sự quá mạnh, hoặc là cái thứ hàng Lương Sâm vì bản thân mình không quá hiểu anh ta cho nên tự nhiên đã bỏ lỡ gì đó chăng?

Cô gái tiếp tục tiến lên, ánh sáng từ ngọc tỷ càng ngày càng yếu, rõ ràng ngọc tỷ nước Điền cũng không có cách nào cả.

Tô Bạch chỉ đành đáp xuống trước mặt cô gái, cơ thể hơi ngồi xổm trên đất, làm ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Cô gái dừng lại nhìn Tô Bạch giống như đang nhìn một món đồ gốm tinh mỹ, sau đó bật cười: “Nếu cha mẹ cậu ở đây thì tôi không qua được, nhưng cậu không thể cản được tôi.”

Chương 1353 Không Cản Nữa, Đập! 1

"Nếu cha mẹ cậu ở đây thì tôi không qua được, nhưng cậu không thể cản được tôi."

Câu nói này phiên dịch ra có nghĩa đang khen cha mẹ cậu rất lợi hại, tôi rất phục.

Đối với người bình thường mà nói, người khác khen cha mẹ mình lợi hại thì bản thân cũng thấy nở mày nở mặt.

Nhưng đặt ở vị thế của Tô Bạch thì lại cảm thấy lời này vô cùng chói tai, vì nếu cô gái này đã biết đôi cha mẹ hờ của mình vậy chắc chắn cũng biết rõ rốt cuộc "đứa con trai" này như mình tới thế nào.

Ở thời điểm này nói lời này, sự khinh miệt và coi thường trong đó, không, không có khinh miệt, cũng không có coi thường, đây là không thèm đếm xỉa gì đến, hoàn toàn coi nhẹ đến tột cùng.

Ngược lại Tô Bạch không ghét việc bị người coi nhẹ, nhưng hắn rất ghét có người dùng giọng điệu trưởng bối để bình phẩm về một nam một nữ đó ở trước mặt mình.

Thật ra, đối một cách nói khác thì cô ở đây làm màu cái mẹ gì vậy?

Năm đó Lệ Chi còn bị một đôi nam nữ đó chơi đùa trong lòng bàn tay giống như mình, cô có thể so được với Lệ Chi sao? Người có thể so với Lệ Chi bây giờ lại mắc kẹt ở một bước quan trọng nhất, tức nước vỡ bờ đến mức phải chạy tới nơi chứng đạo trộm đồ?

Hơn nữa cứ cố tình biết rõ cái thứ hàng cũ Từ Phú Quý đó không còn, nơi chứng đạo đã đổi người mới dám qua đây trộm đồ, bắt nạt kẻ yếu rõ ràng như thế, giờ lại còn trưng bản mặt bình tĩnh ra bình phẩm về hai người Tô Dư Hàng?

Đúng, nếu bọn họ đứng ở đây chắc chắn cô không qua được, nhưng con nhãi nhà cô dám đứng trước mặt bọn họ sao?

Đại khái cô gái không biết trong lòng Tô Bạch đang nghĩ gì nhưng cô ta cũng chẳng buồn nghĩ đến mà trực tiếp tiến lên, cho dù Tô Bạch có chặn trước mặt cô ta thì cô ta vẫn khiêng bia mộ tiếp tục tiến lên như cũ, một luồng khí thế bắt đầu không ngừng tích tụ qua mỗi một bước chân, dần dần sinh ra một loại chồng chất, mà khi loại khí thế chồng chất này rơi lên người Tô Bạch lại khiến hắn sinh ra một loại cảm giác đau đớn của khí huyết chảy ngược.

Cô gái này quả thật rất xinh đẹp hơn nữa thật sự cũng rất mạnh, trước đó Tô Bạch đã so sánh cô ta với Lương Sâm, nhưng bây giờ gần như có thể xác định được cho dù cô gái này vẫn chưa thăng cấp, chưa phải thính giả cấp đại lão chân chính, cũng chưa chứng đạo, nhưng thực lực chiến đấu và chỉ số lực chiến đấu đơn thuần của cô ta thật sự không thua gì đạo lão đã chứng đạo.

Nhưng Tô Bạch vẫn đứng ở đó bất động, ngược lại không phải hắn đang giận dỗi gì cô gái này. Cậu chủ Tô tốt xấu gì cũng đã nằm ở đây gần hai tháng rồi, cũng coi như đã tu tâm dưỡng tính một đợt, cộng thêm trước đó cùng đấu đá đến kiệt sức với Tô Dư Hàng trong thế giới chuyện xưa [Lồng Giam Một Ngày] cũng khiến tính cách của cậu chủ Tô ôn hòa hơn không ít.

Cho dù biết cô gái trước mặt này vừa mới làm màu, vừa mới coi nhẹ mình, nhưng cậu chủ Tô cũng không tức giận gì cả.

Có điều, chuyện nên làm thật sự không thể chậm trễ, với tính cách và cách nói lý của Phát Thanh, bạn là người canh giữ, người ta vào trộm đồ, nếu bạn hào phóng để người ta bứng đổ đi, vậy tội của bạn cũng to như trời, nhưng nếu bạn và tên trộm đánh nhau bị thương, cuối cùng vì thực lực không đủ mà không thể ngăn cản được, vậy còn có thể giải thích được.

"Rầm!"

Phần đầu của bia mộ đập lên người Tô Bạch, cơ thể hắn bị húc lên, hắn cố cản lại nhưng lại cảm thấy gân cốt vừa mới hồi phục của mình lúc này đã xuất hiện một vết rạn, mà cả người Tô Bạch ngăn cản cũng không cản được bước chân của cô gái, cô ta vẫn giữ nguyên tốc độ trước đó, không tăng một phần và cũng không giảm một phần.

Dần dần, cơ thể của Tô Bạch đã bị đẩy xuống dưới bậc thềm, mà một khi vượt qua vị trí của mười hai cỗ quan tài, tiến thêm bước vào thông đạo có tượng điêu khắc ở hai bên là đến vị trí của pháp trận truyền tống.

Cô gái nhìn Tô Bạch và hơi lắc đầu.

Thế nhưng đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên buông lỏng hai tay, lùi sang một bên dường như không định tiếp tục ngăn cản nữa, điều này khiến đôi mắt của cô gái hiện lên vẻ nghi ngờ.

"Từ bỏ rồi sao?" Cô gái hỏi.

Cô ta không phải người không nhiễm khói lửa nhân gian, giống như lúc mập mạp lái xe, đối diện với lời lải nhải của anh ta, thi thoảng cô ta cũng sẽ đáp lại vài câu, nhưng lúc này hành động buông tay và lùi qua một bên của Tô Bạch quả thật khiến cô ta cảm thấy có hơi bất ngờ.

Tuy chỉ là một động tác lùi lại nhưng Tô Bạch lại cảm thấy xương cốt cả người từ trên xuống dưới đều đang đau đớn, ở đây không dùng bút pháp khoa trương phóng đại mà là sức của

cô gái này thật sự lớn đến đáng sợ, nếu bây giờ đi chụp X quang chắc hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng vết rạn chằng chịt trên xương cốt của Tô Bạch.

"Không ngăn nổi." Ngược lại Tô Bạch rất thành thật.

Cô gái vẫn tiếp tục tiến lên: "Hình như cậu có hơi khác với trong dự đoán của tôi, nơi chứng đạo thoạt nhìn quả thật là một chỗ tốt để mài giũa tâm tính đấy."

"Cô hiểu tôi lắm sao?" Tô Bạch hỏi.

Cô gái gật đầu: "Tôi biết chuyện của cha mẹ cậu nên hiển nhiên cũng biết chuyện của cậu, đứa trẻ trưởng thành trong môi trường như vậy nếu có thể lớn lên bình thường mới là chuyện lạ."

"Tôi đã từng gặp Lệ Chi." Đột nhiên Tô Bạch nói.

"Vậy thì đã sao?" Cô gái vẫn tiếp tục khiêng bia mộ đi lên, dựa vào tốc độ của cô ta, qua ba, bốn phút nữa chắc hẳn sẽ đến vị trí pháp trận truyền tống, ngược lại không phải cô ta không muốn đi nhanh mà là vì khi cô ta vừa bước vừa phải phân tâm trấn áp khí tức trong bia mộ.

"Chắc hẳn thường xuyên có người so sánh cô và Lệ Chi với nhau nhỉ?" Bây giờ Tô Bạch còn rút một điếu thuốc ra, châm lên, bộ dáng này giống như đang nói chuyện phiếm vậy.

Người ta rõ ràng là một tên trộm đang trộm đồ đi, mà bảo vệ lại dựa vào bên cửa nhìn người ta khiêng đồ ra ngoài, miệng còn thảnh thơi nhàn nhã ngậm một điếu thuốc, hình ảnh này thật sự rất quá lố.

Chương 1354 Không Cản Nữa, Đập! 2

Mấu chốt vấn đề là ở đây, đồ của cơ quan bình thường hoặc của ông chủ công ty, nhắm một mắt mở một mắt cũng thôi đi, nhưng thứ này chính là của Phát Thanh.

“Thường có.” Cô gái hơi gật đầu và vẫn tiếp tục tiến lên.

“Ừm, đều là con gái, đều lợi hại như thế, nhưng sao tôi lại cảm thấy Lệ Chi không biết làm màu như cô nhỉ?” Tô Bạch nghi ngờ hỏi.

“Ha ha.” Cô gái cười gượng hai tiếng, không để ý đến đánh giá này cũng không dự định bàn luận nhiều hơn về chuyện này với Tô Bạch.

“Ôi, thật nhàm chán.” Ánh mắt của Tô Bạch nhìn Tucker vẫn còn trừng mắt ngất xỉu ở bên đó.

Xác suất nơi chứng đạo gặp phải trộm cũng không cao, nhưng một khi đụng phải, tên trộm đó chắc chắn vô cùng đáng sợ, không phải người tự tin và có thực lực thì cũng không dám tới nơi chứng đạo trộm đồ, nhưng một điều vô cùng trùng hợp là hai người chứng đạo phương Đông và phương Tây lại vừa mới đánh nhau một trận ở đây trước đó, hai bên đều tàn tạ, thế này cũng xấu hổ thật…

Cô gái vẫn luôn đi, đến khi cách chỗ ra ngoài chỉ còn chừng một phút đi bộ nữa, cô ta lại mở miệng bảo: “Tôi vốn tưởng khi tôi nói đến cha mẹ cậu, cậu sẽ tức giận lắm chứ.” Ánh mắt của cô gái liếc nhẹ qua Tô Bạch phía sau, vì hắn không ngăn cản cho nên cô gái đã đi rất xa, mà Tô Bạch vẫn

còn đứng nguyên ở chỗ xa nên hiển nhiên là ở phía sau cô ta rồi.

"Cô cố tình à?" Trong tay Tô Bạch kẹp điếu thuốc, hút một hơi, giống như hoàn toàn không coi đây là chuyện to tát gì.

"Tò mò." Cô gái không hề che giấu lòng tò mò của mình về Tô Bạch, nhưng loại tò mò này giống như du khách nhìn thấy động vật hiếm trong sở thú vậy.

"Con người rồi sẽ thay đổi, tôi cũng không thể sống trong bóng ma của quá khứ mãi được, cũng phải thử bước ra, phải sống ra một tôi mới thuộc riêng về mình." Tô Bạch đáp một cách rất nghiêm túc.

"Nhàm chán." Cô gái tiếp tục tiến lên.

"Sự tồn tại và cuộc sống của tôi cũng không phải để khiến cô cảm thấy thú vị, hơn nữa cô mạnh như thế lại không ăn khói lửa nhân gian, tôi bị cô kích thích, nhảy tới trước mặt cô, sau đó nhảy nhót đủ kiểu, mua vui đủ kiểu, không phải chỉ để khiến cô được xem khỉ miễn phí thôi sao?"

"Càng nhàm chán hơn." Cô gái đáp lời, lúc này, đại khái còn ba mươi giây nữa chắc hẳn sẽ đến pháp trận truyền tống, dường như sự thay đổi của Tô Bạch khiến cô gái cảm thấy có hơi thất vọng, trông cô ta rõ ràng có hơi cụt hứng: "Vốn tưởng sẽ có chuyện thú vị cho nên mới đặc biệt kêu Trương Bát Nhất ở bên ngoài giúp tôi giữ đầu trận pháp."

"Cô coi trọng tôi rồi, tôi cũng không biết điều khiển trận pháp ở đây thế nào." Tô Bạch nói thật, hắn cũng không khống chế được trận pháp của nơi này.

"Người bị ép đến đường cùng sẽ luôn có cách." Cô gái cách pháp trận truyền tống còn chừng mười lăm giây nữa.

"Thật ra thế này rất không công bằng." Tô Bạch thở dài, nói.

“Ừm.” Cô gái đáp một tiếng.

“Tuy nơi chứng đạo này nói là nơi chứng đạo nhưng trên thực tế nó tương đương với một thư phòng của Phát Thanh, trong đó các bia mộ tương đương với những bức tranh chữ của danh gia mà Phát Thanh sưu tầm, đúng chứ?” Tô Bạch hỏi.

“Hợp lý.”

“Cho nên, khi có một học trò có tương lai rộng mở, có khả năng được chỉ điểm trở thành đại họa sĩ và nhà đại thư pháp bất cứ lúc nào vì đột phá mà tới nơi này trộm vài bức tranh đi trước, chủ nhân lại vì sau này có thể thu thập được thêm một bức tranh cho nên cố tình nhắm một mắt mở một mắt, nhưng tội lỗi vẫn sẽ rơi lên đầu người canh cửa trông coi họa phòng.”

“Chính xác.”

Cô gái cách pháp trận truyền tống chỉ còn vài bước mà Tô Bạch vẫn không nhúc nhích.

Ngay khi cô ta hoàn toàn đứng ở vị trí pháp trận truyền tống, Tô Bạch vẫn không động đậy, cô gái có hơi thất vọng, có lẽ cô ta quả thật có lòng tò mò khá nặng về vật thí nghiệm của một nam một nữ đó

Ngay khi ánh sáng trắng chậm rãi lóe lên, cô gái hơi nhắm mắt lại đợi được truyền tống đi.

Cục diện đã được quyết định rồi, dễ dàng hơn so với dự đoán của mình rất nhiều dường như bên phía người canh giữ đã xảy ra vấn đề gì đó từ trước.

Trong lòng cô gái nghĩ thậm chí rất có khả năng tất cả chuyện này đều là Phát Thanh cố tình sắp xếp.

Thế nhưng, ngay đúng lúc này.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn truyền tới.

Cô gái mở mắt ra lại không nhìn thấy Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ đó đâu nữa, hoặc là nói Tô Bạch đã biến mất khỏi tầm nhìn của mình.

"Ầm!"

"Ầm!"

Lại vài tiếng nữa vang lên, cô gái hơi nhíu mày, không biết tiếng vang tới từ hướng nào.

Nhưng cùng với tiếng thứ ba truyền tới, cô gái giống như hiểu được gì đó, đôi mắt chợt trừng to, cô ta bước nhanh ra khỏi pháp trận truyền tống dẫn đến việc bản thân không được truyền tống ra ngoài, ba tấm bia mộ trên vai cô ta được đặt xuống, cơ thể của cô ta lập tức xuất hiện bên bờ hoàng tuyền.

Mà lúc này, cô ta trông thấy Tô Bạch ở trong hoàng tuyền, một tay cầm ngọc tỷ nước Điền cưỡng chế tách nước hoàng tuyền ra, một tay cầm nắp quan tài đang đập thật mạnh lên một tấm bia bộ trước mặt, tấm bia mộ đó đã lung lay sắp đổ, có thể vỡ nát bất cứ lúc nào!

Dường như hắn cảm giác được trên bờ có người mới quay đầu lại, nhìn thấy cô gái đó đứng ở trên bờ.

"Cậu… cậu điên rồi…" Cô gái nhìn Tô Bạch với vẻ mặt khó tin.

Tô Bạch thả lỏng cổ của mình, đáp: "Chủ nhân tiếc người tài cho nên mới nhắm một mắt mở một mắt với hành động vượt quá quy tắc của học trò, vì chủ nhân biết rõ học trò này tham ngộ xong bức tranh sẽ trả bức tranh về chỗ cũ, đây là một loại ăn ý ngầm.

Chủ nhân sẽ trừng phạt người canh cửa mà không hề do dự chút nào, đây là vì quy tắc, vì thân phận của người canh cửa

thấp nên có thể làm vật hy sinh.

Nhưng nếu tôi đập hết mẹ bia mộ ở đây rồi, ông đây sẽ đốt sạch toàn bộ tranh được cất trữ ở nơi này, để xem thằng chó Phát Thanh này rốt cuộc còn tiếp tục nhắm một mắt mở một mắt được nữa không…”

Khi nói đến đây, hắn liếm môi mình, nhìn cô gái trên bờ, giọng nói đã hơi khàn đi, bảo: “Chỉ cần nó mở mắt ra, tôi chắc chắn sẽ xong đời, nhưng một tên trộm đồ như cô cũng không chạy thoát được. Đúng rồi, bây giờ đã thú vị chưa?”

Chương 1355 Tới Đi, Cô Lợi Hại Lắm Cơ Mà! 1

Rất nhiều năm cho tới nay, nói một cách chính xác là qua rất nhiều thế hệ, Phát Thanh vẫn luôn nghĩ đủ mọi cách sửa cũ thành mới, tiến hành các loại mài giũa và điều giáo đối với các thính giả theo đuổi tính cốt truyện, nhưng các thính giả ở trong quá trình tiếp nhận những đợt điều giáo liên tiếp này cũng từ từ mò ra được bộ dáng mà Phát Thanh thích.

Ví dụ như nó thích Jissbon hay là Durex, ví dụ như trước khi nó tiến vào có làm màn dạo đầu không, ví dụ như trước khi hành sự có uống một bát trứng gà sống hay là uống hai lon bò húc không, ví dụ như mình nên phản kháng một chút hay là im hơi lặng tiếng giả bộ hùa theo cho thoải mái…

Càng là thính giả có thực lực mạnh thì số lần nếm trải bị điều giáo càng nhiều, hiển nhiên cũng càng hiểu Phát Thanh hơn, từ phương diện vật lý học mà nói thì nó là mối quan hệ tương hỗ, đôi bên cùng có lợi.

Lúc này, cô gái này dám tiến vào một nơi cách Phát Thanh gần nhất như chỗ chứng đạo, thật ra cũng dựa vào một loại hiểu biết đối với Phát Thanh, một là Từ Phú Quý đã rời khỏi nơi này, người canh giữ nằm ở nơi này suốt hai mươi năm đó là một BUG đối với các bé cưng tò mò tới từ phương Tây đó, còn đối với các cường giả phương Đông khao khát tiến vào nơi chứng đạo nhòm ngó suốt bao năm nay mà nói cũng là một loại BUG.

Nhưng sau khi Từ Phú Quý gỡ bỏ mũ giáp về quê rời khỏi nơi này thì cô gái này mới tới, vì cô ta rất chắc chắn Phát

Thanh sẽ nhắm một mắt mở một mắt, bằng không có cho cô ta thêm mười lá gan thì cô ta cũng không dám làm như vậy, cho dù là hai người Tô Dư Hàng đó, thẳng cho đến hiện tại vẫn sống trong một bóng tối nào đó, cũng không dám nghênh ngang ra ngoài thật sự, từ đó có thể thấy cho dù đã đến cấp bậc như bọn họ thì Phát Thanh vẫn là một sự tồn tại cần phải kiêng dè như cũ.

Nhưng đứng ở lập trường của Tô Bạch thì lại có hơi uất ức và bất công, dưới tình huống quy tắc cho phép, Phát Thanh vì mục đích và sở thích của mình mà nhắm một mắt mở một mắt, cô gái vì đột phá một cửa ải cuối cùng, cần phải tiến vào đây trộm vài bia mộ trở về tham ngộ, nhưng Tô Bạch lại nhất định phải gánh chịu trái đắng mà Phát Thanh và cô gái này đã ngầm ăn ý với nhau.

Loại chuyện này đương nhiên hắn không muốn làm rồi, hắn họ "Tô" chứ không phải họ "Lôi."

Trước đó, cô gái gần như có hơi tiếc nuối vì mãi vẫn chưa nhìn thấy Tô Bạch phát bệnh, cô ta vốn cho rằng Tô Bạch thật sự đã tu thân dưỡng tính rồi, hoặc là nói cô ta cho rằng sự tàn khốc và áp lực cao độ của hiện thực đã từ từ mài phẳng các góc cạnh của hắn, cũng có khả năng là sự lớn mạnh của mình khiến hắn sinh ra cảm giác vô lực, hoặc là, cô ta cho rằng Tô Bạch đã chấp nhận sự thật rằng trước đó có thể sống sót sau nhiều lần liên tục tùy hứng phần lớn là nhờ vào vận may, nhưng sự sinh tồn của một người cũng không thể mãi luôn thành lập trên phương diện vận may vô hình và mờ mịt đó được, cuối cùng vẫn phải quay trở về lý trí.

Nhưng cô gái phát hiện ra mình đã sai rồi, còn là sai vô cùng sai, ngay khi Tô Bạch đứng trong hoàng tuyền cầm nắp quan tài trong tay vung vẩy, cô gái thậm chí còn có cảm giác trái tim mình lặng lẽ run rẩy.

Đây chắc chắn không phải vừa gặp đã yêu ngay mà là tim đập thình thịch, là vì lúc này hành động của hắn đã hoàn toàn mở ra một mà kịch kéo nhau cùng chết chung của hai người.

Đúng, cô ta là kẻ trộm nhưng lại có được sự cho phép ngầm của chủ nhà, nhưng đây là một loại quy tắc ngầm, là đôi bên đều hiểu, đều ăn ý ngầm với nhau, song, một khi đặt lên bàn cân để nói thì cô ta chính là tội phạm ăn trộm đồ của Phát Thanh. Tô Bạch thân là người canh giữ cố tình phá hỏng bia mộ hiển nhiên cũng khó tránh được trách nhiệm, nhưng với một kẻ trộm này như cô ta, Phát Thanh không thể không kéo ra dưới ánh mặt trời, và dựa theo logic bình thường đại khái cô ta sẽ bị Phát Thanh trực tiếp kéo vào trong một thế giới chuyện xưa để tiến hành trấn áp và tiêu diệt, sau đó truyền thừa và sức mạnh của cô ta sẽ bị Phát Thanh coi thành chất dinh dưỡng để nuôi củ cải trắng, để những thính giả cấp thấp khác tiến vào thế giới chuyện xưa này thử tiếp nhận truyền thừa và cường hóa của cô ta.

Cô gái đã đấu tranh lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, thậm chí còn kẹt ở cửa ải này tự mình tra tấn lâu như thế cũng không phải vì muốn đi làm phân bón!

Có lẽ, phản ứng đầu tiên của mỗi một người khi đối mặt với tên thần kinh chính là không chân thực, vì phần lớn người đều không quen một người làm việc không dựa theo tư duy logic bình thường và giá trị quan để như mọi người.

Người cuối triều Minh nhìn thấy bím tóc đuôi sam trên đầu người Mãn cảm thấy rất khinh thường và khó hiểu, nhưng người cuối thời Thanh nhìn thấy những nhà cách mạng đặc biệt cắt bím tóc đi cũng thấy rất khó hiểu.

“Tôi bằng lòng nghiên cứu ở nơi này, không mang ra ngoài nữa.” Cô gái hít một hơi thật sâu, cô ta cảm thấy mình đã nhường bước rồi, cho dù tham ngộ ở nơi chứng đạo có rất

nhiều bất tiện nhưng cô ta không thể không làm như thế, bằng không nếu mình đem bia mộ rời khỏi nơi chứng đạo, Tô Bạch sẽ ngay lập tức đập nát toàn bộ bia mộ ở đây, vậy mình chắc chắn sẽ bị tên thần kinh này hại chết mất!

Tham ngộ ở nơi chứng đạo giống như tên trộm ngày nào cũng ăn ở tại nhà chủ nhà, cho dù chủ nhà được giáo dục và có tính cách tốt cỡ nào thì phỏng chừng cũng sẽ không kiềm chế được cơn giận, lựa chọn này tương đương với hiệu quả tham ngộ bia mộ của cô gái sẽ suy giảm rất nhiều, nhưng bây giờ cô ta cũng chỉ có thể chọn nhường trước một bước.

Tô Bạch nhìn cô gái, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

Gương mặt của cô gái hồi phục lại vẻ bình tĩnh, ở trước mặt Tô Bạch, mình đã nhường bước rồi, điều này khiến cô ta có hơi không vui, trên thực tế cho dù mình mang bia mộ đi thì sự trừng phạt mà Tô Bạch phải nhận cũng chẳng qua chỉ là độ khó nhiệm vụ ở thế giới chuyện xưa tiếp theo cao hơn một chút mà thôi, Phát Thanh cũng sẽ không dồn hắn vào chỗ chết, nhưng lòng trách nhiệm của người canh giữ này quá mạnh rồi thì phải.

Chương 1356 Tới Đi, Cô Lợi Hại Lắm Cơ Mà! 2

“Cô cảm thấy mình rất thiệt thòi sao?” Tô Bạch duỗi tay chỉ vào cô gái, hỏi với vẻ rất nghi ngờ.

“Một con voi lùi bước trước một con kiến.” Cô gái đáp trả một cách rất lạnh lùng, cô ta không cần thiết phải che giấu thái độ của mình ở trước mặt hắn, bắt đầu từ lúc cô ta tiến vào nơi này đã không hề che giấu một chút gì rồi, vì Tô Bạch không phải người cùng cấp bậc với cô ta nên không cần cô ta phải để ý đến cảm giác của hắn.

“Ồ.” Tô Bạch đáp một tiếng, dường như từ chối cho ý kiến, nhưng rất nhanh, hắn lại vung nắp quan tài lên đập xuống bia mộ trước mặt.

“Ầm!”

Tiếng vang đinh tai nhức óc vang vọng bên hoàng tuyền, bản thân bia mộ cũng rung chuyển.

Vì có ngọc tỷ ở đây, vì có một người vi phạm quy tắc xông vào nơi này như cô gái, cho nên lúc này Tô Bạch có thể điều động sức mạnh của ngọc tỷ nước Điền, mà với sự cộng thêm của ngọc tỷ, cho dù là bia mộ mà mấy đại lão này để lại cũng hoàn toàn không có đường phản kháng khi ở trước mặt hắn.

Đây là quy tắc.

Đây là quy tắc mà Phát Thanh đã thiết lập ở nơi này!

Cho nên Tô Bạch cũng không cần vừa vận chuyển bia mộ vừa phải áp chế dấu vết linh hồn mà các đại lão đã để lại bên

trong giống như cô gái.

"Cậu…"

Cô gái có hơi không lý giải được hành động của Tô Bạch, rõ ràng cô ta đã nhường bước rồi, rõ ràng đã nhượng bộ rồi, thậm chí sự nhượng bộ của mình hoàn toàn có thể khiến Tô Bạch thoát khỏi sự trừng phạt trong chuyện lần này, nhưng hắn vẫn bất chấp tất cả mà tiếp tục đập bia mộ như cũ.

Cô gái đã cảm giác được sự chấn động của dấu vết linh hồn trong bia mộ đó, nếu Tô Bạch đập thêm một lần nữa, bia mộ này sẽ xuất hiện vết rạn, mà một khi vết rạn hiện ra cũng có nghĩa đạo bên trong bia mộ sẽ bị hủy.

Khóe miệng của Tô Bạch mang theo nụ cười mỉm, có vẻ như hắn đang nghỉ ngơi, lại giống như đang tích lũy sức mạnh cho lần vung nắp quan tài tiếp theo, vì bây giờ tình trạng cơ thể của hắn không được tốt cho lắm, cho nên quả thật cần nghỉ ngơi.

"Cô cảm thấy cô đã nhường bước? Cô cảm thấy cô rất thiệt thòi? Cô cảm thấy tôi ngang ngạnh?" Tô Bạch không ngừng hỏi, sau đó ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng hơn: "Thứ mà tôi muốn không phải sự nhượng bộ của cô mà là từ lúc cô xuất hiện trước mặt tôi cho đến hiện tại, loại cảm giác làm màu đó của cô khiến tôi thật sự rất khó chịu và vô cùng bất mãn."

"Cậu đang uy hiếp tôi?" Cô gái nhìn thẳng vào Tô Bạch, một khắc này, tâm trạng vốn rối bời của cô gái vì hành động đập phá bia mộ của Tô Bạch đã bình tĩnh trở lại, hiển nhiên cô ta không cam tâm bị Tô Bạch bắt thóp, thế này không phù hợp với tác phong của cô ta.

Thế nhưng Tô Bạch lại không hề để ý đến cô gái có phải đột nhiên trở nên cứng rắn hơn hay không, hắn chỉ quan tâm đến mình, nói những gì mà mình muốn nói.

“Ở trong lòng cô, cô chỉ luôn nghĩ xem Phát Thanh có khó chịu hay không, nghĩ xem cô có khó chịu hay không.

Nhưng cô chắc hẳn chưa từng nghĩ xem một người canh giữ như tôi có khó chịu hay không?”

Đôi mắt của cô gái hơi híp lại.

“Nhưng rất đáng tiếc, lão tử thật sự rất khó chịu!” Giọng nói của Tô Bạch đột nhiên nặng nề hơn: “Con mẹ nhà cô, cô cảm thấy cô đã nhường bước, cô cảm thấy cô rất thiệt thòi, nhưng lão tử nói rõ cho cô biết, lão tử thấy cô chướng mắt, muốn kéo cô cùng chết chung đấy, kệ con mẹ nó Phát Thanh, kệ mẹ nó quy tắc đi, lão tử thấy cô không thuận mắt nên muốn kéo cô chôn chung đấy, cô cắn tôi đi xem nào!”

Nói xong, Tô Bạch lại vung nắp quan tài đập lên bia mộ đã yếu ớt không chịu nổi trước mặt đó.

Cô gái lập tức phát ra một tiếng quát to, cơ thể trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tô Bạch, một bàn tay vỗ lên nắp quan tài trong tay hắn, nắp quan tài lập tức bị đánh bay ngược ra sau, đập mạnh vào trong hoàng tuyền.

Sau đó một tay khác của cô gái bóp cổ Tô Bạch, hai người nhanh chóng đâm sầm vào vách tường phía đối diện.

Lưng Tô Bạch dán sát vào vách đá, thậm chí vách đá cũng vì thế mà lõm cả xuống, cô gái vẫn đang không ngừng phát lực ấn hắn vào trong vách đá, đồng thời, gương mặt vốn rất bình tĩnh của cô ta cuối cùng cũng xuất hiện một chút vặn vẹo vì tức giận.

“Cậu nghĩ mình có thể dọa được tôi sao? Cậu cho rằng ở đây giống với xã hội trong thế giới hiện thực, phát điên lung tung thì sẽ không phạm pháp? Cậu tưởng tôi sẽ trúng một chiêu này của cậu chắc?

Tôi sẽ khiến cậu phải hối hận.”

Cô gái nói xong những lời này, nhưng trong mắt Tô Bạch nó lại trông nực cười đến thế, nếu cô ta thật sự không để ý, nếu cô ta thật sự không tin, vậy cũng không cần thiết phải phá vỡ vẻ mặt bình tĩnh mà cô ta đã duy trì từ lúc bắt đầu vào đây.

Nói là không để ý nhưng thật ra vẫn để ý.

"Tới đi…" Cơ thể Tô Bạch không ngừng bị ấn lún vào, rất đau đớn nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt và nói tiếp: "Tới đi, giết tôi đi, cô mau ra tay giết tôi đi, tôi có thân phận gì cũng không phải cô không biết?

Cô giết tôi rồi, có thể sẽ phải chịu hình phạt nặng hơn việc quang minh chính đại trộm mấy bia mộ ra ngoài nhiều đấy!"

Lần này, Tô Bạch có một loại cảm giác ưu việt khi làm công chức.

Sức của cô gái đang không ngừng tăng lên, cơn đau đớn mà Tô Bạch phải chịu cũng đang không ngừng gia tăng, nhưng trên mặt hắn vẫn treo nụ cười như cũ.

"Tôi có thể sẽ thật sự được như ý nguyện…"

Câu nói này của cô gái còn chưa nói xong đã lập tức ngẩn người, vì cô ta cảm giác được linh hồn và sức mạnh trong cơ thể của Tô Bạch đang run rẩy và hỗn loạn.

Đây là… đây là muốn tự bạo sao?

"Mau ra tay đi, đừng chần chừ, tới đi!" Đôi mắt của Tô Bạch đỏ ngầu, gần như quát lên: "Lão tử giúp cô nhé, tôi sẽ tự bạo, người canh giữ bị cô ép chết, ép chết ở nơi chứng đạo, cô lợi hại lắm cơ mà, tới đi!"

Chương 1357 Cạn Ly! 1

Cô gái liếc mắt nhìn Tô Bạch chằm chằm, lần này khi cô ta nhìn hắn, Tô Bạch ở trong mắt cô ta đã không còn là vật thí nghiệm của hai người đó nữa mà đã có thêm một ý vị đặc biệt nữa.

Đương nhiên trong lòng cô gái cũng từng nghi ngờ có phải Tô Bạch thật sự chỉ đang phô trương thanh thế hay không, nhưng hình như không giống.

Hơn nữa cô ta hiểu rõ bản thân không bằng lòng cược, vì kết quả của việc cược thua đối với mình mà nói chính là vạn kiếp bất phục.

Người giàu có, có thân phận phải quý trọng tính mạng và của cải của mình, với thân phận của cô ta và Tô Bạch lại buộc vào nhau cược một ván, đối với cô ta mà nói vốn chính là một chuyện rất thiệt thòi.

Mà lúc này cảm giác được khí tức năng lượng hỗn loạn trong cơ thể hắn, cô gái càng hiểu rõ hơn mình không thể nói một lời uy hiếp nào được nữa, vì bản thân cô ta cũng cảm thấy rất có khả năng mình chỉ cần dông dài thêm một "chữ" nữa thôi cũng có thể kích thích người đàn ông trước mặt này trực tiếp chọn cách cực đoan nhất.

Khi bạn bị người ta uy hiếp mà bạn lại không thể không chấp nhận lời uy hiếp của đối phương, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Cuối cùng sau khi nghiêm túc nhìn Tô Bạch, cơ thể cô ta hóa thành những mảnh vụn trong suốt và bắt đầu tản ra, mà hướng tan biến chính là phía lối vào.

Ngay sau đó, ánh sáng trắng chói mắt lóe lên ở chỗ tận cùng của nơi chứng đạo lấy màu đen làm chủ đạo, cô gái đã rời đi rồi.

Tô Bạch ho khan vài tiếng, dùng mu bàn tay lau vết máu tươi bên khóe miệng, sau đó cầm ngọc tỷ trong tay bay ra khỏi vách đá, trực tiếp đến vị trí lối vào.

Ba tấm bia mộ nằm lặng lẽ ở nơi đó, cuối cùng cô gái vẫn không mang bia mộ đi.

Chỉ là, Tô Bạch cũng không hề vui vẻ khi là người thắng cuộc một chút nào cả.

"Meo…"

Cát Tường dẫn Như Ý trở về, trên người Như Ý có vết thương, chắc là do trước đó bị cô gái đả thương, cô gái không dám quá mạnh tay với Tô Bạch, nhưng đối với con mèo đen ở nơi chứng đạo thì cô ta lại không hề có áp lực tâm lý chút nào, cho dù con mèo đen này còn kính nghiệp hơn cả người canh giữ nơi chứng đạo trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng Phát Thanh cũng không đến mức cho một con mèo đen thân phận của người canh giữ.

Tô Bạch kiểm tra một lượt, vết thương của Như Ý cũng không tính là nghiêm trọng, chỉ là bây giờ linh hồn bị chấn động, nghỉ ngơi một khoảng thời gian đợi linh hồn ổn định là có thể tỉnh lại.

"Không phải chuyện lớn đâu." Tô Bạch duỗi tay xoa đầu Cát Tường.

Cát Tường phản cảm theo bản năng, nhưng nhìn sắc mặt của Tô Bạch rõ ràng không thoải mái cho lắm, nó vẫn để hắn xoa vài cái.

Sau đó, Cát Tường đặt Như Ý lên bậc thềm, duỗi móng vuốt của mình ra vuốt lông mèo của Như Ý, tuy rằng hai con

mèo đã hai mươi năm không gặp nhau nhưng trong khoảng thời gian này ngược lại Cát Tường cũng chưa từng làm chuyện gì không đúng với Như Ý cả.

"Cát Tường này…" Đột nhiên Tô Bạch cảm thán một tiếng, hắn lặng lẽ dựa vào nắp quan tài rồi ngồi xuống.

Cát Tường quay đầu nhìn hắn, không biết Tô Bạch định nói gì, trên thực tế, dựa vào sự hiểu biết của Cát Tường về hắn thì hắn chắc hẳn rất ít khi lộ ra vẻ mặt đa sầu đa cảm như thế, đây là một con người rất quả quyết.

"Mỗi lần lấy mạng tao ra đặt cược với người khác, khi bản thân đi chân đất dọa sợ người đi giày, cho dù cuối cùng thắng rồi nhưng tao cũng không có được chút vui vẻ và khoái cảm nào cả."

Tô Bạch duỗi tay sờ mặt mình một cái.

Đây là lời thật lòng của hắn và cũng là lời trong lòng, có rất nhiều lúc mình phát bệnh và điên cuồng chẳng qua là tiến hành đập nồi dìm thuyền dưới tình huống đi vào ngõ cụt lại không muốn chọn thỏa hiệp mà thôi.

Nhưng mỗi lần mình lấy mạng của mình ra, lấy toàn bộ mọi thứ của mình ra bày lên bàn để dọa sợ người khác, quả thật không đáng để vui vẻ tí nào.

"Meo." Cát Tường kêu một tiếng với Tô Bạch.

"Vẫn yếu, vẫn còn quá yếu." Hai tay Tô Bạch chống lên quan tài, nở nụ cười: "Ngược lại tao hy vọng sau này sẽ có người chơi chiêu này với tao, liều mạng với tao, lần nào cũng là một mình tao như thế sẽ khiến người cảm thấy mấy năm này tao thật sự vẫn luôn giậm chân tại chỗ."

Cát Tường nằm phủ phục trên bậc thềm nhắm mắt lại, giống như đang chợp mắt.

Thấy nó không muốn nghe mình lải nhải, Tô Bạch cũng không phí lời thêm nữa, hắn kiểm tra tình trạng của Tucker trước, phát hiện ra cái thứ hàng này vẫn đang nhìn lên trời với ánh mắt vô thần, rõ ràng vẫn chưa tỉnh lại, hắn nghĩ ngợi một chút, dứt khoát khiêng anh ta dậy, đặt vào trong quan tài của mình để anh ta nằm trong đó trước, về tình về lý, đến cuối cùng cái thứ hàng này cũng đã hy sinh, hơn nữa, hình như cô gái đó vẫn chưa có ý định tới nơi chứng đạo phương Tây.

Sau đó Tô Bạch lại sắp xếp ba tấm bia mộ đó về vị trí cũ, có ngọc tỷ nước Điền trong tay, bia mộ mà các đại lão này để lại ngược lại rất chắc chắn.

Đợi làm xong tất cả những chuyện này, một mình Tô Bạch đứng ở nơi cao nhất trên tế đàn, nước hoàng tuyền bên dưới vẫn chảy xuôi như cũ, như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hai tay hắn lặng lẽ sờ lên lan can điêu khắc, mím môi lại.

Thật ra mình vẫn có sự tiến bộ đấy chứ, ví dụ như Tô Dư Hàng đã không còn ở trong đầu mình nữa, mình đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế và tính toán của một nam một nữ đó.

Tất cả đều đang tiến lên theo chiều hướng tốt hơn, mà hình như mình thật sự vẫn còn thiếu một chút nhẫn nại.

Chương 1358 Cạn Ly! 2

Ba tấm bia mộ mà cô gái đó chọn Tô Bạch đều đã ghi nhớ, đợi qua đợt này sau khi mình hoàn toàn hồi phục, hắn dự định bắt đầu tiến hành tham ngộ ba tấm bia mộ đó trước.

Cho dù thế nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục thôi.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Bạch lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Mẹ nó, sao có cảm giác bây giờ mình giống như ông bác nông dân bị gánh nặng cuộc sống đè lên lưng thế nhỉ?"

Lúc này, một giọt nước nhỏ lên chóp mũi hắn.

Tô Bạch duỗi tay lau nhẹ với vẻ hơi buồn bực, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên: "Lạ nhỉ, 'nóc nhà" nơi chứng đạo cũng dột mưa sao?"

…

Cô gái ra ngoài rất nhanh, nhanh đến mức mập mạp, Phật Gia và hòa thượng ở bên ngoài đều có hơi bất ngờ. Cô ta cứ đi thẳng ra ngoài như thế, có lẽ là vì sự lãnh đạm của mình bị Tô Bạch phá hỏng ở nơi chứng đạo khiến cô ta không hài lòng với tâm cảnh của mình bây giờ cho lắm, cũng vì thế mà không dừng lại trước mặt ba con kiến này một lúc mà đã trực tiếp chọn rời đi.

Cũng giống như hôm qua cô ta xuất hiện bên ngoài cửa đồng xanh tìm mập mạp một cách rất đột ngột vậy, sự rời đi của cô ta cũng thật sự không mang theo một chút chần chừ nào hết.

"Đi rồi?" Phật Gia hỏi.

Mập mạp duỗi tay nhìn tuyến trận pháp đã biến mất trong lòng bàn tay mình, gật đầu đáp: "Trận pháp đã đóng rồi, vừa rồi quả thật cô ta đã đi."

"Hình như tâm trạng không tốt." Lúc này hòa thượng mở miệng nói.

"Ồ, vậy mà đại hòa thượng nhà tôi cũng có thể đọc hiểu được suy nghĩ của phụ nữ à." Mập mạp trêu chọc.

Hòa thượng đảo trắng mắt nhìn mập mạp, đáp: "So với suy nghĩ của anh thì suy nghĩ của cô gái đó thật sự rất dễ đoán."

"…" mập mạp.

Đột nhiên anh ta cảm thấy so với việc bị người đàn ông da đen gì đó trong lò hỏa táng trước đây thì sự việc lần này hình như càng xoắn hơn….

Nếu cô gái đã đi vậy ba người ở nơi này cũng không cần thiết phải lo lắng gì nữa, tuy rằng bọn họ không thể vào được nơi chứng đạo, cũng không rõ rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ một điểm cô gái rời đi với tâm trạng không thoải mái gì này có thể nhìn ra được, chắc hẳn Đại Bạch ở bên trong hẳn không chịu thiệt gì cả.

Phật Gia đã ngồi xuống rồi, mập mạp và hòa thượng cũng ngồi xuống theo.

Lúc này, hình như mập mạp cố tình muốn lấy lại thể diện, đặc biệt duỗi tay vuốt chòm râu không hề tồn tại của mình, sau đó ho khan một tiếng, nói với hòa thượng: "Hòa thượng, nào, gọi một tiếng đại nhân cho tôi nghe đi."

Ý của mập mạp rất đơn giản, bây giờ ông mập tôi và Phật Gia đều đã thành thính giả cao cấp cả rồi, chỉ có hòa thượng anh vẫn là người có thâm niên, nào, gọi đại nhân nghe coi, đây không phải chính là quy tắc hay sao?

Phật Gia chỉ cười mà không nói.

Hòa thượng cũng nở nụ cười, hơi cúi đầu với mập mạp, nói: "Chào đại nhân."

"Ờm." Mập mạp đáp một tiếng.

Màn đùa giỡn của hai người cũng đã mở ra rồi, mập mạp hơi nhiệt tình hỏi han: "Hòa thượng, có phải anh gặp phải rắc rối gì trong việc thăng cấp không?

Trong bốn người, Tô Bạch là người đầu tiên thăng cấp, sau đó chính là mập mạp và Phật Gia, bây giờ chỉ còn lại một mình hòa thượng nên đương nhiên mập mạp sẽ có nghi vấn này. Theo lý mà nói, thiên phú và tích lũy của hòa thượng chắc chắn không kém hơn ba người bọn họ mới đúng, hơn nữa thật ra trong lòng bốn người đều có chung một nhận thức, đó là trong bốn người bọn họ, Tô Bạch là đơn thuần nhất, mập mạp không có giới hạn nhất, Phật Gia thẳng thắn nhất, về phần hòa thượng, ừm, nham hiểm, giả tạo, khôn ngoan, tâm cơ gì đó, toàn bộ đều có thể nhét vào người anh ta.

Lúc này, Phật Gia mở miệng đáp: "Tim của Thất Luật quá lớn."

Mập mạp không hiểu được ý tứ của câu này, nhưng cũng nghe ra được ý vị, phía bên hòa thượng dường như cũng không gấp, hơn nữa còn là cố tình không gấp, bản thân mình cũng không cần thiết phải hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội.

Sau đó, mập mạp giống như nghĩ đến gì đó, anh ta đứng dậy đi tới bên cạnh xe của mình, sau đó nhấc cốp sau lên, xách một thùng bia và vài túi chân gà ngâm ớt cùng đậu phụ khô xuống.

"Cũng lâu rồi mấy người chúng ta chưa tụ tập, cùng uống một ly đi, hòa thượng, anh chấp nhận tạm đi, nơi này hoang vu

vắng vẻ cũng không tiện pha trà.”

Hòa thượng trực tiếp cầm một lon bia ra mở nắp, rõ ràng cũng không để ý cho lắm.

Ba người cùng nhau giơ lon bia, lại phát hiện ra hình như vẫn còn thiếu một người, mập mạp đột nhiên bảo: “Trong máy chúng ta có ai có ảnh của Đại Bạch không, chúng ta dựng ảnh của cậu ta ở đây coi như cậu ta đang ngồi bên cạnh chúng ta đi.”

Ba người nhìn nhau rất lâu rồi cùng lắc đầu.

Rõ ràng trong máy của ba người đều không có ảnh của Tô Bạch, cũng đúng thôi, ai lại đặc biệt chụp ảnh một người đàn ông rồi lưu trong di động của mình đâu.

Đáng tiếc, bây giờ Tô Bạch đang ở trong nơi chứng đạo, mà cho dù hiện tại mập mạp và hòa thượng liên thủ cũng không có khả năng trực tiếp mở pháp trận của nơi chứng đạo sau đó ung dung tiến vào giống như cô gái trước đó. Sực chênh lệch thực lực tuyệt đối tạm thời bây giờ vẫn không có cách nào bù vào được, mà lúc trước cho dù Từ Phú Quý nằm trong nơi chứng đạo vẫn có thể truyền tin tức ra bên ngoài như cũ, nhưng bây giờ rõ ràng Tô Bạch không làm được.

Không có à, đột nhiên mập mạp cười to một tiếng: “Nào, chúng ta cạn ly trước, tôi cầm hai lon, giúp Đại Bạch vậy.”

Trong tay mập mạp cầm hai lon bia cạn ly với Phật Gia và hòa thượng, sau đó ba người đều tự uống một hớp.

Tiếp đó mập mạp trực tiếp đổ một lon bia thuộc về Tô Bạch đó ra đất, thế này chẳng có gì khác với rải rượu khi đi viếng mộ cả.

“Ha ha ha ha, không phải Đại Bạch ở dưới lòng đất hay sao…”

Cơn gió thổi qua Nhị Hải đến nơi này, cuốn qua mặt cỏ, cũng thổi mùi bia rải trên đất đó từ từ bay đi trong không khí, rồi lại chậm rãi tản đi…

Chương 1359 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 1

Ngày hai mươi ba tháng một năm một nghìn chín trăm hai mươi ba, người Mỹ Ausbond và người Hoa Tăng Quân đã thành lập nên công ty vô tuyến điện Trung Quốc, thông qua điện đài vô tuyến mà mình tự xây dựng lần đầu phát sóng các chương trình ở Thượng Hải, đồng thời cũng bán radio.

Toàn bộ thành phố có hơn năm trăm chiếc radio nhận các chương trình phát thanh của đài này, đây là một tốp đài phát thanh đầu tiên xuất hiện ở khu vực Thượng Hải và cũng là trường hợp đầu tiên trong cả nước, sau này cùng với sự thành lập liên tiếp của các đài phát thanh, radio dần dần mọc lên như nấm ở khu vực Thượng Hải, tất cả đều là sản phẩm nhập khẩu, nước Mỹ sản xuất nhiều nhất, loại thứ nhất là máy thu vô tuyến tinh thể, loại thứ hai là đài phát thanh FM, nhưng người dân thích dùng máy thu vô tuyến tinh thể hơn.

Trước khi tivi phổ biến, đài phát thanh chắc chắn là công cụ giải trí quan trọng nhất của con người, hầu hết thế hệ sau thập niên tám mươi ở Trung Quốc hiện nay đều có ký ức nghe đài khi còn nhỏ, nhưng cùng với sự phát triển của thời đại, trước là sự phổ biến của tivi, sau đó là sự phát triển của máy tính và Internet khiến địa vị của đài phát thanh cũng tự nhiên trở nên ngày càng tồi tệ hơn, thậm chí đạt đến một tình huống cực kỳ xấu hổ.

Lấy một ví dụ, trong ngành thời sự có một sự hiểu ngầm như vậy, một buổi họp báo nếu phóng viên của đài truyền hình không đến thì đợi, đợi đến khi nào bọn họ đến thì sắp xếp chỗ

ngồi rồi mới bắt đầu, nếu là phóng viên ngành báo chí chưa tới vậy đợi thêm một giờ nữa, nếu bạn vẫn chưa đến vậy bắt đầu luôn, và nếu phóng viên của chương trình tin tức phát thanh chưa đến, gì cơ, bạn nói ai chưa đến?

Ngày nay, đài phát thanh cũng là một chương trình phát thanh, những nhóm người chủ yếu sử dụng loại này nhất ở Trung Quốc có thể tạm chia thành hai loại, một là sinh viên, hai là tài xế.

Thực tế vài năm trước còn có nhóm lao động nhập cư thuộc diện thứ ba, nhưng hiện nay hầu hết trong các khu nhà trọ của công nhân trên công trường cũng được trang bị bộ định tuyến để phủ sóng WIFI, anh em lao động nhập cư tay cầm smartphone đương nhiên không cần dựa vào các chương trình phát thanh để giết thời gian nhàm chán nữa, mà đối với sinh viên và người lái xe mà nói, đài phát thanh phù hợp với đặc điểm công việc và cuộc sống của họ. Do đó, nhiều chương trình phát thanh hiện nay trên cơ bản sẽ bao gồm tin tức giao thông thời gian thực của thành phố bản địa, họ bản thân bọn họ cũng biết rõ rốt cuộc nhóm người nào chủ yếu nghe các chương trình của chính họ.

…

“Được rồi, các bạn nghe đài thân mến, hôm nay tiết mục [Kim Khúc Tuế Nguyệt] của chúng ta đến đây là kết thúc, hoan nghênh mọi người tối nay đã nghe chương trình của chúng tôi, ngày mai, chúng tôi sẽ có mặt trên đài phát thanh âm nhạc giao thông Nam Thông trên FM 92.9, không gặp không về.”

Người điều hành đối diện với tấm kính cắt quảng cáo vào và làm động tác “OK” với nữ phát thanh viên bên trong, nữ phát thanh viên mỉm cười hiểu ý, tháo tai nghe của mình

xuống, véo nhẹ vào cổ tay của mình, ngồi lâu như vậy có hơi ê ẩm.

Ngày nay, cái nghề phát thanh viên này đã dần tách khỏi hình tương công việc ổn định và vẻ ngoài hào nhoáng khiến ai cũng ngưỡng mộ vào mười mấy, hai mươi năm trước để biến thành một loại bền bỉ, giống như người xưa đan dép rơm để đi trong nhà và mang ra ngoài bán bây giờ lại được coi như một loại hình nghệ thuật, những phát thanh viên này cũng dần dần bắt đầu theo chiều hướng ấy.

Trước mắt hiện nay, nếu bạn kiểm tra lý lịch của người dẫn chương trình nổi tiếng ở rất nhiều đài, trước đây thật ra bọn họ từng tham gia phát thanh và dẫn chương trình phát thanh, khi quy mô của con tàu lớn này bắt đầu giảm dần, nhiều người đã phải chọn thay đổi công việc, vạch lại kế hoạch con đường nhân sinh cho mình.

“Chị Lưu, bữa đêm này.”

Phát thanh viên nữ vừa bước ra khỏi phòng thu thì người đàn ông vừa mới ra hiệu tay cho cô ta lập tức bưng một phần hồn đồn tới, rõ ràng đã nhắm chuẩn thời gian đặt đồ ăn ngoài, hồn đồn còn nóng cũng không nở ra.

“Tôi nói này Trần Đức, cậu cũng không thể thiên vị như vậy chứ? Còn tôi thì sao?” Một nữ trợ lý bên cạnh càm ràm với vẻ hơi bất mãn: “Cậu đang phân biệt đối xử, không có lợi cho sự đoàn kết và công việc của chúng ta đâu nhé.” Nữ trợ thủ nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi tên Trần Đức với vẻ trêu tức, nhưng ngược lại cũng không tức giận gì cả.

Dù sao tuy phát thanh viên nữ họ Lưu này cũng đã hơn ba mươi rồi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, làn da trắng trẻo mềm mại đến mức khiến cô gái trẻ hai mươi tuổi người ta còn thích, hơn nữa, loại khí chất cao ngạo lạnh lùng đó của cô ta cũng khiến người mê như điếu đổ, đến cả nữ trợ lý cũng phải thừa nhận

cho dù mình là con gái cũng có hơi không khống chế được mà liên tưởng một chút về chị Lưu, thậm chí còn từng nghi ngờ tính hướng thật sự của bản thân.

Về phần loại thanh niên trẻ tuổi như Trần Đức, đối mặt với đại mỹ nữ như thế hiển nhiên không kiềm chế được, anh ta mới được phân công đến đây chưa được một tháng đã bắt đầu không ngừng xum xoe, cùng là phụ nữ, nữ trợ lý phát hiện ra mình lại không hề ghen tỵ, đại khái là do người ta quá ưu tú thật.

"Này, Tiểu Phương, cho cô ăn đó." Chị Lưu đưa hồn đồn trong tay cho nữ trợ lý Tiểu Tô.

Tiểu Tô đáp với vẻ hơi ngại ngùng: "Thế sao mà được ạ, đây chính là tâm ý của Trần Đức người ta mà, vừa rồi vì canh chuẩn thời gian mua hàng giao tận nơi mà suýt chút nữa thì cắt sai quảng cáo đó."

Chương 1360 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 2

“Cô ăn đi, tôi thích ăn hoành thánh, không thích ăn hồn đồn nhỏ.” Chị Lưu đặt hoành thánh lên bàn của Tiểu Tô, sau đó lấy áo khoác của mình trên giá treo đồ bên cạnh.

Nam Thông thuộc thành phố vùng duyên hải, cho dù đã vào hè nhưng về nhà trong đêm sau khi tiết mục đêm khuya kết thúc vẫn rất lạnh.

“Hoành thánh? Vậy lần sau tôi sẽ đặt hoành thánh.” Ngược lại Trần Đức không để ý hồn đồn mà mình mua làm lời cho Tiểu Tô, thật ra anh ta cũng biết mình không có khả năng với chị Lưu, một mặt là vì khí chất lạnh lùng nhất quán của chị Lưu khiến anh ta rất khó sinh ra lòng nhòm ngó gì đó, còn nữa, chị Lưu cũng không phải người phụ nữ trống vắng và cô đơn kia, cho dù mình muốn làm cỏ mềm sáp tới trước mặt người ta thì người ta vẫn không có hứng thú như cũ.

Nhưng có đôi khi đàn ông lại mặt dày như vậy đấy, biết rõ hai người không có một chút khả năng phát triển nào nhưng vẫn không nhịn được mà đối xử tốt với cô ta.

Chị Lưu không còn trẻ, tuy rằng đã bảo dưỡng đến mức hoàn toàn khiến người không đoán ra được tuổi thật của chị ta nhưng vẫn có thể cảm giác được chắc hẳn đã đến tuổi làm mẹ người ta rồi, đối với suy nghĩ của Trần Đức về mình, hiển nhiên chị Lưu có thể làm đến mức lấy ra được thì cất đi được, nắm bắt có chừng mực, đây là trí tuệ của người làm phụ nữ, nói một cách chính xác thì là trí tuệ mà một người phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ cần có.

Khi ra khỏi cửa lớn đài phát thanh, sắc trời có hơi không tốt, đã đổ cơn mưa nhỏ khiến cho cái lạnh đêm nay càng tăng thêm một phần.

Bên trái cánh cửa không xa có hai sạp bán đồ nướng, không có cửa hàng nên chỉ coi là quầy hàng lưu động, thật ra lợi nhuận của việc làm ăn buôn bán kiểu này quả thật rất nhiều, đồ được bán trên sạp đồ nướng đều có thể bán sỉ, hơn nữa giá bán cũng không đắt, dụng cụ nướng cũng đều là kiểu mua một lần có thể dùng lâu dài, sớm đã hồi lại vốn, cộng thêm không cần phí cửa hàng nữa.

Hơn nữa buổi tối ra ngoài bày sạp chỉ cần hiểu chút quy tắc khi dọn quán tự mình quét dọn sạch sẽ gần đó là được, cũng rất ít khi có quản lý đô thị tới gây rắc rối, chỉ là người sẽ khá mệt, đương nhiên, bản thân việc sống trên đời này đã là một chuyện rất mệt rồi.

Chị Lưu cầm túi của mình đi tới bên một quầy hàng, sạp hàng này do một đôi vợ chồng quản lý, cộng thêm một cậu em vợ làm trợ thủ, việc làm ăn không vắng không đông, người ngồi được non nửa, nhưng đêm còn dài đã coi như không tồi rồi.

“Ba món cũ nhé!” Chị Lưu vừa cười vừa bảo bà chủ.

“Được, cô ngồi đi.” Bà chủ chủ động lấy một cái khăn ra lau chiếc bàn trước đó đã lau qua ở bên cạnh một lần nữa, rồi mời chị Lưu ngồi ở đó, đại khái là vì chị Lưu là khách quen, bà chủ lại biết chị ta là người của đài phát thanh cho nên rõ ràng vô cùng khách sáo, đương nhiên còn có một điểm quan trọng nhất chính là vợ chồng bà chủ cũng giống chị Lưu, đều là người Tứ Xuyên.

Một khi con người rời khỏi quê hương mới cảm giác được sự thân thiết của tiếng địa phương.

Đợi sau khi chị Lưu ngồi xuống, bà chủ còn đích thân đi nấu óc heo cho chị Lưu, vốn sạp đồ nướng của bà chủ không bán óc heo, nhưng vì chị Lưu thích ăn cho nên mỗi ngày bà chủ đều sẽ chuẩn bị một ít, coi như là mọi người kết bạn, trời nam đất bắc tha hương cầu thực, gặp được một tri âm đồng hương có khẩu vị tốt cũng vô cùng khiến người cảm thấy thân thiết.

Không có chiều người Nam Thông thích ăn óc heo hoặc là nói người ở khu vực duyên hải Giang Chiết thích món này cũng không nhiều, cộng thêm người thích ăn mấy thứ như lòng gà lòng vịt cũng rất ít, nhưng mấy món ngon này quả thật người Tứ Xuyên rất thích ăn, và hiển nhiên người Tứ Xuyên có cách của mình để khử mùi tanh của mấy loại thực phẩm này để nó trở nên ngon hơn.

Vài người ngồi bàn bên cạnh túm tụm ăn xiên nướng, có vài người không nhịn được mà liếc mắt nhìn về phía chị Lưu, đại khái cảm thấy cơ hội gặp được người đẹp như thế ở sạp đồ nướng giữa đêm hôm khuya khoắt quả thật quá thấp, giữa bọn họ dùng tiếng địa phương để bình phẩm về ngoại hình của chị Lưu, có vài lời quả thật có hơi không lọt tai nổi, nhưng bọn họ cảm thấy mình nói là tiếng Nam Thông, tự cho rằng chị Lưu vừa rồi dùng khẩu âm Tứ Xuyên để trao đổi với bà chủ sẽ nghe không hiểu, ngôn ngữ bất đồng hiển nhiên cũng sẽ không có gì xấu hổ, mà tiếng địa phương Nam Thông quả thật là một loại khiến người khó hiểu nhất trong hệ thống tiếng địa phương toàn quốc.

Chị Lưu lại nghe hiểu nhưng chị ta không để ý, thậm chí đối diện với mấy thanh niên trẻ dùng cơ thể của mình để trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không thể khiến đôi mày của chị ta nhíu lại một lần.

Nếu bạn đã sống trong thế giới này, vậy khi bạn được hưởng thụ một mặt tốt đẹp của thế giới này cũng phải tập quen với những thứ ghê tởm và bẩn thỉu trong nó.

Cũng may, óc heo, hoành thánh và một bát "lẩu nhân gian" đã được bưng lên, có thức ăn rồi có thể tạm thời phân tán lực chú ý của mình.

Bà chủ xới một bát cơm cho chị Lưu, sau đó đi làm việc của mình.

Một mình chị Lưu ngồi ăn yên tĩnh ở đó, đây có lẽ là thời khắc thoải mái nhất trong ngày của chị ta.

Bà chủ cũng là một người cảm tính, nếu bình thường buổi tối không bận, bà ta luôn thích ngồi bên cạnh chị Lưu nói chuyện với chị ta, nói nhiều nhất chẳng qua là về một đôi trai gái của mình, hai vợ chồng ra ngoài làm việc kiếm tiền, hai đứa con ở lại Tứ Xuyên học cấp hai, hiển nhiên trong lòng lo lắng vô cùng.

Chương 1361 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 3

Ấn tượng của người đời đối với con gái Tứ Xuyên phần lớn là đanh đá, nhưng trên thực tế, thật ra con gái Tứ Xuyên biết chăm sóc gia đình nhất, cảm giác trách nhiệm đối với gia đình và cảm giác cống hiến cũng rất mạnh, một điểm này có thể nhìn thấy được rõ ràng nhất trên người bà chủ.

Bà chủ cũng từng hỏi chị Lưu có phải có con của mình không, vì bà chủ không chắc chắn thành phần tri thức ở thành phố như chị Lưu cho dù đã có tuổi rồi hình như không muốn có con cũng rất nhiều.

Nối dõi tông đường và kế thừa hương hỏa đối với người thành phố hiện đại mà nói đã không thể gọi là sứ mạng nữa mà là một loại trói buộc.

Chị Lưu đã từng đáp một lần nhưng hình như phải trầm ngâm mất một lúc mới trả lời: “Có chăng.”

Có con hay không còn cần dùng câu nghi vấn để đáp lời quả thật là một chuyện rất kỳ lạ, nhưng bà chủ tự động bổ não thành có khả năng trước đây chị Lưu đã từng ly hôn, con đi theo chồng.

Hoành thánh rất ngon miệng, nước dùng cũng rất tươi mới, óc heo trơn mềm, “lẩu nhân gian” cũng rất đưa vị, bữa ăn khuya đường phố vị Tứ Xuyên này thật sự được coi là ưu đãi mà bà chủ đặc biệt dành cho chị Lưu.

Giống như người Trung Quốc sang Mỹ mở quán ăn, khẩu vị món Trung trong quán ăn sẽ trở nên rất kỳ lạ là vì cố tình

làm hùa theo khẩu vị của người Mỹ. Tuy rằng vợ chồng bà chủ là người Tứ Xuyên chính thống nhưng bình thường xiên nướng và món đêm bán ra cũng không thể tính là vị Tứ Xuyên chính thống, vì đại đa số người bản địa đều ăn không quen cho lắm, cho dù cái biển dán trước giá nướng của xe đẩy là "Xiên nướng Thành Đô cũ."

Đặc biệt là một đĩa ớt cựa gà và một đĩa dưa chua đặt trước mặt chị Lưu đó, khi người bản địa ăn bữa khuya cũng sẽ không hỏi chủ quán mấy thứ này, nhưng đây lại là mấy món có sẵn trong các quán ở Tứ Xuyên.

Đồ vẫn chưa ăn hết thì điện thoại của chị Lưu đã vang lên, một dãy số không có ghi chú nhưng cũng không phải số lạ, vì số lần chị Lưu dùng di động cũng không nhiều, chị ta rất ít chơi điện thoại, thậm chí trong nhật ký danh bạ cũng không có nổi tên một người, thế này rất không phù hợp với thói quen sử dụng di động hiện nay, nhưng nó cũng không cản trở cuộc sống của chị Lưu.

Chị Lưu nhận máy, trong điện thoại truyền tới giọng nói của một người đàn ông: "Tan làm rồi phải không, tôi lái xe tới đón cô."

Chị Lưu đáp một tiếng, sau đó cúp máy, một người đàn ông giữa đêm khuya lái xe ra ngoài đón một người phụ nữ tan làm tối, dựa theo logic bình thường mà nói thì mối quan hệ giữa hai người chắc hẳn rất thân thiết, nhưng xét từ giọng điệu nói chuyện của người đàn ông và câu trả lời của chị Lưu thì hình như mối quan hệ giữa hai người rất lạnh nhạt.

Ngay khi chị Lưu cảm thấy mình đã ăn xong rồi thì một chiếc xe Volkswagen rất bình thường vừa vặn lái tới, dừng ở bên đường, trong xe có một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen ngồi đó, trong tay người đàn ông cầm một chiếc di

động, trước mặt còn cố định một chiếc di động khác nữa, đây là thiết bị thường thấy của các tài xế Didi hiện nay.

Tuy rằng mấy năm gần đây vì Didi đã đánh bại những người cạnh tranh khác và bắt đầu độc quyền mà phúc lợi mới đầu đã giảm xuống khá nhiều, nhưng mấy tài xế taxi này đã không còn sự lựa chọn nào khác.

"Lương tâm của nhà tư bản…"

Chị Lưu không chỉ một lần nghe thấy người đàn ông trung niên trong xe đó nói câu này.

Chị ta thanh toán, lên xe, nhưng không ngồi lên ghế phụ lái mà ngồi ở ghế sau, rõ ràng đây là một loại thái độ và cũng là một loại xa cách, nếu là đàn ông bình thường đêm muộn ra ngoài đón một người phụ nữ tan làm, nếu như người phụ nữ này còn không chịu ngồi ở ghế phụ lái mà cố tình cách xa mình, vậy phỏng chừng vài ngày liên tiếp sau đó cũng không có hứng thú nữa, ở thời đại táo bạo này, ai thật lòng hơn ai?

Nhưng người đàn ông này đã đón chị ta thành thói quen rồi.

Hoặc là nói, mỗi ngày đều cố định tới đón chị ta đã là một phần trong cuộc sống của ông ta.

"Trước khi tư bản lũng đoạn đều rất tốt đẹp, sau khi lũng đoạn đã thành kẻ bóc lột." Người đàn ông tắt phần mềm Didi trong điện thoại đi, rõ ràng, tối nay đón người phụ nữ về nhà, ông ta cũng coi như tan làm luôn.

Chị Lưu không để ý đến người đàn ông, tuy rằng người đàn ông này đã nói càng ngày càng ít, nhưng chị ta đã không còn hứng thú nói chuyện gì với ông ta.

Trên lưng ghế trước một bên dán một chữ, một bên dán một bức tranh, đều là đồ mới vì chị Lưu biết rõ mỗi ngày

người đàn ông này đều sẽ viết một chữ cũng sẽ vẽ một bức tranh, sau đó dán lên lưng ghế trước.

Ban ngày khi lái xe nếu có khách hàng biết thưởng thức có thể nói chuyện thêm với ông ta, còn nếu không hiểu thưởng thức vậy cũng không cần thiết phải tán gẫu.

Chị Lưu nhớ người đàn ông này trong ấn tượng của mình nói rất nhiều, nhưng khi viết chữ và vẽ tranh lại nói rất ít, dường như quá chú tâm và chìm đắm trong thế giới của mình, lúc trước người đàn ông này cũng từng rất tự hào khoe với mình dựa vào một tay nghệ thuật này của mình đã từng bắt được trái tim của bao nhiêu nữ văn nghệ.

Nhưng bây giờ hình như đã là dĩ vãng rồi.

Tuổi tác của ông ta cũng đã lớn, tuy rằng không thể nhìn ra được từ vẻ bề ngoài.

Nhưng đời người không quá trăm năm, người xưa nói ba mươi trưởng thành, bốn mươi mất hết đam mê, năm mươi hiểu rõ thiên mệnh, đã đến tuổi biết thiên mệnh rồi, người bình thường ở độ tuổi này đều có thể trở nên tiêu sái và lãnh đạm hơn rất nhiều, huống chi là trải nghiệm của người đàn ông này còn phong phú hơn người bình thường rất nhiều.

Người đàn ông khởi động xe, Nam Thông vốn là một thành phố không tắc đường cho lắm, lái xe trên đường với tình hình giao thông thế này hiển nhiên càng thoải mái hơn.

Chị Lưu hơi dựa lên cửa xe, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cũng không thấy ánh đèn neon hoa lệ, nơi này là một thành phố yên tĩnh, đây cũng là nguyên nhân chị ta chọn sống ở thành phố này.

Vì thành phố này gần Thượng Hải, tuy rằng từ mặt quy mô mà nói không quá thích hợp để gọi nó là thành phố vệ tinh của Thượng Hải, nhưng dù sao cũng vì là láng giềng với Thượng

Hải và chỉ cách Thượng Hải một cây cầu lớn Tô Thông, nhưng dường như cũng vì thế mà bị Thượng Hải hoa lệ hấp thụ sạch những ồn ào náo nhiệt và đông đúc của thành phố vốn nên thuộc về nó, nói một cách tương đối thì tuy Thành Đô là thành phố đất liền nhưng mức độ đông đúc và ồn ào lại nghiêm trọng hơn Nam Thông ở vùng duyên hải phía Đông rất nhiều.

Chương 1362 Cha Bạch Và Mẹ Bạch 4

Ô tô tiến vào đường chính, sau đó lên đại lộ trên cao Giang Hải, người đàn ông lái xe mở một bài hát tên là [Omoide], là một ca khúc chủ đề trong phim Nhật Bản [Quán ăn đêm], giai điệu rất nhẹ nhàng, thích hợp để nghe trong đêm tối yên tĩnh. Đợt trước trong nước cũng quay lại bộ phim truyền hình này của Nhật Bản, nhưng sự phù phiếm và lỗ mãng lại xuyên suốt trong đó đã hoàn toàn làm mất đi loại hương vị trong phim truyền hình bản Nhật Bản kia.

Chị Lưu phát ra một tiếng thở dài, giống như tuổi trẻ và sự bồng bột của mình và ông ta cũng đã trôi đi xa rồi, khi anh mất đi thứ gì đó, anh đoán mình sẽ càng ngày càng nhớ mong nó, khi anh chán ngấy thứ gì đó mới thấy hối hận vì trước kia mình không biết tiết chế.

Đáng tiếc, cuộc đời có rất nhiều lúc không thể quay đầu.

Thật lâu sau, chiếc xe vòng vào đường phụ bên dưới đại lộ Giang Hải.

Chị Lưu cũng không ở khu thành thị Nam Thông, mà ở thị trấn Hưng Nhân vùng ngoại ô, hai người bọn họ mua một căn nhà ở tiểu khu của công viên tên Nhân Hòa, nguyên nhân mua nhà ở đó cũng không phải vì giá nhà khu nội thành quá đắt mà là vì hai người bọn họ dường như khá thích tầm này buổi tối được lái xe ra ngoài giải sầu một lúc, mà nếu ở nội thành chỉ đơn giản là vì giải sầu mà ra ngoài lái xe hóng gió sẽ lại làm mất đi bầu không khí tan làm trên đường về nhà đó, một lý do rất nực cười nhưng lại được hai người đồng thời chấp nhận.

“Cũng may lúc trước chúng ta không mua ở tiểu khu này.” Khi đi ngang qua một tiểu khu, người đàn ông duỗi ngón tay chỉ.

Đây là một tiểu khu rất bình thường, nhưng trông vẻ ngoài cũng chỉ mới được xây vài năm gần đây, hình như vẫn chưa đủ nhân khí cho lắm.

“Một đám người Thượng Hải đặc biệt tới đây mua nhà, sau đó không cho người sống ở mà đặt một hũ tro cốt vào dùng làm linh đường.” Người đàn ông lắc đầu bảo: “Trong tòa nhà này, có khả năng người sống ở cũng không nhiều bằng người chết, ôi.”

Thứ mà chị Lưu để ý không phải là chuyện căn phòng được dùng làm linh đường trong tòa nhà còn nhiều hơn người sống này, thứ mà chị ta quan tâm là người đàn ông này lại đặc biệt để ý đến việc này, hơn nữa còn kể cho chị ta nghe như một tin đồn thú vị.

Người đàn ông dường như không để tâm đến cách nhìn của chị Lưu, ông ta vẫn thản nhiên nói tiếp, vì sau khi hai người về nhà trên cơ bản sẽ không nói chuyện nữa, ai về phòng người nấy.

“Giá nghĩa trang bên đó cũng bị xào lên rồi, một miếng đất mộ tốt một chút cũng lên mấy chục vạn, ngược lại không thật sự không bằng đến khu ngoại ô thành phố gần đây mua một căn nhà dùng làm linh đường, trước đây ở nông thôn vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy một căn nhà nhỏ làm mộ phần, còn bây giờ chơi lớn hơn, dùng nhà mà người ở làm mộ phần.”

Chị Lưu hơi nhắm mắt, đáng tiếc, chị ta không thể nghỉ ngơi được bao lâu vì rất nhanh chiếc xe đã vòng vào tiểu khu mà mình ở, người đàn ông đã dừng xe lại.

Chị Lưu cũng xuống xe, sau đó người đàn ông khóa xe.

Hai người không nói chuyện nữa mà lặng lẽ đi lên tầng, người đàn ông mở cửa, chị Lưu đi vào phòng mình, còn người đàn ông thì lại trở về căn phòng thuộc về ông ta.

Cùng sống dưới một mái hiên nhưng lại giống như người ở hai thế giới, song thật ra, bọn họ cũng được tính là cùng một loại người.

Chị Lưu tắm trong nhà vệ sinh trong phòng, không sấy tóc mà để mặc mái tóc ướt nhẹp dán lên bả vai mình, từ từ ngồi xuống mép giường.

Đồ trang trí trong căn phòng rất đơn giản, thậm chí không có tivi cũng không có bàn trang điểm, trong nhà, ngay cả định tuyến cũng không có nốt.

Hạng mục giải trí bình thường đối với bọn họ mà nói đã sớm mất đi sức hút, mà thứ chân chính còn có thể thu hút được bọn họ có lẽ chính là bản chất nhất trong cuộc sống.

Vì như vậy mới có thể khiến bọn họ cảm thấy mình còn đang sống.

Cô độc?

Không cô độc, cũng không thể nói là cô độc.

Đối với cuộc sống và xã hội mà nói, bọn họ là hai người rất nhỏ bé không đáng nhắc tới, đối với con đường nhân sinh của bọn họ mà nói, bọn họ cũng là hai con người cực kỳ nhỏ bé, vì dường như bây giờ chỉ có hai người bọn họ còn đang tiến lên trên con đường này.

Rất lâu trước đây, bọn họ cũng có bạn đồng hành.

Nhưng có người đã từ bỏ, có người đã rời đi, mà rời đi đại khái cũng có nghĩa cho dù có quay đầu lại cũng không thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy nữa, có lẽ, mới đầu bọn họ còn có thể cảm thấy hơi cô độc, nhưng dần dà, khi xung quanh

chỉ còn lại hai người bọn họ, ngược lại bọn họ đã lặng lẽ chấp nhận hiện thực này.

Có khả năng ở thời điểm này, có rất nhiều người đã gia nhập hoặc là chuẩn bị gia nhập vào con đường này, nhưng bọn họ đã đi quá xa rồi, rất nhiều người đều đang nhìn bọn họ, rất nhiều đôi mắt đều đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Vì bọn họ đi xa cho nên người phía sau mới mong chờ được nhìn thấy một đáp án từ chỗ bọn họ.

Nhưng thật ra cũng không có đáp án nào cả.

Vì con đường này không có sự lựa chọn.

Trên đầu giường của chị Lưu đặt một chiếc radio, nhìn thời gian cũng gần đến giờ rồi, chị ta mở radio lên.

"Chào mừng các bạn đang nghe [Chương trình kể chuyện kinh dị lúc nửa đêm], tôi là người dẫn chương trình Tôn Nhiên, hôm nay câu chuyện mang tới cho mọi người tên là…"

Chỉ nghe xong một đoạn, chị Lưu đã ấn radio xuống để nó dừng phát thanh.

Dường như trong một đêm dài đằng đẵng này…

Trong cuộc sống buồn tẻ này và cuộc đời không thay đổi chút nào này, cũng chỉ có thể dựa vào một đoạn mở đầu của chương trình kể chuyện kinh dị lúc nửa đêm này mới có thể khiến linh hồn và thể năng của mình sinh ra một chút dao động mà thôi.

Chương 1363 Phật Gia Chiến Bồ Tát! 1

Gần đây Nhị Hải đang xử lý nước ô nhiễm, vì vậy toàn bộ khách sạn nhà dân gần đó bị cưỡng chế tạm thời ngừng kinh doanh, hiển nhiên cũng khiến các chủ nhà trọ oán than dậy đất, nhưng đã oán trách than đói rồi, chửi cũng chửi rồi, sau đó bản thân cũng chỉ có thể tự cho mình một kỳ nghỉ ngắn, mà theo lý ra cũng nên nhận được chút thời gian nghỉ ngơi.

Đối với người làm ngành dịch vụ mà nói, càng vào thời điểm quần chúng nghỉ ngơi thì càng là lúc bọn họ bận rộn, khi kiếm tiền và làm việc đã trở thành thói quen, có đôi khi muốn dừng lại để giảm áp lực cho bản thân sẽ sinh ra một loại cảm giác tội lỗi, chỉ biết nghiến răng nghiến lợi mà làm tiếp, một điểm kiên cường này của người Trung Quốc có thể được phản ánh rõ ràng từ đây.

Hơn nữa, hầu hết các nhà trọ nhà dân bên hồ Nhĩ Hải đều có quy mô nhỏ nên về cơ bản, các bà chủ của mỗi nhà trọ đều sẽ sử dụng mình như một người lao động nhỏ, các nhà nghỉ dân cư duy trì được nhờ những truyền miệng, có đôi khi tự mình làm quả thật sẽ thấy yên tâm hơn là mướn người.

Sáng hôm nay, bà chủ nhà trọ này ngồi trên ghế mây trong sân, vừa đọc tạp chí vừa uống trà, chồng bà ta cũng chính là ông chủ nơi này đã nhân khoảng thời gian này về quê một chuyến. Những người làm thuê trong nhà trọ cũng đều nghỉ phép đợt này, bản thân bà chủ cũng rất nhãn nhã.

Song, tuy nhà trọ đã tạm ngừng kinh doanh nhưng cũng không phải không có khách, lúc này trong căn phòng bên tầng

hai có hai tăng nhân đi xuống, một người mặc áo cà sa của tăng lữ Trung Nguyên chính thống, một người thì lại mặc đồ lạt ma, bỏ qua cách nói chuyện không bàn tới mà chỉ nhìn mỗi vẻ ngoài của hai tăng nhân này đã đủ để khiến người cảm thấy bọn họ là cao tăng rồi, hiển nhiên cũng nên nhận được đãi ngộ của tăng nhân ở nơi này.

Bà chủ không thu tiền phòng mà chỉ đơn giản cho bọn họ tá túc, hơn nữa cho dù người bên trên tới kiểm tra phát hiện ra mình có khách, nhưng nếu nhìn thấy chỉ là thu nhận hai tăng nhân cũng sẽ không quá truy cứu, ngày thường bố thí cũng là chuyện mà mọi người đều có thể hiểu được.

Hòa thượng và Phật Gia cùng cảm ơn bà chủ sau đó rời khỏi nơi này, hòa thượng đã để lại đủ tiền trọ trên chiếc giường trong phòng, mọi việc tất đều có nhân quả, còn nữa, hòa thượng cũng không phải tăng lữ lưu lạc đến mức cần phải hóa duyên.

Hai người từ từ bước chậm bên Nhĩ Hải, vừa ngắm cảnh đẹp vừa nói về nghĩa kinh Phật giáo, đây là chuyện bọn họ thường xuyên làm khi ở nhà lão Phương, cũng vì thế mà trong khoảng thời gian Tô Bạch rời đi và mập mạp đi xa, cho dù chỉ có hai người bọn họ ở trong nhà cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán bao nhiêu.

Mập mạp cũng không ở chung với bọn họ, ngược lại không phải vì anh ta không tiện vào nhà trọ đang tạm ngừng kinh doanh mà là đặc biệt vào trong nội thành Đại Lý tìm gái bán hoa rồi, đối với ham mê của mình, mập mạp chưa bao giờ từng phủ nhận cũng chưa từng giấu diếm.

Nói về nghĩa kinh một lúc, Phật Gia đứng bên Nhĩ Hải, mở miệng đổi chủ đề: “Trận pháp này, các anh thật sự không có cách nào phá mở được sao?”

Đúng vậy, hành động trực tiếp tìm ra trận pháp hơn nữa còn đánh mở nó rồi tiến vào của cô gái đó thật ra cũng lọt vào trong mắt của Phật Gia và hòa thượng ở phía xa. Nơi chứng đạo này thật ra cũng tương đương một thành "thành vây," người bên trong muốn ra ngoài mà người ở ngoài lại muốn vào trong.

Phật Gia cũng không che giấu khao khát của mình đối với bên trong nơi chứng đạo, phải biết rằng, đó chính là nơi giữ bia mộ của các thế hệ người chứng đạo để lại, đây mới là một khoản tài phú khiến người nóng mắt nhất, ngay cả một người đã thoát khỏi thế tục như mình cũng không ngoại lệ.

"Đây là mệnh cũng là vận số, thật ra ngược lại bần tăng cảm thấy Đại Bạch cũng không muốn ở nơi đó, toàn là bia mộ và hoàng tuyền thê lương, nói dễ nghe một chút thì là người canh giữ, nói khó nghe một chút thật ra chính là người canh mộ.

Về phần pháp trận, bần tăng và mập mạp tạm thời không có cách nào cả, thật ra, vì mập mạp tiếp xúc và tu luyện quá nhiều thứ nên trình độ trận pháp của anh ta có thể nói là ưu tú, nhưng dù sao trận pháp cũng không phải hướng chuyên công chính của anh ta, bằng không cộng thêm bần tăng sau khi thăng cấp, hai người hợp lực chắc hẳn cũng nắm chắc ba, bốn phần có thể thử."

"Nhưng anh vẫn đang đợi." Gia Thố nở nụ cười, người khác không hiểu nhưng bản thân mình cũng là tăng nhân làm sao có thể không hiểu tính toán của người bạn lâu năm này được? Tim của Thất Luật quá lớn, anh ta không cam lòng chỉ dùng linh hồn hoặc cơ thể như một sự thăng cấp đơn nhất rồi từ đó dẫn theo một bên còn lại thăng cấp, anh ta đang đợi cơ hội, đợi thời cơ mà cơ thể và linh hồn của mình đồng thời thăng cấp.

Tục ngữ nói, người so với người khiến người tức chết, những người khác kẹt ở thời kỳ người có thâm niên đỉnh cấp đều nghĩ đủ mọi cách còn phải dựa vào kỳ ngộ mới có thể thăng cấp thành thính giả cao cấp, nhưng Thất Luật lại vạch kế hoạch chậm rãi, không hề hoang mang, giống như có chứng ám ảnh cưỡng chế, không làm đến một trăm phần trăm thì cảm thấy không hài lòng.

"Phía bên Vân Nam có tăng nhân mà anh quen đúng không?" Gia Thố hỏi.

"Ừm." Hòa thượng gật đầu: "Nhưng nửa năm trước mới qua đây một lần, cũng đã ôn lại chuyện xưa rồi, lần này ngược lại không cần thiết phải liên hệ lại nữa."

"Nơi này non nước hữu tình, ở đây một thời gian với Đại Bạch thật ra cũng không tồi, đáng tiếc chúng ta không thể vào trong, bằng không có thể mang một ít đồ thăm hỏi vào cho Đại Bạch." Nói đến đây, khóe miệng của Gia Thố vô thức lộ ra nụ cười mỉm: "Cậu ấy ở trong đó chắc rất nhàm chán đây."

Chương 1364 Phật Gia Chiến Bồ Tát! 2

Thế nhưng, ngay đúng lúc này, nụ cười mỉm bên khóe môi Gia Thố chậm rãi cứng ngắc lại, vì mặt nước trước mặt mình dập dềnh xuất hiện một gợn sóng kỳ lạ, gợn sóng này là lấy một điểm làm trung tâm lan ra bốn phía, đẩy ra một loại gợn sóng nối tiếp có trật tự, hơn nữa loại trật tự này quả thật quá cố ý, thoạt nhìn giống như được tỉ mỉ khắc ra.

Có lẽ người thường sẽ không chú ý đến điểm này, nhưng Phật Gia đã thăng cấp thành thính giả cao cấp làm sao có thể không nhìn ra một điểm này được?

Sau đó anh ta duỗi tay tới, ra hiệu cho hòa thượng lùi lại, nếu là nguy hiểm tới từ cấp bậc thính giả cao cấp vậy hòa thượng của hiện tại quả thật không có năng lực ứng phó và tham gia,

Hòa thượng không cậy mạnh mà ngoan ngoãn lùi về sau rất nhiều.

Mà trong quá trình anh ta lùi lại, trong mặt nước trong veo của Nhĩ Hải đột nhiên hiện lên gương mặt của một cô gái.

Gương mặt của cô gái này rất tinh tế, làn da màu vàng lại hơi đen, khi cô ta ngoi lên khỏi nước, một mái tóc ướt nhẹp dán lên bả vai của mình, trông giống như hoa sen nước, nhưng một tầng sáng bóng quỷ dị giống như làm từ sáp hiện ra trên gương mặt của cô gái đó lại rất không khéo phá hỏng bầu không khí này.

Ngay khi gương mặt lộ ra khỏi mặt nước, đôi mắt của cô gái cũng từ từ mở ra…

Trắng dã!

Không có một tí màu đen nào cả!

Trong phút chốc, dường như áng mây trên trời cũng bị đè xuống, dòng khí xung quanh cũng nhanh chóng hình thành một vòng xoáy đáng sợ, đây là khí thế xuất hiện của cô gái, mang theo một loại vang dội và mạnh mẽ!

Đợi khi toàn bộ cơ thể của cô gái nổi lên khỏi mặt nước và đứng trên đó, cho dù là hòa thượng hay là Gia Thố đều lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên.

"Bồ Tát…"

"Bồ Tát…"

Thân là tăng nhân lễ Phật, tuy về mặt đạo chính thống, giữa Phật Gia và hòa thượng có tồn tại sự khác biệt, nhưng điều không thể phủ nhận là gốc rễ của mọi người vẫn truyền thừa từ một mạch, hơn nữa hai người đều đọc rất nhiều sách cho nên cũng biết rất rõ Phật giáo ở mỗi khu vực, mỗi quốc gia, mà Ấn Độ hiển nhiên cũng là một trong số đó.

Lúc này, bộ dạng và trang phục của cô gái cùng khí thế uy phong khi cô ta xuất hiện rõ ràng là biểu hiện của Bồ Tát giáng lâm. Nữ Bồ Tát tại không ít miếu thờ ở Ấn Độ trên cơ bản đều giống cô ta, đương nhiên, rất nhiều nữ Bồ Tát trong miếu Trung Quốc thật ra cũng được thay đổi qua hình tượng dựa theo thẩm mỹ của người Trung Quốc.

Nói một cách khác thì đây là một nữ Bồ Tát, đương nhiên cũng có thể nói là thính giả tu luyện thành nữ Bồ Tát!

"Tôi cần anh ta!"

Cô gái duỗi tay chỉ vào hòa thượng đứng phía sau Gia Thố, trực tiếp nói rõ ý tới của mình, vì vị lạt ma này chắn ngang giữa mình và mục tiêu khiến cô gái cũng cảm giác được một luồng khí tức kỳ quái.

"Cô không phải thính giả bên này."

Phật Gia không trả lời yêu cầu của cô gái đối với hòa thượng vì câu này không cần thiết phải trả lời, hiển nhiên Phật Gia không có khả năng tặng hòa thượng cho cô gái mang đi, mà anh ta chắc chắn cũng sẽ không hỏi cô gái có phải thính giả bản địa Vân Nam hay không mà hỏi đối phương có phải thính giả Trung Quốc hay không.

Cô gái mỉm cười, không trả lời câu hỏi này của Phật Gia.

Sau đó, cô ta nâng tay lên, gương mặt vốn từ bi của cô gái chỉ trong nháy mắt đã trở nên dữ tợn như ác quỷ, lúc này, toàn bộ ánh sáng xung quanh đều bị hút vào trong, giống như một cái động đen khổng lồ cắn nuốt toàn bộ mọi thứ ở nơi này.

"Giả thần giả quỷ!" Phật Gia lập tức quát một tiếng, một tay giơ ra, một thanh sài đao xuất hiện trong tay anh ta rồi trực tiếp bổ xuống.

"Roẹt!" Một tiếng, động đen xung quanh bị chém hở một đường, ánh sáng bên ngoài cũng lại lọt vào, thế nhưng màu đen đó giống như mực đen lại tràn vào cái miệng mới bị chém mở và lấp đầy nó.

Một bàn tay trắng trẻo thò ra từ trong màn đen xuất hiện sau lưng hòa thượng.

Mà đúng lúc này, tại vị trí mi tâm của hòa thượng vốn không định gia nhập vào trận chiến bắt đầu xuất hiện một dấu ấn Phật môn.

Phật Gia vừa rồi thử chém mở màn đêm nhưng không có được hiệu quả thực tế xuất hiện bên cạnh hòa thượng, một tay

túm lấy tay của cô gái, đồng thời quở trách hòa thượng: "Anh không tin tôi sao Thất Luật, tôi có thể bảo vệ được anh, anh không cần thiết phải thăng cấp vào lúc này, huống chi mập mạp đang ở trong thành phố, tôi không tin sau khi anh ta cảm ứng được sóng dao động năng lượng ở bên này dám không lăn xuống khỏi cơ thể phụ nữ rồi chạy tới đây."

Nghe vậy, dấu ấn trên trán hòa thượng từ từ mờ đi, sau đó cười khổ, đáp: "Chỉ là đột nhiên biến thành gánh nặng cũng có hơi ngại ngùng."

Tay của Phật Gia và tay của cô gái xoắn lại với nhau, nhưng cùng lúc đó, trong màn đêm lại xuất hiện vô số cánh tay trắng trẻo nữa, đại đa số đều bắt về phía Phật Gia, nhưng vẫn còn một phần nhỏ mưu đồ tiếp tục ra tay với hòa thượng.

Đối mặt với những cánh tay khó chơi này, Phật Gia không lấy sài đao chém từng cái một, mà trong nháy mắt, khí tức Phật môn trên người anh ta không còn nữa, ngay sau đó, các khí tức thuộc về quỷ như dơ bẩn, tai ương, điên cuồng bốc lên từ trên người anh ta.

Lấy cơ thể Phật Gia làm trung tâm, một màu xám tượng trưng cho bệnh tật bắt đầu chủ động xâm chiếm màu đen tối xung quanh, mà bàn tay đẹp trắng trẻo thò ra từ trong màn đêm phủ khắp bốn phương lại bắt đầu thối rữa và héo rũ sau khi màu xám lây nhiễm tới, sau đó bắt đầu hóa thành xương khô rơi xuống từng cái một.

Phật Gia nhân cơ hội này phát ra một tiếng kêu to, sài đao trong tay liên hợp với ma khu có thêm cơ thể lính Tần hỗ trợ này kiên cường đẩy sức mạnh về phía trước.

"Vụt…"

Lúc này, cuối cùng màn đêm xung quanh cũng bị phá vỡ, chỉ thấy cô gái Bồ Tát vẫn đứng trên mặt nước như cũ, nhưng

ngón áp út tay trái lại có một vết thương rõ ràng xuất hiện.

Chương 1365 Tốc Chiến Tốc Thắng! 1

Sắc mặt của nữ Bồ Tát hơi nặng nề, thật ra bộ dáng của cô ta là pháp tướng trang nghiêm, nhưng vẫn có thể khiến người cảm thấy cơn giận của cô ta đang bốc lên cao như cũ, mà Phật Gia đứng đối diện với cô ta vừa thành công cản đường cô ta bắt hòa thượng đi, lúc này ánh mắt cũng hơi nặng nề, vì Phật Gia không biết mục đích cô gái này muốn bắt hòa thượng đi là gì, đồng thời, cô gái này thật sự dám gánh chịu nhân quả bị Phát Thanh trừng phạt mà ra tay.

Đương nhiên, rất có khả năng vị nữ Bồ Tát này chỉ cần hòa thượng chứ cũng không muốn giết anh ta, cho nên cho dù gánh nhân quả và trừng phạt cũng sẽ không quá nặng, nhưng cho dù là thế nào thì Phật Gia không có khả năng để cô gái chẳng chào hỏi lấy một tiếng nào đã bắt hòa thượng ở bên cạnh mình đi.

Hòa thượng đứng nguyên tại chỗ, trên mặt không hề có vẻ sợ hãi gì cả, dường như anh ta chưa từng sợ hãi bao giờ, nhưng lúc này, tốc độ lần Phật châu giữa các ngón tay không thể nghi ngờ gì đã nhanh hơn bình thường rất nhiều, có khả năng bởi vì mình thật sự cần sự bảo vệ của người bạn đồng hành trước đây lại không thể giúp đỡ được gì, cho nên cho dù với tâm tính như hòa thượng cũng sẽ bị dao động một chút.

Dù sao loại cảm giác này thật sự cũng không tốt cho lắm.

Ánh mắt của nữ Bồ Tát dần chuyển từ người hòa thượng lên người Phật Gia, thông qua màn giao thủ vừa rồi, cô ta biết rõ một chuyện, đó chính là mình muốn bắt được tay hòa

thượng đó đi vậy nhất định phải đánh bại vị lạt ma trước mặt đã.

Chỉ là làm như thế hình như nhân quả của mình sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng, nữ Bồ Tát dường như vẫn hạ quyết tâm, cô ta từ từ bước tới trên mặt nước, hai tay vung nhẹ, lại xuất hiện một màn tầm nhìn mơ hồ, giống như lúc này ở bên cạnh cô ta có vô số cánh tay đang múa may, xung quanh cũng dần vang lên tiếng Phạn.

Một thứ tên là cảm ngộ, hoặc là một loại được gọi là tín niệm đang phô bày ra, mà mục tiêu lại là Phật Gia.

Thời cổ đại hẹn chiến có văn chiến cũng có võ chiến, giữa các tăng nhân thật ra cũng như thế, từ xưa đến nay, đối với chùa miếu Trung Quốc mà nói chắc chắn có các võ tăng tồn tại dùng để trấn áp kẻ xấu và bảo vệ sản nghiệp của chùa miếu, và cũng có cao tăng chân chính tọa trấn, đặc biệt giảng lý luận về Phật với hòa thượng từ bên ngoài tới, nếu người trước bị đánh bại cũng có nghĩa sản nghiệp của chùa miếu có khả năng bị xâm phạm, mà nếu người sau bị đánh bại thì lại có nghĩa đạo chính thống và trình độ của chùa miếu cũng sẽ vì thế mà giảm đi.

“Cô ta muốn giảm sự trừng phạt của Phát Thanh xuống.” Hòa thượng mở miệng nhắc nhở: “Đừng để ý đến cô ta.”

Nữ Bồ Tát muốn giải quyết Gia Thố trước mặt nên chọn cách lễ Phật như vậy, loại cách thức quyết đấu này thật ra khá hung hiểm, không thua gì quyết đấu về linh hồn, vì từ một mặt nào đó vì tín ngưỡng không bền vững hoặc bị phá hoại sẽ dẫn đến tâm cảnh của người đó rất có khả năng cũng sẽ vì thế mà suy giảm.

Mà nếu quyết đấu bằng cách thức này, ngược lại có thể giải thích thành hai người chỉ đang xác nhận lý giải và cảm ngộ về Phật với nhau, quả thật có thể giảm nhân quả ở bên Phát Thanh xuống không ít.

Cho dù không có lời nhắc nhở của hòa thượng thì Phật Gia cũng sẽ không chính trực đến mức ngồi đây luận đạo với nữ Bồ Tát này, cho dù phong cảnh ở đây không tồi và dù Phật Gia cũng rất tự tin về tín ngưỡng của mình nhưng anh ta cũng không làm ra loại lựa chọn có lợi cho đối phương như thế.

Đối phương rất thần bí, có đôi khi thần bí cũng có nghĩa là một loại lớn mạnh, nhưng đối phương cũng không mạnh đến mức đủ để một lần hành động đã có thể đẩy được mình đi, hoàn toàn khác với cô gái một mình tiến vào nơi chứng đạo trước đó.

Những âm Phạn vang lên bên cạnh nữ Bồ Tát khiến lúc này hoa cỏ bên bờ dường như đều tỏa sáng sinh ra sự sống mới, trở nên càng lúc càng xanh biếc hơn.

Mà Phật Gia thì lại cầm sài đao trong tay, bộ dáng không hề để ý tới.

Cuối cùng, ngay khi một chiếc chân trần của nữ Bồ Tát vừa chạm lên bờ, Phật Gia đã cử động.

Trước khi anh ta xuất hiện trước mặt nữ Bồ Tát thì một thanh sài đao đã vút tới như vậy, sự quyết đấu giữa các cường giả chân chính trừ phi là thính giả cao cấp chuyên tu luyện thể đó, bằng không rất ít xuất hiện loại cảnh tượng anh tới tôi lui đại chiến ba trăm hiệp kia, cách chiến đấu của mọi người cũng trở nên càng đơn giản hơn và theo đuổi thời gian hiệu lực do sự tích lũy kinh nghiệm và cấp bậc nâng cao.

Ví dụ như lúc đầu mọi người đều là thính giả cấp thấp hoặc thính giả bình thường, khi chiến đấu vẫn chú trọng vào lợi

dụng nhân tố bên ngoài như địa hình hoặc các loại hỗ trợ khác nhau, để nhằm gia tăng xác suất thắng lợi sinh tồn của mình, nhưng đến giai đoạn này rồi, sự quấy nhiễu mà nhân tố bên ngoài có thể mang tới thật sự rất ít, thậm chí có thể nói là không đáng nhắc tới, thứ có thể lôi ra chính là thực lực đơn thuần của bản thân.

Một đao này của Phật Gia vung ra rất quả quyết và thẳng thắn, anh ta đang đợi phản ứng của đối phương để quyết định phản ứng tiếp theo của mình, dù sao, với Phật Gia thăng cấp bằng linh hồn lại dung hợp với cơ thể lính Tần, tuy anh ta của hiện tại vừa mới thăng cấp thành thính giả cao cấp chưa được bao lâu, nhưng sức chiến đấu chắc chắn không thể coi thường.

Chỉ là, điều khiến Phật Gia có hơi ngạc nhiên là thẳng đến khi mũi sài đao của mình đã chạm gần đến cơ thể của đối phương, thậm chí đã cách pháp khí hộ thể hoặc cương khí mà đối phương dùng để phòng thủ mà đối phương vẫn không có phản ứng gì cả.

Trong giây lát, đột nhiên Phật Gia như hiểu ra gì đó, mà lúc này hòa thượng ở phía sau anh ta cũng hơi sững sờ, rõ ràng, hai tăng nhân đều hiểu ra gì đó, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Vì cách mà đối phương dùng là dương kế!

“Phập!”

Chương 1366 Tốc Chiến Tốc Thắng! 2

Sài đao của Phật Gia đâm vào ngực nữ Bồ Tát nhưng lại không có máu tươi chảy ra từ trên người cô ta, thậm chí gương mặt của cô ta vẫn là pháp tướng uy nghiêm như cũ, dường như đau đớn hoàn toàn không có cách nào mang tới phiền phức gì cho cô ta.

Thế nhưng, lại đúng lúc này, bóng ngược trên mặt nước Nhĩ Hải của nữ Bồ Tát từ từ ngưng lại thành thực chất, từ mặt phẳng hóa thành lập thể rồi một cô gái giống y như đúc nổi lên khỏi nước, hơn nữa từ từ đứng dậy.

Mà nữ Bồ Tát bị Phật Gia đâm một nhát thì lại từ từ ngồi xổm xuống, điều này khiến Phật gia cũng không thể không ngồi xổm xuống.

Thứ mà Phật Gia đâm trúng không phải chân thân của cô gái mà là pháp thần của cô ta, trong pháp thần bao hàm sự lý giải của nữ Bồ Tát về Phật và cảm ngộ đối về Phật, cho nên một đao của Phật Gia hiển nhiên sẽ không đâm ra máu, nhưng lại giống như một loại chủ động khiêu chiến, khi bạn đâm vào pháp thần của người ta, hiển nhiên pháp thần của người ta sẽ kéo bạn vào trong trận quyết đấu đối với cảm ngộ.

Nói dễ nghe một chút là ngồi xuống luận đạo, nói khó nghe một chút thì chính là một người lấy thế giới quan của mình ra tấn công một thế giới quan của một người khác, về mặt bản chất thậm chí còn tàn khốc hơn cả chém giết bằng cơ thể chân chính.

Vậy mà cô ta vẫn luôn giữ lại thực lực!

Nữ Bồ Tát mới xuất hiện mỉm cười, tuy sắc mặt có hơi u ám, cơ thể cũng rõ ràng cũng hơi mờ ảo, nhưng cho dù có rút thân pháp của mình ra để bẫy Phật Gia vào trong tình cảnh luận đạo thì mình của hiện tại muốn bắt người có thâm niên vẫn không tính là khó khăn gì cả.

Hai tay của hòa thượng chắp lại, niệm một tiếng: "A di đà phật!"

Thủ đoạn của đối phương quả thật vô cùng cao minh, hòa thượng tự cho rằng cho dù mình và Phật Gia đổi vị trí thì phỏng chừng mình cũng sẽ mắc bẫy này, nhưng trước khi bị bắt đi, dường như hòa thượng muốn thỏa mãn lòng tò mò của mình một chút: "Có thể nói cho bần tăng biết tại sao cô muốn dẫn bần tăng đi được không?"

Nữ Bồ Tát cũng không trả lời, trong mắt cô ta, hòa thượng đã là ba ba trong vại, cho dù anh ta có thể có cách thăng cấp thành thính giả cao cấp vào lúc này, nhưng dù sao cũng cần một khoảng thời gian, mà cô ta có thể ngăn cản và bắt cóc người đi bất cứ lúc nào.

Phật Gia ở một bên ngồi xuống lễ Phật với pháp thần Bồ Tát, cho dù biết rõ mình đã trúng bẫy nhưng lại không dám tùy tiện phân tâm, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi rất có khả năng chính là kết cục mình rớt đạo.

Khi tay của nữ Bồ Tát sắp chạm đến hòa thượng thì đột nhiên một tia sáng đỏ xuất hiện, ngay sau đó trong không khí đột nhiên giáng xuống một đường thiên lôi màu đỏ thẫm.

Một tay của nữ Bồ Tát đánh bay tia sáng đỏ đó, lại không dám coi thường đường thiên lôi kia, cả người không thể không lùi về sau hơn mười mét, hai tay mở ra, khi thiên lôi giáng xuống, cơ thể cô ta trở thành một vật dẫn, thiên lôi hoàn toàn

bị hút vào trong Nhĩ Hải khiến cho trên mặt nước Nhĩ Hải trong nháy mắt xuất hiện rắn bạc quẫy loạn, rất nhanh, một đống tôm bị điện giật chết đã nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Hòa thượng hơi nhíu mày, hành động này của đối phương rõ ràng cố tình dẫn thiên lôi rời đi để ngăn ngừa sát thương ảnh hưởng đến bản thân anh ta, điều này rất rõ, đối phương cũng không muốn giết mình, thậm chí còn cố tình bảo vệ mình không bị thương, nhưng mục đích đối phương muốn bắt mình rốt cuộc là gì?

"Ồ, nữ Bồ Tát, muốn bắt sư phụ nhà tôi định tới Tây Thiên thỉnh kinh sao?" Mập mạp tròn ủng đã chạy tới, một thanh kiếm gỗ đào màu đỏ thẫm lấp lóe bên cạnh anh ta, đường thiên lôi vừa rồi cũng do anh ta dẫn xuống.

Nữ Bồ Tát có hơi chần chừ, một lần này là chần chừ thật sự, vì pháp thần của cô ta vốn muốn giữ chân Phật Gia, nhưng bây giờ cùng với việc bên đối phương lại xuất hiện thêm một thính giả cao cấp nữa trợ trận khiến pháp thần của mình ngược lại coi như bị Phật Gia túm chặt, hơn nữa khi mình muốn triệu hồi pháp thần về, có thể cảm giác được hình như Phật Gia chủ động tiếp tục quấn lấy nó, rất có ý tứ muốn luận đạo không màng ngày đêm.

Mất đi pháp thần hỗ trợ, với sức mạnh của bộ da thối này của mình đối diện với một thính giả cao cấp khác, nữ Bồ Tát cũng không có bao nhiêu tự tin.

Nhưng ngay sau đó, cô ta nhìn về phía hòa thượng, nói một cách nghiêm túc: "Đi theo tôi, tôi giúp anh thăng cấp."

"Nực cười, sư phụ nhà tôi cần cô giúp thăng cấp sao?" Mập mạp đi đến bên cạnh hòa thượng, duỗi tay vỗ lên vai anh ta, ý tứ là chớ sợ, ông mập sẽ che chở anh.

Mà đúng lúc này, nữ Bồ Tát hơi thở dài, nhìn lên người hòa thượng hai lần cuối cùng với vẻ lưu luyến, dường như có hơi tiếc nuối nhưng vẫn nói với Phật Gia: "Thả tôi ra."

Đây là biểu hiện nhận thua, cô ta chọn rời đi.

Nhưng Phật Gia lại không chọn thả pháp thần ra.

Mập mạp ở bên cạnh bĩu môi: "Cô nghĩ nơi này là quán bar, muốn vào muốn ra thế nào cũng được à."

Nói xong, hai tay mập mạp xuất hiện một nắm quân cờ, sau đó vung đám quân cờ ra không trung, đây là có ý định bày trận pháp hoàn toàn giữ nữ Bồ Tát lại.

Nhưng rất nhanh, nụ cười đắc ý trên mặt mập mạp đã cứng ngắc lại, vì ngay khi anh ta chuẩn bị bày trận pháp thì trong mặt đất bùn lầy bên cạnh mọi người, trong bụi cỏ lau và trong mặt nước Nhĩ Hải ở một bên khác lại xuất hiện ba nam nữ Bồ Tát khác nhau.

"Vãi, rốt cuộc có bao nhiêu người tới vậy?" Trong lòng mập mạp không hỏi hoang mang, cục diện hai đánh một lập tức biến thành bốn đánh hai, mẹ nó, rốt cuộc thế này là có ý gì, tại sao vừa rồi không ra ngoài?

Lúc này, hòa thượng lại nhắc nhở: "Bọn họ còn hoảng hơn chúng ta."

Đúng vậy, tuy rằng bốn Bồ Tát có pháp tướng trang nghiêm nhưng rõ ràng trông vô cùng nặng nề, thậm chí còn có thể lờ mờ thấy vẻ sợ hãi, vì bọn họ đã quan sát được thấp thoáng một sợi ý thức thuộc về thính giả cấp đại lão Trung Quốc đã quét đến nơi này.

Một vị Bồ Tát trong đó lập tức nói: "Tốc chiến tốc thắng!"

Chương 1367 Án Chưa Giải Quyết: Sơn Trang Triệu Thị! 1

Hiển nhiên sóng gió bên ngoài không ảnh hưởng được đến nơi này, cho dù đã liên lụy đến thính giả ở khu vực khác, thậm chí còn thấp thoáng thu hút ánh mắt của một đại lão, nhưng vừa vào nơi chứng đạo trên cơ bản có nghĩa hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, cho dù có như cô gái trước đó có thể tự mình đánh mở trận pháp tiến vào nhưng thân là người canh giữ nơi này, dù có sở hữu năng lực mở pháp trận thì cũng không thể ra ngoài.

Đây là quy tắc, một loại quy tắc vô thanh, là quy tắc mà Phát Thanh định ra, thật ra nói theo một cách khác thì nơi chứng đạo thật sự được tính là một chốn đào nguyên, nhưng giống như trước đó Tô Bạch từng giải thích chốn đào nguyên giống như một câu chuyện kinh dị, nhìn những bia mộ và hoàng tuyền ở nơi chứng đạo đó dường như cũng chỉ có một nơi giống như quỷ vực này mới có thể chân chính tìm được sự yên tĩnh về mặt ý nghĩa đơn thuần.

Những người thích đăng mấy tấm ảnh nói về việc đi đến Tây Tạng thanh lọc tâm hồn trong vòng bạn bè đó, không thể trải nghiệm được cảm giác bình yên chân chính mà các tín đồ thật sự đi ba bước dập đầu một lần kia.

Ngay khi Tô Bạch tham ngộ bia mộ hết một ngày trở về, thấy Tucker ngồi bên quan tài, cơ thể của anh ta vẫn gãy nửa như cũ, thoạt nhìn rất bất thường, nhưng qua vài ngày, cho dù

đã bị Tô Bạch hút máu tươi nhưng cũng đã hồi phục được một chút nguyên khí, ít nhất là có thể di chuyển cơ thể.

Thấy Tô Bạch giống như người không có việc gì quay về, trên mặt Tucker lộ ra vẻ mặt phức tạp, có oán trách cũng có ngưỡng mộ, đương nhiên nhiều nhất vẫn là bất đắc dĩ.

"Sao trông anh cứ như oán phụ thế?"

Tô Bạch ngồi xuống bên cạnh Tucker, hôm qua hắn hỏi Tucker có cần truyền tống về nơi chứng đạo phương Tây hay không thì lại bị anh ta từ chối trước, cũng đúng thôi, dù sao ở bên đó anh ta cũng chỉ có thể ngồi ngây người như thế, còn không bằng ngồi ở đây, chí ít bên cạnh còn có mèo và Tô Bạch.

Hơn nữa tính thời gian, Tucker cách thế giới chuyện xưa tiếp theo cũng không còn bao lâu nữa, đương nhiên, Tô Bạch cũng vậy, dù sao thế giới chuyện xưa [Cinderella] mà hắn tiến vào lần trước chỉ là mình dùng tư cách phần thưởng đã nhận được trước đây để quay lại, chứ không phải thế giới chuyện xưa do Phát Thanh sắp xếp.

"Con người thật sự không thể nghỉ ngơi, phương Tây chúng tôi có một nhà tư tưởng không nổi tiếng cho lắm đã nói vậy, một khi con người nghỉ ngơi rất dễ suy nghĩ lung tung, dễ sinh ra cảm xúc chán chường, và dễ đánh mất mục tiêu của mình." Tucker nói một cách rất bình tĩnh.

"Tôi đoán nhà tư tưởng đó tên là Tucker." Tô Bạch đáp.

"Thế mà cậu cũng đoán được sao?"

Tô Bạch nhún vai: "Thật ra nghỉ hay không nghỉ cũng không có gì khác biệt, tôi cảm thấy có khả năng trước đó anh ở nơi chứng đạo lâu rồi, lại biến thành trạng thái tàn phế này, bị dày vò mười ngày cho nên mới nghĩ ngợi quá nhiều mà thôi."

"Cậu nhìn rất thoáng."

“Không có cách nào khác, bị ép mà.”

Hai người dựa vào bên quan tài với nhau như thế, câu được câu mất nói chuyện, không lâu sau, sắc mặt của hai người đột nhiên thay đổi, tay trái của Tô Bạch ôm ngực mình, mà Tucker thì lại chỉ có thể cắn răng căng mặt, cố gắng chịu đựng.

Cũng may, loại đau đớn này biến mất cũng rất nhanh.

“Ha ha.” Tô Bạch cười một tiếng: “Nếu không ngoài ý muốn thì lần này hai chúng ta chắc ở chung trong một thế giới chuyện xưa đấy.”

Đây có khả năng chính là biểu hiện cho hứng thú xấu xa của Phát Thanh, Tô Bạch có thể kết luận nếu lúc đầu Tucker không ngứa tay đả thông tấm gương đồng đó, hoặc không ngứa chân truyền tống tới nơi chứng đạo bên mình, và nếu mình và Tucker không biết nhau, vậy xác suất mình và Tucker gặp nhau trong thế giới chuyện xưa tiếp theo, trên cơ bản có thể nói là thấp đến gần như không có.

Nhưng lần này, nếu không ngoài ý muốn chắc hẳn hai người sẽ cùng tiến vào một thế giới chuyện xưa.

Tô Bạch duỗi tay lấy di động đã hết pin từ lâu trong quan tài của mình, ha ha, lại chẳng hiểu sao có pin nữa rồi, hơn nữa không cần mở khóa đã trực tiếp xuất hiện màn hình thông báo của tài khoản công khai “kongbu66,” lại nhìn lượng pin không phần trăm hiển thị trên màn hình điện thoại, Tô Bạch có hơi bất mãn nói: “Phát Thanh thật quá nhỏ mọn, ngược lại không bằng sạc đầy pin cho tôi, tôi còn có thể chơi vài ván điện tử.”

Di động của Tucker không mang theo bên mình cho nên chỉ hỏi Tô Bạch một câu: “Thế giới chuyện xưa gì đó, tôi với cậu chung sao?”

Tô Bạch nhấn mở thông báo kèm hình ảnh vừa mới xuất hiện, trang bìa là một bức ảnh phòng khách, tiêu đề thì lại là

“Sơn trang Triệu thị.” Trong thông tin kèm hình ảnh không có giới thiệu nhiệm vụ gì cả, nhưng danh sách thính giả tham gia nhiệm vụ lần này tổng cộng có chín người, tên của bảy người trong số đều là hiển thị dấu sao ở chỗ Tô Bạch, duy chỉ có tên của mình và tên của Tucker là có thể thấy.

“Thật luôn này, hai chúng ta cùng vào một thế giới chuyện xưa rồi.” Tô Bạch duỗi tay gõ lên nắp quan tài, bảo: “Vậy xét theo tranh minh họa này, chắc hẳn là thế giới chuyện xưa kiểu phòng bí mật.”

Vừa nói hắn vừa đưa màn hình di động đến trước mặt Tucker, Tucker đáng thương bây giờ ngay cả cầm di động rõ ràng cũng rất tốn sức, không có cách nào khác, Tô Bạch chỉ có thể làm thay anh ta.

“Một tiêu đề, một danh sách, một bức tranh.” Tucker ra hiệu mình đã xem xong rồi, sau đó nhìn về phía Tô Bạch: “Muốn nói chuyện không?”

Chương 1368 Án Chưa Giải Quyết: Sơn Trang Triệu Thị! 2

Thường mà nói, trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa Phát Thanh sẽ có thông báo, có khả năng báo trước một tuần hoặc hai tuần, hoặc có khả năng chỉ là trước một ngày hoặc hai ngày, đương nhiên, nếu gần đây bạn phạm lỗi, có khả năng sẽ không có đãi ngộ này, như khi Tô Bạch đang ăn hồn đồn, một miếng hồn đồn còn kịp nuốt vào miệng đã tiến vào thế giới chuyện xưa, còn có một lần nằm trên giường ngủ, đang ngủ ngon thì bị kéo vào thế giới chuyện xưa luôn.

Mà thính giả nhận được thông báo đều sẽ thông qua thông báo sớm mà Phát Thanh gửi để suy luận và nghĩ ngợi một chút, cũng được tính là một bản xem trước trải nghiệm, không đến mức tiến vào thế giới chuyện xưa trực tiếp biến thành trở tay không kịp.

Nếu bên cạnh có thính giả khác ở đây, còn có thể trao đổi ý kiến một chút.

Thính giả cấp thấp hoặc thính giả bình thường có khả năng sẽ còn chuẩn bị một vài thứ từ trước cho thế giới chuyện xưa, ví dụ như nếu tiến vào thế giới chuyện xưa kiểu linh dị vậy đổi thêm ít bùa giấy và nước thánh, nhưng nếu bạn muốn cầm lựu đạn hoặc khoa trương hơn một chút, ví dụ như cầm quả bom hạt nhân cùng vào thế giới chuyện xưa, vậy cũng không có khả năng, Phát Thanh sẽ trực tiếp hủy bỏ vật phẩm không được phép mang vào thế giới chuyện xưa này.

Bom hạt nhân cũng không phải đồ chơi gì cả, mấy năm nay một vài tổ chức khủng bộ hơi lợi hại đã có thể nghĩ cách lấy được vũ khí hạt nhân, càng đừng nói đến thính giả gần như có thể xưng là thần linh.

"Tôi với anh đều vào, lại là sơn trang Triệu thị, một khu vực khép kín, vậy rất có khả năng sẽ khảo nghiệm sự tin tưởng và nhân tâm của nhau. Tuy hai chúng ta đã đánh một trận nhưng dù sao cũng có thân phận tương đồng, còn từng cùng nhau đối diện với kẻ xâm nhập, cho nên Phát Thanh cho chúng ta vào trong thế giới chuyện xưa này rất có khả năng là hy vọng được nhìn thấy hình ảnh và tình tiết hai chúng ta nghi kỵ lẫn nhau, hơn nữa Phát Thanh sẽ cố tình sắp xếp một vài nguyên tố và quy tắc đảm bảo thứ mà nó muốn nhìn thấy sẽ xuất hiện."

Tucker gật đầu, coi như thừa nhận phân tích của Tô Bạch, nhưng anh ta bổ sung thêm: "Một khu vực chật hẹp đối với thính giả cao cấp chúng ta mà nói hình như có hơi nhỏ, nhưng đại khái Phát Thanh sẽ sắp xếp toàn bộ mọi thứ trong sơn trang này đều có thuộc tính 'không thể phá hỏng', thậm chí là một cốc trà chúng ta cũng không thể phá vỡ, hơn nữa lần này người số người tiến vào thế giới chuyện xưa là chín người, đối phương có xác suất lớn cũng ở cấp bậc thính giả cao cấp, bằng không nếu là người thấp hơn gia nhập, vậy Phát Thanh rất có khả năng sẽ phong ấn thực lực của chúng ta để đạt được hiệu quả trò chơi công bằng."

"Có phong ấn hay không thật ra cũng không sao cả." Tô Bạch lắc đầu, nói: "Loại chuyện phong ấn thực lực này, Phát Thanh cũng không thể làm khá nhiều, bằng không cường hóa và sự lớn mạnh của chúng ta cũng có ý nghĩa gì đâu? Đương nhiên, ngược lại rất có khả năng sẽ xảy ra trong thế giới chuyện xưa này, nhưng tôi cảm thấy khả năng lớn nhất của Phát Thanh là đưa quy tắc trong thế giới hiện thực của chúng

ta vào thế giới chuyện xưa này, thậm chí còn muốn tăng mạnh nó hơn, chúng ta không thể vô duyên vô cớ ra tay với người khác, thậm chí không thể uy hiếp người khác, trừ phi có điều kiện kích hoạt đặc biệt, như vậy ngược lại có thể giải quyết vấn đề thực lực không cân bằng."

Nếu là chuyện xưa có giới hạn không gian khu vực vậy Phát Thanh chắc chắn sẽ có sắp xếp này, ví dụ nếu ngoại trừ Tô Bạch và Tucker ra, những người khác hoặc là thính giả cao cấp cấp thấp, hoặc là người có thâm niên thậm chí là thính giả bình thường, vậy hai người canh giữ như Tô Bạch và Tucker cứ trực tiếp liên thủ lại với nhau bắt những người khác trói lại rồi ném lên sô pha trong phòng khách, như vậy đối với Phát Thanh mà nói còn có tính chuyện xưa gì nữa?

Nếu khu vực khá lớn, lấy một thành phố thậm chí là một đại lục làm phạm vi thế giới chuyện xưa vậy kẻ yếu ngược lại có thể tìm nhiều cách hơn để ứng phó với kẻ mạnh, nhưng nếu là khu vực bị giới hạn, kẻ yếu trên cơ bản không có phạm vi thay đổi được gì khi ở trước mặt kẻ mạnh.

"Cho dù là thế nào, chúng ta cũng có thể giao hẹn từ trước, nếu điều kiện thích hợp, chúng ta có thể chọn tin tưởng đối phương, chủ yếu là điều kiện thích hợp." Tucker nói.

Đây cũng được coi là tạo liên minh công thủ trước khi tiến vào thế giới chuyện xưa.

"Chỉ cần điều kiện thích hợp." Tô Bạch cũng coi như đồng ý, đương nhiên vẫn chưa tiến vào thế giới chuyện xưa, vẫn chưa rõ quy tắc cụ thể nên bây giờ chỉ có thể coi là một hiệp định bằng miệng.

"Tôi thậm chí cảm thấy trong chín người này chắc hẳn sẽ có vài nhóm người, trong một nhóm đều có người quen biết và thân với nhau, giống như hai người chúng ta vậy." Tucker tiếp tục phân tích: "Mối quan hệ tin tưởng và hiểu rõ này đổ vỡ và

ô nhiễm thông qua tình tiết và quy tắc ở thế giới chuyện xưa hình như là một sở thích của Phát Thanh.”

“Mổ xẻ sự vật tươi đẹp có khả năng sẽ thấy nó vốn không tươi đẹp đến vậy.” Tô Bạch thoát khỏi wechat, nhưng lúc này di động cũng trực tiếp tối đen: “Mẹ kiếp, tôi còn muốn tra xem có vụ án kiểu sơn trang Triệu thị không mà.”

“Một biệt thự từng có chín người chết, hoặc là một thế giới chuyện xưa được cải biên từ một vụ án không có manh mối chưa được giải quyết.” Tucker nhíu mày, sau đó thoải mái nói: “Xem ra cho dù là Phát Thanh ở phương Đông cũng thích cải biên các vụ án chưa giải quyết ở thế giới hiện thực để sử dụng nhỉ.”

“Tôi đã từng trải qua vài vụ khá nổi tiếng trong nước, ví dụ như vụ án Điêu Ái Thanh, ví dụ như vụ án Chu Lệnh, bà cụ mặt mèo ở Đông Bắc gì đó, còn anh thì sao?”

“Sát thủ Zodiac, Jack the Ripper, mấy vụ khá nổi tiếng tôi đều trải qua rồi.”

“Rất đáng tiếc, xem ra Phát Thanh là một người thích kinh dị hồi hộp gay cấn.” Tô Bạch cảm thán.

“Tôi hiểu ý của cậu, nếu Phát Thanh là một người thích chủ nghĩa lãng mạn duy mỹ thì tốt rồi.” Tucker cười đáp.

Chương 1369 Hình Như… Hơi Có Quá Đáng Rồi Thì Phải? 1

Bốn vị Bố Tát tới từ Ấn Độ, hoặc là nói bốn vị thính giả cao cấp tới từ Ấn Độ đứng trang nghiêm bên bờ Nhĩ Hải quả thật là một trận thế cực kỳ phô trương, dù sao đến cấp bậc thính giả cao cấp này rồi có thể xưng là "vật quý vì hiếm," trừ phi là trường hợp đặc biệt cùng sống chung một nhà như bốn người Tô Bạch và mập mạp trước đây, thì những thời điểm khác trong một khu vực tập trung từ ba thính giả cao cấp trở lên thường là vì xảy ra chuyện gì đó.

Ví dụ như Phát Thanh tuyên bố nhiệm vụ hiện thực gì đó hoặc là người có thâm niên bên dưới phát hiện ra bí cảnh nào đó.

Huống chi lúc này, bốn vị Bồ Tát tới từ Ấn Độ này còn đang ở nước khác, trận thế này quả thật có thể nói là rất mạo hiểm cũng rất phô trương.

"Vãi, hòa thượng, không phải anh là Kim Thiền Tử đầu thai đấy chứ?" Mập mạp ở bên cạnh nói với vẻ hứng thú.

Tuy rằng cục diện lúc này rất khó khăn nhưng anh ta cũng không lo lắng gì cho lắm, đầu tiên, anh ta không tin đối phương thật sự dám ỷ vào đông người để giết mình và Phật Gia, trừ phi pháp hiệu của bốn vị Bồ Tát Ấn Độ này đều là "Tô Bạch" hết, thứ nữa, tuy rằng mập mạp mới thăng cấp thành thính giả cao cấp chưa được bao lâu nhưng anh ta biết rõ nếu thính giả cao cấp đã là vật quý vì hiếm ở trong nước, vậy

thính giả cấp đại lão chính là lông phượng sừng kỳ lân, nhưng đại đa số sẽ phân chia khu vực theo tỉnh hoặc địa khu.

Lúc trước Tô Bạch tới nước Anh, vì khi ấy thực lực của hắn hơi thấp cho nên hiển nhiên các vị đại lão bên Anh và Tây Âu sẽ không để ý, nhưng trước mắt, đột nhiên có bốn Bồ Tát Ấn Độ xuất hiện bên bờ Nhĩ Hải, Vân Nam thuộc cảnh nội Trung Quốc, mập mạp không tin gần đây không có đại lão Trung Quốc nào cảm ứng biết được.

Theo lý mà nói, rất ít khi có thính giả nào sẽ làm ra chuyện nhiệt huyết kích động bảo vệ quốc gia, nhưng Phát Thanh chắc hẳn sẽ thiết lập quy tắc như vậy, với sở thích của Phát Thanh, ví dụ hệ thống văn hóa ở bên Hàn Quốc, Nhật Bản và Trung Quốc, Ấn Độ và Tây Âu khác nhau hiển nhiên có thể thiết lập thế giới chuyện xưa với loại hình và bầu không khí khác nhau, như vậy mới có thể thỏa mãn nhu cầu và khẩu vị đa dạng hóa của Phát Thanh, cũng vì thế, tất nhiên Phát Thanh không có khả năng chấp nhận để khu vực có thực lực mạnh tiến hành ảnh hưởng phóng xạ, dần dần đồng hóa khu vực gần đó, điều này tương đương với biến Mãn Hán Toàn Tịch vốn bày sẵn trước mặt Phát Thanh thành một nồi cháo trắng cả.

Thấy mập mạp trêu chọc mình có phải Kim Thiền Tử đầu thai hay không, hòa thượng trực tiếp đáp lời: “Thiên Bồng, đã lâu không gặp.”

Mập mạp cắn răng, nở nụ cười, sau đó vung hết quân cờ trong tay ra, hình thành một trận pháp phòng thủ.

Mà một bên khác, pháp thân của nữ Bồ Tát tiếp tục lôi kéo Phật Gia, khiến mập mạp ở bên này phải đối mặt với sự vây công của ba thính giả cao cấp khác.

Bỗng nhiên, mập mạp liếm môi, anh ta cảm thấy khá hứng thú.

Rõ ràng bốn vị Bồ Tát Ấn Độ này cũng không dám nán lại quá lâu, bọn họ biết rõ cùng với việc ba người khác hiện thân chắc chắn đã thu hút sự chú ý của đại lão thuộc cảnh nội Trung Quốc gần đó, cho nên chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, bắt hòa thượng Thất Luật đi rồi nhanh chóng bỏ trốn, chỉ cần có thể rời khỏi phạm vi Trung Quốc, đến khi ấy cho dù đại lão Trung Quốc có nổi giận thế nào cũng đã có đại lão bên mình ra mặt gánh giùm.

Ba vị Bồ Tát hiện thân ra sau là hai nam một nữ, thân hình của bọn họ trực tiếp xuất hiện bên ngoài trận pháp của mập mạp, trong tay lần lượt xuất hiện pháp khí của mình, không ai phí lời gì cả, cũng không do dự quá nhiều, bắt đầu tấn công trận pháp của mập mạp với cách thô bạo nhất và nguyên thủy nhất!

"Rầm! Rầm! Rầm!"

Dưới một đợt tấn công hùng hổ này, con ngươi của mập mạp cũng càng lúc càng trầm xuống rõ ràng, lúc này, pháp trận mà mình tỉ mỉ bố trí lại đã nứt ra, rõ ràng là không chống đỡ được bao lâu nữa, mập mạp biết rõ, bây giờ nhiệm vụ đầu tiên của mình chính là kéo dài thời gian, nhưng đối mặt với thế công mãnh liệt của ba vị Bồ Tát, cách có thể dùng được thật sự không nhiều.

"A di đà phật." Hòa thượng hít một hơi thật sâu, lần này, anh ta thật sự định thăng cấp, tuy không biết tại sao đối phương muốn vượt đường xá xa xôi tới đây để bắt mình, nhưng hòa thượng biết rõ, sở dĩ đối phương dám tới là vì bây giờ mình vẫn chưa phải thính giả cao cấp.

Hai tay của hòa thượng chắp lại, tuy nói đại viên mãn mà mình tưởng tượng rõ ràng không có khả năng đạt thành, nhưng trước mắt đây cũng là một cách mấu chốt phá cục biết thời biết thế.

Cuộc sống vốn không thể đại viên mãn như thế.

Hòa thượng thở dài một hơi: "Là do bần tăng cố chấp."

Trong lúc nhất thời, dấu ấn Phật môn trên mi tâm của hòa thượng bắt đầu tản ra tia sáng vàng, lúc này toàn bộ cơ thể và linh hồn đều bắt đầu thăng hoa, tích lũy ban đầu của hòa thượng đã đủ, thậm chí anh ta có thể đột phá cửa ải và thăng cấp bất cứ lúc nào, nhưng anh ta vẫn luôn muốn đợi mình thăng cấp khi đã mười phân vẹn mười, cho nên mới kéo dài cho đến hiện tại.

Thấy hòa thượng bắt đầu thăng cấp, trong mắt ba Bồ Tát lộ ra vẻ nôn nóng, ngay sau đó, ba người cùng sử dụng bản nguyên của mình để dung hợp vào trong thế công, thế này thật sự cũng không tiếc trả bằng bất cứ giá nào.

Phật Gia ở bên đó còn đang "ngồi xuống luận đạo" nên không rảnh phân tâm, nhưng mập mạp ở đây quả thực đã gấp đến mức sắp chửi mẹ nó rồi, trước đó anh ta nói đùa có phải hòa thượng anh là Kim Thiền Tử đầu thai hay không, nên đám người Ấn Độ người ta mới muốn anh như thế, nhưng bây giờ nhìn thấy ba vị Bồ Tát người ta đến cả bản nguyên cũng lôi ra xài rồi, con mẹ nó nào phải Kim Thiền Tử đầu thai đâu, là Phật Tổ chuyển thế mới đúng.

"Mẹ kiếp!"

Chương 1370 Hình Như… Hơi Có Quá Đáng Rồi Thì Phải? 2

Hòa thượng đang thăng cấp, mập mạp chỉ có thể hộ pháp, nhưng một chọi ba, mà ba vị Bồ Tát này gần như đã phát điên rồi, mập mạp cũng là một cây làm chẳng nên non, nhưng lúc này, sự tàn nhẫn của anh ta cũng lộ ra rồi, trước kia có lẽ anh ta chỉ chuyên tâm tính toán và mưu cầu lợi nhuận, nhưng sau khi ở chung với mấy người Tô Bạch, hòa thượng và Phật Gia, thật ra mọi người cũng đã thay đổi lẫn nhau.

Lúc trước mập mạp cũng từng vì tự bảo vệ mình mà gần như suýt chút nữa hại chết ba người Tô Bạch, sau đó anh ta cũng ý thức được sự khác thường của mình, trên thực tế, rất nhiều lúc nếu giữa các thính giả có thể may mắn xây dựng được một mối quan hệ luôn giúp đỡ lẫn nhau trừ khi lợi ích của bản thân bị tổn hại nghiêm trọng, thì điều đó rất hiếm.

“Lôi!”

Mập mạp phun một ngụm máu tươi lên kiếm gỗ đào, sau đó ngón tay chỉ lên không trung, kiếm gỗ đào phóng thẳng lên tầng mây, tiếp đó, hai tay của mập mạp bấm quyết, trong miệng đọc nhanh chú ngữ, sau đó, ba lá bùa màu tím tự động bay ra từ trong áo của mập mạp và dán lên người anh ta, một khắc này toàn bộ người mập mạp từ trên xuống dưới trở nên vô cùng âm u.

Đây chính là dụ quỷ lên người!

Thật ra thuật pháp là một loại định lượng, giống như trong thời kỳ chiến tranh, một quốc gia có bao nhiêu xe tăng, có bao nhiêu máy bay, có bao nhiêu bộ binh, bao nhiêu không quân, trước khi khai chiến trên cơ bản đều là một định lượng, thậm chí địch ta đều biết rất rõ nhau, nhưng dù sao chiến tranh cũng không phải là hai người cầm một tờ giấy so với nhau xem máy bay và bom nhà ai nhiều hơn thì nhà đó thắng, bằng không trong thế chiến thứ hai quân Đức đã không thể đánh bại nước Pháp với quy mô vốn không hề thua gì nước Đức.

Mà dụ lôi thì lại giống như làm cái báo cáo nhỏ gửi lên trời, ý tứ là nói với trời cao ở đây có vật âm tà, ông mau phóng lôi đánh chết nó đi, kích cỡ của dụ lôi một là có liên quan đến đạo hạnh của bản thân người dụ lôi, hai là có liên quan đến khí tức âm tà tản ra đó bị trời cao cảm ứng được là yếu hay mạnh.

Lúc này, mập mạp dụ lôi trước, rồi lại dụ quỷ lên người mình, tương đương với bản thân giả quỷ chạy tới trước mặt ông trời nhảy múa.

Ông bổ chết tôi đi, lêu lêu lêu lêu, ông bổ chết tôi đi, lêu lêu…

"Vù!"

Trong không trung, một đám mây máu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện, mang theo một loại uy áp khiến người run sợ, mà đúng lúc này, trận pháp phòng thủ của mập mạp cuối cùng cũng bị phá vỡ, lực cắn trả khiến cả người mập mạp chấn động, trong lỗ chân lông cả người từ trên xuống dưới bắt đầu chảy máu tươi, nhưng lúc này anh ta hoàn toàn không quan tâm mà hét to một tiếng: "Mẹ nó, hòa thượng, lần này lão tử trả lại nhân tình đã nợ anh lúc trước!"

Trong lòng mập mạp vẫn luôn nhớ chuyện đó, lần đó mình biết mấy lạt ma kia sẽ không giết mình nên mới mặc cho bọn họ chế phục mình, kết quả hại hòa thượng, Phật Gia phải đốt

cháy pháp thần liều mạng, nếu không phải Đại Bạch chống đỡ một hơi cuối cùng lao ra khỏi vòng vây của vạn quỷ thì rất có khả năng ba người đã chôn thây ở nơi đó.

Thất Luật đang thăng cấp, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

Ba vị Bồ Tát phá vỡ trận pháp của mập mạp, đang định lao vào lại nhìn thấy ngọn núi thịt trước mặt mình phát điên chủ động lao về phía bọn họ, đồng thời, mập mạp còn tàn nhẫn vỗ vào đỉnh đầu mình, một sợi máu tươi phun ra, hình thành một đám sương mù màu, kéo cả ba vị Bồ Tát và mình vào trong đó.

Đây là trả nhân tình chứ không phải lấy cái chết để thể hiện ý chí, một điểm này mập mạp vẫn rất rõ, cho nên anh ta làm như vậy là muốn kéo ba vị Bồ Tát và anh ta vào cùng gánh lôi chung!

Đổi lại là trước kia, nếu mập mạp làm như thế ba vị Bồ Tát có thể lùi bước, thiên lôi này cũng sẽ chỉ đánh lên người mập mạp, nhưng bởi vì vừa rồi bọn họ đã sử dụng bản nguyên để tấn công pháp trận của mập mạp, điều này khiến cho xung quanh tràn ngập khí tức bản nguyên của bọn họ, giống như một con chó tè một bãi vào cột điện, chó đi rồi nhưng mùi khai của nước tiểu vẫn gai mũi như thế.

Lập tức, ba đường thiên lôi màu đỏ thẫm thô như đại thụ giáng xuống, bổ thẳng lên mập mạp và ba vị Bồ Tát bên dưới.

Một khắc này, trừ phi ba vị Bồ Tát cho rằng mạng của hòa thượng còn quan trọng hơn của bản thân bọn họ, bằng không bọn họ chỉ còn lại một cách lựa chọn duy nhất.

Nhưng cũng may, giữa hòa thượng và bản thân người chết đạo tan, bọn họ đã chọn cái sau.

Ba vị Bồ Tát lập tức cắn răng, pháp tướng cũng vì thế mà vỡ nát, hai tay giơ qua đầu kết thành hoa sen trên đỉnh đầu, chuẩn bị đỡ ba đường lôi này, mà mập mạp đã làm xong tất cả những chuyện này thì lại ngồi bệt xuống đất với vẻ bất mãn.

Bây giờ, anh ta chỉ có thể mong chờ ba người Ấn Độ này có thể giúp đỡ đường lôi này, bằng không mập mạp anh ta chắc chắn cũng chỉ có kết cục trời tru đất diệt.

Thế nhưng, ngay đúng lúc này, dị biến đã xảy ra, ngay khi Phật Gia và vị Bồ Tát nữ xuất hiện lúc đầu đó đang lễ Phật, và mập mạp đang liều một hơi kéo cả ba vị Bồ Tát Ấn Độ khác gánh lôi chung, thì ở ngay bên cạnh hòa thượng đang thăng cấp đột nhiên xuất hiện một bà lão, bà ta mặc trang phục dân tộc Ấn Độ, đang nhìn chằm chằm vào hòa thượng với vẻ mặt u ám, đồng thời, bà ta còn duỗi tay ra: "Muốn bắt cậu cũng khó thật đấy!"

Chẳng ai có thể ngờ được để bắt một hòa thượng mà phía bên Ấn Độ lại một lúc xuất động tới năm vị Bồ Tát!

Nhưng khi bàn tay của bà lão sắp chạm vào dấu ấn trên mi tâm hòa thượng lại bất chợt cứng ngắc lại, đúng vậy, không chỉ tay mà thậm chí cơ thể của bà lão cũng cứng lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích!

Một giọng nói nhạt nhòa vang lên xung quanh: "Hình như… hơi quá đáng rồi thì phải?"

Chương 1371 Triệu Biên An 1

Thượng Hải vẫn chưa bước ra khỏi mùa mưa dầm, mưa nhiều rồi cũng khiến người cảm thấy có hơi phiền lòng, bên hồ bơi trong căn biệt thự nằm ở ngoại ô phía đông, Lương Sâm vẫn giống như ngày thường ngồi ở đó đọc báo và uống cà phê, anh ta cũng không quan tâm chuyện lớn thời sự gì đó, vì đối với người ở cấp bậc bọn họ mà nói, trong thế giới hiện thực đã rất khó xuất hiện tin thời sự khiến bọn họ cảm thấy có hứng thú rồi.

Nhưng điều mà Lương Sâm thích là bầu không khí ngồi bên hồ bơi đọc báo này, đương nhiên, nếu trời mưa này có thể kết thúc sớm một chút thì càng tốt.

Giải Bẩm mặc một bộ tây trang màu đỏ rượu bước ra từ trong nhà, dường như anh ta luôn luôn mang một loại ám ảnh cưỡng chế nghiêm túc với cách ăn mặc của bản thân, ví dụ như bây giờ ông chủ của mình chỉ mặc bộ đồ ngủ rộng rãi mà anh ta thì lại đeo cả cả vạt, không hề cẩu thả chút nào, thế này không thể không nói là hai thái độ sống hoàn toàn khác nhau.

"Đây là tin tức tôi vừa mới nhận được, Vương Khải Minh ở Vân Nam thông qua quyền hạn đứng sau tài khoản công khai gửi một thông báo cho các đại lão khác trong nước, nói anh ta biết được một tình huống, ở cảnh nội mình gần đây xuất hiện vài thính giả cao cấp từ Ấn Độ tới, ý là kêu các vị đại lão bao gồm cả ông chủ anh trong đó có thể bớt thời gian qua đó xem."

Giải Bẩm là trợ lý của Lương Sâm, không chỉ ở bên công ty trò chơi mà trên thực tế, rất nhiều chuyện Lương Sâm đều giao cho anh ta làm, thậm chí ngay cả quyền hạn đứng sau tài khoản công khai của bản thân cũng giao cho Giải Bẩm giúp mình xử lý.

"À." Lương Sâm chỉ đáp nhẹ một tiếng rồi uống cà phê.

"Ông chủ, tại sao bản thân Vương Khải Minh không đích thân đi? Anh ta chính là đại lão tọa trấn Vân Nam cơ mà." Giải Bẩm rõ ràng có hơi khó hiểu đối với chuyện này.

"Gần đây anh ta đang bế quan, xem ra bí mật ở Trùng Cốc, Vân Nam đã bị anh ta đào bới ra rồi, bản thân người đó tự coi mình thành con trùng mà khóa lại, đại khái là đang đợi một khắc phá kén trùng sinh đó đi, giờ anh kêu anh ta vì chút chuyện nhỏ này mà ra ngoài trước, rõ ràng là không có khả năng.

Trừ phi là bản thân đại lão bên Ấn Độ vượt biên, bằng không chỉ vẻn vẹn là vài thính giả cao cấp qua đây, anh ta chắc chắn không rảnh đi quản."

Hóa ra là vậy, Giải Bẩm gật đầu với vẻ hơi đăm chiêu, anh ta cũng không hỏi ông chủ nhà mình có bằng lòng chạy một chuyến hay không, dù sao Vân Nam cách Thượng Hải cũng coi như vượt non nửa Trung Quốc, quả thật quá xa, hơn nữa, ông chủ cũng không phải loại người thích quản chuyện đó, một điểm này Giải Bẩm hiểu rõ hơn ai hết.

"Không sao, sẽ có người quản thôi, nếu là Vân Nam vậy vị bên Quý Châu đó chắc hẳn sẽ đứng ngồi không yên." Khóe miệng của Lương Sâm lộ ra nụ cười mỉm, sau đó thản nhiên nói: "Mấy người Ấn Độ chạy tới đây không rõ nguyên nhân đó, ồ không, nghe nói thính giả bên đó gọi thính giả cao cấp là Bồ Tát mà, ha ha, mấy vị Bồ Tát đó sợ là sắp gặp xui xẻo rồi."

“Quý Châu?” Trong đầu Giải Bẩm nhớ lại một vài dữ liệu, sau đó nói: “Vị đại lão ở bên Quý Châu đó tên là Triệu Biên An phải không?”

“Đúng, chính là Triệu Biên An, nếu Vương Khải Minh đã nói mấy vị Bồ Tát Ấn Độ qua đây rồi vậy Triệu Biên An chắc chắn ngồi không yên, trừ phi anh ta vừa vặn đang ở thế giới chuyện xưa, bằng không nhất định sẽ đi.”

“Tại sao?” Giải Bẩm hỏi.

“Tổ phụ của Triệu Biên An hy sinh trong trận chiến tự vệ phản kích với Ấn Độ năm sáu mươi hai, cha đẻ của anh ta cũng hy sinh ngoài ý muốn khi trấn thủ biên cương ở biên giới Trung Ấn.”

Giải Bẩm mím môi, rõ ràng có hơi cảm khái.

“Chà, cũng thật trùng hợp.” Lương Sâm duỗi tay búng lên một mặt tin tức trên báo: “Hình như người Ấn Độ ở biên giới bên đó lại đang gây chuyện, còn bên này, Bồ Tát người ta cũng qua đây rồi.”

…

“Uống không?”

Trên đồi xanh, một người đàn ông mặc áo may ô màu trắng đưa một chai nước ngọt tới trước mặt cô gái.

Nếu lúc này mập mạp ở đây đảm bảo nhìn thấy cô gái này sẽ kinh ngạc đến mức tròng mắt rớt ra ngoài, đây không phải là cô gái tìm mình ở hồ Lô Cô sau đó kêu mình lái xe đến Đại Lý lúc trước hay sao?

Cô gái hơi dơ dự, sau đó dường như đang nghĩ nên xử lý mối quan hệ giữa mình với người đàn ông trước mặt này thế nào, ếch ngồi đáy giếng, người mà cần cô gái phải suy nghĩ

đến mối quan hệ ở chung đó hiển nhiên không có khả năng là tay gà mờ.

Trong phút chốc, cô gái vẫn nhận chai nước ngọt, uống một hớp.

"Tới nơi chứng đạo rồi à?" Người đàn ông ngồi xuống đất, đường nét gương mặt rõ ràng dưới ánh mặt trời Đại Lý trông rất có cảm giác góc cạnh, đây là một người đàn ông trẻ tuổi gần bốn mươi, có thể nói là đã đến độ tuổi của các ông chú, trông cũng không già nhưng đã sớm không còn thấy vẻ ngây ngô nữa, mang đến cho người một loại cảm giác trưởng thành và chín chắn.

Một chiếc áo may ô hiển nhiên không thể che lấp được cơ bắp tinh tế khắp cả người ông ta, chiều cao và tạng người của người đàn ông không tính là cao và to, nhưng cả người lại mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ cường tráng.

Ngược lại cô gái không ngồi xuống cùng người đàn ông, đối diện với câu hỏi của ông ta, cô ta chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Nếu tôi nhớ không lầm thì đợt trước có tin tức truyền ra, bây giờ người canh giữ nơi chứng đạo đã đổi người rồi." Người đàn ông nói với vẻ thổn thức: "Người canh giữ nơi chứng đạo ban đầu là Từ Phú Quý, sau khi giao ban ra ngoài lại đi đào hộp tro cốt của vợ mình lên, sau đó thì chết."

Ông ta còn nhớ khi mình tới nơi chứng đạo ngày trước, người đàn ông với dáng người phốp pháp đứng dậy từ trong quan tài gật nhẹ đầu với mình, lúc đó, mình cảm giác được một loại khí tức khiến đến ngay cả ông ta cũng cảm thấy rất áp lực từ trên người đối phương.

Chương 1372 Triệu Biên An 2

Nhưng chính một cường giả như thế lại không biết mình thật ra đã chết từ lâu rồi, rời khỏi nơi chứng đạo và lấy lại tự do chưa được bao lâu mới ý thức được, nhưng sau đó cũng là cát về với cát, bụi về với bụi, tan thành tro bụi như thế.

Kết cục của ông ta thật sự khiến người cảm thấy rất bất ngờ.

"Đã đổi người, tên là Tô Bạch." Cô gái đáp lời, cô ta cảm thấy có khả năng người đàn ông trước mặt này cũng không biết Tô Bạch là ai, vì cho dù thân thế của hắn thế nào, nhưng dù sao bây giờ hắn cũng chỉ là một thính giả cao cấp sơ giai mà thôi, hiển nhiên sẽ không lọt vào mắt của vị đại lão này.

"Tôi biết người này."

Điều khiến người bất ngờ là người đàn ông này dường như đã biết Tô Bạch từ lâu.

"Con của Tô Dư Hàng và Lưu Mộng Vũ, ha ha, một vật thí nghiệm mà hai người bọn họ chế tạo ra vào năm đó, nghe nói là một chàng trai rất thú vị."

Nói xong, người đàn ông chỉ vào đầu mình.

Cô gái mỉm cười, ở trước mặt người đàn ông này, ngược lại cô ta cũng không cần che giấu gì cả mà nói thẳng: "Đúng là có hơi thần kinh, vì không thể ngăn cản được tôi mang bia mộ ra ngoài cho nên định trực tiếp đập nát toàn bộ bia mộ ở nơi chứng đạo."

“Ồ… ha ha ha.” Người đàn ông bật cười: “Cô đã cảm nhận được tuyệt vọng rồi sao?”

“Đương nhiên.”

Trong thế giới chuyện xưa thường tràn ngập tuyệt vọng.

“Mà cậu ta thì lại lớn lên trong tuyệt vọng.” Người đàn ông mang theo ý cười mà nói: “Trên thực tế thực lực bây giờ của cô cũng đã tương đương với người chứng đạo rồi, nhưng cô vẫn chưa bước qua được điểm mấu chốt đó, có lẽ, cô có thể học hỏi cậu ta.

Chúng ta không thể càng đi lên cao lại càng coi bản thân như thần, càng coi mình thành quý tộc, trên thực tế, vì thực lực càng cao mà xác suất sinh tồn trong thế giới chuyện xưa cũng càng cao lên, nhưng về mặt bản chất, thật ra chúng ta càng không bằng người bình thường, càng đi lên cao càng dễ quên lãng, thực tế, chúng ta chỉ là một đám lưu vong mà thôi.”

“Ý của anh là thật ra khi ấy cậu ta cũng đang cược với tôi?”

“Nói không chừng là thế, có khả năng nếu cô kiên trì đến cuối cùng, người sợ trước lại là cậu ta.”

Cô gái im lặng một lúc rồi hỏi: “Vậy bên đó có vài người Ấn Độ tới, anh không định ra tay sao?”

“Đợi lát nữa đi.” Người đàn ông vẫn ngồi trên bãi cỏ, rõ ràng rất ung dung và thoải mái.

“Đợi bọn họ đả thương hai người đó… thậm chí là giết chết?” Dường như cô gái cũng biết được thân thế của người tên Triệu Biên An trước mặt, trên thực tế, cô ta và Triệu Biên An là người cùng một thời đại, chỉ là Triệu Biên An đã chứng đạo mà cô ta thì vẫn còn kẹt ở nơi này, trong một vài thế giới chuyện xưa liên quan đến tâm cảnh, Phát Thanh thường xuyên lấy quá khứ mà bạn không dám nhớ lại nhất ra để dày vò bạn,

cũng vì thế mà trên cơ bản, bí mật giữa những người cùng một thời đại rất khó thật sự được coi là một bí mật.

"Tại sao lại nói như vậy?" Triệu Biên An nhìn về phía cô gái với vẻ hơi khó hiểu: "Trần Như, cô nghĩ như thế khiến tôi cảm thấy bất ngờ đấy."

"Tôi cũng không cảm thấy bất ngờ gì cho lắm, vì chúng ta rất hiểu nhau mà." Cô gái này tên là Trần Như: "Tôi có thể hiểu được sự thù hận của anh đối với bên Ấn Độ đó, có khả năng lý do là vì sự ràng buộc của Phát Thanh, cũng có khả năng vì bản thân anh coi thường việc trút thù hận của mình lên người bình thường ở Ấn Độ kia, khả năng của cái sau khá lớn.

Nhưng tôi cảm thấy thính giả tới từ Ấn Độ có vẻ sẽ là một túi cát tốt cho anh trút giận.

Ra tay với bọn họ, anh không có gánh nặng tâm lý gì, thậm chí bản thân bọn họ vượt giới gây sự, anh thân là một trong những đại lão trấn thủ Tây Nam ra tay cũng có lý có tình."

"Tại sao lại nói tôi cố tình đợi mấy người đó chết rồi mới ra tay." Triệu Biên An hỏi.

"Vì thế này, anh có lý do để giết chết bọn họ mà không chỉ là đuổi bọn họ đi." Trần Như đã đáp như thế: "Hon nữa, bây giờ sở dĩ anh không ra tay chẳng phải là đang đợi một khắc đó sao?"

Triệu Biên An lắc đầu: "Đây có lẽ chính là nguyên nhân cô vẫn chưa thể thăng cấp, có đôi khi nhìn nhận sự việc quả thật quá dễ dàng bị vẻ ngoài che mắt. Tôi ngồi ở đây đợi cũng không phải vì muốn đợi mấy Bồ Tát Ấn Độ đó phạm tội ngộ sát để cho tôi một lý do giết bọn họ, tôi chỉ cảm thấy vẫn chưa đến lúc để tôi ra tay, dù sao trận chém giết của các đối thủ cùng cấp đối với mấy người đó mà nói cũng là một trải nghiệm rất quý giá."

“Tại sao?” Rõ ràng Trần Như có hơi không thể lý giải nổi.

“Tại sao à?” Lúc này, Triệu Biên An từ từ đứng dậy, anh ta cũng đã đoán ra được cục diện bắt đầu nghiêng đi: “Nguyên nhân rất đơn giản, cô chắc hẳn cũng biết tổ phụ của tôi đã hy sinh trong trận chiến tự vệ phản kích với Ấn Độ năm sáu mươi hai, sau này cha tôi cũng hy sinh ở biên cảnh phía nam Tây Tạng, tại sao bọn họ lại hy sinh?

Vì chẳng qua là có thể ngăn cản kẻ địch ở trước mặt quốc gia, đuổi địch ở ngoài biên giới mà thôi.

Nếu đổi lại là thính giả nước khác tới đây, tôi phỏng chừng cũng lười để ý, cũng chẳng muốn làm người tốt, thậm chí ngay cả hứng thú ra tay cũng ít, nhưng nếu người tới lần này là người Ấn Độ, tôi có thể trở mắt nhìn bọn họ vượt giới tới đây bắt người bên chúng ta đi hoặc là giết người trong giới này của chúng ta sao?

Tuy rằng lý do này rất ấu trĩ đối với những người ở cấp bậc này như chúng tôi, nhưng nếu đã sống thì cũng phải kiên trì chút gì đó chứ.”

Vừa dứt lời, cơ thể Triệu Biên An đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ có Trần Như còn đứng nguyên tại chỗ với gương mặt lộ vẻ suy tư.

Chương 1373 Màn Thăm Dò Đầu Tiên Trong Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu! 1

"Tí tách… tí tách… tí tách… tí tách…"

Những giọt máu tươi nhỏ xuống từ đầu ngón tay của Tô Bạch đã tụ lại thành một bãi đỏ thẫm ở trước mặt hắn, hắn đang hoàn thành lời hứa trước đó của mình với Tucker, hút bao nhiêu máu của anh ta thì trả về trước mặt anh ta tưng đấy.

Nhưng Tucker ở một bên cũng không có suy nghĩ cảm động bao nhiêu, vì trước mắt cách lúc hai người tiến vào thế giới chuyện xưa tiếp theo cũng chỉ còn lại thời gian mười mấy phút, nói cách khác, cho dù bây giờ Tô Bạch có xắt bản thân hắn thành mấy khối thì chỉ cần chưa tắc thở, chỉ cần vẫn chưa chết vậy qua mười mấy phút nữa, sau khi tiến vào thế giới chuyện lại có thể hồi phục thôi.

Tô Bạch làm như vậy thay vì nói là hoàn thành lời hứa của mình trước kia, còn chẳng bằng nói là một loại hành động qua loa cho xong.

Rất lâu sau, hắn gần như nửa nằm trên bậc thềm với vẻ mặt tái nhợt, Tucker thì lại từ từ nhắm mắt lại, vì thời gian tiến vào thế giới chuyện xưa đã chỉ còn lại vài phút cuối cùng.

Tô Bạch cũng chậm rãi nhắm mắt lại, đây coi như là thế giới chuyện xưa thứ hai từ sau khi hắn thăng cấp trở thành thính giả cao cấp, nhưng trên thực tế, thế giới chuyện xưa [Lồng Giam Một Ngày] lần trước vì có tính chất trừng phạt mình cộng thêm có khả năng cũng có nguyên nhân Phát Thanh

ra tay với Tô Dư Hàng cho nên cũng không thể tính là một thế giới chuyện xưa hoàn chỉnh.

Không có sự tương tác cũng không có sự tham gia của các thính giả khác, đám người Phật Gia và mập mạp xuất hiện cũng chỉ là NPC được nhân bản vô tính ra, độ khó của thế giới chuyện xưa loại này hiển nhiên rất cao, nhưng mục đích của nó thật ra rất đơn giản, chính là mình mà thôi, mà một khi xuất hiện thế giới chuyện xưa có những người tham gia khác thì sự việc có khả năng sẽ phức tạp hơn nhiều.

"Tí tách… tí tách… tí tách…"

Vẫn là tiếng nước nhỏ nhưng rõ ràng nặng nề hơn lúc mình nhỏ máu xuống đất trước đó, đồng thời không khí xung quanh dường như đã hoàn toàn bị ép hết ra ngoài.

Tô Bạch chậm rãi mở mắt ra, hắn phát hiện ra mình đang bị nhốt trong một lồng giam, mà trong lồng giam này toàn là dung dịch nuôi cấy với những ống quản cắm lên cơ thể hắn.

Một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt bao phủ khắp cả người Tô Bạch, bình nuôi cấy đối với hắn mà nói, là một loại cảm giác đã khắc sâu vào trong xương cốt, đương nhiên, thật ra bầu bạn với nó còn có một thứ gọi là "tuyệt vọng" nữa.

Nhưng lần này rõ ràng không phải cảnh tượng trong ký ức tái hiện nữa, vì Tô Bạch nhìn thấy bên ngoài lớp kính còn có tám đồ chứa giống nhau như đúc, bên trong cũng đều có người, nhưng vì tấm kính ngăn trở tia sáng và cảm giác khiến hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, nhưng trên thực tế ngay cả đối phương là nam hay nữ cũng không tài nào phân biệt được.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải là thế giới chuyện xưa [Sơn Trang Triệu Thị] hay sao, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Xét từ góc nhìn thứ nhất của Tô Bạch hiện tại mà nói, nơi này hoàn toàn không khớp tí nào với chỗ được gọi là sơn trang, mà càng giống một căn phòng thí nghiệm sinh hóa cơ thể con người rất cao cấp, hơn nữa nhóm chín người mình lại là con chuột bạch trong phòng thí nghiệm này.

Tô Bạch tin rằng, lúc này người có suy nghĩ này chắc chắn không chỉ có mỗi mình hắn.

Nhưng rất nhanh, trên tấm kính trước mặt mình đã xuất hiện một màn sáng, bên trên đó là câu hỏi đầu tiên:

[Họ tên: …]

Hỏi vậy là có ý gì?

Tô Bạch hơi do dự, hắn cần một chút thời gian để suy nghĩ về hoàn cảnh hiện tại.

Nhưng hình như vì Tô Bạch không kịp thời trả lời câu hỏi nên sau đó đã bắt đầu xuất hiện thời gian đếm ngược: [Sau mười giây sẽ ngầm xác nhận sử dụng tên thật: Tô Bạch.]

Trong phút chốc, trong mắt Tô Bạch hiện lên vẻ đã hiểu, đây là một trò chơi, sơn trang Triệu thị chính là bối cảnh trò chơi, mà bây giờ, chín thính giả chắc hẳn đã chuẩn bị tiến vào trò chơi này với một thân phận khác dưới sự sắp xếp của Phát Thanh.

Đương nhiên không thể dùng tên thật được rồi, bằng không sẽ tương đương với bại lộ bản thân.

“Vương Nhất.” Tô Bạch đặt cái tên này cho mình.

Trong khung họ tên xuất hiện hai chữ [Vương Nhất], chắc hẳn hệ thống tâm linh tương thông với Tô Bạch cho nên mới không xuất hiện từ sai đồng âm.

[Giới tính: …]

“Nam.”

[Bây giờ, mời tạo hình tượng của bạn ở trong đầu.]

Cái này tương đương với cho bạn một cơ hội tạo hình nhân vật khi bắt đầu một trò chơi nhập vai máy rời.

Trong đầu Tô Bạch hiện ra hình ảnh của Tô Dư Hàng, ngược lại cũng không sợ bị phát hiện vì dù sao thân phận của Tô Dư Hàng này cũng chỉ có mấy đại lão đó mới có khả năng biết một chút xíu, mà Tô Bạch tin chắc rằng trong những thính giả tham gia thế giới chuyện xưa lần này không đến mức xuất hiện sự tồn tại ở cấp bậc thính giả cấp đại lão này đâu, hơn nữa, ở một mức độ nhất định nào đó, bộ dáng của Tô Dư Hàng cũng phù hợp với một phần thẩm mỹ của Tô Bạch, bằng không cũng không thể kêu hắn nặn mình thành dáng vẻ của Trương Bát Nhất được, đúng không?

Chốc lát sau, trong màn sáng đã xuất hiện hình tượng của Tô Dư Hàng, đồng thời còn cũng phối thêm trang phục.

Bên dưới thì lại bắt đầu tự động sinh thêm nghề nghiệp, đây không phải mục Tô Bạch có thể chọn, ngược lại giống như một loại cố tình sắp xếp, đây cũng có thể là một thủ đoạn cưỡng chế được Phát Thanh sử dụng cho sự phát triển chuyện xưa tiếp theo, bằng không mọi người đều chọn mấy nghề như làm lính hoặc làm sát thủ chạy trốn này, vậy chẳng phải sẽ loạn hết hay sao?

Nghề nghiệp: Bác sĩ.

Tuổi: Ba mươi lăm.

…

Chương 1374 Màn Thăm Dò Đầu Tiên Trong Thế Giới Chuyện Xưa Bắt Đầu! 2

Bên dưới lại là một loạt thông tin cực kỳ chi tiết như về bối cảnh gia đình… đến cuối cùng, trên màn sáng xuất hiện vài dòng chữ đơn giản: [Bắt đầu nhập ý thức…]

Lập tức, Tô Bạch trong đồ chứa thủy tinh lập tức cảm thấy trước mắt tối đen.

Đợi đến khi tia sáng lại ập tới, Tô Bạch cảm giác được một trận rung lắc liên tục, mở mắt ra lại phát hiện mình đang ngồi trên ghế lái của một chiếc xe Jeep, mà chiếc xe này lại đang lao thẳng tới một cái cây nằm chéo bên đường núi.

Nếu là bình thường, Tô Bạch cũng không quan tâm nếu xảy ra tai nạn giao thông gì đó, nhưng lần này không biết tại sao, ngay khi chiếc xe lao vun vút đi đột nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác nguy cơ dày đặc, hắn lập tức giẫm chân phanh hết nấc sau đó đánh vô lăng sang trái.

“Két…”

Bánh xe Jeep mài lên mặt đường phát ra tiếng ma sát chói tai, nhưng cũng may chiếc xe cũng không đâm vào thân cây mà sượt qua một cách cực kỳ nguy hiểm, dừng lại ở giữa đường núi.

Tô Bạch nhìn xung quanh, trên ghế phụ lái của mình đặt một thùng cấp cứu, hắn mở thùng ra tìm được một con dao

phẫu thuật nhỏ bên trong, sau đó không hề do dự mà rạch lên lòng bàn tay mình.

"Xẹt…"

Một cảm giác đau đớn rõ ràng ập tới.

Ngay sau đó, máu tươi chảy ra, lại không hề có dấu hiệu sẽ hồi phục lại.

Quả nhiên… quả nhiên là như vậy!

Sau đó hắn lại nhìn vào gương chiếu hậu, trông thấy một gương mặt thuộc về Tô Dư Hàng.

Hắn hiểu rõ đây là thiết lập mà Phát Thanh đặt ra để trò chơi được công bằng, lúc này mọi người chắc hẳn đều bình đẳng, thực lực trước đây đặt ở nơi này trên cơ bản đều không tính là gì, mọi người đều mang hình tượng con rối mà mình tạo ra, nhưng ý thức vẫn do mình khống chế.

Nhưng Tô Bạch không hiểu, lẽ nào nếu nhân vật mà mọi người thiết lập tử vong vậy cũng có nghĩa bản thể trong phòng thí nghiệm cũng chết theo sao?

Nếu chơi như thế, sự cường hóa trước đó của Phát Thanh và toàn bộ cố gắng mà mọi người đã làm ra trước kia còn có ý nghĩa gì nữa?

Không, không đúng, suy nghĩ của Tô Bạch bắt đầu phát tán.

Nếu nói Phát Thanh chỉ đơn giản là muốn theo đuổi sự cân bằng này vậy nó hoàn toàn không cần thiết phải làm thêm hành động này, mà có thể trực tiếp phong ấn thực lực của tất cả mọi người khi tiến vào thế giới chuyện xưa và cho mọi người xuất hiện ở phòng khách của sơn trang Triệu thị sau khi đã thay đổi vẻ ngoài, chứ cũng không cần thiết phải xuất hiện hình ảnh trong phòng thí nghiệm đó.

Điều này cũng có nghĩa, hình ảnh phòng thí nghiệm xuất hiện mới đầu thật ra cũng được coi là một phần của thế giới chuyện xưa này.

Tô Bạch vừa nghĩ ngợi vừa cầm băng gạc băng vết thương trên tay lại, hắn cũng không quen việc xử lý vết thương này cho lắm vì đã rất lâu rồi hắn không làm loại chuyện này.

"Cốc cốc cốc…"

Cũng đúng lúc này, Tô Bạch nhìn thấy một chiếc BMW dừng lại phía sau xe Jeep của mình, một người đàn ông phương Tây mặc tây trang màu đen bước xuống, đối phương đi thẳng đến bên cạnh xe của Tô Bạch, gõ vang cửa sổ ở vị trí ghế phụ lái.

Tô Bạch mở khóa xe, đối phương ngồi vào mà không hề do dự chút nào.

"Tôi là luật sư." Đối phương nói.

"Tôi là bác sĩ." Tô Bạch nở nụ cười.

Hai người đều không nói gì khác vì đôi bên đều rất khắc chế, mà bộ dáng đối phương chủ động ngồi lên xe một cách rõ ràng như thế khiến Tô Bạch theo bản năng cảm thấy anh ta là người mà mình quen biết, rất có thể là Tucker.

Nhưng hắn không mở miệng hỏi, vì đối phương nhìn hắn như vậy dường như là đang đợi Tô Bạch hắn mở miệng trước.

Anh ta đang thăm dò thân phận của mình!

Anh ta không phải Tucker.

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm, lúc này chỉ mới bắt đầu thôi mà đã bị thăm dò rồi sao?

Tô Bạch có thể suy ra được, một khi mình nói ra cái tên "Tucker" này, đối phương hoàn toàn có thể căn cứ theo cái tên

này để tưởng tượng ra nhiều thứ hơn, chỉ cần đối phương biết Tucker là ai vậy ít nhất có thể suy đoán ra thực lực của Tô Bạch là thính giả cao cấp.

Trong thế giới chuyện xưa mà chín người tham gia vào, Tô Bạch không tin cả chín người này đều là thính giả cao cấp cho lắm, bằng không cũng quá xa xỉ rồi, như vậy một khi trong chín người này, thính giả cao cấp là số ít, ví dụ như bây giờ Tô Bạch biết mình và Tucker là thính giả cao cấp, vậy cộng thêm một người chưa biết nữa, nếu sắp xếp là ba thính giả cao cấp và sáu người còn lại là người có thâm niên, vậy những người có thâm niên ở dưới tình huống chiếm ưu thế về mặt nhân số nhưng lại bất lợi về mặt thực lực liệu có cùng nhau phát lực trước, ít nhất là trong hoàn cảnh mọi người bình đẳng như ở "sơn trang Triệu thị" này để loại bỏ thính giả cao cấp trước không?

Bằng không, một khi liên quan đến bối cảnh nhiệm vụ trong phòng thí nghiệm đó, thực lực của mọi người đều khôi phục, thính giả cao cấp không thể nghi ngờ gì có quyền lên tiếng tuyệt đối, thậm chí là quyền sinh sát trong tay!

"Ha ha." Đối phương nở nụ cười rồi xuống xe, trở về chiếc xe của anh ta, rõ ràng anh ta cũng ý thức được màn thăm dò của mình không khiến Tô Bạch mắc bẫy.

Một chiếc xe Jeep và một chiếc BMW tiếp tục lái trên đường núi, trước mặt xuất hiện một cây cầu treo, đối diện với cầu là sơn trang nửa độc lập bên vách núi.

Chiếc xe chắc chắn không thể lái qua đó, Tô Bạch xuống xe, phát hiện ra bên này cầu đã có bảy chiếc xe đỗ ở đó, rõ ràng là trong sơn trang đã có bảy người, cộng thêm mình và vị vừa rồi vậy là đã gom đủ chín người.

Tô Bạch đi lên cầu trước, vị luật sư đó đi theo phía sau hắn, đợi sau khi hắn qua cầu rồi, lại đứng bên vách núi châm một

điếu thuốc.

Khi vị luật sư đó đi qua, anh ta hỏi một tiếng với nụ cười ấm áp: "Đợi tôi à, khách sáo như vậy?"

Tô Bạch nở nụ cười, đáp một tiếng: "Đợi cầu rơi."

Vị luật sư sững sờ, ngay khi anh ta bước xuống cầu, đột nhiên một cơn gió thổi tới khiến chiếc cầu treo vừa rồi còn rất ổn thỏa vững chãi cứ vậy mà gãy rụng, mà lúc này sơn trang Triệu thị cũng trực tiếp biến thành "hòn đảo biệt lập" giữa vách núi.

"Xem ra anh bạn đây hiểu rất rõ thói quen của Phát Thanh nhỉ." Rõ ràng đối phương đang định căn cứ theo điều này để suy đoán thân phận và thực lực của Tô Bạch, vì hiển nhiên thính giả có thực lực càng cao sẽ càng hiểu rõ thói quen của Phát Thanh.

Tô Bạch liếc mắt nhìn đối phương, đáp: "Xem vài tập [Conan] là hiểu liền."

"…" Đối phương sững sờ.

Chương 1375 Động Cơ Giết Người! 1

“Detective Conan?” Đối phương nở nụ cười, gật đầu đáp: “Rất thú vị.”

“Ha ha.” Tô Bạch liếc mắt nhìn vị luật sư mặc tây trang màu đen mang theo ý tứ sâu xa, không nói thêm gì nữa mà trực tiếp đi vào bên trong.

Luật sư đi cùng Tô Bạch về phía biệt thự đó, nụ cười ý vị sâu xa trước đó của hắn khiến anh ta có hơi lấn cấn trong lòng, thẳng đến khi Tô Bạch gõ vang cánh cửa huyền quan thì vị luật sư mới tỉnh táo lại, trước đó mình với Tô Bạch đều dùng tiếng Anh nói chuyện, bắt đầu từ lúc mình lên xe là hắn đã luôn dùng tiếng Anh để giao tiếp, nhưng cuối cùng khi vị bác sĩ này nói hai chữ “Cô – nan” lại đột nhiên dùng tiếng Trung rất rõ ràng.

Tuy rằng cho dù là “Cô – nan” trong tiếng Trung hay là tên dịch tiếng Anh “Conan” thì đều là chỉ cùng một người cả, nhưng nếu đơn giản dựa theo cách phát âm “Conan” này chắc hẳn sẽ đọc thành các âm tương tự như “Cô – nan” này, nếu là một người phương Tây bình thường nghe thấy đến âm điệu “Cô – nan” này, hơn nữa chỉ vẻn vẹn là “Cô – nan” mà không thêm tiền tố “thám tử” hoặc là “Detective” (thám tử) vào đằng trước vậy rất khó lập tức nghĩ đến bộ phim này.

Luật sư cắn răng, anh ta biết rõ vị bác sĩ trước mặt mình chắc hẳn đang thăm dò xem mình thật ra có phải người phương Tây hay không, mới đầu mình còn muốn thăm dò đối

phương, kết quả lại lơ đãng bị đối phương đào một cái hồ để thăm dò được thứ bên trong.

Huyền quan được mở từ bên trong, người mở cửa là một lão già xương xẩu mặc bộ đồ quản gia, rất phù hợp với hình tượng quản gia già thời hiện đại trong phim truyền hình, điều này khiến Tô Bạch hơi để ý một chút.

Dưới sự dẫn dắt của quản gia già, Tô Bạch và vị luật sư đi vào trong phòng khách, trong phòng khách có không ít người ngồi, cũng may phòng khách này đủ rộng nên cho dù đã có bảy người ngồi đó thì vẫn trông không chật chội như cũ.

Đúng vậy, có bảy người ngồi trong phòng khách vậy người quản gia già này hẳn chính là NPC.

Trong bảy người này, có ba người mang gương mặt của người phương Tây gồm hai nữ và một nam, và có bốn người mang gương mặt người phương Đông gồm ba nam một nữ, Tô Bạch không thấy gương mặt quen thuộc nào cả, hơn nữa phỏng chừng không có người nào sẽ đi dùng gương mặt quen thuộc vào lúc này cả.

Chín người lần lượt ngồi xuống, không có người nào tự giới thiệu bản thân, vì mọi người đều biết rõ trong chín người có mặt ở đây, tất cả đều dùng dung mạo giả và tên giả, chỉ có thằng dở người rảnh rỗi mới chơi cái trò giới thiệu với nhau mà thôi.

Mỗi người đều mang theo chút vẻ phòng bị nhìn người khác, Tô Bạch nhìn xung quanh, phát hiện ra không ai bày ra dáng vẻ cao ngạo và khinh thường, trong phòng khách còn đặt một cây đàn violin nhỏ và đàn dương cầm nhưng không ai sử dụng.

Nếu trong hoàn cảnh này, người nào có thể ngồi ở đó đánh một bản nhạc ưu nhã chắc chắn có thể làm nổi bật sự tài năng

của bản thân, nhưng kết cục của việc làm màu như thế cũng rất thảm.

Tô Bạch tin rằng trong chín người này chắc hẳn có ít nhất ba người là thính giả cao cấp, nhưng mọi người đều đang che giấu bản thân.

"Thưa các quý cô, quý ông, bữa trưa đã chuẩn bị xong."

Dưới lời mời của quản gia già, tất cả mọi người tới nhà ăn dùng bữa, bữa ăn kiểu Tây rất tinh tế, mùi vị cũng không tệ, sau khi ăn cơm xong, quản gia già phát cho mỗi người một chiếc chìa khóa có gắn số phòng, ý tứ chính là phòng nghỉ ngơi của mọi người.

Ngoài ra, quản gia già còn nói cây cầu treo đã đứt, đại khái phải sau một tuần mới có đội sửa chữa tới đây, vì tối nay bắt đầu xuất hiện mưa bão liên tiếp nên cho dù là máy bay hay là xe chở thiết bị cũng rất khó triển khai công tác lên núi vào thời điểm này.

Mọi người đều mang tâm sự rất nặng nề cầm chìa khóa của mình đi lên lầu hai, lầu một có nhà ăn lớn, phòng khách lớn và một phòng gym rất to, mà lầu hai thì lại toàn là phòng ngủ.

Phòng của Tô Bạch là 201, là căn phòng đầu tiên phía sau cầu thang lầu hai, vì trí ngược lại cũng không tồi, sau khi vào phòng Tô Bạch trở tay khóa cửa lại, hắn tin rằng có không ít người sẽ có hành động này.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, lúc này gương mặt vốn mang tâm sự nặng nề cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, hắn mở cửa sổ, bên ngoài là một dãy núi, trên đỉnh núi phía xa còn bao phủ bởi tuyết đọng, nói thật, rất đẹp, cảnh sắc nơi này có thể sánh với Cửu Trại Câu nhưng đáng tiếc với sự việc bây giờ rất khó khiến người có bao nhiêu tâm trạng để thưởng thức phong cảnh.

Hắn bước vào phòng tắm, tắm nước lạnh rồi nằm lên giường, chuyện xưa này chỉ vừa mới bắt đầu thôi, ngay cả quy tắc trò chơi mà mọi người còn chưa rõ cho nên tạm thời chắc hẳn vẫn chưa có gì nguy hiểm cả.

Nhưng cho dù là vừa rồi ngồi trong phòng khách hay là lúc ăn cơm, tất cả mọi người đều mang bộ dáng nặng nề tâm sự, Tô Bạch biết rất rõ, nếu nói người có thâm niên bình thường đều như thế thì còn hợp lý, nhưng người có thâm niên hơi ưu tú một chút và người đã ở cấp bậc thính giả cao cấp làm sao có khả năng không nắm giữ được tiết tấu trong thế giới chuyện xưa của Phát Thanh?

Sở dĩ đều có bộ dáng lo lắng tâm sự nặng nề như vậy chẳng qua là sợ bị người nhìn ra mà thôi.

Giấu dốt, đây chính là giấu dốt.

Nhưng lúc này đi ngủ quả thật có hơi lãng phí thời gian, Tô Bạch bắt đầu kiểm tra tủ quần áo và tủ đầu giường, kết quả tủ quần áo trống rỗng, tủ đầu giường cũng trống nốt, và dưới gầm giường cũng trống không như thế, ngoại trừ trên giường có chăn và gối đầu ra thì trong căn phòng này thật ra không có thứ gì để lại cả.

Chương 1376 Động Cơ Giết Người! 2

Tô Bạch vốn còn nghĩ liệu có một thanh chủy thủ đặt ở đây tiện cho mọi người lấy hung khí đi giết người hay không.

Tucker chắc hẳn đang ở đây mới đúng, nhưng Tô Bạch cũng không nhìn ra được người nào là Tucker, tuy rằng mới đầu hai người đã đạt thành liên minh công thủ nhưng dưới tiên đề đã có một lớp mặt nạ bảo vệ, cho dù là Tô Bạch hay là Tucker thì đều tạm thời không có dự định xé lớp mặt nạ này ngụy trang ra để đi tìm một người khác.

Tô Bạch tìm kiếm một phen không có được kết quả gì chỉ đành nằm lại lên giường, hắn đang thử thay thế mình vào trong hình thức suy nghĩ của người bình thường, đầu tiên, dựa theo khẩu vị của Phát Thanh, chín người ở trong sơn trang bị cô lập, không phát sinh sự việc tàn nhẫn máu tanh hoặc hồi hộp gay cấn là điều hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng bây giờ, thật ra quy tắc của Phát Thanh vẫn chưa hoàn toàn hiện ra, cho nên chí ít đứng ở góc độ của Tô Bạch để nhìn thì hắn không tìm được lý do cần thiết để giết người, bản chất chính là chưa đủ thôi thúc lợi ích.

Bây giờ mình là một người bình thường nên hành động thế nào đây?

Tốt nhất là tìm một thứ để phòng thân đi, tuy rằng Tô Bạch thuộc hệ thống cường hóa cơ thể nhưng bây giờ đã rơi vào thân phận của một người bình thường, năng lực đánh nhau cận chiến của hắn tương đương với một binh lính già xuất ngũ,

thậm chí còn có thể không bằng, vì cách chiến đấu trước đây của hắn cho dù nghiêng theo chiến cận thân nhưng khi ấy là dựa vào thân thể đủ cường tráng của hắn, bây giờ dùng thân thể của người bình thường để chiến đấu, phương thức chiến đấu gây thương tích cho nhau đó hiển nhiên đã không còn phù hợp.

Nếu trong tay đối phương có vũ khí, mình chắc chắn sẽ vô cùng kiêng dè.

Vũ khí?

Nghĩ ngợi một chút, Tô Bạch mở cửa phòng mình ra và đi xuống tầng, trong phòng khách có một người phụ nữ phương Tây ngồi đó, một mái tóc màu lá cọ, thoạt nhìn quả thật rất xinh đẹp, thật ra trong chín người này đều là nam thanh nữ tú, Tô Dư Hàng mà Tô Bạch nặn ra cũng là một anh đẹp trai chính hiệu, nhưng thế này cũng dễ lý giải thôi, dù sao mọi người chơi trò chơi ngoại trừ số ít có khẩu vị độc đáo ra thì đại đa số người đều thích nặn nhân vật của mình đẹp một chút.

Hơn nữa nếu lúc này nặn không ra người xinh đẹp hay đẹp trai như vậy, ngược lại sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác, ví dụ như một anh đẹp trai trong một đám người bình thường và một người đàn ông xấu xí trong một đám các anh đẹp trai đều rất bắt mắt.

Cô gái đang đọc một quyển sách, khi Tô Bạch đi xuống tầng cô ta chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, không hề có ý định nói chuyện, Tô Bạch đi vào trong nhà bếp.

Trong nhà bếp đặt đầy các loại rau dưa và hoa quả, mở tủ lạnh ra nhìn một chút, bên trong cũng có nước ngọt và sữa tươi, tóm lại không cần lo ăn lo uống.

Đợi đến khi Tô Bạch đi đến bên cạnh bàn dài lấy một con dao lên, lại phát hiện ra trong lọ đựng dao vốn chắc hẳn đặt

bảy con dao bây giờ lại chỉ còn lại năm con.

Điều này cũng có nghĩa đã có hai người lấy dao làm bếp làm vũ khí tự vệ.

Tô Bạch nở nụ cười, duỗi tay lấy một con dao làm bếp khá hẹp đặt trong túi áo bên trong.

Sau đó hắn trở về phòng ngủ.

Đến hoàng hôn, quản gia già gọi mọi người xuống dùng bữa tối, sau đó mọi người lại trở về phòng của mình.

Một tối này, Tô Bạch ngủ không quá sâu, đợi đến ngày hôm sau, quản gia già lại gọi mọi người xuống ăn sáng, chín người đều có mặt cùng nhau dùng bữa sáng, sau đó là bữa trưa, tiếp đó lại là bữa tối, rồi tiếp đến là ngày hôm sau…

Thẳng đến ngày thứ tư khi ăn bữa tối, Tô Bạch vừa ăn vừa nghĩ ngợi trong lòng, thẳng đến bây giờ vẫn chưa có người chết, thế này cũng đúng, cho dù là thính giả cao cấp ở dưới trạng thái này cũng không dám hành động tùy tiện.

Nhưng nghiên cứu nguyên nhân vẫn là vì chưa có động cơ giết người!

Song đã đến ngày thứ tư rồi, Tô Bạch cũng không tin lần này Phát Thanh thật sự chỉ dự định triệu tập chín người tới ăn uống, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Phát Thanh chắc hẳn sẽ thêm động cơ vào lúc này.

Mọi người trên bàn ăn đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu nữa, có không ít người còn đang nói chuyện với nhau, rõ ràng, phòng bị thì vẫn phòng bị đấy, nhưng bốn ngày trôi qua cũng đã quen thuộc hơn rất nhiều, thậm chí trong phòng gym cũng có người bắt đầu tập thể dục.

Tô Bạch đặt dụng cụ ăn uống xuống và đi lên cầu thang trở về phòng, hắn ở trong căn phòng gần cầu thang đó, khi hắn mở

cửa, cô gái tóc màu lá cọ vẫn luôn thích ngồi trong phòng khách đọc sách đó đột nhiên lặng lẽ nói một câu: "Phát Thanh chắc hẳn sẽ cho động cơ chứ."

Tô Bạch liếc mắt nhìn cô gái đó, cô gái cũng liếc mắt nhìn Tô Bạch, hai nhìn nhau mà cười, sau đó hắn thấy cô ta đi vào căn phòng bên cạnh mình, tiếp đó, hắn cũng vào phòng của mình.

Quả nhiên, trên tủ đầu giường đặt một tờ giấy trắng!

Tới rồi sao?

Động cơ?

Hắn khóa trái cửa lại, đi đến bên giường cầm tờ giấy trắng đó trong tay.

"Kẻ giết người đầu tiên có thể nhận được quyền hạn có tư cách hỏi ta một chuyện."

Hô hấp của Tô Bạch đột nhiên ngừng lại.

Đây là động cơ giết người mà Phát Thanh tặng. Tô Bạch tin rằng bây giờ trên tủ đầu giường trong toàn bộ căn phòng chắc hẳn đều đặt một tờ giấy đó.

Mà lúc này trong đầu Tô Bạch lại hiện ra hình dáng của bé con, chỉ cần giết một người, chỉ cần giết một người là được, đến khi ấy mình có thể biết tung tích của bé con từ chỗ Phát Thanh.

Hai mắt Tô Bạch bắt đầu hiện lên màu đỏ nhẹ, rất dễ nhận thấy động cơ giết người này đã đủ với hắn rồi!

Đương nhiên, điều mà hắn càng rõ ràng hơn chính là động cơ này đối với phần lớn người mà nói chắc hẳn đều hữu dụng!

Chương 1377 Nốt Nhạc Tử Vong! 1

Tô Bạch nắm tờ giấy trong tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên trên, sau khi trải qua cơn kích động ban đầu, hắn cũng bình tĩnh lại.

Mà sau khi bình tĩnh, thứ hắn nghĩ đến đầu tiên chính là tờ giấy này, sẽ không phải có người cố tình đặt ở đây để thừa nước đục thả câu đấy chứ, tuy rằng từ mặt lý luận mà nói, xác suất loại tình huống này xuất hiện chắc hẳn không cao, vì người đặt tờ giấy này không có động cơ vụ lợi, tức là không có động cơ để làm như thế, trừ phi Phát Thanh sắp xếp cho anh ta nhiệm vụ gì đó, nhưng Phát Thanh không có khả năng thiên vị như thế cho lắm, bằng không một khi mất đi tính công bằng thì chuyện xưa này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Giống như lúc trước Tô Bạch suýt chút nữa giết chết cha của Tô Dư Hàng dưới cơn giận dữ, vậy mà Phát Thanh cũng suýt chút nữa thì ra lệnh đuổi giết Tô Bạch.

Một nguyên nhân khác chính là người kia chơi như thế rất có khả năng biết dụ lửa xa người, vì bản thân anh ta cũng là đối tượng bị tập kích.

Nhưng cho dù là thế nào thì thật ra trong lòng Tô Bạch đã dự định mình sẽ ra tay trước, một là vì dù sao hắn cũng là thính giả cao cấp, hắn có gan làm như vậy, cho dù bây giờ mọi người đều là người bình thường trên có răng dưới chỉ có cái quần, nhưng từ mặt tâm thái, một người bình thường từng làm quốc vương với một người bình thường từng làm ông chủ nhỏ chắc chắn có hai loại thái độ hoàn toàn khác nhau.

Hai là Tô Bạch thật sự không muốn bỏ qua cơ hội này, tuy rằng hắn đã nghĩ thông về chuyện của bé con rồi, nhưng nếu có cơ hội bày ra trước mặt mình thì một người làm cha như mình nhất định sẽ chủ động đi tranh thủ.

Còn nữa, mình chủ động đi giết người cũng tốt hơn là người khác tới giết mình rất nhiều.

Con dao làm bếp đó vẫn còn ở trong tay hắn, nhưng Tô Bạch cũng không dự định dùng con dao này để giết người, trên thực tế, ngay từ đầu con dao làm bếp này đã bị hắn để trong ngăn kéo tủ đầu giường của mình.

Cầm dao làm bếp đi giết người thật sự là một hành động rất ngu xuẩn, trưa nay Tô Bạch còn đặc biệt đi vào bếp lấy một quả cà chua, nhìn thấy trong lọ đựng dao ở đó chỉ còn lại bốn con, điều này có nghĩa bao gồm cả mình bên trong có ba người đã lấy dao đi, những người khác chắc chắn cũng chú ý được điểm này nhưng lại không có người nào tiếp tục làm theo.

Đương nhiên, điểm suy luận logic này chỉ được thành lập khi không có người nào trả con dao làm bếp về, sau đó lại có người đi lấy hoặc là người tới trước Tô Bạch đó đã lấy hai con dao đi.

Chín người ở nơi này đều không phải đèn cạn dầu, không ai tiếp tục đi lấy dao nữa, rất có khả năng là thân phận của ba người lấy dao chắc hẳn đã bị cố định, mà trong không gian nửa phong bế này, trước khi giết người và sau khi giết người phải làm gì?

Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm, sau khi giết người, ngược lại mọi người đều bị nhốt ở đây, vậy rất dễ nhận thấy việc tiếp theo chính là tìm hung thủ.

Cho nên, cầm dao giết người tương đương với bại lộ thân phận của mình.

Không thể không nói ở thời điểm này, trải nghiệm của Tô Bạch và sự lý giải của thính giả cao cấp đối với Phát Thanh đã giúp hắn rất nhiều, điều này khiến hắn dự đoán trước được quy tắc trò chơi và hành động sau đó của Phát Thanh ở một mức độ lớn nhất.

Như vậy, không dùng đến dao thì dùng gì để giết người?

Tô Bạch lấy một sợi dây đàn từ trong túi của mình ra, dây đàn là dây đàn dương cầm, đàn dương cầm thuộc loại nhạc cụ đánh bằng bàn phím dây nên quả thật có dây, còn vô cùng chắc chắn, hơn nữa nghe nói ở một thời kỳ nào đó nó còn từng là công cụ ám sát quân dụng, dây đàn của âm khá cao rất mảnh, quả thật có thể dễ dàng cứa đứt da con người.

Khi Tô Bạch lấy sợi dây đàn này rất bí mật, hơn nữa cho đến tận bây giờ, cây đàn dương cầm trong phòng khách vẫn chưa có người nào từng đánh, cho nên không cần lo sẽ bị phát hiện, cho dù sau sự việc có người suy đoán ra là hung khí, nhưng tất cả mọi người đều có cơ hội đi lấy thứ này, chí ít so với dùng dao làm bếp thì xác suất bị phát hiện nhỏ hơn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng mình ra, lúc này, toàn bộ người ở trong tầng này đều đóng kín cửa phòng mình, Tô Bạch không rõ trên bàn bọn họ liệu có đặt cùng một tờ giấy mà mình vừa mới nhìn thấy hay không, nhưng hắn cũng không cần đi làm rõ, vì đứng ở đầu cầu thang trước cửa phòng mình, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cô gái thích ngồi trong phòng khách đọc sách đó, lúc này lại xuất hiện ở đó.

Không phải vừa rồi cô gái đó đã về phòng ngủ của mình rồi sao?

Cô ta lại ra ngoài để làm gì?

Tô Bạch hơi nhíu mày, cô gai này vào phòng nhưng nhanh như vậy đã ra ngoài tiếp tục đọc sách, nếu cô ta nhìn thấy tờ giấy đó có nghĩa trong khoảng thời gian cực ngắn cô ta đã đưa ra sự quyết đoán và lựa chọn thuộc về bản thân cô ta, thậm chí còn nhanh hơn cả Tô Bạch.

Điều này khiến Tô Bạch thấp thoáng sinh ra một cảm giác kiêng dè, ở nơi này, dung mạo và thân phận đều là giả, nhưng có vài thứ không thể giả được, ví dụ như: tâm thái.

Rất dễ nhận thấy, tâm thái của cô gái này rất đáng sợ, mà điều này cũng có thể phản ánh từ khía cạnh về thực lực của cô ta.

Cô gái nửa nằm trên sô pha phòng khách đọc sách dường như cũng phát hiện ra có người đang nhìn mình, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía đầu cầu thang, ánh mắt giao nhau với Tô Bạch.

Trên gương mặt của hai người đồng thời hiện ra một nụ cười ý vị sâu xa, ánh mắt giao nhau lần này khiến Tô Bạch hiểu rõ kế hoạch muốn chủ động giết người của mình đã gặp trở ngại, vì nguyên nhân vị trí phòng mình, nếu lúc này mình quay người đi về nơi càng sâu hơn vậy hành động của mình không thể nghi ngờ gì đã nửa bại lộ trong tầm nhìn của cô gái tóc màu lá cọ này.

Chương 1378 Nốt Nhạc Tử Vong! 2

Bây giờ mình không làm gì hết ngược lại còn đỡ, nhưng một khi mình giết người sau đó cô gái này lại đứng ra chỉ điểm mình, vậy đối với Tô Bạch mà nói chính là một trận tai bay vạ gió, vì một khi mình giết người mà Phát Thanh lại dựa theo những gì mình suy đoán, sẽ cho những người còn sống đi tìm hung thủ, vậy cô gái này không thể nghi ngờ gì sẽ trở thành mối đe dọa lớn nhất của mình.

Vì hắn hiểu tính cách của Phát Thanh, để gia tăng bầu không khí hồi hộp gay cấn, Phát Thanh sẽ cho hung thủ đủ động cơ ra tay giết người, đồng thời nó chắc hẳn cũng sẽ kích thích những người còn sống tìm được hung thủ, ví dụ, nếu cuối cùng không tìm được hung thủ hoặc hung thủ mà đại đa số người xác nhận lại không phải là hung thủ thật sự, vậy rất có khả năng ngoại trừ hung thủ ra những người khác đều sẽ gặp sự trừng phạt của Phát Thanh.

Cái này có hơi giống với ma sói, nhưng quy tắc lại hoàn toàn khác với ma sói.

Nhưng Tô Bạch cũng không về phòng của mình mà đi xuống cầu thang, trực tiếp tới phòng khách, hơn nữa còn ngồi xuống bên cạnh cô gái tóc màu lá cọ.

“Đang đọc sách gì thế?”

Nếu không tính lần trước đó cô gái chủ động mở miệng khi mình bước vào phòng, thì đây chắc hẳn được coi là lần đầu tiên hắn mở miệng trao đổi chính thức với cô gái này.

“Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông.” Cô gái tóc màu lá cọ duỗi tay chỉ lên giá sách sau lưng sô pha: “Phía sau toàn là án mưu sát và hồ sơ tội phạm, tôi thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải đây là thư phòng của Phát Thanh hay không?”

Cô gái đang nói đùa, nhưng ngay khi ánh mắt của Tô Bạch liếc về phía giá sách lại phát hiện ra câu nói đùa đó của cô gái hình như thật sự không hài hước tí nào, vì trong giá sách ngoại trừ án mưu sát hồi hộp ra thì chính là các loại hồ sơ vụ án, ở đây có bản tiếng Anh, tiếng Trung, thậm chí là các phiên bản tiếng khác nhau đều có cả, nguyên nhân rất đơn giản, các vụ án xảy ra ở những quốc gia khác nhau, nếu đọc hồ sơ đã phiên dịch rất có khả năng sẽ bỏ sót một vài thông tin, thậm chí vì nguyên nhân của người dịch mà dẫn đến một vài chi tiết bị làm mờ.

Tô Bạch chọn một quyển [Vụ án giết người liên hoàn ở Bạch Ngân] ra, thời gian in ấn của quyển này không rõ, thậm chí còn không thấy ghi tên của nhà xuất bản, thoạt nhìn giống như một tác phẩm do cá nhân in lậu, nhưng giấy và trang bìa lại cực kỳ tinh tế.

Hắn tùy tiện lật trang sách, phát hiện ra phần đầu có khoảng ba phần bốn đều là giới thiệu về tình tiết vụ án này, nhưng ở phần cuối cùng lại dùng giọng điệu trần thuật, thậm chí còn đưa ra kết luận cho vụ án, trong lời kết, tác giả phân tích cuối cùng hung thủ mai danh ẩn tích chọn làm một ông chủ của siêu thị nhỏ, vừa hưởng thụ khoái cảm thoát khỏi vòng lưới pháp luật vừa trải qua quãng đời còn lại trong sự thấp thỏm bất an, thậm chí ngay cả nói mê cũng trở thành một loại cấm kỵ của ông ta.

Đồng thời, mặt sau sách còn suy đoán ra thời gian hung thủ sa lưới, tác giả nói một cách rất chắc chắn rằng hung thủ đó đã

phạm phải một sai lầm về thời đại, đó chính là cùng với sự phát triển của công nghệ sinh học, việc nghiên cứu và phát triển công nghệ DNA, tức là PCR còn đáng sợ hơn cả việc xác định dấu vân tay đơn thuần, đã khiến việc che giấu của hung thủ hoàn toàn trở thành một trò đùa mà không có chút bí mật nào, bởi vì khi ấy hung thủ đã tùy ý để lại rất nhiều vết máu thuộc về mình trong quá trình vật lộn, suy đoán của tác giả là chỉ cần đợi phổ biến của công nghệ DNA và thu thập cơ sở dữ liệu thông tin DNA trong nước đạt đến một quy mô nhất định thì sớm muộn gì hug thủ cũng sẽ sa lưới, vì cho dù hung thủ có thể giữ mình đến đâu cũng không có cách nào quản được người có quan hệ huyết thống với mình.

Đột nhiên Tô Bạch nghĩ đến trong thế giới chuyện xưa [Vụ Án Giết Người Liên Hoàn Ở Bạch Ngân] mà mình từng trải qua đó, sau này hung thủ kia cũng trở thành thính giả và cũng tiến vào thế giới chuyện xưa này, hơn nữa hung thủ còn cố tình bao che cho bản thân trong thế giới chuyện xưa, đồng thời cho người kia một khoản tiền để ông ta tìm một chỗ ẩn náu và mở một siêu thị nhỏ.

Trong hai chuyện này dường như có một loại liên hệ vi diệu nào đó, lại liên tưởng đến đây là thế giới chuyện xưa, vậy cũng rất dễ nhận thấy có đôi khi Phát Thanh dường như cũng thích đứng ở góc nhìn của người thứ ba để suy nghĩ về một vài vụ án hồi hộp trên thế giới này suốt trăm nghìn năm nay, đương nhiên, với góc độ của Phát Thanh mà nói, nó muốn tìm được hung thủ vậy độ khó thật sự thấp đến không thể thấp hơn, có khả năng sở dĩ nó làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn có được một chút linh cảm và gợi ý từ trong các vụ án gay cấn đó.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, lại chọn một quyển khác rồi ngồi xuống sô pha.

Đêm rất yên tĩnh cũng rất áp lực, vì lúc này trong sơn trang này chắc hẳn tất cả mọi người đều mang ý định xấu, thậm chí có thể nói là mang sát khí.

Cũng vì thế mà bầu không khí thư hương tĩnh lặng trong phòng khách chỉ thuộc về Tô Bạch và cô gái tóc màu lá cọ, ngược lại bị tôn lên một cách vô cùng quỷ dị.

"Anh biết đánh dương cầm không?" Cô gái tóc màu lá cọ hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch từ chối cho ý kiến.

"Dựa theo cách nói của người Trung Quốc các anh thì bây giờ đã cháy nhà ra mặt chuột rồi, cho nên lúc này nếu quý ông đây đánh một bản nhạc chắc hẳn sẽ không còn dẫn đến sự nghi ngờ và chú ý đặc biệt gì nữa."

Tô Bạch nở nụ cười, đứng dậy đi đến trước cây dương cầm, tuy rằng trong túi mình giấu một sợi dây đàn nhưng chỉ cần mình chú ý một chút vậy đàn một bản nhạc cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng ngay khi ngón tay của hắn vừa ấn xuống, lại đột nhiên phát hiện ra một điểm lạ thường, ngay sau đó, hắn lại liên tiếp ấn thêm vài phím nữa, vẫn không có âm thanh truyền ra.

Tô Bạch lập tức đứng dậy mở nắp đàn lên.

Một thi thể cả người từ trên xuống dưới bị dây đàn xuyên thủng đang nằm bên trong đó, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tô Bạch lập tức quay đầu nhìn cô gái tóc màu lá cọ, lại phát hiện ra lúc này cô ta cũng mang vẻ mặt khiếp sợ đứng phía sau hắn.

Hửm?

Lẽ nào không phải cô ta làm?

Chương 1379 Ai Là Hung Thủ? 1

Người chết đã bị phát hiện như vậy, phản ứng đầu tiên của Tô Bạch là cô gái tóc màu lá cọ là hung thủ vì cô ta tiến vào phòng đọc tờ giấy nhanh như vậy, sau đó lại ra ngoài trở về phòng khách tiếp tục đọc sách, rõ ràng rất kỳ quái, hơn nữa cô ta lại còn kiến nghị mình đàn một bản nhạc, sau đó trong cây dương cầm lại giấu một thi thể.

Mà bây giờ, trong túi mình đang giấu một sợi dây đàn dương cầm, nếu cô gái này đợi những người khác xuống, sau đó gọi những người khác tới soát người mình, nếu bị mọi người phát hiện ra sợi dây đàn này vậy không thể nghi ngờ gì hiềm nghi của Tô Bạch sẽ là lớn nhất.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy không hợp lý là nếu tất cả chuyện này đều do cô gái tóc màu lá cọ này làm ra, vậy mục đích cô ta làm như vậy là muốn giết người sau đó kéo mình ra gánh tội, hình như quá mức miễn cưỡng.

Vì Tô Bạch sẽ không thừa nhận mình là hung thủ giết người, chắc chắn sẽ cắn chặt cô gái tóc màu lá cọ này, nếu cô gái tóc màu lá cọ này là hung thủ, đến cuối cùng chắc chắn sẽ rơi vào trận đối kháng giữa hắn và cô ta, cho dù hiềm nghi của hắn lớn nhất nhưng một khi mình biến thành đối tượng tiêu điểm, cuối cùng mọi người sẽ nhận định ai là hung thủ thật sự cũng rất khó nói trước được là ai, nếu cô ta là hung thủ, quả thật không nên đặt mình vào trong một tình huống lộ liễu như thế mới phải.

Cũng đúng lúc này, quản gia già không biết từ vị trí tối tăm nào bước ra, ông ta dường như không hề bất ngờ với thi thể này chút nào, ngược lại đi thẳng đến đầu cầu thang, hô vọng lên bên trên: "Có người chết…"

Giọng của quản gia già rất thấp cũng rất khàn, nhưng không biết tại sao lực xuyên thấu lại cực kỳ mạnh.

Tô Bạch biết rõ, thật ra quản gia già tương đương với nhân vật người chủ trì ở nơi này, có lẽ ngay khi hung thủ giết người, ông ta đã đứng bên cạnh hung thủ nhìn, không đến mức giúp đỡ nhưng quả thật là đã quan sát, nhưng ông ta sẽ không ngăn cản mà sẽ chỉ im lặng xem, dựa theo tình hình bốn ngày trước để xét thì ông ta chỉ phục trách cơm nước cho mọi người, đương nhiên, bây giờ có người chết rồi, ông ta cũng sẽ phụ trách chủ trì một việc khác chính là… tìm ra hung thủ.

Quản gia già không cầm loa nhưng lực xuyên thấu trong giọng nói cực mạnh, hơn nữa lúc này cũng không ai thật sự tim to đến mức ngủ say như chết, cho dù bạn có mạnh cỡ nào nhưng ở nơi này, bạn cũng chỉ là một người bình thường, trước đây bạn có trâu bò bao nhiêu thì bây giờ cũng không thể trâu bò nổi nữa.

Trên lầu có sáu người đi xuống, mọi người đều vây quanh bên cây dương cầm bắt đầu quan sát thi thể.

"Hung thủ chắc hẳn ở trong tám người các vị, mọi người có thể đến chỗ tôi để bỏ phiếu, chỉ ra người mà bạn cho rằng sẽ là hung thủ, người có số phiếu nhiều nhất đó sẽ bị nhận định thành "hung thủ bị chọn" nếu "hung thủ bị chọn" quả thật là hung thủ chân chính vậy người đó hẳn nên chết.

Nếu "hung thủ bị chọn" không phải hung thủ thật, vậy ngoại trừ hung thủ ra tất cả những người khác đều phải chịu hình phạt."

“Trừng phạt thế nào?” Người mở miệng là vị luật sư mà Tô Bạch đã gặp phải khi vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này.

“Bí mật, nhưng hình phạt này rất có khả năng sẽ dẫn đến chết người.” Quản gia già đã đáp như thế.

“Đây đúng là một trò chơi đủ kích thích đấy.” Tô Bạch nghĩ trong lòng, nhưng rất đáng tiếc, có người đã giành giết người trước mình mất rồi, điều này tương đương với giành mất cơ hội của mình, so với làm người tìm hung thủ thì hắn vẫn quen làm hung thủ đang ẩn nấp hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, lợi ích của việc tìm được hung thủ chỉ là tránh khỏi hình phạt, mà bản thân làm hung thủ nếu không bị tìm ra thì lại có phần thưởng, cái nào cao cái nào thấp vừa nhìn là biết.

Tám người lại kiểm tra thi thể và đàn dương cầm một lần nữa, không ai chuyển thi thể từ bên trong ra ngoài, mọi người đều chỉ quan sát một chút sau đó tách ra ngồi lên sô pha.

“Nếu quy tắc của trò chơi đã xuất hiện vậy tôi cảm thấy thân phận của chúng ta cũng không cần phải giữ bí mật nữa, chí ít bây giờ trong tám người chúng ta có một người là hung thủ, nhưng nếu bảy người còn lại không tìm ra một người đó thì phải chịu hình phạt cả đám, tôi cho rằng nói rõ thân phận thật sự của mình và cấp bậc thực lực ở thế giới hiện thực ra sẽ giúp chúng ta phân biệt được vài thứ.”

Người mở miệng là một người phương Đông, đầu của anh ta khá to, thoạt nhìn là một người rất cường tráng.

Người chết lần này là một người đàn ông phương Tây, lớn lên có hơi giống với Justin Bieber, dáng người cũng hơi gầy yếu, cho nên có thể đặt vào trong dương cầm với cách gập người sau khi bị giết chết, dây đàn dương cầm xuyên qua

người anh ta nhưng lại không xuyên thủng cơ thể anh ta mà là quấn quanh người, nơi bị xuyên qua cũng chỉ có quần áo, chắc hẳn là ngạt thở mà chết, không có vết thương ngoài da, cho nên trước đó khi Tô Bạch đánh đàn dương cầm không hề ngửi thấy mùi máu tanh.

"Vậy làm thế nào anh biết hung thủ thật sự sẽ nói thật?" Người mở miệng là cô gái tóc màu lá cọ, cô ta liếc mắt nhìn người đàn ông đó, nói thẳng: "Nếu đã không thể xác định được hung thủ thật sự nói thật vậy chúng ta còn không bằng trực tiếp chọn cách điều tra phá án nguyên thủy nhất.

Ví dụ như tìm được nhân chứng đầu tiên, sau khi xác định được nhân chứng đầu tiên lại tiến hành liệt kê người tình nghi, kẻ bị tình nghi chính là tám người chúng ta ngồi đây, quản gia già chắc chắn không phải hung thủ, điều này mọi người hẳn biết rõ.

Chương 1380 Ai Là Hung Thủ? 2

Vậy, chúng ta có thể xác định thời gian tử vong trước, sau đó bắt đầu tìm ra người bị tình nghi, vì điều này ảnh hưởng đến quy tắc không tìm được hung thủ thật sự thì tập thể sẽ phải chịu hình phạt cho nên sẽ không xuất hiện sự việc có người bao che cho hung thủ thật sự.

Tôi kiến nghị, để tôi tổ chức triển khai vụ điều tra lần này, đúng rồi, quản gia, hạn chót bầu phiếu là bao giờ?"

"Tầm này ngày mai." Quản gia già đáp.

"Được, tôi biết rồi." Cô gái tóc màu lá cọ gật đầu.

"Tại sao lại là cô dẫn đầu? Lỡ như cô là hung thủ thì phải làm sao?" Vị luật sư đó mở miệng hỏi.

"Vì tôi và anh ta là nhân chứng đầu tiên." Cô gái tóc màu lá cọ chỉ vào Tô Bạch: "Mà tôi có thể xác định anh ta không phải hung thủ, nếu tôi không tìm ra được hung thủ thật sự hơn nữa không đủ lý do để thuyết phục các anh, vậy bản thân tôi sẽ bị các anh coi thành hung thủ thật sự mà bầu phiếu."

Cô ta nói như vậy, những người khác không còn ý kiến gì nữa, nhưng nói mọi người hoàn toàn chân thành tin tưởng cô ta thì cũng chưa chắc, vì mọi người đều không phải trẻ con, chuyện đặt cược tâm thái này cũng không tính là hiếm lạ gì cho lắm.

"Được rồi, bây giờ chúng ta có thể chính thức xác nhận một chút, tôi cần biết tên của các anh, cho dù bây giờ các anh có bịa ra một cái tên thuận miệng để tôi gọi cũng được, đồng

thời, tôi cũng dự định tiến hành nói chuyện với từng người một.

Tên của tôi là Diana, bây giờ tôi sẽ tới phòng tập gym, những người khác đều ngồi trên sô pha không được phép rời đi vào lúc này, tuy tôi không ôm bao nhiêu hy vọng nhưng tôi cảm thấy có khả năng hung thủ vẫn sẽ để lại một vài dấu tích hoặc là bằng chứng trong căn phòng này, vì bây giờ các anh không phải thần linh ở tít trên cao nữa mà chỉ là hung thủ giết người bình thường, mời mọi người giám sát lẫn nhau.

Anh, anh, cô, anh và mấy người bên này, dựa theo thứ tự mà tôi vừa chỉ ra, lần lượt đến chỗ tôi để làm ghi chép và tiếp nhận hỏi đáp, tôi sẽ công bố kết quả điều tra và suy luận với mọi người, vì tuy các người đều là người bình thường nhưng tôi tin vào trí tuệ của mọi người."

Diana tìm quản gia lấy giấy và bút, trực tiếp chọn người đầu tiên sau đó tiến vào phòng gym, cửa phòng gym cũng đóng lại ngay sau đó, bay giờ mọi người không có năng lực dùng tinh thần lực gì đó để nghe trộm.

"Hình như cô ta không nói cho chúng ta biết thời gian tử vong." Một người đàn ông mở miệng nói.

"Để tiện bịa đặt chứng cứ ngoại phạm sao?" tn liếc mắt nhìn đối phương, thật ra có thể đoán ra được Diana say mê tiểu thuyết trinh thám, hơn nữa với mức độ thành thạo như vậy có lẽ thân phận trong hiện thực của cô ta chắc hẳn cũng giống với Sở Triệu, thuộc loại cảnh sát hình sự, hơn nữa đối phương dám có tự tin đặt cược lên người mình, cũng quả thật có thể chứng minh sự tự tin của cô ta đối với bản thân.

Thời gian hỏi cũng không dài, mỗi người cũng chỉ khoảng mười lăm phút, sau hơn một tiếng, Tô Bạch là người cuối cùng bị gọi vào.

Diana đang cắn đầu bút suy nghĩ, thấy hắn tiến vào cô ta chủ động giao quyển sổ cho hắn.

“Tin tưởng tôi như vậy à.” Tô Bạch duỗi tay nhận quyển sổ:

Người chết: Simon, nam, mặt phương Tây.

A: Lucy, nữ, mặt phương Tây, khoảng thời gian này ngủ trong phòng.

B: Piqué (vị luật sư kia): Nam, mặt phương Tây, khoảng thời gian này ngủ trong phòng.

C: Muntari, nam, mặt phương Tây, khoảng thời gian này ở phòng tập gym.

D: Diana, nữ, mặt phương Tây, khoảng thời gian này đọc sách trong phòng.

E: Triệu Nhụy, nữ, mặt phương Đông, khoảng thời gian này nghỉ ngơi trong phòng.

F: Từ Cương, nam, mặt phương Đông, khoảng thời gian này ở phòng tập gym.

G: Vương Lượng, nam, mặt phương Đông, khoảng thời gian này ở hồ bơi.

H: Trần Minh, nam, mặt phương Đông, khoảng thời gian này ngắm cảnh bên ngoài.

I: …

Mục I này để trống.

Tô Bạch cầm bút đang định ghi thông tin của mình lên, chỉ là ngay khi hắn viết chữ “Vương Nhất” lên, Diana đã trực tiếp lấy quyển sổ về, nói: “Anh không cần viết, anh chắc chắn không phải hung thủ.”

“Cô tin tôi như vậy?” Đột nhiên Tô Bạch cảm thấy có hơi khó tin.

“Còn nhớ lời mà tôi đã nói khi đi qua bên người anh lúc mở cửa phòng sau khi bữa tối kết thúc không?” Diana hỏi.

“Cô và tôi đều cho rằng Phát Thanh chắc hẳn sẽ cho động cơ vì bình yên quá lâu rồi.” Tô Bạch đáp lời.

“Đúng, sau đó anh vào phòng chắc hẳn cũng đã nhìn thấy động cơ của Phát Thanh, cho nên rất nhanh anh đã ra khỏi phòng là định giết người sao? Nhưng tiếp đó vì vị trí phòng anh gần hành lang cho nên ngay khi anh ra ngoài tôi đã nhìn thấy anh rồi, cũng vì thế đã phá hỏng kế hoạch chuẩn bị giết người của anh, anh nói xem có đúng không?”

Cô gái này thật sự không đơn giản.

Tô Bạch gật đầu, muốn giết người cũng không có gì không thể thừa nhận, bây giờ phải bắt được hung thủ đã giết người.

“Vậy nên anh chắc chắn không phải hung thủ thật sự.” Diana híp mắt nhìn Tô Bạch rồi nói tiếp: “Vì diễn xuất của anh không đến mức cao cấp như thế, từ lúc anh xuống tầng ngồi xuống bên cạnh tôi đến khi đi tìm sách rồi lại đi đánh đàn, tôi không hề nhìn thấy bất cứ sơ hở nào cả, đương nhiên, một điểm có thể khiến tôi trực tiếp loại trừ anh khỏi diện tình nghi, anh có biết là gì không?”

“Là gì?” Tô Bạch hỏi.

“Anh biết thời gian tử vong của người chết không?”

“Không phải là sau khi bữa tối kết thúc đến khi tôi ra ngoài sao, hoặc cũng có thể nói là khoảng thời gian cô ra ngoài ngồi lên sô pha phòng khách?”

Nụ cười của Diana càng quỷ dị hơn, mở miệng đáp: “Không, thời gian tử vong của nạn nhân là từ hai giờ chiều đến

năm giờ chiều, nói cách khác là trước bữa tối kìa.

Sở dĩ anh có thể bị tôi trực tiếp loại khỏi diện tình nghi là vì buổi chiều hung thủ đã giết người rồi, anh ta hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục ra ngoài để giết thêm một người nữa sau bữa tối.

Động cơ giết người trước đó của anh đã tẩy sạch hiềm nghi của anh trong vụ án giết người lần này, có phải cảm thấy rất thú vị rồi không?”

Chương 1381 Hồ Sơ Tâm Lý Tội Phạm, Bạch! 1

“Chuyện này đúng là thú vị.” Tô Bạch cũng không ngờ sở dĩ mình có thể được Diana loại khỏi diện tình nghi lại là vì nguyên nhân này, nhưng rất nhanh, hắn lại mở miệng hỏi: “Nói thế này cũng không hợp lý, nếu dựa theo những gì cô nói thì người chết Simon đã chết vào buổi chiều, nhưng khi quản gia già gọi tất cả mọi người xuống ăn bữa tối, chín người chúng ta mỗi ngày trên cơ bản đều ngồi ở một vị trí giống nhau, nếu khi ăn cơm thiếu mất một người, mọi người chắc hẳn sẽ phát hiện ngay ra khi ấy chứ.”

Diana mỉm cười, đáp: “Tôi biết anh đã thay bản thân vào góc nhìn của người bình thường nhưng có vài thứ vẫn sẽ vượt khỏi phạm vi của người bình thường, ví dụ như chuyện tối qua trên bàn cơm, một người sắm vai hai nhân vật, như thế cũng không lạ chút nào nữa.”

“Thuật che mắt sao?”

“Thuật che mắt? Là cách gọi của người Trung Quốc các anh sao? Tôi càng nghiêng theo cách gọi mờ mắt hơn.” Diana duỗi tay miết nhẹ một cái lên trên quyển ghi chép: “Thật ra muốn chứng minh chuyện này cũng không khó, chúng ta chỉ cần mô phỏng lại cảnh bữa tối một lần là được. Loại cách này chắc hẳn sẽ rất dễ xác định được luôn kẻ tình nghi, nhưng chỉ xác định được kẻ tình nghi chứ không đủ bằng chứng để khiến mọi người tin phục.

Ít nhất, bây giờ theo quan điểm của những người khác, cho dù bây giờ tôi chủ động gánh vác nhiệm vụ lãnh đạo điều tra

lần này nhưng vẫn không có cách nào lấy được sự tin tưởng của người khác, mọi người không đơn thuần như thế, phỏng chừng rất nhiều người sẽ cho rằng tôi chỉ đang cố gắng tỏ ra cao thượng và chân thành để xóa sạch hiềm nghi của bản thân."

"Cô nghĩ nhiều quá rồi, đừng quên bây giờ chúng ta có hai phiếu, việc bây giờ cô phải làm chẳng qua là lấy thêm hai người nữa, hoặc là ba người, thế là đủ."

"Anh trả lời qua loa với tôi quá, có đôi khi người Trung Quốc các anh rõ ràng rất giả tạo, tôi có thể đảm bảo cho dù bây giờ tôi cho anh nhiều sự tin tưởng và ấm áp như vậy, và cho dù tôi đã chủ động gỡ bỏ thân phận kẻ tình nghi số một ban đầu này của anh để tự mình gánh lấy, thì anh vẫn không hoàn toàn tin tôi như cũ.

Huống chi, an ủi người cũng không thể an ủi như vậy được, trong tám người có một người là hung thủ, mà hung thủ cũng không có khả năng tự bầu cho mình, một là tôi, tôi sẽ không tự bầu cho mình, vậy chỉ còn lại sáu người, tôi với anh cũng không chắc chắn, cho nên tôi nhất định phải đảm bảo lấy được bốn phiếu của người khác, độ khó này còn lớn hơn cố gắng giành thêm hai người mà anh vừa nói đó gấp đôi."

Tô Bạch không rối rắm về vấn đề "tin tưởng" này quá lâu mà chuyển đề tài nói: "Vấn đề bây giờ là tờ giấy này xuất hiện khi nào."

"Sau khi bữa tối kết thúc." Diana đáp một cách rất chắc chắn: "Tôi có thể khẳng định, khi tôi rời khỏi phòng để xuống tầng ăn cơm, trong phòng vẫn chưa xuất hiện tờ giấy này."

"Vậy nói cách khác hung thủ này chủ động giết người dưới tiền đề Phát Thanh chưa cho động cơ?"

“Thật ra, cho dù không cho động cơ tuyệt đối thì cũng không ảnh hưởng đến việc giết người, vì mọi người đều biết rõ trong sơn trang bị bão tố vây nhốt này, cuối cùng Phát Thanh muốn nhìn thấy nhất chính là chuyện gì, ví dụ như trong thế giới hiện thực có rất nhiều thính giả cho dù không nhận được nhiệm vụ hiện thực của Phát Thanh cũng biết bản thân nên làm thế nào mới có thể nhận được hảo cảm của Phát Thanh, một điểm này cũng thích hợp với trong thế giới chuyện xưa.

Chỉ là, hung thủ này rõ ràng quả quyết hơn chúng ta quá nhiều, dưới tình huống chưa nhìn thấy lợi ích tuyệt đối mà anh ta đã dẫn đầu ra tay, thậm chí có khả năng ngay từ ngày đầu khi tiến vào nơi này, anh ta đã và đang chuẩn bị rồi.”

“Có thể xác nhận bằng chứng ngoại phạm của mấy người trong phòng tập gym đó không?” Tô Bạch hỏi.

“Cũng không thể vì trong phòng tập gym có rất nhiều phòng riêng, hơn nữa còn có khu vực tắm vòi sen và nghỉ ngơi, cũng không phải mấy người này mặt đối mặt luyện tập cả buổi chiều ở đó, dưới điều kiện tiên quyết tôi loại trừ anh và tôi ra, cũng chỉ có sáu người có cơ hội giết người.”

“Vòng vo nửa ngày hình như việc điều tra của cô hoàn toàn không có thu hoạch thì phải?”

“Ừm, nói tạm thời là như vậy đấy.” Diana thừa nhận, nhưng hình như cô ta cũng không hề hoảng loạn chút nào cả: “Thật ra, vừa rồi tôi đã nói, một vài công tác điều tra hoàn toàn không cần thiết phải tỉ mỉ như vậy, bây giờ chúng ta lặp lại tình huống khi dùng bữa tối chắc hẳn có thể đoán ra được kẻ tình nghi là ai, nhưng tôi lại thiếu bằng chứng.”

“Cô lo lắng đánh rắn động cỏ sao?”

“Không, tôi chỉ lo lắng tâm thái của hung thủ đó, chúng ta đều đã từng giết rất nhiều người rồi, đây là một chuyện không

thể nghi ngờ gì nữa, nhưng nếu tâm thái của hung thủ rất đáng sợ, nếu anh ta thật sự hoàn toàn hạ quyết tâm coi mình thành một thủ phạm mưu sát bình thường vậy thứ mà tôi chuẩn bị hiện tại rất khó lấy được bằng chứng mà tôi muốn."

Nói xong, cô ta lắc một cái lọ màu đen trong tay, bên trong hình như đựng thứ gì đó trông giống bột.

"Đây là gì vậy?"

"Bột sắt, trong nhà kho của sơn trang tự có, một gian nhà kho đặc biệt cất một vài dược vật bình thường và dược vật cấp cứu, ngày đầu tiên tôi tới đã phát hiện ra nơi này."

"Ừm." Tô Bạch gật đầu, hiển nhiên hắn cũng đã kiểm tra qua nơi đó rồi.

"Nhưng hình như chủ nhân của sơn trang Triệu thị cũng là một người tin vào Trung y, trong căn dược phòng nhỏ đó không chỉ có thuốc Tây mà còn có không ít thuốc Trung, bột sắt thật ra được lưu trữ như một phần của thuốc Trung. Bột sắt trong [Phương pháp xưa] không chỉ có thể giảm tiết nước bọt và an thần, mà còn có tác dụng đẩy lùi bệnh can khí hoành nghịch, nếu thường xuyên nổi nóng khiến bệnh can khí quá nặng, bột sắt có thể chế phục được nó."

Chương 1382 Hồ Sơ Tâm Lý Tội Phạm, Bạch! 2

Dường như sau khi chứng kiến một bộ kiếm pháp phương Đông và công pháp tương tự với Thái Cực của Tucker, Tô Bạch đã hơi miễn dịch với việc những người nước ngoài này còn nghiên cứu về văn hóa Trung Quốc cổ nhiều hơn cả một người Trung Quốc như mình, hắn cũng không rối rắm vì Diana có thể học thuộc sách cổ y dược hiếm thấy như vậy mà trực tiếp nói: "Bột sắt dùng để tìm vân tay sao?"

"Không sai, vân tay." Diana xác nhận.

Cách này thuộc phương pháp hiển thị bằng bột, bằng cách chọn bột kim loại hoặc phi kim loại có độ tương phản màu lớn với bề mặt của vật thể, lợi dụng đặc điểm dấu vân tay có độ bám dính thấp để biến dấu vân tay không màu thành một lớp dấu vân tay có màu. Cách sử dụng là dùng một cái chổi lông mềm chấm ít bột rồi búng nhẹ lên cán để bột phấn rơi đều lên dấu vân tay, sau đó giũ sạch hoặc dùng đầu nhọn của chổi phủi nhẹ đi phần bột thừa, dấu vân tay không màu có thể biến thành dấu vân tay có màu.

"Dương cầm." Tô Bạch nói ra hai chữ một cách quyết đoán: "Nếu đã là hung thủ đặt thi thể của Simon vào trong cây dương cầm vậy khi anh ta dựng giá dương cầm lên, ngón tay chắc hẳn sẽ chạm vào vị trí đó, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì bên trong chắc hẳn sẽ có dấu vân tay của tôi và hung thủ."

Vì khi Tô Bạch phát hiện ra nạn nhân, bản thân hắn cũng đã mở nắp dương cầm lên.

Diana lắc đầu: “Dưới điều kiện ở nơi này, thu thập được dấu vân tay đã là chuyện tốt nhất có thể làm được rồi, còn loại xét nghiệm DNA theo phương pháp PCR rõ ràng là không thực tế, nhưng nếu hung thủ đã giết người trước khi Phát Thanh gửi thông báo, hơn nữa vì đánh lừa dư luận làm xáo trộn thời gian tử vong của nạn nhân mà đã sử dụng thuật che mắt vào bữa tối để tăng độ khó của quá trình điều tra có khả năng sẽ bắt đầu sau đó lên một bậc, vậy tôi cũng không cảm thấy khi hung thủ ra tay giết người sẽ không đề phòng.

Ví dụ như đeo găng tay hoặc bản thân đã làm xóa dấu vết sau đó, nếu như hung thủ thật sự làm những chuyện này vậy anh ta đã thay thế bản thân vào tâm thái của người bình thường mạnh hơn anh nhiều.” Diana lắc đầu.

Tô Bạch ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng tập gym, hỏi: “Cô có thể xác định được thời gian tử vong của Simon không?”

“Tôi là một đại ma pháp sư hệ vong linh.” Diana nhìn Tô Bạch, vậy mà lại trực tiếp bại lộ thân phận của mình.

“Tôi có nghiên cứu và hiểu biết về thi thể, cho dù bây giờ tôi là một người bình thường nhưng vẫn không phải người mà các anh có thể so sánh được như cũ, tôi thậm chí còn có thể xác định thời gian tử vong chính xác hơn một chút, ví dụ như trước sau ba giờ chiều.”

“Lúc đó, có thể chắc chắn là Phát Thanh chưa có thông báo, hung thủ tự ý ra quyết định giết người trước, nhưng theo như cô nói, hung thủ rất có khả năng đã nhắm đối tượng vào ngày đầu tiên và vẫn luôn vạch kế hoạch, vào khoảng ba giờ chiều ngày hôm nay anh ta đã thành công giết chết Simon, sau đó tại sao anh ta lại phải dùng thuật che mắt vào bữa tối?”

“Đây cũng là một điểm mà hiện tại tôi vẫn chưa nghĩ ra.” Diana nói xong lại bảo: “Suy đoán trước mắt chắc hẳn là để

đánh lừa dư luận, che đậy sơ hở về chứng cứ ngoại phạm của bản thân khi ấy.”

Tô Bạch duỗi tay xoa cằm mình, một khắc này suy nghĩ và cảm giác của hắn dường như đã từ từ quay về lúc thành lập câu lạc bộ giết người ngày trước, mỗi lần trước khi mình giết người và sau khi mình giết người sẽ có cảm giác gì?

Ánh mắt của Diana hơi híp lại, lúc này cô ta dường như cảm thấy Tô Bạch ngồi trước mặt mình chính là một hung thủ chuẩn trăm phần trăm, loại khí chất và cảm giác đó là cảm giác của người bình thường, là cảm giác tội phạm giết người trong những người bình thường.

Xem ra mọi người đều là người có chuyện xưa cả.

“Không, hung thủ không phải vì đánh lừa dư luận hoặc tạo ra bằng chứng ngoại phạm gì đó.” Khóe miệng của Tô Bạch lộ ra một nụ cười mỉm, nói: “Vì cho dù điều tra dựa theo thời gian nạn nhân tử vong mà cô đã xác định thì ai lại có bằng chứng ngoại phạm đủ mạnh và hữu lực? Ngoại trừ tôi được cô tin tưởng và bản thân cô ra, vừa rồi cô cũng nói, bằng chứng ngoại phạm của sáu người kia đều không thể cân nhắc và xác nhận, nếu đã như thế, tại sao hung thủ lại muốn tới bữa tối một lần như thế?”

“Vậy kết luận của anh là gì?”

“Ha ha.” Tô Bạch nở nụ cười, sau đó dùng một loại giọng điệu rất âm u để đáp: “Đám người ngu đần này rõ ràng đều biết rõ trong lòng rằng thế giới chuyện xưa này phải giết người, nhưng người nào cũng đang đợi thông báo của Phát Thanh.

Rõ ràng đã đoán ra được quy tắc trong thế giới chuyện xưa này nhưng vẫn không dám thật sự bước ra một bước này.

Người là tôi giết đấy, nhưng các người cũng không phát hiện ra, nếu đám các người đã ngu xuẩn như thế vậy tôi… sẽ chơi với các người thêm một lúc nữa vậy…”

Diana liếm môi mình, cô ta có hơi ngạc nhiên vì bây giờ Tô Bạch đang mô phỏng tâm thái của hung thủ để làm hồ sơ tâm lý tội phạm.

“Cho nên, theo quan điểm của anh, toàn bộ hành vi của hung thủ vào bữa tối…”

“Một trò mèo khen mèo dài đuôi.” Tô Bạch hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Cũng là một loại vẽ rắn thêm chân.”

“Xem ra, anh đã tìm được đáp án rồi.” Diana lấy một bao thuốc từ trong túi ra, lấy hai điếu cắn giữa đôi môi đỏ của mình rồi châm lên, sau đó đưa một điếu cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận điếu thuốc, hút một hơi.

“Tôi thậm chí còn có thể đoán ra được hung thủ là ai, bản thân tự cảm thấy mình tốt bụng hơn nữa còn làm màu rất khoa trương, sao lại quen thuộc thế nhỉ…”

Chương 1383 Phát Hiện Ra Hung Thủ Thật Sự! 1

“Diễn lại đi!” Tô Bạch đứng dậy nói với Diana: “Nếu bản thân anh ta đã tự cảm thấy mình tốt bụng khi vẽ rắn thêm chân, vậy chúng ta không có lý do gì không nắm bắt cơ hội này cả.”

“Anh nghĩ ra mấu chốt của vấn đề rồi sao?” Diana nhìn Tô Bạch và chớp mắt, trong thế giới hiện thực, cô ta là một cảnh sát hình sự ở nước Pháp, nhưng vừa rồi, cô ta lại cảm nhận được một loại cảm giác đào phạm bị truy lùng trước đây từ trên người Tô Bạch.

Thính giả giết người và người bình thường giết người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, thính giả giết người nói một câu khó nghe thì chẳng có gì khác với người giết gia súc, giống như giết gà giết cừu mà thôi, vì sự nâng cao của cấp bậc sinh mệnh dẫn đến sự thay đổi của tâm thái, khiến cho khi thính giả đang giết người cũng không cảm thấy bản thân đang giết người, không có sợ hãi cũng không có kinh hoàng, không có buồn phiền sau đó, không lo lắng về pháp luật và cũng không để ý đến báo ứng.

Nhưng khi người bình thường giết người, sau khi lo trước lo sau, tâm lý sẽ thay đổi rất đa dạng.

Ví dụ như vừa rồi Tô Bạch tiến hành suy đoán tâm lý tội phạm của hung thủ vậy.

“Gọi mọi người diễn lại quá trình lúc ăn tối một lần đi, cho dù một vài chi tiết không nhớ được nhưng chỉ cần có thể đại

khái nhớ rõ ai ngồi bên cạnh mình, mặc quần áo thế nào là được.” Tô Bạch nói.

“Được, tôi sẽ đi ngay.”

Diana và Tô Bạch rời khỏi phòng gym, trong phòng khách có sáu người ngồi đó, trông có vẻ rất bình tĩnh, mọi người đều đã là người quen thấy sóng to gió lớn rồi, cũng không có khả năng giống như người bình thường ở trong hiện trường mưu sát sẽ lo sợ run rẩy, con gái thì khóc tu tu đó.

“Thời gian thi thể tử vong chính xác, bản thân các anh chắc hẳn cũng đã biết rõ khi tôi hỏi các anh, tôi là một pháp sư vong linh cho nên không cần có bất cứ sự nghi ngờ gì đối với thời gian thi thể tử vong mà tôi nói, tôi là người chuyên nghiệp.

Người chết Simon đã chết khoảng trước sau ba giờ chiều.”

Diana vừa nói câu này ra, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, không có người nào ngồi đây là kẻ ngu ngốc thật sự cho nên mọi người cũng lập tức nghĩ đến mấu chốt của vấn đề, đó chính là lúc dùng bữa tối hình như cũng không cảm thấy thiếu người.

Diana cho mọi người thời gian ba phút để suy nghĩ, sau đó vỗ tay mình, nói: “Cho nên tôi cảm thấy rất cần thiết diễn lại tình tiết lúc dùng bữa tối.”

Nói xong, ánh mắt của cô ta nhìn về phía quản gia già: “Quản gia, ông có thể nói cho tôi biết…”

“Xin lỗi, không thể.” Quản gia già hơi mỉm cười, rõ ràng ông ta thân là một người ngoài cuộc, ngay khi mọi người dùng bữa ông ta phụ trách lên món và cuối cùng là người thu dọn sạch sẽ, hiển nhiên ông ta có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người trong cuộc không thể nhìn thấy hơn, nhưng ý của vị quản gia già rất đơn giản, mọi người chỉ cần coi như ông ta không tồn

tại là được, ông ta sẽ không làm nhân chứng gì hết, cũng sẽ không cung cấp bất cứ thông tin gì liên quan đến hung thủ.

Đây là một NPC rất tận tụy với công việc.

"Vậy được rồi." Ngược lại Diana cũng không thất vọng bao nhiêu, rõ ràng câu trả lời của quản gia già nằm trong dự đoán của cô ta, cô ta nói thẳng: "Làm phiền ông lặp lại quá trình gọi chúng tôi dùng bữa tối nay, ví dụ như ông đã bưng món gì lên, đều phải đi lại quy trình trước đó một lượt, những người khác đều sẽ tự thay thế vào nhân vật của chính mình rồi diễn lại."

"Chuyện này không thành vấn đề." Quản gia già đồng ý ngay.

"Được rồi, bây giờ các vị hãy nhớ lại khi quản gia gọi mọi người ăn cơm, mọi người đang ở đâu, xin hãy trở về vị trí mà khi đó mọi người đã ở, giả vờ làm chuyện mà mọi người đang làm khi ấy, lúc diễn lại hãy cố hết khả năng nhớ lại một vài chi tiết lúc đó, ví dụ như mọi người đã nhìn thấy người đối diện đang làm gì, hoặc là nhìn thấy người bên cạnh mình đang làm gì, cố hết sức có thể tương tác với nhau một chút, cũng có thể nhắc nhở nhau, được rồi, bây giờ có thể chuẩn bị, đợi quản gia thông báo dùng bữa."

Diana vỗ tay, ra hiệu có thể bắt đầu.

Mọi người đều lần lượt rời khỏi phòng khách, Diana liếc mắt nhìn Tô Bạch với vẻ ý vị sâu xa, cô ta biết rõ lần diễn lại này chắc hẳn chỉ là một màn ngụy trang mà Tô Bạch chắc chắn đã có cách khác.

Năm người là Diana, Lucy, Piqué, Triệu Nhụy và Tô Bạch cùng nhau đi lên tầng hai, trong khoảng thời gian này, trên "lời khai" bọn họ đều nói mình đang ở trong phòng ngủ hoặc là đọc sách, Muntari và Từ Cương thì lại đến phòng tập gym,

Trần Minh thì lại đi ra khỏi cửa huyền quan, anh ta ra ngoài ngắm cảnh.

Tô Bạch mở cửa phòng ngủ và đi vào trong, sau đó đợi.

“Ăn cơm…”

Giọng nói vừa khàn vừa hàm chứa lực xuyên thấu của quản gia già vang lên, cho dù lúc này bạn đang ngủ hay là đang đeo tai nghe nghe nhạc thì giọng nói này đều có thể xuyên vào màng tai bạn một cách rõ ràng.

Trong đầu Tô Bạch lập tức hiện ra cảnh tượng chủ nhân cầm chậu thức ăn gõ một cái, sau đó một đàn chó con lập tức chạy qua đợi ăn cơm.

Đợi một lúc, hắn đẩy cửa ra, trông thấy Lucy đang đứng bên cạnh cửa phòng mình.

“Tôi nhớ lúc đó khi tôi xuống tầng, anh đi trước tôi.” Lucy giải thích.

Tô Bạch gật đầu, sau đó bắt đầu đi xuống tầng, rõ ràng mọi người đều đã tiến vào trạng thái, thậm chí ngay cả trình tự trước sau chi tiết cũng có thể phân biệt dưới việc nhắc nhở cho nhau biết.

Người trong phòng ngủ, trong phòng tập gym và ở bên ngoài ngắm cảnh đều đã tới nhà ăn. Trong nhà ăn bày một chiếc bàn dài màu trắng giống kiểu bàn mà quý tộc dùng bữa trong phim châu Âu, đừng nói là chín người dùng bữa mà hai mươi người dùng cũng có thể ngồi xuống thoải mái, hơn nữa thức ăn cũng đều là quản gia già bưng từng món một lên để mọi người tự lấy đồ ăn chung, cũng coi như là một loại hình thức tự phục vụ.

Chương 1384 Phát Hiện Ra Hung Thủ Thật Sự! 2

Vì mới đầu mọi người đều không quen cho nên khi ngồi xuống ăn cơm, bọn họ theo bản năng ngồi cách nhau một ghế, nói cách khác giữa hai người sẽ để trống một ghế, sau đó lại dưới bầu không khí đặc biệt này, vị trí ngồi lần đầu tiên cũng trở thành vị trí cố định của mọi người khi dùng bữa sau này, đây cũng coi như là một loại ăn ý ngầm ước định mà thành.

Mọi người đồng loạt kéo ghế của mình ra rồi ngồi xuống, quản gia già bắt đầu lên món, mà mọi người cũng bắt đầu nhớ lại chi tiết trên bàn ăn, một người nói khi đó đang ăn gì, một người nói khi đó ăn món gì đó rất nhiều, một người nói cái nĩa này phát ra tiếng rất lớn, mọi người cùng nhau nhớ lại, đồng thời cũng nghiệm chứng cho nhau.

Mà lúc này, vị trí của người chết Simon không thể nghi ngờ gì đang để trống, người ngồi bên cạnh Simon là Lucy và Piqué, không biết tại sao, mọi người lại không sao nhớ lại được hành động trên bàn cơm khi đó của Simon.

Thế này cũng rất bình thường thôi, vì Simon đã chết trước khi bữa tối bắt đầu, anh ta hoàn toàn không ngồi ở bàn ăn cơm, nhưng mọi người lại không hề cảm thấy thiếu mất một người, rõ ràng có một người đã sắm vai hai nhân vật, dưới loại tình huống này, hiển nhiên cảm giác tồn tại rất thấp, hung thủ cũng không dám làm ra cảm giác tồn tại gì.

Ngay khi quản gia già bưng một cái đĩa trống qua nói là món súp Borsch, đột nhiên Lucy mở miệng bảo: “Tôi nhớ khi đó người ngồi bên này của tôi nói câu để lại súp Borsch cho

quý cô này là tôi, sau đó quản gia nói toàn bộ món ăn đều đủ suất."

Khi Lucy nói xong lời này đã nhìn về vị trí Simon, sau đó lại nhìn về phía Piqué ở xa hơn.

Piqué lắc đầu đáp: "Tôi chưa từng nói câu này, trên thực tế tôi thật sự không thích ăn món súp Borsch này tí nào."

Vấn đề xuất hiện ở đây, mọi người cũng lập tức yên tĩnh hẳn, rõ ràng trong trí nhớ và ấn tượng của mọi người, vào lúc này cục diện diễn lại cuối cùng cũng rơi vào trong một mệnh đề mâu thuẫn.

Có người đang ngồi ở vị trí đó, nói để lại một ít súp Borsch cho Lucy, tức là khi ấy hung thủ đã rời khỏi vị trí của mình và ngồi lên vị trí của Simon.

"Tôi nhớ khi món súp Borsch được bưng lên đã có người ăn xong và chuẩn bị rời đi." Tô Bạch mở miệng bảo.

Mọi người đều là ngồi xuống trước thì bắt đầu dùng bữa trước, cảm thấy ăn xong thì có thể rời đi, không có sự ràng buộc đặc biệt nào ở đây.

Diana gật đầu bảo: "Đúng thật, tôi không ăn súp Borsch, điều này có nghĩa khi ấy có thể tôi đã rời khỏi đây để tới phòng khách."

"Không thể nói như vậy." Trần Minh mở miệng nói: "Phòng ăn nối tiếp với phòng bếp và phòng khách, cái bàn này của chúng ta để ngang đối diện với cửa lớn của phòng khách, muốn về phòng ngủ tầng hai vậy nhất định phải đi vào phòng khách trước, sau đó mới lên tầng, tôi nghĩ vào lúc đó chắc hẳn không có ai sẽ chọn vào nhà bếp giúp quản gia rửa bát đâu nhỉ?"

Anh ta lập tức ra hiệu bằng tay, vẽ một vòng tròn rồi bảo: "Thật ra rất đơn giản thôi, hung thủ chỉ cần thể hiện ra cảm

giác tồn tại của mình và Simon là được, cho dù hung thủ có hóa trang và tháo trang sức nhanh chóng thậm chí là thay đổi gương mặt như trong Xuyên kịch của người Trung Quốc, nhưng con đường duy nhất của anh ta cũng là con đường thích hợp nhất chắc hẳn là khi bữa tối vừa bắt đầu và khi bữa tối gần kết thúc, hai khoảng thời gian này người qua người lại, thích hợp cho một mình anh ta sắm vai hai nhân vật, hơn nữa thời gian chúng ta dùng bữa đều rất ngắn, tiếp đó căn cứ theo vị trí Simon vẫn luôn ngồi."

Anh ta đứng dậy chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Lucy ngồi bên cạnh, sau đó chỉ vào Piqué và Tô Bạch ở bên đó, nói: "Cũng chỉ có người ngồi ở phía này của chúng tôi là có cơ hội này, cũng không có khả năng là người ngồi ở phía đối diện, sau khi diễn xong vai của mình lại vòng một vòng đi đến phòng khách rồi lại trở về, hoặc là đi vào nhà bếp rồi vòng về, như thế chắc chắn sẽ gây chú ý.

Chỉ có khi ngồi ở bên này tức là cùng một bên với Simon mới có thể nhân lúc mình đi qua đây, trước ngồi ở vị trí của mình hoặc là vị trí hiện tại của Simon để dùng bữa, sau đó lại đứng dậy, đi đến chỗ nhân vật của mình tiếp tục dùng bữa, đợi khi dùng bữa kết thúc và trở về, còn có thể đổi thân phận tiếp, một lần nữa tăng thêm ấn tượng."

Nói đến đây, Trần Minh chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Lucy, sau đó là Piqué và Tô Bạch.

"Nói cách khác, hung thủ là một trong số bốn người chúng tôi, ồ, đúng rồi, nữ thám tử đại nhân, cô đã loại trừ người Trung Quốc tên Vương Nhất này, nói cách khác, hung thủ rất có khả năng là một trong ba người gồm Trần Minh tôi, Lucy và Piqué.

Tôi có thể nói ra logic này, đẩy mình vào trong những người bị tình nghi, nếu tạm thời loại trừ tôi ra, hung thủ chính

là Lucy và Piqué, bọn họ ngồi cạnh Simon, một người đóng hai nhân vật cũng thuận tiện hơn."

"Hoang đường, logic và suy đoán của anh khiến tôi rất ngạc nhiên, đương nhiên, tôi thừa nhận lời anh nói rất có lý, nhưng theo quan điểm của tôi, hung thủ chắc hẳn là anh, Lucy và vị Vương Nhất này, ba người các anh ngồi ở bên đó, hung thủ chắc chắn là một trong số các anh."

Lucy thì lại lắc đầu, ánh mắt lại liếc qua người Trần Minh, Piqué và Tô Bạch, rõ ràng, quan điểm của cô ta là trong ba người ngoại trừ mình ra chắc chắn chính là hung thủ.

"Vậy thì rất rõ ràng rồi, tiếp theo là tìm chứng cứ." Tô Bạch đứng dậy gật đầu với Diana, Diana lấy ra một lọ bột sắt và một cái chổi nhỏ.

"Vậy mà lại có thể làm ra thứ thu thập được dấu vân tay, rất lợi hại." Piqué mở miệng khen ngợi: "Tôi nghĩ là đi tới bên đàn dương cầm đó đi, đúng rồi, ở đó có khả năng để lại dấu vân tay của hung thủ."

Vừa nói xong những lời này, ánh mắt của anh ta lướt qua người Lucy và Trần Minh với vẻ hơi hứng thú, rất dễ nhận thấy, ngay khi Tô Bạch gọi Diana lấy bột sắt ra, anh ta đã tạm thời loại trừ hắn ra khỏi phạm vi hung thủ rồi.

"Thật ngại quá." Tô Bạch nhún vai, đi đến giữa hai người Lucy và Piqué, cũng chính là đứng phía sau cái ghế của Simon đó: "Chúng tôi không chắc chắn có thể nhận được dấu vân tay ở bên đàn dương cầm đó không, hơn nữa khi ấy mọi người đều đã kiểm tra thi thể và đàn dương cầm, tuy rằng xác suất để lại dấu vân tay ở vị trí mở chốt cũng không lớn nhưng tôi cảm thấy nếu hung thủ đã nhàm chán đến mức chơi trò chơi vẽ rắn thêm chân này, vậy dấu vân tay trên đàn dương cầm chắc hẳn đã bị xóa sạch, thậm chí hung thủ có khả năng đã đeo găng tay

để hoàn thành quá trình gây án, nên hiển nhiên không có khả năng để lại dấu vân tay rồi.”

“Vậy cậu lấy cái này có…” Piqué nhìn Tô Bạch với vẻ khó hiểu rồi lại đột nhiên dừng lại.

Tô Bạch nhìn anh ta với vẻ cười như không cười, ngón tay của hắn đang chỉ về phía cái ghế mà Simon ngồi đó.

Cái ghế này vẫn dựa vào bàn mà chưa hề bị kéo ra, dưới trạng thái này không thể ngồi lên để dùng bữa.

“Trên cái ghế này sẽ có dấu vân tay của ba người.” Tô Bạch nói tiếp: “Một là của quản gia vì mỗi ngày ông ấy đều sẽ dọn dẹp nơi này, ghế của tất cả chúng ta đều sẽ được đẩy vào trong hơn nữa được xếp rất chỉnh tề, một người khác đương nhiên là Simon, và một người nữa… chính là hung thủ.

Khi hung thủ giết người có thể sẽ đeo găng tay, nhưng tôi không tin hung thủ sẽ đeo găng tay khi dùng bữa, bằng không, không có khả năng không bị mọi người phát hiện.

Hơn nữa, cũng may Simon là đàn ông, anh Piqué, anh chắc hẳn sẽ không chủ động làm ra loại hành động lịch thiệp như giúp một người đàn ông kéo ghế và mời anh ta ngồi vào chỗ chứ? Đương nhiên quý cô Lucy cũng không có khả năng làm như vậy.”

Chương 1385 Bí Mật Bên Dưới Sơn Trang! 1

“Ha ha.” Piqué bật cười, sau đó duỗi tay sờ lên chiếc ghế của Simon, điều này có nghĩa gì, thật ra đã rất rõ ràng rồi, vì dưới tiên đề không tìm được hung thủ thật sự, trừ hung thủ thật sự ra những người khác đều sẽ phải chịu hình phạt, không ai lại đi bao che cho hung thủ thật sự, cũng không người nào cố tình phá hỏng chứng cứ.

“Cậu chắc hẳn đã đoán ra được tôi là ai rồi đi?” Piqué duỗi tay, vỗ lên bả vai của Tô Bạch: “Cậu đúng là… con dơi thối.”

“Mùi khai làm màu trên người anh thật sự quá nồng, nồng đến mức sắp hóa thành nước nhỏ xuống rồi, tôi muốn giả bộ hồ đồ cũng không làm được.” Tô Bạch nhìn Piqué với vẻ bình tĩnh.

“OK, các vị có mặt ở đây cho tôi chút thời gian nói chuyện một lúc nhé, tôi là hung thủ, tôi thừa nhận, được không?” Piqué vẫy tay với tất cả mọi người một cách hào phóng và thoải mái, sau đó đi thẳng về phía cửa huyền quan.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không có người nào đứng dậy ngăn cản vì thời gian chót để bầu phiếu là sau bữa tối ngày mai, quả thật không cần phải khống chế Piqué làm gì.

Mọi người kinh ngạc chẳng qua là vì loại thái độ hào phóng thừa nhận này của anh ta mà thôi.

Tô Bạch đi cùng Piqué ra khỏi huyền quan, ngoài trời đang đổ mưa, cũng may bên ngoài có hành lang nên có thể đi dạo,

tuy rằng thi thoảng có hạt mưa bắn vào trong nhưng cũng không tính là gì.

"Anh cố ý." Tô Bạch dẫn đầu mở miệng vì hắn có thể cảm giác được Piqué, không, là Tucker đã phạm phải rất nhiều lỗi sai ngu ngốc trong hành động giết người lần này, loại cảm giác này hắn có thể đồng cảm sâu sắc vì lúc trước hắn cũng như vậy.

Mỗi lần sau khi tìm cách giết một người, Tô Bạch sẽ vừa lo lắng liệu có xuất hiện ảnh hưởng đến mình hay không, nhưng lần nào cũng phát hiện ra đều không bị liên lụy và nghi ngờ, hắn lại sẽ cảm thấy không cam lòng chút nào, giống như bạn làm một chuyện tự cho rằng rất lợi hại, kết quả lại không ai biết, có một loại cảm giác người tài giỏi không được trọng dụng, áo gấm đi trong đêm.

Nhưng lúc đó hắn chỉ vì bệnh thần kinh của mình phát tác cho nên cần giết người để trút ra, nói đơn giản thì là một người điên, còn bây giờ hắn là một thính giả cao cấp, hiện giờ và quá khứ hiển nhiên là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cũng vì thế mà hắn cảm thấy Tucker chắc hẳn sẽ không đến mức thật sự hành động như vậy.

"Đây là trận đầu tiên, chỉ là một lần làm nóng người mà thôi." Ngược lại Tucker không cảm thấy sao cả, đối với anh ta mà nói bị phát hiện thì bị phát hiện thôi: "Thế giới chuyện xưa có thính giả cao cấp và thính giả không phải cao cấp cùng nhau tham gia, thường thì Phát Thanh sẽ áp dụng độ phân chia rõ ràng, tuy rằng hai tốp người đều nằm trong cùng một thế giới chuyện xưa nhưng thật ra vẫn là ai chơi phần của người nấy, trò chính của lần này thật ra vẫn là cảnh mà chúng ta nhìn thấy khi vừa tiến vào thế giới chuyện xưa này, mà nơi này chỉ là một sân chuẩn bị sẵn sàng."

“Cho nên anh không dự định tiếp tục chơi trò thiểu năng trí tuệ này nữa?” Tô Bạch nghĩ đến thế giới chuyện xưa mà mình đã gặp được Lam Lâm, Tịch Lâu và Yến Hồi Hồng, quả thật là như thế.

“Đừng, tôi cũng không nói như thế, bằng không tôi cũng quá tự phụ rồi, tôi không ngờ cô gái đó sẽ tìm được bột sắt, cũng không ngờ vậy mà cậu lại có thể liên tưởng đến dấu vân tay trên ghế của Simon, nói thế nào nhỉ, không phải tôi cố tình không muốn chơi trò này mà là vì cậu khiến tôi không thể chơi được nữa.

Nếu tôi nói cố tình muốn thua để chuẩn bị cho trò hay tiếp theo vậy cũng rõ ràng tôi quá vô liêm sỉ rồi, dùng cách nói của người Trung Quốc các cậu thì chính là tự dát vàng lên mặt mình.”

Tucker chống hai tay lên lan can: “Cậu vẫn sẽ tiếp tục chơi chứ?”

“Tôi cần phần thưởng đó.” Tô Bạch đáp.

Tucker gật đầu: “Tôi ủng hộ cậu.” Anh ta không hề có cảm xúc oán hận khi thân là hung thủ bị “cảnh sát” bắt được tí nào: “Đúng rồi, nếu tiện thì thu thập thêm một vài tin tức hữu dụng ở đây, tôi cảm thấy cảnh khi vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa này chắc hẳn có liên quan đến sơn trang Triệu thị và thậm chí trong trò chơi chính, chắc hẳn có thể tìm được một vài manh mối ở nơi này, tôi không có thời gian và cơ hội nên đành dựa vào cậu, ngoài ra, dưới gầm giường phòng ngủ không có người ở trong cùng của lầu hai đó, tôi đã để lại vài thứ cho cậu.”

“Vậy cảm ơn anh.”

“Khách sáo rồi.” Tucker nhìn bả vai đã ngấm nước của mình, lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ rồi quay người định đi về

huyền quan.

Sáu người trong phòng khách vẫn còn ngồi ở đó, sau khi Tô Bạch và Tucker trở về, ánh mắt của mọi người hiển nhiên đều rơi lên người Tucker.

“Quản gia, mỳ Ý mà ông làm rất ngon, vị rất giống với mỳ Ý mà mẹ tôi đã làm cho tôi lúc còn nhỏ.” Tucker nói với quản gia già.

Quản gia già mỉm cười và gật đầu.

“Trước khi bầu phiếu vào ngày mai, còn có thể giết người không?” Tucker hỏi.

Những người khác ngồi trong phòng khách nghe vậy đều kinh ngạc, rõ ràng đang lo lắng liệu có phải Tucker định cá chết lưới rách kéo một người làm đệm lưng hay không, dưới tình huống đã tìm được hung thủ thật sự có thể tránh khỏi hình phạt mà lại bị giết chết vô ích, không thể nghi ngờ gì chính là một cách chết rất oan ức.

“Không thể.” Câu trả lời của quản gia già rất đơn giản và dứt khoát.

“Tôi biết ngay.” Tucker duỗi thắt lưng, thứ mà Phát Thanh muốn là mưu sát và nghi kỵ trong môi trường khép kín này chứ không phải một trận đấu đá hỗn loạn, mà người đảm bảo cho quy tắc được chấp hành chính là quản gia già.

Có ông ta tọa trấn, trò chơi này sẽ được tiếp tục ổn thỏa, cốt truyện cũng sẽ không lệch khỏi hướng mà Phát Thanh muốn.

Chương 1386 Bí Mật Bên Dưới Sơn Trang! 2

"Vậy tôi đi nhìn xung quanh một lát." Ánh mắt của Tucker lại liếc qua sáu người khác ngồi đó ngoại trừ Tô Bạch một cách rất tùy ý: "Nể mặt tôi không tìm một trong số các người làm đối tượng ra tay, yêu cầu này không quá đáng chứ?"

Mọi người không đáp lời vì ý tứ khiêu khích trong lời nói của anh ta rất rõ ràng.

Còn nữa, mọi người cũng đã nhìn ra được thân phận của anh ta trong một loạt những hành động sau khi Tucker bị phát hiện ra là hung thủ, nếu không ngoài ý muốn đây chắc hẳn là một vị thính giả cao cấp đại nhân.

Mà có cảnh mở màn khi tiến vào thế giới chuyện xưa mới đầu này làm nền, rõ ràng mọi người cũng hiểu rõ chết ở đây và bị trừng phạt cũng không phải kết thúc về mặt ý nghĩa chân chính mà chỉ là kết thúc trong cảnh trò chơi này mà thôi, trên cơ bản Tucker bán công khai thân phận thính giả cao cấp của mình cũng khiến phần lớn người có mặt ở đây rất kiêng dè.

Nếu ở trong thế giới hiện thực, phần lớn người ngồi ở đây đối diện với Tucker, đều sẽ phải cung kính khom lưng gọi một tiếng "đại nhân," nếu lần này Tucker coi như hoàn toàn chết thì còn đỡ, nhưng rất dễ nhận thấy, anh ta không chết hoàn toàn, cho nên không ai muốn đơn thuần đối đầu với thính giả cao cấp này mà không có một chút lợi ích nào vào thời điểm này cả.

Tucker duỗi tay tới khoác vai Tô Bạch: "Đi nào, tôi còn một vài hoạt động trẻ em không nên nhìn muốn làm riêng với cậu nữa."

Tô Bạch cười hơi bất đắc dĩ, hành động này của Tucker tương đương với việc đặt mình ở vị trí cùng cấp bậc với anh ta, đại khái thì những người ngồi đây cũng có thể đoán ra được mình cũng là thính giả cao cấp, nhưng Tucker chắc hẳn không phải cố tình đào hố hại mình, vì lúc này tiết lộ mình có thân phận thính giả cao cấp vừa có lợi vừa có hại đi.

Bây giờ cho dù mọi người đều là người bình thường nhưng kêu mấy người có thâm niên này chọn Tô Bạch làm đối tượng để mưu sát vậy áp lực tâm lý vẫn rất lớn, nhưng cũng có thể tăng khả năng bị tình nghi của hắn lên nhiều, vì trước mắt đã có một vết xe đổ thính giả cao cấp đại nhân là hung thủ rồi.

Tô Bạch và Tucker đi thẳng lên lầu hai, sáu người trong phòng khách thì lại rất quy củ không ai đi theo, hai thính giả cao cấp đại nhân nói muốn "nói chuyện riêng" ai lại không biết thức thời chạy qua đó góp vui nữa?

Hai người đi lên lầu hai và đi thẳng vào sâu bên trong, sau đó dừng lại trước cửa một căn phòng để trống ở tận cùng, trong tay Tucker xuất hiện một sợi dây thép, nhẹ nhàng đẩy tim khóa ra.

"Thật chuyên nghiệp." Tô Bạch nói.

"Tôi sẽ coi đây là một lời khen." Tucker ra hiệu cho Tô Bạch đi vào.

Ánh mắt của Tô Bạch trực tiếp rơi lên chiếc giường đó, vì trước đó Tucker đã nói anh ta để lại đồ bên dưới chiếc giường này cho mình, lúc trước anh ta không chắc chắn về thái độ của quản gia già cho nên nói trước cho Tô Bạch để tự hắn tới nhìn, nhưng nếu bây giờ mình vẫn có thể tiếp tục tự do hoạt động

trong non nửa ngày vậy có thể đích thân dẫn hắn đi xem phát hiện của mình.

"Biết tại sao tôi lại cảm thấy các cậu ngu không?" Tucker ngồi xổm xuống, vén ga giường lên: "Vì đại đa số các cậu đều đang suy nghĩ xem nên giết người thế nào và che giấu bản thân thế nào, lại bỏ sót mất kho báu chân chính ẩn giấu ở nơi này, ánh mắt khi tôi nhìn các cậu giống như nhìn một đám đần độn đứng trên núi tiền đánh đến tôi sống anh chết chỉ vì mấy thanh vũ khí đồng thau."

"Nhưng người đầu tiên giết người vì vũ khí đồng thau…" Tô Bạch nhìn Tucker và nói.

Tucker sững sờ, lúc này mới ý thức được câu so sánh vừa rồi của mình cũng khá là hại mình: "Tới đây, ngày đầu tiên tôi vào sơn trang Triệu thị này đã cảm thấy không đúng rồi.

Tầng một từ đông sang tây của toàn bộ sơn trang lần lượt là hồ bơi trong nhà, phòng tập gym, phòng ngủ, nhà ăn, phòng khách, đầu tây của tầng hai liền kề với phòng khách chính là phòng ngủ.

Nhưng cậu có phát hiện ra không, nơi này không có ga ra, vì có cầu treo sắt được đặc biệt thiết kế ra đó, cũng vì thế mà mọi người nhất định phải dừng xe lại ở đầu bên đó rồi đi qua đây, vậy cậu không tò mò sao?

Tận cùng phía tây dưới tầng, lầu hai là phòng ngủ, vậy khu vực bên dưới được bao quanh bởi tường và xi măng dùng để làm gì?

Không có cánh cửa rõ ràng có thể tiến vào, nhưng cũng không thể cố tình bỏ qua khu vực này khi thiết kế biệt thự rồi dùng xi măng trực tiếp lấp lại được chứ?"

"Có động thiên khác."

Tô Bạch thật sự đã bỏ qua điểm này, nói một cách chính xác thì trên cơ bản toàn bộ thính giả đều đã bỏ qua điểm này vì sau khi mọi người tiến vào nơi này đã bị suy nghĩ của mình thay thế, đều đang đợi trò chơi và vụ mưu sát bắt đầu, cho dù khám phá căn nhà thì mọi người cũng chỉ làm qua loa cho có rồi thôi, phỏng chừng người có thể ý thức được chỗ này có khu vực "không hợp lý" cũng không nhiều, mà người có thể ý thức được hơn nữa thật sự bằng lòng tốn tâm tư đi tìm kiếm và nghiên cứu lại càng ít hơn.

Về phần tại sao Tucker lại tìm được.

Đột nhiên trong đầu Tô Bạch hiện ra hình ảnh mình đứng bên cạnh quan tài nơi chứng đạo nghe thấy tiếng gõ, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Tucker đào động trên đỉnh đầu mình hơn nữa còn thật sự đào thủng một tấm gương đồng.

Người này… trời sinh là bàn tay vàng trong làng đào hang à…

"Bạch, cậu đang nghĩ gì thế, tới xem chỗ này đi!"

Tucker duỗi tay nhấc hai tấm ván gõ lên, bên trong xuất hiện một thông đạo…

Chương 1387 Mục Tiêu Tiếp Theo Của Hung Thủ: Tô Bạch! 1

“Cho nên…” Giọng nói của Tô Bạch mang theo chút nghi ngờ nhỏ, sau đó lại hỏi từng câu, cuối cùng mang vẻ mặt: “Con mẹ nó anh đang chơi tôi đấy à?”

Chỉ vì băng qua con đường bên dưới gầm giường chưa bao lâu, trước mặt Tô Bạch đã xuất hiện một vách tường kim loại, trên vách tường có đúng một cánh cửa chỉ đủ cho một người đi vào, hơn nữa bậc cửa này cũng khá cao, đã vượt qua nửa mét rồi, duỗi tay gõ thử lên cửa, chắc chắn không phải vỏ kim loại mà là một loại vật liệu và độ dày tương tự với két bảo hiểm ngân hàng đó.

“Bây giờ không phải tôi không có thời gian hay sao, dù sao cậu cũng có thể vừa suy nghĩ giết người thế nào vừa nghĩ xem nên mở cánh cửa này thế nào cơ mà, cửa có khóa điện tử, xem chừng chắc hẳn là loại khóa điện tử cao cấp cần dấu vân tay hoặc đồng tử để nghiệm chứng, cậu cố lên nhé.”

Tucker bày ra vẻ mặt tôi rất xem trọng cậu.

“Ý của anh là kêu tôi ở bên này vừa vạch kế hoạch giết người thế nào và che giấu mình thế nào, đồng thời vừa phải nghiên cứu thuốc nổ TNT, hoặc là nghĩ cách phá giải khóa mật mã này ở một nơi thậm chí còn không có máy tính như đây?”

“Ờm… độ khó có hơi lớn thật, nhưng phải như thế mới có lực khiêu chiến chứ, không phải sao?” Tucker vỗ lên vai Tô Bạch.

Lúc này Tô Bạch đã bình tĩnh hơn, sau đó hắn nhíu mày nói: "Anh nói xem, liệu bên trong có phải chỗ mà chúng ta đã xuất hiện ngay từ lúc đầu khi tiến vào thế giới chuyện xưa này không?"

Tucker hơi sững sờ, gật đầu theo bản năng: "Ví dụ cậu đoán càng to gan hơn, dựa theo ý của cậu thì thật ra ở trong này đặt bản thể của chúng ta?"

"Chẳng lẽ phong ấn ác ma gì đó chắc? Đây là thế giới chuyện xưa hồi hộp gay cấn trong trò chơi khoa học viễn tưởng, không có khả năng giống như [Ngôi nhà gỗ trong rừng] khoác một lớp mặt nạ khoa học viễn tưởng lại xuất hiện một đống sinh vật vong linh khó tin, hơn nữa căn cứ theo sự hiểu biết về kết cấu căn phòng này trong đầu tôi thì không gian bên dưới tầng hai này thật ra cũng khá khớp với phạm vi không gian trong phòng thí nghiệm mà chúng ta đã ở lúc đầu, tôi cũng không cảm thấy có mật thất ngầm gì ở đây."

"Tại sao?"

"Nếu muốn làm mật thất, hoàn toàn không cần phải mở ra không gian này trong nhà, đạo lý này anh hiểu chứ?" Tô Bạch hỏi.

"Ha ha, dù sao thì bây giờ tôi có hiểu hay không cũng không sao cả, đúng rồi, cậu tính mục tiêu tiếp theo là giết ai?" Tucker hỏi, dù sao anh ta cũng đã ra khỏi cuộc chơi rồi cho nên ngược lại có thể hỏi Tô Bạch dự tính tiếp theo làm thế nào.

"Tạm thời vẫn chưa xác định được." Tô Bạch đáp lời: "Không phải không tin anh mà là tôi thật sự vẫn chưa xác định được, hơn nữa cố tình giết người cũng quá gượng gạo."

"Giết người ngẫu nhiên sao?" Tucker lắc đầu: "Ngược lại Diana và Trần Minh rất nhạy bén, cậu có tự tin không để lại

bất cứ dấu vết nào dưới tình huống giết người ngẫu nhiên không?"

"Giết người, anh vẫn rất có kinh nghiệm đấy nhỉ." Tô Bạch nói.

"Ai lại không chứ…" Tucker vừa định châm biếm hai câu, nhưng lại nghĩ đến lời miêu tả trước đó của Tô Bạch khi nói ra tâm lý tội phạm của mình, nghĩ kỹ hình như thật sự có đạo lý này, đối với chuyện người bình thường nên đi mưu sát thế này thì vị đồng nghiệp ở đơn vị anh em này của mình quả thật càng có quyền lên tiếng hơn.

Hai người nói chuyện xong, Tucker chỉnh lại ván giường rồi cùng đi ra khỏi phòng ngủ này.

"Cần dấu vân tay và đồng tử nghiệm chứng…" Ngay khi sắp đi đến bên cầu thang, đột nhiên hắn mở miệng nói: "Liệu có phải là dấu vân tay và đồng tử của quản gia không nhỉ?"

"Thế thì khó giải lắm." Tucker nhún vai: "Ở đây ông ta chỉ là một BUG thôi."

Tối đó, có người ngủ trong phòng khách và cũng có người về phòng ngủ của mình, quản gia già đã chính miệng thừa nhận trước khi kết thúc bầu phiếu vào ngày mai, không cho phép án giết người mới xuất hiện, cũng vì thế mà tối nay người nghỉ ngơi trong phòng khách rốt cuộc có phải sợ thật sự hay không, và người về phòng ngủ để ngủ rốt cuộc có thật sự ngủ yên hay không, chuyện này cũng chẳng ai rõ.

Bữa sáng và bữa trưa ngày hôm sau Tô Bạch đều không xuống ăn, ngược lại Tucker lại ngồi xuống dùng bữa một cách rất bình thản và thoải mái, mà mọi người cũng không nói gì cả, có thể ngồi xuống ăn cơm chung với hung thủ vừa giết chết bạn đồng hành của mình cũng chỉ có loại sinh vật như thính giả này mới có thể làm được.

Đến giờ dùng bữa tối, Tô Bạch mới ra khỏi phòng.

Tucker chủ động ngồi ngay bên cạnh hắn: "Cả ngày rúc trong phòng làm gì thế?"

Anh ta cũng không tin Tô Bạch đang nghiên cứu làm ra thuốc nổ TNT thế nào với điều kiện hiện có.

"Nghỉ ngơi."

"…" Tucker.

Bữa tối ăn rất bình tĩnh vì mọi người đều biết rõ sau bữa tối sẽ có chuyện gì, đợi sua khi bọn họ dùng bữa tối xong, mọi người cùng ngồi trong phòng khách đợi.

Tô Bạch ngồi lên sô pha trước, Tucker chủ động ngồi chung với hắn, trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ chán ghét.

"Tôi đã sắp chết rồi vậy mà cậu vẫn không an ủi tôi một chút sao?"

"Nếu anh thật sự muốn chết thì chắc chắn sẽ không có tâm thái như bây giờ đâu." Tô Bạch đáp.

"Bây giờ, mời bắt đầu bỏ phiếu, tôi sẽ hỏi từng người một, mọi người chỉ cần chỉ ra người mà mình nghi ngờ là hung thủ với tôi là được." Quản gia dọn dẹp xong nhà ăn lập tức đi qua đây bắt đầu tiến hành nghi thức bỏ phiếu.

Rất đơn giản, rất ngắn gọn, thậm chí mọi người cũng không hề khẩn trương chút nào, nhưng Tô Bạch hiểu rõ đây là vì hung thủ đã sớm bại lộ rồi, nếu đợi đến khi bỏ phiếu lần sau mà hung thủ vẫn không xác định, vậy bầu không khí bỏ phiếu này cũng không thoải mái như vậy nữa.

Mọi người đều chọn Piqué cũng chính là Tucker và thậm chí ngay cả Tucker cũng chọn chính mình.

Sau đó quản gia già tuyên bố kết quả cuối cùng giống như đi xong một nghi thức, mà ông ta thì lại là tín đồ thánh kính chủ trì nghi thức này.

Ngay sau đó, một bàn tay của quản gia già đột nhiên bắt lên bả vai của Tucker, sau đó cơ thể hai người lập tức biến mất, bức tường đỏ sẫm đối diện với phòng khách lại hiện ra.

Chương 1388 Mục Tiêu Tiếp Theo Của Hung Thủ: Tô Bạch! 2

Ngược lại Tucker rất bình tĩnh, cho dù bây giờ quản gia già đang không ngừng ấn cả người anh ta vào trong vách tường, cơ thể anh ta cũng đang không ngừng vỡ vụn và hóa thành nước mủ.

Nhưng từ đầu đến cuối, Tucker cũng không hề kêu một tiếng nào cả, thằng cho đến khi anh ta chết, những người khác thì lại nhìn một màn này với vẻ khiếp sợ, ngay khi quản gia già trong mấy ngày này vẫn luôn hầu hạ mọi người ăn mặc ở đi lại đột nhiên biến thân thành đao phủ, hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau hiện ra quả thật khiến trong lòng người có hơi nhất thời không kịp xoay chuyển.

Vách tường này giống như sống lại và chủ động ăn thức ăn, đến cuối cùng, bộ quần áo trên người Tucker cũng bị nuốt chửng, mà trên người quản gia già thậm chí là đến hai cánh tay ông ta lại không hề dính bất cứ một giọt máu nào cả.

Ngón tay của Tô Bạch nhẹ nhàng vuốt lên da ghế sô pha, đột nhiên hắn có một loại cảm giác đó chính là vách tường màu đỏ thẫm này chắc hẳn được cố tình nhuộm đỏ như thế, nếu không ngoài ý muốn thì hình như Phát Thanh vẫn luôn giữ hứng thú rất cao với thế giới chuyện xưa này, cảnh tượng này cũng không phải là lần đầu tiên thậm chí không phải lần thứ hai, lần thứ ba sử dụng.

Một thế giới chuyện xưa khiến Phát Thanh chìm đắm hơn nữa mở liên tiếp nhiều lần như thế thật sự chỉ đơn giản như vẻ ngoài mà nó hiện ra như vậy thôi sao?

"Mọi người có thể nghỉ ngơi." Quản gia già hơi cúi người với mọi người, lúc này dường như ông ta đã biến về là một lão già ôn hòa không hề cẩu thả chút nào, đồng thời, ông ta còn thân thiết nhắc nhở: "Một ngày mới đã bắt đầu rồi."

Một tiếng nhắc nhở này có nghĩa một vòng mưu sát mới có thể bắt đầu.

Phần lớn mọi người đều về phòng ngủ của mình, thậm chí là tối nay, áp lực mới sẽ bao phủ xuống, mọi người đều là người bình thường, cho dù trước đó thực lực có mạnh cỡ nào thì bây giờ cũng không có bao nhiêu dũng khí làm màu nữa, cho dù cái chết lần này không phải là kết thúc, nhưng nhìn kết cục cuối cùng của Tucker là bị ép chết tươi vào bức tường cũng khiến người có hơi rơi vào thế bí.

Tô Bạch liếc mắt nhìn đàn dương cầm, hỏi quản gia già: "Thi thể của Simon thì sao?"

"Bọc vào để trong nhà kho, đợi sau khi cơn bão kết thúc sẽ giao cho cảnh sát."

Tô Bạch cạn lời, hung thủ đã bị ông trực tiếp dồn vào trong tường rồi, lúc này ông còn kêu cảnh sát gì nữa?

Hắn trở về phòng mình, rửa mặt trước sau đó lại tắm, không biết tại sao, sau bữa tối Tô Bạch luôn có một loại cảm giác tâm thần bất an.

Hắn cũng không cho rằng vì cảnh tượng cái chết của Tucker đã ảnh hưởng đến mình, mình cũng không yếu đuối đến thế, vậy loại cảm giác phiền muộn vô danh này rốt cuộc tới từ đâu?

…

“Soạt soạt… soạt soạt… soạt soạt…”

Sau nửa đêm, phía bên cửa sổ truyền tới tiếng ma sát nhẹ, Tô Bạch nhanh chóng mở mắt ra, giấc ngủ của hắn rất nông cho nên có thể bị đánh thức rất dễ dàng, hắn lập tức trở tay cầm con dao làm bếp vẫn luôn đặt bên dưới gối đầu, đứng dậy chậm rãi đi đến bên cửa sổ.

Có người đang định ra tay với mình sao?

Cửa sổ đã bị khóa chốt cùng một đạo lý với cửa chính bị khóa trái, cho dù là Tô Bạch thì lúc này cũng không dám thật sự đắc ý, cũng vì thế hắn không lập tức mở cửa sổ để xem tình hình bên ngoài thế nào, hung thủ muốn mưu sát mình chứ không phải muốn giết chết mình, mưu sát có thêm một tầng hàm ý so với trực tiếp giết người.

Vì mọi người đều mang theo ý xấu cho nên bảy người còn lại sẽ không ngồi trong phòng khách giám sát lẫn nhau hay sưởi ấm cho nhau, nhưng nếu có người muốn giết mình vậy mình hoàn toàn có thể kinh động những người khác để phá hỏng kế hoạch của đối phương, đối phương cũng không dám quang minh chính đại giết mình nữa.

Nhưng lúc này, đột nhiên trong phòng khách truyền tới tiếng “ầm” giống như có thứ gì đó nổ tung, mà cùng lúc đó, cửa kính trước mặt Tô Bạch cũng trực tiếp bị đập vỡ, hai bên xảy ra cùng một lúc, điều này có nghĩa động tĩnh trong phòng khách là để che giấu tiếng đối phương phá cửa xông vào!

Thời cơ nắm rất chuẩn, không hề lệch một giây!

Một bóng đen trực tiếp nhảy lên người Tô Bạch, đồng thời một mùi hôi thối quen thuộc cũng xông thẳng vào mũi hắn, Tô Bạch theo bản năng trở tay đâm dao vào ngực đối phương, lại phát hiện ra con dao kẹt luôn trong người kẻ đối diện.

Chết tiệt, sao có thể như vậy được, không phải mọi người đều là người bình thường cả sao?

Tô Bạch biết rõ đối phương không mặc đồ bảo hộ gì cả!

Hai tay đối phương bóp chặt cổ hắn, hơn nữa trọng lượng cơ thể vượt xa người bình thường đè hắn xuống đất khiến lúc này hắn rất khó động đậy cũng rất khó phát ra âm thanh.

Đây không phải người bình thường, chắc chắn không phải người bình thường!

Đột nhiên đối phương ngẩng đầu, trong đôi đồng tử là hai cái hang màu đen kịt, sắc mặt cũng xanh mét mang theo khí tức tử vong.

Simon!

Vậy mà lại là Simon!

Trong nháy mắt, đột nhiên Tô Bạch hiểu ra!

Chết tiệt!

Có người đã luyện chế thi thể của Simon thành cương thi!

Chương 1389 Người Thi Ngữ 1

Một ngày, chỉ vẻn vẹn một ngày, trong khoảng thời gian Tucker thừa nhận bản thân là hung thủ, quản gia già không cho phép xảy ra mưu sát lại có một người đã tính kế hơn nữa còn chuẩn bị sẵn một vụ mưu sát khác!

Thậm chí, có khả năng đối phương đã chuẩn bị vụ mưu sát sớm hơn nhưng anh ta đang đợi sự xuất hiện của một thi thể mà thôi!

Cho dù là vụ nổ trong phòng khách hay là cương thi này, âm thanh bị che lấp ngay từ đầu và lực chú ý của mọi người bị thu hút… đều đang chứng minh đây là một sát cục đã được bày một cách tỉ mỉ!

Cổ bị bóp chặt, Tô Bạch đã không có cách nào hít thở, lúc này lá phổi đau đớn như bốc lửa, đồng thời ý thức của bản thân cũng đang không ngừng suy yếu dần, thiếu dưỡng khí, đương nhiên, ngay khi cơ thể của anh biến thành một cơ thể của người bình thường, dường như cũng chỉ có những lúc như vậy mới có thể trải nghiệm sâu sắc được bây giờ bản thân mình yếu ớt thế nào.

Rất khó để anh có thể liều mạng đấu lại một cương thi chỉ với sức mạnh đơn thuần, hơn nữa con dao của Tô Bạch thậm chí còn không thể đâm vào cơ thể của đối phương, lúc này tất cả thính giả đều đã biến thành người bình thường, coi một cương thi thành công cụ mưu sát quả thật đúng là một con sói lọt vào trong đám cừu.

Tô Bạch hiểu rõ cái chết ở trong này cũng không phải là kết thúc, bằng không Tucker cũng sẽ không ung dung bình thản đến vậy. Nhưng bị đối phương dùng cương thi giết chết như vậy, sau đó Tucker vừa đi lại đến mình tiếp nối đi theo, phỏng chừng thật sự sẽ bị tên tiện nhân Tucker đó cười thối mũi mất.

Hai thính giả cao cấp liên tục bị knock out quả thật cũng làm mất mặt thính giả cao cấp quá!

Trong đôi mắt của Simon không hề có bất cứ dấu vết tồn tại nào của con ngươi, giống như bị sương mù đen che phủ, nhưng Tô Bạch biết rõ cương thi là vật hữu linh.

Cương thi là một loại sinh mệnh đặc biệt sinh ra từ trên cơ thể của người chết, đối với những người khác mà nói, cương thi là thứ dơ bẩn, là biểu tượng của tai ương, nhưng đối với Tô Bạch mà nói thì cương thi lại cho hắn một loại cảm giác rất thân thiết.

Ít nhất thì hắn cũng sở hữu hai đại huyết thống Huyết tộc và cương thi, cho dù bây giờ chỉ là một người bình thường nhưng tuyệt đối không cho phép mình chết dưới tay một cương thi cấp thấp.

Đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào hốc mắt tối đen của Simon, đồng thời, trong đáy lòng bắt đầu lặng lẽ tiến hành chào hỏi đối phương…

Người bình thường là người bình thường thì đúng rồi, nhưng cũng cùng một lý lẽ với sự xuất hiện của cương thi Simon này, ở đây một thính giả vẫn có thể luyện chế ra một cương thi ngay cả khi nằm dưới điều kiện của người bình thường. Điều này có nghĩa cho dù thính giả là người bình thường thì anh ta cũng chỉ là người bình thường về mặt cơ thể và linh hồn, nhưng ở rất nhiều phương diện khác thật ra vẫn có rất nhiều điểm khác biệt với người bình thường.

Bản thân Tô Bạch là cương thi cho nên hắn có thể hiểu cương thi.

Rơi vào môi trường đơn sơ này, muốn luyện chế một người chết thành cương thi trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, thứ có thể dựa vào hiển nhiên cũng không thể là pháp khí và phù văn cao cấp được mà chắc hẳn là cách nguyên thủy nhất.

Cương thi là một thứ khác loài được tạo thành từ oán khí của thiên địa, nhưng khởi nguồn chân chính thật ra vẫn là chính bản thân người chết này.

Simon có hận thù vì anh ta là người chết đầu tiên, thân là một thính giả lại bị coi thành mục tiêu ra tay đầu tiên, hơn nữa anh ta cũng không biết Piqué đã ra tay với mình là một vị thính giả cao cấp, cũng vì thế mà khi anh ta chết đã mang theo oán niệm cực lớn. Đây là một sự chà đạp lên lòng tự trọng của mình, vì chọn anh ta để ra tay cũng có nghĩa hung thủ cho rằng anh ta là quả hồng mềm nhất đó.

"Simon, Simon, tôi biết anh chết rất không phục, tôi biết anh cảm thấy bản thân mình chết rất oan ức, tôi biết sự hận thù của anh…"

Tô Bạch chậm rãi tìm cảm giác đó trong đáy lòng, từ từ thử trao đổi với đối phương. Những tiếng kêu to nối tiếp nhau, dường như không thể nhận được bất cứ phản hồi nào từ trên người Simon, nhưng Tô Bạch không từ bỏ, trước khi hắn cảm giác được mình thật sự sắp bị bóp chết rồi, hắn đột nhiên gào lên một tiếng trong đáy lòng: "Nếu anh đã chết, vậy còn cam lòng biến thành công cụ của người khác, giúp người khác mưu cầu đoạt lợi sao?"

"Vù!"

Tô Bạch chỉ cảm thấy cơ thể của Simon trên người mình chợt run lên, trong hốc mắt vốn tối đen vậy mà lại lóe lên một tia sáng màu xanh nhạt, đồng thời hai tay vốn đang bóp chặt cổ Tô Bạch lại từ từ mất sức.

Tô Bạch há to mồm hít thở, vào lúc này, hắn mới có thể ý thức sâu sắc được cảm giác tốt đẹp mà không khí tươi mới mang lại.

Trong hốc mắt của Simon lóe lên tia sáng màu xanh lục nhạt, theo quan điểm của Tô Bạch thì đây là một loại biến tướng thức tỉnh của ý thức bản thân của Simon, chỉ cần là sinh linh, cho dù là cây cối hoa cỏ cũng đều có linh tính thuộc về nó.

Mà lúc này, hai tay Tô Bạch mở ra, tiếp tục nắm bắt cảm giác này, bắt đầu tiến hành "dẫn dắt từng bước" đối với Simon.

Hắn không biết luyện chế cương thi thế nào, thậm chí không biết khống chế cương thi ra sao, nhưng hắn có thể có năng lực giao lưu với cương thi giống như Công Dã Tràng có thể trao đổi với gà trong lịch sử vậy, vì Tô Bạch hiểu cương thi cũng lý giải được nó, bản thân hắn cũng là một thành viên của cương thi.

Simon đứng thẳng người, cơ thể anh ta vẫn cứng ngắc, tia sáng màu lục trong hốc mắt lúc sáng lúc tối, điều này có nghĩa lúc này ý thức bản thân đang giao chiến với ý thức của người khống chế anh ta.

Tô Bạch bò dậy, không hề do dự mà trực tiếp mở cửa phòng ngủ chạy ra ngoài, quân tử phải rời xa nơi nguy hiểm, bây giờ hắn mới ý thức được trước đó mình vẫn hơi coi thường đám người này rồi. Tâm cơ và mưu kế giết người của bọn họ gần như đã làm mới toàn bộ những dự liệu trước đó của hắn ngay sau khi cương thi này xuất hiện.

Chương 1390 Người Thi Ngữ 2

Ngay khi Tô Bạch bước nhanh đến đầu cầu thang, vậy mà lại đụng phải quản gia già vừa đi lên lầu, quản gia già không chào hỏi hắn mà trực tiếp đi qua bên cạnh hắn, sau đó tiến vào phòng của Tô Bạch.

Quản gia già là NPC của nơi này, Tô Bạch cũng không tin ông ta đang giúp mình đánh quái, cũng sẽ không tin quản gia già sẽ có vài phần kính trọng, đặc biệt chăm sóc mình gì đó, nếu quản gia già đã đi vào phòng ngủ của mình vậy rõ ràng là có ý đi giải quyết tên cương thi kia.

Điều này có nghĩa vừa rồi đã có người chết.

Cũng vì thế, quản gia già vì đảm bảo những người còn sống khác sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì trong khoảng thời gian chuẩn bị điều tra và bỏ phiếu của một ngày tiếp theo, cho nên cương thi đó nhất định phải được xử lý trước.

Về phần quản gia già sẽ xử lý Simon thế nào thì Tô Bạch cũng không để ý, hắn đi đến đầu cầu thang thì trong thấy lúc này trong phòng khách có năm người đứng ở đó, còn có một thi thể cháy sém được chuyển ra ngoài đặt trên một lớp vải trắng.

Đây chắc hẳn chính là thi thể.

Đợi đã, đột nhiên Tô Bạch nhíu mày, lẽ nào tiếng nổ vừa rồi cũng không phải để che giấu âm thanh cương thi phá cửa sổ chui vào phòng mình hay sao?

Nhưng tại sao hai âm thanh này lại xuất hiện cùng nhau? Cương thi này dường như chắc chắn sẽ có vụ nổ xuất hiện vậy, nói là trùng hợp thì Tô Bạch chắc chắn không tin.

Vậy khả năng lớn nhất chính là hung thủ thật sự đã lên kế hoạch cho hai vụ mưu sát đồng thời xảy ra, giống như anh ta nhất định phải đảm bảo chí ít cũng phải giết được một người!

Hung thủ này, sự tàn nhẫn và ý định giết người của thủ đoạn này còn sâu hơn Tucker.

Tô Bạch đi xuống cầu thang, năm người trong phòng khách lần lượt là: Trần Minh, Lucy, Từ Cương, Diana, Muntari, trong chín người trước đó đã có người bị giết và bị trừng trị là Simon và Piqué, nói cách khác thi thể cháy xém trước mặt chắc hẳn là Triệu Nhụy.

"Vừa tắt thở, bỏng rất nghiêm trọng, sau khi vụ nổ xuất hiện chúng tôi xuống đây thì cô ấy vẫn chưa chết nhưng đã không nói được gì và cũng không nhúc nhích được, cho nên cũng không thể để lại bất cứ thông tin gì khác." Diana nói.

Rõ ràng, ý của cô ta chính là trong khoảng thời gian Triệu Nhụy hấp hối, vì nguyên nhân vết bỏng nghiêm trọng nên cũng không thể xác nhận được hung thủ, thật ra có khả năng trong lòng Triệu Nhụy cũng không biết hung thủ là ai, nhưng dựa theo bản tính độc ác nhất của con người để suy đoán, chắc hẳn khi ấy Triệu Nhụy quả thật không nhúc nhích được, thậm chí đã mất ý thức, chỉ còn lại một chút sức sống trong cơ thể mà thôi, bằng không một người hấp hối bị hại chết hoàn toàn có thể chỉ bừa ra một hung thủ để kéo phần lớn người cùng nhau xuống nước và bị trừng phạt.

Đây là kết quả của việc Tô Bạch đứng ở góc độ của bản thân mà phân tích, hắn cảm thấy hơi thấy may mắn, cũng may vừa rồi khi Triệu Nhụy chưa chết hẳn, thật ra mình đang giành giật một cái mạng với cô ta.

Tô Bạch tin rằng nếu vừa rồi mình bị Simon giết chết trước, sau đó phỏng chừng quản gia già sẽ ngay lập tức xuất hiện trong phòng khách, tay cầm nước thánh trị thương "tuyệt hảo, tốt nhất, nghịch thiên" để cứu Triệu Nhụy, vì sau khi có một người chết, trong hai mươi tư tiếng ông ta sẽ không cho phép có thêm một người nữa chết.

Trò chơi này có tiết tấu thuộc về riêng nó, là cách chơi hầm cá lửa nhỏ chứ không phải đun lửa to lung tung.

"Trên người anh có vết thương." Lúc này đột nhiên Trần Minh chỉ vào Tô Bạch và nói: "Lẽ nào vừa rồi anh đã bị tấn công?"

Rất dễ nhận thấy, Trần Minh biết rõ ràng Tô Bạch là một người cuối cùng chạy tới phòng khách này, ở đây không có người nào sẽ tin Tô Bạch vì ngủ say như chết cho nên không nghe thấy rõ tiếng nổ, hơn nữa thương thế trên người hắn lại rõ ràng như vậy.

Lúc này, quản gia già lại giống như quỷ hồn đột nhiên xuất hiện, đưa một bình thuốc mỡ cho Tô Bạch.

Tô Bạch cầm lên ngửi, hỏi: "Chữa thi độc sao?"

Nếu là trước đây, hiển nhiên hắn không cần lo lắng có thi độc hay không gì đó, vì bản thân hắn chính là cương thi, nhưng bây giờ cơ thể này đã bị cương thi đả thương rồi, nếu không xử lý chắc chắn sẽ rất phiền phức.

"Đúng vậy." Quản gia già đáp lại một tiếng, sau đó đứng một bên.

Ông ta là người nhìn thấy toàn bộ sự việc, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không phun ra bất cứ một từ gì hữu dụng hết.

"Rất xin lỗi, tối nay phỏng chừng mọi người đều không thể ngủ được, thời gian của chúng ta có hạn, vừa rồi quản gia già cũng đã nói hạn chót bỏ phiếu là giờ này ngày mai cho nên tất

cả chúng ta, đương nhiên là ngoại trừ hung thủ, nhất định phải tranh thủ thời gian tiến hành điều tra, vẫn dựa theo sắp xếp lần trước…”

“Đợi đã…”

Tô Bạch giơ tay ngắt lời Diana, mọi người cũng chuyển ánh mắt kinh ngạc về phía hắn.

Tô Bạch thì lại quay người nhìn quản gia già và hỏi: “Quản gia, tôi muốn hỏi một chút, nếu là bản thân tự sát, kết quả những người còn sống như chúng tôi tìm một người chịu tội thay khác, vậy sau khi người tự sát này rời khỏi thế giới chuyện xưa này có được tính là người chiến thắng trò chơi này hay không?”

Đột nhiên đôi mắt của quản gia già híp lại, dường như đang đắn đo câu trả lời của mình liệu có ảnh hưởng đến tính công bằng của trò chơi hay không, nhưng ông ta biết rõ sự tồn tại của mình một là để duy trì trò chơi vận hành, hai là phương tiện trình bày quy tắc của trò chơi, cho nên ông ta nhất định phải trình bày và trả lời câu hỏi này của Tô Bạch.

“Tính.”

Chương 1391 Quá Tam Ba Bận! 1

“Cậu nghi ngờ Triệu Nhụy tự sát?” Diana hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch đè tay xuống, ra hiệu lát nữa sẽ trả lời câu hỏi của Diana, ngược lại mang theo một loại tâm thái may mắn tiếp tục hỏi quản gia già: “Quản gia, còn có ai từng hỏi ông câu hỏi này chưa?”

Quản gia già chỉ cười mà không nói, ý tứ rất đơn giản, câu hỏi này không có khả năng trả lời Tô Bạch cậu.

Cũng may, Tô Bạch vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn có thể nhận được câu trả lời đối với câu hỏi này, hắn ngồi xuống sô pha, sau đó giao bình thuốc mà lão quản gia vừa đưa cho Diana, kêu cô ta giúp mình bôi thuốc.

Diana cũng không chần chừ mà trực tiếp đổ thuốc mỡ ra bôi lên vị trí vết thương trên người Tô Bạch, đồng thời mở miệng hỏi: “Ý của cậu là cuộc điều tra hôm nay sẽ dựa trên cơ sở Triệu Nhụy có tự sát hay không?”

Tô Bạch có thể hiểu được sự lo lắng của Diana, vì một khi lấy điều này làm cơ sở điều tra, vậy nếu hung thủ thật sự là một người khác, chắc hẳn sẽ rất khó phát hiện ra, chuyện này rất dễ dẫn đến việc tất cả mọi người bước đi trong bóng tối một cách mù quáng.

“Vị trí của vụ nổ sát nhà bếp đúng không?” Tô Bạch nhìn dấu vết trên đất và vách tường bị hun cháy đen ở nhà bếp.

“Nổ khí gas, ở nhà bếp.” Diana nói.

“Cùng một lúc vụ nổ xảy ra, có một cương thi đã phá cửa sổ chui vào phòng tôi tấn công tôi, cương thi đó chính là Simon.

Tôi không tin đây chỉ là sự trùng hợp, theo quan điểm của tôi, vụ nổ trong nhà bếp chắc hẳn là để che giấu cho vụ tấn công vào phòng ngủ của tôi, đương nhiên nếu muốn đặt giả thiết Triệu Nhụy tự sát, có khả năng là cô ta đang làm bảo hiểm kép cho mình.”

Lúc này Trần Minh mở miệng nói: “Bảo hiểm kép? Vậy nếu dựa theo logic của anh để xét, chính là nếu anh bị cương thi giết chết vậy Triệu Nhụy đã bị bỏng, thân là hai người đồng thời bị tấn công, cô ta chắc chắn sẽ được loại trừ khỏi diện tình nghi, mà ví dụ cương thi không giết được anh, vì dù sao, khụ khụ, chúng tôi cũng có thể đoán ra một chút về thân phận của anh.

Ví dụ cương thi không thể giết được anh, vậy Triệu Nhụy có thể tự sát bằng một cách mà chúng ta không tưởng được, tự giết chết chính mình nhưng vẫn rất có khả năng trở thành người được hưởng lợi lớn nhất, đây cũng coi là lợi dụng điểm mù tư duy của chúng ta đi.”

Ánh mắt của Tô Bạch liếc qua mặt của những người còn lại, khẳng định: “Cứ tiến hành điều tra thu thập bằng chứng dựa trên cơ sở Triệu Nhụy tự sát đi, ví dụ gần đây cô ta đang làm gì, ví dụ phòng của cô ta có dấu vết gì, ví dụ gần đây cô ta từng cầm thứ gì, thứ có thể nhớ ra được và có thể điều tra ra, tất cả đều đừng bỏ qua.

Tôi nghi ngờ có khả năng Triệu Nhụy là cường hóa tương tự với đạo sĩ, đạo sĩ có vài thói quen và tập tính gì thì bản thân các cậu tự phân tích một chút, chúng ta nhất định phải tìm được chứng cứ hoàn toàn đáng tin sớm nhất có thể. Nếu thật sự không tìm ra được bằng chứng vậy chúng ta chỉ có thể quay

đầu giữa đường, đặt đối tượng nghi ngờ lên mấy người còn sống như chúng ta.”

Một là Tô Bạch đã tìm ra được bằng chứng chứng minh Tucker chính là hung thủ ở vòng đầu tiên, hai là vì mọi người đã đoán ra được thân phận của hắn chắc hẳn là một thính giả cao cấp, ba là vì khi Triệu Nhụy chết hắn đang bị tấn công bởi một cương thi, cho nên trên cơ bản mọi người không cho rằng hắn là hung thủ giết Triệu Nhụy, bởi vậy sau khi hắn nói ra đầu mối chính điều tra, những người có mặt ở đó cũng không vì thế mà phản đối gì.

Lucy và Từ Cương đi lên lầu hai chuẩn bị điều tra phòng của Triệu Nhụy, Trần Minh và Diana thì lại đi tới bên hồ bơi, vì trong khoảng thời gian này Triệu Nhụy đã mấy lần đi ra hồ bơi bơi rồi, có khả năng sẽ phát hiện được gì đó ở nơi này.

Muntari và Tô Bạch thì lại đi đến nơi đặt thi thể của Simon trước để xem, trên đường có hỏi quản gia già đã xử lý Simon thế nào, sau khi không có được câu trả lời của ông ta, hai người lại đi ra bên ngoài căn nhà.

Lúc này cơn bão vừa mới dừng lại nhưng dường như có xu hướng sẽ kéo tới thêm lần nữa, bên ngoài cũng rất lầy lội.

Cây cầu treo vẫn đứt, cũng vì thế mà sơn trang Triệu thị trên cơ bản đã biến thành một hòn đảo cô lập, ngoại trừ biệt thự này ra còn có một khu rừng phía sau biệt thự, nhưng diện tích của khu rừng cũng rất nhỏ, xung quanh cũng toàn là vách núi đen.

“Thật sự là cây đào.” Tô Bạch nhìn thấy mấy cái cây này cũng hơi bất ngờ bảo. Ở nơi này và với khí hậu này muốn trồng cây đào cũng phải trả cái giá rất lớn, đương nhiên, đây là thế giới chuyện xưa mà Phát Thanh thiết lập, nếu như nó bằng lòng, trên cây mọc ra chân giò hun khói cũng có thể làm dược.

“Chúng ta tới đây để làm gì?” Muntari hỏi với vẻ hơi nghi ngờ, anh ta biết rõ Tô Bạch có khả năng là thính giả cao cấp, cho dù không gọi đại nhân nhưng trong lời nói vẫn mang theo chút vẻ kính sợ.

“Tìm thử xem có mấy vết thương trên cây đào hoặc là vết chặt cây mới hay không, ở nơi này có khả năng không tìm được nhiều thứ có lợi cho đạo sĩ sử dụng, nhưng gỗ đào có thể tính.

Nếu Triệu Nhụy thật sự là cường giả loại hình đạo sĩ vậy cô ta chắc hẳn sẽ lấy một ít vật liệu ở đây.”

“Gỗ đào có liên quan gì đến cương thi?” Muntari vẫn không hiểu cho lắm, anh ta là người phương Tây, thế giới chuyện xưa thường trải qua cũng là thế giới chuyện xưa mang màu sắc không khí phương Tây dày đặc, cho nên cũng không hiểu cho lắm về một vài cường hóa và chức nghiệp chỉ Trung Quốc mới có.

“Gỗ đào có vị trí cực kỳ quan trọng trong văn hóa dân gian và tín ngưỡng ở nước tôi, nó cũng được gọi là “Hàng Long mộc” hay “Quỷ Bố mộc,” là nguyên liệu trừ tà ngự quỷ được sử dụng phổ biến nhất. Theo truyền thuyết Khoa Phụ đuổi mặt trời, trước khi chết đã ném thần thụ ra biến thành một khu rừng đào. Câu đối xuân sớm nhất ở nước tôi đều được làm từ gỗ đào, còn được gọi là bùa đào, mấy nghìn năm qua, gỗ đào được cho là có tác dụng trấn nạn tránh ma quỷ, được gọi là thần mộc.

Chương 1392 Quá Tam Ba Bận! 2

Bỏ đi, có giải thích bao nhiêu thì anh cũng không hiểu đâu, đợi anh sống sót vượt qua thế giới chuyện xưa này, sau này trưởng thành hơn một chút chắc hẳn sẽ có cơ hội tiếp xúc với đạo sĩ phương Đông."

Nghe Tô Bạch nói như vậy, Muntari không khỏi thấy an tâm trong lòng hơn một chút, tuy Tô Bạch không nói chắc chắn nhưng hình như điều này cũng có nghĩa đối phương không định giết mình. Thật ra xác suất sống còn ở nhiệm vụ lần này vẫn rất cao, cuối cùng chắc hẳn có thể có ba người còn sống, vì trong tình cảnh chỉ còn ba người, nếu lại có một người chết đi và loại bỏ khả năng tự sát này, vậy cho dù có một bên là hung thủ nhưng vì đều bỏ phiếu cho nhau, cũng sẽ không xuất hiện hiệu quả bỏ phiếu gì cả.

Cũng vì vậy, dựa theo suy đoán của Muntari, quản gia già chắc hẳn sẽ kết thúc trò chơi này ngay khi chỉ còn lại ba người, thậm chí có khả năng sẽ sớm hơn một chút, bây giờ cộng thêm Triệu Nhụy đã chết thì đã có ba người chết, người sống còn lại là sáu người, người sống càng ít, phạm vi hung thủ cũng sẽ càng hẹp đi, tính cốt truyện cũng càng kém đi, cho nên Muntari cảm thấy cùng lắm chết thêm một người hoặc hai người thì trò chơi này chắc hẳn sẽ kết thúc.

Hai người tìm một lúc trong rừng cây, chưa qua bao lâu, phía bên Muntari đã hô lên: "Ở đây có, ở đây có!"

Tô Bạch đi qua, quả nhiên trông thấy có vài vết xước trên hai cây đào mà Muntari phát hiện ra.

Ở đây quả thật có người là đạo sĩ.

Tô Bạch duỗi tay sờ mấy dấu vết này một chút, phát hiện ra đã được vài ngày rồi, rất dễ nhận thấy, ngay lúc vừa mới tiến vào thế giới chuyện xưa chưa được vài ngày, tên đạo sĩ đó thật sự đã chuẩn bị rồi.

"Đi thôi, trở về." Tô Bạch quay về biệt thự của Muntari, mà lúc này, hai nhóm người khác cũng đã kết thúc điều tra và trở về, nhưng bọn họ cũng chẳng có phát hiện gì cả.

Rất rõ ràng, dường như có vết xe đổ của Piqué nên lần này hung thủ chắc hẳn càng che giấu hơn, chí ít thì công tác giải quyết hậu quả cũng được làm rất tốt.

Sáu người lần lượt ngồi lên sô pha, trao đổi ý kiến của mình với nhau.

Lúc này Tô Bạch nhíu mày, nói: "Không có khả năng không để lại một chút dấu vết nào cả, tuyệt đối không có khả năng. Chúng ta không phải người qua đường A, người qua đường B, nói một câu khó nghe thì chúng ta đề phòng lẫn nhau và vẫn luôn vạch kế hoạch mưu sát của mình, cho nên cho dù Triệu Nhụy có phải tự sát hay không thì sáu người chúng ta cũng không có khả năng không phát hiện ra một chút gì được. Chắc chắn, chắc chắn phải có một nơi đã bị chúng ta bỏ qua!"

"Mọi người hãy nhớ lại một chút." Lúc này, Trần Minh mở miệng nói: "Thử xem chúng ta có bỏ lỡ chi tiết nào không."

"Nếu cô ta muốn sắp xếp thi thể, hơn nữa cần làm một vài thuật pháp và nghi thức để biến một thi thể thành cương thi, tôi cảm thấy cô ta cần một không gian rất rộng rãi." Diana vừa nói vừa ngẩng phắt đầu nhìn lên.

"Hình như chúng ta vẫn chưa lên nóc nhà."

Mọi người lập tức đứng dậy và đi lên tầng hai, ở vị trí tận cùng của tầng hai có một cây cầu thang và một lỗ hổng, nơi

này có thể thông thẳng lên nóc nhà.

Trước đó mọi người đều đặt sự chú ý vào những nơi mà người bình thường có thể dừng lại, ví dụ như phòng ở, ví dụ như hồ bơi, nhưng thật sự không nghĩ đến một chỗ như nóc nhà này.

Tô Bạch là người đầu tiên leo lên, theo sau là đám người Muntari và Lucy, đợi mọi người đều lên nóc nhà hết, trước mặt lại bày mấy thứ như bùa giấy và kiếm gỗ đào, đồng thời còn có một sợi dây thả câu từ bên mái hiên xuống dưới.

"Là dây đàn." Tô Bạch duỗi tay lần xuống thuận theo sợi dây đàn này, sau đó nửa người nhoài đến bên mái hiên nhìn xuống dưới, những người khác cũng cùng nhoài người ở đó nhìn xuống.

"Nơi dây đàn nối thông là phòng của Triệu Nhụy." Lúc này Lucy hô lên: "Bên dưới chắc chắn là phòng của Triệu Nhụy, vì tôi ở ngay phòng bên cạnh cô ta, sẽ không nhầm được đâu."

"Muntari, làm phiền anh xuống dưới xác nhận một chút." Tô Bạch nói với Muntari.

Muntari lập tức đi xuống, chốc lát sau, anh ta mở cửa sổ phòng của Triệu Nhụy ra, giơ tay với lên trên, nắm được sợi dây đàn một cách rất thoải mái."

"Chắc hẳn không sai rồi." Tô Bạch đứng dậy, phủi bụi trên người: "Công dụng của dây đàn này chắc hẳn là vừa kết nối nó với xác chết của Simon, đồng thời vừa nối liền đến bên của Triệu Nhụy. Cô ta có thể thông qua sự dao động của sợi dây đàn để suy ra mức độ thi biến của thi thể. Vì thi biến là một quá trình dần dần nên Triệu Nhụy cũng không có khả năng nán lại mãi trên nóc nhà được. Cộng thêm mốc thời gian của vụ nổ kỳ lạ đó và cương thi xông vào phòng tôi, không sai, thật ra

Triệu Nhụy đã tự sát, cô ta đã tạo hai phần bảo hiểm cho mình!"

"Đúng là một cô gái lợi hại." Trần Minh cảm thán.

Diana cũng hơi thổn thức, cảm thấy cô gái tên Triệu Nhụy này không hề thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng ai ngờ lại là một nhân vật lợi hại như thế.

"Bữa sáng đã chuẩn bị xong." Lúc này, quản gia già xuất hiện ở lối ra nóc nhà và nói.

Đối với quản gia già xuất quỷ nhập thần, mọi người đã thấy quen rồi, ngược lại bây giờ đã xác định được Triệu Nhụy là tự sát, mọi người cũng thấy nhẹ nhõm hơn, trong lòng phỏng chừng đã nghĩ dùng xong bữa sáng có thể ngủ một giấc thật ngon hết buổi sáng này.

Đám người Lucy, Muntari, Trần Minh, Từ Cương, Diana lần lượt thuận theo cầu thang đi xuống, mọi người cũng không đợi nhau mà ai xuống trước thì đi vào nhà ăn trước.

Khi Tô Bạch chuẩn bị xuống cầu thang lại nhìn thấy quản gia già đứng bên cạnh, hắn hỏi: "Tự sát không bị phát hiện thật sự có thể tính là người chiến thắng cuối cùng sao?"

"Đây đã là lần thứ ba cậu hỏi tôi rồi." Quản gia già nhìn Tô Bạch, trên gương mặt lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

Chương 1393 Tô Bạch Nham Hiểm! 1

“Ha ha.” Tô Bạch lắc đầu, đang định xuống cầu thang nhưng quản gia già đứng bên cạnh đột nhiên lại mở miệng nói: “Nhưng hình như cậu bỏ sót một câu hỏi.”

“Ông làm thế này được tính cho thêm thông tin đi?” Tô Bạch hơi ngạc nhiên, tiếp tục nói: “Ông chính là người chủ trì trò chơi này.”

“Thế này không tính là cho thêm thông tin, tôi có thể đảm bảo với cậu một cách rất có trách nhiệm rằng cuộc đối thoại giữa tôi với cậu bây giờ sẽ không có khả năng bị nghe lén dù chỉ một chút, hơn nữa, vấn đề này tôi không tin cậu không để ý được.”

“Là Triệu Nhụy có khả năng không phải người luyện chế cương thi, đúng không?”

Nếu quản gia già đã nói như vậy, Tô Bạch cũng không vội xuống cầu thang mà ngồi xuống bên cạnh.

“Đúng vậy, cho dù cậu cố ý chỉ hướng bằng chứng về phía Triệu Nhụy, nhưng nếu cô ta không phải người luyện chế cương thi, không phải người đã khống chế cương thi có ý đồ mưu sát cậu, vậy người đó chắc chắn sẽ sinh ra nghi ngờ từ đây, thậm chí sẽ không tin cái gọi là cơ sở bảo hiểm kép này của cậu, vì anh ta mới là người khống chế cương thi, cho nên logic bảo hiểm kép mà cậu quăng ra này hiển nhiên không đủ vững vàng, tất nhiên cũng sẽ không tin Triệu Nhụy tự sát.

Đến khi đó, phỏng chừng cậu chính là hung thủ bị anh ta nhận định trong lòng, huống chi, theo quan điểm của tôi, cậu cố tình chỉ hướng bằng chứng về phía phòng ngủ của Triệu Nhụy rõ ràng là đang nói cho người luyện chế cương thi kia biết hung thủ thật sự là người khác, hơn nữa hung thủ đó còn đang sống, bằng không, không có khả năng thay đổi chứng cứ, chỉ hướng về phía Triệu Nhụy.

Cũng vì vậy, người luyện chế cương thi đó tuyệt đối không thể bầu phiếu cho nạn nhân Triệu Nhụy này vào hạn chót bỏ phiếu được, không phải sao?

Đối tượng tình nghi số một của anh ta, cậu đoán sẽ là ai nào?"

"Tôi vẫn không thể hiểu được cho lắm, ông nói với tôi mấy thứ này thật sự thích hợp sao?" Tô Bạch nhìn quản gia già với vẻ rất hứng thú.

"Người đã càng ngày càng ít rồi, hơn nữa các thính giả nghe đài phát thanh cũng sẽ không thích chuyện xưa suy luận hồi hộp đơn thuần cho lắm. Khi mọi người nghe chuyện xưa này từ đầu đến cuối luôn bị sương mù che lấp không nhìn thấy rõ, cũng sẽ cảm thấy không thú vị mà rất nhàm chán, tôi tin bản thân cậu cũng suy ra logic này rồi, cho nên bây giờ cắt ngang chuyện xưa và nói chuyện với cậu cũng không ảnh hưởng đến tính công bằng của trò chơi."

"Phát Thanh thật sự rất thân thiết đấy."

"Không sao?" Quản gia già đợi một lúc, thấy Tô Bạch chỉ cảm thán mỗi câu này cũng hơi bất ngờ.

"Nhưng tôi thật sự chẳng muốn phối hợp với màn trình diễn của ông, đây là trò chơi đã định trước phải công bằng, Phát Thanh cũng không có khả năng bất mãn về tôi sau đó cố tình tăng độ khó cho tôi chứ?

Nói cách khác, nếu lúc này trước mặt chúng ta là một màn hình phát sóng trực tiếp hoặc một phát thanh viên của Phát Thanh đang kể về câu chuyện xưa này trên đài phát thanh ở một nơi nào đó trên thế giới, vậy khán giả hoặc thính giả chắc hẳn đã đoán ra được Triệu Nhụy bị tôi giết chết.

Kể chuyện xưa thì phải khơi gợi hứng thú của khán giả, cho một quả táo ngọt, cho một hy vọng, nhưng vẫn phải duy trì sự hồi hộp, ông cảm thấy tôi nói có đúng không?"

Quản gia già nghe thế lại im lặng một lúc, sau đó gật đầu: "Cậu hiểu về Phát Thanh hình như còn sâu sắc hơn tôi."

Tô Bạch giơ tay vỗ lên vai vị quản gia già: "Nói như vậy đi, thật ra hai chúng ta cũng coi như cùng ngành."

Xuống cầu thang, hắn đi thẳng về phía nhà ăn, ngay khi hắn bước vào nhà ăn, quản gia già xuất quỷ nhập thần đã bưng bữa tối lên, quả thật, trong tình huống mọi người đều là người bình thường này, sự tồn tại của quản gia già thật sự tương đương với một BUG.

Thức ăn được bưng lên từng món một, mọi người cũng ăn rất ngon miệng, đều cảm thấy dù sao Triệu Nhụy tự sát cũng đã là điều chắc chắn không thể nghi ngờ, mình vẫn còn một ngày an bình có thể từ từ nghỉ ngơi, tâm trạng cũng không tồi.

Nhưng Tô Bạch hiểu rõ trong năm người Lucy, Muntari, Diana, Trần Minh, Từ Cương này có một đang giả bộ, vì người này chắc chắn biết rõ không phải Triệu Nhụy cho cương thi đi tấn công, cộng thêm mình đã chủ động thay đổi chứng cứ, lợi dụng dây đàn chỉ hướng về Triệu Nhụy, điều này có nghĩa người này biết Triệu Nhụy chắc chắn không tự sát!

Hơn nữa người này nhất định sẽ không giữ im lặng mãi cho đến cuối cùng, bằng không ngày mai khi bỏ phiếu, mọi người đều bầu Triệu Nhụy hết cũng tương đương với bản thân anh ta

cũng sẽ bị coi thành một người thất bại, sẽ nhận sự trừng phạt của quản gia già.

Quy tắc bỏ phiếu của trò chơi này rất đơn giản, nhưng lại dưới quy tắc đơn giản này, cố hết khả năng loại trừ rất nhiều đường vòng vo không cần thiết, khiến cho trò chơi trở nên càng đơn thuần hơn. Không giống với trò chơi ma sói, ma sói có khả năng giẫm lên sói đồng bọn của mình, hoặc là bỏ phiếu cho sói đồng bọn để ngồi ở vị trí cao hơn.

Trong tiết mục bỏ phiếu, lợi ích của hung thủ và của tất cả những người khác hoàn toàn tương phản.

Đến cuối cùng, cho dù bản thân người đã luyện chế cương thi đó có chủ động đứng ra nói cho tất cả mọi người biết cương thi là do tôi luyện chế, có người đã thay đổi chứng cứ vu hại cho Triệu Nhụy, vậy cũng không kỳ lạ chút nào, so với bị trừng phạt mà nói thì những thứ khác đều không là gì cả.

"Keng keng…" Một tiếng vang giòn phát ra trên bàn ăn.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía đó.

"Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ."

Người lên tiếng không phải ai khác mà chính là Tô Bạch!

Hắn đẩy đĩa thức ăn trước mặt mình về phía trước, hai tay chống cằm, trầm ngâm bảo: "Tôi cảm thấy có hơi không đúng."

Mọi người sững sờ, chí ít thì nhìn từ ngoài mặt là tất cả mọi người đều sững sờ.

"Không đúng, thật sự không đúng." Tô Bạch lại lặp lại: "Mọi người có phát hiện ra không, tất cả những chuyện này đều quá trôi chảy, chúng ta thậm chí còn không tốn nhiều sức lực gì.

Chương 1394 Tô Bạch Nham Hiểm! 2

Đương nhiên, nếu nói tôi với Muntari đi dạo một vòng trong rừng đào, mọi người đi vào phòng của Triệu Nhụy và hồ bơi tìm kiếm một phen cũng gọi là tốn công sức.

Nhưng vẫn quá đơn giản, hơn nữa có một điểm khiến tôi thật sự không tài nào hiểu được."

Tô Bạch duỗi tay xoa mi tâm của mình.

"Chỗ nào không đúng?" Diana hỏi.

"Đúng vậy, chỗ nào không đúng? Lẽ nào Triệu Nhụy không tự sát, toàn bộ bằng chứng đều cho thấy cô ta tự sát mà."

"Không, không phải như vậy." Tô Bạch giống như đã nghĩ thông gì đó, trực tiếp nhìn mọi người trên bàn cơm và bảo: "Tôi với Muntari tìm thấy cây đào bị chặt trong rừng đào, chắc hẳn là lấy về làm nguyên liệu, nhưng điều này chỉ có thể chứng minh một chuyện.

Đó chính là bao gồm cả Triệu Nhụy, trong bảy người có tôi và các cô cậu có một người là đạo sĩ, anh ta từng tới rừng đào phía sau lấy nguyên liệu nhưng cũng không thể chứng minh Triệu Nhụy chính là đạo sĩ."

"Nhưng dây đàn thông về cửa sổ phòng Triệu Nhụy." Lucy mở miệng nói.

Tô Bạch liếc mắt nhìn cô ta, sau đó lại nhìn về phía Muntari: "Muntari, khi anh mở cửa sổ, duỗi tay nắm sợi dây

đàn đó rất khó sao?”

“Rất sát cửa sổ, hơi hướng lên trên, không khó.” Muntari đáp lời, trước đó anh ta từng được Tô Bạch gọi tới phòng Triệu Nhuỵ mở cửa sổ để xác nhận.

“Như vậy nói cách khác, cho dù dáng người của cô gái Triệu Nhụy này không cao bằng anh, nhưng nếu cô ta tìm vật kê chân hoặc giẫm lên cửa sổ, kéo dây đàn này xuống cất đi hoặc là lại tìm cơ hội xử lý nó cũng là một chuyện rất dễ dàng và rất đơn giản, có đúng không?”

Sau khi Tô Bạch tung ra vấn đề này, mọi người đều im lặng, đúng vậy, quả thật rất đơn giản.

“Cho nên, tôi cảm thấy Triệu Nhụy sẽ không để lại sơ hở lớn như thế.” Trần Minh hỏi.

“Đúng, thế này quá đơn giản, quả thật quá đơn giản, đơn giản đến khó tưởng tượng, thử hỏi, nếu Triệu Nhụy tự sát, làm sao cô ta có khả năng còn để lại bằng chứng rõ ràng và dễ nhận thấy như thế!

Tôi thừa nhận cách mà Triệu Nhụy tự sát rất khiến người khó hiểu, cũng rất đột ngột, thậm chí còn là một điểm mù tư duy, hơn nữa vị trí nóc nhà này cũng là một điểm mù tư duy nữa.

Nhưng nếu là các người, các người thân là hung thủ chắc chắn sẽ cố hết sức hủy diệt sạch toàn bộ những bằng chứng bất lợi cho mình dưới tiên đề mình đủ khả năng để làm, không đến mức lười biếng đến cỡ này đi?”

Ánh mắt của Tô Bạch liếc qua những người có mặt ở đây, sau đó hỏi lại: “Sợi dây đàn đó, tôi cảm thấy rất có khả năng là hung thủ thật sự cố tình giá họa cho Triệu Nhụy, hung thủ này đã bày cục thuận theo tư duy của tôi, tôi nói Triệu Nhụy có khả năng cho mình một cái bảo hiểm kép.

Vậy…

Nếu lối suy nghĩ và cơ sở điều tra này của tôi là sai, cũng có nghĩa cuối cùng chắc chắn sẽ không điều tra ra được tên hung thủ này, vậy mời mọi người thay vào góc nhìn của hung thủ, nếu anh là hung thủ, anh sẽ chọn làm thế nào?"

"Cố tình dẫn dắt chúng ta đi sai phương hướng. Đối với hung thủ mà nói, chỉ cần chúng ta xác nhận Triệu Nhụy tự sát, đêm nay bỏ phiếu bầu cho Triệu Nhụy, như vậy hung thủ sẽ chiến thắng!" Trần Minh mở miệng.

"Đúng, là như vậy không sai, hơn nữa tôi dám khẳng định, người động tay động chân với chứng cứ nhất định là hung thủ!" Tô Bạch mím môi mình: "Các vị, hình như bây giờ chúng ta vẫn chưa thể nghỉ ngơi được rồi, chúng ta chỉ còn lại thời gian ban ngày này, trong sáu người ngồi đây có một người là hung thủ, một hung thủ vẫn còn đang sống!"

Mọi người đều hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ vẻ suy tư, Tô Bạch thì lại im hơi lặng tiếng quan sát tất cả mọi người.

"Đợi chút đã!" Đúng lúc này đột nhiên Diana lên tiếng, sau đó ánh mắt của cô ta nhìn về phía Tô Bạch.

Trong lòng Tô Bạch kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn như thường.

Cô cảnh sát hình sự này sẽ không nghi ngờ mình đấy chứ?

Cũng may hình như vì Tô Bạch là người đầu tiên chủ động nói ra điểm đáng ngờ Triệu Nhụy tự sát này, cho nên về mặt tư duy logic của Diana, cô ta cũng không nhét hắn vào phạm vi hung thủ, hơn nữa khi vụ nổ xảy ra Tô Bạch đang đối đầu với cương thi, suýt chút nữa thì chết trong tay cương thi, cho nên một điểm này dường như cũng không thể thành lập logic hung thủ là hắn.

“Là Tô Bạch cậu thông qua hỏi quản gia mới biết được logic nếu hung thủ tự sát, kết quả không bị chúng ta điều tra ra cũng có thể tính là người chiến thắng này, vậy logic này rất hợp lý, tôi cảm thấy mới đầu hung thủ chắc hẳn không đến mức muốn giá họa cho Triệu Nhụy tự sát, khi Vương Nhất nói ra khả năng này, hơn nữa mọi người bắt đầu điều tra theo phương hướng này, hung thủ mới nghĩ đến việc chỉ hướng bằng chứng xác nhận Triệu Nhụy thật sự đã tự sát.

Tôi và Trần Minh đi tới bên hồ bơi điều tra, hai chúng tôi có thể xác nhận đôi bên vẫn luôn cùng nhau điều tra mà không hề tách ra, mà Vương Nhất và Muntari đi vào vườn đào đó, khi bọn họ trở lại thì chúng ta đều đã ở phòng khách đợi.

Điều này cũng có nghĩa, người có thể có cơ hội đi lên vị trí nóc nhà tạo bằng chứng trong khoảng thời gian này chỉ có Từ Cương và Lucy đang điều tra phòng ngủ ở tầng hai!”

Ánh mắt của những người khác đều nhìn về phía Từ Cương và Lucy đó, lúc này Lucy đứng bật dậy, gần như gào rát cả cổ họng: “Không đúng, có vấn đề, có vấn đề!”

Trong lòng Tô Bạch thì lại cười một tiếng.

Chương 1395 Lật Ngược Lại! 1

Lucy đứng dậy, trông có vẻ rất đột ngột, tục ngữ nói trải nghiệm nhiều rồi, tự nhiên cũng sẽ trầm ổn hơn. Mà trải nghiệm của thính giả thì lại là thứ mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra được, cũng vì thế, đại đa số thính giả cho dù không cố hết sức tu luyện, cũng không cần học mấy thứ ở phương diện tâm lý gì đó, trên cơ bản đều có thể làm đến mức hỉ nộ không lộ ra, đương nhiên, ở đây phải có một tiên đề, đó là vị thính giả này chí ít không phải là người vừa mới trở thành thính giả không bao lâu như người thực tập hoặc là thính giả cấp thấp.

Mà Lucy, rất dễ nhận thấy không thuộc loại này, khi Phát Thanh sắp xếp người tham gia thế giới chuyện xưa rất ít khi ngu ngốc đặt người thực tập và thính giả cao cấp vào cùng một tốp, vậy Lucy chí ít cũng là một thính giả bình thường, chẳng qua theo quan điểm của Tô Bạch, cô ta chắc hẳn cũng thuộc sự tồn tại khá ưu tú trong những người có thâm niên.

Bằng không, cô ta không có khả năng chuẩn bị tốt toàn bộ mọi thứ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hơn nữa đợi thi thể của Simon vừa xuất hiện đã trộm đi luyện chế cương thi.

Năng lực và tâm lý đều chứng minh sự xuất sắc của cô ta.

Đúng vậy, Tô Bạch đã sớm biết ai luyện chế cương thi, vì hôm kia, trong khi cái thứ hàng Tucker đó cho dù bị đã phát hiện là hung thủ nhưng vẫn ung dung thong thả nghênh ngang hết một ngày, Tô Bạch từng ở phòng khách và cầu thang tầng hai tiếp xúc gần với Lucy hai lần.

Cho dù cô ta cố tình dùng mùi nước hoa và sữa tắm để che giấu nhưng hắn vẫn có thể ngửi được rất rõ một mùi thi khí tản ra từ trên người đối phương.

Thi khí.

Đối với thứ này hắn thật sự quá quen thuộc rồi, trong nơi chứng đạo, nguồn gốc năng lượng duy nhất thậm chí là nguồn gốc sinh tồn của hắn chính là thi khí trong hoàng tuyền, thông qua luyện hóa thi khí để bồi bổ bản thân cũng cùng một nguyên lý với ăn thức ăn để bổ sung năng lượng.

Có thể nói một cách không khoa trương thì thi khí đối với Tô Bạch mà nói tương đương với họa sĩ đối với màu vẽ, thợ rèn đối với lò lửa vậy.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới chính là cô gái Lucy này lại khống chế cương thi mà mình đã luyện chế ra đi làm khó hắn, vậy mà cô ta lại cho cương thi tới giết mình!

Đây là chuyện mà Tô Bạch không ngờ tới, trước đó hắn vẫn còn vừa tính toán chuyện của mình vừa đợi cơ hội, nếu Lucy dùng cương thi giết người trước vậy cũng không sao, dù sao Tô Bạch cũng có thể khẳng định sẽ tìm được đủ bằng chứng dưới tiên đề Lucy là kẻ tình nghi lớn nhất.

Nhưng tối đó cô ta cho cương thi tới giết mình quả thật khiến Tô Bạch có một loại cảm giác lúc người khác đào hố đợi vui khi thấy người gặp họa, kết quả bản thân cũng bị đẩy vào trong.

Khi Diana chỉ ra rằng chỉ có Lucy và Từ Cương mới có thể có cơ hội đi lên nóc nhà sắp xếp bằng chứng, Tô Bạch không hề kinh ngạc một chút nào, công việc này là Tô Bạch sắp xếp, bản thân hắn và Muntari đi vào rừng cây nhỏ, kêu Diana và Trần Minh đi tới hồ bơi, cố tình cho Lucy và Từ Cương đi lên tầng hai kiểm tra phòng ngủ.

Sau khi biết Lucy là người khống chế cương thi, đương nhiên Tô Bạch không ngại thuận tay hắt một chậu nước bẩn lên người cô ta, mà Lucy dường như cũng cảm giác được nguy cơ này vì cô ta biết rõ có người cố tình sắp xếp sợi dây đàn ở vị trí đó để đổ tội cho Triệu Nhụy tự sát, nhưng vẫn không phải cô ta làm, vì người mà cô ta muốn giết là Tô Bạch chứ không phải Triệu Nhụy.

Thế này cũng có nghĩa, người đã giết chết Triệu Nhụy muốn biến cô ta thành một vết nhơ lớn nhất, thậm chí có thể nói trở thành một cái bóng đèn to, dưới bóng đèn to này, sự hiềm nghi của những người khác không thể nghi ngờ gì sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Về phần Lucy có để ý đến mình hay không, có coi mình thành kẻ tình nghi đầu tiên hay không, Tô Bạch cũng không dám chắc chắn một điểm này, cũng vì vậy, hắn cũng không dự định hoàn toàn đánh chết cô ta ngay từ đầu, vì những người ngồi ở đây không ai là kẻ ngu ngốc, nhưng bây giờ thuận thế biến Lucy trở thành mục tiêu công kích, chí ít đối với một hung thủ thật sự Tô Bạch này mà nói cực có sự hỗ trợ.

Lucy biết rõ, nếu lúc này mình còn không đứng ra, còn không thẳng thắn nữa, vậy phỏng chừng bản thân sẽ không còn thời gian, bây giờ đã là buổi sáng rồi, buổi tối đại khái hơn mười giờ sẽ bỏ phiếu, mình tuyệt đối không thể kéo dài thêm.

“Simon bị tôi luyện chế thành cương thi, là tôi cho cương thi đi tấn công Vương Nhất, nhưng tôi không giết Triệu Nhụy, Triệu Nhụy không phải do tôi giết.”

Khi nói những lời này, Lucy thậm chí còn không nhìn Tô Bạch, ngược lại không phải chột dạ mà là vì bây giờ mục tiêu đầu tiên của tất cả mọi người là tìm hung thủ thật sự, hơn nữa các vị ngồi đây chắc hẳn ngày nào cũng đang suy tính xem nên

giết người thế nào, ở nơi này quả thật không cần bày ra bộ dáng sáo rỗng như áy náy gì đó.

Nghe được câu này, Tô Bạch rõ ràng nhíu mày, hai tay đan vào nhau, hơi dùng sức, không phải Lucy đã nói ra chuyện gì đó ghê gớm lắm, trên thực tế khi cô ta mở miệng cũng không hề chỉ hắn thành kẻ tình nghi đầu tiên, Tô Bạch chỉ cần vừa vặn bày tỏ cảm xúc tức giận của mình đúng lúc là được.

Có khả năng vì dưới tình huống hắn xác định Triệu Nhụy là tự sát, sau đó lại chủ động lật ngược vụ án phát hiện ra điểm đáng ngờ, đứng ở góc độ của Lucy mà nói, hình như hung thủ không cần thiết phải làm như thế. Ngay khi mọi người đều coi Triệu Nhụy thành người tự sát, sau đó chuẩn bị đi tắm, nằm ngủ đợi đến tối bỏ phiếu, hung thủ hoàn toàn có thể ngồi nhìn thời gian điều tra của mọi người cứ như vậy bị hoang phí, đây mới là sự lựa chọn có lợi nhất đối với hung thủ.

Chương 1396 Lật Ngược Lại! 2

Cũng vì vậy, Tô Bạch chủ động tìm được điểm đáng ngờ Triệu Nhụy không phải tự sát, theo quan điểm của Lucy là đã nằm ngoài diện tình nghi rồi, vì những người có mặt ở đây ngoại trừ hung thủ ra, không ai có thể nhìn rõ ràng hơn chính Lucy hết.

Bằng chứng bị sắp xếp một cách cố tình đó đối với cô ta mà nói đã chứng minh tất cả.

"Cô thừa nhận cương thi đã tấn công Vương Nhất là do cô luyện chế ra?" Diana hỏi.

"Đúng, tôi thừa nhận, nhưng không thành công." Lucy lại thừa nhận.

"Còn Triệu Nhụy, cô không thừa nhận là do cô giết?" Diana hỏi.

"Không thừa nhận, không phải tôi giết, tuyệt đối không phải tôi giết." Lucy đáp một cách rất chắc chắn: "Tôi không có khả năng dùng thủ pháp cấp thấp như vậy sắp xếp dây đàn ở đó đổ tội cho Triệu Nhụy tự sát được."

"Bất cứ một sự việc nào cũng có hai logic có thể bàn đến, bây giờ cô thoải mái thừa nhận là vì chúng tôi đã phủ định việc Triệu Nhụy tự sát, đây vốn là một suy luận rất có lợi đối với cô, mà cô và Từ Cương thì lại trở thành đối tượng bị tình nghi, cho nên nếu cô giết Triệu Nhụy, cô có đủ động cơ để sắp xếp bằng chứng đó khiến chúng tôi càng tin tưởng Triệu Nhụy là tự…"

Trần Minh còn chưa nói xong đã bị Lucy quát một tiếng ngắt lời: "Tôi là thần tiên sao? Ở nơi này mọi người đều là người bình thường, chỉ riêng dựa vào điều kiện đã có ở đây, tôi có thể luyện chế thành công thi thể của Simon thành cương thi đã là có thành phần may mắn rất lớn ở đây rồi. Làm sao tôi có thể còn có sức lực đi giết chết Triệu Nhụy nữa. Triệu Nhụy chết thế nào, các người chắc hẳn đều biết rõ, là bình gas trong nhà bếp phát nổ, bị bỏng mà chết, điều đó có nghĩa ở nơi này có một thiết bị tương tự với kíp nổ bán tự động.

Tôi hoàn toàn không có thời gian và sức lực đi làm mấy chuyện dư thừa này."

"Cách giải thích này không đủ khiến tôi tin tưởng." Lúc này Từ Cương mở miệng nói, nhưng rất dễ nhận thấy anh ta cũng đang do dự, vì bỏ phiếu nhầm người, người không phải là hung thủ bị bầu ra, đối với bọn họ mà nói cũng tương đương với thất bại.

Mà bấy giờ, Muntari rất hàm hậu chợt giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người dừng cuộc tranh luận, sau đó anh ta lấy một tờ giấy ra, trước đó khi mọi người tranh luận, anh ta ngoại trừ đáp lại một câu hỏi của Tô Bạch ra cũng không nói thêm gì cả, rõ ràng rất yên tĩnh, thẳng cho tới nay anh ta vẫn luôn tạo cho mọi người một loại hình tượng khá chất phác.

Nhưng ngay khi Tô Bạch nhìn thấy anh ta lấy giấy và bút ra, lúc này con ngươi không khỏi co rút lại.

Vì hắn phát hiện ra khí chất của Muntari dường như đã xuất hiện sự thay đổi rất lớn vào lúc này. Lẽ nào trước đó người này vẫn luôn che giấu?

"Triệu Nhụy đã chết." Muntari đứng dậy, vẻ mặt mang nụ cười mỉm, lúc này anh ta cũng không còn hình tượng anh chàng lỗ mãng nữa, ngược lại trông có vẻ rất trầm tĩnh và cơ

trí: “Hiện tại, chít ít có thể xác định một điểm đó là Triệu Nhụy tuyệt đối không phải tự sát.”

Muntari cầm một cái nĩa lên, vẽ một cái lên khăn trải bàn.

“Vì chúng ta đều đã xác định sợi dây đàn từ trên nóc nhà đó chỉ hướng đến bên ngoài cửa sổ phòng Triệu Nhụy, không có khả năng là Triệu Nhụy tạo ra do sơ suất, nếu cô ta muốn dựa vào tự sát để giành được thắng lợi, không cần thiết để lại bằng chứng rõ ràng như thế.

Nói cách khác, Triệu Nhụy tuyệt đối không phải tự sát, bằng chứng đó bị người có dụng ý cố tình thay đổi, ngoại trừ hung thủ ra, sẽ không ai sắp xếp chứng cứ gây hiểu lầm vào lúc này, một điểm này mọi người có thể hiểu được chứ?

Cho nên, Triệu Nhụy chắc chắn không tự sát!

Một điểm này có thể xác định trước.

Vậy căn cứ theo luận điểm này, chúng ta có thể từ từ chia ra hai logic khác.

Một, Lucy là hung thủ.

Hai, Lucy không phải là hung thủ.”

Muntari dùng nĩa vẽ hai gạch ngang lên khăn trải bàn.

“Đầu tiên, chúng ta hãy suy nghĩ đến tình huống Lucy là hung thủ.

Trước hết, cô ta đã thừa nhận mình luyện chế thi thể của nạn nhân đầu tiên là Simon thành cương thi, Diana, cô là ma pháp sư hệ vong linh, luyện chế cương thi dưới điều kiện này có độ khó thế nào, mời cô giải thích một chút.”

Diana bị điểm danh cũng sững sờ, dường như có hơi không quen với Muntari của lúc này cho lắm, nhưng vẫn mở miệng đáp: “Rất khó, hơn nữa thật sự phải dựa vào chút may mắn.”

“Ồ, có thể à, dựa vào logic đầu tiên này tiếp tục suy diễn thì Lucy đã luyện chế ra cương thi dưới tiên đề rất khó khăn hơn nữa phải rất may mắn. Đồng thời, cô ta cảm thấy không đảm bảo cho nên lại thiết kế một thiết bị kích hoạt bán tự động để kích nổ bình gas trong nhà bếp.

Sau đó, trong một ngày đó, cô ta dự định đồng thời ra tay với Vương Nhất và Triệu Nhụy, cuối cùng Triệu Nhụy chết cháy, Vương Nhất mạng lớn, không bị cương thi giết chết.”

Nói xong, Muntari lại vạch mạnh hai đường lên gạch ngang đầu tiên: “Logic đầu tiên không có khả năng.”

“Tại sao?” Từ Cương hỏi.

“Logic đầu tiên đã bị chứng minh không có khả năng ở nơi này, vì trừ khi ngay từ đầu Lucy đã đoán ra được chúng ta sẽ suy đoán theo hướng Triệu Nhuy tự sát, bằng không cô ta tuyệt đối không có khả năng ra tay với hai người cùng một lúc được.”

Nói xong, Muntari chỉ tay về phía Tô Bạch: “Vì dưới tình hình này, Vương Nhất sẽ bị loại trừ khỏi phạm vi nghi ngờ, vì khi Triệu Nhụy tử vong, Vương Nhất đang đồng thời bị cương thi tấn công, như vậy nói cách khác, Lucy đã đặt chính bản thân mình vào trong phạm vi của năm người bị tình nghi.

Những người còn sống như chúng ta vốn dĩ đã rất ít, tìm ra một hung thủ trong sáu người nghi ngờ lẫn nhau và tìm ra hung thủ trong năm người bên cạnh còn có một Vương Nhất không bị tình nghi, độ khó chắc chắn hoàn toàn khác hẳn.

Cho nên, anh cho rằng Lucy ngu như vậy sao? Ngoài ra, trừ phi Từ Cương anh nói với tôi, Lucy có tự tin cực lớn rằng chúng ta sẽ phân tích theo hướng Triệu Nhụy tự sát ngay từ đầu, nhưng trên thực tế, trước khi quý ngài Vương Nhất hỏi

quản gia già tự sát cũng có thể trở thành người chiến thắng sau sự việc không, thì tôi cũng không ngờ đến một điểm này.

Nhưng nếu Lucy thật sự là hung thủ, anh Vương Nhất rõ ràng không có khả năng che giấu và phối hợp với Lucy, cũng vì thế, logic đầu tiên không cần thiết phải suy diễn tiếp từ đây nữa.

Vậy, sau khi suy luận đầu tiên bị phủ nhận, cũng chỉ còn lại suy luận thứ hai…

Lucy không phải là hung thủ.

Nói cách khác, hung thủ thật sự là Từ Cương anh, Trần Minh, Diana và…"

Ánh mắt của Muntari nhìn về phía Tô Bạch.

"Và cả quý ngài Vương Nhất đây nữa, đúng rồi, anh Vương Nhất, trong một ngày Piqué bị anh tìm được là hung thủ đó, cả ngày anh không xuống dưới dùng bữa ở căn phòng này là đang bận gì thế?"

Chương 1397 Vết Nhơ! 1

Mỗi một người đều có đặc điểm riêng của người đó, thứ này có liên quan đến môi trường gia đình từ nhỏ và trải nghiệm sau này, ví dụ như loại đặc điểm riêng mà Muntari trước mắt đang thể hiện ra, cách nhả chữ của anh ta rất rõ ràng, logic cũng rất trôi chảy, dường như tình huống có phức tạp cỡ nào cũng trở nên rõ ràng hơn hẳn dưới sự sắp xếp của anh ta.

Đến bây giờ bản thân Tô Bạch cũng không thể không thừa nhận anh chàng thô lỗ cùng mình đi vào rừng đào tìm kiếm lúc trước này quả thật đã thành công đánh lừa mắt mình, cũng may, khi ấy mình cũng không vì thế mà đắc ý lộ ra sơ hở gì.

Nhưng câu nói cuối cùng của đối phương rõ ràng đang hướng mũi nhọn về phía mình.

Là trực giác sao?

Hay là, anh ta thật sự đã nắm được bằng chứng gì đó?

Một điểm này, Tô Bạch không thể nào biết, nhưng có một chuyện rất rõ ràng, cho dù đối phương nắm được gì, nếu mình bị đối phương bẫy như thế mà sợ hãi hoặc là lộ ra dấu vết gì, vậy Tô Bạch thật sự sống uổng phí quá rồi.

“Cho nên, anh cho rằng tôi sử dụng thời gian một ngày đó, ở lại phòng để lắp ráp thiết bị dẫn nổ sao?” Cả người Tô Bạch hơi ngả về sau, dựa lên lưng ghế, nhìn Muntari với ánh mắt “cậu rất giỏi.”

Đây là một trò chơi, tử vong ở nơi này không có nghĩa là chết thật sự, Tucker còn có thể thản nhiên và bình tĩnh chấp

nhận thất bại vậy càng đừng nói là Tô Bạch, nói theo chiều hướng xấu nhất, không phải chỉ là bị quản gia già nén vào trong tường biến thành một đống thịt vụn đẫm máu thôi sao. Chỉ cần không phải chết thật sự thì Tô Bạch thật sự không để ý cho lắm, cũng vì thế mà bây giờ tâm thái của hắn thật rất tốt.

"Không phải, tôi chỉ muốn mời anh Vương Nhất nói ra chuyện mình đã làm vào hôm đó thôi, vì bây giờ tôi đã xác định được hung thủ không phải Lucy, chí ít không phải là hung thủ giết chết Triệu Nhụy, cho nên ngoại trừ Lucy ra, những người có mặt ở đây đều là đối tượng bị tình nghi. Tôi tin, mọi người cũng đều hy vọng cố hết sức nhận được thêm một vài thông tin."

Ánh mắt của Muntari liếc qua tất cả những người ngồi đây.

Tô Bạch có thể cảm giác được ánh mắt của Diana và Trần Minh đã có ý tiếp cận người mình.

Rất dễ nhận thấy, vì có một logic có thể nói ra rất rõ ràng, thậm chí có thể dùng liên tiếp trùng hợp để hình dung, đầu tiên, khi Triệu Nhụy bị giết, Tô Bạch đang bị tấn công, sau đó là Tô Bạch sắp xếp cho Lucy và Từ Cương lên phòng ngủ tầng hai để kiểm tra.

Nhưng, ở giai đoạn hiện tại, bọn họ chỉ có thể nói Tô Bạch có thể được loại ra lúc đầu lại quay về làm đối tượng bị tình nghi mà thôi, hơn nữa, bọn họ cũng rất khó có được thông tin và kết luận hữu dụng gì từ trong một loạt sự trùng hợp này.

Vì chuyện giết chết Triệu Nhụy này quả thật là mưu kế của Tô Bạch, nhưng bản thân hắn cũng không ngờ ngay khi ván cờ của mình có hiệu lực, lại còn có người phái cương thi ra tay với mình.

Mấy sự trùng hợp liên tiếp, trong đó có sự trùng hợp mà Tô Bạch không cố tình rơi vào, thế này làm sao có thể suy luận ra

được thứ gì giá trị?

“Đầu tiên, tôi hy vọng mọi người hiểu rõ một điểm, nếu tôi dự định dùng thiết bị dẫn nổ gì đó để giết Triệu Nhụy vậy tôi phải lắp ráp thiết bị dẫn nổ này, tôi cần phải gióng trống khua chiêng, ngay cả cơm cũng không xuống mà trốn trong phòng ngủ chuyên tâm nghiên cứu sao?

Làm như vậy giống như chỉ sợ người khác không biết tôi đang làm gì đó vậy.” Tô Bạch nhún vai.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi mà tôi vừa hỏi, anh Vương Nhất.” Muntari dường như vẫn luôn cắn chặt Tô Bạch không buông.

Có lẽ, con người trời sinh đã có loại trực giác này, Tô Bạch đoán có khả năng Muntari cảm giác được mình mới là hung thủ từ trong một đống manh mối lộn xộn này?

“Câu hỏi này, đợi lát nữa tôi có thể giải thích rõ ràng, thậm chí, tôi có thể nói cho các người một bí mật liên quan đến sơn trang này, nhưng bây giờ chúng ta đang nói đến vấn đề cái chết của Triệu Nhụy.

Muntari, mời anh trước đừng nhảy qua vấn đề này.” Tô Bạch rất tự tin đáp.

“Được.” Muntari gật đầu, nếu Tô Bạch đã nói như vậy, anh ta quả thật không có lý do gì tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tô Bạch nữa, vì anh ta cũng xác định không tìm được chứng cứ Tô Bạch là hung thủ.

“Nếu Lucy không phải hung thủ…” Trần Minh dự định tiếp tục phân tích.

“Không đúng.” Lúc này, đột nhiên Từ Cương mở miệng nói: “Nếu Lucy cố tình chơi phản logic thì sao? Ví dụ giống như những gì mà Muntari anh vừa mới suy luận ra, cô ta cố tình đồng thời ra tay với cả hai người, cố tình nâng độ khó lên,

cố tình sắp xếp một vấn đề bất lợi cho mình, ngược lại dựa vào cách này để đẩy mình ra khỏi phạm vi.”

Từ Cương, anh cũng rất giỏi đó.

Tô Bạch nghe phát ngôn của Từ Cương, trong lòng thầm khen ngợi, đối với Tô Bạch của lúc này mà nói, một hung thủ thật sự như mình cuối cùng không cần bị kéo vào vũng bùn nữa, cứ để đám “người tốt” này cấu véo nhau trong logic sai lầm, vẫn luôn chìm đắm không thoát ra ngoài được mới là tốt nhất.

Hơn nữa, Tô Bạch không cho rằng Muntari có thể tìm được chứng cứ bất lợi đối với mình, tất cả mọi thứ đều đã bị hủy diệt trong vụ nổ ở nhà bếp rồi.

“Nhưng anh có từng nghĩ đến chưa…” Nói đến đây, Muntari dừng lại và nhìn Từ Cương: “Nếu cuối cùng chúng ta không tìm được hung thủ thật sự và bằng chứng chân chính, cuối cùng xác suất lớn chúng ta đều sẽ bỏ phiếu cho ai?”

Nghe vậy, Từ Cương sững sờ, đúng vậy, nếu cuối cùng không tìm được đủ bằng chứng để chỉ ra một người khác mới là hung thủ, cuối cùng có xác suất lớn mọi người chắc hẳn vẫn sẽ bầu cho Lucy vì còn nước còn tát, thử may mắn mà thôi

Chương 1398 Vết Nhơ! 2

“Vì vậy, nếu Lucy là hung thủ, cô ta phải thỏa mãn ba điều kiện, đầu tiên là dưới điều kiện hiện có cực kỳ đơn sơ luyện chế thành công cương thi, đồng thời còn phải làm ra thiết bị dẫn nổ, sau đó còn phải dựa vào việc tạo bằng chứng lẫn lộn, vu hại một người khác thành hung thủ thật sự để bảo vệ bản thân.

Đây là độ khó gì chứ?

Hoặc, cái này có khả năng sao?” Muntari tiếp tục nói.

Từ Cương á khẩu, vì Muntari không có khả năng vì bao che cho Lucy mà cố tình che giấu giúp cô ta, cho nên lập trường trong mấy lời này của anh ta vẫn đúng.

Đối thủ này không đơn giản.

Tâm trạng của Tô Bạch hơi phức tạp, đang hắt chậu nước bẩn này lên người Lucy, ngược lại dưới suy luận của Muntari lại biến thành một lá bùa hộ mệnh cho cô ta.

“Thật ra, chúng ta có thể đổi một góc độ khác để suy luận.” Lúc này, Diana nhìn về phía Lucy và hỏi: “Lucy, lần cuối cùng cô lên nóc nhà là khi nào?”

“Tối qua, tôi lên kiểm tra tình hình của cương thi trước khi chuẩn bị phát động tấn công Vương Nhất trước, sau đó tôi về phòng mình, đại khái sau nửa tiếng, tôi hoàn thành việc thi pháp và khống chế trong phòng mình.” Lucy đáp lời.

“Thế này cũng có nghĩa, từ một khắc Lucy rời khỏi nóc nhà lần cuối cùng vào tối qua đến trước khi chúng ta cùng

nhau lên nóc nhà, hung thủ thật sự đã lên nóc nhà bố trí sợi dây đàn.

Nhưng sau khi vụ nổ xảy ra, trên cơ bản tất cả chúng ta, ngoại trừ Tô Bạch anh vì bị cương thi tấn công ra thì những người khác đều trực tiếp mở cửa phòng lao xuống nhà bếp. Trong khoảng thời gian đó, căn bản không có thời giờ đâu mà lên nóc nhà sắp xếp vật chứng.” Diana rất bình tĩnh phân tích.

“Sau đó, ban ngày chúng ta chia nhóm ra ngoài điều tra, tôi với Trần Minh có thể làm chứng cho nhau không có khả năng rời đi sắp xếp bằng chứng, Tô Bạch anh và Muntari thì đi vào rừng đào bên ngoài nhà, nói cách khác, người có khả năng và có thời gian sắp xếp chứng cứ cũng chỉ có Từ Cương và Lucy.

Nhưng nếu Lucy đã là người luyện chế cương thi, vừa rồi cũng đã bị loại trừ khỏi diện tình nghi, nói cách khác… anh, Từ Cương…”

“Không đúng.” Muntari không đợi Từ Cương mở miệng bào chữa cho mình mà đã lên tiếng trước tiên: ‘Không đúng, vẫn còn một người có thời gian và cơ hội đi làm chuyện này.

Đó chính là người đầu tiên bước lên cầu thang lên nóc nhà, và là người bị cương thi tấn công mà tới phòng khách cuối cùng!”

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tô Bạch.

Tô Bạch hơi nhíu mày, cái thứ hàng Muntari này thật sự coi mình thành hung thủ, từ đó tiến hành thu thập chứng cứ và suy đoán logic, hơn nữa mấu chốt ở đây mình đúng là hung thủ thật rồi, nếu anh ta coi mình thành hung thủ thật sự, sau đó suy luận ngược từ những điều kiện đã biết, có thể có được một vài thứ thông thuận.

“Vậy mời anh nói cho tôi biết tại sao tôi phải sắp xếp sợi dây đàn đó?” Tô Bạch nói: “Dưới bằng chứng rõ ràng là tôi đã

bị tấn công cùng lúc, sự nghi ngờ của tôi là ít nhất, tại sao tôi phải mất công sắp xếp ở góc độ Triệu Nhụy tự sát, sau đó lại cố tình thay đổi chứng cứ.

Muntari, trước đó anh nói Lucy không có khả năng là hung thủ, từ đó tìm ra ba chuyện rất khó hoàn thành để làm lý do.

Vậy tôi hy vọng anh có thể giải thích một chút, tại sao tôi là hung thủ?

Nếu tôi là hung thủ, tôi đã sắp xếp sợi dây đàn đó thế nào, thế này không phải đang nói rõ ràng với người luyện chế cương thi tấn công tôi rằng Triệu Nhụy không phải tự sát hay sao?

Làm như thế có lợi gì đối với tôi?"

Muntari hơi do dự, dường như đang suy nghĩ, nhưng anh ta rất nhanh đã mở miệng: "Không đúng, có lợi, anh cố tình khuấy đục chậu nước này, cố tình sắp xếp…"

Tô Bạch giơ tay, ra hiệu cho Muntari ngừng lên tiếng, sau đó lại mở miệng nói: "Có vết xe đổ của Piqué ở đây, tôi không đến mức ngu ngốc làm lại chuyện vẽ rắn thêm chân này để tự chôn mình cả.

Đầu tiên, tôi không phải hung thủ, thứ nữa, nếu dựa theo suy luận vừa rồi của Diana để suy diễn, vậy Từ Cương mới có khả năng là hung thủ nhất."

Bé Từ Cương ở một bên nghe thế lại làm bộ định mở miệng nhưng Tô Bạch không cho anh ta cơ hội đó: "Nhưng tôi không tin Từ Cương ngu ngốc đến mức cố tình dẫn dắt đi theo phương hướng Triệu Nhụy tự sát, nếu anh ta là hung thủ thật sự, vậy lúc đó làm như vậy sẽ không có lợi, vì nếu anh ta không làm gì cả, mọi người vẫn sẽ suy nghĩ theo phương hướng Triệu Nhụy tự sát, hiển nhiên anh ta sẽ an toàn, cũng không cần thiết vẽ rắn thêm chân!

Thứ nữa, tôi cũng như vậy!

Đầu tiên, tôi sẽ không sắp xếp bằng chứng giả đó, thứ hai là vừa rồi khi dùng bữa sáng chính tôi là người đã bắt đầu nghi ngờ Triệu Nhụy không phải tự sát đầu tiên. Thứ ba, anh có thể tưởng tượng một chút, trước tiên tôi sẽ đi sắp xếp một bằng chứng giả chắc chắn sẽ bị Lucy vạch trần, sau đó bản thân lại ngồi bên bàn ăn lật ngược suy luận có lợi cho một hung thủ thật sự là tôi hay sao?"

Ba điều của Tô Bạch khiến Muntari có hơi á khẩu.

"Hơn nữa, vẫn còn một điểm mà các anh dường như đã quên mất, Lucy đang ở trong phòng khống chế cương thi giết tôi, điều này cũng có nghĩa trong khoảng thời gian cô ta xuống khỏi nóc nhà chuẩn bị phái cương thi đi giết tôi tới lúc bắt đầu vụ nổ này, cũng có người có thể lợi dụng khoảng trống này lên nóc nhà sắp xếp bằng chứng này…"

"Động cơ thì sao?" Lúc này đột nhiên Muntari chất vấn: "Động cơ để hung thủ làm vậy là gì, vừa rồi anh cũng phân tích, cho dù là anh hay là Từ Cương đều có động…"

"Nếu là Triệu Nhụy thi sao?" Tô Bạch nói.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bàn đều lặng ngắt như tờ.

"Hình như các người vẫn chưa từng nghi ngờ… giữa đêm hôm khuya khoắt Triệu Nhụy đi vào nhà bếp là vì ăn bữa khuya sao?"

Chương 1399 Thua Thì Chịu Phạt! 1

Ngay khi tất cả mọi người đều đang ở nhà ăn thảo luận không ngừng thì trong phòng khách, một mình quản gia già ngồi trên sô pha, trước mặt đặt một ấm trà, tự rót tự uống.

Ông ta là người chủ trì đồng thời cũng là người đứng xem đầu tiên.

Ngay khi Muntari lên tiếng, trên mặt quản gia già lộ ra nụ cười mỉm, trong đầu lại hiện lên một màn đó…

…

"Quản gia, có người đã chết sao?"

Khắp cả người Tô Bạch đều là vết cắn và dấu móng do cương thi tạo ra, nhưng dường như hắn không hề để ý đến thương thế trên người mình một tí nào, hắn chỉ quan tâm đến tiếng nổ vừa rồi đó có phải có nghĩa đã có người chết rồi không.

"Chết rồi." Quản gia già chỉ về phía cửa phòng ngủ phía sau lưng Tô Bạch, ý bảo mình tới để giải quyết cương thi đó, dưới tình huống đã có một người chết, quản gia già không cho phép trong căn nhà này còn xuất hiện chuyện bất ngờ khiến người tử vong ngoài ý muốn, chí ít là trong một ngày này chính là như vậy.

"Trong đầu cậu chắc hẳn đã có thông báo." Quản gia già duỗi tay chỉ vào đầu mình.

Ai giết chết ai, trong đầu sẽ có thông báo, chí ít thì hung thủ khẳng định mình chính là hung thủ, bằng không một khi hung thủ sắp giết người, người bị mưu sát đó lại chọn tự sát vào giây phút cuối cùng, vậy rốt cuộc tính là ai đây?

Ví dụ như một màn vừa rồi, Tô Bạch đang đấu với cương thi, nếu vừa rồi hắn cắn lưỡi tự sát, hắn hoàn toàn được tính là tự sát hay tính là bị Lucy giết?

Phát Thanh hy vọng câu chuyện phức tạp và thú vị, chứ không hy vọng câu chuyện biến thành một mớ bòng bong.

"Tôi chỉ xác nhận một chút thôi."

Nói xong, Tô Bạch không nhận bình thuốc giải độc cương thi mà quản gia già đưa tới, mà chọn đi ngược về nơi sâu nhất của tầng hai, thuận theo cầu thang thang lên nóc nhà.

…

"Tự bê đá vào chân mình sao?" Trong lòng quản gia già nghĩ ngợi, thật ra ông ta còn có một vai diễn khác, đó chính là nhảy ra khỏi góc nhìn của khán giả và quan sát trò chơi này với thân phận của một người biết rõ mọi việc, giống như rất nhiều sân khấu mạng phát sóng trực tiếp cỡ lớn hiện nay, người xem có thể tự mình chọn chuyển đổi màn hình ở các góc quay khác nhau.

Muntari che giấu không tồi.

Quản gia già dường như rất coi trọng thanh niên tên Muntari này, ông ta có quyền lợi thể hiện cảm xúc hỉ nộ và tán thưởng của mình, nhưng có một điểm mà ông ta không thể hiểu được, vì một vài sắp xếp của Tô Bạch theo quan điểm của ông ta là có hơi vẽ rắn thêm chân.

Có cảm giác hơi giống với Piqué bị chính tay mình đập lún vào trong bức tường ở vòng trước.

Bây giờ đã có một người "hiểu rõ" đứng dậy quay cậu, cậu nên ứng phó thế nào đây?

Dần dà, ngay khi Tô Bạch nói ra một câu cuối cùng "tại sao Triệu Nhụy lại đi tìm bữa khuya ăn" này, trên mặt quản gia già lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Một kết luận này được đưa ra dường như đã quành một vòng lớn, nhưng chính vì vòng tròn này được khoanh ra cho nên mới trở thành càng thêm đáng tin.

Quản gia già trầm ngâm, bất giác nhìn tách trà trong tay, ông ta cảm thấy chắc hẳn vẫn còn chỗ xoay sở nào khác nữa, nếu Vương Nhất đã dự định đẩy Triệu Nhụy bị mình giết chết lên phương hướng suy luận cô ta tự sát ngay từ đầu, ngoại trừ thứ về mặt logic đơn thuần ra, chắc hẳn vẫn còn một thủ đoạn sau rất rõ ràng, ví dụ như bằng chứng.

Mà bằng chứng này chắc hẳn rất được chú trọng, chi ít không có khả năng giống như sợi dây đàn, hơn nữa còn là một loại bằng chứng cho dù đặt ở đâu cũng có thể nói thông được, thậm chí là nếu Triệu Nhụy thật sự tự sát cũng rất khó xóa sạch.

Trong nháy mắt, tuy quản gia già vẫn còn ngồi trên sô pha uống trà, nhưng trong mỗi một căn phòng ở tầng hai đều xuất hiện bóng hình của ông ta, ánh mắt của ông ta bắt đầu tìm kiếm trong mỗi một căn phòng.

Nhưng trong phòng hoàn toàn không có gì khác thường.

Dần dần, quản gia già đứng dậy, bây giờ ông ta đã coi mình thành một người chơi khác, trên thực tế, đây cũng là nguyên nhân mà Phát Thanh tạo ra hơn nữa sắp xếp cho ông ta ở nơi này.

Trong khắp căn nhà, toàn bộ những quản gia khác đều biến mất, quản gia già trong phòng khách cũng từ từ trở nên nhạt

hơn, cuối cùng ông ta xuất hiện trong nhà bếp, mà đám người vẫn đang ở trong nhà ăn cách phòng bếp rất gần hoàn toàn không phát hiện ra.

Trong nhà bếp vì vụ nổ bình gas mà bây giờ rất hỗn loạn, cũng may trong nhà kho vẫn còn thức ăn và một bộ đồ dùng nhà bếp khác, đương nhiên, nếu vốn không có thì cũng sẽ có thôi, cũng không thể để các thính giả tham gia trò chơi lần này ở đây vừa lên kế hoạch giết người, vừa tìm hung thủ vừa chịu đói bụng được.

Ánh mắt của quản gia già tìm kiếm trong nhà bếp hỗn loạn, nhưng ông ta vẫn không tìm được thứ mà mình muốn nhìn thấy, bằng chứng, không có bằng chứng!

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào suy luận logic để thực hiện cũng không thể được trăm phần trăm.

Không đúng, không đúng, chắc chắn còn chỗ nào đó mà mình đã bỏ lỡ.

Trong lòng quản gia già nghĩ như thế, cơ thể của ông ta lại biến mất khỏi nhà bếp và xuất hiện trên sô pha phòng khách, lại cầm cốc trà lên, lại chìm đắm vào trong suy tư.

Tư liệu về Triệu Nhụy bắt đầu không ngừng lướt qua trong đầu quản gia già, đương nhiên không phải là tư liệu về cô ta ở thế giới hiện thực, mà là những gì mà Triệu Nhụy đã nhìn thấy thông qua đôi mắt và tai của vị quản gia ở sơn trang Triệu thị này.

Chương 1400 Thua Thì Chịu Phạt! 2

.

.

- ————-

Đột nhiên, quản gia già dường như nghĩ đến gì đó, cơ thể lại xuất hiện ở vị trí nóc nhà, sợi dây đàn kia vẫn còn đặt nguyên ở đó, một đoạn ở trên nóc nhà, một đoạn khác thì thuận theo mái hiên rơi xuống cửa sổ phòng Triệu Nhụy.

Quản gia già ngồi xổm xuống trước sợi dây đàn, ông ta không duỗi tay chạm vào nó vì việc này không được cho phép, ông ta rất tò mò nhưng chỉ có thể có được sự thỏa mãn dưới tiên đề không phá hỏng tính công bằng của trò chơi này, ví dụ như sự xuất hiện của ông ta sẽ không có bất cứ mùi hương gì, không có dấu chân, không có bất cứ sự xáo trộn và di chuyển gì khác.

Ngay khi ánh mắt của quản gia già nhìn chằm chằm vào đoạn dây đàn đó, ông ta trông thấy một vài vết cháy trên một phần của sợi dây đàn, điều này rõ ràng nhất ở đuôi rủ xuống của sợi dây đàn.

Có thứ gì đó đã bị đốt ở bên trên.

Quản gia già bắt đầu tiếp tục quan sát, bây giờ ông ta có một loại khoái cảm tự mình chủ động giải đáp khi làm người xem, cho dù loại khoái cảm này chỉ có thể thỏa mãn bản thân ông ta.

Hóa ra là như vậy.

Quản gia già đứng dậy, cuối cùng ông ta cũng hiểu được mục đích chân chính khi Tô Bạch để lại bằng chứng này là gì rồi.

Trong đầu quản gia già hiện lên một hình ảnh thế này, Tô Bạch đặt sợi dây đàn ở một bên, phần cuối của dây đàn được buộc vào một sợi dây khác, sau đó bôi chất dẫn cháy tương tự với dầu hỏa lên sợi dây này.

Hắn đứng trong phòng mình, hoặc là từ một vị trí bí mật nào đó, cầm sợi dây đàn lên, đốt đoạn dây bên dưới rồi nhìn sợi dây từ từ cháy sạch, đồng thời ngọn lửa ở sợi dây vì bốc hỏa lên trên cũng sẽ hun đen đầu dây đàn.

Nhưng sau đó trong đầu quản gia già lại hiện lên một hình ảnh khác, đó chính là hình ảnh mà ông ta cảm thấy Tô Bạch muốn mọi người dựa vào bằng chứng này để liên tưởng.

Đó chính là khi Triệu Nhụy phát hiện ra Lucy đã từ trên nóc nhà xuống, bèn nhoài người ra ngoài cửa sổ, sau đó ném sợi dây đàn có chất lượng rất cao lên mái nhà, vì hai đầu của sợi dây đàn được buộc với một sợi dây thừng từ trước, cho nên Triệu Nhụy có thể thông qua cửa sổ bên dưới, kéo sợi dây thừng để điều chỉnh góc độ của dây đàn, cũng để một đoạn rủ xuống nhắm thẳng vào cửa sổ bên mình, sau đó vì vấn đề độ cao cho nên Triệu Nhụy đã chọn dùng lửa để đốt rụi đoạn dây thừng giống như một chất dẫn cháy đã được bôi một lớp dầu hỏa lên từ trước, nước mưa lại không thể dập tắt được ngọn lửa đốt bằng dầu hỏa.

Cô ta không cần mạo hiểm vượt qua mái nhà phòng người khác vì khi ấy bên ngoài đang đổ mưa, Lucy có thể lặng lẽ từ nóc nhà về phòng mình thay quần áo, sau đó ung dung khống chế cương thi đi tấn công Tô Bạch, nhưng Triệu Nhụy lại không kịp làm, cô ta không có khả năng sắp xếp sẵn sợi dây

đàn trên nóc nhà trước, sau đó lại xuống dưới thay quần áo, chạy vội xuống nhà bếp kích nổ bình gas trong khi Lucy đang tấn công Tô Bạch.

Nếu không phải quản gia già biết trước Tô Bạch mới là hung thủ, chỉ riêng với bằng chứng này, ông ta đã không có bất cứ đường phản biện nào rồi.

"Lẽ nào cậu ta đã sớm nhìn ra thân phận của Triệu Nhụy?" Quản gia già lẩm bẩm, vì tiếp tục suy đoán theo logic này cần điều kiện tiên quyết là Triệu Nhụy biết Lucy đang làm gì cho nên mới tiến hành lợi dụng, dẫn đến cục diện rối tinh rối mù này xuất hiện, lại sử dụng bằng chứng giả sợi dây đàn mà một người tự sát như mình bày bố để những người còn sống cảm thấy hung thủ vẫn còn sống!

"Cậu ta chắc hẳn không đoán trước được Lucy phái cương thi của cô ta đến tấn công mình, nhưng cậu ta chắc hẳn đã biết sớm Lucy đang làm gì trong phòng, nhưng sau khi bị cương thi tấn công, cậu ta lại có thể chọn một cách sắp xếp như vậy trong khoảng thời gian ngắn như thế…"

Đột nhiên quản gia già hơi cảm khái, năm người còn sống khác thua dưới sự sắp xếp như vậy cũng không tính là tiếc nuối.

…

Sự việc dường như đã quành một vòng quay trở vấn đề Triệu Nhụy tự sát.

Nhưng lần này, ngay cả Muntari cũng không có cách nào phản bác được gì, mới đầu lật đổ suy luận Triệu Nhụy tự sát là vì bằng chứng sợi dây đàn quá giả, nhưng nếu dựa theo bằng chứng sợi dây đàn để suy luận, lại cộng thêm biểu hiện và sự phân công của mọi người trong lần điều tra này, đây hoàn toàn là một vòng luẩn quẩn to đùng.

Mà nếu sợi dây đàn kia là do Triệu Nhụy sắp xếp ở đó, dường như tất cả đều đã thông suốt, cô ta cố tình làm thế để tất cả mọi người sẽ không cho rằng cô ta tự sát!

“Triệu Nhụy rốt cuộc có thân phận gì, các người có manh mối gì không?” Lúc này Tô Bạch mở miệng nói: “Dám nửa đêm một mình xuống đây ăn khuya, thật sự không sợ chết à.”

“Cô ta là ma pháp sư hệ quang minh, tên thật là Palina, tôi với cô ta quen nhau ở hiện thực.” Bấy giờ Diana mở miệng nói: “Cô ta thay đổi bộ dáng, biến mình thành cô gái phương Đông.”

“Vậy phòng của Triệu Nhụy, à không, phòng của Palina với phòng của Lucy ngay cạnh nhau, hơn nữa khi hai người ăn cơm cũng ngồi ở vị trí đối diện nhau, cũng rất gần.

Các người nói xem, có phải Palina đã sớm nhìn ra được Lucy đang làm gì không?

Cô ta là ma pháp sư hệ quang minh, cho dù bây giờ đã là người bình thường nhưng chắc hẳn vẫn rất nhạy cảm đối với mấy thứ như cương thi đi?” Lúc này Trần Minh lên tiếng.

“Không, Triệu Nhụy không có thời gian chạy lên sắp xếp dây đàn ngay sau khi Lucy từ trên nóc nhà xuống, sau đó lại xuống dưới thay quần áo rồi đi vào nhà bếp có chất dẫn nổ để tự sát được. Khoảng thời gian này thật sự không đến nửa tiếng, cộng thêm thời gian phản ứng và thời gian đề phòng bất trắc của chúng ta, thật ra cũng chỉ có khoảng mười phút trống chân chính, cô ta không kịp, cũng không dám cược mười phút này!”

Lúc này, Muntari lên tiếng, sau đó anh ta dường như nghĩ đến gì đó mà nói với Từ Cương: “Đi, lên nóc nhà lấy sợi dây đàn xuống đây!”

Có vẻ như vì biểu hiện trước đó của anh ta quả thật khiến người nhìn với cặp mắt khác xưa, vậy mà Từ Cương lại thật sự

nghe lời đứng dậy chạy lên trên cầu thang.

Mà Tô Bạch thì lại nhìn Muntari với vẻ mặt như thường, cuối cùng cậu vẫn rất giỏi đấy.

Chương 1401 Tuyên Chiến Với Phát Thanh! 1

"Được rồi, các bạn thính giả, tiết mục [Kim Khúc Tuế Nguyệt] của chúng ta hôm nay đến đây là kết thúc, hoan nghênh mọi người tối nay đã nghe tiết mục của chúng tôi, chúng ta đang ở kênh FM 92. 9 đài phát thanh giao thông âm nhạc Nam Thông, không gặp không về."

Gỡ tai nghe xuống, chị Lưu theo thói quen giơ tay xoa cổ tay mình, sau đó bà ta đứng dậy, đúng lúc này nhân viên thao tác bên ngoài và trợ lý đều duy trì một loại tư thế bất động, như thể lúc này thời gian đã ngừng lại.

Cửa phòng phát thanh bị đẩy ra từ bên ngoài: "Có đơn mới…" Người đàn ông trung niên tắt phần mềm đặt xe trong điện thoại của mình đi, nghiêng người dựa vào khung cửa, nhìn người phụ nữ đi ra ngoài.

"Hôm nay nóng lắm, không cần mặc áo khoác." Người đàn ông nói.

Chị Lưu nở nụ cười, không để ý đến lời hư tình giả ý của người đàn ông mà vẫn như thường lệ khoác áo khoác ngoài của mình lên vai.

Cuộc sống yên bình là một loại áp lực, nhưng áp lực lâu rồi cũng có nghĩa bão tố sắp tới sẽ càng thêm mãnh liệt hơn.

Tô Bạch có khả năng hoàn toàn không ngờ được đôi cha mẹ hờ đó của mình vẫn luôn sống trong thành phố Nam Thông này, mà nơi này cách Thượng Hải nơi hắn sinh trưởng trước đây, đi đường xe chỉ có một tiếng.

Nhưng hình như hôm nay có hơi khác thường.

Người đàn ông đi đằng trước, người phụ nữ đi đằng sau, dọc theo đường đi, tất cả những người mà bọn họ gặp được đều đứng hình bất động ở đó, toàn bộ tòa nhà văn phòng của đài phát thanh lặng yên không một tiếng động, giống như một bức tranh được cắt ra từ giữa nhân gian, rõ ràng có hơi lạnh lùng đến đáng sợ, hơn nữa, người ở đây thật sự cũng không ít.

"Hay là tới quán nướng đó đi?" Người đàn ông hỏi.

Chị Lưu gật đầu.

Hai người đi ra khỏi cửa lớn, tiến về phía quán nướng do đôi vợ chồng Tứ Xuyên kia mở, kết quả còn chưa qua đến nơi thì đúng lúc này một chiếc xe cảnh sát đột nhiên dừng ở bên đường, một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen đang ăn xiên nướng ở hàng đồ nướng vội đứng bật dậy định chạy trốn, thế nhưng bàn bên cạnh lập tức có một nam một nữ đứng lên nhanh chóng lao tới khống chế anh ta.

Người xuống khỏi xe cảnh sát đó là Sở Triệu, trong cuộc sống hiện thực, anh ta vẫn luôn "sắm vai diễn" thuộc về mình. Một năm nay, cùng với vụ án mà anh ta phá được càng ngày càng nhiều, dẫn đến việc danh tiếng của anh ta trong giới cũng càng ngày càng lớn, nhưng tính cách không màng đến ảnh hưởng một chút nào đó của anh ta cũng thật sự chọc giận một vài người bên trên.

Một vài chuyện vốn có thể áp chế một chút, một vài thứ vốn có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng ở chỗ Sở Triệu lại hoàn toàn bị bỏ qua, người như vậy có thể gọi là quan viên lại rất khó thật sự ngồi lên được vị trí cao, hoặc là nói đã định trước không thể trở thành một chính trị gia.

Nhưng đối với Sở Triệu mà nói, có rất nhiều thứ thật ra anh ta đã hoàn toàn không để ý đến, vì không để ý cho nên mới

cương trực thẳng thắn.

Thật ra, cho dù thân là một cảnh sát hay là làm bất cứ một ngành nghề nào, nếu có thể hoàn toàn bỏ qua cái nhìn của người khác đối với bạn, coi thường toàn bộ lợi ích để chuyên tâm làm việc mà mình muốn làm, cũng vẫn có thể xem là một loại hạnh phúc.

Mỗi lần đều sống sót từ trong nguy hiểm trùng trùng ở thế giới chuyện xưa, làm sao Sở Triệu có khả năng tiếp tục ép dạ cầu toàn ở thế giới hiện thực được nữa?

Không phải người nào cũng có thể làm như Tô Bạch, nhưng đối với thính giả mà nói, chí ít có thể hơi tùy tiện một chút ở thế giới hiện thực.

Bắt được phạm nhân bỏ trốn, Sở Triệu đứng bên đường châm điếu thuốc, đây là vượt thành phố bắt người, trước đó cũng không thông báo cho các đồng nghiệp cùng hệ thống công an ở bản địa cho nên Sở Triệu dự định đợi ở đây một lúc, một vài cuộc trao đổi và giải thích vẫn phải làm một chút, bớt cho sau này lại rách việc.

Mà ngay lúc vừa mới nhả một hơi khói thuốc ra, Sở Triệu vừa vặn quay người, nhìn thấy một nam một nữ đang đi về phía quán nướng đó.

Người bình thường nhìn thấy cảnh sát và hiện trường cảnh sát chìm bắt tội phạm bỏ trốn phỏng chừng đều sẽ theo bản năng trốn đi thật xa, đối với người bình thường mà nói thì xu lợi tránh hại chính là một loại bản năng, mà một nam một nữ này lại lững thững bước qua, sau đó ngồi xuống một cái bàn nhỏ.

Vợ chồng chủ quán đứng bên cạnh cảnh sát có hơi nơm nớp lo sợ, hai vị khách ở bàn khác trước đó đã trả tiền rồi lập tức rời đi, đồ còn chưa kịp ăn, mấy viên cảnh sát ngồi trên ghế

nhựa, tên tội phạm bỏ trốn thì bị còng lại ấn xuống đất không nhúc nhích được.

Đây là một trận tranh chấp, thật ra vợ chồng chủ quán cũng không gặp thiệt hại gì, nhưng rất dễ nhận thấy, buổi buôn bán hôm nay tạm thời không thể làm tiếp được nữa, bản thân bọn họ cũng không có lòng nào mà bán tiếp.

Nhưng nhìn thấy khách cũ tới cửa, bà chủ lại có hơi ngại, nghĩ đợi lát nữa nếu cảnh sát xử lý xong chuyện ở đây mà chị Lưu vẫn chưa đi thì sẽ làm một phần óc heo cho bà ta.

Sở Triệu kẹp điếu thuốc, tiếp tục quan sát một nam một nữ này, hai người rất bình thường, tuổi tác thoạt nhìn cũng chỉ hơn ba mươi nhưng lại trông có vẻ rất điềm tĩnh, bên cạnh có không ít cảnh sát ngồi đó nhưng họ vẫn bình tĩnh và tự nhiên.

Cho dù là người trong sạch chưa từng phạm tội khi đối diện với cảnh sát mặc đồng phục như vậy cũng sẽ theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Đây là thứ mà bộ máy nhà nước đã cắm sâu vào đáy lòng người sau mấy chục năm tuyên truyền, một điểm này ở phương Tây cũng như thế cả.

Dần dần, Sở Triệu cũng không hút thuốc nữa, thậm chí tàn thuốc cháy đến đầu ngón tay của anh ta mà anh ta lại như không cảm giác được chút nào.

Vì từ sự tò mò mới đầu đến gương mặt quen thuộc sau đó, đến sự suy đoán cuối cùng và nỗi khiếp sợ của hiện tại…

Sở Triệu chợt nhận ra hình như mình đã phát hiện ra một chuyện rất ghê gớm.

…

Chương 1402 Tuyên Chiến Với Phát Thanh! 2

Khi người của cục cảnh sát bản địa tới lại không thấy cục trưởng Sở dẫn đội đâu, cũng may cho dù là cảnh sát cấp dưới của Sở Triệu hay là cảnh sát bản địa đều hiểu rõ tính cách của anh ta nên cũng không có ai vì thế mà nổi giận gì cả, dù sao danh tiếng của người cũng như bóng của cây, ít nhất trong lòng mọi người vẫn rất khâm phục anh ta.

Chỉ là bây giờ cục trưởng Triệu rất khiến người kính phục lại vừa đi phía sau hai người đó vừa trông có vẻ hơi nơm nớp lo sợ.

Anh ta với Tô Bạch là bạn chơi từ nhỏ, vì vậy cũng đã từng gặp cha mẹ của Tô Bạch, tuy anh ta không biết thân thế chính xác của hắn, nhưng hai người vốn chắc hẳn đã chết trong vụ tai nạn giao thông xảy ra gần hai mươi năm trước lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cũng mang đến cho anh ta một loại áp lực cực kỳ khổng lồ.

Huống chi, hai người này thoạt nhìn còn rất trẻ.

Lưu Mộng Vũ và Tô Dư Hàng cũng không nói lời nào với Sở Triệu cả vì quả thật không cần thiết phải nói gì, bọn họ cố tình lộ mặt trước mặt anh ta chẳng qua là muốn mượn dùng đôi mắt và đôi tai của anh ta để truyền một vài thông tin cho Phát Thanh mà thôi.

Rất đơn giản, thậm chí là đơn giản đến hơi nhàm chán.

“Hôm nay phải bắt đầu sao…” Lưu Mộng Vũ cởi áo khoác ngoài của mình xuống, thuận tay đặt nó lên vườn hoa bên

cạnh, lúc này dáng người trưởng thành và duyên dáng lộ ra không sót lại gì.

Khi con người đối mặt với chuyện quan trọng sẽ luôn theo bản năng ăn diện cho mình một chút, không phải vì hư vinh mà là vì tôn trọng, cùng lúc tôn trọng người khác thật ra cũng là đang tôn trọng mình.

"Không phải cô đã đợi rất lâu rồi sao?" Tô Dư Hàng nở nụ cười, cho dù làm tài xế vài năm nhưng cái khí chất tao nhã trên người ông ta đó lại là thứ đã thấm sâu vào trong xương cốt của ông ta, là thứ không có cách nào bị thời gian mài mòn.

"Lệ Chi chắc hẳn sắp về, xe lửa cũng sắp về trạm rồi." Lưu Mộng Vũ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm. Đêm nay trăng sáng sao thưa nhưng bà ta lại như nhìn thấy trên bầu trời đêm dường như tồn tại một con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Con mắt đó đã tìm kiếm mình rất lâu rồi, mình cũng đã trốn rất lâu, nhưng hôm nay mình không cần thiết phải trốn nữa.

"Chuyện bên con trai anh, anh đi xử lý, đánh trả, bắt đầu từ chỗ nó trước đi, nó là sự sắp xếp của chúng ta, cũng là ngòi nổ mà chúng ta vẫn luôn chôn giấu, ván cờ của chúng ta kết thúc ở chỗ nó, và khi có tác dụng cũng nên bắt đầu từ chỗ nó." Lưu Mộng Vũ mở miệng nói với Tô Dư Hàng.

"Tại sao không phải là cô đi." Tô Dư Hàng hỏi.

"Nó cũng không theo họ tôi." Lưu Mộng Vũ mỉm cười: "Cho dù thế nào thì chí ít nó cũng theo họ Tô của anh nhiều năm như thế, ngòi nổ cuối cùng cũng hẳn nên do một người làm cha như anh đi làm chứ."

Sở Triệu ở bên cạnh nghe mà kinh hồn bạt vía, giờ này khắc này anh ta cũng không còn là viên cảnh sát hình sự đó

nữa mà là một phần tử của giới thính giả. Ở trước mặt hai sự tồn tại gần như đã ở cấp bậc lịch sử như Lưu Mộng Vũ và Tô Dư Hàng này, anh ta thật sự áp lực đến mức không nói được thành lời.

"Đã cân nhắc đến thất bại chưa?" Tô Dư Hàng có vẻ như đã chấp nhận sự sắp xếp này của Lưu Mộng Vũ.

"Chúng ta không có sự lựa chọn thất bại này." Lưu Mộng Vũ duỗi tay đặt lên bả vai của Sở Triệu, vỗ nhẹ một cái.

Điều này khiến trong lòng Sở triệu lại dâng lên một cảm giác như có một con voi to đang chào hỏi một con kiến như mình vậy.

"Cậu đi đi, không cần cậu nữa, nó đã biết rồi."

Sở Triệu như được đại xá, lập tức rời đi, khi chạy thậm chí còn vấp ngã xuống đất một lần, nhưng cho dù các thính giả khác biết chuyện này cũng sẽ không chê cười anh ta, vì đổi lại là người khác ở vị trí này gặp phải một nam một nữ này, cho dù là vị đại lão Lương Sâm đó đích thân tới hình như cũng không có sự khác biệt về mặt bản chất.

"Trời của chúng ta đã tối quá lâu rồi." Tô Dư Hàng chậm rãi đứng dậy, phát ra một tiếng thở dài: "Chúng ta cũng đã kiên nhẫn quá lâu, nếu mày đã nhận trái ngọt mà bọn tao sắp xếp cho mày, vậy mày cũng phải sẵn sàng chấp nhận hậu quả của độc tính phát ra."

Lưu Mộng Vũ thì lại ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh, trăng sáng sao thưa, gió mát thổi tới, xua tan đi cái oi ả của mùa hè nóng nực, mà bà ta thì lại giống như một người vợ ôn hòa ngồi bên cạnh người chồng đang ngẫu hứng ngâm nga, nhìn màn biểu diễn của chồng mình.

Một ngọn lửa màu lam bùng lên từ lòng bàn tay của Tô Dư Hàng, giống như một kèn lệnh trước trận đại chiến lớn, cũng

chính là lời tuyên bố quyết chiến.

Người biết về sự tồn tại của một nam một nữ này, thậm chí bao gồm cả bản thân Tô Bạch cũng không ngờ được một nam một nữ này lại chọn ngày hôm nay, vào đúng lúc này, chủ động đi đến trước mặt Phát Thanh và tuyên chiến với Phát Thanh. Đương nhiên, tất cả những chuyện này chỉ là vì bây giờ Tô Bạch đã tiến vào thế giới chuyện xưa này, mà đối với bọn họ thì đây chính là một thời cơ rất tốt.

Cái rương đồng xanh, hai đứa con trai, bức ảnh ố vàng, ván cờ được chôn giấu hai mươi năm, hai năm năm ẩn náu, lúc này cuối cùng cũng lộ ra vẻ dữ tợn vốn thuộc về nó.

Không có ồn ào náo động, cũng không có gào thét liên miên, chỉ có một người đàn ông đang cầm một ngọn lửa trong công viên, chỉ có một người phụ nữ ngồi trên ghế dài bên cạnh bình tĩnh quan sát, thậm chí, ngay cả các thính giả cấp đại lão ở khu vực gần đó đều không phát hiện ra bất cứ điểm gì khác thường…

Mà lúc này, tại một khu vực cách không gian vô tận, một đoàn tàu đang lái vào trong hoang vu, một cô gái ngồi bên cửa sổ chậm rãi mở mắt ra.

“Đã… bắt đầu rồi sao?”

Chương 1403 Suy Tính Của Phát Thanh! 1

Ngay khi một thính giả cấp đại lão xuất hiện, thật ra trận cạnh tranh này đã được vẽ lên một dấu chấm tròn, vì một khi sự tồn tại ở cấp bậc này xuất hiện, mà nếu một bên khác không có người cùng cấp bậc xuất hiện tọa trấn thì hoàn toàn không có lực phản kháng gì hết. Đây đã không phải là cán cân mất đi sự công bằng nữa mà là cán cân trực tiếp gãy vụn.

Mà các thính giả cấp đại lão bên Ấn Độ phỏng chừng thật sự không dám tới đây, khác với tranh chấp lãnh thổ ở phương diện quốc gia có rất nhiều vấn đề lịch sử để lại, thậm chí là phải cân nhắc nhiều lần ở các phương diện khác nhau, thì cái giới thính giả này có đôi khi thật sự rất bốc đồng, trong phạm vi có thể giải thích hợp lý, các thính giả thật sự không sợ hoàn toàn làm lớn sự việc, vì nói đến cùng mọi người đều là kẻ liều mạng.

Một khi thính giả cấp đại lão Ấn Độ có mưu đồ vượt biên qua đây vậy nó tương đương với vả vào mặt toàn bộ thính giả cấp đại lão ở Trung Quốc, đến khi ấy không chỉ Triệu Biên An mà ngay cả Lương Sâm ở xa tít tận Thượng Hải phỏng chừng cũng không ngồi yên được, hơn nữa chắc chắn sẽ lập tức chạy tới đây.

Nếu anh chỉ tới một hoặc hai người, vậy hoàn toàn giữ anh lại, cho anh chôn vùi ở đây, nhưng nếu là tới một tốp vậy thì xử thôi, so xem thính giả cấp đại lão của bên nào nhiều hơn!

Thẳng cho tới nay, trận doanh thính giả trên toàn thế giới chia thành hai loại lớn là phương Đông và phương Tây, mà

phía bên Trung Quốc chính là đại diện chính của trận doanh phương Đông, phía bên châu Âu thì lại là đại diện chính của trận doanh phương Tây, từ đây cũng có thể phản ánh sự chênh lệch to lớn giữa thực lực của thính giả ở hai khu vực này với thực lực của các thính giả ở khu vực khác gần mình.

Chỉ là vì dưới chính sách tàn khốc của Phát Thanh, đương nhiên thính giả không thể kết bè kết phái tranh giành địa bàn và đánh tổ độ ở thế giới hiện thực, nhưng nếu đối phương dám vượt biên, vậy tất nhiên thính giả bên này cũng không ngại đánh một trận hỗn chiến.

Một câu nói, nói một cách đơn giản chính là dựa vào số lượng để bắt nạt anh!

Đầu của bà lão vừa định ra tay đánh lén bị Triệu Biên An nhẹ nhàng vặn xuống, cái xác không đầu thì lại vô cùng sợ hãi lùi về sau. Triệu Biên An chỉ vặn đầu bà ta xuống chứ không thuận thế phá hủy thần hồn của bà ta, cũng không đến mức dồn người vào chỗ chết, nhưng hàm ý cảnh cáo và tức giận trong đó đã rất rõ ràng và cũng rất dễ hiểu.

Mà ba vị Bồ Tát bên mập mạp khó khăn lắm mới chặn được đòn tấn công của thiên lôi cũng đồng thời cảm thấy ngực mình đau nhói, lúc này trái tim của hai người trực tiếp bị móc ra, để lại một lỗ thủng to ngay trước ngực, ba Bồ Tát kinh hồn bạt vía lùi lại liên tục.

Một bên khác, nữ Bồ Tát đang ngồi lý luận Phật pháp với Phật Gia chỉ cảm thấy một luồng ý chí đáng sợ cắt ngang qua, mạnh mẽ chặt đứt cảm ngộ của cô ta, khiến thần hồn của cô ta bị tổn thương nghiêm trọng, sau đó cô ta nhanh chóng đứng dậy, nôn ra một ngụm máu tươi màu vàng rồi cũng vội vàng lùi lại.

Năm vị Bồ Tát dường như không có sức đánh trả trước mặt vị đại lão này, mà tuy Triệu Biên An không giết người nhưng

ra tay cũng khá nặng. Chân thân của bốn Bồ Tát trên cơ bản đã bị anh ta đánh tàn phế, còn thần hồn của nữ Bồ Tát đó bị tổn hại thì lại càng nghiêm trọng hơn.

Sau khi làm xong mấy chuyện này, Triệu Biên An lại xuất hiện bên cạnh hòa thượng, đặt lòng bàn tay lên vị trí mi tâm của anh ta: "Cậu có cơ hội lớn có thể nhận được viên mãn mà lại đường đột thăng cấp như vậy, đáng tiếc."

Nói xong, một sợi sức mạnh ôn hòa từ lòng bàn tay của Triệu Biên An rót vào trong cơ thể của hòa thượng, xu hướng thăng cấp của hòa thượng từ từ rút lui dưới sự ấm áp như gió xuân này, mà bản thân hòa thượng cũng thuận thế dừng quá trình thăng cấp này lại.

Sau đó, hòa thượng chắp hai tay lại, niệm một tiếng Phật hiệu với Triệu Biên An đã ra tay, cho dù thế nào thì nhân tình này hôm nay cũng đã nợ rồi.

Tuy rằng một người có thâm niên nói muốn nợ một nhân tình của đại lão sẽ khiến người cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng hòa thượng làm việc lại dựa vào bản tâm của mình, chí ít thì bản thân anh ta cũng cho rằng mình thiếu Triệu Biên An một nhân tình lớn.

Triệu Biên An đặc biệt để ý đến hòa thượng, nếu là người khác, anh ta cũng không đến mức ra tay giúp áp chế xu hướng thăng cấp lại, nhưng sau khi lại gần quan sát hòa thượng này, Triệu Biên An đã hiểu rõ lý do tại sao phía bên Ấn Độ lại phái người tới muốn bắt anh ta đi.

Một người có thâm niên có cơ hội làm đến mức thăng cấp thành thính giả cao cấp đại viên mãn, chính bản thân anh ta đã đại diện cho một loại khí vận, thậm chí có thể nói là thiên mệnh. Nếu bắt một người như vậy đi, mà bên Ấn Độ lại có một thính giả cao cấp sắp chứng đạo muốn cướp đoạt khí vận thuộc về hòa thượng, vậy xác suất thành công chứng đạo cũng

chính là xác suất thành công bước qua một bước đó sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này, đối mặt với sức hút của chứng đạo, sự trừng phạt khi cướp đoạt khí vận của người khác mang lại cũng không được để ý đến vậy nữa. Huống chi, dưới chính sách phóng túng nhất quán của Phát Thanh, đến Trần Như còn có thể tiến vào nơi chứng đạo trộm bia mộ về cảm ngộ, vậy thính giả khác chọn cách bàng môn tà đạo khác cũng có thể có được sự tha thứ ở một mức độ nhất định của Phát Thanh.

Dù sao, có khả năng đối với Phát Thanh mà nói, đại lão có thể chứng đạo mới là "sản phẩm" mà nó cần, còn những cái khác chỉ có thể gọi là nguyên liệu mà thôi, nó không để ý đến việc phải hy sinh một chút.

"Vị đại nhân này, ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy, không sợ…" Vẻ mặt của nữ Bồ Tát có hơi xanh mét, cũng không phải vì giận dữ mà là vì thần hồn tổn hại khiến lúc này cô ta có một loại xu thế tâm ma nổi lên.